

Cực Võ

Cực Võ

Tác giả: Người Qua Đường Ất

Giới thiệu:

"Một thế giới võ hiệp đầy màu sắc như Kim Dung nhưng còn hơn thế nữa.

Một thế giới ngoài kiếm còn có bút giấy.

Một thế giới không chỉ có máu mà còn có hoa.

Một thế giới võ hiệp mới lạ, một thế giới võ hiệp đáng chờ đợi.",

Chương 1
Tiêu Dao Cốc

“Tiểu tử, dĩ nhiên lại chạy đi chơi, chính là muốn ăn đòn đúng không?”.

Giọng nói già nua vang lên trong sơn cốc vắng vẻ cùng với những tiếng ‘cốc cốc’.

Bên trong sơn cốc lúc này một lão nhân râu tóc bạc trắng đang không ngần ngại gõ lên đầu một đứa trẻ, thoạt nhìn có thể thấy lão nhân này mười phần dùng sức lực.

Về phần đứa bé chỉ khoảng 5-6 tuổi, thân hình khá nhỏ nhắn cùng khuôn mặt cực kỳ non nớt có điều ánh mắt của hắn lại phi thường sáng cùng một đầu tóc bạc cực kỳ bắt mắt.

“Lão già, lão có biết thương tình không vậy, đánh mạnh như vậy lỡ ta biến thành ngu ngốc thì sao”.

Đứa bé bị lão nhân dùng một tay nhấc lên, hai chân nhỏ nhắn đạp loạn giữa không trung, khuôn mặt mang theo mười phần khó chịu có điều nó sao có thể thoát khỏi tay của lão nhân kia?.

Lão nhân thoạt nhìn phi thường già nua nhưng thần thái lại hơn người, khuôn mặt trắng hồng, một thân đạo bào mang thêm vẻ tiên phong đạo cốt, vừa nhìn liền khiến người khác nghĩ đến cao nhân trong truyền thuyết.

Râu tóc bạc trắng nhưng sống lưng lại thẳng, huyệt thái dương nhô cao cùng ánh mắt phi thường có thần, sắc mặt lại hồng nhuận, làn da trắng trẻo, hơi thở đều đều hơn nữa bộ pháp phi thường chắc chắn, lão nhân này tuyệt đối đã luyện qua võ công hoặc ít nhất cũng tu luyện cao thâm nội gia công pháp.

Mặc kệ đứa bé kia kháng nghị, lão nhân mạnh mẽ tóm lấy thân hình bé nhỏ kia đi vào sâu bên trong sơn cốc.

Sơn cốc này rất đẹp, xung quanh là cây cối tốt tươi, trời cao trong xanh, tiếng suối róc rách chảy cùng từng tiếng chim lảnh lót vang lên đâu đó.

Không mất quá nhiều thời gian, rốt cuộc lão nhân cũng dừng lại, không hề có chút nào nương tình với đứa bé 5-6 tuổi kia, lão nhân trực tiếp thả nó xuống đất.

“A, ui có biết ta là mầm non tương lai của đất nước hay không, nhẹ tay một chút thì sao lão bất tử”.

Hai tay nhỏ bé như hai búp măng xoa xoa mông, khuôn mặt phụng phịu hướng về lão nhân già nua kia, thoạt nhìn mười phần bực tức.

Tất nhiêu đứa bé này có bực tức cũng không thể làm gì, nó liền biết chống lại lão nhân trước mặt là vô vọng.

“Hừ tiểu tử, nhìn xem mặt trời đã lên quá ngọn sào vẫn chưa chịu đi làm việc?,

hơn nữa đầu ngươi cứng như vậy đánh vài cái cũng không có cảm giác, quan trọng nhất...”
Nói đến đây lão nhân mỉm cười, bàn tay nhẹ vuốt bộ râu dài của mình vẻ mặt phi thường thích ý.
“Huống hồ ngươi có thể ngu hơn được nữa sao?”.
Đứa bé nghiến răng nghiến lợi nhìn đối phương, tức giận thở phì phò có điều cũng không biết làm gì, dù sao đánh thì đánh không lại, mắng đương nhiên là được nhưng sẽ bị đánh rất thảm.
Đứa bé đã sống trong sơn cốc này 2 năm thời gian, với tính cách của lão nhân trước mặt nó cũng có chút hiểu rõ ràng, đành phải lủi thủi đứng lên phủi phủi trang phục trên người mình, vẻ mặt phi thường không tình nguyện tiến vào bên trong nội phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm.
“Lão già chết tiệt, chỉ hành người là giỏi, nếu có cảnh sát thì tốt, ta liền báo cảnh sát bắt ngươi vì tội bóc lột lao động trẻ vị thành niên”.
Đứa bé chỉ lầm bầm mà thôi nhưng sao thoát khỏi đôi tai lão nhân kia, lão nhân không nói câu nào trực tiếp sút thẳng vào mông đứa bé khiến cả người hắn nhảy cẫng lên.
“lão bất tử, khinh người quá đáng, không phải ta đã làm việc rồi sao, soa còn đánh”.
Lão nhân mặt không đổi sắc, bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt râu, không thể không nói động tác này liền mang theo vài phần tiên phong đạo cốt, có lẽ tiên nhân trong truyền thuyết cùng lắm chỉ như thế mà thôi.
“Hừ nhìn ngươi lầm bầm mặc dù ta không quá hiểu có điều 8 phần là nói xấu lão phu, cái này liền đáng ăn đòn”.
Đứa bé lập tức dơ nắm đấm nhỏ lên kháng nghị.
“Hừ, không phải còn lại 2 phần sao, chắc gì ta đã nói xấu lão, lão liền không nói đạo lý”.
Đổi lại đương nhiên là cái gõ đầu cực kỳ kêu của lão nhân kia.
“Nắm tay lớn chính là đạo lý nha, tiểu tử ngươi có gì bất mãn, bất mãn liền đứng lên đánh cùng lão phu 500 hiệp, lão phu lúc này rất rảnh nha”.
Nhìn khuôn mặt không cười mà như cười cùng cái ánh mắt đầy trêu tức kia đứa bé chỉ có thể lắc đầu ngao ngán, nó vẫn là chọn cúi đầu lủi thủi đi vào bên trong.
....
Sơn cốc này được gọi là Tiêu Dao Cốc, thoạt nghe tên phi thường không tệ có điều toàn bộ sơn cốc cũng chỉ có một lão bộc chưa bao giờ nói chuyện, lão nhân già nua cực kỳ vô sỉ nhưng lại mang theo vẻ tiên phong đạo cốt lừa người cùng đứa bé 6 tuổi này mà thôi.
Lúc này đứa bé đang đứng trên một chiếc ghế gỗ, chỉ có như vậy mới đủ chiều cao để có thể làm việc, trong không gian yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng dao cắt

rất đều rất đều.
Đây là nhà bếp của Tiêu Dao Cốc, cũng là công việc bản thân đứa bé này làm suốt 2 năm qua, công việc chính thức của nó chính là nấu ăn.
Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, nhiệt độ trong phòng bếp nóng như hỏa thiêu, khói nghi ngút, thân hình nhỏ nhắn kia liên tục run lên có điều ánh mắt thủy chung vẫn luôn chăm chú, đôi tay nhỏ bé nắm lấy thái đao di chuyển rất đều rất đều.
Chỉ cần nhìn thủ pháp dùng dao thái có thể khiến người ta liên tưởng đến trù sư của những tửu lâu nổi tiếng chứ tuyệt không nghĩ tới một tiểu tử miệng còn hôi sữa.
Đứa bé trong phòng bếp này được gọi là Vô Song, một đứa bé không cha không mẹ cũng không có họ, không ai nói cho nó họ của mình là gì, lại càng không ai nguyện ý nói cho nó xuất thân của mình, nói cho nó bố mẹ nó ở đâu.
Trên thế giới này có thể nói thân thuộc nhất với Vô Song chỉ là lão nhân già mà không uy kia cùng với cô cô.
Cô cô họ Vũ, không ai biết rõ tên của Cô cô có điều khi người khác gọi vị cô cô này đều xưng nàng là ‘Tiên Âm’, cô cô cũng không ở trong Tiêu Dao Cốc, nàng 2 năm trước gửi đứa bé này đến cho lão nhân mất nết kia liền không có trở lại, 2 năm qua đứa bé vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh của cô cô một lần.
Lại nói Vô Song tất nhiên không phải đứa bé bình thường, ánh mắt của hắn rất sáng, ánh mắt căn bản không thuộc về cái độ tuổi này, hắn là một người xuyên việt.
Xuyên việt cái từ này phi thường quen thuộc có điều chính bản thân Vô Song lại không biết tại sao mình xuyên đến đây, hơn nữa hắn cũng không biết cái thế giới này rốt cuộc là gì.
Trước khi xuyên việt Vô Song có thể coi là một nhân sĩ thành công, năm 30 tuổi đã có thể mở được một công ty riêng, cho dù công ty không lớn nhưng cũng đã là một việc phi thường giỏi giang.
Hắn tên thật là Nguyễn Vũ Phong, là một nam nhân tương đối thành đạt ở tiền kiếp có điều chỉ thành đạt trên phương diện ‘tiền bạc’ mà thôi, về những mặt khác cuộc đời của hắn có thể coi là thất bại.
Vũ Phong vốn sinh ra cũng không rõ bố mẹ mình là ai, hắn nghe nói năm đó mình bị gửi lại ở cửa chùa, hắn liền lớn lên cùng chủ trì, lớn lên lèm một ‘tiểu tăng’ trong chùa.
Vũ Phong vẫn được coi là có chút may mắn, năm 6 tuổi vẫn được đi đến trường như những đứa trẻ bình thường, có điều một đứa bé không cha không mẹ lại sống trong chùa từ nhỏ thử hỏi sao có thể hòa nhập bình thường?, nói thẳng ra những năm đi học hắn là một đứa trẻ tự kỷ, gần như không có bất cứ bạn bè thân thuộc gì, một đứa trẻ tự ti cùng mặc cảm.

Ông trời lấy đi của con người một số thứ đương nhiên cũng phải hồi báo lại, thân thế của hắn không tốt nhưng lại cực kỳ thông minh, trời sinh tuệ nhãn lại thêm gần như không có việc gì làm ngoại trừ học bản thân Vũ Phong có thành tích học tập phi thường tốt, từ cấp 1 cho đến cấp 3 hắn luôn xếp đầu toàn trường, có thể coi là con mọt sách đúng nghĩa.
Cũng không phải hắn chưa từng muốn hòa nhập với thế giới bên ngoài, với bạn bè xung quanh nhưng hắn không vượt qua được nỗi sợ của chính mình, lại càng không có mấy người bạn bè thật tâm muốn làm quen với hắn, muốn kéo hắn ra khỏi lồng giam của chính hắn, chính vì vậy Vũ Phong suốt những năm đi học liền không có bạn bè, thậm chí trong mắt bạn bè bản thân hắn liền không tồn tại.
Vũ Phong thật ra cũng biết yêu, từ năm lớp 6 hắn đã yêu thích một cô gái cùng lớp, nàng liền là chút kỷ niệm đẹp nhất những năm tháng đi học của hắn, chỉ tiếc bản thân Vũ Phong chưa từng nói ra mà thôi.
Hắn thật sự rất ngốc, phi thường ngốc, bản thân hắn liền mang theo mối tình đơn phương đó suốt 10 năm trời, vẫn luôn chỉ dám nhìn nữ nhân kia từ sau lừng, hắn thích nhìn nàng cười, nhìn nàng nói chuyện nhưng lại không có dung khí ở bên nàng, không có cái can đảm tỏ tình kia, hắn liền muốn giữ kín chút cảm xúc đẹp nhất trong tim.
Cũng chính vì mối tình đơn phương này mà Vũ Phong thay đổi, hắn muốn thay đổi vì nàng, ít nhất có thể bước ra ngoài ánh sáng một lần, ít nhất muốn ở trước mặt nàng cho nàng biết thứ tình cảm che giấu này.
Từ đó hắn bắt đầu thay đổi, bắt đầu cuốn vào vòng xoáy khổng lồ của cuộc sống, như một chú chim non cất cánh bay cao trên bầu trời, có điều đời vốn không đẹp như hắn nghĩ, cuộc sống xung quanh lại càng không giống những điều trong sách.
Người lừa ta gạt, âm mưu thủ đoạn, lòng người khó dò...
10 năm đã thay đổi rất nhiều thứ, từ một con mọt sách trở thành một doanh nhân thành đạt, có điều tâm con người cũng thay đổi.
Cô gái khiến hắn yêu thầm 10 năm đã sớm bị vòng xoáy cuộc đời xóa nhòa, bị những toan tính phủ đi, với hắn mà nói, cô gái kia chỉ là chút cảm xúc thời niên thiếu, chỉ là một nét chấm phá trong cuộc đời hắn.
Vũ Phong đã thay đổi, ít nhất để 30 tuổi có cơ ngơi riêng hắn liền không còn là hắn, không còn là một chú tiểu lớn lên trong chùa, hắn đã đối mặt với quá nhiều mặt trái xã hội và cũng tự tay làm quá nhiều thứ mà hắn 10 năm trước nghĩ cũng không giám nghĩ.
Điếu thuốc là trên môi, chai rượu trên bàn, đầu ngửa lên phiêu theo làn khói cay cay, những lúc như vậy chính bản thân Vũ Phong cũng tự hỏi, nếu mình năm 20 tuổi gặp mình năm 30 tuổi thì sao?.
Đáp án luôn làm hắn nhếch miệng, Vũ Phong năm 20 tuổi chỉ sợ đến cả đối mặt

cũng không dám, bởi trong mắt Vũ Phong năm 20 tuổi bản thân hắn 10 năm sau liền là kẻ xấu, một kẻ mười phần xấu, thậm chí là một kẻ... đáng chết.
....
Làn khói bếp như giúp hắn hiện về chút ký ức năm xưa, những lúc cơ thể hắn phiêu trong làn khói trắng, trong những điếu shisha, nicotine, mdma...
Tiếng dao đã dừng, Vô Song dùng tay day day đôi mắt, khuôn mặt non nớt hiện lên chút đau đớn.
“Chết tiệt, tại sao nghĩ mãi không ra tại sao xuyên việt đến đây, cuối cùng là bị xe đâm, bị sét đánh hay đá rơi vào đầu?”.
Những năm qua không lần nào Vô Song không tự hỏi tại sao hắn bị đưa đến thế giới này, ở thế giới kia hắn còn chưa muốn chết, hắn còn muốn đi tiếp con đường của mình, con đường của hắn vừa mới mở ra liền phải kết thúc, đùa gì vậy?.
Mỗi lần nghĩ về quá khứ liền như một trò đùa, hắn biết chắc chắn bản thân hắn đã quên đi một thứ quan trọng chỉ là thứ gì hắn lại không thể nào nhớ ra, mỗi lần cố nhớ lại đầu lại đau như búa bổ, ký ức của hắn như là một mê cung khổng lồ không có lối ra, hắn cố đi tìm đáp án trong suốt 6 năm qua nhưng đều vô vọng.
Khẽ thở dài một hơi, đầu liên tục lắc thật mạnh như muốn xoa dịu đau đớn, bàn tay chậm rãi bê lấy hai đĩa thức ăn, dùng chân mở cửa bước ra ngoài.
Hai đĩa thức ăn thoạt nhìn phi thường hấp dẫn, cho dù ở xa cũng có thể cảm nhận được mùi thơm ngào ngạt, chỉ cần nhìn cũng tuyệt đối làm người ta chảy nước miếng.
2 năm qua ở Tiêu Dao Cốc, có 3 bản lĩnh Vô Song được dạy, đầu tiên là nấu ăn, thứ hai là bổ củi, cuối cùng liền là... uống rượu.
Nghĩ đến uống rượu hắn liền muốn chửi lão già kia, nấu ăn cùng bổ củi tuyệt đối phạm vào tội bóc lột lao động trẻ vị thành niên có điều không phải kiếp trước hắn chưa thấy nhưng bắt một đứa trẻ năm đó mới có 4 tuổi uống rượu hắn liền chưa từng nghĩ tới.
Cũng may kiếp trước hắn cũng không thiếu nhậu nhẹt, không thiếu đi giao tiếp với khách hàng, có thể coi là uống rượu cao thủ nếu không kiếp này chỉ sợ trực tiếp bị lão già kia dọa sợ.
Muốn uống nước ư?, không có đâu uống rượu đi.
Uống thốc?, làm gì có thuốc nào tốt hơn rượu, uống rượu đi.
Đói?, xin lỗi trong cốc tạm thời không có gạo, rượu cũng làm từ gạo liền uống rượu đi.
Mỗi lần nghĩ đến khuôn mặt chết tiệt của lão già kia Vô Song chỉ hận không thể đánh cho hắn thành đầu heo, đáng tiếc qua vô số lần thử sức hắn liền biết mình vốn không đánh lại lão già chết tiệt kia.
Vừa suy nghĩ vừa đi, chẳng biết bao lâu đã nghe thấy âm thanh của lão đầu chết tiệt.

“Nha nha, thật thơm nha, tiểu Vô Song tay nghề càng ngày càng khá, đến đến sư phụ liền cùng ngươi uống rượu, việc vui việc vui nha”.
Vô Song bĩu môi nhìn lão già trước mặt, một thân đọa bào tiên phong đạo cốt nhưng cả người lại nằm nghiêng trên giường trúc, tay cầm một hồ lô rượu, xung quanh có đến 5-6 hồ lô rượu vứt lăn lóc, khuôn mặt đỏ ửng.
“Lão già chết tiệt, sư phụ cái con khỉ, rõ ràng là bắt nạt ta”
Nói xong Vô Song đặt hai đĩa đồ ăn xuống, cũng chẳng biết làm thế nào đành cầm một hồ lô rượu lên uống, ở trong Tiêu Dao Cốc 2 năm hắn cũng học thành cái thói quen này, uống rượu thay nước.
Tiêu Dao Cốc cái gì cũng thiếu chỉ có rượu là thừa, thậm chí còn dùng rượu nấu cơm thậm chí là... tắm.
Đến chính Vô Song cũng không hiểu lão chết tiệt kia đào đâu ra lắm rượu như vậy.
Lão già thì lại không quan tâm đến Vô Song kháng nghĩ, một tay cầm hồ lô rượu một tay cho vào đĩa thức ăn thoải mái bốc.
“Khà khà, tiểu Vô Song tay nghề thật sự cao, so với cung đình trù sư chỉ sợ không kém, đĩa Uyên Ương Ngũ Trân Quái này mang ra ngoại chỉ sợ ít nhất cũng bán được 10 lạng bạc a”.
Vô Song khì mũi coi thường sau đó trực tiếp cầm đũa gắp lấy thức ăn, mặt kệ lão già kia bắt đầu lảm nhảm.
Kiếp trước hắn làm chú tiểu trong chùa cũng phụ trách việc cơn nước, tay nghề của hắn không hẳn là cao nhưng suốt 20 năm vào bếp chỉ sợ cũng không thua kém đầu bếp khách sạn 4 sao là bao, lại thêm 2 năm nay ở Tiêu Dao Cốc lại khiến trù nghệ của hắn tăng lên một mảng lớn, trình độ nấu của Vô Song đã sớm có thể so với cung đình trù sư, dù sao cung đình trù sư trong suy nghĩ của Vô Song cùng lắm chỉ ngang ngửa đầu bếp khách sạn 5 sao mà thôi.
“Hừ ăn nhiều vào, ăn nhiều đến mức nghẹn chết càng tốt, lão già vô trách nhiệm”.
Vô Song bĩu môi rồi lại ngửa cổ uống rượu, bản thân hắn thậm chí liền có suy nghĩ, nếu sống như thế này chỉ sợ 20 năm sau hắn lại trở nên giống lão già kia, chỉ biết ăn rồi uống.
Vô Song không phải không muốn đi ra khỏi Tiêu Dao Cốc chỉ là hắn không biết trong Tiêu Dao Cốc rốt cuộc có tà pháp gì, hắn thủy chung luôn luôn bị lạc, càng bực mình hơn lão già mất nết vẫn luôn tìm được hắn, luôn mang hắn về.
Điều này làm Vô Song có chút nghĩ đến ‘Đào Hoa Đảo’ trong Kim Dung, dù sao Đào Hoa Đảo có thể giam Chu Bá Thông 20 năm, kiếp trước hắn liền không tin mấy thứ vớ vẩn này có điều khi kiếp này được trải nghiệm liền có chút tà môn,
Sống cùng lão nhân này 2 năm Vô Song cũng biết lão già mất nết kia căn bản là giấu nghề, lão nhân này cũng tuyệt đối không bình thường chỉ là lão suốt ngày

ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn căn bản không để ý đến thế sự, rất giống mấu lão nhân ăn rồi ngồi chờ chết, việc này làm Vô Song cực kỳ nóng mắt.
“Nha, cái gì vô trách nhiệm?, lão phu liền là một cái vĩ đại sư phụ, chỉ là ngươi căn bản không có hiểu lòng của lão phu nha”.
Vô Song khinh thường nhìn lão nhân sau đó lắc đầu.
“Vĩ đại cái con khỉ, củi là bổ, nước là đun, đồ ăn ta nấu, quét nhà cũng là ta, dọn phòng cũng là ta..., lão chết tiệt căn bản chính là bắt nạt người, cô cô năm đó không hiểu sao lại gửi gắm ta cho lão, thật sự là ta số khổ”.
Lão già bật cười, tay lại tiếp tục cầm lấy một hồ lô rượu khác, một hơi cạn sạch.
“Hừ, ngươi dám coi thường lão phu?, ngươi biết lão phu chính là đang dạy cho ngươi tuyệt thế thần công không?”.
Vô Song chớp chớp mắt, hắn đương nhiên căn bản không tin.
Nhìn thấy biểu cảm của Vô Song rõ ràng lão nhân có chút bị chọc giận, thân hình liền ngồi lên ngay ngắn, khuôn mặt đỏ tới mang tai.
“Hừ, giang hồ không biết có bao nhiêu người muốn học võ công của lão phu bản thân ta còn lười liếc mắt, ngươi liền có phúc khí mà không biết hưởng, nhớ năm đó biệt danh của lão phu liền vang vọng thiên hạ”.
“Biệt danh?, nha biệt danh của ngươi là gì?, đọc thử lên ta nghe một chút”.
Vô Song lần này có chút tò mò, dù sao hắn cũng biết thế giới này chắc chắn tồn tại võ công, đối với thế giới này hắn có chút háo hức.
Lão nhân bị hỏi đến chỗ ngứa khuôn mặt trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.
“Độc... Cô... Cầu...”.
Vô Song nghe đến đây ánh mắt liền mở lớn, có chút không tin tưởng, trong lòng liền nổi lên chút gợn sóng.
“Không phải là Độc Cô Cầu Bại chứ, lão nhân này lúc ngả ngớn nhìn không ra sao bất quá khi nghiêm túc quả thật có vài phần tiên phong đạo cốt, chẳng nhẽ thật là tuyệt thế cao thủ... chẳng lẽ ta xuyên đến Kim Dung thế giới?”.
Lão già lúc này vuốt vuốt râu, giọng nói phi thường đắc ý.
“Độc Cô Cầu Hòa, thế nào danh tự này nghe có đáng sợ không, vừa nghe liền đã thấy vô địch thiên hạ”.
Vô Song suýt nữa trực tiếp phun ngụm rượu vừa mới uống ra, cả người lắc lư sắp đổ.
Hắn... hắn liền có xúc động muốn chửi thề.

Chương 2
Độc Cô Cầu Hòa

Lão nhân lúc này đắc chí cười to, khuôn mặt liền trở nên hồng nhuận, đối với cái danh hiệu Độc Cô Cầu Hòa của mình phi thường đắc ý, trái lại Vô Song mặt xám lại sau đó trực tiếp lắc đầu ngao ngán.
"Thật sự là khổ, vì cái gì lại chờ mong lão đầu kia?, nếu hắn là Độc Cô Cầu Bại ta liền là Tôn Ngộ Không rồi, vậy mà cũng tin được...".
Trong lòng thở dài ngao ngán, mặc kệ 'sư phụ' đang đắc chí, Vô Song đứng lên rời khỏi bàn ăn, hắn liền tin tưởng ở đây thêm vài phút hắn liền muốn đấm vị 'sư phụ' kia, đương nhiên nghĩ chỉ là nghĩ mà thôi, dù sao đánh cũng là đánh không lại.
Nhìn thấy vẻ mặt của Vô Song, lão nhân lập tức vỗ đùi thật mạnh.
"Khốn kiếp, tiểu tử kia vẻ mặt đấy là sao hả, lão phu Độc Cô Cầu Hòa liền vô địch thiên hạ, danh tự của ta liền không ai không biết, không ai không nghe vậy mà ngươi lại làm vẻ mặt đó?".
Vô Song quay đầu lại nhìn lão nhân thật lâu, hắn nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui vẫn không cảm thấy lão già này rốt cuộc có cái gì đáng tin.
"Thôi thôi sư phụ, để ta đi bổ củi đi, lão nhân gia người là tuyệt đỉnh thiên hạ liền tự vui một mình đi, đệ tử vẫn là chăm chỉ làm việc thì hơn, đợi đến ngày cô cô đón ta rời đi".
Nghĩ đến cô cô trong lòng Vô Song lại nổi lên mong nhớ, dù sao hắn cho dù chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi nhưng kiếp trước cũng đã 30, hắn cũng không phải là cái gì thiện nam tín nữ, không phải là cái gì người tốt như chính hắn năm đó.
Cô cô thật sự rất đẹp, từ khi hắn xuyên việt đến thế giới này liền chưa từng gặp nữ nhân nào đẹp hơn cô cô, cho dù dục vọng không có nhưng vẫn phải thưởng thức cái đẹp, 2 năm qua hắn thật sự rất nhớ cô cô, ít nhất ở bên cạnh cô cô động lòng người vẫn hơn lão già tự kỷ kia.
Về phần võ công thực sự với hắn có hay không có cũng không mấy quan trọng, dù sao kiếp trước hắn cũng không giỏi đánh nhau vẫn có thể từng bước leo lên, Vô Song cũng thật sự không tin bằng kiến thức kiếp trước hắn không thể ở kiếp này gây dựng cơ nghiệp.
Ở thế giới này cũng đã 6 năm, cho dù thời gian chủ yếu chỉ ở trong nhà trúc với cô cô cùng với cái Tiêu Dao Cốc chim không thèm ỉa này nhưng Vô Song vẫn đại khái đoán ra đây là thời cổ đại, bằng kiến thức hiện đại đi đến cổ đại hắn vẫn có vài phần tự tin.
Nhìn thấy Vô Song quay đầu rời đi, lão nhân sao có thể cho phép, hôm nay lão

uống rượu phi thường cao hứng, liền thật sự có hứng kể lại chút sự tích năm đó, không ngờ Vô Song lại dám bỏ đi, điều này cũng giống dùng quyền đánh vào bịch bông vậy, khó chịu vô cùng.
“Này này tiểu tử, đứng lại cho ta, ngươi liền dám coi thường lão phu”.
Vô Song đành phải thở dài quay đầu lại nhìn lão nhân kia, giọng nói có chút không biết làm sao.
“Nha, vậy là lão rất lợi hại?, lợi hại đến mức nào?”.
Nhìn thấy khuôn mặt kích động của lão già kia, bản thân Vô Song liền có chút cảm thấy mơ hồ.
“Chẳng nhẽ ở thế giới này Độc Cô Cầu Hòa rất nổi tiếng?, bất quá nhìn lão già kia 9 phần liền không tin tưởng”.
Như đọc được suy nghĩ của Vô Song, lão đầu một lần nữa vỗ đùi.
“Cô văn quả lậu, nghé con không sợ cọp, ngươi có biết Độc Cô Cầu Bại hay không?”.
Nghe đến bốn chữ Độc Cô Cầu Bại bản thân Vô Song liền khẽ gật đầu.
Kiếp trước dù sao hắn cũng không thể ngồi học 24/24, vẫn phải biết xem tivi, tác phẩm của Kim Dung không dám nói là đã thuộc hết bất quá cũng có hiểu biết tương đối, Độc Cô Cầu Bại danh tự này thật sự quá nổi tiếng, chỉ sợ không biết gì về Kim Dung tiểu thuyết cũng phải nghe thấy 1-2 lần.
“Biết nha, đây là nhân vật vô địch một đời phải không?, cả đời bất bại đến lúc chết vẫn không có đối thủ, chết vì tịch mịch?”.
Lõa nhân ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song, vẻ mặt như không mấy tin tưởng lời Vô Song nói cho lắm.
“Ngươi biết Độc Cô Cầu Bại mà không biết lão phu?, mẹ kiếp đây là khinh thường lão phu?”.
Vô Song có chút nuốt nước bọt sau đó khẽ lắc đầu.
“Lão già... à không sư phụ, ngươi thật sự nổi tiếng như vậy?”.
Lão nhân hai mắt như phun lửa, sau đó lập tức vỗ ngực.
“Hừ Độc Cô Cầu Bại tính là gì, hắn cả đời cầu một trận bại liền uy phong nha bất quá cũng không sánh được với lão phu, lão phu chính là... chính là cả đời cầu một trận hòa cũng không được nha, thế nào từ ngoại hiệu xem ra lão phu liền lợi hại hơn tên kia, không đúng sao”.
“Hắn cầu bại nhưng chưa chắc đã không có trận hòa nào a, lão phu liền cầu hòa vậy là trực tiếp trên hắn một cái đầu, lão phu liền đệ nhất thiên hạ nha”.
Vô Song lần này liền triệt để chán nản, hắn nhếch miệng nhìn đối phương.
“Không phải là cả đời toàn thua nên mới phải cầu một trận hòa chứ?, ngài cứ nói thật đi không cần dấu diếm dù sao ta cũng thông cảm cho ngài, ở đây cũng chỉ có hai người chúng ta”.
Vô Song nói làm lão nhân trực tiếp tức nổ đom đóm mắt, thân hình ông ta lập

tức bật dạy bằng tốc độ cực nhanh, lúc này lão nhân liền có vài phần phong phạm cao thủ ra chiêu, khí thế khiến Vô Song sợ hãi lùi lại hai bước.
Lão nhân lao bắn người lên, sau đó...
Sau đó liền cũng không có sau đó, chỉ thấy chân ông ta đạp vào một hồ lô rượu lăn dưới đất, cả người lộn ngược về sau đầu đập vào thành bàn, hét thảm một tiếng... liền bất tỉnh nhân sự.
Vô Song nhìn lão đầu nằm bẹp trân mặt đất liền thở dài không ngớt.
Hắn tất nhiên cũng không thể để lão nhân nằm đây, dù sao 2 năm sống chung không thể không có chút tình cảm, cho dù lão nhân kia luôn bắt nạt hắn, luôn làm mấy việc không chính đáng bất quá đối xử với hắn cũng rất tốt, quan trọng nhất nếu lão nhân có mệnh hệ gì bản thân Vô Song hắn liền không ra được khỏi Tiêu Dao Cốc.
Vô Song liền cắn răng cõng lão đầu say rượu kia tiến về chính phòng.
Năm nay hắn mới 6 tuổi, thân hình chỉ sợ không bằng nổi 1/3 lão nhân bất quá khí lực rất lớn, đây cũng là công sức 2 năm bổ củi tạo thành, Vô Song làm người hai kiếp, hắn ước chừng hiện nay hắn liền chưa chắc đã thua 14-15 tuổi của tiền kiếp.
Tất nhiên đây cũng không phải hoàn toàn do bổ củi, ở thế giới này Vô Song luôn cảm thấy tâm tình thoải mái, không khí trong lành, làm việc gì cũng thuận lợi hơn rất nhiều.
Kiếp trước ngẫu nhiên đọc vài tiểu thuyết mạng liền biết thời hiện đại linh khí khô kiệt từ đó luyện võ liền khó khăn hơn rất nhiều, lúc này nghĩ lại cảm thấy không phải là không đúng, có lẽ thế giới này quả thật tồn tại cái gọi là ‘linh khí’ đi.
Cho dù khí lực của hắn tương đối tốt bất quá cõng lão nhân vào phòng cũng làm Vô Song mệt bở hơi tai, thân hình nhỏ nhắn ngã ngồi xuống đất thở hồng hộc.
“Chết tiệt lão đầu, chỉ có ăn rồi ngủ, nặng như heo, bắt nạt người là giỏi”.
Nói đến đây Vô Song thở ra một hơi, thân hình chậm rãi đứng lên phủi phủi quần áo, hắn liền muốn đi ra ngoài chỉ là vừa quay đầu ra đã bị dọa sợ lùi lại ba bước.
Chỉ thấy trước cửa phòng lúc này là một thân ảnh cao lớn, lưng hùm vài gấu râu ria xồm xoàm đứng trước cửa.
Thân hình người này lớn đến nỗi cả ánh mặt trời cũng bị che đi, chỉ cân fnhinf thôi cũng khiến kẻ khác mang theo 3 phần sợ hãi.
Vô Song định thần nhìn lại sau đó mới thở ra một hơi.
“Vạn lão, cũng không cần phải dọa người khác như vậy, lần sau có thể tạo chút âm thanh không?”.
Kẻ này là người thứ ba sống trong Tiêu Dao Cốc, Vô Song cũng không biết tên của hắn chỉ là thấy lão đầu kia gọi là A Vạn, hắn liền đoán kẻ trước mặt 7 phần

họ Vạn.
Vạn lão không biết do câm hay không thích nói chuyện, 2 năm qua Vô Song căn bản không thấy hắn nói một câu nào, trong Tiêu Dao Cốc bản thân Vạn lão liền là người đóng đồ đạc đồng thời cũng là người tìm nguyên liệu nấu ăn đưa cho Vô Song.
Vạn lão cũng không ăn chung với Vô Song cùng lão đầu kia, mỗi lần nấu ăn Vô Song trực tiếp làm 3 phần, 2 phần mang lên về phần Vạn Lão sẽ tự động vào bếp lấy phần của mình, đối với Vô Song mà nói Vạn lão liền phi thường xa lạ.
Vạn lão có chút gật đầu với Vô Song, miệng không mở ra, ánh mắt hướng về phía lão đầu đang nằm trên giường, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc rồi lại quay ra nhìn Vô Song như muốn biết lý do.
Vô Song trực tiếp nâng lên hai vai nhỏ nhắn tỏ vẻ không quan trọng, miệng hắn bĩu lên.
“Không có gì, chỉ là ngã nhẹ mà thôi, nhìn lão đầu kia hàng ngày sinh long hoạt hổ như vậy có lẽ cũng không sao đi”.
Vạn lão lại không mấy để ý đến Vô Song mà trực tiếp tiến vào bên trong quan sát lão đầu bất tỉnh, sau đó ánh mắt mới dãn ra, ông ta quay lại gật đầu với Vô Song sau đó lại đi ra ngoài như không có việc gì.
Nhìn theo bóng lưng của Vạn lão bản thân Vô Song chỉ biết thở dài, hắn đã sớm quen với Vạn lão cá tính hơn nữa so với Vạn lão suốt ngày im lặng hắn liền thích lão đầu kia hơn, dù sao ở quanh một kẻ quanh năm không nói gì liền có chút vắng vẻ cô đơn, cho dù lão đầu suốt ngày hồ nháo nhưng vẫn gần gũi hơn nhiều.
So sánh lão đầu với Vạn lão hắn liền khẽ thở dài.
“Vẫn là lão đầu tốt hơn một chút, thôi dù sao cũng là sư phụ trên danh nghĩa, liền chăm sóc lão đầu một chút, tuổi già ngã một cái như vậy cũng không nhẹ”.
Nghĩ đến đây Vô Song đi nhanh về phía kho chứa củi, hắn muốn đun một ấm nước nóng, ít nhất cũng rửa mặt cho lão đầu một chút, người lão đầu toàn mùi rượu, nằm một chỗ như vậy căn bản là không tốt.
Khi Vô Song rời đi hắn liền không nhận ra lão đầu kia liền mở mắt, ánh mắt dõi theo bóng lưng nhỏ bé dần dần bước về phía xa.
“Tiên Âm à Tiên Âm, ngươi liền cho ta một cái cực đại phiền phức, tiểu tử này thân phận quá mẫn cảm, muốn bảo vệ hắn liền phải để hắn ở lại Tiêu Dao Cốc một đời, có điều tiểu tử này có thể ở lại thật sao?”.
Nghĩ đến đây lão nhân liền sờ vào sau gáy mình, đầu của lão lúc này liền có chút u u.
“Thật sự là già rồi, không ngờ ta cũng có lúc xấu hổ thế này, nhớ năm đó Độc Cô Cầu Bại kẻ kia vẫn là không thắng được lão phu nha”.

Chương 3
Tiêu dao cốc phong vân

Tiêu Dao Cốc có thể coi là một thế ngoại đào nguyên cách biệt hoàn toàn với ngoại giới thậm chí trên giang hồ cũng không nhiều người biết sự tồn tại của Tiêu Dao Cốc chứ đừng nói là biết Tiêu Dao Cốc nằm ở đâu.
Tiêu Dao Cốc thật sự rất rộng lớn, nó không chỉ là khoảng diện tích mà Vô Song cùng lão đầu sống trong 2 năm qua mà bên trong Tiêu Dao Cốc còn bao gồm cả Vong Ưu Thôn.
Vong Ưu Trấn nằm ở phía Nam còn Tiêu Dao Cốc nằm ở phía Bắc, hai bên ngăn cách bởi một cánh rừng lớn, cánh rừng thủy chung 2 năm qua Vô Song không có cách nào vượt qua.
Lúc này bên trong Vong Ưu Thôn xuất hiện một thân ảnh tuyệt mỹ, mái tóc đen mượt búi cao cùng trâm cài tóc màu bích lục, một thân quần áo mỏng nhẹ màu phấn hồng, bên trong là một làn áo xanh nhẹ nhàng.
Thân ảnh này bước đi phiêu dật, khuôn mặt ẩn dưới một tấm khăn màu xanh, sau lưng đeo một cây cổ cầm, chỉ nhìn từ tốc độ di chuyển mà nói thân ảnh này đang tương đối gấp gáp, hơi thở thậm chí còn không ổn định.
Nàng lướt đi rất nhanh thậm chí có cảm giác chân không chạm đất, bóng hình như mộng như ảo tiến vào bên trong Vong Ưu Thôn.
Vong Ưu Thôn nói là ‘Thôn’ nhưng cũng không nhiều người, bên trong Vong Ưu Thôn hiện nay chỉ có vèn vẹn 7 người cùng 1 thú, nếu tính cả thân ảnh vừa lướt vào bên trong kia liền có thể tính là 8 người 1 thú.
Vong Ưu Thôn không lớn, chỉ cần để ý một chút cũng đủ có thể phát hiện được người ra kẻ vào, khi thân ảnh nữ nhân kia tiến vào bên trong cửa thôn lập tức một thân ảnh khác hiện ra chặn đường.
Người này tuổi thoạt nhìn trên dưới 40, một thân quần áo gai giản dị, thân hình không cao không thấp, trên người toát ra một cỗ khí khái cương trực, nhìn từ bên ngoài liền mang theo vài phần phong phạm chính nhân quân tử.
Nam tử này một tay đưa ra đỡ lấy nữ nhân, đôi lông mày rậm cau lại, ánh mắt hướng về nơi phương xa.
“Tiên Âm, cô bị thương?”.
Giọng nói ồm ồm nhưng lại mang theo vài phần quan tâm với nữ nhân trước mặt.
Người này quả thật là Tiên Âm, cô cô của Vô Song, nàng được nam nhân trước mặt chống đỡ, thân hình liền có chút bình ổn lại, ẩn sau chiếc khăn che mặt kia liền là một nụ cười bất đắc dĩ.

“Lôi đại ca, phiền ngươi, phiền ngươi giúp ta ngăn cản đám truy binh kia, tiểu muội... “.
Nói đến đây thân hình của Tiên Âm lại run lên một chút, vị nam nhân họ Lôi này thậm chí còn tinh tế phát hiện ra ở khóe miệng Tiên Âm tồn tại một vết máu, Tiên Âm chỉ sợ liền phải chịu nội thượng không nhẹ.
Nam nhân này cau mày lại, ánh mắt dần dần hiện lên một tia sát khí nhìn về phía ngoài cửa thôn.
Lúc này sau lưng kẻ họ Lôi cũng xuất hiện hai người, một người thân hình tương đối béo, khuôn mặt mang theo vài phần phúc hậu, trên người quần áo cũng tương đối luộm thuộm.
Người thứ hai liền là một bạch y thư sinh, kẻ này nhìn bên ngoài tuyệt không quá 20 tuổi, ngọc thụ lâm phong tuấn lãng vô cùng, người này đứng ở đây như hấp thu toàn bộ ánh sáng trong thiên địa, như biến mình thành trung tâm của mọi sự chú ý.
Bạch y thư sinh khẽ liếc nhìn gã béo bên cạnh sau đó mỉm cười.
“Thần Y, ngươi xem Tiên Âm tỷ tỷ thế nào?”.
Kẻ béo lúc này cũng không có thời gian quan tâm thư sinh, chỉ thấy một tay chẳng biết từ lúc nào đã đặt vào bụng Tiên Âm, một luồng chân khí nhu hòa tiến vào thân thể Tiên Âm khiến khuôn mặt của nàng lại có thêm vài phần hồng nhuận.
Tiếp theo chỉ thấy Thần Y trong tay rất nhanh xuất hiện ba cây kim châm, bằng tốc độ không hợp lẽ thường trực tiếp đâm thẳng vào Thiên Trung Huyệt của Tiên Âm sau đó ánh mắt mới dần dần cau lại.
“Nàng trúng độc, cực kỳ lợi hại chỉ sợ là độc đạo cao thủ ra tay”.
Nghe vậy cả nam nhân họ Lôi cùng thư sinh đều nhíu chặt lông mày, độc công thật sự cực kỳ phiền toái, thiên hạ này độc công vốn là một loại vô sỉ thủ đoạn nhưng tuyệt đối là một cái kinh người thủ đoạn, cho dù cao thủ mạnh mẽ đến mức nào cũng không dám vỗ ngực không sợ độc dược ám toán.
Tiên Âm bàn tay đẹp run lên nắm lấy cổ tay thần y, ánh mắt lúc này đã có thêm vài phần thần thái.
“Đưa ta... đưa ta đến gặp Vô Hà Tử tiền bối”.
Thần Y ánh mắt có chút chấn động có điều thân hình ông ta cũng không chậm, lại tiếp tục xuất ra một viên đan dược rất nhanh đặt vào miệng Tiên Âm, lúc này Thần Y liền biết sự việc hôm nay có chút không đơn giản.
Không chỉ Thần Y nghĩ vậy, cả nam tử họ Lôi cùng Thư Sinh đều cảm thấy một tia áp lực, võ công của Tiên Âm thế nào bọn họ đương nhiên biết, bên trong Vong Ưu Thôn bản thân Tiên Âm chỉ sợ đã là đệ tam cao thủ, kẻ có thể khiến Tiên Âm trọng thương như vậy chỉ sợ mười phần đáng sợ.
Hai người rất nhanh đều gật đầu với nhau, tiến lên một bước, về phần Thần Y

lập tức cõng Tiên Âm lên lưng, thân hình béo mập của ông ta vậy mà lại nhanh như chim yến rất nhanh lướt đi trên không trung.
Thần Y cũng không nhận ra, lúc này Tiên Âm ánh mắt bỗng lóe lên, ẩn dưới lớp mạng che mặt kia là một nụ cười mang theo vài phần tà dị.
....
Ở một nơi khác ngoài Tiêu Dao Cốc, lúc này liền có một đám hắc y nhân vây quanh một tuyệt mỹ nữ tử.
Nữ tử này thanh phong thoát tục, xinh đẹp tựa thiên tiên, người này không phải Tiên Âm còn có thể là ai?.
Tiên Âm trên người không bị thương có điều lại không có cách nào cử động, ánh mắt căm tức nhìn về phía hai thân ảnh trước mặt.
Đám người này đứng thành một nhóm, tổng cộng khoảng 20 hắc y nhân cùng hai cái nữ nhân.
Hai nữ nhân này một người áo đỏ một người áo xanh, trên mặt đều che kín mặt nạ có điều thân hình mười phần hoàn hảo, cho dù quần áo không lộ ra nửa điểm da thịt cũng khiến nam nhân khí huyết sục sôi, chỉ tính về thân thể chỉ sợ so với Tiên Âm còn hoàn mỹ hơn.
“Ngươi thật sự liền muốn khi sư diệt tổ?”.
Giọng nói của Tiên Âm mười phần lạnh lùng nhìn hai thân ảnh song song mà đứng kia trong đó ánh mặt đặc biệt xoáy vào nữ tử áo xanh.
Nữ tử áo xanh quay lại, trên mặt nàng là một chiếc mặt nạ mười phần quỷ dị, mặt nạ chỉ lộ ra một đôi mắt, không có miệng nhưng lại có một cánh bướm màu xanh khắc bên mắt trái, thoạt nhìn có vài phần mị hoặc.
“Sư tỷ, ta chưa bao giờ muốn khi sư diệt tổ”.
Tiên Âm trên mặt xuất hiện một nụ cười lạnh nhìn nữ tử kia.
“Tổ huấn điều thứ nhất liền nói thế nào?, bản cung thân là Tiên Âm Động chưởng môn vậy mà ngươi cũng dám ra tay?, dám cùng người ngoài liên thủ, sư phụ năm đó thu dưỡng ngươi quả thật là nuôi ong tay áo”.
Nhắc đến sư phụ rõ ràng có thể thấy ánh mắt của nữ tử kia biến đổi chỉ là nàng rất nhanh lắc đầu.
“Sư tỷ, ngươi cũng đừng trách ta, đứa bé năm đó ngươi mang đi ta nhất định phải mang về”.
Tiên Âm thở dài một hơi nhìn nữ tử áo xanh rồi lại khẽ liếc nhìn nữ tử áo đỏ, khóe miệng liền cười lạnh.
“Thiên Long Bát Bộ quả thật uy danh kinh thiên hạ có điều Thiên Vương đã chết, Long Vương mất tích, Bát Bộ không đủ chỉ bằng ba người các ngươi lấy đâu ra tự tin tiến vào Tiêu Dao Cốc?”.
Ba người ở đây đương nhiên tính thêm một cái ‘Tiên Âm’ đang bên trong Vong Ưu Thôn.

“Các ngươi căn bản vẫn si tâm vọng tưởng như vậy, tam sư muội ngươi rất tốt, ngũ sư đệ hắn cũng rất tốt, vì lý tưởng của mình phản bộ Tiên Âm Động ta cũng không muốn nói bất quá các ngươi phải hiểu, ngày đó con đường của kẻ kia đã chấm dứt, hắn vốn đã thất bại cớ sao còn hoài niệm?”.
“Ngày đó hắn đưa đứa bé kia cho ta, liền muốn ta mang nó đi xa khỏi khói lửa, Thiên Long Bát Bộ, Bát Bộ Trấn Thiên nghe rất uy danh? bất quá hiện nay chỉ là một đám thất bại không có nhà để về, người gặp người đánh vậy mà vẫn còn muốn đông sơn tái khởn? càng buồn cười lại đặt hy vọng vòa một đứa bé 6 tuổi, tam sư muội sư tỷ liền muốn hỏi ngươi từ bao giờ thất bại như vậy?”.
Không để vị nữ nhân áo xanh kia nói mà nữ nhân áo đỏ lập tức lạnh lùng mỉm cười.
Giọng nói của nàng mang theo ma âm, tiếng cười như đi vào lòng kích hoạt dục hỏa của lòng người, chỉ một tiếng cười có thể khiến vô số nam nhân xuất hiện dục hỏa trong lòng.
Chân ngọc khẽ bước, đôi chân trắng nõn không có lấy một tỳ vết hiện ra dưới lớp vay đỏ, trên người thậm chí có hương khí lơ lửng xung quanh, một mùi hương rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo mười phần kích thích.
Ôn hương nhuyễn ngọc, mị cốt tận xương, yêu nghiệt trời sinh có lẽ Đắc Kỷ trong truyền thuyết cũng chỉ đến thế mà thôi.
Chân ngọc không mang theo giày nhưng lại không nhiễm một tia bụi trần, giọng nói ma mị nhưng lại cực kỳ quyến rũ vang lên.
“Thiên Long Giáo cũng không cần Tiên Âm ngươi lo, Thiên Long Giáo thất bại ai cũng có quyền cười bất quá Tiên Âm Động của ngươi thì không được nha”.
“Đại sư tỷ năm đó vì yêu thương nam nhân, một thân Băng Cơ Ngọc Cốt Thần Công dĩ nhiên bị phá, nhị sư tỷ năm đó vì một nam nhân dĩ nhiên đến chưởng môn vị cũng không cần trực tiếp đi đến hải ngoại tiêu dao khoái hoạt, tam sư muội liền... “.
“Dạ Xoa, đủ rồi có thời gian miệng lưỡi với nàng không bằng tập trung chút tinh thần, Tiêu Dao Cốc vốn không phải dễ dàng công phá, lão nhân kia là tuyệt đỉnh cao thủ trong thiên hạ, vẫn là cẩn thận một chút”.
Nữ nhân áo đỏ che miệng cười mang theo mười phần mị hoặc, ánh mắt mang theo nhàn nhạt ý cười với nữ nhân áo xanh.
“Kiền Thác Bà, ngươi không muốn người ta nói thì người ta không nói nha, ta liền rất ngoan”.
Nói xong thân hình lả lướt lùi lại, nàng ta vậy mà khẽ lướt qua người Kiền Thác Bà, thổi một làn hơi nóng vào vành tai đối phương, động tác này mười phần thân mật, cho dù Kiền Thác Bà thân là nữ nhân khuôn mặt ẩn sau lớp mặt nạ cũng khẽ đỏ lên.
....

Ở ngoài Tiêu Dao Cốc xảy ra sự việc gì Vô Song cũng không biết, hắn lúc này đang bê một chậu nước tiến vào bên trong phòng lão nhân, vẻ mặt mang theo vài phần lo lắng.
“Lão nhân chết tiệt, hy vọng ngươi vẫn là không sao, đến cải tuổi này rồi vậy mà uống rượu như uống nước, không bị ngã chết cũng hỏng gan mà chết”.
Vô Song bước vào phòng ánh mắt liền trừng lớn nhìn lão nhân kia, chỉ thấy lão đang vắt chân chữ ngũ, bàn chân đung đưa cực kỳ thích thú, trong tay cũng chẳng biết làm cách nào lại có thêm một hồ lô rượu, dĩ nhiên tật xấu khó bỏ, lại tiếp tục uống rượu.
“Này lão đầu, cái gì Độc Cô Cầu Hòa nghe rất uy phong không phải liền là say rượu đứng cũng không vững sao, uống ít rượu một chút, ta liền không muốn nhặt xác cho lão”.
Lão nhân cười hắc hắc nhìn Vô Song mười phần vui vẻ.
“Tiểu tử bên ngoài nói cứng nha, bất qua lão phu liền biết ngươi quan tâm lão phu, đến đến đây chúng ta cùng nâng rượu đối ẩm, lão phu liền kể cho ngươi truyền thuyết năm đó, truyền thuyết Độc Cô Cầu Hòa nha”.

Chương 4
Vô Hà Tử

Nhìn lão đầu kia lại tiếp tục cầm hồ lô rượu một hơi uống hết mặt không đỏ tim không loạn, miệng thì liên tục hô to danh hiệu bản thân Vô Song cũng không biết làm thế nào.
Hắn chỉ có thể thở dài một hơi tiếng về phía giường trúc sau đó đặt chậu nước xuống.
"Lão già, lau mặt đi, không phải là ta quan tâm đến lão chỉ là ta sợ lão chết đi ai mang ta ra ngoài mà thôi, cũng không cần tự mình đa tình".
Lão nhân trực tiếp bắt lấy khăn nóng sau đó trườm vào sau gáy, khuôn mặt phi thường vui vẻ.
"Tiểu tử đáng chết này, cái gì mà tự mình đa tình, có biết lão phu tuổi trẻ liền đạt được phong hào tình thánh hay không, năm đó cô nương ái muội lão phu liền xếp dọc thành Trường An cũng đủ nha".
Vô Song nhìn lão đầu từ trên xuống dưới sau đó lập tức chép miệng.
"Cũng không cần tỏ ra hơn người, dù sao ở đây cũng chỉ có mỗi hai chúng ta cùng một cái lão bộc bị câm, Fa thì cứ nói là Fa, không cần chống chế dù sao Fa cũng không phải cái tội".
Lão già cười khà khà lại nốc thêm một bình rượu, sau đó khẽ 'ợ' ra một hơi nồng nặc mùi rượu.
"Fa?, Fa là gì nha, tiểu tử ngươi không chỉ ngu ngốc mà còn đầu có có vấn đề, thật là đáng thương, thật là đáng thương, suốt ngày nói những thứ không ai hiểu".
Vô Song trực tiếp quay đầu đi, hắn nhìn lão đầu này càng ngày càng nóng mắt, quan trọng hơn hắn cùng lão nhân kia liền khó lòng nào có thể nói được vài câu hẳn hoi với nhau, chỉ cần ở gần nhau ăn một bữa cơm cũng liền trực tiếp cãi cọ.
Đúng lúc này lão đầu đứng lên, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về phía Vô Song sau đó khóe miệng mỉm cười.
"Khà khà tiểu tử, cô cô của nhà ngươi đến thăm ngươi kìa, có điều hình như thể trạng nàng cũng không được tốt nha".
Nghe đến hai chữ 'cô cô' trên khuôn mặt Vô Song liền có chút mong nhớ, dù sao giữa lựa chọn ở đây cùng hai cái lão đầu và ở bên một tuyệt thế mỹ nhân bản thân Vô Song vẫn là chọn mỹ nhân.
Vô Song cũng không biết cô cô đang ở đâu, cũng đành phải nhanh chân bước theo lão đầu, trong mắt ngoại trừ ý cười ra ẩn hiện còn có chút lo lắng, hắn rõ ràng nghe thấy lão đầu nói thể trạng của 'cô cô' không tốt.

Bước chân theo lão đầu, một mạch hai người đi đến cánh rừng của Tiêu Dao Cốc, lúc này chẳng biết từ bao giờ đã thấy Vạn lão đứng đó từ bao giờ, ánh mắt Vạn lão nhíu chặt lại nhìn về phía cánh rừng.
Cánh rừng của Tiêu Dao Cốc thật sự rất quỷ dị, bên trong toàn là sương mù, Vô Song đã từng vài lần thử đi qua đó, dơ tay không thấy được năm ngón, hơn nữa vị trí mỗi hàng cây đều giống nhau, căn bản không biết rốt cuộc là thoát ra ngoài hay quay lại đúng chỗ cũ, quả thật là một mê cung không lối ra hoặc ít nhất Vô Song hắn không biết lối ra.
Ẩn hiện trong làn sương mù dày đặc lúc này xuất hiện hai thân ảnh, Vô Song thậm chí có thể nhìn ra đây là hai người đang cõng nhau tiến về phía trước.
Quả nhiên không tốn bao nhiêu thời gian, hai người này đã đi ra khỏi lớp sương mù.
Người nam nhân một thân áo vải gai màu xanh lá, thân hình tương đối béo, trên mặt có 7 phần phúc hậu thoạt nhìn khá giống với một lão nông chất phát về già.
Người thứ hai một đầu tóc đen búi cao, trang phục tương đối giống cung phi trong những bộ phim cổ trang, người này không phải là cô cô của Vô Song – Tiên Âm thì có thể là ai.
Tiên Âm khuôn mặt ẩn sau lớp khăn che mặt tái nhợt, nàng khó nhọc ngước đầu lên nhìn về phía ba người Tiêu Dao Cốc, khi nhìn thấy Vô Song trong mắt nàng xuất hiện một tia kích động khó mà quan sát thấy.
Thấy Tiên Âm như vậy cả Vạn lão cùng lão đầu liền khẽ cau mày, hai người lập tức tiến về phía Thần Y cùng Tiên Âm, lúc này chỉ có một mình Vô Song dĩ nhiên không có cử động, trái lại ánh mắt của hắn lại hiện lên một tia nghi hoặc.
Nói thì chậm mọi việc diễn ra rất nhanh, từ vị trí Vạn lão đến vị trí Tiên Âm chỉ cách nhau chưa đến 10 bước chân, cho dù Vô Song cảm thấy có chút gì đó không đúng cũng không có cách nào ngăn cản được.
Từ khi đến thế giới này bản thân Vô Song có thêm một loại kì dị năng lực, cho dù không biết có phải cái gọi là dị năng hay ngón tay vàng trong truyền thuyết hay không bất quá vẫn là một món quà nho nhỏ đối với chính hắn.
Cảm giác của Vô Song rất nhạy hay nói đúng hơn cảm nhận của hắn với mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.
Cái thứ gọi là cảm giác này vốn mơ mơ hồ hồ không rõ thực hư bất quá Vô Song vẫn tương đối tin tưởng nó, nếu đặt ở thế giới cũ của hắn có lẽ nên gọi là giác quan thứ sáu.
Bình thường mà nói khi nhìn thấy cô cô trong lòng hắn luôn xuất hiện một luồng nhiệt, không phải tà hỏa mà đơn giản chỉ là cảm giác kinh tâm động phách với nàng, cô cô của hắn thật sự quá đẹp chỉ có điều lần này cái thứ cảm giác kia dĩ nhiên hoàn toàn biến mất, căn bản không còn lại chút gì.
Thay cho cỗ nhiệt lực kia là một cảm giác bất an, cảm giác này vừa xuất hiện Vô

Song liền cảm thấy không ổn.
Ngay lúc này Tiên Âm vốn vô lực nằm trên lưng Thần Y bỗng khẽ cử động, chỉ thấy một bàn tay của nàng nhẹ nhàng ấn vào lưng Thần Y.
Thần Y khuôn mặt mang theo đôi nét mệt mỏi, dù sao cõng Tiên Âm đi cả chặng đường dài cũng không hề nhẹ nhàng đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng, hắn nhận thấy sau lưng của mình xuất hiện một loại lực lượng không tên.
Thần Y là nhân vật bậc nào?, chỉ cần nhìn danh xưng của ông ta ở Vong Ưu Thôn liền biết y đạo của Thần Y dĩ nhiên cực kỳ đáng sợ, ông ta lúc này ánh mắt liền hiện lên một tia sợ hãi.
“Bi... Bì Tô Thanh Phong?”.
Đáng tiếc Thần Y không thể nói, thân hình ông ta có chút lảo đảo.
Động tác của Tiên Âm cũng không phải nhanh nhẹn gì, nếu là bình thường tuyệt đối sẽ bị phát hiện bất quá có cơ thể của Thần Y che đi liền khó nói, ít nhất Vạn lão cùng lão đầu đều không phát hiện ra một tia dị thường.
Tiếp theo cả hai lại càng bước nhanh hơn, hai người lúc này đã phát hiện ra Thần Y bước chân lảo đảo bắt đầu không cách nào đứng vững.
Vạn lão ở gần hơn liền đến trước, một tay đưa ra muốn đỡ lấy cả Thần Y lẫn Tiên Âm có điều rất nhanh ánh mắt của Vạn lão xuất hiện vẻ không thể tin sau đó biến thành giận dữ.
Đôi tay ngọc của Tiên Âm đâm về phía trước, một chiếc kim cực mảnh vậy mà cắm thẳng vào lồng ngực Vạn lão.
Không thể không nói Tiên Âm này cho dù là giả chỉ sợ thân phận thật cũng là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.
Góc độ ra chiêu, tốc độ ra chiêu, thời gian ra chiêu, khoảng cách tính toán đều có thể nói là không có lấy một tia sơ hở.
Có thân hình Vạn lão che phía trước, bản thân lão nhân lại một lần nữa bị che mắt, lão nhân tất nhiên cũng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.
Tiên Âm mượn thế, đầu gối khẽ đè vào sống lưng của Thần Y, sau đó thân thể tiến sát về phía lồng ngực của Vạn lão, nhìn từ bên ngoài liền biến thành Vạn lão dùng tay đỡ lấy Tiên Âm trước, thoạt nhìn cũng không có cái gì không đúng.
Ngay lúc này Vô Song liền hét lên, hắn không hiểu cái gì xảy ra bất quá cảm giác bất an càng ngày càng rõ, ít nhất cho dù không có bất cứ lý do gì, bất cứ bằng chứng gì thì lúc này hắn cũng tin tưởng Tiên Âm kia vốn không phải là cô cô của hắn.
“Lão đầu, cẩn thận”.
Vô Song hét lên một tiếng liền làm ánh mắt Tiên Âm xuất hiện một tia kinh ngạc, về phần lão đầu lập tức dậm một chân xuống đất, tốc độ liền rất nhanh chậm lại sau đó thân hình như quỷ mị bắn ngược về phía sau.
Đúng lúc này một chiếc kim châm lướt qua khuôn mặt của lão đầu bắn thẳng vào

một gốc cây cách đó không xa, thì ra Tiên Âm lần thứ ba xuất thủ, dùng khe hở của cánh tay Vạn lão bắn ra một cây ngân châm.
Cây ngân châm này bắn ra cũng là lúc thân hình Thần Y hoàn toàn ngã xuống, về phần Vạn lão cơ thể bắt đầu lung lay sắp đổ.
Tiên Âm xuất thủ thất bại cũng không ngừng lại, một chân đạp thẳng vào đầu Thần Y, thân hình lướt qua Vạn lão, trong tay một lần nữa xuất hiện ngân châm, mục tiêu hướng đến dĩ nhiên là lão đầu.
Trong mắt Tiên Âm có một tia quyết liệt, lúc này không ra tay chỉ sợ không có cơ hội ra tay.
Đáng tiếc Tiên Âm thật sự đã lỡ mất cơ hội tốt nhất, TIên Âm xuất thủ không cần suy nghĩ, tốc độ cũng nhanh vô cùng bất quá so với lão đầu liền không thể.
Lão nhân suốt ngày uống rượu kia vậy mà lúc này như chân thần hàng lâm, một thân đạo bào bay trong gió, mái tóc bạc trắng khẽ phất phơ, một chưởng mạnh mẽ đánh ra.
Chưởng lực kinh khủng từ trong tay lão đầu xuất ra, bản thân Tiên Âm liền không có cách nào tiến lên tiếp, một chưởng này liền bịt chặt đường tấn công của Tiên Âm.
Tiên Âm khinh công quả thật đáng sợ, cho dù đang ở trên không trung vẫn mạnh mẽ lộn ngược về phía sau, căn bản phá vỡ mọi định luật tự nhiên sau đó cũng cách không đánh ra một chưởng.
Hai chưởng lực va chạm vào nhau sau đó chỉ thấy Tiên Âm như một quả bóng xì hơi bị hất bay ra ngoài, miệng phun ra một búng máu, rõ ràng Tiên Âm nội công không cách nào so được với lão đầu, quan trọng hơn bản thân Tiên Âm ra chiêu liền đã ở trong thế yếu, một đòn vừa rồi căn bản không có đường thắng.
“Khụ khụ, Vô Hà Tử tiền bối quả không hổ là Ngũ Đế một trong, vãn bối thật sự không bằng”.
Lão nhân trong mắt xuất hiện nhàn nhạt sát khí, trên tay của ông ta hàn băng khí bắt đầu dần dần tụ tập lại, khí thế như thiên quân vạn mã.
“Ngươi không phải nha đầu họ Vũ đó, mục đích của ngươi đến đây là gì? ba câu không cho lão phu câu trả lời liền chết ở đây”.
Chỉ thấy Tiên Âm khóe miệng nhếch lên, một chưởng vừa rồi liền khiến kinh mạch của Tiên Âm rối loạn, đến cả vận công cũng khó khăn vô cùng có điều TIên Âm căn bản không để lời lão nhân vào mắt.
“Bọn họ trúng Tây Vực – Bì Tô Thanh Phong, Vô Hà Tử tiền bối người thật sự sẽ ra tay sao?”.
“Bì Tô Thanh Phong?”.
Nghe đến đây Vô Hà Tử liền thật sự không thể ra tay, thiên hạ thất đại kỳ độc một trong, Tây Vực – Bì Tô Thanh Phong không phải là hư danh.
Nếu là ngày thường Vô Hà Tử chưa chắc đã sợ Bì Tô Thành Phong, dù sao trong

Vong Ưu Thôn có một cái Thần Y, Vô Hà Tử liền có 7 phần nắm chắc Thần Y có thể chế ra Bì Tô Thanh Phong giải dược có điều Thần Y lúc này chỉ sợ cũng đã dính loại thế gian kỳ độc này, việc đến đây liền khó nói.
"Thú vị, vừa ra tay liền chọn Thần Y, quả thật các ngươi tính toán không tệ, ngươi rốt cuộc muốn gì?"
Lúc này Vô Song cũng đã chạy đến bên cạnh Vô Hà Tử, ánh mắt chớp động liên hồi nhìn lão nhân ở chung với mình hai năm này, nếu không phải hắn rất quen thuộc với Vô Hà Tử chỉ sợ mình nhận nhầm người, lúc này Vô Hà Tử thật sự có phong phạm tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết.
Về phần 'Bì Tô Thanh Phong' thứ này Vô Song cũng cảm thấy tương đối quen tai, bất quá lại không nghĩ ra rốt cuộc đã nghe thấy ở đâu hắn liền chỉ có thể im lặng.
"Ai nha, Ngũ Đế cấp nhân vật cũng không cần làm khó hậu bối như vậy chứ, ra tay thật năng nha".
Giọng nói cực kỳ yêu mị lúc này vang lên, một thân ảnh kiều mị từ trong làn sương mù bước ra.
Nữ nhân này không đi ra thì thôi vừa đi ra lập tức khiến Vô Song hô hấp dồn dập.
Đây cũng không phải là Vô Song hắn háo sắc hơn nữa một đứa bé 6 tuổi có muốn háo sắc chỉ sợ cũng bất lực, nữ nhân kia thật sự rất giống hồ ly tinh trong truyền thuyết, trước mặt nàng chỉ sợ bất cứ nam nhân nào cũng khó mà giữ bình tĩnh.
Thân cao khoảng 1m73 – 1m75, tuyệt đối là độ cao của người mẫu tại kiếp trước.
Một thân váy đỏ có thể nói là nóng bỏng mắt, bộ ngực no đủ như muốn phá áo mà ra.
Một cặp chân trắng mịn dài miên man dưới lớp váy đỏ, chân của nữ nhân này rất đẹp thậm chí có thể nói là không nhiễm một hạt bụi trần.
Mái tóc màu đen cùng một chiếc mặt nạ hình con cáo, trên đàu cài một đóa hoa hồng tương đối lớn, trong ánh mắt tràn nhập nhu tình mật ý.
Bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài, những ngón tay thon dài cùng móng tay màu đỏ, bàn tay mềm mại như không xương.
Nữ nhân này không xuất hiện thì thôi, nàng vừa xuất hiện liền khiến giọng nói của Vô Hà Tử trở nên đáng sợ vô cùng.
"Thiên Long Bát Bộ - Mị Cơ Dạ Xoa, dĩ nhiên là tàn dư Thiên Long Giáo, bất quá hình như ngươi đã quên, Tiêu Dao Cốc ai cũng có thể tiến vào, chỉ có Thiên Long Giáo là không thể?".
Dạ Xoa không kinh không sợ, chân ngọc khẽ bước về phía Tiên Âm đang bị thương, quan sát Tiên Âm một chút sau đó tiếng cười của nàng vang lên.

Tiếng cười mang theo một loại âm điệu cực kỳ êm tai, nữ nhân này thực sự có thể coi là tuyệt thế vưu vật.
“Hì hì, tiền bối người là Ngũ Đế nhân vật, Bì Tô Thanh Phong chưa chắc đã uy hiếp được ngài bất quá... bất quá những người khác liền khó nói nha”.
“Dạ Xoa có thể tiến vào Tiêu Dao Cốc tất nhiên cũng phải mất một phen khổ chiến, Dạ Xoa có thể đi vào được liền chứng minh rất nhiều việc nha, lại nói Dạ Xoa lần này vô tâm khai chiến cùng Tiêu Dao Cốc, chỉ cầu mang đi đứa bé kia, vẫn là xin tiền bối mở một con mắt nhắm một con mắt, sau này Dạ Xoa liền đến Tiêu Dao Cốc dập đầu bồi tội”.

Chương 5
Cao thủ ẩn tàng

Thấy ánh mắt của Dạ Xoa nhìn chằm chằm vào mình, Vô Song căn bản cảm thấy như đang nằm mộng, khuôn mặt có chút ngơ ngác nhìn lại Dạ Xoa mang theo vài phần không tin tưởng.
“Ta?”.
Ngày hôm nay với Vô Song mà nói thực sự quá bất ngờ hay nói đúng hơn ít phút vừa qua giống như hắn được xem phim viễn tưởng vậy.
Vô Hà Tử trong mắt Vô Song vốn là một lão nhân mất nết, nhìn lão nhân này căn bản không có khí khái cao thủ, lại càng không giống ẩn thế cao nhân vậy mà lại là một trong Ngũ Đế.
Vô Song không hiểu Ngũ Đế là gì bất quá danh xưng cực kỳ vang dội, thoạt nghe liền biết là cái đại nhân vật.
Tiếp theo là việc của Dạ Xoa, kiếp trước của Vô Song cũng không phải chưa thưởng thức qua phụ nữ, mắt hắn cũng nhìn thấy không ít mỹ nhân chân dài có điều đôi chân của Dạ Xoa tuyệt đối là thần phẩm, một đôi chân khiến nam nhân điên cuồng hơn nữa cho dù khuôn mặt nàng che đi bản thân Vô Song cũng tin tưởng 10 phần đối mặt với mình là một cái tuyệt thế mỹ nhân.
Một mỹ nhân như vậy dĩ nhiên lại muốn hắn?, muốn một đứa bé 6 tuổi để làm gì?.
Vô Song cũng không phải là ngốc, trái lại hắn cực kỳ thông minh, chỉ cần suy đoán một chút liền có thể nghĩ ra được đáp án, đáp án chính là thân phận của hắn tại thế giới này.
Vô Song từ khi xuyên đến thế giới này, từ khi mở mắt liền ở với Cô Cô, Cô Cô liền là người thân thuộc nhất với Vô Song bất quá hắn biết nàng chắc chắn không phải mẹ mình, về phần cha mẹ thật sự của Vô Song bản thân hắn liền không được ai nhắc đến.
Có duy nhất một thứ mà Vô Song nhận biết được, Cô Cô liền quen biết cha mẹ hắn hơn nữa còn vô cùng thân thiết, có nhiều đêm Vô Song liền biết Cô Cô ngắm hắn thật lâu, trong ánh mắt có một thứ tình cảm khó nói nên lời.
“Đúng nha, tiểu đệ đệ lại đây với tỷ tỷ đi, tỷ tỷ liền cho ngươi kẹo ăn nha”.
Giọng nói của Dạ Xoa chắc chắn có công hiệu mị hoặc nhân tâm bất quá vào tai Vô Song lại cảm thấy nhói vô cùng, hắn nhìn bản thân mình từ đầu đến cuối rồi lại nhìn Dạ Xoa, trong lòng thật sự chỉ biết thở dài.
“Hừ chỉ ba chữ ‘tiểu đệ đệ’ kia ta liền không đi theo ngươi, hơn nữa liền lấy kẹo dụ dỗ ta?, ta không phải tiểu hài tử”.

Dạ Xoa ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song, con mắt nàng có chút lý thú nhìn hắn.
“Ồ, tiểu đệ đệ không ngờ lại không thích ăn kẹo, vậy ngươi muốn gì tỷ tỷ đều đáp ứng, chỉ cần đi theo tỷ tỷ...”.
Dạ Xoa chưa nói xong liền mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt, thân hình xinh đẹp rung lên nhìn về phía Vô Hà Tử.
Chỉ thấy Vô Hà Tử đạo bào tung bay, một thứ khí thế kinh khủng khiếp bỗng dung xuất hiện, nội lực của Vô Hà Tử lúc này như núi lửa phun trào, trên người lão nhân không biết bao nhiêu tuổi này hiện ra một loại uy thế không khác gì hồng hoang bạo thú.
“Lão phu từ lâu đã không xuất thủ, a miêu a cẩu liền thật sự coi thường lão phu?, Bì Tô Thanh Phong thật sự lợi hại bất quá muốn dùng Bì Tô Thanh Phong uy hiếp lão phu còn chưa được, Thiên Long Giáo tàn dư lần này đến bao nhiêu nhân vật, một lượt ra hết đi”.
Vừa dứt lời Vô Hà Tử liền động thủ, tính cách của Vô Hà Tử liền ghét nhất bị uy hiếp.
Bì Tô Thanh Phong quả thật rất lợi hại bất quả ngoại trừ Thần Y ra chưa chắc đã có không có người giải được, ít nhất Vô Hà Tử trên giang hồ còn vài cái lão bằng hữu có khả năng này.
Việc cần làm nhất lúc này chỉ có tiêu diệt Thiên Long Giáo dư nghiệt sau đó đành phải muối mặt mời lão bằng hữu xuất thủ.
Nhìn thấy Vô Hà Tử ra tay Dạ Xoa liền cả kinh, nàng căn bản không phải đối thủ của Vô Hà Tử, Ngũ Đế cấp nhân vật ra tay nàng liền không có sức kháng cự.
Dạ Xoa có thể coi là một đời thiên tài, năm nay nàng mới 22 tuổi một thân thực lực đã có thể so sánh với siêu nhất lưu cao thủ trong giang hồ, bất quá từ siêu nhất lưu cao thủ đến ngũ đế còn một khoảng cách như trời với đất.
Dạ Xoa cắn răng một cái rốt cuộc vẫn phải ra ay, không ra tay nàng liền phải chết.
Chỉ thấy sau lưng nàng có một làn khói xanh hiện lên, trên hai tay cũng bao trùm lấy khói xanh, chỉ cần bằng cảm giác của mình Vô Song cũng có thể nhận ra làn khói xanh này phi thường phi thường đáng sợ.
Trái với Vô Song, khuôn mặt Vô Hà Tử xuất hiện một tia khinh thường.
“Ngũ Độc Bảo Điển tầng 15?, trò cười”.
Một chưởng đánh xuống mang theo kinh người uy thế như muốn đánh nát cơ thể của Dạ Xoa, Dạ Xoa cũng chỉ có thể cường ngạnh đánh ra một chưởng.
Hai chưởng va chạm, Dạ Xoa chỉ thấy cánh tay mình như muốn bị đánh nát, nội lực trong cơ thể chạy tứ tung, ánh mắt rốt cuộc hiện lên một tia kinh hãi.
Đúng lúc này từ trong cánh rừng một hàng ám khí bắn thẳng về phía Vô Hà Tử, mượn cơ hội này Dạ Xoa gót ngọc khẽ điểm liền rất nhanh lùi lại.
Vô Hà Tử trước mặt phô thiên cái địa ám khí chỉ cười lạnh, tay áo bỗng xuất

hiện một loại hấp lực, trên tay của Vô Hà Tử hiện ra một vòng xoáy đáng sợ, ông ta dùng đáng sợ nội lực trực tiếp đánh bay toàn bộ ám khí.
Từ trong rừng sương có hơn chục thân ảnh hắc y lao ra, thân hình như con thoi lướt về phía Vô Hà Tử, mũi kiếm sắc lẹm mang theo mùi huyết tinh nhàn nhạt.
Vô Hà Tử bị đột kích có điều khuôn mặt thủy chung chỉ cười lạnh.
"Tiểu Vô Song, nhìn cho kỹ, hôm nay lão phu muốn kể cho ngươi nghe truyền thuyết của Độc Cô Cầu Hòa".
"Cẩn thận, là tuyệt học Lăng Ba Vi Bộ".
Lúc này 'Tiên Âm' bị thương cũng đã điều tức xong, thân thể đã có thể đứng lên, nhìn thấy động tác của Vô Hà Tử sắc mặt liền kịch biến.
Hai mươi hắc y nhân này ai ai đều là nhị lưu cao thủ thậm chí có 4 người còn là nhất lưu cao thủ, đám người này tất nhiên một đối một không tính là gì nhưng hai mươi người kết hợp với trận pháp đặc biệt liền có thể vây chết một cái tông sư đẳng cấp cao thủ cũng không nói chơi, loại trận pháp này được Thiên Long Giáo gọi là Nhật Nguyệt Càn Khôn Trận.
Tất nhiên Nhật Nguyệt Càn Khôn Trận phi thường đáng sợ, trong giang hồ uy danh kinh người có điều đối mặt với Vô Hà Tử tính là gì?.
Lăng Ba Vi Bộ trong tay của Vô Hà Tử cực kỳ đáng sợ, đến cả thân ảnh của ông ta còn không bắt được sao có thể vây trận?.
Chỉ thấy Vô Hà Tử như biết phân thân, vô số bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện, một luồng khí tức đáng sợ bao phủ toàn bộ không gian xung quanh.
Chưa đến 2 giây đồng hồ, hắc y nhân đầu tiên đã bị đánh bay ra ngoài, trên ngực lõm lại một bàn tay, sinh mạng liền đoạn tuyệt.
Dạ Xoa cùng 'Tiên Âm' bốn mắt nhìn nhau, trong mắt ai cũng nhìn ra được một tia kiêng kỵ thậm chí là sợ hãi.
Thiên Long Giáo nếu là toàn thịnh liền không sợ Vô Hà Tử, bởi Thiên Long Giáo cũng có Ngũ Đế cấp bậc cao thủ bất quá hiện nay thì khác.
Thiên Long Giáo nay đâu bằng xưa, Thiên Long Bát Bộ năm đó lúc này chỉ có ba bộ tham chiến, ba bộ quyết định vây công Tiêu Dao Cốc, cái này liền căn bản xa xa không đủ.
Ngũ Đế cấp nhân vật liền không còn là người, đám cường giả này thậm chí có thể coi như quái vật.
Tiên Âm cũng không nói thêm một câu nào, chỉ thấy cây đàn sau lưng khẽ xoay tròn, Tiên Âm trực tiếp ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ lướt trên dây đàn huyền cầm.
Về phần Dạ Xoa cũng không thể ngồi im, nếu nàng không nhập trận chưa đến 2 phút đồng hồ đám hắc y nhân kia đều bị giết sạch.
Dạ Xoa thân hình khẽ lướt, thân pháp vận hành đến tối đa, có điều mục tiêu của nàng liền không phải Vô Hà Tử mà là Vô Song còn đang mải mê theo dõi trận

chiến, trong mắt như say như mê.
Vô Hà Tử thân hãm trong trận, ánh mắt khẽ liếc thấy Dạ Xoa hành động liền nhếch miệng coi thường, ông ta thậm chí còn trực tiếp bỏ qua Dạ Xoa, ánh mắt dõi về phía ‘Tiên Âm’ đang gảy đàn.
Nhìn Tiên Âm giả kia ra tay trong mắt Vô Hà Tử có một tia không đành lòng.
Ông ta là lịch duyệt cỡ nào?, nếu là kẻ bình thường đóng giả Tiên Âm bản thân Vô Hà Tử một mắt là nhìn ra có điều lần này lại khác biệt, cùng một loại phong thái, cùng một loại tâm pháp với Tiên Âm thậm chí hơi thở cùng thần vận cũng mười phần giống.
Vô Hà Tử không cần đoán cũng biết kẻ kia là ai, tuyệt đối là người trong Tiên Âm Động.
Nghĩ đến Tiên Âm Động bản thân Vô Hà tử thật sự có vài phần nương tình.
Cả đời Vô Hà Tử chỉ yêu duy nhất một nữ nhân, chỉ vì duy nhất một nữ nhân mà điên cuồng, nàng liền là Tiên Âm Động tổ sư, một trong Ngũ Đế, Cầm Đế - Phượng Huyền Cầm.
Tiếng đàn vang lên kèm theo một loại kỳ dị năng lực, loại năng lực này thậm chí khiến cho đám hắc y nhân như gặp kích thích điên cuồng, bất cứ kẻ nào cũng như hóa điên, thế công càng mãnh liệt, một thân nội lực không ngờ lại mạnh hơn bình thường 3 phần.
....
Lại nói về Vô Song, hắn đương nhiên đang bị Vô Hà Tử đại triển thần uy mà ngơ ngác bất quá cũng không phải là hoàn toàn không thấy gì nữa, lúc này hắn liền thấy Dạ Xoa lao về phía mình, bàn tay mạnh mẽ đưa về phía trước, những ngón tay thon dài kết hợp cùng móng tay màu đỏ lúc này thoạt nhìn có vài phần đáng sợ.
Thấy là một chuyện nhưng muốn tránh liền là một chuyện khác.
Dạ Xoa trước mặt Vô Hà Tử không là gì nhưng Vô Song trước mặt Dạ Xoa cũng không là gì.
Chỉ thấy bàn tay nàng sắp sửa chạm vào cổ áo Vô Song đột nhiên một luồng chí dương chí cương lực lượng đi sau mà đến trước đánh thẳng lên người nàng.
Dạ Xoa kinh hãi gần chết lập tức toàn thân vận sức, nàng liền lại không dám đụng vào Vô Song nữa rồi, toàn lực vận cộng cùng chí dương chưởng lực kia ngạnh kháng.
Tiếp theo chỉ thấy thân hình Dạ Xoa bị đánh bay ra 5m, nàng phun ra một ngụm máu đồng thời bất tỉnh nhân sự, thân hình xinh đẹp không ngừng nhè nhẹ run lên.
Biến cố quá bất ngờ làm toàn bộ chiến trường như ngừng lại, người ra tay không ngờ lại là Vạn lão.
Người bất ngờ nhất lúc này liền là Tiên Âm, rõ ràng Vạn lão dính phải Bì Tô

Thánh Phong, không ngờ vẫn có thể cử động, không ngờ còn có sức đánh ra một kinh người chưởng lực như vậy?.
Một chưởng kia đáng sợ vô cùng, Tiên Âm liền biết cho dù Vô Hà Tử toàn lực cũng chưa chắc đánh ra một chiêu đáng sợ như vậy, loại chí dương chí cương chưởng lực này mới là lần đầu tiên Tiên Âm được thấy.
Vạn lão cũng không dừng lại, từ đằng xa cách không làm trọng thương Dạ Xoa liền tung ra thêm ba quyền, ba quyền đồng xuất trực tiếp nện về phía đám hắc y nhân.
Trước kinh khủng quyền kình kia ai dám đón đỡ, thậm chí có ba hắc y nhân trực tiếp bị oanh cho tan xác, một thân huyết nhục bay tứ tung.
Tiên Âm lần này thật sự bị dọa sợ lập tức muốn xoay người bỏ chạy có điều lúc này một bàn tay già nua đã đặt lên cổ Tiên Âm, Vô Hà Tử ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, chỉ cần vận một chút sức lực cái cổ của Tiên Âm liền bị bẻ thành hai phần.
“Lão phu đã nói rồi, Bì Tô Thanh Phong trước mặt Ngũ Đế cấp bậc cao thủ liền không là gì cả, vị trong sương mù kia ngươi đi ra nốt hay để lão phu bẻ gãy cổ người này mới đi ra?”.
Giọng nói của Vô Hà Tử âm trầm nhưng lại mang theo uy thế đáng sợ vô cùng, căn bản không thể vi phạm.
Rốt cuộc từ trong sương mù, một thân ảnh nhẹ nhàng đi ra, nàng chính là Kiền Thác Bà một trong Thiên Long Bát Bộ.
Kiền Thác Bà lúc này đi ra ngoài, sau lưng nàng là khoảng mười hắc y nhân, ở giữa đám người này liền là Tiên Âm.
Tiên Âm đầu tiên ánh mắt hướng về phía Vô Song, thấy hắn không sao mới yên lòng thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía Vô Hà Tử, trong mắt có một tia hổ thẹn.
“Tiền bối, Tiên Âm lại làm phiền ngươi rồi...”.
Vô Hà Tử liền nhè nhẹ lắc đầu.
“Coi như cường kiện gân cốt mà thôi, lão đầu ta dạo này cũng có chút lười biếng rồi”.
“Ngươi chắc là Hình nha đầu?, còn kẻ này nếu lão phu không nhầm là tiểu tử xinh đẹp Lăng Phong?”.
Vô Hà Tử tiếp tục nhìn về phía Kiền Thác Bà cùng với Tiên Âm giả trong tay, chẳng biết lúc nào cánh tay của Vô Hà Tử cũng đã thu lại.
Tiên Âm giả đúng là Lăng Phong, Thiên Long Giáo – Khẩn Na La đồng thời cũng là Tiên Âm Động tiểu sư đệ.
Về phần Kiền Thác Ba tên thật là Dư Hình Nhi, Tiên Âm Động tam sư muội.
Cả hai nghe thấy Vô Hà Tử lên tiếng trong mắt đều xuất hiện một tia chấn động sau đó cũng không hề dấu diếm mà đồng loạt gật đầu.
Nhìn thấy cả hai gật đầu, Vô Hà Tử khóe miệng cười lạnh.

“Không tệ, biết lão phu thưởng thức mấy cái tiểu bối của Tiên Âm Động vì vậy gan mới có chút to đúng không?, thật sự nghĩ đồ đệ cố nhân nên lão phu không hạ sát thủ?”.
Nói xong Vô Hà Tử trong mắt xuất hiện như có như không sát khí.
Lần này kế hoạch của Thiên Long Giáo chưa chắc đã thất bại, từ việc có thể biết được cách vượt qua làn sương mù của Tiêu Dao Cốc, đến việc tập kích Vong Ưu Thôn, rồi hạ độc Vạn lão cùng Thần Y đều thực hiện vô cùng hoàn mỹ.
Vô Hà Tử cho dù có mạnh đi chăng nữa cũng không thể phân thân, bằng vào Dạ Xoa – Kiền Thác Bà cùng Khẩn Na La kết hợp thêm Thiên Long Giáo cao thủ chưa chắc đã không thể mang Vô Song đi, đáng tiếc THiên Long Giáo còn tính thiếu Vạn lão, tuyệt đối không ai ngờ thực lực của Vạn lão lại đáng sợ đến mức này, có thể nói là một bước đi sai cả bàn đều sai.
Tất nhiên một Thiên Long Giáo từng hoành hành thiên hạ cho dù là tàn dư cũng phải tính được đường lùi cho mình, đường lùi của bọn họ ngày hôm nay không ai khác chính là Tiên Âm.
Quả thật TIên Âm nhìn cả Dư Hình Nhi cùng Lăng Phong, trong mắt có một tia không đành lòng.
“Tiền bối, vẫn là tha cho hai người bọn họ rời đi được không, hơn nữa Bì Tô Thánh Phong giải dược vẫn còn trong tay họ”.
Nghe thấy Tiên Âm nói Dư Hình Nhi khẽ thở dài một hơi.
Trong bàn tay xuất ra một lọ nhỏ, khuôn mặt ẩn dướp lớp mặt nạ tràn đầy cung kính.
“lần này là Thiên Long Giáo vãn bối có lỗi, xin hai tay dâng lên thuốc giải”.
Vô Hà Tử nhìn Tiên Âm rồi lại nhìn Dư Hình Nhi, trong mắt liền hiện lên một tia không đành lòng.
“Đồ đệ của cố nhân, lão phu vẫn là không muốn ra tay bất quá các ngươi đã chạm đến điểm giới hạn của Tiêu Dao Cốc, lão phu hy vọng vẫn là không có lần sau, đừng nói là Thiên Vương hắn không còn, cho dù Thiên Vương còn sống lão phu cũng dám lên Thiên Long Giáo”.
Cả Dư Hình Nhi cùng Lăng Phong thân hình run lên có điều cũng không phản bác.
Ánh mắt của Dư Hình Nhi khẽ đảo qua Dạ Xoa không rõ sống chết, nàng liền muốn tiến lên mang Dạ Xoa ra ngoài có điều khi đối diện với ánh mắt của Vô Hà Tử thân thể liền run lên, thân hình chậm rãi tiến vào trong màn sương.
Thiên Long Giáo tàn dư cũng rất nhanh rút đi, lần này Thiên Long Giáo tổn thất liền thảm trọng, để lại một trong bát bộ ở lại Tiêu Dao Cốc, đối với một Thiên Long Giáo nguyên khí đại thương thì chẳng khác gì thêm một đòn nặng nề lên toàn bộ Thiên Long Giáo.
....

Chương 6
Thân thế (1)

Sự việc lần này ảnh hưởng lớn nhất đương nhiên là với Vô Song có điều dù sao hắn cũng là linh hồn của người trưởng thành, đầu óc của hắn vẫn có thể rất nhanh tiếp nhận cùng phân tích tình huống.
Vô Song từ đầu đến cuối vốn là người thừa trong trận chiến này, hắn chỉ có thể dùng mắt quan sát tất cả sau đó nhớ kỹ tất cả mà thôi.
Có hai thứ khiến Vô Song nghĩ nhiều nhất, đầu tiên chắc chắn là về cha mẹ của hắn, rốt cuộc hắn là ai, rốt cuộc cái gọi là Thiên Long Giáo cùng hắn có quan hệ gì?.
Cái thứ hai là việc Vô Song nghe thấy 'Lăng Ba Vi Bộ'.
Nói đến Lăng Ba Vi Bộ chỉ sợ không fan Kim Dung nào không biết, Vô Song thời thơ ấu phần lớn làm bạn cùng sách vở nhưng những thứ này cũng không phải là không biết thậm chí trong lòng hắn Lăng Ba Vi Bộ còn là đệ nhất thân pháp trong thiên hạ cộng thêm với cái tên 'Tiêu Dai Cốc' cũng làm Vô Song có thêm vài phần vui vẻ.
Xuyên việt thì đã xuyên việt rồi bất quá đến thế giới nào thì lại không giống nhau, nếu đây là một thế giới hắn hoàn toàn chưa nghe đến cũng như chưa biết đến thì không khác gì hắn phải lập nghiệp từ hai bàn tay trắng.
Trái lại nếu đây thật sự là Kim Dung thế giới, thật sự là thế giới hắn có ấn tượng thì mọi việc liền dễ dàng hơn một chút, ít nhất điểm xuất phát của hắn ở thế giới này liền cao hơn.
Tâm thần Vô Song liền bị thứ suy nghĩ miên man kia kéo lên chín tầng trời, cho đến khi hắn nhìn thấy Vô Hà Tử cử động.
Vô Hà Tử sau khi giải huyệt cho Tiên Âm liền trực tiếp dùng giải dược lên người Thần Y.
Giữa lão nhân này và Thần Y nói gì bản thân Vô Song liền không biết, hắn lúc này đang miên man suy nghĩ có điều khi nhìn thấy Vô Hà Tử tiến về phía Dạ Xoa ở cách đó không xa thì Vô Song trực tiếp định thần lại.
Thấy Vô Hà Tử chuẩn bị chạm vào người Dạ Xoa, Vô Song có chút cuống lên.
Hắn không phải là người của thế giới này, hắn vẫn không quen cái gọi là sát phạt quyết đoán thiết huyết vô tình gì gì đó, mấy thứ này cùng với hắn xa lạ vô cùng.
Ở tiền kiếp người lừa ta gạt, bản thân Vô Song hắn cũng chẳng mấy tốt lành bất quá giết người... việc này hắn liền chưa có làm bao giờ, hắn còn chưa muốn bị công an sờ gáy, pháp luật ở tiền kiếp thật sự vẫn là một loại ước thúc phi thường có hiệu lực.

Lúc này nhìn thấy Vô Hà Tử lại gần Dạ Xoa, suy nghĩ đầu tiên của Vô Song không ngờ lại là ‘trảm thảo trừ căn’.
Cũng không thể trách Vô Song, dù sao trong phim đại khái không thiếu mấy cái tình huống này, trong thời đại võ hiệp này giết người thường thường vẫn là vô tội...
“Uê uê lão già, ngươi tính làm gì vậy?”.
Đôi chân nhỏ nhắn chẳng biết lấy đâu ra sức chạy thẳng về phía Dạ Xoa, dù sao Dạ Xoa cũng chỉ cách Vô Song khoảng 3m mà thôi, từ chỗ hắn đến chỗ Dạ Xoa gần hơn Vô Hà Tử nhiều.
Vô Hà Tử chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn vậy mà lại đứng ra chắn cho Dạ Xoa, hai tay bé nhỏ dang rộng ra thoạt nhìn có chút buồn cười.
“Tiểu tử chết tiệt này, ngươi tính làm gì vậy?, không mau tránh đường”.
Có thể người khác sợ lão nhân này, có điều Vô Song hắn liền không sợ nói đúng hơn là không cách nào sợ, hai năm qua cho dù Vô Song không thừa nhận hắn cùng Vô Hà Tử không ngờ đã tạo thành một cái kỳ diệu quan hệ.
Hắn một đứa bé 6 tuổi mang theo linh hồn người trưởng thành 30 tuổi, về phần Vô Hà Tử không biết đã bao nhiêu tuổi nhưng tính cách lại phi thường trẻ con, cả hai thật sự có phần giống bạn bè thân thiết hơn là tiền bối cùng vãn bối.
“Lão già, ngươi không phải muốn giết nàng chứ”.
Vô Hà Tử nghe vậy sững người sau đó bật cười.
“Bé con, lão phu thật sự muốn giết nàng nha, ngươi liền ngăn cản?”.
Vô Song vậy mà vô ý thức gật đầu.
Hành động này làm Vô Hà Tử cười phá lên.
“Nha, nàng là kẻ thù của ngươi, vậy mà cũng muốn cứu, cho lão phu một cái lý do?”.
Vô Song lúc này căn bản cũng không cần nghĩ, chỉ cần nhìn thân hình đang nhè nhẹ run lên kia, hắn liền có chút quyết tâm.
“Vì nàng xinh đẹp nha”.
Câu trả lời của Vô Song liền đổi lại một cái cốc đầu thật mạnh có điều người ra tay không phải là Vô Hà Tử mà là Tiên Âm.
Tiên Âm khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, vẻ mặt mang theo 3 phần tức giận 7 phần không biết làm sao Vô Song.
“Tiểu tử này nói nhảm cái gì hả, mới có hai năm không gặp ngươi đã học cái xấu ở đâu rồi?”.
Bị cô cô đánh Vô Song tất nhiên không dám phản kháng, dù sao cô cô đánh cũng không đau bằng lão đầu kia.
Vô Song liền trực tiếp ôm lấy cô cô, đầu của hắn áp vào bộ ngực mềm mại của nàng, phải nói là xúc cảm phi thường phi thường tốt, trên người tiên âm còn có nhàn nhạt hương thơm khiến Vô Song cảm thấy thoải mái vô cùng.

Khuôn mặt có chút vô tội, ngón tay chỉ chỉ về phái Vô Hà Tử.
“Cô cô, là lão đầu kia dạy hư ta, lão... lão còn trực tiếp bắt ta uống rượu nha, bắt ta bổ củi, bắt ta đun nước, bắt ta...”.
Càng nói Vô Song lại càng có xúc động muốn khóc, hắn càng nói khuôn mặt Tiên Âm lại càng đen lại, nàng nhìn chằm chằm về phía Vô Hà Tử, trong mắt có một tia nộ hỏa.
“Tiền bối, người... người thật sự dạy tiểu Song mấy cái đó?”.
Vô Hà Tử lúc này đánh chết cũng sẽ không nhận, lão đầu này còn tương đối vô sỉ trực tiếp quay đầu đi, mắt không nhìn tâm không loạn.
Chỉ thấy Vô Hà Tử nhanh như một cơn gió đỡ lấy thân thể của Dạ Xoa sau đó biến mất, tiến về phía nhà trúc bên trong.
Tiên Âm nhìn Vô Hà Tử bỏ chạy liền chỉ có thể dở khóc dở cười.
“Tiểu Song ngoan, hôm nay cô cô liền nấu món ăn ngươi thích nhất, hai năm qua cô cô thật sự là ủy khuất ngươi”.
Dưới lớp che mặt của Tiên Âm bản thân Vô Song cũng khó thấy hết khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng có điều sự thân mật này làm Vô Song cảm thấy vô cùng thân thiết, ở thế giới này người thân nhất với hắn cũng chỉ còn cô cô.
Tiên Âm nắm lấy tay Vô Song muốn đưa hắn về phía nhà trúc đột nhiên bước chân khẽ dừng lại, nàng có chút kinh ngạc nhìn đứa cháu yêu này.
Chỉ thấy Vô Song không bước đi, một tay đang bám lấy vạt áo của Tiên Âm, vẻ mặt thút thít lúc nãy căn bản đã biến mất không còn gì.
“Cô Cô, ngươi muốn giấu ta đến bao giờ, ta cũng không phải cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, cô cô... rốt cuộc phụ mẫu ta là ai?”.
Thân thể mềm mại của Tiên Âm run lên, bàn tay cố gắng hết sức xoa đầu Vô Song, giọng nói có chút run rẩy.
“Gì chứ... đứa bé này hỏi gì lạ vậy, cha mẹ ngươi liền là...”.
Tiên Âm chưa nói xong thì Vô Song đã lên tiếng, giọng nói của hán rất chậm nhưng lại như tiếng sét giữa trời quang đối với Tiên Âm.
“Thiên Long Giáo đúng không?, cha mẹ ta là người Thiên Long Giáo đúng không?, Cô Cô, Song nhi không ngốc, người... người thật sự không thể kể cho Song nhi nghe sao?”.
Nhìn đôi mắt trong vắt của Vô Song, nhìn mái tóc màu trắng của hắn khẽ tung bay trong gió, ánh mắt của Tiên Âm xuất hiện hai hàng lệ.
Nàng từng yêu một nam nhân, yêu đến chết đi sống lại, nàng vì hắn đến cả Băng Cơ Ngọc Cốt Thần Công cũng không cần, một thân công lực sắp thành lại hủy.
Nàng thân là Tiên Âm Động đại sư tỷ, năm đó nàng liền có hy vọng phá tan cánh công Tông Sư cảnh giới có điều vì hắn nàng nguyện bỏ tất cả, chỉ là nàng đánh đổi nhiều như vậy rốt cuộc cũng không giữ được tâm nam nhân, không giữ được kẻ đó.

Nước mắt của Tiên Âm lã chã rơi, đôi môi xinh đẹp run rẩy, ở trên người Vô Song nàng nhìn thấy hình bóng kẻ kia.
“Được... cô cô cũng không dấu ngươi, ngươi muốn nghe... cô cô liền kể cho ngươi”.
....
Trời về đêm, lúc này bên trong nhà trúc có một đốm lửa phập phùng.
Ngoài sân lúc này có ba người, Vô Hà Tử, Tiên Âm cùng Vô Song
Không khí lúc này có chút nặng nề, Vạn lão đầu không biết lại chạy đi đâu, về phần Dạ Xoa cũng không như Vô Song nghĩ, không có bị Vô Hà Tử ‘xử’, nàng lúc này ở đông phòng, cho dù bị thương rất nặng bất quá tính mạng vẫn là không lo.
Dưới ánh lửa, ánh mắt của Vô Song hết nhìn Vô Hà Tử rồi lại nhìn Tiên Âm khiến cả hai người đều không biết làm thế nào mới tốt, tất nhiên Vô Song sẽ không dục hai người, hắn biết có những việc làm quá chưa hẳn đã tốt, quá khứ của hắn sớm muộn cũng sẽ biết mà thôi.
Đối mặt với ánh mắt của Vô Song, rốt cuộc Vô Hà Tử cùng Tiên Âm liền chịu thua, hai người nhìn nhau rồi thở dài.
Vô Hà Tử rốt cuộc lên tiếng.
“Rốt cuộc cũng có một ngày này, lão đầu ta cũng không có dấu ngươi, quá khứ của ngươi bản thân ngươi rốt cuộc cũng nên biết, con đường ngươi rốt cuộc cũng phải chọn”.
“Đầu tiên lão phu gọi là Vô Hà Tử, là Tiêu Dao Cốc chủ nhân, về phần Vạn lão cũng không phải cái gì nô bộc có điều sau lưng Vạn lão là chuyện xưa khó nói, ngươi cứ mặc kệ Vạn lão đầu là được, bên ngoài Tiêu Dao Cốc chúng ta là Vong Ưu Thôn, bên ngoài là 6 người đệ tử của lão phu, cũng coi như Tiêu Dao Cốc một thành viên”.
“Lôi Chấn giỏi cờ, Thư Sinh giỏi họa, Thần Y tinh thông y thuật cùng đan thuật, Tửu Điên thích nấu rượu, Phán Quan chữ tốt, Hoa Si người cũng như tên, sau này ngươi thích cũng có thể rời khỏi Tiêu Dao Cốc tiền về Vong Ưu Thôn”.
“Lại nói lão phu là một trong Ngũ Đế, thần tượng của ngươi Độc Cô Cầu Bại cũng là một trong ngũ đế, cùng lão phu ngang hàng”.
“Ngũ Đế năm đó bao gồm lão phu, Độc Cô Cầu Bại, Trường Sinh Chân Nhân, Cầm Đế cùng Hoàng đạo sư”.
“Ngũ Đế cấp bậc cao thủ liền có thể coi là vô địch thiên hạ bất quá cũng không phải không có người có thể cùng ngũ đế chống lại, ít nhất lão phu biết có vài lão quái vật ở ẩn không hiện thế, đến cả danh hào ngũ đế của lão phu cũng là sư huynh nhường lại, căn bản cũng không có cái gì đáng tự hào”.
“Lại nói về ngũ đế, thông thường ngũ đế đều là tiền bối cao thủ, như ngươi hay gọi là ‘lão bất tử’ cũng đúng nhưng năm đó có một kinh người nhân vật hiện thế,

mới hơn 30 tuổi đã xếp vào ngũ đế hàng ngũ, kẻ này vậy mà được đích thân Trường Sinh Chân Nhân xếp vào hàng ngũ đế".
"Lão phu lúc đầu cũng không tin bất quá... nói ra xấu hổ vô cùng, lao phu cùng kẻ này đấu ngàn chiêu dĩ nhiên chỉ thế hòa, lão phu còn bị dọa thật lâu, người này ngươi có thể tự hào, hắn là phụ thân của ngươi Thiên Vương – Lệ Thương Thiên".
Nói đến đây Vô Hà Tử khẽ liếc nhìn Vô Song, thấy hắn không có dị dạng gì mới yên tâm thở dài kể tiếp.
"Lão phu thật sự có một loại suy nghĩ, chỉ cần cho phụ thân của ngươi thêm 10 năm chỉ sợ vô địch thiên hạ, lão phu còn chưa thấy kẻ nào có thiên phú tu luyện như thế".
"Phụ thân của ngươi sau đó đến Tây Vực, hắn vậy mà trong ngắn ngủi 1 năm không biết dùng thủ pháp gì thành lập Thiên Long Giáo, Thiên Long Giáo bên trong cao thủ như mây, trực tiếp uy hiếp đến võ lâm trung nguyên, thậm chí được gọi là ma đạo đệ nhất tông môn".
"Việc của Thiên Long Giáo có lẽ đợi Dạ Xoa tỉnh lại ngươi hỏi nàng thì rõ hơn lão phu, dù sao lão phu cả ngày trong Tiêu Dao Cốc cũng không biết quá nhiều, có điều Thiên Long Giáo lúc này đã không còn tồn tại, phụ thân ngươi năm đó... năm đó hắn bị vây công đến chết".
Vô Song ánh mắt nhè nhẹ nhắm lại, hắn cùng vị Lệ Thương Thiên kia cũng không có quá nhiều cảm xúc có điều từ bé đến giờ, từ kiếp trước đến kiếp này hắn vốn khát khao có một cái phụ thân, hắn muốn gọi một tiếng cha thậm chí chỉ cần biết cha mình là ai liền tốt, đáng tiếc kiếp trước hắn không làm được, thứ ân huệ nhỏ nhoi này hắn không có được.
Kiếp này rốt cuộc hắn cũng có cha, cho dù cha hắn đã chết nhưng hắn vẫn có cha.
Giọng nói của Vô Song có chút lạnh, mắt của hắn không mở ra, thân hình nhỏ nhắn run rẩy.
"C... h... cha... cha ta rốt cuộc bị vây công như thế nào... là thế lực nào tham dự".
Thân thể của Vô Song lúc này run lên dữ dội, đến mức TIên Âm phải ôm thật chặt hắn, Vô Song có thể cảm nhận đôi mắt của Tiên Âm cũng nhòa đi.
"Hắn... haizz. Năm đó vây công Thiên Long Sơn có Thiếu Lâm, Ngũ Nhạc, Nga Mi, Võ Đang, Cái Bang có điều đáng nói nhất liền là triều đình".
"Bằng thực lực của phụ thân ngươi lão phu nói thật, năm đó hắn muốn đi không khó, đã đến đẳng cấp như Ngũ Đế chúng ta chỉ cần khôn muốn xin chết liền căn bản rất khó chết bất quá hắn bị ba cái cấp bậc Ngũ Đế cao thủ vây công".
"Một người là Hoàng đạo sư, người thứ hai là Quỳ lão, người thứ ba... người thứ ba nói thật lão phu cũng là tra không ra bất quá kẻ này chín phần xuất thân từ Thiếu Lâm".

“Vô Song, lão phu nói thẳng ngươi báo thù lão phu cũng không cấm, Tiêu Dao Cốc chúng ta vốn là tự do tự tại, ma đạo cũng được chính đạo cũng được quan trọng chỉ là bản tâm, quan trọng chỉ là tâm không hối bất quá lão phu nói thẳng, cho dù phụ thân ngươi sống lại cũng không trả thù nổi”.
“Sự việc này liền rất khó tiếp nhận với ngươi, một đứa bé 6 tuổi, chỉ là lão phu vẫn hy vọng ngươi bước ra được một bước, bước ra được khỏi con đường báo thù này”.
“Hoàng đạo sư người này tên là Hoàng Thường, là một vị kỳ nhân, Cửu Âm Chân Kinh, là tiền triều thái sư”.
“Quỳ lão kẻ này là tiền triểu đông xương thủ lĩnh, thống lĩnh toàn bộ đông xương, cho dù không phãi Ngũ Đế nhưng cũng không thua ai trong Ngũ Đế”.
“Về phần kẻ thứ ba, người này lão phu không nhận ra bất quá nội công cao dọa người, chỉ tính riêng nội công đã đủ xếp vào hàng Ngũ Đế, kẻ này chỉ sợ còn mạnh hơn lão phu”.
(Chưa xong còn tiếp)

Chương 7
Thân thế (2)

Vô Song thật sự cũng không có giống như Vô Hà Tử suy nghĩ, công bằng mà nói Vô Song vốn không phải là người thế giới này, hắn lại mang theo linh hồn của nam nhân trưởng thành, lúc này muốn hắn nhận một người chưa gặp lần nào làm cha chỉ sợ là không thể, đối với hắn mà nói người phụ thân này chỉ giống như bù đắp một khoảng thiếu hụt trong tâm hồn hắn mà thôi, còn việc trả thù?, thứ này thật sự Vô Song chưa nghĩ đến.

Ánh mắt của hắn rốt cuộc lại mở ra, đầu vẫn nhẹ nhàng dựa vào bộ ngực mềm mại của Tiên Âm, thân hình nằm gọn trong lòng Tiên Âm, cảm nhận mùi hương cơ thể nàng, Vô Song khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười.

Khi nhìn thấy Vô Song cười, khi nhìn thấy ánh mắt bình thản của hắn cả Vô Hà Tử cùng Tiên Âm rốt cuộc thở ra một hơi, hai người không nhận thấy sự hận thù trên người Vô Song.

Cách phá hủy một người nhanh nhất chính là hướng đối phương đi theo con đường báo thù, đây vốn là một con đường không có lối về, không thể quay lại.

Năm đó phụ thân của Vô Song – Lệ Thương Thiên trong mắt Tiên Âm đã là một đời thần nhân một đời vô địch tồn tại vậy mà rốt cuộc vẫn ngã xuống, đối với Tiên Âm mà nói, nàng liền không hy vọng Vô Song báo thù, nàng liền không hy vọng cốt nhục của nam nhân đó đoạn tuyệt.

Vô Song năm nay mới 6 tuổi, lẽ thường mà nói cả nàng cùng Vô Hà Tử đều không muốn hắn dính vào nhân quả của chính phụ thân hắn bất quá sau sự kiện Thiên Long Giáo tập kích cả hai đều phải suy nghĩ lại.

Thiên Long Giáo là đệ nhất ma đạo tông môn của chốn võ lâm, cho dù Thiên Long Giáo bị diệt thì tàn dư của nó vẫn còn thậm chí nếu toàn bộ dư nghiệt của Thiên Long Giáo tập hợp lại bản thân Vô Hà Tử hoàn toàn tin tưởng đám người này chí ít cũng có thể có một chỗ đứng trong thập đại ma đạo tông môn của võ lâm.

Thân phận của Vô Song sớm muộn gì hắn cũng biết, nói muộn không bằng nói sớm, chí ít Vô Hà Tử thật sự không muốn Vô Song đến khi đủ lông đủ cánh có thể tự mình bay đi lại phải tiếp nhận việc này, nếu sự việc đó xảy ra chỉ làm Vô Song thêm khó xử, chính tà hai đạo vốn không chung đường.

Cho dù Vô Hà Tử chưa từng quan tâm chính tà, bản thân ông ta chỉ nhắm đến tiêu diêu tự tại, chính cũng thế mà tà cũng thế chỉ là võ lâm được mấy người suy nghĩ giống Vô Hà Tử?, chính tà lưỡng đạo thế như nước với lửa, căn bản chính là người chết ta sống.

Vô Song lúc này cảm nhận được ánh mắt có chút nhu hòa của Vô Hà Tử nhìn mình, hắn khẽ mỉm cười với lão nhân già mà không kính này, trong lòng hắn bất chợt lại có chút nhẹ đi.
“Lão già, lão yên tâm đi ít nhất lúc này ta còn chưa nghĩ đến chuyện báo thù, việc của thế hệ đi trước ta muốn quản cũng vô lực, nếu mỗi người tham gia vây công Thiên Long Sơn năm đó đều là kẻ thù vậy ta không biết phải báo thù đến lúc nào?, ta cũng không thể cả ngày đánh đánh giết giết”.
Vô Hà Tử nghe vậy liền liên tục gật đầu có điều rất nhanh lại bật cười.
“Tiểu tử ngươi nghĩ như vậy ta liền an tâm, dù sao tiểu tử ngươi ngu ngốc như vậy đến năm nào tháng nào mới có thể báo thù hơn Quỳ lão 6 năm trước ở Thiên Long Sơn cũng đã tẫn khí mà chết, Hoàng đọa sư sau trận chiến cũng quyết định ở ẩn, ngươi muốn tìm hai người này trả thù khó như lên trời”.
Vô Song thản nhiên gật đầu sau đó ánh mắt nhíu nhíu một chút.
“Vậy... vậy còn mẹ ta?, nàng là ai”.
Nhắc đến mẹ Vô Song rõ ràng có thể thấy thân thể Tiên Âm run lên nhè nhẹ, có thể thấy mẫu thân của Vô Song khiến Tiên Âm có xúc động đến mức nào.
Vô Hà Tử nghe đến việc này liền liếc nhìn Tiên Âm một chút, chỉ thấy mắt nàng nhắm lại tỏ rõ không quan tâm mới quyết định mở miệng.
“Tiểu tử ngươi thân thế thực sự rất đáng sợ nha, phụ thân của ngươi liền đáng sợ vô cùng có điều mẫu thân ngươi chỉ sợ cũng không kém, mẫu thân ngươi là người của Dược Vương Cốc”.
Hai mắt Vô Song chớp chớp một chút nhìn Vô Hà Tử, hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần nghe về mẫu thân của mình có điều ‘Dược Vương Cốc’ là chỗ nào?.
“Dược Vương Cốc?, rất lợi hại sao?”.
Vô Hà Tử thản nhiên gật đầu.
“Dược Vương Cốc đương nhiên lợi hại bởi Dược Vương Cốc là do Dược Vương thành lập, Dược Vương liền là y đạo chí tôn, mẹ của ngươi là con gái của Dược Vương, phụ thân ngươi có được nàng liền không khác gì nhặt được bảo, ít nhất mẫu thân của ngươi đã cứu mạng phụ thân ngươi không ít lần”.
“sau này nếu có cơ hội ra ngoài du lịch thiên hạ tốt nhất đến Dược Vương Cốc một lần, thăm ông ngoại ngươi một chút, lão nhân này suốt ngày đều làm mặt lạnh bất quá biết cháu ngoại mình còn sống liền chỉ sợ mất ngủ mấy ngày vì vui sướng”.
“Về phần mẹ ngươi nàng gọi là gì... cái này lão phu cũng không biết”.
Vô Hà Tử vừa dứt lời ánh mắt lại nhìn về phía Tiên Âm, chỉ thấy nàng thở dài một hơi, khóe miệng khẽ run rẩy.
“Mẹ của ngươi nàng gọ Trình, tên Tố Dao”.
Vô Song nhìn Cô Cô trong lòng liền có chút dở khóc dở cười.
“Cô cô năm đó chỉ sợ đối với phụ thân liền nặng tình, chỉ sợ nàng cùng mẫu thân

liền là đối thủ cũ đi”.
Việc này Vô Song tất nhiên không dám nói ra, hắn chỉ có thể im lặng suy nghĩ trong đầu mà thôi.
....
Ngày hôm nay với Vô Song mà nói liền xảy ra quá nhiều chuyện, bản thân hắn liền thật sự có chút mệt mỏi có điều nằm trên giường lúc này Vô Song lại không có cách nào chợp mắt được.
Hắn dù không biết lý do tại sao mình xuyên không đến thế giới này nhưng liền không muốn cả đời sống mơ mơ hồ hồ bình bình an an, dù sao thân là người xuyên việt cũng không thể lựa chọn cả đời vô danh.
Hắn lúc này đang thật sự phải suy nghĩ cho con đường của mình.
Đầu tiên hắn liền biết đây là Kim Dung Thế Giới nhưng cũng không phải là Kim Dung Thế Giới.
Ít nhất hắn biết Độc Cô Cầu Bại cùng với Hoàng Thường hay Quỳ Hoa Lão Tổ không phải là cùng một cái thời kỳ nhân vật, nếu Độc Cô Cầu Bại sinh thời gặp Hoàng Thường hay Quỳ Hoa Lão Tổ cũng sẽ không đến mức cả đời vô địch về già liền chỉ luyện kiếm với bóng, về già liền làm bạn với Thần Điêu.
Thế giới này rất có thể là nhiều tiểu thuyết Kim Dung cùng đang xen có điều hắn lại nghĩ vỡ đầu cũng không ra trong Kim Dung từ khi nào có lão đầu tử cùng Cầm Đế hai cái nhân vật này?, Thiên Long Giáo thế lực này rốt cuộc là từ đâu chui ra?.
Lão đầu tử thân là Tiêu Dao Cốc chủ nhân, trong Tiêu Dao Cốc có hai chữ ‘Tiêu Dao’ hơn nữa lại sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song liền suy đoán 9 phần lão đầu có liên quan đến Tiêu Dao phái, chỉ từ cách làm người không phân thiện ác chỉ cầu tiêu dao khoái hoạt liền tương đối thích hợp với tôn chỉ của Tiêu Dao phái chỉ là Tiêu Dao phái từ lúc nào lại có một cái Vô Hà Tử?.
Vấn đề tiếp theo liền là Cầm Đế cùng Tiên Âm Động, về việc này Vô Song liền trực tiếp chịu chết, căn bản nghĩ không ra rốt cuộc là thế lực nào trong Kim Dung thậm chí nghe còn chưa từng nghe, trong Kim Dung nhân vật dùng âm luật nổi danh nhất giang hồ chung quy cũng chỉ có Đông Tà – Hoàng Dược Sư bất quá Hoàng Dược Sư người này thân là nam nhân cũng không phải nữ nhân.
Vô Song mơ hồ đoán được một chút thực lực của Ngũ Đế, ít nhất Ngũ Đế còn vượt qua Ngũ Tuyệt trong Kim Dung một cái đẳng cấp, dù sao hắn liền nguyện ý tin tưởng vị Hoàng đạo sư tác giả của Cửu Âm Chân Kinh kia liền mạnh hơn bất cứ ai trong ngũ tuyệt, Cầm Đế có thể cùng Hoàng Thường tề danh tất nhiên sẽ không thua ngũ tuyệt, Đông Tà – Hoàng Dược Sư tuyệt đối không có liên quan gì đến Cầm Đế.
Cuối cùng là phụ thân và mẫu thân hắn. mẫu thân hắn xuất thân từ Dược Vương Cốc, tên gọi phi thường có uy lực. Vô Song cũng không phải thuộc lòng Kim

Dung tiểu thuyết, hắn chỉ biết bên trong Kim Dung tiểu thuyết không thiếu thần y, cái tên Dược Vương Cốc cũng có thể là một vị thần y trong số đó, việc của mẫu thân Vô Song trái lại không suy nghĩ quá nhiều.
Phụ thân của hắn mới là thứ làm Vô Song cảm thấy tương đối áp lực, Lệ Thương Thiên cái tên này phi thường oai chỉ là hắn tuyệt đối chưa từng nghe, nếu đây là Kim Dung tiểu thuyết thì phụ thân hắn chỉ sợ cũng phải là một cái nhân vật chính, căn bản không thể vô danh như vậy, càng đáng sợ hơn Vô Song mơ hồ biết triều đình liền đứng sau ra tay với Thiên Long Giáo cùng phụ thân, rốt cuộc lão cha của hắn làm gì đến mức triều đình cũng phải phái hai cái ngũ đế cấp bậc cao thủ truy sát?, phải biết triều đình rất ít quan tâm đến ân oán giang hồ.
Càng suy nghĩ đầu óc của Vô Song lại càng rối tơi bời, thế giới này rốt cuộc là một thế giới ra sao?, bản thân hắn xuyên việt đến đây vốn chỉ là tình cờ hay mang theo sứ mệnh nào?.
Cả một đêm không ngủ, cả một đêm suy nghĩ, Vô Song chỉ có thể nghĩ ra một việc.
Hắn muốn giải đáp toàn bộ câu hỏi thì cần đại lượng thông tin về thế giới này.
Người có thể cho hắn thông tin nhiều nhất lúc này không ai khác ngoài Dạ Xoa.

Chương 8
Nhân gian vưu vật

Dạ Xoa bản thân nàng lúc này có thể coi là tù nhân của Tiêu Dao Cốc, bản thân nàng bị nội thương rất nặng, nội lực toàn bộ tán loạn không cách nào tụ tập, kinh mạch toàn thân như đứt gãy, chỉ cần nhìn Dạ Xoa lúc này liền có thể thấy một chưởng của Vạn lão mạnh đến mức nào.
Vô Song hiện nay nghĩ đến một chưởng kia của Vạn lão trong nội tâm vẫn thực sự sợ, một chưởng còn cho hắn cảm giác mạnh hơn Vô Hà Tử nhiều, ở trong Tiêu Dao Cốc vậy mà có hai cái cao thủ đáng sợ như vậy, Thần Long Giáo chuyến này thua không oan.
Dạ Xoa trên người cũng đã được sơ cứu qua, theo lời cô cô nói thì tính mạng của Dạ Xoa liền không đáng lo có điều nội thương của nàng cũng không biết bao giờ mới khỏi, ít nhất nửa tháng chưa chắc đã xuống được giường.
Mở cửa căn phòng, Vô Song chậm rãi tiến vào bên trong, những tia sáng bình minh nhẹ nhàng chiếu xuống căn phòng, xuyên qua những khe hở báo hiệu một ngày mới đến.
Dưới ánh nắng của buổi ban mai, Vô Song khẽ đứng lại trước chiếc giường Dạ Xoa nằm, ánh mắt của hắn gần như không thể dời được khỏi thân thể nàng.
Tình trạng của Dạ Xoa cũng không quá tốt, dù sao Tiên Âm cũng không có ấn tượng tốt đẹp với nàng, Vô Hà Tử lại càng không có hứng chăm sóc Dạ Xoa, về phần Vạn lão thì Vô Song trực tiếp loại đi, Dạ Xoa vẫn còn một hơi đến lúc này cũng là nhờ Thần Y ra tay bảo vệ tính mạng cho nàng.
Trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ kia, trên đầu vẫn là đóa hoa hồng lớn, một thân sắc phục màu đỏ bắt mắt, làn da trắng mịn màng, bộ ngực như ẩn như hiện dưới lớp áo mỏng, mái tóc màu đen có chút rối bời, đôi chân trắng ngần đang nhè nhàng co lại, thân thể thỉnh thoảng run lên.
Nhìn Dạ Xoa, trong lòng Vô Song có chút mềm nhũn.
Hắn chậm rãi tiến đến gần nàng, bàn tay khẽ run rẩy chạm vào mặt nạ của Dạ Xoa, hắn có thể cảm nhận được giây phút chạm vào chiếc mặt nạ kia người Dạ Xoa lại run lên nhè nhẹ như một loại phản ứng vô thức.
Cố gắng bình ổn lại hơi thở, Vô Song nhẹ nhàng tháo mặt nạ của nàng sau đó hắn như si như say lặng im ở đó, cứ như toàn thân bị điểm huyệt vậy.
“Đẹp quá...”.
Vô Song thậm chí không kiềm lòng được mà phải bật thốt ra, Dạ Xoa thật sự rất đẹp, vẻ đẹp mộng mị đến đáng sợ như muốn câu hồn đoạt phách nam nhân.
Vô Song kiếp trước cũng gặp không ít mỹ nhân có điều ai có thể so sanh được

với Dạ Xoa?.
Rất khó để tả cảm giác của Vô Song lúc này, ẩn ẩn dưới lớp mị hoặc vô song kia lại là vẻ yếu đuối mảnh mai đến kỳ lạ, như một cánh hoa hồng nhẹ nhàng đung đưa trước gió.
Bàn tay hắn chậm rãi đưa ra vuốt ve lên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng, xúc cảm truyền lại làm bàn tay của hắn có chút run rẩy, làn da của nàng thật trắng, thật mịn, thậm chí Vô Song có cảm giác như đang lướt trên làn da em bé.
Hắn có chút thương tiếc nhìn đôi môi nứt nẻ của Dạ Xoa, ngón tay nhẹ lướt qua môi nàng.
Dạ Xoa trong cơn hôn mê như có cảm giác, đầu lưỡi trong vô thức nhẹ nhàng khẽ liếm, nàng thật sự rất khát.
Ngón tay của Vô Song lập tức rụt về, sau đó hắn chậm rãi đưa ngón tay lên đến trước mặt, ngón tay của hắn lúc này còn vương lại xúc cảm từ cái lưỡi nhỏ nhắn của Dạ Xoa.
Hô hấp của Vô Song liền trở nên dồn dập, hắn tự nhận khả năng kiềm chế của mình rất mạnh bất quá ở trước mặt Dạ Xoa gần như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.
Không biết tại sao trong đầu Vô Song hiện lên một suy nghĩ, thứ suy nghĩ này vừa xuất hiện đã không có cách nào ngăn cản được.
Đầu của hắn nhẹ nhàng hạ thấp hướng về đôi môi khô của Dạ Xoa.
Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, đôi môi của hắn chạm vào đôi môi của nàng.
Đôi môi của nàng rất mềm, như hai cánh hoa mỏng xếp lại vậy, ở sát Dạ Xoa hắn liền cảm nhận được một cỗ ôn hương nhuyễn ngọc, một thứ xúc cảm không nói nên lời.
Đây không phải nụ hôn đầu tiên của hắn nhưng tuyệt đối là nụ hôn đầu tại thế giới này.
Khi hai đôi môi khẽ chạm, hắn có thể cảm nhận đôi môi của Dạ Xoa khẽ giật, nàng thật sự rất khát, đầu lưỡi nhỏ như cảm nhận được thứ gì ẩm ướt, một lần nữa khẻ cử động, động tác này vốn làm trong lúc vô thức nhưng lại như một loại kíp nổ, kích thích toàn bộ tinh thần của Vô Song.
Vô Song lúc này cũng bất chấp, đầu lưỡi của hắn bắt đầu di chuyển, một tay cầm lấy chiếc cằm nhọn của nàng, hắn hôn Dạ Xoa thật sâu thật sâu...
Trước khi xuyên việt bản thân Vô Song từng có chút tò mò về nữ nhân trong tiểu thuyết Kim Dung.
Với Vô Song mà nói Kim Dung nữ nhân nổi tiếng nhất liền là Hoàng Dung cùng Tiểu Long Nữ, hắn từng rất nhiều lần tự hỏi nhan sắc hai người đến mức nào?.
Với Vô Song hiện nay... Hoàng Dung cùng Tiểu Long Nữ chỉ sợ cũng không hơn nổi nữ nhân trước mặt hắn.

Cảm nhận cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng đang cố gắng phối hợp với hắn một cách vô thức khiến Vô Song có một cảm giác khó nói nên lời, bàn tay của hắn liền không yên phận, bàn tay rốt cuộc cũng di chuyển xuống bộ ngực của Dạ Xoa.
Ngực của nàng rất đẹp, cho dù cẩn dưới một lớp áo cũng không thể che đi sự kiêu ngạo của nó, khi Vô Song dùng tay nhẹ chạm, xúc cảm thật sự quá tuyệt vời, thật mềm...
Ngay lúc này Dạ Xoa như cảm nhận được gì đó không đúng, chỉ thấy từ cổ họng của nàng có thanh âm nhè nhẹ phát ra.
“Ân...”.
Vô Song liền giật bắn cả người, hắn có cảm giác như bị bắt gian vậy.
Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn liền đỏ lên, ánh mắt khẽ quan sát Dạ Xoa, khi thấy nàng vẫn chưa tỉnh lại hắn mới dùng tay xoa xoa trái tìm mình thở ra một hơi.
“Thật sự là thế gian vưu vật, không ngờ chỉ thêm một chút nữa thôi ta liền thành Doãn Chí Bình”.
Cố gắng bình ổn lại tâm trí, hắn biết lúc này hắn muốn làm Doãn Chí Bình cũng không nổi, linh hồn 30 tuổi không sai bất quá thể xác 6 tuổi thì làm được gì?, Vô Song chỉ có thể cố gắng áp chế suy nghĩ của mình.
Đôi chân nhỏ liền cố gắng dùng sức đứng lên, rất nhanh chạy ra ngoài căn phòng.
Sự việc hôm nay liền trở thành một cái ký ức không thể nói với ai của Vô Song.
....
Không bao lâu Vô Song một lần nữa trở lại, lần này hắn liền không đi người không, trên tay còn một chậu nước nóng cùng một chiếc khăn mềm màu trắng.
Chiếc khăn bông rất mềm mại, so với khăn bông của kiếp trước cũng không thua kém bao nhiêu, đây là Vô Song phải mất sức 3 bò 9 trâu xin từ chỗ Cô Cô.
Thật ra trong Tiêu Dao Cốc cũng không thiếu khăn mặt bất quá nghĩ đến làn da mềm mại của Dạ Xoa, Vô Song liền có chút không nỡ dùng mấy cái khăn kia trên cơ thể nàng, thực sự có chút... có chút không xứng.
Vô Song cũng không hiểu mấy cái suy nghĩ này của mình từ đâu ra, có điều ít nhất trái tim hắn lúc này cảm thấy vui vẻ.
Lại gần thân thể của Dạ Xoa, hắn đầu tiên lấy một bình nước suối bên hông, dùng khăn bông thấm ướt, nhè nhẹ vắt từng giọt từng giọt chậm rãi.
Từng giọt nước nhẹ lăn trên đôi môi mềm mại kia, lần này cái lưỡi của Dạ Xoa lại nhẹ nhàng liếm, đôi môi khô nứt của nàng lại bắt đầu có chút huyết khí, không thể không nói hành động lúc vô thức này của Dạ Xoa cực kỳ mê người, vạn phần quyến rũ.
Giúp nàng uống chút nước Vô Song mới nhè nhẹ thở ra.
Khăn bông bắt đầu nhúng xuống nước nóng, hắn nhẹ nhàng dùng khăn khẽ lau trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nhiệt độ ấm áp của nước truyền lại làm

khuôn mặt kia có chút co lại nhưng rất nhanh dãn ra.
Làn da vốn trắng bạch của Dạ Xoa liền có thêm chút màu hồng, thêm vài phần sức sống.
Động tác của Vô Song cực kỳ ôn nhu, chiếc khăn bông trắng lau khuôn mặt của nàng rồi lại đến cái cổ trắng ngần, bàn tay tiếp tục chuyển động, thấp dần... thấp dần.
Khi còn cách bộ ngực mềm mại kia một đoạn ngắn cánh tay của Vô Song rốt cuộc dừng lại bởi hắn phát hiện ra Dạ Xoa đang mở to mắt nhìn mình.
Đuôi mắt nàng có chút dài, đôi mắt to đen láy lại càng khiến nàng có thêm vài phần mị hoặc nhân gian.
Trong con mắt của nàng có chút tan rã, có chút vô thần nhìn Vô Song.
Vô Song cũng không biết làm thế nào chỉ có trừng mắt lên nhìn lại nàng, bàn tay nhỏ nhắn cùng chiếc khăn bông lúc này đã sớm đặt trên một bên ngực của Dạ Xoa.
Một giây qua đi.
Hai giây qua đi.
Ba giây qua đi.
Lúc này đột nhiên ánh mắt của Dạ Xoa lại có tiêu cự, nàng rốt cuộc hiểu mình đang bị làm sao, bộ ngực mềm của mình dĩ nhiên lại bị tập kích.
“Muốn chết... “.
Giọng nói của nàng hoàn toàn băng lãnh thậm chí rét lạnh thấu xương căn bản nào còn chút dụ hoặc nào như lúc nàng gặp hắn ở Tiêu Dao Cốc?.
Cũng không thể trách Dạ Xoa, dù sao nàng vừa mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại liền thấy bộ ngực mình bị tập kích, nữ nhân nào cũng sẽ giống nư nàng, tuyệt đối muốn giết người.
Dạ Xoa thân là hộ pháp của Thiên Long Giáo, người chết trên tay nàng căn bản cũng không ít, nàng liền không phải cái gì hoàng hoa khuê nữ, đương nhiên nàng tuyệt đối không phải cái dễ dãi nữ nhân.
Điều đáng nói bản thân Vô Song lại thích ăn mềm không ăn cứng, nếu không phải thế hắn cùng lão đầu Vô Hà Tử liền sẽ không cãi nhau suốt ngày.
Hắn liền trực tiếp bỏ qua nàng, dù sao hắn có cái vẻ ngoài 6 tuổi, Dạ Xoa cũng liền không cách nào trách hắn là ‘sắc lang’ rồi, đứa bé 6 tuổi liền không ai liên hệ với sắc lang.
Bàn tay được đà liền không dừng lại, khăn bông lại lướt trên bộ ngực mềm mại của Dạ Xoa, thậm chí hắn còn dùng sức nhẹ bóp.
Dạ Xoa bị đụng chạm vào bộ phận mẫn cảm, trong lúc này không ngờ lại nhẹ rên lên, ngực của nàng từ xưa đến nay nào có nam nhân chạm vào.
“A...”
Tiếng rên thật sư vô cùng mê hồn, Vô Song liền biết nếu hắn lúc này 16 tuổi chứ

không phải 6 tuổi thậm chí có xúc động ‘ăn’ nàng.
Cố gắng khống chế cảm xúc, Vô Song lần này đổi bên ngực, ánh mắt như trêu tức nhìn nàng.
“Trật tự một chút, nháo cái gì?”.
Giọng nói của Vô Song làm Dạ Xoa sững người, khuôn mặt xinh đẹp thoáng kinh ngạc.
Nàng là Thiên Long GIáo hộ pháp, từ trước đến nay ai dám nói với nàng như vậy?.
Càng đáng chết hơn kẻ này vậy mà vừa sờ ngực nàng lại vừa quát nàng?, trên đời dĩ nhiên lại có việc vô lý như vậy?.
Bất quá... Dạ Xoa đột nhiên cảm thấy khuôn mặt mơ hồ kia hình như... có chút thân quen.
(Chưa xong còn tiếp)
(Anh em commend nhiệt lên nào, để mình có thểm động lực viết tiếp, đừng quên vote 10 sao)

Chương 9
Bình yên

Dạ Xoa nằm trên đùi Vô Song, ánh mắt mơ hồ dần dần cũng bắt đầu trở nên có thần, nàng rốt cuộc nhận ra khuôn mặt của Vô Song tại sao quen đến thế.
“Tiểu tử?, là ngươi?”.
Giọng nói của Dạ Xoa mang theo vài phần ngạc nhiên, nàng thật sự không ngờ Vô Song lại ở đây.
Vô Song nhìn nàng nhếch miệng, có điều cộng với khuôn mặt non nớt của hắn lại biến thành có chút nghịch ngợm.
Nếu Dạ Xoa đã nhận ra hắn bản thân Vô Song liền dễ làm hơn rất nhiều, khăn bông mềm tiếp tục nhẹ di chuyển trên từng lớp da thịt của nàng.
Dạ Xoa mở tròn mắt nhìn hành động của Vô Song, đến khi nàng nhìn thấy đôi tay nhỏ bé kia chậm rãi chạm vào áo của mình, sau đó trong con mắt không cách nào tin tưởng của Dạ Xoa, Vô Song rốt cuộc cởi đồ trên người nàng.
Dạ Xoa phong cách ăn mặc trước nay cũng không thay đổi, nàng thích nhất mặc một bộ váy liền quân màu đỏ đồng thời xẻ váy rất cao như muốn khoe toàn bộ đôi chân tuyệt mỹ trong bàn danh thiên hạ bất quá thân thể của nàng từ trước đến nay thật sự chưa có ai nhìn thấy, cho dù Vô Song lúc này trong mắt Dạ Xoa còn không tính là nam nhân cũng khiến cho nàng khó mà chấp nhận.
“Ngươi?, ngươi làm gì mau dừng tay “.
Vô Song nhìn vẻ mặt tức giận của Dạ Xoa, hắn đơn giản chỉ dùng hai ngón tay nhẹ gõ vào mũi nàng, sau đó tiếp tục chuyên tâm làm việc.
“Đến cả cử động cũng không được, cứng cái gì, nháo cái gì “.
Nói là nói như vậy nhưng hô hấp của Vô Song cũng không có bình tĩnh, thân thể Dạ Xoa rất đẹp, thân thể ngọc bích không có lấy một tia tì vết, làn da trắng hồng mịn màng run lên theo từng lần chạm của Vô Song.
Cơ thể Dạ Xoa càng ngày càng lộ ra trước mặt Vô Song, bàn tay của chính hắn cũng có chút run rẩy.
“Ta nhất định sẽ giết ngươi”.
Lúc này giọng nói của Dạ Xoa biến thành băng lãnh thậm chí còn không có cảm xúc, trong ánh mắt của nàng xuất hiện một tia sát khí, thân thể bị nhìn hết đối với Dạ Xoa liền là thiên đại sỉ nhục, nàng lúc này cũng không còn quan tâm Vô Song là ai, nàng nhất định phải giết hắn.
Dạ Xoa vừa nói dứt lời như trực tiếp tăng thêm động lực cho Vô Song, hắn căn bản không có gì phải do dự nữa, cuối cùng lột sạch quần áo của Dạ Xoa để lộ thân thể hoàn mỹ lộ ra hoàn toàn trong mắt hắn.

“Thử đi?”.
Để lại một câu nói không rõ thật giả, Vô Song tiếp tục thực hiện công việc của mình, chỉ là lúc này hô hấp của hắn không ngờ lại bình thường trở lại, trong ánh mắt lập lòe quang mang khó hiểu.
Dạ Xoa đương nhiên lúc này không thể làm gì, cơ thể nàng muốn động chỉ sợ cũng không có cách nào cử động, nàng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nhìn Vô Song giúp nàng ‘rửa’ cơ thể.
Càng đáng ghét hơn là sau khi lau xong toàn bộ mặt trước cơ thể, Vô Song trực tiếp lật ngược người Dạ Xoa lại, điều này làm khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Xoa cho dù vô cùng tức giận cũng đỏ bừng lên vì ngượng.
Cũng không biết làm cách nào để Dạ Xoa vượt qua được việc này, thân thể nàng cứ như vậy rung lên từng hồi, cho đến lúc Vô Song dừng tay bản thân Dạ Xoa liền có cảm giác vừa trải qua địa ngục vậy.
Vô Song rốt cuộc cũng đứng lên, hắn lúc này thật sự hận tại sao năm nay mình mới có 6 tuổi, nhìn vào người ngọc trên giường hắn rốt cuộc cũng chỉ có thể thở dài.
Đến khi lật ngược lại cơ thể Dạ Xoa như lúc ban đầu, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt Dạ Xoa đang cực kỳ tức giận nhìn mình, nếu lúc này ánh mắt có thể giết người chỉ sợ Vô Song đã sớm chết không biết bao lần.
Mặc kệ nàng thích hay không, Vô Song thản nhiên cầm theo chậu nước nóng đi ra ngoài, để mặc Dạ Xoa trong căn phòng trống.
Thân thể không mảnh vải che thân, cả người đau đớn không thể cử động, thân thể bị một đứa bé 6 tuổi nhìn hết thậm chí còn sờ toàn bộ, đôi mắt xinh đẹp của Dạ Xoa rốt cuộc chảy xuống hai hàng lệ nhòa.
Ánh mắt thẫn thờ nhìn lên trần nhà, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé, cũng thật cô đơn.
Dạ Xoa cho dù là một trong các hộ pháp của Thiên Long Giáo bất quá nàng còn quá trẻ, năm nay nàng mới 22 tuổi mà thôi, tất nhiên 22 tuổi đã có thể leo lên được vị trí hộ pháp của Thiên Long Giáo cũng chính là vì thiên phú của nàng kinh người.
Cảm nhận hai hàng nước mắt lăn dài trên má, Dạ Xoa trên miệng xuất hiện một nụ cười đắng chát, trong lòng nàng rốt cuộc xuất hiện một câu hỏi.
“Đã bao lâu?, bao rồi không có khóc”.
Đột nhiên Dạ Xoa cảm thấy có âm thanh vang lên, thân thể của nàng lập tức khẽ run rẩy.
Người tiến vào căn phòng này không phải Vô Song còn có thể là ai?.
Vô Song nhìn thấy mỹ nữ khóc chỉ có thể chậm rãi lắc đầu, một tay ôn nhu lướt trên khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Xoa, vì nàng lau đi nước mắt.
“Khóc gì chứ, cùng lắm ta chịu trách nhiệm”.

Mặc kệ Dạ Xoa ngơ ngác nhìn hắn, Vô Song cố gắng nâng cơ thể nàng lên, để đầu nàng dựa sát vào vai mình, đôi vai của Vô Song có chút nhỏ, thậm chí đầu Dạ Xoa dựa vào cũng làm Vô Song cảm thấy có chút quá sức.
Một tay cầm lấy một chiếc bát sau đó vòng tay qua cổ Dạ Xoa, một tay nắm lấy thìa.
"Cháo Yến đấy, bồi bổ thân thể rất tốt, chịu khó ăn một chút".
Dạ Xoa lập tức mím chặt môi, ánh mắt căm tức nhìn Dạ Phàm sau đó trực tiếp quay đầu đi.
Chính Dạ Xoa cũng không hiểu, nàng đây là đang làm gì?, đang tức giận với một đứa bé 6 tuổi?.
Đáng tiếc cho dù Dạ Xoa chống cự nhưng thân thể nàng lại bán đứng nàng, trong căn phòng yên tĩnh một âm thanh vang lên phá hỏng tất cả.
Dạ Xoa lập tức đỏ mặt, không thể không nói khuôn mặt của Dạ Xoa đỏ lên mang theo vô hạn mị hoặc.
"Hừ, ta liền không ăn, ngươi để ta đói chết cũng được, cũng không cần quan tâm tới ta".
Nghe vậy Vô Song đơn giản chỉ nhếch miệng.
"Nếu không ăn, ta liền bóp ngực ngươi, thế nào chọn đi".
"Cái gì?, ngươi muốn chết?". Dạ Xoa lập tức mở mắt nhìn Vô Song.
Vô Song nào quan tâm nàng mở mắt hay nhắm mắt.
"Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, câu hỏi cuối, có ăn hay không?".
Dạ Xoa lần này nào dám cứng đầu nữa, nàng triệt để ở thế yếu.
Cái miệng nhỏ nhắn rốt cuộc một lần nữa mở ra.
"Ngươi cái này sắc lang, đợi ta bình phục thương thế, ta liền giết ngươi".
Vô Song bật cười.
"Ngươi cái này yêu nữ, đợi ta bảo lão đầu phong bế thực lực ngươi, ngươi liền không giết được ta".
Nói xong chậm rãi xúc một thìa cháo nóng, hắn còn đưa lên miệng khẽ thổi rồi mới đặt vào miệng Dạ Xoa.
Dạ Xoa sững người một chút rồi rốt cục cũng mở miệng, ngoan ngoãn ăn thìa cháo đầu tiên.
Không ăn thì thôi, vừa ăn xong khuôn mặt của Dạ Xoa liền có chút nóng lên.
Nhìn thấy biểu hiện của nàng, Vô Song bật cười.
"Hừ, trù nghệ của ta liền không thua đầu bếp hoàng cung vậy mà ngươi cũng không khen được một câu?".
Dạ Xoa trực tiếp bĩu môi.
"Xì, dát vàng lên mặt, ta liền không cảm tưởng thấy vị gì".
Vô Song cũng không tranh chấp với nàng, hắn lại một lần nữa xúc thìa thứ hai,

lại đưa lên miệng nhè nhẹ thổi rồi đặt gần miệng Dạ Xoa.
Cứ thế cứ thế không ngờ hai người liền bắt đầu có chút hòa hợp.
....
Những ngày tiếp theo việc chăm sóc Dạ Xoa cũng chỉ một mình Vô Song thực hiện.
Cô Cô ở lại Tiêu Dao Cốc 2 ngày liền lại rời đi, Cô Cô rời đi đâu bản thân Vô Song liền không có cách nào biết.
Vô Hà Tử lão nhân này thì Vô Song triệt để không tin tưởng, bảo Vô Hà Tử chăm sóc Dạ Xoa?, cái này thà bảo Vô Song nằm mộng còn thực tế hơn.
Về phần Vạn lão lại khiến Vô Song tương đối bất ngờ, không ngờ Vô Song lại có thể nhờ Vạn lão lấy thêm chút thịt hay nguyên liệu nấu ăn về Tiêu Dao Cốc, cho dù Vạn lão vẫn chưa bao giờ mở miệng có điều Vô Song lần đầu cảm thấy Vạn lão cũng không phải quá khó tiếp cận.
Có Vạn lão trợ giúp công việc nấu ăn của Vô Song liền trở nên dễ dàng hơn, dù sao hiện nay hắn còn phải chăm sóc một người bệnh.
Ngày thứ hai khi Vô Song trở lại phòng của Dạ Xoa, nàng lúc này không ngờ đã dậy từ lúc nào, đầu khẽ quay về phía cửa ra vào nhìn Vô Song, ánh mắt có chút nhíu lại nhưng rốt cuộc vẫn là không nói gì.
Trên người Dạ Xoa lúc này cũng không phải không mảnh vai che thân, trên người nàng là một kiện áo ngủ màu trắng tương đối thoải mái, tất nhiên đây là quần áo của Cô Cô để lại cho Vô Song ‘mượn’.
Thật sự mà nói Vô Song thật sự muốn tìm cho Dạ Xoa một bộ quần áo ‘mát mẻ’ một chút chứ không phải một bộ quần áo ngủ mang phần kín đáo thế này có điều Tiên Âm thật sự cơ thể không so sánh nổi với Dạ Xoa, quần áo của Tiên Âm thường thường đều không vừa với Dạ Xoa, đặc biệt là bộ ngực kia, Vô Song còn sợ quần áo của cô cô thậm chí liền khiến Dạ Xoa khó thở.
Lần thứ hai đương nhiên cũng dễ dàng hơn lần thứ nhất, lúc này Vô Song nhẹ nhàng cúi xuống, bàn tay đụng vào áo ngủ của Dạ Xoa, mặt hơi hơi đỏ lên nhưng sau đó vẫn quyết định dùng sức kéo ra.
“Có thể... hôm nay có thể không lau người không, dù sao... dù sao hôm qua cũng lau rồi “.
Dạ Xoa cố gắng mở miệng, giọng nói có chút lí nhí, nếu không phải căn phòng thật sự quá yên tĩnh bản thân Vô Song liền không nghe được.
Vô Song nhìn thấy giọng nói của nàng gần như cầu xin, trong lòng thật sự liền mang theo vài tia thương tiếc, hắn chậm rãi lại đặt khăn bông xuống.
“Cố gắng một chút, hôm nay ngươi khí sắc liền tốt hơn hôm qua, đợi ngươi xuống được giường ta liền đưa ngươi đến suối nhỏ, chịu khó chút được không?”.
Dạ Xoa nhìn khuôn mặt non nớt của Vô Song, ánh mắt nhẹ chớp, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

“Ta ta rốt cuộc bị sao vậy, hắn năm nay mới chỉ 6 tuổi mà thôi, tại sao ta không có cách nào coi hắn là tiểu hài tử?”.
Dạ Xoa nghĩ gì Vô Song đương nhiên không biết, thấy nàng im lặng Vô Song liền nghĩ là nàng đồng ý, hắn khẽ mỉm cười với nàng sau đó bắt đầu giúp nàng rửa mặt.
“Hôm nay liền đổi món, trong phòng bếp đang có một nồi gà tần, đợi ta một chút”.
Để lại Dạ Xoa một mình, Vô Song lại một lần nữa đi ra ngoài.
Nhìn theo bóng lưng của Vô Song, Dạ Xoa thở dài.
“Chết tiệt tiểu tử, đợi đại tỷ ta phục hồi như cũ nhất định sẽ cho ngươi biết tay, mới 6 tuổi mà thôi suốt ngày lại tỏ ra người lớn”.
Câu này Dạ Xoa cũng không dám nói trước mặt Vô Song hơn nữa nếu hôm qua còn đòi đánh đánh giết giết thì hôm nay liền là một bước chuyển quá lớn, tất nhiên một phần cũng là vì Vô Song quá bé, Dạ Xoa căn bản không có cách nổi giận với hắn huống hồ vẫn là Vô Song chăm sóc Dạ Xoa.
Cũng không lâu lắm, Vô Song trở lại, hắn chậm rãi ngồi xuống giường trúc của Dạ Xoa, nhẹ nhàng nâng thân thể của nàng lên.
“Ngoan, há miệng nào”.
....
“Hừ ta không phải tiểu hài tử, đại tỷ tuổi tác làm mẹ ngươi cũng không kém bao nhiêu nha”.
....
“Ngươi không phải mẹ ta, ta sao phải quan tâm chứ?, ngoan há miệng”.
....
“A, vì sao không đắng?, ta nhớ gà tần... rất đắng”.
....
“Vậy thích hay không?”.
.....
“Thích “.
....
Nếu lúc này có người thứ ba đi qua căn phòng nhỏ của Dạ Xoa cùng Vô Song tuyệt đối sẽ không ngờ nam nhân bên trong là một đứa bé bất quá mới có 6 tuổi, thậm chí còn tưởng đây là tình lữ với nhau, bất chi bất giác Dạ Xoa cùng Vô Song lại thân mật hơn một bước.
....
Chiều dần buông, hôm nay trời có chút âm u, mây đen cũng bắt đầu kéo đến.
Mưa đổ xuống.
Trong căn phòng nhỏ, Vô Song cùng Dạ Xoa ngồi trên giường, Dạ Xoa tựa đầu vào bờ vai nhỏ nhắn của hắn, đôi chân trần trắng nõn khẽ duỗi ra, ánh mắt của

Dạ Xoa nhè nhẹ nhắm lại, cũng không biết nàng đang ngủ hay đang thức.
Vô Song một tay khẽ ôm lấy vòng eo tinh mỹ của nàng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mưa rơi.
"Có ai nói với ngươi, ngươi không giống một đứa bé không?, đại tỷ thật sự không cách nào đánh đồng ngươi với mấy cái đứa bé khác".
Chẳng biết tại sao, Dạ Xoa lên tiếng, ánh mắt của nàng vẫn nhắm lại, nàng vậy mà thật sự có chút không nỡ thay đổi tư thái, lúc này lòng của Dạ Xoa bình yên đến lạ.
Vô Song không đáp, ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa sổ.
"Bên ngoài kia... bầu trời ngoài kia thế nào?".
Câu trả lời không liên quan chút nào đến câu hỏi của Vô Song làm Dạ Xoa bất ngờ có điều đầu nàng vẫn tựa vào vai hắn.
"Bầu trời của ta... vốn sụp đổ rồi, ta từ lâu cũng không có nhà để về".
"Năm đó ta ra nhập Thiên Long Giáo, Thiên Long Sơn liền là nhà của ta bất quá bây giờ ta thật sự cũng không có nơi nào để về".
Nói đến đây Dạ Xoa liền run lên, trong lúc này nàng vậy mà cảm nhận bàn tay của Vô Song như dùng thêm lực, hắn cứ như muốn ôm nàng thật gần thật gần vào trong lòng hắn vậy.
Cho dù biết trước mặt chỉ là một đứa bé 6 tuổi, chỉ 6 tuổi mà thôi, hắn muốn ôm nàng vào lòng căn bản không có cách nào bất quá Dạ Xoa lại cảm thấy sống mũi cay cay.
"Sau này ta trở về Thiên Long Sơn, ta liền lại cho ngươi một ngôi nhà".
Dạ Xoa có chút cảm động nhìn Vô Song sau đó như nghĩ đến cái gì mắt nàng liền mở lớn.
"Ngươi... ngươi biết việc của Thiên Vương đại nhân rồi?".
Vô Song thản nhiên gật đầu, dù sao việc này cũng không có gì đáng dấu.
"Ừ, không chỉ biết phụ thân ta là ai, ta còn biết mẫu thân ta là ai, liền nhờ ngươi đếm Tiêu Dao Cốc ta mới có cơ hội biết những việc này, ta vẫn phải cảm ơn ngươi".
Dạ Xoa ánh mắt đẹp chớp chớp nhìn Vô Song sau đó khuôn mặt nàng đỏ lên một chút.
"Vậy... vậy đại tỷ cũng cảm ơn ngươi, hai ngày nay có ngươi bên cạnh chăm sóc ta, ta liền cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, hôm qua ta không nên nổi nóng với ngươi".
Vô Song liền dùng tay nhéo nhéo cái mũi xinh đẹp của nàng, mắt vẫn nhìn về phía những hạt mưa ngoài kia.
"Ngốc hết chỗ nói".
Dạ Xoa lập tức lườm hắn, sau đó cũng bật cười.

Chương 10
Thiên hạ phong vân

Những ngày tiếp theo của Vô Song gắn với hai chữ bình yên, ở Tiêu Dao Cốc những ngày này bản thân Vô Song dần dần hình thành một loại thói quen, hắn cùng Dạ Xoa cũng tạo thành một loại ăn ý đặc biệt.

Cả hai tương đối quen thuộc với nhau cũng không còn tình trạng quá xấu hổ như trước, đến ngày thứ ba bản thân Dạ Xoa cũng đã có thể cử động cho dù còn chút đau đớn nhưng vẫn làm khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng xuất hiện một nụ cười vui vẻ, không thể không nói Dạ Xoa cười lên rất đẹp.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, buổi sáng liền dạy sớm bổ củi hoạt động gân cốt sau đó liền lo bữa ăn cho toàn bộ Tiêu Dao Cốc, nguyên liệu nấu nướng hoàn toàn do Vạn lão trợ giúp, đến trưa thì ăn cơm cùng Dạ Xoa, nói với nàng vài câu vui vơ, nghe nàng kể về võ lâm thế sự, buổi chiều liền bắt đầu tiến vào rừng rậm Tiêu Dao Cốc, học Vô Hà Tử cách đi ra ngoài...

Nhờ có Dạ Xoa bản thân Vô Song liền rốt cuộc biết bên ngoài Tiêu Dao Cốc là hình dạng gì.

Hắn đang sống trong triều Thanh.

Đất nước hiện nay có thể coi là hòa bình thinh thế, dân chúng ấm nó có điều lại dính phải tình trạng thù trong giặc ngoài.

Theo lời Dạ Xoa, Thanh triều hoàng đế là kẻ thù của Thiên Long Giáo, cũng là lý do chính khiến Thiên Long Giáo bị diệt.

Sau khi Thiên Long Giáo bị diệt bản thân triều đình cũng rút khỏi tranh giành giang hồ, việc trong giang hồ liền rất ít khi quan tâm dù sao những đại phái trên giang hồ quả thực cũng không có mấy phái nguyện ý cùng triều đình là địch.

Trong những năm nay nổi lên nhất là Thiên Địa Hồi cùng Hồng Hoa Hội.

Thiên Địa Hội – Trần Cận Nam cùng Hồng Hoa Hội – Trần Gia Lạc được gọi là Đại Minh Song Trần, phong trào Phản Thanh Phục Minh những năm gần đây cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng nở rộ cũng là nhờ hai nhân vật này.

Đáng nói nhất cả Trần Cận Nam cùng Trần Gia Lạc đều là đương thời anh tài, năm nay mới ngoài 20 tuổi đã lộ phong mang liền làm triều đình vạn phần đau đầu.

Dạ Xoa bản thân thông thường cũng sẽ không quan tâm đến Thiên Địa Hội hay Hồng Hoa Hôi, bằng vào thực lực Thiên Long Giáo ngày xưa căn bản không để hai hội vào mắt có điều từ khi Thiên Long Giáo bị diệt, nàng liền chú ý đến tất cả các thế lực muốn trả thù triều đình, chỉ cần đối địch với triều đình nàng liền chú ý một hai.

Theo lời Dạ Xoa nói hai hội này hiện nay còn nhỏ yếu nhưng chỉ cần trong 10 năm không bị Thanh triều diệt liền có cơ hội thật sự trở thành chí mạng vết thương cho Thanh triều.
Đây là thù trong, về phần giặc ngoài lại càng đáng sợ.
Thanh triều nằm ở Trung Nguyên màu mỡ, là nơi giàu có số một trong thiên hạ bất quá bốn phương đều không yên tĩnh.
Phía tây chính là Tây Vực, Tây Vực còn được gọi là bách quốc địa phương, nếu bách quốc thống nhất liền quả thực có khả năng trực tiếp khai chiến với Thanh triều, cho dù thỉnh thoảng cũng bị dị tộc tấn công bất quá hiện nay Tây Vực chiến loạn liên miễn vẫn là không đáng lo.
Phía Nam giàu có cùng màu mỡ liền được coi là huyết mạch của Thanh triều, bất quá nơi này giặc cướp thường xuyên nổi lên cũng làm Thanh triều tương đối đau đầu, càng đáng nói hơn, làm Vô Song ngạc nhiên, phía Nam không ngờ lại tồn tại một nhân vật cực kỳ kinh người – Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế.
Ngô Tam Quế vốn là Bình Tây Vương, Vô Song không rõ tại sao ở đây hắn lại là Trấn Nam Vương bất quá Vô Song dám chắc đến chín phần, chỉ cần Ngô Tam Quế này đúng là Ngô Tam Quế trong Kim Dung, Thanh triều liền gặp họa.
Phía Bắc lại càng đàng sợ, phía bắc là đại thảo nguyên đồng thời cũng là nơi hai con mãnh hổ cắn xé nhau, người Khiết Đan cùng người Mông Cổ.
Mông Cổ những năm nay thế lực tăng mạnh, mơ hồ có xu hướng ăn tươi nuốt sống Khiết Đan, chỉ cần Khiết Đan bị giải quyết lúc đó Thanh triều liền phải trực tiếp đối mặt với một đầu hổ đói.
Phía Đông trái lại tương đối bình tĩnh, nơi này liền là Đại Tuyết Sơn, Đại Tuyết Sơn cũng chỉ có những bộ lạc du mục nhỏ lẻ, bản thân Đại Tuyết Sơn quá khó để phát triển thế lực, nơi này quá lạnh, Đại Tuyết Sơn chủ nhân chính là Tuyết Sơn phái, Tuyết Sơn phái chủ nhân liền là một cái lợi hại nhân vật, người này là Bạch Tự Tại.
Theo lời Dạ Xoa, phụ thân hắn năm đó từng tự mình lên Đại Tuyết Sơn một lần, không ai biết trên đó rốt cuộc xảy ra việc gì bất quá từ đó về sau Tuyết Sơn Phái của phía Đông cùng Thiên Long Giáo phía Tây liền kết thành minh hữu, phụ thân của hắn Lệ Thương Thiên còn gọi Bạch Tự Tại một tiếng đại ca.
Năm đó Thiên Long Giáo bị vây công, đúng là chỉ có một mình Tuyết Sơn phái ra sức trợ giúp, đáng tiếc nước xa cũng khó có thể cứu được lửa gần, Tuyết Sơn Phái cũng chỉ đành vô lực.
Thế cuộc trong thiên hạ này rất loạn rất loạn, nhìn như bình yên nhưng trong mắt Vô Song lại trăm ngàn lỗ hở, như một quả bóng bị thổi lên quá căng sẵn sàng bùng nổ vậy.
Minh triều dù sao vẫn được coi là Trung Nguyên chính thống chủ nhân, sau khi Mãn Thanh xâm chiếm Trung Nguyên cho dù luôn cố gắng đoạt lấy dân tâm bất

quá dân tâm cũng không ổn định, rất nhiều người vẫn còn nghĩ đến triều Minh, rất nhiều cao thủ trong thiên hạ vẫn hướng về tiền triều, Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội liền coi là ví dụ điển hình nhất, phía sau hai thế lực này còn thế lực nào khác hay không thì ai có thể biết?.
Đối thủ bên ngoài của Minh triều lại là Mông Cổ, cái này có chút đáng sợ.
Vô Song dù sao trước kia cũng là mọt sách, hắn không biết đời này Mông Cổ đại hãn là ai bất quá nếu là Thiết Mộc Chân... chỉ sợ Thanh Triều dữ nhiều lành ít, về phần Khiết Đan căn bản không đủ nhai, nội trong 10 năm cho dù có sự trợ giúp từ phía sau của Thanh Triều thì Khiết Đan vẫn chắc chắn thất bại.
Ngồi trong căn phòng nhỏ, Vô Song hoàn toàn tập trung, hắn bắt đầu vẽ ra một bản kế hoạch cho chính mình, không vì cái gì chỉ là thói quen khó bỏ của hắn.
Kiểu chữ Vô Song viết cũng rất đặc biệt, tuyệt đối không có người nào trong thiên hạ có thể đọc được, đây chính là chữ Việt Nam.
Đôi khi hắn cũng thấy tương đối buồn cười, người Việt Nam dĩ nhiên lại xuyên về Trung Quốc?, cho dù hắn biết thế giới này căn bản không phải là thế giới trước kia đang sống, căn bản không giống quay về quá khứ.
Lại nói về bản kế hoạch, Vô Song tương đối chú tâm, trên trang giấy trắng chằng chịt toàn chữ là chữ, đôi lông mày của Vô Song nhíu càng ngày càng sâu.
Theo lời Dạ Xoa bản thân Thanh triều vốn là tử thù của Thiên Long Giáo, một điểm này liền khiến Vô Song với Thanh triều liền trở nên không mặn cũng không nhạt, chưa nói là thù nhưng cũng không phải là bạn.
Thanh triều cho dù bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong lại có vô số việc phải lo bất quá cũng không hẳn cả thiên hạ liền đối địch với Thanh triều.
Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi tam đại phái này liền giữ cho mình siêu nhiên địa vị, căn bản đứng ngoài tranh đoạt bất quá Võ Đang – Trương Sinh Chân Nhân lại tương đối ủng hộ Thanh triều, cái này liền là một loại trợ lực rất lớn, Trường Sinh Chân Nhân người này năm đó liền là Ngũ Đế đứng đầu, hiện nay cũng là Thái Sơn Bắc Đẩu.
Tất nhiên Trường Sinh Chân Nhân là thế ngoại cao nhân rất ít khi ra mặt, trong võ lâm trợ lực lớn nhất của triều đình phải kể đến Cái Bang cùng Minh Giáo.
Tương Dương thành Cái Bang.
Quang Minh Đỉnh Minh Giáo.
Đây tuyệt đối là hai đại cự đầu của võ lâm, Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, trong chính phái địa vị hiện nay cũng chỉ thua Thiếu Lâm cùng Võ Đang, còn nhỉnh hơn Nga Mi.
Minh Giáo thì không phải nói, Minh Giáo vốn xuất thân từ Tây Vực Ba Tư gọi là Mani Giáo, ở Tây Vực còn được biết với tên Thánh Hỏa Giáo.
Thánh Hỏa Giáo liền là một đại quái vật ở Tây Vực, bất quá Thánh Hỏa Giáo năm đó chính là bị phụ thân của Vô Song – Lệ Thương Thiên diệt.

Thiên Long Giáo liền thay Thánh Hỏa GIáo trở thành đệ nhất đại giáo của Tây Vực, về việc này Minh Giáo cùng Thiên Long Giáo thế bất lưỡng lập, một bên ở Trung Nguyên, một bên Tây Vực cũng đã không ít lần đại chiến, việc này chỉ chấm dứt khi phụ thân hắn cùng Lệ Thương Thiên cùng đệ đệ Lệ Thương Long, hai người tiến về phía Quang Minh Đỉnh mới dần dần kết thúc.
Thiên Vương cùng Long Vương năm đó độc tiến Quang Minh Đỉnh rồi toàn thân trở ra, việc này liền trở thành truyền kỳ võ lâm cũng là lúc đánh dấu vị trí một trong Ngũ Đế của phụ thân hắn – Lệ Thương Thiên.
Cho dù là người hậu thế đồng thời cũng không có mấy cảm xúc với phụ thân nhưng Vô Song vẫn phải công nhận, phụ thân của hắn liền là một cái kinh người nhân vật.
Diệt Thánh Hỏa Giáo, đè ép Quang Minh Đỉnh, độc xông Đại Tuyết Sơn, quét ngang Tây Vực, nếu cho phụ thân hắn thêm 10 năm, thống nhất toàn bộ võ lâm cũng không hẳn là không thể.
....
“Cây cao đón gió, phụ thân năm đó liền vô địch một thế hệ, liền là một cái kinh người nhân vật nhưng chung quy vẫn là người”.
“Cho dù muốn hay không muốn, thân phận làm con ta vẫn phải tiếp nốt đoạn nhân quả của phụ thân, chỉ là sau này làm gì cũng phải cẩn thận một chút, hoặc... “.
Vô Song đột nhiên dừng bút, hắn không tiếp tục viết nữa, trong ánh mắt dần dần hiện lên một tia sáng tà dị.
“Hoặc hai thân phận?”.
Dùng tay vò nát tờ giấy, sau đó đốt cháy dưới ngọn nến, cây bút lông khẽ xoay trên tay Vô Song một vòng sau đó nhẹ nhàng rơi xuống bàn, Vô Song rốt cuộc cũng đứng lên.
Nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, hắn mỉm cười.
“Bước đầu tiên, liền phải học võ công”.
Võ công thứ này Vô Song luôn muốn học có điều lão đầu trước đây chưa bao giờ dạy hắn, hơn nữa trước đây lão đầu suốt ngày uống rượu, căn bản làm gì có phong phạm cao nhân bất quá hiện nay thì khác, ít nhât sở ngay cạnh có một cái Ngũ Đế cấp nhân vật, có điên mới không đi tận dụng.

Chương 11
Quỳ Hoa ?

"Sư Phụ à, sư phụ a".
Vô Song lúc này đang ở sau lưng Vô Hà Tử, vì Vô Hà Tử đấm lưng, vẻ mặt mười phần ngoan ngoãn, thật sự không khác gì một đứa bé sáu tuổi bình thường.
Vô Hà Tử lúc này cũng không có uống rượu, ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song sau đó cũng không nguyện nói gì, một bộ cao nhân mặc khách, khẽ vuốt râu vẻ mặt mang theo vài phần hưởng thụ.
"Tiểu tử ngươi rốt cuộc lại đang nghĩ cái gì?, không ở bên cạnh tiểu tình nhân sao?".
Tiểu tình nhân đương nhiên là chỉ Dạ Xoa, bất quá cái xưng hiệu này rất tốt ít nhất Vô Song hắn cũng không ngại.
"Hì hì sư phụ a, người thân là Độc Cô Cầu Hòa danh chấn võ lâm, ta là đệ tử của người sau này ra ngoài bị bắt nạt chắc chắn ảnh hưởng đến uy danh của sư phụ nha, chi bằng".
Vô Hà Tử lập tức bật cười, ông ta dùng tay gõ mạnh lên đầu Vô Song.
"Nha sợ đánh không lại ảnh hưởng đến uy danh của lão phu?, cũng đúng nha thế từ sau ngươi ra ngoài đừng nói quen biết lão phu là được".
Vẫn cái động thái vuốt râu kia, căn bản như muốn chọc tức Vô Song vậy.
Nhìn Vô Hà Tử cười mà như không cười nhìn mình, Vô Song khóe miệng cũng cong lên.
"Cũng được a, vậy sau này sư phụ tự đun nước, tự giặt đồ, tự nấu cơm nha, dù sao chúng ta cũng không quen biết, hơn nữa ta còn phải chăm sóc tình nhân".
Vô Song chưa nói dứt lời liền bị Vô Hà Tử mạnh mẽ cốc một cái.
"Tiểu tử thối, dám không làm?".
Vô Song lập tức xoa xoa đầu, ánh mắt đầy bực tức nhìn Vô Hà Tử.
"Lão đầu, ta đã nói không được đánh vào đầu, đã vậy ta lại càng không nấu cơm nữa, hôm nay lão hít gió xuân đi".
Cũng không phải Vô Hà Tử cùng Vạn lão không thể nấu cơm, trước khi Vô Song đến hai người cũng thường xuyên làm việc này bất quá cả hai lão nhân nấu ăn chỉ có thể coi là 'có thể nuốt được' sao có thể sánh với Vô Song hắn?.
Hai năm trời ăn cao lương mỹ vị, Vô Song vẫn là không tin lão đầu thích hưởng thụ kia có thể lại tự thân vào bếp rồi.
Quả nhiên lần này uy hiếp mang theo sức sát thương rất lớn.
Vô Hà Tử người này là một cái kỳ nhân, một cái vô lo vô nghĩ kỳ nhân, nếu so ra bản thân Vô Hà Tử mang theo vài phần giống Chu Bá Thông.

Sư huynh của Vô Hà Tử là một cái phi thường phi thường đáng sợ nhân vật, sư huynh của hắn có thể cùng Trường Sinh Chân Nhân song song tồn tại có điều sư huynh hắn rốt cuộc cũng không thể như Vô Hà Tử, rốt cuộc vẫn không thắng được thời gian, vô lực mà chết.
Vô Hà Tử lại khác, hắn có thể buông được lại càng có thể bỏ được, Vô Hà Tử so với sư huynh lại càng xứng với Tiêu Dao hai chữ, một điểm TIêu Dao ý cảnh này Vô Hà Tử càng đi xa hơn sư huynh của hắn năm đó.
Sư huynh của Vô Hà Tử chính là Tiêu Dao Phái tổ sư – Tiêu Dao Tử.
Người này cả đời vô địch, cho dù Trường Sinh Chân Nhân là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm chung quy cũng chỉ ngang ngửa hắn bất quá Tiêu Dao Tử trước khi chết liền thẹn với hai chữ tiêu dao, rốt cuộc cũng vẫn thua sư đệ một điểm.
Vô Hà Tử không thích luyện võ, không thích cái gì đấu trí so mưu lại càng không ham quyền lực, thứ Vô Hà Tử truy cầu chỉ là hưởng thụ, chỉ là tiêu dao.
Vô Hà Tử lúc này nhìn Vô Song ánh mắt có chút không nói lên lời.
"Tiểu tử, thật sự nghĩ lão phu sợ ngươi".
Vô Song căn bản cũng không sợ Vô Hà Tử, hắn lập tức bĩu môi.
"Hừ, lão đầu ta cũng không bảo ngươi sợ ta nha, từ bây giờ ngươi liền vào bếp của ngươi, ta liền vào bếp của ta, đồ ăn sau này liền không nấu cho ngươi".
Vô Hà Tử lập tức vỗ đùi.
"Tiểu tử thối, lão phu liền bảo Vạn lão đầu không có giúp ngươi tìm kiếm nguyên liệu, hừ hừ xem ai sợ ai".
Hai người thật sự rất giống hai cái tiểu hài tử xem ai lợi hại hơn ai, thật sự mười phần thú vị.
"Lão đầu, ta chỉ không nấu cho lão thôi nha, Vạn lão muốn ăn ta đương nhiên nấu, ta muốn xem Vạn lão ngồi ăn cùng ta hay ăn cùng ngươi, hừ hừ".
"Hơn nữa nha, sau này trà ngươi pha, quần áo tự giặt, nhà tự quét, nước tự đun, củi tự bổ...".
Vô Song nói một hồi, hắn càng nói khuôn mặt Vô Hà Tử càng đỏ lên, sau đó rốt cuộc cũng 'sợ'.
"Thôi, lão phu đúng là bất lực với ngươi, trên danh nghĩa lão phu là ngươi sư phụ dạy võ công cho ngươi cũng là hợp tình hợp lý, bất quá ngươi chuẩn bị tinh thần chưa?".
Vô Song nhíu nhíu lông mày, hắn liền cảm thấy lão đầu lời nói có chút không ổn, học võ lại còn chuẩn bị tinh thần?, chẳng nhẽ có cái gì ẩn ý.
Bất quá cảm thấy ngữ khí Vô Hà Tử mang theo vài phần nghiêm túc, Vô Hà Tử thường rất ít khi nghiêm túc bất quá một khi đã nghiêm túc thường thường là việc phi thường quan trọng, Vô Song lúc này vẫn là lễ phép một điểm.
"Sư phụ, ta phải chuẩn bị cái gì?"
Thấy Vô Song không có lập tức gật đầu, Vô Hà Tử liền khẽ mỉm cười vuốt râu.

“Sư huynh của ta kỳ danh Tiêu Dao Tử là Tiêu Dao Phái tổ sư, nếu tính bối phận ta cũng có thể coi là Tiêu Dao Phái lão tổ, một thân võ công của ta toàn bộ đều là từ Tiêu Dao Phái bất quá một thân võ công của ta lại không thể truyền cho người ngoài, đây là lão sư hứa với sư huynh, lời hứa không thể làm trái”.
“Tiểu tử ngươi thân là cốt nhục của Lệ Thương Thiên, thân liền dính vào hắn nhân quả, con đường sau này tất không bình thường, nếu muốn lão phu dạy võ công cho ngươi chỉ sợ ngươi.... ngươi không cách nào tiến xa được”.
“Nếu không sử dụng Tiêu Dao phái võ công, trong tay ta quả thật cũng không có cái gì tuyệt thế võ công để dạy ngươi, bên ngoài Vong Ưu Thôn lão phu có tổng cộng 6 cái đệ tử, bất quá cả 6 người này không một ai biết được Tiêu Dao Phái một chiêu một thức, không ai học được lão phu một phần bản lĩnh, ngươi cũng hiểu?”.
Vô Song nghe đến đây liền cảm thấy rung động thật sâu, bất quá nếu đã là lời hứa của Vô Hà Tử với sư huynh, hắn cũng không có lý do khiến Vô Hà Tử làm trái bản tâm.
Nam nhân một lời đã hứa nhất định phải làm được, không làm được tốt nhất... không hứa.
Vô Hà Tử nếu muốn dạy Vô Song võ công đã dạy hắn từ hai năm trước, chỉ là Vô Hà tử thủy chung suy nghĩ đến thân phận của Vô Song, nếu hai năm trước Vô Hà Tử thật sự bắt đầu dạy võ công cho Vô Song chỉ sợ hủy đi tiền đồ của hắn, một điểm này mới là lý do chính khiến tại sao 2 năm qua bản thân Vô Song cũng không biết cho dù chỉ một chút võ công.
“Nếu ngươi có thể giống lão phu, một đời nhàn vân dã hạc không tranh quyền thế tiêu dao tự tại, cả đời ở lại tiêu dao cốc đương nhiên không cần quan tâm bất quá cho dù ngươi gật đầu lão phu cũng không muốn ngăn chặn đôi cánh của ngươi”.
“Thiên phú ngươi rất đáng sợ, ngô tĩnh cùng căn cốt của ngươi chỉ sợ còn hơn phụ thân ngươi năm đó, lão phu đời này vẫn chưa gặp đứa bé nào có ngộ tĩnh như ngươi, lão phu cũng không muốn làm thui chột thiên tài”.
“Nếu ngươi muốn học tuyệt thế thần công, muốn có thể trở thành một đời nhân vật, ta có bốn cái con đường”.
Nghe Vô Hà Tử nói vậy, khuôn mặt vốn mang vài phần thất vọng của Vô Song lập tức trở nên vui mừng.
“Xin sư phụ chỉ điểm”.
Nhìn thấy Vô Song cung kính, Vô Hà Tử nhè nhẹ gật đầu.
“Con đường thứ nhất ở ngay trong Tiêu Dao Cốc, chỉ cần ngươi có thể làm Vạn lão mở miệng, có thể bái Vạn lão làm sư phụ liền có tư cách học được thế gian tuyệt thế thần công bất quá cách này chung quy là tiểu thừa, võ công của Vạn lão không phải ngươi có thể học, hơn nữa chuyện xưa của Vạn lão... lão phu cũng có

vài phần biết, muốn Vạn lão nhận đệ tử... khó hơn lên trời bất quá nếu tiểu tử ngươi muốn thử biết đâu kỳ tích xảy ra".
"Con đường thứ hai, đến Tu Di Sơn, Tu Di Sơn là Tiêu Dao Phái chỗ ở, chỉ cần ngươi có thể bái Tiêu Dao Phái đời này chưởng môn vi sư, có thể trở thành Tiêu Dao Phái một thành viên, ngươi liền có tư cách quay lại Tiêu Dao Cốc, lão phu dạy ngươi Tiêu Dao Phái thần công, cách này cũng là... tiểu thừa. Tiêu Dao Phái muốn nhập môn cần cầm kỳ thi họa tứ hạng đều thông ngoài ra còn quan tâm đến cả... hình dáng bên ngoài".
"Ngươi lớn lên chỉ sợ phi thường không tệ, cùng phụ thân ngươi một dạng, cửa ải mỹ quan bên ngoài đương nhiên có tư cách thông qua tuy nhiên cầm kỳ thi họa?, ngươi thử nghĩ xem".
Nhìn thấy Vô Hà Tử có chút coi thường, Vô Song cũng không cách nào phản bác, cầm kỳ thi họa là cái gì?, hắn chịu.
Cầm?, bảo hắn đánh đàn ghita hắn có thể biết chút chút bất quá thế giới này căn bản không có cái gọi là ghita hơn nữa Tiêu Dao Cốc cũng không dùng loại đàn này.
Kỳ?, bảo hắn chơi cờ caro hắn còn có chút tự tin, về phần mấy loại cờ khác hắn liền triệt để bó tay hơn nữa Trung Quốc cổ đại hình như đều lấy cờ vây làm chủ đi?, cờ vây luật chơi hắn còn không biết.
Thi?, cái này khỏi nói, thế kỷ 21 người người nhà nhà lao đầu vào học kinh tế xã hôi, công nghệ thông tin..., mấy ai rảnh mà học làm thơ?, cái này Vô Song cũng chịu chết.
Họa... cái này Vô Song còn có chút tự tin bất quá bảo hắn vẽ chó vẽ mèo còn được, mấy thứ quá cao thâm, hắn cũng chịu chết.
Cầm kỳ thi họa, tứ hạng... Vô Song một cái cũng không thông.
Thấy Vô Song cúi đầu, Vô Hà Tử bật cười, hắn thích nhất là mấy lúc Vô Song căn bản không thể lên tiếng, đây chính là triệt để thắng lợi a, cho dù chỉ là thắng lợi trong tâm.
"Con đường thứ ba, cha ngươi Lệ Thương Thiên tu luyện chính là Thiên Long Bát Bộ Thần Công, năm đó nghe nói Thiên Long Giáo gần như nhất thống Tây Vực, diệt đi Mani giáo, Mani giáo tuyệt học cùng Minh giáo tuyệt học có thể coi là một thậm chí còn hoàn chỉnh hơn, trong Thiên Long Giáo chắc hẳn còn lưu giữ, Càn Khôn Đại Na Di như sấm bên tai so với Tiêu Dao Phái tuyệt thế thần công cũng không kém bao nhiêu. Thiên Long Bát Bộ Thần Công hoặc Càn Khôn Đại Na Di ngươi học được một trong hai liền đủ sức tung hoành thiên hạ, bất quá... cái này là trung thừa".
"Lý do thì hai bộ thần công này lão phu không biết nơi hạ lạc, nếu ngươi có thể tìm thấy liền là ngươi vận khí, lão phu không thể cho bất cứ cái gì thông tin".
Vô Song nghe đến đây trong tâm liền có chút vui mừng, Thiên Long Bát Bộ

Thần Công có thể khiến phụ thân hắn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ tuyệt đối đáng sợ, về phần Càn Khôn Đại Na Di như sấm bên tai càng không phải nói, hai bộ tuyệt học này ở đâu, hắn hoàn toàn có thể thử hỏi Dạ Xoa.
Bất quá Vô Song trong lòng lại càng háo hức một điểm nhìn Vô Hà Tử.
"Hì hì, sư phụ còn chưa nói con đường thứ tư nha".
Ba con đường đầu tiên có hai cái là hạ sách, một cái là trung sách, Vô Song liền có lòng tin con đường cuối cùng rất có khả năng là thượng sách.
Vô Hà Tử mỉm cười, vẻ mặt bình thản.
"Quỳ Hoa lão tổ cùng ta có thể coi là bằng hữu, Quỳ hoa lão tổ có một bộ Quỳ Hoa công pháp, thế gian này liền có thể xếp vào hàng tuyệt học, luyện thành Quỳ Hoa có thể xưng bá thiên hạ hơn nữa Quỳ Hoa môn này thần công tiến triển cực nhanh, lại càng không có di chứng, ngộ tĩnh ngươi siêu phàm học Quỳ Hoa liền là thích hợp nhất. Năm đó Quỳ Hoa lão tổ tọa hóa, Quỳ Hoa liền để lại chỗ của lão phu, vẫn là muốn lão phu tìm cho hắn một cái truyền nhân, ngươi có nguyện ý học?, đây chính là thượng sách, lão phu thật sự không nghĩ ra môn nào tuyệt học thích hợp hơn với ngươi".
Vô Song nghe đến đây thân thể run run, ánh mắt đỏ lên, hắn liền có xúc động muốn chửi thề, muốn nhổ hết râu của Vô Hà Tử.
"Mẹ nó, cái gì mà tuyệt thế thần công, cái gì mà thích hợp nhất?, có thể bớt lừa người được không?".
Trong lòng Vô Song liền run rẩy không hề nhẹ, hắn liền biết Vô Hà Tử đang trêu ngươi hắn.
Quỳ Hoa... hai chữ này liền khiến vô số nam nhân hai chân run lên.
Quỳ Hoa lão tổ có thể bị hậu thế quên lãng bất quá Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Đông Phương Bất Bại liền là một cái siêu cấp vô địch truyền kỳ.
Trước luyện võ công liền phải tự cung, loại này võ công đánh chết Vô Song hắn cũng không học, bắt hắn học bản thân hắn liền đập đầu chết tại chỗ.
Bất quá có một điểm không giả, Quỳ Hoa Bảo Điển tuyệt đối là một trong những tuyệt học cao cấp nhất thiên địa, tiến triển cực nhanh lại không có tác dụng phụ.
Lâm Bình Chi loại này tam lưu cao thủ, đặt ở võ lâm liền không đáng tiền bất quá ngắn ngủi vài tháng học Tịch Tà Kiếm Phổ liền có thể diệt đi Thanh Thành Phái, Tịch Tà Kiếm Phổ vốn chỉ là Quỳ Hoa Bảo Điển bản thiếu, so với bản đầy đủ trong tay Vô Hà Tử liền kém quá nhiều.
Tịch Tà Kiếm Phổ còn như thế, chân chính Quỳ Hoa Bảo Điển mạnh thế nào?.
Đương nhiên mạnh hơn nữa cũng thế, Quỳ Hoa Bảo Điển... Quỳ Hoa Bảo Điển môn võ công này tuyệt đối Vô Song không luyện.

Chương 12
Học võ (1)

Nhìn thấy khuôn mặt Vô Song nhăn lại, Vô Hà Tử trong mắt thoáng hiện ra một tia ngạc nhiên, Vô Hà Tử lúc này làm gì có tâm trêu đùa Vô Song, lời hắn nói đương nhiên là thật, trong mắt Vô Hà Tử liền không có loại võ công nào thích hợp cho Vô Song hơn Quỳ Hỏa Bảo Điển.
“Uy, tiểu tử khuôn mặt đó là sao, Quỳ Hỏa Bảo Điển chính là lão phu tân tân khổ khổ lựa chọn cho ngươi, cũng không cần làm mặt xị ra, tâm ý của lão phu ngươi dĩ nhiên lại không nhận?”.
Vô Song lập tức lắc đầu, hắn nào dám tu luyện Quỳ Hỏa Bảo Điển, thứ này vốn không dành cho hắn, loại chết người võ công này có điên mới luyện.
Tất nhiên Vô Song sẽ không nói cái gì ‘tự cung’ hai chữ rồi, dù sao nói ra bản thân hắn lại không biết giải thích thế nào với Vô Hà Tử, chẳng lẽ nói ta đã đọc qua Quỳ Hoa Bảo ĐIển?, Vô Hà Tử tin mới là lạ cũng không thể nói là tại hắn xem phim liền biết bản chất của Quỳ Hỏa Bảo Điển, Vô Hà Tử chỉ sợ trực tiếp đối xử với hắn như người điên, hắn nhất định phải tìm một cái lý do nghe tương đối chân thật.
“Hừ hừ không luyện liền là không luyện, Quỳ Hoa lão tổ thân là thái giám, Quỳ Hỏa Bảo Điển 9 phần liền là võ công âm dương quái khí, chỉ sợ dành cho thái giám tu luyện, chỉ sợ phải tự cung ta mới không thèm tu luyện loại này hại người công pháp, lão tốt nhất... vẫn là tìm một cái khác truyền nhân đi”.
Vô Hà Tử nghe Vô Song nói thực sự có chút ngạc nhiên, ánh mắt chớp động nhìn tiểu tử 6 tuổi trước mặt.
“Tiểu tử, ai nói với ngươi Quỳ Hỏa Bảo Điển phải tự cung?”.
Vô Song nghe vậy liền giật mình lập tức hỏi lại.
“Chẳng nhẽ không phải tự cung?”.
Vô Hà Tử khuôn mặt phi thường nghiêm trọng, nhè nhẹ gật đầu.
Khuôn mặt Vô Song dãn ra, tràn ngập ý mừng, dù sao ai biết được thế giới này có gì thay đổi với Kim Dung tiểu thuyết, Quỳ Hỏa Bảo Điển không cần tự cung chỉ sợ... chỉ sợ cũng hợp lẽ thường.
“Thật sự không phải tự cung?”.
Vô Hà Tử nhè nhẹ vuốt râu, khóe miệng cong lên, biểu hiện phi thường có tông sư phong phạm.
“Lão phu gật đầu là thật sự phải tự cung nha, tiểu tử ngươi suy đoán không tệ, không hổ là đệ tử lão phu”.
Vô Song lần này triệt để có xúc động nhổ sạch râu của Vô Hà Tử, hắn tức đến

run rẩy.
“Lão đầu, dĩ nhiên khi dễ người, loại tự cung võ công này cũng bắt ta luyện, lão tốt nhất đi tìm người khác đi”.
Vô Hà Tử bật cười, cười tương đối thoải mái.
“Hừ, tiểu tử ngươi lúc ranh ma như quỷ có khi lại ngu đần quá mức, nếu thật sự lão phu đưa ngươi luyện Quỳ Hỏa Bảo Điển chỉ sợ cô cô của ngươi Tiên Âm nha đầu có thể để yên sao?, đúng là Quỳ Hỏa Bảo Điển phải tự cung bất quá ai nói không thể có con đường khác?”.
Vô Song lần này liền bình tĩnh lại, hắn cảm thấy Vô Hà Tử nói có vài phần đạo lý, Quỳ Hỏa Bảo Điển nếu thật sự không phải tự cung, hắn liền tương đối muốn xem xét con đường này.
Chỉ cần không liên quan đến ‘tự cung’ hai chữ, Vô Song cũng không biết lấy gì ra để chê trách môn tuyệt thế thần công rồi.
Thấy Vô Song bình tĩnh trở lại, Vô Hà Tử mới lại gật đầu.
“Tiểu tử ngươi kiến thức về võ công căn bản là tờ giấy trắng, đã vậy lão phu thân là sư phụ ngươi cũng nên nói với ngươi một hai”.
“Võ công trong thiên hạ phân làm chiêu thức cùng tâm pháp bất quá gộp chung cả hai lại được gọi là công thể”.
“Một bộ công thể đầy đủ liền bao gồm cả võ công chiêu thức cùng nội công tâm pháp bất quá công thể cũng chia đẳng cấp. Những bộ công thể mạnh nhất trong thiên hạ liền được gọi bằng hai từ Tuyệt Học”.
“Quỳ Hỏa Bảo Điển là tuyệt học, Càn Khôn Đại Na Di là tuyệt học, Trường Sinh Quyết là tuyệt học, Cửu Âm Chân Kinh là tuyệt học... tuyệt học thường thường liền có thể nghiền ép tất cả các loại công thể đẳng cấp thấp hơn, về phần tuyệt học so với nhau đương nhiên không phân cao thấp, phải xem người sử dụng là ai”.
“Võ giả trong thiên hạ quá nhiều bất quá người nắm giữ tuyệt học lại đếm trên đầu ngón tay, nếu có thể nắm giữ được tuyệt học công thể ngươi so với kẻ khác lại càng đi được xa hơn, con đường sau này lại càng dễ đi hơn”.
“Lại nói về võ giả trong thiên địa, võ giả cường thân kiện thể, rèn luyện kinh mạch, khai thông khiếu huyệt, chỉ cần đột phá thành công nhâm mạch cùng đốc mạch liền có thể coi là tông sư cao thủ”.
“Tông sư cao thủ đã có thể có tiếng nói trên giang hồ, như Dạ Xoa Bát Bộ của Thiên Long Giáo các ngươi chỉ sợ toàn bộ đều cũng đều là tông sư cao thủ đi”.
“Phía trên tông sư còn có đại tông sư, đã đến đại tông sư đều là đại môn phái chưởng giáo, đến trình độ này đều võ lâm đại kỳ, đã phi thường khó so sánh hơn thua bất quá từ sau khi Hoàng đạo sư xuất hiện lại thêm một cái Hoa Sơn Luận Kiếm, xuất hiện Ngũ Tuyệt danh hào”.
“Ngũ tuyệt liền có thể coi là trên đại tông sư một đoạn, so với đại tông sư lại

càng đi được xa hơn, cũng có thể nói ngũ tuyệt là một cái trình độ mới, mạnh hơn đại tông sư bất quá yếu hơn ngũ đế".
"Trong võ lâm này ngũ đế liền là cao thủ chí tôn, có thể đi ngang võ lâm, đều là đại giáo lão tổ nhân vật, những người này... ngươi tốt nhất không nên trêu chọc, cũng không phải ai cũng dễ nói chuyện như lão phu, bất quá nếu gặp đám lão đầu, không đánh lại có thể chạy về Tiêu Dao Cốc, lão phu vẫn là có thể giúp ngươi ngăn cản một hai".
"Kỳ nhân trong thiên hạ vốn không thiếu, lão phu biết có những người không phải ngũ đế nhưng thực lực căn bản không thua ngũ đế, Quỳ Hoa Lão Tổ là một nhân vật, Vạn lão đầu cũng là một nhân vật, thần bí cao thủ của Thiếu Lâm cũng tính một người, ngoài ra còn ai không lão phu cũng không biết, bất quá nếu ngươi thật sự đi ra giang hồ, vẫn là để ý một hai".
"Cuối cùng là đặc tính võ kỹ, võ giả tu luyện vốn quan tâm 5 loại hạng mục, huyết khí, nội công, dương cương, âm nhu cùng khinh linh".
"Huyết khí chính là cường kiện thân thể, huyết khí càng mạnh khí lực càng lớn, sinh mệnh càng cường, huyết khí trời sinh có kẻ cao có người thấp bất quá theo tuổi tác tăng cường liền dần dần tăng lên, theo công thể tu luyện cũng dần dần tăng lên, bất quá đến một mức nào đó, huyết khí liền giảm theo tuổi tác, ví dụ gần nhất liền như lão phu, nếu hiện nay thiên hạ xuất hiện một cái 40 tuổi cao thủ cấp bậc ngũ đế, lão phu liền biết không phải đối thủ của kẻ này, như cha ngươi năm đó lão phu đúng là đánh không lại, đến loại tuổi tác này cũng đã gần đất xa trời, huyết khí liền coi như khô kiệt, không giảm đã là thiên đại phúc phận, căn bản không thể tăng".
"Nội công liền là nội lực, nội lực là võ giả hết thẩy, Tông Sư có thể coi là tông sư cũng vì mở ra nhâm đốc hai mạch, nội lực càng thêm mạnh mẽ càng thêm tinh thuần có thể nghiền ép hết thẩy nhất lưu cao thủ bất quá nếu nội lực khô cạn, cho dù ngũ đế cấp bậc cao thủ cũng có thể bị nhất lưu cao thủ hàng ngũ vây công đến chết, một điểm này ngươi phải cẩn thận".
"Dương cương cùng Âm nhu lại là một dạng đặc biệt, cha mẹ sinh con trời sinh tính, dương cương cùng âm nhu có thể coi là tiên thiên thể chất, có kẻ hợp đi dương cương con đường, nội lực mang theo chí dương chí cương lực lượng, mười phần mạnh mẽ, bên trong dương cương đường cũng không thiếu tuyệt học ví dụ như Thiếu Lâm Dịch Cân Kịch, Thiếu Lâm Kim Cương Kinh, Cửu Dương Thần Công... tất cả đều là chí dương chí cương tuyệt học".
"Âm nhu cũng như dương cương, chỉ là đi theo một chữ 'âm', nội lực không mang theo cương mãnh mà lại tương đối ôn hòa, càng đáng nói hơn lại vô cùng khó phòng, thường thường lấy xảo thắng địch chứ không cần cường công, tất nhiên âm nhu tuyệt học căn bản không kém dương cương tuyệt học ví dụ như Tiêu Dao Bắc Minh Thần Công, Tiêu Dao Tiểu Vô Tướng Công, Cửu Âm Chân

Kinh... tuyệt không thua dương cương”.
“Tất nhiên trong thiên địa cũng có những loại tuyệt học chủ tu cả âm dương, hướng về hài hòa, đi theo một chữ đạo điển hình liền là Mani giáo Càn Khôn Đại Na Di, Võ Đang Trường Sinh Quyết, Toàn Chân Tiên Thiên Công...”.
Vô Hà Tử nhìn về phái Vô Song một chút sau đó khẽ mỉm cười.
“Ngươi liền không hợp đi theo dương cương đường, ngươi trời sinh tư chất lại càng thích hợp với âm nhu lộ tuyến. Kinh mạch của ngươi vốn không cứng cỏi nhưng lại mười phần dẻo dai, cơ thể ngươi cũng không có cái gì là trời sinh thần lực thậm chí tương đối gầy yếu bất quá nội tức lại dồi dào, đây chính là trời sinh âm nhu mệnh cách”.
“Cuối cùng là khinh linh, võ công trong thiên hạ duy nhanh bất phá, câu nói này đặt ở đâu cũng không sai, khinh linh có thể coi là hai chữ tốc độ, bất kể ngươi nội công cỡ nào vô địch, khí huyết như rồng như hổ nhưng tốc độ không có chỉ sợ giống một đầu rùa, không ai thắng nổi ngươi nhưng ngươi cũng không thắng được ai”.
“Bất cứ một môn tuyệt học nào đều tăng khinh linh, thậm chí ngươi rèn thân luyện thể cũng có thể ra tăng khinh linh bất quá nói về khinh linh hai chữ, đáng sợ nhất không gì bằng Quỳ Hoa Bảo Điển”.
“Quỳ Hỏa Bảo Điển có thể coi là võ công nhanh nhất thiên hạ, Quỳ Hỏa lão tổ có thể coi là một đời kỳ nhân, chỉ bằng Quỳ Hỏa Bảo Điển tốc độ không cần đột phá hai mạch nhâm đốc ngươi cũng có thể trở thành một cái tông sư”.
“Độc Cô Cầu Bại năm đó từng đánh cùng Quỳ Hoa Lão Tổ một trận, Độc Cô Cửu Kiếm phá tận thiên hạ võ công, là hoàn mỹ nhất chiêu thức trong thiên hạ bất quá Quỳ Hoa Lão Tổ cũng không thua kém, Quỳ Hoa của hắn là thiên hạ chí linh, là võ công nhanh nhất trong thiên địa, Độc Cô Cầu Bại lần đó đúng là phá không xong Quỳ Hoa Bảo Điển, đương nhiên Quỳ Hoa Lão Tổ cũng không làm gì được Độc Cô Cầu Bại, hai người liền lấy hòa làm kết cục”.
Nói đến đây Vô Hà Tử khuôn mặt có chút co giật, hắn năm đó đánh với Độc Cô Cầu Bại cũng dựa trên một chữ nhanh bất quá là sử dụng Lăng Ba Vi Bộ chạy đông chạy tây, Độc Cô Cầu Bại vẫn đúng là không làm gì được hắn, tất nhiên một việc này có đánh chết Vô Hà Tử cũng không kể cho Vô Song, thật sự mất mặt.

Chương 13
Học võ (2)

Vô Song hắn bản thân là người thế kỷ 21 bất quá là nam nhân ai không từng một lần nghĩ có được tuyệt thế võ công đánh khắp thiên hạ vô địch thủ?, một phần nhiệt huyết này một phần suy nghĩ này chỉ sợ đứa bé nào cũng từng mộng tưởng đi.
Ngày hôm nay ở trước mặt Vô Hà Tử nghe về võ công thật sự làm Vô Song có chút cảm giác nhiệt sôi trào, hắn lúc này có chút không chờ được, ánh mắt vô cùng mong đợi nhìn Vô Hà Tử, hắn rốt cuộc thật sự muốn học Quỳ Hỏa Bảo Điển, bất quá yêu cầu tiên quyết, nhất định không được tự cung.
Nhìn thấy ánh mắt của Vô Song, Vô Hà Tử liền cảm thấy vui vẻ, cuộc đời của Vô Hà Tử có rất nhiều bằng hữu bất quá nếu là huynh đệ chí thân hắn liền chỉ có hai người, một là Quỳ Hỏa Lão Tổ, người thứ hai là Vạn lão đầu.
Việc của Vạn lão đầu thủy chung là một cái hố sâu không đáy, Vô Hà Tử chỉ có thể chờ đợi Vạn lão đầu tự bước ra khỏi hố sâu của chính mình, hắn căn bản không thể giúp.
Về phần Quỳ lão tâm nguyện, hôm nay Vô Hà Tử cũng có thể coi như hoàn thành, sao có không vui?, lời hứa của Vô Hà Tử năm đó với sư huynh khiến đời này bản thân Vô Hà Tử rất khó tìm được truyền nhân cho mình, thậm chí Vô Hà Tử đã đoạn tuyệt ý nghĩ chính thức thu đệ tử, lúc này có thể giúp huynh đệ thu một cái đệ tử, trong mắt ông ta liền là thiên đại việc vui.
“Quỳ Hoa Bảo Điển không cầu nội lực hung mãnh chỉ cầu căn cốt cùng kinh mạch trong cơ thể, thiên hạ võ công ngoại trừ Bắc Minh Thần Công của Tiêu Dao phái liền không có môn tuyệt học nào có thể nhanh chóng tấn cấp Tông Sư như Quỳ Hỏa Bảo Điển, càng đáng nói hơn, cho dù là bản môn Bắc Minh Thần Công cũng chỉ đáp ứng điều kiện về nội lực của Tông Sư cấp, Quỳ Hỏa Bảo Điển lại trực tiếp biến ngươi có chiến lực của Tông Sư cấp, một điểm này lão phu liền công nhân Quỳ Hỏa Bảo Điển vượt trên Bắc Minh Thần Công”.
Tất nhiên cũng không thể nói Bắc Minh Thần Công kém, trên lý thuyết Bắc Minh Thần Công xa xa không bằng Quỳ Hỏa Bảo Điển bất quá Bắc Minh Thần Công vốn luôn luôn không đi một mình, Bắc Minh Thần Công vốn được Tiêu Dao Tử sử dụng cùng Tiêu Dao võ công cùng Tiêu Dao nội công.
Ví dụ như Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô Tướng Công, lấy hai môn nội công này cùng tu luyện, chỉ cần giữa đường không có bất hạnh ngã xuống, đời này ít nhất cũng là Ngũ Tuyệt cấp nhân vật.
Lại ví dụ như bản thân Đoàn Dự nắm dược Bắc Minh Thần Công cùng Lục

Mạch Thần Kiếm, lại thêm Lăng Ba Vi Bộ, xa có thể đánh gần có thể chạy lại không lo nội công cạn kiệt liền tiên thiên bất bại.
Võ công vốn khó phân cao thấp, cao thấp vốn chỉ là người dùng.
Vô Hà Tử sau một hồi giảng dại cho Vô Song về võ học thường thức, bản thân lúc này khẽ đứng lên, sau đó tiến vào nội phòng để lại Vô Song một mình đang cực kỳ mong đợi.
Cũng may Vô Hà Tử đi nhanh mà về cũng nhanh, trong tay xuất hiện một cái hộp gỗ.
Hộp gỗ làm bằng trầm hương rất đẹp cũng rất tinh tế hơn nữa cũng không bị khói bụi bám vào, một điểm này có thể thấy Vô Hà Tử vô cùng nâng niu vật bên trong, vô cùng coi trọng vật này.
Hộp gỗ là di vật của Quỳ Hoa lão tổ, Vô Hà Tử đương nhiên sẽ cẩn thận cất kỹ.
Hộp gỗ mở ra, bên trong có một quyển sách tương đối cũ đồng thời có thêm một bộ kim châm.
Kim châm màu vàng, tổng cộng 7 cái, độ dài khác nhau, ngắn nhất chỉ vèn vẹn 3cm, loại dài thậm chí đến 20 cm.
Nhìn thấy bộ kim châm này, trong mắt Vô Song liền nhớ về Đông Phương Bất Bại trên TV, cũng chính là sử dụng kim châm làm vũ khí.
Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại, cái này thật đúng là bá khí chỉ tiếc là cái tự cung nam nhân.
Vô Song thật sự không biết nói sao với Đông Phương Bất Bại tuy nhiên nhân vật này hắn lại không có chán ghét.
Cùng là ‘tự cung’ bất quá nếu Đông Phương Bất Bại không nổi lên ‘tình cảm’ với hắn bản thân hắn có thể coi kẻ này là bằng hữu, về phần Nhạc Bất Quần hay Lâm Bình Chi, bản thân Vô Song chỉ sợ một kiếm giết đi, hai cái người này mỗi lần nghĩ đến Vô song liền cảm thấy lành lạnh sống lưng.
“Trước luyện Quỳ Hoa liền phải tự cung bất quá lão phu có ba cách có thể thủ xảo né quá cái việc này”.
“Thứ nhất liền là tiên thiên thân thể, truyền thuyết trong thiên hạ có một loại thể chất được gọi là Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, loại thể chất này có thể bỏ qua tất cả điều kiện võ công trong thiên hạ, cho dù là Quỳ Hoa Bảo Điển cũng như thế, có thể trực tiếp lấy thân nữ tử hoặc nam tử học Quỳ Hoa, đây là chính là trong truyền thuyết thể chất, lão phu cũng là chỉ nghe đồn, đương nhiên ngươi không cần mong đợi, ngươi là không có cái này thể chất”.
“Thứ hai liền là ‘hư long đảo phượng’, bản thân ngươi chỉ cần tìm một loại Âm Nhu tuyệt học, lấy tuyệt học này làm gốc, nghịch chuyển kinh mạch, trực tiếp sử dụng Quỳ Hỏa Bảo Điển chiêu thức, không quan tâm đến Quỳ Hoa nội công, loại này thủ xảo phương thức đúng là có thể luyện được Quỳ Hoa bất quá chỉ phát huy được chưa đến 5 phần uy lực chân chính của Quỳ Hỏa Bảo Điển, cách

này là do Quỳ Hoa Lão Tổ tự mình nghĩ ra, độ xác thực là 10 phần, nếu ngươi thật sự muốn đi theo cách này tốt nhất nên chọn Cửu Âm Chân Kinh".
"Năm đó Quỳ lão cùng Hoàng đạo sư là cùng triều cao thủ, giao tình cũng không cạn, Quỳ lão bản thân liền mượn Cửu Âm Chân Kinh thôi diễn Quỳ Hoa Bảo Điển liền thật sự thành công, về phần các loại tuyệt học khác Quỳ lão chưa có dịp thử, nếu ngươi không ngại có thể thử trước".
Nói đến đây Vô Hà Tử mỉm cười vui vẻ, tại sao nói Vô Song là người thích hợp nhất làm Quỳ Hoa truyền nhân?, nguyên nhân chính vì cách thứ ba này.
"Thứ ba... đầu tiên lão phu phải nói về bản chất của Quỳ Hỏa Bảo Điển, Quỳ Hoa đi theo chí âm đường, so về âm nhu còn hơn cả Cửu Âm Chân Kinh, chính vì việc này người luyện liền phải tự cung bởi khi luyện quỳ hoa chỉ cần dương khí xuất hiện liền trực tiếp bạo thể mà chết".
"Quỳ Hỏa Bảo Điển tông cộng chia làm 7 tầng cảnh giới, nếu ngươi không tự cung chỉ sợ tầng thứ 1 cũng không có cách nào luyện được bởi lúc đột phá Quỳ Hỏa cảnh giới bắt buộc phải chặt đứt dương khí trong thân thể, làm được một việc này chỉ có tự cung".
"Đương nhiên đã nói là thủ xảo liền có cách để vượt qua một đạo này, chỉ cần ngươi lúc đột phá cảnh giới của quỳ hoa bảo điển liền có cách khiến toàn thân không còn dương cương, liền triệt để biến thành một cái bán nam bán nữ liền có thể an toàn vượt qua, cách này trên giang hồ chỉ sợ không có ai làm nổi, không có loại tuyệt học nào giúp được ngươi bất quá lão phu vừa vặn nghe được một loại cố sự thú vị".
"Trong hoàng cung minh tranh ám đấu không ít, hoàng đế thủ đoạn lại càng không ít, Minh triều năm đó hoàng đế chính là sợ các huynh đệ của mình sinh con, liền sợ ảnh hưởng đến ngai vàng của chính con trai hắn liền trong bóng tối âm thầm giở thủ đoạn khiến Minh triều rất nhiều vị vương gia từ đó bất lực, không cách nào... không cách nào một lần nữa trở lại là nam nhân, so với tự cung không khác là bao".
"Cách của lão hoàng đế chính là dùng đan dược, một loại cực kỳ hại người đan dược, kẻ luyện đan dược này vì thiếu Minh triều hoàng đế một ân tình liền chỉ ra tay một lần sau đó trực tiếp rời khỏi hoàng quyền tranh đấu ẩn cư sơn cốc".
"Người khác thì lão phu không biết bất quá người này lão phu liền chắc chắn hắn luyện độc dược luôn luôn luyện ra thêm giải dược, không luyện được ra giải dược tương ứng hắn thà rằng công bố luyện đan thất bại".
"Kẻ này họ Trình, tên hai chữ Hạo Thiên, thế nhân gọi hắn là Dược Vương Trình Hạo Thiên, người này thần kỳ lại là ông ngoại của ngươi, nếu Dược Vương chịu ra tay, vì ngươi luyện dược, chỉ cần luyện ra 7 viên độc đan năm đó cùng 7 viên giải dược, ngươi liền có thể thủ xảo học được Quỳ Hỏa Bảo Điển, loại độc dược kia liền được gọi là Động Huyền Kim Đan, ăn vào một viên liền trừ tận dục hỏa,

không xuất dương nguyên, nếu không có giải dược, sau 7 ngày liền triệt để... triệt để bất lực”.
“Động Huyền Kim Đan quá mức thương thiên hại lý, Dược Vương hắn ta chỉ sợ cả đời đều không chịu luyện thêm một lò thứ hai, hơn nữa người biết được Động Huyền Kim Đan tồn tại cùng việc năm đó chỉ sợ không đủ một bàn tay, lão phu tính một người, tiền triều hoàng đế tính một người, Dược Vương tính một người, mẫu thân của ngươi tính một người, ngoại trừ bốn người này ra thiên hạ chỉ sợ không còn ai biết”.
“Ngươi là cháu ngoại của Dược Vương, nếu ngươi thật sự cầu ông ta, có 7 phần nắm chắc mời được Dược Vương xuất thủ, vì ngươi luyện ra Động Huyền Kim Đan”.
Lời Vô Hà Tử nói khiến Vô Song trợn tròn mắt, hắn thật sự không ngờ võ lâm lại còn có đoạn này bí sử, hơn nữa nếu lời Vô Hà Tử nói là thật chỉ sợ Quỳ Hoa Bảo Điển vốn sinh ra dành cho hắn, trên đời liệu còn ai không cần tự cung có thể luyện thành Quỳ Hoa?, căn bản không có ai.
Dược Vương Cốc hắn nhất định phải đi một lần, hơn nữa càng sớm càng tốt.

Chương 14
Gây dựng thế lực

Trong chính phòng, hai tay Vô Song lúc này đang cầm chiếc hộp gỗ trầm hương, ánh mắt của hắn gần như không có cách nào rời khỏi được quyển sách cổ cùng vài cây kim châm, tất nhiên lúc này Vô Song vẫn không có cách nào học được Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn phải đến Dược Vương Cốc, phải gặp được ông ngoại.

Vô Hà Tử có thể nhìn thấy trong mắt Vô Song có một tia nôn nóng liền khe khẽ lắc đầu bất quá Vô Hà Tử cũng không có trách gì Vô Song, đây mới là biểu hiện giống với một đứa bé 6 tuổi, sự háo hức của hắn cũng có thể coi là dễ hiểu.

“Dược Vương Cốc nằm ở Ngô Việt Đông Đạo cách nơi đây quá xa, muốn tới được Dược Vương Cốc chỉ sợ bằng sức ngươi là không đi được”.

Vô Song ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Hà Tử, lời Vô Hà Tử nói đối với Vô Song tương đương vô nghĩa.

“Phí lời, bắt một đứa bé 6 tuổi đi đến Dược Vương Cốc thì sao đi nổi?, lão chẳng nhẽ không thể giúp sao?”.

Tất nhiên đây là lời trong lòng Vô Song, về phần bên ngoài ư?.

Lúc này Vô Song lại tiếp tục dùng nụ cười lấy lòng với Vô Hà Tử, vẻ mặt phi thường đáng yêu.

“Sư phụ à, đệ tử tất nhiên không thể tự mình đi được, hay là sư phụ dẫn ta đi được không, sư phụ người thần thông quản đại như vậy, tuyệt đối là quét ngang võ lâm, đi với sư phụ tất nhiên là không có vấn đề gì”.

Không phải lúc nào Vô Hà Tử cũng được Vô Song vỗ mông ngựa, khuôn mặt Vô Hà Tử lúc này phi thường thoải mái, lại là động tác vuốt râu mang theo cao nhân phong phạm kia, Vô Hà Tử mỉm cười.

“Cái này cũng đúng, có điều ta thật sự cũng khó mà đưa ngươi đi, cho dù là lão phu khi nghĩ đến đoạn đường từ Tiêu Dao Cốc đến Dược Vương Cốc cũng thấy mệt mỏi vô cùng”.

Vô Song trợn tròn mắt lên nhìn Vô Hà Tử, hắn đúng là vẫn không hiểu Vô Hà Tử đang nói cái gì.

“Chẳng nhẽ Dược Vương Cốc ở xa đến thế?”.

Vô Hà Tử chậm rãi mỉm cười.

“Chính xác, ta có thể nói cho ngươi biết, cho dù ngày đêm cưỡi ngựa không nghỉ từ Tiêu Dao Cốc đến Dược Vương Cốc cũng mất 40 ngày, nếu vừa đi vừa nghỉ chỉ sợ phải 2 tháng mới đến nơi, lão phu đôi khi cũng sẽ rời khỏi Tiêu Dao Cốc, bất quá 2 tháng căn bản là quá lâu, lão phu không cách nào rời đi lâu như vậy”.

“Tiêu Dao Cốc nằm gần về phía Trường An Thành còn Dược Vương Cốc lại ở

gần Hành Dương Thành, có thể nói gần như xuyên qua Đại Thanh phạm vi, ngươi hiểu?”.
Vô Song lần này gật đầu, đây là thời kỳ cổ đại cũng không có cái gì xe lửa hay máy bay, phương tiện nhanh nhất chỉ sợ là ngựa, dùng ngựa di chuyển liền tốn một khoảng thời gian rất lớn, hơn nữa Vô Song lúc này tương đối cảm thấy khó khăn trong lòng, nếu Vô Hà Tử không thể rời đi cùng hắn, hắn gần như không có cách nào đến Dược Vương Cốc, dù sao chặng đường dài như vậy, quả thật... hắn không tưởng tượng nổi.
Lúc này Vô Song đột nhiên vỗ vào đầu mình một cái, ánh mắt hắn tỏa sáng.
“Sư phụ, vậy nếu người gửi một phong thư cho ông ngoại thì sao?, chúng ta không thể đến Dược Vương Cốc thì bảo ông ngoại đến Tiêu Dao Cốc được không?”.
Nhìn Vô Song vui vẻ, Vô Hà Tử liền mỉm cười vui vẻ.
“Thông minh, ngươi vẫn là không có bị Quỳ Hoa Bảo Điển làm ngốc đi, thư để ta viết là được, tiểu tử ngươi còn không mau đi nấu cơm?”.
Vô Song cười trừ với Vô Hà Tử sau đó gãi đầu, lập tức cầm theo hộp trầm hương ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài chính phòng.
Nhìn theo bóng lưng Vô Song rời đi, Vô Hà Tử nhàn nhạt mỉm cười.
Từ cái bóng lưng nhỏ bé kia, Vô Hà Tử nhìn thấy một bóng lưng hết sức quen thuộc.
“Hổ phụ không sinh khuyển tử, vẫn là hy vọng ngươi không thua phụ thân ngươi năm đó”.
....
Vô Song tâm tình rất vui vẻ, phải nói là phi thường vui vẻ.
Như thường lệ, hắn chuẩn bị cơm cho Vạn lão, Vô Hà Tử sau đó lại rất nhanh chạy đi tìm Dạ Xoa.
Đây là ngày thứ ba của Dạ Xoa tại Tiêu Dao Cốc, thương thế của nàng tuy vẫn còn rất nặng không thể vận dụng nội lực bất quá cũng đã có thể cử động nhẹ, thoạt nhìn sắc mặt cũng đã có thếm vài phần khí huyết.
Thấy Vô Song bước vào, Dạ Xoa ánh mắt đẹp nhẹ chớp sau đó ôn nhu mỉm cười.
Dạ Xoa cười rất đẹp, nàng cười lên như tỏa nắng toàn bộ gian phòng, cho dù Vô Song không phải một lần nhìn thấy nàng cười bất quá mỗi lần đều rung động thật sâu.
“Nhìn gì, tiểu tử ngươi không thu ánh mắt lại có tin tỷ tỷ chọc mù mắt ngươi không?”.
Vô Song mỉm cười, hắn cũng quen với ngữ khí của Dạ Xoa, Dạ Xoa da mặt thật sự rất mỏng, đừng nhìn nàng bề ngoài giống yêu nữ có điều chỉ là giả tạo, bản thân Dạ Xoa rất hay xấu hổ, mỗi lần mặt nàng đỏ lên lại mang theo vài phần yêu

mị.
“Tỷ tỷ, chúng ta ăn cơm thôi”.
Dạ Xoa gật đầu, nàng cùng Vô Song có thể coi là sống cùng nhau ba ngày nhưng nàng liền thật sự bị đồ ăn của Vô Song làm cho động dung, cho dù chưa bao giờ nói ra miệng nhưng với Dạ Xoa mà nói, nàng chưa từng ăn đồ ăn ngon đến vậy.
Cách tốt nhất để giữ nam nhân liền là giữ được bao tử của hắn, điều này với nữ nhân đúng là không khác bao nhiêu.
Trong căn phòng nhỏ lúc này liền có chút ấm áp, không cần nhiều lời, cũng không cần cái gì biểu hiện, hai người vốn chỉ im lặng ăn phần thuộc về mình nhưng chúng cái không khí này lại làm cả Vô Song cùng Dạ Xoa đều thấy vui vẻ.
“Dạ Xoa tỷ tỷ, đêm qua ta đã nghĩ đến một việc”.
Dùng khăn lau mỡ trên miệng, lưng dựa vào giường, ánh mắt Vô Song nhìn lên trần nhà, khóe miệng khẽ cong lên.
Dạ Xoa ở bên cạnh cùng chậm rãi lau miệng, ánh mắt xinh đẹp nhìn tiểu sắc lang bên cạnh.
“Ngươi nghĩ đến việc gì?”.
Vô Song mỉm cười.
“Tỷ tỷ, nếu hôm đó người có thể mang ta ra khỏi Tiêu Dao Cốc, ngươi liền làm thế nào?”.
Câu hỏi rất trực tiếp cũng cực kỳ nghiêm túc, Dạ Xoa hoàn toàn không cảm nhận được chút trêu đùa nào từ Vô Song, đây là lần đầu tiên nàng thấy tiểu sắc lang này nghiêm túc như vậy.
“Còn thế nào nữa, ngươi là huyết mạch cuối cùng của giáo chủ, nếu... nếu ngày hôm đó tỷ tỷ có thể mang ngươi ra khỏi Tiêu Dao Cốc chúng ta liền muốn ngươi tiếp nhận ngôi vị của giáo chủ”.
Vô Song bật cười.
“Ta mới có 6 tuổi thôi à, cũng có cần phải bắt ta nhận trọng trách lớn như vậy không?”.
Dạ Xoa bĩu môi nhìn Vô Song.
“Tiểu quỷ ngươi 6 tuổi mới lạ, ta liền không tin đứa bé nào 6 tuổi được như ngươi bất quá Thiên Long Giáo từ khi Thiên Vương gặp bất hạnh liền chia năm xẻ bảy, Thiên Long Giáo lập nên chính là vì con đường cùng lý tưởng vĩ đại của Thiên Vương nhưng Thiên Vương không tồn tại, bản thân Thiên Long Giáo liền không tồn tại, Thiên Long đại kỳ chỉ sợ không có cách nào xây dựng lại trừ khi... trừ khi huyết mạch chính thống của giáo chủ xuất hiện, một lần nữa gây dựng lại Thiên Long Giáo”.
“Suy nghĩ của ta vốn rất đơn giản, chúng ta cố gắng đưa ngươi ra khỏi Tiêu Dao Cốc, sau đó liền đào tạo ngươi trở thành một Thiên Vương thứ hai, gây dựng lại

Thiên Long Giáo đại kỳ, đáng tiếc... Thiên Long Giáo hiện nay đã không còn so sánh được với năm đó, căn bản không đủ sức chống lại hai... hai vị Ngũ Đế liên thủ”.
Vừa nói Dạ Xoa vừa nhớ đến Vô Hà Tử cùng Vạn lão, đặc biệt là khi nghĩ đến Vạn lão thân hình liên run lên sợ hãi, một quyền kia của Vạn lão chỉ sợ để lại bóng ma cả đời cho Dạ Xoa.
“Tỷ tỷ, thật ra đêm hôm qua ta nghĩ, tiếp nhận Thiên Long Giáo cũng không phải là không được, Thiên Long Giáo là của cha ta, cho dù từ khi sinh ra ta chưa một lần gặp ông ấy bất quá cũng không muốn tâm huyết của cha đổ sông đổ bể, sau này Thiên Long Giáo cứ để cho ta tiếp quản đi, ta liền là một đời Thiên Vương mới”.
Vô Song nói rất chậm đồng thời cũng phi thường tự tin.
Việc này hắn đã nghĩ rất kỹ, phi thường kỹ.
Thiên Long Giáo từng suýt nữa thống nhất toàn bộ Tây Vực, trở thành Tây Vực đệ nhất đại giáo, thực lực liền phi thường cường đại, cho dù bỏ đi Thiên Vương cũng vẫn như cũ đáng sợ, nếu Dạ Xoa thật sự có tâm ý giao Thiên Long Giáo cho hắn, hắn liền nhận.
Thiên Long Giáo tài nguyên đương nhiên cũng sẽ đi cùng với áp lực trọng đại có điều có áp lực mới có thể liên tục lột xác, liên tục tiến bộ, Vô Song hắn từ kiếp trước đã không sợ cái gọi là áp lực.
Nếu muốn hắn từng bước từng bước xây dựng thế lực, cho dù vận khí nghịch thiên thì muốn được như phụ thân ít nhất cũng mất 20 năm, 20 năm với Vô Song mà nói, quá dài.
Thêm một lý do quan trọng nữa, đây là một loại khuyết thiếu trong đời Vô Song, một loại cảm giác mà kiếp trước hắn không có, Vô Song hắn kiếp trước không có cha, đến cả cha hắn là ai hắn cũng không biết, kiếp này hắn rốt cuộc cũng có cha, cho dù cha của hắn đã sớm qua đời thì hắn cũng không phải một đứa con hoang, chỉ cần vì một điểm này, hắn liền không buông được cơ nghiệp mà cha hắn tạo dựng.
Thiên Vương Lộ vốn là một con đường phi thường khó khăn chỉ sợ là tu la lộ có điều Vô Song mơ hồ lại cảm thấy thích thú, cảm thấy chờ đợi.
Hắn không biết lý do tại sao xuyên việt đến thế giới này nhưng nều ông trời đã cho hắn cơ hội này, hắn liền sống thật đặc sắc.
Ở bên cạnh Vô Song, Dạ Xoa tròn mắt nhìn hắn, nàng như không tin tưởng lời nói vừa rồi lại từ một đứa bé 6 tuổi nói ra.
“Ngươi nói là sự thật?, bất quá Vô Hà Tử tiền bối chỉ sợ sẽ ngăn cản, ta... ta tự biết sức mình, liền không có cách nào mang ngươi ra khỏi Tiêu Dao Cốc”.
Dạ Xoa vừa nói xong liền bị Vô Song nhẹ cốc lên trán, ánh mắt của Vô Song lúc này tràn ngập tự tin.

“Ngốc, ta năm nay mới có 6 tuổi thì tiếp quản cái gì?, cho dù tỷ tỷ ngươi mang ta ra ngoài Tiêu Dao Cốc được cũng không cách nào để ta trực tiếp kế nghiệm phụ thân có chăng ta chỉ làm một cái bù nhìn, loại bù nhìn rơm này ta mới không thèm làm, nếu Vô Song ta tiếp quản Thiên Long Giáo, dương lên Thiên Long đại kỳ liền phải dùng tối cường tư thế quay trở lai”.
(hôm nay mất hơi nhiều thời gian vẽ bản đồ cho truyện này nên chương hơi ngắn, mọi ngươi thông cảm)

Chương 15
Tro tàn lại cháy

Năm nay Vô Song 6 tuổi, 10 năm nữa hắn sẽ tròn 16 tuổi.
10 năm là một khoảng thời gian rất dài nhưng cũng trôi qua rất nhanh đặc biệt với tuổi trẻ, trong 10 năm này thiên hạ biến đổi ra sao, quần hùng nổi lên thế nào đều không phải việc Vô Song hắn quan tâm, thứ làm hắn quan tâm chỉ có Thiên Long Giáo liệu có tồn tại được không.
Lưng vẫn dựa vào thành giường, ánh mắt hướng về phía trần nhà, khuôn mặt thủy chung vẫn tràn đầy tự tin.
“Thiên Long Giáo đã không còn là Thiên Long Giáo, muốn đông sơn tái khởi liệu có dễ dàng?, cái này chỉ sợ tỷ tỷ còn rõ hơn ta. Không cần bàn đến Thiên Long Giáo có chia năm xẻ bảy chỉ cần nghĩ đến những đối thủ năm xưa vây công Thiên Long Sơn, bản thân Thiên Long Giáo liền khó có ngày quay đầu”.
“Nga Mi, Cái Bang, Thiếu Lâm, Võ Đang toàn bộ đều là danh môn đại phái, đều đứng đầu chính đạo võ lâm, lại thêm triều đình bí mật đứng đằng sau, bằng vào Thiên Long Giáo hiện nay căn bản không có ngày đứng lên”.
“Muốn đứng lên chỉ có một cách duy nhất, giải tán Thiên Long Giáo tàn dư đi, chia nhỏ toàn bộ lực lượng còn lại của Thiên Long Giáo, sau đó chính thức khiến Thiên Long Giáo bị xóa tên khỏi võ lâm, chúng ta cần một khoảng thời gian, một khoảng thời gian để che đi sự tồn tại của chính mình, 10 năm... 10 năm liền đủ”.
Vô Song cũng không biết, trên người hắn lúc này xuất hiện một thứ khí tràng mờ mờ ảo ảo, Vô Song cũng không biết lúc này ánh mắt Dạ Xoa tràn ngập hoảng sợ, sau đó ẩn trong mắt nàng xuất hiện một làn hơi nước.
Năm đó Thiên Vương vẫn là tự tin như vậy, trong mắt Thiên Vương trên đời này căn bản không có việc gì hắn không làm được, trong cùng thế hệ với Lệ Thương Thiên, không có bất cứ ai có thể so sánh.
Vô Song lúc này muốn có bao giống Thiên Vương liền có bất nhiêu giống.
Dạ Xoa khẽ mỉm cười, dùng tay vén mái tóc của mình ra sau lưng, ánh mắt hướng về Vô Song, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy Vô Song thật sự có thể kế thừa khoảng trống mà Thiên Vương để lại.
“Muốn trở nên vô hại, tốt nhất liền vô hình, chỉ có biến mất Thiên Long Giáo mới là Thiên Long Giáo”.
Ánh mắt Vô Song dần dần nhắm lại, hắn lúc này không quan tâm đến hết thảy, trong đầu chỉ còn lại những dòng chữ nguệch ngoạc, chỉ còn lại những dự định mơ hồ.

"Muốn trở nên vô hại, liền phải vô hình sao?".
Dạ Xoa ánh mắt mở to nhìn Vô Song, ngày hôm nay không biết vì lý do gì, Dạ Xoa liền quyết định làm theo lời một đứa bé 6 tuổi.
Nói ra chỉ sợ không ai tin, nhưng Thiên Long Giáo tàn dư giống như tro tàn bị gió cuốn đi, từ ngày hôm đó liền thật sự biến mất trên giang hồ.
Ngày hôm nay Vô Song có cảm giác rất đặc biệt, hắn chẳng biết từ lúc nào bàn tay mình đã ướt đẫm, bàn tay có chút nắm chặt với những ngón tay run lên, thứ cảm giác này hắn không có cách nào gọi tên nhưng hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, hắn cảm nhận được vòng xoáy của thế gian đang dần xoay chuyển.
Bàn tay hắn như mơ hồ nắm được một thứ - Quyền Lực.
"Dạ Xoa, Thiên Long Giáo lực lượng còn lại bao nhiêu".
Vẫn bị vây trong thứ cảm giác kia, Vô Song lúc này khẽ lên tiếng.
Dạ Xoa cũng không cần đến một giây suy nghĩ, nàng liền vì chủ nhân tương lai của Thiên Long Giáo tổng kết lại toàn bộ thực lực của Thiên Long Giáo hiện nay.
"Thiên Long Giáo đứng đầu liền là Thiên Vương cùng Long Vương, ngoài ra là các hộ pháp lộ, có tổng cộng sáu hộ pháp tồn tại ở Thiên Long Giáo, may mắn là Trận chiến năm đó ở Thiên Long Sơn, toàn bộ các hộ pháp của Thiên Long Giáo đều có thể an toàn rút đi".
"Thiên Long Giáo chia làm thủ bộ cùng chiến bộ, ta liền thuộc thủ bộ hay nói đúng hơn toàn bộ những người tham dự cuộc chiến tại Tiêu Dao Cốc đều được coi là thủ bộ, thủ bộ cũng là lực lượng tổn hại nhiều nhất của Thiên Long Giáo trong trận chiến tại Thên Long Sơn".
"Thủ bộ bao gồm Dạ Xoa, Kiền Thác Bà cùng Khẩn Na La".
"Thủ bộ chúng ta là những người đồng ý để huyết mạch đời sau của Thiên Vương trở thành Thiên Long Giáo chủ nhân, bất quá chiến bộ đám người này lại có suy nghĩ khác".
"Thiên Vương đã chết, liền không ai còn có thể tiếp tục đi theo con đường của Thiên Vương, chiến bộ từ đó liền triệt để tan dã, mỗi người hùng bá một phương".
"Chiến bộ đầu tiên phải kể đến Ca Lâu La, hắn là đệ tử chân truyền của Thiên Vương cũng là Thiên Long Giáo đệ nhất hộ pháp".
"Tiếp theo là Atula, người này hiện nay chính là Tây Vực – Thiết Quyền Môn chủ, nắm trong tay lực lượng mạnh nhất của chiến bộ, Thiết Quyền Môn ở Tây Vực hiện nay liền trở thành một trong những tông môn mạnh nhất của Tây Vực".
"Cuối cùng là Ma Hầu La Gia, hắn còn được biết với một cái tên khác – Âu Dương Tuệ, kẻ này là cháu của Tây Độc Âu Dương Phong trong ngũ tuyệt, năm đó sau khi Thiên Long Giáo bị vây công, Âu Dương Tuệ liền trở về tiếp quản

Tây Vực Bạch Đà Sơn Trang”.
“Ba kẻ này của chiến bộ chỉ sợ đều là những vật cản lớn nhất với ngươi, ba người này đều là nhân vật coi trời bằng vung, ngoại trừ Thiên Vương liền không có ai có tư cách khiến bọn họ tin phục, cho dù... cho dù là ngươi”.
“Muốn để đám người của chiến bộ quay lại với Thiên Long Giáo, thật sự không phải là việc dễ dàng, đây có thể coi là đại thử thách đấy, ‘tiểu’ Thiên Vương không biết có tự tin hay không?”.
Dạ Xoa lúc này bỗng dung dùng cả hai tay hai chân tiến lại gần người Vô Song, đôi môi mở ra, nàng nhè nhẹ cắn vào vành tai của hắn, lúc này Dạ Xoa lại trở về với ngày thường, một yêu nữ yêu mị tận xương.
Vô Song bật cười, hắn dùng tay gõ vào cái trán của Dạ Xoa, ánh mắt lúc này ngoại trừ tự tin còn có chiến ý.
“Việc khó một chút, khi làm mới có vài phần thử thách, bất quá đệ đệ cũng không phải làm một mình nha, không phải còn có tỷ tỷ ủng hộ?”.
Dạ Xoa như một con mèo nhỏ trong bộ áo mỏng, nàng nhè nhẹ bò ra sau người Vô Song, phả hơi nóng vào gáy hắn, giọng nói mang theo 7 phần mị hoặc.
“Vậy tiểu Thiên Vương muốn tỷ tỷ làm gì”.
Vô Song dùng một tay vòng ra sau nhẹ vuốt mái tóc của Dạ Xoa, ánh mắt của hắn hiện lên một tia sáng rất khó nhận ra.
“Thông tin, càng nhiều thông tin tình báo càng tốt, trong 10 năm ta chỉ yêu cầu thủ bộ có thể xâm nhập vào trong võ lâm, tìm kiếm càng nhiều thông tin càng tốt, nhất là thông tin về triều đình”.
“Việc thứ hai chúng ta phải biết vận dụng một chút, đúng là trong khoảng thời gian này phải ở ẩn nhưng cũng không thể không để mắt đến những thế lực được coi là vật cản cho Đại Thanh, liền để ý đến Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội, nếu có cơ hội thì hợp tác với bọn họ cũng không phải là không thể bất quá chúng ta liền không ra sức, chúng ta chỉ xuất tình báo”.
Dạ Xoa ở sau lưng Vô Song nhẹ gật đầu, ánh mắt nàng tiếp tục nhìn chằm chằm vào Vô Song, như đợi hắn tiếp tục ra đạo mệnh lệnh thứ ba vậy.
“Thứ ba, tỷ tỷ ngươi sau khi vết thương lành liền có thể rời khỏi Tiêu Dao Cốc, bất quá không cần rời đi hẳn, ta biết tỷ tỷ là một cái tông sư cao thủ hoặc ít nhất cũng rất gần tông sư cảnh giới, tỷ tỷ liền trở thành người liên lạc giữa ta cùng Thiên Long Giáo thủ bộ đi, dù sao ngươi... là người duy nhất ta tin tưởng”.
“Cuối cùng, ta cần thuộc hạ, không cần nhiều cũng không cần là cái gì tuyệt thế cao thủ, chỉ cầu trung tâm, chỉ cầu được việc, việc này tỷ tỷ liệu có thể đảm đương?”.
Lần này Vô Song trực tiếp vòng tay ra sau lưng, hắn kéo đầu của Dạ Xoa vào trong ngực mình, ánh mắt mang theo một tia lửa nóng.
Dạ Xoa đỏ mặt, bất quá nàng cũng không đẩy Vô Song, đầu nhẹ dựa trên đùi

hắn nhẹ nhàng gật đầu.
“Tiểu Thiên Vương của chúng ta cần sao Dạ Xoa có thể không đáp ứng, những việc này liền để tỷ tỷ giải quyết, nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng”.
......
Ngày hôm đó Vô Song cũng không trở về căn phòng nhỏ của mình, hắn ở lại trong nhà trúc của Dạ Xoa, hắn liền muốn Dạ Xoa vẽ cho mình một tấm bản đồ thế lực trong thiên hạ.
Công việc này phi thường mất sức, Dạ Xoa trên người lại mang theo thương thế, tấm bản đồ thế lực này liền được tạo nên bởi hai người Dạ Xoa cùng Vô Song.
Suốt một đêm Dạ Xoa cùng Vô Song đều không ngủ, cả đêm ánh đèn mập mờ cố gắng chiếu rọi căn phòng nhỏ, khi một tấm bản đồ hoàn chỉnh dần dần hiện ra, trong ánh mắt của Vô Song lại càng ngày càng sáng, rốt cuộc sau 2 năm, hắn lần đầu tiên được nhìn thấy bộ mặt của thế giới này.
Võ lâm chia làm ba phần phần, đầu tiên không thể không kể đến chính phái cùng tà phái, về phần loại thứ ba liền là thế lực đứng giữa, không chính cũng không tà.
Theo lời Dạ Xoa, thập đại chính phái trong thiên hạ đứng đầu là Thiếu Lâm, thứ hai là Võ Đang sau đó kể đến Cái Bang, Nga Mi, Ngũ Nhạc, Côn Lôn, Đúc Kiếm Sơn Trang, Thiên Long Tự, Không Động cùng Phích Lịch Đường
Thập đại tà phái sau sự sụp đổ của Thiên Long Giáo liền lấy Nhật Nguyệt Thần Giáo làm đầu, thứ hai là Minh Giáo, thứ ba là Tu La Môn rồi đến, Mật Tông, Kim Cương Tông, Bái Nguyệt Giáo, Tinh Túc Phái, Thiết Chưởng Bang, Ngũ Độc Giáo, Thiết Quyền Môn.
Cuối cùng là lực lượng trung lập, rất khó nói ra là chính hay là tà, nổi bật nhất không gì hơn được Tiêu Dao Phái, Đào Hoa Đảo, Bạch Đà Sơn Trang, Huyết Kiếm Môn, Đại Đao Môn, Bát Quái Tông...
Nhìn vào bản đồ thế lực trong thiên hạ, lại nhìn mỹ nhân khe khẽ ngủ say sau lưng, khóe miệng Vô Song cong lên, cây bút lại nhè nhẹ xoay trên tay, hắn một lần nữa vẽ lên kế hoạch cho mình, một bản kế hoạch 10 năm.

Chương 16
Vong Ưu Thôn

Một trong những việc quan trọng nhất với Vô Song hiện nay chính là học cách di chuyển trong màn sương trắng của Tiêu Dao Cốc, cho dù hùng ưng có thể bay lượn cao bao nhiêu bước đầu tiên vẫn phải học cất cánh, cho dù Vô Song ngày sau muốn làm gì thì cũng bắt buộc phải đi ra được khỏi Tiêu Dao Cốc.

Nếu là trước đây bản thân Vô Hà Tử sẽ ngăn cản Vô Song có điều hiện giờ thì khác, trong mắt Vô Hà Tử Vô Song đã chọn được con đường cho mình, không cần biết là con đường đúng hay sai nhưng ít nhất Vô Song đã có tư cách tiếp cận với thế giới bên ngoài.

Lúc này Vô Song đang cẩn thận từng li từng tí bước theo Vô Hà Tử, trong mắt toát lên từng tia từng tia chăm chú.

"Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ trận pháp này được gọi là Tiêu Dao Trận, trận pháp này bắt nguồn từ Đào Hoa Đảo - Đào Hoa Trận, khi mang đến Tiêu Dao Cốc thì có biến đổi một chút nhưng trên lý thuyết vẫn là không quá khác biệt".

"Trân pháp dựa trên bát quái, phân thành tám quẻ thứ tự lần lượt là càn, khôn, chấn, cấn, ly, khảm, đoài, tốn, nhất định phải nhớ kỹ thứ tự của tám quẻ này, không được phép quên, muốn vượt qua trận này liền phải bước theo lộ tuyến của tám quẻ".

"Mỗi quẻ trong bát quái được tạo nên từ âm cùng dương, ở trong Tiêu Dao Cốc này, cây liễu tượng trưng cho quẻ dương, cây trúc tượng trưng cho quẻ âm, mỗi lần ngươi dựa theo bát quái trận mà di chuyển liền khiến hoạt cảnh xung quanh thay đổi, sương mù cũng vì thế mà biến đổi theo, chỉ cần đi đúng bát quái tám quẻ mà lão phu nói liền có thể khiến trận pháp biến đổi 8 lần, sau đó liền có thể xông trận thành công".

"Càn là dương dương dương, khôn tức âm âm âm, chấn là dương âm âm, cấn đại biểu âm âm dương, ly là dương âm dương, khảm là âm dương âm, đoài là dương dương âm, cuối cùng là tốn âm dương dương".

"Bước đầu tiên bước ra liền là quẻ càn, nhìn về hướng quẻ càn đại biểu đi về phía tây bắc"

"Quẻ khôn là hướng là tây nam, quẻ chấn là đông, quẻ cấn là đông bắc, quẻ ly là là nam, quẻ khảm là bắc, quẻ đoài là tây, cuối cùng quẻ tốn là đông nam".

Vô Hà Tử lúc này vừa đi vừa nói, thong dong vô cùng để lại một Vô Song rung động thật sâu, có điều bản thân Vô Song dĩ nhiên lại không cảm thấy khó nhớ, điều này làm Vô Song cực kỳ bất ngờ.

Đạo quẻ trong đạo giáo thứ này cực kỳ khó học, ít nhất nếu là Vô Song của kiếp

trước nghe thì liền giống hệt vịt nghe sấm, hắn không tính là ngu đần thậm chí còn được coi là thông minh bất quá nghe một lần căn bản sẽ không thuộc chứ đừng nói là hiểu được trận pháp của Tiêu Dao Cốc, điều kỳ lạ là đến kiếp này không ngờ hắn lại có thể nhớ, lời Vô Hà Tử nói căn bản đều khắc trong đầu Vô Song, hắn thậm chí còn thật sự có thể hiểu, bắt đầu tự mình bước đi trong trận pháp, không cần Vô Hà Tử dẫn đường.
Điều này không chỉ khiến Vô Song cảm thấy ngạc nhiên, cho dù là Vô Hà Tử cũng lại thêm một lần nữa chết lặng với ngộ tĩnh của Vô Song.
Sống với Vô Song hai năm, bản thân Vô Hà Tử liền biết ngộ tĩnh của Vô Song siêu phàm có điều ông ta ngày hôm nay một lần nữa còn đánh giá thấp ngộ tĩnh của đứa bé này.
Từng bước tự mình di chuyển trong làn sương mù, Vô Song ngoài mặt không biêt hiện ra nhưng trong lòng lại như từng nhịp trống nổ vang.
“Đây chẳng nhẽ là xuyên việt phúc lợi?, từ khi nào ngộ tĩnh của mình lại đáng sợ như vậy?”.
....
Trận pháp của Tiêu Dao Cốc cũng không tính là lớn, Vô Song cùng Vô Hà Tử chỉ vèn vẹn mất chưa đến 15 phút liền có thể xuyên qua đoàn sương mù, bỏ đi sương mù dày đặc che tầm mắt thì bọn họ liền đến một cách rừng lớn, với cây cối xanh mơn mởn.
Vô Song còn tinh tế nhận ra, xung quanh đây chỉ sợ có không ít thú rừng, cánh rừng này chính là nơi cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho Vô Song.
Từ bìa rừng có một tiểu lộ, tiểu lộ nhìn tương đối khó đi nhưng miễn cưỡng có thể coi là một con đường, đi dọc trên tiểu lộ này đến điểm cuối liền là Vong Ưu Thôn.
Vong Ưu Thôn dựa vào rừng, gần thôn có một dòng suối tươi mát, con suối nhỏ uốn lượn cũng không biết kéo dài đến tận đâu, phía xa xa thấp thoáng một ngọn núi màu tím ẩn hiện trong làn mây, thoạt nhìn có vài phần mộng mị.
“Ngọn núi kia là Tử Ngọc Sơn, lão phu ở đó có một cái động phủ cho dù đã lâu không sử dụng nhưng cũng tính là tương đối sạch sẽ, tiểu tử ngươi sau này nếu muốn tìm nơi luyện võ có thể lên Tử Ngọc Sơn, ở lại bên trong động phủ, trên Tử Ngọc Song không khí thoáng đạt, mười phần thoải mái, mơ hồ có thiên địa linh khí tụ tập, liền thích hợp nhất cho luyện công dùng diễn võ”.
Vô Song ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Hà Tử, nếu không phải hắn xác nhận hàng trăm lần thế giới này không có tu tiên giả thì sau khi nghe lời Vô Hà Tử nói hắn thậm chí nghĩ đến tu tiên.
Hai người một già một trẻ tiếp tục di chuyển chẳng mấy chốc đã đến cửa đông Vong Ưu Thôn.
Không bước vào Vong Ưu Thôn thì thôi, vừa bước vào liền thật sự cảm thấy

thoải mái trong lòng, một nơi bình dị cùng đẹp đẽ, bốn phía xung quanh là những hàng liễu rủ xuống, đầu cổng thôn có trồng hai cây hoa sữa, mùi thơm nhè nhẹ kết hợp với làn gió khẽ thổi qua khiến Vô Song cảm thấy trong lòng nhẹ đi rất nhiều.
Vong Ưu Thôn, nơi này quả thật rất giống với tên của nó, hai chữ ‘vong ưu’ đúng là có vài phần đạo lý.
Lúc hai thầy trò Vô Song bước vào thôn, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh đầu tiên.
Một cô gái xuất hiện trong tầm mắt Vô Song, nhìn thấy nữ nhân này bản thân Vô Song cũng khó lòng miêu tả bằng lời.
Nói nàng xinh đẹp cũng đúng nhưng nàng không phải là cái gì tuyệt thế giai nhân, chỉ có thể gọi là ưa nhìn, thân hình dong dỏng cao, trên người mặc một bộ đồ tương đối giống trang phục cổ xưa trong phim hàn quốc, tóc thắt bím kéo dài chấm lưng, làn da trắng hồng cùng ánh mắt to tròn, nhìn nàng liền khiến Vô Song cảm thấy có vài phần thật thà, vài phần chịu khó.
Vô Song nhìn thấy nàng, nàng cũng phát hiện ra hai thầy trò Vô Song, khi ánh mắt khẽ đảo qua Vô Song liền hiện lên một tia nghi hoặc nhưng khi nhìn thấy Vô Hà Tử khi lông mày dãn ra thể hiện ý mừng, nàng rất nhanh chạy đến chỗ hai người.
Tướng chạy của nàng tương đối buồn cười, thoạt nhìn lạch bạch như vịt cạn, nhìn có vài phần hậu đậu có điều bộ ngực theo từng bước chạy của nàng lại khẽ rung lên, nhìn bộ ngực của nàng thậm chí còn lớn hơn cả Dạ Xoa.
“Trời ạ, bộ ngực kia ít nhất cũng phải là 95 ”.
Nhìn theo bộ ngực của nàng rung lên rung xuống, Vô Song liền khẽ nuốt một ngụm nước bọt, ở tiền kiếp của Vô Song, nữ nhân như nàng liền được gọi là ‘quái vật ba đầu’.
Vô Hà Tử nhìn thấy nàng chạy gần lại cũng hiền từ mỉm cười, trong các đệ tử của Vô Hà Tử ngoại trừ Vô Song thì nữ nhân này là nhỏ nhất, tuổi vừa tròn 20 lại có chút ngốc nghếch chưa hiểu sự đời, Vô Hà Tử liền quan tâm đến nàng nhiều nhất.
“Sư... sư phụ, Mẫn Mẫn thỉnh an sư phụ”.
Nàng hớt ha hớt hải chạy tới, sau đó cúi đầu phi thường lễ phép với Vô Hà Tử có điều khi nàng cúi đầu xuống, bộ ngực sữa cũng bị hạ thấp theo, cho dù có áo che đi vẫn loáng thoáng lộ ra hai khe rãnh thật sâu.
Vô Hà Tử vuốt bộ râu dài của mình sau đó mỉm cười.
“Mẫn Mẫn, hôm nay vi sư giới thiệu cho ngươi, đứa bé này gọi là Vô Song, có thể coi là sư đệ của ngươi, về phần sở trường của hắn coi như... coi như nấu ăn đi”.
Mẫn Mẫn nghe vậy liền quan sát Vô Song một chút, sau đó nàng nở một nụ cười

tươi rói, một nụ cười tràn ngập chất phát, không câu nệ mà cũng chẳng toan tính.
“Sư đệ tốt, ta gọi là Mẫn Mẫn, sau này có ngươi ta liền không tính là nhỏ nhất rồi, ngươi có thể gọi ta là Mẫn tỷ hoặc Hoa tỷ, dù sao trong Vong Ưu Thôn đều thích gọi nhau bằng biệt danh nha, ta thích nhất trồng hoa cũng giỏi nhất là trồng hoa, ta liền được gọi là Hoa Si”.
Vô Song nhìn Mẫn Mẫn tươi cười với mình hắn cũng mỉm cười, tuy nhiên Vô Song quá lùn, đứng với Mẫn Mẫn muốn quan sát khuôn mặt nàng liền phải ngước lên, nếu hắn để cổ như bình thường chỉ có thể thấy bộ ngực vĩ đại kia khuôn mặt hắn lại khẽ đỏ lên.
“Sư tỷ tốt, ta gọi là Vô Song, sau này liền cần ngươi chiếu cố nhiều hơn”.
Hắn còn chưa nói xong liền bị Mẫn Mẫn ôm vào trong lòng, đương nhiên vì ‘ưu thế’ chiều cao, hắn liền trực tiếp úp mặt vào bộ ngực khổng lồ kia, cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc cùng xúc cảm phi thường tốt chuyền lại, mặt Vô Song liền đỏ lên, thậm chí nếu Mẫn Mẫn ôm lâu hơn một chút, Vô Song còn hoài nghi liệu mình có chết vì ngộp thở?.
Rất may Mẫn Mẫn cũng không có ý định khiến Vô Song quy thiên, nàng sau khi ôm đủ liền buông Vô Song, vẻ mặt phi thường vui vẻ.
“Hì hì, vậy là ta có một cái tiểu sư đệ rồi, tiểu sư đệ lại còn phi thường đáng yêu, sau này ta liền không phải là nhỏ nhất rồi, tiểu sư đệ ngươi chỉ cần nghe lời tỷ tỷ, tỷ tỷ liền đảm bảo trong Vong Ưu Thôn không ai dám bắt nạt ngươi nha, ai bắt nạt ngươi liền nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ cần khóc đảm bảo sư phụ sẽ vì tỷ tỷ lấy lại công đạo”.
Nhìn Mẫn Mẫn tay bắt mặt mừng hồn nhiên khoe ‘chiến tích’ với Vô Song, đến cả Vô Hà Tử đằng sau mặt cũng đen lại.
“Mẫn Mẫn, ngươi đừng để vẻ bề ngoài của tiểu quỷ kia đánh lừa, hắn chính là một cái tiểu sắc lang, sau này hắn liền là đại sắc lang, tốt nhất tránh xa hắn một chút”.
Sau đó Vô Hà Tử trực tiếp gõ vào đầu Vô Song, khiến Vô Song lập tức phải ôm đầu đau đớn.
“Tiểu tử ngươi nãy giờ chỉ nhìn ngực tiểu Mẫn, vừa nhìn đã thấy không chính kinh, đáng ăn đòn”.
Vô Song thật sự tức giận với Vô Hà Tử, hắn chính là không có ý nhìn nha, ai bảo bộ ngực kia cứ đập vào mặt hắn?.
Vô Song còn chưa kịp nổi đóa với Vô Hà Tử lại một lần nữa bị Mẫn Mẫn tấn công, nàng trực tiếp ôm Vô Song vào trong ngực, vẻ mặt đầy hờn dỗi đối mặt với sư phụ mình.
“Sư phụ, người thật là nhẫn tâm, tiểu sư đệ nhỏ như vậy mà người cũng đánh, lại đánh mạnh như vậy, tiểu sư đệ chính là số khổ a”.
Lần này Vô Hà Tử triệt để không thể làm gì được Vô Song, về phần Vô Song lại

càng thích ý, hắn cố gắng dùng hai tay ôm lấy vòng eo của Mẫn Mẫn, khóe miệng cong lên thậm chí lè lưỡi với Vô Hà Tử đang tức nổ đom đóm mắt.
“Tỷ tỷ, sư phụ chính là khi dễ ta, ngày nào cũng gõ đầu ta hơn nữa lại còn bắt ta....”.
Đáng tiếc Vô Song còn chưa nói xong đột nhiên bị một luồng hấp lực hút lại, hắn căn bản không hiểu tại sao lúc này mình lại đứng ở bên cạnh Vô Hà Tử, miệng bị Vô Hà Tử bịt lại căn bản không thể phát âm, đồng thời trong tai liền nghe thấy âm thanh đe dọa của Vô Hà Tử.
“Hừ hừ tiểu tử, ngươi cứ thử bêu xấu lão phu xem, lão phu liền không viết thư cho ông ngoại ngươi, hừ hừ”.
Vô Song nghe vậy trực tiếp im miệng, dù sao võ công vẫn là quan trọng nhất, hắn liền thỏa hiệp với Vô Hà Tử một lần.
Vô Hà Tử tiếp theo lại quay lại với cao nhân phong phạm mỉm cười với Mẫn Mẫn.
“Tiểu Mẫn, ngươi mau vào trong thôn gọi hết các sư huynh ra đây, giới thiệu tiểu tử này với bọn họ”.
Mẫn Mẫn ngoan ngoãn gật đầu, có điều trước khi đi không quên dơ nắm đấm nhỏ quơ quơ với Vô Hà Tử.
“Hừ hứ sư phụ, ta đi nhưng không cho phép lại đánh tiểu sư đệ nha, ta sẽ... ta sẽ tức giận nha”.
Nói xong nàng lại quay đầu rời đi, nhìn theo bóng lưng của thiếu nữ lại khiến Vô Song cảm thấy vui vẻ đến lạ thường.
Trên đời này liệu có thể may mắn thấy được một thiếu nữ thiện lương ngây thơ như vậy bao nhiêu lần?.
Mẫn Mẫn như một tờ giấy trắng tinh khôi giữa thế gian đầy tính toán, một đóa hoa sữa trắng giữa cả một rừng hoa đa sắc, dùng chính sự ngây thơ cùng trong sáng tô điểm chính mình.

Chương 17
Vong Ưu Thôn (2)

Vong Ưu Thôn không tính là lớn lại càng không có nhiều người bất quá lại là một nơi phi thường đặc biệt.
Vô Song từng nghe nói toan bộ Vong Ưu Thôn đều là đệ tử của Vô Hà Tử có điều bên trong Vong Ưu Thôn cũng không có ai là cao thủ chân chính bất quá khi gặp trực tiếp những đệ tử này của Vô Hà Tử bản thân Vô Song liền phải nhìn lão nhân kia bằng con mắt khác, rất khác.
Vong Ưu Thôn hiện nay có tổng cộng 7 người cùng 1 thú chưa tính cả Cô Cô của hắn – Tiên Âm không có mặt.
Trong 7 người này có 6 người là đệ tử của Vô Hà Tử, Vô Song có thể coi là thất sư đệ.
Vong Ưu Thôn đại sư huynh là một lão nhân tương đối già nua, tóc đã sớm bạc trắng, nhìn chỉ sợ cũng phải 60 – 70 tuổi có điều lại không có chút nào dấu hiệu của tuổi già, vẫn sinh long hoạt hổ, bên hông mỗi bên treo lấy hai cái hồ lô rượu.
Đại sư huynh là đệ nhất cao thủ của Vong Ưu Thôn, ngoại hiệu Tửu Điên sở trường nhất là nấu rượu cùng uống rượu, một thân thực lực dĩ nhiên đạt đến Tông Sư cảnh giới, nếu Thiên Long Giáo lần trước không sử dụng Bì Tô Thanh Phong Tán chưa chắc đã có thể qua được một cửa của đại sư huynh.
Nhị sư huynh gọi là Lôi Chấn, là một trung niên nhân khoảng gần 50 tuổi, thân hình cao lớn chính khí đường đường, quần áo giản dị nhưng lại toát lên vài phần khí khái, nhị sư huynh sở trường nhất là đánh cờ, đam mê nhất cũng là đánh cờ.
Tam sư huynh gọi là Thần Y, người này Vô Song đã gặp trong Tiêu Dao Cốc, thân hình béo mập cực kỳ chất phát, Thần Y chỉ cần nghe ngoại hiệu liền biết y thuật cực kỳ cao cường, theo lời Vô Hà Tử nói vị tam sư huynh này của Vô Song về mặt y thuật liền có tư cách liều mạnh cùng ông ngoại hắn, tất nhiên Thần Y chỉ mạnh về y thuật, về phần luyện dược lại là một phạm trù khác.
Thần Y cũng là người duy nhất trong Tiêu Dao Cốc có hậu nhân, tam sư huynh của hắn có một con gái năm nay 15 tuổi gọi là Thẩm Tương Vân, có điều cô gái này hiện nay cũng không ở bên trong Vong Ưu Thôn.
Tứ sư huynh của hắn gọi là Phán Quan, tứ sư huynh là một cái thư sinh có điều thoạt nhìn lại tương đối 'hèn mon', sở trường của tứ sư huynh chính là thư pháp có điều hắn thích nhất lại là đi thanh lâu, một điểm này liền khiến Vô Song triệt để im lặng.
Ngũ sư huynh gọi là Thư Sinh, nhìn ngũ sư huynh mới thật sự xứng với thư sinh hai chữ, thân hình dong dỏng cao, ngũ quan tỏa ra anh khí bức người, một thân

áo trắng lại càng tôn thêm vẻ ngọc thụ lâm phong, tay cầm quạt khe khẽ phe phẩy, mái tóc đen nhè nhẹ đung đưa theo gió, ngũ sư huynh có thể coi là một cái mỹ nam tử, sơ trường của hắn là vẽ tranh có điều... có điều hắn thích nhất cũng là đi thanh lâu vẽ mỹ nhân.
Cuối cùng tất nhiên là Hoa Si, lục sư tỷ Mẫn Mẫn, sở trường của sư tỷ là trồng thực vật, chỉ cần là thực vật bất kể là hoa lá, cây cỏ thảo dược bản thân lục sư tỷ đều có tạo nghệ rất cao, bất quá nàng thích nhất vẫn là trồng hoa.
Sáu vị sư huynh sư tỷ mỗi người mỗi tính, võ công chưa chắc đã cao bất quá mỗi người lại có sở trường riêng không ai giống ai, càng quan trọng hơn mỗi vị sư huynh sư tỷ của hắn về mặt sở trường riêng liền đi được rất xa rất xa, mặt sở trường của họ trong thiên hạ liền không có mấy người có thể so sánh.
Có thể dạy ra sáu vị đệ tử như vậy, Vô Hà Tử lại càng không đơn giản, ngoại trừ võ công cao đến dọa ngươi học thức không ngờ cũng sâu như biển.
Một điều trùng hợp nữa mà Vô Song nhận thấy, nếu tính cả Cô Cô của hắn Tiên Âm mà nói thì Vong Ưu Thôn liền có đầy đủ hết toàn bộ kỹ nghệ trong thiên hạ, thậm chí Vô Song có một suy nghĩ cực kỳ táo bạo, thứ suy nghĩ này vừa xuất hiện liền không có cách nào xóa đi.
Khi bản thân hắn vượt qua Tiêu Dao Trận tiến về Vong Ưu Thôn liền nhận ra mình có kinh người ngộ tĩnh, nếu có thể học được một phần bản lĩnh của sư huynh cùng sư tỷ, cái gọi là cầm kỳ thi họa với Vô Song mà nói chỉ sợ đều có thể dễ dàng vượt qua.
Hắn còn không quên được Tiêu Dao Phái
Theo nguyên tác mà nói Tiêu Dao Cốc không có cách nào gia nhập, toàn bộ đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn học được Tiêu Dao Cốc võ công liền phải tiến về Lôi Cổ Sơn, liền phải phá được trân lung ván cờ chỉ là Lôi Cổ Sơn ở đâu Vô Song căn bản không biết, hơn nữa kể cả kỳ nghệ của hắn đại thành cũng chưa chắc có thể phá được Trân Lung ván cờ này.
Cách thứ hai liền tiến về Đại Lý Vô Lượng Sơn, có thể học được Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ giống Đoàn Dự có điều ai mà biết liệu Đoàn Dự giờ phút này đã học được chưa?, nếu hắn đã học thành thì căn bản Vô Song đến chỉ phí công vô ích.
Nếu nói trong Kim Dung chỉ sợ dù là Thiếu Lâm võ công cũng không hấp dẫn bằng Tiêu Dao Phái võ công.
Có cơ hội học được đầy đủ cầm kỳ thi họa, Vô Song hắn cũng thật sự không ngại đến Tu Di Sơn xin ra nhập Tiêu Dao Cốc một lần, huống hồ lại có thêm thân phận đệ tử của Vô Hà Tử, gia nhập Tiêu Dao Phái liền đơn giản hơn rất nhiều, liền là thuận lý thành chương.
Cho dù là lần đầu gặp mặt bất quá sư huynh sư tỷ đối với hắn rất tốt, mọi người cười cười nói nói, cảm giác liền giống một đại gia đình.

Vô Song có thể coi là cháu của TIên Âm lại là thất sư đệ của mọi người, đương nhiên là rất nhanh hòa nhập.
Không thể không nói thêm một việc, Vô Song sau khi đến Vong Ưu Thôn mới nhận ra, bản thân Vô Hà Tử không ngờ đã vì hắn tính toán đến một ngày hôm nay, trong Vong Ưu Thôn mỗi người một kỹ nghệ riêng không ai giống ai, chính vì vậy Vô Hà Tử từ 2 năm trước đã cho Vô Song đọc rất nhiều sách cổ về nấu ăn, đơn giản thì có Nhập Môn Trù Nghê, Mặc Nga Tiểu Lục, cao hơn thì có Hoài Nam Vương Thực Kinh, Thực Hiến Hồng Bì, thậm chí trân quý nhất liền phải kể đến Tông Triều Ngự Thiện Phòng.
Tống Triều Ngự Thiện Phòng chính là chân chính hoàng cung đều bếp tinh túy, toàn bộ các món ăn đều là thế gian nhất đẳng, đều là dùng cho cung đình hoàng đế hoặc hoàng thân quốc thích, ngày hôm nay trong buổi đầu gặp mặt, Vô Song liền xung phong xuống bếp, vì toàn bộ Vong Ưu Thôn nấu một bữa Lạc Thần Lăng Ba Yến thật hoành tráng.
Lạc Thần Lăng Ba Yến chính là cung đình đại thiện, là Tống triều ngự thiện cũng là món ăn ngon nhất mà Vô Song có thể làm được lúc này.
....
Trời về đêm, ở trung tâm Vong Ưu Thôn nơi ánh lửa bập bùng, một đoàn 8 người ngồi xung quanh bếp đống lửa lớn, quay quần bên một bàn ăn lớn được lợp lá ở dưới, lúc này mặt ai cũng vui vẻ, tiếng cười tiếng nói vang vọng toàn bộ thôn nhỏ.
Thân là một thành viên của Vong Ưu Thôn, Vô Song cũng không khỏi mỉm cười, hắn liền thích cảm giác này, nơi đây mới chân chính xứng với hai chữ Tiêu Dao, môt nơi có thể gột rửa hồng trần, tìm về những niềm vui thú nhân gian.
Không lo không nghĩ, không sầu không bi, không toan tính cũng không nhiễm khói lửa nhân gian, chỉ đơn thuần sống vì chính mình, sống vì niềm vui, chỉ cầu tâm thanh thản.
Nếu Tiêu Dao Tử ở trên trời nhìn thấy cảnh này có lẽ chỉ biết thở dài.
Cuộc đời Tiêu Dao Tử không chạm được đến hai chữ tiêu dao chân chính, ông ta không bằng sư đệ.
Đệ tử của Tiêu Dao Tử lại càng không được như đệ tử của Vô Hà Tử.
Tiêu Dao Phái ai ai cũng võ công cao cường nhưng liệu có ai được chân chính tiêu dao khoái hoạt?.
Thiên Sơn Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy cả đời thù hận, đánh đánh giết giết lẫn nhau, có khi nào được thoải mái?.
Tiêu Dao Phái trưởng môn Vô Nhai Tử bị chính đệ tử hại, cả đời trở thành phế nhân không thể đi lại, cả đời tương tư một mối tình sống đau đâu khổ khổ, sao có thể coi là Tiêu Dao?.
....

"Oa sư đệ, ngươi nấu ăn thật ngon, tỷ tỷ chưa bao giờ ăn ngon như vậy". Sau này ngươi liền phải ở lại Vong Ưu Thôn, vì tỷ tỷ nấu ăn nha, tỷ tỷ liền dạy ngươi trồng hoa, hoa rất đẹp cũng rất đáng yêu.
Lục sử tỷ Hoa Si khuôn mặt đỏ lên, tửu lượng của nàng rất thấp, lúc này đã ngà ngà say, một tay liền trực tiếp đưa ra ôm Vô Song vào ngực, khuôn mặt mười phần thỏa mãn.
Đại sư huynh lúc này đã trực tiếp ngáy o o, Vô Song cũng không biết đại sư huynh của hắn từ đầu đến cuối uống hết bao nhiêu rượu, khuôn mặt lúc này đầy dầu mỡ, khóe miệng còn có bọt nước.
Nhị sư huynh vẫn là tương đối giữ hình tượng, có điều khuôn mặt cũng tràn ngập ý cười.
Tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh lúc này đã quên hết trời đất, say quên cả đất trời bắt đầu nghêu ngao hát những câu Vô Song không cách nào hiểu.
Tam sư huynh căn bản có thể coi là 'diệt mồi cao thủ', miệng lúc này vẫn đang nhai nhồm nhoàm, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.
Cuối cùng là Vô Hà Tử, lúc này trong mắt lão nhân xuất hiện từng tia từng tia ấm áp, Vong Ưu Thôn võ công có thể không cao nhưng tuyệt đối không thua người, mỗi đệ tử bên trong Vong Ưu Thôn đều là niềm tự hào của Vô Hà Tử, ông không cầu đám đệ tử này vô địch thiên hạ, cái gì ngũ đế, cái gì ngũ tuyệt đơn giản cũng chỉ là hư danh, võ công cao hơn nữa thì sao?, liệu có thể chân chính tìm được khoái hoạt?.
Vô Song thu toàn bộ những hình ảnh này vào mắt, khuôn mặt nằm gọn trong bộ ngực sữa của Mẫn Mẫn, khóe miệng hắn cũng xuất hiện một nụ cười ấm áp, cái thứ cảm giác này, kiếp trước hắn vốn không có.
Nơi này có thể coi là gia đình, là gia đình của Vô Song hắn, hai chữ gia đình này kiếp trước hắn vốn không được cảm nhận.
Ở trong ngực Mẫn Mẫn, bản thân hắn cũng không biết từ bao giờ đã ngủ thiếp đi, khóe miệng thủy chung vẫn giữ nụ cười ngọt ngào.

Chương 18
Vong Ưu Thôn (3)

Vong Ưu Thôn có một căn nhà dành riêng cho Tiên Âm lúc này cũng trở thành nơi ở của Vô Song, hắn hiện nay liền thật sự quyết định ở lại Vong Ưu Thôn, dù sao từ Vong Ưu Thôn tiến vào Tiêu Dao Cốc cũng không khó khăn gì, từ lúc học được cách phá Tiêu Dao Trận thì việc đi lại giữa hai nơi có thể coi là dễ dàng.

Tiêu Dao Cốc ba mặt là núi, một mặt là cánh rừng ngập tràn sương mù chỉ thông duy nhất với một mình Vong Ưu Thôn có thể coi là chân chính ẩn thế, người ngoài rất khó đi vào.

Thiên Long Giáo nếu không phải có hai đệ tử của Tiên Âm Động là Kiền Thác Bà – Dư Hình Nhi cùng Khẩn Na La – Lăng Phong dẫn đường chỉ sợ không biết năm nào tháng nào mới đặt chân được lên Tiêu Dao Cốc.

Nhắc đến Tiên Âm Động lại làm Vô Song có chút tò mò, Tiên Âm Động lấy Cầm Đế làm người đứng đầu, bản thân Cầm Đế cũng đào tạo được 5 cái đệ tử, điều đáng nói là theo lời Dạ Xoa toàn bộ đệ tử của Tiên Âm Động đều biết cách phá Tiêu Dao Trận, đây có thể nói là một việc phi thường khó hiểu với Vô Song.

Lại nói về Vong Ưu Thôn, Vong Ưu Thôn cũng không giống với Tiêu Dao Cốc, không phải là cái gì ẩn thế tông môn, Vong Ưu Thôn theo lời lục sư tỷ Hoa Si mà nói liền cực kỳ nổi tiếng.

Tính cả Cô Cô của Vô Song – Tiên Âm thì Vong Ưu Thôn còn được biết đến với cái tên Vong Ưu Thất Hiền, không mấy ai biết Vong Ưu Thôn phần lớn đều là đệ tử của Vô Hà Tử, trong mắt thế nhân Vong Ưu Thôn vốn là nơi tập hợp kỹ nghệ đại sư trong thiên hạ.

Bắc có Vong Ưu, Nam hữu Hàm Cốc. Đây chính là hai nơi tập hợp nhiều kỹ nghệ đại sư nhất của võ lâm, thế lực có thể tề danh cùng Vong Ưu Thôn, bản thân Vô Song nhất định cũng muốn thử đến một lần.

Vong Ưu Thôn có hai cửa chính, ở cửa đông liền giáp với Tiêu Dao Cốc cũng là con đường duy nhất có thể nhập cốc.

Về phần Vong Ưu Thôn cửa nam lại mở ra chân chính hai chữ ‘giang hồ’.

Cả Tiêu Dao Cốc cùng Vong Ưu Thôn đều nằm trên Tử Ngọc Sơn, cửa nam của Vong Ưu Thôn liền dẫn xuống dưới chân Tử Ngọc Sơn.

Ở gần Tử Ngọc Sơn liền có ba đường lớn, một sông lớn cùng một ngọn núi lớn.

Đường lớn lần lượt là Kinh Kỳ Đạo có thể dẫn tới Hoa Sơn Phái, Kiếm Các Thục Đạo có thể dẫn tới Nga Mi Sơn, Tây Bắc Cổ Đạo thì hướng về Nhạn Môn Quan.

Núi lớn nhất ở gần Vong Ưu Thôn liền là Chung Nam Sơn, nhắc đến Chung

Nam Sơn đương nhiên phải nhắc đến Toàn Chân Giáo.
Về phần sông lớn được người dân xung quanh gọi là Tam Giang Hà.
Tam Giang Hà rất lớn, cong sông này hạ lưu chia làm ba cửa, một cửa hướng về Nhạc Sơn, một cửa hướng xuống Thanh Thành Sơn, cuối cùng một cửa liền hướng ra biển lớn.
Theo địa thế mà nói, Tử Ngọc Sơn liền bị vây ở giữa bốn ngọn núi lớn lần lượt là Hoa Sơn, Nhạc Sơn, Thanh Thành cùng Nga Mi Sơn, chỉ tính riêng một điểm này mà nói Tử Ngọc Sơn liền phi thường thích hợp để lập danh môn đại phái, theo Vô Song suy nghĩ, nếu không phải Vô Hà Tử thân là một trong ngũ đế chỉ sợ cũng vô pháp có thể lấy Tử Ngọc Sơn làm nơi đặt chân.
Vô Song cho dù đã đến thế giới này 2 năm nhưng căn bản hắn không biết bất cứ một địa danh nào của thế giới này, cho đến hôm nay hắn mới có thể mơ hồ nhìn thấy một phần thế giới nơi hắn sinh sống.
Thanh Triều tổng cộng có năm thành lớn lần lượt là kinh đô Trường An, đệ nhất đại thành phía Bắc – Tương Dương Thành, đệ nhất hải cảng Đông Độ Khẩu, Tô Châu thủ phủ – Vô Tích Thành, đệ nhất cổ thành – Lạc Dương cùng Giang Nam thủ phủ - Giang Lăng Thành.
Tiêu Dao Cốc cùng Vong Ưu Thôn mơ hồ nằm gần ở Trường An, về phần Dược Vương Cốc của ông ngoại hắn lại hướng về phía Giang Lăng Thành, theo Vô Song ước lượng cả đi cả về từ Giang Lăng Thành đến Trường An cũng mất ít nhất 2 tháng.
Từ lúc Vô Hà Tử viết thư cho ông ngoại hắn, chỉ sợ cũng phải 2 đến 3 tháng sau Vô Song mới có thể chân chính gặp ông ngoai, khoảng thời gian này Vô Song liền muốn dùng để học nghệ, dù sao xung quanh đều là đỉnh cấp đại sư trong lĩnh vực của mình, không tận dụng cũng quá lãng phí đi.
....
Tửu Điên đại sư huynh võ công cao nhất, sở trường là uống rượu cùng nấu rượu bất quá Vô Song liền không muốn đi tìm vị đại sư huynh này, học uống rượu?, hắn còn cảm thấy chưa cần thiết lắm.
Nhị sư huynh giỏi cờ, tứ sư huynh giỏi chữ, ngũ sư huynh giỏi họa, lục sư tỷ yêu hoa, cả bốn người mỗi người một thế mạnh, công dụng bên trong cuộc sống cũng là phi thường lớn, tiếu ngạo giang hồ liền không thể không biết cầm kỳ thi họa, dù sao Trung Quốc cổ đại cũng là trọng nhất bốn hạng mục này, về phần ‘hoa’ chính là để lấy phương tâm mỹ nhân, trong mắt Vô Song mà nói đi tìm lục sư tỷ học nghệ lại càng cần thiết hơn một chút so với ba vị sư huynh.
Tất nhiên Vô Song lúc này cũng không chọn ai trong bốn người, hắn đến tìm tam sư huynh – Thần Y.
Du lịch giang hồ tiếu ngạo nhân gian quan trọng nhất vẫn là phải bảo toàn tính mạng, mạng không còn lấy gì cười cười nói nói, lấy gì tiêu dao khoái hoạt?, chỉ

một điểm này Vô Song nhất định phải học y thuật, tăng thêm một điểm bảo mệnh thủ đoạn.
Nhà của tam sư huynh Thần Y nằm ở trung tâm Vong Ưu Thôn cũng là ngôi nhà lớn nhất Vong Ưu Thôn.
Bình thường tam sư huynh cũng ít khi ở lại Vong Ưu Thôn, thân là một đời Thần Y nếu chỉ ở ẩn liền quá phí phạm tài năng, tam sư huynh của Vô Song đúng là rất hay đi ra ngoài, một năm ở lại Vong Ưu Thôn cũng chỉ vài tháng, Vô Song liền phải tận dụng khoảng thời gian này.
Đứng trước cửa nhà tam sư huynh, Vô Song nhè nhẹ đẩy cửa ra sau đó lập tức lùi lại, khuôn mặt có chút nhíu nhíu.
Bên trong căn phòng không ngờ tràn ngập mùi thuốc bắc, hơn nữa còn có một mùi thối phi thường đáng sợ, chỉ cần thoáng ngửi thấy Vô Song đã lập tức muốn bỏ đi, hắn thật sự không biết rốt cuộc tam sư huynh đang làm cái gì trong nhà?.
Mùi này cực kỳ giống mùi trứng thối thậm chí còn nồng hơn, ngửi một chút thôi đầu óc Vô Song đã ong ong.
Như phát hiện ra Vô Song đến, thân hình béo mập của tam sư huynh liền xuất hiện ở trước cửa, khuôn mặt đang bịt kín bên trong một tấm khăn dày.
Thấy Vô Song khuôn màn tràn ngập khó chịu tam sư huynh liền gãi đầu, ánh mắt mang theo ý cười rồi rất nhanh đóng cửa lại.
Chậm rãi bỏ khăn che mặt xuống, Thần Y cười chất phác, một tay gãi đầu.
“Hì hì, thất sư đệ, thật là xin lỗi, sư huynh không biết hôm nay có người đến, ta còn tưởng các ngươi hôm qua uống say bí tỷ liền không dậy được chứ”.
Vô Song nhìn nụ cười của Thần Y cũng mỉm cười theo, đúng là hôm qua hắn uống rất nhiều rượu bất quá Vô Song biết tửu lượng của mình rất cao, từ năm 4 tuổi hắn ở Tiêu Dao Cốc đã bị Vô Hà Tử dạy hư, uống rượu thay nước, kiếp trước cũng uống rượu tiếp khách không ít, trong Vong Ưu Thôn này bàn về tửu lượng có lẽ chỉ có đại sư huynh hơn được hắn mà thôi.
“Tam sư huynh, không phải lỗi của sư huynh là ta đường đột, bất quá... bất quá tại sao trong phòng ngươi lại thối như vậy”.
Tam sư huynh nghe đến sự việc này liền thở dài.
“Haizz sư đệ, ta đang luyện chế giải dược”.
“Sư huynh luyện chết giải dược?, là cái gì giải dược”. Vô Song tò mò hỏi, giải dược thối như vậy ai có thể tin?, mà có tin thì ai dám uống.
“Lần ở Tiêu Dao Cốc sư đệ cũng có mặt chắc sư đệ còn nhớ Bì Tô Thanh Phong Tán chứ?, ta luyện chế chính là Bì Tô Thanh Phong giải dược, dù sao thứ này luyện chế nhiều một chút vẫn là tốt hơn”.
“Từ khi đám người Thiên Long Giáo thất bại chạy trốn, sư huynh liền có chút phòng xa, ta xuống núi cố gắng kiếm Bì Tô Thanh Phong giải dược nguyên liệu, đến hôm qua trở về trong thôn lại trùng hợp sư đệ cùng sư phụ tiến đến, căn bản

cũng không có thời gian luyện chế, hôm nay mới bắt đầu đụng tới".
Vô Song nghe vậy liền khẽ gật đầu, dù sao tam sư huynh luyện chế giải dược của Bì Tô Thanh Phong liền là phi thường tốt, ít nhất sau này ra giang hồ có trúng loại độc dược này Vô Song cũng không sợ.
"Sư huynh, bất quá ta thấy hôm đó giải dược Thiên Long Giáo đưa cho sư phụ cũng không có thối".
Tam sư huynh nghe vậy liền cười hề hề lắc đầu.
"Sư đệ, đệ vẫn là không biết rồi, Bì Tô Thanh Phong là tuyệt độc xuất phát từ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, chỉ cần 6 tiếng không có giải dược liền nội công tán hết, xương cốt rời rạc, sau 6 tiếng kể cả có giải dược cũng chỉ giữ được tính mạng, một thân thực lực quy về hư không thậm chí thành phế nhân".
"Loại này tuyệt độc cực đáng sợ nhưng vi huynh lại vừa vặn biết thuốc giải, muốn giải thứ này cần ba loại hoa quý, lần lượt là Thập Bát Học Sỹ, Mạn Đà La Hoa cùng Mỹ Nhân Kiếm, ba loại hoa quý này mùi vốn là rất thơm bất quá khi nghiền nát chúng với nhau lại tạo ra một loại bột phấn cực thối, tiếp theo liền dùng lửa đun lên, đợi mùi thối bay đi hết liền tạo thành một loại dược cao, dùng dược cao dán lên người, liền có thể hút ra toàn bộ độc của Bì Tô Thanh Phong, sư đệ ngươi đến đúng lúc ta đang đun dược liệu, sư đệ ngươi cũng thật đen đủi a".
Vô Song nghe vậy liền bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt hắn nhìn tam sư huynh càng thêm vài phần tin phục.
Tam sư huynh thoạt nhìn rất chất phát, thân hình lại cục mịch có chút hậu đậu bất quá y thuật quả nhiên kinh người.
"Sư huynh, Bì Tô Thanh Phong lợi hại như vậy nhưng tại sao không làm ảnh hưởng đến sư phụ cùng Vạn lão?".
Tam sư huynh ngồi xuống ghế đá ở sân, ôn hòa cười.
"Độc dược thứ này cũng phải xem là dùng để độc ai, sư phụ lão nhân gia nội công đã chạm đến cực cảnh, chỉ cần dùng nội công bức độc liền thừa sức ngăn cản độc tính của Bì Tô Thanh Phong, về phần Vạn tiền bối lại càng đáng sợ, việc của Vạn tiền bối ta cũng không rõ bất quá theo lời sư phụ, Vạn tiền bối liền là vạn độc bất xâm, chậc chậc".
"Trong Y giới có hai loại thể chất lần lượt là Thần Nông Dược Thể cùng Ách Nan Độc Thể đều là y học chí cao thể chất, đều có hiệu quả vạn độc bất xâm coi thường thiên hạ độc dược có điều Vạn tiền bối cũng không phải cái nào trong hai thể chất này, thật là thần kỳ, vi huynh nghĩ mãi vẫn là không hiểu được".
"Sư huynh, vậy thiên hạ độc dược, Bì Tô Thanh Phong xếp thứ mấy?". Vô Song tò mò hỏi tiếp, hắn đúng là tương đối sợ hai chữ 'độc dược'.
Thần Y nghe Vô Song hỏi liền khẽ vuốt cằm suy nghĩ.
"Bì Tô Thanh Phong xuất thân từ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, cực kỳ đáng sợ,

trong thiên hạ tuyệt độc có thể xếp thứ năm”.
“Thiên hạ tuyệt độc bảng đứng đầu là Vạn Độc Cổ Vương, nghe nói là chí độc vật của Miêu Cương Ngũ Độc Giáo, bị Vạn Độc Cổ Vương cắn đến cả sư phụ cũng khó lòng chịu được. Về phần xếp thứ hai liền là Nhật Nguyệt Thần Giáo – Tam Thi Não Thần Hoàn bất quá nghe nói xếp thứ ba Bảo Thai Dịch Cân Hoàn của Bạch Đà Sơn Trang cũng không kém, cả hai loại độc dược này liền dùng để khống chế người khác, người trúng độc mỗi một đoạn thời gian phải cần đến giải dược nếu không sống không bằng chết, thảm vô cùng”.
“Bảo Thai Dịch Cân Hoàn cùng Tam Thi Não Thần Hoàn đều là thủ đoạn khống chế thuộc hạ của tà giáo, phi thường đáng sợ”.
“Về phần xếp thứ tư, liền là Tiêu Dao Phái – Tiêu Dao Tam Tiếu Tán. Loại này độc dược hiện nay nghe nói thuộc về Tây Vực Tinh Túc Phái chí cao độc dược, dược lực mạnh mẽ vô cùng lại không màu không mùi, cực khó bị phát hiện, nếu không phát hiện ra thì nội công cao đến mấy cũng bằng thừa, sau khi trúng độc liền cười ba tiếng, sau ba tiếng cười liền biến thành vũng máu, độc ác vô cùng”.
“Cuối cùng là Bì Tô Thanh Phong của Tây Hạ, độc dược này thắng ở hậu quả, bốn loại trên chỉ cần có thuốc giải tương ứng liền có thể tránh được một kiếp bất quá Bì Tô Thanh Phong, kể cả có thuốc giải mà phục dụng muộn vẫn là trở thành phế nhân”

Chương 19
Sơ học y thuật

Trên giang hồ dùng độc liền là một loại thủ đoạn bị người người phỉ nhổ, là một loại hèn hạ thủ đoạn mà chính giáo gán ghép lên người tà giáo bất quá trong mắt Vô Song độc dược liền là một loại vũ khí đáng sợ.

Hắn không phải là người thế giới này, không mang theo cái gì tinh thần quân tử, dù sao quân tử cũng là không mài ra ăn được, quân tử cũng không phải là miễn tử kim bài, trong mắt hắn mèo trắng hay mèo đen đều là mèo, chỉ cần không vi phạm điểm mấu chốt của bản thân hắn, hắn liền không ngại sử dụng.

Vô Song thật sự chưa bao giờ thức chính phái, đây là một cái nho nhỏ suy nghĩ từ chính bản thân hắn hồi bé kéo dài đến tận khi trưởng thành, chính phái trên danh nghĩa liền là hành hiệp trượng nghĩa, được thế nhân ngưỡng vọng nhưng chính bản thân chính phái sử dụng thủ đoạn đâu có ít?, thủ đoạn thậm chí không thua kém gì tà phái, có điều chỉ là bọn họ che dấu khéo léo mà thôi.

Chính phái như Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Hiền, Diệt Tuyệt Sư Thái thì bản thân Vô Song thà chọn tà phái còn hơn.

Hắn vốn không phải là người thích đi vào khuôn khổ, thích bị ghò ép trong hai chữ lễ giáo, một điểm này lại càng thích hợp với tà phái, hắn căn bản không hợp với chính đạo.

Lại nói về độc dược, trong mắt Vô Song độc dược căn bản không phải là hèn hạ thủ đoạn mà là một loại vũ khí, một loại vượt cấp giết người siêu cấp vũ khí, bị hạ độc chỉ có thể nói là tài không bằng người, hạ độc là một loại nghệ thuật, giải độc lại càng là một môn cao thâm học vấn.

Chính vì một điểm này, Vô Song thật sự có hứng thú rất lớn độc dược, cả về phối dược cùng giải dược, sau khi nghe về thiên hạ năm loại tuyệt độc đứng đầu, ánh mắt của hắn liền sáng lên.

“Tam sư huynh, lần trươc sở Tiêu Dao Cốc ta đúng là thật sợ, một lần bị rắn cắn cả đời sợ dây thừng, nghĩ lại ta vẫn còn bị ám ảnh đây này, hay là tam sư huynh người dạy ta y thuật đi, nếu có được y thuật như tam sư huynh sau này đi lại trên giang hồ liền an toàn hơn rất nhiều, cũng không sợ bị độc chết oan uổng”.

Nghe Vô Song nói ánh mắt của Thần Y lập tức sáng lên, trong mắt tràn ngập vui mừng.

Y Sư là một loại nghề nghiệp phi thường cao quý trong thiên hạ nhưng người có hứng thú với y học căn bản không nhiều, trong thế giới này có ai không mong muốn vô địch thiên hạ? ai không muốn luyện võ, tìm được những người thật sự có hứng thú với y học liền tương đối khó.

Tìm được người có hứng thú với y học đã khó bất quá hứng thú căn bản là không đủ, còn phải có tố chất, phải có quyết tâm cùng cả nghị lực chưa kể bỏ ra vô số thời gian theo đuổi miệt mài, y sư vốn là một con đường vô cùng dài, vô cùng khó đi.
Lúc này Thần Y thấy Vô Song muốn học sao lại không vui mừng?.
“Thất sư đệ, ngươi thật sư muốn học y thuật?, y thuật liền cực kỳ không dễ học hơn nữa nếu không nghiêm túc học tập căn bản không cách nào có thể tiến bộ, ngươi thật sự nghĩ kỹ sao?”.
Vô Song thấy tam sư huynh của hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc cũng lập tức trịnh trọng gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía tam sư huynh.
“Sư huynh, ta là nghiêm túc học tập, vẫn là xin người dạy ta y thuật”.
Tam sư huynh vui mừng gật đầu, sau đó lại nhìn vào trong nhà rồi gãi gãi đầu.
“Hì hì, thất sư đệ, trong nhà ta hiện nay ngươi cũng biết, không có cách nào tiến vào đi, bên trong đó hiện nay sư huynh cũng không muốn vào, ở ngoài này vậy sư huynh dạy ngươi kinh mạch huyệt vị trên cơ thể trước”.
“Sư đệ ngươi chưa tu luyện võ công có lẽ kiến thức này rất quan trọng với ngươi đi, cẩn thận nhớ kỹ một chút, hơn nữa coi như sư huynh đang kiểm tra trí nhớ của ngươi, làm nghề y cần phải quan sát cùng thuộc làu rất nhiều loại thảo dược, trí nhớ ngươi nếu là không được, tam sư huynh cũng đành từ chối dạy ngươi rồi”.
Vô Song đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, hồi còn đi học trí nhớ của hắn liền đã rất tốt, lúc này sống lại một kiếp, ngộ tĩnh của hắn mơ hồ lại càng kinh khủng hơn, một điểm này hắn vẫn là có tự tin dù sao Vô Song cũng biết lấy IQ của hai đời cộng lại chí ít cũng hơn 200 đi...
Tam sư huynh cùng Vô Song ngồi xuống ghế đá sau đó tam sư huynh nhẹ chỉ cơ thể mình.
“Tam sư đệ, cơ thể con người có rất nhiều huyệt đạo, hiểu được huyệt đạo liền là điều căn bản của y sư chúng ta, huyệt đạo hiểu đơn giản là những vị trí quan trọng mà máu lưu thông qua, trên thân thể có rất nhiều huyệt vị, mỗi huyệt vị lại có một công dụng khác nhau, tùy từng huyệt đạo, tùy từng mục đích mà khi châm cứu vị trí cũng là khác nhau”.
“Châm cứu có thể trị rất nhiều tật bệnh trên cơ thể cũng là cách an toàn nhất đối với bệnh nhân, chỉ cần thủ pháp châm cứu đúng cùng xem bệnh chính xác thì căn bản không có tác dụng phụ nào. Sư đệ phải biết vật cực tất phản, thuốc cho dù có tốt đến mấy cũng mang theo 1 phần độc tính, cái gì không cần dùng đến thuốc vẫn là ít dùng một chút”.
“Một số huyệt đạo cơ bản ví dụ như Kiên Tỉnh Huyệt nằm ở vai phải, có khả năng làm giảm đau nhức vai cổ cùng cánh tay tê dại”.
“Huyệt Thiên Trung nằm ở giữa ngực có thể giảm ho khan, đau nhức ngực sườn

cùng với đau dây thần kinh”.
“Huyệt Đại Hoành nằm trên rốn 3 tấc chếch về phía bên phải, huyệt này có thể trị táo bón cùng các bệnh đường ruột”.
“Huyệt Trung Quản nằm giữa huyệt Thiên Trung cùng rốn, có thể trị dạ dày”.
“Huyệt Khúc Trạch ở giữa cánh tay trái liền có thể trị đau cơ, ngón tay co giật cùng đau khớp ngón tay”.
....
Tam sư huynh giảng cho Vô Song rất nhiều huyệt đạo trên cơ thể, không thể không nói tam sư huynh bình thường có chút khờ khạo nhưng khi nhắc đến sở trường thì lại như cá gặp nước, cực kỳ có phong phạm đại sư.
Ở bên cạnh tam sư huynh, Vô Song dùng toàn bộ tập trung quan sát, hắn nhìn từng ngón tay của tam sư huynh điểm lên chính cơ thể làm mẫu cho hắn, trong thoáng chốc sư huynh đã giới thiệu cho hắn cả trăm huyệt đạo trên cơ thể.
Bình thường Vô Song tất nhiên không có cách nào nhớ nổi, chỉ sợ nghe tai này rồi lại ra tại khác, muốn học thuộc ít nhất phải mất vài ngày nhưng Vô Song lại một lần nữa phát hiện một việc vui mừng, hắn vậy mà có thể toàn bộ nhớ xuống dưới, không quên đến một từ.
Chẳng biết qua bao lâu, tam sư huynh nói đến khô cả cổ, khuôn mặt thích chí vô cùng có điều như nhận ra cái gì đó không đúng liền khẽ nhìn Vô Song, ánh mắt mang theo vài phần xin lỗi.
“Xin lỗi sư đệ, sư huynh quá cao hứng, ngươi... ngươi nhớ được mấy phần, kể cả “.
Vô Song mỉm cười nhìn sư huynh, hắn cũng không muốn tam sư huynh cảm thấy có lỗi.
“Tam sư huynh không có việc gì cả, ta nhớ được toàn bộ rồi, tam sư huynh không cần lo lắng”.
Thấy Vô Song nói vậy mặt tam sư huynh lại càng khổ sở hơn, thở dài nhìn hắn.
“Thất sư đệ, ta biết sư đệ ngươi nói tốt cho ta nhưng cũng không cần như thế, cho dù không nhớ cũng không sao, để sư huynh đi vào lấy cho ngươi y kinh, ngươi từ từ nghiên cứu”.
Thấy giáng vẻ của tam sư huynh, Vô Song liền có chút buồn cười.
“Sư huynh, vừa rồi ngươi nói Huyệt Thiên Trung nằm ở giữa ngực có thể giảm ho khan, đau nhức ngực sườn cùng với đau dây thần kinh... “.
Vô Song một hơi liền vừa chỉ vào cơ thể vừa đọc một mạch hơn hai mươi huyệt đạo, vẻ mặt mười phần nhẹ nhàng mỉm cười, để tam sư huynh nhìn hắn như nhìn thấy quỷ.
“Thất sư đệ... ngươi thật sự thuộc làu?”.
Vô Song cực kỳ vô tội gật đầu.
“Tam sư huynh, ngộ tĩnh của ta rất tốt, chính sư phụ lão nhân gia cũng phải công

nhận, tam sư huynh không cần lo lắng ta không theo kịp”.
Như chưa tin lắm về Vô Song, Thần Y nuốt một ngụm nước bọt sau đó vậy mà bắt đầu hỏi hắn về huyệt đạo trên cơ thể, bắt đầu thật sự kiểm tra Vô Song một cách nghiêm túc.
Không kiểm tra thì thôi, càng kiểm tra Thần Y lại càng hoảng sợ, nhìn Vô Song như nhìn thấy quỷ.
“Ngươi... thất sư đệ ngươi tuyệt đối thần đồng a, thật sự không ngờ ngươi lại nhớ hết”.
“Ta từng nghe nói, có những loại tiên thiên ưu thế cực kỳ đáng sợ, nay không ngờ lại được tận mắt chứng kiến”.
Vô Song nghe vậy lòng tò mò lại hiện lên, ánh mắt chớp động nhìn Thần Y.
“Tam sư huynh, tiên thiên ưu thế là cái gì?, cái này ta không biết”.
Nghe Vô Song hỏi Thần Y liền cười hề hề sau đó khẽ gãi đầu.
“Cái này... cài này”.
Cũng may cho Thần Y, lúc này có một giọng nói vang lên cứu nguy.
“Vô Song, ngươi cũng không cần làm khó tam sư huynh của ngươi, tiên thiên ưu thế thứ này tam sư huynh của ngươi chỉ mơ hồ nghe thấy chứ không có biết, hắn dù sao cả đời chỉ đi sâu vào y học, nào quan tâm cái gì ưu thế”.
Vô Song lập tức quay đầu lại, sau lưng hắn lúc này đương nhiên là Vô Hà Tử, với võ công của Vô Hà Tử chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, Vô Song căn bản không có khả năng phát hiện ra.
Thấy ánh mắt của Vô Song tràn ngập tò mò, Vô Hà Tử khẽ mỉm cười.
“Cái tiên thiên ưu thế này là một loại học thuyết, học thuyết này lão phu cũng không phải mười phần tin tưởng bất quá loại lý luận này do ba người khác cộng đồng suy tính ra, ba người này không có ai là không hơn lão phu, lão phu cho dù không tin nhưng cũng không dám phủ nhận”.
“Nói cũng thú vị, năm đó Hoa Sơn Luận Kiếm tranh dành Cửu Âm Chân Kinh có điều thế nhân lại không biết cùng ngày trên Võ Đang Sơn, Trường Sinh Chân Nhân, Hoàng Đạo Sư cùng sư huynh ta Tiêu Dao Tử cũng gặp nhau một lần, ba người không ngờ lại đồng thời nghiên cứu ra tiên thiên ưu thế’.
“Theo thuyết của ba người, tiên thiên ưu thế chia làm năm loại, thể lực, căn cơ, ngộ tĩnh, linh hoạt cùng dung mạo”.
“Vi sư căn bản nhìn không ra tiên thiên ưu thế, dù sao tiên thiên thuyết pháp cũng không phải ta nghĩ ra, chỉ là nghe sư huynh mơ hồ kể lại bất quá ta cũng có hiểu qua qua đi”.
“Theo loại lý luận này, mỗi cá thể sinh ra đều có năm loại ưu thế, có điều lại cao thấp khác nhau, mỗi ưu thế sẽ có 10 điểm, trung bình mà nói mỗi loại ưu thế liền có khoảng 5 điểm, có thể cao hơn một chút cũng có thể thấp hơn một chút, không khác biệt lắm”.

“Tất nhiên đó là thường thường, rất nhiều người trời sinh liền nắm giữ ưu thế khác nhau, ví dụ đơn giản nhất dung mạo trời sinh liền đã là 9 điểm vậy chúc mừng ngươi chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành còn nếu dung mạo trời sinh chỉ là 1 điểm. lão phu đúng là chia buồn với ngươi”.
“Lại theo thuyết này, bất cứ một loại ưu thế nào chỉ cần đạt đến 7 điểm liền bắt đầu gọi là trời sinh dị bẩm, tiên thiên tư chất, dù sao trung bình người thường cũng chỉ có 5 điểm, 6 điểm liền đã bắt đầu ít hơn rất nhiều. Dung nhan 5 điểm nếu được coi là bình thường thì 7 điểm cũng đã được gọi là mỹ nhân, cái này ngươi có thể hiểu?”.
Lấy dung mạo ra làm ví dụ, đương nhiên vô cùng dễ hiểu, dù sao kẻ xinh người xấu, vừa nhìn đã có thể nhận ra, theo Vô Song suy nghĩ, tiên thiên học thuyết này chưa hẳn đã không tồn tại, cho dù Vô Song không hiểu tiên thiên học thuyết cho lắm bất quá hắn vẫn hiểu giả sử trời sinh 9 điểm dung mạo đơn giản liền dễ dàng lấy hảo cảm của người khác nha, đây chẳng nhẽ không phải là một loại ưu thế?, thậm chí là một loại thiên phú?.

Chương 20
Tiên thiên thiên phú (1)

Thiên phú thuyết tồn tại căn bản rất ít người biết hơn nữa cái gọi là thiên phú nếu không phải người chí thân thường xuyên ở cạnh quan sát hoặc chính bản thân mình thì liền rất khó có thể nhìn ra, một người ngộ tĩnh cao hay thấp sao có thể dùng mắt thường để đánh giá?.

Một người trời sinh thần lực chưa chắc thân thể thoạt nhìn đã to lớn và ngược lại, càng quan trọng hơn là thiên phú thuyết không ai có thể chân chính chứng minh, cho dù là Vô Hà Tử sống không biết bao nhiêu năm tháng cũng không cách nào hoàn toàn tin tưởng thiên phú thuyết này.

Tất nhiên không tin tưởng nhưng Vô Hà Tử cũng không dám phủ định chỉ bởi ba người đồng thời sáng tạo ra thiên phú học thuyết đều vượt hơn Vô Hà Tử.

Tiêu Dao Tử không phải nói, người này liền sáng lập ra Tiêu Dao Phái, tất cả võ công của Vô Hà Tử cũng là từ sư huynh truyền lại, một điểm này đã đủ để Vô Hà Tử rất khó chân chính vượt qua sư huynh, trường hợp của hai người này cũng tương đối giống Vương Trùng Dương cùng Chu Bá Thông, Chu Bá Thông trên mặt võ công căn bản rất khó vượt qua được vị sư huynh của mình, kể cả Vương Trùng Dương đã qua đời rất nhiều năm Chu Bá Thông vẫn là không vượt qua được cái bóng của sư huynh.

Người thứ hai là Hoàng Đạo Sư, Hoàng Đạo Sư chính là Đại Thanh Thái Sư, thân là một nước thái sư căn bản đã không phải thường nhân có thể so sánh, ngăn ngắn 20 năm Đại Thanh có thể thiết đặt căn cơ lên trung nguyên, một điểm này liền có công sức rất lớn của Hoàng Đạo Sư, càng đáng sợ hơn Hoàng Đạo Sư dựa trên Âm Dương Học Thuyết sáng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh, tuyệt thế công thể không thua kém gì Cửu Dương Chân Kinh của Thiếu Lâm Tự, phải biết Cửu Dương Chân Kinh là Thiếu Lâm Đạt Ma Tổ Sư để lại, Hoàng Đạo Sư có thể cùng tiền nhân không thua không kém, Vô Hà Tử liền tự nhận mình không có cách nào làm nổi.

Người thứ ba lại càng đáng sợ, Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong. Trường Sinh Chân Nhân cũng là một trong ngũ đế nhưng luôn luôn ở vị trí thiên hạ đệ nhất nhân, thậm chí bốn người còn lại trong ngũ đế không có lấy một người đủ tự tin vượt qua được vị cường nhân này. Trường Sinh Chân Nhân sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, là thiên hạ đệ nhất hoàn mỹ công thể hoàn toàn không thua kém Cửu Dương Chân Kinh cùng Cửu Âm Chân Kinh đồng thời còn đánh vỡ vị thế võ lâm bắc đẩu của Thiếu Lâm Tự đưa Võ Đang cùng Thiếu Lâm trở thành hai đại phái đứng đầu trong võ lâm.

Cả ba nhân vật này đều không đi theo con đường của tiền nhân, đều tự sáng tạo ra con đường của mình, biến không thành có, tự mình tạo ra một đoạn truyền kỳ, ba người cộng đồng đưa ra học thuyết, Vô Hà Tử cho dù không tin cũng không dám phủ định.
Theo thiên phú học thuyết, thiên phú chia làm 5 dạng, thể lực, căn cơ, ngộ tĩnh, linh hoạt cùng dung mạo.
Căn cơ có thể chính là trời sinh thể chất, căn cơ tốt hay không liền là một vấn đề quan trọng, ví dụ như Tiên Thiên Thần Nông Dược Thể, Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể, Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, tất cả đều được tính là căn cơ.
Căn cơ có thể là tiên thiên ưu thế nhưng cũng có thể là hậu thiên tu luyện tuy nhiên hậu thiên tu luyện liền không hoàn mỹ, không thể so sánh với tiên thiên trời sinh hơn nữa cũng không phải loại tiên thiên ưu thế nào hậu thiên cũng có thể luyện ra.
Căn cơ thuyết bên trong thiên phú thuyết liền là một loại thuyết pháp tương đối đáng tin thậm chí nếu công bố sẽ được rất nhiều người công nhận, dù sao Ách Nan Độc Thể cùng Thần Nông Dược Thể thế gian không phải là không có, nếu coi đây là một loại thiên phú cơ thể cũng là chấp nhận được.
Theo ba vị ngũ đế năm đó cộng đồng nghiên cứu, lập ra tiên thiên đạo thể bảng, dựa trên điển tịch cổ cùng lịch duyệt tự thân chọn ra 10 loại tiên thiên thể chất đứng đầu thiên hạ.
Xếp thứ mười là Tiên Thiên Huyền Hoàng Thể, loại thể chất này có thể dễ dàng cảm nhận thiên địa linh khí, dễ dàng gia tốc tu luyện.
Xếp thứ chín là Tiên Thiên Tụ Thần Thể, loại thể chất khiến cho đan điền trời sinh phi thường kiên cố, có thể hấp thu càng nhiều nội lực vào trong cơ thể, nội lực luôn luôn nhiều hơn cùng cảnh giới 3 thành.
Xếp thứ tám Tiên Thiên Thần Nông Dược Thể, dược đạo chí cao thể chất, đối với hoa cỏ cùng đan dược có kinh người thiên phú, chỉ cần không bất hạnh ngã xuống liền có thể trở thành luyện đan tông sư, bản thân liền miễn nhiễm độc dược, sử dụng đan dược tăng thêm 2 thành hiệu quả.
Xếp thứ bảy Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể, độc đạo chí cao thể chất, đối với độc vật trời sinh mang theo thân thuộc, chỉ cần không bất hạnh ngã xuống liền trở thành độc đạo tông sư, bản thân liền miễn nhiễm độc dược, sử dụng độc dược thậm chí có thể tăng cường bản thân công lực.
Xếp thứ sáu Tiên Thiên Chân Nguyên Hộ Thể, trời sinh liền có được chân nguyên hộ thể, được ông trời chiếu cố, cho dù không cần đột phá đại tông sư chỉ cần có đủ nội lực cũng có thể tạo ra chân nguyên hộ thể, sau khi đột phá đại tông sư chân nguyên hộ thể lại càng mạnh mẽ, có thể cùng Thiếu Lâm Kim Chung Tráo só sánh một hai.

Xếp thứ năm Tiên Thiên Chí Cương Thể, trời sinh mang theo chí dương nội lực, cực kỳ thích hợp đi theo cường kinh lộ, luyện chí dương chí cương công thể, trời sinh thần lực, lực lớn vô cùng, cho dù không cần luyện qua võ hộc cũng chưa chắc đã thua giang hồ nhất lưu cao thủ, sức tấn công cực kỳ đáng sợ.
Xếp thứ tư Tiên Thiên Chí Âm Thể, trời sinh mang theo chí âm nội lực, cực kỳ thích hợp đi theo âm nhu lộ, luyện chí âm chí nhu công thể, trời sinh kinh mạch dẻo dai, nội công tự động vận hành, trên con đường tu luyện nội công thường thường nhanh hơn người khác 5 thành.
Xếp thứ ba Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, có thể bỏ qua toàn bộ điều kiện của võ học, cho dù là âm nhu kinh mạch cũng có thể luyện dương cương võ học cùng ngược lại, tất cả các loại võ công trong thiên hạ đều trời sinh dành cho chủ nhân loại thể chất này tu luyện, cùng một loại võ học uy lực hơn người khác 2 thành, tốc độ tu luyện cao hơn người khác 3 thành thậm chí cùng một loại đan dược tác dụng cũng cao hơn người khác 2 thành.
Xếp thứ hai Tiên Thiên Minh Tâm Thể, luôn luôn giữ được bản tâm thanh tỉnh, khi tu luyện căn bản không sợ tâm ma cũng rất khó tẩu hỏa nhập ma, mỗi khi nhập định liền dễ dàng tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, đối với tu luyện hay làm bất cứ việc gì liền có trợ giúp phi thường lớn.
Xếp thứ nhất Tiên Thiên Bách Mệnh Thể, sinh mệnh cực cường, bản thân rất khó bị đánh chết, nội thương hay ngoại thương đều có thể hồi phục với tốc độ kinh người, bản thân nội công có thể tự động tạo thành chu thiên, rất khó rơi vào tình trạng nội công cạn kiệt, dựa vào kinh người sức sống có khả năng kháng độc tính rất mạnh, đồng thời cũng rất khó gặp phải chí mang vết thương.
Mười loại tiên thiên thể chất này quả thực cực kỳ đáng sợ, nhất là 5 loại thể chất đứng đầu tiên, có thể nói bất cứ loại thể chất nào cũng có thể tạo ra một vị ngũ đế trong tương lai.
Theo lời Vô Hà Tử nói, Tiêu Dao Tử liền là Tiên Thiên Minh Tâm Thể, Hoàng Đạo Sư là Tiên Thiên Chí Âm Thể, về phần Trường Sinh Chân Nhân không ngờ lại là Tiên Thiên Bách Mệnh Thể.
Không phải ngũ đế nào cũng có tiên thiên thể chất đáng sợ nhưng đã có được tiên thiên thể chất đáng sợ chỉ cần không ngã xuống liền rất có khả năng trở thành ngũ đế hoặc ít nhất cũng có thể trở thành ngũ tuyệt cấp cao thủ. Phụ thân của Vô Song – Lệ Thương Thiên chính là Tiên Thiến Chí Cương Thể.
Loại thiên phú thứ hai Vô Hà Tử giảng cho Vô Song là dung mạo.
Cả căn cơ cùng dung mạo đều là hai loại thiên phú cực kỳ dễ thấy, một điểm này ai cũng có thể công nhận, đặc biệt là dung mạo, chỉ cần nhìn vào mắt thường cũng có thể nhận ra người này có thiên phú hay không.
Dung mạo không phân nam nữ, nam hay nữ đều có thể có dung mạo thiên phú, dung mạo xấu cũng là một loại thiên phú mà dung mạo như thiên tiên cũng có

thể coi là một loại thiên phú, đương nhiên xinh như thiên tiên cũng không giống nhau, xinh đẹp cũng phân thành những loại thiên phú khác nhau.
Nếu căn cơ thiên phú còn có thể dễ dàng chấp nhận thì dung mạo thiên phú lại khác, dung mạo có thể nhìn ra là xinh hay xấu cực kỳ dễ dàng nhưng để muốn biết được thiên phú của từng dung mạo, căn bản vô cùng khó.
Theo thuyết thiên phú, dung mạo cũng có mười loại thiên phú, mười loại thiên phú này không phân chia mạnh yếu giống căn cơ mà lại mang ý nghĩa mười loại thiên phú dung mạo đặc biệt nhất.
Loại dung mạo đầu tiên gọi là Quỷ Diện Dung Nhan, thiên phú dành cho dung mạo cực kỳ xấu xí nhưng lại mang theo tác dụng khiếp nhân tâm... có thể dùng để dọa ma phi thường tốt hơn nữa đi ban đêm... đi ban đêm cũng không sợ gặp phải dâm tặc, dung mạo này thường thường mang theo khắc chế dâm tặc ưu thế.
Loại thứ hai gọi là Vô Thường Dung Nhan, loại này dung nhan tương đối đặc biệt, dung nhan này liền cực độ bình thường, bình thường đến mức trở nên bất thường, đứng trong đám đông luôn luôn có tác dụng ẩn mình đi, căn bản trực tiếp bị lãng quên, thường thường loại dung mạo này liền không cách nào bị thế nhân chú ý.
Loại thứ ba gọi là Mơ Hồ Dung Nhan, loại dung nhan này khiến người khác rất khó nhớ ra dung mạo của ngươi, thường thường cách một đoạn thời gian không gặp chỉ sợ trực tiếp quên, nếu sở hữu loại này dung nhan liền dễ dàng dấu đi thân phận, dù sao người khác cũng khó mà nhớ đến ngươi.
Loại thứ tư dung nhan liền chân chính có thể coi là thiên phú, loại này thiên phú là Vạn Vật Hữu Hảo, người mang theo thiên phú này trời sinh có thể khiến động vật cảm thấy thiện cảm, loại này thiên phú bình thường có rất ít công dụng nhưng nếu là đặt trong Vạn Thú Sơn Trang lại cực đáng sợ, đây là luyện thú chí cao thiên phú.
Loại thứ năm thiên phú liền là Nhân Súc Vô Hại, loại thiên phú này có tác dụng dễ dàng tạo thành thiện cảm với người khác, có thể khiến người khác cảm thấy ngươi vô hại, từ đó có thể giảm đi bình thường ngăn cách, dễ dàng bắt chuyện với đối phương, tạo thành một điểm lòng tin.
Loại thứ sáu thiên phú là Nhân Kiến Nhân Ái, nếu ba loại thiên phú đầu tiên chỉ dành cho người có dung mạo bình thường hoặc xấu xí thì loại thiên phú này chỉ dành cho mỹ nhân, chỉ cần nhìn thấy dung mạo của ngươi, bất cứ ai cũng cảm thấy muốn thân cận, muốn lại gần thậm chí là muốn chinh phục, loại dung mạo này liền phải phi thường cẩn thận bị dâm tặc tập kích.
Loại thứ bảy thiên phú là Trầm Ngư Lạc Nhạn, dung nhan bực này liền không còn gọi là mỹ nhân nữa, đây tuyệt đối là cấp bậc khuynh quốc giai nhân, loại này giai nhân đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý, thậm chí dễ dàng đoạt nhân tâm kẻ khác, dễ dàng khiến kẻ khác như si như say tiến vào lưới tình, hành tẩu trân

giang hồ nhìn thấy loại thiên phú dung nhan này liền phải cẩn thận một hai.
Loại thứ tám thiên phú là Đế Vương Chi Khí, loại này thiên phú thường thương xuất hiện ở nam nhân hơn là nữ nhân, bất quá nữ nhân cũng không phải là không có, loại thiên phú này liền mang theo đế vương phong phạm, mười phần khí thế, khiến người khác mơ hồ có cảm giác lép vế, cung kính thậm chí là tin phục.
Loại thứ chín thiên phú Thương Thiên Thủ Hộ, loại này thiên phú phi thường đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả căn cơ thiên phú, người nắm giữ thiên phú này quá đẹp, đẹp đến mức thương thiên cũng phải động lòng huống hồ là người phàm?, thiên phú này... chỉ sợ chủ nhân của nó không phải Đắc Kỷ, Dương Quý Phi thì cũng là Tây Thi, chỉ cần có chủ tâm xấu thì hoàn toàn là diệt quốc vũ khí, một nụ cười nghiêng thành, một ánh mắt diệt quốc.
Loại thứ mười thiên phú cũng là loại thiên phú dung mạo cuối cùng gọi là Ý Loạn Tình Mê, thiên phú này liền là mị đạo một đường đệ nhất thiên phú, bất cứ ai gặp ngươi đều muốn chiếm hữu, đều khó có thể ổn định bản thân, gợi lên dâm dục bản tính, khó lòng tiết chế dương khí trong người, nói đơn giản chính là muốn mang ngươi lên giường triền miên, đáng sợ nhất Ý Loạn Tình Mê không phải là dung mạo mà là đôi mắt, loại này thiên phú không chỉ đi một mình mà thường thường kết hợp với một loại thiên phú dung mạo khác, nếu là cộng thêm Thương Thiên Thủ Hộ thiên phú, chủ nhân của nó tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt đế vương, nếu không diệt quốc cũng không xa.
Ngày hôm nay, Thần Y cùng Vô Song hoàn toàn bị lời nói của Vô Hà Tử hấp dẫn, đặc biệt là Vô Song, hắn như được vị sư phụ này mở ra một cánh cổng hoàn toàn mới, thế giới này tuy là Kim Dung Thế Giới nhưng cũng không hẳn chỉ toàn thuần võ đạo, nó thật sự đặc biệt hơn rất nhiều, thế giới này tựa hồ càng rộng lớn hơn, càng đặc sắc hơn.

Chương 21
Tiên thiên thiên phú (2)

Nếu là bình thường Vô Hà Tử sẽ không giảng Tiên Thiên Thiên Phú bởi trong đám đệ tử của ông ta liền không có mấy người sẽ quan tâm đến thứ này bất quá trong mắt Vô Hà Tử bản thân Vô Song lại khác.

Vô Song vốn không nên bị giới hạn bên trong Vong Ưu Thôn, tương lai của hắn vốn là bầu trời cao rộng, là giang hồ thiết huyết. Vô Song trong mắt Vô Hà Tử liền không có cách nào ở yên một chỗ, không có cách nào chấp nhận vô danh mà sống, bình bình an an trôi qua tháng ngày, chính vì vậy hôm nay Vô Hà Tử mới phá lệ giảng cho Vô Song về Tiên Thiên Thiên Phú.

“Hai loại thiên phú tiên thiên kia ta không biết ngươi có sở hữu loại nào hay không, về mặt căn cơ mà nói lão phu tương đối tin tưởng căn cơ của ngươi hơn người nhưng không có thiên phú, tất nhiên cũng có thể là lão phu nhầm. Về mặt dung mạo mà nói, lão phu liền không có cách nào xác định rồi, dù sao ngươi mới có 6 tuổi thiên phú dung mạo chưa lộ ra cũng là bình thường, sau này nếu ngươi có cơ hội lên Võ Đang Sơn gặp mặt Trường Sinh Chân Nhân vẫn là đi hỏi chân nhân một hai, hiểu biết về thiên phú lão phu không so nổi với chân nhân”.

Vô Song nghe Vô Hà Tử nói như vậy cũng không có cảm giác thất lạc gì, dù sao thiên phú loại vật này là tiên thiên ưu thế, có cầu cũng không được, hơn nữa từ sau khi nghe tiên thiên thiên phú từ trong miệng Vô Hà Tử, hắn mơ hồ có cảm giác mình nhất định nắm giữ tiên thiên thiên phú, ít nhất là về mặt ngộ tĩnh, cảm giác của Vô Song từ khi đến thế giới này liền phi thường nhạy bén.

Quả nhiên thấy Vô Song không hề tỏ ra buồn bã hay thất vọng, Vô Hà Tử mới khẽ mỉm cười.

“Loại thiên phú thứ ba trong thiên phú thuyết là thể lực, thể lực loại này thiên phú bản thân người khác rất khó nhìn ra, hầu hết là tự bản thân mình cảm nhận mà thôi, cho dù là ba người kia cũng là phần lớn dựa theo sách cổ ghi chép”.

Thể lực thiên phú cũng chia thành mười loại thiên phú khác nhau, cũng giống như căn cơ cùng dung mạo, mười loại thiên phú không phải mang ý nghĩa thật sự chỉ có mười loại, trong thiên phú thuyết cũng chỉ chọn ra những loại thiên phú đáng sợ nhất hoặc những loại thiên phú đặc dị nhất mà thôi.

Thể lực thiên phú có thể hiểu là căn cốt, kinh mạch cùng lực lượng bản thân thậm chí là các bộ phận trên cơ thể, về một ý nghĩa nào đó, thể lực loại thiên phú đi khá gần cùng căn cơ loại hình thiên phú.

Loại thứ nhất trong thể lực thiên phú gọi là Trời Sinh Ngân Cốt, loại thiên phú này đặc điểm chính là xương, xương của ngươi liền cực kỳ cứng cáp phi thường

thích hợp trở thành luyện thể cao thủ, ngoại công tu luyện liền như diều gặp gió, gia tăng cường độ phòng ngự rất lớn đồng thời cũng gia tăng rất mạnh khả năng cận chiến.
Loại thể lực thiên phú thứ hai gọi là Bác Kích Đại Sư, thiên phú này liền nhắm vào hai tay, đi theo dương cương lộ tuyến, loại người có được thiên phú này liền là trời sinh tu luyện quyền thuật, khả năng cận chiến cực mạnh, quyền ra như gió lại mãnh liệt như lửa, quyền kình phi thường uy lực, Vạn lão đầu chính là loại thiên phú này, cho dù là lão phu cũng không dám đọ quyền với hắn ta.
Loại thứ ba gọi là Thực Thần Chuyển Sinh, loại này thiên phú tương đối thần ký, ngươi trời sinh chính là một cái dạ dày vương, khả năng ăn uống đều là cực đại, loại này thể chất liền tương đối nhanh đói lại thích ăn ngon phi thường tốn tiền bất quá theo Thiên Phú Thuyết, loại thiên phú này trời sinh hấp thụ hơn hẳn người thường, bất kể là đan dược hay thức ăn đều có thể hấp thu tinh hoa vào trong cơ thể, huyết khí liền phi thường cường đại, cho dù khi ngươi về già cũng có thể khiến khí huyết chỉ tăng không giảm, về một mặt nào đó có thể coi là đáng sợ.
Loại thứ tư gọi là Hồng Trần Tửu Tiên, cũng giống như Thực Thần Chuyển Sinh chỉ khác loại thể chất này liền dựa vào uống rượu, thể chất này không tăng khí huyết nhưng lại tăng công lực, uống càng nhiều rượu công lực lại càng tăng hơn nữa gần như đấu rượu bất bại rất khó say ngã chưa kể uống càng nhiều rượu chiến ý lại càng mạnh, có rượu trong tay thiên hạ ta có, loại này thể chất liền có khí khái anh hùng trời sinh khiến người khác rung động không thôi.
Loại thứ năm thiên phú là Lõ Ban Tái Thế, Lỗ Ban có thể coi là tổ sư của các nghề thủ công, loại này thiên phú lại nhắm vào ngón tay, ngón tay của ngươi gần như không có xương, linh hoạt đến đáng sợ, người có được thể chất này liền thích hợp làm các nghề công tượng, rèn đúc, đương nhiên còn có một công dụng khác dành cho luyện võ, nếu chủ nhân loại thiên phú này luyện chỉ pháp, bất kể loại chỉ pháp nào đều trực tiếp tăng thêm 7 thành uy lực, đây là loại thiên phú tăng uy lực võ công đáng sợ nhất trong bảng thiên phú.
Loại thứ sáu thiên phú là Lực Bạt Sơn Hà, loại này thiên phú tương đối giống với Tiên Thiên Chí Cương thể, thích hợp đi theo dương cương lộ tuyến, trời sinh thần lực bất quá cũng có khác biệt, Lực Bạt Sơn Hà loại này thiên phú không chỉ có tác dụng như vậy, tác dụng đáng sợ nhất của nó liền khiến cho lực lượng thông qua tu luyện tăng lên càng mạnh mẽ hơn, ví dụ mà nói ngươi luyện võ mười ngày có thể tăng thêm 1 điểm khí lực thì chủ nhân loại thuyên phú này có thể tăng 3 điểm, trong truyền thuyết loại thể chất này đi kèm cùng với một môn tuyệt học của Tây Tạng Mật Tông gọi là Long Tượng Bàn Nhược Công, kẻ nắm được Lực Bạc Sơn Hà thiên phú tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công liền là một cái máy hủy diệt hình người, sau này nếu ngươi gặp phải Mật Tông cao thủ,

tốt nhất là để ý một hai.
Loại thứ bảy thiên phú là Trời Sinh Kim Cốt, không cần phải giải thích, loại này thể chất chính là bản cường hóa của Trời Sinh Ngân Cốt, kẻ nắm giữ loại thể chất này không chỉ xương cốt cực cứng mà cơ thể cũng phi thường cứng rắn, đây chính là tu luyện ngoại công tối cao thiên phú cũng là loại thiên phú có lực phòng ngự lớn nhất.
Loại thứ tám thiên phú gọi là Bất Khuất Bá Vương, loại thể chất này chính là trời sinh thiết huyết, chiến đấu càng lâu khí thế càng cường đại, bị thương càng nặng thế công lại càng mạnh mẽ, càng điên cuồng, cho dù chiến đấu bao lâu cũng không biết mệt mỏi, càng chiến càng cuồng, càng bị thương lại càng mạnh mẽ, chỉ cần không chết liền có thể một mực đánh tiếp, một mực giết xuống dưới, thậm chí có thể toàn lực buông tay phát huy gấp 3 lần chiến lực... bất quá loại thể phách này thường thường là ngọc đá cùng nát thủ đoạn mới có thể phát huy tối đa chiến lực. Chủ nhân của loại thiên phú này cho dù là Tông Sư cũng dám cùng Ngũ Tuyệt một trận chiến, tất nhiên điều kiện tiên quyết là ngũ tuyệt cường giả ở lại cùng hắn đánh một trận, gặp loại thiên phú này tốt nhất một đòn giải quyết hoặc đợi hắn tiến vào điên cuồng trạng thái liền xoay đầu bỏ chạy.
Loại thứ chín thiên phú gọi là Huyết Sát Hung Đồ, loại thể chất này liền tương đối tà đạo, cũng là một dạng càng đánh càng mạnh thiên phú nhưng không phải dùng vết thương của mình đổi lại mà dùng máu của kẻ địch, thiên phú này không thích hợp đấu võ chỉ thích hợp giết người, hơn nữa cũng không thích hợp lấy một chọi một mà là lấy một địch trăm, càng giết càng cường, kẻ địch ngã xuống càng nhiều, chiến lực lại càng mạnh mẽ, trời sinh sát đạo thiên tài.
Loại cuối cùng thiên phú là Phách Giả Hoàng Lan, cũng là một loại càng chiến càng cường thiên phú, bất kể là địch nhân ít hay nhiều đều không ảnh hưởng, càng đánh chiến ý lại càng mạnh mẽ, điều đáng sợ nhất là huyết khí liên miên bất tận, nội lực như cái hồ không đáy, chỉ cần bản thân không chết liền có thể chiến đến tận cùng, không sợ khí huyết khô kiệt cũng không sợ nội lực hư không, chiến ý càng cao chiến lực càng mạnh mẽ, đây chính là trời sinh chiến thần thiên phú, cực kỳ đáng sợ.
Nói đến đây Vô Hà Tử lại dừng lại vuốt râu một chút sau đó mỉm cười.
“Căn Cơ Thiên Phú cùng Dung Mạo Thiên Phú mỗi người đều chỉ nắm giữ một loại thiên phú, rất khó hoặc thậm chí không bao giờ xuất hiện hai loại thiên phú trên cùng một người nhưng ba loại thiên phú còn lại thì không giống thế, thể lực, ngộ tĩnh cùng linh hoạt hoàn toàn không bị giới hạn này, một người chưa chắc đã chỉ có một thiên phú cùng loại, chỉ cần không phải là quá khắc chế nhau thiên phú liền có cơ hội cộng đồng tồn tại, ví dụ như Thực Thần cùng Tửu Tiên đều có thể xuất hiện trên cùng một người hay thậm chí Bất Khuất, Huyết Sát cùng Phách Giả thiên phú đều tồn tại trên cùng một người”.

“Phụ thân của ngươi Lệ Thương Thiên, bản thân hắn liền mang theo Bất Khuất, Huyết Sát, cùng Phách Giả Thiên Phú cộng đồng một thân, năm đó thực lực của hắn mới chỉ là Đại Tông Sư mà thôi, cùng lắm miễn cưỡng có thể chen chân vào hàng Ngũ Tuyệt nhưng nhất định không phải là Ngũ Đế bất quá ai bảo thiên phú thể lực của hắn căn bản quá nghịch thiên, phụ thân ngươi năm đó lên Trường Sinh Điện một lần liền trực tiếp được Trường Sinh Chân Nhân xếp vào hàng Ngũ Đế cao thủ. Lão phu từng thử quyết đấu với phụ thân ngươi, đến chiêu thứ 300 liền phải dùng Lăng Ba Vi Bộ trực tiếp bỏ chạy “
“Tiếp theo là loại Tiên Thiên Thiên Phú thứ tư, Linh Hoạt Thiên Phú”.
“Linh Hoạt Thiên Phú chính là liên quan đến tốc độ hai chữ, bản thân linh hoạt thiên phú cũng thường thường nhắm đến tốc độ cùng né tránh bất quá cũng có thể ra tăng tấn công”.
Loại thiên phú thứ nhất gọi là Vũ Đao Lộng Kiếm, thiên phú này cũng không có cái gì quá cao siêu, đơn giản chỉ là cổ tay của ngươi phi thường linh hoạt, tốc độ xuất kiếm hay xuất đao liền hơn người.
Loại thiên phú thứ hai gọi là Binh Khí Tông Sư, thiên phú này là bản nâng cấp của Vũ Đao Lộng Kiếm, trời sinh thích hợp sử dụng 18 loại binh khí, binh khí trong tay liền như diều gặp gió, thích hợp tu luyện kiếm pháp, đao pháp, côn pháp, tiễn thuật thậm chí là ám khí.
Loại thứ ba thiên phú gọi là Thần Hành Thái Bảo, thiên phú này liền hướng về đôi chân, cước lực của ngươi phi thường nhanh hơn nữa lại dẻo dai hơn người, thích hợp chạy trốn, thích hợp đi đường xa thậm chí sức người chạy cũng chưa chắc đã thua bảo mã, loại thiên phú này trời sinh thích hợp tu luyện thân pháp đồng thời cũng giỏi bảo mệnh, không đánh lại liền trực tiếp bỏ chạy, nếu vận khí không quá đen đủi cùng thực lực sàn sàn đối phương thì căn bản không thể bị giữ chân.
Loại thứ tư thiên phú gọi là Diệu Thủ Không Không... cái này thiên phú liền là đôi tay, đôi tay của ngươi cực kỳ nhanh, tương đối thích hợp luyện quyền nhưng lại càng thích hợp đi theo ám khí con đường, hơn nữa Diệu Thủ Không Không chính là... chính là trộm đạo siêu cường thiên phú, kẻ nào nắm giữ thiên phú này không đi ăn trộm đúng là có lỗi với thương thiên.
Loại thứ năm thiên phú gọi là Cơ Quan Xảo Thủ, loại thiên phú này thích hợp giải khai cơ quan, ngón tay cũng là phi thường linh hoạt bất quá lại không thiên về luyện võ con đường mà thiên về cơ quan lộ tuyến, bản thân loại thiên phú này liền thích hợp làm đồ đạc tinh xảo, phá giải cơ quan thậm chí là làm giả đồ vật, quan trọng nhất Cơ Quan Xảo Thủ cùng Lỗ Ban Tái Thế chính là trời sinh một cặp, rất ít khi có một mà không có hai.
Loại thứ sáu thiên phú là Thân Khinh Như Yến, đây là thiên phú trời sinh đi theo khinh linh cùng âm nhu lộ tuyến, thân hình phiêu hốt rất khó nắm bắt lại cực kỳ

mềm mại, bản thân trời sinh sở trường về tốc độ, tiến lui tự nhiên, né tránh dễ dàng, xương cốt dẻo dai vô cùng.
Loại thứ bảy thiên phú là Linh Xảo Hồi Đầu, cũng là trời sinh đi theo khinh linh cùng âm nhu lộ tuyến, bản thân xương cốt liền đặc dị, có độ mềm mại cùng đàn hồi không tưởng, nếu luyện tập thêm súc cốt công thậm chí có thể thay đổi hình dạng bên ngoài, có thể dễ dàng thoát đi trói buộc hoặc giam cầm, chưa kể chính vì xương cốt đặc dị nên có thể ra chiêu ở những góc độ địch nhân căn bản không tưởng, chiêu số quỷ dị vô cùng căn bản không biết làm sao đề phòng, nếu luyện thêm trảo pháp trực tiếp tăng thêm 5 thành uy lực, khả năng tạo ra trí mạng vết thương cũng là cực cao.
Loại thứ tám thiên phú được gọi là Hội Tâm Nhất Kích, cũng là một loại đi theo âm nhu cùng khinh linh lộ tuyến, Hội Tâm Nhất Kích là loại thiên phú ảnh hưởng đến các khớp xương cùng độ đàn hồi của xương, tốc độ ra chiêu nhanh đến dọa người, có thể tăng thêm 5 thành tốc độ ra chiêu so với bình thường, chưa kể vì độ dẻo dai của xương cũng như các khớp xương bất kể là chạy trốn, truy đuổi hay né tránh đều tăng cường rất lớn đặc biệt là khả năng phản ứng của cơ thể phi thường cao, gần như rất khó bị đụng đến chí mạng vết thương.
Loại thứ chín thiên phú được gọi là Tuyệt Mệnh Sát Thủ, loại này thiên phú đáng sợ ở chỗ nhất kích tất sát, chỉ tìm nơi yếu hại tấn công, là loại thiên phú có khả năng tạo thành chí mạng vết thương lớn nhất, loại thiên phú này chính là nhắm vào toàn bộ xương tay cùng phần bả vai, tốc độ xuất thủ chính là nhanh nhất trong tất cả các loại thiên phú trực tiếp tăng thêm 7 thành tốc độ, thậm chí ra tay lúc nào đối phương cũng không biết, chết lúc nào cũng không kịp đề phòng.
Cuối cùng loại thứ mười thiên phú, được gọi là Sát Phá Lang Quân. Sát là Thất Sát, Phá là Phá Quân, Lang là Tham Lang, thiên phú chính là dành cho đệ nhất sát thủ trong thiên hạ, cũng là thiên phú của Độc Cô Cầu Bại. Đây không chỉ là một loại thiên phú mà còn là một loại tính cách, trời sinh độc đoán, thích đi một mình, không thích hợp tổ đội chiến đấu, khả năng độc lập chiến đấu cường đến dọa người, điển hình của lấy một địch trăm, càng chiến đấu tâm tình càng trở nên lạnh lùng bình tĩnh, càng đẩy vào đường cùng lại càng dễ đột phá, về điểm này căn bản không thua bộ ba Bất Khuất, Huyết Sát cùng Phách Giả. Tất nhiên Sát Phá Lang được xếp vào linh hoạt thiên phú bởi Sát Phá Lang chính là Tuyệt Mệnh Sát Thủ cùng Hội Tâm Nhất Kích tổ hợp biến dị, mang theo hai loại đặc điểm này gia trì tại thân, người này chính là trời sinh sát thủ, gặp thần giết thần gặp phật giết phật bất quá thường thường trời sinh cô độc.
“Như ngươi thấy, nếu Thể Lực Thiên Phú hầu hết sẽ gia trì dương cương cùng ngoại công đồng thời tăng cường khí huyết cùng nội lực thì Linh Hoạt thiên phú lại thiên về âm nhu cùng khinh linh đồng thời tăng cường khả năng né tránh

cùng tỷ lệ xuất hiện chí mạng vết thương. Ngươi trời sinh âm nhu kinh mạch, căn bản rất khó xuất hiện Thể Lực Thiên Phú nhưng lại có thể đi theo Linh Hoạt Thiên Phú”.
“Cuối cùng...”.
Nói đến đây Vô Hà Tử mỉm cười “ Đây là loại Tiên Thiên Thiên Phú cuối cùng – Ngộ Tĩnh Thiên Phú cũng là loại thiên phú lão phu dám chắc tiểu tử ngươi sở hữu”.

Chương 22
Ông ngoại

Khi nghe Vô Hà Tử nhắc đến loại tiên thiên thiên phú cuối cùng đồng thời lại là tiên thiên thiên phú của chính mình, đương nhiên bản thân Vô Song phải càng chú tâm một điểm, trong nội tâm của hắn tràn ngập háo hức, hắn rốt cuộc cũng sắp được biết Tiên Thiên Thiên Phú của mình là gì.
Bốn loại Tiên Thiên Thiên Phú trước bất cứ loại nào đều làm Vô Song cảm giác rung động thật sâu, chính vì một điểm này hắn lại càng háo hức với Ngộ Tĩnh Thiên Phú của chính mình.
Không để Vô Song phải chờ lâu, Vô Hà Tử lại tiếp tục vì hắn giảng dạy.
"Loại thiên phú cuối cùng chính là Ngộ Tĩnh Thiên Phú, đương nhiên Ngộ Tĩnh hai chữ này cũng không giống như ngươi tưởng tượng".
"Thế nhân thường nghĩ ngộ tĩnh vốn là thông minh hơn người hoặc trí nhớ siêu phàm?, đáng tiếc điều này cũng chưa hẳn là đúng, ngộ tĩnh liên quan đến ý thức, là một loại thế mạnh của trí tuệ nhưng ngộ tĩnh cũng phân chia thành nhiều loại khác nhau, giả sử một đứa bé 3 tuổi có thể tinh thông toán thuật bất cứ ai cũng gọi nó là tuyệt thế thiên tài bất quá sự 'thiên tài' của đứa bé này chỉ trên mặt toán thuât hoặc rộng hơn là khả năng suy luận mà thôi".
"Ngộ tĩnh trong Thiên Phú Ngộ Tĩnh được hiểu là 'thiên tài' về một mặt nào đó, thiên hạ trăm nghề mỗi nghề đều có trạng nguyên, căn bản không chỉ gói gọn trong hai chữ luyện võ, đây chính là đặc điểm của ngộ tĩnh".
"Loại ngộ tĩnh thứ nhất gọi là Thuộc Đường Lão Mã, đây là một loại ngộ tĩnh nhắm vào trí nhớ con người về một loại lĩnh vực đặc biệt, cụ thể ở đây là nhớ đường, người nắm giữ loại thiên phú này trời sinh là thám hiểm giả, trời sinh mẫn cảm trong việc phá trận, có ưu thế rất lớn về cảm nhận phương vị thậm chí là cả thời tiết, loại thiên phú này bình thường sẽ không thể hiện ra ưu thế nhưng nó lại là một trong số cực ít thiên phú giúp chủ nhân của nó luôn chiếm được địa lợi ưu thế, chưa kể ưu thế này trong những hoàn cảnh ác liệt như bóng tối, mê cung, thâm uyên, biển cả, hang động đều có rất mạnh lực tác dụng, người nắm giữ thiên phú này rất ít khi bị địa thế gây khó dễ".
"Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ hai gọi là Vẽ Rồng Điểm Mắt, thoạt nghe thì thiên phú này chính là dùng cho hội họa bất quá không phải, thiên phú này vốn muốn tô điểm cho hai chữ 'tinh tế', người có thiên phú này luôn có khả năng cảm nhận cùng đánh giá phi thường tinh tế, cho dù là học võ công thường thường cũng có thể chỉ ngay ra trọng điểm, dùng trong con đường nghệ thuật lại càng đáng sợ, bất cứ hạng nào bên trong cầm kỳ thi họa đều cường hơn thường nhân quá

nhiều, đây là một loại tố chất của kỹ nghệ tông sư”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ ba gọi là Nhất Mục Thập Hành, loại thiên phú nhắm vào trí tưởng tượng, chủ nhân của loại thiên phú này có khả năng suy luận rất đáng sợ, khả năng mô phỏng cũng cực kỳ đáng sợ, loại này thiên phú thậm chí có thể dễ dàng bắt trước võ công của môn phái khác, bất cứ cái gì vừa nhìn liền bắt đầu có thể suy diễn, có thể tưởng tượng lại, loại này thiên phú nghe nói Cô Tô Mộ Dung Thế Gia đã xuất hiện vài lần, chỉ cần tinh lực của ngươi đủ cường thậm chí có thể học tận thiên hạ võ công, đương nhiên học chỉ là học chiêu thức, muốn học được công thể căn bản chỉ là trời sinh nói mộng”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ tư gọi là Nhân Gian Y Thánh, nếu như Thần Nông Dược Thể là dược đạo tối cao thể chất thì Nhân Gian Y Thánh lại là Y Đạo tối cao thể chất, một mặt ngươi có khả năng vô cùng thân thuộc cùng dược liệu nhưng quan trọng nhất ngươi trời sinh có thể cảm nhận được kinh mạch trên người kẻ khác, có thể nhìn thấu huyệt đạo thậm chí cả... vận công lộ tuyến, loại này thiên phú cực kỳ đáng sợ khi chiến đấu dựa theo vận công lộ tuyến của đối phương thường thường có thể tiên phát chế nhân hơn nữa trời sinh có đáng sợ thiên phú với huyệt đạo, khả năng châm cứu liền càng thêm đáng sợ, càng thêm hiệu quả lại không sợ bất cứ điểm huyệt thủ pháp nào, có thể phá tất cả điểm huyệt thủ pháp trong thiên hạ”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ năm gọi là Sinh Sinh Bất Tức, loại thiên phú này cực kỳ thích hợp tu luyện đạo gia công pháp, những loại nội công mang theo cả âm cùng dương. Trong cơ thể nội lực cùng khí huyết liên tục di chuyển, huyết khí cùng nội lực đều có khả năng hồi phục cực nhanh, đặc biệt là nội lực, người nắm giữ thiên phú này muốn nội lực khô kiệt chỉ sợ cũng khó, đây chính là thiên phú nhắm vào đan điền con người”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ sáu gọi là Linh Dị Song Đồng, chủ nhân của loại thiên phú này... có thể nhìn thấy thế giới mà người khác không nhìn thấy, cảm nhận những điều người khác căn bản không cảm nhận nổi, cảm giác lực lượng phi thường mạnh mẽ thậm chí có thể đoán ra xu cát tị hung, thiên phú này chính là giang hồ đạo sĩ tối cường thiên phú. Loại thiên phú này lão phu cũng vô pháp giảng dạy cho ngươi, dù sao thế giới đám người kia nhìn thấy, lão phu cũng không có thấy”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ bảy gọi là Cái Thế Thần Đồng, người nắm giữ thiên phú này trời sinh thông minh hơn người, khả năng đọc hiểu cực mạnh, khả năng suy luận cực mạnh, có thể nói là chân chính học một biết mười, trí nhớ cũng cực cường, chỉ cần đọc qua một lần tuyệt đối có thể nhớ xuống dưới. Thiên phú này gần như làm bất cứ thứ gì cũng dễ dàng, loại này tư chất chính là trời sinh thích hợp học tập, chỉ cần có minh sư chỉ điểm tiền đồ liền vô hạn”.
“Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ tám gọi là Hoang Dã Lang Vương, loại ngộ tĩnh

này chính là ý thức chiến đấu, ý thức chiến đấu cùng sinh tồn phi thường đáng sợ, giống một đầu hoang mạc lang vương, bản năng sinh tồn có thể vượt qua hết thẩy, đây chính là trời sinh huyết lang, trời sinh chiến đấu thiên tài. Bản thân chủ nhân loại thiên phú này chỉ cần chiến đấu, tấn công, phòng ngự, tốc độ đều mạnh mẽ đề thăng 2 thành".
"Loại ngộ tĩnh thiên phú thứ chín gọi là Võ Học Kỳ Tài, trời sinh kinh mạch rộng hơn người khác lại phi thường vững chắc, trời sinh có thể cảm ngộ thiên địa linh khí, tốc độ tu luyện nội công liền đề cao ba thành, trời sinh có cảm ứng với võ đạo một đường, luyện võ liền có thể đề cao năm thành tốc độ, đột phá cảnh giới cũng dễ dàng hơn người thường rất nhiều".
"Cuối cùng là loại ngộ tĩnh thiên phú thứ mười, gọi là Nhâm Đốc Nhị Mạch, loại này thiên phú chủ nhân trời sinh trong người đã tụ tập Tiên Thiên Khí, trời sinh Nhâm mạch cùng Đốc mạch đều rất dễ đả thông, chỉ cần nội lực đủ liền có thể xé rách Nhâm Đốc hai mạch trở thành Tông Sư hàng ngũ cao thủ, quan trọng hơn bản thân nắm giữ Tiên Thiên Khí liền có nội lực tinh thuần hơn đồng cảnh giới rất nhiều, cùng một loại nội công, cùng một loại chiêu thức nhưng uy lực có thể gia tăng 3 thành, quan trọng hơn loại người này không sợ tẩu hỏa nhập ma, không sợ tâm ma quấy rầy, chỉ cần đủ điều kiện liền đột phá dễ như ăn cơm uống nước. Ngũ Tuyệt đệ nhất nhân Vương Trùng Dương năm đó chính là loại ngộ tĩnh đáng sợ này".
"Tiểu tử ngươi nghe đến đây chắc cũng có thể nhận ra?, Ngộ Tĩnh Thiên Phú của ngươi chính là Cái Thế Thần Đồng, về phần còn loại nào thiên phú ẩn tang hay không lão phu cũng là không biết được dù sao một người hoàn toàn có thể sở hữu nhiều loại thiên phú".
Thiên phú Cái Thế Thần Đồng sẽ không trợ giúp Vô Song quá nhiều trong chiến đấu nhưng với cuộc sống bình thường mà nói đây lại là một thiên phú đáng sợ, dù sao loại thiên phú có thể điên cuồng gia tăng tri thức cho chủ nhân sao có thể không đáng sợ?.
Vô Song là một cái người xuyên không, hắn cũng không mang theo quan niệm sống chết với võ học, trong mắt hắn nếu có lượng kiến thức khổng lồ lại càng là một loại lợi thế hơn, ít nhất sau này cũng có thể vào kinh thi lấy một cái trạng nguyên chức vị, về đường lui sau này liền tuyệt đối không phải lo.
....
Cứ như vậy thời gian thấm thoát trôi qua, Vô Song ở lại Vong Ưu Thôn đã 3 tháng.
Trong 3 tháng này cuộc sống của Vô Song cũng cực kỳ yên bình, hắn gần như dùng toàn bộ thời gian ở bên cạnh Thần Y học tập y thuật, cũng vì tiện dạy bảo Vô Song, Thần Y trong khoảng thời gian này cũng không rời đi Vong Ưu Thôn.
Sáng sáng Vô Song sẽ đều đến nhà Thần Y cầu học, đến chiều tối thì lại chuẩn bị

đồ ăn cho toàn bộ Vong Ưu Thôn, khi đêm xuống lại cùng lục sư tỷ Mẫn Mẫn bắt đầu học tập về thảo dược cùng cây trồng, ngày nào cũng như ngày nào liền mơ hồ tạo thành một loại thói quen khó bỏ.
Không thể không nói thiên phú Cái Thế Thần Đồng quả thật rất đáng sợ, hắn mới theo Thần Y học y thuật 3 tháng thời gian liền cũng bắt đầu có lang trung phong phạm, chỉ cần không gặp phải bênh nan y hoặc tình trạng bệnh nhân bước một chân vào cửa tử thì Vô Song đều có tự tin có thể chữa khỏi.
Nếu là người bình thường cho dù thực sự thích hợp với y đạo chỉ sợ không có 3 năm tuyệt không có cách nào được như Vô Song, vì một điểm này hắn thường xuyên có thể nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của tam sư huynh.
Về phần lục sư tỷ Mẫn Mẫn, Vô Song từ trước đến nay cũng không có tình cảm khác lạ gì với nàng, hắn với vị tỷ tỷ này đơn thuần chỉ là thưởng thức sự ngây thơ của nàng cùng tài nghệ của nàng trên phương diện hoa cỏ mà thôi.
Ba tháng thời gian ở bên sư tỷ, Vô Song cũng liền có thể bắt tay vào trồng hoa, đặc biệt nhất khi ở bên sư tỷ không ngờ hắn lại được học về thuật pha trà, đây cũng có thể coi là một niềm vui nho nhỏ, thuật pha trà của thế giới này bác đại tinh thâm, Vô Song mới chỉ khẽ chạm vào cánh cửa này mà thôi bất quá lại gây cho hắn hứng thú không nhỏ.
Cuối cùng là về phần Dạ Xoa, sau khi Vô Song tiến vào Vong Ưu Thôn ngày thứ mười, Dạ Xoa cũng đã ổn định thương thế, bản thân nàng liền rời khỏi Tiêu Dao Cốc.
Dạ Xoa rời đi cũng làm Vô Song có chút thất lạc, hắn thực sự thích ở bên người nàng bất quá hắn hiện nay cũng không có lý do giữ Dạ Xoa lại bên người, ở bên người hắn hiện nay chính là phí phạm tài năng của nàng.
Sau khi Dạ Xoa rời đi khoảng 1 tháng cũng là lúc Vô Song nhận được phong thư đầu tiên của nàng, Thiên Long Giáo hai vị hộ pháp còn lại trong thủ bộ cuối cùng cũng bị Dạ Xoa thuyết phục, liền thật sự đưa toàn bộ Thiên Long Giáo tàn dư tiến vào hoạt động bí mật, không còn xuất hiện đại hành động trên chốn võ lâm, mục tiêu lúc này đặt ra liền là điều tra tình báo khắp chốn võ lâm.
Còn một niềm vui nho nhỏ nữa, Dạ Xoa gửi kèm cùng bức thư còn có một chiếc rương lớn, rương đến mức bốn nam tử trưởng thành khiêng cũng có chút quá sức, bên trong bảo rương không ngờ toàn bộ đều là hoàng kim.
Theo Dạ Xoa nói trong thư, đây là một phần tài sản của phụ thân hắn để lại, năm đó thủ bộ sau khi bảo vệ Thiên Long Sơn thất bại liền dựa theo mật đạo mang đám tài sản này chuyển theo.
Không thể không nói phụ thân của hắn tuyệt đối cực kỳ giàu có, gia sản của Thiên Long Giáo phần lớn đến từ Tây Vực màu mỡ, quan trọng hơn Thiên Long Giáo từng diệt Mani Giáo, liền vơ vét vô số của cải của Mani giáo, bên trong hòm mà Dạ Xoa gửi cho Vô Song vậy mà có giá trị đến 1 triệu lượng.

1 triệu lượng là cái khái niệm gì?, Vô Song căn bản không quá rõ ràng bất quá hắn cũng biết là một khoản tài phu lớn kinh người.
Thông thường một chiếc bánh bao chỉ có giá 3 đồng, 1 quan tiền của Đại Thanh liền là 100 đồng, 1 triệu lượng tương đương với 1000 vạn quan tiền, đổi ra bánh bao chỉ sợ đủ để che lấp toàn bộ Tiêu Dao Cốc...
Tất nhiên trong rương cũng không phải là bạc trắng, toàn bộ đầu là hoàng kim cùng trang sức, Vô Song liền trực tiếp nhờ Dạ Xoa chậm rãi quy đổi toàn bộ ra ngân phiếu của Đại Thanh, sau đó hắn cũng cực kỳ dứt khoát đưa cho Dạ Xoa 700 vạn lượng nhằm giúp nàng gây dựng lại Thiên Long Giáo từ trong bóng tối.
Mọi việc trong 3 tháng qua rất nhiều rất nhiều, bất quá lại tương đối an nhàn, cuộc sống của hắn bình thường có thể nói là phi thường thoải mái, tất nhiên lúc này trong lòng Vô Song cũng có chút lửa nóng, hắn vẫn đang mong đợi ông ngoại tiến đến Vong Ưu Thôn, dựa theo Vô Song suy đoán, ông ngoại hiện nay liền phải đến Tiêu Dao Cốc rồi mới đúng.
....
Rất may Vô Song hắn cũng không phải chờ lâu, tháng thứ tư tại Vong Ưu Thôn, ông ngoại của hắn Dược Vương Trình Hạo Thiên rốt cuộc cũng đến Tiêu Dao Cốc.

Chương 23
Trình Linh Tố

Hôm nay sau bốn tháng dạy y thuật cho Vô Song cuối cùng Thần Y cũng rời khỏi Vong Ưu Thôn.
Thần Y lần này rời đi cũng là việc bất đắc dĩ hơn nữa lại là một chuyến đi thời gian rất dài, chỉ sợ đến cuối năm mới có thể một lần nữa trở về Vong Ưu Thôn, đối với Vô Song mà nói đây có thể coi là một điểm ngoài ý muốn nho nhỏ.
Thần Y bản thân đương nhiên muốn truyền lại y bát cho Vô Song, với khả năng linh ngộ kinh người của hắn trong mắt Thần Y mà nói Vô Song tuyệt đối có thể kế thừa ông ta thậm chí vượt qua chính bản thân mình, tuy nhiên lần này Thần Y vẫn là không đi không được.
Như đã nói ngoại trừ Tiên Âm có thể không kể vào thì Vong Ưu Thôn có 7 người cùng 1 thú.
Thú ở đây là một đầu vượn trắng, Vô Song trong mấy tháng nay cũng gặp nó không ít lần, đầu vượn này có thể coi là thực khách bên cạnh đại sư huynh Tửu Điên, vẫn là thường xuyên đến nhà đại sư huynh uống rượu, một người một thú vậy mà có vài phần tri kỷ.
Đầu vượn trắng này ngoại trừ thích uống rượu còn cực kỳ thông minh, thông minh đến không hợp lẽ thường, Vô Song nghe Tửu Điên đại sư huynh nói bản thân đầu vượng trắng này thống lĩnh toàn bộ linh hầu trong phạm vi Tử Ngọc Sơn hơn nữa nó vậy mà có thể luyện võ, cũng chẳng biết có phải yêu quái hóa thành hay không, vượn trắng dĩ nhiên mỗi khi uống rượu lại có thể sử dụng vài đường Túy Quyền của chính đại sư huynh, thực lực mơ mơ hồ hồ không kém nhị lưu cao thủ võ lâm, nếu không phải bản thân nó không có tu vi nội lực chỉ biết dùng man lực trời sinh chỉ sợ không thua kém giang hồ nhất lưu cao thủ.
Khi nhìn thấy đầu vượn trắng trong Vong Ưu Thôn, Vô Song còn thực sự bị nó dọa sợ, hơn nữa khi nhắc đến vượn trắng bản thân Vô Song lại mơ hồ nghĩ đến vượn trắng trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký, trong người cất chứa Cửu Dương Thần Công, đương nhiên hai con vượn trắng này không phải là một, đầu vượn trắng kia ở đâu Vô Song hắn cũng không biết.
Về phần 7 người bên trong bao gồm 6 vị sư huynh sư tỷ của Vô Song cùng với con gái Thần Y – Thẩm Tương Vân, Vô Song nghe nói Tương Vân hai năm trước đã rời khỏi Vong Ưu Thôn, đi đến Thần Nông Cốc học nghệ.
Trong võ lâm, về mặt y đạo một đường khó mà xưng ai mạnh nhất bởi có quá nhiều người có danh hiệu Thần Y, Thần Y Tử Ngọc Sơn, Thần Y Tiết Mộ Hoa, Minh Giáo Hồ Thanh Ngưu, Nhật Nguyệt Thần Giáo Bình Nhất Chỉ...

Những thần y này mỗi người đều mơ hồ tự định ra một ranh giới riêng, gần như nước sông không phạm nước giếng, rất ít khi tự mình tiến đến địa bàn của đối phương có điều chắc chắn danh hiệu Đệ Nhất Thần Y thì không ai phục ai, ngôi vị này đã để trống không biết bao nhiêu năm.
Tất nhiên nói về đệ nhất thần y trên giang hồ mỗi người một ý kiến nhưng nói về đan đạo cùng dược đạo thiên hạ liền không ai so sánh nổi với Dược Vương Cốc cùng Thần Nông Cốc.
Dược Vương Cốc – Trịnh Hạo Thiên là thiên hạ đệ nhất đan đạo tông sư, luyện đan một đường liền không ai có tư cách tranh tài.
Thần Nông Cốc – Tôn Tư Mệnh lại là thiên hạ đệ nhất dược sư, bản thân Tôn Tư Mệnh cũng là một thần y có tiếng trong thiên hạ nhưng so với danh tiếng trong nghề trồng dược thì y thuật của Tôn Tư Mệnh lại không tính là gì, dược liệu bên trong Thần Nông Cốc chỉ sợ còn nhiều hơn hoàng cung bảo khố, Tôn Tư Mệnh người này không có dược thảo nào là không thể trồng xuống, không có dược thảo nào là không thể chăm sóc.
Ngày hôm nay tam sư huynh của hắn đúng là tiến về Thần Nông Cốc đón nữ nhi, khoảng cách từ Vong Ưu Thôn đến Thần Nông Cốc chỉ sợ còn xa hơn từ Vong Ưu THôn đến Dược Vương Cốc, đi theo tam sư huynh lần này còn có cả đại sư huynh cùng nhị sư huynh, ba người đột nhiên rời đi cũng làm Vong Ưu Thôn vắng vẻ rất nhiều.
Tứ sư huynh cùng Ngũ sư huynh của Vô Song mỗi tháng lại đến thành Trường An đi thanh lâu một lần, ngày hôm nay cũng vừa vặn không có trong thôn.
Toàn bộ thôn nhỏ lúc này cũng chỉ có Vô Song cùng lục sư tỷ Mẫn Mẫn.
Vô Song đương nhiên sẽ tìm Mẫn Mẫn sư tỷ, không có vị sư huynh nào ở lại trong cốc, bản thân Vô Song lại không biết võ công, hắn căn bản không thể luyện công, chính vì vậy liền tiếp tục sự nghiệp học pha trà với Mẫn Mẫn sư tỷ.
Trà đạo một đường thực sự cực kỳ uyên thâm, quan trọng nhất uống trà lại có những công dụng Vô Song không thể tưởng tượng nổi.
Bình thường uống trà đơn giản chỉ là uống, trong suy nghĩ của Vô Song trà đạo một đường chẳng qua cũng chỉ là một loại đồ uống, so với nước ngọt, bia hay rượu của tiền kiếp cũng thuộc một dạng, đơn giản chỉ là thức uống, về phần cảm nhận của người khác thế nào Vô Song tất nhiên sẽ không quan tâm.
Vô Song vẫn sẽ giữ cái suy nghĩ này nếu không được gặp lục sư tỷ, hắn lúc này mới biết uống trà của thế giới này liền không rất tầm thường, không ngờ trà cũng là một loại đan dược có điều lại là thể lỏng mà thôi.
Trước khi nghe về Thiên Phú Tiên Thiên trong miệng Vô Hà Tử hắn sẽ không tin trà đạo có những công dụng này có điều sau khi chấp nhận Thiên Phú Thuyết thì Vô Song căn bản cũng chấp nhận thế giới này căn bản không thể dùng thường thức mà suy toán.

Uống trà ở thế giới này thứ nhất có thể khiến thần thanh khí sảng, rất dễ nâng cao tinh thần bắt đầu tu luyện hoặc cảm ngộ.
Thứ hai, trà có thể xua tan mệt nhọc, làm tâm thần thanh thản, càng thêm minh mẫn dễ dàng tăng cao ngộ tĩnh tạm thời.
Công dụng thứ ba, trà có thể khiến tâm tình bình thản, thậm chí có hiệu quả bài trừ tâm ma, giảm thiểu khả năng tẩu hỏa nhập ma khi luyện công.
Thứ tư uống trà có thẻ tăng cường khí huyết, làm cho thể lực sung mãn, khí huyết tràn đây, cả cơ thể liền cảm thấy khỏe khoắn, làm bất cứ việc gì cũng cảm thấy dễ dàng hơn.
Thứ năm, trà trong thế giới này là một trong những loại thức uống mà nữ tử thích nhất, một bình trà ngon tuyệt đối có thể tăng lên rất nhiều hảo cảm nữ nhân.
Nam nhân yêu rượu, nữ nhân quý trà, đây là một loại thường thức của thế giới này, tất nhiên cũng không phải tất cả nam nhân đều thích uống rượu cũng như tất cả nữ nhân cùng thích uống trà có điều thường thức vẫn là thường thức, trà đạo một đường đúng là có công dụng dễ dàng tăng hảo cảm nữ nhân hơn bình thường.
Trong suy nghĩ của Vô Song, việc này cũng không lạ, tiền kiếp của hắn đã đi Bar rất nhiều lần, bản thân thậm chí có học chút chút về pha rượu, có thể coi là một cái Bartender nghiệp dư, Bartender loại nghề nghiệp này hoàn toàn có thể dễ dàng lại gần nữ nhân, dị giới không có mấy loại rượu của tiền kiếp bất quá lại có trà, nghĩ đến một điểm này Vô Song lại càng quyết tâm học trà đạo.
Đương nhiên mỗi loại trà khác nhau lại có một cách pha chế riêng, tác dụng cũng là khác nhau, cách pha chế khác nhau của cùng một loại trà cũng sẽ có những vị khác nhau.
Lúc này Vô Song đang cực kỳ nghiêm túc thưởng thức một tách trà nóng hổi do lục sư tỷ đích thân pha, đồng thời nghe lục sư tỷ giảng giải.
Bình thường lục sư tỷ cũng giống tam sư huynh, có chút ngờ nghệch cùng ngây thơ bất quá khi đụng đến sở trường liền thực sự biến thành một người khác.
“Vô Song, hôm nay tỷ tỷ liền chân chính dạy ngươi về pha trà nha”.
“Pha trà đầu tiên phải để ý đến chất lượng lá trà, thiên hạ có bốn loại chất lượng lá trà lần lượt là phổ thông là trà, ưu tú là trà, cực phẩm lá trà cùng tiên trà. Bản thân tiên trà loại này chỉ có thể gặp không thể cầu, tạm thời tỷ tỷ sẽ không nói tới”.
“Phổ thông lá trà có thể dễ dàng gặp được ở bất cứ thành trấn nào, thường thường tuyệt đối không khó kiếm, ưu tú lá trà chỉ có thể tìm được ở đại thành thị, đương nhiên cũng có thể đến quan ngoại gần Đại Tuyết Sơn, Linh Châu Biên Cảnh cửa ngõ của Tây Vực cùng Tô Châu đều có thể tìm được ưu tú là trà, ba nơi này gần như tập trung toàn bộ lá trà ngon trong thiên hạ”.

“Cực phẩm lá trà là cấp bậc trà đủ để mang vào hoàng cung tiến cống, chuyên dành cho vương công quý tộc, muốn có được loại trà này một là bản thân ngươi có đại địa vị nếu không liền phải tiến sâu vào bên trong Tây Vực hoặc Đại Tuyết Sơn cũng có cơ hội may mắn gặp được”.
“Tất nhiên cũng phải tùy theo thủ pháp chăm sóc lá trà, cùng một loại cực phẩm lá trà do hai người trồng khác nhau cũng có chất lượng khác nhau, thường thường cũng sẽ chia làm thượng trung hạ, ba loại chất lượng”.
“Cái thứ hai cần phải để ý là nước pha trà, nước pha trà có thể là nước giếng, nước sông hoặc nước suối, tất nhiên sẽ có càng nhiều loại nước tinh khiết hơn ví dụ từ ngọc ngũ chảy xuống hoặc hàn băng ngàn năm tan chảy, bất quá mấy thứ này vẫn đúng là khó gặp vô cùng, trong ba loại nước phổ thông dễ kiếm kia, tỷ tỷ vẫn là khuyên ngươi dùng nước suối, loại nước tinh khiết nhất tạo cảm giác thanh mát thoát tục”.
“Cái thứ ba là độ sấy, độ sấy của lá trà có thể coi như sơ chế lá trà, tùy từng loại trà mà cách sấy khác nhau, sấy ít, sấy vừa, sấy nhiều thậm chí không cần sấy, đây là một loại công thức, ngươi bắt buộc phải học thuộc lòng, chất lượng nước trà sau này cũng tùy theo ngươi sơ chế lá trà ra sao mà ước định”.
“Cái thứ tư cần để ý là lửa, cũng giống như sấy lá trà, tùy từng loại trà có nhiệt độ lý tưởng khác nhau, chỉ có đạt nhiệt độ lý tưởng mới có thể khiến chất lượng nước trà tốt nhất”.
“Cuối cùng là số lượng lá trà cùng thời gian hãm trà, lá trà quá nhiều không tốt mà quá ít cũng không tốt, cái này cũng phải tùy theo loại trà, có thể là ¼ ấm, có thể 1/3 ấm, ½ ấm hoặc 2/3 ấm. Về phần thời gian hãm trà, công đoạn này có thể coi là ít quan trọng nhất, nếu tất cả các công đoạn kia đều đã làm hoàn mỹ thường thường nước trà đều sẽ phi thường tốt uống, bất quá để nước trà được gọi là hoàn mỹ vẫn phải để ý một hai, chỉ có hoàn mỹ thời gian hãm trà mới có thể tạo ra hoàn mỹ nước trà, cũng giống như vẽ rồng điểm mắt vậy. Tất nhiên tùy từng lạo lá trà mà thời gian hãm trà cũng là khác nhau”.
“Tùy theo cách pha trà mà nước trà sẽ khác nhau, có thể... có thể cực kỳ tệ hại căn bản không dành cho người uống loại này nước trà bị gọi là rác rưởi, cũng có thể phi thường khó uống hoặc hương vị thường thường không có gì đặc biệt chỉ có công dụng giải khát. Đương nhiên nếu ngươi pha trà toàn bộ các bước đều đạt đến hoàn mỹ, nước trà có thể đạt thành ưu tú, cực phẩm thậm chí hoàn mỹ vô khuyết tiên phẩm nước trà”.
Mẫn Mẫn say sưa giảng, Vô Song lại chăm chú nghe tuy nhiên ngay lúc này, căn phòng của lục sư tỷ vậy mà bị người đặc biệt mở ra.
Vô Hà Tử không ngờ xuất hiện trước mặt hai người, đồng thời ánh mắt hướng về phía Vô Song.
“Vô Song, ông ngoại ngươi lúc này đang ở dưới Tử Ngọc Sơn, lão già đó lúc

này gấp đến độ không thể chờ đợi được nữa rồi, nếu ngươi không đi theo lão phu cho lão già đó sớm sớm gặp mặt, chỉ sợ lão ta liền nổi đóa nha”.
Vô Hà Tử cười mà như không cười nhìn Vô Song, đương nhiên Vô Hà Tử biết Vô Song mong đợi vị ông ngoại này như thế nào.
Vô Song nghe vậy lập tức khuôn mặt xuất hiện vẻ mong đợi, sau đó hắn cũng không quên quay lại gãi đầu với sư tỷ.
“Sư tỷ xin lỗi tỷ, sau này ta nhất định lại tới nghe tỷ giảng dạy”.
Mẫn Mẫn nghe vậy liền khẽ cười, nàng sao có thể trách Vô Song?.
“Sư đệ nghĩ cái gì chứ, nếu là ông ngoại ngươi vậy ngươi liền đi đi, sư tỷ sao có thể giữ ngươi”.
Ngồi trong căn nhà nhỏ, nhìn theo Vô Hà Tử cùng Vô Song rời đi, khuôn mặt của Mẫn Mẫn hiện lên một tia hồi ức.
Nàng lúc này cũng đang nhớ đến ông ngoại mình, ông ngoại của Mẫn Mẫn cũng là một cái kinh người nhân vật, ngoại hiệu Trà Vương – Lục Vũ.
Đương nhiên Lục Vũ cái tên này bên trong giang hồ liền không có mấy nổi tiếng bởi bản thân lão nhân này không phải là giang hồ nhân sĩ, Lục Vũ vị này chính là Thanh Triều nội các hàn lâm học sĩ, quan vị nhất phẩm, chính là nhân vật đứng đầu hàn lâm viện của Thanh Triều.
......
Từ Vong Ưu Thôn cửa nam đi xuống dưới chân Tử Ngọc Sơn cũng không phải một chặng đường quá dài lại có ngũ đế cấp bậc cường nhân mang đi cùng, Vô Song rất nhanh đã xuất hiện dưới chân Tử Ngọc Sơn.
Lúc này đập vào mắt hắn là một lão nhân cùng một thiếu nữ.
Lão nhân một đầu tóc bạc có điều mười phần anh khí, thoạt nhìn sinh long hoạt hổ vô cùng, thân hình cao lớn, chí ít cũng phải 1m8, một thân áo tơi giản dị, có lẽ điểm đặc biệt nhất của lão nhân này là một dấu chấm trên giữa trán, thoạt nhìn cũng không giống nốt ruồi mà giống một cái bớt đặc dị hơn.
Nhìn thấy lão nhân đứng dưới chân núi, chính bản thân Vô Song cũng phải dừng chân lại, nhịp tim của hắn vậy mà nhảy lên một nhịp, hắn cảm thấy một thứ cảm giác phi thường khác lạ, thứ cảm giác mà tiền kiếp hắn không có được – đây gọi là ‘máu mủ’.
Lão nhân kia còn có thể là ai ngoại trừ ông ngoại hắn, Dược Vương Trình Hạo Thiên.
Bên cạnh ông ngoại cũng có thêm một thiếu nữ.
Nói là thiếu nữ cũng không đúng lắm, nàng thoạt nhìn cũng chỉ chạc tuổi Vô Song, có thể là hơn hắn 1,2 tuổi nhưng cũng sẽ không hơn quá nhiều, thân hình khá nhỏ nhắn xinh xắn chỉ khoảng 1m1 đổ xuống, đứng vừa vặn đến thắt lưng Dược Vương.
Thiếu nữ một đầu tóc đen, khuôn mặt không phải là xấu xí nhưng cũng không

tính là mỹ nhân, chỉ có thể nói có một điểm ưa nhìn mà thôi, trên khuôn mặt đáng chú ý nhất có lẽ là đôi mắt, đôi mắt to tròn mọng nước như muốn thu cả thế gian vào bên trong.
Thiếu nữ rõ ràng có chút rụt rè sợ hãi đứng sau lưng Dược Vương, về phần Dược Vương lúc này khuôn mặt hiếm hoi xuất hiện ý cười.
Dược Vương cũng không cảm nhận được cái gọi là máu mủ mạnh mẽ như Vô Song nhưng ông ta có thể nhận ra một thứ, đôi mắt của Vô Song cực kỳ giống mẫu thân của hắn, khuôn mặt của Vô Song lại mang theo 7 phần khí khái của phụ thân năm đó, chỉ cần bằng một ánh mắt, Dược Vương liền biết trước mặt chính là cháu mình, căn bản không thể nhầm lẫn.
Dược Vương cũng không tiến lên, khuôn mặt nghiêm nghị dãn ra thay bằng một nụ cười hiền từ, hai tay đưa rộng sang hai bên, ánh mắt nhu hòa nhìn Vô Song.
Vô Song lúc này không rõ là ma xui quỷ khiến hay chút khuyết thiếu tình cảm của kiếp trước thôi thúc hắn, hắn như một chú chim non tìm về tổ ấm, hắn vậy mà lao thẳng về phái Dược Vương, nằm gọc trong cái ôm của Dược Vương, Vô Song không cách nào ức chế được cỗ cảm xúc này, đôi mắt hắn vậy mà chảy nước, giọng nói có chút nghẹn ngào.
“Ông... ông ngoại”.
Vô Song tuyệt không yếu đuối như vậy, hắn lại sẽ không dễ dàng khóc bất quá đây là một đạo chấp niệm của chính Vô Song ở tiền kiếp, thứ chấp niệm chính hắn cũng không biết.
Vì cái gì người khác có cha có mẹ, có người thân yêu thương hắn lại không có?.
Sang đến kiếp này hắn đúng là có cha có mẹ, nhưng vì cái gì hai người cũng bỏ hắn mà đi?, vì cái gì hắn vẫn không có người thân yêu thương?.
Chỉ có lúc này lòng Vô Song bất giác như nhẹ đi, hắn vẫn có thân nhân, vẫn có người yêu thương hắn, hắn không phải đứa trẻ bị từ bỏ.
Nếu lúc trước Dược Vương trong mắt Vô Song chỉ là công cụ, là công cụ cho hắn tu luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển thì hiện nay Vô Song lại chân tâm đối đãi với ông ngoại, cho dù ông ngoại không phải là cha mẹ nhưng Vô Song hắn cũng không muốn buông tay, hắn nhất định sẽ cố nắm chắc thứ gọi là tình thân này, thứ càm giác mà kiếp trước hắn khuyết thiếu.
Nhìn hai ông cháu ôm nhau, Vô Hà Tử chỉ mỉm cười, trong mắt có một tia ấm áp.
Về phần nữ nhân ở bên cạnh Dược Vương ánh mắt to tròn lập tức mở lớn, nàng ở bên cạnh sư phụ 4 năm nay, đây là lần đầu tiên nàng thấy sư phụ xúc động như vậy, nhìn thấy sư phụ quan tâm đến Vô Song, trong mắt thiếu nữ cũng xuất hiện một tia thiện cảm với hắn, sư phụ vừa là sư vừa giống cha của nàng, nàng cũng là một cái cô nhi không cha không mẹ, thấy sư phụ vui mừng nàng đương nhiên cũng vui mừng.

Người thân của sư phụ, nhất định cũng là người thân của nàng.
Ngày hôm nay, Vô Song có thể chân chính gặp được thân nhân của mình đồng thời ngày hôm nay cũng là lần đàu tiên hắn được gặp một nữ nhân trong Kim Dung tiểu thuyết.
Thiếu nữ sau lưng Dược Vương, nàng gọi Trình Linh Tố.

Chương 24
Trình Linh Tố (2)

Người ngoài nhìn Dược Vương lúc này có thể cảm thấy bình thường nhưng trong mắt Trình Linh Tố bản thân sư phụ tuyệt đối không bình thường.
Trình Linh Tố vốn là cô nhi, nàng năm 4 tuổi được Dược Vương thu nhận, đến nay đã trải qua 4 năm.
Trong 4 năm ở Dược Vương Cốc bản thân Trình Linh Tố đều rất sợ hãi vị sư phụ này của mình, Dược Vương chính là hỷ nộ thất thường, hỷ thì ít mà nộ thì nhiêu, bản thân Dược Vương cũng cự tuyệt tiếp khách ngoài ngàn dặm, Dược Vương Cốc thậm chí không còn tiếp khách, không có ai có thể lại để cho Dược Vương luyện dược.
Hầu hết thời gian trong ngày Dược Vương đều chỉ dùng để chỉ dạy Trình Linh Tố làm thế nào nhận biết dược thảo, làm thế nào luyện đan, làm thế nào sử dụng đang dược, Dược Vương trong mắt Trình Linh Tố liền là một vị sư phụ cực kỳ nghiêm khắc đồng thời nàng cũng chưa bao giờ thấy sư phụ mỉm cười.
Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Trình Linh Tố nhìn thấy sư phụ nghiêm khắc khiến nàng sợ hãi hàng ngày lại mỉm cười hết sức nhẹ nhàng, lúc này khuôn mặt Dược Vương đâu khác gì một lão nhân bình thường đang ôm đứa cháu nhỏ?.
Việc này khiến trong lòng Trình Linh Tố có chút mất mát, có chút mong ước thậm chí là ghen tị với Vô Song nhưng trên tất cả, Trình Linh Tố thật sự cảm thấy vui mừng cho Dược Vường.
Nàng năm nay mới 8 tuổi, độ tuổi này thật sự quá nhỏ giống như một chú chim non còn chưa học bay vậy có điều Trình Linh Tố không giống những đứa bé 8 tuổi khác, ít nhất nàng không phải là chim non.
Nàng là cô nhi, ít nhất nàng trưởng thành cùng mạnh mẽ hơn những đứa trẻ cùng tuổi nhiều lắm, cho dù Dược Vương chưa từng một lần tỏ ra ân cần với nàng, tất cả chỉ có giáo huấn nghiêm khắc thì nàng vẫn coi Dược Vương như cha, nàng biết sâu trong lòng người cha này của mình có một vết thương chưa lành, một vết thương khiến Dược Vương luôn luôn căm ghét toàn bộ thế giới này.
Bản thân Trình Linh Tố biết, nếu nàng không phải là Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể trong truyền thuyết liền không có tư cách được DượC Vương thu nhận, nàng mơ hồ có một loại cảm giác, Dược Vương chỉ như đang muốn truyền thụ lại cho nàng toàn bộ bản lĩnh, khiến một thân dược đạo của ông có người kế tục sau đó... sau đó sẽ thực sự lựa chọn rời khỏi thế giới này.
Thứ suy nghĩ này ở bên cạnh Trình Linh Tố rất lâu rất lâu, nàng căn bản không dám nghĩ tiếp nhưng lại không cách nào xóa đi nó, chỉ có hôm nay, chỉ có duy

nhất hôm nay nàng thấy Dược Vường cười, một nụ cười chân thành từ tận trái tim, một nụ cười chứng minh ít nhất còn có thứu có thể níu kéo Dược Vương với nhân gian.
....
Bên trong xe ngựa chở hai thầy trò Dược Vương quả thật có rất nhiều đồ đạc, từng rương từng rương lớn thoạt nhìn lần này Dược Vương chuẩn bị rất kỹ càng để đến Tiêu Dao Cốc.
Điều này nói ra cũng hợp lý, khoảng cách từ Dược Vương Cốc đến Tử Ngọc Sơn chỉ tốn khoảng 2 tháng thời gian đi bằng xe ngựa, còn đường chim bồ câu đưa thư cũng chỉ mất chưa đến 1 tuần, Dược Vương gần như dùng gấp đôi thời gian bình thường để đến Tử Ngọc Sơn, nghĩ đi nghĩ lại khoảng thời gian thừa ra chỉ sợ Dược Vương liền bắt đầu dọn dẹp toàn bộ Dược Vương Cốc.
Vô Song cũng không biết một việc, đáng lẽ bình thường Dược Vương xuất cốc sẽ không chuẩn bị nhiều đồ đạc thế này, cho dù là Vô Hà Tử gửi thư mời cho ông ta, ít nhất Dược Vương cũng phải xác định Vô Song có phải cháu ngoại của mình hay không sau đó mới bắt đầu suy tính việc tiếp theo. Trong những hòm đồ trên xe ngựa kia đã được coi gần như là toàn bộ tài sản đáng quý nhất của Dược Vương Cốc.
Một điểm này có thể nói lên, Dược Vương lần này chỉ sợ ở lại với Vô Song một đoạn thời gian tương đối dài, với cá tính của Dược Vương nếu không nắm chắc thân phận của Vô Song sẽ tuyệt hkoong làm ra hành động này.
Nếu không phải từ hơn bốn tháng trước, Tiên Âm rời khỏi Tiêu Dao Cốc liền đến Dược Vương Cốc, tự mình dùng Dược Vương nói chuyện, ông ngoại của hắn chắc chắn sẽ không chuẩn bị kỹ càng như vậy đi tới Tử Ngọc Sơn.
Không thể không nói Tiên Âm nghĩ rất xa, nàng hôm đó rời đi liền đã tính trước cho Vô Song, Tiên Âm có thể không biết Vô Song sẽ luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển nhưng nàng biết Dược Vương chắc chắn có thể là đại lực trợ giúp cho Vô Song sau này, bản thân nàng cũng có thể coi là hiểu rõ cá tính Dược Vương, chính vì vậy nàng quyết định đi trước Dược Vương Cốc, trước cả khi Vô Hà Tử gửi thư đến Dược Vương Cốc, nàng quyết định muốn thông báo cho Dược Vương về sự tồn tại của đứa cháu này, một điểm này có thể khiến Dược Vương chuẩn bị tinh thần, khiến Dược Vương ngay sau khi nhận được thư của Vô Hà Tử cơ hồ lập tức thu dọn sạch đồ đạc của Dược Vương Cốc sau đó rời đi.
Dương Vương đương nhiên sẽ có vài phần tin tưởng với phong thư Vô Hà Tử gửi đến nhưng ông ta lại càng tin tưởng Tiên Âm hơn, Tiên Âm chính mà tỷ muội chí thân với con gái của Dược Vương cũng là mẹ của Vô Song- Trình Tố Dao.
....
Di chuyển hòm đồ của Dược Vương lên trên núi cũng không phải là việc dễ

dàng, trong cốc hiện nay cũng không có nam nhân chân chính, lục sư tỷ Mẫn Mẫn chắc chắn không đủ sức bê đống rương đồ này, tất cả cũng chỉ có thể nhờ Vô Hà Tử cùng Vạn lão, hai người tạm thời liền làm cửu vạn khuân đồ lên tới Vong Ưu Thôn.
Cũng may cả hai đều là nhân vật cấp ngũ đế trong chốn võ lâm, mỗi người mang theo 50 kg đồ đạc đi lên núi căn bản không phải là vấn đề gì lớn, mất khoảng 3 giờ đồng hồ, rốt cuộc toàn bộ đồ đạc của Dược Vương cũng được vận chuyển đến Vong Ưu Thôn.
Về phần chỗ ở của Dược Vương cùng Trình Linh Tố tạm thời sẽ không phải lo, hai người trực tiếp ở trong nhà Thần Y là được, chưa kể trong nhà Thần Y không thiếu dược liệu, một điểm này liền khiến Dược Vương tương đối hài lòng.
Vô Song không có quá nhiều thời gian thân thiết với ông ngoại, chuyển đồ đạc của ông ngoại lên núi sau đó sắp xếp một chút chỗ ở liền bắt đầu xuống bếp chuẩn bị cơm nước buổi chiều, về phần ông ngoại hắn liền đến gặp mặt Vô Hà Tử, tất nhiên hai vị lão nhân này nói gì Vô Song cũng sẽ không biết.
Lúc trước mỗi ngôi nhà bên trong Vong Ưu Thôn vẫn sẽ có một phòng bếp nhỏ nhưng 4 tháng này từ khi Vô Song chuyển đến đây thì mấy sư huynh liền góp sức xây một nhà bếp tương đối lớn làm nhà bếp chung cho cả thôn, đương nhiên bếp trưởng liền là Vô Song, dù sao ăn quen đồ ăn do Vô Song nấu, mấy sư huynh sư tỷ của hắn liền căn bản ăn không quen đồ ăn bản thân mình nấu.
Lúc này trong nhà bếp, Vô Song khẽ mỉm cười, miệng khẽ hát nghêu ngao những câu hát của tiền kiếp, cho dù lời xiêu xiêu vẹo vẹo thậm chí nhiều câu còn là hắn chế thêm vào bất quá Vô Song liền cảm thấy rất vui vẻ, trong lòng hắn liền cảm thấy thoải mái vô cùng.
Ngày hôm nay hắn liền được trải nghiệm cảm giác nấu ăn cho thân nhân của mình, thử hỏi sao có thể không vui?.
Vô Song mải mê hát, hắn cũng không nhận ra cánh cửa gỗ đã hé mở từa bao giờ, một thân ảnh nhỏ nhắn bất giác xuất hiện sau lưng hắn.
“Ngươi hát thật khó nghe”.
Giọng nói nữ nhân vang lên làm Vô Song giật bắn mình, hắn vội quay đầu lại thì liền phát hiện Trình Linh Tố chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện sau lưng mình.
Nhìn thiếu nữ có đôi mắt to tròn này, Vô Song liền khẽ gãi đầu, mặt có chút đỏ lên.
Hắn đã quên một việc, hắn quá chú tâm đến ông ngoại trực tiếp bỏ qua nàng, đến cả tên nàng hắn cũng không có hỏi.
Cố gắng dùng một nụ cười ấm áp hướng về phía Trình Linh Tố sau đó Vô Song nhẹ gật đầu.
“Cô nương... ngươi sao lại vào trong này?”.
Vô Song đương nhiên muốn hỏi tên nàng là gì bất quá hắn lại có chút ngại, gần

nửa ngày mới chịu đi hỏi tên ‘người ta’, nghe có vẻ không đúng cho lắm...
Trình Linh Tố bị Vô Song hỏi cũng không vội đáp lời hắn, đôi chân nhỏ nhắn khẽ kiễng lên, ánh mắt nhìn về phía chảo lớn bên bếp lò, sau đó khẽ gật đầu, khuôn mặt vốn đang lạnh lùng liền biến thành vui vẻ.
“Thật thơm, ngươi hát phi thường khó nghe bất quá nấu ăn không ngờ lại thơm như vậy. Bình thường ta vốn phụ trách nấu ăn cho sư phụ, thấy ngươi đi vào phòng bếp liền có chút tò mò muốn đến xem dù sao ta... ta có chút sợ ngươi nấu ăn không thích hợp khẩu vị của sư phụ nhưng không ngờ trù nghệ của ngươi lại cao như vậy... ta cũng cảm thấy không bằng ngươi”.
Thấy khuôn mặt của Trình Linh Tố có chút đỏ lên, Vô Song khẽ mỉm cười.
“Không quan hệ, nếu cô nương đã muốn trợ giúp liền giúp ta một tay là được, hơn nữa ngươi bình thường vẫn là phụ trách nấu ăn cho ông ngoại, ngươi có biết ông ngoại thích ăn nhất món gì không?”.
Vô Song đương nhiên tự tin vào tay nghề của mình bất quá hắn cũng muốn biết Dược Vương thích ăn nhất món gì, đây đại khái có thể coi là cháu ngoại quan tâm đến ông đi.
Trình Linh Tố nghe Vô Song nói, nàng vậy mà khẽ dùng một ngón tay gõ vào đầu Vô Song, cứ như đang gõ tiểu đệ đệ vậy.
“Một câu cô nương dài, một câu cô nương ngắn, ngươi tiểu tử này vắt mũi còn chưa sạch lại bày đặt học làm người lớn rồi?, ta gọi là Trình Linh Tố, sau này liền gọi ta là Trình tỷ tỷ là được”.
Trình Linh Tố nhoẻn miệng, có chút tinh nghịch nhìn Vô Song.
Về phần Vô Song lúc này cũng không quá để ý đến cái tên của Linh Tố, hắn liền hất mặt lên nhìn nàng.
“Ta gọi là Vô Song, bất quá ta không hiểu tại sao ta phải gọi ngươi là Trình tỷ tỷ nha, ngươi sao không gọi ta là Vô Song ca ca?”.
Trình Linh Tố rõ ràng cao hơn Vô Song một chút, nhưng thân thể nữ tử thoạt nhìn rõ ràng lại nhỏ bé cùng yếu ớt vô cùng, Vô Song đứng cạnh nàng thậm chí còn khiến người ta có cảm giác Vô Song là lớn, Trình Linh Tố là nhỏ.
Trình Linh Tố nghe Vô Song nói vậy lập tức bĩu môi.
“Hừ, ta đã đi hỏi Mẫn Mẫn tỷ, ngươi năm nay mới có 6 tuổi, ta liền đã 8 tuổi, hơn ngươi 2 tuổi chẳng nhẽ không thể làm tỷ tỷ ngươi?”.
Trình Linh Tố hai tay chống hồng, khuôn mặt có chút khiêu khích nhưng vì nàng quá nhỏ, biểu cảm liền trở thành dễ thương vô cùng, quả thật làm Vô Song có vài phần yêu thích.
“Hừ hừ, thương thay cho phận đàn bà, hơn hai ba tuổi cũng là đàn em, ngươi đã nghe câu này chưa?, tuổi tác lớn liền muốn làm tỷ tỷ?, xin lỗi không có cửa nha”.
Trình Linh Tố bị Vô Song nói như vậy, lại càng tiến lên một bước, thậm chí Vô

Song có thể cảm nhận được hương khí trên cơ thể nàng, khuôn mặt của nàng hướng về phía Vô Song, thậm chí bộ ngực nhỏ nhắn còn có chút hướng về phía trước.
“Lừa người dối mình, câu nói đó ta liền chưa từng nghe nha, ta chưa nghe đương nhiên không tính, ta lớn hơn ngươi, ngươi vẫn phải gọi ta là tỷ tỷ đi thôi”.
Hai người đang cãi nhau đột nhiên đều nhíu mày, khuôn mặt hốt hoảng vội quay về phía bếp lửa, dĩ nhiên chảo rau xào của Vô Song bị bén lửa, lúc này đã bắt đầu có dấu hiệu quá lửa, liền khiến sắc mặt của Vô Song khó coi vô cùng.
“Hừ, tại ngươi ta liền hỏng mất một đãi rau xào, ngươi tính bồi thường thế nào đây”.
“Ai bảo tại ta?, rõ ràng tại ngươi không chú ý?”.
Cứ như vậy Vô Song cùng Trình Linh Tố người đưa ta đẩy, chẳng mấy chốc trong phòng bếp dĩ nhiên lại tràn ngập tiếng trẻ con cười.
Vô Song hắn không ngờ lại tranh hơn thua cùng với một đứa bé 8 tuổi?.
Về phần Trình Linh Tố nàng từ khi nào muốn đối với một đứa bé 6 tuổi sinh khí.
Nghĩ đến đây hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó cùng bật cười.
....
Đáng tiếc Vô Song bản thân hắn kiếp trước lại không phải cái gì yêu thuyết Kim Dung cuồng, hắn đương nhiên cũng theo dõi phim kiếm hiệp Kim Dung bất quá chỉ để ý đến Xạ Điêu Tam Bộ Khúc (Anh Hùng Xạ Điêu, Thần Điêu Đại Hiệp, Ỷ Thiên Đồ Long Ký), Tiếu Ngạo Giang Hồ cùng Lộc Đỉnh Ký, những tác phẩm khác của Kim Dung liền không quá rõ ràng, chính vì vậy nghe đến tên Trình Linh Tố hắn liền không có bất cứ ấn tượng gì đặc biệt.
Vô Song lúc này vẫn chưa hề nhận ra, hắn đã mơ hồ bước vào trung tâm vòng quay của thế giới này, bắt đầu bước vào chân chính một thế giới Kim Dung khác.

Chương 25
Dược vương ý định

Trong nhà bếp của Vong Ưu Thôn lúc này bản thân Vô Song cùng Trình Linh Tố không ngờ lại bắt đầu có chút hòa hợp, không còn giống hai đứa trẻ tranh cãi với nhau trái lại mơ hồ lại bắt đầu trở nên thân thiết.

Trong mắt Trình Linh Tố mà nói, nàng căn bản không biết đối diện làm sao với Vô Song, năm nay Trình Linh Tố mới chỉ 8 tuổi mà thôi, cho dù trưởng thành hơn những đứa trẻ cùng lứa rất nhiều bất quá tính trẻ con vẫn là phải có.

Ban đầu Dược Vương cho dù cực kỳ nghiêm nghị với nàng nhưng lại là người thân duy nhất của nàng trên thế giới này, Dược Vương liền là thế giới của nàng, lúc này Dược Vương lại gần như dành tất cả tình cảm cho Vô Song, bản thân Trình Linh Tố liền có chút tủi thân, nàng sống bên cạnh Dược Vương 4 năm vẫn chưa thấy Dược Vương cười vậy mà ngày đầu tiên Dược Vương thấy Vô Song đã mỉm cười, hình ảnh này liền làm Trình Linh Tố ghen tị thậm chí khó chịu với Vô Song.

Một mặt khác Trình Linh Tố thật sự mong muốn Dược Vương có thể cười cười nói nói nhưng nàng không có làm được, nàng không thể khiến Dược Vương tâm tình tốt lên, điều này chỉ có duy nhất Vô Song làm được, trên phương diện này nàng tất nhiên muốn cảm ơn Vô Song, hơn nữa nàng mơ hồ biết Vô Song là cháu ngoại của Dược Vương, một điểm này liền khiến bản thân Trình Linh Tố lại càng không muốn nóng giận với Vô Song, nàng không muốn làm chính Dược Vương phật ý thậm chí là tức giận.

Về phần Vô Song, hắn chỉ đơn thuần muốn trêu chọc cô nhóc này một chút mà thôi hơn nữa hắn cũng không muốn gọi một đưa sbes 8 tuổi làm tỷ tỷ, căn bản quá mất mặt, ngoài điểm này ra Vô Song cũng không có gì bất mãn với đối phương.

Hai người đều có tâm tình riêng, đều có suy nghĩ riêng tuy nhiên lại có một điểm chung, hai người đều muốn nấu ăn cho Dược Vương, nấu món ăn ngon nhất cho ngày hôm nay.

Trên một mặt nhận thức chung này, Vô Song cùng Trình Linh Tố liền thật sự hợp tác với nhau, không thể không nói khả năng nấu ăn của Trình Linh Tố rất tốt, chỉ sợ có thể so với đầu bếp tại những nhà hàng 1 – 2 sao. Đương nhiên Trình Linh Tố lại càng kinh ngạc, nàng liền bị trù nghệ của Vô Song rung động thật sâu.

Nếu Trình Linh Tố chỉ là đầu bếp của nhà hàng 1-2 sao thì Vô Song chỉ sợ đã không thua kém thậm chí là hơn đầu bếp nhà hàng 5 sao, ở bên cạnh nhìn Vô

Song vào bếp, Trình Linh Tố thậm chí học được rất nhiều.
Trong làn khói bếp nghi ngút, trong cái nóng của lửa cùng khói, Trình Linh Tố bàn tay nhỏ nhắn khẽ lau khuôn mặt của mình, sau đó ánh mắt to tròn lén lút nhìn Vô Song.
Vô Song khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, dù sao hắn cũng 7 phần giống phụ thân của hắn năm xưa, có thể coi là một cái ngọc thụ lâm phong mỹ nam tử.
Cho dù lúc này Vô Song còn rất nhỏ nhưng dung mạo của hắn đến cả Tiên Âm cùng Dạ Xoa đều phải khen huống gì tiểu cô nương như Trình Linh Tố.
Nhìn khuôn mặt non nớt của Vô Song xuất hiện từng giọt mồ hôi lấm tấm, nhìn mái tóc bạch kim đặc biệt của hắn rủ xuống, nhìn ánh mắt chăm chú nhìn vào món ăn, nghe tiếng dao đều đều tạo thành một thứ âm tiết đặc biệt, khuôn mặt của Trình Linh Tố trong khoảnh khắc này liền khẽ đỏ lên.
Trình Linh Tố bản thân từ trước đến nay gần như chưa bao giờ lại gần nam tử cùng lứa tuổi, lúc này nàng với Vô Song gần như đứng sát với nhau, nàng là phụ bếp hắn là bếp trưởng, cảm nhận mùi mồ hôi cùng sự chú tâm của Vô Song, đôi môi của Trình Linh Tố nhẹ mấp máy.
Khuôn mặt của Trình Linh Tố có chút đỏ lên, sau đó chậm rãi dùng khăn tay lau đi những giọt mồ hôi trên má Vô Song.
Vô Song bị Trình Linh Tố đột nhiên ‘tập kích’ cũng khẽ giật mình sau đó mỉm cười.
“cảm ơn”.
Trình Linh Tố mặt lại càng đỏ lên một chút, sau đó dường như lập tức quay đi.
“Không... không có gì”.
Không thể không nói, nam nhân khi đeo tạp dề vào bếp liền trở nên phi thường hấp dẫn, có sát thương rất lớn đối với nữ nhân.
....
Nếu như trong phòng bếp hai người Trình Linh Tố cùng Vô Song có cuộc gặp mặt đặc biệt thì ở bên trong nhà Thần Y lúc này, Vô Hà Tử cùng Dược Vương cũng đang nói chuyện.
Dược Vương cùng Vô Hà Tử lúc này đều là ngồi trên ghế, cả hai đều im lặng không nói có điều Dược Vương nhìn chằm chằm về phía Vô Hà Tử biểu cảm cực kỳ tức giận, về phần Vô Hà Tử lại trực tiếp không nhìn đối phương chậm rãi thưởng trà.
Dược Vương rốt cuộc cũng không đấu lại Vô Hà Tử, thở dài không ngớt nhìn lão già kia sau đó lắc đầu.
“Lão phu vẫn là không đấu lại ngươi, vẫn là phải mở miệng trước, Tiêu Hà, ngươi cho lão phu một lời giải thích, hắn là cháu trai của ta, vì cớ gì đến hiện nay lão phu mới được biết?, vì cái gì 6 năm qua đến sự tồn tại của đứa cháu này lão phu cũng không biết”.

Tiêu Hà chính là tên thật của Vô Hà Tử, để có thể gọi ra tên thật của một trong ngũ đế này liền có thể biết Dược Vương cùng Vô Hà Tử giao tình cực kỳ không cạn.
Vô Hà Tử rốt cuộc lại không có tiếp tục uống trà, chậm rãi đặt chén trà xuống bàn liếc nhìn vị bằng hữu cũ này của mình.
“Hạo Thiên, chúng ta giao tình cũng hơn nửa cuộc đời, ta còn không biết tính của ngươi?, năm đó Thiên Vương chiến tử, con gái ngươi một đường khó khăn lắm mới có thể trở ra nhưng tại sao không có đi tìm ngươi mà lại đi tìm con bé Tiên Âm đó?”.
“Tiên Âm cùng con gái ngươi vừa là hảo bằng hữu nhưng cũng là tình địch, mang theo hơi tàn cùng đứa con còn đỏ hỏn, thà đi gặp tình địch chứ không gặp phụ thân, tâm ý của con gái ngươi ngươi chẳng nhẽ không biết?”.
“Nếu không phải đám Thiên Long Giáo dư nghiệt kia xuất hiện, lão phu liền nghe theo Tiên Âm, đứa cháu ngoại này của ngươi thà rằng không tồn tại, tuyệt không giao cho ngươi”.
Nghe lời nói của Vô Hà Tử, Dược Vương lại khẽ trầm mặc.
Dược Vương Trình Hạo Thiên, bản thân liền đến từ Tây Vực.
Xuất thân từ Tây Vực, là một phần tử của Tây Vực, Dược Vương liền mười phần hợp ý với Thiên Vương – Lệ Thương Thiên cũng đồng thời là con rể mình.
Con đường của Lệ Thương Thiên đi cũng là nguyện vọng cả đời của Dược Vương, của vô số con dân Tây Vực.
Lệ Thương Thiên muốn thống nhất toàn bộ Tây Vực, muốn tạo nên một quốc gia lý tưởng, muốn chấm dứt Tây Vực trăm năm chiến loạn, muốn người dân ăn no mặc ấm, không phải chịu cảnh máu vẩy sa trường, màn trời chiếu đất, khổ ải vô biên...
Lệ Thương Thiên có hùng tâm hơn nữa hắn lại càng có thực lực, bản thân Lệ Thương Thiên chỉ cần còn sống liền có thể thống nhất Tây Vực, phải biết Thiên Long Giáo 6 năm trước đã mơ hồ khiến một nửa Tây Vực quy thành một quốc gia thống nhất.
Tây Vực nếu thống nhất, lại thêm 10 năm phát triển liền biến thành một cái Mông Cổ thứ hai, Đại Thanh chống lại Mông Cổ còn cảm thấy áp lực vô cùng sao dám nuôi thêm một cái Tây Vực phát triển?.
Mông Cổ Đại Hãn – Thiết Mộc Chân là đương thời đệ nhất kiêu hùng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, về phần Thiên Long Giáo – Lệ Thương Thiên lại là đương thời đệ nhất anh hùng, người có thể khiến lòng dân Tây Vực hướng về, toàn bộ Tây Vực không ai không phục.
Một người phương Tây, một người phương Bắc, Đại Thanh bị ép vào giữa căn bản ngày diệt quốc chỉ sợ không còn xa.
Đại Thanh liền nhất định phải diệt đi Thiên Long Giáo, cho dù trận chiến đó

khiến đệ nhất cao thủ triều đình – Quỳ Hoa Lão Tổ khí tuyệt bỏ mình, khiến rất nhiều đại nội cao thủ đi đời nhà ma, khiến triều đình căn bản không còn đủ lực để khống chế võ lâm trung nguyên.
Cái giả bỏ về rất thảm nhưng thực sự đáng, nếu 6 năm trước trận chiến ở Thiên Long Sơn không nổ ra, đợi đến lúc Tây Vực triệt để thống nhất lúc đó Lệ Thương Thiên liền trở thành một cái Thiết Mộc Chân của Tây Vực, lúc đó ai có thể kìm hãm lại hắn?.
Lại nói về Dược Vương, Dược Vương cả đời yêu nhất 1 đứa con gái đồng thời cả đời cũng phục nhất đứa con rể của mình, trong trận chiến năm đó tại Thiên Long Sơn, cả hai người cùng rời khỏi thế gian, Dược Vương liền trực tiếp bị ép đến phát điên, nếu không phải may mắn thu được Trình Linh Tố làm đệ tử, có thể khiến tâm tình Dược Vương tốt hơn một chút chỉ sợ Dược Vương cũng đã sớm thương tâm quá độ rời khỏi nhân thế.
Trình Tố Thu là người mà Dược Vương yêu thương nhất, cô con gái này gần như là toàn bộ thế giới của Dược Vương, về phần Lệ Thương Thiên lại mang theo ước vọng của chính Dược Vương, hai thứ này đồng thời sụp đổ, cho dù Dược Vương cứng rắng thế nào cũng đứng bên bờ sụp đổ.
Nếu ngày hôm đó, Trình Tố Thu đưa Vô Song cho Dược Vương đương nhiên sẽ khiến tâm tình của Dược Vương tốt lên rất nhiều bất quá chắc chắn Dược Vương sẽ hướng cho Vô Song đi vào tu la đạo, đi vào con đường trả thù cho phụ thân, thậm chí đặt trọng trách nhất thống Tây Vực cho chính Vô Song.
Bản năng người mẹ, không cho phép Trình Tố Thu làm việc này, nàng liền tìm đến Tiên Âm Động, đưa Vô Song cho Tiên Âm, nàng liền muốn đứa bé này có cuộc sống bình bình an an, ít nhất cũng không đi theo con đường của phụ thân hắn, không bị vướng vào vòng thù hận của chính phụ thân hắn.
Khi Vô Song được sinh ra, Trình Tố Thu liền muốn hắn có thể đội trời đạp đất, trở thành thiên hạ vô song như chính cha của hắn, đáng tiếc thế sự vô thường, đến lúc chết nàng lại muốn đứa bé này bình thường cả đời, hạnh phúc mà sống.
Dược Vương im lặng rất lâu, sau đó lại ngước lên nhìn Vô Hà Tử.
“Tiêu Hà, ta lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, Vô Song gọi ta một tiếng ông ngoai, trong lòng ta liền trở nên vui vẻ rất nhiều, bất quá nếu Vô Song đã biết phụ mẫu hắn là ai, biết thân thế của mình, ngươi cũng không có quyền ngăn cản nó”.
Vô Hà Tử liếc nhìn Dược Vương sau đó gật đầu.
“Ngươi cũng như vậy, đứa bé này liền để nó tự chọn con đường của mình đi, lão phu không nhúng tay bất quá ngươi cũng tuyệt đối không được nhúng tay”.
Hai vị lão nhân này lại nhìn nhau rất lâu sau đó cùng thở dài một hơi.
“Lần này không phải vô duyên vô cớ ngươi gọi lão phu đến Tiêu Dao Cốc, không biết là việc gì?”.

Cuối cùng lại một lần nữa, Dược Vương là người phá tan bầu không khí yên lặng này.
Vô Hà Tử nhìn Dược Vương sau đó mỉm cười.
“Ngươi cũng không phải là không đoán được nha, đương nhiên muốn ngươi trợ giúp đứa bé kia rồi, ngươi mang theo nhiều đồ đạc như vậy không phải cũng có ý định cư tại Vong Ưu Thôn một khoảng thời gian sao?”.
Dược Vương khẽ gật đầu, sau đó ngưng thần nhìn Vô Hà Tử, Dược Vương lần này đến đây đương nhiên là muốn trợ giúp cháu ngoại của mình, dù sao Dược Vương vẫn thật sự muốn hướng Vô Song đi theo con đường của phụ thân hắn, muốn hắn có thể tạo nên một quốc gia lý tưởng, muốn hắn có thể thống nhất Tây Vực.
Vô Hà Tử cũng không dấu diếm việc gì, hắn trực tiếp kể lại sự việc Quỳ Hoa Bảo Điển cho Dược Vương nghe.
Quỳ Hoa Bảo Điển là võ công của Quỳ Hoa Lão Tổ, Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó lại là một trong những nhân vật vây công Thiên Vương đến chết, đương nhiên Dược Vương liền cực kỳ căm ghét, bất quá nếu là loại võ học khiến Vô Hà Tử khen ngợi hết mực như Quỳ Hoa Bảo Điển, bản thân Dược Vương cũng phải trầm ngâm một hai.
Tiêu Dao Phái võ công có thể nói thiên hạ nhất tuyệt, trong mắt Dược Vương ngoại trừ Thiếu Lâm cùng Võ Đang hai phái ra căn bản không có môn phái nào trên giang hồ đủ sức vượt qua võ công của Tiêu Dao Phái.
Dược Vương chưa từng gặp Quỳ Hoa Lão Tổ cũng không biết ông ta lợi hại thế nào nhưng chỉ cần nghe ngữ khí của Vô Hà Tử, Dược Vương liền cảm thấy Quỳ Hoa Bảo Điển tuyệt đối là thiên hạ đỉnh cấp võ công.
Sau khi nghe xong Vô Hà Tử toàn bộ giảng xuống, Dược Vương không suy nghĩ gì mà lập tức gập đầu.
“Vậy theo lời ngươi nói, cần lão phu một lần nữa luyện chế Động Huyền Kim Đan?”.
Vô Hà Tử gật đầu thản nhiên.
“Ngoại trừ Động Huyền Kim Đan ra thì cũng chỉ có cách tự cung, đương nhiên nếu bảo tiểu tử đó tự cung, cho dù tiểu tử đó đồng ý chỉ sợ đám người các ngươi cũng không cho đi”.
Dược Vương lập tức vỗ bàn, lực đạo mạnh đến nỗi bàn gỗ triệt để đổ sập xuống, một chưởng này không ngờ nội lực mười phần.
“Phí lời, cháu ngoại của lão phu sao có thể tự cung?. Động Huyền Kim Đan thứ này đã rất lâu lão phu không có động đến, muốn chuẩn bị tài liệu chỉ sợ cũng không phải việc một sớm một chiều, cũng may đây là Vong Ưu Thôn, tên tiểu tử Thần Y để lại tương đối phong phú dược liệu, cộng thêm con bé Hoa Si kia trợ giúp, việc này cũng không khó”.

Nhắc đến ‘Hoa Si’ đương nhiên Dược Vương không có muốn nàng trợ giúp luyện đan, thứ mà Dược Vương nhắc đến liền là ông ngoại của Hoa Si – Trà Vương.
Có ông ngoại là Hàn Lâm Đại Học Sĩ, chưa kể kinh thành Trường An cũng không cách quá xa Vong Ưu Thôn cùng Tử Ngọc Sơn, tin tưởng thiếu nguyên liệu gì vị Trà Vương kia cũng có thể trợ giúp một hai.
Vô Hà Tử nghe thấy Dược Vương nhận lời liền vui vẻ gật đầu, ánh mắt nhìn về chiếc bàn bị hủy kia căn bản không hề đau lòng.
‘Hừ lão phu quả nhiên là tình xa, gọi tên nóng tính này đến nhà tiểu tam, nếu gọi hắn vào nhà lão phu liền vô duyên vô cớ hỏng mất một cái bàn, tiểu tam ngươi cũng đừng trách sư phụ, ai bảo ngươi không có nhà’.
Vô Hà Tử nghĩ đến đây liền nhẹ vuốt bộ râu của mình, ung dung đứng lên.
“Quỳ Hoa Bảo Điển trước khi tu luyện liền cần thêm vài thủ pháp, cần vài loại thảo dược đun thành nước thuốc giúp tiểu tử kia cải thiện một chút thể chất, loại tuyệt học này yêu cầu căn cơ xương cốt cùng kinh mạch cực kỳ mềm dẻo, tất nhiên loại này yêu cầu chắc không làm khó được Dược Vương đại danh đỉnh đỉnh nha”.
Dược Vương hì mũi coi thường Vô Hà Tử sau đó bật cười.
“Đừng có khích lão phu, Tiêu Hà ngươi trên danh nghĩa cũng là sư phụ của nó, ngươi chuẩn bị dược liệu, lão phu sẽ chế thuốc”.
Vô Hà Tử cũng không phản đối, lập tức khí khái gật đầu.
“Một lời đã định,”.
“Tốt, một lời đã định”.
Dược Vương đương nhiên cũng đồng ý, lúc này trong mắt hai vị lão nhân cùng hiện ra ý cười.

Chương 26
Bước đầu luyện võ

Nếu đã quyết định bắt đầu để Vô Song học tập Quỳ Hoa thì hai người Vô Hà Tử cùng Dược Vương phải lập tức hành động.
Cả hai người đều là giang hồ lão tiền bối, người thì thực lực thông thiên, người lại hiểu biết hơn người đương nhiên cũng thừa hiểu đâu là độ tuổi tốt nhất dành cho luyện võ công.
Võ công trong thiên hạ căn bản không phải muốn học là học, muốn luyện là luyện, tất cả đều phải lấy căn cơ làm trọng, đây là lý do chính khiến nhiều kẻ cho dù thiên phú cao đến mấy nhưng bắt đầu đi trên con đường võ đạo quá muộn liền tự chặt đứt tiền đồ của bản thân.
Vô Song năm nay mới 6 tuổi, đây chính là độ tuổi thích hợp nhất đề rèn luyện căn cơ, giúp hắn tồi thân kiện cốt.
Trước khi để Vô Song học được Quỳ Hoa tất phải giúp hắn rèn luyện căn cơ một phen, bản thân Quỳ Hoa không yêu cầu nội lực hung mãnh cũng không yêu cầu tiên thiên thể chất đặc dị nhưng cũng có khảo nghiệm rất lớn với cơ thể người sử dụng.
Quỳ Hoa bản thân không phải là tuyệt đỉnh tâm pháp, người tu luyện Quỳ Hoa đương nhiên sẽ không thiên về nội lực một đường, nếu chỉ xét về tinh thuần nội lực Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ có thể coi là cao minh hơn Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn mà thôi, so với thiên hạ tuyệt học liền thua kém rất nhiều.
Bù lại một điểm này Quỳ Hoa lại đi theo đường võ, trọng tâm đặt vào chiêu thức, cực kỳ đáng sợ.
Không phải ngẫu nhiên loại mèo ba chân như Lâm Bình Chi sau khi học được Tịch Tà Kiếm Phổ liền đủ sức giết chết nhất lưu cao thủ thậm chí tông sư hắn cũng có khả năng đánh một trận hơn nữa chưa chắc đã thua.
Điểm đáng sợ nhất của Quỳ Hoa Bảo Điển là trọng công không trọng thủ, dùng siêu phàm tốc độ làm điểm mạnh, bù khuyết cho nội lực thiếu xót, cho dù nội lực không cao nhưng vượt cấp giết địch vẫn là dễ như trở bàn tay.
Tất nhiên muốn luyện theo thuần tốc độ một đường cũng là không dễ, điều này cần căn cốt tố chất thân thể rất lớn, hơn nữa lại cần bản thân chủ nhân thủy chung tồn tại âm nhu lực lượng, cho dù nam tử bản thân cũng mềm mại không xương, không khác nữ tử là bao.
Tự cung là một cửa ải bắt buộc gặp phải trong Quỳ Hoa Bảo Điển bởi kẻ tự cung không còn coi là nam nhân, làn da càng ngày càng trắng, da dẻ cũng trở nên mềm mại thậm chí cơ thể không còn dương cương khí liền dần dần biến ảo thành

thuần âm nhu thể chất, tiếp tục lấy thân thể mềm dẻo gia trì khinh linh bản thân, lúc này mới có thể bắt đầu tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển võ học.
Đây có thể coi là một loại đánh đổi, sau khi tự cung toàn bộ dương cương khí sẽ trở thành âm nhu khí, lúc này tiên thiên thể chất lập tức chuyển về thuần âm thân thể, nếu lấy loại thể chất này tu luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển liền làm ít công to, thực lực điên cuồng tăng trưởng.
Tất nhiên lại nói về thuần âm thể, thuần âm thể chất có một loại thể chất được gọi là Tiên Thiên Chí Âm Thể, bản thân Tiên Thiên Chí Âm Thể còn mạnh mẽ hơn thuần âm thể rất nhiều lần bất quá muốn tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển vẫn không cách nào tránh được một cửa 'tự cung'.
Muốn tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thật ra bản thân phải sở hữu hậu thiên thuần âm thể, hoặc hậu thiên chí âm thể, cả hai loại hậu thiên thể chất này muốn có được cũng chỉ có thể tự cung mà ra, một cửa chuyển hóa toàn bộ dương cương thành âm nhu vốn không thể tránh khỏi.
Động Huyền Kim Đan của Dược Vương được coi là một loại thủ đoạn lấy xảo vượt qua 'tự cung' cửa ải, sau khi dùng thuốc liền loại bỏ toàn bộ dương cương trong cơ thể, lập tức thân thể tạm thời sẽ biến thành hậu thiên thuần âm thể có điều lại thiếu đi một cửa chuyển hóa toàn bộ dương cương thành âm nhu của tự cung, từ đó dẫn đến căn cốt thân thể không cách nào đạt được lột xác như 'tự cung'.
Muốn bỏ qua thứ thiết hụt này, liền chỉ có dùng dược vật, dùng dược vật cải thiện thể chất của Vô Song, đến mức độ sánh ngang với 'tự cung' con đường.
Động Huyền Kim Đan cùng dùng dược vật cải thiện thể chất, cả hai điểm này chỉ sợ thiên hạ không ai làm tốt hơn Dược Vương, nếu không có tự cải thiện thể chất của Vô Song, cho dù có Động Huyền Kim Đan trợ giúp, Vô Song sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không thể bằng những kẻ trải qua tự cung, chiêu thức luôn thiếu đi 5 phần âm nhu, thiếu đi 5 phần tốc độ thậm chí có thể dẫn đến kinh mạch tổn thương.
Nếu Quỳ Hoa Bảo Điển trong tay Vô Song chỉ có như thế, Vô Hà Tử tuyệt không hướng Vô Song tu luyện loại tuyệt học này.
Sau khi hai vị lão nhân cùng đưa ra quyết định, đương nhiên phải bắt tay vào thực hành, cũng may Vô Hà Tử bản thân liền đã chuẩn bị đầy đủ, trong thời gian mấy tháng đợi Dược Vương tiến đến Vong Ưu Thôn liền đã yêu cầu Thần Y chuẩn bị trân quý dược thảo.
Thần Y bản thân thuật luyện đan đương nhiên không so nổi với Vô Hà Tử nhưng y thuật một đường liền không kém hơn bao nhiêu, thân là một đời thần y muốn tập hợp vài loại dược vật quý hiếm cũng không khó, huống hồ Vong Ưu Thôn lại tương đối gần kinh thành, muốn tập hợp trân quý dược liệu liền đơn giản hơn rất nhiều.

....
Khi trời bắt đầu sẩm tối, Vô Song cùng Linh Tố bắt đầu vì ba người Mẫn Mẫn, Vô Hà Tử cùng Dược Vương bầy biện đồ ăn.
Lúc này Vô Song cùng Linh Tố liền trở nên thân thiết hơn rất nhiều, cả hai đều 'trưởng thành' hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi, hơn nữa Linh Tố sau nửa ngày ở bên Vô Song liền phải dùng ánh mắt khác nhìn hắn, thậm chí chính bản thân nàng còn bị rung động thật sâu.
Về mặt trù nghệ Linh Tố liền thua Vô Song một khoảng cách rất xa, về mặt y thuật thứ mà nàng tự tin nhất cũng không hơn được Vô Song bao nhiêu, điều này khiến Linh Tố mơ hồ có một loại cảm giác không bằng người, mơ hồ có cảm giác kính phục từ bên trong.
Thấy Linh Tố cùng Vô Song tạo thành một loại ăn ý nhất định, ở trên bàn tiệc cả Dược Vương cùng Vô Hà Tử đều hiếm có một lần nhìn nhau mỉm cười, về phần Mẫn Mẫn đương nhiên không nhìn ra cái gì kỳ quái, lúc này nàng toàn bộ lực chú ý đều nhìn vào từng đĩa đồ ăn được bày lên bàn.
Đây là một bàn tiệc rất lớn, nếu không có Trình Linh Tố trợ giúp bản thân Vô Song cũng khó khăn hoàn thành kịp giờ ăn tối.
Hắn cùng Trình Linh Tố từng người mang từng đĩa đồ ăn thơm phức đặt lên bàn.
"Ông ngoại, sư phụ, lục sư tỷ, đây là công sức cả chiều nay của ta cùng Linh Tố, ba người tuyệt đối không được để thừa lại nha".
"Đây là Chân Hưu Nướng, Lư Ngư Kho Tàu, Hương Xốp Giòn Nem Rán, Đậu Hũ Ma Bà, Hoàng Kim Cơm Chiên, Gà Chưng Hoa Sen...".
"Còn có đây là 30 năm Trúc Diệp Thanh, ta lén lấy của đại sư huynh, sau này đại sư huynh có hỏi sư phụ người nhất định phải bảo vệ ta a".
Vô Song vừa dứt lời Dược Vương đã trìu mến nhìn hắn.
"Hừ, là Tưu Điên tiểu tử đó?, nếu tiểu tử đó dám có ý kiến với cháu ngoại ta, ta liền khiến hắn cả đời không thể uống rượu".
Mẫn Mẫn ở bên cạnh cũng cực kỳ trượng nghĩa vỗ bộ ngực sữa của mình, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn vào từng đĩa đồ ăn trên bàn.
"Thất sư đệ yên tâm, nếu đại sư ca tức giận liền đến tìm lục sư tỷ, sư tỷ liền bảo vệ ngươi".
Vô Hà Tử ở bên cạnh nhìn hai người liền trực tiếp im lặng, căn bản không biết nói gì mới tốt.
Bữa cơm tối hôm nay thật sự ăn rất ngon, bởi nó mang theo thứ ấm áp mà Vô Song chửa từng đương trải nghiệm trước đây, cảm giác ấm áp của gia đình.
Thứ cảm giác Dược Vương Thôn các sư huynh sư tỷ cho Vô Song cũng là một loại gia đình nhưng lại không giống cảm giác Dược Vương mang lại cho hắn, loại cảm giác này được gọi là 'thân tình'.
Ngày hôm nay Dược Vương cũng phá lệ uống nhiều, mặt cười ửng đỏ, cùng Vô

Song trò chuyện thiên nam địa bắc, Vô Song đương nhiên cũng không chối từ, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt ấm áp đến từ ông ngoại, loại cảm giác này hắn mong đợi thật lâu thật lâu.
Về phần Trình Linh Tố lại có chút nhu thuận, nàng ở bên cạnh Dược Vương, chỉ lặng lẽ mỉm cười rót rượu cho sư phụ, cả cuộc đời nàng ở Dược Vương Cốc cũng chưa bao giờ nhìn thấy Dược Vương cười nhiều như hôm nay.
Trên bàn ăn Mẫn Mẫn đương nhiên vẫn làm tốt nhiệm vụ 'diệt mồi đại sư' của mình, cái bụng cũng đã có chút căng lên vì no, Vô Hà Tử thì lại mỉm cười vuốt râu chậm rãi uống rượu.
Chỉ cần nhìn vào việc Vô Hà Tử biết Động Huyền Kim Đan từng được Dược Vương luyện ra liền có thể thấy giao tình của Vô Hà Tử với vị Dược Vương này thế nào, bản thân ông ta cũng chính là muốn nhìn thấy loại hình ảnh này từ rất lâu rồi, 6 năm qua kể từ cái thể của Thiên Vương, Vô Hà Tử liền biết vị bằng hữu này của mình dường như biến thành một loại người khác, đã vô tâm sống tiếp.
Vô Hà Tử còn có một loại cảm giác, chỉ cần Dược Vương truyền lại hết y bát cho Trình Linh Tố liền triệt để không còn gì quấn thân, liền muốn rời khỏi thế gian này.
Sự xuất hiện của Vô Song chính là một loại thuốc khởi tử hồi sinh với vị bằng hữu này, cho dù Dược Vương cùng Vô Hà Tử vốn đi trên hai con đường khác nhau nhưng cả hai người đều coi đối phương là chân tri kỷ. Nhìn thấy bằng hữu tốt của mình cười cười nói nói bên cạnh Vô Song, Vô Hà Tử sao có thể không mừng?.
....
Ba ngày sau, tại Vong Ưu Thôn, nhà Thần Y.
Nhà của Thần Y là ngôi nhà lớn nhất Vong Ưu Thôn, lúc này cũng là nơi sinh sống của Trình Linh Tố cùng Dược Vương, không thể không nói nhà của Thần Y cũng thực sự tương đối giống ngôi nhà mà hai người sống trong Dược Vương Cốc, xung quanh toàn là dược thảo cùng sách cổ, ở bên ngoài có một khoảng sân tương đối rộng cùng rất nhiều thảo dược đang trồng.
Ở giữa sân có một khoảng trống, giữa khoảng trống lúc này là Vô Song, Dược Vương cùng Vô Hà Tử.
Vô Song lúc này trên người không có lấy một mảnh vải che thân, đối mặt cùng ông ngoại cùng Vô Hà Tử liền có chút bối rối.
Hắn thân là một nam nhân 30 tuổi, nếu là một đứa bé 6 tuổi bình thường sẽ không có cảm giác gì, nhưng với nam tử trưởng thành như hắn lại cực kỳ không tiện.
Tiện tay lấy áo ngoài che đi 'chỗ đó' vẻ mặt có chút không tự nhiên nhìn về phía Dược Vương cùng Vô Hà Tử.

Hai người thấy biểu hiện của Vô Song liền bật cười.
“Tiểu tử này dĩ nhiên còn biết ngượng”.
Vô Song lập tức liền khẽ lườm Vô Hà Tử nhưng cũng không lên tiếng, ánh mắt cầu cứu nhìn ông ngoại.
Dược Vương nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng bật cười, có điều cũng không tiếp tục làm Vô Song phải chờ.
Ngón tay Dược Vương chỉ về phía lu nước lớn ở bên cạnh, ánh mắt hiền từ nhìn Vô Song.
“Vô Song, lần này ta cùng lão già kia liền chuẩn bị bỏ ra rất nhiều tâm huyết, ngươi nhất định phải chịu khó một chút, thứ nước bên trong liền dễ chịu nhưng nhất định phải cố gắng vượt qua, được không?”.
Nghe ông ngoại nói, Vô Song mới lại gần cái lu nước kia nhìn một chút, khi hắn đến đây cũng chú ý đến cái lu này bất quá hiện nay mới có thể nhìn rõ, nước trong lu không ngờ lại đen ngòm thậm chí còn sánh lại, tuy không có mùi gì nhưng lại cho Vô Song cảm giác tương đối kinh khủng.
Vô Song đương nhiên cũng sẽ không sợ, hắn hướng về phía ông ngoại gật đầu.
“Ông ngoại, cháu liền phải vào trong cái lu này đúng không?”.
Dược Vương gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Vô Hà Tử.
Vô Hà Tử cũng mỉm cười.
“Nước trong này là Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy, tiến vào trong này liền có đại công dụng, có thể giúp ngươi rèn luyện căn cốt, bắt đầu đạp vào con đường luyện võ, mới có thể đạt điều kiện tất yếu tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển”.
Nghe Vô Hà Tử nói đến đây, Vô Song lập tức gật đầu, hai mắt tỏa sáng.
Hắn liền có cảm giác, bản thân mình sắp được luyện võ công, được cảm nhận thế giới này thần kỳ đến mức nào, chỉ có nắm giữ võ công, Vô Song mới có thể trải nghiệm thế giới, trải nghiệm thiên hạ này rộng lớn đến mức nào.
Hắn liền không nói hai lời, thân hình nhỏ nhắn chậm rãi tiến vào bên trong lu nước.
....
Ngay sau khi thân thể của Vô Song tiến vào bên trong, ánh mắt của hắn liền trợn lên, thân hình lập tức run rẩy, có điều hai hàm răng lại cắn chặt, không có kêu lên một tiếng nào.
Đau.
Rất đau.
Thứ Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy này bám vào da thịt sau đó liền khiến Vô Song có cảm giác như bị dao cắt qua, tất nhiên nếu chỉ là đau đớn thì đã không đáng sợ đến thế, sau khi cảm giác đau đớn đó qua đi liền lập tức cảm thấy ngứa ngáy như có kiến bò qua người hắn vậy.
Thứ cảm giác này đến cũng nhanh rồi qua cũng nhanh nhưng lại lập tức tiếp tục

một đợt đau đớn mới.
Cả người Vô Song bị Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy bao phủ, cảm giác khó chịu này liền bao phủ toàn thân, liên miên bất tuyệt.
Nhìn thấy sắc mặt của vô Song dần dần trở thành trắng bạch, Dược Vương trong mắt có chút không đành lòng có điều rất nhanh cầm lấy một cái nắp đục thủng ở giữa, đậy lên trên lu nước.
Lúc này cũng chỉ có đầu của Vô Song lộ ra ngoài, giúp hắn hít thở không khí, cả cơ thể Vô Song liền hoàn toàn bị Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủ bao phủ.
“Cố gắng một chút, đừng làm tâm ý của ông ngoại ngươi đổ sông đổ bể”.
Vô Hà Tử ở bên cạnh Vô Song, khẽ mỉm cười với hắn.
Loại hắc tuyền thủy này phi thường đáng sợ có điều Vô Hà Tử liền tin tưởng Vô Song sẽ vượt qua, ông ta quá hiểu tính đứa bé này, Vô Song trong mắt Vô Hà Tử liền có tâm trí hơn người, căn bản không giống một đứa bé 6 tuổi.
Vô Song cắn răng gật đầu với Vô Hà Tử, hắn cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ lên tiếng xong hắn không kìm được mà rên rỉ đau đớn.
Hai người Dược Vương cùng Vô Hà Tử nhìn nhau rồi lại nhìn Vô Song, ánh mắt cả hai có một loại cổ vũ sau đó liền rời khỏi sân nhỏ.

Chương 27
Tiên Thiên Chí Âm Thể (1)

Vô Song cũng không biết rốt cuộc mình ở trong cái lu nước kia bao lâu, lúc này ở trong nhà Thần Y chỉ còn những tiếng hô hấp nặng nề của Vô Song, đầu của hắn trực tiếp gục xuống, tâm trí liền có chút mơ hồ.

Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy có một loại thành phần cực kỳ quan trọng gọi là ngạc huyết.

Ngạc thật ra là tên gọi của cá sấu, loại huyết này cực kỳ chân quý bởi cá sấu muốn săn được căn bản không dễ.

Khi ngạc huyết tiến vào cơ thể liền có tác dụng ảnh hưởng đến 'tủy' cùng bôi trơn các khớp xương, chính loại cảm giác này mới là thứ đáng sợ nhất.

Khi nước thuốc thẩm thấu qua da, dần dần tiến vào xương của Vô Song liền khiến hắn có cảm giác hàng ngàn hàng vạn con kiến bò trong cơ thể, nếu không phải tâm trí hắn cực kỳ kiên định, không phải hắn mang theo lình hồn xuyên việt đến thế giới này chỉ sợ đã sớm chạy ra khỏi cái lu này, thứ này căn bản quá sức với một đứa trẻ 6 tuổi.

Lần ngâm thuốc này chính bản thân Dược Vương cũng không đồng ý, nếu không phải Vô Hà Tử thề thốt Vô Song có thể chắc chắn vượt qua, Dược Vương liền sẽ không liều dùng một bước này.

Loại Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy này có thể so sánh với thập phẩm đan dược - Tẩy Tủy Đan.

Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy tuy chỉ là nước thuốc nhưng cũng có thể coi là một loại đan dược dạng 'dịch'. Nếu phải lấy đan dược đẳng cấp để nhận xét bản thân nó cũng là một loại cửu phẩm dịch đan, cực kỳ bá đạo.

Đan dược trong thiện hạ phân từ nhất phẩm đến thập nhị phẩm, thập nhị phẩm đan dược liền có thể xưng là tiên đan hơn nữa loại đan dược này vốn chỉ có trong truyền thuyết, đan phương tuy có tồn tại trong cổ thư nhưng để tìm được nguyên liệu liền phi thường khó.

Thập nhất phẩm đan dược liền có thể coi là chí cao đan dược của thế gian, có thể khởi tử hồi sinh cũng không phải là không thể, bản thân Dược Vương có thể coi là đan đạo đệ nhất nhân cũng chỉ vì ông là một trong số ít người trong thiên hạ có thể luyện ra thập nhất phẩm đan dược, thứ đan dược gọi là đế đan.

Thập phẩm đan dược được gọi là thánh đan, lúc này Dược Vương cũng bắt đầu vì Vô Song luyện chế 1 viên thánh đan đầu tiên – Tẩy Tủy Đan.

Tẩy Tủy Đan vốn là đan dược xuất từ Thiên Trúc, sau đó từ trong tay Đạt Ma Tổ Sư sáng lập ra Thiếu Lâm Tự liền trở thành thánh phẩm đan dược của Thiếu

Lâm, loại này đan dược liền có thể triệt để cải thiện thể chất của con người, dựa vào thể chất ban đầu của người phục đan mà quyết định xem có thể khiến thân thể lột xác đến mức nào.
Tẩy Tủy Đan có thể trở thành Thiếu Lâm bất truyền đan dược bởi đây là một trong những loại cực kỳ hiếm có đan dược có thể khiến người phục đan có thể biến hậu thiên thể chất trở thành tiên thiên thể chất, chỉ cần bản thân thể chất người phục đan chạm đến cực hạn của hậu thiên, liền có xác xuất rất lớn đột phá tiên thiên thể chất.
Năm đó nếu không phải Thiếu Lâm gặp đại biến cố phân thành Nam – Bắc hai nơi chỉ sợ Tẩy Tủy Đan đan phương không cách nào rơi vào tay Dược Vương.
Lại nói đến Tẩy Tủy Đan, loại đan dược này cùng với Tẩy Tủy Kinh liền khiến Thiếu Lâm Tự cao thủ xuất hiện lớp lớp, cực kỳ mạnh mẽ gần như chắc chắn đứng nhất võ lâm, chỉ cần Tẩy Tủy Đan cùng Tẩy Tủy Kinh không mất, Thiếu Lâm liền vĩnh viễn không ngã.
Sau sự kiện Nam – Bắc hai miền, Tẩy Tủy Đan đan phương liền rơi vào trong tay Nam Thiếu Lâm, Tẩy Tủy Kinh liền do Bắc Thiếu Lâm nắm giữ, từ đó thực lực của Thiếu Lâm suy giảm mới dẫn đến thế cục Võ Đang cùng Thiếu Lâm song hành trên bản đồ võ lâm.
'Tẩy Tủy Kinh' thứ này cả Dược Vương cùng Vô Hà Tử căn bản đều không có khả năng có được, loại tuyệt học này trừ khi Bắc Thiếu Lâm xảy ra đại sự, có đại nhân vật tính mạng gặp nguy hiểm cần Dược Vương xuất thủ hoặc Vô Hà Tử mang Tiêu Dao Phái tuyệt học đến đổi nếu không liền không có khả năng sở hữu.
Về phần Tẩy Tủy Đan đan phương vừa vặn lại trong tay Dược Vương, có điều một người một đời chỉ có thể phục dụng một viên Tẩy Tủy Đan, chính vì một điểm này Dược Vương liền nhất định muốn đẩy thể chất của Vô Song lên cao nhất, trở thành cực hạn của hậu thiên thể chất.
Theo Vô Hà Tử đánh giá, Vô Song cơ thể liền thích hợp đi theo âm nhu đường, chính vì vậy mục tiêu của ca hai vị lão nhân này chính là tạm thời giúp Vô Song nắm giữ Hậu Thiên Chí Âm Thể rồi dùng Tẩy Tủy Đan giúp hắn lột xác thành Tiên Thiên Chí Âm Thể, loại thể chất của Hoàng Đạo Sư.
Muốn để thể chất của Vô Song đột phá thành Hậu Thiên Chí Âm Thể, tất nhiên cần một loại dược thuốc bá đạo không ngừng cải thiện thể chất của hắn, nếu bỏ qua đặc điểm quá sức đau đớn của Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy thì loại dược thuốc này cơ hồ là thích hợp nhất.
Cá sấu vốn là một loại hung vật máu lạnh trong thế giới này, nếu tính ra cá sấu cũng được coi là âm nhu một đường, dùng máu cá sấu cộng thêm 7 loại chí âm dược vật lần lượt là Đông Trùng Hạ Thảo, Nhân Sâm Bách Niên, Tuyết Sơn Cam Thảo, Sinh Địa Hoàng, Bạch Thược, Thiên Sơn Tuyết Liên, Thiên Sơn

Huyền Hoàng Thảo.
Dựa vào 7 loại chí âm dược thảo cùng Ngạc Huyết làm môi giới, liền có rất lớn khả năng trợ giúp Vô Song đạt đến Hậu Thiên Chí Âm Thể.
Cho dù là Vô Hà Tử lịch duyệt kinh người cũng không dám tưởng tượng, đệ nhất chí âm võ công kết hợp với đệ nhất chí âm thể chất rốt cuộc mạnh mẽ thế nào.
Hoàng Đạo Sư bản thân nắm giữ Tiên Thiên Chí Âm Thể nhưng lại tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh lấy một chữa 'đạo' làm gốc, đã là 'đạo' liền sẽ không nghiêng hẳn về bên nào, cho dù là âm nhu tuyệt học cũng vẫn hướng về 'hoàn mỹ' hai chữ.
Chỉ có Quỳ Hoa Bảo Điển, loại võ công kinh khủng tự động diệt tuyệt dương cương, chặt đứt cương khí mới dám xưng làm đệ nhất chí âm võ công.
Đệ nhất ở đây không phải là nói Quỳ Hoa Bảo Điển mạnh hơn Cửu Âm Chân Kinh có điều bản thân người sử cụng âm khí càng mạnh mẽ, uy lực Quỳ Hoa càng đáng sợ. Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó cũng chỉ là hậu thiên chi thể đã có thể xếp vào hàng ngũ đế, trong mắt Vô Hà Tử, Vô Song sau này thậm chí đi sau mà đến trước, có thể thật sự vượt qua chính Quỳ Hoa Lão Tổ.
....
Suốt một ngày trôi qua, đến mức Vô Sõng cũng không hiểu hắn rời khỏi lu nước kiểu gì, khi Vô Song mở mắt đã thấy mình nằm trên giường lớn, cùng khuôn mặt mang theo vài phần lo lắng của Trình Linh Tố.
"Ngươi tỉnh rồi?, trời ạ không biết sư phụ làm cái gì khiến ngươi thành thế này, thực sự làm ta lo chết".
Vô Song sắc mặt tái nhợt nhìn khuôn mặt của Trình Linh Tố, lúc này ánh mắt to tròn của nàng nhìn chằm chằm vào hắn, trong ánh mắt ngập tràn lo lắng.
Vô Song trên mặt cố gắng xuất hiện một nụ cười, đáng tiếc nụ cười của hắn còn khó coi hơn cả khóc, khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc.
"Linh Tố, ta nằm đây bao lâu rồi".
Hắn cố gắng ngồi dậy có điều thân thể đau như ngàn vạn nhát dao cắt qua người, xương cốt toàn thân như nát vụn, lập tức rên lên đau đớn rồi triệt để lại nằm xuống.
Linh Tố thấy vậy lại càng hốt hoảng hơn, bàn tay rất nhanh giúp Vô Song bắt mạch, khuôn mặt đầy lo lắng.
"Mạch tượng của ngươi thực sự quá yếu ớt, sinh lực cơ thể gần như cạn kiệt...".
Nói xong Linh Tố thở dài một hơi, mắt nhìn Vô Song nằm đó liền hiện một tia thương cảm, nàng biết sư phụ sẽ không hại Vô Song nhưng chứng kiến Vô Song đau đớn cả ngày ngâm mình bên trong hắc thủy, Linh Tố có thể cảm nhận được hắn cố gắng đến mức nào.
"Ngươi ngủ được 5 tiếng rồi, lúc sư phụ đưa ngươi cho ta chăm sóc... ta thật sự

sợ ngươi không qua được nữa chứ... ngươi lúc đó thật sự rất yếu”.
Nói xong Linh Tố mới như nhớ ra điều gì đó, liền rất nhanh chạy đi.
Cũng không để Vô Song đợi quá lâu, trên tay nàng cầm một bát cháo yến mạch nhỏ, nàng ôn nhu ngồi xuống cạnh Vô Song, cố gắng di chuyển đầu hắn gối lên đùi mình, bàn tay mềm mại chậm rãi đặt thìa cháo gần miệng hắn.
“Ngươi ăn một chút đi, cố gắng một chút rồi lại ngủ, cả ngày liền ở trong đó căn bản quá sức với ngươi”.
Vô Song ánh mắt tràn ngập mệt mỏi có điều nhìn Linh Tố đầy trìu mến, hắn lúc này cảm thấy Linh Tố thật sự rất dễ thương.
Ánh mắt cố gắng nhìn ra bầu trời, lúc này cả bầu trời đã tối mịt, nghĩ đến Linh Tố nửa đêm còn vì hắn xuống bếp nấu cháo liền có chút cảm động, bất chấp cơ thể mệt mỏi cùng đau đớn, vẫn là chậm rãi nuốt từng thìa cháo.
Vô Song cũng không biết từ bao giờ, hắn lại một lần nữa ngủ thiếp đi.
Những ngày tiếp theo, cũng may cho Vô Song hắn liền không tiếp tục ngâm Ngặc Huyết Hăc Tuyền Thủy, có điều hắn triệt để chỉ có thể nằm trên giường, trên người dán một loại cao màu đen, loại cao này liên tục tỏa ra nhiệt lực dính vào cơ thể hắn, khiến hắn khó chịu vô cùng, cũng may có Linh Tố làm bạn, có Linh Tố ôn nhu chăm sóc, những ngày tiếp theo của hắn mới có thể coi là dễ chịu một chút.
Đến ngày thứ 5, khi Vô Song đã có thể triệt để rời giường đồng thời trải qua cả Dược Vương cùng Vô Hà Tử kiểm tra, hắn lại bắt đầu tiến hành lần ngâm mình thứ hai.
Nghĩ đến cảm giác mà Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy gây ra, Vô Song liền có chút sợ, bất quá hắn cũng không thể để tâm huyết ông ngoại cùng sư phị bỏ phí, hắn có thể nhìn thấy sự lo lắng xen lẫn động viện của cả hai người, bản thân hắn liền quyết tâm hơn nhiều, một lần nữa ‘anh dũng’ đi ngâm mình.
Cũng may cho Vô Song, lần thứ hai tuy vẫn đau đớn như vậy nhưng cơ thể hắn đã trải qua lần thứ nhất tẩy lễ, đã tương đối quen thuộc với thứ cảm giác đau đớn này, lần tẩy lễ thứ hai liền có chút dễ dàng, ít nhất sau khi dược lực hòa hết vào cơ thể rồi được Dược Vương mang ra ngoài cũng không có bị bất tỉnh nhân sự.
Sau lần tẩy lễ thứ hai, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh cũng trở về từ Trường An, hai người lần này trở về cũng mang theo một bọc đồ vật cung kính đưa cho Vô Hà Tử, tất nhiên đưa cái gì thì Vô Song cũng là không biết.
Hắn một lần nữa phải trải qua thời gian chăm sóc cùng trị liệu của Linh Tố.
Không giống với đợt trị liệu đầu tiên, lần này Vô Song vẫn phải dán thứ cao màu đen kia lên người nhưng ngoài ra còn được đích thân ông ngoại châm cứu, đến khi toàn bộ cơ thể hắn cắm rất nhiều ngân châm thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ, Vô Song liền ngủ thiếp đi.
Cứ như vậy 3 ngày nữa lại trôi qua.

Lần tẩy lễ đầu tiên hắn mất 5 ngày hồi phục, lần thứ hai chỉ mất vèn vẹn 3 ngày. Tất nhiên sau khi rời giường, Vô Song lại bắt đầu lần tẩy lễ thứ ba.
Có hai lần đầu kinh nghiệm, hắn trải qua lần thứ 3 tẩy lễ cũng tương đối dễ dàng, đau đớn vẫn còn nhưng cũng không còn đáng sợ, ít nhất cuối ngày hắn cũng không bị vây vào trạng thái vô lực, đầu óc vẫn tương đối tỉnh táo.
Sau khi tẩy lễ lần 3 là đợt trị liệu lần 3, lần này không có dùng kim châm phía trước cơ thể mà dùng kim châm phía sau cơ thể, trong 3 ngày Vô Song liền không được nằm ngửa, cũng may Linh Tố đã chuẩn bị sẵn cho hắn mấy cái gối mềm mại, nếu không chỉ sợ... ‘bảo bối’ của hắn triệt để biến dị.
Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy cũng không phải là không có công dụng, tuy cực kỳ đau đớn nhưng Vô Sõng cũng có thể cảm giác được thân thể mình mềm dẻo hơn rất nhiều, cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều, sau mỗi lần trị liệu kết thúc, hắn liền có cảm giác thần thanh khí sảng, thoải mái vô cùng.
Rất nhanh lại một lần trị liệu kết thúc, lần này Vô Song liền bắt đầu bước vào đợt tẩy lễ thứ 4.
Cũng may cho Vô Song, sau 3 lần đầu tác dụng của Ngạc Huyết Hắc Tuyền Thủy liền không còn, loại dịch thuốc này đã rất khó tiếp tục trợ giúp Vô Song cải thiện thể chất.
Lần tẩy lễ thứ 4 này là một loại đan dược – Cửu Phẩm Hoàng Đan – Tiên Thiên Huyền Âm Đan.
Thập Nhị Phẩm – Tiên Đan
Thập Nhất Phẩm – Đế Đan
Thập Phẩm – Thánh Đan
Cửu Phẩm – Hoàng Đan
Lục Phẩm cùng Thất Phẩm được gọi là Thượng Phẩm Đan Dược.
Tứ Phẩm cùng Ngũ Phẩm được gọi là Trung Phẩm Đan Dược.
Nhị Phẩm đến Tam Phẩm được gọi là Hạ Phẩm Đan Dược.
Nhất phẩm liền gọi là Sơ cấp đan dược.
Lần tẩy lễ thứ tư này sau khi kiểm tra căn cốt của Vô Song, ông ngoại hắn liền muốn cho hắn phục dụng Tiên Thiên Huyền Âm Đan.
Tiên Thiên Huyền Âm Đan bản thân liền kém Tẩy Tủy Đan rất nhiều hơn nữa chỉ có thể sử dụng với người chưa luyện võ công, chưa tu ra nội lực có điều lại khiến người phục dược tăng cường 40% lượng âm nhu khí trong cơ thể, sau này nếu tu luyện âm nhu công pháp liền trực tiếp xuất hiện lợi ích cực lớn.
Chỉ cần chưa qua tu luyện, dương cương cùng âm nhu đều bị vây vào tiên thiên trạng thái, tất nhiên khi đến một độ tuổi nhất định cả hai khí này sẽ không còn là tiên thiên.
Loại tiên thiên khí này ảnh hưởng rất nhiều đến con đường võ học mai sau, số lượng tiên thiên âm khí hoặc tiên thiên dương khí sẽ ảnh hưởng đến độ thích hợp

với dương cương hoặc âm nhu lộ tuyến, phục dụng Tiên Thiên Huyền Âm Đan sẽ càng khiến Vô Song sau này dễ dàng tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, hơn nựa dựa vào lực lượng âm khí át hẳn dương khí trong cơ thể sẽ khiến thể chất Vô Song càng đến gần Hậu Thiên Chí Âm Thể một bước.
Không thể không nói, có một ông ngoại như Dược Vương, Vô Song liền rút ngắn con đường tu luyện tương lai gần như gấp đôi.
Thiên hạ này liệu có ai được Dược Vương bỏ sức ra như vậy?, toàn bộ đan dược cải thiện tiên thiên thể chất Dược Vương lần này đều vì Vô Song luyện ra.
Hai ngày bão chỗ tác giả mất mạng, không cách nào đăng chương được, bây giờ đăng bù cho anh em đây, mọi người bình luận nhiều vào làm động lực cho mình nhé.
Nguyệt phiếu thì càng tốt.:P

Chương 28
Tiên Thiên Chí Âm Thể (2)

Khác với dùng Ngạc Huyết, khi Vô Song xếp bằng trên giường trúc cảm nhận dược lực của Tiên Thiên Huyền Âm Đan liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.
Hắn lúc này chưa biết tu luyện là cái gì nhưng lại có thể cảm thấy một dòng khí tươi mát chạy dọc cơ thể của mình, cảm giác thoải mái mà Tiên Thiên Huyền Âm Đan cho Vô Song khiến hắn có cảm giác như đang ngồi điều hòa giữa thời tiết nóng 42 độ ở thế giới trước vậy.
Vô Song cảm nhận từng dòng khí mát chạy dọc khắp cơ thể, từng kinh mạch, từng khớp xương đều thoải mái khó nói nên lời.
Tiên Thiên Huyền Âm Đan là một lọa đan dược mười phần ôn nhuận, đương nhiên sẽ không gây cho Vô Song bất cứ cảm giác khó chịu nào, hơn nữa cái đáng sợ nhất của Tiên Thiên Huyền Âm Đan là khả năng điệp gia.
Bất cứ đan dược nào trong thiên hạ đều có mặt trái, ví dụ như độc dược bên trong cũng sẽ có vài phần bổ dược, đan dược bên trong cũng mang theo vài phần độc dược, căn bản không có cách nào tránh nổi, chỉ quan trọng là độc tính cao hay thấp mà thôi.
Loại tình trạng này gọi là Vật Cực Tất Phản, lấy ví dụ như Tiêu Dao Tam Tiêu Tán của Tiêu Dao Phái, sau khi dính loại độc dược này liền khiến kẻ chúng độc cười 3 tiếng, sau 3 tiếng cười lập tức hóa thành vũng máu, đáng sợ vô cùng, độc lực mười phần bá đạo bất quá nếu nội lực đủ tinh thuần trực tiếp ngăn cản được TIêu Dao Tam Tiêu Tán rồi bức ra khỏi cơ thể thì lập tức khiến nội lực càng thêm tinh thuần, kinh mạch trong người càng thêm vững chắc.
Lại nói như Tẩy Tủy Đan, mang danh thánh phẩm đan dược có thể bài trừ toàn bộ tạp chất trong cơ thể có thể biến toàn thân thanh tịnh, gột rửa toàn bộ cơ thể sau đó trực tiếp dùng dược lực rèn luyện kinh mạch, tẩy kinh phạt tủy có điều nếu sử dụng đến viên Tẩy Tủy Đan thứ hai liền gây ra phản ứng phụ, thậm chí dược lực quá mạnh mẽ lại không có chỗ phát tiết do tạp chất trong cơ thể đã bị lần đầu tiên bài trừ, dược lực của nó liền biến thành độc lực mạnh mẽ tiến vào kinh mạch, nhẹ thì nội thương nặng thì đứt gãy kinh mạch, trực tiếp thành phế nhân.
Tiên Thiên Huyền Âm Đan thì lại không giống, đây là một trong những loại đan dược có độc lực ít nhất trong thiên hạ, phi thường ôn nhuận, phi thường thích hợp với trẻ em, vừa rèn luyện căn cơ, vừa rèn luyện tư chất đồng thời một người liền có thể phục dụng đến 3 viên Tiên Thiên Huyền Âm Đan.
Dựa vào lượng độc chất bên trong Tiên Thiên Huyền Âm Đan rất ít, người sử

dụng có thể điệp gia 3 lần sử dụng mới bắt đầu có dấu hiệu đan dược phản phệ, chỉ riêng một điểm này thiên hạ đã ít có đan dược sánh bằng.
Tất nhiên Dược Vương sẽ không để Vô Song sử dụng 1 lần 3 viên Tiên Thiên Huyền Âm Đan, cách sử dụng này liền phi thường phí phạm.
Muốn sử dụng Tiên Thiên Huyền Âm Đan tốt nhất nên cách 1 ngày dùng 1 ngày, chỉ có như vậy mới khiến huyền âm khí bên trong không bị tình trạng dư thừa dẫn đến quá tải với cơ thể sau đó trực tiếp làm tổn thương đến kinh mạch.
Xếp bằng trên giường trúc gần 1 tiếng đồng hồ, rốt cuộc Vô Song cũng mở mắt ra, hắn thở ra một hơi khí lạnh từ bên trong lồng ngực sau đó chậm rãi vươn vai, cảm giác toàn thân thoải mái khiến Vô Song không ngần ngại rên lên một tiếng.
So với Ngạc Huyết, Huyền Âm Đan quả thực phải gọi là thiên đàng.
Sau khi phục dụng viên Tiên Thiên Huyền Âm Đan đầu tiên, ngày hôm đó Vô Song cũng không phải nằm giường, lại càng không phải tiếp tục quá trình trị liệu, có thể coi gần nửa tháng trôi qua đây là ngày bình thường đầu tiên của hắn.
Hiếm có được 1 ngày bình thường, hắn liền trực tiếp mang theo Trình Linh Tố đến học trà đạo của Mẫn Mẫn sư tỷ, 1 ngày trôi qua cũng tương đối nhẹ nhàng.
Đến ngày thứ hai Dược Vương cùng Vô Hà Tử liền dẫn Vô Song quay lại Tiêu Dao Cốc.
Khi nhìn thấy một cái lu nước lớn đặt trước mặt mình, Vô Song liền nghĩ ngay đến Ngạc Huyết lần trước, ánh mắt không khỏi cụp lại, đương nhiên trải qua 3 lần Ngạc Huyết tra trấn, Vô Song liền cảm thấy Ngạc Huyết cũng không còn quá nhiều đáng sợ, dù sao vẫn trong phạm vi chịu đựng của hắn.
Rất may khi đến gần lu nước, hắn mới nhận thấy trước mặt làn nước cực kỳ trong có điều mặt nước lại nổi lên từng đợt hàn khí.
Hàn khí bốc lên làm Vô Song lạnh run cả người, da gà bắt đầu nổi lên.
Hắn nuốt một ngụm nước bọt sau đó quay lại nhìn sư phụ cùng ông ngoại.
“Ông ngoại... thứ này là?”.
Dược Vương nghe vậy liền mỉm cười.
“Yên tâm thứ này liền không phải Ngạc Huyết, nước trong này đều là nhờ Vô Hà Tử sư phụ ngươi, lần này ngươi đúng là không nên làm sư phụ thất vọng nha”.
Vô Song nghe vậy lại liếc nhìn Vô Hà Tử, sau đó bàn tay nhỏ nhắn khẽ chạm vào làn nước để rồi lập tức rụt tay lại.
“Trời ạ, lạnh như vậy”.
Vô Hà Tử thản nhiên vuốt râu, lúc này liền ngập tràn tiền bối phong phạm.
Nhìn thấy động tác này của Vô Hà Tử, Vô Song liền biết vị sư phụ này căn bản đang muốn khoe khoang, quả nhiên Vô Hà Tử lúc này đầy mặt tươi cười lên tiếng.
“Tiểu tử, nói cho ngươi biết lão phu liền dùng công lực khiến nước trong này

đến gần nhiệt độ đóng băng, rét lạnh đương nhiên là bình thường".
Vô Hà Tử nói xong triệt để làm Vô Song cảm thấy chấn động.
"Nội lực cũng có thể làm nước đóng băng?".
Vô Hà Tử thản nhiên gật đầu.
"Cái này có gì khó, lão phu cũng luyện âm nhu tuyệt học, mặc dù Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao phái chúng ta không hẳn quá nghiêng về mặt âm nhu bất quá dùng nội lực đóng băng mặt nước vẫn tính là đơn giản, công lực sau khi đột phá đại tông sư liền biến đổi về chất, thậm chí ngũ đế cấp bậc cao thủ trên lý thuyết đủ sức dùng nội lực tạo nên một con đường băng nhỏ qua sông, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nội lực đầy đủ ".
Vô Song hôm nay liền được chứng kiến rốt cuộc ngũ đế cấp cường giả mạnh thế nào, dùng tay không đóng băng mặt nước căn bản chưa từng nghe.
Một chưởng toàn lực của ngũ đế cường giả chỉ sợ tuyệt đối có thể đánh nát lục phủ ngũ tạng của người khác, thế mới thể nhận thấy Dạ Xoa lần trước liền là mạng lớn, Vạn lão chỉ sợ chưa có xuất ra toàn lực.
Dạ Xoa dù sao cũng mới chuẩn bị đột phá Tông Sư cảnh giới, cho dù chân chính Tông Sư gặp phải ngũ đế cấp bậc cường nhân, chỉ cần dính 1 quyền toàn lực tuyệt đối là sang thế giới bên kia, trừ khi có thủ đoạn phòng ngự đặc biệt.
Vô Song cũng không có thời gian để lãng phí, hắn chậm rãi vào bên trong lu nước.
Không vào thì thôi, vừa tiền vào Vô Song đã cảm thấy sợ hãi, cả người hắn như bị đóng băng, thậm chí muốn lập tức nhảy ra ngoài, nếu không phải có một bàn tay mạnh mẽ ấn hắn xuống, hắn tuyệt đối sẽ nhảy ra khỏi lu nước này.
Vô Song cố gắn ngửa đầu nhìn lên, không ngờ bàn tay kia lại là Vạn lão.
Vạn lão cũng khẽ gật đầu với Vô Song sau đó bàn tay chuyển động, bàn tay khẽ đặt vào sau lưng của Vô Song.
Lu nước này rất lớn cũng tương đối đặc biệt, chiều cao cũng chỉ quá đầu Vô Song một chút nhưng độ rộng cực kỳ kinh người, ít nhất Vô Song tin tưởng có thể dùng làm bốn tắm nhỏ cũng không nói quá.
Nước lạnh thấu xương ngập đến ngực hắn nhưng khi bàn tay của Vạn lão chạm đến lại có một luồng dương khí mạnh mẽ chạy dọc cơ thể Vô Song, trực tiếp chống lại hàn khí xung quanh hắn.
Tiếp theo chỉ thấy cả Dược Vương cùng Vạn lão đều tiến vào trong lu nước, Vạn lão ngồi sau hai mắt nhắm lại sau đó trực tiếp bắt đầu chuyền dương khí vào trong người Vô Song, về phần ông ngoại hắn Dược Vương lại ngồi trước mặt hắn, trong tay có một bộ ngân châm.
"Nhắm mắt lại, hít thở đều đều, cố gắng thả lỏng cơ thể, chịu đựng một chút".
Giọng nói của Dược Vương vang lên, Vô Song đương nhiên sẽ làm theo, hai mắt liền nhắm lại, toàn bộ cơ thể buông lỏng.

Cuối cùng Vô Hà Tử cũng ngồi khoanh chân xuống, hai tay áp thẳng vào trong lu nước, âm hàn nội lực bành chướng cực nhanh, thậm chí nơi tiếp xúc với lu nước trực tiếp bị đóng băng.
Dược Vương cũng lập tức vận nội công kháng hàn khí, sau đó bàn tay rất nhanh thi châm xuống.
Xung quanh rất lạnh, cái lạnh thấu xương thấm vào cơ thể Vô Song khiến toàn thân hắn liên tục run lên, điều này cũng chưa tính, chết người nhất là dương cương khí của Vạn lão, loại dương cương khí này trực tiếp quyết đấu với âm hàn khí từ nước lạnh truyền vào, sau đó hai loại lực lượng này vậy mà cực kỳ phối hợp, bắt đầu chạy dọc kinh mạch Vô Song.
Vô Song tất nhiên không dễ chịu gì, hai luồng nội lực phi thường phối hợp với nhau bao phủ khắp kinh mạch của hắn có điều người phải chịu đựng liền đau đớn vô cùng, nửa nóng nửa lạnh trên khắp toàn thân, cả người hắn liên tục run lên, cũng may trải qua lần Ngạc Huyết trước, Vô Song liền có khả năng chịu đau cao hơn rất nhiều.
Hai vị Ngũ Đế cấp cao thủ không hổ là võ lâm chí tôn, khả năng khống chế nội lực cùng lực đạo đã siêu phàm thoát tục, đặc biệt là Vô Hà Tử lại càng đáng sợ, vận chuyển hàn băng chân khí cách không qua dòng nước mới đến cơ thể Vô Song, vậy mà vẫn có thể điều khiển tự nhiên như thường.
Đương nhiên đây cũng là một trong những điểm mạnh nhất của Vô Hà Tử, khả năng khống chế nội lực của Vô Hà Tử cho dù Trường Sinh Chân Nhân cũng phải nể 3 phần, ai bảo cả Tiểu Vô Tướng Công cùng Bắc Minh Thần Công đều là hai loại tuyệt học cần phải sử dụng nội lực phi thường tinh tế?.
Về phần Vạn lão, nội lực chí dương chí cương vốn mang theo sức phá hoại kinh hồn, nay lại uyển chuyển vô cùng kết hợp với Vô Hà Tử không xuất hiện 1 lỗi nhỏ cũng đủ thấy Vạn lão cực kỳ đáng sợ. Đây chính là năng lực của Ngũ Đế cấp cường nhân.
Lần này mục tiêu đương nhiên cũng là nhắm tới căn cơ cho Vô Song, hai người Vạn lão cùng Vô Hà Tử trực tiếp dùng Âm – Dương hai loại chân khí bắt đầu vì hắn mở rộng kinh mạch, kinh mạch trải qua Ngạc Huyết tẩy lễ lại được y thuật của Dược Vương ôn dưỡng, sau đó liên tục gặp nóng lạnh luân chuyển liền bắt đầu trở nên rộng hơn, đây chính là một loại thủ đoạn đả thông kinh mạch cực kỳ đáng sợ.
Về phần Dược Vương, cũng chậm rãi thi châm trên người Vô Song, từng châm từng châm đâm xuống, mỗi châm mạnh mẽ điểm xuống lại lập tức khóa chặt một phần âm – dương hai khí của Vạn lão cùng Vô Hà Tử lại.
Dược Vương chính là dùng châm cứu giúp Vô Song tụ lại âm – dương nhị khí, sau đó bắt đầu thông huyệt đạo giúp hắn.
Bằng y thuật của Dược Vương cộng thêm công lực hai vị Ngũ Đế, tuyệt đối có

thể khiến căn cơ của Vô Song càng thêm vững mạnh, thể chất của hắn sẽ lại một lần nữa lột xác.
Một vị Dược Vương cùng hai vị Ngũ Đế cùng ra tay, hiệu quả kinh người, quan trọng nhất thế gian này cho dù là hoàng đế cũng chưa chắc đã có thể có diễm phúc như Vô Song, càng may mắn hơn nữa là Vô Song có thể tìm được hai vị ngũ đế cường nhân, một người luyện âm nhu tuyệt học, một người lại theo dương cương, đây gọi là Âm Dương Khai Huyệt.
Loại tẩy lễ này phi thường khó chịu với Vô Song, nhưng hiệu quả tuyệt đối kinh người.
....
Cứ như vậy, lại 1 tuần nữa trôi qua.
Thời gian này Vô Song liền phục dụng xuống thêm 2 viên Tiên Thiên Huyền Âm Đan sau đó lại trải qua thêm 3 lần Âm Dương Khai Huyệt.
Âm khí trong cơ thể hắn lúc này triệt để áp chế dương khí trong người, lượng tiên thiên âm khí của Vô Song so với hơn 1 tháng trước khi Dược Vương đến tăng thêm gấp 3 lần.
Kinh mạch đều được đả thông, đều được mở rộng, huyệt đạo cùng đan điền đều được âm dương nhị khí rèn luyện liền trở nên vững chắc hơn rất nhiều.
Làn da của Vô Song lại càng trở nên trắng trẻo, làn da 10 phần đàn hồi thậm chí làn da Dạ Xoa cũng vô pháp so sánh, da của hắn lúc này cứ như da em bé vậy, càng đáng sợ hơn xương cốt của Vô Song bắt đầu trở nên dẻo dai, hắn hoạt động càng ngày càng thấy thoải mái, tất cả các mặt tốc độ cùng phản ứng trong 1 tháng nay đều bạo tăng.
Đây cũng là dấu hiệu, Dược Vương cùng Vô Hà Tử rốt cuộc đã thành công giúp Vô Song cải biến thể chất, trở thành Hậu Thiên Chí Âm Thể.
Loại thể chất này cho dù không bì được với Tiên Thiên Chí Âm Thể, cho dù Tẩy Tủy Đan không thể giúp Vô Song lột xác thì cũng thừa điều kiện để hắn tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, tuyệt không kém Quỳ Hoa Lão Tổ năm xưa, ít nhất về mặt khởi đầu, Vô Song còn vượt xa Quỳ Hoa Lão Tổ.
Tất nhiên Dược Vương cùng Vô Hà Tử không chỉ muốn Vô Song dừng lại ở đây.
Hai người liền cơ hồ đồng nhất một việc, Vô Song nhất định không thể là hậu thiên thể chất, nhất định phải là tiên thiên thể chất.
Lúc này chính là lúc Vô Song phục dụng Tẩy Tủy Đan, nhất cử đột phá Tiên Thiên ranh giới, trở thành Tiên Thiên Chí Âm Thể.

Chương 29

Tiên Thiên Chí Âm Thể (3)

Phục dụng Tẩy Tủy Đan vốn là việc bất cứ một ai cũng mong muốn, loại thánh phẩm đan dược này chỉ có thể gặp không thể cầu có điều Tẩy Tủy Đan với Vô Song mà nói vẫn là sự mạo hiểm tương đối lớn.
Tẩy Tủy Đan vốn có dược lực cực kỳ mạnh mẽ, thông thường ở lứa tuổi của Vô Song liền sẽ không ai phục dụng Tẩy Tủy Đan, đây có thể coi là tốt quá hóa dở, dược lực đáng sợ có thể ảnh hưởng đến kinh mạch trong cơ thể hắn, thậm chí gây tổn thương cực mạch cũng không phải việc hiếm lạ gì.
Tẩy Tủy Đan khác với Tiên Thiên Huyền Âm Đan, nếu cái sau dùng trước khi người phục đan bắt đầu tu luyện võ công thì Tẩy Tủy Đan lại không có hạn chế thời gian, bất cứ độ tuổi nào cũng có thể tự bài trừ tạp chất, đương nhiên phục dụng Tẩy Tủy Đan càng sớm thì càng có lợi.
Theo kinh nghiệm của tiền nhân, lứa tuổi tốt nhất để sử dụng Tẩy Tủy Đan liền là 10 tuổi, bản thân bắt đầu rèn cân luyện cốt, tu qua một chút võ đạo thương thức tự mình rèn luyện căn cơ, chỉ có như vậy kinh mạch mới đủ ổn định, đủ chắc chắn, với lứa tuổi của Vô Song thì phục dụng Tẩy Tủy Đan liền là quá sớm.
Đương nhiên điểm hạn chế lúc này của Vô Song không chỉ có thể, hắn đối với võ học thường thức căn bản không hề biết gì, đến cả cách điều khí trong cơ thể cũng là cực kỳ xa lạ với Vô Song, việc này dẫn đến cho dù kinh mạch của hắn đã trải qua rèn luyện, trải qua mấy lần tẩy lễ, cũng không thể nào tận dụng hết giá trị của Tẩy Tủy Đan.
Kinh mạch trên người Vô Song đương nhiên có thể chịu đựng Tẩy Tủy Đan dược lực nhưng chính vì Vô Song chưa luyện qua võ công, chưa biết cách điều khí, từ đó dẫn đến bản thân hắn liền phí phạm đại lượng dược lực bên trong Tẩy Tủy Đan, đây tuyệt đối là phí phạm.
Thân là một đời Dược Vương, ông ngoại của hắn tuyệt đối không để giá trị của Tẩy Tủy Đan bị Vô Song hấp thu không toàn vẹn như vậy.
Chính vì lý do này, Vô Song hiện nay sau khi phục dụng Tẩy Tủy Đan liền mê man trên giường, không phải hắn quá mất sức nên thiếp đi mà là do Dược Vương khiến hắn tiến vào giấc ngủ say, hô hấp càng ngày càng sâu, mặc kệ dược lực bên trong Tẩy Tủy Đan đang bao trùm cơ thể.
Vô Song hai mắt nhắm lại, toàn bộ tâm thần đều tiến sâu vào bên trong giấc ngủ, cả người ngồi khoanh chân trên giường, sau lưng hắn là Vô Hà Tử, về phần trước mặt hắn đương nhiên là ông ngoại.
Vô Hà Tử hai mắt cũng nhẹ nhắm lại, vạt áo không gió mà khẽ cử động, hai tay

áp vào lưng Vô Song, Vô Hà Tử chính là đang dùng nội lực giúp Vô Song bảo vệ kinh mạch trong cơ thể, về phần Dược Vương đương nhiên tiếp tục làm công việc của mình, Dược Vương sẽ giúp Vô Song dẫn lực lượng của Tẩy Tủy Đan chạy dọc trong cơ thể, giúp hắn có thể tận dụng toàn bộ dược lực của Tẩy Tủy Đan.
Đã là tiên thiên thể chất vốn chỉ có thể gặp không thể cầu, loại thể chất này nếu trời sinh đã là không có thì rất khó có thể tạo ra, nếu không phải một vị Dược Vương cùng một vị Ngũ Đế cấp cao thủ gần như bỏ toàn bộ vốn liếng ra, Vô Song chỉ sợ cả đời này cũng không cách nào đột phá thành Tiên Thiên Chí Âm Thể.
Thể chất của Vô Song hiện nay đã là Hậu Thiên Chí Âm Thể, lại có Tẩy Tủy Đan làm vật dẫn cộng thêm y thuật thông thiên của Dược vương, việc hắn thành công lột xác thành Tiên Thiên Chí Âm Thể vốn là thuận lý thành chương, căn bản không có chút độ khó nào.
Tiên Thiên Chí Âm Thể, trời sinh mang theo chí âm nội lực, cực kỳ thích hợp đi theo âm nhu lộ, luyện chí âm chí nhu công thể, trời sinh kinh mạch dẻo dai, nội công tự động vận hành, trên con đường tu luyện nội công thường thường nhanh hơn người khác 5 thành.
Kinh mạch của Vô Song lúc này tràn đầy âm nhu khí tức, nội lực của hắn cũng dần dần chuyển đổi về thuần âm nội lực, dương cương nội lực của chính bản thân hắn liền bị áp chế rất nhiều, sau này vì lượng âm nhu nội lực quá lớn mà khiến cho dương cương nội lực gần như không thể tự tăng trưởng.
Loại Tiên Thiên Chí Âm Thể này chỗ tốt đương nhiên cực lớn nhưng trên thiên hạ này vốn không có cái gì gọi là hoàn mỹ thân thể, bất cứ loại thể chất nào đều có điểm yếu, điểm yếu của Tiên Thiên Chí Âm Thể đúng là vì dương cương trong người hắn quá ít.
Dương cương quá ít liền dẫn đến hậu quá là Vô Song sau này luyện ngoại công liền gặp khó khăn rất lớn, nói rộng ra thân thể của Vô Song sau này liền cũng không được coi là mạnh mẽ, nếu hắn bị ép vào tình cảnh cứng đối cứng liền chắc chắn nhận phần thua thiệt về mình.
Đương nhiên cao thủ đã đi theo âm nhu lộ tuyến thường rất ít người nào quyết định lấy cứng đối cứng, đây là một loại con đường tu luyện đặc thủ của riêng âm nhu lộ tuyến, thường chú trọng tốc độ cùng sự uyển chuyển, lấy xảo phá lực.
Một ví dụ đơn giản nhất về âm nhu lộ tuyến phải kể đến Tiêu Dao Tử, vị sáng lập ra Tiêu Dao Phái này bản thân tu luyện Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công, lấy hai loại tuyệt học này gia trì bản thân gần như đánh khắp thiên hạ không địch thủ bất quá vẫn là phải sáng tạo thêm Lăng Ba Vi Bộ cũng là để lấy xảo phá lực, loại bỏ khả năng phải cận thân chiến đấu, bị đối thủ ép vào thế khó.

Một nhân vật nữa trong thiên hạ nổi tiếng lấy xảo phá lực liền là Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong, bản thân Trương Tam Phong tuy hướng đến hoàn mỹ lộ tuyến, bản thân Trường Sinh Quyết mạnh mẽ tuyệt luân sinh sinh bất tức vô cùng vô tận bất quá cũng vẫn phải tránh lấy lực đấu lực, vẫn hướng theo con đường thủ xảo phá lực.
Nếu lấy hai vị tiền nhân này làm thước đo, điểm yếu của Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng liền không tính là điểm yếu, ít nhất chỉ cần có thể tìm được một loại tuyệt học tương ứng với thân thể liền có thể giảm thiếu tối đa điểm yếu này.
Đương nhiên cũng không phải nói Âm Nhu lộ tuyến mạnh mẽ hơn Dương Cương lộ tuyến, cường giả đi theo dương cương lộ có thân thể mạnh mẽ đến đáng sợ, đao kiếm còn chưa chắc đã đủ gây tổn thương, nội công phi thường cường mãnh, một quyền xuất ra liền mang theo kinh người sức công phá, thường thường một quyền cũng có thể dễ dàng lấy mạng đối phương.
Nhắc đến dương cương lộ tuyến liền lập tức phải nhắc đến Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Dịch Cân Kinh, Thiếu Lâm Kim Cương Kinh, Thiếu Lâm Đồng Tử Công, Thiếu Lâm Cửu Dương Công đều là chí dương tuyệt học trong thiên hạ, cường giả xuất ra từ Thiếu Lâm đều có một thân ngoại công thập phần đáng sợ bất quá Thiếu Lâm Tự cao tăng từ trước đến nay vẫn chưa có ai lấy tốc độ nổi danh trên giang hồ, đây cũng là điểm thiếu hụt của Dương Cương lộ tuyến.
Nếu phải đánh giá, Âm Nhu lộ tuyến tương đối giống máy bay tiêm kích trên bầu trời, về phần Dương Cương lộ lại giống xe tăng, một loại lộ tuyến đều có điểm mạnh cùng điểm yếu của riêng mình, khó lòng phân định thắng thua.
....
Vô Song một lần ngủ liền ngủ cả ngày, khi hắn mở mắt ra một lần nữa, bầu trời đã bắt đầu sáng.
Vô Song chậm rãi ngồi dậy, sau đó khuôn mặt non nớt khẽ xuất hiện một vẻ kinh ngạc, hắn bắt đầu quan sát toàn bộ cơ thể mình, vẻ kinh ngạc càng ngày lại càng nhiều.
Lúc trước làn da của Vô Song trắng hồng, cực kỳ đàn hồi còn hiện tại làn da của hắn dĩ nhiên lại màu bạch ngọc, làn da mềm mại vô cùng, lại mười phần đàn hồi.
Vô Song lại tiếp tục xoay đầu lại nhìn về chiếc gương đồng cạnh giường sau đó liền kinh ngạc đến há hốc mồm, không ngờ cả dung mạo của hắn cũng bắt đầu thay đổi.
Vô Song năm nay mới có 6 tuổi, độ tuổi này khuôn mặt vẫn chưa thật sự định hình bất quá hắn thề rằng trường kia hắn nhìn thế nào cũng thấy mình vẫn giống nam nhân vậy mà lần này soi gương hắn thậm chí thấy bản thân mình mang theo 5 phần khuôn mặt nữ nhân, cộng thêm mái tóc màu trắng cùng thân thể có chút gầy gò, vậy mà lại có cảm giác giống một cái loli.
Điều này làm Vô Song triệt để Im lặng, hắn lập tức nuốt một ngụm nước bọt, sau

đó chậm rãi nhìn xuống bên dưới.
Khi thấy cái ‘ấy’ vẫn còn, Vô Song mới có thể nhẹ thở ra một hơi.
“Trời ạ... may quá vẫn chưa biến thành nữ nhân, mới ngủ một giấc mà thôi, rốt cuộc việc gì xảy ra?”.
Vô Song thật sự sợ sau này biến thành cái loại bất nam bất nữ hoặc nam nhân nhưng mười phần giống nữ nhân, nếu như vậy chẳng bằng hắn đập đầu đi chết cho rồi.
Vô Song cũng không biết đây là đặc dị của thuần âm thể chất, huống hồ hắn lại là Tiên Thiên Chí Âm Thể, lúc này nhìn còn chưa rõ nhưng sau này hắn tuyệt đối thành một cái tiểu bạch kiểm, cho dù không tu luyện võ học, cho dù bất tài vô dụng thì chỉ bằng khuôn mặt cũng có thể cả đời không lo đói.
Nếu là Tiên Thiên Chí Cương Thể đương nhiên sẽ có một loại cảm giác anh hùng khí khái, bá giả uy vũ nhưng Tiên Thiên Chí Âm Thể thì lại khác, loại nam nhân mang theo thể chất này tuyệt đối là mỹ nam tử, ngọc thụ lâm phong hại nước hại dân.
Đương nhiên đây là nam nhân, nếu là nữ nhân Tiên Thiên Chí Âm Thể tuyệt đối có thể tạo ra siêu cấp mỹ nhân, đẹp tựa thiên tiên, băng thanh ngọc khiết. Về phần nếu nữ nhân sở hữu Tiên Thiên Chí Cương Thể chỉ sợ tính tình 10 phần nóng nảy, khí vũ hiên ngang áp cả nam nhân.
Nếu trách Vô Song cũng chỉ có trách tại sao hắn trời sinh đã thích hợp tu luyện âm nhu lộ tuyến đi...
Lại nói thêm một việc, nếu Vô Song tu luyện thêm Quỳ Hoa Bảo Điển, chỉ sợ hắn giả gái tuyệt không có ai nhận ra đi... thậm chí chưa chắc đã thua tuyệt thế mỹ nhân trong thiên hạ.
Đúng lúc Vô Song đang thẫn thờ, cưa phòng lại một lần nữa mở ra, ngươi đi vào là Trình Linh Tố.
Linh Tố lúc này đang bê một khay đồ ăn cho hắn, 1 tháng nay Vô Song phục dụng đan dược thì việc nấu ăn đều do Linh Tố lo, hơn nữa 1 tháng nay cũng là nàng chăm sóc cho hắn.
Linh Tố thấy Vô Song tỉnh dậy, ánh mắt to chớp động một chút như không thể tin được, nàng chậm rãi đến gần hắn, đặt khay đồ ăn xuống sau đó khuôn mặt dí gần vào mặt của Vô Song, ánh mắt chớp chớp.
“Vô Song?”.
Vô Song bị nàng dí gần mặt vào như vậy cũng có chút không hiểu làm sao, bất quá hắn vẫn gật đầu.
“Có việc gì sao?”.
Linh Tố bàn tay nhỏ khẽ chạm vào má của Vô Song, sau đó trong ánh mắt không thể tin được của hắn, cô nàng này vậy mà áp má vào mặt Vô Song sau đó cọ cọ.
“Oa, sao lại có chuyện không công bằng như vậy, ngươi... ngươi còn đẹp hơn cả

ta, da ngươi thật trắng, thật mịn, còn mềm hơn cả da của ta, oa oa thiên lý ở đâu chứ?”.
Vô Song thấy Linh Tố nói vậy triệt để im lặng, hắn căn bản không muốn giống như thế này a.
....
Tất nhiên loại chuyện này Vô Song không muốn cũng không thay đổi được gì, chờ đợi hắn là một thứ quan trọng hơn – Quỳ Hoa Bảo Điển.
Mang theo Tiên Thiên Chí Âm Thể, Vô Song lần đầu tiên có thể luyện võ công.
Sau khi được Vô Hà Tử thông báo, Vô Song liền kích động đến không có cách nào ngủ ngon, con đường võ học của hắn rốt cuộc cũng mở ra.
....
Ngày thứ hai kể từ khi Vô Song nắm giữ Tiên Thiên Chí Âm Thể, hắn chính được Vô Hà Tử truyền dạy võ học.
Võ học việc này Dược Vương đương nhiên sẽ không tham gia, ông ngoại cùng Linh Tố hiện nay liền chuẩn bị mở lò luyện chế Động Huyền Kim Đan cho hắn.
Ngồi giữa sân lớn trong Tiêu Dao Cốc, trước mặt là Vô Hà Tử khoanh chân trên giường trúc, lúc này Vô Hà Tử khẽ vuốt râu mỉm cười với Vô Song.
“Tiểu tử, có phải đợi ngày này lâu lắm rồi đúng không”.
Vô Song đương nhiên lập tức gật đầu, ánh mắt háo hức không thôi, nếu tính ra đã có gần nửa năm hắn phải chờ đợi rồi.
Vô Hà Tử chậm rãi nâng lên hòm cổ, sau đó cẩn thận lấy Quỳ Hoa Bảo Điển ra, ánh mắt cũng mang theo một tia xúc động.
“Tiểu tử, lần này ngươi phải nghe kỹ một chút, lão phu muốn nói rõ cho ngươi biết về Quỳ Hoa Bảo Điển”.
“Khoảng 40 năm trước, Quỳ Hoa Lão Tổ trong một lần đến Thiếu Lâm Tự liền để lại cho Giác Viễn đại sư bộ tuyệt học của chính bản thân mình, đương nhiên Quỳ Hoa năm đó cũng mang một vật ra khỏi Thiếu Lâm”.
“Giác Viễn đại sư thân là Thiếu Lâm đệ nhất cao thủ, lại tu luyện Cửu Dương Thần Công đến đại thành cảnh giới, võ học đi theo chí dương chí cương con đường, căn bản không thể tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển liền cũng chỉ tạm thời tham ngộ đạo lý bên trong”.
“Năm đó Giác Viễn chính là muốn dựa vào Quỳ Hoa Bảo Điển đạo lý, cố gắng cải thiện vấn đề tốc độ cho Thiếu Lâm Tự, bất quá đại sự từ đó phát sinh”.
Nói đến đây, Vô Hà Tử liền thở dài một hơi
“Cùng thời gian đó, có hai cao thủ phái Hoa Sơn là Nguyễn Mẫn Túc và Chu Tử Phong lên Thiếu Lâm Tự, hai người này dưới cơ duyên xảo hợp mà vô tình nhìn thấy Quỳ Hoa Bảo Điển của Quỳ Hoa để lại liền hiện lên tham niệm, không biết bằng cách nào lại học lén Quỳ Hoa Bảo Điển, đương nhiên vì sợ Giác Viễn phát hiện ra, hai người chia ra mỗi người thuộc lấy một nửa rồi lập tức rời khỏi Thiếu

Lâm”.
“Đáng tiếc trêu người nhất là cả hai sau khi trở về Hoa Sơn thì không có cách nào ghép hai phần làm một, đọc thế nào cũng không thông, hai người tâm sinh nghi kỵ lẫn nhau sau đó trong nội bộ Hoa Sơn bắt đầu chia rẽ”.
“Nguyễn Mẫn Túc thuộc được nửa bộ đầu của Quỳ Hoa sau đó tự mình sáng lập ra Hoa Sơn Khí Tông”.
“Chu Tử Phong thuộc bửa bộ dưới liền sáng lập ra Hoa Sơn Kiếm Tông”.
“Từ đó Hoa Sơn vốn là Ngũ Nhạc đệ nhất liền bị chia thành Kiếm – Khí hai phái, căn cơ liền vô cùng bất ổn”.
“Phải đến vài năm sau, Giác Viễn đại sư biết chuyện liền sai đệ tử Độ Nguyên lên Hoa Sơn muốn thu hồi cả hai bản của Quỳ Hoa Bảo Điển, nhằm xoa dịu hai phái, giúp Hoa Sơn một lần nữa thống nhất”.
“Độ Nguyên người này lão phu vừa vặn quen biết, kẻ này trí tuệ cực kỳ đáng sợ, ngộ tĩnh chỉ sợ không thua ngươi, là đệ tử đắc ý nhất của Giác Viễn đại sư”.
“Dưới uy thế của Thiếu Lâm năm đó cùng tình thế của chính Hoa Sơn, cuối cùng Nguyễn Mẫn Túc cùng Chu Tử phong vẫn phải đưa cả hai bản Quỳ Hoa cho Độ Nguyên hơn nữa hai người kia tưởng lầm "Độ Nguyên" đã tinh thông bộ Bảo Điển nên đọc lại nhờ nhà sư kiểm chứng nào ngờ Độ Nguyên căn bản một chữ cũng chưa xem qua”.
“Độ Nguyên đọc hết cả hai bản kinh thư, cộng với siêu phàm ngộ tĩnh liền thuộc làu làu, sau đó tham niệm nổi lên, sau khi rời khỏi Hoa Sơn lại không về Thiếu Lâm mà mai danh ẩn tích, lấy tên giả là Lâm Viễn Đồ, lập ra Phúc Uy Tiêu Cục”.
“Độ Nguyên người này không thể không nói là kỳ nhân, có thể từ hai bản tàn khuyết võ học tự mình ngộ ra Tịch Tà Kiếm Phổ, đáng tiếc hắn tốt quá hóa dở, tự phế tu vi tu luyện lại từ đầu, cho dù Tịch Tà Kiếm Phổ cực kỳ mạnh mẽ bất quá nội lực của Độ Nguyên lại không đủ, chỉ có thể lấy chiêu thức xưng hùng, sau này đến chết vẫn bị vây vào Đại Tông Sư cảnh giới, đương nhiên chiến lực của hắn có thể so với Ngũ Tuyệt, bất quá... nếu kéo dài chiến đấu liền chắc chắn phải thua”.
“Khoảng 10 năm sau tức là 30 năm trước, cuối cùng thì Kiếm Tông cùng Khí Tông của Hoa Sơn cũng bùng lên mồi lửa chiến tranh, hai phái vì đều muốn đoạt được nửa bộ kinh thư của đối phương liền lao vào chém giết, dẫn đến tử thương tham trọng, Hoa Sơn thực lực 10 phần chỉ còn lại 2-3”.
“Sau trận chiến này Hoa Sơn thực lực đại tổn, càng đáng chết hơn Nhật Nguyệt Thần Giáo lại nhất cử tấn công lên Ngũ Nhạc, Ngũ Nhạc Phái vốn lấy Hoa Sơn làm đầu nay như rắn mất đầu, tử thương thảm trọng, nếu không phải dùng kì mưu thủ thắng, Ngũ Nhạc chỉ sợ bị xóa tên”.
“Sau trận chiến đó, hai bản tàn quyết kia lại rơi vào tay Nhật Nguyệt Thần Giáo,

rơi vào trong tay Nhậm Ngã Hành”.
“Nhậm Ngã Hành kẻ này cũng không có luyện qua Quỳnh Hoa Bảo Điển, bất quá sau này bên cạnh Nhậm Ngã Hành có một người gọi là Đông Phương Bạch”.
“Đông Phương Bạch sau khi đọc được hai bộ tàn quyết, vậy mà thật sự thành công tự mình ngộ ra Quỳ Hoa Bảo Điển, so về tư chất chỉ sợ còn cao hơn Lâm Viễn Đồ năm đó”.
“Đông Phương Bạch có thể coi là một trong những người hiếm có trên thế gian luyện thành Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn cũng cùng thời với phụ thân ngươi, thực lực của hắn hiện nay có thể coi là gần vỡi ngũ đế nhất trong lớp cao thủ thế hệ sau. Ngũ đế cường giả thường thường là cao nhân ẩn sĩ không hiện thế gian hoặc mỗi người một phương, ngũ đế không ra Đông Phương Bạch liền bất bại, từ đó hắn tự gọi mình là Đông Phương Bất Bại, danh tự phi thường kinh người bất quá cũng là danh xứng với người”.
“Lại nói tiếp, Quỳ Hoa Bảo Điển vốn chia làm 2 quyển gọi là Càn Kinh cùng Khôn Kinh, Càn làm nội Khôn liền làm ngoại, Quỳ Hoa Bảo Điển chân chính liền lấy Quỳ Hoa làm nội công, dùng Tịch Tà làm ngoại công, nội ngoại hợp nhất quỳ hoa vô địch”.
“Lâm Viễn Đồ chỉ có ngoại, Đông Phương Bạch lại chỉ tu nội, cả hai người đều thiếu đi tinh hoa của Càn Khôn hai chữ, cả hai liền chỉ có thể sử dụng được 7 phần thực lực của Quỳ Hoa Bảo Điển thậm chí còn không đến, càng quan trọng hơn, hai người này không có ai có thể trở thành Ngũ Đế cao thủ”.
“Hôm nay lão phu thay Quỳ Hoa truyền công, hy vọng ngươi có thể khiến Quỳ Hoa dương danh, ngươi có tự tin không?”.

Chương 30
Phong Vân Động

"Hôm nay lão phu thay Quỳ Hoa truyền công, hy vọng ngươi có thể khiến Quỳ Hoa dương danh, ngươi có tự tin không?".
Ở trước mặt Vô Song, Vô Hà Tử nghiêm nghị vô cùng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn, cho dù Vô Song biết câu hỏi này không có ai sẽ trả lời là 'không tự tin' nhưng trước khí tràng cường đại mà Vô Hà Tử tỏa ra, Vô Song cũng vẫn cảm thấy một áp lực phi thường trầm trọng bao phủ toàn thân.
Hắn cũng ngước mắt lên, ánh mắt tràn ngập tự tin sau đó mạnh mẽ gật đầu.
"Phi thường tự tin, đệ tử nhất định có thể khiến Quỳ Hoa Bảo Điển dương danh".
Vô Hà Tử nghe vậy mới gật đầu, khí tràng toàn thân dần dần tan biến, sau đó chậm rãi đặt quyển sách cổ vào tay Vô Song.
"Quỳ Hoa Bảo Điển là thiên hạ tuyệt học, có điều Quỳ Hoa lại có một điểm yếu cố hữu, một điểm yếu mà Quỳ Hoa Lão Tổ đến chết vẫn không cách nào giải được, Quỳ Hoa chú trọng vào chiêu thức cùng tốc độ, từ đó dẫn đến vấn đề về nội lực, nếu ngươi chỉ tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thì nội lực liền tăng lên rất chậm".
"Lão phu đi nhiều, nhìn nhiều, đọc cũng nhiều, trong mắt lão phu nội lực của Quỳ Hoa tăng lên rất chậm, so sánh với tuyệt học trong thiên hạ căn bản thua kém quá nhiều, cùng lắm Quỳ Hoa chỉ có thể so sánh cùng Hoa Sơn tuyệt học – Tử Hà Thần Công".
"Với thực lực của Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó lại công thêm Quỳ Hoa Bảo Điển ưu thế vốn không cần đến nội công quá mức tinh diệu, bất quá người tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chính vì nội công không khuyết thiếu dẫn đến rất sợ những loại thủ đoạn khác... điển hình là độc dược".
"Lần trước ngươi cũng thấy, Tây Vực Bì Tô Thanh Phong Tán không có cách nào ảnh hưởng đến lão phu bởi lão phu nội lực đã đến cực cảnh, có thể dễ dàng dùng nội công áp chế nội lực, bất quá Quỳ Hoa Lão Tổ nếu thay vào vị trí của lão phu liền làm không có được, sau này ngươi đi lại trân giang hồ phải vạn vạn phần đề phòng, có thời gian rảnh rỗi liền đi tìm ông ngoại ngươi, học hỏi từ ông ta còn hơn xa tam sư huynh của ngươi, sau này đi ra giang hồ cũng không sợ người ta ám toán".
Nghe Vô Hà Tử nói vậy, Vô Song cũng lập tức gật đầu, hắn là người kiếp sau, hắn liền biết độc dược có sức mạnh công phá đến mức nào, cho dù Vô Hà Tử không có nhắc nhở, hắn cũng nhất định vạn phần coi trọng.

Vô Hà Tử thấy ánh mắt cực kỳ nghiêm túc của Vô Song liền nhè nhẹ mỉm cười, sau đó Vô Song cũng không phát hiện, trong mắt Vô Hà Tử lóe lên một tia sát khí như có như không.
“Tiểu Vô Song, lão phu vừa mới kể cho ngươi về Quỳ Hoa sự tích, bây giờ đến lúc giảng về Quỳ Hoa Bảo Điển”.
“Quỳ Hoa Bảo Điển bên trong phân chia làm Càn Quyển cùng Khôn quyển, lấy Càn vốn tu nội công còn Khôn liền tu ngoại”.
“Càn Kinh bên trong ghi lại Quỳ Hoa Công Thể cùng Quỳ Hoa Tâm Pháp, về Khôn Kinh bên trong ghi lại Quỳ Hoa Kim cùng Quỳ Hoa Kiếm”.
“Đầu tiên liền về Quỳ Hoa Công Thể, công thể trong thế gian như lần trước lão phu đã nói một bộ công thể đầy đủ liền bao gồm toàn bộ nội công tâm pháp cùng chiêu thức có điều hôm nay liền đi sâu vào hai chữ công thể này một chút”.
“Tất cả các loại võ công trong thiên hạ nếu nghiêm ngặt phân loại liền chia thành công thể, tàn quyển cùng nội công tâm pháp”.
“Công thể có thể coi là một bộ hoàn chỉnh võ học, có nội công tu luyện, có tâm pháp xen lẫn cả võ học, bất quá hiểu sâu hơn một tầng thì công thể là một loại đánh dấu”.
“Tuyệt học trong võ lầm đều phải có một loại đánh dấu này, một loại phân chia để không có tuyệt học nào giống tuyệt học nào, ví dụ như khi ngươi tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển trong người nội công sẽ dần dần chuyển đổi thành quỳ hoa khí, loại khí này không khác gì nội công lại mười phần thích hợp để sử dụng quỳ hoa chiêu thức, tuy nhiên nếu ngươi muốn dùng quỳ hoa khí này để đánh ra chiêu thức trong Cửu Âm Chân Kinh thì lại gặp trở ngại rất lớn, chiêu thức uy lực 10 phần rơi vào tay ngươi thường thường chỉ còn lại 5 phần”.
“Tương tự cách hiểu này, Quỳ Hoa Bảo Điển tu luyện nội công vốn không nhanh, nhưng cho dù ngươi đoạt được Cửu Âm Chân Kinh, dùng Cửu Âm Chân Kinh tu luyện nội công để sử dụng quỳ hoa chiêu thức cũng chỉ còn lại 5 phần uy lực bởi Cửu Âm Chân Kinh tu thành cửu âm khí chứ không phải quỳ hoa khí, đây là trở ngại của tuyệt học”.
“Một người, một đời nếu không có gì đặc biệt, chỉ có thể tu luyện một loại tuyệt học bởi cho dù tu luyện đến loại tuyệt học thứ hai, kể cả tinh lực có đủ thì cũng không thể sử dụng hai loại tuyệt học cùng lúc, tương đương với bỏ phí một loại tuyệt học”.
“Nội công tâm pháp lại không giống như tuyệt học, nội công tâm pháp không thể tu thành ‘công thể’ hai chữ, nó tu luyện ra thuần nội công, bất quá nội công tâm pháp thường thường cũng không có cái gì đặc biệt, đại loại như Hoa Sơn Tâm Pháp, Cái Bang Tâm Pháp, Thái Sơn Tâm Pháp... loại tâm pháp này cho dù chủ nhân của nó có tu luyện cả đời cũng khó lòng trở thành Đại Tông Sư”.
“Tất nhiên trên đời cũng không thiếu kỳ nhân, Tiêu Dao Tử sư huynh của ta tính

là một cái kỳ nhân, công bằng mà nói cả Tiểu Vô Tướng Công cùng Bắc Minh Thần Công của bản môn chỉ tính là nội công tâm pháp".
"Cả Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công đều không có chiêu thức đi kèm, Bắc Minh Thần Công lấy Bắc Minh Đại Pháp xưng danh, luyện hóa hết thẩy nội lực trong thiên hạ trở thành nội lực của bản thân, về phần Tiểu Vô Tướng Công lại lấy Vô Tướng – Vô Hình – Vô Sắc tam cảnh hiển hóa vạn võ. Đương nhiên vì nội công tâm pháp chỉ có thể tu luyện ra thuần nội công, không mang 'công thể' hiệu ứng vì vậy cũng không có khả năng dùng loại nội công đó để sử dụng tuyệt học chiêu thức, ít nhất Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao Phái chúng ta cho dù bác đại tinh thâm cùng lắm cũng chỉ có thể đánh ra 4 phần uy lực của Quỳ Hoa Chiêu Thức, không hơn...".
"Cuối cùng là tàn quyển. Tàn quyển chỉ có chiêu thức võ công, không có nội công tâm pháp, võ học trong tàn quyển không thể tu ra nội công bất quá chính vì điểm này cho dù là Công Thể hay Tâm Pháp đều có thể dễ dàng sử dụng võ công trong tàn quyển".
"Nếu nói thuần võ công chiêu thức, liền kể tới Cửu Âm Thần Trảo, Như Lai Thần Chưởng, Hàng Long Thập Bát Chưởng... đây đều là những loại tuyệt cường võ học, nhưng lại không có nội công tu luyện đi kèm".
"Đương nhiên chắc ngươi cũng hiểu, không phải cứ có nội công là có thể sử dụng đủ hết chiêu thức trong thiên hạ, lấy Hàng Long Thập Bát Chương làm ví dụ, đây là một trong những loại chí dương chí cương trưởng pháp trong thiên hạ, người đi theo âm nhu lộ tuyến như chúng ta căn bản dùng không được".
Nói đến đây Vô Hà Tử chậm rãi dừng lại, khẽ nhấp một ngụm nước trà.
"Bên trong Quỳ Hoa Càn Kinh ghi lại Quỳ Hoa Tâm Pháp, Quỳ Hoa Tâm Pháp chia làm 7 tầng cảnh giới. Lần lượt là Quỳ Hoa Tương Lam Khí – Quỳ Hoa Tương Hồng Khí – Quỳ Hoa Tương Bạch Khí – Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí – Quỳ Hoa Chính Hồng Khí – Quỳ Hoa Chính Bạch Khí cùng Quỳ Hoa Chính Hoàng Khí ".
"Tu luyện Quỳ Hoa vốn không trọng nội công chỉ nhìn chiến lực, tu thành ba tầng đầu của Quỳ Hoa có thể được coi là thế gian Siêu Nhất Lưu Cao Thủ:.
"Tu thành Quỳ Hoa tầng thứ tư có thể một trận chiến Tông Sư, tu thành tầng thứ năm liền là Đại Tông Sư, tu thành tầng thứ sau của Quỳ Hoa có thề tề danh cùng Ngũ Tuyệt, cuối cùng là tầng thứ bảy, đương nhiên có thể coi là Ngũ Đế cấp bậc".
"Loại chiến lực của Quỳ Hoa phi thường phi thường đáng sợ, cho dù không có nội lực cao thâm cũng không ai dám coi thường, cho dù đồng cấp ngũ tuyệt hoặc ngũ đế Quỳ Hoa cũng rất khó bị đánh bại bất quá vẫn lại là điểm yếu của nội lực, kể cả ngươi có tu thành Quỳ Hoa tầng thứ 7, chỉ tính nội lực cũng không hơn được Đại Tông Sư trình độ, so với Ngũ Tuyệt vẫn còn kém một chút chứ đừng

nói đến Ngũ Đế".
Câu nói cuối cùng, Vô Hà Tử nói rất chậm, cũng phi thường nghiêm túc.
Vô Song biết đây không phải là lần đầu tiên Vô Hà Tử nhắc đến điểm yếu của nội lực, bất quá hắn cũng không thấy phiền, Vô Hà Tử chỉ là muốn Vô Song đặc biệt nhớ kỹ, Quỳ Hoa vốn không phải loại võ công dùng đến sức, dùng để cứng đấu cứng, quỳ hoa nếu dùng như vậy liền cách cái chết không xa.
"Càn Kinh có thể giúp ngươi tu luyện ra quỳ hoa khí, có Càn Kinh liền có thể sử dụng Khôn Kinh càng thêm dễ dàng, càng thêm uy lực".
"Khôn kinh chia thành Quỳ Hoa Kim cùng Quỳ Hoa Kiếm, Quỳ Hoa Kim có thể coi là Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản chính gốc, về phần Quỳ Hoa Kiếm liền là sau này Quỳ Hoa Lão Tổ thêm vào, sau trận chiến với Độc Cô Cửu Kiếm của Độc Cô Cầu Bại liền có rất nhiều lĩnh ngộ, từ đó Quỳ Hoa Kiếm mới có thể ra đời, đương nhiên Quỳ Hoa Kiếm còn được biết đến một cái tên khác – Tịch Tà Kiếm Phổ".
"Tịch Tà Kiếm – Từ Bi Đao – Hàng Long Chưởng –Dã Cẩu Quyền – Lục Mạch Chỉ Pháp, đây có thể coi là 5 loại võ học đứng đầu về sức sát thương trong thiên hạ, nói về kiếm pháp đúng là không có kiếm pháp nào mang theo tính sát thương mạnh như Tịch Tà Kiếm. Năm đó Lâm Viễn Đồ có thể xưng hùng xưng bá cũng là nhờ Tịch Tà Kiếm quá mức bá đạo, cho dù đồng cấp cao thủ gặp hắn cũng khó mà chống đỡ".
"Quỳ Hoa Kim thì lại khác Quỳ Hoa Kiếm, Quỳ Hoa Kim chủ yếu sử dụng vẫn là kim châm, tương đối giống thủ đoạn ám khí cùng chỉ pháp kết hợp, bất quá cũng không thể coi thường khả năng cận chiến của Quỳ Hoa Kim, Quỳ Hoa Kim là Quỳ Hoa Bảo Điển bản gốc, cho dù đánh xa hay đánh gần đều cực đáng sợ, đương nhiên Quỳ Hoa Kim có yêu cầu với kim châm rất cao, nếu không có được 1 bộ kim châm thích hợp, liền phi thường rắc rối".
Nói đến đây Vô Hà Tử mỉm cười với Vô Song, bàn tay chỉ về chiếc hộp cổ bên cạnh.
"Trong này chính là bộ kim châm của Quỳ Hoa năm đó, là do Đại Thanh hoàng đế đích thân ban tặng, chính là trời sinh một cặp với Quỳ Hoa Kim".
"Được rồi, nói cũng khản cổ, hôm nay bản thân ngươi đã là Tiên Thiên Chí Âm Thể, để lão phu giúp ngươi một việc cuối cùng, dẫn ngươi vào con đường võ học".
Không đợi Vô Song kịp phản ứng, thân hình Vô Hà Tử đang biến mất sau đó rất nhanh xuất hiện trước mặt hắn, một ngón tay đưa ra nhẹ điểm vào đỉnh đầu của Vô Song.
Vô Song lúc này đột nhiên cảm thấy thần thanh khí sảng, cả người có một luồng khí tươi mát chạy dọc toàn thân, một loại cảm giác thoải mái khó nói lên lời.
"Hôm nay lão phu vì ngươi khai thông huyệt bách hội, ngươi liền có thể bước

đầu cảm ngộ thiên địa đại khí, từ đó hấp thu khí thiên địa kết hợp cùng Quỳ Hoa Bảo Điển bắt đầu chính thức luyện võ công, về phần kinh mạch trong cơ thể, ngươi đi theo Thần Y tiểu tử kia 4 tháng, lão phu liền không vì ngươi hướng dẫn, sau này bắt đầu tu luyện ở bên trong Vong Ưu Thôn đi, nếu có gì không hiểu liền đi hỏi lão phu".
Vô Song cầm lấy Quỳ Hoa Bảo Điển sau đó cẩn thẩn để vào lại hộp ngọc, hắn chậm rãi đứng lên cung kính cúi đầu với Vô Hà Tử.
Từ giây phút này Vô Song hắn liền có thể bắt đầu đi trên con đường hắn chờ đợi từ lâu, con đường võ học.
....
Cách chân núi Tử Ngọc Sơn không xa, khoảng 2 ngày đi đường liền có thể đến kinh đô Trường An.
Trường An là Đại Thanh kinh đô, là nơi tập hợp toàn bộ đầu não của Đại Thanh.
Tại kinh đô của Đại Thanh thật sự là một nơi phi thường phúc tạp, nơi này quan lại đi đầy đất, hoàng thân quốc thích cũng không phải là hiếm lạ, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng không biết chọc ra loại phiền toái gì.
Lúc này triều đình Đại Thanh cũng đang bị vây vào tình huống tương đối khó xử.
Tiên hoàng Thuận Trị Đế mới băng hà không lâu, khang Hy hoàng đế năm nay mới vừa tròn 4 tuổi, căn bản không có cách nào lên chiều nghị sự, không có cách nào điều hành quốc gia.
Lúc này triều đình Đại Thanh liền hoàn toàn do Từ Hòa Hoàng Thái Hậu nhiếp chính cùng sự giúp sức của quan lại đại thần.
Từ Hòa Hoàng Thái Hậu cũng không phải là mẹ để Khang Hy có điều lại là hoàng hậu của Thuận Trị Đế, uy vọng trong triều liền cực cao.
Từ Hòa Hoàng Thái Hậu thật sự rất đẹp, được coi là Mãn Thanh đệ nhất mỹ nhân, năm nay khoảng 30 tuổi nhưng dung nhan thậm chí như thiếu nữ 20 lại nhiều thêm vài phần phong vận, vài phần vũ mị, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân như hoa như nguyệt ẩn dấu sau lớp màn che, bên cạnh nàng hiện nay chính là Khang Hy tiểu hoàng đế.
Tiểu hoàng đế phải nói là rất bé, cho dù ngồi trên ngai vàng cũng là do thái giám bế lên, hai chân còn không có cách nào chạm đất, đôi chân nhỏ quơ quơ giữa hư không, căn bản không có cảm giác hoàng đế đương triều.
Bên dưới nghị sự điện lúc này lại là một mảnh ồn ào.
Đại Thanh lúc này nhập trung nguyên được 46 năm, căn cơ đã có thể coi là vững chắc bất quá cựu thần thật sự rất nhiều.
Thuận Trị hoàng đế với phương châm người Mãn cũng như người Hán đối xử như nhau bất quá trong triều hiện nay người Mãn vẫn đang làm chủ hoàn toàn.
Đứng đầu phe Mãn Thanh là tiền triều tứ trụ, lần lượt là Ngao Bái, Sách Ni, Át

Tất Long cùng Tô Khác Táp Cáp.
Bình thường thì cũng không sao, bất quá cả bốn vị trụ cột này của tiền triều đều xuất thân võ tướng, tay nắm binh quyền, bản thân đều lập đại công cho Mãn Thanh diệt đi Minh triều, chính vì vậy cái uy rất lớn, đây mới là điều chết người.
Trong bốn trụ cột của tiền triều, Sách Ni giảo hoạt như hồ, thường thường ít nói, thích đứng một bên quan sát thế cuộc.
Át Tất Long làm người vốn chết nhát, sợ đầu sợ đuôi khó thành đại sự, chỉ còn Tô Khác Táp Cáp cùng Ngao Bái liền chia triều đình thành 2 phe, hai người vốn bằng mặt không bằng lòng, liền trực tiếp cãi nhau nảy lửa trên triều, điều này làm Từ Hòa Thái Hậu cũng không biết làm gì mới phải.
Từ Hòa làm người vốn phi thường thông minh, từng trợ giúp Thuận Trị Hoàng Đế rất nhiều việc, được chính Thuận Trị Đế gọi là Đại Thanh Nữ Gia Cát, bất quá nàng vẫn là không quen nhìn cung đình tranh đấu, ánh mắt khẽ chớp động nhìn về phía bên cạnh.
Đương nhiên Từ Hòa không có nhìn Khang Hy mà nhìn sang một vị công công, người lúc này đang đứng sau khang hy.
Người này vẻ mặt cực kỳ tuấn tú, làn da hồng hào, vẻ mặt chất phát cho người ta cảm giác vô cùng hiền hòa, gần gũi.
Vị công công này họ Ngụy, là người Hán nhưng từ rất sớm đã theo Mãn Thanh, thậm chí còn được coi là công công hai triều, phục thị Thuận Trị hoàng đế từ năm 10 tuổi, đã trải qua hơn 30 năm, một mực cúc cung tận tụy.
Công công kia nhìn qua tấm rèm khẽ quan sát Ngao Bái cùng Tô Khác Táp Cáp, sau đó khẽ lắc đầu với Từ Hòa làm dấu im lặng.
Từ Hòa nhìn thấy liền hiểu ý, cũng không tiếp tục nói chuyện, theo ý vị công công kia, liền để Ngao Bái cùng Tô Khác Táp Cáp chó cắn chó.
....
Khi tan triều, vị Ngụy công công này cũng một mực làm tròn chức trách, đưa tiểu hoàng đế Khang Hy cùng Từ Hòa về tẩm cung, sai bảo ngự thiên phòng, chuẩn bị quần áo, nước tắm cho tiểu chủ nhân, có thể nói là cực kỳ cần mẫn, trong ánh mắt luôn tràn ngập yêu thương với Khang Hy.
Có thể nói trong nội cung này, ngoại trừ mẹ đẻ của Khang Hy – Nhân Hiền Hoàng Thái Hậu ra thì không có thân thiết với tiểu hoàng đế bằng Ngụy công công.
Thân là thái giám, bình thường sẽ không được phép rời khỏi hoàng cung, có điều Ngụy công công là là tổng quản thái giám, lại là hai triều ‘nguyên lão’, được cấp một biệt viện riêng ở ngoài hoàng cung để nghỉ ngơi cũng là không có gì lạ.
Mỗi khi sáng sớm tinh mơ Ngụy công công đều đến hoàng cung làm việc đến tối mịt mới về, nhìn vào vị công công này không ai không dành tặng cho hai chữ ‘hiền thần’.

....
"Cha nuôi, Ngao Bái càng ngày càng phách lối, thậm chí không coi ai ra gì, cho dù là thị vệ cấm quân cũng bị hắn cài tâm phúc vào, không ít kẻ bị hài nhi mua chuộc không may đều bị Ngao Bái dùng thủ đoạn rời đi, chúng ta chẳng nhẽ cứ để hắn như vậy".

Trong Ngụy phủ của Ngụy công công lúc này, một giọng nói the thé vang lên.

Chủ nhân của giọng nói này không có râu, làn da cũng có phần trắng hồng chưa kể hầu kết không lộ, kết hợp với giọng nói kia, 8-9 phần cũng là một cái thái giám.

Dưới ánh đèn mở ảo, Ngụy công công bàn tay khẽ xoay tròn 3 viên long não, ánh mắt thâm trầm, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

"Đại Phú, ngươi vẫn là không hiểu, Ngao Bái hiện nay giống một con chó dữ cắn càn, loại chó này liền không cần quan tâm".

"Chó cắn người thì không sủa, chó sủa cũng sẽ không cắn người, ngươi ánh mắt quá hẹp".

Người bị gọi là Đại Phú kia thân hình run lên.

"Cha nuôi, là hài nhi lo lắng cho ngài... chỉ sợ một ngày nào đó Ngao Bái hắn dám... binh biến".

Ngụy công công bật cười, nhìn Đại Phú như một đứa ngốc vậy.

"Hải Đại Phú ơi là Hải Đại Phú, cha nuôi đúng là thất vọng vì ngươi. Ngươi biết Đại Mạc Hùng Ưng Hốt Tất Liệt chứ?, Thuận Trị Đế năm đó được coi là Mãn Châu Hung Lang, so với Hốt Tất Liệt không hơn cũng không kém, cho dù... cho dù Thuận Trị không còn trên đời, Ngao Bái cũng đừng hòng lật bàn, chỉ sợ hắn không dám binh biến, hắn dám binh biến liền chết không có chỗ chôn".

"Ngươi đi đi, sau này cũng ít tới Ngụy phủ, làm tốt phận sự của mình là được rồi, không cần suy nghĩ nhiều, sau này cũng bớt hành động, càng ẩn mình thấp càng tốt, tiểu hoàng đế năm nay mới có 4 tuổi, lúc này còn chưa phải thời của chúng ta, 10 năm... tối đa 10 năm nữa Ngao Bái liền phải chết ".

Hải Đại Phú nghe vậy lập tức kinh sợ nhìn Ngụy công công sau đó cũng không dám nói thêm lời nào, cung kính cúi đầu rồi lập tức rời đi.

Nhìn thân thủ của Hải Đại Phú, thình lình không ngờ lại là Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.

Nhìn theo bóng lưng Hải Đại Phú rời đi, Ngụy công công khẽ lắc đầu.

"Tư chất võ học tạm được có điều đầu óc không dùng được".

Ngụy công công nói xong, trong mắt xuất hiện một tia tàn nhẫn.

"10 năm... 10 năm thời gian rất ngắn nhưng có lẽ cũng đủ rồi, nội trong 10 năm lão phu nhất định phải đột phá Ngũ Tuyệt cấp, nhất định phải đột phá tới Quỳ Hoa Chính Bạch Khí".

"Đáng tiếc Quỳ Hoa lão tặc không biết dấu Quỳ Hoa Bảo Điển bản gốc ở đâu,

thật sự khiến ta đau đầu”.
Ngụy công công trầm ngâm một chút như có điều suy nghĩ, sau đó lập tức lạnh giọng.
“Người đâu”.
Ngụy công công vừa dứt lời, có hai đạo thân ảnh cung kính xuất hiện.
“Đại nhân xin phân phó”.
Ngụy công công lấy ra một khối ngọc bội bên hông ném về phía hai hắc y nhân, ánh mắt trở nên âm trầm.
“Đưa ngọc bội này của lão phu đến Hắc Mộc Nhai, đưa cho Dương Liên Đình, bảo hắn đẩy nhanh tiến độ lên một chút, cần giúp gì cứ việc nói, chỉ cần có thể đẩy ngã Nhậm Ngã Hành càng sớm càng tốt, lão phu liền ghi xuống công lao của hắn”.
....
Nếu Vô Song ở đây, nếu Vô Song biết tên của vị Ngụy công công này chỉ sợ cực kỳ kinh hãi.
Hắn họ Ngụy, tên hai chữ Trung Hiền.
....
Cuối năm nay Nhật Nguyệt Thần Giáo xảy ra đại biến động.
Nhật Nguyệt giáo chủ đại ma đầu Nhậm Ngã Hành vì tẩu hỏa nhập ma liền bạo thể mà chết.
Nhật Nguyệt Thần Giáo phó giáo chủ lên thay thế, người này họ Đông Phương, lấy Bất Bại làm danh hào, được thiên hạ xưng tụng Đông Phương Bất Bại.
Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại.

Chương 31
Động Huyền Kim Đan

Quỳ Hoa Bảo Điển không đọc thì thôi, vừa đọc liền cho Vô Song một cảm giác sợ hãi thật sâu, thậm chí hai chân của hắn liền khẽ run lên, đây là lần đầu tiên trong đời Vô Song thấy thứ tà môn như vậy.
Sau khi được Vô Hà Tử đả thông huyệt bách hội, Vô Song liền lập tức chạy khỏi Tiêu Dao Cốc, đôi chân nhỏ như gắn tên lửa chạy về nhà Tiên Âm trong Vong Ưu Thôn, hắn không đợi được liền muốn tu luyện võ công.
Vừa mở Quỳ Hoa Bảo Điển ra, đập vào mắt hắn là dòng chữ.
“Muốn luyện công này liền phải tự cung”.
Việc này đương nhiên hết sức bình thường, dù sao Vô Song cũng biết trước sẽ còn dòng này, điều tà môn nhất là sau khi đọc xong, Vô Song vậy mà có xúc động muốn tự cung.
Bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển như có tà ma vậy, có một loại dục vọng ghê người ảnh hưởng đến tâm trí người khác, Vô Song lúc này liền mạnh mẽ cắn đầu lưỡi sau đó lập tức lật sang trang khác, hắn hiện nay mới phát hiện lưng áo mình ướt đẫm, một tay vậy mà... vậy mà chậm rãi sờ xuống đũng quần.
Vô Song liền giật bắn mình, cả người lùi lại phía sau, đến cả Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không giữ nổi, để rơi xuống đất, hô hấp trở nên dồn dập, trong mắt có một tia sợ hãi.
Phải 5 phút sau, Vô Song mới có thể định thần lại, vẻ mặt vẫn mang theo 7 phần hốt hoảng.
“Cuối cùng cũng hiểu sao Lâm Bình Chi trong tiểu thuyết liền quyết định tự cung rồi...”.
Trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, Vô Song liền cảm thấy phi thường thắc mắc với hành động của Lâm Bình Chi.
Lúc trước hắn liền nghĩ Lâm Bình Chi bị điên mới làm ra loại hành động này, tự cung thì cũng tự cung đi không ai cấm có điều Nhạc Linh San như hoa như ngọc đang đợi trên giường đêm tân hôn, ít nhất cũng phải trải nghiệm tiêu hồn một lần, vậy mà lại chọn tự cung ngay trong đêm, Vô Song từng phỉ nhổ trí khôn của Lâm Bình Chi không ít lần.
Đến tận hôm nay, hắn mới hiểu được lý do, Lâm Bình Chi rất tốt bất quá Quỳ Hoa Bảo Điển rất tiếc.
Vô Song làm người 2 thế, tâm trí phi thường kiên định lại thêm hắn hiện nay cũng không có cái gì gọi là quá nặng dục vọng hay thù hận còn suýt nữa không kiềm chế được muốn ‘tự cung’ thì huống gì Lâm Bình Chi năm đó chỉ khoảng 18

– 20 tuổi lưng mang theo đại thù.
Nhìn Quỳ Hoa Bảo Điển rơi trên mặt đất, Vô Song mạnh mẽ hít vào một hơi thật sâu, sau đó hắn mới dám lấy can đảm cầm lên tiếp, thậm chí bản thân luôn đặt trong tư thế sẵn sàng ném quyển sách đi.
Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Vô Song liền trực tiếp bỏ qua trang đầu, hắn bắt đầu đọc từ trang thứ hai, lần này mới cảm thấy tâm trí bắt đầu bình ổn.
Vô Song cũng không biết, Vô Hà Tử ở ngoài cửa sổ lúc này khẽ mỉm cười rồi rời đi.
"Quỳ Hoa à Quỳ Hoa, cái tính của ngươi đến chết vẫn không đổi, làm khổ bao nhiêu người".
Nói ra cũng dễ hiểu, năm đó Quỳ Hoa Lão Tổ cũng không phải tự nguyện muốn làm thái giám, nếu không phải dòng đời xô đẩy ai muốn làm thái giám?, lúc sáng tạo ra Quỳ Hoa Bảo Điển, tuy có thể so với thế gian tuyệt học có điều sâu bên trong Quỳ Hoa Lão Tổ vẫn có một cỗ uất khí, ông ta liền muốn mang Quỳ Hoa dương danh thiên hạ, có điều người học Quỳ Hoa nhất định phải 'tự cung' giống mình.
Dòng chữ "Muốn luyện công này liền phải tự cung" mang theo oán khí của Quỳ Hoa Lão Tổ với chính thân thể mình, nhìn vào dòng chữ này liền khiến tâm ma dễ dàng hiện lên, khiến cái ý niệm 'tự cung' đáng sợ bắt đầu xuất hiện trong lòng người đọc, quả thật đáng sợ vô cùng.
Vô Hà Tử không nói trước cho Vô Song, chính là muốn kiểm tra tâm trí của Vô Song, nay thấy hắn thành công vượt qua không có gặp rủi ro nào đương nhiên trong lòng cảm thấy vui vẻ, liền khẽ rời đi Vong Ưu Thôn, trở về Tiêu Dao Cốc.
....
Vô Song bản thân mang theo thiên phú Cái Thế Thần Đồng, khả năng ghi nhớ cùng ngộ tĩnh của hắn là siêu cường bất quá muốn hiểu hết nội dung bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không phải một sớm một chiều.
Từ khi được Vô Hà Tử khai thông huyệt bách hội đến nay đã 5 ngày, trong 5 ngày này Vô Song còn không bước ra khỏi cửa, đến cả đồ ăn cũng là Trình Linh Tố giúp hắn mang lên, nhìn cố gái nhỏ này tất bật trong phòng bếp, chính Vô Song cũng có chút xấu hổ.
Nội dung ghi trong Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không nhiều nhưng lại phi thường khó nhớ, đến mức cho dù là Vô Song cũng cảm thấy đọc 1 chữ quên 1 chữ, cực kỳ phiền phức, có điều hắn cũng không hổ là Cái Thế Thần Đồng, rốt cuộc cũng vẫn mang toàn bộ chữ bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển nhớ xuống, bất quá hắn cũng không có hiểu rõ.
Không phải là Vô Song không thể hiểu trong nội dung sách viết gì, mà là khi hắn thử áp dụng liền căn bản không cảm thấy có bất cứ điều gì đặc biệt, suốt 5 ngày thử nghiệm, thất bại vô số lần, đến mức chính Vô Song cũng cảm thấy mơ mơ

hồ hồ, lần đầu tiên Vô Song cảm thấy nghi ngờ thiên phú của chính mình.
Đúng lúc này cửa nhà của hắn mở ra, Vô Hà Tử lúc này chậm rãi bước vào, đi sau lưng Vô Hà Tử còn có thêm một người nữa, chính là ông ngoại hắn Trình Hạo Thiên.
Nhìn thấy ông ngoại cùng Vô Hà Tử tiến đến, Vô Song lập tức đứng lên cúi chào.
“Sư phụ, ông ngoại”.
Dược Vương lúc này vẻ mặt có chút mệt mỏi, bất quá khi nhìn thấy Vô Song ánh mắt lại tràn ngập ý cười.
“Vô Song, luyện công có thu hoạch gì không?”.
Nghe Dược Vương hỏi vậy, Vô Song lập tức cúi mặt, bất quá hắn cũng không có lựa chọn nói dối, dù sao hắn cũng chuẩn bị mang Quỳ Hoa Bảo Điển đi hỏi Vô Hà Tử.
“Sư phụ, ông ngoại, không hiểu tại sao ta không thể cảm nhận được nội công chảy trong người, làm theo những điều Quỳ Hoa Bảo Điển ghi lại vậy mà không có một chút tác dụng gì, chút phản ứng cũng không”.
Nghe Vô Song thật thà trả lời, Vô Hà Tử cùng Dược Vương nhìn nhau phì cười.
Vô Hà Tử tiến lên, như một thói quen cốc thẳng vào đầu Vô Song, cũng may có Dược Vương ở đây, Vô Hà Tử liền không dám cốc mạnh vào đầu hắn, ánh mắt nhìn Vô Song phi thường cổ quái.
“Tiểu tử ngươi vui quá hóa rồ hả, lão phu đã nói muốn luyện Quỳ Hoa Bảo Điển một là tự cung hai là phục dụng Động Huyền Kim Đan, ngươi không tự cung lại không có dùng Động Huyền Kim Đan mà muốn luyện Quỳ Hoa?”.
Vô Song nghe vậy lập tức đỏ mặt, hắn thật sự quên đi việc này.
Nhắc đến Động Huyền Kim Đan, Vô Song lập tức quay lại nhìn ông ngoại, quả nhiên thấy ông ngoại khẽ mỉm cười, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc nhỏ trong suốt.
Bình ngọc vừa vào tay, Vô Song liền có thể dễ dàng quan sát viên đan dược bên trong, có thể nhìn thấy cái gì là Động Huyền Kim Đan.
Động Huyền Kim Đang có màu vàng, bản thân viên đan dược này tương đối lớn, ít nhất cũng bằng một quả trứng gà, xung quanh là vô số hoa văn thoạt nhìn giống những con rắn nhỏ bao quanh.
Chậm rãi mở bình ngọc ra, cầm lấy viên đan dược khẽ đặt vào mũi, Động Huyền Kim Đan vậy mà không hề có đan hương.
Thấy hành động của Vô Song, Dược Vương khẽ xoa đầu hắn.
“Động Huyền Kim Đan là đan trong đan, đan dược cất chứa trong đan xác, Động Huyền Kim Đan chân chính liền ở bên trong viên đan dược lớn này”.
Quả nhiên Vô Song càng chú ý tâm thần nhìn vào viên đan dược trên tay, ở giữa viên đan dược có một đường ngang bao quanh, đường ngang này rất mờ căn bản

khó mà quan sát, dùng sức cố gắng mở ra ‘đan xác’, sau đó hắn liền cảm thấy một loại khí mát lạnh ập vào mặt.
Nếu đan xác có kích cỡ tương đương một quả trứng gà, thì đan dược bên trong chỉ bằng quả nhãn, đan dược cũng mang theo màu vàng nhưng bên trên hoa văn lại màu tím, đan dược không có hương khí nhưng lại có hàn khí nhè nhẹ bao quanh, cầm đan dược trên tay làm cho bàn tay nhỏ bé của Vô Song có chút run lên vì lạnh.
Vô Hà Tử ở bên cạnh liền lập tức khẽ nhắc.
“Phục dụng nhanh đi, đừng để huyền khí bên trong tan hết, lúc đó Động Huyền Kim Đan liền giảm chất lượng rất nhiều, phục dụng không được lợi ích lớn nhất”.
Nghe Vô Hà Tử nói vậy, Vô Song căn bản không cần suy nghĩ, trực tiếp nuốt chửng viên kim đan vào miệng.
Đan dược vừa vào miệng lập tức tan ra, Vô Song cảm nhận có một lượng âm hàn khí rất lớn chạy dọc cơ thể mình, sau đó sắc mặt của hắn liền tái xanh.
Vô Song lúc này mới có cảm giác thật sự sợ Động Huyền Kim Đan.
Năm xưa Dược Vương từng được Minh triều hoàng đế nhờ cậy dùng Động Huyền Kim Đan hại người, bất quá lúc đó chỉ là pha loãng thứ đan dược này với nước, uống thành nhiều lần mới có thể có tác dụng còn lần này Vô Song trực tiếp ăn, cảm giác của hắn liền phi thường rõ ràng.
Hắn cảm thấy chân tay như run lên, cả người bỗng chốc như rơi vào hầm băng, sống lưng bắt đầu có cảm giác lành lạnh, đương nhiên đây không phải là vấn đề, vấn đề lớn nhất hắn liền cảm thấy ‘cậu nhỏ’ của mình như mất liên lạc với bản thân, căn bản không cảm giác được thứ này tồn tại.
Cũng may cho Vô Song, Dược Vương như biết được hắn đang suy nghĩ gì, trong tay xuất ra thêm một bình thủy tinh trong suốt khác.
“Vô Song, cháu cố gắng chịu đựng một chút, đây là giải dược của Động Huyền Kim Đan, có điều phải dùng trong 7 ngày, sau 7 ngày đến cả thần tiên cũng không cứu được, ông ngoại cực kỳ ngứa mắt với lão thái giám kia bất quá Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn thật sự đáng sợ, nếu có thể học được Quỳ Hoa Bảo Điển, sau này hành tẩu trên giang hồ liền không lo ”.
Vô Song nghe vậy liền gật đầu, cố gắng ức chế sự sợ hãi trong lòng, Động Huyền Kim Đan tuyệt đối cực kỳ đáng sợ, loại cảm giác này Vô Song hắn liền không nguyện trải qua lần thứ 2, đáng tiếc hắn biết mình ít nhất cũng phải phục dụng thêm 6 viên Động Huyền Kim Đan nữa.
Nam nhân nếu âm nhu khí hoàn toàn áp đảo dương cương khí bản thân liền có chút trắng trẻo tuấn mỹ thậm chí là xinh đẹp, về phần nam nhân không có một chút nào dương cương khí liền là bán nam bất nữ, căn bản không khác gì thái giám. Đây chính là cảm giác của Vô Song lúc này.

Tất nhiên đã nuốt vào Động Huyền Kim Đan, đồng nghĩa hắn chỉ có 7 ngày để đột phá thành công tầng đầu tiên của Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Tương Lam Khí.
Cố nén cảm giác khó chịu trong người, Vô Song một lần nữa miễn cưỡng khoanh chân ngồi nhập định, quả nhiên hắn liền có thể cảm thấy rất nhiều sự khác biệt so với trước khi phục dụng Động Huyền Kim Đan.
Vô Song chưa bao giờ tu luyện, hắn còn chưa từng cảm nhận được hay tưởng tượng ra thiên địa linh khí cùng nội lực rốt cuộc là cái gì, bất quá hiện nay Vô Song rốt cuộc đã có thể cảm nhận cho dù có chút mơ hồ.
Nếu như ở địa cầu của hắn kiếp trước hô hấp cùng lắm chỉ là khí O2 cùng CO2 căn bản không có gì đặc biệt, ra đường hít nhiều vào hơi chỉ sợ khói bụi tràn ngập lá phổi thì ở thế giới này hắn lại rõ ràng cảm thấy mỗi lần hít thở, có một dòng khí tươi mát chạy dọc sống lưng, hơn nữa thứ cảm giác này không phải đến từ mũi mà cảm giác bách đầu từ huyệt bách hội chạy dọc cơ thể.
Đây là lần đầu tiên Vô Song có cảm giác này, hai mắt của hắn không khỏi tỏa sáng, kiếp trước hắn từng lên mạng, nhìn thấy không ít người nói rằng ở địa cầu trải qua mấy ngàn năm thiên địa linh khí đã không còn tồn tại, điều này trong mắt Vô Song hiện nay cũng quả thật có vài phần chính xác.
Cảm nhận được thiên địa linh khí là một chuyện, chuyện quan trọng hơn liền phải tu luyện nội công.
Nội công cùng ngoại công là căn cơ của võ giả, Vô Song đã bước trên âm nhu lộ tuyến vì vậy ngoại công của hắn liền thiên về hướng dẻo dai cùng nhanh nhẹn, điều này Tiên Thiên Chí Âm Thể của bản thân hắn gần như đã đáp ứng toàn bộ, có loại tiên thiên thể chất này, ngoại công tạm thời không phải việc Vô Song cần lo lắng.
Vấn đề chính của hắn lúc này liền là nội công, muốn tu luyện nội công bắt buộc phải hấp thu thiên địa linh khí sau đó tinh luyện thành nội công, đương nhiên cũng có thể dùng thiên tài địa bảo bù vào có điều đã gọi là thiên tài địa bảo thường thường không dễ kiếm, có kiếm được giá trị cũng liên thành thậm chí rất nhiều thiên tài địa bảo chỉ có thể gặp không thể cầu, Vô Song hắn tự nhận không phải loại người ra đường vấp ngã cũng nhặt được thiên tài địa bảo, chính vì vậy việc này hắn liền không có nghĩ đến, có đương nhiên tốt, không có cũng là không sao.
Lại nói về tu luyện nội công, tốc độ tu luyện nội công nhanh hay chậm phụ thuộc vào 3 yếu tố, đầu tiên là thiên phú của bản thân người tu luyện, thiên phú càng cao tốc độ tu luyện nội công càng nhanh, nội công càng tinh thuần.
Thứ hai liền là vấn đề công pháp, công pháp của Vô Song sử dụng lúc này đương nhiên là tuyệt học Quỳ Hoa Bảo Điển, trên phương diện tốc độ tu luyện, Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không quá khả quan.

Cuối cùng là chất lượng thiên địa linh khí, ví dụ dễ hiểu nhất liền là tu luyện trong đại thành cùng tu luyện trong thâm sơn, cách biệt đương nhiên cực kỳ rõ ràng, đây cũng là lý do chính không có đại phái nào chịu đặt địa bàn trong đại thành cả, đều tự mình chiếm núi lập thế lực như Quang Minh Đỉnh, Hắc Mộc Nhai, Hoa Sơn, Hành Sơn, Thiếu Thất Sơn, Võ Đang Sơn....
Vô Song hiện nay việc phải làm chỉ là nhắm mắt sau đó vận công theo lộ tuyến ghi sẵn trong Quỳ Hoa Bảo Điển.
Trước đây hắn làm không có được nhưng hiện giờ hắn liền có thể dễ dàng điều động thiên địa linh khí chạy dọc kinh mạch toàn thân, dựa vào lộ tuyến của Quỳ Hoa, dần dần hắn cũng tiến vào nhập định.
Nhập định là một loại cảm giác rất vi diệu của người luyện võ, đây không tính là cơ duyên nhưng lại là một loại cảnh giới tu luyện, lần đầu tiên luyện công có thể tiến vào nhập định, đủ nói lên tư chất của Vô Song kinh người.
Hai mắt nhắm lại, trong tâm bắt đầu dần dần tiến vào trạng thái vô thức, không quan tâm đến thế gian, thậm chí các giác quan còn có dấu hiệu đóng lại, mắt nhìn tâm, tai nghe tâm, toàn bộ chỉ còn lại lộ tuyến kinh mạch, đây chính là trạng thái của Vô Song hiện nay.
Hắn như có thể ‘nhìn’ thấy một loại thanh khí rất mỏng chạy khắp kinh mạch của mình, thứ khí kia dần dần biến toàn bộ nội thể của Vô Song thành một màu thanh sắc.
Cơ thể của hắn lúc này như một chiếc hồ lô rỗng ngập tràn thanh khí, bất quá ở giữa hồ lô có một viên tròn màu bích ngọc đang nhè nhẹ xoay chuyển, nhè nhẹ hấp thụ thanh khí trong người hắn.
Vô Song biết thứ này gọi là ‘đan điền’.
(Chưa xong còn tiếp)
....
Commend nhiều lên tác giả mới có hứng viết chứ:sosad:
Nhận đại gia bao nuôi nguyệt phiếu, kim nguyên đậu, hứa sẽ ngoan:">

Chương 32
Quỳ Hoa Tương Lam Khí

Đan điền có thể coi là thứ quan trọng nhất của võ giả, bởi chỉ có đan điền tồn tại, võ giả mới có thể tu tập nội công.
Nếu cơ thể con người giống một cái đập nước khổng lồ thì đan điền liền là cửa đập còn nội công liền là nước.
không cần biết đập nước kia to lớn thế nào, cũng không cần quan tâm nước trong hồ nhiều thế nào, nếu không có đập nước toàn bộ nước liền sẽ chảy ra ngoài, căn bản không có cách nào giữ lại.
Cùng một nguyên lý, đập nước tồn tại cũng có thể quyết định một lần lấy ra bao nhiêu nước để sử dụng, có thể ngăn cản nước chảy ra ngoài, có thể tùy ý điều chỉnh lượng nước để sử dụng, đây chính là tác dụng của đan điền.
Đương nhiên đan điền không chỉ có thế, đan điền còn là nơi toàn bộ thiên địa linh khí tập hợp sau đó theo công pháp tu luyện mà chuyển hóa thành nội lực.
Thiên địa linh khí sau khi được hấp thụ vào trong cơ thể liền tiến ngược lên trên huyệt bách hội trên đỉnh đầu, sau đó dần dần lan tỏa ra toàn thân, dựa vào lộ tuyến công pháp khác nhau mà đường đi của thiên địa linh khí cũng khác nhau, bất quá cho dù công pháp nào đều có một điểm chung, bất kể thiên địa linh khí di chuyển trong kinh mạch thế nào đều phải đi qua đan điền.
Thiên địa linh khí mỗi lần chạy dọc cơ thể rồi đi qua đan điền liền được gọi là chu thiên, cứ thành công vận hành một chu thiên liền có thể luyện ra 1 tia nội lực, 1 tia nội lực này sẽ được giữ trong đan điền.
Theo kiến thức mà Vô Song đọc được trên Quỳ Hoa Bảo Điển, chỉ có nội lực tràn đầy, đến mức đan điền căn bản không giữ được giống như nước quá nhiều tràn ra khỏi đập nước, khi đó bắt buộc phải mở cửa đập nhưng không phải chảy ra ngoài mà mang lượng ‘nước’ này tràn ngập toàn thân.
Loại cảnh giới này gọi là Bôn Lưu Nhập Hải, đây chính là tương đương với Siêu Nhất Lưu cao thủ trong giang hồ.
Sau khi đạt đến Bôn Lưu Nhập Hải liền muốn dùng nội lực tự thân mạnh mẽ phá vỡ nhâm đốc hai mạch, lúc này liền chân chính trở thành Tông Sư cao thủ.
Trên giang hồ, nhất lưu cao thủ chỉ có thể coi là một phương đại hiệp, có khả năng tạm thời bảo vệ an toàn cho bản thân.
Siêu nhất lưu cao thủ có thể coi là một phương cao thủ, trên giang hồ liền được coi là hảo thủ thậm chí đã có thể trở thành chưởng môn nhân của những nhất lưu môn phái hơi yếu một chút.
Về phần Tông Sư liền danh chính với thực, trên giang hồ liền được coi là một cái

đại nhân vật, những nhân vật này có người trở thành chưởng môn của nhất lưu môn phái, có người liền là trụ cột của đại môn phái, thực lực phi thường kinh người.
Vô Song cũng không biết bao giờ mình có thể đạt được đến mấy cảnh giới này, hắn lúc này chỉ quan tâm tới biến hóa trong cơ thể mình.
Mỗi khi thanh khí tiến vào đan điền, hắn lại có thể cảm nhận được đan điền khẽ xoay tròn một chút, sau đó một tia lam khí xuất hiện bên trong.
Dần dần theo Vô Song hoàn thành càng nhiều chu thiên, lượng lam khí xuất hiện cũng càng nhiều, đan điền màu đỏ bắt đầu dần dần chuyển đổi về lam sắc.
Cũng không biết qua bao lâu, Vô Song vẫn cứ tiến vào trạng thái nhập định, hắn thổ nạp càng ngày càng thông thuận, nội tức càng ngày càng tràn đầy, trong lồng ngực có một loại cảm giác thoải mái không nói lên lời.
Theo số lượng lam khí càng ngày càng tăng, đan điền của hắn không còn chỉ thay đổi màu sắc nữa mà thay đổi cả về hình dáng, hắn có thể cảm nhận được đan điền của mình không còn giống một vật tròn nữa, mà dần dần đổi thành một đóa quỳ hoa, đóa quỳ hoa này còn chưa chân chính nở rộ nhưng đã ánh lên sắc đỏ cực kỳ yêu dị, đương nhiên sắc đỏ của nó đang dần dần chuyển thành lam sắc.
Đây cũng không phải là sự thật, dù sao đan điền của hắn cũng sẽ không thật sự thay đổi hình dáng, thứ này có thể coi là hình ảnh mà Vô Song cảm nhận được, đây là một loại dấu hiệu, dấu hiệu của Quỳ Hoa Công Thể, hắn bắt đầu dần dần luyện ra quỳ hoa khí.
Vô Song chưa bao giờ nghĩ, một lần nhập định tu luyện có thể tu ra quỳ hoa khí, hắn lại càng không tưởng tượng được bản thân sẽ nhất cử đột phá Quỳ Hoa Tương Lam Khí cảnh giới.
Tất nhiên đây cũng không phải là việc gì quá khó hiểu, lại càng không phải Vô Song là cái gì vạn năm khó gặp thiên tài, chỉ vì thể chất của hắn quá tốt, hắn có hai cái lão nhân vì hắn đánh ra cực kỳ đáng sợ căn cơ, chính vì Tiên Thiên Chí Âm Thể có chứ tiên thiên âm nhu khí quá mạnh mẽ, lại dưới tác dụng của Động Huyền Kim Đan ngăn đi toàn bộ dương khí trong người Vô Song, Quỳ Hoa Tương Lam Cảnh căn bản không có khả năng không luyện ra.
Đừng nói là ngộ tĩnh của Vô Song cực tốt, cho dù là tư chất tầm thường có được Tiên Thiên Chí Âm Thể, trong vòng 3 ngày liền có thể thành công tur a Tương Lam Cảnh của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Khi Vô Song mở mắt ra hắn liền bắt đầu cảm thấy bản thân mình dĩ nhiên có thểm một thứ khác, một loại cảm giác mười phần xa lạ nhưng cũng gần gũi vô cùng.
Nội công là một thứ rất đặc biệt, một thứ Vô Song đã vô số lần tưởng tượng ra nhưng chưa từng chân chính tiếp xúc.

Hắn hiện nay không làm được nội công ly thể như đám người Vô Hà Tử vì vậy không cách nào nói ra nội công có hình thù, màu sắc thế nào chỉ là hắn có một loại cảm giác, bên trong từng thớt thịt, từng tấc da, từng kinh mạch ngập tràn một thứ năng lượng thần bí.
Không dấu được vẻ kinh hỷ trong ánh mắt, Vô Song đấm thẳng một quyền lên vách tường.
Đây cũng không phải là vật liệu của hậu thế, không có cái gì gọi là bê tông cốt thép, nhà của Tiên Âm vật liệu chủ yếu chỉ là trúc, nếu không Vô Song thật sự cũng không dám đấm ra một quyền này.
Nếu như lúc trước, hắn hoàn toàn sẽ bị cơn đau bao phủ thậm chí cổ tay liền gẫy gập, Vô Song cũng không biết tại sao mình có xúc động tung một quyền này, bất quá quyền đầu của hắn vậy mà dễ dàng đấm xuyên qua vách tường mỏng.
Đau đớn truyền lại đến tay Vô Song, nắm đấm nhỏ của hắn hoàn toàn sung lên có điều khuôn mặt nhỏ nhắn không vì thế mà mất đi hứng thú, trái lại trong ánh mắt ngập tràn kinh hỷ, lực đạo của hắn thậm chí mạnh hơn trước ít nhất 5 lần.
Cũng không phải là Vô Song chiến lực bực nào đáng sợ mà nguyên nhân lớn nhất tại hắn trước khi tu luyện liền quá yếu.
Người chưa luyện võ sau khi luyện ra được nội lực liền chân chính lột xác, căn bản sẽ bước vào một thế giới mới, Vô Song năm nay mới 6 tuổi, trước kia lực đọa yếu đuối vô cùng, có thể coi như không tính, sau khi tu ra nội lực một hơi có thể tăng lên gấp 5 lần lực đạo tự thân nhưng thật ra vẫn là yếu đuối vô cùng.
Tất nhiên Vô Song vẫn ngập tràn vui vẻ, bàn tay nhỏ khẽ thu về, cảm nhận lực lượng trong cơ thể, sau đó khe khẽ mỉm cười.
....
Một lần nữa mở cửa phòng ra, tham lam cảm nhận bầu không khí thoáng đãng xung quanh, ngày hôm nay đối với Vô Song mà nói, bầu trời thật đẹp.
Lần này Vô Song nhập định liền có đại tác dụng nhưng cũng không mất bao nhiêu thời gian, chỉ vừa mới trôi qua nửa ngày, dưới ánh chiều tà của Tử Ngọc Sơn, trong ánh mắt của Vô Song lúc này nhìn thấy một thân ảnh.
Một thân ảnh nhỏ nhắn nhưng tràn đầy mảnh mẽ, mái tóc màu đen khẽ đung đưa dưới con gió nhẹ, đôi chân trắng ngần lộ ra dưới quần ngắn, cùng ánh mắt to tròn đầy chăm chú, nàng còn có thể là ai ngoài Trình Linh Tố?.
Lúc này trong tầm mắt Vô Song, hắn có thể thấy cô gái nhỏ này đang khẽ kiễng đôi chân, bàn tay cố gắng nắm lấy một quả đào táo chín trên cây, nhìn bàn tay nàng quơ quơ trong hư không, đối với Vô Song mà nói, hình ảnh này thật đẹp.
Hắn khẽ mỉm cười, sau đó như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt liền đỏ lên rồi lập tức chạy lại vào trong phòng, Vô Song cũng chính mình quên mất một việc, hắn chưa uống thuốc giải của Động Huyền Kim Đan.
Thuốc giải mà Dược Vương đưa cho Vô Song tất nhiên cực kỳ hiệu nghiệm, khi

thuốc vừa bỏ vào miệng lập tức dược lực được hòa tan trong cổ họng, sau đó Vô Song cảm thấy một luồng dương khí chậm rãi theo thanh quản của hắn chạy dọc toàn thân.
Hai mắt của Vô Song dần dần tỏa sáng, hắn lúc này đã được coi là người học võ, cho dù vẫn là bất nhập lưu cảnh giới nhưng tốt xấu cũng luyện ra được 1 tia nội công, khả năng cảm nhận của Vô Song liền trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.
Khi dương khí vừa tiến vào cơ thể hắn, hắn có thể cảm giác được âm khí trong người có một bộ phận bị hòa tan đi, sau đó trong kinh mạch của hắn dần dần lại hình thành một cảm giác hết sức quen thuộc, cảm giác nóng bỏng của dương cương khí.
Mặt Vô Song lần này có chút dị sắc, sau đó rất nhanh biến thành vui vẻ, 'cậu nhỏ' của hắn rốt cuộc cũng trở lại như bình thường.
Có thể năm nay Vô Song mới 6 tuổi, thứ đó đương nhiên chưa có cảm giác gì bất quá vẫn tốt hơn gấp vạn lần cảm giác nuốt Động Huyền Kim Đan vào, lúc đó hắn hoàn toàn không có cách nào cảm nhận vật kia tồn tại, nếu không phải kiểm tra kỹ càng nó chưa bị 'rơi rụng' đi, Vô Song còn thật sự nghĩ mình là thái giám.
Phục dụng xong giải dược của Động Huyền Kim Đan, sắc mặt của hắn thêm vào 1 tia hồng nhuận, sau đó chậm rãi đi ra khỏi nhà, cũng chậm rãi đóng cửa phòng lại.
Ở bên ngoài, vẫn là Trình Linh Tố, cô nàng lúc này hai má có chút phụng phịu, đương nhiên là nàng không có lấy được quả táo kia.
Vô Song mỉm cười, rất nhanh lại gần nàng.
Trình Linh Tố lúc này đang không biết làm thế nào, đột nhiên nàng cảm thấy có người tiến gần đến mình, sắc mặt liền chuyển thành vui mừng, ít nhất nàng biết sẽ có người giúp nàng lấy quả táo chín mọng kia, có điều khi vừa quay đầu lại, khi nàng thấy Vô Song, ánh mắt lại trừng lớn, sau đó mang theo sự rung động thật sâu.
Vô Song cũng không để ý đến Linh Tố bất ngờ, hắn nhún hai chân xuống sau đó cả người bật lên, không thể không nói sức bật, sự dẻo dai của Vô Song đều cải thiện rất nhiều nhất là từ khi tu thành một tia nội lực.
Cầm lấy quả táo chín mọng trong tay, hắn nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Trình Linh Tố, khóe miệng chậm rãi cong lên.
"Linh Tố, cảm ơn ngươi".
Đây là câu nói duy nhất mà Vô Song muốn nói với Linh Tố lúc này, hắn cũng không phải là thích cô nàng hay có cái tình cảm gì đặc biệt khó nói, trong mắt hắn Trình Linh Tố chỉ có thể coi là một cô em gái nhỏ, bất quá để cô em gái nhỏ này chăm sóc hắn cùng những người ở Vong Ưu Thôn hơn 1 tháng này, trong lòng Vô Song liền cảm thấy có chút không phải.
Trình Linh Tố vẫn đứng ở đó, cảm nhận khuôn mặt Vô Song lại gần mình, đôi

má khẽ đỏ lên như hai trái hồng đào, so với quả táo trước mặt cũng không kém bao nhiêu, có điều câu nói tiếp theo của Trình Linh Tố triệt để làm Vô Song không biết làm gì nữa.
Nàng nhìn chằm chằm vào dung mạo của Vô Song ở trước mặt mình, khóe miệng khẽ bĩu lên.
“Trời ạ, không hợp thói thường.... ngươi.... ngươi sao có thể.... sao có thể xinh đẹp như vậy?”.
Trình Linh Tố nói xong, bàn tay rất nhanh cầm lấy trái táo, thân hình nhỏ nhắn liền xoay đi, chạy một mạch về phòng của mình để lại một mình Vô Song đứng im dưới gốc táo nghi hoặc không thôi.
Vô Song cũng không biết, thật ra Quỳ Hoa Bảo Điển còn có một loại công dụng, chính là cải thiện tự thân khí chất, bản thân Vô Song hiện nay liền cho người khác một loại cảm giác như mộng như ảo, hư hư thật thật nhưng lại mị hoặc vô cùng, cộng thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng khuôn mặt vốn có của Vô Song, người ngoài không biết nhìn vào hoàn toàn sẽ coi hắn là một đứa bé gái chưa phát dục hết.
Ít nhất hắn đứng cạnh Trình Linh Tố, hắn so với nàng còn đẹp hơn.
Vô Song tất nhiên cũng không thể thay đổi được chính dung mạo của mình, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, để rồi lần đầu tiên sau 1 tháng, hắn lại tiến vào phòng bếp quen thuộc.
Trong gian bếp này hiện nay phi thường gọn gàng, hắn thậm chí có thể hình dung ra Linh Tố hàng ngày liền dành rất nhiều thời gian ở đây nấu ăn cho mọi người, thậm chí phần lớn thời gian nàng ở trong bếp cũng là vì nấu ăn chăm sóc cho bản thân hắn.
Khẽ mỉm cười, quen việc dễ làm, Vô Song một lần nữa nổi lửa lên.
Cánh cửa phòng bếp khẽ mở...
Một thân ảnh nhỏ nhắn lách qua khe cửa hẹp, đôi môi đỏ mọng còn không quên bĩu lên với Vô Song, sau đó lặng lẽ đến bên hắn, cùng hắn chuẩn bị đồ ăn.
Vô Song thấy vậy liền khẽ mỉm cười, khoảnh khắc này cứ bình yên như vậy, một người nấu ăn, một người phụ bếp.
Dưới ánh chiều tà chiếu qua khe cửa sổ, phòng bếp của Vong Ưu Thôn lại xuất hiện làn hương khí thơm ngát cùng những tiếng dao đều đều.
Thời gian cứ thế... cứ thế bình yên trôi qua.
....
Commend nhiều lên tác giả mới có hứng viết chứ:sosad:
Nhận đại gia bao nuôi nguyệt phiếu, kim nguyên đậu, hứa sẽ ngoan:">

Chương 33
Quà sinh nhật

Thời gian thấm thoát trôi qua, bỗng chốc lại 2 tháng nữa đi qua.
Trong 2 tháng nay, về phương diện võ đạo Vô Song đương nhiên có tiến bộ bất quá vẫn chỉ coi là bất nhập lưu cao thủ, căn bản chẳng mạnh mẽ được bao nhiêu.
Không giống với võ học là phương diện tri thức, nhờ ngộ tĩnh kinh người cùng thiên phú Cái Thế Thần Đồng của chính mình, Vô Song thời gian qua ở bên cạnh ông ngoại liền học được rất nhiều chi thức, nhất lề về y học cùng châm cứu. So với Dược Vương mà nói, tam sư huynh của hắn liền thua kém quá nhiều.
Về mặt y thuật cùng dược lý, Vô Song cũng không dám chắc rốt cuộc là Thần Y sư huynh hay ông ngoại hắn hiểu biết thâm sâu hơn bất quá châm cứu một đạo, Dược Vương liền có tạo nghệ quá cao, cao đến dọa người.
Ở bên ông ngoại 2 tháng, Vô Song mới hiểu thêm một chút về dược đạo trong thiên hạ.
Theo lời ông ngoại của hắn, bất kể bổ dược hay độc dược trên lý thuyết cũng là dược, căn bản vẫn không thoát ra được khỏi dược đạo phạm trù, thân là y sư cũng có thể làm độc sư, giết người không thấy máu, kín đáo vô cùng.
Dược đạo liền rất rộng, bao trùm lên tất cả các lĩnh vực như luyện đan, luyện độc, trồng dược, châm cứu.....
Văn không đệ nhất, võ không đệ nhị, trong dược đạo giới rất khó có ai dám vỗ ngực xưng là đệ nhất, không có ai có đủ tinh lực để học tất cả phạm trù bên trong dược đạo, bất quá trăm năm về trước, thiên hạ xuất hiện một kỳ nhân.
Người này xuất thân từ Miêu Cương, bằng một thân độc thuật thông thiên bại tận thiên hạ võ lâm đồng thời mang theo một thân dược thuật vô song, cho dù diêm vương lão tử cũng không có cách nào đấu lại, người này hành tẩu trên giang hồ 10 năm, trong 10 năm này cho dù Ngũ Đế cao thủ nhìn thấy cũng phải kính nể 3 phần, vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh dược đạo giới – Độc Thủ Dược Vương.
Nhất niệm sinh, nhất niệm tử.
Độc Thủ Dược Vương danh hiệu này cơ hồ lúc đó trong dược đạo giới trở thành danh hiệu đụng tay có thể bỏng, Độc Thủ Dược Vương đã sáng tạo ra một con đường mới cho toàn bộ dược đạo giới, ai dám nói y sư không thể giết người?, y sư so với tử thần thậm chí còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần.
Sau 10 năm, Độc Thủ Dược Vương rời khỏi võ lâm Trung Nguyên, quay về Miêu Cương ở ẩn.
Những năm cuối đời, Độc Thủ Dược Vương không muốn y bát thất truyền, liền nhận ba đứa trẻ làm đệ tử, trong đó có ông ngoại của Vô Song – Trình Hạo

Thiên.
Y – Độc song tuyệt, kiến thức về dược đạo của Độc Thủ Dược Vương đã có thể coi là thông thần, đồng thời tạo nghệ võ học cũng cực kỳ kinh người, Độc Thủ Dược Vương khi tọa hóa ngoại trừ một thân y bát truyền lại cho 3 đệ tử ngoài ra còn có tam thư cùng tam bảo.
Tam thư bên trong có một bộ tuyệt học gọi là Ngũ Độc Chân Kinh, có một quyển thiên thư gọi là Dược Vương Phần Thiên cùng một bộ tàn quyển võ công kỳ danh Dược Vương Thần Châm.
Về phần tam bảo bao gồm Thần Nông Đỉnh, Kim Xà Kiếm cùng Thất Thải Thiên Chu.
Trong ba người đệ tử của Độc Thủ Dược Vương năm đó, đại sư huynh Trình Hạo Thiên được truyền Dược Vương Phần Thiên cùng Dược Vương Thần Châm, từ đó dược đạo một đường tiến mạnh vượt xa cả hai vị sư đệ.
Nhị sư huynh Thạch Vạn Sân lấy được Thần Nông Đỉnh cùng Thất Thải Thiên Chu, bằng vào Thần Nông Đỉnh khiến cho luyện đan thuật trở nên kỳ cường đại đồng thời sở hữu Thất Thải Thiên Chu nhờ đó tu luyện ra Ách Nan Độc Thể, cũng có thể coi là có một phen tạo hóa.
Tam sư đệ Lam Giác, bản thân là người Miêu Cương lại thu được tuyệt học Ngũ Độc Chân Kinh cùng thần binh Kim Xà Kiếm, trên con đường võ nghệ liền tiến rất xa, khi trở về Miêu Cương liền thành lập nên Miêu Cương Ngũ Độc Giáo, bản thân thực lực cũng truy thẳng ngũ tuyệt, một thân thực lực so với Tây Độc – Âu Dương Phong căn bản không kém bao nhiêu.
Tuy nhiên cả ba người tuy là sư huynh đệ nhưng lại có một thứ căn bản không thể nhường nhau, cực kỳ chấp nhất, chính là danh hiệu Độc Thủ Dược Vương của sư phụ để lại.
Năm đó ba người cùng nhau thi tài ở Miêu Cương, cuối cùng đại sư huynh Trình Hạo Thiên tài hoa trác tuyệt lại có được y bát chân truyền cả đời của sư phụ về dược đạo ghi trong Dược Vương Phần Thiên liền chiến thắng, tam sư đệ Lam Giác đứng thứ hai, cuối cùng liền là nhị sư huynh Thạch Vạn Sân.
Từ đó Dược Vương Trình Hạo Thiên gần như trở thành dược đạo giới đứng đầu nhân vật, tiếp nhận danh hiệu Độc Thủ Dược Vương đời thứ hai.
Lại nói về nhị thư mà Dược Vương nhận được, về phần Dược Vương Phần Thiên tạm thời không đề cập đến, thứ này Vô Song muốn học cũng không được, căn bản phải bỏ đại lượng thời gian ra nghiên cứu. Thứ cần nói liền là Dược Vương Thần Châm.
Trong hai tháng này, thời gian của Vô Song chủ yếu là tu luyện nội công cùng học Dược Vương Thần Châm của ông ngoại.
Không biết có phải do vận khí của Vô Song quát tốt hay không, Dược Vương Thần Châm của Độc Thủ Dược Vương năm đó cùng với Quỳ Hoa Bảo Điển của

Quỳ Hoa Lão Tổ dĩ nhiên cùng một đường.
Đều là thủ pháp lấy xảo phá lực, dùng châm làm vũ khí, hơn nữa đều là siêu cường thủ pháp kết hợp giữa ám khí cùng chỉ pháp, điều này làm Vô Song thầm mừng không thôi.
....
Giữa cánh rừng nối liền Tiêu Dao Cốc cùng Vong Ưu Thôn lúc này có một thân ảnh rất nhanh lao vút đi trong hư không, thân hình của hắn như quỷ mị vậy, mỗi lần chớp mắt liền đã thấy hắn biến mất, chỉ để lại một cơn gió nhè nhẹ như quỷ ảnh.
Thân ảnh này đương nhiên là Vô Song, hắn di chuyển giữa khoảng cách những cái cây, cảm nhận từng con gió lạnh của mùa đông lướt qua mặt, cảm nhận cát rét của mùa đông cắt qua dạ thịt, bất quá ánh mắt của hắn càng ngày càng sáng, khuôn mặt lại càng ngày càng tập trung.
Lúc này đã là mùa đông, mùa đông ở Tử Ngọc Sơn rất lạnh, tuyết bắt đầu rơi, cái rét như cắt da cắt thịt nhưng lại không làm Vô Song chú ý.
Hắn trên người mặc một chiếc áo lông chồn tương đối mỏng, đôi chân nhỏ bé đạp vào trong tuyết để lại những dấu chân rất mờ, cả người nghiêng về phía trước, trong gió tuyết hành tẩu.
Hiện nay trời đã vào đông, Vô Song cũng đã đến thế giới này được gần 7 năm, tính từ khi hắn đột phá Quỳ Hoa Tương Lam Khí đã bốn tháng trôi qua.
Bốn tháng này Vô Song vẫn bị vây vào Quỳ Hoa Tương Lam Khí cảnh giới có điều hắn so với 4 tháng trước càng thêm vài phần ổn trọng, càng thêm vài phần tỉnh táo thậm chí càng thêm tự tin.
Không phải thiên phú của Vô Song không đủ, cũng không phải hắn lười tu luyện thậm chí Vô Song liền tin tưởng, chỉ cần hắn nguyện ý đột phá lên cảnh giới thứ ba của Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Tương Bạch Khí cũng không phải là khó khăn gì.
Bên trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, Lâm Bình Chi sau khi tự cung trong vòng chưa đến nửa năm đã có thể so với siêu nhất lưu cao thủ đương thời, Vô Song tất nhiên sẽ không đem mình so sánh với Lâm Bình Chi, thiên phú của hắn tốt hơn Lâm Bình Chi quá nhiều, quá nhiều.
Lý do chính làm Vô Song chậm trễ luyện công cũng chính vì Quỳ Hoa Kim cùng Dược Vương Thần Châm, hắn cơ hồ dùng hết toàn bộ thời gian này để học võ công, học cách sử dụng châm trong hai bộ võ học này.
Dưới cơn gió tuyết, ánh mắt của Vô Song càng ngày càng nhíu chặt, tâm thần càng ngày càng cực chung, hắn lúc này... liền đang đi săn.
Tử Ngọc Sơn tồn tại một đầu hổ vương, đầu hổ vương này toàn thân màu tím, được người dân dưới chân núi gọi là Bôn Lôi Hổ.
Bôn Lôi Hổ bản thân là kẻ thù một mất một còn của Hầu Vương Vong Ưu Thôn.

Bôn Lôi Hổ trí thông minh không cao, nhưng dã tính rất lớn, một thân man lực so với vài đầu trâu đực còn khỏe hơn, móng vuốt của nó đáng sợ đến mức một cái 'tát' cũng có thể đập nát cả đá, đầu Bôn Lôi Hổ này thậm chí bị coi là yêu quái tu luyện thành tinh.
Tất nhiên Vô Song sẽ không tin cái gì gọi là yêu quái, hơn nữa cho dù Bôn Lôi Hổ có thật sự là yêu quái, Vô Song cũng không cảm thấy sợ hãi.
Lần này hắn lao đi trong gió tuyết, mặc cơn gió rét lạnh cắt qua da thịt chính là vì muốn săn đầu Bôn Lôi Hổ này.
Bôn Lôi Hổ vốn chỉ hoạt động về đêm, bất quá mùa đông đến, thực vật trên núi ít dần, nó đành phải xuống dưới chân núi, muốn vào thôn kiếm chút đồ ăn.
Không may cho Bôn Lôi Hổ, lần này nó đi kiếm thức ăn lại gặp phải đại sư huynh của Vô Song- Tửu Điên.
Dưới chân Tử Ngọc Sơn có một thôn lớn gọi là Đỗ Khang Thôn, Đỗ Khang Thôn liền nổi tiếng với rượu Đỗ Khang, Tửu Điên đại sư huynh căn bản chính là khách quen của Đỗ Khang Thôn, đầu hổ kia đến phá thôn tất nhiên khiến cho đại sư huynh tức giận vô cùng.
Dã thú có tà môn thế nào cũng là dã thú, đại sư huynh của Vô Song vốn đã là Tông Sư cảnh giới, lại tinh thông túy quyền, có rượu trợ giúp liền tăng thêm 3 phần uy lực, Bôn Lôi Hổ sao có thể làm đối thủ? nó liền bị Tửu Điên đại sư huynh đánh cho trọng thương, hốt hoảng bỏ chạy.
Về phần tại sao Vô Song truy đuổi nó?, đơn giản vì Vô Song hôm nay vừa vặn đi theo đại sư huynh xuống dưới chân núi mua rượu, đồng thời hắn để ý nhất đương nhiên là bộ da màu tím yêu dị trên người Bôn Lôi Hổ.
Ánh mắt của Vô Song trong gió tuyết, càng ngày càng híp lại, cái bóng mờ mờ ảo ảo của Bôn Lôi Hổ phương xa dần dần càng ngày càng khó quan sát.
"Chết tiệt, đầu nghiệt súc này trọng thương rồi mà còn chạy nhanh đến thế?".
"Chít... chít... chít... oa oa".
Một âm thanh căn bản không phải là tiếng người vang lên bên cạnh tai Vô Song, hắn không cần quay đầu lại vẫn có thể biết Hầu Vương lúc này lại đang chỉ chỉ chỏ chỏ.
Đồng thời một giọng nói mang theo mùi rượu thoang thoảng truyền đến trong gió rét.
"Sư đệ.chạy chậm một chút nha, sư huynh ngươi liền chóng mặt".
Ngay sát sau lưng Vô Song hiện nay đương nhiên là Tửu Điên đại sư huynh.
Cho dù Vô Song tài cao gan lớn, thực sự muốn thử sức với Bôn Lôi Hổ thì đại sư huynh tuyệt đối sẽ không để hắn đi một mình, đương nhiên ai có thể để mặc một đứa bé chưa đến 7 tuổi đi lại trong rừng sâu giữa cơn gió tuyết?.
Vô Song cười trừ với đại sư huynh, vẻ mặt mười phần bình thản.
Dưới gió tuyết, truy đuổi liền phi thường tốn sức cũng rất dễ mất dấu vết con

mồi, Bôn Lôi Hổ trước nguy cơ sinh tử bộc phát ra 12 phần thực lực, tốc độ chạy cũng cực kỳ đáng sợ.
“Đít đỏ, là hướng nào?”.
Ở bên cạnh Tửu Điên, hầu vương chu miệng lên phi thường nhân tính với Vô Song, không biết nó có hiểu hay không mà mỗi lần Vô Song hô ‘đít đỏ’ nó liền tỏ ra phi thường khó chịu, bất quá hai cái mông hầu vương cũng là đỏ thật sự.
“Khẹc khẹc... chi chi”.
Hầu vương vừa kêu bàn tay lại vừa chỉ về phía trước, động tác có vài phần gấp gáp.
Vô Song không hỏi thêm một câu, trực tiếp dẫm chân xuống nền tuyết, cả người lướt sang một góc khác theo phương hướng hầu vương chỉ, tiếp tục lướt đi trong gió, sau lưng hắn đại sư huynh vẫn chậm rãi bám theo.
Không biết có phải do hầu vương cùng Bôn Lôi Hổ là sinh tử đại địch hay không mà hầu vương phi thường hiểu rõ Bôn Lôi Hổ, mỗi lần ngón tay nó chỉ, căn bản chưa một lần sai lệch.
Bôn Lôi Hổ bị thương không nhẹ, lại bị truy đuổi không cách nào cắt đứt được cái đuôi, bản thân nó là Tử Ngọc Sơn chúa tể muôn thú, cho dù linh trí không cao bằng hầu vương nhưng không phải là ngu ngốc, nó liền biết một mạch bỏ chạy liền không phải là giải pháp.
Vô Song được hầu vương chỉ đường, một đường bám theo không bỏ, cuối cùng hắn cũng thấy hình bóng Bôn Lôi Hổ càng ngày càng rõ ràng, hay nói đúng hơn tốc độ Bôn Lôi Hổ đang dần dần chậm lãi.
Ở bên cạnh Vô Song, không biết có phải do gió lạnh làm tỉnh rượu hay không mà Tửu Điên lúc này khuôn mặt minh mẫn hơn rất nhiều, ánh mắt của đại sư huynh khẽ nhíu lại nhìn về Bôn Lôi Hổ phía trước, rồi lại nhìn Vô Song tiểu sư đệ.
Cước bộ của đại sư huynh liền nhanh hơn một chút, tâm thần bắt đầu dần dần càng thêm đề phòng.
Khi khoảng cách giữa Vô Song với Bôn Lôi Hổ càng ngày càng gần, sắc mặt đại sư huynh cũng càng ngày càng lạnh, trên tay mơ hồ xuất hiện chân khí ba động.
Đại sư huynh năm nay cũng hơn 60 tuổi, thích nhất uống rượu bất quá không có nghĩa là tâm trí đại sư huynh hắn tầm thường, chỉ cần để ý một chút, Tửu Điên liền biết Bôn Lôi Hổ muốn cá chết lưới rách.
Thân là Tông Sư cường giả, tuyệt đối có thể một đòn đánh chết đầu Bôn Lôi Hổ kia, không để cho nó có cơ hội trở mình, bất quá khi đại sư huynh chuẩn bị ra tay khuôn mặt liền nghệt ra.
Tửu Điên nhìn thấy gì?, hắn thấy trên khuôn mặt non nớt của Vô Song xuất hiện một nụ cười lạnh.
Nụ cười này bất giác làm Tửu Điên có chút trùng tay xuống, nụ cười của Vô

Song không ngờ lại làm sống lưng của Tửu Điên cảm thấy lành lạnh.
Lại nói về Bôn Lôi Hổ lúc này, khoảng cách của nó cùng Vô Song chỉ còn vèn vẹn 10m, vốn nó chỉ biết cắm đầu chạy bất quá lúc này hai chân trước dẫm mạnh xuống, cả người nhấc bổng lên, sau đó hai chân sau lại tiếp tục mạnh mẽ đạp vào trong tuyết, cả người quay ngược lại phía sau, thân hình nhảy bắn lên như lò xo.
Ánh mắt của Bôn Lôi Hổ tràn ngập hung tàn cùng cuồng nộ, bất quá trước mặt nó lúc này, ánh mắt của Vô Song phi thường lạnh lẽo.
Khoảng cách của 2 bên còn vèn vẹn 7m.
Từ bên trong tay áo của Vô Song, bỗng chốc xuất hiện hai cây ngân châm, mỗi cây dài 7cm, độ rộng 7mm.
Hai ngón tay khẽ chạm nhẹ vào kim châm, thoạt nhìn không hề có chút lực đạo nào.
Trong gió tuyết, chỉ thấy hai tay của Vô Song khẽ động, hai cây ngân châm lao thẳng đi với tốc độ đáng sợ, trực tiếp bắn thẳng vào hai mắt của Bôn Lôi Hồ.
Bất kể là thời gian ra tay, lực đạo, tốc độ, độ chính xác liền hoàn hảo, ngay lập tức đôi mắt hổ bị đục thủng, hai dòn máu tươi chảy ra thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.
Lúc này Tửu Điên mới nhìn thấy, dưới ống tay áo của Vô Song, có hai sợi chỉ màu lam cực mảnh.
Thân thể Bôn Lôi Hổ vẫn cứ lao về phía trước theo quan tính, về phần Vô Song cả người hắn cũng nghiêng đi một góc 75 độ, thân thể nhỏ bé như một con quay khẽ lướt xuống phía dưới.
Trong gió tuyết, Vô Song lúc này như một đóa quỳ hoa đang nở rộ, thân hình hắn như quỷ mị, cứ như vậy lướt trên làn tuyết mỏng.
Hai tay một lần nữa khẽ động, hai sợi chỉ lam sắc cũng run lên, thân hình Vô Song lướt qua Bôn Lôi Hổ, theo quán tính liền kéo ngược cả hai ngân châm về.
Bôn Lôi Hổ bị đau, lúc nào liền lập tức gầm lên, bốn chân vừa tiếp đất chưa kịp ổn định đã điên cuồng nộ rống, nó lúc này liền bị đau đớn cùng cuồng nộ chiếm lĩnh toàn thân.
Ngay giây phút Bôn Lôi Hổ chạm chân xuống đất, ngay lúc nó gầm lên đầy cuồng nộ, thân ảnh nhỏ nhắn của Vô Song đã xuất hiện trên lưng nó.
Như một lá quỳnh nhẹ rơi trong gió tuyết, không tiếng động, không màu sắc, nhưng lại mang theo một sự đẹp đẽ đến đáng sợ.
Tửu Điên không biết từ lúc nào đã sững lại, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào động tác của Vô Song.
“Nhanh... nhanh quá”.
Hai sợi chỉ lam sắc cực kỳ tinh tế khẽ đặt dưới cổ của Bôn Lôi Hổ, hai cây ngân châm được Vô Song nhẹ nhàng cầm lấy bằng bốn ngón tay, sau đó cực kỳ đơn giản thi châm.
Một châm thẳng xuống đỉnh đầu Bôn Lôi Hổ, xuyên qua như xuyên đậu hũ vậy,

một châm còn lại Vô Song nhẹ nhàng cắm xuyên sống mũi của nó.

Hai chân nhẹ đạp vào lưng Bôn Lôi Hổ, thân hình như lông vũ khẽ lướt ra sau, hai sợi chỉ lam sắc lập tức thu lại, sau đó thân hình Vô Song lại như quỷ mị xoay tròn.

Hắn bỗng chốc hòa vào trong tuyết, cứ như hồn ma vậy.

Hai tay dang rộng ra hai bên, hai cây ngân châm lần này xuyên thẳng qua hai bên tai của Bôn Lôi Hổ, đồng thời Vô Song vận nội công, chỉ thấy theo ngân châm, đầu lam sắc chỉ kia cũng xuyên thẳng qua lỗ tai Bôn Lôi Hổ, đại não của nó bị Vô Song đục thủng ra một lỗ.

Bôn Lôi Hổ cứ như vậy ngã xuống, vẻ mặt vẫn tràn ngập giận dữ, nhưng... nhưng đã không còn đau đớn.

Nhẹ nhàng thu tay lại, hai cây ngân châm lại biến mất như chưa bao giờ từng tồn tại.

Trong gió tuyết chỉ còn thân hình của Vô Song lay động trong gió cùng xác Bôn Lôi Hổ nằm đó.

Vô Song mắt cũng không thèm liếc Bôn Lôi Hổ một cái, ánh mắt của hắn thản nhiên vô cùng, khóe miệng cong lên.

“Ba ngày nữa là sinh nhật Linh Tố rồi, liền lấy da đầu nghiệt súc này tặng nàng đi”

....

Commend nhiều lên tác giả mới có hứng viết chứ:sosad:

Nhận đại gia bao nuôi nguyệt phiếu, kim nguyên đậu, hứa sẽ ngoan:">

Chương 34
Vạn lão thần bí

Đứng trên Tử Ngọc Sơn, Vô Song lúc này mới chợt nhớ ra còn đại sư huynh ở đó, hắn liền khẽ gãi đầu sau đó chỉ vào đầu Bôn Lôi Hổ đã chết không thể chết lại được nữa.
"Sư huynh giúp đệ mang đầu Bôn Lôi Hổ này về Vong Ưu Thôn được không, mình đệ.... không mang theo được".
Ở cách đó không xa, Tửu Điên vẫn còn bị hành động của Vô Song làm cho rung động, đây là lần đầu tiên Tửu Điên nhìn thấy một mặt này của Vô Song.
Trong mắt Tửu Điên, tiểu sư đệ của hắn cũng bắt đầu tu qua nội công bất quá nội công còn quá mức yếu kém, căn bản sẽ không thể hạ sát được Bôn Lôi Hổ mới đúng.
Lại nói tiếp, cho dù tiểu sư đệ có hạ sát được Bôn Lôi Hổ bản thân Tửu Điên cũng chưa bất ngờ tuy nhiên thủ pháp xuống tay của Vô Song lại làm cho Tửu ĐIên thật sự cảm thấy lạnh sống lưng.
Lạnh lùng, tàn nhẫn, nhanh, dứt khoát căn bản không có chút mềm lòng, căn bản không có chút nương tình hay bị cảm xúc ảnh hưởng.
Càng đáng sợ hơn là, Tửu Điên năm nay đã hơn 60 tuổi, Trung Nguyên rộng lớn không dám nói là đi hết nhưng cũng nhìn đủ nhiều bất quá cả đời Tửu Điên chưa từng nhìn thấy thủ pháp ra tay nào đáng sợ như vậy, động tác của Vô Song... đẹp đến đáng sợ.
'Rung động' chính là loại cảm giác của Tửu Điên lúc này, Vô Song ra tay như đang vẽ vậy... hay nói đúng hơn cũng không phải Vô Song đang vẽ mà là... đang thêu, hắn như vừa mới dệt nên một bức trang lấy cái chết của Bôn Lôi Hổ làm trung tâm vậy.
Nhìn thân ảnh mảnh mai của Vô Song trong làn gió tuyết, lại nhìn Bôn Lôi Hổ to lớn nằm đó một đống, nhìn từng tia máu nhỏ từ bên trong đầu của Bôn Lôi Hổ chảy xuống, lại nhìn những bông tuyết trắng như bị nhiễm huyết, phảng phất mang theo màu đỏ tà dị, Tửu Điên bất giác cảm thấy, hắn có chút say.
Cố gắng ổn định tâm thần, Tửu Điên cũng rất nhanh trở lại bình thường, hắn dù sao cũng là Tông Sư cường giả, khả năng trấn định vẫn là rất lớn.
"Tiểu tử ngươi, không ngờ lại lợi hại như vậy".
Một tay cầm lấy hồ lô rượu uống một ngụm lớn, sau đó chậm rãi lại gần đầu Bôn Lôi Hổ kia.
Dùng một tay, nhấc cả xác Bôn Lôi Hổ lên không trung, Tửu Điên cứ như vậy đi về phía Vong Ưu Thôn, sau lưng hắn hầu vương cùng Vô Song rất nhanh bước

theo để lại những dấu chân mờ ảo trên nền tuyết trắng.
Lần này xuất thủ người vừa lòng nhất chính là Vô Song, Bôn Lôi Hổ thực lực cũng không phải là tệ, nếu theo Vô Song đánh giá, không phải nhất lưu cao thủ trong thiên hạ rất khó cùng Bôn Lôi Hổ đánh một trận tuy nhiên Vô Song lại có cái tự tin này.
Thậm chí Vô Song còn mười phần tin tưởng, cho dù Bôn Lôi Hổ không bị thương Vô Song vẫn có thể dễ dàng tiễn nó đi một đoạn đường.
Lần đầu sử dụng Quỳ Hoa Kim cùng Dược Vương Thần Châm phải gọi là quá mức bá đạo, đến mức Vô Song hoài nghi, chỉ cần không gặp phải tông sư cảnh giới cao thủ đích thân ra tay, Vô Song liền sẽ không thua.
Bản thân Tông Sư cảnh, nội lực đã tràn ra khỏi đan điền bao phủ lấy toàn thân, bắt đầu xuất hiện thứ gọi là hộ thể chân khí, loại chân khí này của tông sư không phải Vô Song hiện nay có thể phá hủy, hắn hiện nay căn bản không thể đâm xuyên qua.
....
Trở về Vong Ưu Thôn, tối hôm đó đương nhiên Vô Song cùng Linh Tố lại trở tài vào bếp, làm một bữa thịt hổ nướng cho mọi người.
Vong Ưu Thôn lúc này thật sự tương đối trống vắng, đại sư huynh đã trở về bất quá nhị sư huynh cùng tam sư huynh vẫn còn tục vụ quấn thân, không có cách nào trở lại.
Tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh cũng không có trong thôn, hai người này thích nhất tiêu dao khoái hoạt, đương nhiên nói theo cách lịch sự là vậy, Vô Song quá hiểu tính hai vị sư huynh này, chỉ cần rảnh rỗi liền đến kinh thành dạo chơi, tất nhiên vẫn là ưu tiên dạo chơi kỹ viện, giờ phút này chỉ sợ đã vui quên trời đất.
Lục sư tỷ Mẫn Mẫn cũng trở về kinh thành một chuyến, về phần bao giờ lục sư tỷ quay lại, Vô Song cũng không rõ, càng ngạc nhiên hơn, Vô Hà Tử lần này vậy mà tự mình đưa lục sư tỷ đến kinh thành.
Trong Vong Ưu Thôn vốn có chút nhỏ nay vậy mà lại cho người ta cảm giác vắng vẻ, cả thôn cũng chỉ còn lại Vô Song, Linh Tố, Dược Vương cùng đại sư huynh Tửu Điên.
Nhìn một đầu Bôn Lôi Hổ lớn còn hơn trâu mộng làm ra chỉ có 4 người ăn, căn bản liền là phí phạm, Vô Song khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt hướng về phía sau núi.
Ở bên cạnh Vô Song, Linh Tố tinh ý nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, sau đó nàng nhè nhẹ vỗ vào lưng Vô Song.
“Ngươi nhìn gì vậy?”.
Vô Song bị Linh Tố hỏi liền khẽ mỉm cười với nàng, sau đó lại quay đầu về phía ánh lửa.
“Không có gì, ăn thôi”

Không phải là Vô Song không muốn đợi mọi người trở về rồi mới chế biến đầu Bôn Lôi Hổ này, chỉ tiếc phiền phức nhất là thế giới hiện nay không có tủ lạnh, muốn lưu trữ thức ăn tươi sống vốn là việc vô cùng khó khăn, không có cách nào hắn mới phải mang đầu Bôn Lôi Hổ này ra chế biến.
Ngồi giữa đống lửa lớn, Vong Ưu Thôn bốn người bao gồm đại sư huynh, Linh Tố, Vô Song cùng Dược Vương đều chậm rãi thưởng thức đầu Bôn Lôi Hổ, đương nhiên bốn người không có cách nào xử lý hết đống thịt này.
Trong bữa ăn, đột nhiên Vô Song lên tiếng.
“Đại sư huynh, ta lên Tiêu Dao Cốc, mời Vạn lão xuống ăn cùng chúng ta được không?, dù sao chúng ta bốn người cũng không cách nào ăn hết ”.
Lúc đầu Vô Song mới nhập Tiêu Dao Cốc liền thật sự rất sợ Vạn lão, vị lão nhân này luôn cho Vô Song một cảm giác âm trầm đến đáng sợ, chưa kể bản thân Vạn lão chưa bao giờ mở miệng, thần thần bí bí, cơ thể to như hộ pháp, ánh mắt không giận mà vẫn mang theo cái uy khó nói, Vô Song đúng là không muốn tiếp xúc với vị lão đầu này một giây một phút nào.
Cho đến tận bây giờ, Vô Song vẫn chưa thân thiết với Vạn lão hơn bao nhiêu, có điều Vạn lão lại giúp hắn không chỉ một lần, trong mắt Vô Song, Vạn lão liền là một vị tiền bối tốt.
Nghe Vô Song nhắc đến Vạn lão, đại sư huynh vậy mà dừng uống rượu, đến cả ông ngoại của hắn cũng khẽ bất động, hắn có thể cảm giác được ánh mắt hai người nhìn chằm chằm vào mình.
Tiếp theo chỉ thấy ông ngoại của hắn đứng lên, bàn tay già nua khẽ vỗ vào đầu Vô Song.
“Cháu lấy một phần đi, ta liền đi đưa cho tên kia, đêm muộn rồi cũng không nên ra ngoài thôn”.
Nghe vậy ánh mắt của Vô Song liền hiện lên một tia kì dị sau đó cũng thành thật lấy hai cái chân hổ đưa cho Dược Vương, ánh mắt khẽ dõi theo bóng lưng ông ngoại đi xa dần, trong mắt Vô Song xuất hiện một tia tò mò.
Tò mò liền hại chết người, Vô Song đương nhiên biết việc này bất quá tò mò vốn là thiên tính của con người, hắn liền thực sự muốn biết rốt cuộc Vạn lão là nhân vật nào.
“Đại sư huynh, Vạn lão... Vạn lão rốt cuộc là ai?”.
Cố gắng dùng ánh mắt hồn nhiên chớp chớp với đại sư huynh, điều này làm Linh Tố ở bên cạnh trực tiếp xì mũi coi thường, bất quá Linh Tố đúng là cũng có chút tò mò.
Nàng ở bên cạnh Dược Vương lâu hơn Vô Song rất nhiều, nàng đương nhiên hiểu Dược Vương hơn Vô Song, giây phút Vô Song nói muốn mang đồ ăn cho Vạn lão, Linh Tố liền phát hiện ra sư phụ trong mắt có một tia tiếc hận.
Đại sư huynh bị Vô Song hỏi, ngập ngừng một chút sau đó lại uống một hớp

rượu lớn, nhè nhẹ lắc đầu.
“Ta cũng không biết thân phận chân chính của Vạn lão chỉ biết là bằng hữu của sư phụ mà thôi, có điều Vạn lão từ trước đến nay chưa bao giờ nói một câu, cũng chưa bao giờ chủ động làm thân với ai, như muốn cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm vậy “.
“Ta chỉ biết một việc, năm đó... năm đó sư phụ đưa Vạn lão về Vong Ưu Thôn, chúng ta thân là đệ tử cũng không có bất cứ ý kiến gì, chỉ là khi Vạn lão tỉnh lại liền triệt để trầm cảm, ánh mắt vô thần thậm chí là tan rã căn bản không còn sức sống”.
“Thần Y tiểu tử kia y thuật vẫn tính là được bất quá Vạn lão lại như tự giam bản tâm của mình lại vậy, y thuật có cao siêu hơn cũng chịu chết... cứ như thế đến suốt 1 tháng... rốt cuộc Vạn lão bị điên rồi”.
“Ngày hôm đó chỉ thấy Vạn lão hai mắt huyết hồng, liền phá tan căn phòng của tam sư đệ, sau đó trong ánh mắt tràn ngập hung khí, vậy mà thực sự muốn giết chúng ta”.
“Nói cũng xấu hổ, ta thân là đại sư huynh, tu vi võ công cao nhất, trước mặt Vạn lão đến 1 quyền cũng không chịu được”.
“Nếu không phải sư phụ đến kịp thời, chỉ sợ Vong Ưu Thôn chúng ta bây giờ không còn nhân khẩu”.
“Ta đi theo sư phụ 30 năm trời, đã từng được may mắn chứng kiến sư phụ ra tay không ít lần, bất quá ngày hôm đó là lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ đánh không lại người khác”.
“Mười quyền... sau mười quyền của Vạn lão bản thân sư phụ liền thổ huyết lùi lại, sắc mặt cực kỳ khó nhìn, cũng may Vạn lão cũng không tiếp tục xuất thủ, chỉ thấy mũi miệng trào ra đầy máu tươi, thân hình run rẩy rồi trực tiếp bất tỉnh”.
“Từ hôm đó sư phụ liền không để Vạn lão ở Vong Ưu Thôn nữa mà sai chúng ta xây một ngôi nhà trên Tiêu Dao Cốc, sư phụ cùng Vạn lão hai người liền ở trên đó”.
“May mắn là sau sự kiện đó, Vạn lão cũng không lại hóa điên, bất quá liền không nói một câu nào, sư đệ ngươi mới lên núi còn không biết, trước đây Vạn lão hai tay hai chân đều buộc vào một quả tạ sắt, mấy năm gần đây mới từ từ bỏ ra”.
“Theo lời sư phụ nói, thực lực của Vạn lão thật ra chưa thể bằng được sư phụ, nhưng tuyệt học của Vạn lão lại cực kỳ đáng sợ, là thiên hạ cấm kỵ tuyệt học, cho dù Ngũ Đế cấp bậc cũng không dám ngạnh kháng, sư phụ năm đó thua cũng chính vì loại tuyệt học này, mạnh mẽ ngạnh kháng 10 quyền của Vạn lão mới dẫn đến thổ huyết lùi lại”.
Lời của sư huynh nói làm Vô Song triệt để cảm thấy bất ngờ, hắn vốn nghĩ Vạn lão đã là ngũ đế cấp bậc cường nhân vậy mà theo lời Tửu Điên dĩ nhiên không

phải?.
Đương nhiên Vô Song cũng sẽ không hoài nghi lời nói của Tửu Điên, lại càng không hoài nghi lời nhận xét của Vô Hà Tử, hắn chỉ càng thêm tò mò, rốt cuộc là tuyệt học gì có thể khiến Ngũ Đế thổ huyết lùi lại?.
....
“Cần rượu không, ta đi vào phòng lão già kia lấy cho ngươi ít rượu”.
Tại Tiêu Dao Cốc trên một mỏm đá cao, Dược Vương khẽ ngồi xuống bên cạnh một bóng người cao lớn, người này đương nhiên là Vạn lão thần bí mà đầy cường đại.
Vạn lão ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm, trăng hôm nay rất sáng, rất đẹp, bản thân Vạn lão những đêm thế này liền muốn ngồi ngắm trăng đến sáng.
Vạn lão quay đầu lại nhìn Dược Vương, sau đó khẽ lắc đầu.
Dược Vương như cũng hiểu cho Vạn lão, chậm rãi đặt hai cái chân hổ bọc lá xuống bên cạnh ông ta, sau đó thở dài một hơi.
“Lâu lắm rồi, chúng ta vẫn là không cùng nhau uống rượu, năm đó tuổi trẻ bồng bột căn bản không có thời gian tĩnh tâm, lúc này về già, cái gì cũng thiếu chỉ có thời gian là dư thừa, bất quá cho dù tĩnh tâm lại, bằng hữu để uống cùng vẫn là không có”.
Vạn lão nhìn Dược Vương, sau đó khẽ liếc nhìn phần đồ ăn Dược Vương vừa đặt xuống.
Dược Vương khẽ nhấc vai.
“Đồ của tiểu tử Vô Song kia, bảo ta mang lên cho ngươi, không ăn có thể vất đi, dù sao lão phu ăn cũng no rồi”.
Vạn lão không đáp, ánh mắt lại hướng về vầng trăng trên bầu trời, lúc này so với vầng trăng xinh đẹp kia, sơn hào hải vị có đáng là gì?.
Trời đêm, tuyết vẫn rơi, gió lạnh thét gào, có hai cái lão nhân không nói với nhau một câu, mỗi người tự động cầm một cái chân hổ, cùng nhau ngắm trăng, chỉ là tâm sự hai người lại không giống nhau.
....
“Này... thứ đó ngươi không định truyền cho người khác sao?”.
Rốt cuộc, Dược Vương vẫn là lên tiếng.
Vạn lão nghe Dược Vương nói xong, cũng không có cách nào bình thản nữa, thân hình run lên bất quá biểu cảm khuôn mặt vẫn chưa hề thay đổi.
“Thứ đó vẫn là để lại cho hậu thế đi, nếu nó theo ngươi xuống dưới cửu tuyền, liền phi thường lãng phí, hơn nữa ta... ta không tin thiên hạ này... không có nhân tuyển thích hợp”.
“Tương Dương thành Quách Tĩnh có thể coi là 1 cái, thành thục ổn trọng, bất quá tiềm lực đã đào móc hết, khó mà tiến thêm. Cái Bang Tiêu Phong, thế hệ này tân tinh tú, trời sinh võ thần, bách chiến thành danh lại càng thích hợp, nếu

không nhìn xa một chút.... Tây Vực...”.
Dược Vương đang nói bỗng chốc phải dừng lại, lúc này sát ngay mặt Dược Vương là một nắm đấm, tốc độ xuất thủ không anh nhưng áp lực như cả thiên địa đè xuống, Dược Vương thân là Tông Sư cấp cao thủ nhưng dưới một quyền kia, Dược Vương liền biết ông không cách nào đỡ được, một quyền nhất định phải chết.
Cũng may Vạn lão ngày hôm nay, tâm trí liền đã bình ổn lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dược Vương sau đó thở ra một hơi, thân hình to lớn dần chuyển động, Vạn lão đứng lên đi vào bên trong căn phòng của mình, giữa gió tuyết, bóng lưng của Vạn lão đầy hùng vĩ nhưng cũng tràn ngập cô lieu...
Nhìn theo Vạn lão rời đi, Dược Vương chỉ có thể lặng lẽ thở dài.
“Vẫn là hy vọng, ngươi có thể một ngày bước ra khỏi bóng ma kia... “.
Khẽ lắc đầu, Dược Vương cũng liền trở lại Vong Ưu Thôn.

Chương 35
Sinh nhật Linh Tố

Cố sự của Vạn lão ngập tràn thần bí, lại như một loại cấm kỵ căn bản không thể mở ra, trong mắt Vô Song mà nói, hắn liền muốn biết rốt cuộc Vạn lão trải qua những việc gì, bất quá hiện nay Vô Song hắn có việc quan trọng hơn phải làm.
Dưới ánh đèn có chút mờ ảo, giữa màn đêm Vô Song vẫn chưa ngủ, trên sàn nhà của hắn là một tấm da hổ lớn, tấm da hổ màu tím rất đẹp, rất yêu mị.
Đây đương nhiên là da của Bôn Lôi Hổ đã được xử lý, Vô Song lúc này đang hì hục chuẩn bị quà sinh nhật cho Linh Tố.
Linh Tố là một cô gái cực kỳ tinh tế, ít nhất nàng rất biết thấu hiểu cùng quan tâm đến người khác.
Vô Song không nói được mình rốt cuộc có tình cảm với cô bé này hay không, hắn biết hiện nay hắn không thể gọi là yêu nàng bất quá cũng không phải là không thích hơn nữa Linh Tố dã từng chăm sóc hắn suốt cả tháng trời, điều này Vô Song sẽ không quên, quà tặng sinh nhật nàng Vô Song nhất định phải lựa chọn thật kỹ.
Thêm một lý do nữa khiến Vô Song có chút quan tâm trên mức đặc biệt với Linh Tố, hắn và nàng trên một nghĩa nào đó đều là cô nhi, đây là một loại 'đồng bệnh tương liên', một loại đồng cảm.
Kiếp trước Vô Song chưa từng tổ chức sinh nhật, sinh nhật của hắn là một thứ khái niệm xa xỉ, đến mức hắn chỉ có thể gặp trong những giấc mơ, hắn biết Linh Tố nàng cũng mong có một ngày sinh nhật như chính hắn kiếp trước vậy.
Kiếp trước Vô Song được sư chủ trì chọn cho một ngày sinh nhật, cũng chính là ngày hắn được nhặt ở trước cửa chùa.
Kiếp này, Linh Tố cũng được Dược Vương chọn cho một ngày sinh nhật, ngày Dược Vương phát hiện ra một cô bé ăn xin nghèo đói thoi thóp bên đường.
Vô Song biết, ông ngoại của hắn nhận nuôi Trình Linh Tố chỉ bởi nàng là Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể, cũng giống như thể chất của chính ông ngoại, nếu không ông ngoại chẳng ngại ngần gì mà đi qua nàng, đây chính là đạo lý trong thế gian này, ở đây căn bản không có cái gì là làm không công, tất cả mọi việc đều có mục đích của nó, cũng như mọi sinh mạng đều có giá trị của mình.
Hắn biết từ trước đến nay, Linh Tố cũng chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, đến cả sinh nhật rốt cuộc là cái gì, Linh Tố cũng sẽ không biết, Dược Vương đối với nàng thực sự rất lạnh nhạt.
Đương nhiên cũng không thể nào trách Dược Vương, lúc trước Dược Vương đau lòng vì sự việc cha mẹ của Vô Song mà đến bản thân mình cũng không quan

tâm, hơi đâu quan tâm đến sinh nhật cho Linh Tố.
Dưới ngọn đèn mờ trong phòng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Song 10 phần chăm chú, hắn cẩn thận từng chút từng chút một, vì Linh Tố làm một cái áo choàng da hổ.
Bản thân Linh Tố liền không quan tâm đến dung mạo bề ngoài của chính mình, nàng ăn mặc phi thường giản dị thậm chí chỉ cần quần áo thoải mái không ảnh hưởng đến hoạt động nàng liền sẽ mặc, ở cùng Linh Tố nửa năm nay, Vô Song còn chưa thấy nàng có nổi một bộ quần áo tử tế, ít nhất tử tế trên nghĩa quần áo của nữ nhân bình thường.
Mùa đông trên Tử Ngọc Sợ rất lạnh, Vô Song hắn vốn là Tiên Thiên Chí Âm Thể, đối với hắn mà nói trời có lạnh nữa cũng không quá lo ngại, bất quá Linh Tố thì khác, nàng không có võ công, không có đặc dị thể chất, trên người cũng chỉ có một bộ áo khoác cũ, thoạt nhìn thậm chí vải đã sờn.
Cho dù Linh Tố chưa bao giờ để ý, nhưng Vô Song có thể nhìn ra, mỗi lần nàng đi ra ngoài, trên người lúc nào cũng là tập hợp của vài bộ áo mỏng bên trong, cùng một cái áo khoác cũ bên ngoài, cho dù là vậy thân hình nhỏ nhắn kia vẫn thỉnh thoảng nhè nhẹ run lên, điều này làm Vô Song có chút không nỡ, thậm chí bản thân hắn liền thương tiếc cho nàng.
Ba ngày, thật sự là một khoảng thời gian rất ngắn, bất quá cũng đủ để Vô Song chuẩn bị vài thứ cho Linh Tố.
Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt to của Linh Tố, khóe miệng Vô Song liền xuất hiện một nụ cười nhẹ.
Thế là trong những ngày tiếp theo, Vô Song như một con thoi chạy đi chạy lại khắp Vong Ưu Thôn vậy, mỗi buổi sáng lại chạy vào trong rừng, đến chiều mới chạy về cùng Linh Tố vào bếp, đến tối lại lén chạy về phòng chuẩn bị vài thứ, ba ngày của hắn có thể coi là tất bật vô cùng.
Cũng may cho Vô Song, Vong Ửu Thôn mỗi người đi ra ngoài đều để lại chìa khóa cửa cho người trong thôn quản lý, Vô Song muốn 'mượn' thứ gì liền có thể lấy chìa khóa sau đó tự mình đi làm.
Rốt cuộc ba ngày đã qua.
Ngày hôm nay, đại sư huynh từ sớm đã xuống Đỗ Khang Thôn, Vô Song liền biết sư huynh hắn đến tối mịt mới về, dù sao sư huynh cũng là con sâu rượu.
Nhị sư huynh, tam sư huynh, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh đều không thấy bóng dang đâu, hai người trước không nói đến, về phần hai người sau chỉ sợ đã vui vẻ quên đường về.
Lục sư tỷ cùng sư phụ đi Trường An, cũng là chưa về.
Trong thôn hôm nay chỉ có Vô Song, Linh Tố cùng Dược Vương.
Ông ngoại cũng không phải là người nghiêm khắc, ít nhất là từ khi đến ở trong Vong Ưu Thôn, mỗi buổi sáng ông ngoại liền dạo qua Tử Ngọc Sơn một lần,

luyện một bài quyền, chào hỏi cười nói cùng quan tâm Vô Song vài câu, sau đó sẽ về phòng mắc võng phơi nắng đọc sách, chiều chiều bắt đầu chăm sóc linh dược, nếu cần thiết liền khai lò luyện đan, tối tối đi đến trung tâm thôn thưởng thức đồ ăn, bản thân ông ngoại kể từ khi đến Vong Ưu Thôn có thể nói là chân chính vong ưu.
Vô Song có ánh mắt quan sát cực kỳ tinh tế, cũng không biết có phải là thói quen để ý cùng đánh giá cấp dưới ở kiếp trước hay không, ở kiếp này hắn tương đối nắm rõ thời gian biểu của tình người.
Theo suy nghĩ của Vô Song, ngày hôm nay quả thật chỉ còn Linh Tố cùng hắn, cứ như ông trời tác hợp vậy.
Nghĩ đến đây, khóe miệng Vô Song khẽ cong lên.
....
Linh Tố vốn là người dạy sớm, khi ánh nắng bình minh mới bắt đầu xuất hiện trên Tử Ngọc Sơn, cô gái nhỏ này đã dạy, nàng liền nhận nhiệm vụ chăm sóc thảo dược cùng hoa cỏ buổi sáng, thân hình nhỏ bé nhưng lại có mười phần sức lực, xách theo một chậu gỗ to bằng nửa cơ thể nàng vậy mà Linh Tố tốc độ vẫn là không chậm.
Nàng rất vui vẻ, khoảng thời gian này nàng cảm thấy hạnh phúc hơn ở Dược Vương Cốc rất nhiều, cuộc sống của nàng liền trở nên thanh thản cũng nhẹ nhõm, mọi người ở đây đều đối xử với nàng rất tốt, sư phụ cũng không còn nghiêm khắc với nàng, thậm chí thỉnh thoảng còn ngợi khen nàng, đây là những việc mà nửa năm trước nàng nghĩ cùng không dám nghĩ.
Càng đặc biệt hơn, ở Vong Ưu Thôn có Vô Song.
Tất nhiên Linh Tố năm nay miễn cưỡng coi là 9 tuổi, cho dù nàng trưởng thành hơn những đứa bé cùng trang lứa thì vẫn không thể hiểu cái gì tình cảm nam nữ, nàng chỉ biết ở bên cạnh Vô Song rất vui vẻ.
Dược Vương Cốc chỉ có nàng cùng Dược Vương, căn bản chưa có nam nhân nào tiếp xúc gần gũi với nàng như Vô Song, hơn nữa Vô Song còn đồng trang lứa với nàng. Nàng là nữ nhân, nữ nhân luôn cần người tâm sự, cần người ở bên truyền trò, thứ mà vài năm ở Dược Vương Cốc nàng đều không có.
Linh Tố trước kia thậm chí còn thường xuyên trò chuyện với hoa cỏ để nói ra tâm sự trong lòng mình, trong người nàng luôn có một loại áp lực, một loại ức chế không cách nào nói ra với người khác.
Kể từ khi đến Vong Ưu Thôn thì lại khác, ít nhất có Vô Song ở bên nàng, nàng có thể cười cùng hắn, nói cùng hắn, trêu hắn thậm chí bắt nạt hắn. Nàng không còn phải nói chuyện với cỏ cây, nàng ít nhất đã có người để tâm sự, để nói những việc trên trời dưới đất, càng may mắn hơn là, Vô Song cùng với nàng đều có chung sở thức, cả hai đều có tạo nghệ rất cao đối với dược đạo cùng trù đạo so với đồng lứa tuổi.

Hôm nay có lẽ chính Linh Tố cũng không biết là ngày gì...
Dưới cái rét như cắt da cắt thịt của trời đông, nàng cứ như vậy mang theo chậu gỗ, tiến về phía nhà của lục sư tỷ Mẫn Mẫn, vườn hoa của Mẫn Mẫn sư tỷ phi thường đẹp, trong thời gian sư tỷ không ở trong thôn, Linh Tố liền xung phong nhận chăm sóc những bông hoa này.
Khi thân hình nhỏ nhắn của nàng xuất hiện ở ngoài sân nhà hoa si, đôi mắt to tròn khẽ mở rộng ra, nàng không ngờ lại thấy từng khóm hoa đều được tưới nước, thậm chí đến cả sân vườn nhà Hoa Si cũng được người dọn dẹp sạch sẽ.
Linh Tố ánh mắt chớp động, nàng đặt chậu gỗ xuống, bước nhanh về phía cửa chính nhà lục sư tỷ, theo bản năng nàng liền nghĩ lục sư tỷ trở về, đáng tiếc cửa chính vẫn đóng im ỉm, Mẫn Mẫn căn bản chưa về.
Khuôn mặt dễ thương ngập tràn khó hiểu, sau đó nàng đứng đó nhìn xung quanh như muốn giải thích nghi hoặc trong lòng, lúc này nàng liền nhìn thấy một ký hiệu mũi tên.
Linh Tố ánh mắt chớp động, nàng đương nhiên cũng cực kỳ thông minh, nếu không thì cũng không có cách nào có tạo nghệ dược đạo cao như vậy khi mới 8 tuổi, nàng liền suy đoán ‘Vô Song’ bày trò.
“Tên này hôm nay lại nghĩ ra trò gì đây, mặt trời mọc đằng tây hay sao, trời lạnh thế này hắn vậy mà lại dạy sớm?”.
Tò mò vẫn là hại chết người.
Linh Tố thật sự tò mò đi theo mũi tên chỉ đường kia.
Sau đó nàng phát hiện ra, càng ngày càng có nhiều mũi tên, cứ cách một đoạn lại có một mũi tên chỉ đường cho nàng, chẳng mấy chốc, Linh Tố đã xuất hiện ở Vong Ưu Thôn cửa đông.
Trước mặt nàng liền là cánh rừng lớn nối giữa Vong Ưu Thôn cùng Tiêu Dao Cốc.
Bước đến đây, Linh Tố có chút sợ, nàng từ khi đến Tử Ngọc Sơn, vẫn chưa một lần tự mình đi ra khỏi Vong Ưu Thôn, chuyện này nói ra rất buồn cười bất quá là sự thực.
Linh Tố thoạt nhìn hoạt bát cùng mạnh mẽ nhưng bản thân nàng lại phi thường hướng nội, thậm chí là tự ti.
Nàng trưởng thành trong sự ghẻ lạnh của thế gian, trong sự nghiêm khác của sư phụ, bản thân nàng liền tự mình tạo ra bốn bức tường cách ly mình với chính thế giới bên ngoài, nàng thật sự sợ hãi đối mặt với thế giới ngoài kia, ẩn ẩn trong trái tim nàng, luôn tồn tại một tia yếu ớt, một tia kháng cự với thế giới.
Linh Tố nhìn xung quanh bốn phương tám hướng, đến khi xác định không nhìn thấy Vô Song ở đây, nàng liền khẽ lùi lại một bước.
“Vô Song?, ngươi có ở đây không? “.
“Này, ngươi đang bày trò gì thế?, ngươi không đi ra bản cô nương liền đi về,

hôm nay còn nhiều việc chưa làm nha, ta liền không có thời gian đùa với ngươi".
Cố gắng lên tiếng, cố gắng kêu gọi Vô Song, bất quá vẫn là không ai đáp lại nàng.
Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa thôn, vẫn nhìn vào những mũi tên chỉ đường Vô Song để lại kia, rốt cuộc Linh Tố khẽ nắm chặt hai tay, đôi môi nhẹ mím chặt.
"Tên chết tiệt, đợi bản cô nương thấy ngươi nhất định sẽ xách tai ngươi... ".
Nàng thật sự bước ra một bước.
Nàng lần đầu tiên bước ra khỏi Vong Ưu Thôn một mình, cho dù chỉ là một bước.
Nàng như chú nai con ngơ ngác, chậm rãi di chuyển, chậm rãi đi theo những mũi tên Vô Song để lại.
Nàng đột nhiên cảm thấy, cảnh vật xung quanh thật đẹp, sáng hôm nay cũng không có tuyết rơi, những tia nắng ban mai yếu ớt bắt đầu chiếu xuống xuyên qua những tán cây, tiếng suối róc rách nơi phương xa, gió lạnh khẽ thổi kết hợp với lá cây tạo thành một thứ âm thanh xào xạc vui tai, làn sương đêm qua còn chưa tan hết, từng giọt sương khẽ luu lại trên những lá cây như những hạt lưu ly trong suốt.
Linh Tố cứ như vậy đi theo Vô Song chỉ dẫn, nàng hoàn toàn bị cảnh đẹp của cách rừng làm chóng ngợp, từ trước đến nay, nàng cũng có vài lần đi vào rừng, nhưng là đi cùng người khác, căn bản không có thời gian nhìn đông ngó tây.
Đột nhiên Linh Tố cảm thấy có người xuất hiện sau lưng mình, tiếng bước chân như kéo nàng về thực tại.
Linh Tố lập tức muốn quay đầu lại, đang tiếc Vô Song nhẹ giữ lấy vai nàng, hắn mỉm cười.
"không cho quay đầu lại".
Linh Tố bị Vô Song giữ vai, cơ thể khẽ giật mình nhưng cũng rất nhanh lên tiếng.
"Ngươi lại đang bày trò gì... ".
Nàng chưa nói xong, thấy hai tay Vô Song đưa ra phía trước của nàng, ở hai tay của hắn cầm lấy một tấm vải đen.
"Nhắm mắt lại đi".
Linh Tố muốn quay lại, nàng thật sự muốn lườm Vô Song một cái, bất quá Vô Song cũng không để nàng làm vậy, tấm vải đan kia khẽ bịt lấy đôi mắt của nàng.
Vô Song cứ như vậy từ phía sau chỉnh hướng cho Linh Tố đi về phía trước, giọng nói của hắn mang theo vài phần nhẹ nhàng.
"bước chậm một chút, kẻo ngã".
Linh Tố lúc này ngạc nhiên lại không nổi cáu, cũng không chống lại Vô Song, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn phả vào gáy của nàng, nàng có thể cảm thấy giọng nói của hắn ở ngay sát sau tai nàng, khuôn mặt liền khẽ đỏ lên.

Đôi má tái đi vì gió lạnh mùa đông, nay lại có chút hồng hào.
Đến khi Vô Song giúp nàng dừng lại, khi Vô Song giúp nàng tháo tấm vải che mắt đi, nàng mới biết mình đang ở đâu.
Thân hình nhỏ nhắn của Linh Tố liền khẽ run lẩy bẩy, nàng đang ở trên một mảnh đất trống, xung quanh đều là những tán cây lớn, thoạt nhìn như hình thành một căn phòng tự nhiên vậy.
Đáng nói hơn, ở giữa bày một cái bàn, bên trên là những hình vật vừa xa lạ vừa thân quen, nàng có thể nhận ra một cái nồi lớn, một cái bếp nhỏ cùng vài hộp hương liệu, xung quanh còn bày thêm từng đĩa thức ăn, bất quá nàng có thể nhìn ra đều còn sống.
Ánh mắt của nàng rất nhanh di chuyển, ở giữa mảnh đất có một tấm vải trắng, bên trên là những hàng chữ ngay ngắn ghi rõ ràng.
“Chúc mừng sinh nhật Linh Tố”.
Nàng cảm thấy những dòng chữ kia... căn bản không dành cho nàng.
Nàng cảm thấy hai từ ‘sinh nhật’ sao mà xa lạ đến thế nhưng sao mà ấm áp đến thế.
Sau đó nàng thấy đôi tay mình bị Vô Song nắm lại, hắn mỉm cười với nàng.
Khuôn mặt của Vô Song hiện nay phải nói là cực kỳ ‘xinh đẹp’ kết hợp với nụ cười của hắn, không ngờ lại như ánh sáng mặt trời ấm áp xua tan đi cái giá lạnh của mùa đông.
Vô Song dẫn nàng đi về phía trước.
Lần này Vô Song liền muốn tặng Linh Tố một cái sinh nhật đơn sơ nhưng cực kỳ khó quên, trời mùa đông này còn gì thích hợp hơn ăn lẩu?.
Vô Song tay nghề đầu bếp rất tốt, lẩu đương nhiên không làm khó được hắn, thứ cần phải để ý chỉ là nồi cùng lửa bất quá thế giới này có luyện đan, Vô Song căn bản không tin luyện được đan chẳng nhẽ không làm nổi nồi lẩu?, hắn liền mượn dụng cụ của ông ngoại.
Hắn tốn cả tuần thời gian mới có thể chuẩn bị được nơi này cho Linh Tố, bất quá khi nhìn thấy hai hàng nước mắt nàng khẽ rơi, Vô Song liền cảm thấy, hắn bỏ thời gian và công sức ra là phi thường đáng giá.
Linh Tố lúc này như một đóa hoa đang chớm nở, bên trên những cánh lá mỏng kia, là những giọt sương trong suốt...

Chương 36
Tứ sư huynh dâm tiện

Vô Song thật sự không ngờ hành động hôm nay của hắn lại làm Linh Tố xúc động đến vậy, nhìn khuôn mặt non nớt, nhìn đôi mắt to đen nháy kia chảy ra hai hàng nước mắt, Vô Song chỉ muốn ôn nàng vào lòng.

“Ngoan đừng khóc được không, hôm nay là sinh nhật ngươi nha, cười lên một chút mới đẹp”.

Linh Tố vẫn đứng đó, nàng thậm chí khóc càng ngày càng lớn hơn, cứ như vậy nàng úp mặt vào ngực Vô Song.

Cả Vô Song cùng Linh Tố đều có thể coi là trẻ con tiêu chuẩn, nếu không phải là Vô Song cao hơn Linh Tố một chút thì hiện tại quả thật là xấu hổ.

Cũng chẳng biết cô nàng kia khóc bao lâu, đến mức vạt áo của Vô Song thấm đẫm nước mắt, nàng mới từ từ dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ đỏ lên, sau đó chậm rãi ngước nhìn Vô Song.

“Xin lỗi... ta cũng không biết ta làm sao nữa... chỉ là từ bé đến giờ... chưa có ai vì ta làm sinh nhật cả”.

Vô Song sao có thể trách nàng, hắn lúc này dường như lại càng hiểu thêm về cô nàng này một chút, Linh Tố bên trong mềm yếu hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Vô Song lúc này bỏ tay vào trong túi, lấy ra một tấm khăn tay màu trắng, cũng may Vô Song hắn tương đối thích sạch sẽ, hơn nữa khăn lau vốn là vật bất lý thân của Vô Song.

Đối với Quỳ Hoa Bảo Điển gần như lúc nào cũng phải mang theo một tấm khăn mềm, hơn nữa phải có khả năng thấm nước cực tốt, nếu để tay ướt hoàn toàn có thể dẫn đến sai lầm trong việc thi châm.

Vô Song trong phim từng có suy nghĩ, Đông Phương Bất Bại là vì tự cung mà nữ tính nổi lên, phi thường thích sạch sẽ, lúc nào cũng mang theo một cái khăn mỏng, đến bây giờ hắn mới biết mình trách nhầm vị Đông Phương Bất Bại này.

Dùng khăn lau nhẹ lên khuôn mặt mềm mại của Linh Tố, sau đó hắn nhẹ xoa đầu nàng.

“Không khóc nữa được không, hôm nay ta liền vì ngươi làm một món đảm bảo ngươi chưa bao giờ ăn nha”.

Bị Vô Song xoa đầu, khuôn mặt Linh Tố lại càng thêm đỏ, bất quá nàng cũng không có tiếp tục khóc.

Bàn tay mềm bị Vô Song nắm lấy, dẫn đến phía trước.

Không thể không nói, Vô Song hắn lựa chọn món ăn vô cùng chính xác, dù sao giữa trời mùa đông còn gì thích hợp hơn ăn lẩu?.

Ở thế giới này không có điện, không có nồi áp suất bất quá lại có lò luyện đan, Vô Song trước đây đã lén thử vài lần, quả thật hoàn toàn có thể dùng làm nồi lẩu.
Ở trên bếp lúc này, khi Vô Song mở nắp lò luyện đan ra, nước lẩu cũng đã bắt đầu sôi, mùi hương liệu không còn bị ngăn cản nữa lập tức bốc lên.
Linh Tố còn là lần đầu tiên thấy món ăn này, nàng có thể cảm nhận được mùi hương liệu bên trong, có chút mùi cay cay của ớt, lại có chút ngọt, hơn nữa giữa trời đông tháng giá, nàng lại thấy thật ấm áp.
Lúc này Vô Song cùng Linh Tố cũng không biết, trong thế giới của hai người còn có người khác tồn tại.
Ở xa xa, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh chẳng biết tại sao đang lén lén quan sát bọn họ.
"Ngũ sư đệ, thật sự không ngờ thất sư đệ của chúng ta bề ngoài nhìn thật thà ngoan ngoãn như vậy không ngờ vẫn là rất biết cách cưa gái".
Ngũ sư huynh – Thư Sinh cũng chậm rãi gật đầu, ánh mắt phi thường chăm chú nhìn về phía Vô Song cùng Linh Tố đang cười nói xa xa.
Thật ra mà nói, trong Vong Ưu Thôn bản thân ngũ sư huynh liền là đẹp trai nhất, ngũ sư huynh ngọc thụ lâm phong lại thường xuyên ăn mặc bạch y thư sinh trang phục, chỉ cần nhìn vào cũng có thể khiến rất nhiều mỹ nhân mê đắm.
Ngũ sư huynh ngày xưa cũng có thể nói là thư sinh chuẩn sách giáo khoa, cho dù đi đâu cũng vẫn là giữ phong độ, có điều từ ngày... từ ngày ngũ sư huynh đi theo đạo của tứ sư huynh căn bản liề không cách nào quay về được nữa.
Hài cái hàng này, nói trắng ra liền phi thường có chút dâm... tiện, tuyệt đối là tình trường cao thủ.
Tất nhiên trước đây Thư Sinh vẫn là một tờ giấy trắng, bất quá từ sau khi bị tứ sư huynh – Phán Quan bôi đen thì liền coi Lệ Xuân Viện là nhà.
Tất nhiên trong tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh của Vô Song đều tài hoa trác tuyệt, nếu ngoại trừ cái 'máu sói' trong người đi, hoàn toàn có thể coi là nhân trung long phụng.
Vô Song từng nghe Mẫn Mẫn sư tỷ nói, một chữ của tứ sư huynh không biết được bao nhiêu đại quan trong triều tranh nhau mua, một tranh của ngũ sư huynh không biết để bao nhiêu ngươi tranh nhau vỡ đầu chảy máu.
Đây cũng là hai vị 'đại tài chủ' của Vong Ưu Thôn, gần như chi trả toàn bộ kinh phí bên trong Vong Ưu Thôn, dù sao hai người này chỉ cần thích, vàng bạc căn bản muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.
Lại nói đến tứ sư huynh của Vô Song lúc này, cũng không biết tại sao, càng nhìn Vô Song cùng Linh Tố ở xa xa, hai mắt càng tỏa sáng.
"Thư Sinh, hay là chúng ta kéo hắn nhập đạo được không, ngươi xem thất sư đệ của chúng ta tài nấu ăn liền không thua gì cung đình trù sư, sau này kể cả võ học

hạng bét cũng không sợ không kiếm được tiền”.
“Quan trọng hơn ngươi nhìn kìa, tiểu tử kia phi thường có tố chất, mới có 7 tuổi đã biết cưa gái, so với sư huynh còn bản lĩnh hơn, năm đó ta bằng tuổi tiểu tử kia hình như vẫn còn đang chơi bắn bi đi”.
Thư Sinh nghe Phán Quan nói vậy, khuôn mặt hơi nhíu nhíu lại, sau đó quay lại nhìn sư huynh của mình.
“Sư huynh... hình như không tốt lắm đâu, hắn mói có 7 tuổi, nếu sư phụ biết chỉ sợ lão nhân gia đánh chúng ta không xuống được giường”.
Nhắc đến Vô Hà Tử, cả Vong Ưu Thôn có lẽ cũng chỉ có Mẫn Mẫn cùng Vô Song là không sợ hãi mà thôi.
Phán Quan nghe vậy liền khẽ mân mê cằm mình, ánh mắt có chút đăm chiêu.
“Sư đệ... nhìn thế nào tiểu tử kia cũng phi thường có tư chất, nếu để hắn đi theo đại sư huynh suốt ngày uống rượu căn bản là không được, nhị sư huyn quá chính khí, sống liền quá khổ, tam sư huynh lại quá thật thà, hắn học theo ai cũng là phí phạm a, về phần con bé Mẫn Mẫn kia thì coi như ta chưa có nói đến”.
Thư Sinh nghe vậy gật đầu, ánh mắt chớp chớp, cây quạt trong tay liền nhẹ phe phẩy.
“Sư huynh, tiểu tử kia, tiểu tử kia hình như lại đang chuẩn bị làm gì kìa”.
Tứ sư huynh đang thao thao bất tuyệt, vội hướng mắt nhìn về phía Vô Song cùng Linh Tố, lúc này hai mắt đột ngột tỏa sáng.
“Cao, thật sự quá cao, tiểu tử này liền đúng là lương tài mỹ ngọc”.
....
Nhìn theo hướng của Thư Sinh cùng Phán Quan, lúc này chỉ thấy Vô Song đứng lên, phi thường thần bí cầm trong tay một hộp quà.
Hộp quà đều được dùng giấy bọc, hơn nữa được bọc phi thường tinh tế cùng xinh đẹp, bên trân bốn mặt của nó, dĩ nhiên lại có cả khuôn mặt của Linh Tố, đương nhiên cũng chỉ là vẽ phác họa chân dung.
Vô Song không dám tự nhận mình có đại tài gì, hắn không biết vẽ tranh sơn thủy hữu tình gì cho cam bất quá vẽ tranh chân dung vẫn là dùng được, ít nhất nhìn vào cũng tương đối giống Linh Tố, thế giới này không có giáy màu cũng không có bút màu, làm Vô Song trang trí tương đối mệt mỏi.
Về phần gói quà, kiếp trước hắn rất nghèo, cũng không thể nào ra hàng nhờ người ta gói quà, tích kiệm được chút nào hay chút đó, vẫn là tự tay mình làm tốt hơn.
Bên trên hộp quà này, có một đóa hoa màu tím đính ở giữa, hộp quà này nếu đặt ở thế giới trước liền dùng hai từ ‘nham nhở’ để hình dung, bất quá thế giới này, Linh Tố vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.
Trong mắt Linh Tố hiện lên một tia tò mò, nàng nhìn chằm chằm vào Vô Song sau đó lại nhìn vào gói quà, trong mắt bất giác hiện lên một tia yêu thích.

"Cái gì đây?".
Vô Song mỉm cười, hắn chậm rãi xé lớp giấy xung quanh ra, điều này làm đôi mắt Linh Tố khẽ nhíu lại, nàng cảm thấy thật sự thích mấy hình vẽ của Vô Song, ít nhất đây cũng là lần đầu tiên có người vẽ tranh cho nàng.
Về phần tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh ở xa xa thì trực tiếp căng mắt ra nhìn, thậm chí có dấu hiệu lại gần hai người Vô Song cùng Linh Tố một chút, tất nhiên võ công của hai người rất cao so với Vô Song, hai người chỉ cần cẩn thận một chút, Vô Song liền không có cách nào phát hiện ra.
Khi từng lớp giấy bị bóc ra, bên trong có một chiếc hộp tương đối lớn, Vô Song cũng không để Linh Tố chờ đợi lâu, chiếc hộp gỗ cũng được mở ra.
Trước ánh mắt kinh ngạc của Linh Tố, Vô Song chậm rãi lấy ra một chiếc áo khoác da hổ màu tím.
Dưới ánh nắng hiếm hoi chiếu qua những tán lá cây rừng, bộ áo màu tím kia trở nên thật yêu mị, cũng thật đẹp đẽ.
Vô Song thấy Linh Tố đứng sững ở đó, hắn mỉm cười rồi bước về phía nàng, chậm rãi vòng ra sau Linh Tố, có chút ôn nhu khoác lên đôi vai nàng.
Học Quỳ Hoa Bảo Điển tạm thời chưa thấy có ích lợi gì quá lớn trong cuộc sống, ích lợi lớn nhất mà Vô Song nhận ra lúc này là tài may vá của hắn hơn xưa gấp trăm lần.
Vô Song chưa dừng lại, hắn lại tiến về hộp gỗ, chậm rãi lấy ra thêm một cái mũ màu nâu, mũ này toàn bộ đều làm bằng lông chồn, so với Bôn Lôi Hổ thì chồn dễ kiếm hơn nhiều.
Chậm rãi giúp Linh Tố đội mũ, hắn mỉm cười với nàng.
"Thích không, tặng ngươi".
Linh Tố ánh mắt lại tiếp tục như muốn khóc, nàng cũng không biết nói sao lúc này nữa, đôi bờ mỗi khẽ run lên.
Vô Song nhìn thấy đôi mắt to của nàng lại xuất hiện hai hàng sương mờ vội lên tiếng.
"Không khóc được không, khóc liền xấu nha, ngươi cười một cái được không ".
Linh Tố nhìn biểu cảm của Vô Song, nàng liền mỉm cười, một nụ cười tươi nhu hoa hướng dương mùa hè, bàn tay nhỏ nhắn lau đi đôi mắt sau đó trong sự ngạc nhiên của Vô Song, nàng kiễn đôi chân nhỏ lên, khẽ hôn vào má hắn.
Làm một loạt hành động này, Linh Tố đột nhiên quay đầu bỏ đi, lúc nàng quay đi khuôn mặt đỏ như quả táo chín vậy.
Nhìn Linh Tố bỏ đi, Vô Song cũng không đuổi theo giữ nàng lại, đôi chân của hắn như bị đóng đinh vậy, vẻ mặt của Linh Tố lúc nãy, làm Vô Song cảm thấy rung động thật sâu.
Rốt cuộc khi hắn bình tâm lại, cũng không thấy bóng dáng Linh Tố đâu nữa, hắn thở dài một chút, sau đó nhìn đống đằng sau hắn bày ra, liền gãi đầu.

“Cô ngốc này, cũng không ở lại giúp ta dọn dẹp 1 tay, đống đồ này bao giờ mới dọn xong”.
Vô Song cũng không biết, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh của hắn ở đằng xa đều đang âm thầm đưa ngón cái với Vô Song, tứ sư huynh của hắn không ngờ còn chửi tục.
“Cao, thật con mẹ nó cao, tiểu tử này không kép ra nhập hội chúng ta liền là thương thiên hại lý, không thể để mấy tên kia làm hỏng cỗ mỹ ngọc này”

Chương 37
Sự nghiệp thánh thư vĩ đại

Vô Song không biết đang bị hai sư huynh quan sát, hắn lúc này đương nhiên phiền lòng vì chính đống đồ mình bày ra, tuy đây là một mảnh đất trống nằm trong rừng, bình thường cũng sẽ không có người đi qua, tuy nhiên hắn vẫn là không thể không thu dọn đống này, đây là vấn đề về ý thức.
Đột nhiên Vô Song nghe thấy có âm thanh bước chân lại gần.
Theo quán tính, tay áo của Vô Song khẽ run lên, một chiếc kim châm rất nhỏ xuất hiện trong tay, sau đó hắn mới quay đầu lại.
Cho dù biết 99.99% là người quen của hắn ở Vong Ưu Thôn đến đây, bất quá 0.001% còn lại, Vô Song vẫn phải đề phòng.
Quả nhiên khi quay lại, kim châm đã lập tức biến mất trên tay hắn, thay vào đó là nụ cười cực kỳ vui vẻ.
“Tứ sư huynh, ngũ sư huynh, hai người về lúc nào vậy”.
Vừa nói xong, Vô Song lại nghĩ đến đống đồ sau lưng, cái biển hiệu ‘chúc mừng sinh nhật Linh Tố’ vẫn còn rành rảnh ở đó, Vô Song liền có chút không biết làm sao.
Quả nhiên Vô Song thấy tứ sư huynh nhìn chằm chằm vào hắn, khóe miệng cong lên một nụ cười, nụ cười làm Vô Song có chút nổi da gà.
Về phần ngũ sư huynh tương đối giữ phong phạm một chút, quạt trong tay phe phẩy, vẫn là đứng nguyên ở đó, có điều ánh mắt nhìn Vô Song vẫn hiện lên một tia dị sắc.
Tứ sư huynh đương nhiên sẽ không giữ ý như ngũ sư huynh, bản thân vị sư huynh này liền tiến lên, không kiêng nể gì liên tục vỗ vào vai Vô Song, vẻ mặt đầy tươi cười.
“Tốt, tốt, tốt, đúng là không nhìn ra, tiểu tử ngươi còn là cao thủ tình trường, thực sự là phi thường có tố chất nha, có muốn đi theo sư huynh học nghệ hay không”.
Vô Song ánh mắt chớp chớp nhìn tứ sư huynh, hắn đương nhiên biết tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh đã nhìn thấy việc lúc nãy hắn làm, chỉ là không biết hai người đã nhìn thấy bao nhiêu rồi mà thôi.
Tất nhiên Vô Song cũng sẽ không sợ hãi, chỉ là có chút ngại mà thôi.
“Tứ sư huynh, đệ với Linh Tố chính là phi thường thuần khiết... căn bản không có gì “.
Vô Song vừa dứt lời, một cây quạt giấy liền gõ vào đầu hắn.
“Tiểu tử này, ngươi chẳng nhẽ không nhìn ra, Linh Tố cô bé kia thích ngươi

rồi?”.
Người gõ đầu hắn chính là ngũ sư huynh Thư Sinh.
Về phần tứ sư huynh cũng lập tức thêm lời.
“Bồi dưỡng tình cảm từ bé, đợi lớn lên liền thịt, tiểu tử ngươi tính đủ xa nha, sư huynh vẫn là ngưỡng mộ ngươi, tư chất như thế không thể nào để mấy lão cổ hủ kia làm hỏng được, thế nào đi theo hai chúng ta học nghệ chứ”.
Vô Song nghe vậy liền gãi đầu bất quá hắn cũng không quá hiểu rõ lời hai vị sư huynh đang nói.
‘Học Nghệ’ theo hắn hiểu liền là giống như theo Thần Y học y thuật hay lục sư tỷ Mẫn Mẫn học chăm hoa pha trà, nếu là loại học nghệ này đương nhiên hai vị sư huynh không cần nhắc hắn cũng muốn đi theo học tập, bất quá Vô Song cảm giác ‘học nghệ’ của hắn và ‘học nghệ’ trong miệng hai vị sư huynh liền không giống nhau.
“Sư huynh, người bảo ta học nghệ, rốt cuộc là học cái gì”.
Tứ sư huynh phi thường thần bí mỉm cười, nụ cười của hắn trong mắt Vô Song muốn bao nhiêu dâm tiện có bấy nhiêu dâm tiện.
“Cưa gái bảo điển, thế nào có hứng thú học không, sư huynh liền tốt bụng dẫn ngươi nhập đạo”.
Vô Song liếc nhìn tứ sư huynh một cái, thấy hắn căn bản không giống đang đùa, trong lòng liền thật sự xuất hiện 1 tia tò mò.
“Trên đời này vậy mà có cưa gái bảo điển?, chẳng nhẽ sách dạy chinh phục mỹ nhân?”.
Tứ sư huynh phi thường tự hào mỉm cười.
“Ngươi thì biết cái gì, sách này hiện nay chưa có, cũng không biết có ai có chung ý tưởng với ta không, ta liền muốn tập trung toàn bộ thiên tài cưa gái trong thiên hạ lại với nhau, cùng tạo ra một quyển thánh điển nha, như vậy liền để lại công đức cho đời sau, công đức vô lượng vượt xa đám cao nhân võ lâm kia”.
Lời tứ sư huynh nói cực kỳ bá khí, bất quá Vô Song cũng không có cách nào phản bác, mỗi người có một con đường riêng, hắn vốn không thể can thiệp, tuy nhiên nếu thật sự quyển sách mà sư huynh viết ra có thể áp dụng vào thực tế, liền quả thật để lại vô thượng công đức.
Vô Song hoài nghi, nếu quyển sách kia ghi lại tên tác giả, sau đó ‘may mắn’ tồn tại đến thế kỷ 21, chỉ sợ danh vọng của tứ sư huynh so với Khổng Tử chưa chắc đã thua kém bao nhiêu, tất nhiên tiền đề là quyển sách kia áp dụng được.
“Sư huynh, ta không ngờ mộng tưởng của ngươi lại lớn như vậy, ta thật phi thường ngưỡng mộ ngươi a, bất quá... bất qua sư huynh ngươi vẫn là viết một mình đi, sư đệ... sư đệ còn có nhiều việc để làm”.
Phán Quan làm sao có thể để Vô Song đi dễ dàng như vậy, lập tức nắm chặt lấy

vai hắn.
“Hừ, tiểu sư đệ a, ngươi liền là lương tài mỹ ngọc, trợ giúp sư huynh hoàn thành thánh điển chính là thương thiên địa lý, sao có thể chối từ”.
Nói đến đây ánh mắt tứ sư huynh của hắn lóe lên.
“Ta biết tiểu sư đệ ngươi đi theo sư phụ muộn, sư phụ lão nhân gia tuyệt đối chưa truyền võ công cho ngươi đúng không?”.
Câu nói này quả thật là chính xác, Vô Hà Tử vẫn chưa dạy Vô Song một chiêu một thức nào, đương nhiên so với các sư huynh sư đệ khác, trên con đường võ học mà nói sư phụ liền ưu đãi Vô Song quá nhiều.
Nhìn tứ sư huynh nhất quyết không có dấu hiệu từ bỏ, Vô Song liền miễn cưỡng lên tiếng.
“Đúng, sư phụ chưa dạy đệ võ công bất quá...”.
Nào đợi Vô Song nói hết câu, tứ sư huynh của hắn đã cướp lời.
“Hừ hừ, vậy là được rồi, nếu tiểu sư đệ ngươi biết bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, cùng nhập hội với sư huynh, sư huynh liền truyền cho ngươi vài chiêu võ công thế nào?, đương nhiên võ công ta truyền cho ngươi phi thường thích hợp với tôn chỉ của Vong Ưu Thôn chúng ta nha”.
Vô Song nghe vậy, trên khuôn mặt xuất hiện một tia hứng thú, hắn biết ‘tôn chỉ’ của Vong Ưu Thôn là gì.
Đã là người của Vong Ưu Thôn nhất định sẽ phải biết võ công, không ít thì nhiều, hơn nữa võ công phải hợp với kỹ nghệ của mỗi người, đây mới là điều đặc biệt.
Đại sư ca của hắn yêu rượu như mạng liền luyện Túy Quyền cùng Túy Côn.
Nhị sư huynh thích nhất đánh cờ đồng thời bản thân cũng mang theo sở trường ám khí, bất quái là loại võ công nào thì Vô Song không biết.
Tam sư huynh của hắn bản thân rất ít đụng đến võ thuật, bất quá chính ông ngoại từng nói cho Vô Song, Thần Y sư huynh cũng biết Dược Vương Thần Châm.
Tứ sư huynh bản thân thích nhất là thư pháp, nắm giữ một loại kỳ dị võ công gọi là Phán Quan Bút.
Ngũ sư huynh Thư Sinh thích nhất là họa, có thể dùng vạn vật làm bút, dùng vạn vật làm tranh, võ kỹ thành danh gọi là Đào Hoa Phiến.
Lục sư tỷ của Vô Song liền là đáng sợ nhất, nàng sở thích trồng hoa, vậy mà được sư phụ truyền cho Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, tuy chỉ là một thức bên trong Thiên Sơn Lục Dương Chưởng không tính là hoàn chỉnh Tiêu Dao Phái võ học bất quá uy lực cực kỳ cường đại.
Nghĩ đến bản thân mình, Vô Song liền có chút trầm ngâm.
Không phải là Vô Song tham nhiều, hắn đã có Dược Vương Thần Châm cùng Quỳ Hoa Bảo Điển, bình thường người khác cả đời có lẽ cũng chỉ cần đến 2 bộ võ học này mà thôi. Vô Song hắn chỉ cảm thấy, thân là người của Vong Ưu

Thôn, vậy mà không có nổi một loại võ công đi kèm kỹ nghệ, liền có chút... có chút lạc loài.
Thấy Vô Song ý động, tứ sư huynh đương nhiên sẽ càng không bỏ qua.
“Hì hì, sư đệ à, trong Vong Ưu Thôn chúng ta, ngươi sở trường liền là nấu ăn, sau này lớn lên chỉ sợ nhận được Trù Thần danh hiệu, sư huynh vừa vặn có một bộ võ công gọi là Bào Đinh Giải Ngưu Đao, một bộ đao pháp do chính Tống Triều Trù Thần – Duẩn Y sáng tạo ra, ngươi có hứng thú hay không?”.
Vô Song nhìn vẻ mặt mong đợi của tứ sư huynh, rồi lại nhìn ngũ sư huynh cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn, hắn liền chỉ có thở dài.
“Chỉ sợ lần này đệ lên phải thuyền tặc rồi, được ta đồng ý”.
Vô Song vừa nói xong, lập tức cả tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh đều vui mừng.
“Hì hì, Vô Song à Vô Sông, ngươi tuyệt đối không phải thất vọng về con đường ngươi chọn hôm nay đâu nha, vài năm nữa, sư huynh liền dẫn ngươi đi thưởng hết thanh lâu trong thiên hạ, cho ngươi phá.. “.
Tứ sư huynh nói đến đây, thấy sắc mặt Vô Song có chút khinh bỉ nhìn mình liền lập tức ho khan.
“Khục khục, ý của ta là cho ngươi khám phá ra lòng nữ nhân nha, càng hiểu rõ lòng nũ nhân, đại nghiệp ba huynh đệ ta càng dễ thành công”.
Vô Song căn bản liền cạn lời với vị tứ sư huynh này, hắn thật sự không biết nói gì nữa.
Tứ sư huynh thấy biểu hiện của Vô Song như vậy, liền gãi đầu cười hắc hắc.
“Sư đệ, ngươi vẫn là chưa nhìn thấy tán gái đại pháp diệu dụng đúng không, đã vậy sư huynh liền cho ngươi mở rộng tầm mắt”.
“Ngươi đã nghe anh hùng cứu mỹ nhân chưa?”.
Vô Song chớp chớp mắt nhìn tứ sư huynh sau đó gật đầu.
“Anh hùng cứu mỹ nhân, đây chính là cách để lại ấn tượng trong lòng mỹ nhân lớn nhất, thứ này ai mà chẳng biết...”.
Đáng tiếc tứ sư huynh của hắn lại xì mũi coi thường.
“Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, chính vì ai cũng biết nên ngươi càng không được làm theo nha, thời đại nào rồi còn anh hùng cứu mỹ nhân?, để sư huynh dạy cho ngươi một câu châm ngôn trong thánh thư”.
“Đánh được giả vờ đành hòa, Không bị thương giả vờ bị thương, không mất sức giả vờ kiệt sức”.
Vô Song mặt hiện dị sắc nhìn tứ sư huynh sau đó khó hiểu hỏi.
“Sư huynh, giải thích thế nào?”.
Tứ sư huynh phi thường chuyên nghiệp, lùi lại cách Vô Song ba bước chân.
“Để sư huynh ta làm mẫu cho ngươi xem, tiểu Vô Song, ngươi đánh ta một quyền xem nào”.
Vô Song đương nhiên sẽ không vì tứ sư huynh lo lắng, dùng tay không ra đòn

căn bản không thể so sánh với dùng kim châm, sức sát thương của Vô Song vô hạn tiếp cận số 0.
Hắn cứ như vậy dùng nắm đấm nhỏ nhắn tung ra một quyền.
Tứ sư huynh cũng tung ra một quyền, hai quyền chạm nhau rất nhẹ, đột ngột thấy tứ sư huynh khuôn mặt biến sắc cực kỳ sinh động, mặt của hắn vậy mà dần dần chuyển sang tái xanh, sau đó phun ra một búng máu làm Vô Song triệt để chết lặng.
“Sư huynh, không thể nào?, ngươi... ngươi bị thương?”.
Nào thấy tứ sư huynh bị thương, lập tức đứng lên sinh long hoạt hổ.
“Hừ hừ, nhìn thấy tứ sư huynh của ngươi thể hiện chưa?, nếu ngươi gặp đối thủ, đánh bại hắn rồi thì sao?, cứu mỹ nhân rồi thì sao, người ta cũng không thể trao thân cho ngươi nha, cùng lắm hai bên để lại danh tính, ai về nhà nấy”.
“Làm theo cách của sư huynh ta mới là thượng sách, sau khi đánh bại đối thủ liền giả vờ đối thủ lợi hại, sau đó bản thân trực tiếp ‘trọng thương’, vừa có khả năng chiếm tiện nghi mỹ nhân, lại khiến mỹ nhân cảm động hơn nữa mỹ nhân không thể để mặc ‘ân nhân’ nha, ít nhất phải đi theo chăm sóc ngươi nha, như vậy không phải lại có cơ hội tiến thêm một bước?”.
Vô Song lập tức há hốc mồm nhìn tứ sư huynh.
“Cao, thật sự quá cao, tứ sư huynh cách này mà ngươi cũng nghĩ ra được?”.
Tứ sư huynh hất mặt đầy tiêu sái.
“Hừ ngươi còn chưa biết, cách này đương nhiên phải biến tấu”.
Nói xong Phán Quan đưa cổ tay về phía Vô Song.
“Ngươi đi theo tam sư huynh một thời gian, liền thử bắt mạch cho ta xem nào?”.
Vô Song đương nhiên không chậm trễ, liền bắt mạch cho tứ sư huynh, sau đó ánh mắt nhìn tứ sư huynh tràn ngập bái phục.
Mạch tượng của tứ sư huynh đập liên hồi, lại yếu ớt vô cùng, tuyệt đối là biểu hiện trọng thương sắp chết.
Tứ sư huynh sau đó dùng tay bấm quyết, ấn mấy cái vào người, vậy mà mạch tượng lại bình thường trở lại.
“Thế nào, tiểu Vô Song, có muốn đi theo chúng ta không, ta dạy ngươi chiêu kỳ thuật này, cho dù gặp phải Thần Y, chỉ cần diễn đủ tốt cũng có thể lừa được hắn nha”.
Vô Song lúc này thật sự cảm thấy, tứ sư huynh của hắn tuyệt đối là siêu cấp kỳ nhân rồi.

Chương 38

Thanh y thiếu nữ

Đối với Vô Song mà nói sự việc ‘thánh thư’ trong miệng tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh có thể coi là nhân sinh một điểm vui vẻ bất quá hiện nay cũng không phải là trọng điểm về Vô Song hắn quan tâm.

Lúc này Vô Song lại tương đối thích thú với Bảo Đình Giải Ngưu Đao mà tứ sư huynh truyền lại cho hắn, loại võ công này khiến Vô Song phi thường ưa thích.

Bảo Đình Giải Ngưu Đao nói là ‘đao’ nhưng không bằng gọi là dao phay, loại dao lớn dùng để thịt lơn, thịt bò đương nhiên còn được biết với cái tên thân thuộc ‘Dao Mổ Trâu”.

Bảo Đình Giải Ngưu Đao không yêu cầu nội công cỡ nào mạnh mẽ, đây chỉ đơn thuần là một bộ ngoại công võ thuật, thậm chí đến nội lực cũng không cần bất quá vẫn làm Vô Song phi thường hài lòng.

Uy lực của Bảo Đình Giải Ngưu Đao cũng nằm ở một chữ ‘nhanh’, một loại khoái đao cực kỳ nhanh cũng cực kỳ tinh diệu, tương truyền Trù Thần năm đó chính là dùng dao này dóc thịt trâu, ông ta chính là mạnh mẽ dóc ra toàn bộ thịt nhưng lại không ảnh hưởng đến một phần ‘xương cốt’.

Từ khi hắn bắt đầu đi theo Âm Nhu cùng Khinh Linh lộ tuyến, Vô Song thường chú trọng đến tốc độ cùng tinh xảo, nếu Bảo Đình Giải Ngưu Đao thuộc loại dương cương võ kỹ hung mãnh vô cùng bản thân Vô Song chưa chắc nguyện ý đi học.

Đương nhiên còn một nguyên nhân rất trọng yếu, Bảo Đình Giải Ngưu Đao yêu cầu độ mềm dẻo của cổ tay phi thường cao, điều này không bàn mà hợp với Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn bản thân nắm giữ Quỳ Hoa Bảo Điển liền có thể dễ dàng hiểu được Bảo Đình Giải Ngưu Đao tinh túy.

....

Ở lại cánh rừng gần 3 tiếng đồng hồ, Vô Song mới có thể coi là dọn dẹp xong, khung cảnh xung quanh một lần nữa trở nên thật yên tĩnh mỹ lệ.

Hắn khẽ vươn vai một cái, mấy ngày hôm nay vì Linh Tố sinh nhật hắn thật sự tương đối mệt mỏi, cho dù bản thân tu qua nội công cũng là không dễ chịu.

Cất Bảo Đình Giải Ngưu đao bí kíp vào trong ngực áo, ước thầm thời gian cũng gần đến trưa, Vô Song mang theo một đống đồ đạc lổn nhổn quay về Vong Ưu Thôn.

Khi hắn về đến cổng thôn, lúc này mới thấy có gì đó không đúng, không khí bên trong Vong Ưu Thôn hiện nay liền có chút khác thường.

Sự khác thường này tất nhiên là đến từ ‘con người’, hắn có thể nhận thấy không

khí của Vong Ưu Thôn hiện nay náo nhiệt hơn mọi ngày nhiều.
Rất nhanh từ của Đông Vong Ưu Thôn đi vào bên trong, quả nhiên hắn có thể nhìn thấy ở trung tâm Vong Ưu Thôn, xuất hiện vài thân ảnh quen thuộc.
Vong Ưu Thôn tương đối nhỏ, nó giống một cái 'xóm' của Vô Song trong kiếp trước hơn là một thôn làng, trung tâm của Vong Ưu Thôn bình thường cũng là nơi mọi người trong thôn tụ tập nói chuyện to nhỏ, hơn nữa cũng là nơi Vô Song thường xuyên bày đồ ăn, mọi người cùng nhau ăn uống, tươi cười.
Ở giữa Vong Ưu Thôn hiện nay, ngoại trừ tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh ra còn có đại sư huynh, nhị sư huynh cùng cả tam sư huynh.
Rốt cuộc gần nửa năm đi ra ngoài, nhị sư huynh cùng tam sư huynh của hắn đã trở về, Vong Ưu Thôn nhân khí lại bắt đầu sung túc.
Tất nhiên Vô Song cũng biết, nhị sư huynh cùng tam sư huynh trở về ý nghĩa "Thẩm Tương Vân " cũng trở về.
Thẩm Tương Vân cũng là người duy nhất trong Vong Ưu Thôn mà Vô Song chưa có dịp gặp mặt.
Thẩm Tương Vân nếu theo tuổi tác mà tính thì còn lớn hơn Vô Song một chút, nàng năm nay cũng coi như bằng tuổi Linh Tố, đã sớm 8 tuổi, tất nhiên qua dịp cuối năm này, nàng cũng liền 9 tuổi.
Thẩm Tương Vân tuổi còn rât nhỏ nhưng bản lĩnh lại không nhỏ, thậm chí nàng còn có phần vượt trội hơn Trình Linh Tố.
Tương Vân từ bé đã lớn lên cùng cha, với dược liệu cùng y thuật cực kỳ nắm rõ, quan trọng nhất thiên phú của nàng cực kỳ kinh người, bản thân Thẩm Tương Vân liền là Tiên Thiên Thần Nông Dược Thể.
Bất kể Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể hay Tiên Thiên Thần Nông Dược Thể đều là Dược Đạo tối cao thể chất, bất quá trong mắt người đời, Ách Nan Độc Thể thiên về độc dược một đường còn Thần Nông Dược Thể mới là chính đạo.
Cách suy nghĩ này cũng không phải là không đúng bởi chức trách của y sư vốn là cứu người, về mặt giết người hay hãm hại người khác vốn không phải là y sư mục đích ban đầu.
Lại nói về Thần Nông Dược Thể, bất kể là chăm sóc dược thảo hay luyện chế bổ đan đều cường hơn Ách Nan Độc Thể, loại này thể chất liền khiến Thẩm Tương Vân rất sớm đã bái nhập vào Thần Nông Cốc, trở thành Thần Nông Cốc chủ môn đồ.
Thần Nông Cốc chủ - Tôn Tư Mệnh liền có thể so với Dược Vương Cốc – Trình Hạo Thiên không thua không kém, hơn nữa Tôn Tư Mệnh đối với Thẩm Tương Vân vô cùng tốt, không có giống như ông ngoại của hắn đối xử với Linh Tố năm xưa, tổng kết lại về mặt dược đạo, Thẩm Tương Vân liền mạnh hơn so với Trình Linh Tố hiện nay.
Nhắc đến Thẩm Tương Vân, Vô Song mới nhớ ra hắn hiện nay còn là sư thúc

của nàng, không biết cô nàng này có bị thân phận của Vô Song dọa sợ không, tất nhiên Vô Song sẽ không thực sự muốn nàng gọi hắn là sư thúc, căn bản quá già.
Vô Song trở về Vong Ưu Thôn với một đống đồ đạc trên người đương nhiên sẽ không dấu được mấy vị sư huynh của mình.
Nhìn thấy hắn trở về, Thần Y lập tức tay bắt mặt mừng lại gần hắn, về phần tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh chỉ tủm tỉm mỉm cười, trong ánh mắt tràn ngập thích thú.
Thấy thân hình béo mập của Thần Y lao tới, Vô Song cũng có chút cuống tay cuống chân, lập tức thả đống đồ trên tay xuống đất, sau đó bị Thần Y mạnh mẽ ôm vào ngươi.
“Ô ô Vô Song à ta thật sự nhớ sư đệ ngươi, nửa năm qua không được gặp ngươi ta liền thật sự rất nhớ, đồ ăn trên đường căn bản không sánh được với đồ ăn nguơi nấu a... sư huynh thật sự rất nhớ ngươi, nghĩ đến... nghĩ đến... nghĩ đến đồ ăn nữ nhi ta làm so với ngươi quả thực địa ngục với thiên đường”.
Vô Song nghe vậy, sắc mặt liền có chút đen lại, nửa câu đầu của Thần Y còn làm hắn tương đối cảm động, tương đối cảm thấy tình đồng môn huynh đệ, trái lại nửa câu sau triệt để khiến hắn không biết nói gì.
“Cha, người sao lại nói thế chứ, người ta nấu ăn đâu có tệ như vậy, hơn nữa... ngươi cũng không thể làm mất mặt nữ nhi như vậy chứ”.
Một giọng nói mang theo 3 phần trách cứ 7 phần ngượng ngùng vang lên bên tai Vô Song.
Lúc này Vô Song mới hướng ánh mắt về nơi âm thanh phát ra, có hai cô gái nhỏ cùng tiến về phía này.
Một người là Trình Linh Tố, Linh Tố cũng không mặc ‘quà sinh nhật’ của hắn dành cho nàng, hơn nữa khi nhìn thấy Vô Song, sắc mặt Linh Tố đỏ lên như quả táo chín vậy, nàng cơ hồ không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.
Về phần cô bé đi bên cạnh Linh Tố lại khiến Vô Song lau mắt mà nhìn, cô gái này một thân áo xanh mềm mại nhẹ nhàng, thân hình cân đối cùng khuôn mặt thanh thoát, mái tóc màu đen nhẹ đung đưa theo gió.
Khuôn mặt của nàng rất thanh tú, tính về nhan sắc nàng tuyệt đối có thể đứng vào mỹ nhân hàng ngũ, cho dù mới 8 tuổi nhưng cũng khó che đi vẻ thanh lệ thoát tục của nàng, so với nàng thì dung mạo của Linh Tố trái lại kém rất nhiều.
Càng đáng nói hơn, nàng trời sinh mang theo một loại khí chất, một loại khí chất nhẹ nhàng như đám mây nhè nhẹ di chuyển trên trời.
Nàng xinh đẹp, nhưng không phải loại xinh đẹp đến yêu mị của Dạ Xoa, cũng không phải băng lãnh của Tiên Âm Cô Cô mà là một loại xinh đẹp hồn nhiên, nhẹ nhàng mà uyển chuyển.
Không cần nói, Vô Song cũng biết nàng là Thẩm Tương Vân.
Loại thiên sinh lệ chất của Thẩm Tương Vân rất đặc biệt, nàng không khiến

người khác muốn chiếm đoạt, muốn sở hữu hay nhất mực chiều chuộng, nhìn vào nàng chỉ thấy sự yên tĩnh cùng thanh thản như cây cỏ mùa xuân trong gió, sự nhẹ nhàng đến từ tự nhiên này bất giác khiến người ta chìm đắm vào trong đó, như say như mê, khiến người ta muốn bầu bạn với nàng cả đời, cứ như vậy mặc kệ ngày tháng trôi qua.
Đây chính là sự đáng sợ của tự nhiên, của những thứ bình dị nhất.
Vô Song biết Thẩm Tương Vân chắc chắn có Dung Mạo Thiên Phú, loại cảm giác mà Thẩm Tương Vân mang lại cho Vô Song, tương đối giống Nhân Kiến Nhân Ái thiên phú.
Nhân Kiến Nhân Ái là loại dung mạo thiên phú có khả năng ảnh hưởng đến tâm trí người khác, đương nhiên ảnh hưởng thế nào phải xem khí chất cùng bản tâm của chủ nhân nó.
Ví dụ như Dạ Xoa, Vô Song không biết nàng có thiên phú này không bất quá nếu nàng thật sự có, tác dụng mà nàng mang lại cho người khác chỉ sợ là vô tận dục vọng, chỉ muốn bằng mọi cách sở hữu nàng, chiếm đoạt nàng.
Về phần Tương Vân, lại khiến người khác cứ như vậy bình yên ở bên nàng, bình yên cùng nàng một đời một thế.
Cho dù Vô Song là người sống 2 thế, cho dù bản thân hắn phi thường tự tin tố chất tinh thần của mình, ngày hôm nay nhìn thấy Thẩm Tương Vân liền trực tiếp cảm thấy sự đáng sợ của Dung Mạo Thiên Phú, nó đã vượt qua thường thức của Vô Song rồi.
Càng đáng sợ hơn, Vô Song thậm chí trực tiếp bỏ qua Linh Tố, trong mắt hắn lúc này căn bản chỉ có Thẩm Tương Vân, căn bản không coi Linh Tố là gì.
Đây vốn không phải con người Vô Song, lại càng không phải suy nghĩ của Vô Song, đây chính là sự đáng sợ của dung mạo thiên phú.
Nói thì chậm, mọi việc diễn ra rất nhanh, Vô Song mạnh mẽ cắn đầu lưỡi của mình, cảm giác đau đớn liền làm hắn thanh tỉnh lại, ánh mắt lập tức trở lại thanh minh.
“Đáng sợ, Dung Mạo Thiên Phú thực sự đáng sợ, khả năng thực chiến chưa chắc đã cao nhưng lại có thể công tâm”.
Nhân Kiến Nhân Ái đã mạnh như vậy, không biết Thương Thiên Thủ Hộ thì thế nào?, Vô Song vậy mà có chút chờ mong.

Chương 39
Xấu hổ

Chính bản thân Vô Song cũng không biết, thiên phú dung mạo thật ra cũng không có đáng sợ như hắn tưởng tượng có điều Thẩm Tương Vân lại có Thần Nông Dược Thể, Thần Nông Dược Thể bản thân đã phi thường gần gũi với cây cỏ hoa lá khiến chủ nhân loại thể chất này cho người khác một cảm giác bình yên cùng thanh thản đến lạ, khi kết hợp với thiên phú dung mạo của chính nàng liền trở thành một loại tổ hợp mạnh mẽ.

Thẩm Tương Vân cùng Trình Linh Tố hai cô nàng này cũng chẳng biết thân thiết với nhau từ bao giờ, vậy mà tay trong tay với nhau lại gần mọi người, đương nhiên việc này cũng là dễ hiểu, dù sao cả hai đều là nữ tử, đều tinh thông dược lý đồng thời tuổi tác cũng tương đương nhau, dễ thân thiết cũng không có gì đặc biệt.

Khi Thẩm Tương Vân cùng Trình Linh Tố đến, Thần Y mặt có chút đỏ lên nhìn con gái cưng của mình sau đó gãi đầu.

"Tương Vân à, phụ thân cũng không phải chê bai tài nấu ăn của ngươi, chỉ là... chỉ là có chút khó nuốt mà thôi".

Thần Y đương nhiên là giảm nói tránh, tài nấu nướng của Thẩm Tương Vân thực sự rất tệ, người trong Vong Ưu Thôn đúng là không mấy ai dám thử ăn đồ ăn của nàng, cũng chỉ có thể trách Thần Y quá đen đủi, mỗi lần Thẩm Tương Vân vào bếp người phải phụ trách giải quyết thành quả của con gái cũng chỉ có một mình ông ta.

Bình thường Thần Y cũng có thể bấm bụng cố nuốt bất quá kể từ khi ăn quen sơn hào mỹ vị của Vô Song liền cảm thấy đồ ăn của con gái càng trở nên kinh khủng hơn một bậc.

Thẩm Tương Vân nhìn cha của mình, khuôn mặt thanh tú phồng lên, cảm giác phi thường đáng yêu, nàng lúc này như hút hết cái nhìn của mọi người xung quanh, trực tiếp trở thành trung tâm của thế giới.

Đứng bên cạnh nàng, Linh Tố cũng cảm nhận được sự thay đổi này, nàng bất giác khẽ liếc nhìn Vô Song một chút.

Nếu là trước đây nàng sẽ không quan tâm đến dung mạo của Thẩm Tương Vân, cho dù nàng có xinh đẹp hơn nữa cũng thế, lại càng sẽ không quan tâm đến việc ánh sáng của mình bị Tương Vân đoạt mất, dù sao nàng vẫn thích đứng trong bóng tối hơn, nàng có chút 'sợ' tâm điểm đám đông.

Bây giờ lại có chút khác, tâm tư nữ nhân đôi khi rất dễ thay đổi.

Nàng lúc này thật sự sợ, nàng sợ Vô Song sẽ thích Tương Vân, sẽ bỏ qua nàng,

cho dù hiện nay đối mặt với Vô Song nàng vẫn cảm thấy phi thường đỏ mặt, căn bản không dám liếc nhìn hắn bất quá Tương Vân lại khiến nàng cảm nhận được một tia uy hiếp.
Khi Linh Tố hướng về phía Vô Song, muốn quan sát ánh mắt của hắn thì đột nhiên Vô Song cũng quay đầu lại nhìn nàng, khiến Trình Linh Tố lại càng đỏ mặt, lại càng muốn quay đi.
"Hắn... chết rồi hắn nhìn thấy ta đang nhìn hắn rồi... trời ạ nhìn lén còn bị nhìn thấy, xấu hổ quá đi".
Linh Tố thật sự cuống lên, xấu hổ lại càng thêm xấu hổ bất quá trong lòng nàng lại có chút ngọt.
"Tương Vân nàng ta xinh đẹp như vậy nhưng hắn vẫn nhìn ta... vậy là trong mắt hắn ta quan trọng hơn Tương Vân đúng không?".
Nghĩ đến đây Linh Tố cảm thấy sắc mặt càng trở nên hồng nhuận, đôi má tiếp tục nóng lên,
Nếu Vô Song hiểu được suy nghĩ trong lòng Linh Tố hắn tất nhiên sẽ bật cười, Linh Tố đôi lúc tỏ ra quá mức trưởng thành nhưng có những lúc cô nàng này lại quá ngốc nghếch.
Vô Song nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của nàng lúc này, trên khuôn mặt bất giác xuất hiện một nụ cười, cô gái này thật sự càng ngày càng làm Vô Song yêu thích.
....
Vô Song cùng Tương Vân là lần đầu gặp nhau, hắn còn chưa biết làm thế nào để nói chuyện với Thẩm Tương Vân thì cô bé này đã tiến lên một bước, trên mặt xuất hiện một nụ cười ôn nhu.
Những cô bé mới 8 tuổi bình thường sẽ không biết cái gì là thiên sinh lệ chất, lại càng không hiểu cách cố tỏ ra ôn nhu động lòng người, thứ khí chất của Tương Vâm liền từ bản tâm, liền là tiên thiên ưu thế.
Nàng ôn nhu mà đầy tự nhiên, bước đến trước mặt Vô Song, sau đó khẽ mở miệng, đầu còn có chút cúi xuống cung kính.
"Tương Vân gặp qua sư thúc".
Giọng nói của nàng rất ngọt cũng rất nhẹ nhàng.
Vô Song bị nàng gọi là 'sư thúc' liền thật sự luống cuống, nếu xét về tuổi tác bình thường hắn có thể coi là sư thúc của nàng cũng không có quá tuy nhiên hiện nay lại khác, dù gì hắn mới có 6 tuổi, 6 tuổi đã làm sư thúc người ta, liền có chút không đúng lắm.
Nàng gọi hắn là sư thúc?, vậy hắn gọi nàng là cái gì?
Hiền chất?
Chất nữ?
Nghĩ đi nghĩ lại, Vô Song vẫn không biết rốt cuộc nên xưng hô với cô gái này

thế nào cho tốt.
Ngay lúc này một cái quạt nhè nhẹ gõ vào đầu hắn, ở bên cạnh Vô Song, ngũ sư huynh phì cười.
“Vô Song tiểu tử ngươi có phải lại ngứa nghề rồi không, nhìn thấy Tương Vân của chúng ta như hoa như nguyệt liền không có cách nào nói nên lời?”.
Nói đến đây ngũ sư huynh lại nhìn Thẩm Tương Vân, cây quạt giấy trong tay nhè nhẹ gõ vào đầu nàng.
“Còn ngươi nữa Tương Vân, cái gì sư thúc chứ, ngươi nhìn ngươi còn lớn hơn tiểu tử này nữa, ngươi xem ngươi làm hắn luống cuống kìa, hắn già đến vậy sao?, gọi là tiểu sư thúc đi... uhm tiểu sư thúc danh hiệu này không tệ”.
Bị ngũ sư huynh nói, cả Vô Song cùng Thẩm Tương Vân có chút đỏ mặt, rốt cuộc Vô Song vẫn phải là người lên tiếng trước.
“Tương Vân, ngươi khỏe ”.
Thẩm Tương Vân cũng không biết nói gì, nàng lại một lần nữa cúi đầu.
“Tiểu sư thúc, ngươi khỏe”.
Lần gặp đầu tiên của Vô Song với Thẩm Tương Vân cứ như vậy kết thúc, để lại một tràng tiếng cười cho toàn bộ các sư huynh của hắn, việc này làm Vô Song xấu hổ không thổi.
....
Vong Ưu Thôn có Thẩm Tương Vân cùng Vong Ưu Thôn không có Thẩm Tương Vân rất khác nhau, nàng như thổi vào thôn nhỏ này một luồng sinh khí tươi mát, đến nỗi tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh cũng không chạy đi hái hoa bắt bướm.
Không thể không nói, Thẩm Tương Vân rất dễ được lòng người, rất dễ lấy được thiện cảm của mọi người.
Lại nói Tương Vân trở về, mọi người trong Vong Ưu Thôn liền phải làm một việc – xây nhà.
Lúc trước Dược Vương cùng Linh Tố có thể ở lại nhà của Thần Y, bất quá lúc này Thần Y đã trở về hơn nữa Dược Vương cũng không thể ở nhờ nhà người khác mãi, lúc trước nhân lực xây nhà không đủ nhưng hiện nay đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh đều có mặt, việc xây nhà liền trở nên dễ dàng.
Tất nhiên xây nhà của thế giới này không có khó như xây nhà của thế giới tương lai, chỉ cần 5 người phối hợp với nhau lại thêm nguyên liệu đầy đủ, muốn xây một ngôi nhà cũng không phải việc khó khăn, nhanh thì 1-2 ngày, chậm thì 4-5 ngày liền có thể xây xong, dù sao Vong Ưu Thôn không thiếu trúc.
Bằng vào 5 vị sư huynh cố gắng, một căn nhà nhỏ dần dần được thành hình trong Vong Ưu Thôn, nhà của Dược Vương được lựa chọn xây gần nhà của Tiên Âm, dù sao mảnh đất trống gần nhà Tiên Âm cũng là lớn nhất, hơn nữa lại có thể càng thêm dễ dàng chiếu cố Vô Song.

Về phần Vô Song cùng Linh Tố, hai người căn bản không cách nào giúp xây nhà, cho dù có xin giúp 1 tay chỉ sợ cũng sẽ bị đuổi đi, bản thân Vô Song liền không nói nhiều, trong ánh mắt ngượng ngùng của Linh Tố cùng cái nhìn đầy 'thâm ý' của mọi người, hắn nắm lấy bàn tay mềm của nàng, đi thẳng về nhà bếp.
Nhìn theo bóng lưng của Linh Tố cùng Vô Song, lại ngó xung quanh tất cả mọi người, Tương Vân ánh mắt khẽ chớp động, sau đó cũng bắt đầu chạy theo 'tiểu sư thúc".
....
Vô Song cũng không biết, Thẩm Tương Vân lần này quay về Vong Ưu Thôn liền mang theo rất lớn tò mò với Vô Song.
Nàng dù sao cũng có thể coi là thiên tài, thậm chí thiên tài hàng đầu trong thiên hạ về dược đạo, tư chất của nàng quá tốt, khởi điểm của nàng cũng là quá tốt, trên con đường mà nàng đi nàng rất khó thua người khác có điều nàng không ngờ rằng, trong quãng thời gian không có mặt ở Vong Ưu Thôn thì Vô Song xuất hiện.
Vô Song là người mà phụ thân nàng luôn treo ở cửa miệng, điều này làm Thẩm Tương Vân vốn không thích tranh đấu trong lòng lại hiện lên một đoàn chiến ý nho nhỏ.
Lần này quay về Vong Ưu Thôn, thật ra người đầu tiên mà Tương Vân muốn gặp nhất cũng là Vô Song, đáng tiếc Vô Song lại ở trong rừng đến giữa trưa mới quay lại, nàng căn bản không có thời gian gặp hắn bất quá nàng lại gặp được Linh Tố.
Thấy một thiếu nữ cùng tuổi với mình, thân mang Ách Nan Độc Thể lại có hiểu biết về dược đạo kinh người, xuất thân từ Dược Vương Cốc, thử hỏi sao Tương Vân không muốn làm quen, muốn càng bàn luận nhiều một chút.
Nhìn thấy Linh Tố cùng Vô Song tay trong tay rời đi, Tương Vân cũng không có nghĩ nhiều, nàng liền chậm rãi đi theo hai người.
....
Trong trù phòng của Vong Ưu Thôn lúc này, Linh Tố cố hết sức rút tay khỏi tay Vô Song, như con thỏ nhỏ bị dọa sợ vậy, nàng nhìn Vô Song, ánh mắt đầy rụt rè cùng ngượng ngùng.
"Ngươi làm cái gì chứ... sao lại kéo người ta đi như vậy".
Vô Song nghe nàng nói liền muốn bật cười bất quá hắn vẫn là phi thường nghiêm túc nhìn Linh Tố, sau đó tiến lên một bước.
Hắn tiến một bước, bản thân Linh Tố liền lùi một bước, cứ như vậy đến lúc lưng của Linh Tố dựa vào tường, nàng liền căn bản không thể lùi thêm.
Vô Song chống hai tay vào tường, tạo thành thế giữ Linh Tố lại, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Linh Tố.

“Ta muốn gì a?, ta muốn ngươi chịu trách nhiệm “.
Linh Tố sợ hãi nhìn Vô Song, ánh mắt chớp chớp.
“Chịu... chịu cái gì?”.
Vô Song khóe miệng cong lên.
“Ngươi xàm sỡ ta”.
Nghe đến đây Linh Tố nào chịu gật đầu, nàng lập tức phùng má với Vô Song.
“Ngươi bịa đặt, ta không có”.
Vô Song bật cười, hắn lại càng muốn trêu chọc cô gái này hơn, mỗi lúc thế này, Linh Tố thật quá mức dễ thương.
“Ngươi hôn má ta, vậy chẳng nhẽ không tính là xàm sỡ?”.
Linh Tố nghe vậy, khuôn mặt bất giác lại càng đỏ hơn, nàng... nàng liền không biết nói thế nào mới tốt.
“Ta không có... như vậy... như vậy không tính”.
Vô Song cũng chỉ đợi Linh Tố nói vậy, hắn ghé khuôn mặt xuống, nhẹ hôn lên má nàng, điều này làm khuôn mặt Linh Tố nóng ran, trong phút chốc nàng vậy mà không biết làm gì, cảm thấy chân tay mình thừa thãi vô cùng.
Đúng lúc này, cửa phòng bếp từ từ mở ra, Tương Vân nhẹ nhàng bước vào, ánh mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn Linh Tố cùng Vô Song, sau đó khuôn mặt thanh tú khẽ đỏ lên.
“Tiểu sư thúc, ta.. ta chưa có nhìn thấy gì”.
Nói xong nàng lập tức đóng cửa lại, bỏ chạy mất dạng.

Chương 40

Quân tử tứ nghệ

Sau sự kiện Tương Vân quay lại Vong Ưu Thôn thì cuộc sống của Vô Song có thể coi là yên bình vô cùng, thậm chí sướng như tiên.

Vì các sư huynh đều đã trở về, Vô Song lại có thể tiếp tục con đường học tập của mình, tất nhiên hắn sẽ không đi theo Thần Y sư huynh dù sao 'hàng xóm sát vách' của hắn hiện tại là Dược Vương, cần gì cứ đi hỏi ông ngoại là được.

Vô Song muốn là muốn đi theo nhị sư huynh, hắn muốn học đánh cờ.

Không phải tự nhiên mà Vô Song muốn học đánh cờ, trong đầu hắn bất giác nhới đến sự kiện Lôi Cổ Sơn – Trân Lung ván cờ, đây tuyệt đối là một cái Bug game thậm chí siêu cấp Bug game, Bug còn lớn hơn Đoàn Dự Bug nữa, Vô Song tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.

Theo nguyên tác của Kim Dung, Hư Trúc võ công vốn thuộc dạng tam lưu cao thủ của Thiếu Lâm thậm chí tam lưu chưa chắc đã đạt đến vậy mà lên Lôi Cổ Sơn 1 chuyên lại nhận được 70 năm nội công của Vô Nhai Tử, chưa kể nội công đến từ Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn cùng Lý Thu Thủy, nói thẳng ra là một bước lên tiên, làm giàu trong 1 đêm.

Nếu với tư cách người xem, Vô Song cũng không có ý kiến gì, dù sao cơ duyên kỳ ngộ trong Kim Dung Thế Giới dành cho nhân vật chính thường thường cũng là như thế, ngã xuống vực còn nhặt được Cửu Dương Thần Công thì mấy chuyện khác cũng không lạ lắm, bất quá hiện nay hắn lại là một người sống trong thế giới này, vậy liền là không chấp nhận được.

Vô Song không phải là cái gì người tốt, Bug lớn như thế này mà không đi nhận tuyệt đối là có lỗi với bản thân mình.

Điều duy nhất mà Vô Song cảm thấy khó nghĩ là thời gian của thế giới này, thời gian ở đây loạn vô cùng, sự kiện trong Kim Dung có thể không đổi nhưng thời gian quá loạn, căn bản không biết bao giờ nó diễn ra.

Vô Song đến thế giới này cũng đã gần 7 năm, nhất là trong 1 năm gần đây hắn lại càng biết nhiều hơn về thế giới này, liền nghe được nhiều chuyện hơn, hiểu nhiều kỳ văn dân gian hơn.

Hắn biết Quách Tĩnh tồn tại, hắn biết Quách Tĩnh lúc này đã là danh chấn Tương Dương thành, hiệp uy vang danh thiên hạ - Quách Đại Hiệp, điều này từng làm Vô Song tiếc nuối không thôi, Quách Tĩnh dương danh đương nhiên sẽ đi cùng Quách phu nhân, Quách phu nhân là ai... không nói cũng biết.

Nếu như sự việc Quách Tĩnh không liên quan gì đến Lôi Cổ Sơn thì Vô Song biết thêm một nhân vật – Cái Bang tân chiến thần – Tiêu Phong.

Ông ngoại của Vô Song tầm mắt phi thường cao, muốn lọt vào mắt của ông ngoại tuyệt đối là nhân trung long phượng, kể cả Vong Ưu Thất Hiền cũng chưa bao giờ được ông ngoại khen một câu có điều Tiêu Phong lại được ông ngoại dùng từ ‘chiến thần’ để hình dung, đủ biết tại thế giới này danh vọng Tiêu Phong cao đến mức nào.
Theo hiểu biết của Vô Song, Tiêu Phong năm nay khoảng hơn 20 tuổi, mới bắt đầu dương danh thiên hạ nhưng khí thế cực cường, bách chiến bất bại, là võ lâm tinh tú thậm chí là ngôi sao sáng nhất võ lâm hiện nay.
Tiêu Phong bây giờ mới bắt đầu xuất hiện trên giang hồ, đồng nghĩa với Thiên Long Bát Bộ lộ tuyến vẫn chưa đi được quá xa thậm chí chưa bắt đầu, có điều chính vì Thiên Long Bát Bộ lộ tuyến chưa bắt đầu, Vô Song mới không biết rốt cuộc Tinh Túc lão quái – Đinh Xuân Thu đã ám hại sư phụ của mình chưa?.
Nếu Đinh Xuân Thu chưa ra tay, thiên hạ sẽ không có Trân Lung Ván Cờ, Vô Nhai Tử lúc này vẫn còn đang ở Tu Di Sơn – Tiêu Dao Phái.
Nếu Đinh Xuân Thu ra tay rồi, Vô Song cũng không biết ở trên Lôi Cổ Sơn đã xuất hiện Trân Lung ván cờ chưa hoặc cho dù Trân Lung ván cờ có xuất hiện, nếu không có phải đúng dịp mở ra, căn bản rất khó tiến vào.
Vô Song có thể coi là một fan của kiếm hiệp nhưng chỉ dừng lại ở mức yêu thích mà thôi, bảo hắn nói đại khái sự việc hắn sẽ nói được nhưng bảo hắn nói chi tiết từng sự việc diễn ra năm nào tháng nào, cách nhau bao nhiêu thì hắn chịu, từ đó hắn lại càng khó khăn xác định sự kiện siêu cấp Bug kia bao giờ diễn ra.
Quan trọng nhất, tất cả sự việc kia cũng chỉ là Vô Song suy đoán dựa trên kiến thức về Kim Dung thế giới, trong thế giới này mọi việc đảo điên thế nào... cái này Vô Song cũng không biết.
Thậm chí Vô Song suy đoán chưa chắc Đinh Xuân Thu đã dám ám hại Vô Nhai Tử, dù sao kể cả Tiêu Dao Tử chết rồi, Tiêu Dao Tam Lão mỗi người đi một nơi thì Vô Nhai Tử vẫn có một cái Vô Hà Tử đằng sau, Tiêu Dao Phái vẫn có một cái chỗ dựa kinh người, chỉ cần Đình Xuân Thu không quá ngu hẳn sẽ không đi gây chiến với Ngũ Đế cấp bậc.
Càng nghĩ, Vô Song càng thấy đau đầu, bất chi bất giác, hắn đã đến trước cửa nhà nhị sư huynh – Lôi Chấn.
Trong Vong Ưu Thôn, nhị sư huynh của hắn là chuẩn ‘nghiêm túc ‘ nhất, nhị sư huynh dáng người cao lớn, khuôn mặt chữ điền, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt luôn có một loại chính khí toát ra, làm người vốn không thích náo nhiệt, lại thích đọc sách, nhất là cổ thư.
Ở trong Vong Ưu Thôn, ngoại trừ đại sư huynh ra thì nhị sư huynh là người võ nghệ cao nhất, hơn nữa còn là ám khí cao thủ, làm người nghiêm nghị thậm chí là nghiêm khắc, cứ như đúc từ chính Vạn lão đầu ra vậy.
Nhị sư huynh rất ít lên tiếng, cũng chẳng mấy khi cười, nhị sư huynh mang lại

cho Vô Song áp lực rất lớn thậm chí là ngột ngạt, hắn thất sự có chút không muốn lại gần nhị sư huynh.
Nếu ở kiếp trước của Vô Song, loại người như nhị sư huynh được gọi là ‘gia trưởng’, loại người phi thường lễ giáo thậm chí là cổ hủ thái quá, tất nhiên hiện tại không phải là kiếp trước của hắn, ở thế giới này khi nhắc đến nhị sư huynh liền phải dùng từ ‘quân tử’.
Vô Song vốn không phải là quân tử, làm quân tử quá mệt mỏi, hơn nữa hắn cũng không thích quân tử.
Đứng trước cửa nhà nhị sư huynh, Vô Song hít vào một hơi thật lớn, sau đó chậm rãi mở cửa ra.
Nhà của nhị sư huynh nằm trong một góc yên tĩnh của Vong Ưu Thôn, cực kỳ yên tĩnh cùng thanh cảnh.
Lúc này chỉ thấy nhị sư huynh đang mắc võng, trong tay cầm một quyển sách ánh mắt phi thường chăm chú.
Khi thấy Vô Song mở cửa, nhị sư huynh quay lại nhìn về phía hắn, ánh mắt có chút bất ngờ, sau đó chậm rãi ngồi dậy.
“Tiểu sư đệ?, ngươi đến đây làm gì?”.
Nhìn thấy Vô Song bước tới, Lôi Chấn không khỏi ngạc nhiên, trong đám sư huynh sư đệ của Vong Ưu Thôn, bản thân hắn là có quan hệ xa lánh nhất với Vô Song, đương nhiên cũng không phải hai người thù ghét gì nhau, chỉ là Vô Song thích náo nhiệt, Lôi Chấn thì không, lại thêm quãng thời gian trước Lôi Chấn đi theo Thần Y đến Thần Nông Cốc, từ đó giao tình giữa hắn cùng Vô Song lại càng nhạt.
Trong ký ức của Lôi Chấn, chưa bao giờ Vô Song đến nhà mình đi.
Thấy Lôi Chấn nhìn mình, Vô Song mỉm cười.
“Nhị sư huynh, ta đến là muốn học nghệ”.
Lôi Chấn nghe vậy, ánh mắt liền trở nên nghiêm túc, sau đó nhíu nhíu lại nhìn Vô Song.
“Tiểu sư đệ, ta nghe nói ngươi học y thuật bên cạnh lão tam, sao tự nhiên lại có hứng thú đi theo học nghệ?, ngươi nên nhớ quý tinh chứ không quý đa, tinh lực một người có hạn, ngươi cũng không nên ôm nhiều, một nghề cho chín còn hơn chín nghề, ngươi tốt nhất vẫn là trở về học y thuật cho tốt đi”.
Ngữ khí của Lôi Chấn phi thường nghiêm túc, hơn nữa Lôi Chấn cũng không có ý định dạy cho Vô Song, đây chính là cự tuyệt.
Tất nhiên Vô Chấn cũng có cái lý của mình, muốn đi thông một con đường vốn là phi thường khó chứ đừng nói đi thông càng nhiều con đường, Lôi Chấn lại không biết thuyết thiên phú mà Vô Hà Tử nói, lại càng không được biết ngộ tĩnh Vô Song tốt thế nào, từ chối Vô Song là đương nhiên.
Ngoài mặt nghiêm nghị nhưng nếu tính từ bản tâm, Vô Chấn không phải tiếc

nghề mà là đang lo lắng cho Vô Song.
Vô Song làm người hai thế, hắn đương nhiên hiểu suy nghĩ này của nhị sư huynh, trong mắt hắn không có tức giận, chỉ có vui vẻ.
“Nhị sư huynh, thứ này sư huỳnh không cần lo lắng, sư đệ trời sinh thông tuệ, hơn nữa ở bên cạnh Thần Y sư huynh, sư huynh đã không còn gì để dạy ta”.
Lôi Chấn nghe vậy, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó chậm rãi suy nghĩ một chút.
“Sư phụ lão nhân gia có biết không?, nếu sư phụ lão nhân gia đồng ý, ta cũng sẽ không giữ nghề”.
Lôi Chấn thật sự cũng rất muốn có người để truyền lại kỳ thuật của mình, cầm kỳ thi họa đối với võ lâm nhân sĩ mà nói – có cũng được mà không có cũng được.
Ở thế giới này cầm kỳ thi họa phát triển rực rỡ nhất là Tống Triều, sau đó đến Minh Triều đã bắt đầu thoái trào nhưng vẫn có rất nhiều người đọc sách theo đuổi loại nghệ thuật này bất quá khi Minh triều sụp đổ, nhà Thanh tiến vào Trung Nguyên thì cầm kỳ thi họa liền không còn quan trọng.
Cầm kỳ thi họa được coi là quân tử tứ nghệ mà quân tử tứ nghệ cũng là xuất phát từ nho giáo, nho giáo phát triển mạnh đương nhiên quân tử tứ nghệ sẽ phát triển mạnh mẽ tuy nhiên khi nho giáo không được trọng dụng, tất cả sẽ thay đổi.
Nhà Thanh cũng có tổ chức khoa cử tuy nhiên những năm đầu tiên phần vì là ngoại tộc phần vì thế lực hoàng thân quốc thích bên trong Mãn Thanh thực sự rất lớn, không cách nào gạt bỏ khiến con dân Đại Minh rất ít khi được vào triều làm quan, rất ít khi tham gia khoa cử.
Những năm gần đây Đại Thanh dần dần cắm rễ ngày càng chắc chắn, trải qua một đời Thuận Trị cố gắng, Hán – Thanh hai dân tộc đã bắt đầu hòa hoãn hơn rất nhiều, cũng không ít nhân vật quyền cao chức trọng bên trong Thanh Triều cũng xuất thân từ người hán, bất quá Thanh Triều không giống Minh Triều.
Thanh Triều không ủng hộ nho giáo, ít nhất là thời điểm này, việc ủng hộ nho giáo không khác gì xui khiến người hán tiếp tục phong trào phản thanh phục minh, loại việc này Thuận Trị tuyệt không chấp nhận.
Chính vì vậy khoa cử sau này cũng không còn quá chú trọng vào cầm kỳ thi họa, chú trọng chính là chân tài thực học, chính là lợi ích có thể mang lại cho quốc gia chứ không phải vài câu thơ phù phiếm.
Chính loại chính xách này khiến địa vị của ‘sĩ’ giảm mạnh, trái lại ‘công’ cùng ‘thương’ đều bắt đầu phát triển một cách thần tốc.
Không còn nho giáo áp chế, không còn cái gọng kìm ‘Sĩ’ ‘Nông’ ‘Công’ ‘Thương’ đè lên cổ khiến cho kinh tế Thanh Triều phát triển thần tốc, công tượng cùng thương hộ khiến ngân khố Đại Thanh càng ngày càng phình lớn, có kinh tế vững chắc, có quân đội mạnh mẽ lại có thểm một vị minh quân như

Thuận Trị, gót chân của Đại Thanh càng ngày càng chắc chắn, cho dù phong trào Phản Thanh Phục Minh thủy chung vẫn còn tồn tại, nhưng cũng chỉ là một hồi mộng tưởng, rất khó tạo thành uy hiếp trực tiếp với Đại Thanh.
Trong loại tình trạng này, chữ 'Sĩ' không còn địa vị vốn có của nó, quân tử tứ nghệ cũng bắt đầu chưa từng có suy thoái, dẫn đến việc những người như Lôi Chấn càng ngày càng ít, muốn có thể tiếp tục truyền nghề xuống cho đời sau, liền bắt đầu trở nên khó khăn.
Vô Song cũng không biết tình hình của thế giới này, nhưng dựa trên lịch sử cùng hiểu biết của kiếp trước, Vô Song cũng có thể hiểu được phần nào hướng đi của Thanh Triều.
Thật ra mà nói, Đại Thanh thật sự làm rất tốt, với con mắt một người ngoài như Vô Song mà nói bất hể Thuận Trị, Khang Hy hay Càn Long đều là minh quân, hơn nữa Vô Song không phải người Trung Quốc, lại càng không quan tâm cái gì là Phản Thanh Phục Minh, Phản Minh Phục Thanh thì may ra hắn có chút để ý.
Trong mắt Vô Song, triều đình Đại Thanh không tính là xấu... bất quá Vô Song xuyên việt đến thế giới này thì lại khác.
Sự việc Thiên Long Sơn năm đó liền do Thuận Trị xuất thủ, liền do Thuận Trị ra lệnh, đoạn nhân quả này hắn cho dù có muốn hay không, hắn vẫn phải trả chỉ bởi cha hắn là Lệ Thương Thiên, chỉ bởi hắn đã bắt đầu tiếp xúc với Thiên Long Giáo, đã tiếp xúc với ông ngoại.
Lại nói đến Vô Song cùng Lôi Chấn lúc này, Lôi Chấn vừa nói xong thì Vô Song nhoẻn miệng cười.
“Nhị sư huynh yên tâm, ta chính là được sư phụ chỉ điểm nha, sư phụ liền muốn ta đi theo các ngươi học nghệ, sư phụ không có ở đây nhưng tam sư huynh có thể làm chứng nha”.
Lôi Chấn nghe vậy, trong mắt lộ ra một tia kinh dị, bất quá hắn sẽ vẫn lựa chọn tin tưởng lời nói của Vô Song, thứ nhất bởi Vô Song mới 6 tuổi, 'đứa bé' như vậy căn bản sẽ không nói dối, thứ hai lời nói dối này quá đơn giản, quá dễ để lộ ra.
Sau một thoáng suy nghĩ, Lôi Chấn liền gật đầu, thân hình cao lớn khẽ quay lại.
“Muốn học cờ của ta cũng không phải là việc dễ, không phải sư huynh coi thường ngươi, bất quá ngươi có sẵn sàng khảo nghiệm của ta hay không?”.
'Pháp' không thể khinh truyền, cái này Vô Song đương nhiên biết, đệ tử chọn sư phụ còn dễ hơn sư phụ chọn đệ tử nhiều hơn nữa Lôi Chấn càng nghiêm túc chứng tỏ hắn càng dụng tâm, hắn càng dụng tâm Vô Song càng có lợi.
Vô Song thản nhiên tươi cười với Lôi Chấn
“Nhị sư huynh, ta sẵn sàng tiếp thu kỳ nghệ của ngươi rồi, nhị sư huynh cứ khảo nghiệm”
....

P/s
(Thật ra trong nho giáo là quân tử lục nghệ: Lễ - Nhạc – Xạ - Ngự - Thư – Số)
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối - 11h59 tối.

Chương 41
Nhị sư huynh truyền nghệ

Ở Trung Quốc cổ đại hoặc ít nhất là trong Kim Dung tiểu thuyết luôn lấy cờ vây làm chủ, mấy thứ như cờ tướng hay cờ vua căn bản không lên nổi mặt bàn.
Tất nhiên Vô Song không biết chơi cờ vây, bảo hắn chơi cờ Caro thì hắn còn có tự tin, bất quá nếu là cờ vây, luật chơi thế nào hắn còn không nắm rõ.
Cũng may hắn năm nay mới có 6 tuổi, không biết chơi cờ vây cũng là bình thường, nếu hắn biết trái lại mới là bất thường.
Nhị sư huynh của Vô Song làm người phi thường nghiêm túc cùng trầm ổn nhưng đồng thời cũng thích hợp làm thầy giáo vô cùng, ít nhất từ cái vẻ nghiêm nghị ban đầu của nhị sư huynh liền đủ để dọa trẻ con.
....
Trước mặt Vô Song cùng Lôi Chấn lúc này là một bàn cờ vây, toàn bộ đều được làm bằng cẩm thạch, thoạt nhìn quý giá vô cùng.
Một bàn cờ vây bình thường của sẽ là 1 ô vuông lớn 19x19, đương nhiên cũng có những phiên bản nhỏ hơn như 17x17, 13 x 13 thậm chí có cả bản 9x9. Đương nhiên 19x19 vẫn là phổ biến nhất, ở một số nơi sẽ dùng 17x17, về phần 13x13 cùng 9x9 gần như chỉ dành cho trẻ em hoặc những người vừa mới bước vào loại trò chơi này.
Vừa bắt đầu, Vô Song đã được làm quen với phiên bản 19x19, là loại bàn cờ rộng nhất cũng là loại bàn cờ nhiều nước đi nhất, khó khăn nhất, điều này có thể nói Lôi Chấn đặt nặng áp lực cho Vô Song đến mức nào.
Chính vì diện tích của bàn cờ vây quá lớn, lớn đến dọa người, từ đó số khả năng biến hóa của một ván cờ vây liền là con số dọa người, vượt xa cả cờ vua cùng cờ tướng, ở hậu thế của Vô Song bản thân cờ vây cũng mất dần chỗ đứng của mình cũng chỉ vì nó quá khó tiếp cận, quá khó để có thể tiếp tục truyền lại cho thế hệ tiếp theo.
Chơi cờ vây không khó, chơi giỏi cờ vây mới khó.
....
Khoảng thời gian tiếp theo của Vô Song ở Vong Ưu Thôn, gần như mỗi ngày như một, ngoại trừ thời gian nấu cơm cùng Linh Tố ra, phần lớn thời gian hắn dùng để học cờ bên cạnh nhị sư huynh, cờ vây thâm ảo đến mức, mặt võ công Vô Song không có cách nào tiến thêm.
Đương nhiên Vô Song sẽ không hối hận vì quyết định học cờ này của hắn, ở trong cờ vậy, bản thân Vô Song nhìn thấy rất nhiều thứ.
Luật chơi của cờ vây rất đơn giản, cờ vây nhìn đơn giản ra giống như một ván

cờ, nhưng nếu ánh mắt mở rộng có thể ví mỗi quân cờ là một con người, một bàn cờ liền là... thiên hạ.
Cờ vây tranh đấu chính là tranh thiên hạ.
Không cần biết dùng thủ đoạn gì, không cần biết thực hiện ra sao, người nào có thể chiếm được nhiều đất hơn, liền chiếm được thiên hạ, kẻ chiếm được thiên hạ liền là kẻ chiến thắng, kẻ chiến thắng thì luôn đúng.
Đây là một loại quy tắc ngầm của cờ vây cũng là quy tắc ngầm của thế gian này, thứ quy tắc bị chính nho giáo gò bó, bị thế nhân cố dấu đi nhưng... có ai không hiểu?.
Nhược nhục cường thực, cá lớn nuốt cá bé, loại quy tắc này chính là quy tắc của thế giới Vô Song, cũng là một loại đạo lý Vô Song nhận ra khi bước khỏi mái trường cấp 3.
Nếu coi mỗi quân cờ là một con người, là một sinh mạng thì 'khí' tồn tại. Đã là sinh mạng phải có sinh khí, cũng như quân cờ vây, luôn tồn tại khí trên bàn cờ.
Trên bàn cờ vây, các giao điểm trống giữa mỗi quân cờ được gọi là khí của quân cờ đó, quân cờ đứng giữa bàn có 4 khí, quân cờ đứng ở biên có 3 khí, quân cờ đứng ở góc có 2 khí.
Khí là sinh mạng của mỗi quân cờ, khi số lượng khí càng ít cũng là lúc sự an toàn của 1 quân cờ hay 1 nhóm quân cờ gặp nguy hiểm, thậm chí sẽ 'chết' ngay trong nước tiếp theo.
Đây chính là đạo quân bị vây hãm, khí càng ít, đạo quân bị vây hãm càng chặt, càng khó có đường ra.
Lúc này một đại tướng cầm quân, có 3 loại lựa chọn.
Lựa chọn đầu tiên là buông tay, để quân đội của mình triệt để thất bại.
Lựa chọn thứ hai là cứu, dùng mọi cách cứu đám tử quân của chính mình.
Lựa chọn cuối cùng liền là thí quân, dùng đám tàn quân này để mở ra thêm một cơ hội khác cho chính bản thân mình.
Loại đầu tiên là thất bại, loại thứ hai là anh hùng... loại thứ ba là kiêu hùng.
'Thí quân' trong cờ vây được gọi là 'tự tử', chính là bất chấp khí của quân cờ, bỏ mặc sinh mạng của quân lính, để hướng về thứ mục tiêu cao hơn, xa hơn, con mồi lớn hơn.
....
"Việc trị nước cũng không khác gì đánh cờ vây, biết cách dùng, biết cách đặt cho đúng thì thắng, không biết cách dùng, không biết cách đặt cho đúng thì thua".
Vô Song lúc này, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt chăm chú thỉnh thoảng xuất hiện từng tia tinh quang, hắn tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe từng lời giảng của Lôi Chấn, nhìn theo từng nước cờ Lôi Chấn đặt xuống.
Cũng chính vì Vô Song quá chăm chú cũng quá tập trung, hắn không nhận ra, ánh mắt Lôi Chấn nhìn mình càng ngày càng sáng.

....
“Sự mềm dẻo, khôn ngoan, nhẫn nại, biết bỏ cái nhỏ để giành cái lớn, biết hy sinh tiểu tiết để giành đại cục nhằm dẫn tới thắng lợi, được đối phương "tâm phục khẩu phục" được xem là cốt lõi của cờ vây”
“Ván cờ vây được chia thành 3 giai đoạn, gọi là: Bố cục, Trung bàn chiến cùng Quan tử.”
“Bố Cục còn gọi là khai cuộc, đây là giai đoạn đầu tiên trong cờ vây, những nước đi đầu tiên sẽ ảnh hưởng đến Trung Bàn Chiến, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ ván cờ, nhìn vào khai cuộc chính là nhìn vào con người”.
“Trên bàn cờ vây thiên biến vạn hóa, có vô số cách khai cuộc cũng như trên đời có vô số loại người, thông thường nhất khi khai cuộc chính là chiếm góc, gây dựng thế lực trên bàn cờ cho chính mình. Tất nhiên khai cuộc cho dù thiên biến vạn hóa nhưng trải qua rất nhiều năm đã tồn tại những thế khai cuộc kinh điển, những thế khai cuộc này được gọi là định thức ”.
“Ví dụ về định thức như “Tiểu mục, treo cao, lót dưới”, “Sao, kẹp thấp, vào tam tam”, “tiểu mục, kẹp thấp, cách một”....”.
Vừa giảng gải cho Vô Song, ở trước mặt hắn, Lôi Chấn chậm rãi bày xuống từng thế cờ, hai người tính cách hoàn toàn khác nhau, cũng chưa bao giờ tự nhận là thân thuộc, vậy mà lúc này lại tạo thành một loại không khí hòa hợp vô cùng.
Người giảng người nghe, người chỉ cờ người quan sát, người hỏi người đáp.
Dần dần, Vô Song cùng Lôi Chấn hảo cảm càng ngày càng tăng, cho dù cả hai không phát hiện ra, nhưng hai vị sư huynh đệ này từ lâu đã không còn câu nệ như lúc ban đầu.
....
“Tiếp theo là Trung Bàn Chiến”
“Trung Bàn Chiến tên như ý nghĩa, đây là nơi cuộc chiến thật sự nổ ra, hai bên không còn thăm dò tạo thế mà tập trung vào việc tranh giành đất đai, bắt đầu tính tới các vùng tranh chấp, tìm cách đặt quân như thế nào để hạn chế sự bành trướng của đối phương, chuẩn bị vây bắt quân đối phương.
Trung bàn là nơi thể hiện rõ nhất tinh hoa của trí sáng tạo, trí khôn ngoan và sức cờ dẻo dai “
“Có những người thậm chí có thể dự đoán được sự quan trọng của quân đến 60 nước cờ. Do kết quả mỗi ván cờ được quyết định bởi điểm số mục nên cờ vây luôn nhắm tới mục, nhắm tới mỗi ô đất để mở rộng thế cuộc có thể nhảy phá đất đối phương, tiêu diệt quân, hoặc vây chắc đất... để giành phần thắng”.
“Ở khai cục, thua chưa chắc đã là thua, thua vẫn có cơ hội làm lại nhưng ở Trung Bàn Chiến, chỉ cần sức cờ ngang nhau, căn bản quá khó để làm lại, gần như cầm chắc cái chết”.
“Cờ vây như đời ngươi, khi còn trẻ cho dù thất bại cũng có thể làm lại, lúc về già

muốn làm lại nhưng vô lực”.
“Nếu Trung Bàn Chiến là nơi sát phạt, là nơi thể hiện tài hoa cùng lực cờ của mỗi người thì thâu quân lại là định nghĩa của sự hoàn hảo”.
“Khai cuộc là khả năng sáng tạo, Trung Bàn là thực lực còn thâu quân là sự tinh tế, cẩn thân”.
“Khi ván cờ, đến giai đoạn thâu quân, cũng là lúc cờ tàn, lúc này khi thực lực hai bên đều đã vững chắc, rất khó để thay đổi vị thế cũng như thế cuộc, lúc này yêu cầu thu quân mỗi bên, các quân cờ sẽ được sắp xếp theo hình thù đơn giản, thuận tiện xác định diện tích đất hay số mục mà mỗi bên chiếm được”.
“Thâu quân thoạt nhìn không có nguy hiểm nhưng đây là cuộc chiến của sự tinh tế cùng cẩn thận, trong thâu quân, người thắng là người ít phạm sai lầm nhất, trong thâu quân, người thắng là người bình tĩnh nhất, thậm chí thâu quân được gọi là tàn cục nhưng phượng hoàng bất tử, tro tàn lại cháy, cờ tàn nhưng người không tàn, cờ tàn không có nghĩa không thể một lần lại cháy, không có nghĩa không thể lật lại ván cờ”.
“Thâu quân chính là giai đoạn cuối cùng của ván cờ, nhưng càng trước khi kết thúc con người càng dễ tự mãn, chỉ có người kiên định, làm chủ bản tâm mới có thể cười đến cuối cùng”.
....
Cứ như vậy, Vô Song chìm đắm hoàn toàn vào trong cờ vây cùng nhị sư huynh, một mực cho đến mùa xuân.
Đông qua, xuân đến, nắng lên, cây cối tốt tươi, cũng đồng nghĩa với tết đến.
Bất kể là Trung Quốc hay là Việt Nam hoặc bất cứ quốc gia nào năm mới là một dịp phi thường đặc biệt, là dịp quan trọng nhất trong năm.
Vô Song đến thế giới này, cũng sắp 7 năm...
Trong 7 năm qua, hắn giống như một bông hoa trong lồng kín vậy, hắn không có cách nào biết được thế giới bên ngoài ra sao, nơi xa nhất mà hắn đi chỉ là Đỗ Khang Thôn, tuy nhiên ngày hôm nay Vô Song lần đầu tiên được đi ra ngoài.
Hiện nay hắn đang ở trong một cỗ xe ngựa tương đối lớn, xa phu là một lão nhân trong Đỗ Khang Thôn gọi là Tạ lão.
Bên cạnh Vô Song lúc này là tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh.
Nhìn cảnh vật xung quanh qua khe cửa sổ nhỏ, nhìn từng ánh nắng ban mai chiếu xuống, nghe tiếng họa mi hót đâu đây, tâm trạng Vô Song cảm thấy phi thường thoải mái, đồng thời cũng có một tia kích động.
Lần này 3 người bọn họ hướng về Tương Dương Thành.
Thứ nhất là để đón sư phụ cùng lục sư tỷ trở về Vong Ưu Thôn.
Thứ hai liền là chúc thọ Tương Dương Thành – Quách Đại Hiệp.
Vô Song từng gặp Dược Vương cùng Linh Tố, nhưng bản thân hắn căn bản chưa có xem qua Phi Hồ Ngoại Truyện, hắn còn không biết Linh Tố cũng xuất hiện

trong Kim Dung tiểu thuyết có điều Quách Đại Hiệp lại khác.
Tương Dương Thành – Quách Tĩnh, có ai không biết?.

Chương 42
Tương Dương Thành

Nói đến Quách Tĩnh liền là một truyền kỳ có điều truyền kỳ này liền không khiến Vô Song vui vẻ cho lắm.
Trong võ lâm tồn tại một thứ gọi là 'thế hệ', cứ 10 năm liền đã bắt đầu gọi là 1 thế hệ mới.
Thế hệ hiện nay liền là thế hệ của Tiêu Phong, cái bang tân chiến thần Tiêu Phong, tên của hắn vang danh giang hồ, cho dù tiền bối thế hệ trước cũng phải ghé mắt mà nhìn.
Tất nhiên Tiêu Phong cũng không thể nào lực áp một thế hệ, trong cùng thế hệ của Tiêu Phong không thiếu nhân vật cũng thuộc dạng không thể coi thường, ví dụ như Phương Nam Đinh Điền.
Vô Song không rõ ràng cho lắm Đinh Điền là ai mà có thể so sánh cùng Tiêu Phong, chỉ biết người này thường xuyên đeo mặt nạ kỳ dị, dùng một đôi thiết quyền tung hoành võ lâm phương nam, kể cả thế hệ lão tiền bối cũng khó lòng so sánh.
Nếu Tiêu Phong phương bắc, phương nam có Đinh Điền thì phương tây cũng có Ca Lâu La.
Không ai rõ tên thật của Ca Lâu La là gì, có điều người này là một trong những hộ pháp của Thiên Long Giáo năm xưa, lại là đệ tử duy nhất của Thiên Vương – Lệ Thương Thiên, thực lực kinh khủng vô cùng, chưa chắc đã dưới Tiêu Phong.
Mỗi thời đại đều có kỳ nhân, đều có những nhân vật không thể coi thường.
Quách Tĩnh có thể coi là nhân vật thế hệ trước của Tiêu Phong, cùng thời với phụ thân hắn – Lệ Thương Thiên.
Quách Tĩnh bản thân vốn lớn lên ở Mông Cổ, cũng như phụ thân hắn xuất thân từ Tây Vực, cả hai người cũng không phải là người của Trung Nguyên.
Chỉ có một điều Vô Song không hiểu, tại sao Quách Tĩnh được gọi là Quách Đại Hiệp, được toàn bộ võ lâm trung nguyên kính vọng, còn phụ thân của Vô Song lại bị coi là ma đầu?, cả trung nguyên chặn giết?.
Vô Song đã sớm không phải đứa trẻ vô tri như một năm trước, hắn có thể liên lạc với Dạ Xoa, cũng có thể hỏi chính ông ngoại của mình, phụ thân của hắn tuyệt không phải là kẻ gian trá, lại càng không phải ma đầu, phụ thân hắn được coi là Tây Vực Anh Hùng cớ gì ở Trung Nguyên căn bản không có chỗ đứng?.
Thiên Long Giáo từ trước đến nay, vẫn luôn chỉ muốn đặt chân ở Tây Vực, chưa từng có ý lấn võ lâm trung nguyên, đáng tiếc người trung nguyên lại chưa bao giờ để yên cho Thiên Long Giáo.

Đáng nhẽ, thân là một người xuyên việt đồng thời lại là một fan của Kim Dung, bản thân Vô Song sẽ không có ấn tượng xấu với Quách Tĩnh, đáng tiếc hắn sinh ra đã không cùng đường với vị Quách đại hiệp này.
Năm đó trong trận Thiên Long Giáo, Quách Tĩnh chính là một trong những cao thủ mạnh nhất dưới quyền triều đình.
Tất nhiên Vô Song sẽ không trách Quách Tĩnh, hắn có đường của hắn, phụ thân Vô Song cũng có đường của ông ta, mỗi người sống vì lý trí riêng đồng thời cũng phải chịu trách nhiệm về con đường mình đi.
Quách Tĩnh theo nguyên tác, liền là sống chết trung thành với Đại Tống, trong thế giới này vị Quách đại hiệp cũng là sống chết trung thành với Đại Thanh.
Thoạt nhìn rất nực cười nhưng không phải là không có lý, Quách Tĩnh người này sinh ra ở đại thảo nguyên Mông Cổ, nếu phải tính ra cũng có thể coi hắn là con dân nhà Minh trong thế giới này, bất quá hiểu biết của Quách Tĩnh về Minh Triều hoàn toàn là con số 0.
Khi Quách Tĩnh đến Trung Nguyên, triều đại đã sớm đổi, bắt một người không có chút khái niệm gì về nhà Minh đi chống lại nhà Thanh căn bản là mơ mộng, trừ khi Quách Tĩnh đến trung nguyên năm đó nhà Minh chưa bị diệt thì còn có hy vọng chuyển cơ.
Quan trọng nhất, Đại Thanh thực sự rất tốt, Thuận Trị trên phương diện trị quốc tuyệt đối là minh quân, với một người có thể coi là ‘khờ’ như Quách Tĩnh lại thêm hết mực quan tâm lo lắng cho người dân, Quách Tĩnh theo Đại Thanh mới là hợp tình hợp lý, đến cả Trường Sinh Chân Nhân được coi là vô địch thiên hạ năm đó còn không ra tay giúp nhà Minh, thì ai có thể trách Quách Tĩnh trung thành với nhà Thanh?.
Phản Thanh Phục Minh nghe rất vĩ đại nhưng chung quy cũng là một bộ phận mà thôi, thậm chí trong mắt Vô Song mà nói, phản thanh phục minh cùng lắm chỉ có hai hội lớn là Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội, hai hội này căn bản không đủ sức tạo ra sóng gió.
Trái lại về phía triều đình, chỉ nói đến nhân sĩ theo phe triều đình đã đủ để Vô Song cảm thấy áp lực cực kỳ đáng sợ, có Thiếu Lâm, có Cái Bang, có Minh Giáo, về phần Võ Đang hay Nga Mi chưa nói ra nhưng chín phần cũng là ủng hộ Đại Thanh.
Chỉ cần nhìn điểm này, Quách Tĩnh không sai, Vô Song không trách Quách Tĩnh, đáng tiếc hắn cùng Quách Tĩnh không chung đường, cũng như phụ thân hắn cùng Quách Tĩnh không chung đường.
Không phải kè thù, nhưng cũng không phải bằng hữu.
....
Cùng thời gian, hải ngoại.
Tại một hòn đảo vô danh thậm chí không có trên bản đồ hàng hải của Đại Thanh.

Hải đảo này không tính là lớn nhưng cũng không phải là nhỏ, ở nơi đây khí hậu phi thường mát mẻ, cảnh vật yên tĩnh lại vô cùng xinh đẹp, hướng tầm mắt ra xa có thể thấy những hàng dừa chạy dọc bờ cát vàng cùng những ngọn sóng cao bạc đầu.
Xa xa phía chân trời, từng đàn hải âu nhẹ vỗ cãnh giữa ngày xuân tươi đẹp, hòn đảo này thật sự rất giống khu nghỉ dưỡng sinh thái của Vô Song ở kiếp trước.
Trên đảo chỉ có hai người, một nam cùng một nữ.
Nam nhân lúc này đang bổ củi, còn nữ nhân đang chuẩn bị nấu ăn.
Nữ nhân một thân quần áo giản dị, không hề xa hoa, mái tóc đen màu dài búi cao, cho dù trên người nàng không có phục sức gì đặc biệt nhưng vẫn không che dấu đi được vẻ đẹp của chính nàng, nữ nhân này quá đẹp, khuôn mặt trắng ngần dường như không ảnh hưởng bởi gió biển, làn da mềm mại, vòng eo tinh tế, bộ ngực sữa không quá lớn nhưng lại cực kỳ vừa vặn, một thân hình hoàn hảo.
Nam nhân để trần nửa thân trên, thân hình rắn rỏi cùng lực lưỡng, nửa thân trên tràn ngập mị lực của cơ bắp, mái tóc đen búi lên nhưng vẫn để lộ phần đuôi tóc, thoạt nhìn giống võ sĩ Samurai thời xưa nhưng đuôi tóc thì dài hơn nhiều, người này khuôn mặt cương nghị có vài phần nghiêm túc, lông mày cao, hai mắt sáng thần khí bức người.
Đôi nam nữ chính là chủ nhân của toàn bộ hải đảo này.
Bình thường hải đảo cũng sẽ không có khách, bất quá hôm nay tựa hồ có chút đặc biệt.
Nam nhân đang bổ củi liền dừng lại, đôi lông mày rậm khẽ nhíu.
“Thanh, chúng ta hình như có khách”.
Người phụ nữ tên Thanh khẽ dừng lại, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một tia bất ngờ.
“Khách nhân?, là khách nhân của chàng hay của thiếp?”.
Trái với nam nhân kia, Thanh căn bản không nhìn ra khách nhân là ai.
Nam nhân khẽ mỉm cười.
“Của cả hai, toàn là người quen cả”.
Nam nhân vừa dứt lời, trên không trung xuất hiện một tiếng ưng gáy, một âm thanh vang vọng chín tầng trời cao, sau đó một bóng đen xuất hiện trên bầu trời, bóng đen lúc đầu không lớn nhưng theo tốc độ kinh khủng của nó, nó càng ngày càng đến gần mặt đất, sau đó chậm rãi hạ xuống hải đảo.
Đây là một đầu đại bàng, một đầu đại bàng phi thường phi thường lớn, sải cánh của nó lớn đến mức bằng bốn người trưởng thành nằm ngang, có thể coi là cực kỳ khổng lồ.
Trên lưng đầu đại bàng này, xuất hiện hai thân ảnh, thần kỳ cũng là 1 nam 1 nữ.
Nam nhân mái tóc màu nâu yêu dị dựng ngược lên, trên cổ đeo một chiếc khăn choàng màu trắng, che đi cả nửa khuôn mặt, ánh mắt như dao cực kì đáng sợ.

Nữ nhân mái tóc dài màu đen buông thõng, một thân quần áo hoa lệ rực rỡ màu đỏ nhưng lại 'thiếu vải' vô cùng.
Nàng đi chân trần để lộ ra đôi chân trắng nõn, đôi chân trần khẽ nhún, thân hình của nàng liền xuất hiện trên nền cát vàng, mặt nạ cũng được nàng bỏ xuống, ánh mắt nhìn một nam một nữ trên đảo tràn ngập vui mừng.
Trái với nam nhân kia không có ý định di chuyển, nàng chậm rãi lại gần cặp nam nữ trên đảo, mặt cười như hoa, khe khẽ cúi đầu.
"Dạ Xoa tham kiến vương gia".
Nam tử kia lập tức bật cười, giọng nói tràn ngập vui vẻ.
"Cái gì mà vương gia với không vương gia, ngươi đã đến liền cùng ăn với chúng ta thế nào?".
Nam tử kia trực tiếp bỏ qua người đứng trên thân đại bàng, căn bản không thèm quan tâm.
Bên cạnh nam tử, nữ nhân tên Thanh cũng khẽ mỉm cười.
"tiểu Huyền của chúng ta càng lớn càng xinh đẹp, mị cốt tận xương, chỉ sợ đã mê chết không ít nam nhân đi".
Dạ Xoa liền che miệng mỉm cười, lúc này nàng mười phần ngoan ngoãn, làm gì có phong phạm yêu nữ như bình thường.
Ba người trò truyện vui vẻ, sau đó dẫn nhau vào bên trong, sâu trong đảo có một nhà gỗ tương đối lớn, đây chính là nhà của đôi vợ chồng.
Không thể không nói, đôi vợ chồng này rất thân thuộc Dạ Xoa, cả hai đối xử với nàng như trưởng bối vậy, về phần Dạ Xoa lại như một nữ nhi ngoan về thăm nhà, tình cảm mười phần.
Cuối cùng, cũng chẳng biết tại sao, khi nữ tên Thanh đi ra ngoài dọn dẹp đồ, nam tử liền lên tiếng.
"tiểu Huyền, vô sự không lên điện tam bảo, ngươi lần này từ Trung Nguyên xa xôi chạy đến hải đảo của vợ chồng ta, cũng không biết có mục đích gì?".
Dạ Xoa thấy nam tử kia lên tiếng, cũng thành thật trả lời.
"Khinh Huyền liền muốn xin vương gia xuống núi".
Nam nhân khẽ liếc Dạ Xoa một chút, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, sau đó chỉ cười nhạt.
"Có lực mà vô tâm, ta đã không còn là vương gia, thế tục với ta căn bản đã không còn gì vương vấn, tiểu Huyền ngươi cứ ở lại đây chơi vài ngày, sau đó rời đi thôi".
Dạ Xoa nghe vậy, khuôn mặt vẫn không thay đổi, nàng vẫn ung dung mỉm cười.
"Vương gia, Khinh Huyền đến đây cầu người cũng là vạn bất đắc dĩ, có điều Khinh Huyền vẫn là có tự tin mời được vương gia xuống núi, với thực lực của vương gia, ẩn cư mới là đáng tiếc".
Nam tử kia nghe vậy, trên khuôn mặt bất giác xuất hiện một tia hứng thú.

“Ồ, tiểu Huyền nhà chúng ta không ngờ có tự tin này, được vậy ngươi thử thuyết phục ta đi “.
Dạ Xoa nghe vậy, khuôn mặt cười tươi như hoa.
Nàng đã đến đây, liền có tự tin mời người này xuống núi.
Thiên Long Giáo dám đông sơn tái khởi, dám thách thức quyền uy của ngũ đế cao thủ, cũng không phải là không có lý do, Thiên Long Giáo hiện nay như một đám tro tàn, nhưng chỉ cần thời cơ thích hợp, tro tàn liền có thể cháy, lửa có thể đốt tận Trung Nguyên.
....
Vô Song tất nhiên sẽ không biết việc xảy ra trên hoang đảo kia, lúc này ở trước mặt hắn liền là Tương Dương Thành.
Tương Dương Thành là đại thành của nhà Thanh hơn nữa còn có thể coi là đại thành quan trọng trấn giữ cửa vào phương Bắc của Đại Thanh cùng Mông Cổ, cho dù Ngũ Đế cấp bậc cao thủ cũng chưa chắc dám độc xông Tương Dương Thành.
Bên trong Tương Dương Thành cao thủ không thiếu, nhưng quan trọng nhất quân đội chú đóng ở đây lên tới 10 vạn đại quân.
Không giống nguyên tác của Kim Dung, đây là Đại Thanh chứ không phải Đại Tống, Tương Dương Thành liền chưa bao giờ bị vây vào tình cảnh thiếu quân thiếu lương cả.
Đầu tiên phải nói tới 10 vạn đại quân tinh nhuệ bậc nhất của triều đình Đại Thanh – Chu Tước Quân Đoàn.
Đại Thanh vốn có bát kỳ, nhưng bát kỳ tinh nhuệ phần nhiều đến từ con cháu người Mãn Thanh, bát kỳ chỉ có thể dùng làm đạo quân tinh nhuệ nhất trong tay hoàng tộc.
Chính vì vậy Thuận Trị Đế đã thành lập tứ đại quân đoàn.
Chu Tước Quân ở Tương Dương Thành.
Bạch Hổ Quân ở Trường An.
Huyền Vũ Quân ở Nhạn Môn Quan
Thanh Long Quân ở Sơn Nam Đạo.
Bốn đạo quân này vốn do cả người Hán cùng người Mãn thành lập, là lực lượng tinh nhuệ hạng nhất của triều đình Đại Thanh.
Lại nói về Tương Dương Thành, không tính Chu Tước Quân, bên trong Tương Dương Thành có tổng cộng 2 vạn thủ vệ quân, 2 vạn thủ vệ quân này đều do Quách Tĩnh toàn quyền chỉ huy, đủ để thấy Thuận Trị Đế tin tưởng Quách Tĩnh đến mức nào.
Dõi mắt xa hơn, hướng tầm mắt về Bắc Địa Biên Cảnh, cách Tương Dương Thành khoảng trăm dặm lộ trình, liền là Bắc Địa Vương quản hạt.
Bắc Địa Vương trong tay nắm giữ 20 vạn đại quân, ngay mặt chặn đứng đường

tiến của Mông Cổ đại quân, Tương Dương Thành liền an toàn vô cùng, khi cần thiết thậm chí cả Thanh Long Quân ở Sơn Nam Đạo cũng sẵn sàng tiếp tế, đây chính là đại thành chặt đứt đường nhập trung nguyên của Mông Cổ.
Vô Song cực kỳ khâm phục Thuận Trị, khi nghe kể về Tương Dương Thành từ hai vị sư huynh, hắn liền cảm giác Mông Cổ đại quân đúng là không có cách nào xuyên qua Tương Dương Thành, không có cách nào nhập trung nguyên có điều...loại suy nghĩ này của Vô Song dừng lại khi hắn nghe đến tên Bắc Địa Vương.
Đây là một cái tên làm Vô Song cảm thấy đầu mình ong ong, sống lưng lành lạnh, Bắc Địa Vương họ An, tên Lộc Sơn.
Bắc Địa Vương – An Lộc Sơn.
Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế.
Khi hai cái tên này cùng hiện trong đầu Vô Song, suy nghĩ đầu tiên của Vô Song là Đại Thanh chết chắc.
Suy nghĩ thứ hai của Vô Song chính là bàng hoàng, đây rốt cuộc là cái thế giới gì?, dĩ nhiên bất chấp lịch sử, bất chấp thời đại?, dĩ nhiên lại có cả An Lộc Sơn?.
Nếu đây thật là An Lộc Sơn trong lịch sử, Vô Song chỉ biết thầm cầu nguyện cho Quách Tĩnh tai qua nạn khỏi.
Nam Mô
....
p/s: Không có Dương Quý Phi đâu đừng hỏi.
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối - 11h59 tối.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 43
Dương Quá – Quách Phù

Lúc này cho dù tình hình giữa Mông Cổ cùng Đại Thanh vẫn rất căng thẳng nhưng cũng chưa đến mức xé rách da mặt.
Ở Bắc Địa Biên Cảnh là nơi Bắc Địa Vương An Lộc Sơn tọa trấn, ở nơi này thình thoảng vẫn xảy ra chiến đấu giữa hai bên bất quá cũng chưa bao giờ xuất hiện đại chiến, cả hai vẫn đang giữ một loại ‘hòa bình’ mơ hồ.
Lại nói về đội quân An Lộc Sơn, An Lộc Sơn được phong làm Bắc Địa Vương bởi hắn là người Hồ, thậm chí có thể coi là chảy nửa dòng máu Khiết Đan trong người hơn nữa hắn cực kỳ có uy vọng trong Hồ tộc.
Đội quân của An Lộc Sơn được hình thành bởi người Hồ, người Bắc Cương, người Kim cùng người Khiết Đan, đây có thể coi là đội quân ô hợp nhưng lại được Đại Thanh cung cấp đầy đủ vũ khí cùng lương thực, trải qua chính quy rèn luyện cộng thêm bản tính của các dân tộc phía Bắc, liền có thể coi là mạnh mẽ vô cùng.
Quan trọng nhất, Kim Quốc đã bị Mông Cổ diệt, người Bắc Cương cùng người Hồ cũng bị Mông Cổ đuổi khỏi thảo nguyên phương Bắc, Khiết Đan lúc này lại an nguy sớm tối, chính vì vậy đạo quân này đều có thù hận rất lớn với Mông Cổ, đây là lý do chính khiến Thuận Trị quyết định trọng dụng An Lộc Sơn.
Có An Lộc Sơn bảo vệ biên thùy, Tương Dương Thành nhiều năm qua chưa bao giờ đặt trong tình trạng báo động, từ đó đi lại trong thành cũng không khó khăn gì, chỉ cần nộp chút tiền, báo qua loa danh tính liền có thể xuất nhập tự do.
Đoàn xe của Vô Song đương nhiên không gặp khó khăn gì, dễ dàng đi qua đại môn Tương Dương Thành, tiến nhập Tương Dương Thành.
Tương Dương Thành không hổ là đại thành, diện tích rất lớn, đối với Vô Song lần đầu tiên đi đến đại thành của thế giới này cũng bị choáng ngợp.
Tất nhiên với một người hiện đại, Tương Dương Thành căn bản không có cái gì gọi là đông đúc hay sầm uất, so với đô thị kiếp trước của hắn thì còn thua xa, thậm chí so với thành thị cỡ vừa của hậu thế cũng không bằng, thứ làm Vô Song choáng ngợp là loại không khí nơi đây.
Thật ra mà nói, Vô Song từ trước đến nay cũng không có khái niệm ‘cổ đại’ quá sâu sắc, cho dù là Vong Ưu Thôn cũng chỉ như một thôn quê không có điện mà thôi, chỉ khi đến Tương Dương Thành, hắn mới tưởng tượng ra thành trì cổ đại là như thế nào.
Xung quanh hai bên đường là những ngôi nhà cao tầng, Vô Song biết ở thời đại này không có xi măng cốt thép, chính vì vậy những ngôi nhà xây cao hẳn lên

như vậy tuyệt đối giá trị rất lớn.
Ở thời cổ đại cũng không biết cái gì là quy hoạch, hai bên nhà cửa cao thấp không đồng đều, khoảng cách cũng không đồng đều nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến sự thích thú của Vô Song.
Cho dù người đi lại rất đông nhưng con đường vẫn tính là lớn, xe ngựa đi lại không có cảm giác khó khăn gì, không giống với giờ tan tầm của tương lai.
Người dân hai bên đường mặc quần áo chủ yếu làm bằng vải tơi, thoạt nhìn cũng có chút bị sờn tuy nhiên quần áo cũng không phải chỉ một loại màu sắc, cho dù màu sắc không đậm như hậu thế nhưng Vô Song cũng có thể nhận thấy ngành nhuộm của Đại Thanh tương đối phát triển.
Ánh mắt của Vô Song tiếp tục hướng sang các mục tiêu khác, lần này là những người có vẻ ‘giàu’.
Quần áo của những người này đều được dùng lụa tạo thành, chỉ cần bằng mắt cũng có thể nhìn thấy mượt hơn hẳn so với bình thường, ở bên hông đeo một khối ngọc bội, Đại Thanh nam giới vẫn thường thích dùng ngọc bộ làm trang sức.
Ngoài quần áo bên ngoài ra, những người giàu có còn mang theo một đặc điểm – người hầu.
Người hầu là một dạng chiếm hữu nô lệ có trả hoặc không trả lương, nhìn vào số lượng người hầu không ít trên đường, Vô Song cũng có thể biết được thể chế của Đại Thanh vẫn không khác nhiều so với các thời đại phong kiến khác của Trung Quốc.
Sau khi quan sát dân thường, ánh mắt của hắn lại đảo qua Đại Thanh quân đội.
Dọc theo Tương Dương đường lớn, không hiếm thấy các đội tuần tra đi lại.
Một đội tuần tra của Đại Thanh có khoảng 7 người, Vô Song không biết trong quân đội sẽ chia thế nào, bất quá hắn có thể mơ hồ đoán ra 7 người 1 tổ là đơn vị nhỏ nhất được chia ra.
Không rõ thủ vệ quân khác quân chiến đấu chính quy thế nào, tuy nhiên thủ vệ quân ở Tương Dương Thành cũng được trang bị rất tốt, ít nhất tốt hơn tưởng tượng của Vô Song.
Vũ khí thường cầm có lẽ là giáo, bên hông treo thêm một thanh kiếm ngắn, Vô Song không cách nào nhìn ra chất liệu thanh kiếm làm bằng gì nhưng giáo thì có, mũi ngọn giáo sáng loáng, đầu nhọn chiếu ra ngoài thậm chí có thể phản chiếu ánh mặt trời, chỉ sợ mũi giáo kia có kèm theo quặng sắt.
Quặng sắt thời nay khác với hậu thế, việc dùng quặng sắt để trang bị vũ khí cho thủ vệ quân chỉ sợ là một bút tiền khổng lồ, chưa kể bên ngoài đám quân lính này còn trang bị một bộ giáp mềm, quần áo thuần hai sắc trắng xanh, trang bị có thể coi là rất không tệ.
Đấy là binh lính bình thường, dẫn đầu mỗi tổ 7 người liền có trang bị tốt hơn

nhiều, từ đầu đến chân đều có giáp che phủ, tất nhiên không phải loại giáp của hiệp sỹ thời trung cổ, loại giáp này tương đối giống quần áo bình thường và che kín người, chỉ để lộ ra khuôn mặt.
Những binh sỹ này theo Vô Song sẽ thuộc cấp 'đội trưởng', toàn thân mặc giáp màu trắng, hông đeo một thanh trường kiếm, dài gấp rưỡi kiếm của binh lính thông thường.
Một đường quan sát, một đường tiếp nhận thông tin, Vô Song cũng không chú ý, chiếc xe ngựa rốt cuộc đã dừng lại.
"Tiểu Vô Song, đến rồi xuống thôi".
Đây là giọng nói của ngũ sư huynh.
Sau đó Vô Song liền nghe thấy giọng nói phi thường nhỏ của tứ sư huynh.
"Hì hì, Vô Song sư huynh nói nhỏ cho ngươi nhà, Quách phu nhân chính là cực phẩm mỹ nữ, nàng là đệ nhất mỹ nhân trên mỹ nữ bảng 20 năm trước, cho dù là hiện tại phong vận vẫn còn, chỉ cần ngươi nhìn thấy... hắc hắc".
Vô Song triệt để không biết nói gì với tứ sư huynh, trực tiếp bỏ qua hắn sau đó bước xuống xe.
Vừa bước xuống, ngước đầu lên chỉ thấy hai chữ 'Quách Phủ".
'Quách Phủ' rất lớn, ở bên ngoài có hai con sư tử đá thoạt nhìn uy phong vô cùng, đứng ở cửa có khoảng 6 binh sỹ sếp hàng cùng một vị quản gia tuổi trung niên.
Đám binh sỹ đứng trước cửa Quách Phủ kia toàn thân mặc giáp vàng, nhìn cực kỳ khác biệt, ánh mắt có thần, sống mũi cao, sống lưng thẳng tắp, mười phần khí thế.
"Sư huynh, kia là?".
Ở bên cạnh Vô Song, tứ sư huynh của hắn liền hiểu ý.
"Đây là bách phu trưởng trong quân đội, chỉ có bách phu trưởng mới được mặc giáp vàng, trên bách phu trưởng là thiên hộ, thiên hộ là giáp bạc nhưng trên ngực có ấn hình đầu hổ, trên nữa liền là tướng quân, Quách đại hiệp thân là Tương Dương Thành đại tướng quân, thống lĩnh 2 vạn Tương Dương Thủ Vệ Quân, được chính Thuận Trị Đế ban tăng Tử Sam Lôi Giáp, quan hàm nhị phẩm, cho dù Tương Dương Thành Chủ gặp Quách đại hiệp cũng phải nể trọng 3 phần vì vậy có bách phu trưởng đứng bảo vệ đại môn cũng không lạ".
Vô Song nghe vậy liền gật đầu, hắn căn bản không ngờ được Quách Tĩnh lại có uy quyền như thế, ít nhất là về mặt ảnh hưởng với triều đình, đương nhiên Vô Song cũng không cảm thấy khó hiểu.
Chức vị của Quách Tĩnh nói thẳng ra là dành cho cả hai vợ chồng Quách gia, Quách Tĩnh nắm giữ vũ lực ngũ tuyệt cấp cùng danh vọng trong giang hồ, về phần Hoàng Dung được gọi là nữ gia cát, tuyệt không phải hư ngôn, Thuận Trị tin tưởng giao trọng trách trấn thủ Tương Dương cho hai vợ chồng cũng là điều

dễ hiểu.
Ba người Vô Song phủi phủi một chút trang phục của mình, sau đó lấy tứ sư huynh dẫn đầu, Vô Song chậm rãi đi vào bên trong Quách Phủ.
Hôm nay liền là ngày sinh nhật của Quách Tĩnh, Quách Tĩnh năm nay mới 44 tuổi, với một người luyện võ mà nói Quách Tĩnh vẫn đang ở độ tuổi đỉnh cao của cuộc đời, tuy nhiên người ở chỗ cao, trong tay lại nắm binh quyền, Quách Tĩnh đã sớm được coi là đại nhân vật trong triều đình Đại Thanh, ở độ tuổi này tổ chức chúc thọ cũng không phải là cái gì khó hiểu, cho dù Quách Tĩnh chưa bao giờ gọi hôm nay là lễ ‘mừng thọ’ mình nhưng rất nhiều người đều thầm ước định với nhau, quà tặng rất trọng.
Khách khứa trong mấy ngày này đi vào Tương Dương Thành mừng thọ Quách Tĩnh rất nhiều, không thiếu triều đình đại quan, cũng không thiếu nhân sĩ nổi danh trong võ lâm.
Lần này đoàn người Vô Song đến đây do tứ sư huynh dẫn đầu, chỉ thấy tứ sư huynh nhàn nhạt mỉm cười với thủ vệ quân, trong tay lấy ra một tấm lệnh bài.
Không thể không nói tố chất thủ vệ quân trước cửa Quách Phủ vốn rất cao, không vì đám người Vô Song ăn mặc bình thường mà tỏ ra khinh thị, đây có thể coi là điều hiếm lạ.
Khi thấy tấm lệnh bài trong tay tứ sư huynh, tên thủ vệ rõ ràng kinh ngạc không nhẹ, sau đó lập tức chạy đi thông báo với quản gia.
Vị quản gia tuổi khoảng 40 kia đang ngồi trên bàn gỗ, có chút chăm chú kiểm tra từng trang sách, thấy thủ vệ chạy đến thì liền nhíu mày nghi hoặc, sau đó chỉ thấy thủ vệ quân nói thầm vào tai ông ta một chút, vị quản gia này liền lập tức đứng lên, đi đến chỗ đám người Vô Song.
“Tại hạ họ Diệp, xin tham kiến mấy vị công tử”.
Tứ sư huynh thấy lão Diệp cung kính liền biết ý, trong tay một lần nữa để lộ ra lệnh bài thân phận.
Lão Diệp ánh mắt cũng rất nhanh, sau đó lập tức tươi cười như hoa.
“Thì ra là hậu bối của thượng thư đại nhân, thứ lỗi cho tại hạ không thể đón tiếp từ xa, mời vào mời vào”.
Tấm lệnh bài trong tay tứ sư huynh thật sự rất không tầm thường, đây là lệnh bài của lễ bộ thương thư – Lục Vũ.
Trên đường đi, Vô Song cũng từng hỏi sư huynh tại sao sư phụ vốn ở Trường An lại chạy đến Tương Dương, hóa ra là sư phụ cùng vị Lục đại nhân này dẫn theo Mẫn Mẫn sư tỷ đến Trường An gặp cố nhân, sau đó tiện đường đến tham dự sinh nhật của Quách Tĩnh.
Thượng thư liền là chức quan nhất phẩm, chưa kể danh vọng của Lục Vũ trong triều rất cao, là một trong những nhân vật đi đầu trong số các loại xuất thân người Hán, bản thân Quách Tĩnh liền không dám chậm trễ.

Vô Song chỉ có duy nhất một việc không hiểu, tại sao Vô Hà Tử lại gửi thư bảo đám bọn họ đến đón, còn gửi luôn theo tấm Thượng Thư Lệnh này.
Có Diệp quản gia dẫn đường tất nhiên bên trong nội phủ sẽ không có kẻ nào mù mắt gây khó dễ cho đám người Vô Song.
Đáng tiếc sự việc đôi khi không hợp lòng người cho lắm...
....
Vô Song bản thân hắn yêu ghét rõ ràng, thứ hắn thích hắn nhất định sẽ không buông tay, thứ hắn không thích thì hắn căn bản không thèm liếc nhìn một, hai.
Trong Kim Dung thế giới có rất nhiều nữ nhân nhưng không phải nữ nhân nào hắn cũng sẽ thích, trong đó nổi bật nhất liền là... Quách Phù.
Quách Phù đã không còn ở trong phạm trù thích hay không thích, ít nhất kiếp trước Vô Song có ác cảm với nữ nhân này.
Võ công?, Vô Song còn chưa bao giờ nghe nói Quách Phù võ công cao thâm.
Nhan sắc?, nàng thua mẹ nàng ít nhất 3 cái cấp độ, trong Kim Dung thế giới bản thân Quách Phù nhan sắc cũng chỉ rơi vào loại thường thường.
Trí tuệ?, thật ra trong mắt người đời sau, Quách Phù tương đối ‘ngu ngốc’.
Tài năng?, Vô Song thật không nghĩ ra Quách Phù có cái tài năng gì đáng nói, có chăng nàng có hai cái bố mẹ tốt.
Tính cách?, bản thân Quách Phù vừa đanh đá, vừa điều ngoa lại coi mình là trung tâm của vũ trụ, loại nữ nhân này ở kiếp trước của Vô Song cũng không phải là hiếm, loại nữ nhân làm Vô Song chán ghét.
Tổng kết lại, Quách Phù tuyệt đối xứng đáng xếp vị trí nữ nhân bị Vô Song ghét nhất trong Kim Dung thế giới.
Người xưa có câu ‘ghét của nào trời cho của ấy’, không biết có phải ông trời đang trêu đùa hắn không, người hắn không muốn gặp nhất ở Quách Phủ dĩ nhiên lại xuất hiện.
Chỉ thấy một nữ nhân cũng trạc tuổi hắn, có thể lớn hơn một chút nhưng không lớn hơn bao nhiêu đang hò hét, khuôn mặt giận giữ vô cùng.
Chạy trước nàng là hai đứa trẻ, thoạt nhìn lớn hơn Quách Phù một chút, khoảng chừng trên dưới 10 tuổi.
Tất nhiên cả hai người này sẽ không bị Quách Phù đuổi theo mà ba người là một nhóm, cả ba đang đuổi đánh một tiểu tử gầy gò.
Tiểu tử kia rất nhỏ, có lẽ chỉ khoảng 5 tuổi, mái tóc ngắn màu đen, thân thể lâm lem đầy bụi bẩn đang cố gắng ba chân bốn cẳng bỏ chạy, chạy thẳng đến chỗ nhóm người Vô Song.
Tiểu tử này rất gầy yếu, bất quá có một thứ lại hấp dẫn Vô Song, ánh mắt của hắn, ánh mắt vốn không nên xuất hiện ở đứa trẻ nhỏ như vậy, ánh mắt giống một đầu độc lang trên thảo nguyên, trong ánh mắt tràn ngập tức giận cùng không cam lòng.

“Đuổi theo hắn, đánh gãy chân hắn cho ta”.
Ở xa xa, Quách Phù không đuổi kịp liền gào lên, hai đứa bé phía trước đương nhiên càng cố sức đuổi.
Vô Song không cần phải nghĩ cũng đoán được hai đứa trẻ kia là ai, đứa trẻ hơi lớn hơn một chút là Võ Đôn Nho, nhỏ hơn một chút tất nhiên là Võ Tu Văn, hai cái phế vật nổi tiếng trong Thần Điêu.
Với tính cách của tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh, đương nhiên sẽ không ra tay dù sao bọn họ cũng không hiểu chuyện gì.
Diệp quản gia thì chỉ quay đầu cười trừ biểu hiện xin lỗi, có điều ánh mắt của hắn khi đảo qua đứa bé gầy gò kia mang theo một tia chán ghét nhàn nhạt.
Đứa bé kia lúc này gần như đã hết lực, căn bản sẽ không có cách nào chạy thoát được đôi huynh đệ Võ gia.
Trên khuôn mặt của nó xuất hiện một nụ cười đắng chát, bỗng nhiên trước mặt nó xuất hiện một người.
Một thân bạch y, mái tóc màu trắng cực kỳ bắt mắt, khuôn mặt xinh đẹp thậm chí còn đẹp hơn cả Quách Phù phía sau đồng thời lại có một loại khí chất cực kỳ yêu mị.
Người này đương nhiên là Vô Song, Vô Song dùng một tay giữ vai đứa bé gầy gò này lại, sau đó nhàn nhạt mỉm cười.
Đương nhiên không cần nói cũng biết, người này là Dương Quá.
Thấy bị giữ lại, Dương Quá lập tức cắn răng, hắn cố gắng dùng sức thoát khỏi cắn tay của Vô Song, đương nhiên cố cũng không thể làm gì, Dương Quá hiện nay sao có thể so với Vô Song.
“Thả ta ra, chết tiệt thả ta ra, ngươi cũng giống đám người kia, chỉ biết bắt nạt ta”.
Đúng lúc này Võ Đôn Nho cùng Võ Tu Văn cũng đuổi tới, mặt cười hắc hắc, thấy Vô Song ngăn cản Dương Quá lại, cả hai nhìn Vô Song đầy cảm kích.
Bất quá... sự việc lúc này liền trở nên thú vị.
Vô Song rất ít tiếp xúc với người bên ngoài, người thân của hắn cũng chỉ quanh quẩn ở trong Vong Ưu Thôn vì vậy hắn không có nhận ra, hắn cực kỳ xinh đẹp.
Võ Đôn Nho cùng Võ Tư Văn triệt để đứng đó, ánh mắt như si như mê.
“Đẹp... đẹp quá, cô nương.. ta “.
Hai huynh đệ này trực tiếp phát ngốc, có điều lời bọn họ nói lại làm Vô Song rợn cả da gà.
Vô Song cũng không biết, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh của hắn đang che miệng trộm cười không thôi.
Quách Phù lúc này vừa vặn chạy tới, khi thấy Võ Đôn Nho cùng Võ Tu Văn nghệt ra trước mặt Vô Song, khuôn mặt lại càng thêm tức giận, ngón tay nàng run run chỉ về phía Vô Song.

“Yêu nữ, ngươi là ai?, hai tên ngốc các ngươi nhìn cái gì, sao còn không bắt tiểu tử đó lại đây”.
Hai huynh đệ Võ gia bị Quách Phù cảnh tỉnh, liền lập tức hoàn hồn, ánh mắt vẫn đầy si mê nhìn Vô Song, sau đó cũng không tiện chọc giận Quách Phù, liền muốn bắt Dương Quá lại.
Dương Quá triệt để nhân mệnh, nhưng hắn không có nhắm mắt, trái lại ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm về phái huynh đệ họ Võ.
Đúng lúc này Vô Song động.
Bình thường Vô Song sẽ không định ra tay, hắn chỉ muốn đứng ra giúp Dương Quá tránh một trận đòn mà thôi, ai bảo đây là sân nhà của Quách Phù?, có điều hiện nay thì khác, hắn thực sự cảm thấy trong bụng có một luồng nộ hỏa.
Hắn là nam nhân, nam nhân chân chính 100%, dĩ nhiên lại bị coi là cái gì tuyệt mỹ nữ nhân?.
Trong ánh mắt Dương Quá, chỉ thấy thân hình Vô Song biến mất sau đó hai huynh đệ họ Võ cả người xoay tròn trên không rồi ngã dập lưng xuống đất.
Tiếp theo khi thân hình Vô Song một lần nữa hiện ra, đã ở trước mặt Quách Phù, một tay giữ lấy ngón tay đang chỉ chỏ của nàng, ánh mắt lạnh như dao khiến toàn thân Quách Phù run lên sợ hãi.
“Lần sau ngươi còn dám chỉ tay vào mặt ta, ta liền bẻ gãy ngón tay của ngươi”.
Nếu đây không phải Quách Phủ, nếu đây là chốn không người, Vô Song cũng không ngại bẻ thật.
Vô Song cũng không biết, hắn để Dương Quá phía sau rung động thật sâu.
....
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối - 11h59 tối.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 44
Quỳ Hoa Vũ

Võ Đôn Nho cùng Võ Tu Văn tuy cũng theo Quách Tĩnh học võ nghệ bất quá nếu nhìn theo tuổi tác hiện nay của hai người có lẽ thời gian đi theo Quách Tĩnh chưa quá lâu, một thân thực lực sao có thể so với Vô Song?, đương nhiên hai huynh đệ Võ gia trong mắt Vô Song căn bản không phải là cái gì đại nhân vật, hai người này cho dù thêm 10 năm tu luyện cũng không phải là đối thủ của Vô Song hiện nay.

Vô Song không có sức mạnh kinh khủng cũng chẳng có nội lực cường hoành bất quá chỉ cần hắn nổi lên sát tâm, chỉ cần hắn thật sự muốn giết người thì chỉ cần không phải siêu nhất lưu cao thủ, hắn đều có tự tin kết thúc tính mạng của đối phương.

Lại nói về Quách Phù, nàng năm nay tuổi tác so với Dương Quá không khác biệt, cũng chỉ khoảng 5-6 tuổi, vẫn là một cái tiểu nha đầu nhưng tính khí rất lớn, lớn lên tuyệt đối không khác nhiều lắm so với Quách Phù trong nhận biết của Vô Song.

Tất nhiên đây là Quách Phủ, là sân nhà của Quách Phù, Vô Song lúc này còn chưa có cái tự tin đi quyết đấu cùng Quách Tĩnh, chính vì vậy hắn vẫn phải bán cho Quách Tĩnh vài phần mặt mũi, dọa Quách Phù một lần là đủ.

Thấy Quách Phù khuôn mặt nhăn lại vì đau đớn, Vô Song rốt cuộc cũng thả tay nàng ra, về phần Võ gia hai huynh đệ hiện nay còn chưa đứng lên nổi.

Làm xong tất cả, Vô Song mới quay đầu lại, hắn lúc này mới phát hiện ra, Dương Quá khuôn mặt đang nghệt ra nhìn mình.

Tai hại là... Vô Song hắn thật sự không biết mình hiện nay xinh đẹp thế nào, lại nói hắn năm nay mới 7 tuổi, phát dục cũng không tính là tốt, cộng thêm khuôn mặt và làn da trắng bóc, muốn gọi hắn là một cái nam hài căn bản là không thể, ít nhất 10 người gặp hắn, 11 người sẽ nghĩ hắn là nữ hài.

Thấy biểu hiện của Dương Quá, Vô Song nhíu nhíu mày, hắn lại một lần nữa cảm thấy lạnh sống lưng, quả nhiên câu tiếp theo của tiểu tử này làm Vô Song có xúc động một tát đánh chết hắn.

Chỉ thấy Dương Quá cúi đầu trước mặt Vô Song, khuôn mặt vô cùng kích động.

“Đa tạ tỷ tỷ cứu giúp, ba người bọn họ thật sự phi thường đáng ghét”.

Vô Song ánh mắt chớp chớp nhìn Dương Quá.

“Tỷ tỷ?.. ta?”.

May mắn cho Dương Quá, ngay lúc này Quách Phù ở sau khóc lớn, khiến Vô Song bất giác bị phân tâm đi.

Vô Song đúng là rất không muốn phải nhìn thấy nước mắt nữ nhân.
Với nữ nhân hắn có hảo cảm, nhìn nàng khóc hắn cảm thấy thương tiếc.
Với nữ nhân hắn chán ghét, nhìn nàng khóc hắn cảm thấy bực bội.
Cho dù thế nào, nước mắt nữ nhân cũng không phải là cái dễ nhìn gì, hắn lập tức quay lại liếc nhìn Quách Phù.
Quách Phù bị một ánh mắt của Vô Song dọa sợ, lập tức lùi lại, sắc mặt trắng bệch, có điều khóc lại càng to.
Đoạn đường này đám người Vô Song được dẫn vào bên trong liền tương đối ít người, bởi đây là hậu hoa viên của Quách phủ liền phi thường an tĩnh, tất nhiên chỗ này vốn dành cho khách nhân quan trọng của Quách Tĩnh, lễ bộ thượng thư – Lục Vũ liền là một trong số đó.
Nếu phải nghiêm ngặt so sánh thì lễ bộ thượng thư cũng ngang ngửa bộ trưởng bộ giáo dục trong tương lai, chức quan to đến dọa người.
Đại Thanh quan viên chức thượng thư đã là cực kỳ kinh khủng, trong triều chỉ có duy nhất 6 vị thượng thư đứng đầu 6 bộ, trên thượng thư cũng chỉ có tả tướng, hữu tướng cùng thái sư. Cho dù hoàng thân quốc thích cũng phải kiêng kị thượng thư 3 phần, huống gì Quách Tĩnh.
Giữa không gian yên tĩnh của hậu viện lại vang lên tiếng khóc của Quách Phù, thứ âm thanh lúc này cực kỳ chói tai.
Quách Phù khóc rất lớn cũng rất chói tai, điều này làm sắc mặt Vô Song càng ngày càng lạnh lại, đương nhiên hắn cũng sẽ không sợ, hắn lúc này vẫn còn là trẻ con, hắn không tin Quách Tĩnh sẽ làm gì mình, trẻ con tiểu nháo mà thôi, Quách Tĩnh cũng sẽ không quản.
Đáng tiếc Vô Song không ngờ một việc.
Quách Phù có thể coi là Tương Dương Thành thiên kim tiểu thư, được Quách Tĩnh nâng như nâng trứng hứng như hứng hóa, Quách Tĩnh cưng chiều nàng, cả Tương Dương Thành đều biết.
Tiểu công chúa của Quách đại tướng quân bị người khi dễ, đương nhiên sẽ có kẻ xuất hiện trợ giúp một tay.
Vô Song có thể nghe thấy tiếng bước chân rất nhanh chạy đến đây, sau đó hắn nhìn thấy ‘quân đội’.
Nói là quân đội cũng sẽ không đúng, đám người này có thể coi là Quách phủ hộ vệ tuy nhiên trên thân đều được trang bị vũ khí cùng khinh giáp, so với thủ vệ quân trong thành cũng không kém bao nhiêu.
Đám người này chia theo từng top nhỏ, mỗi top khoảng 12 người chịu trách nhiệm tuần tra Quách phủ.
Trong mấy ngày nay khách nhân đến tham dự sinh nhật Quách Tĩnh rất nhiều, người lạ mặt cũng không phải là ít, bọn họ liền chịu trách nhiệm trị an cũng như bảo vệ khách nhân, ngăn cản mọi hoạt động gây rối.

Ở trong Quách phủ, trong lúc đề cao giới nghiêm như hiện nay mà lại nghe thấy tiếng khóc của Quách Phù, đám người bọn họ liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, bảo vệ vị này Tương Dương Thành tiểu công chúa.
Thấy đám hộ vệ này xuất hiện, Diệp quản gia sắc mặt đen lại, mọi việc ở đây hắn đều thấy từ đầu đến cuối, đối với hắn mà nói đương nhiên sẽ đứng về phía Quách Phù có điều thân phận của Vô Song đặc thù, ít nhất chỉ bằng tấm Thượng Thư Lệnh kia, hắn liền không muốn làm lớn chuyện.
Đây vốn chỉ là trẻ con trêu đùa nhau, nhưng nếu người lớn ra mặt liền không giống.
Diệp quản gia đang muốn lập tức lên tiếng giải quyết sự việc đột nhiên tay áo bị người kéo lại, sau đó chỉ thấy Phán Quan khẽ mỉm cười lắc đầu với ông ta.
Tiếp theo cả Phán Quan cùng Thư Sinh đều động, kéo Diệp quản gia lùi lại phía sau, vẻ mặt hai người đều mang theo nồng đậm hiếu kỳ, căn bản như đang muốn xem phim miễn phí vậy.
Vô Song cũng phát hiện ra hành động của hai vị sư huynh, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, có điều Quách Phù cũng không để cho hắn có thời gian suy nghĩ.
Chỉ thấy nàng dùng tay chỉ về phía Vô Song, ánh mắt mang theo cực độ tức giận cùng thù hận.
“Là nàng, là nàng tấn công bản cô nương, các ngươi mau tới bắt nàng lại, khiến nàng quỳ xuống xin lỗi ta”.
Quách Phù vừa dứt lời, đám binh sỹ kia mới biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.
Chỉ thấy ở giữa sân, Võ gia huynh đệ nằm im trên mặt đất may mắn là vẫn còn hô hấp chỉ là không cách nào đứng lên, ở giữa sân lúc này là một bé gái, thân mặc bạch y trang phục dành riêng cho nam nhân thoạt nhìn tương đối kỳ dị có điều đứa bé kia khuôn mặt như vẽ cùng mái tóc ngắn màu bạch kim thực sự có thể mê đảo nhân giản.
Chỉ cần nhìn đứa bé gái kia lúc này, rất nhiều người có thể đoán ra tuyệt đối là mỹ nữ hại nước hại dân trong tương lai.
Đương nhiên Vô Song không biết đám người kia đang nghĩ gì, nếu không hắn thực sự bị làm cho tức điên.
Lại nói về đám binh sỹ, sau khi nhìn thấy Vô Song đứng đó thì lại có chút luống cuống tay chân, bọn họ đường đường là nam nhi đại trượng phu, thậm chí là sa trường lão binh dĩ nhiên phải đối đầu với một cái tiểu nữ hài?, lại còn là một cái bé gái như hoa như ngọc?.
Đám bọn họ cũng không phải là người ngu, có thể xuất hiện ở trong nội viện Quách phủ chỉ sợ gia thế không tầm thường, lại nhìn bé gái kia, tuy không có trang sức gì trên người nhưng lại có một loại cảm giác cao quý, hơn nữa làn da trắng như bạch ngọc, căn bản không thể nào xuất thân từ gia đình bình thường.

Bọn họ cũng không tin không đánh lại đứa bé kia, bất quá đánh xong ai chịu trách nhiệm?, đương nhiên Quách Phù sẽ không phải chịu trách nhiệm, trên cao đánh xuống bọn họ liền chịu khổ, cũng may đám người này ánh mắt vẫn rất độc, khẽ liếc thấy Diệp quản gia ở đây, khuôn mặt liền xuất hiện một tia vui mừng.
Diệp quản gia bị đám hộ vệ nhìn, bản năng liền muốn nháy mắt lắc đầu đuổi bọn họ đi, trong mắt Diệp quản gia Vô Song rất có thể là thiên kim nhà Thượng Thư, nếu như thế cho dù là chủ nhân của hắn cũng chịu không nổi, đáng tiếc hai con hàng đằng sau không cho Diệp quản gia lắc đầu.
Diệp quản gia vốn không biết võ công, làm sao chống lại hai cái nhất lưu cao thủ?.
Lúc này Diệp quản gia đột nhiên thấy toàn thân không có cách nào cử động, sau đó đầu của mình dĩ nhiên tự động gật xuống.
Đám binh sỹ kia nhìn thấy Diệp quản gia gật đầu, rất nhiều người liền khẽ biến sắc, thật tình mà nói, sẽ không có ai thật sự muốn động vào đứa bé gái xinh đẹp đang đứng kia.
Cuối cùng những hộ vệ này vẫn có tố chất quân nhân, đã là quân nhân thì thực hiện mệnh lệnh của cấp trên luôn là ưu tiên hàng đầu.
Sau đó hai cái hộ vệ bước lên, vẻ mặt phi thường bất đắc dĩ.
“Cô bé, xin lỗi, đành để ngươi ủy khuất vậy”.
Ở sau lưng Vô Song, Dương Quá trợn tròn mắt, hắn không thể nào tin được Quách Phù dĩ nhiên dám chơi bẩn như thế, có điều Dương Quá biết hắn không thể tiến lên, hắn tiến lên liền chỉ có thể chịu đòn chung với Vô Song mà thôi.
“Tỷ tỷ xinh đẹp, mau chạy đi, tốt nhất kéo dài thời gian, chờ ta trở lại”.
Nói rồi Dương Quá lập tức bỏ chạy, hắn muốn tìm Quách Tĩnh, ở đây chỉ có một mình Quách Tĩnh có thể cứu được ‘xinh đẹp tỷ tỷ’.
May mắn cho Dương Quá, hắn vừa nói xong liền rời đi, nếu hắn ở lại Vô Song cũng không ngần ngại cho hắn nằm trên mặt đất rên rỉ một đống như hai cái Võ gia huynh đệ.
Hai binh sỹ kia tố chân thân thể phi thường tốt, ít nhất cơ bắp cũng lộ ra ngoài, thân là bắc phương binh sỹ, vóc dáng thường thường là lớn hơn nam phương, chưa kể đây lại là vùng chiến loạn, gần bắc cương biên thùy, đám binh sỹ này tuyệt không phải tay mơ.
Hai cái binh sỹ cúi xuống muốn bắt Vô Song, trong ánh mắt cũng không có cái gì để phòng, đừng nói là hai người này, hơn mười người đằng sau cũng không có cái gì đề phòng.
Chỉ thấy Vô Song lúc này không lùi mà tiến, ở trong tay áo xuất hiện một cây châm ngọc màu trắng.
Cây châm không lớn, hình dạng còn nhỏ hơn bút bi của thế giới trước, đầu được cố tình làm nhọn, Vô Song giữ nó ở giữa hai khe ngón tay, ánh mắt của hắn dần

dần hiện lện một tia chăm chú.
....
“sư huynh, có quá đáng quá không, tiểu tử kia không có việc gì chứ?”.
Ở xa xa Thư Sinh có chút lo lắng lên tiếng.
Phán Quan cũng thở dài.
“Đây là chủ ý của sư phụ, trong thư sư phụ nói muốn tiểu tử kia náo sự, náo sự càng lớn càng tốt, ta cũng làm sao biết được?”.
“Bất quá cũng không phải lo, Lục đại nhân chức quan tuyệt đối lớn hơn Quách Tĩnh, sư phụ võ công lại lợi hại hơn Quách Tĩnh, chỉ cần hai cái lão nhân gia ra mặt mọi việc cũng liền trở nên dễ dàng”.
Thư Sinh nghe vậy tựa hồ thấy có lý, liền trầm thấp gật đầu, ánh mắt tiếp tục quan sát chiến trường.
....
Chỉ thấy lúc này, hai cái binh sỹ tiến lên đầu tiên thân hình lung lay sau đó đều khụy xuống, động tác như đang quỳ dưới chân Vô Song vậy.
Dưới làn gió nhẹ mùa xuân, dưới những tia nắng ban mai buổi bình mình.
Vô Song nhẹ bước, hai bàn tay trắng ngần đưa ra khỏi vạt áo, mỗi tay sở hữu một cây châm cài tóc.
Nếu tinh mắt có thể nhìn thấy hai cái hộ vệ kia đều đang ôm eo đau đớn, phần eo hai người bị đục ra một lỗ thủng.
Vô Song bước qua hai người, sau đó cái nhìn lạnh như băng khóa chặt Quách Phù, khiến toàn thân nàng run lên, đây là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt này với nàng.
Tiếp theo Vô Song động, thân hình hắn lao thẳng về phía trước, thân hình như quỷ mị, thậm chí cho người ta một loại ảo giác... một loại ảo giác phi thường mỹ lệ, mỗi bước mà Vô Song bước ra như để lại một đóa Quỳ Hoa nhẹ bay giữa trời.
Thấy Vô Song lao đến, hộ vệ của Quách phủ cũng không thể nào tiếp tục đứng nguyên, bọn họ cũng cảm thấy một tia rét lạnh.
Người đầu tiên xuất thủ, trọng quyền nắm lại đấm về phía trước có điều nắm đấm của hắn xuyên thẳng qua đầu Vô Song, hắn chỉ có thể đánh vào tàn ảnh.
Một quyền đấm trượt, hắn đột nhiên cảm thấy hông đau nhói, phần hông của hắn lúc này một tia máu phun ra, chỗ đó đã xuất hiện một lỗ máu rất nhỏ.
Kẻ này bị đau đớn kích phát nộ khí, một vết thương này với quân nhân chưa là cái gì, lập tức xoay đầu lại muốn tóm lấy Vô Song, đáng tiếc hắn nhanh nhưng Vô Song còn nhanh gấp 10 lần.
Chỉ thấy cây châm cài tóc kia bắn ra, xuyên thủng một lỗ trước ngực hắn, máu từ ngực lập tức phun ra, may mắn là Vô Song nội lực quá yếu hơn nữa binh sỹ kia trước ngực có khinh giáp bảo vệ, điều đó khiến Vô Song không có cách nào

xuyên qua luôn phần ngực của hắn cả.
Binh sỹ đau đớn, sau đó ngã rầm xuống đất.
Vô Song còn không thèm quay lại, ngón tay nhẹ động, châm ngọc lại trở về bên tay, đồng thời hắn đã thành công xâm nhập vào giữa đám hộ vệ, lúc này chỉ còn 9 người.
Chui vào giữa đám người này, liền là địa bàn của Vô Song, sau đó bất kể là Võ gia hai huynh đệ vừa khó khăn ngồi dậy hay hai vị sư huynh của Vô Song đứng quan sát xa xa đều chết lặng.
Vô Song không phải đang chiến đấu... mà là đang múa.
Một bộ y phục màu trắng, một mái tóc màu trắng, khuôn mặt tuyệt mỹ giữa ánh nắng mùa xuân...
Thân hình nhỏ bé di chuyển theo những vũ điệu không tên, thoắt ẩn thoắt hiện, hai cây châm ngọc như hai lưỡi dao đoạt mạng, cứ như vậy đâm lên người hộ vệ Quách phủ.
Trong phạm vi nhỏ bé này, Vô Song như đại diện của tử thần, không có một ai có thể chạm vào bóng ảnh của hắn, trái lại mỗi lần Vô Song dùng tay đâm đều khiến một hộ vệ gục xuống.
Châm ngọc nếu không đâm vào cổ, thái dương hoặc mắt liền rất khó giết người nhưng cho dù vậy cảm giác đau đớn liền có thể xé nát ruột gan, cảm tưởng một vật ngọn cắm ngập vào cơ thể 5cm, cái loại cảm giác này vừa nghĩ đã khiến người ta tim đập chân run.
Tất nhiên Vô Song cũng cảm thấy rất hao lực, mỗi lần hắn đâm đều phải dùng 10 phần sức lực, nếu không không có cách nào đục thủng cơ thể đám hộ vệ này, Vô Song biết nếu ở đây có thẩm 1 top nữa, Vô Song liền khó có thể thoải mái được nữa.
Dần dần số người xung quanh hắn càng ngày càng ít.
9 người
7 người
3 người
2 người
1 người.
Khi người cuối cùng ngã xuống, chỉ còn lại Vô Song đứng đó, tóc trắng tung bay, bộ áo trắng lúc này đã bị nhiễm đỏ, khuôn mặt xinh đẹp nhưng khí thế lại như tu la địa ngục, ánh mắt lạnh lẽo vô cảm, hắn cứ đứng đó nhìn Quách Phù.
“Ta lúc nãy nói cái gì?”.
Quách Phù sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, từng bước lùi lại.
....
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối - 11h59 tối.

Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 45
Doãn Chí Bình ?

Ở giữa sân lúc này là một mảnh tịch mịch, hoàn toàn tịch mịch thậm chí đến cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ mồn một.
Vô Song đứng giữa sân, từ trên người hắn hàn khí tỏa ra đến mức Quách Phù run cầm cập, hàn khí kết hợp với ánh mắt lạnh như băng của Vô Song lại càng thêm đáng sợ.
Vô Song không tu luyện hàn băng công pháp có điều hắn lại là Tiên Thiên Chí Âm Thể, hàn khí xuất hiện trên người hắn vốn hết sức bình thường, có điều đây là lần đầu tiên Vô Song có thể cảm nhận được hàn khí từ trong cơ thể mình ảnh hưởng được đến không gian xung quanh.
Quách Phù dưới ánh mắt của Vô Song lúc này căn bản không dám mở miệng, cũng không dám tiếp tục khóc, cả người run rẩy nhìn Vô Song, trong ánh mắt nàng ngoại trừ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi.
Vô Song mắt liếc nhìn Quách Phù, chậm rãi mở miệng.
“Không có lần sau”.
Quách Phù hiện nay nào dám cãi lời Vô Song, nàng run rẩy vô thức gật đầu.
“Vâng... vâng”.
Vẻ mặt của Quách Phù hiện nay ủy khuất vô cùng.
“Rốt cuộc cũng chỉ là đứa bé, hy vọng cô ta lấy đây làm bài học, lớn lên thu liễm một chút”.
Nghĩ thầm trong lòng câu này, sau đó Vô Song quay đi, hắn lười nhìn Quách Phù thêm lần nào, càng nhìn chỉ càng thêm chán ghét, thứ Vô Song quan tâm lúc này là hai vị sư huynh đang trố mắt nhìn mình ở xa xa, hắn không hiểu hai con hàng này rốt cuộc đang muốn đùa nghịch cái gì?.
Vô Song khó hiểu 1 thì hai vị sư huynh của hắn phải khó hiểu 10.
Đây là lần đầu tiên hai người thấy Vô Song ra tay, tuy trong thư Vô Hà Tử muốn Vô Song nháo sự càng lớn càng tốt có điều hai người từ lúc Vô Song tiến lên vẫn luôn chuẩn bị ra tay cứu hắn.
Vô Song năm nay mới chỉ có 7 tuổi, ở tuổi này dĩ nhiên có thể đánh gục hơn 10 hộ vệ trong phủ Quách Tĩnh?, điều này nói ra sợ không ai tin tưởng.
Phải biết đám hộ vệ này đều là nhân vật từng đi qua chiến trường, cho dù tam lưu cao thủ bình thường cũng chưa chắc có thể một lượt đánh bại toàn bộ bọn họ.
Quan trọng nhất là cách Vô Song ra tay, quá đẹp, quá nhanh gọn mà cũng quá chính xác.

Đám hộ vệ này đều qua huấn luyện, muốn một đòn đánh gục luôn bọn họ chỉ sợ không phải dễ bởi chỉ cần còn có thể đứng lên, đám bọn họ sẽ nhất định đứng lên, phi thường khó giải quyết vậy mà dưới tay Vô Song không một ai có thể tiếp tục chiến đấu?, căn bản là một đòn tất sát.
Đây cũng không phải hoàn toàn là công của Quỳ Hoa Bảo Điển, loại lực sát thương này một phần rất lớn đến từ Dược Vương Thần Châm.
Vô Song chỉ đâm duy nhất một nhát nhưng toàn bộ đều là yếu huyệt trên cơ thể, đều ảnh hưởng rất lớn đến nửa phần thân dưới, đặc biệt là chân trụ, điều này mới là nguyên do chính khiến hộ vệ của Quách Phủ không có cách nào đứng lên, tiếp tục chiến đấu.
Lực sát thương của Vô Song hiện nay quả thật là rất lớn, chỉ cần để vũ khí của hắn xuyên qua, hắn đều có tự tin kích sát đối phương.
....
Lúc Vô Song vừa quay đi, đột nhiên một âm thanh nam tính vang lên.
“Tiểu cô nương còn trẻ mà võ công kinh người, tại hạ thật sự bái phục, có điều Phù muội với ta có giao tình không tệ, ta liền không có cách nào đứng nhìn rồi”.
Giọng nói này vang lên, khiến Vô Song nhíu mày, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh vui sướng của Quách Phù.
“Doãn đại ca”.
Vừa nghe Quách Phù nói 3 chữ này, Vô Song khuôn mặt liền đen lại.
Họ ‘Doãn’ trong thiên hạ không ít nhưng họ ‘Doãn’ trong Kim Dung chỉ có một người, người này chỉ sợ là nhân vật bị cư dân mạng muốn chém nhất trong Kim Dung, đại danh đỉnh đỉnh đồ long đại hiệp – Doãn Chí Bình.
Vô Song lập tức quay đầu lại, ánh mắt phi thường lạnh lùng nhìn đạo nhân vừa xuất hiện.
Kẻ này một thân đạo bào màu xanh nhạt, khuôn mặt anh tuấn, mái tóc đen búi cao mang lại cho người khác một cảm giác xuất trần, chính khí đường đường.
Người này cũng không cùng độ tuổi với Vô Song, ít nhất nhìn trên khuôn mặt của hắn cũng có vài phần trưởng thành, chỉ sợ chí ít cũng đã 14-15 tuổi có điều kể cả như thế, cũng không khiến Vô Song cảm thấy một tia áp lực nào.
Người làm cho Vô Song gặp áp lực là một vị đạo trưởng đằng sau, người này râu dài màu đen, có thể nói bộ râu rất đẹp, tóc đen búi cáo, cả người mặc đạo bào màu xanh, tay cầm một cây phất trần, sau lưng đeo trường kiếm, huyệt thái dương nhô ra, hai mắt như tinh quang.
Chỉ cần bằng mắt nhìn, Vô Song cũng biết vị đạo trưởng kia không phải là người hắn có thể giải quyết.
Nhìn cặp đôi này, Vô Song liền lập tức nghĩ đến ‘Toàn Chân Giáo’ đồng thời hắn cũng càng thêm chắc chắn nhận định của mình, kẻ họ ‘Doãn’ kia có lẽ thật sự là Doãn Chí Bình.

Quả nhiên Vô Song không có đoán sai, chỉ thấy nam tử kia tiến lên một bước che cho Quách Phù, vẻ mặt mỉm cười.
“Tại hạ Toàn Chân Giáo đệ tử đời thứ ba – Doãn Chí Bình, không biết cô nương phương tính nơi nào?”.
Vô Song lần này thật sự muốn nổi khùng, trong lòng của hắn đã âm thầm chửi Vô Hà Tử không biết bao nhiêu lần.
“Chết tiệt, lần này bị lão già kia hố thảm rồi, rốt cuộc ta thật sự giống nữ nhân như vậy?”.
Doãn Chí Bình thấy Vô Song im lặng không đáp, trong mắt liền hiện một tia khó hiểu, có điều vẫn tương đối giữ vẻ nho nhã, chỉ mỉm cười đứng nhìn Vô Song.
Toàn Chân Giáo hiện nay đã không còn là Toàn Chân Giáo của 40 năm về trước.
Vương Trùng Dương lực áp quần hùng là việc đã qua, vị tổ sư này bất hanh tạ thế quá sớm, dẫn đến Toàn Chân GIáo như rắn mất đầu.
Chu Bá Thông cũng có thể tính là đại cao thủ trên giang hồ tuy nhiên tính cách lại quá trẻ con hơn nữa lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản không thể đứng ra làm chỗ dựa cho Toàn Chân GIáo.
Toàn Chân Giáo hiện nay do Đan Dương Tử - Mã Ngọc đứng đầu, bất quá Đan Dương Tử người này căn bản không được cao thủ thực sự trong thiên hạ để vào mắt, cho dù Toàn Chân Thất Tử cùng nhau hợp lực cũng không tính là cái gì.
Vì điểm này Toàn Chân GIáo muốn giữ được vị thế chỉ có cách ôm một cái đùi đủ chắc chắn, cái đùi này còn ai khác ngoài Bắc Hiệp – Quách Tĩnh?.
Năm đó thất quái cùng Mã Ngọc đều có ân với Quách Tĩnh, với tính cách của người này có ân tất báo, đương nhiên sẽ không quên Toàn Chân Giáo ân tình, cho dù Quách Tĩnh đối với Khưu Xử Cơ tương đối không bằng lòng nhưng đối với Toàn Chân Giáo vẫn luôn kính trọng, đối với mã Ngọc đạo trưởng vẫn luôn mang ân, Toàn Chân Giáo trên giang hồ hiện nay vẫn cực có danh tiếng chính là nhờ Vương Trùng Dương đã chết cùng Quách Tĩnh hiện nay ban tặng.
Thân là thiên tài hàng đầu của thế hệ thứ ba Toàn Chân Giáo, trọng trách của Doãn Chí Bình thực sự rất nặng, thậm chí Doãn Chí Bình còn được Toàn Chân Giáo cao tầng giao nhiệm vụ tiếp cận Quách Phù.
Nếu Quách Phù có thể gả cho Toàn Chân Giáo, bản thân Toàn Chân Giáo tương lai liền được đảm bảo, đây là một loại đầu tư, một loại đầu tư mang lại lợi nhuận khổng lồ.
Ngày sinh nhật của Quách Tĩnh, đương nhiên Toàn Chân Giáo phải cử người đến, cũng rất may mắn lại gặp cảnh ‘Quách Phù’ bị người khác bắt nạ t.
Doãn Chí Bình đương nhiên sẽ nhận trách nhiệm đứng ra bảo vệ vị Quách công chúa này.
Cho dù Doãn Chí Bình bị dung mạo của Vô Song làm cho bất ngờ không thôi nhưng giữa Quách Phù cùng ‘tiểu cô nương tóc trắng’, Doãn Chí Bình đương

nhiên sẽ chọn Quách Phù.
Hên cho Doãn Chí Bình, Vô Song không biết hắn đang nghĩ gì, nều Vô Song biết chỉ sợ... chỉ sợ có án mạng xảy ra.
Bất chấp Doãn Chí Bình nho nhã ra sao, cũng mặc kệ kẻ này có phong phạm chính nhân quân tử thế nào bản thân Vô Song cũng sẽ không quan tâm, trái lại khi nhìn thấy Doãn Chí Bình cố tình bày ra cái loại phong phạm này cho Vô Song xem, hắn chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy rất muốn đánh cho đối phương thành cái đầu heo.
Hắn căn bản không phải nữ nhân, cái loại bộ dáng này liền là muốn bày cho ai xem?.
“Có việc gì?, muốn ra mặt cho cô ta thì tiến lên, nếu không thì biến”.
Vô Song lạnh lùng đáp, trong ống tay nhè nhẹ rung động, hai cây châm ngọc lại một lần nữa xuất hiện.
Doãn Chí Bình nghe vậy liền nhíu mày, bất quá hắn cũng không sợ Vô Song, hắn là thiên tài đứng đầu thế hệ thứ ba của Toàn Chân Giáo, thực lực cùng tự tin vẫn phải có, hơn nữa hắn hiện nay đã 15 tuổi, việc gì phải ngại một ‘tiểu cô nương’ mới 6-7 tuổi?.
Càng quan trọng hơn là, sau lưng hắn hiện nay Quách Phù đang dùng khuôn mặt sung kính quan sát, cơ hội lấy hảo cảm của Quách Phù, Doãn Chí Bình không thể không ra tay.
Hai tay chắp lại, vẫn giữ cái hình tượng chính nhân quân tử của mình, Doãn Chí Bình nho nhã mỉm cười.
“Vậy tại hạ liền thỉnh giáo cô nương rồi”.
Doãn Chí Bình vừa dứt lời, Vô Song đã biến mất.
Sau đó khuôn mặt vốn cực độ tự tin của hắn biến thành kinh hãi, chỉ thấy Vô Song đã lướt đến trước mặt mình, châm ngọc đâm thẳng vào mắt Doãn Chí Bình.
Doãn Chí Bình cũng không chậm, lập tức cả người lướt về phía sau, có điều khi hắn lùi lại mới bi ai phát hiện, Quách Phù đang ở cách đó rất gần.
Doãn Chí Bình lập tức cắn răng, một giây trước hắn còn đang nghĩ có nên ‘nhường’ hay không, một giây sau ngực áo đã ướt đẫm.
Doãn Chí Bình rốt cuộc cũng phải vận nội công, trường kiếm sau lưng rút ra, chém thẳng về phía Vô Song, muốn bức hắn lùi lại hoặc ít nhất ngăn cản tốc độ kinh người của Vô Song.
Đáng tiếc Vô Song nào thèm để ý?.
Lúc này chỉ thấy châm ngọc của Vô Song hoàn toàn xuất hiện trong mắt thế nhân, một cây châm rất mảnh cũng rất xinh đẹp được làm hoàn toàn bằng ngọc bích, chiều dài khoảng trên dưới 15 cm, Vô Song dùng đầu châm mạnh mẽ đỡ một kiếm của Doãn Chí Bình.

Tay kia nhẹ rung lên, châm ngọc liền rời khỏi tay hắn, bắn thẳng vào cổ họng đối phương.
Doãn Chí Bình kinh hãi gần chết, vội lùi lại né tránh, hắn lần này không lùi không được.
Lùi lại một bước, khí thế liền yếu hơn một lần, quan trọng nhất Vô Song lại có thể tăng cường áp lực.
Cổ tay hắn hơi động, châm ngọc lại được kéo về, sau đó dùng tay đâm thẳng về phía trước.
Vô Song như một bóng ma nhảy múa, tốc độ của hắn quá nhanh, áp đảo hoàn toàn Doãn Chí Bình, bản thân Doãn Chí Bình chỉ có thể đau khổ chống đỡ, bị ép xuống hạ phong toàn diện, từng bước từng bước một lùi lại.
Rốt cuộc hắn bị Vô Song ép đến mức chuẩn bị lùi thẳng đến vị trí của Quách Phù, Doãn Chí Bình cũng chỉ đàng cắn răng, hắn biết lúc này không xuất toàn lực liền không xong.
Chỉ thấy một chân Doãn Chí Bình dẫm xuống mặt đất, cả người bay thẳng lên trời cao.
Không hẳn là 'bay' mà là nhảy.
Vô Song không rõ tại sao Doãn Chí Bình dĩ nhiên có thể nhảy cao như vậy, ít nhất nhảy cao gấp 3 lần người bình thường, độ cao này Vô Song căn bản không có khả năng áp sát.
Ánh mắt nhíu lại nhìn Doãn Chí Bình, sau đó ánh mắt của Vô Song liền trở nên ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được, khí thế của Doãn Chí Bình thay đổi.
Doãn Chí Bình cũng không có cách nào duy trì độ cao quá lâu, nhưng hắn lúc này ngập tràn tự tin, bởi ít nhất hắn có thể chuyển thủ làm công.
"Cô nương cẩn thận, Toàn Chân Kiếm Pháp".
Doãn Chí Bình xuất kiếm, đây là lần đầu tiên hắn tấn công Vô Song.
Đây cũng là lần đầu tiên Vô Song gặp một đối thủ biết dùng võ kỹ.
Trên giang hồ Toàn Chân Kiếm Pháp không tính là cao siêu kiếm pháp nhưng cũng tốt hơn cầm kiếm khua loạn nhiều lắm, ít nhất có thể thấy Doãn Chí Bình phi thường tự tin với kiếm pháp của mình.
Bước đi nhịp nhàng, kiếm kiếm xuất ra, khí thế của Doãn Chí Bình vậy mà càng ngày càng tăng nhanh.
Vô Song bắt đầu tỏ ra yếu thế, dưới Toàn Chân Kiếm Pháp của đối phương, Vô Song rất khó tới lui tự do.
Nhìn thấy Doãn Chí Bình càng ngày càng thắng thế, vị đạo sư đứng xa kia ánh mắt xuất hiện một tia vui vẻ, về phần Quách Phù lại càng ngày càng hưng phấn, trong mắt nàng Doãn đại ca thật sự cực kỳ lợi hại.
....
"Sư huynh, thế nào đây?".

Thư Sinh quay đầu lại hỏi Phán Quan.
Phán Quan vuốt vuốt cằm nhìn Vô Song rồi lại nhìn Doãn Chí Bình.
“Chờ thêm một lúc đi, tiểu tử kia bước chân cực kỳ nhịp nhàng, không có dấu hiệu hoảng loạn, chỉ sợ có tính toán. Tiểu tử này thật mẹ nó tà môn”.
Phán Quan dứt lời cũng không quên ‘chửi’ một câu, trong mắt vị tứ sư huynh này, Vô Song càng ngày lại càng yêu nghiệt.
....
“Lão Hà, tiểu tử kia đang làm gì?, đừng bảo lại là một cái nữ nhân họ Lý thứ hai, giang hồ có một họ Lý là quá đủ rồi ”.
Lúc này ở gần đó có hai lão nhân cũng đang quan sát cuộc chiến.
Một người chính là Vô Hà Tử đã gọi Vô Song đến Tương Dương Thành.
Người thứ hai là một lão nhân râu tóc bạc phơ, ở giữa trán có một cái bớt tròn màu đỏ, thân mặc áo gai màu xanh, thoạt nhìn có vài phần giản dị.
“ Cái này lão phu cũng không biết, tiểu tử này vốn tà môn, có điều để so với Lý Thu Thủy chỉ sợ không bằng, tư chất của đứa trẻ này vốn thiên về ngộ tĩnh, nó không có ánh mắt của Lý Thu Thủy, muốn giống như nữ nhân đó chỉ sợ quá khó”.
Lão nhân áo xanh ở một bên mỉm cười gật đầu, sau đó ánh mắt khẽ đổi.
“Họ Quách đến rồi, lão phu không thích hắn, ta liền đi trước, có gì hẹn gặp lại ở Lục Trúc Thôn, lão phu vì ngươi chuẩn bị bình rượu ngon”.
Nói xong lão nhân lập tức phi thân, chân lướt nhẹ trong hư không sau đó biến mất, để lại Vô Hà Tử đứng một mình khe khẽ mỉm cười.
“Tiểu tử, nhất định không được thua nha, nếu mà thua ta bắt ngươi bổ củi 1 tháng, Quỳ Hoa Bảo Điển sao có thể thua kiếm pháp mèo ba chân kia?”.
Đối với Vô Hà Tử, Toàn Chân Kiếm Pháp quả thật giống kiếm pháp mèo ba chân, căn bản không vào được mắt ông ta.
....
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối – 0h sáng
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 46
Tiềm Long Bảng

Dương Quá có thể coi là một cái hài tử số khổ.
Năm nay Dương Quá mới vừa 5 tuổi, so với Vô Song tưởng tượng còn nhỏ hơn nhưng hắn so với những đứa trẻ cùng tuổi thì mạnh mẽ hơn nhiều lắm.
Dương Quá sinh ra đã không có cha, cha của hắn Dương Khang chính là chết trong tay Quách Tĩnh, việc này Dương Quá cũng không biết.
Mẹ của hắn Mục Niệm Từ cũng chưa từng một lần kể cho Dương Quá nghe về cha, chưa từng một lần nói về quá khứ của chính mình, đối với câu chuyện năm xưa tuyệt không nói một chữ.
Mục Niệm Từ sau khi Dương Khang chết liền bỏ đi, nàng một mình nuôi dưỡng Dương Quá, căn bản không muốn gặp bất cứ ai, đáng tiếc sức khỏe của Niệm Từ càng ngày càng yếu.
Thế giới Kim Dung rất yên bình, cũng rất ít đấu trí đâu mưu có điều nhân vật số khổ cũng là không ít.
Cùng là một trong những nhân vật nữ quan trọng nhất của Xạ Điêu tiểu thuyết nhưng Niệm Từ cùng Hoàng Dung lại bước đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.
Cả cuộc đời Niệm Từ dành cho Dương Khang, nhưng nàng chưa bao giờ được Dương Khang thật tâm yêu thích... chỉ có những năm cuối cùng khi nhà Kim bị diệt, nàng cùng Dương Khang mới có thể coi là chân chính vợ chồng, nàng mới có thể hưởng chút hạnh phúc nữ nhân, chỉ tiếc niềm vui ngắn chẳng tày gang...
Niệm Từ sống vốn không có quá nhiều niềm vui, cuộc đời của nàng là một gam màu ảm đạm.
Trước khi gặp Dương Khang, nàng liền sống cùng cha nuôi Dương Thiết Tâm, cuộc sống của hai cha con không sung sướng gì nhưng cũng đầy đủ.
Nàng và Hoàng Dung đều không được hưởng tình thương của người mẹ nhưng so với con gái Đông Tà thì nàng căn bản so không nổi, con gái của một thợ săn thì sao có thể so sánh?.
Sau này Dương Thiết Tâm chết, chết bởi chính Dương Khang người mà nàng yêu thương nhất, liệu Niệm Từ có đau lòng?.
Nàng không có sự thông minh tài trí của Hoàng Dung, cũng chẳng có vận khí của Quách Tĩnh, nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi một cuộc đời màu xám.
Nàng sống là người Dương gia, chết làm ma Dương gia.
Dương Khang còn sống, nàng chờ đợi hắn, nàng vì hắn sinh con.
Dương Khang chết, nàng rời đi, một mình nuôi dạy Dương Quá.

Nàng không trách Quách Tĩnh, việc trên đời luôn có nhân cùng quả.
Nhân mà Dương Khang tạo ra, quả Dương Khang cũng trả đủ, nàng mang Dương Quá đi thật xa, chính là vì không muốn Dương Quá tiếp tục nhận quả của cha hắn.
Nàng biết Dương Khang sai nhưng nàng yêu hắn, tình yêu không có đúng sai, chỉ có một mảnh chân tâm.
Cuộc đời của Niệm Từ là một bức tranh đầy màu xám, một bức tranh ảm đảm, một đóa hoa tuyệt sắc bị gió tuyết che đi.
Trong số các nữ nhân trong Kim Dung thế giới, Niệm Từ liền có thể coi là số khổ.
Nàng rời đi không được mấy năm liền lâm trọng bệnh.
Nàng muốn nuôi dậy Dương Quá trưởng thành, muốn đứa bé này có tình thương người mẹ, thứ mà chính nàng cũng không có, đáng tiếc ông trời không cho nàng, chút ân huệ nhỏ nhoi này ông trời cũng không cho nàng.
Cuối cùng Niệm Từ mất, nàng mất trong một ngôi nhà nhỏ giữa gió tuyết mùa đông.
Nàng không có cách nào nuôi dạy Dương Quá nên người, cũng chỉ biết phó thác Dương Quá cho Quách Tĩnh, người duy nhất nàng có thể tìm đến trong những ngày tháng cuối đời.
Nàng không muốn nợ Quách Tĩnh, nhưng nàng lại càng không thể để Dương Quá không có ai chăm sóc.
Cuộc đời của Niệm Từ rất khổ, nếu nàng biết con trai nàng cũng chưa từng thoải mái chỉ sợ ở dưới suối vàng, nàng biết được liền sẽ rơi lệ.
Dương Quá không cha cũng không mẹ, một đứa trẻ 5 tuổi không cha cũng không mẹ.
Hắn đã được định trước một loại lộ tuyến, cho dù đến bên cạnh Quách Tĩnh thì sao?, Quách Tĩnh có thể đảm bảo Dương Quá không lo cơm ăn áo mặc nhưng liệu có thể đảm bảo cho Dương Quá một tương lai bình thường, một cuộc sống tốt đẹp?, đáp án là không.
Trong nguyên tác Quách Tĩnh không thể, trong thế giới này Quách Tĩnh cũng không thể.
Trong Quách Phủ có bốn đứa trẻ trạc tuổi với nhau, Võ gia huynh đệ, Quách Phù cùng Dương Quá.
Ở đây Dương Quá luôn bị bắt nạt, luôn bị đối xử lạnh lùng bởi vì hắn không cha cũng không mẹ, hắn là một cái cô nhi.
Bị đánh không có cách nào đánh lại, khóc sẽ không ai nghe, bị bắt nạt cũng không có ai đứng ra. Hắn không có cha bảo vệ cũng chẳng có mẹ quan tâm, hắn chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong, chỉ có thể dùng sự tàn nhẫn khiến mình càng ngày càng mạnh mẽ.

Dương Quá trong nguyên tác lớn lên liên rất cuồng, không quan tâm rất nhiều lễ giáo lại thích trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng lỗi liệu có phải ở hắn?.
Trong mắt Vô Song, Quách Tĩnh có thể coi là một đời hiệp nghĩa, Hoàng Dung có thể tài trí hơn người, nhưng hai người này không tính là trưởng bối tốt, thậm chí không tính là cha mẹ tốt.
....
Dương Quá không phải lần 1 lần 2 bị Quách Phù bắt nạt, có điều Dương Quá liền không thích đi kể với người khác, trong mắt đứa bé này bị bắt nạt liền là sỉ nhục, liền là dấu hiệu yếu đuối, hắn nhất định sẽ không đi kể với người khác.
Quan trọng hơn cho dù Quách Tĩnh có biết, liệu Quách Tĩnh có thể làm gì?.
Dương Quá là con trai của Dương Kha, là huynh đệ của Quách Tĩnh bất quá Võ gia huynh đệ cũng là con của cố nhân, Quách Tĩnh với Võ Tam Thông giao tình cực kỳ thân thiết, về phần Quách Phù lại càng không nói tới, Quách Tĩnh yêu chiều đứa con gái này hết mực, sao có thể nặng tay với nàng?, cùng lắm là khiển trách mà thôi.
Quách Tĩnh càng khiển trách Quách Phù thì Quách Phù sẽ càng ghét Dương Quá, càng muốn tìm Dương Quá phiền phức, Dương Quá lại càng khổ.
Từ khi đến Tương Dương Thành, Dương Quá chưa bao giờ không nhớ đến mẹ, đáng tiếc hắn đã không có mẹ ở bên bảo vệ, Dương Quá bị bắt nạt căn bản sẽ không có ai đứng ra bảo vệ hắn, vì hắn tìm công đạo... chỉ duy nhất hôm nay không giống.
Đây là lần đầu tiên kể từ khi mẫu thân qua đời, mới có người đứng ra bảo vệ hắn.
Đây là lần đầu tiên Dương Quá bị rung động như vậy.
Khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, khí chất như làn sương mùa đông, mái tóc màu trắng cực kỳ bắt mắt cùng sự cường đại vượt xa chính bản thân hắn.
Dương Quá mới 5 tuổi, hắn sẽ không biết cái gì là yêu là thích, hắn chỉ biết không thể để ‘xinh đẹp tỷ tỷ’ bị Quách Phù bắt nạt, Dương Quá biết đám hộ vệ nội phủ kia mạnh thế nào, hắn chỉ có thể đi tìm Quách Tĩnh mà thôi.
....
Quách Tĩnh lúc này ở ngoại viện, đang cùng vài vị bằng hữu nói chuyện, bên trong phòng là một bầu không khí phi thường hòa hợp.
Bằng hữu của Quách Tĩnh rất nhiều, đến địa vị của hắn dậm chân một cái cũng có thể làm võ lâm run rẩy, đã là đại nhân vật trong thiên hạ, căn bản không thiếu người nguyện ý kết giao.
Nghĩ mà xem, Quách Tĩnh vũ lực đã có thể so với ngũ tuyệt, Bắc Hiệp danh xưng không phải là hư danh, hắn hiện nay chỉ sợ đã vượt qua Bắc Cái – Hồng Thất Công.
Quách Tĩnh chưa bao giờ được Đông Tà yêu thích nhưng hắn vẫn tính là con rể

Đông Tà.
Vợ của Quách Tĩnh – Hoàng Dung vừa là Đào Hoa Đảo truyền nhân lại vừa là Cái Bang trưởng môn đời trước.
Cho dù mặt nào nhìn vào, hai vợ chồng Quách Tĩnh – Hoàng Dung tuyệt đối cực kỳ có ảnh hưởng trên giang hồ.
Trong căn phòng này, ngoại trừ Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung ra có tổng cộng 5 người.
Mộ người quần áo rách rưới thoạt nhìn phi thường khó coi nhưng khí thế bức người, trên hông đeo 8 cái túi nhỏ, tay chống gậy. Người này là Cái Bang tám túi trưởng lão – Sử Hóa Long.
Bên cạnh Sử Hóa Long có một thiếu niên khoảng 14-15 tuổi, trên người cũng mặc rách rưới quần áo, có chút sợ sệt nhìn Quách Tĩnh, đứa trẻ này gọi Tô Xán.
Trưởng lão tám túi của Cái Bang liền đã tính là trưởng lão cấp cao nhất, địa vị của Sử Hóa Long trên giang hồ liền cực cao.
Để có thể cùng Quách Tĩnh và Sử Hóa Long đồng vai đồng lứa, hai nhân vật còn lại tuyệt đối cũng không tầm thường.
Hai người này đều mặc đạo bào có điều một người màu xanh một người lại hai mái trắng đen.
Người mặc quần áo màu xanh liền là Toàn Chân GIáo – Trường Chân Tử - Vương Xử Nhất.
Người mặc đạo bào hai màu trắng đen địa vị so với Vương Xử Nhất càng cao hơn 1 bậc. Võ Đang Chưởng Môn, đời thứ ba đại đệ tử - Tống Viễn Kiều.
Võ Đang không giống với Toàn Chân Giáo, Võ Đang là chính đạo đại phái, là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, địa vị của Võ Đang cao hơn Toàn Chân quá nhiều.
Tống Viễn Kiều lần này cũng mang theo một đứa bé, tuổi tác so với Tô Xán cũng không hơn kém bao nhiêu, Võ Đang đời thứ tư kiệt xuất đệ tử đồng thời cũng là con trai Tống Viễn Kiều – Tống Thanh Thư.
Để được mang đến gặp mặt Quách Tĩnh thì Tô Xán cùng Tống Thanh Thư chắc chắn không phải tầm thường nhân vật.
Cả Cái Bang cùng Võ Đang đều là đại quái vật trên giang hồ, Toàn Chân Giáo căn bản so không nổi, vì vậy Tô Xán hay Tống Thanh Thư nói về tư chất đều vượt xa Doãn Chí Bình.
Trong thế giới này, thiên tài được gọi là Tiềm Long.
Trên giang hồ cũng tồn tại một bảng xếp hạng gọi là Tiềm Long Bảng dành cho cao thủ trẻ tuổi dưới 16.
Trên Tiềm Long Bảng hiện nay, Tô Xán xếp thứ 5 còn Tống Thanh Thư xếp thứ 3, về phần Doãn Chí Bình chỉ có thể xếp thứ 18, vừa nhìn đã thấy không cùng một đẳng cấp.
Lúc này trong phòng, Quách Tĩnh cùng ba vị ‘trưởng bối’ nói chuyện phi thường

hòa hợp, ở bên cạnh Hoàng Dung thỉnh thoảng nói vào vài câu, không khí trong phòng tạo thành một loại ý cảnh, căn bản không ai muốn phá vỡ.
“Tô Xán, nghe nói ngươi được Thất Công chân truyền?”.
Hoàng Dung lúc này đối với thiếu niên Tô Xán mỉm cười, sau đó nhè nhẹ nhấp một ngụm trè sen.
Tô Xán được trưởng bối hỏi liền giật mình sau đó lập tức có chút luống cuống đứng lên.
“Hoàng bang chủ, Tô Xán chỉ may mắn được Hồng lão bang chủ dạy cho 1 thức Tiêu Dao Du, hơn nữa Tiêu Dao Du vô cùng khó học, Tô Xán thiên tư ngu dốt vẫn chưa tìm được tinh túy bên trong, thật sự là có lỗi với lão bang chủ”.
Hoàng Dung nghe vậy liền mỉm cười, khẽ lắc đầu.
“Cái gì bang chủ với không bang chủ, ta đã không còn là bang chủ Cái Bang rồi, ngươi gọi như vậy để Tiêu bang chủ nghe được liền không tốt”.
Tô Xán liền đỏ mặt gãi đầu, để cho cả căn phòng ai ai cũng mỉm cười.
Người ở đây đều thành tinh, lịch duyệt giang hồ rất cao, lần này Cái Bang cùng Võ Đang đến chúc mừng sinh nhật Quách Tĩnh liền muốn dẫn hai vị thiên tài môn phái chào hỏi Bắc Hiệp, sau này hành sự trên giang hồ liền dễ dàng, thậm chí cũng không sợ bị triều đình chèn ép.
Ở chỗ này, giang hồ lão bối liền bị gác lại phía sau, quan trọng phải xem thiếu niên thiên tài của môn phái nào thể hiện tốt hơn, đây là một loại tranh đấu.
Về phần Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh cũng không thể nào trọng bên này nhẹ bên kia, không thể nào quan tâm Cái Bang mà bỏ mặc Võ Đang.
Quách Tĩnh lúc này cũng cười nói với Tống Viễn Kiều.
“Tống trưởng môn, vị này chắc hẳn là Thanh Thư công tử?, Thanh Thư công tử quả thật cùng trưởng môn như khuôn đúc ra, liền là nhân trung long phượng”.
Tống Viễn Kiều bật cười sau đó lắc đầu.
“Khuyển tử còn phải học tập Quách đại hiệp nhiều, trước mặt Quách đại hiệp cùng Quách phu nhân sao dám xưng nhân trung long phượng”.
Quách Tĩnh cũng mỉm cười rồi lại nhìn về Tống Thanh Thư.
“Thanh Thư hiền chất, ta nghe nói ngươi năm ngoái liền lấy sức một người tiêu diệt Hắc Phong Trại?”.
Tống Thanh Thư thấy đến lượt mình liền khẽ cúi đầu, vẻ mặt không hề có chút kiêu ngạo, nho nhã vô cùng.
“Đa tạ Quách bá bá khen tặng, Thanh Thư vẫn là không dám nhận, năm ngoái Thanh Thư chẳng qua thấy việc bất bình ra tay mà thôi hơn nữa cũng chỉ là một trại nhỏ nằm dưới Hắc Phong Trại quản hạt, Thanh Thư không dám kiêu ngạo”.
Nhìn Thanh Thư đáp lời Quách Tĩnh tương đối hài lòng gật đầu.
“Ngươi cũng không cần đánh giá thấp bản thân mình, ta ở cùng tuổi ngươi vẫn còn đang học đứng tấn đây này”.

Quách Tĩnh nói xong, mọi người lại khẽ mỉm cười.
Trong phòng chỉ có Vương Xử Nhất là đứng ngồi không yên, hôm nay hắn cùng sư đệ Hách Đại Thông mang Doãn Chí Bình đến Quách phủ sau đó Doãn Chí Bình cùng Hách Đại Thông đến hậu viện, mục đích liền là tăng cường gặp gỡ giữa Doãn Chí Bình cùng Quách Phù, sau đó liền đi ra ngoại viện cùng hắn gặp mặt.
Kế hoạch là không sai, cái sai là Vương Xử Nhất không hiểu nổi, tại sao giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng của Doãn Chí Bình?.
Đúng lúc này ở ngoài xuất hiện tiếng ồn ào, giọng nói của một đứa bé vang vào bên trong.
“Quách bá phụ... Quách bá phụ, có đại sự rồi, ngài mau ra đây, Quách bá phụ...”.
Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung lập tức nhìn nhau sau đó đứng bật dậy, đây là giọng nói của Dương Quá.
Hai người không hiểu gì những cũng lập tức đi ra ngoài, nhìn hai vợ chồng Quách đại hiệp đứng dậy, khách nhân trong phòng cũng ngập tràn tò mò, lập tức đứng lên đi theo.
Căn phòng này vốn là phòng khách của Quách phủ, đương nhiên bố trí hộ vệ ngăn cản những kẻ không có phận sự, Dương Quá căn bản là không thể bước vào bên trong, hắn cũng chỉ có thể đứng ngoài hét, cũng may Dương Quá tốt xấu gì trên danh nghĩa cũng là cháu trai Quách Tĩnh, đám hộ vệ có thể ngăn cản hắn tiến vào nhưng không thể ngăn cản hắn hét.
Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vội vàng mở cửa đi ra ngoài, sau đó nhìn thấy Dương Quá vẻ mặt hớt hải, đôi chân nhỏ nhắn run run lập tức nhíu mày.
Hoàng Dung vội đỡ lấy Dương Quá, bộ pháp của nàng cực nhanh, thần kỳ chính là Tiêu Dao Du của Cái Bang.
Hoàng Dung bước ra một bước này, để Tô Xán hai mắt tỏa sáng.
“Quá nhi có việc gì, bình tĩnh nói một chút”.
Dương Quá thở hổn hển, có chút khó khăn chỉ về phía hậu viện.
“Bá mẫu, hậu viện... hậu viện xảy ra chuyện rồi”.
“Hậu viện xảy ra chuyện?, là chuyện gì?”.
Đây là giọng nói của Quách Tĩnh, trong giọng nói có chút gấp gáp, hậu viện là nơi Lục Vũ đang ở, nếu Lục Vũ có mệnh hệ gì, Quách Tĩnh hắn liền không gánh nổi.
Dương Quá liền im bặt không dám nói, tay liền chỉ về phía nội viện.
Dương Quá không có ngu, trái lại hắn rất thông minh, hắn biết ‘tỷ tỷ xinh đẹp’ đả thương Võ gia huynh đệ lại dọa nạt Quách Phù, nếu Quách Tĩnh nghe được, Dương Quá liền lo lắng cho ‘tỷ tỷ xinh đẹp’, hắn liền quyết định im lặng, chỉ dùng tay liên tục chỉ về hậu viện.
Thời gian gấp gáp, Quách Tĩnh cũng không thể nghĩ nhiều, lập tức phi thân chạy

về hậu viện.
Hoàng Dung một tay giữ lấy Dương Quá sau đó cũng lập tức đi theo trượng phu.
Ở đằng sau hai người, mấy vị khách nhân nhìn nhau, sau đó cũng lập tức đuổi theo.
....
Khi bọn họ đến hậu viện lúc này liền là cảnh tượng không thể tin nổi.
Trên sân là một đám hộ viện của Quách phủ đang đau đớn nằm im một chỗ, xa hơn một chút, Võ gia huynh đệ cùng Quách Phù đứng cùng một chỗ, ánh mắt tràn ngập lo lắng, đứng cạnh ba tiểu hài tử này đương nhiên là Toàn Chân Giáo – Quảng Ninh Tử - Hách Đại Thông.
Bắt mắt nhất là cuộc chiến ở trung tâm.
Chỉ thấy một thiếu nữ trạc tuổi Quách Phù đang cùng Toàn Chân GIáo thế hệ này đệ nhất thiên tài – Doãn Chí Bình quyết đâu không phân cao thấp.
....
P/S: Vì đây là thế giới giả tưởng, tuổi tác không hẳn giống trong Kim Dung, xin bạn đọc đừng so sánh.
Tuần này ngày 4 chương
3h chiêu - 6 chiều - 9h tối - 0h sáng
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 47
Ngũ Đế Uy

Ở đây không ai không phải là cao thủ, thậm chí vượt xa hai người Thư Sinh cùng Phán Quan, ánh mắt đương nhiên rất độc.

Bọn họ liền nhìn ra, trên sân lúc này Doãn Chí Bình thoạt nhìn như đang chiếm thượng phong, có điều bộ pháp của 'cô bé' kia không hề loạn, tiến lui có thứ tự, hơn nữa người lạc nhịp lại chính là Doãn Chí Bình, chỉ cần Doãn Chí Bình không thể tiếp tục đủ lực duy trì thế công, liền chắc chắn thất bại.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không hiểu được việc gì xảy ra, có điều nhìn thấy hộ vệ nhà mình bị thương, ánh mắt liền trở nên âm trầm.

Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đều là cao thủ võ lâm, ánh mắt rất độc, chỉ cần nhìn vào vết thương của hộ vệ, cũng biết người gây ra là cô bé kia, dù sao châm ngọc trên tay cô bé cũng là thứ hung khí duy nhất tại hiện trường có thể gây ra vết thương tương tự.

Tất nhiên hai người cũng cực độ ngạc nhiên, trong đầu lục lại toàn bộ thiếu niên thiên tài trong thiên hạ, trong đám bọn họ căn bản không có ai giống 'Vô Song '.

Đâu chỉ Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung tò mò, ở bên cạnh bọn họ Tống Viễn Kiều cùng Sử Hỏa Long cũng đang lục tìm toàn bộ tư liệu của bọn họ, cũng không tài nào nhận ra Vô Song rốt cuộc xuất ra từ môn phái nào, hoặc đi ra từ vị sư phụ nào.

Sau lưng bọn họ, cả Tô Xán cùng Tống Thanh Thư đều nhíu mày, hai người cùng ở bên trong Tiềm Long Bảng với Doãn Chí Bình có điều bọn họ không cùng đẳng cấp, Doãn Chí Bình không tài nào so sánh nổi với bất cứ một ai trong hai người họ tuy nhiên khi cả hai nhìn Vô Song, ánh mắt liền trở nên ngưng trọng.

Doãn Chí Bình với bọn họ tuổi tác ngang ngang nhau, cũng tầm 15 – 16 tuổi nhưng 'cô bé' kia chỉ sợ so với Quách Phù cũng không lớn hơn bao nhiêu, Tống Thanh Thư cùng Tô Xán tuy không nói ra nhưng trong lòng thì biết, ở độ tuổi của Vô Song, hai người căn bản không thể đỡ nổi Doãn Chí Bình quá 10 chiêu.

Cuối cùng đến hiện trường là Toàn Chân Giáo – Vương Xử Nhất.

Nếu những người khác đều mang theo hậu bối chạy đến đây thì chỉ có duy nhất Vương Xử Nhất đi một mình nhưng lại là người đến cuối cùng, từ một điểm này có thể nhìn ra, Vương Xử Nhất quá yếu so với những người còn lại.

Vương Xử Nhất còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nhìn thấy Doãn Chí Bình khổ chiến cùng một tiểu cô nương, ánh mắt lập tức nhìn về phía sư đệ của hắn –

Hách Đại Thông.
Hách Đại Thông phát hiện ánh mắt sư huynh liền chỉ có thể thở dài, hắn hiện nay liền là cưỡi hổ khó xuống.
Vốn tưởng Vô Song là quả hồng mềm, vốn tưởng Doãn Chí Bình dễ dàng ăn điểm trong mắt Quách Phù, ai biết Vô Song cường đại quá mức như thế?.
Mới 6-7 tuổi đã ngang tay với đệ nhất thiên tài thế hệ thứ 3 của Toàn Chân Giáo.
Đây tuyệt đối là một cái tát vang dội vào mặt Toàn Chân Giáo.
Tại hiện trường cũng chỉ có Dương Quá là vui mừng nhất, đứa nhóc này ngạc nhiên đến mức không khép miệng lại được, ‘tỷ tỷ xinh đẹp’ quá lợi hại.
Dương Quá vốn tưởng đám hộ vệ kia sẽ gây khó dễ cho tỷ tỷ xinh đẹp, nhưng nhìn thảm trạng bọn họ rồi lại nhìn tỷ tỷ xinh đẹp quyết đấu cùng đạo sĩ mũi trâu, Dương Quá liền càng thêm tôn sung vị tỷ tỷ này.
....
Ở giữa sân, Vô Song vẫn thủ còn Doãn Chí Bình vẫn tấn công, có điều trong ánh mắt Doãn Chí Bình càng ngày càng gấp.
Hắn phát hiện các trưởng bối đến đây, lại nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt Vương Xử Nhất, Doãn Chí Bình liền cực kỳ xấu hổ cùng tức giận
Quyết đấu cùng nữ nhân đã xấu hổ, lại còn là một đứa bé tuổi chưa bằng ½ hắn, vậy mà hắn còn không thắng được, Doãn Chí Bình hiện nay tâm muốn chết cũng có.
Về phần Vô Song, hắn căn bản không nhận ra đám người kia, vì vậy hắn liền lười quan tâm hơn nữa cho dù nhận ra, Vô Song cũng không có quan tâm.
Đúng lúc này, dị biến xảy ra.
Chỉ thấy Doãn Chí Bình thu kiếm lại, sau đó thanh kiếm của hắn vậy mà xoay tròn.
Thấy động tác này, Vương Xử Nhất cùng Hách Đại Thông vội kêu lên.
“Chí Bình, dừng tay”.
Đáng tiếc bọn họ nói quá chậm, chỉ thấy Doãn CHí Bình hét lên.
“Toàn Chân Giáo – Bắc Đẩu Kim Cang Kiếm”.
Kiếm của Doãn Chí Bình đột nhiên nhanh đến đáng sợ, kiếm này thậm chí vượt quá khả năng tưởng tượng của Vô Song, uy thế mười phần.
Lúc này Vương Xử Nhất cùng Hách Đại Thông sắc mặt liền lạnh lại, nhìn về phía Doãn Chí Bình.
Bắc Đẩu Kim Cang Kiếm thuộc chí dương kiếm, là tuyệt chiêu mạnh nhất bên trong Toàn Chân Kiếm Pháp, Doãn Chí Bình mới chỉ học được 7 phần uy lực của Bắc Đẩu Kim Cang Kiếm nhưng chết người nhất là, Doãn Chí Bình căn bản không thể thu tay lại, hắn còn chưa tinh thông chiêu thức đến mức này.
Bình thường sinh tử quyết đấu thì không sao, nhưng đây là sinh nhật Quách Tĩnh, ai dám giết người?.

Quan trọng nhất, có ngu cũng biết ‘cô bé’ kia không xuất thân từ danh môn đại phái thì cũng có siêu cường chỗ dựa, ‘nàng’ có mệnh hệ gì, chưa chắc Toàn Chân Giáo đã chịu được.
Quách Tĩnh từng đi theo Toàn Chân Giáo – Mã Ngọc học nghệ, đương nhiên biết Bắc Đẩu Kim Cang Kiếm uy lực, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, lập tức muốn ra tay bảo vệ Vô Song.
Quách Tĩnh vừa muốn động, đã bị Hoàng Dung giữ lại, sắc mặt Hoàng Dung đầy hứng thú, nhìn xoáy về phía Vô Song, sau đó với Quách Tĩnh nhè nhẹ lắc đầu.
Hoàng Dung thiên tư hơn người được mệnh danh nữ gia cát, danh hiệu này không phải là hư danh hơn nữa khả năng cảm nhận của Hoàng Dung cực cường, chỉ cần bằng cảm giác, nàng liền có thể đại khái phán định ra ai cao ai thấp.
Trong mắt Hoàng Dung, cho dù rất khó tin nhưng ‘đứa bé gái’ kia chỉ sợ cùng đẳng cấp với đám người Tống Thanh Thư cùng Tô Xán.
Nếu là hai người này đứng trên sân, căn bản không sợ Doãn Chí Bình.
Theo suy nghĩ của Hoàng Dung, nếu như vậy Vô Song cũng sẽ không sợ Doãn Chí Bình.
Quả nhiên Hoàng Dung ánh mắt vẫn là hơn Quách Tĩnh một bậc.
Chỉ thấy Vô Song dùng một chân làm trụ, cả người theo một góc độ không thể tưởng tượng được, lướt ngược ra sau Doãn Chí Bình, lưỡi kiếm của Doãn Chí Bình vừa vặn sượt qua mặt hắn.
Doãn Chí Bình phản ứng cũng không kém, vội quay người lại muốn chém xuống đất chỉ tiếc là chân hắn vừa vận sức lập tức đau đớn vô cùng, sắc mặt Doãn Chí Bình vặn vẹo cực kỳ khó coi.
Bắp chân của Doãn Chí Bình lúc này cắm một cây châm ngọc, châm ngọc dài 15 cm đã có đến 10 cm cắm ngập vào thịt hắn, Doãn Chí Bình có cảm giác chân mình như bị xuyên thủng ra một lỗ.
Vô Song tiếp tục xoay tròn sau đó hiện ra sau lưng Doãn Chí Bình, bàn tay đưa ra phía trước một châm thẳng vào ngực Doãn Chí Bình vừa vặn lúc Doãn Chí Bình quay đầu lại, có điều đây không phải châm ngọc mà là kim châm.
Kim châm nếu không đâm vào tử huyệt sức sát thương liền không lớn nhưng độ chính xác là tuyệt đối.
Châm thứ nhất lên người Doãn Chí Bình, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực như bị vật nặng đè lên, hô hấp trở nên khó khăn, thậm chí nội công cũng trở nên trì trệ.
Sau đó hắn liền kinh hãi khi thấy Vô Song xoay cổ tay, ba kim liên tiếp phóng ra, toàn bộ đều châm vào ngực Doãn Chí Bình, lúc này hắn triệt để cảm nhận nội lực toàn thân bị tắc nghẽn, không cách nào tiếp tục điều động.
Không có nội lực, Doãn Chí Bình trong mắt Vô Song căn bản là cá nằm trên thớt, lập tức bàn tay của Vô Song cong lại thành trảo, ấn thẳng vào cổ tay của

Doãn Chí Bình, ánh mắt trở nên lạnh lùng.
Doãn Chí Bình chỉ cảm thấy như có luồng điện chạy vào cổ tay mình, khiến cổ tay trong phút chốc mất đi tri giác, kiếm của hắn liền rơi xuống.
Một chân bị Vô Song tạm thời phế, nội lực không còn, Doãn Chí Bình liền biết sự việc tiếp theo liền không dễ chịu.
Vô Song đơn giản chỉ lên gối thẳng vào tiểu phúc của hắn, Doãn Chí Bình khuôn mặt liền tái đi sau đó chuyển sang trắng bệch, hai tay ôm phía dưới sau đó đổ sập xuống, cả người cong như con tôm, quằn quại đau đớn.
Vô Song lạnh lùng chỉ lướt qua người hắn một lần nữa, tiện tay rút châm ngọc lại, động tác phi thường thành thục.
Không còn châm ngọc đâm vào bắp chân, ở bắp chân Doãn Chí Bình xuất hiện một lỗ máu, sau đó máu phun ra thành tia, thoạt nhìn cực kỳ ghê rợn.
....
Trận chiến này làm Vô Song học ra rất nhiều điều, lúc trước hắn liền ảo tưởng chỉ bằng Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Dược Vương Thần Châm hắn có thể đánh bại toàn bộ nhất lưu cao thủ, cho đến hôm nay Vô Song mới thấy suy nghĩ của hắn quá buồn cười cùng ấu trĩ.
Đã có gan hành tẩu trên giang hồ đều có bản lĩnh phòng thân, không phải là thịt là cá cho Vô Song mặc sức chém giết đặc biệt là danh môn đại phái, Quỳ Hoa Bảo Điển đương nhiên rất mạnh nhưng cũng không mạnh đến mức nghiền ép toàn bộ võ học trong thiên hạ.
Trên thực tế, Vô Song biết Doãn Chí Bình tính về thực lực chưa chắc đã mạnh hơn Bôn Lôi Hổ là bao nhưng hắn có chiêu thức tinh diệu bù vào, Toàn Chân Kiếm Pháp tuy không phải là kiếm pháp hàng đầu trong thiên hạ nhưng cũng phải làm Vô Song cẩn thận đối phó, điều này nói lên, Vô Song hắn còn quá yếu.
Vô Song còn đang buồn phiền vì mình yếu đuối nhưng trong sân mọi người đang nhìn hắn như nhìn quái vật.
Tất cả động tác căn bản không thừa ra chút nào, phi thường nhanh mà cũng phi thường chuẩn xác.
Đặc biệt là khuôn mặt của Vô Song, lạnh lùng cùng vô cảm, một khuôn mặt quá đáng sợ với một đứa bé 6-7 tuổi.
Ra tay cực kỳ quyết đoán, không có chút ngập ngừng cũng chẳng có chút thương hại, căn bản không cần suy nghĩ thậm chí như một loại thói quen, một loại tiềm thức.
“Doãn nhi...”.
Lúc này cả Hách Đại Thông cùng Vương Xử Nhất đều lao thẳng về phía Doãn Chí Bình đang đau đớn nằm trên mặt đất, vẻ mặt cả hai đều cực kỳ lo lắng.
Vô Song đương nhiên không có lực ngăn cản hai vị tiền bối này, hắn chỉ lạnh lùng né ra một con đường cho Vương Xử Nhất lao qua.

Thật tâm mà nói Vô Song rất muốn phế đi năng lực đàn ông của Doãn Chí Bình, bất quá có hai vị trưởng bối của hắn nhìn chằm chằm, Vô Song vẫn là phải thu tay lại.
Sau trận chiến với Doãn Chí Bình, Vô Song liền biết mình rất yếu, trong hai người Vương Xử Nhất cùng Hách Đại Thông, Vô Song căn bản không thắng nổi ai, vì vậy hắn cũng chỉ đành tha cho Doãn Chí Bình một mạng.
Quan trọng hơn đây là Quách Tĩnh địa bàn, Vô Song chưa quên Quách Tĩnh cùng Toàn Chân có quan hệ thân mật thế nào.
Điều duy nhất Vô Song không ngờ là... tầm quan trọng của Doãn Chí Bình trong phái Toàn Chân.
Nếu Vương Trùng Dương còn sống, 50 năm sau Toàn Chân Giáo liền là một cái Võ Đang thứ hai, đáng tiếc Vương Trùng Dương lại chết sớm, Toàn Chân Giáo hiện nay liền như mặt trời xuống núi.
Toàn Chân Giáo thế hệ sau lại càng không bằng thế hệ trước, đến mức Doãn Chí Bình là Toàn Chân Giáo đệ nhất thiên tài, cũng là hy vọng duy nhất của Toàn Chân Giáo.
Lúc này thấy Doãn Chí Bình thảm trạng, Hách Đại Thông hai mắt đỏ lên.
“Yêu nữ, mới từng ấy tuổi đã ra tay tàn nhẫn như vậy, lão phu liền thay sư phụ ngươi dạy dỗ ngươi, tránh cho thiên hạ lại nhiều thêm một nữ ma đầu”.
Hách Đại Thông nói xong lập tức lao về phía Vô Song, để đám người xung quanh kinh ngạc không thôi.
Vô Song cũng không ngờ mình lại gặp cái trường hợp này, đánh nhỏ dĩ nhiên gọi lớn?.
Tốc độ của Hách Đại Thông rất nhanh, hắn là nhất lưu cao thủ trên giang hồ, thực lực của hắn lúc này căn bản là quá tầm với Vô Song.
Tuy vậy Vô Song không hề sợ hãi, trái lại trong mắt chiến ý bắt đầu xuất hiện.
Lúc nãy hắn đánh cùng Doãn Chí Bình chỉ dùng Dược Vương Thần Châm cùng Quỷ Ảnh thân pháp bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển.
Hắn không dám dùng Quỳ Hoa Bảo Điển đấu với Doãn Chí Bình bởi nếu thật sự là Quỳ Hoa Bảo Điển, Doãn Chí Bình chắc chắn phải chết, Vô Song còn chưa muốn xé rách da mặt với Toàn Chân Giáo cũng như gây chiến cùng Quách Tĩnh.
Có điều hắn nhường một bước dĩ nhiên đối phương tiến một bước?, thật sự nghĩ hắn là quả hồng mềm?.
Nếu Hách Đại Thông bình tĩnh chiến đấu, Vô Song liền sợ hắn vài phần bất quá lúc này trong ánh mắt chỉ còn lại giận giữ, loại trạng thái này chính là tối kỵ của người luyện võ, Vô Song hiện nay lại có vài phần tự tin đánh bại Hách Đại Thông, thậm chí giết hắn.
Đương nhiên ở đây có một số người sẽ không để Hách Đại Thông ra tay, điển hình là Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lập tức phi thân tới, khoảng cách của hắn đến chỗ Vô Song tương đối xa, sắc mặt Quách Tĩnh liền lạnh lại.
“Dừng tay”.
Quách Tĩnh hét lên một tiếng mang theo kinh người nội lực như muốn cảnh tỉnh Hách Đại Thông đồng thời ở sau lưng Hách Đại Thông bản thân Vương Xử Nhất cũng sợ hãi hét lên.
‘Sư đệ, thu tay”.
Hách Đại Thông lúc này bị giận giữ xâm chiếm tâm trí, nào có thể thu tay, trong mắt hắn ngày hôm nay nhất định phải dạy dỗ Vô Song, giúp Doãn Chí Bình xả giận.
Đáng tiếc không đợi Quách Tĩnh đến kịp cũng chẳng đợi Vô Song ra tay, có một bàn tay tát thẳng vào mặt Hách Đại Thông.
Một tát này mang theo âm thanh ghê người, vang vọng toàn bộ nội viện Quách phủ, sau đó thân thể Hách Đại Thông như diều đứt dây bắn ra ngoài 10m, làm đổ sập cả bức tường nội viện.
Ở trước người Vô Song không biết từ bao giờ đã xuất hiện một lão nhân toàn thân mặc đạo bào màu xanh, trong mắt lão nhân này hiện lên một luồng nộ hỏa, thậm chí... sát khí.
“Tài không bằng người thì thôi đi, còn dám cậy già lên mặt lấy lớn hiếp nhỏ?. Toàn Chân Giáo các ngươi muốn thay ta dạy dỗ đệ tử của ta?, buồn cười. Để lão phu thay Trùng Dương tiểu tử kia dạy dỗ toàn bộ Toàn Chân Giáo các ngươi một lần”.
Giọng nói bá đạo kinh người đồng thời mang theo một luồng khí thế bàng bạc đè ép toàn bộ bốn phương tám hướng.
Bất kể là Quách Tĩnh, Hoàng Dung hay Tống Viễn Kiểu, Sử Hỏa Long đều mạnh mẽ lùi lại phía sau, vẻ mặt không thể tin.
Quách Tĩnh có thể so với ngũ tuyệt, Sử Hỏa Long, Tống Viễn Kiều cùng Hoàng Dung đều là Tông Sư cao thủ vậy mà không có cách nào chống lại khí thế của lão nhân kia.
Về phần Vương Xử Nhất trực tiếp bị hất bay đi, miệng phun máu tươi liên tục lùi lại hơn 15 bước mới có thể bình ổn, vẻ mặt sợ hãi vô cùng.
Đây là thực lực của Ngũ Đế cao thủ, trước mặt ngũ đế là rồng cũng phải cuộn lại, là hổ cũng phải nằm xuống.
Tại thế giới này, Ngũ Đế cao thủ không khác gì bom nguyên tử của tương lai, rất ít khi ra tay nhưng đã ra tay hậu quả căn bản không ai chịu nổi.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa – 3h chiều – 6h chiều – 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 48
Toàn chân thảm hại

Đối với rất nhiều người Vương Trùng Dương là cao cao tại thượng tồn tại, Vương Trùng Dương là niềm tự hào của Toàn Chân Giáo có điều trong miệng Vô Hà Tử bản thân Vương Trùng Dương lại trở thành Trùng Dương tiểu tử.

Lời này nếu người khác nói ra tuyệt đối sẽ bị thiên hạ công phẫn thậm chí chết không toàn thây bất quá trong miệng Vô Hà Tử lại trở thành hợp tình hợp lý.

Nếu tính chi tiết, Vương Trùng Dương tuổi còn nhỏ hơn đám người Tiêu Dao Tam Lão, chỉ cần Vương Trùng Dương chưa đột phá ngũ đế tầng thứ, hắn trong mắt Vô Hà Tử vẫn chỉ là tiểu tử.

Lúc này tuyệt đối không ai ngờ một Ngũ Đế cường nhân lại xuất hiện, Ngũ Đế có thể coi là võ lâm chí tôn nhưng cũng chính vì vậy Ngũ Đế rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, bọn họ nói dễ nghe liền là cao nhân tiền bối, nói khó nghe một chút liền đã là sống quá trăm tuổi lão quái vật, những người này có độ chấp nhất với hồng trần rất nhạt, căn bản gần như không quan tâm đến thế sự.

Vô Hà Tử ở ẩn tại Tử Ngọc Sơn đã rất lâu, thỉnh thoảng mới rời đi thăm bằng hữu, lão nhân này thoái ẩn giang hồ không biết bao nhiêu năm có điều chỉ cần hiện thân vẫn đáng sợ như cũ, vẫn không ai dám không để ý.

Nhìn thấy Vô Hà Tử đứng chắn trước người Vô Song, khuôn mặt của mọi người đều lập tức biến sắc, sau đó bất kể là Quách Tĩnh, Hoàng Dung hay hai vị cao thủ đến từ Cái Bang, Võ Đang đều ôm quyền cúi đầu, tôn kính mười phần.

“Tiền bối”

Bốn âm thanh vang lên đồng nhất, đã đủ nói lên địa vị của Vô Hà Tử, của ngũ đế cường giả.

Trong bốn người này, biểu hiện rõ nhất là Tống Viễn Kiều, trong mắt Tống Viễn Kiều hiện lên một vòng kích động, ánh mắt liên tục xuất hiện dị quang.

Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang phái nhưng bọn họ không có ‘vũ khí nguyên tử’, trong Cái Bang không có ngũ đế cấp bậc cường nhân.

Quách Tĩnh bản thân thực lực cực kỳ đáng sợ, Bắc Hiệp không phải là hư danh bất quá tư chất của Quách Tĩnh không đủ, hắn cũng không có cách nào đột phá ngũ đế cảnh giới.

Ở đây chỉ có một mình Tống Viễn Kiều từng chân chính tiếp xúc với ngũ đế, chân chính hiểu được ngũ đế cường giả mạnh thế nào.

Tống Viễn Kiều là đệ tử đời thứ ba của Võ Đang, ở trên hắn còn có Võ Đang Tam Thánh, còn có Trường Sinh Chân Nhân.

Trường Sinh Chân Nhân là tồn tại cấm kỵ của võ lâm, nhưng Tống Viễn Kiều

cũng từng có cơ hội được nhìn thấy lão nhân gia xuất thủ một lần, 30 năm trước ngày Tống Viễn Kiều vẫn còn là một cái thiếu niên, hắn nhìn thấy tổ sư gia lấy sức một người hời hợt đánh bại Võ Đang Tam Thánh liên thủ, loại rung động này làm hắn mãi mãi không thể quên.
Trường Sinh Chân Nhân được coi là người mạnh nhất trong ngũ đế nhưng Vô Hà Tử cũng là ngũ đế, có kém cũng không kém quá nhiều, tuyệt đối là quái vật cấp bậc.
Tống Viễn Kiều ánh mắt đảo rất nhanh, khẽ liếc nhìn Vô Song sau lưng Vô Hà Tử, rồi lại nhìn về phía Quách Phù cách đó không xa, cuối cùng cũng làm ra quyết định, chỉ thấy bàn tay Tống Viễn Kiều xuất hiện một tia chân khí cực mỏng, sau đó nhè nhẹ tiến vào sau lưng Tống Thanh Thư.
Tống Thanh Thư đột nhiên cảm thấy một luồng nhu hòa chân khí chạy dọc sống lưng, đột nhiên rùng mình quay đầu nhìn phụ thân, chỉ thấy phụ thân của hắn ánh mắt đảo về phía Vô Song, sau đó khẽ gật đầu.
Tống Thanh Thư dường như đã sớm hiểu lời phụ thân nói, liền khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Vô Song.
Trên giang hồ thân bất do kỷ, trên giang hồ đấu đá liên miên cũng chỉ vì một chữ lợi.
Ngũ đế cường giả thoạt nhìn tiêu diêu tự tại nhưng cũng không thoát ra khỏi một chữ lợi này, chỉ cần ích lợi đủ lớn liền có thể sai khiến quỷ thần.
Vô Hà Tử nhìn như đơn giản nhưng sau lưng Vô Hà Tử là một con quái vật chưa chắc đã thua Võ Đang phái, điều này Quách Tĩnh cùng Sử Hỏa Long không biết, Tống Viễn Kiều lại biết.
Năng lực của Võ Đang vượt xa Cái Bang cũng như Quách phủ quá nhiều, có những việc thân là Võ Đang trưởng môn hắn hiểu biết hơn xa so với hai người còn lại, kể cả Hoàng Dung cũng không cách nào sánh bằng.
Quách Phù dung mạo không tệ, xuất thân cũng cực tốt bất quá còn chưa đủ để Võ Đang hạ vốn, Quách Phù còn chưa xứng để Võ Đang thiết đặt tâm tư chỉ bởi Võ Đang ánh mắt cao hơn Toàn Chân Giáo nhiều lắm.
‘Thiếu nữ tóc trắng’ thì lại khác, dung mạo tuyệt đối ở trên Quách Phù, tư chất của nàng đến cả Tống Thanh Thư cũng cảm thấy không bằng, về phần xuất thân lại càng kinh khủng.
Vô Hà Tử không thu đệ tử, cho dù toàn bộ Vong Ưu Thôn các sư huynh sư tỷ của Vô Song trên võ lâm chỉ được coi là ký danh đệ tử của Vô Hà Tử.
Đây là lần đầu tiên trước mặt người khác, Vô Hà Tử tự xưng sư phụ, tự nhận đồ đệ.
Sau lưng Vô Song không chỉ có một ngũ đế siêu cấp cường nhân, còn có một Tiêu Dao Phái không thua Võ Đang.
‘Thiếu nữ tóc trắng’ kia bất cứ mặt nào đều đáng để Võ Đang hạ vốn.

Đáng tiếc Tống Viễn Kiều sai lầm, suy nghĩ của ông ta rất tốt bất quá điều kiện tiên quyết... ‘thiếu nữ tóc trắng’ là nữ.
....
Nếu đám người lúc này đang suy nghĩ làm sao đối mặt với Vô Hà Tử thì Vô Song lại khác.
Vô Hà Tử hiện thân làm Vô Song cảm thấy bất ngờ không thôi có điều khi lão nhân này vừa xuất hiện, liền nói với Vô Song một câu.
“Tí nữa xảy ra cái gì, cũng không được phép lên tiếng”.
Câu nói này thần kỳ chỉ có một mình Vô Song nghe thấy, cũng chính vì vậy hắn mới cảm thấy không tài nào hiểu nổi.
Rốt cuộc Vô Hà Tử đang suy nghĩ cái gì?
Vô Song cảm thấy phi thường tò mò, nhưng hắn quyết định vẫn sẽ nghe lời lão nhân này, dù sao Vô Hà Tử cũng sẽ không đối với Vô Song làm ra sự tình gì bất lợi.
Vô Song lúc này rốt cuộc lờ mờ có thể đoán ra, việc Vô Hà Tử muốn dẫn Vô Song đến Tương Dương Thành chỉ sợ có huyền cơ bên trong.
....
Vô Hà Tử cũng không muốn lấn Toàn Chân Giáo, có điều Toàn Chân Giáo càng ngày càng kém, càng ngày càng không ra gì.
Nếu phải hỏi hậu bối nào được Vô Hà Tử vừa mắt nhất đáp án liền là Vương Trùng Dương, Toàn Chân Giáo trước kia được Vương Trùng Dương thành lập để chống lại người Kim bảo vệ bình yên cho Đại Minh, sau khi Vương Trùng Dương qua đời, dĩ nhiên thế hệ sau của hắn lại muốn cùng người Kim bắt tay, gây dựng lại đại nghiệp cho môn phái, đứng đầu phái thân Kim đương nhiên chính là Khưu Xử Cơ.
Sau khi nước Kim bị Mông Cổ thôn phệ, Toàn Chân Giáo lại lập tức chuyển sang bám vào Quách Tĩnh cùng triều đình Đại Thanh, trong mắt Vô Hà Tử đám người Toàn Chân Giáo thật sự quá kém.
Toàn Chân Giáo một đời lại kém một đời, hơn nữa còn kém rất xa.
....
Đối mặt với Vô Hà Tử đứng đó, rốt cuộc Vương Xử Nhất cũng run rẩy đứng lên, hắn là người cảm nhận cơn giận của Vô Hà Tử rõ nhất, lúc này Vương Xử Nhất liền cảm thấy cả người run rẩy, lồng ngực như bị một thứ áp lực khổng lồ đè lên, đến cả hô hấp cũng khó khăn.
Vương Xử Nhất cũng không giống với sư đệ của hắn, Vương Xử Nhất làm người khôn khéo, biết tiến biết lùi, đây là lý do tại sao Mã Ngọc lại muốn vị sư đệ này đảm nhiệm vai trò dẫn đội đến Tương Dương Thành.
Chỉ thấy Vương Xử Nhất vừa đứng lên lại lập tức quỳ xuống, hai tay chắp phía trước, khuôn mặt mang mười phần sợ hãi.

“Tiền bối tha tội, là chúng ta có mắt không tròng mạo phạm lão nhân gia, có điều tiền bối muốn đánh muốn giết cứ tìm hai người vãn bối, xin đừng mang lửa giận đến Toàn Chân Giáo”.
Vương Xử Nhất nói rất chân tình, cũng tuyệt không có ý đồ xin thanh mạng, hắn biết chỉ cần Vô Hà Tử thích thì Toàn Chân Giáo coi như xong.
Sẽ không có bất cứ một danh môn đại phái nào đứng ra bảo vệ Toàn Chân Giáo, bởi đối thủ là Ngũ Đế.
Cho dù Toàn Chân Giáo có thể khiến Chu Bá Thông cùng Quách Tĩnh đứng ra vẫn là không đủ, thậm chí còn kém rất xa.
Cách duy nhất để bảo vệ Toàn Chân Giáo chỉ có làm Vô Hà Tử bớt giận, để xoa dịu lửa giận của vị ngũ đế cường nhân này, Vương Xử Nhất hắn nguyện hy sinh tính mạng.
Toàn Chân Thất Tử võ công không được, tâm trí cũng không được nhưng... bọn họ là huynh đệ, bọn họ thân như tay chân.
Toàn Chân Giáo có rất rất nhiều điểm không được, nhưng chung quy cũng không thể trách một mình Toàn Chân Giáo, đám người Mã Ngọc phải chịu áp lực rất lớn.
Vương Trùng Dương năm đó nhận hết hào quang của thiên hạ, trở thành Trung Thần Thông nức tiếng gaing hồ có điều cây cao thì đón gió, Vương Trùng Dương bằng bản lĩnh của mình chiếm toàn bộ Chung Nam Sơn, gây dựng thành Toàn Chân Giáo bất quá khi cột chống trời này đổ xuống, có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào Toàn Chân Giáo?.
Chung Nam Sơn là một trong chín ngọn núi lớn nhất của võ lâm trung nguyên, địa thế của nó khiến vô số nhân vật thèm khát, không phải kẻ nào cũng có bản lĩnh chiếm núi xưng vương.
Thiếu Thất Sơn do Bắc Thiếu Lâm làm chủ.
Võ Đang Sơn của Võ Đang Phái.
Nga MI Sơn của Nga Mi Phái.
Quang Minh Đỉnh của Minh Giáo.
Hắc Mộc Nhai của Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Côn Lôn Sơn của Côn Lôi Phái.
Tu Di Sơn của Tiêu Dao Phái
Đại Tuyết Sơn của Tuyết Sơn Phái
Chung Nam Sơn của Toàn Chân Giáo.
Trong chín ngọn núi này, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có Chung Nam Sơn là dễ nuốt nhất.
Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Minh Giáo, Nhật Nguyệt Giáo đều là siêu cấp đại phái, nếu không phải kẻ điên tuyệt đối sẽ không đụng vào.
Tiêu Dao Phái cực kỳ thần bí đồng thời cũng rất ít đi lại trên giang hồ, tuy nhiên

bất cứ thế lực lớn nào cũng không muốn đụng vào con quái vật đang say ngủ này.
Côn Lôn Sơn cùng Đại Tuyết Sơn một cái cực nam một cái cực bắc, tránh xa thế tục căn bản không muốn giao tranh hơn nữa Côn Lôn Phái cùng Tuyết Sơn Phái cho dù rất ít đi lại trên giang hồ nhưng tuyệt đối không phải thịt mềm.
Nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ còn một cái Chung Nam Sơn.
Chỉ cần duy nhất một điểm này, cũng đủ để Toàn Chân Giáo khổ không thể tả.
....
Nhìn Vương Xử Nhất quỳ trên mặt đất, Vô Hà Tử tâm tình liền trở nên bình tĩnh rất nhiều, trong lòng giận giữ cũng tan đi một nửa.
Toàn Chân Giáo thế hệ này không được, nhưng ít nhất vẫn còn giữ lại chút cốt khí của Vương Trùng Dương.
“Mang theo bọn hắn cút”.
Năm chữ lạnh lẽo từ miệng Vô Hà Tử vang lên lại làm Vương Xử Nhất như nhặt được vàng, sắc mặt vốn trắng bệch lại có chút huyết khí, vội vàng cúi đầu một bái.
“Đa tạ tiền bối khai ân”.
Nói xong Vương Xử Nhất rất nhanh đỡ Doãn Chí Bình dạy, rồi đi về phía đám gạch vụn kia, kéo Hách Đại Thông ra.
Nhìn theo Toàn Chân Giáo xám xịt bỏ đi cũng sẽ không có ai coi thường bọn họ, thậm chí trong mắt Quách Tĩnh hảo cảm của hắn với vị Vương Xử Nhất kia liền cao thêm 1 chút.
Một quỳ của Vương Xử Nhất, không khiến người khác coi thường, trái lại liền có chút bội phục, không cần biết câu nói của người này là từ bản tâm hay có tính toán, nhưng chắc chắn Vương Xử Nhất là một người thông minh.
Vương Xử Nhất tốt xấu cũng là nhất lưu cao thủ, hắn mang theo hai người bị thương ra ngoài cũng không quá sức, có điều ngay lúc này Vô Hà Tử lại lên tiếng, giọng nói của Vô Hà Tử làm sống lưng Vương Xử Nhất lạnh toát.
“Khoan đã”.
Vương Xử Nhất rùng mình, sau đó chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt sợ hãi nhìn Vô Hà Tử.
“Tiền bối... tiền bối có gì phân phó”.
Vô Hà Tử khẽ liếc nhìn Vô Song ở phía sau rồi mỉm cười.
Điều này làm rất nhiều người cũng chú ý về phía Vô Song, làm Vô Song phi thường khó hiểu.
Sau đó chỉ thấy, Vô Hà Tử lạnh lùng liếc Vương Xử Nhất.
“Lão phu năm đó có chút giao tình với Trùng Dương tiểu tử, lão phu cũng không muốn bắt nạt mấy cái đệ tử của hắn có điều tội chết có thể tha nhưng tội sống khó tha, lão phu có hứng thú với Kim Nhạn Công của Toàn Chân Giáo”.

Vô Hà Tử nói 1 câu, làm toàn bộ những nhân vật đứng ở đây hít vào một hơi khí lạnh.
Trực tiếp yêu cầu một bộ võ công liền là yêu cầu quá mức bá đạo, phải biết võ công là cốt lõi tồn tại của môn phái, Toàn Chân Giáo cho dù không được nhưng cơ hội trở mình không phải không có, bọn họ vẫn còn lại võ công do tổ sư Vương Trùng Dương để lại.
Toàn Chân Kiếm Pháp không tính là gì, ở Toàn Chân Giáo bên trong càng có rất nhiều võ công lợi hại hơn, thậm chí võ công bên trong Toàn Chân Giáo chưa chắc đã thua danh môn đại phái trên giang hồ.
So với Thiếu Lâm cùng Võ Đang có thể không bằng nhưng Cái Bang cùng Nga Mi về phương diện võ công cũng chưa chắc ép nổi Toàn Chân.
Cũng may cho Toàn Chân Giáo, Vô Hà Tử chỉ muốn Kim Nhạn Công.
Kim Nhạn Công thứ này... Quách Tĩnh cũng biết, năm đó Mã Ngọc chính là tiện tay dạy cho Quách Tĩnh bộ Kim Nhạn Công này, sự thực bên trong Toàn Chân Giáo, Kim Nhạn Công không phải bất truyền võ học.
Vương Xử Nhất đầu tiên thân hình run lên nhưng sau đó khuôn mặt lại nghệt ra, rồi vội vàng cung kính.
“Tiền bối yêu cầu, vãn bối sao dám chối từ, xin tiền bối cho chúng ta 1 tháng thời gian, 1 tháng sau vãn bối tự mình mang Kim Nhạn Công ghi chép mang lên Tử Ngọc Sơn”.
Vô Hà Tử nghe vậy, mới khẽ gật đầu rồi phất tay.
“Đi đi, nhớ kỹ không có lần sau”.
Vương Xử Nhất như được đại xá, lập tức mang theo Doãn Chí Bình cùng Hách Đại Thông rời khỏi.
Ngày hôm nay đối với Toàn Chân Giáo tuyệt đối là trộm gà không được còn đánh mất nắm thóc, cũng may ‘đám thóc’ này vẫn trong phạm vi chịu đựng được của Toàn Chân Giáo.
Tất nhiên Kim Nhạn Công mà Vô Hà Tử muốn cũng không phải loại võ công bình thường, nó liền là một loại kỳ thuật.
Kỳ thuật là một dạng võ công nhưng cũng không phải là võ công, nó thiên về phụ trợ hơn là dành cho chiến đấu.
Kim Nhạn Công xưng là kỳ thuật bởi nó có thể giúp cơ thể người tu luyện nhẹ như chim nhạn, luyện đến tầng cao nhất thậm chí có thể lướt trên mặt nước.
Doãn Chí Bình có thể nhảy cao gấp 3 lần bình thường chính là nhờ Kim Nhạn Công.
Đương nhiên hiện nay toàn bộ Toàn Chân Giáo không có ai luyện được Kim Nhạn Công đến tầng cao nhất, bộ võ công này do Vương Trùng Dương sáng chế, ngoại trừ Vương Trùng Dương ra vẫn chưa có ai thể luyện đến tầng cuối cùng.
....

Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiều - 6 chiều - 9h tối.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 49
Dung mạo vấn đề

Có Vô Hà Tử đứng ra vì vậy việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ thành không, lúc này Quách Tĩnh tuyệt đối sẽ không nhắc lại sự việc đám hộ vệ Quách phủ cùng Quách Phù, lại càng sẽ không đi hỏi nguyên do.
Dù ai đúng ai sai, việc này tuyệt không bàn lại, chỉ vì Vô Song là đệ tử do đích thân Vô Hà Tử chính miệng thừa nhận.
Đương nhiên Quách Tĩnh cũng có chút khó hiểu, về tình về lý Vô Hà Tử đều sẽ không đến tham dự sinh nhật của hắn mới đúng.
Quách Tĩnh gần như không có giao tình gì với Vô Hà Tử, có điều hắn cũng biết sức mạnh đáng sợ của Ngũ Đế cường giả, đã là Ngũ Đế liền là một loại truyền thuyết, một loại vô địch tồn tại, loại nhân vật này vốn không tài nào hạ mình đến chúc sinh nhật hắn mới phải.
Không giống với Quách Tĩnh đang không biết xử lý thế nào, Hoàng Dung nhẹ nhàng bước lên một bước, sau đó nhẹ cúi đầu với Vô Hà Tử.
Hoàng Dung thật sự có vài phần quen biết với Vô Hà Tử, ngày nàng còn bé bản thân Vô Hà Tử cũng vài lần đi qua Đào Hoa Đảo, Vô Hà Tử cùng Đông Tà quả thật có vài phần quan hệ, điều này khiến Hoàng Dung với ông cũng không quá xa lạ gì.
"Tiêu lão gia, tiểu nữ lại được gặp lão gia rồi".
Vô Hà Tử cũng mỉm cười hòa ái với Hoàng Dung.
"Dung nhi, mấy năm không gặp, ngươi lại càng trở nên xinh đẹp, lại càng thành thục, so với mẹ ngươi lại càng giống".
'Dung nhi' từ này liền rất mẫn cảm, lúc trước Vô Song còn mải chiến đấu, không tiện nhìn đông ngó tây, lúc này khi nghe hai chữ 'dung nhi ' trong mắt Vô Song liền trở nên sáng hơn.
Hắn biết nữ nhân đang cúi đầu kia liền là Hoàng Dung.
Trong Kim Dung tiểu thuyết, Vô Song biết có ba cái nữ nhân có thiên tư đáng sợ nhất, đầu tiên là Vương Ngữ Yên, sau đó là Hoàng Dung, cuối cùng là Triệu Mẫn.
Triệu Mẫn là Mông Cổ quận chúa, cho dù Vô Song tò mò về nàng cũng rất khó gặp mặt, hơn nữa hắn cũng không biết cái thế giới này thì Triệu Mẫn đã sinh ra chưa nữa, mốc thời gian trong này quá loạn, hắn hiện nay mới chỉ đại khái xác định, có ba thế giới bắt đầu vận chuyển là Tiếu Ngạo Giang Hồ, Thần Điêu Đại Hiệp cùng Thiên Long Bát Bộ, ngoài ra có một thế giới đã trôi qua chính là Anh Hùng Xạ Điêu.

Đầu tiên bàn một chút về Vương Ngữ Yên, nữ nhân này có thể được Đoàn Dự thề chết yêu thương, một mực gọi là thần tiên tỷ tỷ, vượt qua toàn bộ các nữ nhân trong Thiên Long Bát Bộ, nhan sắc chỉ sợ không thua kém Tiểu Long Nữ bao nhiêu.
Dù sao kiếp trước, trong ký ức của Vô Song, cả Vương Ngữ Yên cùng Tiểu Long Nữ đều là do Lưu Diệc Phi đóng đi.
Vương Ngữ Yên đúng là rất đáng sợ, nàng có thể hiểu hết võ học trong thiên hạ, nàng như một cái máy tính siêu cường lưu trữ thông tin về võ công vậy, Đoàn Dự được nàng chỉ điểm cộng thêm Bug mà hắn mang theo liền dễ dàng được coi là một trong những nhân vật mạnh nhất Kim Dung.
Vương Ngữ Yên thiên tư võ học cực kỳ đáng sợ nhưng trong mắt Vô Song, nàng có phần không bằng Hoàng Dung cùng Triệu Mẫn.
Vô Song là người của tương lai, hắn có hứng thú rất lớn với võ học nhưng hắn biết võ học dù sao cũng không phải là con đường duy nhất, lại càng không phải là con đường rộng lớn nhất.
Nếu có Vương Ngữ Yên thiên về mặt võ công thì Hoàng Dung cùng Triệu Mẫn đều thiên về trí tuệ, hơn nữa còn là loại trí tuệ có giúp nam nhân giành thiên hạ.
Quách Tĩnh có gì?, trong mắt Vô Song thành công của Quách Tĩnh đến từ hai điều, đầu tiên là khí vận, thứ hai liền là Hoàng Dung.
Trong Anh Hùng Xạ Điêu, bản thân Quách Tĩnh vốn rất ngốc, lại sống trong nhà Tống thối nát, Quách Tĩnh bằng cái gì có thể thủ vững Tương Dương Thành ngần đấy năm?, bằng cái gì chống lại hùng binh Mông Cổ?, đương nhiên là nhờ Hoàng Dung, Vô Song một mực tin tưởng là Quách Tĩnh níu chân Hoàng Dung, nếu Hoàng Dung có một vũ đài rộng lớn hơn, nàng vận mệnh liền không phải là thủ tiết cùng chồng tại Tương Dương Thành.
Đương nhiên nếu không phải là Quách Tĩnh ngốc nghếch lại thật thà tốt bụng vô cùng cũng chưa chắc đã có thể lấy được phương tâm của Hoàng Dung.
Về phần Triệu Mẫn, nàng thân là nữ nhân lại có thể độc xông trung nguyên, khiến cho lục đại phái của trung nguyên sứt đầu mẻ trán, trận Vạn An Tự nếu không phải tồn tại Vô Kỵ nhân vật thuộc hàng siêu Bug của Kim Dung, nàng chưa chắc đã thua. Triệu Mẫn thua không phải bởi vì nàng không bằng người, nàng thua bởi chính mình, thua bởi một chữ tình.
Lúc này Vô Song rốt cuộc đã được gặp 1 trong 3 nữ nhân có thể coi là thông minh nhất Kim Dung thế giới, trong ánh mắt liền xuất hiện một tia lửa nóng.
Hoàng Dung lúc này khoác một lớp ảo mỏng màu vàng, bên trong là một bộ áo liền quần màu trắng, thoạt nhìn cho người ta cảm giác nhẹ nhàng thoát tục, mái tóc đen búi cao cùng những chiếc châm cài đầu màu vàng lại tăng cho nàng vài phần quý khí.
Hoàng Dung rất đẹp, cho dù nàng đã có 1 con nhưng cũng không cách nào che

đi vẻ đẹp của nàng, chiếc cằm nhọn nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan, ánh mắt sáng ngời thể hiện sự cơ trí, làn da như bạch ngọc.
Năm tháng qua đi không ảnh hưởng đến nhan sắc của nàng mà lại càng làm cho nàng có thêm vài phần vũ mị, vài phần phong vận thậm chí vài phần mị hoặc, sự mị hoặc của nữ nhân trưởng thành, của nữ nhân có địa vị phi thường.
Hoàng Dung lúc này cũng cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn mình, nàng liền nghi hoặc nhìn lại, sau đó nàng cùng Vô Song bốn mắt nhìn nhau.
Không thể không nói, cho dù Vô Song có ngàn cái không muốn vạn cái không muốn với dung mạo của mình hiện nay thì dung mạo của hắn cũng có một lợi ích rất lớn, hắn nhìn lén nữ nhân, cho dù bị phát hiện cũng không cần xin lỗi.
Quả nhiên Hoàng Dung ánh mắt liền hiện lên một tia kỳ quái, nhưng cũng không đối với Vô Song làm cái gì thậm chí không nổi giận.
“kỳ quái, đứa bé này sao lại nhìn ta như thế?”.
Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Hoàng Dung.
Vô Hà Tử cũng không biết việc xảy ra giữa Vô Song cùng Hoàng Dung, hắn đối với Hoàng Dung mỉm cười, sau đó nhẹ vỗ đầu Vô Song sau lưng.
“Dung nhi, lão phu ngày xưa đối với họ Hồng vốn không vừa mắt, không ngờ chỉ mấy món ăn liền sáng mắt nhận đệ tử, bất quá lúc này lão phu cũng hiểu chút chút tình cảnh của họ Hồng năm đó nha”.
Họ Hồng ở đây, tất nhiên là Cái Bang lão bang chủ - Hồng Thất Công.
Hoàng Dung nghe vậy cũng ngọt ngào mỉm cười, rồi lại nhìn Vô Song.
“Ý Tiêu gia là tiểu muội muội này cũng giống Dung nhi năm đó?”.
Vô Song nghe đến đây, sắc mặt liền đen lại, có điều hắn chưa kịp mở miệng đã thấy Vô Hà Tử khẽ lườm mình, lập tức liền phải nuốt lời nói lại, hôm nay với Vô Song thật sự quá uất ức.
“Đúng nha, Song nhi đứa bé này tài nấu ăn tuyệt đối là thiên hạ ít có, lão phu cũng bị nó làm nghiện, so với khả năng nấu ăn của nó, thiên tư võ nghệ chỉ là thứ yếu rồi”.
“Song nhi...”.
Lẩm bẩm cái tên Vô Hà Tử dùng để gọi mình, Vô Song liền âm thầm quyết tâm, khi trở về Tiêu Dao Cốc nhất định phải nhổ sạch râu của lão, Song nhi danh tự này hình như trùng với Song nhi bên cạnh Vi Tiêu Bảo đi?, dĩ nhiên Vô Hà Tử lại gọi hắn như vậy?.
Hoàng Dung lần này khẽ cúi đầu xuống, cũng vỗ vỗ đầu Vô Song đầy thân mật.
“Tiểu muội muội thật giỏi nha, tỷ tỷ ở tuổi ngươi liền chưa chắc đã có thể làm được nha”.
Vô Song bị nàng xoa đầu, hắn liền trực tiếp không quan tâm, bất quá lúc này Vô Song mới phát hiện ra, khi Hoàng Dung cúi đầu xuống, bộ ngực sữa của nàng cũng di động theo, bộ ngực no đủ như muốn xé rách lớp ảo mỏng ra, để Vô Song

có một phen rửa mắt không thôi.
“Được rồi, lần này lão phu muốn đến thăm ngươi cùng vài cái cố nhân một chút, đáng tiếc lại gặp việc mất hứng, lão phu liền mang Song nhi trở về đi, sau này nếu có thời gian rảnh, lên Tử Ngọc Sơn một chút, lão phu mời ngươi ăn đồ ăn Song nhi nấu”.
Nói rồi cũng lười để ý đến Quách Tĩnh cùng đám người bên cạnh hắn, Vô Hà Tử một tay giữ lấy Vô Song, sau đó lập tức rời đi.
Vô Hà Tử không để ý đến Quách Tĩnh cũng không có nghĩa là Quách Tĩnh cũng vậy, hắn lập tức khom lưng cúi chào, không chỉ Quách Tĩnh mà tất cả những nhân vật trong hậu viện đều cung kính cúi đầu.
‘Song nhi’ cái tên này liền trở thành chạm tay có thể bỏng, ít nhất ở đây Tống Thanh Thư cùng Dương Quá đều sẽ nhớ thật kỹ.
“Thì ra tỷ tỷ gọi là Song nhi, tên thật đẹp a. Không biết bao giờ được gặp lại tỷ tỷ”.
Đây là suy nghĩ của Dương Quá.
Tống Thanh Thư khuôn mặt vẫn phi thường nho nhã có điều trong ánh mắt xuất hiện một tia tinh quang.
“Thì ra nàng gọi là Song nhi, nếu nàng là nữ nhân của ta... nếu có Vô Hà Tử tiền bối hậu thuẫn, minh chủ võ lâm không phải ta còn có thể là ai?”
Tất nhiên Vô Hà Tử rời đi nhưng Thư Sinh cùng Phán Quan vẫn sẽ ở lại, hai người không có bộ mặt lớn như Vô Hà Tử, hai người hôm nay liền thay sư phụ đến chúc mừng Quách đại hiệp, căn bản đi không được.
....
Vô Hà Tử tốc độ rất nhanh, chỉ một thoáng đã rời khỏi Tương Dương Thành, sau đó tìm lấy một mảnh đất trống hạ xuống.
Vô Hà Tử vừa hạ xuống khuôn mặt liền giật giật.
“Tiểu tử, muốn chết, có biết đau không?”.
Vô Hà Tử ném Vô Song xuống đất, lúc này trên tay Vô Song có vài sợi râu trắng của ông ta, vẻ mặt Vô Song cực kỳ tức giận.
“Hừ mất có mấy sợi râu thì sao chứ, lão già chúng ta ở đây hai mặt một lời đi, ngươi hại ta thật thảm a, ngươi rốt cuộc đang tính cái gì”.
Vô Song tất nhiên rất tức giận, hắn là nam nhân 100% dĩ nhiên lại mang theo khuôn mặt tuyệt thế mỹ nhân?.
Vô Song cũng không phải người ngu, từ ánh mắt của Dương Quá cùng Doãn Chí Bình, thêm huynh đệ Võ gia, hắn rốt cuộc cũng biết dung mạo hiện nay của mình có sức sát thương thế nào.
Nếu hắn là nữ nhân hắn tất nhiên sẽ cực kỳ vui mừng... nhưng hắn lại là nam nhân a?, công lý ở đâu?.
Khuôn mặt tức giạc của Vô Song không làm Vô Hà Tử có chút nào quan tâm,

ông ta lập tức gõ đầu Vô Song một cái.
“Tiểu tử, ngươi có biết tại sao lão phu phải mang ngươi đến Tương Dương Thành hay không?”.
Vô Song nghe vậy liền thành thực lắc đầu.
Thật ra Vô Song biết Vô Hà Tử thân là ngũ đế, làm gì cũng có nguyên do, hắn chỉ đơn thuần tức giận ông ta, dĩ nhiên gọi hắn là ‘Song Nhi’?.
Vô Hà Tử liền thở dài ngồi xuống trên một tảng đá, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song sau đó tiếp tục thở dài.
Vô Song nhìn thấy biểu hiện của Vô Hà Tử, cũng chẳng biết phải nói gì, cũng đành ngoan ngoãn kiếm một chỗ ngồi sạch sẽ dưới mặt đất, hắn biết Vô Hà Tử đang muốn giải thích cho hắn hiểu.
Quả nhiên khi Vô Song ngồi xuống, Vô Hà Tử mới trầm ngâm lên tiếng.
“Hôm nay lão phu muốn đưa ngươi đến Tương Dương Thành, thật ra là muốn để Quách Tĩnh nhìn thấy ngươi, muốn xem biểu hiện của Quách Tĩnh”.
“Coi như ngày hôm nay lão phu vẫn tương đối hài lòng, Quách Tĩnh tiểu tử kia không có hoài nghi ngươi”.
Vô Song lúc này liền cảm thấy khó hiểu, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào mặt của mình.
“Quách Tĩnh?, chúng ta hình như không có giao tình gì đi, thậm chí chưa gặp nhau lần nào?”.
Vô Hà Tử liền lắc đầu.
“Quách Tĩnh chưa gặp ngươi nhưng hắn gặp cha ngươi, tiểu tử ngươi có biết, ngươi giống cha mình thế nào chứ?, ngươi căn bản là phiên bản của cha ngươi khi còn bé, nếu diện mạo ban đầu của ngươi không thay đổi, chỉ sợ rất rất nhiều người nhận ra ngươi là hậu nhân của người đó”.
“Đây là trung nguyên, là thiên hạ của Đại Thanh, cho dù Thuận Trị chết đi thì sao?, căn bản không liên quan, cha ngươi vẫn là tồn tại cấm kỵ, ngươi là hậu nhân của hắn chỉ sợ liền phải chết rất thảm”.
“Diệt cỏ không tận gốc, gió xuân lại mọc lên. Lão phu cũng đành phải thay đổi khuôn mặt của ngươi, Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng Quỳ Hoa Bảo Điển đều có công dụng thay đổi khí chất thậm chí dung mạo, đương nhiên chỉ có tác dụng với những khuôn mặt chưa thành hình, nói đơn giản một chút là ngươi con nhỏ, dung mạo chưa thật sự định hình, Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng Quỳ Hoa Bảo Điển liền thật sự có thể làm khuôn mặt ngươi hoàn toàn thay đổi, lại thêm chí âm đan dược Động Huyền Kim Đan liền tạo thành loại dung mạo này”.
“Nhân quả của cha ngươi rất lớn, ngươi lại quá giống phụ thân của mình, từ đó lão phu liền phải dùng cách này”.
Vô Hà Tử nói xong lại nhìn Vô Song, thật ra chính bản thân Vô Hà Tử cũng không hiểu tại sao, dung mạo của Vô Song có thể ‘tiến hóa’ đến một bước này,

Vô Song cũng không biết, trong mắt Vô Hà Tử dung mạo của Vô Song chưa chắc đã thua kém Hoàng Dung hồi trẻ, dù sao Hoàng Dung khi bằng tuổi Vô Song cũng chỉ đến thế mà thôi.
Vô Song lúc này mới hiểu lý do của Vô Hà Tử, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác khó chịu nhưng lại không thể phát ra, hắn đương nhiên sẽ không thể trách Vô Hà Tử, cũng không thể trách phụ thân mình, nhưng hắn căn bản không muốn dung mạo xinh đẹp này.
"Thật sự không có cách nào sao?, ta là đại nam nhân a".
Vô Song vẻ mặt đáng thương nhìn Vô Hà Tử, khuôn mặt như sắp khóc.
Vô Hà Tử cũng chỉ đành lắc đầu cười khổ.
"Nếu có cách khác, lão phu việc gì phải khổ tâm như vậy".
Nói đến đây Vô Hà Tử đột nhiên khựng lại, ánh mắt có chút thâm ý nhìn Vô Song.
"Có cách".
Vô Song lập tức vui mừng, hớn hở nhìn Vô Hà Tử.
"Cách gì, sư phụ lão nhân gia người mau mau nói a ".
Vô Hà Tử vuốt vuốt bộ râu của mình.
"Dịch dung, nếu ngươi không muốn mang khuôn mặt này gặp người khác, liền cũng chỉ có cách dịch dung".
Vô Song nghe vậy liền tương đối mất hứng, dịch dung đúng là khiến không ai gọi hắn là tiểu cô nương, bất quá cũng chỉ là thủ xảo, hắn sau này còn có huynh đệ của hắn, có nữ nhân của hắn, sao có thể cả đời ở trong lớp dịch dung.
Bất quá lời Vô Hà Tử nói cũng làm Vô Song suy nghĩ.
Bản thân Vô Song đã nhắm đến dịch dung thuật từ lâu nhưng không có ai dạy hắn, Vô Song quả thật muốn dùng dịch dung thuật để hành sự trong tương lai.
Thân phận hiện nay của Vô Song có thể nói là cực tốt.
Giả sử thế gian này chia làm chính đạo cùng ma đạo.
Về mặt ma đạo, Vô Song rất có khả năng chưởng quản Thiên Long Giáo tương lai, tiếp tục nối bước chan hắn.
Về mặt chính đạo, danh tiếng của Vô Song trên giang hồ vốn là con số 0 nhưng danh tiếng thứ này muốn kiềm cũng không khó, lại thêm hắn hiện nay được coi là đệ tử Vô Hà Tử, liền có thể coi là xuất thân cực kỳ vững chắc.
Ma đạo, chính đạo hai thứ này Vô Song căn bản không muốn buông bỏ thứ nào, hắn có hai thân phận vì cớ gì không sử dụng?.
Muốn sử dụng hai thân phận, hắn nhất định phải biết dịch dung thuật, thậm chí phải chuẩn bị kỹ càng rất nhiều thứ.
Hắn năm nay mới có 7 tuổi, thời gian là thứ duy nhất Vô Song không thiếu.
Nghĩ đến một điểm này, hắn liền vội hỏi Vô Hà Tử.
"Sư phụ, ngài biết thuật dịch dung?".

Vô Hà Tử nghe vậy liền khẽ gật đầu sau đó lại lắc đầu.
“Lão phu đúng là biết dịch dung nhưng không tính là giỏi, việc này liên quan đến an nguy của ngươi, liền phải tìm dịch dung đại cao thủ mới được”.
Lời Vô Hà Tử nói cực kỳ hợp lý có điều Vô Song lại có chút trầm ngâm.
Nếu hắn muốn từ người khác học nghệ, liền phải học từ người cực kỳ tinh thông nhưng cũng phải là người hắn có thể hoàn toàn tin tưởng, bởi đây có thể sẽ trở thành bí mật lớn nhất của hắn tại thế giới này.
“Sư phụ, người có ý kiến nào không?”.
Vô Hà Tử căn bản không cần suy nghĩ lền mỉm cười.
“Nói về dịch dung, trên giang hồ không thể không kể Cầm Đế, việc này tốt nhất ngươi nên hỏi cô cô của ngươi một chút, nàng liền có thể trợ giúp”.
Nghe đến Cô Cô, Vô Song liền mỉm cười gật đầu, cho dù Cô Cô cũng đã có nửa năm không quay về nhưng hắn biết nhất định Cô Cô sẽ trở lại, khi nhìn thấy Cô Cô, hắn liền sẽ hỏi về dịch dung vấn đề.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiều - 6 h chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Chương 50
Trà Vương cùng Kiếm Thánh

Nếu đã suy nghĩ thông việc dung mạo, Vô Song trong lòng cũng bớt đi vài phần khó chịu, hắn cũng không phải là người thích suy nghĩ tiêu cực, nếu thật sự không cách nào thay đổi được hắn cũng đành chấp nhận, dung mạo vấn đề này Vô Song tạm thời sẽ không suy nghĩ đến, có điều hiện nay trong đầu Vô Song việc cấp thiết nhất liền là muốn ngay lập tức mua cái mặt nạ che mặt.
Diện mạo xinh đẹp làm chính Vô Song quá mất mặt.
Vô Hà Tử cũng không biết Vô Song đang nghĩ gì, ông ta lúc này chỉ nghĩ Vô Song nhận mệnh liền khẽ mỉm cười sau đó vỗ vai hắn.
“Tiểu Vô Song, lần này ta muốn dẫn ngươi đến gặp một cái bằng hữu, lát nữa tỏ ra ngoan ngoãn một chút”.
Vô Song nghe vậy ánh mắt liền hiện lên một tia nghi hoặc sau đó biến thành tò mò.
Vô Hà Tử làm người thế nào Vô Song đương nhiên biết, đừng nhìn Vô Hà Tử với Vô Song cười đùa hồ nháo nhưng với người khác tất nhiên không giống, ít nhất trong mắt đám cao thủ võ lâm đương đại Vô Hà Tử liền là một cái nhân vật không thể trêu chọc.
Tầm mắt Vô Hà Tử cũng rất cao, đến cả Quách Tĩnh thủy chung Vô Hà Tử cũng chưa nhìn nhiều, lúc này dĩ nhiên Vô Hà Tử muốn dẫn Vô Song đến gặp bằng hữu lại yêu cầu hắn ngoan ngoãn, đủ để nói lên vị bằng hữu này của Vô Hà Tử chỉ sợ cũng là một cái siêu cấp nhân vật trên giang hồ.
Vật họp theo loài, bằng hữu của Vô Hà Tử chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.
....
Vô Song cứ ngỡ Vô Hà Tử sẽ đưa hắn đến chỗ nào xa xôi bất quá không ngờ địa điểm lần này cũng rất gần Tương Dương Thành, hay nói đúng hơn là ngay ngoại thành của Tương Dương Thành.
Hiện trước mặt Vô Song là một tấm bảng hiệu thoạt nhìn vô cùng đơn giản, trên bảng hiệu có ghi ‘Lục Trúc Thôn’.
Vô Song đang định bước vào bên trong thì thấy Vô Hà Tử ngăn hắn lại, ánh mắt có chút hứng thú nhìn Vô Song.
“Tiểu tử lúc nãy lão phu quên hỏi ngươi một việc, lúc cùng tiểu tử của Toàn Chân quyết đấu, rõ ràng ngươi thừa sức giải quyết hắn sớm hơn, việc gì lại bị Toàn Chân Kiếm Pháp đẩy lùi như thế? “.
Vô Hà Tử cực hiểu Quỳ Hoa Bảo Điển, bằng vào Quỷ Ảnh thân pháp bên trong

Quỳ Hoa Bảo Điển căn bản Doãn Chí Bình không có cửa thắng, ít nhất Toàn Chân Kiếm Pháp căn bản không chạm nổi vào góc áo của Vô Song chứ đừng nói áp chế hắn.
Vô Song nghe vậy liền gãi gãi đầu, khuôn mặt đỏ lên.
Doãn Chí Bình là nhân vật đầu tiên Vô Song quyết đấu mà sử dụng đến võ công môn phái.
Kiếp trước hắn xem trên phim thấy Vương Ngữ Yên có thể dùng mắt thường đoán ra chiêu thức của đối phương, thậm chí biết đối phương chuẩn bị dùng chiêu gì.
Hắn cũng được thấy Trương Vô Kỵ một tay quyết đấu, một tay học trộm thủ pháp của đối phương.
Vô Song kiếp trước nhìn thấy mấy hình ảnh này hâm mộ không thôi, vừa nãy khi thấy Doãn Chí Bình dùng Toàn Chân Kiếm Pháp, hắn đúng là mang theo tâm tư học trộm, đáng tiếc Vô Song không có đạt đến trình độ quái vật như Trương Vô Kỵ.
“Sư phụ, lúc nãy ta phân tâm, lúc đầu ta suy nghĩ muốn vừa đánh vừa học trộm chiêu thức của Toàn Chân Giáo, đáng tiếc việc này khó quá”.
Vô Hà Tử nghe vậy liền bật cười sau đó đưa ra hai ngón tay.
“Muốn học trộm chiêu thức của người khác ngươi tất nhiên không có cách nào làm được, bất quá chỉ là hiện nay không có cách, không có nghĩa là tương lai không có cách”.
“Có hai loại kỹ năng học trộm, loại đầu tiên dùng siêu cường khả năng lĩnh ngộ cùng siêu cường khả năng quan sát kết hợp với siêu cường trí nhớ ghi lại võ công của đối phương, loại thiên tài này chỉ sợ trăm năm võ lâm chưa đi ra nổi một người”.
“Kỹ năng học trộm thứ hai liền là dùng trí nhớ cùng hiểu biết của bản thân, diễn luyện lại võ học của đối phương, muốn áp dụng cách này thì ngươi phải có kiến thức khổng lồ với võ học, võ học thường thức đạt đến trình độ đáng sợ, hay nói đơn giản kiến thức của ngươi trở nên cực kỳ rộng lớn”.
“Về mặt trí nhớ ngươi liền đạt, bất quá những mặt còn lại ngươi càng phải cố gắng nhiều hơn”.
Vô Song nghe vậy trợn tròn mắt nhìn Vô Hà Tử.
“Sư phụ, người không thấy khó chịu khi đệ tử học trộm võ công của ngươi khác sao? “.
Vô Hà Tử quay đầu lại ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song.
“Trên đời này làm gì có cái gì gọi là tự sáng tạo ra?, ai cũng chịu ảnh hưởng bởi một thứ gì đó, quan trọng là có thể biến thứ đó thành của riêng mình hay không mà thôi, nếu nói học trộm không bằng gọi là lĩnh ngộ, ngươi lĩnh ngộ được càng nhiều thì võ học thường thức lại càng tăng, hấp thu được càng nhiều tinh túy của

tiền nhân, võ học của ngươi lại càng hoàn mỹ”.
“ Cùng là một bộ Toàn Chân Kiếm Pháp, hiểu biết khác nhau thì vận hành khác nhau, ít nhất nếu Toàn Chân Kiếm Pháp rơi vào tay Vương Trùng Dương nó liền là một loại đáng sợ kiếm pháp, nếu vào tay Doãn Chí Bình liền thành rác rưởi kiếm pháp, cùng một loại kiếm pháp uy lực cũng không giống nhau, ngươi học trộm được bao nhiêu phần tinh túy bên trong, liền là bản lĩnh của ngươi”.
Nói xong Vô Hà Tử cũng chậm rãi đi vào bên trong Lục Trúc Thôn, ở sau lưng hắn Vô Song liền đứng sững lại, suy nghĩ thật lâu.
Khi Vô Song một lần nữa trở lại với thực tại, bóng lưng của Vô Hà Tử đã bắt đầu trở nên mờ mờ ảo ảo, hắn vội vàng ba chân bốn cẳng chạy theo.
....
Lục Trúc Thôn rất thanh bình và cũng rất đẹp.
Trong ánh mắt của Vô Song, toàn bộ Lục Trúc Thôn được bao phủ bên trong màu xanh của cây trúc, cùng với từng làn gió xuân khẽ thổi cho Vô Song một cảm giác yên bình khó tả.
Lục Trúc Thôn không giống với Vong Ưu Thôn, nó rộng lớn và đông đúng hơn nhiều, ở đây có thể coi là một cái thôn chân chính.
Những người dân trong thôn chủ yếu làm nghề nông, chăm sóc ruộng vườn, có một số ít người lại làm nghề đan lát, dù sao xung quanh đây cũng có rất nhiều cây trúc.
Người dân của Lục Trúc Thôn cho Vô Song một cảm giác chất phát mà hiền lành, sự chất phát của những người nông dân lao động cần cù.
Không khí ở đây rất tuyệt vời, không có cái vẻ ồn ào náo nhiệt như Tương Dương Thành, thích hợp để nghỉ ngơi, sinh sống.
Hai người Vô Hà Tử cùng Vô Song bước vào trong thôn liền mơ hồ trở thành tâm điểm của cái nhìn, rất nhiều người đang hướng ánh mắt về phía hai người.
Tất nhiên Vô Song là người bực bội nhất, hắn biết ánh mắt của những người dân kia không nhìn Vô Hà Tử, họ đâu biết Vô Hà Tử là ai?, ánh mắt của bọn họ rõ ràng là đang nhìn Vô Song.
Trong mắt những người dân này, Vô Song là một cô bé xinh đẹp với mái tóc màu trắng vô cùng bắt mắt, đương nhiên sẽ thành tâm điểm mọi cái nhìn.
Cũng may Vô Hà Tử không bắt Vô Song đi vòng quanh Lục Trúc Thôn, bọn họ rốt cuộc cũng dừng lại trước một ngôi nhà tương đối lớn.
Cửa nhà lúc này đã mở sẵn, Vô Song thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong.
Trong nhà có một cái ao nhỏ cùng một hòn non bộ, ở trước sân có một mảnh đất canh tác trống, phía trên là một dàn hoa thiên lý, hàng rào quanh nhà được phủ lên sắc đỏ của hoa râm bụt
Hướng tầm mắt ra xa hơn liền là bậc thầm, trên thềm nhà trải một cái chiếu trúc

tương đối lớn cùng vài chậu cây cảnh ở bên ngoài.
Trên cửa ra vào còn có một cái chuông gió đang nhè nhẹ rung động.
Vô Hà Tử mỉm cười bước vào, sau đó Vô Song cũng đi theo, trong ánh mắt ngập tràn tò mò.
Vô Hà Từ vừa bước vào, như có cảm ứng, trong nhà có tiếng bước chân vang lên, sau đó một lão nhân chậm rãi đi ra.
Người này khuôn mặt hiền hậu vô cùng, ở giữa trán có một cái bớt đỏ hình tròn, mái tóc bạc trắng búi cao, trên cổ có một cái khăn lau mặt tương đối dài, trên người là một bộ áo gai đã vá chằng chịt, bên dưới mặc một chiếc quần màu xám sắn lên tận đầu gối, nhìn lão nhân này căn bản không khác gì một lão nông bình thường.
Lão nhân nhìn thấy Vô Hà Tử mang Vô Song tiến đên liền khẽ mỉm cười.
“Ta tưởng ngươi còn ở lại chỗ họ Quách chứ, dù sao nha đầu kia nấu ăn vẫn là rất ngon”.
Vô Hà Tử nhìn vị bằng hữu này của mình liền mỉm cười.
“Chỗ Quách tiểu tử làm gì có rượu ngon như chỗ ngươi, về phần thức ăn nha, Dung nha đầu không nấu ta không phải còn có thể bảo đệ tử nấu sao?”.
Nói xong Vô Hà Tử lại cúi xuống nhìn Vô Song.
Lúc trước được Vô Hà Tử dặn dò, Vô Song đương nhiên ngoan ngoãn cúi đầu.
“Sư phụ, tiền bối, việc nấu ăn cứ để Vô Song lo, hai người không cần lo lắng”.
Lão nhân kia nghe vậy liền hiền hòa mỉm cười với Vô Song.
“Được được, có thể được lão Hà so sánh với Dung nha đầu, ta cũng thật sự hứng thú với trù nghệ của ngươi, để lão phu dẫn ngươi xuống bếp”.
Nói xong lão nhân hiền từ dẫn Vô Song đi vào bên trong, thẳng đền trong phòng bếp.
Phòng bếp cũng không tính là lớn nhưng phi thường sạch sẽ ngăn nắp, đủ để thấy lão nhân thoạt nhìn lôi thôi này lại hết sức cẩn thận.
Lão nhân nhẹ nhàng vỗ vào vai Vô Song, sau đó chỉ chỉ về phía góc bếp.
“Hà hà, bạn cũ đến chơi nhưng nhà lão phu cũng không có nhiều đồ, ở chỗ này chỉ có ít rau sống nhà trồng được, một con gà mái tơ cùng 3 con cá chép lấy từ nhà tiểu Dần hàng xóm, tiểu tử ngươi đừng có chê lão phu nghèo túng nha”.
Vô Song nào dám chê lão nhân này, ở thời hiện đại của hắn, bạn bè đến chơi với nhau tiếp đãi cũng chỉ thế này mà thôi.
“Tiền bối nói đùa, người cứ ra ngoài trước đi, việc trong này liền để vãn bối lo là được rồi”.
Lão nhân lại hiền từ khẽ vỗ vai Vô Song rồi khẽ gật đầu.
“Ân, vất vả ngươi rồi”.
Sau đó thân hình lại chậm rãi bước ra ngoài.
....

“Thế nào, đệ tử của lão phu không tệ chứ?”.
Lão nhân kia vừa trở lại, Vô Hà Tử đã vui vẻ lên tiếng.
Lão nhân lập tức xì mũi coi thường.
“Đệ tử của ngươi?, không dạy cho hắn một chiêu nửa thức cũng xưng sư phụ, mặt ngươi không ngờ càng ngày càng dày”.
Vô Hà Tử không để ý, rung đùi vuốt râu.
“Ta chỉ biết ngươi đang ghen tị a, đệ tử này của ta biết bổ củi, biết đun nước tắm, biết pha trà, biết quét nhà, biết cả khám bệnh, đặc biệt trù nghệ cao tuyệt, ngươi có phải là đang cực kỳ ghen tị hay không “.
Lão nhân kia trực tiếp không thèm nhìn Vô Hà Tử, cũng chậm rãi ngồi xuống chiếu trúc.
“Rõ ràng là bắt nạt hắn còn nhỏ, để hắn làm nhiều việc như thế vậy mà cũng dám xưng sư phụ?”.
Hai lão nhân này ngồi một chỗ với nhau liền không có cách nào yên ổn, căn bản cứ như hai cái tiểu hài tử.
Hết nói việc của Vô Song liền tiếp tục nói trên trời dưới đất, đủ sự trên đời.
Đột nhiên lúc này Vô Hà Tử như nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc.
“Này lão bằng hữu, ta vừa nhớ ra một việc quan trọng”.
Lão nhân kia liền nhíu đôi lông mày.
“Việc gì?, nói luôn đi không cần úp úp mở mở, có điều đừng mong từ chỗ lão phu lấy đi thứ gì, lão phu hiện nay không có cái gì cho ngươi mang đi, bớt mơ mộng”.
Vô Hà Tử sắc mặt liền đen lại, sau đó ho khan.
“Khụ khụ, trong mắt ngươi ta liền là kẻ như vậy? “.
Lão nhân liếc nhìn Vô Hà Tử sau đó rất nhanh gật đầu.
“Đương nhiên, chẳng nhẽ không phải?, ta còn nhớ ba năm trước, ngươi chính là mặt dày chạy đến mượn lão phu Tửu Thần Quyết, đến bây giờ còn chưa có trả đâu?”.
Vô Hà Tử lại vội ho khan một lần nữa.
“Không... không phải lần này ta muốn nói việc khác... khụ khụ”.
Lõa nhân kia lườm Vô Hà Tử một cái, sau đó liền chăm chú lắng nghe.
Vô Hà Tử thấy vậy mới mở miệng.
“Tiểu tử kia ngươi cũng thấy rồi đấy, việc của ta thì ngươi cũng biết, ta căn bản không thể dạy nó một chiêu nửa thức, ta lần này đến đây, là muốn ngươi thay ta cho nó một vật”.
Lão nhân kia nghe vậy, khuôn mặt liền biến thành trầm ngâm.
“Vật gì?”.
Vô Hà Tử mỉm cười, khóe miệng cong lên.

“Ỷ Thiên Kiếm”.
Đáp lại Vô Hà Tử, lão nhân kia đôi môi run rẩy sau đó phun ra một chữ.
“Cút”.
Vô Hà Tử sắc mặt đỏ lên, liền ho khan.
“Khụ khụ... không thể thương lượng sao?”.
Lão nhân trực tiếp khoát tay, vẻ mặt căn bản không có nửa phần thương lượng.
“Biến”.
Vô Hà Tử vội khoa tay múa chân.
“Hừ quỷ hẹp hòi, đừng tưởng ta không biết, Ỷ Thiên Kiếm năm đó ngươi giao cho lão tình nhân của ngươi, lão phu chỉ thử ngươi mà thôi”.
Lần này đến phiên lão nhân đỏ mặt lên, ánh mắt liền liếc nhìn Vô Hà Tử.
“Đã biết rồi việc gì phải hỏi?, ngươi chính là chuyên môn đến đây trêu chọc lão phu đúng không?, cẩn thận tí nữa còn không có rượu mà uống”.
Vô Hà Tử nghe đến ‘rượu’, ánh mắt liền sáng lên, sau đó khẽ mỉm cười.
“Thật ra lần này ta đúng là đến xin ngươi một vật tặng cho tiểu tử kia, đương nhiên không phải là Ỷ Thiên Kiếm, ta muốn Thiên Tằm Tơ”.
Lão nhân kia nghe vậy liền không có trực tiếp cự tuyệt, sau đó cũng liền gật đầu.
“Thiên Tằm Tơ thứ này có thể cho ngươi, dù sao Thiên Tằm Tơ với ta cũng không có tác dụng quá lớn, tiểu tử kia lại là Quỳ Hoa truyền nhân, Thiên Tằm Tơ đưa cho hắn cũng là vật quy nguyên chủ, có điều quy củ không thể bỏ, ngươi liền dùng vật đổi vật”.
Vô Hà Tử đương nhiên biết quy củ này của đối phương, không cần suy nghĩ, trong tay ông ta xuất ra một bình đan dược.
“Lão phu đã sớm chuẩn bị, bát phẩm đan dược Hoàng Cực Đấu Linh Đan, thế nào?”.
Nhìn vào bình ngọc trong tay Vô Hà Tử, lão nhân kia khóe miệng run run.
“Vô sỉ, ta liền thấy lạ tại sao hôm nay ngươi không mặt dày bám chân lão phu, hóa ra Thiên Tằm Tơ là lão Trịnh muốn đổi, vậy mà cũng dám xưng làm của mình?”.
Vô Hà Tử phi thường đắc ý mỉm cười.
“Thế rốt cuộc ngươi có đổi hay không, Trịnh lão đầu nửa năm nay ăn chùa uống chùa ở Tử Ngọc Sơn cảu ta, liền phải bỏ ra chút điểm, lão phu căn bản sẽ không để hắn ăn không ngồi rồi nha”.
Lão nhân triệt để không biết nói gì với Vô Hà Tử, liền chậm rãi đứng lên, đi vào bên trong phòng, lúc rời đi trên tay còn cầm theo bình Hoàng Cực Đấu Linh Đan trong tay Vô Hà Tử.
Nhìn bằng hữu già rời đi, Vô Hà Tử nhẹ nhàng mỉm cười, nhân vật có thể để ông ta trải lòng như vậy cũng không còn nhiều, nhân vật có thể để Vô Hà Tử gọi là bằng hữu cũng không còn nhiều.

Lúc này đột nhiên cửa đại môn bằng trúc lại nhè nhẹ mở ra, ở ngoài nhà trúc xuất hiện thêm hai người.
Một người là thiếu nữ như hoa như ngọc, còn 1 người lại là lão nhân già nua, khuôn mặt có chút khắc khổ.
Thiếu nữ vừa mở cửa, sau đó nhìn thấy Vô Hà Tử thì liền phụng phịu.
“Sư phụ, ngươi rất xấu nha, đi chơi không dẫn theo Mẫn Mẫn, để ta ở Quách phủ thật thảm, căn bản không có cái gì chơi”.
Vô Hà Tử đối mặt với Mẫn Mẫn làm nũng liền cười hiền hòa, sau đó một tay đưa ra nhẹ vỗ đầu nàng.
Lão nhân ở bên ngoài thấy Mẫn Mẫn biểu hiện cũng lắc đầu cười khổ, sau đó chậm rãi đi vào.
Khi lão nhân bước vào nhà trúc, từ trong nhà lão nhân kia cũng cầm theo một cái hộp ngọc bước ra.
“Ồ, Lục lão đầu, ngươi dĩ nhiên cũng đến đây?”.
Lão nhân đang bước vào cũng sững lại, sau đó mỉm cười đầy vui vẻ.
“Kiếm lão, ngươi so với ngày xưa càng có thêm vài phần sức sống, vài phần vui vẻ, Lục mỗ căn bản không cách nào sánh nổi, thật sự rất ghen tị với ngươi”.
Trong ngôi nhà trúc vang lên tiếng cười của ba lão nhân, một tổ hợp vô cùng kỳ dị.
Một người là Ngũ Đế.
Một người là Trà Vương.
Người còn lại là Kiếm Thánh.
Không ai ngờ được, 3 nhân vật đỉnh phong đương thời lại có thể xuất hiện trong Lục Trúc Thôn, xuất hiện theo cách không thể giản dị hơn.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiều - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 51
Lão nhân tặng quà

Khi Vô Song hoàn thành nhiệm vụ của mình sau đó chậm rãi mang thức ăn ra ngoài, không ngờ ở đó đã xuất hiện thêm một lão nhân, đồng thời Vô Song có thể cảm nhận ba vị lão nhân này hòa hợp vô cùng, nhìn vào sắc mặt của họ lúc này, Vô Song có thể cảm nhận được giao tình của bọn họ tốt đến mức nào.
Đây không giống những lão nhân già nua với nhau, bọn họ giống như hồi trẻ, ở bên nhau nói những việc trên trời dưới đất, nói những việc căn bản không hề ăn nhập, nhưng lại vui quên cả đất trời. Nhìn ba vị lão nhân này, Vô Song lại có chút hâm mộ.
Vô Song cũng không biết, ba vị lão nhân này căn bản không cùng một độ tuổi, thậm chí tuổi tác cách biệt rất lớn, trong ba người Trà Vương- Lục Vũ năm nay mới có 70 tuổi, về phần hai người còn lại tuổi tác đều đã đột phá con số 100.
Thế giới này cũng không giống thế giới bình thường, tuổi thọ trung bình của người thường cũng không khác là bao nhưng tuổi thọ của võ giả lại được kéo dài rất nhiều, từ Đại Tông Sư cảnh giới chân khí trong cơ thể liền biến đổi, nội công đến cực cảnh sau đó chân khí chuyển đổi thành tiên thiên khí, từ ngũ tuyệt cao thủ trở lên đã có thể gọi thành tiên thiên cao thủ.
Tiên thiên cao thủ không thể trường sinh bất lão nhưng tuổi tác thật sự cao đến dọa người, ít nhất vị Trường Sinh Chân Nhân trong Trường Sinh Điện hiện nay cũng đã 200 tuổi, tuyệt đối là quái vật bên trong quái vật.
Tất nhiên cũng không phải tiên thiên cao thủ nào cũng có tuổi thọ dài đến dọa người như vậy nhưng sống quá trăm năm cũng không phải là ít, đặc biệt đối với ngũ đế cấp bậc cao thủ chết trước trăm tuổi liền có thể coi là sống không thọ.
Khi Vô Song xuất hiện bên ngoài, người đầu tiên chú ý đến hắn chính là Mẫn Mẫn sư tỷ.
Khi nhìn thấy Vô Song, Mẫn Mẫn lập tức cười tươi như hoa.
Mẫn Mẫn vốn đang cảm thấy cực kỳ chán, ngồi đối diện với 3 cái lão nhân nàng căn bản không được ai quan tâm, cũng không cách nào nói chen được vào câu chuyện của 3 người, điều này làm Mẫn Mẫn phi thường phiền lòng.
Vô Song đi ra, Mẫn Mẫn đầu tiên liền ngạc nhiên vô cùng, sau đó phi thường vui vẻ tươi cười với Vô Song.
“Tiểu sư đệ, tốt quá rồi ngươi cũng ở đây”.
Vô Song nhìn thấy lục sư tỷ cũng cực kỳ bất ngờ, sau đó mỉm cười.
“Sư tỷ, ngươi ở đây thật tốt, mau giúp ta mang đồ ăn ra ngoài “.
Mẫn Mẫn nghe vậy hai mắt đều tỏa sáng, chỉ cần nhìn thấy Vô Song tức là nàng

sắp được ăn ngon, nàng liền thích nhìn thấy Vô Song vô cùng.
....
Bữa ăn ngày hôm nay có thể coi là dân dã, không bày biện cầu kỳ cũng chẳng phải là cao lương mỹ thực nhưng lại cho Vô Song một cảm giác rất lạ, một loại cảm giác ấm áp vô cùng.
Kiếp trước Vô Song là cô nhi, bằng hữu của hắn vốn gần như là con số 0, hắn cũng chẳng có trưởng bối ở bên người, hắn căn bản không thể trải nghiệm cảm giác này.
Trong bữa ăn này, hắn cùng Mẫn Mẫn như hai cái tiểu hài tử, ngoan ngoãn im lặng nghe ba vị lão nhân kể chuyện đông tây, nhìn họ cười cười nói nói, thỉnh thoảng lại nhấp nháp ly rượu, sau đó lại gắp 1 đũa thức ăn, nếu từ bên ngoài nhìn vào, cảnh tượng lúc này mở hồ giống với nông thôn của Vô Song ở kiếp trước.
Cảm giác yên lặng lắng nghe trưởng bối trò chuyện, thứ cảm giác này Vô Song kiếp trước căn bản chưa từng được trải nghiệm.
Trong tiệc rượu, đột nhiên Vô Hà Tử quay đầu lại nhìn Vô Song sau đó khóe miệng cong lên một chút.
“Hì hì, Lục lão à, ngươi thân là Thượng Thư Lệnh, lại sắp đến dịp năm mới, chẳng nhẽ không có gì tặng cho hậu bối?”.
Lục Vũ đang nâng chén rượu đến sát miệng, nghe Vô Hà Tử nói vậy cánh tay liền run lên một chút, ánh mắt liếc nhìn Vô Hà Tử.
Thật sự với đám người Quách Tĩnh mà nói bản thân Vô Hà Tử là cao cao tại thượng tồn tại nhưng trong mắt bằng hữu của hắn, Vô Hà Tử là một cái ‘hỗn đản’, già mà không kính, lại cực thích vòi chỗ tốt, Vô Hà Tử cứ như Chu Bá Thông phiên bản cường hóa vậy, đương nhiên tính cách này cũng chỉ thể hiện với chí thân bằng hữu mà thôi.
Lục Vũ người này là Thượng Thư Lệnh của Đại Thanh có điều nếu đi ra ngoài đường, tuyệt đối sẽ không ai tin tưởng.
Lục Vũ vẻ mặt già nua, làn da nhăn nheo, mái tóc chỉ còn lấm tấm những sợi đen, thoạt nhìn không khác gì một lão nhân bình thường đã đến tuổi xế chiều, trên người Lục Vũ cũng không có thứ khí thế hay biểu hiện của đại quan trong triều, tuy nhiên đôi mắt của Lục Vũ rất sáng.
Đôi mắt của ông ta căn bản không hợp với loại tuổi tác này, đôi mắt toát ra vẻ thần trí, trong vắt như mặt nước mùa thu, cứ như cố muốn nhìn rõ hết sự vật trong thiên hạ.
Lục Vũ lúc này khẽ nhìn cháu gái cùng Vô Song ngồi với nhau, ánh mắt khẽ đảo một chút sau đó hiền từ mỉm cười với Vô Song.
“Vô Song đúng không?, tên rất hay, lão phu nghe Mẫn Mẫn nha đầu kể rất nhiều về ngươi, nghe nha đầu đó nói ngươi có hứng với trà đạo?”.
Vô Song nghe Lục Vũ hỏi liền ngoan ngoãn gật đầu, trong mắt hiện lên một tia

sáng rực.
Qua câu chuyện hắn ‘hóng’ được từ ba vị lão nhân, hắn đương nhiên biết vị này chính là Lễ Bộ Thương Thư của Đại Thanh đồng thời kiêm luôn danh hiệu Trà Vương – Lục Vũ.
Lễ Bộ Thượng Thư chức danh này rất dọa người, bất quá với Vô Song hiện nay lại chưa có quá nhiều tác dụng, nếu hắn muốn dựa vào vị Lục Vũ này để vào triều làm quan thì căn bản không thể, ít nhất hắn cũng phải đợi 10 năm nữa.
Nếu hắn muốn mượn quyền thế của Lục Vũ để làm càn chỉ sợ cũng không thể, không nói đến Lục Vũ có đồng ý hay không, Vô Hà Tử liền là người đầu tiên không tha cho hắn.
Với Vô Song lúc này, danh hiệu Trà Vương của Lục Vũ liền hấp dẫn hắn hơn nhiều, dù sao hắn cũng có hứng thú rất lớn với trà đạo, chỉ tiếc Mẫn Mẫn sư tỷ không có mặt ở Vong Ưu Thôn để tiếp tục truyền nghề cho hắn mà thôi.
Thấy Vô Song gật đầu, Lục Vũ mỉm cười sau đó cho tay vào lồng ngực.
“Lão phu lần này đến Tương Dương Thành, cũng không mang cái gì quý giá theo người, quyển sách này là tâm đắc của lão phu về trà đạo, coi như tặng người có duyên đi, hy vọng trong tương lai gần, lão phu lại được thưởng thức một tách trà tuyệt phẩm từ trong tay hậu bối ngươi”.
Nói xong Lục Vũ đưa cho Vô Song một quyển sách bìa màu nâu, quyển sách rất đơn giản, căn bản không có cái gì trang trí bên trên, ở ngoài bìa sách chỉ có duy nhất 4 chữ.
‘Lục Vũ Trà Kinh’.
Nhìn vào quyển sách có chút cũ kỹ này, ánh mắt Vô Song càng thêm tỏa sáng, lập tức dùng hai tay tiếp nhận.
Lục Vũ Trà Kinh quyển sách này chính là tâm huyết của Lục Vũ, ít nhất về mặt trà đạo.
Vô Song biết kiến thức là vô giá, trong thế giới này chỉ sợ có duy nhất một quyền trà kinh như vậy tồn tại, một quyển sách này hơn ngọc ngà châu báu nhiều lắm.
“Vô Song nhất định sẽ không làm tiền bối thất vọng, nhất định sẽ để tiền bối thưởng thức tách trà ngon nhất”.
Lục Vũ liền mỉm cười hài lòng gật đầu, sau đó ánh mắt lại liếc nhìn Vô Hà Tử.
Vô Hà Tử cười lướn, sau đó trong ánh mắt không thể tin được của Kiếm Thánh, Vô Hà Tử đưa một cái hộp ngọc cho Vô Song.
“Khà khà, cũng gần đến năm mới rồi, cái này coi như sư phụ tặng ngươi, trong hộp này chính là Thiên Sơn – Thiên Tằm Ti, được làm bằng sợi của Thiên Tằm quý giá vô cùng, ngàn vàng khó mua, sợi tơ cực kỳ bền, cho dù đao kiếm chém cũng không đứt, lại không có màu sắc rất dễ trở nên vô hình trong không khí, co dãn mười phần”.

Vô Song lần này nghe vậy liền run lên, hắn thật sự không ngờ ngày hôm nay dĩ nhiên đến đây lại được tặng quà, thậm chí nhiều quà như vậy.
‘Thiên Tằm Tơ’ loại sợi tơ này căn bản sinh ra dành riêng cho Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song cầm lấy hộp ngọc cùng Lục Vũ Trà Kinh trên tay, nhìn cả hai vật yêu thích không thôi.
Vô Hà Tử làm xong tất cả, mới ung dung mỉm cười.
“Lão kiếm a lão kiếm... ta cùng lão Lục đều đã tặng quà cho hậu bối rồi nha, ngươi thân là chủ nahf, cũng không thể nào ki bo như vậy nha?”.
Nếu không phải có hai cái hậu bối ở đây, Kiếm Thánh liền có xúc động đuổi Vô Hà Tử ra khỏi nhà, Vô Hà Tử thật sự quá ‘vô sỉ ‘ rồi.
‘Thiên Tằm Tơ’ vốn là Vô Hà Tử đến xin Kiếm Thánh, sau đó liền dùng 1 bình Hoàng Cực Đấu Linh Đan để đổi, điều đáng nói là Hoàng Cực Đấu Linh Đan rõ ràng là vật Dược Vương muốn mang đến để đổi lấy Thiên Tằm Tơ của Kiếm Thánh.
Lão Kiếm Thánh thật sự không ngờ, Vô Hà Tử có thể coi Thiên Tằm Tơ là vật của ông ta nhanh thế, hơn nữa còn mặt phi thường dày yêu cầu Kiếm Thánh xuất huyết, mang vật ra tặng hậu bối.
Đây tuyệt đối là làm ăn không vốn a...
Bất quá Kiếm Thánh vẫn là nhịn được, chỉ lườm ông bạn già một cái sau đó khóe miệng run run.
“Vô Song, ngươi làm đệ tử của lão già kia học cái gì thì học, nhất định không được học tính cách của hắn, biết chưa?”.
Vô Song nghe vị lão nhân gia này nói vậy liền không nghĩ ngợi gì mà gật đầu, tính cách của Vô Hà Tử ra sao bản thân vô Song rõ ràng, hắn nhìn biểu hiện của Kiếm Thánh liền biết chắc chắn vị tiền bối này vừa bị Vô Hà Tử hố một cái.
Kiếm Thánh nói xong liền nghĩ ngợi một chút, sau đó ánh mắt bắt đầu quan sát kỹ càng Vô Song từ trên xuống dưới, thậm chí nếu Vô Song bị Kiếm Thánh quan sát kỹ đến mức, khuôn mặt có chút đỏ lên.
Bị một người nhìn chằm chằm vào mình, tất nhiên sẽ không thoải mái.
Rốt cuộc Kiếm Thánh cũng dừng lại, khóe miệng cong lên.
“Ngươi luyện Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Thiên Tằm Tơ kia đã là tuyệt phối, cộng thêm lão già họ Trịnh kia, bộ Dược Vương Châm của hắn cũng là tuyệt phối đi kèm với Quỳ Hoa, về mặt trang bị có lẽ cũng vừa đủ”.
“ Lão phu một đời si mê với kiếm có điều nếu dạy ngươi kiếm pháp căn bản liền không thích hợp, ngươi không phải đệ tử lão phu hơn nữa lại là Quỳ Hoa truyền nhân bản thân cũng không quan tâm đến kiếm chiêu”.
“Nghĩ tới nghĩ lui, lão phu liền dạy ngươi Chính Khí Quyết đi”.
Kiếm Thánh vừa dứt lời, Vô Hà Tử sắc mặt liền xuất hiện dị sắc, thậm chí không

để ý đến hình tượng, kinh ngạc thốt lên.
“Lão già hôm nay dĩ nhiên đổi tính?, đến cả Chính Khí Quyết cũng mang ra tặng?”.
Kiếm Thánh liếc xéo nhìn Vô Hà Tử sau đó bĩu môi.
“Sau này ngươi đến nhà ta, liền không có rượu uống, uống nước lã đi”.
Nói xong Kiếm Thánh liền đứng lên, đi vào trong nhà.
Vô Song không biết Chính Khí Quyết là gì, nhưng từ biểu hiện của Vô Hà Tử liền có thể nhận ra, Chính Khí Quyết chỉ sợ cực kỳ không tầm thường.
....
Chiều dần buông...
Trên con đường dài và hẹp, trên chiếc xe ngựa nhỏ, Vô Song ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Hà Tử.
Vô Hà Tử thật sự quá mức ‘vô sỉ’, ngay sau khi Kiếm Thánh đưa Chính Khí Quyết cho Vô Song, vị lão nhân này liền trực tiếp đoạt lấy, sau đó một tay giữ lấy Vô Song, miệng cười hắc hắc rồi bỏ chạy mất dạng.
Đến tận bây giờ, trên đường về nhà miệng của Vô Hà Tử vẫn cười không khép lại được.
Chuyến xe này cũng chỉ có Vô Song cùng Vô Hà Tử, ba người tứ sư huynh, ngũ sư huynh cùng lục sư tỷ của hắn đều ở lại Tương Dương Thành thêm 1 ngày dự tiệc sinh nhật Quách Tĩnh, tạm thời sẽ trở lại Vong Ưu Thôn sau hai người bọn họ một chút.
Nhìn vào khuôn mặt đắc ý của Vô Hà Tử lúc này, Vô Song chỉ có thể thở dài.
“Sư phụ, Chính Khí Quyết thật ra là thứ gì?, nhìn người thỏa mãn như vậy”.
Vô Hà Tử nghe đến Chính Khí Quyết, lại lập tức cười lớn.
“Tiểu tử, ngươi lần này phúc duyên thật sự rất dày nha, dĩ nhiên có thể từ trong tay lão già kia lấy đi Chính Khí Quyết, hắc hắc, lần này liền kiếm đủ”.
Vô Song ánh mắt chớp động, trong mắt hiện ra một tia tò mò, dù sao trong tiểu thuyết Kim Dung hắn cũng chưa nghe thấy cái gì là Chính Khí Quyết.
“Sư phụ, rốt cuộc Chính Khí Quyết có công dụng gì?”.
Vô Hà Tử rốt cuộc cũng cười đủ, khuôn mặt có chút hòa hoãn, bàn tay nhẹ vuốt ve quyển sách cổ.
“Chính Khí Quyết tên như ý nghĩa, đây là một loại kỳ thư trong thiên hạ, kỳ thư để tu luyện ra hạo nhiên chính khí, cực kỳ quý giá “.
Vô Hà Tử không giải thích thì thôi, giải thích Vô Song lại càng thêm loạn.
“Sư phụ, ta vẫn là không hiểu?”.
Vô Hà Tử nghe vậy liền khẽ vuốt râu, ánh mắt thâm trầm.
“Ngươi nhìn thấy tăng nhân chứ?, tăng nhân ngày ngày tụng kinh, trải qua hàng chục năm liền được coi là cao tăng, nhìn bọn họ trong lúc nói cười đều có một loại phật pháp tỏa ra, đây chính là khí chất”.

“Khí chất tự thân của một người liền đến từ thời gian dài tích tụ, bất kể là thế nào khí chất cũng không dễ dàng thay đổi, đều phải qua một đoạn thời gian rất dài tích tụ mà thành”.
“Ví dụ như trên đời này không có ai vừa sinh ra đã là sát thủ giết người không ghê tay, sát thủ cũng phải trải qua rất nhiều nhiệm vụ, giết rất nhiều người sau đó mới dần dần hình thành sát khí, mới có thể tạo thành khí chất của riêng mình”.
“Lại ví dụ như một cái thư sinh, ngươi nhìn thấy hắn liền cảm nhận được người này nho nhã lễ phép chính khí đường đường, đây cũng là nhờ hắn quanh năm đọc sách, quanh năm chịu lễ giáo tẩy rửa”.
“Khí chất không cách nào phản ánh đúng con người, nhưng một người để xuất hiện khí chất của riêng mình liền phải trải qua một quá trình rèn luyện đặc thù. Ngụy quân tử có thể diễn đến cuối cùng liền là chân quân tử, không phải sao?”.
“Chính Khí Quyết cường đại bởi nó có thể rất nhanh hun đúc cho người một loại giả khí chất, một loại chính khí đường đường khí chất, chỉ riêng một điểm này đã rút ngắn của ngươi 10 năm đọc sách, 10 năm tuân thủ lễ giáo, quyển sách này người không biết hàng liền coi là gân gà nhưng người biết hàng chỉ sợ chưa chắc đã thua tuyệt thế công pháp trên giang hồ, ngươi nhất định phải coi trọng, ngươi nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng “.
Vô Hà Tử đối với Chính Khí Quyết phi thường coi trọng.
Vô Song sau khi nghe Vô Hà Tử giảng, miệng của hắn cũng mở lớn sau đó căn bản không ngậm lại được, Chính Khí Quyết chính là thứ mà Vô Song hắn khuyết thiếu, cứ như trời sinh tuyệt phối vớ hắn vậy, thật sự là quá mức trùng hợp.
Vô Song từ ngày quyết định sử dụng hai thân phận một lúc liền biết việc này rất khó, phi thường khó. Muốn đóng giả 2 thân phận để không ai nghi ngờ thì cần một thân kiêm 2 vai diễn khác nhau hoàn toàn, điều này cũng giống 1 người có 2 tính cách vậy.
Vô Song biết bản thân phải cố gắng rất nhiều với 2 vai diễn này nhưng nếu có Chính Khí Quyết thì lại khác, công việc của hắn có thể giảm đi rất nhiều... rất nhiều.
....
Trong ngôi nhà trúc của Kiếm Thánh.
Lúc này Lục Vũ mỉm cười nhẹ nhàng thưởng thức một tách trà.
“Thứ quý giá như Chính Khí Quyết cũng mang ra tặng tiểu tử đó sao?”.
Kiếm Thanh nghe vậy liền mỉm cười sau đó hỏi lại Lục Vũ.
“Ngươi biết Chính Khí Quyết là gì sao?”.
Lục Vũ nhè nhẹ lắc đầu.
“Không biết, mấy thứ võ công của các ngươi, ta một cái cũng không hiểu”.
Kiếm Thánh liền bật cười.
“Không hiểu sao biết nó quý giá?”.

Lục Vũ cũng bật cười.
“Nhìn sắc mặt lão Tiêu, liền đoán ra được thôi “.
Kiếm Thánh nghe vậy lại tiếp tục cười lớn, ánh mắt nhìn ra nơi xa xăm.
“Tiểu tử kia là con của hậu bối, cái hậu bối này lão phu còn có vài phần vừa mắt chỉ tiếc sự việc năm đó lão phu không giúp được hắn, vẫn cảm thấy trong lòng hổ thẹn, dùng Chính Khí Quyết coi như đền bù hổ thẹn của chính mình đi, chỉ cầu đứa bé kia có thể đi xa hơn cha nó hoặc ít nhất sống một đời vô lo vô nghĩ”.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiêu - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 52
Trở về

Từ Tương Dương Thành trở về Tử Ngọc Sơn lại tiếp tục mất 5 ngày.
Lúc này không khí đón năm mới đã xuất hiện ở khắp nơi, cái hương vị ngày tết tràn ngập bốn phương tám hướng.
Trên đường trở về Tử Ngọc Sơn, Vô Song đã nhìn thấy vô số khuôn mặt tươi cười của trẻ nhỏ, sự háo hức hiện sâu trong mắt, ánh mắt ấm áp nhưng cũng chất chứa hoài niệm của những lão nhân tuổi xế chiều.
Năm mới là dịp đoàn tụ, là dịp thân nhân gặp nhau.
Năm mới là đại diện cho tương lai, là ước mơ về một năm thành công cùng tràn đầy may mắn.
Những ngày này bất cứ ai cũng muốn về nhà, những ngày này là ngày của gia đình, của máu mủ tình thâm.
Kiếp trước Vô Song không được trải nghiệm thứ cảm giác này, năm mới của hắn rất bình thường, rất lạnh.
Trong lòng hắn, dịp năm mới thật ra cũng chỉ là ngày làm giàu, ngày khách khứa đến cúng bái, ngoài ra không có gì cả.
Dịp năm mới đến, hắn ở trong chùa làm bánh trưng, sau đó cùng mọi người bán ra ngoài, cải thiện chút kinh tế vấn đề.
Dịp năm mới đến, hắn liền đứng ngoài cửa chùa, cố gắng bán từng túi muối nhỏ, từng bó hương, cải thiện chút kinh tế vấn đề.
Năm mới của hắn... chỉ như thế mà thôi.
....
Lần này trở về Tử Ngọc Sơn, hắn có thể nhìn thấy dưới chân núi, Đỗ Khang Thôn tràn ngập sắc đỏ, hương rượu nồng nàn theo gió tỏa ra bốn phương tám hướng, đến mức chỉ cần hít thở từng làn không khí trong đó liền có cảm giác như say như mê.
Hắn có thể nhìn thấy ở Vong Ưu Thôn tràn ngập sắc đỏ, còn có pháo treo trước cửa nam cùng hai hàng câu đối xinh đẹp, Vô Song cũng không khó để nhìn thấy những hình án ‘phúc’ ‘lộc’ ‘thọ’ xuất hiện thấp thoáng trên những căn nhà của Vong Ưu Thôn.
Vô Song vừa bước vào, liền đã nghe thấy âm thanh trong trẻo của Tương Vân vang lên.
Cô gái này ngày hôm nay vẫn mặc sắc xanh truyền thống, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn vương vài giọt mồ hôi, mái tóc không còn xõa xuống nữa mà liền búi lên để lộ ra cái cổ trắng ngần.

“Sư tổ, tiểu sư thúc, hai người rốt cuộc cũng về rồi”.
Nhìn thấy Thẩm Tương Vân tươi cười, Vô Song cùng Vô Hà Tử đều mỉm cười, đây chính là không khí ngày tết a.
Trong Vong Ưu Thôn lúc này cực kỳ nhộn nhịp, ai đấy đều trở nên phi thường bận rộn.
Nhị sư huynh cùng tam sư huynh của Vô Song lúc này đều đi sửa lại từng ngôi nhà trong thôn, kiểm tra tường, kiểm tra mái nhà, thậm chí một số đồ gỗ trong Vong Ưu Thôn đã hỏng hốc từ lâu cũng được sửa sang lại.
Đại sư huynh thì xuống núi mua đồ, không biết bao giờ mới trở lại, có điều không cần nói Vô Song cũng biết, thứ đại sư huynh mua nhiều nhất tất nhiên là rượu của Đỗ Khang Thôn.
Tương Vân cô gái nhỏ này cũng bận bịu liên tục, bản thân liền chịu trách nhiệm trang trí toàn bộ Vong Ưu Thôn, đối với Tương Vân mà nói, việc này liền là quá sức của nàng.
Linh Tố thì không phải nói, cô bé nhỏ nhắn này của hắn tất nhiên cặm cụi trong nhà bếp.
Ông ngoại của Vô Song thì trực tiếp lấy một cái ghế dựa, thản nhiên nằm đọc sách, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát mọi người xung quanh, phi thường thư thái.
Tất nhiên sẽ không có ai nói gì ông ngoại cả, dù sao ông ngoại cũng là tiền bối thế hệ trước, căn bản không thể nào bắt lão nhân gia tự tay làm việc.
Bất ngờ nhất với Vô Song là Vạn lão, Vạn lão không ngờ cũng đi tới Vong Ưu Thôn, nửa thân trên của Vạn lão lúc này để trần lộ ra từng đường cơ bắp rõ ràng, trên ngực có rất nhiều vết sẹo nhưng lại không làm mất mỹ quan, trái lại càng tăng thâm vài phần mạnh mẽ, vài phần sức mạnh.
Lúc này Vô Song mới có thời gian để ý Vạn lão kỹ càng một chút, theo lời Vô Hà Tử mà nói, Vạn lão có thể coi là bằng hữu của Vô Hà Tử có điều từ diện mạo bên ngoài lại không giống, một đầu tóc đen hoa râm, một bộ râu che kín nửa khuôn mặt bên dưới, ánh mắt như hổ. Nhìn Vạn lão chỉ sợ không quá 40 tuổi.
Tất nhiên sự việc của Vạn Lão cơ hồ là cấm kỵ trong Vong Ưu Thôn, Vô Song đã từng thử hỏi rất nhiều người, nhưng tuyệt không có ai biết về quá khứ của lão nhân thần bí này, chính vì vậy Vô Song cũng chỉ đành nuốt tò mò vào bên trong, dù sao hắn có trực tiếp đi hỏi Vạn lão thì ông ta cũng không trả lời.
Vạn lão lúc này đang mài dao, sau đó giúp mọi người sửa lại chút đồ gia dụng, lúc này Vô Song mới biết thêm, bản thân Vạn lão là một cái thợ rèn tay nghề phi thường cao, trong Vong Ưu Thôn liền lại có thểm một nghề nghiệp đại sư.
Vô Song cùng Vô Hà Tử trở lại Vong Ưu Thôn, bản thân Vô Hà Tử sẽ đi tìm ông ngoại của hắn đánh cờ, về phần Vô Song liền đi rửa qua mặt mũi sau đó xuống bếp cùng Linh Tố.
Thời gian đến năm mới còn lại 3 ngày.

....
2 ngày trước năm mới, đám người tứ sư huynh cũng trở về Vong Ưu Thôn, công việc trong thôn lại tiếp tục có người trợ giúp.
Tứ sư huynh liền chạy đi giúp nhị sư huynh, ngũ sư huynh lại bận bịu viết câu đối dán quanh thôn, hơn nữa còn chuẩn bị sẵn vài bộ câu đối dán trước cửa từng ngôi nhà của vong Ưu Thôn.
Về phần lục sư tỷ Mẫn Mẫn liền trực tiếp đi theo Thẩm Tương Vân, hai cô gái này phi thường hợp nhau, cười nói ríu rít, cùng nhau trang trí Vong Ưu Thôn.
Đại sư huynh sau một đêm xuống núi, cũng đẩy một xe gỗ trở về, trên xe là hơn 10 bình rượu lớn, thấp thoáng sau lưng đại sư huynh không ngờ lại có thêm vài xe hàng, đều lấy lừa kéo, sau mỗi chiếc xe thấp thoáng vài người dân, Vô Song thậm chí có thể nhận ra vài gương mặt tương đối quen thuộc trong đó, đều là người dân của Đỗ Khang Thôn.
Lúc này Vô Song mới biết, Đỗ Khang Thôn tài chính vẫn là rất mạnh, ít nhất nhìn đám đồ đạc mà đại sư huynh mang từ dưới núi lên liền có thể thấy đây tuyệt đối là một cái tết to.
Thật ra Vô Song cũng chưa từng biết, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh của hắn cực kỳ giàu có, về phần tam sư huynh chữa bệnh cứu người cũng chưa bao giờ thiếu tiền, tất nhiên tam sư huynh cũng chỉ lấy tiền của người giàu mà thôi, đối với người dân trong Đỗ Khang Thôn hay ở các vùng lân cận, tam sư huynh của hắn chữa trị hoàn toàn miễn phí.
Cũng chính vì Vong Ưu Thôn tồn tại mà Đỗ Khang Thôn dưới chân núi được lợi ích rất nhiều, nạn cướp cũng không còn hoành hành, phạm vi xung quanh Tử Ngọc Sơn được coi là trị an rất tốt, lại thêm mấy sư huynh sư tỷ của Vô Song cũng đối với người dân trong Đỗ Khang Thôn cực kỳ thân thiết, chính vì vậy mỗi dịp tết đến, có không ít thôn dân gửi chút đồ lên thể hiện lòng thành.
Vô Song nhìn đống đồ dùng kia, hai mắt của hắn dần dần tỏa sáng.
....
“Tiểu sư thúc, người gọi ta đến làm gì vậy”.
Tương Vân ánh mắt đầy tò mò nhìn Vô Song
“Vô Song, ngươi thần thần bí bí gọi ta ra đây làm gì “
Còn đây là giọng của Linh Tố, lúc này khuôn mặt của Linh Tố khẽ đỏ lên, bàn tay của nàng đang bị Vô Song nắm chặt lấy, có điều Linh Tố cũng nguyện rút ra.
“hì hì, ta có một món ăn đảm bảo các ngươi chưa ăn bao giờ nha, lại cực kỳ thích hợp cho ngày tết, có muốn cùng làm hay không?”.
Vô Song thản nhiên cười nói với hai cô bé này, sắc mặt của hắn hiện nay rất tốt.
“Ngươi lại nghĩ ra chủ ý gì, so với món... so với lẩu hôm đó thì thế nào”.
Linh Tố ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song, nàng thực sự có hứng thú nồng đậm với món lẩu mà Vô Song lần trước làm cho nàng.

Tương Vân thì chỉ im lặng dõi mắt nhìn Vô Song, nàng cũng thật sự tò mò, không biết tiểu sư thúc lại nghĩ ra chủ ý gì?.
Vô Song mỉm cười với Linh Tố sau đó ánh mắt có chút hoài niệm.
"Món ăn này ngày tết không thể không có nha, lại còn có thể đem đi tặng người khác thể hiện tình cảm của chúng ta với họ, ta quyết định tết năm nay chúng ta sẽ làm bánh trưng".
Linh Tố cùng Tương Vân bốn mắt nhìn nhau, đương nhiên hai người này không biết làm bánh trưng, đến cả nghe tên cũng không bao giờ nghe.
Vô Song nhìn hai cô bé mắt tròn mắt dẹt, liền cảm thấy hết sức bình thường, nếu hai cô bé này nghe đến bánh trưng mới là quái sự.
Vô Song rất có tự tin vào tài làm bánh trưng của mình, dù sao kiếp trước năm nào hắn cũng thức đêm làm bánh trưng rồi mang ra ngoài bán, làm bánh không ngon làm sao có thể kiếm tiền?.
Bình thường Vô Song cũng không thích bánh trưng, đây là loại bánh cổ truyền của dân tộc, đậm hương vị ngày tết có điều cứ mỗi lần tết đến, nhìn những người ngoài kia vui vẻ cười nói bên gia đình, Vô Song lại thấy có chút lạnh, từ đó hắn liền có nỗi sợ mơ hồ với những vật đặc sản ngày tết này.
Với Vô Song, bánh trưng không phải đại diện cho ngày tết, nó chỉ đơn thuân đại diện cho dịp kiếm tiền hàng năm mà thôi.
Với Vô Song, tết của hắn không tồn tại.
Ở kiếp này thì khác, ít nhất Vô Song có sư huynh sư tỷ hết mực yêu quý, có một 'tiểu chất' dễ thương như hoa như ngọc, có Linh Tố ở bên làm bạn, có ông ngoại, có một vị sư phụ già mà không kính nhưng lại hết mực bảo vệ hắn, quan tâm hắn.
Hắn thực sự muốn trải nghiệm cái không khí ngày tết nơi đây.
Lúc trước làm bánh trưng đơn giản chỉ vì tiền, hiện nay hắn muốn làm để tặng cho mọi người, không vì tiền mà đơn giản vì tình cảm, thứ Vô Song kiếp trước khuyết thiếu.
....
Cũng may đây là Trung Quốc cổ đại, những loại nguyên liệu Vô Song cần cũng không phải là quá khó kiếm, hoặc không phải không thể thay thế.
Nguyên liệu làm bánh trưng khó kiếm nhất liền là lá dong, hắn không rõ ở Tử Ngọc Sơn có loại lá này không, vì vậy phải thử tìm xung quanh một chút.
Những nguyên liệu còn lại như gạo nếp, đỗ xanh, thịt lợn thì lại dễ kiếm, dù sao gạo nếp cùng đỗ xanh đêu để đồ xôi, muốn kiếm tất nhiên không khó.
Đương nhiên muốn làm bánh chưng cần có khuôn cùng nồi lớn, nồi lớn thì Vô Song có thể trực tiếp mượn lò luyện đan của ông ngoại, về phần khuôn thì nhờ Vạn lão là được, ai bảo Vạn lão là một cái thợ rèn đâu?.
Nghĩ đến đây, hắn liền quyết định rủ Linh Tố cùng Thẩm Tương Vân cùng thực

hiện.
Theo kế hoạch nhóm ba người Vô Song liền chia công việc, Linh Tố theo lời Vô Song bắt đầu đi xử lý gạo nếp cùng đỗ xanh.
Tương Vân liền đến chỗ Vạn lão theo mô tả của Vô Song nhờ làm khuôn bánh.
Vô Song thì đi vào rừng, cố gắng tìm lá gói bánh chưng.
Đúng là trời không phụ người, may mắn cho Vô Song, ở trong Tử Ngọc Sơn thật sự có lá dong, điều này làm miệng Vô Song cười không khép lại được, tất nhiên kể cả không có lá dong, trong khu rừng lớn này cũng có thể tìm vài loại lá khác thay thế, bất quá trong mắt Vô Song, lá dong cùng lá chuối liền là hai loại lá thích hợp nhất để gói bánh chưng rồi.
Tìm được lá dong sau đó Vô Song tiện tay lấy thêm củi khô rồi trở về Vong Ưu Thôn.
Khi toàn bộ mọi việc xử lý xong, Vô Song, Thẩm Tương Vân cùng Trình Linh Tố liền bắt đầu ‘thần bí’ thực hiện công việc của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều kích động vô cùng.
Làm bánh trưng thật sự rất vui, đặc biệt lại có hai cô bé xinh đẹp ở bên cạnh khiến hiệu suất làm việc của Vô Song phi thường tốt.
Tương Vân cùng Linh Tố đều là hai nữ nhân cực kỳ thông minh, điều này chỉ cần nhìn vào việc các nàng chưa đến 10 tuổi đã có thể hiểu biết hàng ngàn loại dược thảo khác nhau, đặt ở tương lai liền có thể trực tiếp coi là thiên tài.
Thông mình là một chuyện, hai người đồng thời cũng rất khéo tay, dù sao công việc chính của cả hai cũng là châm cứu trị bệnh, tuyệt đối sẽ không khó khăn khi học gói bánh trưng.
Cứ như vậy theo chỉ dẫn của Vô Song, ba đứa bé tạo thành một nhóm nhỏ, vui quên cả đất trời.
....
“Tiểu sư thúc, bánh trưng xong chưa, ta buồn ngủ a”.
“Vô Song đáng ghét, ta cũng buồn ngủ a”.
Hai cái thiếu nữ như hoa như ngọc, cứ như vậy tựa đầu vào vai hắn, một ngày cứ như vậy dần dần trôi qua.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiều - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan
P/S: Lá dong Sinh sống trong các khu vực ẩm ướt có bóng râm che phủ như trong rừng, thường trong các thung lũng dọc theo suối; cao độ từ 0 tới 1.500 m.
Phân bố tại Ấn Độ, Bhutan, Indonesia, Myanma, Philippines, Thái Lan, Trung Quốc (Quảng Đông, Quảng Tây, Quý Châu, Hải Nam, đông nam Tây Tạng, nam Vân Nam) và Việt Nam.

(Ta không rõ Lá Dong ở Trung Quốc có dễ tìm không, nhưng tốt nhất cứ coi như là có đi:P)

Chương 53
Năm mới (1)

Năm mới rốt cuộc cũng đến, pháo nổ râm ran vang một góc trời, cho dù là Vong Ưu Thôn từ trước đến nay vẫn yên tĩnh cũng bị không khí ngày tết làm cho nhộn nhịp không ít.
Ngồi trong phòng nhỏ của chính mình, Vô Song liền thở ra một hơi.
Hắn đã đến thế giới này được 7 năm.
Hắn đã đến Tử Ngọc Sơn được 3 năm.
4 năm đầu tiên hắn sống cùng Tiên Âm Cô Cô, lúc đó có thể nói là quãng thời gian phi thường buồn bực nhưng cũng ngập tràn sắc hồng của Vô Song.
4 năm đó Vô Song học đi, học đứng, học nói, học đọc, học cả chữ viết. Trong khoảng thời gian này thế giới của Vô Song chỉ có một mình Cô Cô, nàng cứ như mẹ của hắn vậy có điều trong 4 năm ở bên nàng, Vô Song đối với thế giới này nhận biết chỉ là con số 0.
2 năm tiếp theo hắn đến Tiêu Dao Cốc, hắn thậm chí không biết Vong Ưu Thôn tồn tại, không biết thế giới ngoài kia như thế nào nhưng hắn cũng học được rất nhiều thứ, ít nhất cũng quen được một vị cực phẩm lão nhân, một cái già mà không kính lão nhân.
Một thân trù nghệ của Vô Song cũng là tiến bộ không ngừng trong thời gian này, hơn nữa cũng chính vì những việc vặt mà Vô Hà Tử bắt Vô Song làm liên tục trong 2 năm khiến thân thể vốn ốm yếu của hắn trở nên khỏe khoắn hơn rất nhiều.
Đối với Vô Hà Tử, Vô Song từ trong tận trái tim cảm kích, hắn có thể nhiều khi không coi Vô Hà Tử là một cái trưởng bối, hắn cùng Vô Hà Tử nhiều khi cãi nhau như hai đứa trẻ, nhưng từ trong thâm tâm, hắn coi Vô Hà Tử như cha mình vậy.
Năm nay... có rất nhiều việc xảy ra với Vô Song, thậm chí số việc xảy ra còn nhiều hơn toàn bộ quãng thời gian hắn đến thế giới này cộng lại.
Hắn được gặp Dạ Xoa xinh đẹp đầy yêu mị, hắn biết hắn có bố, hắn cũng có mẹ, hắn không phải cô nhi bị vứt bỏ.
Hắn có ông ngoai, hắn có Linh Tố, hắn còn có một cái đáng yêu tiểu chất nữ.
Hắn có các sư huynh bảo vệ hắn hết mực, dạy hắn rất nhiều thứ về thế giới này.
Hắn có môt sư tỷ ngốc luôn coi hắn là tiểu hài tử, nhưng chính nàng so với hắn lại càng trẻ con.
Hắn được gặp những nhân vật chỉ có trong tưởng tượng của chính bản thân kiếp trước, được nhìn thấy Bắc Hiệp – Quách Tĩnh, được thấy Nữ Gia Cát Hoàng

Dung rồi con đám người Dương Quá, Quách Phù, Doãn Chí Bình...
Hắn được gặp những nhân vật đứng trên đỉnh cao danh vọng giang hồ, những nhân vật mà người thường căn bản không có cách tiếp xúc như Dược Vương, Vạn lão, Kiếm Thánh, Trà Vương.
Cuối cùng, hắn được học võ công, thậm chí giống như các bộ phim võ hiệp, các tiểu thuyết võ hiệp, hắn cũng bắt đầu đi trên chính con đường của mình.
Một năm nay với hắn liền quá đặc sắc, cũng quá rực rỡ.
....
Ngồi trên chiếc giường nhỏ, Vô Song nhè nhẹ mỉm cười sau đó đứng lên, hắn lúc này mặc một bộ áo dài màu đỏ, bên trong là một chiếc áo mỏng màu trắng, bên dưới là quần lụa cũng màu trắng, trên đầu đeo một khoanh vải nhỏ màu đỏ làm mũ.
(Khó tả quá, tưởng tượng cái thằng bé trong quảng cáo lifebuoy dịp tết nhé)
Chính Vô Song cũng có chút gượng gạo trong trang phục dạng này, có điều đây là lục sư tỷ vất vả chọn cho hắn từ Tương Dương Thành, hắn cũng không thể nào không mặc, tâm ý của lục sư tỷ hắn vẫn phải nhận.
Nhẹ nhàng mở cửa phòng, tận hưởng thứ ánh sáng ban mai, tận hưởng thứ không khí tươi mát của ngày xuân.
Đêm hôm qua, hắn gần như không ngủ, đôi bờ vai bị hai cô gái nhỏ kia chiếm lấy khiến đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy ê ẩm.
Cũng không chỉ có hắn, ngày hôm qua toàn bộ Vong Ưu Thôn đều không ngủ, cùng nhau thức đón năm mới, tiếng pháo nổ liên tục thậm chí tiếng pháo nổ đến từ cả phía Đỗ Khang Thôn vọng lại.
Vô Song đứng ở Vong Ưu Thôn nhìn xuống dưới núi, có thể thấy vô số ánh lửa bập bùng nhảy múa.
Dưới âm thanh của pháo nổ hai cô gái nhỏ nhắn ngồi cạnh Vô Song cũng bừng tỉnh giấc, sắc mặt đều đỏ bừng.
Đêm hôm qua dưới nồi bánh trưng, hắn dẫn hai cô gái nhỏ này đi nướng khoai, sau đó cùng mọi người ngồi quanh nồi bánh trưng, bắt đầu kể những câu chuyện trên trời dưới đất.
Bình thường sẽ có một bó lửa lớn được đốt, mọi người ở bên nhau vừa ăn vừa uống rượu xuyên đêm, sau đó đến tiết mục lì xì đầu năm có điều năm nay có thêm Vô Song, lại có nồi bánh trưng của hắn khiến rất nhiều người tò mò, mọi người liền trực tiếp ngồi vòng quanh nồi bánh trưng, cùng nhau nướng khoai, thậm chí nướng cả gà.
Tiếng cười tiếng nói vang vọng cả một góc trời.
Trời mùa xuân, thời tiết tuy đã ấm áp hơn những ngày đông tháng giá nhưng về đêm và rạng sáng vẫn se se lạnh, cái lạnh ở trên Tử Ngọc Sơn lại càng rét hơn bình thường, nhờ có nồi bánh chưng này đúng là khiến không khí xung quanh

trở nên ấm áp hơn rất nhiều.
Đến rạng sáng, khi nồi bánh chưng hoàn thành, Vô Song mới lấy từng cái bánh chưng nóng hổi được gói vuông vức cùng cẩn thận ra, có điều vẫn phi thường thần bí, hắn không để cho bất cứ ai đụng vào, trực tiếp mang về phòng ngủ, sau đó say sưa ngủ một giấc.
Đêm tất niên của Vong Ưu Thôn cứ như vậy trôi qua.
Sáng hôm nay, là ngày đầu năm mới, điều duy nhất mà Vô Song tiếc nuối chỉ là, hắn không thấy Tiên Âm Cô Cô.
Năm nay không rõ tại sạo, Cô Cô không trở về Vong Ưu Thôn, không trở về bên hắn.
Trong tay Vô Song lúc này là một rỏ bánh trứng, khoảng chừng 20 cái.
Hắn mỉm cười bắt đầu đi đến từng nhà của Vong Ưu Thôn.
Sáng sớm, Vô Song đầu tiên liền nhẹ gõ cửa phòng cửa nhà của ông ngoại, sau đó hắn liền ngạc nhiên, ông ngoại hắn vậy mà đi ra mở cửa.
Dược Vương nhìn thấy Vô Song liền mỉm cười với hắn, sau đó lại nhìn chỗ bánh chưng Vô Song mang đến, trong ánh mắt có chút tò mò.
"Tiểu tử, đây là thứ đêm qua ngươi chuẩn bị hả?".
Vô Song ngoan ngoãn mỉm cười, sau đó đi vào trong sân nhỏ của ông ngoại, ánh mắt liền nhìn xung quanh.
"Ông ngoại, Linh Tố nàng đâu rồi?".
Ông ngoại nghe vậy liền cốc đầu Vô Song, sau đó lườm hắn một cái.
"Tiểu tử ngươi ngày hôm qua khiến con bé gần như thức cả đêm, hơn nữa cả ngày làm việc mệt nhọc, lúc này chỉ sợ còn chưa rời giường được".
Vô Song nghe vậy liền gãi đầu mỉm cười, Linh Tố hôm qua bị hắn kéo đi chơi quên cả đất trời, đêm nay chưa thể rời giường cũng là đương nhiên.
Chậm rãi lấy hai cái bánh chưng vuông vức được làm phi thường cẩn thận, đặt trên bàn đá sau đó Vô Song mỉm cười.
"Ông ngoại, cháu mang thứ này cho mọi người trong thôn, đây là phần của người cùng Linh Tố, bất quá người cũng đừng ăn vội, để đến trưa chúng ta liền làm một bữa tiệc bánh chưng đi".
Nói đến đây Vô Song đột nhiên nhớ ra thứ gì, vội cúi đầu hai tay chắp trước ngực vô cùng ngoan ngoãn.
"Chúc ông ngoại năm mới thêm tuổi mới, càng thêm dẻo dai, càng thêm minh mẫn, ở bên cháu cùng Linh Tố càng lâu càng tốt".
Dược Vương liền bật cười, ánh mắt hiền hòa nhìn Vô Song.
"Tốt, tốt, tốt, ông ngoại nhận lời chúc của ngươi".
Vô Song cũng mỉm cười, sau đó lại cầm đống bánh chưng xoay người rời đi, có điều lúc này dĩ nhiên ông ngoại lại giữ hắn lại.
"Cháu yêu, đừng đi vội ngồi xuống đây ông có vài việc muốn hỏi".

Thấy Dược Vương lên tiếng, Vô Song nào dám chậm trễ, hắn liền thành thật ngồi xuống nhìn ông ngoại.
Ông ngoại cũng hiền từ nhìn hắn, rồi lại nhìn vào trong nhà sau đó mỉm cười.
"Vô Song, ngươi có thích Linh Tố không?".
Câu hỏi này đến quá trực tiếp cũng quá đột ngột, căn bản làm Vô Song không kịp chuẩn bị, bất quá hắn không cần suy nghĩ liền trả lời.
"Có".
Dược Vương nghe vậy, khuôn mặt trở nên vui vẻ hơn không ít, ông tiếp tục lên tiếng.
"Vô Song này, trong mắt ngươi Linh Tố nha đầu đó thế nào".
Vô Song cũng không cần suy nghĩ, cảm xúc của hắn với Linh Tố là thật, hắn không biết thứ cảm giác này đã đến mức gọi là yêu chưa nhưng hắn thật sự thích cô gái nhỏ này.
"Linh Tố rất thiện lương cũng rất tốt bụng. Linh Tố đôi khi rất mạnh mẽ nhưng có lúc lại yếu đuối vô cùng, cũng rất nhút nhát với thế giới bên ngoài, đặc biệt Linh Tố da mặt mỏng không chịu được người khác trêu chọc. Linh Tố cũng rất cẩn thận, rất hiểu lòng người, rất biết cách chăm sóc người khác".
Càng nói về Linh Tố, Vô Song nụ cười càng tươi.
Dược Vương nghe vậy liền thở ra một hơi, sau đó gật đầu với Vô Song.
"Ngươi có nguyện lấy Linh Tố làm vợ?".
Vô Song nghe vậy, sống lưng liền lập tức thẳng lên, trong ánh mắt có một tia kinh ngạc.
"Ông ngoại, chúng ta mới có... chúng ta vẫn là trẻ con a".
Dược Vương bật cười, căn bản không thèm quan tâm lý do của Vô Song.
"Linh Tố nha đầu này thật sự rất tốt, chỉ là lão phu từ trước đến nay đối với nó quá khắt khe, chưa một lần thực tâm đối tốt với nó, nó sống bên cạnh lão phu thật khổ. Lần này ta lên tiếng không phải với tư cách ông ngoại cháu mà là tư cách trưởng bối duy nhất của Linh Tố".
"Việc của hai đứa, ta nhìn rõ trong mắt, ta đối với nha đầu kia không tốt vậy liền mong cháu ngoại ta có thể thay ta sửa đổi lỗi lầm, đối tốt với con bé đó, giúp ta chăm sóc Linh Tố, được không?".
Ánh mắt ngập tràn tin tưởng của ông ngoại nhìn thẳng vào mình.
Vô Song cũng nhìn chằm chằm vào ông ngoại, sau đó kiên định gật đầu.
"Bây giờ cháu còn quá nhỏ, nhưng đến năm 18 tuổi nhất định sẽ cầu hôn Linh Tố, nhất định sẽ bảo vệ nàng, khiến nàng không gặp bất cứ chuyện buồn nào, sẽ không khiến nàng bị thương tâm".
Dược Vương nghe vậy, hai mắt liền tỏa sáng.
"Được, có lời này của cháu ta liền yên tâm, mấy hôm trước Vô Hà Tử lão già đó có nói với ta vài việc ở Tương Dương Thành, mấy lão già kia đều tặng lễ trọng

như vậy, lão phu cũng không thể thua kém bọn họ".
Nói xong trong tay Dược Vương xuất ra một quyển sách cổ.
Vô Song nhìn thấy, ánh mắt liền nhíu lại, chữ trên sách rất cổ xưa, cũng không biết quyển sách này đã đi qua bao nhiêu năm tháng, nhưng hắn cố gắng đọc từng chữ vẫn có thể thấy bìa sách, trên quyển sách ghi rõ.
'Dược Vương Phần Thiên".
"Ông ngoại... thứ này quá quý trọng, thứ này...".
Ông ngoại của hắn liền khe khẽ lắc đầu, ngăn cản Vô Song nói tiếp.
"Ngươi là cháu ruột của lão phu, quý trọng với không quý trọng cái gì?, hơn nữa đây còn là hồi môn của Linh Tố, cả đời lão phu hiện nay cũng chỉ có quyển sách này là quý giá nhất. Ngươi không có thể chất như Linh Tố hay như con bé Tương Vân kia nhưng ngươi rất thông minh, ngộ tĩnh siêu phàm, Dược Vương Phần Thiên trong tay ngươi liền không tính bôi nhọ nó".
"Quyển sách này lão phu đã sớm thuộc làu, có hay không cũng không quan trọng, sau này ngươi ở với Linh Tố, hai người các ngươi liền cùng nhau chuyên tâm nghiên cứu, trên giang hồ lại có thêm hai cái Thần Y, liền là việc lão phu nằm mơ cũng nghĩ tới".
Vô Song nghe đến đây, tựa hồ cảm thấy có gì đó không đúng, trên khuôn mặt xuất hiện một tia hốt hoảng.
"Ông ngoại, người chẳng lẽ định đi đâu?".
Dược VƯơng khẽ thở dài, sau đó gật đầu.
"Đúng vậy, ta đã rời khỏi Dược Vương Cốc gần 1 năm nay, liền không có cách nào ở lại đây lâu hơn nữa, lão phu vẫn phải trở về Dược Vương Cốc thôi".
"Nha đầu Linh Tố, sau này là nữ nhân của ngươi rồi, ngươi chăm sóc nàng giúp ông ngoại".
Vô Song nghe vậy liền sững người thật lâu, hắn căn bản không muốn ông ngoại rời đi.
"Ông ngoại, thật sự không có cách nào sao, người ở lại Vong Ưu Thôn đi, dù sao người cũng chỉ có 1 mình, trở về Dược Vương Cốc thật sự quan trọng vậy sao?".
Dược Vương chỉ nhè nhẹ lắc đầu, sau đó vỗ vai Vô Song.
"Đương nhiên quan trọng, ông có việc không thể không trở về, trước khi rời đi ông ngoại lo lắng nhất là vấn đề võ công của ngươi, lo lắng nhất về Động Huyền Kim Đan sự tình".
"Có điều ông ngoại cuối cùng cũng luyện chế xong 10 viên Động Huyền Kim Đan cùng 10 viên giải dược, chỉ cần ngươi không phục dụng Động Huyền Kim Đan thì giải dược cũng không sợ mất đi hiệu lực, sau khi ngươi phục dụng Động Huyền Kim Đan liền chỉ có 7 ngày thời gian để phục dụng giải dược, nhớ kỹ không được quên".
Vô Song khóe miệng run run, hắn muốn nói gì đó, đáng tiếc Dược Vương chỉ lắc

đầu mỉm cười.
“Đừng nói nữa, không còn sớm, nếu để Linh Tố ngủ dậy liền phiền phức, nhớ lấy lời ông ngoại biết không?”.
Vô Song ngàn cái không muốn vạn cái không muốn nhưng vẫn phải gật đầu, trong mắt có một tia tình cảm khó nói nên lời.
Hắn tiếp tục cầm lấy rỏ bánh chưng của mình, có điều niềm vui ngày tết gần như đã không cánh mà bay.
Hắn tiếp tục đi vòng quanh Vong Ưu Thôn, có điều không đến thẳng nhà các sư huynh sư tỷ mà đi về phía cửa Đông, tiến về Tiêu Dao Cốc.
Làm gì cũng phải có trước có sau, hắn liền mang bánh chưng lên Tiêu Dao Cốc, đưa cho sư phụ cùng Vạn lão, đồng thời trong lòng Vô Song cũng có một thắc mắc rất lớn cần sư phụ giải thích, hắn cảm thấy ông ngoại đang dấu hắn cái gì đó, hắn nhất định phải biết.
....
Con đường lên Tiêu Dao Cốc cũng không dài, Vô Song lại cố gắng đi nhanh nhất có thể, chỉ một thoáng hắn liền đã xuất hiện trong Tiêu Dao Cốc.
Phải nói là rất lâu rồi, Vô Song mới quay lại nơi đây, Tiêu Dao Cốc thật sự rất buồn chán.
Tuy Tiêu Dao Cốc rất đẹp, có thể coi là chân chính thế ngoại đào nguyên, có điều nó quá vắng vẻ, căn bản không hợp với Vô Song.
Vô Song biết ở Tiêu Dao Cố này vắng vẻ đến mức chỉ có một mình ‘khổ hành tăng’ như Vạn lão có thể chịu được, Vô Hà Tử còn phải thường xuyên chạy xuống Vong Ưu Thôn.
Bước chân vào Tiêu Dao Cốc, Vô Song lại có cảm giác quen thuộc truyền về, dù sao đây có thể được coi là nơi hắn dừng chân lâu nhân, hắn dành suốt 2 năm ở bên trong Tiêu Dao Cốc.
Vô Song bước vào cũng không nhìn thấy Vô Hà Tử, trái lại hắn nhìn thấy Vạn lão.
Vạn lão đang đứng trên mặt đất, mặt hướng về phía tây, nửa thân trên vẫn để trần lộ ra từng đường cơ bắp cùng với những vết sẹo ghê người.
Vạn lão đang đứng trung bình tấn, từng quyền từng quyền đấm về phía hư không, trên thân thể ướt đẫm mồ hôi.
Tất nhiên với thực lực của Vạn lão căn bản không thể nào không phát hiện ra Vô Song tiến đến có điều vị lão nhân này dường như không quan tâm, vẫn chỉ tập trung đứng tấn luyện quyền.
Vô Song đột nhiên lại cảm thấy, tư thế của Vạn lão rất thú vị, hắn liền đặt rõ bánh xuống, sau đó cũng định bắt trước Vạn lão, dưới ánh nắng ban mai đứng tấn luyện quyền.
Đáng tiếc hắn còn chưa bắt đầu, giọng nói đầy ngái ngủ của Vô Hà Tử từ bên

trong vang lên.
“Tiểu tử, ngươi tốt nhất đừng học theo lão đầu kia, học theo chỉ sợ cánh tay ngươi liền bị phế”.
Vô Hà Tử lười biếng bước ra, sau đó khẽ ngáp 1 cái, ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, hay nói đúng hơn là nhìn rõ quà của Vô Song.
(Chưa xong còn tiếp)
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiêu - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Chương 54
Năm mới (2)

Vô Hà Tử không giống một cái lão nhân bình thường, lại càng không giống phong phạm của Ngũ Đế cao thủ.
Vô Song không rõ Vô Hà Tử năm nay rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi nhưng vị sư phụ này của hắn có thể ăn, có thể ngủ, có thể uống và đặc biệt cả 3 cái đều làm rất tốt, thậm chí Vô Song kể từ khi đến Tử Ngọc Sơn vẫn chưa từng thấy Vô Hà Tử tu luyện, nếu không bận đi thăm bằng hữu thì công việc chủ yếu của Vô Hà Tử liền là ăn, ngủ cùng uống rượu.
Lúc này nhìn biểu hiện vẫn còn ngái ngủ của Vô Hà Tử, Vô Song mỉm cười.
Vô Song đột nhiên cảm thấy may mắn vì có Vô Hà Tử là sư phụ, nếu hắn xuyên không sau đó bái bất cứ một vị Ngũ Đế nào làm thầy ngoài Vô Hà Tử chỉ sợ khó sống.
Vô Song cũng không thích ép mình vào quy củ, lại càng sẽ không chịu được nho giáo chế độ quản thúc, sẽ không tự nhận mình là cái gì chính nhân quân tử, cũng không mong muốn nhận được cái danh hiệu quân tử này, phi thường mệt mỏi, cũng phi thường áp lực.
“Sư phụ, năm mới tốt lành a”.
Vô Hà Tử ánh mắ chớp chớp nhìn Vô Song.
“Có thế thôi cũng phải đến đây đánh thức lão phu dậy?”.
Vô Song phì cười sau đó chỉ chỉ rỏ bánh của mình.
“Tất nhiên là không phải rồi, đồ nhi là đặc biệt muốn tặng quà cho người a”.
Vô Hà Tử đương nhiên đã sớm chú ý rỏ bánh của Vô Song, nghĩ đến trù nghệ của Vô Song, lão nhân khẽ vuốt râu.
“Thứ hôm qua ngươi lọ mọ làm sao?, mau mang ra đây, lão phu nếm thử một chút”.
Vô Song nhìn vẻ tò mò rất nặng của Vô Hà Tử liền mỉm cười, sau đó hắn khẽ gật đầu.
“Vậy sư phụ đợi ta một chút, ta liền quay lại”.
Dứt lời Vô Song mang theo rỏ bánh chưng xuống nhà bếp.
Hôm qua mới bỏ ra khỏi lò luyện đan, tính đến bây giờ cũng mới chỉ qua 3-4 tiếng đồng hồ, bản thân bánh chưng không có bị lạnh đi, muốn ăn luôn căn bản cũng không có vấn đề gì, thứ Vô Song cần làm chỉ là giúp Vô Hà Tử bóc bánh trưng mà thôi.
Bóc bánh chưng căn bản không khó nhưng với những người lần đầu thấy loại bánh cổ truyền này thì lại khác, bánh chưng làm từ gạp nếp bản thân nó liền rất

dính, chính vì vậy nếu không có kỹ năng liền để hạt gạo dính hết vào tay, nhớp nháp khó chịu vô cùng.
Cũng không lâu lắm, Vô Song mang 2 đĩa bánh chưng xuất hiện trước mặt Vô Hà Tử, vẻ mặt vô cùng tự tin.
Loại bánh này quá khứ hắn đã làm quá nhiều, đều được khách nhân tấm tắc khen ngợi, trong kiếp này trù nghệ của hắn tăng mạnh, đương nhiên sẽ không thể nào thất bại, quan trọng hơn khẩu vị của người Việt Nam cùng Trung Quốc cũng không quá khác nhau, hắn căn bản không tin loại bánh này sẽ không được đón nhân.
Trên chiếc đĩa trắng xinh đẹp, Vô Song cắt bánh thành 8 phần nhỏ, sau đó đặt lên bàn trước mặt Vô Hà Tử, ánh mắt có chút chờ mong.
Vô Hà Tử có thể coi là người đầu tiên trên thế giới này nếm thử bánh chưng.
Vô Hà Tử ngồi xuống, ánh mắt chớp động, đầu tiên liền quan sát màu sắc xanh mượt của bánh sau đó chậm rãi thưởng thức mùi hương dịu nhẹ của gạo nếp, ánh mắt Vô Hà Tử liền sáng lên.
“Thơm dịu nhẹ nhàng, thêm sắc xanh mượt mà. Nguyên liệu của thứ ‘bánh chưng’ này là gì?”.
Vô Song đứng đó mỉm cười đáp.
“Đỗ xanh, gạo nếp cùng thịt lợn, có thể coi là nguyên liệu chính, sau đó cần thêm 1 số vật đặc thù như nồi hấp, củi khô, khuôn đúc, lá gói... “.
Vô Song cũng không có ý định nói tiếp bởi Vô Hà Tử lúc này đã ăn thử, sau đó hắn rõ ràng có thể cảm thấy ánh mắt Vô Hà Tử sáng lên.
“ Oa, khi cắn vào miệng miếng cảm giác đầu tiên là mềm dẻo, có thêm mùi thơm cùng hương vị bùi bùi của đậu xanh, thịt lợn có chút béo nhưng khi vào miệng lại lập tức tan”.
“Tiểu Vô Song, ngươi học món này ở đâu vậy, sao lão phu chưa bao giờ nhìn thấy?, nghe cũng chưa nghe bất quá thật ngon a”.
Vô Song thấy vô Hà Tử thích thú liền mỉm cười, hắn tất nhiên sẽ không trả lời câu hỏi này của sư phụ, hắn trả lời chỉ sợ chính Vô Hà Tử cũng không tin đi.
Đợi Vô Hà Tử ăn xong, chỉ thấy lão nhân này lười biếng vặn vẹo xương cốt một chút, sau đó sắc mặt trở nên uể oải.
“Ăn ngon a, có điều kỳ quái, tại sao lão phu lại cảm thấy buồn ngủ như vậy?”.
Vô Song nghe vậy liền cảm thấy ngoài ý muốn sau đó hắn cũng rất nhanh có thể hiểu ra.
Cho dù chưa có nghiên cứu khoa học nào ở kiếp trước nhưng đúng là vào dịp tết, sau khi ăn bánh trưng xong liền cảm thấy buồn ngủ, hơn nữa ngủ phi thường ngon.
Vô Song nhìn thấy Vô Hà Tử biểu hiện, cũng chỉ khẽ lắc đầu, trong lòng có chút buồn cười. Ở kiếp trước của Vô Song có 1 câu nói rất nổi tiếng chính là ‘bánh

chưng gây lú', sau mỗi dịp nghỉ tết xong, đám bạn học khi đó kiến thức toàn bộ chữ thầy trả thầy.
Nghĩ đến vài ký ức mơ hồ của kiếp trước, Vô Song liền nhẹ thở ra một hơi, tâm sự trong lòng của hắn cũng dần vơi đi, tâm tình liền trở nên tốt hơn.
Ánh mắt lại chuyển hướng nhìn về Vạn lão ở cách đó không xa, lúc này Vạn lão vẫn tiếp tục luyện quyền không biết mệt mỏi, căn băn không để ý đến hai người Vô Song cùng Vô Hà Tử.
Vô Song thấy vậy cũng không ngạc nhiên, hắn cũng đã có chút quen thuộc với tính cách Vạn lão.
Chậm rãi ngồi xuống trước mặt Vô Hà Tử, Vô Song chậm rãi mở miệng.
"Sư phụ, sáng nay đệ tử qua chúc tết ông ngoại trước, sau đó ông ngoại nói người muốn...".
Vô Song chưa nói dứt lời, Vô Hà Tử đã thở ra một hơi.
"Lão Trình muốn rời đi đúng không?".
Vô Song liền gật đầu, ánh mắt đầy chờ mong nhìn Vô Hà Tử.
"Sư phụ, đệ tử luôn cảm thấy trong lời nói của ông ngoại có gì đó không đúng, rõ ràng có chuyện ông ngoại dấu không muốn nói ra, sư phụ người có thể giải đáp thắc mắc của đệ tử không?".
Vô Hà Tử ánh mắt chớp động một chút, sau đó cũng gật đầu.
"Ông ngoại ngươi quay về Dược Vương Cốc lần này, liền muốn bế quan tiềm tu".
Vô Song khuôn mặt liền nhíu lại, hắn không hiểu ông ngoại của mình dĩ nhiên phải bế quan tiềm tu?, ông ngoại thực lực chỉ là Tông Sư cảnh giới có điều từ trước đến nay ông ngoại căn bản không quan tâm đến mấy thứ này.
"Sư phụ, rốt cuộc ông ngoại con bế quan làm gì?".
Vô Hà Tử cũng không có ý định che dấu Vô Song, ánh mắt liền xuất hiện một tia nghiêm túc.
"Việc này ngươi biết, sau đó liền tốt nhất để trong lòng, ngươi muốn giúp chỉ làm hắn thêm phân tâm, hơn nữa ngươi có muốn giúp cũng không giúp được, việc này liên quan đến rất nhiều thứ".
"Trịnh lão lần này trở về Dược Vương Cốc, muốn chuyên tu dược đạo, hắn ta nhất định phải bảo vệ danh hiệu Độc Thủ Dược Vương của chính mình".
"Độc Thủ Dược Vương danh hiệu này ngươi có thể coi như là ngũ đế cấp bậc bên trong dược đạo giới, danh hiệu phi thường cao quý, bất cứ ai cũng thèm khát đạt được. Bằng vào thực lực của lão Trịnh, trên giang hồ hiện hay chỉ có duy nhất 2 người có khả năng uy hiếp địa vị của hắn trong luyện dược giới".
"Người đầu tiên là sư đệ của hắn Thạch Vạn Sân, người này âm hiểm gian trá, lạnh lùng tàn nhẫn thậm chí có thể coi là tiểu nhân ti bỉ có điều chính loại cá tính này khiến hiện nay hắn là đệ nhất cao thủ dùng độc trên giang hồ, đến cả lão phu

nếu không có việc gì cũng không muốn đụng vào kẻ này, tiểu tử ngươi sau này đi ra giang hồ, tốt nhất đề phòng lão tặc này một chút kẻo chết thế nào cũng không biết”.
“Người còn lại cũng là sư đệ của lão Trịnh, người này y thuật không so được với Trịnh lão, độc thuật lại thua Thạch tặc nhưng bản thân là người Miêu Cương, ở Miêu Cương nhiều nhất là trùng độc, kẻ này trên con đường cổ độc đi được cực kỳ xa, cho dù Trịnh lão cũng không thể so sánh”.
“Trịnh lão lần này trở về, chỉ sợ muốn đóng cửa nghiên cứu về độc thuật, y thuật hay đan thuật của hắn đều là nhất tuyệt, vượt xa hai vị sư đệ nhưng độc thuật lại không bằng, cái danh hiệu Độc Thủ Dược Vương kia không chỉ có ‘dược’ mà còn có cả ‘độc’ bên trong, muốn tiếp tục nắm giữ danh hiệu này, Trịnh lão chỉ sợ gặp rất nhiều khó khăn”.
Vô Song nghe vậy mới hiểu ra tại sao ông ngoại hôm nay lại cư xử lạ như vậy, trong ánh mắt có điều suy nghĩ.
“Sư phụ, vậy... vậy ông ngoại có an toàn hay không?”.
Vô Hà Tử ánh mắt liền trầm ngâm.
“Vị ở Miêu Cương kia có lẽ không chơi thủ đoạn hèn hạ, dù sao hắn cũng không quan tâm danh hiệu này cho lắm, hắn quan tâm liền là con đường võ đạo. Về phần họ Thạch lão phu liền không đoán được, Thạch Vạn Sân người này bị không ít người gọi là Thạch Tặc, 40 năm trước hắn không đấu lại Trịnh lão để mất danh hiệu Độc Thủ Dược Vương, 40 năm sau chỉ sợ hắn giở trò”.
Vô Song ánh mắt lập tức lạnh lại, bàn tay nhỏ bé có chút nắm chặt lại.
“Thạch Tặc... tốt nhất ngươi không nên đụng đến ông ngoại ta, chỉ cần ông ngoại mất một sợi tóc, ta liền đảm bảo ngươi chết rất thảm, rất thảm”.
Vô Hà Tử không biết Vô Song đang nghĩ gì nhưng nhìn biểu hiện của hắn cũng có thể hiểu được đại khái, Vô Hà Tử khẽ đứng lên, sau đó vỗ vai Vô Song.
“Đây là việc của ngươi lớn, ngươi tốt nhất không cần quan tâm, ông ngoại ngươi cũng không phải quả hồng mềm, bằng hữu của lão phu từ trước đến nay không có quả hồng mềm”.
Vô Hà Tử nói đến đây, ánh mắt xuất hiện một tia tinh quang đáng sợ, hơn nữa trong giọng nói liền có chút tự hào.
Vô Hà Tử quen biết rất rộng, chính tà không phân chỉ cầu hợp ý có điều không rõ tại sao, những người hợp ý với hắn, những người có thể làm bằng hữu với hắn đều là những nhân vật đứng tại đỉnh cao của nhân sinh, nhìn Vô Hà Tử già mà không kính, tính cách như trẻ con nhưng riêng phần ánh mắt, ông ta cao hơn sư huynh của mình Tiêu Dao Tử nhiều lắm.
Tiêu Dao Tử nói như vậy liền làm lo lắng trong lòng Vô Song giảm đi rất nhiều, hắn hiện nay còn quá nhỏ, còn quá yếu, chỉ sợ dùng hết mọi thủ đoạn của bản thân cũng không có cách nào đánh bại được cao thủ cỡ đại sư huynh chứ đừng

nói là Thạch Tặc.
Người ta gọi là quan tâm tất loạn, ông ngoại của hắn lịch duyệt so với hắn cao hơn nhiều, hơn nữa đừng nhìn ông ngoại Vô Song bình thường hiền từ với hắn như vậy mà nghĩ Dược Vương Trịnh Hạo Thiên là lão nhân hiền lành chất phát, ở trên giang hồ danh tiếng của Độc Thủ Dược Vương có ai không biết?, có ai không sợ?.
Quan trọng nhất, với cá tính của Vô Hà Tử chỉ cần ông ngoại của Vô Song cầu cứu, Vô Hà Tử nhất định bất chấp tất cả mà rat ay.
Nghĩ được điểm này, Vô Song trong lòng một lần nữa trở nên nhẹ hơn rất nhiều.
“Sư phụ, cảm ơn người, lòng của đệ tử nhẹ đi rất nhiều. Đệ tử còn phải mang rõ bánh này cho các sư huynh sư tỷ, Đệ tử xin đi trước”
Vô Hà Tử nghe vậy mỉm cười.
“Đợi lão phu một chút, hôm nay là đầu năm mới, lão phu có quà cho ngươi”.
Vô Song nghe vậy liền sững người.
“Sư phụ, cũng không cần đâu, hôm đó ở Lục Trúc Thôn...”.
Vô Song chưa nói xong đã thấy Vô Hà Tử ra dấu im lặng, khóe miệng Vô Hà Tử chậm rãi cong lên.
“Lão phu lúc đó chỉ trêu chọc Kiếm lão một chút mà thôi, Thiên Tằm Tơ là thứ ông ngoại ngươi đưa ngươi, liên quan gì đến lão phu?, đợi một chút, lão phu vào trong lấy cho người một thứ thú vị”.
Tất nhiên cũng không để Vô Song đợi quá lâu, lần này trong tay Vô Hà Tử có một quyển sách.
Quyển sách có bìa màu xanh nhạt, bên trên ghi ba chữ ‘Tửu Thần Quyết’.
Vô Song vừa nhìn thấy ‘Tửu Thần Quyết’ trong lòng liền có chút suy nghĩ.
“Sư phụ, Tửu Thần Quyết chẳng nhẽ cũng giống Chính Khí Quyết?”.
Vô Hà Tử nghe vậy liền gật đầu sau đó lại lập tức lắc đầu.
“Giống mà cũng không giống, Tửu Thần Quyết thật ra không có cách nào so sánh với Chính Khí Quyết, ít nhất trong mắt lão phu là vậy bất quá Tửu Thần Quyết thứ này lại có thể trợ giúp ngươi một chút”.
“Tửu Thần Quyết tu luyện cũng không khó, quan trọng là tửu lượng của chính bản thân ngươi thế nào, Tửu Thần Quyết tên như ý nghĩa, liền liên quan đến rượu”.
“Trong thiên hạ không thiếu võ công liên quan đến rượu, ví dụ như A Hầu Vân Tiên Đào, Hầu Quyền, Túy Quyền, Túy Côn...những loại võ công này tửu lượng cùng tửu kính càng lớn, uống càng nhiều rượu trong khi chiến đấu, uy lực lại càng mạnh mẽ”.
“Uống rượi cũng có đạo của uống rượu, chia thành tửu lượng cùng tửu kính. Tửu lượng là lượng rượu ngươi có thể uống, còn tửu kính chính là khả năng kháng lại độ chếnh choáng của rượu, nói đơn giản một chút tửu kính càng cao, ngươi uống

rượi càng có thể kéo dài thần trí minh mẫn”.
“Ví dụ như đại sư huynh ngươi, nhìn hắn cả ngày say khướt nhưng tửu kính cao đến dọa người, đầu óc của hắn vẫn vô cùng minh mẫn, cả ngày ngập trong rượu nhưng bảo hắn say liền không đúng. Ta biết ngươi muốn học tận hết các kỹ nghệ bên trong Vong Ưu Thôn, với tiên thiên thiên phú của ngươi cái này liền có thể thực hiện, bất quá lão phu để ý thấy ngươi không mặn mà lắm với tửu đạo của đại sư huynh, cái này liền là ngươi sai. Sau này chịu khó đi theo đại sư huynh ngươi một chút”.
“Đại sư huynh của ngươi trong thô có tinh, trong cơ say vẫn luôn bảo trì minh mẫn, hắn có thể coi là đệ tử hợp ý lão phu nhất”.
Vô Song nghe Vô Hà Tử nhắc nhở, trong lòng liền có cảm ngộ, hắn liền ngoan ngoãn gật đầu với Vô Hà Tử, hắn trước giờ cũng chỉ nghĩ uống rượu cơ bản là uống bất quá sau khi Vô Hà Tử nhắc nhở, hắn không ngờ thế giới này uống rượu còn là một loại tu luyện, thậm chí một trường phái võ công.
Thấy Vô Song ngoan ngoãn gật đầu, Vô Hà Tử lại chỉ vào Tửu Thần Quyết trên bàn.
“Quyển sách này cũng thuộc về kỳ thuật, đơn giản mà nói ngươi uống càng nhiều rượu, ngươi liền cảm thấy trong đan điền càng có thêm một luồng tửu ý nồng đậm, máu huyết trong người như sôi lên, dưới tác dụng của Tửu Thần Quyết, trong chiến đấu ngươi có thể làm cảm giác đau đớn của chính bản thân mình trì trệ, trong chiến đấu có thể mượn tửu ý tạo thành một loại khí thế giả tạo, một loại khí thế của dã lang, lấy chiến nuôi chiến, tuyệt không lùi bước ”.
“ Mấy năm trước, lão phu từng gặp Tiêu Phong tiểu tử, tiểu tử này uống rượu mà lớn lên, coi rượu như nước, thậm chí càng uống càng minh mẫn, càng uống rượu chiến ý càng tăng, chính vì vậy lão phu mới tập cho ngươi uống rượu từ rất sớm, lại cất công đi lấy Tửu Thần Quyết về đây “.
“Tiêu Phong kẻ này trước khi uống rượu cùng sau khi uống rượu căn bản là hoàn toàn khác nhau, thậm chí lão phu cảm thấy kẻ này càng uống nhiều rượu, thiên phú chiến đấu càng mạnh mẽ, thậm chí có chút giống với phụ thân ngươi, tuy không phải là 3 loại tiên thiên căn cốt thiên phú cộng dồn nhưng cũng có 2 loại”.
“Đáng nói hơn, lão phu có 1 loại suy đoán, Tiêu Phong dùng rượu để kích hoạt thiên phú căn cốt của chính mình, cái suy nghĩ này rất khó xác định, chỉ là một loại lý thuyết, chỉ sợ tiểu tử kia cũng không có nhận ra đi. Lão phu làm người có chút tật xấu đó là tò mò, chính vì tò mò nên mới muốn làm rõ cái lý thuyết này một chút, ngươi nhận Tửu Thần Quyết liền giúp lão phu một chút đi, lão phu muốn biết rốt cuộc có thể dùng ngoại vật kích thích tiên thiên thiên phú hay không?”.
Nói đến đây, hai mắt Vô Hà Tử trở nên sáng rực, trong mắt hiện ra hai luồng chiến ý.

Nhìn Vô Hà Tử chú tâm, Vô Song ngoan ngoãn cúi đầu, Vô Hà Tử đã nói như vậy, hắn sao có thể không theo?.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiêu - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 55

Thích Phương – Địch Vân

Ngày tết của Vong Ưu Thôn thật ra cũng không cách nào so sánh với cái tết dưới chân núi, dù sao bọn họ cũng là người luyện võ, có rất nhiều việc để làm, người trong giang hồ muốn tận hưởng một cái tết đúng nghĩa như những người dân bình thường kia liền khó vô cùng.

Lại thêm Vong Ưu Thôn không lớn, mọi người cũng trở nên quen thuộc với nhau, cả thôn giống như một xóm nhỏ vậy, toàn bộ tết của Vong Ưu Thôn chỉ tính trong ngày cuối năm cũ và ngày đầu năm mới.

Đầu năm mới mọi người lại tập trung ở nhà Thần Y, cùng nhau mở một bữa tiệc lớn, nhấm nháp vài ly rượu, nói những câu chuyện trên trời dưới đất vô thương vô phạt.

Năm nay có thêm ba người trong Vong Ưu Thôn là Vô Song – Linh Tố cùng Dược Vương, có điều cũng không thay đổi là bao, có lẽ thay đổi duy nhất liền là năm nay ăn tết ngon hơn mọi năm quá nhiều, trong 1 năm Vong Ưu Thôn đón nhận 2 cái cao cấp trù sư.

Sau bữa tiệc đầu năm, mọi người trong Vong Ưu Thôn ai về nhà nấy, bắt đầu chuẩn bị cho một năm hoàn toàn mới, đây chính là thói quen của tất cả mọi người trong Vong Ưu Thôn.

....

Lúc này Vô Song cũng không trở về nhà, hắn đang nằm vắt vẻo trên một thân cây tùng lớn trong rừng, trong miệng ngậm một nhánh cỏ khô, ánh mắt mơ hồ nhìn lên bầu trời cao trong xanh.

Sau khi nói chuyện cùng Dược Vương và Vô Hà Tử, trong lòng Vô Song liền xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Hắn nghĩ về việc của ông ngoại, hắn cũng nghĩ về thế giới này.

Một năm trôi qua, để Vô Song hiểu thêm rất nhiều về nơi đây, càng hiểu rõ về thế giới này, hắn lại càng thêm mơ hồ về nó.

Khi Thiên Long Giáo đánh vào Tiêu Dao Cốc, Vô Song đã từng thức suốt đêm để thành lập 1 bản kế hoạch cho mình ở tương lai, bản kể hoạch cho toàn bộ Thiên Long Giáo phát triển, đáng tiếc bây giờ hắn mới thấy bản kế hoạch của mình là thiếu xót cỡ nào.

Thế giới này là Kim Dung thế giới kết hợp với một thế giới mà Vô Song chưa từng bước tên cũng chưa từng đọc qua.

Thế giới mà Vô Song chưa từng biết tên kia, Vô Song sẽ không suy nghĩ quá nhiều, thứ làm hắn đắn đo là Kim Dung thế giới.

Trong Kim Dung thế giới có tổng cộng 14 bản thiên thư, Vô Song cũng không biết trong thế giới này sẽ xuất hiện bao nhiêu tác phẩm của Kim Dung nhưng hắn có một loại cảm giác, hắn phi thường tin tưởng nhất định sẽ có đủ toàn bộ thế giới trong tiểu thuyết Kim Dung.
Việc khiến Vô Song đau đầu cũng là như vậy.
Mỗi tiểu thuyết Kim Dung đều tồn tại nhân vật chính, đáng bực mình nhất là bất cứ nhân vật chính nào đều mang trong người 1 cái Bug, gần như là lấy hết khí vận trong thiên hạ gia trì bản thân.
Bình thường Vô Song sẽ không để ý, nhưng ở thế giới này lại khác, quá nhiều nhân vật chính như vậy, Vô Song căn bản không cách nào kết giao với toàn bộ, cũng không có cách nào làm vừa lòng toàn bộ, đây tuyệt đối là việc không thể nào.
Làm vừa lòng 1 người, Vô Song có thể làm được.
Làm vừa lòng 2 người, Vô Song cũng có thể làm được.
Tuy nhiên bắt hắn làm vừa lòng cả chục người, hắn liền sẽ không làm, cho dù muốn làm cũng không có cái năng lực này.
Nhân vật chính trong Kim Dung rất nhiều nhưng thế giới vốn chỉ có một, chính đám người này cũng không có cách nào bảo trì luôn luôn hữu hảo với nhau, huống gì là Vô Song.
Ít nhất Vô Song biết, tại thế giới này hắn cùng Quách Tĩnh chỉ sợ rất khó đi chung một đường.
Càng nghĩ, đầu của Vô Song càng rối, hắn ngủ thiếp đi lúc nào, chính hắn cũng không biết.
....
Vô Song không rõ mình ngủ bao lâu, cho đến khi một âm thanh quen thuộc vang lên.
“Tiểu sư thúc, người ở trên đó làm gì, người xuống đây với Tương Vân được không?”.
Vô Song bị giọng nói của Tương Vân đánh thức, ánh mắt liền lập tức mở ra, sau đó nhìn cô gái nhỏ bé ở bên dưới.
Tương Vân hôm nay mái tóc vẫn để xõa đến lưng, một thân áo xanh nhẹ nhàng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp cùng ánh mắt ngây thơ đang chớp chớp nhìn Vô Song.
Vô Song dùng tay khẽ nhăn hai hàng lông mày, sau đó lập tức nhảy xuống.
“Tương Vân, có việc gì không?”.
Tương Vân mỉm cười ngọt ngào, giọng nói cực kỳ lễ phép, cô gái này căn bản hoàn toàn coi Vô Song là trưởng bối để đối đãi.
“Tiểu sư thúc, Tương Vân phải xuống dưới thôn có việc, sư thúc có thể đi cùng ta hay không?”.

Lúc này Vô Song cũng không có việc gì làm, lại nhìn Tương Vân dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, hắn sao có thể từ chối.
“Tương Vân, ngươi muốn xuống Đỗ Khang Thôn đúng không?”.
Thẩm Tương Vân nghe vậy liền khẽ lắc đầu.
“Không phải đâu sư thúc, Tương Vân muốn đi Ngưu Gia Thôn”.
Vô Song nghe vậy ánh mắt liền thoáng ngạc nhiên, hắn nào biết Ngưu Gia Thôn ở đâu, đây còn là lần đầu tiên Vô Song biết Ngưu Gia Thôn tồn tại.
Thẩm Tương Vân mỉm cười, sau đó bàn tay mềm mại kéo kéo tay Vô Song.
“Tiểu sư thúc, người đồng ý đi, phụ thân nói ta xuống núi đều phải có trưởng bối đi theo, tiểu sư thúc là trưởng bối của ta, ngài nhất định phải giúp ta nha”.
Nhìn biểu cảm của Tương Vân, Vô Song chỉ biết mỉm cười khẽ xoa đầu nàng.
“Được, sư thúc đi với ngươi, có điều nói trước, sư thúc không có biết đường đâu”.
Thẩm Tương Vân ngoan ngoãn cười.
“Sư thúc không cần lo, chúng ta đi xuống Đỗ Khang Thôn, thuê một cái xe ngựa không phải là được sao?, Ngưu Gia Thôn cách đây cũng không xa”.
Cứ như vậy Vô Song cùng Tương Vân đi xuống núi, tiến về Ngưu Gia Thôn.
Vô Song trước khi đi cũng tiện tay cầm theo một tấm khăn đen, trực tiếp che đi nửa phần khuôn mặt bên dưới của mình.
Tương Vân nhìn Vô Song làm vậy, ánh mắt ban đầu hiện lên một tia khó hiểu sau đó như nghĩ ra gì đó, bật cười không thôi.
“Tiểu sư thúc a, nhiều khi Tương Vân cũng rất ghen tị với người, người dĩ nhiên còn xinh đẹp hơn Tương Vân, thực là tức chết người ta mà”.
Tương Vân nói xong như sợ Vô Song giận, khẽ lè lưỡi với hắn, sau đó lập tức chạy khỏi Vong Ưu Thôn.
Vô Song cũng không biết làm sao với cô gái này, hắn khẽ mỉm cười, rồi không nhanh không chậm đuổi theo.
....
Tương Vân thật ra rất nổi tiếng ở Đỗ Khang Thôn, phụ thân từng dẫn nàng xuống dưới Đỗ Khang Thôn không ít lần, hai cha con liền chữa trị không lấy tiền cho tất cả người dân bên trong Đỗ Khang Thôn, từ đó danh vọng của Thần Y trong thôn liền trở nên cực cao.
Thần Y danh vọng tăng lên, đương nhiên Tương Vân cũng được rất nhiều người nhớ đến, cho dù cô bé xinh đẹp này đã rời khỏi Tử Ngọc Sơn một khoảng thời gian dài để đến Thần Nông Cốc thì khi trở lại, người dân vẫn không ai quên nàng.
Trên đường Thẩm Tương Vân liền làm tâm điểm chú ý, Vô Song ở phía sau đều bị rất nhiều người trực tiếp lờ đi, dọc theo đoạn đường ở Đỗ Khang Thôn, vô số người tươi cười mở miệng chào Tương Vân, đương nhiên Tương Vân cũng

ngoan ngoãn cúi chào với từng người, từ đó dẫn đến việc hai người mát tương đối nhiều thời gian, mới có thể ra khỏi Đỗ Khang Thôn.
Cũng may mắn Thẩm Tương Vân rất được lòng người dân bên trong Đỗ Khang Thôn, không ngờ nàng đi thuê xe ngựa vậy mà còn được miễn phí.
Chiếc xe ngự trở Vô Song cùng Tương Vân không lớn nhưng cũng vì trong xe vốn chỉ có 2 đứa bé, từ đó khoảng không gian bên trong vẫn tương đối thoải mái.
Ở bên trong xe, Vô Song cuối cùng cũng được biết Ngưu Gia Thôn là nơi nào.
Ngưu Gia Thôn là một thôn nhỏ nằm ở đông nam Đỗ Khang Thôn, bản thân Ngưu Gia Thôn cũng chỉ có thể coi là lớn hơn Vong Ưu Thôn một chút mà thôi, người dân bên trong chủ chiếu sống bằng nghề đánh bắt cá cùng gieo trồng hoa màu, một thôn quê điển hình.
Theo lời Tương Vân, ở Ngưu Gia Thôn nàng có một tỷ tỷ, vị tỷ tỷ này với nàng cực kỳ thân thiết, chỉ tiếc khoảng thời gian trước Tương Vân đến Thần Nông Cốc, từ đó liền không có cách nào tiếp tục đến chơi với tỷ tỷ của mình, hôm nay nhân dịp năm mới, nàng liền đến thăm tỷ tỷ.
Xe ngựa nhỏ đi cũng không quá lâu, Ngưu Gia Thôn cách Đỗ Khang Thôn chỉ khoảng 2 tiếng đi bộ, đường đi cũng không xấu vì vậy nếu dùng xe ngựa cũng chỉ mất chưa tới 1 tiếng.
Khi xuống xe, Thẩm Tương Vân còn không quên cúi đầu thật sâu, phi thường ngoan ngoãn với lão nhân đánh xe.
“Trần gia gia, cảm ơn gia gia đã cho chúng cháu đi nhờ xe, gia gia cứ về trước đi, cũng không cần đợi hai chúng cháu”
Lão nhân được gọi là Trần gia gia kia mỉm cười với Tương Vân, sau đó không ngờ cũng mỉm cười với cả Vô Song, sau đó lại chậm rãi đánh xe đi.
Vô Song cũng không biết một điều, bên trong Đỗ Khang Thôn tuy Vô Song không được lòng người như Tương Vân, cũng không phải ai cũng quen biết hắn có điều người nhận ra hắn không ít, bất chấp hắn có dùng khăn che mặt hay không.
Nghĩ mà xem, một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, thân hình có chút mảnh mai, cùng mái tóc màu trắng không lẫn đi đâu được, nhận ra Vô Song cũng là hết sức bình thường.
....
Ngưu Gia Thôn thực tế không có nhỏ như Tương Vân nói, trong mắt Vô Song, Ngưu Gia Thôn chỉ sợ so với Lục Trúc Thôn ở Tương Dương cũng không thua kém.
Bước vào Ngưu Gia Thôn, có thể thấy bóng người thưa thớt đi lại, lúc này theo Vô Song ước lượng là khoảng 3h chiều, mặt trời vẫn tương đối nắng gắt, người dân vẫn là không muốn ra khỏi nhà thì hơn, nếu không có Tương Vân gọi, Vô Song cũng không nguyện ý đi ‘tắm nắng’ thế này.

Tương Vân quen đường, mọi việc lên trở nên dễ dàng vô cùng.
Rất nhanh Tương Vân ‘nắm tay’ Vô Song, đưa hắn đến một ngôi nhà trong Ngưu Gia Thôn.
Ngôi nhà này cũng không lớn, có thể coi là nhỏ so với những ngôi nhà xung quanh ở trong chính Ngưu Gia Thôn hơn nữa nằm ở địa điểm cũng không bắt mắt, nằm sát phía cuối Ngưu Gia Thôn, nếu không phải là người biết chủ nhân ngôi nhà hoặc đã từng đến đây, chỉ sợ khó mà tìm được.
Tương Vân đứng trước cửa nhà, khuôn mặt xinh đẹp liền vui vẻ, sau đó đặt hai tay chiếc miệng nhỏ tạo thành hình cái loa.
“Phương tỷ tỷ, Phương tỷ tỷ....”.
Không bao lâu sau, từ bên trong nhà nhỏ một thiếu nữ vội vàng chạy ra.
Cô gái này vừa xuất hiện, Vô Song ánh mắt liền khẽ xuất hiện một tia kỳ dị.
Nàng rất đẹp, làn da trắng nõn cùng mái tóc óng mượt, căn bản không giống với nữ nhân sống ở nông thôn.
Nữ nhân này cũng chỉ khoảng 12-13 tuổi nhưng phát dục rất khá, thân cao khoảng 1m50, ở phần ngực cũng đã có chút nhô lên, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, khuôn mặt xinh đẹp tựa như hoa, cái cổ cao ba ngấn,đôi môi mỏng phớt hồng.
Nếu không phải trên người nàng quần áo cực kỳ tầm thường, Vô Song còn tưởng là con cháu nhà đại quan trong triều.
Cô gái rất nhanh mở cửa ra, sau đó đôi mắt mở lớn nhìn Tương Vân, mặt cười tươi như hoa.
“Tương Vân, ngươi trở về rồi sao, tỷ tỷ rất nhớ ngươi”.
Nàng liền ôm Tương Vân vào lòng, về phần Tương Vân cũng ôm lấy nữ nhân kia.
“Tương Vân cũng rất nhớ tỷ tỷ”.
......
Hai vị tỷ muội này giao tình phi thường tốt, nếu không phải có Vô Song là người thứ ba ở đây, cũng không biết còn tính ôm nhau đến bao giờ.
Thẩm Tương Vân lén nhìn Vô Song một chút, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên.
“Phương tỷ tỷ, đây là Vô Song ca ca của muội”.
Tất nhiên ở trên xe, Vô Song đã thống nhất với Tương Vân cách gọi, nếu không trước mặt người khác nàng cứ 1 câu tiểu sư thúc, 2 câu tiểu sư thúc, Vô Song liền cảm thấy không biết làm thế nào mới phải.
Giới thiệu Vô Song với Phương tỷ tỷ, Tương Vân cũng rất nhanh quay đầu lại cười với Vô Song.
“Ca ca, đây là Thích Phương tỷ tỷ, tỷ tỷ chính là bông hoa đẹp nhất của Ngưu Gia Thôn nha”.
Thích Phương bị Tương Vân nói, sắc mặt liền đỏ lên nhẹ véo má Tương Vân.
“Xú nha đầu, đừng có trêu tỷ tỷ nữa, ngươi đến rồi thì mau đi vào đây, đứng

ngoài mãi làm sao được”>
Sau đó Vô Song cùng Tương Vân nhẹ nhàng bước theo Thích Phương.
Vô Song trong đầu lúc này đang rất nhanh suy đoán Thích Phương là nhân vật nào, đáng tiếc hắn cũng không có nhớ ra cái tên này rốt cuộc xuất hiện ở đâu trong Kim Dung tiểu thuyết, vì vậy hắn liền suy đoán, Thích Phương liền cũng giống Tương Vân, căn bản không liên quan đến Kim Dung tiểu thuyết.
Nghĩ đến một điểm này, Vô Song liền có chút tò mò với Thích Phương, ít nhất hắn tin tưởng nữ nhân nông thôn một nắng hai sương tuyệt không thể nào được nhưu Thích Phương, quan trọng nhất, ngôi nhà của nàng cũng không lớn, lại nằm trong góc phi thường hẻo lánh, thoạt nhìn cũng không giàu có gì.
Thích Phương vừa dẫn Vô Song cùng Tương Vân vào nhà thì bên ngoài cửa một giọng nói già nua vàng lên.
“Phương nhi, nhà chúng ta có khách sao?”.
Thích Phương đang cười nói cùng Tương Vân, nghe thấy âm thanh này, cả nàng cùng Tương Vân liền tươi cười.
Sau đó Thích Phương khẽ gật đầu với Vô Song, rồi chạy nhanh ra ngoài.
Không bao lâu, đi vào trong nhà ngoài Thích Phương lại có thêm hai người.
Đầu tiên là một lão nhân râu tóc bạc phơ, lưng có chút còng thoạt nhìn cực kỳ hiền hậu cùng chất phác.
Người thứ hai là một nam nhân, tuổi tác cũng không lớn, khoảng 14-15 tuổi, thân hình cao lớn vô cùng, giống như hộ pháp vậy.
Vừa thấy lão nhân bước vào, Tương Vân liền ngoan ngoãn đứng lên cúi đầu.
“Thích gia gia, Địch đại ca”.
Hai người vừa thấy Tương Vân lập tức mỉm cười, rõ ràng Tương Vân cực kỳ quen thuộc với gia đình này.
Tương Vân đã lên tiếng, Vô Song cũng không thể lặng im, hắn cũng nhẹ cúi đầu với hai người.
“Thích tiền bối, Địch đại ca”.
Cả hai người cũng mỉm cười hiền hòa với Vô Song tuy nhiên khi nhìn thấy mái tóc màu trắng của hắn, rxo ràng có chút bất ngờ.
Tương Vân một lần nữa liền làm giới thiệu cho mọi người.
“Thích gia gia, Địch đại ca, đây là ca ca của Tương Vân, Vô Song”.
“Ca ca, đây là cha của Thích Phương tỷ tỷ, Thích gia gia. Còn đây là thanh mai chúc mã của Phương tỷ, Địch Vân, Địch đại ca”.
Thích Phương ở bên cạnh liền lập tức nhẹ gõ đầu Tương Vân.
“Nha đầu này, lâu không gặp gan của ngươi càng ngày càng lớn đúng không?”.
Về phần Địch Vân to lớn kia vậy mà lại gãi gãi cái đầu trọc lóc của mình cùng với một nụ cười ngây ngô.
Không khí trong căn nhà nhỏ bất chợt trở nên vui vẻ vô cùng.

Tuy nhiên Vô Song không thể giống Tương Vân cười đùa vui vẻ được, trong đầu hắn lúc này đang chú ý vào hai điều.
Đầu tên là cái tên Địch Vân.
Rõ ràng hắn đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi, chỉ là hiện nay suy nghĩ lại vậy mà không thể nhớ ra?.
Thứ hai là vị Thích gia gia này, người này nhìn từ đầu đến chân không có chút thực lực nào, căn bản là một lão đầu vô hại nhưng lại làm Vô Song có cảm giác chán ghét.
Cảm giác của Vô Song thường thường sẽ rất nhạy, ví dụ như sự kiện Thiên Long Giáo đánh Tiêu Dao Cốc lần đó, chính vì vậy, Vô Song liền tin vào cảm giác của mình, hắn bắt đầu nổi lên tâm đề phòng với vị tiền bối họ Thích này.
....
Vô Song cùng Tương Vân cũng không phải hai khách nhân duy nhất đến Ngưu Gia Thôn hôm nay.
Lúc này cách cửa thôn không xa có một chiếc xe ngựa phi thường xa hoa.
Ở bên ngoài xe có 4 nam nhân, một người thấp bé vô cùng, một người cao lêu nghêu, một kẻ béo, một kẻ lại tương đối bình thường, thân hình cân đối.
Bốn người này đứng vây xếp hàng trước xe ngựa, biểu hiện phi thường cung kính, trong ánh mắt thậm trí ngập tràn kích động.
Bên trong xe ngựa xa hoa, một bàn tay trắng nõn khẽ đưa ra ngoài cửa xe, bàn tay rất đẹp với những ngón tay thuôn dài cùng móng tay được sơn màu đỏ, thoạt nhìn cực kỳ yêu dị.
Từ bên trong xe một tấm lệnh bài được thả xuống.
Người lùn nhất trong bốn người vội đi lên tiếp lấy lệnh bài, biểu hiện vẫn phi thường cung kính.
Bên trong xe ngựa, một giọng nữ tính tràn ngập mị lực vang lên.
“Độc Xà đang ở đây đúng không?”.
Gã lùn liền cung kính đáp.
“Bẩm đại nhân, năm huynh đệ chúng ta vẫn để lại cách thức liên lạc, Độc Xà đúng là ở trong Ngưu Gia Thôn này, có điều hắn cũng không ở trên thôn mà là ở trên núi”.
Giọng nữ bên trong một lần nữa vang lên.
“Được, vậy thì Tiểu Quái, Bạch Tương ở lại, thân hình các ngươi quá dễ gây chú ý. Việc tìm Độc Xà để Kim Nhạn cùng Đổ Thần đi”.
Giọng nữ kia vừa dứt lời, liền không tiếp tục lên tiếng.
Sau đó rất nhanh 4 quái nhân liền chia ra.
Kẻ thấp bé gọi là Tiểu Quái.
Kẻ to béo gọi là Bạch Tương.
Bạch Tượng cùng Tiểu Quái liền cung kính đánh xe cho nữ nhân thần bí.

Kẻ dong dỏng cao gọi là Kim Nhạn.
Kẻ thân hình vừa phải gọi là Đổ Thần.
Nhìn theo Tiểu Quái cùng Bạch Tượng đi theo đại nhân rời đi, Kim Nhan cùng Đổ Thần bốn mắt nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu rồi bước vào Ngưu Gia Thôn.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiêu - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 56
Liên Thành Quyết

“Mẹ kiếp, Độc Xà tên này bị điên à, tại sao đến cái nơi khỉ ho cò gáy này”.
Giọng nói của Đổ Thần vang lên, mang theo vài phần bực dọc sau đó nhỏ một bãi nước bọt trên đường lớn.
Ở bên cạnh Kim Nhạn chỉ lắc đầu cười nói.
“Độc Xà kẻ này vốn thích rượu như mạng, đáng nhẽ phải ở Đỗ Khang Thôn mới đúng, ta cũng không hiểu tại sao hắn lại chạy tới Ngưu Gia Thôn rồi”.
Đổ Thần gãi gãi đầu, ánh mắt hiện ra một tia tinh quang.
“Lần này tôn chủ cho gọi, nếu vì Độc Xà làm nàng không hài lòng, xem lão tử có lột da của hắn ra không”.
Ở bên cạnh Kim Nhạn cũng bật cười.
“yên tâm, cũng không cần đợi đến lượt ngươi, nếu hắn đắc tội tôn chủ, làm hỏng đại sự của tôn chủ thì tốt nhất nên tự sát thì hơn”.
Kim Nhạn cùng Đổ Thần vừa cười vừa nói, thân hình dần dần biến mất dưới ánh chiều tà của Ngưu Gia Thôn.
....
Lúc này ở bên trong nhà của Thích Phương lại là một cảnh tượng khác.
Chỉ thấy Thích Phương vẻ mặt vô cùng áy náy nhìn Tương Vân.
“Tương Vân, ngươi đến đây thật không khéo”.
Tương Vân khuôn mặt xinh đẹp liền nhíu lại, nàng lo lắng hỏi Thích Phương.
“Phương tỷ tỷ, có việc gì vậy”.
Thích Phương thở dài, khuôn mặt đầy vẻ không thích.
“Tỷ tỷ thật sự muốn chơi với ngươi a, tiếc là cha ta bắt ta tập võ, ta mới không thích tập võ, tập võ có gì tốt chứ”.
Thích Phương nói vậy làm Vô Song ở bên cạnh khẽ mỉm cười, thật sự mỗi người có một ý tưởng, một cách sống, người không thích tập võ như Thích Phương cũng không thiếu.
“Sư muội, sao có thể như vậy, là sư phụ lo lắng cho chúng ta mới muốn chúng ta tập võ nha, tập võ vừa có thể cường thân kiện thể vừa có thể bảo vệ bản thân, lại thêm trừ gian diệt ác”.
Địch Vân ở gần Thích Phương thật thà lên tiếng, có điều hình như vị Địch Vân này rất sợ sư muội của mình, Thích Phương vừa lườm 1 cái, Địch Vân lập tức câm miệng, gãi đầu gãi tai phi thường thú vị.
Từ gian nhà trong, Thích lão cũng đi ra, sau đó khẽ ho khan.
“Phương nhi, xem ngươi kìa, cha cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi mà thôi, Thơ

Đường Kiếm Phổ liền là loại kiếm pháp phi thường lợi hại, ngươi học được sau này tự thân liền có thể không lo”.
“Bất quá nếu ngươi đã muốn ở lại chơi với Tương Vân, lão phu cũng cho ngươi nghỉ một ngày vậy, Địch Vân, chúng ta đi”.
Địch Vân nghe vậy lại gãi gãi đầu, sau đó quay đầu đi theo sư phụ, bản thân Địch Vân thật sự rất muốn luyện kiếm cùng tiểu sư muội.
Lúc này đột nhiên Tương Vân ở bên cạnh Thích Phương lên tiếng.
“Tỷ tỷ, Thích gia gia đương nhiên là có ý tốt nha, Thơ Đường Kiếm Phổ thoạt nhìn nghe rất thanh cao, Tương Vân vừa nghe đã thích, hay là Thích tỷ tỷ đi luyện kiếm, Tương Vân cùng Vô Song ca ca đến xem cổ vũ được không?”.
Sau đó Tương Vân không quên lè lưỡi cực kỳ đáng yêu với Thích gia gia của nàng.
“Thích gia gia, cháu cùng Vô Song ca ca đi xem mọi người luyện kiếm, có được không ạ”.
Thích lão căn bản không cần suy nghĩ, liền thoải mái gật đầu.
“Có gì quan trọng chứ, ngươi cùng ca ca có thể thoải mái quan sát”.
Thích lão nói xong, năm người liền rời khỏi ngôi nhà nhỏ, sau đó đi ra mảnh đất trống phía sau Ngưu Gia Thôn.
Bản thân Vô Song vốn đến đây để tháp tùng Tương Vân, có điều lúc này nghe lời Thích lão nói, trong mắt mơ hồ có một tia hứng thú.
Hắn chưa bao giờ nghe thấy cái gì là Thơ Đường Kiếm Phổ, có điều từ miệng Thích lão liền cảm thấy có vài phần lợi hại, lần này nếu được tận mắt nhìn ba người nhà họ Thích luyện kiếm cũng là cơ hội không tệ, dù sao sau này Vô Song còn phải luyện Tịch Tà Kiếm Phổ.
....
Mảnh đất trống phía sau Ngưu Gia Thôn căn bản không có ai đi qua, phi thường thoáng đãng, lúc này Thích lão hai chắp sau lưng, về phần Địch Vân cùng Thích Phương mỗi người cầm một thanh kiếm gỗ đứng đối mặt với nhau.
Xa hơn một chút, đương nhiên là Tương Vân cùng Vô Song đang ngồi đó chăm chú quan sát cái gọi là Thơ Đường Kiếm Phổ.
Trên sân lúc này, Thích lão chỉ đứng quan sát, Địch Vân cùng Thích Phương lại đối luyện cùng nhau.
Thời gian qua đi, hai người Địch Vân cùng Thích Phương diễn luyện suốt 2 tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này, Vô Song không biết nên khóc hay nên cười nữa.
Trên mảnh đất trống này không thiếu những đoạn đối thoại kiểu như.
“Sư huynh ai cho ngươi đánh mạnh như vậy”.
“Sư huynh, tay của ta bị trầy rồi, đau quá a”.
“Sư huynh, ngươi rõ ràng không có nhường ta, ta liền không chơi với ngươi nữa

“.
“A, cuối cùng ta cũng thắng rồi, sư huynh ngươi thật kém cỏi”.
......
Khi luyện kiếm, Thích Phương cứ như quên mất Vô Song cùng Tương Vân tồn tại, nàng căn bản nghĩ gì nói đây, không giữ lại chút nào.
Tất nhiên cô nương này năm nay mới 12 – 13 tuổi, lứa tuổi này vẫn chưa có toan tính gì nhiều, chỉ là trong mắt Vô Song, cô gái này tuyệt đối là cực phẩm.
Địch Vân có thể chịu được cá tính của Thích Phương, khiến Vô Song bội phục vô cùng.
Về phần cái gọi là ‘Thơ Đường Kiếm Phổ’, không quan sát thì thôi, vừa quan sát liền cảm thấy thất vọng vô cùng, trong mắt Vô song cái gọi là Thơ Đường Kiếm Phổ này có trăm ngàn chỗ hở, so sánh với Toàn Chân Kiếm Pháp còn kém xa.
Vô Song rốt cuộc không biết đây là vì Thích lão già chỉ có đến vậy hay đang cố gắng ẩn dấu cái gì?.
Vô Song vốn tin vào cảm giác của mình, chính vì vậy hắn thiên về phương án thứ 2 hơn, Thơ Đường Kiếm Phổ này chỉ sợ không đúng.
....
Đám người cũng không phát hiện ra, ở gần đó có một nam tử mặt trắng đang chậm rãi quan sát toàn bộ.
Nam tử này không chỉ mặt trắng toát mà da cũng trắng toát, ngoài ra còn có thêm một đặc điểm, đầu của hắn rất to, ít nhất to bất thương so với thân thể lại thêm cái cổ dài, nhìn hắn phi thường kì dị.
Nam tử này đang quan sát một nhà họ Thích, rồi lại liếc nhìn Vô Song ở cách đó xa xa, liền chậm rãi lùi lại.
Hắn lùi lại bởi vì... hắn phát hiện được dấu hiệu của bằng hữu.
Hắn chính là Độc Xà trong miệng Đổ Thần cùng Kim Nhạn.
Lúc này Độc Xà lùi lại, không bao lâu ở gần hắn có hai bóng người xuất hiện, vừa đúng là Đổ Thần cùng Kim Nhạn.
Cả hai vừa thấy Độc Xà đứng đợi mình liền khẽ gật đầu với Độc Xà, sau đó Đổ Thần lên tiếng.
“Ngươi đến cái nơi khỉ ho cò gáy này làm gì?”.
Độc Xà cũng liếc nhìn hai người Kim Nhạn cùng Đổ Thần.
“Thế còn các ngươi?, tìm ta có việc gì, năm ngoái không phải tôn chủ nói chúng ta nên ẩn mình sao?”.
Kim Nhạn ở bên cạnh mỉm cười.
“Năm ngoái là việc của năm ngoái, hiện nay Tôn Chủ có việc cần triệu tập chúng ta, tôn chủ đại nhân lúc này đang ở phụ cận Ngưu Gia Thôn”.
Kim Nhạn vừa nhắc đến tôn chủ triệu tập, Độc Xà ánh mắt liền xuất hiện một tia kích động, hắn chờ ngày tôn chủ cho gọi lâu lắm rồi.

Bình thường mà nói, Độc Xà nhất định sẽ đi cùng Kim Nhạn và Đổ Thần rời đi, đối với bọn họ không có việc gì quan trọng hơn tôn chủ mệnh lệnh, có điều lúc này lại khác.
Ánh mắt Độc Xà liên tục biến đổi, sau đó nhìn về phía xa xa, hướng nhìn của hắn chính là chỗ của Thích lão già.
Kim Nhạn cùng Đổ Thần đã quen biết Độc Xà nhiều nằm, phát hiện ra hắn không đúng cũng liền nhíu mày, Đổ Thần liền trực tiếp hỏi.
“Có việc gì?, ngươi chẳng nhẽ muốn để tôn chủ chờ đợi?”.
Độc Xà lập tức lắc đầu sau đó lườm Đổ Thần một cái.
“Hừ, ngươi còn không hiểu ta?, có điều lần này mà rời đi ta không cam tâm. Có tôn chủ ở đây ta lại càng không cam tâm rời đi như vậy”.
Độc Xà vừa dứt lời lập tức Đổ Thần cùng Kim Nhạn bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện ra một tia kinh dị.
“Thế nào?, có đại sự phát sinh?”.
Độc Xà gật đầu, ngón tay chỉ về phía xa xa.
“Thật là đại sự phát sinh, ta được người nhờ theo dõi 1 người. Kẻ nhờ ta che dấu thân phận phi thường kỹ càng, có điều hắn tự cho mình là thông minh cũng không biết ta chính là cố tình tiếp cận hắn, ta đã biết hắn từ sớm là ai”.
“Thân phận của kẻ nhờ vả ta cũng không có gì đặc biệt, chỉ sợ các ngươi cũng không biết người này, kẻ này gọi là Ngôn Đạt Bình”.
“Ngôn Đạt Bình kẻ này muốn ta theo dõi lão già kia, lão nhân kia chính là đại danh đỉnh đỉnh Thiết Tỏa Hoành Giang – Thích Trường Phát”.
“Ngôn Đạt Bình, Thích Trường Phát cùng Vạn Chấn Sơn, bọn họ chính là ba cái huynh đệ, cùng tu luyện 1 bộ võ công mang tên Liên Thanh Quyết”.
“Lần này ta đến đây, chính là vì Liên Thành Quyết”.
Độc Xà nói xong để Kim Nhạn cùng Đổ Thần suy nghĩ một chút.
“Liên Thành Quyết, thứ này là cái gì?, chẳng lẽ là tuyệt thế võ công”.
Độc Xà nghe vậy liền chỉ nhếch miệng.
“Các ngươi không biết, trước đây ta từng đi theo Âu Dương đại nhân sau đó mới ra nhập ngũ quái, một thân độc công cũng là Âu Dương đại nhân dạy dỗ, chính vì đi theo Âu Dương đại nhân nên ta mới biết một số việc trên giang hồ”.
“Trong những việc hiếm hoi mà ta biết được, Liên Thành Quyết là 1 trong số đó, bản thân Liên Thành Quyết chính là bản đồ kho báu”.
Kim Nhạn cùng Đổ Thần lập tức kinh hãi, sau đó khuôn mặt liền trở nên phi thường nghiêm túc.
“Bản đồ kho báu?, vậy ngươi có ý định gì, trở về báo với tôn chủ, sau đó bắt cả ba sư huynh đệ kia?”.
Độc Xà ánh mắt liền trở lên lạnh lẽo vô cùng.
“ Theo lời Ngôn Đạt Bình, Liên Thành Quyết đã mất tích,hắn hoài nghi tam sư

đệ Thích Trường Phát cùng đại sư huynh Vạn Chấn Sơn”.
“Ngôn Đạt Bình theo dõi Vạn Chấn Sơn, ta theo dõi Thích Trường Phát, đáng tiếc vẫn chưa phát hiện ra cái gì”.
“Bất quá nếu tôn chủ rat ay thì khác, có tôn chủ không tin lão già kia không khai ra, thủ đoạn của tôn chủ... chậc chậc”.
Độc Xà vừa dứt lời, cả Kim Nhạn cùng Đổ Thần đều cười hắc hắc, sau đó lại tiếp tục lắng nghe Độc Xà lên tiếng.
“Lần này nếu trở về báo cho tôn chủ đương nhiên không có vấn đề, bất quá nếu chúng ta ba người bắt sống Thích Trường Phát đưa cho đại nhân, liền là đại công. Mình ta không chắc bắt được Thích Trường Phát, bất quá nếu thêm hai người các ngươi, lão già đó căn bản không chạy được”.
Ba người nhìn nhau, sau đó lập tức gật đầu.
Cả ba trong phút chốc biến mất, sau đó lao thẳng về phương hướng của Thích lão cùng hai huynh muội Địch Vân – Thích Phương.
....
Tuần này ngày 4 chương
12h trưa - 3h chiêu - 6 chiều - 9h tối
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Chương 57

Đợi ta trở về .

Thích Trường Phát cái tên này Vô Song có thể không biết nhưng vị lão nhân này có thể coi là một nhân vật nổi danh giang hồ, tất nhiên không phải là bắc võ lâm mà là ở nam võ lâm.
Võ lâm cực kỳ rộng lớn, có điều võ lâm từ trước đến nay luôn lấy Thiếu Lâm làm đầu, chính vì vậy sau sự kiện Thiếu Lâm phân chia cũng bắt đầu phân chia theo.
Thuở ban đầu không có quá rõ ràng khái niệm về Nam – Bắc của võ lâm trung nguyên có điều khi Thiếu Thất Sơn – Thiếu Lâm Tự xảy ra nội chiến tách thành Nam Thiếu Lâm cùng Bắc Thiếu Lâm thì từ đó võ lâm cũng phân chia theo.
Lúc đầu Thiếu Lâm Tự vốn được gọi là Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, bất quá hiện nay lại đổi thành Thiếu Thất Sơn – Bắc Thiếu Lâm, vị trí tuy không thay đổi gì nhưng tên gọi cũng đã đổi, đủ để thấy Thiếu Lâm cũng không còn là Thiếu Lâm như năm đó.
Về phần Nam Thiếu Lâm trong trận phân tranh đó liền là kẻ thua cuộc, di chuyển từ bắc xuống nam lập nên Phủ Điền Thiếu Lâm Tự hay còn gọi là Nam Thiếu Lâm.
Bắc Thiếu Lâm giống một cái danh môn đại phái, nữ nhân căn bản không được phép bước vào.
Nam Thiếu Lâm lại giống một cái đại tự hơn, không giống danh môn đại phái, không có quy định nữ nhân không thể bước vào.
Từ sự kiện này, không biết là vị tiền bối giang hồ nào trong võ lâm bắt đầu phân chia ra khái niệm nam cùng bắc.
Từ bao đời nay, phương bắc thiện võ, phương nam giàu có đã trở thành một loại nhận thức.
Võ lâm phương nam về một mặt nào đó liền là một loại danh xưng coi thường của người trong võ lâm.
Võ lâm phương nam quả thật yếu hơn võ lâm phương bắc nhiều.
Chỉ cần nhìn vào bản đồ phân bố thế lực đủ để thấy phương nam gần như không có bất cứ danh môn đại phái nào đặt chân, Nam Thiếu Lâm có thể coi là đệ nhất đại phái của nam phương.
Phương bắc lại khác, không chỉ có Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi mà còn cả Minh Giáo, Nhật Nguyệt Thần Giáo, bất kể là chính phái hay tà phái đều muốn chọn phương Bắc làm nơi đặt căn cơ.
Đương nhiên phương nam lại nổi tiếng về giàu có cùng sản vật phong phú, về

việc này phương bắc đúng là không cách nào so sánh.
Phương bắc võ lực mạnh, phương nam kinh tế cường.
Lại nói về Thích Trường Phát, người này ở võ lâm phương nam được gọi là Thiết Tỏa Hoành Giang hiểu theo nghĩ đơn giản chính là phong tỏa cả con sông lớn để nói lên Thích Trường Phát làm người cẩn thận, tính toán không bỏ sót.
Võ công của lão nhân này đặt tại võ lâm phương bắc không là gì nhưng ở võ lâm phương nam liền là một hảo thủ.
Càng đáng nói hơn là, Thích Trường Phát có một vị kinh người sư phụ.
Sư phụ của Thích Trường Phát gọi là Mai Niệm Sanh, đây là nhân vật chí tôn của võ lâm phương nam, thậm chí cho dù đặt ở phương bắc cũng không có mấy người đủ sức làm đối thủ Mai Niệm Sanh.
Mai Niệm Sanh có 3 cái đệ tử lần lượt là Vạn Chấn Sơn, Ngôn Đạt Bình cùng Thích Trường Phát, đáng tiếc cả 3 người này võ công bình bình, không có ai có được nổi 1 phần thực lực của sư phụ.
Tất nhiên việc này cũng không phải là lạ, trên giang hồ đâu thiếu chuyện danh sư không xuất ra cao đồ, võ học con đường không phải cứ có danh sư chỉ điểm liền có thể tiến xa, nó còn được xác định bởi rất nhiều yếu tố.
Ví dụ đơn giản nhất mà nói, Đông Tà – Hoàng Dược Sư cả đời nhận 6 vị đệ tử nhưng cũng không có ai trở thành cao thủ hàng đầu trang giang hồ.
Nhìn từ việc của Đông Tà thì Mai Niệm Sanh không có truyền nhân xứng đáng cũng là hết sức bình thường.
Điều duy nhất đáng để nói là, Thích Trường Phát vốn không có lý do để chạy đến phương bắc, chạy đến Ngưu Gia Thôn sinh sống, thậm chí còn ở ẩn trong một ngôi nhà nhỏ thế này.
....
Vô Song đương nhiên không biết Thích Trường Phát là ai, lúc này hắn thật sự có chút chán, nhìn Thơ Đường Kiếm Pháp trong tay Thích Phương cùng Địch Vân, Vô Song liền có chút buồn ngủ, chỉ tiếc Thẩm Tương Vân ở bên cạnh thì không có thấy thế, cô nàng này vẫn đang chú tâm vô cùng, Vô Song cũng đành phải chuyển hướng nhìn sang Thích Trường Phát.
Thích Trường Phát ánh mắt từ đầu đến cuối cùng chỉ tập trung nhìn con gái cùng đệ tử, có điều lại không nói câu nào, cũng không giống như đang dạy võ cho hai người, việc lão nhân này làm chỉ có nhìn và nhìn, căn bản không nói một lời.
Trong kiếm pháp của Địch Vân cùng Thích Phương có trăm ngàn chỗ hở, mang kiếm pháp này ra giang hồ tuyệt đối chết không có chỗ chôn tuy nhiên Thích Trường Phát vẫn không nhắc nhở, thậm chí không nói dù chỉ một câu không hài lòng.
Đây rốt cuộc là loại phụ thân gì?
Đây rốt cuộc là loại sư phụ gì?

Vô Song căn bản không rõ có điều cũng không để hắn có thể hiểu rõ, dị biến rất nhanh xảy ra.
Mảnh đất trống phía sau Ngưu Gia Thôn vốn không có người bởi vì Thích Trường Phát đã mua lại toàn bộ, bằng địa vị của hắn ở phương nam, chút tài lực này hắn cnaw bản không thiếu.
Chính vì điểm này bình thường sẽ không có ai tiến vào đây, chỉ có hôm nay hai người Vô Song cùng Thẩm Tương Vân là đặc biệt một chút mà thôi.
Thích Trường Phát không thích người khác đến gần nhà mình cũng như đến gần chính bản thân mình, trong Ngưu Gia Thôn bản thân Thích Trường Phát liền bị mọi người xa lánh, rất ít thôn dân từng nói chuyện với hắn.
Nếu không phải Vô Song cùng Thẩm Tương Vân nhìn như thế nào cũng chỉ là một đứa bé, Thích Trường PHát chưa chắc đã cho phép hai người đến xem Thích Phương cùng Địch Vân sử dụng Thơ Đường Kiềm Phổ.
Nơi này vốn ngăn cách người ngoài tiến vào, vậy mà lúc này có ba thân ảnh đang lao nhanh đến đây.
Ba người này đúng là bộ ba Đổ THần, Độc Xà cùng Kim Nhạn.
Ba người này lao tới làm Thích Trường PHát cùng Vô Song giật mình không nhẹ.
Thích Trường Phát là người luyện võ, đương nhiên nhìn ra ba người này không dễ chọc, bất cứ ai cũng có thể so với nhất lưu cao thủ trên giang hồ.
Nếu là trước đây, Vô Song sẽ khinh thường cái gọi là nhất lưu cao thủ trên giang hồ nhưng từ sau sự việc ở Tương Dương Thành, Vô Song liền bỏ ngay cái ý định này trong đầu, nhất lưu cao thủ mơ hồ đã là cực hạn của Vô Song hiện nay.
Cả Vô Song cùng Thích Trường Phát đều không phải người ngu, hơn nữa vẻ mặt của ba người kia âm trầm, cũng không mang theo thiện ý.
Thích Trường Phát không quen ai trong ba người, Vô Song lại càng không quen, chính vì vậy ánh mắt của cả hai đồng thời đều nhíu lại, tâm bắt đầu đề phòng cẩn thận, về phần Thích Phương cùng Địch Vân đã dừng lại từ lâu, ánh mắt nghi hoặc nhìn ba bóng người đang chạy tới.
Ba người này đương nhiên cũng không che dấu địch ý làm gì, trong mắt bọn họ Thích Trường Phát căn bản không thể bỏ chạy, sau lưng hắn còn bốn cái tiểu hài tử, chỉ cần có bốn cái tiểu hài tử này, Thích Trường PHát chạy không nổi.
Thích Trường Phát ánh mắt lạnh lại nhìn đối phương, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, về phần Vô Song căn bản không nói nhiều, hắn nắm lấy tay Thẩm Tương Vân đứng lên, sau đó lập tức xoay đầu rời đi, tuyệt không ở lại thêm một phút một giây nào.
Nếu đám người kia nhắm đến Thích Trường Phát vậy tất nhiên Vô Song sẽ không can ngăn.
Nếu đám người kia nhắm đến Vô Song, tốt nhất liền bỏ chạy.

Một cái nhất lưu cao thủ Vô Song còn muốn thử sức một chút, nếu là ba cái nhất lưu cao thủ hắn liền lựa chọn chạy.
Đổ Thần, Kim Nhạn cùng Độc Xà thấy Vô Song rời đi cũng không có ngăn cản, bọn họ căn bản không có thời gian, lập tức nhắm tới Thích Trường Phát.
Thích Trường Phát chưa kịp lên tiếng liền bị ba người này vây công, khuôn mặt liền biến sắc, sau đó lập tức lên tiếng.
"Địch Vân, Thích Phương, giúp ta cầm chân hai người".
Nói xong Thích Trường Phát nắm chặt lấy bội kiếm sau lưng, một kiếm đâm ra mượn thế lùi lại.
Câu nói của Thích Trường Phát vang lên khiến cho Vô Song đang mang Tương Vân rời đi liền khựng lại.
Trong ánh mắt Vô Song nhìn Thích Trường Phát dần dần lạnh lại, thậm chí rất lạnh.
Hổ dữ không ăn thịt con, nhưng Thích Trường Phát người này dĩ nhiên muốn đẩy con mình vào chỗ chết?.
Địch Vân thì cũng thôi đi, dù sao không phải con đẻ hắn, bất quá đến cả Thích Phương dĩ nhiên cũng bị Thích Trường Phát sử dụng như quân cờ?.
Địch Vân cùng Thích Phương hai người cùng lên cũng chưa chắc ở dưới kiếm của Doãn Chí Bình chịu được 10 chiều.
Doãn Chí Bình trên giang hồ hiện nay cũng chỉ có thể coi là tam lưu cao thủ không hơn không kém.
Doãn Chí Bình còn có thể dễ dàng hạ được hai huynh muội này, thử hỏi Địch Vân cùng Thích Phương lấy cái gì ngăn cản bước tiến của nhất lưu cao thủ?.
Địch Vân người này vậy mà nghe sư phụ nói xong, căn bản không có đến một giây suy nghĩ, lập tức đẩy Thích Phương ra xa mình một chút.
"Sư muội, ngươi chạy đi, đến chỗ chúng ta hay chơi đùa trốn trước đi".
Địch Vân gần như hét lên một tiếng, sau đó không cầm theo kiếm gỗ mà chạy thẳng đến một cây cọc gỗ cắm gần đó.
Chỉ thấy Địch Vân gầm lên giận giữ, dùng hai tay nhấc cả cây cọc lên khỏi mặt đất khiến Vô Song rung động không thôi.
"Người này quá ngốc cũng quá thật thà nhưng chính vì vậy lại hết mực yêu thích sư muội, hết mực nghe lời sư phụ, con trâu ngốc này cũng không biết chỉ cần hắn tiến lên liền phải chết?".
Địch Vân không có nghĩ nhiều được như Vô Song, nắm chặt cây cọc gỗ, thân hình to lớn lao lên chiến đấu cùng Thích Trường Phát.
Về phần Thích Phương, nàng như bị dính định thân thuật, căn bản không thể cử động, khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn sợ hãi, thân hình mềm mại liên tục run rẩy.
Thích Phương năm nay vẫn còn là một thiếu nữ chưa lớn, tất cả biểu hiện của nàng đều là hết sức tự nhiên, đây là lần đầu tiên nàng gặp biến cố này.

Vô Song thu toàn bộ cảnh tượng vào mắt.
Vô Song biết... lần này hắn chỉ sợ khó mà rời khỏi đây được.
Đầu tiên là Địch Vân, kẻ này rất ngốc nhưng chính việc ngốc mà hắn làm lại khiến Vô Song có chút ngốc theo, hắn liền không muốn Địch Vân cứ như thế chết đi.
Vô Song có mười phần nắm chắc, Thích Trường Phát tuyệt đối sẽ lấy Địch Vân làm đệm thịt, sau đó bỏ chạy, đến cả nữ nhi của mình Thích Trường Phát còn không để ý, loại đệ tử như Địch Vân đáng là gì?.
Điều thứ hai, hắn cảm thấy cánh tay mình run lên, Thẩm Tương Vân đang bấu thật chặt vào cánh tay hắn.
Ánh mắt Thẩm Tương Vân bị một làn sương mờ che đi, nàng không có lên tiếng nhưng Vô Song biết nàng muốn gì.
Tương Vân là một cô gái phi thường ngoan ngoãn pha thêm chút đơn thuần tinh nghịch nhưng nàng cũng không ngốc, nàng rất thông minh.
Về lý trí, Tương Vân biết bọn họ phải rời đi, bọn họ ở lại chỉ làm vướng chân dù sao cả nàng cùng Vô Song đều chỉ là đứa bé.
Về tình, nàng căn bản không thể nào nhìn tỷ tỷ cùng ca ca của mình gặp nguy hiểm mà không quan tâm, Địch Vân cùng Thích Phương đối với nàng rất tốt, nàng căn bản không cách nào bỏ mặc rời đi.
Nàng cũng không thể mở miệng yêu cầu Vô Song trợ giúp, trong mắt nàng tiểu sư thúc rất thông minh, rất hay nghĩ ra những chủ kiến mà nàng chưa bao giờ nghe thấy bất quá tiểu sư thúc còn bé hơn nàng, là nàng phải bảo hộ tiểu sư thúc mới đúng chứ đừng nói tiểu sư thúc bảo vệ nàng.
Nhìn thấy vẻ khó xử của Tương Vân, Vô Song đột nhiên cảm thấy cô bé này cực kỳ đáng yêu.
Tính ra Tương Vân vẫn còn cao hơn Vô Song nửa cái đầu, có điều Vô Song lúc này cố gắng kiễng chân lên, dùng tay nhẹ xoa đầu nàng, sau đó trong ánh mắt không thể tin tưởng được của Tương Vân, thân hình Vô Song nhẹ lướt đi trong cơn gió.
“Ở nguyên đây, đợi ta”.
Tương Vân sững người, cô bé này không biết có nghe thấy Vô Song nói hay không chỉ biết trong mắt Tương Vân hiện nay bóng lưng của Vô Song trở nên rất lớn... rất lớn.
Bóng lưng nhỏ bé kia lúc này vậy mà như che cho nàng cả bầu trời.
Lý trí của nàng không muốn Vô Song ra tay, nàng biết tiểu sư thúc còn quá nhỏ, tiểu sư thúc tiến lên chỉ có một con đường chết.
Nhưng lúc này trái tim lại lấn áp lý trí của nàng, nàng vậy mà vô thức tin tưởng tiểu sư thúc sẽ trở về, nàng liền muốn đứng ở đây, đợi tiểu sư thúc trở lại.
....

Tuần này ngày 4 chương
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.
Mọi người comment nhiều lên cho tác giả có động lực với 🔍.

Chương 58
Vô song thực lực

Chiến trường lúc này Thích Trường Phát vừa đánh vừa lùi, kiếm pháp trong tay hắn phòng ngự kín kẽ, cho dù bị ba cái nhất lưu cao thủ vây công vẫn có thể không bị dồn vào tử lộ.
Đương nhiên điều này không có nghĩa là Thích Trường Phát không sao, Thích Trường Phát đơn đả độc đấu chưa chắc đã thua ai trong ba người kia bất quá đây là ba đánh một, Thích Trường Phát liền cảm thấy càng ngày càng quá sức.
Lúc này Địch Vân đột nhiên lao tới, cây cọc gỗ cao gần bằng cơ thể hắn vung lên trong hư không, uy lực mười phần.
Tiếng gió vang lên nghe rợn cả người cùng khí thế hung hãn không sợ chết của Địch Vân, quả nhiên cũng có vài phần tác dụng.
Chỉ thấy Địch Vân cậy sức lực trời sinh lao vào vòng chiến, cây cọc gỗ trong tay hắn đập thật mạnh về phía Kim Nhạn.
Kim Nhạn ánh mắt lóe lên, trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn có điều hắn cũng không cứng đối cứng, lập tức lùi lại.
Điều đáng nói là, khinh công của Kim Nhạn tuyệt đối rất cao, chân đạp vào cọc gỗ của Địch Vân sau đó lướt nhẹ trên hư không, động tác mười phần dễ dàng.
Kim Nhạn bị đẩy lùi lại, Thích Trường Phát liền cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đối thủ của hắn chỉ còn lại Độc Xà cùng Đổ Thần.
Đổ Thần vũ khí là quyền, cánh tay hắn bao phủ bởi một bao tay bằng sắt, mỗi lần va chạm với trường kiếm của Thích Trường Phát đều vang lên những tiếng ‘keng keng’ đinh tai nhức óc.
Độc Xà vũ khí lại là một cây gậy màu tím yêu dị, cây gậy có hình đầu rắn, không rõ làm bằng chất liệu gì nhưng mỗi lần hắn xuất thủ đều mang theo một làn khói tím nhàn nhạt.
Thích Trường Phát lúc này cảm thấy vô cùng khó hiểu, bản thân lão tuyệt chưa nhìn thấy ba kẻ này lại sống cực kỳ ẩn dật căn bản không tiếp xúc với ai, đến cả võ công cũng không lộ, sao có thể bị cừu nhân truy sát?.
Nghĩ đến cừu nhân, ánh mắt Thích Trường Phát từ từ lạnh lại.
“Tặc nhân to gan, có biết lão phu là ai không?, dĩ nhiên dám ám sát lão phu?”.
Giọng nói của Thích Trường Phát vang lên, có điều cả Độc Xà cùng Đổ Thần căn bản không ai quan tâm thậm chí ra đòn càng thêm chí mạng, càng thêm uy mãnh.
Thích Trường Phát vừa sợ vừa giận, trường kiếm trong tay qua trái qua phải, hô hấp thậm trí dần dần loạn nhịp.

Bản thân Thích Trường Phát rất ghét chiến đấu, hắn thích nhất là tính toán không bỏ qua thứ gì, hiện nay dĩ nhiên lại bị vướng tay vướng chân.
Ánh mắt Thích Trường Phát dần dần thay đổi, hắn liếc về phía Địch Vân.
Lúc này Địch Vân cùng Kim Nhạn đã giao thủ đến chiêu thứ 5, có điều Địch Vân chỉ là đánh loạn, cọc gỗ trong tay hắn chỉ đập loạn về phía Kim Nhạn, căn bản không cách nào đánh trúng đối phương, về phần Kim Nhạn lại mười phần nhẹ nhàng, thậm chí hai tay còn để ở sau lưng, trong ánh mắt nhìn Địch Vân mang theo hứng thú nồng đậm, thậm chí là trêu tức.
Trong mắt Kim Nhạn, Địch Vân kẻ này có vài phần thú vị.
Kim Nhạn tất nhiên không quan tâm Địch Vân có ngu ngốc hay không, thứ làm hắn quan tâm là Địch Vân trời sinh thần lực, chỉ từ man lực mà xét cũng không thua nhị lưu cao thủ bao nhiêu.
Trong người Địch Vân không có chân khí, cũng không biết vận dụng man lực của mình vì vậy cho dù tam lưu cao thủ cũng sẽ không sợ Địch Vân, nếu Địch Vân thật sự có minh sư chỉ điểm, lúc này Kim Nhạn chưa chắc đã là đối thủ của hắn.
Địch Vân giống như một tòa bảo sơn, có điều chưa có ai đào móc ra vậy.
Kim Nhạn không ngờ lại hiện lên lòng ái tài, tất nhiên tiền đề là Địch Vân không cản trở nhiệm vụ của hắn.
Kim Nhạn mười phần tin tưởng Độc Xà cùng Đổ Thần có thể dễ dàng đánh bại Thích Trường Phát, vì vậy hắn mới ung dung trêu đùa Địch Vân một chút.
Thích Trường Phát ánh mắt rất độc, hắn có thể nhìn ra Kim Nhạn tuyệt đối đang nhường Địch Vân, tạm thời trong thời gian ngắn, hắn sẽ không phải chịu tình cảnh ba người vây công.
Nghĩ đến đây Thích Trường Phát đại não lại cấp tốc suy nghĩ.
Người này có thể vừa chiến đấu với hai cái nhất lưu cao thủ, tuy rơi vào thế bại nhưng tâm không loạn, vẫn có thể tiếp tục suy tính đủ để thấy Thích Trường Phát tuyệt đối là một cái nhân vật.
Nhìn về phía Địch Vân xong, Thích Trường Phá liền nhìn về phía con gái mình – Thích Phương.
Thích Phương lúc này được Vô Song nắm lấy tay, Vô Song liền muốn mang nàng trốn khỏi đây, dù sao muốn tham chiến, cũng nhất định phải đưa hết những người không có khả năng chiến đấu ra ngoài.
Vô Song chưa từng chiến đấu, kiếp trước hắn có đánh nhau vài lần nhưng trong thời đại pháp luật ngự trị, có đánh nhau cũng chỉ gọi là tiểu náo, sẽ không chết người còn ở đây thì khác.
Trong thế giới này, chết người sẽ không ai quản, quan phủ cùng lắm chỉ giúp ngươi đi hốt xác, vì vậy Vô Song phải cẩn thận vô cùng.
Trên truyền hình không phải có vụ bắt con tin uy hiếp nhân vật chính sao?, Vô

Song liền không thích bị đẩy vào trong tình trạng này.
Đáng tiếc Vô Song đánh giá quá thấp Thích Trường Phát, Thích Trường Phát lúc này lao như điên về phía Vô Song, ánh mắt xuất hiện một tia âm tàn.
Vô Song nhìn thấy ánh mắt Thích Trường Phát, liền lạnh cả người, thật sử rất lạnh.
Đây không phải là ánh mắt con người, tuyệt đối không phải con người.
Vô Song biết, Thích Trường Phát đang định làm gì, vì vậy hắn liền cảm thấy sợ hãi.
Hắn không sợ hãi võ công của Thích Trường Phát, thậm chí bằng Quỷ Ảnh thân pháp Vô Song tự tin bị cả bốn người vây công hắn vẫn an toàn đi ra.
Thứ Vô Song sợ là nhân tình thế thái, là lòng người.
Thích Trường Phát kẻ này không còn là con người nữa, trong mắt Vô Song hắn giống một đầu súc sinh.
Thích Trường Phát muốn dùng con gái mình, làm đệm lưng.
Khinh công của Thích Trường Phát rất tốt, Đổ Thần cùng Độc Xà căn bản không thể đuổi theo, chỉ cần tranh thủ cho Thích Trường Phát một tia cơ hội, hắn liền chạy được.
Hắn chạy được nhưng phải bồi theo tính mạng hai người.
Đệ tử của hắn Địch Vân cùng con gái của hắn Thích Phương, hai người này nhất định phải chết.
Nếu không phải có Tương Vân đang quan sát, nếu không phải bên cạnh hắn còn có Thích Phương, Vô Song nhất định sẽ giết lão già kia, lão già làm Vô Song cảm thấy ghê tởm.
Thế giới này cũng không đẹp như Vô Song tưởng tượng, đây mới là chân chính giang hồ.
Thế giới này không phải tu vi võ công làm tất cả, trên giang hồ ngoại trừ võ công còn có lòng người.
Trên đời không phân chính phái tà phái, chính tà vốn chỉ là con người.
Trong tay Vô Song, xuất hiện một bộ kim châm.
Là kim châm chứ không phải châm ngọc.
Mỗi cây kim châm của hắn gắn với một sợi tơ trong suốt, đây chính là Thiên Tằm Tơ.
Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên, Vô Song sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển chân chính.
Không phải là Dược Vương Thần Châm mà là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Không phải chỉ có Quỷ Ảnh thân pháp mà là đầy đủ Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song nhè nhẹ nhắm mắt lại, việc tiếp theo không muốn nhìn.
Hắn không nhìn cũng biết, Thích Trường Phát làm gì.
Thích Trường Phát lao về phía Vô Song cùng Thích Phương, hành động này làm

cả ba người Kim Nhạn, Đổ Thần, Độc Xà đều biến sắc.
Ba người này đến đây chỉ nhắm vào Thích Trường Phát, cũng không có ý định làm thương tổn đến người khác, từ việc tha cho Địch Vân, đến việc để Vô Song cùng Tương Vân rời đi đã hoàn toàn nói lên tất cả.
Bất quá không ai trong ba người tin tưởng, Thích Trường Phát lại làm đến một bước này.
Đủ ngoan độc, đủ tuyệt tình.
Kim Nhạn khinh công tốt nhất, nhưng hắn ở quá xa, căn bản không chạy đến kịp.
Đổ Thần cùng Độc Xà khinh công không cao, liền chỉ có thể bám sát theo Thích Trường Phát.
Quả nhiên, Thích Trường Phát lao thẳng đến vị trí của Thích Phương, sau đó... vòng qua người Thích Phương.
Có Thích Phương cùng Vô Song chặn đường, tốc độ của Độc Xà cùng Đổ Thần lập tức giảm đi, hai người chỉ có thể lựa chọn, tránh Vô Song cùng Thích Phương hoặc giết.cả hai.
Thích Tường Phát cũng không ngờ, cả Độc Xà cùng Đổ Thần lại chọn đi vòng, đây tuyệt đối là việc hắn không đoán được.
Chính vì Độc Xà cùng Đổ Thần bay vòng qua Vô Song cùng Thích Phương, vì vậy Thích Tường Phát có thể lập tức tách ra một đoạn đường, hắn liền lập tức cười lớn muốn quay đầu bỏ đi, đáng tiếc lúc này một vật cực nhỏ lướt qua mặt Thích Tường Phát.
Không chỉ có Thích Tường Phát mà hai người Đổ Thần cùng Độc Xà cũng lập tức bị tấn công, cả hai cả người bắn ngược lại phía sau, trên khuôn mặt xuất hiện một vệt máu nhàn nhạt.
Biến cố xuất hiện quá nhanh, không ai hiểu việc gì xảy ra, có điều toàn bộ ánh mắt dều tập trung vào người Vô Song bởi lúc này Vô Song tỏa ra một thứ hàn khí đáng sợ.
Vô Song điểm một điểm vào ngực Thích Phương, Thích Phương thân hình liền run lên sau đó từ từ gục xuống, bất tỉnh nhân sự.
Một tay đón lấy vòng eo của Thích Phương sau đó đẩy thẳng về phía Thích Trường Phát còn đang sững sờ kia.
Ánh mắt Vô Song trở nên cực kỳ lạnh lùng, hắn quay lại nhìn Thích Trường Phát, cái nhìn làm trong nội tâm Thích Trường Phát run rẩy.
Khóe miệng Vô Song mấp máy, giọng nói rét lạnh thậm chí mang theo nhàn nhạt sát khí.
“Cút”.
Đây là tử duy nhất Vô Song muốn nói với Thích Trường Phát, cho dù nói nhiều một lời với kẻ này hắn cũng cảm thấy bẩn miệng.

Thích Trường Phát nội tâm run lên, sau đó ánh mắt hắn nhìn Vô Song bắt đầu trở nên lạnh lẽo, một tay ôm lấy Thích Phương, lập tức rời đi.
Không phải Vô Song muốn đưa Thích Phương cho Thích Trường Phát, chỉ là hắn không thể làm gì.
Thích Phương không phải là cô nhi, nàng có cha.
Cô gái này còn chưa biết nhân tình thế thái ra sao, cũng không biết người cha mà nàng nhất mực tin tưởng là người như thế nào.
Vô Song biết nếu Thích Phương lại đi cùng Thích Trường Phát, nàng liền chỉ thành một con cờ cho hắn lợi dụng, cũng chẳng biết bao giờ Thích Trường Phát lại cờ bí dí tốt.
Biết là vậy nhưng Vô Song có thể làm gì?, lúc này trong nội tâm của Vô Song trở nên phi thường giận giữ, nếu hắn có cơ hội nhìn thấy Thích Trường Phát một lần nữa, loại người này tuyệt đối sẽ bị hắn giết đi cho đỡ bẩn mắt.
Lúc này Vô Song thở ra một hơi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người Đổ Thần cùng Độc Xà.
Hai người này không muốn giết Vô Song cùng Thích Phương, cái này Vô Song có thể nhìn ra.
Hai người này muốn gây bất lợi cho Thích Tường Phát, cái này Vô Song mười phần đồng ý.
Đáng tiếc vì có Tương Vân ở đây, hắn không thể không giúp Thích Tường Phát một lần, đây là Vô Song bất đắc dĩ.
“Hai vị, đắc tội”.
Vô Song hơi gật đầu với hai người, sau đó mười đầu ngón tay của Vô Song xuất hiện mười cây kim châm, ánh mắt hắn dần trở nên lạnh lùng.
Hai người Đổ Thần cùng Độc Xà cũng không có đuổi theo Thích Tường Phát, cả hai hiện nay hoàn toàn bị Vô Song khóa cứng lại, đây tuyệt đối là một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, trong mắt hai người Vô Song đáng sợ hơn Thích Tường Phát nhiều lắm.
“Tà môn, quá tà môn, dĩ nhiên lại có thể làm lão tử lạnh sống lưng?, tiểu tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?”.
Đổ Thần tiếp tục nhổ một bãi nước bọt xuống đất, sau đó nắm chặt đôi thiết quyền, lập tức tung người lao về phía Vô Song.
Về phần Độc Xà, ánh mắt nhìn theo hướng rời đi của Thích Tường Phát liền bắt đầu lạnh lại, trong mắt xuất hiện một tia âm tàn.
Độc Xà sờ xuống sau lưng, sau lưng hắn thần kỳ có một ống màu đỏ.
Sau đó ống kia bất ngờ bắn lên một tia lửa hiệu.
Trên bầu trời lập tức xuất hiện một đầu đại xà màu tím bằng khói.
Vô Song nhìn thấy vậy liền biến sắc, hắn biết đây là gì, đây chính là tín hiệu cầu cứu.

“Hỏng rồi, bọn họ còn có hậu thủ đằng sau, còn có viện binh”.
Nghĩ đến đây, Vô Song cũng không có tâm tình trò chuyện, ai mà biết chỉ ít phút nữa thôi, có bao nhiêu người tiến đến đây, khi đó hắn không căn bản chỉ có chạy.
An toàn của bản thân mình Vô Song còn có vài điểm tự tin nhưng an toàn của Thẩm Tương Vân hắn lại không dám chắc, bảo vệ một người và bảo vệ hai người là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau.
Về phần Thích Tường Phá đã chạy xa, nhìn thấy cái pháo hiệu này lập tức lại càng tăng thêm tốc độ.
Ánh mắt Thích Tường Phát nhìn vào Thích Phương đang bất tỉnh trên tay, trong ánh mắt càng ngày càng âm độc, bất quá không rõ vì sao, hắn vẫn quyết định mang theo Thích Phương bỏ chạy.
Vô Song không hơi đâu mà lại quan tâm Thích Tường Phát làm gì, lúc này hắn đã phải đối mặt với Đổ Thần lao tới.
Đổ Thần từng quyền từng quyền đánh về phía Vô Song, mang theo kình phong đáng sợ, Vô Song liền biết bằng thân thể của hắn hiện nay, dính một đòn của Đổ Thần tuyệt đối sẽ đổ gục xuống, tuyệt đối sẽ thất bại.
Vô Song lập tức hành động.
Chỉ thấy nội lực của hắn vốn mỏng manh vô cùng lập tức biến đổi, ánh mắt của Vô Song hiện nay liền lóe lên.
Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ hai – Quỳ Hoa Tương Hồng Khí.
Trước ba tầng đầu của Quỳ Hoa Bảo Điển liền rất dễ đột phá, căn bản chỉ như một tầng giấy mỏng.
Đây chính là đặc điểm của Quỳ Hoa Bảo Điển, không phải ngẫu nhiên Lâm Bình Chi chỉ cần vung đao tự cung là một thời gian sau lại có thể dễ dàng diệt sát Thanh Thành Phái.
Quỳ Hoa Bảo Điển tu luyện cực nhanh, muốn trở thành Siêu Nhất Lưu cao thủ thậm chí Tông Sư cao thủ liền không khó.
Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ khó khi bắt đầu bước vào tầng thứ năm tương đương với Đại Tông Sư cảnh giới.
Vô Song từ trước đến nay tuy chăm chú học nghệ nhưng nội công của hắn cũng không có dậm chân tại chỗ.
Chỉ cần Vô Song thích hắn có thể tiếp tục đột phá Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ ba – Quỳ Hoa Tương Bạch Khí.
Tất nhiên Vô Song sẽ không làm vậy, việc này ảnh hưởng đến căn cơ của chính hắn, sau này sẽ ảnh hưởng đến việc hắn có thể tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển đến tầng thứ bao nhiêu.
Khóe miệng Vô Song dần dần cong lên, trong mắt xuất hiện nồng đậm chiến ý.
Quỳ Hoa – Điệp Vũ.
Ngón tay của Vô Song dần dần cong lên.

Vô Song không sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển chiến đấu bao giờ, một phần vì Quỳ Hoa Bảo Điển quá bá đạo, sức sát thương cực kỳ đáng sợ.
Nguyên nhân thứ hai là bởi... nó quá đẹp... quá nữ tính.
Lúc này chiếc khăn bịt mặt của Vô Song dần dần buông xuống, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ, mái tóc màu trắng tung bay trong gió, đôi mắt lạnh lùng như đóng băng tâm hồn kẻ khác.
Hắn bước ra một bước, cổ tay trắng ngần hiện ra trong mắt Đổ Thần.
Ngón tay mềm mại khẽ cong lại, sau đó tiếp lấy một quyền cực mạnh của Đổ Thần.
Bàn tay Vô Song nhẹ đặt lên quyền đầu của Đổ Thần sau đó trong ánh mắt không thể tin được của đối hương, quyền đầu của hắn bị ấn xuống, căn bản không vận ra nổi sức lực.
Dưới bộ áo trắng, Vô Song nhẹ bước.
Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỷ Ảnh.
Thân hình Vô Song liền trở nên mờ đi trong mắt Đổ Thần, hắn tiến lên một bước, vượt qua toàn bộ phảm vi phòng ngự của đối phương, thân hình nhỏ nhắn của Vô Song lúc này xuất hiện ngay trước ngực Đổ Thần, khiến Đổ Thần kinh hãi gần chết.
Điệp Vũ là chiêu phòng ngự duy nhất của Quỳ Hoa Bảo Điển, Điệp Vũ là một loại điệp gia chưởng pháp, một ấn của Vô Song nhìn như đơn giản nhưng đây là ba chưởng hợp lại, cùng một chỗ ấn xuống, lại mang theo tá lực thủ đoạn, không phải là cứng đối cứng mà dùng một lực đánh thẳng từ trên xuống, khiến quyền của Đổ Thần trở nên vô dụng.
Quỷ Ảnh liền không phải nói, đây là bộ pháp giúp Vô Song dễ dàng đánh bại Doãn Chí Bình.
Đương nhiên Doãn Chí Bình không sánh nổi với Đổ Thần.
Đổ Thần thần kinh bách chiến, lập tức dẫm một chân xuống, cả người mạnh mẽ lùi lại, lúc này Đổ Thần liền thấy da gà mình nổi lên.
Đáng tiếc Đổ THần không biết, hắn tiến lên đánh tiếp còn có vài phần thắng, bởi Quỳ Hoa mạnh nhất là đánh từ xa.
Đổ Thần lùi lại, Vô Song liền cười lạnh, ngón tay nhẹ điểm trong hư không, sau đó ba cây kim châm bắn thẳng về phía Đổ Thần.
Đổ Thần nào ngờ Vô Song còn có chiêu này, hai tay liền mạnh mẽ chụm lại che trước mặt, đỡ lấy cả ba mũi kim.
Vô Song nhẹ cười, hắn chỉ khẽ động nội lực bên trong Quỳ Hoa Tâm Pháp, nội lực truyền vào Thiên Tằm Tơ sau đó khiến ba cây kim châm lập tức rung lên, cực kỳ quỷ dị vòng qua hai tay của Đổ Thần.
Đổ Thần cả người nghiêng hẳn ra đành sau, lướt dưới mặt đât,s mới có thể né qua một đòn này, có điều ở cổ hắn xuất hiện một vết xước dài đến ghê người.

Mọi việc diễn ra quá đột ngột, cho dù Kim Nhạn cùng Xà Độc đều không phản ứng kịp, lúc này thấy Đổ Thần điên cuồng lùi lại, Kim Nhạn cùng Độc Xà mới kịp hành động.
Kim Nhạn căn bản lười để ý Địch Vân, lập tức vận dụng khinh công, đạp thẳng vào đầu Địch Vân sau đó lao vút về phía Vô Song.
Độc Xà thì đưa vũ khí kì dị đầu rắn kia lên miệng, sau đó thổi, hóa ra đây dĩ nhiên lại là một ống phóng phi tiêu.
Vô Song thân hình xoay tròn trong không trung, lướt qua phi tiêu độc của Độc Xà, nhưng cùng lúc này Kim Nhạn cũng áp sát, một cước đạp vào đầu Vô Song, căn bản không hề 'thương hoa tiếc ngọc'.
Vô Song ánh mắt lóe lên, hai tay của hắn đan lại, sau đó nắm lấy Thiên Tằm Tở vô hình trong tay, dùng Thiên Tằm Tở giữa hai tay như tấm khiên chắn, đỡ lấy một cước của đối phương, cả người cũng mượn thế lùi lại.
Vô Song vừa lùi, Đổ Thần cùng Kim Nhạn liền tiến lên, hai người cực kỳ kiêng kị ám khí của Vô Song,liền muốn áp sát hắn từng bước.
Vô Song thấy thế chỉ lạnh lùng mỉm cười.
Hắn không có làm được như trong phim, không có bá đạo như Đông Phương Bất Bại.
Trong phim Đông Phương Bất Bại có thể phóng ra vô số kim châm sau đó thậm chí dệt thành vải, mỗi kim châm đủ để khiến cao thủ cỡ Hướng Vân Thiên điêu đứng, cảnh giới này Vô Song còn thua xa bất quá Vô Song cũng có thể chạm đến chút da lông.
Hắn vừa lùi lại, ống tay áo liền đã run lên, sau đó tay ngọc nhẹ vung.
Một cái phất tay, cả người Độc Xà liền rung bần bật, Độc Xà ở phương xa cả người liền bị đánh bay, trên vai của hắn lúc này bị một cây châm ngọc xuyên qua, tạo thành một lỗ thủng nhìn mà ghê người>
Quỳ Hoa – Phii Bộc.
Đây chính là chiêu thức ám khí mạnh nhất trong Quỳ Hoa Bảo Điển, một cây châm ngọc này chính là tuyệt sát.
Nếu không phải Độc Xà đứng đủ xa hơn nữa cũng đủ linh hoạt, một cây châm ngọc tuyệt đối đâm xuyên cổ hắn.
Tất nhiên chiêu này phi thường tốn nội lực, nội lực của Vô Song liền hao một nửa.
Chân khẽ đạp xuống đất, thân hình lướt nhẹ về phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với Kim Nhạn cùng Đổ Thần.
Tất nhiên Vô Song biết, hắn không có kéo dài khoảng cách được với Kim Nhạn, kẻ này khinh công cực tốt.
Người Vô Song muốn kéo dài khoảng cách chính là Đổ Thần, lúc nãy tiếp một quyền của đối phương, cánh tay của hắn vẫn còn thấy đau.

Cổ tay áo của Vô Song liền mở rộng ra, một lần hắn bắn hết toàn bộ kim châm ra khỏi tay áo.
Một lượt 15 cây kim châm, đây chính một nửa số kim châm của hắn hiện nay.
Một lượt phóng ra 15 cây, Kim Nhạn liền lạnh cả sống lưng.
Hắn mới là nhất lưu cao thủ, sao có thể chịu nổi cường độ công kích này?.
Kim Nhạn chỉ đành cắn răng che đi toàn bộ chỗ hiểm trên người, sau đó ngạnh kháng đống ám khí của Vô Song.
Cả người Kim Nhạn liền xuất hiện vô số lỗ, cũng may không dính chỗ hiểm, Kim Nhạn lập tức ngã xuống đất, từng tia máu liền phun ra, vẻ mặt trắng bệch.
Vô Song cũng không có ý niệm dừng lại, hắn mở rộng cả hai chân sau đó cả người bay ngược về phía sau, một chân đạp thẳng xuống đỉnh đầu Đổ Thần.
Đổ Thần cũng không tránh không né, bao tay bằng sắt của hắn đấm thẳng lên không trung, một quyền này có thể dễ dàng đấm gãy chân Vô Song.
Vô Song ánh mắt liền lạnh đi sau đó trong ánh mắt không thể tin được của Đổ Thần, Vô Song mạnh mẽ kéo.
Đây chính là công dụng của Thiên Tàm Tơ.
Thiên Tằm Tơ nhẹ vô cùng lại vô hình vô sắc, bình thường sẽ không ai phát hiện ra.
Vô Song một khi xuất ra kim châm, không bao giờ hắn không chuẩn bị tơ để kéo lại.
Khi tấn công Kim Nhạn, Vô Song không có thu kim chỉ có một lý do, hắn dùng Thiên Tằm Tơ nhẹ bém vào người Kim Nhạn.
Lúc này Vô Song sử dụng toàn bộ sức mạnh tại thân, mạnh mẽ một kéo.
Kim Nhạn vốn bất ngờ hơn nữa hắn lại thuộc dạng cao gầy, cân nặng còn chưa nổi 45 kg.
Bị Vô Song một kéo, hắn liền bị ném thẳng vào người Đổ Thần.
Mọi việc diễn ra quá nhanh, Đổ Thần vẫn đang trong trạng thái tung quyền.
Chân của Vô Song đạp vào quyền đầu của Đổ Thần, có điều bàn chân của hắn vừa vặn đạp trân phần cổ tay của đối phương.
Quỳ Hoa – Điệp Vũ.
Mượn Điệp Vũ, Vô Song lướt nhẹ về phía sau, còn Đổ Thần trực tiếp bị Kim Nhạn va phải.
Đổ Thần cắn răng một tay mạnh mẽ ngạnh kháng cơ thể Kim Nhạn, hắn quả thật thành công đỡ lấy huynh đệ mình.
Đổ Thần vừa đỡ lấy Kim Nhạn liền cảm thấy một vật lao vút đến, tiếng gió nghe mà ghê người.
Quỳ Hoa – Phi Bộc.
Vô Song ném ra một châm ngọc này liền gục xuống, chân tay hắn trở nên run rẩy, kinh mạch toàn thân đau nhức vô cùng, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch,

khóe miệng chảy xuống một tia máu tươi, hắn cũng tận lực rồi, nội lực toàn bộ đều khô cạn.
Châm ngọc của Vô Song, đương nhiên cũng đã đến nơi, nó cắm thẳng vào phần eo của Kim Nhạn cùng Đổ Thần, trực tiếp cắm ở giữa hai người khiến cả hai đau đớn vô cùng.
Tất nhiên đây không phải là đòn tuyệt sát, Vô Song chỉ có thể xuyên qua phần mỏng nhất trên cơ thể cả hai, chỉ có như vậy mới có thể đủ sức chạm đến cả hai người.
Hắn chỉ có thể làm đối phương tạm thời không thể di chuyển>
Chỉ tiếc Vô Song làm hết tất cả, cũng chỉ như thế mà thôi.
Đôi mắt hắn mờ đi, trong đôi mắt mờ mờ của mình, hắn thấy một kẻ to béo nắm lấy Tương Vân.
Hắn cũng thấy, một kẻ thân hình thấp bé, đứng cách mình không xa.
....
Tuần này ngày 4 chương

Chương 59
Người quen

Vô Song rốt cuộc cũng mở mắt ra, đầu của hắn đau như búa bổ, xương cốt toàn thân như gãy rụng.

Vô Song hiện nay vẫn còn quá yếu để dùng Phi Bộc.

Hắn trước khi đột phá chỉ có thể sử dụng Phi Bộc một lần, hắn sau khi đột phá cũng chỉ có thể sử dụng Phi Bộc hai lần, chưa kể còn một loạt động tác lúc đó, chiêu Phi Bộc thứ hai hắn sử dụng căn bản đã vắt kiệt toàn bộ sức lực của Vô Song.

Vô Song cũng không biết có phải nhờ Tiên Thiên Chí Âm Thể mà hắn có thể thành công sử dụng chiêu Phi Bộc thứ hai kia không có điều tác dụng phụ rất lớn, ít nhất hắn hiện nay muốn cử động cũng là một việc khó khăn vô cùng.

Cố gắng nhúc nhích thân thể một chút, đau đớn làm khuôn mặt của hắn nhăn lại, sau đó thở dốc một hơi.

“Chết tiệt, cơ thể động cũng không động nổi”.

Vô Song cố gắng mở mắt thật to nhìn không gian xung quanh, lúc này hắn đang ở trong một căn phòng nhỏ, trong ánh mắt Vô Song thì căn nhà này khá đơn sơ giản dị thậm chí có thể nói là thiếu thốn tuy nhiên điều làm Vô Song quan tâm là tại sao hắn lại ở đây?.

Trước khi ngất đi, Vô Song nhìn thấy có hai thân ảnh xuất hiện.

Một kẻ béo mập đang dùng một tay nâng Tương Vân lên, bất chấp cô bé dãy dụa.

Một kẻ thấp lùn đang từ xa xa mỉm cười với hắn, một nụ cười làm Vô Song cảm thấy còn khó coi hơn khóc, một nụ cười không có lấy một tia thiện ý.

Vô Song hiện nay quả thực cực kỳ lo lắng cho Tương Vân, ánh mắt hắn khẽ đảo chỉ là đầu óc hắn lúc này không nghĩ ra cái gì hữu ích.

Điều duy nhất Vô Song có thể biết là hiện nay hắn còn an toàn, ít nhất hiện nay hắn vẫn còn sống.

Chỉ cần chưa bị một đao giết đi, vậy là Vô Song vẫn còn hy vọng, hơn nữa hắn cũng tin tưởng nếu đối phương không giết mình vậy cũng sẽ không giết Tương Vân thậm chí cũng không có đụng vào Tương Vân.

Vô Song không dám nhận là thần y bất quá y thuật của hắn vẫn đủ tốt để biết cơ thể mình thế nào, toàn bộ vết thương của hắn chủ yếu đến từ vận công quá sức, ngoài ra cũng không có thêm bất cứ vết thương nào, điều này chứng minh những kẻ kia không đụng vào Vô Song.

Bọn họ không đụng vào Vô Song vậy chắc cũng không đụng vào Tương Vân

chứ?.
Suy nghĩ một lúc, cũng không ra đáp án, Vô Song lại cảm thấy đầu hắn choáng choáng, hắn lại muốn ngủ.
Nếu nghĩ không ra chi bằng không nghĩ nữa, nước tới đất ngăn binh tới tướng đỡ, cũng chỉ có cách đi một bước lại tính một bước.
Sau cuộc chiến hôm nay Vô Song mới rõ về thực lực của mình, đồng thời hắn cũng rút kinh nghiệm cho chính mình.
Hắn không ham cái danh độc cô cầu bại, hắn chỉ cần đi được xa nhất, đi đến cuối cùng liền có thể mỉm cười.
Kinh nghiệm ngày hôm nay hắn nhớ kỹ, làm việc gì cũng phải tính một đường lui, làm gì cũng phải để lại ba phần thực lực.
Ở kiếp trước của Vô Song, hắn có tiền, hắn có năng lực, tiền mất đi còn có thể kiếm lại.
Ở kiếp này của Vô Song, hắn có tiền, hắn cũng có năng lực nhưng mạng mất đi không cách nào kiếm lại, hắn lại càng phải trở nên cẩn thân hơn, không phải khi nào hắn cũng may mắn như vậy, không phải khi nào đối phương cũng không một kiếm giết chết hắn.
Sau cuộc chiến này Vô Song ánh mắt cũng sáng thêm một chút, hắn hiểu thế nào là con người, hắn hiểu được con người có thể làm gì.
....
Lại không biết qua bao lâu, Vô Song lần thứ hai tỉnh lại, người hắn lúc này cũng đã bớt đau nhức, ít nhất đầu ngón tay cũng có thể bắt đầu cử động.
Lông mày nhẹ nhíu lại, Vô Song cảm thấy có gì đó không đúng.
Cho dù rất khó tin, nhưng Vô Song cảm giác có người đang ôm lấy hắn.
Hắn thậm chí mơ hồ cảm nhận được mùi hương cơ thể quen thuộc.
Có điều lần này hắn không mở mắt nổi, lại tiếp tục tiến vào giấc ngủ.
....
Khi Vô Song lần thứ ba có ý thức, hắn thấy trên trán mình mát rượi như có một chiếc khăn mỏng đặt lên, hắn cảm nhận được có một bàn tay đang nhè nhẹ giúp hắn lau chùi cơ thể.
Vô Song hoàn toàn không hiểu được việc gì xảy ra, nhưng hắn vẫn là không mở mắt nổi.
Hắn rất muốn biết ở ngoài kia rốt cuộc là sao, rốt cuộc là ai đang chăm sóc hắn?.
Đáng tiếc đôi mắt Vô Song trĩu nặng, hắn lần thứ ba rơi vào giấc ngủ.
....
Lần thứ tư tỉnh lại, rốt cuộc Vô Song đã có thể mở mắt ra, hắn lại cảm nhận được hơi ấm cùng mùi hương cơ thể nhàn nhạt kia.
Hắn cố gắng mở mắt, thân thể đã tốt lên nhiều lắm, ít nhất hắn có thể thực hiện vài động tác đơn giản, ví dụ như xoay người.

Hắn xoay người lại, đột nhiên thấy hai khối mềm mại áp vào mặt mình, lập tức mặt Vô Song khẽ đỏ lên.
Hắn biết đây là thứ gì, đây là bộ ngực của nữ nhân, mềm mại mười phần, cũng đàn hồi mười phần, thậm chí nữ nhân này vậy mà cũng không mặc áo ngủ.
Vô Song muốn quan sát nàng chỉ tiếc trời quá tối, không gian xung quanh chỉ có một màu đen, đưa tay không thấy được năm ngón.
Vô Song cựa quậy làm cho nữ nhân kia chú ý, chỉ thấy đôi mắt nàng từ tử mở ra, trong bóng đêm nàng nhè nhẹ mỉm cười, khóe miệng cong lên, nụ cười của nàng rất đẹp cũng phi thường yêu mị, đáng tiếc Vô Song không có nhìn thấy.
....
Trời dần sáng, Vô Song lần thứ năm tỉnh lại, đêm hôm qua hắn thiếp đi lúc nào không hay, lần này khi hắn tỉnh lại đương nhiên có thể mở mắt ra, hắn liền không dấu được tò mò muốn xem nữ nhân cùng giường với hắn đêm qua là ai.
Mở mắt ra, đập vào mắt Vô Song vẫn là căn phòng đơn sơ giản dị kia, căn bản không có gì thay đổi.
Vô Song cố gắng ngồi dậy, lần này hắn rốt cuộc cũng ngồi dậy thành công, khuôn mặt có chút nhíu lại vì đau đớn, Vô Song chậm rãi bước xuống giường.
Đúng lúc này cửa phòng mở ra, một thân ảnh tuyệt mỹ bước vào.
Khi Vô Song nhìn thấy thân ảnh này liền rung động thật lâu, cũng bị chấn động thật lâu.
Nàng nhìn Vô Song, ngọt ngào mỉm cười, nụ cười vẫn yêu dị như vậy, vẫn mị hoặc như vậy, nàng vẫn đẹp như ngày đó.
Thiên Long Giáo – Dạ Xoa Hộ Pháp – Phượng Khinh Huyền.
Dạ Xoa thấy Vô Song tỉnh lại liền đi về phía hắn, trong tay nàng vậy mà có một chậu nước nóng.
“Ngoan nào, nằm xuống đi, để tỷ tỷ chăm sóc ngươi”.
Vô Song nằm mơ cũng không nghĩ đến, gặp Dạ Xoa ở đây, sau đó hắn hoàn toàn vô lực bị nàng đẩy ngã xuống giường, điều này làm hắn cười khổ không thôi.
Ngày trước chính nàng tựa hồ cũng bị thương nặng như vậy, chính hắn chăm sóc nàng nhưng chính hắn cũng trêu chọc nàng rất nhiều, Dạ Xoa khi đó hoàn toàn vô lực chỉ để Vô Song mặc sức bài bố mà thôi.
Cảnh vật hiện nay rất giống khi đó, chỉ tiếc là hai người đổi vai diễn cho nhau.
Dạ Xoa dùng khăn ướt lau khuôn mặt của hắn, sau đó bắt đầu di chuyển đi khắp cơ thể Vô Song.
Đây là lần đầu tiên Vô Song được người khác tẩy rửa cơ thể giúp, quả thật không biết nói thế nào mới đúng, cái này hình như gọi là ‘quả báo’ đi.
Khuôn mặt Vô Song dần dần đỏ lên.
Dạ Xoa thấy vậy, cười khanh khách.
“Oa Vô Song a, tỷ tỷ thật sự ghen tị với làn da của ngươi, da của ngươi còn đẹp

hơn da của tỷ tỷ nữa. Còn nữa khuôn mặt này là sao?, tỷ tỷ suýt nữa không nhận ra ngươi, thật xinh đẹp a”.
“Mấy hôm trước, tỷ tỷ còn có suy nghĩ cắt vật đó của ngươi, tỷ tỷ đảm bảo sau khi cắt xong sau đó lại hóa trang một chút, ngươi liền mê chết vô số nam nhân”.
Vô Song nghe vậy, sống lưng liền lành lạnh, hắn thật sự Dạ Xoa dám làm, cô gái này vốn nghịch ngợm vô cùng.
“Tỷ tỷ à, ta cũng chỉ có mỗi thứ đó quý nhất thôi, hơn nữa tỷ tỷ cũng không đành lòng đúng không”.
Dạ Xoa lại cười khanh khách, yêu mị vô cùng.
Sau khi tẩy rửa thân thể cho Vô Song, nàng lúc này ưu nhã mỉm cười sau đó đặt đầu Vô Song gối lên cặp đùi trắng mịn của mình, hai bàn tay nhè nhẹ nghịch những sợi tóc trắng của Vô Song.
Động tác này của Dạ Xoa mười phần thân mật, cũng làm Vô Song mười phần yêu thích.
Dạ Xoa vừa nghịch tóc hắn vừa lên tiếng, giọng nói có chút vui vẻ.
“Thế giới này thật nhỏ a, tỷ tỷ vốn định đưa đám ngũ quái kia đến Tử Ngọc Sơn, vì đệ đệ ngươi làm việc, không hiểu ra sao ngươi lại cùng đám ngũ quái đánh đến thiên hôn địa ám, đến cả tính mạng cũng không cần, tỷ tỷ thật là phục ngươi”.
Vô Song nghe vậy, hai mắt trừng lớn nhìn Dạ Xoa.
“Bọn họ... bọn họ là thuộc hạ của tỷ?”.
Dạ Xoa thản nhiên gật đầu.
“Không phải ngươi nói ngươi cần vài thuộc hạ sao?, không cầu võ công cao cường chỉ cầu trung tâm nhất nhất, ta liền tìm đến cho ngươi năm cái thuộc hạ nha”.
Nói xong Dạ Xoa ánh mắt lại quan sát Vô Song một chút, hai tay nàng chuyển từ nghịch tóc sang véo má Vô Song.
“Bất quá lần đầu tiên ta thấy chủ nhân đánh nhau chết sống với thuộc hạ nha, ngươi thật sự rất soái”.
Vô Song vội ho khan, trong lòng hắn lúc này liền nhẹ đi rất nhiều, nếu đám người kia là thuộc hạ của Dạ Xoa, an nguy của Tương Vân đúng là không lo.
Dạ Xoa không biết Vô Song đang nghĩ gì, nàng vẫn nhẹ giọng lên tiếng.
“Đã mất công đánh một trận thì tỷ tỷ cũng giới thiệu bọn chúng với ngươi”.
“May mắn cho ngươi ngũ quái không giỏi chiến đấu, cùng là nhất lưu cao thủ nhưng trong hàng ngũ nhất lưu chỉ sợ là yếu nhất đi”.
“Trong ngũ quái đứng đầu là Tiểu Quái, kẻ này thân hình bị khuyết tật, lưng của hắn lại bị gù, phi thường thấp bé bất quá trời sinh tai thính, khứu giác cũng phi thường nhạy, so với chó săn còn nhạy hơn”.
“Người thứ hai là Đổ Thần, chính là kẻ đeo bao tay sắt, Đổ Thần giỏi sử dụng

quyền bất quá võ công của hắn không tính là gì, sở trường mạnh nhất của Đổ Thần là đánh bạc, cùng ăn trộm, đôi tay của hắn phi thường nhanh".
"Người thứ ba là Độc Xà, kẻ này giỏi dùng ám khí cùng độc dược, bất quá nói đến năng lực của hắn, ta đánh giá cao nhất một đôi thiên lý nhãn".
"Thứ tư là Kim Nhạn, dáng người dong dong cao lại gầy gò ốm yếu nhưng khinh công rất tốt, hắn có thể toàn lực chạy ba ngày ba đêm, so với hãn huyết bảo mã của Tây Vực còn mạnh hơn vài phần".
"Cuối cùng to béo nhất gọi là Bạch Tượng, da dày thịt béo, chính là trời sinh khiên thịt, hơn nữa man lực rất lớn, trong đám ngũ quái kẻ này liền mạnh nhất, chỉ tiếc đầu óc không thông minh, tốc độ cũng chậm".
Dạ Xoa nói một hồi, lại dùng tay khẽ vuốt má Vô Song, ánh mắt mang theo một tia thích thú.
"Đám bọn họ vốn không tính là gì, làm tỷ tỷ bất ngờ nhất là ngươi nha, Vô Hà Tử tiền bối rốt cuộc đã làm gì ngươi?, để ngươi thay đổi nhiều như vậy, ngắn ngủi chưa đến 1 năm võ công ngươi đã đạt đến nhất lưu cao thủ trình độ?".
"Hơn nữa Vô Hà Tử tiền bối chẳng nhẽ còn biết chỉnh dung?, mới một năm không gặp sao ngươi lại xinh đẹp đến vậy?, xinh đẹp đến mức tỷ tỷ có chút ghen tỵ nha".
"Nếu không phải màu tóc của ngươi không đổi, tỷ tỷ lại mơ hồ quen thuộc khí tức của ngươi cộng thêm cô bé Tương Vân kia liên tục gọi ngươi là Vô Song tiểu sư thúc, vừa gọi vừa khóc, tỷ tỷ đúng là không nhận ra".
Vô Song nghe thấy Tương Vân, hắn lập tức ngước nhìn Dạ Xoa.
"Tỷ tỷ, Tương Vân cô bé đó thế nào rồi?".
Đáp lại Vô Song lại là một cái bẹo má, lần này Dạ Xoa rat ay tương đối nặng, đến mức nước mắt Vô Song chảy ra.
"Tiểu tử ngươi hồng nhan ngày càng nhiều, nói cô bé đó xinh đẹp hay tỷ tỷ xinh đẹp hơn?".
Vô Song nghe Dạ Xoa hỏi, khuôn mặt liền có chút dại ra, có điều hắn rất nhanh đáp.
"Tỷ tỷ xinh đẹp hơn".
Không phải Vô Song tâng bốc hay nịnh bợ nàng, so về nhan sắc, đến cả Hoàng Dung còn chưa sánh nổi với Dạ Xoa, sao Tương Vân có thể so sánh?.
Tương Vân còn chưa phát dục hết bất quá cho dù phát dục hết chỉ sợ cũng không sánh nổi với Dạ Xoa.
Tương Vân thuộc loại mỹ nhân có khuôn mặt thanh tú, mỹ lệ nhưng nhìn vào nàng Vô Song lại cảm thấy dễ thương nhiều hơn.
Dạ Xoa thì khác, khuôn mặt tuyệt mỹ, nhìn vào nàng Vô Song có thể cảm nhận được thế nào là mị hoặc nhân tâm.
Dạ Xoa nghe Vô Song nói mới mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt hướng ra bên

ngoài.
“Yên tâm nha, nàng rất tốt, thương thế của ngươi cũng là nàng chăm sóc, cô bé này y thuật kinh người, tỷ tỷ còn phải mặc cảm”.
“Nàng mấy hôm nay có thể coi là lao lực, dù sao đệ đệ bị thương còn kéo theo ba cái thuộc hạ của ta, mình nàng chữa trị cho bốn người liền quá sức, lúc này vẫn còn đang say giấc”.
Vô Song nghe vậy, liền có thể thả lỏng toàn thân.
Ánh mắt hắn mở lớn nhìn Dạ Xoa, mỉm cười.
“ta đói”.
Dạ Xoa cũng nhẹ cười với hắn, thân hình uyển chuyển đứng lên, xoay người rời khỏi căn phòng.
Nhìn theo thân hình tuyệt mỹ kia đi xa khỏi tầm mắt, Vô Song đột nhiên lại cảm thấy vô cùng thú vị.
Thế giới này tưởng to lớn, nhưng cũng thật nhỏ.
....
Cho tác giả nợ 1 chương, quá sức rồi T_T.

Chương 60

Hỏi thế gian , tình là chi ?

Cho dù từng làm đối thủ với đám người ngũ quái thì tỏng mắt Vô Song vẫn có hảo cảm tương đối tốt về bọn họ.
Khi tranh chấp lợi ích xảy ra, Vô Song thường chia thành hai dạng địch nhân.
Dạng thứ nhất gọi là đối thủ còn dạng thứ hai gọi là kẻ thù.
Địch nhân trong dạng đối thủ là những người có xung đột lợi ích với bản thân hắn nhưng không đến mức không thể cứu vãn, thậm chí sau này trở thành đồng minh cũng không phải là không thể.
Địch nhân trong dạng kẻ thù chính là toàn diện khai chiến, đã căn bản không còn cái gì để nói, không phân lợi ích chỉ phân sinh tử.
Đám người ngũ quái liền thuộc dạng đối thủ, với những người này Vô Song không có ác cảm, thậm chí còn có thiện cảm.
Vô Song không rõ ngũ quái vì cái gì đuổi giết Thích Tường Phát nhưng Vô Song liền tin tưởng, chỉ cần ngày hôm đó không có Tương Vân nhìn chằm chằm, hắn nguyện ý đâm Thích Tường Phát một đao, quan trọng hơn từ đầu đến cuối, Kim Nhạn, Độc Xà cùng Đổ Thần chưa từng một lần cố ý tấn công những người không liên quan, điểm này không phải ai cũng làm được, vì vậy liền khiến Vô Song tương đối thưởng thức bọn họ.
Lúc này Vô Song đã có thể xuống giường nhưng muốn bảo hắn hoạt động như bình thường thì không thể, Vô Song dự đoán khối thân thể này ít nhất cũng phải hết 1 tuần mới có thể đi lại bình thường, quãng thời gian này hắn liền phải để Dạ Xoa chăm sóc cho mình.
Đương nhiên được mỹ nữ chăm sóc, Vô Song không có bất cứ điểm gì phàn nàn.
Không để Vô Song đợi quá lâu, Dạ Xoa bưng một bát thức ăn vẫn còn từng làn hương nhẹ bay lên xuất hiện trước mặt Vô Song.
Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp đến mộng mị kia rồi lại nhìn đồ ăn nàng mang vào, Vô Song trong mắt xuất hiện một chút bất ngờ, hắn liền cười nói.
“Không ngờ tỷ tỷ không những xinh đẹp mà nấu ăn còn ngon như vậy, thật sự khiến ta bất ngờ không thôi nha”.
Đây chỉ là một bát cháo yến mạch hết sức bình thường, nhưng tay nghề người nấu tuyệt đối không tệ chút nào, chỉ cần từ mùi hương bên trong, Vô Song có thể cảm nhận được khả năng nấu nướng của đối phương.
Dạ Xoa nghe vậy cũng không đáp, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vô Song, trong tay cầm lấy một chiếc thìa sứ.
“Ngoan, há miệng nào, tỷ tỷ thương”.

Nhìn Dạ Xoa đối xử với hắn không khác gì trẻ con, hắn liền có chút buồn cười tuy nhiên hiện nay Vô Song thân là bệnh nhân cũng không có quyền chống lệnh bác sỹ nha.
Từng thìa cháo được Dạ Xoa cẩn thân nâng lên, nhìn vẻ ôn nhu của nàng lúc này chỉ sợ đám người ngũ quái kia kinh ngạc đến rớt hàm.
Trong mắt bọn họ, tuyệt đối không bao giờ Dạ Xoa đại nhân lại nữ tính thế này.
Phục vụ Vô Song ăn hết bát cháo yến mạch, Dạ Xoa mới chậm rãi dùng chiếc khăn mềm lau miệng cho hắn, khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Xoa hiện nay vậy mà dường như gần sát mặt Vô Song, Vô Song thậm chí có thể cảm nhận được hơi thỏ của nàng.
Xong xuôi lúc này Dạ Xoa mới nhè nhẹ mỉm cười, nàng thổi một hơi nóng vào tai Vô Song.
“Nói nhỏ với một việc, tỷ tỷ chỉ biết giết người, không biết xuống bếp nha”.
Để Vô Song ngồi nghệ trên giường, Dạ Xoa lại chậm rãi mang bát đi ra ngoài khiến Vô Song dở khóc dở cười.
....
Rốt cuộc cũng không lâu lắm, Dạ Xoa quay trở lại tuy nhiên lần này nàng mang thêm một cô gái bước vào.
Cô gái này tất nhiên không phải Thẩm Tương Vân.
Nàng có mái tóc búi cao ở trên, xoa xuống ở dưới, mái tóc đen mượt như nhung.
Nàng mặc một bộ áo dài màu tím ở bên ngoài, bên trong là nội y màu vàng nhạt.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song nhìn thấy một nữ nhân đứng cạnh Dạ Xoa mà không bị kém sắc, không bị vẻ đẹp của Dạ Xoa lấn át.
Từ khi xuyên việt đến thế giới này, Vô Song chỉ thấy có duy nhất Hoàng Dung có thể so sánh cùng Dạ Xoa, có điều tuổi tác của Hoàng Dung cũng không còn trẻ, nàng mất đi vài phần nhan sắc nhưng lại thêm vài phần thành thục ổn trọng, vài phần phong phạm của nữ nhân trưởng thành.
So với Dạ Xoa, công tâm mà nói đúng là Hoàng Dung hiện nay không bằng.
Ngoại trừ Hoàng Dung ra thật sự còn có Cô Cô của Vô Song – Tiên Âm cũng có thể coi là đại mỹ nhân bất quá Tiên Âm thật sự cũng không so nổi với Dạ Xoa.
Nữ nhân bên cạnh Dạ Xoa lại khác, nhìn vào nàng, Vô Song có thể cảm nhận được một khuôn mặt xinh đẹp mà đầy cao ngạo, ẩn ẩn trong đó là thứ khí chất lạnh lùng thanh cao khó nói lên bằng lời.
Nếu Dạ Xoa có thể so sánh với một đóa hoa hồng nở rộ thì nữ nhân trước mặt Vô Song lúc này liền là một nụ hoa ly ngát hương còn chưa nở rộ.
Dạ Xoa nhìn thấy Vô Song đang quan sát cả hai người khóe miệng liền cong lên.
“Hì hì, sư muội à, muội nhìn thấy không, ta đã nói rồi, tiểu sắc lang này nhất định bị sắc đẹp của ngươi mê đảo không rời mắt được nha”.
Nữ nhân kia bị Dạ Xoa trêu, làn da trắng hồng liền hơi hơi đỏ lên, da mặt của

nàng còn thực sự rất mỏng.
“Tỷ tỷ, đừng trêu chọc ta nữa, đứa bé kia thì biết gì chứ... hơn nữa hắn thật sự là bé trai sao?, so với tiểu sư muội của ta vậy mà không kém chút nào”.
Dạ Xoa mỉm cười, ánh mắt lóe lên nhìn Vô Song, ánh mắt làm Vô Song cảm thấy cực kỳ không ổn, quả nhiên câu tiếp theo của Dạ Xoa khiến Vô Song triệt để không còn lời nào để nói.
“Sư muội muốn biết liền lột trần hắn ra quan sát, liền biết ngay a”.
Nữ nhân bên cạnh Dạ Xoa ánh mắt đẹp chớp động, rồi lại nhìn Vô Song ở đó, giọng nói trở lên nhỏ hơn rất nhiều.
“Có thật sự được không đó, tỷ tỷ ta thấy việc này không đúng”.
Dạ Xoa dường như muốn trả thù Vô Song, nàng liền lập tức kéo tay vị muội muội này đến gần giường Vô Song, mặc cho nàng mặt đỏ đến tận mang tai.
“Tiểu Vô Song a, người xưa có câu có ân tất báo nha, vị muội muội của ta không ngại khó khăn vất vả vì người vào bếp, ngươi đã ăn hết bát cháo yến mạch của nàng, liền cho nàng sờ sờ một chút được không”.
Vô Song nhìn Dạ Xoa cùng nữ tử kia, chỉ nhè nhẹ lắc đầu, hắn cũng thật sự không ngờ khác với vẻ bên ngoài của mình, nữ tử trước mặt này dĩ nhiên lại giống một chú chim non lần đầu tập bay, đầy nhút nhát cùng e lệ.
Dạ Xoa cũng không muốn tiếp tục làm khó nữ vị muội muội này của mình, nàng liền mỉm cười.
“Giới thiệu với muội, tiểu tử này tên là Vô Song, ngươi đừng nhìn hắn nhỏ mà coi thường nha, hắn tuyệt đối là sắc lang chính hiệu, hơn nữa còn rất có mị lực, ngươi cẩn thận nếu không liền bị hắt cướp mất trái tim, khi ấy tỷ tỷ cũng không cứu được”.
Nói xong Dạ Xoa quay lại nhìn Vô Song, nhẹ mỉm cười.
“Giới thiệu với đệ đệ, đây là sư muội của tỷ tỷ, nàng họ Lý, tên Mạc Sầu”.
Không nghe tên nữ nhân kia thì thôi, đã nghe liền như sấm động bên tai.
LÝ Mạc Sầu?, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu?.
Vô Song tuyệt đối không ngờ, nữ nhân xinh đẹp nấu cháo yến mạch cho mình lại là Lý Mạc Sầu.
....
Lý Mạc Sầu là một nữ nhân rất có phẩm vị trong Kim Dung thế giới.
Nàng dám yêu dám hận. Yêu đến khắc cốt minh tâm nhưng hận thì hận đến thiên băng địa liệt.
Lý Mạc Sầu cả đời làm rất nhiều việc đáng hận nhưng kẻ đáng hận cũng có chỗ đáng thương.
Nàng vì một nam nhân mà nguyện từ bỏ tất cả, cũng vì nam nhân đó nàng cũng hủy diệt tất cả.
Từ góc nhìn của một người hiện đại, Vô Song cũng không biết nên nhìn Lý Mạc

Sầu thế nào, là đứng về phía nàng hay là chỉ trích nàng, một nữ nhân rất khó phán xét một cách công bình.
Nhiều người ghét vẻ bá đạo của nàng, ghét nàng tâm ngoan thủ lạt, cũng ghét nàng độc ác vô tình.
Nhưng nhiều người cũng thích tính cách của nàng, dám yêu dám hận.
Hỏi thế gian tình ái là chi
Mà đôi lứa thề nguyền sống chết
Nam bắc hai đàng rồi ly biệt
Mưa dầm dãi nắng hai ngả quan san
Thiếp nhớ chàng muôn ngàn đau khổ
Thiếp nhớ chàng khốn khổ xiết bao
Giờ chàng đang ở nơi nao
Nhấp nhô mây núi nao nao cõi lòng.
Lý Mạc Sầu là đệ tử chân truyền của phái Cổ Mộ thậm chí nàng là người có thể tiếp quản phái Cổ Mộ trong tương lai chứ không phải Tiêu Long Nữ.
Như bao nữ nhân phái Cổ Mộ khác, bọn họ căn bản không được rời khỏi Chung Nam Sơn trừ khi đáp ứng một lời thề, Lý Mạc Sầu cũng phải lập một lời thề như thế: “Không bao giờ rời khỏi Cổ Mộ đài, trừ phi đã phải lòng một nam tử”.
Lý Mạc Sầu trong mắt Vô Song lúc này hoàn toàn chỉ là một nữ nhân yếu đuối,hiền dịu và ngây thơ,muốn yêu và được yêu.
Mạc Sầu cam tâm chịu tiếng phản bội sư môn,phụ bạc sư phụ,vứt bỏ cả lễ tiết của người theo đạo, trở thành kẻ thân khoác áo đạo mà tâm không có đạo…tất cả chỉ để được sống bên người nàng yêu say đắm là Lục Triển Nguyên.
Đối với Lý Mạc Sầu mà nói, Lục Triển Nguyên khi đó là trời của nàng, là thế giới của nàng.
Đáng tiếc nàng hy sinh quá nhiều, quá nhiều để rồi cũng mất tất cả.
Lục Triển Nguyên trong mắt Vô Song liền là một cái phế vật.
Cho dù Vô Song chưa bao giờ gặp Lục Triển Nguyên nhưng hắn vẫn muốn mắng hai tiếng phế vật.
Hắn không cần biết Hà Nguyên Quân xinh đẹp cỡ nào, tuyệt mỹ cỡ nào, có thể làm thần hồn Lục Triển Nguyên điên đảo cỡ nào nhưng Lục Triển Nguyên thủy chung vẫn chỉ là một cái phế vật, không hơn.
Lục Triển Nguyền người này thân là nam nhân để một nữ nhân vì mình buông bỏ tất cả sau đó lạnh lùng phất tay bỏ đi bên một nữ nhân khác?, dĩ nhiên có cái đạo lý này?.
Cái gì mà một vợ một chồng?, cái gì song túc song tê?, cái gì trong lòng chỉ có một Hà Nguyên Quân?, vì sao không thể mở lòng với Lý Mạc Sầu một lần?.
Ăn xong chùi mép rời đi không quan tâm tất cả, Lục Triển Nguyên làm thật đẹp làm thật gọn gàng nhưng hắn có bao giờ quan tâm đến Lý Mạc Sầu suy nghĩ ra

sao?.
Hắn rời đi, không lại nhìn nhiều Lý Mạc Sầu một lần.
Hắn rời đi không để lại một câu xin lỗi.
Hắn cứ như vậy mang thế giới của Mạc Sầu đi thật xa, xa mãi mãi.
Loại nam nhân này quả thật cực kỳ xứng học Quỳ Hoa Bảo Điển.
....
Nhìn Lý Mạc Sầu lúc này, cũng mới chỉ khoảng 16, 17 tuổi trong mắt nàng còn sự ngây thơ chất phát của thiếu nữ mới lớn, trong mắt nàng còn có nồng đậm ái tình hạnh phúc.
Nàng lúc này chỉ là Cổ Mộ đại sư tỷ Lý Mạc Sầu chứ không phải Xích Luyện Tiên Tử - Lý Mạc Sầu.
Vô Song lúc này ngưa đầu lên, một lần nữa quan sát khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạc Sầu, hắn lần đầu mở miệng.
“Lục Triển Nguyên, hắn ở đâu?”.
Một câu hỏi không hề liên quan, một câu hỏi làm cả Dạ Xoa cùng Lý Mạc Sầu bốn mắt nhìn nhau, căn bản không hiểu gì.
Nhìn vào biểu hiện của Lý Mạc Sầu, Vô Song mới nhẹ thở ra một hơi, ít nhất Lý Mạc Sầu chưa có gặp Lục Triển Nguyên, ít nhất Mạc Sầu còn chưa đi qua lối rẽ của cuộc đời.
“Vô Song, Lục Triển Nguyên là ai vậy?”.
Dạ Xoa ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, bên cạnh đó Lý Mạc Sầu cũng là nghi hoặc nhìn hắn.
Vô Song đương nhiên sẽ không nói ra Lục Triển Nguyên là ai, nếu hắn nói với Mạc Sầu việc này, chỉ sợ trực tiếp khiến nàng tức giận bỏ đi, dù sao việc này liên quan đến danh tiết nữ nhân hơn nữa kể cả hắn nói ra, liệu ai sẽ tin?.
Vô Song lập tức lắc đầu mỉm cười như không có gì, sau đó mơ mơ hồ hồ lên tiếng.
“Dạ Xoa tỷ tỷ, Mạc Sầu tỷ tỷ, hai người gặp nhau khi nào vậy?”.
Thấy Vô Song lên tiếng hỏi, Dạ Xoa liếc mắt nhìn Mạc Sầu sau đó mỉm cười.
“Cũng thật là trùng hợp, ta gặp Mạc Sầu muội muội trên đường đến Tử Ngọc Sơn, lúc gặp Mạc Sầu nàng đang trong địa phận Chung Nam Sơn, bị mấy cái Toàn Chân lỗ mũi trâu truy sát, tỷ tỷ đúng là không nỡ nhìn nàng bị thương tổn, liền ra tay cứu nàng”.
Nhắc đến việc Dạ Xoa cứu mình, Mạc Sầu khuôn mặt hiện lên một tia cảm kích.
“Nếu lần đó chân muội không bị thương, muội tuyệt đối không sợ mấy cái Toàn Chân giáo đáng ghét kia”.
Nói đến đây, Mạc Sầu dơ bàn tay trắng ngần nắm lại thành quyền, nhìn nàng lúc này phi thường cá tính, cũng phi thường dễ thương.
Câu chuyện này rất đỗi bình thường, có điều Vô Song lại cảm thấy bất thường

vô cùng.
Theo hắn biết Cổ Mộ Phái vốn không được phép xuống núi, trừ khi bị một nam nhân chiếm lấy trái tim, cùng hắn rời khỏi Cổ Mộ Phái.
Cho dù được phép rời đi, cũng trở thành Cổ Mộ phái phản đồ, vĩnh viễn không được quay về Cổ Mộ.
Lý Mạc Sầu chưa gặp Lục Triển Nguyên, vậy mà lại có thể xuống núi?, có thể rời khỏi Chung Nam Sơn?, việc này Vô Song liền không hiểu.
Đại não của Vô Song liền cấp tốc vận chuyển, dù sao hắn là người xuyên việt, hắn có ưu thế rất lớn trong thế giới này.
“Mạc Sầu tỷ tỷ, người là người Cổ Mộ phái đúng không?”.
Vô Song vừa dứt lời, khuôn mặt của Mạc Sầu đầy kinh hãi nhìn hắn, căn bản không thể tưởng tượng ra tại sao Vô Song có thể đoán được thân phận mình.
Về phần Dạ Xoa lại khẽ nhíu đôi lông mày xinh đẹp, nàng là lần đầu tiên nghe thấy Cổ Mộ phái.
Vô Song nhìn thấy biểu hiện của hai cô gái này liền phì cười.
Người xuyên việt có một loại thủ đoạn cực kỳ lợi hại gọi là ‘chém gió’.
Lợi dụng kiến thức của mình, muốn biên đạo một câu chuyện căn bản không có gì khó khăn.
“Mạc Sầu tỷ tỷ không cần bất ngờ, sư phụ của ta chính là một trong ngũ đế, được người đời gọi là Vô Hà Tử tiền bối, sư phụ ta cả đời đã đi qua rất nhiều nơi, thấy rất nhiều thứ thậm chí Trùng Dương tiền bối năm đó cũng được sư phụ ta chỉ điểm rất nhiều”.
“Nhờ sư phụ kể ta mới biết trên Chung Nam Sơn không chỉ có một cái Toàn Chân Giáo mà còn có một cái Cổ Mộ, tại Chung Nam Sơn không chỉ có Vương Trùng Dương một người độc đại mà còn có Lâm Triều Anh, một tuyệt đỉnh cao thủ cũng là Cổ Mộ tổ sư”.
“Mạc Sầu tỷ tỷ thân là nữ nhân, nữ nhân bình thường rất khó ra nhập Toàn Chân Giáo, ở trên Chung Nam Sơn cũng rất khó xuất hiện nữ nhân, đấy là đạo gia địa bàn, đạo gia thanh tâm quả dục sẽ rất hạn chế nữ nhân tiến vào”.
“Đương nhiên Toàn Chân Giáo cũng sẽ không bá đạo đến mức truy sát bất cứ nữ nhân nào đi vào Chung Nam Sơn, việc Mạc Sầu tỷ tỷ bị truy sát e là có huyền cơ”.
“Ta vừa vặn biết Cổ Mộ phái nằm ngay trong Toàn Chân Giáo cấm địa, chỉ sợ Mạc Sầu tỷ tỷ đi từ trong cấm địa ra mới bị mấy cái đạo sỹ kia hiểu nhầm là mưu đồ bất chính, từ đó truy sát người đi”.
“Nghĩ đến vậy ta liền mới nói ra Cổ Mộ Phái, cũng không phải là quá nắm chắc, bất quá từ biểu hiện của Mạc Sầu tỷ, ta đoán đúng rồi phải không?”.
Lý Mạc Sầu nghe vậy liền biết mình thất thố, nàng khẽ cúi đầu, sắc mặt dần dần đỏ lên.

“Vô Song, ngươi sau này đừng nói với ai được không, ta đúng là truyền nhân của phái Cổ Mộ, nhưng ngươi giữ bí mật giúp ta được không”.
Nói đến đây, Mạc Sầu mới bắt đầu giúp Vô Song giải thích nghi hoặc trong lòng.
Nguyên lai Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ đúng là ở Cổ Mộ Phái, có điều Lý Mạc Sầu không giống sư muội của mình, tính cách nàng không có cách nào thanh tâm quả dục cả đời chỉ ở một chỗ, cả đời không bước ra ngoài.
Càng lớn Mạc Sầu càng tò mò với giang hồ, càng tò mò với thé giới bên ngoài, chính vì vậy năm 17 tuổi, nàng lèn trốn ra khỏi Cổ Mộ.
Vì đi quá gấp, lại đi trong đêm tối, trong lòng có chút khẩn trương vì vậy Mạc Sầu liền bị ngã, từ đó mới kinh động đám người của Toàn Chân Giáo, sau đó gặp gỡ Dạ Xoa, rồi cuối cùng gặp gỡ Vô Song ở đây.
Nói đi nói lại, thế giới này thật nhỏ.
....

Chương 61
Hoạch định tương lai

Câu chuyện của Mạc Sầu kể rất thực tế mà cũng phi thường đơn giản.
Nàng liền vì ham chơi mới chạy ra khỏi Cổ Mộ phái, sau đó may mắn liền gặp Dạ Xoa, nếu không có Dạ Xoa ở bên cạnh Vô Song thậm chí hoài nghi nàng liền bị kẻ khác lừa bán, hơn nữa cũng rất có khả năng, nàng gặp phải Lục Triển Nguyên.
Lục Triển Nguyên kẻ này vận khí có thể coi là không tệ, dĩ nhiên lại gặp được Lý Mạc Sầu lúc mới xuống núi, thế giới quan của nàng vốn chỉ là một trang giấy trắng, nếu không Vô Song liền tin tưởng Lục Triển Nguyên người này 'cưa' không đổ được Mạc Sầu.
Thật ra Vô Song hắn cũng không có biết, vì sự xuất hiện của hắn đã vô tình thay đổi chính cuộc đời của Mạc Sầu.
Nếu hắn không sinh ra, nếu hắn không tồn tại thì Dạ Xoa sẽ không đi qua Chung Nam Sơn, sẽ không gặp Mạc Sầu.
Nếu không có Dạ Xoa xuất hiện, Mạc Sầu đúng là sẽ gặp Lục Triển Nguyên.
Sau đó thế nào... có lẽ ai cũng biết.
Vô Song chưa từng gặp Mạc Sầu trước đây, nhưng ngày hôm nay đã nhìn thấy nàng, trong lòng hắn liền có một suy nghĩ bá đạo.
Hắn muốn giữ nàng lại bên mình.
Nếu Mạc Sầu rời khỏi hắn để lại gặp phải Lục Triển Nguyên, Vô Song liền nguyện giữ nàng bên hắn cả đời.
Vô Song có lẽ cũng không biết, tâm tình của hắn đang dần dần thay đổi.
Lúc trước bản thân hắn chỉ cầu tiêu dao tự tại.
Sau khi gặp Dạ Xoa, hắn lại muốn mang trên mình trọng trách của phụ thân, đi trên con đường phụ thân đã đi.
Sau khi gặp Mạc Sầu, Vô Song lại lột xác thêm một lần, lột xác về tâm tình.
Vì cái gì hắn là người xuyên việt phải chấp nhận vận mệnh lộ tuyến?.
Vì cái gì hắn lại đứng nhìn nữ nhân trong Kim Dung gặp thảm trạng?.
Trong Kim Dung có rất nhiều nữ nhân số khổ.
Lý Mạc Sầu là một người trong đó nhưng cũng không phải là người duy nhất.
Lúc này Dạ Xoa cùng Mạc Sầu đều không biết, tâm tình của Vô Song liền có một bước chuyển biến lớn.
....
Lần này bị thương, Vô Song đã ở lại đây tổng cộng 4 ngày.
Theo lời Dạ Xoa, ngôi nhà hiện nay của bọn họ vừa vặn chính là nhà của Thích

Trường Phát lúc trước, Thích Trường Phát rời đi đương nhiên Dạ Xoa ung dung chiếm lấy ngôi nhà này.
Dạ Xoa cũng cực kỳ chu đáo, ít nhất ngay khi nhận ra Vô Song, nàng liền viết một bức thư nhờ người dân trong Ngưu Gia Thôn gửi lên Tử Ngọc Sơn nói rõ tình hình, nàng đã chịu lửa giận một lần của Ngũ Đế cấp bậc cường giả là quá đủ, nàng căn bản không muốn chịu lần thứ hai.
Cũng nhờ bức thư của Dạ Xoa, bản thân Vô Hà Tử mới không tự mình xuống núi tìm Vô Song, dù sao muốn tìm hắn cùng Tương Vân cũng không hề khó, hai đứa bé thuê xe ngựa đến Ngưu Gia Thôn, việc này rất nhiều người đều có thể nhìn thấy.
“Dạ Xoa tỷ tỷ, ta có vài việc muốn nói”.
Giữa lúc này, Vô Song ánh mắt chớp động nhìn Dạ Xoa, rồi lại nhìn Mạc Sầu.
Giọng nói của hắn đột nhiên thay đổi, thậm chí khí thế bản thân cũng trở nên thay đổi, trong phút chốc một luồng hàn khí chạy dọc sống lưng hai người.
Dạ Xoa nhìn ánh mắt của Vô Song, thân hình liền run lên một chút, nàng nhớ như in ánh mắt này, đây là ánh mắt khi Vô Song nghiêm túc.
Khi Vô Song đã nghiêm túc, cho dù ngoại hình hắn có thay đổi thì khí chất vẫn không đổi, Dạ Xoa vẫn nhìn thấy bóng hình của Thiên Vương năm đó ẩn sau tấm lưng nhỏ bé của Vô Song.
Dạ Xoa cũng lập tức nghiêm túc trở lại, sau đó mỉm cười với Mạc Sầu.
“Muội muội, ta cùng Vô Song có chút việc riêng”.
LÝ Mạc Sầu ngạc nhiên nhìn Dạ Xoa rồi lại nhìn Vô Song, ánh mắt hiện lên một tia kỳ quái.
Lúc trước nàng chỉ nghĩ Vô Song là đệ đệ của Dạ Xoa, dù sao Vô Song quá nhỏ, có điều lúc này nàng dĩ nhiên lại có một cảm giác khác hẳn, cứ như Dạ Xoa mới là muội muội của Vô Song vậy.
Mạc Sầu khẽ mỉm cười với Dạ Xoa, sau đó ánh mắt di chuyển qua Vô Song như cố ghi nhớ hình ảnh này của hắn, rồi chậm rãi đi ra khỏi căn phòng nhỏ.
Mạc Sầu rời đi, trong phòng chỉ còn Vô Song cùng Dạ Xoa, không khí trong phòng có chút nghiêm trang.
“Tỷ tỷ, ta vốn có một vài việc muốn nói với tỷ tỷ, hôm nay vừa vặn có cơ hội gặp người, chúng ta bàn luận một chút đi”.
Dạ Xoa nghe vậy cũng khẽ gật đầu.
“Chỉ cần tỷ tỷ biết cái gì liền lập tức nói với ngươi, hơn nữa ngươi là Thiên Long Giáo chủ nhân tương lai, chỉ cần là việc tỷ tỷ làm được, tỷ tỷ liền sẽ không có ý kiến”.
Vô Song nghe vậy mỉm cười, trong đầu hắn nghĩ lại một vài việc.
“Không biết tỷ đã nghe đến cái gọi là Thần Long Đảo?”.
Dạ Xoa ánh mắt liền khẽ lạnh lại, không phải nàng biết Thần Long Đảo mà là

nàng không thích cái tên này.
“Đặt tên thật bá đạo, chúng ta là Thiên Long Giáo, bọn họ liền dám đặt là Thần Long Đảo?, chẳng nhẽ còn muốn đứng trên chúng ta?”.
Nhìn thấy vẻ mặt của Dạ Xoa, Vô Song cho dù nghiêm túc cũng phải phì cười.
Trên lý thuyết mà nói, Thần Long Đảo tuyệt không thể so sánh cùng Thiên Long Giáo, đây là điều Vô Song chắc chắn.
“Vậy là tỷ tỷ chưa nghe đến Thần Long Đảo?”.
Dạ Xoa liền nghiêm túc gật đầu, cái tên này nàng chưa có nghe qua.
Vô Song thấy vật liền trầm ngâm, nhưng sau đó ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo.
“Tra, dùng toàn lực của chúng ta nhất định phải tra ra Thần Long Đảo càng sớm càng tốt, việc này ta làm không được nhưng hy vọng tỷ tỷ có thể”.
Dạ Xoa không biết Thần Long Đảo trong miệng Vô Song tại sao chiếm địa vị quan trọng như thế, có điều nàng cũng lập tức gật đầu.
“Được, việc này cứ để tỷ tỷ có điều tra xong, chúng ta làm gì?”.
Vô Song suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.
“Tạm thời cũng chỉ cần quan sát bọn chúng mà thôi, cứ án binh bất động trước, Thần Long Đảo cũng không phải là yếu”.
Dạ Xoa nghe vậy, cũng liền không nói nữa, nàng hoàn toàn chấp nhận mệnh lệnh này của Vô Song.
“Không biết đám người Hồng Hoa Hội cùng Thiên Địa Hội kia thế nào?”.
Nhắc đến vấn đề Hồng Hoa Hội cùng Thiên Địa Hội, Dạ Xoa như nhớ ra việc gì đó, khuôn mặt xinh đẹp liền xuất hiện một nụ cười tuyệt mỹ.
“Hồng Hoa Hội cùng Thiên Địa Hội đều là Phản Thanh Phục Minh tổ chức, ta chưa tiếp xúc với bọn họ bất quá ta lại tiếp xúc trực tiếp với cấp trên của bọn họ, việc liên minh chỉ còn là vấn đề thời gian”.
“Cấp trên của bọn họ, chẳng nhẽ là Đài Loan Trịnh Gia?”.
Vô Song nghi hoặc hỏi Dạ Xoa, Đài Loan Trịnh Gia hắn vừa vặn có biết.
Lần này Dạ Xoa lại phải nhìn kỹ Vô Song một chút.
“Đài Loan Trịnh Gia mà ngươi cũng biết?, đúng vậy lần này ta trực tiếp đặt vấn đề với Trịnh vương gia – Trịnh Thành Công, Trịnh Thành Công lão nhân gia liền hoàn toàn đồng ý với điều khoản kết minh này”.
Đây quả thực là một tin vui với Vô Song, ít nhất tạm thời hắn sẽ có một đồng minh tương đối đáng tin tưởng.
Đám người Phản Thanh Phục Minh kia có thể coi là phi thường cuồng tín, số lượng lại đông đảo, càng đáng sợ hơn được rất nhiều dân chúng bảo vệ, chính vì vậy liền cực kỳ khó diệt tận gốc.
Đạo lực lượng này tuy vũ lực không mạnh nhưng khả năng nắm bắt thông tin liền cực kỳ đáng sợ, Phản Thanh Phục Minh vốn là rất nhiều mộng tưởng, cũng nhờ chính loại mộng tưởng này mới có thể làm Hồng Hoa Hội cùng Thiên Địa

Hội còn chưa có bị diệt.
Hơn nữa Vô Song cũng đại khái biết được, ngoài Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội hắn ít nhất cũng có thểm một cái Mộc Vương Phủ làm minh hữu.
Tại Lộc Đỉnh Ký lộ tuyến, cao thủ võ lâm liền không nhiều, cho dù là Mộc Vương Phủ hay Thiên Địa Hội cũng không có cao thủ gì đáng nói, Trần Cận Nam liền có thể coi là số 1 số 2 đương thời, đáng tiếc nếu đặt trong thế giới này, Trần Cận Nam lại chưa đủ dùng.
"Tỷ tỷ, nhớ kỹ công việc của chúng ta, chúng ta chỉ cần ở trong bóng tối cung cấp tình báo, cũng không cần suốt ngày phải đánh đánh giết giết hao binh tổn tướng, dù sao ánh mắt bọn họ là Trung Nguyên, ánh mắt chúng ta là Tây Vực".
Việc Vô Song nói, Dạ Xoa đương nhiên hiểu, nàng liền chậm rãi ghi nhớ câu nói này lại, ánh mắt của Thiên Long Giáo thủy chung vẫn là Tây Vực.
Tây Vực là căn cơ của Thiên Long Giáo, chỉ có thống nhất Tây Vực mới có thể hướng về Trung Nguyên.
"Ngoài việc này ra, ta còn có hai việc quan trọng khác muốn nói với tỷ tỷ, đây là hai việc liên quan trực tiếp đến Thiên Long Giáo tương lai".
"Thứ nhất, chúng ta có tiền, chúng ta tạm thời có tài chính mạnh mẽ, bất quá lượng tài chính này tiêu mãi cũng sẽ hết, không bằng đầu tư ".
Dạ Xoa ánh mắt liền co rụt lại.
"Đầu tư?, thú vị. Nhưng cái này tỷ tỷ không am hiểu, ngươi muốn đầu tư thứ gì?".
Vô Song thản nhiên chỉ về phương Bắc.
Nơi ngón tay Vô Song chỉ, là hướng Hoàng Thành – Trường An.
"Thông thương, mở một đường thông thương từ Tây Vực, qua Nhạn Môn Quan, qua Kinh Kỳ Đạo, sau đó đến Trường An".
"Muốn thông thương với Đại Thanh, nhất định phải làm được một việc, phải mua chuộc được Đại Thanh quan viên, trải đường cho con đường tơ lụa của chúng ta".
"Đại Thanh quan viên vốn chia thành người Mãn cùng người Hán. Mãn – Hán đánh nhau chưa bao giờ dừng lại, trong triều hai thế lực này vốn không ửa gì nhau, đây chính là cơ hội".
"Thuận Trị qua đời... không cần biết hắn chết thật hay là giả chết nhưng đây là cơ hội, Khang Hy còn nhỏ, Ngao Bái vẫn còn lộng quyền, người sáng suốt liền nhìn ra Đại Thanh lúc này đang lỏng lẻo nhưng lại tuyệt đối chưa đến mức nguy hiểm, thứ chúng ta cần là sự lỏng lẻo này".
"Có Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội trải đường, ta tin tưởng bọn họ nắm giữ không ít quan viên người Hán trong triều, tuy đám quan viên này chưa tính là quan lớn nhưng cũng có thể tạm thời lợi dụng, trải đường ở những địa phương nhỏ trước".

“Ta muốn tạo thành một thương đội Tây Vực, một thương đội khổng lồ đủ sức ảnh hưởng đến toàn bộ kinh tế Đại Thanh”.
Vô Song là người sống hai kiếp, hắn biết có những loại chiến tranh còn đáng sợ hơn chiến tranh vũ khí lạnh nhiều.
Thứ này gọi là chiến tranh kinh tế.
....

Chương 62

Bá giả

Vô Song không biết hắn lúc này cỡ nào hấp dẫn.
Vô Song không biết lúc này hắn cỡ nào mị lực.
Vô Song cũng không biết sau khi gặp Mạc Sầu, hắn liền thay đổi nghiêng trời lệch đất.
Hắn không còn giống một cái võ lâm nhân sĩ, hắn bắt đầu có khí phách của Bá Giả.
....
“Đại Thanh lúc này lỏng lẻo nhưng không có nghĩa là nó yếu, bất kể Trịnh vương gia, Hồng Hoa Hội hay Thiên Địa Hội cũng là không thể tạo nên sóng gió trực tiếp cho Đại Thanh triều đình, không cách nào tạo thành trí mạng vết thương”.
“Thanh triều lúc này vẫn vững chắc vô cùng, ít nhất gần 40 năm kinh doanh ở Trung Nguyên liền đủ để Đại Thanh đứng vững gót chân tuy nhiên thời điểm này cũng là cơ hội cho chúng ta”.
“Rất đơn giản, Khang Hy mới lên ngồi, hắn lúc này tuổi tác có lẽ cũng chỉ có thể bằng ta, có thể hơn có thể kém nhưng sai lệch không nhiều, thứ Khang Hy cần là một cơ hội, một cơ hội để hắn lập danh”.
“Không rõ Khang Hy có nghĩ ra được điểm này hay không nhưng cận thần xung quanh nhất định sẽ có người nghĩ cho hắn, bất kể cái cơ hội này Khang Hy có muốn nhận hay không, cũng có người nhét vào tay hắn, đây là cơ hội của chúng ta”.
“Thuận Trị lão hoàng đế cả đời đánh đông dẹp bắc nhưng vậy liền chưa đủ, vó ngựa Đại Thanh sau khi tiến vào Trung Nguyên liền vô lực tái chiến, vô lực đi xa hơn, Tây Vực cho dù Bách Quốc chiến đấu hỗn loạn vô cùng nhưng Đại Thanh vẫn không thể nào tấn công nổi Tây Vực”.
“Nguyên nhân của việc này đầu tiên là địa lợi, người dân Tây Vực chiếm lấy địa lợi, nếu không phải là vách núi treo leo thì cũng là đại sa mạc, quân Thanh muốn đánh cũng chỉ có thể từng bước mà tiến, muốn điều động đại quân cũng khó”.
“Nguyên nhân thứ hai chính là vì Bách Quốc tuy đại chiến liên miên nhưng cực kỳ ghét thế lực bên ngoài nhúng tay, chỉ cần Đại Thanh dám động, Tây Vực liền đình chiến, hợp sức đuổi quân Thanh ra khỏi địa phận Tây Vực”.
“Thuận Trị cho dù chết, cũng không thể mở đất đai về phía Tây, trái lại bị hùng ưng phương Bắc mổ một nhát, từ đó lại càng vô lực Tây Chinh”.
“Việc của chúng ta hiện nay phi thường đơn giản, chỉ là dùng tiền mua lòng

ngươi, lấy tiền mở đường, dùng thần phục danh nghĩa đối với Khang Hy, từ đó có thể đặt một chân vào Trung Nguyên”.
“Món quà này, Khang Hy không nhận cũng phải nhận bởi Tây Vực sứ giả không phải lúc nào cũng đến Trung Nguyên, việc thông thương hai nơi này với nhau căn bản khó như lên trời, cơ hội này sẽ không ai buông bỏ, ngươi hiểu?”.
Dạ Xoa ánh mắt nhìn Vô Song, rung động thật sau sau đó cung kính gật đầu.
“Ta hiểu, bất quá muốn thần phục Đại Thanh, ít ra cũng phải có một cái quốc gia, về điểm này...”.
Lời Dạ Xoa nói không phải là giả, Thiên Long Giáo trước đây có thể dễ dàng làm theo lời Vô Song nói nhưng Thiên Long Giáo hiện tại, không có cái năng lực này”.
Vô Song nghe vậy chỉ khe khẽ mỉm cười.
“Miệng ở trên người, miệng phun chân ngôn, không có biến thành có là được”.
“Thiên Long Giáo hiện nay vốn không đủ tài lực để tiếp cọc làm ăn này dù sao đây là làm ăn giữa Trung Nguyên cùng Tây Vực, bất quá tỷ tỷ có nghĩ đến việc ở giữa hai bên, ăn cả hai phần?”.
“Một đầu chúng ta hướng về Trung Nguyên, đầu thứ hai thì giả làm thương nhân Trung Nguyên muốn tiến vào Tây Vực”.
“Lấy hàng đổi hàng, lấy vật đổi vật, không quá 3 năm, Thiên Long Giáo liền nắm mạch máu giao thương giữa Tây Vực cùng Trung Nguyên, không quá 3 năm chúng ta có được Con Đường Tơ Lụa của riêng mình”.
Dạ Xoa ánh mắt đẹp nhẹ rung động, sau đó khẽ lên tiếng.
“Chúng ta làm được, chẳng nhẽ người khác làm không được?, lừa dối cả hai bên như vậy, chỉ cần lộ ra...”.
Vô Song khẽ lắc đầu, khuôn mặt tràn ngập tự tin.
“Không phải chúng ta có một cái Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội sao?. Tỷ tỷ phải biết, chúng ta kiếm tiền trên danh nghĩa là để Phản Thanh, hiểu chứ?”.
“Miếng mồi béo bở này nhất định sẽ có kẻ đến ăn tranh, bất quá nếu là thương đội đến từ Trung Nguyên, chúng ta liền... “
Vô Song làm thủ thế cắt cổ, ánh mắt hiện lên một tia hàn quang.
“Về phần thương đội từ Tây Vực, muốn sang Trung Nguyên, liền để đám Thiên Địa Hội giải quyết đi”.
“Chỉ cần chúng ta làm lão đại cung ứng cả hai đầu, sau này lộ ra chúng ta cũng tuyệt đối không bị gì, Tây Vực được lợi, Trung Nguyên được lợi, chúng ta cũng được lợi. Ba bên cùng có lợi liền thành một loại ăn ý, loại ăn ý này sẽ không ai muốn phá hủy. “.
Dạ Xoa không còn lên tiếng, nàng ngồi trước mặt Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp liền trở nên thất thần sau đó nàng đứng lên, ánh mắt biến thành cực kỳ cung kính.

“Thiên Long Giáo hộ pháp – Dạ Xoa lĩnh mệnh”.
Vô Song cũng không ngờ, hắn chỉ dùng chút kiến thức kinh tế của kiếp trước, lại có thể khiến Dạ Xoa biểu hiện như vậy, có thể khiến Dạ Xoa thật tâm thần phục hắn.
Thiên Long Giáo hộ pháp đầu tiên quy vị.
Dạ Xoa cung kính như vậy tất nhiên làm Vô Song bất ngờ sau đó trong lòng hắn liền trở nên vui vẻ.
“Dạ Xoa tỷ tỷ, ta còn có việc thứ hai...”.
Vô Song chưa nói dứt lời, Dạ Xoa nhẹ nhàng đặt hai ngón tay lên môi hắn, vẻ mặt kiều mị động lòng người vô cùng.
“Thiên Vương đại nhân, người gọi tên của ta là được, ta họ Phượng, tên Khinh Huyền. Người sau này gọi ta... gọi ta là Khinh Huyền liền có thể”.
Vô Song khuôn mặt nghệt ra một chút, vẻ thẹn thùng lúc này của Dạ Xoa liền trở nên vô hạn mị hoặc trong mắt Vô Song.
“Khinh Huyền, sau này... không cần gọi ta là Thiên Vương đại nhân, ta không giống cha ta, cái danh hiệu Thiên Vương này là của hắn chứ không phải của ta, sau này ngươi gọi ta là công tử, thế nào?”.
Vô Song cảm thấy, vương này vương nọ liền quá nặng nề, hơn nữa mang theo một loại ý vị không được tự nhiên, hắn liền thích được gọi là công tử hơn.
Khinh Huyền ngọt ngào cười, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu.
“Khinh Huyền tham kiến công tử”.
Giọng của nàng lúc này, muốn có bao nhiêu ngọt liền có bấy nhiêu ngọt, mị hoặc tận xương.
Khinh Huyền nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vô Song, cũng không quan tâm tuổi tác hai bên chênh lệch, cũng không quan tâm Vô Song chỉ là một đứa bé 7 tuổi.
Nàng ôm Vô Song lên, sau đó từ từ để hắn gối lên đùi mình, những ngón tay thon dài khẽ di chuyển trên mái tóc trắng của Vô Song.
Khinh Huyền ôn nhu lên tiếng.
“Công tử, thích không?”.
Vô Song không ngờ nổi Dạ Xoa một khi biến đổi liền biến đổi lớn đến thế này, bất quá hắn thực sự thích.
“Thích”.
Vô Song thành thật trả lời.
Dạ Xoa cười khanh khách, mị hoặc vô cùng.
Tiếp theo, Vô Song cùng Khinh Huyền mười phần thân mật, hắn gối lên cặp đùi non mềm trắng mịn kia, giọng nói đầy tự tin cùng mị lực lại vang lên.
“Khinh Huyền, việc thứ hai mà ta muốn nói là một loại con đường khác. Đường biển”.

Lần này Khinh Huyền không tiếp tục lên tiếng, nàng cũng không tiếp tục hỏi, nàng cứ ôn nhu như vậy lắng nghe kế hoạch của Vô Song.
Đối với nàng mà nói, chỉ cần Vô Song nói, nàng liền sẽ làm căn bản không hỏi 1 câu.
....
Có lẽ Vô Song tuyệt đối không biết, thân phận của vị Dạ Xoa hộ pháp này cùng bản thân hắn có quan hệ thế nào.
Ở Tây Vực có một dân tộc cường đại có điều dân tộc này lại nằm ở sau lưng Nhạn Môn Quan.
Nhạn Môn Quan là đệ nhất hùng quan của Đại Thanh, nó chia đôi Tây Vực cùng Trung Nguyên.
Điều kỳ lạ là dân tộc kia lại nằm ở phía Trung Nguyên,
Bọn họ là Miêu Cương – Miêu Tộc.
Nhắc đến Miêu Cương, đương nhiên phải nhắc tới Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo.
Ngũ Độc Giáo chủ - Lam Giác là tam sư đệ của Dược Vương – Trịnh Hạo Thiên.
Lam Giác một đời thu bốn đệ tử, đại đệ tử Hà Thiết Thủ
Nhị đệ tử Phượng Khinh Huyền.
Tam đệ tử Lam Phượng Hoàng
Tứ đệ tử Lam Đình.
Khinh Huyền chính là đệ tử thứ hai của Ngũ Độc Giáo Chủ - Lam Giác.
Đây là lý do tại sao Khinh Huyền có thể sử dụng Ngũ Độc Bảo Điển.
Năm đó, Khinh Huyền liền rời khỏi Ngũ Độc Giáo ra nhập Thiên Long Giáo, với danh nghĩa phản đồ Ngũ Độc Giáo, cướp đi Ngũ Độc Châu bất quá chỉ có Thiên Vương cùng Lam Giác biết, Khinh Huyền có nhiệm vụ gì.
Khinh Huyền nàng vốn là một quân cờ chính trị.
Nếu Thiên Vương thắng, Ngũ Độc Giáo liền theo Thiên Vương, giúp Thiên Vương đánh hạ Huyền Vũ Quan, Khinh Huyền chính là ‘tín vật’.
Nếu Thiên Vương thua, Ngũ Độc Giáo liền phủi tay không quan tâm, trên danh nghĩa phản đồ của Ngũ Độc Giáo ra nhập Thiên Long Giáo, về tình về lý Ngũ Độc Giáo cùng Thiên Long Giáo là kẻ thù, Thiên Long Giáo thất bại, chiến hỏa tuyệt không dính vào Ngũ Độc Giáo.
Tiến có thể công, lui có thể thủ, đây chính là Ngũ Độc Lão Tổ - Lam Giác.
Trên phương diện một người thầy, Lam Giác có lỗi với Khinh Huyền nhưng đứng trên góc độ hàng ngàn hàng vạn Miêu Cương tộc nhân, Lam Giác không có lỗi.
Bỏ một để cứu vạn, đây chính là thánh nhân.
Khinh Huyền từ bé đã là quân cờ chính trị, nàng liền là vật hy sinh cho tương lai

vùng Miêu Cương.
Khinh Huyền không phục, nàng không muốn nhưng nàng có thể làm gì?.
KhinH Huyền từ khi rời khỏi Miêu Cương, nàng cũng không còn dùng tên này nữa. Nàng liền là Dạ Xoa trong Thiên Long Giáo.
Dạ Xoa mị hoặc, Dạ Xoa tàn nhẫn, Dạ Xoa gian xảo, Dạ Xoa giết người không ghê tay, đây chính là danh hiệu của nàng, là cuộc sống của nàng.
Chỉ là Dạ Xoa mãi mãi không quên được ngày hôm đó, ngày Thiên Vương chiến tử.
Thiên Vương đứng đó, một người gánh lấy cả bầu trời Thiên Long Sơn.
Mái tóc trắng tung bay, một mình một người đứng giữa Thiên Long Sơn Mạch, trung nguyên quần hùng ai dám chiến?.
Trung nguyên quần hùng ai dám lên?.
Trận chiến đó, Dạ Xoa nhìn rõ mồn một.
Không phải là Thiên Vương lấy một địch hai mà là Thiên Vương lấy một địch ba.
Ngày hôm đó Thiên Vương chiến tử. Đối thủ của hắn là ba cái Ngũ Đế cấp cao thủ.
Thiên Vương chiến tử kéo theo Thiên Long Giáo sụp đổ nhưng cái chết của Thiên Vương lại có thể để cho toàn bộ hộ pháp của Thiên Long Giáo rời đi.
Thử hỏi có nơi nào hộ pháp lại chạy trước để chủ nhân đoản hậu?, trên đời chỉ có một mình Thiên Long Giáo làm việc này.
Đối thủ của Thiên Vương phi thường cường đại, một Ngũ Đế đã là kinh khủng tồn tại nhưng đây là ba Ngũ Đế.
Thiên Vương chiến tử nhưng khiến Quỳ Hoa Lão Tổ trọng thương, khí tuyệt bỏ mình.
Khiến thần bí tăng nhân cùng Hoàng đạo sư trực tiếp bỏ đi nội thương không nhẹ.
Ngày hôm đó, trong lòng Dạ Xoa tồn tại một cái chiến thần hình bóng không thể xóa nhòa.
Ngày hôm đó, nàng thấy Thiên Vương quay lại nhìn nàng, Thiên Vương ngày hôm đó nhờ nàng chăm sóc Vô Song.
Lúc này ở trước mặt Vô Song, nàng lại nhìn thấy Thiên Vương hình bóng, thậm chí Vô Song còn cho nàng cảm giác, vượt qua Thiên Vương.
Thiên Vương dùng tính mạng để cứu nàng một mạng.
Vì báo ân nàng liền sẽ dùng một đời thủ hộ Vô Song, bất quá ân là ân, trong ân không có tình.
Chỉ có khi càng tiếp xúc với Vô Song, ở bên hắn càng nhiêu, trong chữ ân lại có thêm một chữ tình.
Nhiều khi chính Dạ Xoa cũng thấy mình không ra làm sao, yêu thích một đứa bé

7 tuổi?.
Lúc đầu Dạ Xoa có thể tự huyễn hoặc mình rằng nàng thích là thích Thiên Vương, trong mắt nàng Vô Song chỉ là vật thay thế của Thiên Vương, vì vậy mới có thể làm nàng có tình cảm đến vậy.
Nàng vẫn cứ nghĩ như thế cho đến khi nhìn thấy Vô Song ở Ngưu Gia Thôn.
Nhìn hắn hiện nay trừ mái tóc ra không có lấy một tia nào liên quan đến Thiên Vương, nhưng thấy hắn nằm đó, tim nàng đau như cắt.
Thấy hắn bị thương, nàng liền muốn giết sạch đám ngũ quái.
Thấy hắn bất tỉnh 3 ngày, cũng là 3 ngày nàng như người mất hồn.
Thấy hắn lạnh, nàng vậy mà nguyện ôm hắn ngủ.
Nàng là Dạ Xoa, nàng đã nhận hết lời chê trách của thế nhân, thêm một lời bớt một lời có làm sao?.
Giây phút nàng xưng tên thật với Vô Song, trong lòng nàng có một cái suy nghĩ.
"Ta là Dạ Xoa của Thiên Long Giáo, là phản đồ của Ngũ Độc Giáo, tiếng xấu đã đủ, thâm một lần có làm sao?, ta thích một đứa bé 7 tuổi thì có làm sao? ".
Nàng chưa từng yêu ai thậm chí thích cũng chưa.
Nàng không biết bày tỏ cái gọi là tình yêu thế nào, lại càng không có dung khí ở trước mặt đứa trẻ kia nói ra những lời yêu thương.
Nàng chỉ đơn giản bày ra một mặt khác của Dạ Xoa bị che đi mà thôi... không lúc này nàng không phải là Dạ Xoa, nàng là Phượng Khinh Huyền, là Miêu Cương đệ nhất mỹ nhân.
Nàng có cuộc sống của nàng, có hạnh phúc của nàng, có nam nhân của nàng.
Nàng không cần sống vì Miêu Cương tộc nhân cũng không cần sống vì sư phụ, nàng làm hàng hóa đủ rồi.
Phượng Khinh Huyền ngày đó chết đi nhưng hôm nay liền sống lại.
Nàng là nàng, không phải là hàng hóa.
Từ hôm này, nàng liền sống vì hắn, nàng liền sống vì nàng.
....

Chương 63
Trở về

Tại một hòn đảo cực lớn ngoài hải ngoại.
Trên đảo này có một bến cảng lớn để tàu thuyền neo đậu, tàu thuyền đi lại tấp nập thoạt nhìn phồn hoa vô cùng.
Hòn đảo này chính là bá chủ của toàn bộ vùng biển lân cận, được những hòn đảo nhỏ xung quanh gọi là Đài Loan.
Đài Loan Trịnh Gia chính là thế lực hàng đầu tại vùng hải vực này.
Trịnh gia hiện nay là ba đời cộng tồn.
Gia chủ Trịnh Gia đời trước chính là đại danh đỉnh đỉnh Trịnh Thành Công.
Nói đến vị Trịnh Thành Công này liền đủ để toàn bộ nhân sĩ trong thiên hạ kính phục, Đại Minh Thủy Sư Đề Đốc – Trịnh Thành Công.
Nếu không phải sở trường của Trịnh Thành Công là chiến đấu trên biển, Thuận Trị muốn mang quân đánh vào Trung Nguyên tuyệt không dễ dàng như vậy, hơn nữa cho dù Thuận Trị thành công tiến nhập Trung Nguyên cũng vẫn không có cách nào làm gì được Trịnh Thành Công, đây tuyệt đối là một mối nhức nhối trong lòng Thuận Trị.
Trịnh Thành Công năm nay đã ngoài 70 nhưng minh mẫn vô cùng, căn bản chưa có dấu hiệu tuổi cao sức yếu, tuy đã rời khỏi ngôi vị Trịnh gia gia chủ nhưng vị lão nhân này lời nói cực kỳ có trọng lượng.
Đại Minh đã bị diệt, triều Minh đã không còn tồn tại trên thế gian nhưng Trịnh Thành Công vẫn giữ nguyên chức vụ Đại Minh Thủy Sư Đề Đốc của mình, căn bản chưa từng thay đổi, lòng trung với nhà Minh của Trịnh Thành Công khiến thiên hạ kính phục không thôi, thậm trí Thuận Trị 3 lần cử người phong vương cho Trịnh Thành Công ông ta không hề suy nghĩ liền lập tức chém đầu sứ giả gửi về.
Trong gần 40 năm đặt chân ở Trung Nguyên, quân đội Đại Thanh đã 7 lần tấn công Đài Loan Đảo nhưng đều bị đánh bật trở về, từ đó thanh thế của Trịnh Thành Công lại càng trở nên mạnh mẽ, không biết có bao nhiêu nhân sĩ trung thành với Đại Minh đến dầu nhập dưới quyền Trịnh Thành Công.
Trịnh gia có công giúp nhà Minh khai phá ra Đài Loan đảo, sau này nhà Minh không còn tồn tại, Đài Loan liền trở thành đất phong của Trịnh gia.
Gia chủ đời này của Trịnh gia là Trịnh Kinh, con trưởng của Trịnh Thành Công.
Phía dưới còn có thêm ba đứa con trai nữa lần lượt là Trịnh Thông, Trịnh Minh cùng Trịnh Duệ.
Vì lão nhân Trịnh Thành Công bây giờ vẫn còn, Trịnh gia trên dưới đều đồng

lòng thống nhất, mục tiêu hàng đầu của Trịnh gia chính là đánh đuổi Mãn Thanh ra khỏi trung nguyên, trung nguyên phải do người Hán làm chủ.
Phản Thanh Phục Minh câu khẩu hiệu này chính là xuất phát từ Đài Loan Trịnh gia.
Hồng Hoa Hội hay Thiên Địa Hội phía sau đều có Trịnh gia trợ giúp, bất kể là tài lực hay vật lực, điều này làm Đại Thanh đau đầu vô cùng.
Tại Đài Loan, địa vị của Trịnh Thành Công như thần vậy, không cần quân lệnh phù bản thân Trịnh Thành Công cũng có thể toàn bộ điều động binh sỹ của Đài Loan, nắm toàn bộ binh quyền của Đài Loan.
Bình thường Trịnh Thành Công sẽ không tiếp khách lạ, cho dù là Thiên Địa Hội Trần Cận Nam có đến cũng chỉ có thể gặp Trịnh Kinh, căn bản không có tư cách gặp Trịnh Thành Công tuy nhiên hôm nay Trịnh Thành Công vậy mà thực sự tự mình tiếp khách.
Khách nhân lần này của Trịnh Thành Công là con của cố nhân.
Người này làn da trắng trẻo, khuôn mặt tương đối thanh tú giống thư sinh có điều ánh mắt nghiêm nghị, dáng người cân đối, mái tóc đen búi cao xõa xuống ở bên dưới, từng động tác đều toát ra thần vận hơn người.
Nhìn thấy người này, Trịnh Thành Công trong ánh mắt xuất hiện một tia cảm khái.
“ Ngươi so với năm đó thêm vài phần phong trần, cũng là trưởng thành hơn một ít, không tệ”.
Nam tử kia khẽ cúi đầu với Trịnh lão, có điều lại không có chút nào cung kính.
“Tiền bối, người cũng không cần khen ta, người càng già càng dẻo dai, lại càng thêm minh mẫn, Trịnh gia có người làm chủ liền có thể vĩnh viễn không đổ”.
Trịnh Thành Công mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh nam tử kia, chậm rãi thưởng thức một tách trà.
“Ngươi lần này đến đây, không biết có việc gì?”.
Nam tử kia nhè nhẹ mỉm cười.
“Chỉ là thay gia phụ đến hỏi thăm tiền bối mà thôi, không có đại sự gì to tát lắm”.
Trịnh Thành Công ánh mắt có chút nhíu lại, tựa hồ lão nhân này tương đối mất hứng.
“Ngươi... haizz. Ta biết ngươi hận lão phu, việc năm đó ngươi vẫn canh cánh trong lòng. Có điều ngươi hận lão phu cũng không thể thay đổi được một số thứ. Như ngươi biết, sức người chung quy có hạn ”.
“Hắn là bằng hữu của ta, cả đời này ta chỉ có hắn là một cái chân chính huynh đệ nhưng mà... việc đứng giữa gia đình cùng huynh đệ, lão phu vẫn phải lựa chọn”.
Nam tử kia không đáp, cũng không muốn tiếp tục nói về việc này.
“Trịnh lão, cũng không cần nói nữa, là nhà Minh nợ chúng ta chứ không phải là

Trịnh lão, việc này trong lòng ta vẫn hiểu”.
“Cũng không muốn giấu Trịnh lão, lần này ta quyết định trở về Trung Nguyên”.
Nam tử này vừa dứt lời, ánh mắt Trịnh Thành Công liền chấn kinh, con ngươi co rụt lại.
“Trở về trung nguyên? “.
Không trách Trịnh Thành Công cảm thấy lạ, nam tử trẻ tuổi đúng là không có lý do quay về trung nguyên, hơn nữa nếu hắn không quay về thì thôi chỉ cần hắn quay về, trung nguyên chỉ sợ liền bị rung động thật sâu.
Nam tử trẻ tuổi trước mặt là một trong số ít người hiện nay được nắm trực tiếp binh quyền có điều không phải binh quyền của nhà Thanh mà là binh quyền của nhà Minh.
Đội quân duy nhất trên danh nghĩa của Minh triều còn tồn tại đến giờ phút này, liền do nam tử này nắm giữ.
Nam tử này khi rời khỏi trung nguyên, đội quân đó liền thành vật vô chủ, ngày đó hắn rời đi Trịnh Thành Công đã dùng trăm phương ngàn kế chỉ cầu đối phương chấp nhận nhường lại binh quyền nhưng không được.
Trịnh Thành Công tuyệt đối không ngờ, mới rời đi mấy năm, nam tử này vậy mà lại quay về.
“Lão phu thật sư muốn cầu ngươi, ngươi dù sao cũng là một con dân Đại Minh, cũng là ngươi Hán, hy vọng ngươi có thể sử dụng thứu sức mạnh của mình cho sự nghiệp Phản Thanh Phục Minh của chúng ta”.
Nam tử tóc đen nhè nhẹ lắc đầu, ánh mắt hắn vẫn nhìn về phương xa.
“Ngày đó tâm ta đã chết, hùng tâm cũng chết theo rồi. Lần này đến đây cũng chỉ cầu Trịnh lão giúp một việc mà thôi còn mấy việc trịnh lão nói, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ lại”.
Trịnh Thành Công quá hiểu nam tử kia, ông ta cũng chỉ đành thở dài.
“Ngươi muốn gì?, chỉ cần có thể giúp được ngươi, lão phu đều sẽ giúp”.
Nam tử khẽ gật đầu, đặt hai tay sau đầu rồi chỉnh lại mái tóc búi cao, lúc này khí chất của hắn hoàn toàn thay đổi, giường như theo một động tác này, mùi gió biển bám theo người hắn nhàn nhạt biến mất, hắn lúc này mới trở lại thành hắn, nhẹ nhàng nho nhã nhưng cũng ngập tràn kiên nghị.
“Trịnh lão, người cứ cho ta làm một cái chức vụ trong Thiên Địa Hội là được, không cần quá cao, cũng không cần quá thấp”.
Trịnh Thành Công nghe vậy, thở dài một hơi.
“Việc này dễ dàng, từ bây giờ ngươi là Thiên Địa Hội Phó Tổng Đà Chủ”.
Nam tử kia nhíu nhíu mày nhìn Trịnh Thành Công, khuôn mặt có chút bất ngờ.
“Thiên Địa Hội có cái chức vị này sao?”.
Trịnh Thành Công chỉ nhàn nhạt đáp.
“Nếu ngươi muốn, tổng đà chủ cũng có thể cho ngươi, tiền đề là ngươi thật tâm

muốn ngồi. Về phần chức vị vốn do lão phu đặt ra, trước không có thì bây giờ có”.
Nam tử khẽ mỉm cười không đáp. Chậm rãi đứng lên, bước ra khỏi đại sảnh.
“Hy vọng lần sau gặp lại Trịnh lão, Trịnh lão vẫn sức khỏe dạt dào, cơ thể vẫn khỏe mạnh như vậy”.
Nhìn theo bóng lưng nam tử này rời đi, Trịnh Thành Công thở dài không ngớt.
....
Trong Lộc Đỉnh Ký, nếu nói nhân vật nào bị ghét nhất chỉ sợ Phùng Tích Phạm liền có thể sòng phẳng cạnh tranh ba vị trí đầu.
Đương nhiên đó là việc tương lai, hiện tại khi mà Trịnh Thành Công vẫn chưa ngã, Phùng Tích Phạm vẫn cực kỳ trung thành cùng Đài Loan Trịnh Gia.
Ngày hôm nay, Phùng Tích Phạm như thường lệ, liền theo lịch đến dạy võ cho Trịnh gia nhị công tử - Trịnh Khắc Sảng luyện võ.
Trịnh Khắc Sảng căn cốt không quá tốt, năm nay đã 22 tuổi vẫn chỉ là cái tam lưu cao thủ, võ công rất khó tiến bộ, đương nhiên vì thế lực Trịnh gia hiện nay như mặt trời ban trưa, Trịnh Khắc Sảng hắn võ công cao hay thấp cũng không quan trọng.
Phùng Tích Phạm bản thân là Tông Sư đỉnh phong, đã rất gần Đại Tông Sư cao thủ, trong Đài Loan cũng là cao thủ số 1 số 2, được Trịnh Kinh hết mực tin tưởng, bản thân Phùng Tích Phạm liền có thể coi là lão sư của Trịnh Khác Sảng, lời nói của hắn ở Đài Loan liền có sức nặng nhất định.
Hôm nay Phùng Tích Phạm theo thói quen, đi vào trong Trịnh phủ có điều hắn đột nhiên dừng lại, hắn nhìn thấy một nam tử xa lạ cũng đang đi ra ngoài.
Nam tử kia đội một chiếc mũ rộng vành he đi khuôn mặt, quần áo có vài phần lam lũ, làn da cũng không trắng trẻo trái lại giống với da của người lao động bình thường, thứ duy nhất đáng tiền có lẽ là cây kiếm sau lưng nam tử kia.
Cây kiếm không lộ hết ra ngoài, chỉ để lộ chuôi kiếm, chuôi kiếm dĩ nhiên thuần một màu vàng cho người ta cảm giác cao quý mà thần thánh vô cùng.
Phùng Tích Phạm xuất thân từ Côn Lôn Phái, ngoại hiệu Nhất Kiếm Vô Huyết, kiếm của hắn liền cực nhanh cũng cực độc.
Kiếm pháp của Phùng Tích Phạm xuất quỷ nhập thần, so với Ngưng Huyết Thần Trảo của Trần Cận Nam liền không phân cao thấp.
Giây phút Phùng Tích Phạm nhìn thấy bội kiếm trên lưng nam tử kia, trong lòng liền nổi lên tham niệm.
Hắn hoàn toàn bị thanh kiếm kia hấp dẫn, hắn hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nó, thậm chí bị nó chinh phục.
Phùng Tích Phạm nắm lấy thanh kiếm của mình, ánh mắt hiện lên một vệt sát khí, sau đó bước ra một bước, lại gần nam tử kia.
Đây là Trịnh phủ, Phùng Tích Phạm biết người có thể bước vào đây căn bản

không đơn giản, Phùng Tích Phạm cũng tuyệt đối sẽ không giữa thanh thiên bạch nhật ra tay với đối phương.
Một bước bước ra, đi về phái nam tử trước mặt, Phùng Tích Phạm trước khi ra tay, liền phải hiểu rõ đối thủ của mình, hắn muốn làm quen với nam tử thần bí ăn mặc giản dị kia.
Điều đáng tiếc khi hắn bước gần đến nam tử kia, hắn lại không cách nào bước thêm một bước, bởi hắn nhìn thấy nam tử kia khẽ liếc nhìn hắn.
Hắn có một loại ảo giác, chỉ cần hắn dám rút kiếm, đầu của hắn liền rời khỏi cổ.
Cho đến khi nam tử kia hoàn toàn rời đi, Phùng Tích Phạm mới có thể hoàn hồn, sống lưng ướt đẫm.
Khóe miệng hắn run rẩy.
“Ngũ... ngũ tuyệt cấp cao thủ”.
....
Trong lúc Trung Nguyên chuẩn bị tiếp đón thêm một vị ngũ tuyệt cường giả xuất hiện thì Vô Song lại vui hết đất trời.
Trong khoảng thời gian này Vô Song dưỡng thương liền có ba cái mỹ nhân làm bạn, Khinh Huyền, Mạc Sầu cùng tiểu sư chất Tương Vân.
Đương nhiên việc vui nào cũng có lúc tàn, hắn không thể mãi ở lại Ngưu Gia Thôn, hắn phải quay về.
Trong mấy ngày gần đây, hắn có thể cảm nhận được Dạ Xoa.... không lúc này phải gọi là Khinh Huyền mới đúng, hắn nhận ra Khinh Huyền thay đổi rất nhiều.
Ở trước mặt người khác nàng vẫn là Thiên Long Giáo – Dạ Xoa hộ pháp nhưng khi ở bên cạnh Vô Song nàng lại ôn nhu vô cùng, thậm chí Vô Song còn có thể cảm nhận được nhu tình trong mắt nàng.
Vô Song cũng không phải không phải không biết gì trong việc tình ái, ánh mắt của Khinh Huyền tuyệt đối là ánh mắt của nữ nhân đang yêu chỉ là Vô Song rất khó tưởng tượng, Khinh Huyền sẽ yêu thích hắn, một đứa bé 7 tuổi.
Vô Song không hề chán ghét Khinh Huyền trái lại mười phần ưa thích, thậm chí nếu nàng muốn ở bên hắn bản thân hắn tất nhiên sẽ chấp nhận tình cảm của nàng có điều hắn năm nay mới 7 tuổi, cho dù Khinh Huyền thật sự buông hỏ toàn bộ kháng cự, hắn cũng không cách nào lên nổi.
Đương nhiên Khinh Huyền ôn nhu như thế này rất tốt, ít nhất khi ở bên cạnh nàng, Vô Song liền cảm thấy cực kỳ thoải mái, thậm chí có một loại cảm giác thành tựu xuất hiện, cảm giác chinh phục được một tuyệt thế mỹ nhân trong thiên hạ.
Dù rất muốn Khinh Huyền ở lại bên cạnh hắn nhưng Vô Song cũng biết nàng phải rời đi, trừ khi Vô Song tự tay đập nát toàn bộ kế hoạch mà mình vạch ra, nếu không hắn liền phải để nàng rời đi, lúc này toàn bộ Thiên Long Giáo, Vô Song chỉ có thể sử dụng một mình Khinh Huyền, cũng chỉ có thể tin tưởng một

mình nàng.
Trước khi rời đi, lúc này trên xe ngựa cũng chỉ có mình hắn cùng Khinh Huyền, hắn hiện nay vậy mà ngồi trong lòng nàng, nói ra liền có chút buồn cười.
Hắn tựa đầu vào bộ ngực sữa của Khinh Huyền, cả người dựa vào lòng nàng, có chút lười biếng, ánh mắt có chút mị mị, không rõ đang nhắm hay đang mở.
Khinh Huyền như đã quá quen thuộc với hình dáng hiện nay của Vô Song, nàng ôn nhu mỉm cười.
"Công tử, người không ngồi dạy nhanh, để cô bé con kia nhìn thấy, người liền khó giải thích nha".
Vô Song bật cười, cũng không có ý định thay đổi tư thế, bàn tay nhè nhẹ đưa ra vén tấm trèn che cửa, ánh mắt lặng lẽ quan sát xung quanh.
"Khinh Huyền, việc tiếp theo ta nói rất khó tin, nhưng nàng lưu ý giúp ta một việc được không?".
Trải qua vài ngày dưỡng thương, xưng hô của Vô Song đối với Khinh Huyền cũng hoàn toàn thay đổi, từ 'tỷ tỷ' chuyển thành 'nàng', cách xưng hô này chính là để xác định thêm một bước quan hệ giữa hai người.
Đối với Vô Song mà nói, hắn xưng hô thế này cũng không có gì sai, không cần tính tuổi kiếp này, chỉ tính tuổi kiếp trước, hắn cũng lớn hơn Khinh Huyền, xưng hô 'tỷ tỷ' mới là khiến Vô Song ngượng ngùng.
Về phần Khinh Huyền lúc đầu tất nhiên là không quen, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai, bất quá nàng cũng đã sớm đầu hàng Vô Song, cách xưng hô này lại làm nàng cảm thấy có chút ngọt ngào.
"Công tử cứ nói, việc công tử nói ra cho dù khó tin thế nào, Khinh Huyền cũng tin".
Vô Song mỉm cười, giọng nói dần dần trở nên bình tĩnh đến đáng sợ.
"Giúp ta để ý đến Mạc Sầu một chút, tốt nhất để Mạc Sầu ở bên cạnh nàng, cùng nàng làm việc lại càng tốt đồng thời chỉ cần thấy bất cứ nam nhân nào họ Lục đến gần nàng, liền giải quyết đi".
"Tuyệt đối không để nam nhân họ Lục lại gần Mạc Sầu... Mạc Sầu liền tối kỵ nam nhân họ Lục, nàng hiểu chứ?"
Vô Song dứt lời, thân hình hắn từ từ ngồi dậy, trong mắt hắn lóe lên một tia sát khí.
Hắn đã quyết định thu cả Khinh Huyền cùng Mạc Sầu về bên mình, Khinh Huyền thì không nói đến nhưng Mạc Sầu thì khác, hắn không thể để nàng bước vào con đường cũ, nếu Lục Triển Nguyên dám tiếp cận Mạc Sầu, hắn liền tiễn đối phương một đoạn đường xuống hoàng tuyền.
Khinh Huyền cho dù không hiểu lý do bên trong, bất quá nàng liền nguyện ý tin tưởng, nguyện ý ghi nhớ lời Vô Song dặn dò.
Hắn lúc này... là trời của nàng.

....
3 ngày cuối tuần này tác vướng việc bận quá, hy vọng tuần sau có thể ra chương đúng lịch cho mọi người.

Chương 64
Tiên Âm Tâm Ma

Lần này tuyệt đối là lần rời khỏi Vong Ưu Thôn lâu nhất của Vô Song, theo lời Khinh Huyền, hắn ở Ngưu Gian Thôn vừa vặn 7 ngày.
Vô Song cũng cảm thấy thật phục Khinh Huyền, không biết trong thư Khinh Huyền gửi cho Vô Hà Tử thì nàng ghi cái gì?, không biết nàng ghi loại thần chú gì khiến cho không ai trong Vong Ưu Thôn đến thăm bọn hắn, hoặc đến đón bọn hắn về.
Vô Song thì cũng thôi đi, đến cả Tương Vân cũng không ai đón về?, điều này làm Vô Song nghi hoặc không thôi chỉ tiếc mỗi lần hỏi Khinh Huyền chỉ mỉm cười, nàng vậy mà nhất định không nói cho hắn một câu nào.
Khi trở về Vong Ưu Thôn, Vô Song không biết do ai báo mà ngoài cửa thôn lúc này đứng đầy người, toàn bộ các sư huynh sư tỷ của Vô Song đều xuất hiện ở đây, cho dù là đại sư huynh hay say rượu nhất hay nhị sư huynh trầm tính nhất cũng không ngoại lệ.
Tương Vân không giống Vô Song, nàng vừa thấy phụ thân đứng đợi mình, ánh mắt lại ướt ướt, cô gái nhỏ chạy thẳng về phía phụ thân.
Thần Y ôm lấy Tương Vân vào lòng, nếu không phải có người đứng ra đảm bảo cho Vô Song cùng Tương Vân, Thần Y nhất định sẽ bất chấp tất cả đi tìm con gái, việc không biết con gái đi đâu ở đâu suốt 1 tuần dĩ nhiên là quá sức chịu đựng với vị tam sư huynh hiền lành này.
Về phần Vô Song, hắn cũng không có lao vào lòng ai nhưng cũng không thiếu người lao vào lòng hắn.
Linh Tố ánh mắt nhòa lệ, nàng nhảy thẳng vào trong lồng ngực Vô Song.
Ôm lấy cô gái nhỏ nhắn, Vô Song có thể cảm nhận cơ thể nàng run lên, nhìn nàng nghẹn ngào khóc không thành tiếng, trái tim Vô Song bỗng chốc lại trở nền thắt lại.
Dùng hai tay chạm vào khuôn mặt Linh Tố, khuôn mặt đã bị nước mắt làm nhòa đi, Vô Song mỉm cười, cũng mặc kệ có bao nhiêu người đang nhìn mình, hắn nhẹ hôn lên trán nàng.
“Không sao mà, ta về rồi, không sao cả, đừng khóc được không?”.
Linh Tố nghe vậy càng khóc to hơn, nàng khóc càng lớn hơn, bàn tay nhỏ cứ như vậy đấm vào ngực Vô Song.
“Ngươi xấu... ngươi xấu... ngươi xấu... tại sao bây giờ mới quay về, đồ xấu xa... xấu xa... xấu xa.. “.
Vô Song chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn, hắn dùng một tay ôm lấy sau đầu

Linh Tố, để nàng dựa vào lồng ngực mình, cứ như vậy thoải mái mà khóc.
Mấy sư huynh sư tỷ trong đám Vong Ưu Thôn lúc này ánh mắt đều nhìn Vô Song, mang theo ý cười nhè nhẹ, cũng đành để đôi tình nhân nhỏ này một không gian riêng tư.
Trong Vong Ưu Thôn cũng chỉ có Mẫn Mẫn không hiểu việc gì xảy ra, nàng ánh mắt mở lớn nhìn Vô Song cùng Linh Tố rồi lại mọi người.
“Oa, sư huynh tiểu tử kia thật xấu, hắn bắt nạt Linh Tố kìa, Linh Tố khóc kìa, chúng ta mau dạy cho tiểu tử kia một bài học được không”.
Đáng tiếc không ai để ý đến đề nghị của Mẫn Mẫn, chỉ thấy nhị sư huynh nhàn nhạt mỉm cười, sau đó mặc kệ Mẫn Mẫn chống cự, dẫn nàng vào bên trong.
Ở bên ngoài lúc này, cũng chỉ còn lại một mình Vô Song cùng Linh Tố.
Vô Song cũng vì quá quan tâm đến Linh Tố, hắn không phát hiện ra ở cách đó xa xa, Tương Vân cũng đang nhìn hai người, trong mắt mang theo một tia mất mát. Một thứ cảm giác chính nàng cũng không hiểu chỉ là nàng cảm thấy, trong lồng ngực mình, có cái gì đó nhói đau.
....
Cũng chẳng biết bao lâu, Linh Tố thân hình cũng bớt run rẩy, nàng mới ngửa đầu lên nhìn Vô Song có điều vì khóc quá nhiều, đôi mắt to đen nháy nhìn cũng còn không rõ, Linh Tố liền muốn đưa tay lên quệt đi những vệt nước măt trên mặt.
Tất nhiên Vô Song sẽ không để nàng làm vậy, hắn dùng một tay giữ lấy tay nàng, một tay thuần thục lấy một tấm khăn trắng muốt ra, nhẹ nhàng vì Linh Tố lau mặt, động tác muốn có bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu ôn nhu.
Linh Tố khuôn mặt đỏ lên, nhưng nàng không có trốn tránh cũng không e ngại, nàng chậm rãi đắm chím trong cảm giác này.
“Xin lỗi, là ta quá lon lắng... mấy ngày hôm nay đều đợi ngươi về... đều không biết ngươi có bị làm sao hay không... để lát nữa ta vì ngươi giặt bộ áo này”.
Nhìn cô gái trước mặt nói những lời này, Vô Song chỉ đơn giản lại hôn lên trán nàng một lần nữa.
“Yên tâm ta không có việc gì, không phải đã trở về hoàn hảo rồi sao hơn nữa mạng ta rất lớn, sẽ không...”.
Vô Song chưa nói ra chữ cuối cùng đã thấy Linh Tố dùng hai ngón tay chặn môi hắn, nàng nhẹ nhàng cúi đầu.
“Không cho nói hơn nữa sau này ngươi đi đâu cũng nhất định phải để lại một lời nhắn... ta rất sợ ngươi giống như cha mẹ ta, rời ta đi không có nó một lời”.
Vô Song đối diện với Linh Tố chân thành, hắn nhẹ gật đầu, một lần nữa ôm nàng vào lòng.
....
Cuối cùng, vì Linh Tố quá cứng đầu, Vô Song vẫn phải quyết định cởi áo đưa cho nàng mang đi giặt còn hắn cởi trần trở lại ngôi nhà của mình.

Vô Song vốn tưởng, sau 1 tuần ngôi nhà của mình sẽ không thay đổi, cùng lắm thì chỉ có Linh Tố đến quét dọn ngoài sân mà thôi nhưng lúc này cửa nhà liền mở lớn.
Vô Song ánh mắt trừng lớn, hắn nhìn thấy bên trong nhà có một bóng người quen thuộc.
Mái tóc đen rất dài xõa xuống như thác nước.
Làn áo dài màu trắng đầy thanh cao.
Khí chất thoát tục cùng ánh mắt thủy chung luôn mang theo một tia đượm buồm.
Vô Song nhìn nàng, nàng cũng mỉm cười nhìn Vô Song, trong mắt có một tia ôn nhu.
Ôn nhu ở đây không giống với Khinh Huyền, đây là cảm giác ôn nhu mà trưởng bối mang lại.
Vô Song cũng không biết tại sao, hắn không khống chế được cảm giác của chính bản thân mình, đôi mắt liền ướt ướt.
Hắn sinh ra người đầu tiên hắn nhìn thấy là Cô cô, người đầu tiên hắn gặp trên thế giới này là cô cô.
Nếu không phải là vì hắn có linh hồn của một người trưởng thành, nếu không phải tâm trí của hắn đã đã không thể nào tiếp nhận một người cha – một người mẹ tự nhiên xuất hiện thì Cô cô chính là mẹ của hắn.
Nếu Vô Song thật sự mà một đứa bé 7 tuổi, đối với hắn cô cô chính là mẫu thân của mình.
Vô Song sinh ra cũng không có được như hiện nay, chỉ có hắn cùng cô cô biết, khi Vô Song còn bé hắn như thế nào.
Vô Song sinh ra cực kỳ ốm yếu, thậm chí đầu của hắn nhiều khi đau như búa bổ, thời gian của hắn trong ngày chỉ có ngủ và ngủ, hắn rất khó có thể lại thanh tỉnh.
Vô Song mãi đến năm 3 tuổi mới biết đi lại, năm 3 tuổi hắn mới có thể nói chuyện.
Trước 3 tuổi chính bản thân hắn cũng biết, hắn so với một cục thịt cũng không khác bao nhiêu.
Là cô cô ru hắn ngủ, là cô cô ở bên hắn, thậm chí là cô cô đi xin sữa cho hắn.
Lúc này nhìn thấy cô cô, Vô Song lập tức lao về phía trước.
Tiên Âm cũng mỉm cười hiền dịu, nàng dang tay ra, ôm Vô Song vào lòng.
Giống như Khinh Huyền, TIên Âm nhẹ nhàng đặt Vô Song lên đùi, những ngón tay ngọc thon dài khẽ vuốt mái tóc của hắn đầy yêu thương cùng trìu mến.
Vô Song hắn đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, hắn cảm thấy lòng mình bỗng nhẹ đi.
Vô Song không biết một việc, hắn 1 năm qua quá căng cứng cũng quá cố chấp, bất kể là việc gì hắn cũng muốn ôm chọn, hắn căn bản không buông bỏ thứ gì.
Hắn sở hữu thiên phú Cái Thế Thần Đồng, trên lý thuyết đúng là hắn có thể học

hết được toàn bộ kỹ nghệ của các sư huynh sư tỷ trong Vong Ưu Thôn nhưng lý thuyết mãi mãi chỉ là lý thuyết.
Cho dù đại não của hắn có thể chịu được thì ý thức của Vô Song cũng không thể chịu được, hắn một năm qua đặt áp lực cho bản thân quá lớn cũng quá gấp gáp.
Cho dù ở bên Khinh Huyền hắn cũng chưa từng buông lỏng, hắn vì THiên Long Giáo, vì chính mình, vì cả tương lai của Mạc Sầu mà suy nghĩ, hắn thật ra từ lâu đã đi đến giới hạn của cỗ thân thể này rồi.
Giây phút này Vô Song đột nhiên cảm thấy thật thoải mái cũng thật nhẹ nhàng. Hắn nghe thấy tiếng đàn của Cô Cô.
Cô cô không biết hát, những ngày thơ bé của hắn lớn lên bên cạnh tiếng đàn của cô cô, chính là khúc đàn này ru hắn ngủ.
Chính là khúc đàn này khiến trong lòng Vô Song, bình yên đến lạ.
Khúc này có tên – Thanh Tâm Chú.
....
Khi Vô Song ngủ, những ngón tay xuôn mượt của Tiên Âm nhẹ vuốt lên khuôn mặt trắng mịn của hắn, ánh mắt của Tiên Âm nhòa đi, sau đó nàng ngửa đầu lên trời.
Nước mắt của nàng ngập tràn hai hàng mi nhưng không chịu chảy ra.
"Thiên ca, đến cả hình bóng cuối cùng của ngươi... cũng biến mất rồi. Đến cả hình ảnh cuối cùng của ngươi... cũng biến mất rồi".
'Thiên ca, ta thật sự rất nhớ ngươi, rốt cuộc tiểu Vũ có gì không tốt, tiểu Vũ có gì không bằng nàng?".
....
"Thiên ca... ngươi thật sự rất tốt, tốt quá mức, ai nói với ngươi nam nhân phải khắc cốt minh tâm yêu thương một nữ nhân?, ngươi chẳng lẽ chưa từng rung động vì tiểu Vũ?, chưa từng có một tia tình cảm nào với tiểu Vũ?, tiểu Vũ chỉ xin một phần, một phần tình cảm của huynh thôi được không.... được không?".
Năm đó Vũ Tiên Âm 19 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của một thiếu nữ, độ tuổi bắt đầu biết yêu.
Năm đó ở trên Nga MI Sơn, nàng chính là hỏi như vậy, đây chính là câu hỏi hay đúng hơn là lời... là lời van xin của nàng với Thiên Vương – Lệ Thương Thiên.
Đáng tiếc, người nam nhân mà nàng nguyện gửi gắm trái tim này, lại không thích nàng, trong mắt Thiên Vương, nàng chỉ là muội muội của hắn.
Ngày hôm đó, nàng ở Nga MI Sơn nhìn theo bóng lưng đó rời đi, trong ánh mắt chỉ có cô đơn cùng bất lực.
Cuộc đời với nàng càng nực cười hơn, nàng không ngờ được, nữ nhân mà Thiên Vương yêu lại là tỷ muội tốt của nàng...
Nhìn tỷ muội tốt nhất, nhìn bằng hữu tốt nhất ở bên người mình yêu nhất.... ngày hôm đó trái tim Tiên Âm như chết lặng.

Thiên tư của Tiên Âm rất tốt, năm đó không phải Hoàng Dung mà là nàng, nàng mới là nữ nhân đứng đầu trong trung nguyên mỹ nhân bảng.
Tiên Âm là ai?, nàng là Tiên Âm Động đại đệ tử.
Tiên Âm Động là ngũ đế thế lực, cho dù Cầm Đế đã bước sang thế giới bên kia, Tiên Âm Động xưa nay không ai có thể coi thường.
Tiên Âm năm đó đi trên giang hồ liền được hiệu xưng Vũ Tiên Tử.
Vũ Tiên Tử... người ta nói nàng là tiên tử nhưng tiên nhân thì sao?, tiên nhân mà đến cả trái tim nam nhân kia nàng cũng không lấy được, vậy tiên nhân để làm gì?, tiên tử để làm gì?.
Vũ Tiên Âm ngày hôm đó liền đã chết, tiên tử hay cái gì nàng cũng không quan tâm.
Nàng liền ở lại Tiên Âm Động, làm bạn cùng âm nhạc, dùng âm nhạc nói ra tiếng lòng của bản thân mình.
Điều đáng tiếc nhất, kể từ ngày hôm đó, Tiên Âm đã không cách nào có thể tiếp tục tiến xa trên con đường võ đạo.
Tiên âm năm 19 tuổi, nàng là giang hồ nhất lưu cao thủ, bằng một cây huyền cầm, cho dù Tông Sư cao thủ nàng cũng dám đánh một trận, đây là thực lực của đệ nhất thiên tài Tiên Âm Động.
Tiên Âm sinh ra bản thân đã mang theo Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nàng tiếp tục tu luyện Băng Thanh Ngọc Khiết Cửu Huyền Công.
Băng Thanh Ngọc Khiết Cửu Huyền Công tên nghe cực kỳ vang dội, đây cũng là một một nội công tâm pháp cực kỳ đáng sợ trong thiên hạ, tốc độ tu luyện có thể nói là điên cuồng, lại không có... không có bất cứ tác dụng phụ nào, chỉ cần Băng Thanh Ngọc Khiết Cửu Huyền Công không bị phá, con đường võ học của Tiên Âm có thể đi được rất xa rất xa, nàng liền là Cầm Đế đời thứ hai.
Đáng tiếc, Băng Thanh Ngọc Khiết Cửu Huyền Công không cho phép động tình...
Khi tâm tình của nàng không cách nào bình tĩnh, khi nàng không cách nào có thể đáp ứng bốn chữ ‘Băng Thanh Ngọc Khiết’, con đường võ đạo của nàng liền bị đóng lại.
Tiên Âm biết... chỉ cần mình có thể xóa đi tình cảm với nam nhân kia, nàng liền có thể một lần nữa khôi phục lại Băng Thanh Ngọc Khiết Cửu Huyền Công tuy nhiên 16 năm qua, nàng chưa một lần xóa bỏ hình bóng của hắn, nàng thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ đến việc này.
Năm 19 tuổi, Tiên Âm là nhất lưu cao thủ.
Năm nay nàng 35 tuổi, nàng cũng chỉ là một cái Siêu Nhất Lưu cao thủ.
Một trong những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời võ lâm trung nguyên ngày trước, cứ như thế biến mất.
....

Cái cảm giác yêu một nam nhân nhưng hắn lại yêu bạn thân của nàng mấy ai có thể hiểu?.
Càng khiến lòng nàng đau đớn hơn nữa, sau 10 năm người bạn thân của nàng xuất hiện ở Nga Mi Sơn.
Ngày hôm đó nàng nhìn thấy Trình Tố Dao, được một nam tử lạ mặt mang đến Tiên Âm Động.
Nam tử kia bị thương rất nặng, cả người toàn máu.
Tố Dao cũng như vậy, thân hình nàng liên tục run lên, mặt xám như tro tàn.
Nực cười thay, người bạn thân nhất của nàng yêu nam nhân mà nàng yêu nhất, sau đó hôm nay, người bạn đó lại gửi nàng một đứa bé, muốn nàng chăm sóc con của hai bọn họ.
Vậy mà, Tiên Âm cũng chấp nhận.
Tiên Âm nuôi nấng Vô Song rất khổ cực nhưng là nàng cam tâm bởi đứa bé này cho nàng thấy lại hình ảnh phụ thân hắn năm đó.
Đây là một loại bệnh tâm lý, một loại ảo tưởng của chính nàng.
Tiên Âm biết nàng làm sai nhưng nàng không thoát ra được.
....
Lúc này trong căn nhà trúc, nhìn Vô Song say sưa ngủ, Tiên Âm cứ như vậy ngửa đầu lên trời, ngăn cho những giọt nước mắt không tuôn rơi.
Khóe môi nàng có chút run rẩy, nàng... nàng muốn lưu giữ chút hình ảnh về người đó... vậy mà cũng không được sao?.
“Khóc thì cứ khóc đi, nín nhịn như vậy, ngươi thấy thoải mái sao?”.
Chẳng biết từ bao giờ, Vô Hà Tử đã xuất hiện, Vô Hà Tử chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Tiên Âm cùng Vô Song.
“Lão phu biết ngươi nghĩ gì, lão phu biết ngươi không thoát ra được khỏi tâm ma của chính mình, vì vậy lão phu giúp ngươi một tay, việc có thể đi ra không liền là việc của ngươi”.
“Đối với ngươi mà nói, ngươi lấy tiểu tử này làm phụ thân của hắn, nuôi một cái ảo mộng, đáng sao?. Kẻ kia khiến ngươi cả đời đau khổ vậy ngươi định dùng cả đời của tiểu tử này để đền lại sao? “.
Tiên Âm khóe môi run rẩy, nhìn Vô Hà Tử, sau đó trong cổ nàng nghẹn một hơi.
Vô Hà Tử thấy vậy, chỉ lắc đầu cười khổ.
“Kẻ kia làm khổ ngươi một đời, ngươi cũng đừng làm khổ thằng bé này một đời”.
“Hắn có tên có tuổi, thằng nhóc này từ khi sinh ra, tên của nó là Vô Song, trong tên nó không có 1 chữ Lệ. Đây là con bé Tố Thu đó cầu xin ngươi”.
“Nó là Vô Song... chứ không phải Lệ Vô Song lại càng không phải Lệ Thương Thiên”.
Vô Hà Tử đứng đây lâu lắm, cũng quan sát lâu lắm. Ngày hôm nay, Vô Hà Tử

liền nhất định phải giải tâm kết giúp Tiên Âm.
Dung mạo của Vô Song lúc trước, vốn quá giống phụ thân hắn, dung mạo này tuyệt đối phải thay đổi, lý do thay đổi chỉ có 1.
Vô Song hắn là Vô Song, con đường hắn đi là của Vô Song hắn, của riêng mình hắn chứ không phải con đường của Lệ Thương Thiên.
Vô Song là Vô Song, Lệ Thương Thiên là Lệ Thương Thiên.
Vô Hà Tử ngày hôm nay đưa tay ra, chỉ là Tiên Âm nàng có chịu nắm lấy hay không?.
....
3 ngày cuối tuần này tác vướng việc bận quá, hy vọng tuần sau có thể ra chương đúng lịch cho mọi người.

Chương 65
Xuống núi (1)

Khi Vô Song mở mắt ra, hắn liền cảm thấy cả người thần thanh khí sản vô cùng, trong cơ thể có một loại cảm giác không nói thành lời.
Đôi mắt Vô Song khẽ nhíu nhíu lại một chút, hắn cảm thấy ánh sáng hôm nay thật chói chang.
Hắn nhớ rõ ràng, khi hắn gặp cô cô bầu trời vẫn sáng, khi hắn tỉnh lại dĩ nhiên cũng buổi sáng?.
"Ta có cảm giác đã ngủ rất lâu, ngủ thật ngon a. Sẽ không thể nào vẫn là buổi sáng chứ, hay chẳng nhẽ ta ngủ suốt 1 ngày".
Âm thanh tiếp theo như chứng minh suy đoán của Vô Song, bụng hắn bắt đầu nhẹ réo, hắn cảm thấy đói.
"Chẳng nhẽ thật là ngủ suốt 1 ngày?, thật sự rất đói a".
Khẽ bước xuống giường, Vô Song chậm rãi đi ra ngoài, ánh mắt chớp động quan sát bốn phương tám hướng.
Lúc này Cô Cô của hắn cũng không có trong nhà, Vô Song sau khi làm vệ sinh liền chậm rãi bước ra bên ngoài.
Vừa đi ra ngoài, có một thứ âm thanh làm cho Vô Song chú ý, hình như Vong Ưu Thôn mấy vị sư huynh sư tỷ lại bắt đầu có hoạt động nào đó, Vong Ưu Thôn lúc này vậy mà không hề yên tĩnh.
Lại gần hướng phát ra âm thanh, Vô Song mới hiểu rõ mấy vị sư huynh của mình làm gì, lúc này mấy vị sư huynh của Vô Song vậy mà đang dựng một ngôi nhà nhỏ, giống với ngôi nhà dựng lên cho Dược Vương cách đây không lâu.
Vô Song nhìn thấy liền tò mò vô cùng, hắn không biết rốt cuộc là Vong Ưu Thôn chuẩn bị đón thêm ai?, theo Vô Song hiểu biết, Vong Ưu Thôn hiện tại căn bản không cần xây thêm ngôi nhà nào mới đúng.
"Không cần phải nghi hoặc, đây là nhà chúng ta xây cho ngươi nha".
Giọng nói của Mẫn Mẫn sư tỷ vang lên bên cạnh Vô Song, nàng lúc này đang cầm một quả táo chín mọng, khẽ cắn một miếng.
Vô Song nhìn Mẫn Mẫn sư tỷ rồi lại nhìn mấy vị sư huynh đang làm việc, căn bản không hiểu gì cả.
"Sư tỷ vậy là sao, ta hình như cũng không cần xây nhà đi ".
Mẫn Mẫn khẽ nhún đôi vai, theo động tác của nàng bộ ngực hùng vĩ cũng nhè nhẹ đung đưa theo.
"Cái này ta không biết, đây là Tiên Âm tiền bối nhờ vả chúng ta, muốn xây cho ngươi một ngôi nhà riêng".

Tiên Âm là người của Vong Ưu Thôn nhưng không tính là đệ tử của Vô Hà Tử, vì vậy những người trong thôn đều dùng tuổi tác để xưng hô với Tiên Âm, đối với Mẫn Mẫn mà nói Tiên Âm liền được coi là tiền bối của nàng.
Nhắc đến Cô cô, khuôn mặt Vô Song lập tức liền trở nên hứng thú, sau đó có chút tò mò.
“Tỷ tỷ, cô cô của ta đâu rồi?, sao ta không nhìn thấy cô cô ở đây”.
Mẫn Mẫn nhíu nhíu mày tựa hồ suy nghĩ gì đó, tiếp theo nàng liền tươi cười.
“Nhớ ra rồi, buổi sáng Tiên Âm tiền bối liền xuống núi, Tiên Âm tiền bối muốn đến Trường An, có lẽ cũng phải nửa tháng nữa mới quay lại”.
Mẫn Mẫn vừa nói xong, khuôn mặt Vô Song liền trở nên kinh ngạc thậm chí khó hiểu vô cùng.
“Đùa gì thế, cô cô nàng vừa mới quay lại liền đã rời đi, lần trước nàng rời đi có hơn nửa năm thời gian rồi, lúc này lại đi tiếp thêm nửa tháng?”.
Trong lòng Vô Song xuất hiện cái suy nghĩ này, hắn không hiểu nổi tại sao Cô cô lại rời đi ngay lập tức như vậy, chẳng nhẽ cô cô bận đến thế?.
Vô Song một khi đã nghĩ không ra, hắn liền không nghĩ nữa, việc đầu tiên Vô Song phải làm chính là lấp đầy cái bụng.
Hắn thản nhiên bước về phía nhà bếp, sau đó gặp một cảnh tượng làm chính Vô Song cũng không ngờ đến, hắn thấy Tương Vân cùng Linh Tố đang trong bếp, Tương Vân lúc này vẻ mặt vô cùng quyết tâm nhìn Linh Tố.
“Linh Tố tỷ tỷ, ta muốn học nấu ăn”.
Linh Tố không hiểu tại sao lại bị Tương Vân lôi đến nhà bếp, sau khi nghe được lý do của Tương Vân, Linh Tố trực tiếp trợn tròn mắt.
“Tương Vân?, lần trước không phải tỷ tỷ muốn dạy ngươi nấu ăn, ngươi nói ngươi không muốn sao”.
Tương Vân bàn tay nhỏ nhẹ bấu lên làn áo xanh mỏng của mình, nàng căn bản sẽ không muốn nói lý do cho Linh Tố nghe, giọng nói liền trở nên ngập ngừng.
“Linh Tố tỷ tỷ đừng hỏi được không, tóm lại ta liền muốn học nấu ăn... thật sự rất muốn học”.
Linh Tố nhìn thấy Tương Vân nghiêm túc cũng nghiêm túc theo, nàng có thể nhận ra trong ánh mắt Tương Vân có một tia cố chấp cùng quyết tâm.
Trước đây Tương Vân sẽ không học nấu ăn, nàng vào bếp căn bản là nghịch tung lên, mỗi lần nàng có hứng thú vào bếp đều làm phụ thân nàng sợ xanh mặt.
Tương Vân tất nhiên cũng không quan tâm, nàng là thầy thuốc trị bệnh cứu người, quan tâm đến nấu ăn làm gì?, thời gian học nấu ăn không bằng học chế dược, học chăm sóc dược thảo còn có ý nghĩa hơn.
Tuy nhiên lúc này Tương Vân liền thay đổi, nàng thật sự rất muốn học nấu ăn, rất muốn tự mình xuống bếp.
Cho dù Linh Tố không hiểu mục đích của Tương Vân nhưng nàng vẫn không

ngần ngại gì mà gật đầu, dù sao nhà bếp có thêm một người cũng không phải là việc xấu.
Đúng lúc này, Vô Song bước vào, thú vị nhìn cả hai tỷ muội.
“Mọi người, buổi sáng tốt lành”.
Vô Song bước vào, lập tức làm hai nữ giật mình, Linh Tố còn bình thường nhưng Tương Vân trực tiếp cúi mặt nhìn xuống đất.
“Tố Tố, ta đói a”.
Hắn vô cùng thật thà lên tiếng, căn bản cũng không nghĩ gì.
Linh Tố bị Vô Song gọi như vậy cũng không nổi nóng, khuôn mặt liền ửng hồng.
“Ân, ngươi muốn ăn gì, ta nấu cho ngươi”.
Vô Song cười cười.
“Chỉ cần là đồ ăn xuất từ trong tay ngươi, ta đều không chê nha”.
Nói xong hắn khẽ nhìn về phía Tương Vân.
“Tiểu Tương Vân, nghe nói ngươi muốn học nấu ăn, để ta dậy ngươi được không, đằng nào lúc này ta cũng rảnh”.
Từ khi Vô Song lấy được Bảo Đình Giải Ngưu Đao từ chỗ tứ sư huynh, hắn còn chưa kịp luyện tâm, lúc này chủ ý của Vô Song chính là muốn vừa dạy nấu ăn cho Tương Vân, vừa học tập bộ đao phái của trù thần này.
Đáng tiếc vượt ra ngoài dự đoán của cả Vô Song lẫn Linh Tố, Tương Vân cúi gằm mặt xuống, sau đó chạy thẳng ra ngoài.
“Tương Vân xin lỗi, Tương Vân nhớ ra trong nhà liền có chút việc, Tương Vân nhất định sẽ quay lại sau”.
Nhìn thân hình nhỏ bé của Tương Vân chạy qua mình, Vô Song triệt để ngây ngốc, hắn căn bản không hiểu gì?.
Lúc này Linh Tố cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Vô Song, sau đó khóe miệng nàng chậm rãi cong lên, tiến sát về phía Vô Song.
“Nói, ngươi bắt nạt gì Tương Vân muội muội, muội ý hình như cực kỳ sợ ngươi a”.
Oan, thật sự quá oan. Vô Song hắn mà biết hắn bắt nạt Tương Vân ở điểm nào, hắn liền trực tiếp đi đầu xuống đất, với cô bé Tương Vân này Vô Song bảo vệ còn không kịp, làm gì có chuyện hắn đi bắt nạt?.
Vô Song quay lại nhìn Linh Tố sau đó nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng.
“Ta làm gì có việc bắt nạt Tương Vân, hơn nữa nếu bắt nạt ta cũng chỉ bắt nạt mình Tố Tố của ta mà thôi”.
....
Khoảng thời gian tiếp theo, đối với Vô Song mà nói thực sự yên bình, hắn lại có thể bắt đầu những công việc hàng ngày của mình trong Vong Ưu Thôn – học tập.
Ngôi nhà mới của hắn không lớn như nhà của Tiên Âm nhưng nếu chỉ mình Vô

Song sống liền dư chỗ, căn bản không có gì bất tiện.
Vô Song cũng không biết bao giờ cô cô của hắn trở lại, Vô Song hắn những ngày tiếp theo lại tiếp tục đến nhà của nhị sư huynh học cờ từ sáng sớm đến chiều, sau đó bắt đầu luyện công một chút, tối có thời gian rảnh đương nhiên là đi tìm Linh Tố phụ giúp nàng việc trong nhà bếp.
Trong khoảng thời gian này, tình cảm của Vô Song cùng Linh Tố càng ngày càng tốt bất quá hắn cùng Tương Vân lại không giống.
Cô gái này không biết bị sao, từ khi sau trở về ở Ngưu Gia Thôn liền luôn cố gắng tránh mặt hắn.
Lúc đầu Vô Song còn tưởng vì hắn sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển quá mức đáng sợ khiến nội tâm thuần khiết của Tương Vân bị đả kích nghiêm trọng, chính vì vậy hắn cũng không quá quan tâm, liền muốn để Tương Vân lại có thêm một đoạn thời gian nữa suy nghĩ, để nàng bình tĩnh lại.
Đáng tiếc Vô Song đã nhầm... lần nhầm lẫn này khiến hắn rất lâu không có gặp được Tương Vân.
Ngày thứ 3 tính từ khi Vô Song cùng Tương Vân trở về sau sự việc Ngưu Gia Thôn, bản thân Tương Vân cùng phụ thân nàng rời khỏi Vong Ưu Thôn.
Chuyến đi này có chút đột ngột nhưng không phải là bất ngờ gì, hàng năm Thần Y vẫn luôn có một đoạn thời gian rời khỏi Vong Ưu Thôn, xuống núi trị bệnh cứu người, Tương Vân y thuật rất tuyệt, nàng đi theo phụ thân mình đương nhiên cũng sẽ không có ai ý kiến.
Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc Cô cô trở về.
Cô cô của Vô Song trở về lần này, trên khuôn mặt xinh đẹp có vài phần phong trần mệt mỏi, sau lưng cô cô là một cây đàn huyền cầm quen thuộc có điều trên tay của nàng cũng có thêm một cây đàn như vậy.
Lần này cô cô trở về, liền lập tức gọi Vô Song đến Tiêu Dao Cốc, việc này làm Vô Song bất ngờ không thôi.
BÌnh thường mà nói Cô cô của hắn trở về muốn nói gì chỉ cần trực tiếp bảo hắn, dĩ nhiên còn phải đến tận Tiêu Dao Cốc?.
Đáp án duy nhất cho nghi hoặc này của Vô Song chính là hai chữ ‘đại sự ‘.
Nếu không có việc phi thường quan trọng, với tính cách của Tiên Âm cũng sẽ không nghiêm túc đến vậy.
Trong Tiêu Dao Cốc lúc này, Vô Song suýt nữa sợ hãi mà quay đầu bỏ đi, trận hình Tiêu Dao Cốc phải nói là cực lớn, lớn đến dọa người.
Hắn nhìn thấy gì?, hắn nhìn thấy cả Vô Hà Tử, ông ngoại cùng Cô Cô đều đang ở đây chờ hắn.
Vô Song thở dài trong lòng một hơi, rồi chậm rãi tiến vào bên trong nhà của Vô Hà Tử.
Thấy hắn đến, cả Dược Vương cùng Vô Hà Tử đều mỉm cười, về phần cô cô của

Vô Song... nàng hôm nay dĩ nhiên đeo một tấm mặt nạ che đi dung mạo của mình, Vô Song không cách nào nhìn ra cảm xúc của cô cô dưới tấm mặt nạ kia, hắn chỉ có thể thấy cô cô khẽ gật đầu với mình.
Vô Song cũng lập tức hành lễ với cả ba người.
“Ông ngoại, sư phụ, cô cô”.
Cả ba người đều gật đầu, nhưng không có ai lên tiếng.
Cuối cùng thân là sư phụ của Vô Song, Vô Hà Tử liền mở miệng.
“Vô Song, việc ở Ngưu Gia THôn lão phu không có nhìn thấy nhưng Dạ Xoa cô nương kia đã giúp lão phu thường thuật lại toàn bộ sự việc”
“Ngày hôm nay, lão phu muốn kiểm tra,thực lực của ngươi rốt cuộc đã đến mức nào, ra tay đi”.
Vô Hà Tử nói xong liền nhẹ nhàng đứng lên, vẻ mặt phong khinh vân đạm tiến về phía Vô Song.
Vô Song lúc này căn bản liền không biết làm sao, hắn chỉ có thể thở dài một hơi sau đó lùi lại một bước.
“Sư phụ, hạ thủ lưu tình”.
Sau đó Vô Song động, đây là lần đầu tiên có người đối luyện võ công với Vô Song, có điều đối thủ để đối luyện này quá cường đại, đối thủ này hắn căn bản không có bất cứ cơ hội nào để thắng.
Dùng Quỷ Ảnh, Vô Song như một bóng ma lao về phía Vô Hà Tử, đáng tiếc.... Vô Song so với Vô Hà Tử hiện nay quá yếu.
Vô Hà Tử cũng không có ý định động, ánh mắt liền nhắm lại, hay tay để ra đằng sau.
Khi khoảng cách giữa Vô Song cùng Vô Hà Tử càng ngày càng gần, Vô Hà Tử đột nhiên mở mắt ra, sau đó một luồng kinh thiên khí thế từ cơ thể Vô Hà Tử điên cuồng bành trướng.
Vô Song trực tiếp bị hất tung đi, căn bản không cách nào ổn định cơ thể.
Vô Song bị hất bay đi, sau đó rất nhanh lại có thể đứng vững, thân hình có chút run rẩy.
Lúc trước khi Vô Hà Tử xuất hiện khí thế ở Tương Dương, Vô Song căn bản không có cảm thụ được, lúc này hắn mới thấy thế nào là kinh khủng.
Quá kinh khủng, chỉ từ khí thế phát ra, không cần nội công cũng chẳng cần động võ, Vô Hà Tử có thể khiến Vô Song căn bản không thể lại gần.
Ánh mắt Vô Song nhíu lại, cũng không biết Vô Hà Tử đang tính làm gì, trong tay hắn liền xuất hiện một cây châm ngọc.
Hắn cũng không nhắc Vô Hà Tử cẩn thận, thân hình lại tiếp tục biến mất.
Quỷ Ảnh được Vô Song sử dụng đến tận cùng, tốc độ của hắn như một mũi tên đang bắn ra vậy.
Khi khoảng cách giữa Vô Song cùng Vô Hà Tử còn khoảng 15 bước, cổ tay Vô

Song liền khẽ run lên.
“Quỳ Hoa – Phi Bộc”.
Một cây châm ngọc trực tiếp bắn ra có điều sẽ không ai tin chiêu này có tư cách làm bị thương Vô Hà Tử, bản thân Vô Song cũng căn bản sẽ không tin.
“Quỳ Hoa – Phi Bộc “.
Vô Song căn bản không dừng lại, một Phi Bộc nữa lại tiếp tục được hắn sử dụng. Lần này rốt cuộc Vô Hà Tử cũng mở mắt ra.
Chỉ thấy cây châm ngọc thứ nhất đang lao đi với tốc độ kinh khủng lại bị cây châm ngọc thứ hai đánh trúng, tốc độ cùng quỹ đạo trong phút chốc lập tức lệch đi, bắn thẳng về phía cổ họng Vô Hà Tử.
Một đòn này sử dụng phi thường tốt, thủ đoạn phóng ám khí cực kỳ cao minh, đáng tiếc trước thực lực tuyệt đối, tính toán thế nào cũng sẽ không có kết quả.
Châm ngọc của Vô Song còn không chạm nổi vào người Vô Hà Tử, liền rơi xuống, hoàn toàn bị hộ thân cương khí của Vô Hà Tử ngăn cản lại.
Vô Hà Tử lúc này mỉm cười nhìn Vô Song.
“Tiểu tử ngươi vậy mà có thể được Lôi Chấn dạy cho chiêu này?, tiểu tử đúng là rất biết lấy lòng người nha”.
Vô Hà Tử hiện nay căn bản không có thay đổi gì, còn không có cách nào phát hiện ra ông ta vừa chiến đấu.
Trái lại Vô Song lại có chút hụt hơi, khuôn mặt của hắn dần dần trở nên trắng bệch, có điều vẫn chưa đến giới hạn cảu chính mình, hắn ít nhất còn có thể cười nói bình thường.
“Là nhị sư huynh sợ đệ tử lại gặp nguy hiểm như lúc ở Ngưu Gia Thôn liền dạy ta một chiêu này”.
Vô Song lời nói không giả 5 ngày trước rốt cuộc kỳ đạo của hắn cũng có tiến bộ lớn, trong tình huống nhị sư huynh của hắn chấp trước 9 quân, Vô Song rốt cuộc đã có thể kéo dài ván cờ đến tận lúc thu quân mới hiện ra bại thế, điều này làm nhị sư huynh của hắn tấm tắc khen ngợi không thôi.
Trong lúc nhị sư huynh cao hứng, Vô Song liền tận dụng cơ hội này, lấy đến một môn võ học – Mãn Thiên Lưu Tinh.
Mỗi một vị sư huynh sư tỷ của Vô Song đều có một loại võ công riêng, cũng thiên về một loại tính chất riêng biệt.
Nhị sư huynh của Vô Song lấy cờ làm sở thích, liền dùng quân cờ làm vũ khí, sở trường của nhị sư huynh chính là ám khí, trong đó tuyệt chiêu thành danh của nhị sư huynh liền là Mãn Thiên Lưu Tinh.
Vô Song lúc được truyền thụ Mãn Thiên Lưu Tinh liền cảm thấy vui vẻ không thôi, Mãn Thiên Lưu Tinh của nhị sư huynh lại là một môn võ công có tác dụng phụ trợ cho Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn, đáng tiếc khi đối mặt với Vô Hà Tử, phụ trợ gì cũng không có tác dụng.

....

Chương 66
Xuống núi (2)

Vô Song không hiểu tại sao ba người trưởng bối lúc này lại muốn đến đây thử võ công của hắn có điều hắn cũng rất nhanh biết được đáp án, đáp án mà hắn căn bản chưa từng suy nghĩ đến.
Chỉ thấy Tiên Âm lúc này đứng lên, giọng nói của nàng có chút thay đổi so với cô cô mà hắn biết, giọng nói nhẹ nhàng nhưng bên trong đó... Vô Song không cảm giác được ấm áp.
Không giống với lần Thiên Long Giáo tấn công TIêu Dao Cốc, lần đó hắn có thể nhận ra Tiên Âm cô cô bị giả mạo nhưng lần này thì khác, hắn mười phần tin tưởng trước mặt chính là cô cô của hắn nhưng nàng.... nàng có gì đó thay đổi.
Mấy hôm trước, việc Tương Vân cố tình lánh mặt Vô Song đã khiến hắn không cách nào hiểu nổi, lúc này lại đến lượt cô cô, hình như cô cô cũng đang cố gắng muốn lẩn tránh hắn, cảm giác lạnh lùng này khiến Vô Song có chút sợ.
Hắn cảm thấy cô cô thay đổi, nhưng tại sao cô cô thay đổi?, điều này Vô Song cũng không biết.
"Vô Song, lần này ta muốn mang ngươi rời khỏi Tử Ngọc Sơn, trở về Nga Mi Sơn".
Vô Song nghe vậy liền sững lại, hắn khẽ lẩm bẩm.
"Nga Mi Sơn... Nga Mi Sơn".
Tiên Âm nghe thấy lời của Vô Song nói, liền thản nhiên lên tiếng.
'Ngươi thấy quen thuộc đúng không?, Nga MI Sơn là nơi trước kia chúng ta sống, lần này ta định mang ngươi về chỗ cũ".
Vô Song nghe vậy mới hiểu ra, chỉ là trong lòng hắn cảm thấy phi thường khó chịu, hắn không hiểu rốt cuộc là vì sao, Cô cô trở nên lạnh lùng như vậy?, hắn rốt cuộc đã làm sai điều gì?. Cái này hắn căn bản không cách nào đoán ra.
Tất nhiên Vô Song lúc này cho dù có muốn hỏi Tiên Âm hắn cũng không thể hỏi, ở đây còn có Vô Hà Tử cùng ông ngoại, hắn căn bản không biết mở lời thế nào, quan trọng hơn... cho dù không có hai người kia Vô Song cũng không biết mở miệng thế nào với Tiên Âm, hắn cũng chỉ có thể thở dài.
"Cô cô, Tử Ngọc Sơn rất tốt, tại sao lại phải quay về Nga MI Sơn, ta ở đây còn rất nhiều thứ phải làm".
Không quan tâm đến lời nói của Vô Song, Tiên Âm lặng lẽ lắc đầu.
"Tử Ngọc Sơn không sánh nổi với Nga Mi Sơn – Tiên Âm Động. Việc này là do ba người chúng ta cộng đồng quyết định, ngươi có kiến nghị cũng vô ích".
Vô Hà Tử ở đằng sau TIên Âm cũng chậm rãi nói chen vào.

“Tiểu tử, ngươi không biết Tiên Âm Động rốt cuộc là nơi nào đâu, ngươi còn chưa chân chính tiếp xúc với Tiên Âm Động, nếu so sánh với Tiên Âm Động, bản thân Tử Ngọc Sơn chúng ta thật sự không so sánh được, thiên hạ cũng không có nhiều nơi có thể so sánh với Tiên Âm Động”.
Vô Song nghe vậy căn bản không có cách nào phản bác, nhưng bảo hắn rời khỏi Tử Ngọc Sơn, hắn liền có chút không nỡ, ở Tử Ngọc Sơn hắn có rất nhiều thứ muốn học, muốn theo đuổi.
Tất nhiên hiện nay Vô Song thấp cổ bé họng, căn bản không cách nào thay đổi ý kiến của ba vị tiền bối, hắn liền phải chuẩn bị xuống núi, rời khỏi Tử Ngọc Sơn trở về Nga MI Sơn.
Ánh mắt hắn mang theo tâm tình phức tạp nhìn TIên Âm.
“Cô cô... bao giờ chúng ta xuất phát, có thể cho ta chút thời gian được không?”.
Tiên Âm nhìn Vô Song sau đó cũng chỉ khẽ gật đầu, nàng hôm nay thủy chung cực kỳ lạnh lùng, Vô Song còn không cảm nhận được cảm xúc của nàng nữa, rốt cuộc cô cô của hắn xảy ra chuyện gì?.
“7 ngày, 7 ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi Tử Ngọc Sơn, tiến về Nga MI Sơn, ngươi có 7 ngày thu xếp, sau đó liền theo ta rời đi”.
Tiên Âm nói xong, ánh mắt lại khẽ đảo qua người Vô Song.
“Cũng không còn sớm nữa, ngươi trở về Vong Ưu Thôn trước đi, ta có việc nói với Vô Hà Tử tiền bối”.
Vô Song ánh mắt liền trợn tròn nhìn theo bóng lưng Tiên Âm rời đi, cô cô vậy mà không cho hắn nói nhiều thêm một câu, lại càng như có ý muốn kéo giãn quan hệ với hắn, rốt cuộc là việc gì xảy ra?.
Lúc này có một bàn tay nhẹ vỗ lên vai Vô Song, ông ngoại khẽ mỉm cười với hắn, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng lưng Tiên Âm rời đi, khe khẽ thở dài.
“Vô Song, ngươi cùng lão phu về Vong Ưu Thôn thôi, lão phu cũng có việc muốn nói với ngươi”.
Nói xong, mặc kệ Vô Song có muốn đi hay không, Dược Vương nắm lấy tay hắn, hai người hướng về phương hướng Vong Ưu Thôn quay đầu, từ từ rời khỏi Tiêu Dao Cốc.
....
Trong Tiêu Dao Cốc lúc này, Tiên Âm đứng trên một tảng đá lớn, ánh mắt nhìn về phương xa, cũng không biết nàng đang nghĩ gì.
Sau lưng Tiên Âm, Vô Hà Tử xuất hiện, có điều chỉ lắc đầu cười khổ chứ không lên tiếng.
Tiên Âm đứng đó rất lâu, để cho từng cờn gió thổi qua da thịt, ánh mắt gần như không có tiêu cự.
“Tiền bối, ta làm thế là đúng hay sai?”.

Vô Hà Tử đứng đó, rồi nhè nhẹ lắc đầu.
“Liền là do ngươi, ngươi không thấy hối hận liền là đúng, nếu ngươi thấy hối hận, liền là sai”.
Khuôn mặt xinh đẹp ẩn trong lớp mặt nạ kia khẽ xuất hiện một nụ cười nhạt.
“Tiền bối, người có hối hận qua không?, năm đó người có từng nghĩ, nếu người đưa tay ra thì kết quả đã khác không?”.
Vô Hà Tử thản nhiên đối mặt với Tiên Âm.
“ Lão phu thật ra cũng không có tư cách dạy bảo ngươi, lão phu năm đó thì khác gì ngươi?. Lão phu năm đó đúng là không có dung khí đi đến cuối cùng”.
“Năm đó nếu ta tranh đến cùng với đại ca, ta chưa chắc đã thua chỉ là nếu ta thật sự tranh toàn bộ công sức của hai huynh đệ ta liền xuống sông xuống biển, Tiêu Dao Phái do hai chúng ta thành lập liền vĩnh viễn biến mất trên thế gian”.
“Lão phu đã có vô số lần suy nghĩ, nếu được quay lại năm đó, lão phu sẽ làm gì?, kết cục có lẽ lão phu vẫn sẽ đi con đường này. Sự thật đã chứng minh không phải đại ca ta liền cho nàng cả đời hạnh phúc sao?. Đại ca ngọc thụ lâm phong lại chính khí đường đường, đại ca với nàng mới là một cặp trời sinh. Lão phu tính tình ham vui thích đây đi đây đó, bản tính lại vô tâm, cho dù ta thích nàng, cho dù ta có thể đoạt được phương tâm của nàng cũng không làm tốt hơn được sư huynh. Vì vậy ta chọn rút lui”.
“Lão phu cùng ngươi, cũng là hai cái thất bại, đồng cân đồng lứa với nhau không hơn”.
“Ngươi vì kẻ kia bao năm qua công lực không hề tăng tiến, con đường của ngươi ngươi tự mình chặt đứt”.
“Lão phu vì nàng rời khỏi Tiêu Dao Phái, không còn là một người của Tiêu Dao Phái lại ẩn cư nơi Tử Ngọc Sơn không nhìn thế sự”.
“Có điều lão phu vẫn là khác ngươi một chút, ít nhất lão phu bước ra được, không có vì tình mà bi mà lụy, không phải sao?”.
“Ngươi quyết định lão phu sẽ không can thiệp, ngươi là truyền nhân đắc ý nhất của nàng cũng là người kế thừa Tiên Âm Động, Tiên Âm Động các ngươi chia năm xẻ bảy, nếu không phải có ngươi gánh lấy, Tiên Âm Động đã sớm sụp đổ”.
“Nếu ngươi muốn thằng bé kia ra nhập Tiên Âm Động, lão phu cũng không ngăn cản, lão phu chỉ hy vọng, ngươi đừng làm chính mình bị thương là tốt rồi”.
Nói xong, Vô Hà Tử khẽ lắc đầu rời đi, để lại Tiên Âm một mình ở trên núi, nàng cần thời gian để suy nghĩ rất nhiều thứ.
....
Tiên Âm cùng Vô Hà Tử đối thoại thì ở Vong Ưu Thôn lúc này, Dược Vương liền gọi cả Linh Tố cùng Vô Song đến.
Vô Song lúc này cảm thấy phi thường khó chịu, hắn không hiểu nổi rốt cuộc là tại sao khoảng thời gian này mọi người đều thay đổi?, hắn cảm thấy phi thường

nặng nề với bầu không khí như vậy, thậm chí Vô Song còn cảm thấy chán ghét loại cảm giác này.
Hắn không hiểu, rốt cuộc Cô cô đang nghĩ gì?, rốt cuộc Vô Hà Tử cùng ông ngoại có cái gì không nói cho hắn?.
Trong căn nhà của Dược Vương, ông khẽ nhìn cả hai đứa bé sàn sàn tuổi nhau này, trong mắt có một tia hiền từ.
Ở trước mặt Linh Tố, Dược Vương chậm rãi lên tiếng.
“Vô Song, ngươi có thích Linh Tố hay không?”.
Lại là câu hỏi này, với Vô Song đây là lần thứ ha hắn nghe được, còn với Linh Tố liền là lần đầu tiên, nàng mở to mắt nhìn sư phụ của mình, thân hình nhè nhẹ rung lên, căn bản không thể tin được Dược Vương lại hỏi một câu như vậy.
Vô Song phát hiện thân hình Linh Tố đang nhè nhẹ run liền nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, hắn nhìn thẳng vào mắt ông ngoại, từng chữ từng chữ nói ra.
Vô Song biết, đây không phải là câu hỏi ông ngoại muốn hắn trả lời, ông ngoại muốn hắn khẳng định lại với Linh Tố.
“Có, cháu thực sự thích Tố Tố”.
Linh Tố nghe vậy, khuôn mặt đỏ lên, nàng căn bản không biết làm gì mới tốt thậm chí nếu không phải Vô Song nắm lấy tay nàng, nàng chỉ sợ đến bỏ chạy cũng dám làm có điều trái tim Linh Tố lúc này đập loạn xạ, đây mới là lần đầu tiên Vô Song bày tỏ tình cảm của hắn với nàng.
Dược Vương mỉm cười gật đầu rồi lại nhìn Linh Tố.
“Linh Tố, ngươi có thích tiểu tử này không?”.
Linh Tố lúc này cảm thấy người nóng ran, đầu nàng cúi xuống, miệng lí nhí.
“Thích, Linh Tố thích hắn”.
Dược Vương rốt cuộc cười lớn, thoải mái vô cùng.
“các ngươi một người là cháu ngoại ta một người lại là đệ tử của ta, hai người các ngươi có thể thành đôi thành cặp với nhau, ta liền không còn gì vui vẻ hơn”.
“Được rồi, ta có việc riêng muốn nói với Vô Song, Linh Tố ngươi ra ngoài trước đi, lát nữa quay lại”.
Linh Tố đứng sững lại một hồi, nàng lúc này vẫn có cảm giác như mình đang mơ, căn bản vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nếu không phải Vô Song lúc này nắm chặt tay nàng khiến nàng tỉnh lại, không biết cô nương này sẽ mở mở hồ hồ đến bao giờ.
“Vâng thưa sư phụ, Linh Tố liền ra ngoài”
Linh Tố nói xong, nàng chậm rãi đi ra phía ngoài cửa, có điều trái tim nàng vẫn đập liên hồi, bước chân còn có chút không vững.
Đợi Linh Tố hoàn toàn đi ra ngoài, Dược Vương mới mỉm cười với Vô Song.
“lần này, ngươi đến Tiên Âm Động cũng là ngoài lão phu dự định, có điều Tiên Âm Động thật sự là một nơi rất tốt, nói là thành địa tu luyện võ công cũng không

quá, ngươi tiến vào Tiên Âm Động liền mười phần thích hợp, thiên hạ này không có mấy nơi tốt hơn Tiên Âm Động đâu".
"Có điều Tiên Âm Động không cho phép người ngoài bước vào, nếu Tiên Âm nha đầu kia muốn mang ngươi đến Tiên Âm Động vậy từ nay ngươi liền là người của Tiên Âm Động bất quá Linh Tố không phải".
"Tiên Âm Động do Cầm Đế xây dựng, luật cũng là do nàng đặt ra, cho dù là lão phu cũng không dám phá luật, Tiên Âm có thể thu ngươi bởi nàng là đương nhiệm trưởng môn của TIên Âm Động nhưng nàng cũng chỉ có thể thu một người, nàng sẽ không thu Linh Tố".
"Lão phu vốn muốn để Linh Tố ở lại đây với ngươi nhưng ngươi đến Nga Mi Sơn, Linh Tố ở lại liền không có ý nghĩa thậm chí khiến nàng mất đi quãng thời gian quý giá để tiếp tục mở rộng kiến thức về dược đạo lĩnh vực".
Vô Song nghe vậy, ánh mắt nhè nhẹ nhắm lại.
"Ông ngoại... người sẽ mang Linh Tố về Dược Vương Cốc sao?".
Dược Vương khẽ gật đầu, vẻ mặt thản nhiên nhìn Vô Song.
"Dược Vương Cốc lão phu nhất định phải trở về, có điều lần này thay vì để Linh Tố lại thì mang nàng đi mà thôi, thời gian rời đi có lẽ cũng là thời gian ngươi đến Tiên Âm Động, ngươi giúp lão phu khuyên nhủ Linh Tố một chút, lão phu không giỏi việc này".
Vô Song nghe đến đây, tâm trạng liền trở nên nặng nề, từ sự việc cô cô rồi lại đến Linh Tố, hắn như cảm thấy có điều mất mát trong lòng.
"Ông ngoại, con biết rồi, con sẽ khuyên Linh Tố".
Dứt lời, Vô Song cúi đầu trước mặt Dược Vương, sau đó đi ra ngoài.
Hắn biết, Linh Tố đi theo Dược Vương về một mặt nào đó liền khiến hắn an tâm hơn rất nhiều, chỉ có ông ngoại mới có thể giúp Linh Tố đi được càng xa, Linh Tố ở bên hắn mới là thui chột tài năng cùng thiên phú của nàng, quan trọng hơn, ông ngoại hắn có Linh Tố ở bên, có Linh Tố chăm sóc, Vô Song liền cảm thấy an tâm hơn không ít.
Vô Song vừa bước ra ngoài cửa, hắn nhìn thấy Linh Tố đứng đó xa xa, Vô Song khẽ mỉm cười bước về phía nàng, sau đó nhè nhẹ vỗ vai Linh Tố, ngón tay chỉ về phía sau.
"Ông ngoại gọi muội".
Linh Tố khuôn mặt đỏ lên, ngoan ngoãn gật đầu với Vô Song, sau đó chậm rãi đi vào bên trong.
Linh Tố bước vào, Vô Song cũng không có rời đi, hắn chậm rãi ngồi xuống bậc thềm, ánh mắt nhìn bầu trời.
Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh mắt trời đã dần tắt, hoàng hôn ngày hôm nay với Vô Song, là một hoàng hôn buồng.
....

“Sư phụ, người cho gọi con”.
Dược Vương nhẹ mỉm cười với nàng, trong gần 1 năm qua tại Vong Ưu Thôn, Dược Vương đã mở lòng rất nhiều, cười rất nhiều. Nụ cười mang theo vài phần hiền hòa của một lão nhân bình thường.
“Con còn muốn xưng ta làm sư phụ sao?”.
Linh Tố mặt đỏ lên, có điều nàng thật sự không biết xưng hô thế nào mới tốt.
Nhìn Linh Tố luống cuống, Dược Vương mỉm cười.
“Từ nay con gọi ta là gia gia đi”.
Linh Tố nghe vậy, ngoan ngoãn gật đầu.
“Vâng thưa gia gia”.
Khuôn mặt của nàng tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc, có điều đến khi Dược Vương mở miệng, Linh Tố lại không có cách nào cười được.
“Linh Tố, chúng ta đã rời khỏi Dược Vương Cốc quá lâu rồi, đến lúc trở về thôi, gia gia dẫn ngươi trở về”.
Linh Tố nghe vậy, thân thể nhỏ nhắn liền run lên, nàng căn bản không muốn về Dược Vương Cốc.
Tử Ngọc Sơn rất đẹp, đẹp hơn Dược Vương Cốc nhiều.
Ở đây có những người hết mực quan tâm đến nàng, ở đây có những ký ức đẹp nhất của cuộc đời nàng.
Ở đây có Tương Vân, chị em tốt của nàng.
Quan trọng nhất ở đây có Vô Song, nàng căn bản không muốn trở về, nếu trở về cũng phải là trở về cùng hắn.
Dược Vương hiểu Linh Tố đang nghĩ gì, ông không cần nàng mở miệng liền tiếp tục nói.
“Vô Sogn có con đường của hắn, ngươi có đường của ngươi. Linh Tố ngươi nghe gia gia dù sao tạm thời xa cách cũng không phải là mãi mãi xa cách, hai đứa có tình cảm với nhau liền không gì có thể ngăn cách được hai đứa, trở về Dược Vương Cốc cùng ta đi thôi”.
Linh Tố òa khóc, nước mắt của nàng cứ lã chã rơi, căn bản không kiềm chế lại được, nàng không muốn đi.
“Gia gia... Linh Tố không muốn... Linh Tố không muốn xa hắn... cầu gia ia”.
Dược Vương ôm Linh Tố vào lòng, bàn tay có chút già nua nhẹ xoa lấy mái tóc ngắn của nàng.
“Linh Tố ngoan đừng khóc. Sau này Vô Song hắn liền đi được rất xa rất xa, con đường của hắn liền quá nhiều chông gai, cũng quá nhiều khó khăn, không biết trước mặt hắn sẽ là cường địch nào”.
“Con nói thích nó thì liền phải nghĩ cho nó, bằng khả năng của con lúc này căn bản chỉ có thể làm gánh nặng cho nó sau này, căn bản chỉ tăng thêm áp lực của nó. Con cũng không muốn chỉ có thể ở yên một chỗ chờ đợi nó đúng không?,

căn bản không thể giúp nó, căn bản không biết nó làm sao, không biết nó có an toàn hay không như 7 ngày vừa qua?".
"Vô Song hắn còn rất yếu, hắn phải mạnh lên, mạnh lên để làm một số việc, hắn liền phải đi xa".
"Hắn đi xa sẽ không thể mang con theo, con ở lại Vong Ưu Thôn đương nhiên là được nhưng con có nghĩ đến sau này lại như mấy ngày trước kia, thứ con nhìn thấy chỉ mãi mãi là bóng lưng hắn, con có nguyện ý?".
"Hắn luôn phải chờ con, luôn phải quay lại bảo vệ con, con liền làm hắn vướng chân, con có đồng ý?".
"Sau này hắn có lẽ... có lẽ không chỉ có một nữ nhân, trong đám nữ nhân tương lai của hắn, con có nguyện ý thua kém bọn họ?".
"Chúng ta về Dược Vương Cốc thôi... gia gia dạy ngươi luyện đan thuật, đệ tử của Dược Vương sao có thể thua nữ tử khác".
Dược Vương nói xong cũng trở nên yên lặng, ông liền không tiếp tục lên tiếng.
Lúc này cửa phòng mở ra, Vô Song đứng đó dang rộng hai tay.
Linh Tố thân hình run lên, nàng òa vào lòng hắn, tiếng khóc nức nở.
....
Vô Song chỉ còn 7 ngày ở lại Vong Ưu Thôn.
Hắn liền chia tay các sư huynh sư tỷ của hắn, trong những người này thì Mẫn Mẫn sư tỷ liền buồn nhất, nàng cũng cứ như vậy giận dỗi không cho Vô Song rời đi, nàng cũng khóc rất nhiều.
Điều đáng tiếc, trong những ngày này cả Thần Y cùng Tương Vân đều không có mặt.
Trong những ngày này, Tiên Âm cũng như tránh mặt Vô Song, nàng không hề xuất hiện trở lại, Vô Song cũng không có cách nào liên lạc với cô cô, thậm chí Vô Hà Tử cũng rời đi, hắn không biết hai người này rốt cuộc cũng đi đâu.
....
Dưới ánh chiều tà, Linh Tố hôm nay đặc biệt dựa đầu vào vai Vô Song, khuôn mặt nàng mang theo một nỗi buồn man mác nhưng nàng không có khóc.
"Ngươi nhất định không được quên ta".
"Ta nhất định không quên muội, có chết cũng không quên muội ".
"Ngươi nhất định phải sớm đến thăm ta, nhất định không được để ta chờ lâu".
"Nhất định, ta nhất định đến thăm nàng".
"Ngươi nhất định phải giữ ấm, phải ăn đủ no, không được làm việc quá sức, cũng không được cậy mạnh".
Vô Song dùng hai ngón tay nhẹ chắn lấy đôi môi của Linh Tố.
Hắn nhè nhẹ mỉm cười.
"Muội nhất định phải giữ ấm, ăn nhất định phải ăn thật ngon, cũng không được thích khuya dậy sớm, thức khuya mặt liền mọc mụn, liền xấu".

Hai đứa trẻ, Linh Tố năm nay 9 tuổi.
Vô Song năm nay 7 tuổi.
Cặp đôi này thoạt nhìn phi thường phi thường buồn cười bất quá dưới ánh chiều tà, một cô nhóc dựa đầu vào vai một cậu nhóc liền trở nên phi thường thơ mộng, một khung cảnh man mác buồn, mà cũng thật đẹp.
Ngày hôm nay, Linh Tố cùng Dược Vương rời đi.
Vô Song không đến tiễn hai người, hắn đứng lẳng lặng trên Tử Ngọc Sơn, nhìn theo hình bóng hai người xuống núi, hắn liền lặng im thật lâu.
Bên cạnh Vô Song lúc này, bỗng xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.
Nàng ngồi xuống bên cạnh Vô Song, đôi chân buông thõng xuống khoảng không bên dưới.
Ánh mắt cũng nhìn về phía Linh Tố cùng Dược Dương rời đi.
Nàng nhẹ nhàng đặt cây đàn huyền cầm lên đùi mình, giọng nói nhè nhẹ vang lên.
'Vô Song nghe kỹ, đây là khúc nhạc đầu tiên mà cô cô dạy ngươi – Bi Hoan Ly Hợp Khúc".
Trên Tử Ngọc Sơn, tiếng đàn của Tiên Âm vang lên.
Tiếng đàn theo gió đi muôn nơi.
Tiếng đàn da diết như xé nát cõi lòng, tiếng đàn mang theo một nỗi buồn da diết.
Tiếng đàn như lời một thiếu phụ chờ chồng, nhìn bóng lưng nam nhân của mình dần dần đi xa.
Tiếng đàn như mẹ già nhìn theo con trai bước từng bước về phía trước, càng bước càng xe.
Tiếng đàn như đôi tình lữ phải xa cách, yêu nhau nhưng không đến được với nhau.
Tiếng đàn nói lên nhiều lắm.
Tiếng đàn đại diện cho một chữ bi.
Đứng bên cạnh Tiên Âm, dưới tác dụng của tiếng đàn này, Vô Song khẽ rơi lệ.
Dưới chân núi kia, không biết có phải món quà của cơn gió hay không, Linh Tố cũng quay lại, nàng nhìn lên bầu trời, nhìn lên Tử Ngọc Sơn.
Ánh mắt Linh Tố chảy ra hai hàng lệ, nhưng đôi môi lại mỉm cười.
Nàng không nhìn thấy thân ảnh của Vô Song, nhưng nàng có thể cảm nhận hắn đang ở đó, hắn cũng đang đợi nàng.
....

Chương 67

Xuống núi (3)

Bi Hoan Ly Hợp Khúc gần như toàn bộ đều là Bi là Ly có điều bên trong lại bao hàm Hoan cùng Hợp.
Đi thật xa để trở về.
Đi thật xa để trở lại.
Chia tay để rồi càng thêm nhung nhớ.
Có Bi mới có Hoan.
Có ly mới có Hợp.
Mất đi rồi để càng thêm quý trọng.
Rời đi, nhìn nhau để rồi hẹn ngày trở về.
Cực bi ý cảnh chỉ cần gặp nhau sẽ thành cực hoan.
Khóc thật lớn để chờ ngày có thể cười thật tươi.
Nước mắt ngày hôm nay là nụ cười ngày mai.
....
Tan hợp buồn vui chuyện lỡ rồi
Đêm nay Ngưu, Chức hỡi người ơi
Một năm một dịp mong chờ mãi
Nhất nhật tam thu nhớ chẳng nguôi
Tình sử éo le ngơ ngẩn tiếc
Cuộc đời than thở oái ăm trôi
Tình si ta cũng người trong cuộc
Ngắm hướng dòng Ngân nghĩ ngậm ngùi
....
Giọng của Tiên Âm khe khẽ vang lên, không biết nàng muốn dành bài thơ này cho Vô Song hay cho chính nàng.
Đến khi chiếc xe ngựa đưa Dược Vương cùng Linh Tố đi xa khuất tầm mắt, tiếng đàn rốt cuộc mới dừng lại.
Tiên Âm đứng lên, lại cầm lấy cây huyền cầm của mình, nàng nhẹ nhàng đi qua Vô Song.
"Chuẩn bị đi, sáng mai chúng ta liền đi sớm".
Vô Song lúc này cũng không còn khóc, trái lại sắc mặt hắn trở nên phi thường bình thản, hắn nhìn về phía Tiên Âm, khóe miệng khẽ run lên.
"Cô cô".
Tiên Âm nghe Vô Song gọi, nàng liền quay lại có điều thân thể nàng rõ ràng run lên, cho dù rất nhẹ.

‘Có gì không?, cô cô có thể giúp gì ngươi?”.
Vô Song cứ như vậy nhìn TIên Âm, sau đó thở dài.
“Cô cô, ta hiểu rồi, sáng mai chúng ta rời đi đúng không?, Vô Song trở về chuẩn bị... chuẩn bị hành trang trước”.
Nhìn theo bóng lưng Vô Song rời đi có chút cô liêu, khong ai rõ khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ của nàng đang có biểu cảm gì.
Cuối cùng, nàng cũng lặng lẽ xoay người rời đi.
Lúc này TIên Âm cũng không còn là Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.
Tiên Âm năm 19 tuổi, nàng là Nhất Lưu Cao Thủ.
Tiên Âm năm 35 tuổi là Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.
Bất quá ngày hôm nay, giờ phút này, nàng là Tông Sư cảnh giới cao thủ.
....
Đêm nay với Vô Song là một đêm rất dài.
Hắn không ngủ được, hắn cũng không muốn ngủ.
Đêm nay hắn suy nghĩ rất nhiều.
Có những việc, Tiên Âm không nói nhưng chưa chắc Vô Song không biết.
Trong mắt Tiên Âm hay bất cứ ai khác, Vô Song còn quá nhỏ.
Cho dù có chút trưởng thành trước tuổi, cho dù cực kỳ thông minh lại hay có nhiều suy nghĩ mới lạ nhưng cũng chỉ thế mà thôi.
Không ai có thể so sánh một đứa bé 7 tuổi liên hệ cùng một nam nhân 30 tuổi.
Ánh mắt của Tiên Âm thay đổi hắn biết chứ.
Tâm tình Tiên Âm thay đổi hắn biết chứ.
Con người là một sinh vật rất khó hiểu, cực kỳ khó hiểu.
Vô Song là một đứa bé 7 tuổi nhưng lại mang theo linh hồn 30 tuổi xuyên việt đến thế giới này.
Hắn không rõ người khác nghĩ thế nào, hắn không rõ những người xuyên việt khác thế nào có giống hắn hay không.
Hắn là người trưởng thành, có thứ suy nghĩ của người trường thành, hắn không phải đứa trẻ 6-7 tuổi.
Bảo hắn coi một nữ nhân như mẹ đẻ hắn không làm được cho dù nàng ta thật sự là thân sinh mẫu thân của hắn ở thế giới này.
Bảo hắn coi một nam nhân chưa từng gặp mặt làm cha, hắn cũng không làm được cho dù người cha của hắn có vĩ đại đến cỡ nào.
Linh hồn của Vô Song như một tờ giấy đã viết chằng chịt chữ, những thứ cảm xúc ngây thơ nhất, chân tình nhất của một đứa bé hắn không có.
Cho dù thật sự hắn lớn lên trong sự yêu thương của bố mẹ, cho dù thực sự hắn được bố mẹ đẻ nuôi lớn thì hắn rất khó có thể thực sự coi họ như bố mẹ mình.
Thoạt nghe có chút buồn cười nhưng đây là sự thật.
Con người sinh ra như một tờ giấy trắng, bố mẹ là những người đầu tiên viết

những dòng chữ này lên, trở thành người dạy đứa bé làm người, trở thành bầu trời che chắn cho đứa bé, trở thành thế giới cho đứa bé.
Đáng tiếc, Vô Song không phải là đứa bé, tờ giấy đã có vô số dòng chữ liệu có thể dễ dàng viết thêm những dòng chữ khác không?, cho dù viết thêm những dòng chữ khác liệu nó có phải là những dòng chữ đầu tiên?, liệu còn có quan trọng bằng những chữ đầu tiên trên tờ giấy trắng kia?.
Đáp án đương nhiên là không.
Hắn ngoài miệng có thể gọi Thiên Vương là cha, hắn có thể công nhận thân phận của chính mình.
Cha hắn là Lệ Thương Thiên, mẹ hắn là Trình Tố Thu.
Nhưng bảo hắn quên hết tất cả, coi họ là cha mẹ ruột của mình, hắn làm không được huống gì cả hai người chỉ xuất hiện trong những câu chuyện kể lại?, hắn lại càng không có cách nào coi hai người là chân chính cha mẹ.
Cảm xúc của hắn đã trai sạn rồi, hắn đã quá cái tuổi để chấp nhận những việc tưởng như đơn giản nhất này rồi.
....
Hắn sống cùng với Tiên Âm 4 năm, tuy rằng khoảng thời gian đó thân thể của Vô Song có vấn đề, hắn luôn nửa mê nửa tỉnh, so với một đứa trẻ bình thường cũng không được nhưng hắn vẫn có trí nhớ kiếp trước, vẫn có ý thức của bản thân hắn.
Tiên Âm nàng hết mực chăm sóc Vô Song điều này khiến Vô Song cảm động, nhưng hắn tuyệt không coi nàng là mẹ hắn.
Thứ tình cảm của Vô Song với Tiên Âm rất mơ hồ, đến chính hắn cũng khó gọi tên cũng khó định hình nhưng chắc chắn đây không phải là tình ruột thịt.
Hắn cũng cảm nhận được thứ tình cảm mà Tiên Âm đối với hắn hay đúng hơn là với khuôn mặt hắn.
Hắn không ít lần nhìn thấy Tiên Âm khóc trong đêm, tất nhiên Tiên Âm sẽ không vì hắn mà khóc, Tiên Âm chính là vì dung mạo của Vô Song mà nhớ đến Lệ Thương Thiên.
Vô Song có thể cảm nhận được, Tiên Âm có cỡ nào đau lòng, cõ nào nhung nhớ, cỡ nào si tình.
Nàng.... thật ra chỉ muốn lấy Vô Song làm một cái bóng, một loại ảo ảnh thay thế cho Lệ Thương Thiên mà thôi.
Điều này Vô Song biết chỉ là... hắn cố gắng tránh đi cái suy nghĩ này mà thôi.
Đối với hắn Cô cô vẫn là cô cô, hắn đối với nàng không phải tình yêu cũng không phải là tình cảm ruột thịt, một thứ cảm xúc rất khó hình dung.
Người ta nói có không giữ mất đừng tìm chỉ tiếc Vô Song hắn chưa bao giờ có để mà giữ, để mà mất.
Người với người bị so sánh với nhau đã là một cảm giác không dễ chịu.

Một nam nhân bị so với một nam nhân khác lại càng không dễ chịu, thứ này gọi là tự tôn của nam nhân.
Vậy nếu một nam nhân bị coi là thế thân cho nam nhân khác thì sao?.
Cũng giống như một nữ nhân bị coi là thế thân cho nữ nhân khác thì sao?.
Khi sự thật này được công bố, nó sẽ thành sự tổn thương.
Vô Song không biết khi nữ nhân tổn thương sẽ làm ra việc gì bởi hắn không phải là nữ nhân.
Điều Vô Song biết là, khi nam nhân tổn thương, họ sẽ làm gì.
Hắn chưa bao giờ nói ra nhưng hắn biết Tiên Âm luôn lấy hắn làm thế thân của Lệ Thương Thiên.
Khi cái thế thân này không còn có thể làm thế thân nữa, nàng liền vứt bỏ.
Có thể Vô Song hiểu nhầm Tiên Âm, có thể Vô Song không biế tình trạng hiện nay của Tiên Âm cũng không biết nàng đang có suy nghĩ gì, có điều suy đoán mà hắn nói ra cũng không có sai.
Nếu dung mạo của Vô Song không hoàn toàn thay đổi, có lẽ bây giờ Tiên Âm vẫn coi hắn là thế thân của Lệ Thương Thiên.
Trong màn đêm, khóe miệng của Vô Song nhè nhẹ cong lên, hắn nhếch miệng mỉm cười.
....
Vong Ưu Thôn, mảnh đất bình yên này sẽ mãi là kỷ niệm đẹp trong lòng hắn.
Nếu phải lựa chọn, hắn đúng là không nguyện ý rời khỏi đây.
Ở trong Vong Ưu Thôn có các sư huynh sư tỷ, có thứ không khí ấm áp của gia đình, có những thứ kiếp trước hắn chưa bao giờ được có.
Rời khỏi Vong Ưu Thôn, liền không giống như vậy, ít nhất Vô Song biết, Nga Mi Sơn không cách nào thoải mái như Vong Ưu Thôn.
Giống như Chung Nam Sơn, Nga Mi Sơn cũng có hai môn phái song song tồn tại.
Nếu ở Chung Nam Sơn là địa bàn của Cổ Mộ cùng Toàn Chân Giáo thì Nga Mi Sơn là của Tiên Âm Động cùng Nga Mi Phái.
ĐƯơng nhiên Nga Mi Sơn trên giang hồ có độ cao vượt rất xa Chung Nam Sơn.
Đừng nói là Vương Trùng Dương đã chết, cho dù Vương Trùng Dương còn sống địa vị của Chung Nam Sơn cũng rất khó vượt qua nổi Nga Mi Sơn.
Đơn giản mà nói, Nga Mi Sơn là nơi duy nhất trong thiên hạ từng có hai vị ngũ đế cường giả.
Tiêu Dao Tử cùng Cầm Đế.
Tiên Âm Động là nơi Cầm Đế cùng Tiêu Dao Tử sinh sống đến cuối đời, chỉ riêng một điểm này đã đủ để thiên hạ kính ngưỡng.
Tiên Âm Động gần như rất ít khi đi lại trên giang hồ, hiện nay TIên Âm Động đúng là chỉ có danh chứ không có thực lực bất quá cũng không có ai dám đơn

giản đắc tối tông môn này bởi vì danh khí của nó quá lớn.
Trên đời có thứ gọi là nhân quả, có nhân thì sẽ có quả.
Nhân của Tiên Âm Động là do hai vị ngũ đế cường giả gieo xuống vì vậy Quả của nó lớn đến dọa người.
Có thể làm bằng hữu của Cầm Đế cùng Tiêu Dao Tử chỉ sợ toàn bộ đều là đại cự đầu trong thiên hạ, chỉ cần đám người này chưa có chết, TIên Âm Động liền vĩnh viễn không đổ.
Không cần nói đâu xa, thử nghĩ nơi yên nghỉ của sư phụ bị đụng đến thì đám người Đồng Mỗ, Lý Thu Thủy, Vô Nhai Tử có chịu để yên?.
Tiêu Dao tam lão có thể xích mích với nhau, có thể coi nhau là kẻ thù bất quá Tiêu Dao Tử còn hơn cả sư phụ, giống như phụ thân của ba người vậy, chỉ cần liên quan đến Tiêu Dao Tử, ba người bọn họ thật sự có thể bỏ xuống hận thù.
Đáng sợ hơn, Vô Hà Tử còn chưa có chết.
Chỉ riêng nhân mạch của Tiêu Dao Tử đã lớn như vậy, chưa bàn tới nhân mạch của Cầm Đế, vị nữ đế duy nhất trong thiên hạ.
Tiên Âm Động giống một loại thánh địa vậy, ít nhất trong thời đại này có lẽ không ai dám xâm phạm đến nó.
Về phần chủ nhân của Nga Mi Sơn hiện nay, Nga Mi Phái mới làm Vô Song thật sự cảm thấy đau đầu.
Nga Mi là đại phái trong thiên hạ, bên trong Nga Mi chủ yếu nhận nữ nhân làm đệ tử, tất nhiên cũng có nam nhân bất quá rất rất hiếm.
Thực lực của Nga Mi vượt qua Toàn Chân Giáo rất rất nhiều, là thánh địa của nữ võ giả trong thiên hạ.
Chưởng môn đời này của Nga MI chín là đại danh đỉnh đỉnh Diệt Tuyệt Sư Thái, vị sư thái này cho dù gặp phải ngũ tuyệt cường giả cũng không phải không có sức đánh một trận.
Diệt Tuyệt mới chỉ là Đại Tông Sư cảnh giới, trong cùng cảnh giới nàng cũng không phải là nhân vật quá mức lợi hại tuy nhiên nàng lại nắm giữ Ỷ Thiên Kiếm, bằng vào Ỷ Thiên Kiếm bản thân Diệt Tuyệt đủ sức cùng ngũ tuyệt so chiêu.
Diệt Tuyệt ngươi này chính là đi theo một con đường cực kỳ lãnh huyết thậm chí là tâm ngoan thủ lạt.
Diệt Tuyệt tin tưởng một đạo lý, lấy giết chóc đổi lấy hòa bình, lấy vô tận giết chóc đổi lấy hòa bình vĩnh cửu.
Vô Song không rõ nếu hắn bị bại lộ thân phận, bà già điên này có một kiếm chém chết hắn không nữa.
Ở trên Nga Mi Sơn, chỉ sợ cũng không dễ chịu.
....
Nga Mi Sơn, 2 ngày trước

“Sư phụ, tâm tình của người tựa hồ rất tốt a”.
Đây là một sơn động rất đẹp, phong cảnh hữu tình nằm trên Nga Mi Sơn, khung cảnh lúc này có thể coi là thế ngoại đào viên.
Lúc này có một vị đạo cô đang khoanh chân nội tu dưới gốc một cây bồ đề cổ thụ, tán lá của nó che kín một góc trời.
Dưới tán cây khổng lồ đó, vị đạo cô này khe khẽ mỉm cười, trong tay có một con chim bồ câu nhỏ nhắn.
Về phần giọng nói vang lên là của một thiếu nữ khoảng 14-15 tuổi.
Thiếu nữ này phát dục thật sự rất tốt, mới 14 tuổi thân đã cao 1m6, phải biết cho dù là hiện đại, 14 tuổi với chiều cao này đã có thể coi là phát triển nhanh.
Thiếu nữ đội một chiếc mũ rộng vành, vòng quanh chiếc mũ có có gắn một tấm lụa mỏng, dung mạo của thiếu nữ này toàn bộ bị che đi sau tầm lụa, cũng không rõ diện mạo thật sự của nàng.
Nhìn thấy nữ tử lên tiếng, vị đạo cô khẽ mỉm cười.
Đạo cô này... rất đẹp.
Nàng đội một cái mũ dành riêng cho ni cô, che hết đi toàn bộ phần tóc, trên người mặc một bộ đạo bào màu trắng không nhiễm bụi trần, bên cạnh là một cây phất trần, nếu nhìn từ góc độ bình thường mà nói, đạo cô này thực sự rất giống tiền bối cao nhân, trong người có một cỗ thần vận khó nói nên lời.
Điều bất thường là... nàng đẹp.
Khuôn mặt của nàng cực kỳ trẻ thoạt nhìn cũng chỉ hơn 30 tuổi, nếu không phải đuôi mắt có chút nếp nhăn, chỉ sợ tuổi tác của nàng trong mắt người khác còn chưa đến 30 tuổi.
Vị đạo cô này tay khẽ vuốt ve chú chim bồ câu nhỏ, vẻ mặt thản nhiên.
“Tĩnh nhi, ngươi giúp sư phụ chuyển lời cho Diệt Tuyệt một chút, nói với nàng ta vi sư có việc muốn gặp, bảo nàng đến hậu sơn đi”.
Cô gái này khuôn mặt ẩn trong tấm lụa liền xuất hiện vẻ ngạc nhiên, sau đó liền đứng dậy cúi đầu.
“Sư phụ đợi con một chút, con đi một lát liền trở về”.
Cũng không lâu lắm, ở phía xa xa nữ tử này đã trở về, sau lưng còn có thêm một đạo cô.
Đạo cô này đạo bào mang theo hai màu trắng đen, mái tóc của nàng tương đối dài, búi lên thật cao để lộ hoàn toàn phần cổ, không biết là do tuổi tác hay còn lý do nào khác mái tóc của nàng ta vậy mà mang theo hai màu trắng đen.
Đạo cô này khuôn mặt thường thường, trên thang điểm 10 có thể được 6 điểm.
Ánh mắt rất sắc, thậm chí còn có chút đáng sợ, trong ánh mắt ẩn ẩn một tia lệ khí.
Sau lưng có một chuôi kiếm màu vàng, vỏ kiếm màu xanh, toàn bộ vỏ kiếm đều được nạm ngọc, tỏa ra thứ hào quang bức người.

Thanh kiếm này là Ỷ Thiên Kiếm.
Chủ nhân của thanh kiếm này liền là Diệt Tuyệt Sư Thái.
Diệt Tuyệt năm nay cũng gần 50 tuổi, có điều tu vi của nàng cao thâm, thoạt nhìn cũng chỉ như nữ nhân 40 tuổi, cả người toát ra một thứ khí tức đáng sợ.
Có điều trước mặt đạo cô kia, Diệt Tuyệt vậy mà cố gắng kiềm chế khí tức của chính mình, sau đó nhè nhẹ cúi đầu.
“Sư phụ người cho gọi đệ tử “.
Đạo cô kia nhàn nhạt mỉm cười, giọng nói mang theo vài phần nhu hòa cùng hiền dịu.
“Diệt Tuyệt, vi sư hiện nay tạm thời đang trong thời khắc tĩnh tu, có một số việc không tiện làm, mấy ngày tới Tiên Âm nha đầu kia quay lại, nàng nói nàng mang theo một nữ đệ tử đến Nga Mi Sơn, hơn nữa nàng nói, nữ đệ tử này là Tiên Thiên Chí Âm Thể trong truyền thuyết”.
Đạo cô này vừa nói xong, Diệt Tuyệt ánh mắt liền tỏa sáng.
Tiên Thiên Chí Âm Thể.... Tiên Thiên Chí Âm Thể có thể coi là thể chất tối cao của nữ tử luyện võ trên giang hồ, loại thể chất này chỉ có thể cầu không thể gặp.
Đương nhiên cũng không ai quy định, Tiên Thiên Chí Âm Thể phải là nữ nhân bất quá đây là một loại thường thức.
Nam tử dương cương, nữ tử nhu mì.
Thường thường khi nhắc đến Tiên Thiên Chí Dương Thể liền sẽ nghĩ ngay đến nam nhân, về phần Tiên Thiên Chí Âm Thể đương nhiên sẽ dành cho nữ nhân.
Nga Mi là đại phái trên giang hồ, đến đời Diệt Tuyệt đã có thể coi là đời thứ ba bất quá lúc này Nga MI cũng đang gặp vấn đề tương đối lớn, đệ tự đời thứ tư của Nga Mi Phái... không được.
Nga Mi Phái từng có một đệ tử thiên tài rất đáng sợ, nàng gọi Kỷ Hiều Phù có điều lúc này Kỷ Hiểu Phù cũng không còn là người Nga MI, nàng đem lòng yêu Quang Minh Tả Sứ - Dương Tiêu, liền phản bội Nga Mi.
Kỷ Hiểu Phù là do chính tay Diệt Tuyệt tiễn một đoạn đường.
Lúc này đại đệ tử đời thứ tư của Nga MI Phái chính là Đinh Mẫn Quân.
Đinh Mẫn Quân tư sắc có thể coi là xinh đẹp, ngộ tĩnh cũng không tệ bất quá trong mắt Diệt Tuyệt, Đinh Mẫn Quân còn kém Kỷ Hiều PHù xa lắm, rất xa. Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.
Vì việc Kỷ Hiểu Phù khiến nội tâm Diệt Tuyệt đau đớn thật lâu, cho dù chính tay giết đệ tử này, Diệt Tuyệt trong nội tâm vẫn có một tia không nỡ.
Sư phụ truyền lại ngôi vị chưởng môn cho nàng, có chết nàng cũng không được để Nga Mi phái suy tàn trong đời mình.
Trong những năm qua, Diệt Tuyệt đã tốn rất nhiều công sức tìm kiếm những bé gái trong thiên hạ, muốn tìm truyền nhân cho đời thứ tư của Nga MI Phái, đáng tiếc chỉ là công dã tràng.

Lúc này nghe đến ‘nữ nhân’ lại còn là Tiên Thiên Chí Âm Thể thử hỏi Diệt Tuyệt sao không xúc động?.
Diệt Tuyệt đối với sư phụ nhẹ cúi đầu, giọng nói vô cùng cung kính.
“Sư phụ, đồ nhi biết làm thế nào, sư phụ người yên tâm”
....

Chương 68

Nga Mi Sơn – Tiên Âm Động (1)

Đường từ Tử Ngọc Sơn đến Nga Mi Sơn cũng không tính là xa, ít nhất nó gần hơn từ Tử Ngọc Sơn đến Tương Dương Thành nhiều, theo lời người đánh xe, đoạn đường này cũng chỉ tốn khoảng 2 ngày lộ trình.
Lần nầy Tiên Âm cũng không thuê một chiếc xe ngựa, nàng một lần liền thuê xuống 3 chiếc xe ngựa hơn nữa đều là cỡ lớn.
Một xe dành riêng cho nàng, một xe đựng đồ đạc cần di chuyển còn một xe dành cho Vô Song cùng Vô Hà Tử.
Vô Song thật ra cũng không hiểu lắm, tại sao lần này Vô Hà Tử lại đi cùng với mình đến Nga Mi Sơn, chính vì vậy lúc này ở trên xe, ánh mắt hắn phi thường tò mò nhìn vị lão nhân này.
“Sư phụ, người vậy mà cũng đến Nga Mi Sơn?, ở đó toàn nữ nhân người đến làm gì?”.
Vừa nói ánh mắt hắn vừa chớp động với Vô Hà Tử.
“Đừng nói là... lão tình nhân của người ở trên Nga Mi Sơn nha”.
Tất nhiên Vô Song vừa dứt lời liền ăn một cái cốc đầu của Vô Hà Tử, lúc này Vô Hà Tử lườm hắn một cái.
“Tiểu tử ngươi thì biết gì, bằng vào lão phu chỉ có nữ nhân tự tìm đến, làm gì có chuyện lão phu phải đến thăm”.
Nói đến đây, khuôn mặt Vô Hà Tử trở nên phi thường tự hào rồi lại khẽ nhếch miệng mỉm cười nhìn Vô Song.
Vô Song không biết tại sao Vô Hà Tử lại cười như vậy với mình có điều hắn cảm thấy sởn da gà, sống lưng lành lạnh.
Quả nhiên việc tiếp theo mà Vô Hà Tử nói liền làm Vô Song nghiến răng ken két.
“Hì hì, tiểu Vô Song a, ngươi có biết Nga Mi phái tuyệt học là gì không?”.
Vô Song đương nhiên sẽ không biết tuyệt học của Nga Mi phái là gì, dù sao xem trên phim Nga Mi cũng rất ít đất diễn, cũng chỉ có Diệt Tuyệt Sư Thái cầm Ỷ Thiên Kiếm múa múa vài đường trên phim mà thôi.
Hắn thành thật lắc đầu, sau đó cẩn thận nhìn Vô Hà Tử, hắn cảm thấy lão nhân này hôm nay thật sự rất không đáng tin, cứ như Vô Hà Tử chuẩn bị hố hắn vậy.
Chỉ thấy Vô Hà Tử khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt râu.
“Nói đến Nga Mi Phái phải nói tới tuyệt học Đại Bi Phú, Đại Bi Phú của Nga Mi cực kỳ nổi tiếng, so với Đại Lực Kim Cương Chưởng của Thiếu Lâm hay Đại Tung Dương Chưởng của Tung Sơn không thua không kém”.

“Đương nhiên Đại Bi Phú trở nên đặc biệt vì đây là loại âm nhu võ công có siêu cường sức sát thương, là loại âm nhu võ công hiếm hoi đủ sức cứng đấu cứng với bất cứ dương cương võ công nào, ngươi là Thiên Thiên Chí Âm Thể, bản thân rất khó có thể học được mấy loại chí dương chưởng pháp trong thiên hạ”.
“Bản thân ngươi lại tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điện, về mặt nội công liền thiếu hụt, cộng thêm tiên thiên tố chất của ngươi, lão phu nói thẳng ngươi sau này liền quên mấy thứ như Hàng Long Thập Bát Chưởng, Đại Tung Dương Dương, Đại Lục Kim Cương Chưởng.... đi thì hơn, căn bản không dành cho ngươi”.
“Với kiến thức của lão phu, cũng khó có thể tìm được âm nhu chưởng pháp nào mạnh hơn Đại Bi Phú của Nga Mi, thế nào... hứng thú không?”.
Lời Vô Hà Tử nói, tất nhiên sẽ làm Vô Song hứng thú.
Không cần Vô Hà Tử, Vô Song cũng biết điểm yếu của mình ở đấu, hắn rất yếu, ít nhất cơ thể của hắn tương đối yếu, lần đó cứng đối cứng một quyền của Đổ Thần, cho dù dùng Điệp Vũ bảo vệ cơ thể bất quá cánh tay hắn như đứt lìa ra.
Trong thế giới này, cũng không phải cứ thấy võ công là có thể học được, với thân thể của Vô Song hiện nay chỉ sợ Hồng Thất Công hiện ra đưa cho hắn Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng liền trở thành gân gà,căn bản không dùng được.
Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ chú trọng hai thứ, đầu tiên là tốc độ thứ hai là sát thương còn lại bỏ đi tất cả các yếu tố khác.
Đây là lý do Quỳ Hoa Bảo Điển có thể tiến cảnh thần tốc hơn nữa chiến lực kinh người... bất quá điểm yếu của nó cũng rất lớn.
Đến một đẳng cấp nào đó, khi mà tốc độ cùng lực sát thương của Quỳ Hoa Bảo Điển không còn đủ sức nghiền ép đối thủ, đó là lúc Vô Song sẽ gặp khó khăn.
Vô Song biết Quỳ Hoa Bảo Điển luyện đến tận cùng liền cực kỳ đáng sợ, điển hình chính là Đông Phương Bất Bại trong phim cùng vị Quỳ Hoa Lão Tổ trong thế giới này bất quá cả hai người này đều phải tu luyện rất lâu rất lâu, một quá trình tích lũy đủ dày mới có thể tự thân bổ khuyết điểm yếu của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song từng vì việc này mà nghĩ rất lâu, hắn thực sự cần một loại chưởng pháp, ít nhất khi bị áp sát liền không cảm thấy vướng tay vướng chân.
Quỳ Hoa Kim cùng Dược Vương Thần Châm có thể khiến Vô Song cải thiện mạnh khả năng cận chiến bất quá chỉ là trong trường hợp hắn là kẻ tấn công.
Nếu Vô Song bị bức vào vị thế phòng thủ, hắn chỉ có thể dùng Quỷ Ảnh để né tránh sau đó đợi chờ phản công, phi thường bất cập.
Đại Bi Phú, loại võ công này Vô Song chưa bao giờ nghe bất quá nếu Vô Hà Tử đã nói thế, hắn thực sự nguyện ý thử một lần.
Chỉ là câu tiếp theo của Vô Hà Tử, khiến Vô Song nghiến răng ken két.
“Thế nào?, động tâm đúng không, lão phu đặc biệt nói với ngươi thêm một câu nha, Nga Mi Phái có tổ huấn, Đại Bi Phú chỉ dạy cho nữ nhân.”.

Vô Song lập tức liếc nhìn Vô Hà Tử.
“Vậy sư phụ người khoe ra làm gì?, chính là muốn chọc tức ta đúng không?”.
Vô Hà Tử cười khà khà, sắc mặt ửng hồng, sau đó ánh mắt xuất hiện một tia gian xảo.
“Tiểu tử, ngươi soi gương nhìn ngươi xem, có chỗ nào giống nam nhân?, chỉ cần không cởi quần áo liền không ai nghĩ ngươi là nam nhân... chậc chậc TIên Thiên Chí Âm Thể lại cộng thêm Đại Bi Phú chậc chậc, chỉ sợ ngươi lại thành một cái Vu Hành Văn phiên bản cực âm... châc chậc thực sự có lực sát thương rất lớn a”.
Vô Song đưa chân nhỏ trực tiếp đá vào đầu gối Vô Hà Tử, sau đó lập tức cự tuyệt.
“Sư phụ, người thích thì người học đi, ta không có hứng thú làm mấy cái việc này”.
Vô Hà Tử như còn chưa chịu thua, ánh mắt lại một lần nữa chớp động.
“Tiểu tử, nghĩ kỹ một chút, ngươi sẽ không thiệt a, khuôn mặt của ngươi chính là do lão phu cùng ông ngoại ngươi bỏ sức chín trâu hai hổ ra, ngươi cũng không thể để nó lãng phí a”.
“Vu Hành Văn con bé kia, thực lực mới chỉ là ngũ tuyệt bất quá bằng vào Tiên Thiên Chí Dương Thể cộng thêm Thiên Sơn Lục Dương Chưởng lão phu cũng không dám cứng đối cứng tiếp một chưởng của nó, tiểu tử ngươi nếu học Đại Bi Phú, liền là phiên bản Vu Hành Văn thứ hai, cực kỳ cường đại nha”.
Vô Song triệt để không còn gì để nói, hắn trực tiếp quay mặt đi, mặc kệ lão già kia lải nhải.
Hắn căn bản sẽ không đóng giả nữ nhân, quá mất mặt.
Dùng Đại Bi Phú thuyết phục Vô Song không được, Vô Hà Tử tiếp tục cười khà khà.
“Tiểu tử tầm mắt rất cao a, cũng rất có chủ kiến, đúng là đệ tử lão phu yêu thích nhất”.
Vô Hà Tử thay đổi 180 độ, mặt già không đỏ, bàn tay lại chậm rãi vuốt râu.
“Trên Nga Mi Sơn, còn có mấy thứ tương đối thú vị, tiểu tử ngươi nghe đến Ỷ Thiên Kiếm chưa?”.
Ỷ Thiên Kiếm, thứ này Vô Song căn bản không thể không nghe thấy, thanh kiếm này quá mức nổi danh.
Võ lâm chí tôn,
Bảo đao Đồ Long
Hiệu lệnh thiên hạ,
Mạc cảm bất tòng.
Ỷ Thiên bất xuất,
Thùy dữ tranh phong
Ỷ thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao chính là đại diện cho võ lâm chí tôn.

Cho dù đây không phải là Kim Dung Thế Giới, cũng không phải toàn bộ giống như Ỷ Thiên Đồ Long Ký trên phim ảnh mà Vô Song xem bất quá Ỷ Thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao chắc chắn cũng không kém nguyên tác bao nhiêu.
Ánh mắt Vô Song lại liếc nhìn Vô Hà Tử, hắn tất nhiên biết Nga Mi Phái là chủ nhân của Ỷ Thiên Kiếm.
Quả nhiên, Vô Hà Tử lúc này lại xuất hiện một nụ cười cực kỳ tà di.
‘Hì hì nhìn sắc mặt ngươi vậy là ngươi nghe thấy?, kiến thức không tệ nha. Có điều Ỷ Thiên Kiếm chỉ có Nga Mi trưởng môn mới có thể làm chủ a, mà Nga Mi chưởng môn bắt buộc phải là nữ nha...”.
“Chậm, cuối cùng sư phụ ngươi muốn gì?”.
Vô Song lúc này cũng hết chịu nổi, hắn liền biết Vô Hà Tử lại muốn hắn đóng giả nữ nhân, việc này tuyệt đối không có thương lượng.
Hắn đã phi thường buồn bực với dung mạo này, vậy mà còn bắt hắn đóng giả nữ nhân?.
Tất nhiên trải qua rất nhiều chuyện, đã hỏi qua rất nhiều người, đặc biệt sau khi hỏi thăm Lý Mạc Sầu, Vô Song có chút nhận thức với dung mạo của mình.
Theo lời Lý Mạc Sầu, dung mạo của Vô Song hiện nay vậy mà có thể so sánh với sư muội nàng.
Sư muội của Lý Mạc Sầu.... nếu thế giới này không có gì thay đổi liền sẽ là Tiểu Long Nữ.
Nhìn độ tuổi của Lý Mạc Sầu, có lẽ Tiểu Long Nữ hiện nay tuổi tác cũng sàn sàn Vô Song.
Cùng độ tuổi... dung mạo tương đương.
Hắn nghe xong việc này, có chút sợ hãi, hắn thật sự không muốn sau khi trưởng thành, hắn... liền là mỹ nữ cùng đẳng cấp với Tiểu Long Nữ, vừa nghĩ đến đây Vô Song có xúc động muốn thổ huyết.
Vô Hà Tử cảm thấy dùng Ỷ Thiên Kiếm cùng Đại Bi Phú vẫn chưa được, ánh mắt liền khẽ đảo.
“Hừ hừ tiểu tử, lợi dụ không được, lão phu liền uy hiếp, hắc hắc”.
Nghĩ đến đây, Vô Hà Tử lại mỉm cười, nụ cười này làm Vô Song bất giác ngồi xa lão nhân kia một chút, thậm chí trực tiếp kêu lên.
‘Cứu mạng aaaaaaa.... phi lễ aaaaaa... cứu mạng..... “.
Cũng may Vô Hà Tử võ công cao cường, một tay khẽ điểm, Vô Song liền trực tiếp không thể nói nữa.
Đây cũng là lần đầu tiên, Vô Song nhìn thấy điểm huyệt trong truyền thuyết.
Huyệt mạch trên cơ thể người Vô Song đã sớm thuộc, chỉ tiếc hắn vẫn không biết điểm huyệt.
Vô Hà Tử khẽ nhìn xung quanh, không thấy biến động gì, mặt già liền đỏ lên, sau đó chậm rãi giải khai huyệt đạo cho Vô Song.

“Tiểu tử, ngươi nói gì, ngươi tin ngươi nói thêm mấy câu, lão phu liền cho ngươi dùng nước mắt ăn chan cơm không?”.
Vô Song dùng hai tay che trước ngực mình, ánh mắt cực kỳ e dè nhìn Vô Hà Tử.
“Sư phụ, ánh mắt của ngươi lúc nãy rất dâm tiện... ta thật sự sợ “.
Vô Hà Tử khuôn mặt run run, sau đó cắn răng cười nói.
“Hì hì, sợ hãi còn ở phía sau nha”.
“Để lão phu nói với ngươi thêm một việc, Nga Mi Phái đúng là vẫn có nam nhân gia nhập bất quá số lượng cực kỳ ít ỏi, một đời chưa chắc đã có 2,3 cái nam nhân, người của Nga Mi Sơn cũng rất kỵ nam nhân, đây là cái thứ nhất”.
“Cái thứ hai, Chưởng môn đời này của Nga Mi Phái chính là Diệt Tuyệt, con bé này tính cách có lỗ hổng rất lớn, làm người cực kỳ đáng ghét, đến cả lão phu cũng thấy ngứa mắt. Đương nhiên lão phu người lớn sẽ không chấp tiểu hài như nàng có điều nàng có chấp ngươi hay không, lão phu liền không biết”.
“Nếu... nếu nha... lão phu nói là nếu nha... Nếu con bé đó biết phụ thân ngươi là ai... chậc chậc. Giết ngươi có lẽ sẽ không... bất quá”.
Nói xong Vô Hà Tử liền nhìn xuống dưới hai chân Vô Song, khiến Vô Song lập tức phải dùng tay che dưới hai chân mình.
“Sư phụ, người không cần tuyệt tình như vậy a?, cùng lắm... nếu ngươi ép ta quá... cùng lắm ta chạy khỏi Nga Mi Sơn, thiên hạ nơi nào không phải là nhà. Hơn nữa hình như ta ra nhập Tiên Âm Động a”.
Vô Hà Tử lúc này khuôn mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, sau đó thở dài.
“Thôi được, uy bức lợ dụng đều không xong, vậy lão phu nói thật với ngươi vậy”.
“Lần này ngươi đến Nga Mi Sơn, coi như lão phu cầu người đi, dùng nữ nhân thân phận... lên Nga Mi Sơn”.
Câu chuyện lúc này lại là một chiều hướng khác.
Nếu Vô Hà Tử cười cười nói nói trêu chọc hắn, Vô Song sẽ không quan tâm.
Nếu bắt hắn giả gái để học Đại Bi Phú hay Ỷ Thiên Kiếm hắn liền sẽ không quan tâm.
Tuy nhiên nếu Vô Hà Tử cầu hắn... thì lại khác... rất khác.
Vô Song hít sâu một hơi nhìn lão nhân này.
“Sư phụ, người cho ta biết lý do được không?”.
Vô Hà Tử trầm ngâm một chút, rồi gật đầu.
Việc trong bức thư Tiên Âm nói Vô Song là nữ đệ tử cũng chính là ý kiến của Vô Hà Tử, chuyến đi lần này của Vô Song lên Nga Mi Sơn, cũng không phải chỉ là ý kiến của Tiên Âm.
“ Đầu tiên, Lão phu không bắt ngươi phải trung thành với Nga MI Phái, bất quá lão phu đúng là nói thật, ở trên Nga Mi Sơn, thân phận nữ nhân tiện hơn nam nhân rất nhiều”.

“Thứ hai, lão phu hứa với một người, giúp nàng che chở Tiên Âm Động, ít nhất trước khi lão phu qua đời, Tiên Âm Động nhất định sẽ không xuống dốc”.
“TIên Âm Động có tổng cộng 5 người đệ tử, 4 nữ cùng 1 nam”.
“Đại đệ tử trong đó chính là Tiên Âm, nhị đệ tử của Tiên Âm Động đã rời khỏi sư môn, lần cuối lão phu nghe về nha đầu đó, nàng đang ở Phù Tang”.
“Tam đệ tử chính là Kiền Thác Bà trong Thiên Long Giáo của cha ngươi, nàng gọi Dư Hinh Nhi, tất nhiên ngươi cũng đã nhìn thấy”.
“Ngũ đệ tử, là đệ tử nhỏ nhất cũng là nam nhân duy nhất trong Tiên Âm Động gọi là Lăng Phong, tiểu tử này hiện nay chính là Thiên Long Giáo hộ pháp – Khẩn Na La. Hắn là người hôm đó dịch dung thành Tiên Âm”.
“Người cuối cùng, tự đệ tử.... nha đầu này chính là lý do đại Minh sụp đổ, nàng gọi Trần Viên Viên, việc của nha đầu này, lão phu không muốn quản cũng không muốn nói nhiều”.
“Tiên Âm Động thật ra có chút liên quan đến Tiêu Dao Phái, chính là do sư huynh ta cùng Cầm Đế những năm tháng cuối đời ở ẩn mà thành lập, cũng là hồi ức đẹp nhất của hai người”.
“Ngày mai... là ngày dỗ của Cầm Đế, lão phu biết ngươi ủy khuất bất quá lão phu cầu người, ngày hôm đó... liền lấy thân phận nữ đệ tử đời thứ ba của Tiên Âm Động, bái tế tổ sư. Căn cốt của ngươi rất tốt, ta nghĩ nếu nàng ở dưới suối vàng biết được, cũng sẽ mỉm cười”.
“Năm đó ta từng hứa với nàng, tìm cho nàng một cái truyền nhân là Tiên Thiên Chí Âm Thể, bất quá lão phu không tìm được, cho dù lão phu là Ngũ Đế cấp bậc nhưng cũng có những việc vô lực, 50 năm qua ngươi là người duy nhất sở hữu thể chất này, ta hy vọng ngươi có thể trở thành một lời nói dối... thiện ý của lão phu... giúp lão phu hoàn thành một việc cuối cùng với nàng đi”.
“Về phần Nga Mi Phái, thật ra trong mắt lão phu, Đại Bi Phú cũng thế, Ỷ Thiên Kiếm cũng vậy đều không đáng để lão phu quan tâm, ngươi chỉ cần ở trước mộ Cầm Đế, bái nàng là đủ. Diệt Tuyệt con bé đó ngươi không cần quan tâm, ngươi muốn dùng nam nhân hay nữ nhân thân phận ở Nga Mi Sơn, lão phu cũng không quản”.
“Lão phu có thể hứa với ngươi, nếu Diệt Tuyệt nàng dám động tới ngươi, lão phu liền cho nàng đi theo lang quân của mình”.
....
Lời nói của Vô Hà Tử, làm Vô Song rung động thật sâu.
Hắn lúc này mới biết, Vô Hà Tử thật ra cũng là một lão nhân si tình, một nam nhân số khổ.
Người hay cười cười nói nói.... thật ra chưa chắc đã hạnh phúc.
Người hay cười cười nói nói.... nhiều khi cũng chỉ vì muốn quên đi vài việc trong lòng.

Hắn lúc này mới biết, Cầm Đế - Tiêu Dao Tử cùng Vô Hà Tử từng có một đoạn nhân quả rất lớn.
Có lẽ cũng vì đoạn nhân quả này, Vô Hà Tử đến nay vẫn không nhận đệ tử chân chính, cũng không... truyền lại cho bất cứ ai một chiêu một thức võ công của TIêu Dao Phái. Vô Hà Tử từ trước đến nay, cũng chưa bao giờ vỗ ngực tự xưng là Tiêu Dao Phái lão tổ.
Vô Song lúc này lại nhớ đến Lý Mạc Sầu, hắn khe khẽ lẩm bẩm.
Hỏi thế gian tình ái là chi
Mà đôi lứa thề nguyền sống chết
Nam bắc hai đàng rồi ly biệt
Mưa dầm dãi nắng hai ngả quan san
Thiếp nhớ chàng muôn ngàn đau khổ
Thiếp nhớ chàng khốn khổ xiết bao
Giờ chàng đang ở nơi nao
Nhấp nhô mây núi nao nao cõi lòng.
Nữ nhân có thể si tình... nhưng nam nhân đồng dạng cũng có thể si tình.
....
Hôm nay Hà Nội mưa cả ngày, ta mắc mưa quá không về nổi nhà, muốn bạo chương cũng không được.
Cố gắng từ giờ đến lúc đi ngủ, ra thêm 1 chương nữa vậy.
Sad

Chương 69
Nga Mi Sơn – Tiên Âm Động (2)

Vô Song biết, câu chuyện mà Vô Hà Tử kể chưa phải là toàn bộ, trong việc xưa này còn rất nhiều uẩn khúc bất quá hắn cũng không hy vọng Vô Hà Tử sẽ kể hết tất cả cho mình.
Có những việc càng ít người biết càng tốt, có những việc đá chôn thật kỹ trong tim không nên một lần nữa nhắc lại.
Ngày hôm nay... Vô Hà Tử đã kể cho hắn đủ rồi, hắn cũng biết đủ rồi.
Cho dù Vô Hà Tử không kể cho hắn lý do, chỉ bằng việc Vô Hà Tử 'cầu' hắn, hắn liền sẽ vì vị lão nhân này thực hiện.
Chỉ là đứng trước mộ người chết cúi đầu một cái, nói dối vài câu, việc này Vô Song vẫn là làm được, huống gì đây vẫn là lời nói dối thiện chí?.
Cầm đế vị nữ nhân này cũng không biết đã chết được bao nhiêu năm, Vô Song cũng không tin nàng chết rồi vẫn có thể biết được việc của dương thế.
Một câu nói, một cái cúi đầu của Vô Song chỉ là giải một cái tâm kết.
Chỉ đơn giản là giúp Vô Hà Tử làm xong một cái lời hứa mà thôi.
Về phần Nga Mi Phái, Vô Song trái lại không mấy quan tâm.
Đại Bi Phú đúng là rất mê người nhưng Vô Song hắn không tin thiên hạ này chỉ có một cái Đại Bi Phú.
Ỷ Thiên Kiếm thực sự rất kinh người nhưng Vô Song cũng không có hứng làm Nga Mi chưởng môn, không có Ỷ Thiên Kiếm thì còn Đồ Long Đao?, mà cho dù không có cả Ỷ Thiên cùng Đồ Long bản thân Vô Song cũng không quan trọng.
Hắn luyện vốn là Quỳ Hoa Bảo Điển, bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển chia làm hai đường đánh xa cùng đánh gần, đánh gần lấy Tịch Tà làm chủ, đánh xa lấy Quỳ Hoa vi tôn. Vô Song từ đầu đã chọn theo Quỳ Hoa lộ tuyến, Tịch Tà hắn còn chưa đụng vào, đã đủ thấy sở thích của Vô Song thiên về loại nào.
Thật ra Vô Song từng rất hâm mộ Đoàn Dự, bộ tổ hợp Bắc Minh Thần Công, Lục Mạch Thần Kiếm cùng Lăng Ba Vi Bộ tuyệt đối là tiên thiên bất bại, vừa chạy vừa bắn xa an toàn vô cùng.
Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song nếu xét trên một mặt nào đó, cũng cùng thiên hướng với bộ tổ hợp của Đoàn Dự, đây là lý do tại sao Vô Song vừa bắt đầu đã luyện Quỳ Hoa chứ không luyện Tịch Tà.
....
Trên chuyến đi đến Nga Mi Sơn này, thật ra trong lòng Vô Song thủy chung có chút nghi hoặc.
Thế này giới rất loạn, phi thường loạn, tất cả các mốc thời gian đều khó có thể

làm thước đo.
Theo Kim Dung bản thân Nga Mi Phái vốn là do Quách Tương tổ sư thành lập bất quá Quách Tương hiện nay còn chưa có sinh ra thì thành lập cái gì?.
Theo Kim Dung mà nói, Trương Tam Phong vốn có tình ý với Quách Tương, bất quá ở thế giới này căn bản không thể tin, vị Trường Sinh Chân Nhân kia là một cái lão bất tử, năm nay đã sống quá 200 tuổi, còn yêu còn thương cái gì.
Chính vì nguyên do này mới làm Vô Song khó hiểu, không phải là Quách Tương vậy ai là người thành lập Nga Mi Phái?.
Nghĩ đến đây, Vô Song lập tức nhìn Vô Hà Tử.
“Sư phụ, việc của người ta đồng ý, yên tâm việc này đệ tử nhận chắc rồi”.
Vô Hà Tử nghe Vô Song đồng ý liền vui mừng quá đỗi, không nhịn được tươi cười, bàn tay nhè nhẹ vỗ lên vai Vô Song.
“Tốt., tốt, tốt, lão phu thật sự phải cảm ơn ngươi”.
Có thể thấy trong lòng Vô Hà Tử hiện nay có chút không khống chế nổi bản thân, bàn tay ông ta vỗ xuống làm Vô Song ê ẩm không thôi.
Vô Song nhìn thấy Vô Hà Tử kích động, cũng nhè nhẹ mỉm cười, sau đó không quên hỏi.
“Sư phụ, không biết Nga Mi phái tổ sư là ai?”.
Vô Hà Tử nghe Vô Song hỏi, khuôn mặt liền hiện lên chú ngạc nhiên.
“Ngươi tò mò về việc này?”.
Vô Song lập tức gật đầu.
“Dù sao chỉ sợ ta sống ở Nga Mi Sơn thời gian không ngắn, đúng là có chút tò mò với Nga Mi Phái”.
Vô Hà Tử suy nghĩ một chút, sau đó thản nhiên gật đầu.
“Không tệ, lý do này cũng hợp lý, ngươi đã muốn biết về Nga Mi Phái lịch sử, lão phu liền kể cho ngươi nghe đi”.
“Nga Mi Phái tổ sư.... là tiền triều công chúa. Thân phận của nàng cao đến dọa người, nàng là... cô cô của tiền triều Sùng Trinh hoàng đế hay nói cách khác, Nga Mi Phái tổ sư là con gái của Minh Thần Tông”.
“Việc của vị công chúa này, lão phu cũng không hiêu nhiều chỉ biết nàng cũng không phải sinh ra trong triều đình, nàng là con riêng của Minh Thần Tông với một phong trần nữ tử”.
“Đến năm 18 tuổi, Minh Thần Tông mới được biết nàng tồn tại, đáng nhẽ ra Minh Thần Tông sẽ không nhận nàng, bản thân là đương triều hoàng đế là cửu ngũ chí tôn sao có thể nhận một cái phong trần nữ tử làm vợ?, sao có thể nhận vị Nga Mi tổ sư kia làm con gái?, đây giống như một cái tát vào bộ mặt hoàng gia vậy”.
“Tuy nhiên nàng quả thật được Minh Thần Tông sắc phong làm công chúa, trở thành Minh Triều – Vân Hòa Công Chúa, Vân Hòa Công Chúa có thể coi là một

đời tài nữ, năm đó nàng mới 18 tuổi nhưng nhan sắc khuynh thế hơn nữa nàng lại có tài trị quốc an bang, được Minh Thần Tông phi thường yêu thích”.
“Nếu ngươi có dịp đến Tô Châu, có thể biết toàn bộ công trình đê điều xuyên suốt phương Nam đều là tác phẩm của vị Vân Hòa Công Chúa này, cho dù là Đại Thanh sau khi tiến vào Trung Nguyên cũng đối với hệ thống đê điều của phương nam kinh ngạc không thôi, một mực tán dương “.
“Phương nam ngày xưa cũng không trù phú như hiện nay, mỗi lần mùa mưa đến dân chúng đều khổ vô cùng, cũng là nhờ vị Vân Hòa Công Chúa này mà một dải nam phương quốc thái dân an”.
“Sau này... lão phu cũng không rõ vì lý do gì Vân Hòa Công Chúa cùng phụ thân của mình Minh Thần Tông cãi nhau rất lớn, sau đó nàng liền bỏ đi”.
“Khụ khụ... năm đó lão phu cùng sư huynh đều không phải Ngũ Đế cường giả, có thể nói Vân Hòa Công Chúa là trưởng bối của chúng ta cũng không sai biệt lắm, có rất nhiều sự việc cả ta cũng không được biết, chỉ nghe được một chút... lý do liền là vì vị Trường Sinh Chân Nhân kia”.
“Việc của Vân Hòa Công Chúa cùng Trường Sinh Chân Nhân có một đoạn tình duyên cũng không phải là không có lý, ít nhất điều này giải thích tại sao năm đó Đại Thanh chiếm Trung Nguyên, Trường Sinh Chân Nhân không có ra tay”.
“Bên phía Đại Thanh có hai vị Ngũ Đế là Hoàng Đạo Sư cùng Quỳ Hoa Lão Tổ nhưng không có nghĩa là Trung Nguyên không người, chỉ cần Trường Sinh Chân Nhân chịu động thân, Hoàng Đạo Sư cùng Quỳ Hoa Lão Tổ cũng đã thắng nổi “.
“Trường Sinh Chân Nhân vị này thực sự không mấy mặn mà với Minh Triều, chỉ sợ cũng là vì vị Vân Hòa Công Chúa kia”.
“Việc của Vân Hòa Công Chúa, lão phu cũng chỉ biết có vậy, ngươi hài lòng chưa?”.
Vô Song tất nhiên sẽ không có ý kiến gì, hắn thích nhất là nghe mấy cái võ lâm cố sự.
Hắn không phải là cái người mê lịch sử, hắn không biết Minh Thần Tông là vị hoàng đế nào, cũng chưa bao giờ nghe Vân Hòa Công Chúa là ai, bất quá sau lời kể của Vô Hà Tử, hắn cũng có thể giải khai thắc mắc trong lòng.
Bất quá.... Vô Song lại có thêm một điều suy nghĩ.
“Sư phụ... ta hỏi một chút, vị Vân Hòa Công Chúa kia trí tuệ siêu quần, nhan sắc khuynh thế nhưng muốn xây dựng Nga Mi Phái cũng không chỉ cần trí tuệ cùng nhan sắc chứ?, Nga Mi Sơn lớn thế này nếu không có cao thủ tọa trấn, muốn thành lập chỉ sợ không dễ”.
Đáp lại câu hỏi của Vô Song, Vô Hà Tử chỉ mỉm cười.
“Khà khà, tiểu tử ngươi vốn thông minh sau lúc này đầu đất thế?, Vân Hòa là con gái của Minh Thần Tông, cho dù nàng cùng phụ thân bất hòa nhưng nàng vẫn là công chúa, Nga Mi Sơn có thể coi là đất phong của Minh Thần Tông tặng

cho nàng, ai dành người đó liền chết... chết rất thảm".
"Lại nói, năm đó ta cùng sư huynh cũng chỉ là nghe đồn, tương truyền Trường Sinh Chân Nhân cùng Vân Hòa Công Chúa hồi trẻ đều có cơ duyên tìm được Đạt Ma Tổ Sư thạch bích, tìm được Đạt Ma Tổ Sư bút tích, ở trên đó ghi lại Cửu Dương Thần Công tàn khuyết".
"Hai người này bằng vào thiên tư của mình, liền tự mình lĩnh ngộ rồi bổ sung những chỗ khuyết thiếu, sau đó trao đổi tâm đắc với nhau. Lão phu chưa được thấy Vân Hòa Công Chúa ra tay bất qua đệ tử của Vân Hòa Công Chúa thì lão phu thấy rồi, nàng rất mạnh. Từ đó có thể thấy Vân Hòa Công Chúa về mặt võ nghệ cũng đi được rất xa".
"Cửu Dương Thần Công năm đó Thiếu Lâm bị mất trộm, dẫn đến Giác Viễn Đại Sư tự mình diện bích chịu phạt, từ đó cũng không ai biết Cửu Dương Thần Công tung tích. Hiện nay ở trên giang hồ cũng chỉ còn Nga Mi Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công là gần Cửu Dương Thần Công nhất ".
"Nếu ngươi có thể trở thành hạch tâm đệ tử của Nga Mi, khà khà... ngươi cũng có thể học đến Nga Mi Cửu Dương Công nha, Nga Mi Cửu Dương Công chỉ sợ còn mạnh hơn Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn nữa, rất đáng để thử nha".
Thế giới này, cũng như thế giới trước đây của Vô Song, Nga Mi cùng Võ Đang quả thật có quan hệ rất lớn.
Đương nhiên tò mò liền hại chết người, Vô Hà Tử càng kể, Vô Song lại càng tò mò.
Trên thực tế, cả Võ Đang cùng Nga Mi xuất hiện trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký, mà Ỷ Thiên Đồ Long Ký lại là phần cuối trong Xạ Điêu Tam Bộ Khúc.
Anh Hùng Xạ Điêu cùng Thần Điêu Đại Hiệp hoàn toàn là nối tiếp nhau, còn Ỷ Thiên Đồ Long kÝ cũng chỉ cách mấy chục năm mà thôi, vì vậy Vô Song thật sự tò mò, rốt cuộc thế giới này sẽ sắp xếp thế nào?.
Vì vậy, ánh mắt hắn lóe lên nhìn vị sư phụ của mình.
"Sư phụ, vậy còn Ỷ Thiên Kiếm, có phải Ỷ Thiên Kiếm là do Minh Thần Tông ban cho Vân Hòa Công Chúa không?".
Lời nói của Vô Song cũng là do hắn suy nghĩ tương đối kỹ càng, dù sao Dương Quá hiện nay đứng trung bình tấn còn chưa nổi, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung lại càng không có chết, đào đâu ra truyền thuyết Ỷ Thiên cùng Đồ Long.
Suy nghĩ đơn giản nhất, liền là Minh Thần Tông ban tặng Ỷ Thiên Kiếm cho Nga Mi Phái cũng rất có thể Ỷ Thiên Kiếm chính là Minh triều Thượng Phương Bảo Kiếm.
Đáng tiếc... đáp án của Vô Hà Tử tuyệt đối khiến Vô Song không bao giờ đoán ra.
Chỉ tháy Vô Hà Tử mỉm cười thần bí với hắn.
"Tiểu tử, tính tò mò đúng là rất lớn nha, có điều việc của Ỷ Thiên Kiếm có liên

quan đến một người, người này không muốn nhắc đến Ỷ Thiên Kiếm, vì vậy lão phu cũng sẽ không nhắc”.
“Điều duy nhất lão phu có thể nói, Ỷ Thiên Kiếm không phải do Vân Hòa Công Chúa đoạt được, mà là do đệ tử của nàng cũng là người lão phu nói ở trên. Nga Mi Phái đệ nhất cao thủ - Phong Lăng Sư Thái dành được”.
“Phong Lăng Sư Thái người này có thể coi là cùng thế hệ với lão phu, nàng ta kém lão phu 20 – 30 tuổi gì đó nhưng vẫn có thể coi là cùng thế hệ đi... nếu ngươi gặp nàng chỉ cần ngươi có bản lĩnh liền tự đi hỏi”.
Vô Song ánh mắt chớp động nhìn Vô Hà Tử... cái gì mà kém...20 – 30 tuổi.
Ở tiền kiếp của Vô Song, hơn 30 tuổi chỉ sợ ra đường toàn bậc chú bác, làm gì có cái gì cùng thế hệ.
Hắn thật sự muốn biết sư phụ mình sống bao nhiêu năm lão quái vật.
Về phần Phong Lăng Sư Thái, Vô Song cũng hơi hơi có ấn tượng, nếu hắn không nhầm đây là sư phụ của Diệt Tuyệt Sư Thái đi, nếu sư phụ cùng đệ tử có tính cách giống nhau, Vô Song tuyệt sẽ không đi hỏi.
Trên đường đi, Vô Song đương nhiên còn hỏi Vô Hà Tử thêm vài việc, nhất là bằng vào ‘nài nỉ thần công’ hắn thật sự có thể nài nỉ Vô Hà Tử dạy cho điểm huyệt thủ pháp, cũng có thể coi là phần thưởng nho nhỏ thân phận ‘ nữ nhân’ của Vô Song đi.
Hai ngày cứ như thế. … rất nhanh trôi qua.
Quãng đường từ Tử Ngọc Sơn đến Nga Mi Sơn cũng không dài lại có thể nhân vật như Vô Hà Tử đi cùng, trên tuyến đường này nhóm người Vô Song cũng không gặp bất cứ phiền phức nào.
Trước mặt hắn là Nga Mi Sơn từ từ hiện ra.
Vô Song từng ở trên Nga Mi Sơn, bất quá hắn không có chút ấn tượng gì về ngọn núi này.
Lúc này một lần nữa quay lại đây, hắn có chút vô cảm, có điều Nga Mi Sơn thật sự rất đẹp, phong cảnh cực kỳ hùng vĩ, khiến Vô Song hoàn toàn bị choáng ngợp.
Càng đáng nói hơn thiên địa linh khí nơi này mạnh hơn Tử Ngọc Sơn rất nhiều, mới chỉ là đứng dưới chân núi mà thôi, Vô Song đã cảm giác được lượng linh khí dày đặc còn hơn cả ở trên Vong Ưu Thôn.
Nga Mi Sơn quả không hổ danh là một trong những ngọn núi lớn nhất võ lâm.
So với Nga Mi Sơn, Tử Ngọc Sơn bỗng chốc liền trở nên tầm thường vô cùng, căn bản không cùng một cấp bậc.
Ngoài ra Vô Song cũng không biết một việc, Nga Mi Sơn có thể coi là chốt chặn của võ lâm chính phái.
Nếu muốn dễ hình dung một chút, liền liên tưởng đến hình bàn tay.
Trên một bàn tay, Nga Mi Sơn là ngón giữa.

Võ Đang Sơn là ngón áp út.
Thiếu Thất Sơn là ngón út.
Quang Minh Đỉnh là ngón trỏ.
Hắc Mộc Nhai là ngón cái.
Không biết có phải hoàn cảnh địa lý hay không, Nga Mi Sơn luôn là nơi nổ ra tranh chấp trực tiếp giữa chính đạo cùng ma đạo.
Nếu Minh Giáo cùng Nhật Nguyệ Thần Giáo tấn công, mục tiêu đầu tiên luôn là Nga Mi Sơn.
Nếu chính giáo tấn công, cũng luôn tập kết ở Nga Mi Sơn sau đó đánh lên Quang Minh Đỉnh.
Năm đó trong chiến dịch vây công Thiên Long Sơn Mạch ở Tây Vực, tất cả các thế lực cũng đều chọn Nga Mi Sơn làm nơi tập kết.
....
Tiểu mục 1
Trong lúc Vô Song đặt chân đến Nga Mi Sơn thì ở một nơi cách đó rất xa, Dạ Xoa lúc này khuôn mặt xinh đẹp có chút mệt mỏi, ánh mắt nhìn lên đại môn trước mặt, trên khuôn mặt của nàng có chút hoài niệm.
Đại môn rất lớn, lại có khí khái vô cùng, danh tự trên đại môn cũng cực kỳ bá đạo.
Trên tấm bảng hiệu liền là dòng chữ: “Vô Địch Thiết Quyền Môn”.
Chỉ cần nhìn vào hai chữ ‘Vô Địch’ đủ để thấy chủ nhân nơi này tự tin thế nào.
Dạ Xoa đứng trước đại môn, nhè nhẹ thở ra, sau đó thân hình khẽ biến mất.
Nàng lúc này cũng không còn là siêu nhất lưu cao thủ như lúc còn ở Tiêu Dao Sơn, nàng hiện nay đã là Tông Sư cảnh giới.
Nàng tiến vào trong đại bản doanh của Vô Địch Thiết Quyền Môn cũng không phải đường đường chính chính mà chính là lẻn vào.
Thân pháp của nàng rất nhanh, căn bản trong môn phái này không ai có thể phát hiện được nàng.
Dạ Xoa hình như cũng không phải lần đầu đến đây, nàng căn bản hoàn toàn thuộc đường, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện.
Cuối cùng Dạ Xoa liền dừng lại trước cửa một tòa đại viện, thở ra một hơi, bàn tay khẽ đẩy, tấm cửa gỗ chậm rãi mở ra.
Trong đại sảnh lúc này, có một người, chỉ duy nhất một người.
Nàng là một nữ nhân.
Mái tóc màu đen cắt ngắn vừa phải chỉ dài đến cổ.
Trên người nàng mặc một bộ áo mỏng màu xanh cùng một lớp áo bó màu đen, nhờ bộ áo bó có thể hoàn mỹ tôn lên vẻ đẹp của nàng.
Phía dưới nàng chỉ mặc một chiếc quần đùi ngắn cũn lộ ra toàn bộ đôi chân hoàn mỹ, không có lấy một tỳ vết.

Nữ nhân này dáng ngồi thật sự rất lười biếng, lưng dựa vào thành ghế, cặp chân trắng ngần gác lên thành ghế còn lại, nhẹ đung đưa trong hư không.
Nàng lúc này đang chậm rãi đọc sách, một tay cầm quả táo chín mọng đưa lên miệng.
Nàng chính là Vô Địch Thiết Quyền Môn chủ nhân.
Khi cánh cửa phòng mở ra, nàng đến cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp bỏ qua Dạ Xoa, vẫn chậm rãi ăn táo cùng đọc sách của mình, coi Dạ Xoa như không khí vậy.
Dạ Xoa cũng không bất ngờ với cử động của đối phương, nàng chậm rãi xoay người sau đó đóng cửa lại, chậm rãi lại gần đối phương.
Khi Dạ Xoa lại gần, nữ nhân kia khuôn mặt xinh đẹp mới nhè nhẹ nhíu lại, liếc mắt nhìn Dạ Xoa.
"Ân?, dĩ nhiên đột phá Tông Sư cảnh giới rồi?, cũng không tệ bất quá Tông Sư cảnh như ngươi vẫn không có tư cách làm đối thủ của bản thiếu chủ, vẫn là đi đi thôi".
Nữ nhân này xưng hô rất kỳ lạ, hơn nữa nếu có Vô Song ở đây, hắn liền có thể cảm nhận được nữ nhân này có phần giống mấy nàng Tomboy ở kiếp trước, phi thường phong cách.
Dạ Xoa trước lời nói của đối phương, liền chậm rãi ngồi xuống.
"Ta lần này cũng không muốn thuyết phục ngươi nữa, dù sao nói ngươi cũng không nghe, đánh cũng đánh không lại nha".
Nữ nhân kia nghe thấy thế, khuôn mặt xinh đẹp có chút bất ngờ, sau đó nàng bật cười.
"A tiểu Dạ Xoa hôm nay dĩ nhiên ngoan như vậy?, không đến đây thuyết giáo ta nữa?, hay là ngươi chấp nhận lời mời của bản thiếu chủ?. Hì hì nếu ngươi chịu làm nữ nhân của bản thiếu chủ, việc ngươi nói ta cũng thật sự có vài phần suy nghĩ nha".
Nữ nhân này... không chỉ có chút Tomboy ở bên ngoài, trong tâm lý hình như cũng.... có vài phần kỳ quái.
Nàng là một cái kỳ hoa, nàng thích nhất liền là nữ nhân.
Dạ Xoa cũng không bất ngờ gì, bật cười với đối phương.
"Đừng tự mình đa tình, ta tới đây liền có đại sư, nghiêm túc một chút ".
Nữ nhân nghe vậy uể oải vươn vai, theo động tác này đường cong cơ thể hoàn toàn lộ ra.
Hơn nữa chiếc áo đen bó sát người của nàng cũng rất ngắn, vậy mà để lộ ra phần bụng dưới cùng eo nhỏ trắng ngần không tì vết, nữ nhân này thật sự rất đẹp.
Nàng không đẹp dạng như Dạ Xoa mà là vẻ đẹp tràn đầy sức sống, nàng cũng không yếu đuối như những nữ tử khác, bên người thủy chung có một loại cảm giác tà khí.

“Ừm đại sư gì?, nói thử bản công tử nghe, đám Minh Giáo vô tích sự kia lại có hành động?. Là Bạch Mi lão tặc hay con dơi thối Vi Nhất Tiêu?”.
Dạ Xoa nhìn nhìn nàng, sau đó cũng chỉ biết thở dài.
“Không phải đám Minh Giáo kia, lần này ta đến muốn bàn việc làm ăn với ngươi”.
Nữ tử nhíu nhíu đôi lông mày, vẻ mặt trái lại có vài phần chăm chú.
“Làm ăn?, cái này lạ nha, ngươi mà cũng biết bàn việc làm ăn?. Nói xem muốn bản thiếu chủ giết ai, chỉ cần giá cả hợp lý, cái gì cũng dễ bàn”.
Lần trước, Vô Song muốn Dạ Xoa xây dựng một đế chế kinh tế, một thương đội khổng lồ nối liền Tây Vực cùng Trung Nguyên, muốn Dạ Xoa xây dựng một con đường tơ lụa của riêng Thiên Long Giáo.
Muốn có được một con đường như vậy, không bàn đến thế lực hiện nay Dạ Xoa có thể điều động, chỉ bàn đến việc có thể bị các thương đội cạnh tranh liền trở nên rất khó khăn.
Vì vậy phải khiến cho sự cạnh tranh trở nên thấp nhất. Trong thời địa này thứ tốt nhất có thể ngăn cản cạnh tranh liền là vũ lực, thứu tốt nhất để ngăn cản các thương đội khác liền là sơn tặc.
Dạ Xoa khóe miệng cong lên, nhìn về phía nữ tử kia.
“Ta muốn thuê ngươi đi làm sơn tặc, một cái sơn tặc đại vương, thống lĩnh toàn bộ sơn tặc phạm vi trăm dặm quanh đây, ngươi có hứng hay không?”.
....
Tiểu Mục 2.
Đông Độ Khẩu là một hải cảng cực lớn của Trung Nguyên nếu không muốn nói là lớn nhất.
Thương nghiệp của Đông Độ Khẩu cực kỳ phát triển, gần như toàn bộ các đoàn thuyền lớn đều tập trung ở đây.
Ngày hôm nay, ở Đông Độ Khẩu xuất hiện một nhân vật.
Người này đứng ở Đông Độ Khẩu bến đò, khuôn mặt ẩn sau một lớp mũ rộng vành như muốn cố tình ẩn dấu bản thân mình đi.
Người này khuôn mặt không tính là ngọc thụ lâm phong nhưng trong người lại cho kẻ khác cảm giác cực kỳ thần tuấn, thực sự rất có khí khái của bậc đại trượng phu.
Người này hơi thở đều đều, ánh mắt rất sáng, huyệt thái dương nhô cao, khí thế cũng là bức người.
Nếu có quan binh ở đây tuyệt đối không lạ gì, người này chính là Thiên Địa Hội Tổng Đà chủ - Trần Cận Nam.
Tam điểm ám tàng cách mệnh tông
Nhập ngã Hồng môn mạc thống phong
Dưỡng thành nhuệ thế tùng cừu nhật

Thệ diệt Thanh triều nhất tảo không.
Nhắc đến Thiên Địa Hội hiện nay, tuyệt đối sẽ làm Đại Thanh đau đầu, đám người này như cỏ hoang đốt mãi không hết, đợi gió xuân đến lại mọc lên, phi thường khó đối phó.
Đồng thời Thiên Địa Hội hiện nay còn chưa phát triển đến thời kỳ mạnh nhất, làm việc phi thường cẩn thận, phi thường bí mật, từ đó lại càng khiến Đại Thanh khó dò ra tung tích, như những con dòi trong xương vậy.
Thân là Tổng Đà Chủ của Thiên Địa Hội, Trần Cận Nam vốn thường hoạt động ở Võ Lâm Phương Bắc.
Đông Độ Khẩu nằm gần Tô Châu, thuộc về Võ Lâm Phương Nam quản hạt, đây vốn là địa bàn của Hồng Hoa Hội – Trần Gia Lạc.
Bình thường nếu không có đại sự, Trần Cận Nam cùng Trần Gia Lạc rất ít khi tiến vào địa bàn làm việc của nhau.
Trần Cận Nam ngồi trên một tửu lâu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra phía biển, khuôn mặt khẽ cau lại, rồi chậm rãi thưởng thức từng ly trà.
Cũng như Phùng Tích Phạm, Trần Cận Nam hiện nay đã rất gần Đại Tông Sư cảnh giới, trên giang hồ cũng rất có danh khí, thực lực không tầm thường.
Lúc này cửa phòng tửu lầu chậm rãi mở ra, trong phòng lại có thêm vài người.
Tổng cộng năm người tiến vào nhưng chỉ có một người ngồi xuống, người này... khuôn mặt phải nói cực kỳ đẹp trai.
không giống với vẻ nữ tính của Vô Song, khuôn mặt người này liền có thể coi là ngọc thụ lâm phong, tuyệt thế mỹ nam tử.
Sau lưng thắt bím tóc, một thân áo trắng, cười nói tự nhiên thể hiện ra một loại khí độ tương đối khác với Trần Cận Nam.
Tuy nam nhân này chỉ là Nhất Lưu Cao Thủ nhưng chỉ lại có thể vô cùng tự nhiên đối mặt với Trần Cận Nam.
Người này chính là Hồng Hoa Hội Tổng Đà Chủ - Trần Gia Lạc.
Trần Gia Lạc đến, Trần Cận Nam liền chậm rãi đứng lên, hai tay ôm thành quyền.
“Trần huynh”.
Trần Gia Lạc cũng ôm quyền.
“Trần huynh”.
Hai người này cùng họ Trần... xưng hô cũng có chút kỳ hoa.
Sau khi chào hỏi, Trần Gia Lạc mới lên tiếng.
“Không biết lần này Cận Nam huynh vì sao lại muốn gặp mặt ở Đông Độ Khẩu?, lũ cẩu Mãn Thanh ở đây rất nhiều, mũi cũng rất thính “.
Trần Cận Nam vẻ mặt phi thường nghiêm túc, đưa một bức thư từ trong tay áo cho Trần Gia Lạc.
“Nếu bình thường ta cũng không muốn làm khó Gia Lạc huynh, bất quá Trịnh

vương có gửi cho ta một bức thư".
Trịnh vương trong miệng Trần Cận Nam, đương nhiên là Trịnh Kinh.
Trần Gia Lạc nghe vậy liền kinh ngạc sau đó chậm rãi đọc thư, khuôn mặt càng ngày càng đặc sắc.
"Thiên Địa Hội Phó Tổng Đà Chủ?, từ bao giờ Thiên Địa Hội có chức danh này?".
Trần Cận Nam chỉ biết cười khổ.
"Ai biết, bên phía Trịnh Vương đã quyết định, ta nào có thể ý kiến gì, ngạc nhiên nhất dĩ nhiên lại muốn tổng đà chủ đích thân đi đón phó tổng đà chủ, đây rốt cuộc là việc gì".
Trần Gia Lạc nghe vậy, cũng gật đầu.
"Vị phó tổng đà chủ này, đang ở Đông Độ Khẩu?".
Trần Cận Nam khẽ gật đầu.
"Theo những gì ta được thông báo, vị phó tổng đà chủ này có thể trong hôm nay hoặc ngày mai sẽ đặt chân đến Đông Độ Khẩu, ở đây không phải địa bàn của ta, vẫn là nhờ Gia Lạc huynh để ý".
Trần Gia Lạc nghe vậy liền nghĩa khí vỗ ngực.
"Cận Nam huynh yên tâm, việc này ta nhất định để ý, ta cũng thật sự muốn biết vị Phó Tổng Đà Chủ của Thiên Địa Hội rốt cuộc là nhân vật nào".
....
P/S: Từ giờ thỉnh thoảng sẽ có một số đoạn 'Tiểu Mục'. Những đoạn này tạm thời không liên quan đến chính truyện nhưng về sau liên quan tương đối lớn đến lộ tuyến sau này.

Chương 70
Cuộc sống mới

Ba chiếc xe ngựa do Tiên Âm thuê dừng lại trước Nga Mi Sơn.
Lúc này Vô Song cùng Tiên Âm đều bước xuống dưới, điều kỳ lạ là không thấy Vô Hà Tử đâu.
Trước mặt hai người lúc này là một tiểu lộ nhỏ gồm không biết bao nhiêu bậc thang kéo dài lên đỉnh Nga Mi Sơn.
Tiên Âm khuôn mặt vẫn ẩn trong lớp mặt nạ, bên người nàng mang theo hai cây đàn cùng lúc, đối với Vô Song khẽ lên tiếng.
"Vô Song, Cô Cô liền giảng cho ngươi một chút địa đồ của Nga Mi Phái đi, đoạn đường ngày hôm qua chúng ta đi được gọi là Kiếm Các Thục Đạo, Kiếm Các Thục Đạo là con đường lớn duy nhất từ Nga Mi Sơn tiến xuống đại thành thị".
"Trước mặt chúng ta chính là Nga Mi Sơn Đạo, đi hết những bậc cầu thang này, liền chân chính đến Nga Mi Phái".
"Tiên Âm Động cùng Nga Mi Phái có quan hệ sâu xa với nhau, Tiên Âm Động chia làm Tiên Âm Các cùng Tiên Âm Bí Động, Tiên Âm Bí Động chính là ở trong Nga Mi Sơn".
Nói đến đây, Tiên Âm ngập ngừng một chút, rồi nhìn Vô Song.
"Vô Song, trên đường đi Vô Hà Tử tiền bối chắc cũng đã nói với con?, lần này con quyết định thế nào".
Vô Song ánh mắt chớp động nhìn Cô Cô, Cô Cô đối với hắn vẫn rất khác, vẫn có chút gì đó lạnh lùng có điều hắn thích cách xưng hô này của nàng, trong lời nói của Cô Cô thủy chung vẫn có một tia ấm áp, một tia quan tâm.
Việc Vô Hà Tử muốn Vô Song làm đương nhiên Tiên Âm cũng phải là người được biết, dù sao Tiên Âm cũng là Tiên Âm Động chưởng môn, nàng không biết mới là việc kỳ lạ, lúc này nàng liền muốn hỏi Vô Song quyết định của mình.
Vô Song cũng không rõ Vô Hà Tử cùng Tiên Âm đã nói những gì nhưng việc hắn đồng ý với Vô Hà Tử sẽ không thay đổi, hắn liền hướng về phía Tiên Âm nhẹ gật đầu.
"Cô cô, việc này con đồng ý".
Tiên Âm nghe vậy khẽ gật đầu, ánh mắt có chút hối lỗi nhìn Vô Song, nàng cảm thấy lần này hai người bọn họ thật sự có lỗi với Vô Song.
Đang yên đang lành sẽ không có cái nam hài nào chịu làm nữ hài đi, nếu Tiên Âm đặt vào trường hợp của Vô Song, nàng liền biết nàng chưa chắc đã dám nhận.

Tiếp theo vẫn để ba chiếc xe ngựa ở dưới núi, Tiên Âm nhẹ nhàng vòng ra sau, nàng bắt đầu vì Vô Song mà giúp hắn ‘trang bị ‘ một chút’.
Sau lưng Vô Song lúc này xuất hiện một hộp đàn cổ tương đối dài, lại có chút mùi thơm dịu nhè nhẹ, khiến cho tâm thần của hắn trở nên thoải mái đến lạ thường, cũng không biết hộp đàn này làm bằng chất liệu gì.
Quần áo hiện nay Vô Song đang mặc thật ra cũng khó mà nói là quần áo của nam hay nữ, dù sao hắn mới 7 tuổi, quần áo mặc sao cũng không quan trọng, việc quần áo có thể không khiến ai để ý lắm.
Việc tiếp theo... mới là kinh khủng.
Chỉ thấy Tiên Âm đưa bàn tay ra chiếc mặt Vô Song, giọng nói của nàng có chút ấm áp cũng có chút vui vẻ.
“Đưa đây”.
Vô Song nào biết đưa cái gì cho Tiên Âm, hắn liền gãi đầu gãi tai.
“Cô Cô, đưa cái gì cơ?”.
Tiên Âm nhẹ gõ đầu hắn.
“Châm ngọc nha, Vô Hà Tử tiền bối nói trong người ngươi nhất định cất giấu mấy thứ này, ngoan ngoãn đưa ra hay để Cô Cô động thủ?”.
Vô Song thật sự không ngờ còn phải qua một bước này, có điều trên người hắn quả thật là có châm ngọc, dù sao hắn luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, làm gì có chuyện không có thứ ‘vũ khí’ này.
Hắn cũng không thể nào giấu đi được, chỉ sợ Cô Cô sẽ thật sự tự động thủ.
Vẻ mặt đầy ai oán của Vô Song hiện ra, sau đó hắn vẫn biết điều lấy ra hai cây châm ngọc của mình.
Tiên Âm vui vẻ cầm lấy sau đó lại quan sát Vô Song một chút, rồi không để hắn kháng nghị, nàng trực tiếp cầm lấy tay hắn quay lại xe ngựa.
Vô Song trong lòng giật thót, sau đó hắn rốt cuộc biết Cô Cô muốn làm gì mình, hắn trực tiếp xoay đầu muốn bỏ chạy.
Đáng tiếc Cô Cô của hắn hiện nay đã bước vào Tông Sư cảnh giới, bắt Vô Song thật sự là quá dễ dàng, Vô Song trực tiếp bị Cô Cô chế trụ, sau đó hắn lại bị... điểm huyệt.
Điều này làm Vô Song phi thường buồn bực.
Lúc này trên tay Tiên Âm là một hộp trang điểm, mấy thứ đồ ‘make up’ này hình như nữ nhân đời nào cũng có, bất kể là thế giới này hay thế giời trước đây của Vô Song.
Vô Song không thể cử động nhưng vẫn có thể nói, cả người hắn run lên.
“Cô cô, người không cần tuyệt tình như vậy a”.
Ẩn sau lớp mặt nạ của Tiên Âm cũng không biết nàng đang có biểu hiện gì, có điều khi nghe âm thanh run sợ của Vô Song, nàng phì cười.
“Ngoan nào, ngươi tốt nhất đừng kháng cự, kháng cự cũng vô dụng”.

Tiếp theo, Tiên Âm liền giúp Vô Song trang điểm, đối với Vô Song mà nói, đây tuyệt đối là cực hình trong cực hình.
Tất nhiên hắn căn bản phản kháng không nổi, đánh cũng đánh không lại, về phần dùng miệng lưỡi?, Vô Song thật sự chỉ sợ TIên Âm điểm nốt á huyệt của hắn, vậy liền không khác gì cá nằm trên thớt, cho Tiên Âm thỏa sức 'sáng tạo".
Nữ nhân trang điểm căn bản chưa bao giờ nhanh, Vô Song cảm thấy thời gian trôi đi như địa ngục vậy, khổ sở vô cùng.
Cuối cùng... khi Tiên Âm dừng tay lại, Vô Song mới có thể mở mắt ra, hắn chỉ thấy trong đôi mắt của Tiên Âm, có một tia sững sờ.
Tiên Âm cứ như vậy lặng người nhìn Vô Song, đến mức cũng quên mất mình đang tính làm gì.
Cũng may Tiên Âm định lực rất lớn, nàng tiếp tục làm việc của mình, tay ngọc nhẹ điểm, huyệt đạo của Vô Song lại được giải khai.
"Vô Song, ngươi bây giờ muốn tự mình cởi quần áo hay để Cô Cô giúp, Cô Cô ngày xưa giúp ngươi không ít lần, lâu lắm không làm cũng có chút nhớ ".
Vô Song mặt tái lại, lập tức xoay người muốn bỏ chạy, Quỷ Ảnh thân pháp vận đến tận cùng, thậm chí hắn tin tưởng hiện nay là lúc thân pháp của hắn thăng hoa nhất, đáng tiếc khi Vô Song vừa lao ra ngoài cửa sổ, đã bị một bàn tay bắt lại, Vô Hà Tử lão nhân này đang tủm tỉm nhìn hắn.
"Chạy trốn vô dụng nha".
Vô Hà Tử lúc này sau lưng có một bọc hành lý, lão nhân này trực tiếp tóm Vô Song mang lên xe ngựa, bất chấp Vô Song phản kháng.
"Phản đối, phản đối, trong giao kèo không có cái này, phản đối phản đối, ta không làm nữa".
"Cô cô tha mạng... a.... cứu mạng a.... ai ở ngoài kia cứu mang a... bớ người ta...".
Cũng chính vì hắn kêu gào quá lớn, TIên Âm đành tủm tỉm mỉm cười, sau đó điểm 'á huyệt' của hắn.
Vô Song lúc này mới biết, vị Cô Cô nghiêm trang thường ngày cũng có một mặt này, thực sự cực kỳ tà ác.
Vô Song cũng không dám nhìn dung mạo của mình hiện nay, vẻ mặt của hắn sầu khổ vô cùng nhìn hai vị 'tiền bối' của mình đang trầm trồ khen ngợi hắn.
"Vô Song a, cũng không cần làm mặt đưa đám đó, chúng ta đã giao kèo rồi nha, ngươi không được lật lọng nha".
Vô Hà Tử lúc này nhìn khuôn mặt xám xịt của Vô Song, liền cười mắng.
Vô Song trực tiếp khẽ lườm Vô Hà Tử, sau đó cắn răng.
"Ta kiến nghị, ta không làm nữa, lần này đánh chết ta cũng không làm, trong việc sư phụ nói làm gì có mấy cái này".
Vô Song hiện nay trên người chính là một bộ đồ trắng mỏng, thoạt nhìn rất

giống... váy dài.
Vô Song cũng không biết cái loại quần áo này rốt cuộc gọi là gì, có điều hắn thật sự tin tưởng đây là đồ của bé gái, cũng may bên trong hắn vẫn còn một cái áo lót màu trắng mỏng, còn có thể hoạt động dễ dàng một chút.
Vô Hà Tử cùng Tiên Âm nhìn sau, sau đó Vô Hà Tử bật cười, ánh mắt khẽ đảo về phía TIên Âm.
Tiên Âm biết Vô Hà Tử có việc muốn thương lượng cùng Vô Song, cũng không ở lại, nàng chậm rãi đi ngoài, không rõ có phải ảo giác hay không, Vô Song có thể thấy ánh mắt của Cô Cô ngập tràn vui vẻ.
Đối với Tiên Âm mà nói, nàng đúng là lần đầu tiên làm loại chuyện này, vẫn còn cảm thấy phi thường thích thú.
Lúc này Vô Hà Tử cùng Vô Song một lần nữa ngồi với nhau trong xe.
Vô Song vẻ mặt ai oán vô cùng nhìn đối phương, sau đó lại tiếp tục lấy hai tay che ngực.
“Sư phụ, không có việc gì phải bàn nữa, ta không làm, việc này quá sức với ta, ta trực tiếp rút lui”.
Đáng tiếc Vô Hà Tử lại như không quan tâm, vẻ mặt phi thường hứng thú nhìn Vô Song.
“Chậc chậc... ta hoài nghi nếu ngươi thật sự là nữ nhân tương lai liền có thể vào cung làm chính phi của Hoàng Thượng cũng không biết chừng”.
Vô Song lập tức lại đá một cái về phía Vô Hà Tử.
“Chậm, cũng không cần nói mấy lời buồn nôn đó, vụ này ta không làm nữa, có chết cũng không... “.
Vô Song vừa nói dứt lời đã thấy trên tay Vô Hà Tử có một quyển sách bìa màu đen, Vô Hà Tử lúc này mỉm cười nhìn Vô Song.
“Tiểu tử, đây là thiên hạ kỳ thuật đại danh đỉnh đỉnh Súc Cốt Công, ngươi ngoan ngoãn một chút không kháng cự, quyển sách này liền về ngươi, thế nào?”.
Vô Hà Tử không hổ là ngũ đế cường giả, đến cả Súc Cốt Công cũng lấy ra được, có điều đây tuyệt đối là gãi đúng chỗ ngứa của Vô Song.
Sau này nếu hắn dùng hai thân phận đi lại trên giang hồ vậy ngoại trừ Chính Khí Quyết ra đúng là cần thêm một môn Súc Cốt Công, có Súc Cốt Công, hắn liền tương đối tự tin về vẻ ngoài của mình.
Bất quá Vô Song tuyệt đối không.... tuyệt đối không khoan nhượng.
Hắn lập tức lắc đầu.
“Hừ, không làm. Cùng lắm để ta ăn mặc như bình thường, sau đó bái một cái là được, cớ gì còn phải ăn mặc như vậy?, căn bản đây là hiếp người quá đáng. Tuyệt không đồng ý”.
Vô Hà Tử sắc mặt vẫn như thường, trong tay như làm ảo thuật, lại có thểm một bản sách cổ trong tay, lần này bìa sách màu xanh.

“Hắc hắc, tiểu tử rất cứng nha, bất quá khà khà, đây cũng là một loại kỳ thuật, thứ này tìm không dễ nha, đại danh đỉnh đỉnh Biến Diện của Thanh Thành Phái, ngươi nghe chưa?”.
Vô Song nghe đến ‘Biến Diện’ liền có chút hứng thú, nếu hắn nhớ không nhầm Dư Thương Hải đúng là có cái trò này, Dư Thương Hải ở trong Tiếu Ngạo Giang Hồ cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, cho dù là Thanh Thánh Phái của Dư Thương Hải cũng yếu vô cùng.
Thứ duy nhất làm Vô Song để ý đến Dư Thương Hải cùng Thanh Thành Phái có lẽ cũng chỉ là.
‘Mông hướng về sau bình sa lạn nhạc thức’.
Tất nhiên lúc này nghe đến ‘Biến Diện’ lại làm Vô Song để ý đến Thanh Thành Phái nhiều hơn một chút.
Biến Diện (Bian Lian) là một loại nghệ thuật thay đổi mặt nạ cực nhanh trong văn hóa Trung Hoa cổ đại, thường dùng để biểu diễn tuồng chèo trên sân khấu, thứ này từng làm Vô Song ở kiếp trước tương đối có hứng thú, vì nó nhìn... cực kỳ ngầu.
Đương nhiên Vô Song nghe không hiểu tuồng chèo, cũng không đam mê loại bộ môn này.
Suy nghĩ một chút, Vô Song liền lắc đầu.
“không có hứng thú”.
Vô Hà Tử như biết trước Vô Song sẽ trả lời như vậy, thản nhiên trả lời hắn.
“Nghĩ kỹ chưa tiểu tử?, nói cho ngươi biết Biến Diện thuật này không chỉ như tên của nó, Thanh Thành Phái tổ sư là một cái nhân vật không tầm thường, nhà của hắn 3 đời ở trong cung đình làm tuồng sư bên người hoàng đế, sau này nhà Minh bị diệt triều đại đổ thay mới dẫn đến nghệ thuật tuồng chèo suy thoái, không mấy ai quan tâm”.
“Biến Diện chính là tinh túy của gia đình hắn ba đời đúc kết, tất nhiên Biến Diện không giúp ngươi có thể tăng cường thực lực khi chiến đấu bất quá trong nghệ thuật Biến Diện còn có một phần giới thiêu về thứ gọi là ‘bụng nói’. Tuyệt đối có thể khiến người khác không nghe ra giọng chân chính của ngươi, lại có thể giúp ngươi thay đổi nhiều tông giọng khác nhau nha, thật sự không hứng thú?”.
Lời Vô Hà Tử nói cũng có vài phần hợp lý, dù sao mỗi loại mặt nạ trong nghệ thuật Biến Diện đều là một con người khác nhau, một loại sắc thái khác nhau, mỗi diễn viên ở kiếp trước ít nhất cũng có thể thay đổi âm thanh của chính mình, dù ít hay nhiều.
Vô Song ánh mắt nhìn xoáy vào Vô Hà Tử, hắn thật sự hoài nghĩ lão nhân này đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ hắn nhảy hố, dĩ nhiên Súc Cốt Công hay Biến Diện Thuật đều là thứ Vô Song tương đối cần cho sau này.
Vô Song rốt cuộc cắn răng thở ra một hơi.

“Sư phụ, người đào hố ta bao lâu rồi?, đây tuyệt đối là âm mưu của ngươi”.
Vô Hà Tử nào có thừa nhận, chỉ thấy lão nhân này nhè nhẹ vuốt râu, tỏ ra phong phạm cao thâm vô cùng.
“Hừ nói phải có bằng chứng nha, hai quyển kỳ thuật này là lão phu vô tình có được, không phải chuẩn bị trước gì nha, đừng có hắt nước bẩn lên người lão phu. Được rồi tiểu Vô Song cũng đừng cố chấp nữa, gật đầu đi nha, chỉ cần ngươi gật đầu liền có hai quyển kỳ thuật nha”.
Vô Song nghiến răng nhìn Vô Hà Tử, hắn phát hiện ra khuôn mặt lão nhân này rất đáng ăn đòn.
“Không là không, sư phụ ngươi làm gì ta cũng không đồng ý”.
Lần này Vô Hà Tử thở dài một cái, vẻ mặt tương đối đau đớn như bị ai đó cắt một miếng thịt vậy, sau đó trong tay xuất ra một quyển sách màu vàng.
Trái với những lần trước, Vô Hà Tử không có trực tiếp nói ra công dụng.
“Tiểu tử, lão phu còn có át chủ bài nha, không tin át chủ bài này không quy phục được tên cứng đầu như ngươi. Có điều nếu ngươi đã nhận át chủ bài này liền phải dùng thân phận nữ nhân ở trên Nga Mi Sơn, tất nhiên chỉ hôm nay phải mặc như vậy, sau này liền không cần”.
Vô Song trực tiếp không cần nhìn, tuyệt đối không bị lời nói của Vô Hà Tử đả động.
Có điều Vô Hà Tử lúc này tiến lại gần Vô Song, nói thầm vào tai hắn.
Lúc đầu Vô Song còn không quan tâm bất quá rất nhanh liền biến sắc, lại nhìn quyển sách trong tay Vô Hà Tử, trong mắt có một tia kinh dị.
“Thật?”.
Vô Hà Tử gật đầu.
“Thật, đương nhiên là thật”.
“Sư phụ sẽ không hố ta chứ?”.
Vô Song hoài nghi nhìn đối phương.
Vô Hà Tử một lần nữa mạnh mẽ gật đầu.
“Yên tâm không hố ngươi”.
Vô Song lúc này im lặng một chút, chín bản thân hắn đấu trang thật lâu, ánh mắt nhìn vào quyển sách màu vàng kia rồi lại nhìn chính mình, nhìn đi nhìn lại một hồi, cuối cùng cắn răng gật đầu.
“Thành giao”.
Vô Hà Tử bật cười.
“Thành giao”.
Vô Hà Tử cười không khép miệng lại được, rồi chậm rãi tiếp tục gọi Cô Cô vào.
Cầm lấy ba quyển sách, Vô Song thở dài một hơi, sau đó đành lĩnh mệnh.
Trang điểm cũng đã trang điểm rồi, thay quần áo cũng thay rồi.
Lúc này Cô Cô của hắn đang đội lên đầu Vô Song một bộ tóc giả màu đen.

Theo lời Cô Cô nói, màu tóc trắng của Vô Song quá bắt mắt, quá dễ chú ý.
Điều này Vô Song đương nhiên đồng ý, chỉ có điều... đây là bộ tóc giả nữ nhân a...
Vô Song khóc hết nước mắt, ngày hôm nay hắn thật quá uất ức.
Tiếp theo là gì?, đội tóc giả xong liền là kết tóc, rồi càm châm ngọc.
Cuối cùng, sau nửa ngày trời, một cô bé bước ra khỏi chiếc xe ngựa lớn...
....
Sau đó... cuộc sống đặc sắc của Vô Song trên Nga Mi Sơn bắt đầu.
....

Chương 71
Diệt Tuyệt Sư Thái

Vô Song không rõ tại sao Vô Hà Tử cùng Tiên Âm lại chấp nhất việc bắt Vô Song đóng giả nữ nhân đến vậy, chỉ sợ cũng không phải toàn bộ đều là vì Tiên Âm Động, Vô Song hoài nghi nguyên do rất lớn còn là vì Nga Mi Phái.
Tất nhiên Vô Song đã đạt thành hiệp nghị với Vô Hà Tử, hắn cũng chỉ đành nhận mệnh.
Bình thường Nga Mi Sơn cũng không có nhiều người qua lại, dù sao Nga Mi Sơn cũng không giống Thiếu Thất Sơn, căn bản không có ai đến hành hương bái phật.
Nga Mi Phái đa phần lại là nữ vì vậy cũng rất kỵ người ngoài, từ đó Nga Mi Sơn Đạo liền tương đối vắng vẻ.
Nga Mi Sơn Đạo cũng không dễ đi, nếu không có Cô Cô dẫn đường, có thể nói Vô Song tuyệt đối lạc đường, cũng không biết đi bao lâu mới ra được khỏi cái Sơn Đạo này.
Nga Mi Sơn Đạo giống một dòng sông với nhiều nhánh nhỏ vậy, theo lời Tiên Âm thì những con đường nhỏ hay những lối rẽ kia chủ yếu là để dẫn đi các nơi khác nhau trên Nga Mi Sơn, đường nhỏ chủ yếu dẫn tới các khu vực linh điền, về phần ngã rẽ của đường lớn sẽ đưa đến các công trình khác nhau của Nga Mi Phái hay những địa điểm đặc biệt của Nga Mi Sơn.
Nga Mi Phái thật sự rất lớn, ngôi vị đại phái thứ tư trong thiên hạ không phải là hư danh, lại thêm trước đây Minh Thần Tông tương đối ‘cưng chiều’ Nga Mi Phái, kiến trúc của Nga Mi Phái đều rất đẹp, cho dù thời gian qua đi cũng không che được vẻ đẹp cùng tinh xảo của nó.
Đương nhiên vài năm một lần, Nga Mi Sơn cũng phải tu sửa lại, đây cũng là một bút tiền tương đối lớn.
Về phần tiền ở đâu ra thì đây sẽ là việc của trưởng môn, cái này Vô Song cũng không biết, dù sao hắn ở thế giới này từ trước đến nay chưa thiếu tiền.
Xét một cách công bằng, Vô Song tuyệt đối là một cái phú nhị đại tiêu chuẩn.
....
Cũng chẳng rõ, đi bao lâu trên Nga Mi Sơn Đạo, Vô Song mới có thể nhìn thấy đệ tử của Nga Mi Phái.
Đệ tử của Nga Mi Phái đương nhiên sẽ là nữ nhân, về phần nam nhân Vô Song cũng chưa từng nhìn thấy một ai.
Điều làm Vô Song bực mình nhất là, mấy cái nữ nhân này mỗi khi hắn đi qua đều tò mò nhìn theo hắn, chỉ chỉ trỏ trỏ, khuôn mặt vậy còn mang theo vài phần

ước ao.
Tiên Âm lúc này như chỉ sợ thiên hạ không loạn, liền phi thường vui vẻ nhìn khuôn mặt của Vô Song hiện nay.
Bị nhiều nữ nhân như thế quan sát, Vô Song thật sự có chút tò mò, hắn rốt cuộc sau khi "make up " nhìn ra sao?.
Cô Cô vậy mà không cho hắn lấy một cái gương, tự xem bản thân mình một chút.
Trên đường được Tiên Âm giới thiệu, Vô Song cũng hiểu thêm một chút về Nga Mi Phái.
Thật ra mà nói Nga Mi tương đối giống Thiếu Lâm, cũng có tục gia đệ tử cùng xuất gia đệ tử.
Thiếu Lâm sau khi phân chia thành Nam cùng Bắc cũng đã có vài thứ thay đổi.
Ví dụ như Bắc Thiếu Lâm không còn tồn tại tục gia đệ tử.
Nam Thiếu Lâm thì vẫn chấp nhận tục gia đệ tử.
Về phần Nga Mi phái tuy cũng chia làm tục gia cùng xuất gia bất quá có chút khác.
Tục gia của Thiếu Lâm sau khi vượt qua đồng nhân trận có thể xuống núi, trở về với cuộc sống bình thường về phần Nga Mi lại khác, chỉ cần gia nhập Nga Mi liền không có cách nào xuống núi, trở thành một phần của Nga Mi Phái.
Tục gia đệ tử của Nga Mi nói đơn giản là có thể sinh con, có thể yêu đương, có thể cưới xin thậm chí gả ra ngoài, tiền đề là được trưởng môn đồng ý, trưởng môn cho gả mới được phép gả.
Điều này đương nhiên cực kỳ bình thường, ít nhất là ở thế giới này, thông lệ cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy vẫn rất được ủng hộ, liền là một loại nhận thức, trưởng môn liền không khác cha mẹ là mấy.
Kỷ Hiểu Phù tư chất rất tốt bất quá lại yêu Dương Tiêu, tất nhiên trưởng môn không đồng ý, bản thân Kỷ Hiểu Phù liền thành phản đồ, bị chính Diệt Tuyệt tru diệt.
Lấy một ví dụ khác liền là Tống Thanh Thư. Tống Thanh Thư là con trai của Tống Viễn Kiều, xuất thân từ Võ Đang, dung mạo cùng thiên phú đều là nhất tuyệt, bên ngoài lại chính khí đường đường, đương nhiên sẽ hợp mắt Diệt Tuyệt vô cùng, không vì thế đã không có việc Diệt Tuyệt cố gắng gả Chu Chỉ Nhược cho Tống Thanh Thư.
Về phần đệ tử xuất gia có thể gọi là ni cô.
Nói về ni cô có thể nói một chút về Hành Sơn Phái.
Ni cô của Nga Mi Phái có khác biệt rất lớn với ni cô Hành Sơn Phái.
Ni cô Hành Sơn Phái sau khi xuất gia vẫn có thể lựa chọn hoàn tục.
Ni cô của Nga Mi Phái thì không, nếu rời khỏi Nga Mi liền bị coi là phản đồ, căn bản không được phép hoàn tục, cũng không được phép có tình cảm với nam

nhân khác, không thể cưới hỏi, cả đời thanh tịnh.
Đương nhiên ni cô của Nga Mi Phái còn có một đặc quyền, chỉ cần xuất gia làm ni cô, cho dù trưởng môn cũng không có cách nào ép gả ép cưới.
Giả sử như Chu Chỉ Nhược bị ép gả cho Tống Thanh Thư, chỉ cần nàng cam nguyện xuất gia, Diệt Tuyệt cũng không thể làm gì nàng, không thể tiếp tục ép nàng.
....
Càng đi, Vô Song cùng Tiên Âm càng gặp nhiều đệ tử Nga Mi Phái, lúc này Vô Song cũng để ý đến một điểm, rất nhiều đệ tử Nga Mi Phái sau khi thấy Tiên Âm đều khẽ cung kính gật đầu, điểm này có thể thấy Tiên Âm Động nhân khí ở trong Nga Mi vẫn là rất cao hoặc ít nhất.... Tiên Âm ở Nga Mi Phái có danh khí rất cao.
Rốt cuộc, Vô Song cũng nhìn thấy cái gì gọi là Nga Mi Phái.
Nga Mi Phái không có đại môn che ở phía trước, trước mặt Vô Song là một cổng đá rất lớn, chỉ sợ chất liệu đều được làm từ cẩm thạch phi thường xa hoa, bên trên là một tấm bảng hiệu lớn đề tên.
‘Nga Mi “.
Chỉ cần nhìn tấm đại môn này đã đủ nói lên vị thế của chủ nhân nơi đây đồng thời ẩn sau đại môn xa xa là những tòa kiến trúc cổ kính, mơ hồ lại có chút khí khái của phật gia cộng thêm Nga Mi Phái ở trên đỉnh Nga Mi Sơn, có những đám mây khẽ trôi nổi trên cao, cho người ta cảm giác chỉ cần vươn tay liền chạm được vào những đám mây này vậy.
Thật sự Nga Mi Phái có vài phần bồng lai tiên cảnh.
Lúc Tiên Âm dừng lại, Vô Song cũng có thể thấy nguyên một đội hình đang đứng nhìn mình.
Hai hàng nữ tử một bên mặc áo xanh lá cây, một bên mặt áo trắng.
Một bên dùng mũ che đầu, một bên tóc dài buộc lên.
Đây chính là Nga Mi đệ tử đến chào đón Tiên Âm.
Tất nhiên toàn bộ Nga Mi cũng không phải là mỹ nữ, điểm này Vô Song chắc chắn. Làm gì có nơi nào 100% mỹ nhân?, tuy nhiên không thể không thừa nhận, cái đội ngũ chào đón này liền là tập hợp nguyên một dàn mỹ nhân.
Tuy không thể nào so sánh với mấy người Hoàng Dung – Khinh Huyền hay Mạc Sầu bất quá tư sắc cũng rất tốt, điều này làm Vô Song mở rộng tầm mắt không thôi.
Nhìn dàn mỹ nữ đứng hai hàng này, làm Vô Song có cảm giác nhớ về thi tuyển nhân viên lễ tân của khách sạn kiếp trước, có lẽ cũng chỉ đến thế này mà thôi.
Những cô nương này tuổi tác cũng có cao có thấp bất quá từ dung mạo mà xem, cũng chỉ khoảng dưới 25 tuổi đổ lại.
Sau khi nhìn thấy Tiên Âm đồng thanh cúi đầu.

“Cung nghênh phó trưởng môn”.
Lúc này Vô Song liền được một phen bất ngờ, hắn thật sự không ngờ Tiên Âm cô cô lại là phó trưởng môn Nga Mi Phái. Nàng không phải là trưởng môn Tiên Âm Động sao?.
Vô Song cũng không có cơ hội nghĩ nhiều bởi nhân vật hắn sợ nhất đã xuất hiện.
Hai hàng mỹ nhân kia sau khi lễ phép cúi chào Tiên Âm xong, liền rất nhanh đứng thẳng, sống lưng thẳng tắp có thể thấy đều qua huấn luyện nghiêm chỉnh, Vô Song càng ngày càng hoài nghi dàn nữ nhân này là chuyên viên tiếp tân của Nga Mi Phái.
Tất cả ánh mắt của bọn họ đều nhìn về một thân ảnh đang tiến đến, điều này làm Vô Song cũng vô thức nhìn theo, sau khi nhìn xong.... cảm xúc đầu tiên của Vô Song chính là ‘sợ’.
Người đàn bà đang tiến tới, thật sự rất đáng sợ.
Người này chính là Diệt Tuyệt Sư Thái, là bà điên trong lòng Vô Song.
Diệt Tuyệt Sư Thái thân hình không cao, khoảng 1m63 – 1m65 khoảng chừng, một thân đạo bào mang theo hai màu trắng đen, đến mái tóc cũng chia thành hai màu trắng đen,
Dung mạo bà điên này cũng không hề xinh đẹp, có thể coi là có vài phần tư sắc nhưng tuyệt không phải là mỹ nhân.
Ở trên khuôn mặt đó... là một đôi mắt cực kỳ đáng sợ, đôi mắt như mắt loài diều hâu săn mồi vậy.
Ngoài ra, Diệt Tuyệt Sư Thái cho Vô Song một loại áp lực khủng khiếp, đây không phải là thứ áp lực tạo ra từ khí thế như Vô Hà Tử từng dùng, đây giống như.... giống như Chính Khí Quyết của Vô Song, đây là một loại khí thế trải qua rất nhiều năm hun đúc ra.
Nếu phải nói thật, Vô Song có thể cảm thấy một đầu tu la quỷ cái đang hiện thân, không biết bà điên này giết bao nhiêu người mới có thể có cái khí tức đáng sợ như thế?. Nhìn vào Diệt Tuyệt hắn chỉ thấy hai chữ hận thù, rốt cuộc là cái thù hận gì đáng sợ như vậy?.
Vô Song có chút nuốt nước bọt, hắn là người sống hai kiếp, ở kiếp trước hắn chưa từng sợ qua nữ nhân nào, cho dù những nữ nhân thành công hơn hắn, địa vị lớn hơn hắn hắn cũng chưa bao giờ sợ hãi, cùng lắm chỉ có kính trọng cùng chút áp lực mà thôi, tuyệt không đến nỗi sợ hãi.
Bà điên này lại khác, Vô Song thật sự là đang sợ.
“Mụ điên này rốt cuộc muốn làm gì?, thảo nào Nga Mi Phái trong tay bà ta càng ngày càng thảm, sống cùng cái mụ điên này, không bị sợ xanh mặt mới là lạ, còn tu luyện con khỉ gì?”.
“Không được, nghĩ cách lẩn xa một chút, tốt nhất trốn về Vong Ưu Thôn...”.
Nhìn Diệt Tuyệt tiến đến, Vô Song cũng chỉ biết nuốt nước bọt thầm nhủ.

Lúc này, Tiên Âm nhẹ nhàng bước lên một bước.
Nàng cũng không biết dùng thủ đoạn gì, lại giúp Vô Song ngăn lại toàn bộ áp lực của Diệt Tuyệt sư thái.
Trước mặt bà điên kia, Tiên Âm chỉ khẽ mỉm cười.
"Tiên Âm tham kiến trưởng môn".
TIên Âm ra mặt, toàn bộ khí thế đáng sợ của Diệt Tuyệt liền thu lại, có điều lúc này Vô Song lại nhìn thấy, ánh mắt của Diệt Tuyệt tràn ra một tia lửa nóng.
Loại ánh mắt này.... là cuồng nhiệt... là tham lam... thậm chí là ghen ghét.
Loại ánh mắt này là nhìn Vô Song hắn.
Vô Song thật sự khóc không ra nước mắt.
"Ông trời ạ, ta rốt cuộc làm gì bà điên kia, lão đầu tử ở đâu, cứu mạng a... ".
Tất nhiên mắt nhìn Vô Song là một việc, Diệt Tuyệt vẫn mỉm cười với Tiên Âm, có điều nụ cười này tuyệt đối đạt giải nụ cười khó coi nhất năm do Vô Song soạn ra.
Nụ cười làm Vô Song thấy lạnh cả sống lưng.
"Sư muội về là tốt rồi, các ngươi lui hết đi".
Câu đầu là nói với Tiên Âm, câu sau đương nhiên nói với đám đệ tử.
Đội hình 'tiếp tân' kia được huấn luyện phi thường chuyên nghiệp, đều cùng lúc cúi đầu.
"Vâng thưa trưởng môn".
Dứt lời toàn bộ đều rời đi, lại còn phi thường thẳng hàng.
Lúc trước Vô Song còn tò mò làm cách nào đào tạo ra được đội hình kia, bây giờ hắn liền trực tiếp có đáp án, chỉ sợ Diệt Tuyệt lườm một cái, ai cũng sẽ liền ngoan ngoãn nghe lời.
Diệt Tuyệt tiếp tục bước lên một bước, vẫn là cái nụ cười đáng sợ kia.
Chỉ thấy Diệt Tuyệt khẽ ngồi xuống, bàn tay nhẹ vuốt má Vô Song.
Cho dù.... Diệt Tuyệt thu hết khí thế lại, nhưng Vô Song vẫn thật sự cảm thấy run sợ, bàn tay hắn nắm tay Tiên Âm càng thêm chặt hơn.
Chỉ thấy Diệt Tuyệt vuốt má Vô Song xong, ánh mắt liền càng thêm yêu thích.
"Sư muội, tiểu cô nương xinh đẹp này tên là gì?".
Tiên Âm cảm nhận được Vô Song đang lo lắng thậm chí sợ hãi, liền ung dung mỉm cười, ném cho hắn một cái ánh mắt an tâm.
"Trưởng môn, đứa bé này năm nay 7 tuổi, họ Cơ tên Vô Song".
Diệt Tuyệt nghe vậy liền gật đầu vui vẻ.
"Cơ Vô Song, tên hay tên hay. Tên cũng đẹp như người vậy. Ta vốn tưởng ngươi khi còn bé đã là tuyệt thế mỹ nhân, có điều so với nha đầu này còn kém vài phần".
" Vô Song, ngươi có muốn đi theo ta không, ta liền nhận ngươi làm chân truyền đệ tử, sau này chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, Nga Mi Phái cũng có thể do

ngươi làm chủ”.
Diệt Tuyệt bà ta có lẽ không biết.... nụ cười của bà có bao nhiêu phần đáng sợ hoặc Diệt Tuyệt người này không bao giờ tự mình soi gương.
Nụ cười của Diệt Tuyệt có sức sát thương rất lớn với Vô Song.
Vô Song thề, lúc này hắn mà có thực lực của Ngũ Đế liền muốn một tát đánh bay mụ điên này.
Đi theo mụ điên này học nghệ?, hắn chưa có muốn chết.
Trưởng môn Nga Mi Phái?, Nga Mi nhìn lớn như vậy bất quá so với Thiên Long Giáo của hắn còn chưa là gì, hắn đường đường là trưởng môn Thiên Long Giáo tương lai, Nga Mi Phái hắn liền không cần.
Hơn nữa ở gần mụ điên này quanh năm Vô Song không biết mình có sống qua được 20 tuổi hay không.
Cũng may có Tiên Âm giải nguy cho hắn, nàng khẽ bế Vô Song lên, sau đó ung dung mỉm cười.
“Trưởng môn, Song nhi đi đường dài mệt mỏi, muội còn muốn đưa Song nhi đến gặp Sư Thái, việc thu đệ tử vẫn là đợi lát nữa lại nói đi”.
....

Chương 72
Nga Mi Hậu Sơn

Tiên Âm bế Vô Song lên như bế tiểu hài tử vậy, có điều động tác này làm Diệt Tuyệt Sư Thái sắc mặt lạnh lại có điều Diệt Tuyệt cũng không có làm gì TIên Âm, chỉ thấy bà ta nhè nhẹ gật đầu.
“Được, sư phụ bảo ta đến đây đón ngươi, ta liền dẫn ngươi đến chỗ sư phụ, về phần Song nhi chút nữa gặp sư phụ chúng ta liề bàn tiếp”.
Diệt Tuyệt nói xong liền đi trước một bước dẫn đường cho Tiên Âm cùng Vô Song.
Nếu lần trước bị Vô Hà Tử gọi là ‘ Song nhi ‘ bản thân Vô Song liền phi thường muốn nhổ hết râu của lão nhân kia bất quá... nếu so với hiện nay Vô Song tình nguyện để lão đầu gọi hắn là ‘Song nhi’ cả ngày.
Bị Diệt Tuyệt gọi hai tiếng ‘Song nhi’, Vô Song căn bản tâm tình cãi lại cũng không có, hơn nữa hắn thực sự hoài nghi, vừa xuất hiện đã bị Diệt Tuyệt nhận định là nữ nhân, hắn còn chưa kịp nói một câu nào. Nếu không may bị bà ta phát hiện là nam nhân liệu có một kiếm chém đôi người Vô Song hay không?, Vô Song thật sự sợ.
Sau khi Diệt Tuyệt đi, Vô Song lại có xúc động muốn chửi thề.
Diệt Tuyệt thì cũng thôi đi, có điều hắn lại cảm nhận được một ánh mắt ‘sắc nhọn ‘ đang nhìn mình.
Lúc trước Vô Song chỉ tập trung vào Diệt Tuyệt, nữ nhân kia liền bị Vô Song lờ đi.
Lúc này không có Diệt Tuyệt đương nhiên ánh mắt kia không có dấu diếm được hắn.
Ánh mắt đầy thù địch... ghen ghét... đố kị.
Ánh mắt kia như là Vô Song giết chết cha mẹ của nàng vậy.
“Ông trời ạ, chẳng nhẽ Nga Mi Sơn toàn là nữ nhân thiếu hơi nam nhân từ đó dẫn tới âm dương quái khí?, toàn một đám nữ nhân điên sống chung?”.
Vô Song liền chắc chắn hắn chưa từng gặp nữ nhân kia.
Nữ nhân kia cao hơn Diệt Tuyệt một chút, nếu Diệt Tuyệt trên dưới 1m65 thì nữ tử kia có lẽ khoảng 1m67.
Nàng là đệ tử tục gia của Nga Mi Phái, tuổi của nàng có lẽ cũng khoảng 18 – 19 tuổi.
Nữ nhân này một đầu tóc đen, khuôn mặt cũng có thể coi là xinh đẹp, thậm chí là mỹ nhân. Ít nhất nếu Diệt Tuyệt chỉ được 5 đến 6 điểm, Vô Song có thể cho nữ nhân kia 7 đến 8 điểm.

Điều duy nhất mà nàng khiến Vô Song chán ghét chỉ là ánh mắt của nàng.
Ánh mắt đầy đố kỵ, thậm chí mang vài phần âm độc.
Nếu Diệt Tuyệt là một đầu diều hầu như muốn xé nát con mồi thì ánh mắt nữ tử kia có thể coi là độc xà âm hiểm.
Vô Song rất ít khi chửi bậy có điều ngày hôm nay, chỉ trong một thời gian ngắn, hắn liền muốn chửi bậy hai lần.
Nhìn nữ tử kia, trong lòng Vô Song thầm tặng nàng một câu.
"Tiên sư con điên".
Ngày đầu ở Nga Mi Sơn hay nói đúng hơn 10 phút đầu tiên ở Nga Mi Sơn, Vô Song liền thấy lạnh gáy, cuộc sống sau này của hắn chỉ sợ cực kỳ khó thở.
....
Thật ra Vô Song đúng là nghi oan cho nữ tử tóc đen kia, không phải ngẫu nhiên nàng mới hận thì Vô Song như vậy, thật ra mà nói, đúng là Vô Song gây ra thiên đại thù oán với nàng.
Nữ tử này năm nay 18 tuổi, nàng gọi Đinh Mẫn Quân.
Đinh Mẫn Quân có thể coi là một nữ tử số đen trong Kim Dung.
Trước đây nàng không so sánh nổi với Kỷ Hiểu Phù liền bị Kỷ Hiểu Phù lấy hết phong quang, nàng căn bản không cách nào đấu lại.
Dung mạo không bằng, võ công không bằng, tư chất không bằng, nhân mạch không bằng lại thêm cũng không được sư phụ dành tình cảm, Đinh Mẫn Quân ngày đó triệt để là một cái nhân vật phụ tiêu chuẩn tại Nga Mi.
Sau này vất vả lắm mới đợi được Kỷ Hiểu Phù ngã xuống, cứ ngỡ là thời kỳ của nàng đến, đang đóng vai đại sử tỷ của Nga Mi phái nhận được không biết bao nhiêu lời ca tụng xung quanh của các sư muội chỉ đáng tiếc không biết từ đâu đi ra một cái Chu Chỉ Nhược.
Chu Chỉ Nhược vừa xuất hiện, Đinh Mẫn Quân lại quay về cái vị trí vốn có trước đây.
Tư chất, dung mạo cùng võ công của Đinh Mẫn Quân không tính là tệ bất quá chưa đủ, còn xa mới đủ.
Lúc này sự xuất hiện của Vô Song căn bản là thay thế Chu Chỉ Nhược, dù sao hiện nay trên Nga Mi Sơn vẫn chưa có ai tên Chu Chỉ Nhược cả, cô gái này còn chưa có xuất hiện.
Đinh Mẫn Quân vất vả lắm mới có thể đợi Kỷ Hiểu Phù rơi rụng có điều vui vẻ chưa được 2-3 năm thì Vô Song đã đến.
Dung mạo của Vô Song làm Đinh Mẫn Quân ghen ghét bất quá chỉ là ghen ghét mà thôi.
Sự coi trọng của Diệt Tuyệt Sư Thái với Vô Song thậm chí khiến Đinh Mẫn Quân nổi lên tâm giết người.
Đinh Mẫn Quân ở trên Nga Mi bao nhiêu năm, không có công lao thì cũng có

khổ lao, Kỷ Hiểu Phù hơn nàng, nàng liền chịu bất quá Vô Song hơn nàng, nàng cam tâm mới là lạ.
Ở trong Nga Mi đệ tử chia theo các đời, Đinh Mẫn Quân là đệ tử đời thứ tư, toàn bộ đệ tử đời thứ tư có thể coi là đệ tử của trưởng môn Diệt Tuyệt Sư Thái, tất nhiên Diệt Tuyệt sẽ không thừa thời gian dạy dỗ hàng trăm đệ tử ở Nga Mi, hầu hết các tiểu sư muội đều là do sư tỷ chỉ dạy.
Chỉ có tinh anh đệ tử của Nga Mi mới được Diệt Tuyệt đích thân truyền thụ võ nghệ.
Trong số các tinh anh đệ tử liền lấy ngôi vị đại sư tỷ làm người dẫn đầu.
Đinh Mẫn Quân lúc này đã rất gần ngôi vị đại sư tỷ, bất quá phía trên đại sư tỷ thật ra vẫn còn một loại đệ tử khác, gọi là chân truyền đệ tử.
Thường thường ngôi vị chân truyền đệ tử này liền dành cho các đời đại sư tỷ đảm nhiệm tuy nhiên không có quy định nào tuyên bố đại sư tỷ chắc chắn sẽ là chân truyền đệ tử, ví dụ rõ nhất là trường hợp của Vô Song, chỉ cần ít phút trước hắn gật đầu, hắn liền thành chân truyền đệ tử.
Chân truyền đệ tử chưa chắc đã là người có bối phận cao nhất trong hàng ngũ đệ tử của Nga Mi nhưng chắc chắn sau này chỉ cần không bị trưởng môn ‘phế’ liền trở thành người có bối phận cao nhất của toàn bộ Nga Mi phái – trưởng môn nhân.
Đinh Mẫn Quân từ nhỏ lớn lên bên Diệt Tuyệt Sư Thái, tính cách của nàng liền bị lão bà điên kia ảnh hưởng rất nhiều, trong tâm tình của Đinh Mẫn Quân luôn có chút vặn vẹo, có thể nói làm người nhỏ nhen, hay đố kị cùng tâm ngoan thủ lạt.
Nếu Đinh Mẫn Quân sau này trở thành Nga Mi trưởng môn, nàng chỉ sợ thành một cái Diệt Tuyệt thứ hai.
Nếu Vô Song biết việc này, hắn cũng chỉ có thể cười khổ, hắn căn bản cũng không biết làm thế nào a.
Bản thân Vô Song là Tiên Thiên Chí Âm Thể, loại thể chất này quá mức bá đạo đối với nữ tử, thực sự đã có thể coi là nghiền ép mọi loại thể chất của nữ nhân trong thiên hạ, đừng nói là Đinh Mẫn Quân chỉ sợ Kỷ Hiểu Phù hay Chu Chỉ Nhược có xuất hiện cũng phải đóng vai nhân vật phụ.
Không phải ngẫu nhiên Vô Hà Tử đi tìm một cái Tiên Thiên Chí Âm Thể suốt 50 năm vẫn chưa tìm ra một ai.
Nếu không phải Vô Song có một cái Dược Vương cùng 2 cái tương đương ngũ đế cấp cao thủ vì hắn mở đường, thể chất của Vô Song cùng lắm chỉ có thể coi là Hậu Thiên Chí Âm Thể.
Tất nhiên Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng không phải là vô địch thể chất, nữ nhân dù sao.... cũng có trường hợp xuất hiện Tiên Thiên Chí Dương Thể cũng như Vô Song vốn là nam nhân lại có Tiên Thiên Chí Âm Thể vậy.

Nữ nhân gần nhất trong giang hồ nắm giữ Tiên Thiên Chí Dương Thể thật sự rất nổi tiếng, nàng chính là Vu Hành Văn hay còn gọi là Thiên Sơn Đồng Mỗ. Bằng vào Tiên Thiên Chí Dương Thể, trong hàng cao thủ đương thời Vu Hành Văn khó gặp đối thủ, kể cả có là Ngũ Đế cấp bậc ra tay, Vu Hành Văn cùng đối phương đánh 20 – 30 chiêu vẫn là chịu được.
Thiên Sơn Linh Thứu Cung không phải là chuyện đùa, chỉ cần Vu Hành Văn chưa ngã bản thân Linh Thứu Cung chưa chắc đã sợ Nga Mi Phái.
....
Có Diệt Tuyệt dẫn đầu, dọc theo con đường này có vô số đệ tử của Nga Mi cúi đầu cung kính chào hỏi, cung kính có thừa hơn nữa cũng tự động tránh ra một con đường khiến tốc độ đám người bọn họ nhanh hơn không ít, càng tuyệt vời hơn với Vô Song là hắn không còn bị mấy nữ nhân của Nga Mi chỉ chỉ trỏ trỏ nữa, điều này khiến nội tâm Vô Song vui vẻ không ít.
Có Diệt Tuyệt ở đây, đám nữ nhân kia dám cười cười nói nói mới lạ.
Nghĩ đến Diệt Tuyệt rồi lại nghĩ đến mấy vị nữ đệ tử như hoa như ngọc kia, Vô Song liền có chút bi ai cho họ. Vô Song ở bên Diệt Tuyệt chưa đến 10 phút đã thấy khó thở, không hiểu mấy vị tỷ tỷ kia là như thế nào chịu được?.
Cũng không lâu lắm, Vô Song lại được dẫn ra khỏi Nga Mi Phái, lúc này bọn họ đi đến Nga Mi hậu sơn – Cấm Địa của Nga Mi Phái.
Gần như hậu sơn mỗi môn phái lớn đều là cấm địa, đều dấu một vài thứ thế nhân không cách nào biết hoặc không muốn cho thế nhân biết.
Chung Nam Sơn có cấm địa là Cổ Mộ Phái.
Võ Đang Sơn có cấm địa là Trường Sinh Điện.
Bắc Thiếu Lâm cấm địa là Khô Mộc Viện.
Nga Mi Phái cấm địa liền mang tên – Tiên Âm Động.
Tiên Âm Động cùng Nga Mi Phái chỉ sợ có quan hệ cực kỳ sâu xa.
Ở Nga Mi hậu sơn cũng không phải không có người, lúc này Vô Song liền quan sát thấy ngay phía ngoài hậu sơn có hai cái lão ni cô đang nhập định.
Đáng nói là hai người này bản thân như hòa vào khung cảnh thiên nhiên, hô hấp cực kỳ mỏng thậm chí Vô Song còn không cảm thấy bọn họ đang hô hấp, nếu không phải hai người này còn da còn thịt, thoạt nhìn có vài phần sức sống, Vô Song còn tưởng họ sớm tọa hóa.
Đối mặt với hai cái lão ni này, Diệt Tuyệt cho dù tính cách có ra sao thì vẫn thể hiện nét mặt cung kính.
Không chỉ có Diệt Tuyệt, cho dù là Tiên Âm cũng nhẹ cúi đầu.
Vô Song tất nhiên không biết hai cái lão ni này là ai, bất quá hắn cũng học theo, chậm rãi cúi đầu đồng thời trong lòng Vô Song lại có nhận thức mới.
Nga Mi phái trong thế giới này, tuyệt đối không yếu như Nga Mi phái trong Kim Dung, chỉ sợ Nga Mi mặt ngoài đều là nữ tử nhưng bên trong toàn bộ đều là

xương cứng.
Hai cái lão ni cũng không mở mắt, căn bản không để ý đến Diệt Tuyệt cùng Tiên Âm, tất nhiên Diệt Tuyệt hay Yên Tâm cũng quen với việc này, chậm rãi mang Vô Song đi vào bên trong.
Phong cảnh của Nga Mi hậu sơn rất đẹp, gần như không có bàn tay con người can thiệp, không giống như bên ngoài kia.
Nơi này chỉ sợ có thể chân chính coi là thế ngoại đào viên.
Tiếp theo Vô Song nghe thấy một âm thanh làm hắn chú ý, đây là âm thanh...luyện võ.
Vô Song cũng từng luyện qua võ công đương nhiên quen thuộc thứ âm thanh này.
Xuyên qua tán lá cây, cuối cùng Diệt Tuyệt cũng dừng lại.
Trước mặt Vô Song có hai thân ảnh.
Một ni cô ngồi xếp bằng trên một tảng đá cao, mặc một kiện y phục màu xanh nhàn nhạt.
Mái tóc cũng dùng mũ che đi, có điều lại không che được khuôn mặt tinh xảo của nàng, vị ni cô này thật sự rất đẹp, chưa kể khuôn mặt còn phi thường trẻ trung, trong mắt Vô Song tuổi người này có lẽ còn chưa quá 30.
Người thứ hai là một thiếu nữ. Thiếu nữ này đang miệt mài múa kiếm, âm thanh mà Vô Song nghe thấy chính là từ nàng phát ra.
Thiếu nữ một đầu tóc đen dài sau lưng, khuôn mặt bị mũ đội đầu che đi không nhìn rõ tuổi tác, có điều nàng mặc một chiếc quần ngắn bên dưới, để lộ hoàn toàn đôi chân trắng ngần ra, đôi chân linh động di chuyển theo từng đường kiếm tạo thành một khung cảnh rất đẹp giữa nơi núi rừng này.
Vô Song từng giao đấu cùng Doãn Chí Bình, trong mắt hắn thiếu nữ kia chỉ sợ so với Doãn Chí Bình mạnh hơn không ít.
Vô Song không rõ tuổi tác của nàng thế nào nhưng nếu chỉ ngang tuổi Doãn Chí Bình thì liền có thể tiến vào Tiềm Long Bảng, đáng nói hơn vị trí của nàng chắc chắn cũng không thấp.
Tất nhiên Vô Song đoán đúng, nàng quả thực có tên trong Tiềm Long Bảng hơn nữa còn là đệ nhất nhân của Tiềm Long Bảng.
Nga Mi Phái – Viên Tĩnh.
Nhìn Viên Tĩnh múa kiếm, trong mắt Vô Song nhè nhẹ xuất hiện hai luồng chiến ý, tất nhiên cũng rất nhanh bị chính hắn dập tắt, dù sao nơi đây có Diệt Tuyệt Sư Thái, Vô Song cũng không dám loạn động bất quá nếu có cơ hội... hắn cũng muốn cùng Viên Tĩnh đánh một trận.
Nếu Vô Song không chơi ám khí... chỉ sợ hắn còn không phải là đối thủ của nàng, kiếm pháp của Viên Tĩnh công có thủ có, khi công thì mãnh liệt liên miên bất tuyệt, khi thủ lại không có kẽ hở, lúc thu kiếm về tựa như dòng nước nhẹ

nhàng, không có lấy một cơ hội cho đối phương phản kích, thân pháp nhẹ như chim hoàng yến giữa trời.
Viên Tĩnh thực sự rất mạnh, ít nhất trong những người trẻ tuổi Vô Song gặp có lẽ chỉ có Mạc Sầu đủ sức cùng nàng so ánh, tất nhiên Vô Song chỉ là đoán, dù sao hắn cũng chưa thấy Mạc Sầu ra tay.
Viên Tĩnh lúc này cũng thu tay lại, sau đó nhìn về phía Tiên Âm cùng Diệt Tuyệt, nàng nhè nhẹ cúi đầu.
“Hai vị sư tỷ khỏe”.
Nhìn thấy Viên Tĩnh, cả Tiên Âm cùng Diệt Tuyệt đều vui vẻ gật đầu.
Sau đó trong ánh mắt tò mò của Viên Tĩnh, Diệt Tuyệt tiến lên một bước, lên tiếng.
“Sư phụ, ta mang Tiên Âm muội muội đến đây”.
Nói xong Diệt Tuyệt ngừng một chút, ánh mắt lại quét về phía Vô Song.
“Về phần cô bé này, nàng là Vô Song “.
Câu nói ngắn gọn nhưng ý tứ liền đủ.
Đầu tiên là thông báo Tiên Âm có việc muốn gặp sư phụ.
Thứ hai chính là giới thiệu Vô Song, hơn nữa hàm ý rất rõ ràng, Vô Song chính là đứa bé gái trong thư.
Diệt Tuyệt vừa dứt lời, vị ni cô xinh đẹp kia biến mất, nàng cứ như vậy ở trong hư không tiêu thất.
Khi nàng một lần nữa hiện ra, đã ở ngay trước mặt Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp lại gần hắn.
“Cô bé, cháu tên gì?, năm nay bao nhiêu tuổi ”.
Vô Song lần này thật sự tương đối bất ngờ. Hắn tuyệt không nghĩ đến ‘ni cô tỷ tỷ’ này lại là sư phụ của Diệt Tuyệt Sư Thái.
DIệt Tuyệt năm nay cũng gần 50 tuổi, vậy vị ‘ni cô tỷ tỷ’ này bao nhiêu tuổi, che mẹ cô bé đâu?.
Lại nghĩ đến lời nói của Vô Hà Tử, rất có thể ở trước mặt hắn chính là Ỷ Thiên Kiếm chân chính chủ nhân, Nga Mi trưởng môn đời thứ 2, Phong Lăng Sư Thái.
Vô Song nuốt một ngụm nước bọt, hắn khẽ mở miệng, lại có chút rụt rè.
“Vãn... vãn bối tên là Cơ Vô Song, năm nay 7 tuổi”.
Hắn vừa dứt lời, Tiên Âm liền cười trừ, bàn tay nhẹ gõ lên đầu hắn.
“Đứa nhỏ ngốc này, ai lại xưng vãn bối, phải xưng là tiểu nữ “.
Câu nói của Tiên Âm chính là để ‘nhắc’ Vô Song, có điều ở đây cũng không ai phát hiện ra, dù sao Vô Song mới 7 tuổi nha, tầm tuổi này nói sai cũng là bình thường, hơi đâu để ý.
Vô Song cắn răng, có điều hắn thật sự phải diễn nốt vai diễn này.
“Tiểu nữ họ Cơ, tên Vô Song năm nay 7 tuổi, về phần cha cùng mẹ.... hai người đã sớm không còn ở nhân thế”.

Nửa câu đầu đương nhiên là nói dối, Vô Song chính là bị ép buộc nói ra, bất quá nửa câu sau là thật.
Hắn kiếp trước là cô nhi, kiếp này cũng có thể coi là cô nhi, trong giọng nói còn mang theo một tia tang thương cùng mất mát, chân thật vô cùng.
Phong Lăng Sư Thái nghe vậy, trong mắt hiện ra một tia hiền từ, nhẹ vuốt ve khuôn mặt của Vô Song, sau đó xoa đầu hắn.
“Không sao rồi, đừng khóc. Song nhi sau này ngươi liền coi Nga Mi phái là nhà đi, chúng ta liền là thân nhân của ngươi”.
Vô Song lúc này chỉ có duy nhất một câu hỏi cần được trả lời.
Tại sao sư phụ cùng đệ tử lại khác nhau như vậy?.
Phong Lăng Sư Thái người này rốt cuộc làm sao đào tạo ra được cái đệ tử như Diệt Tuyệt Sư Thái?.
Một người ôn nhu ấm áp, hiền từ.
Một người độc ác, lăng lệ, tâm ngoan thủ lạt.
Ít nhất chỉ từ mặt khí thế bản thân, Vô Song căn bản không cách nào tin tưởng hai người là sư đồ.
....

Chương 73
Tiên Âm Động

Nếu phải cho Vô Song chọn, hắn thật sự muốn ở bên vị Phong Lăng Sư Thái này, dù sao Phong Lăng Sư Thái từ mặt ngoài mà nhìn liền tốt hơn Diệt Tuyệt Sư Thái quá nhiều, không quan tâm đến võ công hai bên, chỉ cần nhìn khí chất cùng dung mạo hắn liền ngàn lần vạn lần tình nguyện lựa chọn Phong Lăng Sư Thái.

Tất nhiên Phong Lăng Sư Thái sẽ không nhận Vô Song làm đệ tử, việc này liền khiến bối phận Vô Song trở nên cao đến dọa người, liền có thể trở thành sư muội Diệt Tuyệt Sư Thái. Việc này liền không ổn.

Nga Mi Phái có một cái Viên Tĩnh là đủ, cũng không cần thêm một cái Vô Song.

....

Lúc trước Vô Hà Tử có nói đến thuyết thiên phú, thuyết thiên phú không nhiều người biết có điều cũng không ít.

Chỉ cần là cao thủ đỉnh cấp trong thiên hạ, bản thân nắm giữ đại thế lực liền có thể nghe qua thuyết thiên phú này một hai, bằng vào địa vị của Phong Lăng Sư Thái, có thể biết được thuyết này cũng là bình thường.

Vô Song chỉ thấy bàn tay của vị sư thái này nhẹ chạm vào lồng ngực hắn, điều này làm khuôn mặt Vô Song khẽ biến sắc, rất may hắn năm nay mới 7 tuổi, ở cái độ tuổi này thì bé trai và bé gái chỉ xét phần ngực cũng không khác gì nhau, căn bản đều là không có ngực.

Phong Lăng Sư Thái cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt trên cơ thể Vô Song trái lại khuôn mặt càng ngày càng vui mừng.

Thật ra với dung mạo hiện nay của Vô Song lại thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể thì chỉ cần không cởi quần hắn xuống, Phong Lăng Sư Thái tuyệt không đoán ra Vô Song là nam.

Đừng nói là Phong Lăng Sư Thái, cho dù là Trương Tam Phong cũng sẽ đoán không ra, dù sao Vô Song hiện tại còn quá bé, ở độ tuổi này bé nam và bé nữa căn bản không khác bao nhiêu.

“Tốt... tốt... tốt”.

Cũng như Diệt Tuyệt, Phong Lăng Sư Thái một lần nói ra ba chữ tốt, sau đó mỉm cười hướng về phía Viên Tĩnh.

“Tĩnh, ngươi dẫn Song nhi đi thăm thú hậu sơn một chút, vi sư có việc muốn nói với phó trưởng môn”.

Phong Lăng Sư Thái vừa nói xong, Viên Tĩnh đã tiến đến.

Khác với Đinh Mẫn Quân, Vô Song không cảm nhận được chút địch ý nào từ Viên Tĩnh, trái lại trong mắt nàng có một tia âu yếm đối với Vô Song.

Viên Tĩnh vậy mà thật sự coi Vô Song là đứa trẻ, nàng cúi xuống bế Vô Song lên, bộ ngực mềm mại kề sát người Vô Song, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.
“Song nhi, tỷ tỷ đưa ngươi đi ngắm thác nước “.
Cũng mặc kệ Vô Song có muốn đi hay không, Viên Tĩnh liền bế hắn rời khỏi.
Diệt Tuyệt Sư Thái ánh mắt nhìn xoáy về phía Tiên Âm, có điều cũng không ý kiến gì, chậm rãi cúi đầu với Phong Lăng Sư Thái, rồi cũng đi ra khỏi hậu sơn.
Hậu sơn của Nga Mi Phái lúc này chỉ còn Tiên Âm cùng Phong Lăng Sư Thái.
Phong Lăng Sư Thái ánh mắt nhìn Tiên Âm, sau đó khẽ cười.
“Lão ni thật sự không ngờ, mới có một tháng không gặp ngươi lại thay đổi nhiều như vậy, đã có thể bỏ đi tâm kết, bước ra một bước đột phá Tông Sư cảnh giới, thật sự cực kỳ đáng mừng”.
Tiên Âm nhè nhẹ mỉm cười cúi đầu, nàng cũng không có ý kiến gì về việc này, bàn tay cũng đã chậm rãi tháo mặt nạ của mình ra.
Tiên Âm mắt nhìn Phong Lăng Sư Thái hiền từ trước mặt, sau đó trong ánh mắt hiện lên một tia quyết tâm liền lên tiếng.
“Sư thái, lần này ta muốn để Song nhi ra nhập Tiên Âm Động”.
Tiên Âm vừa dứt lời, bản thân Phong Lăng Sư Thái mặt cười khựng lại, trong ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.
Sau đó Phong Lăng Sư Thái liền triệt để không có cười nữa, sự tình lúc này hình như nghiêm trọng hơn Vô Song tưởng tượng nhiều.
Nga Mi cùng Tiên Âm Động chỉ sợ có khúc mắc không nhỏ.
Phong Lăng Sư Thái hít vào một hơi lãnh khí, sau đó nhìn về phía Tiên Âm.
“Ngươi xác định?”.
Tiên Âm gật đầu, cũng không có bất cứ ý gì sợ hãi.
“Thiên chân vạn xác”.
Phong Lăng Sư Thái rốt cuộc thở dài một hơi, bàn tay chỉ về một tiểu đình cách đó không xa, trong mắt chưa từng có trịnh trọng.
“Tiên Âm Động trưởng môn, mời”.
Tiên Âm ánh mắt đẹp nhẹ nhíu lại có điều nàng cũng là không sợ hãi, chậm rãi đi về phía đình viện.
Đình viện này chỉ có thể coi là chỗ che nắng che mưa, bên trong có một chiếc bàn đá cùng bốn chiếc ghế đá nhỏ.
Lúc này Phong Lăng Sư Thái cùng Tiên Âm ngồi đối diện với nhau, hai người lúc này không còn là quan hệ trưởng bối cùng vãn bối mà là quan hệ công bằng, quan hệ giữa trưởng môn hai môn phái trong thiên hạ.
“Tiên Âm, ngươi thật sự tự tin vào đứa bé đó sao?”.
Tiên Âm thản nhiên gật đầu, nàng liền thật sự tin tưởng vào Vô Song, hơn nữa không phải là nàng tin tưởng mà là Vô Hà Tử tin tưởng, con mắt của Vô Hà Tử tốt hơn Tiên Âm nhiều lắm.

Phong Lăng Sư Thái thấy vậy cũng khẽ gật đầu, nếu Tiên Âm đã quyết định, nàng liền tôn trọng quyết định của Tiên Âm.
Tiên Âm Động nằm bằn trong Nga Mi Phái, nằm bên trong Nga Mi Phái hậu sơn.
Tiên Âm Động chia làm Tiên Âm Các cùng Tiên Âm Động.
Bình thường mà nói, Tiên Âm Động tuyệt đối sẽ không mở ra, cho dù là trưởng môn Tiên Âm Động cũng chỉ có thể ở Tiên Âm Các bởi TIên Âm Động là một tòa mộ địa.
Cổ Mộ cũng là một tòa mộ địa nhưng muốn so với Tiên Âm Động thì còn thua xa, căn bản không cùng đẳng cấp.
Nếu Cổ Mộ chỉ là nơi an nghỉ của Lâm Triều Anh thì Tiên Âm Động là nơi an nghỉ của Cầm Đế cùng Tiêu Dao Tử.
Nơi an nghỉ của người chết, lại là hai cái Ngũ Đế cường giả, ai dám động?.
Tất nhiên theo lời Vô Hà Tử bản thân Tiên Âm Động là đệ nhất tu luyện bảo địa cũng không giả.
Muốn có thể gọi là tu luyện bảo địa liền ít nhất cũng phải có người tiến vào, muốn tiến vào Tiên Âm Động liền phải có chìa khóa, chìa khóa ở đây nằm trong tay Phong Lăng Sư Thái.
Muốn lấy được chìa khóa này chỉ có hai cách, cách thứ nhất chính là tự thân khiêu chiến vị sư thái này, đương nhiên phải là người của Tiên Âm Động.
Cách thứ hai dễ hơn một chút, chỉ cần là nữ nhân tuổi dưới 16 liền có thể tiến nhập Tiên Âm Động, bất quá sau 16 tuổi liền phải đánh bại đệ tử của Phong Lăng Sư Thái.
Cái điều kiện thứ hai chắc chắn dễ hơn điều kiện thứ nhất có điều đáng nói là... đệ tử của Phong Lăng Sư Thái đến nay chỉ có ba người. Ba người này hiện nay đều cực kỳ lợi hại.
Yếu nhất trong ba người chính là Viên Tĩnh, muốn đánh bại nàng tất nhiên không khó tuy nhiên tìm người dưới 16 tuổi đánh bại nàng lại gần như là việc không thể.
Mấu chốt là điều kiện dưới 16 tuổi, điều kiện này thật sự rất dọa người.
Cho dù là tuyệt thế thiên tài ngàn năm có một thì dưới 16 tuổi cũng rất khó đột phá được đến Tông Sư cảnh giới, ở độ tuổi này giỏi lắm chỉ là nhất lưu cao thủ.
Viên Tĩnh hiện tại mới 14 tuổi, nàng cũng đã là nhất lưu cao thủ, quan trọng là nàng không bị giới hạn bởi tuổi tác, tức là nói giả sử Vô Song khiêu chiến nàng, năm Vô Song 16 tuổi Viên Tĩnh chỉ sợ đã 22 tuổi.
Vô Song năm 16 tuổi trong mắt Phong Lăng Sư Thái kể cả có Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng lắm chỉ lên đến siêu nhất lưu cao thủ còn Viên Tĩnh năm 22 tuổi nàng gần như chắc chắn đã đột phá Tông Sư.
Loại chênh lệch này tuyệt đối rất lớn, cửa thắng cho Vô Song liền gần như

không có.
Quy định này thật sự phi thường hà khắc thậm chí là bắt chẹt Tiên Âm Động của chính Cầm Đế.
Tiên Âm Động nơi này vốn do Phong Lăng Sư Thái chưởng quản mà không phải ở trong tay Tiên Âm đủ để nói lên Cầm Đế người này đã tặng một món quà rất lớn cho Phong Lăng Sư Thái cùng Nga Mi Phái.
Theo cái điều lệ thứ hai... một mặt nào đó liền cho phép chỉ cần là nữ nhân, tuổi dưới 16 liền có thể tiến vào Tiên Âm Động.
Phong Lăng Sư Thái chính là để Viên Tĩnh tu luyện bên trong Tiên Âm Động, dù sao Viên Tĩnh chính là đệ tử của Phong Lăng Sư Thái, sau 16 tuổi có thể trực tiếp bỏ qua cuộc chiến bất công kia.
Khúc mắc bên trong là việc của quá khứ, lý do tại sao Cầm Đế làm vậy Tiên Âm không hiểu.
Phong Lăng Sư Thái cũng chỉ mơ hồ biết một chút nhưng bà cũng không biết toàn bộ.
Người duy nhất biết được nguyên nhân sâu xa có lẽ chỉ có Vô Hà Tử.
Đáng tiếc lão nhân này không chịu mở miệng, không ai có thể hỏi đến.
Phong Lăng Sư Thái bàn tay khẽ động, bên trong xuất hiện một tấm lệnh bài cổ xưa.
“Tiên Âm, ta rất thích đứa trẻ này, dù sao nàng cũng là Tiên Thiên Chí Âm Thể, nàng trời sinh liền thích hợp võ công của Nga Mi Phái, ta vẫn hy vọng ngươi có thể để đứa bé này cho Nga Mi chúng ta”.
Tiên Âm sao có thể để Vô Song cho Nga Mi phái?, chỉ sợ nàng có chịu thì Vô Song cũng không chịu.
Tiên Âm thản nhiên lắc đầu.
“Tiền bối, tiền bối biết Diệt Tuyệt sư tỷ làm người thế nào, để nàng dạy đệ tử, ta không an tâm”.
Việc của Diệt Tuyệt đương nhiên Phong Lăng Sư Thái biết, ánh mắt nhè nhẹ nhíu lại một chút.
“Vậy nếu ta trực tiếp nhận nàng làm đệ tử thì sao, giống như Viên Tĩnh vậy?”.
Tiên Âm đối với đề nghị của Phong Lăng Sư Thái chỉ nhàn nhạt thở dài.
“Sư Thái, Nga Mi đợi một cái Tiên Thiên Chí Âm Thể rất lâu, ta biết. Bất quá Tiên Âm Động cũng đợi một cái Tiên Thiên Chí Âm Thể quá lâu. Nga Mi Phái có sư thái liền sừng sững không ngã nhưng Tiên Âm Động lại khác “.
“Bản thân Tiên Âm vẫn tự biết mình, không có cách nào so sánh với sư thái, không cách nào khiến Tiên Âm Động trở lại với tên tuổi vốn có của nó, vẫn là xin sư thái đừng làm khó Tiên Âm”.
Phong Lăng Sư Thái nghe vậy, rốt cuộc cũng không nói nữa, nàng thật sự cũng không mong Tiên Âm Động biến mất trên võ lâm.

Công bằng nào nói Tiên Âm Động biến mất với Nga Mi là trăm lợi không có một hại nhưng đó chỉ là ánh mắt thiển cận vô cùng.
Phong Lăng Sư Thái thì khác, ánh mắt của nàng nhìn xa hơn nhiều.
Đúng là bên trong Nga Mi Sơn có một cái tu luyện bảo địa, chỉ cần Tiên Âm Động bị diệt, khối tu luyện bảo địa này liền thành sản nghiệp của Nga Mi Phái. Điều kiện tiên quyết là.... phía sau Tiên Âm Động không có ai ra mặt.
Tiên Âm Động là công sức cả đời của Cầm Đế bỏ ra, nàng cho dù giao kèo với Nga Mi Phái những điều kiện không ai hiểu nổi thì Tiên Âm Động vẫn là của nàng.
Cầm Đế người này không thể dùng lẽ thường để hình dung, cũng không thể dùng suy nghĩ bình thường để hình dung, Phong Lăng Sư Thái biết nếu Tiên Âm Động không còn tồn tại thì khối bảo địa ở hậu sơn kia cũng bị người ta thu lại.
Tất nhiên người thu lại là ai, Phong Lăng Sư Thái cũng không biết, nàng chỉ biết chắc chắn có ngũ đế cấp bậc cao thủ ra tay.
Phong Lăng Sư Thái đã là ngũ tuyệt cao thủ nhưng để đột phá đến ngũ đế chỉ sợ đời này nàng liền vô vọng. Nga MI Phái không cản nổi bước chân của Ngũ Đế.
Phong Lăng Sư Thái thậm chí đã nghĩ đến việc cưỡng ép Vô Song gia nhập Nga Mi, tuy nhiên về tình hay về lý nàng đều không dám làm vậy, nếu thực sự bức cho Tiên Âm điên lên, Nga Mi Phái tuyệt không dễ chịu.
Suy nghĩ một hồi, Phong Lăng Sư thái rốt cuộc cũng khẽ gật đầu.
“Ta không muốn tính mạng cô bé đó gặp nguy hiểm, bất quá nếu ngươi đã quyết định, ta cũng muốn thử xem Tiên Âm Động tuyệt học cùng Nga Mi Phái tuyệt học, ai cao ai thấp”.
Vô Song không có ở đây, nếu hắn có ở đây sẽ dễ dàng phát hiện.
Hóa ra Phong Lăng Sư Thái người này cũng không phải nhân vật hiền lành gì.
Phong Lăng Sư Thái dạy ra được một cái Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ sợ... không phải việc quá khó hiểu.
....
Lúc này Vô Song đang đi ‘ chơi’ cùng Viên Tĩnh, cũng không biết Tiên Âm cùng Phong Lăng Sư Thái bàn việc gì.
Thứ hắn để ý là nữ nhân tên Viên Tĩnh này.
Không hiểu vì lý do gì, nàng vậy mà vẫn lựa chọn che mặt?, dù sao ở đây ngoài Vô Song ra làm gì có ai.
“Tỷ tỷ, người che mặt làm gì vậy?”.
Vô Song rốt cuộc không nhịn được tò mò liền lên tiếng.
Đáp lại lời của hắn, Viên Tĩnh chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, trong nụ cười có chút nét buồn khó nói lên thành lời.
“Cái này là thói quen của tỷ tỷ, bỏ ra ta liền không quen. Lúc đầu không thích lắm nhưng đeo nhiều liền thành thói quen, sau này cũng không muốn bỏ ra”.

Nói xong, Viên Tĩnh lại bế Vô Song lên, 'đặt' Vô Song lên vai mình, cho hắn nhìn cảnh hoàng hôn bên dưới, cảnh hoàng hôn của Nga Mi Sơn.
"Vô Song, ngươi biết không ngươi thật đẹp, sau này chắc chắn sẽ thành tuyệt thế mỹ nhân, bất quá nhất định phải đề phòng nam nhân, nhất định không được tin đám nam nhân đó, thiên hạ này căn bản không có nam nhân tốt, bọn chúng chỉ thèm muốn sắc đẹp của ngươi, không hơn. Thứ bọn chúng muốn đơn giản chỉ là cơ thể của ngươi mà thôi".
Viên Tĩnh không lên tiếng thì thôi, Viên Tĩnh lên tiếng xong Vô Song liền sợ.
"Cả Nga Mi toàn là mấy bà điên sao?, chưa có bao nhiêu tuổi tính cách đã như vậy?, rốt cuộc đám người này dạy dỗ đệ tử kiểu gì?".
Viên Tĩnh... cô gái nhỏ này có thù hận rất lớn với nam nhân trong thiên hạ, nàng vừa nói, trong ánh mắt còn xuất hiện hai tia sát khí nhàn nhạt.
Vô Song cố gắng nuốt một ngụm nước miếng, hắn là nam nhân nha, hắn không thể để toàn bộ nam nhân trong thiên hạ bị hắt nước bẩn, ít nhất cũng muốn cãi lại một lần.
Hắn lập tức lên tiếng, giọng nói đầy hồn nhiên cùng trong trẻo, muốn có bao nhiêu dễ thương liền có bấy nhiêu dễ thương.
"Tỷ tỷ, cũng không phải đàn ông trong thiên hạ đều như vậy, ta biết có rất nhiều người đàn ông tốt...".
Đáng tiếc không để Vô Song nói hết lời, Viên Tĩnh lại bế hắn lên, sau đó dùng hai ngón tay che miệng Vô Song.
"Song nhi, đàn ông trong thiên hạ cũng có người tốt việc này tỷ tỷ biết bất quá tốt xấu lẫn lộn sao có thể phân biệt?, có rất nhiều kẻ chỉ thèm muốn sắc đẹp của chúng ta mà thôi có điều lại không thể hiện ra, bên ngoài chính nhân quân tử nhưng bên trong một bụng tiểu nhân".
"Bên ngoài đạo mạo thích nói lời nhân nghĩa, bên trong lại một bồ dao găm. Tốt nhất nếu gặp lũ nam nhân kia, cứ giết chết nói sau".
Sát khí từ mắt Viên Tĩnh léo lên, khiến Vô Song triệt để im lặng.
Rốt cuộc là tại sao?.
Rốt cuộc đây có phải là chỗ tập trung oán niệm của nữ nhân không?.
Vậy mà ai cũng coi nam nhân làm kẻ thù, thậm chí còn mở miệng ra là chém là giết.
So với Viên Tĩnh bản thân Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ giết tà phái hình như còn dễ chịu hơn một ít.
Vô Song cũng không biết khuyên thế nào với Viên Tĩnh mới tốt. Hắn chỉ có thể im lặng thở dài.
Đúng lúc này, Viên Tĩnh ánh mắt hướng về phía xa, sau đó khóe miệng cong lên.
"Song nhi, chúng ta về thôi, sư phụ cho gọi rồi, để tỷ tỷ đưa ngươi về ".
Ngày hôm nay, Vô Song thật sự có ấn tượng.... ấn tượng rất không tốt với Nga

Mi Phái.
Nga Mi Phái ở thế giới này mạnh hơn Nga Mi Phái trong Kim Dung nhiều, bất quá về mặt tính cách, hai bên đều có vài phần giống nhau.
Nghĩ đến quãng thời gian tiếp theo phải sống ở Nga Mi Sơn, Vô Song chỉ biết thở dài ngao ngán.
....
.

Chương 74
Khởi đầu mới .

Vô Song vốn tưởng khi Viên Tĩnh đưa hắn trở về liền gặp lại Phong Lăng Sư Thái có điều lúc này hắn lại gặp một mình Cô Cô.
Cô Cô đã tháo chiếc mặt nạ vô cảm kia ra, khuôn mặt xinh đẹp nhìn Vô Song. Đã rất lâu rồi Vô Song không nhìn thấy diện mạo thật của Cô Cô, ít nhất từ năm hắn 6 tuổi đến nay rất ít khi thấy Cô Cô mà có thấy thì Cô Cô của hắn cũng đeo một lớp khăn che mặt mỏng.
Viên Tĩnh thấy Tiên Âm xuất hiện, lúc đầu nàng khẽ kinh ngạc sau đó nhè nhẹ cúi đầu.
“Phó trưởng môn, không biết sư phụ....”.
Tiên Âm nhẹ nhàng mỉm cười.
“Sư Thái đang ở trong đình viện, Viên Tĩnh ngươi cứ vào trong gặp sư thái đi, Song nhi để ta đưa về, ta muốn dẫn hắn đến Tiên Âm Các”.
Viên TĨnh cũng không nghĩ nhiều, liền gật đầu sau đó thản nhiên để Vô Song lại với Tiên Âm rồi chậm rãi đi về phía hậu sơn.
Tiên Âm mỉm cười nhìn Vô Song, có điều Vô Song lại có thể cảm nhận được một tia áp lực rất lớn trong nụ cười của nàng.
Tiên Âm trong lòng đang không thoải mái.
Đây là suy nghĩ duy nhất lúc này của Vô Song.
Hắn cũng không tiện hỏi Cô Cô xem bên trong xảy ra việc gì, Cô Cô đã cầm tay hắn, hai người đi xa dần trong ánh chiều tà, mục tiêu liền hướng về Tiên Âm Các.
Tiên Âm Các là một lầu các nằm riêng một góc ở Nga Mi Sơn, thiên về mạn cực tây của Nga Mi Sơn, cách hậu sơn cũng không tính là xa.
Từ phía hậu sơn, nhìn theo bóng lưng hai người, Phong Lăng Sư Thái ánh mắt dần dần nhíu lại.
“Sư phụ, người cho gọi con?”.
Viên Tĩnh xuất hiện thu hút sự chú ý của Phong Lăng Sư Thái.
Lúc này Phong Lăng Sư Thái nhẹ gật đầu, bàn tay chỉ về phía một chiếc ghế đá nhỏ.
Viên Tĩnh hiểu ý, nàng chậm rãi ngồi xuống, yên lặng nghe Phong Lăng Sư Thái dặn dò.
“Tĩnh nhi, cho dù sư phụ biết nói thế này là bất công với con, bất quá sư phụ vẫn phải nói. Song nhi nha đầu kia nếu xét về tư chất, liền vượt xa ngươi”.
Phong Lăng Sư Thái nói rất thật căn bản không hề nói giảm nói tránh.

Viên Tĩnh nghe vậy, cũng không bất ngờ.
“Sư phụ người đã từng dạy nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, tư chất cao thấp việc này Tĩnh nhi đã thông suốt từ lâu, TĨnh nhi cũng không vì việc này mà để ý, dù sao nàng là nàng mà ta là ta “.
Viên Tĩnh cực kỳ trấn định nói ra những lời này.
Nếu lời này mà để Vô Song nghe thấy hắn liền bị kinh động không thôi, nữ nhân này tuyệt đối không tầm thường.
Vô Song chưa bao giờ nghe cái tên Viên TĨnh trước đây nhưng chỉ cần bằng cái tâm tình này của nàng, tương lai Viên Tĩnh tuyệt đối là một trong những đối thủ mạnh nhất của Vô Song.
Nhìn đệ tử của mình, Phong Lăng hài lòng gật đầu. Trong mắt Phong Lăng mà nói, Vô Song là một khối mỹ ngọc bất quá là ngọc trong cát.
Viên Tĩnh tuy không sáng bằng Vô Song nhưng lại là một khối mỹ ngọc đã trải qua mài dũa, đã trải qua rất nhiều sóng gió mà không ai có thể tin tưởng được.
Thể chất Viên Tĩnh có thể thua Vô Song nhưng tâm trí của nàng tuyệt đối hơn Vô Song nhiều. Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ từ phía Phong Lăng Sư Thái mà thôi.
Phong Lăng Sư Thái nhìn Viên Tĩnh, càng ngày càng cảm thấy tự hào.
“Tĩnh nhi, ngươi nghĩ được như vậy, vi sư có chết cũng yên lòng bất quá ngươi phải biết ngươi không thích hợp làm trưởng môn”.
“Đại sư tỷ của ngươi.... năm đó nàng bước sai đường. Vi sư đã xuất gia không thể tiếp tục quản việc thế tục, không thể can thiệp vào con đường đại sư tỷ của ngươi chọn, đối với Nga Mi Phái hiện nay tuy không đồng ý nhưng cũng lực bất tòng tâm”.
“Nhị sư tỷ của ngươi... có con đường của chính mình, cho dù ta chưa bao giờ ủng hộ con đường của nàng nhưng ta cũng không có cách nào can thiệp “.
“Ngươi cuối cùng vẫn có con đường của mình, cho dù ngươi quyết định thế nào vi sư cũng vẫn ủng hộ ngươi. Ngươi chọn rời đi hay ở lại thủ hộ Nga Mi đều là lựa chọn của chính ngươi có điều Viên Tĩnh ngươi chỉ thích hợp là cao thủ đỉnh cấp trong thiên hạ còn nếu muốn bắt ngươi điều hành cả môn phái lớn, ngươi làm không được”.
“Vô Song, đứa bé kia là một khối mỹ ngọc còn ẩn trong cát, vi sư thật sự muốn đào tạo nó làm trưởng môn đời thứ tư của Nga Mi phái thay cho Diệt Tuyệt, bất quá Tiên Âm không có đồng ý”.
“Vi sư không có cách nào ép Tiên Âm, sau lưng nàng... sau lưng nàng có hai cái ngũ đế cấp bậc cao thủ, vi sư căn bản không có cách nào khiến nàng nhượng bộ”.
Phong Lăng Sư Thái nói đến đây, bất giác nhớ đến cây đàn cầm mà Vô Song đeo trên lưng.

Phong Lăng Sư Thái biết cây đàn đó là thứ gì.... đây vốn là cây đàn khi còn sống Cầm Đế sử dụng.
Ngân Nguyệt Huyền Cầm.
Ngân Nguyệt Huyệt Cầm không phải đặt ở Nga Mi Sơn, không phải đặt ở Tử Ngọc Sơn.
Ngân Nguyệt Huyền Cầm đặt ở Trường An.
Người giữ cây huyền cầm này là một nhân vật quyền khuynh thiên hạ, một tay có thể che trời.
So với Vô Hà Tử, Phong Lăng Sư Thái càng sợ người này hơn.
Đại Thanh Thái Sư – Hoàng Thường.
Ngân Nguyệt Huyền Cầm được Tiên Âm mang đến đây, đủ để thấy ít nhất vị Đại Thanh Thái Sư này để mắt đến việc trên Nga Mi Sơn.
Chỉ cần Nga Mi Phái còn chưa muốn chết tốt nhất liền không nên đụng tới Hoàng đạo sư.
Vô Hà Tử chỉ có một người, cho dù gọi hết đám truyền nhân Tiêu Dao Phái cũng không có cách nào đối với Nga Mi đuổi tận giết tuyệt tuy nhiên... Hoàng Thường thì khác.
Nghĩ đến Hoàng Thường, da đầu của Phong Lăng Sư Thái run lên.
Nhân quả giữa ngũ đế cùng ngũ đế nàng không cách nào biết, nàng còn lâu mới đặt được chân vào ngũ đế cảnh giới.
Ngũ Đế là một loại đẳng cấp, thiên hạ không hẳn chỉ có năm người đạt đến ngũ đế cảnh giới.
Ngũ tuyệt cũng là một loại đẳng cấp, thiên hạ đương nhiên sẽ không chỉ có Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái cùng Trung Thần Thông.
Đáng nói hơn năm đó trên Hoa Sơn cũng không phải tất cả cao thủ cùng đẳng cấp với Ngũ Tuyệt cũng muốn đến tranh đấu.
Nếu có một bảng xếp hạng, bản thân Phong Lăng Sư Thái chỉ sợ không ngồi được vào 10 vị trí đầu bất quá Phong Lăng Sư Thái có Ỷ Thiên Kiếm, nàng cũng có thể coi là một trong 10 nhân vật mạnh nhất dưới chữ ‘đế’.
Khoảng cách giữa Ngũ Tuyệt với Ngũ Tuyệt còn khó mà san lấp huống gì Ngũ Tuyệt với Ngũ Đế?.
....
Viên Tĩnh cực kỳ thông minh, nàng mới nghe đã mơ hồ đoán được ý tứ trong lời Phong Lăng Sư Thái, đôi lông mày lá liễu nhè nhẹ nhíu lại.
“Sư phụ, ý ngài là muốn cướp Song nhi từ chỗ Tiên Âm tỷ tỷ? hơn nữa còn không được dùng vũ lực”.
Phong Lăng nghe Viên Tĩnh nói liền khẽ gật đầu.
“Tĩnh nhi, lần này Tiên Âm muốn mang nha đầu kia vào Tiên Âm Động, có điều bên trong Tiên Âm Động cho dù cả nàng cũng không có cách nào đi vào, đây là

tổ huấn”.
“Ngươi lại khác, ngươi từ nhỏ liền tu luyện trong Tiên Âm Động, liền quen thuộc nơi này hơn cả chính Tiên Âm. Những lúc chỉ có ngươi cùng cô bé kia liền tranh thủ tăng hảo cảm với nó một chút, sau này sư phụ liền có cách khiến nó bái nhập Nga Mi “.
Phong Lăng Sư Thái cực kỳ tự tin, bất quá không phải là không có lý do.
Trong mắt Phong Lăng Sư Thái trện chiến 8 năm sau Vô Song căn bản không có cửa thắng, ngày hôm đó chỉ cần uyển chuyển khuyên nhủ một chút, liền khiến Vô Song thuận lý thành chương ra nhập Nga Mi phái, dù sao nếu trận chiến đó Vô Song thua liền bồi mạng lại, ai tự nhiên lại muốn chết?.
Chỉ cần đổi tính mạng của Vô Song thay bằng bắt hắn gia nhập Nga Mi phái liền vẹn cả đôi đường.
8 năm sau, Vô Song 16 tuổi, chỉ có thể coi là thiếu nữ hơi lớn một chút mà thôi, tâm trí chưa chắc thành thục, vẫn dễ dàng đào tạo cùng khống chế vô cùng.
Không thể không nói, Phong Lăng Sư Thái tính rất xa cũng rất đẹp, đáng tiếc nàng quá coi thường Vô Song.
....
Lúc này Vô Song cùng Tiên Âm cũng đã trở về Tiên Âm Các.
Tiên Âm Các là một tòa kiến trúc cổ kính, có tổng cộng 7 tầng.
Tiên Âm Các đặt ở trên Nga Mi Sơn, Vô Song thật sự hoài nghi ở trên tầng 7 kia chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến những đám mây trắng.
Vô Song chưa đi nhiều cũng chưa nhìn nhiều, trong mắt hắn Tiên Âm Các liền là công trình kiến trúc cao nhất mà Vô Song được thấy trên thế giới này.
Bên trong Tiên Âm Các cũng không phải chỉ có một mình Tiên Âm, bên trong Tiên Âm Các không ngờ có không ít người, toàn bộ cũng đều là nữ nhân.
Những người này tuổi tác không giống nhau, già có mà trẻ cũng có, bọn họ trên danh nghĩa cũng là Nga Mi Phái đệ tử nhưng thực tế cũng chỉ trung thành với Tiên Âm Các.
Vừa thấy Tiên Âm quay lại, có hai cái lão bộc liền xuất hiện, vẻ mặt đầy cung kính.
“Trưởng môn đại nhân “.
Hai lão bộc này khí tức già nua, mặt đầy tử khí thoạt nhìn đã không còn bao nhiêu sức sống, bất quá lại cho Vô Song một cảm giác không thể coi thường.
Tiên Âm đối với hai cái lão bộc này chỉ nhè nhẹ mỉm cười, không hề có chút nào phong phạm của trưởng môn cao cao tại thượng, nàng cũng nhẹ nhàng lên tiếng.
“Nguyệt bà bà, Hoa bà bà, hai người cần gì phải ra đón Tiên Âm chứ”.
Tiên Âm cười nói, sau đó chỉ tay về phía Vô Song.
“Hai vị bà bà, đây là Vô Song, từ nay về sau Vô Song liền là đệ tử của ta... hơn nữa ta sẽ để Song nhi tiến vào Tiên Âm Động”.

Thật ra ngày trước, hai vị bà bà đã gặp mặt Vô Song bất quá so với thời kỳ hắn 3-4 tuổi lúc này Vô Song quá khác.
Năm hắn 3-4 tuổi bản thân Vô Song tất nhiên là một cái nam hài tóc trắng bây giờ lại là một cái tuyệt thế la lỵ mái tóc đen mượt óng ả xinh đẹp tựa thiên tiên, hai vị bà bà này nhận ra mới là việc lạ.
Lại nói đến sau khi Tiên Âm dứt lời, Nguyệt bà cùng Hoa bà trực tiếp biến sắc, ánh mắt vẩn đục mở to hết cỡ quan sát Vô Song.
Thậm chí Nguyệt bà còn có chút e dè lên tiếng.
“Trưởng môn, việc này....”.
Tiên Âm chỉ nhàn nhạt mỉm cười không nói, nàng chậm rãi nắm lấy tay Vô Song, đưa hắn tiến vào Tiên Âm Các.
Diện tích mỗi tầng của Tiên Âm Các cũng không lớn, đồng thời càng lên cao càng nhỏ nhưng nội thất bên trong tranh trí tinh xảo vô cùng, cho người ta một cảm giác thoải mái mà hài hòa.
Tiên Âm một đường đi đến đâu cũng đều có Tiên Âm Các nữ nhân cung kính cúi đầu.
Những nữ nhân này võ công gần như không có, toàn bộ đều là cô nhi được Nguyệt bà cùng Hoa bà thỉnh thoảng xuống núi thu nhận, không cầu học võ nghệ chỉ cần phục vụ tốt cho Tiên Âm Các. Đáng tiếc Tiên Âm Các năm vị truyền nhân mỗi người một ngả từ đó số người hầu có chút quá nhiều so với chính chủ nhân.
Một mạch, Tiên Âm dẫn Vô Song lên tầng 5 của Tiên Âm Các, nàng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hắn.
Đây chính là căn phòng trước đây, Vô Song ở.
Vô Song tiến vào bên trong, thú thật hắn cũng không có quá nhiều cảm xúc về nơi này, thật sự tương đối xa lạ.
Tiên Âm nhè nhẹ chỉ tay xuống một tấm đệm mềm bên dưới, giọng nói của nàng có chút nghiêm túc.
“Song nhi, cô cô biết ngươi với việc giả nữ nhân như vậy không quá tình nguyện, thật sự làm khó ngươi”.
Vô Song ngồi xuống sau đó tiện tay lấy một tấm gương nhỏ trên bàn, hắn lúc này thực sự tò mò dung mạo của chính mình.
Trong phòng này của Tiên Âm cũng không có tấm gương lớn để nhìn toàn thân, bất quá Vô Song vẫn là đủ quan sát bản thân mình. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn hắn liền rung động thật lớn.
Đôi môi mềm đỏ mọng, ánh mắt có thần lại trong suốt, đôi mắt như hai viên ngọc hút hồn người khác vậy, đôi lông mày liễu rủ được dùng bút vẽ kéo dài thêm một chút, lông mi của chính hắn cũng có chút cong lên nhè nhẹ có thể nói là nguyệt mi tinh nhãn (lông mày như trăng, đôi mắt như sao).

Điều đáng nói nhất là một loại thần thái, thần thái mà chính Vô Song cũng không thể tin, hắn giống một cái bệnh mỹ nhân vậy.
Có chút yếu đuối, có chút ngây thơ, thậm chí có chút hư ảo phiêu miễu giống một làn khói mờ mờ ảo ảo tận cửu thiên khiến người khác muốn nhẹ nhàng nắm lấy... chậm thí chiếm hữu.
Vô Song không ngờ, khuôn mặt hắn trải qua Tiên Âm tô điểm lại có thể đi đến một mức này.
Lúc trước Vô Song nhìn quen diện mạo của mình, hắn cũng cảm thấy mình có chút giống nữ nhân nhưng không ngờ lực sát thương lại mạnh đến vậy.
Khó khăn lắm mới ổn định tâm tình, Vô Song quay lại nhìn Tiên Âm, chỉ thấy nàng đang dùng ánh mắt đầy thú vị nhìn mình.
“Song nhi thế nào?, bất ngờ đúng không. Cô cô cũng thật sự bất ngờ với ngươi, cô cô vốn chỉ tính trang điểm cho ngươi đẹp một chút nhưng không ngờ ngươi lại thiên sinh lệ chất. Nếu ngươi là nữ nhân thật Cô Cô không biết ra ngoài giang hồ có thể gây họa cho bao nhiêu nam nhân. Không khéo ngươi sau này liền trở thành nhân vật cấp Tây Thi, Đắc Kỷ, là họa quốc mỹ nhân”.
Cô Cô rõ ràng là đang trêu chọc hắn, nhưng hắn không phản bác được, chỉ có thể im lặng cúi đầu.
Chính hắn còn rung động với diện mạo của mình, nói gì người khác?.
Rốt cuộc thì TIên Âm cũng không có tiếp tục trêu chọc Vô Song, nàng lần này liền thật sự nghiêm túc.
“Song nhi, chuyến đi lần này đến Tiên Âm Động, chính là cơ hội của ngươi, ngươi tuyệt không được lười biếng”.
“Lần này ta đã bàn kỹ cùng Dược Vương tiền bối cùng Vô Hà Tử tiền bối, nhất định phải đưa ngươi vào khuôn khổ, phải cho ngươi một lịch trình tu luyện tốt nhất”.
“Cô Cô hứa với ngươi, chỉ cần ngươi chuyên tâm làm theo lời ta nói, ngắn thì 5 năm, nhiều thì 7 -8 năm, ngươi hoàn toàn có thể đột phá Tông Sư cảnh giới”.
Tiên Âm không có nói đến cuộc chiến 8 năm sau với Vô Song, không phải nàng sợ Vô Song gặp áp lực, cũng không phải nàng không tin tưởng Vô Song mà chính là vì trong mắt nàng Vô Song căn bản không thể thua.
Nàng hỏi Vạn lão, Vô Song 8 năm sau có thể thắng được Tông Sư cao thủ không. Vạn lão căn bản không thèm suy nghĩ liền gật đầu. Đương nhiên Vạn lão sẽ không mở miệng.
Tiên Âm tiếp tục đi hỏi Vô Hà Tử, Vô Song 8 năm sau có thể đánh bại Tông Sư cao thủ hay không, Vô Hà Tử liền nhếch miệng cực kỳ tự tin mà gật đầu.
Cùng câu hỏi, Tiên Âm liền đi hỏi Dược Vương, Dược Vương căn bản cũng không thèm suy nghĩ mà gật đầu.
Mấy ngày trước, Tiên Âm đến Hoàng Thành Trường An, Tiên Âm có gặp qua

Hoàng đạo sư.
Đối với Hoàng đạo sư, Tiên Âm không có nói ra danh tính Vô Song, bất quá nàng hỏi... nàng hỏi nếu Nhật Nguyệt Giáo Chủ - Đông Phương Bất Bại luyện Quỳ Hoa Bảo Điển từ bé cho đến năm 16 tuổi có thể giết được Tông Sư cao thủ hay không?.
Hoàng Thường không hiểu tại sao Tiên Âm lại hỏi câu này, bất quá cũng không mất quá nhiều thời gian suy nghĩ, Hoàng Thường liền mỉm cười.
"Đông Phương Bạch kẻ kia lão phu cũng từng nhìn vài lần, nếu là như lời ngươi nói, bằng vào Quỳ Hoa Bảo Điển cùng tư chất của hắn, năm hắn 16 tuổi, Tông Sư cao thủ căn bản không khác gì gà đất chó sảnh".
Tiên Âm căn bản không tin Vô Song sẽ thua Đông Phương Bất Bại, dù sao cháu của nàng có Tiên Thiên Chí Âm Thể.
Có ba vị ngũ đế cấp cao thủ khẳng định, thêm một vị Dược Vương gật đầu, Vô Song thua mới là lạ.
Lâm Bình Chi chỉ cần luyện Tịch Tà trong thời gian ngắn đã dễ dàng giết Nhất Lưu Cao Thủ như thái rau.
Không có lý nào Vô Song hắn luyện Quỳ Hoa Bảo Điển 10 năm liền đánh không lại một cái Tông Sư.
....
Từ ngày mai, Vô Song chính thức là một phần của Nga Mi Phái.
Đồng thời hắn chính thức mở ra con đường võ đạo của riêng mình.
....

Chương 75
Tiến Vào Tiên Âm Động

Vô Song có một đêm ngủ tương đối ngon lành, có điều từ sáng sớm, Cô cô đã gọi hắn dậy.
Lúc này Vô Song mới biết, làm con gái thật sự rất khổ.
Theo Vô Song bấm ngón tay tính toán, hiện nay là khoảng 5h30 sáng. Giờ này căn bản sẽ không mấy ai tỉnh giấc, vậy mà Vô Song hắn phải tỉnh.
Tiếp theo phải làm gì? đương nhiên là làm vệ sinh cá nhân, sau đó ngồi.... ngồi vào bàn trang điểm.
Vô Song nằm mơ cũng không ngờ lại có một ngày này.
Cũng chẳng biết Cô Cô của hắn kiếm đâu ra cái bàn trang điểm nữa.
Vô Song chỉ biết im lặng cảm thụ, cắn răng ngồi một chỗ.
Rốt cuộc... Cô Cô giữ hắn ở bàn trang điểm gần 1 tiếng đồng hồ, mới để gọi người mang đồ ăn tới.
Sau khi ăn xong, Tiên Âm dẫn Vô Song đến Nga Mi Hậu Sơn.
Sáng sớm trên Nga Mi Sơn cũng đã thấp thoáng bóng dáng của không ít đệ tử, người luyện võ đúng là có thói quen dậy sớm cường kiện thân thể, cho dù là nữ tử cũng không ngoại lệ.
Trên con đường này, Vô Song cùng Tiên Âm được rất nhiều Nga Mi đệ tử cúi chào.
Không bao lâu, hai người đặt chân đến hậu sơn.
Ở trước hậu sơn của Nga Mi Phái hiện nay không có hai vị lão ni như ngày hôm qua, chào đón Vô Song chính là Lăng Phong Sư Thái cùng Viên Tĩnh.
Tiên Âm vừa mang Vô Song tiến đến, đã thấy Viên Tĩnh nhẹ tiến lên một bước, sau đó ôm lấy hắn đầy yêu thương cùng thân mật.
Vô Song là cái nam nhân, trên thực tế hắn phi thường ủng hộ có nữ nhân ôm ấp mình vì vậy hắn căn bản không hề phản kháng, vẻ mặt có chút hưởng thụ.
Cho dù Vô Song không có nhìn ra dung mạo của Viên Tĩnh, bất quá thân thể nàng rất đẹp, từ một điểm này có lẽ Viên Tĩnh tuyệt đối cũng không xấu đi đâu, như vậy liền là đủ.
“Song nhi muội muội, hôm nay còn đẹp hơn cả hôm nha, thực sự quá mức dễ thương”.
Ở đây cũng sẽ không ai trách Viên Tĩnh, cả Tiên Âm cũng sẽ không có ý kiến gì, nữ nhân bế một cô bé xinh đẹp thì có thể ý kiến cái gì?.
Phong Lăng Sư Thái thu tất cả vào trong mắt, cũng nhè nhẹ mỉm cười.
“Hai đứa, nhanh chân một chút, ta liền chân chính mở ra Tiên Âm Động”.

Tiên Âm nghe vậy liền mỉm cười với Phong Lăng Sư Thái.
“Sư thái vậy ta để song nhi ở chỗ người, Tiên Âm trở về Tiên Âm Các trước”.
Tất nhiên Phong Lăng Sư Thái không có lý do để giữ Tiên Âm lại, nàng nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu.
Rất nhanh, Phong Lăng Sư Thái liền vì Vô Song cùng Viên Tĩnh dẫn đường, đương nhiên ở đây là dẫn đường cho Vô Song.
Về phần Vô Song lúc này, hắn lại có chút hưởng thụ, căn bản không phải bước đi mà được Viên Tĩnh bế lên.
Một mạch đi theo Phong Lăng Sư Thái, Vô Song nhìn thấy một hang động.
Bên trong hang động không ngờ không có chút nào tối, dọc trên những bức tường toàn bộ đều là dạ minh châu.
Chỉ tính riêng con đường này đã là một bút tiền không hề nhỏ.
Hang động không quá sâu, chẳng mấy chốc trước mặt Vô Song đã xuất hiện một tấm cửa đá cực dày.
Trên cửa đá có một vòng bát quái bất quá lại xếp tương đối linh tinh.
Hình ảnh này Vô Song cảm thấy khá quen thuộc, giống trò chơi sắp xếp mảnh ghép của hắn ở thế giới trước.
Một hình vuông lớn diện tích 4x4, để lộ một ô trống để di chuyển.
Với người của thế giới này có thể gặp khó khăn nhưng với Vô Song, đây tuyệt đối là trò trẻ con.
Tất nhiên hắn sẽ không đứng ra thể hiện, chỉ im lặng xem Phong Lăng sắp xếp các mảnh ghép.
Phong Lăng Sư Thái quá nhiều lần đến đây, nàng liền có thể dễ dàng sắp xếp theo thứ tự bất quá cũng mất gần 10 phút đồng hồ, tốc độ này trong mắt Vô Song căn bản la quá chậm.
Khi đồ án bát quái hiện ra, Phong Lăng Sư Thái trực tiếp lấy ra một cây chìa khóa rồi cắm vàn hai hình hắc bạch ở trung tâm.
Cánh cửa đá từ từ di chuyển, sau đó tách ra làm hai phần.
Viên Tĩnh quá quen với cảnh này, nàng liền bế Vô Song vào bên trong.
Sau đó cánh cửa đá khổng lồ lại từ từ khép lại.
Khi Phong Lăng Sư Thái rút chìa khóa ra, những mảnh hình thái cực kia trực tiếp nhảy loạn lên, lại tiếp tục trở thành một mảnh ghép không hoàn thiện như lúc ban đầu.
Bên trong Tiên Âm Động... có một luồng hàn khí lành lạnh.
Ngoài ra Vô Song còn có thể cảm thấy một luồng thiên địa linh khí tươi mát chạy dọc lồng ngực khiến hắn sảng khoái không thôi.
Viên Tĩnh chậm rãi đặt Vô Song xuống, rồi nhẹ chỉ về phía cửa đá.
Cửa đá bên trong cũng có một hình bát quái tương tự với cửa đá bên ngoài.
“Song nhi ngươi yên tâm, tỷ tỷ liền biết mở cửa. Đi vào cần chìa khóa 0GGn bất

quá đi ra chỉ cần sắp xếp lại đồ án liền là đủ, ngươi không cần lo lắng nha”.
Vô Song nghe vậy cũng khẽ gật đầu.
“Đa tạ tỷ tỷ”.
Tiếp theo Viên Tĩnh nắm lấy tay Vô Song, giới thiệu một vòng Tiên Âm Động.
Nói trắng ra, Tiên Âm Động có diện tích không lớn, khoảng trên dưới 200m2.
Bên trong Tiên Âm Động có một dòng nước ngầm, một hồ nước tự nhiên có thể sử dụng để uống.
Ở trong Tiên Âm Động không có ánh sáng mặt trời chiều vào vì vậy toàn bộ đều dùng dạ minh châu thắp sáng, xa hoa vô cùng.
Tiên Âm Động thật sự giống một cái ngôi nhà ở hiện đại của Vô Song.
Trung tâm Tiên Âm Động có một võ đài để diễn luyện, trên võ đài là những hình nhân sắp xếp theo phương vị nhất định.
Theo lời Viên TĨnh những hình nhân này đều làm bằng Thái Kim Chúc. Tất nhiên Thái Kim Chúc là gì thì Vô Song chịu, hắn chỉ biết nếu như Viên Tĩnh nói đúng, những hình nhân kia không phải Đại Tông Sư toàn lực ra tay liền không có cách nào làm thương tổn.
Góc phải trên cùng là một căn phòng lớn, trong căn phòng này sắp xếp một số đồ sinh hoạt, cũng là phòng ngủ của Tiên Âm Động. Nếu Vô Song đoán không sai, đây cũng là phòng ngủ của Tiêu Dao Tử cùng Cầm Đế.
Góc phải bên trái là thư viến sách, thư viện sách nơi này ghi lại kỳ thư mà Tiêu Dao Tử gặp trên đời, bao hàm cả cầm kỳ thi họa, căn phòng này chính là làm hai mắt Vô Song tỏa sáng.
Đương nhiên Viên Tĩnh sẽ không quan tâm, đừng nói là Viên Tĩnh chỉ sợ phần lớn người tiến vào trong này sẽ không quan tâm, tu luyện chưa xong còn đi đọc sách?.
Càng đáng nói hơn trong thế giới này, tu luyện võ công vẫn là vương đạo, đọc sách chưa chắc đã có tác dụng gì.
Kể cả muốn vừa đọc sách vừa tu luyện cũng không có tinh lực mà theo.
Nếu không phải Vô Song là Cái Thế Thần Đồng thiên phú, hắn đúng là không nỡ chia ra một khoảng thời gian nghiên cứu kỳ nghệ cùng đọc sách.
Góc dưới cùng bên phải có thể coi như phòng ăn nhỏ, vì nơi đây tương đối lạnh, đồ ăn khô liền được bảo quản rất lâu, tương đối thích hợp cất chứa đồ ăn dành cho bế quan thời gian dài.
Cuối cùng là góc dưới cùng bên trái, nơi đây không hiểu vì sao, lại có thiên địa linh khí phi thường nồng đậm, gần như tạo thành những vòng xoáy lớn, Vô Song vừa nhìn đã khiếp sợ không thôi.
Linh khí trong căn phòng này, chỉ sợ gấp 10 lần Tử Ngọc Sơn.
Chỉ cần nhìn vào căn phòng này, Vô Song rốt cuộc cũng hiểu tại sao Tiên Âm Động chính là thánh địa tu luyện trong thiên hạ, quá mức bá đạo.

Thật ra mà nói đây là trận pháp, thứ này Vô Song cũng không có biết.
Trận pháp trong thiên hạ thiên kỳ bách quái cộng thêm địa thế nơi đây, dẫn tới căn phòng này giống một cái tụ linh trận khổng lồ, lại còn là tụ linh trận tự nhiên hình thành.
Sơn động này dẫn xuống trong lòng núi Nga Mi Sơn.
Điều đáng nói là toàn bộ Tiên Âm Động như một cái mắt trận khổng lồ đè chặt linh khí của cả Nga Mi Sơn.
Linh khí bên trong một phần rất lớn bị mắt trận này khóa lại, sau đó chỉ có cách đi lên nhờ chính căn phòng tu luyện này.
Linh khí nồng đậm đến mức tạo thành những vòng xoáy nhỏ, thực sự là thông thiên thủ đoạn.
Đáng nói, linh khí ở đây là linh khí thuần âm từ dưới mặt đất đưa lên, ở trong này Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song, như diều gặp gió.
Đây chính là thánh địa của Tiên Thiên Chí Âm Thể.
Đương nhiên cũng không có việc phá hủy Tiên Âm Động thì linh khí trên Nga Mi Sơn sẽ mạnh hơn.
Đầu tiên tường sơn động này sức người phá không được, ít nhất Phong Lăng Sư Thái có cầm ỷ thiên kiếm cũng bất lực.
Thứ hai, địa mạch linh khí chính là bị Tiên Âm Động giữ lại, nếu Tiên Âm Động không có, địa mạch linh khí trực tiếp hướng thẳng lên trên sau đó tản ra bốn phương tám hướng, loại này mới là phí phạm, mới là không biết cách sử dụng linh khí.
Nếu dùng phương pháp này, số lượng nhị lưu thậm chí nhất lưu cao thủ của Nga Mi Phái liền có thể tăng vọt bất quá Tông Sư cùng Đại Tông Sư cảnh giới căn bản không có đủ linh khí mà tu luyện, tuyệt đối là cái được không bù nổi cái mất.
Nhìn thấy vẻ mặt háo hức của Vô Song, Viên TĨnh khẽ mỉm cười, nhè nhẹ vuốt đôi má hồng của hắn.
“Song nhi đừng vội, căn phòng này toàn bộ đều là địa mạch linh khí bất quá linh khí quá nhiều, ngươi chưa tu luyện qua bao giờ, cho dù là Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng không dám mạnh mẽ hấp thu vào trong cơ thể, vẫn là ở xa xa một chút thử điều tức thì hơn”.
Viên Tĩnh nói cực kỳ có lý, ngoại trừ việc.... Vô Song chưa từng tu luyện.
Đương nhiên Vô Song sẽ không nói ra, hắn khẽ mỉm cười ánh mắt đầy biết ơn nhìn Viên Tĩnh.
“ Tỷ tỷ ta đã biết, tỷ tỷ cứ tu luyện trước đi, Vô Song muốn đi dạo chơi Tiên Âm Động một chút, được không tỷ tỷ? “
Muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn.
Muốn bao nhiêu dễ thương liền có bấy nhiêu dễ thương.

Viên Tĩnh nhẹ nhàng xoa đầu Vô Song đầy trìu mến.
“Song nhi, ngươi muốn đi chơi đương nhiên là được nha, bất quá võ giả như chúng ta vốn lấy tu luyện làm chủ, không được quá mức ham chơi, sẽ dẫn đến tu luyện chểnh mảng, Song nhi có hiểu không?”.
Vô Song ngàn không muốn, vạn không muốn giả vờ dễ thương bất quá hắn phóng lao liền phải theo lao.
“Vô Song hiểu, tỷ tỷ cứ yên tâm”.
Nhìn theo bóng lưng Vô Song đi xa, Viên Tĩnh trên khuôn mặt hiện lên một tia trìu mến.
Nữ nhân nào không thích trẻ con?, lại còn là bé gái xinh như hoa như nguyệt?.
Viên Tĩnh khẽ mỉm cười, sau đó như một thói quen, bắt đầu xếp bằng tu luyện.
....
Tiểu Mục 1.
Cùng ngày Vô Song cùng Viên Tĩnh tiến vào Tiên Âm Động thì có một đôi nam nữ đặt chân đến Đông Độ Khẩu.
Nam ngọc thụ lâm phong, thân hình tương đối giống thư sinh, mái tóc búi cao thoạt nhìn giống một cái văn nhân hư nhược.
Nữ một thân áo xanh, nàng không mặc quần áo phụ nữ mà cũng lựa chọn một bộ trang phục thư sinh, hông đeo ngọc bội, tay phe phẩy quạt giấy thoạt nhìn cũng có vài phần phong phạm.
“Lâu lắm mới trở lại trung nguyên, nơi đây so với Bích Tiêu Đảo của chúng ta không đẹp bằng bất quá lại phồn hoa cùng náo nhiệt vô cùng, cảm giác này muội thật sự có chút nhớ”.
Nam tử kia nghe vậy mỉm cười.
“Thanh, lần này trở về trung nguyên chỉ sợ ở lại một khoảng thời gian dài, ta liền dẫn muội đi chơi thỏa thích được không?”.
Nữ nhân kia ngọt ngào mỉm cười.
“Tất cả liền theo huynh là được, nơi nào có huynh, muội đều thích”.
Nam nhân mỉm cười, nắm lấy tay nữ nhân bước về phía trước.
Hai người đi trên những con đường tấp nập của Đông Độ Khẩu, cả hai đều có chút choáng ngợp với sự phồn vinh nơi đây.
Đông Độ Khẩu có thể coi là một trong những thành thị giàu có bậc nhất Trung Nguyên.
Bỗng nhiên nam nhân lúc này đưa tay ra, ôm lấy cơ thể nữ nhân sát lại người mình, ánh mắt hắn nhẹ cau lại.
Trong một thoáng qua, có một cái nam nhân béo lướt qua hai người.
Nam tử khẽ mỉm cười, chỉ thấy tay hắn nhẹ rung lên, từ phần eo của nữ nhân lấy được một bức thư.
Nữ nhân tựa hồ không nhận ra cái gì đặc biệt, nàng còn tưởng nam nhân của

mình muốn thân mật một chút, sắc mặt xinh đẹp liền đỏ lên.
Nam nhân cũng không giải thích, liền mỉm cười, hai người tiếp tục tay trong tay dạo phố.
Thiên Địa Hội hay Hồng Hoa Hội đều tương đối giống tổ chức tình báo của hậu thế, hoạt động cực kỳ cẩn thận cùng bí mật, chiến lực không cao nhưng mạng lưới thông tin rất lớn.
Nam nhân này đi trên thuyền cập bến Đông Độ Khẩu, trên thuyền kia liền đã có người của Trịnh gia cài vào.
Khi cả hai mới đặt chân đến Đông Độ Khẩu, người của Trịnh gia liền tản đi, sau đó bí mật liên hệ với thành viên Hồng Hoa Hội hoặc Thiên Địa Hội bằng ký hiệu riêng biệt.
Gã béo kia, gửi cho nam tử này một tấm mật hiêu, nếu năm tử đoán không nhầm đối phương liền muốn dùng mật hiệu này dẫn nam tử đi theo.
Đôi trai gái cứ một đường nhẹ bước đi, chẳng mấy chốc đã dừng lại ở Thiên Tùng Lâu.
Nhìn vào Thiên Tùng Lâu, nam tử khe khẽ mỉm cười, nắm tay nữ tử đi vào bên trong.
Hai người chậm rãi đi lên cầu thang, lúc này có một cái bạch y thư sinh đứng trên đầu cầu thang, lúc này vị thư sinh ánh mắt hướng về phía cửa sổ, nhìn về sông Tần Hoài xa xa.
Sông Tần Hoài rất đẹp, trên sông lúc này không thiếu thuyền hoa, không thiếu tiếng ngân nga hò đối đáp.
Đây chính là nét đặc sắc của miền phương nam sông nước.
“Nước Lồng Khói Tỏa, Trăng Lồng Cát
Thuyền Đậu Tần Hoài, Cạnh Tửu Gia “.
Lúc này đôi nam nữ kia cũng đi qua, chỉ thấy nam nhân nhè nhẹ mỉm cười.
“Con Hát Biết Chi Hờn Mất Nước
Bên Sông Còn Hát ‘Hậu Đình Hoa’ “.
Thư sinh lập tức quay đầu lại nhìn đôi nam nữ, sau đó ánh mắt lóe lên.
“Về Nhà Đêm Trước Mộng Mười Mươi
Vẫn Khách Phiêu Du Nẻo Cuối Trời”.
Thư sinh vừa ngâm xong, nam tử liền thản nhiên đáp.
“ Cửa Đóng Vườn Xưa Xuân Đã Cuối,
Cuốc Kêu Khắc Khoải Gió Hoa Rơi”.
Thư sinh liền ôm quyền mỉm cười.
“Vị tiên sinh này đại tài, gặp tiên sinh như gặp tri giao, tiểu sinh liền mời ngươi uống chén hồng trà, cùng nhau ngâm thơ đối đáp”.
Rất nhanh, ba người tiến vào một căn phòng cuối cầu thang, lưng dựa sông Tần Hoài.

Nam tử vừa bước vào, trong phòng đã có 4 người đứng lên.
“Tại hạ Thiên Địa Hội Trần Cận Nam”.
“Tại hạ Hồng Hoa Hội Trần Gia Lạc”
“Tại hạ Hồng Hoa Hội Triệu Bán Sơn”
“Tại hạ Hồng Hoa Hội Văn Thái Lai”.
“Tại hạ Hồng Hoa Hội Từ Thiên Hoành”.
Người cuối cùng nói liền là vị thư sinh kia.
Nam tử thần bí khẽ mỉm cười, khóe miệng cong lên.
“Khinh Huyền a, lần này vì tiểu cô nương ngươi ta mới quay lại trung nguyên, thật sự hoài niệm đại ca năm đó”.
Nam tử thần bí đưa hai tay lên, sau đó báo ra tên họ.
Điều đáng nói là, sau khi báo xong tên họ, toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ.
Bất kể là Trần Gia Lạc hay Trần Cận Nam đều run lên, ánh mắt nỏng bỏng vô cùng, nếu cẩn thận để ý, ở đuôi mắt Trần Cận Nam còn có một vệt nước mắt.
(Đoán được đây là ai, mai viết 4c tiếp)
....

Chương 76
Luyện đàn

Nga Mi Sơn trong những ngày tiếp theo xuất hiện một chủ đề mới.
Nga Mi phó trưởng môn Vũ TIên Âm thu nhận đệ tử.
Sự tồn tại của Tiên Âm Động cũng gần như Tiêu Dao Phái, trên giang hồ người biết cũng không nhiều, ít nhất đám đệ tử bình thường cũng khó mà biết được.
Trong mắt các Nga Mi đệ tử thì Tiên Âm liền là phó trưởng môn của Nga Mi, đồng thời Tiên Âm Các cũng thuộc một sản nghiệp của Nga Mi Phái.
Mỗi môn phái có một điểm mạnh riêng, tập trung tu luyện một loại đặc điểm riêng.
Ngoại trừ Thiếu Lâm có bề dày lịch sử quá mức đáng sợ, lại thêm 72 tuyệt kỹ danh chấn giang hồ ra, hầu hết các môn phái trong thiên hạ cũng chỉ chuyên tu một dạng võ học.
Ví dụ như Cái Bang, hầu hết đệ tử của Cái Bang đều luyện côn pháp.
Ví dụ như Toàn Chân kiếm pháp, Võ Đang cũng có Võ Đang kiếm pháp.
Về phần Nga Mi Phái, cũng chỉ chuyên tu kiếm pháp, trong thế giới này có thể nói kiếm pháp cùng chưởng pháp vi tôn, đây là hai cách chiến đấu chủ yếu trên giang hồ.
Nga Mi phái các đệ tử chủ tu là kiếm pháp nhưng vì sư có mặt của Tiên Âm Các mà Nga Mi phái còn có thêm cầm công, từ trước đến ngay đệ tử của Nga Mi phái vẫn gọi Tiên Âm Các là Cầm Các, là nơi các nữ đệ tử tu luyện cầm công.
Cầm công thứ này đối với nữ nhân bình thường có sức hấp dẫn hơn kiếm nhiều lắm, đáng tiếc Cầm Các tựa hồ chưa bao giờ thu đệ tử, điều này làm rất nhiều Nga Mi đệ tử nuối tiếc không thôi.
Mấy ngày gần đây, khi thông tin phó trưởng môn Tiên Âm thu một cái nữ đệ tử được truyền ra, có thể nói là khiến rất nhiều nữ đệ tử cả Nga Mi rung động.
Cái tên Cơ Vô Song cũng bắt đầu trở nên nổi tiếng ở Nga Mi Phái, lúc này thân phận của Vô Song cũng không giống mấy nữ đệ tử tầm thường kia, đệ tử của Nga Mi Phái phó trưởng môn, trên danh nghĩa đã là hạch tâm đệ tử, hơn nữa có lẽ... cũng chỉ thua cấp bậc đại sư tỷ một chút mà thôi.
Hắn trong phút chốc liền trở thành danh nhân của Nga Mi Phái.
Tất nhiên Vô Song không biết mình hiện nay có cỡ nào nổi tiếng mà cho dù hắn biết hắn cũng không quan tâm.
Lúc này Vô Song toàn bộ chú ý của hắn đang tập trung vào một thứ quan trọng hơn.
Cầm Công.

Cầm công là một dạng tấn công bằng âm thanh, nói ra rất mơ hồ nhưng trong Kim Dung cũng không phải là không có người dùng qua, nổi tiếng nhất chỉ sợ là Bích Hải Triều Sinh khúc của Đồng Tà – Hoàng Dược Sư.
Theo lời Cô Cô bản thân cầm công cực kỳ huyền diệu, vũ khí chính của nó tất nhiên là dụng cụ âm nhạc, có thể dùng đàn tỳ bà, dùng huyền cầm, độc huyền cầm, tiêu, sáo....
Trong những dụng cụ âm nhạc này bản thân huyền câm liền được nhiều người sử dụng nhất.
Đầu tiên mà nói, số lượng âm mà huyền cầm có thể tạo ra cao hơn rất nhiều các dụng cụ khác.
Đàn huyền cầm ở thế giới này thật ra là đàn tranh của kiếp trước.
Tất nhiên Vô Song sẽ không biết đánh đàn, cũng không đi sâu vào tìm hiểu mấy thứ này, các nhạc cụ hắn cũng chỉ biết qua qua mà thôi.
Trong thế giới này, đàn huyền cầm là loại dụng cụ âm nhạc nổi tiếng nhất, đồng thời đàn huyền cầm cũng chia làm rất nhiều loại tùy theo số dây đàn.
Đàn một dây gọi là độc huyền cầm. Vô Song không rõ đàn một dây hình dáng ra sao, bất quá có lẽ cũng giống đàn bầu của Việt Nam.
Đàn hai dây được gọi là nhị huyền cầm, loại đàn này nếu Vô Song không có đoán nhầm có lẽ sẽ giống với đàn nhị của Việt Nam.
Đương nhiên tất cả cũng chỉ là hắn tạm đoán mà thôi, dù sao hắn còn chưa có tận mắt thấy.
Không biết là Cô Cô của hắn quá mức tự tin với tài năng của Vô Song hay cố tình muốn thử hắn, lúc này trước mặt Vô Song là một cây thập lục huyền cầm.
Một cây huyền cầm rất lớn cũng rất đẹp... đẹp phi thường.
Nhìn cây đàn huyền cầm này Vô Song có thể cảm nhận được một loại thần vận khó nói nên lời.
Toàn bộ cây đàn này độc một màu trắng, một màu trắng thuần khiết như ánh trăng trên trời cao.
Toàn bộ cây đàn luôn có một loại hương thơm tự nhiên dịu nhẹ, khiến hắn có cảm giác tâm thần thoải mái.
Cây đàn này khi đụng vào liền thật sự có cảm giác mát lạnh, toàn bộ cây đàn toát ra một loại khí chất cô độc, lạnh lẽo nhưng cũng đầy thánh khiết cao ngạo.
Vô Song không biết, cây đàn này chính là Ngân Nguyệt Huyền Cầm.
Chất liệu của nó chính là từ Thiên Sơn Tùng Hàn Tủy.
Thiên Sơn Tùng Hàn Tủy, ngàn năm mới có thể trưởng thành, nhất định phải là Thiên Sơn Tùng Hàn Tủy ngàn năm mới có thể chặt xuống.
Dùng Thiên Sơn Tùng Hàn Tủy để làm đàn... cây Ngân Nguyệt Huyền Cầm này liền có thể coi là tuyệt thế thần binh.
Tất nhiên Ngân Nguyệt Huyền Cầm không chỉ có chất liệu làm đàn, nó còn có

dây đàn.
Dây đàn của Ngân Nguyệt Huyền Cầm chính là Kim Ti Tuyến trong Long Tuyền Cốc.
Nếu như Thiên Tằm Tuyến nổi danh về độ chắc chắn đàn hồi thì Kim Ti Tuyến cũng nổi danh về độ chịu lực.
Kim Ti Tuyến chịu lực còn mạnh hơn cả Thiên Tằm Tuyến.
Tổng kết lại mà nói, Ngân Nguyệt Huyền Cầm tuyệt đối có thể coi là một kiện thần binh lợi khí trong thiên hạ, ít nhất cho dù là Ỷ Thiên Kiếm hay Đồ Long Đao cũng chưa chắc phá hủy được nó.
Công không đủ nhưng thủ có thừa.
Đây chính là báu vật thành danh của Cầm Đế, một trong Ngũ Đế cao thủ.
....
Ngân Nguyệt Huyền Cầm là một cây thập lục huyền cầm (đàn 16 dây).
Chính vì vậy Ngân Nguyệt Huyên Cầm sẽ mang theo những đặc điểm của những cây thập lục huyền cầm bình thường.
Đầu tiên là lớn. Ngân Nguyệt Huyền Cầm còn lớn hơn cả tấm lưng Vô Song, thậm chí lớn hơn cả người hắn.
Vô Song hiện nay kể cả kiễng chân có lẽ cũng chỉ cao 1m2.
Một mình cây Ngân Nguyệt Huyền Cầm đã dài 1m5.
Tiếp theo là nặng, cây Ngân Nguyệt Huyền Cầm này nặng 100 kg. Nói thẳng ra tuyệt đối không thích hợp để chiến đấu cường độ cao, Vô Song hiện nay muốn cầm cũng không có cách nào cầm nổi, chứ đừng nói mang theo người chiến đấu.
Lần trước, Tiên Âm chỉ là cho Vô Song đeo vỏ đàn mà thôi, vỏ đàn của nó cũng nặng đến 15 kg, ít nhất vẫn trong phạm vi chịu đựng của Vô Song.
Cuối cùng, thập lục huyền cầm rất khó đánh, nó có tới 16 dây từ đó biến thể âm điệu rất nhiều, số lượng dây đàn cùng nhau hợp tấu cũng không ít, với một người căn bản không biết gì về âm nhạc như Vô Song thứ này thật sự quá khó.
....
Nhìn cây Ngân Nguyệt Huyền Cầm đặt trên bàn, Vô Song thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu chăm chú học nhạc.
Hắn không phải học đánh đàn, mà là học nhạc lý.
Cầm Công là một dạng tấn công đặc biệt, một loại sóng âm võ công, nó cũng không chỉ dựa vào nội lực của người vận dụng.
Càm công uy lực bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố.
Đầu tiên là yếu tố bên ngoài, điển hình là thời tiết. Tiếng sáo giữa trời quang mây tạnh cùng tiếng sáo giữa nơi sấm chớp đùng đùng uy lực đương nhiên khác nhau.
Thứ hai liền là nội lực của người sử dụng cầm, nội lực càng lớn, uy lực của cầm công cũng càng lớn.

Thứ ba, liền là nhạc lý. Nhạc lý trong này bao gồm hiểu biết của người dùng cầm công cùng nhạc khúc.
Nhạc khúc giống như một loại võ công vậy, võ công chia mạnh yếu thì nhạc khúc cũng chia mạnh yếu.
Tùy từng nhạc khúc mạnh yếu khác nhau mà yêu cầu nhạc lý của người sử dụng khác nhau.
Cầm công không đơn giản chỉ là dùng âm thanh đánh vào tai, loại suy nghĩ này liền là nhục nhã cầm công.
Cầm công chính là dùng nhạc khúc để công kích tinh thần đối phương, đây mới là cầm công chân chính.
Âm nhạc là để thay đổi tâm tình con người, có bi hoan ly hợp, có vui vẻ hoan ái, có tang thương cô liêu, tất cả đều là tâm tình con người.
Cầm công chân chính liền điều khiển thứ cảm xúc này của con người, đến một mức độ nào đó sẽ tạo thành ảo giác thậm chí khiến kẻ khác hóa điên.
Tất nhiên cầm công cũng gây ra nội thương, bởi nó đánh vào tâm mạch, đây là một loại sát thương dùng nội lực cùng nhạc khúc đánh qua màng nhĩ, tiến thẳng vào cơ thể, bỏ qua phòng ngự cơ thể.
Luyện thể cao thủ, đúng là cực kỳ sợ hãi cầm công.
Tất nhiên cầm công cũng không phải là vô địch, sát thương của cầm công cao hay thấp không phải chỉ dựa vào bản thân người sử dụng, mà còn bị thực lực người nghe ảnh hưởng rất lớn.
Người có nội công cao cường, chỉ cần dùng nội tâm phong bế hai tai, liền có thể gắng gượng ngạnh kháng, lúc này phải xem nội lực của ai cao hơn.
Người có hiểu biết về nhạc lý có thể không lựa chọn dùng nội công quyết đấu, chỉ cần giữ tâm thần thanh thản, trực tiếp ngồi xuống cảm nhận tiếng nhạc là được, lúc này phải xem nhạc lý của ai cao hơn.
Cuối cùng... liền là tâm tình của người dùng cầm công. Không phải cứ tâm trạng tốt, trong người cảm thấy vui vẻ liền có uy lực cao nhất, trong cầm công không có khái niệm tâm trạng tốt hay không tốt, trong cầm công chỉ có tâm trạng có hợp cầm khúc hay không.
....
Vô Song không hiểu gì về nhạc lý, hắn liền phải học. Bất quá Vô Song hiện nay mới biết, cảm âm của hắn rất tốt.
Vô Song đến thế giới này, bản thân cảm giác lực của hắn liền tăng cường rất nhiều, ví dụ sự kiện Dạ Xoa đánh lên Thiên Long Sơn năm đó vậy.
Tuy nhiên lúc đó Vô Song chỉ nghĩ cảm giác của hắn giống với giác quan thứ 6, có thể mơ hồ đoán ra hung – cát. Bất quá hắn quá coi thường cái giác quan thứ 6 này của mình.
Vô Song bất kể là học cờ, học nấu ăn, hay thậm trí là học đàn đều cảm thấy dễ

dàng hơn hắn của kiếp trước rất nhiều, cũng chính vì thứ giác quan thứ 6 này.
Hắn có cảm nhận rất tinh tế với môi trường xung quanh, hay nói cách khác hắn có thể cảm nhận mọi sự vật sự việc theo hướng mỹ quan, từ đó dẫn đến những thứ liên quan đến nghệ thuật, Vô Song có thiên phú tương đối lớn.
Vô Song hắn cũng không rõ, đây là do hắn chuyển thế trùng sinh hay tại thiên phú Cái Thế Thần Đồng của hắn mang lại, có điều cho dù nguyên nhân từ đâu, đây cũng là một phát hiện thú vị với chính bản thân Vô Song.
....

Chương 77
Viễn Tĩnh – Viên Tử Y

....
“Song nhi, ngươi tu luyện là công thể hay tâm pháp?”.
Trong Tiên Âm Động, có hai cái ‘nữ nhân’ đang vui vẻ nói chuyện với nhau, hai người này tất nhiên là Vô Song cùng Viên Tĩnh.
Vô Song cũng không rõ ràng lắm, tại sao vị sư tỷ này lại tỏ ra đặc biệt thân thiết với mình như vậy, có điều Vô Song cũng không phản cảm, hơn nữa hắn lại không biết lý do, có nghĩ cũng không ra.
Trong mắt Vô Song hiện nay, theo hắn Viên Tĩnh cũng là nữ nhân bình thường, thiên tư của nữ nhân vốn là thích trẻ nhỏ, nhất là ‘diện mạo’ của Vô Song lại như vậy, từ đó mới dẫn đến Viên Tĩnh đặc biệt tỏ ra nghiêm túc với hắn như thế.
Đối mặt với câu hỏi của Viên Tĩnh, Vô Song khẽ mỉm cười.
“Ta là tu luyện là công thể, Viên Tĩnh tỷ tỷ người tu luyện công thể hay tâm pháp?”.
Viên Tĩnh nghe vậy liền cảm thấy ngạc nhiên, trong mắt nàng lóe lên một tia dị sắc, công thể thứ này trên giang hồ không dễ kiếm, ngay cả Nga Mi Phái cũng không có công thể riêng biệt.
Nga Mi Cửu Dương Cương của Nga Mi Phái rất mạnh, bất quá không phải công thể.
Đương nhiên danh môn đại phái cũng rất ít dùng công thể đưa cho môn nhân, công thể thứ này không thể loạn truyền.
Công thể bao gồm cả tâm pháp lẫn chiêu thức, một bộ công thể hoàn chỉnh gần như đi theo chủ nhân của nó cả đời, việc thay đổi công thể là rất khó, công thể liền không thích hợp cho nhiều người cùng học.
Tâm pháp lại khác, tâm pháp cũng chia mạnh yếu, tâm pháp mạnh chưa chắc đã thua công thể, tất nhiên tâm pháp không bao gồm chiêu thức bên trong, liền phải tìm thêm võ công thích hợp với tâm pháp của bản môn, việc này cũng làm không ít người cảm thấy đau đầu.
Thật ra mà nói, trong thế giới này tâm pháp cùng công thể cũng chỉ có một điểm khác nhau lớn nhất mà thôi.
Công thể có thể sử dụng tất cả các loại võ công chiêu thức.
Tâm pháp cũng có thể sử dụng tất cả các loại võ công chiêu thức... ngoại trừ võ công trong công thể.
Chính vì đặc điểm này, công thể thủy chung được đánh giá cao hơn tâm pháp một chút.

Viên Tĩnh cũng sẽ không dối gạt Vô Song làm gì, nàng thân thiết với Vô Song như vậy, không hoàn toàn là vì lời nói của Phong Lăng Sư Thái, không biết tại sao, nàng rất thích cô bé này.
“Tỷ tỷ tu luyện là tâm pháp nha, Nga Mi Cửu Dương Công của Nga Mi Phái, muội nghe chưa?”.
Vô Song suy nghĩ một chút, sau đó liền gật đầu.
Nga Mi Phái có hai loại nội công tâm pháp, đầu tiên là Nga Mi Bảo Điển, tiếp theo là Nga Mi Cửu Dương Công.
Nga MI Bảo Điển có thể không cần quan tâm, dù sao đây là trụ cột tâm pháp của Nga Mi Phái, Vô Song không có hứng thú biết.
Nga Mi Cửu Dương Công lại khác, nghe đồn Nga Mi Cửu Dương Công nắm giữ 5 phần uy lực của Cửu Dương Thần Công.
Cửu Dương Thần Công thứ này thực sự tương đối đáng sợ, nhắc đến Cửu Dương Thần Công, Vô Song lại nhớ đến Minh Giáo – Trương Vô Kỵ.
Trương Vô Kỵ cái tên này làm Vô Song cảm thấy áp lực rất lớn.
Khác với Dương Quá, Vô Song có thể coi Dương Quá làm bạn bè, thậm chí Vô Song thật sự có vài phần muốn kết giao bằng hữu với đối phương, nhưng Trương Vô Kỵ liền không được, tương lai chỉ sợ Vô Song cùng vị danh nhân này tất có một cuộc chiến.
Công bằng mà nói Vô Song với Trương Vô Kỵ còn chưa gặp nhau, tuy nhiên hai người lại gánh hai cái nhân quả.
Nhân của tiền bối để lại, quả liền do bọn họ đến gánh.
Thiên Long Giáo cùng Minh Giáo căn bản đã thuộc dạng thủy hỏa bất dung, không chết không thôi.
Lấy vị nhân vật có tư chất cao nhất Kim Dung Tiểu Thuyết làm đối thủ, cho dù là Vô Song cũng cảm nhận được một tia áp lực.
“Nga Mi Cửu Dương Công, muội đã nghe sư phụ nói qua, thực sử rất lợi hại a”.
Viên Tĩnh ngọt ngào cười, sau đó ánh mắt xuất hiện một tia tò mò nhìn Vô Song.
“Muội tu luyện công thể, vậy phó trưởng môn dạy muội công thể gì?”.
Vô Song căn bản không cần nghĩ, hắn lập tức đáp.
“Tỷ tỷ, cái này Vô Song cũng là không biết, sư phụ chỉ cho ta tu luyện, ta còn không biết tên công thể của chính mình”.
Viễn Tĩnh cũng sẽ không hoài nghi lời Vô Song, ai bảo trẻ nhỏ không biết nói dối?.
Trong mắt Viên Tĩnh, việc Tiên Âm không nói tên công thể cho Vô Song nghe mới là hợp tình hợp lý, theo Viên Tĩnh, Tiên Âm thật sự sợ Vô Song ‘quá thành thật’ mà nói ra toàn bộ với Viên Tĩnh.
Về phần Vô Song, đánh chết hắn cũng không khai ra mình luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.

Trên giang hồ lúc này hỏi 10 người thì 9 người sẽ nói Quỳ Hoa Bảo Điển hiện nay do Đông Phương Bất Bại nắm giữ.
Diệt Tuyệt Sư Thái ghét cay ghét đắng tà giáo, bà ta đương nhiên có thù hận cực lớn với Minh Giáo nhưng không có nghĩa Diệt Tuyệt không ghét Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Diệt Tuyệt lại tọa trấn Nga Mi Sơn, việc nàng chiến đấu với Nhật Nguyệt Thần Giáo chỉ sợ cũng không ít, thậm chí so chiêu với Đông Phương Bất Bại cũng không phải là không thể.
Có trời mới biết Vô Song để lộ Quỳ Hoa Bảo Điển ra sẽ bị bà già này làm gì, hơn nữa hắn cũng không dám biểu hiện Quỳ Hoa chiêu thức, Vô Song không giám khẳng định, Diệt Tuyệt sẽ không nhận ra.
Quan trọng hơn, Diệt Tuyệt Dù sao cũng chỉ là Đại Tông Sư cảnh giới, người hắn cần đề phòng là Phong Lăng Sư Thái mới đúng, vị Phong Lăng Sư Thái này ánh mắt rất độc, sơ hỏ một chút chỉ sợ thật sự lộ ra cái đuôi cho nàng nắm.
Ở Nga Mi Sơn hiện nay, Vô Song gặp một cái phiền phức không nhỏ.
Võ công của Vô Song, chỉ đến từ Quỳ Hoa Bảo Điển, nay Quỳ Hoa không thể dùng dẫn tới Dược Vương Thần Châm của hắn gần như cũng không thể dùng, Vô Song hiện tại hoàn toàn một chiêu một thức võ công cũng không có.
Hắn đương nhiên cũng có thể sử dụng Bảo Đình Giải Ngưu Đao bất quá... loại đao pháp này đối với ‘hình ảnh’ của Vô Song hiện nay ở Nga Mi Sơn không tốt. Quá mất mặt, quá mất mỹ quan.
Một cái bạch y thiếu nữ, xinh đẹp như hoa như ngọc, mái tóc đen buông thõng tung bay trong gió, sau đó cầm một con dao mổ trâu điên cuồng chém giết.... việc này chính Cô Cô cũng cấm tiệt Vô Song sử dụng.
Nghĩ đi nghĩ lại, Vô Song liền hướng ánh mắt về phía Viên Tĩnh.
Nếu Viên Tĩnh coi Vô Song là tiểu cô nương không một chút đề phòng thì nàng không biết, Vô Song cũng coi nàng là tiểu cô nương.
Viên Tĩnh ngày hôm nay.... vẫn như vậy.
Nàng đẹp, một cái đẹp thần bí khiến Vô Song tò mò vô cùng.
Viên Tĩnh mang theo một nét rất riêng biệt với tất cả những nữ nhân mà Vô Song gặp trong thế giới này.
Trong trái tim của Viên Tĩnh, thủy chung có một lỗ thủng, thủy chung có một thứ gì đó ngăn cản nàng mở lòng ra với mọi người, với thế giới xung quanh cũng chính vì vậy, nàng lựa chọn ẩn mình đi.
Không giống với Linh Tố ngoài nóng trong lạnh lại có chút rụt rè.
Viên Tĩnh chính là cố ý ẩn mình đi, nàng... không có cảm giác an toàn với thế giới này, chính vì vậy nàng như một con nhím xù lông tự bảo vệ mình.
Vô Song chưa bao giờ nghe đến cái tên Viên Tĩnh, cũng không biết nàng có xuất hiện trong Kim Dung Thế Giới hay không vì vậy hắn không thể dùng kiến thức

kiếp trước để có các thông tin về nàng.
Trong mắt Vô Song, hắn rất khó để có thể hiểu được, rốt cuộc vì cái gì để một thiếu nữ 14-15 tuổi thống hận với nam nhân điên cuồng đến vậy?.
Cho dù là Mạc Sầu lớn lên trong Cổ Mộ, chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân, đồng thời lại lớn lên trong những câu chuyện về kẻ bạc tình Vương Trùng Dương. Cho dù là vậy Mạc Sầu cũng không có thống hận nam nhân nhiều như vậy.
Viên Tĩnh lại khác, nàng cực kỳ thống hận nam nhân... có điều ngoài sự thống hận kia ra, trong lòng nàng còn sợ hãi.
Để một thiếu nữ có cảm xúc như vậy về nam nhân, có lẽ ẩn sau Viên Tĩnh mạnh mẽ là một quá khứ đau thương vô cùng, một câu chuyện không muốn cho ai biết.
....
Vô Song đột nhiên dùng hai tay nhẹ ôm lấy eo nhỏ của Viên Tĩnh, tất nhiên bằng thân phận của Vô Song lúc này, Viên Tĩnh tuyệt không làm ra phản ứng gì đặc biệt.
Viên Tĩnh bị Vô Song ôm lấy, khuôn mặt ẩn sau chiếc mũ kia liền nhè nhẹ mỉm cười, nàng dùng tay nhíu nhíu mũi Vô Song.
“Song nhi, có việc gì không?”.
Vô Song ngọt ngào cười, sau đó chỉ chỉ cái mũ trên đầu Viên Tĩnh.
“Tỷ tỷ, người suốt ngày đội thứ đó căn bản liền không dễ nhìn a, có thấy không thoải mái không?”.
Viên Tĩnh nghe Vô Song hỏi vậy liền bật cười.
“Đứa nhỏ này. Tỷ tỷ vẫn là quen rồi, bỏ nó ra có chút không quen, không đội mới thấy vướng víu”.
Vô Song tất nhiên không có dễ dàng buông tha nàng như vậy, hai mắt long lanh nhìn Viên Tĩnh.
“Tỷ tỷ, nhưng mà ta muốn xem dung mạo ngươi a, ngươi lúc nào cũng xem mặt ta, không công bằng”.
Viên Tĩnh ngạc nhiên nhìn Vô Song một chút, sau đó cũng mỉm cười.
Nàng cũng phải ăn, phải uống, phải tắm rửa. Nàng căn bản không thể lúc nào cũng che mặt, đây là chắc chắn.
Chỉ là Viên Tĩnh không thích người khác nhìn thấy dung mạo của mình mà thôi có diều Vô Song lúc này có lực sát thương rất lớn, Viên Tĩnh căn bản không có bất kỳ phòng ngự nào trước mặt Vô Song, nàng khẽ dùng tay xoa đầu hắn, sau đó mỉm cười bỏ mũ xuống.
Vô Song lúc này hai mắt chăm chú nhìn Viên Tĩnh, sau đó đôi mắt của hắn dần dần sáng lên.
Viên Tĩnh nàng thật sự là một cái mỹ nhân, có điều lại là một cái bệnh mỹ nhân làm người ta thương tiếc.

Đầu tiên để nói, xét toàn bộ dung mạo Viên Tĩnh khó lòng mà bì được với Khinh Huyền cùng Mạc Sầu nhưng nàng lại có một nét rất riêng.
Ngũ quan của nàng cho người ta một loại cảm giác hài hòa, từ đôi mắt, mũi, miệng, cái cằm... tất cả đều hòa hợp với nhau, cứ như sinh ra nó phải thế.
Đáng nói là khuôn mặt của Viên Tĩnh ẩn chứa nét lạnh lùng của chính nàng nhưng lại khiến cười ta thương cảm không thôi.
Nếu muốn dùng một từ để miêu tả chính xác nhân Viên Tĩnh, liền là Nhược Liễu Phù Phong.
Một cành liễu cao ngạo mà thánh khiết nhưng chính bản thân nó cũng yếu đuối biết bao.
Nhược Liễu Phù Phong – Cành Liễu Trước Gió.
Nhìn vào Viên Tĩnh, người khác bất tri bất giác bị thu hút, bất tri bất giác muốn đưa tay ra bảo vệ nàng, muốn vì nàng che gió che mưa. Muốn thủ hộ nhành liễu yếu nhược kia.
Thấy Vô Song nhìn chằm chằm dung mạo mình, Viên Tĩnh bật cười, lại véo má hắn.
“Tỷ tỷ xinh đẹp không?”.
Vô Song hoàn toàn thành thật gật đầu.
“Có, tỷ tỷ người thực sự quá xinh đẹp, sau này không dùng mạng che mặt mới đúng”.
Viên Tĩnh ánh mắt nhè nhẹ quan sát Vô Song.
“Tiểu cô nương ngươi sau này còn xinh đẹp hơn tỷ tỷ, cứ yên tâm đi”.
Viên Tĩnh nói câu này làm Vô Song triệt để im lặng, hắn căn bản cãi không được, hắn cũng không thể nói hắn là nam nhân.
Trong Tiên Âm Động cũng chỉ có một mình Viên Tĩnh cùng Vô Song, ngoài thời gian luyện công ra cũng chỉ có hai người tâm sự, sự thân thiết của hai người theo thời gian liền từ từ tăng trưởng.
....
Vô Song cũng không biết, hắn hôm nay lại gặp một nhân vật nữ trong Kim Dung.
Nàng gọi Viên Tĩnh – Viên Tử Y.
....
Từ khi đến Nga Mi Sơn, hắn liền thay đổi hoàn toàn cách sinh hoạt, hắn bắt đầu bước vào một cái thời gian biểu do chính Vô Hà Tử vì hắn lập nên.
Mỗi buổi sáng, Vô Song đều phải lên Tiên Âm Động luyện công.
Trong thời gian ở Tiên Âm Động, hắn sẽ tranh thủ thời gian tăng cường Quỳ Hoa Nội Công, sau đó cùng Viên Tĩnh trò truyện quên cả đất trời, nếu rảnh rỗi hơn một chút cũng liền bắt đầu nghiên cứu thư tịch trong phòng sách.
Thời gian buổi chiều là thời gian học tập của chính hắn, hắn có thể lựa chọn ở lại

Tiên Âm Động đọc sách hoặc trực tiếp trở về Tiên Âm Các nghiên cứu, tất nhiên thời gian buổi chiều cũng là thời gian học đàn của hắn, cứ hai ngày hắn bắt buộc phải đến diện kiến cô cô một lần, theo cô cô học đàn.
Cuối cùng, vào buổi tối, Vô Song liền ở lại Tiên Âm Các tầng thứ 7, hắn ở trên đó diễn võ.
Vô Song không cách nào tập luyện Quỳ Hoa Bảo Điển khi có mặt Viên Tĩnh, chính vì vậy hắn liền chọn khoảng thời gian này để luyện Quỳ Hoa, ở trên tầng cao nhất của Tiên Âm Các, căn bản gần như không có ai lại gần, không có ai tiến tới, cũng chẳng có ai quan sát.
Đồng thời ở Nga Mi Sơn, Vô Song cũng phải bắt đầu một bài tập riêng, bài tập thể lực của chính hắn.
....
3 tháng, cứ như thế chậm rãi trôi qua.
Dưới ánh chiều tà, Nga Mi Sơn xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn.
Mỗi khi có đệ tử của Nga Mi đi qua, nhìn thấy thân ảnh này liền vui vẻ chào hỏi.
“Song nhi, đi cẩn thận kẻo ngã”.
“Song nhi, ngươi chạy từ từ thôi, ai đuổi theo ngươi”.
Sau mỗi câu nói này là những tiếng cười khúc khích.
Thân ảnh nhỏ nhắn này đương nhiên là Vô Song, sau 3 tháng ở Nga Mi Sơn, hắn cũng bắt đầu quen với cái tên Song nhi của mình, dù sao muốn không quen cũng không được, đám người ở Nga Mi Sơn ai cũng gọi hắn như vậy, hắn căn bản không có cách nào.
Trong 3 tháng qua, hình ảnh Vô Song trong ánh chiều tà hớt hả hớt hải chạy về Tiên Âm Các đã trở thành hết sức quen thuộc, dù sao ngày nào cũng như ngày nào, cùng giờ này hắn cũng chạy về Tiên Âm Các.
Vô Song chạy có điều cũng không có đi giày, hắn dùng chân trần chạy trên mặt đất, đồng thời có thể dễ dàng nhận ra, ở chỗ hai đôi chân trắng nõn kia là hai cái hộ giáp cũng màu trắng.
Vô Song lúc này ăn mặc quần áo phi thường gọn nhẹ, quần cũng là quần đùi ngắn, để lộ toàn bộ đôi chân của hắn ra ngoài, phong cách ăn mặc phi thường giống VIên Tĩnh.
Hắn dù sao cũng cực kỳ ghét mặc váy, hắn càng thích hợp mặc mấy loại trang phục kiểu này.
Về phần đôi hộ giáp ở chân, chính là bài tập cho Vô Song suốt 3 tháng nay.
Bất kể ăn, ngủ, đi lại hay tắm rửa, hắn đều phải để đôi hộ giáp này ở trên chân.
Đôi hộ giáp mỗi cái nặng khoảng 5 kg. Thứ này làm Vô Song di chuyển như đeo tạ vào chân vậy, hắn cũng ngã không ít lần, bất quá loại luyện tập này Vô Song không dị nghị.
Ở cổ tay của hắn, cũng có đôi hộ giáp tương tự.

Vô Song có một điểm yếu cố hữu là sức khỏe, hắn mạnh hơn những đứa bé cùng tuổi nhiều có điều do bản thân là Tiên Thiên Chí Âm Thể, âm nhu có thừa mà cương mãnh khuyết thiếu dẫn đến thể lực vẫn luôn là vấn đề của Vô Song.
Hộ giáp ở hai tay cùng hai chân của hắn, toàn bộ đều là để Vô Song rèn thể lực.
Theo ý Cô Cô của hắn, sau này Vô Song phải mang Ngân Nguyệt Huyền Cầm trên người, nếu không có thể lực kinh người, căn bản không có cách nào vận dụng được nó tự nhiên.
Cho đến lúc này, Vô Song cũng thật phục Cầm Đế, bằng thân thể nữ nhân lại có thể mang vác cây đàn cả trăm cân như không có việc gì.
Trở về Tiên Âm Các, Vô Song lúc này mới dừng lại, hai tay trực tiếp đặt lên đầu gối, thở hổn hển.
Sắc mặt hắn trở nên trắng xanh, thân hình nhỏ nhắn run lên.
Nhìn về hướng Tiên Âm Các, Vô Song khẽ thở ra một tiếng, hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề.
“Thiếu chủ..... người”.
Lúc này ở bên cạnh Vô Song, Nguyệt bà bà xuất hiện, khuôn mặt mang theo vài phần lo lắng.
‘Thiếu chủ’ ở đây chính là thiếu chủ nhân, dây là danh xưng của Vô Song lúc này tại Tiên Âm Các, về phần Tiên Âm đương nhiên sẽ là chủ nhân nơi đây.
Vô Song được Nguyệt bà bà đỡ, khuôn mặt liền hiện lên một tia cảm kích.
“Bà bà, không cần đâu, cháu tự đi được”.
Nói xong cũng mặc kệ bà bà ở sau lưng, Vô Song tiếp tục lê thân thể mệt nhoài về Tiên Âm Các.
Nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của Vô Song, trong mắt Nguyệt bà bà có một tia không đành lòng.
Nguyệt bà biết một số bí sử của TIên Âm Động, bà có thể cảm nhận được trên thân thể của Vô Song chịu áp lực lớn đến mức nào.
Nhìn Vô Song, Nguyệt bà nhớ tới Tiên Âm, sau đó lại nhớ những đệ tử còn lại của Tiên Âm Động, trong mắt có một tia ảm đạm.
....
Trong 3 tháng qua, Vô Song học tập được rất nhiều.
Về phương diện võ công, hắn thành công đột phá Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí, hơn nữa hắn cũng đã đạt đến giới hạn của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo Điển 3 tầng đầu là một mốc, sau 3 tầng đầu lại là một mốc.
Trong Quỳ Hoa Bảo Điển, tầng thứ tư là một cái rãnh trời, là một khe rãnh rất khó vượt qua.
Quỳ Hoa Bảo Điển tu luyện nội công rất chậm, chậm đến mức làm Vô Song phát bực, muốn đột phá Quỳ Hoa tầng thứ 4 – Quỳ Hoa Chính Hồng Khí liền không phải việc đơn giản.

Muốn đột phá thành công Quỳ Hoa – Chính Hồng Khí bản thân Vô Song cần giải khai hai mạch nhâm đốc hay nói đúng hơn là nhâm mạch cùng đốc mạch.
Người ta nói nhâm đốc nhị mạch bất quá chỉ là hai mạch cuối cùng trong hệ thống nhâm mạch cùng đốc mạch.
Muốn đột phá nhâm đốc nhị mạch ít nhất cũng cần Tông Sư cảnh giới nội lực.
Nội lực của Vô Song hiện nay nói ra có chút xấu hổ, hắn cùng lắm chỉ có thể coi là nhị lưu cao thủ nếu xét về nội lực.
Nếu không phải Vô Song trong 3 tháng ở trong Tiên Âm Động tu luyện lại thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể trợ giúp, hắn chỉ sợ hiện nay nội lực chỉ đủ so với tam lưu cao thủ.
Lúc này Vô Song chính thức gặp quan đạo đầu tiên trong con đường võ công.
Bất quá hiện nay Vô Song cũng rất khác, nếu phải tính ra, cho phép Vô Song sử dụng Phi Bộc bản thân hắn chiến lực chưa chắc đã thua Lâm Bình Chi trong Kim Dung cốt truyện.
Việc của Quỳ Hoa Bảo Điển căn bản không thể gấp, hắn càng gấp càng không được, càng nóng vội cũng càng không được vì vậy trong khoảng thời gian này Vô Song trực tiếp không lại tu luyện Quỳnh Hoa Bảo Điển, hắn hướng về những mục tiêu khác.
Mục tiêu đầu tiên của Vô Song, không cần nói chính là tu luyện cầm công.
Bất chấp cơ thể mệt mỏi, Vô Song một mình leo tới tầng 5 của Tiên Âm Các, khi cánh cửa phòng Tiên Âm mở ra, Vô Song ngã gục xuống dưới cái đệm êm ái...
Hắn thật sự... phi thường mệt mỏi a
....

Chương 78
Túy Hồng Nhan – Giai Nhân Lệ

Không rõ thiếp đi bao lâu, Vô Song cảm thấy toàn thân ấm áp dễ chịu mới khẽ mở mắt ra.
Người đầu tiên xuất hiện trong ánh mắt của Vô Song liền là Tiên Âm.
Lúc này hắn mới phát hiện ra mình đang trong một thùng nước ấm, hắn liền khe khẽ mỉm cười.
“Cô Cô, ta ngủ bao lâu rồi”.
Tiên Âm mỉm cười nhẹ nhàng, bàn tây vẫn lướt trên những sợi dây đàn.
“Ngươi ngủ được nửa tiếng rồi, mỗi lần ngươi trở về đều kiệt sức như vậy, cô cô cũng không đành lòng, hay từ mai giảm một chút yêu cầu xuống?”.
Nhìn cô cô tràn ngập quan tâm đến mình, trong lòng Vô Song liền cảm thấy ấm áp.
Trước đây Cô Cô nhìn Vô Song luôn có một tia tình cảm như có như không, Vô Song biết đây là tình cảm nam nữ, có điều thứ tình cảm này không dành cho hắn.
Khi Cô Cô cùng Vô Song đi từ Tủ Ngọc Sơn đến Nga Mi Sơn, với chiếc mặt nạ xa lạ, nàng như biến thành một con người hoàn toàn khác.
Chỉ có khoảng thời gian gần đây, khi hắn bắt đầu quen thuộc với cuộc sống thường ngày ở Nga Mi Sơn, thì Cô Cô cũng mới bắt đầu có chuyển biến, lúc này Vô Song có thể cảm nhận Tiên Âm gần như lột xác, ít nhất trong thâm tâm nàng cũng có thứ gì đó đang dần dần thay đổi.
Ánh mắt nàng nhìn Vô Song lại có tình cảm nhưng không phải là thứ tình cảm nam nữ kia mà thực sự giống tình cảm của thân thích.
Ít nhất loại ánh mắt này của Tiên Âm khiến Vô Song thích hơn lúc trước nhiều.
“Cô cô, cũng không cần đâu, ít nhất ta cũng có thể chịu được”.
TIên Âm nghe vậy, nàng chỉ nhè nhẹ lắc đầu.
“Cô cô để ngươi ngâm mình nửa tiếng rồi, ngâm mình trong nước lâu quá không tốt”.
Ngày nào cũng như ngày nào, đây là thói quen của cả Vô Song lẫn Tiên Âm.
Bình thường Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song tu luyện rất chậm, nếu không có Tiên Âm Động trợ giúp, nếu không có Tiên Thiên Chí Âm Thể bên người, Vô Song muốn đột phá Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 4 chỉ sợ phải mất 6-7 năm thời gian.
Kể cả có được Tiên Âm Động cùng Tiên Thiên Chí Âm Thể, Vô Song vẫn cảm thấy khó tăng cường nội lực của chính mình, vì vậy hắn mới lựa chọn phương án này, cố gắng bằng mọi cách đốt cháy thể lực cùng nội lực của bản thân.

Với cơ thể của Vô Song hiện nay, bảo hắn đeo hộ giáp nặng như vậy là quá sức, đừng nói là chạy một đoạn đường dài, cho dù là đi lại cũng khó khăn vô cùng.
Bằng vào thể lực của Vô Song hiện nay, muốn hoàn thành bài huấn luyện này hắn liền phải đốt cho thể lực cùng nội lực đến khô hạn.
Mỗi lần như vậy, Vô Song đều đạt đến giới hạn của bản thân.
Một tháng đầu tiên, đều là Tiên Âm xuất hiện mang hắn trở về.
Một tháng tiếp theo, hắn lúc đó có thể đi đến gần phạm vi Tiên Âm Các, sau đó ngất đi, là Tiên Âm mang hắn trở về.
Đến tháng thứ ba, Vô Song có thể một mình quay về Tiên Âm Các mới ngất đi nhưng cũng là Tiên Âm chăm sóc hắn tiếp.
Phương pháp này phải nói là phi thường cực đoan, có điều những thứ mà nó mang lại cũng không hề thấp.
Mỗi lần nội lực cạn sạch, tốc độ tu luyện của Vô Song lại tăng thêm 3 thành.
3 thành tốc độ tu luyện không phải là quá nhiều nhưng chắc chắn không ít.
....
Chậm rãi rời khỏi thùng nước, dùng khăn bông lau qua người, mặc vào quần áo Tiên Âm chuẩn bị sẵn, sau đó Vô Song tiếp tục ngã xuống giường êm ái.
Tiên Âm nhẹ nhàng tiến đến chỗ hắn, bắt đầu dùng dầu nóng xoa khắp người Vô Song.
Vô Song cũng không rõ đây rốt cuộc là loại dầu gì có điều cực nóng, nóng hơn loại dầu con hổ hay dầu gió của Việt Nam nhiều, mỗi lần thoa thứ này lên người Vô Song đều có cảm giác như bị lửa đốt toàn thân, bất quá hắn không thoa không được.
Loại dầu này giúp các khối cơ của Vô Song dãn ra, sau đó giúp hắn loại bỏ hiện tượng tụ máu ngầm, các kinh mạch phải chịu áp lực quá lớn do hoạt động mạnh cả ngày cũng từ từ thư giãn.
Nằm trên giường, không thể đi lại, nhưng không có nghĩa Vô Song sẽ nghỉ ngơi.
Khoảng thời gian này là thời gian của trí óc.
Nằm trên giường, cùng với Tiên Âm, hắn lại một lần nữa học các kiến thức về âm nhạc.
3 tháng thời gian cũng đủ để Vô Song có thể sử dụng đàn, cũng đủ để hắn đánh ra được vài bản nhạc tiêu chuẩn, điều này ngoại trừ thiên phú của hắn ở kiếp này ra còn có một phần nhờ kiến thức của hắn kiếp trước, kiếp trước Vô Song cũng biết chút chút về âm nhạc, dù sao hắn tốt xấu cũng biết đánh ghi ta. Từ đó việc làm quen với âm luật của Vô Song đơn giản hơn một chút.
Ngày hôm nay cũng là ngày phi thường quan trọng của Vô Song, hắn lần đầu tiên được Cô Cô dạy nhạc khúc.
Nhạc khúc này hôm nay có tên – Bi Hoan Ly Hợp Khúc.
Trong căn phòng của Tiên Âm tại tầng 5 Tiên Âm Các, tiếng đàn của nàng từ từ

vang lên giữa đêm tối.
Bi Hoan Ly Hợp Khúc không phải là lần đầu tiên Vô Song được nghe nhưng bất cứ lúc nào nghe thấy, hắn đều có cảm giác như đang cảm nhận nó lần đầu.
Người có Bi có Ly tất nhiên sẽ có lúc Hoan rồi Hợp.
Bi Hoan Ly Hợp Khúc không phải là một loại cầm khúc cường đại, thậm chí cũng không khó học nhưng học được là một việc, có học giỏi được hay không là một việc khác.
Dưới tiếng đàn của Tiên Âm, Vô Song cũng không biết, trong Tiên Âm Các, có rất nhiều người khóe mắt ướt át.
Đêm hôm nay, Tiên Âm hướng về trời cao, nhìn ánh trăng khuyết trên bầu trời, những ngón tay thon dài nhẹ lướt trên dây đàn.
Mỗi lần nàng đàn khúc nhạc này, đều rất buồn...
Khúc nhạc này của Tiên Âm, có Bi có Ly nhưng lại không có Hoan cùng Hợp.
Cả khúc nhạc chủ đạo chỉ là Bi cùng Ly, cũng giống như thứ tình cảm của nàng, một màu ảm đạm.
Nàng dành cả đời để đuổi theo bóng lưng nam nhân kia, hy sinh cả tương lai của nàng, cả tuổi thanh xuân của nàng, cũng vì nam nhân kia.
Rốt cuộc, nàng không có gì cả, kể cả bóng lưng của hắn nàng cũng không bắt được.
Vì hắn nàng mất quá nhiều, vì hắn nàng mất đi tương lai sáng lạn của chính bản thân mình, vì hắn nàng mất người bạn tốt nhất của mình để rồi... để rồi nhiều năm sau, nàng phải nuôi con trai của chính hắn.
Tiên Âm nghĩ lại, nàng liền cảm thấy thật sự buồn cười, nụ cười của nàng có chút đắng chát.
Có nhiều việc, muốn quên nhưng vẫn là không quên được, có nhiều việc muốn vứt bỏ nhưng chính nàng cũng không nỡ.
Bi Hoa Ly Hợp Khúc chính là như vậy, cầm đạo chính là như vậy, thứ âm nhạc dùng để điều khiển lòng người.
Vô Song không trải qua những việc mà Tiên Âm trải qua, nhưng lúc này, Vô Song hắn cũng khóc.
Hắn thấy một oán phụ chờ chồng trong gió tuyết.
Hắn không thấy khuôn mặt của nàng, thứ hắn thấy chỉ là bóng lưng cô lieu mà mềm yếu.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song cảm nhận được Bi Hoan Ly Hợp khúc là như thế nào.
Không phải Tiên Âm không khống chế được cảm xúc của mình, mà lúc này nàng chính là tấu lên Bi Hoan Ly Hợp Khúc của chính nàng.
Ngày đó ở Tử Ngọc Sơn, nàng là vì Vô Song cùng Linh Tố, tặng hai người một bản Bi Hoan Ly Hợp Khúc hoàn chỉnh, có Bi – Ly cùng Hoan – Hợp.

Chỉ có lúc này, đây mới là Bi Hoan Ly Hợp của chính Tiên Âm.
Trong thế giới của nàng, chỉ có Bi – Ly.
Về phần Hoan – Hợp, mãi mãi chỉ là chút hy vọng mà thiếu phụ kia tự gắn cho mình, để nàng có thể sống tiếp, có thể tiếp tục chờ đợi.
Đêm hôm đó, trong Tiên Âm Các, có rất nhiều người khóc.
Vô Song cũng khóc.
Hắn bỗng nhiên muốn ôm lấy Cô Cô từ phía sau, muốn ôm lấy thiếu phụ kia, muốn chắn cái lạnh cho nàng, bất quá hắn thủy chung không có làm, không dám tiến lên.
Hắn lúc này đưa đôi tay nhỏ bé lên, ánh mắt lẳng lặng nhìn bầu trời.
Thiếu phụ kia đang nhìn một cáo bóng lưng.
Thiếu phụ kia đang chờ một người, chờ một cái quay đầu.
Ngày hôm nay Vô Song đột nhiên phát hiện, hắn so với bóng lưng kia, hoàn toàn nhỏ bé mà vô lực.
Lê thân thể mệt mỏi, lê đôi chân đau đớn ngồi xuống phía trước Ngân Nguyệt Huyền Cầm.
Những ngón tay của Vô Song cũng nhẹ lướt qua dây đàn.
Hắn bắt đầu chính thức học tập, Bi Hoan Ly Hợp Khúc.
....
Lại tiếp tục 3 tháng nữa đi qua.
Vô Song lúc này đã ở Nga Mi Sơn nửa năm.
Ba tháng này không khiến thực lực của Vô Song tăng cường bao nhiêu, hắn so với ba tháng trước căn bản không có mạnh lên.
Điều duy nhất mạnh lên là cầm đạo cùng thể lực của chính hắn.
Nửa năm ở tại Nga Mi Sơn, Vô Song không quen biết với quá nhiều người nhưng giao tình với Viên Tĩnh lại càng ngày càng tốt, về phần các đệ tử khác của Nga Mi hắn lại không có để ý nhiều.
Trong thời gian nửa năm, hắn rốt cuộc cũng biết được nữ tử thù địch với mình hôm đó là ai, nàng gọi là Đinh Mẫn Quân.
Khi biết Đinh Mẫn Quân thù địch mình, Vô Song chỉ cười nhạt, dù sao hắn cùng Đinh Mẫn Quân thật ra cũng không có xung đột lợi ích trực tiếp, hơn nữa trong mắt Vô Song, loại nữ nhân như Đinh Mẫn Quân mới là đáng quý.
Đinh Mẫn Quân nữ nhân này tâm địa hẹp hòi, tâm nhãn cũng thấp đồng thời lại tâm ngoan thủ lạt, đầu óc không quá thông minh, võ nghệ tương đối bình thường. Loại nữ nhân này chính là thích hợp để lợi dụng nhất.
Cũng như Minh Giáo, Vô Song hiện nay đối với Nga Mi cũng đã có chuẩn bị, hắn không dám chắc sau này mình với Nga Mi Phái có thể đi cùng một đường hay không, ít nhất nếu Diệt Tuyệt Sư Thái còn sống một ngày, Nga Mi Phái nhất định không cùng Thiên Long Giáo đi một đường.

Hắn tạm thời chưa biết dùng Đinh Mẫn Quân cho việc gì, bất quá nữ nhân này có thể coi là điểm yếu nhất của Nga Mi Phái hiện nay.
Địa vị đủ cao, tâm trí đủ thấp, còn ai thích hợp để lợi dụng hơn?.
Cũng vì Vô Song nửa năm chỉ đi lại trong Tiên Âm Động cùng Tiên Âm Các khiến cho Đinh Mẫn Quân muốn làm gì Vô Song cũng là không được.
Càng đáng nói hơn, khi Đinh Mẫn Quân biết Vô Song là đệ tử của Tiên Âm, địch ý liền thu lại rất nhiều, dù sao nàng đi theo Diệt Tuyệt Sư Thái lâu, vẫn là biết một số việc nữ đệ tử khác không biết. Theo hiểu biết của Đinh Mẫn Quân, Cầm Các là một phần của Nga Mi nhưng lại không phải là Nga Mi phái, bản thân Vô Song là người của Cầm Các, liền không thể trở thành Nga Mi Phái trưởng môn.
Chính vì lẽ này, trong nửa năm ở tại Nga Mi Sơn, ngoại trừ việc thỉnh thoảng gặp mặt Diệt Tuyệt Sư Thái thì Vô Song cũng không có gặp bất cứ vấn đề gì cả.
Nửa năm là một quãng thời gian không ngắn mà cũng chẳng dài.
Hắn rốt cuộc cũng đã rời xa Tử Ngọc Sơn nửa năm, lại thêm nửa năm nữa liền là năm mới.
Hắn biết dịp năm mới.... hắn chỉ sợ không xuống núi được.
Đứng trên đỉnh Nga Mi Sơn, ánh mắt Vô Song nhìn về phía xa xa, hắn có chút nhớ sư huynh sư tỷ, hắn có chút nhớ lão đầu già nua, hắn nhơ sông ngoại, nhớ cô bé Tương Vân ngây thơ ngày nào, nhớ cả Linh Tố.
Một loạt bóng hình thân thương lướt qua đầu hắn, Vô Song nhè nhẹ mỉm cười trong cơn gió mùa thu.
Vô Song hiện nay không có cao thêm, thân hình vẫn nhỏ nhắn như vậy gần như không thay đổi.
Ba tháng nữa trôi qua nhưng Vô Song không có mạnh thêm, bất quá hắn lại hiểu thêm rất nhiều điều.
Ba tháng này, hắn có thể học được cầm công của Tiên Âm, cho dù chỉ là sơ khai.
Trong ba tháng, hắn cũng đọc ra rất nhiều sách, chủ yếu về cầm – kỳ - thi – họa mà Tiêu Dao Tử để lại, không thể không nói, một đời Ngũ Đế cấp bậc để lại một kho di sản không lồ khiến chính Vô Song cũng chết lặng.
Cuối cùng, trong ba tháng này, hắn cũng hoàn thành cánh cửa nhập môn của Súc Cốt Công.
Lúc này, thân hình nhỏ bé của Vô Song đang đứng trước cửa Tiên Âm Động, sau lưng hắn là một cây huyền cầm.
....
Trong Tiên Âm Động, tiếng đàn nhè nhẹ vang lên.
Sau 3 tháng thời gian ở Nga Mi Sơn, đây là lần đầu tiên Vô Song mang đàn lên Tiên Âm Động.
Tất nhiên cây đàn của Vô Song, không phải là Ngân Nguyệt Huyền Cầm, đây

chỉ là một cây huyền cầm bình thường có thể tùy tiện mua được nơi thành thị.
Cũng là từ rất lâu rồi, Tiên Âm Động mới lại vang lên tiếng đàn.
Tiếng đàn của Vô Song không có lực sát thương, cũng không thể nào thay đổi tâm tình con người bất quá lại làm Viên Tĩnh chú ý đến hắn không thôi.
Trong mắt Viên Tĩnh, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy nhạc khúc này.
Vô Song là người của Tiên Âm Động, vì vậy chắc chắn nhạc khúc của hắn chính là cầm công trong truyền thuyết.
Tại sao nói là truyền thuyết?, đơn giản bởi Viên Tĩnh chưa từng nhìn thấy cầm công thực sự bao giờ.
Trong thiên hạ này người sử dụng cầm công cũng không nhiều, dẫn đến hiện nay rất khó gặp được loại thủ đoạn này.
Viên Tĩnh chỉ đơn giản bị sự tò mò ảnh hưởng, nàng thực sự muốn biết cầm công trong truyền thuyết của Tiên Âm Động có cỡ nào đáng sợ.
Vì vậy, nàng chậm rãi lại gần Vô Song
Nưa năm sống chung, Viên Tĩnh cùng Vô Song thật sự cực kỳ thân thiết, lúc này Viên Tĩnh căn bản không ngần ngại gì, nàng ngồi xuống bên cạnh Vô Song, sau đó nhè nhẹ ôm lấy eo nhỏ của hắn.
Không biết vì sao, Viên Tĩnh nàng đặc biệt thích ôm Vô Song.
Thật ra mà nói, Tiên Thiên Chí Âm Thể, chỉ cần vận công liền có âm nhu khí tỏa ra, khiến bản thân Vô Song trở nên thư thái, dễ dàng tập trung hơn, đặc biệt những lúc này cơ thể hắn trở nên rất mát.
Viên Tĩnh thích nhất là ôm Vô Song, bởi nàng lúc đó như cảm thấy mình giống một con cá nhỏ tung tăng tự do giữa dòng suối mát vậy.
Hôm nay Vô Song lần đầu tiên mang đàn lên Tiên Âm Động, Viên Tĩnh lại ngồi bên cạnh hắn, nàng không muốn phá hủy sự tập trung của Vô Song vì vậy chỉ ôm lấy hắn.
Nàng bắt đầu cảm nhận tiếng nhạc.
Âm nhạc là một thứ rất khó xuất hiện trong thế giới này, hoặc ít nhất là ở Nga Mi Sơn.
Viên Tĩnh rất ít khi được nghe người khác tấu nhạc, vì vậy lần này nàng đặc biệt hứng thú, nàng dùng toàn bộ tâm thần cảm thụ.
......
Thời gian lặng lẽ trôi qua, Viên Tĩnh cũng không hiểu tại sao, đầu nàng từ từ dựa vào vai Vô Song, trong ánh mắt nàng xuất hiện một làn hơi nước.
Trong Tiên Âm Động, khi tiếng đàn của Vô Song dừng lại.
Viên Tĩnh đôi mắt xinh đẹp khẽ mở ra, nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Vô Song, cổ họng nàng khe khẽ run lên.
“Khúc nhạc thật buồn... bất quá ta thật thích. Song nhi khúc nhạc này tên là gì?”.
Nhìn Viên Tĩnh vô lực dựa vào mình như con mèo nhỏ, Vô Song nhè nhẹ chạm

vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hắn mỉm cười.
“Túy Hồng Nhan, khúc nhạc này gọi là Túy Hồng Nhan”.
Viên Tĩnh lẳng lặng nhẩm theo vài lần, sau đó ánh mắt nàng sáng lên.
“Túy Hồng Nhan... Túy Hồng Nhan... tên thật hay”.
Túy Hồng Nhan đây không hẳn là nhạc khúc của thế giới này, ít nhất đây là nhạc khúc của kiếp trước nơi Vô Song sinh sống.
Ở kiếp trước Vô Song không biết đàn khúc nhạc này nhưng dai điệu hắn vẫn còn nhớ, đơn giản chỉ bởi giai điệu Túy Hồng Nhan quá dễ nhớ. Đây cũng là giai điệu hắn thích nhất trong Thủy Hử.
Nó mang theo sự thê lương, nỗi buồn man mác, sự mong đợi sau đó là bất lực của nữ nhân thời kỳ phong kiến.
Thời kỳ phong kiến, số phận của nữ nhân không khác gì một món hàng hóa, họ có quyền được sống hạnh phúc, được mưu cầu hạnh phúc chỉ là thứ quyền lợi này bị chính cái tập đoàn phong kiến kia tước đi mà thôi.
Trong Tiên Âm Động, Vô Song nhẹ xoa đầu Viên Tĩnh, giọng nói của hắn vang lên.
“Túy Hồng Nhan là nỗi lòng của nữ nhân, của một nữ nhân xinh đẹp tựa thiên tiên, nàng muốn đi tìm hạnh phúc của nàng, nàng muốn mưu cầu hạnh phúc của nàng bất quá tất cả chỉ là ảo tưởng, nàng phải đến với người nam nhân nàng chưa bao giờ gặp, lại càng chưa bao giờ yêu. Dưới cơn gió tuyết ngoài kia, giữa khoảng không gian tràn ngập màu trắng, nữ nhân đó chỉ có thể tự hỏi, liệu thế gian này, nơi nào cho nàng được hạnh phúc?. Hạnh phúc đối với nàng sao mà xa xôi đến thê, sao mà khó khăn đến thế?... “.
Vô Song cũng không biết, từ bao giờ nước mắt Viên Tĩnh nhẹ chảy xuống, những giọt lệ khẽ lăn trên khuôn mặt xinh đẹp.
Lúc này, Viên Tĩnh thật sự rất yếu đuối.
Nàng không biết Phan Kim Liên, lại càng không biết Thủy Hử nhưng câu chuyện của Vô Song làm nàng nhớ đến mẫu thân.
Hạnh phúc của nữ nhân trong xã hội này nhiều khi xa xôi lắm, nhiều khi chỉ là một giấc chiêm bao.
Viên Tĩnh bờ môi run lên nhìn Vô Song.
“Dạy ta đàn được không, ta cũng muốn học đàn”.
Nàng muốn học đàn không phải vì nàng muốn biết bí mật của Tiên Âm Các.
Nàng muốn học đàn cũng chỉ cầu đánh được 1 khúc Túy Hồng Nhan.
Vô Song nhìn Viên Tĩnh, khẽ mỉm cười.
“Tất nhiên là được, chỉ cần tỷ tỷ muốn, ta liền dạy ngươi”.
Viên Tĩnh nhoẻn miệng cười, cố gắng lau đi những giọt lệ hoen mi.
Nàng nhìn Vô Song thật lâu, sau đó bờ môi có chút run rẩy.
“Đúng rồi... sau này muội cũng đừng gọi ta là Viên Tĩnh nữa, tên thật của ta là

Viên Tử Y”.
“Mẫu thân ta nói, ta ngày bé thích nhất màu tím, thích mặc nhất cũng là y phục màu tím. Mẫu thân ta nói, ta sinh ra vốn không có tên, chỉ sau này nàng mới lấy tên này đặt cho ta. Viên Tĩnh là sư phụ gọi ta bất quá không phải tên thật của ta, sau này... muội gọi ta là Tử Y đi”.
....

Chương 79
Nga Mi Kiếm Pháp

Tiên Âm Động vốn yên tĩnh dị thường nhưng ngày hôm nay liền không giống.
Ngày hôm nay trong Tiên Âm Động xuất hiện tiếng đàn hơn nữa không chỉ một tiếng đàn.
Viên Tĩnh cùng Vô Song lúc này đều đang nhè nhẹ đánh đàn có điều tư thế hơi ám muội một chút mà thôi.
Vô Song ngồi trong lòng Viên Tĩnh, hắn có thể cảm nhận được hương thơm từ cơ thể nàng, thậm chí còn cả bộ ngực mềm mại đầy xúc cảm sau lưng.
Đây cũng là bất đắc dĩ, bình thường đều là người lớn dạy trẻ con, làm gì có việc trẻ con dạy người lớn, Vô Song không thể nào đạt đến trình độ như Tiên Âm, dùng miệng giảng dạy lý thuyết chưa chắc Viên Tĩnh đã hiểu vì vậy hắn chọn cách học đi đôi với hành.
Vừa giúp Viên Tĩnh biết một số kiến thức cơ bản về nhạc lý lại vừa dùng tay tự mình chỉ điểm nàng, đương nhiên tư thế này chỉ có một mình Vô Song cảm thấy không thoải mái cho lắm, còn Viên Tĩnh căn bản chú tâm tập đàn vô cùng.
Không thể không nói với khí chất của Viên Tĩnh kết hợp cùng cây huyền cầm bên cạnh nhìn nàng có một cảm giác rất khác, không còn là cành liễu rủ kia nữa, lúc này Viên Tĩnh giống ánh trăng khuyết giữa trời cao.
Cao ngạo, lạnh lùng lại có chút hấp dẫn.
Vô Song hắn tất nhiên không phải là Fa cuồng, không phải hắn gặp nữ nhân nào cũng muốn chiếm làm của mình, không phải gặp nữ nhân nào cũng không có cách nào kiềm chế bất quá chính Vô Song cũng không thể không công nhận, Viên Tĩnh lúc đánh đàn rất đẹp, có một loại ý cảnh rất riêng.
Càng ngạc nhiên hơn, ẩn trong hình dáng Viên Tĩnh lúc này, Vô Song lại mơ hồ có cảm giác đang đối mặt với Tiên Âm, một cảm giác làm hắn rất khó giải thích.
....
Vô Song vốn xuất phát từ sự thân cận của hắn cùng Viên TĨnh mà dạy nàng học đàn, hắn căn bản cũng không cầu báo đáp, dù sao trong suy nghĩ của Vô Song mà nói, Viên Tĩnh căn bản không có gì có thể cho hắn, hắn cũng không cần gì từ Viên Tĩnh.
Có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh.
Câu nói này nhiều khi rất thích hợp.
Tính từ lúc Vô Song dạy vị ‘tỷ tỷ’ này học đàn cũng đã qua 7 ngày, thiên phú của Viên Tĩnh cũng rất tốt, ít nhất Vô Song cảm giác Viên Tĩnh cũng không kém hắn bao nhiêu về khoản dùng đàn này, chính hắn cũng đang vì thiên phú của Viên

TĨnh mà kinh ngạc không thôi thì Viên Tĩnh đột nhiên lên tiếng.
“Tiểu sư phụ a, ta đột nhiên nghĩ đến nha đầu ngươi mất công mất sức dạy ta suốt 1 tuần qua, ta không có gì báo đáp cái này thật sự không đúng, đã vậy tỷ tỷ dạy ngươi Nga Mi Kiếm Pháp được không?”.
Vô Song căn bản không tin được vào tai mình, hắn quay lại ánh mắt chớp chớp nhìn Viên Tĩnh.
Thật thà mà nói, Vô Song đúng là đang thiếu chiêu thức bên tay, hắn đang ở Nga Mi Sơn căn bản không dám dùng Quỳ Hoa Bảo Điển, bỏ đi Quỳ Hoa Bảo Điển bản thân Vô Song liền cảm thấy vướng tay vướng chân rất nhiều.
Nga Mi Kiếm Pháp là kiếm pháp cơ bản của Nga MI Phái nhưng không phải cứ kiếm pháp cơ bản liền bị coi thường bởi thực sự Nga Mi Kiếm Pháp rất mạnh.
Không hiểu vì lý do gì, tại thế giới này Vô Song biết được Nga Mi Kiếm Pháp cùng Võ Đang Kiếm Pháp là hai loại nhập môn kiếm pháp đáng sợ nhất võ lâm.
Võ Đang Kiếm Pháp của Võ Đang Phái, có nhân vật như Trương Tam Phong đứng sau mạnh mẽ cũng là điều dễ hiểu, chỉ có Nga Mi Kiếm Pháp là Vô Song không hiểu nổi, bản thân Nga Mi Kiếm Pháp hoàn toàn nghiền nát bẻ gãy Toàn Chân Kiếm Pháp.
Vô Song ánh mắt rất độc, hắn từng nhìn Doãn Chí Bình múa kiếm cũng không ít lần thấy Viên Tĩnh múa kiếm, tất nhiên Doãn Chí Bình so không nổi với Viên Tĩnh. Bỏ qua ưu thế về người sử dụng, Vô Song từng thử diễn luyện cả hai loại kiếm pháp này, hắn có thể chắc chắn Toàn Chân Kiếm Pháp không so lại nổi với Nga Mi Kiếm Pháp.
Điều làm Vô Song khó hiểu là, Nga Mi Kiếm Pháp vốn không xa lạ gì với Nga Mi đệ tử nhưng cũng sẽ không loạn truyền cho người ngoài. Bằng vào địa vị của Viên Tĩnh chẳng lẽ nàng không biết Vô Song là người ngoài?.
Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Vô Song, Viên Tĩnh ngọt ngào cười, sau đó một tay vòng qua cổ hắn, một tay nhẹ ấn vào đầu Vô Song. Lúc này cả khuôn mặt của Vô Song liền áp vào bộ ngực mềm của nàng.
“Nha đầu ngốc, ngươi là người của Tiên Âm Động lại có thể dạy ta đánh đàn chẳng nhẽ ta lại không dạy ngươi được vài chiêu kiếm. Quãng thời gian ở chung của chúng ta lâu như vậy ta còn chưa thấy nha đầu ngươi luyện một chiêu một thức võ công nào, 9 phần là không có võ nghệ phòng thân đi”.
Vô Song bị bộ ngực của Viên Tĩnh ép lên mặt, đến cả nói chuyện cũng khó khăn, vất vả lắm hắn mới thoát ra được, khuôn mặt có chút đỏ lên.
“Tử Y tỷ tỷ... ta sợ Diệt Tuyệt trưởng môn sẽ đối với ngươi... không tốt”.
Cái này không phải là nói loạn, Vô Song tương đối lo lắng bà điên kia sẽ đối với Viên Tĩnh bất lợi, sống chung với nhau nửa năm ở lại Tiên Âm Động, tình cảm nam nữ chưa chắc đã có nhưng tình bạn vẫn phải có.
Nếu như Vô Song coi Tương Vân là muội muội thì hắn lại coi Viên Tĩnh là bạn

bè, một cái nữ bằng hữu thật sự, ngoại trừ việc nàng phi thường chán ghét nam nhân ra, Viên Tĩnh thực sự rất hợp tính với Vô Song.
Viên Tĩnh nhìn thấy Vô Song quan tâm đến mình liền nhẹ véo má hắn.
“Có gì mà lo lắng, Diệt Tuyệt sư tỷ chỉ là sư tỷ của ta mà thôi, nàng cũng không phải là sư phụ nha, nàng có thể làm gì ta?”
“Không mặc cả nữa, ta dạy ngươi luyện kiếm”.
Nói là làm, Viên Tĩnh kéo lấy cánh tay nhỏ của Vô Song, sau đó nàng một mạch dẫn hắn đến luyện võ sàn của Tiên Âm Động.
Ở trước mặt Vô Song, Viên Tĩnh nhè nhẹ mỉm cười, tay nắm bội kiếm, một tay nhẹ vén mái tóc đen sau lưng lên, sau đó nàng chậm rãi vì Vô Song múa kiếm.
Viên Tĩnh múa kiếm rất đẹp, có thể nói nửa năm qua Vô Song nhìn bao nhiêu lần cũng chưa chán, loại mị hoặc này liền đến từ thân thể tuyệt mỹ của nàng, đôi chân dài miên man cùng khuôn mặt phi thường chăm chú.
Lại nói về chân.... thật ra trong mắt Vô Song hắn cũng không ngờ được Viên Tĩnh chân lại đẹp như vậy.
Vô Song kiếp trước.... hắn đúng là thích chân, dù sao nam nhân thích chân cũng không ít, hắn cũng không có cái gì xấu hổ.
Xét về đôi chân, Viên Tĩnh hiện nay còn chưa phát dục hết, chỉ cần nàng phát dục hoàn toàn bản thân nàng liền đủ sức liều cùng Khinh Huyền.
Tất nhiên ở thời đại này người thích khoe ra cặp chân ma mị của mình như Khinh Huyền không nhiều, người thích mặc quần ngắn cũn để luyện võ như Viên Tĩnh cũng không nhiều, nữ tử thời đại này vẫn phi thường cẩn thận, ăn mặc vẫn cực kỳ có tính phòng thủ.
Hắn sống với Tiên Âm cô cô không ít năm, vẫn chưa bao giờ được nhìn thấy toàn bộ cặp chân của Cô Cô.
Vô Song nhìn đôi chân của Viên Tĩnh sau đó mặt đỏ lên, lập tức dùng sức vỗ đầu.
“Không được.... tập trung tập trung vào vấn đề chính”.
Nếu hắn không tự cảnh tỉnh mình, chỉ sợ đến cả học một chiêu một thức cũng làm không nổi.
....
Trong Tiên Âm Động sàn diễn võ, thân hình Viên Tĩnh nhẹ di chuyển, tay cầm bội kiếm, nàng vì Vô Song múa một lần Nga Mi Kiếm Pháp.
Tại sao lại dùng từ ‘múa’?, đơn giản bởi vì Vô Song cảm thấy nàng thật sự đang múa, cảm nhận được sự hòa hợp đến đáng sợ của nàng với Nga Mi Kiếm Pháp.
“Song nhi nhìn kỹ, Nga Mi Kiếm Pháp chiêu đầu tiên – Mộng Điệp”.
“Vạn vật như mộng, điệp vũ càn khôn. Mộng Điệp là chiêu đầu tiên trong Nga Mi Kiếm Pháp cũng là chiêu thức cơ bản nhưng Mộng Điệp lại có vô số loại biến hóa, tùy từng người uy lực của Mộng Điệp lại khác nhau “.

“Sư muội ngươi chỉ cần nhớ kỹ, mông mông ảo ảo điệp điệp như vân”.
Mộng Điệp kiếm của Viên Tĩnh rất đẹp, ảo như mộng, đẹp như cánh điệp giữa trời. Nhìn vào một kiếm này Vô Song có cảm giác tâm thần mình bị rung động thật sâu, càng đáng sợ hơn bên trong Mộng Điệp của Viên Tĩnh có tổng công 7 chiêu hư kiếm cùng 1 chiêu sát kiếm, có thể nói phi thường khó nắm bắt.
Tiếp theo chỉ thấy một chân Viên Tĩnh khẽ dâm xuống mặt đất, cổ chân nàng kiễng lên như thiên nga khiêu vũ.
Phải nói thêm một việc, ở trong Tiên Âm Động bản thân Viên Tĩnh đều để chân trần, nàng không thích dùng giày che đi bàn chân của mình.
“Chiêu thứ hai, Nga Mi Kiếm Pháp, Hồi Phong Phất Liễu Kiếm”.
“Gió nổi vân động, kiếm vũ như phong, kiếm mềm như liễu”.
Chỉ thấy thân thể VIên Tĩnh nhảy lên hư không, cổ tay cầm lấy bội kiếm khẽ rung lên theo một quỹ tích khó hiểu, bội kiếm vậy mà như một nhành liễu bẳn ngược lại phía sau.
Thoạt nhìn thì bội kiếm của nàng như cong lại, một kiếm cực nhanh cũng cực kỳ quỷ dị.
Hồi Phong Phất Liễu Kiếm của Nga Mi Sơn thuộc dạng kỳ kiếm.
Kiếm này khi so chiêu liền không ai sử dụng nhưng khi chém giết lại là tuyệt sát một kiếm của Nga Mi Phái.
Kiếm chú trọng vào đổ uyển chuyển của cổ tay cùng độ dẻo của cơ thể, kiếm uy lực không mạnh nhưng thắng ở nhanh cùng hiểm, như cành liễu rũ theo gió đột ngột phản lại, một kiếm này chuyên nhắm vào yếu hại của đối phương.
Hồi phong Phất Liễu Kiếm vừa xuất, chân đẹp VIên Tĩnh lại chạm dưới đất, chỉ thấy nàng xoay một vòng, một kiếm lại đâm ra phía sau, kiếm thế chưa hết, góc ngọc nhẹ tiến, cả người lướt về phía trước, kiếm chiêu liên tục xuất ra.
“Nha đầu, nhìn cho kỹ, Nga Mi Kiếm Pháp – Nga Mi Loạn Vũ”.
Nga Mi Loạn Vũ là quần công chiêu thức, kiếm chiêu liên miên bất tuyệt đánh ra bốn phương tám hướng, bằng bộ pháp của Viên Tĩnh thậm chí cho Vô Song cảm giác xung quanh có vô số Viên Tĩnh hiện ra, không biết đâu là ảo ảnh, không biết đâu là chân thật.
Nga Mi Loạn Vũ một khi phát ra liền rất tốn nội lực, có điều lại thích hợp quần công vô cùng, bốn phương tám hướng đều là địch mặc ta cửu thiên phi vũ.
Cuối cùng, Viên Tĩnh thân hình lại bay lên, một kiếm cuối cùng mạnh mẽ chém ra.
“Nga Mi Kiếm Pháp chiêu cuối cùng – Phiêu Tuyết Xuất Vân Kiếm”.
Một kiếm cực cường, một kiếm tuyệt sát vạch phá hư không.
Kiếm này đáng sợ ở chỗ nó có thể phát ra kiếm khí.
Trong thế giới này, hư không xuất kiếm không phải là việc chiêm bao, cách không chém ra kiếm khí không phải chuyện gì khó khăn tuy nhiên muốn làm

vậy cần có nội lực cường đại, ít nhất cũng là Tông Sư cấp mới có thể cho kiếm khí ly thể.
Viên Tĩnh không phải Tông Sư cao thủ nhưng nàng vẫn có thể chém ra kiếm khí ly thể điều này không phải dựa vào nội lực tự thân của Viên Tĩnh mà chính là nhờ sự huyền diệu của Phiêu Tuyết Xuất Vân Kiếm.
Lấy lực xuất kiếm, dùng liên miên bất tận chiêu thức của Loạn Vũ Kiếm làm thế, thế đi đến một mức độ nào đó liền kết tinh làm khí, dùng khí thế xuất ra một kiếm.
Nga Mi Kiếm Pháp là một trong những loại kiếm pháp cơ bản hiếm hoi có thể sử dụng đến tận Siêu Nhất Lưu Cao Thủ cảnh giới.
Đương nhiên ngoại trừ bốn chiêu mà Viên Tĩnh cho Vô Song xem, Nga Mi Kiếm Pháp còn có Nga Mi Cơ Bản Kiếm Pháp, chính là cách sử dụng kiếm, không có chiêu thức cũng không có uy lực, chỉ là căn bản kiếm thuật, căn bản huy kiếm.
Căn bản mới là thứ quan trọng nhất, không có căn bản không thể bước tiếp, Nga Mi Cơ Bản Kiếm Pháp chính là bước đầu tiên của toàn bộ hệ thống kiếm pháp trong Nga Mi Phái.
Nga Mi Phái không chỉ có kiếm còn có chưởng pháp.
Để Nga Mi Phái đứng vững gót chân trên giang hồ chính là nhờ hệ thống võ học cực kỳ đáng sợ, tuyệt đối không thua kém bất cứ danh môn đại phái nào, cho dù Thiếu Lâm hay Võ Đang bản thân Nga Mi cũng có lực để so sánh.
Nội công có Nga Mi Cơ Bản Tâm Pháp sau đó là Nga Mi Cửu Dương Công, cuối cùng càng cao cấp hơn Nga Mi Phái liền có Nga Mi Đại Bi Phú.
Kiếm pháp đầu tiên là Nga Mi Cơ Bản Kiếm Pháp, sau đó đến Nga Mi Kiếm Pháp, trên nữa liền là Diệt Tuyệt Kiếm Pháp.
Không thể không nói, Diệt Tuyệt làm người chưa hẳn đã tốt nhưng Diệt Tuyệt Kiếm Pháp của bà ta cực kỳ đáng sợ, tuyệt đối là kiếm pháp hàng đầu trong thiên hạ.
Năm đó Diệt Tuyệt Sư Thái bằng vào Diệt Tuyệt Kiếm Pháp, một người một kiếm lên Tung Sơn, khiến Tung Sơn Phái - Tả Lãnh Hiền nhượng bộ lui binh, từ đó uy danh của Diệt Tuyệt vang vọng võ lâm.
Đương nhiên năm đó Diệt Tuyệt cũng có chút Bug. Bà ta cùng Tả Lãnh Hiền khi đó thực lực tương đương bất quá tay cầm Ỷ Thiên Kiếm, Tả Lãnh Hiền cho dù có dùng niềm tin cũng không thắng nổi trận này.
Cuối cùng nhắc đến Nga Mi Phái phải nhắc tới Nga Mi Chưởng Pháp.
Nga Mi Chưởng Pháp không phải đệ tử nào của Nga Mi Phái cũng học được, yêu cầu nội lực cực kỳ cao.
Nga Mi Chưởng Pháp nổi danh nhất liền là Nga Mi Tiệt Thủ Cửu Thức – Nga Mi Kim Đỉnh Miên Chưởng – Nga Mi Diệt Tuyệt Hồng Trần cùng Nga Mi Thập

Bộ Thập Sát.
Nga Mi Phái khác với Hành Sơn Phái, tuy cũng lấy nữ lưu làm chủ bất quá không mềm yếu như Hành Sơn Phái, sát tính rất nặng.
Đương nhiên những cái này Vô Song không biết.
Vô Song hiện nay còn đang như mê như say nhìn Viên Tĩnh múa kiếm.
Khoảng thời gian tiếp theo, Vô Song có thêm một việc – học Nga Mi Kiếm Pháp.
Có lẽ Viên Tĩnh mãi mãi không ngờ, sau khi dạy Vô Song Nga Mi Kiếm Pháp, sẽ có việc gì xảy ra....
....

Chương 80

Cửu Nạn Sư Thái - Tiểu A Kha .

Nếu hỏi võ công nào vô địch thiên hạ có lẽ có rất nhiều đáp án khác nhau, căn bản không ai có thể nói phục ai.
Có người nói Hàng Long Thập Bát Chưởng là chưởng pháp cường mãnh nhất thiên hạ, là đệ nhất chưởng pháp trong thiên nhưng cũng có rất nhiều người không phục, Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng chưa chắc đã vượt qua được Mật Tông – Long Tượng Bàn Nhược Công.
Có người nói Tịch Tà Kiếm Phổ là kiếm pháp lợi hại nhất thiên hạ, tuy nhiên Tịch Tà Kiếm Phổ chưa chắc đã vượt qua nổi Độc Cô Cửu Kiếm, chưa nói đến Thái Cực Kiếm của Võ Đang hay Ngũ Nhạc Kiếm thất truyền của Ngũ Nhạc.
Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị.
Không có cách nào tìm ra võ công đệ nhất thiên hạ, cho dù Trường Sinh Chân Nhân được công nhận đệ nhất thiên hạ cũng không dám lấy võ công bản thân sáng tạo xưng là đệ nhất thiên hạ.
Tuy nhiên... không có võ công mạnh nhất bất quá lại có võ công xinh đẹp nhất.
Võ công xinh đẹp nhất được gọi là... Quỳ Hoa Bảo Điển.
Cái này Vô Song không biết, Viên Tĩnh không biết, Diệt Tuyệt Sư Thái hay thậm chí Phong Lăng Sư Thái cũng không biết.
Đây là một loại danh hào ngầm được ngũ đế cường giả công nhận.
Đối với cấp bậc này, võ công đẹp mắt căn bản không có hứng nhìn, đẹp mắt cũng không thể mài ra mà ăn được, lại càng sẽ không giúp ngươi mạnh mẽ hơn tuy nhiên.... Quỳ Hoa Bảo Điển là ngoại lệ.
Quỳ Hoa Bảo Điển đủ mạnh để xếp vào một trong những tuyệt học đáng sợ nhất thiên hạ, ít nhất Quỳ Hoa Lão Tổ là ngũ đế hàng thật giá thật.
Quỳ Hoa Bảo Điển chính vì đủ mạnh.... nên nó mới được cường giả ngũ đế nhìn thẳng vào. Kể từ đó Quỳ Hoa Bảo Điển cũng nghiêm nhiên dành luôn danh hiệu võ công đẹp nhất thiên hạ bởi nó thực sự rất đẹp.
....
Vô Song dạy Viên Tĩnh 1 tuần khiến Viên Tĩnh có thể đàn những nốt cơ bản, đây đã là tốc độ cực kỳ đáng sợ tuy nhiên... Viên Tĩnh dạy Vô Song 3 ngày, hắn liền có thể thật sự học xuống Nga Mi Kiếm Pháp.
Đương nhiên học xong cùng học giỏi nó vẫn là một khái niệm xa vời bất quá trong 3 ngày nhớ toàn bộ kiếm chiêu của Nga Mi Căn Bản Kiếm Pháp cùng Nga Mi Kiếm Pháp tuyệt đối là quái vật tồn tại.
Thiên phú của Vô Song làm Viên Tĩnh sợ hãi không thôi bất quá sự việc tiếp

theo càng đáng nói hơn.
VIên Tĩnh đang nhìn thấy gì?, nàng đứng lẳng lặng nhìn Vô Song múa kiếm.
Trong lòng Viên Tĩnh có một cảm giác rất lạ, cảm giác rung động của trái tim, trái tim nàng dần dần loạn nhịp, ánh mắt nàng căn bản không thể rời khỏi thân ảnh kia.
Bóng hình nhẹ lướt trong hư không mang theo một loại tà khí, một loại mị hoặc.
Như say như mê, như mộng như mị.
Loại cảm giác này rất khó nói nên lời, Viên Tĩnh biết nàng là nữ nhân hết sức bình thường, nàng chỉ ghét nam nhân mà thôi nhưng chắc chắn nàng không thích nữ nhân huống hồ.... nữ nhân kia còn nhỏ như vậy.
Trong thời đại phong kiến này, không thiếu những việc hoang dâm vô độ của tầng lớp thượng lưu.
Ví dụ như mẹ con cùng chồng, điều này trên lý thuyết không được pháp luật công nhận, thậm chí hoàn toàn có thể bị lôi ra pháp đường bất quá.... bất quá nếu ngươi địa vị quá cao, cũng sẽ không ai đụng đến ngươi.
Không thiếu hoàng đế trong phong kiến Trung Quốc có sở thích chơi trò này hay thậm chí là quan hệ ruột thịt với nhau cũng không phải là không có.
Nam với nam.... đương nhiên cũng có, trong lịch sử căn bản không ít chứng minh.
Đã có nam với nam tất nhiên cũng có nữ với nữ chỉ là số lượng ít hơn nhiều.
Những quan hệ này đều rơi vào hàng cấm kỵ nhưng không phải là không tồn tại, đây là sự thực.
Viên Tĩnh lúc này.... chính là cảm thấy như vậy.
Đây không phải là cảm xúc thật sự của trái tim nàng mà chỉ là một loại cảm xúc thoáng qua nhưng lại phi thường rõ nét, đủ làm trái tim thiếu nữ chưa từng biết đến tình yêu rung động.
Đây không gọi là tình yêu... mà là cảm nắng.
Bất quá cũng không phải là cảm nắng đơn thuần, Viên Tĩnh cùng Vô Song làm bạn với nhau đã nửa năm có hơn trên Nga Mi Sơn, trong Tiên Âm Động.
Vô Song thì cũng thôi đi bất quá Viên Tĩnh cực kỳ quý trọng cô muội muội nhỏ bé mà xinh đẹp này.
Nàng có người để tâm sự, để nói, để cười, để tỏ ra mình mạnh mẽ trưởng thành.
Viên Tĩnh cũng không thể không công nhận, Vô Song rất đẹp, vẻ đẹp làm Viên Tĩnh cảm thấy có chút tự ti, nhưng nàng chắc chắn không bị vẻ đẹp của Vô Song mê hoặc.... nàng hoàn toàn là phụ nữ.
Vậy mà lúc này, nhìn theo thân hình nhỏ nhắn của Vô Song đang múa kiếm, Viên Tĩnh lại cảm thấy trái tim mình khẽ lạc nhịp, khuôn mặt trở nên nóng ran.
Quỳ Hoa Bảo Điển tại sao gọi là võ công đẹp nhất thiên hạ?, đơn giản vì nó có thể làm say lòng người, mị hoặc lòng người.

Đây là một loại tà ác võ công, cực kỳ tà ác võ công bời Quỳ Hoa Bảo Điển muốn luyện phải tự cung.
Sau khi tự cung, sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển có khả năng làm mê hoặc người khác giới.
Khi tự cung, bản thân liền không còn là nam nhân, vì vậy Quỳ Hoa Bảo Điển dùng để câu dẫn chính nam nhân.
Vô Song là trường hợp đặc biệt, hắn không cần tự cung, điều này dẫn tới Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song có thể câu dẫn... nữ nhân.
Điều này Vô Song cũng không có biết, hắn đơn giản chỉ là luyện kiếm mà thôi.
Tất nhiên điều đáng nói là, Vô Song mới luyện Quỳ Hoa Bảo Điển đến tầng thứ 3 trong khi Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 6 mới có loại công dụng nghịch thiên này. Nguyên nhân chính là bởi vì Vô Song cùng Viên Tĩnh cực kỳ thân thiết, Viên Tĩnh cũng không hề có bất cứ phòng bị nào với Vô Song cộng thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song lại càng trợ giúp thêm cho khí chất của hắn, lại càng khiến hắn cò vài phần mị hoặc.
Vô Song cuối cùng cũng thu kiếm lại, thở ra một hơi nhọc khí, ánh mắt nhìn về phía Viên Tĩnh.
“Tử Y tỷ tỷ, ta múa kiếm thế nào?”.
Lúc này Viên Tĩnh mới hoàn hồn, nàng nào kịp xem Vô Song múa kiếm ra sao?, nãy giờ nàng chỉ tập trung vào thân ảnh hắn, vào khuôn mặt cùng khí chất của hắn, căn bản chưa từng nhìn kiếm chiêu của hắn. Đồng thời Viên TĨnh cũng cảm nhận được, thứ cảm giác quỷ dị kia rốt cuộc cũng biến mất.
Cảm giác biến mất nhưng chút cảm xúc vẫn còn, nàng nhìn khuôn mặt hồn nhiên cùng xinh đẹp của Vô Song, khuôn mặt bất chợt trở nên đỏ hơn.
“Kỳ quái... ta rốt cuộc làm sao vậy?”.
Đây là câu hỏi duy nhất trong lòng Viên Tĩnh, một câu hỏi chính nàng cũng không có câu trả lời.
....
“Muội muội ngươi... ngươi múa rất đẹp... ta rất thích”.
Nói xong Viên Tĩnh lập tức chạy thẳng đi, nàng căn bản không dám ở lại nhìn thêm Vô Song một chút, lúc này nàng có cảm giác,, nếu dưới đất có một cái lỗ nàng liền nguyện ý nhảy xuống.
Để mặc Vô Song không hiểu việc gì xảy ra, Viên Tĩnh chạy càng ngày càng xa.
“Ngươi làm sao vậy Tử Y... ngươi rốt cuộc là làm sao vậy”.
Trong phòng ngủ tại Tiên Âm Động, Viên Tĩnh dùng đôi bàn tay che kín khuôn mặt mình, nàng quá xấu hổ, nàng thậm chí không biết đối mặt tiểu sư muội như thế nào.
Về phần Vô Song, hắn trực tiếp gãi đầu gãi tai.
“Múa?, ta rõ ràng là đang luyện kiếm a “.

Nhìn theo hướng bỏ đi của Viên Tĩnh, Vô Song phi thường buồn bực.
....
Những ngày tiếp theo, Vô Song đương nhiên cũng không thay đổi thói quen luyện tập, bất quá hắn lại không thấy Viên Tĩnh đâu, Viên Tĩnh không có đến Tiên Âm Động.
Việc Viên Tĩnh không đến Tiên Âm Động thật ra cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, cho dù Phong Lăng Sư Thái cũng sẽ không hỏi đến, dù sao Viên Tĩnh bình thường cách một đoạn thời gian sẽ không tiến vào Tiên Âm Động, ở ngoài luyện kiếm hít thở không khí trong lành của Nga Mi Sơn.
Cũng không thể bắt một cô gái như hoa như ngọc cả ngày ở trong động dưới lòng đất, cho dù Phong Lăng Sư Thái cũng là không nỡ.
Người duy nhất cảm thấy bị ảnh hưởng là Vô Song.
Hắn mặc dù đã học được sơ bộ Nga Mi Kiếm Pháp thậm chí hắn tự tin chính mình không cần Viên Tĩnh giảng dạy cũng có thể dần dần thông thạo, tuy nhiên.... Vô Song thật sự cảm thấy không vui vẻ.
Viên Tĩnh rời đi, không nói một lời điều này rất giống Tương Vân hôm ấy ở Vong Ưu Thôn.
Hắn không hiểu hai nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì nhưng hắn có cảm giác mơ hồ, giống như Tương Vân, Viên Tĩnh muốn tránh mặt hắn.
Loại cảm giác này, đơn giản làm Vô Song không mấy thích thú gì.
Đứng trong Tiên Âm Động, lần đầu tiên Vô Song rời đi, hắn muốn biết Viên Tĩnh lúc này đang làm gì.
....
Từ ngày nhìn Vô Song luyện kiếm đến bây giờ đã trôi qua hai ngày, tâm tình Viên Tĩnh cũng dần dần bình tĩnh lại có điều để nàng đối mặt với Vô Song, nàng vẫn không làm được.
Viên Tĩnh lúc này đứng ở một mảnh đất trống ở hậu sơn Nga Mi, ánh mắt nhìn lên bầu trời, nàng khe khẽ thở dài.
Tay nắm lấy bội kiếm Viên Tĩnh nhẹ múa, kiếm trong tay nàng như có sinh mệnh, cực kỳ sinh động, tiến lui có thứ tự, nhẹ nhàng như nước chảy nhưng cũng mạnh mẽ như cuồng phong bạo vũ, thân hình Viên Tĩnh căn bản không dừng lại, nàng một đường múa kiếm, thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện.
Giữa mảnh đất trống, nhìn Viên Tĩnh lúc này rất giống một con chim nhạn nhẹ bay giữa trời, tự do, vô lo cùng vô nghĩ.
Đúng lúc này, Viên Tĩnh cảm nhận được gì đó, nàng chậm rãi dừng tay, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía cánh rừng.
Cánh rừng bên cạnh nàng khẽ động, từ bên trong đó một đạo cô đi ra.
Đạo cô này thân mặc đạo bào màu xám, áo bên trong màu đen, đặc biệt nhất ở phần cánh tay áo, một cánh tay rỗng.... đạo cô này bị mất một cánh tay.

Đạo cô tuổi tác không lớn, khoảng trên dưới 40 tuổi, cho dù tuổi tác đã không còn thấp nhưng nhan sắc vẫn còn, cho dù đã xuất gia quy y nhưng vẫn đẹp vô cùng, thời gian như không có cách nào tàn phá dung mạo của nàng.
Vị đạo cô này xinh đẹp là vậy nhưng ánh mắc rất sắc, trong mắt thủy chung có tà khí tồn tại, càng ngạc nhiên hơn nữa là sau lưng đạo cô có một cái bộc, cái bộc này chính là nguyên nhân khiến Viên Tĩnh phát hiện được đối phương.
Trong bọc dĩ nhiên có tiếng trẻ con khóc.
Viên Tĩnh không phải người ngốc, đây là Nga Mi Hậu Sơn, để xuất hiện được trên Nga Mi Hậu Sơn tuyệt đối là nhân vật được các tiền bối trong môn phái cho phép nếu không nhất định cũng phải là ngũ đế cấp bậc cao thủ.
Ngũ đế cao thủ hiện nay đều là nam nhân, không có nữ nhân từ đó có thể loại đi trường hợp hai.
Về phần trường hợp một liền chính xác nhất.
Nếu vị đạo cô này là người được các tiền bối cho phép, đương nhiên sẽ không phải là địch.
Nghĩ đến đây, Viên Tĩnh lập tức cúi đầu.
“Vãn bối Nga Mi – Viên Tĩnh, không biết quý tính đại danh của tiền bối?”.
Đạo cô kia thấy Viên Tĩnh xưng tên, khuôn mặt xinh đẹp liền khẽ nhíu lại, sau đó ánh mắt liền hơi hơi sáng lên.
Đạo cô dùng một tay duy nhất tháo cái bọc sau lưng ra, đặt bé gái kia xuống đất, rồi tiến lên một bước.
“Nga Mi Phái Viên Tĩnh đúng không?, đệ nhất thiên tài Tiềm Long Bảng như sấm bên tai. Tiếp chiêu đi”.
Không để Viên Tĩnh hiểu, đạo cô trực tiếp hướng về phía Viên Tĩnh ra tay, trong mắt ngập tràn sát khí.
Viên Tĩnh nào ngờ đối phương đang ở trong địa phận Nga Mi vậy mà cũng dám ra tay với nàng, ánh mắt liền hiện ra một tia kinh ngạc nhưng cũng rất nhanh biến chiêu.
Nàng cả người lùi lại phía sau để rồi bỗng chốc nhảy lên.
“Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm”.
Kiếm rất nhanh chỉ tiếc đối thủ của nàng còn nhanh hơn, chỉ thấy từ cánh tay cụt kia xuất hiện một luồng hấp lực, ống tay áo lập tức cuộn tròn lại khóa chặt kiếm của Viên Tĩnh, đồng thời đạo cô kia tiến lên một bước, nột lực toàn thân bùng nổ.
Nội lực của vị đạo cô này cực kỳ đáng sợ, ít nhất đã vượt xa tất cả trưởng lão của Nga Mi Sơn khiến Viên Tĩnh hoàn toàn biến sắc.
“Đại... Đại Tông Sư?”.
Viên Tĩnh mới đoán ra thực lực của đối phương liền cảm thấy không cách nào kháng cự, nàng liền cắn răng một cái, toàn bộ nội lực tập trung vào một chiêu

này.
“Nga Mi Sát Đạo Kiếm – Vô Gian Sát Đạo”.
Kiếm khí của Viên Tĩnh tung hoành có điều sắc mặt nàng trắng bệch, một kiếm này là một kiếm đỉnh cao của cuộc đời nàng.
Chiến đấu đôi khi chỉ là đơn giản như vậy, cực kỳ đơn giản.
Viên Tĩnh có thể đứng đầu thiên tài cùng thế hệ nhưng so với đạo cô trước mặt căn bản không là gì cả.
Đối với đạo cô kia, Viên Tĩnh chỉ có thể xuất ra hai chiêu, sau hai chiêu sống chết liền do số của nàng.
Tiếp theo khuôn mặt Viên Tĩnh trở nên ảm đạm, nàng vậy mà không chém nát được ống tay áo đối phương.
Viên Tĩnh trực tiếp lựa chọn buông kiếm, mượn phản lực cả người liền bay ra ngoài.
Đúng lúc này, có một thân hình nhỏ bé đón đỡ lấy Viên Tĩnh, sau đó cả hai người cùng nga xuống.
Viên Tĩnh khuôn mặt tái nhợt quay đầu lại, nàng đột nhiên giật bắn người, nàng vậy mà ngồi vào người Vô Song.
Viên TĨnh vội di chuyển cơ thể, hai mắt nàng thậm chí xuất hiện hai làn sương mờ.
“Song nhi... Song nhi ngươi có làm sao không “.
Vô Song nhẹ cau mày lại, hắn đỡ được Viên Tĩnh có điều cái mông liền ê ẩm không thôi, Viên Tĩnh không quá nặng nhưng nàng bị hất ra một lực rất mạnh, đủ để khiến Vô Song cảm thấy khó tiêu.
“Tử Y tỷ tỷ, ta không sao”.
Nói xong hắn không quên cau mày lại, lúc này mông hắn thật sự đau.
Viên Tĩnh nhìn thấy Vô Song đau đớn, trong mắt liền không nỡ, lại nhớ đến đạo cô kia sau lưng, vội đứng ra chắn trước người Vô Song, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đối phương.
“Tiền bối, người vốn là tiền bối cao nhân, việc gì phải chấp nhặt mấy người vãn bối chúng ta “.
Viên Tĩnh nói vậy, có điều thân thể nàng run lên liên tục, nàng đang bị sát khí của đạo cô này bao phủ hoàn toàn, cả người như nằm trong hầm băng.
Nàng thực sự muốn chạy, rất muốn chạy chỉ là có Vô Song ở đây, nàng không chạy được, có chết cũng không chạy.
Đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng, truyền cho nàng hơi ấm.
Viên Tĩnh mở to mắt nhìn Vô Song đứng chắn trước người mình, có điều khác với Viên Tĩnh, bất chấp sát khí kinh khủng kia khóa chặt bản thân, Vô Song vẫn ưỡn ngực mà đứng, khuôn mặt xinh đẹp thủy chung xuất hiện một nụ cười.
Một bước.

Hai bước.
Ba bước.
Cuối cùng đạo cô cũng dừng lại, ánh mắt nàng lóe lên.
“Ngươi không sợ ta?”.
Vô Song nhàn nhạt đáp.
“Không sợ”.
Đạo cô đột nhiên mỉm cười, nàng cười cũng thật sự rất xinh đẹp.
“Vậy tại sao ngươi không sợ ta?”
Vô Song nhìn từ trên xuống dưới đạo cô này một chút, rồi nhẹ lắc đầu.
“Tiền bối sát khí thủy cung là giả, chỉ là cố tình tạo dựng nên mà thôi không phải là sát tâm”.
“Tiền bối là Đại Tông Sư cảnh giới lại có lợi thế ra tay bất ngờ, nếu có sát tâm tỷ tỷ đã sớm không còn ngồi đây”.
“Tiền bối là Đại Tông Sư cảnh giới, hẳn cũng biết Viên Tĩnh tỷ tỷ là đệ tử Phong Lăng Sư Thái, ở Nga Mi Sơn giết đệ tử của Phong Lăng Sư Thái, điều này ta nghĩ tiền bối cũng không làm”.
Vô Song nói vậy, làm đạo cô bật cười, nàng cười rất thoải mái, sau đó xoa đầu Vô Song.
“Cô bé, ngươi thiên tư phi thường đáng sợ, lại thành thục hơn người, bần ni còn chưa gặp đứa bé nào xinh đẹp cùng thông tuệ như ngươi”.
Nói xong ni cô lại nhìn Viên Tĩnh, nàng cũng nhè nhẹ mỉm cười.
“Võ công của ngươi rất không tệ, cũng quả thực không khiến sư phụ mất mặt”.
Nói đến đây, đạo cô chậm rãi bước một bước, thân hình lướt nhẹ trên mặt cỏ, lại ôm lấy đứa bé con, thân hình dần dần đi xa chỉ để lại Vô Song cùng Viên Tĩnh.
Viên Tĩnh ánh mắt chớp động nhìn đạo cô kia, sau đó trong đầu nàng xuất hiện 1 cái tên.
“Chẳng nhe.... chẳng nhẽ là nhị sư tỷ? “.
Phong Lăng Sư Thái có 3 đệ tử, Diệt Tuyệt là đại sư tỷ, nhị sư tỷ thần bí Viên Tĩnh còn chưa được nhìn thấy, cuối cùng liền là Viên Tĩnh.
Về phần Vô Song, hắn căn bản không biết vị ni cô kia là nhị đồ đệ của Phong Lăng Sư Thái nhưng hắn lại biết tên nàng.
Ni cô – xinh đẹp – cụt tay – ánh mắt thủy chung có tà khí.
Hắn lập tức nghĩ tới – Trường Bình Công Chúa – Cửu Nạn Sư Thái.
Nhắc đến Cửu Nạn Sư Thái lại nhìn đứa bé con trong tay nàng, trong đầu Vô Song hiện lên một cái tên.
A – kha.
Cửu Nạn Sư Thái cùng A kha xuất hiện, lại thêm tiểu hoàng đế Khang Hy trong cung, Vô Song thực sự tương đối muốn gặp nốt Vi Tiểu Bảo, kỳ nam tử số 1 Kim Dung thế giới.

Nhắc đến Tiểu Bảo, Vô Song đột nhiên nhớ đến hai cái sư huynh của hắn, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh.
Ánh mắt Vô Song khẽ đảo, nhớ đến hai con hàng này, khóe miệng Vô Song nhẹ cong lên.
Sau đó... sau đó hắn ngã xuống, sắc mặt tái nhợt.
Viên Tĩnh thấy vậy lập tức ôm hắn vào lòng, sắc mặt hoảng sợ.
"Song Nhi... Song Nhi ngươi sao rồi".
Vô Song khẽ nhìn Viên Tĩnh, giọng nói của hắn cực kỳ yếu ớt.
"Sư tỷ, đưa ta về Tiên Âm Động nghỉ ngơi một chút được không".
Viên Tĩnh nào phát hiện ra Vô Song có gì không đúng, lập tức ôm hắn mang về Tiên Âm Động, mặt mày hốt hoảng.
Nằm trong lồng ngực Viên Tĩnh, ánh mắt Vô Song xuất hiện một tia vui vẻ.
Tán Gái Bảo Điển chiêu thứ nhất – Giả Vờ Trọng Thương.
....
....
p/s: Công chúa Trường Bình cũng được tiểu thuyết hóa trong hai tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung là Bích huyết kiếm và Lộc Đỉnh ký. Trong Bích huyết kiếm Trường Bình có tên là A Cửu, còn trong Lộc Đỉnh ký cô xuất gia lấy pháp danh là Cửu Nạn.
Điều này không hợp lý với lịch sử vì Trường Bình công chúa qua đời năm 1646, lúc 17 tuổi mà Khang Hi đến năm 1662 mới lên ngôi. Công chúa Trường Bình không còn sống tại thời điểm đó.

Chương 81
Thoáng qua

Viên Tĩnh tốc độ lúc này cực kỳ nhanh, nàng cũng không có nghĩ được mang Vô Song đến chỗ Phong Lăng Sư Thái kiểm tra một chút, trong đầu nàng rối bời, sau đó liền mang theo Vô Song chạy về Tiên Âm Động.
Trong khi Viên Tĩnh mang theo Vô Song rời đi, vị đạo cô kia cũng chậm rãi mang đứa bé tiếp tục đi về phía bắc.
Không bao lâu sau, đạo cô liền xuất hiện trước mặt Phong Lăng Sư Thái.
Phong Lăng Sư Thái hôm nay cũng không có ngồi thiền, nàng đang ngồi nơi thạch viện, trên bàn còn một ấm trà nghi ngút khói.
Đạo cô kia nhìn thấy Phong Lăng Sư Thái liền nhè nhẹ cúi đầu.
“A Cửu xin thỉnh an sư phụ”.
Vị đạo cô này đúng như Vô Song suy nghĩ, nàng chính là A Cửu, Trường Bình Công Chúa – Cửu Nạn Sư Thái. Minh Triều Cửu Công Chúa.
Tổ sư của Nga Mi Phái là Vân Hòa Công Chúa, bản thân Nga Mi Phái cho dù chưa hẳn đã đứng về phía Minh Triều nhưng cũng có lớn lao quan hệ, vì vậy thân phận của Cửu Nạn Sư Thái phi thường đặc biệt, cho dù đại trưởng lão trong Nga Mi Phái cũng không dám lên mặt với nàng.
Thấy Cửu Nạn tiến đến, Phong Lăng Sư Thái chỉ mỉm cười.
“Trường Bình... ngươi đột nhiên quay lại Nga Mi, khiến vi sư thật sự bất ngờ có điều cũng vui vẻ hơn không ít, ngươi đột phá Đại Tông Sư cảnh giới lâu chưa?”.
Cửu Nạn Sư Thái ngồi xuống, có chút cung kính đáp.
“Cửu Nạn may mắn được sư phụ tặng cho truyền thừa của Vân Hòa bà bà, cuối năm ngoái cũng thành công đột phá Đại Tông Sư cảnh giới”.
Phong Lăng Sư Thái nghe vậy cũng nhè nhẹ mỉm cười, chậm rãi pha một tách trà cho Cửu Nạn.
“Ngươi chỉ sợ so với sư tỷ của ngươi đi được càng xa”.
Nhận lấy tách trà còn đang nghi ngút khói, Cửu Nận chậm rãi thưởng thức, ánh mắt nàng khẽ khẽ chuyển động.
“Tỷ tỷ còn có người mình yêu, còn được yêu thương. Đồ nhi lúc này sống khác gì cái xác không hồn, sống cũng chỉ vì chút hy vọng nhỏ nhoi, đời này đồ nhi cũng không có ước mơ gì cao xa, cũng không vượt được đại sư tỷ”.
Thấy Cửu Nạn nói thể, Phong Lăng Sư Thái khe khẽ thở dài.
Đối với người ngoài, Phong Lăng Sư Thái đôi khi rất tuyệt tình cũng rất cố chấp, tuy không bằng Diệt Tuyệt nhưng Phong Lăng Sư Thái cũng thuộc dạng nữ cường nhân, tuyệt đối không dễ dàng bị lời nói của người khác làm xúc động,

tuy nhiên đối với đệ tử Phong Lăng Sư Thái lại làm rất tốt.
Năm đó sự việc của Diệt Tuyệt khiến Phong Lăng Sư Thái nộ hỏa công tâm, vì Diệt Tuyệt bản thân Phong Lăng Sư Thái dám lên Quang Minh Đỉnh lấy mạng Dương Tiêu, nếu không phải cuối cùng có người rat ay cứu Dương Tiêu một mạng chỉ sợ giờ này Quang Minh Tả Sứ đã sớm chết.
Cũng như Diệt Tuyệt, cả Cửu Nạn cùng Viên Tĩnh đều rất được Phong Lăng Sư Thái quan tâm, đặc biệt là Cửu Nạn.
Phong Lăng Sư Thái đến cả truyền thừa vủa Vân Hòa Tổ Sư còn mang tặng cho Cửu Nạn, đủ để nói lên bà coi trọng người đệ tử này thế nào.
Lúc này nghe Cửu Nạn nói vậy, Phong Lăng Sư Thái ánh mắt nhè nhẹ nhắm lại.
“Người có chí riêng, sư phụ cũng là không thể ép được ngươi... lần này ngươi trở về Nga Mi là có việc gì?”.
Phong Lăng Sư Thái hỏi xong, ánh mắt khẽ đảo qua đứa bé đang ngủ ngon lành say sửa trên bàn đá.
Cửu Nạn nghe vậy, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé trên bàn, có điều trong ánh mắt lại mang theo kinh thiên thù hận.
“Đứa bé này, năm nay vừa tròn 1 tuổi, nàng là.... dã chủng của Ngô Tam Quế cẩu tặc cùng Trần Viên Viên dâm phụ. Nếu không phải vì đôi cẩu nam nữ này, Đại Thanh liền không thể tiến vào Trung Nguyên, thiên hạ vẫn là của người Hán chúng ta”.
Càng nói, Cửu Nạn lại càng kích động.
Có điều lúc này Phong Lăng Sư Thái lập tức ngồi dậy, ánh mắt xuất hiện hai luồng nộ hỏa.
“Ngươi bị thương?”.
Cửu Nạn Sư Thái đúng là bị thương, hơn nữa bị thương còn không nhẹ.
Cửu Nạn nhìn sư phụ, sau đó khe khẽ cúi đầu.
“Sư phụ, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, so với đứa bé này, vết thương kia đáng là gì”.
Phong Lăng Sư Thái nghe vậy, chỉ là khẽ thở dài.
Nàng biết tính Cửu Nạn, chỉ cần Cửu Nạn không muốn nói, liền không ai có thể hỏi.
Cửu Nạn thấy sư phụ ngồi xuống liền mỉm cười, vẫn cứ nhè nhẹ vuốt ve đứa bé này.
“Sư phụ, thân phận của đứa bé này rất đặc biệt, hy vọng người có thể giúp đồ nhi giữ bí mật”.
Phong Lăng Sư Thái khẽ gật đầu với Cửu Nạn sau đó lại nhìn đứa bé mới 1 tuổi này.
“Đứa bé này.... có tên không?”.
Cửu Nạn Sư Thái khẽ gật đầu, thản nhiên đáp.

“Có tên, tên của nó là A Kha. Có điều đứa bé này trời sinh ốm yếu, lại lớn lên không có sữa mẹ, đồ nhi căn bản không biết chăm sóc trẻ nhỏ, vì vậy mới phải quay về Nga Mi Sơn”.
“Ta hy vọng, trả thù đôi cẩu nam nữ đó một cách tàn nhẫn nhất, đồ nhi hy vọng sư phụ người có thể giúp ta một tay”.
Cửu Nạn không nói ra toàn bộ, nhưng Phong Lăng Sư Thái hiểu.
Không thể không nói đệ tử của Phong Lăng Sư Thái ai cũng có chút tàn nhẫn, lấy trẻ nhỏ làm vũ khí, mang trẻ nhỏ vô tội rời khỏi cha mẹ của nó là cỡ nào tàn nhẫn?.
Đáng tiếc cho dù là Cửu Nạn hay Phong Lăng đều thấy việc này hết sức bình thường, đơn giản thì.... tội lỗi của Ngô Tam Quế quá lớn, hắn liền phải chịu trừng phạt đích đáng.
Hai người này đầu tiên không có nhìn vào tiểu A Kha mà là nhìn vào phụ thân của nó.
Cả hai không có nghĩ là A Kha không đáng chịu tội mà đều nhìn vào tội trạng của Ngô Tam Quế.
Cửu Nạn Sư Thái muốn dùng A kha làm lưỡi dao nhắm đến Ngô Tam Quế, nàng muốn con gái giết phụ thân, nếu A kHa không giết nổi Ngô Tam Quế thì liền biến thành phụ thân giết con gái, về mặt nào Cửu Nạn cũng không có bị thiệt.
Cửu Nạn tính rất tốt, thực sự rất tốt. A kha không chết nàng liền có thể báo thù, A Kha chết nàng cũng có thể báo thù.
Sự việc này chỉ có duy nhất một người bị hại, chỉ có duy nhất A Kha liền không thể tự tìm kiếm hạnh phúc, số phận của nàng không do nàng nắm giữ.
A kha có thể nói là nữ nhân xinh đẹp nhất trong Lộc Đỉnh ký, nhưng nàng cũng là nữ nhân số khổ nhất trong Lộc Đỉnh Ký.
Cửu Nạn Sư Thái đối với nàng không có tình yêu, không có tình thương, chỉ có hận thù.
Nàng cũng sẽ giống như Linh Tố trước đây, sống trong sự ghẻ lạnh cùng nghiêm khác của sư phụ.
A Kha lớn lên, không cha không mẹ, không có sự yêu thương che chở.
A Kha trưởng thành liền vác một mối thù, một mối thù vốn không phải của nàng.
Nhân của Ngô Tam Quế cùng Trần Viên Viên cuối cùng là do A Kha đến trả.
Với một thiếu nữ như A Kha mà nói, nàng phải đối mặt với một tương lai quá tàn nhẫn.
....
Lại nói đến Vô Song cùng Viên Tĩnh.
Viên Tĩnh lúc này nhẹ nhàng đặt thân thể Vô Song lên giường, ánh mắt đầy lo lắng, nàng căn bản không biết hiện nay làm cái gì mới tốt.
Nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của Viên Tĩnh, Vô Song có chút buồn cười, cũng có

chút cảm thấy nàng quá mức dễ thương.
“Tử Y tỷ tỷ... ta rất đau”.
Viên Tĩnh lập tức hoảng lên, nàng vừa quan tâm vừa sợ hãi gấp gáp lên tiếng.
“Tiểu Vô Song, ngươi.... ngươi đau ở đâu, ta liền đi gọi sư phụ. Đúng có sư phụ ở đây là được, để ta đi gọi sư phụ”.
Tất nhiên Vô Song sẽ không để Viên Tĩnh đi gọi sư phụ, để nàng gọi Phong Lăng Sư Thái chỉ sợ Vô Song thương giả liền hóa thật, hắn còn chưa có bị điên.
“Khụ khụ, sư tỷ đừng đi... ta sợ”.
Viên Tĩnh vừa tính quay đầu, nghe Vô Song nói lại ngồi xuống, ánh mắt hoảng loạn.
“Song nhi, được được sư tỷ không đi, bất quá ngươi bị thương thì làm sao bây giờ?”.
Viên Tĩnh dù sao năm nay mới gần 15 tuổi, cho dù trưởng thành hơn người nhưng vẫn cực kỳ ngây thơ, nàng liền rốt cuộc không biết phải làm sao mới đúng thậm chí Viên Tĩnh lúc này còn có cảm giác, chân tay của mình bị thừa ra vậy.
Vô Song thấy vậy, nhè nhẹ mỉm cười, có điều hắn vẫn đóng vai diễn của mình phi thường đạt.
“Sư tỷ, ngực ta đau quá, người xoa xoa cho ta là được”.
Vô Song nói ra mới thấy có gì đó không ổn, đương nhiên cho dù Viên Tĩnh xoa ngực hắn cũng sẽ không thấy gì, bé trai hay bé gái năm 7 tuổi đều sẽ không có ngực.
Viên Tĩnh nghe vậy, cũng không nghĩ gì, nàng quả nhiên chậm rãi vì Vô Song xoa ngực.
Hưởng thụ mỹ nhân chăm sóc, Vô Song khuôn mặt dần dần trở nên thoải mái, lại bắt đầu có khí huyết. Dù sao hắn cũng sẽ không giả vờ trọng thương, trọng thương sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức, ít nhất hiện nay Vô Song khuôn muốn gặp mặt bất cứ ai trong hai vị Phong Lăng cùng Diệt Tuyệt.
Cũng chẳng hiểu sao, Vô Song đột nhiên buồn ngủ. Dưới động tác nhẹ nhàng của Viên Tĩnh cùng với cái không khí mát mẻ trong Tiên Âm Động, đôi mắt Vô Song nhè nhẹ muốn nhắm lại, mắt của hắn dần dần nặng trĩu.
“Tử Y tỷ tỷ, để ta ngủ một chút, ta ngủ dậy liền đảm bảo khỏe lại, hơn nữa ngươi đừng đi được không,?, mấy hôm nay ngươi không đến Tiên Âm Động, ta rất cô đơn a”.
Nửa vế trước tất nhiên là đúng, nửa vế sau là thật hay giả có trời mới biết.
Vô Song quả thực ngủ say trên chiếc giường êm ái tại Tiên Âm Động.
Nhìn Vô Song say ngủ, sắc mặt Viên Tĩnh liền đỏ lên.
Nàng vẫn chậm rãi nhẹ xoa phần ngực hắn, đến khi hô hấp của Vô Song bắt đầu trở nên đều đều.
Viên Tĩnh cứ như vậy, lặng nhìn Vô Song say ngủ.

Sau đó.... nàng nhẹ vén tóc mai của mình, lộ ra cái cổ trắng ngần.
Nàng đột nhiên cảm thấy, trong lòng có một loại ý nghĩ táo bạo... cực kỳ táo bạo.
Viên Tĩnh nhè nhẹ cúi đầu xuống, chạm môi vào môi Vô Song.
Suy nghĩ của Viên Tĩnh đơn giản chỉ là.... nàng cảm thấy Vô Song rất đẹp vì vậy... nàng muốn thử hôn tiểu sư muội một cái.
Ở đây trên là trời mà dưới là đất, toàn bộ Tiên Âm Động chỉ có nàng cùng Vô Song, căn bản... căn bản không sợ ai nhìn thấy.
Chạm vào đôi môi mềm của Vô Song, Viên Tĩnh lập tức giật bắn mình, trái tim nàng đập liên tục, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, đôi mắt ngơ ngác mở lớn nhìn bố phương tám hướng.
Vẫn.... vẫn là không có ai.
“Hay... hay thêm một lần nữa.... dù sao cũng không ai biết”.
Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Viên Tĩnh lại không có cách nào ngăn cản được bản thân mình, nàng lại khẽ cúi đầu xuống, hai đôi môi mềm lại chạm vào nhau.
Viên Tĩnh lại rất nhanh ngửa đầu lên, ánh mắt lại nhìn xung quanh.
Nàng đột nhiên cảm thấy, việc này thật thú vị.
Cứ như vậy, trong Tiên Âm Động xuất hiện một hình ảnh phi thường kỳ lạ.
Một tuyệt thế mỹ nữ cứ thỉnh thoảng lại nhẹ cúi đầu xuống, sau đó rất nhanh ngửa đầu lên nhìn xung quanh một chút... tiếp theo nàng liền cười hì hì, rồi lại bắt đầu một vòng tuần hoàn mới.
Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Viên Tĩnh có một suy nghĩ lớn mặt.
Đời này nàng ghét nhất nam nhân cũng là hân nhất nam nhân, nam nhân trong mắt nàng đều là kẻ xấu, đều là kẻ đáng chết.
Nếu cả đời này nàng không thể đến với nam nhân thì nữ nhân có được không?.
“thử... thử một chút cũng không sao... hơn nữa cũng không ai biết”.
Viên Tĩnh khẽ liếm đôi môi của mình, nàng một lần nữa cúi xuống, nàng muốn hôn trộm Vô Song lần thứ ‘n’.
Với nàng mà nói, tiểu sư muội quá xinh đẹp, đôi môi lại mềm mại, khi đôi môi nàng chạm vào môi Vô Song, có thể cảm nhận được một loại cảm giác thanh mát nhẹ dịu.
Nàng chưa từng hôn ai bao giờ, trong suy nghĩ của nàng môi chạm môi liền là hôn.
Nàng không biết người khác có thích hôn hay không, bất quá nàng thật sự thích cảm giác này.
Đúng lúc này, cửa Tiên Âm Động chậm rãi mở ra.
Tiếng cửa Tiên Âm Động mở ra rất lớn điều này vô tình đánh thức Vô Song, dù sao hắn cũng thật sự sẽ không ngủ quá sâu.
Khi Vô Song mở mắt ra, hắn thấy.... hắn thấy khuôn mặt của Viên Tĩnh gần như sát vào mặt hắn.

Viên Tĩnh cũng không hổ là nhất lưu cao thủ, không hổ là thế hệ này đệ nhất thiên tài nàng phản ứng cực nhanh.
Như chim sợ cành cong, Viên Tĩnh lập tức lùi lại, về phần Vô Song, hắn căn bản không hiểu việc gì xảy ra, hắn chậm rãi ngồi dậy, khó hiểu nhìn Viên Tĩnh.
“Tử Y tỷ tỷ... vừa rồi có chuyện gì vậy?”.
Viên Tĩnh nào dám nói ra vừa rồi có chuyện gì, vẻ mặt nàng hốt hoảng vô cùng, khuôn mặt đỏ lên.
“không có gì, không có gì. Để sư tỷ ra ngoài xem ai tiến vào”.
Rất nhanh hình bóng Viên Tĩnh đi xa dần xa dần trong mắt Vô Song, để lại một Vô Song nghi hoặc không thôi.
Tiếp theo hắn cũng ngồi dậy, chậm rãi đi ra ngoài theo Viên TĨnh.
Người có thể tiến vào Tiên Âm Động này ngoài Vô Song cùng Viên Tĩnh thì có Phong Lăng Sư Thái.
Nếu không có việc quan trọng, Phong Lăng Sư Thái cũng sẽ không đến đây, dù sao theo Vô Song biết vị sư thái này rất thích ngồi thiền, rất thích tĩnh tâm tu luyện.
Cũng chẳng mất bao lâu, Vô Song đã xuất hiện ở đại sảnh của Tiên Âm Động, hắn cũng nhìn thấy Viên Tĩnh cùng Phong Lăng Sư Thái.
Điều đáng nói là, trong tay Phong Lăng Sư Thái chính là đứa bé mà Cửu Nạn Sư Thái lúc trước còn đang bế.
Nhìn vào đứa bé trên tay Phong Lăng Sư Thái, Vô Song ánh mắt hiện lên một tia kỳ quái.
....
....

Chương 82
Viên Tĩnh Hạ Sơn (1)

Vô Song không hiểu lý do tại sao Phong Lăng Sư Thái lại mang cô bé còn chưa dứt sữa kia đến đây, có điều hắn rất nhanh liền sẽ hiểu.
Phong Lăng Sư Thái chính là muốn Viên Tĩnh giúp bà ta chăm sóc A Kha.
Điều này tuyệt không khó hiểu, dù sao Phong Lăng Sư Thái chưa từng sinh con cũng chưa từng chăm sóc tiểu hài tử, làm sao biết chăm tiểu A Kha?.
Sự việc rất đơn giản, Cửu Nạn Sư Thái bị thương lại một thân một mình, nếu A Kha đi cùng nàng chỉ sợ chưa kịp lớn đã sang thế giới bên kia, vì vậy Cửu Nạn Sư Thái mang A Kha lên Nga Mi Sơn, ở Nga Mi Sơn không thiếu nữ nhân, cũng không thiếu nữ nhân có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, đây là điều chắc chắn.
Thiên chức của nữ nhân là làm mẹ, chỉ cần thấy tiểu A Kha không ít đệ tử Nga Mi sẽ nguyện ý chăm sóc nàng, hơn nữa sau này nếu A Kha phải ra tay với Ngô Tam Quế nàng võ công cũng không được phép quá kém, nữ nhân trong thiên hạ liệu có thể tìm được nơi nào dạy võ tốt hơn Nga Mi?.
Đủ loại tính toán, Cửu Nạn tất nhiên lựa chọn gửi gắm A Kha cho Phong Lăng Sư Thái.
Tuy nhiên Cửu Nạn lại không biết, Phong Lăng Sư Thái cũng là nữ nhân, Phong Lăng Sư Thái cũng có nữ nhân thiên chức.
Phong Lăng Sư Thái thật sự rất muốn chăm sóc A Kha, dù sao một đứa bé trắng trẻo xinh xắn như vậy, ai không yêu, ai không thích?, chưa kể nếu nàng chăm sóc A Kha liền không sợ bất cứ sự tình gì bại lộ, thân phận của A Kha liền mãi mãi là một bí mật.
Thân phận của A Kha quá mức đặc thù, tất nhiên càng ít người biết lại càng tốt.
Chính vì điều này, Phong Lăng Sư Thái liền thật sự muốn biết chăm sóc A Kha như thế nào, vì vậy liền tiến vào Tiên Âm Động, tất nhiên Phong Lăng Sư Thái đến đây không phải đẻ hỏi Viên Tĩnh cách chăm sóc trẻ em, lại càng sẽ không đi hỏi Vô Song.
Phong Lăng Sư Thái làm người tự cao, nàng nếu không phải bần cùng bất đắc dĩ sẽ không hạ mình đi hỏi người khác, nếu có thể tự làm Phong Lăng Sư Thái tuyệt đối sẽ cố gắng vượt qua. Lần này tiến vào Tiên Âm Động, Phong Lăng Sư Thái liền muốn tìm một chút sách về vấn đề này.
Từ trước đến nay Phong Lăng Sư Thái có vài lần ghé qua tủ sách của Tiêu Dao Tử để lại, bên trong quả thực có vài quyển sách như vậy.
Tiêu Dao Tử cùng Cầm Đế cả đời không con, dù sao bên ngoài diện mạo của họ vẫn trẻ trung vô cùng nhưng ai mà biết đã bao nhiêu tuổi?, tuổi tác vốn không

cho hai người cơ hội hạ sinh một đứa bé tuy nhiên cả hai vẫn có chút chờ mong, có chút hy vọng, từ đó Tiêu Dao Tử liền sưu tập vài quyển sách dạng này.
Phong Lăng Sư Thái lần đó chỉ là nhìn thoáng qua, chỉ nhớ là loại sách này có tồn tại mà thôi, lần này nàng vào trong Tiên Âm Động chính là tìm nó.
Tất nhiên Phong Lăng Sư Thái sẽ không nói ra lý do này cho Viên Tĩnh cùng Vô Song nghe, khi nàng thấy Viên Tĩnh xuất hiện, chính bản thân Phong Lăng Sư Thái còn có chút xấu hổ, nàng căn bản không phát hiện ra được khuôn mặt Viên Tĩnh đang nhè nhẹ đỏ lên.
Viên Tĩnh vừa thấy sư phụ xuất hiện liền sợ hãi không thôi, tuy nhiên khi thấy sư phụ đang bế A Kha thì lại biến sợ hãi thành tò mò, nàng nhìn tiểu A Kha trong lòng sư phụ liền nghi hoặc.
“Sư phụ... đứa bé này là?. Trời ạ nó khóc thật lớn”.
Đúng như lời Viên Tĩnh nói, lúc này tiểu A Kha đang khóc, khóc rất to.
Nếu nhìn thấy cách Phong Lăng Sư Thái bế tiểu A Kha tuyệt đối không xa lạ gì, chỉ thấy vị sư thái này hiện nay đang bế A Kha bằng một tay, dùng tay ôm ngang lưng A Kha, tiểu A Kha không khóc mới lạ.
Phong Lăng Sư Thái bị hỏi, cũng luống cuống tay chân, sau đó lập tức đưa A Kha cho Viên Tĩnh bế.
“Giúp vi sư chăm sóc nó một chút, vi sư có việc phải vào bên trong”.
Nói rồi Phong Lăng Sư Thái lập tức đưa A Kha đang khóc cho Viên Tĩnh, phủi sạch quan hệ bỏ đi, tốc độ nhanh đến mức khi nàng lướt qua người Vô Song, Vô Song chỉ thấy duy nhất tàn ảnh mà thôi.
Viên Tĩnh nào biết chăm sóc trẻ con, hơn nữa tính ra Viên Tĩnh cũng đang là trẻ con, nàng lập tức luống cuống tay thân, A Kha trên tay nàng khóc lại càng to hơn.
Cũng may cho Viên Tĩnh, Vô Song bước tới, hắn nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé này, sau đó nhè nhẹ làm mặt quỷ, cười đùa cùng A Kha.
VIên Tĩnh được Vô Song trợ giúp liền nhẹ thở ra một hơi, sau đó nàng lúc này mới chú ý, A Kha vậy mà không còn khóc, trái lại cô bé nhoẻn miệng cười, những ngón tay bé xíu nhẹ quơ quơ trong hư không.
Viên Tĩnh lặng lẽ quan sát Vô Song từ đầu đến chân, nàng nhìn thấy ánh mắt của hắn, ánh mắt chất chứa nỗi buồn man mác.
Viên Tĩnh không hiểu tại sao, mỗi lần nhìn thấy Vô Song chuyên chú làm việc hoặc những lúc Vô Song tâm trạng là những lúc Viên Tĩnh thấy Vô Song đẹp nhất, vẻ hấp dẫn mà chính nàng cũng cảm thấy xao xuyến.
Lúc này Vô Song có chút gì đó từng trải... trưởng thành.
Ánh mắt đầy hoài niệm, cũng mang theo chút u buồn.
Ánh mắt thật đẹp.
Kiếp trước Vô Song là cô nhi nhưng ngôi chùa của hắn không phải chỉ có mình

hắn là cô nhi.
Khoảng 7, 8 tuổi, cũng tầm tầm như hiện nay, Vô Song cũng từng chăm sóc vài đứa bé bị bỏ rơi như mình.
Hắn là cô nhi, những đứa bé kia cũng là cô nhi, chỉ khác lớn hơn một chút chúng may mắn được người ta nhận nuôi mà thôi, Vô Song hắn.... thì không được.
Lúc này Vô Song bế A Kha, hắn cũng có cảm giác như đang ở kiếp trước của chính bản thân mình, A Kha nàng cũng.... không cha không mẹ.
A Kha cười, tiếng cười của đứa bé 1 tuổi rất đẹp, mà cũng rất trong trẻo, tiếng cười như xua tan hàn khí đâu đó xung quanh Tiên Âm Động.
Vô Song cũng mỉm cười, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của cô bé, khóe miệng cũng xuất hiện một nụ cười ngọt ngào.
....
Vô Song từ khi đến thế giới này, trí nhớ của hắn liền gặp vấn đề.
Vô Song thật sự không rõ vì sao hắn xuyên việt đến thế giới này, hắn thực sự không cách nào nhớ ra.
Bằng vào trí nhớ mơ hồ của hắn, sau khi công ty khánh thành, hắn say mèm với đám khách khứa một trận, sau đó... sau đó khi mở mắt ra hắn liền đến thế giới này.
Tuy nhiên bằng vào cảm giác của Vô Song, hắn cảm nhận được có gì đó không đúng, cứ như một mảng ký ức của hắn bị bôi đen, sau đó trực tiếp bị xóa đi. Chỉ để lại phần ký ức trước năm 30 tuổi của Vô Song vậy.
Loại suy nghĩ này theo năm tháng, càng ngày càng mãnh liệt.
Hắn lựa chọn sinh nhật 30 tuổi của mình làm ngày khánh thành công ty, cũng là ngày ký ức của chính hắn về kiếp trước dừng lại.
Ngày hôm nay, ôm A Kha trên tay, hắn lại nhớ về những ký ức xa xưa, những ký ức của mình ngày bé, sau đó Vô Song rõ ràng cảm thấy một mảng đen đang che đi đãi não của mình, một mảng đen mà mỗi khi hắn cố vén ra, lại thấy đau đầu vô cùng.
....
Cuối cùng như nhiều lần khác, Vô Song cắn răng, khẽ thở ra một hơi nhọc khí, ánh mắt vốn mang theo chút hoài niệm cũng lập tức tan biến, chỉ còn lại sự vui vẻ, ít nhất nhìn thấy A Kha trong tình trạng trẻ nhỏ như thế này, đối với Vô Song cũng thật sự rất thú vị.
Vô Song cũng không biết, lúc này Phong Lăng Sư Thái lẳng lặng quan sát tất cả, trong tay bà là hai quyển sách cổ bìa màu xanh, trong ánh mắt Phong Lăng Sư Thái cũng không biết đang suy nghĩ gì.
....
Sau ngày hôm đó, Vô Song lại có thêm một nhiệm vụ, chính là chăm sóc A Kha.
Cả Phong Lăng Sư Thái cùng Viên Tĩnh đều không hiểu, tại sao A Kha bám dính

với Vô Song như vậy, cô bé này dường như cực kỳ thích hắn.
Tất nhiên nếu A Kha đã dính đến Vô Song như vậy, bản thân Vô Song liền kiêm vai trò chăm sóc trẻ nhỏ.
Điều làm Viên Tĩnh cùng Phong Lăng Sư Thái giật mình là, Vô Song lại làm rất tốt, từ cho cô bé ăn, đến chăm cô bé thậm chí là thay tã cho A Kha.
Việc duy nhất khó khăn chính là nguồn sữa, bất quá nguồn sữa này cũng không khó kiếm, thời đại này có tiền liền có thể sai khiến được quỷ thần, dùng tiền mua sữa từ các bà vú tại thị trấn thân cận cũng không phải là việc khó.
Nếu không thể đi mua sữa cũng.... có thể xin vài vị sư tỷ trên Nga Mi Sơn.
Tiểu A Kha bé nhỏ, chính là lớn lên như vậy, lớn lên trong sự chăm sóc của Vô Song cùng sự mong đợi của Viên Tĩnh cùng Phong Lăng Sư Thái.
Cũng vì thân phận A Kha đặc biệt, Phong Lăng Sư Thái chỉ cho phép giữ A Kha ở Nga Mi Hậu Sơn, cũng may ở trên Nga Mi còn có Tiên Âm Động, toàn bộ đồ đạc sinh hoạt vẫn là phi thường đủ, việc duy nhất phải cẩn thận chỉ là cố gắng giữ ấm cho A Kha mà thôi.
Vô Song nhìn A Kha, chính hắn cũng không tài nào ngờ được, A Kha lại xuất hiện theo cách này, hắn vậy mà lại làm bảo mẫu của A Kha.
Nghĩ đến đây, khuôn mặt Vô Song thủy chung có chút đen lại.
....
Thời gian cứ thế lại trôi qua....
Lúc này trên Nga Mi Sơn là mùa đông tháng giá, cũng như năm đó ở Tử Ngọc Sơn.... năm mới sắp đến.
Trên Nga Mi Sơn, có một thiếu nữ như hoa như ngọc đứng trong gió tuyết, mặc những cơn gió như cắt da cắt thịt chạm vào người.
Mái tóc đen dài tung bay trong gió, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, thân hình có chút gầy gò nhưng vòng eo lại tinh tế vô cùng, sau lưng có một cây đàn huyền cầm lớn, có thể nói ngang với cơ thể thiếu nữ, cùng một thanh bội kiếm dắt bên hông.
Người đứng đây, tất nhiên là Vô Song.
Lúc này Vô Song phải đối mặt với vấn đề lớn nhất trong đời.
Hắn biết, hắn sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Nga Mi Sơn.
Đơn giản chỉ vì, Vô Song càng ngày càng cao, hắn lúc này đã cao 1m3, đối với thân thể nữ hài tuổi này đã là rất cao.
Càng thêm đáng nói là Vô Song không có ngực.
Đây là năm thứ 3 Vô Song đến Nga Mi Sơn, năm nay hắn 10 tuổi.
Trong 3 năm ở Nga Mi Sơn, hắn đã thay đổi rất nhiều so với chính Vô Song 3 năm trước.
Ít nhất Vô Song đã tự tin hơn rất nhiều, cũng hiểu biết hơn rất nhiều, thực lực của hắn hiện nay cũng không phải là hắn ba năm trước có thể so sánh.

Vô Song 10 tuổi, hắn vẫn chưa đột phá được Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ tư – Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí có điều hắn cách mục tiêu cũng không xa, nội lực của Vô Song hiện nay chỉ sợ sánh ngang với nhất lưu cao thủ đương thời.
Nếu hiện nay cho hắn gặp lại Vương Xử Nhất, hắn có thể tự tin dễ dàng chém giết người này, căn bản không hề có vướng tay vướng chân.
Hoặc nếu Vô Song gặp lại ngũ quái, một mình hắn cũng có thể chiến 5 người ngũ quái.
Về Quỳ Hoa Bảo Điển, Vô Song không có tiến bộ quá nhiều, Tịch Tà Kiếm Phổ hắn cũng chưa tu luyện, bất quá hắn cũng hoàn toàn nắm giữ Nga Mi Kiếm Pháp.
Súc Cốt Công, Quỷ Diện Công (Thuật thay mặt nạ từ giờ gọi thế này nhé) cùng Bảo Đình Giải Ngưu Đao bản thân Vô Song cũng luyện thành.
Trong vòng 3 năm, thể lực của Vô Song tăng trưởng rất lớn, hắn cũng đã có thể mang theo Ngân Nguyệt Huyền Cầm đi lại tự nhiên.
Cuối cùng là về... kiến thức, ở trong thư viện tại Tiên Âm Động, Vô Song học được rất nhiều thứ, từ cầm kỳ thi họa đến cả cố sự giang hồ, hắn thủy chung đều có nắm bắt tương đối.
Tất nhiên nói về kiến thức, không thể không nói cầm đạo của Tiên Âm, hắn rốt cuộc cũng đủ điều kiện xuất sư, giây phút hắn mang theo Ngân Nguyệt Huyền Cầm khỏi Tiên Âm Các là lúc cô cô cho hắn xuất sư.
Tổng kết lại mà nói, trong 3 năm ở Nga MI Sơn bản thân Vô Song đã học được rất nhiều, cũng mạnh lên rất nhiều.
Đây là phần việc tốt.
....
Trên đời căn bản không có cái gì là tốt hoàn toàn, hắn ở trong khoảng thời gian 3 năm này cũng gặp vài việc ngoài ý muốn.
Đầu tiên là Viên Tĩnh, thứ hai là A Kha.
Nghĩ đến Viên Tĩnh, Vô Song lại đau đầu.
Vừa nghĩ đến nàng, thì ở sau lưng Vô Song, một giọng nói bập bẹ vang lên.
“Ca ca... vào... vào nhà”.
Vô Song nghe âm thanh này, liền khẽ mỉm cười.
Hắn quay lại, không cần nhìn cũng cúi xuống, chậm rãi bế bóng hình nhỏ xinh kia lên.
“Ca ca... hôn... hôn”.
Vô Song tất nhiên sẽ không chối từ, nhẹ hôn lên đôi má nàng một cái thật kêu, sau đó từ từ mang cô bé vào bên trong Tiên Âm Động.
Cô bé được Vô Song bế tất nhiên là A Kha, nàng sống cùng Vô Song đã hơn 2 năm một chút, lúc này A Kha cũng đã sớm 3 tuổi.
3 tuổi A kha làn da trắng hồng, khuôn mặt dễ thương đến cực điểm, bàn tay bàn

chân như những búp sen vậy, khiến Vô Song cùng Viên Tĩnh yêu thương vô cùng.
Chỉ duy nhất một điều là, A Kha gọi Vô Song là ca ca.
Bình thường Vô Song sẽ tuyệt không để ý thậm chí còn vui mừng, nếu không có sự việc Viên Tĩnh.
Là Viên Tĩnh dạy A Kha... gọi Vô Song là ca ca.
Về phần Viên Tĩnh?, đương nhiên A Kha sẽ gọi là tỷ tỷ.
Tiên Âm không biết, Phong Lăng Sư Thái không biết, Diệt Tuyệt Sư Thái lại càng không biết, quan hệ của Vô Song cùng Viên Tĩnh có chút thay đổi.
Viên Tĩnh đối với hắn không giống với sư tỷ sư muội, nàng đối với hắn có tình cảm.
Đáng buồn nhất tình cảm của Viên Tĩnh, không phải là tình cảm nam – nữ mà lại là tình cảm nữ nữ.
Viên Tĩnh không biết Vô Song là nam vậy mà nàng thật sự yêu thích Vô Song, đây rốt cuộc là thế đạo gì?.
....
Mang tiểu A Kha tiến vào Tiên Âm Động, ở bên trong Viên Tĩnh đã đợi sẵn, nàng liền đứng dậy đỡ A Kha từ trong tay Vô Song, đặt cô bé xinh đẹp ngồi cảnh bếp lửa, mặt cười ửng đỏ nhìn Vô Song.
“Ngươi đó, đến giờ ăn rồi còn không vào ăn, bắt tiểu A Kha đợi thật lâu”.
A Kha bên cạnh cũng phi thường phối hợp Viên Tĩnh, xoa xoa cái bụng nhỏ.
Vô Song mỉm cười, đặt Ngân Nguyệt Huyền Cầm ra sau lưng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Viên Tĩnh.
“Không có gì, chỉ là có chút nhớ nhà mà thôi”.
Viên Tĩnh nghe vậy, cũng không nói gì, nàng chỉ im lặng gật đầu, dù sao nàng cũng từng nghe Vô Song kể, hắn từ một ngọn núi cách đây không xa đi tới Nga Mi Sơn.
Viên Tĩnh ngồi xuống, sau đó ngồi sát Vô Song, đầu dựa vào ngực hắn, miệng nàng có chút vui vẻ.
“Hì hì, Vô Song a, ngươi cũng đã 10 tuổi dĩ nhiên không có ngực, sẽ không phải bị lép chứ?”.
Vô Song lập tức nhéo mũi Viên Tĩnh, sau đó dùng hai tay cù lấy eo nàng, hắn cũng bật cười.
“Tỷ tỷ, ngươi chính là muốn bị trừng phạt đúng không?”.
Viên Tĩnh lập tức bật cười, hai ‘nữ nhân’ vui vẻ trêu đùa nhau, ở giữa là A Kha mắt tròn mắt dẹt quan sát tất cả, đôi mắt ngơ ngác như nai vàng.
Ôm Viên Tĩnh, trong ngực, nhìn nàng vui vẻ mỉm cười, Vô Song cũng có chút không biết làm sao.
Tất cả.... tất cả cũng từ mùa đông năm ngoái.

(Chưa xong còn tiếp).
....

Chương 83
Viên Tĩnh Hạ Sơn (2)

Nói đến Viên Tĩnh sự kiện, Vô Song cũng chỉ có thể đổ lên đầu đại sư huynh của hắn – Tửu Điên.
Mùa đông năm ngoái, cũng là lúc Vô Song 9 tuổi, hắn nhận được quà từ Vong Ưu Thôn.
Vô Song nhớ Vong Ưu Thôn mọi người thì mọi người cũng sẽ nhớ hắn, ai bảo ở trong thôn sư đệ nấu ăn ngon nhất?, Vô Song rời đi, Linh Tố rời đi khiến các sư huynh cùng sư tỷ đều nhớ thương vô cùng.
Năm ngoái Tiên Âm có quay trở về Vong Ưu Thôn, dù sao Tiên Âm không giống Vô Song, nàng xuống núi cũng không ai quản nổi, phó trưởng môn xuống núi ai dám có ý kiến?, Diệt Tuyệt Sư Thái cũng không có.
Tiên Âm thỉnh thoảng đều sẽ quay về Vong Ưu Thôn, việc này là chắc chắn, nàng cũng không ít lần mang thư của các sư huynh sư tỷ gửi cho Vô Song, trong đống thư từ này phần nhiều liền là của lục sư tỷ Mẫn Mẫn.
Mỗi lần đọc thư của lục sư tỷ, Vô Song đều sẽ khẽ mỉm cười, hắn cảm thấy lục sư tỷ phi thường dễ thương cùng hồn nhiên, trong thư nàng một câu mong hắn quay về, hai câu mong hắn trở lại, tất nhiên lý do cũng cực kỳ trực tiếp, nàng nhớ đồ ăn do Vô Song nấu.
Chỉ duy nhất làm Vô Song ngạc nhiên là Tương Vân, cô bé này vậy mà không gửi thư cho hắn, nghe theo lời Tiên Âm cô cô nói Tương Vân lại tiếp tục rời khỏi Vong Ưu Thôn tiến về Thần Nông Cốc.
Vô Song lúc này mới biết, Tương Vân ở Thần Nông Cốc giống như đi học xa nhà vậy, thường thường ngày gần cuối năm mới có thể quay về, hơn nữa là 2-3 năm cô bé này mới về nhà một lần.
Lại nói về Tửu Điên.
Giữa mùa đông tháng giá, thời tiết rất lạnh, lúc này ở các thành trấn gần phương Bắc liền cực kỳ ưa chuộng Hầu Nhi Tửu, loại rượu này rất nặng, chỉ cần uống một ngụm liền có thể cảm thấy cả người ấm áp.
Đương nhiên Hầu Nhi Tửu rất quý, theo lời đồn đây là loại rượu cho khỉ trên núi nhưỡng ra, vô cùng khó đoạt được.
Vô song cũng không hiểu cho lắm, bất quá linh trưởng trong thế giới này thật sự biết nhưỡng rượu, đầu hầu vương hay chạy đến Vong Ưu Thôn thỉnh thoảng cũng mang theo một vò Hầu Nhi Tửu chạy đến, việc này phi thường khó tin nhưng lại là sự thực.
Tất nhiên nghĩ đến đầu hầu vương kia mọi việc liền trở nên dễ diểu, theo Vô

Song suy nghĩ, con hầu vương này tuyệt đối đã thành tinh.
Mùa đông năm ngoái, Tiên Âm mang theo 5 vò Hầu Nhi Tửu nhỏ bằng nắm tay người lớn lên Nga Mi Sơn, là quà Tửu Điên tặng cho Vô Song.
Ở Nga Mi Sơn này, Vô Song rất ít khi phải vào bếp, gần như không bao giờ. Ăn uống của hắn đều sẽ có người phục vụ.
Về phần uống rượu hắn cũng sẽ không được uống, dù sao thân phận của Vô Song hiện nay ai cho phép hắn uống rượu?, tại thời đại này nam nhân uống rượu là điều cực kỳ bình thường nhưng nữ nhân uống rượu sẽ bị đánh giá, quan trọng hơn Vô Song còn là một đứa bé, ai lại để hắn uống rượu làm gì?.
Vì vậy Vô Song ở Nga Mi Sơn cũng không có rượu uống.
Kiếp trước hay kiếp này Vô Song đều không thuộc dạng sâu rượu tuy nhiên lâu không uống hắn cũng có chút thèm, đặc biệt Hầu Nhi Tửu thật sự rất ngon, nó tốt hơn rất nhiều so với những loại rượu tầm thường khác hay buôn bán ở thành thị.
......
Có rượu vậy thì còn phải chuẩn bị... thịt.
Tất nhiên Nga Mi Sơn không thiếu đồ ăn nhưng để kiếm đồ ăn sống để chế biến lại không dễ dàng gì, lại còn đang là mùa đông, Vô Song mất gần 2 ngày mới săn được hai con thỏ tuyết. Ở trên Nga Mi Sơn này rất khó có dã thú như Tử Ngọc Sơn, dù sao Nga Mi Sơn cũng có quá nhiều người.
Có 2 con thỏ tuyết, có 5 bình Hầu Nhi Tửu loại nhỏ, Vô Song liền vui vẻ mang vào Tiên Âm Động, hắn đơn giản chỉ muốn Viên Tĩnh thử một chút tay nghề của hắn, thịt nướng kết hợp rượu ngon giữa ngày đông tháng giá, liền là nhất tuyệt.
Chính lúc này... việc Vô Song không thể ngờ đến xảy ra.
....
Mùa đông.... 1 năm trước.
Trong Tiên Âm Động, ánh lửa bập bùng.
Bình thường Tiên Âm Động sẽ tương đối lạnh bởi ở nơi đây nằm sâu trong lòng đất bất quá mùa đông lại khác, mùa đông rét cắt da cắt thịt ở các vùng núi phía bắc thì trong Tiên Âm Động lại chỉ se se lạnh mà thôi bởi Tiên Âm Động cực kỳ kín khí, gió lạnh cũng rất khó lùa vào.
Lúc này Viên Tĩnh thấy Vô Song tay cầm hai đầu thỏ trắng cùng vài cành củi khô, khuôn mặt liền xuất hiện một tia kinh ngạc.
“Song nhi, ngươi đang làm gì vậy?”.
Viên Tĩnh một bên bế tiểu A Kha, lại gần chỗ Vô Song, ánh mắt tràn ngập tò mò.
Vô Song nhìn cả Viên Tĩnh cùng A Kha liền mỉm cười.
Hắn đã sống cùng Viên Tĩnh 2 năm ở Nga Mi Sơn, hai người phải nói hoàn toàn thân thiết với nhau, hơn nữa Vô Song cũng mơ hồ cảm thấy, tình cảm Viên Tĩnh với mình hình như không giống như thứ tình cảm tỷ muội bình thường.

Về phần A Kha, cô bé này cũng bắt đầu mọc răng, mới 2 tuổi nên Vô Song căn bản sẽ không nhìn ra được khuôn mặt mỹ lệ của A Kha sau này.
A Kha cũng đã biết nói biết đi có điều cô nhóc tương đối lười, thường thường vẫn bắt Vô Song cùng Viên Tĩnh bế mình, về phần nói, A Kha cũng bắt đầu nói được vài từ đơn giản.
Vô Song một tay chỉ vào hai con thỏ trắng đã chết, lại khẽ cúi xuống nhìn mấy bình rượu treo bên hông.
"Tử Y tỷ tỷ, hôm nay trời lạnh như vậy, không gì thích hợp bằng ăn đồ nướng, để ta trổ tài xuống bếp cho ngươi xem".
Viên Tĩnh nghe vậy liền hứng thú không thôi, ánh mắt chớp động nhìn Vô Song.
"Song nhi, ngươi biết nấu nướng?, không thể nào chứ".
Viên Tĩnh ngạc nhiên cũng là dễ hiểu, dù sao nàng ở với Vô Song 2 năm, cũng chưa từng thấy hắn nấu ăn bao giờ.
Vô Song chỉ ném cho Viên Tĩnh một cái nhìn đầy tự tin, sau đó bắt đầu vào công việc của mình.
Tay nghề của Vô Song rất tốt, phi thường tốt.
Vô Hà Tử thậm chí từng đánh giá Vô Song trù nghệ chưa chắc đã thua Hoàng Dung, chỉ từ một điểm này có thể đoán ra đồ ăn Vô Song nấu là ngon thế nào.
Không bao lâu, hai con thỏ trắng được đặt lên bếp lửa, sau đó Vô Song từ từ phết mật ong cùng gia vị lên, theo vòng quay của Vô Song, mùi thơm bắt đầu lan tỏa toàn bộ Tiên Âm Động.
Đồ ăn của hắn thơm đến mức, tiểu A Kha đang được Viên Tĩnh bế cũng nhẹ nhàng hân hoan.
"Thơm...thơm".
Viên Tĩnh cùng Vô Song nhìn cô bé dễ thương kia, cả hai đều phì cười.
....
Đây là lần đầu tiên Viên Tĩnh được thưởng thức đồ ăn Vô Song nấu, hai mắt nàng lập tức tỏa sáng, cảm giác thịt thỏ mềm mại cắn ngập chân răng, cảm giác béo ngậy cùng ngọt ngào của mật ong, cái vị đậm đà vừa phải, hương thơm quyến rũ hoàn toàn chinh phục Viên Tĩnh.
Cầm một cái đùi thỏ trên tay, Viên Tĩnh rung động vô cùng, lúc này nàng mới biết so với tay nghề của Vô song, mấy bác gái đầu bếp trong Nga Mi Sơn còn kém nhiều lắm.
Viên Tĩnh ánh mắt long lanh nhìn Vô Song, sau đó chớp chớp đôi mắt.
"Song nhi, ngươi không ngờ lại nấu ăn ngon như vậy... không được sau này ngày nào cũng phải nấu cho ta ăn".
Viên Tĩnh tiếp theo liền nhìn thấy Vô Song cầm lấy một bình hầu nhi tửu loại nhỏ đưa cho nàng, khuôn mặt Vô Song cũng mang theo chút vui vẻ.
Ai được khen mà lại không vui?, hơn nữa với đầu bếp 'chuyên nghiệp' như Vô

Song mà nói, hắn dù đã nghe rất nhiều lời khen về tay nghề của mình bất quá chỉ cần nghe người khác khen như vậy hắn cũng cảm thấy vui vẻ.
“Tử Y tỷ, tỷ có biết uống rượu không?, thời tiết thế này nhấp một ngụm Hầu Nhi Tửu, ăn một miếng thịt thỏ nướng, mới là đúng vị”.
Viên Tĩnh nhìn bình rượu trong tay Vô Song, nàng mỉm cười gật đầu dùng tay đón lấy.
Viên Tĩnh thật ra không biết uống rượu nhưng nàng là nhất lưu cao thủ, nàng có nội lực.
Bằng vào nội lực bản thân, chỉ cần Viên Tĩnh dùng nội lực chống đỡ cơ thể căn bản muốn say cũng không dễ, chính vì vậy nàng không hề ngại ngần đón lấy bình Hầu Nhi Tửu.
Tiếp theo nàng thực sự nhấp một ngụm, vị rượu thơm nồng theo nắp bình rượu lan tỏa, Viên Tĩnh tiếp theo cảm thấy một luồng nhiệt lượng chạy dọc cơ thể, qua cổ họng sau đó tiến vào lục phủ ngũ tạng của mình.
Hầu nhi tửu thật sự không quá đắng như rượu thường, nó có vị tương đối ngọt dịu có điều nồng độ cồn lại rất cao.
Viên Tĩnh không ngờ loại rượu này có tửu kính cao như vậy, nàng mới uống thử một chút đã cảm thấy say say bất quá làm theo lời Vô Song nói, cắn thêm một miếng thịt thỏ liền cảm nhận được mỹ vị không thôi.
Về phần Vô Song, hắn không biết Viên Tĩnh tửu lượng lại kém như vậy, hắn lại là uống rượu cao thủ, vì vậy không có bị Hầu Nhi Tửu ảnh hưởng quá nhiều.
Nhìn thấy khuôn mặt Viên Tĩnh ửng đỏ càng thêm vài phần hấp dẫn, càng thêm vài phần mị hoặc, Vô Song khẽ cười.
“Ngon không?”.
Viên Tĩnh thành thật gật đầu.
“Ngon “.
Sau đó cả Viên Tĩnh cùng Vô Song bắt đầu vừa trò chuyện vừa uống, ở bên cạnh hai người tiểu A Kha cầm lấy một cái miếng thịt thỏ nhỏ, nắm tay nhỏ bé khẽ đưa lên miệng, khẽ mút. Ánh mắt tiểu A Kha mở to nhìn hai vị ‘tỷ tỷ’ đồng thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, A Kha mới ngửi hương rượu đã có chút say.
....
Vô Song thật ra cũng biết Viên Tĩnh uống nhiều rượu chắc chắn sẽ say tuy nhiên việc này cũng không nghiêm trọng lắm, dù sao nàng say không phải có Vô Song chăm sóc sao?, lâu lắm mới có rượu ngon để uống, hắn cùng Viên Tĩnh muốn uống thật thoải mái.
Chính vì suy nghĩ này của Vô Song, việc hắn không ngờ đến xảy ra.
Người say thường chia làm hai loại.
Loại đầu tiên sau khi quá chén sẽ nói nhảm vài câu rồi trực tiếp ngủ say xưa.
Loại thứ hai sau khi say liền khó kiểm soát hành động của mình, sẽ làm những

việc bình thường không bao giờ làm.
Đáng nói... Viên Tĩnh thuộc loại thứ hai.
Vô Song cùng Viên Tĩnh cùng nhau uống quên cả đất trời thì đột nhiên, Viên Tĩnh ngồi sát lại vào người Vô Song.
Cái này... đương nhiên không có việc gì, hắn lúc này cùng với Viên Tĩnh cũng không ít lần đùa nghịch ôm ấp nhau, dù sao với VIên Tĩnh mà nói, Vô Song là nữ tử.
Tiếp theo Vô Song kinh ngạc đến mức suýt không cầm nổi bình rượu trên tay.
Đôi môi của Viên Tĩnh không biết từ bao giờ đã chạm vào môi hắn.
Sau đó Viên Tĩnh đột nhiên cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, nàng lúc này mới nhận ra mình đang làm gì.... bất quá Viên Tĩnh cũng không có dừng lại.
Nàng không cảm thấy thỏa mãn.
Viên TĨnh tiếp tục tiến thêm một bước, nàng vậy mà mút lấy đôi môi của Vô Song, nhè nhẹ đưa cái lưỡi thơm tho vào bên trong.
Vô Song bị Viên Tĩnh làm ‘choáng’ đến khi hắn kịp lấy lại nhận thức thì đã bị nàng cưỡng hôn.
Vô Song không phải là nữ nhân, cho dù bất đắc dĩ đóng giả nữ nhân thì hắn cũng là nam nhân 100%. Dưới tác động của rượu, dưới đôi môi thơm của Viên Tĩnh, Vô Song lúc này cũng mặc kệ, hắn liền đáp lại nàng.
Một nụ hôn rất dài... ít nhất dài hơn khi Viên Tĩnh khẽ lướt qua môi hắn nhiều lắm.
Sau đó cả hai cùng giật mình lùi lại, có điều hương vị nụ hôn vẫn còn đọng lại trong tim mỗi người.
Tiểu A Kha... tiểu A Kha lúc này cũng liền nằm một chỗ ngáy o o, cô bé này trực tiếp bị hơi rượu làm say, trong Tiên Âm Động cũng chỉ có Vô Song cùng Viên Tĩnh.
Vô Song là người đầu tiên phá bỏ cái không khí xấu hổ này, dù sao hắn cũng trưởng thành hơn Viên Tĩnh, hơn nữa trong mắt Vô Song, Viên Tĩnh hoàn toàn bị rượu làm ảnh hưởng.
“Tử Y tỷ tỷ, để... để ta đi dọn dẹp”.
Vô Song vừa đứng lên, Viên Tĩnh đã nắm lấy tay hắn, sau đó kéo xuống.
Tuy hơi xấu hổ nhưng Vô Song vẫn phải thừa nhận, Viên Tĩnh hiện nay khỏe hơn hắn nhiều.
Tiếp theo Viên Tĩnh đẩy ngã Vô Song, đè lên bụng hắn, khuôn mặt nàng đỏ lên.
“Không cho ngươi đi... ta không cho ngươi đi”.
Bị một nữ nhân ngồi lên bụng, Vô Song sắc mặt cũng đỏ lên, may mà hiện tại hắn mới 9 tuổi, cái đó vẫn còn chưa dùng được nếu không chỉ sợ sự việc càng khó giải thích hơn.
“Tử Y tỷ tỷ.... người làm gì vậy?”.

Vô Song cố trấn tĩnh, hắn không phải nhát gái cũng không phải không thể chấp nhận Viên Tĩnh, hắn sợ nhất thân phận của mình bị lộ ra, nếu thế không chỉ có hắn mà Tiên Âm Cô Cô cũng khó sống.
VIên Tĩnh không cho Vô Song nói, nàng lại cúi xuống, hôn môi hắn.
Không biết qua bao lâu, Viên Tĩnh liền ngẩng đầu lên, trong mắt có hai giọt nước bất quá khuôn mặt nàng kiên định vô cùng.
"Song nhi... ta thích ngươi".
Vô Song triệt để chết lặng, hắn cảm thấy đại não của mình có chút không đủ dùng.
"Đồng tính luyến ái?, còn có vụ này?. Hay là nàng biết ta là nam nhân ".
Thấy Vô Song không lên tiếng, trên khuôn mặt Viên Tĩnh xuất hiện hai hàng lệ, nhìn nàng thật sự rất thương tâm.
"Song nhi... là tỷ tỷ không đúng. Tỷ tỷ không hiểu tại sao cũng không biết từ lúc nào ta rất thích tâm sự cùng ngươi, rất thích nhìn ngắm ngươi luyện võ, nghe ngươi đàn, thậm chí ngắm nhìn ngươi đọc sách, ngươi làm gì tỷ tỷ cũng thích".
"Ta biết Song nhi ngươi khinh thường ta, là một cái nữ nhân dâm tiện nhưng ta thật sự thích ngươi. Tỷ tỷ cả đời này hận nhất nam nhân, ta liền tuyệt đối không lấy chồng cũng không để nam nhân chạm vào ta. Tỷ tỷ nghĩ đời này ta sẽ xuất gia làm ni cô, đoạn tuyệt hồng trần.... nhưng ngươi xuất hiện".
"Cũng chẳng biết khi nào ta bắt đầu để ý đến muội, cũng chẳng biết từ khi nào ta không thể coi ngươi như muội muội....".
"Viên Tử Y ta năm nay cũng đã 16 tuổi, 1 năm nữa ta liền phải xuống núi, liền không thê rở lại Tiên Âm Động nữa... Ta vốn muốn dấu chút tình cảm này đi, ta biết ta không đúng. Đau khổ, thương tâm Tử Y ta một mình chịu đựng là đủ rồi, ta thực sự không dám nói ra, thực sự sợ sẽ phá hủy tình cảm giữa tỷ muội chúng ta".
"Hôm nay... hôm nay không biết vì sao ta gan lớn như vậy, nhưng Tử Y cũng không phải kẻ hèn nhát, việc ta làm ta liền dám nhận".
Càng nói, Tử Y khóc càng lớn, nhìn nàng khóc đến thương tâm.
Vô Song cũng mặc kệ, hắn ngồi lên, nhẹ ôm nàng vào lòng, sau đó hôn lấy bờ môi đang run rẩy của nàng.
"Đi một bước, liền tính một bước".
Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Vô Song hiện nay, hắn thực sự tin tưởng, chỉ cần hôm nay hắn không đưa tay ra níu lấy Tử Y, chỉ sợ... về sau hắn liền không có cơ hội.
Viên Tĩnh cảm nhận được nụ hôn của Vô Song, nàng cũng không hề kháng cự mà ngọt ngào đáp lại.
Tiếp theo, Viên Tĩnh ngoan ngoãn nằm trong ngực Vô Song như con mèo nhỏ, nàng ánh mắt chớp động nhìn hắn.

“Song nhi.... ngươi đã đáp ứng ta liền không được đổi ý cũng đừng... đừng bỏ đi khi ta ngủ được không, ta sợ tỉnh lại không thấy ngươi”.
“Song nhi... ngươi biết không hôm nay ta rất hạnh phúc, thật đấy. Sau này Tử Y cả đời sẽ không lấy nam nhân nào, Tử Y cùng Song nhi... ở với nhau cả đời được không?”.
Vô Song cũng mạnh mẽ gật đầu với Tử Y.
“Sau này Vô Song cả đời cũng không lấy nam nhân nào”.
Hắn gật đầu phi thường tự tin, nếu đây không phải là Tử Y mà là Tống Thanh Thư hay Doãn Chí Bình, hay không ngại một kiếm cắt đầu đối phương xuống.
Hắn là nam nhân, đời nào đi yêu nam nhân?.
....

Chương 84
Đạo Quân Thần

Với Vô Song mà nói, việc Viên Tĩnh xác định tình cảm với hắn không phải là xấu, có điều đã qua 1 năm, Vô Song vẫn chưa nghĩ ra cách để công bố 'giới tính' của mình với Viên Tĩnh, đây mới là sự kiện làm hắn đau đầu không thôi.
Vô Song không hiểu, rốt cuộc vì nguyên nhân gì Viên Tĩnh cực kỳ ghét nam nhân, ghét đến độ không thể tưởng tượng nổi.
Khi hắn ở cùng Viên Tĩnh bản thân cũng có lần thử hỏi nàng.
Hắn còn nhớ rõ ràng buổi nói chuyện ngày hôm đó.
"Tử Y, nếu muội là nam nhân thì tốt, khi đó quan hệ của chúng ta sẽ không bị mọi người ngăn cấm".
Câu nói này rất bình thường, ít nhất trong trường hợp hai đóa hoa 'bách hợp' nói với nhau.
Đáng tiếc đời không như mơ, thực tế khác xa kế hoạch trong đầu Vô Song.
Chỉ thấy Viên Tĩnh nhìn hắn, sau đó nhẹ véo lấy eo Vô Song, nàng phi thường nghiêm túc nói.
"Song nhi, ta thích muội vì muội là nữ nhân nha. Tử Y ta cả đời sẽ không thích nam nhân".
Nói xong Viên Tĩnh lại nhìn một tay Vô Song đang ôm eo nàng, mặt Viên Tĩnh có chút đỏ lên.
"Ví,.. ví dụ như lúc này nha. Nếu là một nam nhân ôm eo ta như muội, ta liền giết hắn".
Viên Tĩnh nói cực kỳ nghiêm túc, khiến Vô Song cảm thấy sống lưng có chút lành lạnh, hắn vậy mà không có cách nào mở lời tiếp.
May mắn cho Vô Song là, Viên Tĩnh là một nữ tử của thời kỳ phong kiến, nàng không được trang bị đầy đủ những kiến thức về XXOO. Chính vì vậy kể cả khi xác định quan hệ với Vô Song, nàng cùng Vô Song cũng chỉ hôn môi, sau đó ôm ấp trêu chọc nhau mà thôi.
Viên Tĩnh suy nghĩ rất bình thường, trong mắt nàng Vô Song là nữ nhân, nàng cũng là nữ nhân. Hai cái nữ nhân ngoại trừ ôm hôm nhau ra còn có thể làm gì?, dù sao cũng không có công cụ.
Nếu không phải có cái suy nghĩ này, chỉ sợ giới tính Vô Song đã lộ từ lâu. Ở cái nơi ai ai cũng coi nam nhân là kẻ thù như ở Nga Mi Sơn này, nếu giới tính của hắn lộ ra chỉ sợ ngày này năm sau mộ hắn đã xanh cỏ.
....
Lại nói đến ngày hôm nay, trong Tiên Âm Động lúc này là một bữa tiệc lớn.

Thịt là một cái đùi lợn rừng, có hoa quả, có cả rượu ngon, trùng hợp.... rượu cũng là Hầu Nhi Tửu.
Tất nhiên Hầu Nhi Tửu này liền là đại sư huynh của hắn gửi lên tiếp.
Ngày hôm nay cho dù không muốn, Vô Song cùng Viên Tĩnh cũng phải xa nhau.
Nói 'xa nhau' thật sự cũng không đúng dù sao chỉ cần Vô Song muốn liền có thể dễ dàng tìm thấy VIên Tĩnh.
Năm nay Vô Song 10 tuổi còn Viên Tĩnh 17 tuổi. VIên Tĩnh hơn Vô Song 7 tuổi. Đệ tử của Nga Mi Sơn ở độ tuổi này đều phải xuống núi, gọi là trải nghiệm giang hồ đồng thời hành hiệp trượng nghĩa.
Bằng thân phận của Viên Tĩnh nàng cũng không hẳn bắt buộc phải xuống núi tuy nhiên nếu không trải qua giang hồ tẩy lễ rất khó thành cao thủ vì vậy cả Viên Tĩnh cùng Phong Lăng Sư Thái đều muốn để Viên Tĩnh xuống núi.
Viên Tĩnh năm nay 17 tuổi, nàng vẫn là nhất lưu cao thủ bất quá nàng rất mạnh, đến tận bây giờ Vô Song vẫn chưa có tự tin có thể hạ nổi Viên Tĩnh, ít nhất nếu hắn cùng Viên Tĩnh luận bàn tỷ lệ hắn thua lên đến 60%.
Tất nhiên luận bàn là luận bàn, sinh tử giao đấu sẽ rất khác bất quá Vô Song nếu phải sinh tử quyết đấu với nàng hắn tin tưởng mình không xuống tay nổi.
Bằng vào thực lực của Viên Tĩnh, bước ra giang hồ liền vô tư.
Nàng đi ra giang hồ cũng sẽ không quá lâu, nhanh thì 1 đến 2 tháng, lâu cũng chỉ 1,2 năm dù sao thời gian cũng không cố định nhưng Vô Song đi ra giang hồ lại khác.
Hắn khó mà tiếp tục ở lại Nga Mi Sơn.
Đầu tiên là thực lực của hắn, cái gì học được hắn cũng đã học, ở lại Nga Mi Sơn chỉ tự khóa tay chính mình.
Nội lực của Vô Song hiện nay còn cường hãn hơn cả Viên Tĩnh, không thể không nói cho dù Quỳ Hoa Bảo Điển tu luyện nội lực rất chậm nhưng bằng vào Tiên Thiên Chí Âm Thể, bằng vào Tiên Âm Động cùng với vài loại dược liệu phụ trợ tu luyện của Tiên Âm, nội lực của Vô Song đã đến đỉnh điểm của nhất lưu cao thủ cảnh giới.
Nếu Vô Song muốn đột phá chỉ sợ việc tu luyện liền không mang lại quá nhiều hiệu quả, nhất lưu cao thủ đột phá lên siêu nhất lưu cao thủ là một vách ngăn lớn, cần phải tự thân cảm ngộ, cần thực chiến mới có thể vượt qua. Đây cũng là lý do vì sao Viên Tĩnh muốn xuống núi.
Võ công của Vô Song hiện nay ngoài Tịch Tà Kiếm Phổ ra căn bản không có gì để hắn học, có điều hắn sẽ không học Tịch Tà Kiếm Phổ ở trên Nga Mi Sơn, hắn còn chưa muốn chết.
Về phần kiến thức, Chính Khí Quyết hắn đã đọc qua, hơi hơi nắm giữ được tinh túy bên trong.
Súc Cốt Cống, Quỷ Diện Công thậm chí Tửu Thần Quyết cũng đều nắm giữ.

Dược Vương Phần Thiên cùng Lục Vũ Trà Kinh đều đã học thuộc lòng.
Cầm – Kỳ - Thi – Họa đều đột phá một mảng lớn, đặc biệt là Cầm cùng Thi. (thơ).
Hắn chưa bao giờ tự nhân mình là cái gì tài tử, dù sao tài tử cũng không mài ra ăn được. Tại thời đại này học làm thơ chỉ có duy nhất một ý nghĩa, ít nhất với Vô Song hắn học làm thơ cũng chỉ để lấy phương tâm nữ nhân, còn lại cái gì mà danh vọng, cái gì người đời kính ngưỡng hắn cũng mặc kệ.
Cầm lại càng không nói, hắn có thể thành công trải qua Tiên Âm khảo nghiệm, có thể xuất sư liền nói lên thành tựu của chính hắn.
Nghĩ đi nghĩ lại, Nga Mi Sơn lúc này không có giữ được chân Vô Song nữa.
Quan trọng nhất là tiên thiên thân thể vấn đề.
Vô Song năm nay 10 tuổi, đứa bé gái 10 tuổi không có ngực.... điều này chỉ tính là hơi hơi kỳ lạ, cũng sẽ không mấy người để ý.
Đứa bé 11 hay 12 tuổi vẫn chưa có ngực thì khác, dù sao ở độ tuổi này cũng là độ tuổi dần dần trưởng thành của nữ tử, nữ nhân phát dục sớm hơn nam nhân nhiều.
Viên Tĩnh năm 14 tuổi đã có ngực có mông, năm 17 tuổi liền có thể coi là hoàn mỹ vô khuyết.
Vô Song không dám tiếp tục ở lại Nga Mi Sơn, hắn thật sự sợ bị lộ ra giới tính thật.
Càng nghĩ đến việc này, Vô Song lại càng muốn giải quyết việc của Viên Tĩnh, hắn cũng không thể cả đời giả nữ nhân, không thể che dấu Viên Tĩnh cả đời.... bất quá hiện nay Vô Song vẫn chưa tìm ra cơ hội thích hợp.
Ngày hôm nay, Viên Tĩnh cùng Vô Song trong thâm tâm đều coi là ngày ly biệt, cho dù ly biệt thời gian là ngắn hay là dài, hai người vẫn muốn có một đêm cuối thật vui vẻ cùng ấm áp.
....
Trong Tiên Âm Động, trên chiếc giường lớn, lúc này 3 nữ nhân ôm nhau mà ngủ, tiểu A Kha nằm giữa hai người, vẻ mặt hồn nhiên ngủ đến say sưa ngon lành.
Vô Song cùng Viên Tĩnh lại không ngủ được, hai người nằm nghiêng đối mặt với nhau, cả hai dùng hết đêm nay, cùng nhau tâm sự, cùng nhau chuyện trò.
....
Sáng hôm sau, cho dù muốn hay không muốn, Vô Song cũng bế A Kha đi tạm biệt Viên Tĩnh.
Nhìn bóng hình xinh đẹp kia, cộng thêm một thân áo tím mờ ảo như khói, một thanh bội kiếm đeo sau lưng, chiếc mũ che mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, trong ánh mắt Vô Song hiện lên một vòng nhu tình.
Về phần Tiểu A Kha, nàng vậy mà cứ khóc, đôi bàn tay bé nhỏ quơ quơ trong

không khí, cứ như vậy nhẹ gọi.
“Tỷ tỷ.... tỷ tỷ.... tỷ tỷ”.
Ôm A Kha trong ngực, Vô Song nhìn cô bé này, trong lòng cũng hiện lên cảm xúc kỳ lạ.
Hắn phải đi, điều này là sự thực, hắn liền sắp rời khỏi Nga Mi Phái.
Viên Tĩnh đi rồi, hắn cũng đi liệu A Kha khóc lớn đến mức nào?, A Kha sẽ thương tâm đến mức nào?.
Giống như Tương Vân nhưng lại càng hơn Tương Vân.
Vô Song chỉ coi Tương Vân là muội muội, hắn cũng coi A Kha là muội muội có điều.... A Kha là do hắn cùng Viên Tĩnh nuôi lớn, là do hắn chăm sóc.
Nếu hỏi Vô Song có nguyện ý đưa cô bé này cho Cửu Nạn hay không.... Vô Song chắc chắn sẽ lắc đầu.
Vì cái khỉ gì mà A Kha phải gánh nhân quả của Ngô Tam Quế?, luật nào quy định?.
Vô Song mà biết ai quy định cái luật này, Vô Song không ngại đấm vỡ mặt hắn.
Tội lội của bố mẹ, cớ sao trẻ nhỏ phải chịu?.
Nhìn A Kha khóc, lại nhớ lại lúc A Kha cười....
Nhìn tay và chân như hai búp mắng trắng hồng xinh xắn, Vô Song thật sự không đành lòng giao A kha cho Cửu Nạn.
Bàn tay hắn ôm A Kha có chút chặt, ánh mắt hắn nhẹ xuất hiện một tia hàn quang.
Một tay Vô Song nhẹ đưa ra trong gió tuyết, thần kỳ thay trên tay hắn... xuất hiện một chú chim nhỏ.
Nếu có người nhìn thấy loài chim này, chỉ sợ giật mình không nhẹ.
Ngàn vàng khó cầu – Tây Vực – Vô Hình Chuẩn.
Đây là dụng cụ liên lạc hàng đầu của thế giới này.
3 năm Vô Song mai danh ẩn tích rèn luyện bản thân trên Nga Mi Sơn cũng là 3 năm Thiên Long Giáo phát triển vượt bậc.
Hắn trong 3 năm không chỉ có tự học thêm tri thức, không chỉ có rèn luyện võ công mà còn theo dõi từng bước đi của Khinh Huyền cùng Thiên Long Giáo.
Có Tiên Âm đứng sau, bên trong Tiên Âm Các... không thiếu tâm phúc của Khinh Huyền gửi đến, nhận nhiệm vụ liên lạc giữa Vô Song cùng Thiên Long Giáo.
Nhìn theo bóng lưng của Viên Tĩnh đi xa dần, nhìn A Kha trong lồng ngực, Vô Song nhè nhẹ mỉm cười.
Trong gió tuyết hắn lần đầu tiên bỏ bộ tóc giả màu đen xuống, tháo thêm một lớp ‘da đầu’ xuống lộ ra mái tóc ngắn màu trắng yêu dị.
“Giang hồ, Vô Song ta đến đây”.
Hắn biết, đây là lúc hắn viết ra truyền thuyết của chính mình.

Cho dù bước đầu rất khó khăn, nhưng hắn cuối cùng cũng bước ra được cái bước đầu tiên kia.
....
Tiểu Mục 1:
Trong lúc Vô Song chuẩn bị rời khỏi Nga Mi Sơn thì Thiếu Thất Sơn đón một vị khách đặc biệt.
Người này thân thể to lớn như một đầu trâu nước, khuôn mặt cho dù xuất hiện dấu hiệu của tuổi tác nhưng vẫn uy mãnh vô cùng, kết hợp cùng bộ râu rậm phía dưới khiến người khác nghĩ đến một đầu sư tử, một con mãnh thú hung tợn sẵn sàng xé nát con mồi.
Người này xuất hiện thần kỳ lại không có ai biết, ít nhất bên trong Thiếu Lâm Tự dường như không ai nhận ra hắn tiến vào.
Phía trước dẫn đường cho người này là một lão tăng mặc áo nâu, đầu đội nón trúc che đi nửa khuôn mặt của mình.
Theo lão tăng đi vòng vèo, cũng chẳng biết đi đến nơi nào của Thiếu Lâm Tự, rốt cuộc xuất hiện một tòa đình viện nhỏ.
Lão tăng này nhẹ gõ cửa viện theo những âm tiết kỳ lạ, sau đó liền bước lùi lại ba bước, một tay chắp trước ngực, một tay ra dấu ‘mời’.
Vị khách nhân hơi hơi cúi đầu với lão tăng, cũng một tay chắp trước ngực, sau đó mở cửa gỗ đi vào.
Cánh cửa mở ra, để lộ một mảnh sân rộng trống trải cùng sạch sẽ vô cùng, ở giữa sân có vài chú tiểu nhỏ đang quét rác, vừa thấy khách nhân thì liền chắp tay cúi đầu, tiếp theo cũng không để ý đến vị khách nhân kia nữa, tiếp tục nhiệm vụ quét sân của mình.
Vị khách cũng không phật lòng, hai tay nhẹ nhàng đóng lại cửa gỗ, ông ta biết toàn bộ chú tiểu ở trong đình viện này đều là người câm – điếc.
Từng bước tiến về phía trước, đến một ngôi nhà cổ kính khách nhân từ từ cởi giày rồi cẩn thận mở cửa bước vào.
Bên trong ngôi nhà có rất nhiều bức tượng phật, ánh nến thắp thành hai hàng, ở trung tâm có một lão tăng đang nhập định trên bồ đoàn, miệng khẽ tụng kinh.
Khách nhân không dám làm phiền lão tăng này, liền cung kính quỳ ở đó, nghe giảng kinh.
Khi tiếng gõ mõ dừng lại, lão tăng kia chậm rãi đứng lên.
“A di đà phật”.
Một tay chắp trước ngực, khí độ siêu phàm thoát tục.
Lão tăng này ánh mắt cực sáng, trong ánh mắt thể hiện cơ trí hơn người.
Tuổi tác đã hơn 60, lưng có chút còng, thực lực cũng chỉ là nhị lưu cao thủ nhưng ẩn ẩn bên trong lại có một luồng uy thế đáng sợ.
Khách nhân kia vừa nhìn thấy lão tăng, lập tức cung kính quỳ bái.

“Ngao Bái tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.
Lão nhân này chậm rãi ngồi xuống bồ đoàn, mìm cười.
“Ta đã không còn là hoàng thượng, Ngao thiếu bảo ngươi không cần quỳ bái”.
....
Vị khách nhân chính là đỉnh đỉnh đại danh, đương thời đệ nhất lộng thần – Ngao Bái.
Vị tăng nhân này.... thần kỳ lại là Thuận Trị Đế đã chết được 4 năm.
Ngao Bái đối mặt với Thuận Trị, phi thường cung kính cúi đầu.
“Ngao Bái cả đời không quên ân tình của hoàng thượng, Ngao Bái trời không phục, đất không phục chỉ phục một mình hoàng thượng. Cho dù thế nào Ngao Bái cũng chỉ có một chủ thượng, vì chủ thượng ngàn chết vạn chết, cũng cam lòng”.
Nhìn Ngao Bái thế này ai có thể nhận ra một lộng thần tay nắm binh quyền coi trời bằng vung khinh bạc tiểu hoàng đế?.
Thuận Trị nghe Ngao Bái nói, chỉ lẳng lặng thở dài.
“Thiếu Bảo, cũng là trẫm có lỗi với ngươi, ngươi còn trẻ theo trẫm chiếm lấy thiên hạ, về già vẫn có thể vì trẫm.... giữ thiên hạ. Là Đại Thanh nợ ngươi”.
Thuận Trị nói xong liền muốn đỡ Ngao Bái dậy.
Ngao Bái được Thuận Trị đỡ lên, hai mắt lệ nóng chảy dài, đôi chân run run.
“Vì Đại Thanh, Ngao Bái ngàn chết không từ, sinh mạng này so với vài chục năm thiên hạ xã tắc an bình, quá rẻ. Xin hoàng thượng không cần vì Ngao Bái suy nghĩ”.
Đại Thanh trong thế giới này căn bản không phải Đại Thanh trong suy nghĩ của Vô Song.
Đây là một cái Đại Thanh cực kỳ cực kỳ đáng sợ.
Thế giới này cũng không có yên bình như Kim Dung thế giới, đây là một thế giới cực kỳ cực kỳ đáng sợ.
Thế nhân đều biết Thuận Trị chết nhưng không ai biết Thuận Trị chết là để mở đường cho Khang Hy lên ngôi.
Thế nhân đều biết Thuận Trị cả đời chỉ có một con trai là Khang Hy, Thuận Trị tuổi già sinh con đã được coi là phi thường kỳ tích nhưng thế nhân không biết, Thuận Trị vì Khang Hy tự mình giết chết 3 đứa con đẻ, tất cả đều là nam hài tử.
Khang Hy là người có đế vương số mệnh, đây là Hoàng Thường dùng mạng cam đoan,
Thuận Trị vì một câu nói này, liền giúp Khang Hy mở đường.
Khang Hy lên ngôi quá thuận lợi, tuyệt không có ai phản đối, không có cựu thần nào làm ra hành động ngu dốt, không có hoàng thân quốc thích nào... phản loạn. Tất cả cũng nhờ Thuận Trị mở đường.
Đến cả Ngao Bái.... lại càng đáng sợ.

Thuận Trị sẽ không để con trai làm một cái hoàng đế bất tài, hắn cần rèn luyện cho Khang Hy.
Vì vậy phải có một người đứng ra, một người làm đá mài dao cho Khang Hy, để Khang Hy có thể xây dựng quyền lực, xây dựng tiếng nói, rèn luyện tâm trí. Người này liền là Ngao Bái.
Đánh đổi tính mạng, đánh đổi cơ đồ cả đời dành được, Ngao Bái nguyện chết để thành toàn cho Thuận Trị, thành toàn cho Khang Hy.
Người đời nói Ngao Bái là gian thần tội đáng muôn chết, vô số người phỉ nhổ hắn... nhưng Ngao Bái lại là trung thần, là Đại Thanh đệ nhất Trung Thần.
Khang Hy đời này có thể lên được độ cao bao nhiêu, liền phải xem... Ngao Bái chết thảm bao nhiêu.
......
Bình thường Ngao Bái sẽ không đến Thiếu Lâm Tự gặp Thuận Trị, bất quá hôm nay Ngao Bái vẫn đến.
Ngao Bái cúi đầu thật sâu với Thuận Trị, sau đó miệng mấp máy.
“Chủ thượng, Ngao Bái lần này đến đây chính là muốn vì tiểu hoàng đế làm một việc cuối cùng.... bên cạnh tiểu hoàng đế lúc này tồn tại một bóng mờ, người này chỉ sợ sau này... đối với tiểu hoàng đế không tốt”.
Thuận Trị nghe vậy, nhè nhẹ nhíu mày.
“Bóng mờ.... ngươi sợ Từ Hòa chuyên quyền?”.
Ngao Bái lắc đầu, giọng nói tràn đầy cung kính.
“Ngao Bái đi theo chủ thượng cả đời, sao dám nghi oan Từ Hòa nương nương. Từ Hòa nương nương là chủ thượng chọn ra, Ngao Bái tuyệt không dám có suy nghĩ “.
“Người Ngao Bái lo... là Ngụy Trung Hiền, đại nội tổng quan “.
Thuận Trị ánh mắt hiện lên hai luồng sát khí, sát khí kinh thiên.
Non nước can qua lửa chiến trường,
Hỏi mấy ai kia sống an nhàn?
Lạy ông tỏ giúp lòng khanh tướng,
Nhất tướng công thành vạn cốt khô.
Sát khí của Thuận Trị mạnh hơn Cửu Nạn Sư Thái trăm lần, ngàn lần.
Thuận Trị không phải là minh quân giữ nước hắn là khai quốc bạo quân.
Nhất tướng công thành vạn cốt khô.
Sự thành công của Thuận Trị không phải vạn cốt đánh đổi mà là hàng chục vạn hàng trăm vạn thi cốt.
Hắn lúc này nhớ tới, một tiểu thái giám mặt trắng nhỏ, đi theo Quỳ Hoa Lão Tổ vào cung.
Lúc này trong ánh mắt Thuận Trị xuất hiện một tia ngoan lệ nhưng cũng rất nhanh dãn ra.

“Việc này, ta đã biết “.
Ngao Bái nghe vậy nhè nhẹ cúi đầu, vái tạ thật sâu, sau đó chậm rãi đi ra ngoài, lúc này bóng lưng khổng lồ có chút cô liêu.
Đây là đạo làm vua... đây cũng là đạo làm quân.
Lịch sử do người sống viết, người chết sẽ không biết viết cũng chẳng biết kêu oan, có những người bị sử sách bêu xấu cũng có những người vô danh bị dòng thời gian xóa đi nhưng.... mấy ai chết mà quan tâm đến tương lai?. Chỉ cần chết không hối, liền là đủ.
Ngao Bái hắn chết không hối.
Nhìn theo bóng lưng của Ngao Bái, Thuận Trị trong mắt cũng hiện lên một hàng lệ nhòa.
Đại thần đi theo Thuận Trị xây dựng cơ đồ cũng không còn nhiều, chỉ vài năm nữa... lại ít đi thêm một người.
“Ngao Bái, trẫm hứa với khanh, con trai Ngao Quảng của ngươi trẫm có thể cho nó một đời bình bình an an, một đời không nhiễm khói lửa”.
Làm tướng sa trường nhiều khi.... cũng chỉ như thế.
Trước khi làm tướng phải dẫm lên ngàn vạn xác khô.
Trước khi ra chiến trường ai không muốn phong hầu bái tướng, ai không muốn vinh hoa phú quý?.
Chỉ có đi qua chiến trường, người ta mới mong về hai chữ ‘bình yên’.
Ngao Bái rời đi, sau lưng Thuận Trị lại có một cái bóng đen hiện ra.
Thuận Trị không thèm nhìn cái bóng đen kia, chỉ khe khẽ cười lạnh.
“Một cái đá mài dao không đủ thì ta vì Hy nhi làm thêm một cái”.
“Ngụy Trung Hiền đúng không?, bản hoàng đế cho ngươi cơ hội, cho ngươi vũ đài, ngươi có thể náo được bao nhiêu... liền phải xem bản lĩnh của ngươi”.
Thuận Trị sẽ không hoài nghi lời Ngao Bái nói, bởi Ngao Bái không bao giờ phản bổi người Mãn, không bao giờ quay lưng với Đại Thanh.
Người ta nói Ngao Bái chỉ có vũ dũng nhưng Thuận Trị biết Ngao Bái trong thô có tinh, chỉ là muốn bỏ đi hết trí tuệ, bỏ đi hết suy nghĩ, nguyện làm thanh đao sắc trong trong tay Thuận Trị mà thôi.
Đao sắc... là đao vô tình.
Kiếm sắc... là kiếm vô tâm.
....
Làm người có dại mới nên khôn,
Chớ dại ngây si, chớ quá khôn.
Khôn được ích mình, đừng rẽ dại,
Dại thì giữ phận chớ tranh khôn.
Khôn mà hiểm độc là khôn dại,
Dại vốn hiền lành ấy dại khôn.

Chớ cậy rằng khôn khinh kẻ dại,
Gặp thời, dại cũng hoá nên khôn.

Bài thơ này, năm đó là Thuận Trị viết, viết để đề tỉnh chính mình, viết để nhìn người, nhìn thế thái.

Thiên hạ kẻ khôn nhiều lắm, nhưng người dại được mấy ai?.

Người khôn được một đời liền là kẻ dại.

Kẻ dại được một đời liền hóa khôn.

Trong mắt Thuận Trị, Ngụy Trung Hiền hắn quá khôn rồi, kẻ khôn như vậy chính là kẻ dại.

....

Chương 85
Tiên Âm Nộ

Vô Song chuẩn bị rời khỏi Nga Mi Sơn nhưng hắn sẽ không để lại A Kha ở đây.
Tất nhiên muốn mang A Kha rời khỏi Nga Mi Sơn cũng không dễ, hắn lúc này tạm thời có hai phương án để chọn.
Phương án 1 là đợi A Kha đến tay Cửu Nạn Sư Thái sau đó từ Cửu Nạn Sư Thái ra tay, liền dễ dàng vô cùng.
Cửu Nạn Sư Thái dù rất mạnh nhưng cũng chỉ là Đại Tông Sư cảnh giới. Đại Tông Sư có thể coi là một phương bá chủ, là đại nhân vật trên giang hồ nhưng đừng quên sau lưng Vô Song có một cái ngũ đế.
Vô Song tin tưởng nếu hắn tự mình nhờ Vô Hà Tử liền có thể khiến Vô Hà Tử vì hắn mang A Kha trở về.
Quan trọng hơn.... Vô Hà Tử có Tiểu Vô Tướng Công, bằng vào Tiểu Vô Tướng Công căn bản Cửu Nạn Sư Thái sẽ không biết ai ra tay.
Tuy nhiên phương án này chỉ có một điểm chí mạng, Vô Song không biết khi nào Cửu Nạn mới quay về Nga Mi Sơn đón A Kha.
Về phần phương án thứ hai liền là tổ chức bắc cóc A Khan gay tại Nga Mi Sơn, tuy nhiên phương án này cực kỳ không dễ.
Ra tay với một mình Cửu Nạn thì đơn giản nhưng ra tay với cả Nga Mi Sơn thì lại khác, rất khác.
Cho dù Vô Song nhờ Vô Hà Tử, chưa chắc lão đầu đã chịu ra tay, đụng vào đại môn phái như Nga Mi rất phiền phức, nhân quả rất nặng.
Chỉ cần không đuổi tận giết tuyệt người của Nga Mi Phái liền chưa dứt nhân quả.
Nếu Vô Hà Tử không ra tay thì.... lực lượng trong tay Vô Song hiện nay có chút không đủ nhét kẽ răng Nga Mi Phái.
Nga Mi Phái không phải Tử Ngọc Sơn, bằng vào đám người Khinh Huyền căn bản không thể nào tấn công nổi Nga Mi Sơn chứ đừng nói là Nga Mi Hậu Sơn.
Cả hai phương án đều làm Vô Song cảm thấy.... phi thường khó nghĩ.
Hắn lúc này đang thật sự tiến thoái lưỡng nan.
Theo Vô Song suy nghĩ, phương án 2 liền thích hợp hơn một chút, tiền đề là phải có người đứng ra bắt cóc A kha mang đi, người này hoặc là đủ cường để khiến Nga Mi không ngăn cản nổi hoặc đủ uy để khiến Nga Mi không dám ngăn cản.
Vô Song thật sự nghĩ không ra ai để hắn sử dụng, hắn hiện nay còn chưa có cái tư cách làm nhân vật bậc này vì hắn ra tay.
Vô Song cuối cùng cũng phải ra quyết định, hắn chung quy sẽ không ở lại Nga

Mi Sơn, vì vậy hắn muốn đi tìm Tiên Âm, hỏi một chút.
Người trong TIên Âm Các đã sớm xác định thân phận thiếu chủ của Vô Song, hắn đi đến đâu liền có người cung kính cúi chào, tất nhiên Vô Song cũng khẽ chào lại.
Rất nhanh, Vô Song đã tiến đến căn phòng của Tiên Âm, lúc này Tiên Âm đang tựa vào một cái đệm êm ngồi đọc sách.
Tiên Âm rất thích đọc sách, bản thân nàng không chỉ giỏi một mình cầm đạo mà cả bốn hạng cầm kỳ thi họa bản thân Tiên Âm đều yêu thích, thậm chí đi sâu vào nghiên cứu.
Sau vụ việc của Thiên Vương, con đường võ đạo đã rời xa TIên Âm, nhưng đổi lại nàng bắt đầu thích nghiên cứu sách vở, từ đó hiểu biết của Tiên Âm về bốn hạng cầm – kỳ - thi – họa ngày càng rộng, nàng cũng có thể coi là đương thời tài nữ.
Thấy Vô Song tiến đến, Tiên Âm dừng đọc sách, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn rồi khẽ mỉm cười.
“Vô Song, sao ngươi lại đến đây, không phải sáng nay ngươi đi tiễn nha đầu kia sao?”.
Tiên Âm nói rất nhẹ bởi trên tay Vô Song đang là A Kha.
A Kha dù sao cũng là trẻ em, khóc xong liền mệt, mệt liền phải đi ngủ. Vô Song lần này vì muốn tìm cách mang A Kha đi, vì vậy hắn cũng không có giao nàng cho ai.
Nhè nhẹ đặt A Kha xuống một tấm nệm êm, Vô Song nhìn Tiên Âm có chút thở dài.
“Cô cô, lần trước người nói Vô Song chuẩn bị xuống núi, thật ra ta hôm nay cũng đã làm tốt chuẩn bị, tuy nhiên.... “.
Tiên Âm nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp liền trở nên nghiêm túc, nàng ngồi thẳng sống lưng, ánh mắt quan tâm nhìn Vô Song.
“Song nhi, ngươi là có việc gì không yên tâm, chẳng nhẽ?”.
Tiên Âm cực kỳ thông minh, vừa nhìn liền đã nghĩ đến A Kha.
Người thúc dục Vô Song rời đi chính là Tiên Âm, với nàng mà nói khóa huấn luyện của Vô Song đã kết thúc, Vô Song đương nhiên không cần lại ở Nga Mi Sơn, Nga Mi Sơn đối với Vô Song quá nhỏ, điểm đến của hắn phải là giang hồ mới đúng.
“ Cô bé này cực kỳ dễ thương,bất quá là Phong Lăng Sư Thái nhờ hai người các ngươi chăm sóc, trên lý thuyết ngươi cũng không thể nào vì cô bé mà chậm trễ hạ sơn?. Cô bé này.... có thân phận gì đặc biệt?”.
TIên Âm vừa nói liền đã nói đúng trọng điểm làm Vô Song cảm thấy bội phục không thôi.
Bàn chuyện với người thông minh, vẫn luôn luôn dễ dàng.

Vô Song là người hậu thế, hắn không cần nghe chuyện Cửu Nạn nói với Phong Lăng hắn cũng có thể đoán ra thân phận của A Kha cùng mục đích của Cửu Nạn. Càng đáng nói hơn, trong thế giới này A Kha cùng Tiên Âm còn có chút liên quan.
Vô Song hít vào một hơi lãnh khí, sau đó chậm rãi lên tiếng.
"Cô cô thân phận của nàng là con nghe được từ Cửu Nạn Sư Thái cùng Phong Lăng Sư Thái nói".
Tiên Âm đột nhiên nhíu mày lại, sau đó vẻ mặt liền khẽ thay đổi.
"Cửu Nạn Sư Thái?, Trường Bình Công Chúa?".
Vị Cửu Nạn Sư Thái này Tiên Âm đương nhiên biết, dù sao vị sư thái này vô cùng chán ghét Tiên Âm Động, nếu không phải Phong Lăng Sư Thái vẫn còn, nếu không phải sau lưng Tiên Âm Động là ngũ đế cấp nhân vật, Cửu Nạn chỉ sợ muốn diệt đi Tiên Âm Động này.
Vô Song thấy Tiên Âm biết vị Cửu Nạn Sư Thái kia cũng không lấy làm lạ, dù sao cô cô của hắn cùng Cửu Nạn Sư Thái vẫn coi là cùng thế hệ, hai người gặp nhau lúc nào ai mà quan tâm?.
"Cô cô, điều đáng nói là thân phận của A Kha, cha của nàng.... ca của nàng là Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế, mẹ của nàng.... mẹ của nàng là Trần Viên Viên".
Vô Song vừa dứt lời, bàn tay của Tiên Âm liền run lên, giọng nói của nàng thì thào.
"Viên Viên... là... là con gái của Viên Viên sao?".
Vô Song đã từng nghe Vô Hà Tử nói, Tiên Âm Động có ngũ đại truyền nhân.
Tiên Âm là đại sư tỷ, nhị đệ tử là nữ tuy nhiên nàng gọi là gì Vô Song cũng không nghe Vô Hà Tử nói.
Tam đệ tử chính là Dư Hình Nhi, hộ pháp của Thiên Long Giáo.
Ngũ đệ tử là nam nhân duy nhất, gọi là Lăng Phong, cũng là hộ pháp của Thiên Long Giáo.
Về phần tứ đệ tử liền là Trần Viên Viên.
Trần Viên Viên là một trong hai nữ nhân Cửu Nạn Sư Thái hận nhất.
Trần Viên Viên cũng là lý do làm Cửu Nạn Sư Thái hận lây sang Tiên Âm Động.
Vô Song biết Tiên Âm cô cô đã động, hắn liền chậm rãi nói lại mục đích của Cửu Nạn Sư Thái cho Tiên Âm cô cô nghe.
Vô Song thật ra cũng không biết thế giới này nội dung cốt truyện có thay đổi hay không, hắn căn bản là đang chém gió về hiểu biết của mình thông qua bộ phim Lộc Đỉnh Ký của kiếp trước mà thôi.
Hắn nói dối mặc không đổi sắc, tim không đập lại phi thường lưu loát, hơn nữa Vô Song không biết rằng việc hắn nói căn bản trùng khít với mục đích của Cửu Nạn Sư Thái.

Vô Song cũng không ngờ một việc, nghe xong việc này, mắt Tiên Âm từ từ lạnh lại.
Vô Song lại càng không ngờ khi Tiên Âm nghe nói Vô Song muốn cùng nàng nghĩ cách mang A Kha ra khỏi Nga Mi Sơn thì Tiên Âm lẳng lặng lắc đầu.
Tiên Âm lúc này trong con mắt tràn ngập lửa giận.
"Việc này cô cô đã biết, Nga Mi Sơn thật sự hiếp người quá đáng, thật sự nghĩ Tiên Âm Động chúng ta không người?".
Tiên Âm thật sự giận, hơn nữa đây là lần đầu tiên Vô Song thấy Tiên Âm giận dữ như vậy.
Ngoài ra Vô Song có chút tò mò, cuối cùng là Tiên Âm cô cô tính làm gì?.
....
Tiểu Mục 1
Ngao Bái rời đi, hắn chậm rãi bước lên xe ngựa của chính mình, trong xe liền có một người đợi sẵn.
Người này tuổi tác đã ngoài 50, trên đầu có vài sợi tóc bạc, quần áo người này mặc không có gì đặc biệt ngoại trừ việc nó rất rộng, chính vì bộ quần áo này liền khó có thể nhìn ra thân hình của người trong xe là béo hay gầy, cường tráng hay là gầy gò.
Ngao Bái vừa ngồi lên xe, người này đã lên tiếng.
"Thiếu Bảo, hoàng thượng nói gì?".
Ngao Bái nhìn đối phương chỉ cười khổ.
"Thánh thượng nói người đã biết, với cách làm của thánh thượng, quá nửa liền để Ngụy Trung Hiền có cơ hội thể hiện tài năng bản thân rồi. Hy vọng hắn có thể làm ra vài việc đẹp mắt một chút, đừng để chúng ta thất vọng".
Không còn ở trước mặt hoàng thượng, Ngao Bái sẽ không thể hiện ra một mặt khác của con người mình, lúc này Ngao Bái vẫn là Ngao Bái, đệ nhất đại tướng của Mãn Thanh.
Nhìn ngao bái, trung niên nhân kia chỉ nhè nhẹ lắc đầu, trong ánh mắt mang theo một tia cảm phục từ tận chân tâm.
Trung niên nhân này và Ngao Bái đều là đại thần trong triều, lúc này nếu ai nhìn thấy hai người này đi chung tuyệt đối kinh sợ không thôi.
Đại Thanh chia thành lục tỉnh, đứng đầu một trong lục tỉnh gọi là thượng thư.
Toàn bộ Đại Thanh có tổng cộng sáu vị thượng thư.
Ở trên thượng thư là tướng.
Đại Thanh chia ngôi tướng thành tả tướng cùng hữu tướng ngoài ra có thêm một chức thái sư, ngôi vị thái sự này do Đại Thanh đệ nhất cao thủ Hoàng Thường nắm giữ, bản thân Hoàng Thường cho dù ở ẩn nơi thâm sơn nhưng chức vị của ông ta không hề thay đổi, căn bản không ai dám mở tưởng.
Về phần hai vị tướng, tả tướng cùng hữu tướng.

Hữu tướng chính là vị trung niên nhân áo vải bên cạnh Ngao Báo, người này gọi là Lý Lân.
Lý Lân năm nay 56 tuổi, giữ chúc hữu tướng của triều đình Đại Thanh. Bản thân hữu tướng liền cực kỳ không vừa mắt với Ngao Bái, hai người chính là thủy hỏa bất dung, thậm chí có những lúc trên chính điện còn suýt nữa nổ ra xô xát.
Tuy nhiên khi nhìn vào thái độ của Lý Lân cùng Ngao Bái lúc này, căn bản nào có chút gì giống không hợp nhau?.
Lý Lân là sư đệ của Hoàng Thường, bản thân vũ lực cực cao có điều cao đến đâu thì không ai biết.
Kẻ này thoạt nhìn giống thư sinh thậm chí cò vài phần chân chất nhưng lại là thanh đao sắc trong tay Thuận Trị năm xưa.
Lý Lân tâm ngoan thủ lạt đến mức nào có lẽ chỉ có cựu thần đi theo Thuận Trị mới có thể biết.
Đáng nói là người này đối với kẻ địch tâm ngoan thủ lạt chém giết vô tình nhưng lại có tài trị quốc, có tài an bang. Người như Lý Lân có thể coi là toàn tài, là Đại Thanh Tứ Trụ.
Lần này Ngao Bái đến gặp Thuận Trị Đế cũng có Lý Lân đi cùng.
Trong đầu Lý Lân nghĩ đến hình ảnh Ngụy Trung Hiền liền khe khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.
Thật ra mà nói, Thuận Trị suy nghĩ gì, Lý Lân hay Ngao Bái đều đoán được một hai, cách làm của Thuận Trị cả hai cũng không lạ gì.
Trong mắt Thuận Trị chỉ có... kẻ dùng được và kẻ không dùng được.
Người không dùng được Thuận Trị liền muốn xóa đi sự tồn tại của hắn nhưng phải xóa đi theo cách có lợi nhất với ông ta.
Còn kẻ dùng được, Thuận Trị sẽ dùng cho đến lúc kẻ đó không còn dùng được.
Điểu Tận Cung Tàng, đạo lý này ai cũng hiểu chỉ là không ai nói ra mà thôi.
Cùng là cựu thần, cùng là kẻ tay nắm quyền thế nhưng người chọn để chết, để làm đá mài dao cho Khang Hy lại là Ngao Bái.
Ngao Bái là đệ nhất mãnh tướng đi theo Thuận Trị năm xưa tuy nhiên Thuận Trị đã già, Ngao Bái cũng đã già.
Sư tử về già liền không còn đáng sợ, móng vuốt đã không còn sắc, hàm răng không còn có thể xé nát con mồi. Vì vậy Ngao Bái được chọn để tế cờ.
Lý Lân lại khác, hắn còn có giá trị sử dụng, bởi kẻ này có tài an bang, định kinh thương.
Đặt lên bàn cân đủ để biết ai nặng ai nhẹ.
Đây là đạo làm quân.
Ngao Bái cũng không phải là kẻ ngu, ông ta cũng không phải không nhận ra tình trạng của mình hiện nay, chỉ là... Ngao Bái giống Tôn Ngộ Không ở trong tay Phật Tổ vậy, căn bản không đi ra nổi.

Lúc này Ngao Bái chỉ có hai lựa chọn, là khôn hay là dại.
Cuối cùng Ngao Bái đã chọn, hắn chọn khôn.
Kiểu gì cũng phải làm đá mài đao cho Khang Hy, sao không tự đứng ra cam nguyện nhận mệnh?.
Ngao Bái chết, binh quyền bị thu, Khang Hy thế đã thành tầm mắt liền có thể nhìn ra toàn thiên hạ.
Cái chết của Ngao Bái nhìn ra vốn là sự ngu trung nhưng đây mới là điểm thể hiện trí tuệ của Ngao Bái.
Nếu phải chết, nhất định phải chết bằng cách có lợi nhất.
Sau cái chết của Ngao Bái, Thuận Trị Đế liền nợ Ngao gia một ân tình, con trai của Ngao Bái – Ngao Quảng thì cần không quá ngu si, liền có thể giữ lại một phần mộ của tổ tông, thậm trí mượn nhờ cái chết của cha, đóng lại một cánh cửa cùng mở ra một cánh cửa khác.
Đây là khôn.
Ngụy Trung Hiền khác Ngao Bái, hắn nhận ra Đại Thanh là đầm rồng hang hổ, hắn sống an phận thủ thường, đây là khôn.
Bất quá Ngụy Trung Hiền quá ham muốn quyền lực, hắn không mở rộng ảnh hưởng với quần thần mà lại đi theo hướng tiểu hoàng đế cùng thái hậu, hắn muốn trở thành tâm phúc của Khang Hy, sau này nhất định có thể trở thành đại thần trong thời đại Khang Hy.
Chỉ có khi Khang Hy đủ lông đủ cánh, Ngụy Trung Hiền mới có thể bay cao nhưng hắn không biết đây là ngu.
Hắn đợi không đủ lâu, không đủ nhẫn.
Trên trốn quan trương, kẻ ngu trung chưa chắc đã là kẻ ngu.
Gian thần hay lộng thần chưa chắc đã không phải là trung thần.
....
p/s:
Điểu Tận Cung Tàng: Ý của câu thành ngữ này là chỉ chim chóc bị săn bắn hết rồi thì cất cung nỏ vào kho. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Việt thế gia".
Ý nghĩa cũng giống câu "thỏ khôn chết thịt chó săn".

Chương 86

Cái gì là cường hãn ?

Vô Song làm người hai kiếp, chính vì vậy có một số thứ hắn phải hiểu được.
Hắn còn tự biết mình là ai, hắn không hiểu tại sao nhân vật chính nào trong mấy câu chuyện xuyên việt của kiếp trước sau khi xuyên việt cũng thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ trực tiếp sánh ngang Gia Cát Lượng, không gì không biết, không gì không hiểu, tính toán không bỏ sót.
Vô Song không có làm được như mấy cái người kia, nếu trí tuệ cao siêu như vậy xuyên việt làm con khỉ gì?, ở lại hiện tại làm vương làm tướng cần gì phải xuyên việt?, dù sao trí tuệ ở bất kỳ thời đại nào liền là tài nguyên quý giá nhất.
Theo quan điểm làm người của Vô Song, trí tuệ của một người chung quy có hạn, hiểu biết của một người chung quy cũng là có hạn, vì vậy Vô Song lại đề cao tinh thần làm việc nhóm hơn là một người xử lý.
Hắn tự biết trí tuệ mình ra sao, cũng tự hiểu lấy thân mình. Việc gì nghĩ không ra liền đi hỏi, việc gì cảm thấy khó giải quyết liền đi hỏi, hắn không thích dấu dốt, hắn cũng không thích tự mình ôm đồm mọi việc, quá mệt mỏi mà hiệu quả chưa chắc đã cao.
Vô Song bản thân vốn chỉ muốn đi hỏi Tiên Âm một chút vì hắn tạm thời chưa nghĩ ra được cách nào để giải cứu A Kha từ trong tay Nga Mi Sơn, với Vô Song mà nói Nga Mi Sơn là siêu cấp quái vật trong khi hắn căn bản chỉ là tiểu tử 10 tuổi hơi hơi lợi hại một chút mà thôi.
Vô Song tính kỹ ra, cộng cả hai kiếp làm người tuổi tác cũng ngoài 40 bất quá ở trên Nga Mi Sơn lão quái vật trăm tuổi cũng có, hắn không ngu đến mức tin tưởng tất cả nhân vật thế giới này đều không thông minh bằng mình, không hiểu biết bằng mình, điều này căn bản không tồn tại.
Sống quá trăm tuổi sao có thể ngu ngốc?.
Đã là người.... thật ra không có người nào ngu ngốc, đến phút cuối mới biết là ai ăn ai, là ai thắng ai thua, ai khôn ai dại.
Lần này đến Tiên Âm Các, Vô Song thật sự không ngờ đánh bậy đánh bạ có thể kích nộ Tiên Âm.
Vô Song chỉ biết năm vị truyền nhân của Tiên Âm Động nhưng lại không biết cố sự của từng người.
Trong mắt Tiên Âm thật ra, Trần Viên Viên rất khác, rất khác sơ với các sư muội sư đệ khác, hơn nữa Tiên Âm cũng chưa từng trách bất cứ ai trong đám sự muội, sư đệ của mình.
Truyền nhân thứ hai của Tiên Âm Động, cũng là người thần bí nhất của Tiên Âm

Động, nàng gọi Lan Nhược Vân, đẹp tựa lan, nhẹ nhàng tựa vân.
Lan Nhược Vân yêu một nam tử, sau đó theo nam tử này rời khỏi trung nguyên chưa từng một lần quay lại. Lan Nhược Vân đúng là phản bội Tiên Âm Động nhưng Tiên Âm làm gì có tư cách trách nhị sư muội?.
Ma lực của tình yêu, Tiên Âm cũng đã cảm nhận được rõ ràng, Tiên Âm cũng vì nam nhân mà điên đảo, nàng lấy tư cách gì trách Lan Nhược Vân?.
Năm đó chỉ cần Thiên Vương đưa tay ra, nàng.... nàng liền không còn là Tiên Âm Động trưởng môn, nàng thật sự sẽ theo Thiên Vương đi về Tây Vực. Đến tận bây giờ nếu có người cho nàng một cơ hội lựa chọn, Tiên Âm vẫn sẽ gật đầu không do dự, chỉ cần Thiên Vương đưa tay ra, nàng sẽ nắm lấy.
Về phần tam sư muội Dư Hình Nhi cùng ngũ sư đệ Lăng Phong, hai người này tuy đều là Thiên Long Giáo hộ pháp nhưng Tiên Âm cũng không trách cứ bất kỳ ai, thậm chí nàng cũng không có tư cách trách ai trong số hai người.
Lăng Phong tên đầy đủ là Dư Lăng Phong.
Dư Hình Nhi cùng Dư Lăng Phong là chị em ruột có điều hai người cũng không phải người trung nguyên, bọn họ là người Tây Vực.
Thiên Vương xuất hiện, mang theo thế giới lý tưởng, mang theo một tương mới, một khởi đầu mới cho toàn bộ Tây Vực, vì vậy Hình Nhi cùng Lăng Phong rời bỏ Tiên Âm Động đi theo Thiên Vương khởi sự.
Con người ai cũng có lý tưởng của mình, ai cũng có ước mơ của mình, rời đi vì ước mơ, vì mộng tưởng liệu ai có thể trách?.
Trách chỉ là trách bọn họ.... không cùng đường.
Càng đáng nói hơn, Hình Nhi cùng Lăng Phong là đi theo nam nhân mà Tiên Âm yêu thương nhất, bản thân Tiên Âm từ trước đến nay vừa hận vừa yêu người nam nhân này, bên ngoài nàng chưa từng để ý đến Thiên Long Giáo nhưng trong thâm tâm nàng, nàng chưa từng coi Thiên Long Giáo là địch.
Người cuối cùng.... Trần Viên Viên.
Trần Viên Viên là tứ sư muội của Tiên Âm cũng là người sư muội số khổ nhất, trong đám tỷ muội Tiên Âm cũng vì Viên Viên mà lo nghĩ nhiều nhất.
Nữ nhân xinh đẹp là tội?, nữ nhân xinh đẹp là nghiệt?.
Tại sao sai lầm nào cũng đổ cho nữ nhân?, tại sao bất cứ lúc nào cũng phải là nữ nhân câu dẫn nam nhân?.
Tiên Âm không phục, nàng thật sự không phục cho chính Trần Viên Viên.
Nói về cầm nghệ, trong Tiên Âm Động không ai có thiên phú cao bằng Trần Viên Viên, Tiên Âm cũng so không nổi.
Nói về dung mạo, Tiên Âm Động không có ai so được với Trần Viên Viên, Tiên Âm cũng là so không nổi.
Trần Viên Viên xuất thân ca kỹ nhưng thực chất nàng là đệ tử của Tiên Âm Động, cũng chính vì cái thân phận này, Trần Viên Viên tuy ở trong hồng trần

nhưng lại không nhiễm hồng trần.
Minh triều năm đó.... dưới tiếng đàn của Trần Viên Viên có ai không bị say đắm?, tiếng đàn của Viên Viên có thể khuynh đảo một quốc gia, tiếng đàn làm không biết bao nhiêu kẻ như say như mê.
Năm đó Viên Viên là tài nữ bậc nào?, năm đó Tiên Âm biết tứ sư muội chưa từng câu dẫn ai, nàng vẫn là nàng, tài nữ Trần Viên Viên, một đời không đổi.
Trần Viên bản thân nàng chỉ nạn nhân, nạn nhân của cái chế độ phong kiến này.
Tài nữ thật ra chỉ là một danh hiệu.... danh hiệu không đáng một xu trong cái thể chế này.
Trong thời đại mà nho giáo chi phối tất cả, thân phận người phụ nữ quá mức thấp hèn, cho dù là tài nữ như Trần Viên Viên cũng chỉ được người đời coi là thế gian đệ nhất ca kỹ, là một hồng trần nữ tử không hơn.
....
Sau thời Minh cùng trước thời Thanh tồn tại một triều đại, gọi là Đại Thuận.
Đứng đầu Đại Thuận là Đại Thuận Đế - Lý Tự Thành.
Đáng tiếc Đại Thuận tồn tại không lâu, sự tồn tại của Đại Thuận chỉ tính bằng.... tháng.
Lý Tự Thành trước khi đại phá kinh thành, hắn lấy danh hiệu Phụng Thiên Xướng Nghĩa Đại Nguyên Soái, lấy hết danh nghĩa trong thiên hạ, được cả thiên hạ ủng hộ.
Lý Tự Thành năm đó được gọi là Sấm Vương, một tiếng sấm xưng vương.
Kết quả thì sao?, Phụng Thiên Xướng Nghĩa Đại Nguyên Soái đi lên từ danh cùng nghĩa nhưng khi ngồi trên ngôi vị cao nhất, khi đăng cơ xưng đế, nhân nghĩa đã hết, quyền lực lên ngôi.
Chỉ điểm giang sơn, say mộng mỹ nhân đùi.
Nghe rất hoa lệ, nghe rất hấp dẫn.
Sau đó Lý Tự Thành thất bại, Đại Thuận của hắn sụp đổ.
Tất cả mọi người trong thiên hạ đều nói là Ngô Tam Quế vì say mê Trần Viên Viên, mở cửa cho Mãn Thanh đánh vào Trung Nguyên, mới dẫn đến người Hán bị người Mãn nô dịch.
Tất cả mọi người trong thiên hạ đều nói, là Trần Viên Viên câu dẫn Lý Tự Thành, khiến Thuận Trị Đế từ khi lên ngôi bỏ bê chính sự, Đại Thuận mới có thể thảm bại nhanh như thế.
Chung quy, khi thất bại con người cần một thứ để đổ tại, để làm nguyên nhân. Trần Viên Viên chỉ là nữ tử số khổ, trở thành nguyên nhân thất bại mà thôi.
Vì cái gì lại là Trần Viên Viên câu dẫn Lý Tự Thành?, dùng sắc đẹp mê hoặc Lý Tự Thành mà không phải kẻ này định lực không đủ, không thắng qua được một chữ sắc?.
Vì cái gì lại là Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên mở cửa cho Mãn Thanh tiến vào

Trung Nguyên?, thử hỏi nếu không có Trần Viên Viên thì Ngô Tam Quế có mở cửa hay không?, không có Trần Viên Viên sẽ có Lệ Viên Viên, Nguyên Viên Viên, Trịnh Viên Viên....,mỹ nhân trong thiên hạ không thiếu, cái người ta cần đơn giản chỉ là cái cớ.
Đỉnh cao của đời người chính là công thành danh toại, xưng đế.
Lý Tự Thành người này đi lên từ khởi nghĩa nông dân, ngày đó hùng tâm vạn trượng.
Lý Tự Thành sau khi xưng đế.... hùng tâm không còn, bởi hắn đã đạt đến đỉnh cao nhân sinh, hắn không còn mộng tưởng, cũng chẳng còn khát khao, trong mắt chỉ có hưởng thụ.
Đại Thuận của hắn lập nên vì hoàng đế vô đạo, Đại Thuận bị diệt.... cũng vì hoàng đế vô đạo.
Người có đạo làm người, khi đạo tâm không còn, liền vô đạo.
Ánh mắt của Lý Tự Thành thủy chung bị giới hạn ở bốn bức tường thành, vì vậy hắn thua, hắn cả đời khôn nhưng không khôn được đến tận cùng, hắn liền thành kẻ dại.
Người đời không phải bị mù, người đời không phải không ai nhìn ra điểm này nhưng ai dám nói?.
Uy danh của Lý Tự Thành không thể làm ô uế, đến chết Lý Tự Thành còn được phong làm Cao Tổ, hắn nhất định phải một đời anh danh, nhất định phải nam tử hán đại trượng phu.
Sau đó vì để bảo vệ vị ‘nam tử hán đại trượng phu’ này, tất cả tội lỗi liền do Trần Viên Viên đến gánh, ô danh một mình Trần Viên Viên đến chịu.
Rốt cuộc nam tử gục ngã là tại nữ nhân?, hay tại chính bản thân hắn?, câu hỏi này chỉ có lòng người tự biết.
Người trong thiên hạ không có kẻ ngu, ngươi không ngu vì sao nghĩ người khác ngu?, Ngô Tam Quế lại càng không phải kẻ ngu.
Năm đó nếu Lý Tự Thành lựa chọn chậm ‘ Xa thân gần đánh, cao tường, quảng tích lương, hoãn xưng vương’. Nếu năm đó Lý Tự Thành hắn còn lại hùng tâm tráng trí, Ngô Tam Quế chắc gì đã phản?.
Ngô Tam Quế là đại thần của Đại Minh, vì sao phải trung thành cùng Đại Thuận?, ai bắt hắn trung thành?.
Ngô Tam Quế năm đó một phương trọng thần, tay nắm binh quyền, hắn tại sao sớm không phản muộn không phản lại đợi đến khi Đại Thuận Đế xưng đế chốn kinh thành hắn mới phản?.
Ngô Tam Quế đơn giản chỉ là thấy một cái thuyền sắp lật úp liền đi tìm một cái thuyền khác vững chắc hơn gấp trăm lần mà thôi.
Đối thủ của Lý Tự Thành không phải một kẻ có ánh mắt hạn hẹp trong bốn bức tường thành Trường An.

Đối thủ của Lý Tự Thành là Thuận Trị Đế, ánh mắt của Thuận Trị cũng bị giới hạn bởi bốn bức tường thành chỉ có điều.... bên trong bốn bức tường thành kia là hai chữ ‘Thiên Hạ’.
Năm đó là Ngô Tam Quế đối đầu cùng Mãn Thanh đại quân.
Ngô Tam Quế đứng trước hai lựa chọn, là hàng hay là chiến.
Chiến vì Đại Thuận?, chết vì Đại Thuận để cả đời được anh danh?.
Xin lỗi, với Ngô Tam Quế anh danh không mài ra ăn được, hắn tầm mắt rất xa, dã tâm rất lớn, hắn nhìn thấy Lý Tự Thành cùng Đại Thuận không được. Vì vậy hắn hàng.
Hắn hàng để lấy một mảnh giang sơn, để lấy kinh người quyền thế.
Quan trọng hơn, Ngô Tam Quế còn có thể sống sót, còn sống là còn có thể làm được rất nhiều việc... ví dụ đánh đuổi chính Mãn Thanh?.
Biết rằng chữ nếu không tồn tại, nhưng nếu Ngô Tam Quế thật sự có thể phản lại Đại Thanh, thì lịch sử sẽ được viết lại, Ngô Tam Quế hắn từ đệ nhất hán gian liền biến thành Việt Vương Câu Tiễn nhất thời chịu nhục nằm gai nếm mật.
Lịch sử chung quy... là do người sống viết.
Loại người như Lý Tự Thành là anh hùng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.
Loại người như Ngô Tam Quế là kiêu hùng, kiêu hùng lại có thể qua được ải mỹ nhân.
Anh hùng chết để lại tiếng thơm muôn đời, anh danh cả đời của hắn được bảo toàn, ô danh thì cũng có mỹ nhân chịu thay.
Kiêu hùng nếu sống liền có bá nghiệp, có thiên hạ.
Kiêu hùng chết liền mang theo vô tận khuất nhục, vô tận tai tiếng.... có điều kiêu hùng ngã xuống, khinh thường dùng mỹ nhân làm đệm lưng.
....
Tất cả những bí văn kia Vô Song không biết.
Tiên Âm cũng không biết chỉ là Tiên Âm không phục, vì cái gì toàn bộ tội lỗi đều là do Trần Viên Viên chịu?, vì cái gì thất bại lại đổ lên đầu nữ nhân mà không phải do nam nhân vô dụng?.
A Kha là con của Ngô Tam Quế hay là con của Thuận Trị đi nữa, Tiên Âm cũng không quan tâm.
Tuy nhiên A Kha lại là con của Trần Viên Viên.
Vị muội muội của Tiên Âm đã chịu ô danh muôn đời không rửa sạch, lại chịu nỗi đau mất con.... thậm chí tương lai phải chịu cảnh con giết cha mẹ, cha mẹ truy sát con cái.
Ai nhìn được thì nhìn, Tiên Âm nàng nhìn không được.
Vì vậy Tiên Âm nộ.
Tiên Âm nộ rất đáng sợ bởi sau lưng nàng là Tiên Âm Động, nàng trên danh nghĩa là Tiên Âm Động trưởng môn, trên vai nàng là nhân của Cầm Đế.

Cầm Đế xuất thân ra sao? không ai biết.
Nhân của nàng lớn thế nào?, không ai biết.
Có người biết... nhưng cũng sẽ không nói ra.
Tiên Âm cũng biết, nàng sẽ không nói ra, nàng chỉ chậm rãi ngồi lặng im trong phòng, nàng bắt đầu viết một bức thư.
Không ai biết nội dung trong thư là gì, cũng không ai biết bức thư được gửi đi lúc nào, chỉ biết Nga Mi Sơn chuẩn bị được thấy phong vân động.
Gió nổi lên, mây tan, bão đến.
....
Vô Song không rõ tiếp theo sẽ xảy ra việc gì, hắn đơn giản chỉ ở lại Nga Mi Sơn, theo lời TIên Âm vẫn làm công việc thường ngày của mình, vẫn chăm sóc tiểu A Kha.
Không có Viên Tĩnh, cuộc sống trong Tiên Âm Động cũng thật sự trở nên buồn chán, hắn vừa vui chơi cùng A Kha lại vừa tìm mấy bản thư tịch, tiếp tục đọc sách.
Vô Song không biết Tiên Âm sẽ xử lý việc của A Kha ra sao nhưng ngày hôm đó ở Tiên Âm Các là lần đầu tiên Vô Song thấy Tiên Âm giận dữ như vậy, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Tiên Âm khi đó, Vô Song liền biết Tiên Âm thật sự giận, nàng đang bão nổi.
Người như Tiên Âm rất ít khi giận dữ nhưng một khi giận dữ chỉ sợ trời cũng muốn run rẩy.
....
7 ngày là một quãng thời gian không dài mà cũng không ngắn, 7 ngày với Vô Song mà nói quả thực cũng không dài, gần như chỉ quay người vài cái, 1 tuần liền đã trôi qua.
Với Vô Song là vậy nhưng với một số người 7 ngày xác thật không ngắn.
Tính từ lúc Vô Song rời khỏi Tiên Âm Các, 7 ngày đã trôi qua.
Hôm nay như thường lệ, sáng sớm Vô Song mang A Kha ra ngoài Nga Mi Hậu Sơn, cùng cô bé chơi đùa.
Thông thường buổi sáng, Vô Song thường mang A Kha ra ngoài, dù sao hắn là người hiện đại, sẽ không thể để một cô bé trong động với mình mãi, trẻ con cần vui chơi đùa nghịch không phải sao?, ra ngoài buổi sớm còn có thêm chức năng tắm nắng, hấp thụ canxi, cực kỳ tốt cho xương của trẻ em.
A Kha biết nói cùng biết đi rất chậm, chậm hơn nhiều so với những đứa bé khác nhưng hiện nay cũng có thể nói chuyện, cũng có thể chậm rãi bước theo Vô Song.
Hai cái ‘cô bé’ một đuổi một chạy, huyên náo ngút trời, cười đùa cũng là ngút trời.
Tuy ở Nga Mi Hậu Sơn có không ít người đang tiềm tu, nhưng chỉ sợ cũng có

mấy ai giận nổi hai cô bé xinh như hoa như ngọc này, ít nhất việc Vô Song chơi đùa cùng A Kha không phải ngày một ngày hai, mấy vị tiền bối ở đây cũng đã sớm quen.
Phong Lăng Sư Thái còn chưa có ý kiến, ai dám có ý kiến?.
Đúng lúc này.... Vô Song nghe được một âm thanh, một luồng nội lực rất lớn tụ thành âm, vang vọng Nga Mi Hậu Sơn.
“Phong Lăng ngươi lăn ra đây”.
Vô Song thật sự biến sắc, khuôn mặt nghi hoặc vô cùng, rốt cuộc là vị thần nhân nào?, chẳng nhẽ ngũ đế cao thủ?.
Cái gì là cường hãn?, đây tuyệt đối là cường hãn.
Không cần biết người kia thực lực ra sao, dám nói ra một câu kia tuyệt đối là cường nhân, xứng để Vô Song đưa ngón cái ra khen ngợi.
....

Chương 87
Phật Kiếm Ma Đao Tiến Nga Mi

Mang theo tâm tình xem náo nhiệt, Vô Song lập tức mang theo A Kha sau đó chạy ra bên ngoài, hắn thực sự muốn xem rốt cuộc là vị cường nhân nào bá đạo như vậy.
Cũng phải nói rõ, Nga Mi Hậu Sơn là cấm địa của Nga Mi Phái, nó cách Nga Mi Phái một đoạn cũng không gần, tiếng hét của người kia chưa chắc đám người cảu Nga Mi Phái đã nghe được, hơn nữa người có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở nơi đây căn bản đám người Nga Mi Phái có xuất hiện cũng không giúp được gì.
Vô Song len lén chọn một thân cây cao, vẻ mặt tò mò không thôi nhìn xuống dưới, ánh mắt của hắn toàn bộ bị một trung niên nhân thu hút.
Người này cho Vô Song một cảm giác đầu tiên... là cao.
Người này thân cao chỉ sợ hơn 1m8, thậm chí có thể là 1m9.
Tại thời đại này mà nói, chiều cao thế kia phi thường không thích hợp, dù sao 1m9 đặt ở hậu thế cũng thuộc dạng ‘sếu vườn’ chứ đừng nói là hiện tại.
Thân cao quá khổ nhưng lại gầy, giống như một cây sào vậy.
Mái tóc đen dài buông thõng thoạt nhìn có vài phần phong trần lãng tử, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt sáng như sao, trên mặt còn có chút râu ria. Đáng nói nhất mặt của hắn màu vàng, đương nhiên không phải là cố tình hóa trang hay đeo mặt nạ, da mặt của hắn vàng hơn da người bình thường rất nhiều.
Người này đứng đó, một người một kiếm.
Trước mặt là 7 vị ni cô áo xám ở Nga Mi Hậu Sơn.
Vô Song biết tính cả Phong Lăng Sư Thái, bên trong hậu sơn có khoảng 9 vị trưởng lão của Nga Mi Sơn thường xuyên tiềm tu.
Trong 7 vị ni cô áo xám kia, có 5 người là Tông Sư cảnh giới, 2 người còn lại là Đại Tông Sư cảnh giới, về lượng hay về chất thì đây là một tổ hợp cực kỳ đáng sợ.
Tông Sư là gì?, nói thẳng ra cảnh giới này Vô Song còn lâu mới có thể chạm đến, một vị Tông Sư cường giả chỉ cần không chân chính muốn chết hoặc không bị trúng loại độc nào đó ảnh hưởng đến trạng thái thì Vô Song căn bản vô pháp đánh thắng.
Về phần Đại Tông Sư là gì?, nói đơn giản, chỉ cần một vị Đại Tông Sư đi lên Vong Ưu Thôn, có thể lấy sức một người chém giết toàn bộ Vong Ưu Thôn rồi toàn thân trở ra, trên người chưa chắc đã có một vết thương.
Đội hình khủng bố này vậy mà trước mặt nam tử cao gầy kia vẫn phải cẩn thận

không thôi, toàn bộ 7 vị ni cô xếp thành trận hình, đứng đối mặt với nam tử cao gầy vậy mà trên mặt khí thế vẫn còn thua một khoảng xa.
Vô Song không thể nào có khả năng của Vô Hà Tử, hắn không cách nào liếc mắt đã nhìn ra cảnh giới của người khác bất quá chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể đoán ra, cao thủ kia là nhân vật cấp bậc ngũ tuyệt.
Ngũ tuyệt nói là 5 người nhưng trong thiên hạ người đạt đến cấp bậc này chỉ sợ quá 2 bàn tay, việc này Vô Song cũng không lấy làm lạ, dù sao mỗi đời đều có hào kiệt, thế giới này bao hàm không biết bao nhiêu tiểu thuyết Kim Dung gộp vào, mỗi tiểu thuyết Kim Dung chỉ cần góp 2 đến 3 cái cao thủ ngũ tuyệt cấp độ thì số lượng cao thủ ngũ tuyệt liền rất lớn. Đấy là còn chưa tính đến thế giới gốc thêm vào.
....
Lúc này tình hình bên dưới có chút biến động, chỉ thấy hai vị ni cô đứng đầu bước lên một bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nam tử cao gầy.
“Kim Nhân Phụng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?, thật sự khinh thường Nga Mi Phái không người?”.
Kim Nhân Phụng ánh mắt lạnh lùng quét qua hai vị sư thái, giọng nói đầy khinh thương.
“Kim Lan Sư Thái, Kim Vân Sư Thái nếu Nga Mi hiện nay chỉ có hai người các ngươi, ta đúng là khinh thường Nga Mi không người, gọi thêm con nhóc Diệt Tuyệt kia ra đây, nếu Phong Lăng không ra lấy ba người các ngươi cộng lại may ra có thể khiến ta có chút hứng thú”.
Bá đạo bậc nào?, đây chính trần trụi coi thường Nga Mi Phái bất quá Kim Lan cùng Kim Vân hai vị sư thái đúng là không cách nào làm gì đối phương, phải biết đứng trước mặt bọn họ là Kim Nhân Phụng.
Kim Nhân Phụng là đời này Kiếm Thánh.
Kiếm Thánh là một loại danh hiệu, là danh hiệu do toàn bộ chính đạo võ lâm cộng đồng phong tăng.
Hiện nay nếu chỉ nói về kiếm pháp, căn bản không có ai địch nổi Kim Nhân Phụng, ít nhất là tính trong đám người cùng thế hệ với hắn.
Kiếm pháp của Kim Nhân Phụng đã đến cực cảnh, thiên hạ liền khó có đối thủ.
Quan trọng hơn.... trong tay Kim Nhân Phụng là Phật Kiếm.
Nói về Phật Kiếm thì phải nói nới Ma Đao, đây là một loại truyền kỳ cố sự.
Năm đó Sấm Vương khởi binh, vô số danh sỹ trên giang hồ đầu nhập, nguyện đi theo Sấm Vương đánh lấy thiên hạ.
Sấm Vương liền đặc biệt vì võ lâm nhân sỹ trên giang hồ làm ra bộ Phật Kiếm – Ma Đao.
Phật Kiếm đại diện cho công lý, Đại Thuận thượng phương bảo kiếm, đại diện cho uy.

Ma Đao là đại diện cho sát phạt, Đại Thuận dùng võ lập quốc, có Ma Đao trong tay được quyền “trên chém hôn quân, dưới chém gian thần.”
Đại Thuận diệt quốc, Phật Kiếm cùng Ma Đao uy danh thua xa năm đó, có điều bản thân Phật Kiếm cùng Ma Đao đều là đương thời thần binh, Ỷ Thiên Kiếm của Nga Mi chưa chắc đã có thể vượt qua Phật Kiếm trong tay Kim Nhân Phụng.
Đáng sợ nhất là, Phật Kiếm cùng Ma Đao rất ít khi xuất hiện một mình, trong thời đại của Sấm Vương, Phật Kiếm cùng Ma Đao được truyền cho hai người khác nhau, hai người này trở thành một tổ hợp vì Sấm Vương đánh đông dẹp bắc, bằng vào Phật Kiếm cùng Ma Đao giúp Sấm Vương dành lấy thiên hạ.
Kim Nhân Phụng tay cầm Phật Kiếm, ánh mắt thủy chung không có người.
“Phong Lăng đã không chịu đi ra, ta liền đi vào”.
Kim Nhân Phụng nói xong, chậm rãi bước về phía trước, nào thèm để ý đến trận hình của Nga Mi Sơn.
Kim Lan cùng Kim Vân hai vị sư thái biến sắc, sau đó lập tức lạnh giọng.
“Các vị sư muội, lui lại”.
Kim Lan cùng Kim Vân vừa dứt lời, hai người này lập tức tiến lên, bọn họ là người hiểu rõ nhất Phật Kiếm đáng sợ.... những ngũ tuyệt cao thủ lại càng đáng sợ.
Một vị ngũ tuyệt cao thủ, cầm tuyệt thế thần binh, vừa nghĩ đã thấy tê cả da đầu.
Với chiến lực của Kim Nhân Phụng hiện nay, Tông Sư cảnh giới căn bản chỉ là vật cản, Kim Nhân Phụng có thể chém giết tông sư như thái rau cắt dưa.
Kim Lan cùng Kim Vân lao tới, một người trái một người phải, phối hợp cực kỳ chuẩn xác nhưng đổi lại trong mắt Kim Nhân Phụng chỉ có khinh thường.
Hắn bước lên một bước, cổ tay khẽ xoay lại.
“Miêu Gia Kiếm Pháp – Nguyệt Xạ Hàn Giang”.
Phật Kiếm như hiện ra phật quang, thứ ánh sáng thần thánh mang theo uy thế không thể đỡ, kiếm ảnh tầng tầng lớp lớp, một kiếm Kim Nhân Phụng chém ra vậy mà mang theo từng tâng từng tầng bán nguyệt kiếm khí, nhìn mà ghê người.
Kim Lan cùng Kim Vân sắc mặt liền biến thành hoảng sợ, hai người không ngờ Kim Nhân Phụng mới chiêu đầu tiên đã tạo ra uy thế kinh khủng như vậy, nhưng hai người thân là Đại Tông Sư, thực lực vẫn phải có.
Đối mặt với Kim Nhân Phượng mà dùng kiếm pháp căn bản chỉ rước lấy nhục, Kim Lan cùng Kim Vân lập tức vận nội kình toàn thân đánh ra hai chiêu cùng lúc.
“Nga Mi Đại Bi Phú – Kim Đỉnh Miên Chưởng”.
Chưởng pháp cực hung mãnh như cuồng phong bạo kích thậm chí trực tiếp đè nén không khí trước mặt thành hình chưởng ấn, mạnh mẽ xé tan lớp kiếm khí của Kim Nhân Phụng.
Tiếp theo Kim Lan cùng Kim Vân bộ pháp đều bỗng chốc ra tăng, trường kiếm

của hai liền cong lại theo một phương thức khó có thể tin nổi, nhắm thẳng vào cổ họng Kim Nhân Phụng.
Chiêu thức này Vô Song cũng không lấy làm lạ, đây chính là Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm.
Trước cả hai thanh kiếm kia, Kim Nhân Phụng chỉ khẽ nhếch miệng.
“Trò mèo”.
Hắn tiến lên một bước, mũi kiếm đâm ra, vừa vặn chạm đến đầu kiếm của Kim Lan, sau đó một loại nhu kình đáng sợ xuất hiện, trực tiếp làm chệch hướng kiếm trong tay Kim Lan, thanh kiếm như bị ma lực chưởng khống, tiếp tục di chuyển thêm nửa vòng lớn, vừa vặn cũng chặn lại kiếm của Kim Vân.
Hai người nhìn nhau vội lập tức thu kiếm, bất quá đã muộn.
Kiếm chưa thu lại kiếm thế của Kim Nhân Phượng đã đến.
“Miêu gia kiếm pháp – Tiêu Tương Thủy Vân”.
Kiếm của Kim Nhân Phụng như có nam châm, dính chặt vào kiếm hai vị sư thái, sau đó Kim Nhân Phụng mạnh mẽ xoay cổ tay, một loại lực lượng đáng sợ từ Phật Kiềm liền truyền tới.
“Buông tay”.
Kim Nhân Phượng vừa dứt lời, cả Kim Lan cùng Kim Vân đều không giữ nổi kiếm, hai vị sư thái cổ tay đều run lên, hai thanh kiếm bị hất bay lên trời.
Không có kiếm cũng không có nghĩa là Kim Lan cùng Kim Vân yếu đi, hai người mặc kể cổ tay đau đớn, chỉ cầu lùi lại, mỗi người lại đánh ra một chưởng.
“Phiêu Tuyết Xuất Vân Chưởng”.
Nội lực chạy dọc theo kinh mạch hai người, sau đó hóa thành kiếm khí trực tiếp đánh ra ngoài.
Kim Nhân Phụng thấy vậy, ánh mắt căn bản không thèm động lấy một cái.
Phật Kiếm trong tay quét ngang, cũng chém ra một kiếm.
“Miêu gia kiếm pháp, Thanh Long Khiếu Thiên”.
Đây là lần đầu tiên Vô Song thấy loại uy lực võ kỹ cấp độ này, nội lực của Kim Nhân Phụng vậy mà tạo thành một vòng xoáy lớn, một kiếm chém ra vậy mà thật sự tạo thành hình một đầu rồng xanh.
Con rồng xanh kia như muốn hủy diệt tất cả, mạnh mẽ há mồm, mang theo kinh người kiếm khí xé nát kiếm khí của hai vị sư thái.
Kim Lan cùng Kim Vân khuôn mặt già nua đỏ lên, sau đó cùng hộc máu lùi lại mười bước có thừa.
Kim Nhân Phụng cũng không thừa cơ đuổi theo trái lại Phật Kiếm xoay ngược về phía sau, tạo thành thế thủ, mạnh mẽ đỡ lấy một kiếm từ đằng sau mình.
“Miêu gia kiếm pháp – Phượng Dực Thiên Tường”.
Đỡ lấy một kiếm sau lưng, sau đó phật kiếm lại ánh lên hào quang, bên trong phật kiếm xuất hiện một luồng kinh khủng năng lượng, phản thủ thành công

chém ra một kiếm bức lui đối phương.
Kim Nhân Phụng bị đẩy lùi lại hai bước so với ban đầu, ánh mắt liền khẽ nhíu lại.
Sau lưng Kim Nhân Phụng, Diệt Tuyệt Sư Thái sắc mặt lạnh lùng, tay trái nắm lấy Ỷ Thiên Kiếm còn đang liên tục run lên.
Giao chiến trong thời gian rất ngắn nhưng Kim Nhân Phụng thật sự quá mạnh, lại có Phật Kiếm trong tay chiêu chiêu tuyệt sát, đối với hai người Kim Vân cùng Kim Lan đều cảm thấy ăn không tiêu.
Diệt Tuyệt Sư Thái đến muộn hơn nhưng kể cả có Ỷ Thiên Kiếm trong tay lại thêm đánh lén từ phía sau cũng không chiếm nổi chút tiện nghi nào, trái lại tay trái của bà ta còn đang run rẩy liên tục.
Kim Nhân Phụng nhìn cả ba vị Sư Thái của Nga Mi Sơn, ánh mắt lạnh lại.
“Ba người các ngươi, cùng lên đi may ra có thể ngăn cản ta trăm chiêu, ngày hôm nay nếu Phong Lăng Sư Thái không đi ra, Nga Mi liền mất đi ba vị cường giả”.
Kim Nhân Phụng hắn dám nói bởi hắn có thực lực làm được việc này.
Kim Nhân Phụng người này sống gần Tương Dương Thành, ngoại hiệu Kim Diện Phật, tên thật là Miêu Nhân Phụng.
Ghép cả ngoại hiệu cùng tính danh thật sự, trên giang hồ rất nhiều người gọi hắn là Kim Nhân Phụng, người này đáng sợ nhất ở chỗ... không có thế lực, độc lai độc vãng, ra tay không cần cố kỵ.
Diệt Tuyệt Sư Thái làm người cao ngạo nhưng bà ta cũng không có ngu xuẩn, nhìn cánh tay của mình đang run lên, Diệt Tuyệt thật sự cũng biết toàn bộ Nga Mi hiện nay, chỉ có Phong Lăng Sư Thái xuất hiện mới có thể địch lại nam nhân cao gầy trước mặt.
Kim Nhân Phụng tay nắm thần binh, điều này quả thực là khiến thực lực của hắn đã đáng sợ lại càng thêm đáng sợ.
Thần binh của thế giới này có công dụng rất lớn. Kim Lan cùng Kim Vân thực lực rất mạnh, hai vị sư thái này liên thủ bản thân Kim Nhân Phụng chỉ sợ 30 chiêu mới có thể hàng phục đối phương tuy nhiên kiếm của Kim Lan cùng Kim Vân chỉ là bảo kiếm, thua phạm trù thần binh rất xa, chỉ cần vài lần cứng đối cứng cùng Phật Kiếm trong tay Kim Nhân Phụng tuyệt đối sẽ khiến vũ khí tan vỡ.
Dưới tình trạng không dám cứng đối cứng, không dám trực tiếp va chạm chiến đấu, Kim Lan cùng Kim Vân tuyệt đối sẽ bại rất nhanh.
Tuy nhiên Nga Mi đúng thật là không dễ nuốt, chỉ thấy một đạo cô đạp không mà đến, khinh công cao tuyệt xuất hiện trên một ngọn cây lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kim Nhân Phụng.
“Miêu Nhân Phụng, Nga Mi Phái chúng ta tự nhận với ngươi nước sông không

phạm nước giếng, cớ gì phạm Nga Mi?, ngươi chẳng nhẽ khinh thường Nga Mi ta không người? “.
“Ngươi đã gọi đích danh lão ni, lão ni cũng liền muốn lĩnh giáo Kiếm Thánh đời này đi. Diệt Tuyệt, đưa kiếm”.
Phong Lăng Sư Thái vừa đến liền lạnh giọng hô, nói thật Phong Lăng Sư Thái nếu không cầm Ỷ Thiên Kiếm, nàng đúng là không dám cùng Miêu Nhân Phụng đánh một trận.
Diệt Tuyệt căn bản không nghĩ đến một giây, lập tức bắn thẳng Ỷ Thiên Kiếm đến chỗ Phong Lăng Sư Thái.
Miêu Nhân Phụng thấy Phong Lăng Sư Thái chân đạp hư không, lướt gió mà tới trong tay lại nắm Ỷ Thiên Kiếm, trong mắt rốt cuộc cũng trở nên nghiêm túc.
Đúng lúc này không ai ngờ từ bụi cây gần đó một bóng người lao ra.
Bóng người này lựa chọn thời cơ phi thường thích hợp, Phong Lăng Sư Thái vừa hạ xuống đất, lực cũ đã hết lực mới chưa kịp sinh ra thì thân ảnh kia hành động.
Hắn nhanh đến mức chỉ để lại một cái tàn ảnh mờ ảo.
Sau đó.... chỉ khổ cho Vô Song.
Vô Song chọn một cành cây là muốn theo dõi trận chiến này, quả thực hắn cũng cảm thấy chiến đấu phi thường đặc sắc, ở dưới kia ít nhất cũng là Đại Tông Sư cao thủ, chiến đấu cấp bậc này đủ để làm Vô Song thổn thức mà thôi.
Vô Song từng cùng Viên Tĩnh gặp mặt Cửu Nạn Sư Thái.
So về công lực Cửu Nạn Sư Thái còn yếu hơn Kim Lan Sư Thái cùng Kim Vân Sư Thái, chưa kể Cửu Nạn khi đó còn là đang bị thương, thực lực 10 thành chỉ còn 7.
Tuy thế Cửu Nạn vẫn có thể nghiền nát Viên Tĩnh.
Đại Tông Sư cảnh giới trong mắt Vô Song từng là cao cao tại thượng như vậy.
Lúc này có đến ba vị Đại Tông Sư liên thủ cũng chưa phải đối thủ của nam nhân kia, Vô Song sao có thể không thổn thức?.
Đáng tiếc hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra.
Phong Lăng Sư Thái nằm mơ cũng không nghĩ ra.
Người kia toàn thân hắc y, nơi phi thân đến thần kỳ lại là ngọn cây Vô Song chọn.
Vô Song.... lúc này lại đang bế theo A Kha.
Hắc y nhân một chưởng đánh ra, Vô Song theo quán tính cũng bất chấp tất cả, dồn hết nội lực một chưởng đánh ra.
Kết quả cả người Vô Song bay đi như một quả bóng xì hơi, từ trên cây cao ngã ‘bịch’ xuống đất, hắn trực tiếp bất tỉnh nhân sự.
Hắc y nhân kia, tốc độ không giảm, xoay liền 3 vòng trong hư không, ôm lấy tiểu A Kha sắp rơi xuống.
Mũi chân điểm nhẹ lên thảm cỏ, lướt nhẹ trong hư không.

Phong Lăng Sư Thái nhìn thấy A Kha bị mang đi, khuôn mặt lần này xuất hiện nộ hỏa, nàng cách không đánh ra một chưởng.
“Gian tặc, để cô bé lại – Tiệt Thủ Cửu Thức”.
Một chưởng ấn xé hư không mà lao tới có điều hắc y nhân kia chỉ nhếch miệng.
Hắn đang ở trên hư không vậy mà vãn có thể xoay người, nắm lấy cây đao sau lưng, hắc y nhân chém ra một đao.
Một đao kinh hãi thế tục, đao khí cắt qua áo bào của Phong Lăng Sư Thái, sau đó cắt lên mặt đất, tạo thành từng rãnh nhỏ ghê người.
Phong Lăng Sư Thái nhìn thấy một đao kia, ánh mắt liền lóe lên một tia kĩnh hãi có điều nàng vẫn quyết định đuổi theo, mặc kệ Kim Nhân Phụng sau lưng, trực tiếp truy đuổi hắc y nhân.
....

Chương 88
Rời Khỏi Nga Mi Sơn

Một đao của hắc y nhân kia chém ra, vừa là cho Phong Lăng Sư Thái xem nhưng cũng là để cho Miêu Nhân Phụng xem.
Đao kia, Miêu Nhân Phụng biết tên, gọi là Bát Phương Tàng Đao Thức.
Đao này... là Hồ gia đao pháp.
Một đao kia chém ra, không chỉ có đao pháp mà còn phải nhìn vào thanh đao kia.
Thanh đao kia là Ma Đao.
Phật Kiếm cùng Ma Đao hôm nay lại một lần nữa hiện thế.
Chỉ là Miêu Nhân Phụng không hiểu, tại sao Ma Đao có thể hiện thế nhân gian?, Ma Đao đã biến mất cùng chủ nhân của nó.
Chủ nhân của Ma Đao vốn đã là người cõi âm mới đúng.
Tất nhiên hắc y nhân kia cũng vì Miêu Nhân Phụng mà báo ra thân phận, nắm giữ Ma Đao lại thêm Hồ gia đao pháp đồng thời.... khinh công siêu phàm thoát tục, hội tụ đủ các yếu tố này, trong đầu Miêu Nhân Phụng hiện ra hình ảnh một bóng ma.
Phi Thiên Hồ Ly.
Nhắc đến cái tên này, Miêu Nhân Phụng ánh mắt không khỏi trở nên sợ hãi.
Phi Thiên Hồ Ly đã chết được hơn 20 năm.... lúc này căn bản không có khả năng xuất hiện ở nơi đây.
....
Phong Lăng Sư Thái tự gọi mình là Phong Lăng chỉ bởi khinh công của nàng cũng rất đáng sợ, tựa như một cơn gió nhẹ, đến vô ảnh, đi vô tung.
Tuy nhiên Phong Lăng Sư Thái đã cố hết sức vẫn không có cách nào rút ngắn khoảng cách với hắc y nhân kia.
Sau cùng khi Phong Lăng Sư Thái đã cảm thấy bất lực, hắn y nhân kia vậy mà chọn một cành cây lớn, dừng lại.
Người này cũng không cố kỵ, trực tiếp tháo bỏ khăn bịt mặt.
Vừa thấy khuôn mặt này, Phong Lăng Sư Thái liền rung động thật sâu, thậm chí có chút hoảng sợ.
“Phi Thiên Hồ Ly?, ngươi thật sự còn sống”.
Hắc y nhân kia chính là đại danh đỉnh đỉnh Phi Thiên Hồ Ly, chính là Đại Thuận đệ nhất cao thủ.
Năm đó Đại Thuận sụp đổ cùng với cái tên của Phi Thiên Hồ Ly.
Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình 50 năm trước là Đại Tuyết Sơn đệ nhất cao thủ.

Hắn 50 năm sau, không ngờ vẫn còn sống.
Miêu Nhân Phụng thật ra có thể coi là cùng thế hệ với Diệt Tuyệt Sư Thái.
Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình lại chân chính cùng thế hệ, cùng bối phận với Phong Lăng Sư Thái.
“Phong Lăng, ta vốn đã là người chết, có điều luyến tiếc dương gian còn vài việc làm chưa xong lại phải chui ra làm nốt mà thôi. Ta đến đây cũng không phải thù địch gì Nga Mi của ngươi, chúng ta vẫn là nước sông không phạm nước giếng, hy vọng ngươi biết khó mà lui”.
Phong Lăng Sư Thái nắm chặt Ỷ Thiên Kiếm, khuôn mặt xinh đẹp lúc này nghiêm nghị vô cùng.
“Chỉ cần ngươi để cô gái kia lại, ta có thể coi như nước sông không phạm nước giếng, để ngươi rời đi”.
Đáp lại lời nói của Phong Lăng, Hồ Bình bật cười, hắn cười cực kỳ tự tin.
“Phong Lăng, ngươi thật sự có thể nghĩ cản được ta rời đi?, năm đó Hoàng Thường truy sát ta 3 ngày 3 đêm ta còn chưa có chết. Chỉ bằng một cái Phong Lăng như ngươi.... còn xa lắm mới đủ”.
Lời lẽ có vài phần khinh thường nhưng đây là Phi Thiên Hồ Ly cuồng ngạo.
Phi Thiên Hồ Ly bản thân là ngũ tuyệt cao thủ, đao pháp của hắn cũng đã chạm tới cực cảnh có điều người này chưa từng tự hào về đao pháp bản thân.
Thứ làm Phi Thiên Hồ Ly tự hào nhất liền là khinh công của hắn, hắn thật sự có thể ‘phi thiên’.
Phong Lăng Sư Thái thật sự không tin tưởng truy sát được Phi Thiên Hồ Ly, cũng chỉ đành thở dài một hơi.
“Được, ngươi rời đi ta cũng không thể ngăn ngươi, nhưng hy vọng ngươi nói cho ta biết, ai sai ngươi đến đây?, ngươi vì ai mang đi đứa bé này?”.
Phi Thiên Hồ Ly nhếch miệng sau đó liền nhìn thẳng về phía Phong Lăng.
“Ngươi nghĩ thiên hạ này, ai có thể cầu người chết xuất thủ?”.
Nói xong, hắn ngạo nghễ rời đi, thân hình lao vút trong hư không.
Phong Lăng Sư Thái nhìn theo thân ảnh kia chỉ biết lẳng lặng lắc đầu.
Thật ra mà nói, Phong Lăng Sư Thái cũng cực độ tự tin về khinh công của chính mình, tuy nhiên Phong Lăng căn bản sẽ không tiếp tục đuổi bởi tại Nga Mi hậu sơn còn có Miêu Nhân Phụng.
Ỷ Thiên Kiếm đang trong tay Phong Lăng, vì vậy ba người Diệt Tuyệt, Kim Lan cùng Kim Vân đối đầu với Miêu Nhân Phụng chỉ sợ lành ít dữ nhiều.
Phong Lăng lập tức quay lại Nga Mi Sơn, có điều khi nàng quay lại, Miêu Nhân Phụng đã rời đi từ lâu.
....
Phi Thiên Hồ Ly thật sự cũng không rời đi quá xa, hắn rất nhanh đi đến một ngôi nhà trúc nhỏ cách Nga Mi Sơn không xa.

Vừa mới đến nơi, bên trong đã có một lão nhân già nua xuất hiện.
“Nguyệt Ảnh kính chào đại nhân”.
Hồ Bình nhìn thấy lão nhân già nua kia tự xưng là Nguyệt Ảnh, khuôn mặt liền xuất hiện một tia kinh ngạc.
“Nguyệt Ảnh?, ngươi là kiếm thị của Cầm Đế tiền bối năm đó?”.
Nguyệt Ảnh móm mém, thân thể có chút run rẩy bất quá giọng nói vẫn thản nhiên vô cùng.
“Đúng là Nguyệt Ảnh, chỉ là thời gian đi qua người nhận ra Nguyệt Ảnh càng ngày càng ít, hôm nay may mắn gặp được đại nhân, cũng là vạn hạnh”.
Hồ Bình chậm rãi thở dài một hơi.
Năm đó khi Hồ Bình khoảng 25-26 tuổi từng được nhìn thấy Cầm Đế, bên cạnh Cầm Đế có hai nha đầu song sinh.
Một người là Nguyệt Ảnh, người kia là Hoa Ảnh.
Thế đạo thay đổi, kẻ khóc người cười, thời gian vẫn là không tha một ai.
Nha đầu như hoa như ngọc năm đó bây giờ đã là một bà lão móm mém.
“Nguyệt, ngươi đã đến đây thì cô bé này giao cho ngươi được chứ?”.
Nguyệt Ảnh khẽ gật đầu, căn bản không cần suy nghĩ.
“Là trưởng môn muốn Nguyệt Ảnh đến đón cô bé này, đây là trọng trách của Nguyệt Ảnh”.
Hồ Bình mỉm cười, giao lại A Kha đang ngủ say cho Nguyệt Ảnh, sau đó một lần nữa đeo lại khăn che mặt, lặng lẽ rời đi.
Hắn dù sao cũng chỉ là một bóng ma.
Hồ Bình tốc độ rất nhanh,có điều hắn cũng không lập tức rời khỏi Nga Mi Sơn bởi cách ngôi nhà gỗ này không xa, có một thân ảnh đang đợi hắn. Người này chính là Miêu Nhân Phụng.
Hồ Bình hiện thân, khoảng cách của hắn cùng Miêu Nhân Phụng khoảng 20m, hai người chỉ có thể xa xa đứng nhìn nhau.
Miêu Nhân Phụng nhìn Hồ Bình, khóe miệng có chút run lên.
“Tiền bối, người thật sự là.... là Phi Thiên Hồ Ly năm đó sao”.
Hồ Bình nhìn Miêu Nhân Phụng, thản nhiên gật đầu.
“Ta biết ngươi muốn nói gì, ta cũng biết việc của Nhất Đao có điều ta chưa bao giờ muốn trả thù cho Nhất Đao”.
“Lão phu chỉ là một cái oan hồn cố gắng kéo dài hơi tàn trên dương gian mà thôi, lão phu cả đời tung hoành cũng mệt mỏi rồi, ân oán tình cừu lão phu đã sớm không quản”.
“Việc năm đó giữa ngươi cùng Nhất Đao lão phu đương nhiên biết”.
“Nhất Đao có một đứa con trai, năm nay 12 tuổi, thằng bé này gọi là Hồ Phỉ, tính cách nó như đúc từ một khuôn ra với phụ thân nó vậy. Cái chết của cha mẹ nó lão phu chưa từng đối với Hồ Phỉ giảng một câu một chữ”.

“Ta biết ngươi có việc muốn hỏi lão phu, có rất nhiều việc muốn giải thích với lão phu bất quá đợi đến khi Phỉ nhi tự đến tìm ngươi đi. Lão phu chung quy không còn hứng thú với hồng trần, hùng tâm sớm lạnh rồi”.
Dứt lời, Phi Thiên Hồ Ly rút ra ma đao, ném xuống lớp tuyết dày dưới chân Miêu Nhân Phụng.
“Sau này, Phỉ nhi gặp ngươi, ngươi cứ nói đao này của cha hắn để lại, giúp lão phu truyền lại đao cho tiểu tử đó”.
Nhìn theo bóng lưng của Phi Thiên Hồ Ly rời đi, Miêu Nhân Phụng nội tâm run lên.
Bàn tay run run cầm lấy Ma Đao, sau đó thật cẩn thận bọc lại, thân hình cũng biết mất trong gió tuyết.
....
Ngày hôm nay Nga Mi thua thiệt rất nhiều nhưng lại không làm gì được địch nhân, đây tuyệt đối là sỉ nhục cực lớn của toàn bộ Nga Mi Phái từ trước đến nay.
A Kha thần bí mất tích hơn nữa ở trong tay Phi Thiên Hồ Ly, trên dưới Nga Mi Phái căn bản không có ai đủ sức đuổi theo đòi lại A Kha.
Vô Song bị Phi Thiên Hồ Ly đánh một chưởng, tâm mạch bị thương... cũng được Hoa bà bà đưa xuống Nga Mi, hướng về Tử Ngọc Sơn’ cầu thuốc’.
Sự viêc A Kha cứ như vậy kết thúc ở đây.
....
Hồ Bình cùng Miêu Nhân Phụng hai người này thuộc hai thế hệ khác nhau nhưng lại có cùng một điểm chung.
Hồ Bình họ Hồ, Miêu Nhân Phụng họ Miêu.
Đây là hai họ trong tứ vệ của Sấm Vương- Lý Tự Thành.
Năm đó, Lý Tự Thành từ Tiên Âm Động cầu lấy một vật, đổi lại một cái hứa hẹn.
Vật đã cầm đi nhưng hứa hẹn chưa bao giờ trả.
Tiên Âm chính là dùng cái hứa hẹn này để mời cả Hồ Bình cùng Miêu Nhân Phụng xuống núi.
Đương nhiên Tiên Âm cũng không biết Phi Thiên Hồ Ly còn sống.
Tiên Âm bản ý là gửi tín vật đến Hồ gia cùng Miêu gia.
Miêu Nhân Phụng là con cháu của Miêu gia, nhất định phải làm theo tổ huấn.
Quân chết thần tử, quân nhục thần nhục.
Miêu gia đi theo Sấm Vương dành thiên hạ, việc Sấm Vương chưa làm xong liền để Miêu gia bọn họ vì chủ nhân hoàn thành.
Về phần Hồ gia, Tiên Âm không cảm thấy Hồ gia lúc này còn bao nhiêu thực lực nhưng nàng vẫn sẽ gửi thư.
Hồ gia đời này nổi tiếng nhất là Liêu Đông Đại Hiệp – Hồ Nhất Đao, có điều đáng tiếc 10 năm trước Hồ Nhất Đao đã chết trong tay Miêu Nhân Phụng, sau

trận chiến này Miêu Nhân Phụng thành công đột phá ngũ tuyệt cảnh giới.
Hồ gia từ đó chỉ còn một cái trung niên văn nhược không biết võ công gọi là Bình A Tứ cùng một tiểu hài tử 2 tuổi.
TIên Âm thật sự không ngờ lần này nàng gửi tín vật đến cho Hồ gia, lại còn mời được một nhân vật đã chết từ 30 năm trước xuất hiện.
....
Tất nhiên Tiên Âm một khi đã tức giận, cũng không đơn giản chỉ là như vậy.
Tiên Âm lần này viết thư, nàng mời được ba người xuất thủ.
Người đầu tiên là Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình.
Người thứ hai là Kim Diện Phật – Miêu Nhân Phượng.
Người thứ ba không ngờ lại là.... Vô Hà Tử.
Vô Hà Tử lần này cũng không có hành động gì lớn, chỉ là nhân lúc Diệt Tuyệt không có ở Nga Mi Phái, lẻn vào lấy một quyển thư tịch mà thôi.
Năm đó Vô Hà Tử vì Vô Song giới thiệu tuyệt học Đại Bi Phú.
Lúc này cũng không phải vì Tiên Âm nhờ vả, chỉ là vì lời nói 3 năm trước với Vô Song, Vô Hà Tử thật sự đoạt xuống Đại Bi Phú mang ra ngoài.
....

Chương 89

Xui xẻo

Vô Song mở mắt ra, hắn cũng không biết rốt cuộc thì mình đã bất tỉnh bao lâu, thậm chí cảm thấy toàn thân đau nhức, xương cốt rạn vỡ.
Vừa mở mắt ra, đập vào mắt Vô Song là một căn phòng xa lạ nhưng cũng có chút quen thuộc, cái cảm giác này rất lạ.
Hắn ngơ ngác một chút, sau đó bắt đầu cố gắng quan sát xung quanh, vừa nhìn sang trái Vô Song liền giật mình không hề nhẹ.
"Sư tỷ?".
Ở cạnh giường Vô Song có một cô gái đang gục đầu ngủ, người này không ai khác chính là lục sư tỷ - Mân Mẫn.
Mẫn Mẫn nghe thấy âm thanh của Vô Song liền khó khăn ngửa đầu dậy, sau đó ánh mắt chớp chớp nhìn hắn, nàng tiếp tục dùng hai tay xoa xoa đôi mắt của mình rồi lại chớp chớp nhìn Vô Song lần thứ hai, động tác dễ thương vô cùng.
Tiếp theo Mẫn Mẫn kinh ngạc mở miệng, nàng lao đến ôm chặt lấy Vô Song.
"A tiểu sư đệ, ngươi tỉnh rồi, ngươi tỉnh rồi".
Mẫn Mẫn không lao vào người Vô Song thì thôi, nàng vừa lao vào Vô Song lập tức biến sắc.
Bộ ngực lớn của Mẫn Mẫn đè chặt vào ngực Vô Song, nàng ôm chặt lấy hắn có điều lại làm Vô Song tái mặt lại.
"Sư tỷ... đau đau... tạm thời buông ta ra đã".
Vô Song nhắc nhở Mẫn Mẫn mới như sực nhớ ra cái gì liền buông tay, khuôn mặt ửng đỏ bắt đầu gãi đầu gãi tai.
"Xin lỗi tiểu sư đệ... ta quên mất ngươi bị thương... để ta đi gọi tam sư huynh".
Nói xong cũng mặc kệ Vô Song đang nhăn mặt, Mẫn Mẫn lập tức chạy ra ngoài, bước chân nhanh nhẹn vô cùng.
Nhìn theo bóng lưng sư tỷ biến mất khỏi tầm mắt, Vô Song chỉ có thể cười khổ, hắn lại một lần nữa nằm xuống, thân mình ê ẩm vô cùng.
Vô Song lần này quả thực là không hiểu gì cả, từ trong rừng cây lao ra một đại cao thủ, Vô Song thậm chí còn không biết nổi tên đối phương đã thấy người này một chưởng đánh về phía hắn.
Một chưởng kia liền là một đòn toàn lực của Tông Sư cảnh giới.
Với rất nhiều người mà nói Tông Sư cảnh chưa chắc đã là cái gì đáng sợ, ít nhất như ở trong trận chiến hôm đó tại Nga Mi Sơn, Tông Sư cũng chỉ có thể làm nhân vật quần chúng.
Người khác nghĩ thế nào về Tông Sư cảnh bản thân Vô Song không biết, nhưng

hắn cứng đối cứng một đòn toàn lực với Tông Sư cảnh liền triệt để mất nửa cái mạng, nếu hắc y nhân đánh thêm một chiêu hắn liền thật sự phải chết.
Thế giới này đúng là tàn nhẫn như vậy, bất kể ngươi thiên tài thế nào cũng bị đẳng cấp giới hạn, thậm chí giới hạn rất lớn. Trước thực lực tuyệt đối nghiền áp, mọi chống đỡ đều là vô dụng.
Tất nhiên Vô Song cũng biết, người ra tay với hắn chỉ sợ không phải Tông Sư cảnh giới, đối phương một chiêu kia rõ ràng đã nương tay. Tông Sư nào lại có thể vượt mặt Phong Lăng Sư Thái để tấn công Vô Song?.
Việc tiếp theo làm Vô Song nghi hoặc chính là tại sao.... tại sao mở mắt ra đã thấy lục sư tỷ?, lại còn tam sư huynh?.
“Chẳng nhẽ ta đang ở Tử Ngọc Sơn?”.
Vô Song bản thân cũng là y sư hơn nữa tay nghề của hắn không thấp, hắn cũng có thể tự kiểm tra bản thân một chút.
Càng nhìn thân thể mình, Vô Song càng sợ hãi.
“Thật sự?, thật sự thảm như vậy?”.
Đôi chân của Vô Song đang bó nẹp, chân của hắn bị gãy.
Xương sườn của hắn cũng bị rạn.
Lục phủ ngũ tạng cũng tổn thương tương đối nặng.
Cánh tay trái cũng đang kẹp nạn, tay trái của hắn chỉ sợ cũng bị gãy.
Nếu Vô Song không chọn chỗ có góc nhìn đẹp quan sát, chưa chắc đã bị thương nặng đến mức này, tất nhiên chỉ là đôi chân mà thôi về phần xương ngực, cánh tay cùng lục phủ ngũ tạng bản thân Vô Song không có cách nào tránh nổi, một chưởng kia bây giờ nghĩ Vô Song còn sợ.
Hắn vốn tưởng mình cũng có chút vốn liếng đi lại trên giang hồ, dù sao nhất lưu cao thủ đã là rất ghê ghớm bất quá hắn không ngờ trước mặt cường giả, hắn một chiều liền bị miểu sát.
Nếu Vô Song mà biết, người ra tay với hắn là đại danh đỉnh đỉnh Phi Thiên Hồ Ly, không biết Vô Song có cảm thấy may mắn hay không?.
Vô Song thật ra không đọc đủ hết các tiểu thuyết Kim Dung, bất quá nhân vật Phi Thiên Hồ Ly kia hắn cũng có nghe tiếng, tất nhiên chỉ là nghe tiếng mà thôi, cũng không quá rõ ràng.
Phi Thiên Hồ Ly người này trong Kim Dung tiểu thuyết vốn là nhân vật đi theo Lý Tự Thành dành lấy thiên hạ, bản thân thích hành hiệp trượng nghĩa, thông minh vô cùng lại có sở trường khinh công siêu tuyệt vì vậy được võ lâm tôn xưng Phi Thiên Hồ Ly.
Trong tứ vệ của Lý Tự Thành năm xưa, Phi Thiên Hồ Ly võ công liền là cao nhất. Đây là tất cả hiểu biết của Vô Song về vị Phi Thiên Hồ Ly này, Vô Song nghe về người này chỉ cảm thấy danh hiệu phi thường vang tai vì vậy hắn ghi nhớ xuống mà thôi, trong mắt Vô Sogn bản thân Phi Thiên Hồ Ly so với đám

người Tây Độc, Đông Tà, Bắc Cái.... liền kém xa.
Không biết có phải hắn kiếp trước coi thường vị đại nhân vật này không mà kiếp này bị người ta trả thù thật thảm.
....
Thật ra suy nghĩ của Vô Song tại thế giới trước cũng không sai nhưng ở thế giới này liền trở thành sai.
Trong Kim Dung thế giới có một loại luật bất thành văn, các tác phẩm của Kim Dung cũng chia theo thời đại, cũng dựa trên các mốc lịch sử khác nhau, vì vậy luật lệ chung do chính Kim Dung cài vào chính là.... càng về sau võ học càng kém phát triển.
Đây là một loại nhận thức chung của rất nhiều người, bản thân Phi Thiên Hồ Ly sống trong thời Hậu Minh Sơ Thanh, người này chỉ sợ là cao thủ số 1 số 2 của thời đại tuy nhiên nếu muốn so với các nhân vật khác trong Kim Dung liền tỏ ra không bằng, ánh sáng phai mờ rất nhiều.
Ở thế giới này, chính vì tất cả đều sống trong một thế giới, hơn nữa linh khí nơi này nồng đậm đến mức độ kinh khủng, lượng linh khí vượt quá xa so với bình thường dẫn đến các cao thủ trong này có chút vượt quá tầm của con người, vượt quá chính bản thân họ ở Kim Dung tiểu thuyết rất nhiều.
Mỗi thời đại đều có một nhân vật thậm chí vài nhân vật, ghép 14 bộ tiểu thuyết Kim Dung lại với nhau, liền có vô số nhân vật theo gió mà lên, ngự phong mà đứng.
Tại thế giới này Phi Thiên Hồ Ly có thể coi là siêu cấp cường nhân, một người một đao, cho dù ngũ đế cường giả đích thân ra tay cũng chưa chắc có thể giết đi người này, bóng ma bất tử của Đại Thuận, một trong những nhân vật hiếm hoi tuy mới chỉ là ngũ tuyệt nhưng lại sở hữu tốc độ của ngũ đế, thêm vào ma đao trong tay hắn, người này đến cả ngũ đế cũng cảm thấy đau đầu.
....
Sau khi Mẫn Mẫn rời đi không lâu lắm, nàng lập tức kéo theo tam sư huynh của Vô Song quay trở lại, đi theo còn có đại sư huynh Tửu Điên.
Nhìn ba thân ảnh quen thuộc này, Vô Song mới khẽ mỉm cười, hắn đột nhiên nhớ ra nơi hắn đang nằm là đâu, đây là căn phòng nhỏ của hắn nằm ở Tiêu Dao Cốc.
Nếu đây là Tử Ngọc Sơn – Tiêu Dao Cốc chỉ sợ Vô Song bất tỉnh ít nhất cũng phải hơn 3 ngày.
Thần Y vừa thấy Vô Song đang định lên tiếng thì ra hiệu cho hắn im lặng, sau đó bàn tay đặt lên cổ tay Vô Song, vì hắn bắt đầu bắt mạch.
Tiếp theo Thần Y động, chỉ thấy trên tay Thần Y xuất hiện một bộ kim châm, bắt đầu châm lên người Vô Song.
Tất nhiên châm cứu cũng sẽ khoogn đau, Vô Song căn bản không có cảm gì.

Qua khoảng 15 phút, Thần Y mới lại rút châm, lúc này cửa phòng cũng mở ra, từ bên ngoài Vô Hà Tử tiến vào mang theo một cái hộp ngọc thoạt nhìn rất không tầm thường.
Thần Y nhìn thấy Vô Hà Tử liền cúi đầu, sau đó vén ngực Vô Song lên, cầm lấy hộp ngọc trong tay Vô Hà Tử.
Hộp ngọc vừa mở ra, trong tay Thần y xuất hiện một tấm băng dán màu đen, thật sự nhìn rất giống Shalonship của Vô Song tại kiếp trước, chỉ tiếc là khác màu.
Tấm cao dán màu đen này cứ như vậy dán lên khắp người Vô Song, làm xong tất cả, Thần Y mới nhẹ vỗ vai hắn.
“Đây là Tây Vực thánh dược chữa thương Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, vết thương của ngươi rất nặng, bất quá chỉ phải tĩnh dưỡng 3-5 ngày liền có thể hoàn toàn hồi phục”.
Thần Y nói vậy làm Vô Song thật sự phải kinh ngạc với mấy miếng cao màu đen này, không ngờ lại có thần dược như vậy tồn tại?, gãy xương 5 ngày là khỏi?, cái này Vô Song căn bản cảm thấy phi thường hư cấu.
Tất nhiên tại thế giới này hư cấu cũng có thể trở thành sự thực, lại là lời Thần Y nói, hắn liền tin tưởng.
Tiếp theo chỉ thấy Mẫn Mẫn mặt phụng phịu nhìn Vô Hà Tử sau đó cùng hai vị sư huynh rời đi, trong phòng chỉ còn lại Vô Hà Tử cùng Vô Song.
Vô Hà Tử ngồi xuống bên cạnh Vô Song, sau đó cười khà khà.
“Song nhi của lão phu lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp a”.
Vô Song thật sự hết nói nổi lão đầu, vừa gặp mặt liền muốn chọc giận hắn, bất quá đánh thì đánh không lại, cãi cũng cãi không xong, Vô Song trực tiếp lựa chọn im lặng.
Vô Hà Tử thấy Vô Song không nói gì liền mất hưng, bất quá rất nhanh hai mắt Vô Hà Tử lại sáng lên, nhìn đôi mắt lão nhân này Vô Song thừa biết Vô hà Tử lại chuẩn bị nghĩ ra chủ ý xấu.
Quả nhiên, mấy năm không thấy nhưng vị lão nhân này vẫn không thay đổi gì, Vô Hà Tử nhìn Vô Song từ đầu đến chân, sau đó ánh mắt lóe lên.
“Tiểu Vô Song... hì hì ta nghe nói tiểu hoàng đế năm nay tuổi tác so với ngươi tương đương, hay là lão phu đưa ngươi tiến cung được không?”.
Vô Song nổi hết cả da gà, hắn khó khăn mở mắt ra nhìn Vô Hà Tử, sau đó bất kể bối phận hơn kém, hắn lập tức mở miệng.
“Lão đầu, nếu ta có thể mạnh hơn lão, ta nhất định nhổ sạch râu của lão nhân ngươi”.
Vô Hà Tử cười khà khà, lão đầu này thích nhất chính là trêu cho Vô Song giận dữ.
“Lão phu nói là thật nha, lần này ngươi lên Nga Mi 3 năm thu hoạch thật sự rất lớn, hoàng cung Đại Thanh còn giàu có hơn Nga Mi gấp trăm lần, mê hoặc tiểu

hoàng đế một chút sau đó lại đi ra, không phải là một vốn bốn lời “.
Vô Song lần này trực tiếp mở miệng.
“Biến”.
Sau đó hắn quay mặt đi, cũng không muốn nhìn lão đầu già mà không kính kia, nếu hắn thật sự chui vào hoàng cung còn mạng đi ra hay không mới là vấn đề.
Vô Song tuyệt đối sẽ không thực hiện cái việc ghê tởm này.
Vô Hà Tử thấy Vô Song quay đầu đi, ánh mắt hiện lên một tia vui vẻ, sau đó từ trong ngực áo lấy ra một quyển sách.
“Đây là Đại Bi Phú tuyệt học của Nga Mi, là lão phu trộm về đây cho ngươi, coi như là lão phu thực hiện lời hứa đi”.
“Vết thương của ngươi rất nặng nhưng có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thì liền có thể không tính, ngươi cũng đừng trách hắc y nhân kia, Phong Lăng Sư Thái nhìn chằm chằm như vậy, hắn ta mới phải ra tay mạnh như thế, nếu không cũng khó mà lừa qua được Phong Lăng Sư Thái, làm vậy để khiến vị sư thái kia hoàn toàn không hoài nghi ngươi mà thôi”.
“Cô bé kia đã được cứu ra ngoài, thậm chí mang đến Vong Ưu Thôn, có lão phu ở đây cô bé liền an toàn, ngươi cứ yên tâm dưỡng thương đi “.
Nói xong nhè nhẹ đặt Đại Bi Phú bí kíp bên cạnh giường của Vô Song rồi chậm rãi quay đi, trước khi đi còn không quên thắp lên một ngọn nến trong phòng.
Cũng chẳng biết ngọn nến kia có gì đặc biệt mà hương khí nhẹ dịu khiến Vô Song thoải mái vô cùng, hắn lại một lần nữa cảm thấy buồn ngủ, tiếp tục lẳng lặng nhắm mắt lại.
....
Vô Hà Tử đi ra ngoài, sau đó lập tức vận dụng lăng ba vi bộ lướt đi, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trên đỉnh Tử Ngọc Sơm.
Nếu Vô Song ở đây lúc này chắc chắn sẽ giật mình không nhẹ, trên đỉnh Tử Ngọc Sơn vị hắc y nhân – Phi Thiên Hồ Ly cùng Vạn lão vậy mà cùng nhau cạn chén.
Thấy Vô Hà Tử đến, hai người đều dừng lại, mắt nhìn Vô Hà Tử, sau đó Phi Thiên Hồ Ly trực tiếp rót một bát rượu đầy đưa Vô Hà Tử.
“Tiền bối, mời”.
Vô Hà Tử cũng không câu nệ, thản nhiên ngồi xuống, ba người cùng nhau uống rượu giữa những cơn gió mùa đông rét lạnh trên Tử Ngọc Sơn.
Thật ra mà nói, trong ba người này tuổi tác của Vô Hà Tử là lớn nhất.
Vạn lão đầu năm nay khoảng hơn 80 tuổi, về phần Phi Thiên Hồ Ly cũng hơn 70. Tuổi tác của Vô Hà Tử đã sớm vượt qua trăm tuổi bất quá giữa ba người, cái khái niệm về tuổi tác cũng không tồn tại.
Vô Hà Tử thật sự coi hai người này là bằng hữu, về phần Phi Thiên Hồ Ly tuy một câu tiền bối hai câu tiền bối bất quá hắn cùng Vô Hà Tử thật sự là bạn rượu

với nhau.
Rượu quá ba tuần, Phi Thiên Hồ Ly đứng lên, phủi phủi vạt áo sau đó nhìn về phía Vạn lão đầu.
“Mai lão, còn hứng thú động võ không?, lão phu bình thường sẽ không đi khỏi Đại Tuyết Sơn, lần này gặp lão già ngươi ở Tử Ngọc Sơn cũng có chút ngứa nghề, luận bàn một chút?”.
Bất ngờ là, Vạn lão thật sự vậy mà gật đầu.
Bàn tay to lớp bóp nát vò rượu, để gió cuốn đi những giọt rượu cuối cùng, hương rượu theo làn gió lan xa.
Vạn lão cởi bỏ lớp áo ngoài, trên người xuất hiện từng tảng từng tảng cơ bắp cùng vô số vết sẹo nhìn mà ghê người.
Phi Thiên Hồ Ly đứng trong gió, trong tay có một thanh đao cổ xưa, đao không rút ra khỏi vỏ nhưng phong mang vẫn còn.
Thanh đao này không phải là Ma Đao, đây là Hồ gia tổ truyền vũ khí.
Thanh đao này chủ nhân trước kia là.... Hồ Nhất Đao, con trai của chính Phi Thiên Hồ Ly.
Khi Hồ Nhất Đao ngã xuống, Phi THiên Hồ Ly chỉ lẳng lặng vì nhi tử thu lại vật này.
Bình thường ông ta sẽ không đụng vào thanh đao này, thanh đao vốn muốn để lại cho Hồ Phỉ, tặng Hồ Phỉ khi hắn xuống núi bất quá hôm nay không dùng không được.
Vạn lão sau khi cởi áo ngoài, cũng không ra tay, hai tay nắm lại thành quyền sau đó chậm rãi quay đầu rời đi.
Thời giang lẳng lặng trôi qua, trong cơn gió tuyết, Vạn lão trở lại chỉ là lần này Vạn lão mang theo bao tay.
Đôi bao tay này.... rất nổi tiếng. Kỳ danh Tỳ Hưu.
Đôi bao tay này chính là bảo vật đi theo Vạn lão, trợ giúp cho Vạn lão vượt qua không biết bao nhiêu cuộc chiến.
Phi Thiên Hồ Ly không phải là ngũ đế cường nhân nhưng lại có tốc độ của ngũ đế cường nhân.
Vạn lão không phải là ngũ đế cường nhân nhưng lại có lực công kích của ngũ đế cường nhân.
Hai người đứng trên đỉnh Tử Ngọc Sơn lúc này là hai trong năm vị cường giả ngũ tuyệt mạnh nhất thiên hạ này.
Năm vị ngũ tuyệt mạnh nhất thiên hạ..... đây mới là danh hiệu ngũ tuyệt chân chính của thế giới này bởi bọn họ dám cùng ngũ đế cường nhân đánh một trận, không thể thắng nhưng cũng rất khó bại, kể cả là ngũ đế cao thủ muốn giết những người này... không bỏ ra đại vốn liếng liền không đủ.
Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình.

Thần Chiếu Thiên Hạ - Mai Niệm Sanh.
Nhật Xuất Đông Phương – Đông Phương Bất Bại.
Võ Đang Thiên Thánh – Trương Thiên.
Huyết Thủ Tu La – Lý Lân.
Tất nhiên đây là 5 nhân vật được xác định là còn sống trên giang hồ, hơn nữa bảng danh sách này chỉ tồn tại trong võ lâm trung nguyên, ngoại vực võ lâm liền không tính.
Nếu không nhất định phải có tên của hai người nữa.
Trung Vô Song – Vương Trùng Dương.
Thiên Long Khấp Thiên – Lệ Thương Long.
....
Ngồi nhìn hai cái bằng hữu quyết đấu, Vô Hà Tử chỉ cười khà khà, trong mắt có một tia tưởng niệm.
Phi Thiên Hồ Ly vốn bị người coi là bóng ma bất quá.... Vạn lão đầu cũng giống như vậy, cũng là một cái bóng ma.
Phi Thiên Hồ Ly không có gọi 'Vạn lão', hắn gọi 'Mai lão đầu" bởi đơn giản, Vạn lão chỉ là tên giả.
Tên thật của Vạn lão chính là một truyền thuyết, một tồn tại cấm kỵ tại võ lâm phương nam.
Nam Phương Võ Lâm Minh Chủ - Mai Niệm Sanh.
....
Trong lúc Vô Song cảm thấy xui xẻo, trong lúc trên Tử Ngọc Sơn nổ ra kinh thiên động địa đại chiến thì ở một nơi khác, có một người đang có cảm giác rất giống Vô Song.
Nga Mi Sơn, Phong Lăng Sư Thái lúc này tay ngọc phát lực, trực tiếp đánh nát một cái bàn trà.
Bình thường Phong Lăng Sư Thái sẽ không xuất hiện ở Nga Mi Sơn đại điện, bất quá hôm nay thì khác.
"Sư phụ, bớt giận".
Ở bên cạnh Phong Lăng Sư Thái, Diệt Tuyệt ở một bên lo lắng tiến tới.
Phong Lăng Sư Thái lúc này đưa một tay lên, ngăn Diệt Tuyệt lại gần, ánh mắt xuất hiện hàn quang.
"Ngoài Đại Bi Phú ra.... địch nhân còn lấy đi thứ gì nữa không?".
Giọng Phong Lăng Sư Thái bắt đầu lạnh lại, cực kỳ đáng sợ.
Diệt Tuyệt Sư Thái ở một bên cẩn thận đáp.
"Sư phụ, không có... địch nhân chỉ lấy đi Đại Bi Phú".
Phong Lăng chậm rãi thở ra một hơi, sau đó phất tay, cho Diệt Tuyệt lui. Sau lưng Phong lăng lúc này, Ỷ Thiên Kiếm nhè nhẹ run lên.
"Phi Thiên Hồ Ly giảo hoạt như hồ, khá lắm một cái người chết sống lại, khá

lắm một cái âm hồn bất tán. Dùng Miêu Nhân Phụng làm mồi sau đó lẻn vào tang kinh các lấy đi Đại Bi Phú, lần này ngươi chơi thật đẹp, cũng thật độc”.
Không trách Phong Lăng Sư Thái nghi oan cho Phi Thiên Hồ Ly, dù sao ai biết Phi Thiên Hồ Ly có mặt ở Nga Mi Sơn từ bao giờ? quan trọng nhất Phi Thiên Hồ Ly quả thật có năng lực tiến vào tang kinh các mà thần không biết quỷ không hay.
“Đả thương Song nhi, bắt cóc A Kha lại còn cướp đi Đại Bi Phú của Nga Mi, mối hận này thực sự khó nuốt trôi...”.
Nói đến đây, ngón tay dài của Phong Lăng Sư Thái bắt đầu nhè nhẹ gõ xuống thành ghế, lúc này Phong Lăng Sư Thái bình tĩnh hơn bao giờ hết, vị sư thái này liền bắt đầu suy nghĩ.
“Miêu Nhân Phụng cùng Phi Thiên Hồ Ly....”.
“Miêu gia?, Hồ gia?.... chẳng nhẽ là tứ vệ năm đó của Sấm Vương?”.
“Sấm Vương đã chết, tứ vệ đáng lẽ không thể điều động... ai có tư cách nhờ tứ vệ hạ sơn?...”.
“A Kha cô bé kia là con của Ngô Tam Quế cùng Trần Viên Viên.... Trần Viên Viên chỉ là một cái ca kỹ, lại là Tiên Âm Động phản đồ, ảnh hưởng không lớn”.
“Ngô Tam Quế.... chẳng nhẽ là Trấn Nam Vương phủ?. Ngô Tam Quế người này vậy mà có thể sai bảo tứ vệ của Sấm Vương?.... điều này có chút kỳ lạ”.
“Miêu gia thì không biết.... nhưng Phi Thiên Hồ Ly dùng tiền sẽ không mua được, kẻ này tận tâm tận lực vù Sấm Vương, thà chết không đổi, không có lý do bắt tay với kẻ thù.... hay là.... hay là việc năm đó có uẩn khúc?”.
“Chẳng nhẽ nói.... Sấm Vương còn sống?... Sấm Vương chẳng nhẽ trong tay Ngô Tam Quế....? “.
“Đúng.... nếu Sấm Vương còn sống chỉ có thể ở trong Trấn Nam Vương phủ, nơi này tuyệt đối không ai nghi ngờ “.
Thật sự Phong Lăng sư thái rất có tài suy luận, thậm trí càng suy càng xa, càng suy càng lệch khỏi quỹ đạo vốn có.
Cũng chẳng biết Phong Lăng Sư Thái bắt đầu nghĩ đến tận đâu, chỉ biết vị sư thái này bắt đầu thật sự muốn nhìn chằm chằm vào Trấn Nam Vương Phủ, nhìn chằm chằm vào Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế.
....
P/s: Chương này dài bù cho chương tối qua ngắn quá.

Chương 90
Thế cuộc ba năm

Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao không hổ là thánh dược chữa thương của Tây Vực, quả nhiên chỉ mới khoảng ba ngày Vô Song đã có thể xuống giường, bất quá xuống giường là một việc còn bảo hắn hoạt động bình thường được hay không lại là một việc khác.
Vô Song xuống được giường, hắn chậm rãi cố gắng đi lại trong căn phòng nhỏ, đột nhiên ánh mắt Vô Song nhíu lại, hắn nhìn thấy một cái hộp báu nhỏ.
Vừa nhìn hộp báu này, Vô Song liền khẽ mỉm cười.
Thứ bên trong cái hộp này quả thật là kho báu đối với Vô Song. Tạm thời hiện nay Vô Song vẫn không có cách nào hoạt động được bình thường, hắn liền quyết định mang cái hộp báu này lên giường, sau đó chậm rãi mở ra.
Hộp không có khóa vì vậy Vô Song rất dễ dàng có thể mở ra, bên trong là hàng tệp hàng tệp giấy.
Không cần nghĩ Vô Song cũng biết đây là Tiên Âm cô cô sắp xếp cho hắn sau đó giúp hắn mang đến đây, đây chính là thư từ tình báo liên lạc giữa Thiên Long Giáo cùng Vô Song.
Trong 3 năm qua, thiên hạ vẫn đang tương đối bình tĩnh nhưng đã có những ngọn lửa nhỏ bắt đầu xuất hiện.
Ngọn lửa nhỏ chỉ cần không tắt liền có cơ hội trở thành ngọn lửa lớn, chỉ cần gặp gió liền có thể đốt tận trung nguyên.
Đầu tiên trong ba năm qua, cũng không biết tại sao Thiên Địa Hội ngoan ngoãn rất nhiều, bản thân Thiên Địa Hội gần như không có hoạt động lớn, cũng không có các hành động chống phá Đại Thanh thường xuyên như trước đây.
Vô Song nghe nói Thiên Địa Hội xuất hiện một nhân vật được gọi là Xà Vương, người này vừa xuất hiện trên trung nguyên võ lâm được 3 năm thời gian nhưng trong 3 năm ngắn ngủi liền hoàn toàn thay thế Trần Cận Nam, trở thành minh chủ mới của Thiên Địa Hội.
Thiên Địa Hội trong tay Xà Vương.... thật sự làm Vô Song cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trong 3 năm qua có rất nhiều chi nhánh của Thiên Địa Hội bị Đại Thanh tiêu diệt, so với 3 năm trước mà nói Thiên Địa Hội thế lực liền bị thu hẹp rất nhiều nhưng không hiểu vì sao... danh vọng lại càng ngày càng lớn.
Điều này cực kỳ vô lý, hơn nữa Thiên Địa Hội những năm nay hoàn toàn đi vào trong bóng tối, giống hệt như Thiên Long Giáo của Vô Song, đám người Thiên Địa Hội này bắt đầu thay đổi phương hướng phát triển, bắt đầu trở thành một tổ chức... giống Cái Bang.

Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, sức mạnh của Cái Bang chính là từ số lượng, có số lượng bang chúng khổng lồ lại dẫn tới Cái Bang có một mảng lưới thông tin cực kỳ đáng sợ, trải dọc toàn bộ võ lâm trung nguyên.
Thiên Địa Hội hiện nay.... liền bước theo Cái Bang con đường, chỉ tập trung vào tình báo, vào thông tin, không tiếp tục va chạm với quân đội Đại Thanh, địch tiến thì ta lùi, địch lùi ta lại tiến. Nhìn trên thám báo bản thân Thiên Địa Hội mặc dù nhiều lần thất bại nhưng căn cơ gần như không bị tổn hại gì.
Từ góc độ của Vô Song mà nói, hắn có chút sợ vị Xà Vương này, người này cũng có chủ ý như Vô Song, điệu thấp được bao nhiêu hay bấy nhiêu, trong bất cứ thời điểm nào của lịch sử, trong bất cứ nơi đâu tri thức cùng dữ liệu chính là sức mạnh.
Tri thức cùng dữ liệu nói đơn giản hơn liền là thông tin, nắm được thông tin càng nhiều tỷ lệ thắng càng lớn.
Không phải ngẫu nhiên có câu: Biết Địch Biết Ta Trăm Trận Trăm Thắng.
Chỉ cần nắm được lượng thông tin đủ lớn, muốn khuấy lên thiên hạ phong vân liền dễ dàng vô cùng.
Cũng may hiện nay Thiên Địa Hội cùng Thiên Long Giáo có quan hệ hợp tác chiến lực, thậm chí chia sẽ cả hệ thống thông tin thu được, khiến Thiên Long Giáo được lợi không nhỏ.
Có một minh hữu như Thiên Địa Hội đương nhiên là tốt nhưng Vô Song cũng cảm thấy lo lắng không thôi.
Thiên Địa Hội cho dù thay đổi thế nào phương hướng phát triển của nó vẫn là Phản Thanh Phục Minh, điều này không thay đổi được.
Đặt lên cán cân quyền lực, Đại Minh căn bản đã chết, Đại Thanh lại như mặt trời ban trưa, Vô Song còn chưa đến mức sẵn sàng cùng con quái vật kia đối đầu.
Quan trọng nhất.... là bốn chữ ‘Phản Thanh Phục Minh’, Vô Song quan tâm đến cái khẩu hiệu này làm con khỉ gì?, không ngáng chân bọn họ đã là thiên ân vạn tạ, làm gì có việc hắn thật sự ra sức vì Phản Thanh Phục Minh?.
Phản tất nhiên phản, nhưng ‘phục’ ai thì còn chưa biết.
....
Điều thứ hai để nói là Thiên Long Giáo.
Trong ba năm qua, Thiên Long Giáo vẫn chưa lộ diện trên võ lâm, trái lại càng ngày càng ẩn mình đi, lúc này đã không còn cái gì gọi là Thiên Long Giáo trên giang hồ, những năm qua chỉ có một thế lực mới nổi gọi là Thăng Long Hội.
Thăng Long Hội đương nhiên chính là Thiên Long Giáo có điều lại được Vô Song biến tướng rất nhiều.
Về phần tại sao gọi là Thăng Long?, đương nhiên không cần giải thích gì nhiều lại thêm Thăng Long cùng Thiên Long về một ý nghĩa nào đó cũng tương tự nhau, lại càng được Khinh Huyền yêu thích.

Thăng Long Hội trong vòng ba năm, thu mua các đội buôn nhỏ và vừa trong phạm vi Tây Vực, sau đó lại xin được giấy phép thông hành cùng buôn bán tại hai cường quốc là Ba Tư cùng Thiên Trúc.
Có hai đại quốc của Tây Vực đồng ý cho Thăng Long Hội buôn bán thông thương dẫn đến việc nhập cảnh của Thăng Long Hội đến các quốc gia khác trong Tây Vực trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Thăng Long Hội đã tạo thành một tuyến đường thông thương rất lớn tại Tây Vực.
Thăng Long Hội trong 3 năm qua bắt đầu đặt chân vào thông thương ở Ba Tư, Thiên Trúc, Hồi Tộc, Lâu Lan, Vu Điền cùng Quy Từ, trở thành một trong những thương hội lớn nhất của Tây Vực.
Có một điều Vô Song cũng không ngờ, Khinh Huyền lại có thể hợp pháp hóa được Thiên Long Hội đến mức triệt để, không biết làm sao mà người phụ nữ của hắn có thể kết minh cùng Tây Hạ Quốc, sau đó khiến Thiên Long Hội trở thành thương hội chính thốc xuất thân từ Tây Hạ Quốc, đây tuyệt đối là việc bất ngờ với Vô Song.
Tây Vực Bách Quốc có lớn có nhỏ, nước nhỏ thậm chí vài năm sẽ bị diệt sau đó lại có nước mới xuất hiện, vì vậy Tây Vực bản đồ rất khó vẽ ra, cứ vài năm lại đổi một lần tuy nhiên cũng có những cường quốc cắm rễ ở tại Tây Vực trong thời gian dài.
Có thể kể tới Ba Tư, Thiên Trúc, Hồi Tộc, Lâu Lan, Vu Điền, Quy Tư, Yên Kỳ, Nhược Khương, Ô Xá...
Đây là những đại quốc ở Tây Vực, binh lực mỗi quốc gia ít thì 4-5 vạn, nhiều thậm chí có đến 15-20 vạn đại quân, tách riêng ra thì không quá mạnh mẽ nhưng chỉ cần 10 quốc gia mạnh nhất Tây Vực liên minh thì cho dù Đại Thanh cũng phải biến sắc.
Đại Thanh quân lực theo thông tin mà Vô Song thu được là khoảng... 250 vạn quân.
10 nước đứng đầu Tây Vực liên thủ, quân lực có thể lên tới 90 vạn quân.... còn nếu tính tổng toàn bộ Tây Vực, binh lực thậm chí có thể đạt tới 150 vạn quân, kết hợp với ưu thế địa lợi bản thân Đại Thanh căn bản vô lực hướng về Tây Vực dơ ra móng vuốt.
Tất nhiên nếu đã thu thập số liệu về quân lực thì không thể không nói đến Mông Cổ.
Mông Cổ vốn không giàu có bất quá trong ngắn ngủi 20 năm, Thiết Mộc Chân diệt Kim Quốc, diệt Liêu Quốc sau đó đánh Thổ Phồn, một mảnh biên cương phương bắc gần như bị thống nhất toàn bộ, quân lực của Mông Cổ hiện nay lên tới 150 vạn đại quân.
Trong những năm nay Thổ Phồn chỉ phản kháng cho có lệ, Khiết Đan lại chỉ đủ lực bo bo giữ mình, nội trong 10 năm nữa, chỉ cần Mông Cổ thống nhất thảo

nguyên phương bắc sau đó lại dùng mấy năm tích trữ thực lực bản thân quân lực của Mông Cổ cũng có thê đạt đến 200 vạn.
Đáng nói nhất, trung nguyên quá rộng lớn, 250 vạn đại quân của Đại Thanh phải dàn ra toàn bộ Trung Nguyên, phòng ngự theo diện tích rất rộng, Mông Cổ lại khác, bọn họ có đại thảo nguyên làm tấm chắn, sống theo từng bộ lạc lớn nhỏ lấy Đại Hãn làm chủ, chỉ cần lệnh tấn công của Thiết Mộc Chân hạ xuống, chí ít Mông Cổ có thể tập hợp 100 vạn cường binh tập kích Tương Dương Thành.
100 vạn đại quân, số quân này... Đại Thanh căn bản rất khó tập hợp đủ trong thời gian ngắn.
....
Lại quay về vấn đề chính, nói về Tây Hạ Quốc.
Tây Hạ Quốc đặt ở Tây Vực không tính là nước lớn nhưng cũng thuộc hạng trung bình khá, quân lực khoảng 15000 quân, quan trọng nhất Tây Hạ Quốc lại ở gần Nhạn Môn Quan, phi thường thích hợp cho phương hướng phát triển sau này về phía trung nguyên của Thăng Long Hội.
Có một điều nữa làm Vô Song chú ý, Tây Hạ Quốc trong Kim Dung tiểu thuyết có hai thứ cực kỳ đáng chú ý.
Đầu tiên là tổ chức sát thủ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Thứ hai là Lý Thu Thủy.
Tây Hạ Nhất Phẩm Đường tạm thời Vô Song không quan tâm nhưng Lý Thu Thủy thì khác, đây là ngũ tuyệt cường giả hàng thật giá thật.
Vô Song hiện nay không có cách nào bằng lực ảnh hưởng của mình sai khiến một ngũ tuyệt cao thủ ra tay bất quá trong tương lai nếu hắn thật sự muốn thu phục một vị ngũ tuyệt cường giả về dưới quyền, Lý Thu Thủy có lẽ là lựa chọn không tệ.
Thăng Long Hội có thể phát triển nhanh như vậy ở Tây Vực một phần là có tiền vốn là Thiên Long Giáo để lại nhưng quan trọng Thăng Long Hội kết minh cùng Thiên Địa Hội.
Thăng Long Hội có thể tương đối dễ dàng nhập hàng hóa từ trung nguyên tiến vào Tây Vực, giá cả rẻ hơn bình thường 1 thành so với các thương đội khác, dẫn đến tốc độ phát triển của Thăng Long Hội trở nên cực kỳ nhanh.
Một điểm mạnh nữa mà các thương hội khác ở Tây Vực không có, Thăng Long Hội có đoàn thuyền riêng, đội thuyền làm ăn trực tiếp cùng Đài Loan và Phù Tang ở ngoài biển, đương nhiên đội thuyền này có thể thoải mái thông thương trên biển phía sau liền có sự ủng hộ của Đài Loan – Trịnh Gia.
Theo báo cáo của Khinh Huyền, năm sau nàng sẽ thử mang Thăng Long Hội chậm rãi tiến vào Trung Nguyên, người đại diện cho Thăng Long Hội ở trung nguyên cũng làm Vô Song tương đối bất ngờ, nàng chính là Lý Mạc Sầu.
....

Điều thứ 3 để Vô Song chú ý là Đại Địa Đồ.
Như Vô Song đã nói, kiến thức là thứ tài nguyên quan trọng nhất, Vô Song có kiến thức nhưng hắn lại thiếu một cái chìa khóa... chìa khóa giúp hắn có thể sử dụng tốt toàn bộ kiến thức của mình.
Đại Địa Đồ chính là chìa khóa của Vô Song.
Đại Địa Đồ là công sức của toàn bộ Thăng Long Hội trong 3 năm qua, một tấm địa đồ hoàn chỉnh khu vực Trung Nguyên cùng Tây Vực.
Đại Địa Đồ thứ này tuyệt đối giá bạc triệu, ít nhất người thường sẽ không cách nào có, trừ khi là đại chư hầu một phương.
Nắm được Đại Địa Đồ, Vô Song ngồi trên giường bắt đầu lại viết ra một bản kế hoạch mới cho sự phát triển của chính hắn sau này.
Tính từ lúc Vô Song xuyên việt đến nay, đây đã là bản kế hoạch thứ 3 của Vô Song.
Vô Song không biết lấy cát làm thủy tinh, hắn cũng không biết chết tạo vũ khí nóng, hắn căn bản sẽ không biết chế tạo hỏa dược, chất nổ.... Vô Song cũng không hiểu tại sao có mấy kẻ xuyên việt khác có thể biết cách làm mấy thứ này?, nếu không chuyên sâu nghiên cứu thì tìm hiểu mấy cái này làm khỉ gì?.
Thứ duy nhất mà Vô Song nắm giữ là kiến thức về kinh tế, vì vậy hắn muốn đẩy mạnh thương nghiệp, dùng tiền tệ cùng tài sản làm vũ khí.
Nhắc đến kinh tế, bất cứ thương nhân nào cũng không thể làm giàu nếu không có người chống lưng.
Nhiều người nói Quan – Thương cấu kết, nhiều người rất ghét loại cấu kết này, bị coi là sâu mọt quốc gia bất quá Quan – Thương đi với nhau là thiên kinh địa nghĩa.
Quyền lực cùng tài lực căn bản không thể tách rời.
Thứ mà Thăng Long Hội còn thiếu là ‘Quyền’, là một chỗ dựa đủ cứng để chống lưng khi tiến vào trung nguyên.
Vô Song chậm rãi quan sát Đại Địa Đồ, sau đó hắn nhìn ra bốn vị trí.
Nhân tuyển đầu tiên là.... Nhạn Môn Quan – Nhạc Nguyên Soái.
Nhân tuyển thứ hai là Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế.
Nhân tuyển thứ ba là Bắc Địa Vương – An Lộc Sơn.
Nhân tuyển thứ tư là hoàng thân quốc thích, là quý tộc người Mãn.
Vô Song lông mày nhíu càng ngày càng chặt, suy đi tính lại cũng rất nhiều cuối cùng ngón tay của hắn dừng lại ở một nơi trên Đại Địa Đồ, gọi là Thần Long Đảo.
“Thần Long Đảo.... được liền bắt đầu từ đây đi”.
Vô Song nhìn vào Thần Long Đảo, hắn có thể thấy phương hướng phát triển tiếp theo cho Thăng Long Hội.
Còn nếu chuyến đi Thần Long Đảo thất bại, Vô Song liền muốn tìm Ngô Tam

Quế, người này thật sự khiến Vô Song cực kỳ tò mò, đáng để Vô Song thử một lần.
Về phần Nhạc Nguyên Soái hay An Lộc Sơn, Vô Song trực tiếp bỏ qua.
Thế giới này.... rất lạ ít nhất có rất nhiều nhân vật cực kỳ nổi tiếng xuất hiện.
Trấn thủ Nhạn Môn Quan cửa ngõ của Tây Vực là Nhạc Đại Nguyên Soái, người này tên đầy đủ là Nhạc Phi.
Nếu đây thật sự là Nhạc Phi, Vô Song liền bỏ ý định mua chuộc.
Về phần An Lộc Sơn, một người ở Tây Vực một kẻ ở Bắc Phương, hợp tác kiểu quái gì?, khoảng cách quá xa, Vô Song trực tiếp bỏ qua.
....
Tiểu Mục 1:
Trong lúc Vô Song đang vạch ra nước đi tiếp theo cho bản thân hắn cùng Thăng Long Hội thì ở hoàng thành Trường An, cũng có vài nhân vật đang ngồi với nhau.
Một chiếc xe ngựa tương đối giản dị đi chậm trên con đường thành Trường An, khi bánh xe ngừng quay, bên trong một thân ảnh bước ra.
Người này ăn mặc quần áo của thái giám nội cung, mặt nhẵn không râu, da có chút trắng, trên người thậm chí còn mùi nước hoa thoáng qua, chỉ cần để ý liền biết kẻ này 9 phần là thái giám trong cung.
Nơi người này bước xuống, bên trên ghi hai chữ Tướng Phủ.
Nhìn cổng phủ cao ngất cùng đầy quyền lực này, khiến cho bất cứ ai cũng cảm nhận được một luồng đáng sợ sức ép.
Thái giám kia cũng không ngoại lệ, hắn đứng trước cửa tướng phủ một lúc lâu, mới chậm rãi tiến về phía trước.
Thị vệ trong tướng phủ lúc này.... thần kỳ lại không có ai, cửa chỉ cần mở ra liền có thể tiến vào.
Bên trong là một mảnh sân phi thường rộng lớn, toàn bộ sân đều được lát gạch nền, bốn phía là những hòn non bộ xinh đẹp cùng phi thường tinh xảo, thậm chí trên những hòn non bộ này còn có đủ các loại kiến trúc nhỏ, đẹp đẽ vô cùng. Quan trọng nhất toàn bộ những kiến trúc nhỏ kia đều làm bằng vàng, thứ ánh sáng hoàng kim hoa lệ khiến cho bất cứ ai cũng cảm thấy rung động không thôi.
Thái giám ánh mắt lóe lên, sau đó đi thẳng về phía đại môn.
Trong Tướng Phủ hôm nay vậy mà không có người, đến cả quản gia cũng không có, khiến vị thái giám kia nghi hoặc không thôi bất quá nghi hoặc thì nghi hoặc, hắn vẫn đi vào trong hậu viện.
Hậu viện của tướng phủ trái với vẻ xa hoa bên ngoài lại chỉ là một ngôi nhà đơn sơ giản dị, ngoài sân bày một bộ bàn đá, vài cái cây cảnh được chăm sóc kỹ lưỡng, ngoài ra cũng không còn gì.
Thái giám đứng trước hai cánh cửa gỗ của hậu viện, bắt đầu định thân lắng nghe,

khi nghe thấy bên trong có tiếng bàn luận, thái giám mới chậm rãi đẩy cửa đi vào.
Vừa bước vào, người thái giám này liền hít một hơi khí lạnh.
Căn phòng này không lớn, thậm chí còn có chút chật hẹp, khoảng 4 – 5 người tiến vào bên trong liền sẽ trở nên chật hơn rất nhiều.
Trong phòng lúc này vừa vặn có 4 người, nếu tính cả vị thái giám này liền là 5.
4 người này... không có ai mà thái giám không biết.
Người đầu tiên một lão nhân râu tóc bạc phơ, một thân áo trắng. Có thể nói là trắng từ đầu đến chân, người này bên ngoài cho người ta cảm giác tiên phong đạo cốt bất quá trong mắt ẩn ẩn một tia tà quang.
Đây chính là Đại Thanh Tả Tướng – Tần Cối, Tần Tướng.
Một người khác, khuôn mặt trung niên, dáng người dong dong cao thoạt nhìn có chút thô, quần áo ăn mặc cũng tương đối giản dị, chỉ là một bộ áo gai màu nâu dài tay, nếu mới nhìn còn tưởng là phường chợ búa.
Người này là Đại Thanh Hữu Tướng – Lý Lân, Lý Tướng.
Người thứ ba là một nam tử trẻ tuổi, phi thường trẻ tuổi hơn nữa cực kỳ đẹp trai, nếu nhan sắt nam nhân theo thang điểm 10, người này chỉ sợ thật sự 10 điểm.
Nam tử trẻ tuổi này có một đôi mắt phi thường phi thường ma mị, cứ như hút hồn người khác, đôi mắt này làm không biết bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ tại kinh thành Trường An chết mê chết mệt.
Đệ Nhất Công Tử - Phúc Kiến An.
Đương nhiên Đệ Nhất Công Tử - Phúc Kiến An còn có một loại danh phận khác, hắn là Đại Thanh – Phúc Vương, năm nay 23 tuổi nắm giữ Đại Thanh Chính Bạch Kỳ Quân.
Người cuối cùng trong bốn người, lưng dựa góc tường, tay cầm kiếm, sắc mặt lạnh như cả thiên hạ thiếu nợ hắn vậy có điều bội kiếm của hắn lại là.... Đại Thanh – Thượng Phương Bảo Kiếm.
Đại Thanh Cẩm Y Vệ Thống Lĩnh – Tử Ảnh.
Cái đội hình bốn người này ngồi đây, có thể trực tiếp hù chết bất cứ đại quan nào của Đại Thanh, bốn người này liên thủ chỉ sợ.... chỉ sợ thực sự có binh biến.
Thái giám sắc mặt trở nên trắng bệch, bờ môi run run bất quá vẫn chắp tay, vái một vái thật dài.
“Hạ quan Ngụy Trung Hiền, tham kiến các vị đại nhân”.
Ngụy Trung Hiền quỳ xuống có điều cả Lý Lân cùng Tần Cối không ai có hứng đỡ hắn dậy, Tử Ảnh thì chỉ chăm chăm đứng một chỗ, chỉ có duy nhất Phúc Kiến Án tiến lên một bước.
“Ngụy đại nhân cần gì phải khiêm tốn, Ngụy đại nhân là tâm phúc của hoàng thượng, sau này đám người chúng ta còn phải nhờ cậy Ngụy đại nhân nhiều”.
Giọng nói của Phúc Kiến An như có ma âm, giọng nói của hắn ma mị đến đáng

sợ.
Vị Đệ Nhất Công Tử này tuyệt đối là một cái kinh người nhân vật, căn bản không thể dùng tuổi tác để hình dung.
Ngụy Trung Hiền được yêu mà sợ, lập tức đứng lên, sau đó ánh mắt nhìn về phía Phúc Kiến An.
“Các vị đại nhân, hôm nay gọi tiểu nhân đến... không biết có gì sai bảo”.
Phúc Kiến An mỉm cười.... nụ cười của hắn sáng như vầng thái dương, nụ cười làm cho không biết bao nhiêu trái tim mỹ nhân rung động.
Hắn nhẹ nhàng vỗ vai Ngụy Trung Hiền, sau đó dẫn Ngụy Trung Hiền ngồi xuống.
‘Ngồi’ là một loại công nhận thân phận, chỉ cần Ngụy Trung Hiền dám ngồi, hắn liền có thể so sánh với ba người đang ngồi ở đây.
Trong phòng chỉ có 4 cái ghế, Tử Ảnh không ngồi...
Cái ghế trống duy nhất liền dành cho Ngụy Trung Hiền.
Ngụy Trung Hiền nào dám ngồi, hắn thật sự sợ xanh cả mặt.
Quan chức của Đại Thanh phân chia làm cửu phẩm, ở ngoài cửu phẩm liền là siêu phẩm.
Ví dụ như thượng thư sẽ được tính là nhất phẩm đại quan.
Về phần tướng gia hoặc vương gia liền rơi vào hàng siêu phẩm.
Ngụy Trung Hiền chức quan là tổng quản thái giám, cũng có thể coi là tổng quản nội vụ, hắn rơi vào hàng tam phẩm.
Tử Ảnh là Cẩm Y Vệ Đại Thống Lĩnh, là hàng nhất phẩm.
Nhất phẩm đại quan còn chưa dám ngồi, tam phẩm dám ngồi?, muốn chết?.
Chỉ thấy Tử Ảnh không thèm liếc nhìn Ngụy Trung Hiền, hắn chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa lại.
Về phần Phúc Kiến An, hắn vẫn giữ cái vẻ thoải mái cùng thân thiết kia, có điều giọng của hắn lúc này có chút hàn khí.
“Ta nói ngồi thì phải?, Ngụy đại nhân chẳng nhẽ về già tai không tốt lắm?”.
Lúc nào Ngụy Trung Hiền sao dám không ngồi?. Hắn liền thực sự ngồi xuống ghế.
Ngụy Trung Hiền hiểu, giờ phút hiện tại trong căn phòng này, hắn có quyền phát biểu, có quyền đưa ra ý định của mình bởi bốn người hiện nay trên danh nghĩa, cùng một loại độ cao.
....

Chương 91

Sự tích cầu vồng .

Sau 5 ngày, Vô Song có thể đi lại bình thường, thương thế hoàn toàn hồi phục, điều này lại làm Vô Song có nhận thức thêm về Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của Tây Vực.
Tất nhiên công dụng của Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao đáng sợ như vậy thì giá trị cũng liên thành, để có được loại thánh dược chữa thương này, là Thăng Long Hội phái người gửi đến cho hắn, cũng coi như một phần tâm ý của Khinh Huyền.
Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lần này Khinh Huyền gửi đến 3 phần, Vô Song đã dùng hết 1 phần, còn lại 2 phần hắn liền cẩn thận cất giữ dù sao đây là thánh dược chữa thương, sau này tất nhiên có công dụng.
Nhìn khắp căn phòng mà mình ở trong những năm tháng trên Tiêu Dao Cốc, Vô Song nhàn nhạt mỉm cười, hắn bước ra ngoài cửa.
Trong 5 ngày ở đây chỉ có Mẫn Mẫn sư tỷ thường xuyên mang A Kha đến thăm hắn, còn lại mấy vị sư huynh khác cũng không thấy xuất hiện có điều Vô Song có thể phỏng đoán, 8 đến 9 phần là nhị sư huynh, tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh của Vô Song không có tại Tử Ngọc Sơn, nếu không chắc chắn ba vị sư huynh này cũng phải đến thăm Vô Song ít nhất một lần.
Bước ra ngoài, tham lam hít thở bầu không khí trong lành có điều Vô Song hiện nay lại có chút phiền não.
Hắn cứu được A Kha là một việc nhưng về sau giải quyết A Kha như thế nào?.
Hắn đương nhiên thừa sức để nuôi A Kha cả đời, dù sao hắn không thiếu tiền bất quá A Kha năm nay mới 3 tuổi, nàng không thể đi theo Vô Song mãi.
Vô Song thân mình còn chưa lo xong, sao có thể bảo đảm cho A Kha an toàn?.
Quan trọng nhất, A Kha không giống Vô Song, bố mẹ của nàng vẫn còn tại nhân thế, vì vậy việc mang nàng ra khỏi bố mẹ có khác gì Cửu Nạn Sư Thái?.
Chết người ở chỗ A Kha bị bắt cóc từ năm 1 tuổi, cô bé này căn bản không nhớ bố mẹ mình là ai, trong mắt A Kha hai người thân thiết nhất chính là Viên Tĩnh cùng Vô Song.
Cô bé sống trên Nga Mi Sơn, cũng không tiếp xúc với quá nhiều người, cũng chẳng tiếp xúc với đứa trẻ cùng tuổi nào, A Kha còn không có khái niệm về cha – mẹ.
Hai từ đầu tiên mà A kha biết nói là ca ca, hai từ tiếp theo liền là tỷ tỷ.
A Kha căn bản không hiểu được cha mẹ là gì cũng không quan tâm xem rốt cuộc mình có cần cha mẹ hay không, trong mắt cô bé hiện nay chỉ có Vô Song cùng Viên Tĩnh.

Tất nhiên khi A Kha lớn, khi cô bé hiểu biết hơn thì suy nghĩ sẽ thay đổi bất quá hiện nay thì không, Vô Song còn chưa nghĩ ra cách nào có thể khiến A Kha rời xa hắn.
Hắn cùng Viên Tĩnh về một mặt nào đó cứ như cha mẹ của A Kha vậy, hai người bọn họ là cả thế giới của cô bé non nớt này, Vô Song sợ nhất là khi hắn rời khỏi A Kha, cô bé này sẽ thương tâm mà khóc, không biết A Kha sẽ thương tâm đến mức độ nào?.
Nghĩ đến việc này, làm Vô Song đau đầu không thôi.
A Kha là một cô bé cực kỳ dễ thương, Vô Song thật sự muốn giữ cô bé lại bên mình, dù sao nhìn cô bé lớn lên, nhìn cô bé khóc, nhìn cô bé cười, dạy cô bé nói, dạy cô bé đi, nói Vô Song không có tình cảm với A Kha liền là giả, tất nhiên không phải là tình cảm nam nữ, so với Tương Vân, Vô Song càng giống trưởng bối của A kha.
Không hẳn là con gái.... nhưng cũng không khác bao nhiêu.
Vô Song biết, theo Kim Dung mà nói A Kha không phải là con gái của Ngô Tam Quế, cha đẻ của nàng chính là Sấm Vương – Lý Tự Thành.
Biết là thế nhưng cha nàng là ai Vô Song quan tâm làm khỉ gì?, hắn chỉ biết cả hai người cha kia không ai thật sự có thể cho A Kha hạnh phúc.
Có một người cha như Ngô Tam Quế, A Kha có thể sống trong nhung lụa cả đời nhưng nàng liệu có hạnh phúc?, Ngô Tam Quế có thể không quan tâm đến người khác nói ông ta thế nào nhưng A Kha thì có.
Về phần Lý Tự Thành, người nam nhân này căn bản không có khả năng xuất hiện, người cha này sẽ không chăm sóc A Kha, lại càng không cho nàng được cái gì, có chăng Lý Tự Thành chỉ mang cho A Kha nguy hiểm cùng điên cuồng truy sát.
Nếu mẹ của A Kha không phải là Trần Viên Viên, Vô Song sẽ không khó nghĩ, hắn liền sẽ giữ nàng lại bất quá Trần Viên Viên, nữ nhân này là sư muội là Tiên Âm thương yêu nhất, Tiên Âm bản ý chính là mang A Kha trở về với Trần Viên Viên, lời nói của Tiên Âm cũng rất có trọng lượng trong suy nghĩ của Vô Song.
......
Đang miên man suy nghĩ, Vô Song đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, hắn lập tức quay đầu về hướng phát ra âm thanh.
Đập vào mắt Vô Song chính là Mẫn Mẫn sư tỷ đang mang theo A Kha đến thăm Vô Song.
A Kha thấy Vô Song, cô bé lập tức cười toét miệng, đôi chân ngắn cũn nhỏ bé vội vàng bước đi trên mặt đất.
Vô Song vừa nhìn thấy đã sợ cô bé ngã, vội dùng khinh công lướt đến rồi ôm chặt A Kha vào lòng.
A Kha ôm cổ Vô Song, sau đó hôn ‘chut’ một cái vào má hắn, cô bé phi thường

ngây thơ cũng phi thường dễ thương chỉ vào má mình.
“Ca ca, thơm thơm”.
Vô Song cũng bật cười, cũng hôn vào má nàng một cái thật kêu.
A Kha đôi môi nhỏ nhắn khẽ bĩu lên, sau đó quay một bên má còn lại về phía Vô Song.
“Thơm thơm “.
Vô Song đương nhiên cũng không chối từ lời nói của cô bé, hắn lại hồn vào bên má kia một cái, A Kha lập tức cười tươi rói, tiếng cười như chuông bạc ngân trong gió.
Vô Song ôm A Kha trong ngực, hắn tự hỏi.... hắn có thật sự muốn xa cô bé này hay không?.
Cho dù thế nào, Vô Song cũng phải đi, khi hắn nhập giang hồ sẽ không thể nào tiếp tục chăm sóc A Kha, vẫn phải nhờ người khác chăm sóc A kha, hắn có thật sự.... thật sự nên giữ lại cô bé hay không?.
Hắn cùng A Kha nhất định phải chia ly, đây là điều chắc chắn chỉ có điều là thời gian ngắn hay dài mà thôi.
Vô Song mang A Kha ra để nàng có thể thay đổi số mệnh, thoát khỏi bàn tay Cửu Nạn Sư Thái, nhưng lúc này hắn cũng đang phải lựa chọn, rốt cuộc làm gì A Kha mới đúng?.
Nhìn cô bé thiên chân vô tà tươi cười kia, Vô Song thật sự đau đầu.
Tất nhiên hắn vẫn phải làm ra lựa chọn, tương lai của A Kha, khiến Vô Song suy nghĩ suốt 1 đêm dài.
Ngày thứ 6 trên Tiêu Dao Cốc, Vô Song rời giường, hắn 1 đêm cũng không có chợp mắt, đương nhiên với võ công của Vô Song hiện tại, 1 đêm không ngủ căn bản không cảm thấy gì.
Một đêm nay hắn nghĩ rất nhiều, cuối cùng hắn muốn để cho A Kha lựa chọn.
Vì vậy khi mặt trời bắt đầu lên, hắn đã đến nhà Mẫn Mẫn sư tỷ ‘mượn’ A Kha mang đi một chút.
Vô Song tất nhiên biết với quan hệ thân thiết của hắn cùng A Kha hiện nay, nếu cho cô bé này lựa chọn giữa hắn cùng cha mẹ chưa bao giờ nghe danh, chưa bao giờ thấy mặt kia, Vô Song thật sự có một ngàn phần nắm chắc cô bé không do dự mà chọn hắn.
Vì vậy qua một đêm suy nghĩ, Vô Song muốn đợi A Kha lớn thêm một chút, lại cho cô bé lựa chọn.
Điều cần làm lúc này là lên tinh thần cho A Kha, hắn muốn gửi A Kha ở lại Tử Ngọc Sơn, ở lại với Mẫn Mẫn sư tỷ, dù sao trong mấy ngày này sư tỷ chăm sóc A Kha rất tốt.
Nghĩ đến Mẫn Mẫn, hắn bất chợt lại nhớ về VIên Tĩnh.
Ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa, sau đó khẽ thở dài.

“Không biết nàng bây giờ thế nào, những lúc này có nàng ở đây thì thật tốt”.
A Kha ngồi trên vai Vô Song, đôi chân non mềm buông thõng được Vô Song dùng hai tay giữ lấy, cô bé thỏa thích khoe tay múa chân, chỉ loạn xa.
Từ trên đỉnh Tử Ngọc Sơn nhìn xuống dưới, cảnh vật thật đẹp cũng thật nhỏ bé, làm A Kha phấn khích không thôi.
Hắn hôm nay cùng A Kha đi chơi từ bình minh buổi sáng đến tận khi hoàng hôn buông xuống.
Trêm tham cỏ xanh mượt, một đốm lửa bập bùng, trên đó có một con gà quay.
Vô Song đang ôn nhu vì A Kha xé thịt gà, sau đó cứ như vậy đặt một miếng thịt gà xé nhỏ vào cái miệng nhỏ bé dễ thương của A Kha.
Đặc biệt A Kha rất thích ăn da, mỗi lần ăn một miếng da, nàng đều chỉ vào miệng mình, mặt cười ửng đỏ.
“Thơm thơm, ngọt ngọt”.
A Kha rất thích ăn ngọt, Vô Song liền thường xuyên làm đồ nướng cho cô bé, dưới trời mùa đông này ăn đồ nướng tẩm thêm mật ong còn gì tuyệt vời hơn.
Dưới ánh nắng hiếm hoi của buổi ban chiều, nhìn cô bé xoa xoa cái bụng béo mập của mình, trong mắt Vô Song có một tia ôn nhu.
“A Kha... ca ca phải đi”.
A Kha nghe vậy, nghi hoặc nhìn Vô Song, ánh mắt như hai biên bảo thạch khẽ nhấp nháy, cô bé dùng bốn chân di chuyển trên thảm cỏ, sau đó ngồi vào lòng Vô Song.
“Uhm, ca ca, ca ca đi, A Kha cũng đi theo ca ca”.
Vô Song nghe vậy, lòng hắn run lên. Nói thật làm người hai kiếp nhưng đây là lần đầu Vô Song gặp tình trạng này, đã cố dặn lòng phải cứng rắn nhưng nhìn vào ánh mắt kia, tâm của hắn lại mềm nhũn.
“A Kha ngoan, ca ca lần này... đi rất xa... rất xa”.
A Kha như không hiểu lời Vô Song nói, nàng chu cái miệng nhỏ lên, dễ thương vô cùng, ngón tay bé bé ngắn cũn chỉ chỉ về nơi mặt trời lặn xa xa.
“Ca ca, xa thế nào?, có thể đi xem viên cầu kia đi đến đâu không, A Kha thật tò mò... ca ca dẫn A Kha đi xem được không”.
Vô Song không đáp, hắn dùng một tay nhẹ xoa đầu A Kha, ôm nàng vào ngực.
“A Kha, ca ca lần này phải xa A Kha, ta không mang theo em đi được, thật sự không có được”.
A Kha nghe vậy, nàng ngửa khuôn mặt non nớt lên nhìn Vô Song, trong đôi mắt kia tràn ra nước mắt.
“Ca ca, ca ca đi giống tỷ tỷ sao, tỷ tỷ bỏ A Kha, tỷ tỷ không ở bên A Kha, ca ca cũng bỏ A Kha, ca ca cũng không thương A Kha”.
Nói xong cô bé khóc lớn, tiếng khóc như muốn xé ruột xé gan Vô Song ra vậy.
Vô Song không phải người tốt, lại chẳng phải người thiện lương gì có điều đứng

trước cô bé 3 tuổi này, Vô Song thật sự không biết làm gì, tâm của hắn không đành, cô bé khóc... tâm của Vô Song cũng cảm thấy đau.
“A Kha ngoan, nghe lời ca ca, ca ca thương A Kha, thương nhất trần đời”.
A Kha nghe vậy, đầu vẫn dựa vào ngực Vô Song, cổ họng xuất hiện từng âm thanh nấc, nàng vẫn còn thút thít.
Ít phút sau, A Kha lại ngửa đầu lên nhìn Vô Song, ánh mắt còn đang ngập nước như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc vậy.
“A Kha cũng thương ca ca, A Kha thương ca ca nhất trần đời. A Kha sẽ ngoan mà... ca ca đừng như tỷ tỷ, đừng bỏ A Kha được không... A Kha.... A Kha sợ lắm”.
Trong lúc này, hắn suýt nữa bất chấp tất cả, suýt chút nữa muốn mang A Kha nhập giang hồ.
Bây giờ hắn mới biết, không gì có sức sát thương bằng ánh mắt hồn nhiên đến lạ, bằng những lời nói ngây thơ chân chất từ tận trái tim nhỏ bé, bằng khuôn mặt thiên chân vô tà của A Kha.
Hắn cứ như vậy, ôm A Kha trong lòng, hắn tạm thời cũng không biết mình phải nói gì.
“A Kha, ca ca kể cho A kha nghe chuyện xưa được không”.
A Kha nghe vậy, khe khẽ gật đầu, cô bé dường như cũng cảm nhận được gì đó.
Vô Song suy nghĩ, sau đó khẽ mở lời.
Hắn muốn kể chuyện xưa, liền phải kể một câu chuyện có khả năng lừa được A Kha, có khả năng thay đổi được A Kha.
“Ngày xửa ngày xưa....”.
Vô Song không biết nhiều truyện, hắn lại càng không biết mấy truyện dân gian của Trung Quốc, hắn sẽ không đi kể cái gì như Tây Du Ký, Thủy Hử, Tam Quốc.... hắn không có tí tẹo hứng thú nào để kể.
Hắn kể cho A Kha nghe... về ‘Người Đàn Bà Hóa Đá’.
Tất nhiên, câu chuyện theo lời kể của Vô Song, có chút thay đổi.
“Thiếu nữ kia chờ ca ca quay lại, ca ca của nàng đi ra chiến trường, đi rất xa rất xa, cũng không thể mang nàng đi theo, nàng phải ở lại trên núi, phải thật ngoan ngoãn, chỉ có nàng an toàn ca ca của nàng mới có thể đi chiến đấu, mới có thể an tâm, có thể bình yên”.
“Ca ca ngày nào cũng nhớ về nàng, nàng ngày nào cũng nhớ về ca ca, từ đó mỗi buổi chiều tà, nàng đều lên đỉnh núi đứng nhìn về phương xa, ánh mắt dõi theo hướng ca ca rời đi, hy vọng một ngày ca ca bình yên trở về “.
“Người ca ca ở phương xa chiến đấu, như cảm nhận có ánh mắt của nàng nhìn mình, theo dõi mình, động viên mình vì vậy người ca ca lại càng cố gắng, càng phải vượt qua khó khăn vất vả bởi hắn có nơi phải trở về, ở nơi đó có người đợi hắn, hắn phải trở về ôm muội muội vào lòng”.

“Nhờ muội muội luôn từ phương xa theo dõi hắn, khiến hắn có thể vượt qua trận chiến, có thể bình yên trở về nhưng trên đường về quá xa xôi, hắn đi lạc trong khu rừng không có lối ra. Ông trời cảm động tình cảm của hai người, không đành lòng nhìn hai người xa cách vì vậy đổ xuống một trận mưa lớn thật lớn”.
“Sau khi mưa tạnh, ánh mặt trời hiện lên, sau đó một cây cầu 7 màu hiện ra, người muội muội ở đầu cầu còn người ca ca ở cuối cầu, nhờ cây cầu này, ca ca rốt cuộc có thể trở lại bên muội muội, hai huynh muội sống hạnh phúc với nhau suốt đời, mãi mãi không chia ly”.
“Từ sau đó.... người ta gọi cầu 7 màu là cầu vồng. Sự tích cầu vồng cứ như vậy ra đời. Nếu không có người muội muội đợi chờ ca ca nơi hậu phương, chỉ sợ ca ca đã chết trên chiến trường, nếu không cũng đã chết đói chết rèn nơi rừng hoang nước độc, nếu không có người muội muội thủy chung không thay đổi, cầu vồng sẽ không hiện ra, ca ca sẽ không thể trở về”.
Vô Song cảm thấy mình thật sự có tài bịa chuyện, chuyện như thế này mà hắn cũng bịa được ra?.
Tiếp theo Vô Song hồi hộp nhìn A Kha, A Kha cũng im lặng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn.
Thời gian từng giây từng phút đi qua.
A Kha ngước khuôn mặt xinh xắn lên nhìn Vô Song, ánh mắt nhòe đi vì nước mắt.
“Ca ca, A Kha biết rồi, A Kha sẽ giống vị tỷ tỷ kia, ngày ngày sẽ đợi ca ca trở về được không?, ca ca không được đi lạc đâu đó, A Kha ở đây đợi ca ca về, chỉ đường cho ca ca”.
“ Sau này ca ca cũng không được đi nữa, ca ca phải ở với ca ca mãi mãi, được không?”.
Vô Song ngọt ngào cười, hắn nhẹ ôm chặt tiểu A Kha.
“A Kha ngoan, ca ca nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ ở bên A Kha cả đời”.
Hắn nói xong, A Kha nhẹ gật đầu, lại vùi đầu vào trong ngực hắn.
Chẳng biết bao lâu, cô bé ngủ thiếp đi, Vô Song nhè nhẹ mang nàng về Vong Ưu Thôn.
Dưới ánh chiều tà, A Kha thật đẹp, những giọt nước mắt của nàng như những viên ngọc trai tinh khiết.
Sáng hôm sau... trời thật sự đổ mưa, cơn mưa rất lớn.
Sáng hôm sau, khi những tia nắng xuyên qua đám mây đen, khi bầu trời lại hửng nắng, trên Tử Ngọc Sơn vậy mà thật sự có cầu vồng xuất hiện,.
Cầu vông vắt ngang qua một mảnh chân trời.
Vô Song tay cầm theo một bọc hành lý, hắn nhè nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại của A Kha, Vô Song cùng A Kha đều lặng đi, sau đó một lần nữa, Vô Song bế A Kha ngồi lên cổ mình.

Hắn cùng A Kha, lại ngồi ngắm cầu vồng.
Cầu vồng hôm nay thật đẹp.
Thật sự rất đẹp.
A Kha cô bé không khóc, khuôn mặt đượm buồn nhưng không hề khóc, khuôn mặt cô bé nhìn theo cầu vồng kia, càng ngày càng kiên định.
....

Chương 92
Huyết Chích Tử (1)

Rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Vô Song một thân một mình đứng giữa ngã tư đường.
Cho dù Vô Song có Đại Địa Đồ trong tay nhưng thứ này quá lớn, căn bản không thể mang theo bên người, hơn nữa Đại Địa Đồ cũng không thể nào chi tiết đến mức thông báo từng cái ngã tư được.
Vô Song 10 tuổi, đây có thể coi là lần đầu tiên hắn đi xa, lần đầu tiên hắn tiến vào giang hồ.
Với những đứa trẻ 10 tuổi khác, độ tuổi này còn quá sớm nhưng đối với Vô Song liền trở thành bình thường, dù sao với thực lực của hắn hiện nay, cho dù là Tiềm Long Bảng đệ nhất thiên tài Viên Tĩnh cũng chỉ ngang ngửa hắn mà thôi, càng không nói đám người Tống Thanh Thư cùng Tô Xán.
Thứ làm Vô Song suy nghĩ là hiện tại hắn nên đi đâu.
Vô Song hiện tại thật sự háo hức, hắn hiện nay có thể đi đến bất cứ nơi nào trong thiên hạ, có thể chính thức ngao du giang hồ, không sợ đi lạc cũng không sợ phải quay về cho kịp thời gian.
Cái cảm giác háo hức này, kiếp trước Vô Song không có, kiếp này hắn lại được trải nghiệm.
Vô Song cuối cùng cũng quyết định, đứng giữa ngã tư đường, hắn cầm lấy một cành cây khô sau đó ném lên trời.
"Ừ để vận khí quyết định đi".
Vô Song từ từ mở mắt ra, quan sát hướng mà cành cây chỉ về, ánh mắt chớp động, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười.
"Tốt, ta liền đi thẳng".
Nói xong Vô Song thản nhiên đi về phía trước, hắn bắt đầu con đường giang hồ của chính mình.
Lúc này Vô Song một thân bạch y, đội một chiếc mũ trùm đầu che đi mái tóc màu trắng, khuôn mặt của hắn cũng đang đeo một chiếc mặt nạ hở nửa miệng dưới, Vô Sogn chính là muốn che đi những nét đáng chú ý nhất trên người mình.
Hông đeo bội kiếm, trong ống tay áo là nguyên bộ kim châm, bên hông dắt theo một thanh chùy thủ sắc nhọn, trên vai là bọc hành lý, đây là tất cả hành trang của Vô Song lúc này.
Vì hắn hiện nay mới 10 tuổi, thân hình tương đối thấp bé vì vậy tốc độ di chuyển cũng không tính là nhanh, hơn nữa Vô Song bước đi với tinh thần 'cưỡi ngựa xem hoa', hắn căn bản cũng không vội, hắn hiện nay còn không biết mình muốn đi đâu nhất.

Dọc theo con đường này, Vô Song có thể tự do ngắm cảnh, ngắm người đi đường, nhìn thấy rất nhiều thứ.
Hắn đi một mạch từ rạng sáng đến lúc chiều tà, đôi chân mới bắt đầu cảm thấy mỏi.
Trên tay Vô Song hiện lay là xiên hồ lô kẹo đường, hắn vừa nhấm nháp vị ngọt trên tay lại vừa quan sát xung quanh một chút.
Thứ gọi là kẹo hồ lô đường này Vô Song không thể không thừa nhận, ăn rất ngon. Ít nhất hắn cảm giác kẹo này còn ngon hơn cả kẹo bông của kiếp trước.
Trên TV bản thân Vô Song đã rất nhiều lần thấy kẹo hồ lô đường nhưng suốt 10 năm đặt chân đến thế giới này hắn mới có dịp mua thử 2 xiên, quả nhiên ăn rất ngon.
Giải quyết xong 2 xiên kẹo, Vô Song ánh mắt dần dần trở nên tập trung hơn, lúc này đã là chiều tà, hắn thật sự phải chuẩn bị tìm chỗ ngủ, Vô Song hắn không quá nguyện ý ngủ lại ngoài trời, hắn rất sợ muỗi.
Vô Song cũng không biết mình đang đứng ở đâu nữa, cũng may người đi lại trên đường dù vắng nhưng thỉnh thoảng vẫn có 1,2 người đi lại.
Vô Song liền trực tiếp quyết định chọn một tảng đá tướng đối bằng phẳng ngồi xuống, hắn liền ngồi đậy đợi sung rụng, ngồi đây đợi người đi qua để hỏi đường, hắn liền không tiếp tục đi nữa.
Ở thế giới này, mẫu mã giày dép thật sự quá tệ trong mắt Vô Song, thật sự rất tệ, với một người xuyên việt như Vô Song mà nói, giày dép thế giới này xấu không chịu được, vì vậy hắn tự mình thiết kế cho mình một đôi giày, cũng may giày dép thủ công thế giới này vẫn có thể làm được, thậm chí hóa văn còn có thể tự tay thêu vào, chỉ cần bỏ ra chút tiền liền thật sự có thể tạo ra một đôi giày mẫu mã tương đối giống thời hiện đại của Vô Song.
Đôi giày Vô Song đang đi là một đôi giày màu trắng, cổ cao, viền màu đen, hoa văn là những hình xăm kì dị cũng màu đen, bên trong lót một lớp vải mềm, được cố định, đế giày dùng nguyên liệu chính là da trâu, giống một mặt trống kéo căng ra vậy.
Tất nhiên đi giày kiểu này sẽ không có cảm giác giống với hậu thế bởi hiện tại Vô Song vẫn chưa nhìn thấy thứ gọi là ‘cao su’, Vô Song từng nhìn thấy câu cao su ở hậu thế nhưng cũng sẽ không biết chiết xuất nhựa cây để tổng hợp thành loại nguyên liệu này, vì vậy hắn hoàn toàn từ bỏ việc tìm kiếm cao su trên thế giới này.
Chậm rã cởi bỏ dây giày, Vô Song rút đôi chân nhỏ nhắn ra, hắn bắt đầu nhẹ nhàng đấm bóp, lưng hơi dựa về phía sau, ánh mắt thản nhiên nhìn xung quanh.
Vô Song không biết là, hắn cho dù che đi mái tóc, cho dù che đi khuôn mặt thì hình dáng của hắn cũng có một cỗ ma mị nhất định, đặc biệt là đôi chân nhỏ bé trắng ngần không tì vết kia, thật sự có thể khiến rất nhiều nam nhân sôi máu.

Vô Song hắn chưa từng tận lực quyến rũ ai nhưng trong người hắn luôn có một cỗ mị lực như có như không... cực kỳ yêu dị.
....
Thời gian dần qua, không bao lâu sau, mắt Vô Song sáng lên, hắn thấy một đoàn xe ngựa đang từ hướng ngược lại đi đến.
Đoàn xe này thoạt nhìn giống một đoàn xe thương nhân, có 7 con ngựa kéo xe, 4 xe thồ hàng còn 3 xe để chở người, bên cạnh đó, thương đội này còn có... vũ khí.
Vô Song ánh mắt rất tốt, ngay từ khi hai bên còn cách xa nhau, Vô Song đã nhìn ra đám hộ vệ xung quanh thương đội đều được trang bị vũ khí.
Tất nhiên Vô Song sẽ không vì mấy việc này mà quan tâm, khi đoàn xe ngựa càng ngày càng đến gần, Vô Song lập tức đứng ra chặn đường.
Thân hình hắn nhỏ nhắn lại có chút xinh xắn, hắn cũng đang quên luôn đôi giày cách đó không xa, để đôi chân trần trắng bóc lộ ra ngoài.
Thấy Vô Song chặn đường, đoàn xe chậm rãi dừng lại, sau đó có một con ngựa lại gần đến chỗ Vô Song.
Người cưỡi trên ngựa thân hình cao lớn, khuôn mặt nghiêm nghị, ở giữa mặt còn có một vết sẹo lớn, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn, sau lưng thành một thanh đao lớn, đao thậm chí còn không nhét trong vỏ.
Người này nhìn Vô Song từ đầu đến đuôi, Vô Song thật sự rất quái dị.
Ít nhất chỉ cần nhìn bộ dạng bịt mặt của Vô Song đã khiến người này nghi ngờ, bất quá Vô Song lại rất nhỏ, giống một cái đứa bé vậy, vì thế mới làm người này cảm thấy ngạc nhiên.
Nhìn xuống đôi chân của Vô Song rồi lại nhìn lên khuôn mặt bị che đi của hắn, nam tử kia cũng không cách nào xác định được giới tính của Vô Song, sắc mặt của hắn có chút khó coi.
“Có việc gì, dám chặn xe của Phúc Uy Tiêu Cục?”.
Vô Song nghe thấy bốn chữ Phúc Uy Tiêu Cục, ánh mắt liền khẽ xuất hiện một tia dị sắc, Phúc Uy Tiêu Tục quả thật như sấm bên tai.
Dị sắc trong mắt cũng rất nhanh thu lại toàn bộ, Vô Song liếc nhìn người nam tử trước mặt, sau đó khẽ gãi đầu.
“Ta chỉ muốn hỏi đường một chút.... cũng không có việc gì”.
Nam tử kia nghe vậy, sắc mặt liền hòa hoãn hơn rất nhiều, dù sao Vô Song thật sự quá nhỏ nhắn, giọng nói lại trong suốt lanh lảnh, căn bản giống một đứa trẻ con, tương đối dễ tạo lòng tin với người khác.
“Hỏi đường?, ngươi là muốn đi đâu?”.
Vô Song sắc mặt hơi hơi đỏ lên, hắn thật sự cũng không biết phải đi đâu mới đúng, ánh mắt liền khẽ chớp động.
“Trời sắp tối, ta liền muốn tìm một chỗ ngủ lại, vị thúc thúc này xin hỏi xung quanh đây có thành trấn nào không?”.

Nam tử mặt sẹo nghe vậy, ánh mắt một lần nữa hơi hơi dãn ra.
“30 dặm nơi đây không có thành trấn nào, chỉ sợ.... chỉ sợ ngươi đêm nay phải ngủ ngoài trời rồi. ”
Nam tử mặt sẹo đến giờ phút này còn không biết Vô Song là nam hay nữ, hắn nhìn Vô Song càng ngày càng kì dị.
Vô Song nghe thấy lời này, liền cảm thấy đen đủi không thôi, có điều hắn cũng sẽ không tiếp tục làm phiền đối phương.
Tất nhiên nghe đến 4 chữ Phúc Uy Tiêu Cục bản thân Vô Song liền cảm thấy cực kỳ bất ngờ, Phúc Uy Tiêu Cục ở trong Tiếu Ngạo Giang Hồ liền cực kỳ nổi tiếng, nếu được cho phép Vô Song quả thật cũng muốn đi lên đoàn xe chở hàng này chỉ là... không được.
Phúc Uy Tiêu Cục đại bản doanh đặt ở Phúc Châu hay còn gọi là Phúc Kiến.
Phúc Kiến nằm ở gần phạm vi Nam Thiêu Lâm, mà Nam Thiếu Lâm lại ở tận phương nam xa xôi.
Vô Song vẫn còn biết được Tử Ngọc Sơn ở phương bắc, hắn mới rời khỏi Tử Ngọc Sơn 1 ngày, căn bản có đi xa cũng chẳng xa được đến đâu, căn bản không thể nào trong một ngày xuất hiện ở phương nam được, đoàn xe trước mặt chỉ sợ là một đội áp tiêu của Phúc Uy Tiêu Cục mà thôi.
“Thúc thúc, vậy nếu ra ngoài 10 dặm thì thế nào?”.
Nam tử mặt sẹo nghe Vô Song hỏi vậy, gãi gãi đầu một chút sau đó trầm ngâm.
“Khoảng 30 dặm về phía Nam có một khách điếm, chúng ta sáng hôm nay vừa từ khách điếm đó xuất phát”.
Vô Song nghe vậy sắc mặt liền sáng lên.
Cùng là khái niệm về ‘dặm’ nhưng 1 dặm phương tây cùng 1 dặm phương đông rất khác nhau.
1 dặm phương tây bằng khoảng 1600 m còn 1 dặm phương đông chỉ có 500 m.
Theo lời nam tử kia, khoảng 30 dặm cũng chỉ có thể coi là hơn 15 km, khoảng cách này nếu tính với vận tốc đi bộ bình thường sẽ mất 3-4 tiếng bất quá với Vô Song mà nói cũng sẽ không mất thời gian đến vậy, ít nhất.... nếu hắn vận toàn bộ thân pháp, 30 dặm lộ trình chỉ tốn từ 1 đến 2 giờ mà thôi.
Nghĩ đến đây Vô Song liền gật đầu hữu hảo với nam tử mặt sẹo.
“Đa tạ đại thúc”.
Sau đó hắn lập tức quay đầu chạy về tảng đá cũ, hai tay cầm lấy đối giày của mình, chậm rãi xỏ vào, rồi cầm lấy bọc hành lý, tiếp tục đi về phía trước.
Tất nhiên đây có thể coi là một kỷ niệm chẳng có gì đáng nhớ với Vô Song, một cuộc gặp mặt bình thường như bao cuộc gặp mắt khác, chỉ là hai người lạ hỏi đường mà thôi, cần gì phải nhớ?.
Điều duy nhất hắn không ngờ là, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.
Vô Song không biết là hắn sống thế nào, dĩ nhiên vừa mới xuất hành đã gặp phải

chuyện này....
NGay khi hắn vừa bước về phía đoàn xe ngựa, chuẩn bị đi qua đoàn thương đội này, sống lưng Vô Song liền run lên.
Sau đó có một âm thanh vô cùng kỳ dị, thậm chí là chói tai xuất hiện.
Chỉ thấy nam tử mặt sẹo lập tức hét lớn một tiếng, giọng nói phi thường sợ hãi.
“Mọi người cẩn thận, đây là Huyết Chích Tử “.
Vô Song nghi hoặc, khuôn mặt nghệt ra.
“Huyết.... Huyết Chích Tử là cái khỉ gì?”.
Đáp lại Vô Song, hắn nhìn thấy một cái cưa, một cái cưa đang xoay tròn với tốc độ đáng sợ lao thẳng về phía đoàn xe ngựa.
Tất nhiên vì Vô Song đang đứng gần đó, hắn cũng nằm trong phạm vi công kích của cái cưa kia.
Đáng nói hơn nữa là.... không chỉ có một cái cưa lao tới, có đến hàng chục cái cưa.
Nếu nhìn kỹ sẽ thấy đây không hẳn là cưa mà là một phi tiêu bằng sắt rất lớn có bốn cạnh nhọc hoắt, ở giữa là hình tròn xung quanh có bánh răng, vật này được buộc một đầu với dây xích.
Đám người kia... dĩ nhiên trốn dưới đất thậm chí cách chỗ Vô Song ngồi lúc nãy không xa mà Vô Song không cách nào phát hiện ra.
Không có thời gian nghĩ nhiều, quỷ ảnh thân pháp vận dụng đến mức tận cùng, Vô Song liên tục lướt qua những nhát đao đoạt mạng kia, cũng may thân hình của hắn nhỏ nhắn, muốn né tránh liền dễ dàng rất nhiều.
Về phần những người khác, tất nhiên không có dễ dàng như Vô Song.
Một đợt công kích là đủ để đoàn thương đội bị phá hủy hoàn toàn, xe ngựa nổ tung, thậm chí từng thớt ngựa bị cắt xuyên qua đầu, nhìn thảm trạng cực kỳ ghê người.
Vô Song lúc này cũng bất chấp tất cả, hắn trực tiếp muốn bỏ chạy.
Hắn không phải là chúa cứu thế, không dỗi hơi gặp ai cũng phải liều mình ra cứu giúp, hắn rất tự tin vào trực giác của mình, cái gọi là Huyết Chích Tử kia tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
Đoàn thương đội chỉ sau một đòn tấn công liền gần như không thể gượng dậy nổi.
Đây chắc chắn không phải là đoạt bảo, bảo vật nào tồn tại được khi bị thứ vũ khí kia cắt qua?. Đây tuyệt đối là giết người.
Huyết Chích Tử chủ nhân cũng rất nhanh hiện thân, đám người này đội mũ đỏ, đeo khăn đen che mặt, áo ngực màu tím, quần màu đen, giáp tay màu đỏ, sau lưng có một thanh bội kiếm cùng một bộ áo choàng màu đen tương đối lớn.
Có khoảng 15 Huyết Chích Tử ở đây, đồng phục thuần một sắc.
Đáng sợ nhất là ánh mắt, ánh mắt đám người này chỉ có một màu đỏ, đỏ như

máu, ánh mắt mang theo sát khí ngùn ngụt.
“Phong tỏa trận hình”.
Vô Song đang muốn bỏ chạy liền mạnh mẽ bị đẩy lùi về chỉ bởi thứ âm thanh kia lại xuất hiện.
Đám Huyết Chích Tử dùng một tay kéo sợi dây xích lại, mấy lưỡi cưa kia lại cắt ngược lại về phía sau, chặn luôn đường chạy của Vô Song, để rồi đám Huyết Chích Tử lập tức dàn trận.
Huyết Chích Tử trên người có sát khí rất nồng, ánh mắt hung lệ, 15 người toàn bộ bao vây đoàn thương đội bị tàn phá kia, trong đó liền có Vô Song.
“Từ số 7 đến số 15 – hãm trận”.
“Số 2 đến số 6 theo ta – nhập trận”.
Một giọng nói lạnh lùng vang lên, đám người kia lại lần nữa biến trận, trong số 15 người có 6 người lao thẳng về phía Vô Song.
“Ax... hiểu nhầm, hiểu nhầm a”
Vô Song nói vậy tất nhiên sẽ không ai tin, dù sao Huyết Chích Tử xuất hiện, sẽ không cho Vô Song cơ hội giải thích, bọn họ chỉ quan tâm chém giết toàn bộ các mục tiêu sống mà thôi, trong mắt đám người này chỉ có sống cùng chết, đơn giản mà hiệu quả.
Sau tên nhập trận có hai người lao về chỗ Vô Song, thứ vũ khí kỳ dị kia nhè nhẹ xoay tròn, về phần bốn người còn lại lao thẳng về đám hộ vệ vẫn còn sống sau một đợt tấn công.
Vô Song không biết làm thế nào, chỉ có thể khe khẽ thở dài, ánh mắt hắn từ từ lạnh lại.
....

Chương 93
Huyết Chích Tử (2)

Huyết Chích Tử.... đây là một cái tên cực kỳ đáng sợ, phi thường đáng sợ trên giang hồ.
Huyết Chích Tử là một tổ chức thần bí, chuyên hướng về võ lâm nhân sĩ trong giang hồ mà ra tay, mỗi lần xuất thủ liền dùng lôi đình thủ đoạn, tàn sát không chừa lấy một ai.
Không ai biết Huyết Chích Tử đến từ đâu, bất quá đây tuyệt đối là tổ chức giết người đáng sợ nhất thiên hạ, một cái máy xay thịt khổng lồ.
Vô Song tuyệt đối không ngờ, ngày đầu tiên hắn tiến vào giang hồ liền thảm như vậy.
Cho dù không biết Huyết Chích Tử là cái tổ chức gì nhưng Vô Song có thể đoán ra thực lực của bọn họ.
15 người, 14 người là nhất lưu cao thủ, 1 người là Tông Sư.
....
Huyết Chích Tử cũng chia đội, phân làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn loại đội hình.
Lần này xuất thủ là một đội hình Huyền Cấp của Huyết Chích Tử, có Tông Sư cảnh giới dẫn đầu.
Phúc Uy Tiêu Cục vốn là một tiêu cục lớn nhưng công bằng mà nói Phúc Uy Tiêu Cục tổng bộ không có tư cách để Huyết Chích Tử phái ra Huyền Đội chứ đừng nói đây chỉ là một tổ đội nhỏ của Phúc Uy Tiêu Cục.
Huyết Chích Tử đáng sợ ở trận hình, ở khả năng tàn sát hàng loạt cùng vây giết cao thủ hơn cấp.
Một Huyền Đội thường thường là dùng để vây giết Tông Sư cảnh.
Địa Đội có thể vây giết Đại Tông Sư cảnh giới.
Thiên Đội rất ít khi xuất thủ thậm chí chưa từng nghe Thiên Đội rat ay nhưng trên giang hồ đồn đại, Thiên Đội có thể dùng để vây sát Ngũ Tuyệt cao thủ.
Chỉ cần nhìn vào loại lời đồn này, cũng có thể thấy Huyết Chích Tử cường đại.
Lần này Vô Song gặp Huyết Chích Tử vây sát tất nhiên nguyên nhân không phải là hướng đến hắn mà hướng đền đoàn thương đội này, bên trong đoàn thương đội chỉ sợ có đại nhân vật.
Huyết Chích Tử ra tay chưa bao giờ vì tài bảo, bọn chúng ra tay chỉ nhắm tới đầu người.
Vô Song gặp phải đám sát thủ này, cũng chỉ có thể trách vận khí của hắn quá đen đủi.

....
Quả nhiên trong thương đội Phúc Uy Tiêu Cục lần này không bình thường.
Bốn hắc y nhân Huyết Chích Tử lao tới thì trong đám vụn xe kia, một thân ảnh lao ra, người này vừa phi thân ra cũng không lập tức lựa chọn cứng đối cứng với Huyết Chích Tử, trong tay ném ra một bịch phấn trắng.
Kẻ cầm đầu sắc mặt đột nhiên biến đổi.
“cẩn thận, là phấn vôi, nhắm mắt lại”.
Phấn vôi bắn ra, trắng xóa cả một góc trời, sau đó thân ảnh kia lao như điên ra ngoài, hướng về đám Huyết Chích Tử đang giàn trận.
Khả năng hãm trận của Huyết Trích Tử phi thường lợi hại, chỉ thấy một loạt lưỡi cưa lại được phi ra, nhắn thẳng về thân ảnh kia.
Thân ảnh kia là một nam tử trẻ tuổi, chỉ khoảng ngoài 20 tuổi một chút bất quá võ công đã rất cường đại, ít nhất cũng đạt đến nhất lưu cao thủ trình độ, thật sự rất không tầm thường.
Người này tay nắm đại đao ngạnh kháng hai lưỡi cưa lao đến sau đó gầm lên.
“Mãn Thanh Caauruuuuuuuuuuuuuu”.
Tiếng hét vang vọng một góc trời, sau đó dùng hết sức bổ ra một đao.
Một đao này như dùng sức mạnh toàn thân, một đao bổ ra trực tiếp đánh bay hai lưỡi cưa.
Thân ảnh này muốn chạy, điên cuồng bỏ chạy có điều trong tình trạng này rất khó để hắn một mình vượt qua vòng vây.
Trong 9 người bố trí hãm trận ở bên ngoài, có hai người trong đám Huyết Trích Tử mạnh mẽ thu lại lưỡi cưa, sau đó lao thẳng về phía nam tử, trực tiếp khóa đường tiến lên của hắn.
Nam tử kia nhìn hai cánh tay run run, trong mắt liền hiện ra một tia ảm đạm.
Lúc này ánh mắt của hắn rất nhanh liền nhìn xung quanh.
Hộ vệ của đoàn xe này không còn lại mấy người, chỉ còn 3-4 người miễn cưỡng có thể chiến đấu, trong đó cũng có đại hán mặt sẹo.
Đại hán mặt sẹo thân hình to lớn, trong tay hắn thanh đao mười phần có lực, từng đao từng đao chém về phía trước, tạm thời bằng sự uy mãnh của mình, khiến hai tên Huyết Chích Tử cũng không thể tiến lên.
Đại hán mặt sẹo bản thân không phải nhất lưu cao thủ, chỉ là nhị lưu cao thủ mà thôi bất quá trời sinh thần lực, cưỡng hãn vô cùng lại không sợ chết, nhất chiêu nhất thức đều là lấy mạng đổi mạng.
Nhìn đại hán mặt sẹo thần uy, ánh mắt của nam tử kia liền lạnh lại, tốc độ rất nhanh thối lui, hắn muốn đổi hướng phá vây, hắn lao thẳng đến chỗ đại hán mặt sẹo.
Đúng lúc này.... dị biến xảy ra.
......

Vô Song biết đám Huyết Chích Tử này, liền thực sự quá sức với hắn..
Đương nhiên khi không thể chạy liền chỉ có thể đánh.
Hai cái Huyết Chích Tử lao thẳng về phía Vô Song, ánh mắt nhìn Vô Song như nhìn người chết vậy.
Vô Song ánh mắt cũng lạnh lại, khí thế toàn thân đều thay đổi, sau đó hô hấp của hắn như biến mất, cả người phát ra một loại khí tức âm trầm cùng lạnh lẽo.
Vô Song trong tay xuất hiện vài cây ngân châm có điều đám Huyết Chích Tử này khi thu cái cưa kia lại bên người lại mơ hồ biến thành một tấm chắn, vừa có thể công lại vừa có thể thủ, thậm chí còn có thể tấn công từ xa, uy lực không khác gì máy xay thịt.
Tình hình lúc này thật sự không quá khả quan, ít nhất Vô Song thấy vậy.
Chậm rãi thở ra một hơi, hai chân Vô Song trùng xuống, cả người hạ thấp trọng tâm.
Trên chiến trường hiện nay, cũng chẳng ai quan tâm đến Vô Song, kể cả với thủ lĩnh của đám Huyết Chích Tử này.
Đơn giản mà nói, Vô Song quá bé.
Cho dù Vô Song thể hiên ra thân pháp không tệ thì cũng chỉ thế mà thôi, hai cái nhất lưu cao thủ không địch lại một đứa bé?, chuyện đùa.
Chính vì vậy, ai cũng nghĩ động tác tiếp theo của hai người kia, có thể dễ dàng xay nát Vô Song thành thịt vụn.
Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, sau đó cả hai Huyết Chích Tử trong mắt đều hiện ra sát khí, cánh tay vung lên, lưỡi cưa xoay tròn cắt thẳng về phái Vô Song.
Đúng lúc này, hàn quang lóe lên, thân hình Vô Song cũng lướt đi trong gió.
Chỉ thấy lưỡi cưa cắt qua đầu Vô Song, máu tóe lên, thân hình Vô Song ngã về phía trước.... nhưng hai cái Huyết Chích Tử kia cũng khựng lại.
....
Dưới ánh chiều tà, huyết dịch bắn tung tóe, hai âm thanh hét thảm vang lên khiến toàn bộ chiến trường trong giây phút này đều dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Vô Song.
Chỉ thấy, hai cái Huyết Chích Tử ầm ầm ngã xuống, cổ họng bị hai cây châm vàng xuyên thủng qua, chết bất đắc kỳ tử.
Vô Song lúc này cả người toàn máu, máu đỏ nhuộm thẫm màu áo trắng của hắn, đồng thời mũ đội đầu của hắn bị rách... vô tình theo gió cuốn đi.
Mái tóc màu trắng không có gì che đi liền xuất hiện trong mắt thế nhân, mái tóc ngắn màu trắng tung bay trong gió, khi những sợi tóc trắng dính phải huyết dịch, liền khiến Vô Song có thểm vài phần yêu dị, thậm chí vài phần đáng sợ.
Vô Song bỗng chốc, trở thành tâm điểm của chiến trường.
....

Vô Song thật sự ra tay quá đột ngột, không ai tin tưởng vừa mới rat ay đã có hai Huyết Chích Tử ngã xuống, điều này khiến thế cuộc chiến trường liền thay đổi, ít nhất Vô Song xuất hiện với tư cách kỳ binh.
Vô Song hai cánh tay rung lên, Thiên Tằm Tơ nhẹ kéo, hai cây châm vàng rút ra khỏi yết hầu hai tên Huyết Chích Tử, máu tiếp tục bắn tung tóe, bắn cả lên khuôn mặt của Vô Song.
Ánh mắt Vô Song lúc này dần dần lạnh lại.
Đây là lần đầu tiên hắn giết người nhưng ngay từ năm 6 tuổi, Vô Song đã được nhìn thấy rất nhiều thứ, học được rất nhiều điều, chứng kiến không ít người chết, tâm lý hắn liền vững vàng hơn rất nhiều.
Chính Vô Song cũng không ngờ, lần đầu tiên giết người lại nhẹ nhàng như vậy.
Ngươi không chết – ta chết.
Ta sống- ngươi chết.
Đơn giản chỉ như vậy, không có đạo đức, không có suy tính, tất cả chỉ vì sinh tồn.
....
Kẻ dẫn đầu trong đám Huyết Chích Tử lúc này sắc mặt lạnh lại, hắn không ngờ giữa đường lại chui ra một cái Vô Song, có điều khả năng xử lý của hắn cũng là siêu cường.
“Tất cả nhập trận, sát”.
Nếu đội nhập trận không đủ người thì đội hãm trận ở bên ngoài cũng không có tác dụng, thay vào đó thà một lần bỏ hết phòng ngự, 13 Huyết Chích Tử cùng tiến lên.
Về phần nam tử kia, ánh mắt hắn lúc này nào thèm quan tâm đến Đại Hán mặt sẹo, cược bộ liền thay đổi, chayj thẳng đến chỗ Vô Song, vừa chạy vừa hét lên.
“Tiểu huynh đệ,chúng ta cùng nhau rời khỏi... “.
Nam tử này còn chưa nói xong đột nhiên một tia huyết quang lóe lên, bả vai của hắn bị xuyên thủng, đau đớn làm khuôn mặt hắn tái lại.
Vô Song lạnh lùng đưa mắt nhìn nam tử kia, khóe miệng cong lên.
“Cút”.
Vô Song ghét nhất là mấy kẻ này, không có việc gì lôi hắn vào làm đệm lưng?,
Vô Song lần đầu đi ra giang hồ đã gặp phải trận hình của Huyết Chích Tử tuyệt đối đã là vô cùng mệt mỏi, hơi đâu gánh thêm một người?.
Quan trọng nhất, vừa nhìn đã thấy đối phương là mục tiêu của đám Huyết Chích Tử này, vậy mà dám đường đường chính chính chạy ra chỗ Vô Song, còn nói ‘ cùng hắn rời đi ‘?.
Vô Song căn bản không có ngu, cũng không phải cái gì người tốt, hắn không có hứng thú làm mấy việc nghĩa hiệp này.
Thấy hành động của Vô Song, lần này đầu lĩnh của Huyết Chích Tử ánh mắt liền

khẽ xuất hiện một tia rung động, hắn vậy mà đưa tay ra, tạm dừng mọi hành động.
Người này nhìn chằm chằm vào Vô Song, sau đó mở miệng.
“ Nói ra một lý do, chỉ cần lý do hợp lý ta có thể thả ngươi ra ngoài trận”.
Câu nói rất trực tiếp, phi thường trực tiếp.
Chỉ cần Vô Song cho hắn một lý do đủ để làm hắn kiêng kị, hắn liền mở đường.
Huyết Trích Tử một lần xuất thủ liền sẽ không để lại người sống, đương nhiên đấy là lý thuyết, thực tế không phải lúc nào cũng giống lý thuyết.
Chẳng nhẽ Huyền Đội trong một lần xuất thủ gặp phải Đại Tông Sư cao thủ vô tình đi ngang qua cũng phải ‘diệt khẩu ‘?, tuyệt đối chỉ có kẻ ngu mới đi làm loại hành động này.
Vô Song nhìn thấy thủ lĩnh kia ý tứ, ánh mắt liền khẽ động.
Ân oán hai bên, Vô Song căn bản không hiểu, việc gì phải tham gia?.
Hắn khẽ chỉ một ngón tay về phía đại hán mặt sẹo ở xa xa, chậm rãi lên tiếng.
“Nhật Nguyệt Thần Giáo, đủ không?”.
Đầu lĩnh của đám Huyết Chích Tử ánh mắt khẽ động, sau đó chậm rãi gật đầu.
“Nhường đường cho vị thiếu hiệp này”.
Vô Song lần này hạ sơn, hắn liền cẩn thận rất nhiều, trong giang hồ kẻ có ánh mắt không thiếu, không ít người có thể nhìn ra hắn sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển dù sao Quỳ Hoa Bảo Điển trong tay Đông Phương Bất Bại tuyệt đối không phải tin tức xa lạ gì.
Việc Vô Song bị nhận ra võ công liền trở thành phi thường phiền phức, chỉ có duy nhất thân phận Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo đồ mới có thể giúp Vô Song giảm đi chút phiền phức, dù sao người khác cũng có thể nghĩ Vô Song là đệ tử của Đông Phương Bất Bại, cái này cũng không có gì lạ.
Trái lại nếu Vô Song dùng thân phận của Nga Mi Phái lại khác.... nếu hắn thật sự luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ sợ Diệt Tuyệt Sư Thái ngàn dặm truy sát hắn cũng chưa biết chừng, hơn nữa hắn không muốn sư tỷ Viên Tĩnh bị ảnh hưởng.
Quan trọng nhất, Vô Song hiện nay tóc trắng chứ không phải là tóc đen, mái tóc có thể nói là đặc điểm nhận dạng rõ nhất của Vô Song lúc này, hắn lần đầu bước ra giang hồ liền muốn tạo thân phận cho mái tóc trắng này.... mượn danh của Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng là không tệ.
Nếu sau này Vô Song cần thay đổi thân phận, chỉ cần đội tóc giả, bỏ mặt nạ đồng thời ‘độn’ thêm một chút vào ngực, hắn liền đường đường chính chính là Nga Mi đệ tử, ai biết?.
Thân phận Nhật Nguyệt Thần Giáo đúng là không tệ, ít nhất đủ nặng với đầu lĩnh Huyết Trích Tử kia, sau khi hắn nói quả nhiên lúc này đám Huyết Chích Tử tự động nhường ra một con đường cho Vô Song.
Có điều Vô Song lại không di động, ngón tay vẫn chỉ về đại hán mặt sẹo.

“Ta muốn mang thêm cả người đó ra ngoài “.
Đại hán mặt sẹo cho dù Vô Song mới chỉ nói chuyện một hai câu bất quá người kia thật sự giúp đỡ Vô Song một lần, cho dù rất nhỏ một lần nhưng bảo Vô Song nhìn đại hán ngã xuống ở đây, hắn cũng không có đành lòng.
Hắc y đầu lĩnh lúc này ánh mắt liền lạnh lại, hắn thả Vô Song ra ngoài vì không muốn thấy kỳ binh không biết tên này, nhưng bảo hắn nhượng bộ 1 lần còn có thể, nhượng bộ 2 lần?, mặt mũi Huyết Trích Tử để đâu?.
Đúng lúc hắn đang suy nghĩ thì nam tử bị Vô Song đả thương kia chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đầy oán độc nhìn Vô Song, sau đó hắn liền ‘lợn chết không sợ nước sôi’, lập tức kêu lớn.
“Phản Thanh Phục Minh, Phản Thanh Phục Minh. Đại Thanh tất diệt, Đại Thanh tất diệt. Chỉ cần tìm được Tứ Thập Nhị Chân Kinh, bên trong Tứ Thập Nhị Chân Kinh cất chứa kho báu của Mãn cẩu, tìm được đủ Tứ Thập Nhị Chân Kinh, sau đó lấy đi kho báu, đoạn long mạch Đại Thanh, Đại Minh tất khôi phục”.
Cái này gọi là nhân tình thế thái, đối với rất nhiều người luôn luôn cảm thấy một mình chịu đựng là không tốt, liền muốn kéo theo người khác chịu cung.
Kẻ trước mắt này nói ra một câu phi thường độc, sau câu nói này Vô Song liền xác định được hai việc.
Việc đầu tiên, bất kể là Vô Song nghĩ thế nào, hắn cũng đã nghe thấy. Hắn nghe thấy liền trở thành phiền phức bởi đám người Huyết Chích Tử sẽ không tha cho Vô Song, tuyệt đối không tha, bí mật liên quan đến Đại Thanh vận mệnh sao có thể dễ dàng để kẻ khác biết như vậy.
Việc thứ hai, Vô Song xác định Huyết Trích Tử là người của triều đình hoặc ít nhất cũng liên quan mật thiết đến triều đình. Nếu triều đình có lực lượng như Huyết Trích Tử, Vô Song liền phải ước lượng lại một chút thực lực của triều đình Đại Thanh.
Tất nhiên lúc này, Vô Song không có thời gian suy nghĩ.
Vô Song cũng không có phản ứng gì, chỉ nhè nhẹ thở ra một hơi, trong tay châm vàng lại xuất hiện.
Đám người Huyết Trích Tử lúc này cũng không dừng lại nữa, toàn bộ 13 bóng đen lao vút về phía Vô Song, hắn tử mặt sẹo cùng nam tử ác độc kia.
Huyết Trích Tử rất mạnh thậm chí đám bọn họ có thể coi là kẻ địch mạnh nhất mà Vô Song gặp trong đời, 13 người trong đó có 12 nhất lưu cao thủ cùng 1 tông sư cao thủ, nghĩ đến Vô Song đã đau đầu.
Tất nhiên đau đầu là một việc, vào chiến đấu lại là việc khác, ba năm qua đây cũng là lần đầu tiên Vô Song sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Một chân bước ra, cả người biến mất.
Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỷ Ảnh Thân Pháp.
Tốc độ Vô Song trong phút chốc bạo tăng, nói về tốc độ lúc này hắn còn cao hơn

cả Tông Sư cao thủ, khiến tên thủ lĩnh lập tức biến sắc.
“Kết đội, dàn hàng 3, bộ 3 tập trung”.
Hắn vừa nói xong, 3 tên Huyết Trích Tử liền xích lại gần nhau, ba lưỡi cưa cùng đưa ra ngoài, trong tay bọn họ lưỡi cưa lập tức nhè nhẹ xoay, tạo thành một trận hình ba người.
Vô Song cũng không quan tâm lắm đến mấy người này, một chân của hắn đạp vào hư không, lao vút lên trời, trong ống tay áo mở rộng.
“Bạo Vũ Lê Hoa”.
Từ ống tay áo của Vô Song, vô số ngân châm bắn ra ngoài.
Mỗi bộ ba Huyết Chích Tử cũng phản ứng rất nhanh, lập tức mang lưỡi cưa lên đỉnh đầu làm khiên chắn, chỉ có duy nhất vị Tông Sư kia có vẻ không quan tâm, hắn vận hộ thể chân khí lên, cả người bỗng chốc như xuất hiện một bộ áo giáp hư vô mờ mịt.
Người này tay cũng cầm lưỡi cưa, trực tiếp bất chấp cơn mưa ám khí của Vô Song, hắn lao vút lên hư không, lưỡi cưa trong tay chém mạnh một nhát về cổ Vô Song.
Chỉ thấy tay của đối phương khẽ rung, lưỡi cưa theo sợi xích sắt bật ra, như muốn chém đứt đôi người Vô Song vậy.
Vô Song thấy vậy ánh mắt phát lạnh rồi đưa hai tay của mình ra.
Ai cũng có thể tưởng tượng thấy cảnh, Vô Song bị chặt đứt hai tay thậm chí bí cưa đôi nửa người nhưng lưỡi cưa khổng lồ kia vậy mà lại bị chặn lại, Vô Song không bị cắt làm hai phần mà chỉ bị đẩy lùi về phía sau một đoạn, điều này làm hắc y nhân cực kỳ bất ngờ.
Ánh mắt của hắn hiện ra một tia kinh dị, sau đó trầm giọng.
“Chẳng nhẽ.... chẳng nhẽ là Thiên Tằm Tơ?”.
Kẻ này không hổ đứng đầu một đội chữ Huyền của Huyết Trích Tử, lần đầu giao phong đã nhận ra Vô Song sử dụng Thiên Tằm Tơ, chỉ có Thiên Tằm Tơ mới đủ sức bền để đỡ cho Vô Song một đòn trực diện như vừa rồi.
Lần này đến lượt hắc y nhân giật mình không nhẹ, Thiên Tằm Tơ thứ này chỉ có thể cầu, căn bản không thể gặp.
Ngay lúc này, thân hình Vô Song vốn bị bắn ra xa cũng tiếp đất thành công nhưng vị trí mà hắn tiếp đất lại cực kì đặc biệt, hắn đứng ngay gần một tổ ba người của Huyết Trích Tử.
Trên lý thuyết có tổng cộng 13 người, ngoại trừ tông sư cao thủ vậy sẽ có 4 nhóm Huyết Trích Tử được chia ra, bằng vào hiểu biết của vị tông sư cao thủ dẫn đội, Vô Song tốc độ cực kỳ quỷ dị nhưng quỷ dị hơn nữa cũng khó lòng nào trong thời gian ngắn hạ nổi một tổ đội ba nhất lưu cao thủ đi cùng nhau.
Lý thuyết là đúng nhưng thực thế kẻ dẫn đội là không biết một việc, chính vì chia ra thành 4 nhóm dẫn đến ưu thế dàn trận của Huyết Trích Tử toàn bộ mất đi,

trên chiến trường lúc này ngoại trừ Vô Song còn có hán tử mặt sẹo cùng nam nhân kia, khả năng Vô Song bị quần công là con số 0.
Chính vì vậy, dị biến xảy ra.
Đầu tiên tông sư cao thủ, hắn nhảy lên liền phải rơi xuống, đây là điều chắc chắn.
Thứ hai, khi Vô Song rơi xuống gần một nhóm Huyết Trích Tử, nhóm này chắc chắn sẽ tấn công Vô Song, đây cũng là điều chắc chắn.
Khoảng cách của Vô Song với nhóm 3 người này rất gần vì vậy bọn họ sẽ không thả xích ra, lựa chọn tối ưu nhất là chém thẳng bằng lưỡi cưa.
Vô Song quay người về phía đối thủ, ở ngay sau lưng hắn, lưỡi cưa chém tới.
Tất cả đều là một chuỗi hành động cực nhanh của cả hai bên, hơn nữa cũng là kịch bản của Vô Song.
Một chân trụ của hắn, chạm xuống đất, sau đó cả người Vô Song bất ngờ quay ngược lại.
Động tác phi thường đẹp mắt, lúc này sự ma mị của Quỳ Hoa Bảo Điển cùng với Tiên Thiên Chí Âm Thể toàn bộ được thể hiện ra, trong bộ áo trắng nhiễm huyết hồng cùng mái tóc ngắn màu trăng nhẹ theo gió đung đưa, Vô Song đẹp đến ma mị.
Xoay người, một kiếm, huyết quang xuất hiện, đầu người rơi xuống.
Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm.
Theo gió mà tới, mượn gió mà đi.
Nhất kiếm đoạt mạng.
Đầu người bay lên quá mức bất ngờ, động tác của Vô Song quá đẹp, quá chuẩn xác.
Khi lần thứ hai hắn chạm chân xuống đất, đầu người còn chưa rơi xuống, trên không trung từng tia máu bắt đầu phun ra.
Kiếm trong tay Vô Song một lần nữa đâm thẳng về phía trước.
Nga Mi Kiếm Pháp – Nga Mi Loạn Vũ.
Kiếm trong tay Vô Song như run lên, theo cổ tay mềm dẻo cùng thế công của hắn, lưỡi kiếm như một con mãng xà hai đầu, nhẹ nhàng, gọn gàng cắt qua thêm hai cái cổ.
Đây là điểm yếu về khoảng cách.
Khoảng cách gần có thể dễ dàng hợp công, dễ dàng phòng ngự bổ sung cho nhau tuy nhiên khoảng cách gần nghĩa là khoảng trống nhỏ lại, khoảng trống càng nhỏ tỷ lệ né tránh càng thấp, đồng nghĩa với tỷ lệ chết chung càng cao.
Lưỡi kiếm rất sắc, phi thường sắc, khi cắt qua động mạch ở cổ, tia máu bắn ra nhuộm đỏ cả cơ thể Vô Song, cũng là lúc Vô Song hoàn thành vũ đạo của chính mình, hắn lướt qua bộ ba sát thủ Huyết Chích Tử.
Khi thân thể hắn dừng lại, ba cái xác ầm ầm đổ xuống.

Không khí trên chiến trường bỗng chốc trở nên... lạnh vô cùng.
Vô Song tay nắm bội kiếm dưới ánh chiều tà mỉm cười nhìn vị tông sư cao thủ kia, hắn khẽ liếm môi.
Cảm giác máu huyết trong người như đang sôi sục, Vô Song vậy mà lại cảm thấy nồng đậm chiến ý.
Hắn.... đã bị nhốt trong cái vẻ nhu thuận quá lâu, có lẽ đây mới là hắn thì đúng hơn.
....

Chương 94
Chạy trốn

Giết người bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất.
Bọn họ là Huyết Chích Tử, ai ở đây cũng tay nhuốm đầy máu, sinh tử vốn chỉ trong một ý niệm, căn bản không sợ hãi cái chết.
Huyết Chích Tử được coi là lực lượng đặc biệt của triều đình, chuyên dùng để ‘xử lý’ võ lâm nhân sỹ cũng như giúp triều đình làm những việc không tiện công bố với bàn dân thiên hạ.
Nói trắng ra Huyết Chích Tử là một đám sát nhân do Đại Thanh nuôi dưỡng, chính vì vậy bọn họ được huấn luyện cực kỳ chuẩn mực cũng cực kỳ nghiêm khắc.
Người dẫn đầu đoàn đội này tên là Lâm Mục, còn được gọi là Lâm hộ pháp.
Đã leo được đến chức vị hộ pháp trong Huyết Chích Tử, hắn có việc gì chưa gặp?, hắn đã giết quá nhiều người, cũng chứng kiến quá nhiều cái chết, cái chết thảm đến mức tan xương nát thịt đối với hắn bình thường như ăn cơm uống nước vậy.
Thứ vũ khí kỳ dị vừa giống cưa vừa giống khiên trên tay đám người bọn họ gọi là Huyết Chích.
Tại sao lại gọi là vậy cũng không ai quan tâm cho lắm, chỉ biết khi cầm Huyết Chích lên tay bọn họ là Huyết Chích Tử.
Khi Huyết Chích bay ra, nó sẽ xé nát mục tiêu, khi thu về chỉ còn máu thịt bầy nhày, cực kỳ đáng sợ.
Lâm Mục từng nghĩ, cách uy hiếp địch nhân tốt nhất chính là giết người bằng thủ pháp này, loại thủ pháp giết người kinh khủng này đã tạo nên vô thượng uy danh cho Huyết Chích Tử.
Lâm Mục đến tận hôm nay vẫn nghĩ như thế... cho đến khi chứng kiến Vô Song giết người.
Đây là lần đầu tiên, Lâm Mục bị chấn nhiếp, không phải là nỗi sợ mà là sự bàng hoàng, bàng hoàng đến thẫn thờ.
Hắn đột nhiên có một câu hỏi.
“Giết người cũng có thể đẹp như vậy sao?”.
Lâm Mục thật sự không hiểu nhưng hắn lại hiểu một việc, về mặt khí thế bọn hắn đã thua.
Chỉ cần nhìn ‘điệu múa’ sát nhân vừa rồi, đám Huyết Chích Tử bọn họ chỉ sợ mãi mãi lưu giữ hình ảnh này trong đầu, thật sự rất khó xóa đi, thậm trí trở thành một loại ám ảnh.

Lâm Mục cuối cùng, cũng quyết định.
Hắn cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ chậm rãi ra lệnh.
“kết đội, tất sát”.
Giọng nói của đội trưởng như có ma âm, đây là thiết quân luật bên trong từng đội Huyết Chích Tử, chỉ cần còn sống liền phải nghe lời đội trưởng, chỉ một mệnh lệnh 9 người còn lại lập tức bỏ mục tiêu, tập trung sau lưng Lâm Mục.
Lâm Mục sau đó hít vào một hơi lãnh khí.
“Ta biết, ngươi lần này bị kẻ kia kéo vào, hắn gọi là Thường Ngộ Xuân, nếu hôm nay ngươi không chết có thể đi tìm hắn “.
Nam tử âm độc kia, gọi là Thường Ngộ Xuân, hắn ở trong hoàng cung liền là một tên bách hộ cẩm y vệ.
Thân phận của kẻ này cực kỳ bình thường nhưng lại làm Vô Song ghé mắt mà nhìn, ánh mắt chớp động rồi thật sự ghi nhớ khuôn mặt cái này.
Khi bị Vô Song nhìn thấy, Thường Ngộ Xuân da đầu tê lên, hắn cảm thấy Vô Song còn đáng sợ hơn đám Huyết Chích Tử, lập tức cắn răng, quay đầu bỏ chạy.
Về phần đại hán mặt sẹo cầm đao, trên người lúc này đã có vô số vết thương bất quá sức khỏe hắn cường hãn, tạm thời còn chưa có chết nổi.
Đại hán này ánh mắt phức tạp nhìn Vô Song, sau đó chắp lấy đại đao trong tay, nhè nhẹ cúi đầu.
“Tại hạ Mao Thập Bát, hôm nay chịu đại ân của cô nương, chỉ cần Mao Thập Bát không chết, nhất định sẽ báo đại ân này”.
Tất nhiên nhìn điệu múa của Vô Song lúc nãy, đám người ở đây căn bản đã nhận định giới tính của Vô Song.
Làm gì có nam nhân nào có khí chất cùng bộ dáng như vậy?, chỉ có nữ nhân, chỉ có nữ nhân mới đẹp như vậy mà thôi.
Nam tử mặt sẹo không nói tên thì thôi, nói tên lại làm Vô Song ghé mắt mà nhìn lần hai.
Sau đó nam tử mặt sẹo lê lết thân thể đầy vết thương rời đi.
Hai người hôm nay Vô Song gặp không ngờ đều là danh nhân?.
Đầu tiên nói về Mao Thập Bát, đây chính là nhân vật mở đầu cho Lộc Đỉnh Ký tiểu thuyết, cũng là người đầu tiên ảnh hưởng đến Vi Tiểu Bảo.
Về phần Thường Ngộ Xuân, cái tên này vượt xa Mao Thập Bát rất rất nhiều chỉ bởi đây là danh nhân lịch sử.
Nói đến Thường Ngộ Xuân không thể không nhắc tới Từ Đạt, đây là hai đại tướng lập quốc dưới quyền Chu Nguyên Chương.
Chu Nguyên Chương là ai?, là Minh Thánh Tổ.
Thế giới này nếu đã có Thường Ngộ Xuân, liệu có chui ra một cái Từ Đạt sau đó lại đi ra một cái Chu Nguyên Chương hay không?.
Vô Song quên mất một việc, Minh Giáo tồn tại.

Trong nguyên tác Kim Dung, Chu Nguyên Chương, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân đều là người của Minh Giáo, thậm chí Chu Nguyên Chương còn mượn lực Minh Giáo nhất thống thiên hạ, sau đó đặt tên nước là Đại Minh để nhớ về chính Minh giáo.
Chu Nguyên Chương... nếu người này tồn tại liền là đại sự.
Mình triều những năm đầu tiên khác xa Minh triều những năm cuối cùng, khác rất xa.
Trong mắt Vô Song, Chu Nguyên Chương là khai quốc hoàng đế lại có công đập tan triều Nguyên lấy lại cương thổ của người Hán.
Chu Nguyên Chương – Thuận Trị cùng Thiết Mộc Chân chỉ sợ là cùng một đẳng cấp, đều là những kẻ phi thường đáng sợ.
Không rõ lịch sử thế giới này đã bị đảo ngược bao nhiêu, đã bị thay đổi bao nhiêu nhưng nếu Chu Nguyên Chương không chết.... thì đám người Phản Thanh Phục Minh chỉ sợ là một thế lực cực kỳ đáng sợ mai sau.
Vô Song càng nghĩ, càng cảm thấy áp lực đè lên vai mình, hắn rất nhanh nhắm mắt lại, không có tiếp tục suy nghĩ nữa bởi hắn biết bây giờ không phải là lúc cho hắn nghĩ về tương lai.
Hắn phải đối mặt cùng một Tông Sư cùng chín cái nhất lưu cao thủ.
Chỉ có sống qua trận này, Vô Song muốn tính gì thì tính, muốn nghĩ gì thì nghĩ.
Về phần Lâm Mục, người này không hổ là nhân vật cấp hộ pháp của Huyết Chích Tử.
Mao Thập Bát, - Thường Ngộ Xuân cùng Vô Song ba người đều biết điều không nên biết, từ đó giá trị tiêu diệt của ba người là ngang nhau nhưng Lâm Phủ vẫn chọn Vô Song để ra tay bởi hắn thấy sợ.
Hắn sợ không phải sợ cho sinh mạng hắn mà là sợ cho Đại Thanh.
Nếu vì Đại Thanh mà suy xét, giá trị của Vô Song vượt quá xa Thường Ngộ Xuân cùng Mao Thập Bát.
Mao Thập Bát là ai?, Lâm Mục quan tâm làm con khỉ gì?.
Thường Ngộ Xuân?, kẻ này giảo hoạt như hồ ly, tâm địa độc ác có thể coi là một cái nhân vật tuy nhiên Lâm Mục tin tưởng hắn trốn được 1 lần sẽ không trốn được lần 2.
Chỉ có duy nhất Vô Song. Không rõ tên, không rõ tuổi.... xuất thân cũng không rõ nhưng chắc chắn, Vô Song còn rất trẻ.
Nội công Vô Song không cao, giọng nói trong trẻo, ánh mắt sáng tràn đầy tinh khí, thân hình nhỏ nhắn, làn da trắng hồng, toàn bộ đều là đặc điểm người trẻ tuổi.
Tiềm Long Bảng Lâm Mục cũng xem qua nhưng hắn dám lấy mạng ra thề, trong Tiềm Long Bảng không có ai như Vô Song thậm chí Vô Song vượt qua toàn bộ thiên tài xếp trong Tiềm Long Bảng hiện nay.

Một đầu tiềm long ngủ vùi chưa ai phát hiện đồng nghĩa với nhân tố không ổn định, vì vậy nhất định phải tiêu diệt.
Lâm Mục mặc kệ tất cả, mặc kệ Mao Thập Bát, mặc kệ Thường Ngộ Xuân, hắn trong mắt chỉ có sát khí.
“Giết, bất chấp tất cả, giết”.
Mười người, lao vút về phía Vô Song, sát khí khóa chặt lấy hắn.
Vô Song cũng trực tiếp xoay người bỏ chạy, hắn nhất định phải chạy.
Đây là biểu hiện của cường công bất chấp hy sinh, 10 người này cùng lên, Vô Song không có cửa thắng.
Quỷ Ảnh thân pháp của Vô Song cực nhanh nhưng đám Huyết Chích Tử có phương pháp riêng của mình.
Tầm đánh của Huyết Chích Tử rất lớn, hơn nữa Huyết Chích Tử còn có một loại vũ khí mà Vô Song không xa lạ gì – Ám khí.
Vô Song không cách nào dùng toàn bộ tốc độ bỏ chạy bởi hắn luôn bị tập kích từ phía sau, hơn nữa Quỷ Ảnh có nhanh thì Vô Song nội lực cũng chỉ có hạn.
Đuổi theo hắn là một cái Tông Sư, một cái Tông Sư bất chấp tất cả, Vô Song muốn cắt đuôi đối phương căn bản là chuyện viển vông.
Vì vậy hắn chuyển hướng chạy.
Theo Mao Thập Bát nói, 30 dặm về phía trước là khách điếm, đã là khách điếm thì phải có đại lộ, nếu là đại lộ Vô Song căn bản không có cửa cắt đuôi đám người kia trừ khi đại lộ đông người, dùng sinh mạng người khác làm khiên chắn cho mình.
Loại việc này Thường Ngộ Xuân sẽ làm, Thích Trường Phát cũng sẽ làm nhưng Vô Song không làm, hắn có giới hạn của hắn.
Vì vậy hắn lập tức bẻ hướng đi, lao thẳng vào cánh rừng.
Bên trong cánh rừng có hai điểm cần lưu ý.
Đầu tiên là lợi, Vô Song có những tán cây che chắn, khả năng bị trúng ám khí liền giảm đi.
Về phần hại, cánh rừng này cũng là vật cản với tốc độ của Vô Song nhưng với đám Huyết Chích Tử lại không, bọn họ chỉ cần vung tay, Huyết Chích vung lên thì liền có thể cắt đứt mọi vật cản trong rừng.
....
Thân hình Vô Song rất nhẹ, hắn mỗi lần dẫm lên cành cây liền có thể búng người lên không trung mà bỏ chạy, trong cánh rừng, hắn giống như một con sóc vậy.
Về phần đám Huyết Chích Tử lại giống một đàn voi rừng, sẵn sàng húc đổ mọi vật cản, Huyết Chích trong tay bọn chúng chỉ cần không gặp phải đá cứng hoặc đại thụ liền có thể bất chấp, một đường đi thẳng.
Huyết Chích Tử được đào tạo phi thường bải bản, thậm trí cả truy tung thuật,

dẫn đến Vô Song muốn cắt đuôi những người này quá khó, quan trọng hơn, nội lực Vô Song không phải vô hạn.
“Chết tiệt, lần này ra đường rốt cuộc là bước chân phải hay chân trái mà xui vậy?,”.
Cắn răng chửi thầm một câu, sau đó Vô Song lại nghiêng người lộn ngược lại, trong phút chốc, một cây cưa lướt qua người hắn, sau đó giật lại.
Trong đoạn đường vừa rồi, tuy không dài nhưng Vô Song liên tục phải tránh né như vậy, chính hắn cũng thấy ăn không tiêu.
Đại não Vô Song căng ra, hắn nhất định phải suy nghĩ.
“Chạy không phải là một cách nhưng chiến đấu cũng không phải là cách hay, ít nhất muốn chiến cũng phải xé lẻ đối phương ra”.
Ánh mắt Vô Song lóe lên, hắn bắt đầu quan sát xung quanh.
Bất cứ lúc nào cũng phải bảo trì bình tĩnh, cũng phải quan sát mọi thứ, chỉ có như vậy mới có thể biến nguy thành an.
Vô Song trong mắt dần dần trở nên kiên định, hắn rốt cuộc cũng đã nghĩ được vài điểm, ít nhất cũng nghĩ ra kế hoạch trốn thoạt.
Đầu tiên mà nói Huyết Chích rất mạnh, thứ vũ khí mở đường không gì tuyệt vời hơn có điều Huyết Chích chắc chắn có một điểm yếu, có một môi trường khiến thứ vũ khí này trở hành vô hại.
Môi trường có lực cản cực lớn.
Nói về lực cản, chỉ có hai trường hợp, đầu tiên là trong ngày gió lớn, thậm chí là bão.
Trường hợp thứ hai là trong môi trường nước, sức người dù có mạnh thế nào khi ở dưới nước căn bản cũng không thể ném ra được vật gì.
Vô Song không thể phá hủy được vũ khí của đối phương, liền phải cố gắng giảm sát thương của nó đến mức tối đa.
Điều thứ hai là về mặt địa lý tự nhiên.
Phương bắc nhiều núi ít sông.
Phương nam nhiều sông ít núi.
Người phương bắc giỏi cưỡi ngựa chiến đấu nhưng bơi lội rất kém.
Người phương nam không giỏi cưỡi ngựa bắn cung nhưng lại rất giỏi bơi lội.
Đây là ưu thế tiên thiên về địa hình.
Vô Song sinh ra ở phương bắc, kiếp này hắn chưa từng bơi có điều kiếp trước lại khác, tại thời hiện đại muốn học bơi căn bản dễ dàng vô cùng, kỹ năng bơi lội của Vô Song chính hắn cũng cảm thấy không tệ.
Muốn cắt đuôi được đối phương, chỉ có dùng đường thủy.
Ở trong rừng, muốn tìm được nguồn nước là một loại nghệ thuật, nghệ thuật sinh tồn.
Vô Song kiếp trước không hứng thú lắm với mấy cái này nhưng kiếp này hắn

tương đối rảnh, đọc rất nhiều thư tịch.
Sức mạnh chính là tri thức, tri thức chính là sức mạnh.
Ở trong rừng muốn phát hiện nguồn nước liền nhìn vào hai thứ.
Đầu tiên là thực vật. Thực vật sẽ luôn hướng về phía có ánh sáng, nhưng rễ cây của nó cắm xuống đất lại luôn hướng về phía có nước.
Thứ hai là sinh vật sống, bất cứ sinh vật sống nào đều cần nước, điều này nói lên hướng di chuyển của chúng cũng nhất định phải hướng về nguồn nước, đặc biệt là côn trùng nhỏ, nơi nào càng gần nguồn nước lại nhiều những sinh vật này.
Điều duy nhất Vô Song phải đặt cược là, hắn có thể thấy một con sống chứ không phải là thấy một dòng suối nhỏ.
Nghĩ thông điểm này, Vô Song liền cắn răng.
“Liều”.
Hắn một chân dẫm mạnh xuống mặt đất, cả người giật bắn lại phía sau rồi lại lao vút về hướng ngược lại, lần này Vô Song chạy thẳng một mạch theo hướng Đông – Nam.
Thấy cước bộ Vô Song thay đổi, ánh mắt Lâm Mục khẽ nhíu lại nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức truy sát theo.
Lâm Mục cũng không để ý thấy, lúc này Vô Song đã thay đổi vũ khí, trên tay hắn hiện nay không hề cầm gì.
Châm ngọc không có, bội kiếm cũng đeo lại sau lưng, ẩn sau những ngón tay của Vô Song, toàn bộ đều là kim châm cỡ nhỏ.
Chỉ chạy cũng không phải là phong cách của hắn, ít nhất Vô Song không thích bị kẻ khác truy đuổi mà không thể làm gì.
Dần dần tốc độ của Vô Song giảm dần, đến mức Lâm Mục cùng Huyết Chích Tử phía sau bắt đầu có thể phong tỏa đường chạy của hắn.
Lâm Mục ánh mắt lóe lên, nhưng hắn kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tính cảnh giác rất cao, trên người thậm chí xuất hiện hộ thể chân khí.
Một chân đạp vào thân cây, cả người Lâm Mục lao thẳng về phía Vô Song.
Quãng đường vừa rồi, hắn cũng đại khái đoán ra Vô Song nội lực chỉ ở cảnh giới nhất lưu cao thủ, nhất lưu cao thủ muốn đánh bại tông sư cao thủ gần như là không thể, cho dù siêu nhất lưu cao thủ cũng khó vô cùng, huống gì chỉ là nhất lưu?.
Theo Lâm Mục, chỉ cần hộ thể chân khí của hắn vẫn còn, Vô Song liền vô pháp đả thương hắn.
Đám Huyết Chích Tử phía sau phối hợp cực kỳ nhịp nhàng, lấy Lâm Mục làm trung tâm, một hàng chí người bắt đầu tản ra, giống hình một cái gọng kìm, muốn chặt đứt đường chạy của chính Vô Song.
Đáng tiếc Vô Song không có chạy.
Tốc độc của hắn đang chậm đột nhiên lại lao vút đi, nhanh đến bất thường.

Lâm Mục đang lao tới cũng trợn tròn mắt, bất quá hắn bắt đầu cười lạnh không thôi, Lâm Mục biết Vô Song đang điên cuồng đốt cháy nội lực của chính mình.
Hành động này có thể giúp Vô Song tạm thời mạnh thêm một chút nhưng tốc độ tiêu hao nội lực gần như gấp đôi, căn bản lại càng nhanh chết. Lâm Mục lập tức lại càng tăng thêm tốc độ.
Nhưng rất nhanh Lâm Mục biết mình nhầm.
Đội hình hiện nay của Huyết Chích Tử là lấy Lâm Mục dẫn đầu, sau lưng hắn có một nhóm Huyết Chích Tử ba người đứng sát nhau, về phần sáu người còn lại bắt đầu dàn hàng ngang, có điều khoảng cách của bọn chúng với Vô Song lại tương đối xa, khoảng cách này lựa chọn cũng cực chuẩn, Vô Song muốn dùng kim châm đả thương bọn họ liền là chuyện viễn tưởng nhưng đám người này lại có thể dùng Chích Tử trực tiếp ngăn cản đường đi của Vô Song.
Vòng tròn đang dần dần khép kín, như một cái thòng lọng vậy.
Đột nhiên Lâm Mục thấy Vô Song rung lên hai tay, ánh mắt của hắn nhìn thấy rất rõ hai thứ từ cánh tay Vô Song ném ra – là kim châm.
Có điều lại không phải bắn về phía Huyết Chích Tử mà bắn về hai cái cây ở gần nhau.
Nhìn thấy động tác này, Lâm Mục triệt để run lên, nhưng hắn dừng lại không được.
Hắn vừa mới tăng tốc, sao có thể dễ dàng dừng lại?, đây chính là lực quán tính.
Vô Song lại khác, bởi Vô Song có thần khí – Thiên Tằm Tơ.
Mỗi đầu kim của Vô Song là một sợi Thiên Tằm Tơ, lần này Vô Song phóng ra hai đầu kim châm chính là để lợi dụng Thiên Tằm Tơ này.
Đạp vào Thiên Tằm Tơ, cả người Vô Song bay ngược trở lại, lướt qua đỉnh đầu Lâm Mục.
Lâm Mục nào để Vô Song thoát đi nhanh như vậy, hắn lập tức vươn tay ném Huyết Thích lên trời, muốn chặn đường Vô Song.
Vô Song không để ý lắm, một chân đạp vào một thân cây nữa, cả người tiếp tục búng lên thêm một đoạn, hoàn thành quá trình lướt đi đầu tiên.
Vô Song lộn qua đầu Lâm Mục, hắn liền đối mặt với ba tên Huyết Chích Tử đằng sau.
Vô Song căn bản không thèm để ý, toàn bộ nội lực trên người bùng nổ.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Phi Bộc”.
Hay cây châm ngọc lao vút đi với tốc độ không tưởng, lại thêm khoảng cách quá gần, đại não của hai tên Huyết Chích Tử liền bị xuyên qua.
Vô Song một tay nắm lấy chủy thủ ở hông, rút ra đâm thật mạnh về phía trước.
Huyết Chích Tử còn lại quá sợ hãi, vội lấy Huyết Chích làm khiên chắn, Vô Song vừa vặn mượn cơ hội này, đạp lên Huyết Chích cả người lao bắn đi thêm một đoạn.

Lướt qua vòng vây, bằng một loạt hành động được tính kỹ, may mắn lần này Vô Song không có tính sai.
Vừa vượt qua tên Huyết Chích Tử cuối cùng, Vô Song nắm chặt bội kiếm, Tiên Thiên Chí Âm Thể của hắn lúc này vận dụng toàn bộ, nội lực kéo đến đỉnh điểm, hắn chém ra một kiếm.
“Phiêu Tuyết Xuất Vân Kiếm”.
Kiếm khí ly thể, đặc điểm của Tông Sư cường giả.
Một kiếm này cắt đôi thân thể tên Huyết Chích Tử gần nhất, máu bắn tung tóe lên mặt Lâm Mục đang lao tới.
Lại chết thêm ba người, bất quá Vô Song vừa vặn không còn bao nhiêu nội lực.
Số lượng kẻ địch còn lại 7.
Một tông sư cùng sáu tên nhất lưu cao thủ.
Vô Song chém ra một kiếm mạnh nhất đời hắn, mượn lực này cả người bị đẩy đi về phía sau, tiếp tục đốt nốt chỗ nội lực còn lại, Vô Song lướt đi trong gió.
Lâm Mục lúc này như hóa điên, hắn cũng gầm lên một tiếng, lao theo.
Phía sau hắn sáu tên Huyết Trích Tử dàn hàng ra căn bản không kịp phản ứng, đến khi kịp dừng lại chỉ còn thấy bóng lưng của Lâm Mục, về phần bóng lưng của Vô Song, đã sớm không thấy.
Sáu người nhìn nhau sau đó gật đầu, cắn răng đuổi theo.
Lần này Vô Song chạy theo hướng ngược lại nhưng cũng không phải là chạy loạn, hắn chạy theo hướng Đông Bắc, Vô Song hiện nay chỉ có thể cược mệnh, cược theo kiến thức hắn đọc cùng khả năng quan sát của mình, hắn cược hướng Đông Bắc có nguồn nước, thậm chí là sông.
Vừa đi, Vô Song vừa nhét một hạt màu xanh vào miệng, sắc mặt càng ngày càng trắng.
Lúc này chỉ có Lâm Mục mới có thể đủ sức đuổi theo Vô Song, hai người cứ như vậy, một đuổi một chạy, trong mắt Lâm Mục, sát khí nặng hơn bao giờ hết, hắn quá mất mặt rồi.
Lần đầu tên chết ba thủ hạ liền không tính, lần thứ hai vẫn bị Vô Song trêu đùa, lại chết thêm ba thủ hạ nữa, điều này sao Lâm Mục có thể chịu đựng?.
....

Chương 95
Lần đầu gặp Vô Kỵ

“Gia gia cảnh sắc ở đây thật đẹp a”.
Dọc theo bờ sông, một đứa bé trai khoảng 9-10 tuổi nắm lấy tay gia gia của mình, miệng cười tươi rói.
Đáp lại đứa bé này là nụ cười mỉm hiền từ của lão nhân bên cạnh.
Đứa bé chỉ khoảng 9-10 tuổi có điều thoạt nhìn da dẻ cũng không hồng hào như những đứa bé cùng tuổi, thoạt nhìn mà nói đứa bé này trắng bạch, làn da của nó trắng đến đáng sớ cứ như bị bệnh vậy, nhìn đứa bé này quả thật có vài phần ôm yếu.
Bù lại cho thân thể ốm yếu là một đôi mắt sáng như sao trời, vầng trán cao cùng khuôn mặt thanh tú, đứa bé này không lớn nhưng từ thần thái khuôn mặt đã toát lên vẻ thông minh cơ trí.
Người ông lại có vẻ bình thường hơn rất nhiều, thân hình mặc bộ quần áo bằng vải thô màu nâu, râu tóc đã bạc phơ, nhìn lão nhân này rất giống một cái sơn dã lão nhân, trên khuôn mặt tràn ngập sự hiền từ.
Bộ đôi ông cháu này đi dọc theo đường sông, tốc độ cũng không nhanh, vừa đi vừa ngắm cảnh sông núi hai bên.
Hai ông cháu đi từ rạng sáng đến tận dưới ánh chiều tà, mỗi lần mệt mỏi lại nghỉ một chút rồi đi tiếp, cứ thế cứ thế cũng đến được con sông này.
Sông này cũng không phải con sông vô danh, nó được gọi tên là Bích Thủy Hà.
Bích Thủy Hà thật sự rất đẹp, đây có thể coi như một địa dạnh ngắm cảnh nổi tiếng, chẳng qua hiện nay đang là mùa đông, nếu là mùa xuân trên dòng sông này sẽ có không ít thuyền nhỏ đi lại, cảnh tượng liền có vài phần tấp nập, vài phần ồn ào.
Bích Thủy Hà tương đối dài, nó chạy qua ba tỉnh của Đại Thanh rồi mới hướng ra biển, đây cũng là một trong 3 con sông lớn nhất của phương bắc.
Nơi hay ông cháu này đang đi là hạ lưu của Bích Thủy Hà, vì là hạ lưu nên lòng sông tương đối rộng, con sông cực kỳ yên bình, chỉ là trên sông hiện nay cũng không có con thuyền nào.
Hai ông cháu này chính là muốn sang sông nhưng lại không biết dùng cách nào.
Đứa bé kéo kéo tay ông mình, ánh mắt hồn nhiên.
“A... không có thuyền làm sao có thể sang sông”.
Ông lão hiền từ xoa đầu đứa bé trai, bàn tay già nua chỉ về phía trước.
“Cháu đợi một chút, ngoài kia hình như có thuyền quay đầu”.
Theo ngón tay già nua của lão nhân chỉ về phía trước, đứa bé nhìn theo sau đó

liên tục chớp chớp đôi mắt.
“A?, làm gì có đâu gia gia, trước mặt căn bản không có thuyền a”.
Lão nhân mỉm cười xoa đầu đứa bé rồi chọn một tảng đá tương đối sạch sẽ ngồi xuống, vẻ mặt thản nhiên.
“Cứ ngồi xuống đi, tin tưởng gia gia, thuyền phu sắp đến rồi”.
Đứa bé nửa tin nửa ngời nhưng vì gia gia đã nói vậy cũng đành ngồi xuống, ánh mắt vẫn một mực chú ý về phương hướng gia gia chỉ.
Chẳng biết qua bao lâu, đứa bé bắt đầu đứng ngồi không yên.
“Gia gia.... làm gì có thuyền nào chứ”.
Lão nhân chỉ lẳng lặng lắc đầu, không đáp.
Sau đó một cơn gió lạnh thổi qua.
Toàn thân đứa bé liền run lên, thân hình nhỏ nhắn của hắn run rẩy không thôi.
Nhìn thấy vậy, lão nhân lập tức lấy ra một viên thuốc màu đỏ.
Đứa bé hình như cũng quen với tình cảnh này, há miệng nuốt viên thuốc xuống, thân hình nhỏ nhắn dĩ nhiên vẫn run rẩy có điều biên độ càng ngày càng ít, khuôn mặt cũng dần dần hồng hào trở lại.
“Con thấy thế nào rồi, bớt lạnh chưa?”.
Đứa bé thở ra một hơi, khuôn mặt có chút mệt mỏi.
“Vâng gia gia, con đỡ rồi “.
Nhìn đứa bé lúc này, trong mắt lão nhân hiện lên một tia thương cảm, đứa bé này thật sự là số khổ.
Tiếp theo phá tan cái bầu không khí này, lão nhân nhè nhẹ vỗ vai đứa bé kia, sau đó ngón tay lại chỉ chỉ.
“Thuyền đến rồi kìa”.
Đứa bé nghe vậy, khuôn mặt lập tức vui vẻ, theo hướng ngón tay của gia gia nhìn lại, xa xa quả nhiên có thuyền đang cập bờ.
“OA,.... gia gia thật giỏi, quả nhiên là có thuyền”.
Hai ông cháu cũng không phải đợi quá lâu, thuyền phu cũng cập bờ.
Người thuyền phu này vừa thấy hai ông cháu tiến đến liền khẽ mỉm cười.
“Vị lão nhân này?, người muốn qua sông sao?”.
Thuyền phu là một trung niên nhân tương đối lực lưỡng, khuôn mặt hiền lành chất phát.
Nhìn thấy hai ông cháu một thân một mình, trong mắt liền có chút thương hại.
Ngày đông tháng giá, một lão nhân cùng một đứa bé cô độc đi đến đây, vừa nghĩ đến điểm này liền có thể thấy cuộc đời lão nhân ‘hình như’ cũng không hạnh phúc gì.
Lão nhân mỉm cười gật đầu, nụ cười cũng cực kỳ hiền lành chất phát.
“Vị thuyền phu này, không biết ngươi có nhận thức đường đến Hồ Điệp Cốc không?”.

Thuyền phu vừa nghe đã lập tức biến sắc, ánh mắt cẩn thận quan sát lại lão nhân.
“Lão nhân ngươi tại sao phải đến Hồ Điệp Cốc?, nơi này thật sự cực kỳ nguy hiểm, bên trong có... có rất nhiều giang hồ nhân sỹ hơn nữa cũng không phải kẻ hiền lành gì... lão cùng đứa bé này không nên đi Hồ ĐIệp Cốc mới phải, nơi đó không an toàn”.
Lão nhân nghe vậy, chỉ thản nhiên gật đầu.
“Thuyền phu, ngươi cũng không biết rồi, lần này lão nhân ta bắt buộc phải đến Hồ Điệp Cốc một chuyến, cháu của ta thân lâm trọng bệnh, chỉ sợ không tiến vào Hồ Điệp Cốc không được”.
Thấy lão nhân nói vậy rồi lại nhìn đứa bé làn da trắng như bạch tạng, thuyền phu rốt cuộc gật đầu.
“Được, ông cháu hai người cứ lên thuyền đi, ta liền đưa hai ông cháu đến phụ cận Hồ Điệp Cốc”.
Thuyền phu nói vậy, lão nhân đương nhiên không có chậm trễ, bế đứa bé lên sau đó cẩn thận bước lên thuyền.
Đây cũng không phải là thuyền nhỏ, trái lại là thuyền tương đối lớn.
Vì song Bích Thủy vào dịp mùa xuân có rất nhiều người qua lại vì vậy nghề đưa khách qua sông cũng tương đối phát đạt, chính vì vậy những người làm nghề thuyền phu quanh sông Bích Thủy thường thường sẽ cố gắng dùng thuyền cỡ vừa chở khách.
Nếu qua mùa xuân, thuyền vẫn có thể tận dụng để đánh bắt cá, thậm chí ở lại trên thuyền cũng không phải là việc khó.
Khi lão nhân cùng đứa bé bước lên thuyền mới thấy trên thuyền cò có người, bên trong thuyền có một cô bé nhỏ nhắn, ánh mắt chớp động nhìn hai ông cháu.
Cô bé này cả người bọc trong chăn ấm, khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi, sau khi nhìn hai ông cháu lên thuyền một lúc rồi lại nhắm mắt lại. Cô bé này vậy mà cũng bị ốm.
Sau lưng tiếng nói của trung niên nhân liền truyền đến.
“A, đây là tiểu nữ của ta, có điều lão gia người cũng đừng trách nàng không lễ phép, tiểu nữ đang bị ốm, nàng đã ốm 3 ngày nay rồi”.
Lão nhân nghe vậy nhè nhẹ tiến đến bên cạnh cô bé, dùng một tay chạm vào đầu nàng, sau đó vì cô bé bắt mạch một chút.
“Là phong hàn sao?, thuyền phu đã cho cô bé này uống thuốc gì chưa?”.
Thuyền phu đứng ở đầu thuyền liền gãi gãi đầu.
“Không ngờ lão gia cũng biết khám bệnh a, tiểu nữ đúng là bị phong hàn có điều người ở trên sông Bích Thủy thường thường cũng hay mắc bệnh này, chúng ta thì làm gì có tiền đi mời y phu a, chỉ có thể dùng cách này, đến tối có thời gian liền bón cho nó một bát cháo gừng làm ấm người mà thôi”.
Lời thuyền phu nói không giả, xung quanh nơi đây gần như không có thành trấn

nào, thành trấn gần nhất chỉ sợ cũng cách sông Bích thủy 50 dặm, đối với người bình thường chỉ sợ mấy ngày di chuyển mới đến, huống hồ còn mang theo một cô bé đang ốm?, tất nhiên liền không tốt.
Cô bé nằm ở góc kín bên trong thuyền, ở giữa còn có một cái lò sưởi, cũng không tính là quá mức lạnh lẽo, phía đuôi thuyền còn có một tấm chắn lớn chặn gió, cũng có thể vì cô bé phần nào xua đuổi đi những cơn gió lạnh ngoài kia.
Quan trọng nhất, nàng sinh ra là con người thuyền phu, sau này chỉ sợ cũng phải quen với sông nước, phong hàn là bệnh nhẹ, với những người nghèo như bọn họ chỉ bị phong hàn liền không quá đáng sợ, sau những cơn bệnh thế này mới có thể tăng sức đề kháng, tăng khả năng chịu đựng, ít nhất đối với rất nhiều người sống trên sông Bích Thủy đều nghĩ thế.
Lão nhân cùng vị thuyền phu kia nói với nhau thêm vài điều, không khí mang theo vài phần chất phát nơi hương hã, sau đó theo tiếng cười lớn của thuyền phu, thuyền từ từ rời bến.
Khi thuyền phu chưa đi được bao xa, đột ngột lão nhân già nua ánh mắt nhíu nhíu lại, sau đó nhìn về bờ bên kia.
“Nhà thuyền, dừng lại một chút”.
Trung niên nhân đang chèo thuyền liền dừng lại, ánh mắt ngạc nhiên.
“lão gia?, có việc gì vậy”.
Lão nhân không đáp, ánh mắt chỉ nhìn về phía xa bờ.
Theo cái nhìn của lão nhân, thuyền phu cũng nhìn theo, nhưng ngoài bờ kia làm gì có gì?, chỉ có một cánh rừng âm u mà thôi, những tán lá cây rậm rạp rung lên mỗi khi có gió thổi qua.
Vì chiếc thuyền dừng lại, nam hài tử cũng chậm rãi nhìn theo hướng mắt của gia gia, thậm chí cô bé đang ốm trên thuyền cũng khẽ mở mắt ra, cô bé tò mò không hiểu việc gì cả vì vậy cũng muốn xem một chút, rốt cuộc lão nhân kia có ý gì?.
Vài phút đồng hồ trôi qua, thuyền phu có chút không đợi được, liền quay lại nhìn lão nhân.
“Lão gia, sắp tối rồi, nếu không nhanh lên một chút, liền không thể vào cốc, hơn nữa.... trời tối chúng ta muốn về nhà cũng có chút khó khăn”.
Đúng lúc này, lão nhân đột nhiên mở miệng.
“Đến rồi “.
Âm thanh của lão nhân làm tất cả mọi người lại tiếp tục nhìn theo một phen.
Quả nhiên lúc này, có một thân ảnh từ bìa rừng lao ra.
....
Vô Song rất mệt, hắn phi thường mệt thậm chí cảm thấy ngực như vỡ nứt ra.
Lại tiếp tục cắn răng nuốt vào một viên thuốc màu xanh, hắn chỉ biết điên cuồng để chạy.
VIên thuốc này là Hồi Khí Đan, là trung phẩm Hồi Khí Đan – tam phẩm đan

dược.
Loại đan dược này dược lực vừa vặn thích hợp với Vô Song hiện nay lại có tác dụng hồi nội lực rất nhanh vì vậy Vô Song mang theo không ít, có điều muốn dùng Hồi Khí Đan nhất định phải đả tọa trên mặt đất bởi đơn giản Hồi Khí Đan chỉ tăng tác dụng khôi phục nội lực mà thôi.
Vô Song vừa chạy vừa ăn, ngực của hắn liền có cảm giác khó chịu vô cùng, như một quả bóng đang thổi căng ra vậy.
Đương nhiên, Vô Song không dám dừng lại, dừng lại chỉ sợ hăn thật sự phải chết, sau lưng hắn Lâm Mục bám theo không bỏ, trong ánh mắt ngập tràn sát khí.
Nhờ vào Hồi Khí Đan lại thêm quá trình 3 năm rèn luyện thể lực bên trên Nga Mi Sơn, Vô Song thật sự có thể chạy ra khỏi bìa rừng, khi trước mặt hắn là một dòng sông, Vô Song sắc mặc càng ngày càng vui mừng.
Bất chấp tất cả, bất chấp đau đớn của cơ thể, Vô Song một mạch chạy về phía bờ sông.
Ngay khi Vô Song chạy được khoảng 15m thì Lâm Mục cũng lão ra khỏi bìa rừng, khi không còn những tán cây ngăn chặn, tốc độ của Lâm Mục cũng càng nhanh.
Trên sông nhìn thấy cảnh tượng này, thuyền phu liền run lên.
Thuyền phu chỉ là người bình thường, cũng chẳng có võ công, có chăng chỉ là sức khỏe tốt một chút mà thôi, hắn khi nhìn thấy Lâm Mục truy đuổi Vô Song, sắc mặt liền tái xanh lại, bởi Lâm Mục cho thuyền phu một cảm giác quá mức đáng sợ.
Lúc này lão nhân đột nhiên đứng dậy, trong mắt xuất hiện một tia hứng thú.
“Thuyền phu, cho thuyền chạy đi”.
Thuyền phu nghe vậy lập tức trèo thuyền tiếp, hắn chỉ hận không thể có thêm một đôi tay để trực tiếp mang thuyền ra giữa dòng.
Thuyền một lần nữa đi ra xa, Vô Song hoàn toàn có thể thấy được trong mắt, ánh mắt hắn liền trở nên càng ngày càng sáng, Vô Song dậm mạnh một chân xuống đất, cả người nhảy bật lên thật cao, mượn sức gió hắn vậy mà hướng thẳng về phía thuyền.
Lâm Mục thấy vậy chỉ cười lạnh, hắn cũng cầm Huyết Chích Tử ném mạnh về phía Vô Song.
Vô Song thấy Huyết Chích lao đến, sắc mặt liền lạnh lại, ở trên không trung hắn mạnh mẽ nắm lấy bội kiếm, dùng toàn lực chém ra một kiếm cuối cùng.
“Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm”.
Kiếm này chém ra, va chạm với Huyết Chích, lực phản chấn làm mặt Vô Song tái mét, hắn phun ra một ngụm máu, cánh tay trái của hắn cũng bắt đầu rách toác ra, cả người Vô Song bị hất bay đi nhưng cũng vừa vặn rơi xuống thuyền.

Lâm Mục vẫn chỉ cười lạnh, lần này hắn còn không thèm thu lại Huyết Chích, trực tiếp từ bỏ Huyết Chích của mình, Lâm Mục dậm chân, chân đạp lên mặt nước, hắn lao vút về phía thuyền nhỏ.
Trong mắt Lâm Mục dày đặc sát khí, ngày hôm nay ngoài Vô Song ra, hắn không ngại giải quyết luôn con thuyền này.
Vô Song ánh mắt mờ đi nhưng hắn cũng không phải là người thích gây rắc rối cho người khác, ánh mắt hắn nhìn qua thuyền phu đầy vẻ xin lỗi, sau đó một chân dẫm xuống đầu thuyền, Vô Song muốn nhảy xuống nước.
Nếu nhảy được xuống nước, cho dù Vô Song có không qua được ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến con thuyền này.
Có điều Vô Song cũng không nhảy được, lão nhân già nua một tay ôm lấy bụng Vô Song, trong ánh mắt kinh ngạc của Vô Song, lão nhân một tay cách không đánh ra.
Một chưởng đánh ra nhìn không có chút sức lực nào nhưng toàn bộ ngực của Lâm Mục lõm lại thành hình bàn tay, thân hình Lâm Mục rơi thẳng xuống mặt nước hồ lạnh lẽo, hắn vậy mà... chết.
Vô Song lạnh cả người nhìn lão nhân kia, thậm chí thuyền phu còn xoa xoa đôi mắt, căn bản không hiểu gì xảy ra.
Lão nhân không giải thích, nhét vào trong tay thuyền phu một thỏi bạc lớn rồi hảo ý gật đầu, nhẹ nhàng mang Vô Song vào bên trong.
Bên trong thuyền ấm áp hơn hẳn bên ngoài rất nhiều, Vô Song ôm lấy bờ vai đang chảy máu của mình, ánh mắt có chút kinh dị nhìn lão nhân kia.
Thật sự... cực kỳ kinh dị.
Chỉ có trải qua cuộc chiến với Lâm Mục bản thân Vô Song mới biết Tông Sư mạnh thế nào, mạnh đến mức làm Vô Song thấy tuyệt vọng, chỉ riêng hộ thân cường khí của Tông Sư đã là rãnh trời với các cao thủ nhất lưu cao thủ.
Vậy mà lão nhân kia cứ như ăn cơm uống nước vậy, một tay cách không đẩy ra, cứ đơn giản như vậy liền giết chết một cái Tông Sư cao thủ.
Lão nhân có thể cảm nhận được ánh mắt Vô Song e ngại nhìn mình, ông ta liền khẽ mỉm cười.
“Tiểu hữu quả thật rất đáng sợ, tuổi còn nhỏ như vậy mà bị tông sư cảnh giới truy sát không chết, thực sự rất giỏi. Đối phương lại còn là Huyết Chích Tử nổi tiếng, lão phu bằng tuổi ngươi chỉ sợ không cách nào có thể so sánh a”.
Vô Song nghe vậy cũng không vui vẻ gì, hắn xé một mảnh vải trên áo, băng lại vết rách trên tay, điều đáng nói là khuôn mặt của Vô Song không có lấy một tia đau đớn, hắn căn bản không rên lên.
Điều này lại càng làm lão nhân kia có vài phần thưởng thức, một lần nữa cười hiền hòa.
“Lão phu họ Trương, ngươi cứ gọi lão phu là Trương lão cũng được, đây là cháu

ta, Vô Kỵ. Không biết tiểu hữu xưng hô thế nào?”.
Vô Song lúc này toàn thân run lên, ánh mắt không tin được nhìn về lão đầu giống một lão nông dân về già này.
Họ Trương?, lại còn Vô Kỵ?.
Chẳng nhẽ hắn lần đầu ra giang hồ liền gặp đại vận, nhìn thấy danh nhân.
Chẳng nhẽ trên thuyền nhỏ này... là Trương Tam Phong cùng Trương Vô Kỵ?.
Nếu thật sự là thiên hạ đệ nhất cao thủ Trương Tam Phong, một chưởng kia Lâm Mục chết căn bản không oan.
....

Chương 96

Nhân Thánh – Trương Nhân

Vô Song hiện tại cũng không phải là Vô Song của bốn năm trước, cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu.
Tại thế giới này, Võ Đang Phái thật sự là một con quái vật cực kỳ đáng sợ, ít nhất khác xa so với Kim Dung tiểu thuyết.
Đâu tiên đứng đầu Võ Đang Phái vẫn là Trương Tam Phong – Trường Sinh Chân Nhân có điều tại thế giới này Trường Sinh Chân Nhân cũng không phải là sư phụ của đám người Tống Viên Kiều.
Trường Sinh Chân Nhân cả đời thu ba cái đệ tử đặt tên là Thiên – Địa – Nhân.
Ba người này là thế hệ thứ hai của Võ Đang Phái, danh vọng trên giang hồ cực cao được thế nhân gọi là Thiên – Địa – Nhân tam thánh hoặc Võ Đang Tam Thánh.
Trường Sinh Chân Nhân quanh năm bế quan ở bên trong Trường Sinh Điện, đã sớm siêu thoát thế tục, không màng thế sự, toàn bộ sự vụ của Võ Đang Phái liền để cho Võ Đang Tam Thánh quản lý.
Ba người Võ Đang Tam Thánh kế thừa y bát của sư phụ, tiếp tục xây dựng Võ Đang Phái, từ đó Võ Đang Phái dần dần xuất hiện Võ Đang Thất Hiệp làm đám người đệ tử đời thứ ba.
Trương Thúy Sơn là phụ thân của Trương Vô Kỵ đồng thời cũng là một trong Võ Đang Thất Hiệp, điều này nói lên rằng rất khó để Trương Thúy Sơn có thể gặp được tổ sư – Trương Tam Phong.
Nghĩ đến một điểm này, ánh mắt Vô Song dần dần thanh tỉnh lại, lão nhân già nua trước mặt hắn chỉ sợ không phải Trương Tam Phong.
Tất nhiên theo Vô Song suy nghĩ, Trương Vô Kỵ đời này cũng rất khác.
Hắn không nắm được thông tin quá rõ ràng về Trương Vô Kỵ cùng với Võ Đang Phái, dù sao Trương Vô Kỵ cùng Vô Song hiện nay tuổi tác cũng tương đương, ai dỗi hơi sưu tập tình báo về một đứa trẻ?, nếu Trương Vô Kỵ là con trai Trương Tam Phong thì may ra còn có người để ý đến hắn, cha của hắn Trương Thúy Sơn, Trương Thúy Sơn vốn không phải là nhân vật gì đáng chú ý trong thiên hạ hiện nay.
Lại nói về Trương Vô Kỵ, nếu đặt ở thế giới này Vô Song cũng không nghĩ thật sự sẽ có việc thiên hạ võ lâm lên Võ Đang ép Trương Thúy Sơn nói ra tung tích của Đồ Long Đao.
Vô Song thật sự nghĩ không ra phải dùng lực lượng lớn đến thế nào mới dám lên Võ Đang sinh sự?, ngại mạng quá dài xin chết sớm một chút?.

Nga Mi vốn tầm thường trong mắt Vô Song nhưng trong thế giới này cũng có 1 ngũ tuyệt, 4 đại tông sư cùng hàng chục tông sư cao thủ.
Võ Đang thân là võ lâm bắc đẩu, còn cất dấu lực lượng mạnh đến thế nào?, đấy là chưa kể thiên hạ đệ nhất cao thủ Trương Tam Phong, người duy nhất mà bất cứ lần nào Vô Hà Tử nhắc đến, trong giọng nói đều có sự kính trọng.
....
Ở trên thuyền, nhìn Trương lão nhân cùng Trương Vô Kỵ, Vô Song nhè nhẹ thở ra một hơi, đại não của hắn bắt đầu rất nhanh suy nghĩ, hắn muốn dùng thân phận nào để gặp mặt vị Trương lão này đây?.
Rất nhanh, Vô Song đối với Trương lão cùng tiểu Vô Kỵ đang tò mò kia mỉm cười.
“Vãn bối, Nga Mi Phái – Cơ Vô Song gặp qua tiền bối”.
Đi với phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, đạo lý này Vô Song vẫn hiểu.
Bất kể lão đầu kia là cái gì Trương nhưng ‘Vô Kỵ’ hai chữ có lẽ không giả, thậm chí Vô Song có 10 phần chắc chắn tiểu tử kia là Trương Vô Kỵ nổi tiếng thiên hạ sau này.
Nếu đã như vậy, không gì thích hợp hên là thân phận Nga Mi đệ tử, quan trọng hơn Vô Song một kiếm vừa rồi chém ra là Nga Mi kiếm pháp, Vô Song không tin lão đầu kia không nhìn ra Hồi Phong Phất Liễu Kiếm của Nga Mi.
Thậm chí rất có thể vì nhìn thấy Nga Mi Kiếm Pháp, lão đầu mới ra tay trợ giúp Vô Song một hai.
Quả nhiên, nghe Vô Song nói như vậy, lão đầu mỉm cười hòa ái, rồi lại nhìn vết thương trên tay của Vô Song, trong mắt hiện ra một tia quan tâm.
“Tiểu hữu đã là người của Nga Mi Phái vậy với lão phu cũng có chút quan hệ, hơn nữa lão phu đúng là không có cách nào nhìn một đứa bé bị thương đến cái tình trạng này, đây là kim sang dược, ngươi phủ lên vết thương có thể cầm máu, cũng chỉ có thể mong vết thương không để lại sẹo”.
Vô Song lúc này quần áo trên người đã có chút rách rưới, cả cánh tay trắng bóc của hắn lộ ra ngoài, nhìn cánh tay kia, nhìn làn da trắng mịn kia xuất hiện một vết rách kinh người, Trương lão đầu đúng là không đành lòng.
Trong mắt lão đầu này.... Vô Song thật sự là một cái tiểu nữ hài quật cường.
Đầu tiên nhìn từ đầu đến chân, Vô Song vốn không có điểm nào giống một cái nam hài, đây cũng là tại Viên Tĩnh dạy hư Vô Song, qua ba năm ở trên Nga Mi Sơn hắn cũng thích mặc loại quần đùi ngắn như Viên Tĩnh, dù sao cũng dễ dàng sinh hoạt hơn rất nhiều.
Quần đùi ngắn cũng không phải chỉ có nữ nhân được mặc, đây cũng không giống quần đùi của kiếp trước, đây là một loại quần ngắn màu đen có chút bó sát người, nam hay nữ đều có thể sử dụng loại quần này tuy nhiên ai bảo đôi chân của Vô Song quá trắng?, phải nói đôi chân của Vô Song thật sự rất đẹp, không

giống chân của một nam hài, trắng mịn không tỳ vết.
Lại thêm thân phận của Vô Song, Vô Song là đệ tử của Nga Mi Phái, đã nhắc đến Nga Mi hầu hết sẽ liên tưởng đến nữ nhân, nếu ở trên Nga Mi xuất hiện một cái nam đệ tử liền khiến vị nam đệ tử này phi thường nổi danh.
Đây là lần đầu Trương lão nghe đến cái tên 'Cơ Vô Song' vì vậy khả năng Vô Song là nam hài không cao, chỉ có duy nhất một việc Trương lão không hiểu.
Lão đầu này là Trương Nhân, một trong Võ Đang Tam Thánh đồng thời cũng là sư phụ đám người Tống Viễn Kiều – Trương Thúy Sơn.
Trương Nhân không phải ngũ đế cấp bậc cao thủ nhưng nếu phải xét ra vị lão nhân này tuyệt đối không dưới đám người Tây Độc – Bắc Cái.
Trương Nhân cũng là người quản lý nhân khí của Võ Đang, gần như tục sự của Võ Đang phái đều do lão nhân này chưởng quản, thậm trí giao thiệp với thiên hạ võ lâm cũng là Trương Nhân phụ trách.
Võ Đang Phái trưởng môn trên danh nghĩa hiện nay là Thiên Thánh – Trương Thiên bất quá người quản lý thật sự vẫn là Nhân Thánh – Trương Nhân.
Thiên Thánh – Trương Thiên từ 5 năm trước liền đã bế quan không màng thế sự cầu đột phá ngũ đế cấp bậc.
Địa Thánh – Trương Địa lại không thích nói nhiều, làm người có chút cô độc lạnh lùng căn bản không thích gặp người, chỉ có thể trở thành hộ pháp cho Võ Đang Phái.
Chính vì vậy tất cả mọi việc bên trong Võ Đang hiện nay cũng là Trương Nhân quản lý, thân là Võ Đang phó trưởng môn, giao thiệp của Trương Nhân rất rộng hơn nữa mắt nhìn người của hắn cũng rất tốt.
Trương Nhân từng nhìn qua Viên Tĩnh của Nga Mi, trong mắt Trương Nhân mà nói bản thân Viên Tĩnh rất mạnh, tư chất tuyệt cường nhưng trong tâm có chỗ tồn, khó lòng tiến xa trên con đường võ đạo, so với Tống Thanh Thư của Võ Đang Phái chỉ sợ còn không bằng.
Tâm có kết, liền rất khó mở, tâm không mở liền sẽ không thể hợp đạo, đạo không thành sao có thể đột phá tiên thiên cảnh giới?, sao có thể thành Đại Tông Sư cường giả?.
Theo Trương Nhân, chỉ cần Viên Tĩnh không giải được tâm kết, nàng đời này vĩnh viễn dừng bước ở Tông Sư cảnh giới, Trương Nhân từng nhìn thấy Viên Tĩnh cũng không đánh giá cao Viên Tĩnh.
Chỉ có lần này khác biệt, lão nhân này nhìn thấy Vô Song.
Trong phái Võ Đang, hiện nay lấy Tống Thanh Thư làm đầu, Tống Thanh Thư thậm chí ẩn ẩn có khí vị của Võ Đang đại sư huynh, chuẩn bị trở thành Võ Đang đời thứ 4 đệ nhất nhân tuy nhiên Trương Nhân nhìn Tống Thanh Thư cũng không hợp mắt.
Không phải tính cách của Tống Thanh Thư có vấn đề mà là tư chất của hắn, tư

chất của Tống Thanh Thư rất cao nhưng đặt trong võ lâm rộng lớn liền không đủ, là đệ nhất cao thủ trong một thế hệ của Võ Đang tuyệt đối phải lực ép quần hùng, phải là nhân vật có tư chất kinh thiên động địa.
Nói về tư chất, Tống Thanh Thư còn thua Trương Thúy Sơn quá xa quá xa, trong Võ Đang Thất Hiệp năm đó, Trương Thúy Sơn là đáng sợ nhất, không phải tự nhiên mà Trương Thúy Sơn lại họ ‘Trương’. Trương Thúy Sơn thậm chí còn được Trương Nhân tài bồi, muốn hắn trở thành trưởng môn đời thứ ba của Võ Đang Phái, tuy nhiên... đời không đẹp như mơ.
Trương Thúy Sơn 10 năm trước liền mất tích, hắn liền đi đến Băng Hỏa Đảo.
Băng Hỏa Đảo nơi này vốn không phải để cho con người sống, linh khí căn bản không có, trong 10 năm qua Trương Thúy Sơn căn bản không thể tiến bộ, võ công vẫn thủy chung bị vây ở Tông Sư cảnh giới, kinh mạch của hắn thậm chí đã trở nên khô kiệt.
Khi Trương Thúy Sơn quay về, Trương Nhân trong lòng không chỉ có mừng rỡ còn có tiếc nuối.
Một khối mỹ ngọc cứ như vậy mà đổ vỡ, tất nhiên Trương Thúy Sơn có con đường của mình, Trương Nhân chỉ tiếc nuối trong tâm nhưng vẫn vì đứa đệ tử yêu này mà thật tâm chúc phúc.
Như Vô Song suy đoán, sự kiện Đồ Long Đao cũng không có diễn ra, căn bản không ai dám đi hỏi, thiên hạ này còn chưa có thế lực nào trong võ lâm dám mang người đến trêu chọc Võ Đang Phái. Nếu là Thiếu Lâm Tự nguyên bản còn có thực lực này nhưng hiện nay Nam – Bắc phân tranh, Thiếu Lâm Tự cũng không dám.
Trương Thúy Sơn trở về, ngoại trừ mang về một cái lão bà như hoa như ngọc – Ân Tố Tố còn mang theo một hài tử.
Tuy nhiên hài tử số khổ, bị địch nhân ám toán, sống chết chỉ còn trong gang tấc.
Trương Nhân thân là sư phụ của Trương Thúy Sơn tất nhiên sẽ không thể để đứa bé này chết mà không cứu có điều địch nhân chưởng lực lại là cực hàn khí tức.
Võ Đang Phái từ xưa đến nay căn bản không đi theo đương dương cương, không có ai trong Võ Đang Phái nắm giữ chí dương chí cương trưởng lực.
Chính vì vậy Trương Nhân vận dụng Võ Đang Cửu Dương Công cùng Võ Đang Trường Sinh Quyết, cố gắng vì đứa bé này hòa tan 5 phần hàn độc, lại lấy Trường Sinh Chân Khí bảo vệ tâm mạch mới có thể vì đứa bé bảo vệ tính mạng.
Tiếp theo việc ngoài ý muốn phát sinh.
Lúc trước Trương Vô Kỵ mặt đầy tử khí, Trương Nhân nhìn không ra cái gì đặc biệt nhưng sau khi cứu được tính mạng đứa bé này, Trương Nhân nét mặt biến thành kinh hãi.
Tiên Thiên Thiên Phú học thuyết bản thân Trương Nhân không thể không biết, hơn nữa hắn còn là một trong số ít người trong thiên hạ có thể thật sự nhìn ra là

loại tiên thiên nào.
Thiên phú của Trương Vô Kỵ quả thật làm thần phật cũng phải biến sắc, huống gì Trương Nhân?.
Về căn cơ, giống như Vô Song có Tiên Thiên Chí Âm Thể thì Trương Vô Kỵ cũng có thể chất riêng của chính mình, bẩn thân hắn chính là Tiên Thiên Minh Tâm Thể xếp thứ hai trong thập đại tiên thiên thể chất.
Tiên Thiên Minh Tâm Thể là một loại hack trong thế giới này, đây là loại thể chất chuyên dùng để minh tưởng cùng tham ngộ khiến Trương Vô Kỵ chỉ cần khoanh chân lại tĩnh tâm suy nghĩ, bất cứ loại công pháp nào cho dù huyền ảo đến đâu chỉ sợ hắn thật sự có thể học xuống, thật sự có thể tham ngộ ra.
Tiên Thiên Minh Tâm Thể là một loại thể chất giải khai trí tuệ con người, nó không nhằm vào thực tiễn nhưng lại tăng cường rất mạnh trí lực cho chủ nhân của nó, loại thể chất này còn được đánh giá cao hơn cả Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song.
Xếp thứ hai Tiên Thiên Minh Tâm Thể, luôn luôn giữ được bản tâm thanh tỉnh, khi tu luyện căn bản không sợ tâm ma cũng rất khó tẩu hỏa nhập ma, mỗi khi nhập định liền dễ dàng tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, đối với tu luyện hay làm bất cứ việc gì liền có trợ giúp phi thường lớn.
Chủ nhân của loại thể chất này có thể một đường tu luyện, một đường đột phá cửa ải không sợ gặp đạo quan trắc trở, chỉ cần cho Trương Vô Kỵ thời gian, hắn đột phá lên Đại Tông Sư căn bản không có gì khó khăn thậm chí là việc chắc chắn phải xảy ra.
Đạo quan là gì?, là những nút thắt bắc buộc phải đi qua trong quá trình tu luyện. Nhất lưu cao thủ lên Siêu nhất lưu cao thủ có một cái đạo quan.
Siêu nhất lưu cao thủ đột phá Tông Sư cũng là một cái đạo quan.
Tông Sư cao thủ đột phá Đại Tông Sư cao thủ cũng là một cái đạo quan.
Đây là ba cái đạo quan lớn nhất dành cho người luyện võ trong võ lâm này. Chỉ cần có Tiên Thiên Minh Tâm Thể, bản thân Trương Vô Kỵ liền chắc chắn đi qua ba cái đạo quan này, hắn liền rất dễ dàng trở thành Đại Tông Sư cảnh giới.
Nắm giữ Đại Tông Sư cảnh giới cao thủ, nếu tu luyện thêm tuyệt thế công pháp, nắm giữ tuyệt thế võ kỹ liền có thể.... trở thành Ngũ Tuyệt cấp cao thủ.
Tuyệt thế công pháp cùng tuyệt thế võ kỹ, Võ Đang Phái có thể cho Trương Vô Kỵ, đời này chỉ cần Trương Vô Kỵ đi theo sắp xếp của Trương Nhân, không cần thêm bất cứ kỳ ngộ gì, hắn cũng đặt chắc một chân vào Ngũ Tuyệt cảnh giới.
Về phần Trương Vô Kỵ có thể đi được thêm bao nhiêu bước liền phải xem bản thân của hắn. Bảo Trương Vô Kỵ đột phá ngũ đế cấp bậc trong tương lai chỉ sợ cũng là việc trong sức của hắn.
Bản thân Trương Vô Kỵ cũng không chỉ có Tiên Thiên Minh Tâm Thể, hắn còn nắm giữ một loại thiên phú khác, cũng giống hệt như Vô Song, Vô Kỵ liền là Tái

Thế Thần Đồng.
Chỉ cần nhìn Trương Vô Kỵ, Trương Nhân liền biết Võ Đang Phái sau này chắc chắn ra một cái siêu cấp cao thủ vì vậy Trương Nhân quyết định mang Vô Kỵ xuống núi cầu y, dù sao Huyền Minh Thần Chưởng rất lợi hại nhưng cũng không đến mức không ai cứu nổi.
Thế gian này là 14 bộ Kim Dung Tiểu Thuyết cộng lại, kỳ nhân dị sĩ không thiếu, Huyền Minh Thần Chưởng chưa chắc đã là cái gì ghê gớm.
Lần này Trương Nhân mang Vô Kỵ là muốn tiến về Hồ Điệp Cốc gặp một cái bằng hữu – Hồ Điệp Cốc Tiên Y – Hồ Thanh Ngưu.
Trong mắt Trương Nhân mà nói, Trương Vô Kỵ sau này thừa sức lực áp võ lâm cao thủ, có thể thay các bậc tiền bối tiếp tục giúp Võ Đang ngự trị thiên hạ, Trương Vô Kỵ vượt xa đám người Viên Tĩnh, Tô Xán, Tống Thanh Thư rất nhiều.
Suy nghĩ của Trương Nhân là đúng nhưng hôm nay nhìn thấy Vô Song, Trương Nhân suýt nữa kinh ngạc há hốc mồm.
Trương Nhân nhìn thấy cái gì?, tuổi tác tương đương Vô Kỵ, thực lực nhất lưu cao thủ?.
Tuổi tác tương đương Vô Kỵ lại có tâm trí kiên định hơn người?, bị tông sư đuổi giết mà còn không chết?, chưa kể Trương Nhân nhìn ra trên người Vô Song có rất nhiều máu nhưng lại không phải máu bản thân hắn.
Trương Nhân là nhân vật bậc nào?, ông ta liếc mắt là có thể nhìn ra, Vô Song chỉ sợ bị một đám cao thủ truy sát dẫn đầu là tông sư xa lạ đã chết kia. Kết quả Vô Song thành công chạy thoát, trên đường còn giết ngược lại một đám người của đối phương.
Loại chiến tích này, nghĩ mà ghê người.
Đương nhiên nếu chỉ như thế, Trương Nhân còn chưa có quá mức sợ hãi, quan trọng nhất ông ta nhìn ra, Vô Song là Tiên Thiên Chí Âm Thể hơn nữa không chỉ có một loại tiên thiên thiên phú, Vô Song vậy mà còn có Tái Thế Thần Đồng giống hệt như Vô Kỵ.
Tiên Thiên Chí Âm Thể, nói về mặt tu luyện đương nhiên thua xa Tiên Thiên Minh Tâm Thể bất quá chiến lực lại hơn hẳn, muốn phân ra ai cao ai thấp liền quá khó nói.
....
Đúng như Vô Song suy nghĩ, Trương Nhân quyết định ra tay đánh chết Lâm Mục cùng với cứu Vô Song cũng là vì nhìn thấy một chiêu ‘Hồi Phong Phất Liễu Kiếm kia’.
Khi Vô Song nói mình là người Nga Mi Phái, trong nội tâm Trương Nhân lại càng thêm vui vẻ.
Vô Song chắc chắn không biết Trương Nhân đang nghĩ gì, nếu hắn biết thật sự

sẽ có xúc động nhảy xuống sông bỏ chạy.
Vô Song là Nga Mi đệ tử.
Vô Kỵ quá nửa cũng sẽ là Võ Đang đệ tử.
Nga Mi cùng Võ Đang nhiều năm qua liền giữ mối giao hảo, mỗi đời đều kết thông gia với nhau.
Trương Nhân lúc này thật sự muốn sắp xếp cho Vô Kỵ đến Hồ Điệp Cốc sau đó tiến về Nga Mi Sơn, bàn xuống cọc hôn sư này.
....

Chương 97
Trương Nhân quyết định

Nếu Vô Song đã xác định thân phận Nga Mi đệ tử, hắn cũng không cần phải đeo mặt nạ, ít nhất trước mặt Trương lão đầu.

Đón lấy kim sang dược từ trong tay Trương lão, Vô Song bản thân cũng không có phủ lên vết thương vội, hắn chậm rãi rút một cánh tay ra khỏi áo ngoài, cố gắng cẩn thận không để lộ phần ngực, dù sao rút một cánh tay ra mà thôi, cũng sẽ không để lộ 'ngực' vì vậy Trương lão không có khả năng nhìn ra Vô Song vốn không có cái đó.

Lần này là lần đầu tiên Vô Song sợ giới tính của mình bị phát hiện, thật sự tương đối lo lắng.

Cũng may Trương lão căn bản cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào Vô Song, nhìn một cô bé chằm chằm?, Trương Nhân còn chưa đến mức đó.

Vô Song từ đầu đến cuối cũng chưa tự nhận mình là nữ, có thật sự bị nhận ra thì cũng không sao, bất quá mà nói cái tên Cơ Vô Song đã lộ, thân phận Nga Mi đệ tử cũng đã lộ, bằng vào quan hệ của Võ Đang Phái với Nga Mi liền rất dễ hỏi được, Vô Song không muốn Tiên Âm gặp phiền phức cũng không muốn tạm thời vứt đi cái danh hiệu 'Nga Mi Hạch Tâm Đệ Tử ' này.

Dòng đời xô đẩy, đúng là không ai đoán được, thân phận ngoài sáng của Vô Song dĩ nhiên lại là nữ tử thân phận.

Tất nhiên cũng có điểm lợi của nó, dù sao nếu thân phận trong tối của hắn là nam nhân thì tuyệt đối sẽ không có ai nghi ngờ thân phận ngoài sáng, hắn căn bản không cần chứng minh.

Vô Song sẽ không dùng kim sang dược, đây vốn là thứ thuốc cầm máu bất quá tỷ lệ để lại sẹo rất cao, vì lý do thẩm mỹ Vô Song sẽ không thích, hắn cũng không phải là cái gì giang hồ thiết huyết cần sẹo để làm gì?.

Vì vậy trước mặt Trương Nhân, Vô Song chậm rãi lấy ra hộp gỗ nhỏ, chậm rãi lấy ra một tấm dán màu đen.

Vừa nhìn thấy tấm dán màu đen này, Trương Nhân ánh mắt co rụt lại.

"Cô bé... ".

Bình thường thì Trương Nhân sẽ gọi là 'tiểu hữu' dù sao Vô Song lúc này vẫn đeo mặt nạ, Trương Nhân vẫn chưa chắc chắn hắn có thật sự là nữ hài hay không dù kể cả khi Vô Song đeo mặt cũng giống nữ tử 99%.

Lúc này lại khác, bởi Trương Nhân biết thứ cao dán màu đen Vô Song đang lấy ra là gì.

"Khụ khụ, tiểu hữu, trong tay ngươi chẳng nhẽ là Tây Vực – Hắc Ngọc Đoạn

Tục Cao?”.
Trương Nhân đương nhiên sẽ kinh ngạc, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao chính là thánh dược chữa thương nó tốt hơn kim sang dược cả ngàn lần.
Cho dù là toàn bộ Trung Nguyên rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ không thiếu thì cũng không có nhiều người chế dược vượt qua được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.
Xét trong toàn bộ thiên hạ muốn so sánh với Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của Tây Vực thì chỉ có Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn của Hành Sơn Phái cùng Bỉ Vân Hùng Đảm Hoàn của Thần Nông Cốc.
Quan trong nhất là, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao người thường mua không nổi.
Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao là sản phẩm của Tây Vực – Bạch Đà Sơn Trang.
Bạch Đà Sơn Trang chính là thế lực của Tây Độc Âu Dương Phong.
Sau khi Âu Dương Phong hóa điên, Âu Dương Khắc chết thảm, Bạch Đà Sơn Trang liền không hiện nhân thế, đoạn tuyệt với thế gian, bo bo giữ mình.
Có thể lấy được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao từ Bạch Đà Sơn Trang đi ra... ánh mắt của Trương Nhân nhìn Vô Song lại càng thêm hứng thú, ít nhất Trương Nhân ông ta không lấy được, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao trên thị trường cũng không có bán.
Vô Song nhìn thấy ánh mắt của Trương Nhân, hắn rất nhanh ý thức được điều gì, tất nhiên hắn cũng không sợ Trương Nhân nổi lên tâm tình giết người đoạt bảo, loại tiền bối cao nhân như Trương Nhân đương nhiên khinh thường làm vậy.
Vô Song một tay dán Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lên vết rách, cảm giác nóng bỏng mà nó mang lại khiến Vô Song có chút run lên, cái cổ trắng ngần ngửa lên, có chút thở dốc.
Sau đó khi cảm giác nóng bỏng qua đi, Vô Song mới chậm rãi thở ra một hơi nhọc khí, hắn lại nhìn Trương Nhân.
“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, đây thật sự là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao”.
Trương Nhân nghe vậy, trong mắt có kích động, thậm chí kích động rất lớn.
“Tiểu hữu, không biết.... không biết có thể tặng cho lão phu hộp ngọc đó được không?”.
Nói xong câu này, mặt già Trương Nhân đỏ lên.
Vô Song cũng thật sự bị dọa.
“Lão nhân này dĩ nhiên còn dám ngửa tay xin đồ của hậu bối? “.
Ánh mắt Vô Song hơi hơi kỳ lạ nhìn Trương Nhân, bất quá nếu lão nhân này đã mặt già đưa tay ra ‘xin’, Vô Song cũng không thể không cho, dù sao còn có một cái ân cứu mạng chưa trả.
Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao bản thân Vô Song tổng cộng có 3 phần.
Mỗi phần Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có 6 miếng dán màu đen, tổng cộng là 18 miếng dán.
Trên Tử Ngọc Sơn, hắn đã dán lên người 6 miếng, lúc này lại dùng thêm 1

miếng, còn lại 11 miếng.
Cũng không cần suy nghĩ, Vô Song đưa tặng hộp gỗ cho Trương Nhân, giọng nói cũng mang theo chút cung kính, dù sao so với ân cứu mạng 11 miếng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao này cũng không so nổi.
Làm người có một số việc nhất định phải làm.
Ân cùng oán ít nhất phải rõ ràng.
Đây là quy tắc của Vô Song.
Tiếp nhận hộp gỗ trong tay Vô Song, Trương Nhân bàn tay run lên, sau đó ông ta mở ra, ánh mắt lại càng thêm nóng bỏng.
Trương Nhân cất thật kỹ hộp gõ vào trong ngực, sau đó ông ta nhìn Vô Song càng nhìn càng hợp mắt.
“Không gạt tiểu hữu, lão phu là Võ Đang Phái phó trưởng môn – Trương Nhân. Cũng là lão phu số khổ, thu mấy cái đệ tử cũng số khổ, trong đám đệ tửu của lão phu có một người gọi là Du Đại Nham, vết thương của Đại Nham đã có từ lâu, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao sẽ không thể giúp hắn chữa trị bất quá.... bất quá có thể làm lành vết thương, nối lại kinh mạch giúp hắn, giảm bớt đau đớn quanh năm Lê Đình phải chịu, thậm chí mở ra cơ hội giúp nó có thể thật sự xuống giường, lão phu thay Đại Nham đa tạ tiểu hữu”.
Vô Song gãi đầu một chút, hắn thật sự quên mất việc Du Đại Nham, cũng không ngờ Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao còn có công dụng này.
Lần đầu xuống núi, có thể bán cho Võ Đang một cái ân tình cũng là không tệ.
Tiếp theo Vô Song chỉ thấy Trương Nhân mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài, lệnh bài ghi một chữ ‘Trương’.
“Tiểu hữu, lão phu lần này ra ngoài không mang theo cái gì quý giá, chỉ có duy nhất vật này có thể so sánh cùng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, lão phu cũng sẽ không thiệt thòi ngươi, ngươi cầm lấy”.
Vô Song bản tâm tất nhiên muốn cầm, tuy nhiên thân là người hiện đại, hắn vẫn phải suy tính một chút, ít nhất có cầm cũng phải cầm theo cách có lợi nhất.
Vô Song không có đưa tay ra, giọng nói nhẹ nhàng không kiêu cũng chẳng nịnh.
“Tiền bối, là người cứu mạng Vô Song, sao Vô Song có thể mặt dày đòi quà?, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao kia quý giá cũng không sánh được với ân cứu mạng, người cứ thu tấm lệnh bài lại thì hơn”.
Trương Nhân nghe vậy, mắt hiện lên dị sắc, ánh mắt nhìn Vô Song lại càng nóng bỏng.
“Thiên phú nhất tuyệt, võ công nhất tuyệt, tính cách cũng thật hợp ý lão phu, chưa kể còn môn đăng hộ đói với Vô Kỵ, có con dâu như vậy Võ Đang Phái còn cầu gì hơn?”.
“Cô bé này không rõ dung mạo thế nào bất quá Tiên Thiên Chí Âm Thể trong truyền thuyết đương nhiên là mỹ nhân căn bản không cần phải xem, tấm lệnh bài

này không thể đưa cho người ngoài nhưng đưa cho con dâu tương lai cũng không sai, dù sao sớm muộn cũng trở lại với Võ Đang Phái".
Trương Nhân nghĩ đến đây, sau đó lại nhìn hộp Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao trong ngực liền lập tức mỉm cười.
"Tiểu hữu không cần khách khí, đi lại trên giang hồ thấy việc bất bình liền ra tay mà thôi, lão phu cũng ngứa mắt với đám Huyết Chích Tử kia, cho dù tiểu hữu không phải người Nga Mi Phái cũng sẽ chiếu cố một hai. Tấm lệnh bài này vẫn là ngươi thu đi thôi, coi như là quà trưởng bối tặng vạn bối vậy".
Vô Song nghe vậy hắn chắc chắn sẽ không dông dài nữa, lúc này liền cung kính thu lại tấm lệnh bài, mặc dù hắn không hiểu công dụng cho lắm cũng biết vật này bất phàm.
Mặt trước của lệnh bài có một chữ Trương, mặt sau dĩ nhiên có Đại Thanh ấn ký.
Như đọc được suy nghĩ trong lòng Vô Song, Trương Nhân mỉm cười.
"Ngọc bài này là năm xưa Thuận Trị Đế ban tặng cho tổ sư, tấm lệnh bài này Võ Đang tổng cộng có 4 tấm mà thôi, lệnh bài này gọi là Vô Song Ngự Lệnh, cầm lệnh bài này trong tay tiểu hữu ngươi có thể đi qua bất cứ thành trấn nào, căn bản sẽ không ai hỏi, không phải lưu lại ký danh, quan trọng hơn, nắm giữ tấm lệnh bài này liền được coi là quan viên triều đình, quan hàm tứ phẩm. Tiểu hữu nhất định phải cất kỹ đừng để rơi vào tay kẻ xấu".
Vô Song nghe vậy thật sự động dung không thôi, quan hàm tứ phẩm là khái niệm gì?. Vô Song không rõ tứ phẩm mệnh quan có quyền lực như thế nào nhưng tuyệt đối cũng không thấp, ít nhất nếu đặt ở một huyện cũng vượt xa quan phủ, chỉ sợ tứ phẩm mệnh quan cũng đã có thể soi được với thành chủ những thành nhỏ rồi.
Tấm lệnh bài cỡ này Võ Đang có bốn tấm, đủ để thấy Thuận Trị Đế đề cao Võ Đang Phái thế nào, đương nhiên nếu dùng một cái chức tứ phẩm quan vị để mời được một vị ngũ đế cường giả vì mình hiệu lực, Vô Song nhất định cũng sẽ làm.
Cẩn thận cất kỹ lệnh bài vào trong bọc hành lý, Vô Song mỉm cười cúi đầu với Trương Nhân.
Sau đó hắn đứng lên, rời khỏi vị trí của mình.
Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao quả nhiên là thánh dược, chỉ nói chuyện một lúc mà vết thương trên vai Vô Song đã ngừng chảy máu, hắn liền tính đến việc rửa mặt.
Khuôn mặt của Vô Song toàn máu là máu, thoạt nhìn kinh khủng vô cùng, cũng may đây là sông, muốn rửa mặt cũng không phải là việc gì khó khăn.
Chậm rãi đi về phía đuôi thuyền, Vô Song rời khỏi khoang thuyền chính, từ từ tháo tấm mặt nạ của mình ra, hắn bắt đầu rửa mặt.
Vô Song bất cứ kiếp trước hay kiếp này đều là người sạch sẽ, hơn nữa theo Vô Song cũng sẽ không có ai thích máu bám lên người đi, trừ khi là kẻ biến thái.
....

Cũng không biết qua bao lâu, Vô Song quay lại khoang thuyền.
Hắn.... quên đeo lại mặt nạ.
Khi hắn rời đi rồi trở lại tuyệt đối là hai người khác nhau.
Khi Vô Song bước lại khoang thuyền, người đầu tiên nhìn hắn là Vô Kỵ, ánh mắt của Vô Kỵ cứ như vậy nhìn chằm chằm vào dung mạo Vô Song.
Vô Song rất đẹp.
Lúc trước ở trên Nga Mi Sơn, hắn giống một cái nữ tử yếu nhược, với mái tóc màu đen mềm mại.
Bây giờ thì khác, khi Vô Song quay trở lại với màu tóc trắng của mình, trên người còn những mảng màu đỏ của máu bắn vào lại cho người xem một loại ý vị khác.
Lạnh lùng, cao ngạo thậm chí coi thường thiên hạ.
Hắn giống như một cái băng sơn mỹ nhân vậy.
Cùng với những tia máu màu đỏ còn bám trên người, Vô Song cho mọi người ở đây một cảm giác kinh động không thôi.
Tiên Thiên Chí Âm Thể kết hợp hoàn mỹ với khuôn mặt Vô Song, hắn khiến cho người khác có một cảm giác lạnh như băng.
Cao ngạo, lạnh lùng mà thánh khiết.
Vô Song bước đến, ngồi lại xuống vị trí cũ của mình, khăn ướt trong tay lướt qua vài phần cơ thể lau đi lượng máu vấy bẩn lên người, rồi lại chậm rãi đeo mặt nạ trở lại.
Hắn không biết lúc này, Vô Kỵ ánh mắt chỉ tập trung nhìn đến một mình hắn mà thôi.
Trương Vô Kỵ vốn không được tiếp xúc với nữ nhân, nữ nhân duy nhất mà hắn được gặp là mẹ của hắn – Ân Tố Tố.
Ân Tố Tố cực kỳ xinh đẹp nhưng ẩn ẩn trong người cũng luôn có một nét cao ngạo cùng lạnh lùng, bởi nàng là Minh Giáo nữ tử.
Ân Tố Tố là con gái của Bạch Mi Ưng Vương, xuất thân cực cao, dung mạo cùng võ công đều là thiên hạ nhất tuyệt. Thân là một cái nữ tử ‘ma giáo’ nàng tất nhiên khác rất nhiều với nữ tử bình thường, Ân Tố Tố nếu không yêu Trương Thúy Sơn chỉ sợ đời này thiên hạ lại ra một cái nữ ma đầu.
Vô Song cũng không biết, hắn cho Vô Kỵ cảm giác rất giống mẫu thân của mình, hơn nữa với Trương Vô Kỵ mà nói, Vô Song là nữ nhân có khuôn mặt đẹp nhất ngoài mẫu thân mình, sao hắn có thể không bị Vô Song hấp dẫn?.
Ở bên cạnh Vô Song, Trương Nhân cũng âm thầm kinh động, mái tóc màu trắng của Vô Song kết hợp với Tiên Thiên Chí Âm Thể phải nói là tuyệt phối, khiến Vô Song không chỉ cho người khác cảm giác được cái lạnh mà còn nhìn ra cái ‘lạnh’.
Hắn như một tảng băng sơn trên biển vậy, cho người ta cảm giác không dám đến

gần nhưng lại càng muốn đến gần, càng muốn nhìn xem bên dưới tảng băng đó rốt cuộc là cái gì.
Trương Vô Kỵ nhìn Vô Song, hắn.... hắn thật sự muốn lên tiếng nói chuyện bất quá lại không thể nói ra lời nào, khuôn mặt ngượng ngùng khẽ cúi xuống nhìn mặt đất.
Vô Song thoạt nhìn chỉ bằng tuổi Trương Vô Kỵ nhưng lại cho Vô Kỵ cảm giác, Vô Song trưởng thành hơn hắn nhiều lắm, nhiều lắm.
Đúng lúc này, một âm thanh nhè nhẹ vang lên.
“Khụ... khụ”.
Một tiếng ho nhẹ từ bên trong khoang thuyền, cô bé nằm trong đó lúc này thân hình khẽ run nhè nhẹ.
Vô Song lúc nãy đi ra khoang thuyền tiến về phía đuôi thuyền liền phải mở cửa khoang thuyền, dẫn đến gió lạnh nhẹ lùa vào, thiếu nữ bên trong đương nhiên bị lạnh.
Vô Song từ lúc thoát khỏi Lâm Mục đến nay cũng chưa quá 10 phút đồng hồ, từ khi tiến vào đại lượng thời gian hắn đều tập trung vào Trương Nhân cùng Vô Kỵ, lúc này mới có thể tập trung chú ý đến cô bé kia.
Đột nhiên não Vô Song xuất hiện hàng loạt suy nghĩ.
“Thường Ngộ Xuân – Triều Đình – Nhà Thuyền – Vô Kỵ?, không phải chứ”.
Hắn đột nhiên nhớ ra một sự kiện, là Thương Ngộ Xuân dẫn Trương Tam Phong cùng Vô Kỵ đến Hồ Điệp Cốc.
Cũng vì Thường Ngộ Xuân bị quan binh triều đình truy đuổi.
Đương nhiên quan trọng nhất là.... Thường Ngộ Xuân người này đi cùng một cô bé, cô bé này có cha là thuyền phu bị lực lượng triều đình sát hại.
Nàng gọi là Chu Chỉ Nhược.
Vô Song nghĩ đến đây có chút động dung, cô bé kia không phải là Chu Chi Nhược chứ?.
Trong ánh mắt bất ngờ của Trương Nhân cùng Trương Vô Kỵ, Vô Song cũng không có đeo mặt nạ nữa, hắn hạ tay xuống, sau đó rất nhanh cầm lấy một cái hộp ngọc tương đối lớn rồi lại gần thiếu nữ kia.
Vô Song chậm rãi đưa tay ra, vì nàng bắt mạch.
Thiếu nữ rúc đầu trong chăn, thấy bàn tay mình bị động vào, ánh mắt liền khẽ mở ra, khi nhìn thấy dung mạo của Vô Song, ánh mắt nàng liền khẽ chớp.
Vô Song mỉm cười với nàng, giọng nói có chút ôn nhu.
“Muội phát bệnh lâu chưa?”.
Cô bé nghi hoặc nhìn hắn, có điều cũng thật thà gật đầu.
“Muội... muội ốm ba ngày nay rồi”.
Ở bên cạnh Vô Song, Trương Nhân cũng lại gần, ánh mắt kinh ngạc nhìn Vô Song.

“Cô bé cũng biết bắt mạch sao?”.
Vô Song bị hỏi liền khẽ gật đầu, hắn đưa hai tay ra sau đầu khẽ búi tóc lên để lộ cái cổ trắng ngần, sau đó dùng tay nhẹ vỗ đầu cô bé đang nằm kia.
“Không sao, chỉ là phong hàn mà thôi, nhắm mắt lại một chút liền sẽ khỏi ngay, được không?”.
Cô bé nằm ở đây khuôn mặt có chút trắng, cơ thể tương đối ốm yếu, khuôn mặt lại nhấm nhem, cũng khó có thể nhìn ra dung mạo của nàng xinh hay xấu.
Tất nhiên Vô Song cũng sẽ chữa bệnh cho nàng, chữa bệnh cứu người là thiên chức của y sư cần gì quan tâm xấu đẹp?.
Vì vậy Vô Song rút ra kim châm từ trong hộp.
Nhìn thấy mũi kim nhọn hoắt, tiểu nữ hài thật sự sợ hãi, dù sao trẻ con luôn luôn sợ vật nhọn.
Để cho cô bé kinh ngạc là... Vô Song không có đâm vào tay cô bé mà đâm vào tay mình.
“Hì hì, tiểu muội muội, đây chính là kim thần nha, châm không hề đau lại có thể trị bách bệnh”.
Nói xong Vô Song tiếp tục châm vài cái lên người mình, động tác có chút nhanh, một tay còn lại liền nhè nhẹ kéo tay của cô bé ra khỏi chăn.
Sau đó khi cô bé không đề phòng, Vô Song nhẹ châm vào tay nàng.
Ánh mắt cô bé đột nhiên trừng lớn sau đó nhoẻn miệng cười.
“Oa oa, thật sự là không đau”.
Vô Song cũng mỉm cười, nếu cô bé đã không sợ, mọi việc liền dễ dàng, hắn bắt đầu vì cô bé châm cứu.
Với y thuật của Vô Song hiện nay, trị bệnh phong hàn vốn là cực kỳ đơn giản chỉ là Vô Song không có biết, hắn để cho Trương Nhân có bao nhiêu rung động.
Châm cứu xong, Vô Song mới nhẹ thở ra một hơi thu tay lại, về phần cô bé lúc này hô hấp đều đều, đã sớm ngủ say.
Thu tay, chậm rãi thu châm. Vô Song thở nhẹ ra một hơi.
Hắn vừa quay lại, đã thấy Trương Nhân nhìn chằm chằm vào mình.
“Y thuật của cô bé thật sự rất lợi hại, thật sự làm lão phu mở rộng tầm mắt không thôi, không biết y thuật cô bé học từ ai?”.
Vô Song suy nghĩ một chút, vẫn là sẽ nói thật.
Mái tóc trắng cùng cái tên Vô Song không phải là lần đầu tiên xuất hiện, ít nhất lần ở Tương Dương Thành có rất nhiều người cũng nhìn thấy hắn.
Trương Nhân đã hỏi, Vô Song liền gộp cả hai thân phận vào làm một, dù sao địa vị của hắn trong chính phái càng cao, hắn liền càng dễ dàng đạt được mục đích.
“Tiền bối, thật ra vãn bối không chỉ là Nga Mi Phái đệ tử, vãn bối còn một cái sư phụ nữa, bất quá sư phụ của ta không thích người ngoài biết tên, vẫn xin tiền bối giúp vãn bối bảo mật việc này”.

“Sư phụ của vãn bối, gọi là Vô Hà Tử”.
Vô Song vừa dứt lời Trương Nhân ánh mắt hiện lên vẻ kinh dị, sau đó dùng một tay vỗ mạnh lên đầu mình.
“A... ngươi chính là cô bé năm đó Viễn Kiều tiểu tử kia nói ở Tương Dương Thành?, dĩ nhiên lại là đệ tử của Vô Hà Tử tiền bối”.
Trương Nhân đột nhiên nhớ ra 3 năm trước, Tống Viễn Kiều đã nhắc đến Vô Song một lần.
Khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc màu trắng, tuổi nhỏ, võ công cao tuyệt... lại cùng tên là Vô Song.
Trương Nhân lúc này thật sự cảm thấy đầu óc mình hồ đồ, đồng thời cũng cảm thấy vui mừng không thôi.
Nga Mi Phái so sánh với Võ Đang đương nhiên không bằng, nếu Vô Song chỉ là Nga Mi đệ tử, cọc hôn sự này Trương Nhân có thể một người quyết định.
Bây giờ Vô Song lại là đệ tử của Vô Hà Tử, địa vị liền không giống. Nếu lại thêm một cái Nga Mi, chỉ sợ hôn sự của Vô Song phải để Trường Sinh Chân Nhân ra mặt mới được, hoặc ít nhất phải đợi đại sư huynh Trương Thiên của ông ta đột phá được ngũ đế cấp bậc cao thủ.
Tất nhiên cho dù thế nào, Vô Song trong mắt Trương Nhân càng thêm hợp mắt, nếu Vô Kỵ cùng Vô Song thật sự nên duyên vợ chồng, tương lai Võ Đang Phái liền có hai vị ngũ đế.... thậm chí nhiều hơn con số 2 rất nhiều.
Ngày Võ Đang chân chính vượt qua Thiếu Lâm... cũng không còn xa.
Trương Nhân hiện nay chỉ hận không thể lập tức đến Hồ Điệp Cốc rồi lập tức quay về Võ Đang Phái, ôm lấy cọc hôn sự này.
Trương Nhân cố gắng giữ tâm tình của mình bình tĩnh, một lần nữa mỉm cười.
“Lão phu thật sự là hồ đồ, đáng nhẽ khi nghe đến tên của ngươi liền phải nhớ ra mới đúng, càng ngày càng già, càng ngày càng già a”.
Vô Song cũng mỉm cười, đáp lời.
Không khí bên trong khoang thuyền bỗng chốc trở nên hòa hợp vô cùng, Trương Nhân cũng không hổ là Ngũ Tuyệt cấp bạc cao thủ, lão nhân này còn giúp Vô Song giải thích rất nhiều nghi hoặc, đặc biệt còn chỉ điểm cho Vô Song không ít tâm đắc về dưỡng sinh thuật.
Chỉ có hai điều làm Vô Song tương đối cảm thấy khó chịu.
Đầu tiên là ánh mắt Trương Nhân nhìn Vô Song luôn cho hắn cảm giác quái quái.
Thứ hai là ánh mắt tiểu tử Trương Vô Kỵ kia, dĩ nhiên từ đầu đến cuối đều len lén liếc hắn
....

Chương 98
Hồ Điệp Cốc

Chặng đường từ Bích Thủy Hồ đến Hồ Điệp Cốc cũng sẽ không quá xa xôi, hơn nữa thuyền phu cũng là cực kỳ quen thuộc đường đi, dù sao Hồ Điệp Cốc thật sự có thể coi là danh lam thắng cảnh, hơn nữa Hồ Điệp Cốc cũng rất nổi tiếng, đây là nơi Tiên Y – Hồ Thanh Ngưu sinh sống.

Hồ Thanh Ngưu người này cùng với tam sư huynh của Vô Song đều có thể coi là một đời y đạo tông sư.

Một người là Thần Y Tử Ngọc Sơn, người kia là Tiên Y Hồ Điệp Cốc.

Tuy nhiên danh tiếng của tam sư huynh Vô Song lại tốt hơn một chút, bản thân tam sư huynh trên danh nghĩa là đệ tử của ngũ đế cao thủ, đi đến bất cứ đâu cũng được đón nhận hơn Hồ Thanh Ngưu, quan trọng nhất tam sư huynh tính tình hòa nhã, là một cái lương ý đúng mực, chỉ xem bệnh chứ không xem người.

Hồ Thanh Ngưu lại khác, Hồ Thanh Ngưu rất ít đi ra khỏi Hồ Điệp Cốc, hơn nữa bản thân ông ta là một cái quái y, Hồ Thanh Ngưu y thuật rất cao nhưng không phải ai cũng có thể được ông ta trị bệnh, nếu không phải là người quen biết thì cũng phải là người trong ma giáo.

Hồ Thanh Ngưu xưa nay trị bệnh cứu người chỉ cứu ma giáo cao thủ, chính giáo căn bản không thèm để ý.

Điều này khiến danh tiếng của Hồ Thanh Ngưu rất kém, kém xa so với tam sư huynh của Vô Song, dù sao chính giáo nắm lấy danh chính nghĩa, không giúp chính nghĩa đương nhiên là quân gian ác, căn bản không được nhiều người chào đón.

Tuy nhiên bất kể lời đồn thế nào, y thuật của Hồ Thanh Ngưu cũng không thể coi thường, bản lĩnh của ông ta là hàng thật giá thật.

Hồ ĐIệp Cốc được gọi là Hồ Điệp Cốc vì nó có rất nhiêu cánh bướm xinh đẹp bay lượn, có thể coi là nhân gian tiên cảnh, tuy nhiên chỉ có những người dân xung quanh Bích Thủy Hồ mới biết, khi nhìn thấy đàn bướm này, liền phải cẩn thận vạn phần.

Thuyền phu ở ngoài khoang thuyền, không biết bên trong khoang thuyền xảy ra việc gì, nhiệm vụ của ông ta chỉ là cầm chắc mái chèo, khi bắt đầu nhìn thấy những con hồ điệp đầu tiên, thuyền phu khuôn mặt liền hiện lên vài phần sợ hãi.

Hồ điệp này bị đám người bên trong Bích Thủy Hồ gọi là ma điệp, xinh đẹp thì có xinh đẹp, bất quá cực kỳ đáng sợ.

Thuyền phu lập tức dừng mái chèo, sau đó đi vào bên trong khoang thuyền.

“Lão nhân, đến nơi rồi a, đoạn đường tiếp theo thật xin thứ lỗi, không thể tiếp

tục đưa lão nhân ngươi a ”.
Trương Nhân vẫn còn đang nói chuyện trên trời dưới đất cùng Vô Song, lão nhân này cảm thấy cô ‘con dâu tương lai’ của Võ Đang phái thật sự quá tuyệt vời, cầm kỳ thi họa dĩ nhiên không gì không thông, chỉ hận không thể mang luôn Vô Song về Võ Đang Phái.
Tâm tình đang tốt, nghe thuyền phu nói bản thân Trương Nhân liền nhíu nhíu lông mày lại
Trương Nhân cũng không hiểu rõ ràng lắm, tại sao thuyền phu lại nói như vậy, ông ta liền tò mò đi ra ngoài.
Bước theo Trương Nhân là Vô Kỵ cùng Vô Song, Vô Song đi trước, Vô Kỵ có chút cúi đầu theo sau.
Thật sự nếu không có Trương Nhân ở đây, Vô Song không ngại sút Vô Kỵ xuống dưới hồ nước, ánh mắt của Vô Kỵ thỉnh thoảng lại làm hắn nổi cả da gà.
Giữa Bích Thủy Hồ bông xuất hiện rất nhiều hồ điệp, những con điệp này có đủ loại màu sắc, xinh đẹp vô cùng, hơn nữa mỗi lần chúng vỗ cánh lại còn xuất hiện một loại phấn hồng thơm ngát, thật sự rất giống bồng lai tiền cảnh trong truyền thuyết.
Đứng cạnh Vô Song, Trương Vô Kỵ lúc này cũng ngửa mặt lên, ánh mắt nhìn về phía đàn bướm, trong mắt có một tia yêu thích.
Hắn.... hắn đột nhiên cảm thấy, nếu mang một con bướm bảy màu kia gắn vài mái tóc màu trắng kia... sẽ rất đẹp.
Trương Vô Kỵ thật sự rất thông minh, điều này không phải bàn cãi nhưng thông minh ở đây cũng không hẳn là trí tuệ mà là ngộ tĩnh.
Ngộ tĩnh của Trương Vô Kỵ nếu công bằng mà nói thì còn cao hơn Vô Song, thậm chí rất có khả năng cao hơn bất cứ ai ở thế giới này, Tiên Thiên Minh Tâm Thể đáng sợ lại thêm Tái Thế Thần Đồng thiên phú, còn ai có thể địch lại hắn?.
Về trí tuệ lại khác, Trương Vô Kỵ làm người có chút ngờ nghệch, thậm chí không có chính kiến, ít nhất là trong Kim Dung thế giới, nếu không phải như vậy ở cuối Ỷ Thiên Đồ Long Ký bản thân Trương Vô Kỵ đã không bị Chu Nguyên Chương lừa mất chức giáo chủ, để Chu Nguyên Chương một tay nắm lấy Minh Giáo lập ra bất thế cơ đồ.
Hiện nay, Trương Vô Kỵ cũng có chút ngờ nghệch bởi hắn năm nay mới 10 tuổi.
Trương Vô Kỵ sinh ra ở Băng Hỏa Đảo, ở đó tổng cộng tính cả hắn thì có được 4 người, đối với Trương Vô Kỵ mà nói, mấy thứ như nhân tình thế thái hắn không có hiểu.
Mới đến Trung Nguyên được hơn 1 tháng thời gian, nữ nhân còn chưa gặp qua mấy người, cuộc sống xung quanh cũng có rất nhiều thứ Vô Kỵ không có hiểu, nói trắng ra bản thân Vô Kỵ lúc này giống một cái hương thôn tiểu tử đi lên thành phố vậy, cho dù rất thông minh nhưng cái gì cũng thấy lạ lẫm, cái gì cũng

không hiểu.
Lần đầu gặp mặt, quả thật Trương Vô Kỵ toàn bộ đều bị Vô Song lấn áp, đây là khác biệt về sự thành thục tâm trí giữ Vô Song cùng Vô Kỵ.
Vô Kỵ cảm thấy.... hắn chỉ cảm thấy muốn tạo ấn tượng cho Vô Song, hắn muốn tìm cách.... bắt chuyện cùng Vô Song.
Vì vậy Vô Kỵ đưa tay ra, muốn bắt lấy một con hồ điệp đang nhè nhẹ vỗ cánh kia.
Trương Nhân ở bên cạnh nhìn thấy, lão nhân này cũng không có cảm tưởng gì, dù sao những cánh hồ điệp kia thật sự rất đẹp, trẻ nhỏ thích nhìn một chút thậm chí bắt vài con cũng đâu có sao?.
Chỉ có duy nhất thuyền phu là giật mình, đang muốn tiến lên nhắc nhở Vô Kỵ thì đột nhiên thấy Vô Song một tay điểm ra.
Một cây ngân châm rất nhỏ bắn ra, xuyên thủng cơ thể con hồ điệp ở gần người Vô Kỵ nhất, khiến Vô Kỵ giật mình mà thu tay về.
Đứng ngay gần Vô Kỵ, Vô Song khuôn mặt ẩn trong lớp mặt nạ thản nhiên lên tiếng.
“Thuyền phu, đây là Ma La Độc Phấn đúng không?”.
Thuyền phu nhìn Vô Song, ánh mắt trừng lớn sau đó liền gật đầu.
“Tiểu cô nương ngươi không ngờ cũng biết Ma La Độc Phấn, thật sự rất giỏi a, chúng ta những người làm nghề mưu sinh bên Bích Thủy Hồ cũng là được người đi trước căn dặn, nhất định phải né tránh cái gọi là Ma La Độc Phấn này”.
Cả Trương Nhân cùng Vô Kỵ đều là lần đầu nghe thấy Ma La Độc Phấn bốn chữ này, bọn họ đương nhiên không hiểu, vì vậy Vô Song một lần nữa giải thích cho cả hai.
Cũng không phải Trương Nhân cô văn quả lậu, chỉ đơn giản phạm trù này Trương Nhân không quá rõ ràng mà thôi, dù sao sống trên đời ai có thể tự nhận là biết hết?.
“Ma La Độc Phấn là phấn hoa của Ma La Độc Căn, đây vốn là Dược Trận, chỉ là không ngờ vị Hồ Thanh Ngưu kia lại còn am hiểu Dược Trận”.
“Ma La Độc Căn là một loài hoa độc xuất hiện rất nhiều ở Tây Vực, bản thân nó không có độc nhưng phấn hoa của nó lại có độc, mùi của Ma La Độc Căn rất thơm thu hút rất nhiều ong bướm, khi những con ong bướm này lại gần trên người sẽ dính phấn của Ma La Độc Căn”.
“Loại phấn này có tác dụng kích thích thần kinh, nếu số lượng ít thứ phấn này có thể giảm thiểu đau đớn, phần nào tác dụng như phối thuốc nhưng số lượng nhiều liền gây ra ảo giác, ức chế thần kinh, đến cuối cùng thậm chí triệt để hóa điên”.
Vô Song vừa dứt lời, cả Trương Nhân cùng Vô Kỵ lập tức giật mình, hai người ánh mắt đều trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.
Nhất là Trương Vô Kỵ, mặt lại càng đỏ hơn, cũng không biết tiểu tử này lấy từ

đâu can đảm, vậy mà lên tiếng.
“Xin lỗi tỷ tỷ, là ta không hiểu biết, muốn... muốn tặng ngươi con hồ điệp đó”.
Vô Song nghe Vô Kỵ nói vậy, thật sự rất muốn đập tiểu tử này thừa sống thiếu chết, có điều ai bảo Trương Nhân còn đang đứng đây, hắn căn bản cũng không thể trước mặt Trương Nhân đánh Trương Vô Kỵ một trận.
Thở ra một hơi, cũng không quay đầu lại, xuất phát từ một cái trưởng bối, Vô Song dùng một tay gõ lên đầu Vô Kỵ, giọng nói mang theo 3 phần lạnh lùng.
“Sau này làm gì, cũng chú ý một chút, quan sát kỹ một chút. Về phần việc này thì quên đi dù sao thật sự dính phải Ma La Độc Phấn, số lượng quá nhỏ cũng không ảnh hưởng gì”.
Ở bên cạnh Trương Nhân nhìn Vô Song cùng Vô Kỵ, khẽ hiền lành gật đầu, lão nhân này đột nhiên cảm thấy, hai đứa trẻ này vậy mà thật sự hợp nhau, nếu kết duyên thậm chí có thể bù trừ cho nhau.
Nhìn Vô Song cùng Vô Kỵ, Trương Nhân đột nhiên nghĩ đến Tương Dương Thành – Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung.
Đương nhiên trong mắt Trương Nhân mà nói, thiên phú của Trương Vô Kỵ cao hơn Quách Tĩnh nhiều lắm, nếu có thểm Vô Song trợ giúp đằng sau như Hoàng Dung giúp Quách Tĩnh, đời này Vô Kỵ không vô địch thiên hạ cũng khó.
Trương Nhân rất nhanh cũng vì Vô Kỵ giải vây.
“Song nhi, Ma La Độc Phấn đáng sợ như vậy chẳng nhẽ không có cách gì nhập cốc?”.
Nghe hai chữ ‘Song nhi’ như có một loại ma lực với Vô Song vậy, cho dù đã nghe suốt hơn 3 năm nhưng Vô Song vẫn cảm thấy nổi cả da gà.
“Tiền bối, dùng nội công chống lại độc phấn là được, với nội công của tiền bối, Ma La Độc Phấn căn bản không có nửa phần tác dụng”.
Nói xong, Vô Song lại nhìn đến Vô Kỵ, hắn cảm thấy tiểu tử kia quá vướng tay vướng chân nhưng cũng sẽ không thể nào bỏ mặc hắn, ít nhất hiện tại hắn cùng Vô Kỵ vẫn chưa là địch nhân, chưa kể lại có Trương Nhân ở đây, không bằng tiếp tục khiến lão nhân này tăng thêm chút hảo cảm với mình.
Không thấy lão nhân này chuyển từ tiểu hữu rồi sang Song nhi sao?.
Vô Song có thể cảm nhận hão cảm lão nhân với mình càng ngày càng tăng.
Vô Song rất nhanh quay đầu nhìn thuyền phu.
“Thúc thúc, không biết người có dầu gió không?”.
Dầu gió thứ này đương nhiên phải có, khi chữa bệnh cho cô bé nằm trong khoang thuyền kia, Vô Song chính là ngửi thấy mùi dầu gió.
Thuyền phu rất nhanh gật đầu, sau đó chạy vào bên trong khoang thuyền, lấy ra một lọ dầu gió.
Vô Song tiện tay lấy một tấm khăn mùi xoa màu trắng, đổ một chút dầu gió lên rồi đưa cho Vô Kỵ.

“Cẩn thận một chút, dùng tấm khăn này bịt mũi lại, lúc đi qua Ma La Độc Phấn có thể tạm thời ngăn căn mùi hương của nó, mùi hắc của dầu gió thật sự có thể kích thích tâm trí, loại bỏ ảo giác”.
Thấy Vô Song quan tâm đến mình, Vô Kỵ ánh mắt cảm động, cẩn thận tiếp nhận khăn tay của Vô Song, trong mắt có một tia kích động.
Nhìn ánh mắt của Vô Kỵ, Vô Song chỉ muốn tiễn hai ông cháu này đi xa xa một chút, thật sự rất buồn nôn.
“không phải chứ, chỉ là khăn lau tay một đồng một cái ngoài chợ mà thôi, cũng không cần làm ra ánh mắt kia a “.
Vô Song đương nhiên sẽ không nó ra lời này.
Đoạn đường tiếp theo, thuyền phu sẽ không dám đi, cũng may phía trước thật sự là Hồ Điệp Cốc của Hồ Thanh Ngưu, trên mặt hồ xuất hiện những mô đất nhỏ, dẫm lên những mô đất này, thừa sức nhập cốc, chỉ cần điều kiện tiên quyết là không bị dính phấn độc mà thôi.
Vì thuyền phu sẽ không đi tiếp, Trương Nhân một tay liền dẫn theo Trương Vô Kỵ chuẩn bị nhập cốc, trước khi đi không quên quay lại nhìn Vô Song.
“Song nhi, y thuật của ngươi rất tốt hơn nữa cơ thể ngươi còn có thương thế, thật sự không muốn theo lão phu nhập cốc sao?, giao tình của ta cùng Hồ Thanh Ngưu rất tốt, nếu hắn thấy ngươi thật sự có thể nhận ngươi làm truyền nhân cũng chưa biết chừng”.
Vô Song nào dám gật đầu, hắn không rõ thế giới này thay đổi ra sao nhưng chỉ cần nghĩ đến phải ở cùng Vô Kỵ, hắn liền lắc đầu, hắn mong cách xa hai cái ông cháu này không được, lại gần làm gì?.
“Tiền bối, vãn bối vẫn còn có việc trong người, hơn nữa ta chỉ là nội lực tiêu hao quá độ, vết thương ở tay thì đã sớm lành, cũng không cần Hồ tiên y ra tay, chỉ sợ phải chia tay tiền bối ở đây “.
Trương Nhân nghe vậy thầm thở dài, Vô Song đã cự tuyệt, ông ta cũng không thể dẫn theo hắn a.
Vỗ vô vai Vô Kỵ, Trương Nhân nắm tay của tiểu tử này một chân khẽ động, cả người như lướt trên không trung, vừa vặn đáp xuống một mô đất.
Nhà thuyền cũng chậm rãi xoay đầu, trở về bến.
Vô Song cũng thở ra một hơi, đang định trở lại khoang thuyền đột nhiền nghe thấy âm thanh của Vô Kỵ.
“ Tỷ tỷ, cái khăn tay của ngươi Vô Kỵ nhất định sẽ giữ kỹ, sau này nhất định sẽ trả lại tỷ tỷ”.
Vô Song triệt để điếng người, sau đó hắn vội quay đầu lại kêu lên.
“Không cần trả lại, ngươi cứ giữ lấy, làm gì cũng được, vứt đi cũng được”.
Đáng tiếc lúc này trên mặt sông, cũng chẳng còn thấy bóng lưng Trương Y cùng Trương Vô Kỵ, hai người này chỉ sợ cũng không nghe thấy lời của Vô Song.

......
Trở lại khoang thuyền, Vô Song dựa lưng vào thành, thở ra một hơi.
Lần đầu tiên hắn tiến vào giang hồ, không biết nên khóc hay nên cười.
......

Chương 99

Thật sự là Chu Chỉ Nhược ?

Chia tay được Trương Nhân cùng Trương Vô Kỵ, tâm tình của Vô Song đương nhiên là rất tốt, ít nhất sẽ không có ai nhìn chằm chằm vào hắn.

Lúc này Vô Song cũng rất mệt, Trương lão đầu rời đi Vô Song mới có khả năng quan tâm đến thương thế của chính mình, trên người Vô Song không có chí mạng vết thương nhưng nội thương lại có.

Đầu tiên là kinh mạch, kinh mạch trên người Vô Song đã có tổn thưởng bất quá cũng vì Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song, kinh mạch hắn cực kỳ mềm dẻo ôn nhuận, vết thương kinh mạch này chỉ cần điều tức vài ngày liền có thể triệt để bình ôn.

Thứ hai là nội lực khô cạn, lúc này nội lực trong người Vô Song đã cạn kiệt, hắn còn chưa đạt đến Siêu Nhất Lưu cao thủ, vì vậy cách hắn chỉ có thể lựa chọn ngồi xuống điều tức thổ nạp hoặc tiếp tục cắn linh dược hồi phục nội lực.

Phương pháp thứ nhất sẽ tốn thời gian nhưng lại an toàn, phương pháp thứ hai tuy nhanh nhưng cũng không thích hợp, Vô Song hiện nay kinh mạch có tổn hại nếu lại phục dụng đan dược xuống chỉ có thể làm kinh mạch càng thêm chịu áp lực, cái được không bù nổi cái mất.

Chỉ có đột phá Siêu Nhất Lưu Cao Thủ mới có thể khiến bản thân tự động thổ nạp linh khí trong thiên địa, không cần phải ngồi xuống điều tức, Siêu Nhất Lưu Cao Thủ hơn Nhất Lưu Cao Thủ cũng bởi bọn họ có năng lực chiến đấu trong thời gian dài cao hơn Nhất Lưu Cao Thủ nhiều.

Chính vì thân thể của hắn hiện nay, Vô Song liền phải chuẩn bị tìm nơi nào đó nghỉ lại vài ngày, tuy nhiên nghĩ đến đây lại phát sinh thêm vài việc.

Vô Song việc đầu tiên lo nghĩ đến là Huyết Chích Tử, sự việc này căn bản không nhỏ.

Nếu Huyết Chích Tử tổ đội chết sạch đương nhiên không có gì để nói nhưng rõ ràng không có chết sạch, ngoài kia còn 6 tên nhất lưu cao thủ chưa có chết.

Vô Song đã từng đụng độ đám người này, nếu không có Lâm Mục dẫn đầu Vô Song tự tin chỉ cần hắn cẩn thận một chút giết chết cả sáu tên cũng không phải là việc khó nhưng với tình trạng thân thể của hắn hiện nay trừ khi hắn liều mạng tự tổn nếu không cũng không cầm xuống được đối phương.

Lại nói cho dù muốn giết chết sáu tên Huyết Chích Tử kia cũng phải gặp được, Vô Song sợ nhất đám người đó bỏ chạy, trở về báo tin.

Đoạn đường trên thuyền, Vô Song cùng Trương Nhân đã nói qua về Huyết Chích Tử, hắn biết được đây là một cái Huyền Đội.

Huyền Đội đã mạnh như vậy, nếu Địa Đội xuất thủ, Vô Song chỉ có nước đưa đầu ra chịu chết thậm chí không cần Địa Đội chỉ cần thêm một cái Huyền Đội xuất hiện, hắn cũng liền phải chết.
Vô Song phải suy nghĩ vạn phần cẩn thận, ít nhất nơi này ở lâu cũng không được, nếu hắn ở lại quá lâu chỉ sợ liên lụy đến những người dân xung quanh của Bích Thủy Hồ, đặc biệt là cha con nhà thuyền, với cá tính của đám người Huyết Chích Tử việc đồ diệt một thôn làng cũng không có cái gì khó hiểu.
Nghĩ đến một điển này, Vô Song thật sự đau đầu.
Đau đầu xong Vô Song lại nghĩ về kẻ gọi là Thường Ngộ Xuân kia, trong mắt ẩn ẩn có một tia sát khí.
Người này nếu phải nhận xét công tâm liền là một cái nhân vật, bất chấp thủ đoạn để dành mạng sống trong mắt người khác liền là ti bỉ hạ lưu nhưng trong mắt Vô Song bản thân Thường Ngộ Xuân rất không tệ.
Trong thế giới này, nhược nhục cường thực, cái gì thánh nhân cái gì đạo đức quan trọng sao?, có rất nhiều người tính mạng mới càng quan trọng. Hy sinh tính mạng vài người đổi lấy mình an toàn, có rất nhiều người sẵn sàng đổi, Thường Ngộ Xuân hắn cớ gì không đổi?.
Người này trong lịch sử có thể vì Chu Nguyên Chương đánh xuống một mảnh cơ đồ, không thể không nói cũng có vài phần thực lực, không bàn đến võ công chỉ cần nói về âm hiểm gian trá, Thường Ngộ Xuân đáng để Vô Song phải đề phong.
Trong danh sách ‘giải quyết’ của Vô Song ngoại trừ Thích Trường Phát lúc này lại thêm một cái Thường Ngộ Xuân.
Nghĩ đi nghĩ lại, Vô Song vẫn quyết định hắn nên rời đi, tránh làm ảnh hưởng đến nhà thuyền hai cha con, tuy nhiên.... cho dù như thế cũng chưa phải là giải pháp an toàn.
Huyết Chích Tử không phải là người ngu, đã là triều đình tay chân chỉ sợ không có người ngu, đây là một loại chắc chắn.
Nếu Huyết Chích Tử đặt ở thời hiện đại, Vô Song hoài nghi bọn họ cũng tương đương với lực lượng cơ động, loại lực lượng này từng thành viên đều trải qua nghiêm ngặt huấn luyện, tố chất phi thường cao.
Lâm Mục chỉ cần vài ngày không trở lại liền có thể đoán ra Lâm Mục đã chết, đồng thời Vô Song một đường bỏ chạy đến sông Bích Thủy để lại dấu vết không ít, chỉ cần hơi hơi có chút kỹ năng truy tung liền có thể dễ dàng đoán ra Vô Song chạy đến đâu, loại kỹ năng truy tung này Vô Song không tin đám người Huyết Chích Tử không có.
Nếu đã truy ra được Bích Thủy Hồ, ánh mắt liền sẽ nhìn theo hai hướng.
Đầu tiên nhìn về Hồ Điệp Cốc, sau đó sẽ nhìn về những người dân xung quanh Bích Thủy Hồ đặc biệt là những nhà thuyền, dù sao bọn họ là lực lượng hiểu rõ

Bích Thủy Hồ nhất.
Huyết Chích Tử chỉ cần dùng chút thủ đoạn, không khó để moi ra tung tích của Vô Song, đây là chắc chắn.
Vô Song cũng không bắt thuyền phu phải bảo vệ hắn, hắn vì cái gì bắt người ta im lặng?, nhà thuyền còn có con cái, còn có gia đình phải lo, hy sinh tính mạng vì một người khách nhân?, đây tuyệt đối là nói giỡi, nếu là Vô Song bản thân Vô Song cũng tuyệt đối không lựa chọn ngu xuẩn như vậy.
Nhà thuyền khai ra tung tích của Vô Song cũng là trong dự liệu của hắn, hắn có chân tạm thời vẫn chạy được, chỉ là nếu Huyết Chích Tử làm ra giết người sự tình, chỉ sợ cả nhà thuyền cùng tiểu cô nương đang bệnh kia liền khó sống, loại này cách làm Vô Song cũng không thấy lạ, hỏi xong liền giết, đơn giản vô cùng.
Đúng lúc Vô Song đang suy nghĩ, cô bé kia lại chậm rãi mở mắt, cô bé ánh mắt chớp động nhìn Vô Song.
Nàng chậm rãi ngồi dậy, cô bé sau đó nhìn nhìn hai tay hai chân mình một chúng, liền mỉm cười.
"Tỷ tỷ, ta thật sự cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều a".
Vô Song tâm tình cũng không mấy thoải mái, bất quá trước mặt cô bé kia, hắn vẫn là cố gắng làm ra vài phần vui vẻ, tính Vô Song vẫn vậy, hắn đúng là thích trẻ con.
Một tay đưa ra xoa lấy đầu cô bé, nhẹ lên tiếng.
"Thế nào, còn cảm thấy chỗ nào không khỏe không?".
Cô bé ngọt ngào cười sau đó nghĩ nghĩ một chút, chỉ chỉ cái bụng nhỏ của mình.
"Hình như... hình như có hơi đói, ngoài ra cái gì cũng khỏe a".
Vô Song bật cười, cô bé này thật sự rất ngây thơ.
Sau đó cô bé như nhớ ra cái gì, vội quay đầu lại tìm kiếm thứ gì đó, tiếp theo rất nhanh cầm láy một tấm khăn tay trắng muốt, chạy lại vì Vô Song lau mặt.
"tỷ tỷ, trên người tỷ tỷ có mấy vết bẩn a, để ta giúp người lau lau một chút".
Vết bẩn trong miệng nàng đương nhiên là vài vết máu Vô Song còn chưa có lau hết.
Nhìn động tác của nàng, rồi lại nhìn khăn tay trắng ngần trong tay nàng, Vô Song có chút hoài nghi thân phận cô bé này.
Quả nhiên khi nàng mở miệng, Vô Song liền thật sự động dung.
"Tỷ tỷ, ta gọi là Chu Chỉ Nhược, không biết tỷ tỷ ngươi tên gọi là gì ".
Vô Song thật sự cảm thấy quá trùng hợp rồi, cô bé này vậy mà lại là Chu Chỉ Nhươc.
Đương nhiên nếu nghĩ kỹ lại, trùng hợp thật sự cũng không còn là trùng hợp.
Vô Song không hiểu cho lắm nhưng hắn đang đi những bước đầu tiên của ỷ Thiên Thế Giới.
Hắn không rõ tại thế giới này kẻ gọi là Thường Ngộ Xuân kia nếu không có Vô

Song xuất hiện làm sao để chạy trốn khỏi Huyết Chích Tử nhưng Vô Song hoài nghi, chỉ cần Thường Ngộ Xuân chạy được hắn sẽ đóng vai Vô Song.
Thường Ngộ Xuân sẽ gặp nhà thuyền, sau đó Huyết Chích Tử đám người sẽ giết chết thuyền phu, giết chết cha của Chỉ Nhược, sau đó Thường Ngộ Xuân cùng Chỉ Nhược đương nhiên gặp được Trương Nhân ra tay cứu giúp, cũng đánh dấu lần đầu tiên Chỉ Nhược cùng Vô Kỵ gặp nhau.
Vì Vô Song xuất hiện mạnh mẽ chen vào một chân, Thường Ngộ Xuân không có đến đây, cha của Chỉ Nhược cũng không chết, Chỉ Nhược cũng không gặp mặt Trương Vô Kỵ hoặc ít nhất nàng sẽ không có mấy ấn tượng với Vô Kỵ.
Nếu Vô Song đã biết nàng là Chu Chỉ Nhược, bảo hắn bỏ đi cũng là không nỡ.
Không phải là Vô Song tham luyến sắc đẹp của Chu Chỉ Nhược, nàng chỉ là cô bé khuôn mặt nhem nhuốc, Vô Song còn chưa thấy dung mạo thật sự của nàng thì lấy đâu rat ham luyến?, cho dù Chỉ Nhược thật sự là tuyệt thế mỹ nữ, Vô Song cũng chưa chắc để ý.
Hồng nhan của Vô Song vốn đã quá nhiều, hắn cũng không phải là cái loại tham sắc như mạng bất quá nếu bảo Vô Song bỏ mặc Chỉ Nhược, liền khó.
Đám Huyết Chích Tử kia chỉ sợ sẽ thật tìm ra được Chỉ Nhược, hắn không muốn liên lụy đến cô bé nhỏ này.
Hơn nữa nếu không có Vô Song, khả năng rất lớn Trương Nhân sẽ dẫn Chỉ Nhược nhập vào Nga Mi Phái. Hiện nay Trương Nhân lão đầu kia không biết bao giờ mới quay lại, nếu Vô Song thật sự để mặc Chỉ Nhược, tiểu cô nương này an nguy liền không chắc chắn.
Trong mắt Vô Song, Chu Chỉ Nhược cũng là một cái nữ nhân cực kỳ có cá tính, cũng là một cái nữ nhân số khổ.
Nàng từ nhỏ đã mất cha, từ nhỏ đã một thân một mình ở Nga Mi.
Trong thời gian ở Nga Mi, cho dù được Diệt Tuyệt Sư Thái nhất mực coi trọng nhưng sống cùng Diệt Tuyệt liệu có thật sự thoải mái?, chưa kể Đinh Mẫn Quân chưa từng đối với nàng vừa mắt.
Sau này thì sao?, sư phụ yêu thương nàng nhất bỏ nàng mà đi, nam nhân nàng yêu thương nhất cũng bỏ nàng mà đi, đi theo hung thủ giết chết sư phụ nàng.
Bất kể là đúng là sai, là vô tình hay cố ý, Triệu Mẫn vẫn là hung thủ giết chết Diệt Tuyệt Sư Thái, vậy mà Trương Vô Kỵ vẫn từ bỏ nàng đi theo Triệu Mẫn, càng đáng nói là... ngày Trương Vô Kỵ bỏ đi lại là ngày cưới của nàng cùng hắn.
Sau đó thì sao?, Chu Chỉ Nhược thay đổi, nàng không còn là chính nàng, vì yêu sinh hận, nàng đến với một cái nam nhân mình không yêu, đôi vai gầy gánh cả Nga Mi đại phái, một cái Nga Mi đã đứng trên bờ vực suy tàn.
Cuộc sống của Chu Chỉ Nhược sau này, Vô Song không rõ, Nga Mi Phái sau này thế nào Vô Song cũng không biết nhưng chỉ sợ Chu Chỉ Nhược sẽ lại bước trên con đường của Diệt Tuyệt Sư Thái đi.

Chu Chỉ Nhược... nàng cũng thật là một đóa kỳ hoa trong Kim Dung.
Bên trong Kim Dung tiểu thuyết, trữ tình rất nặng, phi thường nặng. So với chữ tình, chữ nghĩa liền trực tiếp bị đẩy xuống một cấp bậc.
Hoàng Dung không nghe lời cha mà bỏ nhà rời đi, không nghe lời cha mà đến với Quách Tĩnh, đấy là hữu tình nhưng trong phong kiến thời đại lại mất đi nghĩa.
Tiểu Long Nữ lấy thân phận sư phụ yêu thương Dương Quá, trở thành vợ của Dương Quá, bất chấp thế gian nói cười, đây là hữu tình nhưng cũng là.... mất nghĩa.
Triệu Mẫn từ bỏ địa vị, từ bỏ ruột thịt, từ bỏ quê hương yêu thương Vô Kỵ, đây là hữu tình nhưng lại càng mất nghĩa.
Chu Chỉ Nhược thì khác, nàng yêu Vô Kỵ, phi thường yêu. Nàng đương nhiên có tình.
Nàng nghe lời Diệt Tuyệt Sư Thái, đối địch với ma giáo đến cùng, trọng trấn Nga Mi Phái, đây là có nghĩa.
Nàng là một trong những nữ nhân hiếm hoi trong Kim Dung khi đứng giữa hai chữ tình và nghĩa, nàng có thể chọn nghĩa, lấy nghĩa áp tình.
Nhìn Chu Chỉ Nhược ôn nhu động nhân tâm vì mình lau mặt, Vô Song khẽ thở dài một hơi.
Hắn quyết định đưa tay ra, bảo vệ tiểu cô nương này.
Vô Song tất nhiên có thể lựa chọn đưa Chỉ Nhược lên Nga Mi, bất quá trên Nga Mi có Diệt Tuyệt, có Đinh Mẫn Quân nhưng không có Vô Song, bản thân Vô Song không nguyện ý để Chỉ Nhược phát triển theo lộ tuyến định trước kia, chưa kể nàng lúc này còn có phụ thân.
Phụ thân Chỉ Nhược còn chưa có chết, nàng căn bản sẽ không đi đâu, Vô Song không muốn Chỉ Nhược đánh mất chữ nghĩa.
Vẹn cả đôi đường chỉ có.... giúp hai cha con bọn họ đều rời khỏi mảnh Bích Thủy Hồ này, hoặc ít nhất trong thời gian gần, sẽ không có ai đụng đến hai cha con Chu Chỉ Nhược.
Vô Song đột nhiên mỉm cười, hắn bắt đầu cùng Chu Chỉ Nhược trò truyện, hắn lúc này tâm thần đã thoáng hơn rất nhiều, cũng rất nhanh nghĩ ra chủ ý.
....
Không mất bao lâu, nhà thuyền lại trở về bến, Vô Song cũng không có ý định ở lại, hắn chỉ nhẹ xoa đầu tiểu Chỉ Nhược sau đó đi ra chỗ thuyền phu.
Thuyền phu vốn không hiểu Vô Song tiến đến làm gì, có điều cũng đối với Vô Song nhẹ nhàng mỉm cười, dù sao Vô Song thân hình cũng chỉ chạc tuổi con gái hắn, hơn nữa thuyền phu cũng vừa được biết Vô Song trị bệnh cho Chỉ Nhược, sao có thể không có vài phần cảm kích.
Chỉ thấy Vô Song khẽ bảo thuyền phu cúi xuống, rồi nói nhỏ vào tai ông ta.

Lúc đầu mặt thuyền phu trắng bệch nhưng sau đó dần dần thành ngạc nhiên, rồi vui mừng quá đỗi nhìn Vô Song.
Vô Song tay cầm lấy bọc hành lý, mỉm cười, khẽ nhét vào ngực thuyền phu hai vật.
Vật đầu tiên là tấm ngân phiếu trăm lượng bạc. Vô Song không thiếu tiền, vì vậy tiền này liền để cho Chỉ Nhược, cho nàng sinh hoạt thoải mái một chút.
Một gia đình bình thường một tháng ăn no mặc ấm cũng chỉ dung 5 lạng bạc mà thôi.
Trăm lượng bạc, kể cả tiêu phí nhiều một chút chí ít cũng sống được 1 năm với gia đình bình thường, đây là một khoản tài phú khổng lồ.
Vật thứ hai liền là tấm lệnh bài – Vô Song Ngự Lệnh.
Tấm lệnh bài này Vô Song vừa đoạt được nhưng nghĩ đến Chỉ Nhược hắn cũng để lại. Có tấm lệnh bài này lại thêm Võ Đang phái danh nghĩa, đám người Huyết Chích Tử đương nhiên sẽ không đối với gia đình Chỉ Nhược làm việc gì quá phận thậm chí trực tiếp bỏ đi không thèm hỏi.
......
Vô Song rời đi, hắn có đường của hắn.
Đúng lúc này, cô bé Chỉ Nhược hốt hoảng chạy theo, đôi chân nhỏ có chút gấp gáp, thậm trí vì chạy quá nhanh, nàng liền ngã xuống đất.
Cũng may Vô Song nhanh hơn, đỡ được Chỉ Nhược.
Chỉ Nhược nằm trong ngực Vô Song, khuôn mặt hơi hơi đỏ lên, sau đó đưa chiếc khăn tay trắng muốt cho Vô Song.
“Tỷ tỷ, muội... muội không có cái gì cảm ơn tỷ, cái này tặng tỷ”.
Nói xong cô bé chậm rãi với Vô Song lè lưỡi, đáng yêu vô cùng, thân hình lại chạy về thuyền cùng cha mình.
Cầm lấy chiếc khăn tay của Chỉ Nhược, lại nhìn thân hình cô bé xa dần, Vô Song nhè nhẹ mỉm cười/
Trương Vô Kỵ lấy của Vô Song một cái khăn tay.
Vô Song hình như cũng vừa lấy của hắn một cái khăn tay.
Cẩn thận cất khăn tay của Chỉ Nhược, Vô Song nhìn lên bầu trời, khẽ thở dài.
“Đêm nay, lại ngủ ngoài đường rồi”.
Trời lúc này đã nhá nhem tối, Vô Song căn bản khó mà tìm nổi chỗ nào để nghỉ chân, cũng đành sống với thiên nhiên một đêm.
....

Chương 100
Uyên Ương Đao (1)

Vô Song sau khi rời khỏi sông Bích Thủy liền đi một mạch, hắn cũng không có tiến vào khu rừng lúc trước, cũng không đi theo hướng thượng lưu sông Bích Thủy, hắn một đường hướng về hạ lưu mà đi.
Nếu Mao Thập Bát nói không sai cùng Vô Song đoán phương hướng không nhầm thì thượng lưu sông Bích Thủy chính là hướng tòa khách điếm mà Mao Thập Bát nói lúc chiều, nếu đi tiếp cũng có thể thấy thành trấn đầu tiên có điều Vô Song sẽ không đi con đường này, quá lộ.
Di theo hạ lưu sông Bích Thủy, hắn cũng không biết mình sẽ đi đâu về đâu, bất quá lại coi như một dịp thú vị, dù sao cái này mới giống là giang hồ không phải sao?.
Thích thì đi, mệt thì nghỉ, đói thì ăn, khát thì uống, phía trước căn bản không biết cái gì xảy ra, chỉ cần vững bước tiến về phía trước.
Nước đến đất ngăn, binh đến tướng chặn không phải sao?.
Cứ cái suy nghĩ này, Vô Song một mạch thưởng thức cái gọi là giang hồ.
....
Vô Song cũng không ngờ, 2 tháng trôi qua hắn lại không gặp phải sự tình gì đặc biệt, không bị Huyết Chích Tử truy sát, cũng chẳng gặp phải nhân vật nổi tiếng nào trong Kim Dung Thế Giới.
Hai tháng qua, một đường độc lai độc vãng, Vô Song vậy mà dùng hai tháng thời gian, chỉ đi lại thưởng thức phong cảnh, ngắm nhìn nhân sinh.
Trong hai tháng này, hắn nhìn nhiều, cũng... vẽ rất nhiều.
Hội họa chưa bao giờ là thế mạnh của Vô Song ở kiếp trước, có điều kiếp này cũng không giống, hắn kiếp trước tính ra cũng chỉ có 3, 4 cái hoa tay nhưng kiếp này vậy mà có đến 10 cái.
Đương nhiên hoa tay sự tình cũng không quan trọng lắm, quan trọng là cảm quan của Vô Song rất tốt, vì vậy hắn học mấy thứ về nghệ thuật ở kiếp này rất nhanh có điều từ khi đến thế giới này, hắn đúng là rất ít vẽ.
Trừ sự kiện sinh nhật Linh Tố ra, Vô Song cũng chưa từng vẽ, bởi hắn không có thời gian.
Hội họa không phải chỉ đọc sách là có thể làm được, cũng giống như cầm đạo, hội họa liền phải đi đôi với hành.
Trong hai tháng qua, tòa thành duy nhất mà hắn đi qua Phúc Thụy Thành.
Phúc Thụy Thành là một thành cỡ nhỏ của Đại Thanh, trong thành binh lực không quá ngàn, đứng đầu Phúc Thụy Thành cũng chỉ là một cái thất phẩm

thành chủ, bên trong Phúc Thụy Thành cũng không giàu có hay phồn hoa gì cho cam, so với Tương Dương Thành mà Vô Song từng đi qua kém rất nhiều.
Tất nhiên Vô Song chỉ là vô tình đến đây, trả ít tiền, ngủ lại vài đêm trang bị lương thực, mua rượu ngon cùng giấy bút, thêm hai con lừa tốt, thêm vài vật liệu đặc thù sau đó tiếp tục hành trình của mình.
Hai tháng, đi dọc theo sông Bích Thủy, Vô Song cũng không có chọn đường lớn mà đi, hắn lại tương đối thích chọn đường nhỏ.
Đầu tiên là Vô Song muốn yên tĩnh vẽ tranh ngắm nhìn phong cảnh.
Thứ hai là hắn muốn tìm mấy kẻ không có mắt, tìm vài tên cướp đường rèn luyện thân thủ, bất quá khoảng thời gian này tạm thời Vô Song cũng không tìm được mấy tên đui mù.
Khoảng thời gian này với hắn tương đối thoải mái, hai con lừa xếp thẳng hàng ngang, ở giữa khoảng cách giữa hai con lừa này có một tấm da cực dày, Vô Song lúc này đang thoải mái nằm lên đó.
Cái này cũng chỉ là Vô Song nhất thời hứng khởi nhưng thật sự tương đối thoải mái, ít nhất khi ngủ ngoài rừng còn có thể ngủ ngon, vẫn là tránh được sâu bọ bám vào người. nằm còn tương đối êm ái thoải mái.
Vô Song hiện này nằm úp trên tấm da dày, trong tay cầm lấy một quyển sách màu vàng.
Quyển sách này bản thân Vô Song cất rất kỹ, ít nhất ngoài hắn ra còn chưa có ai nhìn thấy.
Quyển sách này cũng là lý do chính khiến Vô Song cắn răng chịu đựng giả nữ trên Nga Mi Sơn suốt 3 năm, quyển sách màu vàng mà Vô Hà Tử cầm nằm đó.
Thật ra lúc nhìn bìa sách này, Vô Song cũng giật mình không nhỏ.
Bìa sách ghi ‘Hoàng Đế Nội Kinh’.
Vô Song cũng đọc vài tiểu thuyết mạng, Hoàng Đế Nội Kinh chính là do Hiên VIên Hoàng Đế sáng tạo, dạy thuật song tu thượng thừa, luyện đến tận cùng có thể phi thăng thành tiên, vượt trên mọi loại võ học.
Tất nhiên Vô Song không tin cái gì là Hiên Viên hoàng đế cũng không tin cái gì phi thăng, trong mắt hắn đây cũng chỉ là câu chuyện giải trí không hơn không kém cho đến khi hắn thật sự được cầm quyển sách màu vàng này.
Lúc đầu Vô Song còn tương thế giới này có công pháp tu tiên, chỉ cần song tu liền có thể vô địch thiên hạ bất quá là hắn tưởng bở rồi.
Hoàng Đế Nội Kinh nói trắng ra là Xuân Cung Đồ phiên bản hạn chế cùng chỉnh sửa nhiều lần.
Xuân Cung Đồ là cái gì?, có lẽ cũng không cần giải thích đi.
Nếu ở trên Nga Mi Sơn hắn mà để Viên Tĩnh cùng Cô Cô nhìn thấy chỉ sợ hai người đánh chết hắn cũng có thể.
Hai tháng này, nếu có thời gian rảnh, Vô Song vẫn là rút ra một chút nghiên cứu

quyển sách này.
Cũng không phải là hắn biến thái, cũng không phải là hắn không thể chịu được cám dỗ về mấy hình vẽ bên trong mà là... hắn không đọc không được.
Nói việc này cũng rất xấu hổ, nhưng Hoàng Đế Nội Kinh với Vô Song rất quan trọng.
Hoàng Đế Nội Kinh là thuật phòng the của các bậc vua chúa thời xưa, có thể coi là đúc kết vài ngàn năm kinh nghiệm, đúc kết cái gì Vô Song có thể không để ý nhưng đúc kết cái này hắn vẫn phải hứng thú nhìn một hai.
Mỗi thời đại, thường thường sẽ có một bản Hoàng Đế Nội Kinh riêng, để viết được ra một quyển sách này chỉ sợ vô số y sư, dược sư, thậm chí... thanh lâu tú bà vắt hết chất xám mới có thể hoàn thành.
Về phần tại sao Vô Song phải đọc quyển sách này, đây chính là về thân thể của hắn có vấn đề. Hắn là Tiên Thiên Chí Âm Thể.
Nếu Vô Song quyết định theo chế độ 1 vợ 1 chồng, đương nhiên cũng sẽ không có gì, dù sao sinh lý bình thường của con người cũng có thể dế dàng đáp ứng huống hồ hắn là người luyện võ?, thân thể tố chất vẫn là tương đối mạnh.
Nhưng nếu Vô Song là 2 vợ?, 3 vợ thì làm sao? lúc này lại là vấn đề rất lớn.
Nếu Vô Song là nữ tử, Tiên Thiên Chí Âm Thể của hắn thậm chí có thể luyện ra mị cốt, đối với hợp hoan một đạo trợ giúp rất nhiều, đáng tiếc hắn lại là nam tử.
Tiên Thiên Chí Âm Thể từ trước đến nay vốn không được gán cho nam tử, nếu thật sự là nam tử sở hữu loại thể chất này thì việc giường chiếu liền xảy ra vấn đề.
Nói về việc này liền phải nói đến Tiên Thiên Chí Dương Thế, nếu nam nhân có loại thể chất này đương nhiên là hùng phong vạn trượng, có thể coi là tình trường cao thủ nhưng nếu nữ nhân sở hữu thể chất này chỉ sợ sẽ thành.... dâm phụ khát tình.
Giống như Tiên Thiên Chí Dương Thể, Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng liên quan rất lớn đến giới tính. Nếu là nữ tính có thể dễ dàng luyện ra mị cốt, ở trên giường liền mị hoặc vô cùng phong tình vạn chủng, còn nếu là nam nhân.... sinh lý tất nhiên có vấn đề.
Vấn đề ở đây cũng không phải cái đó không dùng được, chỉ là Tiên Thiến Chí Âm Thể không hợp với cương mãnh cường kiện, Vô Song muốn ôm mộng tưởng với nhiều nữ nhân chỉ sợ có tâm mà vô lực.
Hắn cũng không muốn để mấy cái nữ nhân của mình trở thành oán phụ khuê phòng.
Vô Song cũng không ngờ Tiên Thiên Chí Âm Thể lại có giới hạn này, đây cũng là Vô Hà Tử nói cho hắn, nếu không hắn đúng thật là không biết.
Để có thể loại bỏ được cái.... điểm yếu chết người này, hắn liền phải nghiên cứu Hoàng Đế Nội Kinh.

Hoàng Đế Nội Kinh bên trong có một thuật gọi là bế khí thuật, đây cũng là thứ bất cứ hoàng đế nào cũng phải học được.
Nếu không có bế khí thuật, nghĩ đến hoàng đế cùng 3000 phi tần đủ để khiến hoàng đế nào cũng lạnh sống lưng.
Vô Song đột nhiên có một suy nghĩ, trong phim có mấy vị minh quân ngủ lại thượng thư phòng có lẽ cũng không hẳn là vì việc nước, chỉ sợ là không có sức lực 'trả bài' liền lấy việc nước ra làm lý do, trốn trong ngự thư phòng.
Vô Song tất nhiên không ham cái gọi là 3000 phi tần, nếu thật sự có 3000 phi tần mỗi người khóc 1 lần cũng đủ để Vô Song hắn bơi đủ rồi.
Tiên Thiên Chí Âm Thể mạnh nhất là dẻo dai cùng hồi phục, cộng thêm bế khí thuật, Vô Song liền có thể tự tin không phải lo vấn đề sinh lý.
Hai tháng này hắn trốn đi trên đường nhỏ, đúng là để nghiên cứu 'bế khí thuật', trong mắt Vô Song hắn còn một bộ Tịch Tà Kiếm Phổ chưa từng động đến bất quá Tịch Tà Kiếm Phổ so sánh với hạnh phúc gia đình tương lai liền thua kém quá nhiều, hắn căn bản lười quan tâm.
Cứ thế cứ thế, Vô Song thực sự có cảm giác, con đường phía trước rộng mở, ít nhất là từ khi nắm được Hoàng Đế Nội Kinh trong tay.
Một việc nữa Vô Song làm trong hai tháng này, hắn học vẽ thật ra là có mục đích khác, hắn muốn vẽ mặt.
Trải qua hai tháng thời gian, Vô Song cũng vẽ được 3 tấm mặt nạ, một mặt nạ cười, một cái là khóc, cái còn lại là mặt không cảm xúc, thoạt nhìn cũng là không tệ, họa tiết cùng hoa văn trang trí tương đối vừa mắt Vô Song, đây là chuẩn bị cho 'Quỷ Diện Thuật'.
Cuối cùng một việc, Vô Song cũng học làm mặt nạ dịch dung.
Mặt nạ dịch dung nguyên liệu chính là bột mì cùng đường, có điều làm cái này khó hơn mặt nạ bình thường nhiều, trong hai tháng này Vô Song cũng không biết đã làm hỏng bao nhiêu nguyên liệu, hắn hiện nay thật sự vẫn chưa tự mình làm ra một cái mặt nạ dịch dung được.
Đương nhiên có được có mất, tổng kết lại hai tháng qua với Vô Song không tệ.
....
Hôm nay, sau khi mở mắt, ánh nắng mặt trời làm hắn có chút khó chịu, liền ngồi dậy xoa xoa hai mắt.
Sờ túi bên trái có một cái hồ lô rượu, bất quá đã trống không, lại nhìn hai con lừa mình mua chậm rãi ăn cò bên bờ suối, Vô Song mỉm cười.
"Hết rượu rồi, liền vào thành".
Vô Song nói xong bắt đầu thu dọn đồ đạc, một con lừa dùng để chở hàng, một con hắn cưỡi đi về phía trước.
Đi từ rạng sáng đến giữa trưa, Vô Song gặp một quán trà nhỏ ven đường.
Quán trà này thật ra cũng không nhỏ, cũng có thể coi như một nhà hàng 3 sao

của kiếp trước, khách nhân cũng không thiếu hơn nữa phía sau còn là một gian biệt viện lớn, chỉ sợ cũng chấp nhận cho khách nhân ngủ lại.
Vô Song hiện nay cũng tương đối khác với Vô Song hai tháng trước, hắn không còn ăn mặc trang phục trắng nữa, cũng không còn mặc quần hở chân, hắn mặc quần áo làm bằng vải thô, màu nâu giống hệt quần áo bình thường của nam nhân.
Mái tóc cũng búi lại, rồi dùng mũ đội lên hoàn toàn che đi, khuôn mặt cũng có chút thay đổi, hắn cũng vì chính mình trang điểm một chút... ít nhất nhìn hắn bây giờ không giống nữ nhân cho lắm, giống một cái mặt trắng thư sinh hơn.
Trang điểm thứ này là Cô Cô dạy hắn, dù sao với thân phận là nữ nhân không thể không biết trang điểm, không thể không biết làm đẹp, cái này Vô Song vẫn phải âm thầm công nhận.
Về phần đô trang điểm... hắn trực tiếp bỏ tiền đi thanh lâu mua, nghĩ lại cảnh ngày đó hắn liền có chút xấu hổ.
Không nói đến mấy việc này... Vô Song chậm rãi bước vào quán trà.
Hắn rất bé, thân hình cao khoảng 1m2 thì có thể lớn bao nhiêu?, nhìn Vô Song hiện nay giống hệt một đứa bé muốn giả trang người lớn vậy, điều này làm rất nhiều người khẽ chú ý đến hắn.
Đến cả tiểu nhị khi nhìn thấy Vô Song, ánh mắt cũng nhíu nhíu lại có điều khi thấy một thỏi bạc như có như không hiện ra trong tay Vô Song, sắc mặt liền trở nên vui vẻ, thậm chí lưng còn có chút cúi thấp hơn bình thường, ai bảo Vô Song hắn quá lùn?.
“Vị công tử ca này, ngài muốn dùng gì?, chúng ta Vạn Hưng Lầu thật sự rất nổi tiếng, phạm vi trăm dặm quanh đây cũng không có nơi nào có thể vượt qua được Vạn Hưng Lầu rồi, chỉ cần khách quan muốn gì, cứ gọi món là được”.
Nhìn khuôn mặt của tiểu nhị, Vô Song cũng thản nhiên gật đầu.
“Ở đây có thể ngủ qua đêm chứ?”.
Tiểu nhị liền vui vẻ đáp.
“Đương nhiên có phòng ngủ qua đêm, giá cả cũng phải chăng, nếu như...”.
“Ta muốn phòng tốt nhất”.
Nói xong Vô Song đặt một quan vào tay tiểu nhị kia.
Nhìn thấy một quan bạc, tiểu nhị hai tay phát run, thậm chí suýt nữa đến cầm còn không có vững.
Tiền bạc của Đại Thanh chia ra làm tiền - lượng cùng quan.
Tiền là những đồng tiền nhỏ đục thủng lỗ ở giữa, một xâu tiền thường có 12 đồng, 1 xâu tiền là 1 lượng bạc.
Lượng bạc là một hạt bạc nhỏ, vì không có hệ thống cố định, thường thường mỗi lượng bạc cũng có khối lương khôn giống nhau nhưng xê xích cũng sẽ không nhiều.

Về phần quan là do nhà nước đúc thành rồi công bố ra ngoài, một quan tương đương khoảng 30 lượng bạc. Đồng giá trị với một quan còn có loại tiền ‘thỏi ‘, bất quá dùng thỏi bạc cũng không nhiều, thường thường dùng ở các phương biên thùy, 1 thỏi bạc tương đương với 25 lượng bạc.
Ngoại trừ quan bạc ra còn có quan vàng, quan vàng hình dáng đương nhiên không khác gì quan bạc, có điều làm bằng vàng mà thôi, một Quan Vàng liền bằng mười quan bạc, cũng là giá trị tiền tệ lớn nhất của Đại Thanh, nếu là thỏi vàng thì giá trị kém hơn một chút, bằng khoảng 8 quan bạc.
Vì một quan cũng không nhẹ gì, nếu giao dịch lớn việc cầm theo số lượng quan vàng hay bạc quá nhiều tất nhiên là không thể vì vậy còn có thêm ngân phiếu, ngân phiếu có thể quy ra quan ở bất cứ Đại Thanh Tiền Trang nào, ở Đại Thanh các bậc đại phú đại quý vấn thích dùng nhất là ngân phiếu.
Lại nói về Vô Song, 1 quan bạc của hắn là tiền rượu, thức ăn cùng ở lại phòng thượng cấp 3 ngày, dù sao hắn không thiếu tiền, ngủ ngoài đường nhiều cũng nên chuyển chỗ ngủ vài lần, hắn vẫn thích ngủ trong phòng thoải mái ấm áp hơn ngủ ngoài đường nhiều.
Giao tiền xong, Vô Song chọn bừa một bàn ở ngoài cửa sổ, sau đó cũng gọi vài món ăn qua loa, thức ăn bên trong Vạn Hưng Lâu có thể coi là không tệ, ít nhất Vô Song hắn vẫn cảm thấy vừa miệng.
Vừa ăn, vừa ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, chậm rãi thưởng thức vài ly rượu, đột nhiên lại có việc làm Vô Song hứng thú.
Người ta nói, tửu lâu là nơi dễ dàng moi thông tin nhất, tuyệt đối không có giả.
Hắn lúc này bị một thông tin hấp dẫn.
Ngồi cách Vô Song khoảng hai cái bàn, có vài cái hán tử, giọng nói không quá lớn nhưng cũng đủ Vô Song nghe, lại thêm rượu say ngà ngà, nói chuyện cũng không cật lực dấu diếm.
“Mẹ nó, lũ Mãn Thanh cẩu, chỉ tiếc lão tử không có một thân bản lĩnh như hai vị anh hùng kia, nếu không cũng đi giết vài cái Thanh cẩu”.
Một người vừa dứt lời, người bên cạnh cũng tỏ ra bực tức.
“Thiên Địa Hội Thanh Mộc Đường Chủ - Viên Quán Nam cùng phu nhân của hắn Tiêu Trung Tuệ quả là một đôi trời sinh hiệp lữ, vì cướp đám quan ngân kia cứu tế nạn dân mà bị Thanh cẩu truy sát, thật sự là hận lắm thay”.
Vô Song nghe đến đây, hứng thú lại càng lớn.
Thật ra 2 tháng quá an nhàn, hắn cũng có chút chán, lúc này nghe đến Thanh Mộc Đường cùng Thiên Địa Hội, sao có thể không nổi lên hứng thú?.
Thanh Mộc Đường là gì?, Vô Song không hiểu lắm bất quá hắn mang mang nhớ, Vi Tiểu Bảo hình như sau này liền là Thanh Mộc Đường Chủ?.
Về phần Thiên Địa Hội yên ắng đã lâu, chẳng nhẽ thật có động tĩnh?.
Vô Song lập tức chuyển thân, xuất hiện bên cạnh ba vị hán tử kia.

Thấy Vô Song xuất hiện, ánh mắt của ba người đều hiện lên một tia kiêng kỵ, sau đó người lực lưỡng nhất đập bàn, cực kỳ dữ tợn nhìn Vô Song.
“Tiểu tử? muốn gì”.
Nam nhân này thân hình rất lớn, lại một thân cơ bắp, trong người có rượu liền tương đối nóng tính, hắn vốn không thích người khác nghe lén, huống gì đang bàn về việc ‘Thiên Địa Hội’.
Nam nhân này vốn tính dùng một tay hất bay Vô Song, đáng tiếc đột nhiên lại cảm thấy cánh tay tê dại, không phát nổi lực, ánh mắt liền kinh hãi nhìn Vô Song.
Vô Song mỉm cười, khẽ liếm khóe môi.
“Tam điểm ám tàng cách mệnh tông
Nhập ngã Hồng môn mạc thống phong
Dưỡng thành nhuệ thế tùng cửu nhật
Thệ diệt Thanh triều nhất tảo không.”.
Hắn nhè nhẹ ngâm bốn câu thơ, hơn nữa lại vừa vặn chỉ có ba người bên cạnh có thể nghe được, đồng thời Vô Song hơi hơi ôm quyền.
“Tiểu đệ, Đông Phương Bạch, với huynh đệ Thiên Địa Hội cũng có vài phần giao tình, lúc này nghe được Thiên Địa Hội anh hùng dường như gặp việc khó khăn, không biết ba vị có thể kể lại một hai?”.
Câu thơ của Vô Song cực kỳ nổi tiếng, đây chính là câu thơ mà Thiên Địa Hội dùng làm khẩu hiệu, hắn vốn làm ăn với Thiên Địa Hội, mấy câu thơ này vẫn phải biết.
Về phần Đông Phương Bạch?, theo lời Vô Hà Tử thì Đông Phương Bạch liền là tên của Đông Phương Bất Bại, bất quá cái tên này không phải ai cũng biết, Vô Song liền mượn tạm tên của vị ‘Idol’ này đi, dù sao hắn cũng lười đặt tên.
Ba cái hán tử là lục lâm nhân sỹ, cũng có chút võ công, bất quá người mạnh nhất còn chưa kịp làm gì đã bị Vô Song chế trụ, lại nghe Vô Song tuổi còn nhỏ đã có quan hệ với Thiên Địa Hội, ánh mắt liền nổi lên kính ý, lập tức cùng Vô Song kể lại việc tháng trước.
Qua lời kể của ba người, Vô Song trong ánh mắt lóe lên hai luồng tinh quang.
Hắn nghe thấy ba chữ ‘Uyên Ương Đao’.
Vô Song khẽ liếm môi, trong mắt tò mò lại càng ngày càng đậm.
“Uyên Ương Đao, là một trong 14 bộ tiểu thuyết của Kim Dung thì phải, việc này thật sự có chút thú vị”.
....
p/s: Cuối cùng ta cũng viết được 100 chương, số đẹp a.
100 chương không nhiều nhưng là cột mốc đáng nhớ của tác giả, cũng là mở đầu cho ‘giang hồ’ chân chính.
....

Chương 101
Uyên Ương Đao (2)

Uyên Ương Đao không phải tác phẩm nổi tiếng gì của Kim Dung, nhưng Vô Song lại vừa vặn đọc qua, cũng nhớ tương đối kỹ, tất nhiên cũng không phải Uyên Ương Đao là tác phẩm gì đặc biệt, chỉ là nó quá ngắn, Vô Song chỉ là trong lúc nhàm chán mà có đọc qua mà thôi.

Hắn thật sự không ngờ ở tửu lâu này lại nghe đến Uyên Ương Đao.

Ba vị đại hán này là lục lâm nhân sĩ bất quá nói trắng ra là tán nhân.

Tán nhân là những người không môn không phái, có thể có sư thừa cũng có thể không bất quá võ công của tán nhân thường thường không cao, nếu không gặp kỳ ngộ gì đặc biệt cả đời cũng khó có thể đi xa trên con đường võ đạo.

Đương nhiên tán nhân... là lực lượng cực kỳ đáng sợ, cỗ lực lượng này bình thường không ai nhìn ra tầm quan trọng của nói nhưng một khi có thể tập hợp toàn bộ bọn họ lại liền là một cỗ sức mạnh kinh khủng, điều này đã được lịch sử chứng minh rõ ràng nhất trong Đại Thuận Triều.

Năm đó Lý Tự Thành khởi nghiệp, bản thân Lý Tự Thành không hẳn được các giang hồ đại phái quy phục hay nói đúng hơn Lý Tự Thành không chấp nhận giang hồ đại phái, bản thân Lý Tự Thành lại hướng về lục lâm nhân sỹ, hắn quả thật thành công.

Lý Tự Thành là người đầu tiên sử dụng cỗ lực lượng khổng lồ này, khi những người này tập hợp cho dù đại phái như Thiếu Lâm – Võ Đang cũng phải tạm tránh phong mang.

Kể cả khi Lý Tự Thành thất bại, rất nhiều lục lâm nhân sĩ nể phục vẫn gọi người này là Sấm Vương, hơn nữa rất nhiều lục lâm nhân sĩ muốn vì Sấm Vương báo thù, đuổi giặc Mãn Thanh ra khỏi trung nguyên, cũng nhờ vậy Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội mới có thể phát triển tương đối mạnh.

Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội trên thực tế thành viên chủ yếu cũng đến từ những lục lâm nhân sĩ này.

Lục lâm nhân sĩ đám người này.... thuộc dạng tương đối dễ kích động lại nóng tính vô cùng bất quá luôn đặt trung – nghĩa lên làm đầu, là một cỗ lực lượng nếu biết cách liền có thể dễ dàng sử dụng.

Bằng vào lá cờ ‘Phản Thanh Phục Minh’ cùng Đài Loan Trịnh Gia khiến cho lục lâm nhân sĩ đổ về Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội rát nhiều, rất nhiều.

....

Vô Song qua trò chuyện với ba vị đại hán kia, hắn cũng đại khái biết được việc gì xảy ra.

Ba người này không phải là anh em ruột nhưng cũng coi như huynh đệ kết nghĩa, lão đại thân hình to lớn gọi là Hùng Đảm, lão nhị lại khí khái hơn người, mắt sáng như sao gọi là Thạch Kiên, còn lão tam thân hình hơi nhỏ, có chút giáng vẻ thư sinh gọi là Nhạc Phong.
Theo lời kể của Hùng Đảm, chuyện xảy ra là sự kiện 1 tháng trước.
Trong thế giới này Đại Thanh hành chính chia thành 10 tỉnh lớn gọi là Tân Cương – Tô Châu – Giang Nam –Giang Đông – Phúc Kiến – Hồ Nam – Hồ Bắc – Hà Bắc – Sơn Đông cùng Trường An.
Tân Cương hay còn gọi là Miêu Cương, đây là khu vực loạn nhất đối với triều đình Đại Thanh, Miêu Cương không hề rộng lớn lại là nơi rừng thiêng nước độc có điều Miêu Cương lại giáp với Tây Vực, ngăn cách giữa hai bên chính là Nhạn Môn Quan.
Tô Châu cùng Giang Nam có thể coi là hai hành tỉnh nắm giữ kinh tế mạnh nhất của Đại Thanh, hai hành tỉnh giàu có nhất, cũng là nơi có sông Tần Hoài chảy qua.
Giang Đông lại nằm phía sau sông Trường Giang, bản thân Giang Đông rất mạnh về thủy vực kinh tế, hơn nữa ở đây còn có Đông Độ Khẩu, có thể coi là đại cảng lớn nhất của Đại Thanh, trung tâm thông thương của Đại Thanh.
Cuối cùng là Phúc Kiến, Phúc Kiến là tỉnh lớn cuối cùng trong Bốn Tỉnh Phương Nam, so với Tô Châu, Giang Nam hay Giang Đông bản thân Phúc Kiến kém rất nhiều, bất quá Phúc Kiến lại có thể coi là tỉnh thành nối giữa phương nam cùng phương bắc của Đại Thanh, cửa khẩu Phúc Kiến chính là một trong những trọng điểm quan trọng nhất của Thanh triều, đồng thời Phúc Kiến cũng là nơi Nam Thiếu Lâm đặt chân.
Về phần phía bắc, cũng có Bốn Tỉnh Phương Bắc lần lượt là Hồ Nam – Hồ Bắc – Hà Bắc - cùng Trường An.
Trường An là thủ phủ của Đại Thanh, cũng là nơi đặt hoàng quyền, sự quan trọng của nó không cần phải nói.
Hà Bắc có thể coi là tỉnh giàu có nhất của phương Bắc, là trung tâm kinh tế của toàn bộ khu vực phía bắc cũng là một trong những hành tỉnh lớn nhất đại Thanh.
Về phần Hồ Nam cùng Hồ Bắc một mặt giáp biển, cũng là cửa khẩu quan trọng về thông thương của Đại Thanh bất quá rất hay gặp phải thiên tai bão lũ.
Cuối cùng là Sơn Đông một vực rộng lớn, với đồng bằng màu mỡ cũng khoáng sản phong phú bất quá lại tiếp giáp với Bắc Cương, đây là trọng điểm chiến sự của Đại Thanh bởi ai cũng biết Bắc Cương là địa bàn của ai, hùng binh mông cổ tọa trấn Bắc Cương, nếu bọn họ tiến xuống trung nguyên thì Sơn Đông bị động đến đầu tiên, trong thế giới này Tương Dương Thành nằm ở Sơn Đông.
....
Vô Song không quá hiểu về địa lý Đại Thanh nhưng hắn cũng mơ hồ đọc qua,

lần này sự kiện Uyên Ương Đao bắt đầu tư Hồ Bắc.
Hồ Bắc 1 tháng trước, trời mưa liên miên, bão mạnh từ biển đổ về đất liền, lại thêm nước sông Hoàng Hà dâng cao dẫn đến đê vỡ, 1 tháng qua Hồ Bắc có thể coi là gặp đại tai ương, dân tình chạy nạn nhiều vô số.
Lúc này Thanh Mộc Đường Chủ của Thiên Địa Hội liền tổ chức đánh cướp quan ngân tế khổ phát bần, cứu những người dân gặp nạn ở Hồ Bắc.
Số lượng quan ngân này là tiền từ Giang Nam gửi đến Bắc Kinh, trên đường liền bị đám người Thiên Địa Hội tập kích.
Thanh Mộc Đường Chủ hiện nay tên là Viên Quán Nam, cùng phu nhân của hắn Tiêu Trung Tuệ, đây là một cặp vợ chồng nổi tiếng võ lâm, cũng là hai truyền nhân của Uyên Ương Đao, bản thân hai người luyện thành một bộ phu thê đao pháp cực kỳ cường hãn.
Phu thê đồng lòng không gì không phá, trên giang hồ đồn đại hai vợ chồng bọn họ hợp lực lại liền đến cả Thiên Địa Hội tổng đà chủ Trần Cận Nam cũng chưa chắc thắng nổi.
Với thực lực của Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ mà nói có thể coi là giang hồ ít có, chưa kể danh vong của hai người cũng rất cao, tụ tập nhân sĩ lục lâm vùng Hồ Bắc quyết định đánh cướp quan ngân, đương nhiên có vô số người hưởng ứng.
Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ tài cao gan lớn, hai vợ chồng liền nhằm đến đội áp tiêu từ Giang Nam chuyển về Trường An, dù sao Giang Nam được coi là thủ phủ phương nam, cũng là đại hành tỉnh đóng thuế nhiều nhất cho đại Thanh, số lượng quan ngân có thể nói là khổng lồ, ước tính trung bình lên đến 10 triệu lượng bạc.
10 triệu lượng bạc là khái niệm gì?, gấp khoảng 10 lần gia tài mà Lệ Thương Thiên để lại cho Vô Song, cũng coi như gấp khoảng 10 lần lượng tài chính mà Thiên Long Giáo có hiện nay.
Đáng nói hơn nữa, Giang Nam là địa bàn của Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế người này là đại hán gian, có ai không muốn giết?, nếu quan ngân lần này của Giang Nam bị cướp, đám người Thiên Địa Hội thật sự tin tưởng Ngô Tam Quế sẽ bị Thanh Triều nghiêm phạt thậm chí gánh trọng tội.
Kế hoạch đặt ra là tương đối tốt, cao thủ cũng không thiếu bất quá....
Không hiểu tại sao Thanh Triều được báo trước tin này, chuyến áp tiêu của Giang Nam dĩ nhiên là giả, bên trong xe hàng đều ẩn giấu cao thủ, một trận chiến thảm liệt diễn ra.
Sau trận chiến này, toàn bộ Thanh Mộc Đường trên dưới 300 mạng người đều bị giết sạch, Thanh Mộc Đường của Hồ Bắc cũng bị nhổ bật rễ, Thiên Địa Hội 10 đường lập tức chỉ còn 9.
Đây có thể coi là nhát dao chí mạng lớn nhất vào Thiên Địa Hội từ khi thành lập,

chưa kể phu thê Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ đều gặp thảm trạng, Viên Quán Nam bị người khác chặt đứt gân tay gân chân trở thành phế nhân, Tiêu Trung Tuệ thân là nữ nhi lọt vào tay triều đình tất nhiên sinh tử không rõ.
Theo mật thám trong Thiên Địa Hội báo lại, Viên Quán Nam đường chủ trở thành phế nhân, 3 ngày sau sẽ áp giải lên Trường An chém đầu thị chúng. Phu nhân của Viên Quán Nam là Tiêu Trung Tuệ cũng không có được nhắc tới, bất quá phải biết Tiêu Trung Tuệ năm nay đã ngoài 30 nhưng là một trong những đóa hoa đẹp nhất của Thiên Địa Hội, nàng rơi vào tay triều đình kết cục không phải nói cũng biết.
Một cặp Uyên Ương Đao cũng mất đi chủ nhân, đi theo Viên Quán Nam hướng về Trường An, làm quà tặng sinh nhật cho Khang Hy hoàng đế.
Anh hùng có thể chết, không thể bị nhục.
Rất nhiều lục lâm nhân sĩ phẫn nộ với việc này, nhất quyết muốn đi cướp người, cứu lấy Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam, tuyệt không để hai vị anh hùng bị nhục, đồng thời nhất quyết không để Uyên Ương Đao rơi vào tay triều đình.
....
Vô Song nghe xong, triệt để im lặng, hắn thật sự không ngờ sự việc lại có chút lớn đến thế.
Cùng ba người đại hán nói qua loa vài câu, Vô Song lập tức trở về phòng đóng cửa lại, hai mắt khẽ nhíu.
Hắn vốn tưởng Uyên Ương Đao sự kiện vốn là nhỏ bất quá không ngờ lại lớn đến thủng trời.
Uyên Ương Đao được coi là báu vật.... là báu vật của Thiên Địa Hội bởi trong Uyên Ương Đao có chứa bí mật vô địch thiên hạ.
Tất nhiên cái bí mật vô địch thiên hạ kia, Vô Song cũng biết lại cũng thấy tương đối buồn cười.
Uyên Ương Đao chia làm Uyên Đao cùng Ương Đao, trên mỗi thanh đao đều có khắc chữ.
Trên Uyên Đao có hai chữ ‘nhân nghĩa.’
Trên Ương Đao có hai chữ ‘vô địch’
Nếu có một cặp Uyên Ương Đao ghép lại liền thành Nhân Nghĩa Vô Địch.
Uyên Ương Đao đại diện cho nhân nghĩa, vì vậy nó trở thành báu vật của Thiên Địa Hội cũng đại diện nhân nghĩa bên trong Thiên Địa Hội.
Sự kiện Uyên Ương Đao này chỉ sợ chọc thủng trời bởi nó ép Thiên Địa Hội hành động.
Thiên Địa Hội đương nhiên có thể không lựa chọn cứu Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ, có điều sẽ làm lòng người nguội lạnh, nhân tâm xa lánh.
Không cứu đương nhiên không được nhưng nếu cứu?, ai cũng biết Đại Thanh đang mở một tấm lưới lớn, chuẩn bị bắt hết một mẻ Thiên Địa Hội.

Nếu là người lấy đại cục làm trọng, thật sự có lẽ nên lựa chọn buông bỏ Viên Quán Nam vợ chồng.
Đáng chết là, Thiên Địa Hội không bỏ được bởi Uyên Ương Đao cũng ở trong đợt áp tải tù binh kia, nếu Uyên Ương Đao rơi vào tay Khang Hy chẳng khác nào nói lên Thiên Địa Hội đánh mất ‘nhân nghĩa’, để Đại Thanh đoạt đi ‘nhân nghĩa ‘
Thiên Địa Hội dùng nhân nghĩa đi đến hôm nay, dùng Uyên Ương Đao thu phục không ít lục lâm hảo hán, lúc này đao mất, liền là một cái tát thẳng vào mặt hai chữ nhân nghĩa mà Thiên Địa Hội tạo ra.
Thiên Địa Hội chỉ sợ không thể không cứu, tuy nhiên cứu cách nào mới là vấn đề.
Trên chiến 1 tháng trước, 300 người của Thanh Mộc Đường đều chết thảm, không ai thoát ra được, thi cốt không còn, đủ để nói lên thực lực của triều đình lần này mạnh thế nào.
Lại nói đến Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam, hai người bằng vào phu thê đao pháp có thể một trận chiến Đại Tông Sư, dù sao Trần Cận Nam cũng là Đại Tông Sư cao thủ hàng thật giá thật.
Có thể khiến hai vợ chồng bọn họ không cách nào thoát ra, chỉ sợ lần này triều đình thật sẽ phái ra đại nhân vật.
Ba ngày sau.... Thiên Địa Hội sẽ hành động thế nào?, Vô Song không biết.
Thứ duy nhất mà Vô Song biết là.... hắn không muốn Thiên Địa Hội cùng Đại Thanh va chạm sớm thế, hắn lúc này còn đang trong quá trình phát triển cùng gây dựng thế lực, nếu Thiên Địa Hội bị Thanh triều diệt vọng, người bất lợi nhất chỉ sợ là Vô Song.
Đang trong lúc suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt Vô Song lạnh lại, hắn nhìn thấy cửa sổ phòng mình khẽ động, sau đó từ bên trong cửa sổ, một nữ tử áo đỏ tiến vào.
Nếu đối phương là nam nhân, lại trèo cửa sổ của Vô Song thần thần bí bí tiến vào, Vô Song không ngại một đao chém chết hắn, bất quá lại là nữ nhân... nữ nhân dù sao cũng có thể hòa hoãn một chút.
Nữ nhân này... thân hình rất nóng bỏng, ít nhất bộ ngực rất lớn, có thể cùng Mẫn Mẫn sư tỷ liều mạng hơn thua.
Nàng tóc búi cao sau đầu, một thân áo đỏ tương đối sặc sỡ đồng thời dưới vạt áo đỏ, đôi chân trắng ngần lộ ra, nữ nhân này vậy mà lại lựa chọn cách ăn mặc giống Viên Tĩnh, chỉ là VIên TĨnh lựa chọn trang phục thiên về màu tím, nữ tử này lại thích màu đỏ mà thôi.
Vô Song đang nhìn nàng, thì nàng cũng nhìn Vô Song, rồi từ từ rút thanh đao sau lưng ra, lưỡi đao chỉ thẳng về phía Vô Song.
“Nhìn cái gì?, có tin ta móc mắt ngươi ra không?”.
Vô Song nào hiểu việc gì xảy ra.

Từ đâu chui vào phòng hắn, lấy khách làm chủ, sau đó còn nạt nộ hắn?, thiên lý ở đâu.
Nữ nhân này tiến lên một bước, đặt thanh đao lạnh vào cổ Vô Song, giọng nói phi thường lạnh lùng.
"Nếu ngươi dám lên tiếng, ta giết ngươi".
Vô Song nhìn thanh đao trên cổ, rồi lại nhìn nữ tử.... hắn cảm thấy rất bó tay.
Vô Song rốt cuộc làm người vẫn tương đối tò mò, hắn thật sự tò mò muốn biết nữ tử này là ai, nàng rốt cuộc tâm trí có bình thường hay không, vì vậy hắn khẽ gật đầu.
Nữ tử thấy Vô Song nghe lời, đôi mắt liền dãn ra, cho dù cách một lớp khăn che mặt, Vô Song vẫn có thể nhận ra, nữ nhân này có đôi mắt rất đẹp.
Đao vẫn kề lên cổ Vô Song, sau đó nàng chậm rãi ngồi xuống đối mặt hắn.
"Lúc nãy ta nghe ngươi nói, ngươi tên Đông Phương Bạch?".
Vô Song gật đầu.
"Ừ".
"Ngươi quen biết đám người Thiên Địa Hội?".
"Ừ".
"Ngươi nghe về Uyên Ương Đao?".
"Ừ".
"Ngươi có biết Tiêu Trung Tuệ, Tiêu nữ hiệp?".
"Ừ".
Nữ tử nghe đến đây, khẽ khẽ nhíu mày, sau đó mới buông đao khỏi cổ Vô Song, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, nhìn nàng cứ như một đầu bạo long bất cứ lúc nào cũng có thể cuồng nộ vậy.
"Nếu ngươi đã quen biết Thiên Địa Hội, liền dẫn bản cô nương gặp mặt bọn họ, ta cũng muốn cứu Tiêu nữ hiệp".
Vô Song lần này triệt để bó tay rồi, nữ nhân điên này chẳng nhẽ đi xin chết?.
Nữ tử áo đỏ thực lực không tệ, giọng nói còn tương đối trẻ có lẽ tuổi tác cũng không lớn bất quá nàng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là nhị lưu cao thủ, nhị lưu cao thủ cũng muốn đi cứu người?, đây chính là chán sống tiết tấu.
Vô Song còn chưa nghe việc hai cái nhất lưu cao thủ hợp lực có thể đánh lại Đại Tông Sư vì vậy Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ ít nhất cũng phải là Tông Sư cao thủ.
Người ta là Tông Sư cao thủ còn bị triều đình bắt sống, ngươi một cái nhị lưu cao thủ đến làm gì?, bị điên?, ngại mạng quá dài?.
....

Chương 102
Hương Dạ Xoa

Điều làm Vô Song ngạc nhiên hơn nữa là, cách nữ tử này xuất hiện.
Nàng xuất hiện tương đối ‘ảo diệu’.
Đầu tiên nữ tử này rất bắt mắt, Vô Song hoàn toàn tin tưởng nhãn lực mình khi bước vào quán rượu chắc chắn sẽ không bỏ qua một nữ tử như vậy, điều này nói lên đối phương cũng không có mặt trong tửu quán lúc nãy.
Thứ hai, Vô Song vẫn tự biết thực lực của mình đến đâu, lúc hắn nói chuyện cùng ba người Hùng Đảm đã khống chế thanh âm, người ở gần còn chưa chắc đã nghe được huống gì ngươi chưa xuất hiện trong tửu lâu bao giờ?.
Vô Song nghĩ đến đây, hắn nhìn nữ tử trước mặt chậm rãi mỉm cười.
Nữ tử thấy Vô Song cười, sắc mặt lại càng lạnh lên, trong tay nắm chặt cây đao chỉ thẳng vào mặt Vô Song.
“Ngươi cười cái gì?, có tin bản cô nương bẻ răng ngươi không?”.
Không thể không nói, nữ nhân này là nữ nhân nóng tính nhất mà Vô Song gặp, tính cách có chút điêu ngoa thậm chí còn mang theo vài phần táo bạo, Vô Song trong đầu tạm thời không nghĩ ra trong Kim Dung thế giới có cái nhân vật nữ nào như vậy.
“Cô nương...”
“Ai cho phép ngươi gọi ta là cô nương?”.
“Vị... tỷ tỷ này... “
“Câm miệng, ai quen biết ngươi, tỷ tỷ ngắn tỷ tỷ dài?, nghe đã muốn nổi hết da gà”.
Vô Song chậm rãi nuốt một ngụm nước miếng, hắn lúc này thật sự có xúc động đánh ngã nàng, sau đó cởi hết quần áo, đánh cái mông của nàng. Trên đời dĩ nhiên có nữ nhân vô lý đến cái đẳng cấp này.
“khụ... khụ vị nữ hiệp này?”.
Nữ tử này nghe Vô Song lần thứ ba đổi xưng hô lúc này hai mắt mới dãn ra.
“Có việc gì? “.
Vô Song thở ra một hơi, rốt cuộc cũng gọi đúng. Hắn vốn nghĩ nữ tử thế giới này đơn thuần chỉ là không ngờ cũng có rất nhiều nữ nhân phải dùng từ ‘quái dị’ để hình dung.
“Vị nữ hiệp này, không biết ba cái hán tử lúc nãy trong quán rượu, là gì của ngươi?”.
Nữ tử có vẻ tương đối bất ngờ với câu hỏi của Vô Song, nàng nhíu nhíu mày.
“Ngươi hỏi làm gì?, có tin ta cắt lưỡi ngươi không?, tiểu tử như ngươi chỉ cần

biết bản cô nương muốn ngươi dẫn đi gặp đám người Thiên Địa Hội kia, nếu ngươi không muốn chết, tốt nhất chỉ nên làm nhiệm vụ của mình”.
Nữ tử nói xong đột nhiên không tin vào mắt mình, nàng thấy Vô Song lè lưỡi ra.
Lè lưỡi đương nhiên sẽ rất khó nói, vì vậy hắn rất nhanh cũng rụt lưỡi lại.
“Vj nữ hiệp này, ngươi thử cắt một cái đi, ta xem nào?, chỉ sợ cắt xong liền không có ai dẫn đường cho ngươi rồi”.
Dứt lời, Vô Song tiếp tục lè lưỡi ra, vẻ mặt cực kỳ muốn ăn đòn.
Hắn lúc này cũng có ba phần lửa giận, chỉ cần nữ tử kia thật sự dám động, hắn liền cho nàng hối tiếc cả đời.
May mắn cho nữ nhân kia, nàng tựa hồ cũng không xấu như ngoài miệng của nàng, nhìn biểu hiện của Vô Song, thân thể nàng run lên, bất quá vẫn là không có chém xuống.
“Hừ, được rồi bản cô nương cũng không chấp ngươi, bao giờ ngươi dẫn ta đi gặp Thiên Địa Hội mọi người?”.
Vô Song trầm ngâm một chút, hắn có chút vuốt cằm.
Nói thật thì Vô Song nào biết Thiên Địa Hội ở chỗ khỉ nào?, hắn rõ ràng chỉ đánh bậy đánh bạ đi hỏi một chút mà thôi, cũng chưa chắc sẽ thật sự đi cứu người của Thiên Địa Hội.
Đương nhiên nếu Vô Song hắn thật sự muốn tìm Thiên Địa Hội tung tích cũng không phải không được, hắn lúc này cũng tương đối tò mò rốt cuộc Thiên Địa Hội sẽ có quyết định gì với trận hình này của triều đình?.
Lại nhìn nữ tử kia, Vô Song vẫn là mỉm cười.
“Vị nữ hiệp này, ngươi tốt nhất vẫn là trả lời câu hỏi của ta trước thì hơn, dù sao chúng ta cũng là đang hợp tác, nếu ngươi thật sự vẫn giữ cái thái độ đó vẫn là xin mời ngươi đi tìm người khác, ta liền không phụng bồi rồi”.
Vô Song dứt lời, vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía trước, đối mặt với hắn, nữ tử hai mắt tràn ngập lửa giận.
Có điều nàng vẫn đúng là không tìm được cái người dẫn đường nào, nếu ai qua đường cũng có thể biết tung tích Thiên Địa Hội, bản thân Thiên Địa Hội đã sớm bị diệt vô số lần.
“Được rồi, ba kẻ bên dưới là bản cô nương thuê, có ý kiến gì nữa không?”.
Nàng vừa dứt lời Vô Song cũng hiểu ra, tại sao lại trùng hợp như vậy.
Thật ra ba cái đại hán kia đúng là nàng thuê, bản thân nàng liền muốn dùng ba người này thu hút vài cái nhân vật tò mò mà đến.
Đây có thể nói là ôm cây đợi thỏ, nữ nhân này chỉ biết đại khái Thiên Địa Hội sẽ hành động nhưng lại không biết hành động ở đâu, liền đành phải dùng cách này, vậy mà cũng có thể câu được con cá là Vô Song, quả thật khiến Vô Song không biết nói gì.
Nữ nhân này cách làm rất tốt bất quá cũng không sáng suốt, nếu không phải Vô

Song xuất hiện, chỉ sợ nàng khó mà tìm được một cái có liên quan đến Thiên Địa Hội, dù sao nếu thật sự có liên quan đến Thiên Địa Hội tuyệt sẽ không để lộ thân phận với mấy cái lục lâm hảo hán không quen biết, ai biết có phải là triều đình đưa bẫy ra hay không?.
Vô Song sau khi hiểu ra câu chuyện, hắn liền thở dài, chính bản thân hắn lịch duyệt còn thấp, đúng là không nghĩ đến một điểm này, cũng đành phải âm thầm rút kinh nghiệm với bản thân, đương nhiên cũng vì hắn lịch duyệt thấp, hắn cùng nữ tử này mới có thể gặp mặt.
Vô Song suy nghĩ một chút, rồi lại nhìn nữ tử kia, trong đầu hắn liền có suy nghĩ.
Ba ngày nữa sẽ hành quyết Viên Quán Nam, tức là Viên Quán Nam chỉ sợ chuẩn bị áp tải đến Trường An, hoặc.... đã áp tải đến Trường An.
Trường An là Hoàng Thành của Đại Thanh, có cho tiền Vô Song cũng không đi vào đó, nên biết kinh đô một quốc gia cho dù Ngũ Đế cao thủ đích thân tiến vào chỉ sợ cũng không ra được, nếu kinh đô mà dễ đi vào như thế đã chẳng cần đánh đánh giết giết, cứ mang người vào ám sát hoàng thượng không phải là đơn giản?. Nếu ám sát mà dễ như vậy, Thiết Mộc Chân hay Thuận Trị cũng đã sớm chết vô số lần, còn xây dựng thế lực mở rộng bản đồ cái con khỉ, đây là điều chắc chắn.
Trường hợp Viên Quán Nam chưa bị đưa vào Trường An, thì lại khác, ít nhất còn có cơ hội rat ay.
Tại quán rượu Vô Song cũng hỏi ra được đây là địa phương nào, đây là Kinh Kỳ Đạo.
Thật ra nghe cái địa danh này xong, Vô Song có xúc động muốn gõ đầu mình vài cái, Kinh Kỳ Đạo là nơi nào?, Kinh Kỳ Đạo chính là con đường lớn nhất dẫn thẳng đến Trường An, nếu đi xa thêm một chút liền dẫn đến Sơn Đông, đi đến Tương Dương Thành.
Đáng chết nhất là, Kinh Kỳ Đạo chỉ cách Tử Ngọc Sơn khoảng 3 ngày đường, nói trắng ra Vô Song rời khỏi Tử Ngọc Sơn, rẽ trái rẽ phải tiêu dao khoái hoạt suốt 2 tháng, cuối cùng lại đi đúng một vòng tròn, vừa vặn đến Kinh Kỳ Đạo. Đây chính là triệu chứng bệnh mù đường nặng.
Vô Song chính mình cũng có chút phiền lòng, cái gì mà tiếu ngạo nhân gian, khoái hoạt giang hồ?, biết thế hắn cầm bản đồ nhìn nhìn một chút vẫn là tốt hơn.
Hai tháng bất chấp gió mưa, một đường hành tẩu cuối cùng.... đi được ba ngày đường. Càng nghĩ Vô Song càng cảm thấy da mặt mình nóng lên.
Đương nhiên việc này cũng không xấu, nếu đây đã là Kinh Kỳ Đạo, liền gần với Trường An, chỉ cần vượt qua Hoa Sơn liền có thể hướng thẳng về Trường An.
Hoa Sơn là nơi Hoa Sơn Phái đặt chân, cũng là địa danh nổi tiếng của trận chiến ngũ tuyệt năm xưa bất quá Hoa Sơn thật sự không lớn, Hoa Sơn Phái trên giang hồ hiện nay chỉ có danh mà không có thực, cũng không đáng để ý.

Nữ tử trước mặt Vô Song cũng không phải quá kém như Vô Song suy nghĩ, nàng cũng có vài phần thông minh, lựa chọn ở Kinh Kỳ Đạo chờ đợi đúng là có vài phần công dụng, ít nhất nếu Thiên Địa Hội muốn tổ chức cướp người, vẫn là phải thực hiện ở gần Kinh Kỳ Đạo.
Nhìn thấy Vô Song im lặng không nói, những ngón tay khẽ gõ lên bàn, nữ tử có chút không đợi được, nàng nhìn chằm chằm vào hắn.
“Này, ngươi nói gì đi chứ, bản cô nương trả lời ngươi rồi, ngươi còn không mau dẫn ta đến gặp Thiên Địa Hội quần hùng? “.
Vô Song nhìn nàng có chút gấp liền nhếch miệng.
“Xin lỗi vị nữ hiệp này, ta đúng là quen thuộc với Thiên Địa Hội, bất quá ngươi có bằng chứng gì chứng minh ngươi không phải gián điệp triều đình?, thân phận không rõ lại còn che mặt, ta dẫn ngươi đi đến nơi tập kết các lộ quần hùng chẳng khác nào đâm bọn họ một đao, việc này ta vẫn là tự biết”.
“Thiên Địa Hội lấy nhân nghĩa làm đầu, Đông Phương Bạch ta căn bản không làm loại việc này, loại người đến cả danh tính cũng không có, xin lỗi ta không thể tin tưởng, cô nương võ công cao cường,c ho dù có giết ta ta cũng không cách nào phản kháng, người ra tay đi”.
Nói là nói như vậy, chính khí đường đường bất quá Vô Song quan tâm Thiên Địa Hội làm khỉ gì?, ít nhất hắn sẽ không vì Thiên Địa Hội bồi tính mạng vào, hắn chỉ là muốn trêu đùa nữ nhân kia một chút mà thôi, hơn nữa hắn thật sự có hứng thú muốn biết, thân phận của nàng là gì.
Nữ tử này ngoại trừ ngực lớn ra, cũng không phải là ngu ngốc, thiên phú cũng không tệ, đã là nhị lưu cao thủ, nếu không phải tính cách quá khó coi liền là một cái nữ tử không tê, đương nhiên bù vào phần tính cách, nữ nhân này còn có cặp chân rất đẹp, không so được với Viên Tĩnh cùng Khinh Huyền nhưng tuyệt đối cũng là cực phẩm.
Thật ra mà nói.... chân của nữ nhân thế giới này cơ hồ vẫn là rất đẹp, chỉ cần là người luyện võ chân cũng sẽ không quá xấu dù sao thân hình bọn họ trải qua luyện tập hàng ngày, thường thường sẽ cực kỳ cân đối, nếu không phải quá lùn.... cặp chân đương nhiên sẽ không tệ. Nữ tử trước mặt không rõ bao nhiêu tuổi nhưng cũng cao đến 1m60, chiều cao này sẽ không ai nói là lùn rồi.
Trái với Vô Song tưởng tượng, nữ tử kia không có nổi nóng với hắn, nàng thật sự bắt đầu suy nghĩ lời Vô Song nói, hơn nữa Vô Song tinh tế nhận ra, ánh mắt nàng nhìn Vô Song cũng rất khác, ánh mắt mang theo chút bội phục.
Nhìn ánh mắt của nàng, Vô Song liền cảm khái.
Đây là lần đầu tiên trong đời hắn, được một nữ nhân nhìn với ánh mắt này. Thật sự cái nhìn này rất thần kỳ.... ít nhất là với Vô Song.
Khinh Huyền – Mạc Sầu hai người này đều trưởng thành hơn Vô Song, tạm thời không nhắc tới.

Linh Tố ở với Vô Song từ bé, cũng có thể không tính.
Về phần sau này, bất kể là Dương Quá, Trương Vô Kỵ, Viên Tĩnh hay Chu Chỉ Nhược, ánh mắt bọn họ đều nhìn Vô Song... như nhìn một cái nữ nhân.
Đây là lần đầu tiên, có nũ nhân nhìn hắn như vậy, ánh mắt dành cho nam nhân. Điều này khiến trong lòng Vô Song vui vẻ không nhỏ.
Tiếp theo, nữ tử kia cũng không lột mặt nạ, nàng lấy từ eo ra một cây chùy thủ, giọng nói bình thản.
"Ta họ Mộc, tên Uyển Thanh. Tiêu Trung Tuệ là a di của ta, cây chùy thủ này có thể chứng minh thân phận, tên của nó là Bích Thủy, a di năm đó tặng lại cho ta, nếu ngươi không tin tưởng... có thể mang về hỏi Thiên Địa Hội mọi người".
"A di gặp chuyện, năm đó là nàng chăm sóc ta, ta muốn đi cứu nàng bất quá mẫu thân không cho, ta đành trốn ra khỏi nhà vì vậy cũng chỉ đánh bậy đánh bạ chạy đến đây mà thôi, ta thật sự không phải là người của triều đình... mong ngươi dẫn ta đến gặp Thiên Địa Hội mọi người, ta thật sự muốn góp một phần sức lực".
Vô Song nghe đến tên nàng, tí nữa cắn phải lưỡi, kinh ngạc nhìn nữ tử này.
Mộc Uyển Thanh?, Hương Dạ Xoa – Mộc Uyển Thanh?.
Nhân vật của Thiên Long Bát Bộ dĩ nhiên chạy đến Uyên Ương Đao cùng Lộc Đỉnh Ký thế giới?, thế giới này thật sự quá vui rồi.
Tất nhiên Vô Song sẽ không hoài nghi Mộc Uyển Thanh, ngoại trừ việc trang phục hiện nay của nàng không phải là màu đen như tiểu thuyết Kim Dung ra, mọi việc vẫn tương đối đúng, từ tính cách đến võ công, thậm chí là dung mạo.
Nếu là Mộc Uyển Thanh thật, Vô Song hoài nghi hắn sẽ không phải gặp Đoàn Dự chứ?.
Nếu là Đoàn Dự, Vô Song còn thật sự sợ hãi, nếu Đoàn Dự coi hắn như Vương Ngữ Yên, cả ngày chạy theo hắn, Vô Song liền khó sống rồi.
Hít vào một hơi lãnh khí, bình ổn tâm tình, cố gắng loại bỏ cảm giác ghê người kia, dù sao Vô Song hiện tại cũng trong hình dáng nam tử, giống một cái mặt trắng nhỏ, có lẽ Đoàn Dự có thấy cũng không tìm hắn gây phiền phức đi.
Nghĩ đến một điểm này, Vô Song mới thở ra một hơi.
"Được, Mộc cô nương, người đợi một chút, ta liền liên lạc với Thiên Địa Hội chư vị anh ùng".
Vô Song nói làm Mộc Uyển Thanh thật sự vui mừng, bản thân Vô Song không biết vì việc Tiêu Trung Tuệ, Uyển Thanh gấp đến mức độ nào, càng gần ngày hành quết Viên Quán Nam nàng lại càng gấp gáp, thậm chí cảm thấy bản thân vô lực.
Trong thế giới này, Mộc Uyển Thanh thật sự coi Tiêu Trung Tuệ như mẹ của mình vậy.
Tần Hồng Miên mẹ của Uyển Thanh nữ nhân này lúc bé cũng ít khi ở bên cạnh nàng, chỉ đến khi nàng vừa tròn 10 tuổi mới bắt đầu đón Uyển Thanh về bên

mình, dạy dỗ nàng mà thôi. Phải biết khi Uyển Thanh còn nhỏ, mẹ của nàng suốt ngày chạy đi tìm Đoàn Chính Thuần, Uyển Thanh liền được gưởi cho a di Tiêu trung Tuệ, tình cảm không thể nói là không thâm hậu.
Càng gần ngày hành hình Viên Quán Nam, Uyển Thanh lại càng sợ hãi, thậm chí nàng còn tính đến việc đi vào Trường An... cướp pháp trường. Cũng may nàng gặp Vô Song.
Được sự giáo dục của mẫu thân, Uyển Thanh tính cách đương nhiên có vấn đề, nàng cực kỳ chán ghét nam nhân có điều lúc này Uyển Thanh nhìn Vô Song hơi hơi có kính ý.
Trong mắt nàng Vô Song chỉ là một tiểu tử mặt trắng, võ công chắc chắn không thể cao bằng nàng, chưa kể còn lùn hơn nàng ít nhất hai cái đầu chỉ là tiểu tử mặt trắng này thật sự có cốt khí, dĩ nhiên vì nhân nghĩa bất chấp tính mạng, Mộc Uyển Thanh liền cảm thấy, anh hùng trên giang hồ nhất định cũng phải như thế.
Ít nhất Vô Song lúc này trong mắt Uyển Thanh là một cái tiểu anh hùng, tuổi nhỏ võ công không cao nhưng rất có cốt khí.
Vô Song đương nhiên không ngờ hắn đánh bậy đánh bạ cũng thu được hảo cảm của Uyển Thanh, hắn lúc này đang chậm rãi mở cửa sổ, cẩn thận lấy từ trong ngực ra một cái ống ngọc.
Chậm rãi mở ống ngọc này ra, bên trong xuất hiện một làn hương đặc biệt, mùi hương rất nhẹ, chạm vào không khí liền toàn bộ tan đi.
Làm xong xuôi, Vô Song lại lấy một hộp ngọc, bên trong có chút phấn màu trắng, Vô Song chậm rãi thoa lên mu bàn tay của mình.
Làm xong tất cả mọi việc, Vô Song mới thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.
Uyển Thanh ánh mắt khó hiểu nhìn Vô Song, nàng nhíu mày thật sâu.
“Ngươi làm gì vậy?”.
Vô Song thản nhiên nhìn nàng.
“Ta đang liên lạc với Thiên Địa Hội thành viên, không phải nữ hiệp muốn gặp bọn họ sao?”.
Uyển Thanh nghe thế, cũng không nói gì, dù sao cách thức liên lạc của mỗi thế lực là khác nhau, nàng không hiểu cũng là việc bình thường.
Chậm rãi đứng lên, giọng nói lại trở lại vẻ ban đầu, đầy lạnh lùng.
“Phòng của ta ở lầu hai, căn phòng thứ năm từ trái sang tính từ cầu thang, nếu có thông tin gì, xuống đó tìm ta”.
Uyển Thanh nói xong liền mở cửa đi ra, nàng cũng không tiếp tục di chuyển bằng đường cửa sổ.
Nhìn Uyển Thanh rời đi, Vô Song khẽ mỉm cười lắc đầu.
Hắn chậm rãi lấy một tờ giấy, bắt đầu viết thư.
Khoảng 1 tiếng sau, từ cửa sổ có một vật lướt gió bay vào, nhè nhẹ đậu trên mu

bàn tay của Vô Song.
Tây Vực – Vô Hình Chuẩn.
Nhìn con chim nhỏ này, Vô Song nhẹ vuốt ve đầu nó, rồi chậm rãi gắn bức thư vào chân sinh vật nhỏ bé này, thân hình hắn lại hướng về phía cửa sổ, rồi thả Vô Hình Chuẩn bay đi.
Nếu là nơi khác, Vô Song còn không chắc sẽ liên lạc được với đám người Thiên Long Giáo, bất quá đây là Kinh Kỳ Đạo, gần Tử Ngọc Sơn, cũng gần Trường An.
Đây là nơi trọng điểm đặt trụ sở tình báo của Thăng Long Hội tại phương Bắc, đương nhiên có thể liên lạc.
Vô Song không biết Thiên Địa Hội hành tung, bất quá Thăng Long Hội của hắn đương nhiên sẽ biết.
....
Đến giữa trưa, một lần nữa Vô Hình Chuẩn trở lại, Vô Song chậm rãi mở bức thư từ chân của nó ra, bên trong chỉ ghi vài chữ.
“Sơn Nam Tây Đạo – Thổ Địa Miếu – Nửa Đêm”.
Nhìn mấy chữ nhỏ này, Vô Song nhẹ mỉm cười, hắn còn chưa có bị muộn.
Sơn Nam Tây Đạo là con đường nối giữa Hoa Sơn cùng Trường An, vượt qua Hoa Sơn liền là Sơn Nam Tây Đạo.
Nhìn sắc trời lúc này, Vô Song ánh mắt lạnh lại.
“Nếu không đi nhanh, sợ không kịp”.
Thu dọn hành trang, Vô Song lập tức mở cửa, trên miệng xuất hiện một nụ cười nhếch miệng. Hắn đương nhiên sẽ không phải nhân vật chính của cuộc chiến này, hắn chỉ đến nhìn náo nhiệt mà thôi, bất quá trận chiến này nhất định sẽ rất thú vị.
....

Chương 103
Đông Xưởng - Ngụy Trung Hiền

Nhận được tin tức từ Thăng Long Hội, Vô Song liền không chậm trễ rời khỏi phòng, đi xuống cầu thang tầng hai, sau đó chọn căn phòng thứ năm bên trái tính từ cầu thang, hắn khẽ gõ cửa.
Bên trong liền truyền ra giọng của Uyển Thanh, giọng nói vẫn băng lãnh khác người.
"Ai?".
Vô Song cũng không vì giọng nói của nàng mà phiền lòng, biết nàng là Mộc Uyển Thanh, Vô Song đối với nàng liền thoải mái rất nhiều.
Dù sao Mộc Uyển Thanh như vậy mới là Mộc Uyển Thanh, hơn nữa nữ nhân này không phải lúc nào cũng đáng giận, ít nhất trong Kim Dung tiểu thuyết, nàng có nhiều mặt vẫn là rất đáng yêu.
Vô Song không phải là loại người gặp ai cũng thích, gặp ai cũng muốn thu làm nữ nhân dù sao tình cảm là thứ không gò ép được, lúc này Vô Song đối với Mộc Uyển Thanh đơn thuần là thưởng thức, dùng ánh mắt mà theo dõi trực tiếp một nữ nhân vật trong Kim Dung thế giới mà thôi, không hơn.
Mang theo tâm tình này, hắn liền thoải mái hơn rất nhiều.
"Là ta, Đông Phương Bạch".
Vô Song dứt lời, bên trong căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, sau đó của phòng từ từ mở ra, Mộc Uyển Thanh xuất hiện, nàng ra hiệu cho hắn đi vào rồi đóng cửa lại.
Vừa vào trong phòng, không đợi Vô Song lên tiếng, Mộc Uyển Thanh đã hỏi.
"Đông Phương Bạch, thế nào rồi? ".
Vô Song mỉm cười gật đầu với nàng, bất quá sắc mặt có chút ngưng trọng.
"Ta đã biết địa điểm, bất quá có chút xa, chỉ sợ chúng ta phải đi hết tốc lực".
Mộc Uyển Thanh nghe vậy, ánh mắt liền biến thành lo lắng.
"Rốt cuộc ở đâu?".
Vô Song nhìn thấy nàng gấp gáp cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, hắn thản nhiên đáp.
"Sơn Nam Tây Đạo, Thổ Địa Miếu, nửa đêm hôm nay".
Mộc Uyển Thanh nghe vậy lập tức nắm lấy tay Vô Song, mặc kệ hắn có đồng ý hay không.
"Ax, Mộc cô nương ngươi làm gì?".
Mộc Uyển Thanh nhíu nhíu mày nhìn hắn.
"Chẳng nhẽ ngươi không đi? ".

Vô Song cũng nhìn nàng.
“Đi, tất nhiên đi, bất quá ngươi nắm tay ta làm gì?”.
Mộc Uyển Thanh lườm Vô Song một cái.
“Từ đây đến Sơn Nam Tây Đạo còn một cái Hoa Sơn, ngươi nghĩ ngươi đến kịp?, bằng vào mấy thế võ mèo ba chân của ngươi, căn bản không kịp thời gian, chỉ làm chậm trễ bản cô nương, ta liền dẫn gnuowi đi”.
Mộc Uyển Thanh nói vậy, Vô Song liền triệt để hết nói nổi, nếu hắn dùng Quỷ Ảnh thân pháp, chỉ sợ trời tờ mờ tối đã đến Sơn Nam Tây Đạo, bất quá nếu đi bằng hai chân lại có chút tốn thể lực, nhìn nhìn một chút Mộc Uyển Thanh, hắn cũng triệt để im lặng.
Nếu Vô Song lớn hơn một chút, Uyển Thanh căn bản sẽ không thèm đụng vào hắn, bất quá trong mắt nàng Vô Song vẫn là một đứa bé, còn chưa được tính là nam nhân, nắm tay một chút mà thôi, đương nhiên không sao.
Mộc Uyển Thanh dẫn Vô Song đi thẳng đến chuồng ngựa, sai đó Vô Song mới nhìn thấy con ngựa của Uyển Thanh, một con ngựa rất đẹp.
“Đây là...?”.
Mộc Uyển Thanh đắc y nhìn Vô Song, mặt mũi có chút tự hào.
“Đây là Hãn Huyết Bảo Mã chỉ có ở Bắc Cương, một thớt Hãn Huyết Bảo Mã này giá trị vạn lượng bạc, thế nào, đẹp không?”.
Đầu Hãn Huyết Bảo Mã này thật sự rất đẹp, bờm màu trắng, làn da màu đỏ như máu, trên người còn lấm tấm những điểm trắng như tuyết, giá trị mỹ quan rất cao.
Vô Song tất nhiên thành thật trả lời.
“Đẹp, rất đẹp”.
Mộc Uyển Thanh liền vui vẻ, nàng nhảy lên ngựa, sau đó một tay vận sức, cũng nhấc luôn Vô Song lên ngựa.
“Bám cho chắc, Tiểu Hồng của ta tốc độ chạy rất nhanh, cẩn thận kẻo ngã”.
Vô Song nghi hoặc nhìn một chút, trên con ngựa này thì biết bám vào đâu?.
Đương nhiên thời đại này cũng đã có yên ngựa cùng móng ngựa, không đến mức qua đau mông, cũng không đến mức quá sóc nẩy.
Một Uyển Thanh thấy Vô Song không động, ánh mắt liền lạnh lại, bất quá nhìn thấy khuôn mặt đang không biết làm gì của Vô Song, nàng liền dở khóc dở cười.
Không để Vô song suy nghĩ, nàng cầm lấy hai tay hắn, đặt vào vòng eo mềm mại của mình.
“Hừ, tiểu tử chưa dứt sữa còn lo lắng cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, bản cô nương còn chưa vì một cái tiểu tử như ngươi mà lo sợ, bám chắc”.
Nói rồi, nàng thúc ngựa lao một mạch, tốc độ cũng thật sự là rất nhanh, ít nhất nhanh gấp 10 lần hai con la mà Vô Song mua.
Tất nhiên ở đằng sau, Vô Song ôm chặt lấy eo của Uyển Thanh, thoải mái hưởng

thụ vòng eo tinh tế của nàng.
Mỹ nhân cho phép, chẳng nhẽ còn không hưởng thụ?.
Uyển Thanh thật ra cũng không tốt như vậy, nam nhân bình thường đụng vào nàng khả năng rất cao là bị chặt tay bất quá lúc này là thời kỳ phi thường.
Không có Vô Song đi cùng, ai dám cho nàng gặp người Thiên Địa Hội?.
Hơn nữa Vô Song nhìn ngược nhìn xuôi vẫn chỉ là tiểu hài tử, Uyển Thanh lại không ghét cái tiểu hài tử có chút cốt khí này, vì vậy mới miễn cưỡng cho hắn ôm eo mình.
Cảm nhận có người ôm chặt vòng eo tinh tế của nàng, Mộc Uyển Thanh khuôn mặt hơi hơi đỏ lên, tuy nhiên lúc trước nàng nói rất cứng, cũng sẽ không tiện thay đổi lời, cũng đành cắn răng một đường chạy thẳng.
....
Vô Song cũng không biết, lần này Uyên Ương Đao là một ván cờ lớn, một ván cờ mà nước đi đầu tiên, thuộc về triều đình.
Vô Song lại càng không biết, cuộc chiến này liên lụy lớn đến thế nào.
....
Lúc này ở Trường An, Ngụy phủ.
Ngụy Trung Hiền tay cầm vài viên long não, nhè nhẹ di chuyển, sắc mặt bình tĩnh, không biết hắn đang nghĩ gì.
Đứng cạnh Ngụy Trung Hiền lúc này, là bốn quan binh của triều đình, bất quá tuy mặc võ phục nhưng mặt nạ lại che đi.
Bốn người này đứng như bốn tôn sát thần, sát khí rất nặng, trên tay mỗi người không biết đã có bao nhiêu tính mạng.
Trong căn phòng của hắn, không khí âm trầm đến đáng sợ.
“Báo”.
Bên ngoài truyền đến âm thanh bẩm báo, Ngụy Trung Hiền khẽ nhếch miệng.
“Vào đi”.
Lập tức có một hắc y nhân xuất hiện, thần kỳ người này dĩ nhiên lại là Huyết Chích Tử thành viên, trang phục kỳ dị này đúng là chỉ có người Huyết Chích Tử sở hữu.
“Bẩm Thủ Phủ đại nhân, 7 Huyền Đội đã theo lệnh tập hợp, những Huyền Đội khác, chỉ sợ đến không kịp”.
Ngụy Trung Hiền liếc mắt nhìn người báo tin kia, sắc mặt dần dần trở nên âm lãnh.
“Bảo bọn chúng, có chết cũng phải đến kịp, ta cần ít nhất 10 Huyền Đội, không đủ số này bọn chúng dâng đầu lên đi, lão phu lười ra tay”.
Người báo tin ánh mắt liền co rụt lại, sau đó cũng không dám phản kháng, lập tức cúi đầu.
“Tuân lệnh Thủ Phủ đại nhân, thuộc hạ lập tức đi báo tin”.

Nhìn theo bóng kẻ này rời đi, Ngụy Trung Hiền lại nhìn bốn kẻ đang đứng xung quanh, khuôn mặt trắng dãn ra.
“Không biết Đia Đội các vị có tự tin không?”.
Bốn người này chính là nhân vật cấp trưởng lão của Huyết Chích Tử, mỗi người thống lĩnh một Địa Đội, toàn bộ Huyết Chích Tử chỉ có 6 vị trưởng lão mà thôi.
Ở trên trưởng lão cũng chỉ có một người gọi là Hình Giới, nắm giữ trong tay duy nhất một cái Thiên Đội.
Lần này Hình Giới không đến, Ngụy Trung Hiền căn bản không có cách nào điều động Hình Giới xuất thủ, bất quá có bốn vị trưởng lão ở đây tương đương với bốn Địa Đội của Huyết Chích Tử, con số này cực kỳ đáng sợ.
Bốn Địa Đội tổng cộng 40 người.
Mười Huyền Đội tổng cộng 150 người.
Lực lượng của Huyết Chích Tử lần này đã xuất ra 70% vốn liếng, đây chính là đại hành động, hành động cấp bậc này từ khi Huyết Chích Tử thành lập cũng không xuất hiện quá hai lần.
Lần đầu tiên là Nam – Bắc Thiếu Lâm đại chiến, chiến dịch mang tên Định Võ Lâm.
Lần thứ hai là Thiên Long Sơn Mạch đại chiến, chiến dịch mang tên Trảm Thiên Chi Chiến.
Đây chính là lần thứ ba, cuộc chiến này mang tên – Đồ Thiên Diệt Địa.
Đối với câu hỏi của Ngụy Trung Hiền, một trong bốn vị trưởng lão ôm quyền đứng lên tiếng.
“Phủ Chủ đại nhân, Huyết Chích Tử xuất thủ chưa bao giờ sai lầm, tuy lần này Hình Giới không ra nhưng bốn chúng ta vẫn là cực kỳ tự tin, huống hồ Huyết Chích Tử chỉ là kỳ binh, chủ lực vẫn còn ở đó, có vị kia xuất thủ, Thiên Địa Hội tất diệt”.
Nhìn thấy trưởng lão phát ra trọng ngôn, Ngụy Trung Hiền mới gật đầu.
“Các vị, lúc này ta vâng theo thiên tử, giúp thiên tử trảm gian tặc, thời khắc phi thường vẫn phải làm nhữn việc phi thường, có gì không đúng vẫn là mong các vị thông cảm”.
Ngụy Trung Hiền nói vậy, cả bốn vị trưởng lão đều ôm quyền.
“Nào dám trách tội Phủ Chủ, chỉ cần người ra lệnh chúng ta muôn chết không từ”.
Ngụy Trung Hiền gật đầu, khóe miệng cong lên.
“Vậy y theo sắp xếp, chỉ cần Thiên Địa Hội dám cướp người, chúng ta liền Đồ Thiên Diệt Địa”.
Giọng nói của Ngụy Trung Hiền the thé, nghe rất khó chịu bất quá ở đây không ai dám cười, bốn vị trương lão lập tức ôm quyền cung kính, sau đó rời đi.
Nhìn bốn người này rời đi, Ngụy Trung Hiền sắc mặt dần dần trở về bình

thường, hắn nhẹ nhấp một tách trà nóng.
Ngồi một mình trong phòng, Ngụy Trung Hiền bắt đầu hổi tưởng lại việc hơn hai tháng trước, sự kiện trong tướng phủ đối với hắn mà nói, bây giờ vẫn cảm thấy vô cùng mờ mịt.
....
Ngày hôm đó trong tướng phủ.
Ngụy Trung Hiền khi ngồi xuống bàn, hắn liền cảm nhận ba luồng kinh khủng khí thế.
Tần Cối là tả tướng, Lý Lân là hữu tướng, hai người này đứng quá cao so với Ngụy Trung Hiền khiến hắn có cảm giác nghẹt thở.
Về phần Phúc Khang An lại càng đáng sợ, người này suốt ngày cười cười nói nói như một cơn gió xuân ấm áp nhưng lại cho Ngụy Trung Hiền cảm giác ẩn trong cơn gió xuân ấm áp kia chính là.... độc. Hay nói đúng hơn, Phúc Khang An như một con quái vật ẩn dưới hồ sâu, vẫn chưa lộ diện vậy.
Cả ba người này, Ngụy Trung Hiền đều cảm thấy sâu không lường được.
Tất nhiên cái khí thế kia cũng rất nhanh biến mất, bàn bốn người lại trở về bình thường.
Phúc Khang An đối với Ngụy Trung Hiền mỉm cười.
“Ngụy đại nhân, ta nghe nói năm đó người đi theo lão tổ tiến vào hoàng cung?”.
Ngụy Trung Hiền nghe thấy ‘lão tổ’ ánh mắt liền khẽ động, bất quá vẫn chưa có biểu hiện gì.
“Tiểu nhân năm đó đúng là được ân sư đưa vào trong cung làm thái giám, hầu hạ tiên đế”.
Phúc Khang An gật đầu, sau đó tiếp tục mỉm cười, nụ cười có chút ma mị, động lòng người.
“Ừm, Ngụy đại nhân là thế này, ta không có duyên với võ học cho lắm, một thân võ công thường thường, không biết Ngụy đại nhân có duyên với võ công hay không?”.
Câu hỏi không đầu không đuôi này làm Ngụy Trung Hiền có chút không biết đối đáp ra sao, bất quá hắn cũng rất nhanh trả lời.
“Phúc vương gia nói đùa, võ công của Ngụy Trung Hiền cũng chỉ là thường thường bậc trung, nếu muốn nói có duyên với võ công Trung Hiền sao dám nhận bừa, vẫn là hỏi hai vị thừa tướng thì hơn. So với hai vị tướng gia, Trung Hiền vẫn là không dám múa rìu qua mắt thợ rồi”.
Phúc Khang An nghĩ nghĩ một chút, liền gật đầu, bất quá nụ cười của hắn càng thêm ma mị.
“Ah, đúng nha, bản vương đúng là quên hai vị tướng gia võ công cao cường, bất quá.... hai vị tướng gia bận trăm công ngàn việc, cũng không biết phân thân, có một số việc vẫn không tự mình làm được, liền muốn tìm Ngụy đại nhân hỏi một

chút, không biết Ngụy đại nhân có quen ai có duyên với võ học hay không?”.
Ngụy Trung Hiền cảm thấy buổi trò chuyện có gì đó không đúng, nhưng hắn lại nghe ra mấy ý từ miệng Phúc Khang An.
‘Không tự mình làm được’, ‘có duyên với võ học’.
Ngụy Trung Hiền là nhân vật bực nào, hắn liền biết hai vị tướng gia có trọng trách cần giao, nếu Ngụy Trung Hiền giới thiệu cho kẻ khác, mới là ngu xuẩn hành vi.
Đương nhiên nhiều khi, ngu xuẩn hành vi chưa chắc đã là thật sự ngu xuẩn, tùy theo cách nghĩ của mỗi người, ai là người cười sau mới biết.
Ngụy Trung Hiền biết, trong triều đình thoạt nhìn rất loạn nhưng chỉ cần hai vị tướng gia vẫn còn, nội chính liền không lo, chưa kể Phúc Khang An, vị Đệ Nhất Công Tử tay nắm binh quyền này, Ngụy Trung Hiền đánh chết cũng không tin, Ngao Bái có thể làm gì.
Ngụy Trung Hiền hiện nay rất điệu thấp, sống với đúng hai chữ Trung – Hiền, bất quá hắn căn bản không thể cả đời điệu thấp.
Ngụy Trung Hiền nếu có cơ hội hắn tất nhiên sẽ nắm lấy, có điều chính bản thân Ngụy Trung Hiền cũng biết, là nắm hay là buông đôi lúc phải xuy xét thật kỹ.
Hiện tại, chức quan của hắn chỉ mới tiến vào hàng ngũ đại quan, so với ngôi vị đỉnh cao quyền lực còn kém rất xa nhưng lại thắng ở việc ở gần tiểu hoàng đế.
Nếu hắn tiếp nhận lời nói của hai vị Phúc vương gia, có thể một bước lên rất cao nhưng chưa chắc về lâu về dài có thể so với vị trí hiện tại.
Là buông hay là nắm?.
Nếu buông tay, Ngụy Trung Hiền cũng không biết cái gì sẽ xảy ra với hắn, hai vị tướng gia, một vị vương gia. Hắn có chút cảm thấy áp lực.
Nhưng nếu nắm, liền phải xem rốt cuộc có đáng để hắn hy sinh tương lai 10 năm sau của chính mình hay không.
Trong tai Ngụy Trung Hiền, chỉ còn tiếng khẽ gõ bàn của Phúc Khang An, mỗi lần ngón tay kia gõ xuống bàn, như một loại ma âm tiến vào lòng Ngụy Trung Hiền.
Rốt cuộc, Ngụy Trung Hiền vẫn là mở miệng.
“Trung Hiền ngu dốt, cố gắng lắm mới hiểu ý của Vương gia, không biết Vương gia muốn Trung Hiền làm việc gì?”.
Phúc Khang An không nói, hắn mỉm cười nhìn về phía Lý Lân.
Lần này đến lượt Lý Lân lên tiếng, giọng của hắn ồn ồn, có chút trầm, giọng nói làm người ta cảm thấy áp lực mười phần.
“Thật ra hiện nay tiểu hoàng đế còn chưa ngồi vững ngai vàng, võ lâm trung nguyên lại không yên tĩnh, hai người chúng ta cố sức có thể giữ được triều chính nhưng võ lâm thì chưa chắc, căn bản quá loạn”.
“Không biết, Ngụy đại nhân có hứng thú nhập Đông Xương thành thủ phủ thống

lĩnh Huyết Chích Đoàn hay không?”.
Ngụy Trung Hiền lập tức run lên bần bật, ánh mắt dại ra.
Đông Xương là gì? hắn căn bản chưa có nghe, bất quá Huyết Chích Đoàn như sấm bên tai, sao có thể không nghe, sao có thể không biết?.
Tất nhiên, Ngụy Trung Hiền vẫn phải hỏi một câu.
“không biết theo lời tướng gia, Đông Xương là như thế nào?, hạ quan chưa từng nghe thấy”.
Không đợi Lý Lân trả lời, Tần Cối đã lên tiếng.
Giọng nói của Tần Cối không nặng nề và áp lực như Lý Lân cũng chẳng mềm mại ma mị như Phúc vương, giọng nói Tần Cối hiền hòa mà ấm áp, cho người ta cảm giác một lão nhân luống tuổi về già vui thú điền viên.
“Rất đơn giản, Đông Xương chia làm Huyết Chích Đoàn cùng Huyết Sát Đoàn. Huyết Sát Đoàn hiện nay chưa tổ kiến, liền phải nhờ Ngụy đại nhân tổ kiến. Huyết Chích Đoàn đã có sẵn cũng không cần ngài nhọc công ra tay, thân là phủ chủ Ngụy đại nhân liền có thể điều động quân lực của Huyết Chích Đoàn, bất cứ đoàn đội nào dưới Thiên Cấp, ngài đều có thể ra lệnh”.
“Về phần Huyết Sát Đoàn, ta cấp cho Ngụy đại nhân 50 cái danh ngạnh được không?”.
Ngụy Trung Hiền trầm ngâm một chút.
“Huyết Chích Đoàn hạ quan đã biết, nhưng mà Huyết Sát Đoàn, hạ quan cô văn quả lậu không biết nhiệm vụ gì?, hơn nữa 50 danh ngạnh, không biết có giới hạn gì?”.
Tần Cối thản nhiên đáp.
“Về phần việc này, Huyết Sát Đoàn có nhiệm vụ đi theo Thủ Phủ, vì THủ Phủ làm việc. Bản ý của ta chính là muốn tạo ra một chi quân đội mới song song cùng Huyết Chích Đoàn, đặc điểm là phải nhanh, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng điều động, chú trọng tốc độ cùng công kích. Về phần giới hạn?, Ngụy đại nhân chẳng nhẽ không biết lão tổ ngoài Quỳ Hoa Bảo Điển ra còn có Tàn Hoa Bảo Giám?. Ngụy đại nhân là đệ tử của lão tổ, là không biết hay là đã quên?”.
Ngụy Trung Hiền nội tâm liền trở nên phi thường tức giận, bất quá ngoài mặt lại nhè nhẹ mỉm cười.
“Đúng là hạ quan đã quên, thật sự đầu óc hạ quan dạo này càng ngày càng kém. Tàn Hoa Bảo Giám, nếu tướng gia đã cần, hạ quan đương nhiên cung kính dâng lên”.
Bên cạnh Phúc Khang An bật cười nói thêm một câu.
“cũng là cực khổ Ngụy đại nhân, thức đêm hầu hạ thánh thượng nhiều, chính vì thức đêm mà sức khỏe kém đi trông thấy, trí nhớ cũng bị ảnh hưởng. Ngụy đại nhân tốt xấu cũng là nguyên lão hai triều, cũng nên đổi công tác đi, kiếm việc gì bớt bớt thức đêm lại, ăn ngon ngủ kỹ một chút”.

Lời nói của Phúc Khang An cực kỳ nhẹ nhàng lại thêm ân cần bất quá như nhát dao đâm vào bụng Ngụy Trung Hiền, đây là trực tiếp ép hắn từ chức, chuyển công tác.
Lúc này Ngụy Trung Hiền quả thật cũng không thể nào làm gì khác, nếu Tàn Hoa Bảo Giám cũng đưa ra, hắn không ngồi vào vị trí Thủ Phủ, căn bản là không được, đây là đường đi duy nhất cứa hắn.
Ngụy Trung Hiền lập tức đứng lên ôm quyền.
"Đa tạ Vương gia vì hạ quan suy nghĩ, hạ quan cũng nghĩ kỹ nên thay đổi công tác, tuổi tác quá cao liền không thể hầu hạ hoàng thượng chu toàn, lúc quên lúc nhớ. Vậy xin Vương gia sắp xếp công việc thích hợp cho hạ quan".
PHúc Khang An từ chối cho ý kiến, Tần Cối cũng im lặng, cả hai đều để Lý Lân mở miệng.
"Cần gì phải nghĩ, Ngụy đại nhân là đệ tử của lão tổ, Quỳ Hoa Bảo Điển cho dù là bản thiếu nhưng cũng có vài phần phong phạm lão tổ năm đó, thực lực ở đây ai không rõ?, Huyết Sát Đoàn luyện Tàn Hoa Bảo Giám liền nhất định là hoạn quan, thống lĩnh Huyết Sát Đoàn còn ai thích hợp hơn Ngụy đại nhân?, Ngụy đại nhân ngươi nhận chức Thủ Phủ đi thôi, quan hàm nhất phẩm, bổng lộc 1 tháng 1000 lượng bạc, phong tặng Ngụy Phủ, đổi chứ danh thành Thủ Phủ Đông Xương, không biết ý Ngụy đại nhân thế nào?".
Ngụy Trung Hiền nào còn ý kiến gì, cũng liền cúi đầu.
"Hạ quan tuân mệnh, thề chết phục vụ hoàng thượng, thề chết tận trung Đại Thanh".
Ba người nhìn Ngụy Trung Hiền rời đi, cả Lý Lân cùng Tần Cối đều quay ra nhìn Phúc vương.
Phúc Kiến An bị hai người nhìn liền bật cười.
"Kẻ này căn bản là giả bộ, sắc mặt biến ảo cũng là giả".
"Hắn bước vào từ đầu đến cuối nhịp tim đều là 75-80 nhịp không đổi. Chỉ đến khi nhắc tới Tàn Hoa Bảo Giám, nhịp tim mới tăng lên 90, tuy nhiên rất nhanh lại quay về con số 75-80".
"Kẻ này võ công đáng sợ mà không để lộ, tâm trí kiên định thành thục nhưng ngoài mặt biểu hiện nhút nhát, lời nói căn bản không tìm được kẽ hở nhưng luôn nhún nhường".
"Ừm ừm, theo bản vương thấy, tả tướng đại nhân với kẻ này, chắc cùng một loại người đi?".
Tần Cối nghe vậy liền cười lớn, sau đó chậm rãi đứng lên.
"Phúc vương nói đùa rồi, hôm nay Phúc vương mệt mỏi, lão hủ liền vì Phúc vương mở đại tiệc tẩy trần đi?".
Phúc Khang An lập tức bật cười, có điều nụ cười của hắn khiến cả Lý Lân cùng Tần Cối đều có cảm giác đáng sợ.

Đại Thanh Đệ Nhất Công Tử, danh hiệu này liền danh xứng với thực.
Phúc Khang An – đáng sợ.
....
Ngụy Trung Hiền căn bản không biết ba vị kia khi hắn rời đi nói gì, hắn cũng không muốn biết.
Nghĩ về cuộc trò chuyện ngày hôm đó, ngôi trong phòng sống lưng Ngụy Trung Hiền vẫn thấy lành lạnh, bất quá đối với hắn mà nói, hiện nay đã leo lên ngôi vị Đông Xưởng Phủ Chủ liền tất tay mà làm một lần.
Mục tiêu đương nhiên là Thiên Địa Hội, hắn cùng với Thiên Địa Hội đang đánh cờ, chỉ là hắn đang thắng một nước, cờ đã chiếu.
Ngụy Trung Hiền thật sự muốn xem, ở phái bên kia – Xà Vương sẽ phá cục ra sao?.
Nhắc đến Xà Vương nhân vật này, Ngụy Trung Hiền căn bản cũng không biết từ đâu chui ra, chính vì có Xà Vương mới khiến Thiên Địa Hội trở nên khó chơi vô cùng, bước đi của Xà Vương là một trong những lý do trực tiếp khiến Tần Cối cùng Lý Lân muốn diệt nhanh Thiên Địa Hội.
Nếu Thiên Địa Hội trước kia lấy số đông làm đầu, cho dù khó diệt nhưng cũng không có mấy tác dụng bất quá Thiên Địa Hội khi Xà Vương xuất hiện lại làm rất nhiều người phải suy nghĩ.
Trên đời không phải thiếu kẻ thông minh, Vô Song nhìn ra được sao kẻ khác không nhìn ra?.
Thiên Địa Hội rõ ràng đang tập trung lực lượng, biến toàn bộ Thiên Địa Hội thành một tổ chức đoàn kết, thành một khối không thể công phá.
Cái gì thừa – thì bỏ.
Cái gì cần – thì lấy.
Không quý đa chỉ quý tinh.
Thiên Địa Hội hiện nay rõ ràng đang súc thế, chỉ cần đợi cơ hội liền theo gió mà lên, đợi gió đông đến, đốt sạch cả thiên hạ.
Triều đình căn bản không thể đứng nhìn, vì vậy Ngụy Trung Hiền liền thay mặt triều đình đi nước cờ đầu tiên, muốn xem Xà Vương đỡ kiểu gì?.
Là buông hay là nhận?.
Cái này phải xem vị Xà Vương kia lựa chọn ra sao.
....

Chương 104
Trần Cận Nam - Thiên Địa Hội

Nói tới Xà Vương có thể coi là nhân vật khiến nhiều người chú mục vào nhất trong những năm gần đây.
Xà Vương người này không ai rõ thực lực ra sao, tuổi tác thế nào, đến từ đâu, xuất thân, tên gọi, Xà Vương đơn giản chỉ là Xà Vương, bị bao vây trong một thứ màn đen dày đặc.
Xà Vương thần bí như vậy, một kẻ không rõ gốc gác đáng lẽ rất ít thế lực muốn thu nhận chứ đừng nói là trọng dụng tuy nhiên.... Thiên Địa Hội không giống.
Xà Vương vào Thiên Địa Hội không lâu vậy mà đã được Trần Cận Nam trực tiếp nhường ra ghế tổng đà chủ, đương nhiên trên danh nghĩa lúc này Trần Cận Nam vẫn là Thiên Địa Hội tổng đà chủ bất quá ai cũng biết, Trần Cận Nam giao ra toàn bộ quyền hành cho Xà Vương.
Những người không có ánh mắt, có thể cười nhạo Trần Cận Nam, chê cười Thiên Địa hội thậm chí coi thường Xà Vương.
Với những người có ánh mắt liền không phát biểu ý kiến, chỉ có dùng ánh mắt lẳng lặng theo dõi, bọn họ muốn biết rốt cuộc tại sao Trần Cận Nam lại nhường vị trí của chính mình cho Xà Vương?.
Càng đáng nói hơn, một chữ 'vương' này liền đại diện rất nhiều thứ.
Trong toàn bộ Thiên Địa Hội, không ai dám gắn một chữ 'vương' vào tên, đối với đám người lấy Phản Thanh Phục Minh làm mục đích sống thì đây chính là khi quân phạm thượng, chết trăm lần chưa hết tội.
Chỉ có duy nhất Đài Loan Trịnh Vương là có đủ tư cách xưng vương, được người người công nhận, ngay cả như thế, Trịnh Vương bản thân hắn vẫn chưa từng 'nhận' một chữ vương này.
Trịnh Vương ở Đài Loan tay nắm một mảnh giang sơn còn không dám xưng Vương, vì cái gì Xà Vương dám?, điều này rất rất nhiều người không hiểu.
Nếu thật sự cố mà giải thích việc này, chỉ có thể dùng.... huyết mạch để hình dung.
Năm đó Đại Minh đã bị diệt, Đại Thanh tiến vào Trung Nguyên có điều không phải huyết mạch của Đại Minh năm đó đã khô kiệt, Cửu Nạn Sư Thái có thể chạy ra ngoài, ai dám đảm bảo Đại Minh không còn chút huyết mạch nào vương vãi?.
Cái đáp án này cơ hồ được rất nhiều người cảm thấy thích hợp, bởi.... nếu Xà Vương là trực hệ huyết mạch của Minh triều, hắn đúng là có tư cách xưng vương.

Chỉ hai chữ ‘Xà Vương’ này, nếu Thiên Địa Hội mai sau có thể hoàn thành công tích vĩ đại phản Thanh phục Minh, bản thân Xà Vương chỉ sợ đăng cơ làm đế cũng không phải là không thể.
Đấy là về.... danh hiệu.
Nếu chỉ là cái danh hiệu này, Lý Lân cùng Tần Cối sẽ chỉ quan tâm chút chút chưa đến mức muốn cùng Thiên Địa Hội rạch mặt.
Thiên Địa Hội trong mắt hai vị tướng gia này mà nói, quá tầm thường, cùng lắm chỉ có Đài Loạn – Trịnh Gia là đáng để đặt lên bàn cân mà thôi.
Thiên Địa Hội nói dễ nghe là lực lượng của Trịnh Gia tại Trung Nguyên nhưng nói khó nghe liền giống đồ chơi trong tay Trịnh gia, có cũng được, mà không có cũng được.
Bằng vào Thiên Địa Hội, bằng vào một cái hư hư thực thực Vương gia mà muốn đánh bại Đại Thanh vốn là si tâm vọng tưởng.
Tuy nhiên Xà Vương lại vượt xa cái chữ ‘nếu’ kia, Xà Vương cho Lý Lân cùng Tần Cối cảm giác tương đối đáng sợ, người này không chỉ có hữu danh mà còn có thực lực.
Thiên Địa Hội trong tay Xà Vương càng ngày càng phát triển, cũng càng ngày càng khó chơi, việc này trong mắt Lý Lân cùng Tần Cối liền không ổn.
Hai người thân là tướng gia của Đại Thanh, đương nhiên nắm rõ tình hình của Đại Thanh hiện nay, triều đình Đại Thanh lúc này trong bóng tối vẫn một mực cố gắng duy trì Khiết Đan, giúp Khiết Đan kéo dài được ngày nào hay ngày đó bất quá ngắn thì 1-2 năm, nhiều thì 3-5 năm, Khiết Đan liền bị Mông Cổ toàn lực thâu tóm.
Trận chiến giữa vị vua trung nguyên cùng bá chủ phương bắc nhất định sẽ phải diễn ra.
Nếu cuộc chiến này diễn ra mà Thiên Địa Hội cùng Xà Vương thần bí kia lén đâm Đại Thanh một nhát, hậu quả không ai chịu được.
Thiên Địa Hội, nhất định phải bị diệt.
....
Quân lực triều đình đã chuẩn bị cực kỳ kỹ lương cho trận chiến này, áp lực đang đè nặng lên toàn bộ Thiên Địa Hội, bất quá.... lúc này trong Miếu Thổ Địa, Xà Vương cũng không giống trong tưởng tượng, bản thân Xà Vương căn bản không có chút áp lực nào.
Xà Vương hiện nay... đang ngồi đánh cờ, đánh cờ cùng Trần Cận Nam.
Trần Cận Nam hiện nay chỉ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, căn bản không có tâm tình đánh cờ, người bị đưa đên đoạn đầu đài chính là huynh đệ sinh tử của hắn, Trần Cận Nam sao có thể bình tĩnh, sao có thể thoải mái tươi cười?.
Tuy nhiên hơn ai hết, Trần Cận Nam biết người ngồi trước mặt là ai, là Xà Vương đại danh đỉnh đỉnh.

Trần Cận Nam làm người rất tự tin nhưng lúc này hắn còn tin tưởng vào Xà Vương hơn cả chính bản thân mình.
Nếu như người Đông Xưởng tin tưởng hoàn toàn vào thực lực của Huyết Chích Đoàn thì Thiên Địa Hội bọn họ cũng tin tưởng hoàn toàn vào tài năng Xà Vương.
Xà Vương thân hình không to lớn, trái lại mang theo vài nét thư sinh hư nhược, mái tóc đen búi cao, những ngón tay có chút thuôn dài, tay của Xà Vương thật sự rất đẹp.
Từ khi Xà Vương ngồi vào vị trí này, cũng không có ai được nhìn thấy dung mạo thật sự của Xà Vương, vị đại nhân vật này từ đầu chí cuối vẫn đeo mặt nạ, mặt nạ làm bằng vàng ròng che kín toàn bộ khuôn mặt.
Trong toàn bộ Thiên Địa Hội, có lẽ chỉ có Trần Cận Nam biết thân phận thật sự của Xà Vương, cũng biết dung mạo bên trong chiếc mặt nạ vàng kia.
Xà Vương chính là nam tử ngày đó, đi đến Đông Độ Khẩu.
Từ chiều đến giờ, Trần Cận Nam cùng Xà Vương đánh 7 ván cờ, bản thân Trần Cận Nam cũng không thắng nổi một lần nào.
Xà Vương một lần nữa, bắt đầu thu quân trên bàn, khuôn mặt khẽ ngước lên nhìn Trần Cận Nam.
“Trần tổng đà chủ, ngươi lo lắng?, tâm tình không yên?”.
Trần Cận Nam cũng chỉ có thể cười khổ, hắn biết nói thế nào, ở đây cũng không phải ai cũng là quái vật như Xà Vương, không phải ai cũng có thể gặp nguy không loạn, đến giây phút này vẫn thản nhiên vô cùng.
Nhìn biểu hiện của Trần Cận Nam, Xà Vương lắc đâu.
“Càng những lúc này, mới phải càng bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể nghĩ được đường ra, chỉ có bình tĩnh, mới có thể thay đổi thế cục này”.
“Năm đó, khi ta còn trẻ, ta cũng giống như Trần tổng đà chủ vậy, chỉ biết tiến về phía trước, dùng chút nhiệt huyết tuổi trẻ đi loạn giang hồ, đáng tiếc thiên hạ này có những thứ võ công không giải quyết được”.
Nói xong, Xà Vương đứng lên nhè nhẹ vỗ vai Trần Cận Nam.
“Có đôi lúc, ngươi phải làm ra lựa chọn, là buông hay là nắm. Có đôi lúc ngươi phải nhận ra thực tế khác lý tưởng nhiều lắm, thực tế nó tàn nhẫn hơn nhiều. Thế giới này căn bản không đẹp đẽ như ngươi tưởng, mộng tưởng nhiều khi chỉ là ảo tưởng”.
Trần Cận Nam căn bản không hiểu Xà Vương đang nói gì, ánh mắt kinh ngạc nhìn vị Xà Vương cao cao tại thượng này.
“Đại nhân... ý của ngài là... ngài muốn bỏ.... bỏ Quán Nam huynh đệ?”.
Lần này sắc mặt Trần Cận Nam trở nên trắng toát, hắn đương nhiên biết, Viên Quán Nam chỉ sợ là cứu không được, hơn nữa đây là bẫy của triều đình, chỉ sợ hy sinh vô số huynh đệ của Thiên Địa Hội, đẩy vô số anh em vào chỗ chết,

nhưng Trần Cận Nam thật sự không cam tâm.
Hắn không nhìn được Viên Quán Nam chết, vị huynh đệ này đi theo Trần Cận Nam gây dựng Thiên Địa Hội, đánh ra một mảnh thiên hạ của Thiên Địa Hội, lúc này thấy Viên Quán Nam như vậy nếu không cứu chỉ sợ làm lòng người nguội lạnh.
Xà Vương nhìn Trần Cận Nam một lúc, sau đó nhè nhẹ lắc đầu.
"Cứu, vì cái không cứu?. Ta đã nói trên đời có những lúc cần nắm, cũng có những lúc phải học buông, việc của Viên Quán Nam nhất định phải nắm, bất quá ngươi cũng hiểu, Viên Quán Nam kể cả có cứu ra, hắn cũng không còn là Thiên Địa Hội – Thanh Mộc Đường Chủ".
Lời này rõ ràng là nói thật, Xà Vương căn bản chưa từng ra lệnh Viên Quán Nam tổ chức cướp tiêu, Viên Quán Nam đây là không nghe lệnh, trái ý hành sự, tội đáng muốn chết.
Nếu đây là triều đình, loại tướng không nghe lời như Viên Quán Nam, bất kể võ công cao thế nào bất kể tài năng ra sao cũng chỉ có một con đường chết.
Thiên Địa Hội không giống với triều đình, cũng sẽ không đến mức giết VIên Quán Nam nhưng cũng tuyệt đối không thể cho hắn trở về chức vụ cũ, quan trọng hơn, Viên Quán Nam đã bị chặt đứt gân tay gân chân, đời này đã thành phế nhân, Thanh Mộc Đường có cho hắn, hắn cũng quản không được.
Trần Cận Nam đi theo Xà Vương vài năm, hơn ai hết bản thân hiểu cách làm người cảu Xà Vương, hắn cũng không có cầu tình cho huynh đệ của mình, chỉ cần Viên Quán Nam không có chết... là được.
Trần Cận Nam hai tay ôm thành quyền, chắp tay cúi đầu với Xà Vương, cung kính vô cugnf.
"Chỉ cần đại nhân người cứu ra Quán Nam đã là thiên ân vạn tạ, Trần Cận Nam cũng không dám mong đại nhân giữ lại chức vị của Quán Nam".
Nghe vậy, Xà Vương mới gật đầu, sau đó hướng mắt lên phía trên.
"Ra ngoài thôi, gặp mấy cái lục lâm bằng hữu, việc này Trần tổng đà chủ giỏi hơn ta, vẫn là người ra mặt đi".
Thế mới biết, bên trong thổ địa miếu này thật ra có một gian mật thất bí mật, Trần Cận Nam cùng Xà Vương chính là ở trong đây, bản thân Trần Cận Nam cũng không biết bên ngoài kia, có bao nhiêu anh hùng hảo hán chịu xuất lực cứu Viên Quán Nam lần này?.
Hít vào một hơi lãnh khí, Trần Cận Nam chậm rãi mở thạch môn, bức tường trước mặt hắn liền di động, một khe cửa liền dần dần hiện ra.
Trần Cận Nam ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng, hắn bước ra ngoài.
Bên trong mật thất chỉ còn lại Xà Vương.
Trong phòng một mình, Xà Vương thở ra một hơi nhọc khí, lưng dựa vào tường, hắn chậm rãi tháo chiếc mặt nạ vô cảm kia ra.

“Phản Thanh Phục Minh?, Phản Thanh Phục Minh? rốt cuộc có cái gì tốt?, ngu trung rốt cuộc vẫn là ngu trung”.
Trên khuôn mặt thư sinh của Xà Vương xuất hiện một nụ cười đắng chát, hắn có chút mệt mỏi day day đôi lông mày của mình.
Ba năm qua, Xà Vương trèo lái Thiên Địa Hội, thật sự có chút mệt mỏi.
Cố gắng ổn định lại tư thế ngồi, Xà Vương cười khổ.
“Mới có ba năm mà thôi đã mệt mỏi thế này, ta vốn nghĩ muốn bắt trước đại ca một chút, có điều vẫn là không làm được, ta với đại ca khác xa nhau quá nhiều”.
Xà Vương nói thầm câu này, hắn lại đeo lên chiếc mặt nạ vô cảm, cầm lấy thanh bảo kiếm bên cạnh treo sau lưng, hai chân khoanh lại, bất đầu tiền vào minh tưởng.
....
Trần Cận Nam bước ra khỏi mật thất, tại miếu thổ địa lúc này đã đứng rất nhiều người, rất nhiều lục lâm nhân sĩ đều đang đợi, đang đợi một lời của Trần Cận Nam.
‘Nam Nhân Phải Như Trần Cận Nam’.
Đây chính là câu nói miêu tả rõ nhất danh vọng của Trần Cận Nam trong võ lâm.
Lúc Trần Cận Nam bước ra từ mật thất, xung quanh đều là huynh đệ Thiên Địa Hội của hắn, ánh mắt của ai cũng rực lửa quyết tâm.
Thiên Địa Hội thật ra sống vì nghĩa khí, chết cũng là vì nghĩa khí.
Thiên Địa Hội quần hùng muốn làm việc lướn.... quá khó. Bọn họ không có cái tâm cùng cái tầm của kẻ làm đại sự, có đôi khi tình cảm hai chữ này trở thành gánh nặng lớn nhất của thượng vị giả.
Thiên Địa Hội quần hùng.... bọn họ cũng rất đáng trân trọng, bất kể thành hay bại vẫn bảo vệ hai chữ nhân nghĩa trong tim. Đây là cách làm của Thiên Địa Hội, đây là Thiên Địa Hội.
Thiên Địa Hội của Xà Vương... khác rất nhiều so với Thiên Địa Hội của Trần Cận Nam.
Lúc này Trần Cận Nam đứng cạnh huynh đệ của mình, ánh mắt hắn liền khẽ ướt, đây chính là Thiên Địa Hội của hắn, là huynh đệ của hắn.
Nắm chặt quyền đầu, Trần Cận Nam trong màn đêm tối, dưới ánh lửa bập bùng, hắn chậm rãi bước lên bục.
Bên dưới lúc này, có rất nhiều người, có những người Trần Cận Nam quen mặt, có những người Trần Cận Nam căn bản không quen mặt, cũng không biết là ai.
Bọn họ tập hợp ở đây, cũng vì hai chữ ‘nhân nghĩa’.
Nhìn những người này, nhìn những ánh mắt cuồng nhiệt này, bản thân Trần Cận Nam đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực không tên đè lên người mình.
Hắn biết, nếu những đôi mắt cuồng nhiệt kia ngày hôm nay đi theo hắn, hắn căn bản không thể hứa hẹn cho họ cái gì, cái chào đón bọn họ, có chăng chỉ là tử

vong.
“Các vị bằng hữu, hôm nay huynh đệ từ ngũ hồ tứ hải tập trung lại đây trợ giúp Thiên Địa Hội liền là bằng hữu của Thiên Địa Hội, liền là huynh đệ của Thiên Địa Hội”.
“Thiên hạ lúc này, Khang Hy cẩu hoàng đế còn chưa dứt sữa mẹ, trong triều gian tặc Ngao Bái hoành hành ngang ngược, trong khoảng thời gian gần đây, dân chúng lầm than, nạn dân không đâu không có”.
“Quán Nam chính vì những nạn dân này mà liều mình cùng Thanh cẩu quyết chiến, đáng tiếc lại lọt vào Thanh cẩu phục kích. Trong mắt rất nhiều người mà nói Quán Nam rõ ràng đang làm loạn nhưng các vị ở đây có ai không thấy, có ai không hiểu, có ai chưa từng cảm nhận được cuộc sống của những nạn dân ở Hồ Bắc sống thế nào?”.
“Con cái mất cha mẹ, cha mẹ nén đau bán con, người người đánh đánh giết giết chỉ vì một cái màn thầu (bánh bao), ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không biết rồi tính mệnh còn kéo dài được bao nhiêu ngày. Đừng nói là Quán Nam cho dù là Trần Mỗ nhìn thấy những nạn dân này, cũng sẽ hành động”.
"Đại Thanh khí số đã tận, đây là cơ hội của chúng ta"
“Nay vợ chồng Quán Nam rơi vào trong tay Thanh cẩu, sinh tử khó dò, lại thêm Thanh cẩu xảo trá nhất định sẽ thiết kế bẫy rập, nhất định sẽ chờ chúng ta tự tiến tới nộp mạng”.
“Biết là sẽ chết, nhưng Trần mỗ vẫn muốn đi, đi để nói cho Thanh cẩu, người Hán chúng ta không dễ bắt nạt, người Hán chúng ta chỉ cần đồng tâm hiệp lực liền có thể đánh cho Thanh cẩu không thấy ngày mai”.
“Nhân Nghĩa Trong Tay – Thiên Hạ Vô Địch”.
“Trần mỗ ở đây chỉ nói một câu, hôm nay ai đi theo Trần mỗ giải cứu Quán Nam liền là Thiên Địa Hội bằng hữu, những ai rời đi, Trần mỗ tuyệt không oán một câu”.
....
Trần Cận Nam vừa dứt lời, liền có một bóng hình phi thân lên đài cao.
‘Thiết Tiên Chấn Bát Phương’ Chu Uy phủ Tây An nguyện đi theo Trần tổng đà chủ, có chết cũng không hối.
Chu Uy vừa nói xong, liền có rất nhiều âm thanh vang lên.
‘Hoạt Diêm La’ Trương Thiên Bình nguyện đi theo Trần tổng đà chủ, nguyện chết không sờn.
‘Hồ Bắc Mãng Hổ’ Triệu Vũ Uy xin nguyện theo Trần tổng đà chủ.
‘Hồ Bắc Ngũ Hiệp’ xin đi theo Trần tổng đà chủ
“Thiết Kiếm Đoạn Thủy” Vân Bất Phàm xin nguyện đi theo Trần tổng đà chủ
“Hồ Bắc – Tín Nghĩ Tiêu Cục” nguyện theo Tổng đà chủ giết sạch Thanh cẩu.
“Hồ Bắc – Bá Giang Đao’ Sử Cường nguyện theo Tổng đà chủ.

“Hồ Nam – Hắc Dạ Xoa” Triệu Oánh Oãnh nguyện theo Tổng đà chủ.
“Hồ Nam – Cẩm Mao Hổ “ Triệu Phi Phàm nguyện theo Tổng đà chủ.
....
Cũng không biết lúc này rốt cuộc có bao nhiêu cái hảo hán đến đầu nhập vào Thiên Địa Hội, tham gia chiến dịch này, có điều hầu hết đều là.... tán nhân.
Việc này đương nhiên cũng cực kỳ dễ hiểu, nếu là danh môn đại phái, chỉ cần không bị dồn đến đường cùng, nhất định sẽ không chống lại lực lượng triều đình, bọn họ ngắn thì mấy chục năm, dài thì cả trăm năm lịch sử, sao có thể dễ dàng mạo hiểm một mảnh cơ nghiệp đi theo Thiên Địa Hội?.
Trần Cận Nam nhìn một lượt các vị hảo hán, trong mắt hắn tràn ngập cảm động.
“Các vị, xin nhận Trần Cận Nam một bái”.
Đúng lúc này, một âm thanh ồn ào vang lên khiến rất nhiều người nhíu mày.
Nói thật mời hàng loạt người đến cứu Viên Quán Nam cũng không phải là thượng sách, dù sao ai dám đảm bảo bên trong đám người mộ danh mà đến hôm nay không có người của triều đình, vì vậy việc này Thiên Địa Hội làm phi thường cẩn thận, nếu không phải là người có thể tin tưởng, nhất định sẽ không biết được địa điểm tổ chức sự kiện cứu người này.
Để đề phòng bất chắc, bên ngoài Thổ Địa Miếu còn sắp đặt không ít cao thủ Thiên Địa Hội, người ngoài muốn đột nhiên lẩn vào cũng là không dễ.
Cả ngày cũng không có việc gì xảy ra, vì vậy càng gần thời khắc cuối cùng, mới càng khiến người ta tập trung tinh thần, có thể nói hiện nay muốn thần không biết quỷ không hay tiến vào Thổ Địa Miếu liền là quá khó.
Đương nhiên nếu có thiệp mời, cũng có thể lập tức đi vào, dù sao thiệp mời là minh chứng thân phận tốt nhất.
Ở bên ngoài, Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh đều không có thiệp mời, đây mới là vấn đề.
Ít phút trước....
Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh rốt cuộc cũng đã đến được Thổ Địa Miếu, bất quá cũng không sớm sủa gì, giờ phút này chỉ sợ cũng đã gần nửa đêm.
Gần một ngày đường ở trên lưng ngựa phi không ngừng nghĩ, cả Uyển Thanh cùng Vô Song sắc mặt liền có chút mệt mỏi.
Nếu đây là đường lớn hoặc là thảo nguyên thì cũng không sao, bất quá bọn họ còn phải đi qua một đoạn đường núi không ngắn, đường quá xấu dẫn đến sóc nẩy cũng rất kinh người, thực sự là khảo nghiệm rất lớn với cả thân thể Vô Song cùng Uyển Thanh.
Hai người một đường ngựa không dừng vó, bất quá cũng không có chạy được vào Thổ Địa Miếu bởi rất nhanh có vài cái thân ảnh đứng chặn đường đi của hai người.
Đám người này tất cả đều bịt mặt, trong tay cầm trường kiếm, ánh mắt nhìn Vô

Song cùng Uyển Thanh đều mang theo một tia đề phòng.
Trong đêm tối, một người trong đó bước lên một bước, hắn lạnh giọng.
“Đây không phải là chỗ cho trẻ con các ngươi chạy loạn,lập tức rời đi”.
Mộc Uyển Thanh thân hình đúng là không có nhỏ gì nữa, còn Vô Song thì quả thật chỉ tính là trẻ em, bản thân Vô Song cũng sẽ không phản bác cái gì, hắn liền để Mộc Uyển Thanh toàn quyền.
Quả nhiên vị Hương Dạ Xoa này cũng không nhường nhịn ai, nhìn về phía đám hắc y nhân, một tay giữ chặt loan đao sau lưng.
“Chó ngoan không cản đường, bản cô nương muốn đi đến Thổ Địa Miếu, tránh đường”.
Miệng lưỡi của Uyển Thanh vẫn là rất độc, điều này Vô Song đã lĩnh giáo vài lần, hắn tất nhiên biết.
Tuy nhiên lúc này Vô Song lại có chút lắc đầu, Uyển Thanh cô nàng này chẳng nhẽ không nhận ra, đám người hắc y nhân kia vốn nhận nhiệm vụ tuần tra bảo vệ xung quanh Thổ Địa Miếu?.
....

Chương 105
Tiến vào Thổ Địa Miếu

Mộc Uyển Thanh lúc này căn bản quan tâm quá mà loạn, nàng thật sự sợ mình chạy đến muộn, thật sự sợ Thiên Địa Hội đám người sẽ rời đi, thấy Thổ Địa Miếu ngay trước mắt mà còn bị chặn lại, sao nàng có thể bình tĩnh?, dù sao tính cách của Mộc Uyển Thanh từ bé đã cực kỳ nóng nảy.
Thấy Uyển Thanh nói như vậy, đám hắc y nhân đều này lạnh lại, bọn họ đường đường là người của Thiên Địa Hội, dĩ nhiên để một con bé quát nạt?.
Tuy nhiên Vô Song không thể không công nhận, đám hắc y nhân này tố chất vẫn rất cao, ít nhất không có lao vào chém giết hai người Vô Song.
Công bằng mà nói, đám hắc y nhân ở đây chưa ra tay với Uyển Thanh cũng bởi vì bọn họ không rõ nàng có thiếp mời hay không.
Nếu có thiếp mời, đương nhiên là khách quý, bọn họ liền vui vẻ nhường đường.
Nếu không có thiếp mời, liền trở thành kẻ phá rối thậm chí là mật thám triều đình, lúc này thì liền khó nói.
Vì vậy, hắc y nhân dẫn đầu kia lại tiếp tục lên tiếng.
“Ngươi muốn đến Thổ Địa Miếu làm gì?”.
Một Uyển Thanh cô nàng này căn bản lại không hiểu ý đám hắc y nhân kia, nàng thấy bọn họ đột nhiên hỏi mình, trong đầu lại có chút sợ hãi.
Nàng tất nhiên không sợ đám hắc y này, nàng liền sợ nếu mình nói ra, đám hắc y nhân này liền gây bất lợi cho Thiên Địa Hội.
Nếu những hắc y nhân sợ Uyển Thanh là gian tế, cô nàng này cũng đang sợ đối phương là gian tế.
Vô Song nhìn tất cả trong mắt, hắn cũng không biết nói sao với Uyển Thanh nửa, nữ nhân này quả nhiên là cực phẩm.
Uyển Thanh lại đang định tiếp tục mở miệng đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng có người kéo nàng, thân thể nàng bất ngờ lùi lại hai bước, thay vào đó Vô Song tiến lên.
Trái với Uyển Thanh hùng thần ác sát, Vô Song lại là người theo chủ nghĩa hòa bình, ít nhất mặt ngoài là vậy,
“Chúng ta đến đây, đương nhiên là vì hưởng ứng lời mời của Thiên Địa Hội, đến tập trung mọi người, giải cứu Quán Nam đại anh hùng”.
Vô Song dứt lời, hắn có thể cảm thấy mấy hắc y nhân kia ánh mắt thoáng ra rất nhiều, thậm chí xưng hô cũng là thay đổi.
“Tiểu huynh đệ, ngươi nói được lời mời của Thiên Địa Hội, vậy ngươi có thiếp mời hay không?”.

Vô Song nào có thiếp mời, hắn liền quay lại nhìn Mộc Uyển Thanh.
Mộc Uyển Thanh cùng chớp chớp mắt nhìn Vô Song, nàng cũng là không có thiếp mời.
Vô Song cùng Uyển Thanh bốn mắt nhìn nhau, sau đó Vô Song trực tiếp cười khổ.
Hành động của hai người khó thoát được khỏi ánh mắt hắc y nhân, điều này liền làm hắc y nhân xuất hiện nghi hoặc.
Dù sao mà nói, cả Vô Song cùng Uyển Thanh đều rất trẻ, Vô Song thì hoàn toàn nhìn giống một đứa con nít, cho dù cách ăn nói không hợp độ tuổi cho lắm thì vẫn là con nít.
Từ ngoại hình mà xem ra, Vô Song rất dễ gây thiện cảm với người khác đồng thời có thể giảm được rất nhiều sự nghi ngờ, dù sao mấy ai sẽ để một đứa bé làm mật thám?, một đứa bé có thể làm gì?, đây là suy nghĩ chung của đám người ở đây.
Lại nói tiếp, Vô Song còn bé mà đã biết được sự việc Thiên Địa Hội tập trung ở Thổ ĐỊa Miếu cũng là việc kỳ quái, dù sao việc này rất nhiều cao thủ võ lâm còn không biết, vì cái gì một đứa bé lại biết?.
Nếu Vô Song cùng Uyển Thanh có thiệp mời, cũng sẽ không có ai nghi ngờ, cái chính là họ không có.
Chính vì không có thiệp mời, nên trong ánh kinh ngạc của hắc y nhân, Vô Song lấy từ trong bọc hành lý một vật kỳ lạ.
“Vị tiền bối này, ta tên là Đông Phương Bạch, còn đây là tỷ tỷ của ta Đông Phương Uyển Thanh, chúng ta thật sự muốn đến hội ngộ cùng chư vị anh hùng bên trong Thổ Địa Miếu, bất quá chúng ta cũng không có thiếp mời, ta biết không có thiếp mời liền sẽ không được đi vào, vậy không biết ta dùng cái này được không?”.
Hắc y nhân ánh mắt ngập tràn khó hiểu nhìn vật trong tay Vô Song.
“Đây là cái gì”.
Vô Song nhoẻn miệng cười.
“Là pháo sáng”.
Ba chữ đơn giản nhưng lại làm hắc y nhân sống lưng lạnh toát, hắn lúc này cũng bất kể Vô Song là già hay trẻ, là địch hay bạn, một kiếm thẳng hướng cổ Vô Song.
Giữa đêm tối, pháo sáng bắn lên liền cực kỳ rõ ràng, chưa kể đây còn cách thành Trường An không xa, tuyệt đối có thể khiến quân đội Đại Thanh phát hiện ra, những người bên trong Thổ Địa Miếu chỉ sợ hoàn toàn bị diệt sạch.
Một kiếm này rất nhanh cũng rất quyết đoán bất quá muốn chém trúng Vô Song chỉ là mơ tưởng, hắn một bước lùi lại, thân hình như quỷ mị biến mất, rồi lại hiện ra ở sau lưng Mộc Uyển Thanh.

Vẻ mặt Vô Song lúc này đầy sợ hãi, núp sau lưng Uyển Thanh.
"Uyển Thanh tỷ tỷ, cứu ta a".
Mộc Uyển Thanh có chút nhíu mày, bất quá nếu muốn đánh nàng liền không sợ, võ công của Mộc Uyển Thanh vốn rất cao.
Nắm chắc thanh đao trong tay, Mộc Uyển Thanh cùng hắc y nhân so chiêu đầu tiên, đồng thời toàn bộ hắc y nhân xung quanh cũng công kích Vô Song cùng Uyển Thanh.
Thật ra mà nói, Uyển Thanh là nhị lưu cao thủ nhưng hắc y nhân kia cũng như vậy, hai người một khi đã chiến đấu liền rất khó phân ra thắng bại trong một sớm một chiều, đáng tiếc đối thủ thật sự của hắc y nhân cũng không phải là Uyển Thanh, mà là Vô Song.
Hắc y nhân chiêu đầu tiên giao thủ với Uyển Thanh cũng âm thầm kinh ngạc với thực lực của nàng, bất quá hắn là nam nhân lại trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến, tự tin vẫn là có.
Chiêu đầu hai người thể lực ngang nhau, chiêu thứ hai liền chém tới, đến lúc này dị biến mới bất ngời xảy ra.
Chỉ thấy không hiểu vì sao, hắc y nhân hét thảm một tiếng, kiếm trong tay cũng rơi xuống, hắn liền đau đớn ôm lấy cổ tay.
Uyển Thanh cũng không hiểu gì cả, chỉ là nàng cũng không quá ngốc, liền tiến lên kề đao vào cổ hắc y nhân đầu lĩnh, sau đó có chút luống cuống nhìn Vô Song.
Vô Song lại thản nhiên vô cùng, hắn đơn giản chỉ là mỉm cười.
"Hì hì, không thể nào bình thường tiến vào liền phải tiến vào theo cách đặc biệt chút không phải sao?".
Nói một câu cho Uyển Thanh yên lòng, hắn trong tay vẫn là nắm chặt lấy pháo sáng.
"Các vị anh hùng a, vãn bối đúng là không có thích đánh đánh giết giết, cứ đánh đánh giết giết làm gì chứ, mất hết cả hòa khí, chi bằng mỗi người lùi một bước thế nào ".
"Nhường một bước?, ngươi cuối cùng là muốn gì?".
Có con tin trong tay, đám hắc y nhân cũng không dám làm gì, lại một người nữa tiến lên đối mặt với Vô Song, có điều đây lại là giọng nữ tử.
Vô Song không mấy quan tâm đối phương là nam hay nữ, hắn vẫn giữ nụ cười trên khuôn mặt.
"Thật ra cũng là bất đắc dĩ, Tiêu Trung Tuệ, Tiêu nữ hiệp là a di của ta cùng tỷ tỷ, vật này liền có thể làm chứng, đương nhiên tiền bối không nhận ra cũng là bình thường, có thể chạy vào trong đi hỏi một chút. Vãn bối liền có thể ở đây chờ. Lại nói vãn bối rất sợ đao thật thương thật, vì vậy đành lấy pháo sáng ra phòng thân, cũng là hy vọng mấy vị tiền bối hiểu cho, không nên loạn động a".

Vô Song vừa dứt lời, hắn lại quay đầu ra chớp chớp mắt với Uyển Thanh, Uyển Thanh liền hiểu ý, nàng không suy nghĩ gì, lấy từ trên đùi ra một thanh chùy thủ, ném cho Vô Song.
Dùng một tay đỡ lấy chùy thủ, sau đó nhẹ nhàng đưa cho hắc y nhân trước mặt, Vô Song nhoẻn miệng cười.
"Tiền bối người đi nhanh về nhanh a".
....
Nữ tử áo đen ở bên trong Thiên Địa Hội cũng tương đối nổi tiếng, nàng họ Nam Cung, tên là Nam Cung Tuệ.
Năm nay Nam Cung Tuệ 22 tuổi, tuổi tác này nếu là người bình thường đã sớm sinh con để cái, giúp chồng dạy con bất quá Nam CUng Tuệ lại khác, bởi đơn giản nàng họ Nam Cung.
Nam Cung thế gia – Đông Phương thế gia – Bắc Hải thế gia cùng Tây Môn thế gia là tứ đại thế gia thần đi theo Trịnh Vương đến Đài Loan Đảo năm xưa, cũng là thành phần chủ chốt trong Thiên Địa Hội hiện nay, con cháu của bốn đại thế gia này thủy chung đặt việc nước trên việc nhà.
Nam Cung Tuệ vốn tâm cao khí ngạo, bản thân võ công cũng là không tệ, bên trong Thiên Địa Hội có rất nhiều người truy cầu nàng bất quá nàng vẫn chưa yêu thích ai cả, trong mắt nàng nam nhân tất nhiên phải như Trần tổng đà chủ, bất quá nàng thừa hiểu nàng cùng Trần Cận Nam sẽ không đi đến đâu cả.
Nam Cung Tuệ tương đối tự biết mình, nàng với Trần Cận Nam chưa bao giờ là tình yêu, nàng đơn giản chỉ coi vị tổng đà chủ này là nam nhân trong mộng, là thần tượng mà thôi.
Nam Cung Tuệ từ trước đến nay, vẫn nghĩ Trần Cận Nam là nam nhân có mỵ lực nhất trong thiên hạ... cho đến khi nàng thấy Xà Vương.
Không phải là Nam Cung Tuệ quen biết Xà Vương, thậm chí Xà Vương căn bản còn không biết nàng là ai.
Nam Cung Tuệ chỉ là may mắn từng nhìn thấy chân diện mục của Xà Vương mà thôi, hay đúng hơn là nàng nhìn thấy nửa miệng dưới của Xà Vương.
Hình ảnh đó, Nam Cung Tuệ cả đời cũng không quên, nụ cười của Xà Vương cực kỳ bình thản, nụ cười coi thường thiên hạ, nụ cười cũng đầy tự tin như nắm chắc mọi việc trong tay. Xà Vương lúc đó cho Nam Cung Tuệ cảm giác mị hoặc vô cùng.
Lúc này, Nam Cung Tuệ đối mặt với Vô Song, nàng bất chợt nhận thấy, Vô Song cùng Xà Vương, có nụ cười cực kỳ giống nhau, chỉ là Vô Song thiếu sự trưởng thành, sự từng trải của Xà Vương mà thôi.
Cũng chính vì điểm này, Nam Cung Tuệ liên có vài phần tin tưởng Vô Song, nàng liền quyết định cầm theo trùy thủ kia, tiến vào bên trong Thổ Địa Miếu.
......

Bên trong Thổ Địa Miếu, lúc này hào khí vạn trượng, Trần Cận Nam thậm chí còn đang chuẩn bị bước cuối cùng – cắt máu ăn thề.
Đột nhiên âm thanh cắt ngang lời nói của hắn.
“Báo oooooooooooooo”.
Trần Cận Nam liền hơi hơi cau mày lại, hắn nhận ra đây là giọng nói của ai, dù sao Nam Cung Tuệ ở trong Thiên Địa Hội vốn cực kỳ nổi tiếng, Nam Cung Tuệ hôm nay lại là một trong 4 vị đội trưởng phụ trách tuần tra bên ngoài, nàng có việc báo cáo chỉ sợ cũng là đại sự.
Trần Cận Nam cùng rất nhiều người liền nhìn về phía thân ảnh Nam Cung Tuệ.
Nam Cung Tuệ bị nhiều người nhìn như vậy cũng có chút không quen, huống hồ ở đây ai không phải là giang hồ hảo thủ?, khí thế vẫn là rất lớn.
Nam Cung Tuệ tranh thủ nuốt vài ngụm nước miếng lấy bình tĩnh, nàng thở sâu một chút, cố gắng điều chỉnh hô hấp.
Vừa lại gần Trần Cận Nam, Nam Cung Tuệ mặt vẫn hơi hơi đỏ lên.
Nói thật Nam Cung Tuệ cũng biết, nàng là một cái sắc nữ, ít nhất nàng nhận ra mình rất thích ngắm trai đẹp. Trần Cận Nam tính là một người, Xà Vương.... có lẽ tính là hai người đi.
Trước mặt Trần Cận Nam, Nam Cung Tuệ liền rất nhanh nói nhỏ vào tai hắn, sau đó cung kính đưa lên chùy thủ của Uyển Thanh.
Trần Cận Nam nghe Nam Cung Tuệ báo cáo, khuôn mặt liền hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó cầm lấy chủy thủ.
Trần Cận Nam vừa nhìn thấy chủy thủ này, lập tức nắm thật chặt lại.
“Đây là vật của Tiêu muội, lúc trước Tiêu muội vẫn là mang theo phòng thân, sau này không biết tại sao Tiêu muội cũng không còn giữ nữa, nàng nói gửi lại cho một cái hậu bối, chẳng nhẽ thật là hậu bối của Tiêu muội?”.
Trần Cận Nam không hổ là hảo huynh đệ của VIên Quán Nam, đến cả vật tùy thân của Tiêu Trung Tuệ hắn cũng biết, thậm chí không xa lạ gì.
Có lời của Trần Cận Nam, tất nhiên mọi việc liền dễ dàng.
Vô Song cùng Uyển Thanh liền có thể đi vào bên trong Thổ Địa Miếu, chỉ duy nhất là.... rất nhiều người nhìn thấy Vô Song cùng Uyển Thanh, đều khẽ chỉ chỏ, cũng không thiếu người mang theo ánh mắt trêu chọc cười nói.
Điều này cũng không lạ, Uyển Thanh thì cũng thôi đi, nhưng Vô Song quá bé.
Bé như Vô Song xuất hiện ở đây.... tương đối giống trò cười, dù sao chỗ này không phải là cho trẻ em.
Trần Cận Nam khi thấy Vô Song cùng Uyển Thanh tiến đến, ánh mắt cũng chậm rãi quan sát hai người.
Uyển Thanh khí tức rất cường ngạnh, hơn nữa hơi thở nội liễm, bước chân cũng có lực, Trần Cận Nam thân là Đại Tông Sư, thật sự có thể liếc mắt nhận ra Uyển Thanh là nhị lưu cao thủ.

kể cả trong những giang hồ hảo thủ ở đây, nhị lưu cao thủ cũng đã là rất giỏi.
Về phần Vô Song, căn bản không có chút khí tức nào, hắn hoàn toàn không có võ công.
......
Uyển Thanh vừa đối mặt với Trần Cận Nam, liền nhìn thanh chủy thủ của mình sau đó nàng vẫn là cúi đầu.
“Vãn bối Mộc Uyển Thanh, nguyện cùng các vị tiền bối đến giải cứu Viên thúc thúc, cùng Tiêu a di”
Trần Cận Nam nhìn Mộc Uyển Thanh một chút, sau đó đột nhiên vỗ đầu mình một cái.
“Uyển Thanh?, ta nhớ ra rồi, ngươi là cô bé 7 năm trước đi bên cạnh Tiêu muội học đao, mẫu thân của ngươi chính là đại danh đỉnh đỉnh Tu La Đao – Tần Hồng Miên?”.
Thật sự, Tần Hồng Miên rất nổi tiếng, nàng là một cái nhất lưu cao thủ hơn nữa trong nhất lưu cao thủ đều là hàng ngũ cực kỳ cường đại, thậm chí Tần Hồng Miên có thể so với siêu nhất lưu cao thủ đương thời, đáng nói hơn, Tần Hồng Miên không chỉ là nữ hiệp võ công cao cường mà nhan sắc cũng là nổi tiếng thiên hạ, ở đây rất nhiều người đều nghe danh.
Biết Mộc Uyển Thanh là con gái của Tần Hồng Miên, rất nhiều người ở đây đều thu hồi ánh mắt coi thường lại, con gái của Tần Hồng Miên thực lực chỉ sợ rất không tệ.
Mộc Uyển Thanh thấy Trần Cận Nam nhận ra mình, nàng lập tức vui vẻ, có điều nàng cũng không có nhận ra Trần Cận Nam.
7 năm trước Uyển Thanh mới 8 tuổi, 8 tuổi có thể nhận ra ai? huống hồ nàng cùng Trần Cận Nam chỉ sợ là gặp thoáng qua mà thôi.
“Vâng, vãn bối đúng là Uyển Thanh”.
Trần Cận Nam thấy Uyển Thanh nhu thuận, trong lòng liền vui vẻ một chút, bật cười.
“Uyển Thanh, không biết Tần nữ hiệp có đến đây hay không?, là Tần nữ hiệp dẫn cháu đến đây? ”.
Thêm người là thêm một phần sức lực, huống gì Tần Hồng Miên thực lực vẫn là rất mạnh?.
Đáng tiếc nghe đến Tần Hồng Miên, Mộc Uyển Thanh liền khẽ đỏ mặt.
“Mẫu thân... mẫu thân của tiểu nữ không có đến, là ta lén chạy ra ngoài. Là hắn dẫn ta đến đây”.
Trần Cận Nam nghe vậy, liền nhíu nhíu mày.
Tất nhiên việc Tần Hồng Miên không đến cũng không có gì lạ, ít nhất Trần Cận Nam cũng không trách vị Tần nữ hiệp này. Tần Hồng Miên cùng Tiêu Trung Tuệ trên danh nghĩa là sư tỷ sư muội, bất quá Tần Hồng Miên cùng Tiên Trung Tuệ

lại hay bất hòa, tính cách liền không hợp nhau bao giờ.
Theo ngón tay Uyển Thanh, Trần Cận Nam nhìn sang Vô Song, sau đó cũng mỉm cười.
“Quả nhiên là thiếu niên xuất anh hùng, tiểu tử ngươi tên gì?”.
Vô Song nghe đối phương hỏi, hắn cũng thản nhiên đáp.
“Vãn bối, Đông Phương Bạch”.
Trần Cận Nam nghe vậy, liền có chút nhìn kỹ lại Vô Song.
“Đông Phương Bạch, ngươi là người họ Đông Phương?, là người Đông Phương thế gia?”.
Đông Phương thế gia là lực lượng nòng cốt của Thiên Địa Hội, hơn nữa ở Đài Loan cũng có thực quyền, nếu Vô Song là người của Đông Phương thế gia, liền thật sự là người một nhà. Thân còn hơn cả Uyển Thanh.
Đáng tiếc Vô Song nào biết cái gì là Đông Phương thế gia?.
Hắn hơi hơi lắc đầu với Trần Cận Nam.
“Vãn bối cũng không phải người Đông Phương thế gian, vãn bối có thể biết địa điểm ngày hôm nay, vì vãn bối là đường chủ một đường của Thăng Long Hội”.
Vô Song nói xong, cũng lấy tấm mộc bài thân phận cho Trần Cận Nam nhìn một chút.
Tấm lệnh bài này đương nhiên là thật, chỉ có thân phận đường chủ là giả mà thôi, Vô Song hắn chính là đại đương giả của Thăng Long Hội, đường chủ nho nhỏ sao có thể so sánh.
Vừa nhìn thấy lệnh bài của Vô Song, Trần Cận Nam cũng là gật đầu.
Thăng Long Hội biết được thông tin này, cũng không lạ, dù sao Trần Cận Nam cũng gửi thiếp mời Thăng Long Hội cao thủ trợ giúp.
Có điều.... Thăng Long Hội cao thủ sẽ không phải đứa bé kia chứ?.
....

Chương 106
Vô Địch Thiết Quyền Môn thiếu chủ

Trần Cận Nam cũng không hổ là nhân vật đứng đầu Thiên Địa Hội, cho dù trong ánh mắt không quá tin tưởng lắm về thực lực của Vô Song nhưng thân phận của Vô Song thì vẫn vô cùng rõ ràng.
Người của Thăng Long Hội, Trần Cận Nam vẫn sẽ bán cho vài phần mặt mũi.
Thật ra mà nói, ở Thiên Địa Hội hay toàn bộ giang hồ chỉ sợ không có mấy người biết đến Thăng Long Hội, Trần Cận Nam tiếp xúc với hội này cũng là do Xà Vương giới thiệu.
Ban đầu Trần Cận Nam không quá đề cao Thăng Long Hội, dù sao Thăng Long Hội trên giang hồ không có danh tiếng gì tuy nhiên trải qua 3 năm tiếp xúc, Trần Cận Nam cái nhìn với Thăng Long Hội dần dần thay đổi.
Thăng Long Hội ở trung nguyên đúng là không mạnh mẽ gì, thực lực của họ rất yếu, độ ảnh hưởng cũng rất yếu nhưng Thăng Long Hội lại có tiền, có tài nguyên, thứ mà Thiên Địa Hội không có.
Giao dịch của hai hội này rất đơn giản, Thăng Long Hội trợ giúp Thiên Địa Hội về tiền bạc, Thiên Địa Hội bán thông tin cho Thăng Long Hội, đồng thời hai bên cũng có thể có các giao dịch ngoại vi.
Ví dụ như Thăng Long Hội nhiều khi có thể trả tiền thuê Thiên Địa Hội áp tải một lô hàng.
Thiên Địa Hội có thể đặc biệt nhờ Thăng Long Hội tuyền hàng ‘cấm ‘ ví dụ như vũ khí đến Trung Nguyên.
Đại Thanh hiện nay đối với các giao dịch hải cảng đã bắt đầu làm rất chặt, ‘vũ khí’ thứ này cho dù chỉ là đao kiếm bình thường cũng rất khó có thể kiếm ra, chỉ cần nhìn thấy, quan binh Đại Thanh liền giết bất luận tôi, coi là đồng đảng Thiên Địa Hội mà xử lý.
Cách làm này nhắm thẳng về phía Đài Loan Đảo – Trịnh gia, cũng khiến Thiên Địa Hội gặp rất nhiều khó khăn.
Từ đó Thiên Địa Hội cũng đành phải nhờ vào Thăng Long Hội giải quyết.
Bản thân Trần Cận Nam quả thực không rõ, rốt cuộc là Thăng Long Hội tuyền vũ khí ra ngoài kiểu gì?, bất quá Trần Cận Nam sẽ không quan tâm, có vũ khí để sử dụng liền là tốt, hắn sẽ không để ý đến đối phương làm sao mang thứ hàng cấm này ra ngoài phân phối.
Nói chung, Thăng Long Hội xuất tiền, Thiên Địa Hội xuất lực, vẫn là giao dịch cực kỳ công bằng.
Trong lần giải cứu Viên Quán Nam lần này, Trần Cận Nam bản ý cũng không

tính mời Thăng Long Hội tham gia, dù sao trong mắt hắn Thăng Long Hội bản thân chiến lực không cao, giống một đám thương buôn tập trung lại vậy.
Tất nhiên Trần Cận Nam cho dù không muốn gửi thiếp cũng phải gửi, đây là ý tứ của Xà Vương. Quan hệ của Xà Vương với Thăng Long Hội thật sự rất gần, điều này cũng làm Trần Cận Nam có chút nghi hoặc, bất quá Trần Cận Nam còn tin tưởng Xà Vương hơn chính bản thân hắn, nếu Xà Vương làm gì tất nhiên có mục đích, Trần Cận Nam vì vậy liền gửi thiếp mời cho Thăng Long Hội.
Trần Cận Nam sẽ không hy vọng Thăng Long Hội cử đến cái gì siêu cấp cường giả bất quá cũng không đến nỗi cử một đứa bé không biết võ công đến đây?.
Về phần Vô Song, hắn hiện nay nào biết Trần Cận Nam đang nghĩ gì về mình?, hơn nữa với hắn mà nói hiện nay Trần Cận Nam càng coi nhẹ hắn, hắn càng mừng.
Vô Song hiện nay giỏi lắm có thể giết vài cái nhất lưu cao thủ, nếu gặp Tông Sư cảnh giới thì chỉ có thể co chân mà chạy, giữ mạng được hay không đến chính hắn còn không biết, lần này đến đây thuần túy là theo Uyển Thanh nháo sự mà thôi.
Thực lực càng lớn, trọng trách càng đại, cái này Vô Song đương nhiên hiểu.
Nếu hắn để lộ thực lực ra, Trần Cận Nam lại giao Vô Song vài cái nhiệm vụ nguy hiểm, lúc đó chết cũng là hắn chết, hắn vẫn là không có cái hứng thú này.
Còn vì tại sao Trần Cận Nam không nhìn ra thực lực Vô Song, điều này cũng không phải là Trần Cận Nam yếu mà do Vô Song sử dụng Dược Vương Phần Thiên, trong quyển sách ông ngoại để lại cho Vô Song, có hướng dẫn một loại kỳ thuật, có thể sử dụng châm cứu thuật, tạm thời phong bế lại khí tức của chính mình.
Loại kỳ thuật này cũng có vài phần tương tự với Ẩn Khí Quyết của Côn Lôn Phái.
....
Trần Cận Nam cũng không thể vì Uyển Thanh cùng Vô Song mà trễ thời gian, hắn đứng trên bục cao khẽ mỉm cười nhìn về phía hai người, sau đó bắt đầu vì quần hùng giới thiệu.
“Cũng thật sự xin lỗi các vị vì sự gián đoạn vừa rồi, lần này chúng ta lại thêm hai vị tiểu hữu, nhìn thấy thế hệ trẻ các người, Cận Nam lại nhớ về chính bản thân mình năm xưa, cũng có vài phần cảm khái”.
“Vị thiếu nữ che mặt này chính là Mộc Uyển Thanh, con gái của Tu La Đao – Tần Hồng Miên, về phần vị thiếu hiệp này, dù tuổi nhỏ nhưng tài năng không nhỏ, hắn gọi là Đông Phương Bạch, tuổi còn nhỏ đã là đường chủ một đường của Thăng Long Hội”.
Lời của Trần Cận Nam vang lên, lại có thêm nhiều người chú ý đến Vô Song cùng Uyển Thanh, khi biết Uyển Thanh là con gái Tần Hồng Miên, có rất nhiều

người âm thầm gật đầu, còn khi giới thiệu đến Vô Song, lại khiến nhiều người nghi hoặc.
‘Thăng Long Hội’ rốt cuộc là tổ chức gì?, là cái hội gì?, ở đây căn bản không có mấy người nghe thấy bất quá để một tiểu tử mặt trắng khuôn mặt non choẹt đi làm đường chủ, rất nhiều người liền trực tiếp không để ý nữa đến Thăng Long Hội, trong mắt bọn họ cái hội nho nhỏ này... không đáng để ý đến.
Vô Song có thể tinh tế nhận ra ánh mắt của rất nhiều người nhìn mình, trong ánh mắt không đến nỗi chán ghét nhưng cũng chẳng có mấy ai coi trọng hắn, hắn liền khẽ mỉm cười.
Cuộc chiến này hắn thuần túy chỉ là muốn đến dự khan mà thôi, dù sao Vô Song chắc chắn Huyết Chích Tử tổ chức sẽ hành động, hơn nữa còn hành động với số lượng cực lớn, sự kinh khủng của Huyết Chích Tử thì Vô Song đã được thử sức, hắn hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần Huyết Chích Tử ra tay, đám giang hồ nhân sĩ này rất ít người còn có thể sống đi ra.
Vô Song vốn tưởng, sẽ thật sự không có ai để ý đến hắn, hắn đang định lựa chọn một chỗ ẩn mình thì bỗng nhiên, một giọng nói rất lớn vang lên, giọng nói này làm cả Trần Cận Nam cùng Vô Song đều nhíu mày.
Lúc này một đại hán từ trong đám đông đi ra, ánh mắt trừng lớn nhìn vào Vô Song, trong ánh mắt thậm chí có cả sát khí.
Người này tuổi tác có lẽ hơn 40, râu quai nón rất dày, thân hình hùng tráng, chiều cao chỉ sợ đạt đến 1m80, nửa thân trên để trần lộ ra từng tảng từng tảng cơ bắp, thoạt nhìn dung mạnh vô cùng.
Người này vừa bước ra, Trần Cận Nam liền cảm thấy khỏ hiểu, trung niên nhân này, Trần Cận Nam vừa vặn biết.
“Thiết Vạn Sơn?, Thiết huynh không biết có việc gì?”.
Người này chính là Thiết Vạn Sơn, ở trong Hồ Bắc cực kỳ nổi danh, thậm chí ẩn ẩn là Hồ Bắc đệ nhất cao thủ, võ công của Thiết Vạn Sơn so với Viên Quán Nam còn cao hơn một bậc.
Có điều trái với Viên Quán Nam, Thiết Vạn Sợn là mang theo ác danh, hắn đứng đầu Hồ Bắc Ngũ Hổ, là đại đường chủ của Huyết Hổ Trại.
Huyết Hổ Trại chính là toán cướp lớn nhất của Hồ Bắc, ác danh cực kỳ lớn, Thiết Vạn Sơn võ công cũng rất cao, hắn là hàng thật giá thật Tông Sư cao thủ, hơn nữa còn là luyện thể cao thủ hàng ngũ, người này vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm Tự, luyện thành Thiết Bố Sam đại thành cảnh giới, mãnh lực rất lớn, sau này khi Nam – Bắc Thiếu Lâm đại chiến, Thiết Vạn Sơn liền thừa cơ bỏ đi, sau đó trở về Hồ Bắc, thành lập Huyết Hổ Trại.
Người như Thiết Vạn Sơn đáng nhẽ ra Trần Cận Nam sẽ không mời hắn, lại càng không muốn giao du với hắn, bất quá người này lại dẫn đầu Hồ Bắc hắc đạo, Trần Cận Nam không mời cũng là không được.

Thiết Vạn Sơn làm người cực kỳ cuồng ngạo, hắn vốn là không chấp nhặt gì với tiểu tử chưa lớn như Vô Song, có điều khi nghe đến ba chữ 'Thăng Long Hội ' lại khác.
Liếc mắt nhìn Trần Cận Nam, Thiết Vạn Sơn lạnh giọng.
"Trần tổng đà chủ, năm xưa Viên Quán Nam ở Hồ Bắc cùng ta nước sông không phạm nướng giếng, ta cùng Thiên Địa Hội cũng không có cái gì khúc mắc, cái này Trần tổng đà chủ có thể yên tâm".
"Đáng lẽ lão phu hôm nay cũng chưa chắc đã đến đây, dù sao mạng sống của Viên Quán Nam ta không quan tâm, bất quá lão phu lại được Quỷ Đao Trần tiền bối nhờ vả, cố gắng cứu ra ngoài Tiêu Trung Tuệ, Tiêu cô nương. Thiết Vạn Sơn ta làm người có thù tất báo bất quá có ân tất trả, Quỷ Đào Trần tiền bối năm đó có ân cứu mạng, Thiết Vạn Sơn liền dùng mạng trả lại cho lão nhân gia".
Lời nói của Thiết Vạn Sơn cực kỳ hợp lý, hơn nữa đây cũng là lý do thực sự của người này.
Hắn căn bản không có lý do quan tâm đến Viên Quán Nam, bất quá Tiêu Trung Tuệ thì khác.
Tiêu Trung Tuệ cùng Tần Hồng Miên đều chung một sư phụ, người này chính là đại danh đỉnh đỉnh Gia Hưng – Quỷ Đao Trần.
Quỷ Đao Trần là một trong những cao thủ dùng đao nổi tiếng nhất tại nam võ lâm, một thân đao pháp có thể nói là thiên hạ ít có, danh vọng của Quỷ Đao Trần tại nam võ lâm cũng rất cao, có điều danh tiếng của lão nhân này thủy chung không vượt qua được ra khỏi nam võ lâm, tại bắc võ lâm mà nói, cũng không quá nhiều người biết đến Quỷ Đao Trần.
Tần Hồng Miên là sư tỷ, Tiêu Trung Tuệ là muội muội, hai người đều là đệ tử của Quỷ Đao Trần, thậm chí từ bé đã đi theo Quỷ Đao Trần, tình cảm cực kỳ thâm hậu.
Khi Tiêu Trung Tuệ gặp nạn, Quỷ Đao Trần vốn không màng thế sự cũng phải động tâm, lão nhân gia người liền không muốn đệ tử của mình gặp bất hạnh, vì vậy mới phải nhờ Thiết Vạn Sơn xuất thủ. Đây cũng là vì TIêu Trung Tuệ gặp nạn ở bắc thiếu lâm, nếu là nam thiếu lâm bản thân Quỷ Đao Trần có thể mời được rất nhiều cao thủ ra tay.
Tất nhiên hiện tại Quỷ Đao Trần vẫn có thể mời cao thủ của nam thiếu lâm tiến về bắc thiếu lâm chỉ là nước xa cứu không được lửa gần, Quỷ Đao Trần cũng chỉ có thể nhìn về phía Thiết Vạn Sơn.
Thiết Vạn Sơn cũng có vài phần nghãi khí, liền thật sự gật đầu. Bản thân Thiết Vạn Sơn ngày hôm nay cũng không thực sự muốn gây chuyện, nhưng mà ba chữ 'Thăng Long Hội' lại làm ánh mắt hắn càng ngày càng lạnh lại.
Nhìn thấy ánh mắt của Thiết Vạn Sơn nhìn chằm chằm vào mình, Vô Song liền cảm thấy không ổn, bất quá hắn đúng là không sợ, nơi đây là Thiên Địa Hội,

bằng vào quan hệ của Thiên Địa Hội cùng Thăng Long Hội, Vô Song không tin Trần Cận Nam sẽ để Thiết Vạn Sơn làm gì mình.
Quả nhiên Trần Cận Nam cũng để ý ánh mắt của Thiết Vạn Sơn không đúng, khẽ bước chếch ra một bước, nhìn vị Hồ Bắc đại cao thủ này.
Thiết Vạn Sơn thấy vậy, khuôn mặt cũng trở nên âm trầm hơn rất nhiều.
“Trần tổng đà chủ, ta đã nói ta không có ý muốn làm địch với Thiên Địa Hội, bất quá tiểu tử kia, liền phải đưa cho ta”.
“7 ngày trước... Huyết Hổ Trại của lão phu bị thiệt hại không nhỏ “.
Nói đến đây Thiết Vạn Sơn cười lạnh nhìn Vô Song.
“Nhân lúc lão phu không có ở Hồ Bắc, Huyết Hổ Trại liền bị tấn công, 4 vị huynh đệ của lão phu có 2 người bị đánh thành tàn phế, chuyến hàng của Huyết Hổ Trại cũng bị cướp sạch, kẻ ra tay là Thăng Long Hội”.
“Lão phu chỉ là muốn tiểu tử kia giải thích một chút, xem rốt cuộc Huyết Hổ Trại của lão phu làm gì Thăng Long Hội của các ngươi?, hay nghĩ lão phu dễ chọc?”.
Thiết Vạn Sơn lập tức bước ra một bước, hướng về phía Vô Song.
Khí thế Tông Sư cường giả toàn bộ xuất ra, khí thế của Thiết Vạn Sơn đáng sợ đến mức để cho Uyển Thanh bên cạnh Vô Song sợ đến tái mặt.
Lúc này Trần Cận Nam cũng không thể để yên được nữa, Trần Cận Nam cũng đành xuất thủ.
Trần Cận Nam là Đại Tông Sư cao thủ, so với Thiết Vạn Sơn thì mạnh hơn rất nhiều, có điều Thiết Vạn Sơn trên danh nghĩa vẫn là đến đây trợ giúp liên minh, Trần Cận Nam cũng không thể nào đối với hắn ra tay quá nặng.
Trần Cận Nam cùng Thiết Vạn Sơn hai người xuất thủ quá nhanh, quyền quyền đối nhau, sau đó thân hình cả hai đều bay ngược ra.
Trần Cận Nam mũi chân lướt trên mặt đất, vừa vặn hiện ra trước mặt Vô Song cùng Uyển Thanh.
Về phần Thiết Vạn Sơn, cũng liên tục lùi lại, có điều trên cánh tay của hắn xuất hiện một vết thương nhỏ chứ không có phong khinh vân đạm như Trần Cận Nam, hai người vừa đối chiêu ai cao ai thấp liền lập tức được nhìn ra.
Thiết Vạn Sơn nhìn Trần Cận Nam đứng đó bảo vệ Vô Song cùng Uyển Thanh, liền cắn răng.
“Ngưng Huyết Thần Trảo của Trần tổng đà chủ còn mạnh hơn cả lời đồn, lão phu lãnh giáo. Bất quá đây có phải là Trần tổng đà chủ đối với Thiên Long Hội nhất định phải bảo vệ?”.
Trần Cận Nam là nhân vật bậc nào?, Vô Song là đồng minh nhưng Thiết Vạn Sơn cũng là đồng mình, hơn nữa đây là thời điểm đặc biệt, trong thời điểm này giá trị của Thiết Vạn Sơn cao hơn Vô Song nhiều, dù sao thực lực Thiết Vạn Sơn vẫn là bày ra đó.

Cứng đối cứng vài chiêu cùng Đại Tông Sư cao thủ mà chỉ bị vết thương ngoài da?, loại thực lực này trong hàng ngũ Tông Sư cũng là cực cường, ít nhất nếu Lâm Mục của Huyết Chích Đoàn có sống lại, gặp phải Thiết Vạn Sơn chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.
Trần Cận Nam nhìn vẻ mặt của Thiết Vạn Sơn, liền lên tiếng.
"Thiết huynh, Trần mỗ cũng không phải là nhẹ bên này trọng bên kia có điều hiện tại ai đến đây giúp Thiên Địa Hội đều là bằng hữu, kẻ địch của chúng ta là triều đình chứ không phải người của nhau, huống gì Thiết huynh thân là Tông Sư cao thủ, chấp làm gì một cái đứa bé?".
"Việc của Thiên Long Hội với Huyết Hổ Trại bản thân Cận Nam cũng là chưa nghe thấy, chỉ sợ bên trong ẩn ẩn huyền cơ, Thiên Địa Hội với Thăng Long Hội cũng có giao tình, Trần Cận Nam liền nguyện đứng ra điều hòa việc này, liền sẽ để Thăng Long Hội có lời giải thích xứng đáng với Thiết huynh, được hay không?"
Nghe Trần Cận Nam đáp, Thiết Vạn Sơn chỉ là cười lạnh.
"Lão phu có hai huynh đệ vĩnh viễn tà phế, muốn trả lời là trả lời thế nào?. Thăng Long Hội nhất định phải giao nộp kẻ gây án, để lão phu lột da róc thịt hắn, nếu không việc này lão phu tất không bỏ qua. Nhân lúc lão phu không có mặt dám lén tấn công Huyết Hổ Trại, Thăng Long Hội chẳng qua cũng chỉ là lũ đầu trộm đuôi cướp".
Thiết Vạn Sơn nói đến đây, ánh mắt Vô Song liền nhíu lại, sau đó biến thành lạnh lùng, trong mắt Vô Song rất nhanh biến lạnh lùng thành sát khí.
Hắn không biết Thăng Long Hội của mình sao lại động đến Huyết Hổ Trại bất quá Thăng Long Hội vẫn là của hắn, cho dù thế nào hắn đều đứng về phía Thăng Long Hội. Thiết Vạn Sơn dám coi thường Thăng Long Hội?.
Huyết Hổ Trại bản thân Vô Song cũng biết, là băng cướp rất lớn tại Hồ Bắc, rất nhiều thương đội nổi tiếng khi đi qua Hồ Bắc đều phải đóng tiền mãi lộ cho hắn, tất nhiên cũng có cả Thăng Long Hội.
Giang hồ chém giết, căn bản không phân đúng sai chỉ là phân lợi ích. Giang hồ cũng rất thực tế, lợi ích bị xâm phạm, liền sẽ xảy ra chiến đấu, chỉ thế mà thôi.
Chỉ cho các ngươi bắt nạt người?, chúng ta liền không được phản kháng?, đùa gì thế?.
Vô Song đối với Thiết Vạn Sơn, chỉ nhếch miệng cười.
"Thiết tiền bối quả nhiên là có phong phạm cao nhân tiền bối, lời nói cũng thật sự là hài hước. Nói về đầu trộm đuôi cướp bản thân Thiết tiền bối liền là đại hành gia, cao thủ trong nghề, Thăng Long Hội chúng ta còn phải học tập thật nhiều".
Vô Song nói câu này, như đổ dầu vào lửa, khiến rất nhiều người ở đây biến sắc, cả Trần Cận Nam cũng phải liếc mắt mà nhìn Vô Song.

‘Tiểu tử này không có võ công, tuổi lại còn nhỏ bất quá khí tiết vẫn là rất lớn, sau này liền sẽ thành một cái nam tử hắn đại trượng phu”.
Nếu Vô Song mà biết nhận định này của Trần Cận Nam, hắn liền trực tiếp bật cười.
So với quân tử, Vô Song càng có hứng làm tiểu nhân.
So với đi chính đạo, Vô Song thích đi tà đạo hơn nhiều.
Hắn vốn không phải người thích bị ép vào khuôn khổ.
Quan trọng nhất, hắn căn bản không phải là nam tử hán đại trượng phu, hắn là người Việt Nam, phải là nam tử Việt đại trượng phu còn có lý một chút.
Trần Cận Nam nhìn Vô Song càng ngày càng hợp mắt, bất quá cũng đau đầu vô cùng, chỉ bởi Thiết Vạn Sơn đang nổi điên.
Thiết Vạn Sơn lúc này thật sự muốn bóp chết Vô Song.
“Tiểu tử, đừng nghĩ có Trần tổng đà chủ bảo vệ ngươi mà ngươi có thể cuồng ngôn, nếu không có Trần tổng đà chủ, lão phu giết đám người Thăng Long Hội các ngươi như giết gà giết chó”.
Thiết Vạn Sơn nói xong, đột nhiên có một tiếng cười vang lên.
Đêm nay... thật sự càng ngày càng thú vị.
Từ bên ngoài đi vào một thớt hắc mã, đi sau con hắc mã kia là vài nam tử, thân hình vạm vỡ. Tổng cộng có 6 nam nhân che mặt nạ đi theo sau đầu hắc mã này.
Ở trên ngựa, có một nữ tử.
Đây là lần đầu tiên Vô Song thấy nữ tử này, bất quá hắn liền bị nàng ấn tượng thật sâu.
Nàng mặc một cái áo bó, bên ngoài lại là áo lưới để lộ đôi vai trắng ngần, hai bàn tay cất kỹ trong đôi gang tay màu đen.
Bộ ngực no đủ, vòng eo tinh tế, lại thêm đôi chân dài miên man, nàng cũng giống Viên Tĩnh, mặc một quần đùi bó sát, hoàn toàn khoe ra đôi chân của mình.
Khuôn mặt thanh tú mang thêm vài phần cao ngạo, ánh mắt tỏa ra sự tự tinh bức người. Mái tóc ngắn màu đen hơi hơi giống Linh Tố có điều lại thưa hơn một chút, trên trán đeo một cái vòng cũng không biết có ý nghĩa gì.
Nhìn nữ tử này, Vô Song lập tức liên tưởng đến ‘Tomboy’ trong truyền thuyết, nếu nàng tiến vào thế giới cũ của Vô Song, chỉ sợ thật sự là một cái Tomboy tiêu chuẩn.
Nữ tử này có thể tiến vào, đương nhiên bởi vì nàng có thiệp mời.
Ở trên ngựa, nàng nhìn thẳng về phía Thiết Vạn Sơn, khóe miệng cong lên một nụ cười yêu dị.
“Giết người Thăng Long Hội như giết gà giết chó?, ngươi có dám nói lại một lần nữa hay không?”.
Nàng dứt lời, liền khẽ phát lực, đạp vào hắc mã, cả người lướt ngang trên không trung, rơi xuống bên cạnh Trần Cận Nam.

“Bản công tử thật sự tò mò là kẻ nào sủa bậy giữa đêm như vậy, hóa ra là cái phế vật từ Thiếu Lâm chạy ra?, không biết ở Thiếu Lâm Tự có bí kíp nào không, dạy chó đúng là có vài phần bản lĩnh, chó lại có thể sủa tiếng người?”.
Lúc này Vô Song mới nhận ra, sau lưng nữ tử này có hình một đầu rồng trắng, đây là tiêu chí của Thăng Long Hội, hơn nữa nàng vậy mà dám xưng ‘bản công tử’.
Trần Cận Nam cũng nhìn thấy huy hiệu của nữ tử này, hắn liền nghi hoặc vô cùng, rõ ràng nữ tử này cũng là người của Thăng Long Hội, chỉ là Trần Cận Nam đã tiếp xúc rất nhiều với Thăng Long Hội, căn bản chưa từng gặp nữ tử như nàng.
Trong lúc Trần Cận Nam ngây người một chút, Thiết Vạn Sơn động.
Hôm nay liền là sỉ nhục với ông ta, một cái đứa trẻ cũng thôi đi, giờ lại thêm một cái nữ nhân?.
Thiết Vạn Sơn hắn dễ chọc?.
Thiết Vạn Sơn ra tay cực nhanh, lực đạo mười phần mạnh mẽ hưởng thẳng về phía đầu nữ tử kia.
Nữ tử cao khoảng 1m65 còn Thiết Vạn Sơn cũng phải 1m8, chỉ từ mắt mà xem ra Thiết Vạn Sơn có thể dễ dàng nghiền nát nữ tử kia.
Vì khoảng cách của nàng cùng Thiết Vạn Sơn quá gần, Trần Cận Nam cũng không kịp ra tay, khuôn mặt liền tái lại.
Có điều rất nhanh khuôn mặt của Trần Cận Nam biến thành kinh hãi.
Cánh tay của Thiết Vạn Sơn chỉ sợ to bằng người của nữ tử có điều cánh tay đó không cách nào hạ xuống nổi, bị cánh tay ngọc của nữ tử này giữ trên không trung, nàng vậy mà vừa vặn bắt lấy cổ tay của Thiết Vạn Sơn.
Thiết Vạn Sơn đương nhiên biết lực lượng của mình mạnh thế nào vậy mà lúc này hắn dùng đến 10 phần thực lực cũng không có cách nào vượt qua được nữ tử kia, hắn có cảm giác như một gọng kìm khổng lồ đang nắm lấy cổ tay mình vậy.
Nữ tử trong ánh mắt chỉ có vô tận lạnh lùng cùng khinh thường.
Nàng bước ra một bước, đầu gối cứ như vậy nện thẳng vào bụng Thiết Vạn Sơn.
Thiết Vạn Sơn khuôn mặt liền biết thẳng trắng xanh, cả người liền trùng xuống.
Nữ tử nhếch miệng, tay còn lại, tung quyền.
“Ngươi cao quá, hạ thấp xuống bản công tử đánh mới thấy thoải mái”.
Một quyền... chỉ một quyền duy nhất, Vô Song cùng Trần Cận Nam thậm chí cả Uyển Thanh đều có thể nhìn tháy, bụng của Thiết Vạn Sơn bị lõm lại một chỗ, vừa vặn bằng nắm tay của nữ tử.
“Quỳ xuống”.
Sau đó cổ tay nữ tử xoay lại, một luồng kinh khủng lực lượng phát ra, Thiết Vạn Sơn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như tan nát, hắn phun ra một ngụm máu, cả người quỳ thẳng xuống đất.

Hai tay hai chân Thiết Vạn Sơn dùng hết sức đỡ lấy cơ thể, đau đớn làm thân hình to lớn của ông ta run run.
Sau đó chỉ thấy nữ tử đưa chân lên cao, một đạp đạp xuống, đầu của Thiết Vạn Sơn cứ như vậy bị ấn thẳng xuống mặt đất, lực đạo lớn đến mức làm nền gạch bên dưới vỡ nát, mặt Thiết Vạn Sơn be bét máu, bất tỉnh nhân sự ngay lập tức, thân hình không ngừng co giật.
Trước khi hắn triệt để mất đi suy nghĩ, hắn loáng thoáng nghe thấy âm thanh lạnh lùng mà đầy cao ngạo của nữ tử kia.
“Tam sư đệ cùng tứ sư đệ của ngươi đều là bản công tử phế, sau ngày hôm nay, bản công tử liền phế sạch Huyết Hổ Trại. Một lũ kiến hôi”.
Nàng.... thật sự rất kỳ lạ, có thể coi là kỳ nữ nhân trong thiên hạ, hơn nữa nữ tử này mạnh đến kinh khủng.
Không chỉ có Vô Song cảm nhận được thực lực của nàng mạnh mẽ, mà cả Trần Cận Nam cũng nuốt lấy một ngụm nước bọt sợ hãi.
Nữ tử này tuổi tác chỉ sợ mới 23,24 vẫn còn cực kỳ trẻ vậy mà dĩ nhiên là Đại Tông Sư cảnh giới?, hơn nữa lực quyền của nàng, đến cả Trần Cận Nam cũng cảm nhận được áp lực.
Thiết Vạn Sơn luyện Thiết Bố Sam, ngoại thân hắn mạnh đến mức nào?, vậy mà vẫn bị nữ tử này một quyền đấm lõm cả lại, lực công kích của nữ tử này, chỉ sợ còn mạnh hơn cả Trần Cận Nam.
....
Khi nữ tử này rat ay, ở cách đó không xa, Xà Vương trong chiếc mặt nạ bằng vàng của mình khẽ mỉm cười, trong mắt có một tia nhu hòa.
“Con gái của nhị sư huynh, nàng trưởng thành đến như thế rồi sao?, Vô Địch Thiết Quyền Môn của nhị sư huynh, cũng có người kế tục rồi”.
....

Chương 107
Huyết chiến (1)

Thiết Vạn Sơn gục ngã, để cho toàn trường không ai kịp phản ứng gì, thậm chí rất nhiều người kinh hãi.
Mấy giây trước Thiết Vạn Sơn còn hùng hùng hổ hổ, vậy mà mấy giây sau liền nằm một đống trên mặt đất.
Càng đáng nói hơn là, nữ tử này làm xong việc liền rất nhanh phủi tay.
"Trần Cận Nam, bản công tử làm xong việc của mình rồi, ngươi muốn tuyên bố gì thì tuyên bố, không cần để tâm đến bản công tử, mất hứng rồi".
Nàng dứt lời, một tay nhấc Thiết Vạn Sơn bất tỉnh nhân sự dưới đất lên, sau đó vận lực, ném thẳng ra ngoài Thổ Địa Miếu.
Với thực lực của Đại Tông Sư, ném một vật nặng tương đương như Thiết Vạn Sơn ra ngoài cũng là không quá khó có điều ném vật rất khác ném người, ném người.... rung động hơn nhiều.
Nữ tử này làm xong, không quên phủi phủi tay, rồi nàng đúng thật không quan tâm gì, đầy hứng thú nhìn Vô Song.
Tất nhiên.... nàng cũng không nhìn Vô Song mà là nhìn Uyển Thanh.
Uyển Thanh lúc này cũng nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mặt, sau đó Uyển Thanh thân hình nhẹ nhàng run lên, bởi nàng thấy nữ tử kia vậy mà nhẹ vuốt má nàng.
Mộc Uyển Thanh lập tức sợ hãi lùi ra sau vài bước, thậm chí trốn sau người Vô Song, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải việc này.
Mộc Uyển Thanh chán ghét nam nhân nhưng nàng sẽ không sợ nam nhân, nàng sẽ lại càng không sợ chém giết, bất quá đây là lần đầu tiên nàng bị nữ nhân thân mật đến cái trình độ này.
Nhìn động tác của nữ tử kia, Vô Song cũng liền có chút ái ngại nhìn nàng.
Động tác cực kỳ chuyên nghiệp... có điều Vô Song cũng không xa lạ gì, hắn cùng.... hắn cùng Viên Tĩnh làm suốt.
Nữ tử này chỉ sợ.... thật sự có vấn đề rất nặng về giới tính.
Nhìn thấy Uyển Thanh sợ hãi, nữ tử này liền bật cười, nàng cười thực sự có chút... không giống nữ nhân, nàng cười rất tiêu sái.
"Tiểu cô nương đừng sợ, bản công tử cũng không có làm gì ngươi a, chỉ là vuốt ve một cái thôi cũng không cần phản ứng như vậy a, bất quá ngươi càng phản ứng như thế, bản công tử lại càng thích, ngoan bỏ khăn che mặt ra, bản công tử nhìn một chút nhan sắc của ngươi đi".
Mộc Uyển Thanh lần này trực tiếp rút đao ra, có điều cũng không phải chém

thẳng về phía nữ tử áo đen, nàng chỉ dùng đao để phòng ngự mà thôi.
“Khăn che mặt của ta không bỏ xuống được, hơn nữa.... ngươi tránh xa ta một chút, nếu ngươi lại gần, đừng trách ta hung ác “.
Vô Song thật sự có thể nhận ra, giờ phút này Uyển Thanh là cỡ nào luống cuống.
Nữ tử áo đen khẽ lắc đầu, sau đó một tay biến thành quyền, nhẹ gõ lên đầu Vô Song.
Nàng thay đổi mục tiêu quá nhăn, làm Vô Song cũng không có cách nào phản ứng kịp.
“Tiểu tử, lúc này rất cứng a, bản công tử liền thích, sau này cũng bỏ chức vị đường chủ đi, bản công tử đang thiếu một cái thư đồng, làm thư đồng của bản công tử hơn xa cái chức danh đường chủ kia”.
Nói xong, chỉ thấy thân hình nữ tử như tàn ảnh, biến mất.
Nàng chỉ đơn giản xoay một vòng, động tác như một làn gió nhẹ thoáng qua, sau đó đã hiện ra sau lưng Mộc Uyển Thanh.
Mộc Uyển Thanh liền run sợ hét lên, bất quá nàng đột nhiên nhận ra, á huyệt cua rminhf dĩ nhiên bị người điểm phải.
Chỉ thấy nữ tử kia ôm lấy Uyển Thanh từ sau lưng, giọng nói đầy tính trêu chọc.
“Bản công tử không thích ép người, bất quá khí chất của ngươi rất tốt, bản công tử rất thích, sau này nếu không có nơi nào để đi, bản công tử liền mở vòng tay đón ngươi, dù sao bản công tử cũng muốn thu thêm vài cái ấm giường nha đầu”.
Để lại một tiếng cuồng tiếu, nàng khẽ biến mất trong bóng đêm, để lại Vô Song không hiểu gì cũng Uyển Thanh mặt trắng bệch.
Nhìn theo bóng lưng của nữ tử kia, Vô Song thật sự cảm thấy tò mò.
Nàng là ai?.
Thăng Long Hội từ bao giờ có cao thủ cấp bậc này?.
....
Nữ tử này rời đi không xa, liền dừng lại, ánh mắt chậm rãi quan sát xung quanh.
Đây là phía ngoài Thổ Địa Miếu, đương nhiên cũng không có ai.
Nhìn cánh rừng yên tĩnh, nữ tử ánh mắt dần dần nhíu lại, sau đó khẽ thở dài.
Nàng cố gắng quan sát thêm một chút, vẫn không nhận ra sự tồn tại của ai, liền quay đầu lại.
Lúc này nàng ra tay với Thiết Vạn Sơn liền cảm nhận một loại khí tức quen thuộc, nàng liền rất nhanh xử lý đối phương, dọc theo khí tức đó chạy ra ngoài.
Đáng tiếc... cũng không có ai.
Ngày hôm nay, nàng tự mình đến Thổ Địa Miếu căn bản không phải vì Thiên Địa Hội.
Viên Quán Nam? Tiêu Trung Tuệ?, hai người này chết sống hơi đâu nàng quan tâm.
Thăng Long Hội cùng Thiên Địa Hội quan hệ?, nàng cũng không quan tâm. Với

nàng hiện nay Thăng Long Hội có cũng được, không có cũng được.
Nàng hôm nay có mặt ở đây chỉ vì, nàng nghe lời Dạ Xoa, Dạ Xoan nói cho nàng một cái tin tức kình người.
Nàng năm nay 25 tuổi, họ Quy tên Mạc Ly, nàng là Vô Địch Thiết Quyền Môn Chủ.
Tất nhiên, không ai dám gọi đầy đủ cả tên cả họ của nàng, rất nhiều người chỉ dám gọi nàng là Mạc Ly hoặc Ly – công tử.
Sẽ không ai ngờ, Ly công tử nổi tiếng bá đạo, giết người như ngóe hôm nay lại có giây phút yếu lòng như vậy, nhìn vào ánh mắt nàng, có thể nhận ra sự nhung nhớ.
Đúng lúc này, Mạc Ly chậm rãi quay đầu lại, nàng thân hình liền run lên.
Mạc Ly nhìn thấy, một nam tử thư sinh, mái tóc đen búi cao, lưng dựa vào tường đang nhìn nàng.
Người này chính là Xà Vương đại danh đỉnh đỉnh.
Nhìn thấy Xà Vương, Mạc Ly hai mắt khẽ nhòe đi, nàng một mạch chạy thẳng về phía Xà Vương.
Xà Vương nhìn Mạc Ly, có chút đau lòng, nhẹ nhàng đưa hai tay ra.
Mạc Ly lao vào trong ngực của Xà Vương, nàng khóc thút thít, những giọt nước mắt lã chã rơi.
“Ô ô, thúc thúc, người về rồi. ô... ô”.
“Cha... cha chết thật thảm, năm đó cha chết thật thảm. Không chỉ có cha, mẹ cũng chết rồi, mẹ cũng bỏ Mạc Ly mà đi. Thiên Vương đại nhân cũng chết, mọi thứ sụp đổ hết... sụp đổ hết rồi”.
Mạc Ly nàng còn có một cái thân phận khác, nàng là A Tu La của Thiên Long Giáo, đây là địa vị cha nàng truyền lại cho nàng.
Trong sáu vị hộ pháp Dạ Xoa – Kiền Thác Bà – A Tu La – Khẩn Na La – Ca Lâu La – Ma Hầu La Gia luôn luôn lấy A Tu La cùng Ca Lâu La làm chủ lực, là hai vị hộ pháp mạnh nhất của Thiên Long Giáo.
Hiện nay cũng như vậy, Mạc Ly nàng chính là một trong hai người mạnh nhất của Thiên Long Giáo hiện nay, đương nhiên trong mắt Mạc Ly mà nói, Thiên Long Giáo của nàng đã chết, đã chết vào cái ngày cha cùng Thiên Vương ngã xuống.
Nàng hiện nay chỉ là Vô Địch Thiết Quyền Môn chủ, chỉ vậy mà thôi.
....
“Thúc thúc, ngày đó... ngày đó người không có lên Thiên Long Sơn Mạch, Mạc Ly không có thấy người, Mạc Ly liền tưởng ngươi đã chết”.
“Mạc Ly chỉ còn một mình thúc thúc mà thôi, thúc thúc đừng bỏ Mạc Ly được không?”.
Muốn có bao nhiêu nữ tính liền có bấy nhiêu nữ tính.

Muốn có bao nhiêu mềm yếu, liền có bấy nhiêu mềm yếu.
Xà Vương ôm cô cháu gái nhỏ này trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen óng mượt của nàng.
Mạc Ly trong gần 10 năm qua, nàng đã phải gồng mình chịu đựng quá nhiều thứ, nàng đánh đổi gần như cả tuổi thanh xuân, đánh đổi hạnh phúc của chính mình.
Ngày Thiên Long Giáo sụp đổ, Mạc Ly mới 16 tuổi. Một cô nương 16 tuổi mất tất cả, không người thân, không gia đình cũng không có lý tưởng. Trong khoảng thời gian qua Mạc Ly phải trải qua cái gì, Xà Vương cũng không rõ, chỉ là chắc chắn không dễ chịu.
Xà Vương đột nhiên cảm thấy, hắn thật sự rất ích kỷ, năm đó hắn cùng Thanh rời bỏ trung nguyên, quyết định ẩn cư hải ngoại, hắn là trốn tránh, là buông bỏ.
So với Mạc Ly, Xà Vương đột nhiên cảm thấy, mình không bằng nàng.
Ít nhất năm đó, Xà Vương còn không mạnh mẽ bằng cái cô bé 16 tuổi này.
Nghĩ đến sự việc gần 10 năm trước tại Thiên Long Sơn Mạch, Xà Vương nhè nhẹ nhắm mắt lại, khóe miệng thở ra một hơi hàn khí.
“ 10 năm trước, ngươi đã là Đại Tông Sư cao thủ, ta cũng vậy. 10 năm sau, ngươi là Ngũ Tuyệt, ta cũng vậy. Hy vọng trận chiến lớn đầu tiên của ta ở Trung Nguyên, có thể gặp được ngươi, thật sự rất mong đợi”.
....
Không ai biết thân sự thật sự của Xà Vương, ít nhất triều đình không có tra ra, chính vì không có tra ra, mà ai cũng nghĩ Ngụy Trung Hiền đang chiếu tướng Thiên Địa Hội, một thế cờ cực khó.
Tuy nhiên nếu đám người Lý Lân cùng Tần Cối biết thân phận thật sự của Xà vương, sẽ phải suy nghĩ lại.
Xà Vương không so phỉa là hoàng thân quốc thích của Minh triều, nhưng độ ảnh hưởng của hắn còn lớn hơn nhiều lắm.
Trận chiến này, chưa chắc đã là thế cờ khó dành cho Xà Vương, chỉ sợ là tiếng sấm báo hiệu cho sự trở lại của Xà Vương mà thôi.
....
Thời gian dần dần trôi qua, khi bình minh đến, mặt trời chậm rãi xuất hiện, ở Thổ Địa Miếu cũng không còn một ai.
Đêm hôm qua cũng không có ai ngủ, hàng trăm võ lâm cao thủ cùng nhau cắt máu ăn thề, cùng nhau đi suốt đêm hướng về Trường An – Sơn Nam Tây Đạo.
Sơn Nam Tây Đạo đúng là đủ rộng rãi để áp tiêu, để nhiều người cùng nhau đi lại, dù sao đây là con đường huyết mạch dẫn đến Trường An, người qua lại sao có thể ít?, con đường này sao có thể nhỏ?.
Tuy nhiên ở hai bên Sơn Nam Tây Đạo lại có núi lớn.
Bình thường có thể nói đây là phong cảnh hữu tình, ngây thơ lãng mạng gì gì đó, nhưng ngày hôm nay không giống.

Lúc này ẩn trong những ngọn núi kia, chính là cao thủ Thiên Địa Hội, tất cả đều ngưng thần chú mục, bởi bọn họ biết, đại chiến sắp nổ ra.
Nếu triều đình có tay trong ở Thiên Địa Hội thì Thiên Địa Hội cũng không phải không có mật thám, đây là điều chắc chắn.
......
Tại Sơn Nam Tây Đạo hiện nay, mọi thứ đều quá yên tĩnh, yên tĩnh đến phát sợ.
Dưới cái nắng nóng của mặt trời chói chang, xa xa bụi mù dần dần xuất hiện.
Ở đây đều là cao thủ lão làng, đi nhiều cũng nhìn nhiều, từ đám bụi mù xa xa, bọn họ có thể cảm nhận thấy một thứ áp lực đang dần dần bành trướng, xe trở phạm nhân liền đi chuẩn bị đi qua.
Khi cái đoàn xe kia xuất hiện, rất nhiều người đều âm thầm hít vào một ngụm lãnh khí, bởi đơn giản mà nói, đám người kia căn bản không giống đội hộ tống phạm nhân bình thường.
Xe tù được làm bằng sắt, bên trong đương nhiên là Viên Quán Nam, bất quá Viên Quán Nam chỉ nằm bẹp một góc trong xe tù, chân tay của Viên Quán Nam đã bị phế, hắn liền chỉ có thể nằm ở đó một góc như đống thịt nhã.
Ngoại trừ Viên Quán Nam ra... rất nhiều người chú ý đến Tiêu Trung Tuệ, sau đó khi nhìn thấy tình trạng của Tiêu Trung Tuệ, không ít người hít vào một hơi lãnh khí, thậm chí Vô Song ở ngay gần Uyển Thanh, hắn có thể cảm thấy Uyển Thanh đang dừng răng cắn thật chặt vào bàn tay mình để không gây tiếng động.
Tiêu Trung Tuệ phải nói là rất đẹp, nàng là nữ nhân đẹp nhất của Thiên Địa Hội có điều hiện nay, ai nhìn ra được Tiêu Trung Tuệ xinh đẹp ngày nào?.
Tiêu Trung Tuệ quần áo rách tả tơi, lộ cả da thịt ra bên ngoài chỉ là da thịt của nàng, toàn vết sẹo đáng sợ, nhìn mà kinh người.
Tiêu Trung Tuệ bị trói trên một cây cột, đặt ở ngay giữa một xe ngựa lớn.
Đáng nói nhất, nàng bị hỉu dung.
Nửa khuôn mặt bên phải, vẫn là Tiêu Trung Tuệ, nhưng nửa khuôn mặt bên trái đầy những vết rạch.
Tiêu Trung Tuệ lúc này không rõ sống chết, ánh mắt đục ngầu, thậm chí là vô thần.
Nhìn thảm trạng của nàng, ai ai cũng kinh, ai ai cũng giận.
Đoàn người áp tải tù nhân này có khoảng gần 200 người.
Bọn họ đi cũng không nhanh, thậm chí là rất chậm, từng bước từng bước.
Gần 2000 người này cũng không có mấy người để ý đến Viên Quán Nam trong xe, bọn họ chỉ tập trung bảo vệ ba chiếc xe ngựa cực lớn đang chậm rãi tiến về phía trước.
Ba chiếc xe ngựa, tổng cộng 27 đầu ngựa kéo xe, diện tích mỗi chiếc xe chỉ sợ cũng ngang một ngôi nhà cỡ nhỏ, bên trong có cái gì, không ai biết.
Lúc này chỉ biết, Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam thảm trạng, thành công

kích nộ rất nhiều người.
Đứng trên đỉnh núi, ba người Trần Cận Nam, Xà Vương cùng Mạc Ly đều đang quan sát tất cả.
Trần Cận Nam thân hình run lên, trong mắt ngập tràn sát khí, nếu không phải có Xà Vương ở đây, hắn liền không nhịn được mà muốn chém giết hết lũ Thanh cẩu bên dưới.
Tuy nhiên tức giận là tức giận, Trần Cận Nam vẫn phải tỉnh táo bởi hắn nhận ra đám người bảo vệ xe kia là ai.
Toàn bộ gần 200 người, đều là người của Huyết Chích Đoàn.
Không chỉ có Trần Cận Nam, còn có rất nhiều người nhận ra, triều đình lần này thật sự phái cả ra Huyết Chích Đoàn áp xe.
Đây là một cuộc chiến vốn không công bằng.
Bên triều đình chỉ cần áp tải con tin đến Trường An liền là thắng, cho dù con tin chết hết, bọn họ chỉ cần mang Uyên Ương Đao về, vẫn là thắng.
Người Thiên Địa Hội vừa phải cứu Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam, lại vừa phải đoạt về Uyên Ương Đao.
Dưới ánh nắng của mặt trời, rất nhiều người cũng nhìn ra, đôi Uyên Ương Đao kia, vừa vặn cắm trên đỉnh hai chiếc xe ngựa khổng lồ còn lại.
Triều đình đang khiêu khích, là trần trụi khiêu khích.
....

Chương 108
Huyết chiến (2)

Trên chiến trường vốn không phải nơi chính nhân quân tử có thể sống, nơi đây chỉ có sống cùng chết, ngoại trừ sống chết ra tất cả những thứ khác đều bị đặt ở phía sau.
Với binh sỹ bên dưới là sống là chết, với những đại tướng lĩnh binh thì lại là thắng cùng thua.
Đại tướng lĩnh binh trên sa trường chỉ quan tâm thắng cùng thua, ở đây không có chỗ cho những loại tình cảm khác, cái gì quân tử, cái gì tiểu nhân?, tất cả đều không quan trọng.
Xà Vương là người hiểu rõ nhất việc này, đối với hành động của bên triều đình, ánh mắt Xà Vương hoàn toàn bình thản, cứ như phía dưới kia không phải là người của hắn, cứ như hắn đang chứng kiến hai cái hình rơm bị áp tải vậy.
Trần Cận Nam rất mạnh, hắn cũng rất hào hiệp nghĩa khí, người như Trần Cận Nam liền là chính nhân quân tử, là đại anh hùng. Tuy nhiên Trần Cận Nam không hợp dùng binh, hắn quá ngay thẳng.
Cứng quá thì dễ gãy, ở nơi mỗi quyết định đều đánh đổi bằng sinh mạng hàng chục, hàng trăm người thậm chí là hàng vạn người không có chỗ cho cảm xúc chi phối, cũng chẳng có chỗ cho những hành động nông nổi.
Nếu Thiên Địa Hội bắt được đai quan triều đình, liệu Thiên Địa Hội trên dưới có dám vỗ ngực, bọn họ không làm gì vị đại quan kia hay không?.
Đối với kẻ thù, không cần khoan nhượng, khoan nhượng cùng kẻ thù là tàn nhẫn với đồng minh, đây là đạo làm tướng.
Ở trên núi cao, dưới ánh mắt trời chói chang, rốt cuộc Xà Vương cũng lên tiếng.
"Cận Nam, mở to mắt ra mà nhìn một chút, bên dưới là Huyết Chích Tử".
"Huyết Chích Tử phân chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn loại trận hình tổ đội, ở bên dưới là Huyền Đội".
"Một Huyền Đội sẽ có quân số cố định là 15 người, bên dưới có tổng cộng 180 người liền là 12 tổ đội. Trên dưới Huyết Chích Đoàn chỉ có vàn vẹn 17 Huyền Đội mà thôi, điều này nói lên 7 phần Huyền Đội của Huyết Chích Đoàn đã xuất ra, nói cách khác đây là một hành động làm Huyết Chích Đoàn tất tay, điều này đồng nghĩa với chắc chắn bên trong có Địa Đội áp trục, quan trọng hơn để có thể dẫn đầu một chiến dịch này, chỉ sợ Thiên Đội cũng tham dự, cho dù không phải là Thiên Đội thì cũng là Ngũ Tuyệt cấp nhân vật dẫn đội ".
"Việc thứ hai ngươi phải nhìn thấy, là trận hình, là khoảng cách".
"Phí dưới sơn đạo giống một đầu đại xà đang tiến về phía trước, 180 tên Huyết

Chích Đoàn cao thủ bước đi rất chậm, bởi bọn chúng bắt buộc phải giữ cái gọi là khoảng cách lý tưởng, trên chiến trường kẻ mạnh là kẻ có thể đảm bảo khoảng cách đội hình”.
“Nhìn vào vũ khí, Huyết Chích Đoàn lần này không có sử dụng Huyết Chích, bọn chúng cũng không có tự tin tại địa hình chật hẹp này dùng đến Huyết Chích, 180 cái Huyết Chích bay trên bầu trời chỉ sợ quân ta chưa làm gì, quân địch đã chết hết. Chính vì không phải Huyết Chích ngươi mới phải nhìn vào khoảng cách bước chân”.
“5 bước chân, là khoảng cách giữa mỗi binh sĩ, 5 bước chân.... cũng là khoảng cách an toàn để bọn chúng không tự gây tổn thương cho nhau, nếu là quân lực nào khác số lượng bước chân không quan trọng nhưng Huyết Chích Tử sẽ khác, bơi đây là thói quen được rèn luyện qua hàng trăm trận chiến, thói quen của việc dùng Huyết Chích”.
“Huyết Chích Tử từ trong tâm bọn chúng luôn tự thành lập một khoảng cách an toàn với vũ khí trong tay, tránh để ngộ thương những anh em cùng huynh đệ mình”.
“Người làm chủ, mắt phải mở lớn một chút, đừng có nhìn chằm chằm vào cái gọi là Uyên Ương Đao. Nhân nghĩa không phải dựa vào miệng, cũng không dựa vào hai cây đao, nhân nghĩa là trong lòng người, tâm ngươi không tĩnh, người chết không chỉ có ngươi còn có tất cả anh em huynh đệ ngươi. Ngươi còn không bằng đám Huyết Chích Tử dưới kia”.
“Ba xe ngựa khổng lồ kia, là thứ phải chú ý nhất, không biết bên trong rốt cuộc là gì?, là người hay là vật?”.
“Từ độ lớn của xe mà nói, cho dù là chở người nhưng cũng sẽ không quá nhiều, trong xe chỉ sợ tối đa 10 người, bất quá xe ngựa độ lớn bất hợp lý nhưng độ cao cũng là bất hợp lý, không ngoại trừ trường hợp là xe hai tầng “.
“Nếu là xe ngựa hai tầng, mỗi xe có thể chứa được khoảng 20 người. Thần kỳ là một Địa Đội theo quy chế cũng chỉ có 10 người, tức là 1 xe có thể chứa 2 cái Địa Đội”.
“Bên dưới có ba xa, nhiều nhất là 6 Địa Đội xuất trận, bất quá điều này tương đối không thích hợp, Huyết Chích Đoàn cũng chỉ có 6 Địa Đội, rất khó toàn bộ tập trung lại, mà nếu có tập trung lại thì ai là người ra lệnh?, không có Thiên Đội dẫn đầu là không thể”.
“Vì vậy tạm thời có thể đưa ra phán đoán, trong 3 xe có 2 xe trở thành viên Địa Đội, tổng cộng khoảng 4 đội, xe còn lại là Thiên Đội hoặc nhân vật có thể sánh ngang với Thiên Đội”.
“Sau khi biết được lực lượng đại khái của đối phương, liền khai chiến đi”.
Giọng nói của Xà Vương rất bình thường, không hề có chút cảm xúc nào nhưng lại làm Trần Cận Nam ở bên cạnh càng thêm rung động, càng thêm sợ hãi.

Rốt cuộc hắn vẫn là kém Xà Vương quá nhiều.
Trần Cận Nam thân hình sau đó biến mất, hắn liền đi truyền tin.
Ở trên núi lúc này chỉ còn Mạc Ly cùng Xà Vương, Mạc Ly mới dám lên tiếng.
“Thúc thúc.... ngài còn gì chưa nói đúng không?, bằng vào quen thuộc của ta với triều đình mà nói, bọn họ căn bản sẽ không chỉ phái ra Huyết Chích Đoàn”.
Xà Vương đứng đó khẽ gật đầu.
“Đương nhiên ta biết, chỉ là có những việc không nói liền tốt hơn. Ở nơi đây rất gần Trường An, nếu nói đến Trường An không thể không nhắc đến Thanh Long Quân Đoàn, bất quá Thanh Long Quân Đoàn trận này sẽ không xuất chiến... nếu ta không nhầm triều đình sẽ dùng kẻ kia đi”.
Nói đến đây, Xà Vương chậm rãi thở dài một hơi, nhắc đến người kia, cho dù là Xà Vương mặt không bao giờ đổi sắc cũng có vài phần hoài niệm.
Mạc Ly không quá hiểu ý Xà Vương, nhưng nàng liền lựa chọn im lặng, tập trung nhìn trận chiến bên dưới.
....
Bên dưới núi, đoàn người của triều đình vẫn tiến về phía trước trong cái nắng chói chang của mặt trời.
Hai bên đường lúc này, các huynh đệ Thiên Địa Hội cũng đang nhận được hiệu lệnh của Trần Cận Nam, chỉ cần đời nhóm người triều đình đi được nửa đường liền đánh thẳng từ giữa đánh vào, chia đôi đội hình đối phương, trước tiên cứu Viên Quán Nam.
Trong một tán cây, Mộc Uyển Thanh cũng nắm chặt thanh đao của mình, sau đó nàng nhìn về phía Vô Song.
“Tiểu tử, ngươi không có võ công đi ra ngoài làm gì?, tí nữa cũng không cần lao ra, tí nữa để một mình ta là đủ”.
Vô Song đứng ngay sau Mộc Uyển Thanh, hắn đương nhiên cũng không muốn lao ra, nếu không có Mộc Uyển Thanh, hắn thật sự dám nằm ở đây giả chết, dù sao hắn chỉ là đến mở rộng tầm mắt thôi, đánh đánh giết giết làm gì?.
Có Mộc Uyển Thanh thì khấc, không phải là Vô Song thích nàng, hai người ở bên nhau mới có 1,2 ngày, sao có thể có tình cảm?, mặt của đối phương Vô Song còn chưa nhìn thấy, hắn sao có thể động tâm với nàng?.
Quan trọng là, Vô Song mang theo tâm tình người xuyên việt, hắn lại thật sự không muốn Mộc Uyển Thanh đi chịu chết, với võ công của Mộc Uyển Thanh, đi vào cũng chỉ có chết mà thôi.
Từ một lý do này, Vô Song chỉ sợ phải âm thầm đi theo bảo vệ bà nương dữ tợn này.
Vô Song cũng không hiểu, Trần Cận Nam là bị cái gì vào đầu, Uyển Thanh chỉ là cái nhị lưu cao thủ, vậy mà cũng cho phép nàng tham gia chiến dịch này?, dù sao thêm hay bớt một cái nhị lưu cao thủ căn bản không thay đổi chiến lực trận

chiến.
Uyển Thanh xét về lý sẽ là một thành viên trong nghĩa quân Thiên Địa Hội, nàng đương nhiên cũng phải nhận trọng trách như mọi người nhưng xét về tình lại khác, Uyển Than là con gái Tần Hồng Miên, lại là cháu của Tiêu Trung Tuệ, dù sao nàng cũng có quan hệ thân cận với Thiên Địa Hội, chẳng lẽ Trần Cận Nam thật sự cạn tình như vậy?.
Nhìn một cái thiếu nữ như hoa như ngọc đi vào chỗ chết, đừng nói là Vô Song chỉ sợ nam nhân không có mấy ai nguyện ý.
Vô Song cũng biết Uyển Thanh đang quan tâm đến mình, hắn cũng chỉ đành cười nhạt.
“Uyển Thanh tỷ tỷ, người yên tâm, ta sẽ đứng ở đây là được chứ gì, tí nữa liền sẽ không lao ra. Bất quá y thuật của ta vẫn là rất tốt, Uyển Thanh tỷ tỷ nếu bị thương, liền trực tiếp chạy về phía này được không, ta có thể vì ngươi trị liệu. Tỷ tỷ nhất định phải an toàn quay về, chỉ cần không chết ta liền có thể trị cho người”.
Uyển Thanh nghe vậy, hơi hơi gật đầu với Vô Song, sau đó lại tập trung nhìn vào đoàn người triều đình.
Nói thật, dưới sự dạy bảo của Tần Hồng Miên, Uyển Thanh liền biết thành một cái nữ nhân âm dương quái khí.
Nếu nói thẳng ra, Uyển Thanh tương đối giống Quách Phù, chỉ là trên phương diện dạy dỗ Tần Hồng Miên vẫn làm tốt hơn Hoàng Dung nhiều, ít nhất nàng có thể dạy được Uyển Thanh theo ý mình, Hoàng Dung lại không dạy được Quách Phù theo ý mình.
Uyển Thanh rất ghét nam nhân, từ bé nàng đã được dạy nam nhân trong thiên hạ không có cái nào tốt, Uyển Thanh lại càng ghét nam nhân không có cốt khí, tham sống sợ chết.
Bình thường, Vô Song tuyệt đối hội đủ các yêu cầu để Uyển Thanh chán ghét bất quá hắn lại có lá bài tẩy ‘tuổi tác’, Uyển Thanh cũng không thể nào bắt một đứa bé còn nhỏ hơn mình ra chiến trận, nàng căn bản làm không nổi.
Quan trọng hơn, Uyển Thanh biết Vô Song thật ra không phải hèn nhát, hắn nhiều khi cực kỳ có cốt khí, lúc này chỉ là tự mình biết mình mà thôi, cái này trong mắt Uyển Thanh cũng không tính là hèn nhát. Chưa kể lời nói của Vô Song còn làm Uyển Thanh có chút vui vẻ, nàng sẽ không tin với tuổi tác của Vô Song sẽ hiểu cái gì là y thuật, bất quá nàng lại nguyện ý tin tưởng, Vô Song thật thâm lo lắng an nguy cho nàng.
Uyển Thanh đang suy nghĩ, đột nhiên bên cạnh hai người lại có thêm một nam tử, cái này phải nói cực kỳ bất ngờ.
Người đến, mái tóc búi lên ở trên, xõa xuống ở dưới, thân hình tương đối to lớn, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt thủy chung có chút.... dâm tiện nhưng lại ẩn ẩn

chính khí đường đường.
Nam tử này vừa xuất hiện, liền mỉm cười với Vô Song.
“Tiểu tử, ngày hôm qua ta cũng thấy ngươi nha, xương rất cứng. Yên tâm đi cô bé này có ta bảo vệ, nàng liền không bị tổn thương một sợi tóc”.
Nam tử này xuất hiện rất bất ngờ, đến cả Vô Song cũng không nhận ra, khinh công cao đến dọa người, lại thêm câu nói của hắn, làm Vô Song tò mò không thôi.
“Tiền bối, người là?”.
Nam tử nhìn Uyển Thanh một chút, thấy Uyển Thanh cũng đang tò mò nhìn hắn, liền bật cười vỗ ngực.
“Ha ha, ta chính là đại danh đỉnh đỉnh thiên hạ đệ nhất tình thánh, họ Điền, tên Bá Quang”.
Nghe xong tên người này, Uyển Thanh mặt lóe lên sát khí, thậm chí chuẩn bị vung đao chém chết luôn Điền Bá Quang ở đây.
Về phần Vô Song cũng có chút trợn mắt há mồm, không ngờ hôm nay hắn lại được nhìn thấy một cái danh nhân?.
Đương nhiên người này không phải cái gì tình thánh, đây chính là Vạn Lý Độc Hành – Điền Bá Quang.
Điền Bá Quang tuổi tác cũng không tính là lớn, khoảng trên dưới 27-28 tuổi, ở cằm có một nhúm râu chụm lại, thoạt nhìn giống râu ‘dê’, trong mắt ẩn ẩn có dâm khí bất quá cũng có một tia chính khí.
Điền Bá Quang người này trong Tiếu Ngạo Giang Hồ liền là một cái nhân vật vừa tà vừa chính, tuy cả đời hắn làm rất nhiều việc xấu, đối với nữ tử là không thể chấp nhận bất quá Điền Bá Quang hiệp nghĩa rất nhiều người cũng thấy, nếu Điền Bá Quang thật sự táng tận lương tâm, Lệnh Hồ Xung đã sớm chết.
Điền Bá Quang, cũng có thể coi là một cái nhân vật trong TIếu Ngạo Giang Hồ, có cốt khí, có võ công, lại cực trọng chữ tín.
Chỉ là Vô Song không hiểu, Điền Bá Quang tại sao lại chạy đến đây, tại sao lại phải bảo vệ Mộc Uyển Thanh?, chẳng nhẽ hắn lại nổi lên tà dâm với Uyển Thanh?.
Nghĩ nghĩ đến điểm này, Vô Song trong tay khẽ xuất hiện một cây kim châm, Điền Bá Quang rất tốt nhưng Vô Song cũng là rất tiếc, kẻ này không tệ nhưng dâm tính quá lớn, nếu có một ngày hắn sở tay vào nữ nhân của Vô Song thì sao?.
Vô Song liền tính xa một chút, hắn không biết hiện nay có nên phế cái đó của Điền Bá Quang hay không, tuy nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, bởi Điền Bá Quang, hắn là Tông Sư cao thủ, cảnh giới này khiến Vô Song vẫn luôn cực kỳ đau đầu.
Vô Song đang định hơi lý do của Điền Bá Quang, thì đã thấy Uyển Thanh vung đao tính chặt đầu kẻ này xuống, cũng may võ công của Điền Bá Quang cao hơn

Uyển Thanh quá nhiều, hắn giữ được lấy cổ tay của nàng, sau đó ánh mắt liền khó có được nghiêm túc.
“Cô bé, đừng có động, nếu để lộ vị trí, không chỉ có ngươi nguy hiểm, tiểu tử này cũng nguy hiểm, hàng trăm người ở đây cũng gặp nguy hiểm, lão tử khi đó cũng chỉ có thể bỏ của chạy lấy người”.
“Lão tư đời này làm quá nhiều việc xấu, nhưng ta từ xưa đến nay không có hối hận, cả đời Điền Bá Quang chỉ có duy nhất một lần hối hận, là hối hận với sư phụ. Nói cho ngươi biết, mẹ ngươi Tần Hồng Miên là đại sư tỷ của ta, Tiêu Trung Tuệ nàng là nhị sư tỷ của ta”.
“Lần này là đại sư tỷ nhờ ta, đến bảo vệ ngươi. Nếu không lão tử cũng chẳng mất công chạy đến đây, ngoan ngoãn một chút”.
Thì ra, Quỷ Đao Trần năm đó nhận ba cái đệ tử, lần lượt là Tần Hồng Miên – Tiêu Trung Tuệ cùng Điền Bá Quang.
Tần Hồng Miên được dạy cho Tu La Đao Phổ, tư chất cũng là rất tốt bất quá lại vướng vào lưới tình của Đoàn Chính Thuần dẫn đến tu luyện trì trệ, mãi không thể tiến, không có cách đột phá Tông Sư cảnh.
Nhị sư tỷ Tiêu Trung Tuệ học được Phi Yến Đao Pháp, nhị sư tỷ tính cách rất tốt nhưng tư chất lại là kém nhất, tuy nhiên mỗi người có phúc của mình, Tiêu Trung Tuệ cùng phu quân của mình Viên Quán Nam lại may mắn luyện thành Phu Thê Đao Pháp, võ công tiến mạnh một đường đột phá Tông Sư Cảnh.
Cuối cùng là Điền Bá Quang, tư chất tốt nhất, Điền Bá Quang được truyền cho Thập Tam Lộ Trấn Hồn Khoái Đao, lại học thêm Vạn Lý Độc Hành thân pháp, cho dù ở trong Tông Sư cảnh giới cũng là cực mạnh tồn tại, dù sao hắn đánh không lại liền có thể chạy, ai có thể làm gì hắn?. Đáng tiếc Điền Bá Quang năm đó phản bội sư phụ.... dẫn đến Quỷ Đao Trần quá mức tức giận, liền vứt đi đao của mình, không bao giờ thu đệ tử cũng không bước chân ra giang hồ.
Điền Bá Quang đời này chính là đại dâm tặc, nhưng hắn cũng có đạo của chính mình, có giới hạn của chính mình.
Đầu tiên, nữ nhân của huynh đệ hắn không đụng đến.
Thứ hai, nữ nhân khiến hắn cảm phục, hắn không đụng đến.
Cuối cùng, người thân của hai vị sư tỷ, hắn cũng không đụng đến.
....
Cả Uyển Thanh cùng Vô Song cũng không biết Điền Bá Quang nói thật hay giả, tuy nhiên ngay lúc này, âm thanh xuất kích vang lên, mở đầu chính là thứ âm thanh kinh khủng của đá lăn.
Từ trên núi, từng tảng đá lớn bị lăng xuống.
Ngọn núi này độ dốc cũng không lớn, dẫn đến tốc độ đá lăn cũng không tính là nhanh, bất quá đá lăn thì vẫn sẽ lăn, tạo cho bất cứ ai một cảm giác nghẹt thở.
Trong tán cây, Vô Song lúc này căng mắt ra mà nhìn, hắn muốn xem Huyết

Chích Tử rốt cuộc... mạnh thế nào.
Huyết Chích Tử có thể coi là đám người khó đối phó nhất mà Vô Song đã gặp từ khi xuyên việt, chưa kể thực lực cũng cao dọa người.
180 người tương đương với 180 cái nhất lưu cao thủ.
Số lượng của Thiên Địa Hội nghĩa quân khoảng 600 người có hơn, bất quá số lượng nhất lưu cao thủ tính chi li ra chỉ sợ vèn vẹn 100 người.
Tuy trong mắt Vô Song, Huyết Chích Tử có chút quái dị, ít nhất hắn thấy nếu cùng cảnh giới quyết đấu đám người Huyết Chích Tử rất yếu, bọn hắn yếu hơn kha khá so với các nhất lưu cao thủ bình thường có điều lại có thể dùng ưu thế kết hợp với nhau hợp thành tổ đội khắc chế chính điểm yếu của mình.
Nếu quyết đấu 1 vs 1 không nghi ngờ gì Vô Song sẽ đặt cửa Thiên Địa Hội, nhưng nếu 100 vs 100, Huyết Chích Tử chỉ sợ giết cho Thiên Địa Hội không còn manh giáp.
Khi phát hiện những tảng đá lớn lăn xuống, đám Huyết Chích Tử cũng không có loạn trận cước, tất cả đều cầm lấy vũ khí.
Vũ khí của bọn chúng hôm nay cũng không phải là Huyết Chích, mà là một thứ vũ khí kì dụ đeo ở sau lưng, bị áo choàng mơ hồ che đi.
Khi rút ra, thứ vũ khí kia liền làm Vô Song hơi hơi nheo mắt lại.
Cũng như Huyết Chích Tử, thứ vũ khí này được gắn vào cánh tay, nó giống một cái khiên thon dài, độ dài khoảng bằng một cánh tay người lớn nhưng độ lớn cũng chỉ gấp đôi hai cánh tay một chút, khó mà che kín cơ thể.
Trên tấm khiên có một lưỡi dao, độ dài khoảng 20 cm, nhọn hoắt thậm chí có thể phản chiếu cả ánh sáng mặt trời.
Chỉ cần nhìn Vô Song cũng có thể nhận định, đây là vũ khí dành cho cận chiến, tính sát thương cùng tầm xa thua Huyết Chích rất nhiều nhưng lại có thể vừa công vừa thủ, sử dụng dễ dàng, thẳng tại linh hoạt.
Thứ này được gọi là Sát Sinh Nhận.
Tên của nó thật ra cũng không liên quan gì đến hình dáng, cũng không biết là ai đặt tên, bất quá Sát Sinh Nhận cùng Huyết Chích chính là hai vũ khí chủ lực của Huyết Chích Tử.
Đám người này được huấn luyện cực kỳ tốt, thấy đá lăn, đầu tiên toàn bộ đều lùi lại, đưa Sát Sinh Nhận ra phía trước hơi hơi che đi phần ngực của mình.
Đá lăn đúng là đáng sợ tuy nhiên chỉ hù được kẻ yếu cùng kẻ tâm trí quá kém.
Đẳ lăn tác dụng lớn nhất chỉ là chia cắt đội hình cùng chặn đường mà thôi.
Chỉ là đá này cũng không giống đá thường, ở trên núi, Xà Vương mạnh mẽ khoát tay.
Trên núi một đoàn mũi tên được bắn xuống.
Toàn bộ đều là tên lửa, những mũi tên này mục tiêu đều là hướng về tảng đá lớn đang lăn xuống.

“Cẩn thận, có hỏa dược ”.
Không biết là ai hết lên, lúc này những tảng đá lớn lập tức nổ tung thành vô số mảnh, đá vụn bay đầy trời lao thẳng xuống bên dưới.
Xà Vương, ánh mắt lạnh lại.
“Giết”.
....
Vô Song triệt để bị cảnh tưởng này làm hấp dẫn, hắn không ngờ thế giới này cũng có thuốc nổ, bất quá đây cũng là tại Vô Song không nghĩ đến mà thôi.
Thuốc nổ trong đầu Vô Song là mấy thứ như ‘lựu đạn’, ‘bom’ ‘mìn’, ‘súng ống’ nhưng hắn cũng không biết thuốc nổ hay hỏa dược đã xuất hiện từ rất lâu.
Thế giới này, bối cảnh không rõ ràng cũng tuyệt đối không phải trái đất xưa kia của Vô Song nhưng cũng sẽ có vài điểm tương đối giống.
Nếu đây là thời nhà Tần, nhà Hán thậm chí là nhà Tống, nhà Minh, chưa chắc đã có thuốc nổ tồn tại tuy nhiên đây là nhà Thanh, thời đại này chỉ sợ.... hỏa mai cũng là có. Hơn nữa hỏa dược cũng là một trong bốn phát minh nổi tiếng nhất của Trung Quốc cổ đại, từ thế kỷ 12 đã bắt đầu xuất hiện trong một số chiến dịch, lúc này có cũng là không lạ gì.
....
P/s: Hỏa Mai là một loại Súng đơn giản, xuất hiện vào khoảng thời gian thế kỷ 14 – 15, sau đó đến thế kỷ 18 thì được sử dụng làm vũ khí chủ yếu của quân đội phương tây.
....

Chương 109

Huyết chiến (3)

Một lệnh của Xà Vương, lập tức từ hai bên đường, nghĩa quân Thiên Địa Hội lao ra.
Không thể không nói, chiêu mở đầu của Xà Vương rất độc, dù sao một tảng đá lớn lăn xuống không có bao nhiêu sát thương thực chất nhưng khi nó nổ ra thì lại khác.
Nhất lưu cao thủ tuy đã có nội lực tương đối mạnh mẽ nhưng bọn họ căn bản không phải là Tông Sư cảnh giới, bọn họ muốn dùng hộ thân cường khí ngăn cản 'đá lạc' thì quá khó, chỉ có thể dùng bản lĩnh của chính mình né tránh.
Giống như từ trên cao bắn hàng loạt mưa tên xuống vậy, căn bản rất khó ngăn cản.
Tất nhiên rất khó cũng không phải không thể, Huyết Chích Tử ở đây là 12 Huyền Đội tập hợp, dẫn đầu mỗi đội là một cái Tông Sư cảnh.
"Biến trận, phòng ngự".
Lập tức trận hình khổng lồ của quân đội triều đình thay đổi, bọn họ chia thành đúng 12 loại trận hình nhỏ, lưng tựa vào nhau, dùng Sát Sinh Nhận làm tấm chắn, ngăn cản đá vụn bay tới, tuy nhiên thương vong là vẫn phải có chỉ là không lớn như đám người Thiên Địa Hội mong đợi mà thôi.
Tất nhiên Xà Vương cũng không mong đợi dùng mấy thứ tiểu xảo này thắng được Huyết Chích Đoàn nổi danh thiên hạ, thứ mà Xà Vương muốn, chỉ là phân tách toàn bộ đội hình của đối phương ra mà thôi.
Phân để diệt, làm như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều so với một mực cường công.
......
Cao thủ của Thiên Địa Hội từ hai bên lao tới, tuy Huyết Chích Tử không phải là không đoán được nhất định sẽ có phục binh, nhưng vừa biến trận phòng ngự xong, lại bị đá tạc gây xáo trộn đội hình không ít, tất nhiên sẽ xuất hiện tình cảnh luống cuống, từ đó hiện ra điểm yếu để công kích.
Thiên Địa Hội tuy phối hợp tua xa Huyết Chích Tử nhưng lại hung mãnh vô cùng, trong mắt ai cũng ngập lửa căm hờn, chỉ hận không thể xé da nuốt thịt quân đội triều đình.
Dù sao bọn họ đến đây đều dưới là cờ 'Phản Thanh Phục Minh', tất nhiện hận đám quân binh của Thanh triều đến thấu xương, lại thêm tình cảnh của Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ, thành công kích nộ tức giận bên trong bọn họ.
Hai quân rốt cuộc chính diện va chạm, lập tức chém giết nổ ra.
Trong đám người lao ra đương nhiên cũng có Mộc Uyển Thanh cùng Điền Bá

Quang, nhìn ánh mắt của Mộc Uyển Thanh tràn đầy sát khí, Vô Song chỉ nhè nhẹ thở ra một hơi.
Mộc Uyển Thanh là một nữ nhân ngoài lạnh trong nóng điển hình.
Vô Song nhìn thấy, bàn tay cầm đao của nàng đang run run, hắn có thể cảm nhận được nàng đang sợ hãi.
Mộc Uyển Thanh từ trước đến nay luôn luôn đao to búa lớn, giọng nói mang theo vài phần nóng nẩy bất quá nàng cũng không có sát khí, cái này không dấu được Vô Song.
Mộc Uyển Thanh nàng chưa từng giết người, đây có lẽ là trận đấu đầu tiên của nàng đi.
Nàng cứng cỏi, thật ra là đến từ ngạo khí của mình, cũng là vì nàng muốn Vô Song an tâm, nàng ngoài mặt không nói nhưng lại coi Vô Song thật sự là một cái đệ đệ.
Vô Song lúc này mới nhận ra, chỉ sợ mẹ của nàng Tần Hồng Miên cố tình để Uyển Thanh tham gia trận chiến này.
Đây sẽ là lần tẩy lễ đầu tiên cho Uyển Thanh, Tu La Đao không giết người sao có thể coi là Tu La Đao?.
Tần Hồng Miên chỉ là một cái siêu nhất lưu cao thủ, căn bản sẽ không thể bảo vệ Uyển Thanh, vì vậy liền nhờ đến Điền Bá Quang. Bằng vào khinh công của Điền Bá Quang, chỉ cần không quá đen đủi nhất định có thể mang Uyển Thanh rời đi an toàn.
Trong thiên hạ này, cha mẹ nào không thương con cái?, chỉ là Tần Hồng Miên biết nàng có tham chiến cũng chẳng để làm gì mà thôi.
Tu La Đao – Tần Hồng Miên cũng không có đơn giản như trong Thiên Long Bát Bộ, ít nhất hiện nay mẹ của Uyển Thanh trong mắt Vô Song cũng lên một tầm cao mới, nàng không phải là một cái nữ nhân ngốc.
....
Vô Song có thể coi là người duy nhất không tham chiến, ánh mắt của hắn lặng lẽ quan sát toàn bộ chiến trường.
Hắn có thể nhìn ra, chiến cuộc lúc này bên Thiên Địa Hội đang áp đảo về khí thế cùng số lượng bất quá cũng không có cách nào hoàn toàn chiếm lợi thế với đám người Huyết Chích Tử, loại đấu pháp dùng số lượng này căn bản dùng lâu không được, sớm muộn cũng để Huyết Chích Tử thay đổi hoàn toàn tình thế.
“Tiểu tử, nghĩ gì vậy?”.
Một bàn tay ấn mạnh vào đầu Vô Song, sau đó xoa xoa đầu hắn.
Thật ra cũng không hẳn là xoa đầu, vì Vô Song hắn có đội mũ, bất quá loại cảm giác này đã lâu Vô Song cũng không cảm nhận được.
Hắn có chút ngửa đầu lên, liền nhìn thấy Mạc Ly đang ngồi cạnh mình.
Nàng ngồi trên một tảng đá cỡ vừa, tương đối nhẵn nhũi, đôi chân duỗi thẳng ra,

lưng tựa về về phía sau, hai tay gối lên đầu. Theo động tác này của nàng bộ ngực đầy đặn cũng toàn bộ được khoe ra có điều nàng căn bản cũng không thèm để ý chút nào.
Vô Song thấy vậy, cũng nằm tựa đầu về phía sau, bắt trước dáng nằm của Mạc Ly, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn xuống bên dưới.
“Thua chắc”.
“Ồ, là ai thua, triều đình hay Thiên Địa Hội?”.
Mạc Ly hơi hơi có hứng thú đánh giá Vô Song.
Nàng xuống đây đơn giản chỉ vì ‘chán’, vừa vặn lại nhìn thấy Vô Song không có tham chiến, Mạc Ly trong mắt liền hiện ra một tia tán thưởng.
Vì cái khỉ gì Thăng Long Hội phải liều chết vì Thiên Địa Hội?, đây là suy nghĩ trong lòng Mạc Ly, và nàng làm đúng theo cái suy nghĩ của mình.
Vô Song hiện nay trên danh nghĩa là người của Thăng Long Hội, hắn không có nghĩa vụ lao ra chém chém giết giết vì Thiên Địa Hội, trong mắt Mạc Ly đây có thể coi là khôn ngoan.
Vô Song nghe Mạc Ly hỏi, chỉ cười nói.
“Tất nhiên là người Thiên Địa Hội, đám người này làm ta nhớ đến khởi nghĩa nông dân năm xưa, số lượng đương nhiên là có nhưng đối đầu với quân chính quy của triều đình vẫn là vừa đánh đã thua, số lượng lớn mà không biết kết hợp thì có thể làm gì?”.
Mạc Ly khẽ gật đầu, sau đó nhìn Vô Song một chút.
“Tiểu tử, thật ra ta có chút khó hiểu, ta không nhớ có cái đường chủ nào của Thăng Long Hội giống như ngươi, 10 ngày trước bản công tử đã có mặt ở khu vực Kinh Kỳ Đạo này, sau đó ta lệnh cho toàn bộ các đường chủ tập trung lại ở Hồ Bắc”.
“Nạn dân ở Hồ Bắc rất lớn, đây là lúc Thăng Long Hội thu mua nhân tâm, đồng thời đẩy mạnh lực ảnh hưởng khu vực trung nguyên, bản công tử trên đường cũng tiện tay diệt đi Huyết Hổ Trại, trách tình trạng sau này thương đội của chúng ta khi tiến về Hồ Bắc gặp lực cản”.
“Chỉ là bản công tử không hiểu cho lắm, phạm vi xung quanh đây từ bao giờ thêm một cái đường chủ?”.
Mạc Ly nói rất đơn giản, nàng cũng thản nhiên nhìn Vô Song, nhưng trong ánh mắt dần dần lạnh lại.
Nàng là đang nghi ngờ Vô Song.
Đừng nói Vô Song hiện nay chỉ là một cái đứa bé, nàng vẫn sẽ nghi ngờ, nếu Vô Song không thể cho Mạc Ly một câu trả lời thích hợp, nàng liền... giết hắn.
Đây chính là tính cách của Mạc Ly, đây cũng là cách làm người của Mạc Ly, nếu không thể giải tỏa nghi ngờ trong lòng nàng, tất nhiên phải chết.
Dùng người thì không nghi người, nghi người đương nhiên không dùng người.

Vô Song bị Mạc Ly nhìn, hắn cũng thật sự không ngờ trong trận chiến gian nan trước mặt, Mạc Ly lại để ý đến hắn trước tiên.
Vô Song thật ra là một cái phủi tay chưởng quỹ, mọi việc đều là để Khinh Huyền làm, hắn chỉ đưa ra kế hoạch mà thôi, về phần nhân sự của Thăng Long Hội hắn nào biết?, đến cả chức danh đường chủ cũng là hắn tiện tay lấy được, hắn căn bản cũng không biết cái gì là lệnh triệu tập, lúc này nghe Mạc Ly nói, hắn mới hiểu ra vấn đề.
Nhìn Mạc Ly, Vô Song chớp chớp ánh mắt, cũng không suy nghĩ nhiều lắm, hắn khẽ đáp.
“Thật ra ta cũng không phải đường chủ của Thăng Long Hội”.
Mạc Ly nghe vậy, mặt cũng không bất ngờ lắm, tiếp tục nhìn Vô Song, ánh mắt chớp chớp mang theo vài phần tò mò.
“Thật ra ta là nhặt được lệnh bài, cũng không có quan hệ gì với Thăng Long đường nha, cô nương đã hài lòng chưa?”.
Trong ánh mắt Vô Song xuất hiện một tia tinh nghịch, hắn hiện tại khí chất từ đầu đến cuối toàn bộ đều thay đổi, căn bản không còn cái vẻ thật thà nhút nhát kia, hiện tại Vô Song mới trở lại là chính mình.
Đáp lại lời nói của Vô Song, Mạc Ly chậm rãi tung một quyền.
Quyền này không nhanh nhưng lực đạo kinh khủng, dính một nắm đấm của nàng, Vô Song có thể tin tưởng hắn chỉ sợ phải nằm giường nửa năm.
Chân đạp Quỷ Ảnh, Vô Song liền khẽ lướt về phía sau, vừa vặn né được một quyền của Mạc Ly.
Mạc Ly thấy thế, liền mỉm cười.
“Cũng không ẩn dấu thực lực nữa sao?, cũng được dù sao bản công tử cũng không tin ngươi là tiểu tử không có võ công, bất quá.... bằng tuổi này đã là nhất lưu cao thủ, thật sự yêu nghiệt, có chút ngoài tầm dự đoán của bản công tử”.
Mạc Ly dứt lời, nàng bước ra một bước, chỉ một bước nàng đã hiện ra trước mặt Vô Song, tốc độ của Đại Tông Sư căn bản ăn đứt nhất lưu cao thủ không biết bao nhiêu lần, cho dù Quỷ Ảnh bộ pháp của Vô Song có nghịch thiên hơn nữa, cũng không có cách nào tránh thoát được Đại Tông Sư cao thủ, đẳng cấp chênh lệch là quá lớn.
Sau đó Mạc Ly dùng một tay ấn vào ngực Vô Song, nàng đẩy hắn ngã xuống đất, cũng may bên dưới cũng không có đá tảng nếu không Vô Song chỉ sợ quá nửa đập đầu vào đá.
Thân thể bị Mạc Ly đè xuống dưới, nàng khẽ nhếch miệng nhìn Vô Song, tư thế cực kỳ ám muội.
Lúc này Vô Song nằm dưới, Mạc Ly đè lên trên, cũng may xung quanh là tán lá cũng không có ai nhìn thấy.
Mạc Ly sau đó một tay chống xuống mặt đất, ánh mắt lóe lên một tia tà dị nhìn

Vô Song.
“Bản công tử có quen một cái bằng hữu, hắn rất giỏi dịch dung thuật, nhiều khi bản công tử muốn nhận ra hắn cũng là không có cách nào, tuy nhiên ở cùng hắn lâu ánh mắt cũng tinh hơn một chút, ít nhất vẫn nhìn ra người đang dịch dung đi”.
“Bản công tử thật sự muốn đấm vỡ mặt ngươi ra, dịch dung thì cũng thôi đi, còn dám trêu đùa ta?”.
Nói xong, Mạc Ly thực sự đưa tay lên.
Mạc Ly tuyệt đối là cái nữ ma đầu hợp cách, nói giết liền giết, căn bản cũng không hề cố kỵ, Vô Song hoàn toàn tin tưởng, một quyền này mà đánh xuống, hắn chết chắc.
Bị một cái nữ nhân đè bên dưới cũng làm Vô Song không mấy vui vẻ, có đè cũng phải là hắn đè nàng mới đúng, chỉ là đẳng cấp quá chênh lệch, Vô Song cũng đành chịu.
“Chậm, vị tỷ tỷ này, thật ra ta dùng mỹ nam kế, sau đó liền có thể lấy đến một tấm lệnh bài đường chủ của Thăng Long Hội, lời này chính là thiên chân vạn xác “.
Mạc Ly thấy thế, liền khẽ liếm môi.
“Ồ vậy hóa ra là mỹ nam kế nha, bản công tử thật sự tò mò, là cái nữ nhân nào để tiểu tử còn chưa dứt sữa như ngươi câu dẫn “.
Vô Song ánh mắt chớp chớp nhìn Mạc Ly, hắn cũng nhoẻn miệng cười.
“Nàng gọi là Phượng Khinh Huyền nha, không biết tỷ tỷ ngươi có từng nhận thức”.
Vô Song vừa nói dứt lời, Mạc Ly như dính phải định thân thuật vậy, ánh mắt chớp động nhìn kỹ hắn thật lâu.
Sau đó cũng mặc kệ Vô Song có đồng ý hay không, nàng liền tháo mũ của Vô Song xuống, lập tức đập vào mắt nàng là màu tóc trắng đặc biệt của hắn.
Mạc Ly lúc này ánh mắt có chút kỳ lạ, sau đó liền rời khỏi người Vô Song, nàng lại tiếp tục ngồi xuống chỗ cũ như chưa có việc gì xảy ra.
“Thì ra ngươi là cái tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, không tệ”.
Nói xong Mạc Ly căn bản không để ý đến Vô Song nữa, nàng cũng mất đi hứng thú, hai tay ôm lấy chân, cằm kề vào hai đầu gối, bắt đầu tiếp tục quan sát chiến sự bên dưới.
Vô Song cũng không hiểu thái độ của Mạc Ly cho lắm, trong phút chốc hắn có thể cảm nhận Mạc Ly trong mắt có một nỗi buồn man mác, loại ánh mắt này khiến Vô Song có vài phần thương cảm.
Vô Song cũng không quen biết Mạc Ly, hai người chỉ như hai cái người qua đường đi qua đời nhau mà thôi, thậm chí Vô Song còn thân với Uyển Thanh hơn Mạc Ly nhiều.

Hắn cũng chỉ lẳng lặng ngồi đó, ngồi bên cạnh Mạc Ly, quan sát thế cuộc.
....
Như Vô Song suy nghĩ, Thiên Địa Hội đám người lúc này dần dần lộ ra bại thế, cho dù cuộc chiến mới chỉ diễn ra 10 phút mà thôi, mất đi yếu tố bất ngờ, Huyết Chích Đoàn liền rất nhanh lấy lại lợi thế, rất nhanh dựa vào sự hậu thuẫn của đồng đội cùng sự phối hợp hoàn mỹ, từ từ đánh lui từng đợt Thiên Địa Hội quần hùng.
Ở bên cạnh Vô Song, Mạc Ly lúc này đột nhiên mở miệng.
“Mở to mắt mà nhìn, cảnh tiếp theo cả đời ngươi cũng không thấy mấy lần đâu. Căng mắt ra mà quan sát, dụng tâm mà học”.
Mạc Ly nói xong, nàng lại im lăng, có điều trong mắt nỗi buồn man mác kia cũng tan biến toàn bộ, trong mắt chỉ còn chiến ý.
Mạc Ly rất nhanh liền lại trở về là Mạc Ly.
Vô Song nghe Mạc Ly nói, liền tò mò chăm chú nhìn chiến cuộc, bất quá hắn vẫn không thấy rốt cuộc là khá hơn ở điểm nào?.
Mạc Ly ở bên cạnh khẽ nhếch miệng nhìn Vô Song đang ngơ ngác, nàng kéo cổ áo hắn, sau đó chỉ chỉ lên trời.
Vô Sogn theo hướng chỉ của nàng, hắn nhìn thấy Xà Vương.
Đứng bên cạnh Xà Vương, là Trần Cận Nam.
Xà Vương đeo mặt nạ không nhìn rõ hỉ nộ ái ố còn Trần Cận Nam, Vô Song có thể rõ ràng nhận ra thân thể vị tổng đà chủ này đang run lên, ánh mắt đỏ rực. Trần Cận Nam chỉ sợ trong lòng đang chảy máu, nếu không phải có Xà Vương ở đây, hắn liền lao xuống chém giết Thanh cẩu.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song nhìn thấy Xà Vương.
Người này.... không có một tia khí thế nào, toàn thân nội liễm vô cùng, hắn đứng đó như một ngọn núi lớn mặc mưa mặc gió.
Nam tử này thân hình chỉ có thể tính là trung bình, có chút gầy gò giống như thư sinh nhưng lại khiến cho Vô Song cảm thấy áp lực, áp lực cực đại.
“Nhìn kỹ, mở mắt ra mà nhìn, dùng tâm mà cảm nhận, đây không phải là khí thế đến từ võ công, đây là khí thế của đại tướng sa trường. Sau này ngươi muốn có thể được như cha ngươi, thì nhất định phải quan sát thật kỹ”.
Ở bên cạnh, Mạc Lỹ một lần nữa lên tiếng.
Nàng hôm nay lại được nhìn thấy, đệ nhất đại tướng của Thiên Long Giáo xuất trận.
Người này không phải là người mạnh nhất Thiên Long Giáo, nhưng khả năng cầm quân liền thông thiên, năm đó cũng có thể coi là Tây Vực đệ nhất đại tướng. Nếu Long Vương là cánh tay trái của Thiên Vương thì Xà Vương liền là cánh tay phải.
Xà Vương rốt cuộc cũng động, chỉ thấy hắn rút ra một mặt trận kỳ rất lớn màu

vàng.
Tấm trận kỳ này có thể nói phi thường nặng, bên trên có ghi dòng chữ “Phản Thanh Phục Minh”, những dòng chữ nghuệch ngoạc nhưng toàn bộ đều là viết bằng máu, khí thế mười phần.
Xà Vương dùng một tay, nâng lên tấm đại kỳ.
“Giết”.
Âm thanh của Xà Vương vang vọng toàn bộ bộ không gian xung quanh, lại thêm âm thanh phản lại từ hai bên ngọn núi, liền khiến tiếng nói cảu Xà Vương như có ma âm vậy.
Bên dưới đang chém giết kinh người nhưng nghe thấy một chữ ‘giết ‘ này cũng thoáng dừng lại.
Một chữ ‘giết’ tất nhiên không phải dành cho đám người Thiên Địa Hội bên dưới.
Vô Song chỉ thấy từ trong các khe núi, từng bóng người lao xuống, tất cả đều mặc áo tang trắng, trên đầu một tấm băng trắng có ghi “Phản Thanh Phục Minh”.
Đám quân này dĩ nhiên mặc khăn tang xuất trận?.
“Vì thiên hạ để tang. Vì Đại Hán để tang, vì trung nguyên nghĩa sĩ để tang, vì dân chúng Hồ Bắc để tang, vì anh linh tiên tổ để tang”.
“Vì Phản Thanh Phục Minh, Thiên Hạ Đồ Trắng”.
....
“Thiên Hạ Đồ Trắng”.
“Thiên Hạ Đồ Trắng”.
“Thiên Hạ Đồ Trắng”.
“Thiên Hạ Đồ Trắng”.
....
Âm thanh hét rung cả đại địa, không ai ngờ Thiên Địa Hội còn một con bài này, không ngờ Thiên Địa Hội còn một đám binh này.
Bên trong, không có nhất lưu cao thủ, chỉ toàn nhị lưu cùng tam lưu cao thủ bất quá khí thế như rồng, khí thế như muốn nuốt tận thiên hạ.
Dưới là cờ Phản Thanh Phục Minh màu vàng kia, Xà Vương âm thanh băng lãnh tiếp tục vang lên.
“Biến Trận, Hổ Thao Trận”.
Dưới một lệnh của Xà Vương, toàn bộ Bạch Bào Quân liền biến trận.
Phía trước liền dàn hàng ngang, chạy thẳng xuống, phía sau liền là một hàng dọc, giống như một mũi kiếm trực chỉ vậy.
“Phá Trận, Nhất Kích”.
Hàng loạt bạch bào binh sĩ không sợ chết lao xuống, đừng nói là Huyết Chích Đoàn cho dù Thiên Địa Hội mọi người cũng là mặt nghệt ra.

Tiếp theo chính là... sự thảm liệt của sa trường.
Không có phòng thủ, hàng ngang đầu tiên phá trận dần dần thay đôi thành hình chữ V, mũi nhọn hướng về Huyết Chích Đoàn.
Không phòng ngự, không có hỗ trợ, chỉ có lao lên, một chém.
Một chém... sau đó là ngã xuống hay tiến lên liền do vận khí.
Huyết Chích Đội không phải là Tông Sư cảnh, bọn họ nhục thân vẫn là người thường, chỉ cần không có hộ thể cường khí, người phàm cũng có thể giết nhất lưu cao thủ, một đâm là xong, nghĩ làm gì nhiều?.
Bạch bào quân lao xuống, dưới Sát Sinh Nhận của Huyết Chích Đoàn, đương nhiên sẽ chết tuy nhiên ở trong đạo quân này, Vô Song thấy được hồn, cái hồn mà Thiên Địa Hội không có.
Vô Song thấy một cái nam tử ngực bị xuyên qua, sau đó dùng hay tay ôm lấy Sát Sinh Nhận trong tay đối phương.
Nam tử kia tất nhiên chết, nhưng đồng đội của hắn, lấy hắn làm đệm lưng, dẫm lên hắn, sau đó một chém.
Một cái Huyết Chích Tử ngã xuống, chỉ đơn giản như thế.
Không màng sinh tử, chỉ có một mục tiêu duy nhất – giết người.
Ở trên núi cao, Xà Vương ánh mắt lạnh lại, giọng nói như chuông vang.
“Thiên Địa Hội quần hùng nghe lệnh, diệt toàn bộ quân đội triều đình bên cánh phải”.
Một mệnh lệnh không đầu không đuôi, trên chiến trường này đào đâu ra cái gọi là bên phải bên trái?.
Tuy nhiên rất nhiều người nhìn thấy, Bạch Bào Quân vậy mà dùng mạng đổi mạng, dùng rất nhiều mạng ngã xuống, thành công xuyên thủng nửa đội hình của Huyết Chích Đoàn.
Khi số lượng quá nhiều người cùng bất chấp lao xuống, kể cả toàn bộ bị chết vẫn có thể dễ dàng chia đôi đội hình đối phương, bởi – xác chết.
Một cái vách ngăn tự nhiên cứ như vậy được hình thành nhờ xác người.
Huynh đệ Thiên Địa Hội lập tức gầm lên, tận dụng khinh công bay lên, lập tức hướng về bên phải chiến trường điên cuồng chém giết.
Thế cuộc lúc này hoàn toàn thay đổi.
Bạch bào binh không nhiều, chỉ khoảng 200 người, nhưng 200 cái nhị lưu cùng tam lưu cao thủ thật sự có thể thành công làm được việc rất nhiều nhất lưu cao thủ làm không nổi.
“Lệnh – Đá lăn. Sát”.
Trận hình hai bên bị chia cắt, cũng là lúc đá từ trên núi lăn xuống, hướng toàn bộ về đám Huyết Chích Đoàn bên trái.
Bạch Bào Quân không ngờ lại là tử quân, Xà Vương dám hy sinh toàn bộ bọn họ, chỉ để mở đường cho đợt tấn công này.

.....
Tất nhiên, trên chiến trường không phải chỉ có Xà Vương.
Đội quân bên phải có một cái xe ngựa lớn.
Đội quân bên trái có hai cái xe ngựa lớn.
Lúc này từ bên trong xe ngựa lớn cuối cùng ở cánh quân bên trái, xuất hiện một âm thanh.... một tiếng nói làm người khác gai cả người.
"Địa Đội Xuất Trận, tàn sát tất cả".
Hai cái xe ngựa lớn, lập tức mở cửa, bên trong thình lình đúng như Xà Vương đoán, mỗi xe ngựa có hai tầng, mỗi tầng là một Địa Đội.
Số lượng Địa Đội – 40 người.
Xà Vương nhìn tất cả trong mạch, chỉ là nhếch miệng.
Xà Vương trực tiếp cắm cờ vàng xuống dưới chân, giọng nói bình thản vang lên.
"Giết, không tiếc tất cả giết sạch đám quân triều đình cánh phải, không nuốt được đội quân này, 728 tính mạng anh em, huynh đệ, bằng hữu của ngươi toàn bộ đều không còn".
"Nhịn đủ rồi, giết đi".
Xà Vương dứt lời, Trần Cận Nam như hùng ưng trở về bầu trời, hắn hét lên một tiếng.
"Anh em Thiên Địa Hội, theo ta giết người".
Lúc này đi theo Trần Cận Nam là 7 vị đường chủ của Thiên Địa Hội.
Thiên Địa Hội có tổng cộng 10 vị đường chủ, trừ đi Viên Quán Nam thì còn lại 9 người.
Một lần xuất ra 7 vị đường chủ, trận chiến này không thành công thì thành nhân.
Một vị Đại Tông Sư mang theo 7 vị tông sư, nhập trận.
Về phần cánh quân bên trái, Xà Vương không nói gì bởi đã có người lo.
Mạc Ly ở bên cạnh nhẽ vỗ vai Vô Song, sau đó nàng lấy một cái mặt nạ sắt treo bên hông ra, đeo lên mặt mình.
Nắm chặt đôi bao tay màu đen, Mạc Ly lao thẳng xuống bên dưới.
Đi theo Mạc Ly là 6 cái bóng màu đỏ, cũng chính là 6 nam nhân đi cùng nàng đêm hôm trước.
Trận chiến lúc này, nóng hơn bao giờ hết.
Vô Song cũng cảm thấy huyết mạch sôi trào, hắn nhìn theo thân hình của Mạc Ly, khóe miệng mỉm cười.
Tháo búi tóc trên đầu để lộ màu tóc trắng đặc dị.
Một tay khẽ lướt qua khuôn mặt mình, lập tức một cái mặt nạ màu đỏ đang mếu xuất hiện trên mặt Vô Song.
Hít một hơi, vận lên Chính Khí Quyết.
Trong tay hắn xuất hiện bộ châm ngọc quen thuộc.
Con người là một trong những sinh vật khó lý giải nhất thế giới, có đôi khí lý trí

không cho phép nhưng lý trí lại không vượt qua được tình cảm, vượt qua thứ cảm xúc thoáng qua kia.
Khi máu huyết sôi lên, quan tâm mấy thứ khác làm khỉ gì?.
Muốn giết, thì giết thôi.
......
Trên đỉnh núi, chỉ còn một mình Xà Vương, bóng lưng có chút tiêu điều.
Xà Vương cũng chậm rãi bỏ xuống mặt nạ vàng của mình, ánh mắt hắn nhè nhẹ liếc nhìn về hướng Vô Song.
Lúc này Xà Vương nhìn theo bóng hình của Vô Song, nhè nhẹ mỉm cười.
......

Chương 110
Vô Địch Thiết Quyền

Ở bên kia chiến tuyến, đối mặt với Xà Vương đương nhiên là Ngụy Trung Hiền.
Ngụy Trung Hiền ngồi trong xe ngựa cuối cùng, cũng là chiếc xe giam giữ Tiêu Trung Tuệ, khuôn mặt trắng của ông ta lúc này cực kỳ âm lãnh.
Bản thân Ngụy Trung Hiền, không phải là loại tướng cầm binh, bảo Ngụy Trung Hiền điều khiển binh lính đánh trận, hắn làm không nổi.
Đây không phải vì Ngụy Trung Hiền kém mà vì mỗi người có một tài năng khác nhau.
Với loại người như Ngụy Trung Hiền, hắn giỏi trên một mặt trận khác, mặt trận đấu tranh chính trị bên trong triều đình.
Có thể nói việc bị chuyển từ Tổng Quản Thái Giám thành Thủ Phủ Đông Xương là một thử tháng lớn với Ngụy Trung Hiền.
Nói là thăng quan phát tài, quyền lực cũng rất lớn nhưng rõ ràng lại đẩy Ngụy Trung Hiền vào vị thế khó, vị thế sở đoản của hắn.
Đây là lý do làm trong tâm Ngụy Trung Hiền không thấy thoải mái, hắn căn bản là bị ép ngồi vào vị trí này.
Tiếp theo là về việc Huyết Sát Đoàn.
Huyết Chích Đoàn là sản phẩm của Tiền Triều, là sản phẩm của Thuận Trị Đế, nhưng thời đại của Thuận Trị Đế cũng đã sớm qua, thay vào đó hiện nay là thời đại của Khang Hy Đế.
Huyết Chích Đoàn cũng không còn hợp với thời đại này, bởi Huyết Chích Đoàn mạnh nhất là khả năng quần công, khả năng tàn sát, tuy nhiên hiện nay bọn chúng tàn sát ai?.
Đây là một câu hỏi khó, bởi ngoại trừ Thiên Địa Hội ra cũng không còn tổ chức nào thật sự đủ lớn cho Huyết Chích Đoàn thể hiện, cho Huyết Chích Đoàn có thể thoải mái tham chiến.
Huyết Chích Đoàn có một điểm yếu cố hữu, khả năng cơ động quá kém. Chính vì khả năng cơ động kém dẫn đến bọn họ chỉ hợp tàn sát đối phương, thêm vào công dụng của Huyết Chích thì còn có thể vây hãm đối phương tuy nhiên lại yếu trong truy đuổi cùng ám sát.
Thiếu Lâm Tự đã phân chia Nam cùng Bắc.
Bắc Thiếu Lâm đã ngả theo triều đình, Nam Thiếu Lâm hiện nay điệu thấp rất nhiều, cũng không có ý chống lại triều đình.
Thiên Long Giáo đã sụp đổ, mối an nguy của phía Tây biên thùy cũng đã tan thành mây khói, tuy thỉnh thoảng ở Nhạn Môn Quan có vài trận chiến không

đáng quan tâm diễn ra với các dân tộc nhỏ ở Tây Vực nhưng cũng chưa tính là gì.
Huyết Chích Đoàn thật sự đã cũ kỹ, hay nói đúng hơn bọn họ đã sắp đi xong con đường của mình.
Lý Lân cùng Tần Cối vì vậy mới muốn có một đội quân mới, gọi là Huyết Sát Đoàn.
Điểm mạnh của Huyết Sát Đoàn là sự cơ động, tốc độ cùng khả năng ám sát đồng thời cũng phải giỏi hợp công, một phiên bản nhanh gọn lẹ nhưng sát thương không giảm quá nhiều so với Huyết Chích Đoàn, đương nhiên vì vậy khả năng phòng ngự cũng giảm đi rất nhiều. ĐIều này có chút tương tự với nguyên lý của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Lý Lân cùng Tần Cối đều là nguyên lão hai triều, thậm chí Tần Cối là nguyên lão ba triều, tất nhiên có quen biết với Quỳ Hoa Lão Tổ.
Quỳ Hoa Lão Tổ bản thân sáng tạo ra Quỳ Hỏa Bảo Điển đã là chấn kinh thiên hạ tuy nhiên rất ít người biết, Quỳ Hoa Lão Tổ còn có Tàn Hoa Bảo Giám.
Tàn Hoa Bảo Giám cũng là võ công cho thái giám luyện, là một loại cực kỳ âm độc võ công, đến mức... không ai dám luyện.
Tàn Hoa Bảo Giám – trước luyện công này liền phải tự cung, nói rõ chỉ có thái giám có thể tu luyện, đương nhiên nếu Vô Song thích hắn cũng có thể tu luyện một hai.
Tàn Hoa Bảo Giám tàn độc không phải vì nó bắt người khác tự cung, tự cung chỉ là một bước đầu tiên mà thôi.
Bước thứ hai liền là đốt sinh mệnh lực, đốt thọ nguyên.
Người luyện Tàn Hoa Bảo Giám chỉ sợ sống không quá 20 năm, thậm chí 10 năm đã xanh cỏ không phải là không có, đổi lại thì.... Tàn Hoa Bảo Giám có thể coi là chân chính hack tu luyện, là công pháp tu luyện nhanh nhất trong thiên hạ.
Người bình thường nhanh nhất cũng phải mất 10 năm để đạt đến Tông Sư cảnh giới nhưng người luyện Tàn Hoa Bảo Giám chỉ mất 5 năm, 5 năm để đào tạo ra một cái Tông Sư, tuy nhiên vị Tông Sư này cho dù không chiến đấu, cho dù không ra tay bao giờ chỉ sợ 5 năm sau cũng quy tiên.
Tàn Hoa Bảo Giám chú trọng vào tinh lực cùng sinh mệnh lực. Nếu chiến đấu liên miên chỉ sợ vài tháng liền khô cạn tinh lực sau đó cũng chỉ sợ thành phế nhân.
Nói thẳng ra, người luyện Tàn Hoa Bảo Giám bắt buộc phải chết có điều là chết sớm hay chết muộn mà thôi, đổi lại bọn họ có thể rất nhanh đạt đến Tông Sư cảnh giới.
Đây là phương pháp đào tạo tử sĩ.
Đương nhiên nếu thoạt nghe thì Quỳ Hoa Lão Tổ là một lão nhân độc ác, không có việc gì không dám làm mới có thể sáng tạo ra công pháp kinh khủng như vậy

tuy nhiên người hiểu Quỳ Hoa Lão Tổ mới có thể biết, lão nhân này sống vì Đại Thanh, chết cũng là vì Đại Thanh.
Đứng giữa cái gọi là danh tiếng cùng quốc gia, cái nào nặng cái nào nhẹ?.
Không phải ngẫu nhiên, cho dù Quỳ Hoa Lão Tổ đã chết được gần 10 năm nhưng Tần Cối cùng Lý Lân trong miệng vẫn luôn xưng hai tiếng ‘lão tổ’. Đây là một loại nể trọng, một loại kính phục từ tận trong tâm khảm.
Bỏ qua Quỳ Hoa Lão Tổ, lại nói về Tàn Hoa Bảo Giám.
Ngụy Trung Hiền là đệ tử đầu tiên của Quỳ Hoa Lão Tổ, Tàn Hoa Bảo Giám là do hắn đến bảo quản, chỉ là bản ý của Ngụy Trung Hiền cũng không muốn giao Tàn Hoa Bảo Giám ra, hắn chỉ muốn có một lực lượng cho riêng mình, chứ cũng không muốn cống hiến cỗ lực lượng này cho triều đình.
Đáng tiếc vẫn là bị Tần Cối cùng Lý Lân ép đưa ra.
Trong khi Ngụy Trung Hiền đang suy nghĩ thì cũng là lúc âm thanh của Xà Vương vang đến, đánh tan việc suy nghĩ của hắn.
Ngụy Trung Hiền liền đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, ánh mắt nhìn lên thân ảnh của Xà Vương đang cầm tấm đại kỳ màu vàng kia, trong mắt liền hiện lến sát khí.
‘Hừ, không vì ngươi ngang trời xuất thế, lão phu cũng không bị dồn đến bước đường này, hôm nay lão phu phải băm vằm xác ngươi ra mới hả giận”.
Bàn tay với những ngón tay thuôn dài của hắn khẽ nắm lại, ánh mắt ngập tràn sát khí.
Giọng nói âm dương quái khí của Ngụy Trung Hiền vang lên.
“Địa Đội xuất trận, sát”.
Giọng nói của Ngụy Trung Hiền tuy the thé làm người có cảm giản nổi cả da gà bất quá khí thế dĩ nhiên là Đại Tông Sư cảnh giới.
......
Địa Đội theo lệnh của Ngụy Trung Hiền xuất trận, có thể nói đây là át chủ bài mạnh nhất của Huyết Chích Đoàn.
4 Địa Đội bao gồm 40 người, dẫn đầu là 4 vị Đại Tông Sư cảnh giới.
Đương nhiên 36 người còn lại sẽ không phải là Tông Sư, đây là điều chắc chắn.
Nếu đội hình Huyền Đội gồm 1 Tông Sư cùng 14 nhất lưu cao thủ thì đội hình Địa Đội lại bảo gồm 1 Đại Tông Sư cùng 9 cái Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.
Khi bốn Địa Đội xuất trận, xe ngựa bị phá tung ra, 4 đội lao về bốn hướng chém giết.
Địa Đội vũ khí cũng không giống Huyền Đội, bọn chúng cả người được bao phủ bởi một loại giáp gai, được làm bằng giây đằng có thể bất chấp đao kiếm, ở hai bên cánh tay đều được gia cố vũ khí, ở tay trái liền là một tấm khiên bằng bạc, ở tay phải liền là một loan đao hình tròn, thoạt nhìn tương đối giống Hàng Ma Xử của Kim Cang Tông Bắc Vực.

Đám người Địa Đội này có thể nói được trang bị đến tận chân răng kẽ tóc, vũ khí cũng là công thủ toàn diện, giỏi cận chiến, phòng ngự rất mạnh, điểm yếu duy nhất có lẽ liền là tốc độ không cao, đồng thời cũng tương đối sợ hỏa công, dù sao Đằng Giáp vẫn là rất bén lửa.
Địa đội vừa xuất hiện, sự tự tin của Huyết Chích Đoàn tăng mạnh, bởi hơn ai hết bọn họ rõ ràng sự đáng sợ của Địa Đội.
Cánh phải 20 người, cánh trái 20 người, đồng thời đánh về hai hướng khác nhau, dùng lực muốn mở ra vách ngăn cách hai bên của quân triều đình.
Với Đại Tông Sư dẫn đầu mở đường, việc này liền vô cùng dễ dàng, một quyền của Đại Tông Sư mạnh thế nào, có thể lấy Mạc Ly ra so sánh, tuy không mạnh bằng Mạc Ly nhưng cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu.
Lúc này ở trên núi, đám người Trần Cận Nam cũng xuất hiện, 1 vị Đại Tông Sư cùng 7 vị Tông Sư tham gia đại chiến cùng 2 cái Đại Tông Sư cùng 18 cái siêu nhất lưu cao thủ, có thể coi là áp lực cực kỳ nặng nề.
Đáng nói hơn là ở bên cánh trái, cánh trái đơn giản... không có lấy một cao thủ của THiên Địa Hội, chỉ dùng Bạch Bào Quân làm chủ lực, dùng mạng ngăn chặn bước chân đội quân cánh trái sát nhập cánh phải.
Địa Đội xuất hiện làm tương quan lực lượng hai bên liền thay đổi rất nhanh, không thể không nói Huyết Chích Đoàn quá mạnh mẽ, nếu bọn họ không phải tổ chức triều đình mà là một môn phái thì chỉ sợ về chiến lực còn cao hơn cả Nga Mi.
....
Đối với tướng lĩnh mà nói, khi mà tương quan lực lượng bị thua đối phương quá nhiều, là lúc cần sự đột biến, sự đột biến mang tên... sĩ khí.
Sĩ khí trên chiến trường cực kỳ quan trọng, nhất là khi ở đây chủ yếu là cao thủ dưới Tông Sư.
Tông Sư cùng Đại Tông Sư là một cái đẳng cấp quá khác biệt so với các cảnh giới phía dưới.
Ví dụ như Siêu Nhất Lưu Cao Thủ, bọn họ đương nhiên mạnh hơn Nhất Lưu Cao Thủ bất quá một chém vẫn là sẽ chết, trên chiến trường mưa tên loạn thương, mỗi người chỉ cần dính một chém chỉ sợ cũng bị biến thành thịt vụn.
Tông Sư lại khác, chỉ cần nội lực chưa cạn bọn họ liền có hộ thân cường khí, nếu không phải thần binh bảo kiếm trong tay căn bản không thể xuyên thủng được lớp ‘khí’ này.
Chỉ cần hộ thân cương khí không bị phá, Tông Sư thường thường sẽ không chết, bởi vậy muốn tung hoành trong thiên quân vạn mã vẫn phải cần đến Tông Sư cao thủ thực lực.
Về phần Đại Tông Sư lại càng kinh khủng, Đại Tông Sư có thể khiến nội lực hóa hình, không chỉ là kiếm khí ly thể như Tông Sư, bọn họ nhất chiêu nhất thức liền

mang theo uy lực hủy thiên diệt địa. Mỗi một chiêu một thức đều mang kinh người sức sát thương.
Trên lý thuyết, Ngũ Tuyệt cũng chỉ là Đại Tông Sư cực mạnh mà thôi.
Đã là Đại Tông Sư liền là kinh người tồn tại.
Tình hình hiện nay, Xà Vương cần một thứ có thể tăng cường sĩ khí toàn quân bởi vì bọn họ đang phải chịu hạ phong tuyệt đối nếu so số lượng Đại Tông Sư.
Ngụy Trung Hiền cho dù không giỏi điều binh nhưng bằng vào tố chất của Huyết Chích Đoàn, ông ta cũng thừa sức ăn tươi nuốt sống đám người Thiên Địa Hội.
Lúc này, Xà Vương cần là cần một người có khả năng thay đổi chiến cuộc, một người có khả năng thổi sức sống mới vào chiến trường.
Đứng trên núi cao, Xà Vương thủy chung thản nhiên mỉm cười bởi vì... trong tay Xà Vương đúng là có một quân bài như vậy.
Người này không phải Trần Cận Nam mà là Quy Mạc Ly.
Vô Địch Thiết Quyền Môn – Môn Chủ - Tây Vực – Ly công tử.
Mạc Ly lao xuống, nàng nhảy thẳng vào cánh quân bên trái của Ngụy Trung Hiền trong sự kinh ngạc của rất nhiều người.
Nàng ẩn trong chiếc mặt nạ lại càng tăng thêm vài phần thần bí, thậm chí là đáng sợ.
Mạc Ly không có nói nhiều, nàng xuất ra một quyền. Mạc Ly vốn là loại người thích làm hơn là nói.
“Bát Tí Liên Hoành Sát”.
Âm thanh của nàng lạnh băng, sau đó đôi gang tay màu đen rõ ràng sáng lên, trong phút chốc Mạc Ly như biến thành một tôn ma thần, ánh quyền liên miên bất tuyệt, nàng lúc này thậm chí cho người khác cảm giác... nàng có đến 8 cánh tay.
Một màn dạo đầu phải nói là cực kinh khủng, hơn nữa lúc này có ngu đi nữa hai vị Đại Tông Sư của Huyết Chích Đoàn bên cánh trái cũng phải nhìn ra, trên cánh tay của Mạc Ly là Thần Binh.
Tây Vực – Thần Binh – Thao Thiết.
Đôi bao tay này cùng với Tỳ Hưu của Vạn lão chính là hai đôi bao tay hiếm hoi được liệt vào hàng thần binh trong thiên hạ.
Một lần ra tay, trực tiếp đánh chết 10 tên Huyết Chích Đoàn đứng cạnh, thân hình bọn chúng bị đánh bật thẳng lên trời, máu may tung tóe thậm chí biến thành một cơn mưa máu nhỏ.
Quá nhanh, cũng quá đột nhiên.
Mạc Ly nhếch miệng, không để ý đến tất cả, một chân nàng tiến lên thêm một bước, sát khí lại càng thịnh.
“Đề Hồ Lực Thiên Quân”.

Lại một quyền nữa đánh xuống, chỉ là quyền này đấm thẳng xuống mặt đất, tạo thành một âm thanh nghe mà ghê người, mặt đất trực tiếp xuất hiện một cái hố, dư chấn trực tiếp hất bay đám người ở gần đó.
Bước thứ ba bước ra, một quyền thu lại phần eo, thế đứng là chuẩn trung bình tấn, một quyền đấm thật mạnh ra, cổ tay xoay lại.
“Thiên Hạ Bá Quyền “.
Đây chính là quyền trực tiếp đánh cho Thiết Vạn Sơn thừa sống thiếu chết, lực quyền là kinh người.
Một quyền tạo thành cột sóng siêu âm, quyền đầu của nàng như phóng to ra, oanh sát thẳng về phía trước, vô số chân tay bay thẳng lên trời, huyết vụ nhuộm đỏ cả hư không.
Đây là thực lực của Tông Sư, nội lực hóa hình.
Tăng tốc, nhảy xuống, xuất quyền, người chết, huyết tung bay.
Vô tận sức mạnh, cũng là vô tận bạo lực.
Đương nhiên Mạc Ly cũng chỉ có thể tung hoành đến đây mà thôi, bởi một thứ âm thanh vang lên.
“Địa Đội kết trận, song long xích thiên”.
Hai âm thanh chứ không phải một chỉ là cùng một lúc vang lên mà thôi.
Hai cái Địa Đội Đại Tông Sư cùng gầm lên.
Hai người này thân hình tương tự nhau, khuôn mặt cũng là tương đối giống nhau. Bọn họ là hai cái huynh đệ.
Anh gọi là Hồ Thiên Hổ.
Em gọi là Hồ Thiên Lang.
Trong mắt hai người, không có tức giận, chỉ có kinh hãi.
Bọn họ nhận ra Mạc Ly, hay nói đúng hơn là nhận ra hình bóng của Mạc Ly cực giống một người.
10 năm trước, trong chiến dịch Trảm Thiên Vương Đồ Thiên Long, hai người này cũng tham gia.
10 năm trước, trên Thiên Long Sơn có một nam nhân, gọi là Quy Tân Thụ, người này được giang hồ mệnh xưng Thần Quyền Vô Địch – Quy Tân Thụ.
Trên tay là đôi Thao Thiết, một thân thực lực đạt đến Đại Tông Sư trình độ nhưng chiến lực nghịch thiên.
Thiên Long Giáo – A Tu La hộ pháp, đại diện cho sự hủy diệt.
Năm đó một mình Quy Tân Thụ, dám cùng 6 cái Đại Tông Sư của Huyết Chích Đoàn chém giết, thậm chí không rơi xuống hạ phong.
Quy Tân Thụ năm đó, nếu không phải trên người có ám tật, chỉ sợ đã đột phá lên Ngũ Tuyệt cũng không phải không thể.
Mạc Ly hiện nay so với cha nàng còn kém rất xa, hơn nữa.... Mạc Ly nội lực cũng không tinh thuần, nội lực của nàng có được liền là từ ‘quán đỉnh’ thủ đoạn,

cũng chính vì nhờ quán đỉnh mà Mạc Ly năm 25 tuổi có thể đạt đến Đại Tông Sư trình độ nhưng đời này nàng vô pháp bước vào Ngũ Tuyệt.
Kể cà là thế, Mạc Ly cũng cho Thiên Hổ cùng Thiên Lang một cảm giác kinh khủng vô cùng.
Mạc Ly ẩn trong chiếc mặt nạ, ánh mắt của nàng băng hàn vô cùng.
Nàng không cần đợi đám Địa Đội bao vây mình, nàng trực tiếp tiến về phía trước, tàn sát.
Đây là vẻ đẹp của bạo lực, vẻ đẹp đầy huyết tinh.
“Bất Bại Tàn Hồng Quyết – Hồng Sí Quán Nhật”.
“Bất Bại Tàn Hồng Quyết - Luyện Ngục Phần Sí”.
Khí thế như rồng, bước chân như hổ, vận toàn bộ 10 thành công lực Bất Bại Tàn Hồng Quyết, ánh mắt của Mạc Ly trực tiếp biến thành màu huyết hồng.
Một quyền tung ra, không phải là võ kỹ chỉ đơn giản một nắm đấm trực tiếp đánh nổ đàu một cái Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.
Đằng Giáp có thể bảo vệ toàn thân, muốn giết Đằng Giáp binh, đơn giản nhất liền nhắm vào đầu.
Một quyền duy nhất, đầu đối phương nát tan như quả dưa hấu vậy.
Thiên Hổ cùng Thiên Lang hai người cũng trực tiếp buông vũ khí trong tay, bọn họ trực tiếp nắm chặt quyền đầu.
Hai huynh đệ này không ngờ cũng đi theo đường quyền pháp. Trên tay được bao phủ hoàn toàn bởi khải giáp màu bạch kim.
Hai người cùng một lúc, cùng một loại lộ số chiêu thức, phát động tấn công.
“Hình Ý Ngũ Quyền – Sát Hổ Quyền”.
“Hình Ý Ngũ Quyền – Đường Lang Quyền”.
Hai huynh đệ này xuất thân từ phương nam, Hình Ý Môn.
Hình Ý Quyền chú trọng là thế, thế càng mạnh ý cảnh cảng mạnh, có ý liền sinh ra hình.
“Sát Hổ Quyền – Bác Thuật Hổ Hoành Thiên”.
“Đường Lang Quyền – Cự Triệt Thức”.
Thấy hai người này đồng thời ra tay, Mạc Ly chiến ý lại càng nồng, sát ý lại càng dày đặc.
“Bất Bại Tàn Hồng Quyết – Vô Địch Thiết Quyền”.
Ba người cứng đối cứng với nhau, nội lực bành trướng va chạm trực tiếp tạo thành một vụ nổ, nghiền ép toàn bộ không khí xung quanh.
Sau đó chỉ thấy, Mạc Ly tiếp tục tiến lên, quyền đầu của nàng nện thẳng vào bụng Thiên Hổ, đồng thời Thiên Lang lại đánh một chưởng thẳng vào lưng Mạc Ly.
Thiên Hổ không chịu nổi quyền này, hắn phun ra một ngụm máu, cả người điền cuồng lùi lại.

Mạc Ly khóe miệng cũng có máu tươi bất quá nụ cười của nàng càng ngày càng lạnh, nàng cả người xoay lại, cổ tay biến đổi thành mu bàn tay, một quyền đánh về phía sau.
Thiên Lang lấy hai tay ra đón đỡ cũng trực tiếp bị đẩy lùi đi.
Sau đó Mạc Ly nhảy lên, một quyền từ trên cao nện thẳng xuống.
"Vô Địch Thiết Quền".
Một đấm này mạnh đến nỗi đôi bao tay của Thiên Lang vỡ nát, cánh tay của hắn xuất hiện hai vết rách kinh người, cánh tay như muốn gãy rời.
Thiên Lang bị đánh bật ra một lần nữa, hắn cả người điên cuồng lùi lại, cánh tay có chút buông thõng.
Tuy nhiên đấm ra một quyền, Mạc Ly cũng bị đánh bay đi, ở bên cạnh nàng, Thiên Hổ hiện ra xuất quyền.
"Sát Hổ Quyền – Sát Hổ Hạ Sơn".
Mạc Ly bị đánh bay đi.... chỉ là Thiên Hổ cùng Thiên Lang lại càng cảm thấy lạnh sống lưng.
Bỏi Mạc Ly lại đứng lên, máu từ miệng nàng chảy ra khỏi lớp mặt nạ, chảy xuống cái cổ trắng ngần, nhìn mà ghê người.
Mạc Ly đối với Thiên Hổ cùng Thiên Lang ở xa bật cười.
"Thống khoái, để xem bản công tử đánh nát xương các ngươi trước hay là bản công tử ngã trước".
Đây là A Tu La của Thiên Long Giáo, A Tu La đại diện cho sự hủy diệt, A Tu La chính là thần chiến tranh.
Mạc Ly lúc này, giống hệt cha nàng năm đó, một đôi vô địch thiết quyền, kinh thiên hạ.
....
Thật ra chiến trường ở mặt bắc cũng không chỉ có một mình Mạc Ly, còn có 6 cái nam tử đi theo nàng, bất quá cả 6 người này không có bất cứ ai đi hỗ trợ Mạc Ly.
6 người này cũng là 6 vị hộ pháp mạnh nhất của Vô Địch Thiết Quyền Môn, thực lực đều là Tông Sư cảnh giới.
Có sáu vị Tông Sư trợ lực, Bạch Bào Nghĩa Quân cũng dễ thở hơn rất nhiều, đây là điều chắc chắn tuy nhiên chiến trường vài trăm người đại chiến cũng không có được sự bạo lực như một mình Mạc Ly, nàng căn bản là quá kinh khủng.
Lúc này một trong sáu nam tử đi theo Mạc Ly nhập trận khẽ gãi cái đầu trọc bóng loáng của mình.
"Đại ca, tông chủ chảy máu kia, có phải trợ giúp tông chủ hay không?".
Đầu trọc vừa dứt lời, hắn liền nhận một cái cốc đầu thật mạnh.
"Ây da, sao đại ca ngươi lại đánh ta".
"Phí lời, ngươi là ngu sao, lại gần tông chủ có khi đến xác cũng không còn,

ngươi thích thì đi một mình, nhị sư huynh liền giúp ngươi nhặt xác”.
Nhị sư huynh của đầu trọc vừa cốc gã một cái thì đầu trọc lại bị một người đá vào mông.
“Ngu xuẩn + 1 “.
Đây là giọng đại sư huynh, sau đó một loạt âm thanh vang lên.
“Ngu xuẩn + 2”.
“Ngư xuẩn + 3”
....
Đầu trọc bị nói đến đỏ cả mặt, hắn liền cắm đầu bỏ chạy, lao về phía đám người triều đình, dù sao ở lại đây, quá mất mặt.
Mấy vị sư huynh kia liền bật cười, sau đó cũng vì lập tức lao lên, đuổi theo đầu trọc.
Trong mắt đám người Vô Địch Thiết Quyền Môn, Mạc Ly chính là thần, là tồn tại không thể ngã.
....

Chương 111
Nguy cơ ập đến

Vô Song lao theo Mạc Ly nhưng hắn cũng không đi vào chiến trường bên trái, hắn chọn là chiến trường bên phải.
Hắn chọn chiến trường bên phải đơn giản chỉ là khuếch đại tối đa điểm mạnh của mình mà thôi.
Đây là tính toán của riêng Vô Song.
Vô Song hiện nay có chút tự tin với thực lực của mình, hắn có thể coi là nhất lưu cao thủ có sát thương lớn nhất tại chiến trường hiện nay, cho dù là Tông Sư để cho Vô Song toàn lực ra tay cũng chưa chắc hắn đã không thể giết.
Nếu hắn chọn chiến trường phía bên trái, đây căn bản không có chỗ cho Vô Song tung hoành, hắn bó tay bó chân rất nhiều, dù sao điểm mạnh của Vô Song là công chứ không phải là thủ.
Xà Vương đã ra lệnh rất rõ, Vô Song cũng không có mù.
Chiến trường bên trái yêu cầu dùng mạng để thù, còn chiến trường bên phải là bất chấp tất công.
Thêm một lý do nữa, chiến trường bên phải là nơi Uyển Thanh đang chiến đấu.
Không phải Vô Song bên nặng bên nhẹ chỉ là hắn còn tự biết mình là ai.
Nếu là Uyển Thanh gặp nguy hiểm hắn liền có thể ra tay một hai, trợ giúp nàng.
Nếu mà Mạc Ly gặp nguy hiểm, Vô Song tốt nhất là chạy xa một chút thì hơn chứ đừng nói cứu người. Đại Tông Sư chiến lực kinh người còn gặp nguy hiểm, hắn một cái nhất lưu cao thủ chạy tới xin chết?. Vô Song mới không làm mấy việc thiểu não này.
Tiến vào chiến trường, thật sự nó rất khác.
Không giống như phim ảnh Vô Song xem, cũng chẳng giốn game Vô Song từng chơi, ở đây không có cơ hội làm lại, ở đây huyết khí rất nồng, mùi máu dưới cái nóng cửa mặt trời chạy thẳng vào mũi Vô Song.
Hắn có thể nhìn thấy, rất nhiều loại ánh mắt.
Có sợ hãi, có không cam tâm, có quyết tâm, có giận dữ.... có cả những giọt nước mắt. Hắn nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt, rất nhiều sắc thái. Trước khi chết, cũng là lúc con người chân thật với bản thân mình nhất.
Ở ngoài có thể vỗ ngực nói này nói nọ, nhưng khi chân chính bước vào chiến trường, chân chính cảm thụ được cảm giác sinh tử, Vô Song mới biết chiến trường đáng sợ thế nào.
Ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể chết, sẽ chết... là chết thật sự, căn bản không thể làm lại.

Nhắm mắt lại, tham lam hít vài hơi không khí nồng nặc mùi máu, cố gắng giữ bình tĩnh.
Xung quanh vô số âm thanh chém giết, những tiếng hét thảm, những tiếng hô hoán.
Chiến trường thật sự là nơi rất kinh khủng, cho dù đây chỉ là một cái chiến trường cỡ nhỏ.
Vô Song cuối cùng, cũng vẫn bước ra một bước.
Hắn không còn là một phần tử tri thức ở kiếp trước, hắn rất sợ chết, hắn cũng không muốn chết vì vậy phải biết thích nghi với một số thứ, ít nhất chính hắn phải mạnh mẽ với mình, phải tàn nhẫn với mình.
Chiến trường này là bước khởi đầu cho Mộc Uyển Thanh, nhưng cũng là bước khởi đầu cho Vô Song, công bằng mà nói, hắn ở bên ngoài từng cười Mộc Uyển Thanh nhưng khi chính hắn trải nghiệm cảm giác của chiến trường, hắn mới biết chiến trường chưa bao giờ là một nơi tuyệt vòi, chưa bao giờ là một nơi dễ chịu.
Sẽ không ai sinh ra đã thích giết người, con người chỉ thay đổi khi bị hoàn cảnh thay đổi mà thôi.
Vì vậy, Vô Song cũng phải thay đổi.
Hắn bước ra bước thứ hai.
Sau đó hắn vận dụng Quỷ Ảnh Thân Pháp, lao vút đi trong chiến trường.
....
Vô Song không phải là Siêu Nhất Lưu Cao Thủ nhưng khả năng chiến đấu liên tục của hắn còn mạnh hơn Siêu Nhất Lưu Cao Thủ nhiều, bởi Vô Song giết người không cần nội công.
Hắn như một bóng ma, bước đi trên chiến trường, khi bóng ma lóe lên ở đâu, có một cái Huyết Chích Tử ầm ầm ngã xuống ở đó.
Hắn đi qua ai, chỉ cần một châm vàng, mũi châm để lại một lỗ thủng cực nhỏ trên thân thể đối phương, sau đó hắn lại bước đi.
Chiến trường lúc này còn chưa ai nhận ra Vô Song nhưng số lương Huyết Chích Tử vô duyên vô cớ ngã xuống, lại càng ngày càng nhiều.
Chỉ cần đối phương, không phải là Tông Sư, trong mắt Vô Song tuyệt đối là rất dễ giải quyết, hắn giết người chỉ đơn giản như thái rau cắt dưa.
Đi qua, một châm, người ngã, rút châm, thân hình biến mất.
Dần dần trên chiến trường, có rất nhiều cao thủ Thiên Địa Hội nhìn thấy hắn, quan sát hắn.
Vô Song bước đi, thủy chung luôn tạo ra một luồng hàn khí đáng sợ, mang theo cái lạnh rợn người, như tử thần ghé qua vậy.
Mái tóc ngắn màu trắng búi cao, mặt nạ màu đỏ như huyết, mặt nạ miệng như đang khóc, không biết là khóc cho người hay khóc cho những linh hồn nơi đây?.
Nơi hắn đi qua, liền có người chết, lại không ai nhìn rõ thủ pháp giết người của

Vô Song.
Quá nhanh, quá nguy hiểm cũng quá gọn gàng.
Nếu nét đẹp của Mạc Ly đến từ sự bạo lực cùng huyết tinh thì cái đẹp của Vô Song đến từ sự lạnh lẽo cùng gọn gàng.
Tất nhiên cũng không phải cao thủ Thiên Địa Hội nhìn thấy Vô Song trước là bởi vì bọn họ mạnh hơn đám người Huyết Chích Đoàn, chỉ đơn giản khi đang chiến đấu, đột nhiên đối thủ của mình ngã xuống chết thảm, đám người này đương nhiên nhận ra, sau đó trong mắt bọn họ, một cái hình bóng tử thần hiện ra.
Vô Song cũng không nhớ, hắn giết bao nhiêu người nữa, hắn thậm chí đã quen với cái mùi máu nơi chiến trường, mùi huyết tinh khiến máu huyết của hắn càng thêm sôi sục.
Vô Song lần đầu tiên từ khi xuyên việt, hắn có được thứ mà trước đến nay hắn không có – sát khí.
Khi giết người đủ nhiều, mùi huyết tinh bám trên người đủ nồng, sẽ sinh ra sát khí.
Sát khí bình thường sẽ theo gió bay đi nhưng khi sát khí càng ngày càng đậm, sẽ biến thành một loại khí thế tại thân, một thứ không thể làm giả.
Vô Song lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là sát khí của chính mình, hắn còn không biết điều khiển sát khí, dấu đi sát khí.
Hắn chỉ có thể cảm nhận, trải nghiệm thứ sát khí này mà thôi.
Vô Song, thật sự đã giết rất nhiều người, từ khi hắn vào chiến trường này, sức mạnh của Vô Song toàn bộ thể hiện ra, nơi hắn đi qua liền có nhân mạng ngã xuống, chiến trường như là nơi chỉ dành riêng cho chính Vô Song vậy.
Cái lạnh của sát khí cùng Tiên Thiên Chí Âm Thể hòa vào nhau, tạo nên một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa xung quanh.
Đến tận lúc này, mà đám người Huyết Chích Đoàn không nhận ra Vô Song thì quá thất vọng.
Tất nhiên Huyết Chích Đoàn không phải toàn kẻ mù, khi mà chiến trường đã có một nhân tốt không xác định như Vô Song mà nói, hắn liền phải bị tiêu diệt.
Lúc này có vài cái siêu nhất lưu cao thủ từ địa đội tiến về phía Vô Song.
....
Chiến trường bên trái, bản thân một mình Mạc Ly có thể gánh một cánh, đây là thứ sức mạnh kinh khủng bậc nào?.
Tuy nhiên đến cả Xà Vương cũng không ngờ, Vô Song lại cũng có thể gánh một cánh bên chiến trường còn lại.
Căn bản mà nói, lực sát thương của Vô Song quá lớn, nếu hắn có thể giết sạch Nhất Lưu Cao Thủ của Huyết Chích Đoàn, chiến trường bên phải tất thắng, lại càng chưa kể tốc độ giết người của Vô Song phải dùng từ kinh khủng đề hình dung.

Tại chiến trường bên phải, theo số lượng nhất lưu cao thủ ầm ầm ngã xuống, tình hình liền dễ thở hơn nhiều.
Trần Cận Nam hiện nay không có như Mạc Ly, bản thân Trần Cận Nam chỉ là quyết đấu cùng một cái Đại Tông Sư cao thủ của Huyết Chích Đoàn, hắn có thể từng bước từng bước đẩy lùi đối phương nhưng lại không có cách nào đánh bại đối phương, căn bản chỉ là giằng co.
"Ngưng Huyết Thần Trảo – Bát Mặc Phi Ưng".
Trần Cận Nam một lần nữa cong bàn tay lại, trảo công của hắn mạnh mẽ đánh lên người đối thủ, có điều vẫn là không thể gây ra sát thương chực chất.
"Khụ khụ, Trần tổng đà chủ quả nhiên võ công kinh người, lão hủ bội phục bất quá nếu Trần tổng đà chủ chỉ có như vậy, vẫn là không thể đánh bại được lão phu rồi".
Trần Cận Nam nhìn đối phương, khẽ nhếch miệng.
"Lúc trước ta còn tưởng là ai, thì sao là Thiếu Lâm Tự - Huyền Độ đại sư, không ngờ bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm xong lại đi theo triều đình, miệng ngậm đầy phật kinh hóa ra bên trong lại một bồ dao găm".
Huyền Độ bật cười, hắn lẳng lặng lắc đầu không cho ý kiến.
Trần Cận Nam võ công đúng là cao hơn Huyền Độ một đường có điều Trần Cận Nam lại không có cách nào đánh bại Huyền Độ.
Huyền Độ luyện Thiếu Lâm Đồng Tử Công đến tầng thứ 7, đồng thời hắn cũng luyện Thiếu Lâm Kim Chung Tráo đến tầng thứ 5.
Thiếu Lâm Đồng Tử Công không chỉ có thể khiến nội lực phi thường tinh thuần, chưởng phong mang theo chí dương chí cương lực mạnh mẽ mà còn nổi tiếng ở khả năng tự động hồi phục.
Lại thêm Kim Chung Tráo tầng thứ 5. Kim Chung Tráo có tổng cộng 9 tầng, là Thiếu Lâm đệ nhất phòng ngự tuyệt học, Huyền Độ người này có thể luyên đến tầng thứ 5 cũng chưa có gì ghê ghớm ít nhất Ngưng Huyết Thần Trảo của Trần Cận Nam muốn phá không khó tuy nhiên lại thêm Đồng Tử Công thì khác.
Từ nãy đến giờ, Trần Cận Nam quả thực vô pháp thoát ra được khỏi đối thủ của mình.
Tất nhiên Trần Cận Nam sẽ không nghĩ mình thua trận, đáng nói là đối phương còn lại một vị Đại Tông Sư nữa.
Vị Đại Tông Sư kia, Trần Cận Nam không lạ gì, kẻ kia họ Trương, tên Triệu Trọng.
Đoạt Mệnh Huyết Kiếm – Trương Triệu Trọng
Trương Triệu Trọng giống như Huyền Đô.
Nếu như Huyền Đô là ác tăng phản đồ của Thiếu Lâm thì Trương Triệu Trọng lại là phản đồ của Võ Đang.
Sư phụ của Trương Triệu Trong chính là đỉnh đỉnh đại danh, Địa Thánh –

Trương Địa.
Võ công của Trương Triệu Trọng rất cao, đặc biệt là kiếm pháp của hắn, học trò của kiếm si Trương Địa, chỉ xét về kiếm pháp chỉ sợ ngang ngửa với Phùng Tích Phạm, về mặt nội công lại càng cao hơn Phùng TÍch Phạm một đường.
Người này không có ai kiềm chế, liền là đại họa.
Bên Trần Cận Nam tính cả 7 vị đường chủ liền chỉ có 10 vị Tông Sư cảnh giới.
Bên phía triều đình, có đến 7 vị đội trưởng Huyền Đội đều là Tông Sư cảnh giới. Có thêm 20 cái Siêu Nhất Lưu Cao Thủ cùng một cái Đại Tông Sư cao thủ không có ai kiềm chết. Trần Cận Nam liền biết trận này cực kỳ khó đánh.
Siêu Nhất Lưu Cao Thủ tất nhiên không phải đối thủ của Tông Sư cảnh giới có điều chết người là bọn chúng mặc Đằng Giáp.
Đằng là một loại thực vật đặc biệt sinh trưởng ở vùng Vân Nam, sát với Tây Vực.
Đằng không dễ thu thập nhưng lại cực kỳ bền dẻo, đao kiếm căn bản khó mà xuyên qua.
Đằng Giáp chính là một trong những loại áo giáp tốt nhất thiên hạ, điều này Đằng Giáp Binh trong thời kỳ tam quốc đã chứng minh rõ nhất.
Siêu nhất lưu cao thủ mặc Đằng Giáp, lực phòng ngự chỉ kém Tông Sư hộ thể cương khí một chút mà thôi, 20 cái Siêu Nhất Lưu Cao Thủ mặc đằng giáp, thừa sức vây chết ba cái Tông Sư còn thừa ra kia của Thiên Địa Hội.
....
Trương Triệu Trọng lúc này, tâm tình có chút vui vẻ.
Hắn ở trên chiến trường có cảm giác duy ngã độc tôn không có đối thủ.
Đúng là mặt trận bên phải này không ai có thể làm đối thủ của hắn.
Vì tâm tình vui vẻ, Trương Triệu Trọng liền nhìn quanh một chút, hắn đang muốn lựa chọn mục tiêu ra tay, dù sao trên chiến trường này hắn không khác thần thánh là mấy, nếu hắn chọn ra tay với ai người đó chắc chắn phải chết, kể cả là Trần Cận Nam.
May mắn cho Trần Cận Nam, ánh mắt Trương Triệu Trọng lại đang nhắm đến một người khác.
Hắn nhìn thấy một cái nữ tử rất đẹp, vòng eo tinh tế, đôi chân thon dài, ngực nở mông cong, ánh mắt tràn ngập mạnh mẽ.
Nữ tử này cho dù che mặt nhưng Trương Triệu Trọng dám dùng 45 năm công lực ngắm gái của mình ra đảm bảo, nữ tử kia chắc chắn là cực phẩm mỹ nhân.
Việc của Tiêu Trung Tuệ đã khiến Trương Triệu Trọng tiếc nuối hồi lâu, nhưng hắn đương nhiên không dám làm gì, dâm tính cho dù có lớn cũng không lớn hơn được tính mạng.
Về sau Tiêu Trung Tuệ người không ra người, quỷ không quỷ Trương Triệu Trọng lại càng không muốn đi thử.

Trương Triệu Trọng có thể coi là một cái sắc quỷ, vì không chịu được đạo gia quy củ, hắn mới chạy đi đầu phục triều đình, dù sao nếu không có triều đỉnh đằng sau, chỉ sợ hắn đã sớm bị người của Võ Đang giết chết. Phản đồ của Võ Đang thường thường sống không thọ.
Trương Triệu Trọng dâm tính đại phát, hắn liền hướng về nữ tử kia. Nàng đương nhiên chính là Mộc Uyển Thanh.
Mộc Uyển Thanh đang bị một cái nhất lưu cao thủ của Huyết Chích Đoàn tấn công, cũng may Uyển Thanh có Tu La Đao Pháp, thế công hung mãnh, nàng tạm thời cũng chưa có thua.
Kể từ khi ra nhập chiến trường, Uyển Thanh cũng đã giết được 2 cái địch nhân, cho dù chỉ là giết nhờ loạn chiến thì khí thế của Uyển Thanh cũng đã mạnh mẽ hơn một chút.
Uyển Thanh cùng cái nhất lưu cao thủ kia đang quyết chiến, đột ngột nhìn thấy ĐIền Bá Quang ôm lấy eo mình, một kiếm chém ra đứt đầu tên nhất lưu cao thủ kia.
Uyển Thanh căn bản không hiểu gì cả, có điều trong trận chiến này cũng là nhờ Điền Bá Quang chiếu cố nàng, nàng cũng không quá có ác cảm với tên dâm tặc này như trước đây.
“Điền Bá Quang.... ngươi ngươi làm gì”.
Điền Bá Quang nào có thời gian giải thích với Uyển Thanh, vẻ mặt Điền Bá Quang tái mét.
“Bà cô trẻ của ta, nói ít thôi, chạy đi không chết cả hai bây giờ”.
Điền Bá Quang vốn là dâm tặc có tiếng, hắn tuy sẽ không đụng tới Uyển Thanh bất quá dùng mắt chiếm chút tiện nghi thì vẫn sẽ làm.
Đang ngắm Mộc Uyển Thanh chiến đấu, Điền Bá Quang bỗng cảm nhận được ánh mắt ‘đồng đạo’.
Mang theo tò mò, Điền Bá Quang nhìn lại, vừa thấy Trương Triệu Trọng bản thân Điền Bá Quang liền chỉ có thể chạy, nội tâm kinh hồn táng đảm.
Trương Triệu Trọng thấy một bóng đen nắm lấy Mộc Uyển Thanh bỏ chạy, trong mắt liền lóe lên một tia khinh thường, nhưng sau khi nhận ra bộ pháp cảu đối phương, ánh mắt liền mang theo nồng nặc sát khí.
“Điền Bá Quang, ngươi dám cướp hàng của bản tọa?, muốn chế?”.
Trương Triệu Trọng đương nhiên nhận ra ‘đồng nghiệp ‘ của mình, Vạn Lý Độc Hành của ĐIền Bá Quang hắn căn bản không xa lạ gì. Trương Triệu Trọng lập tức hét lên.
“Biến trận, khóa người, ngăn hắn lại”.
Trương Triệu Trọng nội công rất cường đại, hắn hô lên một tiếng, Huyết Chích Tử xung quanh liền biến trận, bất chấp sau lưng vẫn còn kẻ thù.
Một lần biến trận vậy mà thật sự khóa đường tiến lên của Điền Bá Quang, sau đó

có ba cái nhất lưu cao thủ không sợ chết lao thẳng đến.
Điền Bá Quang một tay ôm Uyển Thanh, cầm lấy thái đao trong tay liền hét lên.
“Thâp Tam Lộ Trấn Hồn Khóa Đao”.
Đao của Điền Bá Quang cực nhanh, đao đao đòi mạng, ba đao trực tiếp giết chết ba cái nhất lưu cao thủ, tuy nhiên vừa vặn khoảng cách của hắn cùng Trương Triệu Trọng cũng rút ngắn lại.
Chỉ thấy Trương Triệu Trọng hét lên, một chưởng đánh ra.
“Thái Cực Triền Ti Thủ”.
Trương Triệu Trọng là Đại Tông Sư, Điền Bá Quang là Tông Sư, ai cao ai thấp vừa nhìn đã thấy.
Điền Bá Quang trực tiếp bỏ Uyển Thanh xuống, sau đó cũng đánh ra một chưởng.
Một chưởng này của Trương Triệu Trọng không có làm thương tổn Mộc Uyển Thanh nhưng lại làm Điền Bá Quang phun ra một ngụm máu, liên tục lùi lại 7 - 8 bước.
Nếu không phải là khoảng cách quá xa, một chưởng kia đủ sức làm Điên Bá Quang trọng thương, tuy nhiên một chưởng là đủ, bởi Trương Triệu Trọng vừa vặn xuất hiện ở gần Mộc Uyển Thanh.
Mộc Uyển Thanh toàn thân run lên, trong mắt ngập tràn sợ hãi, nàng có thể... nhìn thấy dâm ý trong mắt đối phương.
Mộc Uyển Thanh đã từng thề, không để cho nam nhân nào nhìn thấy mặt mình.
Nam nhân đầu tiên nhìn thấy mặt nàng, nếu nàng không thể giết hắn, liền yêu hắn.
Nàng tất nhiên không thể giết nổi Trương Triệu Trọng, Mộc Uyển Thanh căn bản không bao giờ nghĩ đến, nam nhân đầu tiên xem mặt mình, lại là Trương Triệu Trọng.
Mộc Uyển Thanh cũng không biết lấy đâu ra sức lực, nàng vậy mà bỏ chạy, nàng lúc này cũng chỉ có thể bỏ chạy.
Trương Triệu Trọng bật cười, trong mắt lại càng thêm vài phần yêu thích Uyển Thanh, sau đó tiến lên một bước, muốn tóm lấy nàng kéo vào ngực mình nhưng rất nhanh hắn cũng rút tay lại.
Điền Bá Quang miệng toàn là máu nhưng ánh mắt mang theo vài phần quyết tâm, một đao chém ra.
Đao đầu tiên chặn đứng bàn tay của Trương Triệu Trọng.
Tiếp theo Điền Bá Quang gầm lên.
“Thập Tam Lộ Trấn Hồn Khoái Đao”.
Điền Bá Quang như bị điên vậy, cứ như thế lao vào Trương Triệu Trọng.
....
Ở xa hơn một chút, Vô Song vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Ánh mắt Vô Song lạnh lại, ngập tràn sát khí.
Trước mặt Vô Song là ba cái Siêu Nhất Lưu Cao Thủ mặc đằng giáp.
Theo ý đám người này, Vô Song tuy thân pháp quỷ dị nhưng khí tức chỉ là nhất lưu cao thru, căn bản không đáng lo, ba cái siêu nhất lưu cao thủ có thêm đằng giáp liền thừa sức giết Vô Song.
Đáng tiếc bọn chúng không biết, đằng giáp có thể đỡ kiếm, đỡ đao, đỡ chưởng lực nhưng lại không đỡ được kim châm, chỉ bởi cây kim quá nhỏ, quá dễ dàng xuyên qua khe hở của Đằng Giáp.
Vô Song căn bản không hề để ý đến ba tên đằng giáp binh trước mặt, hắn hạ thấp trọng tâm, tốc độ lao vút qua như một bóng ma, nhanh không thể tưởng tượng.
Khi hắn đi qua để lại ba tia máu trên bầu trời khẽ bắn lên, cổ của ba tên đằng giáp binh, cứ như vậy bị xuyên thủng qua.
Vô Song cũng không biết, Ngụy Trung Hiền lúc này, ánh mắt đang nhìn hắn, trong mắt hiện lên quang mang đáng sợ.
“Quỳ Hoa... là Quỳ Hoa Bảo Điển... lão phu lại được nhìn thấy Quỳ Hoa Bảo Điển”.
....
P/S: Tác giả không có xem qua Thư Kiếm Ân Cừu, chỉ là hiểu chút chút mà thôi, nên có ai nhớ được biệt danh của Trương Triệu Trọng thì báo mình nhé.
....

Chương 112
Xà Vương ra tay (1)

Thân phận của Ngụy Trung Hiền vốn chỉ là tổng quản thái giám, cái loại thân phận này nói cao cũng cao mà nói thấp cũng là thấp.
Rất nhiều người vì Ngụy Trung Hiền là thái giám mà coi thường hắn, dù sao nam nhân nguyên đai nguyên kiện không muốn lại muốn tự cung vào triều?.
Đương nhiên cũng có rất nhiều người không dám coi thường Ngụy Trung Hiền, chỉ bởi hắn là Quỳ Hoa Lão Tổ đệ tử duy nhất, ít nhất là về mặt danh nghĩa.
Quỳ Hoa Lão Tổ cùng Hoàng Đạo Sư chính là hai cực của Đại Thanh, một người đại diện cho cực ám, một người đại diện cho cực quang. Hai vị ngũ đế cao thủ vì Đại Thanh mở đường mới có thể giúp Đại Thanh thật sự có thể đặt chân vào trung nguyên màu mỡ.
Vì uy danh của Quỳ Hoa Lão Tổ năm xưa, với rất nhiều nhân vật trong triều đình mà nói, vẫn sẽ kiêng kị Ngụy Trung Hiền một hai.
Không phải ngẫu nhiên mà Ngụy Trung Hiền được ngồi vào vị trí Thủ Phủ Đông Xương. Nếu theo kế hoạch của Lý Lân cùng Tần Cối, bản thân Đông Xưởng đã có thể coi là một trong những lực lượng chiến lực cao nhất trực thuộc triều đình, Ngụy Trung Hiền thân là Đông Xưởng Phủ Chủ, hắn sao có thể yếu?.
Ngụy Trung Hiền hắn ta cũng là cao thủ cấp ngũ tuyệt hàng thật giá thật, bởi lúc này Ngụy Trung Hiền đã đột phá đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 6 - Quỳ Hoa Chính Bạch Khí.
Tuy nhiên Ngụy Trung Hiền cả đời này cũng chỉ có thể dừng bước ở Quỳ Hoa Chính Bạch Khí, không thể tiến thêm.
Không ai rõ vì lý do gì, chỉ có một mình Ngụy Trung Hiền biết, Quỳ Hoa Bảo Điển trong tay hắn là bản thiếu.
Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn không có ghi lại Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 7 – Quỳ Hoa Chính Hoàng Khí.
Đây là chiếc xích sắt thủy chung trói chặt lấy Ngụy Trung Hiền, hắn không có cách nào vượt qua giới hạn này.
Tất nhiên, cũng không phải không có cách để Ngụy Trung Hiền đột phá đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 7.
Không phải ngẫu nhiên mà Ngụy Trung Hiền từ trước đến nay luôn để ý Nhật Nguyệt Thần GIáo.
Nhật Nguyệt Thần Giáo – Đông Phương Bất Bại hiện nay đã luyện đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 6 đỉnh phong, thậm chí Đông Phương Bất Bại có thể coi là đã ngưng tụ ra hoàng khí, chỉ cần cho hắn thêm vài năm, liền thật sự đuổi theo Quỳ

Hoa Lão Tổ năm đó, đạt đến Quỳ Hoa tầng 7 – Quỳ Hoa Chính Hoàng Khí.
Nếu là kẻ khác, Ngụy Trung Hiền bằng quan hệ cũng thế lực của mình có thể khiến hắn chết trăm lần, vạn lần, moi ra bí mật bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển, đáng tiếc đây lại là Đông Phương Bất Bại.
Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại.
Cái danh tự này phi thường kêu, cũng phi thường cuồng ngạo nhưng Đông Phương Bất Bại có lý do để cuồng ngạo.
Đông Phương Bất Bại tên thật là Đông Phương Bạch, trong thiên hạ hiện nay, chỉ cần Ngũ Đế không ra, Đông Phương Bạch liền quét ngang phong vân, cho dù là Ngũ Đế có đi ra, cũng không đảm bảo có thể giết chết nổi Đông Phương Bạch.
Người này khí vận đã thành, Ngụy Trung Hiền căn bản không thể cường công, chỉ có thể ngấm ngầm bày mưu tính kế.
Ngụy Trung Hiền bản thân cũng biết rất nhiều bí văn, dù sao hắn từng đi theo Quỳ Hoa Lão Tổ rất lâu, trong thiên hạ từ trước đến nay, có tổng cộng mười một vị ngũ đế cấp bậc cao thủ.
Người đầu tiên chính là Đạt Ma Tổ Sư, khai sáng lên Thiếu Lâm Tự được xưng là thái sơn bắc đẩu, bất quá Đạt Ma đã sớm chết không biết bao nhiêu năm.
Người thứ hai là Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong. Chỉ cần trời không sập xuống vị Trường Sinh Chân Nhân này cũng sẽ khó lòng mà đi ra khỏi Trường Sinh Điện, cũng có thể không tính.
Người thứ ba cùng thứ tư là hai vợ chồng Tiêu Dao Tử - Cầm Đế. Hai người này cũng không còn tại dương thế.
Người thứ năm thiên hạ đệ nhất kiếm, Độc Cô Cầu Bại. Tất nhiên Độc Cô Cầu Bại cũng không còn sống, trong Ngũ Đế năm xưa, Độc Cô Cầu Bại liền là người chết ‘trẻ’ nhất, thọ mệnh của hắn cũng là ngắn nhất.
Người thứ sau được gọi là võ lâm chiến thần – Lệ Thương Thiên. Thiên Vương từ 10 năm trước cũng đã chẳng tồn tại.
Người thứ bảy đương nhiên là Quỳ Hoa Lão Tổ, sư phụ của Ngụy Trung Hiền, năm đó lão tổ cùng Thiên Vương chính là mang nhau đi xuống hoàng tuyền.
Trong mười một vị Ngũ Đế từng xuất hiện dọc theo chiều dài lịch sử, cũng chỉ còn lại bốn người.
Bắc Thiếu Lâm có một vị.
Nam Thiếu Lâm có một vị.
Tử Ngọc Sơn có một vị.
Trường An có một vị.
Cả 4 vị ngũ đế cường giả còn sống bản thân cũng là không thích đi ra ngoài, rất ít màng đến thế sự, dẫn tới thiên hạ này đúng là của ngũ tuyệt cấp nhân vật.
Vì một điểm này, Đông Phương Bất Bại có đủ thực lực để khinh thường thiên hạ võ lâm, đủ cuồng ngạo để xưng Bất Bại.

....
Lại nói đến Ngụy Trung Hiền, hắn vốn không muốn ra tay, dù sao trong chiến dịch này hắn cũng không phải là chủ công, dỗi hơi ra tay làm gì?. Ngụy Trung Hiền thuộc dạng người nếu không bắt buộc phải dùng đến võ công, hắn sẽ không dùng. Bản thân Ngụy Trung Hiền thủy chung lại thích chơi tâm kế.
Điều này cũng khá giống với Tần tể tướng, Ngụy Trung Hiền cùng Tần Cối đều là hai người đề cao trí tuệ hơn xa võ công.
Tuy là vậy nhưng có một số lúc Ngụy Trung Hiền không muốn dùng võ công cũng không được, điển hình là hiện nay.
Hắn nhìn thấy Vô Song sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Ở đây không có ai nhận ra Vô Song luyện Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng Ngụy Trung Hiền sao có thể nhìn không ra?.
Hắn là ngũ tuyệt cao thủ cấp bậc, tầm mắt quan sát của hắn rất tốt lại thêm cảm giác tương thích trong đan điền, Ngụy Trung Hiền không nhận ra Vô Song mới là chuyện lạ.
Chính vì vậy, Ngụy Trung Hiền đứng bật dậy khỏi bàn.
Trong chiếc xe ngựa cuối cùng này, ngoại trừ Ngụy Trung Hiền, còn có một nam tử.
Nam tử này từ đầu đến cuối không có nói gì, ánh mắt chỉ là quan sát chiến trường, đồng thời thỉnh thoảng liếc nhìn Xà Vương đứng trên cao.
Nam tử đột ngột bị hành động của Ngụy Trung Hiền làm giật mình, khẽ liếc nhìn Ngụy Trung Hiền.
“Ngụy đại nhân?”.
Ngụy Trung Hiền nhìn nam tử kia, trong mắt cũng lóe lên một tia tà dị.
“Không biết Bắc hiệp nghĩ gì về cuộc chiến này?”.
Ngụy Trung Hiền bình tĩnh lại rất nhiều, khuôn mặt trong bỗng chốc xuất hiện một nụ cười mỉm.
Không ai ngờ, lần này chủ lực của trận chiến lại là đại danh đỉnh đỉnh, Bắc Hiệp – Quách Tĩnh.
Tương Dương Thành chủ nhân, cũng là một trong những ngũ tuyệt cấp nhân vật mạnh nhất của triều đình Đại Thanh.
Quách Tĩnh rất mạnh đây là đương nhiên, dù sao Quách Tĩnh cũng là nhân vật chính trong Anh Hùng Xạ Điêu, hắn sao có thể không mạnh?.
Nói về Quách Tĩnh, không bàn về bất cứ thứ gì, chỉ cần nói Cửu Âm Chân Kinh cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng đã đủ.
Một bộ tuyệt học hàng đầu thiên hạ cùng một bộ chưởng pháp uy lực nhất thiên hạ, loại trình độ này đã siêu việt thường thức.
Đừng nghĩ Quách Tĩnh bị Vô Hà Tử đẩy lùi liền là Quách Tĩnh yếu, kể cả Đông Phương Bất Bại được coi là một trong hai người gần Ngũ Đế đẳng cấp nhất hiện

nay cũng không thắng nổi Vô Hà Tử, huống gì Quách Tĩnh?.
Bản thân Quách Tĩnh võ nghệ siêu quần, công chính nghiêm minh, can trường đảm nghĩa, là thần tượng của rất nhiều người, bất quá cũng có rất nhiều người ghét hắn.
Đây là đặc điểm của thế giới này, nhân vật chính trong từng bộ tiểu thuyết Kim Dung chưa chắc đã là bạn, thậm chí có thể là địch.
Đạo khác nhau, không thể chung đường.
Quách Tĩnh là con dân người Hán nhưng hắn căn bản không có kí ức nào với mảnh đất này, khi Quách Tĩnh đến Trung Nguyên, Trung Nguyên đã là của nhà Thanh, đây là thời thế.
Quách Tĩnh bản chất căn bản không thay đổi, hắn đang sống trong một thời kỳ thái bình thịnh thế, so với nhà Tống trong Xạ Điêu tốt hớt trăm lần có hơn.
Tuy Đại Thanh cũng chưa thực sự yên ổn nhưng nhân tài đông đúc, tài nguyên phong phú binh lực hùng hậu, bản thân Quách Tĩnh cũng là đại tướng một phương, Tương Dương Thành của hắn là tường đồng vách sắt, phải nói đây mới là thời đại của Quách Tĩnh.
Phục Minh vốn là ngu trung bởi Đại Thanh đang là thịnh thế.
Quách Tĩnh xuất phát từ lòng yêu thương dân chúng, liền trung với Đại Thanh, căn bản đâu có gì sai?.
Điều này cũng gián tiếp khiến Trần Cận Nam cùng Quách Tĩnh trở thành đối địch, hai người đều là anh hùng, anh hùng trọng anh hùng chỉ là hai cái anh hùng không cùng đường.
Quách Tĩnh thân là quan viên triều đình, quan hàm nhị phẩm. Hắn cũng nhất định phải nghe theo triều đình, đây có lẽ cũng là hạn chế duy nhất của Quách Tĩnh hiện nay, dù sao bản thân Quách Tĩnh xuất thân giang hồ, liền không thích bị quản chế.
Thuận Trị Đế vì lung lạc Quách Tĩnh, từ trước đến nay cũng không bắt buộc Quách Tĩnh làm gì, dù sao một cao thủ chiến lực Ngũ Tuyệt liền là báu vật quốc gia tuy nhiên thời thế đổi thay, đây là thời của Khang Hy Đế.
Khang Hy còn nhỏ tuổi, có những việc Khang Hy chưa hiểu, cũng có những việc hiện nay hắn còn không cách nào hiểu, việc triều chính vẫn là do các đại quan triều đình giúp Khang Hy quản lý.
Chiến dịch tiêu diệt Thiên Địa Hội này, căn bản Khang Hy không biết chút nào, toàn bộ mệnh lệnh đều là do Tần Cối cùng Lý Lân đưa ra.
Theo hai vị tướng gia này, Quách Tĩnh liền được chọn trở thành quân bài tẩy tiêu diệt Thiên Địa Hội.
Quách Tĩnh bản thân vẫn là tương đối thưởng thức Thiên Địa Hội, nhưng hắn vẫn phải chấp hành nhiệm vụ.
Quách Tĩnh... nếu dám cãi lệnh hắn liền mất rất nhiều thứ.

Quách Tĩnh thật ra từ sớm đã không còn là người trong giang hồ, hắn đã là một cái đại quan triều đình, nhúng chàm quá nhiều, muốn rút ra liền là không được.
Sau lưng Quách Tĩnh còn Hoàng Dung, còn Quách Phù, còn hai huynh đệ Võ gia, còn cả Dương Quá, còn rất rất nhiều thứ cần hắn bảo vệ, năm tháng trôi qua, có rất nhiều thứ hắn hiểu ra, có rất nhiều thứ suy nghĩ tuổi trẻ đã không còn trong tâm trí hắn.
Quách Tĩnh vẫn là Quách Tĩnh chỉ là hắn trưởng thành nhiều hơn mà thôi.
......
Trước câu hỏi của Ngụy Trung Hiền, ánh mắt Quách Tĩnh nhẹ nhíu lại.
“Trận hình của kẻ kia không tính là cao minh, cách điều quân cũng chưa chắc đã lợi hại bao nhiêu nhưng thắng ở nhân tâm, kẻ này có khả năng khiến nhân tâm hội tụ, tuyệt đối là một cái đại nhân vật”.
“Tất nhiên đây cũng không phải là chiến trường, lĩnh binh mạnh yếu phải xem ở chiến trường thể hiện, bất quá nếu thật sự phải so đấu, có lẽ ta cùng hắn 5-5 đi, kẻ này cho ta cảm giác quỷ dị vô cùng, muốn thắng không dễ “.
“Đương nhiên muốn chiến còn phải xem tố chất binh lính, sau này không biết có gặp nhau trên chiến trường hay không nhưng Bạch Bào Quân kia của hắn so với Quách Gia Quân của ta kém quá xa, nếu ra chiến trường, tỷ lệ giữa ta cùng hắn là 7-3”.
“Còn nếu Ngụy đại nhân muốn hỏi về thế trận, quân ta mạnh ở kỷ luật nhưng chính vì mạnh ở kỷ luật lại khiến sĩ khí bị trùng xuống, địch nhân khí thế rất mạnh, vũ lực tuy thua nhưng khoảng cách không phải là không thể san lấp, trận chiến này tỷ số đang là 4-6 nghiên về Thiên Địa Hội”.
Ngụy Trung Hiền nhìn Quách Tĩnh, trong lòng cũng thầm than.
Thời đại này không thiếu gian thần cũng chẳng thiếu trung thần, Đại Thanh chính là một tổ hợp kỳ quái như vậy nhưng bất kể là gian thần hay là trung thần của Đại Thanh đều có bản lĩnh rất lớn, đây là lý do khiến Đại Thanh có thể tiến vào Trung Nguyên, có thể trong ngăn ngắn vài chục năm ổn định căn cơ.
Quách Tĩnh quả thật có tài, năm tháng đi qua hắn đã không còn là một thiếu niên vô tri, một kẻ ngốc nghếch đến cả chữ còn không biết. Hắn là đại danh đỉnh đỉnh Tương Dương Thành Chủ.
Ngoài ra Quách Tĩnh còn có một cái sư huynh cực kỳ đáng sợ.
Trong thế giới này, sư huynh của Quách Tĩnh chính là một trong Đại Thanh tứ trụ - Tây Phương Nguyên Soái – Nhạc Phi.
Quách Tĩnh võ công chưa chắc đã dưới Nhạc Phi nhưng một thân lĩnh binh cầm quân đều là Nhạc Phi dạy hắn, Quách Tĩnh có được ngày hôm nay không thể không nhắc tới Vũ Mục Thiên Thư của Vũ Mục Hầu – Nhạc Phi.
Nhạc Phi cùng Quách Tĩnh một người phương Tây một người phương Bắc có thể coi là hai phòng tuyến quan trọng nhất của Đại Thanh.

Quách Tĩnh chỉ quan hàm nhị phẩm nhưng lại có Nhạc Phi đằng sau, bản thân Ngụy Trung Hiền đúng là không dám lấy quan vị đi đè ép Quách Tĩnh.
Trong lúc Ngụy Trung Hiền đang đánh giá Quách Tĩnh, Quách Tĩnh lại nhìn về phía Xà Vương ở phương xa.
Hắn không có sợ Xà Vương, bất quá Xà Vương cho Quách Tĩnh một cảm giác vừa thân quen lại vừa xa lạ.
Hắn không thể nào nhớ ra đã gặp Xà Vương ở đâu, nhưng Quách Tĩnh chắc chắn từng gặp, cảm giác quen thuộc kia hắn không nhầm được.
Xà Vương đứng đó, đã bỏ ra mặt nạ nhưng thật sự khuôn mặt kia, Quách Tĩnh không có nhận ra.
Hình dáng của Xà Vương vẫn là hình dáng thư sinh, tóc búi cao nhưng khuôn mặt... lại là khuôn mặt của một cái trung niên đại hán, da mặt thô dày, râu rậm, thoạt nhìn căn bản không thích hợp.
Quách Tĩnh bỗng nhiên có một cảm giác rất hoang đường, khi hắn nhìn Xà Vương, Xà Vương rõ ràng cũng đang nhìn hắn.
Quách Tĩnh thậm chí có thể cảm nhận, Xà Vương đang mỉm cười với mình, nụ cười đầy khiêu khích.
Quách Tĩnh cũng mỉm cười, trong lòng hắn tràn ngập chiến ý.
Ở bên cạnh Quách Tĩnh, Ngụy Trung Hiền cũng có thể mơ hồ cảm nhận được chiến ý của Quách Tĩnh, trong mắt liền vui vẻ.
Theo thông tin mà Ngụy Trung Hiền nhận được, Xà Vương chỉ sợ là ngũ tuyệt cấp nhân vật.
Đương nhiên thông tin này tương đối khó tin với Ngụy Trung Hiền, nếu không phải nguồn tin của nó đến thừ hai vị tướng gia mà nói, Ngụy Trung Hiền căn bản chỉ nghĩ là một loại trò đùa.
Ngụy Trung Hiền quả thật không có nghĩ ra cái ngũ tuyệt cao thủ nào giống với Xà Vương.
Đương nhiên ngũ tuyệt dù sao vẫn là ngũ tuyệt, Ngụy Trung Hiền thân là ngũ tuyệt nhưng căn bản lại không muốn mạo hiểm quyết đấu cùng một ngũ tuyệt khác, đối với Ngụy Trung Hiền mà nói, may rủi quá cao.
Hắn chờ là chờ giây phút này.
Nhìn thấy Quách Tĩnh nổi lên chiến ý, Ngụy Trung Hiền liền mỉm cười.
"Quách đại hiệp, không biết người có tính thu lưới hay không?, Huyết Chích Đoàn hi sinh quá nhiều cũng là không tốt".
Quách Tĩnh nghe vậy, nhíu nhíu lông mày rậm nhìn Ngụy Trung Hiền.
Hắn rõ ràng đến đây hiệp trợ Ngụy Trung Hiền, mọi việc vốn là Ngụy Trung Hiền định đoạt, từ bao giờ lại thành hắn làm chủ rồi?.
Quách Tĩnh cũng chẳng nghĩ nhiều, nhìn ra bên ngoài chiến trường, hắn khẽ gật đầu.

“Theo ý Ngụy đại nhân mà làm, dù sao cũng đến lượt cao thủ đỉnh cao của hai bên xuất trận rồi”.
Ngụy Trung Hiền bật cười, hai tay ôm quyền.
“Vậy lão nô chúc Quách đại hiệp đại thắng trở về”.
Quách Tĩnh hai tay ôm quyền cũng trịnh trọng gật đầu, một bước bước ra khỏi cưa xe ngựa, thân hình lao vút lên không trung, theo thân ảnh của hắn, một tiếng rồng ngâm vang lên, âm thanh chấn động bốn phương tám hướng, khí thế của Quách TĨnh lúc này, triệt để đè ép toàn bộ chiến trường.
Ngũ Tuyệt ra tay, thiên hạ kinh hãi.
....
Quay ngược thời gian một chút... liền là tình cảnh của Vô Song.
Vô Song hắn căn bản không có biết Ngụy Trung Hiền đang nhìn mình, lại càng không biết Ngụy Trung Hiền tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, thậm chí thế giới này có tồn tại một người như Ngụy Trung Hiền bản thân Vô Song cũng không biết.
Hắn sao có thể đề phòng đối phương?.
Lúc này Vô Song chỉ có thể dùng hết tốc độ của mình lao về phía Uyển Thanh mà thôi.
Hắn cũng đang tương đối lo sợ, một chưởng kia của Trương Triệu Trong tuyệt đối là Đại Tông Sư cảnh giới, Vô Song thật sự không nghĩ ra cách nào để hắn có thể giết nổi Đại Tông Sư cấp cao thủ, đây giống như một cái rãnh trời không có cách nào vượt qua, không có cách nào che lấp vậy.
Vô Song chỉ có thể cắn răng mà chạy, cách duy nhất hắn có thể nghĩ ra là mang theo Uyển Thanh phá vây chạy đến chỗ Xà Vương.
Vô Song không nhận ra thực lực của Xà Vương có bao nhiêu mạnh mẽ, nhưng hắn liền đánh cuộc, hắn đánh cuộc nhân vật như Xà Vương tuyệt đối không yếu.
Cái khí thế kia, cái thần thái kia, chắc chắn một kẻ phàm nhân không có được.
Tốc độ của Vô Song rất nhanh lại thêm thân hình của hắn nhỏ nhắn, hắn liền dễ dàng có thể di chuyển trên chiến trường, lúc này cơ thể của Vô Song còn nhỏ hơn cả bình thường, chiều cao vèn vẹn chỉ còn 1m.
Hắn đã phải dùng đến Súc Cốt Công.
Thân hình càng nhỏ, lại càng linh hoạt, khả năng thay đổi phương hướng cùng luồn lách cũng càng nhanh.
......
Trương Triệu Trọng bản thân cũng không thực sự có quá nhiều hận thù với Điền Bá Quang, thậm chí mà nói, hắn cùng Điền Bá Quang là đồng nghiệp, gặp được người đồng đạo Trương Triệu Trọng đương nhiên vui mừng, bất quá nhìn Điền Bá Quang nhất định phải bảo vệ Mộc Uyển Thanh chạy đi thì lại khác.
Trương Triệu Trọng nhìn theo Mộc Uyển Thanh chạy đi, lại nhìn cặp mông vểnh của nàng khẽ chuyển động dưới lớp quần kia lại càng khiến máu huyết Trương

Triệu Trọng trở nên sôi sục.
Hắn đương nhiên cũng không tin.... Mộc Uyển Thanh có thể chạy thoát.
Ở đây yếu nhất cũng là nhất lưu cao thủ, vì cái gì lại để cho một cô bé nhị lưu cao thủ chạy thoát?.
Trương Triệu Trọng cũng không vội đuổi theo Mộc Uyển Thanh, hắn nhìn Điền Bá Quang rồi khẽ mỉm cười.
“Điền huynh đệ, chúng ta là người đồng đạo với nhau, gặp được người đồng đạo còn vui hơn nhìn thấy an hem”.
“Triệu Trọng ta rất muốn kết dao với Điền huynh đệ, hay là thế này đi, hai chúng ta cùng ‘thưởng thức’ mỹ nhân kia được không?, Triệu Trọng cũng không ngại chia sẽ với huynh đệ ngươi”.
Điền Bá Quang nếu là bình thường tất nhiên đồng ý, với Trương Triệu Trọng nhưng Uyển Thanh vốn ở trong ‘3 không’ của hắn, hắn tất nhiên phải thủ vững đạo nghĩa của mình.
“Triệu huynh, ngươi cùng tiểu đệ có thể coi là đồng đều, có thể làm bằng hữu cũng không nên làm địch nhân, nàng là con của cố nhân, vẫn là xin Triệu huynh mắt nhắm mắt mở, để nàng rời đi”.
Trương Triệu Trọng nghe vậy, liền ồ lên.
“Con của cố nhân?, không biết cha mẹ nàng là ai?”.
Điền Bá Quang cũng không nhận ra Trương Triệu Trọng có ý gì, hơi hơi nghi hoặc, sau đó vẫn là trả lời.
“Mẫu thân của nàng chính là sư tỷ của Điền mỗ, mẫu thân nàng gọi là Tần Hồng Miên”.
ĐIền Bá Quang không nói thì thôi, càng nói ánh mắt Trương Triệu Trọng dâm ý lại càng thịnh.
Hắn lúc này đang nghĩ đến cảnh – mẫu nữ hợp hoan.
Mộc Uyển Thanh không biết xinh đẹp thế nào nhưng Tần Hồng Miên tuyệt đối là khó gặp mĩ nữ, lại cương liệt vô cùng chưa kể trên danh hồ uy danh cũng không nhỏ, loại nữ nhân này, Trương Triệu Trọng hắn thích nhất.
Trương Triệu Trọng dâm ý đại thịnh, nếu bắt được Uyển Thanh, sợ gì Hồng Miên không rơi vào bẫy?.
Nghĩ đến một điểm này, Trương Triệu Trọng cười lớn.
‘Khặc khặc, hoa thơm đánh cả cụm, phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu Điền huynh đã chê liền để Triệu Trọng tiếp nhận đi, ta tuyệt đối sẽ làm nàng dục tiên dục tử, còn có mẫu thân của nàng... khặc khặc”.
Đáp lại tiếng cười của Trương Triệu Trọng, Điền Bá Quang tay nắm chặt thái đao, hắn gầm lên.
“Muốn chết?, tam thập tam thiên trấn hồn khoái đao”.
Lần này Điền Bá Quang hắn liền dốc hết sức lực, triển khai 33 đường khoái đao

của mình.
Tam Thập Tam Thiên Trấn Hồn Khoái Đao của Điền Bá Quang chính là tuyệt học thành danh của Quỷ Đao Trần, bằng vào thực lực của Điền Bá Quang, chém ra một loạt đao này, Đại Tông Sư cũng phải tránh lui.
Đương nhiên chém xong một bộ đao pháp này, Điền Bá Quang cũng không biết phải đối phó với Trương Triệu Trọng thế nào.
Trương Triệu Trọng thấy đao thế kinh khủng của Điền Bá Quang cũng là giật mình, bất quá nhãn quan của hắn vẫn là Đại Tông Sư cao thủ, hắn rất nhanh lùi lại, kinh mà không loạn, hơn nữa giọng nói của hắn vang lên.
"Bắt sống nữ nhân kia cho bản tọa".
Nữ nhân đương nhiên là Uyển Thanh.
Uyển Thanh nếu không có Điền Bá Quang trợ giúp chỉ sợ đã sớm chết trên chiến trường, nàng hiện nay không có Điền Bá Quang bên người, an nguy liền thật sự đáng lo.
Quả nhiên khi Trương Triệu Trọng vừa dứt lời, một lưỡi kiếm nhọn hoắt chém về phái Uyển Thanh.
Uyển Thanh vẫn là có chút thực lực nàng may mắn thoát được, bất quá ánh kiếm cũng chém rách một vết trên cổ áo nàng, trước mặt nàng, hai cái Huyết Chích Đoàn nhất lưu cao thủ liền chặn đường.
Uyển Thanh cắn răng, nàng thật sự cảm thấy... sợ hãi, bất quá nàng vẫn phải tiến lên, nàng không thể để công sức Điền thúc thúc chặn hậu trở thành vô nghĩa.
"Tu La Đao Pháp – Tu La Vô Tình".
Đao thế vừa ra, lập tức làm hai cái nhất lưu cao thủ biến sắc, vội mang đưa Sát Sinh Nhận ra chắn trước mặt, tuy nhiên vẫn bị đao của Mộc Uyển Thanh đánh bật lùi lại.
Uyển Thanh mượn cơ hội này, nàng dùng khinh công nhảy qua hai người đối phương, có điều khi nàng vừa hạ chân xuống đất, liền nhận thấy hai luồng kinh phong tấn công từ sau lưng.
Đao của Uyển Thanh là cực mạnh, nếu nàng là nhất lưu cao thủ chỉ sợ Tu La Đao chưa chắc đã dưới Nga Mi Kiếm Pháp của Viên Tĩnh, thậm chí còn thâm ảo hơn, đáng tiếc nàng chỉ là nhị lưu cao thủ.
Nhị lưu cao thủ muốn một đao giết chết hai cái nhất lưu?, căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.
Mộc Uyển Thanh một lần nữa nắm chặt đao trong tay, xoay người một đao chém ra.
"Tu La Đao Pháp – Tu La Khấp Trảm".
Một đao này cũng rất mạnh, thậm chí vượt xa đao thứ nhất, tuy nhiên đây là cường công, cường công cùng hai cái nhất lưu cao thủ.
Một Uyển Thanh dùng Tu La Đao Pháp đẩy lùi cả hai cái nhất lưu cao thủ, thậm

chí khiến cánh tay của bọn chúng gần như bị phế đi nhưng ngực của nàng cũng đau nhói, khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Đôi chân lảo đảo run rẩy, cố gắng chạy về phía trước.
Xem ra.... Tu La Đao Pháp của Uyển Thanh cũng không phải là đao pháp bình thường, đây là một loại phi thường đáng sợ đao pháp, bất quá Uyển Thanh căn bản không thể khiến nó tỏa sáng mà thôi.
Đừng nói là nàng, mẹ của nàng cũng là làm không được.
....

Chương 113
Xà Vương Ra Tay (2)

Nhị lưu cao thủ quả thật có thể giết chết nhất lưu cao thủ, khoảng cách giữa hai cấp độ này cũng không có lớn như siêu nhất lưu cao thủ đến Tông Sư cảnh giới, tuy nhiên Mộc Uyển Thanh cũng không phải là loại thiên tài một mình có thể đánh bại hai cái cao thủ hơn mình một cảnh giới.
Đừng nói là Uyển Thanh mà với rất nhiều thiên tài trong võ lâm hiện nay cũng làm không được chưa kể Mộc Uyển Thanh từ lúc tham chiến đến giờ, thể lực đã suy giảm rất nhiều.
Uyển Thanh nàng hiện nay thật sự sợ, đối mặt với nguy cơ trước mặt, một thiếu nữa mới 14 – 15 tuổi như nàng nào có thể không sợ?.
Nàng mặc dù được mẫu thân huấn luyện rất mạnh mẽ nhưng nàng thủy chung vẫn là nữ nhân, nữ nhân mãi mãi không cách nào mạnh mẽ cả đời, họ vẫn luôn cần một bờ vai bảo vệ, giống như nam nhân, không bao giờ có thể cô độc cả đời, nam nhân cũng luôn luôn cần một nơi để quay về.
Hai cái nhất lưu cao thủ ở sau lưng, tạm thời Uyển Thanh có thể chạy thoát nhưng không có nghĩa nàng có thể tiếp tục chạy.
Trương Triệu Trọng là Đại Tông Sư cao thủ, đứng đầu một Địa Đội, tại Huyết Chích Đoàn có thể nói là ngoại trừ Thiên Đội thần bí kia, Trương Triệu Trọng chính là 1 trong 6 đại thủ lĩnh, lời nói của hắn cực kỳ có trọng lượng.
Tại một nơi đề cao kỷ luật như Huyết Chích Đoàn, cho dù bọn họ có chết, cũng sẽ thực hiện nhiệm vụ của Trương Triệu Trọng.
Mộc Uyên Thanh chạy được vài bước, đột nhiên nàng lại cảm nhận được kình phong đánh tới, khuôn mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.
Quyền kình này không phải là của vũ khí, vì vậy Mộc Uyển Thanh mới là biến sắc.
Trong các cao thủ trên giang hồ, cao thủ dùng quyền làm vũ khí liền là đáng sợ nhất, bởi thường thường những người này bản thân nội lực cao đến dọa người, chính vì vậy mới có gan lấy quyền chưởng đi công kích.
Mộc Uyển Thanh một lần nữa đưa bảo đao lên chắn trước người, mạnh mẽ chặn lấy một quyền của đối phương, sau đó cả người nàng lại bị đánh bật lui về phía trước thậm chí đến cả bảo đao trong tay, cũng rơi ra, cánh tay trắng ngần run run.
Kẻ tấn công nàng chính là Đằng Giáp Binh, một cái siêu nhất lưu cao thủ.
Siêu nhất lưu cao thủ đương nhiên mạnh hơn nhất lưu cao thủ, nội lực vượt qua một đoạn dài, lại thêm đằng giáp bảo vệ, Mộc Uyển Thanh lập tức không chịu được.

Nàng khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, tâm xám như trò tàn.
Mộc Uyển Thanh không muốn chết, hơn nữa nàng mơ hồ cảm nhận nếu thật sự mình bị bắt ở đây, còn đau khổ hơn cái chết hàng trăm hàng ngàn lần.
Cố gắng cầm lấy bảo đao, lại run rẩy đứng lên, đôi tay nàng run run nắm chặt lấy bảo đao.
“Ngươi... ngươi đừng lại đây”.
Mộc Uyển Thanh lúc này mới giống một cái nữ nhân, bỏ đi sự thô bạo bên ngoài, bỏ đi những thứ mẫu thân nhồi nhét vào đầu nàng, bên trong Mộc Uyển Thanh thật sự rất yếu đuối.
Nàng là một cái nữ tử đặc biệt, nếu nàng ghét thì nàng chắc chắn sẽ đuổi giết đối phương đến cùng trời cuối đất, nhưng nếu nàng yêu cũng là yêu đến khắc cốt minh tâm.
Mộc Uyển Thanh nói đương nhiên kẻ kia sẽ không quan tâm, thậm chí hắn còn cười khặc khặc.
Thân là Huyết Chích Đoàn một thành viên lại là đằng giáp binh trong Địa Đội, hắn cũng biết tính cách Trương Triệu Trọng.
Nếu Trương Triệu Trọng chơi chán, Mộc Uyển Thanh chỉ sợ sẽ như đám ca kỹ hạ lưu, trở thành công cụ tiết dục cho đám người Huyết Chích Đoàn.
Huyết Chích Đoàn bản thân nhiễm sát khí rất nặng, những kẻ giết người hàng loạt như bọn hắn nếu không muốn trở thành kẻ điên loạn liền phải có nơi thoải mái phóng tiết cảm xúc xấu của chính bản thân mình, vì vậy bọn chúng liền phải phát dục, phải tìm đến đám kỹ nữ nơi thanh lâu hay còn gọi là quân kỹ.
Đương nhiên quân kỹ... so sao nổi với Mộc Uyển Thanh.
Hắn lập tức đẩy nhanh tốc độ, quyền đầu nắm chặt lại hướng về Mộc Uyển Thanh.
Mộc Uyển Thanh chỉ thấy trời đất tối sầm, hai chân nàng run lên, nàng trong giây phút cứ như chết đi vậy.
Đúng lúc này, Mộc Uyển Thanh chỉ thấy một mái tóc trắng, lướt qua mình.
Nàng nhìn thấy một cái tàn ảnh...
Thậm chí thân hình kia, vòn vượt quá khỏi tầm nhận thức của Mộc Uyển Thanh, thứ duy nhất nàng cảm nhận được, chỉ là màu trắng của đối phương, chỉ thế mà thôi.
Sau đó nàng nhìn thấy đằng giáp binh kia cứ như vậy phun ra một ngụm máu nằm xuống, cả người co giật liên tục, dĩ nhiên... lìa đời.
Không có tiếng động, không có huyết tinh, cũng chẳng hô hào chiến đấu, đơn giản như vậy mà thôi, chỉ như thế một cao thủ siêu nhất lưu cứ như vậy sang thế giới bên kia.
Thân ảnh kia, rốt cuộc dừng lại.
Thứ Mộc Uyển Thanh thấy, vẫn là mái tóc trắng của hắn, ngoài ra còn là tấm

lưng, một tấm lưng cho nàng cảm giác... hắn có thể vì nàng, gánh lấy cả thiên địa này vậy, từ tấm lưng người kia nàng có thể cảm nhận được một luồng khí thế đáng sợ, hạo nhiên chính khí dĩ nhiên xông lên tận trời.
Mộc Uyên Thanh ánh mắt đẹp rung động, sau đó.... nàng khẽ dụi mắt của mình.
Sự thực có chút tàn khốc... nàng không hiểu lúc nãy mình có gặp ảo giác hay không mà hiện nay người kia nào có bóng lưng to lớn?, hắn rõ ràng chỉ là một cái người lùn.
Người trước mặt chỉ cao hơn eo nàng một chút, thân hình mặc một bộ áo vải gian dị, ngoại trừ mái tóc màu trắng tung bay trong gió ra, hắn căn bản cũng không có gì đăc biệt.
Được người cứu, Mộc Uyển Thanh cũng rất nhanh tỉnh lại, nàng liền muốn cảm ơn đối phương 1, 2 câu có điều đối phương vậy mà nắm lấy tay của Uyển Thanh.
Hắn quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt kia thuần một màu huyết hồng, ánh mắt khiến Mộc Uyển Thanh cảm thấy như huyết hải tu la.
“Đi thôi, ta mang ngươi ra ngoài”
Hắn nắm lấy tay nàng, giọng nói của hắn vang lên... giọng nói rất lạ, mang theo vài phần ma mị mà Mộc Uyển Thanh cũng rất khó diễn tả bằng lời.
Sau đó, hắn liền mang Uyển Thanh bỏ chạy.
....
Vô Song lúc này, có một cảm giác rất vi diệu, cảm giác mà Quỳ Hoa Bảo Điển mang lại.
Chính Vô Song cũng không biết, Quỳ Hoa Bảo Điển cần thêm một thứ, đó chính là sát khí.
Đóa Quỳ Hoa đẹp nhất thiên địa, là đóa Quỳ Hoa vấy máu.
Ánh mắt màu đỏ đại diện cho chính Quỳ Hoa, đẹp đẽ, cao ngạo nhưng cực kỳ lãnh huyết.
Đây là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Trước đến giờ, Vô Song luôn dấu đi Quỳ Hoa Bảo Điển, nói thẳng ra từ năm 6 tuổi đến nay, hắn chưa từng mặc sức sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển, vẫn luôn kiềm chế nó, đóa Quỳ Hoa của Vô Song là đóa Quỳ Hoa được nuôi trong nhà kính.
Quỳ Hoa không phải như thế, Quỳ Hoa phải nở rộ trên chiến trường, phải nở rộ giữa thiên địa.
Bộ Bộ Sinh Liên – Thước Thước Quỳ Hoa.
Đây mới là Quỳ Hoa.
So với Quỳ Hoa Bảo Điển, Nga Mi Kiếm Pháp kém quá nhiều, Dược Vương Thần Châm cũng kém quá nhiều.
Vô Song hiện nay hoàn toàn bị cái cảm giác mê hoặc này chinh phục.
Lúc tiến vào chiến trường, hắn dùng vẫn là Quỷ Ảnh thân pháp cùng Dược Vương Thần Châm.

Nhưng hiện nay hắn buông bỏ tất cả, dùng chỉ là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vì an nguy của Mộc Uyển Thanh, Vô Song cũng không nghĩ quá nhiều, hắn chỉ biết dùng hết tốc lực lao tới, nhưng lại không ngờ bước vào trạng thái kỳ lạ này.
Vô Song nắm lấy tay Uyển Thanh, hắn hiện nay đeo mặt nạ, thêm vào Súc Cốt Công khiến thân thể lùn đi một chút, Uyển Thanh căn bản không thể nhận ra, nàng chỉ có thể ngơ ngác nắm lấy tay hắn, bị hắn đưa đi mà thôi.
Uyển Thanh bản thân vốn tưởng Vô Song là tiền bối cao nhân nhưng nàng biết không phải.
Giọng nói của Vô Song, vốn không phải là của tiền bối cao nhân, thêm vào đó ánh mắt huyết hồng sắc kia, tràn ngập bạo ngược nhưng cũng tràn ngập cao ngạo cùng mạnh mẽ, ánh mắt này cũng không giống ánh mắt tiền bối cao nhân.
Quỳ Hoa một khi toàn bộ triển khai, cho dù Trương Triệu Trọng đang chiến đấu với Điền Bá Quang cũng giật nảy cả mình.
Hắn không phải kinh sợ võ công của Vô Song, dù sao hắn cảm thấy, Vô Song vẫn rất yếu nhưng hắn kinh sợ là kinh sợ chiêu thức của Vô Song.
Vô Song căn bản không phải đang giết người, hắn như đang vẽ.
Vẽ những đóa huyết hoa trên bầu trời.
Hắn không phải như đang tham chiến trên sa trường mà là đang nhảy múa, hắn biến giết người thành một loãi mỹ cảnh.
Quỳ Hoa Bảo Điển phải dùng như thế mới đúng.
Vô Song lúc này, hắn thấy một cái thân ảnh mờ ảo trước mắt mình.
Điều này cơ hồ không hề logic, với một người hiện đại như hắn thì đây tuyệt đối là ảo giác, nhưng Vô Song lại thật tâm cảm nhận được.
Cái thân ảnh kia cũng đang múa, đang múa cho hắn xem.
"Quỳ Hoa Bảo Điển - Quỳ Hoa Điệp Vũ – Quỳ Hoa Ti Triển – Quỳ Hoa Quỷ Tập".
"Chước chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh".
Vô Song hắn biết, từ trước đến nay hắn dùng sai Quỳ Hoa Bảo Điển rồi.
Quỳ Hoa không phải là một chiêu một thức đánh ra, hắn căn bản đã hiểu sai ý nghĩa của võ công.
Võ công trong thiên hạ, chưa bao giờ tồn tại cái gọi là một chiêu một thức lần lượt.
Một bộ võ công là tổ hợp, là phụ trợ với nhau, đây mới là chân chính võ công.
Quỳ Hoa cũng như vậy, nếu dùng một chiêu một thức Quỳ Hoa sao có thể là Quỳ Hoa?, thứ Vô Song có chỉ là cánh hoa mà thôi.
Quỳ Hoa bỏ đi toàn bộ phòng ngự, toàn bộ dương cương khí thậm chí từ bỏ cả nội công vì sao?.
Đơn giản vì Quỳ Hoa là tuyệt sát võ công, nó chỉ cần tốc độ, tốc độ mà thôi.
Tốc độ viên siêu tất cả, liền là vô địch.

Quỳ Hoa muốn dùng... liền phải dùng như vậy.
Giống như đánh đàn vậy.... không bao giờ bản nhạc lại được tạo nên từ một nốt, cũng chẳng có cái nhạc sĩ nào viết ra từng nốt từng nốt rồi mang vào ráp với nhau.
Đây là một loại ý cảnh, chỉ có hài hòa ghép tất cả các nốt nhạc với nhau, mới thành một bản nhạc chân chính.
Vô Song chân đạp mắt đất, hắn lúc này cũng chẳng quan tâm trước mặt là ai.
Hắn đang đắm say trong cảm giác của chính mình.
Từ trong cổ tay áo của Vô Song, vô số sợi chỉ đỏ bay ra, sau đó dệt lên hàng loạt huyết hoa trên bầu trời, những sợi chỉ đỏ kia, chính là dùng Quỳ Hoa Nội Công gia trì, hắn lúc này có chút giống Đông Phương Bất Bại trên phim ảnh.
Đông Phương Bất Bại năm đó chiến đấu, cũng là dùng loại thủ đoạn này.
“Quỳ Hoa Điệp Vũ – Quỳ Hoa Ti Triển – Quỳ Hoa Phi Bộc – Quỳ Hoa Quỷ Tập – Quỳ Hoa Điệp vũ”.
“Chước Chước Quỳ Hoa – Vĩnh Kiếp Quỳ Hoa”.
....
Khi mà Quỳ Hoa toàn lực triển khai, Vô Song cứ như sát thần vậy, không có sự mạnh mẽ đến đáng sợ, cũng chẳng có khí thế đè ép vạn người, sát thần chỉ đơn giản là... giết người mà thôi.
Một mảnh chiến trường bên phải, bỗng chốc trở nên tĩnh lặng như tờ, bởi xung quanh Vô Song xuất hiện một mảnh đất trống, mảnh đất trống náy chỉ toàn xác người.
Dưới vũ điệu của hắn, tổng cộng 27 tên Huyết Chích Đoàn thành viên ngã xuống, trong đó có 7 người là siêu nhất lưu cao thủ.
Huyết Chích Đoàn cao thủ... toàn bộ không có một ai dám lại gần Vô Song, bọn chúng thật sự sợ.
Lúc này toàn bộ chiến trương bên phải, khi mà Tông Sư cao thủ đều đang có đối thủ, không một cái Huyết Chích Đoàn cao thủ nào dám lại gần Vô Song, cùng Uyển Thanh.
Đáng sợ nhất là, cho dù Thiên Địa Hội cao thủ cũng là không rét mà run... bọn họ thật sự đang bị khí thế của Vô Song dọa sợ, bị điệu múa của Vô Song làm cho rung động thật sâu.
Trương Triệu Trọng ở cách đó không xa, cũng gầm lên một tiếng.
Một tiếng gầm này là để lấy lại chút khí thế đã mất của Huyết Chích Đoàn, hắn biết Huyết Chích Đoàn tuyệt đối thua rồi, chiến trường bên phải này không chịu nổi Vô Song.
Một chưởng đánh vào ngực Điền Bá Quang, Trương Triệu Trọng hất bay Điền Bá Quang ra, thân ảnh cấp tốc lao về phía Vô Song, trong mắt mang theo kinh thiên sát khí.

Trương Triệu Trọng lúc này biết, hắn không giết Vô Song là không được, một mình Vô Song dư sức giết sạch đám cao thủ của Huyết Chích Đoàn.
Chỉ có giết chết Vô Song ngay lúc này, chiến trường mới lại có cơ hội chuyển vận, trong mắt Trương Triệu Trọng hiện nay, hắn nào còn quan tâm đến Mộc Uyển Thanh.
Tất nhiên Trương Triệu Trọng người này, thủy chung là món ăn phụ.
Người kinh hãi nhất cũng là người vui mừng nhất, là Ngụy Trung Hiền.
Hắn nhìn Vô Song như nhìn một cái tuyệt thế mỹ nhân, hoàn toàn bị Vô Song 'hút hồn'.
'Đẹp quá... quá đẹp. Ngươi nhất định phải chết, tiểu tử ngươi nhất định phải lấy máu huyết của ngươi tô điểm cho Quỳ Hoa của lão phu, tô điểm cho con đường đột phá Ngũ Đế của lão phu".
"Khặc Khặc... Khặc Khặc".
Ngụy Trung Hiền không chắc chắn Vô Song có tâm pháp Quỳ Hoa tầng thứ 7 hay không, nhưng hắn có một cảm giác... chỉ cần có được Vô Song, hắn thật sự có thể tham ngộ ra Quỳ Hoa tầng thứ 7.
Cảm giác là thứ rất mơ hồ nhưng với cao thủ cấp ngũ tuyệt mà nói, tai nghe mắt thấy còn chưa chắc đã sánh được với cảm giác.
Tai nghe mắt thấy đương nhiên là sự thật bất quá cái sự thật này chỉ là người khác muốn cho ngươi nhìn thấy mà thôi, ngươi có thể thấy bao nhiêu, hiểu bao nhiêu mới là vấn đề?.
Ngụy Trung Hiền có 1 vạn cách để biến một cái đại anh hùng trở thành bán nước cầu vinh tiểu nhân, hắn có 1 vạn cách để biến trung thần thành tiểu nhân tham quan, mấy thứ như tai nghe mắt thấy, đối với người như Ngụy Trung Hiền, đôi khi hắn lại càng không tin.
Hắn tin là tin chính mình, vậy là đủ. Đây là tâm của cường giả, đây cũng là kiêu ngạo của cường giả.
Nếu sai cũng là thế giới này sai.
......
Một tiếng long ngâm vang lên, thứ âm thanh như cửu thiên thần lôi đánh xuống thiên địa.
Khác với sự kinh hãi mà Vô Song mang lại, khí thế của người kia trực tiếp hơn nhiều.
Nếu Vô Song mang lại sự hoảng sợ trong phạm vi nhỏ rồi dần dần lan rộng ra theo lòng người cảm nhận thì kẻ kia mạnh mẽ hơn hắn quá nhiều.
Vừa mới xuất hiện, đã đè ép cả thiên địa.
Đè ép luôn toàn bộ chiến trường.
Một tiếng long ngâm này làm Vô Song như bị kéo ra từ trong tu la huyết hải.
Ánh mắt của Vô Song một lần nữa trở lại bình thường, sau đó khi nhìn thảm

cảnh xung quanh, hắn liền kinh ngạc vô cùng, bất quá Vô Song cũng cảm nhận được, cơ thể của hắn vậy mà đến giới hạn.
Dựa theo điệu múa kia, Vô Song thành công múa ra chiêu đầu tiên gọi là Địa Ngục Mị Ảnh.
Tuy nhiên khi thân ảnh kia múa chiêu thứ hai, Vô Song lại không cách nào thi triển ra, chỉ bởi đây là giới hạn của hắn, nếu không có tiếng long ngâm cứu mạng vừa rồi, Vô Song chỉ sợ sẽ triệt để bị hình bóng mơ hồ kia mê hoặc, bất chấp tất cả mà múa ra điệu múa thứ hai.
Thước Thước Quỳ Hoa – Vĩnh Kiếp Quỳ Hoa.
Chỉ sợ Vô Song sau khi xuất chiêu, toàn thân kinh mạch đều đứt gãy, hắn liền thành một cái phế nhân.
Thân thể Vô Song run lên một chút, hắn quay đầu lại.
Hắn nhìn thấy Mộc Uyển Thanh đang nghi hoặc nhìn hắn.
Hắn nhìn thấy Trương Triệu Trọng đang nghi hoặc quay đầu lại nhìn về một hướng khác.
Không chỉ có Trương Triệu Trọng mà toàn bộ chiến trường đều là như vậy, có lẽ trừ Uyển Thanh đang nhìn Vô Song ra, ai cũng sẽ nhìn về nam tử kia.
Hắn là Bắc Hiệp – Quách Tĩnh.
....
Chiến trường bên trái, Mạc Ly lại xuất ra hai quyền kinh khủng, trực tiếp đánh cho Thiên Hổ cùng Thiên Hùng hộc máu bay ngược ra ngoài, tuy nhiên Mạc Ly cũng không có cách nào tiến thêm một bước.
Mạc Ly trên người cũng không thiếu vết thương, thậm chí áo trên người nàng đều bị xé rách ra, trên bụng xuất hiện một vết chém đáng sợ, nhìn thấy tận thịt nhưng nàng căn bản không hề để ý.
Thứ làm Mạc Ly để ý là một bàn tay đặt lên vai mình.
Nàng không dám ra tay bởi nàng biết lực tay kia lớn đến mức nào.
Đây là Thiếu Lâm đỉnh đỉnh đại danh – Long Trảo Thủ.
Trước mặt nàng là một nam nhân toàn thân mặc giáp tím, khuôn mặt trạc tuổi trung niên, tóc đen búi cao, ánh mắt đầy thành thục ổn trọng, người này không tính là nhân trung long phụng cũng chẳng phải đẹp trai nhưng lại khiến người ta có cảm giác tin tưởng... thậm chí có hắn ở nơi đây, trời có sụp hắn cũng giúp ngươi gánh lấy.
Một nam nhân đáng để nữ nhân đi theo cả đời.
Hắn là Tương Dương Thành Chủ - Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh đối với Mạc Ly, chỉ cười.
“Tiểu cô nương, vẫn là thu tay đi, ngươi vết thương đã không nhẹ, cho dù thể chất đặc biệt đánh tiếp ngươi cũng chẳng dễ chịu. Nể mặt phụ thân ngươi, lần này ngươi đi về đi”.

Quách Tĩnh là cỡ nào tự tin?, một tay đặt lên vai Mạc Ly, một tay còn đang để sau lưng.
Mạc Ly mạnh như vậy, chiến lực cao như vậy nhưng trong giọng nói của Quách Tĩnh, Mạc Ly vẫn chỉ là một cái đứa bé, không hơn cũng chẳng kém.
Quách Tĩnh còn trực tiếp không thèm để ý đến Mạc Ly, ánh mắt của hắn nhìn về hướng Xà Vương trên cao.
Quách Tĩnh đối với Mạc Ly.... còn không thèm đề phòng.
Mạc Ly rất mạnh nhưng nàng hiện nay lại bất lực thật sâu bời trước mắt nàng là Quách Tĩnh.
Cha nàng đã từng nói, trong cùng thế hệ năm đó, Quách Tĩnh có thể xếp top 3.
Năm đó cha nàng trước mặt Quách Tĩnh còn không có nổi tự tin chiến thắng, chống lại Quách Tĩnh 30 hiệp đã thấy khó khăm 100 hiệp liền bại không thể nghi ngờ, huống gì là nàng?.
Kỳ quái là, Mạc Ly cũng không buồn bã, nàng chỉ hơi hơi cúi đầu, sau đó thật sự lùi lại, nàng biết đến lúc vai chính xuất hiện.
Quách Tĩnh dang vọng quá cao, sự xuất hiện của Quách Tĩnh ở đây triệt để đập ta chiến ý của toàn bộ Thiên Địa Hội nghĩa quân.
Đừng nói là Tông Sư cao thủ, cho dù là Trần Cận Nam cũng bị khí thế Quách Tĩnh ép cho không thở nổi.
Huyết Chích Đoàn cũng không có tiếp tục liều mạng chiến đấu, bắt đầu chuyển thành ‘khóa trận’, bởi bọn họ biết Quách Tĩnh hiện thân, trận này không cần đánh.
Đáng tiếc có một chi tiết nhỏ là.... cho dù cả Trần Cận Nam cùng Mạc Ly đều cảm thấy nghẹt thở trước đầu cường long kia nhưng lại không có sợ hãi, trong mắt không có sự thất vọng của thua trận, bởi bọn họ còn Xà Vương.
Khi ánh mắt Xá Vương cùng Quách Tĩnh gặp nhau giữa không trung, toàn bộ thiên địa như ngừng lại.
Xà Vương đứng đó, cả người lướt nhẹ trên hư không.
Hắn mất 7 bước, từ trên đỉnh núi đi xuống dưới chân núi.
Hắn cũng chỉ mất 7 bước, từ chân núi ra nhập chiến trường.
Loại khinh công này, là kinh hãi thế tục bậc nào?.
Sau đó, lần đầu tiên trước mặt mọi người, Xà Vương phát ra khí thế.
Khí thế hắn không phải một đầu rồng cuồng ngạo, không phải chí dương chí cương khí nghiền ép mọi thứ.
Xà Vương cũng giống như tên của hắn, hắn là một đầu xà, một đầu huyết xà, bất quá lại là rắn hai đầu.
Quách Tĩnh lúc này hai mắt mở lớn, sau đó lập tức lên tiếng.
“Viên Thừa Chí?, ngươi là VIên Thừa Chí?”.
Trong sự quan sát của rất nhiều người, Xà Vương khuôn mặt vốn cực kỳ xa lạ

căn bản không ai nhận ra hắn.
Bất quá khi mà, Xà Vương kéo cái mặt nạ da người kia ra, rất nhiều người ở đây đều run lên, run cầm cập.
Chiến ý bị Quách Tĩnh đánh nát lại trở lại, nhưng đây cũng không phải là chiến ý, là một thứ đáng sợ hơn nhiều, là nhiệt huyết, là một loại tử vì đạo ý nghĩ.
VIên Thừa Chí.... hắn không có quan hệ huyết mạch gì với Minh triều nhưng hắn thật sự có tư cách xưng vương bởi hắn là nghĩa đệ của Lý Tự Thành.
Hắn không phải là vương gia của Đại Minh, hắn là vương gia của Đại Thuận.
Mắt phượng mày ngài, môi mỏng mũi cao, toàn thân tỏa mùi đản hương nhè nhẹ mà nam tính, từng cái giơ tay nhấc chân đều tản phát khí chất mê người, cùng với cái vẻ thư sinh kia, mái tóc búi cao lộ ra thêm vài phần gọn gàng thanh thoát, đây chính là Viên Thừa Chí.
Nếu thời đại của Lệ Thương Thiên, hắn nghiền ép toàn bộ cao thủ trẻ tuổi thì có hai người, vẫn có thể miễn cưỡng đuổi theo bóng lưng của Thiên Vương.
Một người là Quách Tĩnh.
Người còn lại là Viên Thừa Chí.
....

Chương 114
Viên Thừa Chí vs Quách Tĩnh

Viên Thừa Chí, danh vọng của hắn rất cao, cao đến dọa người, cao hơn chính hắn trong Bích Huyết Kiếm quá nhiều, quá nhiều.
Viên Thừa Chí là ai?, đầu tiên phải nói hắn là con trai của Viên Sùng Hoán.
Viên Sùng Hoán cùng Trịnh Thành Công chính là hai điểm nhấn duy nhất trong thời đại Minh Mạt.
Viên Sùng Hoán trên bộ, Trịnh Thành Công trên biển.
Năm đó nếu Viên Sùng Hoán không bị khép tội phản nghịch, không vì phế vật Sùng Trinh tin dùng gian thần, nghe lời xiểm nịnh lại sợ Viên Sùng Hoán công cao trấn chủ, năm đó Thuận Trị chỉ sợ đau đầu không thôi.
Viên Sùng Hoán chính là đại hành gia về dùng binh, năm đó Nhạc Phi còn chưa trưởng thành, chỉ là một cái tiểu tướng quân còn nếm của Viên Sùng Hoán không ít khổ.
Năm đó Thuận Trị còn trai tráng, hùng tâm vạn trượng vẫn là không có cách nào xuyên phá nổi phòng tuyến của Viên Sùng Hoán.
Viên Sùng Hoán đến khi chết cũng không được phong vương, Viên Sùng Hoán không được mọi người gọi là Trịnh Vương như Trịnh Thành Công bất quá người rất nhiều con dân Đại Minh đều gọi hắn là Viên công.
Năm đó Viên Thừa Chí thân là con trai Viên Sùng Hoán, hắn ở trong lòng rất nhiều trung thành với Đại Minh mà nói.... liền có danh khí cực cao.
Nhà họ Viên không nợ Đại Minh, là Đại Minh nợ Viên gia.
Con của đại anh hùng, tất nhiên cũng là đại anh hùng, đây là thường thức của thế nhân, nhất là trong thời kỳ lễ giáo phong kiến cực kỳ coi trọng xuất thân này.
Xuất thân của Viên Thừa Chí, quá tốt.
Tiếp theo Viên Thừa Chí lại đi theo Lý Tự Thành đánh bại Đại Minh thối nát, hắn vừa là huynh đệ của Sấm Vương nhưng cũng vừa là hãn tướng trong tay Sấm Vương, bản thân Viên Thừa Chí chính là minh chủ 7 tỉnh võ lâm thời đó, cũng là minh chủ trẻ nhất trong lịch sử võ lâm.
Chức danh minh chủ của Viên Thừa Chí có chút không đúng bởi dường như không có đại phái nào công nhận có điều Viên Thừa Chí vẫn là hàng thật giá thật minh chủ võ lâm, năm đó hắn là người đầu tiên thống lĩnh toàn bộ giang hồ hảo hán, tán nhân 7 tỉnh đồng thời nhờ vào binh thư mà Viên Sùng Hoán để lại, Viên Thừa Chí cũng là đại tướng của Kim Xà Doanh, năm đó nếu Đại Thuận có thể yên ổn kéo dài triều đại, Viên Thừa Chí hắn hiện nay tuyệt đối trong vai trò đại nguyên soái của Đại Thuận.

Năm đó Đại Thuận bị diệt vong, không ai rõ Viên Thừa Chí đi đâu ít nhất trong võ lâm trung nguyên hoàn toàn mất đi hình ảnh về Viên Thừa Chí, có người nói hắn một lòng truy cầu võ đạo một lòng hướng về ngũ đế cảnh giới, có người nói hắn chán ghét thế gian tranh đấu liền ở ẩn thâm sơn lại có người nói vì bất mãn Lý Tự Thành mà Viên Thừa Chí đưa hồng nhan – Ôn Thanh Thanh ra hải đảo, sống cuộc đời nhàn vân dã hạc.
Chí có rất ít người biết, sau khi Đại Thuận thất bại, Viên Thừa Chí đến Tây Vực. Hắn năm đó mang Ôn Thanh Thanh đến Tây Vực, rời xa hồng trần.
Cũng chính là ở Tây Vực, Viên Thừa Chí gặp được Lệ Thương Thiên, đây cũng lúc Viên Thừa chí bị hùng tâm của Lệ Thương Thiên đả động, hắn lại một lần nữa đốt lên ngọn lửa trong lòng.
Năm đó nhìn Sấm Vương cả ngày say mê sắc đẹp Trần Viên Viên, bản thân Viên Thừa Chí lòng đã mang thoái ý, ngọn lửa trong lòng hắn đã tắt một lần.
Chỉ đến khi gặp Lệ Thương Thiên, bị cái ước mơ hòa bình thịnh thế thống nhất Tây Vực, bị cái quốc gia lý tưởng của Lệ Thương Thiên đả động, Viên Thừa Chí lại một lần xuất hiện ngọn lửa hùng tâm.
Đáng tiếc, trời muốn trêu đùa với người, Viên Thừa Chí từng tận mắt chứng kiến Lý Tự Thành thất bại, hắn lại một lần nữa chứng kiến Lệ Thương Thiên thất bại.
Lý Tự Thành cùng Lệ Thương Thiên bản chất thất bại khác nhau nhưng kết quả hoàn toàn giống nhau.
10 năm trước, Viên Thừa Chí lòng mang thoái ý, hắn cùng Ôn Thanh Thanh bỏ lại tất cả, rời đi hải đảo.
Cuộc đời của Viên Thừa Chí vừa có thể coi là thành công cũng có thể coi là thất bại, hắn đã đạt được đủ danh vọng, hắn đã đạt được độ cao ở cái tuổi mà không ai làm nổi, mới 30 tuổi đã trở thành đệ nhất công thần bên cạnh Đại Thuận hoàng đế, là khai quốc công thần. Thử hỏi ai làm được?.
Đáng tiếc khi nhìn lại, hắn vẫn không có gì, công danh như phù vân, quay đầu lại chỉ là công dã tràng.
Cả đời Viên Thừa Chí phò tá hai vị minh chủ nhưng cuối cùng thủy chung có tâm nhưng vô lực.
Đây là lần thứ ba... lần thứ ba Viên Thừa Chí lựa chọn minh chủ.
Lần này quay về trung nguyên có lẽ cũng là lần cuối cùng của Viên Thừa Chí, hắn vẫn là làm ra quyết định, lần này buông bỏ tất cả mà cược một lần... chỉ là cược cho ai, Viên Thừa Chí còn chưa có biết.
Viên Thừa Chí đơn thuần là con người, Quách Tĩnh cũng là con người.
Trong thời đại này, công danh cùng sự nghiệp mãi mãi là mộng tưởng của nam nhân.
Hùng tâm của Viên Thừa Chí so với 20 năm trước, đã phai nhạt đi nhiều, hắn không còn là một cái thiếu niên nhiệt huyết, không còn là một cái thiếu niên dễ

bị kích động, năm tháng qua đi còn chỉ là một cái trung niên nhân hiểu sự đời, nhìn rõ rất nhiều việc.
Bất quá nhiều việc nhìn là nhìn rõ nhưng lại không muốn từ bỏ.
Viên Thừa Chí thủy chung có một câu hỏi, vì cái gì?.
Vì cái gì hắn tưởng như có tất cả, lại là không có gì?. Trong lòng Viên Thừa Chí thủy chung tồn tại chấp niệm, chấp niệm của chính bản thân hắn.
Quay lại Trung Nguyên, đầu tiên là để nhìn cố nhân, thứ hai.... Viên Thừa Chí muốn tự hỏi lòng mình một câu, hắn rốt cuộc có buông bỏ được chấp niệm bản thân?, hay vẫn quyết định lần thứ ba cược với trời?.
Hai lần đầu, Viên Thừa Chí có thể rời đi, nhưng lần thứ ba, nếu hắn thật sự cược liền là cược mạng. Nếu lần này hắn vẫn thất bại, chính Viên Thừa Chí cũng không có ý định quay đầu, điên cuồng một lần mà cược, cược mạng với trời.
Đây là bản ý của Viên Thừa Chí, cũng là chấp niệm của Viên Thừa Chí.
....
Chiến trường lạnh ngắt như tờ bởi sự xuất hiện của hai ngũ tuyệt cao thủ.
Khác với đám người Bắc Cái – Đông Tà – Tây Độc – Nam Đế, mấy người này cũng là ngũ tuyệt nhưng danh khí chỉ trong chốn võ lâm, còn Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh hai người danh khí vang vọng cả thiên hạ.
Đây cũng là lần đầu tiên, Vô Song được thấy hai cái nhân vật chính trong Kim Dung quyết đấu, cuối cùng là Anh Hùng Xạ Điêu – Bắc Hiệp Quách Tĩnh mạnh hay Bích Huyết Kim – Kim Xà Lang Quân Viên Thừa Chí mạnh?.
Quách Tĩnh cùng viên Thừa Chí song song mà đứng, khoảng cách không quá xa, khí thế hai người trực tiếp va chạm, không ai có thể hơn ai, không ai có thể thắng nổi đối phương.
VIên Thừa Chí nhè nhẹ mỉm cười, nụ cười như làn gió xuân sau đó thanh kiếm màu vàng sau lưng từ từ rút ra.
Thanh kiếm này rất tà dị, chuôi kiếm màu vàng óng đầy hoa lệ, bao kiếm cũng là màu vàng nhưng khi rút ra... lưỡi kiếm lại màu đỏ như máu.
Kiếm của Viên Thừa Chí cũng không giống một thanh kiếm bình thường mà giống một đầu huyết xà đang lè lưỡi, cho người ta một cảm giác yêu dị không thôi.
Đây là đỉnh đỉnh đại danh – Kim Xà Kiếm.
Người cầm trong tay Kim Xà Kiếm chính là đỉnh đỉnh đại danh – Kim Xà Lang Quân.
“Quách Tĩnh, trận chiến 10 năm trước vẫn chưa phân định rõ ràng, lúc này chúng ta giải quyết luôn trên chiến trường đi, ta muốn xem là Hàng Long Thập Bát Chưởng của ngươi mạnh, hay Kim Xà Kiếm của ta mạnh?”.
Quách Tĩnh cũng hít một hơi thật sâu vào trong lồng ngực, hai bàn tay của hắn từ từ nắm lại thành quyền.

Không giống Viên Thừa Chí, Quách Tĩnh không sử dụng vũ khí, thứ hắn có chỉ là đôi tay này bởi Quách Tĩnh tự tin vào nội lực bản thân của mình.
Hắn tự tin vào Hàng Long Thập Bát Chưởng của bản thân.
Nếu Viên Thừa Chí giống một thanh thần kiếm chém đứt tất cả thế gian thì Quách Tĩnh lúc này lại như núi cao vạn trượng sừng sững trường tồn.
“Viên huynh, lệnh tôn từ trước đến nay đều là người mà Quách mỗ khâm phục, Viên huynh cũng là một trong số ít người cùng thế hệ mà Quách Tĩnh cảm thấy nể trọng, tuy nhiên đạo bất đồng bất tương vi mưu. Trận chiến 10 năm trước đã nói lên tất cả, mời Viên huynh”.
Viên Thừa Chỉ mỉm cười, sau đó trong sự bất ngờ Quách Tĩnh, chỉ thấy Viên Thừa Chí đạp một chân xuống đất, cả người lướt về phía sau.
Đây chính là ‘hư không đạp bộ’, đặc kỹ riêng dành cho ngũ tuyệt cấp độ cao thủ.
Viên Thừa Chí cho dù lùi lại vẫn khiến cho người ta có cảm giác phiêu miễu mơ hồ, chân của hắn đạp vào hư không sau đó dùng nội lực tự đẩy mình đi, trong phút chốc thân ảnh Viên Thừa Chí chỉ còn một đoàn tàn ảnh.
Quách Tĩnh không hiểu Viên Thừa Chí làm gì, bất quá thân là ngũ tuyệt cao thủ, hắn có trách nhiệm ngăn cản Viên Thừa Chí. Vì vậy Quách Tĩnh cũng lập tức đuổi theo đối phương.
Viên Thừa Chí võ công không đi theo dương cương lộ tuyến, nội công của VIên Thừa Chí rõ ràng là âm nhu một đường có điều âm nhu cũng không phải là sở trường của hắn, Viên Thừa Chí cũng giống như Vô Song, hắn chọn con đường khinh linh.
Tốc độ của Viên Thừa Chí đương nhiên cực cao nhưng muốn bỏ lại Quách Tĩnh là không thực tế, Quách Tĩnh chưa từng được coi là cao thủ khinh công nhưng bằng vào Cửu Âm Chân Kinh – Xà Hành Ly Phiên thân pháp, tốc độ của Quách Tĩnh tuyệt đối không thấp.
Thứ làm Quách Tĩnh không hiểu là, Viên Thừa Chí lại tiến về chiến trường bên tay phải, sau đó chỉ thấy hắn lộn ngược một vòng trên không trung, một chân từ trên trời đạp xuống thẳng đầu Trương Triệu Trọng, mượn một điểm này Viên Thừa Chí tiếp tục lướt đi thêm một đoạn, hắn hạ xuống chỗ Vô Song.
Viên Thừa Chí không có quay đầu nhìn Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh, hắn nhìn chỉ nhìn Trương Triệu Trọng hay nói đúng hơn là Quách Tĩnh đang đi đến.
“Cút”.
Đối với Trương Triệu Trọng, Viên Thừa Chỉ chỉ nói một câu duy nhất, trong mắt tràn ngập coi thường.
Trương Triệu Trọng người này có thể coi là cao thủ cùng thời Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh, tuổi tác cũng không khác bao nhiêu bất quá trong mắt Viên Thừa Chí, hắn căn bản không khác gì phế vật, loại nhân vật này Viên Thừa Chí căn bản ngứa mắt.

Quách TĨnh cũng hạ xuống, ánh mắt liếc liếc nhìn Trương Triệu Trọng đang ôm đầu đứng một chỗ, điều này làm Trương Triệu Trọng lạnh toát mồ hôi.
Trương Triệu Trọng nào biết mình làm gì có lỗi?, bất quá hắn cũng là sống lâu thành tinh, chỉ cần nhìn một đạp vừa rồi của Viên Thừa Chí cũng đủ để biết đối phương ngứa mắt hắn. Trương Triệu Trọng là một đời dâm sư, hắn thật sự hoài nghi 'chót' đụng vào người quen nào của Viên Thừa Chí.
VÌ vậy lập tức ôm quyền cúi đầu với Quách Tĩnh, sau đó một mạch lùi lại, hắn còn chưa muốn bị một cái Ngũ Tuyệt gây thù. Đây là chiến trường, nếu Viên Thừa Chí thật sự bất chấp tất cả muốn giết Trương Triệu Trọng, Trương Triệu Trọng liền sẽ phải chết, chết rất thảm.
Trương Triệu Trọng rời đi, xung quanh rất nhiều cao thủ của Thiên Địa Hội cùng Huyết Chích Đoàn cũng lập tức lùi lại, phải biết đây là ngũ tuyệt cao thủ, chỉ cần ba động chiến đấu cũng đủ làm Tông Sư cao thủ trọng thương.
Chỉ có duy nhất... Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh không có rời đi, chỉ bởi Vô Song ngạc nhiên vô cùng khi nghe thấy, Viên Thừa Chí mỉm cười với hắn.
"Nhìn kỹ một chút, thế nào là cao thủ so đấu".
Quách Tĩnh bình tĩnh quan sát Viên Thừa Chí cùng Vô Song, trong mắt Quách Tĩnh lóe lên một tia không hiểu thấu.
Hắn cảm thấy mái tóc trắng của Vô Song thật sự quen mắt, tuy nhiên.... hắn lại không dám tin tưởng cái suy nghĩ này... trong đầu Quách Tĩnh vậy là hiện lên bóng hình của Thiên Vương – Lệ Thương Thiên.
Thiên Vương năm đó, cũng là một đầu tóc trắng ngang dọc giang hồ.
"Tiểu tử, ngươi tên là gì?".
Không phải hỏi Viên Thừa Chí, hắn là đang hỏi Vô Song.
Vô Song bị Quách Tĩnh hỏi, khe khẽ giật mình nhưng rất nhanh cũng làm ra đối đáp.
"Vãn bối – Đông Phương Bạch".
Quách Tĩnh nghe vậy, liền khẽ gật đầu.
"Là Đông Phương Bạch sao?.... tên này thật sự có vài phần thú vị".
Dứt lời, Quách Tĩnh mở bàn tay ra sau đó rất nhanh cong lại thành trảo, hắn tiến một bước, gầm lên.
Tiếng gầm như long ngâm uy mãnh mười phần có điều đây không phải là Hàng Long Thập Bất Chưởng.
Đây chính là thiên hạ tuyệt học có thể sánh ngang với Quỳ Hoa Bảo Điển – Cửu Âm Chân Kinh.
Cửu Âm Chân Kinh chia làm cửu âm ngoại công cùng cửu âm nội công.
Cửu Âm Ngoại Công – Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.
Viên Thừa Chí thấy vậy mỉm cười, cánh tay của hắn nhè nhẹ rung lên, từ phần vai đến cổ tay đều rung bần bật theo một loại tiết tấu đáng sợ.

Đây là tuyệt học thành danh của Kim Xà Lang Quân – Hạ Tuyết Nghi, tuyệt chiêu đi kèm Kim Xà Kiếm.
‘Thu Sát Tâm Pháp”.
Vận lên tâm pháp, Viên Thừa Chí cũng vung kiếm, nắm Kim Xà Kiếm trong tay, chém thẳng về phía trước.
“Kim Xà Kiếm Pháp – Kim Xà Thổ Tín”.
Cửu Âm Bạch Cố Trảo của Quách Tĩnh đánh về phái trước, trên tay của Quách Tĩnh xuất hiện kinh người nội lực, điều đáng nói dĩ nhiên lại là âm nhu nội lực, mục tiêu của Quách Tĩnh là đầu của Viên Thừa Chí.
Viên Thừa Chí tay xuất kiếm cũng cực nhanh, kiếm của hắn như có sinh mạng cực kỳ đáng sợ, một kiếm chém ra vừa vặn đỡ lấy quyền trảo của Quách Tĩnh nhưng lúc này Kim Xà Kiếm dĩ nhiên cong lại, kiếm như nhành liễu bẻ góc nhắm thẳng về cổ Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh thấy thế khuôn mặt vô cùng thản nhiên, một tay còn lại của hắn cũng đưa ra, lại là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, đánh bay lưỡi kiếm ra khỏi cổ mình.
“Kỳ Thuật – Tả Hữu Song Hổ Bác”.
Quách Tĩnh thích dùng đôi tay để chiến đấu không phải vì hắn không dùng được vũ khí khác mà tại vì chỉ có dùng tay không mới có thể sử dụng Tả Hữu Song Hổ Bác một cách hiệu quả nhất.
Tả Hữu Song Hổ Bác là một loại kinh người kỳ thuật, đến mức ngũ đế cao thủ cũng phải ghé mắt mà nhìn một hai.
Tay trái như tay phải, hai tay cùng áp chế, lấy Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đánh về phía trước, toàn bộ đường lui của Viên Thừa Chí đều bị phong tỏa, cứ như có hai cái tuyệt thế cao thủ cùng khóa chết Viên Thừa Chí.
Đối với một chiêu này, 10 năm trước Viên Thừa Chí đã gặp, 10 năm sau đương nhiên hắn cũng không sợ.
Sự lợi hại của Kim Xà Kiếm cùng Thu Sát Kiếm Pháp lúc này mới thể hiện ra.
Kim Xà Kiếm mạnh nhất là khả năng biến ảo, lưỡi kiếm cực mỏng cực dẻo nhưng lại không gì phá hủy nổi, giống một đầu mãng xà hai đầu, một lần tấn công hoàn toàn có thể tấn công hai mục tiêu cùng lúc, thậm chí là càng nhiều.
Tiếp theo là Thu Sát Kiếm Pháp, đây là một loại ‘Kỳ Thuật’ cũng biến thái không khác gì Tả Hữu Song Hổ Bác, bất quá cái trước là rèn luyện mà ra, cái sau là ngộ tính.
10 năm trước, Tả Hữu Song Hổ Bác của Quách Tĩnh làm Viên Thừa Chí ăn không ít khổ, nhưng 10 năm sau thì không.
Điểm mạnh nhất của Thu Sát Kiếm Pháp là điều khiển độ rung của cánh tay, cánh tay của VIên Thừa Chí có thể chịu đựng cường độ rung rất lớn, vì vậy hắn có thể thoải mái khiến cánh tay của mình thay đổi phương vị tấn công cùng với Kim Xà Kiếm.

Hai cái Quách Tĩnh mạnh mẽ tiến về phía trước thì cũng đang có hai cái Viên Thừa Chí từng bước phòng ngự, kín không kẽ hở.
Quách Tĩnh cảm thấy tấn công không được, trảo liền nắm lại thành quyền, một chân dậm xuống mặt đất, cả người nhảy lên, quyền đầu hung mãnh xé không mà đến.
“Không Minh Quyền”.
Một quyền trực diện nhưng quyền này không có chạm đến Viên Thừa Chí.
Quyền này còn cách Viên Thừa Chí một đoạn, quyền kình đã phá không mà đến.
Quyền kình không lớn nhưng thắng ở hội tụ, một quyền này đánh chết Trương Triệu Trọng thừa sức, phải biết Không Minh Quyền là Toàn Chân Giáo trấn phái tuyệt học.
Viên Thừa Chí gặp nguy không loạn, cổ tay nhẹ xoay một góc độ không thể tin được, hắn cầm ngược Kim Xà Kiếm chém thẳng về phía trước.
“Kim Xà Kiếm Pháp – Bôi Cung Xà Ảnh”.
Một kiếm này chém ra, cắt gọt Không Minh Quyền của Quách Tĩnh, trực tiếp chém rách một bên vai của Quách Tĩnh, kiếm khí mang theo một tia huyết sát kiếm ý, đáng sợ vô cùng.
Máu bắn lên không trung, nhưng Quách Tĩnh đến nhíu cũng không thèm nhíu, hai tay của hắn vậy mà cùng nắm lại.
“Tả Hữu Hổ Bác Quyền - Song Thủ Không Minh Quyền”.
Hai đấm cùng đánh ra, như hai trọng pháo khổng lồ cùng bắn, Viên Thừa Chí liền khiến cả cơ thể xoay tròn, Kim Xà Kiếm của hắn lóe lên màu huyết hồng, Viên Thừa Chí chỉ đâm thẳng một kiếm.
“Kim Xà Kiếm Pháp – Kim Xà Phá Sát”.
Cánh tay trái của Viên Thừa Chí run lên bần bật, tốc độ rung cực kỳ kinh người, cứ như... một cái máy vậy.
Sau đó kiếm khí ly thể mà ra, kiếm khí cực nhanh bắn thẳng về phía trước, một thanh huyết sắc trường kiếm bao hàm ‘tuyệt sát ‘ cùng ‘phá không’.
Kiếm khí của Viên Thừa Chí chú trọng là lực công kích, nhất kiếm tất sát.
Nội lực của Quách Tĩnh lại đi theo đường nghiền ép, dùng kinh người sức mạnh đè ép đối phương.
Song Thủ Không Minh Quyền va chạm với Kim Xà Phá Sát, sau đó chỉ thấy Quách Tĩnh xoay tròn trên không trung hai vòng, trực tiếp lùi lại hai bước.
Về phần Viên Thừa Chí cả người lướt về phía sau, Kim Xà Kiếm khẽ ma sát với lòng đất tạo thành một tia lửa điện.
Trên mặt Quách Tĩnh lại xuất hiện một vết rách nhỏ, đương nhiên Quách Tĩnh căn bản không thèm quan tâm, hắn vừa lùi lại hai chân đã mạnh mẽ dẫm xuống đất, tạo nên hai dấu chân kinh người, thân thể đứng theo trung bình tấn tiêu chuẩn, một đấm tung ra.

“Đại Không Minh Quyền – Song Thủ Hổ Bác – Song Thủ Đại Không Minh Quyền”.
Hai tay Quách Tĩnh cùng đấm ra, uy lực hai quyền này kinh người đến mức ở phương xa Ngụy Trung Hiền nuốt lấy một ngụm nước bọt, tay trắng cầm tách trà thậm chí run run.
“Bắc Hiệp Quách Tĩnh dĩ nhiên mạnh đến một bước này?, nội lực của hắn cường hãn gấp lão phu 3-4 lần, sao có thể?”.
Viên Thừa Chí lần đầu tiên biến sắc.
10 năm trước, một chiêu này Quách Tĩnh đánh không ra, nhưng 10 năm sau hắn lại có thể làm được.
Đại Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo năm đó trực tiếp cường công với Hàng Long Thập Bát Chưởng của Bắc Cái, uy lực còn trên một đoạn, một quyền này có thể so với Vạn lão toàn lực một quyền.
Đại Không Minh Quyền của Quách Tĩnh thậm chí đã có thể so được với công kích của ngũ đế, huống gì đây là Song Thủ Đại Không Minh Quyền?.
Viên Thừa Chí sau khi biến sắc, khuôn mặt thanh tú trở nên nghiêm túc vô cùng, Kim Xà Kiếm theo hắn lùi lại vẫn đang liên tục ma sát với mặt đất.
Lúc này ngực áo của Viên Thừa Chí đã bị đánh nát, để lộ ra cơ thể không quá lớn nhưng từng tảng từng tảng cơ bắp xuất hiện, cho người ta một loại cảm giác mị lực vô cùng.
Hai tay nắm lấy Kim Xà Kiếm, mượn lược ma sát, Viên Thừa Chí vận sức nghịch đảo, chém ra một kiếm.
“Kim Xà Kiếm Pháp – Cực Kim Kiếm Ý – Chém Thần Đồ Ma”.
Đây là ý cảnh kiếm ý của Viên Thừa Chí, đây là kiếm đạo cảnh giới của Viên Thừa Chí, cực kim kiếm ý cũng là tuyệt sát kiếm ý.
Kiếm ý của hắn ly thể, kiếm khí màu đỏ kinh khủng đến dọa người, như một vầng trăng máu muốn chém đứt cả đại địa, một kiếm này chém ra, cho dù Ngụy Trung Hiền cũng không dám đỡ, nếu là Ngụy Trung Hiền liền chỉ có thể chạy. Đáng tiếc Quách Tĩnh khác rất nhiều Ngụy Trung Hiền.
Song Thủ Đại Hư Không Quyền mạnh mẽ đánh ra, va chạm với Chém Thần Đồ Ma kiếm, sau đó cả không gian như nổ tung.
Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh ở gần nhất liền cảm nhận rõ ràng nhất loại va chạm này, không khác một vụ nổ nhà cỡ lớn của Vô Song ở kiếm trước, không khí bị nghiền áp, phong bạo xuất hiện, bụi bay mù mịt.
Điều đáng sợ nhất là... Vô Song không có bị làm sao.
Đây là cỡ nào lực khống chế?, cả Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh quyền – kiếm va chạm nhưng uy lực bạo tạc dĩ nhiên bọn họ một mình đến chịu, dĩ nhiên không liên quan gì đến xung quanh.
Lúc này bên cạnh Vô Song, Mạc Ly cũng xuất hiện, nàng cũng không có nói, chỉ

thấy hai tay nàng đưa ra nắm lấy cổ áo của Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh, mạnh mẽ kéo lại, nàng lùi một mạch ra ngoài khoảng cách trăm bước chân.
Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh bị hành động của Mạc Ly làm cho giật mình nhưng rất nhanh bọn họ hiểu cái gì xảy ra, bởi sau loạt khói mù mịt đó, một tiếng long ngâm vang lên.
Quách Tĩnh hắn... dùng Hàng Long Thập Bát Chương rồi.
Vô Song lúc này vừa tò mò vừa lo lắng cho Viên Thừa Chí.
Đối mặt với Hàng Long Thập Bát Chưởng bản thân Viên Thừa Chí phải làm gì?.
Ở kiếp trước, hắn thích Quách Tĩnh hơn Viên Thừa Chí nhiều, dù sao Xạ Điêu Tam Bộ Khúc hắn cũng xem đi xem lại vài lần nhưng Bích Huyết Kiếm chỉ nhìn một lần rồi thôi.
Tuy nhiên khi xuyên việt đến nay, hắn thật sự cầu trời bái phật cho Viên Thừa Chí thắng, nếu mà Viên Thừa Chí thua, bọn hắn liền thảm.
....

Chương 115
Tuyệt cường

Hàng Long Thập Bát Chưởng, cái bộ chưởng pháp này tuyệt đối là chí cao của võ lâm.
Hàng Long Thập Bát Chưởng mạnh đến nỗi chỉ cần chuyên tu một mình bộ chưởng pháp này, đủ sức xếp vào Đại Tông Sư cao thủ, thậm chí là Ngũ Tuyệt.
Cái Bang bản thân võ học không cao nhưng nhờ có trấn phái võ công Hàng Long Thập Bát Chưởng liền có thể trở thành thiên hạ đệ nhất bang.
Cái gọi là thiên hạ đệ nhất bang không phải chỉ nhờ đông người mà mang lại, danh tiếng của Cái Bang không thể không đi kèm Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Bộ chưởng pháp này uy danh chấn cổ kim, có thể nói là chí dương chí cương chưởng pháp.
Điều duy nhất Vô Song không hiểu, tại sao Quách Tĩnh có thể ăn gian như thế?.
Nếu là kiếp trước Vô Song sẽ không hỏi đến dù sao phim ảnh việc Quách Tĩnh mạnh mẽ là đương nhiên.
Ở thế giới này lại rất khác, Quách Tĩnh thân mang Cửu Âm Chân Kinh, vừa nãy chiến đấu rõ ràng dù Đại Không Minh Quyền hay Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đều mang theo âm nhu thiên hướng, mang theo âm nhu nội công.
Vậy mà lúc này nội lực của Quách Tĩnh toàn bộ chuyển hóa thành chí dương chí cương, tuyệt đối là thay đổi 108 độ.
Theo cái tiếng long ngâm kinh thiên hạ kia, đừng nói là Vô Song, mà tất cả những ai ở trên chiến trường này, đều là mắt trắng bệch.
Khói bụi tan đi, lộ ra thân hình của cả Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí lúc này.
Quách Tĩnh hai chân đứng vững trên mặt đất, hai tay khép lại đưa lên hư không, khí thế như rồng, tuy nhiên bên vai phải của hắn lần này xuất hiện một vết chém rất sâu, máu đã chảy xuống nhuộm đỏ vạt áo tím.
Về phần Viên Thừa Chí lại khác, Viên Thừa Chí thoạt nhìn không có vết thương nào ngoài da như Quách Tĩnh, nếu nhìn bằng mắt có thể nhận ra Viên Thừa Chí cực kỳ bình thản, ngoại trừ áo ngoài bị phá nát ra căn bản không có vết thương.
Tất nhiên tại chiến trường nơi mà không thiếu Đại Tông Sư này, rất nhiều người nhìn ra, Viên Thừa Chí là dính nội thương, lục phủ ngũ tạng của hắn lúc này chỉ sợ đã chảy máu, chấn động kinh khủng của Đại Không Minh Quyền đánh tới, Viên Thừa Chí không thể không có thương thế.
Rất nhiều người cũng nhìn ra.... Viên Thừa Chí sắc mặt có chút trắng xanh, bờ môi khẽ run, đây là biểu hiện thoát lực.
Thông thường mà nói, ngũ tuyệt cấp độ cao thủ tuyệt đối không thể nào phân

thắng bại nhanh như vậy, tuyệt đối không thể nào vừa mới chiến đấu đã có thể phân ra cao thấp.
Ví dụ như tại Nga Mi Sơn hôm đó, nếu Phi Thiên Hồ Ly quyết đấu cùng Phong Lăng Sư Thái, bản thân Phi Thiên Hồ Ly tất nhiên sẽ thắng, nhưng muốn thắng cũng chắc chắn không nhanh bằng Quách Tĩnh hiện nay.
Viên Thừa Chí là một cái nhân vật chính, Quách Tĩnh cũng là một cái nhân vật chính, hai cái nhân vật chính đánh nhau dĩ nhiên Viên Thừa Chí thua thảm vậy?, đáp án tất nhiên là không.
Cho dù là Quách Tĩnh đang thắng thế hắn cũng không dám lơ là một dây, chỉ bởi Quách Tĩnh thừa hiểu, đối thủ của mình là ai.
“Viên huynh, cẩn thận một chút.... Hàng Long Thập Bát Chưởng – Phi Long Tại Thiên”.
Khí thế như rồng, nội công... hóa rồng.
Theo động tác tay của Quách Tĩnh, một hư ảnh đầu rồng hiện ra, bóp nghẹt toàn bộ không khí xung quanh, sau đó hắn mạnh mẽ đánh ra một trưởng.
Phi Long Tại Thiên uy lực không mạnh nhưng thắng ở tốc độ cùng chính xác.
Đánh ra Phi Long Tại Thiên, hai tay Quách Tĩnh kéo ngược về phía sau.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Kiến Long Tại Điền”.
Hai tay của Quách Tĩnh rực sáng, chí dương chí cương nội công bao phủ lấy cơ thể Quách Tĩnh.
Hắn mặc một bộ tử y bảo giáp, lúc này có khí dương cương bao phủ, cảm giác Quách Tĩnh như long thần hàng lâm vậy, đáng sợ vô cùng.
Lao thẳng về phía Viên Thừa Chí, ánh mắt Quách Tĩnh tràn ngập chiến ý.
......
Viên Thừa Chí nhìn thấy Quách Tĩnh sử dụng Hàng Long Thập Bát Chưởng, hắn chỉ nhè nhẹ mỉm cười.
Sau đó trong ánh mắt rất nhiều người, Viên Thừa Chí buông kiếm.
Hành động này cực kỳ... cực kỳ khó hiểu.
Chỉ thấy Kim Xà Kiếm rơi xuống mặt đất, yên yên ổn ổn cắm dưới chân Viên Thừa Chí.
Viên Thừa Chí hai tay chắp lại như động tác bái phật, đôi mắt của hắn từ từ xuất hiện một tia kim quang nhấp nháy.
“Kim Xà Bí Kíp - Thiên Thủ Quan Âm Thâu Vạn Vật – Thiên Thủ Hàng Ma”.
Viên Thừa Chí học được chân truyền của Kim Xà Lang Quân – Hạ Tuyết Nghi.
Hạ Tuyết Nghi không chỉ có Kim Xà Kiếm Pháp, hắn còn có Kim Xà Chưởng Pháp.
Thiên Thủ Hàng Ma thức đánh ra, chưởng kình không mạnh nhưng chưởng chưởng điệp gia, tầng tầng gia tăng, vậy mà Viên Thừa Chí mạnh mẽ đánh sập đầu rồng của Quách Tĩnh.

Sau khi đầu rồng kia bị đánh nát, Viên Thừa Chí một chân đá lên, Kim Xà Kiếm lại ở trong tay hắn.
“Kim Xà Kiếm Pháp – Kim Xà Loạn Vũ”.
Kiếm ảnh như mưa, kiếm ý liên miên bất tuyệt, Viên Thừa Chí nắm lấy Kim Xà Kiếm đâm thẳng về phía trước.
Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, như hai thanh tuyệt thế thần binh va chạm với nhau vậy, khác là đây không phải vũ khí va chạm cùng vũ khí mà là Kim Xà Kiếm cùng cánh tay Quách Tĩnh cứng đối cứng với nhau.
Bằng vào chí dương cương khí phòng ngự, cánh tay của Quách Tĩnh hiện nay không khác gì thần binh lợi khí, quyền đầu của hắn vậy mà lại bắt đầu trở thành trảo.
“Song Thủ Hổ Bác Thuật – Diệu Thủ Không Không – Song Thủ Không Không”.
Lại là Toàn Chân Giáo bất truyền tuyệt học.
Diệu Thủ Không Không chính là thủ pháp sử dụng cổ tay, Diệu Thủ Không Không uy lực thua xa Không Minh Quyền nhưng đặc điểm chính là nhanh vô cùng, lại thêm Tả Hữu Hổ Bác Thuật trợ giúp, cho dù Viên Thừa Chí có dùng thêm Kim Xà Kiếm cũng vô pháp phá được phòng ngự của Quách Tĩnh.
Hai người trong phút chốc đánh đến thiên hôn địa ám, quyền kiếm giao nhau ánh lửa lập lòe, hai cái tàn ảnh liên tục di chuyển, thậm chí cũng vượt xa tầm mắt của con người, ít nhất Vô Song hắn căn bản không có cách nào nhận ra chuyển động của bất cứ ai trong hai người.
Quá nhanh cũng quá đáng sợ.
Ở bên cạnh Vô Song, Mạc Ly dùng một tay khoát lên vai hắn.
“Không quan sát được?”.
Vô Song cũng không có cái gì để nói dối, hắn thản nhiên gật đầu.
“Không quan sát được...”.
Mạc Ly vậy mà dùng tay mình, che mắt Vô Song lại.
“Nếu đã không nhìn thấy, tốt nhất là không nhìn, cao thủ đánh nhau vốn không dùng đến mắt, mà là cảm khí. Đọc dòng khí của đối phương mà chuyển động “.
‘Cảm khí’ là cái gì, Vô Song cũng không biết, khi Mạc Ly che mắt Vô Song, hắn chỉ còn cảm nhận được một khoảng đen trước mặt, nào thấy được cái gì?.
Tuy nhiên, theo lời Mạc Ly, Vô Song vẫn là nhắm mắt lại, hắn bắt đầu thử ‘cảm khí’ theo lời Mạc Ly nói.
Nhìn thấy Vô Song phối hợp, Mạc Ly khe khẽ mỉm cười. Nàng bắt đầu áp một tay vào sống lưng Vô Song, chậm rãi vận lên nội công.
Cái gọi là cảm khí chính là dựa vào khí của đối phương mà chiến đấu, dựa vào khí của đối phương mà quan sát.
Loại thủ đoạn này, chính là phương thức công kích của Ngũ Tuyệt cao thủ.

Ngũ Tuyệt cấp cao thủ chắc chắn phải biết cảm khí nhưng biết cảm khí chưa chắc đã là ngũ tuyệt cao thủ.
Đương nhiên ‘cảm khí’ còn phải dựa vào ngộ tĩnh cá nhân, ngộ tĩnh càng cao kết hợp với minh sư chỉ điểm có thể học ‘cảm khí’ càng sớm.
Dưới nội lực của Mạc Ly truyền vào cơ thể, Vô Song đột nhiên cảm thấy cơ thể vốn đang đến giới hạn của hắn, dần dần được phục hồi, đan điền vốn không kiệt nội lực, bắt đầu từng tia từng tia hồi phục.
Sau đó, hắn bắt đầu tiến vào một loại cảm giác kì diệu.
Hắn không rõ Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh lúc này đang làm gì nhưng hắn lại có thể thật sự nhận ra, trước mặt hắn tồn tại hai loại màu sắc.
Một màu vàng... cùng một màu tím.
Thế giới của Vô Song thủy chung chỉ có ba màu, màu đen của không gian, cùng hai màu vàng và tím.
“Ngươi thấy, màu gì?”.
Giọng nói của Mạc Ly một lần nữa vang lên ngay bên cạnh Vô Song.
Một tay nàng vẫn đang dùng che mắt hắn, đồng thời vì Vô Song hiện nay quá lùn mà Mạc Ly phải cúi cả người xuống, Vô Song có thể cảm nhận rõ hai khối thịt mềm mại ép vào lưng mình, hắn có thể thấy hơi thở của nàng phả vào cổ hắn.
Vô Song cũng không cần suy nghĩ, hắn liền nói.
“Màu vàng... cùng màu tím. Hơn nữa nếu Quách Tĩnh màu vàng chỉ sợ Xà Vương màu tím”.
Vô Song dứt lời, bàn tay của Mạc Ly cũng thu lại, nàng khẽ xoa đầu hắn, cái cằm khẽ tựa trên đỉnh đầu Vô Song.
“Không tệ, Xà Vương là màu tím. Viên thúc thức trận này sao có thể thua. Có điều Quách Tĩnh người này mạnh đến hơi chút quá đáng, ta đã từng có dịp gặp mặt Bắc Cái, Quách Tĩnh còn mạnh hơn Bắc Cái nhiều”.
....
Chiến trường bắt đầu thay đổi, hai người va chạm với nhau trăm chiêu có hơn, sau đó chỉ thấy Quách Tĩnh cúi thấp trọng tâm, lách qua lưỡi kiếm của Viên Thừa Chí, một chưởng đánh thẳng ra.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Tiềm Long Vật Dụng”.
Dương cương khí của Quách Tĩnh trên tay hắn xoắn lại thành từng vòng tròn, sau đó trên tay của Quách Tĩnh vậy mà thật sự hiện ra một đầu tiểu long nhỏ.
Một chưởng này đánh vào người Viên Thừa Chí chỉ sợ Viên Thừa Chí tuyệt đối sẽ trọng thương.
Viên Thừa Chí ánh mắt lẫm liệt, một tay cũng đánh ra chưởng lực.
“Kim Xà Du Chân Chưởng”.
Cánh tay của Viên Thừa Chí run lên, sau đó hắn như không có xương tay, cánh

tay lướt qua tay của Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh cũng khẽ biến sắc nhưng ánh mắt lại càng tăng thêm chiến ý.
Một chưởng của Quách Tĩnh đánh lên người Viên Thừa Chí, một chưởng của Viên Thừa Chí cũng đánh lên người Quách Tĩnh.
Viên Thừa Chí không đi theo dương cương con đường nhưng hắn cũng là ngũ tuyệt cao thủ, một chưởng trực tiếp của Viên Thừa Chí đương nhiên không dễ chịu.
Quách Tĩnh điên cuồng lùi lại, hắn lùi lại tổng cộng 7 bước mới có thể miễn cưỡng ổn định thân thể.
Trên ngực Quách Tĩnh in dấu một bàn tay, trên bàn tay có hình huyết xà nhìn mà ghê người.
Đương nhiên đây là một đòn ngọc thạch câu phẫn, Viên Thừa Chí lựa chọn liền mạng cứng đối cứng, người thiệt thòi tất nhiên là hắn.
Cứng đối cứng, lấy chưởng đổi chưởng với Hàng Long?, tuyệt đối sẽ vô cùng lỗ.
Viên Thừa Chí cả người bị hất bay đi, hắn phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trở nên trắng bệch, cả người ngã xuống đất.
Một đòn vừa rồi, ai cao ai thấp liền có thể nhìn ra.
Cho dù là Trần Cận Nam cũng bất chấp tất cả lao thẳng về phía Viên Thừa Chí, trong mắt Trần Cận Nam bản thân Viên Thừa Chí đã thua.
Cho dù Thiên Địa Hội chết hết, Trần Cận Nam cũng phải đưa Viên Thừa Chí ra ngoài.
Hành động của Trần Cận Nam đương nhiên đám người Thiên Địa Hội cũng nhìn thấy, bọn họ như thiêu thân lao đầu vào lửa, tất cả cùng muốn tấn công Quách Tĩnh, đưa Viên Thừa Chí ra ngoài.
Đương nhiên Thiên Địa Hội hành động, Huyết Chích Đoàn sẽ không để yên, hai bên lại chuẩn bị lao vào trận chiến điên cuồng thậm chí Thiên Địa Hội quần hùng còn lòng mang sẵn tử ý.
Tất nhiên ở đây người vui mừng nhất là Huyền Đô cùng Trương Triệu Trọng, trong mắt hai người đồng thời mang theo sát khí, nếu có thể giết Viên Thừa Chí, liền là đại công.
Đúng lúc này, Mạc Ly ở bên cạnh Vô Song mạnh mẽ đánh ra một quyền.
“Vô Địch Thiết Quyền”.
Một quyền đánh ra, mang theo vạn quân lôi đình khí thế nhưng cũng không có mục tiêu, một quyền này đánh ra để Trần Cận Nam dừng lại.
Giọng nói băng lãnh của Mạc Ly vang lên, mười phần tự tin, cũng mười phần bá đạo.
“Trận chiến của Ngũ Tuyệt đến phiên mấy con kiến hôi các ngươi tham gia?, biến về”.
Ở ngược lại, Quách Tĩnh sau lưng cũng hiện lên một thân ảnh hình rồng, tiếng

long ngâm của hắn một lần nữa vang lên, vẫn là tư thế hai chân ngang vai, hai tay đưa lên trời.
“Viên huynh, ta có một thắc mắc, không biết Viên huynh có thể giúp Quách mỗ trả lời?”.
Viền Thừa Chí một tay chống Kim Xà Kiếm, hắn đứng lên lau đi vết máu trên miệng, khuôn mặt vẫn tươi cười như làn gió xuân ấm áp.
“Quách đại hiệp cứ hỏi tự nhiên”.
Quách Tĩnh trầm ngâm, sau đó thở ra một hơi.
“Quách mỗ 10 năm trước chưa nhận ra bất quá bây giờ lại khác. Quách mỗ từng có lần gặp mặt Hoa Sơn phái trưởng môn – Quân Tử Kiếm – Nhạc Bất Quần”.
“Nhạc tiên sinh là một cái quân tử, hắn tu luyện cũng là Hoa Sơn tuyệt học Tử Hà Thần Công, lần đầu ta nhìn thấy Tử Hà Thần Công của hắn liền kinh ngạc vô cùng, dĩ nhiên giống hệt tử khí kỳ dị của Viên huynh”.
“Nãy giờ quyết đấu, Quách mỗ lại càng chắc chắn, Viên huynh nội công chính là Tử Hà Thần Công, bất quá theo lời Nhạc tiên sinh, Tử Hà Thần Công có tổng cộng 7 tầng, Nhạc tiên sinh đã luyện đến tầng thứ 6, theo lý mà nói tầng thứ 7 kia cũng không thể mạnh lên nhiều như vậy chứ?, Tử Hà Thần Công của Viên huynh so với Nhạc tiên sinh cường đại gấp 10 lần có hơn “.
Quách Tĩnh không tiếp tục tấn công Viên Thừa Chí cho dù Viên Thừa Chí đã ngã xuống không phải vì hắn tốt bụng, cũng chẳng phải cái gì anh hùng trọng anh hùng, hắn thừa biết Viên Thừa Chí sâu cạn đến đâu.
Đến cả Ngụy Trung Hiền vẫn là âm trầm quan sát không xuất thủ đã đủ để nói lên, Viên Thừa Chí còn dư lực, thậm chí còn che dấu cực sâu.
Viên Thừa Chí mỉm cười, khe khẽ gật đầu.
“Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn phái đúng là có 7 tầng không sai, bất quá Tử Hà Thần Công thật sự có 12 tầng. Không thể không nói Quách đại hiệp thân mang theo Cái Bang cùng Toàn Chân siêu cấp võ công, lại có thêm Cửu Âm Chân Kinh, làm họ Viên ta đây cảm thấy áp lực thật sâu”.
Viên Thừa Chí nội thương không nhẹ nhưng hắn không sợ nhất là nội thương.
Tử khí tung hoành, bốc lên tận trời.
Viên Thừa Chí cuối cùng cũng đốt lên chiến hỏa của mình.
Tử Hà Thần Công tuyệt học, tầng 12.
Dưới Tử Hà Thần Công, ánh mắt của Viên Thừa Chí cũng biến thành màu tím.
Da thịt trở nên mềm mại trắng trẻo, hắn lúc này lại có cảm giác... trở lại làm hắn của 10 năm trước. Viên Thừa Chí lại quay về trẻ như cái ngày 30 tuổi.
Đây tuyệt đối là cải lão hoàn đồng thủ đoạn, đương nhiên cái gọi là cải lão hoàn đồng trong thế giới này chưa tính là gì.
Không thấy Phong Lăng Sư Thái sống không biết bao nhiêu năm cũng chỉ như nữ nhân hơn 30 sao?.

Trương Triệu Trọng cùng Huyền Đô lúc này lập tức dừng lại, khuôn mặt tái mét, cả hai đều bị khí thế của Viên Thừa Chí dọa cho kinh hồn táng đảm.
Nếu mà lúc nãy bọn họ tham công mà lao lên chỉ sợ lúc này liền biến thành thi thể.
Nếu tốc độ của bọn họ nhanh thêm một chút... lúc này có lẽ đà là hai cỗ thi thể.
Viên Thừa Chí dưới Tử Hà Thần Công, thương thế của hắn vậy mà điên cuồng bình phục.
Quách Tĩnh rất mạnh, mạnh đến vô lý nhưng Viên Thừa Chí cũng vô lý không kém.
Đầu tiên mà nói, Viên Thừa Chí xương cốt... rất mềm, xương cốt của hắn dựa theo Thu Sát Kỳ Thuật bắt đầu biến hóa, tương đối giống xương cốt của Tiên Thiên Chí Âm Thể mà Vô Song sở hữu, tuy không cứng rắn nhưng lại rất khó bị đánh gãy.
Thứ hai là Tử Hà Thần Công, Tử Hà Thần Công là một trong những loại nội công hiếm hoi trong thiên hạ đi theo Trị Liệu lộ tuyến, Tử Hà Thần Công vừa có thể chữa bệnh cứu người vừa có thể bảo vệ tâm mạch chủ nhân, vì chủ nhân chữa trị nội thương.
Quách Tĩnh rất mạnh nhưng vết thương mà Quách Tĩnh gây ra chủ yếu chỉ có hai dạng.
Đầu tiên là gãy xương cốt, thứ hai là nội thương.
Cả hai cái này, Viên Thừa Chí hắn không sợ.
Viên Thừa Chí bằng vào Tử Hà Thần Công cùng tuyệt sát kiếm ý của bản thân mình, hắn dám cùng Quách Tĩnh đánh ba ngày ba đêm, để xem hai vị ngũ tuyệt này ai mới là người không chịu nổi trước.
Trước Tử Hà Thần Công tầng 12 của Viên Thừa Chí, đến cả Quách Tĩnh cũng nhận ra một tia áp lực.
Hắn bắt đầu, thay đổi phong cách chiến đấu.
“Viên huynh, vậy Viên huynh lại phải cẩn thận rồi”.
Một lần nữa, chí dương chí cương nội công lại diễn hóa về âm nhu trạng thái.
Quách Tĩnh thu tay lại, sau đó xòe tay ra, hắn lại biến quyền thành trảo.
“Song Thủ Hổ Bác – Cửu Âm Thần Trảo”.
Chân đạp Xà Hành Ly Phiên bộ pháp, Quách Tĩnh lao thẳng về phía Viên Thừa Chí.
Cửu Âm Thần Trảo mới chân chính là võ học bên trong Cửu Âm Chân Kinh.
Tất nhiên không phải Cửu Âm Thần Trảo mạnh hơn Hàng Long Thập Bát Chưởng chỉ là Quách Tĩnh biết, Hàng Long đánh không nổi Viên Thừa Chí.
Sát thương của Hàng Long theo dạng gãy xương cùng trọng thương lục phủ ngũ tạng, loại sát thương này, Viên Thừa Chí không sợ.
Cửu Âm Thần Trảo là loại sát thương thiên về chảy huyết, hay nói đúng hơn là

ngoại thương, ngoại thương thứ này Tử Hà Thần Công không chữa trị được.
Viên Thừa Chí thấy vậy, khẽ mỉm cười.
“Quách đại hiệp, Tử Hà Thần Công đúng là của Hoa Sơn phái, nhưng Hoa Sơn hiện nay không xứng với cái tên Hoa Sơn. Để Viên mỗ xem một chút là Cửu Âm Chân Kinh đỉnh đỉnh đại danh cùng Ngũ Nhạc Kiếm Pháp ai cao ai thấp?”.
Viên Thừa Chí dứt lời, nắm lấy Kim Xà Kiếm.
Chân đạp Kim Xà Bộ Pháp, tử khí tung hoành.
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Hoa Sơn Hi Di Kiếm”.
“Hoa Sơn Kiếm PHáp – Hoa Sơn Dưỡng Ngô Kiếm”
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Hoa Sơn Dưỡng Tà Kiếm”.
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Hoa Sơn Ích Tà Kiếm”.
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Hoa Sơn Vũ Di Kiếm”.
Một đường kiếm pháp, toàn bộ Hoa Sơn kiếm pháp đều bị Viên Thừa Chí sử dụng, hơn nữa trình độ kiếm pháp của Viên Thừa Chí cao đến dọa người, cao hơn Nhạc Bất Quần mười lần, trăm lần.
Bộ kiếm pháp này của Viên Thừa Chí phải nói là hoàn mỹ, chiêu chiêu liên tiếp, thêm vào Tử Hà Thần Công, căn bản không có điểm yếu, kiếm ảnh như khóa chết Quách Tĩnh bên trong.
Đương nhiên Viên Thừa Chí dùng kiếm pháp này dọa người khác còn được, dọa Quách Tĩnh thì còn có chút thiếu.
“Song Thủ Hổ Bác thuật – Cửu Âm Thần Trảo – Cửu Cửu Quy Nguyên”.
Hàn khí xuất hiện trong tay Quách Tĩnh, bằng vào Song Thủ Hổ Bác bản thân Quách Tĩnh cũng phòng ngự không có lấy một kẽ hở, kiếm đến trảo tiếp, kiếm khí có bao nhiêu, hàn khí ngăn lại toàn bộ.
Lúc trước chiến trường là Viên Thừa Chí thủ, Quách Tĩnh công nhưng hiện nay rõ ràng là Viên Thừa Chí công, Quách Tĩnh thủ.
Hai người không hổ là ngũ tuyệt cao thủ, công thủ đều không có điểm yếu, hơn nữa tầng tầng át chủ bài, không ai biết đến tận cùng hai người này còn ẩn dấu bao nhiêu cái át chủ bài?.
Vô Song lúc này quan sát hai người chiến đấu, hắn cảm thấy một luồng áp lực thật lớn, hắn thật sự có thể vượt qua ngọn núi kia sao?.
Hắn từng nghe, Ngũ Tuyệt chỉ là Đại Tông Sư cường đại mà thôi, có một bộ tuyệt học lại thêm một bộ tuyệt thế võ công có thể đạt đến Ngũ Tuyệt cấp... bất quá lúc này Vô Song muốn chửi ầm lên.
Ngũ Tuyệt quá mạnh, mạnh đến không hợp thói thường, Vô Song dám dùng mạng ra cược, Trương Triệu Trọng cho dù có học được Trường Sinh Quyết của Võ Đang lại thêm Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm hai đại tuyệt chiêu cũng không có cách nào đánh lại Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh.
Chỉ sợ loại như Trương Triệu Trọng, cho dù trang bị đến tận chân răng trong

vòng vài chục chiêu tuyệt đối sẽ bị Quách Tĩnh hay Viên Thừa Chí giết chết.
Lúc này Viên Thừa Chí công mãi không được, ánh mắt liền lóe lên, hắn mạnh mẽ xoay tròn trên không trung.
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Lãng Tử Hồi Đầu”.
Chiêu này tương đối giống Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm nhưng thua vài phần tốc độ lại thêm vài phần uy lực.
Quách Tĩnh nào có thể chúng triêu, chỉ thấy một trảo đưa ra, mạnh mẽ làm lưỡi kiếm của Viên Thừa Chí bật lại nhưng chính lúc này, Kim Xà Kiếm vậy mà nhè nhẹ cong lên, vai của Viên Thừa Chí cũng rung lên bần bật.
“Hoa Sơn Kiếm Pháp – Thái Nhạc Tam Thanh Phong”.
Kiếm này chính là kiếm mạnh nhất của Hoa Sơn Phái, một kiếm đáng sợ vô cùng, kiếm này đủ sức xuyên thủng cơ thể của Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh thất vậy ánh mắt hơi hơi cả kinh, nhưng hắn cũng là không sơ.
Một tay của hắn mạnh mẽ nắm lấy mũi kiếm của Viên Thừa Chí, sau đó Quách Tĩnh điên cuồng lùi lại.
Viên Thừa Chí khuôn mặt lạnh lên.
“Bạo”.
Kiếm khí nổ tung, vô tận kiếm khí bao phủ lấy Quách Tĩnh, chỉ là... Quách Tĩnh căn bản cũng không có buông tay, tay trái của Quách Tĩnh cho dù có nội lực cường hãn bảo vệ cũng xuất hiện vô số vết rách, bàn tay của hắn cũng đã hiện ra vết thương nhìn mà ghê người, máu thịt lộ ra.
Quách Tĩnh mặt không thèm nhíu lấy một cái, tay phải mạnh mẽ đánh ra.
“Viên huynh, buông kiếm”.
“Cửu Âm Chân Kinh – Đại Phục Ma Quyền”.
Một quyền này nện thẳng vào ngực Viên Thừa Chí, khiến Viên Thừa Chí phun ra một ngụm máu lớn, ngực của hắn lần này đỡ không nổi, xương ngực trực tiếp bị đánh gãy nát, thổ huyết không ngừng.
Quách Tĩnh ánh mắt lõe lên, tuy nhiên rất nhanh biến thành hoảng sợ.
Kim Xà Kiếm... vậy mà không đúng.
Quách Tĩnh dám liều sao Viên Thừa Chí không dám liều?.
Ai cũng nói Kim Xà Lang Quân – Hạ Tuyết Nghi là chủ nhân Kim Xà Kiếm.
Ai cũng nói Kim Xà Kiếm hiện nay là của Viên Thừa Chí nhưng mấy ai biết Kim Xà Kiếm xuất thân từ Miêu Cương, là Miêu Cương Ngũ Độc Giáo thánh vật?.
Ở Miêu Cương, Kim Xà Kiếm không gọi như thế, tên của nó là Bích Huyết Kiếm.
Bích Huyết Kiếm cùng Ngũ Độc Châu đều là Miêu Cương thánh khí.
Ngũ Độc Châu đang trong tay Khinh Huyền.
Bích Huyết Kiếm... ẩn trong Kim Xà Kiếm.

Đây là kiếm trong kiếm.
Không rõ Viên Thừa Chí làm thế nào, cổ tay hắn run lên, từ bên trong Kim Xà Kiếm một thanh kiếm đỏ như máu xuất hiện.
Bất chấp thương thế, Viên Thừa Chí chém ra một chiêu.
“Ngũ Nhạc Kiếm Pháp – Vô Song Nhất Kiếm”.
Một kiếm này nếu được, Viên Thừa Chí thật sự muốn chém đầu Quách Tĩnh xuống, bất quá hắn lúc này nội lực bị tắc lại, lồng ngực như muốn nứt ra, Đại Phục Ma Quyền của Quách Tĩnh tuyệt đối làm Viên Thừa chí trọng thương, hắn chỉ có thể mặc sức chém ra một kiếm, đến đâu hay đến đó mà thôi.
Kiếm này quá nhanh, quá gần mà cũng quá bất ngờ.
Quách Tĩnh tránh không được, chỉ có thể cường ngạnh đón đỡ.
“Cửu Âm Chân Kinh – Di Hồn Đại Pháp – Cửu Âm Tuế Nguyệt”.
Hai tay khép lại, mạnh mẽ muốn bắt tia kiếm khí kinh khủng kia, sau đó cả người Quách Tĩnh bắn ngược về phía sau.
Về phần Viên Thừa Chí chém ra một kiếm cũng là không còn lực, cả người mượn phản chấn điên cuồng lùi lại.
Viền Thừa Chí khó khăn chống kiếm xuống đất, hắn quỳ một chân xuống miệng thổ huyết không ngừng.
Khuôn mặt của hắn cũng không còn giống thời trẻ, bắt đầu trở thành một trung niên nhân như trước, Tử Hà Thần Công điên cuồng vận chuyển cố gắng hồi phục thương thế nhanh nhất.
“Tử Hà Thần Công – Tử Khí Đông Lai”.
“Tử Hà Thần Công – Tử Quang Sơ Hiện”.
“Tử Hà Thần Công - Tử Hà Lãng Tập”.
Một hơi vận dụng toàn bộ Tử Hà Thần Công, Viên Thừa Chí mới khó khăn ngước nhìn phương xa.
Kiếm kia không giết nổi Quách Tĩnh nhưng để lại một vết chém sâu đến tận xương, nhìn mà ghê người.
Đôi tay của Quách Tĩnh rách toạc ra, nhìn hắn hiện nay thảm không thể tả.
Nếu Viên Thừa Chí không sợ nội thương nhưng lại đang bị nội thương quá nặng thì ở bên kia...
Quách Tĩnh vốn không ngại ngoại thương nhưng cũng đang bị ngoại thương quá nặng.
....
Đúng lúc này, Ngụy Trung Hiền động, thân pháp của hắn lướt trên bầu trời.
Ngụy Trung Hiền chính là đợi hai đầu hổ này đánh nhau, hắn mới ra tay.
Đương nhiên mục tiêu không phải là Viên Thừa Chí.
Nãy giờ hắn đã thèm khát Vô Song quá lâu.
Cho dù Viên Thừa Chí trở lại trang thái bình thường cũng chưa chắc đã cản nổi

Ngụy Trung Hiền, huống hồ là bây giờ?.
Hơn nữa thân pháp của Ngụy Trung Hiền là Quỳ Hoa thân pháp, so về tốc độ chỉ sợ còn nhanh hơn Viên Thừa Chí một đường.
Thân pháp này vốn là Quỷ Ảnh bất quá khi đột phá Quỳ Hoa tầng 4, nó được gọi là Mị Ảnh.
Mị nhân tâm, nhiếp nhân hồn.
Lúc này Ngụy Trung Hiền ra tay, ai cản nổi hắn?.
....

Chương 116
Lui binh

Tốc độ của Ngụy Trung Hiền quá nhanh, nhanh đến mức Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí lúc này chỉ có thể nhìn chứ không thể phản ứng bất cứ cái gì.
Đương nhiên Quách TĨnh cho dù thấy Ngụy Trung Hiền ra tay cũng sẽ không làm gì, Ngụy Trung Hiên cùng hắn là một phe, vì cớ gì phải ngăn cản?. Điều duy nhất làm Quách Tĩnh bất ngờ chính là... hắn không ngờ Ngụy Trung Hiền có thể ẩn dấu sâu như vậy.
Tính ra mà nói, Quách Tĩnh cũng có thể thuộc top 5 cao thủ mạnh nhất Đại Thanh hiện nay, đương nhiên không tính Ngũ Đế cao thủ, vậy mà cũng không nhận ra thực lực chân chính của Ngụy Trung Hiền, đủ để nói lên khả năng ẩn giấu của Ngụy Trung Hiền rất mạnh hay nói đúng hơn, khả năng che dấu tu vi của Quỳ Hoa Bảo Điển rất mạnh.
Nếu không phải Lý Lân cùng Tần Cối không xa lạ gì Quỳ Hoa lão tổ thì cũng khó mà phát hiện ra thực lực chân chính của Ngụy Trung Hiền cùng lắm cũng chỉ như Quách Tĩnh, biết Ngụy Trung Hiền có võ công mà thôi.
Ngụy Trung Hiền vừa hiện thân, ở đây không ai kịp phản ứng, chỉ có duy nhất Vô Song, ánh mắt trợn tròn lên.
Vô Song có lẽ là người duy nhất nhận ra được tốc độ của Ngụy Trung Hiền, đương nhiên cũng không phải là hắn nhìn ra mà là hắn cảm nhận được 'khí' của đối phương.
Ngụy Trung Hiền trong mắt Vô Song, dĩ nhiên cũng là một đóa Quỳ Hoa.
Một đóa Quỳ Hoa màu trắng lạnh lẽo đến đáng sợ.
Trong giây phút này, Vô Song liền biết kẻ kia cũng luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.
Đây là hai người cùng luyện Quỳ Hoa Bảo Điển mới có thể nhận ra, từ khí chất, bộ dáng thậm chí cả hơi thở đều ẩn dấu Quỳ Hoa khí.
Ngụy Trung Hiền nhìn Vô Song như nhìn một cái tuyệt thế mỹ nhân không mặc quần áo vậy, ánh mắt của hắn nóng bỏng vô cùng.
Lần này Vô Song triệt triệt để để cảm nhận được cảm giác bất lực của Mộc Uyển Thanh khi nãy, hắn nhìn được Ngụy Trung Hiền nhưng căn bản cơ thể là không cách nào di chuyển, hắn chư chôn chân ở đây vậy, chỉ có thể đưa mắt ếch ra mà nhìn đối phương.
Vô Song toàn thân buông xuôi, chưa bao giờ hắn cảm nhận được bản thân lại vô năng đến vậy, bản thân dĩ nhiên vô dụng đến vậy.
Trước thực lực tuyệt đối, bất cứ thứ gì đều thành hư vô mờ mịt.
Thế giới này chính vì có quá nhiều nhân vật chính vì vậy nó lại càng không có

nhân vật chính.
Lúc này Vô Song đột nhiên cảm thấy, hắn suy nghĩ rất ngốc, hắn... chú trọng quá nhiều thứ.
Hắn vẫn chưa bao giờ coi đây là một thế giới thật, hắn vẫn mang theo tâm lý của kẻ xuyên việt.
Ngụy Trung Hiền cũng không biết, lần này hắn xuất hiện đã thay đổi Vô Song rất nhiều.
Vô Song trước đây hắn luôn tự hào bản thân là xuyên việt giả, luôn tự tin những kiến thức mình nắm giữ có thể siêu việt hơn người khác, hắn vốn nghĩ mình đặc biệt, chỉ có lúc này Vô Song cảm thấy hắn tương đối buồn cười.
Hắn đến.... trận chiến này vậy mà vẫn mang theo cái tâm tình dạo chơi... có lẽ chết cũng đáng.
Thế giới này chỉ xem thực lực, quan tâm ngươi xuyên việt hay không?, thế giới này chỉ nói chuyện thực lực.
Ngày hôm nay, Vô Song được mở mắt rất nhiều, hắn nhìn được thấy rất nhiều thứ, học được những bài học không ai có thể dạy.
Hắn như bị một cái màn đen hoàn toàn bao phủ, hắn lúc này đang phải chịu đứng khí thế của một vị Ngũ Tuyệt cường giả.
Vô Song mạnh mẽ bấu ngón tay của mình, thậm chí cắn đầu lưỡi thật mạnh, máu chảy ra khỏi khóe miệng hắn, Vô Song hắn nhất định phải giữ tỉnh táo, hắn nhất định phải tỉnh táo.
Ngay trong giây phút này, Vô Song nhìn thấy một mũi kiếm đâm ra.
“Là kiếm của ai?”.
Thanh kiếm này từ phía sau đia tới, đâm thẳng về phía Ngụy Trung Hiền.
Ngụy Trung Hiền đã là một cái biến cố nhưng mũi kiếm này lại càng là một cái biến cố.
Sau đó một bàn tay nhẹ đặt lên đầu Vô Song, một bàn tay có chút ấm áp... cũng có chút già nua.
“Năm xưa lão phu được may mắn so kiếm với Quỳ Hoa Lão Tổ một lần, được chứng kiến thực lực kinh khủng của Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 7, đến giờ lão phu vẫn là ngày ngày không quên”.
“Ngươi là đệ tử của lão tổ, không biết có thể tái hiện lại mấy phần thực lực của sư phụ mình năm đó?”.
Đây là một cái lão nông dân. Lão nông dân này đi chân trần trên mặt đất, quần áo màu nâu bằng vải đã sần, trên áo có không ít vết khâu thoạt nhìn không ra làm sao cả.
Điều duy nhất không đúng là lão nhân này cầm một thanh kiếm tương đối cổ xưa, ngoài ra từ trên xuống dưới, tuyệt đối là một cái lão chăn trâu về già, không hơn mà cũng chẳng kém.

Vô Song trợn mắt lên, hắn nhìn thấy người này... hắn nhận ra lão nhân này.
Vị này là bằng hữu của Vô Hà tử, Kiếm Thánh.
Một kiếm lúc nãy của lão nhân này chém đứt cổ Ngụy Trung Hiền, chém xuyên qua cơ thể hắn bất quá Ngụy Trung Hiền dĩ nhiên cũng không chảy ra một tia máu nào, thân hình của hắn lại hiện ra ở cách đó không xa, ánh mắt nổi lên vô tận hàn khí.
Giọng nói the thé của hắn vang lên.
"Các hạ rốt cuộc là ai?, không biết ta là mệnh quan triều đình?, ngươi là ăn gan hùm rồi?, dám cùng triều đình chống lại?".
Lão nhân bật cười, cười đến đôi vai rung bần bật.
"Lão phu họ Mục, tên Nhân Thanh. Là một cái chăn trâu lão già mà thôi, cũng không cần mang triều đình ra dọa lão phu. Triều đình ở xa quá, lão phu vẫn là không sợ... về phần Ngụy Trung Hiền ngươi, nếu thích có thể thử?, lão phu muốn xem ngươi học được mấy phần chân truyền của Quỳ Hoa lão tổ năm đó?".
Ngụy Trung Hiền ánh mắt nhíu nhíu lại một chút, hắn vậy mà không nhìn ra cao thấp của lão nhân này, trong lòng có chút suy tư.
Lão nhân này toàn thân không có lấy một tia khí tức, cứ như người chết vậy, nếu không phải một kiếm lúc nãy cực kỳ đáng sợ, Ngụy Trung Hiền cơ hồ trực tiếp coi ông ta như người phàm bình thường, nào thèm quan tâm lên tiếng?.
Ngay trong khi Ngụy Trung Hiền đang nhíu mày, Quách Tĩnh không ngờ lại bước đến, trên người của hắn vết thương không nhẹ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn di chuyển, thậm chí Quách Tĩnh lúc này không hẳn là không thể chiến tiếp.
Sinh mệnh lực của ngũ tuyệt cao thủ cực kỳ cường hãn, không phải phàm nhân có thể tưởng tượng.
Quách Tĩnh lại gần, Ngụy Trung Hiền liền thở ra một hơi, theo Ngụy Trung Hiền suy nghĩ, nếu hắn quấn lẫy lão nhân kia rồi để Quách Tĩnh bắt giữ Vô Song vẫn là có thật lớn nắm chắc.
Ngụy Trung Hiền rất ghét đánh nhau, rất ghét dùng võ công giải quyết vấn đề nhưng không phải hắn không dùng đến võ công, lúc nãy tuy Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí chiến đấu rất đáng sợ, để Ngụy Trung Hiền cảm khái không thôi bất quá hắn cũng có tự ngạo của chính mình.
Hắn vẫn là tin tưởng, cho dù là Quách Tĩnh hay Viên Thừa Chí, hắn chưa chắc đã thua thậm chí tỷ lệ thắng Viên Thừa Chí còn hơi cao một chút.
Ngụy Trung Hiền trong hàng ngũ Ngũ Tuyệt chắc chắn không yếu. Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 6 hậu kỳ sao có thể yếu?.
Phải biết Đông Phương Bất Bại được công nhận là người đến gần ngũ đế nhất cũng chỉ là Quỳ Hoa Bảo Điền tầng 6 đỉnh phong mà thôi.
Điều duy nhất làm Ngụy Trung Hiền không ngờ là, Quách Tĩnh dĩ nhiên lại bước

ra một bước, chắn trước người Ngụy Trung Hiền sau đó hai tay chắp lại, vẫn là cúi đầu, có chút cung kính.
“Mục tiền bối.... không ngờ lại là người. Quy Tức Công của Mục tiền bối không ngờ đã luyện đến cảnh giới này, Quách Tĩnh tự thẹn không bằng”.
Mục Nhân Thanh mỉm cười nhìn Quách Tĩnh.
“Bắc Hiệp ngươi cũng không cần phải nâng lên lão phu, thực lực của ngươi đến mộc bước nào, lão phu vẫn là biết rõ. Bất quá hôm nay trận chiến kết thúc ở đây đi. Đánh tiếp cũng không được gì, đúng không?”.
Quách Tĩnh nheo mắt lại, hắn không hiểu tại sao Mục Nhân Thanh có cái tự tin này, hắn lại càng không hiểu Mục Nhân Thanh tại sao lại hành động như vậy?.
Mục Nhân Thanh đúng là mạnh nhưng cũng chỉ là ngũ tuyệt cao thủ chưa kể Quách Tĩnh hắn nếu không bị thương, chưa chắc đã không thắng nổi Mục Nhân Thanh, ở bên cạnh Quách Tĩnh còn có Ngụy Trung Hiền, nhìn từ bên nào mà nói, trận chiến này triều đình cũng sẽ không thua.
Viên Thừa Chí cũng đứng lên, chẳng biết từ lúc nào trong tay hắn lại là Kim Xà Kiếm.
Nhìn Quách Tĩnh cùng Ngụy Trung Hiền, Viên Thừa Chí khẽ nhếch miệng.
“Quách Tĩnh, chúng ta đã đánh đến một bước này rồi, vẫn là lui binh đi, trận chiến này ngươi thắng không nổi, chúng ta cũng thắng không nổi”.
Viên Thừa Chí nói xong, từ ngực ném ra một vật cho Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh cũng không lo nghĩ gì, đưa một tay ra đỡ, sau đó khuôn mặt liền biến thành sợ hãi.
“Ngươi.... ngươi để lại ám binh từ bao giờ?”.
Viên Thừa Chí đối với Quách Tĩnh cười nhạt.
“6 năm trước, từ sự kiện kia, ta liền để lại ám binh. Quách đại hiệp, dừng tay thôi”.
Quách Tĩnh nắm lấy vật kia trong tay, sắc mặt khẽ run lên sau đó thở dài.
Hắn ngàn tính vạn tính, vẫn là quên một việc, quên mất Viên Thừa Chí thân phận là gì.
Nhìn Viên Thừa Chí, rồi lại nhìn Mục Nhân Thanh, Quách Tĩnh nhè nhẹ nắm tay của mình lại.
“Mục tiền bối, lần này không ngờ người đã chuẩn bị kỹ như vậy, cái này thật sự khiến người khác không biết nói gì mới tốt, Quách Tĩnh cả gan hỏi thêm một câu,... vị kia ở Trường An đến giờ vẫn chưa đến, có phải?”.
Mục Nhân Thanh thản nhiên gật đầu, bàn tay già nua khẽ giữ lấy vai của Vô Song.
“Đúng, hắn bị chặn lại, lần này hắn cũng là vô pháp đến trợ giúp các ngươi”.
Lời nói giữa Quách Tĩnh cùng Mục Nhân Thanh để Ngụy Trung Hiền căn bản không có hiểu cái gì xảy ra, dù sao Ngụy Trung Hiền tuổi tác tuy lớn hơn Quách

Tĩnh kha khá nhưng hắn lại không mấy hành tẩu trên giang hồ, bí văn trên giang hồ Ngụy Trung Hiền biết rất ít.
Chỉ thấy Quách Tĩnh rất nhanh trả lại lệnh bài cho Viên Thừa Chí, ánh mắt trở nên lẫm liệt.
“Tiền bối, thứ cho vãn bối khó mà tòng mệnh, trận chiến này nhất định phải bàn giao xuống, nếu không...”.
Lời nói của Quách Tĩnh cực kỳ cương liệt tuy nhiên đây là nói cho Ngụy Trung Hiền nghe.
Trận chiến này nhất định phải có kết quả, bởi triều đình không cho phép Quách Tĩnh cùng Ngụy Trung Hiền cứ như thế mà trở về.
Đây không phải là giang hồ, đây là quốc gia, ở đây chỉ có thắng và bại, không có cái gì là hòa, nếu thắng đương nhiên sẽ được trọng thưởng, nếu bại kết quả cũng có thể nghĩ.
Hơn nữa trên danh nghĩa hành động lần này do Ngụy Trung Hiền đứng đầu, Quách Tĩnh hiệp trợ nhưng thật ra Quách Tĩnh lại là chủ công, về tình về lý, Quách Tĩnh tuyệt đối không thể để thế hòa xảy ra.
Viên Thừa Chí sao không hiểu lời nói của Quách Tĩnh?, trận chiến này thật ra.... có những thứ chỉ Viên Thừa Chí mới hiểu.
“Uyên Ương Đao về ngươi, Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ về bên ta, khi quay về ngươi có thể nói cả hai người này đã chết trong loạn chiến, thế nào?”.
Mời Viên Thừa Chí nói ra vô cùng kinh người, bỏ đi Uyên Ương Đao không khác gì bỏ đi biểu tượng Thiên Địa Hội, đây tuyệt đối khiến Thiên Địa Hội thương căn động cốt.
Phải biết trận chiến này, Thiên Địa Hội tinh anh ra hết, vậy mà vẫn không thể thu được cái gì?, có thu chỉ là thu hai cái phế nhân, nói thẳng ra Thiên Địa Hội hy sinh vô số người căn bản không có lấy một cái ích lợi nào.
Tuy nhiên lại có rất nhiều người bị VIên Thừa Chí cảm động, đầu tiên danh vọng bản thân hắn đã đủ dọa người, có hắn ở đây chưa chắc đã phản cần đến Uyên Ương Đao để thu phục nhân tâm, quan trọng hơn là, hai cái thần binh lợi khí lại sánh không được tính mạng của thủ hạ, đây là nhân nghĩa bực nào?.
Đối với hành động của Viên Thừa Chí, quà thật có thể thu mua nhân tâm, lúc này có rất nhiều Thiên Địa Hội cao thủ cảm thấy, nếu bọn hắn ngồi vào vị trí của Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ, Viên Thừa Chí nhất định vẫn là vươn tay cứu người.
Quách Tĩnh thật sự tâm động, hắn bị cái lời nói của Viên Thừa Chí làm cho tâm động, sau đó quay lại nhìn Ngụy Trung Hiền.
“Ngụy đại nhân, ngài thấy thế nào?”.
Ngụy Trung Hiền đương nhiên biết trao đổi như vậy là triều đính sẽ lời, dù sao đối phương có 2 ngũ tuyệt, bên triều đình cũng chỉ có 2 mà thôi, liều sống liều

chết ai cười cuối cùng còn không rõ, chỉ là Ngụy Trung Hiền không muốn buông bỏ...
Hắn vậy mà chỉ thẳng tay về phía Vô Song.
"Lão phu không quan tâm, lão phu muốn tiểu tử kia, nếu không cho dù hy sinh toàn bộ Huyết Chích Đoàn, lão phu cũng bắt các ngươi lưu lại ở đây".
Ngụy Trung Hiền ngữ khí rất mạnh, lại tuyệt không có ý giảng hòa, điều này khiến Quách Tĩnh một lần nữa phải âm thầm quan sát Vô Song.
Quách Tĩnh không hiểu, Vô Song là ai mà có thể để Mục Nhân Thanh bảo vệ, để Ngụy Trung Hiền bất chấp tất cả tấn công?.
Nếu nói đến màu tóc trắng, hai người làm Quách Tĩnh ấn tượng nhất một là Lệ Thương Thiên đã chết.
Một người nữa là... Vô Song phiên bản nữ.
Vô Song hiện nay căn bản không giống ai trong hai người này, ngoại trừ màu tóc ra, bản thân Vô Song không cho Quách Tĩnh bất cứ ấn tượng quen thuộc nào, vì vậy Quách Tĩnh mới khó hiểu, Vô Song có gì để Ngụy Trung Hiền phải chấp nhất đến vậy.
Ngụy Trung Hiền nói ra câu này, Mục Nhân Thanh liền chậm rãi xoay kiếm lại, khuôn mặt hiền từ dần dần trở nên lạnh lẽo, trong mắt xuất hiện hai tia chiến ý.
Trên người Mục Nhân Thanh bắt đầu xuất hiện tử khí, thứ tử khí giống Viên Thừa Chí như đúc.
Tử Hà Thần Công – tầng 12.
Ngụy Trung Hiền khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn hai tay xòe ra, động tác này Vô Song không lạ gì, đây là Quỳ Hoa Bảo Điển súc thế, trong ống tay áo của Ngụy Trung Hiền, nhất định có dấu kim châm cỡ nhỏ.
Vô Song lập tức muốn thông báo cho Ngụy Trung Hiền thì ở nơi phương xa, một thân ảnh đạp không mà đến.
Hôm này.... thật sự có quá nhiều người đi đến mảnh chiến trường này.
Người kia xuất hiện, toàn thân hắc y chỉ để lộ ra vầng trán hơi hơi cao cùng mái tóc dài màu trắng.
Người này đương nhiên cũng không phải trời sinh đã có màu tóc này, chỉ vì ông ta đã quá già mà thôi, trên đầu không tìm nổi cho dù một sợi tóc đen.
Người này xuất hiện, đứng trên cũi nhốt Viên Quán Nam, không nói gì cả, chỉ đơn thuần dùng kiếm ý khóa chặt lấy Ngụy Trung Hiền, kiếm cho dù không rút ra khỏi võ, Ngụy Trung Hiền cũng đã cảm thấy tầng tầng áp lực.
Không nghi ngờ gì nữa, hắc y nhân kia chỉ sợ là đến đây để đối nghịch cùng triều đình.
Người này... là ngũ tuyệt cấp cao thủ.
Từ khi nào ngũ tuyệt lại xuất hiện nhiều như vậy?.
Mục Nhân Thanh khuôn mặt già nua nhìn hắc y nhân kia, sau đó trực tiếp quay

đầu đi, ánh mắt lạnh lẽo.
Mục Nhân Thanh cũng biết hắc y nhân này.
Ngụy Trung Hiền hết nhìn Mục Nhân Thanh rồi lại nhìn hắc y nhân, ngón tay của hắn khẽ run lên, sau đó lại nhìn Vô Song.
Cái nhìn này, làm Vô Song cảm thấy sợ hãi không thôi, tuy nhiên cũng chẳng biết Vô Song lấy đâu ra dung khí, hắn cũng nhìn chằm chằm vào Ngụy Trugn Hiền.
Thân thể Vô Song có chút run lên, nhưng ánh mắt đầy ương ngạnh.
Ngụy Trung Hiền đang phải chọn, chọn giữa cảm giác của hắn cùng bản lĩnh của chính hắn.
Một ngũ tuyệt, Ngụy Trung Hiền không sợ, nhưng đây là hai ngũ tuyệt.
Tiếp theo, như để thúc đẩy Ngụy Trung Hiền làm ra quyết đinh, Quách Tĩnh bước lên nhè nhẹ lắc đầu với ông ta, sau đó hơi hơi chỉ vào vết thương của mình, biểu tình có chút phức tạp.
Quách Tĩnh tự biết mình hiện nay thương nặng thế nào, hơn nữa hắn cũng đoán ra hắc y nhân kia là sao, lại thêm... một vài việc lúc nãy Viên Thừa Chí để lộ ra, Quách Tĩnh đã sớm không còn chiến ý.
“Ngụy đại nhân, buông tay thôi”.
Câu nói này rốt cuộc cũng khiến Ngụy Trung Hiền gật đầu, hắn một lần nữa nhìn thật kỹ Vô Song, rồi phủi tay, rời đi.
....
Dưới ánh chiều tà, trong cái không khí thê lương mà đầy hào hùng của chiến trường, hai bên bắt đầu thu binh.
Lần này Huyết Chích Đoàn tổn thương thảm trọng nhưng Thiên Địa Hội chính là thương căn động cốt, chỉ sợ không có vài năm, Thiên Địa Hội tuyệt không thể đứng lên, 10 vị đường chủ ngoại trừ Viên Quán Nam ra hiện nay chỉ còn vèn vẹn 5 người.
Điều này nói lên, một nửa phân đường của Thiên Địa Hội hiện nay, vô chủ, không có người dẫn đầu, Thiên Địa Hội muốn một lần cải tổ lại cũng không biết đến năm nào tháng nào.
....
Ở trên xe ngựa, sắc mặt Ngụy Trung Hiền lúc trắng lúc xanh nhìn Quách Tĩnh đang đứng trước mặt mình.
Hắn cắn răng lên tiếng.
“Quách đại nhân, cho lão hủ một cái lý do.... lão hủ rốt cuộc còn có điều gì không biết?”.
Trước câu hỏi của Ngụy Trung Hiền, Quách Tĩnh bình tĩnh lên tiếng.
“Lần này kế hoạch vốn là.... Ngụy đại nhân đưa Huyết Chích Đoàn nghênh chiến cùng Thiên Địa Hội, ta đến hiệp trợ đại nhân, sau đó một đạo quân của ta từ

Tương Dương Thành sẽ đánh bọc hậu xuyên thẳng qua Hoa Sơn, hai mặt giáp công tuyệt đối có thể giết sạch Thiên Địa Hội”.
“Thêm vào đó, từ Trường An bản thân Lý Lân địa nhân cũng trực tiếp đi tới bằng vào ba người chúng ta liên thủ, VIên THừa Chí hắn chắc chắn bại lui thậm chí còn bồi theo tính mạng, Thiên Địa Hội tất sẽ biến mất khỏi thiên hạ”.
“Điều đáng nói là... trong kết hoạch rõ ràng hoàn hảo nhưng... chúng ta vẫn không ngờ được thân phận chân chính của Xà Vương”.
“Tấm lệnh bài kia là Kim Xà Lệnh, Xà Vương hắn vẫn giữ Kim Xà Lệnh nói rõ Kim Xà Doanh vẫn phụng hắn làm chủ. Cánh Quách Gia Quân của ta đáng lẽ phải đến từ rất lâu rồi nhưng hiện giờ vẫn không có thông tin gì, chỉ sợ đã gpawj phải Kim Xà Doanh ngăn cản”.
“Dọc theo con đường này vốn không có chỗ để đạo quân như Kim Xà Doanh lẩn trốn do thám của bên ta, chỉ duy nhất một nơi có thể che đi đám người bọn họ.... nơi đó không gì khác ngoài ngoại thành Tương Dương. Chỉ sợ từ mấy năm trước Viên Thừa Chí đã cho quân ngũ giải giáp điền viên, tùy thời nghe lệnh, hắn càng ngày càng để Quách mỗ sợ hãi rồi”.
“Về hai cao thủ kia.... Mục Nhân Thanh – Mục tiền bối vốn là Hoa Sơn chưởng môn,, là vị chưởng môn trước khi Kiếm – Khí Tông tranh giành nổ ra. Năm đó Mục tiền bối thần kỳ mất tích không biết đi đâu mới có thể khiến Hoa Sơn tổn thương thảm trọng, dẫn đến bây giờ vẫn không hồi lại được hào quang năm xưa”.
“Mục tiền bối rất mạnh nhưng huyết khí đã bắt đầu có dấu hiệu khô kiệt, nhưng hắc y nhân kia....”.
“Hắc y nhân kia Quách mỗ đã gặp một lần tại Hoa Sơn, xung quanh Hoa Sơn có lẽ cũng chỉ có duy nhất một vị cao thủ như ông ta, ông ta chính là sư đệ của Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh, Cửu Kiếm Truyền Nhân – Phong Thanh Dương”.
“Lý do cuối cùng, Lý Lân đại nhân không đến đã nói quá rõ, Lý Lân đại nhân cũng gặp cường địch. Bằng vào quan hệ của Viên Thừa Chí với Đại Thuận, không thể nghi ngờ hắn chắc chắn mời được vài vị cao thủ của Đại Thuận năm đó”.
“Trận chiến này, nghĩ tới nghĩ lui thì làm theo cách Viên Thừa Chí nói là hợp lý nhất, nếu kéo dài tiếp, chỉ sợ người thua mới là chúng ta”.
Năm tháng gọt rửa con người quá nhiều quá nhiều, Quách Tĩnh ngày nào còn ngơ ngác ngờ nghệch mà nay tuyệt đối đã là một cái nhân vật, tất cả những lời hắn nói, căn bản không sai.
....

Chương 117

Nữ nhân ? – Quỳ hoa ? .

Mục Nhân Thanh người này chính là sư phụ của Viên Thừa Chí cùng Quy Tân Thụ.
Ngụy Trung Hiền có thể không biết danh tiếng của Mục Nhân Thanh có điều vị lão nhân này danh vọng vẫn là cực kỳ cao trong võ lâm trước kia.
Trưởng môn Hoa Sơn thời kỳ đó cũng là người đứng đầu của toàn bộ Ngũ Nhạc Kiếm Phái. Năm đó một mình Ngũ Nhạc Kiếm Phái dưới sự chỉ huy của Mục Nhân Thanh thậm chí chỉ chua Võ Đang cùng Thiếu Lâm mà thôi.
Ngũ Nhạc Kiếm Phái năm đó là tồn tại đặt song song với Nhật Nguyệt Thần Giáo, tuyệt đối sẽ không yếu.
Đáng tiếc Mục Nhân Thanh không hiểu sao mất tích.
Ngày đó trên Hoa Sơn Luận Võ, bản thân Mục Nhân Thanh vốn được chọn làm trọng tài nhưng không rõ lý do, lão nhân này mất tích, mất tích rất nhiều năm.
Người bên ngoài không thiếu người nghĩ Mục Nhân Thanh đã chết, nếu Mục Nhân Thanh còn sống thì Kiếm – Khí đại chiến đã không xảy ra, Hoa Sơn đã không phải từ đại thế lực trong võ lâm trở thành một cái môn phái tầm thường, Ngũ Nhạc Kiếm Phái cũng không tách ra như bây giờ, lại càng không đến phiên Tung Sơn làm chủ Ngũ Nhạc Kiếm Phái.
Người bên trong... lại mơ hồ biết Mục Nhân Thanh đi đâu.
Năm đó Mục Nhân Thanh chính là một trong những người đầu tiên nhận được Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh của Hiệp Khách Đảo.
Mục Nhân Thanh liền lựa chọn bỏ tất cả mọi thứ mà rời đi, truy cầu đỉnh cao võ học, truy cầu cảnh giới ngũ đế trong truyền thuyết.
Mục Nhân Thanh không chỉ bỏ lại toàn bộ Hoa Sơn Phái mà còn bỏ lại nữ nhân của mình ở phía sau, một đường không quay đầu lại.
Nữ nhân của Mục Nhân Thanh không ai khác, chính là Phong Lăng Sư Thái, Nga Mi trưởng môn đời thứ hai.
Ỷ Thiên Kiếm cũng chính là Mục Nhân Thanh để lại cho Phong Lăng Sư Thái, bản thân Phong Lăng Sư Thái chính vì quá hận Mục Nhân Thanh rời đi mới quyết định cắt tóc đi tu, trở thành một đời Nga Mi trưởng môn.
Chuyện của hai người là thật là giả, bên trong có uẩn khúc gì không ai biết, có lẽ cũng chỉ có hai người trong cuộc hiểu rõ mà thôi.
Cảnh giới ngũ đế là một mộng tưởng, thậm chí là khao khát của chính Mục Nhân Thanh, thứ mộng tưởng có nằm mơ Mục Nhân Thanh cũng muốn đạt đến chỉ bởi Mục Nhân Thanh lựa chọn cho mình đối thủ quá cường đại.

Mục Nhân Thanh danh xưng Kiếm Thánh, đối thủ của hắn đương nhiên là Kiếm Ma.
Chỉ có điều Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại là nhân vật bậc nào?, cả đời bất bại, một đường hát vang đi tới.
Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại thiên tư kinh hãi thế tục, thậm chí bỏ qua cả vấn đề nội lực chênh lệch mà bước vào cảnh giới Ngũ Đế.
Nhân vật như Kiếm Ma, Mục Nhân Thanh không thua mới là việc lạ.
Kiếm Thánh hắn cả đời chỉ có thể làm cái bóng của Kiếm Ma, hắn không phục.
Mục Nhân Thanh năm đó mới hơn 40 tuổi, đứng trên thuyền gỗ, hắn khi đó thề, nhất định khi trở lại hắn phải đánh bại được Kiếm Ma.
Năm tháng qua đi, vật đổi sao rời.
Khi Mục Nhân Thanh trở về, hắn còn yếu hơn cả hắn năm đó.
Hắn thất bại, hắn cũng chẳng còn lại gì.
Hoa Sơn đã không còn, nữ nhân yêu hắn nhất cũng không còn là chính nàng năm đó.
Mục Nhân Thanh chỉ cầu... cái chết, hắn chỉ cầu gặp Kiếm Ma một lần, kết thúc sinh mệnh, bất quá Kiếm Ma... nực cười thay Kiếm Ma còn chết trước cả Mục Nhân Thanh.
Cái gì gọi là bi ai đời người?, đây chính là bi ai.
Sau khi Mục Nhân Thanh quay về, người duy nhất Mục Nhân Thanh thân thuộc, sư đệ của ông ta – Phong Thanh Dương.
Buồn cười là.... Phong Thanh Dương năm đó thua Mục Nhân Thanh quá xa quá xa, vậy mà hiện nay còn mạnh hơn cả Mục Nhân Thanh.
Càng buồn cười là, Phong Thanh Dương đánh bại Mục Nhân Thanh bằng Độc Cô Cửu Kiếm.
Cái gì gọi là buồn cười?, đây chính là buồn cười.
Mục Nhân Thanh triệt triệt để để thất bại, một trong những vị ngũ tuyệt mạnh nhất trong thời đại của mình đến nay.... đến tư cách cầm kiếm lên chiến đấu cũng là không có.
Mục Nhân Thanh sau đó rời đi, không màng thế sự, ông ta cứ như người điên đi lại trong thiên hạ, không nhà để về cũng chẳng có mục tiêu để đến.
Mục Nhân Thanh không dám đi gặp Phong Lăng bởi ông ta không xứng.
Mục Nhân Thanh cũng không trách Phong Thanh Dương bởi ông ta không xứng.
....
Vô Song căn bản không biết được quá khứ của vị Kiếm Thánh này, trong mắt hắn Kiếm Thánh là một lão nhân hiền từ mà đầy ấm áp.
Có lẽ không ai biết Mục Nhân Thanh đã trải qua những việc gì... chỉ là hiện nay ít nhất Mục Nhân Thanh cũng thay đổi, so với khi vừa trở về từ Hiệp Khách Đảo, Mục Nhân Thanh cũng không cô độc.

Vị lão nhân này có ba cái đệ tử, có vài cái bằng hữu.
So với một người mất đi tất cả như ông ta, hiện nay Mục Nhân Thanh cũng đã tốt hơn quá nhiều quá nhiều.
Ít nhất nhìn vào Mục Nhân Thanh, không ai có thể nhận ra quá khứ phía sau của ông ta.
....
Đám người Thiên Địa Hội rời đi, trước khi đi cũng không có cách nào an táng cho chiến hữu của mình, bọn họ một đường rời khỏi, đi qua Hoa Sơn, sau đó dọc theo Kinh Kỳ Đạo, đi theo Trần Cận Nam, dần dần khuất bóng.
Trận chiến này, Thiên Địa Hội thảm bại, nhưng với một số người mà nói lại không phải là việc xấu.
Ít nhất có một người đã tính trước toàn bộ, Xà Vương – Viên Thừa Chí chính là người được lợi nhất trong cuộc chiến này.
Lúc này đây, Viên Thừa Chí nội thương rất nặng nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thản như cũ, tràn ngập tự tin.
Đám tàn binh Thiên Địa Hội trước kia có rất nhiều người vốn không phục Viên Thừa Chí nhưng khi thân phận của hắn lộ ra cùng với hành động ngày hôm nay của Viên Thừa Chí, rất nhiều người thậm chí đi theo hắn thề sống thề chết.
Viên Thừa Chí đứng trên một ngọn cây cao, cánh tay đưa lên sau đó chỉ vào ngực mình, ánh mắt lẫm liệt.
“Đạo trong lòng người, nhân nghĩa cũng là trong lòng người”.
“Người nhân nghĩa tất vô địch, không phải Uyên Ương Đao đại diện cho nhân nghĩa, Uyên Ương Đao mất đi còn có thể lấy về, chỉ cần công tích thành, sợ gì lấy không được Uyên Ương Đao?”.
“Ngày hôm nay thứ chúng ta mất, không phải là Uyên Ương Đao, chúng ta chỉ là mất vô số an hem chiến hữu”.
“Uyên Ương Đao chẳng qua là món nợ, món nợ chúng ta bắt triều đỉnh phải trả. Uyên Ương Đao còn ở trong tay Đại Thanh, sự nghiệp Phản Thanh Phục Minh lại càng phải phát triển, càng phải mạnh mẽ hơn nữa”.
“Ta biết những người nơi đây, có người là anh em Thiên Địa Hội, có người lại từ ngũ hồ tứ hải vì hai chữ nhân nghĩa mà đến, như Trần tổng đã chủ đã nói, các người mãi mãi là anh em của Thiên Địa Hội”.
“Thiên Địa Hội ngày hôm nay không có suy tàn, còn sống là còn hy vọng, nhân định thắng thiên, nhân nghĩa do người”.
“Hôm nay Viên Thừa Chí bất tài không thể mang được Uyên Ương Đao trở về nhưng phu phụ Viên Quán Nam ta nhất định sẽ cứu, đao mất nhưng người phải còn”.
“Các huynh đệ, ta biết các ngươi rất mệt mỏi, ta biết trong lòng các ngươi có một luồng nộ hỏa với triều đình nhưng hiện tại, VIên mỗ lấy tư cách là Xà Vương, ra

lệnh cho các huynh đệ, chúng ta nghỉ ngơi thôi. Nghỉ ngơi thật tốt, đợi một ngày ngâng cao đầu quay về”.
“Phượng hoàng đốt thành tro, tro tàn lại cháy, Phượng vũ cửu thiên”.
“Tiềm long sa cơ phải ngủ vùi, cũng chỉ là đợi gió lên, gió lên liền phi thiên”.
“Hôm nay Thiên Địa Hội chúng ta thua người nhưng không thua trận, trận thua này chúng ta chấp nhận, là để tiến bộ hơn”.
“Viên mỗ hôm nay ở đây nguyện cùng các vị thề nguyền sống chết, cùng nhau cắt máu anh thề”.
Nói xong Viên Thừa Chí dùng một con dao nhỏ, cắt thẳng vào lòng bàn tay mình, rồi nắm chặt tay lại đưa về phía trước.
Ở dưới kia, Thiên Địa Hội mọi người hai mắt đều khẽ ướt, trong lực tràn ngập một ngọn lửa bừng bừng, cùng nhau làm theo Viên Thừa Chí.
Gió thu lành lạnh khẽ thổi, mang những giọt máu đào bay xa bay xa...
Viên Thừa Chí, mất ba năm, thành công không chế toàn bộ Thiên Địa Hội.
....
Vô Song không được chứng kiến Viên Thừa Chí thệ ngôn, hắn rời đi theo Mục Nhân Thanh.
Nhóm người của Vô Song ít hơn nhiều, chỉ có Mục Nhân Thanh, Vô Song, Mộc Uyển Thanh, Mạc Ly, sáu người cận vệ của Mạc Ly cùng hai vợ chồng Viên Quán Nam – Tiêu Trung Tuệ.
Vô Song cùng Mộc Uyển Thanh lúc này, cả hai đều say ngủ, thật sự mà nói cuộc chiến này vượt qua đẳng cấp của bọn họ quá nhiều, quá nhiều, không chỉ Mộc Uyển Thanh mà Vô Song cũng kiệt sức.
Mộc Uyển Thanh ở trên lưng Mạc Ly, Vô Song ở trên lưng Mục Nhân Thanh, bốn người đi theo Kinh Kỳ Đạo, hướng về Hoài Nam Đạo, cứ thế cứ thế đi về phía trước.
Đoàn 12 người thuê lấy 3 chiếc xe ngựa. Lúc này Mạc Ly mới quay lại nhìn Mục Nhân Thanh, có chút tò mò lên tiếng.
“Gia gia, lần này chúng ta đi đâu?”.
Mục Nhân Thanh đương nhiên đáng để Mạc Ly gọi là gia gia, dù sao cha của nàng cũng là đệ tử của Mục Nhân Thanh, nàng tất nhiên sẽ phải gọi Mục Nhân Thanh hai tiếng ‘gia gia’.
Mục Nhân Thanh có chút hiền từ nhìn Mạc Ly sau đó không hề suy nghĩ, khẽ mỉm cười nhìn vào bên trong.
“Huấn luyện đứa bé kia, Vô Hà Tử lão thất phu nhờ ta dạy bảo đứa bé này”.
“Năm đó lão phu với Tịch Tà Kiếm Phổ của Quỳ Hoa Lão Tổ cảm khái không thôi, thật sự có vài phần hoài niệm. Đứa bé này cũng đến lúc học kiếm rồi”.
Nhắc đến kiếm, sắc mặt của Mục Nhân Thanh mang theo nỗi buồn man mác, lão nhân này thở dài nhìn về hướng Bắc sau đó cũng rất nhanh quay đầu rời đi..

“Ở Hoài Nam Đạo, có một tòa thành nhỏ gọi là Dã Mục Thành, chúng ta liền đến nơi đó”.
..... ….
Trận chiến ở Sơn Nam Tây Đạo không bao lâu sau, liền truyền khắp võ lâm, truyền khắp thiên hạ, khiến toàn bộ thiên hạ kinh động không thôi.
Đầu tiên là trận chiến giữa Kim Xà Lang Quân – Viên Thừa Chí cùng Bắc Hiệp Quách Tĩnh, sau đó lại là cuộc chiến giữa Huyết Chích Đoàn cùng Thiên Địa Hội.
Càng nghe ngóng, lại càng nhiều tin tức động trời được truyền đi.
Không ngờ Kim Xà Doanh của Đại Thuận năm xưa vậy mà vẫn còn tồn tại, Kim Xà Doanh chính là sinh sống trong 13 thôn xung quanh Tương Dương Thành, trong đó lấy Lục Trúc Thôn dẫn đầu.
Kim Xà Doanh không có tham chiến tại Sơn Nam Tây Đạo nhưng ở Hoa Sơn Sườn Dốc liền quyết đấu một trận với Tương Dương Thành – Quách Gia Quân, trận chiến này nghe nói mỗi bên tử thương vài ngàn người.
Lại có truyền ngôn, ngày hôm đó không chỉ có hai cái Ngũ Tuyệt cấp cao thủ chiến đấu, ngày hôm đó cách Trường An 20 dặm cũng có hai cái tuyệt thế nhân vật gặp nhau.
Biết rằng lời đồn thường thường không đáng tin, bất quá cái lời đồn này thật sự làm người ta nhiệt huyết sôi trào.
Nghĩ mà xem, cuộc chiến giữa Huyết Thủ Tu La – Lý Lân cùng Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình hấp dẫn đến mức nào?.
Đương nhiên cái gọi là lời đồn cũng có thực có giả, người nghe lời đòn này đa số chỉ mỉm cười cho qua, ai cũng biết Lý Lân căn bản sẽ không rời khỏi Trường An, ai cũng biết Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Binh đã chết được không biết bao nhiêu năm.
Giang hồ vì một trận chiến này mà dậy sóng nhưng cũng vì một trận chiến này mà yên tĩnh rất nhiều.
....
Tiểu Mục 1: Quỳ Hoa.
Trận chiên sở Sơn Nam Tây Đạo tuyệt đối không thể dấu được tai mắt các thế lực lớn.
Chỉ ngay sáng hôm sau, ở cách Sơn Nam Tây Đạo rất xa rất xa, có người nhận được một phong thư.
Trước khi nói về người này, phải nói về ngôi nhà hắn ở.
Một đình viện rất đẹp... hay nói đúng hơn là một tẩm cung, lấy màu đỏ làm chủ đạo.
Tẩm cung này thậm chí xa hoa không thua kém gì triều đình.
Ngay giữa tẩm cung là một chiếc giường lớn cũng là màu đỏ, ở trên giường có

một nam tử để trần nửa thân trên, tay cầm phong thư khe khẽ nhíu mày.
Nam tử này làn da rất trắng, làn da của hắn mịn màng như da em bé vậy, thậm chí cũng rất đàn hồi.
Nam tử này đôi môi mềm mại.... đến dọa người.
Mái tóc màu đen xõa ra cũng không có búi lên.
Cũng vì nửa người dưới trong chăn nên cũng khó biết hắn cao hay thấp nhưng nếu chỉ nhìn nửa người trên, có thể cho người ta cảm giác nam tử này rất yêu mị.
Người của hắn không có từng tảng từng tảng cơ bắp, trái lại thon mịn gọn gàng, căn bản nếu nữ nhân nhìn thấy vòng eo của hắn tuyệt đối sẽ ghen tị đến chết.
Vòng eo rất nhỏ, có vài phần ôn nhu tinh tế, vòng eo không có chút mỡ thừa.
Phần bụng cũng không có cơ bắp, trái lại láng mịn vô cùng, ít nhất.... nếu nhìn từ phần bụng lên trên, nam nhân này cực kỳ hấp dẫn, hấp dẫn theo một cách khó tả.
Mắt hắn rất sáng mà cũng rất đẹp, ánh mắt như mặt nước hồ mùa thu, trong suốt mà thật tĩnh lặng.
Cánh tay của hắn có chút dài với những ngón tay thon mịn tinh tế thậm chí nam nhân nào còn sơn móng tay, móng tay của hắn rất đẹp, màu đỏ lại đính chút hạt màu cườm màu bạch ngân.
Nói đến đây nhiều người có thể đoán ra, nam tử này là ai.
Hắn nhíu nhíu đôi lông mày lá liễu, nhìn vào bức thư trên tay, rồi nhè nhẹ mỉm cười, hắn cười cũng.... rất lạ.
Hàm răng trắng khẽ cắn lên đôi môi đỏ mọng, nửa môi trên khẽ nhếch, nụ cười mang theo 3 phần tà dị, 7 phần mị hoặc.
“Đông Phương Bạch?, thật trùng hợp ta cũng tên là Đông Phương Bạch”.
Nam tử này không phải ai khác, chính là đỉnh đỉnh đại danh Đông Phương Bất Bại.
Hắn là người đến gần với ngũ đế cao thủ nhất.
Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại.
Đông Phương Bạch đọc toàn bộ bức thư bên trong chỉ có duy nhất vài điểm làm Đông Phương Bạch thấy hứng thú.
Hắn là Đông Phương Bất Bại, cái gì Quách Tĩnh?, cái gì Viên Thừa Chí?, hắn lười để ý.
Cái hắn để ý là Vô Song, là cái tên Đông Phương Bạch của Vô Song.
Ngoài ra còn có.... Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song.
Không ngờ trong bức thư này, cũng ghi lại võ công mà Vô Song dùng.
Khẽ cười một cái, Đông Phương Bạch vươn tay ra đầu giường, hắn khoác lấy một cái áo lông chồn màu đỏ, rồi bước xuống dưới đất.
Đông Phương Bạch không có giống nữ nhân, có thể coi hắn là một cái nam nhân ưa nhìn, hình dáng tương đối giống viên Thừa Chí của những ngày trai trẻ nhưng thêm vài phần tà dị, đồng thời Đông Phương Bạch cũng tương đối cao, hắn cao

chí ít cũng phải 1m8.
Mặc xong quần áo, Đông Phương Bạch nhẹ bước ra ngoài, hưởng thụ từng tia nắng mặt trời chiếu xuống, hắn thích loại cảm giác này.
Ở ngay bên ngoài sân.... vang lên âm thanh tập võ.
Bình thường người ở Hắc Mộc Nhai căn bản sẽ không ai dám quấy giấc ngủ Đông Phương Bạch, bởi ai cũng biết Đông Phương Bạch quý giấc ngủ thế nào, người dám luyện võ ở gần phòng ngủ của hắn, liền phải chết.
Đáng ngạc nhiên là, trong mắt Đông Phương Bạch hiện lên một tia ôn nhu, một chút ấm áp.
Hắn nhẹ bước ra ngoài sân, ngoài kia một thiếu nữ đang luyện võ.
Nàng cũng mặc một bộ trang phục màu đỏ, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn nói lên tuổi tác nàng không lớn.
Mái tóc màu đen búi cao, để lộ cái cổ trắng trần, khuôn mặt non nớt nhưng đã mơ hồ thành hình, làn da trắng mềm mại, khuôn mặt thon dài, trên khuôn mặt lúc này hoàn toàn chăm chú.
Nhìn theo hình dáng nữ nhân này luyện võ, Đông Phương Bạch hai tay chắp ra phía sau, cứ như vậy lặng im quan sát nàng.
“Ở ngoài kia, có một cái Đông Phương Bạch cũng học Quỳ Hoa Bảo Điển”.
“ Thú vị, thú vị. Trùng tên với ta, trùng võ công với ta?, hơn nữa ai dậy hắn Quỳ Hoa Bảo Điển?. Đi lại trên chiến trường như quỷ mị, giết siêu nhất lưu cao thủ như giết chó giết gà, thú vị thú vị. Bất quá, so với nàng vẫn còn kém một chút”.
‘Nàng’ trong lời nói của Đông Phương Bạch chính là nữ tử kia.
Nàng năm nay, 10 tuổi.
Quan trọng hơn hết là, cô bé áo đỏ này là nữ nhân hàng thật giá thật, võ công là nàng luyện dĩ nhiên cũng là Quỳ Hoa Bảo Điển.
....

Chương 118
Sống cùng Chết

....

Hai ngày sau trận chiến tại Sơn Nam Tây Đạo, lúc này Mục Nhân Thanh cùng Mạc Ly đang có mặt tại một trang viên tương đối rộng rãi.

Trang viên này nằm trong Mục Dã Thành, một thành trấn cỡ vừa tại Hoài Nam Đạo, cũng là cách Tương Dương Thành không quá xa, khoảng gần 2 ngày lộ trình mà thôi.

Trang viên rất rộng, toàn bộ tường đều sơn màu trắng, cửa cao hơn 3m, đủ lớn để 3-4 người dàn hàng ngang đi vào, bên trong là một mảnh sân rộng toàn bộ đều lát đá hoa cương, cũng chẳng thiếu những dòng suối nhân tạo hay vài hòn non bộ tinh tế.

Nhìn tổng thể đây là một trang viên rất đẹp, chỉ dành cho kẻ có tiền.

Đáng nói nhất là.... ở cửa của trang viên có một tấm biển, một tấm biển với những dòng chữ đều được làm bằng hoàng kim sáng long lánh.

Ở trên đó ghi ‘Đồng Bút Thiết Toán”.

Đồng Bút Thiết Toán trên giang hồ danh vọng không cao, cũng chẳng mấy ai biết người này là ai, tuy nhiên Đồng Bút Thiết Toán lại có một thân phận khác.

Đồng Bút Thiết Toán tên thật là Hoàng Chân.

Không mấy ai quan tâm Hoàng Chân võ công thế nào, dù sao cũng chẳng ai tin Hoàng Chân có võ công.

Hoàng Chân là một lão nhân đặc biệt, ở trên tấm bảng hiệu kia toàn bộ đều là hoàng thượng ngự phong.

Năm đó Thuận Trị Đế đích thân tặng Hoàng Chân.

Hoàng Chân rất giỏi kỳ môn độn giáp, giỏi xem phong thủy thậm bảo địa, thế núi thế đất.

Ở thời đại này loại người như Hoàng Chân bị coi là giang hồ đạo sỹ hay nói trắng ra là thấy bói.

Tuy nhiên nếu ở kiếp sau, Hoàng Chân có thể coi là một cái phong thủy đại sư, thậm chí là kiến trúc sư đại tài.

Nói về kiến trúc.... Hoàng Chân năm đó chính là người thiết kế Tử Cấm Thành.

Chỉ riêng một việc này, đã đủ để thế nhân ngước mắt mà nhìn.

Tử Cấm Thành là do Hoàng Chân thiết kế, cũng là do Hoàng Chân đốc công.

Hắn làm tuyệt đến mức, Hoàng Thường còn phải tấm tắc ngợi khen, sau đó được Thuận Trị phong tặng bản vàng.

Hoàng Chân làm người hơi hơi quái dị, không thích ra ngoài cũng không mấy

tiếp xúc với người khác tuy nhiên tiền tài cứ tự động tìm đến người này.
Nói về tài sản, Hoàng Chân trong tay chí ít cũng có 1 triệu lượng bạc.
Trên giang hồ, Hoàng Chân cái tên này cực kỳ xa lạ, cùng lắm nếu hỏi 10 người thì 9 người sẽ không biết.
Người còn lại gãi đầu gãi tai một chút, rồi sẽ nghi hoặc "Hắn có quan hệ gì với Hoàng Thường không?".
Giang hồ là vậy nhưng trong giới quyền quý thì rất khác, Hoàng Chân người này chỉ cần mở miệng, tiền bạc liền không ngừng chảy đến túi hắn.
Thứ Hoàng Chân thích làm nhất là thiết kế trang viên cùng trạch viện, thỉnh thoảng sẽ đi xem lô đất, sẽ đi nhìn bảo địa, giúp người chọn địa điểm xây nhà, định cư.
Cả đời Hoàng Chân cũng đã thành công thiết kế gần trăm kiến trúc, người có thể động ông ta ra tay không đại phú thì cũng đại quý. Không phải đại quan trong triều thì cũng là vương công quý tộc.
Thậm chí tại Mục Dã Thành còn có câu...
"Đầu tiên là Hoàng địa chủ, sau đó mới là thành chủ".
Lời nói của Hoàng Chân có trọng lượng rất nặng, danh khí của hắn trong giới quyền quý của Đại Thanh cực cao.
Tuy nhiên Hoàng Chân có một bí mật.
Hắn không yếu, hắn rất mạnh, Hoàng Chân là một cái Đại Tông Sư cao thủ hàng thật giá thật chỉ là cả đời Hoàng Chân hắn chưa phải động võ mà thôi.
Mục Nhân Thanh trong những năm tháng khó khăn nhất của cuộc đời, ông ta thu được ba cái hảo đệ tử.
Đại đệ tử năm nay hơn 60 tuổi, hắn chính là Đồng Bút Thiết Toán – Hoàng Chân.
Nhị đệ tử Vô Địch Thiết Quyền – Quy Tân Thụ.
Tam đê tử - Kim Xà Lang Quân Viên Thừa Chí.
Trong ba đệ tử này, Hoàng Chân có cuộc sống tốt đẹp nhất, không nhiễm thế sự.
Quy Tân Thụ cùng Viên Thừa Chí lại tương đối long đong lận đận, thậm chí Quy Tân Thụ đã chết được 10 năm nay.
Lần này để cắt đuôi truy binh Đại Thanh, Mục Nhân Thanh liền mang Mạc Ly cùng đoàn người tiến về biệt viện của Hoàng Chân.
Ở nơi này liền tuyệt đối an toàn.
....
Trong hai ngày nay, hai người đáng phải nói nhất, liền là Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ.
Hai người này thật sự số khổ, bọn họ quá thảm hại.
Viên Quán Nam một đời đại hiệp lại bị tháo hết gân cốt thành một cái phế nhân.
Tiêu Trung Tuệ, một đời mỹ nhân lại bị người khác hủy dung.

Cả hai người nếu không phải Ngụy Trung Hiền không cho chết đã sớm tự sát vô số lần.
Bây giờ lại thêm vô số an hem huynh đệ của mình vì mình mà chết, cả Uyên Ương Đao cũng bị triều đình đoạt đi, đối với cả hai đều là vô tận bi ai, là vô tận đắng cay.
Nếu không phải có Mục Nhân Thanh dùng Tử Hà Thần Công cứu trị điều hòa thương thế trong người đồng thời điểm huyệt không cho đôi vợ chồng này tự sát, bọn họ cũng đã sớm chết.
Công bằng mà nói, Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ rất đáng thương.
Vô Song cũng có chút thương cảm cho đôi vợ chồng này, hai người cũng là hai cái nhân vật chính trong Kim Dung có điều cùng là nhân vật chính vậy mà số phận khác nhau như vậy?.
Đành rằng Uyên Ương Đao bộ tiểu thuyết này căn bản không mấy người xem, chẳng có mấy danh tiếng nhưng nhân vật chính vẫn là nhân vật chính.
Nếu chỉ xét những người Vô Song gặp, cặp nhân vật chính này quá thảm quá thảm.
Trong hai ngày nay, cũng may có Mộc Uyển Thanh thường xuyên ở lại chăm sóc Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam, nếu không cũng chẳng biết bọn họ làm ra điều gì nữa.
....
Cửa phòng chậm rãi mở ra, để những tia sáng mặt trời nhẹ chiếu vào.
Vô Song khẽ bước vào rồi chậm rãi đóng cửa lại, theo những tia sáng hiếm hoi chiếu vào, đập vào mắt Vô Song là khuôn mặt của Tiêu Trung Tuệ.
Nhìn khuôn mặt của nàng, Vô Song cũng khẽ run lên.
Đây không phải là lần đầu tiên, Vô Song thấy khuôn mặt của Tiêu Trung Tuệ, nhưng hắn nhìn lần nào cũng đều khó mà chịu nổi.
Không phải vì nàng xấu, không phải vì nàng hiện nay quá kinh dị mà là thủ đoạn của Ngụy Trung Hiền, người này quá tàn nhẫn.
Vô Song lúc trước không rõ Ngụy Trung Hiền nhưng hiện nay hắn đã biết, người này không hổ là 5000 năm Trung Hoa lịch sử đệ nhất thái giám, thủ đoạn của kẻ này chính Vô Song cũng cảm thấy lạnh sống lưng.
Vô Song bước vào, Tiêu Trung Tuệ khẽ liếc nhìn hắn, nửa khuôn mặt bên trái của nàng đều bị hủy đi, thậm chí mắt trái cũng bị móc ra, để lộ một cái lỗ đen đáng sợ.
Viên Quán Nam nằm trên cách đó không xa, hắn bị điểm á huyệt không thể nói, tất nhiên việc này là ngăn hắn tự sát.
Chân tay tuy chưa bị chặt nhưng gân cốt đều đã tháo ra, Viên Quán Nam ngay cả tiểu tiện cũng không thể tự chủ, hắn đời này liền là phế nhân.
Bên cạnh VIên Quán Nam, Mộc Uyên Thanh đang khẽ giúp vị thúc thúc của

mình lau mặt, sau đó nàng chậm rãi vò khăn trong chậu nước nóng, nhẹ đứng lên nhìn Vô Song.
Vô Song lúc này vẫn mang tên Đông Phương Bạch, dù sao tên 'Vô Song' của hắn quá mức mẫn cảm, màu tóc trắng là điểm dễ nhận ra nhất hiện nay, nếu hai thân phận bị khám phá ra là một người liền sẽ liên lụy rất nhiều, rất nhiều.
Uyển Thanh nhìn thấy Vô Song, liền khẽ cúi đầu, từ sau trận chiến hôm đó bản thân Mộc Uyển Thanh cứ như cố tình tránh mặt Vô Song vậy, nàng thường xuyên cúi đầu với hắn, cũng chẳng mấy khi nói câu nào, đây căn bản không phải Mộc Uyển Thanh hắn từng biết.
Đương nhiên Vô Song cũng không phải Vô Song của những ngày đầu xuyên việt, hắn cũng biết một số thứ, ít nhất hắn hiểu hình ảnh của mình trong mắt Uyển Thanh đã thay đổi, về phần nàng thay đổi đến mức nào, liền quá tầm hiểu biết của Vô Song.
Mộc Uyển Thanh đang muốn ra ngoài, nàng đột nhiên thấy Vô Song nắm lấy cổ tay mình, sau đó giữ lại.
Vô Song trong hình tượng mặt trắng nhỏ, khác với Vô Song trong mặt nạ đỏ kia, điều này làm Mộc Uyển Thanh rất mâu thuẫn, bất quá lúc này khí thế trên người Vô Song toàn bộ thay đổi.
Ánh mắt của hắn nhìn Uyển Thanh, khiến nàng bất giác... không muốn phản kháng.
"Ở lại đây đi".
Giọng nói thản nhiên của Vô Song vang lên, rồi Vô Song giúp Uyển Thanh đặt chậu nước xuống, hắn cứ thế kéo tay Uyển Thanh đến chỗ Tiêu Trung Tuệ.
Vô Song mấy ngày hôm nay, bản thân hắn đã suy nghĩ rất nhiều.
Lần đối mặt với Ngụy Trung Hiền đó, để hắn thật sâu nhận thức được, mình thiếu cái gì.
Thứ Vô Song thiếu là một chút nhẫn tâm, nhẫn tâm với chính bản thân mình. Hắn ít nhất phải trưởng thành hơn, hắn là một cái nam nhân 30 tuổi chứ không phải một đứa bé 10 tuổi.
Thế giới này cho hắn rất nhiều mộng tưởng, cho hắn những thứ tình cảm kiếp trước hắn không có, nơi đây sưởi ấm trái tim lạnh giá của hắn chỉ là trong cái cảm giác ấm áp đó, làm Vô Song quên mất mặt trái của thế giới này, nó vốn là một thế giới rất tàn nhẫn.
Uyển Thanh không hiểu Vô Song định làm gì, chỉ thấy Vô Song bế Viên Quán Nam lên, sau đó đặt lên giường của Tiêu Trung Tuệ.
Hai vợ chồng bọn họ vẫn là bị điểm huyệt, đương nhiên sẽ không thể phản kháng Vô Song có điều ánh mắt vẫn có thể biết hắn đang tính làm gì.
Ánh mắt của hai người này có một điểm chung, ánh mắt vô hồn, không có sức sống, ánh mắt chỉ cầu.... giải thoát.

Vô Song thở ra một hơi, sau đó trong sự kinh ngạc của Mộc Uyển Thanh, Vô Song giải huyệt đạo cho Viên Quán Nam.
Hành động này không khác gì nối giáo cho giặc, bởi Viên Quán Nam chỉ cầu được chết, nếu giải huyệt cho hắn, Viên Quán Nam Sẽ tìm đến cái chết.
Tuy nhiên hành động của Viên Quán Nam tuyệt đối không nhanh bằng Vô Song, một tay Vô Song đặt dưới cằm hắn, sau đó khẽ bẻ.
Viên Quán Nam liền bị lệch khớp, hắn lúc này thậm chí nói cũng không nổi.
Vô Song thản nhiên ngồi xuống đối diện hai vợ chồng.
Hắn rút một con dao trên đùi ra, rồi cắm xuống giường.
"Chết bất quá là đầu rơi xuống đất, chết đương nhiên là nhẹ nhõm rất nhiều, ta cũng biết hai ngươi không sợ chết, ta cũng là cảm phục hai người, ta là một cái cực kỳ sợ chết".
"Hai cái người không sợ chết đương nhiên là anh hùng, kẻ sợ chết chắc chắn sẽ là tiểu nhân, bất quá trong mắt tiểu nhân ta đây, hai cái anh hùng các ngươi khác gì rác rưởi?".
"Loại rác rưởi mang theo huynh đệ vào sinh ra tử cùng mình chết sạch, loại rác rưởi võ công không đủ nhưng tự tin có thừa, loại rác rưởi mang theo bao nhiêu sinh mạng huynh đệ chôn cùng, loại rác rưởi thậm chí đến cả thần binh của Thiên Địa Hội giữ cũng không được".
Nói đến đây, Vô Song đầy khinh thường nhìn Viên Quán Nam rồi giúp hắn chỉnh lại phần cằm.
Giọng nói của Vô Song vẫn vang lên như một loại ma âm, đầy tính miệt thị.
"Quan trọng nhất, Viên Quán Nam ngươi là một cái siêu cấp rác rưởi, nam nhân đến cả nữ nhân của mình còn bảo vệ không xong, chết đi cho khuất mắt".
Lời của Vô Song nói thực sự không khác gì hai cái tát thẳng vào mặt Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ.
Thậm chí hắn còn khiến Mộc Uyển Thanh hai mắt bốc lên nộ hỏa, Mộc Uyển Thanh thậm chí muốn dơ tay lên, tát cho Vô Song một cái.
Mộc Uyển Thanh quả thực ra tay, nàng tát thẳng Vô Song một cái, dưới tấm khăn che mặt kia, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp.
"Đông Phương Bạch ngươi im miệng cho ta, nếu người con dám vũ nhục A Di, Mộc Uyển Thanh ta liền giết ngươi".
Vô Song nhận một tát của Uyển Thanh, hắn căn bản không nói gì, hắn cầm lấy con dao cắm trên giường, một tay giải huyệt luôn cho Tiêu Trung Tuệ.
"Tiêu nữ hiệp, người tự sát đi, Đông Phương Bạch ta tuyệt đối không ngăn cản người, bất quá ta có thể đảm bảo, ngày hôm nay trong hai vị chỉ có một người được chết. Tiêu nữ hiệp người lựa chọn đi, đâm phu quân ngươi một đao giải thoát cho hắn, hay đâm ngươi một đao?".
Ở bên cạnh Vô Song, Mộc Uyển Thanh trợn tròn mắt, nàng thật sự không tin nổi

Vô Song sẽ nói mấy câu này, nàng thậm chí muốn đánh chết Vô Song.
Tiêu Trung Tuệ quay nửa khuôn mặt hình người của mình ra nhìn Vô Song, nàng cầm lấy con dao trong tay, có chút ngơ ngác, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy loại ngôn ngữ này.
Vô Song nhận ra mắt nàng.... lại có chút cảm xúc cho dù là rất nhỏ, hắn liền mỉm cười.
“Biết tại sao trong hai người chỉ có một người được chết không?, ta đã nói rồi chết là hết, chết liền là rất ghê ghớm sự tình bất quá nếu hôm nay cả hai ngươi cùng chết, hai ngươi đều là rác rưởi của rác rưởi, là phế vật của phế vật”.
“Bao nhiêu người vì sai lầm của các ngươi mà chết?, 317 người của Thanh Mộc Đường toàn bộ chết. Trên lưng các ngươi là 317 cái oan hồn, theo hai vị, 317 người đó... bọn họ có gia đình hay không?, liệu có nam nhân nào đang gánh vác gia đình hay không?, nếu là có các người tiếp tục nợ gia đình bọn họ”.
“Mẹ già mất con, vợ mất chồng, con mất cha. một cái gia đình cứ như vậy đổ nát. Hai người các ngươi khác gì thiên tai vô tình ngoài kia?, có khác chỉ khác thiên tai là vô tình, các ngươi lại là cố ý”.
“Trận chiến hôm đó, các ngươi ngất rất đẹp, ngất rất diệu kỳ, vừa vặn không thấy bao nhiêu anh em, bao nhiêu cao thủ của THiên Địa Hội vì ngươi mà chết. Mười vị đường chủ nay còn bốn, các ngươi chí ít nợ sáu người bọn họ một cái mạng”.
“Các ngươi có biết Bạch Bào Quân không?, có biết tử ý của Bạch Bao Quân không?, bọn họ giống như các ngươi chỉ là cầu một chết, nhưng bọn họ là anh hùng, chết là để bảo vệ”.
“Hai người các ngươi, giống cẩu hùng. Trên người mang theo vô số oan hồn, các ngươi chết là để buông bỏ, để chạy trốn, chết dễ lắm, sống đáng sợ hơn nhiều”.
“Ta chửi xong rồi, chửi cũng sướng miệng rồi. Năm nay Đông Phương Bạch ta 10 tuổi, 10 tuổi có thể chỉ thẳng vào mặt hai cái cẩu hùng các ngươi mà chửi, liền có thể coi là không tệ”.
“Ta nói rồi, trong các ngươi một người chết là đủ, người còn lại liền ở lại trả nợ đi, mỗi oan hồn chết vì hai ngươi, hai người liền đến trả, sống nốt cuộc đời này, mà trả “.
“Bọn họ có thể vì các ngươi không oán không hối, các ngươi vì bọn họ làm được cái gì?. Phế vật”.
Nói xong những lời này, Vô Song quay đi, để lại Mộc Uyển Thanh cả người run rẩy.
Mộc Uyển Thanh muốn tát Vô Song cái nữa, thậm chí muốn đánh chết Vô Song, nhưng những lời Vô Song nói rất đúng, nàng không phản bác được, nàng thậm chí.... bị thứ khí thế kia của Vô Song hoàn toàn ảnh hưởng, nàng cảm thấy đây mới đúng là Vô Song mà nàng muốn thấy, là người trên chiến trường kia cứu

nàng.
Vô Song bước đi không nhan cũng chẳng chậm, chỉ là hắn lúc này thật sự rất áp lực, hắn đang đợi.
Không biết có phải ông trời phù hộ hay không, Vô Song trước khi đi ra ngoài, âm thanh Viên Quán Nam vang lên.
Giọng của hắn khản đặc lại, thậm chí nói không ra hơi, hắn lền tiếng làm lồng ngực như muốn nứt ra.
“Ta đúng là một cái rác rưởi của rác rưởi, nhưng ta có thể làm gì?, trừ cái chết ra ta biết làm gì tạ tội cùng an hem huynh đệ? “.
Viên Quán Nam nói xong, trực tiếp phun ra một ngụm máu, cả người co giật, hắn chính là quá kích động.
Vô Song chính là đợi một câu nói này.
Còn nói được nghĩa là còn quan tâm đến sự đời, liền chưa chết được.
Hắn quay lại nhìn Viên Quán Nam cùng Tiêu Trung Tuệ, ánh mắt của hắn lúc này toát lên hai luồng hàn khí, Tiên Thiên Chí Âm Thể không giữ lại chút nào, toàn bộ phóng thích mà ra.
Thật ra thân là người xuyên việt, Vô Song vẫn có chút hiểu biết.
Đầu tiên mà nói, vết thương hủy dung chưa chắc đã cứu không được, ở hậu thế của Vô Song không ít trường hợp ghép da mặt, hắn cũng không biết có ai thử làm ở thế giới này chưa, nhưng không phải là không thể thử.
Tiếp theo là Viên Quán Nam, Viên Quán Nam bản thân đúng là bị phế đi nhưng đừng quên thế giới này còn có trường hợp nặng hơn hắn, Võ Đang Phái – Du Đại Nham.
Du Đại Nham cũng như Viên Quán Nam có điều vết thương của Viên Quán Nam mới hơn 1 tuần còn Du Đại NHam đã hơn 10 năm.
Bằng vào Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của Vô Song, bản thân Trương Nhân còn nói Du Đại Nham có thể trị, hắn không tin Viên Quán Nam trị không được.
Lại nói về cứu người, ai hơn được ông ngoại của hắn Dược Vương?.
Vô Song vẫn là có vài phần tự tin, bằng vào suy nghĩ của Vô Song cộng thêm Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, Dược Vương có thể cứu hai vợ chồng này.
Vì vậy Vô Song lúc này trong mắt tràn ngập tự tin.
“ Nếu ta nói ta có cách giúp ngươi đứng lên bình thường thì sao?, đồng thời có thể giúp luôn Tiêu nữa hiệp khôi phục dung mạo?”.
Câu nói của Vô Song không khác gì tiếng sét đánh giữa trời quang, đôi vợ chồng Viên Quán Nam lập tức giật mình, ánh mắt hiện lên một tia kinh dị, sau đó là bàng hoàng không thể tin.
Hai người lần đầu tiên lên tiếng.
“Thật sao?”.
Không hổ là hai vợ chồng nói vậy mà cũng có thể nói cùng một câu.

Tiếp theo Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam cũng bỏ qua thất thố, vì Viên Quán Nam nói chuyện quá khó khăn, Tiêu Trung Tuệ liền lên tiếng.
“Thiếu hiệp quả thật có thể chữa trị cho Quán Nam?”.
Tiêu Trung Tuệ nữ nhân này, dĩ nhiên không quan tâm mặt mũi mình ra sao, câu hỏi đầu tiên của nàng liền dành cho Viên Quán Nam.
Vô Song đối với Tiêu nữ hiệp liền có nhận thức mới, hắn hai tay chắp lại, khẽ cúi đầu.
“Hai vị đại hiệp, Đông Phương Bạch cũng là bất đắc dĩ mới nói như vậy có điều Dược Vương.... Dược Vương là bạn thân của sư phụ ta, có Dược Vương ra tay, tất nhiên có thể cứu được hai vị”.
“Đông Phương Bạch vẫn mong hai vị hảo hảo dưỡng tốt thương thế, nhất định không thể làm vô số Thiên Địa Hội tránh sĩ ngã xuống vô ích “.
Vô Song rốt cuộc cũng cảm thấy, hắn tương đối hoàn thành nhiệm vụ.
Tiêu Trung Tuệ cùng Đường Quán Nam là hai cái nhân vật chính, Vô Song thật sự không muốn cuộc đời hai người này kết thúc như vậy.
Khi hắn đi ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Mạc Ly đứng đó, cô nàng này nhìn hắn mỉm cười, rồi đấm nhẹ vào vai Vô Song.
“Tiểu tử, nói rất hay, bản thiếu gia tương đối công nhận miệng lưỡi của ngươi. Lão gia gia có việc tìm người, đi nhanh đi thôi”.
Vô Song cũng gật đầu, hắn không biết khi hắn rời đi, để lại Mộc Uyển Thanh nhìn chằm chằm theo bóng lưng của hắn.
Mạc Ly ánh mắt lóe lên sau đó bật cười.
“Thích hắn?”.
Mộc Uyển Thanh bị hỏi liền giật bắn cả mình, khuôn mặt liền đỏ lên.
“Không có, Mạc tỷ tỷ người đừng trêu ta được không “.
Mạc Ly dùng tay nhẹ gõ lên đầu nàng.
“Ồ vậy à, vậy thì đương nhiên là tốt, bất quá không phải là ta không dặn trước, tiểu tử kia lúc này còn nhỏ, nếu ngươi tranh thủ thì vẫn được, đợi hắn lớn lên chỉ sợ hậu cung của hắn, không có ngươi”.
Câu này, Mạc Ly nói rất nhỏ, giọng nói phả vào tai Uyển Thanh, tiếp theo Mạc Ly vuốt vuốt mái tóc đen của mình, phi thường tiêu sái đi ra ngoài.
Trong mắt Mạc Ly bản thân Vô Song đương nhiên không giống Thiên Vương, Thiên Vương cả đời chung thủy đâu như Vô Song?.
Ít nhất Mạc Ly biết, ngoại trừ Khinh Huyền ra Vô Song còn có mấy cái nữ nhân khác, chỉ từ một điểm này, hắn thật sự vượt qua cha hắn.
....

Quyển 1 Chương 119
Hành trình mới

Đêm hôm qua, Vô Song mới cùng đám người Mục Nhân Thanh đi tới biệt viện của Hoàng Chân, hắn cũng không có quá nhiều thời gian tiếp xúc với Mục Nhân Thanh dù sao hắn cũng ngủ mê mệt hơn 1 ngày trên đường đi, khi tỉnh lại cũng không thấy vị Kiếm Thánh này đâu, chỉ có khi đến gần biệt việt mới lại thấy lão nhân này.
Căn phòng của Mục Nhân Thanh nằm ở hướng tây nam, cách căn phòng hai vợ chồng Viên Quán Nam – Tiêu Trung Tuệ cũng không tính là quá xa, đi qua một cái hành lang phủ đá cẩm thạch bóng loáng, Vô Song rốt cuộc cũng đến nơi.
Không thể không nói, Hoàng Chân rất có tiền tuy nhiên vị lão nhân này không thích vàng bạc chỉ thường thường nhắm tới đá quý, nhất là đá quý có sắc xanh huyền bí, cả một trang viên nhiều chỗ ngập tràn sắc xanh của ngọc thạch, xa hoa vô cùng.
Tiến đến trước cửa phòng của Mục Nhân Thanh, Vô Song hít một hơi thật sâu rồi mở cửa.
Thú thật Vô Song với Kiếm Thánh hoàn toàn xa lạ, hắn chỉ gặp lão nhân này duy nhất một lần, thậm chí tên của Kiếm Thánh cũng là người khác nói cho hắn, điều này làm Vô Song có chút không quen thuộc cho lắm.
Mở cửa bước vào, Vô Song liền giật nảy cả mình, hắn nhìn thấy... một Kiếm Thánh quá khác.
Kiếm Thánh lúc này vẫn là mái tóc cùng bộ râu bạc trắng nhưng khuôn mặt cũng chẳng còn hiền lành phúc hậu gặp ai cũng cười như trước, khuôn mặt ẩn ẩn mang theo một cỗ uy thế không nói thành lời, cho Vô Song cảm giác như đang đối mặt với một thượng vị giả vậy.
Trên người Kiếm Thánh cũng không phải bộ áo gai bằng sợt vải thô với nhiều vết vá chằng chịt nữa, đổi lại thành một bộ quần áo đạo gia, bên ngoài màu xanh bên trong màu trắng, khiến vị lão nhân này bỗng chốc ra tăng thêm vài phần đạo mạo.
Kiếm Thánh lúc này triệt triệt để để cho Vô Song cảm giác xa lạ.
Thấy Vô Song bước vào, Kiếm Thánh chỉ đối với hắn khẽ gật đầu, rồi chỉ chỗ cho Vô Song ngồi xuống.
Mục Nhân Thanh lúc này, từ khí chất, ngoại hình... thậm chí cả khuôn mặt đều khác xa với tưởng tượng của Vô Song, khác xa với kí ức của Vô Song., hắn thậm chí hoài nghi.... đây rõ ràng là hai người khác nhau.
Mục Nhân Thanh thấy Vô Song ngồi, ánh mắt liền trở nên nghiêm túc.

“Mấy năm trước, lão phu nhớ là tặng ngươi một quyển Chính Khí Quyết, ngươi luyện đến đâu rồi, cho lão phu xem một chút”.
Nghe Mục Nhân Thanh nói, Vô Song liền khẽ nhắm mắt lại, vận lên Chính Khí Quyết.
Trong thế giới này ngoại trừ võ công còn có kỳ thuật, kỳ thuật đôi khi cực kỳ đáng sợ. Nếu là trước đây Vô Song còn chưa phát hiện ra chỗ lợi hại của kỳ thuật thì trong trận chiến giữa Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí, hắn được chứng kiến kỳ thuật uy lực, chỉ cần nhìn một lần đã khiến Vô Song gần như hoàn toàn bị nó chinh phục.
Song Thủ Hổ Bác của Quách Tĩnh là kỳ thuật, Thu Sát Kiếm Pháp của Viên Thừa Chí cũng là kỳ thuật.
Chính vì vậy Vô Song lại càng thêm quý trọng hai bộ kỳ thuật mà hắn có là Chính Khí Quyết cùng Tửu Thần Quyết, hắn liền quyết định sau này có thời gian liền muốn nghiên cứu thật tốt hai bộ kỳ thuật này.
Khi Mục Nhân Thanh hỏi, Vô Song cũng không suy nghĩ gì nhiều, dựa theo lộ tuyến điều khiển nội lực trên Chính Khí Quyết ghi lại, toàn thân Vô Song liền bắt đầu biến hóa;.
Chính Khí Quyết cho Vô Song một loại khí khái mới, cho dù Vô Song luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chính là một loại siêu cấp tà dị công pháp khiến ai nhìn vào cũng có thể cảm nhận một cỗ tà khí thì nay đều đã bị chính khí thay thế.
Đường đường chính chính, chân quân tử.
Mục Nhân Thanh ánh mắt nheo lại, quan sát Vô Song thật kỹ rồi mới gật đầu.
Lão nhân này một lần nữa đứng lên, hai tay chắp sau lưng, cực kỳ phong phạm của tiền bối cao thủ trên giang hồ.
“ Vô Song, lão phu hỏi ngươi, lần đầu ngươi giết người có cảm giác gì?”.
Vô Song suy nghĩ một chút, hắn không hiểu lắm việc vận dụng Chính Khí Quyết cùng giết người thì có liên hệ gì với nhau, tuy nhiên hắn vẫn sẽ nghiêm túc xem xét vấn đề này.
Lần đầu tiên Vô Song giết người chỉ sợ là khi rời khỏi Tử Ngọc Sơn, gặp ngay Huyết Chích Đoàn cao thủ đuổi giết.
Lần thứ hai giết người của Vô Song, vẫn là giết người của Huyết Chích Đoàn, Vô Song với cái tổ chức này cũng có vài phần duyên phận.
Nghĩ nghĩ một chút, hắn liền mở miệng.
“Tiền bối, không biết vì sao Vô Song giết người... liền có cảm giác thỏa mãn, cái này chính Vô Song cũng cảm thấy rất khó tin, vãn bối lần đầu tiên giết người không có sợ hãi, cũng chẳng có kinh tởm, thậm chí còn có cảm giác máu huyết sôi sục”.
Mục Nhân Thanh nghe xong, chỉ khẽ gật đầu, trên khuôn mặt căn bản không biểu hiện ra chút cảm xúc gì đặc biệt.

“Vậy còn lần ở Sơn Nam Tây Đạo, ngươi giết người có cảm giác gì? “.
Vô Song lần này cũng không suy nghĩ nữa, hắn liền lập tức trả lời, dù sao cảm xúc ngày hôm đó với hắn vẫn là cực kỳ rõ ràng.
“Nước chảy mây trôi, căn bản không có gì khó khăn.... có điều không biết vì sao sau đó vãn bối trở nên điền cuồng, thậm chí mất đi ý thức.... toàn bộ chỉ còn lại sự khát máu”.
Vô Song cũng rất nhiều lần tự hỏi hắn bị làm sao?, chỉ là chưa bao giờ Vô Song giải thích được mà thôi, nên biết cho dù kiếp trước hay kiếp này Vô Song chưa bao giờ là cái loại người lãnh huyết vô tình, thậm chí cái cảm giác mà Vô Song gặp phải trong chiến đấu đã có thể coi là ‘biến thái’, chỉ có kẻ ‘biến thái’ trong nhân cách mới có thể cảm thấy sôi sục mỗi khi giết người.
Suốt đêm qua, Vô Song căn bản cũng không hề chợp mắt, hắn liền muốn biết, rốt cuộc là hắn bị sao?.
Mục Nhân Thanh đối với câu trả lời của Vô Song, liền không đưa ra ý kiến.
Hai tay vẫn chắp sau lưng, Kiếm Thánh trong mắt hiện ra một đoạn hồi ức xa xưa, trong mắt lão nhân này bắt đầu xuất hiện một tia tang thương.
“Năm đó, lão phu không còn gì chỉ cầu một chết, liền muốn làm vài việc ngu xuẩn, ví dụ như đền đáp Đại Minh, năm đó lão phu một người một kiếm, muốn ám sát Thuận Trị “.
“Dù sao lòng ta cũng mang theo ý quyết tử, sống hay chết lão phu đã sớm bỏ mặc. Lần đó đương nhiên ta không có ám sát thành công Thuận Trị bởi ta gặp phải Quỳ Hoa Lão Tổ”.
“Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó cực kỳ vô danh, chỉ là thái giám bên cạnh Thuận Trị mà thôi, lão phu căn bản không để lão tổ vào mắt, bất quá khi quyết đấu với lão tổ bản thân ta mới biết trước mặt mình là ai”.
“Trận chiến đó rất khó diễn tả bằng lời, lão phu thân là Ngũ Nhạc Kiếm Pháp Chưởng Môn, lại thâm Tử Hà Thần Công tầng 12, vốn nghĩ nếu không gặp phải ngũ đế cao thủ, ta liền có thể mạnh mẽ vượt qua, bất quá trước mặt lão tổ, ta tổng cộng chịu qua được 7 chiêu”.
“Đến chiêu thứ 8 ta liền đại bại”.
“Quỳ Hoa Bảo Điển cực kỳ đáng sợ, thậm chí trong đời lão phu còn chưa gặp bất cứ công pháp nào đáng sợ như vậy, Quỳ Hoa lão tổ bỏ qua mọi đạo lý về võ học, bỏ qua mọi nguyên tắc trong võ đạo, chỉ cầu đưa sát thương cùng tốc độ lên đến tận cùng”.
“Tuy nhiên chính vì lão tổ chú trọng vào tốc độ cùng sát thương quá mức, dẫn đến Quỳ Hoa Bảo Điển bắt đầu xuất hiện những điểm yếu chết người”.
“Vô Hà Tử lão già kia chính là muốn lão phu trợ giúp ngươi một việc này nếu không chỉ sợ ngươi về sau liền chết không có chỗ chôn “.
“Ta biết ngươi tuy luyện Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng nguyên dương không mất,

nhưng cũng vì nguyên dương không mất, mới lại càng đáng sợ, không phải ngẫu nhiên chỉ có thái giám mới có thể tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển”.
“Trên lý thuyết, chỉ cần ngươi học được Quỳ Hoa Bảo Điển liền chứng minh môn tuyệt học này ngươi có thể đi đến cuối, tuy nhiên vì ngươi là nam nhân... nam nhân cũng không hẳn là tốt”.
Mục Nhân Thanh nói xong liền ngồi xuống, ánh mắt hứng thú quan sát Vô Song.
Vô Song nào biết lão nhân này rốt cuộc có ý gì, sống lưng hắn bắt đầu lành lạnh.
“Tiền bối... nam nhân có gì không tốt?”.
Mục Nhân Thanh liền chỉ vào trái tim của chính mình.
“Để lão phu nói cho ngươi, nam nhân cùng nữ nhân có cái gì khác nhau, bản thân nam nhân không cách nào tiết chế được như nữ nhân. Tạo hóa sinh ra nam nhân cùng nữ nhân như đại diện cho dương cùng âm trong thế giới này. Thiên tính của nữ nhân từ xưa đến nay vẫn vậy, nữ nhân trên thế giới luôn có khả năng chịu đựng cảm xúc tốt hơn nam nhân nhiều”.
“Về phần nam nhân, sinh ra đã gắn liền với một chữ ‘ dương’, đi cùng với nam nhân liền là dục vọng, khả năng nhẫn nhịn cùng chịu đựng cảm xúc của nam nhân vốn không cao”.
“Quỳ Hoa Bảo Điển là một loại võ công khác biệt, nó không rèn luyện phẩm tính của con người, mà chỉ nhắm đến năng lực chiến đấu thậm chí đào tạo người khác thành cỗ máy giết người không ghê tay. Quỳ Hoa Bảo Điển của Quỳ Hoa Lão Tổ tạo ra không chỉ nhằm vào võ công, mục đích chính của nó là giúp Đại Thanh tạo nên những cỗ máy giết người không ghê tay, giúp Đại Thanh thống nhất trung nguyên”.
“Huyết Chích Đoàn bọn chúng dùng, cũng là một loại võ học dựa trên Quỳ Hoa Bảo Điển mà sáng tạo ra, vì vậy sát tính mới mạnh như vậy”.
“Tiểu tử ngươi sau này, nếu không có cách tiết chế dục vọng xấu, không quá 5 năm nữa, ngươi liền nhập ma”.
“Ngươi chọn con đường nào cũng tốt, chính đạo, ma đạo, không chính không tà, lão phu đều không quan tâm nhưng nhất định không được nhập ma. Nếu ngươi nhập vào ma đạo, không cần lão phu ra tay, thậm chí ngũ đế cấp bậc cao thủ cũng xuất hiện giết chết ngươi”.
Vô Song đối với lời của Mục Nhân Thanh nói từ từ hiểu ra, bất quá ‘nhập ma ‘ là gì?. Theo Vô Song suy nghĩ ‘nhập ma’ ở đây tương đối giống tẩu hỏa nhập ma, mất đi thần trí trở thành một cái máy giết người tuy nhiên cũng không đến mức Ngũ Đế cao thủ ra tay diệt sát?.
“Tiền bối, nhập ma là gì, cái này vãn bối không hiểu “.
Trước câu hỏi của Vô Song, bản thân Mục Nhân Thanh đơn giản chỉ khe khẽ lắc đầu.
“Việc này ngươi tạm thời chưa cần biết, thứ này cho dù là lão phu hay Vô Hà Tử

cũng chỉ biết mơ hồ mà thôi, nếu ngươi thật sự muốn đi sâu vào tìm hiểu, chỉ có đi đến Trường Sinh Điện, gặp Trường Sinh Chân Nhân”.
“Được rồi lão phu cũng không dông dài nữa, lão phu nói thẳng vào vấn đề. Người tuy luyện Quỳ Hoa Bảo Điển sát tính rất năng, sát khí nhập thân liền ảnh hưởng đến thần trí. Bình thường mà nói muốn giải tỏa sát khí cách đơn giản nhất là phát tiết sát khí ra ngoài, hay còn gọi là phát tiết dục vọng”.
“Loại phát tiết dục vọng này, chủ yếu là đi tìm đến thanh lâu kỹ viện, hoặc quân kỹ tòng quân, đây có thể nói là cách đơn giản cùng hữu hiệu nhất để phát tiết những cảm xúc xấu của bản thân ra ngoài”.
Nói xong, Mục Nhân Thanh lại kẽ liếc nhìn Vô Song một chút.
“Cách này đương nhiên có thể thực hiện được, bất quá cũng không phải là phương án tối ưu nhất, bởi khi đấy ngươi triệt triệt để để đánh mất đi cảm xúc của mình, chỉ là một cỗ máy giết người được đào tạo bài bản mà thôi, giết người sau đó giải tỏa sinh lý, rồi lại giết người. Đây là cách làm của Huyết Chích Đoàn”.
“Nếu ngoại trừ cách đi tìm nữ nhân ra, liền phải nhìn xem kỹ nghệ, cái gọi là kỹ nghệ bao gồm cầm – kỳ - thi –họa thậm chí cả may vá trồng hoa, chỉ cần có thể khiến tâm thần chìm đắm trong đó, liền có thể tiêu trừ sát khí”.
“Lão phu hôm nay gọi ngươi đến đây, có hai việc, đầu tiên muốn hỏi ngươi muốn theo lão phu học kỹ nghệ hay không?, thứ hai là muốn hỏi ngươi, có muốn đi theo lão phu học kiếm pháp hay không?”.
Vô Song đương nhiên cực kỳ cam tâm, hắn liền lập tức gật đầu.
Dù sao về mặt kiếm pháp, Vô Song có Tịch Tà Kiếm Phổ nhưng hắn lại chưa thể đụng tới, còn về một loại kỹ nghệ trong miệng Mục Nhân Thanh, đối với Vô Song mà nói, thật sự cũng không có gì là không được, mặc dù hiện nay Vô Song vẫn chú trọng mặt võ công hơn.
Không cần suy nghĩ, Vô Song liền lập tức cúi đầu.
“Vậy Vô Song xin tiền bối dạy bảo “.
Mục Nhân Thanh thấy Vô Song cúi đầu, liền bật cười.
“Còn gọi là tiền bối sao?”.
Lúc này Mục Nhân Thanh cười ra tiếng, không ngờ toàn thân khí chất một lần nữa thay đổi, khuôn mặt vốn nghiêm nghị không khác gì nhưng Mục Nhân Thanh lại cho Vô Song cảm giác quen thuộc, không còn giống một cái cao thủ cao cao tại thượng, liền giống một cái lão nhân chất phát hiền từ, đây mới là Mục Nhân Thanh mà Vô Song biết.
“Lão phu muốn dạy ngươi, liền dạy ngươi trang điểm đi, ngươi đã ở trên Nga Mi Sơn 3 năm, chắc cũng không xa lạ gì?”.
Vô Song lập tức giật mình, hắn nào biết Mục Nhân Thanh thân là một cái lão nhân không biết sống qua bao nhiêu tuổi, lại sẽ dạy Vô Song trang điểm.

Nhìn thấy khuôn mặt của Vô Song, Mục Nhân Thanh thủy chung chỉ mỉm cười.
“ Không cần lấy làm lạ, trang điểm là một loại nghệ thuật, một loại thủ pháp thậm chí có thể so với dịch dung thuật, cái này ngươi không cần hoài nghi”.
“Về phần học kiếm pháp, theo lời Vô Hà Tử ghi lại trong thư, ngươi đã nắm được Nga Mi Kiếm Pháp, bất quá thân là học trò của lão phu, Nga Mi Kiếm Pháp xa xa không đủ, trụ cột kiếm pháp của ngươi vẫn quá kém”.
“Cuối cùng một việc, ngươi có sợ chết không?”.
Mục Nhân Thanh đang cười cười nói nói nhưng một câu cuối cùng, lại tỏa ra kinh người sát khí, khóa chặt lấy Vô Song.
Vô Song toàn thân run lên, bất quá hắn ngước mắt nhìn thẳng về phía vị Kiếm Thánh này rồi mạnh mẽ gật đầu.
“Có, Vô Song rất sợ chết”.
Nói đùa?, chết ai mà chẳng sợ?, Vô Song hắn tất nhiên sẽ sợ chết, hắn mới không phải sính cường, học theo cái gì anh hùng không màng sinh tử, chết rồi thì còn mang con khỉ gì nữa?.
Mục Nhân Thanh như có chút bất ngờ với câu trả lời của Vô Song, sợ chết rất ít người dám nói ra, dù sao đây là một loại danh dự, một loại khí tiết, nam nhân rất ít người dám thẳng thắn thừa nhận, về phần... trả lời dứt khoát mặt không đỏ, tim không loạn như Vô Song, Mục Nhân Thanh lại càng là lần đầu thấy.
Mục Nhân Thanh vậy mà lập tức vỗ vai Vô Song, một lần vỗ hắn ba lần, lão nhân này phát lực mạnh đến nỗi Vô Song có chút ê ẩm toàn thân.
“Tốt, tốt tốt, sợ chết liền là tốt. Ngươi có ba ngày, chuẩn bị đi sau đó theo lãi phu đi luyện kiếm, có một nơi vốn cực kỳ thích hợp với người sợ chết như ngươi, bất quá lão phu nói trước chuyến đi này rất dài, chỉ sợ trong thời gian ngắn ngươi không quay về được, vẫn là dùng mấy ngày này sắp xếp mọi việc đi”.
“Được rồi, lão phu cũng không làm phiền thời gian của ngươi nữa, ngươi lui xuống đi”.
Vô Song nghe vậy, lập tức cúi đầu với Mục Nhân Thanh rồi đi ra ngoài.
Ai thì Vô Song không biết nhưng Mục Nhân Thanh chắc chắn là một cái giáo viên giỏi, dù sao nếu nhìn vào Viên Thừa Chí mà nói, Mục Nhân Thanh đời này có thể tự hào.
....
Khi Vô Song vừa mở cửa hắn đã thấy Hoàng Chân đứng bên ngoài, vừa thấy Vô Song, Hoàng Chân liền mỉm cười hữu hảo.
Vô Song lập tức cúi đầu lại với vị tiền bối này.
Hoàng Chân người này hiện nay cũng đã 60 tuổi, là đại đệ tử của Mục Nhân Thanh.
Vô Song không rõ thực lực của Hoàng Chân đến đâu, dù sao hắn cũng không cảm nhận được bất cứ cái gì có điều Hoàng Chân luôn cho Vô Song một tia áp

lực.
Đây không phải là áp lực đến từ võ công, mà là áp lực của thượng vị giả mang lại, bản thân Hoàng Chân luôn cho người ta cảm giác của hai chữ ‘quyền lực’, của một người đứng trên đỉnh cao danh vọng cùng tiền tài.
Loại khí thế này chính là do vô số năm lăn lộn, do chính địa vị mà Hoàng Chân đạt được ngày hôm nay.
Hoàng Chân cũng không nhìn theo Vô Song rời đi, ông ta nhẹ đóng cửa lại, khẽ cúi đầu với Mục Nhân Thanh.
“Sư phụ cho gọi đồ nhi, không biết có việc gì?”.
Mục Nhân Thanh đối với vị đại đệ tử này xuất hiện một nụ cười ôn hòa từ chính bản tâm.
“Hoàng nhi, ta muốn mang tiểu tử kia đến Vương Bản Sơn, ngươi giúp hắn một chút”.
Hoàng Chân vừa nghe Mục Nhân Thanh nói xong liền cả kinh, sau đó giật mình nhìn sư phụ của mình.
“Sư phụ, người tính đưa nó đến Vương Bản Sơn?, nơi đó... vốn là...”.
Mục Nhân Thanh không nói, chỉ là nhẹ gật đầu.
“Lão phu hỏi nó, sợ chết hay không sợ chết, nếu nó trả lời là không sợ chết, lão phu sẽ đưa nó đi nơi khác, bất quá nếu nó trả lời là sợ chết, còn có nơi nào thích hợp hơn Vương Bản Sơn?”.
Hoàng Chân nghe vậy, chỉ có thể cười khổ.
“Không biết sư phụ muốn đồ nhi chuẩn bị cho đứa bé này cái gì?”.
Mục Nhân Thanh nghĩ nghĩ một chút, rồi đáp.
“ Đứa bé này, rất thú vị, lão phu cũng có vài phần yêu thích, thiên tư của nó so với tam sư đệ của ngươi chỉ sợ càng tốt hơn, chuyến đi này đến Vương Bàn Sơn, ngươi liền chuẩn bị cho nó một tấm bản đồ phân bố thế lực đi”.
Hoàng Chân ánh mắt chớp động, sau đó khẽ cúi đầu.
“Việc này dễ dàng, ngoài ra không biết sư phụ còn gì căn dặn?”.
Mục Nhân Thanh khẽ vuốt râu rồi mỉm cười.
“Nếu ta không nhầm, tiểu tử kia sẽ sắp xếp cho Mạc Ly mang hai cái vợ chồng Viên gia đến Dược Vương Cốc, vi sư lại đi cùng tiểu tử Vô Song kia, vậy cũng đành nhờ ngươi vì bọn họ mở đường vậy”.
Hoàng Chân nghe xong, vẫn là cung kính.
“Cả hai việc Hoàng Chân đều có thể dễ dàng hoàn thành, sư phụ yên tâm “.
“Ừ tốt, đi theo lão phu, đánh với lão phu vài ván cờ khuây khỏa đi”.
Mục Nhân Thanh mỉm cười ngồi xuống ghế, một tay chỉ lên bàn.
Hoàng Chân cũng là vui vẻ.
“Vậy xin sư phụ nhường vài nước cờ rồi”.
Hai cái lão nhân này vậy mà cùng nhau mỉm cười, không khí có chút ôn hòa, lại

càng không giống sư – đồ.
Nếu nhìn vào hai người này, thậm chí còn liên tưởng đến một đôi bạn già với nhau cũng nên.
....
Tiểu Mục: Hồ Ly
Nếu Vô Song lúc này chuẩn bị bước vào một cột mốc mới trong cuộc đời hắn, thì ở một nơi khác, cũng có một nhân vật như vậy.
Trường An là thủ phủ của Đại Thanh, bên trong có vô số quý tộc, cũng vô số đại thần.
Ở Trường An có một câu nói đùa như sau ‘quan lại quyền quý so với cẩu còn nhiều hơn’.
Câu nói này đương nhiên nói quá lên nhưng cũng không phải là không có lý, đi ra đường Trường An nhìn một cái lão nhân áo vải ai biết có phải Thượng Thư Lệnh hay không?.
Nhìn một hán tử cưỡi ngựa chất phát ai biết có phải tướng gia nào mặc thường phục hay không?.
Nhìn vài cái tiểu tử mặt mũi bình thường suốt ngày uống rượu tụ tập với nhau, ai biết là con cháu vương công quý tộc nào?.
Chính vì vậy người dân Trường An tương đối bo bo giữ mình, thường thường đặt chủ nghĩa bảo vệ mình lên hàng đầu.
Chỉ có cách này mới có thể sinh sống tại Trường An.
Lại nói vì Trường An có quá nhiều quan lại quyền quý nhưng bọn họ cũng chia đẳng cấp.
Cuộc sống ở kinh thành vô cùng xa hoa thậm chí mặt hàng ở đây cực kỳ đắt đỏ, có nhiều gia đình quý tộc cỡ nhỏ thậm chí còn khó mà sống thoải mái ở Trường An.
Trường An là một tòa đại thành, bản thân có bốn đường lớn lần lượt lấy tên tứ thần thú mà đặt, Thanh Long – Chu Tước – Huyền Vũ – Bạch Hổ.
Bốn con đường này dẫn thẳng tới bốn cửa thành của Trường An.
Lúc này bên ngoài Huyền Vũ Môn, có một đoàn xe ngựa rất lớn đang tiến vào, cho dù thủ vệ của Huyền Vũ Môn đã nhìn quen rất nhiều rất nhiều đoàn xe nhưng vẫn là bị cái đoàn xe kia làm rung động không thôi.
Đoàn xe này dùng ngựa kéo, có tổng cộng 13 xe hàng cùng 5 xe bảo vệ đi xung quanh.
Điều đáng nói toàn bộ ngựa kéo xe đều màu đỏ, cực kỳ to lớn, to hơn ngựa Trung Nguyên rất nhiều, đây chính là Tây Vực – Hãn Huyết Bảo Mã cực kỳ nổi danh.
Tiếp theo nói về xe hàng, xe hàng được phủ kín một lớp vải lên, đương nhiên sẽ không có ai biết bên trong cất chứa thứ gì tuy nhiên toàn bộ thùng xe bên ngoài,

đều là dát vàng, cửa sổ thậm chí có đính vài viên bảo ngọc bóng loáng.
Về phần 5 đoàn xe bảo vệ, đều là xe ngựa cỡ lớn, đều làm bằng gỗ đen bóng loáng, tuy không xa hoa như xe chở hàng nhưng không ít người nhìn ra mấy xe này đều được làm bằng Hắc Tùng Mộc.
Hắc Tùng Mộc là một loại cây quý, chỉ có tại Hắc Tùng Lâm tại gần Thiên Sơn – Tùng Thụ Lâm, người bình thường khó lòng mà sưu tập đủ đề làm xe ngựa.
Tổng hợp lại mà nói, đoàn xe này cực kỳ xa hoa, cũng cực kỳ phô trương thanh thế.
Đặc điểm cuối cùng, trên toàn bộ xe ngựa đều có ấn ký phù hiệu riêng biệt, một hình đầu rồng trắng muốt, cực kỳ tà dị.
Thủ vệ binh đương nhiên vẫn sẽ phải đứng ra nói vài câu, lập tức có bốn cái thủ vệ binh nâng lên ngọn giáo trong tay mình, rồi một vị đội trưởng thân mặc bạch kim ao giáp tiến lên, giọng nói tương đối hòa hoãn.
Đương nhiên không hòa hoãn liệu có thể được sao?, phải biết thủ vệ bọn họ đứng ngoài này bản lĩnh có thể không có nhưng một đôi hỏa nhãn kim tinh đều phải luyện ra nếu không có khi hiện nay đầu một nơi thân một nẻo.
Chỉ cần nhìn đoàn xe, không đại phú thì cũng đại quý.
“Xin hỏi, các vị là đoàn thương gia của nhà nào?, đến Trường An muốn làm gì?”.
Vị quan binh này hỏi vẫn là lễ phép, hơn nữa đây là vấn đề thủ tục, sẽ không ai trách phạt hắn.
Từ bên trong đoàn xe, một bàn tay ngọc khẽ đưa ra, bên trong có một tấm hoàng kim lệnh bài.
Lập tức một tên phu xe cung kính đỡ lấy, rồi chạy đến đưa cho thủ vệ quan.
Người này không nhìn thấy thì thôi, đã nhìn thấy liền kinh hồn táng đảm.
“Kim.... Kim Bài Miễn Tử”.
Hắn lúc này cổ họng khô khốc, ánh mắt kinh dị nhìn về vị trí chiếc xe vừa rồi, sau đó cung kính gửi lại tấm lệnh bài.
Lệnh bài của Đại Thanh, cao quý nhất liền là Kim Bài Miễn Tử, sau đó là Vô Song Ngự Lệnh.
Vô Song Ngự Lệnh chỉ cần là bậc đại quan trấn thủ một phương liền sẽ có, thậm chí cao thủ võ lâm cũng có người sẽ có, ví dụ trường hợp của Trương Nhân chẳng hạn.
Về phần Kim Bài Miễn Tử, chỉ sợ là bậc khai quốc công thần của Đại Minh mới có thể nắm giữ.
Không dám hỏi một câu, đoàn xe kia liền trực tiếp đi qua Huyền Vũ Quan, tiến vào Trường An.
Bên trong chiếc xe ngựa lúc này, một nữ nhân thu lại Kim Bài Miễn Tử, đôi môi đỏ mọng cong lên.

“Đã lâu không có về lại trung nguyên, Thuận Trị tên kia vậy mà cũng chết rồi?, vẫn là có chút tiếc nuối đi”.
Người nữ nhân này đeo rèm che mặt, không cách nào nhìn rõ dung mạo nàng, chỉ có duy nhất đôi mắt lộ ra ngoài.
Cơ thể cực độ hấp dẫn trong tà áo đỏ, thậm chí phần bụng dưới toàn bộ phô ra, hoàn mỹ không tỳ vết.
Nữ nhân này ngồi trong xe cho người ta cảm giác mị hoặc vô cùng, thậm chí là thần phục dưới váy nàng.
Nữ nhân này so về độ mị hoặc, nàng còn hơn Khinh Huyền một bậc.
Nàng chính là đỉnh đỉnh đại danh – Lý Thu Thủy.
Một siêu cấp nữ cường nhân trong Kim Dung, thậm chí có thể coi là Võ Tắc Thiên phiên bản võ hiệp.
Lần này không ngờ Lý Thu Thủy lại dẫn đầu Thăng Long Hội, tiến về Trường An.
Nếu Vô Song biết tin này, hắn tuyệt đối sẽ không vui mừng, trái lại còn thấy hoảng sợ.
Người như Lý Thu Thủy, nếu không có thực lực tuyệt đối, căn bản không có tư cách làm bạn với nàng, không có tư cách hợp tác với nàng.
Lý Thu Thủy không chỉ là đỉnh đỉnh đại danh Tây Hạ chủ nhân, nàng còn là ngũ tuyệt cao thủ, thậm chí trong hàng ngũ tuyệt, nàng cũng có thể coi là cực mạnh một loại.
....

Quyển 1 Chương 120
Hoàng Chân giảng đạo

Vô Song cũng không nghĩ quá nhiều từ sau khi nói chuyên với Mục Nhân Thanh.
Dù sao Vô Song suy nghĩ rất đơn giản, kỹ nghệ học thêm đương nhiên là tốt, hắn cũng không ngại gì.
Tiếp theo là việc Mục Nhân Thanh dạy Vô Song kiếm pháp thì lại càng khỏi phải nói, dù sao Vô Song cũng biết Mục Nhân Thanh là Ngũ Nhạc Kiếm Phái chưởng môn.
Ngũ Nhạc Kiếm Phái ngày trước cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời lại cộng đồng tôn Hoa Sơn làm chủ. Mục Nhân Thanh năm đó không chỉ đứng đầu Hoa Sơn mà còn đứng đầu ngũ nhạc kiếm phái, kiếm pháp của Mục Nhân Thanh sao có thể kém?, nhìn vào kiếm pháp của Viên Thừa Chí liền có thể thấy.
Về phần phải rời đi vài năm, Vô Song cũng không mấy để ý, dù sao hắn cũng quen đi xa rồi, hắn còn ở trên Nga Mi Sơn 3 năm được thì đi đâu cũng không khác gì mấy?.
Mang theo tâm trạng thoải mái cùng niềm vui nho nhỏ, Vô Song trở lại phòng của mình.
Như Mục Nhân Thanh đã nói, Vô Song liền trở về phòng, hắn muốn viết một phong thư cho ông ngoại.
Mấy vết thương của Viên Quán Nam thì Vô Song không mấy chắc chắn, dù sao thân là người hậu thế, hắn sẽ không quá tin tưởng ai bị cắt hết gân chân gân tay có thể đi lại bình thường dù biết thế giới này căn bản không thể dùng thường thức lý giải.
Nói theo ngôn ngữ của kiếp trước, thế giới này rất 'điêu'.
Vết thương của Viên Quán Nam có thể trị hay không, Vô Song không rõ nhưng trường hợp của Tiêu Trung Tuệ hắn lại có vài phần tự tin.
Mặt của Tiêu Trung Tuệ tuy bị người ta rạch nát nhưng chỉ tính là hủy nửa bên mặt lại thêm mặt của nàng cũng không phải là hoàn toàn hủy đi chỉ có khoảng 3-4 vết dao dài tạo thành sẹo cực kỳ đáng sợ.
Trường hợp của Tiêu Trung Tuệ nếu so với những người bị bỏng toàn thân ở kiếp trước cũng chưa tính là gì, Vô Song tin tưởng chỉ cần thay cho nàng một lớp da mặt, sau đó sử dụng thêm thảo dược của thế này, hắn có vài phần tự tin có thể giúp Tiêu Trung Tuệ khôi phục khuôn mặt, kể cả không được 10 phần cũng được 7 phần.
Đan dược của thế giới này 'điêu' như chính thế giới này vậy, Vô Song chắc chắn

nếu hắn có cơ hội xuyên việt trở về, bán đống đan dược kia đi không khéo lại được giải Nobel y học cũng chưa biết chừng, khả năng hồi phục vết thương phải dùng tư nghịch thiên.
....
Ở trong phòng, Vô Song chậm rãi viết thư, hắn không biết ở một phòng khác, có hai người đang nói về hắn.
Vô Song rời khỏi phòng của hai vợ chồng Viên Quán Nam – Tiêu Trung Tuệ không quá lâu, dù sao cũng chỉ nói chuyện một lúc cùng Mục Nhân Thanh mà thôi, có thể tốn bao nhiêu thời gian?.
Lúc này Mộc Uyển Thanh cùng Tiêu Trung Tuệ đang ngồi với nhau ở một góc giường, không biết có phải là lời Vô Song nói thành công kích động Tiêu Trung Tuệ cùng Viên Quán Nam hay không, lúc này đây Tiêu Trung Tuệ trong bộ đồ trắng, mặt đeo khăn đen lại toát lên vài phần phong vận, ngoại trừ con mắt... bị người ta móc ra mà thôi.
Tiêu Trung Tuệ dùng một mắt còn lại nhìn Mộc Uyển Thanh, sau đó khẽ thở dài.
“Lời cô nương đó nói, a di cũng nghe thấy, ngươi là thích Đông Phương công tử?”.
Mộc Uyển Thanh bị cô cô hỏi, khuôn mặt khẽ đỏ lên, bất quá nàng liền bĩu môi.
“Tiêu a di, người... không cần gọi hắn cái gì công tử, tiểu tử đó so với ta còn nhỏ hơn vài tuổi, công tử gì chứ”.
Tiêu Trung Tuệ thở dài nhìn Uyển Thanh, rồi lại quay đầu nhìn Viên Quán Nam.
Tiêu Trung Tuệ nàng... có thể coi là một cái nữ trung hào kiệt, đối với nàng mà nói, dung mạo căn bản chẳng là gì, nàng xấu thế này chứ xấu hơn cũng được.
Nàng năm nay cũng đã 35-36 tuổi, không còn là cái thiếu nữ 15-16 mà quan tâm đến dung mạo bản thân như vậy, nàng chỉ quan tâm đến trượng phu, chỉ vì trượng phu mà sầu não, nàng căn bản sẽ không vì dung mạo mà tìm chết, thậm chí cái gọi là Phản Thanh Phục Minh nàng cũng không quan tâm.
Thiên Địa Hội thành viên vốn không có Tiêu Trung Tuệ.
Nàng không vì Thiên Địa Hội, chỉ vì VIên Quán Nam, nếu Viên Quán Nam chết, nàng cũng chẳng thiết sống.
Nhìn Vô Song bằng vài lời nói, có thể khiến Viên Quán Nam lần đầu tiên ngủ say, nhìn Vô Song có thể cho Viên Quán Nam cơ hội trở lại bình thường dù chỉ là một lời hứa, Tiêu Trung Tuệ gọi Vô Song là Đông Phương tiên sinh, Đông Phương đại nhân cũng là có thể.
Tiêu Trung Tuệ là nữ nhân từng trải, nàng sao không nhìn ra Mộc Uyển Thanh nghĩ gì?.
Đối với cô cháu gái này, nàng chỉ mỉm cười, có chút ôn nhu.
“Uyển Thanh, vậy tiểu tử Đông Phương kia có dễ nhìn không?”.
Mộc Uyển Thanh nghe vậy, hơi hơi suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

“Tiểu tử kia mặt quá trắng, cháu liền không thích, bất quá nếu bỏ qua việc này, hắn đúng là dễ nhìn”.
Tiêu Trung Tuệ liền nói tiếp.
“Vậy tiểu tử Đông Phương kia võ công thế nào? “.
Cái này thì Mộc Uyển Thanh căn bản không cần suy nghĩ.
“Võ công của hắn rất cao, rất cao. So với Uyển Thanh cao hơn nhiều hơn nữa... lúc hắn... lúc hắn giết người đó.... nhìn rất hấp dẫn”.
Tiêu Trung Tuệ bật cười.
“Cao như thế nào?, theo ai di thấy nếu lấy thế hệ trẻ nam tử ra so sánh, có lẽ không ai qua được Tống Thanh Thư – Tống thiếu hiệp của Võ Đang đi, Tống thiếu hiệp đã là nhất lưu cao thủ, không biết tiểu tử Đông Phương kia có thể tiếp được Tống thiếu hiệp bao nhiêu chiêu”.
Mộc Uyển Thanh nào biết Tống Thanh Thư là ai?, thiên hạ rộng lớn, nàng lại mới bước ra đời, căn bản không rõ Tiềm Long Bảng – Tống Thanh Thư rốt cuộc là tròn hay méo.
Uyển Thanh lập tức bĩu môi.
“Hừ a di người cũng không cần nâng cái gì Tống Tống đó, nhất lưu cao thủ có gì ghê ghớm chứ, Đông Phương Bạch hắn giết nhất lưu cao thủ như giết gà vậy, ngay cả siêu nhất lưu cao thủ hắn cũng không coi ra gì, thế hệ trẻ trong thiên hạ, Đông Phương Bạch liền là mạnh nhất”.
Lần này đến lượt Tiêu Trung Tuệ giật mình, nàng vốn chỉ là muốn trêu Uyển Thanh một chút mà thôi nhưng không ngờ kết quả lại vậy.
Trận chiến hôm đó, Tiêu Trung Tuệ bất tỉnh nhân sự, nàng cũng không biết thực lực chân chính của Vô Song, lúc này nghe Mộc Uyển Thanh nói, Tiêu Trung Tuệ liền cảm thấy hoảng sợ.
Tiêu Trung Tuệ chưa quen thuộc với Vô Song bất quá tuổi của Vô Song còn bé hơn cả Mộc Uyển Thanh, Mộc Uyển Thanh đã nói như vậy, có lẽ không sai.
Mộc Uyển Thanh năm nay 14 tuổi, nếu Vô Song còn bé hơn cả Mộc Uyển Thanh mà chiến lực đã cao như vậy, chỉ sợ tuyệt đối là quái vật.
Lần này Tiêu Trung Tuệ nhìn Mộc Uyển Thanh, lại có vài phần suy nghĩ.
Thế giới này dù sao vẫn là cổ đại, quan hệ giữa nam và nữ rất cần môn đăng hộ đối, nếu chỉ là người trên giang hồ bình thường việc này cũng không mấy quan trọng tuy nhiên đây là ‘bình thường’.
Ví dụ như Diệt Tuyệt Sư Thái chắc chắn không bao giờ gả Chu Chỉ Nhược cho tiểu tử ất ơ đầu đường xó chợ nào đó.
Hay ví dụ như muốn trở thành nữ nhân của Tống Thanh Thư tuyệt đối cũng phải là danh môn đại phái.
Tình yêu đúng là rất quan trọng nhưng không phải lúc nào tình yêu cũng được xếp lên hàng đầu, tình yêu đi đôi với lợi ích thu được.

Tiêu Trung Tuệ làm người khôn khéo lại thông mình, nàng biết nếu thực sự Vô Song như lời Uyển Thanh nói, hắn chắc chắn sẽ phải xuất thân từ danh môn đại phái, thậm chí sư phụ của Vô Song là một cái tuyệt cường nhân vật.
Nếu so như vậy, Uyển Thanh liền có chút không xứng với Vô Song.
Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ trong đầu Tiêu Trung Tuệ mà thôi, nàng sẽ không nói ra với Uyển Thanh.
Cố gắng điều chỉnh ngữ điệu một chút, Tiêu Trung Tuệ nhẹ mỉm cười lần nữa.
“Uyển Thanh, ngươi không phải đang đề cao Đông Phương tiểu tử kia quá chứ?”.
Uyển Thanh lập tức vì Vô Song bào chữa.
“Không phải đâu a di, Uyển Thanh nói là thật, Đông Phương Bạch chính hắn cứu ta nha, ta tận mắt thấy hắn giết chết rất nhiều Huyết Chích Đoàn cao thủ”.
Tiêu Trung Tuệ nghe vậy, trong lòng rung động thật sâu, bất quá khóe miệng vẫn cong lên.
“Vậy Uyển Thanh thích hắn không?”.
Uyển Thanh cũng không suy nghĩ mà liền trả lời.
“Thích “.
Nói xong câu này, Uyển Thanh mới biết mình bị hớ, nàng vội đưa hai tay ra, đầu liên tục lắc, dễ thương vô cùng.
“Không có, Uyển Thanh không có thích hắn, hắn còn nhỏ tuổi như vậy.... hơn nữa ta sẽ không thích mấy tên mặt trắng thư sinh”.
Nói đến đây, Uyển Thanh bất giác nhớ lại cái lúc nàng nhìn thấy Vô Song trên chiến trường, tóc trắng tung bay, sát khí xung thiên.
Lúc đó Vô Song... thật sự rất có mị lực.
Đặc biệt khi Vô Song giết người, nàng có cảm giác, hắn như đang múa vậy, rất đẹp, cũng rất huyễn hoặc.
Đây là lần đầu tiên Uyển Thanh nhìn thấy có người giết người đẹp như vậy, giống như một loại nghệ thuật vậy.
Nhìn đôi mắt của Uyển Thanh, Tiêu Trung Tuệ chỉ khẽ thở dài lắc đầu, sau đó nàng đứng dậy, vỗ vỗ vai Uyển Thanh.
“Uyển Thanh, a di là người từng trải, là người đi trước, ngươi nghĩ gì a di chẳng nhẽ không biết?. Như cô nương lúc nãy nói, Đông Phương công tử lúc này còn nhỏ... có lẽ ngươi còn có thể tranh thủ chút thời gian, người như Đông Phương công tử sau này liền có rất nhiều, rất nhiều hồng nhan, chỉ sợ lúc đó ngươi muốn có chỗ đứng bên cạnh hắn liền không thể”.
“Cũng có thể là a di nói sai, ngươi không nghe cũng được, bất quá nếu ngươi không thích hắn, tốt nhất là trở về bên sư tỷ, cô cô không muốn ngươi tiếp tục trong tình cảnh này “.
Lời Tiêu Trung Tuệ nói rất đơn giản cũng rất chân thành, đây là nàng vì Uyển

Thanh mà suy nghĩ.
Uyển Thanh nghe vậy, nàng khẽ sững sờ, sau đó... lẫn thẫn bước ra ngoài.
Rốt cuộc là thích vẫn là không thích?, cái này Mộc Uyển Thanh cũng không có biết.
Mộc Uyển Thanh không phải là ghét nam nhân, nàng không có cực đoan như Viên Tĩnh nhưng nàng lại cực kỳ đề phòng nam nhân, nàng không muốn như mẹ nàng, không muốn cả đời chạy theo một lão cha không chịu trách nhiệm.
Nàng lần đầu hành tẩu giang hồ, lần đầu cùng một cái nam tử ở gần như vậy, thậm chí Vô Song là người đầu tiên ôm eo nàng, ở sát người nàng như vậy.
Lúc trước, nàng coi Vô Song như một đứa em trai, chỉ bởi hắn còn quá nhỏ, nàng không ghét đứa bé này thậm chí có chút yêu thích, nhưng chỉ là thuần túy chị gái thích em trai mà thôi.
Sau trận chiến ở Sơn Nam Tây Đạo thì lại khác.
Lúc nàng tuyệt vọng nhất, là hắn cứu nàng.
Lúc nàng buông xuôi, cũng là hắn cứu nàng.
Cái giây phút nhìn đôi mắt đỏ rực cùng mái tóc trắng tung bay kia, nàng có lẽ cả đời không quên.
Chỉ có điều.... nàng không cách nào dung hợp được một Đông Phương Bạch thường ngày với một Đông Phương Bạch ở chiến trường mà thôi.
Ngày đầu tiên ở Hoàng Chân biệt viện cứ thế đi qua.
....
Ngày thứ hai ở Hoàng Chân biệt viện.
Vì lúc này Mục Nhân Thanh cùng đám người Vô Song ở đây nên số hộ về ở biệt viện toàn bộ đều cho tạm nghỉ, tại biệt viện chỉ còn lại người tâm phúc của Hoàng Chân mà thôi.
Trong biệt viện rộng lớn liền có chút vắng vẻ.
Theo thói quen, Vô Song dậy rất sớm, khi mặt chưa lên hắn đã thức giấc, sau đó chậm rãi đi ra ngoài sân.
Nếu là bình thường Vô Song còn có hứng thú ngắm cảnh vẽ tranh nhưng hiện tại, hắn lại bắt đầu thật tâm ngồi khoanh chân tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.
Trận chiến ở Sơn Nam Tây Đạo bảo thân Vô Song không có thất bại, hắn thậm chí được lợi rất nhiều.
Khi nội công toàn bộ khô kiệt, khi cơ thể của chính hắn đạt đến giới hạn chịu đựng, đây là lúc tu luyện nội công tăng tiến đáng sợ nhất, đương nhiên trong trận chiến kia vì Vô Song ngất đi, nội công của hắn cũng không tăng được bao nhiêu.
Cái quan trọng là sát khí, Vô Song có cảm giác, hắn vậy mà nhìn thấy bình cảnh Siêu Nhất Lưu Cao Thủ.
Vô Song không rõ để đột phá SIêu Nhất Lưu Cao thủ rốt cuộc là phải làm gì, phải chuẩn bị gì nhưng hắn thật sự cảm thấy, mình đã tiến một bước đủ xa.

Nếu là lúc trước Vô Song chỉ có thể cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một tấm màn ngăn cách, tấm màn mà hắn cố hết sức cũng không chạm vào được thì nay.... hắn lại thật sự có thể chạm tới.
Tất nhiên chạm là một việc, đột phá được hay không, lại là một việc.
“Không cần cố gắng làm gì, tiểu hữu muốn đột phá bây giờ chỉ là tiểu đạo mà thôi”.
Giọng nói này vang lên rất bất ngờ, thậm chí Vô Song còn... không cảm nhận được đối phương tiến đến.
Trước mặt Vô Song lúc này chính là chủ nhân của biệt việt – Hoàng Chân.
Hoàng Chân mỉm cười nhìn Vô Song, coi như chào hỏi.
Vô Song cũng đứng lên, chắp tay với Hoàng Chân.
“Tiền bối, vãn bối không hiểu tại sao lúc này ta đột phá siêu nhất lưu cao thủ lại là tiểu đạo?”.
Hoàng Chân nghe vậy chậm rãi lắc đầu.
“Tiểu hữu, lão phu có vài việc không hiểu, ngươi giải thích giúp lão phu được không?”.
Vô Song cũng không nghĩ nhiều, hắn liền gật đầu.
Hoàng Chân thấy vậy, đưa một ngón tay ra.
“Thứ nhất, tiểu hữu là nhất lưu cao thủ lại có thể giết siêu nhất lưu cao thủ như giết gà giết chó, vậy siêu nhất lưu cao thủ đột phá làm gì cho phí công?”.
Câu hỏi này rất quái dị, thật sự phi thường quái dị.
Vô Song nhíu mày thật sâu sau đó trả lời.
“Tiền bối, theo vãn bối thấy, siêu nhất lưu cao thủ có thể câu thông thiên địa, bắt đầu ngày đêm thổ nạp linh khí trong trời đất, sử dụng để tăng tốc độ tu luyện đồng thời tăng luôn tốc độ hồi phục nội lực, đương nhiên mạnh hơn nhất lưu cao thủ? “.
Hoàng Chân nhe xong câu trả lời của Vô Song, vẫn là nhè nhẹ lắc đầu.
“Nga, hóa ra là vậy, lão phu liền thiển cận rồi. Bất quá theo ngươi nói, lão phu lại càng không hiểu, nếu siêu nhất lưu cao thủ mạnh hơn nhất lưu cao thủ nhiều như thế sao bọn họ lại không có lực đánh với ngươi?”.
Vô Song ngây người một chút, rồi gãi đầu.
“Là vì... là vì tính sát thương của Quỳ Hoa Bảo Điển quá lớn”.
Câu trả lời tương đối chính xác nhưng Hoàng Chân vẫn chỉ là lắc đầu.
“Ồ, thì ra là tại Quỳ Hoa Bảo Điển quá mạnh mẽ, vậy không biết nếu là Quách Tĩnh hắn ở cảnh giới nhất lưu cao thủ có thể làm như tiểu hữu không?”.
Câu này, Vô Song cũng khó mà trả lời bất quá suy nghĩ một chút, hắn liền gật đầu.
“Quách Tĩnh – Quách đại hiệp có lẽ cũng có thể, Hàng Long Thập Bát Chưởng cực kỳ mạnh mẽ, sợ gì siêu nhất lưu cao thủ?”.

Hoàng Chân bật cười, rồi lại vẫn tiếp tục lắc đầu.
“Như tiểu hữu nói, lão phu cũng mở mang được một đống kiến thức, chỉ là lại thêm một đống thứ không hiểu, là Quách Tĩnh hắn mạnh hay võ học hắn nhận được mạnh?, là tiểu hữu mạnh hay võ học của tiểu hữu mạnh?, nếu chỉ cần một bộ võ học đủ mạnh chẳng nhẽ thiên hạ này nhất lưu cao thủ đều có thể giết siêu nhất lưu cao thủ?. Vậy quay lại câu hỏi phía trước, đột phá siêu nhất lưu làm gì?, công sức đột phá siêu nhất lưu, sao không đi rèn luyện võ học trong tay?”.
“Lão phu cũng có thể nói cho tiểu hữu, chắc tiểu hữu cũng cảm nhận được rồi, siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới rất dễ đột phá đúng không?, chỉ cần thêm vài trận chiến nửa, ngươi tin tưởng mình có thể đột phá đúng không?”.
Những cái lắc đầu của Hoàng Chân, để Vô Song triệt để động dung, những câu hỏi này hắn không trả lời được.
Rốt cuộc là Quách Tĩnh hắn mạnh hay vì võ học trong tay Quách Tĩnh quá cao cấp?.
Vậy chẳng nhẽ khoảng cách của siêu nhất lưu cao thủ với nhất lưu cao thủ chỉ là một bộ võ học?.
Bất cứ đột phá cảnh giới nào, chiến lực đều tăng một mảng lớn, nhưng chỉ duy nhất từ nhất lưu cao thủ lên siêu nhất lưu cao thủ, chiến lực không đổi.
Sinh tử quyết đấu, siêu nhất lưu cao thủ chưa chắc đã thắng được nhất lưu cao thủ, cách chắc chắn nhất liền là.... đợi nhất lưu cao thủ cạn kiệt nội công.
Nghĩ ra một điểm này, trái tim Vô Song run lên, hắn ôm quyền với Hoàng Chân.
“Vãn bối xin Hoàng tiền bối chỉ điểm chỗ sai”.
Hoàng Chân nhìn Vô Song, trong mắt có một tia ôn hòa.
“Siêu nhất lưu cao thủ vốn chỉ nhìn vào một chữ ‘siêu’ “.
“Ngươi nói tất cả đều đúng, nhưng ngươi hiểu sai một chữ ‘siêu’ này’.
“Siêu ở đây là siêu phàm thoát tục, khiến ngươi thoát ra khỏi phàm thể, cũng là nói đặt bước căn cơ đầu tiên cho Tông Sư cảnh giới”.
“Phàm thể phải dựa theo tâm pháp bế quan tu luyện mới có thể tăng cường nội công, nhưng thêm một chữ ‘siêu’ này thì khác”.
“Siêu nhất lưu cao thủ, hay còn gọi là Thoát Tục cảnh giới, có điều ngươi phải hiểu, hậu thiên thể chất càng mạnh, sau khi thoát tục mới càng mạnh, càng được lợi. Căn cơ càng vững vàng, sau khi thoát tục mới càng được lợi”.
“Siêu nhất lưu cao thủ, vốn rất dễ đột phá, nhưng đột phá xong mạnh yếu lại khác nhau”.
“Thiên tài chân chính, giả sử năm 15 tuổi đạt đến nhất lưu cảnh giới, cùng năm đó bọn họ có cả trăm cơ hội đột phá đến Thoát Tục Cảnh bất quá càng là thiên tài, càng là xuất thân từ danh môn đại phái, càng cố gắng kéo dài quá trình nhất lưu cao thủ đề rèn luyện thể chất, rèn luyện cơ thể. Thoát tục sau này thu lợi được càng nhiều”.

“Cơ thể con người là một cái kho báu có thời gian, nếu ngươi đột phá thoát tục cảnh sớm, ngươi liền không có thời gian đi đào móc kho báu, hay nói đúng hơn cánh cửa liền đóng lại với ngươi, ngươi không thể quay lại đào móc kho báu đó thêm một lần nữa”.
“Đương nhiên cái gọi là kho báu có thời gian, khi ngươi đột phá quá muộn, cánh cửa kia chỉ sợ cũng đóng lại, ngươi có vô tận kho báu nhưng không mang ra được, cuối cùng chết già bên trong cánh cửa”.
Hoàng Chân nói xong, nhè nhẹ vỗ vai Vô Song.
“Lão phu có thể thật tâm nói với ngươi, nhất lưu cao thủ có thể giết siêu nhất lưu cao thủ như giết gà giết chó không phải ngươi mạnh, mà vì chúng quá yếu”.
“Cũng một loại lý thuyết tương tự, siêu nhất lưu cao thủ giết không nổi tông sư cao thủ, không phải vì hắn quá mạnh mà vì ngươi quá yếu”.
Nói đến đây, Hoàng Chân ánh mắt lóe lên hai luồng tinh quang nhè nhẹ, ánh mắt của ông ta thâm thúy vô cùng.
Vô Song triệt để bị Hoàng Chân nói động, hắn một lần nữa ôm tay thành quyền, từ chân tâm muốn cảm ơn vị tiền bối này.
“Vô Song đa tạ tiền bối chỉ điểm”.
Hoàng Chân bật cười.
“Đi thôi, đi vào phòng, lão phu dạy ngươi một thứ”.
Vô Song hơi hơi ngạc nhiên nhìn Hoàng Chân, hắn không hiểu sáng sớm tinh mơ thế này thì dạy cái gì?, còn phải dạy trong phòng?.
Tất nhiên nghi hoặc là nghi hoặc, nhưng Vô Song vẫn đi vào bên trong.
Sau đó chỉ thấy Hoàng Chân nhẹ đóng cửa lại, ngón tay chỉ về phía cái bàn gương màu đỏ ở sát tường.
Theo ngón tay của Hoàng Chân, Vô Song khẽ giật mình.
Thật ra trước đây Vô Song đã có chút hoài nghi căn phòng này, nó được bố chí tương đối bình thường như bao căn phòng khác, chỉ có điều ở cuối phòng có một bàn gương lớn, một bàn gương để dụng cụ trang điểm của nữ nhân thế giới này bất quá lúc đó Vô Song cũng là không quá để ý, có chỗ ngủ đã là quá tốt rồi, còn ý kiến cái gì?.
Lúc này thấy Hoàng Chân chỉ, Vô Song trong lòng có dự cảm không mấy hay ho, tuy nhiên vẫn là tiến tới, rồi ngồi xuống.
Hoàng Chân với Vô Song chỉ là mỉm cười.
“Họa là gì?, họa đơn giản là vẽ nhưng vẽ là vẽ cái gì?, dùng cái gì để vẽ”.
“Vẽ có thật chỉ là vẽ tranh trên giấy?, vẽ có thật chỉ là vẽ tranh lên tường?, vẽ thật ra là tâm, chỉ cần tâm muốn vẽ, vẽ lên đâu cũng được, chỉ cần trong lòng có họa, đâu đâu cũng là tranh”.
“Lão phu họ Hoàng, tên một chữ Chân. Lão phu từ trước đến nay thích nhất vẽ một thứ, liền là vẽ mặt”.

“Ngươi nói trang điểm cũng không có việc gì, dù sao vẽ mặt đúng là trang điểm nhưng nó thâm ảo hơn nhiều”.
“Sư phụ nói, lão phu hôm nay đến giúp ngươi vẽ mặt, ngồi im một chút là được”.
Vô Song không mấy hiểu lời của Hoàng Chân, trong mắt hắn Hoàng Chân là một người kỳ lạ tuy nhiên cái gọi là vẽ mặt hắn cũng không biết, không phải là kẻ mắt sao? việc ‘làm đẹp’ này bản thân Vô Song ở Nga Mi ba năm, hắn cũng không phải là không có biết, Cô Cô dạy hắn rất nhiều.
Tuy nhiên rất nhanh Vô Song nhận ra, là hắn nhầm rồi.
Hoàng Chân nói vẽ mặt... là một thứ cực kỳ đáng sợ.
Thứ này kiếp trước Vô Song cũng đã gặp rồi, thậm chí cực kỳ nổi tiếng, gọi là ‘Nghệ Thuật Ánh Trăng Lừa Dối’.
Phải nói thế nào mới đúng?, Vô Song chỉ việc nhắm mắt, để Hoàng Chân làm việc.
Tiếp theo, không biết bao lâu Vô Song mở mắt ra, hắn liền giật nảy cả mình.
Trong gương là một khuôn mặt xa lạ, một khuôn mặt phải gọi là dị hợm với Vô Song nhưng khi Hoàng Chân lấy một quyển sách mỏng, che nửa khuôn mặt của Vô Song lại, hắn mới thấy cái gì là kinh hãi, cái gì là ‘vẽ mặt’.
Nửa mặt trái của Vô Song, là một cái tuyệt thế mỹ nữ, mắt to, lông mi khẽ cong, làn da trắng hồng mị màng, sống mũi thẳng tắp, nửa đôi môi chúm chím màu hồng đào, mị hoặc vô cùng.
Sau đó nửa mặt bên phải Vô Song, lại là một cái hán tử, làn dan ngăm đen, miệng nhẵn nhụi không râu, ánh mắt hơi híp lại, cái mũi cũng thấp hơn bình thương, khóe miệng thủy chung có cảm giác hơi lớn, thậm chí là thô vô cùng.
Hai khuôn mặt, trên một người, hai khuôn mặt này đều chắc chắn không phải là khuôn mặt Vô Song.
Kiếp trước trên Youtube hắn đã thấy không ít lần những dạng này, nhưng ở thế giới này nó vốn quá hoang đường.
Vô Song thậm chí hoài ngh Hoàng Chân cũng là nhân vật xuyên việt giống mình.
Hoàng Chân không rõ Vô Song nói gì, ông ta chỉ khẽ cười.
“Đây là vẽ mặt, vẽ mặt còn đáng sợ hơn dịch dung”.
“Dịch dung là dùng cái không có biến thành có, từ không thành có, đây là lời nói dối tầm thường”.
“Vẽ mặt lại khác, biến một cái đã có thành một cái khác, đây là lời nói dối 7 phần giả, 3 phần thật”.
Nói xong, Hoàng Chân lại đặt một tấm bản da đã gấp gọn gàng lên bàn uống nước, ông ta nhẹ gật đầu với Vô Song.
“Đây là bản đồ nơi sư phụ sẽ dẫn ngươi đến sau này, về phần khuôn mặt kia, rửa

đi một chút là được, thuật vẽ mặt là kết tinh của hội họa cùng trang điểm, thứ này hiện nay quá khó với ngươi, nhưng không phải là không thể đạt tới, lão phu liền về phòng, chuẩn bị cho ngươi ít tâm đắc, sau này rời đi, không có lạ lẫm".
Vô Song nhìn theo bóng lưng Hoàng Chân rời đi, hắn liền cảm thấy thững thờ.
Cái thì là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân?, đây chính là.
Hắn cảm thấy, Hoàng Chân còn giỏi hơn ngũ sư huynh của Vô Song.
Rất nhanh, Vô Song cũng là đi rửa mặt, dù sao cũng không thể để cái khuôn mặt kinh dị này ở lại.
Hắn liền chạy vội ra ngoài, lấy một thùng nước, kỳ cọ khuôn mặt mình.
Sau khi cọ rửa thật kỹ khuôn mặt, Vô Song mới trở về phòng của mình, tuy nhiên lúc này, hắn lại thấy một bóng hình xinh đẹp đang đứng ngoài sân rộng, nàng vậy mà cứ tiến thoái lưỡng nan, không biết có nên đi vào gọi Vô Song hay không.
Vô Song đương nhiên nhận ra nữ nhân này, nàng là Mộc Uyển Thanh.
Không rõ lắm cô nàng này đến gặp mình làm gì, Vô Song liền mỉm cười lên tiếng.
"Uyển Thanh, ngươi tìm ta?".
Mộc Uyển Thanh nghe thấy giọng Vô Song, liền giật mình đánh thót, rồi nàng lập tức quay đầu lại.
Mộc Uyển Thanh đột nhiên trừng mắt nhìn Vô Song, bờ môi có chút run rẩy.
"Ngươi... ngươi.... ngươi...".
Vô Song nào hiểu nàng nói gì, lập tức lên tiếng.
"Ta làm sao?, ngươi bình tĩnh nói một chút xem nào?".
Nghĩ đến khuôn mặt mình còn chưa có tẩy sạch, Vô Song có chút lo lắng.
Chỉ thấy Mộc Uyển Thanh đặt tay lên bộ ngực sữa, trong mắt hơi hơi ướt ướt.
"Ngươi là nữ nhân?, Đông Phương Bạch ngươi vậy mà là nữ nhân?".
Vô Song triệt để sợ ngây người, hắn dùng tay vỗ đầu mình một cái, hắn thật sự quên tẩy trang xong hắn liền trở về với khuôn mặt bình thường, thảo nào Mộc Uyển Thanh giật mình như vậy.
Hắn đúng là chỉ có thể gắng cười nói.
"Không phải, ta sinh ra khuôn mặt đã có chút giống nữ nhân, bất quá ta chắc chắn là nam nhân nha".
Có thể đứng trước mặt người khác mạnh mẽ nói mình là nam nhân, cảm giác này rất không tệ.
Mộc Uyển Thanh ánh mắt tràn ngập hoài nghi nhìn Vô Song.
"Ngươi thật sự là nam nhân?, ta không tin".
Vô Song thấy vậy, hắn liền cởi áo của mình ra, Vô Song thật sự.... rất ít khi cởi trần thậm chí có lẽ đây là lần đầu tiên hắn cởi trần.
Mộc Uyển Thanh nhìn thấy nửa thân trên của Vô Song vội che mặt lại.

“Chết tiệt, ai bắt ngươi cởi, mau mau mặc vào”.
Nói thật ngực Vô Song cũng không có cái gì đẹp đẽ, cũng chẳng có cơ bắp, hắn cởi trần chỉ để Uyển Thanh thấy hắn không có hai khối thịt mềm mại mà thôi. Không cần Uyển Thanh nói, hắn cũng sẽ mặc đồ vào.
“Sao rồi, ngươi đã tin chưa?”.
Mộc Uyển Thanh mặt đỏ lên, bàn tay nhẹ lau đi vài giọt nước nơi đuôi mắt.
Nàng vốn là tương đối khẩn trương, nhưng hiện tại khi biết Vô Song là nam nhân, nàng liền thật sự vui mừng.
Lý do tại sao vui mừng?, nàng cũng là không biết.
Mộc Uyển Thanh sau đó lại gần Vô Song một chút, bàn tay khẽ vuốt lên mặt hắn.
“Hôm qua... ta tát ngươi là ta không đúng, ngươi giúp a di cùng thúc thúc nhiều như vậy, là ta không hiểu, là ta trách oan ngươi. Ngươi còn đau không?”.
Vô Song lần đầu tiên thấy một mặt nữ tính đến thế này của Uyển Thanh, hắn đơn giản chỉ mỉm cười.
“Không đau, dù sao lời của ta hôm qua rất nặng, một cái tát cũng là đáng “.
Vô Song càng nói, Mộc Uyển Thanh lại càng cảm thấy, mình có lỗi.
Nàng liền cắn răng.
“Đông Phương Bạch, thật ra... thật ra ngày hôm nay a di muốn ta đến đưa ngươi một vật, nói là... đền ơn của ngươi với a di”.
Nói xong, không để Vô Song phản ứng, trong tay Uyển Thanh lấy ra một quyển sách tương đối cổ xưa.
“Đây là... Phu Thê Đao Pháp của a di cùng Viên thúc thúc, dựa vào Phu Thê Đao Pháp hai người bọn họ liên thủ lại có thể đánh với Đại Tông Sư cảnh giới. Bộ đao pháp này cực kỳ huyền ảo, chỉ là ai di nói bắt buộc phải có một nam một nữ luyện mới được, hơn nữa giữa hai người còn phải tâm đầu ý hợp, tâm ý càng hợp, đao pháp càng mạnh”.
“A di nói.... bộ đao pháp này là dành cho ngươi.... cùng người ngươi thương yêu”.
Nói đến mấy chữ cuối, giọng Uyển Thanh có chút nhỏ.
Vô Song tay run lên, khẽ nắm lấy quyển sách này, bất quá hắn... lại hiểu một số việc.
Hắn nhìn Uyển Thanh cực kỳ bối rối ở trước mặt, hắn tin tưởng chỉ cần hắn nói một câu.... Uyển Thanh sẽ cùng hắn luyện đao.
Có những thứ, không cần lời nói chỉ cần bằng cảm giác.
Hắn không biết mình có gì đặc biệt, lại có thể được rất nhiều nữ nhân cảm mến.
Tuy nhiên hắn biết, hồng nhan càng nhiều, áp lực càng lớn, lớn đến dọa người.
Nếu hắn không có đủ thực lực bảo vệ hồng nhan của mình, có lẽ hắn sẽ giống như hôm đó ở Sơn Nam Tây Đạo, hắn... đơn giản chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Nếu không có Mục Nhân Thanh đi đến, chỉ sợ hắn hiện nay còn thảm hơn Viên Quán Nam, về phần Mộc Uyển Thanh cũng đã sớm chết.
Nghĩ đến... nữ nhân của mình mà mình không bảo vệ được, trái tim Vô Song có chút quặn lại.
Hắn đột nhiên cảm thấy trống ngực mình đập liên hồi, một thứ cảm xúc đầy đau đớn chạy dọc trong tâm trí Vô Song.
Hắn.... hắn có cảm giác, hắn từng bỏ lỡ một cái nữ nhân, từng không bảo vệ được nàng.
Trong đầu Vô Song, vốn có một mảng ký ức màu đen không cách nào mở ra, vậy mà từ từ lộ rõ.
Trong con mắt không thể tin được của Uyển Thanh, Vô Song vậy mà triệt để ngất đi, hắn cứ như vậy ngã vào trong bộ ngực mềm mại của nàng.
Nhìn Vô Song bất tỉnh, Mộc Uyển Thanh lập tức la lớn, nàng hoảng loạn vô cùng....Cơ thể xinh đẹp cứ như vậy run rẩy.
....

Quyển 1 Chương 121

Tâm Uyển Thanh

Việc Vô Song bị ngất thật sự khiến toàn bộ Hoàng Chân trạch viện rung động, dù sao mà nói ở nơi đây có rất nhiều người liên quan đến hắn.
Trong phòng của mình, Vô Song được Uyển Thanh mang vào đặt lên giường, xung quanh hắn lúc này có tổng cộng bốn người, ngoại trừ Uyển Thanh còn có Mạc Ly, Hoàng Chân cùng Mục Nhân Thanh.
Mục Nhân Thanh ngồi trên thành giường, vì Vô Song bắt mạch.
Lông mày Mục Nhân Thanh nhíu càng ngày càng sâu, theo đôi lông mày của ông ta chuyển động, Mạc Ly cùng Uyển Thanh là hai người lo lắng nhất, bất quá hai cái nữ nhân này cũng không lên tiếng, áp lực trong căn phòng đột nhiên trở nên rất lớn.
Mạc Ly nói thẳng ra nàng thưởng thức Vô Song, nhưng chỉ là thưởng thức mà thôi, muốn nói là yêu thích hay tình cảm căn bản không hề tồn tại bất quá nàng thật sự không mong muốn Vô Song có mệnh hệ gì, nếu Vô Song có mệnh hệ gì, chỉ sợ công sức 3 năm qua Thăng Long Hội gây dựng liền biến thành cát bụi.
Phải biết Thăng Long Hội có thể phát triển đến mức này đều là lấy cái gốc của Thiên Long Giáo mà lên, Thiên Long Giáo tàn dư lúc này miễn cưỡng có thể tập hợp lại cũng là nhờ danh nghĩa 'con trai Thiên Vương ' của Vô Song.
Đạo lý trung thần phò ấu chúa, một đời thề bảo vệ cơ đồ của chủ thượng ở trong thế giới này rất mạnh mẽ.
Nhân nghĩa thật ra vốn do nho giáo tạo nên, là một loại thủ đoạn của nho giáo dùng để xây dựng quyền lực các bậc vua chúa.
Nhân nghĩa có thể xấu, có thể tốt, tốt xấu phải xem vào thời đại.
Thời đại biến động, quan điểm cũng là biến động nhưng ít nhất trong thời đại này, hai chữ nhân nghĩa rất có trọng lượng.
Người nhân nghĩa ắt vô địch – đây chính là dòng chữ ghi lại trên Uyên Ương Đao.
Vô Song có thể coi là tương lai, là người có thể chân chính tập hợp toàn bộ Thiên Long Giáo trở về dưới ngọn cờ như Thiên Vương ngày đó, hắn là người được chọn mang theo ước nguyện của Thiên Vương, đồng thời thực hiện nó.
Rất nhiều người dân ở Tây Vực, ngày ngày vẫn mong một Thiên Vương thứ hai xuất hiện.
Trong mắt Mạc Ly, Vô Song rất quan trọng, hắn tuyệt đối không thể chết.
Về Uyển Thanh lại càng không phải nói, giây phút nàng thấy Vô Song ngất trên ngực mình, nàng thậm chí cảm thấy hoảng loạn vô cùng, thậm chí nàng còn có

cảm giác sẽ mất hắn vĩnh viễn, đây là một loại cảm giác bản thân Uyển Thanh chưa từng cảm nhận được trước kia.
Bàn tay nhẹ đặt lên ngực, Uyển Thanh có thể biết nhịp tim của mình nhanh đến mức nào, nàng thật sự lo lắng cho hắn... nhìn hắn nằm đó, Uyển Thanh chỉ hận không thể thay thế Vô Song.
Cuối cùng, Mục Nhân Thanh cũng dừng bắt mạch lại cho Vô Song, ánh mắt ông ta chuyển sang nhìn Uyển Thanh.
“Tiểu cô nương này, ngươi nói tiểu tử kia đột nhiên ngất đi?”.
Mộc Uyển Thanh lập tức gật đầu, sau đó hai mắt ướt ướt.
“Tiền bối, Uyển Thanh nhận lời a di mang cho hắn bộ Phu Thê Đao Pháp này.... vốn là... vốn là muốn dành tặng hắn cùng ý trung nhân sau này, nhưng không ngờ hắn vừa cầm lấy quyển sách đã lập tức ngất lịm đi, Uyển Thanh cũng không biết”.
Mục Nhân Thanh cũng sẽ không hoài nghi Uyển Thanh nói dối, Mục Nhân Thanh nhìn nhìn Vô Song một chút, lông mày nhíu chặt.
“Hắn... tiểu tử này... là bị thương đến tâm mạch. Cái này lão phu cũng không hiểu”.
“Tâm mạch thứ này sao có thể nói bị thương là bị thương?, nếu thật sự bị thương ngày hôm qua lão phu không thể không nhìn ra, lại thêm hắn là Tiên Thiên Chí Âm Thể, kinh mạch trời sinh mềm dẻo hơn người, sức chịu đựng rất cao, sao có thể dễ dàng bị thương như vậy?”.
“Hợp lý nhất... là thương tâm quá độ. Bất quá sao có thể?”.
Mục Nhân Thanh nói ra câu này, chính ông ta cũng không tin.
Vô Song năm nay nói ít đi thì 10 tuổi, nói nhiều thêm thì cũng 11 tuổi, cái độ tuổi này sao có thể thương tâm quá độ?, hơn nữa rõ ràng khi Hoàng Chân rời đi, Hoàng Chân vẫn bảo Vô Song hết sức bình thường?.
Chẳng nhẽ cầm một quyển Phu Thê Đao Pháp liền dẫn đến thương tâm quá độ?, cái này Mục Nhân Thanh căn bản không tin.
....
Vô Song không biết, mình lúc này để mọi người cỡ nào lo lắng.
Hắn cũng không phải là bất tỉnh, chỉ là hắn không muốn tỉnh lại mà thôi.
Hắn lúc này chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng xung quanh thuần một màu đen kỳ bí.
Sau lưng Vô Song lúc này, là một cái đường hầm ánh sáng, hắn không rõ đường hầm kia là gì nhưn ghắn lại nguyện ý tin tưởng, chi cần đi về hướng đó, hắn sẽ thoát ra khỏi đây.
Vô Song không có... hắn không có lựa chọn thoát ra, hắn lại đi một mạch về nơi khoảng không u tối kia.
Hắn lúc này chỉ có một thắc mắc, hắn rốt cuộc sẽ đi đến đâu?, cái này hắn cũng

không biết.
Vô Song trước đây đã từng cảm nhận được, ký ức của hắn từ khi xuyên việt đến đây không đầy đủ.
Năm hắn 6 tuổi ở Tử Ngọc Sơn, hắn từng nghĩ sau ngày công ty thành lập, sau cái đêm hắn 30 tuổi đó, hắn liền xuyên việt đến thế giới này.
Hiện nay hắn sắp 11 tuổi, hắn lại có suy nghĩ khác, một cái suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, toàn bộ ký ức của hắn sau sinh nhật năm 30 tuổi đều bị mảng màu đen này che đi.
Hắn muốn xem, rốt cuộc hắn quên cái gì, hắn muốn xem rốt cuộc vì sao hắn xuyên việt.
Vô Song từ trước đến nay làm người có một loại chấp nhất, hắn muốn biết tại sao hắn có mặt ở đây, mắt của hắn rốt cuộc bị che dấu điều gì.
Vô Song cứ như một lữ khách hành hương, hắn đi trong bóng tối mờ mịt.
Sau đó, hắn thấy một gam màu xám, một loại màu sắc ảm đạm nhưng trong không gian này nó lại toát lên một thứ rất riêng, rất riêng.
Nhẹ đưa tay ra, chạm vào gam màu xám kia, những ngón tay Vô Song có chút run rẩy.
Sau đó.... cũng không có sau đó.
Có một thứ lực lượng nào đó hất bay Vô Song đi, mạnh mẽ kéo hắn ra khỏi không gian đen như mực này.
Vô Song đột ngột tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi.
Hắn lại trở lại căn phòng của mình, trên chiếc giường quen thuộc, hắn nhìn thấy Uyển Thanh đang gục đầu ở thành giường.
Ánh mắt có chút mệt mỏi nhìn xung quanh, hắn thấy ánh đèn mơ hồ, ngoài trời.... cũng đã tối, gió nhẹ hiu hiu thổi, hắn biết trời sắp vào thu.
Vô Song thở dốc một hơi, hắn thật sự không cam tâm, rốt cuộc ông trời tại sao cho hắn xuyên việt?.
Rốt cuộc hắn kiếp trước trải qua việc gì?, tại sao hắn không có cách nào nhớ ra, lại càng không có cách nào tìm tới?.
Một thứ cảm giác khó chịu, xuất hiện trong lòng Vô Song, hắn mạnh mẽ nắm chặt nắm tay của mình lại.
Không rõ có phải Vô Song tỉnh lại vang lên âm thanh hay không, mà Mộc Uyển Thanh như cảm nhận được gì đó, nàng ngước đầu lên nhìn Vô Song.
Vô Song thấy ánh mắt to tròn của Mộc Uyển Thanh nhìn mình, hắn cũng nhìn nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng chớp chớp mắt.
Sau đó Uyển Thanh lập tức lấy tay rụi mắt, một lần nữa nhìn thật kỹ Vô Song.
Vô Song với hành động của Mộc Uyển Thanh, liền bật cười.
“Uyển Thanh, mặt ta có nhọ nồi sao?”.
Ai ngờ đáp lại hắn là một cái tát, Mộc Uyển Thanh vậy mà tát Vô Song một cái.

Vô Song nào hiểu việc gì xảy ra?, sau đó chỉ thấy Uyển Thanh lào vào lòng hắn, nàng cứ như vậy vòng hai tay ôm lấy cổ hắn.
“Ô ô, ai cho ngươi ngất, ai cho ngươi bất tỉnh lâu như thế, ngươi biết ta lo cho người thế nào không?”.
Uyển Thanh lần này, thật sự khóc rất lớn.
Vô Song triệt để ngây người, hắn thật sự không hiểu nổi cô gái ngốc này đang nghĩ gì nữa.
Sau đó hắn cuối cùng, vẫn là làm ra quyết định, hắn nhẹ dùng một tay ôm lấy lưng Uyển Thanh, nhè nhẹ vỗ lưng nàng.
“Uyển Thanh, là ta sai, ta không nên như vậy, nín đi được không?”.
Uyển Thanh khi khóc, nàng thật sự rất mềm yếu.
Uyển Thanh thân hình khẽ run, sau đó cố gắng ngăn chặn hai hàng nước mắt tuôn rơi, nàng đối mặt với Vô Song, ánh mắt chớp động.
Sau đó nàng đưa hai tay ra sau đầu, bắt đầu cởi bỏ tấm khăn che mặt của mình.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song được nhìn thấy dung mạo của Uyển Thanh.
Uyển Thanh rất đẹp, đây là đương nhiên nhưng vẻ đẹp của nàng rất khác mọi người, vẻ đẹp lớn nhất của Uyển Thanh, nằm ở khí chất.
Khác với tất cả nữ nhân Vô Song đã từng gặp, Uyển Thanh không có ôn nhu như nước cũng chẳng thùy mị nết na lại càng không phải loại nữ nhân cho người ta cảm giác băng thanh ngọc khiết đẹp tựa thiên tiên.
Nhìn vào Uyển Thanh, cũng không có một cỗ mị cốt, cũng chẳng kiều diễm như Khinh Huyền, điều làm Uyển Thanh trở nên khác biệt cũng là như thế.
Nàng mạnh mẽ, nàng kiêu ngạo thậm chí nóng tính, đây là khí chất của nàng. Uyển Thanh giống một đầu ngựa hoang cần được thuần phục vậy, một đầu ngựa hoàng cao ngạo.
Nếu có thể ví von, Vô Song muốn ví Uyển Thanh như ngựa Xích Thố của Lữ Bố, đẹp đẽ, ngạo mạn, coi thường thiên hạ nhưng lại nhất mực vì chủ.
Uyển Thanh có lẽ giống một phiên bản khác của Lý Mạc Sầu đi, hận thì hận thấu xương, yêu thì yêu bằng tận tấm lòng.
Uyển Thanh thân hình hơi hơi run lên, nàng chỉ đơn giản cởi bỏ khăn che mặt, cũng không nói gì với Vô Song, một tay bắt đầu vén mái tóc màu đen lên lộ ra cái cổ trắng ngần.
“Đông Phương Bạch, hôm nay ta Mộc Uyển Thanh muốn nói một việc, ngươi là nam nhân đầu tiên nhìn thấy mặt của Mộc Uyển Thanh này, ngươi nhất định phải nhớ, tuyệt đối không được quên”.
Nói xong một câu, Uyển Thanh như dùng hết khí lực, nàng cũng mặc kệ Vô Song phản ứng ra sao, liền cầm lấy tấm khăn che mặt, chạy vội ra ngoài cửa.
Vô Song nào để cho nàng chạy đơn giản như vậy, hắn đưa một tay lại, nắm lấy cổ tay của Uyển Thanh, sau đó kéo tay nàng, một lần nữa kéo Uyển Thanh vào

lồng ngực của hắn.
Uyển Thanh khuôn mặt lại càng đỏ.
“Ngươi làm cái gì, mau buông tay”.
Vô Song không để ý đến nàng, nhẹ cúi xuống, kề sát khuôn mặt hắn vào khuôn mặt nàng, hắn cứ thế ôm vòng eo tinh tế của nàng.
“Ta sắp phải đi. Ta cũng không biết là đi đâu nhưng vẫn phải đi. Có một vài việc ta nhất định phải làm, chuyến đi này rất dài rất dài, ta trí nhớ rất kém, chỉ sợ sẽ thật sự quên”.
Mộc Uyển Thanh lập tức quên đi xấu hổ, nàng liền trở lại là Mộc Uyển Thanh mà Vô Song biết.
“Đông Phương Bạch, nếu ngươi dám quên... bản cô nương nhất định sẽ đánh chết ngươi”.
Mộc Uyển Thanh vừa mở miệng, Vô Song liền đặt một nụ hôn lên đôi môi mềm của nàng, nụ hôn không dài, chỉ là phớt qua mà thôi, nhưng để Mộc Uyển Thanh hai mắt trừng lớn, cơ thể nàng như cáo một dòng điện chạy qua vậy, căn bản không có cách nào cử động.
Đặt một nụ hôn lên môi Mộc Uyển Thanh, Vô Song mỉm cười.
“Ừ, bây giờ thì nhớ rồi, có chết cũng sẽ không quên”.
Mộc Uyển Thanh như vẫn chưa thoát ra khỏi được cái cảm giác kia, nhịp tim của nàng một lần nữa đập loạn.
Cố gắng hít vào một hơi, Mộc Uyển Thanh lần này còn quên luôn cả cầm theo khăn che mặt, từ cổ đến khuôn mặt nàng đỏ như quả táo chính, lập tức chạy ra ngoài cửa.
“Để... để ta đi mời Mục tiền bối”.
Nhìn theo bóng lưng Mộc Uyển Thanh rời đi, Vô Song khóe miệng hơi hơ mỉm cười.
Trải qua việc của Uyển Thanh, có thể khiến tâm tình của hắn tốt lên một chút.
Nhìn vào bóng đêm ngoài kia, Vô Song cũng chẳng biết... mình đang nghĩ gì.
....
Tiểu Mục 1: Nhật Nguyệt Thần Giáo – Đông Phương Bạch – Quỳ Hoa – Nàng.
Trong đêm nay, không chỉ có Vô Song nhìn bầu trời đêm, còn có một tiểu cô nương cũng đang hướng ánh mắt lên những vì sao ngoài kia.
Nàng có lẽ cũng không thể coi là tiểu cô nương, có lẽ phải gọi là thiếu nữ đi.
Mái tóc đen buông thõng để xõa, tóc của nàng rất dài, rất mượt.
Ngồi trên đỉnh lầu Nhật Nguyệt Các, cảm thụ từng cơn gió mùa thu khẽ thổi, nàng nhè nhẹ nhắm lại, những ngón tay ngọc bắt đầu khẽ chạm lên một cây đàn huyền cầm trên bàn đá.
Lúc này, có một âm thanh quen thuộc với nàng vang lên.
“Muội chưa ngủ sao?”.

Người đi đến một thân trang phục màu đỏ điểm xuyết ánh vàng, tạo nên cảm giác cực kỳ yêu dị, mái tóc màu đen xõa xuống, khuôn mặt trắng trẻo, mang theo vài phần thư sinh nhưng ánh mắt lại sắc lạnh vô cùng.
ÁNh mắt sắc lạnh kia khi nhìn nàng, lại có chút ôn nhu.
Đây là Hắc Mộc Nhai, đây là nhật Nguyệt Các, có thể đi tới đây người này đương nhiên là Đông Phương Bất Bại – Đông Phương Bạch.
Nàng nhìn lấy Đông Phương Bạch, cũng khẽ mỉm cười gật đầu.
Giọng của nàng rất trong trẻo, cũng rất ấm áp.
“Ca ca, người cũng chưa ngủ mà?”.
Đông Phương Bạch mỉm cười, sau đó ngồi xuống cạnh nàng, ánh mắt khẽ liếc nhìn cây huyền cầm của nàng, khuôn mặt xuất hiện một nét vui thích hiếm hoi.
“ Hôm nay, ta một lần nữa cố gắng đột phá Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 7, bất quá vẫn lại là thất bại”.
“Trong 1 năm, ta cố gắng đột phá 3 lần nhưng đều là thất bại, tâm tình không tốt, không ngủ nổi”.
Nàng nghe lời tâm sự của Đông Phương Bạch, chỉ nhè nhẹ mỉm cười.
“Muội vì huynh, đánh một khúc nhạc được không?”.
Đông Phương Bạch mỉm cười.
“Chính là ý này “.
Những ngón tay ngọc, bắt đầu lướt trên từng sợi dây đàn, có điều lại không có tiếng nhạc vang lên.
Nàng nhìn Đông Phương Bạch, ôn nhu lên tiếng.
“Ca ca, ta đánh đàn, ngươi múa cho ta xem được không?”.
Đông Phương Bạch bật cười, hắn cười rất thoải mái, trên đời này ngoại trừ nàng, ai có thể nói ra yêu cầu này với hắn?.
Đông Phương Bạch mũi chân nhẹ điểm, sau đó cả người hắn lướt đi trong hư không, lập tức xuất hiện nơi chân trời, theo hướng hắn di chuyển, từng đóa từng đóa Quỳ Hoa màu đỏ xuất hiện trong hư không.
Mũi chân nhẹ điểm, hắn khẽ dẫm lên những đóa quỳ hoa đỏ như máu kia, tóc dài màu đen tung bay, giữa đêm tối sắc đỏ trên người hắn lại càng nổi trội, càng thêm vài phần ma mị.
“Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại”.
Những ngón tay thuôn dài từ từ lộ ra dưới tay áo màu đỏ, Đông Phương Bất Bại bắt đầu, vì nàng mà múa.
Nàng lần này mới thật tâm nhắm mắt lại, nhè nhẹ tấu lên nhạc khúc.
Bản nhạc này có tên – Phong Hoa Tuyết Nguyệt.
Thùy phong xuy đích thị khói sương xuyên giang hà
Họa nên hoa nhuốm bùn vẫn trong tựa mây nước
Nguyệt quang phiêu tán làm tuyết tan hiên viên thượng

Vạn niên trăng soi người khứ lai thiên nhai còn vương
Du sơn ngoạn thế quế hoa bác lạc
Ung dung vạn lý cố nhân xuống ngựa
Miên miên dạ trú bất phân chính tà
Dao khan bộc bố lúc xa lúc gần
Đông lưu thủy khứ lúc vơi lúc đầy
Bi thương vị liễu đã say khoái lạc
Hưng suy tùy ý tháng năm vãn hồi
Phiêu du trần cấu đừng quên
Vải thanh quan phất nhẹ ống tay nơi phong đoạn
Vọng hoa khai sắc ngọc khẽ lay vạt tay áo
Nhuộm bi ai nét ngài tóc phai vương sương tràn
Nguyệt là đêm cô tịnh vắng sao mây che dạ đăng
Tựa phong thanh khúc phạn xướng âm vang cao đài
Người thương hoa chiết nhành liễu trang hoàng văn án
Hào quang che trướng thượng tuyết phiêu nơi cung cầm
Nguyệt tịnh minh nan cầu sắc hương sao phai tàn mau
Khai thiên lập địa kết giá y
Sánh vai vạn kiếp ngâm đường thi
Diên niên ẩn hiện nắm cốt khô
Đống tro cát hóa phấn mặc tán
Thiên nhai nhật xuất lưỡng phân ái hận
Cao sang mặc khách luyến lưu sóng thuyền
Ta cô độc bước dẫm lên nấm mồ
Chôn phong vùi tuyết ngàn thu
Bộ xương khô nhuốm cạn huyết như hoa trên cành
Người tô thêm máu nhuộm xác phong là khiên chắn
Ngựa phơi thây tuyết tràn vấy xung quanh quan tài
Nguyệt là tâm tư vị sứ quan đôi môi lặng câm
Vì ai ta xướng họa áng phong thi e lệ
Trần gian say giấc nồng tháng tư tựa hoa biếc
Màu rêu xanh nhiễm bụi tuyết chia đôi viên mệnh
Nguyệt tàn hoa khai vị liễu trăng miên miên vần xoay
Khai thiên lập địa kết giá y
Sánh vai vạn kiếp ngâm đường thi
Diên niên ẩn hiện nắm cốt khô
Đống tro cát hóa phấn mặc tán
Tiếng ca của nàng cũng vang lên, hòa theo từng động tác của Đông Phương Bạch, một khung cảnh thật đẹp, thật đẹp.

....
Nhật Nguyệt Các là nơi Đông Phương Bạch ở, nếu không có lệnh của Đông Phương Bạch, bất cứ ai cũng không có tư cách đi lên Nhật Nguyệt Các, cho dù là cánh tay phải của hắn – Dương Liên Đình.
Dương Liên Đình có thể coi là huynh đệ chí cốt của Đông Phương Bạch, là túi tham mưu cho Đông Phương Bạch thậm chí là nhân vật quyền lực hàng đầu của Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Nhật Nguyệt Thần Giáo có thể cùng Minh Giáo dẫn đầu toàn bộ ma đạo môn phái đối kháng chính đạo đã nói lên Nhật Nguyệt Thần Giáo đáng sợ thế nàp. Bản thân là đại trưởng lão của Nhật Nguyệt Thần Giáo, Dương Liên Đình có thể coi là quyền khuynh một cõi.
Tuy nhiên lúc này Dương Liên Đình sắc mặt âm trầm vô cùng, hắn cũng nhìn ra ngoài bầu trời.
Dương Liên Đình năm ngay chỉ ngoài 30 tuổi, trán cao mắt sáng, khuôn mặt nghiêm nghị từng đường nét vuông vức góc cạnh, lông mày tương đối rậm, nhìn vào Dương Liên Đình có thể thấy hắn cũng là một cái mỹ nam tử, một cái mỹ nam tử đầy nam tính, khác hẳn với Vô Song cũng khác hẳn với cái vẻ tà dị của Đông Phương Bạch hay Phúc Kiến An.
Dương Liên Đình bản thân không chỉ là túi khôn của Đông Phương Bất Bại, hắn võ công cũng là không yếu, Dương Liên Đình tư chất luyện võ không cao nhưng hiện nay cũng đã là Tông Sư cấp cao thủ.
Trong phòng Dương Liên Đình hiện nay, có một thân ảnh thần bí, người này toàn thân mặc đồ đen, chỉ cần nhìn cũng biết không phải tốt lành gì.
Người này ánh mắt thủy chung chỉ nhìn Dương Liên Đình, quan sát nhất cử nhất động của hắn.
Dương Liên Đình cuối cùng cũng quay lại, vẻ mặt của hắn phi thường nghiêm túc.
“Thông tin ngươi hỏi, ta có thể xác định hoàn toàn, thậm chí dùng mạng để đảm bảo, Đông Phương Bất Bại hắn không... không có thu đệ tử, ở Nhật Nguyệt Thần Giáo căn bản không có tiểu tử tóc trắng kia, chưa kể tiểu tử tóc trắng đó lại còn dám trùng tên với Đông Phương Bất Bại?, nếu hắn là người Nhật Nguyệt Thần Giáo thì đã sớm chết trăm lần ngàn lần. Ta thật sự không rõ tiểu tử kia lấy đâu ra Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng ngươi có thể bảo cha nuôi yên tâm, Đông Phương Bất Bại hắn hiện nay toàn tâm toàn lực đột phá ngũ đế cảnh giới, căn bản không có thời gian phân tâm, ngoại trừ... ngoại trừ người đó ra Đông Phương Bất Bại đến cả ta cũng không gặp”.
Cha nuôi trong miệng Dương Liên Đình, đương nhiên là Đông Xương Thủ Phủ - Ngụy Trung Hiền.
Hắc y nhân kia nhìn Dương Liên Đình nói, ánh mắt liền nhíu lại.

“Người kia?, người kia là ai?”.
Dương Liên Đình lúc này thở dài một hơi, vẻ mặt có chút chán nản.
“Một cái nữ nhân, ta chỉ biết Đông Phương Bạch hôm đó ra ngoài, rồi mang nàng về, trong 1 năm nay Đông Phương Bạch gần như chỉ ở bên cạnh nàng ta, không rời nửa bước, việc của Nhật Nguyệt Thần GIáo thậm chí còn không quan tâm, Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện nay đều do ta cùng tứ đại thiên vương chưởng quản”.
Hắc y nhân nghe xong, kinh ngạc như mướt rớt hàm.
“Dương Liên Đỉnh?, ngươi đây là đang nháo sự?, Đông Phương Bất Bại hắn luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, căn bản không có khả năng là nam nhân, hắn vậy mà còn mang về một nữ nhân?, ngươi nghĩ ai tin?”.
Với câu hỏi cảu hắc y nhân kia, Dương Liên Đình chỉ có thể chán nản lắc đầu.
“Ta đã nói ta không biết, đến cả nàng ta tròn méo ra sao ta cũng không biết, chỉ biết.... nữ nhân kia chỉ sợ vẫn là một con bé còn chưa lớn. Thật sự chính ta cũng không hiểu nổi. Nếu ngươi không tin, có thể đột nhập vào Nhật Nguyệt Các mà xem, chỉ sợ lúc đó ngươi cũng không còn toàn mạng mà đi ra ngoài”.
Hắc y nhân đương nhiên sẽ không ngu đến mức chạy vào Nhật Nguyệt Các, phải biết Đông Phương Bất Bại là tồn tại bậc nào, hắc y nhân còn chưa muốn chết.
Hắn đến đây đơn giản chỉ mang theo lời của Ngụy Trung Hiền, muốn tra hỏi thân phận của Vô Song mà thôi, nhận được câu trả lời, hắn liền rời đi.
Khi hắc y nhân này rời đi, trong mắt Dương Liên Đình lóe lên một tia sát khí.
Dương Liên Đình có thể cảm thấy, một năm nay Đông Phương Bất Bại hoàn toàn thay đổi, cho dù là Dương Liên Đình cũng không có cách nào lại gần Đông Phương Bất Bại.
Dương Liên Đình thậm chí hoài nghi, cứ như vậy thêm vài năm nữa, cái nữ nhân kia nói một câu, Đông Phương Bất Bại đến cả ngôi vị Nhật Nguyệt Giáo Chủ cũng sẽ nhường.
Chỉ là Dương Liên Đình không hiểu, nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu, Đông Phương Bất Bại đã không có vật đó, dương khí toàn bộ không còn, vậy mà còn có thể để tâm đến nữ nhân?.
....
Nếu Dương Liên Đình biết thêm một việc nữa, có lẽ sẽ lại càng giật mình.
Tại Nhật Nguyệt Các lúc này, Đông Phương Bạch cùng nàng hai người đối ẩm, cùng nhau uống rượu, dưới ánh trăng sáng, Đông Phương Bạch bóng lưng toát lên chút cô liêu, bóng lưng của hắn thậm chí dùng từ tiêu điều để hình dung mới đúng.
Chỉ có duy nhất ánh mắt, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần ấm áp.
“Muội muội, ngươi hát thật hay, ngươi đàn cũng thật hay. Thiên hạ này liền không có ai hát hay hơn ngươi rồi”.

Nàng che miệng mỉm cười, cũng là không cho ý kiến.
“Nếu huynh thích, muội liền hát cho huynh nghe đến chán thì thôi, có được không?”.
Đông Phương Bạch bật cười.
“Lúc này muội biết không, ta thật sự rất muốn đấu với muội một trận, có hứng thú cùng huynh đối luyện hay không?”.
Nàng cũng đứng lên, chỉ đơn giản cúi đầu.
Nàng rút một cây châm ngọc lên, búi lại mái tóc dài của mình, rồi mỉm cười.
“Tất nhiên là được, bất quá huynh có cần muội chấp hay không đây?”.
Đông Phương Bạch cười dài, không nói, thân hình lướt nhẹ trong hư không.
“Chấp gì chứ, lần này ta nhất định có thể thắng muội, toàn mực một trận chiến đi”.
Nàng trong bộ đồ đỏ cũng lướt nhẹ trên hư không, xung quanh nàng cũng xuất hiện từng đóa từng đóa quỳ hoa, chỉ là quỳ hoa của nàng... nó màu tím.
Đông Phương Bất Bại thực lực hiện ra lúc này, chỉ là siêu nhất lưu cao thủ.
Nàng cũng là siêu nhất lưu cao thủ.
Hai người thân hình lao vào nhau, võ công thần kỳ cũng là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Cùng một cảnh giới, Đông Phương Bất Bại chưa từng thắng được vị muội muội này của hắn một lần nào.
....

Quyển 1 Chương 122
Âm Duy Mạch – Quy Tức Công

Vô Song bị ngất thật sự làm rất nhiều người lo lắng, nếu không phải là Mục Nhân Thanh kiểm tra đi kiểm tra lại lần nữa thấy Vô Song không có vấn đề gì, chỉ sợ hắn còn không được phép xuống giường.

Tất nhiên Vô Song vẫn sẽ không quên việc hắn phải làm, hắn còn nhớ Mục Nhân Thanh muốn dẫn hắn đi học kiếm thuật.

Trong đêm mọi người rời đi hết, chỉ còn lại Mục Nhân Thanh đang giúp Vô Song đả thông kinh mạch mà thôi.

Mục Nhân Thanh không biết được rốt cuộc tình trạng cơ thể của Vô Song bị sao, dùng năng lực của ông ta thậm chí không nhìn ra vấn đề gì, có hỏi Vô Song cũng không chịu nói, Mục Nhân Thanh đương nhiên hết cách.

Lão nhân này cũng đành ‘phòng bệnh hơn chữa bệnh’, truyền cho Vô Song một chút Tử Hà Chân Khí.

Tử Hà Chân Khí của Tử Hà Thần Công có tác dụng ôn dưỡng kinh mạch, chữa trị nội thương, điều hòa nội lực trong cơ thể, có thể nói Tử Hà Thần Công là một trong những loại võ công hiếm hoi không tăng cường thực lực của chủ nhân lại có thể kéo dài sinh mạng cho chủ nhân, một loại võ công hoàn toàn thiên về trị liệu.

Tử Hà Thần Công có thể coi là âm nhu tuyệt học, hơn nữa có 12 tầng, nếu thật sự luyện đến tầng 12 bản thân có thể nói tính mạng cực cường, thậm chí sinh mạng cũng được kéo dài.

Tất nhiên Tử Hà Thần Công lợi hại cũng không chỉ có như vậy, Tử Hà Chân Khí thật ra cũng rất mạnh, người tu luyện Tử Hà Thần Công bản thân nội lực cực kỳ cường hãn chỉ tiếc hiện nay Tử Hà Thần Công bản chính chỉ có Mục Nhân Thanh cùng Viên Thừa Chí nắm giữ, dẫn đến Hoa Sơn Phái hiện nay chỉ có thể nắm giữ Tử Hà Thần Công bản thiếu.

Nhạc Bất Quần dựa vào bộ Tử Hà Thần Công này, cả đời chỉ sợ bị giam tại Tông Sư cảnh giới, nửa bước cũng không thể tiến.

Lại nói đến Vô Song, xếp bằng trên giường, toàn bộ cơ thể đều cảm thấy thoải mái không nói nên lời, Tử Hà Chân Khí thật sự vô cùng kỳ diệu.

Vừa cảm nhận Tử Hà Chân Khí chạy dọc cơ thể, Vô Song vừa đối với Mục Nhân Thanh lên tiếng.

“Tiền bối, không biết sau ngày mai, chúng ta có rời đi không?”.

Mục Nhân Thanh đang vì Vô Song điều hòa kinh mạch, nghe Vô Song nói liền khe khẽ nhíu mày lại.

“Lão phu chỉ lo sức khỏe của ngươi, nếu ngươi... lại ngất như ngày hôm nay liền không tốt. Lão phu thậm chí còn chuẩn bị hủy bỏ chuyến huấn luyện ngươi”.
Vô Song nào có thể để Mục Nhân Thanh hủy bỏ việc này?, dù sao hắn cũng thật sự muốn học kiếm pháp của lão nhân này.
“Tiền bối, thân thể của Vô Song bản thân Vô Song đương nhiên biết, ta có thể cam đoan... sẽ không tiếp tục lặp lại việc hôm nay”.
Vô Song ngữ khí cực kỳ kiên quyết, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Mục Nhân Thanh.
Mục Nhân Thanh thu tay lại, thở dài với Vô Song.
“Tiểu tử, đừng nói lão phu không nhắc ngươi trước, nơi tiếp theo ngươi đi.... không dễ dàng đâu, nếu ngươi thật sự lại ngất không có lý do, lão phu liền không thể đảm bảo cho ngươi”.
‘đảm bảo ‘ là ‘đảm bảo’ cái gì?, đương nhiên là tính mạng.
Vô Song cũng hiểu việc này, hắn lại càng cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là nơi nào mà ngũ tuyệt cao thủ như Mục Nhân Thanh lại e dè như vậy?.
Bất quá.... Vô Song thật sự không muốn bỏ lỡ cơ hội này.
“Cái này Vô Song tự biết, tiền bối không cần lo lắng”.
Mục Nhân Thanh cuối cùng cũng không nói gì nữa, nếu Vô Song đã quyết ý, Mục Nhân Thanh cũng sẽ không ngăn cản, ai cũng phải có trách nhiệm với lời nói của chính mình đồng thời tự gánh hậu quả về việc làm của chính mình.
Mục Nhân Thanh vì vậy chỉ khẽ gật đầu với Vô Song.
“Đã vậy, lão phu cũng vẫn đưa ngươi đi đến đó, bất quá ngày mai ngươi đi theo lão phu một chút, lão phu chuẩn bị cho ngươi vài thứ, đến nơi đó tốt nhất cũng phải học được mấy cái tiểu bản lĩnh, còn bây giờ, cứ ngủ đi “.
“À còn một việc nữa, Hoàng Chân có lẽ cũng đã nói với ngươi, lão phu chỉ là nói lại một lần, cảnh giới Siêu Nhất Lưu Cao Thủ thật ra không yêu cầu người đi đột phá, tận lực thả lỏng tâm tình là được, đến một ngày Siêu Nhất Lưu Cao Thủ không cần ngươi đột phá cũng sẽ tự động nước chảy mây trôi đạt đến. Đây mới là cách đột phá Siêu Nhất Lưu Cao Thủ cảnh giới chân chính”.
“Lão già Vô Hà Tử kia không nói với ngươi mấy việc này bởi hắn cả đời sẽ không chỉ điểm thêm ai tu luyện cả, hắn có lời hứa của hắn, có giới hạn của hắn. Ngươi trên danh nghĩa đệ tử của lão Hà nhưng thực tế lại không học được bao nhiêu bản sự của lão Hà, đây có thể coi là thiệt thòi của ngươi”.
“Lần này ta muốn dẫn ngươi đến nơi đó, để bù đắp cái thiệt thòi này. Bất quá ngươi phải nhớ kỹ một việc, ở nơi đó làm việc gì cũng phải để lại 3 phần thực lực, nếu toàn lực một trận chiến, người chết chắc chắn là ngươi”.
“Nếu ngươi cảm thấy 7 phần thực lực có thể thắng liền đánh. nếu cảm thấy 8 phần thực lực có thể thắng thì liền lui, hiểu chứ?”.
Vô Song đối với lời nói của Mục Nhân Thanh liền cảm thấy nơi sắp đến của hắn

tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
“Tiền bối, vãn bối hiểu, bất quá không biết nơi chúng ta đến... là ở đâu?”.
Mục Nhân Thanh cũng không che dấu Vô Song, khóe miệng khẽ cười.
“Tô Châu – Vương Bản Sơn”.
Nói xong, Mục Nhân Thanh liền rời khỏi phòng, để lại Vô Song một mình một người.
Vô Song lúc này vô cùng tò mò, hắn... Tô Châu thì hắn biết, đây là một trong những thủ phủ kinh tế của trung nguyên nói chung cùng phương nam nói riêng. Tô Châu còn có thương nghiệp cực kỳ phát triển nhờ sông Tần Hoài chạy qua, Giang Nam – Tô Châu hai tỉnh này có thể coi là huyết mạch của toàn bộ nền kinh tế phương nam.
Về phần Vương Bản Sơn?, hắn tuyệt đối chưa từng nghe đến cái tên này.
Ngày thứ hai của Vô Song ở Hoàng Chân biệt viện cứ như vậy trôi qua.
....
Ngày thứ ba, từ sáng sớm Vô Song đã đi theo Mục Nhân Thanh rời khỏi Hoàng Chân biệt viện.
Hoàng Chân biệt viện nằm ở ngoại thành, thế lưng dựa núi, cách đó không xa dĩ nhiên lại có một thác nước nhỏ.
Hoàng Chân không hổ là đại tài chủ, toàn bộ mảnh đất ở đây gần như đều là đất của Hoàng Chân, một mảnh kiến trúc này không chỉ toát ra sự giàu có của chủ nhân mà còn hài hòa cùng thiên nhiên, cho dù là tầm mắt người hậu thế như Vô Song mà nói cũng phải tấm tắc ngợi khen.
Nơi Mục Nhân Thanh dẫn Vô Song đến là trên đỉnh núi, ngọn núi này cũng không tính là cao, chưa kể từ mặt đất đi lên còn có sẵn một con đường mòn tạo sẵn, căn bản không có gì khó khăn.
Mục Nhân Thanh lúc này mới cười nói với Vô Song.
“Tiểu tử, thời gian có hạn, lão phu liền vào đề luôn đi, ngươi hiện nay mới là nhất lưu cao thủ, mà nhất lưu cao thủ có một vấn đề cố hữu là khả năng khôi phục nội lực”.
“Bình thường mà nói hai cách dùng để khôi phục nội lực nhanh nhất là xếp bằng tu luyện cùng với ăn đan dược, đương nhiên cách đầu tiên sẽ không có tác dụng phụ cũng là ôn hòa nhất, cách thứ hai lại thắng ở tốc độ”.
“Nơi ngươi đến, quan trọng nhất là khả năng chiến đấu liên tục, vấn đề nội lực cực kỳ quan trọng, nội lực không có ngươi liền cách cái chết không xa, vì vậy lão phu sẽ dạy ngươi một thứ gọi là Thổ Nạp Pháp”.
“Muốn nói về thổ nạp pháp, liền phải dạy cho ngươi thế nào là kinh mạch, cái này vốn dành cho siêu nhất lưu cao thủ trở lên nhưng ngươi học cũng không tính là sớm”.
“Kinh mạch khác với huyệt đạo, vì vậy võ học cũng không quá giống với y

thuật, có rất nhiều thứ y thuật có thể áp dụng vào võ đạo nhưng lại không phải là toàn bộ”.
“Trong võ đạo, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng kinh nghiệm đúc kết của tiền nhân, võ giả có tổng cộng 5 đường kinh mạch chính”.
“Đầu tiên không thể không kể đến Nhâm Mạch – Đốc Mạch. Ngươi cũng biết sau khi đả thông toàn bộ Nhâm – Đốc hai mạch liền có thể đột phá Tông Sư cảnh giới, đây là hai mạch quan trọng nhất đối với võ giả”.
“Ngoại trừ hai mạch này ra còn có Dương Duy Mạch, Âm Duy Mạch cùng Trùng Mạch”.
“ Mỗi đả thông một mạch khác nhau đều gia tăng rất lớn thực lực của bản thân, ví dụ như Âm Duy Mạch tăng âm nhu, Dương Duy Mạch tăng dương cương, Trùng Mạch tăng khinh linh”.
“Về phần Nhâm Mạch cùng Đốc Mạch, bản thân Nhâm Mạch tăng cường khí huyết cùng sức mạnh cơ thể, Đốc Mạch lại gia tăng nội công cùng khả năng hồi phục hay còn gọi là trị liệu”.
“Ngươi trời sinh Tiên Thiên Chí Âm Mạch, bản thân Tiên Thiên Chí Âm Khí của ngươi liền là thứ không biết bao nhiêu người thèm khát, người bình thường chỉ có thể sau khi đột phá Nhâm – Đốc hai mạch mới có thể bắt đầu nghĩ đến ba mạch bên trên nhưng ngươi thì khác”.
“Bằng vào Tiên Thiên Chí Âm Thể, ngươi có thể thực sự thử đột phá Âm Duy Mạch, đương nhiên từ đột phá đến đả thông toàn bộ là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau”.
“Âm Duy Mạch của ngươi đả thông càng nhiều huyệt đạo, tốc độ luân chuyển nội lực của ngươi càng nhanh, khả năng hồi phục nội lực càng lớn, đủ điều kiện đầu tiên để học Thổ Nạp Pháp của lão phu”.
“Âm Duy Mạch lần lượt bao gồm các huyệt Thông Ly – Thanh Linh – Cực Tuyền – Kỳ Môn – Phù Xá – Thần Môn – Âm Dương Giao – Thiếu Hải – Liêm Tuyền – Linh Đạo “.
“Nếu lão phu đã dẫn ngươi đến đây, liền giúp ngươi đột phá Thông Ly cùng Thanh Linh hai huyệt này đi”.
“Mảnh đất này do Hoàng Chân chọn, thế đất rất đẹp lại có địa mạch chạy qua, không khác gì động thiên phúc địa giữa trời đất, đây cũng là nơi Hoàng Chân thường xuyên lựa chọn bế quan tu luyện, so với Nga Mi Sơn đương nhiên không bằng nhưng chắc chắn vẫn là hơn Tử Ngọc Sơn”.
“Nhắm mắt, điều động Quỳ Hoa Tâm Pháp, sau đó dựa theo đường dẫn mà Tử Hà Chân Khí của lão phủ để lại, điều động Tiên Thiên Âm Nhu khí đến đột phá Thông Ly cùng Thanh Linh mạch”.
Mục Nhân Thanh vừa dứt lời, Vô Song lập tức ngồi xuống, hai chân xếp bằng, bước vào nội tu.

Mục Nhân Thanh liền đặt một tay lên đỉnh đầu Vô Song, Tử Hà Thần Công mạnh mẽ thôi thúc, mang theo Tử Hà Chân Khí xâm nhập vào cơ thể Vô Song.
Sau đó Vô Song toàn tâm toàn ý vận hành Quỳ Hoa Tâm Pháp, lại theo chỉ điểm của Mục Nhân Thanh, bắt đầu xung huyệt.
Cái gì gọi là xung huyệt?, đơn giản là dùng nội công khơi thông huyệt đạo trên người Vô Song bất quá nội công của hắn xa xa không đủ bất quá hắn lại có Tiên Thiên Chí Âm Thể làm chỗ dựa, vẫn là có thể dùng Tiên Thiên Chí Âm Khí thử xung huyệt.
Cảm giác xung huyệt tuyệt đối không dễ chịu, Vô Song có thể cảm nhận được tiên thiên chí âm khí của hắn đang điên cuồng chuyển động, trở thành một vòng xoáy cỡ nhỏ, bắt đầu cùng Thông Ly huyệt va chạm.
Cái này Vô Song cũng rất khó giải thích bất quá dễ hình dung nhất là một người lấy đà dùng hết sức tông cửa.
Mỗi lần tiên thiên chí âm khí của hắn thử đột phá đạo quan liền bị đánh bật trở lại, rồi sau đó lại một lần tấn công, lại một lần đánh bật.
Cái loại cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu gì chỉ bởi tiên thiên chí âm khí của Vô Song toàn bộ tập trung ở đan điền, dựa theo Quỳ Hoa Tâm Pháp bản thân Vô Song sẽ điều khiển khí này chạy dọc cơ thể, rồi bắt đầu chuyển hóa ở đan điền rồi lại dựa ngược lại kinh mạch ban đầu, dẫn khí đến huyệt đạo cần công phá.
Mỗi lần hắn xung huyệt thất bại đương nhiên quá trình bên trên sẽ lại làm thêm một lần nữa, việc đan điền liên tục vận chuyển, liên tục tập hợp rồi chuyển hóa tiên thiên chí âm khí trong người Vô Song liền khiến hắn có cảm giác đan điền của mình thậm chí đến giới hạn.
Tiên thiên chí âm khí độ khó chuyển hoán cao gấp hàng chục lần so với linh khí phổ thông ngoài thiên địa.
Cũng may Vô Song còn có Tử Hà Chân Khí của Mục Nhân Thanh trợ giúp ôn dưỡng kinh mạch, bảo vệ đan điền, nếu không chỉ sợ Vô Song tuyệt đối sẽ bị nội thương.
Một mạch từ rạng sáng đến giữa trưa, thậm chí trên đỉnh đầu Vô Song xuất hiện một vòng xoáy màu tím nho nhỏ, thân thể của hắn ướt đẫm mồ hôi hắn rốt cuộc cũng có thể thả lỏng.
Tiên thiên chí âm khí của Vô Song, lần đầu tiên thành công đột phá Thông Ly huyệt.
Đột phá Thông Ly huyệt, Vô Song đột ngột cảm thấy nội lực của hắn dĩ nhiên tăng thêm một mảng, sau đó một dòng khí thanh mát chảy ngược lại cơ thể Vô Song, khiến toàn bộ lỗ chân lông trên người Vô Song dãn da, hắn lập tức cảm thấy thư thái không nói nên lời.
“Không cần nghỉ, nhất khí xung thiên, mượn lúc vừa đột phá, không cần quan

tâm đến căn cơ, tiếp tục nhắm tới huyệt Thanh Linh. Lão phu dùng Tử Hà Chân Khí bảo vệ ngươi".
Nghe Mục Nhân Thanh nói thế, Vô Song không dám chậm trễ, tiếp tục giữ vững tinh thần, tiên thiên chí âm khí của hắn lúc này trực tiếp biến từ một cơn gió nhỏ thành một vòi rồng, trực tiếp lao thẳng về huyệt Thanh Linh.
Khác với Vô Song suy nghĩ, không khó như lần đầu tiên, khi mà tiên thiên chí âm khí tiến vào huyệt Thanh Linh liền mạnh mẽ bao lấy nó, sau đó bắt đầu xoay tròn, bắt đầu tấn công.
Nếu huyệt Thông Ly bản thân Vô Song thử hơn 20 lần mới có thể thành công xung huyệt thì huyệt Thanh Linh hắn chỉ cần 3 lần mà thôi.
Xông phá huyệt Thanh Linh, Vô Song cảm giác nội lực của mình so với lúc đầu trực tiếp tăng thêm ba thành. Đây chỉ là mới đột phá hai trong số mười huyệt bên trong Âm Duy Mạch.
Vô Song hoài nghi, nếu thật sự đột phá toàn bộ Âm Duy Mạch, nội lực của Vô Song có lẽ tăng lên gấp 3 lần có hơn.
Xung huyệt là một quá trình khó khăn cùng không mấy dễ chịu nhưng kết quả của nó thì bất cứ ai cũng có thể bật cười thành tiếng, bởi sau khi xung huyệt xong liền có thiên đại lợi ích.
Mục Nhân Thanh cũng thở ra một hơi nhọc khí, nếu Vô Song không có Tiên Thiên Chí Âm Thể, bản thân Mục Nhân Thanh đúng là không dám thử việc này.
Sau đó Mục Nhân Thanh rất nhanh ngồi xuống, xếp bằng, giọng nói trầm thấp vang lên.
"Nhớ kỹ đoạn khẩu quyết này, sau đó bắt đầu vận nội lực qua hai mạch Thông Ly cùng Thanh Linh, lão phu dạy ngươi Kỳ Thuật – Quy Tức Công".
....
Quy Tức Công là một loại kỳ thuật trong thiên hạ, có thể nói bản thân Quy Tức Công vốn dành cho người lười thở.
Nếu thở một lần có thể đủ sống tuyệt đối sẽ không thở đến lần thứ hai, đây chính là Quy Tức Công.
Bản thân Quy Tức Công vốn dùng để giả chết, tuy nhiên nó còn có thể che dấu hơi thở, ẩn dấu tu vi, so với Quỳ Hoa Bảo Điển, Quy Tức Công càng thêm mạnh mẽ về khả năng che dấu tu vi.
Đáng nói hơn là, không biết kẻ điên nào sáng tạo ra Quy Tức Công, cũng không biết kẻ này là điên hay là thiên tài.
Quy Tức Công cảnh giới đầu tiên là 3 giây thở một lần.
Cảnh giới đầu tiên có thể rất bình thường nhưng về sau sẽ dần dần tăng lên đến mức độ.... vài canh giờ mới phải thở một lần, đây tuyệt đối là kinh khủng.
Bên trong Quy Tức Công, vốn là dành cho kẻ lười thở nhưng không phải dành cho người lười luyện võ.

Bình thường chỉ có nhập định mới có thể hấp thu thiên địa linh khí hồi phục nội lực, nhưng Quy Tức Công không cần nhập định, bởi nó có thể dùng thời gian 'ngươi' không thở để bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí.
Giả sử 3 giây ngươi thở một lần, vậy chúc mừng ngươi có 2 giây để hấp thụ linh khí.
Đây tuyệt đối là một cái siêu cấp biến thái bí thuật.
Vô Song dùng thời gian từ giữa trưa đến tận chiều tà mới có thể học xong tầng đầu tiên của Quy Tức Công, hắn thật sự cảm thấy không cách nào tưởng tượng ra nổi, trên đời có người nghĩ ra biến thái bí thuật này.
Đương nhiên Quy Tức Công cũng không phải nghịch thiên như vậy, trong hai giây nín thở, Vô Song căn bản không thể làm gì.
Hắn cần ít nhất đạt đến Quy Tức Công tầng thứ hai, cảnh giới 10 giây thở một lần, lúc này mới có thể tính là có chút thành tựu.
Nếu 10 giây thở một lần, Vô Song đại khái sẽ có 9 giây để hấp thụ thiên địa linh khí bên ngoài, sau đó sẽ tích trưc trực tiếp vào bên trong hai mạch Thông Ly cùng Thanh Linh rồi lại tiếp tục dựa theo Quỳ Hoa Tâm Pháp mang thiên địa linh lực từ hai mạch này hướng xuống đan điền.
Vô Song cũng không rõ, hắn phải mất bao lâu để đạt tới cảnh giới 10 giây thở một lần nhưng hắn lại càng ngày càng có hứng thú với Vương Bản Sơn.
Vương Bản Sơn rốt cuộc là nơi thế nào?, dưới ánh chiều tà, Vô Song cùng Mục Nhân Thanh trở về trang viên, trong mắt Vô Song ngập tràn chiến ý cùng mong đợi.
....
Tiểu Mục: Trường An – Lý Thu Thủy (1)
Khi mặt trời dần buông xuống, khi một vài tia nắng mặt trời cuối cùng chiếu lên mái hiên cong cong nơi Tử Cấm Thành, lúc này bên trong Tử Cấm Thành đang đón tiếp một vị khác đặc biệt, một dị vực mỹ nhân.
Tử Cấm Thành chia làm Tiền Triều cùng Hậu Cung.
Đi qua Ngọ Môn Quan, sẽ thấy một con sông (Kim Thủy) được bắc qua bởi năm cây cầu, dẫn đến Thái Hòa môn, đằng sau là một quảng trường lớn.
Phía cuối quảng trường là các bậc thang làm bằng đá cẩm thạch trắng, dẫn tới tam đại điện của Tiền Triều.
Tam đại điện bao gồm Thái Hòa Điện – Trung Hòa Điện cùng Bảo Hòa Điện.
Đây tam đại điện lớn nhất của Tiền Triều.
Đi về hướng tây nam sẽ là Võ Anh Điện, hướng đông nam liền là Văn Hoa Điện.
Tiền Triều tổng cộng được hình thành từ 5 điện chính này.
Tạm thời không bàn đến 4 điện còn lại, lúc này tại Thái Hòa Điện đang tổ chức một bữa tiệc linh đình.
Thái Hòa Điện là điện lớn nhất bên trong ngũ điện, chỉ tính chiều cao so với

quảng trường xung quanh đã là 30m, rộng lớn vô cùng.
Thái Hòa Điện được phủ một lớp màu vàng xa hoa cùng những ký hiệu đặc thù của hoàng thất, thuần một sắc vàng của hoàng kim.
Bên trong là vô số bảo vật trang trí, từ bình hoa, đèn, đến cả từng bức tường, từng cây cột đều do công tượng khéo tay nhất làm nên.
Thái Hòa Điện là nơi thể hiện bộ mặt của Đại Thanh, bởi nơi này là nơi Đại Thanh dùng để tiếp khách, để tổ chức những nghi lễ lớn.
Lần này khách nhân của Đại Thanh đến từ Tây Vực xa xôi, Tây Hạ Quốc.
Không cần nói cũng biết, vị khách nhân này đương nhiên là Lý Thu Thủy.
Bên trong Thái Hòa Điện, hai bên bá quan văn võ chia thành hai hàng, bắt đầu cùng nhau thưởng thức rượu thịt, trên mỗi bàn đầy ắp thức ăn cùng trái cây, không khí liền có vài phần vui vẻ, thậm chí gần gũi.
Bên cạnh là từng dàn từng dàn mỹ nhân đi lại rót rượu còn ở giữa đại điện tràn ngập những bóng hình lả lướt xinh đẹp đang ca múa.
Từ đại điện đi lên liền có 9 bậc cầu thang bằng vàng, đại diện cho cửu ngũ chí tôn.
Trên những bậc thang này liền là ngai vàng của hoàng đế, có điều lúc này bên cạnh hoàng đế vậy mà có thêm hai cái ghế ngọc cùng một tấm rèm sau lưng.
Hai cái ghế ngọc ở thấp hơn ngai vàng rất nhiều, đây là ghế của Tả Tướng cùng Hữu Tướng.
Sau tấm rèm kia... cũng có ngai vàng bất quá chỉ là hai tay vịn của nó chỉ có 3 cái móng mà thôi, sau tấm rèm chính là hoàng thái hậu của khang Hy, cũng là người thay Khang Hy nhiếp chính – Từ Hòa Hoàng Thái Hậu.
So với ba nhân vật này, một Khang Hy chưa đến 10 tuổi, chân miễn cưỡng có thể chạm đến mặt đất hoàn toàn bị lép vế quá nhiều.
Khang Hy hiện nay còn quá bé, hắn căn bản không thể tay nắm quyền lực, chưởng hết thiên hạ.
Tuy nhiên từ bé Khang Hy đã được học đế vương thuật, cho dù hiện tại tuổi tác không lớn nhưng uy thế cũng đã không nhỏ.
Mắt sáng như sao thể hiện cơ trí, khuôn mặt non nớt nhưng lại mang theo vài nét nghiêm nghị, sống lưng ngồi thẳng, hai tay để trên đầu gối, ánh mắt nhìn thẳng xuống bên dưới.
Tuổi tác chưa đủ nhưng khí chất đúng là đã có.
Khang Hy đứa bé này tuyệt đối không hổ danh mang theo đế vương vận.
Khang Hy cũng đang xem ca múa bên dưới, hắn không rõ ràng lắm vị khách nhân ngày hôm nay là ai, hắn chỉ biết là một cái man di ngoại quốc.
Tất nhiên bốn chữ ‘man di ngoại quốc’ cũng là Khang Hy được dạy từ rất nhỏ, trong mắt Khang Hy chỉ có Ái Tân Giáp La nhất tộc mới có thể coi là chân chính chủ nhân của thiên hạ này.

Khang Hy thật sự có chút tò mò với mấy vị khách nhân kia, ánh mắt như có như không nhìn về đoàn đặc sứ Tây Vực.
Để Khang Hy thất vọng là, đoàn đặc sứ Tây Vực này nhìn cũng không có gì đặc biệt, đều là nam nhân tuổi trung niên, thậm chí có chút luống tuổi, căn bản không có gì đẹp mắt mà nhìn.
Đừng nói là Khang Hy, cho dù là Tần Cối cùng Lý Lân cũng cảm thấy quái lạ, hôm nay hai người đặc biệt vì Lý Thu Thủy tổ chức yến tiệc, người đàn bà này dĩ nhiên không đến?.
Nói thật bằng vào Tây Hạ Quốc, còn lâu mới được Lý Lân cùng Tần Cối đối xử đặc biệt như vậy, chẳng qua thực lực ngũ tuyệt của Lý Thu Thủy không thể coi thường, không thể không để hai người long trọng đối đãi mà thôi.
Ngay lúc này, tiếng nhạc thay đổi.... thành một điệu nhạc cực kỳ xa lạ.
Từ bên trong đám mỹ nhân đang ca múa, xuất hiện một thân ảnh.
Giây phút mà nàng hiện thân, thiên địa như ngừng di chuyển.
Giây phút nữ nhân này bước ra, cho dù là Khang Hy tiểu hoàng đế cũng cảm thấy máu huyết sôi lên.
Nàng mặc một bộ áo mỏng màu đỏ, xuyên qua lớp vải mỏng kia, mà một tấm yếm đào cũng màu đỏ.
Nửa bụng dưới hoàn toàn khoe ra để lộ cái bụng không tỳ vết, vòng eo tinh mỹ đến cực điểm.
Chân của nàng... chỉ là một làn váy mỏng màu đỏ, khoe hoàn toàn đôi chân trần trắng như bạch ngọc, đôi chân kia mỗi bước nhu hút theo toàn bộ ánh mắt của nam nhân....
Nàng bắt đầu múa, đôi tay trắng ngần mềm mại không xương khẽ di chuyển, những ngón tay thon dài với móng tày màu đỏ đầy yêu mị.
Mái tóc màu đen kết lại cùng với những trang sức màu bạch kim, khuôn mặt bị tấm màng đỏ che đi chỉ để lộ duy nhất đôi mắt.
Đôi mắt như câu hồn đoạt phách thế nhân.
Lý Thu Thủy bước ra, cái gì mỹ nhân đều trở thành vô nghĩa.
Trong điện lúc này có hơn 50 mỹ nhân được tuyển chọn đề rót rượu bưng thức ăn cùng 30 mỹ nhân ca múa đàn hát nhưng trước mặt nàng, tất cả đều trở thành tầm thường.
Bọn họ chỉ là cỏ dại hai bên đường, cỏ dại cho dù có nhiều hơn nữa, cũng chỉ tôn thêm vẻ đẹp cho đóa hoa hồng kiều diễm.
Tây Vực đệ nhất mỹ nhân – Lý Thu Thủy xuất hiện theo một phong cách không thể ấn tượng hơn.
Nàng bước ra một bước, theo điệu vũ của nàng, toàn bộ thế giới như lấy nàng làm trung tâm.
....

Quyển 2 Chương 1
Vương Bản Sơn – Thiên Ý Thành

Quyển 2: Phượng Vũ Cửu Thiên – Tiềm Long Trở Mình
Chương 1: Vương Bản Sơn – Thiên Ý Thành
....
Vương Bản Sơn nằm ở ngoại vi Tô Châu,
Tô Châu nằm ở phương nam, đồng thời cách Hoài Nam Đạo tương đối xa.
Từ Hoài Nam Đạo đến Tô Châu cho dù nhanh cũng mất 15 ngày với điều kiện một người hai con ngựa, một mạch chạy thẳng.
Đoàn xe của Vô Song rõ ràng sẽ không có cái tốc độ như vậy, đoàn xe của hắn được Hoàng Chân lựa chọn theo phương châm – đặt thoải mái lên hàng đầu.
Ngựa đương nhiên là ngựa tốt nhưng ngựa kéo xe có thể đi nhanh bao nhiêu?.
Chưa kể trên đoạn đường này, Vô Song cùng Mục Nhân Thanh cũng không có đi qua bất kỳ thành trấn hay đường lớn nào, toàn bộ đều là lấy đường vòng mà đi, quả thực là 'mua đường'.
Quãng đường vốn là 1 thì theo cung đường Mục Nhân Thanh chọn trực tiếp kéo lên 2.
Đương nhiên đường do Mục Nhân Thanh chọn, sẽ không ai có ý kiến, đám người bảo tiêu đi theo đoàn xe ngựa đều là hộ vệ tâm phúc của Hoàng Chân, đối với Mục Nhân Thanh lại càng sai đâu đánh đó, căn bản sẽ không vì đường dài mà than vãn.
Trên đoạn đường này, Vô Song chủ yếu là được Mục Nhân Thanh huấn luyện.
Theo lời Mục Nhân Thanh nói, Vương Bản Sơn chỉ có tháng 7 mới có thể đi vào, đến sớm hay đến muộn, liền phải đợi ở ngoài, căn bản chỉ phí thời gian.
Lúc Vô Song rời khỏi Tử Ngọc Sơn là khoảng tháng 3, tính thêm thời gian hắn dạo chơi giang hồ, hiện nay đã là giữa tháng 5, khoảng cách từ đây đến tháng 7 còn hơn 1 tháng nữa.
Trong hơn 1 tháng này liền là thời gian Vô Song luyện Quy Tức Công, đồng thời hắn còn phải luyện thể lực.
Luyện thể lực việc này trên Nga Mi Sơn hắn cũng đã làm suốt 3 năm, thể lực của Vô Song vốn là rất tốt chỉ có điều đến khi Mục Nhân Thanh chỉ dạy, hắn mới hiểu thế nào là biến thái luyện tập.
So với Mục Nhân Thanh mà nói, Tiên Âm còn tốt với Vô Song quá nhiều quá nhiều.
Vô Song thân cao khoảng 1m1 – 1m2 so với một đứa bé cùng tuổi đã có thể tính là không thấp, thân thể tương đối lý tưởng hơn nữa vì hắn là nhất lưu cao thủ,

thể lực cũng là cực kỳ tốt.
Tuy nhiên.... ‘tốt’ của Vô Song so với ‘tốt’ của Mục Nhân Thanh không cùng một đẳng cấp.
Vô Song hiện nay đang đeo bốn tấm giáp trên người, tất cả đều làm bằng Huyền Trọng Thiết.
Vô Song không rõ Huyền Trọng Thiết rốt cuộc là cái gì, nhưng chỉ cần nghe tên thôi cũng đã biết nó rất nặng, phi thường nặng.
Hai tay của Vô Song, có hai tấm giáp tay hoàn toàn làm bằng huyền trọng thiết, tuy nhiên nói là giáp tay thế thôi, Vô Song chính mình cũng không thấy giống giáp tay chỗ khỉ nào.
Đơn giản mà nói đây là một tấm trụ lớn màu đen, chiều dài của tấm trụ này vừa bằng từ khuỷu tay đến cổ tay Vô Song, còn về độ lớn nó phải bằng nửa phần ngực của hắn là ít.
Ở giữa khối trụ này có một lỗ cho Vô Song nhét tay vào, chỉ thế mà thôi.
Tất nhiên nếu hay đã có thì hai chân không thể không có.
Chiếc xe ngựa của Hoàng Chân chuẩn bị cho Vô Song cũng tương đối đặc biệt, đây là một loại xe ngựa có sàn cực dày, hay đúng hơn phần đáy xe ngựa do nhiều lớp gỗ kết thành.
Không cần biết thế nào, Vô Song đều phải đứng trung bình tấn trong xe ngựa, sau đó luyện quyền.
Nói thì dễ nhưng lúc làm phải nói là địa ngục.
Vô Song đứng tấn đương nhiên có thể đứng được chỉ là xe ngựa sẽ không đứng yên, xe ngựa sẽ di chuyển.
Đây giống như đứng tấn luyện võ ở trên xe Bus vậy, căn bản là việc quá mức khó khăn.
Vô Song cứ đứng lên, tung một quyền ra, hắn liền ngã xuống.
Sau đó phải đứng dậy, quan trọng nhất là tính bốn khối huyền thuyết trên người, Vô Song tổng cộng tăng thêm 40 kg trọng lượng.
Đây là khái niệm gì?, 40 kg trọng lượng tức là so với chính bản thân Vô Song hiện nay còn nặng hơn.
Nếu không phải Vô Song có nội công trèo chống, hắn chỉ sợ không nhấc tay lên nổi.
Cho dù hắn có nội công trèo chống, tung ra 5 quyền đã là cực hạn của Vô Song, sau đó toàn bộ phần cánh tay của hắn mất cạch cảm giác, cứ như cánh tay đi mượn vậy, đau nhức vô cùng.
Về phần chân của Vô Song, cũng không khác gì.
Dùng lực gồng gánh cả cơ thể tăng cân một cách đột ngột, lại thêm phải dùng hết những đầu ngón chân bám xuống sàn gỗ chỉ cầu không ngã, toàn bộ phần bắp đùi trở xuống của Vô Song đều đau nhức vô cùng.

"Đứng lên, lại tiếp tục 5 quyền nữa, không được dừng".
Bên cạnh, lại là một giọng nói vô cảm của Mục Nhân Thanh.
Vô Song run rẩy, cố gắng bò bằng cả hai tay hai chân, trong xe ngựa này cũng không có chỗ bám, hắn chỉ có thể dùng lực nâng của phần thắt lưng cùng lực từ bắp chân truyền tới, tiếp tục đứng lên.
Một tay thu lại, một tay xuất quyền, rồi thu về, tay kia lại xuất quyền.
Đây chính trung bình tấn.
Chỉ khi đến lúc Vô Song hét lên đau đớn, chỉ khi thân thể hắn như mảnh thủy tinh ầm ầm nứt vỡ, hắn mới được phép nghỉ ngơi.
Xương cốt, bắp cơ, bắp thịt của Vô Song, toàn bộ đều đến giới hạn, cảm giác tê buốc nhức nhối như có vô số con trùng chui vào bên trong hắn, tàn phá từng bó cơ, từng kinh mạch của Vô Song từ bên trong, thậm chí đén cả xương của hắn cũng cảm giác đang mục ra.
Nhìn thấy Vô Song như vậy, Mục Nhân Thanh mặt vẫn không thể hiện bất cứ cái gì, chỉ đơn giản dùng Tử Hà Chân Khí giúp Vô Song đả thông kinh mạch rồi bắt đầu lấy rượu thuốc xoa bóp bắp chân cùng bắp tay cho Vô Song.
Phải nói là khoảng thời gian này chính Vô Song cũng không rõ, mình vượt qua kiểu gì.
Đến cả khi ăn cơm, tay của hắn cũng không cầm nổi bát cơm lên, chỉ có thể đặt bát cơm lên thật cao, rồi cố gắng dùng bàn tay run rẩy, cầm thìa cũng không vững mà bỏ vào miệng.
Cái gọi là bài tập của Mục Nhân Thanh, quá sức đáng sợ.
Cũng may mắn cho Vô Song là, khi hắn kết hợp Quy Tức Công cùng trung bình tấn, hắn cảm giác khi mà thân thể ngừng hô hấp, hắn liền có thể dễ dàng giữ vững trọng tâm hơn rất nhiều.
Cách tập luyện thể lực kinh khủng này, là địa ngục với Vô Song và cũng là địa ngục với bất cứ ai cùng tuổi hắn, nếu không phải có Tử Hà Thần Công hộ thể của Mục Nhân Thanh, Vô Song đã sớm trở thành phế nhân.
....
Đoàn xe ngựa đi không nhanh, bất giác một tháng đã trôi qua.
Vô Song trong một tháng này, không rõ mình đã đi đến đâu, còn cách Tô Châu bao xa, lại càng không rõ mình đã ngất bao nhiêu lần, bao nhiêu đêm hắn đói mờ cả mắt nhưng không nhấc nổi tay lên, còn không tự ăn được.
Chính hắn cũng chết lặng với cái kiểu tập luyện của Mục Nhân Thanh, hắn không rõ Viên Thừa Chí, Quy Tân Thụ hay Hoàng Chân vượt qua kiểu gì?.
Lúc này cạnh một hồ nước lớn, Vô Song đang bắt đầu tập hít đất.
Khi mà thân thể Vô Song bị đẩy đến cực hạn, cũng quen dần với 40 kg trọng lượng thêm vào cũng là lúc bài tập được thảy đổi.
Bài tập lúc này thậm chí còn nặng hơn.

Buổi sáng khi đoàn xe ngựa di chuyển, Vô Song liền luyện trung bình tấn.
Buổi tối khi đoàn xe dừng lại, hắn liền phải tập hít đất, chạy cùng bật nhảy.
Thử hỏi một đứa bé với trọng lượng cơ thể gần 80 kg như hiện nay liệu có thể làm được hay không?.
Nếu không có nội lực, đáp án chắc chắn là không.
Cho dù có nội lực, Vô Song vẫn cảm thấy khó khăn vô cùng.
Suốt một tháng này, nội lực của Vô Song luôn trong tình trạng cạn đến đáy, hắn còn không có thời gian ngồi đả tọa khôi phục nội lực.
Nội lực của Vô Song hồi phục luôn bằng vào thổ nạp pháp bên trong Quy Tức Công.
Sau một tháng địa ngục, cũng chính vì phải vận dụng Quy Tức Công quá nhiều lần, Vô Song rốt cuộc cũng đạt đến cảnh giới 10 giây thở một lần, cũng có thể coi là đột phá nho nhỏ.
Dưới ánh trăng sáng vằng vặc phản chiếu xuống mặt nước hồ buổi dầu thu.
Mục Nhân Thanh ngồi sát bờ hồ, cảm nhận từng cơn gió thổi đến, ánh mắt thủy chung quan sát từng động tác của Vô Song.
“Thấp hơn một chút, sống lưng quá cao”.
Một nhành liễu cứ như vậy đánh lên lưng Vô Song, khiến hắn lại bắt đầu vận sức cố gắng hạ thấp ngực xuống thêm một chút.
“Tiếp thục, mới có 20 cái, 10 cái nữa chúng ta liền nghỉ”.
Cái thứ âm thanh này, Vô Song đã nghe đến nhàm.
Âm thanh này với hắn mà nói, ngày nào hắn cũng nghe quá nhiều.
“25”
“26”
“27”
“28”
“29”
“ Một cái nữa cố lên”.
Đôi tay của Vô Song run run, không chỉ có tay của hắn mà toàn bộ cơ thể đều run run.
“30, nghỉ tay”.
Vô Song cũng chỉ đợi một câu này, hắn đổ sập xuống mặt đất, đứng lên cũng là không nổi.
Mục Nhân Thanh khẽ mỉm cười lắc đầu, sau đó dùng một tay, vác Vô Song lên lưng, trở về đoàn xe ngựa cách đó không xa.
Dưới ánh nến mơ hồ trên xe ngựa, Vô Song thì thào với Mục Nhân Thanh.
“Tiền bối, vãn bối thật ra có một việc tò mò”.
Mục Nhân Thanh đang đọc sách, ông ta nghe vậy liền nghi hoặc nhìn Vô Song.
“A?, có gì không hiểu, ngươi cứ hỏi”.

Vô Song thở dốc, hai tay hai chân hoàn toàn nằm theo hình chữ đại, hắn căn bản không có sức di chuyển hai tay hai chân của mình.
“Quỳ Hoa Lão Tổ, là người như thế nào?”.
Mục Nhân Thanh nghe Vô Song hỏi vậy, lông mày hơi hơi dãn ra rồi bật cười.
“Theo ngươi, hình dáng của lão tổ như thế nào?”.
Vô Song ngửa mặt nhìn lên trần xe ngựa, hắn suy nghĩ một chút rồi nói.
“Một lão nhân mặt trắng, mái tóc cũng trắng, quần áo thì chắc là màu đỏ?, khuôn mặt có chút tà tà mị mị khiến người khác luôn luôn sợ hãi?”.
Mục Nhân Thanh nghe vậy hoàn toàn lắc đầu.
“Lão tổ, luyện thành Quỳ Hoa tầng 7 đại thành, nói thẳng ra trong số cao thủ ngũ đế thiên hạ này, lão tổ bên ngoài liền là trẻ nhất, hắn có làn da trắng bóc mềm mại như da em bé, khuôn mặt mang theo vài phần thanh tú, mái tóc dài màu đen kéo đến tận lưng, thân hình hơi hơi gầy yếu, thích nhất cũng là mặc áo tím đi ra ngoài”.
“Nếu phải nhìn mặt Quỳ Hoa Lão Tổ mà đoán, giống một cái thiếu niên 17-18 tuổi đi “.
“Ta cũng không biết nói gì về lão tổ, nói tà đương nhiên tà, nói chính trên đời này không ai chính hơn hắn”.
“Nhân nghĩa trong tay liền vô địch, bất quá nhân nghĩa cũng có cách nhìn. Trong mắt ngươi kẻ kia là bất nhân bất nghĩa nhưng trong mắt người khác lại là bậc thánh nhân”.
“Trong mắt thiên hạ này lão tổ chỉ là một cái thái giám không hơn không kém nhưng hắn là đại anh hùng của Đại Thanh, hắn có thể coi là biểu tưởng của toàn bộ Đại Thanh, uy danh còn hơn cả Hoàng Thường”.
“Hoàng Thường quản văn, lão tổ quản võ, một văn một võ thiên hạ nhất thống”.
“Thật ra mà nói, lão tổ là kẻ thù của ngươi, hắn là ngươi giết cha ngươi, đây là sự thực, ngươi hận hắn bao nhiêu cũng được, nhưng lão phu vẫn là không cho phép ngươi nghĩ sai về hắn, không được phép hạ thấp hắn. Hắn là một người mang rất nhiều bi thương, cuộc đời lão tổ chưa một lần vui vẻ, chưa một ngày thật sự cười cười nói nói”.
“Năm đó trên Thiên Long Sơn Mạch, lão tổ bị.... thương hàn “.
“Lão tổ ngã bệnh rất không đúng lúc, hơn nữa phải nói là ngũ đế cao thủ sao có thể nhiễm thương hàn?”.
“Lão tổ năm đó vẫn lên Thiên Long Sơn. Vẫn tham gia chiến dịch cuối cùng kia, chiến dịch dọn sạch toàn bộ nguy hiểm cho Đại Thanh, quét sạch thế lực sau lưng để Đại Thanh rảnh tay nhìn về phía trước, nhìn về cường địch Mông Cổ”.
“Lão tổ đúng là chết rồi, hắn chết rất đẹp, vừa vặn giải quyết xong Thiên Long Giáo, vừa vặn giải quyết thiên hạ đệ nhất quái vật – Lệ Thương Thiên”.
“Nếu lão tổ không chết, Lệ Thương Thiên chỉ sợ vẫn sẽ đi ra ngoài được, vì vậy

ông ta nguyện chết, kết thúc một cuộc đời đầy tang thương nhưng lại là một cái truyền kỳ”.
“ Lão tổ là một cái nam nhân rất đặc biệt, cho dù hắn là thái giám nhưng trong mắt lão phu, thiên hạ nam nhân cũng chỉ đến như thế mà thôi”.
“Người ta nói, bỏ một mà cứu vạn. Đây là một loại đại đại khảo nghiệm, nếu tính mạng được quy thành con số, liệu ngươi có thể bỏ một nữ nhân của mình cứu lấy cả thiên hạ hay không?. Lão tổ hắn là một cái kỳ nam tử, hắn không bỏ được”.
“Hắn có thể làm chỉ là hy sinh chính mình, bảo vệ những thứ thân thuộc nhất, hắn căn bản không muốn buông bỏ một cái gì”.
“Một cái thái giám, có tình cảm, thầm thích một nữ nhân. Đáng tiếc hắn là thái giám hắn có tư cách gì thích nữ nhân kia đây?, vì vậy hắn vẫn là chỉ có thể liên tục biến cường, bất chấp tất cả, thủ hộ nàng mà thôi”.
“Nam nhân trong thiên hạ ai không muốn dương danh lập vạn?, ai không muốn thành thế gian vô địch? “.
“Từ Độc Cô Cầu Bại, Trương Tam Phong, Hoàng Thường,, Tiêu Dao Tử, bọn họ từ vẫn luôn lấy võ công làm kiêu ngạo, vẫn luôn nuôi chí trở thành thiên hạ đệ nhất”.
“Nam nhân luôn có hùng tâm tráng trí, Thuận Trị có, Lý Tự Thành đương nhiên có, Thiết Mộc Chân lại càng đáng sợ”.
“Quỳ Hoa Lão Tổ lại không có, hắn không muốn trở thành thiên hạ vô địch, lại càng không muốn chưởng nắm thiên hạ, từ vừa mới bắt đầu, hắn liền cùng tuyệt đại đa số mọi người khác biệt “.
“Hắn thật sự rất lười, cũng rất thiển cận, là một cái ngu xuẩn nam nhân, tầm mắt của hắn quá nhỏ.... tầm mắt của hắn chỉ là một mảnh cỏ xanh, một nấm mộ ba phần đất trước mặt, hắn chỉ cần thủ hộ một bóng hình đó, liền là đủ. Hắn không cần hơn”
“Nếu ai cũng mong muốn trở thành một thanh thần kiếm trảm tận thiên hạ thì lão tổ chỉ mong làm mũi kiếm, mũi kiếm còn kiếm liền còn. Mũi kiếm mang theo vô tận phong mang, vô tận sát phạt, chỉ để thủ hộ, phần sau lưng”.
“Cho dù là địch, hay là bạn, cho dù là thù, hay là minh hữu ngươi cũng phải học được một chữ ‘kính’ ‘.
“Chỉ có kính trọng đối thủ, mới là kính trọng chính mình. Quỳ Hoa Lão Tổ, hắn là một cái kẻ thù đáng tôn kính của ngươi. Chỉ tiếc ngươi không gặp được lão tổ nữa, hắn vẫn là đi trước một bước”.
“Lão phu chỉ có duy nhất một cái tò mì, liệu lão tổ giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn nhìn thấy cái gì?. Thế giới của hắn vốn một màu xám, liệu khi chết có sáng lên không?”.
Vô Song lặng im, lặng im nghe tất cả.

Đây là lần đầu tiên, hắn nghe người khác nói về Quỳ Hoa Lão Tổ.
Thiên hạ chửi thì sao?, thiên hạ coi thường thì sao?, là một cái thái giám thì sao?.
Huyết nhuộm hồng trần, một đường chém giết cuối cùng chỉ vì thủ hộ.
Thủ hộ ba phần đất, thủ hộ một nắm cỏ xanh.
Mũi kiếm sắc liền để bảo vệ thanh kiếm, nếu muốn giết người.... mũi kiếm liền đủ. Chỉ cầu phía sau bình yên.
Vô Song chưa từng ghét Quỳ Hoa Lão Tổ, cũng không nghĩ đến trả thù hay phỉ nhổ lão nhân này, bởi hắn với... Lệ Thương Thiên căn bản không có bất cứ tình cảm gì.
Lúc này trong miệng Mục Nhân Thanh, hắn đột nhiên cảm thấy, hắn thật sự muốn xem thiên hạ đệ nhất kỳ nam tử kia... rốt cuộc như thế nào.
Nam nhân có nhiều loại nam nhân, nhưng nam nhân trong thiên hạ, có mấy ai hơn được người kia?.
Thân tàn, tâm không tàn. Tâm còn trường tồn với thiên địa.
....
Tháng năm qua đi, tháng sáu đến.
Tháng sáu dần qua... liền là tháng bảy.
Tại thế giới này không có dương lịch, cũng không chia theo tuần.
Một tháng chỉ có 30 ngày, bất kể là tháng nào, đồng thời toàn bộ đều xếp theo âm lịch.
Ở thế giới này không có tồn tại khái niệm ‘thứ’.
Tháng bảy ở thế giới này có một cái tên rất đặc biệt, tháng cô hồn.
Tất nhiên Vô Song nào thèm để ý tháng cô hồn có gì xảy ra, thứ hắn để ý là đoàn xe ngựa rốt cuộc cũng đến Vương Bản Sơn.
Thần kỳ là, không rõ Mục Nhân Thanh chọn đường kiểu gì, dĩ nhiên đoàn xe ngựa đến trước Tô Châu liền tách ra, sau đó Mục Nhân Thanh cùng Vô Song hai người đi theo đường nhỏ trong rừng, mất gần 4 ngày thời gian mới đến chân núi Vương Bản Sơn.
Vương Bản Sơn.... là một dãy núi rất lớn có điều không quá cao, nó chỉ cao hơn Tử Ngọc Sơn một chút nhưng kém xe Hoa Sơn chứ đừng nói Nga Mi Sơn.
Đất của Tử Ngọc Sơn cũng tương đối đặc biệt, mặt đất màu đỏ, loại đất đỏ này kiếp trước Vô Song cũng đã nhìn thấy không ít, căn bản không nghi hoặc mấy.
Cái hắn nghi hoặc là, trên Vương Bản Sơn dĩ nhiên không có một bóng người.
Vương Bản Sơn dù sao cũng ở gần Tô Châu, theo Mục Nhân Thanh nói thì cũng chỉ cách Tô Châu thành khoảng 1-2 ngày đường, vậy mà Vô Song không nhìn ra một bóng người, hay bất cứ một dấu hiệu sự sống nào gần đây?.
Đối với Mục Nhân Thanh, Vô Song hơi hơi nghi hoặc quay đầu lại hỏi.
“Tiền bối, chúng ta đến Vương Bản Sơn rồi, tiếp theo... tiếp theo phải làm gì?”.
Mục Nhân Thanh với câu hỏi của Vô Song chỉ cười, sau đó mắt nhìn về phương

đông xa xôi.
‘Vương Bản Sơn là nơi ở của một thế lực lớn trong thiên hạ, cái thế lực này so với Ngũ Nhạc Kiếm Phái thời kỳ lão phu cũng không kém hơn bao nhiêu. Thời kỳ đỉnh cao của nó cho dù Thiếu Lâm – Võ Đang cũng không dám đơn giản coi thường”.
Vô Song nghe vậy, tính tò mò liền lập tức xuất hiện, hắn cực kỳ muốn biết ở Vương Bản Sơn là thế lực gì.
Không để Vô Song đợi lâu, Mục Nhân Thanh lên tiếng.
“Thế lực này gọi là Thiên Ý Thành, tổ chức đào tạo sát thủ lớn nhất thiên hạ. Thiên Ý Thành Chủ đời đầu tiên, là Độc Cô Cầu Bại. Theo ngươi nói, nó có đáng sợ hay không?”.
Vô Song triệt để bị động dung, hai mắt trừng lớn.
Hắn vốn nghĩ Độc Cô Cầu Bại độc lai độc vãng nhưng rốt cuộc hắn đã sai.
Ngũ đế cao thủ tại thế giới này, tuyệt đối không có độc lai độc vãng.
Võ Đang – Trương Tam Phong.
Tiêu Dao Song Đế
Nam Thiếu Lâm – Giác Viễn Đại Sư.
Bắc Thiếu Lâm – Tảo Địa Thần Tăng
Nga Mi – Cầm Đế
Thiên Long Giáo – Thiên Vương
Đại Lý Đoàn Thị - Đoàn Tư Bình
Đại Thanh Song Đế.
Cuối cùng là Thiên Ý Thành – Độc Cô Cầu Bại.
Nhìn thấy Vô Song sững sờ, Mục Nhân Thanh tiếp tục mỉm cười.
“Thiên Ý là ý trời, trời muốn ngươi chết ngươi liền phải chết. Thiên Ý thành ra tay chính là thiên ý. Đúng là bá đạo”.
“Độc Cô Cầu Bại người này với lão phu là đối thủ, lão phu cả đời không thắng nổi hắn, căn bản không có cái gì để bình luận, cũng chẳng có hứng nhận xét về hắn”.
“Lão phu nói dạy ngươi kiếm pháp, dạy ngươi Tịch Tà Kiếm Pháp tuy nhiên làm gì có nơi nào học võ công nhanh hơn Thiên Ý Thành? “.
“Thiên Ý Thành bên trong có Tịch Tà Kiếm Pháp, có Thái Hư Tứ Thần Kiếm, có Quân Tử Kiếm Pháp cùng Độc Cô Cửu Kiếm. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, ngươi tìm được”.
“Lão phu huấn luyện ngươi suốt khoảng thời gian qua, là để ngươi thích ứng với Thiên Ý Thành”.
“Nơi đây vốn để đào tạo sát thủ, ngươi hiểu chứ?. Trong Thiên Ý Thành là một cái địa ngục không có lối ra, cách duy nhất có thể đi ra liền là đạp lên xác chết của đám người bên trong, chỉ có dùng vô số xác chết, mở ra con đường của

mình, đi ra khỏi Thiên Ý Thành".
"Thiên Ý Thành xưa nay không thuộc về thế lực nào, nhưng chỉ cần đi ra được khỏi Thiên Ý Thành liền được vô số thế lực mời chào".
"Võ công của ngươi liền là đủ, đủ dùng đến tận khi ngươi chết. Bất quá ngươi còn quá non nớt, để máu huyết nơi đây tẩy lễ cho ngươi đi. Ngươi nói ngươi không muốn chết, ngươi nói ngươi sợ chết ".
"Quỳ Hoa Lão Tổ cũng nói, hắn sợ chết nhất. Chính vì sợ chết nên hắn phải mạnh lên, trở thành tồn tại không ai giết nổi, liền không phải chết".
"Bên trong đó, chỉ có sống cùng chết, sinh cùng tử. Những thứ khác ngươi không cần quan tâm".
"Lừa gạt, ám toán, hạ độc, mưu hại, đặt bẫy, tổ đội giết người, toàn bộ đều được pháp".
Nói xong Mục Nhân Thanh quay lại, nhìn Vô Song, ánh mắt thâm thúy vô cùng.
"Vô Song, lão phu hỏi ngươi, ngươi có dám vào Thiên Ý Thành hay không?. Nếu ngươi nói có, ngày mai lão phu dẫn ngươi nhập thành".
"Nếu ngươi nói không, lão phu sẽ không trách ngươi, đây là Tô Châu rất gần Nam Thiếu Lâm, cũng gần nơi của ông ngoại ngươi, lão phu dẫn ngươi lên Nam Thiếu Lâm".
"Thiên Ý Thành, cùng Nam Thiếu Lâm, ngươi chọn cái nào?".
....

Quyển 2 Chương 2

Kiếm Ma Truyền Kỳ

Trong thế giới này cũng có tồn tại cái gọi là chức nghiệp.

Ở đây có luyện đan, có trồng dược, có y sư trị bệnh cứu người, bọn họ có thể coi là Diêm Vương Địch.

Tất nhiên diêm vương có địch thì sẽ có bạn, sát thủ chính là Diêm Vương Bạn.

Sát thủ chức nghiệp này là một loại tồn tại đáng sợ và cực độ nguy hiểm, tuy nhiên sát thủ thường thường.... là vô danh.

Chỉ có vô danh sát thủ mới là sát thủ đáng sợ nhất, sát thủ hữu danh đơn giản chỉ là đi tìm chết.

Tuy nhiên mọi sự đều có giới hạn, cái này gọi là vật cực tất phản.

Trên đời từng tồn tại một sát thủ hữu danh, hắn nổi tiếng đến nỗi trở thành ngũ đế cường giả cao cao tại thượng.

Hắn gọi Độc Cô Cầu Bại.

Chỉ bốn chữ này, khí phách đã hơn người, khí thế đã che đi cả giang hồ.

Độc Cô Cầu Bại là một truyền kỳ, một truyền kỳ bất bại trong thế hệ của hắn, cái đáng sợ nhất của Độc Cô Cầu Bại không phải là võ công, mà là năng lực của hắn.

Độc Cô Cầu Bại từng đánh với Vô Hà Tử, người mà còn đầy tự hào xưng danh hiệu của mình là Độc Cô Cầu Hòa.

Độc Cô Cầu Bại cũng từng đánh với Quỳ Hoa Lão Tổ.

Cả hai trận chiến này đều lấy thế hòa chấm dứt, bất quá danh hiệu Độc Cô Cầu Bại của hắn không có bị mất đi, khí diễm của hắn thậm chí càng thêm cường đại.

Một sát thủ không cần công bình quyết đấu, bất kể là tam lưu cao thủ, nhị lưu cao thủ thậm chí là bình dân cũng có thể làm sát thủ, sát thủ không xét võ công, chỉ xét thủ đoạn.

Độc Cô Cầu Bại võ công của hắn xứng danh ngũ đế, danh vang thiên cổ nhưng ‘Cầu Bại’ hai chữ kia không phải là võ công, hắn cầu là cầu ‘nhiệm vụ thất bại’.

Từ xưa đến nay, chỉ cần là nhiệm vụ Độc Cô Cầu Bại đến nhận, luôn luôn thành công.

173 nhiệm vụ, chưa một lần thất bại, hơn nữa còn dùng một loại kinh người thành tích hoàn thành.

Độc Cô Cầu Bại khi nhận nhiệm vụ, vẫn luôn gửi một bức thư cho mục tiêu, vẫn luôn cho mục tiêu 3 ngày chuẩn bị.

Đây chính là Độc Cô Cầu Bại cách làm, cũng là cách để hắn trở thành một cái sát thủ danh vang thiên hạ, trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ.

Trong số 173 nhiệm vụ mà Độc Cô Cầu Bại nhận, hắn có hai cái chiến tích... kinh khủng nhất.
Đại Phật Sơn – Kiếm Ma trảm Đao Tôn.
Cao Ly Quốc – Kiếm Ma trảm Nguyệt Thánh.
Đây lần lượt là nhiệm vụ số 172 cùng 173 của hắn, sau đó Độc Cô Cầu Bại phong kiếm, biệt tích nhân gian.
Đáng nói là, nhiệm vụ thứ 172 bản thân Độc Cô Cầu Bại chưa được xếp vào đương đại ngũ đế cao thủ, hắn còn chưa cùng Vô Hà Tử quyết đấu, chưa cùng Quỳ Hoa Lão Tổ so chiêu.
Sau nhiệm vụ thứ 172, Độc Cô Cầu Bại mới được xếp vào ngũ đế hàng ngũ.
Lý do cực kỳ đơn giản, Độc Cô Cầu Bại ngày hôm đó, hắn giết chết một ngũ đế cao thủ.
Đao Tôn là ngũ đế cao thủ của trung nguyên đầu tiên chết trận chứ không chết già.
Đao Tôn năm đó là chưởng môn của siêu cấp thế lực Kiếm Đao Môn.
Sau cái chết của Đao Tôn, Kiếm Đao Môn lập tức đối mặt với vô số sóng gió, sau này liền tách thành Huyết Kiếm Môn cùng Đại Đao Môn, ngoài ra còn một nhánh nhỏ lưu vong bên ngoài, sau này hình thành Đúc Khí Sơn Trang.
Một cái Kiếm Đao Môn suy tàn có thể tách thành ba cái môn phái trên giang hồ, đủ nói lên Kiếm Đao Môn mạnh đến bực nào.
Vậy mà Đao Tôn vẫn cứ chết?, chết trong tay Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại.
Trận chiến đó không ai nhìn thấy, không ai biết diễn biến của nó thế nào, chỉ biết Kiếm Ma hoàn thành nhiệm vụ, mang thi hài Đao Tôn đặt trước cửa Kiếm Đao Môn.
Nhiệm vụ thứ 173 của Độc Cô Cầu Bại, lại càng là truyền kỳ.
Độc Cô Cầu Bại sau khi được công nhận là ngũ đế cấp bậc cao thủ, người này triệt để biến mất trong giang hồ, độc lai độc vãng không biết tung tích, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi.
Sau đó giang hồ nhận được một cái kinh thiên động địa tin tức, Kiếm Ma đi ra đại hải.
Nhiệm vụ cuối cùng Độc Cô Cầu Bại làm, là đến Cao Ly, hắn... nhận lời mời của Trịnh Thành Công, giết một người.
Cao Ly – Bái Nguyệt Giáo Chủ - Nguyệt Thánh.
Thực lực của Nguyệt Thánh thế nào không ai rõ, dù sao Cao Ly cách trung thổ quá xa xôi.
Chỉ biết Độc Cô Cầu Bại một mình tiến vào Bái Nguyệt Giáo, tại Bái Nguyệt Tổng Đàn, lấy đầu Nguyệt Thánh.
Đương nhiên sẽ có người nói, Bái Nguyệt Giáo không có mạnh, Nguyệt Thánh chưa chắc đã đạt đến Tông Sư cảnh giới, giết có gì khó?.

Loại lời này, thế gian không thiếu người nói, trong mắt đám người bọn họ, Cao Ly chỉ là xứ khỉ ho cò gáy, loại tiểu quốc này quan tâm làm gì?.
Đây là lời của người.... ngu xuẩn.
Người thông minh thì lại im lặng, trong lòng ầm ầm nổi sóng, chỉ bởi một lý do đơn giản, Trịnh Thành Công nhờ Độc Cô Cầu Bại ra tay.
Trịnh Thành Công là ai?, Trịnh Vương đại danh đỉnh đỉnh còn không xử lý được Bái Nguyệt Giáo, bản thân Bái Nguyệt Giáo sao có thể yếu?. Trinh Vương phủ tại Đài Loan nếu không có cao thủ tọa trấn, tuyệt đối không ai tin. Không có cao thủ đứng sau, Trịnh Vương đã sớm bị Đại Thanh phái người giết vô số lần, sao có thể sống đến hôm nay?.
Trận chiến với Nguyệt Thánh cũng là chiến tích cuối cùng của Độc Cô Cầu Bại, sau đó hắn mai danh ẩn tích, cả đời làm bạn với một đầu đại điêu, chết già trong cô độc.
Truyền thuyết của Độc Cô Cầu Bại, về thiên hạ đệ nhất sát thủ cứ như vậy kết thúc.
Không tin cũng được, xàm ngôn cũng được, nhưng không ai có thể phủ nhận, Độc Cô Cầu Bại hắn là người đầu tiên dám đi giết ngũ đế cao thủ.
Hắn là Độc Cô Cầu Bại, là người đầu tiên chứng minh cho thiên hạ thấy, ngũ đế không phải là bất tử, ngũ đế cũng là con người, là con người liền có thể giết. Cho dù ngũ đế có là thần linh, là thần linh vẫn có thể bị con người giết.
Thiên Ý Thành bằng vào uy danh của Độc Cô Cầu Bại, liền đại diện cho Thiên Ý, trở thành thiên hạ đệ nhất tổ chức sát thủ.
....
Vô Song không biết những truyền thuyết này, nhưng hắn thật sự rất thích ba chữ ‘Thiên Ý Thành’.
Là một người hiện đại, cũng có thể coi là doanh nhân trẻ thành đạt, Vô Song có thể cảm thấy câu ‘slogan’ của Thiên Ý Thành có cỡ nào mị lực, có nào bá đạo.
Tất nhiên hắn sẽ không nói điều này với người khác, chỉ là trong lòng thoáng suy nghĩ mà thôi.
Thiên Ý Thành cùng Nam Thiếu Lâm, đây là hai cái khảo nghiệm với Vô Song.
Nam Thiếu Lâm nằm gần Phúc Kiến, Phúc Kiến chính là nơi đặt Phúc Uy Tiêu Cục.
Đương nhiên Vô Song không quan tâm Phúc Uy Tiêu Cục cho lắm, dù sao hắn cũng có Tịch Tà Kiếm rồi, việc gì phải đến Phúc Uy Tiêu Cục?.
Ngoại trừ Phúc Uy Tiêu Cục ra, Nam Thiếu Lâm còn giáp Dược Vương Thôn, nếu Vô Song đến Nam Thiếu Lâm, hắn đơn giản có thể đi gặp Linh Tố cùng thăm ông ngoại.
Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, Vô Song lại cảm thấy Nam Thiếu Lâm với hắn không thích hợp, kiếp trước hắn sống trong chùa, đương nhiên phải ăn chay.

Có rất nhiều nhà sư mặt ngoài giảng đạo, thỉnh thoảng vẫn là chạy đi ăn thịt nhưng Vô Song không giống, ai bảo chùa của hắn chỉ là chùa nhỏ? làm gì có tiền mà thỉnh thoảng chạy đi thay đổi khẩu vị.
Vô Song bản thân không thích ăn chay cho lắm.
Vô Song kiếp trước cũng được nhà chùa thu nuôi, hắn đương nhiên không xa lụa với chùa chiền, bất quá ở thế giới này có chút thay đổi.
Nam Thiếu Lâm cho dù không phải là Bắc Thiếu Lâm nhưng đều cùng một nguồn cội, võ công của Thiếu Lâm luôn đề cao hai thứ.
Đầu tiên là nội lực cương mãnh vô cùng, sau đó là khả năng phòng ngự.
Nội lực cương mãnh, cái này đi ngược lại với lợi thế Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song, hắn căn bản không muốn đi theo dương cương lộ tuyến, thân là người sở hữu Tiên Thiên Chí Âm Thể, nếu đi theo dương cương lộ tuyến thì đảm bảo sẽ cực kỳ khó khăn.
Về phần phòng ngự, cái này cũng không hợp với Vô Song. Thiếu Lâm đề cao cơ thể gân cốt bên ngoài, sau đó bắt đầu rèn luyện ngoại công, đương nhiên ngoại công Thiếu Lâm cực kỳ lợi hại, tuy nhiên nó tiếp tục đi ngược với tôn chỉ Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo Điển mạnh ở khả năng tấn công cùng tốc độ. Việc Vô Song rèn luyện cơ thể sẽ dẫn đến tốc độ của hắn bị ảnh hưởng đây là điều chắc chắn. Đồng thời nếu quá đề cao phòng ngự chẳng khác gì cũng níu chân khả năng tấn công của Quỳ Hoa.
Quỳ Hoa không phải là thiếu phòng ngự mà là bỏ qua phòng ngự, nó căn bản ‘vứt’ phòng ngự đi.
Đúng là nếu tu đủ hết tất cả các mặt sẽ không có điểm yếu, bất quá chính vì không có điểm yếu sẽ dẫn đến không có điểm nào quá mạnh, đây cũng là thường thức.
Cân bằng là tốt nhưng thiên hẳn về một hướng chưa chắc đã xấu.
Vô Song từ mới bắt đầu, hắn đã lựa chọn Quỳ Hoa. Nếu hắn bỏ tất cả trùng tu chỉ sợ quá muộn.
Nghĩ đi nghĩ lại, Nam Thiếu Lâm giống một cái gân gà với Vô Song, hắn trừ khi tự muốn đoạn đường của mình, nếu không sẽ không đến Nam Thiếu Lâm.
Thật ra Vô Song cảm thấy, Quỳ Hoa Lão Tổ rất giống Vô Song.
Chính vì sợ chết, mới phải liên tục biến cường, càng sợ chết lại càng phải cường đại.
Chính vì sợ những thứ thân thuộc nhất mất đi, lại càng phải biến cường, càng phải đi vào con đường sát phạt.
Nghịch lý là, chỉ có càng gần cái chết, mới càng có thể liên tục tăng cường thực lực.
Nghịch lý là, kẻ sợ chết nếu muốn sống, lại càng phải đến gần chết.

Hắn đột nhiên mỉm cười, khóe miệng cong lên.
Vô Song không biết lúc này, hắn giống Quỳ Hoa Lão Tổ bao nhiêu.
Đứng trước Mục Nhân Thanh, Vô Song mỉm cười.
“Tiền bối, ta lựa chọn đến Thiên Ý Thành. Người sợ chết tốt nhất nên đi dạo quỷ môn quan vài lần, nhìn nhiều có lẽ cũng bớt sợ chết đi”.
Mục Nhân Thanh nhìn Vô song, khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày, dần dần biến thành kinh ngạc.
Năm đó, nam tử tóc đen kia, đứng trước Mục Nhân Thanh, cũng nói một câu như thế.
......
Gió tuyết khẽ thôi, tóc mai nhẹ rung.
Một tà áo tím, thân hình gầy yếu đứng trong gió tuyết.
“Mục Nhân Thanh, ngươi biết không, ta rất là phục ngươi, vì ngươi không sợ chết, nhưng chính vì ngươi không sợ chết, ngươi cả đời này không lên được ngũ đế cao thủ”.
“Ta rất sợ chết, người sợ chết tốt nhất nên đi dạo quỷ môn quan vài lần, nhìn nhiều cũng thành quen, quen rồi liền bớt sợ chết. Diêm vương lão nhân gia, nhiều khi cũng rất đáng yêu ”.
....
Mục Nhân Thanh trước kia... lão nhân này từng nghĩ sẽ nhìn thấy hình bóng của Thiên Vương trong mái tóc trắng kia nhưng lúc này, Mục Nhân Thanh lại thấy khác.
Lão nhân lần đầu tiên, cảm nhận được Vô Song thật ra không giống phụ thân hắn, hai người hoàn toàn khác nhau.
Vô Song lại càng giống... Quỳ Hoa Lão Tổ hơn.
Mục Nhân Thanh bật cười, sau đó đưa một tay ra, vỗ vai Vô Song.
“Được, nếu ngươi chọn Thiên Ý Thành, lão phu liền nói với ngươi một chút về Thiên Ý Thành đi”.
“Thiên Ý Thành, 3 năm mở cửa một lần. Chỉ mở cửa vào tháng bảy, tháng cô hồn dã quỷ dạo nhân gian”.
“Thiên Ý Thành là một tổ chức sát thủ nhưng lại càng giống một thế giới riêng biệt, nơi này ngoại trừ đào tạo sát thủ, còn đạo tạo thiên tài”.
“Thiên Ý Thành đào tạo sát thủ đương nhiên sẽ gánh lấy ánh mắt tị hiềm của thế nhân, đồng thời bên trong Thiên Ý Thành cũng không có ngũ đế cấp bậc cao thủ, nếu bọn họ vẫn giữ tôn chỉ của Độc Cô Cầu Bại chỉ sợ giờ này đã sớm bị diệt sát”.
“Thiên Ý Thành chính là nơi đào tạo Huyết Chích Đoàn cho đại thanh, thậm chí đại nội thị vệ của Đại Thanh cũng có rất nhiều người là từ nơi này đi ra. Đây là cọc sinh ý đầu tiên của Thiên Ý Thành”.

“Cọc sinh ý thứ hai là đào tạo thiên tài, bất quá không có nhiều thế lực trong thiên hạ thật sự cử thiên tài đến nơi đây, khả năng thiên tài chưa kịp lớn đã bị diệt sát là cực cao bất quá không thể không công nhận, nếu đi ra được khỏi cái luyện ngục này, liền có rất nhiều rất nhiều chỗ tốt. Dùng tính mạng để cược, cược mệnh với Thiên Ý”.
“Cuối cùng, cọc sinh ý thứ ba chính là đào tạo lực lượng cho Thiên Ý Thành, bọn họ thu thập đại lượng cô nhi có tố chất trong thiên hạ, từ 5-10 tuổi, bắt đầu đạo tạo. Thường thường một khóa đào tạo kéo dài 7 năm, số lượng đào tạo.... 1000 cái cô nhi”.
“Cứ 7 năm sẽ có một đợt cô nhi mới được gửi đến Thiên Ý Thành. 7 năm sau trong 1000 đứa bé này có lẽ chỉ có 10 đứa đi ra được, bọn chúng liền thành hạch tâm sát thủ của Thiên Ý Thành”.
“Thiên Ý Thành bên trong cũng có rất nhiều đồ tốt, bên trong Thiên Ý Thành tồn tại một cái hắc thị, đương nhiên muốn đổi đồ không dùng tiền tài ngân lượng, ngươi muốn đổi đồ trong hắc thị liền phải làm nhiệm vụ trong Thiên Ý Bảng sau đó quy ra điểm cống hiến. Điểm cống hiến chính là tiền tệ trong Thiên Ý Thành”.
“Bên trong Thiên Ý Thành ngoài điểm cống hiến, còn có điểm danh vọng. Điểm danh vọng có thể cho ngươi đổi địa vị tốt hơn, thậm chí nếu danh vọng đủ cao, hoàn toàn có thể trở thành hạch tâm nhân vật tại Thiên Ý Thành”.
“Đây là cách Thiên Ý Thành tồn tại, từ sau khi Độc Cô Cầu Bại tạ thế, Thiên Ý Thành không có yếu đi, vẫn luôn ở lại Vương Bản Sơn này, chiếm một mảnh thiên địa”.
“Vương Bản Sơn, chính là một mảnh đất phong, đất phong mà Thuận Trị Đế cấp cho Thiên Ý Thành, bên trong Vương Bản Sơn, Thiên Ý Thành Chủ chính là hoàng đế”
“Dưới thành chủ có Đại Trưởng Lão, Phí Thành Chủ cùng bốn vị hộ pháp cùng rất nhiều chức vụ khác. Viên Thừa Chí tiểu tử kia là một trong 4 cái hộ pháp của Thiên Ý Thành, đương nhiên chức vị trong Thiên Ý Thành sẽ không ảnh hưởng đến ngươi, cũng không bắt ngươi vì Thiên Ý Thành làm việc, trái lại nó còn cho ngươi rất nhiều đặc quyền bên trong Thiên Ý Thành”.
“Thiên Ý Thành chỉ có một yêu cầu duy nhất, nếu một ngày Thiên Ý Thành bị tấn công, chỉ cần có thể ra tay, ngươi liền phải ra tay bảo vệ Thiên Ý Thành”.
Mục Nhân Thanh nói cho Vô Song một loạt về Thiên Ý Thành, khiến Vô Song có nhận thức càng sâu với tổ chức này.
Thiên Ý Thành thật sự là một cái thế lực đặc biệt trong thiên hạ, thậm chí là một cái quốc gia riêng biệt.
Vô Song không rõ Thiên Ý Thành Chủ đời này là ai, nhưng hắn chỉ cần nghe cách làm việc của Thiên Ý Thành, liền có thật sâu khâm phục.

Thiên Ý Thành Chủ, là một cái nhân vật.
....

Quyển 2 Chương 3

Hồ Phỉ

Vô Song vốn tưởng Mục Nhân Thanh sẽ dẫn mình đến Thiên Ý Thành, hắn tuyệt đối không ngờ là... hắn lại bị Mục Nhân Thanh bỏ rơi.
Mục Nhân Thanh lúc đầu là dẫn Vô Song đi trên một con đường nhỏ, dẫn vào Vương Bản Sơn sau đó hai người ngủ lại Vương Bản Sơn một đêm.
Tất nhiên đêm nay Vô Song được Mục Nhân Thanh cho thoải mái nghỉ xả hơi, hắn liền có thể ngủ một giấc ngon lành.
Điều đáng nói là sáng hôm sau, trái với vẻ thoải mái ban đêm là khuôn mặt xám xịt của Vô Song.
Mục Nhân Thanh xuất hiện, sau đó đưa Vô Song một cái bọc hành lý.
Bọc hành lý cũng không có quá nhiều đồ đạc, một ít quần áo, một ít ngân lượng đại khái khoảng 20 – 30 lượng bạc, một tấm bản đồ Vương Bản Sơn, một tấm bản đồ vùng địa vực xung quanh, một tấm lệnh bài, ngoài ra.... còn thêm một hộp gỗ chuyên đựng đồ trang điểm. Còn lại cái gì cũng không có".
Hắn không biết đêm qua lão nhân này đã làm gì mình, dĩ nhiên lấy đi toàn bộ ngân châm trên người của Vô Song, đến cả tùy thân bội kiếm của hắn cũng bị lấy đi.
Mục Nhân Thanh chỉ duy nhất đối với Vô Song giải thích mấy câu hàm hồ.
"Ngươi muốn học kiếm pháp, dùng Quỳ Hoa Bảo Điển làm gì? ".
Sau đó lão nhân này mặc kệ Vô Song ai oán hay không, liền bắt đầu giảng dạy cho hắn một vài quy tắc.
Vương Bản Sơn chỉ có ba cách ra nhập.
Đầu tiên là triều đình cử tới, loại này sẽ có thân phận lệnh bài màu xanh.
Thứ hai là được đề cử mà tới, loại này sẽ có thân phận lệnh bài màu đen.
Cuối cùng là cô nhi được đưa đến, sau khi Vương Bản Sơn khảo hạch kết thúc, liên tiếp tục mở ra thêm vài ngày để nhận đám cô nhi này, đương nhiên phải có cao thủ của Thiên Ý Thành dẫn đội.
Lệnh bài của triều đình... không có khảo hạch. Lệnh bài màu xanh được trực tiếp tiến vào bên trong.
Lệnh bài đề cử có thể từ danh môn đại phái, có thể là ngoại tộc nhân vật, cũng có thể là chính người của Thiên Ý Thành nhân vật đề cử, nói chung lệnh bài màu đen có thể đến từ rất nhiều nguồn khác nhau.
Lệnh bài màu đen không được đặc quyền tiến vào Thiên Ý Thành mà phải đi qua khảo hạch.
Khảo hạch ở đây, liền trải qua vài công đoạn.

Thiên Ý Thành thật sự sẽ không nhận kẻ tuổi tác quá lớn, tuổi tác cao đồng nghĩa với việc con đường trước mặt đã thành hình, rất khó thay đổi vì vậy Thiên Ý Thành chỉ giới hạn tuổi tác từ 16 đổ xuống.
Ngoài tuổi tác ra, Thiên Ý Thành liền không để ý đến những thứ khác, bất kể là thiên phú, hình dạng bên ngoài hay tâm tính, Thiên Ý Thành đều không để ý. Những người nhận hắc lệnh nếu tuổi tác dưới 16 liền chỉ phải làm một khảo hạch duy nhất, sinh tồn khảo hạch.
Cái gì gọi là sinh tồn khảo hạch?, đơn giản là trong 5 ngày trên Vương Bản Sơn, có thể còn sống.
Đã nhận hắc lệnh, đã dám lên Vương Bản Sơn liền đại diện dám chấp nhận sinh tử, sinh tử do Thiên Ý.
Đương nhiên hắc lệnh cũng có lợi ích của hắc lệnh, không ai quan tâm ngươi tên gì, chẳng màng ngươi đến từ đâu, khai bừa một cái tên, liền đủ, kẻ nắm giữ hắc lệnh, không cần thân phận.
......
Mục Nhân Thành cho Vô Song đương nhiên là một tấm hắc lệnh, đồng nghĩa với Vô Song phải tham gia khảo nghiệm của Thiên Ý Thành.
Điều đáng nói là Mục Nhân Thanh sẽ không hướng dẫn bất cứ cái gì cho hắn, hắn phải tự mình vượt qua Thiên Ý Thành thử thách.
Mục Nhân Thanh nhẹ vỗ vai Vô Song, trên mặt lại hiện ra vẻ hiền từ quen thuộc kia.
Đúng là Vô Song nhiều khi cũng hiểu không nổi, đâu là mặt thật của Mục Nhân Thanh?.
“Tiểu Vô Song, nhớ kỹ Thiên Ý Thành đệ tử mỗi 3 tháng có cơ hội đi ra ngoài một lần, một lần ra ngoài có thể ở bên ngoài trong thời gian 7 ngày. Lão phu tiếp theo liền ở Tô Châu đợi ngươi, mỗi ba tháng đến Tô Châu tìm lão phu, lão phu có thể chân chính dạy ngươi kiếm thuật”.
“Nhớ kỹ, cấm không được dùng Quỳ Hoa Bảo Điển, Nga Mi Kiếm Pháp cũng ít dùng một chút, hoặc cũng không nên dùng “.
“Ngụy Trung Hiền kẻ kia, là người của triều đình, không ngoại trừ khả năng đám người triều đình cử đến có tai mắt của hắn, nếu ngươi bị nhìn ra thân mang Quỳ Hoa, sẽ khó sống”.
“Về phần Nga Mi Kiếm Pháp, gắn liền với một thân phận khác của ngươi, cũng là không nên sử dụng”.
“Đi dọc theo tiểu lộ này, ngoài 10 dặm phía trước, liền là nơi tập hợp của Thiên Ý Thành. Nhớ kỹ, trong Thiên Ý thành ngươi không cần cố kỵ gì cả, thỏa sức mà làm “.
‘Tài không bằng người, chết liền vô oán”.
....

Mặc kệ Vô Song có hiểu Mục Nhân Thanh nói gì hay không, hắn vẫn bị Mục Nhân Thanh đẩy đi.
Dưới cái ánh mặt trời trên Vương Bản Sơn, Vô Song chậm rãi bước về phía trước.
Cảnh sắc của Vương Bản Sơn thật ra không tệ nhưng thủy chung cho Vô Song một cảm giác không thoải mái.
Hắn có cảm giác, xung quanh từng tấc đất, từng phiến lá nơi đây đều là nhuộm sát khí, lệ khí.
Vương Bản Sơn là địa bàn của Thiên Ý Thành, trải qua không biết bao nhiêu năm địa thế của ngọn núi này cũng đã gắn liền với Thiên Ý Thành, nơi đây đã sớm bị sát khí của Thiên Ý Thành ảnh hưởng, cảm giác âm lệ xung quanh Vương Bản Sơn chính là do đời đời sát thủ đi qua, đời đời sát thủ sinh sống tạo thành.
Ngày hôm qua, bản thân Vô Song vốn quá mệt mỏi khi đi đường, hắn không có mấy cảm giác, được ngủ một giấc đương nhiên không nghĩ nhiều.
Hiện nay tinh thần Vô Song, tương đối sảng khoái, hắn mới có thể cảm nhận địa thế của Vương Bản Sơn có cỡ nào đáng sợ.
Dọc theo đường nhỏ mà Mục Nhân Thanh chỉ, Vô Song vẫn chưa gặp người nào, bất quá hắn không quan tâm cho lắm, trong mắt Vô Song mà nói, Mục Nhân Thanh chắc không lừa hắn đi?.
Quãng đường chỉ có 10 dặm, đường cũng không tính là khó đi vì vậy Vô Song cũng không dùng đến Quỷ Ảnh, hơn nữa Vô Song còn nhớ lời của Mục Nhân Thanh, nếu liên quan đến Ngụy Trung Hiền, hắn thật sự phải dấu đi Quỳ Hoa Bảo Điển của mình.
Một đường thưởng thức cảnh đẹp, Vô Song không nhanh không chậm đi về phía trước.
Phải đến 30 phút sau, Vô Song mới thấy một người đầu tiên.
Một thiếu niên, thân hình cao khoảng 1m6, khuôn mặt vẫn có vài phần non nớt, chỉ là người này ánh mắt quá mức lạnh lùng, trong ánh mắt vậy mà không có chút tình cảm nào.
Thiếu niên kia vừa nhìn thấy Vô Song, ánh mắt liền lóe lên, sau đó liếm liếm môi.
Vô Song vừa nhìn thấy cái ánh mắt này, hắn liền cảm thấy khó chịu vô cùng.
Vô Song hiện nay không có bội kiếm, cũng chẳng có châm ngọc,hắn căn bản không có vũ khí.
Thiếu niên kia tay lại cầm một cây trường thương màu tím, lóe lên quang mang lập lòe.
“Nhìn cái gì?”.
Vô Song thấy đối phương nhìn mình không thôi, hắn đương nhiên không vui,

ánh mắt lạnh lẽo khẽ liếc thiếu niên.
Thiếu niên này khóe miệng cong lên, trong ánh mắt lại càng có lửa nóng.
“Nhìn mỹ nữ”.
Nói xong, một chân dẫm về phía trước, không rút thương rat hay vào đó là cánh tay, nhắm thẳng về hướng Vô Song.
Vô Song thấy hắn động, trong mắt liền có chút luống cuống.
Đương nhiên Vô Song luống cuống không phải vì hắn sợ đối phương, hắn chỉ đột nhiên cảm thấy, mình không biết dùng cái gì đánh đối phương?.
Quỳ Hoa Bảo Điển không có.
Nga Mi Kiếm Pháp cũng không dùng.
Đến cả.... Dược Vương Thần Châm cũng là không có.
Chưa kịp nghĩ ra giải quyết đối thủ thế nào, cánh tay của nam tử này đã đánh tới, đương nhiên hắn không nhắm vào mặt Vô Song, mà là cổ.
Mỹ nữ đánh mặt liền là tội ác.
Vô Song cũng chỉ có thể nghiêng người về phía sau, chân nhỏ nhẹ bước, cả người thoáng lùi lại, hắn lúc này thật sự có tâm chửi Mục Nhân Thanh.
Mục lão đầu cho hắn ăn không ít khổ lại còn thích hố người, độ hố người thậm chí không thua kém gì Vô Hà Tử.
không trách hai lão đầu này có thể làm bạn bè với nhau.
Chẳng nhẽ Vô Song giữa chốn rừng núi này lại bắt chước trong phim, hô to “Có Dâm Tặc Cứu Mạng”.
Nghĩ đến loại lời nói này, Vô Song sắc mặt hơi hơi đỏ lên.
Vô Song khuôn mặt vốn cực kỳ xinh đẹp, lúc này hơi đỏ lên lại tiếp tục tăng vài phần sắc mị.
Thiếu niên kia hỏa khí lại càng tăng.
“Mỹ nữ đừng chạy, ca ca tuyệt đối sẽ nhẹ nhàng với ngươi”.
Làm tượng đất cũng có ba phần nộ khí, huống gì Vô Song là người?.
Khóe miệng Vô Song nhìn thiếu niên kia, khẽ cong lên.
Bàn tay của hắn khẽ nắm lại, chỉ để hai ngón tay đưa ra ngoài.
Dược Vương Thần Châm cần gì châm?.
Vô Song chỉ là thoáng chưa quen thuộc, kiểu chiến đấu thế này mà thôi.
Ai ngờ lúc này, hắn lại cảm thấy sống lưng lành lạnh.
Đây là một loại cảm giác, Vô Song cảm giác vốn hơn xa người khác, hắn đương nhiên tin vào cảm giác lực của mình.
Vô Song cảm thấy, như đang có một đầu mãnh hổ, lại gần mình vậy.
Đương nhiên cái thiếu niên kia không phải là mãnh hổ.
Trong mắt Vô Song, kẻ này so với chó thì không sai biệt lắm.
Vô Song ánh mắt nhất biến, bàn tay lập tức thay đổi, đua hay tay về phía trước, đỡ lấy một quyền của của thiếu niên kia, sau đó ánh mắt Vô Song hơi hơi nheo

lại.
Thiếu niên kia quá yếu... hay nói đúng hơn trong gần 2 tháng tham gia khóa huấn luyện khủng khiếp của Mục Nhân Thanh, lực lượng thân thể của Vô Song đã mạnh lên quá nhiều, tiếp một đòn toàn lực của đối phương, Vô Song căn bản không cảm nhận được mình có chút xíu cảm giác đau đớn nào.
Nếu là như vậy.... Vô Song tương đối tự tin, không cần võ kỹ đơn thuần chỉ dùng hiểu biết võ thuật của Vô Song, cũng đủ hạ đối phương. Tất nhiên lúc này Vô Song đang lo lắng thứ khác, hắn không rảnh tiếp cái thiếu niên này.
Một quyền kia không mạnh nhưng cũng đủ để Vô Song tiếp tục mượn lực lùi lại, sau đó chân đẹp nhẹ dẫm, cả người hắn bay thẳng lên bầu trời.
Động tác này triệt để làm thiếu niên kia thất thố.
Vô Song cả người lộn ngược lại rồi nhẹ nhàng hạ xuống một cành cây lớn gần đó.
Hắn không dùng Quỷ Ảnh Thân Pháp.
Thứ mà Vô Song dùng là Toàn Chân – Kim Nhạn Công.
Năm đó đúng là Vô Hà Tử yêu cầu Toàn Chân Giáo mấy cái thối đạo sĩ kia mang Kim Nhạn Công lên Tử Ngọc Sơn.
Vô Song dù sao cũng đã lĩnh giáo Kim Nhạn Công một lần, cũng thử tập luyện qua, chỉ là hắn chưa có dịp sử dụng mà thôi.
Nhờ Kim Nhạn Công, thân hình Vô Song nhẹ như chim nhạn, dễ dàng nhảy lên cành cây cao.
Khi đôi chân trắng của hắn vừa chạm xuống, từ trong bụi cây gần đó, một nam nhân xuất hiện.
Người này.... thật sự rất giống mãnh hổ.
Cơ ngực nở nang, bắp tay lộ ra ngoài thể hiện từng đường cơ bắp hoàn mỹ, mái tóc có chút dài xõa ra phía sau, ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt mang theo vài nét chính trực.
Nam nhân này là một cái nam nhân tràn ngập nam tính mị lực.
Nhìn vào hắn quả thật cho Vô Song cảm giác đối đầu với một con mãnh hổ, khí thế của hắn kinh người.
Quan trọng nhất, nam nhân này cũng chỉ khoảng 15-16 tuổi, gọi là thiếu niên mới đúng.
Người này bước ra, không khí liền trở nên có chút không đúng.
Mắt hổ trừng lớn, uy thế trực tiếp nuốt chửng thiếu niên dùng thương.
Vô Song có thể đảm bảo, nam nhân bên dưới.... cùng thế hệ với mình.
Hơn nữa là người mạnh nhất cùng thế hệ mà Vô Song từng gặp.
Tô Xán?, Doãn Chí Bình? Tống Thanh Thư?, thậm chí cả Viên TĨnh cũng không vượt qua nổi nam nhân này.
Trên ngọn cây cao, Vô Song trong đầu hiện lên hai thân ảnh cùng hai cái tên.

Dương Quá – Trương Vô Kỵ.
Vô Song không biết nam nhân này, nhưng hắn tin tưởng nam nhân này chỉ sợ là nhân vật... cấp độ Dương Quá – Trương Vô Kỵ.
Dương Quá cùng Trương Vô Kỵ hiện nay rất yếu bọn họ thậm chí còn chưa bắt đầu đi trên con đường của mình nhưng Vô Song tin tưởng, vài năm sau cả hai tiểu tử kia cùng lắm cũng chỉ như kẻ bên dưới mà thôi.
Chỉ là câu nói tiếp theo của người này khiến Vô Song cảm thấy không ổn.
"Giữa thanh thiên bạch nhật, dám hiếp đáp con gái nhà lành? ".
Nam nhân kia bước ra, nói một câu.... Vô Song căn bản không tưởng tượng nổi.
Về phần thiếu niên kia, mắt cũng trợn lên đầy khó hiểu.
Đây là Vương Bản Sơn, đã lên Vương Bản Sơn còn gái nhà lành?, cái này căn bản sẽ không ai tin.
Điều tiếp theo làm Vô Song ngạc nhiên là, thiếu niên kia cũng không bỏ chạy, hắn rút ra trường thương trong tay, ánh mắt tập trung cực độ.
Hắn không ngờ dám chiến?.
Không biết phải khen kẻ kia là ngu dốt hay dung cảm, Vô Song không tin thiếu niên kia không nhìn ra khoảng cách sức mạnh giữa hai bên.
Nam nhân vừa bước ra thấy vậy, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.
"Có cốt khí, nhưng ngươi làm vậy với con gái nhà lành vẫn là không được".
"Nhớ kỹ, người đánh bại ngươi gọi là Hồ Phỉ".
Người này bước ra, rút thanh đại đao sau lưng, khí thế như hổ, lôi đình vạn quân.
Thiếu niên kia ánh mắt cũng co rụt lại nhưng hai tay nắm chặt trường thương đâm về phái trước.
"Phong Túy Tử Đằng Thương".
Thương ảnh như xà, tốc độ cực nhanh, trên mũi thương còn có huyết khí nhàn nhạt.
Vô Song có thể nhìn ra, kẻ kia đã từng giết người, thậm chí giết không ít người.
Ở cái độ tuổi này, sát khí có thể coi là mạnh, thực lực không tệ.
Bất quá bốn chữ 'thực lực không tệ' là không đủ bởi đối thủ của hắn – Hồ Phỉ là một con quái vật.
Đao rút ra, một đao chém tới, vừa vặn chém vào mũi thương, sau đó lực cánh tay của Hồ Phỉ trực tiếp đè cả cây thương xuống đất, cổ tay bẻ ngược lại, đao trong tay xoay ngược mũi phát lực lần thứ hai.
Trường thương của thiếu niên trực tiếp bị hất bay lên trời.
Hồ Phỉ một tay đưa ra, nắm lấy chuôi đao đâm thẳng vào ngực đối phương.
Thiếu niên mặt xám như tro tàn, trực tiếp thổ huyết điên cuồng lùi lại.
Hắn cố gắng ổn định thân thể, nắm trường thương trong tay, ánh mắt đầy oán độc nhìn Hồ Phỉ sau đó lại nhìn Vô Song trên cao, trực tiếp rời đi.
Giải quyết xong đối thủ, Hồ Phi thu lại đao của mình, ánh mắt nhìn Vô Song ở

trên cây, nụ cười có chút chân thành.
“Cô nương không cần phải sợ, Hồ Phỉ giúp cô nương đuổi tên dâm tặc đó đi rồi, bất quá tên dâm tặc đó vẫn là có vài phần cốt khí”.
Vô Song nhảy xuống đất, lúc này hắn mới có thể nhận ra Hồ Phỉ cao đến mức nào.
Hồ Phỉ chỉ khoảng 15-16 tuổi nhưng chiều cao cũng phải 1m7 có hơn, so với Vô Song hơn hẳn nửa cái thân khiến Vô Song cứ phải ngước lên nhìn hắn, phi thường khó chịu.
Hồ Phỉ thấy Vô Song nhìn hắn, lại tưởng Vô Song còn đang sợ hãi, liền khẽ mỉm cười.
“Cô nương không cần sợ, lại nói cô nương ngươi khinh công thật cao, Hồ Phỉ trên đường đã gặp không ít người nhưng khinh công của cô nương là cao nhất. Có điều... tiểu cô nương ngươi còn quá nhỏ tuổi, không biết con nhà ai đi lạc, Hồ Phỉ có thể mang ngươi xuống núi”.
Đùa sao?, Vô Song muốn lên núi còn không xong, dĩ nhiên lại còn nhờ mang xuống núi.
Lại còn tiểu cô nương?, tiểu cô nương cái con khỉ.
“Ai là tiểu cô nương?, cả nhà ngươi mới là tiểu cô nương”.
Hồ Phỉ nghe vậy, lập tức bật cười.
“Không phải tiểu cô nương thì đại cô nương vậy. Cô nương vẫn là trở về đi thôi, nơi đây không thích hợp với mấy cô nương như ngươi. Cũng không biết là hoàng hoa khuê nữ nhà nào đi lạc nữa”.
Hồ Phỉ vừa nói xong sắc mặt đã nghiêm túc lại, chỉ thấy hai ngón tay của Vô Song chỉ thẳng vào người hắn, Vô Song vậy mà tấn công Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy vậy đương nhiên sẽ phải đỡ, bất quá ngoài dự tính của Hồ Phỉ là Vô Song quá nhanh, tốc độ của Vô Song nhanh hơn Hồ Phỉ tưởng tượng nhiều.
Hồ Phỉ thấy thế, cũng là không sợ, hắn không có rút đao ra, chỉ là đứng im một chỗ phòng ngự, đáng sợ nhất là, đao thế của Hồ Phỉ.
Trong lòng có đao, liền có đao.
Đao trong tâm, đao không trong tay.
15-16 tuổi đã đạt đến trình độ như này?, chính Vô Song cũng cảm thấy Hồ Phỉ quá mạnh.
Vô Song cũng không có biết.
Hồ Phỉ người này đương nhiên sẽ mạnh, hắn được Phi THiên Hồ Ly Hồ Binh toàn lực dạy dỗ, có thể yếu sao?.
....

Quyển 2 Chương 4
Cuộc chiến điều hòa

"A huynh đệ, ngươi thật sự là nam nhân?".
Trong rừng vang lên âm thanh của Hồ Phỉ, giọng nói của hắn cũng là không nhỏ. Bên cạnh Hồ Phỉ, lúc này Vô Song đầy khinh thường nhìn hắn.
"Phí lời, có ngươi mới là nữ nhân".
Hồ Phỉ gãi đầu, cười lớn.
"Ai mà ngờ chứ, tiểu huynh đệ ngươi giống nữ nhân như vậy, không thể trách được ta. Chỉ sợ trong những nữ nhân ta gặp, cũng không có ai xinh bằng ngươi đi".
"Hừ, ngươi nói ít một chút, cũng không ai bảo ngươi câm".
Vô Song bĩu môi một chút, hắn cùng Hồ Phỉ cứ như thế đi về phía trước.
....
Không đánh không quen nhau cái này cũng có vài phần đúng.
Vô Song thật sự tương đối bất lực với kẻ gọi là Hồ Phỉ này, nếu hắn dùng Quỳ Hoa Bảo Điển còn có thể có cửa thắng đối phương nhưng nếu không có Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn căn bản thắng không nổi.
Hồ Phỉ không ngờ cũng là một cái luyện thể cao thủ, da dày thịt béo, chưa kể nội lực trong người hắn phi thường cường hãn, cường hãn gấp 3 lần Vô Song là ít.
Vô Song nội lực trong hàng ngũ nhất lưu cao thủ đã không tính là yếu thậm chí còn thuộc hàng tương đối mạnh bất quá lại bị Hồ Phỉ bỏ xa đến 3 lần, đây là khái niệm gì?.
Đồng thời Vô Song cũng âm thầm cảm thấy may mắn, Hồ Phỉ mạnh như vậy còn chưa tấn cấp làm siêu nhất lưu cao thủ, nếu hắn hôm ở Hoàng Chân biệt viện thử tấn cấp thành công chỉ sợ liền ảnh hưởng đến toàn bộ con đường võ học của Vô Song.
Lúc nãy Vô Song đã chiến đấu qua với Hồ Phỉ, bản thân Vô Song dĩ nhiên không thể xuyên qua phòng ngự của Hồ Phỉ, đấy là đối phương chỉ rèn luyện thuần túy cơ bắp. Nếu Hồ Phỉ có thêm ngoại công võ học, chỉ sợ người thua thiệt chắc chắn là Vô Song.
Cũng may Vô Song cũng có thể học theo Vô Hà Tử, không đánh được thì chạy, Hồ Phỉ kẻ này muốn đuổi theo Vô Song cũng là không được, Vô Song cũng đành phải đỏ mặt nói là 'không ai làm gì được ai'.
Trên con đường nhỏ, vậy là Vô Song có thêm một người bạn đồng hành quái dị.
Có cái vệ sĩ như Hồ Phỉ, cơ hồ cũng là không tệ.
Ít nhất bằng vào thực lực của Hồ Phỉ, Vô Song cảm thấy cho dù là Huyết Chích

Đoàn sát thủ cũng không cách nào gây thương tổn cho người này.
“Đúng rồi, huynh đệ lúc nãy chỉ pháp của ngươi rất thú vị, ta mơ hồ cảm thấy có chút thâm ảo, đáng tiếc lực công kích quá kém”.
Vô Song liếc mắt nhìn Hồ Phỉ, lông mày giật giật.
“Ta là y sư được chưa, không cần lực công kích “.
Lần này đến lượt Hồ Phỉ giật mình nhìn Vô Song, ánh mắt đầy kinh ngạc.
“Ngươi dĩ nhiên lại là y sư?, thảo nào lúc nãy ngươi tấn công ta có cảm giác tê dại toàn thân, hóa ra là thủ đoạn công kích huyệt đạo của y sư?, Bình Tứ Thúc từng nói với ta thủ đoạn công kích của y sư cực kỳ quái dị, không ngờ ta lại gặp được một người “.
Vô Song ngoái đầu lại nhìn Hồ Phi, trong ánh mắt đầy nghi hoặc.
“Bình Tứ Thúc là ai?, lợi hại không?”.
Hồ Phỉ cười cười, trong mắt có một tia lo lắng.
“Bình Tứ Thúc hả, đương nhiên là thúc thúc của ta, là Bình Tứ Thúc nuôi ta lớn lên, võ công của ta cũng là Bình Tứ Thúc dạy cho, bất quá Bình Tứ Thúc cũng không còn gì để dạy ta rồi, thúc thúc liền bảo ta đến đây”.
Vô Song thật ra cảm thấy, cái tên Hồ Phỉ có vài phần quen thuộc nhưng cũng giống như vài nhân vật hắn gặp trước đây, hắn căn bản không nhớ ra đây là nhân vật của tác phẩm nào, Vô Song vốn muốn hỏi Hồ Phỉ nhiều thêm một chút, ít nhất dò ra ‘tên tác phẩm’ chỉ là Hồ Phỉ càng nói, Vô Song càng thấy xa lạ.
“Bình thúc thúc nuôi lớn ngươi, chẳng nhẽ ngươi là cô nhi?”.
Hồ Phỉ nghe vậy, liền khẽ im lặng sau đó gật đầu, trong mắt có một tia đau thương.
“Cũng không phải ta vốn có cha mẹ, cha mẹ rất yêu thương ta, bất quá từ nhỏ cha mẹ đã bị kẻ gian hại chết. Ta liền lớn lên bên Bình tứ thúc. Bình tứ thúc nói với ta, sau khi rời khỏi Vương Bản Sơn có thể tiến về trung nguyên, vì cha mẹ báo thù”.
Nhìn thấy một tia đau thương trong mắt Hồ Phỉ, Vô Song chỉ nhẹ thở dài, hắn dùng một quyền nhẹ đấm vào tay đối phương.
“Ta cũng giống ngươi, ta cũng có cha mẹ bất quá từ rất sớm hai người cũng... bị kẻ gian hại chết. Hồ Phỉ này, kẻ thù của ngươi là ai?”.
Cái này không phải Vô Song giả vờ, đây là thật tâm. Hắn cùng Hồ Phỉ đều không được nhận tình thương của cha mẹ, đối với Hồ Phỉ, Vô Song bất giác có thêm vài phần thiện cảm.
Hồ Phỉ cũng kinh ngạc nhìn Vô Song, sau đó mỉm cười.
“Ta cũng không biết kẻ thù của cha mẹ ta là ai, bất quá thúc thúc đã nói.... sau khi chuyến đi của ta ở Vương Bản Sơn kết thúc, ta liền có thể tiến vào trung nguyên, hỏi về chuyện tình năm đó của phụ thân. Ta muốn biết kẻ giết chết phụ mẫu rốt cuộc là ai”.

Sau đó, Hồ Phỉ dùng một tay nhẹ xoa mái tóc trắng của Vô Song.
“Tiểu huynh đệ, nói cho ta biết kẻ thù của ngươi là ai, Hồ Phỉ sau khi báo thù xong, liền giúp ngươi một hai”.
Vô Song bật cười, thân hình khẽ nhích né cái xoa đầu của Hồ Phỉ, sau đó đầy thâm ý liếc nhìn đối phương.
“Kẻ thù của ta chắc chắn mạnh hơn kẻ thù của ngươi, ngươi tốt nhất trả thù xong rồi hãy tính tiếp đi. Chưa biết kẻ thù là ai cũng dám cuồng ngôn?”.
Hồ Phỉ suy nghĩ một chút, sau đó rút đao ra.
Cây đao của Hồ Phỉ thuộc dạng đại đao, cây đao màu tím cực kỳ huyền bí.
Nắm lấy cây đao này, Hồ Phỉ đầy tự tin, ánh mắt sáng lên như mãnh hổ săn mồi.
“Hồ Phỉ ta nhất định có thể vì phụ mẫu báo thù, cho dù kẻ thù là ngũ tuyệt cao thủ, cho dù kẻ thù là ngũ đế cao thủ, ta nhất định cũng dùng một đao này chém hắn”.
Vô Song thật sự bị khí tràng của Hồ Phỉ làm ảnh hưởng, hắn đưa nắm đấm nhỏ về phía Hồ Phỉ.
“Vậy ta ở đây cũng thề, nhất định có thể vì phụ mẫu báo thù, cho dù kẻ thù là ngũ tuyệt, cho dù kẻ thù là ngũ đế, ta nhất định cũng tự tay giết chết hắn”.
Hồ Phỉ đưa nắm đấm lớn đấm nhẹ vào tay Vô Song, sau đó như nhớ ra việc gì, liền quay lại nhìn hắn.
“Đúng rồi huynh đệ, ta chưa biết tên thật của ngươi?, ngươi tên gì vậy?”.
Vô Song triệt để chịu phục tên đầu gỗ này, có những lúc Hồ Phỉ hào khí vạn trượng nhưng có những lúc hắn cũng quá ngốc một chút.
“Tên của ta.... Ngươi gọi ta là Phong đi”.
Đây là cái tên kiếp trước của Vô Song, nghe đến cái tên này, Vô Song có vài phần hoài niệm.
Đã lâu lắm rồi, chưa có ai gọi hắn như vậy.
“Đúng rồi, Hồ Phỉ là... tên thật của ngươi?”.
Hồ Phỉ đột nhiên nghe Vô Song nói, ánh mắt khẽ chớp động.
“Ủa, Phong huynh đệ sao ngươi hỏi vậy, Hồ Phỉ đúng là tên thật của ta nha”.
Vô Song khẽ di di trán mình, hắn cảm thấy Hồ Phi bản tính thật thà quá mức, vậy mà cũng đòi đi báo thù?. Hơn nữa ở Vương Bản Sơn, làm gì có ai dùng tên thật?.
“Ở đây không ai dùng tên thật cả, có lẽ ngoài ngươi ra, không ai dùng đi”.
Hồ Phỉ khuôn mặt liền biết thành ngạc nhiên vô cùng, có chút không hiểu hỏi lại.
“Tại sao không thể dùng tên thật?, chẳng nhẽ Phong huynh đệ ngươi cũng dùng tên giả?”.
...
Vô Song cảm thấy Hồ Phỉ hỏi câu này rất "ngu", chính hắn cũng không biết trả lời Hồ Phỉ thế nào, cũng chỉ có thể nhẹ lắc đầu

“Phí lời, ngươi thông minh hơn một chút được không, nếu ngươi muốn trả thù, kẻ thù nghe thấy tên ngươi, chuẩn bị trước thì sao?”
...
“Hắn chuẩn bị liền để hắn chuẩn bị, ta không sợ a?”.
...
“Thế nếu hắn sợ quá bỏ chạy thì sao?”.
...
“A, Phong huynh đệ ngươi nói có lý, việc này mà ta cũng không nghĩ ra, vậy ta phải lấy tên gì?”.
...
“ Ngươi gọi là Hồ Phỉ, vậy đọc ngược lại tên đi, sau này ngươi liền tên là Phi Hổ”.
...
“Phi Hổ... Phi Hổ, tên thật hay, ta cảm thấy thật hợp. Vậy Phong huynh đệ, tên của ngươi là gì?”.
...
“Bao giờ ngươi thắng được ta, ta liền nói cho ngươi biết”.
...
Cứ thế cứ thế, Vô Song cùng Hồ Phỉ cũng đi đến đỉnh núi.
Vương Bản Sơn không tính là cao, một đường đi căn bản không quá khó khăn.
Chỉ có đi lên đỉnh núi, Vô Song mới biết, Vương Bản Sơn thật ra là cái gì.
Trên đỉnh núi, có một cái hắc y nhân toàn thân chỉ thuần một màu đen nhìn Vô Song cùng Hồ Phỉ.
Hắc y nhân này, lệ khí rất mạnh, hai mắt đầy ngoan lệ.
“Mỗi người có cơ hội xuất thủ một lần, công kích đủ liền qua, công kích không đạt, cút xuống núi”.
Nói xong, hắc y nhân cũng nhắm mắt lại, căn bản không để ý đến Hồ Phỉ cùng Vô Song.
Hồ Phỉ nhìn Vô Song sau đó đầy tự tin bước lên.
“Ta lên trước”.
Hắc y nhân lại mở mắt ra, nhíu nhíu mày nhìn Hồ Phỉ, sau đó giọng nói lạnh lẽo không có chút tình cảm nào lại vang lên.
“Không cần đánh, ngươi đạt. Đạt liền tiến về thạch viện đằng sau “.
Hồ Phỉ gãi gãi đầu, sau đó nhìn Vô Song. Hồ Phỉ cũng không đi qua hắc y nhân, trực tiếp bước sang trái ba bước.
Hắn chính là muốn đợi Vô Song.
Vô Song thấy vậy cũng mỉm cười, bước lên.
Hắc y nhân cũng đứng lên, ánh mắt khóa chặt lấy Vô Song.
Vô Song hạ thấp trọng tâm, sau đó lao vút đến như một lõi lò xo bị nén vậy.

Cũng không có gì quá mức mạnh mẽ, Vô Song đơn giản chỉ tung một cước toàn lực.
Hắc y nhân dùng một tay đỡ lấy, sau đó tay còn lại hướng thẳng về ngực Vô Song, muốn tấn công ngực hắn.
Vô Song nào để đối phương đụng vào?, một tay đưa ra nắm lấy tay của hắc y nhân khẽ gạt ra, chân thu về, một chân khác tiến thêm một bước, Vô Song xuất quyền.
Hắc y nhân không ngờ... trực tiếp vận lên hộ thể cương khí. Người này là Tông Sư cao thủ.
Một quyền của Vô Song đánh lên người hắn, căn bản không có sát thương, Vô Song thấy vậy sắc mặt cũng khẽ biến, liền mượn lực cả người lướt về phía sau.
Hắc y nhân cũng không có tiếp tục đuổi theo, hắn ngồi xuống lại nhắm mắt điều tức.
“Công kích Hoàng cấp, tốc độ Huyền cấp, phản ứng Huyền cấp, tổng đánh giá ưu tú “
“Hai người các ngươi đều đủ điều kiện, tiến về phía sau thạch viện”.
....
Vô Song trong mắt thật sự nổi lên chút hứng thú, hắn nhìn vị hắc y nhân này, tò mò lên tiếng.
“Vậy đánh giá về hắn thế nào?”.
Hắc y nhân lại mở mắt ra, đáng lẽ với thân phận của hắn sẽ không trả lời Vô Song, bất quá nhìn thấy chính Hồ Phỉ cũng tò mò quan sát mình, hắc y nhân suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.
“Công kích Thiên cấp, các chỉ số khác không cần xem xét, đánh già siêu phàm”.
Vô Song trừng mắt nhìn hắc y nhân, trên đời còn có loại đánh giá này?, bất quá Vô Song cũng cảm thấy lời đánh giá của hắc y nhân cực kỳ chuẩn xác, Hồ Phỉ không rút đao ra thì thôi, nếu hắn rút đao chỉ sợ Tông Sư hắn cũng dám chém.
Đương nhiên nếu Vô Song... có thể toàn lực ra tay hắn tự tin bản thân hắn ít nhất sẽ không thua kém Hồ Phỉ.
Vô Song cùng Hồ Phỉ hai người rất nhanh đi về phía thạch viện đằng sau hắc y nhân.
Thật ra thạch viện này cũng không dễ thấy, ít nhất từ vị trí đứng của Vô Song cùng Hồ Phỉ lúc nãy là không thấy.
Nếu không đi qua hắc y nhân, chỉ sợ không có cách nào nhìn thấy thạch viện, bởi nó không ngờ nằm sâu bên trong đỉnh núi, bị vài tảng đá lớn che đi, nằm ở một góc riêng biệt.
Trong thạch viện, dĩ nhiên cũng có người.
Tất nhiên việc này không lạ lẫm gì, dù sao người có được hắc lệnh cũng là không ít, người đến đỉnh núi trước Vô Song cùng Phi Hổ cũng không phải không

có.
Trên đường Vô Song không có gặp quá nhiều người chỉ vì đường lên núi không chỉ có một.
Bên trong thạch viện, tổng cộng có 7 người, hơn nữa vị trí ngồi của đám người này cũng rất đặc biệt, là mỗi người một góc.
Bọn họ 7 người để lộ một khoảng trống ở trung tâm, cả 7 đều chọn ngồi sát góc.
Đây là một loại kinh nghiệm, người ngồi ở trung tâm là người có góc nhìn rộng nhất nhưng cũng là người có góc chết nhiều nhất.
Người ngồi ở giữa có thể tấn công tất cả mọi người, nhưng cũng bị tất cả mọi người tấn công.
Ngồi ở góc thì khác, lựng tựa vào góc liền bớt được một phần nguy hiểm, đồng thời vì là góc có thể trực tiếp giảm đi được hai hướng tấn công của kẻ khác, chỉ phải chú ý đến trước mặt.
Thạch viện là một cái nhà bát giác, tổng cộng có 8 góc, lúc này 7 góc đã bị chiếm, với sự xuất hiện của hai người Vô Song cùng Hồ Phỉ, liền khiến cả 7 người ánh mắt lạnh lùng liếc sang.
Vô Song nhìn thấy cái trận hình này, chỉ bật cười.
“Phi Hổ, ở giữa rộng như vậy không ai ngồi, mấy tên kia là đợi chúng ta lấy chủ vị thì phải “.
Hồ Phỉ không rõ ràng lắm lời nói của Vô Song, bất quá hắn cũng thích vào giữa ngồi, lập tức bật cười.
“Được được, mấy vị kia đã nhường chúng ta liền vào giữa ngồi đi”.
Nói xong Hồ Phỉ cùng Vô Song dĩ nhiên đi thẳng về phía trung tâm, động tác này làm cả 7 người ánh mắt khẽ biến, bất quá cũng là không ai nói gì.
Vô Song cùng Hồ Phỉ ngồi vào thạch viện trung tâm, lúc này hắn mới có cơ hội nhìn rõ toàn bộ Vương Bản Sơn là cái gì.
Vương Bản Sơn... là một nơi phi thường phi thường đặc biệt.
Bởi Vương Bản Sơn không chỉ là một ngọn núi, Vô Song đếm thấy có tổng cộng 9 đỉnh núi tính cả đỉnh núi hắn đang đứng.
Quan trọng nhất là Vô Song thấy Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành nằm ở một nơi, quá mức ngoài dự đoán của Vô Song.
Bình thường ở giữa chín ngọn núi này, đương nhiên sẽ là một cánh rừng hoặc một mảnh bình nguyên có điều nơi đây không phải.
Ở bên dưới chín ngọn núi này là một tòa thành.
Thiên Ý Thành dĩ nhiên được xây ở đây, đáng nói nhất là tường thành của Thiên Ý Thành rất cao, từ vị trí của Vô Song mà nói, độ cao chỉ sợ hơn 30m.
Loại tường thành này nếu không phải Ngũ Tuyệt cao thủ, căn bản không thể vượt qua.
Chỉ cần đi vào Thiên Ý Thành, nếu không được cho phép gần như không có

cách nào ra ngoài.
Đương nhiên vùng địa vực bên dưới rất lớn, bao quanh Thiên Ý Thành là một cánh rừng, từ trên cao nhìn xuống ngoài màu trắng của tường thành khổng lồ thì thuần màu xanh của những tán lá cây.
Hồ Phỉ ở bên cạnh Vô Song, cũng là giật mình vô cùng, thậm chí bị cảnh sắc nơi đây biến thành kinh hãi không nói nên lời.
Hồ Phỉ lớn lên ở Đại Tuyết Sơn, trung nguyên với hắn đã là cực kỳ xa lạ, lúc này lại thấy Thiên Ý Thành, căn bản muốn giữ bình tĩnh cũng khó.
Đừng nói là Hồ Phỉ, cho dù là Vô Song làm người hai kiếp, trước công trình này còn rung động không thôi.
Thiên Ý Thành.... chỉ cần nhìn thấy Thiên Ý Thành bản thân Vô Song liền không hối hận đã lựa chọn gia nhập nơi này, ngôi thành này cho Vô Song cảm giác phấn khích.
Bảy người đến trước Vô Song, căn bản cũng không cảm thấy Hồ Phỉ cùng Vô Song thất thố là sai, bọn họ là thiên tài từ khắp nơi đến Vương Bản Sơn, cho dù như vậy khi nhìn thấy Thiên Ý Thành cũng kinh ngạc không thôi, căn bản làm gì có ai có thể bình tĩnh?.
Không khí tiếp theo bên trong thạch viện lại có chút im ắng.
Bọn họ chín người đều trực tiếp lựa chọn nhắm mắt ngưng thần. Cho dù là Hồ Phỉ cũng cảm thấy không khí bên trong thạch viện phi thường nặng nề, hắn cũng lựa chọn khoanh chân đả tọa.
Thời gian một mực, kéo đến giữa trưa.
Cho dù đã vào thu nhưng đây là phương nam. Phương nam vốn chỉ có hai mùa Đông cùng Hạ.
Ở trên Vương Bản Sơn lúc này, dưới ánh mặt trời thiêu đốt, có thể nói là nóng vô cùng, cái nóng cháy da cháy thịt.
Đất trên Vương Bản Sơn vốn là đất đỏ bazan, nhìn nhiều lại càng thêm nóng mắt.
Mồ hôi bắt đầu chảy xuống... chỉ có duy nhất Vô Song cùng Hồ Phỉ, không có bị cái nóng ảnh hưởng.
Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song bắt đầu vận chuyển, xung quanh Vô Song xuất hiện một cỗ hàn khí như có như không, điều này làm Hồ Phỉ ở bên cạnh cũng cảm thấy thư thái vô cùng.
Hàn khí của Vô Song vốn rất mỏng, hơn nữa trong đình viện đám người đều không nhìn chằm chằm vào người khác, vốn chỉ khoanh chân ngồi đả tọa, cũng không nhận ra Vô Song đặc biệt.
Chỉ có duy nhất.... một cái thân ảnh nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí của Vô Song, điều này làm Vô Song cảm thấy có vài phần thú vị.
Hành động của người này, cũng trực tiếp làm những người còn lại chú ý.

Vốn Vô Song cùng Hồ Phỉ tiến đến đã nói rõ quan hệ bọn họ là một cặp, Hồ Phỉ là một cái đại nam tử, Vô Song là một cái tiểu nữ tử, nhìn vào ai cũng cảm thấy bọn họ trời sinh một đôi.
Thật ra với nhan sắc của Vô Song mà nói, liền rất dễ gặp phải phiền phức, sắc lang trong thiên hạ đâu đâu cũng có tuy nhiên đi cùng Hồ Phỉ lại khác, khí thế của Hồ Phỉ rất mạnh, đám người ngồi ở đây cũng không phải toàn kẻ ngu, cảm nhận được khí thế của Hồ Phỉ, ai cũng không dám chắc, ai cũng không dám ngu ngốc tiến lên.
Thật ra mà nói, việc người Vô Song phát ra hàn khí, không phải là không ai thấy nhưng vì Hồ Phỉ ở đây, có vị hộ pháp này tại, không mấy người muốn tìm đến Vô Song, đây là lý do khiến Vô Song thoải mái vận hành Tiên Thiên Chí Âm Thể.
Dù sao trên đời không thiếu công pháp tỏa ra hàn khí, hắn cũng không sợ lộ.
Vô Song quả thật không có ngờ, có người dám ngồi xuống chỗ hắn.
....
Trong 7 người còn lại tại đình viện này toàn bộ cũng đều có thể coi là thiên tài, ít nhất cùng thế hệ đám người này đều rất mạnh.
Bên trong thấp nhất cũng là nhị lưu cao thủ.
Ở đây có hai cái nhị lưu cao thủ, một tên béo mập trắng trẻo, một người thì trùm vải kín mít, đến mặt còn không nhìn rõ.
Có ba người đạt đến nửa bước nhất lưu cao thủ, một người thân mặc áo trắng, đầu đội mũ quan, vừa nhìn đã thấy giống một cái thư sinh.
Người thứ hai chính là thiếu niên cầm thương kia, kẻ này từ đầu đến giờ không có liếc nhìn Vô Song thêm một lần nào, chỉ là khi hắn nhìn qua Hồ Phỉ, thủy chung có một tia e ngại cùng ghen ghét.
Người cuối cùng, là một cái thiếu niên da đen đen, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.
Tiếp theo là hai cái nhất lưu cao thủ.
Một kiếm khách đội mũ trùm kín mặt, một người còn lại là nữ tử một thân áo đen, cũng không lộ mặt ra ngoài, toàn bộ đều bị mũ trùm kín.
Trong số 7 người này, Vô Song có chút không ngờ, tiểu tử béo mập được coi là yếu nhất, dám ngồi xuống bên cạnh Vô Song.
Hắn cũng mặc kệ tất cả, cười hì hì.
“Lão tử mặc kệ, cùng lắm ăn đòn. Vị cô nương xinh đẹp này, phiền vận công cố sức một chút, thật sự ngồi cạnh ngươi quá thoải mái. Nếu có thể ôm ôm ta một cái được không?”.
Vô Song trực tiếp tung nắm đấm vào mặt hắn, khiến gã béo ngã ngược về phía sau.
“Biến “.

Vô Song lạnh giọng có điều tên bàn tử này dĩ nhiên chỉ gãi đầu, sau đó lại bò tới, căn bản không sợ ăn đòn.
“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu “.
Thấy Vô Song liếc nhìn hắn, bàn tử rất nhanh cười hề hề.
“Đại tỷ, tiểu đệ biết lỗi rồi, tiểu đệ chỉ xin ngồi mé mé có được không, thật sự quá nóng a”.
Bàn tử vừa nói xong, không ngờ nam tử thư sinh thực lực nửa bước nhất lưu cũng ngồi dạy, sau đó ngồi thẳng xuống bên cạnh Vô Song, cảm nhận hàn khí xung quanh Vô Song, khuôn mặt liền hiện lên một tia thư thái.
“ Tên béo đó nói không sai, thật sự quá nóng. Tiểu cô nương có lòng tốt vận công mạnh lên một chút, ta cảm ơn trước”.
Vô Song triệt để... cạn lời hắn vậy mà thành cái điều hòa rồi?.
Điều thú vị là, trung tâm đình viện đúng là rất rộng, nhưng hàn khí chỉ gần Vô Song mới có thể cảm nhận được, dẫn đến.... xung quanh dĩ nhiên vừa vặn chỉ còn một chỗ.
Năm người còn lại cũng lập tức phản ứng, ngoại trừ nam tử cầm thương không dám tiến đến, bốn người kia liền động, cuối cùng vẫn là nữ nhân che mặt nhất lưu cao thủ lấy vị trí đầu tiên, nàng vừa vặn ngồi sát sau lưng Vô Song.
Giọng nói lạnh lùng bất quá cũng mang theo vài phần ý cảm ơn.
“Xin phiền cô nương rồi”.
Vô Song.... hắn thật sự cảm thấy.... hắn có nên thu phí hay không?, Hồ Phỉ thì cũng thôi đi, đám người này chẳng nhẽ coi hắn là máy lạnh?.
Vô Song nhìn đám người này liền cảm thấy y hệt kiếp trước của hắn, mỗi khi trời nóng liền chạy thẳng vào tiệm sách, ngủ cả ngày bên trong không có chui ra.
......
Xung quanh Vô Song có bốn chỗ, đương nhiên lúc này số vị trí đã hết.
Lúc đầu mọi người ở đây đều bo bo giữ mình, nhưng vì Vô Song, cái không khí kia hoàn toàn bị phá đi.
Sau đó liền.... có tranh chấp.
Vị nhất lưu kiếm khách kia, đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn tử cùng thư sinh.
“Một trong hai người các ngươi, cút ra “.
Hồ Phỉ hắn đương nhiên không muốn dây vào, hắn cảm thấy Hồ Phỉ cực kỳ nguy hiểm.
Nữ nhân kia cùng đẳng cấp với hắn, hắn cũng không dám chắc.
Chỉ còn thư sinh cùng bàn tử, hai người này liền dễ bắt nạt nhất.
Bàn tử thấy thế, sắc mặt liền hoảng sợ vô cùng, sau đó nhìn thư sinh, ánh mắt vậy mà mở lớn, cố làm ra một nụ cười ‘thuần khiết’.
“Vị huynh đệ này, ngươi nhìn mà xem tiểu đệ cả người toàn mỡ, chịu không

được nóng a, ngươi đẹp trai như vậy, vừa nhìn đã thấy dáng người tốt, hay là nhường tiểu đệ đi”.
Bàn tử nói xong, đám người ở đây đều khẽ nhếch miệng, có chút buồn cười.
Bàn tử kẻ này có thể coi là dị loại, thậm chí là quả hồng mềm, đã đến Vương Bản Sơn cái gì không có cũng được, nhưng cốt khí phải có.
Điều làm đám người này kinh ngạc nhất là, thư sinh mặt trắng đứng lên, phe phẩy cây quạt trong tay, hắn thật sự rời khỏi chỗ ngồi.
Tiếp theo, thư sinh này liếc nhìn nhất lưu kiếm khách, vừa phe phẩy quạt giấy, vừa lên tiếng.
“Hai lựa chọn, một là cút ra khỏi thạch viện, hai là vừa khóc vừa cút ra khỏi thạch viện”.
Vô Song nhìn... nam tử mặt trắng kia trong mắt có một tia thích thú.
Hắn là nam nhân nhưng ai cũng nghĩ hắn là nữ nhân vậy mà đám người này cũng không nhận ra, nam tử mặt trắng kia vốn là nữ giả nam trang?.
Sự việc... có chút thú vị.
....

Quyển 2 Chương 5

Vương trưởng lão – Vương Thiên Nhất

Thư sinh nam tử kia lời nói kinh người, trực tiếp khiến mọi người trong tòa bát giác thạch viện này đều bất ngờ,
Thư sinh này một thân áo trắng tinh khôi, đầu đội mũ quan màu đen, tay cầm quạt giấy nhè nhẹ phe phẩy, cơ thể cũng không tính là to lớn, chiều cao khoảng trên dưới 1m5, nhìn đi nhìn lại đều không cảm thấy người này mạnh chỗ nào.
Đương nhiên đã tiến vào Vương Bản Sơn bất cứ ai cũng phải có bản sự, nếu không sao có tư cách nhận được tiến cử?.
Tên nhất lưu kiếm khách kia, ánh mắt nhẹ chớp động nhìn thư sinh nam tử, sau đó nắm lấy thanh kiếm của mình, giọng nói âm trầm cùng lạnh lẽo vô cùng.
“Ngươi muốn chết?”.
Nhất lưu kiếm khách nói xong, thân hình lóe lên, chỉ thấy hắn đã xuất hiện trước mặt nữ tử giả nam trang kia, kiếm phong xé gió mà tới.
Chỉ thấy thiếu nữ kia trong mắt khẽ xuất hiện một tia coi thường, quạt giấy thu lại, sau đó dùng cây quạt giấy mạnh mẽ ngăn một kiếm kia lại, chỉ nghe một tiếng ‘keng’ thanh thúy vang lên.
Cây quạt phe phẩy nhẹ nhàng kia, dĩ nhiên làm bằng sắt?.
Sau đó cây quạt lập tức mở ra, lần này đến cả mắt Vô Song cũng sáng lên, dĩ nhiên bên trong dấu ám khí.
Nhất lưu kiếm khách cũng không phải đèn đã cạn dầu, cả người rất nhanh nhảy ngược về phía sau, vừa vặn đề mấy cây kim châm cực nhỏ kia lướt qua người.
Một kiếm của hắn chống xuống đất dựa theo từng bước chân của hắn lùi lại, cũng không có mất đi trọng tâm.
Thân hình nhất lưu kiếm khách kia một lùi, liền lùi ra khỏi thạch viện mới có thể dừng lại, tuy nhiên thiếu nữ cũng tuyệt không có dừng lại.
Nàng vậy mà phi cây quạt của mình ra, lực cổ tay của nàng tuyệt đối làm Vô Song mở rộng mắt mà nhìn, cây quạt sắt kia căn bản sẽ không nhẹ nhàng gì, trong tay nàng vậy mà không khác gì phi tiêu?.
Hơn nữa Vô Song cảm thấy thủ pháp phóng vũ khí này cực kỳ quen thuộc, đây chính là thủ đoạn của đám Huyết Chích Đoàn phóng ra Huyết Chích.
Cây quạt sắt xé gió mà tới, tốc độ cực nhanh, tuy nhiên với nhất lưu cao thủ mà nói, không phải là không thể đỡ.
Chỉ thấy kiếm khách cổ tay xoay ngược lại, một kiếm chém từ dưới đất lên, mạnh mẽ chém bay cây quạt lên trời.
Tia lửa bắn lên, cây quạt sắt bị đánh bật lại phía nữ nhân.

Lúc này cả Hồ Phỉ cùng Vô Song, trong mắt đều hiện lên một tia ngưng trọng, cả hai thấy nữ tử kia, rút ra một con dao nhỏ từ bên hông.
Con dao này chiều dài chỉ khoảng 15 cm, một con dao hết sức bình thường...
Ở trên chiến trường, một tấc dài một tấc mạnh, ở trên chiến trường thương có thể coi là bá vương.
Trên giang hồ liền cộng tôn đao kiếm, đao cùng kiếm là hai loại vũ khí được dùng nhiều nhất thiên hạ, kiếm chính là đại diện cho người quân tử, đao đại diện cho thiết huyết nam nhi.
Về phần dao... lại khác.
Dao là đoản khí, đoản khí là thứ gọi chung vũ khí ngắn. Trong thiên hạ người dùng đoản khí chiến đấu vốn không nhiều, nhưng không phải vì đoản khí yếu chỉ vì nó quá mức khó sử dụng.
Đoản khí bị giới hạn rất lớn về khoảng cách, rất nhiều người dùng đoản khí chỉ để ám sát mục tiêu, sử dụng đoản khí với nhiệm vụ làm ‘kỳ binh’ dự phòng.
Vô Song cũng có một thanh chủy thủ, hắn cũng dùng thanh chủy thủ này phòng thân, chứ không phải mang ra chiến đấu.
Tuy nhiên cách dùng của đoản khí vốn là tập sát, trong không gian hẹp, đoản khí liền làm vua. Thậm chí song quyền cùng đoản khí đều được gọi là vua cận chiến.
Vô Song thật sự không ngờ, hắn vừa đến Vương Bản Sơn đã được nhìn thấy một cao thủ trẻ tuổi dùng đoản khí tấn công.
Trong trang phục thư sinh, cũng không nhìn ra nữ nhân kia có cái gì đẹp đẽ, bất quá tốc độ của nàng rất nhanh, động tác của nàng cực kỳ gọn gàng, căn bản không có động tác thừa.
Đầu tiên tay đẹp đưa lên cao, chuẩn xác bắt lấy cây quạt đang bay về, sau đó cả người xoay tròn trên không trung, cây quạt lần thứ hai bắn tới, đồng thời nữ nhân này tiếp tục hạ thấp trọng tâm, cả người như một con báo đốm săn mồi.
Quạt sắt lại tiếp tục công kích, có điều lần này nhất lưu kiếm khách cũng không có lùi lại nữa, hắn dùng hai tay nắm chặt kiếm của mình, toàn tực bổ xuống một kiếm.
Lực cánh tay người này cũng là cực đáng sợ, bởi hắn có thể đánh cho cây quạt sắt găm thẳng xuống mặt đất nhưng lúc này, nữ nhân kia cũng vừa vặn lại gần.
Một dao đâm tới, đầu tiên là cổ họng.
Một dao này không ngờ lại mang theo sát tâm phải giết.
Nhất lưu kiếm khách sắc mặt tái đi, cho dù ở Vương Bản Sơn vốn không cho phép trước khi sát hạch bắt đầu chủ nhân của hắc lệnh giết nhau, bất quá nhìn một dao này, sát khí ngưng thành thực chất, loại sát khí này căn bản không phải là giả.
Đừng nói là nhất lưu kiếm khách, cho dù Vô Song hay Hồ Phỉ đều bốn mắt nhìn nhau.

Sát khí của nữ nhân này, rất nặng.
Võ công không phải quá đáng sợ, nhưng sát khí căn bản không hợp cái độ tuổi của nàng.
Rốt cuộc nàng bắt đầu giết người năm bao nhiêu tuổi?.
Nhất lưu kiếm khách hoảng sợ lùi lại, tay nắm chặt trường kiếm, một chém từ dưới lên, muốn đẩy lùi thế công này, tuy nhiên nữ nhân kia lại càng nhanh hơn hắn một nhịp, một bước thật dài, vừa vặn áp sát nhất lưu kiếm khách, ánh mắt lóe lên hàn khí.
Con dao xoay ngang ra, đỡ lấy một kiếm chém lên này, lực va chạm không có đẩy lùi nàng, trái lại làm nàng nhảy bật lên cao, con dao xoay tròn, không ngần ngại đâm xuống.
Một đâm này xuyên thủng qua da thịt, cắm ngập cả con dao vào bả vai nhất lưu kiếm khách.
“AAAAAAAAAAAAA”.
Một tiếng hét thảm đầy đau đớn vang lên, nhưng đổi lại vẫn là cái ánh mắt lạnh như băng kia, nàng rút con dao ra, máu bắn lên khuôn mặt trắng trẻo, căn bản không nhíu lấy một cái.
Cổ tay nhẹ xoay, một con dao đâm thẳng vào bụng hắc y kiếm khác, rồi lại rút ra, vòng tay ra ngoài, sống dao quay ngược trực tiếp đâm thẳng vào lưng đối phương, toàn bộ đều là đâm ngập con dao.
Lần thứ ba rút dao ra khỏi da thịt đối thủ, nàng lùi lại.
Trong cái nắng nóng của Vương Bản Sơn, mặt lạnh không chút cảm xúc, lấy ra một tấm khăn tay từ từ lau đi vết máu trên dao.
Cái nắng nóng của Vương Bản Sơn, bỗng chốc bị nàng... làm cho trở thành rét lạnh.
Mặt có chút cúi xuống, chỉnh lại mũ quan, rồi bước về thạch viện.
Vương Bản Sơn – Thiên Ý Thành vốn là một nơi như thế.
Võ công ở đây, không quan trọng.
Ở Vương Bản Sơn, quan trọng liền là tâm tính.
Sát thủ chỉ cầu giết người, không cầu gì khác.
Nếu nhất lưu kiếm khách mạnh mẽ tiến lên, bất chấp tất cả điên cuồng một chiến, hắn liền thắng chỉ tiếc hắn không có cái dung khí này, hắn bị một người rõ ràng yếu hơn mình đánh bại.
Đây là lý do tại sao, Thiên Ý Thành không quan tâm xuất phát điểm, không có yêu cầu về xuất phát điểm. Xuất phát điểm cao thấp khác nhau nhưng kết thúc điểm lại giống nhau, chỉ có sống cùng chết.
Nhìn theo thân ảnh nữ tử kia từ từ tiến về bát giác thạch viện, lần đầu tiên Vô Song tự hỏi.
Nữ nhân này nàng rốt cuộc lớn lên như thế nào?.

Vô Song năm nay có thể coi là 11 tuổi hắn cũng đã giết người thậm chí không ít người nhưng phải biết linh hồn của hắn là của nam nhân 30, tâm trí của hắn mạnh hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều, lại thêm tác dụng phụ của Quỳ Hoa Bảo Điển làm việc giết người với Vô Song mà nói.... dễ quen thuộc hơn nhiều.
Hắn tự hỏi, là thế lực nào, là cao nhân nào đào tạo một cái nữ nhân thành dạng này?.
Nàng còn chưa 16 tuổi, thậm chí càng nhỏ nhưng sau lưng nàng dĩ nhiên là một mảnh tu la huyết lộ.
Nữ nhân bước tới, đám cao thủ bên trong bát giác thạch viện trở nên im lặng rất nhiều, lúc trước bọn họ không có ai đánh giá nàng quá cao, nhưng hiện tại nàng có tư cách để người khác kiêng kị.
Một lần nữa ngồi xuống trước mặt Vô Song, im lặng điều tức.
Giết người với nàng, vốn chỉ như ăn cơm uống nước.
Người chết như đèn diệt, đầu rơi xuống liền xong.
Nhìn bóng lưng thiếu nữ này, Vô Song bỗng lên tiếng.
“Ngươi tên là gì?”.
Ở Vương Bản Sơn hỏi tên người khác là một hành động tương đối ngu xuẩn, dù sao cũng không ai dùng tên thật ở nơi đây hơn nữa nếu ngươi chủ động hỏi tên người khác, sẽ khiến đối phương với ngươi xuất hiện một tia đề phòng.
Trước khi bắt đầu khảo hạch chân chính, bất cứ ai cũng có thể trở thành kẻ thù.
Vô Song dám kết bạn với Hồ Phỉ không phải bởi Hồ Phỉ đáng tin, cũng chẳng phải kẻ này thật thà chỉ là Vô Song tài cao gan lớn mà thôi. Cho dù Hồ Phỉ thật sự tấn công Vô Song, Vô Song hắn sợ gì?.
Nữ nhân kia mắt liếc Vô Song, sau đó cũng không biết suy nghĩ cái gì, liền khẽ mở miệng.
“Ta gọi Tây Môn Tuyết”.
Không đợi Vô Song đáp lời, bên cạnh hắn Hồ Phỉ đã lên tiếng.
“Phi Hổ là tên ta”.
Sau đó lại đến lượt nữ nhân nhất lưu cao thủ duy nhất lúc này mỉm cười, có chút ôn nhu.
“Mộ Dung Ảnh”.
Cuối cùng là bàn tử, gãi gãi đầu rồi cười ngây ngô.
“Hà hà, tiểu đệ là Vương Thiên Nhất, mấy vị đại ca đại tỷ vẫn là chiếu cố nhiều hơn”.
Vô Song cũng không ngờ hỏi tên một người, ra luôn tên ba người còn lại, hắn cũng cười cười.
“Nguyễn Vũ Phong”.
Lần này bàn tử chết bầm khóe miệng mở lớn nhìn Vô Song.
“Oa, Phong tỷ tỷ ngươi họ kép Nguyễn Vũ sao?, họ này thật lạ nha. Ngươi xinh

đẹp như vậy nhưng tên ngươi có chút xấu, ghép lại mơ hồ giống tên nam nhân hơn là nữ nhân”.
“Ta biết rồi, là cha mẹ ngươi muốn có con trai, mới đặt tên như vậy đúng không?, chậc chậc họ kép Nguyễn Vũ 9 phần không phải người trung nguyên đi, Phong tỷ tỷ, ngươi là đến từ đâu”.
Vương Thiên Nhất vừa nói xong, Vô Song lại tung quyền đấm một cái vào mặt hắn.
“Câm miệng, ngươi không nói không ai bảo ngươi câm”.
Vô Song thật sự hối hận vô cùng, biết thế hắn trước khi đến đây liền dịch dung một lần... Nguyên Vũ Phong đương nhiên là con trai, nào phải tên con gái?.
Thời gian... cứ thế trôi qua.
Cho đến tận hoàng hôn, khi thời tiết cũng bớt oi bức, Vô Song mới lại nhìn thấy có người lục tục tiến tới.
Đây là một đôi nam tử, thân hình có chút hùng tráng, quần áo đều làm bằng da thú, để lộ cơ ngực cường tráng, khuôn mặt hai người này cũng có chút giống nhau, vừa nhìn đã có thể thấy đây là một đôi huynh đệ.
Hai cái nam tử này thân hình rất cao, phải nói là cao quá tuổi, so với Hồ Phỉ mà nói, còn cao hơn nửa cái đầu.
Hai người này bước đến thạch viện sau đó liền dừng lại, ánh mắt nhìn về phía nhất lưu kiếm khách.
Không thể không nói, nhất lưu kiếm khách kia cũng có vài phần bản sự, hắn bị thương rất nặng, nều là người khác đã sớm chết, vậy mà hắn lúc này vẫn sống.
Người này trước khi lên Vương Bản Sơn, vẫn là chuẩn bị sẵn kim sang dược, dùng kim sang dược bịt vào vết thương, sau đó xé nát áo ngoài, che lấy ba vết dao kia nhờ vậy vẫn chưa mất máu mà chết.
Chỉ là vết thương trên lưng, không cách nào tự mình băng bó, hắn chỉ có thể trực tiếp đắp kim sang dược lên, lưng tựa vào một cành cây lớn, liên tục thở dốc, ánh mắt nhìn thẳng lên bầu trời, trên người lúc nóng lúc lạnh.
Hắn chưa chết nhưng hiện tại đã quá yếu, nếu không chết ở đây chỉ sợ sau khi khảo hạch bắt đầu, cũng sẽ chết.
Hai nam tử hùng tráng kia thấy vậy, ánh mắt khẽ nhíu, sau đó một người đưa chân ra, sút bay vị nhất lưu kiếm khách như một quả bóng vậy.
Một cước này rất mạnh, nhất lưu kiếm khách liền bị sút bay đi, cả người ngã xuống mặt đất, run rẩy không thôi, đô môi màu trắng trở nên nứt nẻ, thở cũng không ra hơi, thậm chí kêu còn chẳng ra tiếng.
Cả hai kẻ kia cùng cười, cười rất sảng khoái.
“Cũng là một cái nhất lưu cao thủ mà phế vật không thể ta, ngươi làm sao trở thành nhất lưu cao thủ được, hay vậy?”.
Giọng nói đầy vẻ khinh thường, sau đó bước về phía thạch viện.

Đây là hai cái huynh đệ, Hùng Bì là anh, Hùng Đảm là em.
Hai người này đều là nhất lưu cao thủ, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ thấy là nhất lưu cao thủ theo đường luyện thể.
Vừa bước đến thạch viện, Hùng Bi cùng Hùng Đảm đều hơi hơi nhíu mày với cái trận hình bên trong.
8 người, vậy mà có đến 5 người ngồi ở vị trí trung tâm, 3 người ngồi ở góc.
"Mẹ nó, đến Vương Bản Sơn rồi còn chơi tổ đội?, lại còn tổ đội 5 người?".
Đây là giọng của Hùng Bì, về phần Hùng Đảm hắn nào quan tâm tổ đội cái gì, thứ hắn quan tâm là Vô Song ngồi giữa.
"Ca ca, mỹ nhân kia, cho dù bộ ngực còn chưa có bất quá tuyệt đối là mỹ nhân ".
Hùng Bì lúc này mới để ý đến Vô Song, hai mắt cũng là sáng lên, hai huynh đệ này một bước tiến ra, đi thẳng vào thạch viện trung tâm.
Nhìn hai người này tiến đến, Vô Song nhẹ thở ra một hơi, đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.
"Mỹ nữ, hắc hắc đi theo hai huynh đệ chúng ta đi, đảm bảo chúng ta bao ngươi ăn ngon ngủ kỹ".
Hai người này vừa nói, chân vừa đạp vào thạch viện.
Ngay lúc này, thân hình hai người dĩ nhiên không cách nào di chuyển tiếp.
Đứng trước mặt hai huynh đệ này, chính là Vương Thiên Nhất.
Hắn đứng ra, đôi tay béo mập nhẹ chạm vào hai cái nhất lưu cao thủ, cả hai người không cách nào có thể nhúc nhích, sắc mặt liền biến thành kinh hãi.
Vương Thiên Nhất khuôn mặt béo núc ních xuất hiện một nụ cười chất phát, hắn rất béo nhưng bộ pháp nhanh kinh người.
Một bước đã lướt qua đôi huynh đệ thợ săn, xuất hiện bên cạnh nhất lưu kiếm khách đang cố kéo hơi tàn.
Vương Thiên Nhất mặt tươi cười, một tay áp vào lưng nhất lưu kiếm khách, sau đó bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra, vị nhất lưu kiếm khách trên mặt vậy mà có thểm một chút sinh khí.
Làm xong tất cả mọi việc, Vương Thiên Nhất mới nhấc tên kiếm khách kia, một tay khẽ ném.
Khả năng khống lực phải nói là khủng khiếp, nhất lưu kiếm khách rơi xuống đất, nhưng trên mặt cũng không có đau đớn.
Trong thạch viện hiện nay, ai không nhìn ra Vương Thiên Nhất giả heo ăn thịt cọp?, hắn không phải nhị lưu cao thủ, chỉ sợ thuộc dạng Đại Tông Sư cấp bậc tồn tại.
"Được rồi được rồi, mấy tiểu tử các ngươi thu cái ánh mắt ý lại, không cần nhìn ta như vậy".
"Giới thiệu một lần nữa, bản tọa là Thiên Ý Thành Vương trưởng lão, đẹp trai phong lưu ngây thơ vô đối Vương THiên Nhất – Vương trưởng lão chính là ta.

“Thế nào, tung hô bản trưởng lão đi, bản trưởng lão cũng không ngại a”.
Toàn bộ mọi người ở đây đều nhìn nhau, rồi lại nhìn bàn tử, căn bản không biết nói gì mới đúng.
Kẻ này tuyệt đối là bị tự kỷ rất nặng.
Vương Thiên Nhất thấy không ai khen mình, khuôn mặt béo liền xị lại.
“Hừ, các ngươi quá ganh tỵ với độ đẹp trai của bản trưởng lão, bản trưởng lão liền không chấp mấy tiểu tử không có khí độ như các ngươi”.
“Bản trưởng lão chính là siêu cấp vô địch đẹp trai dễ thương Vương Thiên Nhất, cũng là giám khảo trực tiếp của các ngươi lần này”.
“Thiên Ý Thành được bao phủ bởi 9 đỉnh núi, trên mỗi đỉnh núi có một tòa Bát Giác Thạch Viện, chỉ có người nắm giữ Thiên Ý Hắc Lệnh mới có thể có tư cách tiến vào Bát Giác Thạch Viện. Một cái thạch viện chỉ cho phép 10 người tiến vào”.
“Thật ra mà nói, bản trưởng lão phải đợi đến hết ngày hôm nay, mới có thể kết thúc công việc, bất quá vẫn là về sớm một chút, ở Vương Bản Sơn ban đêm rất nhiều muỗi, ta có chút sợ”.
“Đã đủ mười người, mấy tiểu tử các ngươi xếp hàng, theo bản trưởng lão tiến về Thiên Ý Thành”.
Vương Thiên Nhất nói xong, 10 người đều đứng lên, cho dù nhất lưu kiếm khách cũng cố gắng run rẩy tiến về phía trước, đôi tay run run chống lấy thanh kiếm của mình, hắn đi còn không vững.
Tất nhiên Vương Thiên Nhất sẽ không quan tâm, chỉ cần đủ 10 người tiền về Thiên Ý Thành, hắn liền xong nhiệm vụ.
Xong nhiệm vụ này, hắn liền có vài ngày nghỉ ngơi, có thể đến Tô Châu tìm kỹ viện, nghĩ đến đây, Vương Thiên Nhất khóe miệng cười lớn, đến nước dãi cũng chảy ra ngoài.
....
Trong Thiên Ý Thành, có một thành chủ, một đại trưởng lão, bốn vị hộ pháp cùng chín trưởng lão.
Vương Thiên Nhất là một trong chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành.
Hắn thích nhất liền là mỹ nữ, rượu ngon cùng đồ ăn ngon.
Thích ăn, thích ngủ, thích tán gái nhưng lười vô cùng, lười chảy mỡ.
Bất quá thực lực của Vương Thiên Nhất cũng là hàng thật giá thật Đại Tông Sư.
Thiên Ý Thành bốn vị hộ pháp đều là Ngũ Tuyệt tồn tại, tuy nhiên hộ pháp là một chức danh có cũng được mà không có cũng được, cả bốn vị hộ pháp kia chỉ có duy nhất một người trường kỳ ở Thiên Ý Thành, ba người còn lại căn bản gần như không liên quan gì tới nơi đây.
Hộ pháp chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, nếu Thiên Ý Thành bị đặt vào sinh tử tồn vong thời khắc, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt, chỉ cần dư lực liền

phải ra tay bảo hộ Thiên Ý Thành.
Cũng vì không tính hộ pháp, từ đó chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành cơ hồ đã có thể coi là lực lượng mạnh nhất nơi đây.
Không bàn tới thành chủ cùng đại trưởng lão thì Thiên Ý Thành ít nhất cũng có 9 vị Đại Tông Sư cao thủ tọa trấn, không trách Thiên Ý Thành có thể sừng sững tồn tại, chiếm đất làm vua.
....

Quyển 2 Chương 6
Thiên Ý Thành khảo hạch

Từ trên Vương Bản Sơn muốn đi xuống bên dưới cũng là không dễ, bởi dốc núi dựng đứng, rất khó tiến xuống, cho dù là Tông Sư cao thủ cũng gặp khó khăn huống gì đám người Vô Song mới chỉ là nhất lưu cao thủ?.
Tất nhiên Thiên Ý Thành cũng có cách xuống của mình, chỉ là nó hơi đặc biệt một chút mà thôi.
"Các ngươi nghe theo lão phu, nhảy xuống bên dưới".
Vương Thiên Nhất nói rất thản nhiên, căn bản không có chút cảm xúc nào nhưng vào tai người khác lại không giống, từ trên Vương Bản Sơn nhảy xuống dưới, muốn chết?.
Từ trên đỉnh núi nhìn xuống, còn không thấy được chân núi có cái gì, sao dám nhảy?.
Nhảy xuống nếu may mắn có tán cây giữ lại thì chỉ tàn phế là cùng, bất quá nếu xui xẻo chỉ sợ chuẩn bị thuê người nhặt xác là vừa.
Vương Thiên Nhất nói xong, khuôn mặt béo mập khẽ liếc nhìn xung quanh, dĩ nhiên không thấy ai nhảy, hắn liền lập tức cảm thấy phiền lòng.
Bất quá Vương Thiên Nhất nhìn đến Vô Song đang đứng cạnh Hồ Phỉ, khóe miệng liền cong lên, đến mức nước dãi của hắn tiếp tục chảy ra.
"Ây ây tiểu mỹ nhân, ngươi có thể không cần nhảy nha, mau mau lại đây cho bản trưởng lão ôm ôm một chút, đảm bảo không có chiếm tiện nghi ngươi nha ".
Nói xong Vương Thiên Nhất lại nhìn tiếp thiếu nữ che mặt, cũng là cười ngọt ngào.
"Ngươi nữa, đến đến, hai người các ngươi một trái một phải nha, bản trưởng lão đảm bảo đối tốt với cả hai, tiểu la lỵ kia để ôm, tiểu cô nương ngươi liền để hôn, thế nào thế nào".
Vương Thiên Nhất thực sự rất vô sỉ, đến lời nói thế này mà hắn cũng nói ra được, hơn nữa mặt không đổi sắc.
Đương nhiên lời Vương Thiên Nhất nói không giả, hắn là trưởng lão, hắn có thể trực tiếp mang Vô Song cùng Mộ Dung Ảnh tiến vào Thiên Ý Thành, dù sao trưởng lão tất nhiên phải có đặc quyền đi cửa sau.
So với Hùng Bi cùng Hùng Đảm hay nam nhân cầm thương ban đầu kia, Vô Song cảm thấy vị Vương trưởng lão này mặt dày hơn nhiều.
Hắn cũng không có hứng để Vương trưởng lão ôm ấp, hắn lại càng không phải nữ nhân, ôm ấp cái con khỉ.
Vì vậy Vô Song là người đầu tiên nhảy núi.

Vô Song nhảy quá mức bất ngờ, hơn nữa nếu tính tốc độ trong đám người này Vô Song chỉ sợ xếp hạng nhất, lại càng không ai ngăn cản được hắn.
Thấy Vô Song nhảy, Hồ Phỉ cũng không cần nghĩ, lập tức nhảy theo.
Hồ Phỉ nhảy xong, không ngờ người thứ ba lại là tên nhất lưu kiếm khách sắp chết kia, hắn cũng thả mình nhảy xuống.
Có ba người nhảy đầu, đương nhiên những người khác cũng có can đảm hơn nhiều, dù sao nếu ba người kia dám nhảy, có gì bọn họ không dám nhảy?.
Ngay lập tức Tây Môn Tuyết cũng nhảy xuống, sau đó là Mộ Dung Ảnh, trước khi nhảy thiếu nữ này còn không quên gật đầu hữu hảo với Vương Thiên Nhất một cái.
Vương Thiên Nhất thấy vậy, cũng chỉ có thở dài ngao ngán.
"Thế đạo thay đổi, đẹp trai vô địch như ta không ngờ có ngày không cưa được nữ nhân, đúng là mắt mù hết cả lũ mà, dĩ nhiên lại không cho bản trưởng lão ôm ôm".
Nói xong Vương Thiên Nhất thân hình biến mất, một cái chân béo mập đưa ra, đạp thẳng vào mông Hùng Bì.
"Còn không mau nhảy".
Sau đó một chân tiếp theo đạp thẳng vào mông Hùng Đảm, sau đó quay lại nhìn mấy người kia.
"Các ngươi nhảy hay để bản trưởng lão đạp xuống hết cả lũ?".
Lúc này ba người còn lại cũng không nghĩ gì nữa, lập tức nhảy xuống.
Ở trên Vương Bản Sơn, Vương Thiên Nhất bắt đầu lấy ra một quyển sổ tay nhỏ, ánh mắt có chút sắc mị mị.
"Tiểu cô nương tóc trắng kia, khuôn mặt xinh đẹp khí chất cũng là siêu phàm thoát tục, chỉ tiếc không ngực không mông, đã vậy liền điền vào danh xách nuôi từ bé, đợi lớn lên một chút, không tin không đổ trước người ngọc thụ lâm phong như bản trưởng lão".
"Tiếp theo là Mộ Dung Ảnh, hừ đừng tưởng che mặt bản trưởng lão nhìn không ra ngươi là mỹ nhân, có ngực có mông, bất quá vẫn là đợi lớn thêm một chút đi... hắc hắc".
"Cuối cùng là Tây Môn Tuyết, nữ giả nam trang tưởng lừa được hỏa nhãn kim tinh của lão phu?, bất quá con bé này sát tính quá mạnh, ôm nó ngủ không biết sáng dậy có con nguyên vẹn cơ thể không, vẫn là không đụng đến thì hơn".
Vương Thiên Nhất cứ như vậy khúc khích cười, cũng chẳng biết hắn đã nghĩ đến đâu rồi.
Cách Vương Thiên Nhất không xa, có hai cái hắc y nhân, hai người này cũng không dám đến đánh động trưởng lão, bốn mắt nhìn nhau, không ngờ trong mắt hiện lên một tia kính ý.
"Vương trưởng lão bình thường không chính kinh bất quá khi làm nhiệm vụ lại

dốc toàn lực mà làm, nghiêm túc vô cùng, dĩ nhiên lại bắt đầu ghi chép về đợt thiên tài lần này".
Một hắc y nhân khác cũng gật đầu, vẻ mặt mang theo vài phần hâm mộ.
"Ngươi có thấy Vương trưởng lão không, chỉ nói vài câu đám thiên tài kia liền tự động nhảy núi, loại uy thế này quả thật đáng sợ, trong các trưởng lão không phải ai cũng làm được như Vương trưởng lão nha".
......
"Nhìn mặt Vương trưởng lão vui mừng kìa, chẳng nhẽ xuất hiện nhân vật đạt siêu phàm thành tích?".
......
"Đương nhiên, phí lời. Trong đám người kia có một tiểu tử dùng đao, hắn chính là khóa này tinh tú, chỉ cần nhìn thôi liền đủ để đánh giá, lực công kích của hắn là vô địch dưới tông sư rồi"
Hắc y nhân lên tiếng cũng chính là người khảo nghiệm Vô Song cùng Hồ Phỉ đầu tiên kia.
......
Nếu hai cái hắc y nhân này biết, Vương Thiên Nhất căn bản đang nghĩ gì trong đầu không biết sắc mặt bọn họ sẽ như thế nào.
Không biết hình tượng vị trưởng lão cao cao tại thượng có ầm ầm sụp đổ hay không?.
....
Lại nói đám người Vô Song, sau khi nhảy xuống mới biết, khoảng lưng chừng chân núi không ngờ có một tấm lưới lớn.
Cũng không rõ lưới làm bằng chất liệu gì, đàn hồi vô cùng cũng cực kỳ bền.
Chịu sức nặng của đám người bên trên nhảy xuống nhưng chỉ làm tấm lưới này trùng xuống, chứ tuyệt không có đứt. Đồng thời mắt lưới cũng không lớn, có thể dễ dàng dẫm chân lên trên mà không sợ lọt xuống.
Bên cạnh tấm lưới, vừa vặn có một cái cửa hang.
Bên ngoài cửa hang, có 8 cái hắc y nhân chia thành hai hàng, đứng cực kỳ nghiêm trang. Đám hắc y nhân này vậy mà cũng toàn bộ là siêu nhất lưu cao thủ.
Đám người Vô Song hơi hơi nghi hoặc nhìn nhau, người nhìn ta mà ta nhìn người, rốt cuộc vẫn là Vô Song đi đầu tiên, hắn đi thẳng về phía cửa hang.
Đi được vài bước, Vô Song đột nhiên dừng lại, ánh mắt khẽ liếc về.... vị nhất lưu kiếm khách cách đó không xa.
Người này là người thứ ba nhảy xuống có điều hắn hiện nay còn chưa đứng lên được, nói thẳng ra vì đây là mặt lưới, chỗ mượn lực khó hơn trên mặt đất nhiều cũng không có chỗ chống kiếm, hắn bị thương quá nặng căn bản di chuyển không nổi.
Trong ánh mắt, vậy mà có một tia cầu xin.

Nếu hắn từ lúc bị Tây Môn Tuyết đánh bại liền xuống núi, lúc này chưa chắc thương thế đã nặng như vậy, hắn hiện nay đứng lên còn không nổi, chỉ sợ nếu bước vào chân chính khảo hạch liền chỉ có chết.
Chết sớm hay chết muộn, có khác gì nhau?.
Nếu là bình thường Vô Song sẽ nghĩ như vậy, hắn không rảnh đi cứu một kẻ sắp chết, cũng không quen thuộc đối phương, việc gì phải cứu?. Hắn chưa bao giờ muốn làm một cái người tốt.
Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt cầu xin kia, Vô Song lại có chút không nỡ.
Không phải Vô Song mềm lòng, mà là ánh mắt của tên kiếm khách này có một loại chấp niệm, một loại chấp niệm rất lớn.
Vô Song tin tưởng, cho dù phải lết bằng bốn chân, phải bò từng bước từng bước, hắn cũng sẽ bò đến của hang động.
Mỗi người đều có một cái chấp niệm riêng, chấp niệm chính là ‘bách tử vô hối’.
Vô Song không rõ tại sao nhất lưu kiếm khách kia nhất định dù có chết cũng phải tiến vào Thiên Ý Thành, nhưng hắn quả thật bị chấp niệm đối phương đả động.
Vô Song thở ra một hơi, rồi đi thẳng về phía sơn cốc.
Hồ Phỉ đi ngay sau lưng Vô Song, ánh mắt cũng khẽ nhìn qua nhất lưu kiếm khách, có điều khi thấy Vô Song lẳng lặng lắc đầu, Hồ Phỉ cũng im lặng, bước theo hắn.
Những người ở đây không phải là chính đạo giang hồ, cũng chẳng được dạy cái gì giúp người tích thiện, bọn họ đến đây để cường hóa bản thân, để không ngừng trở lên mạnh mẽ.
Ở Thiên Ý Thành thật ra, bớt một người là nhiều thêm một loại tài nguyên, bớt một người là nhiều thêm một cơ hội, ít đi một kẻ thù.
Thiên Ý Thành vốn đào tạo sát thủ, không có đào tạo thánh nhân.
Sát thủ vốn vô tình.
Trong số 10 người, ngoại trừ nam tử nhất lưu kiếm khách kia còn đang nỗ lực bò đến, tất cả đều đi vào bên trong cửa động, cũng là lúc Vương Thiên Nhất nhảy xuống, thân hình của hắn vô cùng béo nhưng khi hạ xuống tấm lưới lại nhẹ nhàng vô cùng, thậm chí độ rung động của tấm lưới còn thua xa lúc đám người Vô Song nhảy xuống.
Vương Thiên Nhất nhiều khi mặt rất dày, cũng rất vô sỉ hạ lưu nhưng thực lực của hắn vẫn bày ra đó.
Sau Vương Thiên Nhất là hai tên tông sư cao thủ, ba người bọn họ cũng bước vào bên trong cửa động.
Vương Thiên Nhất lúc này hơi hơi ngoái đầu lại, nhìn nhất lưu kiếm khách, cũng không biết hắn đang nghĩ gì nữa.
“Tiểu tử, thế này đi, lão phu phát thiện tâm một lần, đưa ngươi lên trên núi thế

nào?, ngươi hiện tại đi còn không vững, bước vào Thiên Ý Thành chỉ có chết. Cơ hội sống chỉ có một mà thôi, cần gì phải tìm chết”.
“Tiểu tử ngươi đã nhận được hắc lệnh, nói rõ sau lưng cũng có chỗ dựa, chẳng nhẽ không con đường nào để đi, đến mức xin vào quỷ môn quan ngủ tạm? “.
Lời Vương Thiên Nhất nói vô cùng có lý, chỉ là nhất lưu kiếm khách kia không quan tâm, hắn vẫn bò về phía trước, từng bước từng bước một, ánh mắt đầy chấp niệm nhìn Vương Thiên Nhất.
“Trưởng lão... ta chưa có chết... theo luật của Thiên Ý Thành, chỉ cần ta chưa có chết... ta vẫn được tiến vào tham dự thí luyện”.
Nói xong, lại động đến vết thương trên ngực, nam tử này đau đớn sắc mặt rung lên, sự đau đớn của hắn, ai ở đây cũng có thể nhìn thấy.
Hắn thật sự cách cái chết không xa.
Kim sang dược chỉ có thể cầm máu nhưng lúc này vết thương của hắn đều đã bục ra, hắn mất máu quá nhiều, thể lực cũng không còn, sinh mệnh lực đang điên cuồng trôi đi, hắn chỉ còn một cỗ chấp niệm.
Nhờ cái chấp niệm này, hắn vẫn sẽ bò tiếp, đến khi nào không bò được nữa thì thôi.
Vương Thiên Nhất nhìn hắc y nam tử này, khóe miệng cong lên.
“Ngươi tên gì?”.
Hắc y nam tử cố gắng ngước đầu lên, hắn đau đến mức nói không còn ra hơi.
“Phi... Phi Lưu”.
Vương Thiên Nhất gật đầu, sau đó quay người rời đi, cũng không để ý đến Phi Lưu.
“Các ngươi nhìn thấy tên kia rồi đấy, thực lực là có nhưng tâm tính quá kém, căn bản chưa trải sự đời. Loại người như này trong Thiên Ý Thành liền không sống nổi “.
“Hắn không có cách nào sống quá đêm nay, để cho hắn tự sinh tự diệt là tốt nhất, rời đi thôi”.
Vương Thiên Nhất nói xong, một mình mang theo hai hộ vệ đi vào bên trong hang động, theo lời nói của Vương Thiên Nhất, mọi người chỉ khẽ nhìn Phi Lưu một cái rồi cũng rời đi, chỉ có duy nhất Vô Song – Tây Môn Tuyết cùng Hồ Phỉ ở lại.
Rốt cuộc Vô Song thở dài một hơi, gật đầu với Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy vậy liền bước ra một bước, cánh tay cường tráng đỡ lấy Phi Lưu, sau đó nâng hắn lên trên vai, tiến vào bên trong hang động.
Nhìn thấy hành động của Hồ Phỉ cùng Vô Song, Vương Thiên Nhất sắc mặt liền lạnh lại.
“Ngươi không nghe lão phu nói gì?”.
Lúc này Vương Thiên Nhất khí tràng bành trướng, trực tiếp ép cho mọi người

không thở nổi, cho dù là Hồ Phỉ sắc mạch cũng run lên.
Khí thế Đại Tông Sư quá mức cường đại chỉ là.... với Vô Song mà nói khí thế này căn bản không là gì.
Vô Song bước ra một bước, vậy mà vì Hồ Phỉ chắn toàn bộ khí thế của Vương Thiên Nhất.
Với một người từng nhìn thấy đến gần 10 ngũ tuyệt cấp cao thủ như Vô Song mà nói, cái khí thế của Vương Thiên Nhất căn bản không đủ dọa hắn.
Đối mặt với Vương Thiên Nhất, Vô Song nhè nhẹ mỉm cười.
"Tiền bối, theo quy định của Thiên Ý Thành, chỉ cần hắn chưa có chết liền có tư cách tham dự Thiên Ý Thành khảo sát. Hắn còn chưa có mất quyền, hắn vẫn là còn sống, theo vãn bối thấy, mang một thí sinh hợp lệ đi vào cũng không có gì sai chứ?".
Vương Thiên Nhất nhìn nhìn Vô Song, ánh mắt có chút âm trầm, hắn lúc này căn bản không giống một tên béo vô sỉ, vô hại, trái lại cho người ta một cái kinh khủng áp lực.
"Vết thương của hắn, sống không qua đêm nay".
Vô Song cũng chỉ mỉm cười.
"Vãn bối là diêm vương địch, vãn bối vẫn có chút tự tin".
Vương Thiên Nhất ánh mắt hơi hơi co lại, trong mắt dần dần xuất hiện một tia hứng thú đánh giá Vô Song từ đầu đến chấn, sau đó quay đi.
"Nếu sau này, hắn kéo chân ngươi, ngươi liền tự chịu trách nhiệm".
Nói rồi, Vương Thiên Nhất phẩy tay đi vào bên trong.
Phi Lưu nằm trên vai Hồ Phỉ, ánh mắt đầy cảm kích nhìn Vô Song, sau đó cũng không thể nói ra bất cứ lời nào, trực tiếp ngất đi.
....
Hang động này thông xuống bên dưới, sau đó đi theo Vương Thiên Nhất dẫn đầu, đám người Vô Song đi tới một bậc cầu thang, có điều phía dưới sâu hun hút, cũng chẳng rõ cầu thang dẫn đi đâu.
Vương Thiên Nhất cũng không nói gì, hắn bước xuống một bước, thân hình hoàn toàn ẩn vào trong bóng tối vô tận.
Nhìn theo bóng lưng Vương Thiên Nhất biến mất, mọi người cũng chậm rãi đi theo, từng bước từng bước.
"Bài học đầu tiên của Thiên Ý Thành, bóng tối là bạn, không phải thù".
"Các ngươi đến đây mục đích gì, lão phu lười quan tâm nhưng nhất quyết phải sống đã, còn sống mới có thể tiếp tục thực hiện mộng tưởng".
"Bài học đầu tiên của sự sống, dùng toàn bộ khả năng đi qua cầu thang này. Nơi đây là vô tận bóng tối, các ngươi chỉ có thể tin tưởng vào đôi tai của mình".
"Vật liệu xây dựng cầu thang này là đá hoa cương, cầu thang chỉ đủ một người đi qua một lần, khi bước xuống sẽ có âm thanh vong lại, liền dùng cái đó mà

cảm nhận”.
“Nói thêm một điều, bên phải là vực thẳm, các ngươi ngã chết cũng đừng đổ tại lão phu”
Cầu thang này rất dài mà cũng rất hẹp, căn bản không đủ chỗ cho hai người đi ngang đồng thời nơi này không có chút ánh sáng nào, chính vì vậy phải xem khả năng cảm nhận khoảng cách của chính đám người Vô Song.
Sát thủ nhất định phải làm quen với bóng tối.
Đây là bài học vỡ lòng đối với sát thủ.
Chỉ có thể dựa vào bước chân của ngươi đi trước, mà phỏng đoán khoảng cách của mình với người đó, nếu khoảng cách giữ không vững, liền dẫn tới va chạm, may mắn thì không sao, đen đủi chỉ sợ thực sự ngã xuống vực.
Đoàn người đi phi thường chậm, hơn nữa lúc này bọn họ bắt đầu cũng học phối hợp, ít nhất những âm thanh bước chân dẫm lên đá hoa cương bắt đầu trở nên đều đều.
Đám người trong tổ của Vô Song không thể không nói, tố chất rất cao, có thể thật sự đi trong bóng tối, đi trên cầu thang nhỏ hẹp kia mà không gặp phải vấn đề gì.
Sau đó phía cuối đường hầm liền thấy ánh sáng.
Ánh sáng bên ngoài rốt cuộc cũng xuất hiện.
Bên trong lòng Vương Bản Sơn, không ngờ có một con đường dẫn thẳng xuống phía dưới, dẫn thẳng xuống Thiên Ý Thành.
Vừa nhìn thấy ánh sáng, chưa ai kịp vui mừng đã thấy âm thanh của Vương Thiên Nhất vang lên.
“Bài học thứ hai, Thiên Ý Thành yêu cầu thể lực, tốc độ cùng sự dẻo dai, chỉ có hội tụ đủ ba yếu tố này, các ngươi mới có thể đặt những bước đi đầu tiên bên trong Thiên Ý Thành”
“Chạy, kẻ nào chạy không kịp, đêm nay liền ngủ ngoài trời”.
Nói xong Vương Thiên Nhất thân hình lóe lên, vậy mà không cho ai chuẩn bị, cả thân hình lao vút về phía trước.
Đám người Vô Song cũng lập tức phải phản ứng, toàn bộ đều chạy theo Vương THiên Nhất.
Một đường di chuyển cũng không làm khó được mọi người, chỉ là quãng đường có chút dài mà thôi, hơn nữa tốc độ của Vương Thiên Nhất càng ngày càng nhanh, thậm chí cơ hồ đã chạm đến tốc độ của Tông Sư cường giả.
Cho dù là Tây Môn Tuyết thiên về tốc độ cũng hoàn toàn bị tốc độ của Vương Thiên Nhất bỏ lại, kể cả Hồ Phỉ nội công cao nhất cũng là khong cách nào theo được bóng lưng ngày càng xa kia.
Chỉ có... một mình Vô Song vẫn như hình với bóng bám theo Vương Thiên Nhất.

....
“Đáng chết, tí nữa lão phu đuổi việc hết, vậy mà trong danh sách khi cô bé kia tốc độ huyền cấp?, huyền cấp cái con khỉ “.
Vương Thiên Nhất lúc này vừa chạy, trong lòng vừa chửi ầm lên, hắn chạy đã rất nhanh, nhanh đến mức bất hợp lý với đám thí sinh kia, vậy mà Vô Song vẫn đang bám theo không buông?.
Tốc độ của Vương Thiên Nhất chạm đến tông sư cảnh giới, thì tốc độ của Vô Song cũng không kém là bao.
Vô Song toàn lực chạy, kể cả không có Quỷ Ảnh thân pháp mà chỉ cần Kim Nhạn Công cũng đủ sánh ngang với Tông Sư cao thủ.
Đám người Thiên Ý Thành ngày hôm nay, điểm đánh giá đều lấy tông sư mốc làm chủ, vì vậy Hồ Phỉ có thể đạt đến thiên cấp, điều này cũng nói lên Hồ Phỉ đạt đến cực hạn công kích dưới tông sư.
Một khóa Thiên Ý Thành thu người khó mà gặp được một cái đạt đến cực hạn trên một hạng mục, vậy mà lúc này trong tổ Vô Song có đến hai người.
Vương Thiên Nhất quả thật phải nhìn ‘tiểu nữ tử’ Vô Song bằng ánh mắt khác, tốc độ của Vô Song cũng phải dùng hai chữ siêu phàm để đánh giá, hắn cũng đã đạt đến cực hạn dưới tông sư.
Vương Thiên Nhất dù sao cũng là người của Thiên Ý Thành, bên trong Thiên Ý Thành rất trọng luật lệ, hắn ít nhất sẽ không phá luật, cũng đành chỉ có thể cắn răng, một đường chạy tiếp.
Cũng chẳng biết Vương Thiên Nhất cùng Vô Song chạy được bao lâu, vượt qua bao nhiêu cung đường, hắn rốt cuộc dừng lại.
“Không chơi không chơi nữa, mệt chết lão phu rồi “.
“Tiểu cô nương, ngươi thắng, liền đi vào thôi”.
Trước mắt Vô Song lúc này, là một cái doanh trại khổng lồ đặt trong rừng, có chút giống doanh trại của Mông Cổ nơi Bắc Cương.
Tất nhiên đây không phải là Thiên Ý Thành, theo Vô Song mà nói đây có thể là nơi tập hợp của toàn bộ chủ nhân hắc lệnh trong cuộc khảo thí lần này.
Hắn chỉ khẽ gật đầu với Vương Thiên Nhất, sau đó quay đầu rời đi.
Vương Thiên Nhất kinh ngạc trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh của Vô Song rời đi.
“Tiểu cô nương, ngươi cuối cùng là tính đi đâu?”.
.....
“đi đón mấy người kia, không phải sao?, cũng không thể để bọn họ ngủ ngoài đường”.
.....
“Ngươi nhớ đường sao?, phải biết cung đường này phi thường...”.
Vương Thiên Nhất còn chưa nói xong đã thấy Vô Song đáp lại.

“Trên đường vượt qua 2 khe suối nhỏ, mỗi lần gặp gốc cây tùng có dấu tay để lại thì rẽ trái, nếu đến ngã tư thì rẽ phải, nếu có hai đường duy nhất thì chọn đường nào có tảng đá đặt ở đầu”.
“Tổng cộng rẽ trái 7 lần, rẽ phải 3 lần, chọn đường bên trái 2 lần, đường bên phải 2 lần “.
Cũng mặc kệ Vương Thiên Nhất kinh ngạc nhìn mình, Vô Song trực tiếp chạy đi đón mọi người.
Nhìn theo thân hình nhỏ nhắn của Vô Song, Vương Thiên Nhất gãi gãi đầu khó hiểu.
“Lão phu... căn bản không có thuộc đường nha, lão phu là nhìn bản đồ mà chạy... con bé kia chẳng lè là quái vật?”.
....

Quyển 2 Chương 7
Trò chơi nho nhỏ

Thật ra mà nói, cũng là nhờ Vương Thiên Nhất rất lười, lười nhất trong số các trưởng lão của Thiên Ý Thành nên nhóm Vô Song đến đại bản doanh tập hợp rất sớm, bọn họ có thể nghỉ ngơi trước các đỉnh núi khác tương đối nhiều.
Mười người nhóm Vô Song bên trong đại bản doanh được xếp trong hai cái lều lớn, mỗi lều năm người.
Lều của Vô Song bao gồm hắn, Phi Lưu, Mộ Dung Ảnh, nam tử cầm thương cùng Hùng Bì.
Vì ở cùng một lều, Vô Song cũng mới biết tên nam tử cầm thương kia, hắn gọi là Mặc Vân, đương nhiên tên thật hay tên giả có trời mới biết.
Lều còn lại là Hồ Phỉ, Tây Môn Tuyết, Hùng Đảm, nam tử da đen cùng nam tử bịt mặt từ đầu đến đuôi.
Nam tử da đen hắn tự gọi mình là Hắc Báo, tên nghe phi thường kêu bất quá thực lực của hắn thế nào, Vô Song cũng không quá rõ.
Về phần kẻ lúc nào cũng che kín cơ thể kia, hắn gọi Mộc Tang.
Nhóm mười người Vô Song bị chia ra, đương nhiên cũng không có vấn đề gì, dù sao Vô Song cũng không quan tâm lắm, việc Vô Song quan tâm hiện nay là thương thế của Phi Lưu.
Vết thương của Phi Lưu đã vỡ ra, cả người hắn toàn máu, bản thân Vô Song việc đầu tiên liền là muốn giúp Phi Lưu lau khô máu trên người.
Chỉ là làm Vô Song không ngờ Hùng Bì cầm tay Vô Song, kéo ra ngoài.
Hùng Bì kẻ này vẫn có vài phần ‘tốt tính’, hắn liếc nhìn Vô Song một chút, khóe miệng cong lên.
“Ta cùng tiểu đệ vốn xuất thân là thợ săn, mấy việc lau rửa vết thương này liền để ta làm đi, ngươi một cái thân nữ tử lau rửa thân thể cho nam nhân làm gì?”.
Vô Song quả thật bị Hùng Bì làm kinh ngạc không thôi, ấn tượng ban đầu của hắn với đối phương có thể nói là xấu vô cùng, nhưng không ngờ Hùng Bì cũng có một mặt này?.
Thật ra đây cũng là vì Hùng Bì cảm thấy tương đối nể phục Vô Song.
Chí ít Hùng Bì cảm thấy hắn không cách nào bình tĩnh được khi đứng trước Đại Tông Sư cao thủ, lại thêm khảo nghiệm tốc độ kia Vô Song làm toàn bộ bọn họ kinh hãi không thôi, dĩ nhiên đủ sức bám theo Vương Thiên Nhất, lại còn quay trở lại đón bọn họ đến đây.
Cường giả liền được trọng thị.
Bên cạnh Vô Song, Mộ Dung Ảnh cười khúc khích, nàng gật đầu hữu hảo với

Vô Song.
“Tiểu muội muội, ta liền đi lấy đồ ăn”.
Mộ Dung Ảnh rời đi rồi, đến lượt Mặc Vân ánh mắt hơi hơi ái ngại nhìn Vô Song, sau đó hắn quả thật vẫn là bước đến.
Trong ánh mắt kinh ngạc rồi dần dần biến thành kinh dị của Vô Song, Mặc Vân thản nhiên nói.
“Ta biết ngươi thích nam tử cầm đao kia, hắn đúng là rất mạnh bất quá nếu có cơ hội, ta vẫn là truy cầu ngươi, ta đi lấy nước”.
Nói xong tiểu tử này cũng một mạch rời đi, căn bản không cho Vô Song hắn giải thích.
Đứng ngoài cửa lều, Vô Song lại càng cảm thấy khó chịu hơn.
Hắn chẳng nhẽ cả đời đều phải đóng thân phận nữ nhân?.
Vô Song lúc này quả thật muốn cho mình một cái tát, biết thế hắn ‘vẽ mặt’ trước khi đi đến nơi đây liền là được rồi, không hiểu tại sao hắn để mặt mộc đi tới.
Tất nhiên hiện nay là nữ nhân thân phận, Vô Song cũng được một số đặc quyền riêng, ít nhất có hai cái culi là Hùng Bì cùng Mặc Vân.
Qua một lúc lâu, khi Hùng Bì gọi Vô Song quay vào, hắn mới thấy rõ tình trạng vết thương của Phi Lưu.
Phi Lưu thật ra cũng chỉ là đứa bé 15-16 tuổi, trên khuôn mặt vẫn còn non nớt, bất quá thiên phú của tiểu tử này rất không tệ.
Ở cái độ tuổi này đã là nhất lưu cao thủ, so với Tống Thanh Thư có lẽ chỉ kém hơn một chút, dù sao Tống Thanh Thư xuất thân vẫn là quá tốt.
Lại nói đến vết thương của Phi Lưu, không thể không nói kinh nghiệm xử lý sơ qua vết thương của Hùng Bì là tốt, hắn thật sự lau sạch máu trên người Phi Lưu, có điều vết thương của Phi Lưu qua một ngày đã bị nhiễm trùng, xuất hiện cái gọi là mủ.
Vô Song nhìn vào, một tay đưa ra.
“Có dao không, ta mượn một chút”.
Hùng Bì cũng không nghĩ nhiều lập tức rút từ bên hông ra một con dao đưa cho Vô Song.
Vô Song nhìn lấy con dao này, thử chạm vào một chút liền khẽ gật đầu.
“dao tốt”.
Hùng Bì cũng bật cười.
“dao xẻ thịt của thợ săn, sao có thể không tốt”.
Nhìn Hùng Bì đáp, Vô Song chỉ nhẹ lắc đầu, thợ săn? cái này còn lâu Vô Song mới tin,
Thợ săn cái gì mà 15 - 16 tuổi đã đạt đến nhất lưu cao thủ?. Bất quá hắn cũng không đi hỏi nhiều, đứng lên lấy một cây đèn cầy mang đến.
Bắt đầu dùng dao hơ trên đèn cầy.

Lúc này Mộ Dung Ảnh cũng mang một khay thức ăn đi vào, Mặc Vân cũng xách theo hai chậu nước tương đối lớn.
Nhìn thấy Mộ Dung Ảnh, Vô Song cũng liền mỉm cười.
Một tay vẫn hơ dao trên lửa, đầu quay lại nhìn nàng.
“Ảnh tỷ tỷ, giúp ta sang bên Tuyết, nói ta mượn của hắn mấy cây ám khí kia”.
Sau đó cũng không quan tâm đến hai nam nhân còn lại, bắt đầu dùng dao nóng, đốt lên người Phi Lưu.
Phi Lưu đang mê man bỗng cảm nhận đau đớn kinh khủng truyền đến, cả người hắn liền co giật liên tục.
Vô Song liền lạnh giọng.
“Mặc Vân, giữ lấy miệng hắn, đừng để hắn cắn vào lưỡi”.
Mặc Vân nghe vậy cũng cực nhanh đưa tay ra, sau đó thuần thục bẻ khớp cằm của Phi Lưu, động tác vô cùng chuẩn xác.
“Hùng Bì, giữ hai chân của hắn, cố gắng ổn định thân thể hắn, Mặc Vân ngươi giữ hai lấy một bên vai”.
Hai thiếu niên kia liền như thiên lôi sai đâu đánh đó, bắt đầu trợ giúp Vô Song chữa bệnh.
Một lúc sau, cửa lều của hắn lại mở ra, lần này không chỉ có Mộ Dung Ảnh quay trở lại, bên cạnh nàng còn có Tây Môn Tuyết.
Tây Môn Tuyết hơi hơi nhìn Vô Song một chút, sau đó không nói gì, đặt một bộ kim châm lên trên giường rồi lẳng lặng đứng ra một bên quan sát.
Vô Song thấy vậy ánh mắt liền hơi hơi sáng lên.
Nhìn thấy đám đồ nghề mà mình cực kỳ quen thuộc, Vô Song đương nhiên tâm tình rất tốt.
Bắt đầu một lần nữa tẩy trùng kim châm bằng cách hơ nóng, rồi vì Phi Lưu châm cứu.
Châm cứu lần này chính là khiến Phi Lưu chảy ra lượng máu tụ trong cơ thể, giúp kinh mạch bên trong người hắn có thể dễ dàng vận chuyển, không còn bị máu tụ làm tắc nghẽn.
“Có rượu không?”.
Vô Song một tay thi kim, ánh mắt tập trung cực độ.
Lập tức một vò rượu được Mộ Dung Ảnh mang đến, nàng vẫn là mỉm cười nhẹ nhàng như vậy.
“Rượu đương nhiên có, là ta chuẩn trên đường lấy đồ ăn lấy thêm cho hai cái tên kia, bất quá lần này bọn chúng không có rượu để uống rồi”.
Hùng Bì cùng Mặc Vân nhìn nhau, chỉ là cười cười, cũng không nói.
Sau khi đổ rượu lên ba vết thương trên người Phi Lưu, những vết thương bắt đầu.... sủi bọt trắng thoạt nhìn cực kỳ kinh khủng.
Thân hình Phi Lưu lại co giật liên tục, cũng may có Hùng Bì cùng Mặc Vân giữ

chặt lại.
Vô Song tiếp theo đang định lấy kim sang dược từ trong túi Phi Lưu đắp cho hắn, nhưng không ngờ Tây Môn Tuyết lại lên tiếng.
“Dùng cái này đi, cực phẩm kim sang dược có thể khép vết thương nhanh hơn “.
Vô Song ngạc nhiên nhìn nữ nhân này một chút, rồi mỉm cười.
“Sao ngươi đột nhiên tốt với hắn vậy?”.
Tây Môn Tuyết cũng khẽ liếc Vô Song.
“Ngươi không phải cũng tốt với hắn sao?”.
Nàng trả lời như vậy, Vô Song đương nhiên cũng không có cái gì giải thích, hắn cuối cùng vẫn là đắp kim sang dược cho Phi Lưu, rồi vì tên tiểu tử này băng bó.
“Đêm nay hắn liền sẽ sốt rất nặng, bất quá đến sáng mai cơn sốt liền lui, tính mạng có thể không lo”.
“Các vị đi đường mệt mỏi, ăn một chút rồi nghỉ ngơi sớm đi”.
Cũng không biết từ bao giờ, Vô Song bất tri bất giác trở thành đầu lĩnh của mọi người, theo lời Vô Song, cũng chẳng ai dị nghị gì.
Một đêm tại khu tập kết cứ như thế trôi qua.
....
Đến ngày thứ hai, khi bình minh tới cũng là lúc tiếng trống dồn dập vang lên.
Ở bên cạnh Phi Lưu, Vô Song đang đả tọa cũng khẽ mở mắt ra, đám người Hùng Bì, Mạc Vân cùng Mộ Dung Ảnh cũng rất nhanh bật dậy.
Tiếng trống kia thực sự uy lực mười phần, nghe như tiếng thiên lôi vậy, chỉ sợ toàn bộ khu tập trung đều bị đánh thức.
Vô Song liếc nhìn Phi Lưu, đưa một tay chạm nhẹ vào trán hắn, rồi khẽ gật đầu.
“Đã hạ sốt, đêm hôm qua ta vì hắn thay khăn vài lần, vẫn là tương đối khả quan, bất quá tạm thời tên này còn chưa có đi lại được”.
Hùng Bì nghe vậy, hai vai nhếch lên tỏ ý không sao, hắn khẽ nhấc Phi Lưu lên lưng, nói về sức mạnh cơ thể, Vô Song chỉ sợ Hùng Bì tuyệt không thua Hồ Phi bao nhiêu.
Đúng lúc này, ngoài dự đoán của Vô Song, Phi Lưu có thể mở mắt.
Khuôn mặt trắng bệch đã có vài phần huyết khí, Phi Lưu nhìn Vô Song, thở ra một hơi rồi lại nhìn Hùng Bì.
“Không sao... ta có thể tự đi được”.
“Ta từ bé, mạng đã rất lớn, các ngươi đặt ta xuống đi, ta thật sự có thể đi được”.
Nghe Phi Lưu nói xong, Hùng Bì mắt trừng hổ trừng lớn, sau đó quả thật đặt Phi Lưu xuống.
Phi Lưu người này quả thật giống ‘tiểu cường’ trong truyền thuyết, hôm qua còn sống dở chết chết đi dạo một vòng quỷ môn quan, hiện nay quả thật cũng có thể đứng bằng hai chân, cho dù mặt hắn vẫn trắng bệch nhưng tốt xấu gì vẫn tính là đứng bằng hai chân.

Phi Lưu bàn tay run run, nắm lấy bội kiếm, sau đó chống xuống đất, hắn chậm rãi di chuyển.
Nhìn Phi Lưu lúc này, cho dù là Hùng Bì cũng có một tia bội phục, Hùng Bì hắn trời sinh cơ thể khỏe mạnh hơn người nhưng hắn biết nếu dính vết thương như Phi Lưu chỉ sợ hắn nằm trên giường ít nhất mười ngày nửa tháng đi.
"Thôi được rồi, để ta dìu ngươi".
Hùng Bì nói xong, một tay liền đỡ lấy Phi Lưu, sau đó đám người Vô Song cũng bắt đầu chuẩn bị hành trang, đi về phía trung tâm khu tập trung.
Lều của Vô Song cùng Hồ Phỉ cũng không cách nhau quá xa, hai nhóm liền một lần nữa tập hợp.
Khi đám người Hồ Phỉ nhìn thấy Phi Lưu có thể đi lại cho dù là Hùng Bi dìu đi thì vẫn kinh ngạc vô cùng.
Ít nhất lúc này đám người lại càng để ý Vô Song thêm một phần.
Tại Thiên Ý Thành thật ra có một loại chức nghiệp được coi là báu vật, đây chính là y sư.
Y sư trong Thiên Ý Thành liền là một chức nghiệp cực kỳ dễ kiếm cống hiến, quan trọng nhất là loại nghề này tính cạnh tranh cũng không cao.
Vào Thiên Ý Thành, có mấy người là y sư?.
Y sư vốn là diêm vương địch.
Thiên Ý Thành sát thủ là diêm vương bạn.
Y sư vốn rất ít xuất hiện ở bên trong Thiên Ý Thành.
Bình thường đám người này kể cả Hồ Phỉ cũng không đánh giá quá cao khả năng y thuật của Vô Song, dù sao hắn quá bé, bé như hắn y thuật có thể thế nào?, tuy nhiên khi nhìn thấy Phi Lưu bất cứ ai cũng mở rộng tầm mắt.
....
Nhóm mười người rất nhanh đi đến trung tâm quảng trường, lúc này tiếng trống cũng dừng lại.
Quảng trường thật ra cũng không lớn, lại có... rất nhiều người tụ tập dẫn đến khu vực này bắt đầu trở nên chật hẹp.
Cũng giống nhóm mười người Vô Song, ở đây còn chín nhóm lớn, mỗi nhóm mười người.
Vừa nhìn Vô Song cũng biết, đám người này chắc chắn là thiên tài tập trung ở các đỉnh núi khác.
Tất nhiên tuy là các nhóm mười người với nhau, Vô Song cũng phát hiện ra sự khác biệt.
Khác biệt ở đây là vị trí.
Vì đêm qua tối muộn những nhóm này mới đến tập trung, từ đó dẫn tới thời gian gặp mặt nhau căn bản là không có, thậm chí giữa nhóm với nhóm hoàn toàn không có thông tin gì về nhau.

Cũng không loại trừ trường hợp có người quen nhau từ trước nhưng thông thường quen nhau từ trước sẽ như anh em Hùng Bì – Hùng Đảm, căn bản sẽ không tách nhau đi theo hai đỉnh núi khác biệt.
Trong mắt Vô Song, hắn dựa theo vị trí mà bắt đầu nhận định các đối thủ của mình.
Có tổng cộng chín đoàn đội, chính vì chín đoàn đội nên bất kể thân thiết hay không, bọn họ cũng sẽ đứng tương đối gần những người mình đã gặp mặt, tức là đứng gần những người cùng đỉnh núi, đây là suy nghĩ tự nhiên của con người.
Trên quảng trường lúc này tổng cộng vừa vặn có chín đội ngũ đến từ chín đỉnh núi khác nhau.
Tất nhiên giữa đội ngũ với đội ngũ có khác biệt rất lớn, bởi đội ngũ với nhau cũng có khoảng cách.
Trừ đội ngũ của Vô Song ra, thì có 6 cái đội ngũ khác khoảng cách có vấn đề.
Vấn đề ở đây... bọn họ bên trong dĩ nhiên phân thành các đội ngũ cỡ nhỏ hơn, điều này nói lên sự thân cận được thành lập qua một ngày không cao, nói thẳng ra bọn họ không có một người làm trung tâm, một người đủ sức kết nối mọi người.
Ngoài 6 cái đội ngũ này ra, còn 2 cái đội ngũ khác làm Vô Song phải để ý.
Thần kỳ là Vô Song cũng phát hiện ra, có hai ánh mắt đang nhìn về phía hắn... hay nói đúng hơn là nhìn về phía Hồ Phỉ.
Hai cái đội ngũ còn lại kia, toàn bộ các thành viên đều đứng tụ tập với nhau, nói lên bọn họ có khả năng gắn kết, đồng thời đã là một cái đội ngũ luôn phải có người dẫn đầu, Vô Song cũng nhìn ra hai nhân vật trung tâm ở bên kia.
Đầu tiên là một nam tử khuôn mặt lạnh lùng, cái cổ hơi dài đến mức biến thành dị dạng, cơ thể tương đối cao, đặc biệt nhất, ống tay áo rất rộng.
Nam nhân này cho người ta một cảm giác băng lãnh vô cùng, như một con độc xà đang chuẩn bị cắn chết con mồi vậy. Hơn nữa nhìn vào tay áo đối phương, Vô Song cảm thấy một tia thân quen.
‘Cao thủ ám khí’. Đây là bốn chữ hiện lên trong đầu Vô Song lúc này.
Tiếp theo là đội ngũ còn lại người dẫn đầu là một nam tử tương đối cường tráng, nam tử này... không ngờ lại cùng Hồ Phỉ giống nhau, đều là dùng đao làm vũ khí, chỉ có điều nam tử này thủy chung mang theo một loại cảm giác thâm trầm, từ cái nhìn đầu tiên có thể cảm thấy đối phương thuộc dạng người cẩn thận.
Hai kẻ này... chỉ sợ là cường địch.
Tiếp theo, ánh mắt của Vô Song nhẹ chuyển, hắn tiếp tục để ý đến một người khác, vị trí đứng của người này phải dùng một chữ ‘dị’ để hình dung.
Trong sáu đoàn đội mà Vô Song nói lúc đầu kia, có một cái đoàn đội cực kỳ dị.
Mười người đứng với nhau, chín người tụ lại, một người tách ra.
Chín người tụ lại cũng có thể coi là một đoàn đội đáng để Vô Song quan sát,

người dẫn đầu đoàn đội này là một nam nhân làn da ngăm đen, mái tóc dựng đứng, nửa thân trên hoàn toàn để trần lộ ra từng tảng cơ bắp cùng với khuôn mặt dùng mặt nạ che đi, khiến Vô Song không nhìn ra kẻ này rốt cuộc là dạng người nào, tuy nhiên nhìn cây gậy dài hắn cầm trong tay, chỉ sợ cùng một dạng với Mặc Vân có điều chắc chắn mạnh hơn Mặc Vân.
Tất nhiên 'dị' ở đây là nam tử cuối cùng của cái đội ngũ kia, nam tử này nhìn mặt thật sự như viết sẵn một chữ 'khờ' vậy.
Hắn thân hình cao lớn, thậm chí cao nhất ở đây, hai tay dài hơn người bình thường một chút, những đầu ngón tay có thể chạm tới tận đầu gối, nhìn tương đối giống loài linh trưởng.
Đây là một nam tử rất dị, quan trọng hơn hắn đứng một mình một góc, vẻ mặt đầy hoang mang xen lẫn lo lắng.
Loại người này, đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây mới đúng nhưng cũng chính vì hắn vẫn có thể có mặt ở đây, mới làm Vô Song phải cẩn thận quan sát.
Thực lực của một người không phải nằm ở cảnh giới mà nằm ở chiến lực cùng thủ đoạn.
Ba người dẫn đội kia đúng là rất mạnh, cho Vô Song một loại cảm giác tương đối khó giải quyết thì nam nhân tay dài kia lại khác.
Hắn ít nhất từ ba người dẫn đội nhìn ra cảnh giới của bọn họ, toàn bộ đều là nhất lưu cao thủ, hơn nữa lại mang theo một loại khí thế tại thân, một loại khí thế khiến người khác bất chi bất giác luôn tự động cảm thấy e sợ.
Về phần nam nhân tay dài, Vô Song không nhìn ra hắn là cảnh giới gì, lại càng không cảm nhận được hắn có khí thế gì đáng sợ.
Đây mới là điều làm Vô Song khó hiểu, đã đến nơi đây căn bản đều có thực lực, làm gì có chuyện không có võ công có thể tiến vào nơi này?, phải biết 90 người trong quảng trường thực lực bét nhất cũng là nhị lưu cao thủ, vậy mà nam nhân tay dài lại không có thực lực?.
Vô Song rốt cuộc thu tầm mắt lại, hắn liếc nhìn Hồ Phỉ.
"Phi Hổ, ngươi nhìn thấy bao nhiêu người".
Câu nói này Vô Song cũng không có hạ âm thanh xuống, đoàn đội của hắn toàn bộ cũng nghe thấy, ánh mắt cũng đều tò mò nhìn hai người đối thoại.
Hồ Phỉ cũng không cần suy nghĩ, chỉ nhìn Vô Song.
"Nếu hỏi ta nhìn thấy bao nhiêu người, ta thấy một mình ngươi".
Câu nói này cực kỳ mịt mờ, khiến rất nhiều người... có suy nghĩ sai lệch thậm chí không đúng, bất quá Vô Song lại hiểu.
Trong mắt Hồ Phỉ chỉ có duy nhất một mình Vô Song đáng để hắn để ý, Vô Song là người duy nhất, Hồ Phỉ nhìn không thấu.
Tốc độ của Vô Song, Hồ Phỉ không so được.
Y thuật của Vô Song, Hồ Phỉ đương nhiên cũng không so được.

Đáng sợ nhất là lần ở cửa động kia, đối với khí thế toàn lực của Đại Tông Sư cảnh giới, Hồ Phỉ hắn chịu không nổi, nhưng Vô Song chịu nổi.
Khi Vô Song nói chuyện với Hồ Phỉ, các đội ngũ khác cũng đang quan sát đội ngũ Vô Song.
Có điều bọn họ cũng không có đi nhìn Vô Song, mà là đi nhìn Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ đứng ở đó, hoàn toàn che đi Vô Song tồn tại, hắn như hạc giữa bầy gà vậy, khí diễm kinh người.
Hắn đứng đó, thậm chí làm toàn bộ những đội ngũ khác, đều ghé mắt mà nhìn.
....
Giữa quảng trường tập trung tương đối trống trải tuy nhiên bên trên có vài bậc cầu thang bằng gỗ, nối với một cái bình đài.
Bình đài không lớn, cũng vừa vặn bằng một cái sân quyết đấu nhỏ, ở trên bình đài kia ngoài một cái trống lớn ra căn bản không có cái gì đáng chú ý đồng thời phía sau bình đài có một cái lều trướng.
Cửa lều trướng đóng lại, cũng chẳng ai biết bên trong đang nói những gì.
Mỗi đoàn đội ở đây đều có một vị trưởng lão dẫn đội, đương nhiên không có lệnh của trưởng lão toàn bộ đoàn đội bên trong quảng trường đều phải đợi, không cách nào tự ý hành động.
Bên trong cái lều trướng đang đóng cửa kia, chính là chín vị trưởng lão dẫn đội.
Vương Thiên Nhất lúc này cả người béo như heo gác chân lên ghế dài, hai mắt khép hờ, không biết đang ngủ hay đang thức.
Không khí bên trong lều trướng hiện nay tương đối đặc biệt.
Trong chín vị trưởng lão lúc này, có một cái nữ tử đứng ở trung tâm, trước mặt nàng là một mô hình địa đồ tương đối lớn.
Loại địa đồ này được gọi là hình đồ, hình đồ so với bản đồ càng thêm chân thật bởi bàn đồ là một mặt phẳng nhưng hình đồ có thể coi là các mô hình tạo nên, tất nhiên chính vì nó quá tỷ mỉ dẫn tới hình đồ rất khó chế tác đồng thời phạm vi hiển thị cũng là không lớn.
Nữ nhân đứng trước hình đồ này gọi là Cơ, một trong chính vị trưởng lão của Thiên Ý Thành.
Vương Thần Cơ Đao Kiếm Độc Sát Nhân Tâm.
Đây chính là chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành.
Bên trong Thiên Ý Thành cũng không phải ai cũng như Vương Thiên Nhất....
Vương Thiên Nhất đúng là tên thật của Vương trưởng lão, điều này có thể coi là cực kỳ bất bình thường tại Thiên Ý Thành.
Lại nói về Cơ.
Cơ ăn mặc tương đối giống một nữ nhân Tây Vực, mặt che lụa mỏng, trên trán có một dấu ấn nhỏ hình ngọn lửa, quần áo trên người giống hệt một cái nữ nhân Ba Tư, nửa thân trên chỉ có một chiếc áo ngực mỏng, bên ngoài là một lớp áo

kim tuyến, để hở nửa bụng dưới, vòng eo tinh tế đến cực điểm, đồng thời quần của nàng cũng là loại quần chuyên dùng cho ca kỹ Ấn Độ. Quần rộng bên trong, bó ở đoạn cổ chân sắc màu xanh nhạt, đôi chân trần đeo ba chiếc vòng vàng.
Nếu Vô Song ở đây, hắn thật sự sẽ nghĩ đến mấy cái mỹ nữ Ấn Độ trên tv.
Cơ lúc này quan sát mọi người trong lều trướng, ánh mắt mang theo một tia vui thích.
“Mấy vị, năm nay chúng ta lại chơi chứ?”.
Giọng nói của Cơ rất nhẹ nhàng, thoạt nhìn cũng không giống cách ăn mặc ‘hở hang’ của nàng.
Vương Thiên Nhất lúc này mở mắt ra, biểu cảm khuôn mặt lười biếng vô cùng.
“Cơ a, năm nay ngươi dĩ nhiên là người đầu tiên rủ chúng ta chơi, hắc hắc không phải trong đám tiểu tử kia ngươi nhặt được siêu phàm cấp nhân vật chứ?”.
Cơ cũng mỉm cười, chỉ là không nói.
Tiếp theo trong góc, một kẻ lên tiếng.
Kẻ này toàn thân dĩ nhiên màu đỏ, nhìn cực kỳ dị dạng, mái tóc dựng đứng cạo sạch hai bên, khuôn mặt dữ tợn cùng hung ác, trên thân hắn cũng chỉ mặc một cái nội khố bằng da hổ, còn lại toàn bộ đều không có gì che chắn, cơ bắp trên người của hắn từng tảng từng tảng lộ ra, thể hiện một thứ sức mạnh bạo ngược.
“Cơ, ngươi muốn chơi thì chơi, như mọi năm 5000 cống hiến điểm, Sát đội của ta đạt giải nhất”.
Người này đúng là Sát trong Thiên Ý Thành.
“Ta rút”
“Ta rút”
“Ta rút”
...
Sát vừa nói xong, vậy mà cũng có vài âm thanh đồng thời vang lên, vừa vặn có đến 4 vị trưởng lão rút khỏi cuộc chơi lần này.
Bốn vị trưởng lão này bên trong có một nữ nhân cùng ba nam nhân.
Nữ nhân là một cái hắc y nhân, nhìn không rõ mặt mũi, nàng gọi là Thần.
Ba nam nhân còn lại, một lão già tóc bạc trắng, bị chột một mắt, người này gọi là Kiếm.
Một nam nhân trung niên khoảng trên dưới 40 tuổi, lưng đeo đại đao, khuôn mặt có một vết sẹo dữ tợn, hắn gọi là Đao.
Người cuối cùng.... bất ngờ cũng là một cái tóc trắng nam tử, hắn gọi là Tâm.
....
Cơ cùng Sát thấy vừa nói ra đã có bốn vị trưởng lão rút lui, liền cảm thấy có chút không vui, bất quá cũng không ảnh hưởng gì, mỗi lần khảo thí bọn họ đều chơi cái trò này, rất ít khi toàn bộ chín vị trưởng lão đều chơi.
Ánh mắt Cơ lại nhìn sang Vương trưởng lão.

“Vương bàn tử, ngươi là chơi hay là rút?”.
Vương Thiên Nhất cười cười, sau đó cố gắng lê cái thân béo mập ngồi dậy, chỉ chỉ về phía một lão nhân trong góc.
“Hỏi Độc lão xem, Độc lão là chơi hay rút?, ít người quá ta sẽ rút, quá ít điểm chơi vẫn là không vui”.
Độc lão là một người thân hình hơi còng, cả người bao phủ trong một bộ tử y, chỉ lộ đôi mắt âm trầm ra ngoài.
Vương Thiên Nhất lên tiếng, Độc lão cũng sẽ mở miệng, khi hắn mở miệng, không ngờ một làn khói xanh nhè nhẹ xuất hiện.
Người này... không ngờ đã luyện đến cảnh giới lấy độc nhập thân, trở thành Độc Nhân.
“1 vạn điểm cống hiến, nếu chơi, lão phu chơi”.
Lần này Cơ – Sát cùng Vương ba người ánh mắt đều khẽ nhíu một cái.
Ở Thiên Ý Thành, điểm cống hiến là một loại tiền tệ, 1 vạn điểm cống hiến không phải là nhỏ, ít nhất một vị trưởng lão trong vòng 3 tháng toàn lực mới có thể kiếm nổi.
Sát khóe miệng cong lên, rồi bật cười.
“Hay hay, 1 vạn điểm công hiến. Ta chơi với lão”.
Cơ cũng mỉm cười ôn nhu, nhẹ gật đầu.
“Ta vừa vặn cũng không cần cống hiến cho lắm 1 vạn cống hiến, ta chơi”.
Đến lượt Vương Thiên Nhất, hắn có chút gãi đầu gãi tai, sắc mặt vẫn là hơi hơi đỏ lên.
“Cơ xinh đẹp, Cơ đại tỷ, cơ đại thần tiên, ta hiện tại có chút nghèo, hay là ta bán thân được không, mỹ nam như ta một đêm không có đòi nhiều, chỉ đòi 1 vạn điểm cống hiến”.
Vương Thiên Nhất vừa dứt lời, Cơ không ngờ cầm luôn một cái ngọc ấn, ném thẳng vào đầu hắn ta.
Lực đạo mười phần mạnh mẽ.
Một cái ngọc ấn cứ thế bay tới, đập luôn vào khuôn mặt béo mập của bàn tử, khiến hắn ngã ngược ra đằng sau, đầu sưng lên một khối to bằng nắm đấm.
“Bớt tự thôi miên bản thân, ngươi có chơi hay không?”.
Vương Thiên Nhất xoa xoa đầu, hắn thân là trưởng lão bất quá là trưởng lão nghèo nhất.
Vương Thiên Nhất không thích đi làm nhiệm vụ, hắn vốn chỉ thích ăn – ngủ - uống rượu cùng trêu đùa mỹ nhân, hơi đâu đi làm nhiệm vụ?.
Tất nhiên đã không làm nhiệm vụ, đào đâu ra điểm cống hiến?.
Xoa xoa cái trán, Vương Thiên Nhất cười hề hề.
“Có gì mà nóng như vậy chứ, chơi thì chơi nha, 1 vạn điểm cống hiến mà thôi, cùng lắm lão tử đi bán sắc, không tin không có người mua, một cái phong trần

lãng tử đẹp trai tuấn mỹ... “.
Vương Thiên Nhất đang nói đột nhiên một tia kiếm khí rạch phá hư không, lướt qua cổ hắn, làm sống lưng bàn tử trở nên lành lạnh.
Người ra tay dĩ nhiên là Thần.
Thần lúc này mắt đẹp khẽ liếc Vương bàn tử, giọng nói mang theo sát khí.
“Ngươi có tin ngươi nói tiếp, ta cắt lưỡi ngươi không?”.
Vương Thiên Nhất lập tức lấy tay bịt miệng, bất quá ánh mắt dĩ nhiên không phục.
“Hừ các ngươi rõ ràng là ghen tỵ ta, một lũ lòng dạ hẹp hòi”.
....
Cái gọi là trò chơi, thuộc một loại hoạt động mà mỗi khi Thiên Ý Thành thu người liền sẽ diễn ra.
Có chín đỉnh núi, mỗi vị trưởng lão đại diện cho một đỉnh núi của Thiên Ý Thành, cũng dẫn đầu một nhóm 10 người.
Sau đó 10 cái tiểu tử giữ hắc lệnh sẽ trở thành trò chơi cho trưởng lão.
Nói thẳng ra, chín vị trưởng lão sẽ bỏ điểm cống hiến, lựa chọn một cái tên trong đội ngũ bên dưới, chỉ cần cái tên này có thể đạt được thành tích ưu tú nhất trong bài sát hạch cuối, vị trưởng lão đó liền thắng.
Đương nhiên nếu trò chơi đơn giản như vậy, không gọi là trò chơi.
Bởi khảo hạch cuối cùng còn có một cửa ải, cửa ải quan trọng nhất.
Chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành, ai cũng là kẻ cực kỳ hung ác, đừng nhìn Vương Thiên Nhất cười cười nói nói sợ trước sợ sau, hắn có thể ngồi vào cái vị trí này không phải chỉ có ăn cùng nằm.
Chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành bên trong đợt sát hạch cuối được quyền hành động.
Bởi trong bài sát hạch cuối có một yêu cầu.... phải sống được dưới tay sát thủ Thiên Ý Thành truy sát.
Thiên Ý Thành sát thủ đại khái cũng chia giống như Huyết Chích Đoàn.
Cũng lấy Thiên Địa Huyền Hoàng làm chủ tuy nhiên mỗi cấp lại chia làm cửu phẩm.
Ví dụ như Vương Thiên Nhất hắn là địa cấp ngũ phẩm sát thủ của Thiên Ý Thành.
Cơ là địa cấp tứ phẩm sát thủ.
Sát là địa cấp cửu phẩm sát thủ.
.....
Bên dưới một cái Địa cấp sát thủ, đương nhiên là Huyền cấp cùng Hoàng cấp.
Trong cuộc thi sát hạch này, Thiên Ý Thành các vị trưởng lão mỗi người được cử bốn tên Hoàng Cấp sát thủ dưới trướng, đi vào chiến trường tàn sát các đội ngũ đoàn đội khác.

Quy tắc cũng không tính là vô lý, dù sao Hoàng Cấp sát thủ thực lực sẽ tương đương nhất lưu cao thủ đến siêu nhất lưu cao thủ tuy nhiên tại Thiên Ý Thành này có một loại Hoàng Cấp sát thủ đặc biệt.
Loại sát thủ này đạt được Huyền Cấp thực lực nhưng chưa đi tham gia khảo hạch tấn thăng.
Đây là một đám Tông Sư.
Tất nhiên không phải lúc nào trưởng lão cũng sẽ phái đám biến thái hoàng cấp sát thủ kia tham gia trò chơi này nhưng khả năng vẫn là có.
....
Lúc này trong lều trướng, Vương – Cơ – Độc – Sát đều đứng lên, chọn một tấm mộc bài.
Lấy mộc bài, sau đó ghi chữ bên trên.
Mộc bài của Vương liền do Cơ cầm.
Mộc bài của Cơ liền do Độc cầm.
Mộc bài của Độc sẽ do Sát Cầm.
Một bài của Sát đương nhiên sẽ do Vương cầm.
Bốn vị trưởng lão, ánh mắt nhìn về bốn tấm mộc bài, lặng lẽ ghi nhớ cái tên trên đó, đây là bốn người được chọn để đánh cuộc tại kỳ thi sát hạch cuối cùng này.
Bốn cái tên lần lượt là: Phong Nhất Trận – Đường Vô Huyết – Sử Văn Tiến – Nguyễn Vũ Phong.
Vô Song có lẽ không ngờ, Vương Thiên Nhất gã béo này, thật sự buông Hồ Phỉ, chọn hắn.
Bốn vị trưởng lão cũng cất kỹ bốn tấm mộc bài, có điều để Độc cùng Sát bất ngờ là, Vương cùng Cơ dĩ nhiên lại đi về mấy vị hộ pháp còn lại.
Đến cả Cơ cùng Vương nhìn nhau, trong mắt cũng lập lòe chấn động.
Sau đó Vương đi tìm Thần.
Cơ đi tìm Tâm.
Không biết hai người này nói gì, ánh mắt của cả Thần cùng Tâm đều hơi hơi sáng lên.
Quy tắc trò chơi này còn có thêm một loại đánh cuộc nho nhỏ khác.
Các vị trưởng lão không có nhân tuyển thích hợp, cũng có thể thuê nhân tuyển của trưởng lão khác.
Lợi nhuận chia đôi, thiệt hại tự chịu.
Lần này, cả Tâm cùng Thần hai người đều bật cười.
Thật ra mà nói ghép tên hai người này lại... cũng tương đối đáng cười.
Tâm cùng Thần chậm rãi đứng lên, đồng thanh lên tiếng.
“Dùng quyền thuê người, 1 vạn này chúng ta chơi”.
Số tiền cược của sáu vị trưởng lão, lúc này lên đến 6 vạn cống hiến.
6 vạn cống hiến... tương đương với một năm thu nhập của trưởng lão hơn nữa

cũng không phải năm nào cũng sẽ thu thập đủ 6 vạn cống hiến.
Đồng thời lúc này cũng có thêm hai cái tên xuất hiện trong mộc bài.
‘Phi Hổ cùng Cổ Đại Ngưu”.
Đám thí sinh bên dưới quảng trường có lẽ không biết 6 vạn điểm cống hiến là khái niệm gì, nhưng những vị trưởng lão ở đây rất rõ, 6 vạn điểm cống hiến đối với một cái trò chơi giới hạn ở Tông Sư cảnh giới mà nói, liền là một cái lỗi lớn, một con số quá lớn với chính cái cuộc thi này.
Lúc này không còn xem thực lực của thí sinh, mà còn phải xem thủ đoạn của mỗi vị trưởng lão rồi.
....

Quyển 2 Chương 8

Quên

Ở bên trong lều lớn, sáu vị trưởng lão cùng nhau đặt xuống hiệp nghị, liền chậm rãi bước ra ngoài.
Trong chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành đã có Vương – Thần – Cơ – Độc – Sát – Tâm tham gia đánh cuộc.
Còn hai vị trưởng lão Đao – Kiếm vẫn bình chân như vại, căn bản không có ý nhúng vào thí luyện lần này.
Bất quá đếm đi đếm lại, cũng chỉ có 8 vị trưởng lão.
Thậm chí toàn bộ các vị trưởng lão ở đây, cũng chỉ cảm thấy có 8 người trong khi tại lều lớn rõ ràng, có đến 9 vị trưởng lão.
Vị trưởng lão cuối cùng trong Thiên Ý Thành – Nhân.
Nhân là một cái dị loại của Thiên Ý Thành, hắn lần này đương nhiên cũng có mặt trong lều trướng, bất quá mọi người trực tiếp bỏ qua hắn, trực tiếp không có ai để ý đến hắn, thậm chí cũng hoàn toàn quên đi hắn tồn tại.
Trong một góc tại lều trướng, Nhân lẳng lặng quan sát tất cả, sau đó ánh mắt từ từ nhắm lại, một lần nữa để bóng tối nuốt chọn lấy bản thân mình.
Vị trưởng lão cuối cùng trong Thiên Ý Thành này không biết bằng cách gì, lại có thể xóa đi toàn bộ sự tồn tại của mình, trong mắt người khác.
Tất nhiên đối với 8 vị trưởng lão còn lại, bọn họ cũng không cảm thấy... mình quên đi hỏi Nhân trưởng lão, hay đúng hơn mà nói, bọn họ từ đầu đến cuối vẫn là quên đi sự tồn tại cuối cùng này.
Tám vị trưởng lão bước ra ngoài, chỉ có duy nhất Nhân vẫn ở lại trong trướng bồng.
Chỉ có khi đi ra ngoài... đi ra khỏi lều trướng, đám trưởng lão toàn bộ cùng nhau giật mình, ánh mắt nghi ngại nhìn vào bên trong.
Cơ thậm chí còn dùng ngón tay thon dài khẽ đẩy đẩy lưng Vương Thiên Nhất.
“Lúc nãy, ta bỏ quên Nhân đúng không?”.
Vương Thiên Nhân mắt cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, rồi rất nhanh gật đầu.
“Ừ, hình như ta cũng bỏ quên hắn”.
....
“Làm sao bây giờ?, chẳng lẽ đi vào gọi hắn ra?”.
....
“Ngươi thích thì ngươi đi vào, ta không có hứng thú”.
......
“Ê, Sát ngươi đi vào rồi, trong chúng ta ngươi là gần Thiên Cấp nhất, không phải

lúc nào cũng tự nhận mạnh nhất sao, vào gọi hắn ra đi?”
Vương Thiên Nhất lúc này khẽ mỉm cười, nhìn Sát.
Ngạc nhiên là Sát lập tức lắc đầu.
“Cút, muốn gọi bảo Tâm gọi, lão tử không gọi”.
Vương Thiên Nhất lại quay ra nhìn Tâm.
“Ây, ngươi là nhất phẩm địa cấp, nhỏ nhất trong đám chúng ta, đi gọi tên Nhân đó đi”.
Tâm trực tiếp khinh bì nhìn Vương Thiên Nhất, khóe miệng cong lên.
“Vương Bàn Tử, chúng ta quyết đấu không?, kẻ nào thua liền phải đi gọi Nhân?”.
Rốt cuộc...sau một loạt lời cò kè mặc cả, đẩy qua đẩy lại, vẫn là không ai đi gọi Nhân ra ngoài.
Đáng nói hơn là, Nhân – kẻ này cũng được cấp cho một đỉnh núi, bất quá liền do hai tên tông sư cảnh sát thủ đến tiếp nhận, Nhân từ đầu đến cuối, cũng không hiện ra. Tất nhiên không ngoại trừ trường hợp, hắn có hiện ra mà người khác quên đi.
Nhân trưởng lão, là một loại tồn tại cấm kỵ trong số 9 vị trưởng lão của Thiên Ý Thành, người duy nhất không ai dám nói chuyện, cũng không ai dám lại gần.
....
Tại quảng trường lúc này, thấy một đám trưởng lão đi ra, cho dù là Vô Song cũng phải im lặng mà nhìn.
Dựa theo Vô Song suy nghĩ, đoàn trưởng lão của Thiên Ý Thành sẽ có chín người,dù sao cũng là có chín ngọn núi, bất quá hắn không ngờ là, lại chỉ có tám nhân vật bước ra.
Đây cũng là lần đầu tiên, đám thí sinh ở quảng trường biết mặt các trưởng lão khác bên trong Thiên Ý Thành.
Trong tám người này, lấy Cơ cầm đầu.
Không phải Cơ là mạnh nhất mà vù cuộc khảo thí năm nay, đến nàng chủ trì.
Cơ rất đẹp, ít nhất là về mặt cơ thể nàng rất đẹp hơn nữa không hiểu tại sao ở trong thế giới này, chỉ cần là nữ nhân có thực lực thường sẽ không xấu.
Cho dù Cơ dùng khăn che mặt không cách nào nhìn rõ dung nhanh của mình khả năng nàng là một cái đại mỹ nhân cũng vô cùng cao.
Lại nói đến Cơ, đối mặt với đám thiên tài bên dưới quảng trường, Cơ chỉ nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt nàng lóe lên một tia ánh sáng kì dị.
Cơ lúc này, đang quan sát toàn bộ đám thiên tài tham dự vòng sát hạch cuối cùng của Thiên Ý Thành.
Khả năng mạnh nhất của Cơ không phải là võ công, nàng tự hào nhất liền là khả năng quan sát cùng phân tích, Cơ là chuyên gia lên kế hoạch hàng đầu của Thiên Ý Thành, cũng có thể coi là quân sư của Thiên Ý Thành.

Bất cứ ai bị Cơ dùng ánh mắt quét qua, đều cảm thấy có một thứ gì đó xuyên qua cơ thể mình, như muốn nhìn thấy tận bản tâm bên trong vậy, loại cảm giác này tương đối khó chịu.
Ánh mắt của Cơ chính là một loại tiên thiên thiên phú, Cơ có thể nhìn thấy những thứ không ai nhìn thấy.
Hay nói đúng hơn, thế giới trong mắt Cơ cùng thế giới người bình thường không có giống nhau.
Cơ trưởng lão sở hữu – Linh Dị Song Đồng Thiên Phú.
Bằng vào Linh Dị Song Đồng, Cơ hoàn toàn có khả năng đánh giá được thực lực của một người phi thường rõ ràng, bởi nàng nhìn thấy những thứ, người khác không thấy.
Cho dù là ngũ tuyệt cao thủ thậm chí ngũ đế cao thủ, về một mặt nào đó cũng không bằng được với Cơ.
Đôi mắt của Cơ chính là báu vật của Thiên Ý Thành.
Đội của Cơ chính là ‘dị’ đội trong lời Vô Song lúc trước.
Trong đội có hai người đáng chú ý, một gọi Sử Văn Tiến là cao thủ dùng côn, còn một kẻ gọi là Cổ Đại Ngưu.
Sử Văn Tiến, đương nhiên không có gì để nói nhưng Cổ Đại Ngưu thì khác.
Cổ Đại Ngưu kẻ này... không phải là không có nội lực mà là nội lực của hắn quá yếu đến mức Vô Song cũng không nhận ra.
Cổ Đại Ngưu là một cái tam lưu cao thủ... thậm chí chỉ là một cái nửa bước tam lưu cao thủ.
Ở độ tuổi này của hắn, nếu chỉ có cái thực lực này liền trời sinh phế vật, căn bản không cách nào đi được trên con đường võ học.
Tuy nhiên Cơ... lại nhìn ra một việc thú vị.
Cổ Đại Ngưu chính là được Cơ đặc cách, được nàng đặc cách cho tham dự vòng cuối cùng này, chỉ bởi nàng nhìn thấy đạo ấn mạnh mẽ trên người Cổ Đại Ngưu.
Để hiểu rõ hơn về đạo ấn, có lẽ không ai bằng Cơ. Cơ cũng không biết đạo ấn có tồn tại thật trên thế giới này hay không, nhưng nàng thật sự nhìn thấy.
Cổ Đại Ngưu trên người có một cái đạo ấn, nói rõ hắn đang bị cái gì đó giữ lại, không cách nào bộc lộ hết tiềm năng của mình ra.
Lần đầu tiên Cơ nhìn thấy Cổ Đại Ngưu, nàng còn hoảng sợ không thôi, trên người Cổ Đại Ngưu có tổng cộng 4 cái đạo ấn. Người bình thường cho dù có 1 cái đạo ấn thôi đã đủ nói lên kẻ này có không gian phát triển rất lớn, là một bảo tang để đào móc nhưng... một lần thấy 4 cái đạo ấn, Cơ căn bản chưa bao giờ nhìn thấy.
Trên đài cao, Cơ ánh mắt lóe qua Sử Văn Tiến cùng Cổ Đại Ngưu, sau đó nàng tiếp tục để ý các ứng viên khác.
Đầu tiên là ‘độc đội’. Kẻ dẫn đầu độc đội chính là Đường Vô Huyết.

Vừa nhìn thấy Đường Vô Huyết, sắc mặt của Cơ hơi hơi lạnh lại, nàng rốt cuộc cũng biết tại sao Độc lão muốn tăng cống hiến lên, Cơ không biết tên kẻ này, cũng không thèm quan tâm tên hắn nhưng vừa nhìn, Cơ đã đoán được họ đối phương, người này chắc chắn họ Đường.
'Thục Trung Đường Môn?, Đường Môn cùng Thiên Ý Thành vốn có quan hệ rất tốt, cũng không lạ gì. Năm nay có người của Đường Môn tham dự, liền mệt rồi".
Đương nhiên Cơ chỉ là nghĩ trong lòng, nàng sẽ không có nói ra.
Ánh mắt tiếp tục di chuyển đến người thứ hai, đây là nhân vật của 'Sát Đội'.
Kẻ này lấy tên 'Phong Nhất Trận".
Vừa nhìn thấy Phong Nhất Trận, Cơ cũng hiểu tại sao Sát lấy đâu ra tự tin bỏ đến 1 vạn cống hiến trong trò chơi này.
Phong Nhất Trận là cao thủ dùng đao, nhưng trong mắt của Cơ chỉ thấy một cây búa, một cây búa màu vàng.
Loại hình ảnh này, Cơ cũng không lạ, đây chính là truyền nhân của nam phương – Đại Đao Môn.
Đại Đao Môn – Huyết Kiếm Môn cùng Chú Kiếm Sơn Trang ba thế lực này vốn là từ Đao Kiếm Môn tách ra, về lý mà nói cả ba thế lực này đối với Thiên Ý Thành đều là kẻ địch, dù sao Thiên Ý Thành Chủ đời đầu tiên – Độc Cô Cầu Bại là giết giết Đao Tôn.
Bất quá thời gian qua đi, có rất nhiều thứ thay đổi.
'Cao thủ của Đại Đao Môn, lại thêm một cái siêu phàm cấp thiên tài?. Năm nay chẳng nhẽ Thiên Ý Thành bội thu?".
Quan sát xong Phong Nhất Trận, Cơ ánh mắt bắt đầu nhìn đến đội hình của Vương Thiên Nhất.
Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Cơ đã muốn đập cho Vương Bàn Tử một trận.
"Khốn kiếp, tên béo kia vậy mà có át chủ bài mạnh như vậy?, tiểu tử kia là thần thánh phương nào?".
"Đao thế thành hình, uy thế hóa hổ, nộ khí có thể xung thiên, tiểu tử kia là quái vật à?".
Đây là lời đánh giá của Cơ dành cho Hồ Phỉ, trong mắt Cơ lúc này Hồ Phỉ chỉ sợ mạnh hơn Phong Nhất Trận ít nhất một bậc.
Cơ bản thân cũng sẽ không rõ tên của toàn bộ ứng viên tham gia khảo hạch lần này, nàng chỉ nhìn vào người nàng cho là mạnh nhất trong một đoàn đội mà thôi, vì vậy Cơ lập tức nghĩ đến Hồ Phỉ là nhân vật Vương Thiên Nhất lựa chọn.
Nếu Vương Thiên Nhất có con bài là Hồ Phỉ, bản thân Cơ liền cảm thấy tương đối áp lực, dù sao Hồ Phỉ cực mạnh, nếu công bình quyết đấu, bản thân Hồ Phỉ nói là vô địch trong cuộc thi lần này cũng không phải không có cơ sở.
"Tên tiểu tử cầm đao kia, chín phần lên là Nguyễn Vũ Phong đi? ".
Nghĩ đến đây, Cơ lại tiếp tục quan sát đội hình nhóm Vô Song, dù sao nàng cũng

biết trong đội Vô Song có hai người được đề cử tham gia cái trò chơi này.
Nàng không rõ người còn lại là ai, đương nhiên nàng cũng sẽ không quan tâm, bằng vào Linh Dị Song Đồng, nàng chỉ cần tìm người mạnh thứ hai sau Hồ Phỉ, đương nhiên sẽ ra.
Sau đó Cơ bắt đầu một lần nữa quan sát.
Sau đó Cơ liền cảm thấy, trong đội ngũ của Vương Thiên Nhất, gần như không có ai cùng cấp độ với Hồ Phỉ, cũng không có ai đủ khả năng tiệm cận Hồ Phỉ.
Ánh mắt của Cơ, lần này xoáy về Mộ Dung Ảnh cùng Tây Môn Tuyết.
Trong mắt Cơ, Mộ Dung Ảnh là một cái bóng.
Tây Môn Tuyết lại là một đóa hoa máu.
“Hai cái tiểu nữ hài này, có chút đặc thù, có điều không đủ, ít nhất không đủ để tên béo kia thuyết phục Tâm lựa chọn đặt cọc 1 vạn điểm cống hiến”.
Cuối cùng... ánh mắt của Cơ nhìn đến Vô Song.
Sau đó trong sự kinh ngạc xen lẫn không hiểu của những vị trưởng lão xung quanh, Cơ vậy mà liên tục lùi lại ba bước, mới có thể ổn định cơ thể, sắc mặt trắng xanh thậm chí cơ thể xinh đẹp của nàng còn nhẹ nhàng gục xuống, đứng cũng không vững.
Vẻ mặt của Cơ, cực kỳ sợ hãi nhìn về phương xa.
Khi nhìn Vô Song, Cơ căn bản không thấy gì cả.
Lần đầu tiên nàng không nhìn thấy bất cứ cái gì.
Lần thứ hai nàng thử lại, cũng không thấy bất cứ cái gì.
Đến lần thứ ba nàng rốt cuộc cũng nhìn thấy, Linh Dị Song Đồng của nàng liền có phản ứng.
Cơ nhìn thấy....
Thật ra chính Cơ nàng cũng không biết mình nhìn thấy cái gì.
Nàng rõ ràng cảm thấy, mình cực kỳ sợ hãi mà lùi lại, nhưng khi nàng ổn định tâm thần, nàng đột nhiên lại không nhớ ra, mình nhìn thấy cái gì.
Trong mắt Cơ có một tia mông lung, một tia khó hiểu, thậm chí là hoang mang.
Tất cả những việc này, Vô Song không có biết.
Tất cả những việc này, không ai biết.
......
‘Cơ?, có việc gì không?”.
Lúc này Sát liền lên tiếng, sau đó như muốn nâng Cơ lên, chỉ là Cơ cũng không cần hắn giúp, liền tự động đứng lên, khuôn mặt ẩn ẩn vẫn mang theo một tia sợ hãi có điều đối với Sát quan tâm, nàng chỉ lặng lẽ lắc đầu.
Không chỉ sát, đám người Vương – Thần – Tâm... cũng lập tức lại gần Cơ, vẻ mặt có chút quan tâm
Cơ khác với tất cả các trưởng lão khác, nàng rất ít khi ra ngoài làm nhiệm vụ, không phải bởi vì nàng lười như Vương Thiên Nhất mà nà các trưởng lão không

ai muốn nàng ra ngoài làm nhiệm vụ.
Cơ là quân sư của Thiên Ý Thành, là người xử lý nội chính của Thiên Ý Thành, nếu Cơ có việc gì, đám trưởng lão này tuyệt đối sẽ lo lắng.
“Không có gì, bắt đầu tràng khảo hạch cuối cùng – Tu La Thí Luyện thôi”.
Cơ cố gắng đứng lên, sau đó lại nhìn Sát.
“Ngươi chủ trì lần này đi, ta vào trong một lát”.
Cơ tiến vào bên trong, lại càng làm mọi người giật mình.
Lúc trước trong lều lớn không ai nhớ ra, còn có Nhân ở bên trong, thậm chí có Nhân tồn tại.
Nhưng khi đi ra ngoài, bọn họ liền phát hiện Nhân vẫn còn ở bên trong.
Nhân là vị trưởng lão đáng sợ nhất của Thiên Ý Thành, cũng là vị trưởng lão không ai muốn gặp nhất.
Cơ dĩ nhiên đi vào bên trong, chẳng lẽ muốn gặp Nhân?.
Đây chính là suy nghĩ chung của các vị trưởng lão ở đây.
......
Bên dưới đám người đương nhiên không có ai hiểu gì.
Từ lúc đám trưởng lão bước ra, chỉ thấy Cơ nhìn ngược nhìn xuôi một chút, sau đó lại thấy nàng hoảng sợ lùi lại, rồi ngã gục xuống.
Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, cũng quá khó hiểu.
Chỉ thấy Cơ một mạch không nói gì, nàng xoay đầu trở lại lều trướng.
Nhìn theo bóng dáng của Cơ, đám trưởng lão không ai hiểu gì, bất quá đều cảm nhận thấy có một tia không ổn, tuy nhiên bọn họ lại hiểu Cơ quá rõ, nàng đã không muốn nói ra đảm bảo không ai có thể hỏi được.
Trong đám trưởng lão liền lấy Sát dẫn đầu, dù sao hắn cũng là địa cấp cửu phẩm sát thủ của Thiên Ý Thành, về lý thuyết, địa vị của hắn cao nhất.
Sát không giỏi nói, hắn chỉ giói giết người.
Bước ra một bước, trên người sát toát ra kinh thiên lệ khí, gần như nhuộm đỏ cả hư không xung quanh, khiến vô số thiếu niên bên dưới hoảng sợ.
Sát bước ra, nắm hai nắm đấm của mình lại, khớp xương cổ tay kêu lên răng rắc.
“Bản tọa là Sát trưởng lão của Thiên Ý Thành, đương nhiên bản tọa cũng không hy vọng các ngươi quên cái tên này”.
“Tiếp theo bản tọa liền nói với các ngươi về những việc tiếp theo phải làm đi”.
“Tiếp theo các ngươi phải đối mặt với Tu La Thí Luyện, không cần biết dùng thủ đoạn nào, không cần biết bằng cách nào, chỉ cần hoàn thành Tu La Thí Luyện liền có thể coi là thành công ra nhập Thiên Ý Thành, trở thành Thiên Ý Thành một thành viên”.
“Tu La Thí Luyện rất đơn giản, mỗi người các ngươi được cấp một lệnh bài, bên trong lệnh bài có một con số. Các ngươi có 90 người liền tổng cộng có 90 con số, từ 1 đến 90. Muốn vượt qua Tu La Thí Luyện yêu cầu cần phải tích lũy đủ 10

điểm, cái điểm số này liền nhìn vào lệnh bài của các ngươi”.
“Giữ được lệnh bài của bản thân, có thể thu được 5 điểm. Cứ thu được một tấm lệnh bài của người khác, đều được 1 điểm. Nếu kiếm được lệnh bài nghịch đảo liền có thể thu về 10 điểm”.
“Lệnh bài nghịch đảo là gì?, nói thẳng ra nếu ngươi là số 1 ngươi phải tìm lệnh bài số 90, nếu ngươi là lệnh bài số 2 liền phải tìm lệnh bài số 89 “.
“Không cần biết bằng thủ đoạn gì, sau 5 ngày tình từ khi thí luyện bắt đầu, tích lũy đủ điểm đi đến Thiên Ý Thành, liền có thể gia nhập”.
“Tuy nhiên gọi là Tu La Thí Luyện bởi nó còn có một cái Tu La Môn. Trong thời gian sinh tồn 5 ngày, các ngươi phải đối mặt với những kẻ mang lệnh bài số 0. Các ngươi phản kháng cũng được, chạy trốn cũng được, bản tọa không quan tâm. Tuy nhiên lệnh bài số 0 cũng có điểm tích lũy, điểm tích lũy của nó là 5”.
“Một vấn đề cuối cùng liên quan đến điểm tích lũy, kẻ nào tích lũy được càng nhiều điểm, sau này chỗ tốt nhận được trong Thiên Ý Thành càng lớn. Còn về kẻ nào cho đến nửa đêm ngày thứ 5 vẫn không đủ 10 điểm tích lũy, liền phải chết “.
“Nhớ kỹ, không quan tâm thủ đoạn, không quan tâm cách thức, tìm đủ điểm tích lũy đi đến Thiên Ý Thành trong 5 ngày, liền tính thông quan. Không thông quan, liền dùng mạng để lại”.
Sát nói xong, hắn cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu đi về phía đoàn đội của mình.
‘Các ngươi, đi theo bản tọa, đến điểm xuất phát’.
Sau đó trong mắt mọi người, ‘sát đội’ liền lũ lượt rời đi.
Chín vị trưởng lão, chín đoàn đội, có chín nơi xuất phát khác nhau.
Tiếp theo lần lượt Vương – Thần – Độc – Đao – Kiếm – Tâm, sáu vị trưởng lão còn lại cũng dẫn người của mình rời đi.
Đến cả ‘Nhân Đội’ cũng được hai cái Tông Sư cao thủ đưa đi.
Trong doanh trại này chỉ còn một mình ‘Cơ Đội’.
Đây là đội hình có Sử Văn Tiến cùng Cổ Đại Ngưu.
Đội hình này không thấy Cơ xuất hiện, liền tương đối không hiểu gì, trong lòng trái lại có chút hoang mang.
Chỉ có duy nhất Cổ Đại Ngưu, vẫn đứng một mình một phương, gãi đầu cười hề hề quan sát xung quanh.
Về phần Sử Văn Tiến, hắn trong mắt cũng không có áp lực chút nào, dù sao thực lực của hắn đến đâu, hắn vẫn biết.
Mục tiêu của Sử Văn Tiến từ đầu đến cuối vốn không phải 10 điểm, hắn càng muốn có nhiều tích lũy hơn nữa.
Sử Văn Tiến người này, tham vọng rất lớn, xuất thân cũng rất tốt, cha của hắn là Cẩm Y Vệ Thiên Hộ - Khách Quảng Tiên.
Với xuất thân của Sử Văn Tiến, hắn dễ dàng có thể lấy được lệnh bài màu xanh,

bất quá hắn lựa chọn lệnh bài màu đen chỉ bởi hắn tự tin vào khả năng của mình.
Hắn không xuất thân từ giang hồ, hắn là Đại Thanh đời này một vị thiên tài.
Ánh mắt Sử Văn Tiến rất cao, thậm chí cả Hồ Phỉ hắn cũng không để vào mắt, người duy nhất Sử Văn Tiến kính phục chỉ có Đại Thanh Đệ Nhất Công Tử - Phúc Kiến An.
Sử Văn Tiến lúc này nhìn vào lều lớn, không thấy gì, sau đó lại nhìn Cổ Đại Ngưu, trong mắt tràn đầy khinh thường.
Hắn không hiểu Cơ vì lý do gì lại cho phép một cái phế vật ngu ngốc kia vào tổ đội với hắn?.
Sử Văn Tiến xuất thân từ triều đình, hắn đương nhiên hiểu rõ về Tu La Thí Luyện hơn đám người Vô Song nhiều lắm.
Đương nhiên cho dù có khinh thường Cổ Đại Ngưu, Sử Văn Tiến sẽ không đụng đến đối phương, mấy năm tiếp theo hắn còn ở trong Thiên Ý Thành, hắn liền không muốn đắc tội Cơ trưởng lão.
Ai biết Cổ Đại Ngưu có phải con rơi Cơ hay không?.
Khi mà Cơ chưa xuất hiện, Cơ Đội căn bản không thể hành động, cũng không được cấp lệnh bài để hành động, điều này dẫn đến bọn họ sẽ phải xuất hiện chậm hơn các nhóm khác nhiều.
Bất quá đây là việc mấy tiểu tử kia, lúc này Cơ không có quan tâm, ít nhất lúc này Cơ không quan tâm.
Cơ đang đứng trong lều trướng, nàng đứng đó như dính định thân thuật vậy, cứ muốn nói, sau đó lại thôi.
Đây là một loại hành động cực kỳ khó hiểu, cho đến khi trước mặt Cơ xuất hiện một nhân ảnh.
Người này toàn thân trùm kín bởi một tấm áo choàng đen, trên mặt cũng được mặt nạ che đi.
Đáng nói mặt nạ của người này là một cái mặt nạ vô diện.
Cơ vừa nhìn thấy hắn, liền khẽ giật mình, sau đó thở ra một hơi.
Nàng rốt cuộc cũng nhớ, mình phải nói cái gì
Nhân cũng không nói gì, chỉ là nhìn Cơ.
Cơ thấy thế liền cười khổ, kẻ đứng trước mặt nàng quá kinh khủng.
Bản thân Cơ giữ rất nhiều sổ sách bên trong Thiên Ý Thành, vì vậy có một số thứ nàng biết nhiều hơn đám trưởng lão khác.
“Nhân trưởng lão... à không Nhân hộ pháp. Ta có một việc muốn ngài chỉ giáo”.
Nhân hơi hơi nhíu mày, vẫn là không lên tiếng.
“Lúc nãy, Song Dị Linh Đồng của ta có quan sát một cái tiểu tử, một cái cực kỳ xinh đẹp tiểu tử.... sau đó liền không có sau đó, ta không có cách nào nhớ ra, ta rốt cuộc nhìn thấy tiểu tử đó có cái gì “.
“Cơ chỉ là đến đây, thông báo với hộ pháp đại nhân mà thôi”.

Nhân lúc này, trong mắt mới thật sự bắt đầu hiện ra một tia hứng thú.
Giọng nói có chút già nua vang lên.
“Ngươi nhìn vào hắn, ngươi liền không thấy gì?, ngươi quên cũng như... quên chính ta?”.
Cơ lập tức hoảng sợ gật đầu.
“Đúng vậy.... ta quên toàn bộ, cứ như quên ngài vậy”.
Nhân bắt đầu lặng đi, cũng không biết hắn đang nghĩ gì, một bước bước ra, tiêu thất ngay giữa thiên địa.
Khi mà Nhân biến mất, Cơ đột nhiên sững người, sau đó bắt đầu nhìn xung quanh, khuôn mặt mang theo vài tia nghi hoặc không rõ.
Nàng rốt cuộc, là đang nói cái gì?.
Nàng rốt cuộc là vừa nói với ai?.
Nàng căn bản không nhớ.
Đương nhiên chính vì không nhớ, Cơ một lần nữa rùng mình.
Nàng biết nàng chắc chắn vừa gặp Nhân.
Nhân là ai?, kẻ này không ai biết xuất thân, chỉ biết hắn là một trong chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thànnh.
Những thứ khác, không ai nhớ nổi.
....
Tiểu Mục: Ngốc Ngốc Ngưu.
Tô Châu là một đại thành thị của trung nguyên, nhưng đại thành thị không có nghĩa ai cũng sẽ giàu có, cũng sẽ no đủ.
Ở cách thành Tô Châu 30 dặm, có một cái thôn nhỏ gọi là Thiết Gia Thôn.
Thiết Gia Thôn chuyên môn rèn gia cụ, sau đó mang đến Tô Châu bán, kết hợp với gieo trồng làm nông, lên núi săn bắn, thôn dân bên trong Thiết Gia Thôn cũng tính là đủ ăn.
Bên trong Thiết Gia Thôn có một ngôi nhà nhỏ, nằm ở cực động của thôn.
Ngôi nhà này có một đôi mẹ con, người mẹ đã hơn 40 lại là thôn quê nữ nhân, đương nhiên không xinh đẹp gì, khuôn mặt có vài phần chất phát, nàng được người trong thôn gọi là Ngưu thẩm.
Ngưu thẩm bình thường ở nhà chính là nuôi một đàn gà, dệt vài tấm vải mang đi bán, cuộc sống có khó khăn nhưng chưa đến mức chết đói bất quá Ngưu thẩm cũng là người số khổ.
Ngưu đại thúc mất sớm, để Ngưu thẩm một mình nuôi con, con trai của bà đặt tên là Ngưu Thiết Đảm.
Bất quá trong thôn không ai gọi Ngưu Thiết Đảm cả, người ta gọi hắn là Ngốc Ngốc Ngưu, bởi Ngưu Thiết Đảm rất ngốc, thậm chí là ‘thiểu năng’.
Ngưu Thiết Đảm 1 tuổi biết đi, 5 tuổi biết nói, 10 tuổi còn chưa có biết chữ. Điều duy nhất bù lại là, Ngưu Thiết Đảm rất khỏe, hắn cho dù chỉ là một đứa bé

đã khỏe hơn rất nhiều nam nhân trai tráng trong thôn. Nói ông trời lấy đi trí tuệ rồi ban cho hắn sức khỏe kinh người không phải là không có lý.
Cũng vì Ngưu Thiết Đảm vô cùng khỏe, hắn liền nhận việc đồng áng trong thôn, cũng vì vậy gia đình của Ngưu thẩm không tính là đói, vài năm qua cũng có của ăn của để, ít nhất Ngưu thẩm mỗi dịp tết đến, có thể may thêm vài bộ quần áo đẹp cho đứa con này.
Cuộc sống cứ thế cứ thế trôi qua, đến năm Ngưu Thiết Đảm 15 tuổi.
Cũng không biết từ bao lâu, Ngưu Thiết Đảm thường có thói quen tối tối chạy ra ngọn đồi sau nhà.
Nếu có người hỏi hắn, hắn sẽ nói đi tập thể dục. Cũng vì Ngưu Thiết Đảm ngốc, cũng không có ai hoài nghi hắn, mọi người chỉ cười cười, đến cả mẹ hắn Ngưu thẩm cũng không để ý đến hành động này, dù sao Ngưu Thiết Đảm vẫn lành lặn trở về là được, hơn nữa không phải sức khỏe của hắn cũng ngày càng tốt sao?.
......
Ngưu Thiết Đảm hàng đêm, vẫn chạy ra ngọn đồi sau thôn.
Hắn đến nơi đây, đã 10 năm.
Ngưu Thiết Đảm năm 5 tuổi vẫn chưa biết nói, Ngưu thẩm liền dùng hết tiền bạc, đưa hắn đến Tô Châu tìm y sư.
Lần đó Ngưu Thiết Đảm nhìn thấy một võ quán trong Tô Châu Thành, hắn liền thích thú không thôi, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, câu đầu tiên hắn nói, liền là ‘ thích’.
Không ai biết hắn ‘thích’ gì, nhưng đúng là từ đó Ngưu Thiết Đảm có thể nói, đồng thời mỗi tối, hắn đều chạy đến ngọn đồi sau nhà.
Nếu có ai nhìn thấy, sẽ biết Ngưu Thiết Đảm làm gì.
Mười năm như một, ngày nào cũng thế, hắn liền luyện đứng tấn, sau đó một tay đấm ra, một tay thu về.
Cái hình ảnh này, là hình ảnh năm đó hắn nhìn thấy tại võ quán – trung bình tấn.
Chỉ cần có thời gian rảnh, Ngưu Thiết Đảm đều làm như vậy, bất kể nắng mưa.
Đêm hôm đó, Ngưu Thiết Đảm cũng luyện quyền nhưng hắn luyện quyền không phải một mình.
Trước mặt Ngưu Thiết Đảm, có một cái lão nhân, râu tóc bạc phơ.
Lão nhân này toàn thân đều mặc đạo bào toát lên một loại tiên phong đao cốt.
Lão nhân nhìn Ngưu Thiết Đảm đứng trung bình tấn, chỉ khẽ mỉm cười.
“Ngươi thích học võ?”.
Ngưu Thiết Đảm đối với lão nhân hỏi, lập tức thật thà gật đầu.
“Vâng, cháu thích học võ”.
“Vậy sao ngươi chỉ luyện đi luyện lại một chiêu này?”.
Lão nhân lại hỏi.
Ngưu Thiết Đảm liền thu quyền, sau đó gãi đầu.

“Cháu không biết chiêu nào khác, bất quá tập nhiều thành quen, lại cảm thấy sức khỏe càng ngày càng tốt, liền luyện tiếp”.
Lão nhân với câu trả lời của Thiết Đảm chỉ cười cười.
“Nhìn kỹ một chút, lão phu dạy ngươi một bộ quyền pháp, dùng tâm mà nhớ”.
Ngưu Thiết Đảm nghe vậy lập tức vui vẻ vô cùng, hắn tập trung hết sức quan sát bộ quyền pháp kia bất quá sắc mặt càng ngày càng khó coi.
Khi mà lão nhân thu quyền lại, khẽ liếc nhìn Ngưu Thiết Đảm, giọng nói có chút oán trách.
“Tiểu tử ngươi sao mặt lại nghệt ra vậy?, chẳng nhẽ không chú ý quan sát?”.
Ngưu Thiết Đảm liền đỏ mặt gãi đầu.
“Cháu... cháu không nhớ được, quá khó”.
Lão nhân liền ngẫn ra, vẻ mặt hơi hơi âm trầm.
“Không nhớ được?, không nhớ được bất cứ chiêu nào?”.
Ngưu Thiết Đảm càng là hoảng sợ, liên tục gật đầu.
“Không nhớ được chiêu nào cả... cháu... xin lỗi ông”.
Chỉ là Ngưu Thiết Đảm không tưởng tượng được, lão nhân kia bước ra một bước, bàn tay nhẹ ấn vào ngực hắn, thân hình Ngưu Thiết Đãm liền ngã ngồi xuống mặt đất.
Từ trong tay lão nhân, rơi xuống một tấm hắc lệnh.
Lão nhân nhìn Ngưu Thiết Đảm, rồi nhẹ vuốt bộ râu dài màu trắng.
“Sau này, Ngưu Thiết Đảm ngươi liền làm đệ tử của lão phu đi, cầm lấy tấm hắc lệnh này, sẽ có người đưa ngươi lên Vương Bản Sơn. Nhớ kỹ nếu ai hỏi tên liền nói tên mình là Cổ Đại Ngưu”.
....

Quyển 2 Chương 9

Tu La Thí Luyện

Đội của Vô Song đương nhiên là do Vương Thiên Nhất dẫn đầu, bọn họ rất nhanh di chuyển đến điểm tập kết.
Điểm tập kết là gì?, đây là điểm xuất phát của mỗi nhóm trong Tu La Thí Luyện.
Điểm tập kết có một đặc điểm, đó là các điểm tập kết liền ở tương đối xa nhau, đồng thời khoảng cách từ mỗi điểm tập kết đến Thiên Ý Thành cũng là giống nhau.
Về một mặt nào đó, điểm tập kết là công bằng tuy nhiên công bằng đến trình độ nào chỉ sợ có trời mới biết được.
Ít nhất, Vương Thiên Nhất hắn đi không có nhanh.
Vương Thiên Nhất không nói nhưng Vô Song biết, hắn ta đang để Vô Song nhớ đường.
Với trí nhớ siêu phàm của Vô Song, chỉ cần hắn thật sự dụng tâm xuống, hắn có thể nhớ được đường, ít nhất là đoạn đường từ khu tập kết cũ đến khu tập kết mới.
Vương Thiên Nhất nhìn thấy Vô Song chăm chú, trong ánh mắt lại càng có một tia yêu thích.
“Các ngươi, đã biết tên họ nhau, tuy nhiên cũng nên báo cả sở trường cùng sở đoản, nếu không lại trách lão phu không có nói trước, bước vào Tu La Thí Luyện mà đến cả đồng đội cũng không hiểu, liền chỉ có chết sớm mà thôi”.
Vương Thiên Nhất nói xong, bản thân Hồ Phỉ liền lên tiếng đầu tiên.
“Phi Hổ, sở trường dùng đao pháp, giỏi mãnh công, sở đoản của ta là tốc độ “.
Phi Hổ vừa dứt lời, những người còn lại cũng bắt đầu nói lên sở trường cùng sở đoản của chính mình.
“Mộ Dung Ảnh, ta vốn là thích khách, sở trường ẩn thân. Sở đoản trực diện chiến đấu”.
“Tây Môn Tuyết, sở trường tốc độ cùng cận chiến, sở đoản... nội lực “.
“Hùng Bì (Hùng Đảm), sở trường cận chiến, có thể công kích từ xa, sở đoản cũng là tốc độ”.
“Mặc Vân, sở trường loạn chiến, điểm yếu... cận chiến “.
‘Mộc Tang, sở trường dùng độc, điểm yếu.... tất cả đi, dù sao ta cũng không giỏi chiến đấu”.
“Hắc Báo, sở trường tốc độ, di chuyển cự ly dài, cận chiến. Sở đoản của ta là sức mạnh không cao”.
“Phi Lưu.... sở trường của ta... có lẽ là nội lực đi, bất quá...”.

Phi Lưu có lẽ là người xấu hổ nhất trong đoàn đội, xét về cảnh giới Phi Lưu vốn chỉ thua Hồ Phỉ, nếu Phi Lưu quyết đấu cùng Mộ Dung Ảnh chưa chắc đã thua bất quá hắn lại chọn Tây Môn Tuyết.
Lúc này rõ ràng đã thua Tây Môn Tuyết, hơn nữa đi lại còn khó khăn, lấy tư cách gì nói ra điểm mạnh điểm yếu?.
Chỉ có duy nhất, Vô Song vẫn là im lặng, hắn vẫn đang nhớ đường, thậm chí bắt đầu phân tích tình hình xung quanh.
Với Vô Song mà nói, cánh rừng này thật sự có vài điểm cần chú ý.
Đầu tiên không rõ tại sao đất trên núi là đất đỏ bazan nhưng đất dưới chân Vô Song lại là đất đen bình thường, loại đất này tương đối mềm cùng xốp, khi di chuyển sẽ có dấu chân để lại, hơn nữa dấu chân rất rõ.
Tiếp theo hắn bắt đầu nhìn đến những tán cây, cây rừng ở đây mọc phi thường tươi tốt, vỏ cây cũng rắn chắc vô cùng, tuy nhiên cành cây lại có phần hơi nhỏ.
Vì cành cây nhỏ dẫn tới khả năng đứng trên đó để quan sát liền trở thành không an toàn.
.....
Cứ như vậy, đoàn đội một mạch đi về phía nam.
Toàn bộ đoàn đội lúc này, cũng bắt đầu cảm thấy... Vương Thiên Nhất đối với Vô Song không đúng.
Trên đường này, Vương Thiên Nhất chỉ có duy nhất một yêu cầu, liền là không làm phiền Vô Song, bất cứ ai đều không nói gì với hắn.
Đoàn đội 11 người một đường đi về phía nam, cuối cùng dừng lại phía sau một tảng đá lớn.
Trên tảng đá này có ghi chữ Vương cùng một lá cờ màu đen.
Vương Thiên Nhất lúc này mới dừng lại, hắn đưa hai bàn tay béo mập vỗ lại với nhau, rồi ra hiệu.
Lập tức từ bên trong bóng tối, xuất hiện 2 cái hắc y nhân đi ra.
Hai người này vừa thấy Vương Thiên Nhất lập tức ôm quyền cúi đầu.
“Thuộc hạ tham kiến trưởng lão”.
Vương Thiên Nhất ở trước mặt thủ hạ, sắc mặt cũng bắt đầu trầm lại, rất nhanh phất tay.
“Lui đi”.
Hai cái hắc ảnh thấy vậy cũng sẽ không nói nhiều, lập tức rời đi, trước khi đi ánh mắt không quên khẽ liếc nhìn Hồ Phỉ một cái.
Hồ Phỉ thật sự.... quá mạnh so với cái đẳng cấp nhất lưu cao thủ của hắn, chỉ từ khí thế có thể thấy, Hồ Phỉ đứng đó đã không quá thua kém huyền cấp sát thủ bọn họ.
Sau khi hai hắc ảnh rời đi, Vương Thiên Nhất mới quay đầu lại, hắn vì đám người Vô Song, một lần nữa giới thiệu lại Tu La Thí Luyện.

“Được rồi, đã không có ai, lão phu liền giảng dạy cho các ngươi một chút về Tu La Thí Luyện đi, những cái tên Sát lúc trước nói chỉ là mặt nổi của cuộc thí luyện này”.
“Thiên Ý Thành tài nguyên có hạn, không cách nào đáp ứng cho tất cả các ngươi đầy đủ tài nguyên, cho dù là trưởng lão như chúng ta cũng phải chấp nhận việc này, thêm một người là bớt một phần tài nguyên”.
“Muốn có tài nguyên bên trong Thiên Ý Thành toàn bộ đều là xét bằng điểm cống hiến, điểm cống hiến có thể đến từ giao nộp vật liệu, giao nộp đan dược, làm nhiệm vụ tại nhiệm vụ đường thậm chí mua của kẻ khác. Tất nhiên điều kiện tiên quyết để có điểm cống hiến là các ngươi phải vượt qua tu la thí luyện”.
“Tu la thí luyện không hẳn là một cuộc chiến sinh tồn, ở Tu la thí luyện ngươi chỉ có chạy cũng là không được, nơi này yêu cầu ngươi ít nhất có được 10 điểm thành tích, 10 điểm thành tích nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít nhưng chắc chắn không dễ kiếm”.
“Theo luật mà nói, 10 điểm thành tích nếu muốn kiếm đủ ngoại trừ hắc lệnh ban đầu các ngươi được phát ra các ngươi phải tìm thêm 5 tấm hắc lệnh khác, hoặc trực tiếp tìm được lệnh bài nghịch đảo. Ngoài ra liền có thể đi tìm linh lệnh”.
“Bất quá lão phu nói trước, linh lệnh cái này không phải dễ kiếm cho dù linh lệnh có điểm số tích lũy lên tới 5 nhưng muốn thu được cũng phải có mạng mà dùng”.
“Tu La Thí Luyện kéo dài 5 ngày, 2 ngày đầu Tu La Môn sẽ chưa mở ra, nhưng 3 ngày sau một kinh Tu La Môn mở ra, đám người nắm giữ linh lệnh xuất hiện, độ khó trực tiếp nhân đôi. Đương nhiên trong Tu La Thí Luyện, giết người vô tội, ngươi giết người, là không cần quan tâm”.
“Lão phu chỉ có thể thông báo luật chơi cho các ngươi, cũng không thể giúp các ngươi cái gì, bất quá dù sao đội ngũ các ngươi cũng là do lão phu quản, nếu nói không quan tâm liền là lão phu tác trách “.
“Tu La Thí Luyện đáng sợ không chỉ có người với người, cánh rừng bên ngoài Thiên Ý Thành này còn có rất nhiều chỗ nguy hiểm, thậm chí là cấm địa của Thiên Ý Thành, những cấm địa này, chỉ cần các ngươi không muốn chết sớm, liền không nên bước vào “.
“Cánh rừng bên ngoài Thiên Ý Thành thật ra là một cánh rừng rất độc, các ngươi chưa ngủ ngoài trời bao giờ liền không biết, mỗi khi ban đêm xuống trong cánh rừng này đều có yên vụ xuất hiện, yên vụ này bình thường thì không sao nhưng ở trong yên vụ quá lâu, liền dẫn đến tình trạng ảnh hưởng đến tâm trí, thậm trí gây ra ảo giác”.
“Yên vụ chính là loại trận hình bảo vệ của Thiên Ý Thành đối với địch nhân, trong Tu La Thí Luyện nó liền thành một cái bẫy khổng lồ với tất cả các ngươi, chỉ cần nhìn thấy khói tím liền vạn vạn cẩn thận”.

“Ngoài ra, ở Thiên Ý Thành tốt nhất đừng có để chảy máu, bên trong cánh rừng này có rất nhiều sinh vật phi thường nhạy cảm với máu, đồng thời vào sáng sớm, cánh rừng này sẽ xuất hiện sương muối, loại sương muối này cũng không phải là sương muối bình thường, nó có thể dính vào bề mặt vết thương, có thể khiến các ngươi cảm thấy đau chết đi sống lại”.
“Trong 5 ngày các ngươi cũng sẽ không có đồ ăn, đồ ăn có thể kiếm từ chính môi trường xung quanh, bất quá phải biết cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn. Một khi Tu La Môn mở ra, đám người mang theo Linh Lệnh kia cũng có đồ ăn, có thể lựa chọn giết bọn chúng, lấy đồ cũng được nhưng phải xem thực lực của các ngươi có đủ hay không”.
“Đây là tất cả những điều lão phu muốn nói cho các ngươi về Tu La Thí Luyện, sau này làm thế nào liền phải xem các ngươi, trong bọc này là 10 tấm hắc lệnh, chọn con số nào liền là do các ngươi, lão phu cũng hết phận sự. Nếu sống liền là Thiên Ý Thành sát thủ, nếu chết Thiên Ý Thành cũng sẽ vì các ngươi an táng, coi như làm hết nghĩa cử”.
Vương Thiên Nhất lúc này hoàn toàn cóng phong phạm của trưởng bối, không còn giống Vương Bàn Tử ngày hôm qua, hắn thật sự làm cho người khác có vài phần tin tưởng.
Đặt một cái bọc hành lý xuống dưới đất, Vương Thiên Nhất bắt đầu phủi tay.
“Được rồi, nhiệm vụ của lão phu chỉ đến như thế, các ngươi muốn bàn bạc gì thì bàn bạc đi, lãm gì lão phu cũng không quan tâm, lão phu hết việc. Nhớ kỹ, không cần quan tâm thủ đoạn, ngươi làm gì cũng sẽ không có ai trách ngươi. Còn sống, kiếm đủ 10 điểm tích lũy liền đủ”.
“Hơn đương nhiên là tốt, nhưng thiếu thì chắc chắn phải chết. Nếu đến lúc đó các ngươi thiếu điểm, chính tay lão phu vẫn là tiễn các ngươi một đoạn quỷ môn quan”.
Dứt lời, Vương Thiên Nhất bước ra, thân hình lóe lên, sau đó một mạch rời đi, không quay đầu lại, chỉ để lại đám người Hồ Phỉ cùng Vô Song suy tư không thôi.
Nhóm 10 người bọn họ, lần này phải thật sự suy nghĩ, làm sao vượt qua lần Tu La Thí Luyện này.
Điều làm mọi người không ngờ là, Hồ Phỉ lưng tựa vào tảng đá lớn, ánh mắt chỉ nhìn duy nhất Vô Song. Vô Song cũng nhìn Hồ Phỉ, sau đó một tay chỉ vào hắn.
“Phi Hổ, ngươi đi một mình đi”.
Câu nói của Vô Song, cực kỳ khó hiểu, Hồ Phỉ có thể coi như nhân vật mạnh nhất của toàn bộ đội ngũ, nếu để Hồ Phỉ đi một mình còn có thể chiến đấu sao?, ít nhất Hồ Phỉ sẽ không sao, nhưng trong đội ngũ liền yếu đi một phần chiến lực rất mạnh.
“Để Phi Hổ đại ca đi một mình, có ổn hay không?, sao không để mười người

chúng ta cùng đi với nhau?, bằng vào thực lực Phi Hổ đại ca mở đường, chẳng nhẽ không thể an toàn vượt qua chặng đường này?".
Ở bên cạnh Vô Song, Mộ Dung Ảnh hơi hơi nhíu mày, câu hỏi của nàng đương nhiên cũng là câu hỏi của rất nhiều người.
Lúc này, Mặc Vân hai vai khẽ nhếch lên tỏ ý không quan tâm, hắn liền ra sau lưng Vô Song, chậm rãi ngồi xuống.
"Ta liền nghe lời Phong muội, không có ý kiến gì, muội đặt đâu ta ngồi đó".
Khác với Mặc Vân hay Mộ Dung Ảnh, Phi Lưu chỉ là cười khổ, hắn thương thế rất nặng, tuyệt đối là gánh nặng của mọi người, hắn liền cảm thấy mình không có tư cách phát biểu, vì vậy lẳng lặng đứng ra một bên.
"Phong cô nương, ân cứu mạng của ngươi cả đời Phi Lưu không quên, bất quá Tu La Chiến Trường đã mở ra, liền để Phi Lưu tự sinh tự diệt đi".
Đây chính là ba loại ý kiến, đại diện cho tất cả mọi người trong đội ngũ.
Vô Song đối với những người này, chỉ lẳng lặng lắc đầu.
Ở đội ngũ này, không phải Hồ Phỉ mà là Vô Song, Vô Song hắn liền nắm quyền chủ đạo.
" Chúng ta có mười người, vậy cần ít nhất 100 điểm tích lũy, 100 điểm tích lũy là bao nhiêu?, bỏ đi 50 điểm nếu chúng ta giữ thành công lệnh bài, vậy còn lại 50 điểm tích lũy, 50 điểm tích lũy các ngươi tìm trong bao lâu?, ít nhất ta thì ta không muốn tìm rồi".
"50 điểm tích lũy tính ra là 50 tấm lệnh bài, nếu may mắn gặp được nghịch đảo lệnh bài có thể rút ngắn được thời gian nhưng tỷ lệ thế nào?, chúng ta chỉ có 10 người, 10 tấm lệnh bài, bên ngoài kia có 80 tấm lệnh bài, tỷ lệ tìm được 10 tấm nghịch đảo bên trong 80 tấm kia quá khó ".
"Phi Hổ hắn mạnh đương nhiên ta biết, nhưng vì hắn mạnh mới càng không nên đi cùng chúng ta, chỉ vướng tay vướng chân hắn. Đao sắc không phải để phòng thủ, mà là để giết người ".
"Giết người?, ngươi muốn nhắm đến Linh Lệnh?".
Lần này là giọng của Hồ Phỉ, hắn nói không lớn nhưng âm thanh 10 phần có lực.
Vô Song liếc nhìn Phi Hổ, rồi gật đầu.
"Có tự tin không?".
Hồ Phỉ khẽ liếc thanh đại đao trong tay mình, rồi gật đầu.
"Chỉ cần không gặp Tông Sư cao thủ tổ đội, liền dễ làm".
Vô Song cũng không lấy gì làm lạ, giết chết Tông Sư cao thủ vốn là hoang đường vô cùng bất quá Vô Song xem ra nếu là Hồ Phỉ liền không hẳn là không thể.
" Còn hai ngày thời gian đến lúc Tu La Môn mở cửa, 2 ngày này không có Linh Lệnh xuất hiện là hai ngày quan trọng nhất, cũng là hai ngày dễ đoán nhất".
"Vương trưởng lão không yêu cầu mười người chúng ta tổi đội, lại càng không

yêu cầu 10 người chúng ta cùng nhau đến nơi, nói thẳng ra đây là một trò chơi không có luật, cũng không yêu cầu hành động theo nhóm”.
“Ta không biết những kẻ khác suy nghĩ thế nào về trò chơi này, là tự mình hành động, hay tổ đội theo nhóm bất quá ta thật sự có một cái kế hoạch, một cái kế hoạch đủ sức để mang toàn bộ đoàn đội cùng nhau nhập Thiên Ý Thành”.
Lời nói của Vô Song, là cực kỳ kinh người.
Phải biết một cái tổ đội có mạnh có yếu, lại thêm Tu La Môn mở ra, liền là điên cuồng chém giết, làm gì có chuyện đảm bảo cho 10 người trong một đội đều hoàn thành chỉ tiêu?.
Cho dù Tây Môn Tuyết vẫn lạnh lùng với tất cả cũng phải ghé mắt mà nhìn Vô Song.
Hùng Bì cùng Hùng Đảm hai huynh đệ nhìn nhau, sau đó chậm rãi bước về phía Mặc Vân, hai huynh đệ thợ săn này suy nghĩ gì, không nói cũng biết.
Chỉ còn Mộc Tang, Hắc Báo, Mộ Dung Ảnh, Tây Môn Tuyết bốn người đang nhìn Vô Song.
Trong bốn ngừi, Mộ Dung Ảnh là mạnh nhất, lời nói của nàng có trọng lượng lớn nhất.
“Một kế hoạch đủ mang toàn bộ đội ngũ gia nhập Thiên Ý Thành?, đây là kế hoạch gì?”.
Mộ Dung Ảnh nữ nhân này, quả thật tò mò. Nàng không biết Vô Song rốt cuộc muốn làm gì?.
Chỉ thấy Vô Song đứng lên, tay cầm lấy cái bọc mà Vương Thiên Nhất để lại, sau đó đổ toàn bộ đồ vật bên trong xuống đất.
Bên trong vừa vặn có 10 con số màu đỏ, được khắc ra rơi xuống.
Vô Song không nhanh không chậm, lấy hắc lệnh của mình.
Phía sau hắc lệnh, vốn có một chỗ trống chỉ là lúc trước Vô Song không quá quan tâm mà thôi.
Chỗ trống của Vô Song vừa nhìn đã biết, đây là số 13.
Tìm số 13 màu đỏ, gắn vào hắc lệnh, đây mới là lệnh bài hoàn chỉnh.
Theo động tác của Vô song, mọi người cũng chậm rãi lấy lệnh bài của mình ra, sau đó bắt đầu lấy những số được cho sẵn.
Khi 10 tấm hắc lệnh mới được tạo ra trên tay mỗi người, Vô Song mới nói.
“Ta chưa từng ra nhập Thiên Ý Thành, cũng không có thông tin về Thiên Ý Thành, nhưng chỉ cần nghe thôi cũng biết, trò chơi này có lỗ hổng, lỗ hổng quá lớn”.
“Không quan tâm thủ đoạn, nói thẳng ra làm cách gì cũng được công nhận chỉ cần tìm đủ 10 điểm tích lũy”.
“Điểm tích lũy có thể đến từ tìm kiếm lệnh bài, hoặc giết những kẻ mang theo linh lệnh, tuy nhiên điều đáng nói là lệnh bài”.

“Giữ lệnh bài được 5 điểm, không giữ được lệnh bài đương nhiên không có điểm. Nghịch đảo lệnh bài lại được đến 10 điểm, nói trắng ra không giữ được lệnh bài nhưng lại tìm được nghịch đảo lệnh bài, vẫn có thể thông quan”.
“ Đơn giản nhất liền là, hai người có số lệnh bài nghịch đảo với nhau, trao đổi lệnh bài, liền không ai phải chết, thậm chí nếu làm theo cách này, 90 người toàn bộ thông quan cũng được. Chỉ là có ai có thể đứng ra, vừa vặn để 8 nhóm còn lại đồng ý hợp tác hay không “.
Đây là lỗi lớn nhất, của Tu La Thí Luyện.
Lần này Mộ Dung Ảnh triệt để không nói gì nữa, nàng đang đợi Vô Song nói tiếp, nàng muốn biết Vô Song còn có thể nghĩ ra cái gì.
Chỉ là Mộ Dung Ảnh không ngờ, Tây Môn Tuyết ở bên cạnh nàng, lại lên tiếng.
“90 người cùng giao dịch, quá loạn. Giao dịch càng ít người, càng đơn giản, càng an toàn”.
Vô Song nhìn Tây Môn Tuyết, nhìn cái nữ giả nam trang này, cũng mỉm cười.
“Thông minh”.
“ Cách làm của ta rất đơn giản, Hồ Phỉ sẽ không nói đến, hắn có nhiệm vụ riêng, là kế hoạch dự phòng cho kế hoạch đầu tiên này”.
“Cách làm của ta chính là, lựa chọn một đội ngũ mạnh nhất, giữ lấy toàn bộ lệnh bài, tất cả giao dịch, liền do đội ngũ này thực hiện”.
“Tất nhiên có một nhóm phụ trách giao dịch thì cũng phải có một nhóm phụ trách phòng ngự”.
“Nhóm phòng ngự không cần di chuyển, chỉ cần ở một địa điểm đủ khả năng cố thủ, sau đó đợi hợp quân với nhóm đi ra ngoài giao dịch, sau đó liền có thể thuật lợi thông quan”.
“Nhóm thủ sẽ phải làm gì?, chẳng nhẽ chỉ có đợi?”.
Mộc Tang suốt ngày ẩn trong hắc bào chưa từng nói một câu, rốt cuộc cũng lên tiếng.
Vô Song nhìn Mộc Tang, khóe miệng cong lên.
“Trong một đội ngũ, tồn tại nhóm công thì phải có nhóm thủ. Đội ngũ khác ta không biết thế nào, nhưng trong đội ngũ chúng ta, liền thật sự có thể thực hiện, bởi chúng ta có một đội hình công mạnh mà thủ càng mạnh”.
Ánh mắt Vô Song, cực kỳ hứng thú nhìn Mộc Tang.
“Mộc Tang, ngươi là người Miêu Cương đúng không?”.
Câu hỏi này khiến Mộc Tang cực độ bất ngờ, có điều hắn cũng không có che dấu, ánh mắt lóe lên nhìn Vô Song.
“Sao ngươi biết?”.
Vô Song đối với câu hỏi của Mộc Tang chỉ là cười.
“Ta quen một vị tiền bối của Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo. Khí tức của ngươi với vị tiền bối đó tương đối giống nhau, lại thêm khẩu âm cùng việc ngươi chỉ

quen dùng độc không giỏi chiến đấu, liền dễ đoán”.
Mộc Tang nghe vậy, cũng là không tiếp tục nói, dù sao Vô Song giải thích phi thường hợp lý.
Vô Song đương nhiên sẽ không quá khó để nhận ra Mộc Tang là người Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, dù sao hắn cực kỳ quen thuộc với Khinh Huyền, nội công của Mộc Tang cùng Khinh Huyền có vài phần tương tự, cũng là từ Ngũ Độc Bảo Điển mà ra.
Hơn nữa Vô Song còn có Dược Vương Phần Thiên, về mặt lý thuyết mà nói Vô Song rất giỏi, hắn còn có thể khéo léo nhìn ra, trên người Mộc Tang có trùng độc.
Mộc Tang không nói gì, Vô Song liền tiếp tục bày ra kế hoạch của mình.
“Mọi người, chúng ta quay lại trọng tâm, về nhóm thủ cùng nhóm công”.
“Nhóm thủ không phải di chuyển nhiều nhưng yêu cầu sức mạnh lớn, đồng thời nhóm thủ cũng phải nắm rõ địa lợi xung quanh”.
“Hùng Bì cùng Hùng Đảm, hai người các ngươi xuất thân thợ săn, với núi rừng phi thường quen thuộc, thân thể cũng rất mạnh chưa kể có thể dùng cung tên tấn công từ xa. Bằng vào những điểm này liền đảm nhiệm chủ lực của nhóm phòng ngự”.
“Mộc Tang, ngươi không giỏi tấn công cũng yếu về tốc độ, bất quá lại biết dùng độc, ngươi liền là át chủ bài của nhóm phòng ngự, Mạc Vấn ngươi giỏi dùng thương, giỏi loạn chiến nhưng trên chiến trường lúc này khả năng loạn chiến liền bị giới hạn rất nhiều. Điểm mạnh nhất của ngươi là sự cân bằng, không có gì quá yếu, so với nhóm phòng ngự ngươi linh hoạt hơn nhiều, so với nhóm tấn công ngươi lại chậm hơn một chút, ngươi cũng nên vào nhóm phòng ngự, giúp cải thiện một chút tốc độ cho hai huynh đệ họ Hùng”.
“Nhóm tấn công ta cũng chọn ra rồi, liền là ta, Tây Môn Tuyết cùng Phi Lưu”.
Nhóm phòng ngự Vô Song nói đâu ra đấy, nhưng nhóm tấn công thì không giống thế.
Thực lực của Vô Song cùng Tây Môn Tuyết đã rõ rành rành sẽ không ai có ý kiến, nhưng Phi Lưu lại khác.
Không tính Phi Lưu thực lực thế nào nhưng hắn hiện nay tuyệt đối là trọng thương, có thể làm được gì?.
Chỉ là cũng không ai nói gì, chỉ là dùng ánh mắt, đợi Vô Song nói tiếp.
“Nhiệm vụ của nhóm tấn công, ta sẽ không nói quá rõ ràng, dù sao mục tiêu đã đặt rồi chính là trao đổi nghịch đảo lệnh, hoặc trực tiếp giết người đoạt bảo, cũng không tính là gì”.
“Bây giờ sẽ bàn về kỳ binh. Hắc Báo giỏi nhất là tốc độ, bình thường ta nhất định chọn ngươi vào trong đội tấn công, bất quá ngươi hiện tại cùng với Mộ Dung tỷ tỷ xếp vào hàng kỳ binh”.

“Hiện nay Tu La Môn chưa mở ra, chiến lực của nhóm chúng ta tuyệt không thua các nhóm khác, độ nguy hiểm có thể tính là 0 nhưng Tu La Môn mở thì ta lại không rõ ràng”.
“Tu La Môn nếu ta đoán không sai... bọn chúng sẽ xuất phát từ bên trong Thiên Ý Thành rồi mới tiến nhập vào khu rừng này, vậy ta cần một người quan sát, một người có thể cho ta thông tin chính xác nhất về đội ngũ này”.
“Ta không rõ Tu La Môn rốt cuộc có bao nhiêu sát thủ Thiên Ý Thành tham gia, bất quá chắc chắn mạnh nhất chỉ là Tông Sư cảnh, Tông Sư cảnh giới vốn không phải vô địch, chỉ cần khoảng cách đủ xa, tốc độ đủ tốt liền có thể an toàn rời khỏi bọn chúng”.
“Chúng ta cần có một đội quan sát, cùng báo động lực lượng này, tuy nhiên muốn quan sát hay báo động cũng phải chọn địa điểm thích hợp, dù sao không cách nào đến quá gần Thiên Ý Thành, cũng không thể cách quá xa khu tập kết của tổ đội phòng ngự”.
“Vì vậy việc này liền để Mộ Dung tỷ tỷ cùng Hắc Báo đảm nhiệm, chúng ta có 2 ngày, để lựa chọn địa điểm quan sát thích hợp, việc này liền để hai người. Trong 2 ngày đầu tiên do không có Tu La Môn từ đó cũng có thể bảo Phi Hổ đi cùng bảo vệ hai người. Thứ chúng ta cần thật ra không hẳn là đám người Tu La Môn kia, thứ chúng ta cần là tầm nhìn”.
“Kế hoạch này chỉ có một khuyết điểm duy nhất, đó là nhóm tấn công không thể nào tích lũy đủ số điểm cho tất cả mọi người. Tùy theo tình hình mà quan sát, nếu ta cảm thấy quá sức liền phát động bước cuối cùng, để Phi Hổ đi săn Linh Lệnh “.
“Nếu kế hoạch hai phát động, toàn bộ chuyển thành 8 thủ 2 công. Đương nhiên lúc này các ngươi cũng có thể lựa chọn đơn phương rời đi, ta sẽ không giữ lại”.
Vô Song dứt lời, hắn liền im lặng một chút, nhìn xung quanh mọi người.
Mười người, không có ai rời đi.
Nhìn đến đây, Vô Song mới nhẹ gật đầu, trong mắt có một tia chiến ý, hắn tương đối chờ mong, ngày đầu tiên của trận chiến này, sẽ diễn ra như thế nào.
“Đã không ai có ý kiến gì vậy tập trung toàn bộ lệnh bài lại một chỗ, sau đó mười người toàn lực tìm một địa điểm dễ thủ khó công. Đồng thời cũng không cách quá xa Thiên Ý Thành. Toàn bộ đội ngũ, toàn lực xuất phát”.
Vô Song vừa dứt lời, Hồ Phỉ đưa một tay ra, nâng lên Phi Lưu, mặc Phi Lưu có đồng ý hay không, chín người lập tức hành động, lao vút về phía trước.
....
Vô Song cũng không biết, có một người ở đây, nghe toàn bộ kế hoạch của Vô Song từ đầu đến cuối.
Người này chính là Nhân trưởng lão.
Nhân trưởng lão cho người ta một loại cảm giác rất đáng sợ.

Lúc thì nội công của hắn chỉ là tam lưu cao thủ, lúc liền là Đại Tông Sư, thậm chí là ngũ tuyệt...
Nhân đứng đó, ánh mắt trầm ngâm nhìn Vô Song, ẩn sau chiếc mặt nạ vô diện, khuôn mặt có chút đăm chiêu.
Sau đó thân thể Nhân hơi hơi rung lên, vẻ mặt của hắn xuất hiện một tia mê man.
“Rốt cuộc là sao?, tên tiểu tử này vậy mà cũng không có mệnh cách? “.
Nhân dùng từ ‘cũng’ đơn giản bởi vì, hắn từng thấy một người, cũng không có mệnh cách.
"Tiểu tử này, tính toán đâu ra đó, thiên phú cũng là kinh người, bất quá so với người đó vẫn là không bằng. Tiên Thiên Chí Âm Thể có chút thiếu. Rốt cuộc là sao?"
“Nghĩ không ra, đau đầu quá. Mặc kệ vẫn là trở về gặp sư phụ, hỏi thử sư phụ xem rốt cuộc xử lý thế nào “.
Nhân thân hình một lần nữa biến mất, không gian lại tĩnh lặng như tờ.
....

Quyển 2 Chương 10
Tóc Trắng Tu La

Vô Song có trí nhớ siêu phàm, hắn liền thật sự có thể nhớ được cung đường từ khu tập kết đầu tiên đến điểm mà Vương Thiên Nhất dẫn bọn họ đi.
Thật ra mà nói Vô Song cảm thấy chưa chắc trở lại khu tập kết đã là tốt, bất quá cũng không hẳn là xấu.
Đầu tiên mà nói trí nhớ của hắn rất tốt nhưng không có nghĩa là người khác không thế, hắn thông minh nhưng thiên hạ không phải toàn người ngu.
Từ trận chiến ở Sơn Nam Tây Đạo, ánh mắt Vô Song đã rộng hơn rất nhiều, hắn biết thiên hạ người thông minh không thiếu.
Hắn có thể nhớ đường đến trại tập trung nhưng không có nghĩa người khác nhớ không được, nhóm mười người Vô Song có thể gặp phải đội ngũ khác, thậm chí trận chiến đầu tiên hoàn toàn có thể nổ ra ở khuc vực đó.
Tất nhiên có hại thì cũng sẽ có lợi, chính vì lợi nhiều hơn hại nên Vô Song mới quyết định quay lại.
Đầu tiên trại tập kết địa hình rất đẹp, hoàn toàn bằng phẳng, cũng nằm ở khu vực trung tâm.
Khu vực trung tâm này tất nhiên muốn thủ vũng là việc không thể, rất nhiều đội ngũ dù sớm dù muộn cũng sẽ đi qua nơi đây, tuy nhiên ở khu vực này lại có thể cho Vô Song cái nhìn rộng nhất, đội ngũ bọn hắn có thể đi đến nhiều nơi nhất.
Tiếp theo là tình trạng gặp mặt đội ngũ khác.
Chỉ cần không gặp 3 cái đội ngũ mà Vô Song chú ý kia, hắn tin tưởng đội ngũ bên mình có thể toàn diệt đối phương, vừa vặn kiếm thêm 10 tấm lệnh bài, nếu may mắn hơn nữa có thêm vài tầm nghịch đảo lệnh bài liền càng tốt.
Dù sao Vô Song mục tiêu cũng là kiếm về 50 điểm một cách nhanh nhất, lần đầu xuất phát đã kiếm được 10 điểm đương nhiên là đại thành công, về phần hơn 10 điểm... liền có thể nói thần may mắn mỉm cười với Vô Song.
Cho dù đội ngũ của đối phương quá khó xử lý, vẫn có thể bắt tay vào đàm phán.
Xui xẻo thì hai bên không tìm được tấm lệnh bài nghịch đảo nào cần, may mắn thì mỗi bên đều có thể kiếm được ít nhất 10 điểm, vẫn có thể coi là đôi bên cùng có lợi.
Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn phải tiến về khu vực trung tâm kia.
Tốc độ của nhóm Vô Song không tính là chậm, thậm chí là rất nhanh, nếu Vương Thiên Nhất dẫn cả đội đi đến điểm xuất phát đầu tiên tốn khoảng 2 tiếng đồng hồ thì khi trở lại, Vô Song cùng mọi người chỉ mất một nửa thời gian mà thôi.

Điều làm Vô Song căn bản không ngờ được là, hắn nhìn thấy một vị trưởng lão, lại còn đang dẫn đội.
Không chỉ là Vô Song giật mình, mà toàn bộ mọi người đều đang giật mình, không ai ngờ dĩ nhiên lại đụng độ một nhóm đội ngũ sớm thế này.
Đáng nói nhất là, Vô Song cảm thấy vận khí của mình lúc này không hề tốt cho lắm, hắn liền gặp cái đội ngũ khó chơi nhất, đội ngũ của Sử Văn Tiến.
Ở phía ngược lại, đội ngũ của Sử Văn Tiến cũng giật mình không nhẹ.
Bọn họ là nhóm rời khỏi điểm tập trung muộn nhất, cũng bởi vì Cơ không có xuất hiện.
Nói thật bọn họ mới bắt đầu xuất phát được chưa đến 3 phút đồng hồ, liền gặp nhóm người Vô Song, đây là cái đạo lý gì?.
Tất nhiên đám người Sử Văn Tiến sẽ không hề sợ hãi, bởi bọn họ có trưởng lão dẫn đội.
Lúc này Cơ cũng nhìn Vô Song, chỉ là sắc mặt của nàng tràn ngập hiếu kỳ.
Bản thân Cơ từ khi nhìn thấy Vô Song, liền cảm thấy năm nay khảo hạch cực kỳ thú vị, nàng vốn muốn sau khi dẫn đội xong liền đến nhìn Vô Song thêm vài lần, ai ngờ Vô Song vậy mà lại xuất hiện trước mặt nàng.
Phát hiện ra Cơ nhìn mình, Vô Song trái lại không có nhiều áp lực lắm.
Giống như trường hợp của Vương Thiên Nhất, theo Vô Song nghĩ đám người Sử Văn Tiến vẫn đang trong quá trình dẫn đội, dù sao trưởng lão của bọn họ chưa rời đi, điều này nói lên ít nhất trận chiến giữa hai bên chưa nổ ra.
Điều Vô Song không ngờ là, Cơ cứ như đọc được suy nghĩ của Vô Song vậy, nàng bước ra một bước về bên tay trái.
“Tu La Thí Luyện bên trong, có ghi một mục nhỏ, chỉ cần hai nhóm dự thi gặp mặt nhau, liền đại biểu có thể bắt đầu chiến đấu”.
Cái luật lệ này, Vô Song tuyệt đối chưa có nghe, hơn nữa đảm bảo ở đây cũng chưa có ai nghe bất quá chỉ cần Cơ nói có, liền là có.
Cơ mỉm cười, chân đạp hư không, lướt nhẹ về phía sau, giọng nói mang theo vài phần thích thú.
“Tu La Thí Luyện, ngay lúc này bắt đầu”.
....
Cơ lùi lại để cho hai đội ngũ tương đối khó xử, thậm chí chính Vô Song còn không biết làm gì mới tốt, chẳng nhẽ lao vào chiến đấu luôn?, rõ ràng cả hai đội ngũ đều không sẵn sàng cho tình trạng này.
Bất quá cũng không để Vô Song suy nghĩ quá nhiều, Sử Văn Tiến lúc này tiến lên một bước, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía Hồ Phỉ, chỉ cần nhìn ánh mắt người này, cũng đã cảm thấy, Sử Văn Tiến tuyệt đối không phải là một nhân vật hiền lành gì.
Ánh mắt của hắn có thể dùng từ hung ác để hình dung.

Nếu Vô Song biết thân phận thật sự của Sử Văn Tiến, hắn liền sẽ không lạ gì bởi Sử Văn Tiến là con trai Khách Quảng Tiên.
Khách Quảng Tiên là ai?, Thiên Hộ Cẩm Y Vệ của Đại Thanh, tuy nhiên nếu thế giới này mối quan hệ các nhân vật lịch sử không thay đổi quá nhiều thì Khách Quảng Tiên được coi là con nuôi của Ngụy Trung Hiền, là một trong những thuộc hạ đắc lực nhất của Ngụy Trung Hiền.
Là người của Ngụy Trung Hiền, có thể hiền lành được mới là lạ.
Sử Văn Tiến bước ra một bước kia, cây thiết côn trong tay hắn xoay tròn rồi chỉ thẳng về phía Hồ Phỉ.
"Không cần nói nhiều, nếu trưởng lão đã nói chiến, liền chiến. Ngươi cút ra đây, cùng bản đại gia đánh một trận".
" Nếu ngươi thắng, toàn bộ hắc lệnh của chúng ta liền thuộc về ngươi. Nếu ngươi thua, ta chỉ cần con bé tóc trắng kia".
Sử Văn Tiến nói xong, đơn giản chỉ về phía Vô Song.
Hắn dĩ nhiên không cần hắc lệnh, hắn cần chỉ cần nữ nhân.
Cơ đang đứng cách đó không xa quan sát tất cả cũng phì cười, trong ánh mắt của Cơ hiện lên một tia mị mị, thậm chí là vui thích.
"Tiểu tử chết tiệt, cầu cho ngươi thua đi, dĩ nhiên dám hại bản trưởng lão thất thố trước một đám người. Hơn nữa thế gian thật có nam nhân xinh đẹp như vậy?, quá mức vô lý ".
Vô Song quả thật không ngờ Sử Văn Tiến lại muốn mình, lúc này sắc mặt Vô Song hơi hơi đỏ lên, bất quá không phải là vì xấu hổ mà là vì tức giận.
Thật ra đội ngũ của Sử Văn Tiến... rất điêu.
Cái đội ngũ này quá sức điêu, đến mức Vô Song cũng không hiểu.
Một đội ngũ 10 người, có đến 4-5 người đạt nhất lưu cao thủ đã được coi là một đội ngũ mạnh, ví dụ như đội ngũ của Vô Song liền tính là rất mạnh.
Tuy nhiên cái đội ngũ của Sử Văn Tiến phải nói là... quá mức vô lý. Vô Song căn bản không tin có cái đội ngũ nào như thế.
Trong số 10 người, ngoại trừ nam nhân khờ khạo tay dài kia ra chín người còn lại đều là nhất lưu cao thủ.
Trong số 10 người vậy mà 9 cái nhất lưu cao thủ?, đội ngũ kiểu khỉ gì đây?.
Lại càng vô lý là, nhất lưu cao thủ thường có ngạo khí của chính mình, ở cái độ tuổi này đã chạm đến nhất lưu cao thủ, ngạo khí liền rất lớn.
Lấy đội ngũ của Vô Song làm ví dụ, nếu không phải Hồ Phỉ khí thế quá mức đáng sợ, nếu không phải Vô Song thể hiện ra thực lực của mình, nếu không phải hắn cùng Hồ Phỉ 'là một đôi', bằng vào hai người cộng lại có thể dễ dàng áp chế những người khác thì muốn đám người Hùng Bì – Hùng Đảm hay Mộ Dung Ảnh tin phục là rất khó.
Ngay cả lúc này, quan hệ của Vô Song với Mộ Dung Ảnh cùng lắm chỉ có thể

coi là hợp tác mà thôi, còn lâu mới đến mức thiên lôi sai đâu đánh đó.
Đội ngũ của Sử Văn Tiến lại khác, rõ ràng ngoài Sử Văn Tiến ra còn có 8 cái nhất lưu cao thủ vậy mà toàn bộ bọn họ đều tin phục Sử Văn Tiến, thậm chí làm thuộc hạ của Sử Văn Tiến. Kẻ này rốt cuộc làm cách nào?.
Lại nói đến vấn đề lợi ích đoàn đội, lấy lệnh bài ra đặt cược một cái nữ nhân, lấy tính mạng của toàn bộ tổ đội 10 người để thu về một cái nữ nhân?, vậy mà đám người kia không có ý kiến?.
Vô Song chỉ có thể có một loại đáp án duy nhất.
Tám người kia đi theo Sử Văn Tiến đến đây, nói trắng ra là thuộc hạ của Sử Văn Tiến.
Đồng thời một thế lực có thể huy động ra chính cái nhất lưu cao thủ trẻ tuổi, lại tìm đủ chín tấm hắc lệnh thì tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
Không biết tại sao, lúc này trong đầu Vô Song chỉ có hai chữ hiện ra.
‘Triều đình’.
Trong thiên hạ này chỉ có duy nhất Đại Thanh có thể từ Thiên Ý Thành lấy ra một lượng lớn hắc lệnh như vậy, dù sao Đại Thanh cũng được Thiên Ý Thành cấp cho một loại lệnh bài riêng biệt đủ nói lên rất nhiều điều.
....
Đối với lời nói của Sử Văn Tiến, đoàn đội Vô Song đúng là nhíu mày rất sâu, bằng vào biểu hiên của Vô Song trong đoạn thời gian qua mà nói, hắn liền là người lĩnh đội, cũng có thể coi là thủ lĩnh của đoàn đội này, tầm quan trọng của Vô Song, cao hơn 10 tấm lệnh bài bên kia nhiều lắm.
Chỉ có duy nhất Hồ Phỉ, khuôn mặt hơi lúng túng nhìn Sử Văn Tiến, rồi lại nhìn Vô Song.
Trong ánh mắt Hồ Phỉ nhìn Sử Văn Tiến, liền có chút bi ai.
‘Phong huynh đệ của hắn, thật sự quá xinh đẹp rồi’.
Tất nhiên Hồ Phỉ không sợ nhất là chiến đấu, hắn bước ra một bước, cũng không có rút ra đại đao, đối với Sử Văn Tiến ánh mắt lóe lên hai luồng chiến ý.
“Huynh đệ của ta ngươi cũng dám đụng vào?, bằng vào ngươi cũng xứng?”.
Sử Văn Tiến bật cười, hắn không có nhìn Hồ Phỉ, mà chỉ nhìn Vô Song.
“Chậc chậc, loại nữ nhân chưa phát dục này liền là bản đại gia thích nhất “.
Trong mắt Sử Văn Tiến, còn hiện lên một tia sắc mị mị.
Cái nhìn này làm Vô Song có chút buồn nôn.
Bên phía Vô Song, Mặc Vân, Hùng Bì, Hùng Đảm đều một bước bước ra, chắn trước người hắn, ánh mắt nhìn Sử Văn Tiến lúc này mang theo sát khí.
Sử Văn Tiến đương nhiên không quan tâm, chỉ là nhìn về phía Vô Song.
“Thế nào?, giao dịch chứ?, đi theo bản đại gia tuyệt đối sung sướng hơn tên nông dân cầm đao kia, thậm chí sau này ta có thể cho ngươi một cái danh hiệu nhất phẩm phu nhân?. Hơn xa đám giang hồ chân đất kia”.

Lời này của Sử Văn Tiến không phải là giả, cha của hắn trong hàng ngũ cẩm y vệ cũng là đại nhân vật, sau này với thiên phú của Sử Văn Tiến liền dễ dàng kế thừa vị trí cha hắn để lại, chính thất của hắn quả thực có tư cách nhận được phong hào – nhất phẩm phu nhân.
Điều làm đội ngũ của Vô Song bất ngờ nhất liền là, Vô Song vậy mà mỉm cười, nụ cười của hắn làm cho người khác cảm thấy không rét mà run.
“Đồng ý, bất quá ngươi muốn quyết đấu thế nào?”.
Vô Song lách qua Hùng Bì cùng Hùng Đảm huynh đệ, hắn thậm chí còn bước ra thêm một bước, đứng trước người Hổ Phỉ.
Một tay nhẹ đưa ra sau vén mái tóc màu trắng, để lộ cái cổ trắng ngần, những ngón tay nhỏ nhắn mềm mại nhẹ chuyển động.
Muốn có bao nhiêu phần mị hoặc, liền có bấy nhiêu phần mị hoặc.
Ánh mắt của Sử Văn Tiến lóe lên.
“Đơn giản đơn giản, liền do mỹ nữ ngươi chọn đi, đoàn đội chiến cũng được, mà chọn người quyết đấu cũng được. Bên tiểu mỹ nhân ngươi có chín người, bên ta cũng có chín người, không phải sao?”.
Lời của Sử Văn Tiến nói đưng nhiên là loại Phi Lưu đang bị trọng thương ra, đồng thời hắn cũng loại luôn Cổ Đại Ngưu ra.
Sau đó Sử Văn Tiến ánh mắt lành lạnh nhìn về phía Cổ Đại Ngưu.
“Tên ngu ngốc, đưa lệnh bài của ngươi cho bản đại gia”.
Cổ Đại Ngưu nghe Sử Văn Tiến nói, liền gãi gãi đầu, hành động thật sự cực kỳ khờ khạo.
Đoàn đội của Sử Văn Tiến đi ra khỏi khu tập kết rất muộn cũng bởi vì Cơ không đợi đến lúc đến điểm xuất phát mới giới thiệu về Tu La Thí Luyện cho đám người bọn họ, Cơ là trực tiếp nói luôn tại khu tập kết.
Tất nhiên thân là người của triều đình, Sử Văn Tiến hắn biết rất nhiều việc, cũng không cần Cơ phải nói, đồng thời đám người đi theo hắn đương nhiên cũng sẽ biết.
Chỉ có duy nhất Cổ Đại Ngưu là không biết mà thôi.
Cổ Đại Ngưu rất khờ, rất thật thà nhưng bảo hắn ngốc thì chưa chắc, hắn dù sao vẫn phải biết một số việc.
Cổ Đại Ngưu không thể nghe một biết mười như Vô Song, khả năng suy luận của hắn kém đến thảm hại, Cổ Đại Ngưu chỉ biết những điều nên biết.
Ví dụ như Cổ Đại Ngưu biết phải sưu tập đủ 10 điểm tích lũy.
Hắn không rõ sưu tập 10 điểm tích lũy là dễ hay khó, hắn chỉ biết trước tiên muốn kiếm đủ 10 điểm liền phải giữ chắc 5 điểm tích lũy của mình.
Hắn chỉ quan tâm một việc, nếu không đủ điểm tích lũy, hắn liền phải chết.
Giống như Vô Song, Cổ Đại Ngưu rất sợ chết, mấy ngày hôm nay hắn rất nhớ nhà, ít nhất ở trong thôn không ai nhìn hắn như vậy, không ai bỏ rơi hắn như vậy.

Trong thôn mọi người trêu chọc hắn nhưng không coi thường hắn, mọi người đối với hắn rất tốt.
Cổ Đại Ngưu... rất nhớ mẫu thân.
Hắn thậm chí không có ngủ được, hắn cảm thấy nơi đây quá lạnh lẽo, lạnh còn hơn giường rơm mà hắn hay nằm, hắn nhớ mẹ.
Cổ Đại Ngưu không rõ, giờ này mẫu thân thế nào?, mọi người thế nào?, công việc đồng áng ra sao?.
Cổ Đại Ngưu chỉ biết, hắn không thể chết, hắn muốn về nhà gặp mẹ.
Nắm chắc hắc lệnh trong tay, đối với Sử Văn Tiến đang nhìn hắn, Cổ Đại Ngưu cực kỳ sợ hãi nhưng vẫn mạnh mẽ lắc đầu.
"Không được, cho dù ngươi có đánh ta, ta cũng không đưa cho ngươi... ta phải giữ thứ này, ta phải về gặp mẫu thân, mẫu thân vẫn đang đợi ta".
"Còn có Đại Đồng, Tiểu Bát mấy đứa bé đó còn đang đợi ta đưa chúng đi chơi, ta nhất định phải về nhà".
Cổ Đại Ngưu nói càng ngày càng loạn, không ai biết hắn đang nói gì, không ai hiểu hắn đang nói gì.
Không cần Sử Văn Tiến ra lệnh, đã có một cái nam tử trẻ tuổi đi đến, đưa một tay lên trời muốn đánh Cổ Đại Ngưu.
Phải biết khi mà thí luyện bắt đầu, trưởng lão liền không có tư cách nhúng tay vào cuộc chiến của các thí sinh.
Nam tử kia mạnh mẽ đập thẳng tay xuống khuôn mặt Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu đầy sợ hãi, chỉ là đưa hai tay ôm đầu, hắn không dám phản kháng, thân thể cao lớn nằm im một góc, hai tay ôm đầu, hai chân co lại giống như con tôm vậy.
Nam tử ra tay đương nhiên không nể tình, quyền thật cước thật. Hành động này khiến rất nhiều người ở đây phản cảm.
"Có đưa đây không, không đưa ta liền giết ngươi".
Cổ Đại Ngưu mặt đầy sợ hãi, bất quá hắn vẫn chỉ là ôm đầu.
"Không đưa, không đưa, ngươi đánh ta đi bất quá ta không đưa, ta phải về nhà với mẫu thân".
Sau đó lại là những tiếng thượng cẳng chân hạ cẳng tay.
Sử Văn Tiến lúc này sắc mặt tràn ngập tức giận, hắn cảm thấy phi thường mất mặt với nữ nhân, cụ thể ở đây là với Vô Song.
Giọng nói lóe lên một tia tàn nhẫn.
"Các ngươi đến đó, đánh cho hắn một trận xem còn cứng đầu hay không, nghĩ có Cơ hộ pháp mà ta không dám đánh chết hắn?, loại phế vật này sống chỉ chật đất".
Theo lời Sử Quang Tiến, lập tức có hai tên nữa đi đến, nếu cứ đà này, chỉ cần thêm một lúc nữa Sử Văn Tiến chỉ sợ thật sự đánh chết Cổ Đại Ngưu.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Vô Song nhè nhẹ nhắm mắt lại.
Sau đó hắn rất nhanh mở mắt ra.
“Dừng tay”.
Hai chữ này vang lên, Sử Văn Tiến ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, nụ cười tràn đây dâm dục.
“Tiểu mỹ nhân là mềm lòng a?, ngươi cầu tình cho hắn tất nhiên là được. Dừng tay, không thấy mỹ nhân của ta nói không sao?”.
Vô Song đưa một tay ra, giọng nói có chút lạnh.
“Tuyết, ta mượn cây quạt của ngươi”.
Ở đây không ai hiểu việc gì xảy ra bất quá Tuyết vẫn là đưa cho Vô Song cây quạt của mình.
Chỉ có duy nhất, Hồ Phỉ cảm thấy có gì đó không đúng.
Lúc trước Hồ Phỉ thật sự đánh giá rất cao Vô Song, bởi Vô Song là người duy nhất Hồ Phỉ không nắm chắc chiến thắng.
Cảm giác này rất mơ hồ, nhưng hắn hoàn toàn tin tưởng vào cảm giác của mình.
Lúc này lại khác, Vô Song thay đổi, Vô Song cho Hồ Phỉ một cảm giác lành lạnh.
Vô Song cầm lấy cây quạt của Tây Môn Tuyết, cây quạt này rất sắc, đồng thời cân nặng khoảng trên dưới 3 kg.
Vô Song nắm lấy cây quạt, sau đó quay ra nhìn Mộ Dung Ảnh.
“Mộ Dung tỷ tỷ, ngươi có dây buộc tóc không?”.
Mộ Dung Ảnh cũng là không hiểu gì, tuy nhiên nàng là nữ nhân, cho dù luyện võ thì có một số thứ vẫn không thay đổi, nàng quả thật có dây buộc tóc.
Tiếp nhận sợi dây buộc tóc màu đỏ của Mộ Dung Ảnh, Vô Song bắt đầu buộc mái tóc trắng của mình lên.
Tóc của hắn vốn là xõa ra nhưng khi buộc lên, hoàn toàn để lộ cái cổ trắng ngần, đồng thời khuôn mặt của hắn lại càng lộ rõ hơn, lại càng thêm vài phần gọn gàng cùng thanh tú.
Đối với Sử Văn Tiến đang nhìn mình, Vô Song chỉ nói duy nhất một câu.
“Luật chơi, rất đơn giản. Mình ta chơi với tất cả các ngươi”.
Sau đó Vô Song hóa thành một người khác.
Trên người hắn xuất hiện một luồng kinh thiên sát khí.
Sát khí của Vô Song mạnh đến mức, Tây Môn Tuyết cũng cảm thấy hoảng sợ.
Trong mắt đoàn đội của Vô Song, hắn không còn là hắn, trước mặt căn bản là một người khác.
Bất quá Vô Song lúc này, lại có thêm vài mần mị lực, mị lực của cái sát khí xung thiên kia.
Sử Văn Tiến ít nhất đụng vào vài điểm giới hạn của Vô Song.
Gọi hắn là nữ thì cũng thôi đi, dù sao Vô Song cũng quen rồi bất quá lời nói của

Sử Văn Tiến, làm Vô Song cảm thấy ghê tởm.
Tiếp theo là xuất thân của Sử Văn Tiến, từ lời nói của Sử Văn Tiến, hắn càng thêm chắc chắn đối phương đến từ triều đình.
Vô Song còn biết một việc, Ngụy Trung Hiền hiện nay là người phụ trách hoạt động giữa triều đình cùng Thiên Ý Thành.
Người của Ngụy Trung Hiền, càng đáng chết.
Cuối cùng là, Vô Song cảm thấy Cổ Đại Ngưu làm rất đúng.
Kẻ yếu lúc nào cũng phải nghe lời kẻ mạnh?, kẻ yếu không có quyền suy nghĩ?, không có quyền thay đổi thân phận của mình?.
Cổ Đại Ngưu rất ngốc, nhưng hắn có chấp nhất của kẻ ngốc.
Vô Song hắn cảm thấy, cái gọi là Tu La Thí Luyện này rất thú vị nhưng chính vì hắn dạo này ngoan hiền quá mức, dẫn tới Tu La Thí Luyện này bắt đầu trở nên có vài phần nhàm chán.
Không ai hiểu Vô Song định làm gì, thậm chí cả Hồ Phỉ cũng là không hiểu.
Chỉ thấy Vô Song hạ thấp trọng tâm, cả người hắn lao về phía trước, mục tiêu là Sử Văn Tiến.
Tốc độ của Vô Song được đánh giá là siêu phàm.
Chỉ cần không gặp phải tông sư cường giả, tốc độ của Vô Song đều phải dùng hai từ kinh khủng để hình dung.
....
Ở nơi phương xa, Cơ ánh mắt dần dần thay đổi, trong ánh mắt càng ngày càng hứng thú.
Nàng có lẽ là người mong đợi cuộc chiến này nhất, ai bảo ở đây có hai cái tiểu tử làm nàng tò mò không thôi?.
Cổ Đại Ngưu cùng Vô Song trong mắt nàng liền là hai cái người rất đáng tìm hiểu.
....
Trời màu thu, buổi ban chiều.
Không có những cơn gió nhẹ của phương bắc, dưới ánh chiều tà là những tia nắng nóng xuyên qua những tán cây.
Dưới ánh chiều tà, Vô Song cùng Sử Văn Tiến lần đầu tiên va chạm.
Cây quạt của Vô Song va chạm cùng thiết côn Sử Văn Tiến, lóe lên từng tia lửa.
Bình thường khi Vô Song lao vào cứng đối cứng với một cao thủ cùng cảnh giới, hắn sẽ bị đánh bật ra.
Nhưng Vô Song hiện nay khác với Vô Song hai tháng trước, thể lực của hắn tăng cường rất nhiều.
Vô Song cùng Sử Văn Tiến, lần đầu tiên va chạm, tia lửa lóe lên, cả hai người vậy mà đều bị đánh bật ra.
Sau đó, Vô Song lại tiến lên.

Mục Nhân Thanh nói, hắn không nên dùng Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn không dùng.
Mục Nhân Thanh nói hắn không nên dùng Nga Mi Kiếm Pháp, hắn cũng không dùng.
Nhưng Vô Song hắn vẫn là Vô Song, mất đi Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Nga Mi Kiếm Pháp, căn bản không làm Vô Song thay đổi.
Thế hệ này thiên tài, ai qua được hắn?.
Cơ ở trên ngọn cây cao, nhìn Vô Song, ánh mắt càng ngày càng sáng.
“Tiểu tử kia, dùng quạt làm đao?, kia không phải là Bảo Đình Giải Ngưu Đao sao?”.
Vô Song suy nghĩ rất đơn giản.
Đao có thể chém người, quạt sắt cũng có thể chém người.
Đao cắt thịt vốn là đoản đao, quạt sắt cũng là đoản binh.
Vì cái gì không thể dùng?.
....

Quyển 2 Chương 11
Toàn diệt

Lúc đầu, Sử Văn Tiến nhìn thấy Vô Song tấn công, hắn còn chưa nghĩ gì.
Nhất lưu cao thủ có rất nhiều loại nhất lưu, Phi Lưu cũng là nhất lưu cao thủ không phải sao? bất quá so sánh với Hồ Phỉ vẫn là thua quá xa.
Nhất lưu cao thủ có mạnh có yếu.
Sử Văn Tiến hắn rất mạnh, nếu không cũng chẳng được 'đầu tư' cho tiến vào Thiên Ý Thành, người như Sử Văn Tiến chắc chắn có tự ngạo của chính mình, nhất lưu cao thủ bình thường một mình Sử Văn Tiến có thể chấp 10 tên.
Trong mắt Sử Văn Tiến, Vô Song không là gì cả, hắn có thể chỉ mất vài chiêu chế ngự mỹ nhân này tuy nhiên khi giao thủ chiêu đầu tiên, hắn đã biết mình quá sai.
Đây là lần đầu tiên, Sử Văn Tiến bị một cái nữ nhân đẩy lùi, sức mạnh cơ thể của Vô Song, mạnh đến bất thường.
Tiếp theo là tốc độc của Vô Song, lúc đầu Sử Văn Tiến còn không có để ý, nhưng chỉ loáng lên một cái, hắn đã thấy Vô Song hiện ra trước mắt mình, điều này làm Sử Văn Tiến kinh hồn táng đảm.
Vũ khí của Sử Văn Tiến là một cây trường côn.
Về một mặt nào đó, trường côn cũng giống hệt thương.
Thương chủ yếu là đâm, còn trường côn là đập.
Nếu xét ra thì thương gây ra vết thương dạng xuất huyết nặng còn trường côn lại theo dạng nội thương nát xương.
Cả trường côn và thương đều được xét là trường binh.
Trường binh vừa có thể tấn công đối phương ở khoảng cách vừa phải, vừa có thể tấn công đối phương ở khoảng cách gần, nói ra thì trường binh không có điểm yếu, là một loại hoàn mỹ vũ khí bất quá đây là trong mắt người không biết nhìn sẽ nói thế.
Trường binh mạnh ở khoảng cách nhưng cũng yếu ở khoảng cách.
Khoảng cách quá xa, trường binh liền vô dụng.
Khoảng cách quá gần, trường binh liền trở nên vướng víu.
Đại tướng cầm binh ra trận, ngoại trừ một thanh trường thương vẫn luôn đeo bội kiếm chính là sợ gặp phải đối thủ đánh cận chiến.
Cận chiến cũng là một loại khoảng cách, khoảng cách quá gần độ dài của trường binh liền biến thành vướng víu, đồng thời chính sức nặng của trường binh lại là một loại vật cản.
Trường côn của Sử Văn Tiến, nặng 15 cân.

Một côn của hắn đánh vỡ ngực một cái nhất lưu cao thủ thừa sức nhưng lúc này hắn làm không nổi.
Vô Song hắn không giống với Sử Văn Tiến, từ trước đến nay thứ Vô Song để ý nhất chính là khoảng cách.
Hắn không biết xài trường binh thậm chí là kiếm cùng đao đều không phải là sở trường của Vô Song.
Sở trường của Vô Song từ đầu đến cuối liền là giữ khoảng cách, cực xa hoặc cực gần.
Cực xa hắn có thể dùng Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Kim.
Cực gần hắn liền dùng Quỳ Hoa Kim kết hợp với Dược Vương Phần Thiên.
Đoản binh cũng có thể coi là khoảng cách cực gần, với loại khoảng cách này quan trọng nhất là dồn dập sức ép, liên tục đè ép đối phương, khiến đối phương không cách nào phản kháng.
Khí thế như thủy triều, càng đánh khí thế càng cường, đây là đoản binh.
Đương nhiên vật cực tất phản, khí thế cực cường liền bắt đầu suy thoái, đây là lúc cao thủ dùng đoản binh sợ nhất, có tâm nhưng vô lực, muốn công nhưng lực đã tận, đoản binh khi đó liền thua.
....
Sử Văn Tiến lúc bắt đầu vốn coi thường Vô Song vì vậy hắn lại càng khó chiến đấu.
Hai cánh tay cố gắng nắm thật chắc cây trường côn, sau đó chỉ có thể cắn răng trống đỡ.
Trường hợp lúc này rất giống trận chiến của Tây Môn Tuyết cùng Phi Lưu.
Hình ảnh một lần nữa tái hiện lại, có điều Sử Văn Tiến không có yếu như Phi Lưu mà thôi.
Sử Văn Tiến có thể dẫn đầu một đám người, hắn chắc chắn không yếu.
Trong ánh mắt ngạc nhiền của Vô Song, Sử Văn Tiến buông tay.
Hắn buông tay ra, trường côn liền rơi xuống đất.
Cây quạt sắt của Vô Song thừa thế chém tới nhưng cũng chính vì không cầm trường côn, khoảng cách hai bên được nới ra một chút.
Cây quạt sắt chỉ có thể khẽ cắt qua bộ ngực của Sử Văn Tiến, để lại một chém tương đối nông.
Sử Văn Tiến lại khác, một chân của hắn trụ trên mặt đất, một chân đá thẳng từ dưới lên.
Khi trường côn còn chưa rơi xuống đất, đã bị Sử Văn Tiến đá lên, bắn thẳng về phía Vô Song.
Vô Song lông mày cũng là nhíu lại, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Không tệ”.
Câu nói này với Sử Văn Tiến cực kỳ chói tai, bất quá hắn đúng là thành công

ngăn cản thế tiến của Vô Song, Vô Song bị cây trường côn hất bay ra sau.
Sử Văn Tiến một tay đưa ra nắm lấy một đầu trường côn, kéo về phía mình, tay còn lại cũng đưa ra, hắn cầm trường côn bằng cả hai tay.
Trong mắt chỉ có tức giận cùng sát khí.
“Xú nữ nhân, ta liền để ngươi sống không bằng chết”.
Sử Văn Tiến cơ bắp hai tay nổi cuồn cuộn, toàn lực đập ra một côn.
“ Thiên Phong Hành Không “.
Một côn từ trên cao đánh xuống, cực kỳ mạnh mẽ, một côn này liền mang theo khí thế vạn quân.
Sử Văn Tiến hắn chắc chắn không có yếu.
Trước một côn lôi đình này, Vô Song cổ tay khẽ xoay chuyển, hắn thu quạt sắt lại.
Vô Song vậy mà dám dùng quạt sắt của Tây Môn Tuyết, mạnh mẽ đỡ lấy một chiêu này.
Đưa quạt sắt nằm ngang, chịu một côn toàn lực của Sử Văn Tiến đánh xuống.
Sử Văn Tiến thấy thế, trong mắt càng hiện ra một tia tàn nhân.
Trường côn đánh xuống, cả người Vô Song đều trùng xuống, nhưng hắn thật sự là đỡ được, lực cánh tay của Vô Song trong hai tháng qua cũng trở nên cực kỳ mạnh mẽ.
Chịu được một côn của Sử Văn Tiến nhưng lúc này mới là lúc côn pháp thể hiện độ đáng sợ của nó.
Đây là khoảng cách lý tưởng của côn pháp.
Chỉ thấy Sử Văn Tiến cổ tay nhẹ xoay, trường côn trong tay hắn run lên, sau đó côn của hắn liền bắt đầu xoay tròn.
“Đoạn Hồn Thứ”.
Một côn này là đâm thẳng như giáo, nhưng với độ xoay thế kia tuyệt đối có thể xuyên thủng người khác.
Vô Song thấy vậy, ánh mắt thủy chung cực kỳ bình tĩnh, hai chân của Vô Song vốn đang bị dồn xuống mặt đất nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của Sử Văn Tiến, Vô Song bắn thẳng lên không trung, sức bật của hắn là kinh người.
Đây là Kim Nhạn Công của Toàn Chân Giáo.
Thoát được Đoạn Hồn Thứ của đối phương, Vô Song cả người xoay tròn trên không trung, lao thẳng xuống.
Sử Văn Tiến thấy thế, cũng chỉ là cười gằn, thu côn lại sát người, sau đó đâm thẳng về phía trước.
“Bát Xà Côn, Loạn Đả Thiên Không”.
Côn ảnh như mưa, chỉ cần Vô Song rơi vào phạm vi tấn công của côn ảnh, hắn tuyệt đối bị Sử Văn Tiến đánh cho gãy vài cái xương.
Vô Song nắm thật chắt lấy cây quạt trong tay, quạt sắt vẫn trong trạng thái khép

lại, ánh mắt Vô Song lóe lên.
Tiên Thiên Chí Âm Thể toàn bộ vận dung, Tiên Thiên Chí Âm Khí dựa theo hai huyệt Thông Ly cùng Thanh Linh bắt đầu tràn ra ngoài.
Bình thường Vô Song sẽ không thể vận dụng Tiên Thiên Chí Âm Khí một cách tự nhiên như vậy nhưng từ khi đả thông hai huyệt đầu tiên của Âm Duy Mạch, hắn liền có thể.
Hàn khí tỏa ra trên người Vô Song, càng ngày càng rõ ràng.
Khí trắng xuất hiên, kết hợp với mái tóc của hắn tạo nên một sự hài hòa vô cùng.
"Bảo Đình Giải Ngưu Đao – Tộc Bào Nguyệt Canh Đao".
Một chiêu này chém ra, đao ảnh cũng là liên miên.
Bảo Đình Giải Ngưu Đao vốn là võ công của trù thần năm xưa.
Đây là một loại đao pháp uy lực tầm tầm không có gì đặc biệt bất quá độ chính xác cùng tốc độ lại cực cao.
Bảo Đình Giải Ngưu Đao về một mặt nào đó chưa chắc thua Tam Thập Tam Thiên Trấn Hồn Khoái Đao của Điền Bá Quang.
Sử dụng Bảo Đình Giải Ngưu Đao, Vô Song mới nhận ra một việc cực kỳ thú vị.
Tiên Thiên Chí Âm Khí, dĩ nhiên gia tăng lực công kích của Vô Song khá nhiều.
Nếu như bình thường lực công kích của Vô Song là 10 điểm thì hiện nay ít nhất cũng là 13 điểm.
Đây là sự đáng sợ của Tiên Thiên Chí Âm Thể, loại thể chất này có thể tạo ra Thiên Thiên Chí Âm Khí sau đó kết tinh thành chí hàn nội lực.
Vô Song bản thân là luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, rõ ràng Quỳ Hoa Bảo Điển đi theo âm nhu lộ tuyến nhưng toàn bộ đều dồn hết cho khinh linh, dẫn tới Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song về một mặt nào đó không cách nào có thể toàn bộ thể hiện ra ngoài.
Nếu Vô Song tu luyện một bộ công thể tuyệt học mang âm nhu thuộc tính khác, kết hợp với chí hàn nội lực, hắn có thể khuếch đại sát thương của mình lên một cảnh giới mới.
Trong lúc chiến đấu với Sử Văn Tiến, Vô Song thậm chí vẫn còn thời gian, nghĩ đến một loại tuyệt học.
Thiên hạ đỉnh đỉnh đại danh – Đại Bi Phú.
Hắn nhận được Đại Bi Phú từ lúc rời khỏi Nga Mi Sơn đến Tử Ngọc Sơn nhưng trong khoảng thời gian qua, hắn vẫn chưa tu luyện, lúc này Vô Song thật sự có hứng thú tham ngộ bộ tuyệt học này.
Lại nói đến Vô Song cùng Sử Văn Tiến, cực hàn khí trên người Vô Song còn rất yếu bởi Vô Song còn cách tiên thiên cảnh giới rất xa, âm duy mạch của Vô Song còn lâu mới đả thông toàn bộ, từ đó hắn khó lòng mà dùng cực hàn khí ảnh hưởng đến Sử Văn Tiến, tuy nhiên cũng làm Sử Văn Tiến kinh sợ không thôi.
Vô Song bằng vào Bảo Đình Giải Ngưu Đao, vậy mà có thể thành công hủy diệt

toàn bộ thế công của Sử Văn Tiến, sau đó mượn dùng cực hàn khí mở đường, trực tiếp xé ra một đường trong côn ảnh của hắn, lao xuống.
Vô Song cổ tay nhẹ xoay chuyển, cây quạt sắt trong tay mở ra, hàn khí phả vào mặt Sử Văn Tiến khiến hắn bất giác biến sắc, đồng thời Vô Song cũng chém ra một chiêu.
Sử Văn Tiến lập tức lùi lại, khuôn mặt kinh hãi.
Trên cổ Sử Văn Tiến, cũng đã xuất hiện một vết cắt nhẹ, nếu nội lực Vô Song mạnh hơn một chút, Sử Văn Tiến chỉ sợ đã chết.
Sử Văn Tiến từ đầu đến cuối vẫn là coi thường Vô Song, nhưng sau hai lần ăn quả đắng, hắn rốt cuộc biết đối thủ của mình là ai.
Biết Vô Song lợi hại, Sử Văn Tiến lại càng thêm không thể chấp nhận được.
Thiên tài trong thiên hạ, Sử Văn Tiến chưa bao giờ để vào mắt, ngoại trừ Đệ Nhất Công Tử - Phúc Kiến An ra, còn chưa có ai để Sử Văn Tiến cảm thấy không bằng.
Tuy nhiên khi đứng trước Vô Song lại là khó nói.
Vô Song khuôn mặt xinh đẹp, đương nhiên là đúng bất quá khuôn mặt còn không dấu nổi nét ngây thơ yếu ớt, Vô Song hắn còn quá bé.
Hiện nay Vô Song đã bước sang tuổi 11 bất quá 11 tuổi ở thế giới này là khái niệm gì?.
Giả dụ như Trương Vô Kỵ hiện nay, không biết đã đứng được trung bình tấn chưa?.
Với một đứa bé từ nhỏ luyện võ, 7 tuổi sẽ bước vào rèn cân luyện cốt, nếu thiên phú cực tốt thì 9 tuổi có thể bước vào tam lưu cao thủ cảnh giới, năm 12 tuổi có thể trở thành nhị lưu cao thủ, năm 15 tuổi đột phá nhất lưu, 20 tuổi trở thành tông sư, năm 30 tuổi đột phá Đại Tông Sư, hơn 40 tuổi liền đột phá Ngũ Tuyệt.
Đây là chặng đường phát triển của một cái siêu cấp kinh khủng thiên tài, cộng thêm khí vận tại thân.
Chỉ là cái chặng đường phát triển trong mơ của rất nhiều người, đối với Vô Song liền trở thành sai sai.
Ít nhất Sử Văn Tiến cảm thấy Vô Song quá mức không khoa học.
Vô Song còn bé thế kia đã là nhất lưu cao thủ?, hơn nữa sát khí kinh người, chiến lực cũng là kinh người, hắn tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không có cách nào nhanh như vậy.
“Ngươi rốt cuộc là ai?”.
Năm lấy trường côn trong tay, Sử Văn Tiến hai mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song, lúc này trong mắt hắn không có coi thường, chỉ có kiêng kỵ.
Sử Văn Tiến đúng là coi thường đám người trong võ lâm, nhưng hắn biết không phải ai hắn cũng có thể coi thường.
Người nắm giữ hắc lệnh, đều có bối cảnh. Quan trọng là bối cảnh mạnh hay yếu

mà thôi.
Đào tạo ra được loại yêu nghiệt phi khoa học như Vô Song, rốt cuộc là thế lực nào?.
Vô Song chính là lười đáp Sử Văn Tiến, hắn lúc này vẫn còn đang cực kỳ hứng thú đối với thay đổi của Tiên Thiên Chí Âm Thể của mình, hắn đâu có rảnh trả lời đối phương?.
Vô Song một lần nữa lao tới, tay vẫn là cầm quạt sắt kia, khuôn mặt tràn ngập cảm tự tin.
Sử Văn Tiến thấy Vô Song lại lao tới, ánh mắt hắn khẽ đảo.
Lúc này Vô Song ở tương đối xa đoàn đội của mình.
Tốc độ của Vô Song quá nhanh cộng thêm nãy giờ Sử Văn Tiến liên tục bị đẩy lùi, dẫn tới việc khoảng cách giữa Vô Song cùng đoàn đội trở nên tương đối xa.
Ở cái khoảng cách này mà nói, đồng đội Vô Song khó mà có thể trợ giúp được hắn.
Sử Văn Tiến thấy thế, một tay để ra đằng sau, một tay nắm lấy trường côn của mình.
Cánh tay đặt ra sau lưng của Sử Văn Tiến bắt đầu chuyển động, những ngón tay cử động tạo thành một loại ám hiệu kỳ quặc.
Vì Sử Văn Tiến đang đối mặt với Vô Song, bản thân Vô Song cũng không biết đối phương đang làm gì, chỉ có mấy kẻ cùng đội Sử Văn Tiến, mới có thể nhìn thấy.
Đám người này đều đi theo Sử Văn Tiến gia nhập Thiên Ý Thành, bản thân bọn họ đương nhiên hiểu ám hiệu của Sử Văn Tiến.
Thật ra mà nói, Vô Song không biết là may mắn hay xui xẻo, hắn lần đầu tiên đụng độ người khác bên trong Tu La Thí Luyện, lại gặp phải đoàn người Sử Văn Tiến.
Trong chín người, chỉ có một mình Sử Văn Tiến là nam nhân, tám người còn lại đều là thái giám.
Bọn họ là đợt thái giám đầu tiên luyện Tàn Hoa Bảo Giám của Ngụy Trung Hiền, cũng có thể coi là những thành viên đầu tiên trong Huyết Sát Đoàn chuẩn bị được thành lập.
Huyết Sát Đoàn cũng giống như Huyết Chích Đoàn, bản thân liền hoàn toàn nghe lệnh chấp trên.
Dựa theo ám hiệu của Sử Văn Tiến, đám thuộc hạ lập tức hành động.
Vô Song lao tới với tốc độ rất nhanh, bất quá khi hắn nhìn thấy Sử Văn Tiến cầm trường côn bằng một tay, ánh mắt liền hơi lạnh lại.
Thông thường mà nói, một người muốn dùng một tay để nâng một vật 15 kg... là không ổn.
Nâng là nâng được nhưng cực kỳ khó khăn, đặc biệt là trường côn loại nặng như

thế kia, lại càng khó có thể dùng để chiến đấu.
Sử Văn Tiến không hổ là tinh anh của triều đình, nội lực trên người hắn toàn bộ phóng xuất ra, hắn vẫn là nâng trường côn lên bằng một tay.
Sau đó Sử Văn Tiến gầm lên.
“Toái Thương Khung”.
Cổ tay Sử Văn Tiến xoay tròn sau đó bằng nội lực trong cơ thể, trường côn vậy mà bị hắn bắn ra.
Trường côn xoay với tốc độ kinh người, tuyệt đối giống như hỏa tiễn vậy, tuy nhiên với Vô Song mà nói chiêu này chưa đủ.
Hạ thấp trọng tâm, cả người Vô Song lướt nhẹ trên mặt đất, nửa thân thể gập lại phía sau, hắn có thể tránh qua một chiêu này, tốc độ của Vô Song rất nhanh nhưng khả năng né tránh của hắn còn vượt trên cả tốc độ.
Xương cốt của Vô Song vốn cực kỳ mềm dẻo, từ bé lại được ông ngoại cùng Vô Hà Tử cải tạo, việc né tránh với hắn càng thêm dễ dàng.
Tuy nhiên lúc này Vô Song mới biết không ổn.
Trường côn của Sử Văn Tiến lướt qua người Vô Song, không thể gây cho hắn sát thương nhưng Vô Song nhìn thấy, có vài cái bóng ảnh nhảy lên.
Đám thuộc hạ của Sử Văn Tiến đồng loạt động, tay cầm đoản kiếm cùng nhau nhảy lên trời rồi lao xuống, thật sự muốn giết Vô Song.
Thấy cảnh tưởng này, hai huynh đệ Hùng Bì cùng Hùng Đảm lập tức nghiến răng.
“Vô sỉ”
Về phần Mặc Vân thậm chí trực tiếp lao tới, bất quá Mặc Vân có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Hồ Phỉ, Hồ Phỉ rốt cuộc rút đao ra, thân hình lao về phía Vô Song.
Đến cả Hồ Phỉ người đánh giá Vô Song cao nhất cũng cảm thấy Vô Song gặp nguy hiểm, huống gì là những người khác?.
Bốn cái nhất lưu cao thủ, cùng nhau đánh lén, Vô Song căn bản không thể sống được.
Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người, ngoại trừ Vô Song.
Nhìn thấy đám hắc y kia, Vô Song khuôn mặt bắt đầu lạnh đi.
Tư thế của Vô Song hiện nay, đúng là không cho phép hắn né tránh, cho dù né tránh cũng không thoát được đối phương tấn công.
Tuy nhiên Vô Song không có ý định né tránh.
Hai chân Vô Song đang gập lại dưới mặt đất, cả người đều ép sát xuống bên dưới, hắn muống búng người bật nhảy lên là việc không tưởng.
Vô Song bụng thắt lại.
Khuôn mặt của hắn bình tĩnh đến lạ, hắn hoàn toàn nín thở.
Đây chính là Quy Tức Công.

Sau đó thiên địa linh khí từ hai huyệt Thông Ly cùng Thanh Linh toàn bộ tràn ra. Đau đớn làm khuôn mặt Vô Song hơi hơi nhăn lại, bất quá nội lực của hắn lập tức điên cuồng bành trướng.
Quạt sắt xòe ra, Vô Song dùng cổ tay ấn vào xuống mặt đất, bằng vào trạng thái này, cả người hắn nghịch đảo bắn ngược lên không trung một đường thẳng tắp.
Chân đạp vào hư không, mượn Kim Nhạn Công, Vô Song tiếp tục lao vút lên một đoạn ngắn, mới có dấu hiệu rơi xuống.
Hành động của Vô Song thật sự làm mọi người quá mức ngạc nhiên, không ai ngờ khinh công của Vô Song lại đáng sợ đến mộc bước này.
Tuy nhiên phần hay còn ở phía sau.
Vô Song lần này liền có thể coi chân chính vận công quá độ, hắn không thoải mái gì cho cam lồng ngực cùng đan điền đều đã có chút đau, bất quá sát khí lại điên cuồng bành trướng.
Cả người vẫn đang ở trên không trung, hắn còn ở độ cao vượt qua đám người đi theo Sử Văn Tiến.
Ống tay áo nhè nhẹ rung lên, tay phải cầm quạt sắt, tay trái lóe ra vài cây ngân châm.
Nhị sư huynh tuyệt học – Mãn Thiên Lưu Tinh.
Vô Song chỉ dùng Mãn Thiên Lưu Tinh duy nhất một lần khi ở trên Tử Ngọc Sơn, cùng Vô Hà Tử thử chiêu.
Bình thường Vô Song sẽ không dùng Mãn Thiên Lưu Tinh chỉ bởi so ra mà nói, Mãn Thiên Lưu Tinh không có bằng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Trong trạng thái nội lực bạo tăng này, cực hàn khí của Vô Song lại càng thêm mạnh mẽ, khóe miệng Vô Song cong lên.
“Mãn Thiên Lưu Tinh – Tinh Vũ Mãn Thiên”.
Ngân châm bắn ra, một đường Vô Song tung ra 7 cây ngân châm.
Thứ này hắn vừa vặn chỉ có 10 cây, dù sao cũng là xin của Tây Môn Tuyết dùng cứu Phi Lưu, căn bản không có cách nào xin quá nhiều.
Sau đó đến lượt cổ tay phải Vô Song vận toàn lực, hắn cũng bắt trước Tây Môn Tuyết, ném ra cây quạt sắt của mình.
“Mãn Thiên Lưu Tinh – Tinh Hỏa Liêu Nguyên”.
Không ai ngờ Vô Song còn có thủ pháp ám khí, hơn nữa tốc độ xuất ám khí của hắn cực nhanh.
Vô Song sử dụng ám khí đã đến tạo nghệ nhất định, 7 cây ngân châm bắn ra, lập tức bắn mù mắt ba tên nhất lưu cao thủ vừa nhảy lên kia.
Mọi việc diễn ra quá nhanh, đám nhất lưu cao thủ vừa mới chạm chân xuống đất, ngưa mặt lên nhìn Vô Song liền lập tức bị ngân châm xuyên qua hai mắt, liền ôm mặt gào thét.
Cây quạt sắt của Vô Song lại bay với tốc độ cực nhanh, theo một đường cong

hướng thẳng về phía cổ Sử Văn Tiến.
Sử Văn Tiến không dám đỡ, hắn không có trường côn trong tay, lại không phải tông sư cao thủ, lấy cái gì ra mà dám đỡ một chiêu này?.
Sử Văn Tiến chỉ có thể lùi lại, cả người nhảy bật về phía sau.
Lúc này Vô Song cũng hạ xuống đất, cây quạt sắt tạo một đường cong hoàn mỹ, rồi trở lại trên tay Vô Song.
Cổ tay khẽ động, huyết hoa tung bay, theo cái đường cong kia, ba cái đầu người bay lên.
Ba thân ảnh gục xuống.
Ba cái nhất lưu cao thủ bị bắn mù mắt kia, liền cứ như vậy mà chết.
Ngón tay khẽ xoay cây quạt sắt, Vô Song khóe miệng cong lên, sát khí kinh thiên.
Máu đối với Vô Song, là một loại mỹ lệ màu sắc.
Hắn cho dù không có vận lên Quỳ Hoa Bảo Điển, nhưng hắn vẫn luôn bị cái màu sắc này hấp dẫn.
Một chân bước lên phía trước, Vô Song một lần nữa lao vút đi.
Sử Văn Tiến đã ném ra trường côn, liền biến sắc, lập tức gầm lên.
“Giết, giết con bé đó, giết”.
Ngoại trừ Sử Văn Tiến cùng Cổ Đại Ngưu, đám đội ngũ bọn họ chỉ còn năm người.
Năm cái nhất lưu cao thủ vây công một cái nhất lưu cao thủ, đây gần như rất khó thua bất quá nếu bọn họ được nhìn thấy Vô Song trên chiến trường hai tháng trước, chỉ sợ lựa chọn tốt nhất vẫn là bỏ chạy.
Vô Song ngày hôm đó giết hơn 30 cái nhất lưu cao thủ, thuấn sát 7 cái siêu nhất lưu cao thủ. Đối với hắn mà nói, 5 kẻ trước mặt tính là gì?.
Cước bộ không có dừng lại, cổ tay trái một lần nữa xuất hiện ba cây ngân châm, hắn liền búng tay ra.
“Mãn Thiên Lưu Tinh – Phi Tinh Đái Nguyệt”.
Ba cây ngân châm, bay thẳng đến tên gần nhất.
Người này có bài học của ba cái đồng bạn, liền cẩn thận hơn nhiều.
Hắn học Tàn Hoa Bảo Giám, cho dù chỉ mới tu luyện nhưng tốc độ cùng khả năng phản ứng không phải là tệ.
Theo người này nghĩ, hắn chỉ cần tập trung né tránh, sẽ không quá khó.
Hắn suy nghĩ là đúng bởi Mãn Thiên Lưu Tinh điểm mạnh không phải là tốc độ bất quá hắn tính toán là sai.
Cây ngân châm đầu tiên bắn ra, tất nhiên không nhanh gì, nhưng sau đó hắn liền trợn tròn mắt lên, khuôn mặt biến thành khủng hoảng.
Cây ngân châm rõ ràng đã bắn ra, vậy mà tốc độ của nó dĩ nhiên còn có thể bạo tăng?.

Đây chính là Phi Tinh Đái Nguyệt, chiêu mà năm đó Vô Song dùng trên Tử Ngọc Sơn đối phó Vô Hà Tử.
Hắn dùng một cây ngân châm, kích tốc độ một cây ngân châm khác.
Cây ngân châm dễ dàng bắn thủng một mắt kẻ kia, sau đó cây ngân châm thứ ba cũng bắn ra.
Vô Song dùng hết toàn bộ 10 cây ngân châm mượn được, nhưng cũng hủy luôn hai mắt của cao thủ nhất lưu gần nhất.
Tốc độ của Vô Song không giảm, thậm chí còn tăng.
Quạt sắt vẽ lên một đường huyết hoa, đầu bay lên trời, huyết vụ nhuộm đỏ hư không.
Nhất lưu cao thủ thứ tư ngã xuống.
Vô Song trước mặt, là hai tên nhất lưu cao thủ.
Đám nhất lưu này còn yếu hơn đám người của Huyết Chích Đoàn, ít nhất trong mắt Vô Song, thực lực bọn chúng là có nhưng kinh nghiệm quá ít.
Đây cũng là đương nhiên, so với Huyết Chích Đoàn già cỗi, Huyết Sát Đoàn chỉ là đám tân binh.
Cổ tay một lần nữa dùng sức.
“Bảo Đỉnh Giải Ngưu Đao – Lương Bảo Tuế Canh Đao”.
Đao ra cực nhanh, hướng thẳng vào cổ hai người này.
Thân mang theo Tàn Hoa Bảo Giám, phản ứng vẫn là không chậm, kiếm pháp liền đâm ra, vừa vặn đỡ lấy cây quạt sắt của Vô Song.
Sau đó ba người lập tức so chiêu, ánh lửa bắn lên liên tục.
Hai cái nhất lưu cao thủ kia hoàn toàn bị Vô Song ép lui về sau, bất quá không có thua, đồng thời hai cái nhất lưu cao thủ khác cũng đuổi đến, liền muốn lấy bốn người, giết chết Vô Song.
Trong bốn người, có một người hô lên.
“Biến trận – Tàn Hoa Khai Đãng”.
Bốn người cùng xoay lại, động tác như múa, bỗng chốc trở nên uyển chuyển vô cùng, sau đó kiếm của bọn chúng cùng nhau hướng về bốn phương vị của Vô Song, đâm ra bốn kiếm.
Lần này Vô Song có chút bất ngờ, Vô Song cảm thấy, bốn người này nội công cực kỳ quái dị.
Bọn họ dĩ nhiên là Vô Song nhớ đến Quỳ Hoa Bảo Điển của chính mình?.
Đúng ra mà nói, Vô Song cảm thấy bốn người này tu cùng một loại công pháp, có chút giống Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ là không cao cấp bằng mà thôi.
Đồng thời, hắn lúc này mới cảm thấy âm nhu lực của bốn nam tử này cao đến mức dọa người.
“Thái giám?”.
Đây là hai chữ hiện lên trong đầu Vô Song hiện nay.

Không có ý gì đâu, bất quá Vô Song thật sự không thích hai từ ‘thái giám’ này, loại bất nam bất nữ này, thật sự làm Vô Song thấy ghê người.
Tất nhiên Vô Song cũng trừ hắn ra, dù sao hắn vẫn là chân chính nam nhân, không phải sao?.
Lại nói đến bốn cái nhất lưu cao thủ kia, khi nhập trận liền hoàn toàn thay đổi, cùng tiến cùng lùi, uyển chuyển vô cùng, vậy mà có thể đẩy lùi toàn bộ thế công của Vô Song.
“Biến trận – Tàn Hoa Xuất Vân”.
Lại một âm thanh nữa vang lên, bốn người đồng thời thu kiếm, cổ tay nhẹ rung lên, rồi mạnh mẽ tiến về phía trước.
Nếu Tàn Hoa Khai Đãng cho người ta cảm giác giác uyển chuyển thì Tàn Hoa Xuất Vân lại nhanh vô cùng.
Kiếm kiếm nối nhau, bốn người cùng công kích, tốc độ xuất kiếm cực kỳ đáng sợ.
Vô Song lần này chỉ có thể lùi lại, hắn căn bản không cách nào tiến lên nữa rồi.
Thấy một cảnh này, đám người Hùng Bì – Hùng Đảm hay Mặc Vân ánh mắt liền lạnh đi.
Lúc trước bọn họ bị hành động kinh người của Vô Song làm cho hoảng sợ, vẫn còn chưa định thần lại.
Không ai ngờ Vô Song trong tình trạng khó khăn như vậy vẫn nhẹ nhàng giết ba cái nhất lưu cao thủ như không.
Tuy nhiên lúc này bị bốn cái nhất lưu cao thủ vây công, Vô Song liền rơi vào bại thế, điều này ai cũng có thể nhìn ra.
Ba người đang định lao tới giúp Vô Song, chỉ là thấy một cánh tay lực lưỡng đưa ra.
Hồ Phỉ lần này, chỉ có trầm ngâm,
“Đợi”.
Nói ra một chữ, sau đó Hồ Phỉ không có tiếp tục nói nữa, hắn thật sự cảm thấy, Vô Song còn dư lực.
Suy nghĩ này chính Hồ Phỉ cũng cảm thấy khó mà tin được.
Chiến lực của Vô Song hiện nay đã quá cường đại, vậy mà Vô Song còn đòi dư lực?, vậy rốt cuộc nếu Vô Song buông tay ra mà đánh, hắn mạnh đến mức nào?.
Chiến trường lúc này, Vô Song điên cuồng lùi lại, hắn hoàn toàn không có cách nào vượt qua kiếm trận của bốn cái nhất lưu cao thủ liên hợp.
Sử Văn Tiến cũng đã lấy lại đường trường côn của mình, bát quá Sử Văn Tiến cũng không tham gia vây công Vô Song, hắn còn tự mình biết mình.
Trận hình kia chỉ có người tu luyện Tàn Hoa Bảo Giám mới có thể tham dự, Sử Văn Tiến không có tự cung, không có luyện Tàn Hoa Bảo Giám, hắn đi vào chỉ sợ khiến trận tự động bị phá.

Sử Văn Tiến nhìn Vô Song, khuôn mặt xuất hiện một nụ cười dữ tợn, hắn hoàn toàn tin tưởng Vô Song phải chết không nghi ngờ, hắn cũng nhìn ra, trên người Vô Song có nội thương. Vô Song đánh tiếp chỉ sợ rất khó.
....
Người bên ngoài nhìn thế nào, Vô Song không biết, bất quá Vô Song lại hiểu rõ nhất.
Hắn đúng là bị thương, nếu đây là bốn cái nhất lưu cao thủ bất kỳ nào khác liên hợp, Vô Song thua không nghi ngờ, tuy nhiên đây lại là bốn cái cao thủ dùng Tàn Hoa Bảo Giám.
Vô Song lúc trước còn chưa dám chắc nhưng vừa phòng ngự vừa cảm nhận bản thân Vô Song lại có vài phần tự tin.
Bốn cái nhất lưu cao thủ này khi đã liên thủ liền rất mạnh, nếu không phải Vô Song đang tự chịu tổn thương đổi lấy nội lực tạm thời bạo tăng hắn đã sớm thua, bất quá khi hắn nhận ra nội công của đối phương thì lại khác.
Vô Song không biết đám người kia luyện Tàn Hoa Bảo Giám nhưng hắn lại chắc chắn môn nội công này tương tự Quỳ Hoa Bảo Điển, là Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản thiếu.
Vô Song có thể cảm nhận được khí của cả bốn người, thậm chí cảm nhận được cả nội lực di chuyển trong kinh mạch của bốn người.
Tàn Hoa Bảo Giám năm đó là Quỳ Hoa Lão Tổ sáng tạo ra.
Bản thân Tàn Hoa Bảo Giám vốn là để một cao thủ luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thống lĩnh, lấy Quỳ Hoa Bảo Điển làm tâm, lấy Tàn Hoa Bảo Giám làm cánh hoa, cùng nhau vẽ lên một đóa quỳ hoa đáng sợ nhất thiên hạ.
Người luyện Quỳ Hoa Bảo Điển đương nhiên có thể hiểu từng đường đi nước bước của đám người luyện Quỳ Hoa Bảo Giám, nếu không sao có thể ngự trận?.
Vừa vặn, Vô Song lại luyện Quỳ Hoa Bảo Điển.
Trong ánh mắt không thể tin được bốn tên nhất lưu cao thủ kia, bọn chúng thấy Vô Song nhắm mắt lại.
Vô Song không có nhìn nữa, hắn nhắm mắt sử dụng cảm khí.
Cảm khí thứ này Vô Song còn xa lắc xa lơ mới học được, bất quá bằng vào Quỳ Hoa Bảo Điển để 'cảm khí' đối với bốn kẻ dùng Tàn Hoa Bảo Giám kia liền thừa sức.
Chỉ thấy thân hình Vô Song như quỷ mị, hắn bước ra một bước không ai có thể tin được, đừng nói là Phi Hổ, huynh đệ họ Hùng hay Sử Văn Tiên mà thậm chí cả Cơ cũng kinh ngạc rớt hàm.
Vô Song bước ra một bước kia, nếu nhìn bằng mắt mà nói, hắn tuyệt đối bị bốn cái nhất lưu cao thủ kia chém chết tại chỗ, nhưng không biết vì sao hắn như một cái bóng ma, vừa vặn xuyên qua trận hình của cả bốn người, tiến vào khu vực trung tâm trận pháp.

Sau đó... Vô Song cứ như vậy phá trận thành công, thậm chí lúc này hắn bước vào tâm trận, cho người ta cảm giác, trận hình này có hắn mới đầy đủ, một cảm giác phi thường vô lý.
Vô Song tay nắm lấy cây quạt, quạt sắt mở ra, hắn nhẹ xoay người.
Một lần nữa, khung cảnh quen thuộc lại xuất hiện.
Bốn cái đầu người, bay lên trời, máu tươi phun ra.
Bộ áo trắng của Vô Song, đã sớm nhuộm đỏ bởi huyết.
Mái tóc trắng búi cao, đã sớm nhiễm máu.
Hắn đứng đó, mỉm cười có chút hoa lệ, cổ tay nhẹ động, quạt sắt khẽ đung đưa.
Mùi máu huyết, theo gió lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.
....

Quyển 2 Chương 12

Huyền Âm Chỉ

Sử Văn Tiến lúc này thật sự cảm thấy lạnh lẽo.
Thứ sát khí của Vô Song, làm hắn thật sự không rét mà run.
Tay nắm trường côn có cảm giác.... không giữ nổi.
Sử Văn Tiến không hiểu, hắn tuyệt đối không hiểu, Vô Song bằng cái gì mạnh đến phi lý như thế?.
Nhất lưu cao thủ một người giết chết tám cái nhất lưu cao thủ khác, việc này nghe mà kinh người.
Sử Văn Tiến biết, hắn không có làm được.
Tám người kia luyện Tàn Hoa Bảo Giám lập thành trận hình cùng tấn công, Sử Văn Tiến chắc chắn phải chết.
Cho dù chỉ cần 4 người hợp sức, kể cả Tông Sư cao thủ cũng cảm thấy vướng chân vướng tay.
Vì cái gì Vô Song giải quyết nhanh như vậy?, vì cái gì Vô Song mạnh đến đáng sợ như vậy?.
Sử Văn Tiến rất mạnh, đây là đúng.
Hắn từ nhỏ liền luyện Lục Phiến Côn Pháp của Lục Phiến Môn.
Đến năm 10 tuổi thì liền luyện tiếp Phá Thiên Côn Pháp.
Đến năm 13 tuổi, hắn lên thiếu lâm tự, từng đươc cao tăng chỉ điểm, tiếp tục luyện được Thiếu Lâm Côn.
Sau đó năm 15 tuổi, Sử Văn Tiến được minh sư chỉ điểm, kết hợp Lục Phiến Côn, Phá Thiên Côn cùng Thiếu Lâm Côn thành Lục Hợp Tỏa Thiên Côn.
Côn Pháp của hắn tuyệt đối không yếu.
Trường côn của hắn cũng rất nổi tiếng đây chính là Thạch Phá Côn, thạch côn này cha hắn phải bỏ ra một số tiền rất lớn nhập về từ tận Thiên Trúc.
Sử Văn Tiến tự tin vì hắn có cái thực lực này, hắn năm nay 16 tuổi, đã chạm đến nhất lưu cao thủ đỉnh phong, chuẩn bị bắt đầu lần thứ nhất thuế biến.
Thậm chí Sử Văn Tiến còn được trải rộng sẵn đường đi, trước năm 20 tuổi hắn có thể lên Thiếu Lâm tham gia thí luyện, chỉ cần vượt qua Thiếu Lâm Côn Trận, trở thành một trong Nhị Thập Tứ Thiếu Lâm Côn Tăng liền có thể học được Thiếu Lâm Tẩy Tủy Kinh.
Bằng vào Tẩy Tủy Kinh, trước năm 23 tuổi, Sử Văn Tiến đột phá Tông Sư cảnh thừa sức.
Con đường của hắn được trải rất rộng, rất rộng cũng cực kỳ bằng phẳng, vì vậy ánh mắt Sử Văn Tiến rất lớn.

Cho dù Sử Văn Tiến cảm thấy Hồ Phỉ khó chơi, nhưng hắn không sợ, thậm chí hắn tin tưởng mình sẽ không thua Hồ Phỉ.
Ngay cả lúc này, nói thẳng ra thực lực của Sử Văn Tiến cao hơn Vô Song nhiều, Vô Song hiện nay trạng thái chắc chắn không tốt bằng Sử Văn Tiến, chỉ là Sử Văn Tiến thật sự sợ.
Hắn thật sự cảm thấy, thạch côn của mình, quá nặng... quá nặng.
Trong mắt Sử Văn Tiến lần đầu tiên hiện ra một tia luống cuống.
Là chiến?, hay là chạy?.
Sử Văn Tiến đang thực sự cảm thấy tiến thoái lưỡng nan thì Vô Song đã lao tới.
Vô Song lúc này cũng là một loại thử thách chính bản thân mình, hắn nói trắng ra cũng không còn bao nhiêu lực, bất quá hắn vẫn là tấn công.
Không phải là Vô Song muốn chết, hắn lại càng không coi thường Sử Văn Tiến, chỉ là Vô Song đột nhiên có một loại suy nghĩ, một loại suy nghĩ một khi xuất hiện liền không có cách nào xóa đi.
Thủ đoạn của Vô Song hiện nay không có nhiều, hắn bị bó tay bó chân hơn trước rất nhiều, nếu là Vô Song trước đây, hắn giết sạch đám nhất lưu cao thủ đi theo Sử Văn Tiến tuyệt không chớp mắt chứ đừng nói để bản thân mang theo nội thương.
Cũng chính vì vậy, Vô Song càng muốn tăng cường thủ đoạn của bản thân trong quãng thời gian ở Thiên Ý Thành.
Ít nhất hắn phải làm cách nào, tăng được chiến lực của bản thân mình lên, vì vậy Vô Song mới chọn thử một lần.
Sử Văn Tiến rất mạnh nhưng hắn muốn giết chết Vô Song là việc không tưởng, chỉ cần thích Vô Song liền có thể bỏ chạy, tốc độ của Vô Song vượt xa Sử Văn Tiến, không đánh được thì chạy, ai sợ ai?.
Nếu không đánh được thì liền để Sử Văn Tiến biết cảm giác một chấp tất cả như Vô Song vừa nãy, để đám đồng đội của mình mài chết hắn, Vô Song không tin Sử Văn Tiến chịu nổi.
Chỉ riêng một mình Hồ Phỉ, bản thân Vô Song cũng cảm thấy đủ rồi.
......
Thấy Vô Song lao tới, Sử Văn Tiến khuôn mặt giật giật, bất quá hắn cuối cùng vẫn là một cái thiên tài.
Sử Văn Tiến gầm lên, tay nắm lấy thạch côn, mạnh mẽ vung ra.
“Chết ttttttttttttt”.
Sử Văn Tiến hét lớn một tiếng, cả người như sư tử bạo nộ, nội lực trong người hắn điên cuồng bành trước.
“Lục Hợp Tỏa Thiên Côn – Nhất Côn Kinh Thiên”.
Thạch Côn xoay tròn, mang theo kinh người nội lực, một đòn này tốc độ vẫn là cực kỳ nhanh.

Thấy Sử Văn Tiến tất công, Vô Song thở ra một hơi nhọc khí, hắn lúc này liền phải vạn phần cẩn thận.
Quạt sắt lại mở ra, khi khoảng cách giữa Vô Song cùng Sử Văn Tiến còn khoảng 15 bước chân, Vô Song ném ra cây quạt sắt.
Sử Văn Tiến cũng không suy nghĩ nhiều, hắn không yếu như Phi Lưu.
Thạch côn xoay tròn, mạnh mẽ đâm ra.
Ám mắt Vô Song, liền hiện lên một tia kinh hãi.
Sử Văn Tiến đâm ra một côn này, vậy mà xuyên thủng quạt sắt của Tây Môn Tuyết, trực tiếp oanh ra một lỗ thủng, hủy diệt luôn cây quạt sắt mà Vô Song đi mượn.
Vô Song lúc này cũng cảm thấy hơi hơi có lỗi với Tây Môn Tuyết, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, tốc độ một mực không có chậm lại.
Sử Văn Tiến đâm thủng cây quạt sắt của Vô Song, khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại 10 bước.
Khoảng cách tấn công của thạch côn liền là 7 bước.
Sử Văn Tiến ánh mắt càng ngày càng chăm chú, hắn tiến lên một bước, sau đó cả người vận toàn lực, đâm ra một côn.
“Lục Hợp Tỏa Thiên Côn – Đoạn Hồn Thứ “.
Trường côn xoay tròn, một lần nữa đâm ra, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.
Vô Song cũng chẳng suy nghĩ nhiều, ánh mắt càng ngày càng lạnh, lần này cho dù là Cơ cũng phải hít một hơi lãnh khí, nàng trên cây cao liền căng mắt ra mà nhìn.
Theo Cơ nhìn thấy, lúc này nếu Vô Song không tránh được, hắn chỉ sợ rất thảm... rất thảm.
Kình phong thổi vào mặt, tiếng xé gió nghe sao mà kinh người.
Ngay khi cây thạch côn của Sử Văn Tiến đến trước mặt Vô Song, chỉ thấy chân trụ hắn dẫm xuống, cả người đột ngột quay ngược về phía sau.
Vô Song vặn cổ tay, hắn vậy mà mạnh mẽ nắm lấy thạch côn của đối phương, sau đó toàn bộ nội lực của Vô Song xuất ra, hắn không hề giữ lại cho dù chỉ là một chút.
Cực hàn lực lượng, bao phủ toàn thân Vô Song, thậm chí trên bàn tay của hắn, cũng xuất hiện hàn băng khí bảo vệ.
Kinh mạch toàn thân Vô Song một lần nữa đạt đến giới hạn, lồng ngực của hắn căng ra, đau đớn vô cùng.
Đan điền của Vô Song vận hành với công suất tối đa, hai huyệt Thông Ly cùng Thanh Linh của Vô Song cũng bị hắn kéo đến giới hạn, thiên địa linh khí thậm chí nhẹ xoay tròn trên đầu Vô Song.
Sử Văn Tiến đâm ra một thương kia, cánh tay của Vô Song gần như nát bày.

Lòng bàn tay của hắn kể cả có hàng băng khí bảo vệ, nhưng cũng bị xé nát.
Lực sát thương kinh khủng của Sử Văn Tiến chưa có dừng lại, tiếp tục tấn công phần cánh tay của Vô Song, sau đó để cánh tay trắng ngần của hắn xuất hiện những vết rách nhìn mà kinh người.
Áo tay trái của Vô Song toàn bộ bị phá hủy, dọc từ vai đổ xuống, cánh tay trái của hắn chỉ toàn những vết chém dọc ngang, kinh khủng đến mức không dám nhìn.
Mạnh mẽ nắm lấy thạch côn của Sử Văn Tiến, cả cánh tay trái của Vô Song gần như hoàn toàn bị phế đi, bất quá Sử Văn Tiến cũng sợ hãi vô cùng.
Một chiêu đâm ra của hắn dựa trên lực xoáy của hai cánh tay.
Xoay vòng hai cánh tay liên tục với tốc độ cao, sau đó đâm ra một chiêu.
Muốn phá một chiêu này tốt nhất là cường công hoặc né tránh.
Tuy nhiên Vô Song cảm thấy, cường công hay né tránh cũng không phải là giải pháp hay, ít nhất với tình trạng của hắn bây giờ.
Cường công?, Vô Song chưa bao giờ giỏi cường công, hơn nữa với tình trạng của hắn hiện nay, cường công chỉ có thua thảm.
Né tránh?, Vô Song đúng là có thể né tránh được thậm chí là né tránh tương đối dễ dàng nhưng chỉ cần hắn tránh, cơ hội liền đi qua, thân thể Vô Song không cho phép một trận đấu kéo dài diễn ra.
Vô Song biết nếu một chiêu này của Sử Văn Tiến, tấn công vào Quách Tĩnh, Quách Tĩnh thậm chí chỉ cần đưa tay một nắm, vặn ngược chiều xoay so với chiều xoay của Sử Văn Tiến, cương lực liền đủ khiến Sử Văn Tiến tự động gãy cổ tay.
Vô Song không làm được như Quách Tĩnh nhưng hắn cũng có thể nắm lấy thạch côn, đồng thời vặn ngược lại.
Vô Song vậy mà thành công, ngăn cản lực tiến của thạch côn, hoặc ít nhất hy sinh một cánh tay trái, Vô Song thu ngắn khoảng cách giữa hai bên chỉ còn 5 bước.
Đáng nói là, vị trí đứng của Vô Song hiện nay là ở giữa Sử Văn Tiến cũng mũi cây thạch côn.
Cánh tay trái bị hủy, Vô Song mặt không đổi sắc, đau đớn thế này... vốn quá bình thường với hắn.
Kiếp trước hắn tương đối sợ đau nhưng kiếp này thì không, bị đau nhiều đương nhiên sẽ không sợ đau, đây là thường thức.
Vô Song tiến lên, cả người hắn nghiêng về phía trước.
Sử Văn Tiến lần này tuyệt đối không có thu kịp thạch côn lại, bởi cánh tay trái của Vô Song, vẫn đang nắm lấy thạch côn của hắn.
Sử Văn Tiến trong sát na, hắn phải làm ra lựa chọn.
Buông côn, dùng quyền đánh bại Vô Song.

Lựa chọn thứ hai, bất chấp tất cả thu côn về, cường ngạnh để Vô Song tấn công một kích rồi lại phản đòn.
Sử Văn Tiến hai mắt trợn ngược lên, hắn rốt cuộc vẫn quyết định buông côn.
Hai tay thu lại, nắm đấm tung ra.
Đừng nghĩ Sử Văn Tiến giỏi côn pháp mà cận chiến hắn kém.
Ít nhất ngoại công của Sử Văn Tiến cũng không yếu, song quyền của hắn cũng chắc chắn không yếu.
Sử Văn Tiến hai tay nắm lại, sau đó nghiêng người tung ra một đấm.
Chỉ là Sử Văn Tiến không biết, hắn chọn phương án nào trong hai phương án trên, cũng thế mà thôi.
Vô Song nghiêng người, động tác như nhành liễu mềm mại trong gió xuân.
Thân hình như quỷ mị, né được một quyền của của Sử Văn Tiến.
Quyền của Sử Văn Tiến, lướt qua khuôn mặt Vô Song, để lại một vết rách trên tai hắn.
Vô Song cũng là không quan tâm lắm, một ngón tay điểm ra, mang theo hàn băng khí điểm vào vai trái của Sử Văn Tiến.
Sử Văn Tiến lập tức biến sắc, hắn cảm thấy một luồng hàn khí chạy vào cơ thể, cơ vai của hắn bắt đầu giật giật.
Sau đó Vô Song tiếp tục tiến thêm một bước, hắn cùng Sử Văn Tiến căn bản đã không còn khoảng cách, cánh tay trái của Vô Song tưởng như đã tàn phế bất quá lúc này lại toàn lực điểm ra thêm một chỉ, lần này là vào ngực Sử Văn Tiến.
Sử Văn Tiến lại cảm thấy cảm giác tê liệt đáng sợ kia, hắn xoay cổ tay phải, đấm ra một đấm.
Vô Song trước quyền kình của đối phương, đưa luôn đầu của mình lên, hắn dùng trán mạnh mẽ cứng đối cứng một quyền.
Hắn là y sư, Vô Song biết trán là bộ vị cứng nhất trên khuôn mặt con người, đồng thời hắn cũng là cao thủ về ‘khoảng cách’.
Khoảng cách là thứ cực kỳ quan trọng khi quyết đấu.
Khoảng cách quá gần, liền không đủ để xuất lực.
Chỉ cần lực cánh tay chưa toàn bộ duỗi ra, một quyền kia không tính là hoàn chỉnh một quyền.
Chịu một quyền của Sử Văn Tiến, tay phải Vô Song bắt lấy cổ tay của đối phương, mạnh mẽ một kéo.
Sử Văn Tiến cao khoảng 1m6.
Chiều cao của Vô Song là 1m1.
Tuy nhiên về thể lực hai bên lại là ngang nhau, vì vậy một kéo này, Sử Văn Tiến liền bị thiệt hơn rất nhiều, cả người hắn lập tức trùng xuống.
Vô Song nâng đầu gối, nện thẳng vào đan điền của đối phương.
Sử Văn Tiến phun ra một ngụm máu, nói về sức mạnh cơ thể, Vô Song chắc

chắn sẽ không yếu.
Thành công phá được phòng ngự của đối phương, việc còn lại liền dễ dàng, chỉ thấy hai tay Vô Song cùng vận sức, gạt hai tay của Sử Văn Tiến ra, sau đó là thế công vũ bão của chính Vô Song.
Sử Văn Tiến cũng không biết, hắn lúc này dính bao nhiêu đòn của Vô Song, Sử Văn Tiến chỉ biết, cơ thể càng ngày càng không nghe lời, cơ thể hắn càng ngày càng nặng, cảm giác tê liệt bao phủ toàn thân.
Vô Song cũng chẳng biết, mình đánh ra bao nhiêu chiêu, cơ thể hắn cũng đã cảm nhận được giới hạn, bất quá ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng.
Hắn ít nhất cũng có chút vui vẻ, hắn liền vừa có một bộ chiêu thức tự thân của riêng mình.
Vô Song từ trước đến nay liền luôn chiến đấu theo kiểu ‘yểu điệu thục nữ’.
Hắn rất ngại va chạm trực tiếp với đối phương, dù sao Quỳ Hoa Bảo Điển cũng không bắt Vô Song trực tiếp cường công làm gì.
Có thể đứng từ xa tấn công lại mang theo kinh người sát thương, ai rảnh mà lao vào tấn công?.
Tuy nhiên có muốn thừa nhận hay không thì Vô Song vẫn biết cận thân cách đấu của hắn rất yếu.
Vô Song từng muốn thay đổi việc này nhưng với Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tiên Thiến Chí Âm Thể liền trở thành vật cản của Vô Song.
Cơ thể hắn vốn không thích hợp cường công.
Chỉ đến hôm nay, Vô Song biết mình đã nhầm, nhầm rất nặng.
Tiên Thiên Chí Âm Thể đi theo âm nhu lộ tuyến, Vô Song vốn nghĩ loại thể chất này rất khó dùng trong việc lấy cứng đối cứng, dù sao hai chữ ‘âm nhu’ cũng làm Vô Song cảm thấy không mấy tự tin về dạng chiến đấu này.
Chỉ đến hôm nay, hắn mới hiểu. Ai quy định âm nhu võ công không thể cường công?, loại quy định này vốn không có.
Tiên Thiên Chí Âm Thể đáng sợ nằm ở cực hàn khí, loại cực hàn khí này có khả năng đông kết kinh mạch của đối phương, thậm chí khi khí lạnh nhập thể, tuyệt đối có thể làm đối phương sống dở chết dở.
Nói đơn giản một chút về cực hàn khí liền lấy Huyền Minh Chưởng làm ví dụ, Huyền Minh Nhị Lão có chỗ đứng rất cao trên giang hồ liền là vì Huyền Minh Thần Chương mang theo Cực Hàn Khí.
Cực Hàn Khí có sức phá hoại thân thể cực kỳ lớn, là một dạng thủ pháp tấn công cực kỳ âm độc.
Vô Song hiện nay cực hàn khí chưa nhiều, dù sao Âm Duy Mạch của hắn mới khai thông được hai trên mười huyệt đạo nhưng cực hàn khí vẫn là cực hàn khí.
Vì vậy Vô Song đã thử, hắn thử kết hợp điểm huyệt thủ pháp, Dược Vương Thần Châm, kiến thức bên trong Dược Vương Phần Thiên cùng Tiên Thiên Chí

Âm Thể của chính mình.
Hắn liền thật sự thành công ghép những thứ này lại, trở thành một loại chỉ pháp của chính mình, một loại chỉ pháp chuyên đánh vào huyệt đạo của đối phương, sau đó dẫn cực hành khí theo huyệt đạo, tiến vào kinh mạch rồi nhập vào thể nội đối phương.
Huyệt đạo thứ này Vô Song quá rõ ràng.
Lại thêm Dược Vương Thần Châm, hắn lại càng thêm rõ ràng phải tấn công vào những điểm nào, thu được lợi ích lớn nhất. Chỉ cần thay kim châm bằng ngón tay mà thôi.
Cuối cùng nhờ Dược Vương Phần Thiên, hắn có thể nắm rõ phương vị kinh mạch của đối phương.
Vô Song liền đặt tên chiêu thức mới này của mình là "Huyền Âm Chỉ".
Vô Song vốn không giỏi đặt tên, bất quá hắn cảm thấy "Huyền Âm Chỉ" ba chữ này vẫn là không tệ, chiêu thức nghe gọn một chút là được, cũng không cần quá mức bá đạo, Vô Song.... hắn vẫn là thích điệu thấp một chút.
Vô Song cũng không biết, từ ngày hắn đến thế giới này, thật ra chưa có cái gì gọi là... điệu thấp.
Lúc này cũng không biết có bao nhiêu người, hai mắt trừng lớn nhìn Vô Song.
....
Thân hình Sử Văn Tiến ầm ầm ngã xuống, hắn lúc này hoàn toàn vô lực.
Sử Văn Tiến không phải là Tông Sư cao thủ, hắn không có hộ thể cường khí, toàn bộ huyệt đạo lẫn kinh mạch của hắn đều bị Vô Song dùng cực hàn khí khóa chặt lại, Sử Văn Tiến lúc này chỉ như cá nằm trên thớt, căn bản không có sức phản kháng.
Ánh mắt Sử Văn Tiến trợn lên nhìn Vô Song, ánh mắt tràn ngập không tin tưởng cùng sợ hãi, cơ thể hắn cố gắng co giật liên tục tìm cảm giác, bất quá hắn bi ai phát hiện, hắn lúc này cỡ nào vô lực.
Vô Song chậm rãi đứng lên, thân hình uể oải vô cùng, sau đó liền bước qua người Sử Văn Tiến.
Thiên địa lúc này như tĩnh lặng, toàn bộ mọi ánh mắt đều dồn vào cái thân ảnh xinh đẹp nhưng đầy kinh khủng kia.
Cánh tay trái của Vô Song buông xuôi xuống, máu bắt đầu chảy dọc cánh tay, mái tóc trắng cùng bộ quần áo nhiễm đầy tinh huyết, bước đi cũng là không vững, cảm giác thê lưng vô cùng... mà cũng đẹp đẽ vô cùng.
Vô Song bước tới xác một tên hắc y nhân, hắn chậm rãi cầm lấy một thanh kiếm rồi quay lại.
Vẫn là từng bước từng bước.
Bước chân của hắn không vững, tốc độ cũng chẳng nhanh nhưng lại làm cho hô hấp ai cũng ngưng trọng.

Sử Văn Tiến lúc này thân hình điên cuồng co giật, miệng há ra, hắn muốn nói cái gì đó, trong ánh mắt thậm chí có cả cầu xin.
Vô Song khó khăn, bước tới, mỗi bước chân của hắn như tiếng gọi tử thần với Sử Văn Tiến vậy.
Người duy nhất lúc này, có thể cứu Sử Văn Tiến rốt cuộc cũng đi ra.
Cơ trong bộ trang phục của mỹ nữ ấn độ uyển chuyển bước tới, nàng đứng chắn trước người Sử Văn Tiến.
Vừa nhìn thấy Cơ, Sử Văn Tiến trong mắt liền tràn ngập kích động, hắn biết có Cơ đứng ra, hắn liền không có chết, mạng của hắn liền được cứu.
Vô Song ngừng lại, khó hiểu nhìn Cơ.
Cơ chỉ đơn thuần mỉm cười với Vô Song.
“Ngươi biết hắn là ai không?”.
Vô Song lẳng lặng lắc đầu, hắn đến bây giờ cũng chỉ biết Sử Văn Tiến là người của triều đình mà thôi, những cái còn lại, Vô Song không biết.
Cơ vẫn là mỉm cười.
“Hắn tên thật là Khách Văn Tiến, cha hắn là Khách Quang Tiên, là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ của Đại Thanh”.
“Lần này, hắn cũng có mặt ở Thiên Ý Thành. Khách Quang Tiên thực lực không cao nhưng tốt xấu gì cũng là Đại Tông Sư cao thủ, bản thân hắn lại tay nắm thực quyền, chưa kể hình như còn dựa được vào một cái ô lớn, khí thế rất thịnh”.
Cơ đơn giản chỉ là... thông báo.
Bình thường mà nói thân phận của một thí sinh luôn luôn được giữ kín, bất quá Cơ vẫn là nói.
Nàng là Cơ trưởng lão, nàng thích phá luật ai làm gì được nàng?.
“Ngươi tốt nhất, vẫn là dừng tay ở đây thôi, thắng rồi, thu lệnh bài lại, quay về đi”.
Lời Cơ nói rất nhẹ nhàng, cũng rất có lý.
Đối với Cơ, Vô Song ngẩng đầu lên, cũng khẽ mỉm cười.
“Không quan tâm”.
Một nụ cười cực kỳ ôn nhu xuất hiện trên mặt Vô Song, bất quá câu nói tiếp theo của hắn, không liên quan gì đến cái nụ cười ôn nhu kia cả.
Hắn cứ như vậy đi qua Cơ, lại gần Sử Văn Tiến.
Sử Văn Tiến tuyệt đối không tin nổi, Vô Song dám giết hắn?.
Phải biết cha hắn là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ - Khách Quang Tiên, cha hắn là Đại Tông Sư cường giả, hơn nữa còn là người lĩnh đội lực lượng triều đình gửi đến Thiên Ý Thành lần này.
Chỉ cần cha hắn thích, di chết Vô Song như di chết một con kiến vậy.
Sử Văn Tiến không tin, Vô Song dám xuống tay.
Nhìn ánh mắt của Sử Văn Tiến, Vô Song cảm thấy kẻ này ấu trĩ vô cùng, thậm

chí Vô Song có chút thương hại cho hắn.
Vô Song vẫn là theo chủ nghĩa diệt cỏ tận gốc.
Hắn dừng tay liệu sau này Sử Văn Tiến có dừng tay?.
Đã kết thù, liền giết. Quan tâm làm gì?.
Ở Thiên Ý Thành, thua là thua.
Tài không bằng người, chết là đáng.
Một kiếm đâm thẳng từ trên cao xuống, xuyên qua cổ họng Sử Văn Tiến, máu tươi bắn lên phun ướt đẫm cơ thể Vô Song.
Hắn không để ý lắm, một vòng kiếm tiếp tục, cái đầu của Sử Văn Tiến, liền bị cắt ra.
Sau đó, Vô Song mới chậm rãi đứng lên, ánh mắt liếc nhìn Cơ.
Cơ cũng mỉm cười, nâng đôi vai của mình lên.
“Nha, giết thì giết rồi, nhìn ta làm gì?, dù sao trưởng lão không được phép ra tay, ta cũng làm hết phận sự rồi “.
Vô Song lẳng lặng lắc đầu, hắn bước qua Cơ, mang theo mùi huyết tinh rất nồng.
Một mình Vô Song, toàn diệt một đoàn đội, thậm chí toàn diệt đoàn đội có thực lực mạnh nhất.
Chính hắn cũng cảm thấy, có chút mệt mỏi.
....

Quyển 2 Chương 13

Đông Xưởng thế lực

Vô Song thật sự cảm thấy, Cơ rất lạ.

Cơ người nữ nhân này cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, nhưng Vô Song cứ có cảm giác nàng cứ như đang muốn theo dõi kịch vui vậy.

Kể cả lúc Cơ xuất hiện cứu Sử Văn Tiến, bản thân Cơ căn bản không có một chút chú tâm nào cả, căn bản là lười để ý.

Nàng chỉ giống như xuất hiện, nói vài câu cho tròn trách nhiệm, sau đó liền không quản.

Loại thái độ này phi thường phi thường lạ lùng.

Tất nhiên Vô Song cũng biết hiện nay hắn nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, việc say này để sau này tính.

Thứ Vô Song cần quan tâm là những tấm hắc lệnh kia.

Nói thì dài nhưng mọi việc diễn ra cũng nhanh, Vô Song toàn diệt một đoàn đội chỉ trong vèn vẹn 10 phút đồng hồ.

Trong 10 phút đồng hồ đã khiến nội lực hắn cạn sạch, đồng thời thân thể liền tàn tạ không thôi, đủ nói lên trận chiến này quyết liệt đến mức nào.

Vô Song một lần nữa lê bước về phía trước, tuy nhiên lúc này hắn không còn đi một mình, Hồ Phỉ vậy mà hiện ra trước mặt hắn, Hồ Phỉ tên này vậy mà còn muốn bế Vô Song lên.

Vô Song lập tức liếc nhìn Hồ Phỉ.

“Ngươi tin ngươi dám làm thế, đợi thương thế ta khỏi hẳn liền cho ngươi mười ngày nửa tháng không xuống giường không?”.

Hắn thật sự rất dị ứng với cái kiểu Hồ Phỉ định bế mình.

Hồ Phỉ tên ‘ngu si’ này vậy mà tính bế hắn đi bằng hai tay?.

Nếu hắn là nữ nhân, đương nhiên không sao, bất quá hắn rõ ràng là nam nhân?.

Hồ Phỉ nghe Vô Song đe dọa, liền gãi gãi đầu, hắn nhẹ cúi xuống với Vô Song, giọng nói tương đối nhỏ.

“Phong huynh đệ, vậy phải bế ngươi như thế nào?, Mộ Dung cô nương bảo ta đến chăm sóc ngươi nha”.

Vô Song cố gắng vuốt vuốt bộ mặt của mình, hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô chán nản vô cùng.

Cũng may Vô Song chỉ là bị phế một cánh tay, cũng chưa đến mức phế luôn đôi chân, hắn liếc nhìn cây đại đao của Hồ Phỉ, ánh mắt có chút nhíu lại.

“Vậy cho mượn thanh đao kia đi, ta tự đi được. Ngươi mà dám bế ta, ta liền đập chết ngươi”.

Hồ Phỉ nhìn Vô Song đờ người ra một chút, vẻ mặt vậy mà có vài phần chờ mong?.
Vô Song nhìn thấy khuôn mặt của Hồ Phỉ, thật sự chột dạ.
'Tên ngu ngốc này không phải vì muốn đấu với ta mà chơi trò vô sỉ đó chứ?".
Cũng may cho Vô Song, Hồ Phỉ cuối cùng vẫn là rút cây đại đao của hắn ra.
Cây đao này tuần một màu sắc tím, hơn nữa Vô Song vừa cầm, khuôn mặt liền biến sắc.
Cây đao vẫn còn trong vỏ nhưng đao khí đã phát ra, cây đao này mang theo lệ khí rất nặng, hơn nữa trọng lượng của nó cũng là cực kỳ kinh người.
Nếu thanh thạch côn của Sử Văn Tiến nặng khoảng 15 cân thì cây đao của Hồ Phỉ phải nặng 20 cân, lại thêm việc Hồ Phỉ thích dùng một tay cầm đao, đủ để thấy sức mạnh cơ thể của Hồ Phỉ biến thái thế nào.
Tay phải dùng hết sức nắm lấy thanh đại đao của Hồ Phỉ, chống trên mặt đất, cả người đi về phía trước.
Thật ra hiện nay Vô Song cũng có chút hối hận, thứ này quả thật quá nặng với hắn.
Cảm giác của Vô Song không khác gì ngày đi làm 12 tiếng về đến nhà lại phải tập tạ vậy.
Bất quá nghĩ đến mặt mũi, Vô Song vẫn phải cắn răng mà sử dụng thanh đại đao này.
Lúc này Vô Song cũng vừa vặn đi qua Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu từ đầu đến cuối đều đứng đó, hắn cùng Vô Song trong giây lát liền chạm mặt nhau.
Cổ Đại Ngưu trong ánh mắt rõ ràng mang theo sợ hãi nhưng đôi tay to lớn vẫn đang cầm chặt lấy hắc lệnh.
"Đừng lấy hắc lệnh của ta, đừng lấy hắc lệnh của ta... ta còn phả về nhà.... ta muốn về nhà".
Nhìn Cổ Đại Ngưu sợ hãi, nhìn thân hình to lớn cục mịch không hợp với tính cách của chính hắn, Vô Song chỉ nhè nhẹ đối với Cổ Đại Ngưu lắc đầu.
Tay trái của Vô Song.... rất đau đớn, bất quá hắn vẫn nâng tay trái của mình lên, bàn tay nhỏ nhắn màu trắng toàn máu là máu, bàn tay dập nát nhìn rất đáng sợ.
Sau đó Vô Song mạnh mẽ nắm tay của mình lại, hắn đấm thẳng vào đầu Cổ Đại Ngưu.
"Biết gì không?, nam nhân thì mạnh mẽ lên, ở trên vai ngươi là mẹ ngươi, là nữ nhân của ngươi, là tất cả của ngươi. Đôi vai quá mức yếu đuối, thì chẳng có gì cả, chẳng bảo vệ được ai cả".
Vô Song cũng không quan tâm Cổ Đại Ngưu có hiểu hay không, hắn chậm rãi cầm lấy đại đao của Hồ Phỉ, tiếp tục chống xuống đất, bước đi có chút khó khăn, khuôn mặt xinh đẹp nhẹ nhíu lại.

Đúng lúc này, Vô Song thấy Hồ Phỉ đưa một tay ra, sau đó dĩ nhiên dùng một tay nhấc thân thể Vô Song lên, đặt Vô Song sau lưng hắn.
Hồ Phỉ đối với ánh mắt hình viên đạn của Vô Song, chỉ là bật cười.
“Phong huynh đệ, đợi ngươi lành vết thương, ta liền thật sự muốn cùng ngươi quyết đấu”.
Nói xong, Hồ Phỉ liền mang Vô Song trở lại đội ngũ.
Lúc này bên trong đội ngũ, có rất nhiều ánh mắt kinh sợ nhìn Vô Song.
Lúc trước mà nói, việc hắn là đội trưởng thật ra cũng có một phần nguyên nhân là Hồ Phỉ, nếu không phải Hồ Phỉ hoàn toàn nghe theo sắp xếp của Vô Song mà nói, rất nhiều người càng tình nguyện đi theo Hồ Phỉ.
Trong mắt bọn họ Vô Song tuy rất thông minh, tốc độ rất nhanh nhưng thực lực chắc chắn không thể bằng Hồ Phỉ.
Vô Song làm quân sư liền có thể, nhưng thủ lĩnh thì không.
Giả sử không phải là Hồ Phỉ mà là Sử Văn Tiến, đám người kia rất nhiều người liền sẽ chọn đi theo Sử Văn Tiến.
Tại nơi đây, sức mạnh liền là tất cả.
Tuy nhiên lúc này lại khác, toàn bộ mọi người lúc này mới chân chính chịu phục Vô Song.
Chỉ cần nhìn chiến lực của Vô Song ngày hôm nay, ai không kinh, ai không sợ?.
Một người, một mình độc diệt chín cái nhất lưu cao thủ, điều đó nói lên nếu không có Hồ Phỉ, Vô Song giết chết toàn bộ những người còn lại trong đội ngũ, như ăn cơm uống nước.
Vô Song cũng phát hiện ra ánh mắt của mọi người nhìn mình, hắn chỉ nhè nhẹ mỉm cười, tuy nhiên nụ cười nhẹ hàng ngày mang theo cái mùi huyết khí rất nặng còn bám trên người Vô Song, khiến nhiều người cảm thấy không rét mà run.
Nằm trên lưng Hồ Phỉ, Vô Song vẫn là tương đối bất đắc dĩ, có điều ánh mắt của hắn lúc này nghiêm túc vô cùng.
“Mộc Tang, ngươi có thứ gì giúp hủy thi diệt tích không?”.
Mộc Tang nghe vậy, hắn đương nhiên hiểu Vô Song muốn làm gì, bất quá chỉ có thể lắc đầu.
“Đội trưởng, ta không mang theo cái này”.
Vô Song hơi hơi nhíu mày.
“Đội trưởng?. Hắn hơi hơi khó hiểu với cách xưng hô này”.
Ở bên cạnh hắn, Mộ Dung Ảnh liền ôn nhu bật cười.
“Cũng tại đội trưởng ngươi, ai bảo chọn cái tên giả mà thôi cũng chọn cái tên khó nghe như vậy?, cái gì Nguyễn Vũ Phong?, rõ ràng đây là tên nam nhân nha. Đám người Mặc Vân cùng hai tên họ Hùng liền nghĩ ra cái xưng hiệu này cho ngươi, ít ra dễ nghe hơn một chút”.

Vô Song lông mày nhíu càng ngày càng chặt, bất quá hiện nay hắn cũng không có thời gian phân bua với Mộ Dung Ảnh.
Hắn đầu tiên liếc nhìn Hùng Bì cùng Hùng Đảm.
“Hai người các ngươi, liền chịu khó mang mấy người nay, mang ra xa chỗ này một chút. Tiếp theo đội ngũ của chúng ta liền đến lều lớn nghỉ ngơi một chút kiểm tra chiến lợi phẩm đi”.
Hùng Bì cùng Hùng Đảm nghe vậy, đều gật đầu với Vô Song.
Vô Song lại quay ra nhìn Mạc Vân, thấy tiểu tử này hơi hơi cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của mình, Vô Song chỉ có thể cười khổ.
“Mạc Vân, ngươi giúp hai huynh đệ họ Hùng, nhớ kiểm tra kỹ trên người đối phương, xem có đồ đạc gì không, tất cả đều là chiến lợi phẩm”.
Mạc Vân nghe Vô Song nói vậy, lập tức gật đầu thật mạnh, trong mắt bỗng nhiên lại có chút quyết tâm.
Mạc Vân lúc này như ngồi trên đống lửa vậy, hắn lúc trước vậy mà còn từng định dùng vũ lực với Vô Song?.
Nhìn thấy vô Song đại hiện thần uy, Mạc Vân liền có chút không rét mà run.
Chỉ có khi thấy Vô Song nhắc đến hắn, Mạc Vân mới trút đi gánh nặng trong lòng, có điều khi nhìn Vô Song suy yếu trên lưng Hồ Phỉ, bàn tay của Mạc Vân liền nắm chặt trường thương, trong mắt hiện ra một tia quyết tâm.
Trong lòng Mạc Vân lúc này, chính là điên cuồng thầm hô.
“Đội trưởng, ta biết lúc này ta rất yếu, bất quá nhất định sau này ta cũng có thể như hắn, bảo vệ ngươi”.
Cũng may Mạc Vân không có nói câu này ra ngoài, nếu hắn dám nói chỉ sợ bị Vô Song tát lật mặt.
Xong vụ việc Mạc Vân, Vô Song liếc nhìn Mộ Dung Ảnh,
“Mộ Dung tỷ tỷ, phiền ngươi giúp ta kiểm tra phạm vi xung quanh khu vực này một chút, có gì chúng ta còn có thể hành động”.
Mộ Dung Ảnh nàng khác với mọi người, mọi người đến Thiên Ý Thành liền muốn được đào tạo làm sát thủ bất quá Mộ Dung Ảnh đã sớm là sát thủ, hay nói đúng hơn nàng là một cái thích khách.
Nghe Vô Song nói, Mộ Dung Ảnh liền nhẹ nhàng gật đầu, nàng liền vì đoàn đội canh chừng.
Tiếp theo Vô Song nhìn đến Hắc Báo cùng Mộc Tang.
“Hắc Báo, giúp ta tìm xem gần đây có nguồn nước nào không, ngươi chú ý cũng không nên đi quá xa, nếu cảm thấy quá xa liền lập tức lùi lại, hiểu không?”.
Hắc Báo liền cung kính gật đầu, khuôn mặt ngăm đen đầy kích động.
“Tuân lệnh đội trưởng”.
Về phần Mộc Tang, Vô Song lần này thật sự phải cầu hắn rồi.
“Mộc Tang, ngươi xuất thân từ Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, ngươi có thể nhận

biết thảo dược chứ?”.
Mộc Tang nghe Vô Song cuối cùng cũng nhắc đến phạm trù trong khả năng của mình, lập tức gật đầu.
“Đội trưởng, cái này ta biết, ta... ta cũng là y sư”.
Y – độc vốn một đường.
Độc sư có thể giết người đương nhiên có thể cứu người.
Y sư có thể cứu người chắc chắn cũng có thể giết người.
“Ngươi biết ngân diệp thảo chứ? “.
Mộc Tang nhìn lên cánh tay trắng ngần của Vô Song, nhìn cánh tay bên trái vẫn còn đang chảy máu kia, liền hít vào một hơi lãnh khí.
“Đội trưởng, cái này người cứ tin ta đi, thảo dược cầm máu không chỉ có ngân diệp thảo, còn có vài loại nư như bích ba thảo, ngân lăng thảo, tử y thảo... Mấy loại thảo dược này liền sinh sản ở khí hậu nóng ẩm, trong khu rừng rộng lớn thế này, có lẽ vẫn có. Liền để Mộc Tang đi tìm cho ngài”.
Vô Song đối với Mộc Tang khẽ cúi đầu, hắn thật sự cảm thấy Mộc Tang có chút dễ nhìn rồi.
“Đừng đi quá xa “.
“Tuyết, phiền ngươi đi bảo vệ hắn vậy”.
Trái với mọi người, Tuyết không có lập tức gật đầu, ánh mắt hơi hơi kỳ quái nhìn Vô Song, bất quá nàng cuối cùng cũng không lên tiếng.
“Đã biết”.
......
Một hơi sắp xếp cho nhiều người như vậy, Vô Song cũng có chút mệt.
Lúc này bên cạnh hắn chỉ có Phi Lưu chưa có việc gì.
Vô Song liền gật đầu với Phi Lưu.
“Tiến vào đại doanh trại thôi”.
Ba người chậm rãi đi về phía trước, lúc này vừa vặn Cổ Đại Ngưu cũng chưa rời khỏi.
Nhìn Cổ Đại Ngưu hoảng sợ nhìn mình, nhìn cái khuôn mặt khờ khạo kia, Vô Song thở ra một hơi nhè nhẹ.
Hắn biết Cổ Đại Ngưu thật ra... là muốn xin đi cùng đội với bọn hắn.
Cổ Đại Ngưu rất sợ Vô Song bất quá hắn cũng biết Vô Song có thể bảo vệ mình.
Vô Song không phải là thánh mẫu, không giết Cổ Đại Ngưu diệt khẩu đã là Vô Song mở lòng tốt, hắn sao có thể cho một người không quen biết đi bên mình?.
Có trời mới biết, Cổ Đại Ngưu có thể làm ra việc gì.
Có rất nhiều người, bên trong thế nào chỉ có họ biết.
Vô Song vốn là định từ chối, hắn vốn muốn đuổi Cổ Đại Ngưu đi thì đột nhiên cả Vô Song cùng Hồ Phỉ thân hình run lên, cả hai nhìn về cành cây phương xa, nơi đó Cơ đang nhìn cả hai người.

Cơ không nói gì, chỉ là một tay chỉ vào Vô Song, một tay chỉ vào Cổ Đại Ngưu, sau đó lại tiếp tục lắc lắc tay, rồi biến ảo thành thủ thế cắt cổ.
Loạt động tác, cực kỳ dễ hiểu.
‘Vô Song hắn không mang theo Cổ Đại Ngưu, chỉ sợ liền bị Cơ cắt cổ”.
Ánh mắt Vô Song biến thành quái dị nhìn Cổ Đại Ngưu, rồi lại nhìn Cơ.
Cơ cũng trừng mắt nhìn Vô Song, vẫn là thủ thế cắt cổ kia.
Vô Song chỉ có thể thầm thở dài.
“Ngươi tên gì?, có muốn đi cùng chúng ta không?”.
Cổ Đại Ngưu đang không biết mở miệng thế nào, nghe Vô Song hỏi sắc mặt lập tức vui mừng.
“Có có, các ngươi cho ta đi với... ta gọi Cổ Đại Ngưu”.
Vô Song cảm thấy Cổ Đại Ngưu là cái tên cực kỳ thích hợp với kẻ này, nhìn hắn giống một đầu trâu lớn, bất quá cũng ngốc không khác gì một đầu trâu cả.
Đương nhiên Vô Song sẽ nhớ kỹ cái tên này, hắn cảm thấy sau lưng Cổ Đại Ngưu, tuyệt đối có một cái kinh khủng thế lực.
....
Trong lúc đội ngũ Vô Song đang thu dọn chiến trường, kiểm kê chiến lợi phẩm thì ở một nơi rất xa, có vài người đang nói chuyện vui vẻ vô cùng.
Thiên Ý Thành chia thành tứ môn, lần lượt là Đông Môn, Tây Môn, Bắc Môn, Nam Môn.
Bốn cửa thành đại diện cho bốn phần của Thiên Ý Thành.
Trong tứ môn thì Tây Môn chính là nơi Thiên Ý Thành dùng để đào tạo cao thủ cho triều đình.
Huyết Chích Đoàn chính là từ Tây Môn xuất ra.
Trong một tòa lầu các cao ngất trực thuộc Tây Môn, có hai cái nam nhân đang vui vẻ nói chuyện.
Trong phòng lớn chỉ có hai người, hai nam nhân cùng một bàn tiệc xa hoa.
Một bàn tiệc lớn như vậy đối với hai người ăn liền là quá sức, vậy mà trên bàn tiệc, rượu cùng thức ăn cũng đã vơi hết gần nửa.
Trong phòng lúc này có một vị đại tướng quân mặc giáp đỏ, cùng một thư sinh áo xám.
Thư sinh áo xám tuổi tác chỉ khoảng trên dưới 30, khuôn mặt sắc cạnh, có vài phần khí khái chính nhân quân tử, tuy nhiên môi của kẻ này rất mỏng.
Về phần tướng quân, là một cái đại hán khoảng trên 40 tuổi, cả người bao phủ bởi giáp đổ, có một cặp râu kẽm rất dày.
Điều làm người ta khiếp sợ nhất là, vị tướng quân này ăn rất nhiều, bàn tiệc này đều là một mình hắn xử lý, tuy nhiên hắn lại không có béo, thân thể rắn chắc cùng cân đối vô cùng.
Kẻ này chính là Thiên Hộ Cấm Vệ Quân – Khách Quang Tiên.

Người đang đối ẩm với Khách Quang Tiên chính là Thôi quản sự - Thôi Trình Tú.
Quản sự là một chức danh chỉ có riêng Tây Thành mới có, chức danh này có trọng lương tương đương với trưởng lão của Thiên Ý Thành, đồng thời kém hơn Hộ Pháp.
Thôi Trình Tú làm quản sự của Tây Thành, cũng là người phụ trách vật tư, phụ trách liên lạc với bên triều đình, nói thẳng ra hắn là sứ giả của triều đình, đặt tại Thiên Ý Thành.
Thôi Trình Tú năm nay mới hơn 30, thực lực không cao chỉ khoảng nhất lưu cao thủ không hơn không kém, tuy nhiên Thôi Trình Tú tuyệt đối là một cái nhân vật không thể coi thường.
Kẻ có thể làm cầu nối giữa triều đình cùng Thiên Ý Thành, sao có thể coi thường?.
Về phần Khách Quang Tiên, không biết hắn uống bao nhiêu rượu, mà khuôn mặt có chút đỏ lên, mỗi lần hắn mở miệng, hơi rượu phả ra xung quanh.
“Thôi lão đệ, tiểu tử Văn Tiến của ta sau này, vẫn là nhờ Thôi lão đệ chiếu cố nhiều hơn”.
Thôi Trình Tú cũng mỉm cười.
“Khách đại ca, người không cần nói, con trai của đại ca liền coi như cháu của lão Thôi ta, ta đương nhiên chiếu cố một hai, thằng nhóc này cũng thật là ương bước, vào Tây Thành của ta không thích, lại cứ thích đến Bắc Thành”.
Khách Quang Tiên bật cười.
“Thằng bé này tính tự lập rất cao, thiên phú kinh người, nó còn trẻ khí diễm lớn là việc bình thường, hơn nữa... khà khà, Bắc thành thí luyện với nó liền dễ như ăn cơm uống nước vậy, quan trọng là nó đạt điểm tích phân bao nhiêu thôi”.
Thôi Trình Tú liền tiếp lời.
“Bằng vào đứa bé kia mà nói, nếu không có gì sai lệch, thành tích top 3 không khó, nếu nó chuyên tâm mà làm, cộng thêm đám cao thủ đi theo, top 1 liền trong tầm tay”.
Khách Quang Tiên cùng Thôi Trình Tú tiếp tục cụng ly, cả hai cùng nhau cười lớn.
Cả hai người, đương nhiên cực kỳ tin tưởng vào Sử Văn Tiến, cho dù Sử Văn Tiến có thất bại, thì đám người hộ vệ đi theo hắn cùng thừa sức diệt sát bất cứ ai.
Tám cường giả nhất lưu cao thủ cùng luyện Tàn Hoa Bảo Giám, thực lực tuyệt đối kinh người.
Thôi Trình Tú cùng Khách Quang Tiên đang trò chuyện vui vẻ, lập tức cửa phòng bị đẩy ra.
Sắc mặt Thôi Trình Tú liền nhíu lại, hắn nhìn thấy tên thuộc hạ hớt ha hớt hải lao vào, trong mắt liền hiện ra một tia sát khí.

Nếu không phải Khách Quang Tiên ở đây, hắn liền giết chết tên thuộc hạ kia.
Thôi Trình Tú ghét nhất, là loại thuộc hạ không giữ được phong độ.
Tuy nhiên sau khi nghe tên thuộc hạ báo cáo, đến cả Thôi Trình Tú hắn cũng không cách nào bình tĩnh nổi nữa rồi.
Khách Quang Tiên đang cầm bát rượu lớn bỗng buông tay, để bát rượu vỡ tan dưới đất, rượu bắn lên ướt cả quần áo Khách Quang Tiên, bất quá hắn cũng không quan tâm.
Cả Thôi Trình Tú cùng Khách Quang Tiên đều cảm thấy không thể tin được, bọn họ rốt cuộc vừa nghe thấy gì?.
Bọn họ nghe được một thông tin.
‘Sử Văn Tiến cùng toàn bộ đoàn đội, bị diệt sát”.
Thông tin này đối với cả hai vốn là một cái trò đùa, một cái tin đồn cực kỳ phi lý có điều người thông báo tin này đi.... chính là Cơ.
Cơ là trưởng lão của Thiên Ý thành, thông tin mà nàng báo về, căn bản không thể là giả.
Trong căn phòng lúc này, không khí bất chợ trở nên lạnh lẽo đến mức đáng sợ.
Đồng thời một tiếng gầm vang lên, rung toàn bộ đỉnh lầu.
....
Thật ra mà nói, Vô Song cũng không biết, cả Khách Quang Tiên cùng Thôi Trình Tú trong thế giới này cũng không khác thế giới kia là bao.
Hai người này hiện nay đều là người Đông Xưởng, làm việc dưới quyền Ngụy Trung Hiền.
Thù hận của Vô Song đối với Ngụy Trung Hiền cùng Đông Xưởng liền càng ngày càng tăng.
....

Quyển 2 Chương 14
Làn gió phương bắc

Vạn trang sách dần phai ố, duy kiến linh sàng
Người tô phấn mặc, yên ba phiêu lãng đường hoa
Nguyệt quang tán, tụ nhi nữ, tu thính cô hồn
Mồ hoang xác chôn, mỹ nhân ôm đàn bên sông
Bạch y cư sĩ ngao du tuyết sơn bất tri vị thùy
Tùy phong xúy vô minh cách xa vạn lý
Vận mệnh nan vấn văn chương phần dư bên bến
Tam Đồ Vương trên mi, sắc hương tàn suy
Nại hà ai oán oán oán vì ai bước lên đài
Hà niên vãn hồi miên miên thiên lý tầm mai
Hồng trần bi thán thán thán vùi thây xuống âm tuyền
Cầm sư vén màn, nhẹ rung đàn nơi Vong Xuyên
Nặc ngôn lão tựa sương khói, quy khứ lai hề
Mạc khuynh bút họa, phiên tiên trong cõi trầm mê
Cổ thi xướng, hạ văn trướng, thương tấm thân này
Thiền môn phất tay, khẽ lau mưa lệ hoen cay
Hồng nhan u yết khiêu đăng giá băng tuyết phiêu đầy sàn
Tạng Hương tán máu tanh vấy lên thành trấn
Trần hoàn muôn lối, chu sa thần khai sinh kiếp luân hồi
Yên hoa rơi, sóng sô thuyền trôi
Bỉ ngạn tan tác tan tan
Trường Giang khán cô phàm
Đường mây tĩnh lặng, thanh tâm tiêu sái vọng vang
Nhật nguyệt hôn ám ám ám càn khôn vẫn xoay vần
Hàm bôi tuyết thượng, ngàn thu mộng say mang mang
Chiêm chiêm chiêm mạn sông bích không tận
Triện thư ố vàng, tro bay bên gốc
Phù tang Hoàng hạc lâu tiễn tiễn tiễn người sang cõi ta bà
Đài minh kính soi, cố nhân sao vội ngang qua
....
“Mẫu thân, người hát thật hay “.
Trong một đình viện nguy nga, có một nữ nhân ánh mắt mông lung nhìn về phương trời xa xa, giọng hát của nàng cao vút, cao tựa chân trời nhưng lại mang theo nỗi u oán man mác.

Nàng một thân trang phục hoa lệ, mái tóc búi cao với những chiếc châm vàng đính kèm, nữ nhân này trên người có một cỗ quý khí không nói lên thành lời.
Bất kể là khí chất, khuôn mặt hay giọng hát của nàng đều toát lên vẻ cao quý.
Nàng rất đẹp, khuôn mặt như tranh vẽ nhưng đồng thời năm tháng đi qua để khuôn mặt kia có một loại tư vị thành thục, cộng thêm khí chất cùng thân phận nàng, tạo cho người khác mỗi khi nhìn thấy nàng luôn luôn cảm thấy kính ngưỡng.
Nàng ngồi đó dưới ánh chiều tà, giọng hát cất vang, đẹp không bút nào tả hết.
Phía sau nàng, một âm thanh trong trẻo vang lên, âm thanh ngọt ngào, đầy vẻ non nớt.
Nàng dừng tiếng hát, nhè nhẹ quay lại nhìn đứa bé này, một tay đưa ra, xoa đầu cô bé.
Một cô bé chỉ khoảng 9-10 tuổi, giống như mẫu thân mình, khuôn mặt như hoa, làn da trắng như tuyết, mềm mại tựa bông, đôi môi hồng chúm chím, đặc biệt là ánh mắt, ánh mắt cô bé như chứa cả tinh không trên cao.
Ở cái độ tuổi này, vẫn còn là một cô bé chưa hiểu sự đời, nhưng cô bé này lại khác, khuôn mặt toát lên sự cơ trí hơn người, ở đây có rất nhiều người gọi nàng là tiểu yêu nghiệt.
Khuôn mặt mang theo vài phần non nớt cùng ngây thơ, nhìn mẫu thân của mình, cô bé ngọt ngào cười.
“Minh Minh, ngươi giờ này không có đi học lại chạy đến đây làm gì?, lại lười biếng đúng không?”.
Nhìn nữ nhi yêu dấu, nữ nhân chỉ xoa đầu, giọng nói nào có ngữ khí trách phạt.
Cô bé này... tên Minh Minh.
Nàng có chút làm nũng, chui vào ngực mẫu thân, cọ cọ vào ngực nàng.
“Học gì chữ, đám người đó đều bị ta quay như chong chóng, cái gì mà bậc đại nho?, không phải mấy lão già sống lâu một chút thôi sao?, tuổi tác lớn suốt ngày tỏ ra đạo mạo, ta liền không theo bọn chúng học”.
Nhìn con gái của mình, nàng cũng không biết nói gì mới đúng, đứa con gái này quá mức thông minh, thông minh đến dọa người có điều nàng cũng thật sự tinh nghịch, căn bản không cách nào ngồi im một chỗ.
“Minh Minh, không được nói như vậy, đám người đó đều là cha ngươi mất rất nhiều công sức thuê về, trong tháng này ngươi đã dọa chạy 4 người, chẳng nhẽ còn tính làm đến lần thứ 5?”.
Minh Minh chỉ là lè lưỡi, dù sao nàng không thích học, nhất là học văn hóa người Hán, theo nàng mà nói có gì đáng học?, Hán nhân trong mắt nàng, yếu không tả nổi.
“Mẫu thân a, ngươi xin phụ thân được không, Minh Minh không thích học chữ Hán, mà cho dù có phải học Minh Minh tự học cũng hơn mấy lão già đó ngồi

dạy bảo, ta căn bản là không thích”.
Mẫu thân nhìn Minh Minh, cũng chỉ nhẹ lắc đầu, ánh mắt hơi hơi có điều gì suy nghĩ.
“Minh Minh, ngươi phải biết phụ thân ngươi là khổ tâm, thân phận của ngươi là như thế nào?, không thể cả ngày chạy ra đường hô cái gì đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì?. Ngươi phải biết, phụ thân ngươi thật sự rất kỳ vọng về ngươi”.
Minh Minh nghe vậy, cũng không có đáp.
Nàng cảm thấy có chút không phục, vì cái gì nữ nhân bắt buộc phải ở nhà chăm chồng dạy con?, vì cái gì nữ nhân liền không thể được như nam nhân?, nàng căn bản không hiểu.
Nam nhân quyền khuynh thiên hạ, thây bọc sa trường.
Nam nhân thiết huyết vô song, tung hoành ngang dọc.
Nam nhân nuốt lệ vào tim, huyết chiến đến cùng.
Nam nhân võ công siêu tuyệt, tiếu ngạo nhân gian.
Chỉ là nàng không hiểu lắm, nữ nhân vì sao không làm được.
Minh Minh ít nhất cảm thấy, nàng có cái gì không bằng đám nam nhân kia?. Bọn hắn làm được, nàng nhất định cũng làm được.
Minh Minh tuyệt đối không có muốn giống như mẫu thân, cho dù mẫu thân không có nói, Minh Minh vẫn có thể nhìn ra, thật ra mẫu thân nàng luôn luon mang theo cái vẻ u buồn khó nói kia, Minh Minh nàng không có hiểu mẫu thân rốt cuộc có cố sự gì, nàng chỉ biết mẫu thân trong lòng luôn có một cái bóng ma, có một đoạn quá khứ che dấu đi.
Nàng liền không muốn giống mẫu thân, làm oán phụ nơi khuê phòng, chỉ có thể mang cảm xúc chất chưa vào trong lời hát, nàng không muốn làm một cái nữ nhân như thế.
Đúng lúc này, trong hậu viện xuất hiện một tiếng bước chân, cửa hậu viện xuất hiện một nam nhân.
Nam nhân này bước tới, một thân hoa phục quý khí, một đầu tóc đen lại có những đoạn tết tóc dài ở đằng sau, khuôn mặt nghiêm nghị luôn luôn cho người ta một loại cảm giác không giận mà uy, trên người lại có một loại khí thế khó nói, khí thế của thượng vị giả.
“Minh Minh, Tần lão sư hôm nay liền là người thứ 5 trong tháng bị ngươi dọa chạy, ngươi thật sự tính làm tức chết phụ thân sao?”.
Khác với vẻ nghiêm nghị bên ngoài, giọng nói của nam nhân này đối với Minh Minh mang theo vài phần ấm áp, vài phần yêu thương.
Minh Minh thấy phụ thân tiến đến, liền ngồi dậy khỏi ngực mẫu thân, hai tay chống hông, nhìn nàng cũng có vài phần ương bướng.
“Lão đầu đó còn không thông minh bằng con, con không học nha. Hơn nữa con thích học võ công, phụ thân, người dạy con võ công đi”.

Nam nhân bất đắc dĩ nhìn Minh Minh, sau đó nhìn nữ nhân của mình, khẽ mỉm cười.
"Em thấy không?, rõ ràng là em chiều Minh Minh quá, nó liền sinh hư".
Nữ nhân đối với trượng phu của mình chỉ là che miệng.
"Làm gì có việc đó, có mà là tại chàng chiều quá Minh Minh mới sinh hư thì có ".
Sau đó nàng ôm Minh Minh vào lòng, nhéo nhéo khuôn mặt đẹp của nàng, có chút nghiêm khắc lên tiếng.
"Minh Minh, ngươi nói cho mẫu thân biết, trong nhà ai chiều ngươi nhất, là mẫu thân hay phụ thân?".
Một nhà ba người, trong ánh chiều tà có chút ấm áp, tiếng cười vang vọng hậu viện.
....
Minh Minh là một cái yêu nghiệt, nàng có thể học một biết mười, thiên phú đáng sợ vô cùng.
Minh Minh cực kỳ thông tuệ, hơn nữa nàng lại xinh đẹp tựa thiên tiên, xuất thân cũng tuyệt không thua ai, một bông hoa mà bất cứ ai cũng muốn hướng đến.
Nói Minh Minh từ khi sinh ra đã ở vạch đích, cũng không phải là không đúng.
Dưới ánh chiều tà, Minh Minh ngồi trên vai phụ thân, tiếng cười vang như chuông ngân.
Nhìn Minh Minh vui vẻ, nam nhân này cũng là vui vẻ.
Sau đó hắn đưa hai tay ra, đặt Minh Minh xuống dưới đất.
Nhè nhẹ ngồi xuống bên cạnh Minh Minh, ánh mắt nam tử hơi hơi lóe lên.
"Minh Minh, con muốn học võ công đúng không?".
Minh Minh đột nhiên nghe phụ thân hỏi, lập tức vui vẻ gật đầu.
"Đúng đúng, Minh Minh muốn học võ công, muốn như mấy vị thúc thúc bá bá, tung hoành thiên hạ không địch thủ".
Phụ thân nàng cười rộ lên, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Minh Minh, nam nhân này đứng dậy, bàn tay nắm lại thành quyền.
"Minh Minh, nhìn kỹ một chút, nếu ngươi đã thích võ công, phụ thân liền cho ngươi xem thế nào là võ công".
Nam nhân này không có khí thế vạn quân, cũng chẳng cho người ta cảm giác võ công cao bao nhiêu, dùng mắt mà nhìn thì nam nhân thuộc loại người thích dùng trí tuệ hơn nắm đấm rất nhiều.
Hắn là hoàng thân quốc thích, chỉ tay năm ngón có thể khiến vô số người hiệu lực, một nam nhân như vậy, không cần võ công quá cao.
Bất quá Minh Minh hiện nay khuôn mặt hoàn toàn kinh ngạc, đôi mắt sáng long lanh mở to hết cỡ, không tin được nhìn phụ thân nàng.
Phụ thân nàng lúc này như hóa thành một người khác, khí thế bóp nghẹt cả thiên

địa.
Một quyền cách không đánh ra, dĩ nhiên đánh nát một tòa giả sơn.
Từng táng đá bị đánh bay ra ngoài, bật thẳng về phía Minh Minh làm cô bé sợ hãi lập tức kêu lên, bất quá dưới khí tràng cường đại của phụ thân, toàn bộ đá vụn đều bị hất bay đi, Minh Minh dĩ nhiên không bị thương tổn một chút nào.
Nam nhân này... vậy mà là ngũ tuyệt cấp cao thủ.
Hắn năm nay 45 tuổi, là một vị vương giả, một cái quyền khinh thiên hạ vương gia.
Bất cứ ai gặp hắn, đều cung kính cúi đầu, gọi hắn Nhữ Dương Vương.
Đây chính là Nhữ Dương Vương Phủ, nam nhân này là Mông Cổ Nhữ Dương Vương – Gia Luật Võ Thần.
Tên thật của Nhữ Dương Vương là Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ, bất quá hắn được Thiết Mộc Chân ban tặng họ ‘Gia Luật’.
Hắn sau đó đổi tên trở thành Gia Luật Võ Thần.
Ở Mông Cổ, Gia Luật là dòng họ cao quý nhất, là dòng họ của Đại Hãn.
Gia Luật có nghĩa là cận vệ của thần linh, là cận vệ của Đại Hãn. Gia Luật – Thiết Mộc Chân.
Hắn lúc này lại dùng một tay, nhấc Minh Minh lên vai mình, ánh mắt toát ra kinh người uy thế.
“Minh Minh, để phụ thân nói cho ngươi biết giết người đơn giản chỉ là đầu rơi xuống đất, nếu phụ thân thích, một mình ta có thể giết trăm người, ngàn người, đây là sức mạnh của võ công”.
“Tuy nhiên võ công chung quy chỉ đến thế, quyền lực mới là thứ đáng sợ nhất. Một lệnh của phụ thân có thể đồ thiên hạ, máu chảy thành sông, xương chất thành núi”.
“Phụ thân chỉ cần dậm chân, thiên cũng rung động ba lần. Lật tay thành mây, úp tay thành mưa, bởi phụ thân là Nhữ Dương Vương”.
“Ta chỉ có một đứa con gái là con, nếu Minh Minh của chúng ta chỉ là một cô bé bình thường, phụ thân liền sẽ không bắt ngươi học, ngươi muốn làm gì phụ thân cũng sẽ cho ngươi, ngươi muốn gì phụ thân cũng có thể vì ngươi dành lấy, nhưng Minh Minh không giống như cô bé khác”.
“Minh Minh trời sinh thông tuệ, học một biết mười, phụ thân liền không đành lòng để tài năng của ngươi mai một. Phụ thân liền muốn Minh Minh, giúp phụ thân chưởng quản thiên hạ. Giang hồ kia quá nhỏ quá nhỏ, phụ thân muốn Minh Minh mở ánh mắt rộng ra một chút, nhìn thấy cái gọi là thiên hạ”.
“Mông Cổ chúng ta thống nhất thảo nguyên phương bắc, liền sẽ hướng mũi giáo về trung nguyên, liền muốn đánh bại Mãn Thanh, nhập chủ trung nguyên, trở thành bá chủ thiên hạ”.
“Đại Hãn ở trên cao, chư tướng bên dưới, trăm vạn hùng binh sẵn sàng đợi

lệnh”.
“Thế hệ của chúng ta, cao thủ như mây, thiếu chỉ là thiếu người đọc sách, vì vậy phụ thân liền giúp Đại Hãn, trở thành tham mưu cho Đại Hãn. Phụ thân trong mắt đã sớm không có cái gọi là giang hồ, có chỉ là thiên hạ bá đồ”.
“Mông Cổ chỉ thiếu người trí mưu, chưa bao giờ thiếu thiết huyết anh hùng, so với những đại tướng cầm binh ngoài kia kẻ quyết thắng trong lều trướng lại càng quan trọng. Trước dành thiên hạ, sau lại nhìn giang hồ”.
“Minh Minh, con là con gái của Nhữ Dương Vương, hai cha con ta cùng cố gắng được không?, vì Đại Hãn, vì thiên thu đại nghiệp của người Mông Cổ chúng ta”.
Nói xong, Gia Luật Võ Thần nhẹ đưa nắm đấm của mình lên.
Minh Minh cũng đưa bàn tay nhỏ bé, cụng nhẹ vào nắm đấm của cha mình.
“Minh Minh cũng hứa với phụ thân, sau này Minh Minh liền giúp phụ thân, giúp Đại Hãn quản thiên hạ, ta liền sẽ học tập thật tốt. Trước lấy thiên hạ, sau mới là giang hồ”.
Cô bé này năm nay 10 tuổi.
Nàng là Mông Cổ Quận Chúa, là con gái của Nhữ Dương Vương.
Tên đầy đủ của nàng là Minh Minh Đặc Mục Nhĩ.
Tên Hán của nàng gọi là Triệu Mẫn.
....
Vương Bản Sơn.
Vô Song chậm rãi mở mắt, lúc này cánh tay trái của hắn toàn bộ được băng lại bằng vải trắng.
Hắn cảm thấy cơ thể có chút đau nhức, ánh mắt cố gắng căng ra, quan sát xung quanh.
Đập vào mắt Vô Song là Hồ Phỉ, hắn đang khoanh chân ngồi tu luyện.
Thở ra một hơi nhọc khí nhìn Hồ Phỉ, Vô Song có chút khó khăn mở miệng.
“Ta ngủ bao lâu rồi?”.
Hồ Phỉ nghe thấy âm thanh của Vô Song, liền quay đầu lại, suy nghĩ một chút liền đáp.
“Khoảng hai tiếng đồng hồ, đúng rồi vết thương của ngươi là ta băng bó cộng thêm thuộc của Mộc Tang kiếm được, có lẽ sẽ không để lại sẹo, thân thể sao rồi?”.
Vô Song nhíu nhíu mày, nam nhân vốn không ngạo sẹo trên người, sẹo như đại diện cho sự nam tính cùng mạnh mẽ, bất quá Vô Song không có hứng thú với mấy cái này.
Hắn thật sự đúng là không thích sẹo.
Thứ nhất nhìn không hợp thẩm mỹ của Vô Song, thứ hai liền là vấn đề thân phận, Vô Song còn chưa quên hắn đang có một cái thân phận nữ nhân, một cái thân phận ‘con nhà người ta’.

Truyền nhân của ngũ đế cường giả, đại danh đỉnh đỉnh Vô Hà Tử.
Truyền nhân của Tiên Âm Động, đồng thời kiêm luôn Nga Mi hạch tâm đệ tử.
Bên ngoài kia, thân phận của hắn là Cơ Vô Song, trong thân phận của một nữ nhân, việc xuất hiện những vết sẹo trên người chắc chắn là không tốt.
“Không tệ lắm, ít nhất trong người đã có chút khí lực, có thể đi lại bình thường. Mọi người thế nào rồi?”.
Mọi người trong miệng Vô Song, liền là toàn bộ đoàn đội, hắn muốn biết trong trận chiến này, hắn thu được cái gì.
Hồ Phỉ nghe vậy, liền đứng lên chỉ chỉ ra ngoài.
“Chúng ta đi ra ngoài, kiểm kê chiến lợi phẩm một chút, lần này thật sự không tệ”.
Đi theo Hồ Phỉ ra ngoài, Vô Song cũng có thể nhận thấy, bầu trời đã bắt đầu sẩm tối.
Hắn cũng biết, đêm nay bọn họ có lẽ phải ở lại doanh trại một đêm, dù sao bên ngoài cánh rừng này, liền không thích hợp di chuyển.
Càng nghĩ đến một điểm này, mắt Vô Song liền hơi hơi lạnh lại, thật ra mà nói có nơi để nghỉ đương nhiên là tốt, nhưng doanh trại tập kết này quá lớn, quá bắt mắt, chỉ sợ ngủ lại cũng không hẳn là an toàn.
Nhìn cánh tay đang bó bột của mình, Vô song có chút thở dài, bất quá khi nhìn thấy Hồ Phỉ, hắn liền an tâm hơn không ít.
Đoàn đội không chỉ có một mình Vô Song mà còn có Hồ Phỉ.
Tu La Môn chưa mở ra, liền không có gì phải sợ hãi.
....
Trong lều lớn, khi thân ảnh của Vô Song cùng Hồ Phỉ xuất hiện khiến toàn bộ mọi người đều cảm thấy vui mừng, sau đó lập tức đứng lên.
“Đội trưởng, ngươi cảm thấy thế nào? “
“Đội trưởng, ngươi khỏe hơn chưa, cánh tay của ngươi thế nào rồi?”.
“Đội trưởng, nếu vết thương trên tay ngươi để lại sẹo, lão Bì ta nhất định đánh cho tiểu tử Mộc Tang kia một trận, thuốc của hắn chính là thuốc dỏm”.
“Hùng Bì?, ngươi có ý gì, đây là bài thuốc cổ truyền của Miêu Cương chúng ta, đảm bảo không để lại sẹo, hơn nữa các ngươi là thợ săn, sao không kiếm ít đồ về bồi bổ cho đội trưởng đi?”.
“Phí lời, cần ngươi nhắc sau, Hùng Đảm đi ra ngoài rồi, nhất định một chút nữa liền bắt được vài đầu động vật mang về tẩm bổ đội trưởng”.
Nhìn đám người này vì mình lo lắng, vì mình cãi nhau, Vô Song trong lòng có chút cảm khái.
Cái cảm giác này rất lạ, rất rất lạ.
Vô Song vốn là quen độc lai độc vãng, hắn vẫn là người thích hoạt động một mình, thậm chí hắn còn chưa từng hoạt động nhóm.

Kể cả trong kiếp trước đi chăng nữa, Vô Song cũng chưa từng trải qua cái tình cảnh này, trở thành trung tâm của đội ngũ, là tâm điểm quan tâm của tất cả mọi người, đối với Vô Song mà nói, liền là một cái trải nghiệm thú vị.
Nhìn đám người này, Vô Song khẽ mỉm cười.
“Im lặng một chút, nháo cái gì mà nháo, Hùng Bì?, Hùng Đảm đi lâu chưa?”.
Hùng Bì nghe Vô Song hỏi lập tức lên tiếng.
“Hùng Đảm hắn ra ngoài được nửa tiếng đồng hồ, có lẽ cũng sắp quay về, an hem chúng ta liền là chuyên nghiệp thợ săn, mấy việc này đội trưởng không cần lo lắng”.
Vô Song nghe vậy, khẽ nhìn về phía Hắc Báo.
“Hắc Báo, phía ngươi thế nào?, gần đây có nguồn nước nào không?”.
Trên người Vô Song... lúc này vẫn còn nhuốm máu, chỉ có duy nhất cánh tay trái được làm sạch mà thôi.
Hắc Báo nghe vậy, liền lắc đầu.
“Đội trưởng, không có nguồn nước nào xung quanh, bất quá ở ngay trong doanh trại này lại có một giếng nước, qua Mộc Tang kiểm tra thì bên trong cũng không có độc, liền có thể uống”.
Vô Song hai mắt liền hơi hơi sáng lên, có nước liền có thể tắm, có thể tắm đương nhiên là tốt.
“Vậy là tốt rồi, tiếp theo.... Đại Ngưu, ngươi đi giúp ta đun một chậu nước lớn được không?, về phần củi nếu không thì hủy vài cây lều đi dùng tạm cũng được, dù sao chúng ta cũng không ở đây lâu”.
Người Vô Song dính máu, đương nhiên phải dùng nước ấm tẩy đi.
Quan trọng hơn, việc hắn sắp nói là việc của toàn đội, Cổ Đại Ngưu người này vốn không nằm trong đoàn đội của Vô Song, đương nhiên không thể nghe.
Hắn còn chưa tin tưởng tên to lớn này.
Cổ Đại Ngưu không biết có hiểu ý Vô Song hay không, khuôn mặt hắn lập tức tươi tỉnh.
Thật ra Cổ Đại Ngưu lúc này cảm thấy tương đối vui vẻ, ít nhất Vô Song giao việc cho hắn, quan tâm đến hắn, bản thân Cổ Đại Ngưu liền chỉ có thể nghĩ được đến đây mà thôi.
Khi còn ở đội ngũ Sử Văn Tiến, Cổ Đại Ngưu hoàn toàn bị cách ly, căn bản không có ai để ý đến hắn, hắn liền cảm thấy mình bị ghẻ lạnh, hắn liền thấy thật cô độc.
Cổ Đại Ngưu rất nhanh chân chạy ra ngoài, nhìn theo bóng lưng của Cổ Đại Ngưu đi ra xa, Vô Song có chút thở dài.
Vô Song bản thân liền không biết giải quyết với Cổ Đại Ngưu thế nào mới tốt, vứt hắn đi đương nhiên không được, hắn còn không muốn công nhiên khiêu chiến một cái trưởng lão.

Về phần giữ Cổ Đại Ngưu lại... chính Vô Song cũng cảm thấy khó, Cổ Đại Ngưu hắn căn bản quá khác với những người tiến vào Vương Bản Sơn ngày hôm này, hắn thật sự không thích hợp đến đây.
Nhẹ lắc lắc đầu, tạm quên đi việc Cổ Đại Ngưu, Vô Song nhìn về phía đội ngũ của mình.
“thu hoạch thế nào?”.
Nói về thu hoạch đương nhiên liền là số hắc lệnh thu được.
Lần này là Tuyết, nàng tiến lên một bước, cầm lấy bọc đồ màu trắng thả hết những thứ bên trong xuống.
Bên trong vừa vặn có 9 tấm lệnh bài.
Với 9 tấm lệnh bài, nếu may mắn Vô Song sẽ có....90 điểm nữa. Đương nhiên Vô Song không tin vào cái thuyết may mắn này, việc này căn bản không thiết thực.
Vì vậy hắn bắt đầu ngồi xuống, kiểm tra lệnh bài.
Mỗi đội sẽ có 10 người tương đương với 10 tấm lệnh bài.
Đầu tiên nói về lệnh bài của nhóm Vô Song, bọn hắn có số 6, 13, 17, 27, 42, 45, 64, 66, 91 cùng 97.
Tất nhiên những con số này không theo quy luật nào, toàn bộ đều là ngẫu nhiên, chỉ đảm bảo trong một đội không tồn tại hai tấm lệnh bài nghịch đảo nhau mà thôi.
Tiếp theo là 9 tấm lệnh bài của Sử Văn Tiến, lần xuất thủ này diệt đi một trong những đội ngũ mạnh nhất bên trong Tu La Thí Luyện, không thể không nói là chiến tích kinh người, bất quá Vô Song hắn cũng bị thương rất nặng.
Vô Song là người thực tế, hắn quan tâm đến lệnh bài hơn nhiều so với việc mình đánh bại đối thủ nào.
Sau khi nhìn vào 9 tấm lệnh bài thu được, mắt Vô Song hơi hơi sáng lên, vận khí của hắn lần này đúng là không tệ, dĩ nhiên một lần thu được 2 tấm lệnh bài nghịch đảo.
Bên đội Sử Văn Tiến làn lượt là các số: 4, 5, 14, 37, 48, 56, 58, 63, 77.
Đội ngũ của Vô Song khởi đầu với 50 điểm, trong chiến dịch đầu tiên liền đã thu được 77 điểm, cách mục tiêu ban đầu của cả nhóm chỉ có 23 điểm.
Cái tốc độ thu thập lệnh bài này thậm chí làm Vô Song nổi lên một suy nghĩ, hắn không biết có nên tìm cách diệt sát thêm một đoàn đội nữa hay không?.
Tuy nhiên Vô Song vẫn phải suy nghĩ lại, hắn biết có đôi khi bạo lực không phải là vấn đề.
Đi săn đội ngũ khác hoàn toàn nằm trong thực lực của nhóm Vô Song, có điều bất cứ lúc nào tấn công một ai cũng gặp phải phản kích điên cuồng, đây là thường thức.
Trận chiến với Sử Văn Tiến nói thẳng ra Vô Song mang theo 5 phần may mắn,

nếu không hắn cũng không cách nào lấy sức một người diệt một cái đoàn đội đối phương.
Vô Song thân là đội trưởng, hắn cũng phải suy tính một số thứ, đặc biệt là Tu La Môn.
Thật ra 5 ngày là khoảng thời gian quá dài để đi đến Thiên Ý Thành, Vô Song tin tưởng cho bất cứ một đội ngũ nào toàn lực di chuyển, sau hai ngày liền có thể đến Thiên Ý Thành, nhưng chắc chắn có đến cũng không cách nào đi vào nổi, quan trọng hơn càng lại gần Thiên Ý Thành, tỷ lệ chết càng cao.
Cái này liền rất đơn giản, Thiên Ý Thành chính là cửa ra của Tu La Môn, Vô Song không dám chắc đám sát thủ Thiên Ý Thành cử ra sẽ là cái dạng gì, khi không có thông tin của đối phương, hắn liền không dám mạo hiểm.
Cũng vì không dám mạo hiểm, nên Vô Song từ bỏ luôn suy nghĩ đi săn đội ngũ khác, hắn phải chuẩn bị đầy đủ chiến lực cho đội ngũ, ít nhất đến lúc Tu La Môn mở ra.
Thu lại toàn bộ lệnh bài trên bàn, Vô Song chỉ giữ lại 4 tấm lệnh bài số 27, 42, 48, 63.
Bốn tấm lệnh bài nghịch đảo này liền mang về cho đội 30 điểm tích lũy.
Về phần 15 tấm lệnh bài khác liền giao cho Hồ Phỉ bảo quản, chỉ cần may mắn một chút, trong vòng 1-2 ngày, đoàn đội bọn họ hoàn toàn có thể đổi đủ chỉ tiêu, hoàn thành con số 100 điểm tích lũy.
Mọi việc hiện nay đều tương đối dễ dàng với Vô Song, ngoại trừ việc hắn đang bị thương tương đối nặng.
Tất nhiên hắn cũng không quá lo sợ, y thuật của Vô Song không phải việc đùa, chưa kể Tiên Thiên Chí Âm Thể có thể không mạnh mẽ trong việc cứng đối cứng nhưng khả năng hồi phục cùng dẻo dai của loại thể chất này cực kỳ đáng sợ.
Đương nhiên điều kiện tất yếu là.... không có việc gì tiếp tục xảy ra.
Vô Song lúc này vốn muốn nghỉ ngơi, tắm nước nóng một chút rửa qua cơ thể bất quá ông trời hình như cũng không muốn buông tha cho hắn.
Lúc này bên ngoài Mộ Dung Ảnh cực nhanh chạy vào, ánh mắt đầy hốt hoảng.
Nhìn thấy ánh mắt này của Mộ Dung Ảnh, Vô Song lập tức cảm thấy không ổn.
Không chỉ Vô Song, toàn bộ mọi người đều nhìn lại.
Mộ Dung Ảnh là một trong những người mạnh nhất của cả đội, nhìn ánh mắt nàng hốt hoảng như vậy, rốt cuộc là việc gì xảy ra?.
Mộ Dung Ảnh cũng không có thời gian nghỉ ngơi, ánh mắt của nàng nhìn thẳng ra bên ngoài.
“Không ổn, bên ngoài có một đội ngũ cũng đang tiến đến đây... kẻ dẫn đầu kia... ta vừa vặn biết”.
Bình thường ở thí luyện này gần như không có ai quen nhau từ trước hay biết

thân phận của nhau, nếu Mộ Dung Ảnh biết người dẫn đầu bên kia, lại thêm vẻ mặt của nàng chỉ sợ kẻ kia là một người cực kỳ đáng sợ.
Mộ Dung Ảnh trong ánh mắt đúng là lóe lên một tia sợ hãi.
“Ta cũng không ngờ lần này lại gặp đội ngũ của hắn, hắn... chỉ sợ là kẻ mạnh nhất thí luyện này, Thục Trung Đường Gia – Đường Vô Lệ”.
Tại thế giới này, Đường Môn là một loại tồn tại đáng sợ, Đường Môn cùng Ngũ Độc là hai tồn tại nổi tiếng nhất về độc dược.
Độc dược thứ này.... không quan tâm đến nội công.
Đường Vô Lệ hắn là Đường Môn tam thiếu gia, là một trong những nhân vật có khả năng ngồi vào vị trí gia chủ Đường Môn nhất.
Càng đáng nói là câu tiếp theo của Mộ Dung Ảnh.
“Hơn nữa... hơn nữa Hùng Đảm tên kia đang trong tay Đường Vô Lệ, ở trong tay hắn chỉ sợ lành ít dữ nhiều”.
Nghĩ đến Đường Vô Lệ, Mộ Dung Ảnh không rét mà run.
Tất nhiên cuộc thi này không ai dùng tên thật, Đường Vô Lệ ngày hôm nay, hắn lấy cái tên Đường Vô Huyết.
....

Quyển 2 Chương 15

Đường Vô Lệ

Thục Trung vốn là nước Thục xưa thời tam quốc, nằm ở gần Vân Nam.
Đường Môn nằm ở Ba Thục, có thể coi là một trong những hành tỉnh quan trọng nhất thiên hạ, là vựa lúa lớn nhất nhì trong lịch sử Trung Hoa cổ đại.
Đương nhiên đây là kiến thức về thế giới trước, thế giới này Thục Trung Đường Môn nằm ở đâu hắn hoàn toàn không biết, đại khái thế giới này bản đồ thay đổi cực lớn so với thế giới trước kia, nếu Vô Song nhớ không lầm, dựa vào đại địa đồ mà đám người Thăng Long Hội sưu tập thì Đường Môn nằm đại khái ở đâu đó trong phạm vi nam võ lâm.
Lại nói về Đường Môn, danh tự này cực kỳ nổi tiếng, bởi chơi bất cứ game nào có dính đến "Đường Môn" liền đại diện cho ám khí cùng độc thuật.
Trong thế này Đường Môn cực kỳ nổi tiếng, thậm chí là một trong những thế lực mạnh nhất của nam võ lâm.
Cặn kẽ tính ra Đường Môn sẽ không thể nào bằng Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, Ngũ Độc Giáo là cả một cái dân tộc người Miêu còn Đường Môn chỉ là một đại gia tộc, nhưng có thể cùng Ngũ Độc Giáo đặt song song, đủ thấy thực lực của Đường Môn mạnh mẽ thế nào.
Đường Môn vốn là cha truyền con nối, cũng cực kỳ trọng thị nam nhân trong gia tộc, tại Đường Môn mà nói, con trai nối nghiệp là việc đầu tiên cần quan tâm, về phần con gái chỉ có thể xếp ở phía sau, thậm chí nữ nhân của Đường Môn thường thường sẽ bị gả đi trong các cuộc hôn nhân lợi ích.
Đường Môn nam nhân từ nhỏ liền theo trưởng bối trong nhà rèn luyện võ công, trải qua rất nhiều đặc thù huấn luyện mới có thể xuất sư, mới có thể tiếp nhận nhiệm vụ bên trong Đường Môn.
Nếu Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo thường chỉ hoạt động trong khu vực Miêu Cương cùng phạm vi gần Nhạn Môn Quan thì Đường Môn lại khác.
Đường Môn có thể coi là một tổ chức sát thủ hàng thật giá thật, phạm vị hoạt động rất rộng, toàn bộ võ lâm phương nam đều là phạm vi hoạt động của Đường Môn.
Vô Song chưa bao giờ đụng độ với cao thủ ám khí trong thế giới này, hơn nữa lại còn là một cao thủ kiêm dùng cả ám khí cùng độc dược.
Như đã nói, độc dược thứ này không đùa được, thực chưa đến Tông Sư cảnh giới căn bản không có khả năng dùng nội công bức độc ra ngoài, hơn nữa có lẽ chỉ có ngũ đế cấp bậc cao thủ mới dám vỗ ngực nói không sợ độc dược.
Vô Song còn cách Ngũ Đế cảnh giới quá xa quá xa, hắn tạm thời sẽ không nghĩ

đến cái vấn đề này, hơn nữa Vô Song còn đang tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, khả năng kháng độc tính của hắn cực kỳ thấp.
Từ mọi phương diện mà xem, Đường Vô Lệ người này tuyệt đối là kình địch của Vô Song chưa kể trong tay hắn còn có con tin – Hùng Đảm.
Vô Song biết hai huynh đệ Hùng Bì – Hùng Đảm bản thân thực lực đều rất không tệ, bọn họ là luyện thể cao thủ, lại là thợ săn xuất thân, khả năng thích ứng với môi trường xung quanh rất mạnh, chính vì vậy mới có cái tự tin ra ngoài săn thú.
Chỉ là không ngờ dĩ nhiên gặp phải cao thủ Đường Môn.
Chỉ cần nhìn ánh mắt của Mộ Dung Ảnh, Vô Song liền biết kẻ gọi là Đường Vô Lệ kia đáng sợ thế nào.
Vô Song đứng lên, thở dài một hơi nhìn Mộ Dung Ảnh.
“Đối phương còn cách chúng ta bao xa?”.
Vừa nói tay phải Vô Song vừa nắm lấy cổ tay Mộ Dung Ảnh, nàng lập tức cảm thấy một cỗ hàn khí chạy dọc cơ thể, sống lưng liền cảm nhận được một loại cảm giác mát lạnh.
Ánh mắt mang theo vẻ cảm kích nhìn Vô Song, đồng thời chính Mộ Dung Ảnh cũng cảm thấy xấu hổ.
Nhìn ‘thiếu nữ’ tóc trắng trước mặt, Mộ Dung Ảnh liền cảm thấy mình kém cỏi rất nhiều.
Trong mắt nàng Vô Song quá nhỏ tuổi, với tuổi tác như Vô Song lại có kinh khủng sát khí, cùng kinh khủng thực lực, điều này Mộ Dung Ảnh không dám tưởng tượng.
Mỗi người đến Thiên Ý Thành đều hướng về một mục tiêu trước mắt đồng thời bỏ lại một cái chuyện xưa sau lưng.
Mộ Dung Ảnh không cách nào tưởng tượng, sau lưng thiếu nữ xinh đẹp kia, rốt cuộc là loại cố sự gì?, Vô Song đã phải trải qua những gì để từ một thiếu nữ như hoa như ngọc thành một cái tóc trắng tu la.
Mộ Dung Ảnh cảm thấy, nàng bằng này tuổi đầu quả thật uổng phí.
Trước khi đến Thiên Ý Thành, nàng cảm thấy trong giới nữ nhân nàng liền ở vị trí rất cao rất cao, thiên phú cùng thực lực luôn là hai thứ khiến nàng tự hào nhất nhưng khi nhìn thấy Vô Song, nhìn thấy vị ‘loli tóc trắng’ này, nàng mới biết mình quá kém cỏi.
Bất kể là thực lực, là tâm trí, hay... sự từng trải, nàng đều không bằng cô gái kia.
Khẽ cắn đôi môi hồng đỏ mọng, Mộ Dung Ảnh liền bình tĩnh hơn không ít.
“Bọn họ còn cách chúng ta khoảng 300m, trong tay Đường Vô Lệ có Hùng Đảm làm con tin, bằng vào hiểu biết của ta với hắn, Đường Vô Lệ có lẽ nắm được đại khái thực lực đoàn đội chúng ta”.
Lần này ánh mắt Vô Song hơi hơi nhíu lại, không chỉ Vô Song mà toàn bộ mọi

người đều có cảm giác này, hai bên giao chiến, chỉ cần thực lực không cách nhau quá xa thì bên nào nắm nhiều thông tin hơn, bên đó tất thắng.
Nói thật, đội ngũ Vô Song hiện nay tuyệt đối bị vây vào thế yếu, Vô Song- Phi Lưu bản thân trọng thương, vô lực chiến đấu. Hùng Đảm thì bị đối phương bắt đi từ đó 10 người chỉ còn có 7, chưa kể Hùng Đảm bị bắt liền đã nói rõ một điều, bên Vô Song chắc chắn đang bị đối phương uy hiếp.
Trận này... cực khó đánh.
Ngay lúc này, giọng nói kinh nộ của Hùng Bì vang lên.
“Không thể nào, Hùng Đảm hắn tuyệt không phải là kẻ không có cốt khí như vậy, đệ đệ của ta miệng rất cứng, thông tin về đoàn đội chúng ta chắc chắn tên họ Đường kia còn không biết”.
Đối với Hùng Bì phản bác, Mộ Dung Ảnh chỉ có thể thở dài.
“Không phải là ta không tin tưởng Hùng Đảm, bất quá chỉ vì ta hiểu rõ Đường Vô Lệ mà thôi”.
“Đường Môn thế hệ này có ba huynh đệ, đại ca gọi là Đường Bác Thiên, năm nay 25 tuổi. Người con thứ hai là Đường Quan Nam, năm nay 18 tuổi cũng là đệ nhất thiên tài của Đường gia, về phần Đường Vô Lệ, năm nay 15 tuổi”.
“Đường Vô Lệ kẻ này nghe nói từ bé sinh ra liền không khóc một tiếng nào, làm người tâm ngoan thủ lạt lại cực kỳ thích tra tấn người khác, hắn năm 10 tuổi đã tinh thông chế dược, là một cái độc đạo thiên tài. Chưa kể kẻ này ưa thích nhất dùng độc trên người sống”.
“Đường Môn có một loại độc dược gọi là Thiên Đao Vạn Quả Lộ Hoàn, loại độc dược này một khi nhập thể liền khiến toàn thân ngứa ngáy vô cùng, cứ như có hàng vạn hàng vạn đầu kiến lửa cùng cắn lên người, so với chết còn thống khổ hơ “.
“Đường Vô Lệ thích nhất tra tấn người khác, hắn thường thường là mang theo loại độc dược này hành hạ tù binh, sau đó ngắm nhìn bọn họ đau khổ cầu xin, đau khổ cào xé da thịt”.
Hùng Bì nghe đến đây, toàn thân run lên, trong mắt xuất hiện hai tia lửa nóng, mắt của hắn hoàn toàn đỏ lên.
“Nếu đệ đệ của ta có mệnh hệ gì, chỉ cần ta có thể đi ra khỏi Thiên Ý Thành, liền lột da róc thịt toàn bộ Đường gia nhà hắn”.
Nói xong Hùng Bì cũng mặc kệ tất cả, lao ra ngoài.
Hắn thật sự sợ.. hắn sợ Hùng Đảm xảy ra chuyện.
Hùng Đảm cho dù có thật sự phản bội mọi người, nói ra thông tin của đoàn đội cùng lắm Hùng Bì chỉ có thất vọng mà thôi,nhưng nếu Hùng Đảm không khai ra thông tin đoàn đội thì Hùng Bì thật sự sợ hãi.
Hai người là huynh đệ đương nhiên hiểu nhau, Hùng Bì quá hiểu tính cách đệ đệ mình, chỉ sợ Hùng Đảm một chữ cũng không có nói.

Nếu là lúc trước Hùng Bì chắc chắn sẽ đưa một ngón tay cái ra với huynh đệ, nhưng hiện tại trong mắt Hùng Bì ngoài lo lắng chỉ có lo lắng, nếu Đường Vô Lệ thật sự như lời Mộ Dung Ảnh nói, Hùng Đảm tuyệt đối sẽ rất thảm, rất thảm.
Lúc này trong lòng Hùng Bì chỉ có điên cuồng sát khí, nếu Hùng Đảm có mệnh gì, hắn liền dám ăn tuôi nuốt sống Đường Vô Lệ.
Hùng Bì lao ra ngoài quá nhanh, quá đột ngột nhưng cũng không ai sẽ trách hắn, toàn bộ đội ngũ đều hiểu lý do tại sao Hùng Bì lao ra, nếu là bọn họ đặt vào tình thế của Hùng Bì, chắc chắn cũng bất chấp tất cả, lao ra ngoài.
Vô Song cũng chỉ có thể thở dài, đồng thời nhìn về phía Hồ Phỉ, một tay vẫn đang cầm bọc hắc lệnh kia.
Hắn đưa cánh tay phải ra, đấm nhẹ vào người Hồ Phỉ.
"Hắn là người Đường Môn, cẩn thận một chút, độc dược thứ này không dễ chơi".
Chỉ một câu nói, đã nói hết suy tính của Vô Song.
Hồ Phỉ ánh mắt hơi hơi mang theo ngưng trọng, sau đó gật đầu ném lại bọc hành lý cho Vô Song, cổ nhè nhẹ vặn vẹo tạo nên những âm thanh xương răng rắc.
Hồ Phỉ cũng đi ra ngoài.
Theo bước chân của Hồ Phỉ, mọi người cũng rất nhanh lao ra, trong lều lớn chỉ còn lại mình Mộc Tang cùng Vô Song.
Mộc Tang cũng không phải đang sợ hãi, chỉ là hắn cảm nhận được, ánh mắt của Vô Song nhìn chằm chằm vào mình mà thôi.
Vô Song nhìn Mộc Tang, ánh mắt có chút trầm ngâm.
"Ngươi xuất thân từ Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, không biết có tự tin không?".
'Tự tin' ở đây đương nhiên mang theo ý khác, Vô Song là muốn hỏi, độc thuật của hắn có tự tin quyết đấu cùng độc thuật của Đường Vô Lệ hay không.
Làm Vô Song tương đối bất ngờ là Mộc Tang khẽ lắc đầu.
Hắn nhìn Vô Song, thở ra một hơi.
"Đội trưởng, ngươi có lẽ không quá rõ ràng đi, Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo chúng ta tất nhiên là thiên hạ vô song về dùng độc, bất quá độc cũng chia thành nhiều loại độc".
"Mộc Tang từ nhỏ cũng đi theo độc đạo một đường, bất quá ta luyện lại là trùng độc, những thứ khác ta chỉ coi là có hiểu biết chứ không tinh thông. Người phải biết ngoại trừ trùng độc ra còn có cổ độc, có đan độc,có thảo độc cùng với sát độc".
"Đám Đường Môn đó vốn đi theo đường sát độc, dùng độc bôi vào vũ khí, đây cũng là điểm mạnh nhất của đường môn. Sát độc của bọn họ cao minh đến dọa người, dù sao cũng là đời đời kinh nghiệm đúc kết, Mộc Tang lại không chuyên về cái này ".
Lời Mộc Tang nói đương nhiên là đúng, dù sao Miêu Cương là cả một cái dân

tộc, bọn họ cả bộ tộc đều là nghiên cứu dùng độc, đương nhiên tất cả các dạng độc dược trong thiên hạ đều sẽ có nghiên cứu, Mộc Tang từ bé lớn lên ở Miêu Cương liền được các tiền bối trong nhà chọn sẵn cho một con đường dùng độc.
Đường Vô Lệ cũng là giống Mộc Tang, chỉ có điều Đường Môn không đi nghiên cứu vào toàn bộ mọi cách dùng độc trong thiên hạ, Đường Môn không có được đủ nhân lực để đi vào nghiên cứu, vì vậy chỉ chuyên tâm một thứ.
Vô Song ánh mắt dần dần xuất hiện hàn quang, sau đó đi về phía trước, một tay vỗ vỗ vai Mộc Tang.
“Nhìn thấy tên kia, liền tính sau, ta cũng muốn xem rốt cuộc Đường Môn thiên tài có mấy phần lợi hại?”.
Vô Song hắn không quên hắn còn có Dược Vương Phần Thiên, tuy Dược Vương Phần Thiên chỉ là lý thuyết, đọc lý thuyết căn bản không cách nào thành tài bất quá bằng vào bộ lý thuyết dược đạo khổng lồ này lại thêm Mộc Tang giỏi dùng độc, chưa chắc đã không thể làm ra thành tựu.
....
Ở bên ngoài, bầu trời bắt đầu dần dần tối lại, nếu phải nói chính xác giờ giấc lúc này khoảng 6h tối.
Đường Vô Lệ kẻ này cũng không có ý định dấu diếm xuất thân của mình, đối với hắn mà nói Đường Môn liền là một loại vinh diệu.
Vì Thiên Ý Thành nằm ở nam võ lâm, đồng thời có thể coi là nơi huấn luyện thiên tài lớn nhất khu vực nam võ lâm này, chính vì vậy rất rất nhiều thiên tài từ khắp phương nam đổ về đây.
Đường Vô Lệ xuất thân Đường Môn, bản thân Đường Môn có quan hệ mật thiết với Thiên Ý Thành, dẫn đến cái Đường Môn thân phận này ở Thiên Ý Thành có rất nhiều chỗ tốt.
Nam – Bắc võ lâm vì khác biệt địa lý cũng như phong tục từ đó dẫn đến có nhiều việc cũng là khác nhau.
Ví dụ như Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành nếu đặt ở Bắc Võ Lâm chỉ sợ đã sớm bị diệt, ở gần các đại thế lực như Thiếu Lâm – Nga Mi – Võ Đang – Minh Giáo – Nhật Nguyệt mà còn tồn tại được mới là lạ.
Hơn nữa tại Bắc Võ Lâm có rất nhiều danh môn đại phái, tiến vào danh môn đại phái điều kiện tu luyện chắc chắn sẽ không dưới Thiên Ý Thành, tuy có thể gò bó một chút nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nếu Thiên Ý Thành đặt ở Bắc Võ Lâm chỉ sợ rất ít thiên tài nguyện ý đến thử.
Ở Nam Võ Lâm lại khác, ở Nam Võ Lâm cơ hồ ngoại trừ Nam Thiếu Lâm ra liền không có nơi nào có thể so sánh với Thiên Ý Thành, bản thân Thiên Ý Thành đã có thể coi là thế lực lớn nhất nhìn phương nam, chính vì vậy Thiên Ý Thành mới trường tồn, mới đảm bảo mỗi khi Thiên Ý Thành mở cửa thu người

liền có bốn phương tám hướng thiên tài tụ tập.
Thân là người của Đường Môn, Đường Vô Lệ vừa mới tham gia thí luyện liền đã thu được nhân tâm, đã khiến toàn bộ đội ngũ không có mấy người dám phản kháng hắn.
Nam Võ Lâm không so sánh được với Bắc Võ Lâm tuy nhiên bọn họ cũng có Tiềm Long Bảng của riêng mình.
Nếu như Viên Tĩnh là đệ nhất nhân trên Tiềm Long Bảng của Bắc Võ Lâm thì Đường Quan Nam là đệ nhất nhân trên Tiềm Long Bảng của Nam Võ Lâm.
Thân là em trai của Đường Quan Nam, Đường Vô Lệ cũng được rất nhiều chú ý, hắn là cao thủ xếp thứ 7 trên Tiềm Long Bảng của Nam Võ Lâm, có thể không được chú ý sao?
Đường Vô Lệ vừa mới xuất hiện, hắn liền được toàn bộ đội ngũ tán thành.
Đương nhiên nói thế không phải Đường Vô Lệ không có bản lãnh, có thể được Mộ Dung Ảnh đánh giá là cao thủ mạnh mẽ nhất trong thí luyện lần này cũng không phải không có lý do.
Vô Song không phải là thần linh, hắn nhìn người đơn giản chỉ nhìn bằng cảm giác, cảm giác của Đường Vô Lệ cho Vô Song giống một con độc xà cực kỳ nguy hiểm, tuy nhiên nội lực kẻ này rõ ràng không cao, ít nhất Vô Song cảm thấy còn thua kém mình khá nhiều, Vô Song quả thực sẽ không coi Đường Vô Lệ là đối thủ mạnh nhất.
Trái lại, Mộ Dung Ảnh hiểu tương đối rõ về kẻ này, Đường Vô Lệ người này đã năm 14 tuổi liền thành công phá được Đường Gia Thiên Độc Trận.
Đường Gia Thiên Độc Trận là cái gì không ai biết, chỉ biết bất cứ thiên tài nào của Đường gia, trước năm 17 tuổi có thể phá trận thành công liền có cơ hội ngồi vào vị trí gia chủ tương lai.
Nếu Vô Song hay Hồ Phỉ có tự tin giết chết Tông Sư cường giả, thì Đường Vô Lệ kẻ này cũng làm được.
Cảnh giới của hắn không phải cao nhất nhưng thủ đoạn tuyệt đối đứng đầu. Thủ đoạn cũng là một phần của thực lực, cái này sẽ không ai đi nghi ngờ.
....
Đường Vô Lệ trong cuộc thi này lấy tên là Đường Vô Huyết, bất quá thanh niên tài tuấn ở phương nam chỉ cần biết một chút đều sẽ nhận ra hắn, đồng thời toàn bộ đội ngũ của hắn đều gọi Đường Vô Lệ là tam thiếu.
Hắn là Đường Gia Tam Thiếu, Nam Võ Lâm tuyệt đỉnh thiên tài.
Lần này dẫn đội, Đường Vô Lệ bản thân cũng nhắm đến khu tập trung này, chỉ là trước khi đi đến điểm tập trung, hắn phải chuẩn bị một số thứ mà thôi.
Đoàn đội của Đường Vô Lệ một đường hành tẩu, cũng không đi thẳng mà chọn đi đường vòng, khác với Vô Song có kinh người trí nhớ, Đường Vô Lệ hắn không có.

Vì vậy Đường Vô Lệ mất rất nhiều thời gian, hắn muốn vẽ lại một bản đồ khu vực những nơi hắn đi qua.
Khi Đường Vô Lệ đến nơi cũng đã là sẩm tối.
Khu vực rừng rậm này có khói tím cùng sương muối cực kỳ lợi hại, Đường Vô Lệ thân mà người của Đường Môn, hắn cũng biết rất nhiều thứ bên trong Thiên Ý Thành, những việc mà người thường không có biết.
Để tránh được sương muối cùng khói tím kia chỉ có trốn trong các hang động, hoặc lập lều lớn, đương nhiên giữa hang động tối tăm ẩm thấp cùng lều lớn, Đường Vô Lệ sẽ chọn lều lớn ấm áp.
Đoàn đội của Đường Vô Lệ.... cũng có chút đặc biệt.
Trong một đội ngũ vốn có 10 người, thì hiện nay chỉ còn có 5, một nửa đội ngũ của Đường Vô Lệ đã biến nhất.
Năm người còn lại ngoại trừ Đường Vô Lệ ra thì có một nữ tử cùng ba cái nam tử.
Nữ tử người mặc áo vải tương đối giản dị, khuôn mặt dùng khăn mỏng che lại, tóc thắt bím hai bên, thoạt nhìn có vài phần tinh nghịch.
Nữ tử này đi theo Đường Vô Lệ một bước cũng không rời, về phần ba cái nam tử còn lại, cả ba đều là nhất lưu cao thủ.
Trong số ba người này có hai người đang dùng vai nâng một cọc gỗ.
Trên cọc gỗ không phải ai khác, đương nhiên là Hùng Đảm.
Lúc này có thể hai mắt Hùng Đảm trợn ngược lên, thân hình to lớn run lên bần bật, mồ hôi nhễ nhại, miệng bị bịt kín lại không thể nói gì bất quá từ ánh mắt có thể thấy, Hùng Đảm đang cảm thấy cực kỳ kinh khủng, những tiếng gào rú trong cổ họng gần như không còn là tiếng nói của con người.
Đường Vô Lệ thích nghe những âm thanh này, hắn cảm thấy những âm thanh này chân thực vô cùng, hấp dẫn vô cùng.
Đoàn đội của hắn dần dần tiến về phía trước, sau đó chậm rãi dừng lại theo động tác tay Đường Vô Lệ dơ lên.
Một tay đặt sau lưng, khuôn mặt lạnh lùng đầy cao ngạo của hắn xuất hiện một nụ cười lạnh.
“Khặc khặc, trước mặt đúng thật là có một đoàn đội, vẫn là mong các ngươi mạnh mẽ một chút, có thể để bản công tử chơi đùa “.
Nói xong Đường Vô Lệ rút từ bên hông ra một cây quạt, nhè nhẹ phe phẩy, vẻ mặt đầy mong chờ, đoàn người của bọn chúng lại tiếp tục bước về phía trước.
....

Quyển 2 Chương 16

Hai kẻ điên

Đường Vô Lệ bộ dạng cực kỳ thản nhiên đồng thời toàn bộ đồng đội của hắn, cũng cực kỳ thản nhiên, căn bản không có cái gì để lo lắng.
Nếu để ý kỹ một chút, cũng có thể thấy nữ nhân duy nhất trong đội kia đang mang theo một bọc hành lý màu trắng, từ độ trùng xuống bên ngoài có thể nhận ra bọc tương đối nặng.
Trên đường đi đến đây, cũng giống đoàn đội Vô Song, Đường Vô Lệ cũng giải quyết xong một đoàn đội khác, chỉ là cách thức ra tay của hắn có chút hơi tàn ác mà thôi.
Đường Vô Lệ lấy tính mạng 5 đồng đội của mình, để giết chết toàn bộ đội ngũ đối phương.
Kẻ này vậy mà trực tiếp hạ độc lên đồng đội, sau đó lấy họ ra ngoài dụ một cái đội ngũ khác, kết quả đơn nhiên dễ đoán, chém giết nổ ra, năm người đồng đội của Đường Vô Lệ liền chết thảm, nhưng máu của bọn họ nhiễm độc, kết quả ra sao đương nhiên không cần nói.
Đường Vô Lệ chỉ việc đi thua hoạch đầu người mà thôi.
Đường Vô Lệ vốn theo chủ nghĩa cực đoan, để có thể đạt thành mục đích, hắn có thể làm tất cả mọi thứ, đây cũng chính là tiêu chuẩn của một sát thủ.
Hơn nữa không phải ai cũng có tư cách làm đồng đội của Đường Vô Lệ, chỉ có những người được hắn công nhận mới có thể đồng hành cùng hắn.
Không phải ngẫu nhiên đội ngũ hiện nay chỉ còn ba cái nhất lưu cao thủ còn sống, vì ba người này vừa vặn đủ yêu cầu đi theo Đường Vô Lệ.
Về phần 5 người bị hắn hy sinh, không có ai là nhất lưu cao thủ cả.
Đồng đội của hắn, phải là những người mạnh nhất.
......
Năm người nhóm Đường Vô Lệ đang tiến về phía trước, đột nhiên nhìn thấy trước mặt một bóng người đang rất nhanh lao tới, người này khí thế lại càng là nhất lưu cao thủ.
Đường Vô Lệ ánh mắt là cỡ nào đáng sợ? dù sao thân là ám khí cao thủ, ánh mắt liền cực kỳ quan trọng.
Vừa nhìn thấy bóng người ở xa xa, Đường Vô Lệ đã nhếch miệng coi thường.
"Ê phế vật, kẻ kia hình như là huynh đệ của ngươi hả?, nhìn hắn với ngươi cũng có vài phần tương đồng, ngu y như nhau".
Câu nói này liền nói cho Hùng Đảm đang bị trói đằng sau.
Hùng Đảm lúc này đến tâm muốn chết cũng có, chỉ có điều hắn không chết

được. Toàn bộ cơ thể đều có cảm giác như bị trăm ngàn con kiến bò lên, sự ngứa ngáy của nó có thể khiến người ta phát điên, nếu không phải hai tay hai chân đang bị trói, Hùng Đảm đã cào nát thân thể của mình ra rồi.
Thậm chí Hùng Đảm lúc này còn không nghe được bất cứ thanh âm gì, cũng chẳng suy nghĩ được nữa, cả người hắn liên tục co giật, cứ như bị động kinh vậy.
Thiên Đao Vạn Quả Lộ Hoàn, thứ này cực kỳ, cực kỳ đáng sợ.
Không giống với suy nghĩ của Mộ Dung Ảnh, Đường Vô Lệ hắn còn chẳng thèm truy hỏi Hùng Đảm.
Trong mắt Đường Vô Lệ, Hùng Đảm chỉ duy nhất có một cái nhiệm vụ, trở thành vật tiêu khiển cho hắn mà thôi.
Đường Vô Lệ cực kỳ tự tin với thực lực của mình, trong Tiềm Long Bảng ngoại trừ ba vị trí đầu hắn không nắm chắc ra, hắn liền không sợ bất cứ cái thiên tài nào.
Ở thí luyện lần này ba người đứng đầu Tiềm Long Bảng tất nhiên không có đến, bằng vào thực lực cùng thủ đoạn của Đường Vô Lệ, ai dám tranh phong?.
“Ta đi tiêu khiển một chút”.
Để lại mấy chữ lạnh lùng, Đường Vô Lệ tiến về phía trước.
Tốc độ của hắn không nhanh nhưng bộ pháp uyển chuyển đến đáng sợ, mỗi bước bước ra cả người đều lướt về phía trước, như một đầu mãng xà không xương đang trườn trên mặt đất vậy.
Trước mặt hắn đương nhiên là Hùng Bì.
Hùng Bì cùng Hùng Đảm là hai huynh đệ, lại xuất thân từ cùng một thế lực, thực lực cũng chỉ tương đương nhau.
Lúc này Hùng Bì đã sớm nhìn thấy Đường Vô Lệ lao tới, ánh mắt Hùng Bì liền ngập tràn sát khí.
Quyền đầu nắm lại, tay cầm đại đao Hùng Bì mạnh mẽ chém ra một đào.
“Thả huynh đệ lão tử ra “.
Một đao này khí thế như lôi đình, uy lực đúng là không tệ tuy nhiên trong mắt Đường Vô Lệ chỉ có châm biếm.
Cánh tay hắn như linh xà không xương, cả người như ma ảnh, vậy mà xuyên qua ánh đao của Hùng Bì, một tay đẩy ra đánh thẳng vào cằm dưới Hùng Bì khiến cả thân hình Hùng Bì run lên bần bật, lão đảo lùi về phía sau.
Cánh tay của Đường Vô Lệ trong phúc chốc đưa ra, hắn nắm lấy áo của Hùng Bì, mạnh mẽ kéo lại sau đó lên gối thẳng vào bụng dưới Hùng Bì.
Hùng Bì thân thể rất mạnh mẽ, một chiêu này còn lâu mới làm Hùng Bì gục ngã, chỉ thấy Hùng Bì gầm lên, hai tay như thép nguội đưa ra muốn ôm lấy người Đường Vô Lệ đè xuống.
Đáng tiếc rất nhanh Hùng Bì liền biết đẳng cấp hai bên chênh lệch đến mức nào.
Hùng Bì rất khỏe, hắn như một đầu gấu lớn đang ôm lấy Đường Vô Lệ, theo lẽ

thường mà nói bằng sức mạnh của Hùng Bì, hắn muốn đẩy ngã Đường Vô Lệ là cực kỳ dễ dàng, đáng tiếc đôi tay như thép nguội kia lúc này lại mềm như bún, vậy mà buông thõng ra, không cách nào phát lực.
Đây chính là Đoạn Cốt Thủ.
Hai tay của Đường Vô Lệ vậy mà tháo rời khớp bả vai của Hùng Bì ra lúc nào không hay, hai bả vai bị bẻ lệch khớp, Hùng Bì không cách nào vận lực, cũng chẳng thể nâng nổi cánh tay lên.
Đường Vô Lệ căn bản cũng không dừng lại một tay đưa ra tóm lấy tóc của Hùng Bì rồi kéo xuống, đầu gối nện thật mạnh vào khuôn mặt Hùng Bì, một chiêu này làm trán Hùng Bì tóe máu.
Một chân dơ lên cao đạp thẳng xuống, dưới một cước này cả thân thể Hùng Bì ầm ầm đổ xuống, khuôn mặt bị vùi dưới mặt đất.
Đây là sức mạnh của cao thủ đứng thứ 7 trên Tiềm Long Bảng.
Đường Gia Tam Thiếu – Đường Vô Lệ.
Hắn không cần dùng đến sở trường của mình, cũng chẳng cần dùng độc, đối với hắn mà nói loại nhất lưu cao thủ như Hùng Bì, không đáng là gì.
Những ngón tay thon dài nhẹ chạm vào túi bên hông, cầm lấy một viên đan dược màu hồng, có mùi thơm ngọt ngào.
Đường Vô Lệ khóe miệng cong lên.
“Nào nào, để bản công tử đút cho ngươi ăn, yên tâm rất mỹ vị”.
Viên đan dược này tất nhiên không ngon lành gì, đây chính là thứ mà Hùng Đảm đã ăn, Thiên Đạo Vạn Quả Lộ Hoàn.
Đường Vô Lệ chính là thích như vậy, hành hạ con mồi đến chết.
Bất quá lúc này, một tia đao khí từ xa chém tới, dưới một đao khí này Đường Vô Lệ dĩ nhiên phải lùi lại, một đao này vừa vặn cứu Hùng Bì một mạng.
Đường Vô Lệ sắc mặt liền trở nên nghiêm túc, trên ngực hắn đã xuất hiện một vết rách.
Bộ áo ngoài bị đạo khí chém ra một đường, lộ ra ánh bạc bên trong.
Trên người Đường Vô Lệ dĩ nhiên có bảo giáp, nếu không có bộ giáp này, đao khí kia chỉ sợ quả thật có thể gây tổn thương lên người Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ ánh mắt cau lại, hắn nhìn về một thân ảnh đang chậm rãi đi đến.
Sau lưng thân ảnh này đương nhiên còn một đám người, nhưng Đường Vô Lệ không quan tâm, ánh mắt của Đường Vô Lệ thủy chung bị hình bóng đi đầu kia hấp dẫn.
Thông thường mà nói để đánh ra kiếm khí hay đao khí đều cần Tông Sư cảnh giới tuy nhiên những đỉnh cấp thiên tài đều có thể làm được một bước này, bọn họ có thể xuất kiếm khí ngay ở nhất lưu cảnh giới.
Hồ Phỉ là một người như vậy.
Lúc này nếu ví Đường Vô Lệ là một con trăn khổng lồ đang nhìn chằm chằm

con mồi thì Hồ Phỉ giống một đầu mãnh hổ đang thị uy với thiên địa.
Đường Vô Lệ vừa nhìn thấy Hồ Phỉ, hắn liền lựa chọn lùi lại, lướt nhẹ trên mặt đất trở lại với đội ngũ của mình.
Với một kẻ có chút biến thái trong tâm lý như Đường Vô Lệ mà nói, hắn rất ít khi nhớ mặt người khác, chỉ có kẻ đáng để hắn nhớ mặt, hắn mới nhớ.
Trong lúc tập trung trước khi xuất phát, chỉ có duy nhất vài người làm Đường Vô Lệ hắn phải nhớ kỹ khuôn mặt.
Sử Văn Tiến tính là một người.
Phong Nhất Trận thính là một người.
Vô Song... tính là một người.
Hồ Phỉ đương nhiên cũng tính là một người, một người làm Đường Vô Lệ hứng thú nhất.
....
Hồ Phỉ bước tới, hắn dùng một tay nâng Hùng Bì đang chật vật đứng lên, sau đó chỉ nhè nhẹ vỗ lên vai Hùng Bì một cái.
Thật ra Hồ Phỉ cũng cảm thấy rất nóng máu, hắn nhìn thấy Vô Song đại khai sát giới trong trận chiến với Sử Văn Tiến, liền muốn giống như Vô Song, đại khai sát giới một lần.
Hồ Phỉ không ngần ngại gì, bước thẳng về phía trước rút ra Tử Lôi Bá Vương Đao sau lưng, tay nắm chặt đại đao, hắn khí thế càng thêm mạnh mẽ, thậm trí khí thế của Hồ Phỉ trực tiếp nuốt chửng khí thế của toàn bộ đội ngũ bên Đường Vô Lệ.
Dưới cái khí thế kinh khủng kai của Hồ Phỉ, Đường Vô Lệ thân hình run lên liên tục, chỉ là hắn không có run rẩy vì sợ hãi, hắn run rẩy vì kích động.
Đường Vô Lệ là một cái sát thủ... việc làm sát thủ cảm thấy thỏa mãn nhất là giết người, đương nhiên giết người cũng không giống nhau, khoái cảm khi giết người rất khác nhau, với Đường Vô Lệ mà nói, chỉ có giết loại siêu cấp thiên tài như Hồ Phỉ, mới làm hắn tận hứng.
“Khặc khặc, khí thế thật cường, khí thế thật cường”.
“Khặc khặc, lalj đây, lại đây chém ta đi “.
Giọng nói của Đường Vô Lệ trở nên biến dạng, thậm chí có chút biến thái.
Hồ Phỉ thấy thế cũng là bật cười.
“Vậy ngươi cẩn thận một chút rồi, đao của ta vốn là vô tình đao”.
Nói xong, Hồ Phỉ động.
Hồ Phỉ động, Đường Vô Lệ cũng không chậm, hắn lập tức động.
Hồ Phỉ đưa đại đao lên cao, chém thật mạnh xuống, khí thế như lôi đình vạn quân.
Đao này khác xa đao của Hùng Bì, đao này mang theo đao khí kinh khủng, chỉ cần Đường Vô Lệ dám dùng tốc độ lao qua đao ảnh hắn liền bị chém thành một

đống thịt vụn.
Đường Vô Lệ càng ngày càng cảm thấy kích thích, với một đao mang theo kinh người uy thế này, Đường Vô Lệ đưa hai cánh tay lên trên trời, mạnh mẽ đỡ lấy một đao.
‘Kengggggg”.
Một âm thanh chói tai vang lên, không ngờ thân thể Đường Vô Lệ rung lên bần bật còn Hồ Phỉ lại bị đẩy lùi ra sau.
Hai tay của Đường Vô Lệ chỉ sợ.... không bình thường.
“Khặc Khặc, thú vị, thú vị. Lại đến”.
Nói xong Đường Vô Lệ thân xé lớp áo ngoài của mình, xé luôn bộ võ phục của Đường Môn, lộ ra thân thể bên trong.
Ở giữa ngực Đường Vô Lệ có một bộ kim y bảo giáp che phủ nửa thân trên.
Ở ngoài da thịt của hắn là một lớp quần áo bó màu đen, che kín toàn bộ làn da, ở hai cánh tay cùng ống đồng dưới hai chân đều có một lớp giáp bảo vệ.
Đáng nói hơn là, sau lưng Đường Vô Lệ có một... cỗ máy.
Thứ này gọi là cơ quan khí, trong thế giới này cơ quan khí cực kỳ hiếm lạ nhưng không phải là không có, chí ít trong Tiên Âm Động là một cái cơ quan khí khổng lồ.
Lại nói đến cơ quan khí của Đường Vô Lệ, rất giống hình một cây quạt mở lớn, bên trên có những mũi đầu mũi tên nhọn hoắt hiện lên.
Đây mới là Đường Vô Lệ, đây mới là Đường Môn.
Thân là Đường Môn đệ tử, luôn luôn phải mang theo cơ quan khí.
Tất nhiên hình dáng của Đường Vô Lệ dọa được người khác, khắn không dọa nổi Hồ Phỉ.
Nắm chặt Tử Lôi Bá Vương Đao, Hồ Phỉ lại lao tới.
“Ngươi không tệ, đáng để ta dùng toàn lực”.
Mắt hổ lóe lên hung uy, khí thế của Hồ Phỉ một lần nữa bạo tăng.
Về phần Đường Vô Lệ, hắn ngửa mặt lên trời, tiếp tục cười một cách kinh dị
“Khặc khặc, nhanh lên, nhanh lên một chút”
Tất nhiên nhìn Đường Vô Lệ khùng khùng điên điên nhưng khi chiến đấu hắn kinh khủng vô cùng.
Bả vai của Đường Vô Lệ khẽ rung lên, lập tức ba mũi cung lên phá không mà ra, mũi tên mang theo ánh bạc lóe lên giữa không trung, bắn thẳng về phía Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ tay nắm đại đao, đao thế hung hãn không thể cản nổi, một đao chém ra vậy mà chém nát toàn bộ ba mũi tên của Đường Vô Lệ, tuy nhiên Đường Vô Lệ cũng đã áp sát lại gần Hồ Phỉ, quyền đầu của hắn tung ra.
Phải nói cánh tay của Đường Vô Lệ như có ma pháp, phạm vi tấn công của hắn dài hơn nhiều so với độ dài cành tay kia, một quyền đấm ra hướng về phía khuôn mặt Hồ Phỉ tuy nhiên Hồ Phỉ căn bản không để ý, cổ tay của hắn lệch ra, đao

liền xoay ngang.
“Hồ Gia Đao pháp – Lãnh Tuyền Ánh Nguyệt”.
Đao thế chém ngang, một đao này liền muốn chém ngang lưng Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ cũng không có chậm, đầu gối liền nâng lên.
Đao kinh khủng kia chém vào giáp chân của Đường Vô Lệ, trực tiếp đánh hắn ra ngoài như đánh một quả bóng vậy.
Đường Vô Lệ bị hất bay lên trời, chân của hắn thậm chí còn run run, tuy nhiên rất nhanh Đường Vô Lệ xoay tròn trên không trung, cổ tay của hắn như có cái gì lóe lên.
“Đường Môn Khổng Tước Vỹ ”.
Cả người xoay tròn trên không trung, không có bất cứ điểm tựa nào vậy mà hai cánh tay của Đường Vô Lệ vẫn thoải mái hoạt động, căn bản không gặp bất cứ khó khăn gì.
“Đường Môn Khổng Tước Vỹ - Phi Tinh Bạo Vũ”.
Không biết Đườn Vô Lệ lấy từ đâu ra từng đấy mũi kim châm, chỉ thấy đầy trời kim châm từ hai cánh tay của hắn bắn ra, dùng một tốc độ không thể tin được bắn về phía Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ thấy thế, mặt không đổi sắc, đại đao xoay ngang, vận sức gầm lên.
“Hồ Gia Đao Pháp – Bát Phương Tàng Đao Thức – Thiên Hạ Bát Phương Mặc Ta Trảm”.
Đao khí tung hoành, mặt đất trực tiếp xuất hiện những vết rách khủng khiếp, phạm vi xung quanh Hồ Phỉ liền biến thành một vùng đất chết, dưới đao khí kinh khủng kia, ai vào... ai chết.
Nội lực bùng nổ, một chiêu duy nhất quét sạch cả thiên địa, thực lực của Hồ Phỉ là không cần bàn cãi.
Tuy nhiên đối thủ của Hồ Phỉ là một kẻ điên, Đường Vô Lệ chắc chắn bị điên.
Bất chấp đao khí của Hồ Phỉ vẫn còn, Đường Vô Lệ sau khi hạ thân xuống đất liền lao thẳng tới, cổ tay hắn một lần nữa lóe lên ánh sáng.
“Đường Môn Khổng Tước Vỹ - Đoạn Hồn Ma Thứ”.
Hai cánh tay cùng đánh ra, sau đó cả người Đường Vô Lệ giật ngược về phía sau, hai cánh tay hắn đều có chút run lên.
Đây không phải là võ công, đây chính là cơ quan thuật.
Đường Môn không chỉ võ công lợi hại, cơ quan thuật cũng là khinh thường thiên hạ.
Lần này là hai mũi hắc tiễn bắn thẳng về phía Hồ Phỉ, có điều tốc độ của nó, nhanh khổng thể tưởng tượng.
Hồ Phỉ vẫn nắm lấy đại đao, trong mắt đã xuất hiện một tia kinh dị, cả người rất nhanh nhảy lên không trung, vận toàn lực tiếp tục chém xuống một đao.
“Hồ Gia Đao Pháp – Xuyên Thủ Tàng Đao Thức”.

Đao này... là đao nhanh nhất của Hồ Gia Đao Pháp.
Đao này chém ra, hất bay hai mũi hắc tiễn của Đường Vô Lệ đi, tuy nhiên Hồ Phỉ sau khi hạ xuống đất cũng cảm thấy thoát lực, lảo đảo lùi lại ba bước mới có thể ổn định thân hình.
Ba bước này là đủ cho Đường Vô Lệ lần thứ ba áp sát Hồ Phỉ.
“Khặc Khặc, Khặc Khặc, chết, chết chết’.
Cũng chẳng ai biết Đường Vô Lệ đang nói cái gì, chỉ thấy hắn tung quyền, dĩ nhiên lựa chọn cận thân cách đấu.
Hồ Phỉ cùng xoay ngang đại đao, cùng Đường Vô Lên đánh thành một đoàn, ánh lửa cùng những tiếng ‘keng’ ‘keng’ liên tục vang lên.
Không rõ là loại bí pháp gì, cánh tay của Đường Vô Lệ có khả năng co dãn cực kỳ kinh khủng, hơn nữa lại như không có xương, khi cận chiến với hắn quá khó đề phòng bất quá nếu Đường Vô Lệ là khó đề phòng thì Hồ Phỉ phải dùng từ kinh khủng để hình dung.
Hồ Phỉ liên tục bị Đường Vô Lệ dồn vào thế phòng ngự nhưng hắn dĩ nhiên không có lui một bước, đao đao nối nhau không một kẽ hở, đao đao chém ra toàn bộ đều là cứng đối cứng, lực tay của Hồ Phỉ mạnh đến mức làm cho Đường Vô Lệ có chút ăn không tiêu.
Nếu Đường Vô Lệ có cơ quan thuật để tiết kiệm nội lực thì Hồ Phỉ chính là trời sinh thần lực, bằng vào lực lượng cơ thể, hắn cũng không cần nội lực.
Hai người chỉ mới giao thủ đã 40-50 chiêu đi qua, sau đó chỉ nghe Hồ Phỉ gầm lên một tiếng như hổ gầm, vang vọng toàn bộ núi rừng.
“Hồ Gia Đao Pháp – Bá Thể Vô Song – Bá Đao Đồ Thiên Hạ”.
Bá Đao vừa ra, thiên hạ khiếp sợ.
Một thức Bá Đao, chém nát hai tấm hộ giáp trên tay Đường Vô Lệ, sau đó thừa thế lao tới, đao trong tay Hồ Phỉ như muốn chặt xuống hai cánh tay Đường Vô Lệ vậy.
Đao thế kia... cực kỳ kinh người.
Nhưng càng kinh người, ánh mắt Đường Vô Lệ càng thích thú, ánh mắt hắn hiện nay như một đầu dã thú vậy.
“Khổng Tước Vỹ - Khổng Tước Vẫy Đuôi, Bạo Vũ Lê Hoa Châm”.
Đây là chiêu mạnh nhất bên trong Khổng Tước Vĩ, chỉ thấy từ sau lưng Đường Vô Lệ cái đồ vật kia mở ra toàn bộ, tổng cộng 12 lỗ tròn, sau đó cả thiên không bao phủ bởi phi tiêu của chính Đường Vô Lệ.
Nếu Hồ Phỉ dám thừa thế chém ra một đao cuối cùng trong Bá Đao lấy đi đôi cánh tay của Đường Vô Lệ, hắn liền đục trăm ngàn lỗ thủng trên người Hồ Phỉ.
Đường Vô Lệ, căn bản không sợ chết, hắn là một tên điên.
Hồ Phỉ không đành lòng thu đao, nhưng không thu đao liền không được.
Xoay ngang đại đao một lần nữa, Hồ Phỉ điên cuồng lùi lại.

“ Triền Bộ Liên Hoàn Đao – Tam Thập Tam Thiên Tật Phong Đao”.
Hồ Phỉ lần này thật sự cảm thấy áp lực của Khổng Tước Vỹ, Khổng Tước Vỹ một khi bạo nộ sức công phá liền kinh người, vô số ám khí bay ra, căn bản không cần thủ pháp khống chế cũng đủ làm bất cứ ai cũng phải biến sắc.
Đường Vô Lệ rốt cuộc thành công hạ xuống đất, hai tay của hắn chạm vào hai bên hông, lấy ra hai con dao nhỏ, trong mắt đầy âm tàn.
“Đường Môn Sát Sinh Đạo – Tu La Huyết Nhận”.
Hai con dao kia, cuối cùng ném ra khỏi tay Đường Vô Lệ.
Cùng lúc đó, Hồ Phỉ cũng gầm lên, hắn tất nhiên không muốn lùi lại nữa, vẫn là tiếng gầm kinh khủng kia, Hồ Phỉ như một đầu chúa sơn lâm bị chọc giận.
“Hồ Gia Đao Pháp – Đao Kiếm Thần Uy “.
Thực lực của Hồ Phỉ vốn là nhất lưu cao thủ, cách Tông Sư một cái cảnh giới nữa vậy mà trên người Hồ Phỉ lại xuất hiện hộ thể cương khí.
Đây là điều vô lý, điều không ai tưởng tượng được.
Hồ Phỉ thế như mãnh hổ, đao như lôi đình, mạnh mẽ xé ra một đường trực tiếp xuyên qua đám ám khí bạo tạc kia.
Tuy nhiên lúc này hai mũi dao tuyệt sát cũng đến.
Hồ Phỉ mắt nheo lại, sau đó đưa ngang đại đao ra đỡ bất quá hắn rất nhanh liền cảm nhận được, thế nào là Đường Môn.
Đao xuất ra rất khó thu lại, dao ném đi lại càng khó thu về bất quá hai mũi dao kia cứ như có sinh mệnh vậy.
Giống hệt hai đầu mãng xà, vẽ lên hai đường cong tuyệt mỹ, cắm thẳng vào thân thể Hồ Phỉ.
Máu tươi chảy xuống, một ở bả vai, một ở đùi.
Hồ Phỉ là một cái quái vật, hắn có thể học được tuyệt chiêu Đao Kiếm Thần Uy của Phi Thiên Hồ Ly năm đó, mượn đao khí hóa thành cương khí, bảo hộ cơ thể.
Nhờ một chiêu này Hồ Phỉ có thể tạm thời đạt được kinh người phòng ngự, tuy nhiên hắn không phải là Tông Sư, lớp phòng ngự ngày cũng có giới hạn.
Hai mũi dao kia đến quá nhanh, cũng quá đột nhiên, Hồ Phỉ hắn tránh không nổi.
Máu tươi chảy ra, đồng thời máu... màu đen.
Trong dao dĩ nhiên có độc.
Độc... thứ này ai cũng sợ.
Đường Vô Lệ tiếp tục cười sằng sặc, tốc độ không giảm, chỉ có tăng.
Hồ Phỉ cảm thấy, cơ thể mình dần dần trở nên... nặng nề.
Hắn biết độc đã nhập thể.
Đường Vô Lệ một tay đưa ra, tay của hắn không còn bảo giáp bảo vệ nhưng hắn không có chút sợ hãi.
Hai bàn tay cong lại thành trảo, hướng về hai bả vai Hồ Phỉ.
“Đoạn Cốt Thủ- Toái Cốt Trảo”.

Hắn muốn tháo xuống xương tay của Hồ Phỉ, chỉ cần thành công Hồ Phỉ liền trở thành cá nằm trên thớt, mặt Đường Vô Lệ thích làm gì thì làm.
Hồ Phỉ lúc này thật sự bị vây vào trạng thái cực kỳ khó khăn tuy nhiên càng khó khăn, ánh mắt Hồ Phỉ càng thêm bình tĩnh.
Hồ Phỉ một chân dẫm mạnh xuống, cả người tưởng như vô lực vậy mà trực tiếp lao tới.
Lần này chính Đường Vô Lệ... cũng là không ngờ.
Hồ Phỉ dùng vai huých thẳng vào lồng ngực Đường Vô Lệ, đương nhiên kẻ này có kim y bảo giáp, hắn sẽ không sao, chỉ có điều ánh mắt Đường Vô Lệ dĩ nhiên biến thành kinh ngạc.
Hồ Phỉ buông đao, đây là buông đao... không ai ngờ một đao khách đáng sợ như Hồ Phỉ lại là buông đao.
Chỉ có duy nhất Vô Song ở xa nhìn thấy một cánh này, hắn liền mỉm cười.
Hồ Phỉ tên này tuyệt đối là quái vật.
Như lần gặp đầu tiên của Vô Song cùng Hồ Phỉ, cũng là Hồ Phỉ không dùng đao.
Đao không ở trong tay, đao ở trong tâm.
Trong tâm có đao, liền chém tận thiên hạ.
Hai bàn tay to lớn của Hồ Phỉ mở ra.
“Bế Môn Thiết Phiến Đao”.
“Bát Phương Tàng Đao Thức ”
“ Xuyên Thủ Tàng Đao Thức’.
“Cửu Đao Xuyên Vân Thức”.
“Triền Thân Trảm Đao Thức”,
Nội lực trong người Hồ Phỉ hoàn toàn bùng nổ, hắn như núi lửa phun trào tuyệt không giữ lại cái gì, hắn trực tiếp xé nát kim tằm bảo y của Đường Vô Lệ, sau đó đao khí nhập thể, Hồ Phỉ lần này chỉ sợ muốn cắt nát Đường Vô Lệ ra.
Máu huyết bắn lên, Đường Vô Lệ lần đầu tiên chảy máu, bất quá hai cánh tay của hắn, cũng rung lên.
“Đoạn Cốt Thủ - Toái Cốt Trảo”.
Hắn dùng hai tay, đặt lên hai vai Hồ Phỉ, sau đó vận công.
Hồ Phỉ là mãnh hổ thì Đường Vô Lệ cũng là độc xà.
Hai người này có một điểm chung duy nhất, là hai tên điên.
....

Quyển 2 Chương 17
Rô bôt chiến đấu

....
Quay ngược lại thời gian một chút, khi mà Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ đang so đấu.
....
Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ quyết chiến có thể coi là kinh thiên động địa, tuy nhiên trong mắt Vô Song lại khác.
Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao Hồ Phỉ bị đưa đế Vương Bản Sơn.
Vô Song không rõ vị Bình A Tứ- Bình tứ thúc kia của Hồ Phỉ là thần thánh phương nào, cũng không rõ hắn mạnh mẽ ra sao bất quá Vô Song lại biết lý do tại sao Bình A Tứ không tiếp tục dậy võ cho Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ trời sinh thần lực, thiên phú đao đạo tuyệt đối kinh người, khí thế bản thân hợp nhất với đại đao tạo nên cho khí thể của Hồ Phỉ cũng cực cường.
Nếu kiếm là quân tử kiếm thì đao tất nhiên là bá đao.
Đao đại diện cho thiển hạ bá giả, phách giả trời sinh.
Hồ Phỉ rất mạnh, chỉ cần nhìn Hồ Phỉ đứng đó không ai có thể rời mắt đi, khí diễm của hắn cực kỳ kinh người tuy nhiên... Hồ Phỉ lại có một cái điểm yếu cố hữu, một cái điểm yếu khiến hắn bắt buộc phải đi đến Vương Bản Sơn.
Hồ Phỉ chiến đấu quá mức cứng ngắc, đối với hắn chiến đấu đơn giản chỉ có như thế, cứng đối cứng bất chấp xông lên, một đường hát vang chém giết địch thủ.
Loại trạng thái chiến đấu này cực kỳ khiếp nhân tâm, qua từng trận chiến khí thể của Hồ Phỉ lại càng thêm đáng sợ, đao thế càng thêm uy mãnh chỉ là hắn còn chưa học được một câu.
‘Cứng quá dễ gãy’.
Vô Song cảm thấy Đường Vô Lệ kẻ này thua rất xa Hồ Phỉ, vậy mà cũng có thể dồn Hồ Phỉ đến một bước kia?, đây không phải Đường Vô Lệ quá mức đáng sợ mà là Hồ Phỉ rõ ràng mở đường cho Đường Vô Lệ làm khó chính mình.
ít nhất cái loại chiến đấu đầy vẻ thiết huyết nam tử kia, Vô Song cảm thấy không cách nào gật đầu cho được, loại chiến đấu này uy lực đúng là cực kỳ đáng sợ, khí thế như lôi đình vạn quân nhưng chung quy cũng chỉ chết càng nhanh.
Mỗi người có một cách chiến đấu riêng, mỗi người có lựa chọn khác nhau trên con đường võ đạo riêng, cái này là người với người bất quá nhìn Hồ Phỉ lúc này, Vô Song không dám gật bừa.
Người ta vốn nói, trong thô có tinh tuy nhiên nhìn vào Hồ Phỉ, Vô Song chưa thấy ‘tinh’ đâu, chỉ thấy ‘thô’.

Vô Song lúc này đang bị thương, hắn cũng không tiên chiến đấu, hơn nữa trong cả hai đoàn đội đều không có ai có thể tiến tới can thiệp trận chiến giữa Hồ Phỉ cùng Đường Vô Lệ, hai đầu dã thú đang chiến đấu, căn bản không có ai có tư cách nhúng tay,
Vô Song chỉ là nhìn nhìn, hắn cũng không có việc gì làm, liền liếc sang phía Mộ Dung Ảnh ở bên cạnh.
“Ảnh tỷ, ngươi hiểu rõ về Đường Môn thế hệ này không?”.
Mộ Dung Ảnh ánh mắt xinh đẹp vốn đang dán chặt vào cuộc chiến, nghe Vô Song hỏi mới ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn, rồi khẽ gật đầu.
“Cũng có thể coi là tương đối hiểu, dù sao bọn họ là thế gia, nhà chúng ta cũng là thế gia, vẫn là có qua lại”.
Vô Song nghe đến đây hơi hơi nhíu mày nhìn Mộ Dung Ảnh, sau đó trong lòng hiện lên một cái suy nghĩ kỳ lạ.
‘Bắc Kiều Phong đã xuất hiện trên giang hồ, Nam Mộ Dung căn bản cũng sẽ không im tiếng chứ?’.
Nghĩ đến đây, Vô Song thật sự cảm thấy Mộ Dung Ảnh bên cạnh hắn rất có thể đến từ Cô Tô Mộ Dung Thế Gia.
Cô Tô Mộ Dung Gia... đúng là nằm ở gần Tô Châu.
Mộ Dung Ảnh ăn mặc như vậy bản thân Vô Song căn bản không rõ thân phận thất của nàng, cũng không biết là nàng có phải nhân vật trong Kim Dung hay không, dù sao nếu trí nhớ của hắn không nhầm Mộ Dung gia không có nữ nhân, chỉ có một cái Mộ Dung Phục, tất nhiên thế giới này thay đổi ra sao, có trời mới biết.
Nếu Mộ Dung Ảnh là người của Mộ Dung gia, mọi việc liền có chút thú vị.
Đương nhiên Vô Song sẽ không quan tâm Mộ Dung Phục là tròn hay là méo, cái hắn quan tâm là Vương Ngữ Yên.
Hoàng Dung bản thân Vô Song đã gặp, có điều hắn cũng cảm thấy mình không có duyên với vị nữ gia cát này, ít nhất hắn xuyên việt muộn 20 năm.
Triệu Mẫn là người Mông Cổ, đường đi quá mức xa xôi hơn nữa cũng cực kỳ nguy hiểm, Vô Song cũng cảm thấy mình muốn thấy vị Mông Cổ Quận Chúa kia quá khó.
Chỉ có Vương Ngữ Yên, có vẻ dễ dàng gặp mặt hơn một chút, dù sao Vương Ngữ Yên cũng ở tại Trung Nguyên, ngay gần Tô Châu.
Năm nay Kiều Phong cũng mới hơn 30 tuổi, từ đó cũng có thể thấy Vương Ngữ Yên cũng không quá lớn, dựa theo tuổi tác của vài nhân vật Vô Song biết trên giang hồ hiện nay có lẽ Thiên Long Bát Bộ lộ tuyến còn chưa chân chính bắt đầu.
Nghĩ đến đây hắn thật sự muốn đến Cô Tô một lần, gặp mặt nữ nhân có thiên phú võ học kinh thiên hạ khiếp quỷ thần này.

Lại nói đến Mộ Dung Ảnh, Vô Song nghĩ gì đương nhiên nàng không biết, chỉ thấy Vô Song khẽ mỉm cười nhìn nàng, rồi chỉ về phía Đườn Vô Lệ đang chiến đấu cùng Hồ Phỉ.
“Ảnh tỷ, Đường Môn thế hệ này ngoại trừ Đường Vô Lệ ra, những người còn lại thế nào?”.
Câu hỏi của Vô Song không tính là khó, Mộ Dung Ảnh khẽ nhíu mày một chút rồi lên tiếng.
“Thế hệ này Đường Môn thật sự rất lợi hại, Đường Môn gia thủ Đường Vô Thường ông ta hùng cứ Ba Thục, gần như là bá chủ một phương, bên dưới có ba đứa con trai, con cả là Đường Bác Thiên năm nay 25 tuổi, làm người ổn trọng biết tiến thối bất quá lại có chút cổ hủ cứng ngắc”.
“Con thứ hai Đường Quan Nam là một cái.... dị nhân, không ai có thể hiểu nổi con người này, Đường Quan Nam năm 13 tuổi từng giết chết Tông Sư cao thủ, kinh động toàn bộ nam phương võ lâm hơn nữa tính đến hiện nay số Tông Sư chết trong tay hắn cũng đã đạt đến con số 14 người. Tuy nhiên khi chân chính gặp mặt Đường Quan Nam lại rất khác, kẻ này vậy mà có vài phần nhút nhát, tự ti cùng sợ sệt,căn bản không giống đệ nhất thiên tài của Đường Môn”.
“Đường Vô Lệ là con trai thứ ba, hắn năm nay 15 tuổi thiên phú cũng cực kỳ đáng sợ, tuy không thể có chiến tích tốt như Đường Quan Nam nhưng thắng ở tàn nhẫn cùng lạnh lùng, hơn nữa Đường Vô Lệ người này là một kẻ điên, ta nghe nói hắn thân mắc một loại quái bệnh, càng đau đớn lại càng cảm thấy hưng phấn, càng nhìn người khác đau đớn, hắn cũng càng hưng phấn”.
Mộ Dung Ảnh nói đến đây, có thể thấy thân hình nàng hơi hơi run lên, nàng thật sự từng nhìn thấy Đường Vô Lệ giết người, cực kỳ đáng sợ. Con mồi của hắn căn bản muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.
Vô Song nghe Mộ Dung Ảnh nói liền khẽ gật đầu, từ Đường Vô Lệ chiến đấu, Vô Song có thể nhìn ra Đường Môn thật sự rất tà môn.
Hơn nữa Vô Song càng nhìn Đường Vô Lệ, hai mắt càng sáng, hắn cảm thấy cơ quản xảo thủ của Đường Môn cực kỳ đáng sợ, hắn không rõ thứ này có thể đại lượng chế tạo hay không nhưng nếu có thể trang bị cho một nhóm người hoặc một nhóm sát thủ chỉ sợ sức chiến đấu liền bạo tăng.
Đường Vô Lệ bằng vào mấy vật kỳ dị bên người có thể kéo lại khoảng cách của hắn cùng Hồ Phỉ, chỉ bằng một điểm này đủ để nhìn ra cơ quan tinh xảo trên người Đường Vô Lệ có khả năng tăng cường sức chiến đấu đến mức nào.
Vô Song ánh mắt tiếp tục động, hắn lần này hướng ánh mắt về phía đội ngũ của Đường Vô Lệ.
Đội ngũ kia chỉ có bốn người, ba cái nam nhân đều là nhất lưu cao thủ, một cái nữ nhân có chút yếu hơn thực lực khoảng nhị lưu cao thủ.
Với sức mạnh của Đường Vô Lệ mà nói, đội ngũ của hắn vốn không thể ít người

thế này được, ngày đầu tiên trên chiến trường còn chưa có đi qua liền mất một nửa đội ngũ?, cái này Vô Song sẽ không tin.
Đồng thời quần áo của đội ngũ bên kia cũng không có dấu hiệu trải qua khổ chiến, không có khổ chiến mà cũng mất 5 cái đồng đội?.
Đối với Đường Vô Lệ, trong mắt Vô Song càng hiện ra thêm một tia hứng thú.
Lúc đầu đội ngũ của Vô Song lấy Hồ Phỉ cùng Hùng Bì lao ra đầu tiên, những người còn lại liền đi sau.
Theo bước chân của Vô Song, hắn rốt cuộc cũng lại gần Hùng Bì.
Hùng Bì hiện nay thân hình to lớn run lên bần bật, ánh mắt đỏ hau nhìn về phía Hùng Đảm.
Vô Song cũng thấy hình ảnh này.
Hùng Đảm là người trong đội ngũ của Vô Song, hắn đương nhiên phải cứu.
Hùng Bì quay lại, ánh mắt có chút cầu xin nhề về phía Vô Song, hiện nay Hùng Bì đầu óc cũng đã bắt đầu thanh tỉnh hơn, nhìn thấy đối phương có ba cái nhất lưu cao thủ, hắn liền biết mình không thể liều mạng, hắn liền muốn cầu Vô Song.
“Đội trưởng.... ta xin ngươi cứu lấy Hùng Đảm... hắn chết mất”.
Hùng Bì thậm chí muốn quỳ xuống cầu xin Vô Song, chỉ lại một chân Vô Song nhẹ dơ lên, chạm vào hạ bộ của Hùng Bì, khiến Hùng Bì lập tức khó xử sau đó lùi lại.
Vô Song chậm rãi lên tiếng.
“Quỳ cái gì mà quỳ?, hắn là đệ đệ ngươi nhưng cũng là đồng đội ta, chẳng nhẽ không cứu?, bất quá muốn cứu cũng phải xem thế nào”.
“Ảnh tỷ, ngươi có thể lo được bao nhiêu người?”.
Mộ Dung Ảnh lúc này liền bước lên một bước, khẽ cúi đầu với Vô Song.
“Chiến đấu không phải sở trường của ta bất quá nếu đối thủ cũng là một cái nhất lưu cao thủ, vẫn là có thể lo một tên”.
“Hùng Bì? còn ngươi”.
Hùng Bì ánh mắt tràn ngập kích động, liên tục gật đầu.
“Đội trưởng, Hùng Bì da dày thịt béo, có thể... có thể cùng hai cái nhất lưu cao thủ quyết đấu, chúng ta tuyệt đối cứu được Hùng Đảm”.
Đáng tiếc hắn vừa nói xong đã bị Vô Song sút thẳng vào một bên mông.
“Buồn cười, Hùng Đảm bị bắt đã đủ rồi, ngươi cũng muốn bị bắt giống hắn?, cứu được Hùng Đảm sau đó lại bồi thêm ngươi, thà rằng không ra tay”.
“Ngươi lo một tên, Hắc Báo – Tuyết – Mặc Vân các ngươi cũng lo một tên”.
“Cô gái kia... vẫn là để ta đi”.
Tuyết hơi hơi nhíu mày một chút, bất quá cũng không có ý kiến gì, dùng ba cái nhị lưu cao thủ đánh một cái nhất lưu cao thủ phần thắng vẫn là rất lớn, hơn nữa nếu lấy Tây Môn Tuyết làm chủ công giết chết tên nhất lưu cao thủ kia cũng

không có vấn đề.
Vô Song vừa dứt lời, Hùng Bì đã là không đợi được lao tới.
Hùng Bì lao lên, chỉ để Vô Song nhè nhẹ lắc đầu, để rồi toàn bộ đội ngũ cùng lao về phía trước.
Ở lại chỉ có Mộc Tang- Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
Thật ra Vô Song hiện nay hắn đúng là không muốn tham chiến, việc tham chiến là quá sức với chính cơ thể hắn, vì vậy hắn có chút hứng thú nhìn sang Cổ Đại Ngưu.
“Đại Ngưu, ngươi biết đánh nhau không?”.
Vô Song hỏi như vậy, vì hắn có thể cảm nhận được...cơ thể Cổ Đại Ngưu phi thường mạnh mẽ, người này cũng là trời sinh thần lực, có điều tâm tính hơi ngốc mà thôi.
Hắn không hiểu sao Cổ Đại Ngưu lại được Cơ đối xử đặc biệt còn hơn cả Sử Văn Tiến nhưng hắn biết trưởng lão của Thiên Ý Thành sẽ không làm việc không có mục đích, Cổ Đại Ngưu tất nhiên phải có điểm đặc biệt.
Điểm đặc biệt của Cổ Đại Ngưu là gì?... Vô Song tạm thời không có nghĩ ra.
Hắn chỉ có thể dùng khả năng của mình suy luận, nhìn mặt Cổ Đại Ngưu đần như vậy hắn không tin kẻ này xuất thân từ đại thế lực, hơn nữa ở gần Cổ Đại Ngưu thì Vô Song cũng nhận ra người này đến cả nội lực còn chưa tu luyện xong hoàn toàn, tam lưu cao thủ còn không đến.
Người như Cổ Đại Ngưu nhìn thế nào cũng không ra là người xuất thân từ đại thế lực.
Nếu như vậy thì chỉ có một lời giải thích... là thể chất.
Thể chất của Cổ Đại Ngưu tuyệt đối có vấn đề.
Cổ Đại Ngưu nghe Vô Song nói hắn liền lập tức lắc đầu.
“Ta không có biết đánh nhau.... ta rất sợ đánh nhau”.
Vô Song thấy vậy cũng là không có nói gì, hắn tiến thẳng về phái Mộc Tang, sau đó tay phải nhẹ dùng sức, xé rách một miếng vải trên người Mộc Tang, động tác cực kỳ nhanh.
Chân điểm nhẹ khinh công, Vô Song nhảy một cái liền xuất hiện trên vai Cổ Đại Ngưu.
Nói thật Vô Song hiện nay cao khoảng 1m1 còn Cổ Đại Ngưu cao đến 1m8, nhìn hắn cùng Cổ Đại Ngưu dù có bảo là cha và con gái người ta...có lẽ cũng tin.
Vô Song ngồi trên hai vai Cổ Đại Ngưu, cân nặng của Vô Song trên dưới 40 kg một chút vậy mà Cổ Đại Ngưu đến mày cũng không nhíu một cái đủ để thấy kẻ này khỏe đến mức nào.
Cổ Đại Ngưu hơi hơi nghi hoặc nhìn Vô Song, nhưng cũng là không phản kháng, Cổ Đại Ngưu thật sự rất sợ Vô Song, còn lý do tại sao hắn sợ, Vô Song lười để ý.

“A... Bạch cô nương ngươi... ngươi sao lại che mắt ta”.
‘Bạch’ cô nương ở đây đương nhiên là vì màu tóc của Vô Song, Cổ Đại Ngưu không dám gọi Vô Song là đội trưởng, lại không biết tên Vô Song, đương nhiên chỉ có thể gọi như vậy.
Vô Song dùng tấm vải đen vừa xé trên người Mộc Tang bịt mắt Cổ Đại Ngưu lại, sau đó khóe miệng cong lên một tia vui thích.
“Im miệng, có tin ta đánh ngươi không? “.
Cổ Đại Ngưu thật sự sợ hãi hơi hơi rụt cổ lại, hắn cảm thấy mấy cái nữ nhân trong thôn căn bản không có đáng sợ bằng Vô Song, Vô Song tuyệt đối là ma nữ.
“Bây giờ bịt mắt ngươi lại rồi, ngươi liền nghe theo lời ta di chuyển, nếu ngươi làm được tối nay bao ngươi ăn no, hơn nữa ta liền bảo vệ ngươi, tuyệt không để ai đánh ngươi, cũng đảm bảo không ai cướp hắc lệnh của ngươi, thế nào?”.
Cổ Đại Ngưu thật ra đã hơn 1 ngày không có gì bỏ bụng, lại nghe Vô Song nói lập tức gật mạnh đầu.
“Được, Bạch cô nương ngươi nói lời nhất định phải giữ lời”.
Vô Song dùng bàn tay phải nhẹ gõ vào đỉnh đầu Cổ Đại Ngưu, giọng nói ngập tràn thích thú.
Hắn cảm thấy Cổ Đại Ngưu kẻ này... ngốc quá mức, khờ khạo quá mức bất quá lại thú vị quá mức.
“Tiến lên, chạy thẳng, chạy bằng tốc độ nhanh nhất”.
Lúc này, thật sự làm Vô Song nhớ lại chút hồi ức của kiếp trước.
Khi hắn còn bé, hắn từng xem siêu nhân, cũng từng mơ ước bản thân có một đầu robot biến hình mặc mình điều khiển, lúc này không ngờ mấy cái suy nghĩ vớ vẩn kia cũng có ngày thành sự thật?.
Dù Vô Song không biết con robot này có dùng được hay không mà thôi.
....
Vô Song cho dù bị thương nhưng nội lực của hắn đã hồi phục một phần, hắn đương nhiên đủ tự tin xử lý một cái nhị lưu cao thủ, cho dù bị dồn đến đường cùng hắn vẫn có thể dùng Quỳ Hoa Bảo Điển bỏ chạy, an nguy liền là không lo.
Chính vì tự tin vào thực lực của mình, Vô Song mới dám lấy Cổ Đại Ngưu làm át chủ bài.
Đây giống như một cuộc làm ăn không vốn vậy, thắng hắn đương nhiên có thểm một loại thủ đoạn.
Thua hắn lại càng sẽ không mất gì.
Nói ra thì có chút tàn nhẫn, nhưng tiểu tử Cổ Đại Ngưu này cùng Vô Song vốn không quan hệ, nếu người này không có khả năng cho hắn sử dụng, hắn căn bản sẽ không có trách nhiệm bảo vệ hay lo lắng cho Cổ Đại Ngưu.
Nếu Cổ Đại Ngưu ngay từ đầu đã là đội viên trong đoàn đội của Vô Song thì cho

dù hắn phế vật hơn nữa Vô Song vẫn sẽ một đường kéo hắn đi, nhưng Cổ Đại Ngưu không phải.
......
Ở bên ngược lại, đội ngũ của Đường Vô Lệ cũng phát hiện ra cao thủ bên Vô Song lao tới, lập tức cũng hành động.
Cái gì gọi là đại thế lực?.
Đại thế lực liền đại diện tiền tài, quyền lực, danh vọng cùng thực lực chân chính.
Cũng như Sử Văn Tiến, Đường Vô Lệ khi tiến vào Vương Bản Sơn cũng có trợ lực.
Bản thân đi ra từ đại thế lực, con đường của bọn họ liền dễ dàng hơn người khác rất nhiều.
Nếu chín tên nhất lưu cao thủ kia đều là Đông Xương tinh anh gửi đến đi cùng Sử Văn Tiến thì ba cái nhất lưu cao thủ trong đồng đội Đường Vô Lệ kia chính là thiên tài đến từ chi thứ của Đường gia.
Đường gia trải qua vài trăm năm căn bản sẽ không phải là một cái tiểu gia tộc, một gia đình với một người cha cùng ba đứa con, căn bản sẽ không ai tin?.
Đường Môn là bá chủ Ba Thục, có vô số sự vụ phải xử lý sao có thể chỉ có từng đó người?, ngoại trừ đám nô bộc ra Đường Môn không thiếu các chi thứ.
Tất nhiên khoảng cách về quyền lực giữa chi thứ cùng chi trưởng là rất lớn.
Ba người này lần lượt gọi là Đường Phong, Đường Dần cùng Đường Ngạo.
Thân là cao thủ đến từ Đường gia, là cao thủ hàng đầu trong cùng thế hệ trực thuộc gia tộc, ba người này chắc chắn không yếu, hơn nữa đều là... sát thủ.
Trong ba người, Đường Phong giống Đường Vô Lệ, phong cách chiến đấu theo dạng cận chiến, trên tay hắn có hai miếng giáp bảo vệ, khuôn mặt có phần trưởng thành trước tuổi, mái tóc màu đen phiêu hốt trong gió.
Đường Dần đầu trọc, thân hình cực kỳ to béo, vũ khí của hắn là một cây đại chùy lớn với vô số gai nhọn, loại người như Đường Dần vừa nhìn cũng biết là cao thủ thiên về sức mạnh.
Người cuối cùng là Đường Ngạo, cũng là người mạnh nhất trong ba cái nhất lưu cao thủ ở đây, thậm chí thực lực của hắn... có thể xếp trong 10 vị trí đầu của Tiềm Long Bảng.
Đường Ngạo cực kỳ vô danh, căn bản không ai biết đến tên hắn chỉ bởi hắn là người chi thứ, không được phép tề danh cùng chi trưởng mà thôi.
Đường Ngạo năm nay 18 tuổi, hắn từ 13 tuổi đã đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, trải qua 5 năm hắn tiếp nhận 47 nhiệm vụ, lớn có nhỏ có. Trong toàn bộ 47 nhiệm vụ này hắn hoàn thành 38 nhiệm vụ, 6 nhiệm vụ nhờ trưởng bối hiệp trợ, cùng 3 nhiệm vụ thất bại.
18 tuổi, số Tông Sư chết trên tay hắn.. là ba người.
Khi không có Đường Vô Lệ ở đây, Đường Ngạo liền là thủ lĩnh của đoàn người.

Ba người tự thành trận hình, bảo vệ thiếu nữ ở giữa, đồng thời ánh mắt Đường Ngạo lóe lên.
“A Dần, ngươi giải quyết tên to béo nhất lưu cao thủ kia”.
Ý của Đường Ngạo tất nhiên là Hùng Bì.
Tiếp theo Đường Ngạo nhìn về phía đám người Mộ Dung Ảnh – Tây Môn Tuyết, liền liếm liếm đôi môi.
“Một cái nhất lưu, ba cái nhị lưu. Đường Phong ngươi chọn bên nào?”.
Đường Phong hơi hơi tiêu sái vuốt mái tóc đen dài mỉm cười.
“Ngạo ca, ta không thích đánh với nữ nhân, Ngạo ca xử lý cô ta đi”.
Đường Ngạo cũng gật đầu, ánh mắt lóe lên sát khí.
Bất quá khi Đường Phong lao về pía ba người Tây Môn Tuyết – Hắc Báo cùng Mặc Vân thì Đường Ngạo ánh mắt hơi hơi lạnh lại.
Hắn nhìn thấy.... Cổ Đại Ngưu đang chạy đến, đồng thời trên vai Cổ Đại Ngưu đang để một cái tóc trắng thiếu nữ ngồi lên.
Bình thường thì Đường Ngạo không quan tâm cho lắm, dù sao Cổ Đại Ngưu trong mắt hắn quá yếu, loại người chỉ dùng man lực như Cổ Đại Ngưu thì đánh ai?.
Tuy nhiên lúc này Đường Ngạo nhìn chằm chằm vào Vô Song.
Đường Vô Lệ là thiên tài, hắn nhìn ra Vô Song đặc biệt, hắn nhớ mặt Vô Song.
Đường Ngạo tất nhiên cũng là thiên tài, hắn cũng nhìn ra Vô Song đặc biệt.
Bọn họ... là người đồng đạo, là cao thủ dùng ám khí. Loại cảm giác này chắc chắn không sai.
Đường Ngạo không dám để một cao thủ ám khí tiến tới nơi đây bởi nữ nhân đằng sau hắn rất đặc biệt.
Nàng là một cái nhị lưu cao thủ, nhị lưu cao thủ trong cuộc thi này không có giá trị gì cả, trừ khi có đặc dị tài năng.
Tất nhiên cô gái này không có cái gì đặc dị tài năng, chỉ là nàng cũng họ Đường.
Đường Tiếu Tâm – 13 tuổi. Đường gia dòng chính cũng là Đường Môn tiểu công chúa.
Nếu Đường Tiếu Tâm xảy ra việc gì, Đường Ngạo nghĩ đến mà tê cả da đầu.
....

Quyển 2 Chương 18

Đường ca ca – Ngươi nghĩ sao về vô sinh ?

Vô Song ngồi lên trên vai của Cổ Đại Ngưu, tốc độ của Cổ Đại Ngưu có thể tính là tương đối nhanh, không phải vì hắn có thân pháp tốt và đương nhiên cũng chẳng liên quan gì đến nội lực, cơ bản là sức khỏe của Cổ Đại Ngưu quá tốt mà thôi.

Theo bước chạy của Cổ Đại Ngưu khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng được thu lại, chỉ là khi khoảng cách hai bên càng ngày càng gần thì ánh mắt Vô Song cũng khẽ nhíu lại, trong mắt xuất hiện một tia trầm ngâm.

Lúc trước hắn chỉ để ý đến Đường Vô Lệ mà không quan tâm lắm đến những người cùng đội ngũ với hắn, đây cũng không tính là sai lầm của Vô Song dù sao đặt trong trường hợp của hắn, hắn liền không có sai.

Trong quảng trường khi đó có 9 đội ngũ cùng khoảng 90 người, Vô Song sẽ không có cách nào quan sát hết toàn bộ mọi người, hắn chắc chắn cũng không có thừa hơi.

Lúc đó Vô Song chỉ nhìn những người làm cho hắn cảm thấy uy hiếp, ngoại trừ Cổ Đại Ngưu không tính ra thì chỉ có Sử Văn Tiến – Phong Xuy Tuyết cùng – Đường Vô Lệ là có thể cho Vô Song một tia áp lực mà thôi, hắn cũng không có nhìn nhiều Đường Ngạo.

Lúc này khi Vô Song bị thương, tầm mắt hắn cũng không còn cao như ngày bình thường nữa, hắn thật sự cảm thấy, Đường Ngạo rất đáng sợ.

"Kẻ kia dĩ nhiên mạnh như vậy?".

Đồng thời Vô Song cũng nhận ra một việc – khoảng cách không đúng.

Đường Ngạo người này cho Vô Song một loại cảm giác nguy hiểm, có thể nói lên hắn chắc chắn không phải kẻ dễ chơi gì, hơn nữa còn ẩn ẩn xuất hiện lệ khí không phát, ánh mắt sắc lạnh vô tình, bên hông đeo một thanh trường kiếm màu đen.

Đường Ngạo kẻ này tuyệt đối đã giết qua người, kiếm đã nhiếm máu hơn nữa giết không ít người.

Với một nhân vật như Đường Ngạo mà nói, hắn có lẽ không bằng Đường Vô Lệ nhưng cũng là rất đáng sợ thiên tài, loại người này ngạo khí rất lớn.

Đường Ngạo chịu phục Đường Vô Lệ thì cũng không có gì đặc biệt nhưng việc Đường Ngạo bảo vệ cái thiếu nữ kia ở đằng sau thì lại khác.

Nữ nhân có thể khiến Đường Ngạo phải cẩn thận chiếu cố chỉ có hai loại, đầu tiên là người thân thiết hoặc tình lữ của hắn, thứ hai liền là người có thân phận cực kỳ cực kỳ quan trọng.

Nhìn vào thiếu nữ kia, ánh mắt Vô Song lóe lên, không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy, thiếu nữ kia nhất định có liên quan đến Đường Vô Lệ.
Thời gian suy nghĩ của Vô Song cũng không tính là nhiều bởi đội ngũ hai bên rốt cuộc cũng va chạm với nhau.
Vô Song cũng không ngờ, Đường Ngạo vậy mà trực tiếp lao thẳng về phía hắn, toàn bộ sát khí của Đường Ngạo đều phóng ra, hắn lúc này hai mắt biến thành màu huyết hồng.
Thông thương mà nói Vô Song chia đội ngũ sẽ không có gì sai sót, đây là cách chia đội ngũ hợp lý nhất rồi, ai cũng có thể làm được, chỉ là Vô Song không ngờ bên đối phương có một cao thủ như Đường Ngạo mà thôi.
Đáng nói hơn, để giảm thiếu tối đa việc thiếu người Đường Ngạo liền lựa chọn thu hẹp khoảng cách phòng ngự.
Vốn Đường Ngạo tính để Đường Dần cùng Đường Phong ngăn cản hai mũi tấn công của Vô Song, về phần Đường Ngạo hắn liền giải quyết nhanh một mũi còn lại nhưng khi hắn phát hiện ra Vô Song thì lại khác.
Vô Song bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ, đối với cao thủ dùng ám khí mà nói bị thương ở tay liền là một loại chí mạng vết thương, Đường Ngạo có thể cảm nhận được Vô Song hiện nay không thoải mái gì.
Chính vì vậy hắn lựa chọn đánh bại Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu trức, với Đường Ngạo mà nói chỉ có duy nhất mới làm hắn có chút lo lắng, còn Cổ Đại Ngưu căn bản không tính.
Đường Ngạo biết cao thủ dùng ám khí là khái niệm gì, cho dù Vô Song bị thương một tay thì hắn vẫn còn một tay, bằng một tay kia phóng ám khí giết Đường Tiếu Tâm thừa sức, hắn bắt buộc phải giết chết Vô Song trước khi Vô Song lại gần được Đường Tiếu Tâm.
Nhưng nếu hắn tấn công Vô Song liền đồng nghĩa với một mũi tấn công khác – Mộ Dung Ảnh có thể tự tung tự tác, Đường Ngạo không có nhận ra Mộ Dung Ảnh nhưng cái thực lực nhất lưu cao thủ của nàng bản thân Đường Ngạo sẽ không nhận nhầm, hắn biết Mộ Dung Ảnh cũng thừa sức giết Đường Tiếu Tâm.
Cuối cùng Đường Ngạo vẫn rất nhanh đưa ra quyết định, hắn muốn Đường Tiếu Tâm chạy ra khỏi khu vực này, sau đó dùng Đường Dần cùng Đường Phong chặn hậu cho Đường Tiếu Tâm. Công việc của Đường Ngạo chính là giải quyết Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu càng nhanh càng tốt.
Vô Song ánh mắt dần dần lạnh lại, hắn thật sự cảm thấy Đường Ngạo kẻ này là một nhân tài.
Thậm chí Đường Môn.... tuyệt đối là một thế lực đáng sợ.
Bàn tay phải Vô Song xuất hiện vài cây ngân châm, đương nhiên đây là đồ đi mượn của Tuyết.
Hắn hiện nay cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, hắn liền chuẩn bị dùng

Quỳ Hoa Bảo Điển.
Dùng hết toàn bộ nội công, dùng một chiêu tuyệt sát, nếu không đánh lại thì bỏ chạy.
Đây vốn là kế hoạch của Vô Song chỉ là hắn đang ở trên vai Cổ Đại Ngưu, cũng chính vì có Cổ Đại Ngưu mà Vô Song cũng có một cái suy nghĩ lớn mật.
Cơ không cho phép Vô Song giết Cổ Đại Ngưu... vậy Cơ có lẽ cũng không cho phép Đường Ngạo giết Cổ Đại Ngưu đi?, nghĩ đến điểm này ánh mắt Vô Song liền lóe lên.
Như đã nói, Vô Song từ đầu đến cuối, hắn không phải là một cái người tốt.
“Tay phải, tung quyền, đấm thẳng ”.
Giọng nói Vô Song tương đối lạnh lùng, cho dù Cổ Đại Ngưu cùng Đường Ngạo còn cách nhau đến 7- 8 bước chân hắn vẫn yêu cầu Cổ Đại Ngưu công kích.
Đây cũng không phải là Vô Song hoàn toàn muốn Cổ Đại Ngưu chết.
Sải tay của Cổ Đại Ngưu rất dài, những ngón tay của hắn đã chạm đến đầu gối, sải tay dài như vậy liền là một thứ vũ khí cực kỳ lợi hại, cộng thêm với vận tốc hiện nay của cả hai người, khoảng cách này tung quyền liền là phi thường hợp lý.
Vô Song chỉ có không ngờ là, Cổ Đại Ngưu nghe Vô Song nói liền lập tức dừng lại, sau đó hai chân khụy xuống, tạo thành thế trung bình tấn tiêu chuẩn không thể tiêu chuẩn hơn.
Một tay thu về, một tay đấm ra.
Vô Song thật sự muốn chửi ầm lên, một chuỗi hành động của Cổ Đại Ngưu căn bản đã làm lệch nhịp tính toán của Vô Song, dẫn tới nắm đấm kia căn bản không chạm nổi vào người Đường Ngạo... tuy nhiên rất nhanh Vô Song há hốc mồm kinh ngạc.
Cổ Đại Ngưu không phải là không nghe lời Vô Song mà đây là phản ứng quán tính của hắn.
Cổ Đại Ngưu chỉ biết làm duy nhất động tác này, hai chân khuỵa xuống, một tay thu về một tay mạnh mẽ đấm ra, đây là hình ảnh về đấm trong lòng Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu 5 tuổi, hắn liền đứng trung bình tấn.
Mười năm như một, hắn không có ngày nào nghỉ ngơi, hắn cũng chỉ biết đứng trung bình tấn.
Hắn chỉ biết duy nhất một động tác này, hắn không biết gì hơn.
Mười năm, bất kể nắng mưa, bất kể thời tiết, hắn đều thực hiện thực hiện lại một động tác này.
Vô Song ở trên vai Cổ Đại Ngưu, hắn đương nhiên nhìn rõ từng cử động của người này.
Động tác trung bình tấn của Cổ Đại Ngưu, phải nói là hoàn mỹ, không tìm ra

được một lỗi nhỏ nào.
Vô Song có thể thấy đôi chân kia khi trùng xuống cứ như hai ngọn núi thái sơn trên đại địa, toàn bộ sức nặng cơ thể truyền xuống chân, lan tỏa ra đại địa.
Sống lưng thẳng tắp, miệng hít vào một hơi, thu quyền, đấm ra, thở nhẹ.
Sự đơn giản đến hoàn hảo.
Vô Song không có nhìn thấy Cổ Đại Ngưu nữa, hắn như nhìn thấy một hình bóng khác... một người khác đang luyện quyền.
Hình ảnh này sao Vô Song có thể không nhận ra?, Vạn lão đầu mỗi ngày đều là làm như vậy, mỗi ngày đều luyện trung bình tấn.
Vạn lão đầu từ trước đến nay chưa từng luyện bất cứ một loại kỹ năng nào khác, ít nhất là từ lúc Vô Song nhìn thấy lão nhân này.
Đây rốt cuộc là cái gì?, Vô Song không hiểu nhưng hắn chỉ biết, Cổ Đại Ngưu này mới thật sự là một con quái vật.
Thậm chí người này còn hơn cả Vô Song, hơn cả Hồ Phỉ.
Trí tuệ không có thì dùng siêng năng cần cù bù lại, đơn giản như vậy mà thôi.
Một quyền kia không có đánh trúng người Đường Ngạo nhưng một quyền này đã đến trình độ kinh khủng khiếp, lực quyền kia Vô Song có thể đảm bảo ở toàn bộ thí luyện năm nay không ai có thể đạt được lực quyền như Cổ Đại Ngưu.
Hơn nữa Cổ Đại Ngưu.... lực quyền của hắn so với Tông Sư cường giả còn mạnh hơn.
Quyền đầu không có đánh trúng Đường Ngạo nhưng lực quyền đến một trình độ nào đó liền sinh ra quyền kình.
Quyền kình là một dạng đặc điểm chỉ thuộc về Tông Sư cao thủ cũng giống như hộ thể cương khí tuy nhiên quyền kình lại có chút điểm riêng biệt.
Tông Sư chắc chắn có hộ thể cương khí nhưng không phải Tông Sư nào cũng có thể tạo ra quyền kình, quyền kình đại diện cho ‘lực’, một loại lột xác về ‘lực’.
Cổ Đại Ngưu đứng trung bình tấn, hắn đấm ra một quyền kia cho dù là hàng ngũ Tông Sư cường giả cũng chưa chắc có mấy ai làm được.
Một quyền duy nhất, mang theo quyền kình cách không mà tới, đánh thẳng vào mặt Đường Ngạo.
Trán của Đường Ngạo... vỡ ra, máu bắn lên, cả người lảo đảo lùi về phía sau.
Quyền này không chỉ mạnh mà còn nhanh đến đáng sợ.
Đến cả Vô Song cũng chết lặng bởi quyền của Cổ Đại Ngưu, hắn trong phút chốc cũng quên mất phải chỉ đạo gì tiếp.
Về phần Đường Ngạo lại càng thảm, hắn rất mạnh thực sự hắn không yếu nhưng không ngờ số hắn lại đen như vậy.
Hắn gặp một con quái vật, một con quái vật tu vi cảnh giới tam lưu cao thủ nhưng lực công kích có thể xếp vào hàng đầu trong Tông Sư cảnh giới.
Thế nào gọi là vượt cấp khiêu chiến?, đây chính là vượt cấp khiêu chiến. Vô

Song nhìn Cổ Đại Ngưu, mà mặc cảm.
Quyền kia đánh thẳng lên đầu Đường Ngạo, hắn lảo đảo lùi lại vài bước, ánh mắt trừng lớn không thể tin được rồi ầm ầm ngã xuống, cứ như vậy bất tỉnh nhân sự.
Thế nào gọi là nhân vật phụ tiết tấu? đây chính là nhân vật phụ tiết tấu.
....
Ở nơi phương xa lúc này, Cơ cũng đang sợ hãi kinh ngạc không thôi.
Ánh mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Cổ Đại Ngưu, nàng tuyệt đối không ngờ Cổ Đại Ngưu lại mạnh đến nhường này?.
Cơ sợ hãi quay đầu lại, nhìn về phía một thân ảnh đang ngồi gần mình, đầy vẻ bội phục.
"Nhân Hộ Pháp, đệ tử của người dĩ nhiên mạnh mẽ như vậy?".
Ngồi sau Cơ hiện nay, chính là Nhân hộ pháp.
Lão nhân ngày hôm đó thu Cổ Đại Ngưu, cũng là Nhân hộ pháp.
Nhân hộ pháp nhìn Cơ, chỉ là khẽ lắc đầu.
"Ngộ tĩnh là cái gì?, thiên phú là cái gì? mấy thứ này lão phu chưa từng quan tâm. Ta quan tâm chỉ là đôi mắt tiểu tử kia, là chấp niệm".
"Mười năm như một, mười năm chỉ khổ luyện một quyền một chiêu, chỉ cần có tâm thần phật cũng cảm động, tiểu tử kia có thể làm đến một bước này chính là từ chấp niệm kinh người của hắn".
"Thiên tài trong thiên hạ ai dám cùng đệ tử lão phu so sánh?. Năm đó Thiên Vương được công nhận là đệ nhất thiên tài nhưng ai dám chắc trước đây không ai vượt qua hắn?, ai dám chắc sau này không ai vượt qua hắn?, ít nhất lão phu nhìn thấy hai đứa bé... thế hệ này có thể vượt qua Thiên Vương ngày trước".
"Chỉ có tên kia, chỉ có hắn là độc nhất, Cổ Đại Ngưu đứa bé này trước không có, sau này cũng không có".
Nói xong Nhân ngồi dậy, ánh mắt bắn ra hai tia sáng đáng sợ, bàn tay nhẹ chạm vào vai Cơ.
"Cứ để tiểu tử tóc trắng cùng Đại Ngưu ở một chỗ, tiểu tử áo trắng kia rất quái, đi cùng hắn Đại Ngưu có thể được đào móc ra càng nhiều".
"Việc tiểu tử tóc trắng kia làm, ngươi xử lý thế nào tùy ngươi bất quá đừng để đám người Thôi Trình Tú muốn làm gì thì làm. Lão phu... về nhà một chuyến".
Nhân cũng mặc kệ Cơ có kịp phản ứng hay không, thân hình Nhân lóe lên, lại một lần nữa từ hư không tiêu thất.
Cơ ở lại trên cành cây, nàng lúc này thật sự cảm thấy thí luyện năm nay quá mức thú vị, thậm chí Cơ cũng quên luôn cả việc nàng đặt cược 1 vạn cống hiến, trong mắt nàng, chỉ còn lại cặp đôi Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
....
Quay lại chiến trường bên dưới.

Một quyền kia của Cổ Đại Ngưu đánh ra, nói thì dài nhưng mọi việc diễn ra cực nhanh, cũng cực đơn giản.
Đơn giản đến nỗi khó tin.
Cổ Đại Ngưu thu tay, xuất quyền, thu tay. Đường Ngạo cứ như vậy ngã xuống bất tỉnh nhân sự.
Điều này làm cho hai người Đường Dần cùng Đường Phong đang chiến đấu với đám người Mộ Dung Ảnh kinh ngạc trợn mắt há mồm.
Vốn Đường Dần cùng Đường Phong bản thân đã không cách nào thắng nổi đám người Mộ Dung Ảnh, nhiệm vụ chỉ là cố hết sức câu giờ đợi Đường Ngạo giải quyết Vô Song liền trở về bất quá ai mà ngờ Đường Ngạo vừa lao ra nhận một đấm liền ngã lăn ra mặt đất?.
Đường Dần cùng Đường Phong lúc này triệt để kinh ngạc sợ ngây người, sau đó.... đương nhiên không có sau đó.
Chiến đấu kết thúc quá mức đột nhiên, hai người này hoàn toàn bị đánh bại.
Hai đội ngũ quyết đấu mà kết quả chính Vô Song còn không tưởng tượng nổi, một cái kịch bản chiến thắng quá sức 'điêu' với chính Vô Song.
Ngay lúc này một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ mọi ánh mắt liền dồn về cuộc chiến giữa Hồ Phỉ cùng Đường Vô Lệ.
....
Như lần gặp đầu tiên của Vô Song cùng Hồ Phỉ, cũng là Hồ Phỉ không dùng đao.
Đao không ở trong tay, đao ở trong tâm.
Trong tâm có đao, liền chém tận thiên hạ.
"Bế Môn Thiết Phiến Đao".
"Bát Phương Tàng Đao Thức "
" Xuyên Thủ Tàng Đao Thức'.
"Cửu Đao Xuyên Vân Thức".
"Triền Thân Trảm Đao Thức",
Nội lực trong người Hồ Phỉ hoàn toàn bùng nổ, hắn như núi lửa phun trào tuyệt không giữ lại cái gì, hắn trực tiếp xé nát kim tằm bảo y của Đường Vô Lệ, sau đó đao khí nhập thể, Hồ Phỉ lần này chỉ sợ muốn cắt nát Đường Vô Lệ ra.
Máu huyết bắn lên, Đường Vô Lệ lần đầu tiên chảy máu, bất quá hai cánh tay của hắn, cũng rung lên.
Đường Vô Lệ mắc một căn bệnh, Mộ Dung Ảnh nói rất đúng, hắn càng đau đớn, lại càng phấn khích, càng điên cuồng.
"Đoạn Cốt Thủ - Toái Cốt Trảo".
Hắn dùng hai tay, đặt lên hai vai Hồ Phỉ, sau đó vận công.
Năm ngón tay bấu vào da thịt như thép nguội của Hồ Phỉ, sau đó chỉ nghe âm thanh 'răng rắc' vang lên.
Hồ Phỉ biến sắc, hắn cảm thấy Đoạn Cốt Thủ của Đường Vô Lệ quá mức đáng

sợ, đôi vai của Hồ Phỉ cứ như bị người khác đoạn đi vậy bất quá Hồ Phỉ cũng biết, hắn không thể dừng lại.
Nếu dừng lại Hồ Phỉ liền thua, bởi hắn trúng độc rồi.
Hồ Phỉ bất chấp đau đớn ở hai tay, tiến lên một bước mạnh mẽ ấn cả người Đường Vô Lệ xuống mặt đất.
Lồng ngực Đường Vô Lệ bị xé nát, đao khí nhập thể tung hoành trong cơ thể hắn, thậm chí xương ngực còn bị Hồ Phỉ hoàn toàn đập nát.
Đường Vô Lệ phun ra một ngụm máu, ánh mắt của hắn... càng ngày càng sáng.
Quái bệnh của Đường Vô Lệ càng ngày càng thể hiện sự biến thái.
Hai tay hắn... cũng động.
Đường Vô Lệ hai tay cứ như vậy vận khí, cắt xoẹt qua động mạch cổ của Hồ Phỉ.
Móng tay Đường Vô Lệ, rất dài, móng tay của hắn cũng chính là vũ khí của Đường Vô Lệ.
Hai tay Đường Vô Lệ cực nhanh nhưng Hồ Phỉ cũng sẽ không chậm, cả người hắn run lên rồi lùi bật thẳng về phía sau.
Hồ Phỉ lùi lại kịp nhưng cổ của hắn cũng bị chém rách, máu chảy xuống ướt thẫm vạt áo màu tím.
Trận chiến này, dĩ nhiên lấy Đường Vô Lệ làm kẻ chiến thắng.
Nếu đây là sinh tử chiến, Đường Vô Lệ chỉ bị trọng thương, chưa có chết.
Hồ Phỉ thì lại khác, hắn cách cái chết không xa.
Hai tay buông thõng, máu từ cổ chậm rãi chảy ra, hơn nữa còn là máu... màu đen.
Độc đã tiến vào cơ thể, đây là một dấu hiệu cực kỳ xấu.
Mọi việc diễn ra quá nhanh cũng quá bất ngờ, căn bản không ai kịp hành động gì, người nhanh nhất lao đến chiến trường chính là Vô Song.
Vô Song lúc này cũng mặc kệ có ai nhìn hắn hay không, dùng toàn bộ nội lực vận dụng Quỷ Ảnh Thân Pháp, đạp lên vai Cổ Đại Ngưu, rồi lướt trên hư không, xuất hiện ở bên người Hồ Phỉ.
Đường Vô Lệ thấy Vô Song xuất hiện, hơi hơi nhíu mày, nãy giờ hắn cùng Hồ Phỉ chiến đấu quá điên cuồng, điên cuồng đến mức Đường Vô Lệ còn không để ý đến xung quanh.
Vốn ở đây có Đường Ngạo bảo vệ Đường Tiếu Tâm, hắn liền an tâm đánh cùng Hồ Phỉ một trận, thực lực của Đường Ngạo thế nào Đường Vô Lệ chắc chắn phải biết.
Lúc này thấy Vô Song hiện ra, Đường Vô Lệ liền có chút giật mình, thân hình cố gắng ngồi dậy, thở ra một hơi nhọc khí, đối với Đường Vô Lệ, hắn lúc này thở cũng là cực hình.
Đường Vô Lệ chỉ thấy duy nhất hai hình ảnh.

Hình ảnh đầu tiên Vô Song dùng tay trái còn đang đeo băng kẹp chặt động mạch cổ của Hồ Phỉ lại, sau đó dùng kim châm nhỏ đâm liên tục vài huyệt trên người Hồ Phỉ.
Đường Vô Lệ cũng là hành gia trong việc này, hắn biết Vô Song đang vì Hồ Phỉ ngăn cản độc chạy thẳng vào tim.
Hình Ảnh tiếp theo mà Đường Vô Lệ thấy là Đường Ngạo – Đường Dần cùng Đường Phong bị đám người Vô Song đánh bại,
Quan trọng nhất là, em gái hắn Đường Tiếu Tâm không có thấy.
Ánh mắt của Đường Vô Lệ liền xuất hiện kinh thiên sát khí, cả người hắn run lên bất quá... Đường Vô Lệ bi ai phát hiện, hắn vậy mà cũng không có đứng lên được.
....
Vô Song cũng mặc kệ tất cả, thứ hắn quan tâm hiện nay chỉ là Hồ Phỉ, hắn trực tiêp gầm lên.
“Mộc Tang, ngươi lại đây”.
Mộc Tang thật ra không cần Vô Song nói đã một mạch chạy đến đây, đồng thời đám người đội ngũ của Vô Song cũng trực tiếp chạy tới.
Ba người Hắc Báo – Mặc Vân chịu trách nhiệm khống chế Đường Dần cùng Đường Phong đã bị điểm huyệt.
Mộ Dung Ảnh cùng Tây Môn Tuyết lập tức chạy tới chỗ Hồ Phỉ, đồng thời xa hơn một chút Cổ Đại Ngưu cũng tháo khăn che mặt ra, gãi đầu gãi tai đi về phía đám người Vô Song.
So với Đường Vô Lệ trọng thương gần đó, Vô Song càng thêm lo lắng cho Hồ Phỉ hơn.
Khi Mộc Tang đến, hắn cũng lập tức từ trong túi lấy ra một viên đan dược, nhét vào miệng Hồ Phỉ, đồng thời từ trong cổ áo của hắn, một con rết màu đỏ như máu chui ra.
Vừa nhìn thấy con rết này Mộ Dung Ảnh cùng Tây Môn Tuyết thân hình liền khẽ run lên, hai người thân là nữ nhân, với mấy sinh vật dạng này liền mang theo vài phần sợ hãi.
Về phần Vô Song ánh mắt trực tiếp sáng lên.
“Là lấy độc trị độc?”.
Một Tang nhìn Vô Song hơi hơi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.
“Đây là lấy độc nuôi trùng của Miêu Cương chúng ta, con vật này gọi là Huyết Ngạn, nó đi theo ta đã 4 năm, ăn không ít độc vật, không biết lần này có thể hút ra được độc dược trong người Phi Hổ đại ca không”.
Nói xong Mộc Tang đưa tay ra, không hổ là cao thủ luyện trùng, đầu rết đỏ kia liền bỏ lên vai Hồ Phỉ sau đó cắn vào vai hắn.
Tiếp theo dị tượng liền xảy ra, chỉ thấy thân hình Hồ Phỉ rung lên dữ dội, thậm

chí đầu rết đỏ kia phần đầu của nó cũng dần dần chuyển sang sắc tím.
Vô Song cùng Mộc Tang nhìn nhau, trong mắt liền hiện ra một tia sợ hãi.
“Lập tức khoanh chân vận công”.
Hồ Phỉ nghe thấy Vô Song nói liền khoanh chân lại, toàn thân tiến vào điều tức trạng thái.
Vô Song cũng không ngần ngại gì, hắn xé vạt áo của mình, trực tiếp quấn quanh cổ Hồ Phỉ, giúp Hồ Phỉ cầm máu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vết thương của Hồ Phỉ.
Mộc Tang cũng đa thu lại đầu rết đỏ của mình, ánh mắt lóe lên một tia kinh dị.
“Đường Môn độc dược quả thật là cao thâm khó dò, đây rốt cuộc là độc gì?”.
Như để trả lời cho câu hỏi của Mộc Tang, là tiếng cười chói tai của Đường Vô Lệ.
“Khặc Khặc, Khặc Khặc, đây chính là Đường Môn Cửu Nan Ách Độc, Khặc Khặc, bằng vào con rết chưa xuất hiện nổi ba màu như ngươi cũng muốn giải Cửu Nan Ách Độc?”.
Đường Vô Lệ vừa nói, vừa phun ra một ngụm máu, đau đớn làm khuôn mặt hắn run lên, bất quá ý cười càng ngày càng tăng.
Sau đó Đường Vô Lệ thân hình liền bị đạp xuống đất, người ra tay chính là Hùng Bì.
Hùng Bì dùng một chân đạp thẳng vào ngực Đường Vô Lệ, sau đó xách cổ hắn lên bằng đôi tay vạm vỡ.
“Khốn kiếp, thuốc giải đâu? “.
Đường Vô Lệ nào thèm quan tâm, trực tiếp phun ra một ngụm máu vào mặt Hùng Bì.
Hùng Bì bị bất ngờ liền buông tay, sau đó thân hình Đường Vô Lệ ngã tiếp xuống đất.
“Khặc Khặc, Khặc Khặc thuốc giải?, đi tìm diêm vương lão tử mà đòi”.
Hùng Bì cố gắng lau đi vết máu trên mặt, sau đó như một con dã thú bị trêu tức vậy, hắn đè lên người Đường Vô Lệ, tung nắm đấm xuống.
“Khốn kiếp ngươi có đưa thuốc giải đây không?, nếu không lão tử liền đưa ngươi đến gặp diêm vương”.
Từng đấm từng đấm của Hùng Bì đập xuống, khuôn mặt mang theo vài phần thanh tú của Đường Vô Lệ thậm chí bị làm cho biến dạng, bất quá ánh mắt vẫn đầy coi thường cùng khinh bỉ nhìn Hùng Bì.
Hùng Bì hoàn toàn giận sôi lên, hắn dùng sức muốn siết cổ Đường Vô Lệ, gân tay nổi lên chỉ là.... càng gần cái chết, nụ cười Đường Vô Lệ càng tươi, lại càng làm Hùng Bì thêm tức giận.
Không ai hoài nghi, chỉ cần Hùng Bì vận sức, Đường Vô Lệ sẽ bị bẻ gẫy cổ.
Lúc này Vô Song tiến lên, dùng một tay vỗ thẳng vào sau gáy Hùng Bì, hắn lạnh

giọng.
“Thằng điên này?, ngươi nghịch đủ chưa? “.
Chịu một đòn của Vô Song, thân hình Hùng Bì liền run lên, trên khuôn mặt của hắn nước mắt nước mũi đều chảy ra, khó coi vô cùng.
“Đội trưởng, Hùng Đảm hắn chết mất... hắn chết mất... Hùng Đảm hắn....”.
Lúc nãy Hùng Bì... muốn giải trói cho Hùng Đảm nhưng khi vừa mở bịt miệng của Hùng Đảm ra, liền nghe thấy tiếng gào rú không còn thuộc về con người, thậm chí Hùng Đảm còn muốn cắn lưỡi tự sát, là Hùng Bì đưa tay vào miệng Hùng Đảm, là Hùng Bì một lần nữa khóa miệng Hùng Đảm lại.
Hùng Bì thậm chí còn nhìn thấy ánh mắt Hùng Đảm, Hùng Đảm là đang xin chết, đang xin giải thoát.
Mặc kệ cánh tay của mình chảy máu đầm đìa, Hùng Bì bất chấp tất cả,thân là anh hắn không thể để em trai mình như vậy, hắn liền triệt để điên cuồng.
Đáng tiếc điên cuồng nhiều khi chẳng có tác dụng gì.
Càng những lúc này, lại càng cần bình tĩnh.
Vô Song ánh mắt nhìn Đường Vô Lệ nằm đó, Đường Vô Lệ cũng là nhìn Vô Song, khóe miệng Đường Vô Lệ cong lên, nụ cười này... nhiều khi rất giống Vô Song.
Vô Song thở ra một hơi trong ánh mắt không thể tin tưởng được của mọi người, hắn nhẹ ngồi xuống bên cạnh Đường Vô Lệ.
Ánh mắt của Vô Song... vậy mà cực kỳ ôn nhu, cứ như đang nhìn tình nhân vậy.
Chính Đường Vô Lệ cũng là không hiểu việc gì xảy ra.
“Tính dùng mỹ nhân kế?, khặc khặc, khặc khặc, không ngực không mông, cũng dám câu cẫn bản thiếu gia”.
Vô Song vẫn chỉ nhè nhẹ mỉm cười.
“Đường công tử, tiểu nữ có vài việc muốn hỏi công tử, không biết công tử có hứng thú hay không?”.
Lần này Vô Song vậy mà chủ động xưng hô ‘tiểu nữ’.
Đường Vô Lệ ánh mắt lóe lên, vẫn là không nói.
Vô Song vẫn chỉ mỉm cười.
“Tiểu nữ biết Đường Tam Thiếu Gia không có sợ đau, bất quá tiểu nữ chỉ muốn hỏi, Đường Tam Thiếu Gia người... nghĩ thế nào về vô sinh?”.
Sau đó Vô Song hạ thấp đầu xuống, hắn nói từng chữ từng chữ vào tai Đường Vô Lệ, giọng nói ngọt như mía lùi bất quá làm toàn bộ nam nhân có mặt ở đây đều run lên.
“Đường ca ca - ngươi nghĩ sao về vô sinh?”.
“Tiểu muội nghe nói ca ca là dòng chính Đường gia nha, Đường Môn thứ này tiểu muội không dám đụng tới, tiểu muội đương nhiên sẽ đưa Đường ca ca về, còn tặng Đường ca ca một hồi tạo hóa”.

“Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại?, Đường ca ca cảm thấy có bá khí không?, muội muội nghe nói Nhật Nguyệt Giáo Chủ - Đông Phương Bất Bại vì luyện Quỳ Hoa Bảo Điển mà tự cung, liền có thể vô địch thiên hạ, quả thực đáng ngưỡng mộ”.
“Tiểu muội cảm thấy Đường ca ca anh tư thông minh, thiên tư lại càng bất phàm, nhất định cũng có thể trở thành Đông Phương Bất Bại thứ hai, có thể vô địch thiên hạ”.
Lúc này Vô Song thấy Đường Vô Lệ ánh mắt trợ lên như muốn nói gì, hắn chỉ là mỉm cười, dùng hai ngón tay che lên miệng Đường Vô Lệ.
Ánh mắt vẫn cực kỳ ôn nhu, nhưng ánh mắt này làm tất cả mọi người ở đây, đều rợn tóc gáy.
“Muội muội không dối gạt Đường ca ca, muội muội chân yếu tay mềm, cái việc ‘tự cung’ đó không giúp ca ca được, muội muội rất sợ máu”.
“Bất quá may mắn, sư phụ của muội muội chính là Huyền Minh Nhị Lão, hai vị gia gia có dạy cho muội muội một thức võ học”.
“Hai vị gia sư nổi tiếng với Huyền Minh Thần Chưởng, bất quá tiểu muội ngu dốt chỉ học được cái gọi là Huyền Âm Chỉ.... may mắn thay vừa vặn có thể giúp Đường ca ca không cần tự cung... không cần đau đớn thể xác vẫn có thể học Quỳ Hoa Bảo Điển nha”.
Nói xong Vô Song mặc kệ mọi người nhìn mình, nhẹ đâm xuống một châm.
Châm này mang theo cực hàn khí của hắn.
“Ca ca có cảm thấy mát hơn một chút không?”
Sau đó tiếp tục một châm.
“Ca ca có cảm thấy... dương khí trong người tiêu bớt chút nào chưa?. Yên tâm muội muội thi châm không đau đâu, ca ca đừng sợ”.
Một châm.
Cho đến khi gần hạ bộ của Đường Vô Lệ, Vô Song mới dừng lại.
Tay trái vẫn đang che miệng đối phương, Vô Song có thể cảm thấy ánh mắt Đường Vô Lệ cực kỳ sợ hãi, thân hình điên cuồng run lên.
Hắn dùng tay phải vén tóc mai, ôn nhu như nước, một lần nữa hỏi lại.
“Đường ca ca, ca nghĩ thế nào về vô sinh?”.
Vô Song hiện tại, quá mức kinh khủng, kinh khủng đến mức làm người khác không rét mà run.
Đường Vô Lệ là một cái ma đầu, bất quá Mộ Dung Ảnh đột nhiên cảm thấy, thiếu nữ tóc trắng kia so với Đường Vô Lệ càng giống một cái ma đầu.
....

Quyển 2 Chương 19

Đội ngũ mới

Đối với những kẻ không bình thường thì phải dùng cách không bình thường.
Vô Song không rõ Đường Vô Lệ có bị gì ảnh hưởng đến thần kinh hay không bất quá kẻ này cười làm Vô Song cảm thấy rất ghê người, hơn nữa tên này theo lời Mộ Dung Ảnh nói chính là càng đau đớn hắn càng sung sướng.
Loại quái bệnh này trong thế giới hiện tại gần như thuộc dạng 'đặc dị' nhưng ở thế giới cũ của Vô Song thì không, dù sao thời hiện đại cũng không thiếu mấy kẻ biến thái mắc chứng bệnh này, với Vô Song mà nói hắn không xa lạ gì.
Đánh là đánh không được lại thêm thương thế của Đường Vô Lệ rất nặng, nếu là đánh tiếp chỉ sợ hắn chết, mà nếu hắn chết thì đoàn đội Vô Song lại càng thảm.
Hùng Bì cùng Hùng Đảm hai người này là đồng đội của Vô Song, hắn chắc chắn sẽ không bỏ mặc.
Về phần Hồ Phỉ lại càng quan trọng.
Cho dù Vô Song mới đào móc ra được một cái 'dị nhân' có lực công kích thuộc hàng thượng thừa trong Tông Sư cảnh giới nhưng muốn dùng 'dị nhân' này làm quân bài chủ lực liền không đủ.
Nói thẳng ra Cổ Đại Ngưu rất mạnh, 10 năm hắn bỏ ra không phải là công không, đến cả Vô Song nhìn thấy một quyền kia còn kinh hồn táng đảm, dính một quyền trực diện như vậy Vô Song hắn hoàn toàn sẽ giống Đường Ngạo, nằm một đống ở đó không dậy nổi.
Tuy nhiên Cổ Đại Ngưu mạnh thì mạnh mà yếu cũng quá yếu, Đường Ngạo căn bản là quá đen đủi mới dính một đấm như vậy, cứ như trước mặt vốn là một đầu trâu ngốc cày ruộng bỗng nhiên hóa thành đại hùng sau đó vả cho hắn một vả vậy.
Đường Ngạo do khinh thường Cổ Đại Ngưu mới có thể bị hạ trong một chiêu, với con mắt của Vô Song xem ra quyền kia là quyền mạnh nhất trong cùng thế hệ mà hắn được nhìn thấy nhưng để tránh cũng là không khó.
Chỉ cần tránh được một quyền của Cổ Đại Ngưu, Cổ Đại Ngưu chết chắc.
Cổ Đại Ngưu là một tòa bảo sơn khủng bố nhưng thứ hắn cần là thời gian, là người có thể đào móc ra được tòa bảo sơn này, hiện nay muốn dùng Cổ Đại Ngưu đi chiến đấu là việc không thiết thực.
Hồ Phỉ lại khác, Hồ Phỉ thật ra cũng là một tòa bảo sơn, sức mạnh của hắn đã sớm vượt quá ngưỡng tuổi của chính mình chỉ là tâm trí chưa thành thục, hắn chiến đấu quá mức đơn giản mới để Đường Vô Lệ đánh bại, mới đẩy mình vào tình thế này.

Vô Song sẽ không trách cũng chẳng coi thường gì Hồ Phỉ, cho dù lấy chính Vô Song mà nói, hắn không phải không có thất bại qua, hắn không phải chưa từng bị người dọa sợ.
Thất bại là mẹ thành công, chỉ cần mỗi lần thất bại có thể biết sai mà sửa, có thể đứng lên đi đủ xa, thất bại đó liền trở thành báu vật của chính cuộc đời này.
Hồ Phỉ sinh sống ở Đại Tuyết Sơn.
Đại Tuyết Sơn là lãnh địa của Tuyết Sơn Phái, bất quá nếu Hồ Phỉ là người của Tuyết Sơn Phái chắc chắn sẽ không đi vào Thiên Ý Thành làm gì, Tuyết Sơn Phái cũng là một đại thế lực của võ lâm, việc để một siêu cấp yêu nghiệt như Hồ Phỉ lặn lội từ Đại Tuyết Sơn ở cực bắc đến phương nam Vương Bản Sơn là không thực tế.
Xuất thân của Hồ Phỉ chỉ sợ là tán tu, nếu đã là tán tu Hồ Phỉ rất khó có thể đối luyện cùng cao thủ trẻ tuổi ngang thế hệ với mình, kinh nghiệm chiến đấu của hắn khó mà cao nổi.
Ví dụ như Vô Song, hắn từng đụng đồ Huyết Chích Đoàn nhưng hắn biết cùng cảnh giới quyết đấu, cao thủ Huyết Chích Đoàn không tính là mạnh, cho dù so đấu cùng mười tên trăm tên nhất lưu cao thủ Huyết Chích Đoàn cũng chưa chắc... đã thu được lợi ích bằng đấu cùng một cái yêu nghiệt thiên tài cùng thế hệ.
Hồ Phỉ là một khối mỹ ngọc chưa được mài dũa, chỉ cần qua thời gian rèn luyện, qua những cuộc chiến như hôm nay, Hồ Phỉ liền phát triển đến một bước nào không ai rõ.
Cổ Đại Ngưu là một tòa bảo sơn chưa được khai quật, Hồ Phỉ là một khối ngọc thô chưa thành hình.
Vô Song thậm chí còn tự hỏi, có phải hắn vận may nghịch thiên hay không dĩ nhiên gặp được hai người này?.
Lại nói về ‘yêu nghiệt’ thiên tài, Vô Song bản thân còn cảm thấy Đường Vô Lệ cũng là một cái yêu nghiệt, bất kể hắn chiến đấu thành cái dạng gì, đây cũng là bản lĩnh của hắn, đáng sợ nhất là loại quái bệnh biến thái của Đường Vô Lệ.
Càng đau đớn, Đường Vô Lệ càng đạt được khoái cảm, càng điên cuồng nhưng cũng càng tỉnh táo.
Vô Song không biết đây có phải là thiên phú không nhưng loại quái bệnh này dùng trong chiến đấu có lợi ích khủng khiếp.
Đối với loại quái bệnh của Đường Vô Lệ, Vô Song liền phải dùng một cái phương pháp mà Đường Vô Lệ cả đời không quên.
Hắn muốn Đường Vô Lệ biết, thế nào mới là quái dị.
So với một cái nam nhân lớn lên giống hệt nữ nhân, so với một nam nhân sở hữu chí cao thể chất của nữ nhân, so với một nam nhân luyện Quỳ Hoa Bảo Điển mà nói... Vô Song cảm thấy bệnh của mình có lẽ nặng hơn Đường Vô Lệ một chút.

....
Lời nói của Vô Song có sức sát thương rất lớn, ít nhất là với Đường Vô Lệ.
Hắn thật sự sợ, thật sự sợ Vô Song đâm xuống một kim cuối cùng, hắn có thể cảm nhận được, nơi đó của mình lạnh toát, dĩ nhiên không còn cảm giác.
Với y sư y thuật đủ cao mà nói, khiến một cái nam nhân cả đời vô sinh không phải việc khó, chỉ từ một loạt hành động sơ cứu của Vô Song với Hồ Phỉ bản thân Đường Vô Lệ đã nhìn ra y thuật Vô Song rất cao, ít nhất cũng là châm cứu thủ pháp.
Tuy nhiên y sư cao tay không phải chỉ có một người, giả sử dùng châm cứu thuật đoạn đi khả năng của một cái nam nhân thì không hẳn không có phương pháp cứu chữa, ví dụ như tìm một cái y sư khác tinh thông châm cứu liền có khả năng thay đổi tình thế, chỉ cần thời gian không quá dài, vẫn là có cơ hội trở lại là nam nhân.
Cái này gọi là cuộc chiến của y sư cùng y sư. Tuy nhiên nếu có cực hàn khí vào thì lại khác, rất khác.
Cực hàn khí cũng giống như Động Huyền Kim Đan của ông ngoại Vô Song vậy, nếu dương căn bị cực hàn khí làm tổn thương chỉ sợ đời này thật sự vô sinh hay còn gọi là bất lực.
Nếu muốn phá giải cực hàn khí của Vô Song, trừ khi Đường Vô Lệ tìm được một cái siêu cấp cao thủ y đạo tông sư kiêm tu chí dương chí cương tuyệt học, loại này cao nhân có tồn tại trên đời không Đường Vô Lệ không biết, hắn chỉ biết là có tìm được thì nhân vật bậc này Đường Môn vẫn là không mời nổi.
Y đạo tông sư đã khó, còn đòi y đạo tông sư tu luyện chí dương chí cương tuyệt học?.
Cách thứ hai liền là Đường Vô Lệ vận khí nghịch thiên, ra đường cũng nhặt được siêu cấp tuyệt học Dịch Cân Kinh hoặc Cửu Dương Thần Công... có điều cách này lại càng vô vọng, Đường Vô Lệ hắn không phải là Trương Vô Kỵ, việc này hắn trực tiếp quên đi vẫn là hơn.
Cách làm của Vô Song độc ác ở chỗ... khiến Đường Vô Lệ không thể sinh sản thế hệ sau.
Đường Môn nam nhân vì sao có thể được coi trọng?, đơn giản vì bọn họ có thể sinh sản, có thể tạo ra huyết mạch thuần chủng cho Đường Môn dòng chính.
Vô Song không có giết Đường Vô Lệ mà thả hắn về Đường Môn, đồng thời đoạn đi khả năng làm nam nhân của hắn cũng chân chính đoạn luôn con đường của Đường Vô Lệ.
Hắn cho dù thiên phú cao hơn nữa cũng không có cách nào tranh nổi vị trí gia chủ với hai vị đại ca, hơn nữa vì đoạn đi năng lực nam nhân, hắn chỉ sợ bị đuổi khỏi dòng chính, vĩnh viễn không tiến được vào vòng tròn quyền lực trung tâm của Đường Môn, dẫn tới tài nguyên sau này cũng là không có, con đường của

Đường Vô Lệ trực tiếp bị hủy.
Hắn không có cơ hội lật bàn, không có cơ hội làm lại.
Biến một thiên tài, trở thành phế vật. Đây là bi ai bậc nào?.
Đây không phải là tiên hiệp thế giới, cái tình tiết thiên tài thành phế vật rồi sau đó cơ duyên xảo hợp lại trở thành thiên tài căn bản không có.
Cuộc đời có 60 năm mà thôi, lấy đâu ra cơ hội làm lại nhiều như vậy?.
Nếu Đường Vô Lệ muốn làm lại, có lẽ chỉ có thể tìm đến Quỳ Hoa Bảo Điển trong truyền thuyết, chỉ là hắn có tài cán gì dám đến trước mặt Đông Phương Bất Bại xin truyền thụ Quỳ Hoa Bảo Điển?.
....
Vô Song rốt cuộc không có bịt miệng Đường Vô Lệ nữa, hắn mỉm cười.
“Đường ca ca, ca ca vẫn là quyết định đi, là cứu người hay không cứu người?”.
Dưới cái nhìn của Vô Song, Đường Vô Lệ nhìn xuống hạ thân của mình, sau đó run lẩy bẩy.
Hắn cố gắng hết sức ngồi dậy, nhìn Vô Song.
“Ngươi.... còn thú vị hơn tên cầm đao kia nhiều, chỉ là ta không hiểu, nếu ta cắn lưỡi tự sát thì sao?, một mạng của ta đổi lấy hai mạng bên ngươi, liền tính là lời”.
“Ta chết đi, đoàn đội của ngươi mất đi hai cái nhất lưu cao thủ, đặc biệt là tên kia. Lại thêm ngươi bị thương, ta không tin Tu La Môn mở ra, ngươi có thể dễ chịu”.
Đường Vô Lệ kẻ này đúng là yêu nghiệt tư chất, ít nhất từ tâm trí mà xem, Vô Song vẫn là thưởng thức người này.
Vô Song không nói gì, ánh mắt hướng về phía Cổ Đại Ngưu.
“Đại Ngưu, ném Hùng Đảm ra đây”.
Đại Ngưu nghe vậy liền lập tức chạy ra chỗ Hùng Đảm, sau đó răm rắp nghe lời Vô Song, hắn thật sự ném Hùng Đảm ‘bịch ‘ một cái ra chỗ Vô Song.
Vô Song cũng không cần nghĩ nhiều, trong ánh mắt kinh ngạc của Đường Vô Lệ, Vô Song cổ tay nhẹ xoay, một dao liền đâm thẳng xuống lưng Hùng Đảm.
Máu bắn lên, khuôn mặt vẫn là lạnh tanh, dao còn không có rút ra.
Mọi việc diễn ra quá mức bất ngờ, căn bản không ai có thể tưởng tượng nổi.
Đối với Đường Vô Lệ, Vô Song khóe miệng mỉm cười.
“Nếu Đường ca ca không tính ba tên đi cùng kia thì muội muội cũng là không tính kẻ này, 1 đổi 1 coi như hòa vốn đi, Đường ca ca ngươi cũng không có lời”.
“Hơn nữa muội muội nếu không nhầm nhóm Đường đại ca còn có một cái nhị lưu cao thủ đi?, giữa đêm hôm thế này để nữ lưu yếu đuối chạy đông chạy tây, vẫn là không được, để muội muội chăm sóc nàng vẫn là tốt hơn “.
“Về phần Tu La Môn mở ra, Đường ca ca không cần quan tâm cho lắm, muội muội ít nhất vẫn là sống khỏe. Một lần cuối cùng, Đường ca ca là cho thuốc giải,

hay là không cho thuốc giải?”.
Nhìn vào ánh mắt của Vô Song, Đường Vô Lệ nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng của hắn cảm thấy khô khốc.
Thời gian từng giây từng giây trôi qua, nhưng cứ như cả thế kỷ vậy.
Cuối cùng Đường Vô Lệ vẫn là thở ra một hơi.
“Đừng động đến nàng, trận này là ta thua, thuốc giải ta liền cho. Đã thua ta cũng không già mồm bao biện, sống chết liền mặc bay, bất quá hy vọng ngươi... “.
Nói xong Đường Vô Lệ khẽ nhìn Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu kẻ này, Đường Vô Lệ vừa vặn biết mặt, cũng là nhớ mặt.
Hắn nhớ rõ ràng Cổ Đại Ngưu trong đoàn đội của Sử Văn Tiến, ngày đó hắn còn thấy tò mò không thôi, đội ngũ Sử Văn Tiến rõ ràng có 9 tên nhất lưu cao thủ, đội ngũ cực kỳ mạnh thế quái nào lại lòi ra một tên nông thôn nam tử?, nhìn mặt vừa đần vừa vô dụng?.
“Hy vọng... ngươi giúp ta bảo vệ nàng, như ngươi làm với tên kia”.
Nói xong Đường Vô Lệ nghĩ nghĩ một chút, lại hỏi.
“Tên cầm trường côn đó, thế nào rồi?.”.
Vô Song cũng không dấu diếm cái gì, thản nhiên đáp.
“Toàn diệt, mười người chín người chết, một người sống “.
Đường Vô Lệ khẽ gật đầu ánh mắt lóe lên một tia rung động.
“Lợi hại, Đường mỗ không bằng cô nương. Hôm nay thua liền tâm phục khẩu phục”.
Hắn nói xong cố gắng hết sức cử động bàn tay, từ trong túi bên hông lấy ra một viên đan dược màu hồng, lại một viên đan dược màu đen.
“Uống viên đan màu hồng trước, rồi lại nuốt viên màu đen, Thiên Đao Vạn Quả Lộ Hoàn liền giải xong. Về phần kẻ kia, những huyệt đạo quan trọng đã bị ngươi dùng ngân châm chặn lại, chỉ cần độc chưa chạy vào tim liền có thể cứu được. Ngươi mang muội muội ta về trước”.
Vô Song gật đầu, không cần nói thêm gì nữa, hắn tin tưởng Đường Vô Lệ.
“Tuyết, Ảnh tỷ hai người tốc độ cao nhất, tìm cô bé đó về đây “.
Sau đó tay phải Vô Song đưa ra, tháo bịt miệng cho Hùng Đảm.
Vừa mới tháo ra liền nghe một tiếng hét khủng khiếp từ miệng Hùng Đảm, có thể thấy hắn đang chịu hành hạ đến mức nào.
Vô Song cũng không nói nhiều, trực tiếp nhét một viên đan dược màu hồng vào miệng hắn.
“Cố gắng chịu đựng, nuốt xuống”.
Hùng Đảm vậy mà thật sự nuốt xuống, hắn vậy mà còn đủ tỉnh táo để nghe lời Vô Song.
Tiếp theo liền dễ dàng, Vô Song tiếp tục nhét một viên đan dược màu đen vào miệng Hùng Đảm.

Sau khi nuốt nốt viên đan dược màu đen, Hùng Đảm thân thể nhẹ rung lên, rồi trực tiếp ngất đi, hắn quá mệt mỏi.
Vô Song nhẹ đưa tay chạm vào mũi Hùng Đảm, kiểm tra hô hấp của hắn rồi tiếp tục dùng hai ngón tay ấn nhẹ vào động mạch cổ, ánh mắt liền có vài phần an tâm.
....
Giây phút Hùng Đảm bị Vô Song đâm một dao kia nói thật, Hùng Bì là người sợ nhất, thậm chí hắn còn chuẩn bị bất chấp tất cả lao tới tấn công Vô Song, cứu lấy Hùng Đảm.
Vô Song quá mức đáng sợ, đáng sợ làm Hùng Bì sợ run lên, hắn thật sự sợ Vô Song sẽ hy sinh Hùng Đảm, không quan tâm Hùng Đảm sống chết, chỉ để cứu về Hồ Phỉ.
Giây phút đó Hùng Bì thật sự một lần nữa điên cuồng, nếu không phải có một bàn tay chặn trước người hắn, đồng thời một âm thanh nhỏ bé truyền lại, Hùng Bì sẽ làm ra hành động gì cũng không ai biết.
Người cản Hùng Bì lại là Tuyết.
Ánh mắt Tuyết nhìn chằm chằm vào Vô Song, càng ngày trong mắt càng mang theo bội phục.
Nàng còn không thèm nhìn Hùng Bì, chỉ nhẹ nhàng nói.
“Dao kia là tuyệt tình một dao nhưng cũng là chí tình một dao, dao đâm cực nhanh nhưng khống dính vào động mạch chính, không gây tổn thương kinh mạch, với thân thể đệ đệ ngươi mà nói, dao kia chỉ làm hắn cảm thấy đau đớn, chứ không nguy hiểm”.
“Không cần nhìn cũng có thể đâm xuống một dao chuẩn xác như vậy... đội trưởng của chúng ta là quái vật sao?”.
Sau đó ở bên cạnh Hùng Bì, Mộc Tang không ngờ cũng chậm rãi lên tiếng.
“Ta chưa từng thử qua Thiên Đao Vạn Quả Lộ Hoàn, không rõ cảm giác ra sao nhưng nếu nó là toàn thân ngứa ngáy... thì cách tốt nhất liền là dùng đau đớn ngăn cản ngứa ngáy kia, dùng máu huyết ngăn cản cảm giác khó chịu kia”.
“Lúc trước ánh mắt của Hùng Đảm trắng dã, nhưng một dao của đội trưởng... mắt hắn liền có một tia thanh minh”.
Lời nói của Mộc Tang cùng Mộ Dung Tuyết triệt để làm Hùng Bì sững sờ, cho đến lúc Đường Vô Lệ chịu thua, chịu đưa ra giải độc đan, Hùng Bì chảy ra hai hàng lệ nóng nhìn Vô Song.
Sự thật thắng hùng biện, Hùng Đàm lúc trước không nghe được cái gì, Hùng Bì nói hắn cũng không nghe được, trong ánh mắt chỉ có một tia cầu chết nhưng một dao kia đâm xuống, Hùng Đảm thật sự có được một tia thanh minh.
Lời nói của Tuyết cùng Mộc Tang không lớn, nhưng vẫn đủ để đám người đồng đội của Vô Song nghe thấy.

Đây là lần thứ ba... Vô Song lập uy với cái đoàn đội này.
....
Đêm về khuya, trong lều trướng lớn nhất nơi trung tâm, không ngờ lại có tổng cộng 16 người bên trong.
Ngoại trừ tổ đội của Vô Song, còn có tổ đội của Đường Vô Lệ, có điều đội ngũ 16 người này hơi hơi đặc biệt một chút.
Đầu tiên nói về đám người Vô Song, Hồ Phỉ lúc này ngồi trên giường ánh mắt nhắm lại điều tức.
Phi Lưu cùng Hùng Đảm cũng nằm một chỗ nghỉ ngơi, hai người này bị căn bản cũng sẽ không thể chiến đấu.
Đội ngũ của hắn chỉ còn Mộc Tang, Hùng Bì, Mặc Vân, Hắc Báo, Tuyết cùng Mộ Dung Ảnh.
Về phần đội ngũ của Đường Vô Lệ cũng không khác bao nhiêu.
Đường Vô Lệ bị thương rất nặng, nằm ở một góc khác, muội muội của hắn Đường Tiếu Tâm đang chăm sóc ca ca của mình.
Ba người Đường Dần – Đường Phong liền được chọn cảnh giới bên ngoài, về phần Đường Ngạo vẫn là chưa tỉnh lại.
Đây là một cái kỳ quái đội ngũ, phi thường kỳ quái.
Bọn họ vốn là kẻ thù, nhưng thật sự có thể ngồi xuống với nhau.
Độc dược trên người Hồ Phỉ đã trừ, hắn chỉ còn cần dùng nội lực triệt tiêu nốt chỗ tàn độc liền coi như chân chính bình phục.
Hùng Đảm do tinh thần bị tra tấn quá mệt mỏi, có lẽ còn cần thêm thời gian mới tỉnh lại.
Vì hai người này an nguy không cần lo lắng, tạm thời cũng không ai đi tìm Đường Vô Lệ phiền phức.
Đường Tiếu Tâm chỉ là một cô bé 12 tuổi, thực lực cũng là nhị lưu cao thủ tất nhiên không cách nào chạy khỏi Mộ Dung Ảnh cùng Tây Môn Tuyết đuổi theo, liền bị bắt về đây.
Đường Tiếu Tâm cô nàng này cũng không phải là một cô bé bình thường, khi nhìn thấy thảm trạng của Đường Vô Lệ vậy mà dám lao vào liều mạng với Vô Song.
Có điều Vô Song chỉ nhìn nàng một cái, ánh mắt kia mang theo kinh người sát khí, một ánh mắt trực tiếp dọa sợ Đường Tiếu Tâm.
Hắn đối với cô bé này, chỉ là lạnh giọng.
“Còn nháo sự, ngươi liền chết, không chỉ ngươi mà ca ca của ngươi, cũng chết”.
Vì vậy Đường Tiếu Tâm liền chỉ có thể ngồi một góc, nén nước mắt chăm sóc Đường Vô Lệ.
Về phần Đường Dần cùng Đường Phong, vì Đường Vô Lệ.. còn đang trong trạng thái trọng thương, lại thêm hàn khí của Vô Song vẫn trong cơ thể Đường

Vô Lệ nên cũng không cách nào làm gì, đành vì đội ngũ Vô Song tạm thời hiệu lực, bắt đầu ra ngoài canh gác.
Công bằng mà nói, hai đội ngũ hiện tại toàn là thương binh nhưng nếu bình phục lại bằng vào hai đội ngũ này thừa sức vượt qua Tu La Môn.
Hồ Phỉ - Đường Vô Lệ - Vô Song thậm chí Cổ Đại Ngưu đều là kẻ có thể giết chết Tông Sư cường giả, bốn người này ở đây, Tu La Môn vốn là không còn đáng sợ.
Chỉ là trong lều hiện nay cũng không có Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
Ban đêm khi cái khói tím kia xuất hiện liền không thích hợp ở bên ngoài, tuy nhiên Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu vẫn là không có đi vào lều trướng.
Tây Môn Tuyết cũng nhẹ đứng lên bước ra ngoài lều trước.
Bên cạnh Mộ Dung Ảnh hơi hơi khó hiểu lên tiếng “Tuyết?, ngươi đi đâu vậy”
Tuyết chỉ nhẹ lắc đầu chỉ chỉ ra ngoài.
“Tìm đội trưởng, có chút việc”.
Sau đó nàng chậm rãi bước ra ngoài lều trước, đi về một khoảng đất trống cách đó không xa.
Ở nơi đó là thân hình của Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
....
“Xuất quyền”.
“Xuất quyền”.
“Nhanh hơn nữa, đừng có dừng lại”.
Âm thanh lạnh lùng của Vô Song vang lên trong đêm tối, trước mặt hắn là Cổ Đại Ngưu đang thở hồng hộc.
Tính đến hôm nay Cổ Đại Ngưu đã gần 2 ngày không có gì bỏ bụng, vậy mà Vô Song vãn kéo hắn ra ngoài luyện quyền, hơn nữa không phải là trung bình tấn.
Vô Song chỉ dạy Cổ Đại Ngưu cách tung nắm đấm đơn giản nhất, một dạng biến thể của trung bình tấn.
Bước một chân lên, sau đó toàn bộ trọng tâm hạ xuống, giống trung bình tấn truyền toàn bộ sức nặng lên một chân kia, rồi lan tỏa ra đại địa, thu quyền, tung quyền.
Chân tiếp tục bước, lại dẫm mạnh xuống, thu quyền, tung quyền.
Vô Song muốn là muốn tạm thời đề cao một chút khả năng cơ động của Cổ Đại Ngưu, đương nhiên kẻ này quá mức ‘ngốc’, Vô Song liền dậy hắn từ cái căn bản nhất, trung bình tấn biến thể ‘tấn bộ’.
Cổ Đại Ngưu người này có hứng thú cực kỳ cực kỳ lớn với võ học, cho dù mệt mỏi vô cùng nhưng Vô Song vẫn có thể nhìn ra, khuôn mặt hắn tràn đầy quyết tâm cùng vui vẻ.
Cổ Đại Ngưu giống một đứa bé, lần đầu được cho kẹo vậy.
Hắn không biết thứ Vô Song dạy hắn chỉ là cơ bản, mà có biết Cổ Đại Ngưu

cũng không quan tâm, hắn chỉ biết ngoại trừ thần bí lão nhân kia ra, Vô Song là người duy nhất, dạy hắn võ công.
Hắn chỉ cần như vậy, liền vui vẻ.
Đói nữa, mệt nữa cũng vậy, hắn không sợ mệt mỏi, cũng chẳng sợ vất vả.
Cổ Đại Ngưu người này, nếu hắn không phải tâm trí quá kém liền là kỳ tài võ học trăm năm thậm chí nghìn năm có một.
Cầu đạo như khát, loại nhân vật này khởi đầu có thể không nhanh nhưng cũng giống ngọa long ẩn mình, chỉ cần gió đến liền nhất phi trùng thiên.
Đang hướng dẫn Cổ Đại Ngưu luyện quyền, Vô Song lông mày khẽ nhíu, hắn liền quay lại nhìn thân ảnh đang lại gần.
"Tuyết?, có việc gì không?. À... cây quạt ngươi cho ta mượn ta làm hỏng rồi, đống ngân châm kia cũng là dùng hết sạch".
Mượn đồ của ngươi, sau đó làm hỏng toàn bộ, cái này tất nhiên không hay cho lắm.
Tây Môn Tuyết nghe Vô Song nói vậy, chỉ nhẹ mỉm cười.
"Cái này không có gì, cứ coi như là học phí đi, được không?".
"Học phí?, cái gì học phí?".
Vô Song hơi hơi không hiểu, hỏi lại.
Tây Môn Tuyết chỉ chỉ về phía Cổ Đại Ngưu, rồi lại chỉ về mình.
"Ta cũng muốn như hắn, muốn ngươi dạy ta cách biến cường. Ta đến Thiên Ý Thành chính là vì làm mình không ngừng cường đại lên, ta đã nghĩ bản thân ta trong cùng thế hệ đã là thiên tài nhưng khi đứng gần chân chính thiên tài trước mặt, ta kém quá xa".
"So với Phi Hổ, so với tên họ Sử kia, so với Đường Vô Lệ... đặc biệt là so với ngươi, ta liền hiểu thế nào là chân chính rồng trong loài người".
"Đội trưởng, ta cảm thấy tốc độ ta rất ưu tú nhưng tốc độ ta căn bản thua ngươi quá nhiều, ta từng cảm thấy khống chế lực của ta rất tốt nhưng lại kém ngươi quá xa, ta cảm thấy khả năng cận chiến của ta đã là rất đáng sợ nhưng so với ngươi lại càng không có tư cách".
"Ngươi.... dạy ta được không?".
Tây Môn Tuyết chính là đến đây, học nghệ.
Đối với Tây Môn Tuyết mà nói, Vô Song là một cái tồn tại vượt xa nàng quá nhiều, là một bản cường hóa của chính nàng chỉ là cường hóa lên bao nhiêu lần, nàng không rõ.
Vô Song ánh mắt nhíu lại nhìn Mộ Dung Tuyết, hắn thật ra không có hứng thú đào tạo kẻ khác, thân hắn còn chưa lo xong thì đào tạo ai?.
Hắn lại càng không có tư cách vì người khác chỉ điểm, hắn còn chạy ngược chạy xuôi cầu người chỉ điểm, hắn thì chỉ điểm cho ai?.
Thứ hắn có thể làm, đơn giản chỉ là cho Tây Môn Tuyết vài cái lời khuyên mà

thôi.
“Ngươi mạnh nhất là tốc độ cùng khả năng cận chiến, muốn lấy khinh linh thủ xảo phá dương cương, muốn lấy tốc độ nghiền ép đối phương tuy nhiên ngươi phải hiểu khinh linh không chỉ có khinh mà còn có linh”.
“Tốc độ tấn công quá dồn dập ngươi liền tự khiến một chữ ‘linh’ mất đi, tốc độ có mà không có linh hoạt, thế công cuồng bạo mà biến chiêu không có, đòn đánh uy mãnh nhưng không hiểm độc, đơn giản chẳng là gì”.
“Suy nghĩ của ngươi là rất tốt nhưng suy nghĩ cùng thực tiễn khác xa nhau, cái gọi là dùng tốc độ nghiền ép người khác vốn không thực tế, dùng tốc độ bỏ chạy thì thực tế hơn một chút”.
“Trên đời này có công thì phải có thủ, ngươi dồn tất cả vào tốc độ lấy tấn công làm phòng thủ đương nhiên là tốt, nhưng tấn công không có biến hóa chỉ như đâm đầu vào tường, đây chính là tự sát”.
“Ngươi vốn hiểu sai, về tốc độ. Tốc độ không chỉ là cách ngươi di chuyển, là vận tốc của ngươi mà còn là linh hoạt của bản thân, khả năng phản ứng thân thể, khả năng xuất chiêu, khả năng lấy thủ làm công, chuyển công về thủ, toàn bộ đều là tốc độ”.
“Nếu muốn trong thời gian ngắn... tăng cường thực lực của ngươi không dễ bất quá cũng không phải là không được, cái gì không biết có thể học, tri thức là sức mạnh”.
“Muốn giết người trước phải hiểu về cơ thể người, cũng như thợ săn vậy, không rõ tập tính động vật lấy cái gì đi săn?. Ngươi.... đi học y đi”.
“Tạm thời ta ở đây không có cái gì cho ngươi, nhưng nếu ngươi có thể đến Thiên Ý Thành, thì học tập một chút y thuật đi. Y sư có thể giết người cũng có thể cứu người, hiểu về thân thể con người không ai bằng y sư”.
“Đại Ngưu, tối rồi, về ngủ “.
Câu trước là nói với Tây Môn Tuyết, câu sau là nói với Cổ Đại Ngưu.
Nhìn theo bóng lưng của Vô Song, ánh mắt Tây Môn Tuyết càng ngày càng sáng.
....
Trong lều trướng hiện tại, lúc này Đường Dần cùng Đường Phong được phái đi trị an, tuy nhiên trọng trách này hai người không cách nào toàn bộ đảm nhiệm.
Cái khói tím kia bình thường sẽ không quá đáng sợ nhưng nếu ở ngoài trời quá lâu, liền thật sự thảm.
Vì vậy đoàn đội chia làm 3 nhóm bảo vệ, chia thời gian lần lượt canh giữ xung quanh.
Nhóm đầu tiên là Đường Dần cùng Đường Phong.
Nhóm thứ hai là Hắc Báo cùng Mộ Dung Ảnh
Nhóm thứ ba là Mặc Vân cùng Tây Môn Tuyết.

Mỗi nhóm sẽ ra ngoài canh giữ hai tiếng đồng hồ rồi đổ ca.
Ngày đầu tiên trong Tu La Thí Luyện, cứ như vậy trôi qua.
Một ngày cực kỳ mệt mỏi với Vô Song, một ngày toàn máu là máu.
Cũng may sau trận chiến với Đường Vô Lệ, Vô Song vẫn tranh thủ đi tắm được một lần, tẩy đi mùi máu trên cơ thể, cũng thay được một thân y phục mới.
Đêm hôm nay Vô Song cũng không ngủ, hắn chỉ chậm rãi điều tức, hồi phục nội lực.
Vô Song thật sự không biết, ngày đầu tiên đã mệt thế này, ngày thứ hai còn thế nào?.
....

Quyển 2 Chương 20
Bình yên trước cơn bão

Một đêm trôi qua không có gì xảy ra, một đêm yên bình sau một ngày đầy mệt nhọc.
Thật ra mà nói cũng là Vô Song hắn quá đen đủi, một ngày liền gặp hai đội ngũ, còn là hai đội ngũ cực mạnh, nếu không thì với thực lực của Vô Song cùng Hồ Phỉ, sẽ không thảm đến vậy.
Buổi sáng sớm trong cánh rừng này tràn ngập sương muối, cũng không phải là thời điểm thích hợp hành động, muốn có thể tự do hành động liền phải đợi đến khi mặt trời lên hẳn.
Tất nhiên sương muối này cũng có đặc thù, ví dụ như người không bị thương liền không hẳn sẽ sợ hãi sương muối, sương muối đối với những người đang bị thương là một vấn đề lớn nếu không thì chỉ có duy nhất tác dụng ngăn cản tầm nhìn mà thôi.
Đáng tiếc đội ngũ Vô Song, toàn người bị thương.
Lúc này ngay cả Hồ Phỉ cũng không dám đi ra ngoài, vết thương ở cổ Hồ Phỉ còn chưa có lành, nếu ra ngoài vào thời tiết này, hoàn toàn là chịu khổ, giống như xát muối vào vết thương vậy, cảm giác đương nhiên không dễ chịu.
Trong lều trướng lúc này, Vô Song chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc nhìn về phía trước.
Vô Song thật ra khoanh chân ngồi trong một góc, bên cạnh hắn cũng không có ai cả, dù sao đây cũng là thói quen của Vô Song mỗi lần nhắm mắt dưỡng thần, hắn không thích có người ngồi cạnh mình.
Khi cảm thấy có người chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hắn, Vô Song hơi hơi mở mắt.
Hắn không ngờ, người ngồi xuống chỗ mình lại là Đường Vô Lệ.
Sáng sớm tinh mơ, ngoại trừ đội phòng ngự được cử ra mà nói thì vẫn chưa có ai ngủ dậy, Vô Song quả thật không ngờ được Đường Vô Lệ lại xuất hiện bên cạnh hắn.
Đường Vô Lệ bản thân bị thương rất nặng, ngày hôm qua hắn ngồi lên còn khó nhưng hiện tại vậy mà có thể đứng lên được, cho dù đi lại còn chưa xong nhưng cũng có thể coi là tốt hơn quá nhiều với ngày hôm qua.
Đường Vô Lệ ngồi xuống bên cạnh Vô Song, không biết có phải hắn vận sức quá mạnh hay không dẫn đến việc lồng ngực lại đau nhói, không khỏi cắn răng một cái, thở ra một hơi nhọc khí.
Đối với Đường Vô Lệ, Vô Song vẫn là hơi hơi bất ngờ.

“Ta tưởng ngươi thích đau đớn, càng đau càng sảng khoái?”.
Đường Vô Lệ ngồi xuống, ánh mắt nhìn Vô Song từ trên xuống dưới sau đó hơi hơi mỉm cười.
“Là ai nói thế?, ta còn chưa biến thái thế “.
Vô Song chớp chớp mắt nhìn Đường Vô Lệ, đôi vài gây nâng lên.
“Chịu, hôm qua thấy ngươi càng đau đớn, cười càng thêm kinh khủng, ta liền tưởng ngươi biến thái?”.
Đường Vô Lệ hôm nay cũng là đặc biệt nói nhiều.
“Cái này liền là từ bé rồi, từ bé ta liền học phải cười, thế nào cũng phải cười... cười là để chuẩn bị cho ngày đứng lên”.
Vô Song đột nhiên có hứng thú, quay đầu ra nhìn Đường Vô Lệ.
“Giải thích thế nào?”.
Đường Vô Lệ ngửa đầu lên, suy nghĩ một chút, vẫn là đáp.
“Mẫu thân của ta mất khá sớm, bà không có dạy ta cái gì, chỉ là kể cho ta một cái câu chuyện xưa”.
“Mẫu thân nói, Hán cao tổ Lưu Bang làm người rất thích cười, hắn lúc nào cũng là cười, thất bại cũng cười mà thành công cũng cười, mẫu thân nói hắn so với người khác kém quá nhiều quá nhiều, hắn không có cái gì so được với người khác. Hắn cũng chỉ biết cười”.
“Lưu Bang thích cười, vì vậy hắn cười được đến cuối cùng, thành lập thiên thu đại nghiệp. Hạng Vũ võ công cái thế vô địch thiên hạ nhưng lại không thích cười, từ đó thất bại”.
“Cái câu chuyện này ta nghe mãi thành quen, mặc dù ta cảm thấy không hiểu gì cả, bất quá mẫu thân nói tiếp một câu, từ đó ta liền cười. Mẫu thân nói thiên phú có thể không bằng, xuất thân có thể không bằng, bản lĩnh không bằng, tâm trí không bằng, cái gì không bằng cũng được, chỉ có ý chí không được thua kém”.
“Mẫu thân nói cười không phải là hành động của kẻ điên, cười đơn giản chỉ là chuẩn bị, cười cho ngày cất cao đầu làm người, cái gì mất cũng được nhưng ý chí không được mất. Từ đó bất kể thế nào ta đều sẽ cố gắng cười, đau đớn thế nào cũng phải cố mà cười”.
“Khụ khụ... khặc khặc”.
Vô Song đôi lông mày nhíu lại nhìn Đường Vô Lệ, hắn cảm thấy tiếng cười của kẻ này quá mức chói tai bất quá lời Đường Vô Lệ nói không phải là không có lý.
Cười...
Cười cho ngày cất đầu lên...
Cười cho ngày cất cao tiếng hát...
“ Câu chuyện xưa của mẫu thân ngươi quá mức vô lý, bất quá bà nói quả thật có đạo lý”.
Nói xong Vô Song nhẹ mỉm cười, hắn quả thật cảm thấy lời mẫu thân Đường Vô

Lệ nói có đạo lý, nụ cười thật sự rất quan trọng.
Đường Vô Lệ ở bên cạnh, hơi ngây ra nhìn Vô Song một chút, sau đó nhẹ lắc đầu.
“ Ngươi... là nam hay là nữ?”.
Đường Vô Lệ đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi, cũng làm Vô Song có chút ngỡ ngàng.
“Hôm qua ăn đòn nặng quá, dẫn tới ngu si à?”.
Đường Vô Lệ đơn giản không đáp, vẫn nhìn chằm chằm vào Vô Song, hắn đang đợi Vô Song trả lời.
Cái vấn đề này, thực sự rất quan trọng, với cả Vô Song cùng Đường Vô Lệ.
Vô Song hắn đặc biệt ghét giả nữ nhân, bởi vì hắn là một cái nam nhân.
Trên phương diện suy nghĩ, Vô Song hắn cảm thấy hắn rất bình thường, còn về phương diện sinh lý có lẽ cũng không có vấn đề gì đi, chỉ là ông trời cứ như thích trêu chọc Vô Song vậy, ông trời dĩ nhiên cứ bắt hắn giả gái?.
Hắn rốt cuộc làm nên tội gì?.
Nếu đây là một câu chuyện, hắn nhất định sẽ đi hỏi tác giả rốt cuộc tại sao lại bắt một cái nam nhân giống nữ nhân còn hơn cả nữ nhân?.
Đáng tiếc.... câu hỏi này sẽ không ai trả lời hắn đi.
Lại nói đến Vô Song lúc này, hắn đưa một tay ra, đấm vào vai Đường Vô Lệ.
“Nam thì sao?, mà nữ thì sao?”.
Đường Vô Lệ như cũng đoán được Vô Song trả lời như vậy, hắn cũng nhếch miệng đáp.
“Nếu ngươi là nam nhân, ta nhất định sẽ lấy ngươi làm mục tiêu, sau đó vượt qua ngươi, giết chết ngươi”.
“Còn nếu ngươi là nữ nhân, đợi ngươi lớn lên một chút, có mông có ngực, bản thiếu gia liền thu ngươi làm Đường Môn thiếu phu nhân”.
Đường Vô Lệ vừa nói xong, một quyền của Vô Song liền đánh ra, nắm đấm mang theo hàn khí nện thẳng vào khuôn mặt Đường Vô Lệ, một đấm này là toàn lực.
Đường Vô Lệ căn bản không kịp tránh, bị một đấm của Vô Song khiến cho cả người ngã về phía sau.
“Ta là nam nhân, sau này tránh xa xa ta ra một chút, nếu không ta giết ngươi”.
Đối với Đường Vô Lệ, Vô Song trực tiếp phun ra một câu nói, ánh mắt tràn đầy sát khí, hắn cảm thấy tên này quá mức đáng ăn đòn, về việc Đường Vô Lệ giết Vô Song?, Vô Song căn bản không sợ, mục tiêu của hắn từ lâu đã không còn đặt trong thiên tài cùng cảnh giới.
Đường Vô Lệ khó khăn ngồi dậy, chỉ là lúc này bên cạnh Vô Song cũng xuất hiện thêm một thân ảnh, Hồ Phỉ cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt liếc nhìn Đường Vô Lệ, ánh mắt không có chán ghét, chỉ có tràn ngập chiến ý.

“Muốn đấu, liền đấu với ta trước “.
Câu nói của Hồ Phỉ rất khí phách cũng mang theo ngập trời chiến ý, đáng tiếc người nói vô ý người nghe lại hữu tình.
Vô Song cảm thấy câu nói của Hồ Phỉ có gì đó sai sai, chỉ là cũng không thấy sai ở chỗ nào.
Về phần Đường Vô Lệ, ánh mắt hơi hơi ái ngại, nhìn Vô Song cùng Hồ Phỉ, cũng không biết đang nghĩ cái gì, chỉ là đối với tuyên chiến của Hồ Phỉ, hắn căn bản không thèm nhìn.
“Không đánh, với thủ hạ bại tướng”.
Hồ Phỉ nghe vậy, ánh mắt trái lại chiến ý càng tăng, ánh mắt như hổ.
“Đánh hay không, không phải ngươi quyết định “.
Vô Song nhìn hai cái tên điên này, bật cười, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ, Vô Song ngón tay duỗi ra, chỉ về phía Cổ Đại Ngưu đang ngủ say như chết kia.
“Nếu muốn đánh nhau, cộng thêm tên kia vào. Bên trong cuộc thi năm nay, tiềm lực của hắn là lớn nhất”.
Một cái... câu chuyện buổi sáng cứ như vậy đi qua.
....
Khi mặt trời lên, sương muối tan dần, đây là lúc mọi người bắt đầu thức dậy, chuẩn bị hành trang cho ngày thứ hai tại cuộc thí luyện này.
Lần này như thường ngày, toàn bộ mọi người đều hướng ánh mắt về phía Vô Song, liền muốn hỏi hắn kế hoạch tiếp theo, dù sao hiện nay Vô Song liền là trung tâm của đoàn đội, ngày hôm trước như vậy, hôm nay cái uy của hắn lại càng lớn.
Về phía đoàn đội của Đường Vô Lệ, bình thường bọn họ nhất định sẽ không cùng đoàn đội Vô Song lại gần nhau, cũng chắc chắn sẽ không nghe lời Vô Song chỉ đạo có điều Đường Dần cùng Đường Phong không ngờ, Đường Vô Lệ lại thật sự khoanh chân ngồi bên cạnh Vô Song.
Biểu lộ của Đường Vô Lệ lúc này vậy mà giống những người khác trong đoàn đội Vô Song, dĩ nhiên nghe hắn sắp đặt.
Cho dù là muội muội Đường Vô Lệ cũng cảm thấy không đúng, ca ca của mình vì sao hôm nay thay đổi như vậy?.
Bình thường mà nói cho dù cha hắn, Đường Vô Lệ cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như vậy, cũng sẽ không nghiêm chỉnh ngồi nghe dặn dò.
Thế là ba người nhà họ Đường nhìn nhau, cũng chậm rãi lại gần tổ đội, ngồi xuống xung quanh Vô Song.
Như đã nói, cái tổ đội này rất mạnh.
Vô Song nhìn cái đội ngũ này, chính hắn cũng cảm thấy đội ngũ này quá mạnh, ánh mắt Vô Song vẫn là dần dần xoay chuyển.

“Hôm nay đoàn đội mục tiêu liền là phòng ngự, thậm chí thủ vững nơi đây, chỉ cần Tu La Môn không có mở ra, chúng ta không phải rời đi “.
“Tuy nhiên nhất định phải giải quyết một cái vấn đề, đó là đồ ăn cùng lương thực, ngày hôm qua chúng ta gần như không có gì bỏ bụng rồi”.
Lần này Vô Song vừa dứt lời, Hùng Bì liền đứng lên, vỗ ngực mình.
“Đội trưởng, để lão hùng đi đi, hôm nay ta nhất định săn vài đầu thú lớn mang về”.
Vô Song thấy vậy đương nhiên không có ý kiến gì, Hùng Bì là thợ săn, hắn không đi săn thì ai săn?.
Chỉ là một mình Hùng Bì muốn mang đồ ăn đủ cho 16 người là việc không tưởng.
Hắn liếc sang nhìn Đường Dần.
“Béo?, ngươi gọi là Đường Dần đúng không?, đi cùng Hùng Bì ra ngoài săn thú đi”.
Đường Dần nghe Vô Song gọi, mắt trợn ngược lên nhìn Vô Song.
“Cái gì?, ta vì sao phải... “
Đáng tiếc không để Đường Dần nói xong, Đường Vô Lệ đã gõ mạnh vào đầu hắn.
“Người ta bảo ngươi đi thì đi, đồ ăn ngươi kiểu gì chẳng ăn nhiều nhất?, dĩ nhiên còn dám ý kiến?”.
Đường Dần nghe vậy mặt mũi liền đầy khổ sở, nhưng hắn không dám cãi lại Đường Vô Lệ, chỉ dám cúi đầu len lén nhìn lại vị Đường Gia Tam Thiếu này.
Lúc này trong đầu Đường Dần cùng Đường Phong đều có chung một câu hỏi.
‘Quái lạ, Đường tam thiếu hôm nay chẳng nhẽ uống nhầm thuốc?”.
Vô Song lại nhìn một lượt, sau đó gọi ra một loạt cái tên.
“Mặc Vân, Hắc Báo, Tuyết, Hùng Bì, Đường Dần, Đương Phong. Năm người các ngươi lấy Hùng Bì dẫn đầu, nhất định liền nghe theo hắn, vấn đề lương thực này liền là quan trọng nhất, không có lương thực hai cái đội ngũ chúng ta bên nào cũng sẽ bị tiêu diệt, căn bản không thể sinh tồn được ở nơi đây, hiểu chứ?”.
Mặc Vân, Hắc Báo cùng Tuyết đương nhiên không nói gì, về phần Hùng Bì hắn coi như có thù hận thế nào với bên Đường Môn cũng sẽ vì Vô Song mà hợp tác, dù sao tính mạng hai huynh đệ bọn họ cũng là Vô Song kéo về.
Đường Dần cùng Đường Phong vốn là không quá thích ứng, nhưng nghĩ đến Đường Vô Lệ, vẫn là một lần nữa gật đầu.
Giao việc cho đám người kia, Vô Song liền nhìn đến Mộ Dung Ảnh cùng Mộc Tang.
“Mộc Tang, ngươi dẫn Đại Ngưu ra ngoài, thu chút củi khô, tiện thể tìm thực vật có thể ăn được, tìm càng nhiều càng tốt”.
Mộc Tang nghe vậy cũng là mạnh gật đầu, hắn dẫn theo Cổ Đại Ngưu đang gãi

đầu gãi tai, hai người một cao một thấp đi ra ngoài.
Trong lều lúc này chỉ còn lại Đường Tiếu Tâm cùng Mộ Dung Ảnh là chưa có việc gì, tất nhiên.... Đường Tiếu Tâm có thể coi là bình vôi, Vô Song sẽ không đối với cô gái này giao cái nhiệm vụ gì.
“Ảnh tỷ, phiền ngươi tiếp tục công việc do thám của mình, phát hiện được các đội ngũ khác liền lập tức quay lại báo tin cho chúng ta được chứ?”.
Mộ Dung Ảnh cũng lập tức gật đầu, thân hình theo gió tung bay.
Nhìn theo Mộ Dung Ảnh rời đi, ánh mắt Đường Vô Lệ hơi hơi nhíu lại.
“Nha đầu kia?, có chút quen quen, nàng gọi là gì?”.
Vô Song nghe Đường Vô Lệ hỏi, đơn giản liền đáp.
“Ai biết?, ở nơi này có nói tên thật chắc gì người ta đã tin, bất quá nếu ngươi hỏi thì ta cũng nói, nàng gọi Mộ Dung Ảnh”.
Đường Vô Lệ nghe xong, liền khẽ gật đầu.
“Ngươi nhận ra nàng?”.
Đường Vô Lệ lại đơn giản lắc đầu.
“Không có nhận ra, bất quá thân pháp kia là Ảnh Tử Thân Pháp, loại thân pháp này đúng là từ Cô Tô Mộ Dung Thế Gia, cái này ta không nhầm được”.
Vô Song nghe đến đây, hai mắt liền sáng lên.
Bắc võ lâm Vô Song biết không ít việc, nhưng nam võ lâm lại khác, thế lực phân bố ra sao hắn còn không có rõ.
“Mộ Dung Thế Gia?, là thế lực như nào?”.
Đường Vô Lệ kinh ngạc nhìn Vô Song, ánh mắt tràn ngập khó hiểu.
“Ngươi không biết Cô Tô Mộ Dung Gia?, đây chính là Nam Phương đệ nhất võ lâm thế gia, dĩ nhiên ngươi cũng không biết?”.
Nói đến đây Đường Vô Lệ khuôn mặt liền hơi hơi hiểu ra.
“À ta quên mất, ngươi là đệ tử của Huyền Minh Nhị Lão, cũng không phải là người Nam Võ Lâm chúng ta đi”.
Vô Song thấy Đường Vô Lệ tự mình nói ra, hắn đương nhiên sẽ không có tiếp tục giải thích chỉ là im lặng thừa nhận.
Vì vậy Đường Vô Lệ liền hiếm có giải thích cho Vô Song nghe thế nào là Mộ Dung Thế Gia.
Mộ Dung Thế Gia là đệ nhất võ lâm gia tộc của Nam Võ Lâm, thực lực của Mộ Dung Thế Gia so với Đường Môn chỉ có hơn chứ không có kém.
Mộ Dung Thế Gia luôn tự coi mình là hậu duệ của Yến Quốc thủa xa xưa, cho dù chính Vô Song cũng không biết Yên Quốc là cái quốc gia nào trong lịch sử Trung Quốc nữa bất quá 8 phần là tiểu quốc.
Không nghe Đường Vô Lệ nói thì thôi, nghe rồi mới biết Cô Tô Mộ Dung Gia ở cái thế giới này liền khác hẳn Cô Tô Mộ Dung Gia của thế giới trước.
Đầu tiên phải nói tới vị đại quan lớn nhất phía nam – Trấn Nam Vương – Ngô

Tam Quế.
Ngô Tam Quế phải nói là quyền lực kinh thiên, là một trong thiên hạ tứ vương.
Cái gì gọi là thiên hạ tứ vương?, đây là bốn vị vương gia có khả năng thay đổi thiên hạ.
Mông Cổ Nhữ Dương Vương.
Ba Tư Thừa Thiên Vương.
Đại Thanh Trấn Nam Vương.
Đài Loan Trịnh Vương.
Bốn người này tuyệt đối được xếp vào hàng nhân vật nắm đại đại quyền lực của thế giới này, là bốn vị vương gia có sức ảnh hưởng kinh người thậm chí có thể thay đổi thiên hạ thế cục.
Ở phương nam này có rất nhiều thế lực phụ thuộc vào Ngô Tam Quế, cho dù là võ lâm thế lực cũng không ngoại lệ.
Đã nhắc đến thế lực võ lâm dưới tay Ngô Tam Quế thì không thể không nhắc đến nhất gia – tam môn.
Nhất gia ở đây là Mộ Dung Gia.
Về phần tam môn là Huyết Kiếm Môn, Thiết Chưởng Môn cùng Tu La Môn.
Ba môn kia thì không biết thế nào, nhưng cái gọi là ‘nhất gia’ cực kỳ cực kỳ đặc biệt.
Một vùng Cô Tô đều bị Mộ Dung Gia chiếm làm của riêng, gần như toàn bộ khu vực Cô Tô Tây Hồ đều là địa bàn Mộ Dung Gia.
Không biết Ngô Tam Quế vì cái gì phát cuồng, lại chấp nhận cho Mộ Dung Gia xây dựng thế lực ngay gần Tô Châu, hành tỉnh kinh tế lớn nhất khu vực nam phương.
Mộ Dung Gia không chỉ có vũ lực kinh người mà còn có quân đội của riêng mình, gọi là Yên Vũ Quân, đương nhiên Mộ Dung Gia cũng không có hoang tưởng đến mức dám thay đổi cả đại kỳ, dám xưng vương lập quốc, ở bên ngoài vẫn chỉ dám tự nhân là Mộ Dung Gia thủ vệ quân mà thôi.
Quân đội của Mộ Dung Gia không nhiều, khoảng trên dưới 5000 quân nhưng chỉ cần như vậy cũng đã đủ làm các thế lực võ lâm sợ hãi không thôi, một chi đội ngũ 5000 tinh binh là thế lực đáng sợ bậc nào?, nếu đặt ở Tây Vực bản thân Mộ Dung Gia cũng có thể coi là tiểu quốc.
Quân đội Mộ Dung Gia thế nào, Đường Vô Lệ cũng không quá rõ nhưng vũ lực của Mộ Dung Gia trên võ lâm cực kỳ đáng sợ.
Đầu tiên là gia chủ Mộ Dung Gia – Mộ Dung Bác.
Vào thời kỳ của mình Mộ Dung Bác là một trong phương nam tứ thiên vương, hắn là cao thủ hàng đầu tại Võ Lâm Phương Nam, uy danh cực thịnh chỉ thua võ lâm nam phương minh chủ - Mai Niệm Sanh mà thôi.
Thời kỳ của Mộ Dung Bác cũng có thể coi là hoàng kim thời đại của Mộ Dung

Gia, nhưng Mộ Dung Bác lại bất hạnh qua đời sớm, để lại Mộ Dung Gia đại nghiệp không người trèo chống.
Với một người đạt đến ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ như Mộ Dung Bác mà chỉ sống quá 40 tuổi liền bị coi là chết trẻ.
Mộ Dung Gia từ đó liền xuất hiện suy tàn dấu hiệu, con trưởng của Mộ Dung Thế Gia – Mộ Dung Bình võ công không cao, tư chất cũng thường thường, làm người âm hiểm xảo trá căn bản không được lòng người.
Con thứ Mộ Dung Thùy võ nghệ cao hơn huynh trưởng nhưng chỉ là một cái mãng phu không hơn không kém, kẻ này căn bản không có tư cách chưởng quản Mộ Dung Gia.
Tuy nhiên con trai út của Mộ Dung Gia thì lại khác, người này.... hiện nay là nghĩa tử của Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế, là toàn bộ Nam Võ Lâm công nhận tuyệt thế thiên tài.
Hắn từ trước đến nay không tham gia võ hội, không nhập Tiềm Long Bảng nhưng cái ngôi vị đệ nhất thiên tài võ lâm phương nam chỉ có hắn mới dám nhận.
Kẻ này chính là Mộ Dung Phục.
Nếu Bắc Võ Lâm có Kiều Phong thì Nam Võ Lâm có Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Phục năm nay 22 tuổi, từ năm 18 tuổi đã được Mộ Dung Gia chư lão công nhận là Mộ Dung gia chủ.
Bất quá để nói về Mộ Dung Phục liền phải nói xa hơn một chút.
Ví dụ như kẻ này ngọc thụ lâm phong, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt thanh tú toát lên anh khí bức người, là một cái mỹ nam tử, Mộ Dung Phục kẻ này không biết đã hút hồn bao nhiêu thiếu nữ, trở thành trượng phu trong mộng của không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các.
Tiếp theo là nói về tư chất võ học của hắn, thật ra không có gì đáng nói lắm, trừ việc năm 15 tuổi Mộ Dung Phục đột phá Tông Sư cảnh giới, chấn kinh nam võ lâm.
Mộ Dung Phục kẻ này 15 tuổi đột phá Tông Sư?, đây là khái niệm gì?, ít nhất nam võ lâm chưa từng xuất hiện cái nhân vật có tư chất kinh khủng thế này, về phần chiến lực của Mộ Dung Phục lại càng không phải nói, năm 15 tuổi sau khi đột phá Tông Sư cảnh giới hắn liền tiến vào nam thiếu lâm.
Mộ Dung Phục khiêu chiến Nam Thiếu Lâm – Thập Bát Đồng Nhân Trận.
Thập Bát Đồng Nhân Trận của thiếu lâm tự chia làm 3 dạng.
Đầu tiên là Thiếu Lâm Côn, sau đó là Thiếu Lâm Đao cuối cùng là Thiếu Lâm Quyền.
Chỉ cần lấy tông sư cảnh giới thành công phá bất cứ trận nào trong thiếu lâm tự liền có cơ hội nhận được một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ thiếu lâm.
Năm đó Mộ Dung Phục phá được Thiếu Lâm Quyền trận, thu được Thiếu Lâm

Kim Cương Phục Ma Quyền.
Chiến tích này năm đó chấn kinh thiên hạ.
Tiếp theo năm 16 tuổi, Mộ Dung Phục người này càng thêm nghịch thiên, dĩ nhiên thi đỗ trạng nguyên.
Đây là cái khái niệm gì?, võ lâm cao thủ đạt võ trạng nguyên không tính là lạ, nhưng Mộ Dung Phục rõ ràng là thi văn, hắn thật sự đỗ trạng nguyên?.
15 tuổi đột phá Tông Sư cảnh, 16 tuổi thi đỗ trạng nguyên?, khuôn mặt đẹp trai tuấn lãng, gia thế phi phàm, đây chính là đại danh đỉnh đỉnh con nhà người ta trong truyền thuyết.
Mộ Dung Phục sau khi đỗ trạng nguyên, không biết bằng cách nào được khâm thử về nam phương làm quan, hắn từng giữ chức Tô Châu chủ quản hộ bộ.
Mộ Dung Phục trong quan trường lăn lộn 2 năm, cứ ngỡ hắn sẽ trở thành một đời Đại Thanh quan viên rời xa võ lâm tranh đấu thì Mộ Dung Phục lại làm ra một hành động kinh người khác.
Phương Hoàng không cất tiếng kêu thì thôi, một tiếng kêu liền oanh động cửu thiên.
Năm 20 tuổi Mộ Dung Phục từ quan.
Sau đó hắn trở thành Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế nghĩa tử, tiến vào Trấn Nam Vương Phủ.
Năm nay Mộ Dung Phục 22 tuổi.... hắn rốt cuộc phát triển đến trình độ nào, không ai rõ chỉ biết Mộ Dung Thế Gia có hắn liền tiếp tục hưng thịnh ít nhất 50 năm nữa.
Thế hệ này thiên tài, xếp gần Mộ Dung Phục chỉ như đom đóm với ánh trăng, không cách nào so sánh.
Đây chính là Nam Mộ Dung của thế giới này.
....
Cho dù là Đường Vô Lệ, khi nghe đến Nam Mộ Dung cũng phải cảm khái cúi đầu.
Cho dù là Hồ Phỉ nghe đến Nam Mộ Dung cũng có một tia áp lực.
Hai người này năm nay vừa tròn 15 tuổi, ở độ tuổi này Mộ Dung Phục đã là Tông Sư cao thủ, hắn đã thành công đánh bại Thiếu Lâm Quyền Trận.
Mộ Dung Phục ở cái độ tuổi này, liền không tiếp tục chơi cùng thiên tài đồng lứa, ánh mắt của hắn đã hướng về tiền bối đi trước, bước chân của hắn liền đã đuổi theo các bậc tiền bối.
Nam phương đồng lứa không ai có thể... theo kịp bước chân kẻ này.
Đường Vô Lệ kể xong với Vô Song về Mộ Dung Phục liền quay đầu lại nhìn hắn.
“Này, ngươi sẽ không thích Mộ Dung Phục chứ?”.
Vô Song nghe vậy, trực tiếp đấm ra một quyền.

“Cút”.
Lạnh lẽo nói ra một chữ, Đường Vô Lệ liền thật sự im miệng, không có nói tiếp.
Đối với Mộ Dung Phục người này, Vô Song thật sự có hứng thú, Mộ Dung Phục tại cái thế giới này có chút điêu, hắn hình như hơi quá biến thái thì phải?.
Ánh mắt Vô Song nhìn ra ngoài, nơi những tia sáng nhè nhẹ xuyên qua lều trướng.
Hắn khẽ liếm đôi môi, ánh mắt hiện ra hai tia chiến ý.
“Quyết định rồi, năm 14 tuổi ta liền lên Nam Thiếu Lâm, đột phá Thiếu Lâm Đồng Nhân Trận”.
Câu nói của Vô Song cực kỳ kinh người, nhưng theo khí thế cùng sắc mặt của hắn, đám người ở đây vậy mà không ai cảm thấy lời Vô Song nói là vô lý.
Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ hiếm có hiểu ý nhìn nhau, hai cái nam nhân này đều phát hiện ra một tia cười khổ trong mắt đối phương.
Sau đó Đường Vô Lệ khẽ hỏi.
“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”.
Vô Song rất bé, hắn hiện nay có thể coi là Loli tiêu chuẩn, chỉ cần nhìn Vô Song cũng biết hắn chắc chắn không lớn, bất quá Đường Vô Lệ vẫn muốn hỏi, vẫn muốn xác minh cái vấn đề này.
Đây cũng là vấn đề trong lòng Hồ Phỉ, thậm chí là cả Phi Lưu cùng Đường Tiếu Tâm ở gần đó, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Vô Song.
Vô Song gãi đầu suy nghĩ một chút, sau đó thản nhiên đáp.
“ Vài tháng nữa là tròn 11 tuổi”.
Thanh âm bình thản của Vô Song được đáp lại bằng một câu duy nhất từ miệng bốn người.
“Biến thái”.
....
Thời gian trôi qua, may mắn là nhóm ‘thương binh’ như Vô Song không phải đợi quá lâu, nhóm người Hùng Bì cùng Mộc Tang liền trở lại.
Phải nói năng lực săn bắn của Hùng Bì rất mạnh lại thêm ở đây toàn ‘võ lâm cao thủ’, ít nhất cũng cao hơn đám thú hoang mấy cái thủ, muốn bắt được bọn chúng cũng không khó.
Một lần săn bắn liền có thể mang về 4 đầu dê núi cùng 7 con thỏ trắng nhỏ, nếu không phải Hùng Bì lo lắng cho những người bị thương không có ai bảo vệ, hắn còn có thể mang về càng nhiều.
Về phần Mộc Tang phần lớn đi hái vài trái cây quen thuộc, sau đó liền đi thu thập thảo dược xung quanh, cũng mất kha khá thời gian, may mắn là vẫn về kịp lúc.
Có nguyên liệu đương nhiên sẽ phải nấu ăn, đồng thời may mắn cho nhóm Vô Song, nơi đây là doanh trại tập trung, vẫn có nhà bếp.

Tuy lương thực bị dọn đi toàn bộ nhưng gia vị vẫn còn, củi lửa xung quanh không thiếu, trong giếng vẫn có nước vậy liền đủ làm một bữa ăn thịnh soạn.
Thân là người trong giang hồ thật ra mà nói nhất định phải biết nấu ăn, nếu không cũng phải biết sơ chế qua loa, giang hồ không phải lúc nào cũng có khách sạn, có tửu điếm để nghỉ ngơi, với đám người này đồ ăn chỉ cần chín là được, chỉ cần nuốt được là được bất quá không có ai ngờ, Vô Song vậy mà đứng lên.
“Các ngươi ai biết nấu ăn liền đi theo ta, để mấy tên bệnh binh kia ăn đồ không an toàn, cả lũ ốm ra đấy liền không ai chăm”.
Nói xong Vô Song dùng ngón tay khẽ cong lại, chỉ về phía đám người Hùng Bì.
“Mang hết nguyên liệu vào bếp đi, hôm qua Đại Ngưu mang về củi tương đối đủ bất quá một trong các ngươi ra ngoài tìm thêm ít củi. Đại Ngưu ngươi đi chuẩn bị nước “.
Vô Song năm nay 11 tuổi, hắn có y thuật cực cao.
Ngoại trừ y thuật thực lực của Vô Song thế nào ở đây đoàn đội của hắn ai cũng rõ.
Vậy mà hắn còn biết nấu ăn?, điều này tuyệt đối không ai tin... nhưng rất nhanh bọn họ liền biết cái gì là mỹ vị.
Trong đoàn đội, Đường Dần là một cái phàm ăn, vì vậy hắn cũng biết nấu ăn liền chạy vào bếp giúp đỡ Vô Song, đi theo còn có Hùng Bì cùng Đại Ngưu, dù sao Đại Ngưu xuất thân nông dân, nhà chỉ có mẹ già hắn cũng biết xuống bếp về phần Hùng Bì mà nói thân là thợ săn không biết sơ chế đồ ăn chỉ sợ không ai tin.
Ngoài ba cái nam nhân này ra đương nhiên có thể đội nữ nhân, bao gồm Mộ Dung Ảnh – Tây Môn Tuyết cùng Đường Tiểu Tâm, hơn nữa theo lời Đường Lệ trù nghệ của Tiểu Tâm cực cao.
Bản thân Tiểu Tâm tiến vào phòng bếp đương nhiên là muốn quyết đấu với Vô Song, nàng không tin nàng không có cái gì hơn được ‘con bé tóc trắng’ ít tuổi hơn mình kia.
Võ công của Tiểu Tâm không cao, nàng yêu thích liền là dược lý cùng trù nghệ, chỉ cần nhìn vào việc nàng băng bó đâu ra đấy cho Đường Vô Lệ bản thân Vô Song cũng nhìn ra cô nàng này tay nghề không tệ.
Đường Tiểu Tâm khi vào phòng bếp nàng vốn mang theo mười phần tự tin nghiền ép Vô Song, bất quá chỉ 5 phút sau, nàng triệt để chết lặng.
Không chỉ có Đường Tiểu Tâm mà toàn bộ mọi người có mặt trong nhà bếp đều toàn bộ chết lặng.
Nữ nhân đẹp nhất khi nào?, với rất nhiều người mà nói nữ nhân đẹp nhất khi họ vào bếp.
Còn nam nhân hấp dẫn nhất khi nào?, với nhiều cô gái mà nói, nam nhân hấp dẫn nhất cũng là trong nhà bếp.
Tiếng dao đều đều tạo thành một thứ âm thanh đặc biệt, từng lát cắt, từng lát

thái, từng hành động xử lý.
Vô Song như biến toàn bộ nhà bếp này thế giới của hắn, ở đây hắn là bếp trưởng, bên cạnh chỉ là những kẻ học việc, toàn bộ đều lấy Vô Song làm trung tâm.
Bất kể là cắt, thái, hay là chặt.
Bất kể là nêm gia vị, lọc xương, hay thêm nước.
Ở đây, hắn liền làm chủ, đây là thế giới của hắn.
Cái khí chất của Vô Song cộng thêm khuôn mặt hắn, dưới những tia nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ, dưới làn khói mờ ảo trong phòng bếp, càng thêm vài phần mỹ lệ.
....
Đồ ăn được mang lên, khi cái mùi hương kia lan tỏa bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu cái bụng cồn cao sục sôi.
Cái hương vị kia khi cắn vào miệng, hoàn toàn không có cách nào quên được, đặc biệt là với người đã bị bỏ đói hơi một ngày, cảm giác ngon như muốn nuốt cả lưỡi vậy.
Bất kể là độ chín của da, độ mềm của thịt, màu sắc, hương vị, cái cảm giác tan chảy trong cuống họng, đến khi nuốt rồi vị còn đọng lại nơi đầu lưỡi, hương còn phảng phất xung quanh.
Trù nghệ của Vô Song, vốn là thứ hắn tự tin nhất.
Cho dù Đường Tiếu Tâm, nàng cũng không khỏi đối với Vô Song nói ra một chữ phục.
Đối với đám nam nhân ở đây, bọn họ cả đời còn chưa bao giờ ăn một bữa ăn ngon đến như vậy.
Mộ Dung Ảnh cùng Tuyết trong mắt đều hiện ra một tia cười khổ, bọn họ cũng muốn có tâm so với Vô Song lắm, nhưng so thế nào được?.
Trong đám người, chỉ có Cổ Đại Ngưu, hắn vừa ăn vừa khóc.
Hắn lúc này nhìn Vô Song, sau đó khóc càng lớn.
“Đại Ngưu?, ngươi bị sao vậy?”.
Vô Song ngồi ngay cạnh tên to con này, nhẹ đấm vào hông hắn một cái, vẻ mặt đầy khó hiểu.
Cổ Đại Ngưu cố gắng nuốt một miếng thịt lớn, ánh mắt vẫn ngập nước nhìn Vô Song.
“Bạch cô nương.... Đại Ngưu rất cảm động, hai ngày rồi ta mới được cho ăn... hơn nữa ngươi nấu ăn rất giống mẹ ta... còn ngon hơn mẹ ta nữa. Ăn đồ ăn của ngươi nấu, ta lại nhớ đến mẹ”.
Nghe lời nói của Cổ Đại Ngưu ngoại trừ Vô Song sắc mặt lúc trắng lúc xanh ra, mọi người đều phá lên cười.
....
Không khí lúc này vô cùng thanh bình, nhưng không ai biết đây chỉ là bình yên

trước cơ bão, những giây phút đẹp trời cuối cùng.
....

Quyển 2 Chương 21
Thôi Trình Tú mưu tính

‘Choangggggggg’.
Một âm thanh đồ đạc rơi vỡ vang lên, lúc này trong đỉnh lầu các, trong một căn phòng xa hoa tráng lệ có một trung niên nhân nộ khí xung thiên ném tất cả mọi vật mà hắn nhìn thấy.
Người này chính là Khách Quang Tiên, một trong những thuộc hạ đắc lực nhất của Ngụy Trung Hiền hiện nay.
Ngụy Trung Hiền là ngươi năm được thì buông được, hắn đã buông ra chức vụ thái giám tổng quản tiếp nhận vị trí Đông Xưởng Đề Đốc, lúc này Ngụy Trung Hiền liền tận tâm tận lực cho Đông Xưởng.
Đương nhiên Ngụy Trung Hiền không tận tâm tận lực vì Đại Thanh, Ngụy Trung Hiền tận tâm tận vực vì chính mình, hắn muốn xây dựng một Đông Xưởng của chính mình.
Để làm được việc này, Ngụy Trung Hiền phải nắm chắc tất cả các lực lượng có thể sử dụng, cho dù vừa trải qua một chiến dịch cực lớn ở Sơn Nam Tây Đạo, cho dù hoàn thành nhiệm vụ của mình tại cuộc chiến tiêu diệt Thiên Địa Hội thì Ngụy Trung Hiền vẫn chưa có gì.
Hắn không có tâm phúc, cũng không có thế lực của riêng mình ở Đông Xưởng, nói thẳng ra cho dù hắn là Đông Xưởng Đề Đốc hắn vẫn phải đi lên từ những bước đầu tiên.
Cao thủ dưới quyền Ngụy Trung Hiền vốn không nhiều, vì vậy hắn rất nôn nóng trong việc chiêu mộ những cao thủ từ khắp thiên hạ về dưới quyền, bản thân Khách Quang Tiến là một trong số đó.
Đại Thanh có 10 vạn cấm quân nhưng chỉ có 1 vạn cẩm y vệ.
Cẩm y vệ là lực lượng bảo vệ hoàng thành, là lớp phòng tuyến cuối cùng của hoàng thành.
Bản thân Khách Quang Tiên là Thiên Hộ Cẩm Y Vệ đồng nghĩa với hắn nắm trong tay 1/10 sự an toàn của hoàng thành.
Khách Quang Tiên người này chắc chắn là một cái đại nhân vật, ít nhất rất nhiều người đều muốn nắm giữ 1/10 sự an toàn của hoàng thành này.
Cỗ lực lượng trong tay Khách Quang Tiên, nếu biết sử dụng liền có thể biến thiên.
Khách Quang Tiên trở thành thuộc hạ của Ngụy Trung Hiền liền được đưa đến nam phương, giúp Ngụy Trung Hiền xây dựng thế lực.
Mục tiêu đầu tiên là đội quân Huyết Sát Đoàn trong khóa đào tạo của Thiên Ý

Thành lần này.
Một khóa đào tạo bình thường của Thiên Ý Thành từ 5-7 năm tuy nhiên vì đây là đám cao thủ đặc biệt luyện Tàn Hoa Bảo Giám, chỉ cần bỏ ra từ 1-3 năm liền có thể rời khỏi Thiên Ý Thành, có thể trở về bên Ngụy Trung Hiền giúp Ngụy Trung Hiền nắm giữ được đội quân đầu tiên cho mình.
Trọng trách của Khách Quang Tiên cực kỳ nặng nề bất quá Khách Quang Tiên chỉ là một cái võ phu, thực lực của hắn là Đại Tông Sư cảnh giới, thực lực cỡ này có thể tính là đủ nhưng trí mưu không đủ vì vậy Ngụy Trung Hiền liền quyết định cử Thôi Trình Tú đến nam phương.
Thôi Trình Tú chính là túi khôn của Ngụy Trung Hiền, là quân sư của Ngụy Trung Hiền thậm chí có thể nói so với Khách Quang Tiên trong mắt Ngụy Trung Hiền bản thân Thôi Trình Tú càng thêm quan trọng.
Thôi Trình Tú năm nay 35 tuổi, năm 23 tuổi hắn liền đỗ trạng nguyên, tiến vào nội các hàn lâm học viên sau đó một đường thăng quan, một đường lăn lộn trong quan trường.
Tuy nhiên ít ai biết Thôi Trình Tú là một cái cô nhi, một cái cô nhi được Ngụy Trung Hiền nuôi lớn.
Thôi Trình Tú tính ra liền đã đi theo Ngụy Trung Hiền 25 năm, 25 năm cúc cung tận tụy, 25 năm thể hiện tài năng, có người này tại nam phương, Ngụy Trung Hiền liền hoàn toàn tin tưởng.
Trên lý thuyết Khách Quang Tiên là chủ, Thôi Trình Tú chỉ có trách nhiệm vì Khách Quang Tiên làm quân sư tuy nhiên thực tế bản thân Thôi Trình Tú lại làm chủ, Khách Quang Tiên kẻ này quá dễ kích động, cũng quá dễ để Thôi Trình Tú xoay vòng vòng.
....
Khách Quang Tiên ném hết đồ đạc đi, khuôn mặt vẫn ngập tràn tức giận, hắn quay ngoắt lại về phía một bóng người vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh gần đó.
“Trình Tú, con mụ Cơ đó vẫn không nói ra ai là sát hại con trai lão phu sao? “.
Trái với cái vẻ tức giận hiện nay của Khách Quang Tiên, Thôi Trình Tú chỉ là bình thản nhấm nháp vài ly trà, khuôn mặt bình tĩnh cực kỳ.
Đối với câu hỏi của Khách Quang Tiên, Thôi Trình Tú đơn giản khẽ lắc đầu.
“Cơ nàng là trưởng lão, tại Thiên Ý Thành này đệ cũng chỉ có quyền lực tương đương trưởng lão, cũng không có cách nào từ miệng nàng hỏi ra cái gì, quan trọng nhất chỉ cần nàng không muốn nói, liền không ai hỏi được”.
Nói đến đây Thôi Trình Tú ẩn ẩn có một tia khinh thường.
“Cơ cũng không có bên trong Thiên ý Thành, nàng là chủ khảo lần này có nhiệm vụ giám sát toàn bộ khảo hạch, có quyền tạm thời không nhận lệnh của cấp trên, cho dù chúng ta làm quá lên nàng cũng có thể trực tiếp không nghe, đợi qua thời gian khảo hạch tất cả đâu lại vào đấy, chúng ta liền hết cách”.

Khách Quang Tiên khuôn mặt run lên, một tay đập mạnh xuống, một cái bàn gỗ hoa lệ dĩ nhiên bị hắn một tay đập nát.
"Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân, chỉ là một cái giang hồ kỹ nữ không hơn không kém cũng dám cãi lệnh lão phu, ngươi mau cử người nói với con tiện nhân đó, nếu nó không báo ra hung thủ sát hại con trai lão phu là ai, lão phu liền cho nó chết không có chỗ chôn. Thậm chí ta mang quân đến đồ sạch Thiên Ý Thành".
Lời đe dọa của Khách Quang Tiên nghe thì rất đáng sợ bất quá trong mắt Thôi Trình Tú lại giống một cái trò cười.
Khóe miệng Thôi Trình Tú hơi hơi nhếch lên, có điều hắn không quyết định lên tiếng, ánh mắt lóe lên hai tia tà quang.
"Khách đại ca, nước xa không cứu được lửa gần câu này lúc nào cũng đúng, cho dù đại ca có về báo cáo với đại nhân, có thể mời được địa nhân xuất thủ chỉ sợ cũng là việc của vài tháng sau, vài tháng trôi qua tiểu đệ nói thật, di hài của Văn Tiến cũng đã lạnh rồi".
Khách Quang Tiên nghe vậy cố gắng kiềm chế giận dữ trong lòng, hắn quay lại nhìn Thôi Trình Tú.
"Vậy rốt cuộc phải làm thế nào?, không tra được tên hung thủ thì còn báo thù cái gì?, biết tìm ai để báo thù?. Ngươi nói ngươi không có cách nào làm gì cô ta vậy chúng ta phải làm sao?. Đúng rồi hay là dùng lực ảnh hưởng của lão phu cùng đại nhân, chúng ta đi bắt thành chủ ra lệnh ép cô ta khai ra?".
Câu nói này của Khách Quang Tiên khiến khuôn mặt Thôi Trình Tú giật giật, hắn thật sự không ngờ đồng đội của mình lại ngu đến thế.
Nếu Ngụy Trung Hiền có mặt ở đây, bằng thực lực ngũ tuyệt của Ngụy Trung Hiền đúng là có tư cách ngay mặt đàm phán cùng thành chủ Thiên Ý Thành.
Nếu là Khách Quang Tiên mà nói, chỉ sợ bị người ta một đập chết tươi sau đó bịa tạm ra cái lý do nào đó, ai biết ai làm?, ai vì ngươi báo thù?.
Đây không phải là hoàng cung nơi hoàng đế đứng đầu, nơi đây không nói chuyện về chức quan, ở đây nắm đấm to liền là lão đại.
Khách Quang Tiên thân là Đại Tông Sư nhưng Thôi Trình Tú lại càng xem trọng đám trưởng lão của Thiên Ý Thành hơn, cùng là Đại Tông Sư cảnh giới nhưng Khách Quang Tiên không có gì đặc biệt, là một cái Đại Tông Sư bình bình không hơn không kém.
Nhờ vào thế lực triều đình sau lưng hắn bản thân Khách Quang Tiên còn có chút chỗ đứng nhưng chỉ cần hắn đi quá giới hạn của Thiên Ý Thành, hắn liền phải chết hơn nữa chết rất thảm.
Thôi Trình Tú liền không muốn bị Khách Quang Tiên vạ lây, có chết mình hắn đi chết.
Tất nhiên hiện tại Thôi Trình Tú vẫn là không thể để Khách Quang Tiên chế được, lúc này chủ nhân đang cần người, Đại Tông Sư như Khách Quang Tiên

liền là một loại tài nguyên rất lớn.
Thôi Trình Tú hít vào một hơi, sau đó chậm rãi đứng lên.
“Khách đại ca, thật ra không phải là không có cách tìm ra hung thủ giết chết Văn Tiến, bất quá cách này không quá chính xác mà thôi, đương nhiên giết nhầm vẫn là hơn bỏ sót”
Khách Quang Tiến nghe vậy, khuôn mặt sáng lên nhìn Thôi Trình Tú.
“Trình Tú, hiền đệ mau mau nói, đừng nói là giết nhầm cho dù giết sạch toàn bộ người tham gia thí luyện đại huynh cũng không quan tâm”.
“Mạng lũ tiện dân đó sao có thể so với mạng của Văn Tiến?”.
Thôi Trình Tú lắc đầu một cái, hắn cảm thấy Khách Quang Tiên vẫn còn chưa biết mình đang ở địa phương nào.
Nhập gia thì tùy tục, đi với phật mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, đây là thường thức.
Hai người đang trong Thiên Ý Thành, một trong những thế lực giang hồ lớn nhất phương nam chứ không phải trong hoàng cung, người trong giang hồ còn không tự đặt mình vào trong giang hồ, tất nhiên cách cái chết không xa.
Lại thêm một việc, Thôi Trình Tú có thể coi là sinh sau đẻ muộn, hắn có rất nhiều việc không có biết.
Thôi Trình Tú cực kỳ thần tượng Thuận Trị Đế nhưng hắn không hiểu nổi, vì cái gì Thuận Trị Đế cho Ngô Tam Quế quyền lực lớn đế như vậy?, một nửa phương nam liền nằm trong tay Ngô Tam Quế, chẳng nhẽ Thuận Trị không sợ Ngô Tam Quế làm phản?.
Với tài năng của Thuận Trụ, Thôi Trình Tú đương nhiên không tin Thuận Trị không nhìn ra, bất quá Thuận Trị quyết định như thế nào Thôi Trình Tú không có biết.
Với những việc không biết, Thôi Trình Tú cũng sẽ không có hứng thú nghĩ nhiều.
Trong ánh mắt nóng rực của Khách Quang Tiến, từ trong ngực Thôi Trình Tú lấy ra một quyển sách nhỏ, cũng may trong phòng vẫn còn một cái bàn trà nhỏ nơi Thôi Trình Tú ngồi uống trà, nếu không hắn cũng không biết bàn bạc công việc như thế nào.
Quyển sách này bìa màu trắng tương đối hoa lệ, bìa sách còn rất mới chứng tỏ cũng không xuất hiện quá lâu.
Thôi Trình Tú bắt đầu giởi quyển sách ra, không cần Khách Quang Tiến hỏi bản thân Thôi Trình Tú cũng sẽ vì hắn giải thích.
“Thứ này là đệ mất công mượn từ chỗ Độc trưởng lão, bên trong ghi lại thành tích khảo thí của những người tham gia khảo hạch lần này”.
Sau đó Thôi Trình Tú bắt đầu di chuyển ngón tay của hắn.
Ở Thiên Ý Thành mà nói rất khó tra ra được thân phận thật sự của một thí sinh,

trừ khi hắn cố tình lộ ra ngoài ví dụ như trường hợp Đường Vô Lệ chẳng hạn.
Ngoài tình huống thí sinh cố tình lộ ra danh tính hoặc thí sinh căn bản không thèm che dấu danh tính ra mà nói rất ít khi có thể thật sự tra ra thân phận một người.
Dù sao đã nắm giữ hắc lệnh liền đảm bảo danh tính được dấu kỹ, bảy năm một lần Thiên Ý Thành mở ra, trong vòng bảy năm này biết bao nhiêu cái Hắc Lệnh được truyền ra ngoài?, cũng không cách nào quản lý toàn bộ số hắc lệnh này được, hắc lệnh căn bản thường xuyên đổi chủ nhân, ai có khả năng tra ra?.
Tra không ra danh tính nhưng cũng có thể kiểm tra mấy cái khác, ví dụ như thành tích.
Thành tích đầu vào dù sao vẫn phải ghi lại, cái thành tích này chưa chắc đã đúng với thực lực một thí sinh nhưng trừ một số trường hợp 'dị loại' ra thì bảng thành tích này sẽ không khác biệt quá nhiều so với thực lực một người.
Theo ngón tay của Thôi Trình Tú di chuyển cuối cùng cũng đến tên Sử Văn Tiến.
"Khách đại ca, đây là đánh giá về Văn Tiến, công kích thiên cấp, tốc độ địa cấp, phản ứng địa cấp, thân thể địa cấp, đánh giá là siêu phàm".
"Đội ngũ của Văn Tiến rất mạnh, ngoại trừ... 1 kẻ biến dị ra, thì cái đội ngụ này cơ hồ đã vô địch".
'Kẻ biến dị' trong miệng Thôi Trình Tú đương nhiên là Cổ Đại Ngưu, dù sao bên trong bảng đánh giá kia, Cổ Đại Ngưu bị đánh giá là Hoàng cấp.
"Công kích phàm cấp, tốc độ phàm cấp, phản ứng phàm cấp, thân thể địa cấp, đánh giá hoàng cấp".
Nếu không có thân thể bù lại, Cổ Đại Ngưu chỉ sợ thật sự bị đánh giá là phàm cấp, trở thành trong lịch sử người có điểm đánh giá thấp nhất khi tham dự Tu La Thí Luyện.
Đương nhiên về phần tại sao gọi Cổ Đại Ngưu là 'dị nhân' thì cũng rất đơn giản.
Thật ra không phải không có lý do mà cả Cổ Đại Ngưu cùng Sử Văn Tiến đều sẽ được phái đến đội của Cơ, đây chính là 'đi cửa sau' tại Thiên Ý Thành.
Nói đơn giản ra Cổ Đại Ngưu cùng Sử Văn Tiến đều có chỗ dựa rất cứng bên trong Thiên Ý Thành nên mới được sắp xếp đi theo Cơ.
Nam nay Cơ là người phụ trách giám sát cuộc khảo thí cũng là người có quyền lực lớn nhất trong chín vị trưởng lão hiện nay, chí ít là cho đến khi khảo thí kết thúc.
Cơ hoàn toàn có thể... thay đổi một số điều luật nhỏ trong bộ luật được đặt ra, nàng cũng có thể cấp cho đội ngũ của mình những đặc quyền nhỏ... ví dụ như thông tin.
Chỉ cần Cơ muốn, nàng đúng là có thể lách luật vì vậy cả Sử Văn Tiến cùng Cổ Đại Ngưu chắc chắn được lợi nhiều hơn những người khác.

Lần nào cũng vậy, vào dịp thí luyện mở ra đội ngũ của vị trưởng lão điều hành luôn là đội ngũ có lợi nhất, đây là thường thức, là một việc ai cũng biết nhưng sẽ không ai nói ra.
CHỉ cần nhìn vào thực lực của Cổ Đại Ngưu lại tiếp tục nhìn vào việc hắn được gia nhập đội ngũ của Cơ liền chắc chắn sau lưng Cổ Đại Ngưu là cao tầng của Thiên Ý Thành, ít nhất cũng là trưởng lão cấp bậc, vì vậy Thôi Trình Tú mới gọi Cổ Đại Ngưu là dị nhân.
Tiếp theo Thôi Trình Tú lật sách rất nhanh, kẻ này không hổ là một cái nhân vật, ít nhất từ tốc độ đọc sách cùng tiếp nhận thông tin ra, hắn không hề thua bất cứ cao thủ bàn giấy nào ở hậu thế.
Ánh mắt chỉ đảo qua vài cái, lông mày Thôi Trình Tú liền nhíu lại.
‘Đệ cuối cùng cũng tra ra vài cái tên đặc biệt, Khách đại ca có thể kiểm tra một chút”.
Nói xong Thôi Trình Tú lập tức đọc tiếp vài cái tên.
“Đường Vô Huyết – Đường Vô Lệ. Trực tiếp đánh giá siêu phàm”.
“Phong Nhất Trận, công kích thiên cấp, tốc độ huyền cấp, phản ứng địa cấp, thân thể địa cấp, đánh giá siêu phàm”.
“Phi Hổ, công kích thiên cấp, tốc độ địa cấp, phản ứng thiên cấp, thân thể thiên cấp, đánh giá siêu phàm”
“Đây là ba người có điểm đánh giá cao nhất của năm nay, ba người này bât cứ ai đều không thua kém Văn Tiến thậm chí chỉ sợ còn mạnh hơn. Phong Nhất Trận là ai đệ không biết bất quá Đường Vô Lệ cùng tên Phi Hổ kia chỉ sợ mạnh hơn Văn Tiến một đường”.
“Tất nhiên mạnh yếu còn phải xem xét đội ngũ bọn chúng mang theo, đội ngũ của Văn Tiến trừ tên dị nhân kia ra toàn bộ đều là nhất lưu cao thủ, lại luyện Tàn Hoa Bảo Giám cực giỏi quần chiến, muốn tiêu diệt đội ngũ cấp bậc này gần như là việc không tưởng”.
“Bên đội ngũ của Phi Hổ có 5 nhất lưu cao thủ, 4 kẻ dưới nhất lưu”.
“Bên đội ngũ Phong Nhất Trận có 4 nhất lưu cao thủ, 5 kẻ dưới nhất lưu”.
“Bên Đường Vô Lệ có 4 nhất lưu cao thủ, 5 kẻ dưới nhất lưu “.
“Tính đi tính lại chỉ có đội ngũ của Phi Hổ là mạnh nhất xét trên giấy tờ, tuy nhiên cũng không thể bỏ qua đội ngũ của Đường Vô Lệ, kẻ này là phương nam xếp thứ 7 thiên tài, sở trường dùng độc cực kỳ quỷ dị, nếu Văn Tiến bị hắn dùng độc công thất bại cũng hoàn toàn có thể. Về cái đội ngũ cuối cùng do tên họ Phong kia, không quá có khả năng”.
“Đương nhiên mà nói đây là trường hợp một cái đoàn đội đấu một cái đoàn đội, không loại trừ việc hai đoàn đội vây công Văn Tiến, nếu lấy bất kỳ hai đoàn đội nào trong ba đoàn đội nêu trên đúng là có khả năng làm Văn Tiến gặp nguy hiểm”.

“Mục tiêu của chúng ta chung quy lại vẫn là ba cái đoàn đội này... đặc biệt là ba kẻ Phi Hổ - Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận”.
Nói đến đây, sắc mặt Thôi Trình Tú lạnh lại.
Hắn bắt đầu gõ nhẹ lên mặt bàn, cái loại tiết tấu này, loại ánh mắt này, thần thái này liền khiến Khách Quang Tiên vô ý thức im lặng, hắn gần như không dám phá hỏng mạch suy nghĩ của Thôi Trình Tú.
Những lúc Thôi Trình Tú suy nghĩ, trên người luôn có một loại khí tràng cực kỳ đáng sợ.
Khóe miệng Thôi Trình Tú, từ từng cong lên.
“Chín cái đoàn đội, xuất phát ở chín điểm khác nhau. Đoàn đội của Văn Tiến có Cơ dẫn đầu lại bị diệt ngay trong ngày đầu tiên”.
“Từ tốc độ truyền tin mà nói... có thể đoán ra đại khái thời gian xuất thủ giữa hai bên, nếu ta tính không nhầm chúng ta nhận được tin vào chiều tối tức là kết quả cuộc chiến được định đoạt vào ngay buổi chiều”.
“Giữa trưa hôm đó, các đoàn đội mới xuất phát, cho dù ta không ở đó mà nhìn nhưng chắc chắn sẽ không sai, xuất phát thời gian có thể có sớm có muộn nhưng cũng không chênh nhau quá nhiều. Vậy là từ giữa trưa đến chiều có khoảng từ 4 – 5 tiếng”.
“Chín điểm xuất phát vốn chưa bao giờ gần nhau, Thiên Ý Thành không thích các thí sinh có thể liên hợp lại, vì vậy khả năng bọn họ ngày từ đầu cấu kết là rất nhỏ. Nơi có lý nhất cho các đoàn đội tập trung liền là.... điểm tập kết của tối hôm đầu tiên “.
“Tất cả các đoàn đội đều đi qua đại doanh trại kia, tức là có ký ức, đã có ký ức liền có thể tìm về, đây là thường thức. Chỉ cần có một kẻ nhớ được đường đi, trở về một điểm quen thuộc không khó. Điểm này cũng là điểm dễ nổ ra cuộc chiến đầu tiên nhất”.
“Tuy nhiên các đội ngũ yếu chỉ cần không quá ngu ngốc cũng sẽ nhận ra được điều này, địa điểm kia là nơi đáng chú ý nhất trong cánh rừng này cũng là nơi chiến trận nổ ra nhiều nhất, trừ phi là kẻ cực kỳ tin vào thực lực của bản thân nếu không sẽ không mạo hiểm”.
“Trong các đội ngũ kia, bình quân ra đội ngũ của Văn Tiến là mạnh nhất, cộng thêm tính cách của hắn liền thật sự dám đến đại doanh trại”.
“Đại doanh trại 9 phần là nơi chiến đấu nổ ra, nhưng khoảng cách từ đại doanh trại cùng điểm xuất phát không phải là ngắn, trận chiến lại chỉ nổ ra trong khoảng 4-5 giờ, nói thẳng ra vừa đi vừa về cộng thêm chiến đấu là 4-5 giờ. Từ đó có thể thấy tỷ lệ hai đội ngũ liên hợp vốn là con số 0. Thời gian quá gấp”.
“Nếu là một đội ngũ, ta có thể tạm loại Phong Nhất Trận ra, còn lại hai người Đường Vô Lệ cùng Phi Hổ “.
Nói đến đây, động tác gõ bàn của Thôi Trình Tú dừng lại, ánh mắt hắn lóe lên,

ngón tay hơi run một chút rồi điểm xuống.
“Tỷ lệ Văn Tiến chết trong tay Phi Hổ là 70%, tỷ lệ chết trong tay Đường Vô Lệ 25%, 5% còn lại nằm ngoại khả năng dự đoán của chính ta”.
“70% là đủ rồi, kẻ này là hung thủ”.
Thôi Trình Tú lời nói kinh người, lại cực kỳ chắc chắn, hắn là bậc thầy suy diễn, cũng là quân sư số một bên cạnh Ngụy Trung Hiền.
Lời Thôi Trình Tú nói, Khách Quang Tiến đương nhiên tin tưởng.
Khách Quang Tiến nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái tên Phi Hổ.
Về phần tại sao Thôi Trình Tú lại chọn Phi Hổ?, cái này Khách Quang Tiên không quan tâm, hắn chỉ biết Phi Hổ là hung thủ giết Văn Tiến mà thôi.
Thôi Trình Tú lại chậm rãi nhấp một nhấp trà, bản thân Thôi Trình Tú đương nhiên biết mình vừa nói cái gì.
Nói thẳng ra Thôi Trình Tú không quan tâm ai giết Sử Văn Tiến, Đường Vô Lệ cũng tốt mà Hồ Phỉ cũng được, phải có kẻ thế mạng cho cơn giận của Khách Quang Tiên.
Kẻ thế mạng này... xuất thân càng thấp càng tốt, càng gây ít thiệt hại sau này càng tốt.
Cuối cùng... cũng là quan trọng nhất. Thôi Trình Tú thỉnh thoảng cũng tin vào cảm giác của chính mình, khi hắn không biết giải quyết thế nào, hắn sẽ chọn cái tên đầu tiên xuất hiện trong bộ não.
Giữa Đường Vô Lệ cùng Phi Hổ, rốt cuộc cảm giác của Thôi Trình Tú liền chọn Phi Hổ.
....
Nếu đã chọn ra được hung thủ, việc giết người trở nên dễ dàng hơn nhiều,
Khách Quang Tiên chậm rãi nắm quyền lại, mắt lóe lên một luồng kinh người sát khí.
“Thôi lão đệ, ân tình ngày hôm nay của ngươi lão ca tuyệt không quên, chỉ là chẳng nhẽ phải đợi kẻ kia tiến vào Thiên Ý Thành mới có thể giết?”.
Thôi Trình Tú nghe xong Khách Quang Tiên nói, triệt để dùng tay day trán của mình, hắn cảm thấy... đau đầu.
Nếu Khách Quang Tiên là thuộc hạ của hắn, Thôi Trình Tú không ngại đập một phát vào đầu đối phương.
Có thuộc hạ ngu thế này thà không có còn hơn.
Tất nhiên khả năng kiềm chế của Thôi Trình Tú vẫn là rất tốt.
“Khách đại ca, người không biết rồi, bên trong Thiên Ý Thành không cho phép giết người vô cớ, trưởng lão cho dù muốn nghĩ cách giết một cái đệ tử cũng phải có lý do riêng, muốn giết thành viên trong Thiên Ý Thành không dễ”.
Khách Quang Tiên nghe vậy, vẻ mặt liền đầy khó chịu cùng tức giận, hắn không

hiểu tại sao cái thế lực võ lâm này lại nhiều quy tắc như vậy?, căn bản không khác gì những ngày trong triều.
Chỉ là Khách Quang Tiên cũng học khôn một chút, vẫn biết mở miệng hỏi Thôi Trình Tú.
“Trình Tú... vẫn là mời Thôi lão đệ mở cho lão ca một con đường sáng rồi”.
Thôi Trình Tú nghe vậy, hơi hơi gật đầu.
“Nếu đợi kẻ kia vào Thiên Ý Thành muốn xử lý không dễ, chỉ cần nhìn đánh giá về hắn sẽ không thiếu trưởng lão đưa tay ra, nếu có trưởng lão tham dự liền quá khó khăn, giải quyết càng phiền phức”.
“Nếu đại ca người muốn báo thù, tốt nhất là... lựa chọn lúc này ra tay, đợi Tu La Môn mở ra, liền xuất thủ”.
“Tất nhiên với thực lực kẻ kia nhất lưu cao thủ đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, tức là Hoàng Cấp sát thủ bình thường không đáng nhắc đến. Có phái liền phải phái ra loại Hoàng Cấp sát thủ đặc biệt”.
“Chúng ta tất nhiên cũng không có danh ngạnh xuất quân, danh ngạnh toàn bộ đều nằm trong tay các vị trưởng lão, tuy nhiên nếu chúng ta cho họ mượn người... cũng có thể tính là một cách”.
“Bọn họ xuất danh ngạnh, chúng ta xuất người, chỉ cầu giết Phi Hổ, còn lại toàn lực nghe lời bọn họ, tất nhiên sẽ vẹn cả đôi đường”.
“Nói về Hoàng Cấp sát thủ đặc biệt đương nhiên là những tên đủ đạt Huyền Cấp thực lực nhưng chưa vượt qua Huyền Cấp khảo hạch... bất quá loại này cao thủ ta đánh giá không cao”.
“Văn Tiến có thể giết Tông Sư cao thủ thì kẻ kia chắc chắn cũng giết được, loại sát thủ đứng giữa Hoàng – Huyền hai cấp độ thực lực có thể xếp vào dạng khá nhưng kinh nghiệm liền không có, tỷ lệ thành công không quá cao”.
Khách Quang Tiên nghe vậy, ánh mắt liền lóe lên, khuôn mặt đầy vẻ cơ trí.
Bất quá hắn lại cúi đầu xuống hỏi.
“Nghĩa đệ nói rất có lý, bất quá ta không hiểu gì cả, rốt cuộc phải phái ai đi?”.
Thôi Trình Tú xin thề, nếu trên tay hắn là viên gạch hắn không ngại táng thẳng vào đầu Khách Quang Tiến, đồng đội của hắn ngu như heo vậy.
Cũng phải nói khả năng kiềm chế của Thôi Trình Tú rất tốt, hắn một hơi uống hết tách trà, sau đó ép hỏa khí xuống, vẫn là bình thản đáp.
“Đương nhiên đã trả thù cho Văn Tiến liền phải nắm chắc thành công, tại sao lại chọn sát thủ thực lực Huyền Cấp chưa qua khảo hạch mà không chọn sát thủ Huyền Cấp sau đó bị đẩy xuống Hoàng Cấp?”.
Thôi Trình Tú khóe miệng cong lên một nụ cười tà dị.
“Muốn biến một Huyền Cấp sát thủ thành Hoàng Cấp sát thủ không khó, chỉ cần cho bọn chúng mắc vài cái tội nhỏ, xếp lên nhau liền thành tội cỡ vừa, đủ để hạ cấp liền đủ. Quan trọng là đại ca ngươi dám bỏ bao nhiêu máu, dám phái ra bao

nhiêu người”.
Lần này rốt cuộc Khách Quang Tiên cũng hiểu, hắn vỗ mạnh vào đùi.
“Hay, nghĩ đệ quả thật là thần cơ diệu toán, lần này tên Phi Hổ đó chạy trời không khỏi nắng, dám đụng vào con trai lão phu, lão phu liền cho ngươi chết rất thảm rất thảm”.
“Đã vậy, phái 8 tên Huyền Cấp sát thủ đi, ta không tin 8 cái Tông Sư cao thủ giết không nổi kẻ kia”.
Thôi Trình Tú chỉ đơn giản gật đầu, hắn cũng cảm thấy... 8 người là đủ.
8 cái Huyền Cấp sát thủ, khác rất nhiều so với 8 cái nửa bước Huyền Cấp sát thủ.
Về phần tại sao lại phải phái tới 8 người?, đây là cách làm việc của Thôi Trình Tú.
Diệt cỏ tận hốc, Hồ Phỉ là một cái siêu cấp thiên tài, loại thiên tài này tốt nhất không nên đắc tội, nếu đã đắc tội liền phải lập tức giết chết, không cho hắn cơ hội phát triển.
....

Quyển 2 Chương 22

Tu La Môn (1)

Trong khu rừng, có hai cái bóng đang di chuyển cực nhanh, hai bóng người thoắt ẩn thoắt hiện như hai cái bóng ma vậy.

Hai người này chính là Đường Vô Lệ cùng Vô Song.

Đây là ngày thứ ba bên trong khu rừng, cũng là ngày Tu La Môn mở ra.

Đương nhiên Tu La Môn mở ra hay không bản thân Vô Song cùng đội ngũ của hắn sẽ không quan tâm, bởi bọn họ là một đội ngũ quá mạnh.

Vẫn theo kiến nghị ban đầu của Vô Song, chia thành đội tấn công cùng đội phòng ngự, tuy nhiên với sự gia nhập của đoàn đội Đường Môn mà nói, Vô Song căn bản không cần chiến thuật, chỉ cần chia đội.

Đội tấn công bao gồm hai đội, đội giáp cùng đội ất.

Giáp Đội bao gồm Vô Song – Đường Vô Lệ cùng Mộ Dung Ảnh.

Ất Đội bao gồm Hồ Phỉ - Hắc Báo – Đường Phong.

Về phần đội phòng ngự liền lấy Hùng Bì – Hùng Đảm – Mặc Vân – Cổ Đại Ngưu – Phi Lưu – Tây Môn Tuyết – Đường Dần – Đường Ngạo.

Đội hình phòng ngự tạm có đến 5 cái nhất lưu cao thủ lại thêm Đường Ngạo đứng đầu, chỉ cần bảo vệ một cái hang núi địa hình hiểm trở liền quá dễ dàng.

Về đội hình tấn công càng không phải nói, với chiến lực của đám người Vô Song, mỗi đội hình chỉ cần 3 người liền có thể diệt sạch một cái đoàn đội khác.

......

Đầu tiên phải nói một chút về ngày thứ hai trong khu rừng này.

Nhóm Vô Song vì bản thân bị thương cũng sẽ không quyết định đi săn mà ở lại tĩnh dưỡng, trong buổi chiều hôm đó quả thật cũng đụng độ hai cái đội ngũ khác tiến vào khu vực này, bất quá mấy đội ngũ này cũng không đến cùng lúc, lại thêm nhìn thấy bên Vô Song chiếm ưu thế số lượng tuyệt đối, chưa kể tính tổng số nhất lưu cao thủ cũng đến gần 10 người, đám người kia tất nhiên không dám chiến, liền lựa chọn đi vòng.

Xế chiều ngày hôm đó thì Đường Ngạo cũng tỉnh lại, dính một quyền của Cổ Đại Ngưu, hắn dĩ nhiên bất tỉnh nguyên 1 ngày, đủ để nói lên quyền kia kinh khủng thế nào, thậm chí Cổ Đại Ngưu còn để lại di chứng trong lòng cho chính Đường Ngạo.

Có Đường Vô Lệ đứng ra giải thích, bản thân Đường Ngạo cũng sẽ không phản đối việc hợp sức, dù sao Đường Vô Lệ đã nói hắn có thể làm gì?, thêm vào Đường Dần cùng Đương Phong dĩ nhiên lại nghe lời Vô Song răm rắp, cũng làm Đường Ngạo cả kinh không thôi.

Cổ nhân nói, con đường gần nhất dẫn tới trái tim nam nhân là con đường dạ dày, câu nói này bao nhiêu năm qua vẫn cứ đúng.
Nếu không nghe lời Vô Song, liền tự lăn vào bếp.
Câu uy hiếp này thực sự rất đáng sợ, đặc biệt là nghĩ đến cảnh ra một góc ăn riêng, đám còn lại ngồi cùng nhau thưởng thức mỹ thực, hai người Đường Dần cùng Đường Phong trực tiếp đầu nhập vào đội ngũ ‘sai đâu đánh đó’.
Tiếp theo là Phi Lưu, Phi Lưu cũng không có nói nhảm, sức sống của tên này rất tốt.
Phi Lưu bị thương rất nặng, nhưng nhờ y thuật của Vô Song lại thêm ba ngày tĩnh dưỡng vậy mà thật sự có thể động võ, điều này làm Vô Song bất ngờ không thôi.
Có Phi Lưu cùng Đường Ngạo, khiến Vô Song có thể an tâm không ít, từ đó hắn liền chấp nhận chia thành hai đội tấn công, Giáp cùng Ất.
Bọn hắn bỏ mất một ngày đi săn lệnh bài, liền phải đẩy nhanh tiến độ.
Tất nhiên trong lúc này, Vô Song cũng phát hiện ra một việc.
Con hàng Đường Vô Lệ dĩ nhiên giấu hàng cấm.
Đường Vô Lệ vốn bị đánh vỡ lồng ngực, loại vết thương này liền khiến chính Vô Song cũng đau đầu.
Vết thương trong thiên hạ cũng có rất nhiều loại.
Chủ yếu phân thành nội thương cùng ngoại thương.
Bên nội thương thì có lục phủ ngũ tạng cùng kinh mạch.
Bị thương lục phủ ngũ tạng liền là xuất huyết trong, xuất huyết trong là thương tổn rất dễ gây chết người tuy nhiên... thời gian hồi phục của loại vết thương này cũng có thể được coi là nhanh.
Về phần bị thương kinh mạch cũng chia làm rất nhiều loại, ví dụ hàn khí nhập thể như Huyền Minh Thần Chưởng, hoặc ví dụ kinh mạch nghịch đảo dẫn đến bạo tạc như trường hợp Tây Độc, cũng có khi kinh mạch đứt gãy.
Vết thương kinh mạch liền cực kỳ cực kỳ khó trị liệu.
Về ngoại thương, ngoại thương được chủ yếu chia thành đoạn xương cùng xuất huyết.
Xuất huyết còn dễ nói, đây là xuất huyết ngoài, băng vết thương vào đánh nhau tiếp không phải là không thể, ví dụ điển hình là Hồ Phỉ, chỉ cần buộc chặt vết thương ở cổ lại hắn vẫn là có thể chiến đấu tiếp.
Về phần đoạn xương liền là Vô Song cùng Đường Vô Lệ, hai người chính là bị gãy xương.
Vết thương liên quan đến xương ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng vận động đồng thời nó cũng... cực khó bình phục.
Tốc độ bình phục của xương chậm hơn da thịt nhiều.
Vô Song vốn tưởng hắn cùng Đường Vô Lệ ít nhất phải đến ngày 4 hay ngày 5

mới có thể bắt đầu hành động chỉ là không ngờ Đường Vô Lệ lại có Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn.
Không rõ là con hàng này dùng thủ đoạn lừa gạt cái ni cô nào, dĩ nhiên lại có thể mang trong người trung nguyên thánh dược trị thương, đại danh đỉnh đỉnh Hành Sơn Phái – Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn.
Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn chính là cùng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của Tây Vực tề danh, tuy nhiên Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao thiên hướng về những vết thương dạng ‘đoạn gân’ hơn.
Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn liền chuyên về ‘đoạn xương’.
Vô Song cũng không quá rõ lý do nào làm Đường Vô Lệ mang Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn đến chia sẽ với hắn, nhưng quả thật nhờ vào Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn, Vô Song cùng Đường Vô Lệ thật sự có thể tự thành tổ đội, ra ngoài chiến đấu.
....
Giáp - Ất hai đội trong buổi sáng liền tranh thủ chia ra, sương muối vừa tan liền lập tức hành động.
Người tính không bằng trời tính, Vô Song vẫn luôn muốn giữ thái độ trao đổi lệnh bài, dù sao chém giết quá nhiều chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến đội ngũ của chính Vô Song mà thôi.
Vô Song đã suy nghĩ cùng bàn bạc việc này rất kỹ cùng Hồ Phỉ, Đường Vô Lệ và cả Đường Ngạo.
Giả sử coi đám thí sinh ở đây là một đàn cừu, đám người xuất hiện trong Tu La Môn là một đàn sói.
Sói sẽ luôn ít hơn cừu, đồng thời càng nhiều cừu thì tỷ lệ đàn cừu nhóm Vô Song bị động đến càng thấp.
Chung quy lại, chỉ cần số lượng thí sinh còn lại càng nhiều, nhóm người Vô Song càng an toàn, chỉ cần vận khí không quá đen đủi, có lẽ cũng không gặp phải tình trạng sát thủ THiên Ý Thành quần công.
Tất nhiên việc này cũng phải bàn bạc kỹ lại, như đã nói ở trên người tính không bằng trời tính, bọn họ đã lỡ mất một ngày, tức là thời gian eo hẹp rất nhiều, vì vậy chỉ cần không dùng miệng đàm phán được, liền dùng nắm đấm quyết đấu.
....
Không biết nhóm Ất bên kia thế nào nhưng nhóm Giáp của Vô Song là nhóm thiên hẳn về tốc độ.
Lấy Đường Vô Lệ cùng Vô Song dẫn đầu, Mộ Dung Ảnh đi cuối, ba người chia ba hướng dò xét phạm vi rộng, đồng thời cố gắng giữ khoảng cách với nhau, không bao lâu liền thật sự phát hiện ra một đoàn đội.
Như kế hoạch đặt ra, sau khi tìm thấy một đoàn đội lập tức bắn ra pháo hiệu.
Phái hiệu là một làn khói cực nhạt căn bản khiến người ở xa không thể phát hiện

ra, chỉ có người gần đó mới có thể loáng thoáng nhìn thấy.
Loại pháo hiệu này không phải là ám hiệu quan sát bằng thị giác mà là bằng khứu giác.
Mùi của nó rất nồng, theo gió lan tỏa trong một phạm vi trung bình, liền có thể rất dễ tìm đến nhau.
Tất nhiên tác giả của loại pháo hiệu này mà Mộc Tang, theo Mộc Tang nói đám người bọn họ ở Miêu Cương bình thường đều là dùng cách này liên lạc.
Miêu Cương chủ yếu là nơi rừng thiêng nước độc, kể cả có bắn khói ám hiệu cũng bị tán cây che lại, căn bản không nhìn ra, vì vậy chủ yếu dùng mùi hương nhận ra nhau, đoán ra vị trí của nhau.
Lần này người đầu tiên phát hiện ra đoàn đội, là Mộ Dung Ảnh.
Mộ Dung Ảnh cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức từ cành cây phi thân nhảy xuống, một mình nàng liền chặn cái đội ngũ kia lại.
Đội ngũ kia.... không biết là do vô tình hay là cố ý, cũng không biết là nhóm Vô Song quá đen đủi hay quá may mắn nữa, Mộ Dung Ảnh gặp ngay đội ngũ của Phong Nhất Trận.
Mộ Dung Ảnh không có giống Hồ Phỉ, Vô Song, Đường Vô Lệ, nàng không phải đỉnh cấp thiên tài vì vậy trong ngày đầu tiên khi còn tập trung tại đại doanh trại, nàng không thể chọn ra những nhân vật mạnh nhất như cách Vô Song đã làm.
Nàng chỉ thực hiện đúng theo quy trình, thấy một cái đội ngũ liền dừng lại chặn đường, sau đó một tay kích hoạt ám hiệu.
....
Đội ngũ của Phong Nhất Trận đang dừng lại ở một khe suối, đoàn đội nghỉ ngơi lấy nước chuẩn bị cho một ngày dài sau này.
Phong Nhất Trận kẻ này chính là một trong năm người mạnh nhất tại kỳ khảo hạch.
Như lời Thôi Trình Tú nói, đội ngũ của Phong Nhất Trận ngoại trừ hắn có 4 cái nhất lưu cao thủ.
Lấy Phong Nhất Trận làm trung tâm, đây có thể coi là một đội ngũ rất mạnh, lại thêm việc ba cái đội ngũ mạnh nhất dĩ nhiên va chạm với nhau ngay ngày đầu tiên, dẫn đến đội ngũ của Phong Nhất Trận tương đối dễ thở.
Hai ngày trôi qua, đội của hắn chưa đủ điểm số nhưng cũng thiếu không nhiều đồng thời 10 người còn lại 8 người. Trong 8 người này có tới 5 cao thủ nhất lưu cùng 3 cao thủ nhị lưu nhưng khí tức cũng rất không tầm thường.
Phong Nhất Trận mặc một cái áo ngắn cộc tay, lộ ra cơ bắp chắc nịch, lưng đeo đại đao, hắn đang cười cười nói nói cùng một cái nữ nhân thực lực nhị lưu.
Đúng lúc này Mộ Dung Ảnh nhảy xuống, trực tiếp phá hỏng bầu không khí xung quanh.

Toàn bộ 8 người đều di chuyển ánh mắt về phía Mộ Dung Ảnh, căn bản không hiểu nàng đang làm cái gì.
Mộ Dung Ảnh cũng không nói nhiều, tay để sau lưng trực tiếp bắn ra pháo hiệu.
Ánh mắt xinh đẹp lạnh lại, đầy bá khí chỉ về phía Phong Nhất Trận.
“Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, các ngươi muốn đi qua liền để lại hắc lệnh lại, yên tâm ta chỉ nhắm đến lệnh bài nghịch đảo, còn lại liền cho các ngươi”.
Câu nói này... là Vô Song dạy nàng.
Mộ Dung Ảnh đúng là cảm thấy nói mấy câu kiểu này có vài phần bá đạo, tuy nhiên cũng có chút ngu ngốc.
Đối với lời nói của Mộ Dung Ảnh, Phong Nhất Trận phá lên cười.
“Ha ha ha “.
Theo tiếng cười của Phong Nhất Trận, một loạt tiếng cười khác cũng vang lên. Một nữ nhân bị một đống nam nhân cười, Mộ Dung Ảnh đương nhiên cũng chẳng dễ chịu gì, đoản kiếm trong tay liền đưa thẳng về phía Phong Nhất Trận.
“Ta không có thời gian đùa nghịch cùng các ngươi, ta rất gấp. Tốt nhất là làm theo lời ta nếu không tính mạng các ngươi tuyệt đối gặp nguy hiểm”.
Lời này của Mộ Dung Ảnh không giả, dù sao nàng biết Đường Vô Lệ ra tay độc ác đến mức nào.
Nàng cũng từng thấy Vô Song một mình độc diệt một đoàn đội.
Đường Vô Lệ cùng Vô Song hợp lại, chính là đại diện cho tử thần.
Phong Nhất Trận ánh mắt đầy thú vị nhìn về phái Mộ Dung Ảnh, hất mái tóc đen tiêu sái có chút dựng đứng kia về phía sau, hắn với Mộ Dung Ảnh mỉm cười.
“Cô nương? ngươi không phải bị điên chứ, hay là ngươi lạc đội?, nếu đã lạc đội liền có thể ra nhập đội ngũ của ta, cô nương là một cái nhất lưu cao thủ lại tương đối có khả năng gây cười, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, hơn nữa Phong mỗ với mỹ nữ vẫn luôn ôn nhu”.
Phong Nhất Trận lời nói làm đám người xung quanh một lần nữa bật cười, về phần cái nữ nhân nhị lưu cao thủ kia lại chỉ có cúi đầu, khuôn mặt đỏ lên.
Vừa nhìn cũng biết Phong Nhất Trận cùng nữ nhân kia quan hệ căn bản không bình thường.
Mộ Dung Ảnh ánh mắt liền cau lại, nàng đúng là cảm thấy lời nói của đối phương rất vô lễ, bất quá nàng chủ tâm đến cướp, Mộ Dung Ảnh cũng không cảm thấy lời nói đối phương sai ở đâu.
Nàng chỉ đơn giản mỉm cười đáp lại.
“Ta chỉ hứng thú với hắc lệnh của các ngươi, còn lại không quan tâm, lại càng không có hứng đi theo ngươi nhập đội. Về phần mỹ nữ.... so với người kia ta căn bản không phải là mỹ nhân”.
Mộ Dung Ảnh ánh mắt rất đẹp, từ ánh mắt mà xem nàng chắc chắn không xấu,

dang người trong bộ đồ bó màu đen nơi lồi nơi lõm, thân hình nàng cũng rất hoàn hảo, chỉ từ điểm này liền khiến Phong Nhất Trận hiện lên một tia yêu thích. Nam nhân yêu thích nữ nhân xinh đẹp không phải thiên kinh địa nghĩa sao?, Phong Nhất Trận căn bản không cảm thấy có cái gì sai lầm.
Tuy nhiên hắn với lời nói từ phía Mộ Dung Ảnh lại càng thêm hứng thú.
“ So người người kia ngươi căn bản không phải là mỹ nhân?”
Phong Nhất Trận nghe vậy, liếm liếm khóe môi, sau đó chỉ luôn về cái nữ nhân phía sau.
“Thế so với nàng thì sao?”.
Nữ nhân phía sau là một cái nữ nhân tương đối thành thục, tất nhiên ở cuộc thi này có giới hạn tuổi tác, vì vậy chỉ có thể nói nàng khuôn mặt già hơn thiếu nữ cùng tuổi mà thôi.
Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hàng lông mi cong cong, lông mày có chút chưa, mái tóc dài màu đen buộc ở trên cùng xõa ở dưới, làn da trắng hông có chút mềm mại, đây là một mỹ nữ điển hình của đất giang nam.
Nhìn vào nữ nhân kia, Mộ Dung Ảnh vậy mà thật thà lắc đầu.
“Đương nhiên người đó đẹp hơn “.
Nữ nhân sau lưng Phong Nhất Trận họ Dư tên Liên Nhi.
Đối với câu hỏi của Phong Nhất Trận, Dư Liên Nhi đã cảm thấy không mấy vui vẻ, làm gì có chuyện nam nhân ngủ cùng mình lại dễ dàng mang mình ra so sánh với kẻ khác như vậy?.
Tiếp theo nghe lời nói của Mộ Dung Ảnh, Dư Liên Nhi ánh mắt mang theo hận ý lại càng tăng.
Dư Liên Nhi cùng Phong Nhất Trận vốn là bèo nước gặp nhau, trước đó cũng không có quen thuộc, tuy nhiên trong ba ngày ở Vương Bản Sơn, hai người liền có quan hệ xác thịt.
Dư Liên Nhi năm nay cũng đã 16, tại thời cổ đại mỹ nữ 16 tuổi rất nhiều người đã gả chồng thậm chí có đứa con đầu lòng, việc này căn bản không phải là lạ.
Dư Liên Nhi từ bé đã hiểu đời hơn người, nàng cũng cảm thấy nữ nhân xinh đẹp trời sinh liền phải phối cùng một cái nam nhân mạnh mẽ, thực lực của nàng không cao nhưng chỉ cần tìm được một cái nam nhân mạnh mẽ, nàng liền có thể một đường hát vang.
Nói trắng ra, Phong Nhất Trận bảo vệ nàng, nàng trao thể xác cho hắn, giữa hai người vốn là một cuộc mua bán.
Đã là mua bán liền không có tình cảm, chỉ có khoái cảm.
Tất nhiên thân là nữ tử, ‘sắc đẹp’ là từ rất mẫn cảm, đặc biệt là khi mang so sánh với người khác.
Dư Liên Nhi không dám tấn công Mộ Dung Ảnh, dù sao nàng chỉ là nhị lưu cao thủ, nàng không nhìn ra Mộ Dung Ảnh lợi hại nhưng Phong Nhất Trận đã nói

Mộ Dung Ảnh là nhất lưu cao thủ, Dư Liên Nhi liền bỏ đi tự tin khiêu chiến Mộ Dung Ảnh, nàng đơn giản chỉ nhẹ kéo áo Phong Nhất Trận, muốn hắn vì nàng xuất khí.
Phong Nhất Trận thấy mỹ nữ giận hờn liền phá lên cười.
Sau đó liếc nhìn Mộ Dung Ảnh.
“Ha ha, nàng làm một nàng khác của ta giận rồi nha, đã vậy liền bắt nàng trước, trái ôm phải ấp rồi lại tìm người kai trong miệng nàng”.
Phong Nhất Trận nói xong, liền lao thẳng về phía Mộ Dung Ảnh.
Phong Nhất Trận kẻ này bình thường cười cười nói nói, giống một cái phong trần lãng tử thích trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng một khi ra tay liền rất khác, rất khác.
Tốc độ cảu hắn trong phúc chốc nhanh đến đáng sợ.
Tuy nhiên Mộ Dung Ảnh cũng mạnh nhất ở tốc độ, liền lập tức lùi lại phía sau, sắc mặt liền hiện ra một tia ngưng trọng.
Phong Nhất Trận không ra tay thì thôi, ra tay liền đáng sợ vô cùng, hắn chính là top 5 cường giả năm nay, sao lại không đáng sợ?.
Thấy Mộ Dung Ảnh thân pháp rất cao, Phong Nhất Trận trên mặt nụ cười càng tươi.
Hắn thích nữ nhân xinh đẹp, hắn lại càng thích nữ nhân xinh đẹp có bản lĩnh.
Phong Nhất Trận vài lần xuất thủ, vẫn không có chạm được vào người Mộ Dung Ảnh, liền phá lên cười.
“Cô Tô Mộ Dung Gia - Ảnh Từ Thân Pháp đáng sợ đáng sợ”.
Thấy Phong Nhất Trận nhìn ra thân pháp của mình, Mộ Dung Ảnh hơi hơi biến sắc, nhưng vẫn không hề thay đổi bộ pháp, vẫn một đường né đông né tây.
Phong Nhất Trận từ đầu đến cuối vẫn là vờn Mộ Dung Ảnh, hắn không có rút đao.
Chỉ thấy hắn đột nhiên dừng lại, một chân dẫm xuống đất.
Kình lực một cước này liền là kinh người, sau đó đá vụn bay lên hai tay mở rộng nắm lấy đống đá vụn kia, bắn thẳng về phía Mộ Dung Ảnh.
Mộ Dung Ảnh lập tức biến sắc, tốc độ lại càng bạo tăng, dùng hết khả năng cố gắng tránh ‘ám khí’ phóng ra, nhưng nàng thực lực có hạn, vẫn để một viên đá bắn thẳng vào chân, cả người liền khụy xuống.
Mộ Dung Ảnh cắn răng một lần nữa tung người lùi lại, tuy nhiên lần này nàng liền hoảng sợ, đã thấy chân ngọc bị Phong Nhất Trận nắm lấy, hắn kéo nàng về phía mình, thân hình to lớn đè lên người Mộ Dung Ảnh.
Ánh mắt Phong Nhất Trận mang theo một tia lửa nóng.
“Mỹ nữ, cho ta xem mặt nha, yên tâm ta rất ôn... “.
Phong Nhất Trận vừa nói vừa dùng tay muốn tháo khăn che mặt của Mộ Dung Ảnh ra, thân hình Phong Nhất Trận nặng như ngọn núi vậy, một chân đè lên

bụng Mộ Dung Ảnh khiến nàng căn bản không thể thoát nổi.
Ngay khi khăn che mặt của Mộ Dung Ảnh sắp bị Phong Nhất Trận tháo xuống, đột nhiên cả người Phong Nhất Trận bắn ngược ra đằng sau, hắn bay xa cả 4-5m.
Mộ Dung Ảnh thấy thế liền lộn lại, sắc mặt là trắng bệch bất quá rất nhanh liền thở phào một hơi,
Nàng biết viện binh đến.
Vô Song vẫn là đến trước Đường Vô Lệ một bước.
Hắn chính là người ném phi tiêu kia.
Nơi phương xa, Phong Nhất Trận cũng ngồi lên, hai hàm răng cắn chặt lấy một cái phi tiêu, ánh mắt sáng lên nhìn Vô Song.
Nhổ ra cây phi tiêu trong miệng, Phong Nhất Trận mỉm cười.
“Mỹ nữ, quyết định rồi ta liền chọn ngươi, đi theo bản công tử đi, bản công tử góp gạo nuôi ngươi lớn”.
Đối với câu nói của Phong Nhất Trận, Vô Song nhè nhẹ di chuyển cổ tay, trên mặt xuất hiện một nụ cười ôn nhu.
Chỉ có Mộ Dung Ảnh người từng nhìn thấy nụ cười này của Vô Song dành cho Đường Vô Lệ mới biết nụ cười này đáng sợ thế nào.
....

Quyển 2 Chương 23
Tu La Môn (2)

Phong Nhất Trận kẻ này không giống Đường Vô Lệ lại càng không giống Hồ Phỉ.
Hắn không có tâm ngoan thủ lại như Đường Vô Lệ lại càng không hào hiệp trượng nghĩa như Hồ Phỉ.
Hắn là một cái phong trần lãng tử, đối với Phong Nhất Trận mà nói, võ công so với mỹ nhân hắn lại càng chọn mỹ nhân.
Phong Nhất Trận cũng không thích luyện võ, hắn vốn chỉ thích uống rượu tiếu ngạo nhân gian thưởng mỹ nữ tuy nhiên không thể phủ nhân võ học thiên phú của Phong Nhất Trận cao đến đáng sợ.
Hắn lười tập võ, cũng chẳng thích tập võ, hắn tập võ đơn giản chỉ là nghĩa vụ chứ không phải sở thích.
Hắn là Đại Đao Môn thiếu chủ, tập võ là nghĩa vụ của hắn nếu không hắn liền không có tiền uống rượu chơi gái, chung quy cũng vẫn chỉ vì sở thích.
Dù là vậy, thực lực của Phong Nhất Trận cũng không thua bất cứ một cái nam phương thiên tài nào.
Đại Đao Môn thiếu chủ liền là danh xứng với thực.
Đại Đao Môn – Huyết Kiếm Môn – Đúc Kiếm Sơn Trang vốn là từ Đao Kiếm Môn tách ra, một đại môn phái liền tách thành ba cái nhất lưu môn phái.
Nói về Đại Đao Môn cùng Huyết Kiếm Môn lại phải nói xa xa một chút, bắt đầu từ thời đại của Đao Tôn.
Đao Tôn làm chưởng môn Đao Kiếm Môn, bản thân Đao Tôn là ngũ đế cường nhân hơn nữa thật sự quản Đao Kiếm Môn đâu ra đấy, trong thời đại của Đao Tôn cũng không xảy ra cái hiềm khích gì, một mực việc quan trọng chính là xưng hào.
Tại Trung Quốc cổ đại xưng hào đại biểu một loại vinh danh, một loại ca tụng, đây cũng là một loại danh dự.
Chết người là Đao Tôn xưng hào mang theo một chữ 'đao'.
Đao Tôn đao pháp có thể coi là vô địch một đời, kiếm pháp của Đao Tôn năm đó cũng cực kỳ cao minh, có thể coi là đao kiếm đồng tu tuy vậy danh hào của hắn vẫn chỉ mang theo một chữ Đao.
Hắn không gọi mình là Đao Kiếm Tôn mà chỉ dùng Đao Tôn.
Cũng khó mà trách Đao Tôn, kiếm là quân tử kiếm, đao là bá vương đao,
Bá vương thì ít, quân tử lại quá nhiều, người dùng kiếm trong thiên hạ không sao đếm hết, đao đạo của Đao Tôn năm đó đã coi là vô địch, nhưng kiếm đạo của

hắn muốn xưng vô địch còn không thể.
Trường Sinh Chân Nhân tại Võ Đang Sơn bản thân cũng là dùng kiếm, luyện thành một bộ Thái Cực Kiếm tương truyền đã chạm đến một chữ 'đạo'.
Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại sáng tạo ra Độc Cô Cửu Kiếm, dùng kiếm pháp phá tận thiên hạ võ công, năm đó Độc Cô Cầu Bại chưa đạt được danh hào ngũ đế nhưng kiếm pháp của hắn đã chấn kinh thiên hạ, cái Độc Cô Cầu Bại thiếu chỉ là một người xác minh thực lực cho Độc Cô Cầu Bại mà thôi.
Đấy là còn chưa kể Hoàng Đạo Sư – Hoàng Thương – Âm Dương Ngũ Kiếm.
Đấy là còn chưa kể Quỳ Hoa Lão Tổ - Tịch Tà Kiếm Pháp.
Nói về kiếm thiên hạ năm đó còn không có ai dám xưng vô địch, vì vậy Đao Tôn rốt cuộc vẫn lấy Đao làm danh hào.
Khi Đao Tôn chết đi, Đao Kiếm Môn liền lập tức bị chia cắt, lý do đơn giản chính là không ai phục ai.
Người Đao Môn căn bản không chấp nhận để người Kiếm Môn làm chủ, trong mắt bọn họ Đao Kiếm Môn thì Đao Môn luôn đứng trước, không phải Đao Tôn cũng lấy Đao làm danh hào sao?. Đối với đại diện bên phía Đao Môn, ngoại trừ ngươi của bọn họ ra, không ai có tư cách nối nghiệp Đao Tôn chưởng quản Đao Kiếm Môn.
Người Kiếm Môn dĩ nhiên không phục, rõ ràng vào thời đại của Đao Tôn, Đao Kiếm Môn luôn đặt trong tình trạng cân bằng, Đao cùng Kiếm ngang nhau, vì cái gì Đao Tôn vừa chết bản thân Kiếm Môn bọn họ lại bị thấp một đầu?.
VÌ vậy Đao – Kiếm chi tranh diễn ra.
Nếu phương bắc có Kiếm – Khí Chi Tranh nổi tiếng thì phương nam cũng có Đao – Kiếm Chi Tranh căn bản không kém cạnh.
Hai môn phái này rốt cuộc không cách nào ngồi xuống bàn bạc, chỉ có thể dùng đao cùng kiếm phân thắng bại nhưng bao nhiêu năm đi qua kết quả một mực vẫn là đánh hòa, Đại Đao Môn cùng Huyết Kiếm Môn vốn cùng tông nhưng lại thành kẻ thù, đây cũng là số phận.
Cả hai vốn là một phái nhưng trải qua quá nhiều năm nội chiến cuối cùng liền không có cách nào một lần nữa tổ hợp lại.
Về phần Đúc Kiếm Sơn Trang liền là dị loại, bọn họ không thích tranh đấu, cũng không muốn nhìn thấy cảnh nội chiến giữa Đao Môn cùng Kiếm Môn, vẫn là quyết định rời khỏi Đao Kiếm Môn, tự thành một cái thế lực riêng biệt.
Còn vì sao gọi là Đúc Kiếm Sơn Trang mà không gọi là Đúc Đao Sơn Trang?, đây thật ra cũng không phải vì bọn họ thích luyện kiếm hơn luyện đao, chỉ là sinh ý kiếm tiền của kiếm thật sự cao hơn đao mà thôi.
Bọn họ dù sao cũng không còn là người Đao Kiếm Môn, quan tâm làm khỉ gì đến Kiếm – Đao tranh chấp?, quan tâm túi tiền của mình vẫn là có vài phần thiết thực hơn.

....
Lại nói đến Phong Nhất Trận lúc này, hắn không phải cái gì Loli khống, nữ nhân không ngực không mông hắn tất nhiên không thích, bất quá... nuôi từ bé đến lớn lại là một việc khác.
Phong Nhất Trận hiện nay nhìn Vô Song ánh mắt hoàn toàn sáng lên.
So với Dư Liên Nhi hay Mộ Dung Ảnh, Vô Song rất khác.
Phong Nhất Trận duyệt mỹ nữ vô số, chỉ là lần đầu tiên hắn thấy cái loại nữ nhân này, nói thật chính Phong Nhất Trận cũng không rõ Vô Song là cái loại nữ nhân nào?.
Khuôn mặt Vô Song cực kỳ tinh xảo, khuôn mặt như từ trong tranh vẽ ra vậy, chỉ xét khuôn mặt mà nói hắn hơn xa Dư Liên Nhi.
Dư Liên Nhi là một cái mỹ lệ nữ tử, khuôn mặt nàng là điển hình của Giang Nam mỹ nữ.
Tuy nhiên trong thế giới này, khi mà có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp thì... hơn kém phải xem ở khí chất.
Nữ nhân với nữ nhân, nếu dung mạo không cách biệt quá xa vậy liền lấy khí chất ra so sánh.
Khí chất của Vô Song hơn xa Dư Liên Nhi, thậm chí hơn xa toàn bộ nữ nhân Phong Nhất Trận đã gặp.
Lạnh tựa băng sơn, đẹp tựa đóa hoa lan nơi u cốc, cách biệt với thiên hạ, không nhiễm bụi trần.
Làn da trắng trẻo... toát lên một cỗ hàn khí như vạn năm hàn ngọc, dưới ánh sáng mặt trời, làn da của Vô Song càng thêm vài phần thoát tục, cái cảm giác này rất khó nói lên thành lời.
Mái tóc trắng đặc biệt như đóa tuyết liên trên đại tuyết sơn, cao quý thánh khiết nhưng cũng ngập tràn sự ương ngạnh, cứng cỏi.
Cuối cùng là ánh mắt, ánh mắt của Vô Song rất đặc biệt, con ngươi của hắn long lanh như những giọt sương ban mai, nhưng ẩn ẩn bên trong lại là một thứ uy áp đáng sợ, trong đôi mắt kia bản thân Phong Nhất Trận có thể cảm thấy.... sợ hãi.
Đây là lần đầu tiên hắn gặp một cái nữ nhân, chỉ bằng ánh mắt, bằng một cái nhìn vừa có thể khiến hắn rung động thật sâu lại vừa có thể khiến hắn cảm thấy lo lắng, sợ hãi.
Nữ nhân này, hắn nhất định liền đoạt được.
Phong Nhất Trận cũng là người tin vào cảm giác của mình, hơn nữa hắn... cũng nhìn thấy Vô Song tại đại doanh trại ngày đầu tiên.
Nếu đám người Sử Văn Tiên cùng Đường Vô Lệ tập trung quan sát Hồ Phỉ đầu tiên rồi mới đến Vô Song thì Phong Nhất Trận lại nhìn mỹ nữ đầu tiên, về phần nam nhân hắn lười để ý.
....

Phong Nhất Trận vừa nhìn thủ pháp ra tay của Vô Song liền biết hắn là cao thủ theo đường ám khí, vì vậy Phong Nhất Trận cũng không giống khi đấu cùng Mộ Dung Ảnh, Phong Nhất Trận liền rút đại đao ra, lao thẳng về phía Vô Song.
Hắn tin vào trực giác của mình.... Vô Song cực kỳ nguy hiểm.
Vô Song cũng nhìn thấy Phong Nhất Trận lao tới, ấn tượng đầu tiên mà Phong Nhất Trận cho Vô Song đó chính là 'muốn ăn đòn'.
Vì vậy Vô Song cũng không muốn đùa cợt gì đối phương cả, lúc này trong cổ tay áo Vô Song xuất hiện hai thanh đoản kiếm
Sự xuất hiện của Đường Vô Lệ cùng Đường Môn đoàn đội thật sự giúp cho Vô Song rất nhiều rất nhiều, ít nhất hiện tại Vô Song mới có thể phát huy được toàn bộ sức mạnh của mình.
Đoàn đội Đường Môn không có thiếu ám khí cùng đoản binh dù sao bọn họ cũng là sát thủ, toàn bộ đều được trang bị đầy đủ.
Đường Môn nhập đội, bản thân Vô Song liền là người được lợi nhất, tuy nhiên ám khí của Đường Môn cũng không hẳn là thích hợp với Vô Song.
Không phải là nói ám khí Đường Môn không tốt mà đây là sự quen thuộc của mỗi người với những loại ám khí riêng.
Ám khí của Đường Môn có dạng một con dao nhỏ, gần giống với loại phi tiêu mà Vô Song nhìn thấy trên TV của ninja Nhật Bản.
Loại ám khí này có tốc độ cực nhanh bởi vì trọng lượng của nó, hoàn toàn có thể giúp nó vượt sức cản của gió tấn công kẻ thù, uy lực cũng cực kỳ không tệ, quan trọng nhất ám khí dạng này trong giới ám khí cao thủ gọi là 'ám khí nặng', sử dụng loại ám khí này không cần nội lực, cần là cần thể lực.
Thứ Vô Song quen dùng là 'ám khí nhẹ' đại loại sẽ là dạng kim châm mà hắn hay sử dụng để giết địch, ám khí nhẹ chủ yếu tấn công nơi hiểm yếu trên cơ thể đối phương, các tử huyệt trên người, ám khí nhẹ không có khả năng vượt qua lực cản của không khí vì vậy bắt buộc phải đưa nội lực vào bên trong mới có thể khiến ám khí xé gió mà đi.
Ám khí nặng dùng thể lực phóng đi, ám khí nhẹ liền dùng nội lực.
Ám khí nặng lực công kích rất lớn, ám khí nhẹ lại cực kỳ khó phòng.
Mỗi bên có một loại mạnh yếu khác nhau, không ai hơn ai quan trọng là thuận tay loại ám khí nào hơn mà thôi.
Để cho Phong Nhất Trận bất ngờ là Vô Song không có hứng thú dùng ám khí quyết đấu với hắn, Vô Song cũng lao thẳng đến chỗ Phong Nhất Trận.
Nếu nói tốc độ của Phong Nhất Trận là nhanh thì tốc độ của Vô Song phải dùng tử kinh khủng.
Đến mức chính Phong Nhất Trận ánh mắt cũng hiện ra một tia kinh hãi, hắn cũng không có thời gian suy nghĩ gì trực tiếp một tay nhấc đại đao chém thẳng về phía trước.

Vô Song không chỉ có tốc độ, hắn còn có thân pháp cực kỳ kinh khủng, đại đao chém ra uy lực cực cường thêm vào lực tay của Phong Nhất Trận khiến một đao này cũng không có chậm tuy nhiên chỉ thấy Vô Song một chân đưa lên, vậy mà đạp thẳng vào thanh đao đang vung ra kia, cả người nhảy lên không trung.
“Chết”.
Âm thanh lạnh lùng của Vô Song vang lên, hai tay của hắn phóng ra hai cái mũi dao.
Hai con dao ngắn ngắm thẳng đến cổ của Phong Nhất Trận, cự ly cực gần, tốc độ đương nhiên cũng là cực nhanh bất quá Phong Nhất Trận người này không ngờ lại làm Vô Song lau mắt mà nhìn.
Tay trái hắn vung đại đao, lực đã phát ra không thể thu lại nhưng tay phải của hắn không ngờ đưa ra, cực kỳ chuẩn xác che chắn trước người, dùng cánh tay đỡ lấy hai nhát dao của Vô Song.
Hai con dao kia găm thẳng vào cánh tay của Phong Nhất Trận, máu huyết bắn ra nhưng lại không có cách nào gây ra thương tổn trực tiếp cho hắn, ngoại công của Phong Nhất Trận thật sự có vài phần đáng khen.
Phong Nhất Trận mạnh mẽ đỡ lấy hai con dao bay tới, sắc mặt căn bản không hề thay đổi, tay phải một lần nữa duỗi ra, muốn tóm lấy Vô Song.
Vô Song ánh mắt lóe lên, cổ chân hơi động, hắn vậy mà đạp vào hư không, bay vút lên.
Người Vô Song lúc này như cánh nhạ giữa trời, cổ tay nhẹ rung, từ bên trong ống tay áo liền xuất hiện hai cây ám khí khác.
Ám khí nặng... rất khó trang bị quá nhiều, đây cũng là một cái điểm yếu bất quá Vô Song cũng không quan tâm cho lắm.
“ Mãn Thiên Lưu Tinh – Tinh Vũ Man Thiên”.
Hai cây phi tiêu được ném ra, chỉ thấy cổ tay Vô Song rung lên theo một loại tiết tấu đặc biệt, sau đó hai cây phi tiêu vẽ lên hai đường cong tuyệt đẹp trên bầu trời.
Hai cây phi tiêu lúc này như một con mãng xà hai đầu mở miệng hướng thẳng về phía yết hầu của Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận khuôn mặt khẽ biến, tốc độ của hai cây phi tiêu kia quá nhanh, chưa kể đường đi của nó cũng cực kỳ đáng sợ.
Phong Nhất Trận mạnh mẽ rụt một tay về, đại đao trong tay của hắn xoay tròn, thủ pháp gần giống Hồ Phỉ nhưng nhanh hơn nhiều.
Cả người Phong Nhất Trận liên tục lùi lại ba bước mới có thể một lần nữa ổn định thân hình, hắn cũng vừa vặn đánh bay hai cây phi tiêu của Vô Song đi.
Lúc này Vô Song vừa hạ chân xuống đất, thân hình đã lao thẳng về phía Phong Nhất Trận, tốc độ của hắn bạo tăng, thậm chí tạo thành một tàn ảnh trên thảm cỏ.
Nhìn tốc độ của Vô Song lúc này, toàn bộ đoàn đội của Phong Nhất Trận đều là

kinh hãi, hoàn toàn bị thứ tốc độ kia dọa sợ.
Phong Nhất Trận cắn răng, hắn ghét nhất là đánh với đối thủ có tốc độ quá mạnh, dù sao tốc độ cũng không phải là điểm mạnh của hắn.
Hai tay nắm chặt đại đao, hai đầu gối khụy xuống, ánh mắt tràn đầy tập trung.
Nội lực trên người Phong Nhất Trận toàn bộ tràn ra ngoài, từng đường cơ bắp ở hai cánh tay hắn càng hiện rõ hơn.
"Đại Đao Môn – Vô Cực Đao Thức – Vô Cực Liệt Địa Trảm".
Một đao này không phải chém về phía Vô Song mà là dùng hết sức đâm xuống mặt đất.
Vô Song xin thề, đây là lần đầu tiên hắn thấy loại tấn công này, cũng là lần đầu tiên hắn có thể tưởng tượng ra còn có cách tấn công này trên đời.
Đao Tôn năm đó sở hữu hai bộ tuyệt thế võ công.
Đao là Vô Cực Đao Pháp.
Kiếm là U Minh Kiếm Pháp.
Đao Môn nắm giữ Vô Cực Đao Pháp, cho dù Đao Môn từ trước đến nay không tính là siêu cấp thế lực nhưng võ học của bọn họ cực kỳ đáng sợ, đây là võ học của một vị ngũ đế cường giả để lại.
Đao là Bá Vương Đao, Đại Đao Môn cường giả liền mang theo bá vương khí thế.
Đại Đao Môn đao pháp chỉ rút gọn trong một chữ - Nặng.
Dùng hết nội lực toàn thân truyền vào cơ bắp ở hai tân, mang trọng lương cơ thể chuyển đến hai chân, sau đó toàn lực chém ra.
Vô Cực Liệt Địa Trảm là một chiêu như vậy, chỉ là Phong Nhất Trận hắn mạnh mẽ phá hủy mặt đất dưới chân chính mình mà thôi.
Mặt đất thật sự bị Phong Nhất Trận nghiền nát, sóng xung kích của nó khiến Vô Song căn bản né không được.
Phong Nhất Trận gầm lên một tiếng, cánh tay trái lực lưỡng đưa ra muốn đè Vô Song xuống, hắn tính toán đương nhiên là rất tốt, nhìn cơ thể của Vô Song thế kia bản thân Phong Nhất Trận hoàn toàn tự tin chỉ cần bắt được Vô Song, Vô Song liền như cá nằm trên thớt.
Nếu Vô Song không ngờ Phong Nhất Trận có một chiêu này thì Phong Nhất Trận cũng không ngờ, ẩn trong cái thân hình bé nhỏ mảnh mai kia là sức mạnh bậc nào.
Cánh tay của Phong Nhất Trận hướng về Vô Song đang đứng không vững trên mặt đất, lúc này Vô Song vậy mà xoay luôn người lại, thân hình khẽ lệch sang một bên, cả người nhảy bật về phía Phong Nhất Trận.
Đôi tay nhỏ bé của Vô Song giữ lấy cánh tay Phong Nhất Trận, cả người Vô Song cong lại, hắn ném thẳng Phong Nhất Trận lên trời.
Một chiêu này Vô Song vốn lấy từ Judo của Nhật Bản.

Đương nhiên hắn không biết cái gì là Judo bất quá võ học chung quy vẫn có rất nhiều điểm chung, mượn lực ném bay một người cũng không phải là thủ pháp cao thâm gì, cũng không bất ngờ cho lắm.
Vô Song ném Phong Nhất Trận đi nhưng đồng thời vì hắn không có điểm trụ vững chắc, cũng ngã về phía trước, tương đối chật vật.
Cả Phong Nhất Trận cùng Vô Song liền rất nhanh đều lộn lại, ánh mắt nhìn nhau đều mang theo một tia kiêng kị.
Sau đó Phong Nhất Trận gãi gãi đầu nhìn Vô Song, khuôn mặt có vài phần xấu hổ.
“Tiểu mỹ nữ... trả ca ca cây đao kia được không, trả xong chúng ta đánh tiếp”.
Phong Nhất Trận lúc nãy vì quá bất ngờ, cây đại đao của hắn vẫn còn cắm trên mặt đất, không kịp rút ra, lúc này bị quăng đi nhìn hay tay trống trơn của mình, cũng có vài phần chật vật.
Vô Song nhìn thấy biểu hiện của người này, thậm chí có chút buồn cười, tiểu tử này tuyệt đối là cực phẩm.
Đương nhiên Vô Song sẽ không chơi trò quân tử, rút từ hai bên hông thêm hai cây dao ngắn, Vô Song liếm liếm môi, lao thẳng về phía Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận liền biến sắc.
“Ê ê, tiểu mỹ nữ, ngươi chơi bẩn, ngươi rõ ràng chơi bẩn”.
Thế là khung cảnh chiến đấu lúc này có chút đặc biệt, một người đuổi còn một người chạy, một cái ‘tiểu nữ nhân’ đuổi một cái đại nam nhân.
Vô Song cũng không nghĩ nhiều, cổ tay một chuyển, một cây dao nữa liền phi thẳng tới.
Mũi dao vậy mà cắm thẳng vào mông Phong Nhất Trận, hắn lập tức rú lên đau đớn, sau đó ngã sấp mặt về phía trước.
Rút mũi dao ra, khuôn mặt Phong Nhất Trận tràn đầy sầu thảm, kẻ này vậy mà trực tiếp dùng hai tay che mặt lại, cong người thành hình con tôm.
“Tiểu mỹ nhân, ngươi tha mạng a, đánh đâu cũng được nhưng chỗ đó không được đánh, mặt cũng không có được đánh”.
Phong Nhất Trận mất đi đại đao vậy mà trực tiếp ném mặt, hắn thậm chí chịu thua luôn?.
Nhìn Phong Nhất Trận không có tiếp tục chạy, Vô Song thật sự cảm thấy cái cuộc chiến này... rất vô vị.
Phong Nhất Trận kẻ này rõ ràng còn dư lực, hơn nữa chiến đấu với Phong Nhất Trận cho Vô Song mở mang tầm mắt rất nhiều, hắn như cảm nhận được một loại.... thủ pháp khống lực mới.
Điều làm Vô Song tức nhất là, Phong Nhất Trận lại chịu thua luôn?, hai người dao thủ chưa đến 10 chiêu liền chịu thua?, trực tiếp nằm im một góc?.
Vô Song nhìn nhìn kẻ này nằm đó, cũng không biết xử trí đối phương thế nào,

hắn liền... thật sự muốn ném lại đại đao cho Phong Nhất Trận.
Không vì cái gì cả, chỉ cầu một trận chiến. Vô Song hoàn toàn bị cái thủ pháp khống lực kia của Đại Đao Môn hấp dẫn, hắn cảm thấy... hắn có thể mượn một trận chiến này lĩnh ngộ được càng nhiều chi tiếc Phong Nhất Trận không cho Vô Song lĩnh ngộ mà thôi.
Vô Song vừa quay đầu lại, ánh mắt liền khẽ nhíu, đám đồng đội của Phong Nhất Trận vậy mà lao tới vây công Vô Song, tổng cộng 4 cái nhất lưu cao thủ ra tay.
Bản thân Vô Song từ đầu đến cuối không quan tâm mấy kẻ này, vậy mà lại nghĩ Vô Song là quả hồng mềm?, xin chết?.
Về phần Mộ Dung Ảnh lại càng không vì Vô Song lo lắng, trong mắt nàng bốn cái nhất lưu cao thủ kia không đủ nhét kẽ răng của Vô Song, vậy thì đánh gì?.
Vô Song cổ tay run lên, hắn nắm chăc một con dao ngắn cuối cùng, đối với hắn giết chết 4 cái nhất lưu cao thủ kia, dễ dàng vô cùng.
Ngay lúc này một âm thanh vang lên, tiếng nói như hổ gầm vậy.
Phong Nhất Trận một tay che mông, một tay chỉ thẳng về phía đám người kia.
“Cút ttttttttttttttttt”.
“Ta cần các ngươi ra tay?, đây là ta cùng mỹ nhân tâm sự thế thái nhân tình, rat ay cái con khỉ, cút”.
Tốc độ của Vô Song tất nhiên không cách nào nhanh bằng tốc độ âm thanh, bốn cái nhất lưu cao thủ nghe thấy giọng nói của Phong Nhất Trận đều là dừng tay, người nhìn ta ta nhìn người không biết làm gì mới đúng.
Vô Song quay lại nhìn Phong Nhất Trận, sau đó khẽ lẩm bẩm.
“Lại thêm một thằng điên”.
Vô Song lời nói không lớn, bất quá chẳng hiểu sao Phong Nhất Trận vẫn là nghe thấy, hắn cực kỳ thành thật gãi đầu.
“Hỳ hỳ tiểu mỹ nhân, ta chính là điên cuồng vì nàng nha, thế nào đi theo đại ca đi, đại ca liền... “.
Hắn chưa nói xong đã thấy cả cây đại đao bay tới, vị trí vừa vặn giữa hai chân Phong Nhất Trận, độ chính xác không phải bàn cãi.
Phong Nhất Trận sợ xanh cả mặt, cũng là không dám nói nhảm nhưng ánh mắt nhìn Vô Song lại thêm vài phần hứng thú.
“Rất mạnh, rất có cá tính, rất lãnh khốc, tiểu cô nương ta vẫn là quyết định rồi, nàng liền là nữ nhân của Phong Nhất Trận ta”.
Vô Song khuôn mặt xinh đẹp co giật một chút, bất quá không đợi Vô Song kịp lên tiếng, gần đó có một cái âm thanh băng lãnh vang lên, âm thanh lạnh lùng mang theo sát cơ đáng sợ.
“Nói lại một lần nữa?, ai là nữ nhân của ngươi?”.
Câu này nếu là Vô Song nói tất nhiên hợp tình hợp lý, chỉ là từ miệng Đường Vô Lệ liền trở nên sai sai.

Đường Vô Lệ sớm không đến muộn không đến, ngay lúc này liền đến.
Hắn hiện tại không có Khổng Tước Vỹ cũng chẳng có Kim Tằm Bảo Y, bất quá giáp tay cùng giáp chân đủ cả, giáp tay phải thậm chí còn xuất hiện vài mũi tên bạc gắn bên dưới, thoạt nhìn lại là một cơ quan ám khí khác.
Vừa nhìn thấy Đường Vô Lệ, Phong Nhất Trận dùng một tay nắm chặt đại đao, liếc nhìn Vô Song, rồi lại nhìn Đường Vô Lệ, trong một giây không biết tên điên này nghĩ ra bao nhiêu cái kịch bản chỉ thấy hắn phá lên cười.
“ Ha ha, còn tưởng là ai muốn cùng bản công tử tranh đoạt nữ nhân, hóa ra là Đường gia con thứ, Đường Gia Tam Thiếu, ngươi tốt nhất cút xa xa ra một chút, bản công tử từ trước đến nay với nữ nhân vẫn là nhường 7 phần, bất quá với nam nhân... đặc biệt là nam nhân muốn dành nữ nhân với ta... chỉ có con đường chết”.
Lần đầu tiên Phong Nhất Trận cả người cũng tỏa ra sát khí, hắn như thay đổi thành một người khác vậy, cũng không quan tâm vết thương ở mông, hai tay một lần nữa nắm chặt đại đao.
Đường Vô Lệ nghe Phong Nhất Trận nói vậy, sát cơ lại càng thịnh, nụ cười lại càng lạnh.
“Phong thiếu gia, cũng là loại phản chủ cầu vinh mà thôi, Đại Đao Môn thiếu chủ lại chạy đến Thiên Ý Thành đầu nhập thế lực kẻ thù, cũng dám mở miệng? “.
....
Nhìn hai cái thằng điên này đang nói nhảm, Vô Song cảm thấy mình thật sự bị bỏ qua.
Cái hình ảnh này Vô Song cũng không xa lạ gì, trong truyện hay trong tivi năm xưa hắn xem không thiếu cảnh này, hai cái đại anh hùng đánh nhau tranh dành mỹ nữ, tình tiết này bộ truyện nào cũng có mà thôi.
Tiền đề là thật sự có mỹ nữ.
Hắn rõ ràng đã nói mình là nam nhân, tên điên Đường Vô Lệ dĩ nhiên còn không tin?.
Hai cái con hàng này thật sự vì hắn mà đánh nhau?, nghĩ đến đây da gà Vô Song hơi hơi nổi lên, hắn cảm thấy cái khủng cảnh này quá sai rồi.
Tuy nhiên lúc này mặt tà ác của Vô Song lại làm chủ, hắn vậy mà thật sự muốn xem một chút, Đường Gia Tam Thiếu cùng Đại Đao Môn Thiếu Chủ ai mạnh hơn ai.
Tiềm Long Bảng Đệ Thất – Đường Vô Lệ cùng Tiềm Long Bảng Đệ Cửu – Phong Nhất Trận.
Trận chiến này đương nhiên thú vị.
....
Thật ra ở đây không chỉ có mình Vô Song có hứng thú, ở nơi phương xa bản thân Cơ cũng đang ôm bụng cười, nàng thấy cái tiết mục này... cực kỳ có tính

chất giải trí.
Vô Song cũng không biết, đội ngũ Đường Vô Lệ gặp phải đội ngũ Vô Song thật ra cũng là Cơ đứng sau sắp xếp.
Ngay cả việc Mộ Dung Ảnh tìm được nhóm người Phong Nhất Trận cũng là Cơ dẫn tới.
Về phần mục đích của nàng là gì, có trời mới biết.
....

Quyển 2 Chương 24

Tu La Môn (3)

Phong Nhất Trận cùng Đường Vô Lệ đều là thiên tài bất quá ở phương nam này so về danh khí Phong Nhất Trận thua kém Đường Vô Lệ nhiều, đây cũng không phải là do Phong Nhất Trận võ công không bằng mà vì Đại Đao Môn rõ ràng không bằng Đường Môn, lại thêm Phong Nhất Trận bản thân rất ít đi ra ngoài giang hồ khiêu chiến các thiên tài cùng thế hệ.

Nếu phải chọn, Phong Nhất Trận vẫn muốn chọn đi vào thanh lâu khiêu chiến nữ nhân xinh đẹp, đối với hắn cái gọi là giang hồ, đơn giản có cũng được mà không có cũng được. Hắn chỉ quan tâm mỹ nữ.

Chiến đấu dành danh hiệu võ lâm, Phong Nhất Trận chưa chắc đã quan tâm nhưng chiến đấu dành mỹ nữ, Phong Nhất Trận bản thân nhất định phải thử.

Vô Song cũng không rõ hai người này ở bên ngoài có va chạm gì với nhau hay không, nhưng một khi vừa đối mặt không khí liền trở nên căng thẳng hơn rất nhiều, trong mắt hai người này căn bản không ai ưa ai.

Đường Vô Lệ cho Vô Song cảm giác giống một đầu độc xà băng lãnh, chỉ cần có cơ hội liền sẽ giết chết đối phương.

Phong Nhất Trận lại như một cơn gió thích ngao du khắp chân trời góc biển nhưng gió... hoàn toàn có thể trở thành bão tố, hủy diệt đi tất cả.

Từ con mắt của Vô Song mà xem trận chiến này cực kỳ thú vị bất quá Đường Vô Lệ có lẽ sẽ thua, Đường Vô Lệ không có Khổng Tước Vỹ liền rất khó có thể trở thành đối thủ của Phong Nhất Trận.

Khổng Tước Vỹ chính là át chủ bài của Đường Vô Lệ cũng là cơ quan khí mạnh nhất mà hắn mang theo, nhờ vào Khổng Tước Vỹ bản thân Đường Vô Lệ có đánh cùng Hồ Phỉ một trận thậm chí còn thắng, lúc này mất đi Khổng Tước Vỹ đối với Đường Vô Lệ là một thiệt thòi không nhỏ.

Không chỉ có Vô Song nhìn thấy điểm này, kỳ lạ là Phong Nhất Trận cũng nhíu nhíu lông mày quan sát Đường Vô Lệ.

“Đường gia con thứ Không Tước Vỹ gì gì đó của ngươi đâu rồi?”.

Đường Vô Lệ ánh mắt lóe lên hàn quang bất quá cũng không dối gạt gì Phong Nhất Trận.

“Bị hủy rồi, bất quá bản công tử không cần Khổng Tước Vỹ cũng có thể đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ”.

Nghe đến đây Phong Nhất Trận bật cười, hắn cười rất lớn cũng rất sảng khoái.

“Bằng vào Khổng Tước Vỹ ta đúng là còn kiêng kỵ ngươi vài phần, bất quá không có Khổng Tước Vỹ thì.... “.

Phong Nhất Trận vừa dứt lời đột nhiên biến sắc, không chỉ Phong Nhất Trận mà có lẽ toàn bộ người tại thí luyện lần này tất nhiên bao hồm Vô Song cũng biến sắc.
Nơi xa xa có một cột pháo hoa bắn lên không trung, giống như một đám mây màu đỏ nổ tung ra vậy.
Không mấy ai rõ đám mây màu đỏ nổ tung kia nghĩa là gì nhưng từ bất cứ vị trí nào trong Vương Bản Sơn đều có thể nhìn thấy cột khói đỏ này. Đều có thể nhìn ra cột khói đỏ này xuất phát từ phương hướng Thiên Ý Thành.
Nhìn vào cột khói kia, lại liên tưởng đến Thiên Ý Thành, tất cả mọi người sắc mặt liền nhíu lại bởi vì không cần nói ai cũng biết, Tu La Môn mở ra rồi.
Về lý mà nói phải đến giữa trưa ngày thứ ba thì Tu La Môn mới mở ra, rõ ràng đây là sáng sớm vậy mà Tu La Môn đã bắt đầu?.
Nhìn vào cột khói kia, cũng không ai dám đi kiểm tra xem rốt cuộc Tu La Môn thật sự mở ra hay chưa, vấn đề quan trọng nhất hiện nay liền là tránh đi tu la kiếp.
Tu La Môn mở ra liền đồng nghĩa với việc đối mặt cùng hoàng cấp sát thủ của Thiên Ý Thành, đương nhiên cái gọi là hoàng cấp sát thủ đối với Vô Song mà nói là không đủ lo, tiền đề là bọn họ chỉ có thực lực nhất lưu cao thủ.
Vô Song không rõ mọi năm thế nào, trước đây hắn còn chưa bao giờ nghe đến Thiên Ý Thành cũng chẳng thể tưởng tượng ra Tu La Kiếp như thế nào nhưng chỉ cần lần đầu nhắc đến Tu La Kiếp, Vô Song liền cảm thấy trong lòng có một tia áp lực.
Với người tin vào cảm giác như Vô Song mà nói, Tu La Kiếp chắc chắn rất đáng sợ.
Cột khói đỏ mở ra, Vô Sông căn bản cũng không nghĩ nhiều, hắn lập tức lấy ra một cái ống tròn trong tay, rồi mở ra.
Đây là pháo hiệu, là pháo hiệu chân chính.
Vô Song cùng Hồ Phỉ chia làm Giáp cùng Ất hai đội, mỗi đội liền mang theo một cây pháo hiệu này, pháo hiệu một khi đã mở ra chỉ cần nhìn thấy liền lập tức tập hợp, bất kể việc gì xảy ra.
Sau khi phóng ra ám hiệu, Vô Song trong tay nắm lấy một thanh chủy thủ, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng, trong mắt hắn hiện ra một tia sát khí, sau đó cả người hắn như biến đổi thành một con người khác.
Bình thường với bất cứ đội ngũ nào thì việc để lộ vị trí là tối kỵ bất quá với đám người Vô Song thì không, bọn họ hiện nay quá mạnh ít nhất nếu tất cả các đội ngũ khác không liên thủ lại thì chỉ sợ đội ngũ Vô Song là mạnh nhất.
Việc bắn pháo hiệu đương nhiên cũng không sợ sát thủ Thiên Ý Thành nhìn thấy, bọn họ ở quá xa lại thêm với tốc độ của bọn họ căn bản sẽ không đến kịp nơi Vô Song bắn pháo hiệu, đến rồi cũng chỉ sợ đội ngũ của Vô Song hiện nay

đã cao chạy xa bay.
Kinh thiên sát khí xuất hiện, khóa chặt lấy Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận nửa phút trước còn đang cười cười nói nói, nửa phút sau khuôn mặt liền hiện ra một tia sợ hãi.
Không phải vì Tu La Môn mở ra mà liền vì... hắn bị sát khí của Vô Song khóa chặt.
Như không biết bao nhiêu thiên tài trẻ tuổi khác nhìn thấy sát khí của Vô Song, đều sẽ biến sắc.
Sát khí của hắn quá dày đặc, không rõ Vô Song phải giết bao nhiêu người mới có sát khí đáng sợ như vậy?.
Cho dù là Đường Vô Lệ xuất thân từ gia tộc sát thủ khi nhìn thấy Vô Song lúc này trái tim cũng nhảy lên một nhịp.
Vô Song còn quá nhỏ nhưng sát khí chỉ sợ sát thủ chân chính của Đường Môn cũng chưa chắc đã bằng.
Vô Song tất nhiên sẽ không quan tâm người khác nghĩ gì, nói gì, chỉ là với Đường Vô Lệ gật đầu.
“Vô Lệ, giải quyết nhanh chút, hết thời gian rồi”.
Nói xong, Vô Song lao thẳng về phía Phong Nhất Trận.
Hắn vốn muốn xem Phong Nhất Trận thực lực ra sao, cũng muốn tham ngộ lực lượng kỳ lạ kia của đối phương chỉ là thời gian không cho phép.
Phong Nhất Trận mạnh hơn nữa cũng không mạnh bằng Hồ Phỉ.
Về phần lực lượng kia đến từ Đại Đao Môn võ công, thiên hạ này không phải chỉ có một mình Phong Nhất Trận học được, hắn sống hay chết nào phải việc Vô Song quan tâm?.
Vô Song tiến lên, Đường Vô Lệ cũng không thể không tiến lên, lấy hai người tốc độ mà nói căn bản đồng đội của Phong Nhất Trận không kịp lao tới vì hắn giải nguy.
Phong Nhất Trận lập tức biến sắc, hắn vốn muốn xoay đao ra đón đỡ nhưng biết đón đỡ thế nào?.
Hắn đang đứng giữa hai cái cường giả cùng thế hệ, hơn nữa lại là hai cái cường giả am hiểu dùng ám khí, đây chính là tử lộ.
Thay vì đón đỡ Phong Nhất Trận lựa chọn cả người nhảy ngược về phía sau, đồng thời hai tay nắm lại dùng toàn lực chém ra một đao.
“Vô Cực Đao Pháp – Vô Cực Huyền Thiên Trảm”.
Đao khí mang theo chí cương lực lượng, đồng thời một đao này vẫn là loại lực lượng kia, uy lực chưa hẳn là mạnh mẽ nhưng thắng ở một chữ ‘nặng’.
Đao này là nhắm vào Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ sắc mặt khẽ biến, hai thủ sáo ở tay cong lại, vận lên nội công toàn thân sau đó đỡ lấy một chiêu này, cả người bị đánh bật ra ngoài hơn 10 bước mới

có thể ổn định thân hình.
Tất nhiên lý do Đường Vô Lệ dám cứng đối cứng một chiêu này rất đơn giản, hắn không tin Phong Nhất Trận có thể thừa lực mà đuổi theo tấn công tiếp bởi Vô Song đã áp sát Phong Nhất Trận.
Chủy thủ trong tay, Vô Song đâm thẳng về phía Cổ Phong Nhất Trận mang theo kinh người sát khí.
Phong Nhất Trận cơ hồ vừa chém ra một đao toàn lực, cũng không có cách nào tiếp tục vận sức quá mạnh chỉ có thể vận lực cánh tay vung đao lên chém về phía Vô Song.
Độ dài của đao tất nhiên vượt xa chùy thủ, Phong Nhất Trận vốn muốn nhờ một chiêu này kéo dài khoảng cách với Vô Song, tuy nhiên hắn không ngờ lại chỉ chém phải tàn ảnh của Vô Song, một đao uy mãnh dễ dàng xuyên qua cơ thể Vô Song nhưng không có máu bắn tới.
Vô Song quá nhanh, nhanh đến mức làm Phong Nhất Trận không thể tin nổi, giây phút Phong Nhất Trận mượn toàn bộ sức mạnh cơ bắp ra chém một đao kia, Vô Song liền ném chủy thủ lên trời sau đó cả người lướt dưới mặt đất, nửa thân thể gập ngược lại phía sau.
Một động tác phi thường khó đặc biệt là lao đi với tốc độ cao nhưng ai bảo Vô Song là Tiên Thiên Chí Âm Thể đây?, những động tác yêu cầu độ dẻo kinh người thế này với Vô Song mà nói... căn bản không tính là cái gì to tát.
Lướt qua phạm vi tấn công của Phong Nhất Trận, Vô Song đưa cánh trắng ngần lên vừa vặn nắm lấy chủy thủ, sau đó một tay nắm lấy áo ngực Phong Nhất Trận, một tay đâm xuống.
Hắn nắm lấy áo của đối phương chính là vì không cho Phong Nhất Trận né, về phần một dao đâm xuống, mục tiêu là bả vai đối phương.
Phong Nhất Trận vốn dùng đại đao, mà đại đao là binh khí cực kỳ tốn sức, chỉ cần phế đi một bên bả vai, Phong Nhất Trận liền không nhấc nổi đao.
Động tác của Vô Song quá nhanh, quá thành thục, đến mức Phong Nhất Trận ngây ra như phỗng, hắn hiện nay không có bất cứ thứ gì để phòng thủ, một chiêu kia đâm xuống hắn liền thật sự xong.
Điều làm cả Vô Song lẫn Phong Nhất Trận không ngờ là có một cây phi tiêu tốc độ còn nhanh hơn cả Vô Song bắn tới, vừa vặn bay đúng vào mũi dao của Vô Song, lực ám khí mạnh đến mức làm cổ tay Vô Song run lên, đồng thời cũng thành công làm Vô Song chậm đi một nhịp.
Thừa dịp này, cho dù Phong Nhất Trận không hiểu gì hắn cũng dùng hết sức toàn thân, tay phải nắm thành quyền tung ra.
Vô Song nào để mình dính đòn, một chân rất nhanh duỗi ra đạp thẳng vào ngực Phong Nhất Trận sau đó cả hai đều bay ngược ra ngoài.
Hai người cùng bị hất ra, đồng thời cùng nhìn Đường Vô Lệ, ánh mắt cả hai đều

nghi hoặc vô cùng.
Phong Nhất Trận không có nói gì chỉ là sống lưng hắn ướt đẫm, về phần Vô Song cũng là im lặng, hắn đợi lời giải thích đến từ Đường Vô Lệ.
Mũi phi tiêu cứu mạng kia đúng là Đường Vô Lệ ném ra.
Chỉ thấy Đường Vô Lệ lại gần Vô Song, thì thầm to nhỏ với hắn. Qua từng câu từng chữ chuyển đến, ánh mắt Vô Song liền hơi hơi sáng lên.
Đường Vô Lệ suy nghĩ, cũng là không tệ.
....
Cùng lúc này ở Thiên Ý Thành, là một khung cảnh rất đáng sợ, ít nhất với tất cả các thí sinh xuất hiện trong cuộc thi này.
Chín vị trưởng lão bản thân được phái ra ba mươi sáu tên Hoàng Câp Sát Thủ.
Sẽ không có gì để nói nếu không phải việc Hoàng Cấp Sát Thủ năm nay cực kỳ làm người ta sợ hãi.
Vốn dĩ Hoàng Cấp chỉ là nhất lưu cao thủ, đến Huyền Cấp sẽ là Tông Sư cảnh giới nhưng ở Thiên Ý Thành đại môn hiện nay, trong số ba mươi sáu Hoàng Cấp có đến mười sáu người là Tông Sư cảnh, chiếm gần một nửa số sát thủ tham gia truy sát các thí sinh.
Mười sáu tông sư là khái niệm gì?, nói trắng ra lần này Thiên Ý Thành xuất ra lực lượng ngang ngửa với Thiên Địa Hội, đây tuyệt đối là dùng boom nguyên tử giết gà.
Một tông sư đã là tồn tại vượt quá sức với nhất lưu cao thủ, vậy mà có đến mười sáu cái tông sư?.
Tông sư không phải là rau cải trắng, mỗi vị trưởng lão của Thiên Ý Thành cũng chỉ có 4 cái tông sư làm thủ hạ mà thôi, từ trên xuống dưới toàn nghiệp trăm năm của Thiên Ý Thành chỉ có khoảng 50 vị tông sư cường giả mà thôi, số lượng tông sư có mặt ở đây phải nói là nhiều đến vô lý trừ khi... có thế lực khác nhúng tay.
Đối mặt với mười sáu vị tông sư đứng ở đây, tạo thành một loại vô hình áp lực với tất cả những người xung quanh, thậm chí hai mươi cái hoàng cấp sát thủ lúc này chỉ dám ở phía sau, trong ánh mắt ngoại trừ kinh hãi cũng chỉ có kinh hãi, bọn họ không hiểu rốt cuộc là việc gì xảy ra để Tu La Môn năm nay đáng sợ như thế?.
Phải biết nắm giữ hắc lệnh đều sẽ là người có thế lực, không quá mạnh mẽ nhưng cũng sẽ không quá yếu, khi mà toàn bộ những thế lực đơn lẻ này tập hợp lại thì cho dù Thiên Ý Thành cũng ăn không tiêu.
Mọi năm Tu La Môn chỉ là dùng để nói cho vui cùng lắm chém giết vài tiểu tử xui xẻo về phần ‘siêu phàm cấp thiên tài ‘ gần như rất ít khi bị đụng đến mà cho dù có đụng đến cũng chỉ là so đấu qua lại cùng lắm bị thương chứ tuyệt không có nhân mạng.

Vậy mà nhìn đội ngũ này mà xem, bọn họ toàn bộ đều đằng đằng sát khí, chẳng nhẽ tính huyết tẩy toàn bộ thí luyện năm nay một lần?.
Quan trọng hơn là, trong tay đám người này đều cầm theo vài tờ giấy cuộn lại, cũng không biết trong tờ giấy ghi thông tin gì nhưng nhìn từ độ lớn của mấy tờ giấy này mà xem, 8-9 phần là vẽ lại chân dung.
....
Bên trong Thiên Ý Thành tồn tại một tòa tửu lâu gọi là Tửu Tiên Ý.
Tửu Tiên Ý phân ra 4 tầng, tầng thứ 4 thường xuyên đóng lại về phần 3 tầng đầu muốn vào liền bỏ ra điểm cống hiến.
Ví dụ tầng 1 bỏ ra 100 cống hiến, tầng 2 liền là 200, về phần tầng 3 là 400 cống hiến.
Bên trong Tửu Tiên Ý tầng 3 lúc này có một nam tử áo vàng đang chậm rãi uống trà, khuôn mặt hắn có vài phần ngây thơ chất phát thậm chí là hiền lành.
Nhìn hắn không giống một người trong Thiên Ý Thành, giống một cái thiếu niên hư nhược quanh năm suốt tháng bị bệnh hơn.
Tuy nhiên tại tầng thứ ba của Tửu Tiên Ý không có ai dám ngồi gần hắn, thậm chí nếu tinh mắt có thể để ý rất nhiều ánh mắt tập trung vào nhất cử nhất động của người này.
Phía dưới lầu các một âm thanh bước chân tương đối dồn dập vang lên, bên trong Tửu Tiên Ý xuất hiện một cái nữ nhân.
Nàng mặc một bộ áo khoác ngoài làm bằng lông chồn bên dưới liền là quần bó dài màu đen, cũng vì cái quần dài này bó sát chân dẫn tới đôi chân hoàn mỹ toàn bộ được thể hiện ra bên ngoài, không biết có bao nhiêu nam nhân chết mê chết mệt với đôi chân của nàng.
Nàng vừa lên lầu các ánh mắt liền nhìn thẳng về phía thanh niên hư nhược kìa, rồi rất nhanh đi tới.
Bàn này vốn chỉ có thanh niên hư nhược nhưng thêm nàng vào liền là hai người.
“Đường Quan Nam, biết tin gì chưa?”.
Nam nhân hư nhược này họ Đường tên Quan Nam, là Đường Môn thế hệ này đệ nhất thiên tài cũng là người có cơ hội ngồi vào vị trí cao thủ nhất của Đường Môn.
Tại Thiên Ý Thành có một bảng gọi là Huyết Sát Bảng.
Huyết Sát Bảng tổng cộng có bốn tấm lần lượt phân chia thành Thiên – Địa – Huyền – Hoàng bốn bảng.
Cái tên của Đường Quan Nam xếp thứ 11 tại Huyền Bảng.
Quan trọng là hắn năm nay mới 18 tuổi.
Đối mặt với thiếu nữ kia hỏi, Đường Quan Nam nhẹ mỉm cười, giọng nói có chút hiền lành xen lẫn rụt rè.
“Hoắc cô nương?, Quan Nam thật sự không rõ có việc gì?, vẫn là mong Hoắc cô

nương giải thích kỹ hơn một chút”.
Nữ nhân họ Hoắc nghe vậy mắt đẹp nhẹ chớp động, nàng căn bản không tin Đường Quan Nam không biết việc gì đang diễn ra bất quá nàng đúng là vẫn lên tiếng.
“Ngươi thật sự không biết?, đệ đệ ngươi Đường Vô Lệ cũng tham gia thí luyện lần này nha”.
Đường Quan Nam nâng lên hai bên vai mình, tỏ ý không quan tâm.
“Hoắc cô nương, cái này với Quan Nam có ảnh hưởng gì đâu?, đệ đệ của ta thiên tư rất khá hắn muốn vượt qua kỳ khảo hạch này dễ dàng vô cùng “.
Nữ nhân kia nhíu nhíu mày nhìn Đường Quan Nam sau đó thở ra một hơi.
“Nhưng mà ngươi không thấy tại Tây Môn đang có cái gì sao?, Tu La Môn lần này vậy mà phái tới 16 tông sư cường giả ra, là 16 tông sư cường giả nha, chính ta cũng có vài phần sợ hãi, chỉ sợ đệ đệ ngươi lần này đi đời nhà ma”.
Họ Hoắc nữ nhân cũng là một tông sư cảnh cao thủ nhưng nàng năm nay đã 22 tuổi, so với Đường Quan Nam lớn hơn 4 tuổi bất quá hai người vẫn miễn cưỡng được coi là cùng thế hệ thiên tài.
Một điều nữa là, nữ nhân này cũng rất mạnh, nàng xếp thứ nhất trong Hoàng Bảng.
Cho dù thua xa Đường Quan Nam nhưng vẫn được coi là thiên tài khó gặp.
Đường Quan Nam nghe thấy thông tin này, vẫn là không hề đổi sắc, hắn vẫn chậm rãi nhấp tách trà dở dang.
“Vậy liền phải xem bản lĩnh cùng vận khí của đệ đệ rồi, vẫn là cảm ơn Hoắc cô nương đến báo tin, Quan Nam vạn vạn cảm ơn đi”.
Nữ nhân kia nhìn thấy khuôn mặt của Đường Quan Nam mà hít một hơi lãnh khí, ánh mắt của Đường Quan Nam không có một chút tình cảm, không có một chút cảm xúc, cái ánh mắt kia chính là ánh mắt coi thường thiên hạ nhân sinh.
Trong mắt hắn Đường Vô Lệ căn bản không phải là đệ đệ mình, chỉ như con chó con mèo chạy qua đường mà thôi.
Có một điều phải nói thêm, mỗi vị trưởng lão đều được lựa chọn 3 cái truyền nhân, được coi là hạch tâm đệ tử của Thiên Ý thành.
Nữ nhân họ Hoắc là đệ tử chân truyền của Cơ trưởng lão, vì vậy nàng có thể nắm được tình hình của Tây Môn hiện nay, ai bảo sư phụ của nàng là người giám sát cuộc thi đâu chứ?.
Đường Quan Nam lại khác, hắn là chân truyền đệ tử của Độc trưởng lão, hắn căn bản không biết chút thông tin nào cả, vậy mà nghe xong vẫn không có một chút chút cảm xúc nào.
Nếu Đường Vô Lệ giống một con rắn độc thì Đường Quan Nam lại càng so với hắn giống rắn độc hơn, gấp mười lần trăm lần.
So với Đường Vô Lệ chỉ cố học theo cái vẻ bên ngoài kia, Đường Quan Nam

độc từ trong ra ngoài, độc tận tâm hồn.
Đây là phương nam đệ nhất thiên tài.
....

Quyển 2 Chương 25

Tu La Môn (4)

Nếu Tu La Môn không mở ra bản thân Đường Vô Lệ cũng sẽ không quan tâm đến Phong Nhất Trận nhưng lúc này Tu La Môn mở ra lại khác, trái với Vô Song không hiểu gì về Thiên Ý Thành thì Đường Vô Lệ lại biết khá nhiều.
Đường Môn cùng Thiên Ý Thành đúng là có quan hệ sâu xa, dù sao đây cũng là hai thế lực sát thủ nổi tiếng trong thiên hạ.
Đường Vô Lệ biết bên trong Tu La Môn tình trạng một lần xuất ra 1 -2 cao thủ tông sư không phải là lạ thậm chí nhiều hơn cũng có, vì vậy hắn mới muốn cứu Phong Nhất Trận một lần.
Phong Nhất Trận làm người không thích nhận ân tình của kẻ khác, hơn nữa đây còn là ân tình của kẻ mà hắn ghét, khuôn mặt liền không mất tốt đẹp tuy nhiên áp lực trong lòng Phong Nhất Trận cũng là hơi hơi dãn ra.
Hắn không hiểu tại sao Đường Vô Lệ lại ra tay cứu mình, nhưng hắn có thể nhìn thấy Đường Vô Lệ nói gì đó với Vô Song, quả nhiên thấy Vô Song mỉm cười sau đó cũng không có ý định tiếp tục ra tay.
Chỉ thấy Đường Vô Lệ chậm rãi lại gần Phong Nhất Trận, khuôn mặt xuất hiện một nụ cười lạnh.
Cái nụ cười này khiến Phong Nhất Trận giật thót, hắn đối với Đường Vô Lệ đầy vẻ đề phòng.
“Đường gia con thứ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?, ta với ngươi vốn không có cái gì để tâm sự, tâm sự liền gọi nàng đến đây”.
‘Nàng’ ở đây đương nhiên là chỉ Vô Song bất quá Phong Nhất Trận vừa dứt lời, một tiếng xé gió lao tới, cho dù Phong Nhất Trận né tránh cực nhanh như trên tai hắn vẫn xuất hiện một vết cắt nhỏ tiếp theo hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Vô Song nhìn mình, trong mắt vậy mà như ẩn như hiện sát khí, Phong Nhất Trận liền nuốt một ngụm nước bọt, triệt để im lặng.
Đối với tình cảnh Phong Nhất Trận gặp phải, Đường Vô Lệ chỉ là mỉm cười.
Ánh mắt hơi hơi nhìn về phía Vô Song rồi lại nhìn Phong Nhất Trận, một tay nhẹ che miệng lại, Đường Vô Lệ đúng là không dám làm Vô Song bực mình, đối với Vô Song chính Đường Vô Lệ cũng là sợ, huống gì người khác?.
“Tiểu phong tử, lại đây đại ca nói với ngươi mấy cái”.
Phong Nhất Trận nắm tay co lại, ánh mắt đầy thù hằn nhìn Đường Vô Lệ.
“Đường gia con thứ, ngươi dám gọi lại câu đó một lần hay không?, có tin bản công tử bẻ răng ngươi không?”.
Đường Vô Lệ nào thèm quan tâm mấy cái này, vậy mà như huynh đệ chí cốt

khoác vai Phong Nhất Trận, hai con hàng này liền đi ra một đoạn xa.
“Khụ khụ, được rồi tiểu phong tử, ngươi có biết nàng là ai không?”.
Phong Nhất Trận ánh mắt híp lại, cũng trực tiếp không để ý đến xưng hô của Đường Vô Lệ.
“Đường gia con thứ, ngươi quen biết nàng đúng không, mau nói cho ta biết nàng là tiểu thư nhà nào?”.
Đường Vô Lệ cười tà dị nhìn Phong Nhất Trận.
“ Thật ra tên của nàng ta cũng không biết nha, có điều hắc hắc xuất thân của nàng ta có biết một chút, nàng có hai cái sư phụ cực kỳ lợi hại đều là Đại Tông Sư cao thủ hơn nữa hai vị tiền bối này đều am hiểu hợp kích thuật, hai người liên thủ liền có thể so với Ngũ Tuyệt cấp nhân vật”.
Nghe đến đây Phong Nhất Trận thật sự hít vào một hơi lãnh khí.
Ngũ Tuyệt cấp bậc cường giả cho dù đào hết cả phương nam ra cũng không được mấy người, nếu hai vị sư phụ của Vô Song đúng như Đường Vô Lệ nói thì thế lực sau lưng Vô Song cực kỳ cực kỳ đáng sợ dù sao Đại Đao Môn cùng Đường Môn đều không có ngũ tuyệt cấp cường nhân.
“Hắc hắc, hai vị sư phụ của nàng chính là đại danh đỉnh đỉnh Huyền Minh Nhị Lão, thế nào?”.
Phong Nhất Trận nghe vậy cơ thể khẽ run lên.
Bất kể thế nào Huyền Minh Nhị Lão đều cực kỳ nổi tiếng, Huyền Minh Thần Chưởng vừa ra mấy người dám tranh phong?.
“Thật sự là hai vị tiền bối đó?, có điều hai vị tiền bối thường thường sinh sống ở gần Tây Vực, vì sao nàng lại đến phương nam chúng ta?”.
Đáp lại lời nói của Phong Nhất Trận là một cái gõ đầu của Đường Vô Lệ.
“Cái thằng ngu này, ngươi nghĩ việc này ta biết sao?, ngươi muốn biết liền đi hỏi nàng. Cao thủ từ nơi khác đến Thiên Ý Thành ít sao?”.
Phong Nhất Trận nghe vậy lia lịa gật đầu, Vô Song từ đằng xa nhìn thấy hai con hàng này nói chuyện trong mắt cũng lóe lên dị sắc, hắn thật sự không ngờ bên ngoài Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận giống như kẻ thù giết cha vậy thế mà bên trong lại mơ hồ giống hai cái tri kỷ?.
Tiếp theo chỉ thấy Đường Vô Lệ hơi hơi nhìn Vô Song đằng xa, rồi lại nhẹ vỗ vai Phong Nhất Trận.
“Tiểu Phong tử, được rồi vào việc chính, ngươi biết hai cái sư phụ của nàng nổi tiếng với Huyền Minh Thần Chưởng đúng không?, vậy chúc mừng ngươi ta thông báo cho ngươi biết nàng cũng học được một phần công phu của sư phụ, gọi là Huyền Âm Chỉ”.
“Ta đương nhiên tự thân lĩnh giáo Huyền Âm Chỉ của nàng... loại chỉ pháp này uy lực rất mạnh lại cực kỳ tàn độc, hàn khí nhập thể liền sẽ đoạn dương căn”.
‘Đoạn dương căn’ là gì với loại người như Phong Nhất Trận không thể không

biết, hắn nghe đến 3 chữ này mà tâm thần run lên, sau đó.... hắn vậy mà muốn bỏ chạy.
Dù sao nam nhân không thể nói không được, đối với nam nhân mà nói Huyền Âm Chỉ của Vô Song quá mức kinh khủng.
Cũng may có Đường Vô Lệ ở đây, bản thân Phong Nhất Trận còn không có làm cái việc mất mặt như vậy, sợ đương nhiên là sợ bất quá sĩ diện vẫn phải giữ, đặc biệt là trước một người như Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ cũng không biết Phong Nhất Trận đang nghĩ gì, tuy nhiên vẫn là cười cười.
“Ngươi sợ đúng không?, còn chưa có xong nha, nói thẳng với ngươi đội ngũ của ta cũng là bị đội ngũ của nàng đánh bại, hiện tại tiểu tử ngươi liền chỉ có hai lựa chọn, đầu tiên chính là một mình ngươi đánh hai người chúng ta, lựa chọn thứ hai chính là quy hàng, thế nào lựa chọn ra sao liền là tùy ngươi, ta cũng không có ép “.
Phong Nhất Trận ánh mắt kỳ dị nhìn Đường Vô Lệ sau đó rốt cuộc hắn cũng nhếch miệng.
“Tưởng thế nào, dĩ nhiên là cái hàng binh bại tướng, nếu ta không nhầm đội ngũ của ngươi còn có Đường Ngạo, có cả tiểu tử kia mà cũng thua?, chẳng lẽ.... Khổng Tước Vỹ của ngươi cũng là bị nàng hủy đi?”.
Đối với lời nói của Phong Nhất Trận, Đường Vô Lệ cũng không có gì không vui, hắn đơn giản chỉ là gật đầu.
“Không phải thua bởi nàng, ta còn chưa có đối đầu trực tiếp với nàng bao giờ, thua liền bởi phó tướng của nàng”.
“ Phó tướng? “.
Nghe Đường Vô Lệ nói Phong Nhất Trận vẫn là hơi hơi nhíu mày, hắn lúc này đang vận dụng lại bộ nhớ của mình sau đó con mắt híp lại.
“Nhớ ra rồi, đội ngũ của nàng còn có một tên cầm đao khác, ngươi thua bởi hắn?”.
Đối với Phong Nhất Trận, ký ức của hắn về Hồ Phỉ đơn giản chỉ là ‘tên cầm đao’ mà thôi, dù sao so với mỹ nhân hắn quan tâm nam nhân làm khỉ gì?.
Đường Vô Lệ nhếch miệng cười gằn.
“Buồn cười, bản công tử có Khổng Tước Vỹ sao có thể thua?, bất quá trận đó tính là hòa đi, cho ta đánh lại với hắn một lần nữa cũng không chắc thắng nổi, quan trọng là ngươi thì chắc chắn thua. Hắn... chỉ sợ có thể theo bước tiến của tên kia”.
Nghe Đường Vô Lệ nói vậy, Phong Nhất Trận ánh mắt híp lại, hắn biết ‘tên kia’ trong miệng Đường Vô Lệ là ai, Đường Môn đệ nhất thiên tài – Đường Quan Nam.
Nhắc đến Đường Quan Nam cho dù Phong Nhất Trận cũng phải cảm thấy sợ hãi,

nhân vật này Phong Nhất Trận hắn không so được.
Cuối cùng vẫn là Đường Vô Lệ lên tiếng, dù sao hắn cũng không có thời gian, Tu La Môn mở ra không ai có thời gian cả.
“Thế nào lựa chọn đi, là hàng hay là chiến, bất quá nếu ngươi chiến thì đừng trách ta không hạ thủ lưu tình”.
Phong Nhất Trận lông mày nhăn lại thật sâu, bảo hắn quyết đấu với một trong hai người hắn đương nhiên không sợ, lại thêm Đường Vô Lệ không có Khổng Tước Vỹ tại bên người, nếu thật sự chiến cuộc nổ ra Phong Nhất Trận có 7 phần tự tin có thể đánh bại Đường Vô Lệ.
Về phần Vô Song cho Phong Nhất Trận cảm giác rất đáng sợ bất quá nếu đánh hắn chắc gì đã thua?.
Tuy nhiên hai người hợp công lại là một việc khác, bọn họ chỉ là nhất lưu cao thủ, nếu là nhất lưu cao thủ sinh tử chỉ trong một chiêu, sơ sảy liền chết.
Tông Sư cao thủ có hộ thân cương khí tốt xấu gì về mặt phòng ngự cũng hơn đứt nhất lưu cao thủ, hơn nữa sinh mệnh lực lượng của Tông Sư cao thủ vẫn là mạnh mẽ hơn nhất lưu cao thủ nhiều.
Nhất lưu cao thủ lại khác, khi quyết đấu chỉ cần bên nào bị thương trước thì đã gần như nắm chắc thất bại, thân thể của bọn họ rất yếu, căn bản chịu không nổi thương tổn.
Đánh thì đánh không lại nhưng muốn bảo Phong Nhất Trận hắn hàng... liền không hợp lý, chí ít Phong Nhất Trận không thích cúi đầu trước người khác, cho dù Tu la Môn có mở ra thì cũng không thay đổi con người của hắn... chỉ là Phong Nhất Trận biết cả Vô Song cùng Đường Vô Lệ đều muốn hắn đưa ra câu trả lời, câu kéo thời gian đối với tất cả mọi người ở đây chỉ mang họa vào người.
Rốt cuộc là chọn vẫn phải chọn.
“Ngươi vốn là muốn mượn sức ta vượt qua Tu La Môn?, Tu La Môn đúng là nguy hiểm bất quá sẽ thật sự không nguy hiểm đến chúng ta, bằng vào thực lực đám người các ngươi cho dù xui xẻo đến tận cùng gặp phải 1-2 cái tông sư cao thủ tổ đội đi cùng nhau cũng sẽ không thua thậm chí còn giết ngược, việc gì phải nhờ vào ta?”.
Câu hỏi này rất đúng trọng tâm, tông sư cao thủ từ sớm đã không còn là mối lo nghĩ của Đường Vô Lệ, bằng vào thực lực bọn họ cho dù một đấu một với tông sư cao thủ cũng chưa chắc đã thua, việc gì phải trốn?.
Bằng vào ba người Đường Vô Lệ, Vô Song, Hồ Phỉ hợp lại căn bản sẽ không lo ngại Tu La Môn, Đường Vô Lệ vẫn là không hiểu tại sao Vô Song thủy chung lo lắng vấn đề này?.
Bất quá Vô Song là đội trưởng việc Vô Song lo lắng bản thân Đường Vô Lệ vẫn sẽ muốn giúp một chút.
“Hỏi nhiều, có gia nhập hay không?, nếu không gia nhập đừng trách bản công tử

trở mặt vô tình”.
Phong Nhất Trận nhìn Đường Vô Lệ, trong mắt hắn ngập tràn khó hiểu bất quá nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn là gật đầu.
“Nếu gia nhập, đội ngũ của ta giải quyết thế nào?”.
Đường Vô Lệ căn bản không cần suy nghĩ liên đáp.
“Cùng nhau gia nhập “.
Phong Nhất Trận hít vào một hơi thật dài, sau đó vẫn là bất đắc dĩ gật đầu.
“Được ta gia nhập, bất quá đây là hợp tác cũng không phải là quy hàng, nếu ngươi dám dùng đội ngũ của ta làm pháo hôi mở đường, ta tuyệt đối không tha cho ngươi”.
Phong Nhất Trận vừa dứt lời đột nhiên ánh mắt hắn nhìn về một phương hướng khác.
Nơi đó có ba người phi thân lên cao, sau đó hạ xuống.
Ất đội của Vô Song vẫn là đến rồi.
Khi cột khói đỏ khổng lồ từ Thiên Ý Thành xuất hiện, đội ất của Hồ Phỉ cũng lập tức quay đầu chạy đề điểm tập kết, điểm tập kết ở đây đương nhiên là chỗ của đội phòng thủ.
Trên đường hết tốc lực quay về liền nhìn thấy pháo sáng xuất hiện liền quay đầu di chuyển theo hướng này, vì vậy khoảng cách di chuyển cũng không tính là xa.
Trong đội ất Đường Phong cùng Hắc Báo cũng không tính là cao thủ đáng sợ gì nhưng Hồ Phỉ bước ra thì lại khác, rất khác.
Lúc trước Phong Nhất Trận cũng không toàn bộ chú tâm vào Hồ Phỉ dù sao Hồ Phỉ có mạnh nữa cũng không liên quan gì đến hắn, hắn đi vào Thiên Ý Thành căn bản không phải để đua tranh ai hơn ai kém, võ đạo cũng không phải con đường hắn muốn đi nhất, thật ra mà nói Phong Nhất Trận đến Thiên Ý Thành chính là vì nữ nhân.
Hắn đến đây không phải để biến cường, chỉ là muốn thấy mặt một cái nữ nhân mà thôi, nếu chỉ vì nữ nhân hắn quan tâm gì Hồ Phỉ?.
Lúc này lại khác, khi mà Hồ Phỉ xuất hiện liền trực tiếp đụng đến lợi ích cá nhân của Phong Nhất Trận, hắn liền phải quan tâm.
Chí ít lúc này chiến ý trong lòng Phong Nhất Trận toàn bộ biến mất, ánh mắt hiện lên một tia ảm đảm. Phong Nhất Trận bản thân chưa chắc đã muốn ra nhập đội ngũ Vô Song, dù sao nếu thật sự bị dồn đến chân tường hắn vẫn là bỏ chạy được.
Đánh không lại chẳng nhẽ không thể chạy?, cho dù Vô Song cùng Đường Vô Lệ có ưu thế cực lớn về tốc độ bản thân Phong Nhất Trận cũng không tin hắn một mực chạy liền không thể thoát được hai người bọn họ.
Tất nhiên với sự xuất hiện của Hồ Phỉ thì lại khác, đây là 3 vs 1.
Nếu lấy 3 người vây công, Phong Nhất Trận hắn chết chắc.

Phong Nhất Trận nhâp đội.
Đội ngũ của Vô Song lần này một lần nữa bành trướng một cách đáng sợ, ít nhất bốn người Vô Song – Hồ Phỉ - Phong Nhất Trận cùng Đường Vô Lệ đều có thể lấy sức một người đánh với một tông sư cường giả.
....
Trong tán cây, nhìn thấy đội hình mới của Vô Song, bản thân Cơ ánh mắt liền khẽ lóe lên một tia hứng thú.
Nàng đợi cũng là đợi 4 cái tiểu tử này hợp với nhau thành một đội.
Sau đó... Cơ chậm rãi tháo mạng che mặt của mình ra, liếm liếm khóe miệng trong mắt hiện lên một tia tinh nghịch.
“Hì hì, nếu Thôi Trình Tú đã rat ay liền là tuyệt sát, mấy tiểu tử các ngươi vẫn có chút thiếu, để ta giúp một chút vậy”.
Nói xong ánh mắt nàng nhìn về phía đám người đoàn đội của Phong Nhất Trận, khóe miệng cong lên.
Thân là trưởng lão cũng là người giám sát cuộc thi nàng không được phép tham dự vào thí luyện tuy nhiên hạn chế ở đây chỉ là nàng không được ra tay mà thôi, nếu nàng làm những việc khác... đương nhiên vẫn là được.
Bản thân nàng liền muốn giúp Vô Song một việc.
Rất đơn giản, càng đông người tập trung tỷ lệ chết càng cao, một cái quần thể quá nhiều người liền đại diện sự cơ động là con số 0.
Nếu độ cơ động đã là con số 0, tại Tu La Môn liền chắc chắn phải chết, đúng hơn là Tu La Môn năm nay chắc chắn phải chết.
Vì vậy Cơ quyết định nhúng tay vào một chút, nàng muốn.... khiến đội ngũ của Vô Song còn càng ít người sống càng tốt.
Trong Thiên Ý Thành từ đầu đến cuối, vốn chỉ toàn là những nhân vật như này tập hợp lại mà thôi.
Từ trước đến nay sát thủ chỉ có sát thủ sống cùng sát thủ chết, không phân sát thủ tốt cùng sát thủ xấu.
Giết người với Cơ, vốn chỉ là trò chơi không hơn, không kém.
Thôi Trình Tú muốn chơi, nàng tất nhiên sẽ chơi cùng đối phương.
Chân đẹp vận sức,
....
Thiên Ý Thành bao gồm Đông Môn – Tây Môn – Nam Môn cùng Bắc Môn.
Tương tự với bốn cửa này chính là bốn thành bên trong Thiên Ý Thành.
Tuy nhiên ở trung tâm bốn thành này chính là Chủ Thành, cũng là nơi Thiên Ý Thành Chủ ở lại.
Thiên Ý Thành Chủ là một người thần bí, thân phận của hắn thần bí đến nỗi cho dù là Thiên Ý Thành các hộ pháp cũng không có ai biết được.
Trong tối hắn là Thiên Ý Thành Chủ nhưng ngoài sáng hắn rốt cuộc là ai?.

Trong toàn bộ Thiên Ý Thành này, ngươi biết được thân phận Thiên Ý Thành Chủ chỉ có một mình Đại Trưởng Lão.
Đại Trưởng Lão là tổng quản trực tiếp điều hành toàn bộ chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành.
Ở Thiên Ý Thành mà nói, phủ thành chủ có tên là Thiên Ý Lâu.
Thiên Ý Lâu đại diện cho thiên ý, ở Thiên Ý Lâu có một vật gọi là Thiên Ý Lệnh, Thiên Ý Lệnh xuất ra cho dù là ngũ đế cấp bậc cao thủ, Thiên Ý Thành cũng giết.
Đương nhiên kể từ khi Độc Cô Cầu Bại tạ thế, Thiên Ý Lệnh căn bản chưa từng xuất ra.
Lại nói về Thiên Ý Lâu, Thiên Ý Lâu là một tòa lầu các cực cao, tổng cộng có 7 tầng.
Tại tầng 7 chính là phòng của Thiên Ý Thành Chủ,từ nơi đây có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh Thiên Ý Thành.
Lúc này bên trong Thiên Ý Lâu tầng 7 có tổng cộng ba người.
Người đầu tiên toàn thân hắc y, khuôn mặt ẩn trong lớp mặt nạ trắng, mặt nạ của người này cực kỳ quái dị, phần miệng của nó là một nụ cười kéo dài lệch sang hai bên, cứ như bị người ta rạch mặt vậy, đôi mắt cùng khóe miệng đỏ chót như máu, vừa nhìn liền có vài phần đáng sợ.
Người thứ hai là một nam tử, toàn thân mặc áo đỏ thân thể cân đối, làn da trắng như tuyết, cả người đang nằm dài trên trường kỷ, vẻ mặt cực kỳ lười biếng.
Người cuối cùng, ngồi ở chính điện, cũng là một thân hắc y, mặt nạ của hắn màu đen tuyền, nửa bên dưới là một cái miệng cong ngược lại, cứ như đang khóc vậy đồng thời mái tóc cũng thuần một màu trắng, kết hợp với tông màu đen trên người thoạt nhìn cũng có vài phần nổi bật.
Người cuối cùng này chính là Thiên Ý Thành Chủ.
Người đeo mặt nạ trắng là Thiên Ý Thành Đại Trưởng Lão.
Về phần nam nhân mặc áo đỏ có chút yểu điệu kia... liền là khách nhân.
“Thiên Ý Thành các ngươi năm nay đúng là bạo chi, thật sự phái ra từng đấy tông sư đi bắt nạt mấy cái tiểu tử chưa lớn, thú vị thú vị”.
Giọng nói của nam nhân này rất ma mị... hơn nữa lại có dạng bán nam bán nữ.
Đối với câu nói mang đầy tính mỉa mai này, đại trưởng lão chỉ khẽ lắc đầu.
“Đông Phương huynh đệ, việc của Thiên Ý Thành chúng ta liền để Thiên Ý Thành giải quyết, vẫn là không nhờ đến Đông Phương huynh đệ quan tâm rồi”.
Nam tử đang nằm trên trường kỷ (ghế dài) kia cổ tay nhẹ động, nhẹ vuốt mái tóc dài mềm mại, ánh mắt hiện lên một tia mị mị.
“Lão đầu, hay là chúng ta giao kèo đi, ta không tên họ Ngụy đó, mấy con chó hắn nuôi ta cũng là không thích, ta giết sạch đám kiến hôi kia được không?”.
‘Kiến hôi’ trong miệng nam nhân này bao gồm 16 cái tông sư cao thủ, 108 cái

học viên mang theo lệnh bài màu xanh mới tiến vào Thiên Ý Thành năm nay cùng với... một cái đại tông sư cường giả.
Hắn đúng là có tư cách nói ra lời này, với thực lực của hắn giết trăm người ngàn người chỉ như ăn một bữa cơm, bởi hắn luyện đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 6 đỉnh phong.
Không ai rõ tại sao, Nhật Nguyệt Giáo Chủ - Đông Phương Bất Bại dĩ nhiên lại đến Thiên Ý Thành.
Từ Hắc Mộc Nhai đi đến Thiên Ý Thành căn bản không phải quãng đường gần.
Lời nói của Đông Phương Bạch kinh người nhưng cũng không có ai lấy làm lạ.
Trên bàn cao kia, cuối cùng Thiên Ý Thành Chủ cũng dừng tay, ánh mắt khẽ đảo qua Đông Phương Bạch.
"Bạch, ngươi... đột phá tầng 7 chưa?".
Đông Phương Bạch ngửa cái cổ trắng ngần nhìn về Thiên Ý (Thiên Ý Thành Chủ), khóe miệng cong lên.
"Chịu, không biết sai ở đâu bất quá luyện mãi vẫn không đột phá".
Nghe vậy, Thiên Ý lại gật đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ kia.
"Vậy ngươi đúng là ăn gan hùm rồi, làm một cái Nhật Nguyệt Giáo Chủ không phải tốt sao?, dĩ nhiên chạy đến Thiên Ý Thành dương oai, ngươi cũng không biết cái đầu của ngươi giá bao nhiêu đúng không?".
Đông Phương Bạch nào thèm quan tâm, ánh mắt vẫn là mị mị, cơ thể gầy yếu có chút vô lực nhẹ ngồi lên.
Hắn mặc... áo dài màu đỏ, bên trong là áo bó sát người màu đen.
Đông Phương Bạch đưa ngón tay ra, một ngón, hai ngón, ba ngón sau đó vẫn là nụ cười tà dị kia.
"Uhm, tính ra Thiên Ý Thành hiện nay có 3 cái ngũ tuyệt cấp cao thủ, nếu tính cả trên Vương Bản Sơn này thì có 4 cái, bất quá 4 cái hình như không đủ, đi tìm thêm vài cái nữa rồi quay lại đây vây công ta, ta đợi".
Ngũ tuyệt cùng ngũ tuyệt cũng có phân chia rõ ràng, dù sao bọn họ cũng không thể ngang bằng với nhau, nếu ngũ tuyệt với ngũ tuyệt thực lực ngang ngửa nhau đã chẳng có việc Vương Trùng Dương năm đó đại hiện thần uy xưng bá Hoa Sơn.
Ngũ tuyệt mạnh yếu liền lấy ngũ đế làm thước đo.
Rất đơn giản mà nói, lấy 4 đặc điểm để tính lần lượt là tốc độ, công kích, phòng ngự cùng nội lực để so.
Ai càng gần ngũ đế hơn... thì càng mạnh.
Phi Thiên Hồ Ly – Hồ Bình hắn có tốc độ của ngũ đế.
Vạn lão – Mai Niệm Sanh có uy lực công kích của ngũ đế.
Trung Thần Thông - Vương Trùng Dương năm xưa có nội lực của ngũ đế.
Võ Đang Thiên Thành – Trương Thiên có lực phòng ngự của ngũ đế.

Huyết Thủ Tu La – Lý Lân cũng có được lực sát thương của ngũ đế.
Về phần Đông Phương Bất Bại, hắn được gọi là ngũ tuyệt mạnh nhất thiên hạ điều này cũng không sai.
Cho dù là những nhân vật mang theo đại khí vận như Quách Tĩnh hay Viên Thừa Chí cũng không có cách nào so sánh.
Đông Phương Bất Bại – Đông Phương Bạch có được tốc độ cùng lực sát thương của ngũ đế.
Hắn chỉ còn thiếu... thiếu một loại đặc tính của ngũ đế nữa thôi, hắn liền sẽ là ngũ đế.
Nhân vật bậc này, chỉ sợ bị vài cái ngũ tuyệt truy sát hắn vẫn có thể an toàn chạy đi.
Ngũ đế không ra Đông Phương Bạch liền là vô địch.
Ngũ đế có ra, Đông Phương Bạch hắn vẫn là bất bại.
Danh xưng với thực – Đông Phương Bất Bại.
....
Không ai rõ trong Thiên Ý Lâu ba người bên trong đang nói cái gì, Đông Phương Bạch cất công chạy đến Thiên Ý Thành xa xôi để làm cái gì, nhưng cùng thời gian này, tại Tửu Tiên Ý có thêm một nhân vật đặc biệt.
Áo đỏ nhẹ tung bay trong gió, tóc đen búi cao lộ ra cái cổ trắng ngần.
Trên mặt nàng là một đóa quỳ hoa, một chiếc mặt nạ thuần một sắc đổ, một chiếc mặt nạ đặc dị có hình đóa quỳ hoa nở rộ.
Nàng không phải là người Thiên Ý Thành, đương nhiên không có điểm cống hiến.
Nàng lúc này đứng trước cửa Tửu Tiên Ý, không có điểm cống hiến tương đương với... không có tiền, tất nhiên sẽ không đi vào Tửu Tiên Ý được bất quá chân đẹp nhẹ bước thân hình vẫn là đi vào bên trong.
Lý do đi vào, đơn giản chỉ là... nàng đói.
Vừa bước vào liền có hai đại hán thân hình như hộ pháp đưa tay chắn ngang trước mặt nàng, hai người này tất nhiên cũng không muốn gây khó dễ chỉ là muốn nàng đưa ra lệnh bài thân phận, sau đó giao nộp điểm cống hiến liền có thể tiến vào bên trong.
Đây là quy của của Tửu Tiên Ý.
Tuy nhiên nàng không hiểu, nàng cũng không muốn hiểu cho lắm.
Chỉ để lại một đạo tàn ảnh, như một bóng ma nhẹ xuyên qua hai đại hán.
Thân ảnh của nàng phiêu hốt mờ ảo hư hư thực thực, đến mức toàn bộ Tửu Tiên Ý tầng 1 lúc này, đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, trong tầng 1 này chủ yếu chỉ là nhất lưu cao thủ, ở đây không có ai nhìn ra tốc độ của nàng.
Nàng bước lên tầng hai, sau đó vẫn là đi tiếp.
Bản thân nàng cảm thấy, tầng 2 góc ngồi không có đẹp, nàng liền thích từ trên

cao nhìn xuống, dù sao đây cũng là thói quen của nàng.
Tiếp theo nàng đặt chân lên tầng 3.
Ánh mắt rất nhanh nhìn về phía cái bàn ngoài cửa sổ, có thể nhìn ra toàn cảnh phố phường, trên cái bàn đó có một nam một nữ đang ngồi.
Nam là Đường Quan Nam, nữ tử liền họ Hoắc.
Ánh mắt nàng nhìn thẳng về phía Đường Quan Nam, sau đó trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, giọng nói của nàng liền vang lên.
“Hai ngươi nhường cái bàn này cho đi, ta quen ngồi vị trí này rồi”.
Câu nói này âm thanh không lớn nhưng lực sát thương rất lớn.
Dám ở trước mặt Đường Quan Nam nói ra câu này, chỉ sợ trong Huyền Bảng của Thiên Ý Thành cũng không có mấy người.
Nữ tử kia vậy mà lại dám?.
Hơn nữa ngữ khí của nàng không có cung kính, không có kiêng nể, chỉ đơn giản là...
Nàng muốn ngồi ở đây, hai người này liền phải nhường, quả thật chỉ đơn giải như thế.
Đường Quan Nam khuôn mặt thanh tú khẽ quay lại nhìn về phía nàng, trong ánh mắt lãnh đạm kia xuất hiện một tia nghi hoặc, sau đó liền quan sát nàng từ đầu đến chân.
Về phần nữ nhân họ Hoắc thì lại cười rộ lên, ít nhất cái khung cảnh này không phải lúc nào cũng được gặp.
“Nga, ngươi muốn ngồi đương nhiên có thể bất quá phải hỏi hắn ta xem hắn có cho không đã”.
Nữ nhân họ Hoắc vậy mà thật sự đứng lên, nhường ghế, về phần Đường Quan Nam hắn lúc này vẫn chỉ duy nhất nhìn nữ nhân này.
Nàng mặc một bộ váy dài màu đỏ, chân đi giày hoa chiều cao khoảng 1m3-1m4, mái tóc đen búi cao để lộ cái cổ trắng ngần cùng vành tai xinh đẹp, bất quá nếu chỉ nhìn từ bên ngoài mà nói nàng là một cái cô bé.
Giọng nói cũng rất trong trẻo, không cảm nhận được dấu hiệu tuổi tác, đặc biệt là ánh mắt ẩn trong mặt nạ đặc dị kia, ánh mắt của nàng trong vắt không có lấy một chút vẩn đục nào, ánh mắt của nàng như có thể nhìn xoáy vào tâm can người khác.
Đường Quan Nam là lần đầu tiên thấy một cái ánh mắt như thế này, ánh mắt này... làm hắn chán ghét vô cùng.
Nhìn vào ánh mắt kia, Đường Quan Nam vậy mà có cảm giác như toàn bộ nội tâm của mình bị nhìn thấu vậy.
Đường Quan Nam đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của nữ nhân họ Hoắc, trong tay hắn xuất hiện một cây kim cỡ nhỏ, động tác tay cực nhanh, nhanh đến dọa người.

Một chân bước ra, lướt qua người thiếu nữ áo đỏ, cánh tay nhanh đến mức hóa thành tàn ảnh, mũi kim châm như muốn đâm xuyên cả cả cổ trắng ngần.
Nữ nhân họ Hoắc tuyệt đối không ngờ, một Đường Quan Nam vốn thích giả heo ăn thịt hổ, vốn thích đóng giả ngây thơ trong sáng dĩ nhiên vừa gặp người khác liền hạ sát thủ?.
Nữ nhân áo đỏ kia rốt cuộc đã làm gì chọc giận Đường Quan Nam?.
Cái này chỉ sợ có một mình Đường Quan Nam biết đi.
....

Quyển 2 Chương 26

Tu La Môn (5)

Tốc độ ra tay của Đường Quan Nam cực nhanh, chỉ bàn về tốc độ xuất ám khí của hắn thậm chí có thể nói còn hơn cả Vô Song, mục tiêu chính là cái cổ trắng ngần kia.

Ở đây ngoại trừ nữ nhân họ Hoắc ra không ai nhìn thấy Đường Quan Nam xuất thủ, cũng không ai biết hắn muốn làm gì nữ nhân kia, chỉ thấy Đường Quan Nam đứng lên, bước ra một bước... những thứ còn lại không ai kịp theo dõi.

Đường Quan Nam cực kỳ tự tin vào tốc độ của mình, thậm chí khóe miệng hắn còn khẽ mỉm cười.

Hắn vốn là kẻ rất giỏi che đi sát khí của chính mình, hắn cũng không bao giờ lựa chọn giết người giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng không hiểu sao dưới đôi mắt kia, hắn vậy mà không cách nào tự chủ được.

Đôi mắt đó như một loại câu dẫn, một loại thúc đẩy chính con người chân thật của Đường Quan Nam đi ra vậy, thậm chí hắn còn không làm chủ được cảm xúc bản thân.

Kết quả là hắn liền ra tay.

Bằng vào thực lực Tông Sư cảnh của hắn lại thêm ra tay bất ngờ, trong suy nghĩ của Đường Quan Nam vốn không có khái niệm thất bại.

Tuy nhiên rất nhanh Đường Quan Nam biến sắc, hắn muốn dùng một châm đâm vào cái cổ trắng ngần kia bất quá liền thấy cơ thể giật giật, không cách nào tự chủ được, một cơn đau thấu xương truyền đến, thậm chí Đường Quan Nam cứ như vậy đổ gục xuống, một tay ôm lấy phần hông mình, khuôn mặt trắng bệch.

Không ai hiểu việc gì xảy ra, chỉ thấy nữ nhân váy đỏ chậm rãi ngồi xuống ghế, rồi nàng hơi hơi mỉm cười cùng nữ nhân họ Hoắc.

“Tỷ tỷ, phiền người gọi cho ta tiểu nhị được không, ta thật sự rất đói”.

Nữ nhân họ Hoắc ánh mắt trợn tròn lên nhìn khung cảnh trước mắt, bản thân nàng là người hiểu rõ nhất việc gì xảy ra, rõ ràng là Đường Quan Nam tấn công trước, sau đó cũng là Đường Quan Nam liền ngã gục trước.

Lúc này ai cũng có thể nhìn thấy, phần hông của Đường Quan Nam... dĩ nhiên cắm thẳng vào 3 cây châm ngọc, mỗi cây châm ngọc đều cắm xuyên da rồi ngập sâu vào thịt hắn.

Chính Đường Quan Nam cũng không tin tưởng được, trên đời này có người có tốc độ ra tay kinh khủng đến vậy, rõ ràng là hắn tấn công trước lại tấn công cực kỳ bất ngờ, vì sao vẫn là thua bởi nữ tử kia.

Đường Quan Nam ngã xuống, trên tầng 3 của Tửu Tiên Ý rất nhiều người cũng

đứng lên, nhìn chằm chằm vào nữ tử áo đỏ kia.
Có kinh sợ, có e dè nhưng phần nhiều là sát khí.
Bọn họ là Thiên Ý Thành sát thủ, Đường Quan Nam cũng là Thiên Ý Thành sát thủ.
Nữ nhân kia thì không phải, hoặc ít nhất chưa từng có ai nhìn thấy nàng trước đây.
Nếu nàng là người của Thiên Ý Thành mọi việc tất nhiên dễ nói nhưng nếu nàng không phải là người của Thiên Ý Thành lại dám tấn công người của Thiên Ý Thành, mọi việc liền rất khác.
Đây chính là Thiên Ý Thành quy củ, người của Thiên Ý Thành giết người khác là thiên kinh địa nghĩa, giết người ở đâu cũng được.
Người khác bị sát thủ của Thiên Ý Thành tấn công mà phản kháng lại đương nhiên cũng là thiên kinh địa nghĩa, sẽ không ai đi quản mấy việc này, điều kiện tiên quyết là... người đó không được phép ra tay trong Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành chỉ đón tiếp hai loại khách nhân.
Loại khách nhân thứ nhất là khách nhân hợp tác hai bên cùng có lợi.
Loại khách nhân thứ hai là khách nhân tiến vào Thiên Ý Thành, giao nhiệm vụ.
Nếu là loại khách nhân đầu tiên thì cũng thôi nhưng loại khách nhân thứ hai dám động thủ trong Thiên Ý Thành, chỉ có chết.
Tuy nhiên ngay trong lúc này, tại Tửu Tiên Ý tầng thứ ba một thân ảnh xuất hiện, người này vừa xuất hiện Đường Quan Nam sắc mặt liền ửng hồng, cho dù hắn đau đớn vô cùng vẫn cố gắng phải gượng đứng lên.
Người đến không ngờ là một trong chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành, kỳ danh – Độc.
Độc thân là Đại Tông Sư cường giả, lại là sư phụ của Đường Quan Nam, bản thân Độc có quan hệ cực sâu cùng Đường Môn, nếu Độc trưởng lão đã đến đây đương nhiên phải lấy công đạo cho Đường Quan Nam, dù sao Độc trưởng lão cũng nổi tiếng làm người bao che khuyết điểm.
Chỉ là không ai ngờ Độc trưởng lão đưa tay ra, một tát thẳng vào mặt Đường Quan Nam, một tát này đánh sập một mảng tường của Tửu Tiên Ý, một tát này khiến Đường Quan Nam hộc máu miệng, cả người co giật nằm trên mặt đường.
Trong mắt Độc trưởng lão lúc này chỉ có kính ý, hơi hơi khom người về phía trước, giọng nói mang theo chút e dè.
“Là Độc không biết dạy dỗ đệ tử, mong Kiếm Hộ Pháp không có trách tội”.
Một câu này kinh động toàn bộ người trong Tửu Tiên Ý.
Thiên Ý Thành có 4 vị hộ pháp lần lượt là Huyễn Hộ Pháp, Xà Hộ Pháp, Kiếm Hộ Pháp cùng Kim Hộ Pháp.
Tại Thiên Ý Thành chỉ có Kim Hộ Pháp thường xuyên ở lại rất ít đi ra ngoài, hoàn toàn xứng đáng là một vị hộ pháp của Thiên Ý Thành.

Về phần ba vị hộ pháp còn lại, có khi vài năm cũng không trở về Thiên Ý Thành một lần, vậy mà hôm nay Kiếm Hộ Pháp lại quay về?.
....
Bản thân Độc Trưởng Lão lúc này thật sự có vài phần sợ hãi, hắn vốn là ở trong Tửu Tiên Ý, hắn đi theo Kiếm Hộ Pháp vào tầng 4 Tửu Tiên Ý, tất nhiên sự việc bên trong tầng 4 kia là gì hắn không có tư cách biết.
Thứ duy nhất mà Độc biết, là cái cô bé áo đỏ kia.
Độc là trưởng lão của Thiên Ý Thành, bản thân hắn lại đi rất gần Kiếm Hộ Pháp, vì vậy tối hôm qua, Kiếm Hộ Pháp liền muốn hắn thay Kiếm Hộ Pháp bảo vệ cô bé này... thậm chí không tiếc tất cả đáp ứng nhu cầu của nàng.
Đây là lần đầu tiên Độc nghe thấy một yêu cầu như vậy từ một vị hộ pháp của Thiên Ý Thành chỉ là từ tối qua đến hôm nay, Độc cũng không có thời gian đến gặp cô bé áo đỏ kia mà thôi.
Lúc này từ trên tầng 4 của Tửu Tiên Ý, Độc thấy cô bé áo đỏ lại gần bàn của Đường Quan Nam, theo hiểu biết của ông ta với người đồ đệ này, Đường Quan Nam bản thân sẽ không phải kẻ lỗ mãng bất quá khi nhìn thấy Đường Quan Nam ra tay, Độc kinh hãi gần chết.
Đương nhiên kinh hãi là kinh hãi, Độc căn bản không ngăn cản nổi, ông ta chỉ có thể dùng hết sức lao ra mà thôi, bất quá khi nhìn thấy Đường Quan Nam ngã xuống, Độc trái lại thở phào một hơi.
Kinh động với thực lực cô bé áo đỏ thì ít mà kích động thì nhiều.
Nếu người ngã xuống kia là cô bé áo đỏ, chỉ sợ trên dưới Đường Môn hơn trăm mạng người trong một ngày liền bị giết sạch.
Hắn biết.... thế lực chân thật sau lưng Kiếm Lão
Trên tầng 4 của Tửu Tiên Ý lúc này, vang lên tiếng bước chân, cánh cửa tầng 4 chậm rãi mở ra.
Tầng 4 của Tửu Tiên Ý thật ra mà nói, là nơi Kim Hộ Pháp định cư, Tửu Tiên Ý cũng là sản nghiệp của Kim Hộ Pháp.
Muốn đi vào tầng 4 của Tửu Tiên Ý, trừ khi là người được Kim Hộ Pháp cho phép nếu không chắc chắn phải là người có cấp bậc ngang ngửa hoặc hợ Kim Hộ Pháp
Từ tầng 4 lúc này, một lão nhân mặc trường bào xuất hiện.
Lão nhân này ánh mắt sắc nhọn như dao, một đầu tóc trắng nhẹ phất phơ trong gió, khuôn mặt tuy đã già nhưng trên mặt vẫn còn ẩn ẩn sát khí không tán, thân hình dong dỏng cao, người mặc một bộ âm dương đạo bào.
Lão nhân này chính là Kiếm Hộ Pháp.
Đối với hành động của Độc Trưởng Lão, Kiếm Hộ Pháp chỉ là khinh thường nhếch miệng, căn bản không thèm trả lời, lão nhân này động thân một cái đã xuất hiện ở chiếc bàn gần cửa sổ, vậy mà cung kính lên tiếng.

“Đại nhân, người có bị kinh sợ không? người sao lại chạy đến Tửu Tiên Ý rồi, nếu người có mệnh hệ gì cái mạng già của lão phu cũng khó giữ”.
Nàng nhìn Kiếm Hộ Pháp một chút, sau đó lắc đầu, một tay chỉ vào bụng nhỏ, sau đó lại chỉ vào Kiếm Hộ Pháp.
“Ta đói nha vì vậy ta muốn tìm chỗ ăn cơm, hơn nữa lần theo khí tức của ngươi ta liền đến nơi đây. Tòa lầu các này thật sự thần kỳ dĩ nhiên lên tầng này xong, không tìm được khí tức của ngươi nữa rồi”.
Có thể lần theo khí tức của một vị ngũ tuyệt cấp cao thủ, đi theo đến tận đây, câu nói này đầy ngây thơ mà cũng đầy đơn giản nhưng.... trên đời này không có cái tông sư nào làm nổi.
Nàng năm nay 11 tuổi, chỉ là một cái siêu nhất lưu cao thủ, bất quá nàng hơn đám tông sư trong thiên hạ nhiều lắm.
Đối với khả năng của nàng, Kiếm Hộ Pháp nhìn mãi thành chết lặng, ông ta chỉ đơn giản mỉm cười, sau đó khí thế lan ra toàn bộ Tửu Tiên Ý.
“Biến”.
Một chữ đơn giản nhưng sát khí bao chọn Tửu Tiên Ý, dưới sát khí của kiếm lão, cho dù là Độc Trưởng Lão cũng là biến sắc huống gì mấy cái đệ tử ở đây, toàn bộ đều là lựa chọn rời đi, trước khi đi đều cố gắng hết sức nhớ kỹ cái hình ảnh của nữ tử áo đỏ ngồi gần cửa sổ kia.
Là cái thế lực nào trong thiên hạ bá đạo đến cái mức này?, có thể lấy ngũ tuyệt cấp cao thủ ra làm thủ hạ, còn khiến một vị ngũ tuyệt cấp cao thủ cung kính đến vậy?.
Bốn vị hộ pháp của Thiên Ý Thành, ai cũng có thân phận ngoài sáng cùng trong tối.
Trong tối bọn họ là sát thủ Thiên Ý Thành, nhưng ngoài sáng họ là ai liền không biết.
Sau khi Thiên Ý Thành mọi người toàn bộ rời đi, lúc này cánh cửa tầng 4 vốn đóng im ỉm kia lại một lần nữa mở ra.
Bên trong đi ra là một thân ảnh tương đối cao, mái tóc màu đen xõa ra phía sau.
Đây là một cái nữ nhân, một cái nữ nhân cho người ta một cảm giác kinh diễm.
Trên người nàng mặc một bộ giáp trụ, một bộ giáp trụ toàn bộ đều bằng hoàng kim, đến cả mặt nạ che mặt cũng làm bằng hoàng kim.
Nàng là Kim Hộ Pháp của Thiên Ý Thành, vị hộ pháp chịu trách nhiệm bảo hộ Thiên Ý Thành.
Kim cũng không có nói gì, chỉ là ngồi thẳng xuống cái bàn ngoài cửa sổ kia, ánh mắt nghi hoặc nhìn một chút nữ tử áo đỏ, sau đó lại nhìn Kiếm Lão.
“ Người ngươi muốn nói với ta, là nàng?”.
Kiếm Lão mỉm cười, khẽ gật đầu.
“Đúng, là nàng. Ta lần này đến đây muốn được sự đồng ý của ngươi, bằng vào

hai chúng ta giúp nàng mở ra Thiên Ý Thành – Thiên Ý Bí Cảnh”.
Kim Hộ Pháp nhíu chặt đôi lông mày của mình lại, nhìn về phía Kiếm Hộ Pháp.
“Lý do?, tại sao phải giúp nàng mở ra Thiên Ý Bí Cảnh?, hơn nữa muốn mở ra bí cảnh cần phải có 3 vị hộ pháp cộng đồng ủng hộ, lão đầu ngươi thuyết phục được ai trong số hai tên kia chưa?”.
Kiếm Hộ Pháp mỉm cười, trong tay nhẹ đặt ra một tấm lệnh bài.
Lệnh bài cổ xưa, có ghi một chữ Huyễn.
Huyền Hộ Pháp cũng chính là Nhân trưởng lão, việc này không có nhiều người biết.
Huyễn Hộ Pháp bản thân làm người không tiếp xúc với bất kỳ ai trong thiên hạ, không bán mặt mũi cho ai... vậy mà Kiếm Hộ Pháp có thể lấy được lệnh bài của hắn, tuyệt đối là một việc không cách nào tưởng tượng được.
Lần này đến chính cả Kim Hộ Pháp cũng giật nảy cả mình, ánh mắt nhìn về nữ tử kia mang theo một tia kinh diễm.
“Nàng ta... có quan hệ gì với Trường Sinh Chân Nhân?”.
Kim Hộ Pháp biết, trên đời này ngoại trừ Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong ra còn không có ai có tư cách lấy được Huyễn Lệnh của Huyễn Hộ Pháp.
Huyễn Hộ Pháp kẻ này.... chưa bao giờ mang Huyễn lệnh theo người, lệnh bài từ đầu đến cuối đều đặt ở bên trong Trường Sinh Điện.
Kiếm Hộ Pháp chỉ nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt hướng về Thiên Ý Lâu xa xa, nhìn về tầng cao nhất của Thiên Ý Lâu, sau đó nhếch miệng.
“Có Huyễn lệnh, có Kiếm lệnh, không biết Hoàn Nhan cô nương ngươi có giao nốt Kim lệnh ra không?”.
Kim Hộ Pháp là một cái nữ nhân, nàng mang họ Hoàn Nhan.
Họ Hoàn Nhan là một cái họ... phi thường đặc biệt bởi đây là dòng họ của hoàng tộc.
Chỉ có Kim Quốc hoàng tộc mới có tư cách mang theo họ Hoàn Nhan.
Kim Hộ Pháp sau khi nhìn thấy Huyễn Lệnh cũng không tiếp tục suy nghĩ, trong tay liền đưa ra một tấm Kim Lệnh.
“Nếu là Trường Sinh Chân Nhân đưa ra yêu cầu, Hoàn Nhan không dám không theo, dù sao năm đó Hoàn Nhan vẫn là nợ Trường Sinh Chân Nhân một mạng, lão đầu lệnh bài ngươi giữ, ta có chút mệt mỏi, liền không tiếp tục trò chuyện”.
Kim Hộ Pháp nói xong thân hình liên lao vút khỏi Tửu Tiên Ý, nàng đi đâu... không ai biết.
Chỉ khi Kim Hộ Pháp đi rồi, Kiếm Hộ Pháp mới nhẹ mỉm cười.
Ba vị hộ pháp lệnh ở đây, đồng nghĩa với Thiên Ý Bí Cảnh mở ra, đương nhiên mở ra chỉ vì một người, vì một mình nàng mà thôi.
Việc hôm nay, cũng là không ai biết.
....

Ở bên trong Thiên Ý Thành là cái tình trạng gì bên ngoài Thiên Ý Thành tất nhiên không ai rõ.
Thiên Ý Thành bên ngoài lúc này cũng không có người, toàn bộ 36 vị sát thủ tham gia chiến dịch Tu La Môn lần này đều tản ra, tuy nhiên đáng nói là 16 vị Tông Sư kia lại là chia đội ngũ.
Lấy 4 người làm một tổ đội, 4 vị Tông Sư kết đội đi cùng nhau, đúng là đủ sức giết sạch tất cả các đoàn đội trong cuộc thí luyện lần này.
Trời càng về trưa, tốc độ tiến lên của đám cao thủ này càng nhanh, chỉ mất khoảng 3 tiếng đồng hồ liền bắt đâu tiến vào khu vực rừng rậm bên ngoài.
Tuy nhiên lúc này ở cửa cánh rừng, lại có một cái nữ nhân khoanh tay đứng đó.
Nàng mặc một bộ quần áo bình thường bằng vải gai thậm chí có chút quê mùa.
Khuôn mặt không tính là xinh đẹp, thậm chí còn bị gọi là khó coi, thân hình phát tướng cũng căn bản không thích hợp với một người tập võ, bất quá nàng đứng nơi đó liền không có một cái sát thủ nào dám động tới nàng, chỉ vì trên cổ nàng đeo một tấm hoàng kim lệnh bài có ghi chữ Cơ.
Trước mặt Cơ hiện nay là hai đội ngũ sát thủ, một đội được hình thảnh bởi 4 tông sư cường giả, một đội hình thản bởi 4 nhất lưu cao thủ.
Trước mặt Cơ lúc này, bất kể là đội ngũ nào cũng không dám hé răng lên một câu, bọn họ không cách nào nhìn thấy thực lực nữ nhân vừa béo vừa xấu kia, nhưng chỉ cần nhìn thấy tấm lệnh bài cho dù không phải là Cơ, bọn họ vẫn tin là Cơ.
Cơ đối với hai cái đội ngũ này, đơn giản chỉ cười cười.
Tay phải chỉ về một hướng.
“Bốn cái nhất lưu cao thủ các ngươi đi về bên này, một đường đi về phía tây nam hiểu chứ?”.
Bốn cái nhất lưu cao thủ kia nào hiểu cái khỉ gì?, bất quá Cơ đã nói thì bọn họ không hiểu cũng phải hiểu.
Bốn người liền cung kính gật đầu.
“Thuộc hạ tuân lệnh “.
Sau đó một mạch chạy về hướng tây nam.
Về phần bốn tên Tông Sư kia, không có lệnh của Cơ, ai dám động?.
Cơ ánh mắt mị mị nhìn người cầm đầu trong 4 người, sau đó hai mắt liền khẽ tỏa sáng.
“ A ngươi là Vu Chiến Dã đúng không?, bản trưởng lão nhận ra ngươi”.
Vu Chiến Dã nghe Cơ nói vậy, khuôn mặt liền hơi hơi đỏ lên.
“Chiến Dã tham kiến Cơ trưởng lão”.
Cơ nhìn hắn rồi lại nhìn 3 người sau lưng hắn, nàng cười rộ lên bất quá trong cái hình dáng này mà nói, nụ cười của nàng quả thực phải nói là vô duyên.
“Mấy người các ngươi 3 năm trước đã tốt nghiệp rồi nha, tiến vào Huyết Chích

Đoàn, ta còn tưởng không tính về Thiên Ý Thành thi lên Huyền Cấp chứ?, lần này vị Khách đại nhân kia đúng là hạ đủ vốn”.
Cơ nói vậy làm cả 4 người cúi đầu không thôi, dù sao bọn họ cũng là Huyền Đội đội trưởng khu vực phía nam, không ngờ lại phải đi đối phó với vài cái tiểu tử còn chưa ra đời?, sao có thể không xấu hổ.
Hơn nữa đám bọn họ đều là được đào tạo ở Thiên Ý Thành, tuy nhiên lại chưa vượt qua Huyền Cấp khảo thí, vẫn bị coi là một cái Hoàng Cấp sát thủ không hơn không kém, quay lại Thiên Ý Thành quả thật có chút mất mặt.
Cơ cũng là không có khiển trách mấy người này, tất cả đều là người làm theo lệnh, ai có thể không nghe lời cấp trên cho dù là Cơ nàng có nhiều khi cũng chỉ ‘duy mệnh là làm’ không có tư cách từ chối.
“Được rồi, bản trưởng lão cũng không có trách các ngươi, hơn nữa con trai Khách Quang Tiên chết hắn nổi giận cũng là đúng, đám hung thủ giết Sử Văn Tiến ở một hang động, cách đây 15 dặm về phía bắc, có điều đám người này nhân số tương đối đông, vẫn là cẩn thận một chút”.
Cơ nói xong vậy mà còn nhẹ vỗ vai Vũ Chiến Dã.
Vu Chiến Dã nghe vậy, thân hình lập tức run lên.
Hắn biết Cơ đang giúp hắn cùng đồng bọn lập công, chỉ cần trả thù thành công cho con trai Khách Quang Tiên, bọn họ liền được trọng thưởng.
Hơn nữa số lượng đông thì sao?, bọn họ là tông sư cao thủ, bốn cái tông sư cao thủ liên hợp lại có thể nói là vô địch tại cuộc thí luyện này, làm gì có chuyện sợ hãi số lượng.
Vu Chiến Dã còn cảm thấy lời Cơ nói tất nhiên là đúng, không có số lượng áp đảo sao có thể giết chết đội ngũ của Sử Văn Tiến.
Vì vậy hắn cùng ba cái đồng đội đều lập tức cung kính cúi đầu.
“Chiến Dã đa tạ đại nhân thành toàn”,
Nói xong hắn liền dẫn đội ngũ đi thẳng theo hướng Cơ chỉ.
Vu Chiến Dã cũng không biết trước hắn cũng có hai cái Tông sư đội ngũ cũng là cảm kích cúi đầu như vậy với Cơ.
Lưng dựa vào một thân cây, nhẹ đưa ngón tay ra khẽ bấm, khóe miệng từ từ cong lên.
“Để tính xem, mấy tiểu tử kia chịu được bao nhiêu cái tông sư cao thủ vây công đã “.
Sau đó nàng thật sự bắt đầu ngồi nhẩm tính, trong mắt hiện lên một tia vui vẻ, đối với nàng mà nói, lần này chơi thật vui.
....

Quyển 2 Chương 27
Độc

Tu La Môn mở ra bình thường là để luyện khả năng sinh tồn của những thí sinh tham gian thí luyện mỗi đợt.
Bình thường mà nói trong thí luyện sẽ lấy ba ngày đầu tiên ra để lựa phân chia thực lực, cố gắng đạt điểm thành tích, sau đó dùng hai ngày còn lại thể hiện tài năng, bất kề là giết ngược sát thủ đến từ Thiên Ý Thành hay là trốn được sát thủ Thiên Ý Thành truy sát đều tính thành công.
Tuy nhiên Tu La Môn năm này lại khác, với việc có quá nhiền tông sư cao thủ tham dự mà nói, việc chạy trốn hay ẩn núp là không thể, chạy trốn một cái nhất lưu cao thủ không khó nhưng chạy trốn tông sư lại là một khái niệm hoàn toàn khác.
Nhóm người của Vô Song cũng không biết tiếp theo đang chờ đợi họ cái gì, vẫn theo ý tưởng ban đầu, bắt đầu hợp quân lại, trở về khu tập kết của đội phòng ngự.
Nói thật Vô Song cũng không có ngu ngốc, hắn lúc này cũng có thể cảm nhận được áp lực lớn lao đè lên đôi vai mình, hắn đương nhiên biết trong Tu La Môn thí luyện càng nhiều người tập trung thì càng nhiều nguy hiểm.
Càng nhiều người tập trung dẫn đến cơ động càng giảm, cơ động càng giảm thì càng là mục tiêu dễ tiêu diệt, nếu tính cả đám người Phong Nhất Trận gia nhập, đội ngũ của Vô Song đã lên đến 24 người, đây là một cái con số quá lớn.
Điều duy nhất làm Vô Song cảm thấy tiến thoái lưỡng nan là, hắn không có cách nào buông bỏ đồng đội của mình, việc này nói ra rất buồn cười nhưng người ta đã tin tưởng vào hắn, hắn dĩ nhiên lại buông tay, đừng nói là người khác nghĩ gì, chính Vô Song cũng không chấp nhận.
Ngoài ra còn một cái nguyên nhân nữa, Vô Song cảm thấy bằng vào thực lực đội ngũ của bọn họ, cũng không nhất thiết phải lựa chọn tách đội, Vô Song hắn vẫn suy nghĩ tương đối đơn giản, nếu như Tu La Môn mọi lần nhiều nhất chỉ có 3-4 cái tông sư cường giả đi ra thì bọn hắn không phải sợ.
Bằng vào Vô Song – Đường Vô Lệ - Hồ Phỉ - Phong Nhất Trận chẳng nhẽ không thể giải quyết được vài cái tông sư cao thủ?.
Chính vì tin vào một điểm này, sự tự tin của Vô Song liền tăng lên rất nhiều mà chính hắn cũng không nhận ra nguy hiểm đang gần kề với mình.
Đội ngũ của Phong Nhất Trận ngoài hắn ra còn có 4 cái nhất lưu cao thủ cùng 3 nhị lưu cao thủ.
Bốn nhất lưu cao thủ bên trong không ngờ cũng có hai cái huynh đệ, một kẻ gọi

là Hồ Diên Ngạo, một người là Hồ Diên Bá sở trường dùng đao cùng cận chiến.
Hai người còn lại là một cái cao thủ dùng trường tiên (roi) gọi là Tô Gia Kiệt, một người là cao thủ cận chiến gọi là Âu Đại Dã.
Bốn cái nhất lưu cao thủ cộng với Phong Nhất Trận hợp thành tổ đội đương nhiên cũng không yếu.
Về phần 3 cái nhị lưu cao thủ ngoại trừ Dư Liên Nhi ra thì hai người kia một gọi là Tần Lạc, người còn lại là Mạnh Thường.
Tần Lạc cùng Mạnh Thường cũng không phải không có tài năng riêng, Tần Lạc bản thân giỏi nhất là theo dấu người khác, khả năng truy tung của hắn rất tốt về phần Mạnh Thường cũng như Hắc Báo bên đội Vô Song, tốc độ rất cao.
Việc nâng số thành viên trong đội ngũ lên con số 24 đồng thời cũng tăng gánh nặng điểm số rất lớn với nhóm người Vô Song, dù sao 24 người cùng muốn đi vào Thiên Ý Thành đồng nghĩa với bỏ ra 240 điểm tích lũy, ngoại trừ 120 điểm tích lũy ban đầu do giữ được lệnh bài ra liền phải đi tìm tiếp 120 điểm nữa.
Cũng may là những người dẫn đầu mỗi đội ngũ đều rất mạnh, ít nhất trong 3 ngày cũng toàn diệt được 1 cái đội ngũ khác, dẫn tới về mặt lệnh bài mà nói bên Vô Song chưa chắc đã không kiếm đủ điểm.
Phải biết tổng hợp số lệnh bài của 24 người này cũng có tới 60 tấm lệnh bài, chỉ cần vận khí không quá kém chỉ sợ muốn đủ số điểm cũng là không khó.
Chỉ cần trở lại điểm tập kết, nhóm người Vô Song liền có thể bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.
....
Cũng không mất bao lâu, 14 người cũng quay về điểm tập kết, khi vừa nhìn thấy đi theo Vô Song cùng Hồ Phỉ có thêm một cái đội ngũ xa lạ, đám người Hùng Bì cùng Hùng Đảm bản đầu chỉ là thoáng ngạc nhiên bất quá rất nhanh vẫn là ổn định lại như cũ.
Có đội ngũ Đường Vô Lệ gia nhập trước đây dẫn tới việc sát nhập thêm một đội ngũ khác cũng là không quá khó khăn, tuy nhiên trong sơn động ban đầu tự nhiên thêm vào 8 người liền có chút chật chội.
Sơn động chật chội này chỉ sợ khó mà dung nạp đủ toàn bộ mọi người, vì vậy Vô Song vẫn là quyết định sau khi kiểm kê lệnh bài xong liền thay đổi địa điểm.
Hang động này là một hang động tự nhiên trên vách núi cao do hai huynh đệ Hùng Bì cùng Hùng Đảm tìm được, đường dẫn lên bên trên chỉ có duy nhất một tiểu lộ nhỏ lại tương đối khó nhìn thấy, dẫn tới đây là một cái vị trí lý tưởng, công bằng mà nói Vô Song quả thực không có muốn thay đổi vị trí, nhất là trong lúc Tu La Môn mở ra như vậy.
Hang động này chia làm hai phần, phần lộ thiên cùng phần ẩn sâu dưới lòng đất, lúc này bốn người Vô Song – Hồ Phỉ - Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận đang ở dưới lòng đất, kiểm kê số lệnh bài cũng như điểm tích lũy.

Ở bên ngoài có đám người Đường Ngạo bảo vệ cũng là không có quá nhiều lo lắng.
Nhiệm vụ của bọn họ vẫn tương đối đơn giản, kế hoạch của Vô Song trong Tu La Môn cũng đã được vạch sẵn, nếu có đủ điểm tích lũy thì chỉ cần bảo đảm vấn đề phòng ngự cùng lương thực, sau đó ở lại đây chờ đến gần hết thời gian liền một mạch tiến thẳng về Thiên Ý Thành liền có thể coi là an toàn.
Nếu không đủ điểm tích lũy cũng sẽ không quá khó khăn, đầu tiên vẫn bảo đảm khả năng phòng ngự của đoàn đội sau đó chia quân làm hai đường, lấy 4 người mạnh nhất tách làm 2 đội chia nhau ra ngoài đi săn đám người Thiên Ý Thành.
Theo tính toán của Vô Song, chỉ cần vận khí không quá kém, không đụng vào vài cái tông sư cùng đi một lúc thì nhiệm vụ này cực kỳ dễ dàng, Thiên Ý Thành nhất lưu cao thủ căn bản không đủ cho đám người bọn họ giết.
Tất nhiên là dù cách nào, dù trường hợp nào đi chăng nữa vẫn phải đảm bảo khả năng phòng ngự cùng tích trữ đầy đủ lương thực.
Bên trong đội ngũ cũng đã có một số người, tản ra ngoài tìm kiếm lương thực.
....
Trên núi có một khu rừng nhỏ, cây cối tương đối rậm rạp, cũng chẳng thiếu hoa quả tươi tốt, những người không có chiến lực quá mạnh liền sẽ được phân công vào rừng hái hoa quả, trong nhóm này có Mộc Tang cùng Dư Liên Nhi.
Dư Liên Nhi bản thân cũng là nữ nhân, nàng vốn ở bên người Phong Nhất Trận nhưng từ khi Phong Nhất Trận thấy Vô Song liền sẽ không quan tâm gì đến nàng nữa, Dư Liên Nhi liền chỉ có thể nghiến răng ken két, bất quá nàng đúng là không làm gì được Vô Song, an toàn của nàng hiện nay tất cả là trong tay Vô Song, chỉ có thể phục tùng.
Đây chính là tâm lý chung của nữ nhân, nữ nhân với nữ nhân liền có ganh đua rất lớn.
Nàng cùng Phong Nhất Trận không có tình cảm, đơn giản chỉ là đánh đổi nhưng dẫu sao đây cũng được coi là nam nhân của nàng, nhìn thấy một cái nam nhân cùng chung chăn gối chạy theo một cái nữ nhân khác không phải mình, quan trọng hơn cái nữ nhân kia còn là lần đầu gặp mặt, Dư Liên Nhi sao có thể vui vẻ.
Một điểm yếu khác của đoàn đội.... rất dễ chia cắt.
Dư Liên Nhi cũng không thể làm gì, nàng dù sao không có võ công lại chẳng có thế lực, đơn giản chỉ dựa vào tư sắc mà thôi, tâm kể cả có ghen ghét như thế nào cũng không có cách nào nói ra, nàng lúc này chỉ có thể ngoan ngoãn hái trái cây dại.
Đúng lúc này, phía sau nàng vang lên tiếng bước chân, người đi tới... là Mộc Tang.
Mộc Tang toàn thân che kín, hắn liền cho người khác một loại cảm giác thần thần bí bí, hơn nữa vì Mộc Tang quanh năm làm bạn với độc vật dẫn đến rất

nhiều người tương đối ghê sợ với hắn, vô hình chung Mộc Tang ngay cả trong đội ngũ của Vô Song cũng bị cách ly.
Tuy nhiên trong đội ngũ, Mộc Tang đi rất gần Vô Song, nói không quá thì ngoại trừ Hồ Phỉ ra bản thân Mộc Tang là người được Vô Song coi trọng nhất đoàn đội, kiến thức về y dược của hắn rất khá, lại thêm một số vật hắn có thể tự tay chế tạo ra ví dụ như loại ám hiệu mùi hương kia đã đủ để rất nhiều người hiểu được sự quan trọng của hắn trong đội ngũ.
Dư Liên Nhi lúc này cảm thấy tiếng động, nàng liền quay đầu lại, đến khi nhìn thấy Mộc Tang khuôn mặt liền thở ra một hơi, rồi biến thành cau có.
“Ngươi làm cái gì vậy?, thần thần bí bí tính dọa chết bản cô nương sao?, đi xa xa một chút, nếu không bản cô nương liền đánh chết ngươi”.
Nộ hỏa của Dư Liên Nhi lúc này rất lớn, đương nhiên sẽ không bán mặt mũi cho Mộc Tang.
Tuy nhiên rất nhanh... Dư Liên Nhi sẽ phải thay đổi suy nghĩ.
Đừng nói là Dư Liên Nhi thay đổi suy nghĩ mà bất cứ ai nhìn thấy Mộc Tang chuẩn bị làm gì đều sẽ kinh hồn táng đảm.
Mộc Tang là một cái nhị lưu cao thủ, bản thân hắn cũng không am hiểu chiến đấu đây là việc ai cũng biết.
Nhưng Mộc Tang lúc này nhẹ bước ra một bước, thậm chí để lại tàn ảnh, một tay ấn vào vai Dư Liên Nhi, khiến nữ nhân này chịu một sức nặng khủng khiếp, cả người quỳ thẳng xuống dưới mặt đất, sắc mặt trắng bệch.
Mộc Tang sau đó, ngồi lên lưng Dư Liên Nhi, về phần Dư Liên Nhi đang trong trạng thái dùng cả hai tay hai chân quỳ trên mặt đất, giống như một... cái bàn vậy.
Dư Liên Nhi rất hoảng sợ, nàng rất muốn kêu lên nhưng nàng... không kêu nổi.
Khuôn mặt xinh đẹp trắn bệch, cả người lạnh toát.
Khi những ngón tay của Mộc Tang kia nhẹ lướt trên khuôn mặt nàng, Dư Liên Nhi liền cảm thấy run lên không thôi.
Mộc Tang đối với Dư Liên Nhi, chỉ là mỉm cười.
“Tu La Môn mở ra rồi, có chút thú vị a “.
Liếm liếm khóe môi, Mộc Tang lần đầu tiên tháo bỏ mấy tấm vải che mặt trên người.
Mộc Tang kẻ này cực kỳ... kinh khủng.
Hắn nửa khuôn mặt bị hủy đi nhưng nửa khuôn mặt bên kia thì tuấn mỹ vô cùng.
Nửa người Mộc Tang lộ ra làn da tương đối trắng trẻo nhưng nửa còn lại của hắn... đầy những vết sẹo kinh tởm.
Cánh tay của Mộc Tang... tay trái của hắn cực kỳ trắng trẻo tràn đầy sức sống.
Về phần tay phải lại khô quắt lại, chuyển sang màu tím đầy tử khí.
Mộc Tang đứng lên, sau đó hắn cúi người xuống, khuôn mặt kinh tởm nhìn Dư

Liên Nhi, sau đó cái lưỡi đỏ lòm nhẹ đưa ra liếm lên khuôn mặt nàng.
Dư Liên Nhi toàn thân run lẩy bẩy, chỉ là nàng không có cách nào cử động, không có cách nào hô lên, chỉ có ánh mắt là ngập tràn kinh hãi, Mộc Tang người này căn bản không có phần nào giống con người.
Mộc Tang tiếp tục dùng cánh tay già nua kia, vuốt ve khuôn mặt Dư Liên Nhi, ánh mắt hiện lên một tia sắc dục nhưng rất nhanh cũng bị hắn đè xuống.
“Khặc khắc, ta biết ngươi cũng là người thông minh, thời gian của ta không có nhiều, chúng ta người thông minh cũng là không nên nói vòng vo đi”.
“Mục tiêu của ngươi là gì, ta không quan tâm lắm bất quá mục tiêu của ta liền là đội trưởng”.
Nói đến đây, Mộc Tang lại liếm liếm đôi môi khô khốc, nghĩ đến Vô Song, hắn liền cảm thấy phấn khích vô cùng.
Sự phấn khích này không phải là tình cảm, cũng chẳng phải vì Vô Song bên ngoài xinh đẹp ra sao, sự phấn khích này đến từ thủ pháp châm cứu của Vô Song.
Kẻ khác nhìn không ra, Mộc Tang sao có thể không nhìn ra?.
Đại danh đỉnh đỉnh Dược Vương Thần Châm, Mộc Tang không nhận ra thì hắn quá vô dụng rồi.
Nghĩ đến Dược Vương Thần Châm bản thân Mộc Tang thân thể liền liên tục run lên vì phấn khích, Dược Vương Thần Châm... vốn là ghi bên trong Dược Vương Phần Thiên.
Mộc Tang hắn không có ngu, Vô Song bằng này tuổi đã có y thuật tạo nghệ kinh người, nếu không phải là có Dược Vương Phần Thiên bên người hắn đánh chết cũng không tin.
“Ngươi muốn sống không?, nếu muốn sống thì nháy mắt vài cái”.
Cố gắng hết sức bình ổn tâm tính, Mộc Tang trở lại cái giọng mang vài phần nhút nhát cùng đặc sệt của người dân Tây Vực kia, nếu không phải ngoại hình của hắn vẫn cực kỳ kinh dị, Dư Liên Nhi còn tưởng đây là hai người khác nhau.
Dư Liên Nhi cũng chẳng suy nghĩ gì, nàng vẫn là liên tục nháy mắt, nàng muốn sống.
Mộc Tang thấy vậy, ánh mắt lóe lên.
“Thông minh, vậy chúng ta hợp tác đi, khặc khặc. Điều kiện rất đơn giản ngươi vì ta làm việc, ta tha chết cho ngươi, hơn nữa ngươi đi theo ta đảm bảo có thể sống mà đến Thiên Ý Thành”
Nói xong cũng mặc kệ Dư Liên Nhi có đồng ý hay không, từ ngón tay của Mộc Tang một con trùng màu trắng xuất hiện.
Đây chính là cổ trùng, đây chính là ‘cổ’ của người Miêu Cương.
Con trùng nhỏ màu trắng này cực kỳ bé, chiều dài chỉ bằng hai đốt ngón tay, chiều rộng có lẽ chỉ bằng khoảng chục sợi tóc ghép lại mà thôi.

Dư Liên Nhi không biết Mộc Tang sẽ làm gì mình, nàng điên cuồng run rẩy, điên cuồng muốn hét lên, nhưng nàng làm không được.
Tiếp theo cơn ác mộng của Dư Liên Nhi bắt đầu, chỉ thấy Mộc Tang... đặt con trùng kia vào tai nàng.
Con trùng này dĩ nhiên... chui vào bên trong tai Dư Liên Nhi, Dư Liên Nhi chỉ cảm thấy ngứa ngáy một chút sau đó toàn bộ cơ thể liền cảm nhận thứ cảm giác tê buốt kinh khủng khiếp.
Tiếp theo... mọi việc lại bình thường, nhưng Dư Liên Nhi biết, tính mạng nàng chỉ sợ toàn bộ nằm trong tay tên quái vật kia.
Thiên hạ này, kỳ nhân không thiếu.
Mộc Tang kè này có thể coi là kỳ nhân.
Chỉ thấy hắn lại lấy ra một viên đan dược màu đỏ, sau đó nhét vào miệng Dư Liên Nhi, rồi bóp lấy miệng nàng.
Đan dược vừa vào miệng, liền hòa tan ra, trực tiếp biến mất trong miệng Dư Liên Nhi.
Làm xong mọi việc, Mộc Tang mới đứng dậy phủi phủi tay, đồng thời rút một cyaa châm nhỏ ở cổ Dư Liên Nhi ra.
“Tốt rồi, ngươi có thể đứng lên nha”.
Dư Liên Nhi sợ hãi ngồi dậy, nàng thực sự muốn hét lên bất quá lý trí cho nàng biết, nếu nàng hét lên chỉ sợ... nàng sẽ chết.
“Ngươi... ngươi đối với ta muốn làm gì, ngươi sử dụng cái gì lên ta?”.
Đáp lại Dư Liên Nhi là một cái tát thanh thúy, Mộc Tang thản nhiên vả thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp kia.
Sau đó hắn đưa một tay ra nắm lấy tóc của Dư Liên Nhi, kéo lại gần khuôn mặt kinh khủng của mình.
“Ngươi phải hỏi, ta muốn ngươi làm gì mới đúng”.
Sau đó hắn dùng sức, lại hất Dư Liên Nhi lùi lại phía sau, cả người Dư Liên Nhi liền ngã ngồi xuống.
Nhìn vào Mộc Tang lúc này, Dư Liên Nhi cảm thấy sợ hãi vô cùng, toàn bộ cơ thể đều căng cứng.
“Ngươi... ngươi muốn ta làm gì”.
Dư Liên Nhi run rẩy lên tiếng, mới khiến Mộc Tang trong mắt có một tia thanh minh lại, hắn nhếch miệng.
“Ngủ với kẻ gọi là Phong Nhất Trận kia một đêm, liền đủ... dù sao phế vật như ngươi ta cũng không có yêu cầu quá cao”.
Dư Liên Nhi nghe đến đây, trên mặt xuất hiện một tia nhục nhã, bất quá không có sức mạnh, nàng có thể làm gì?.
“Phong... Phong Nhất Trận chỉ sợ hắn không có ngủ với ta... hắn có con bé tóc trắng kia... hắn”.

Đáp lại giọng nói run rẩy của Dư Liên Nhi, bản thân Mộc Tang thản nhiên vô cùng lấy ra một bình thủy tinh màu đỏ.
“Khặc khặc, nói thật với ngươi nếu được ta muốn ngươi ngủ cùng tên Phi Hổ kia, bất quá kẻ này nội lực cực mạnh, nguyên dương vẫn còn ngươi muốn ngủ với hắn khó vô cùng”.
“Kẻ họ Đường kia cũng không tệ, tuy nhiên hắn xuất thân Đường Môn, kháng tính với mấy thứ này rất mạnh, chỉ sợ sẽ lộ”.
“Chỉ còn lại tiểu tử họ Phong kia, nguyên dương đã mất, nội lực tuy mạnh nhưng cũng chẳng tinh thuần, lại thêm phong lưu thành tính, ngủ với hắn liền dễ dàng “.
“Bình thuốc này chính là Âm Dương Hợp Hoan Tán, về phần sử dụng thế nào, không cần ta giúp ngươi giới thiệu?”.
“Bây giờ ta liền phải đi hái hoa quả, khặc khặc, ngươi vẫn là diễn tốt một chút, nếu để lộ ra dấu vết nào..”.
Mộc Tang nói xong, ánh mắt lóe lên, chỉ thấy bàn tay hắn khẽ động, không rõ hắn làm gì mà cả người Dư Liên Nhi gục xuống, toàn thân run rẩy đau đớn, sắc mặt xinh đẹp trắng bệch, quan trọng nhất có muốn mở miệng ra hô cũng là không được.
“Ngươi tốt nhất, nên biết mình là ai”.
Nói xong Mộc Tang lại quấn đống vải kia lên người đồng thời tiếp tục nghĩ tới Vô Song, nghĩ về Dược Vương Phần Thiên.
Dược Vương Phần Thiên 4 chữ này làm Mộc Tang không có cách nào tự chủ.
Như cảm nhận được cảm xúc của chủa nhân, từ cổ áo của Mộc Tang có một vật khẽ chui ra.
Đây là một đầu rết 4 màu.
Con rết này bắn đầu đưa hàm răng của nó ra, cắn vào cổ Mộc Tang, loại cảm giác tê buốt điên dại này, bắt đầu làm Mộc Tang một lần nữa bình tâm lại, ánh mắt cũng không còn điên cuồng.
Bỏ mặc Dư Liên Nhi ngồi đó, Mộc Tang thản nhiên bỏ đi.
......
Ở Miêu Cương, tồn tại một loại tu luyện, gọi là trùng thuật.
Luyện trùng có hai dạng, một là chơi cổ hai là chơi trùng.
Tạm thời không nói về ‘cổ ‘ chỉ nói về trùng.
Trùng lấy Thất Thải Độc Vương làm đầu.
Thất Thải Độc Vương một cắn, ngũ tuyệt cũng mất nửa cái mạng.
Mộc Tang hiện tại thành công nuôi ra một đầu rết 4 màu.
Con rết của hắn một cắn, Tông Sư cũng mất nửa cái mạng.
Kẻ luyện độc dược đáng sợ ở chỗ, bọn họ không nhìn tu vi.
Đừng nói là Tông Sư, Đại Tông Sư cũng chỉ như thế.

Mộc Tang kẻ này tuyệt đối cực kỳ cực kỳ đáng sợ.
....

Quyển 2 Chương 28

Huyền Cấp sát thủ

Người với người cũng không giống nhau, tầm mắt của người với người rất khác nhau.
Vô Song từ khi tiến nào Vương Bản Sơn hắn chưa dùng một chiêu một thức nào bên trong Quỳ Hoa Bảo Điển chính là vì lời nhắc nhở của Mục Nhân Thanh, hắn không muốn lại bị người khác nhắm đến, dù sao bỏ đi Quỳ Hoa Bảo Điển lại là cách giúp Vô Song tôi luyện những dạng thủ đoạn khác của chính hắn.
Nếu vẫn sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển tại Vương Bản Sơn lần này Vô Song chắc chắn không thể ngộ ra được Huyền Âm Chỉ, đồng thời cũng không nhận ra được sự lợi hại của Kim Nhạn Công hay thậm chí là Mãn Thiên Lưu Tinh của nhị sư huynh.
Lúc đầu Vô Song còn cảm thấy có chút vướng tay vướng chân nhưng hiện tại không có Quỳ Hoa Bảo Điển bản thân hắn đúng là vẫn sống tốt.
Tuy nhiên Vô Song cũng không biết, mình có một báu vật không thua không kém Quỳ Hoa Bảo Điển, đấy chính là Dược Vương Phần Thiên.
Nếu đặt Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Dược Vương Phần Thiên ở gần nhau chỉ sợ... số lượng người lựa chọn Dược Vương Phần Thiên còn gấp mấy lần Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo Điển là võ lực nhưng Dược Vương Phần Thiên là trí lực.
Trí lực cả đời đúc kết của dược vương tiền bối, sao có thể tầm thường?.
Dược Vương đời đầu tiên được gọi là Độc Thủ Dược Vương cũng là người gây dựng lên Miêu Cương Ngũ Độc Giáo hùng mạnh.
Nếu không phải bọn họ là người Miêu Cương rất ít khi đi ra khỏi tổ địa thì Ngũ Độc Giáo nào có thua danh môn đại phái nào trong võ lâm?, thực lực của Ngũ Độc Giáo không nằm ở võ công cao bao nhiêu mà là độc công lợi hại bao nhiêu.
Dược Vương Phần Thiên nếu đặt ở Ngũ Độc Giáo chỉ sợ sẽ nổ ra một trận kinh người đại chiến.
Ai cũng nói Ngũ Độc Giáo chí bảo chính là Ngũ Độc Châu cùng Bích Huyết Kiếm tuy nhiên hai vật này đã là gì so với Miêu Cương Đệ Nhất Nhân để lại – Dược Vương Phần Thiên?.
Thời gian luyện võ công của Vô Song tính ra rất ngắn, vèn vẹn chỉ có 5 năm thời gian.
5 năm thời gian với rất nhiều người chỉ dùng để đánh tốt trụ cột nhưng Vô Song đã có thể đạt đến độ cao này, đã đủ để thấy thiên phú của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Tuy nhiên 5 năm thời gian để nghiên cứu Dược Vương Phần Thiên là quá ngắn, Vô Song cho dù mang theo Cái Thế Thần Đồng thiên phú cũng không có cách nào làm nổi việc này, kể cả trong 5 năm qua hắn không luyện một chiêu một thức võ công nào thì hắn cũng không làm nổi.
Người thường muốn nghiên cứu thấu triệt Dược Vương Phần Thiên cũng phải mất 20 năm, nếu là Vô Song hắn chỉ sợ cũng phải mất 10 năm, hắn không có thời gian bỏ 10 năm đời người nghiên cứu Dược Vương Phần Thiên.
Y thuật của Vô Song có thể coi là không tệ, đặc biệt là thuật châm cứu tuy nhiên... chỉ là không tệ mà thôi.
So với những thần y chân chính trên thế giới này, Vô Song còn kém nhiều lắm chứ đừng nói so với Dược Vương.
Bản thân Mộc Tang lại khác, hắn coi trọng Dược Vương Phần Thiên hơn bất cứ thứ gì, hắn thậm chí nguyện bỏ ra 10 năm 20 năm rồi 30 năm để nghiên cứu Dược Vương Phần Thiên.
Người Miêu Cương bọn họ không đặt nội lực lên hàng đâu,rất nhiều người Miêu Cương chỉ một lòng truy cầu dược đạo.
Năm đó Độc Thủ Dược Vương uy danh đâu thua gì ngũ đế?.
Dược đạo đi đến tận cùng nào có thua võ đạo?.
Cách tu luyện của người Miêu Cương cực kỳ đặc thù, bọn họ là thế lực duy nhất trong thiên hạ muốn truy cầu đến cận cùng của dược đạo.
Vô Song không phải là người Miêu Cương, không hiểu được người Miêu Cương chấp nhất với Dược Phương Phần Thiên thế nào.
Mà cho dù Vô Song không có Dược Vương Phần Thiên thì Mộc Tang cũng quyết ra tay với hắn, Dược Vương Thần Châm mà Vô Song sử dụng đối với người Miêu Cương cũng chẳng khác gì báu vật.
Nếu Miêu Cương coi Dược Vương Phần Thiên là thiên thư thì bọn họ coi Dược Vương Thần Châm chính là tuyệt thế võ công.
....
Mặt trời chói chang trên bầu trời, từng tia nắng như muốn thiêu đốt da thịt con người.
Trong cái ánh nắng mặt trời kinh khủng này, có một đội ngũ đang đi trong rừng.
Đội ngũ này toàn thân không có mặc hắc y mà là bạch y.
Bình thường mà nói thí sinh tham dự khảo hạch đương nhiên không yêu cầu trang phục, mặc như thế nào là quyền mỗi người, ai rảnh mà quản?.
Nếu đã là thuần một sắc trang phục chỉ có thể là người của Thiên Ý Thành.
Tuy nhiên trong Tu La Môn đám sát thủ Thiên Ý Thành đều mặc hắc y mới đúng, vì vậy có thể nói đây là một đội ngũ sát thủ đặc biệt.
Bọn họ đặc biệt ở chỗ, đây là đội ngũ sát thủ mạnh nhất, được Thôi Trình Tú thuê.

Bọn họ không phải là Hoàng cấp sát thủ, cũng chẳng liên quan gì đến Huyết Chích Đoàn, bọn họ là Huyền Cấp sát thủ bị hạ cấp.
Huyền Cấp sát thủ bị hạ cấp là khái niệm rất khác với Hoàng Cấp sát thủ chưa tăng cấp.
Đám người này là một đẳng cấp khác biệt, hơn nữa còn cực nổi tiếng tại Thiên Ý Thành.
Như đã nói, Thiên Ý Thành bên trong phân chia làm 4 loại Thiên ý Bảng, mỗi bảng sẽ lấy 20 người mạnh mẽ nhất.
Bốn cái sát thủ này đều là người của Thiên Ý Huyền Bảng, hơn nữa thứ hạng sắp xếp không hề thấp.
Đã là Huyền Cấp Sát Thủ của Thiên Ý Thành liền không còn dùng tên thật, bọn họ dùng ngoại hiệu.
Người đứng đầu 4 người này là Cự Môn, xếp thứ 14 trên Huyền Bảng.
Sau đó lần lượt là Thiên Phủ xếp hạng 17.
Thiên Lương xếp hạng 19
Thiên Tướng xếp hạng 20.
Cho dù thứ hạng của bọn họ đều là hai chữ số nhưng đây cũng là 4 trong 20 sát thủ mạnh nhất thuộc Tông Sư cảnh trong Thiên Ý Thành.
Nếu đám người này là Huyết Chích Đoàn thành viên còn dễ nói nhưng bọn họ rõ ràng là người của Thiên Ý Thành, đã lọt vào Huyền Bảng mà dám nguyện tự đánh hạ cấp mình tham gia thí luyện, đủ để thấy Khách Quang Tiên lần này bạo tri ra sao.
Khách Quang Tiên vì mời chào 4 người này tham ra Tu La Môn, hắn liền cắn răng 'tặng' mỗi người 1 vạn lương bạc.
Đương nhiên 1 vạn lượng bạc chỉ là bên ngoài, quan trọng nhất là Khách Quang Tiên hứa hẹn, cái lời hứa hẹn kia đủ sức làm 4 người này chấp nhận trở thành một phần của Tu La Môn thí luyện.
Lời hứa hẹn phi thường đơn giản, Khách Quang Tiên dẫn 4 người này tham ra vào lực lượng Cẩm Y Vệ.
Nhét người bên ngoài vào Cẩm Y Vệ của triều đình liền là trọng tội thậm chí là chu di cửu tộc.
Cẩm Y Vệ là lực lượng bảo vệ hoàng đế, các phi tần cùng bá quan văn võ, nếu muốn nhét ai thì nhét còn ra cái thể thống gì?.
Tuy nhiên Khách Quang Tiên đúng là có cái thực lực này, 2 năm nữa là thời hạn cẩm y vệ tuyển quân, hắn trong quá trình giám sát chỉ cần dùng chút thủ đoạn, đưa 4 người này vào làm dự bị quân đội bên trong Cẩm Y Vệ liền không khó.
Sau đó chỉ cần 4 người thể hiện không tệ, lập vài cái công trạng lại thêm thực lực Tông Sư cảnh quả thật có thể trở thành Cẩm Y Vệ một thành viên.
Thân là Cẩm Y Vệ cũng sẽ không có cái phúc lợi gì đáng nói, tuy nhiên hàng

năm Cẩm Y Vệ đều sẽ tổ chức một cuộc quyết chiến lựa chọn ra vị trí Thập Phu Trưởng cùng Bách Hộ.
Thập Phu Trưởng là quan cửu phẩm.
Bách Hộ là quan thất phẩm.
Thiên Hộ là quan tứ phẩm.
Nói đơn giản, Khách Quang Tiên có thể giúp 4 người này có cơ hội vào triều làm quan, lại thêm Ngụy Trung Hiền đứng sau, trong vòng 2-3 năm hoàn toàn có tư cách trở thành Bách Hộ Cẩm Y Vệ.
Từ một cái giang hồ cửu lưu trong 3 năm trở thành quan sai triều đình, thật sự có mê hoặc rất lớn.
Nếu lọt được vào pháp nhãn của hoàng thượng hoặc hồng nhân trong triều, liền thật sự vũ hóa phi thăng, cá vượt long môn.
Nói ra rất buồn cười, nhưng không phải ai cũng muốn cả đời phiêu bạt giang hồ.
Nói dễ nghe là tiếu ngạo giang hồ, nói khó nghe là không nhà để về.
Mỗi người một con đường để đi, căn bản không ai dám nhận xét, cũng chẳng ai có quyền nhận định đúng hay sai.
Đúng sai không treo ở cửa miệng, đúng sai liền nhìn lòng người.
Tâm không hối là đúng, tâm hối liền là sai.
Ít nhất 4 người này tâm không hối tiếc, vậy là đủ.
Bốn người lấy Cự Môn làm đầu, một đường đi trong rừng rậm, ngoại trừ Cự Môn đi thẳng một đoạn thì ba người còn lại đều cách Cự Môn một đoạn, ánh mắt bắt đầu quan sát xung quanh.
Cự Môn người cũng như tên, cơ thể to lớn vô cùng cho người ta cảm giác giống một đầu đại hùng đang đứng thẳng bằng hai chân vậy, sau lưng hắn mang theo một tấm thuẫn tương đối lớn, tại Thiên Ý Thành mà nói xét riêng về man lực, Cự Môn chỉ sợ đủ xếp top 3 người mạnh nhất.
Đương nhiên quyết đấu giữa cao thủ với cao thủ, man lực không phải là tất cả.
Cự Môn đang đi, đột nhiên nhíu mày dừng lại.
Sau lưng ba người kia thấy vậy, cũng dừng lại, sau đó Thiên Phủ hơi hơi nghi hoặc bước lên một bước.
“Cự Môn đại ca, có việc gì?”.
Cự Môn không nói, sắc mặt vẫn âm trầm vô cùng, hắn quay ra nhìn về phía ba người Thiên Phủ.
“Thiên Lương, nãy giờ ngươi đếm được mấy cái tiểu tử?”.
Thiên Lương là một kẻ có râu kẽm, nhìn hắn có vài phần giống một cái thư sinh, đặc điểm nổi rõ nhất trên người hắn chính là tai to.
Thiên Lương đối với Cự Môn hỏi liền đơn giản đáp.
“Từ nãy giờ đệ quan sát thấy 1 cái đội ngũ, cùng vài tiểu tử đi lẻ thực lực đều chỉ là nhất lưu cao thủ”.

Cự Môn nghe vậy, sắc mặt liền càng nhíu lại.
"Có khi nào đi nhầm đường không?, đi lâu như vậy cũng không thấy mục tiêu nào?".
Mục tiêu trong miệng Cự Môn cũng không phải chỉ có Hồ Phỉ như kế hoạch Thôi Trình Tú đặt ra, mục tiêu của hắn còn thêm tên một người – Đường Vô Lệ.
Không ai biết, thật ra Đường Quan Nam kẻ này cũng sớm biết việc Tu La Môn năm nay sẽ có biến động.
Đường Quan Nam là ai?, hắn là Đường Môn thiếu chủ lại là chân truyền đệ tử của Độc trưởng lão, việc Thôi Trình Tú hạ cấp mấy người trong Huyền Bảng sao có thể che dấu được đám người trưởng lão trong Thiên Ý Thành?.
Chỉ là việc này không ai quản mà thôi, tất nhiên không quản hay có toan tính khác thì không có ai biết.
Lại nói về Đường Quan Nam, trong mắt hắn Đường Vô Lệ căn bản không là cái đinh gì cả, Đường Vô Lệ xuất thân là con thứ, đây là cách nói dễ nghe nhất.
Nói khó nghe một chút, Đường Vô Lệ là con ngoài dã thú của gia chủ Đường Môn.
Mẫu thân của Đường Vô Lệ chỉ là một cái tỳ nữ mà thôi, cho dù mẫu thân Đường Vô Lệ cực kỳ được gia chủ yêu thương tiếp tục hạ sinh một cái Đường Tiếu Tâm thì cũng không thể thay đổi được việc, tại Đường Môn, Đường Vô Lệ thân cô thế cô.
Đường Quan Nam tuy cũng là con thứ nhưng mẫu thân hắn lại là vợ cả của gia chủ, thiên phú của hắn kinh người, được toàn bộ tộc lão của Đường Môn ủng hộ, hai người ai cao ai thấp nhìn cái là ra.
Tuy vậy trong thí luyện lần này Đường Quan Nam vẫn muốn giải quyết Đường Vô Lệ, về phần lý do tại sao không phải đám người Cự Môn được phép biết.
Cự Môn lúc này nhíu mày thật sâu bởi hắn vốn đi theo đường ký hiệu Đường Môn đến đây.
Đường Môn là một tổ chức sát thủ theo dạng gia tộc, đã là một gia tộc liền không tránh khỏi thường xuyên tổ đội lại với nhau vì vậy sẽ sinh ra ký hiệu riêng biệt cho gia tộc.
Không huống gì Đường Môn, bất cứ danh môn đại phái nào khi đi đường cũng thường để lại ám hiệu, dù sao thế giới này không có điện thoại di động, ám hiệu là phương thức tìm đến nhau dễ dàng nhất.
Đội ngũ Đường Vô Lệ cũng có ám hiệu, ám hiệu của bọn họ cũng không phải là ám hiệu chính thức của Đường Môn, chỉ là một trong vài loại ám hiệu đơn giản bên trong Đường Môn mà thôi.
Thường thường mà nói mỗi khi đi qua nơi nào, đám người Đường Vô Lệ cũng sẽ để lại ám hiệu, vừa giúp các thành viên tránh lạc nhau lại vừa có thể nhớ đường, tuy nhiên hiện nay Cự Môn vậy mà mất dấu.

Đường Quan Nam đã thông báo ám hiệu đến cho Cự Môn, hắn đúng là đi từ bìa rừng đến nơi này, sau đó cố gắng dựa theo ám hiệu mà Đường Vô Lệ để lại một đường đi thẳng tới nơi này, tuy nhiên hiện nay bọn hắn... dĩ nhiên lại mất dấu.
“Cự Môn đại ca, cứ đi thẳng tiếp xem thế nào?, nếu không được chúng ta thử bắt mấy tiểu tử kia hỏi một chút?, đi mãi thế này cũng không phải là cách, đã nhận chỗ tốt của Đường thiếu mà không hoàn thành được chỉ sợ...”.
Kẻ lên tiếng là Thiên Phủ.
Khác với Thiên Lương, Thiên Phủ thân hình lực lưỡng cân đối, vũ khí của hắn là hai cây rìu ngắn treo bên hông, vừa nhìn cũng biết đây là cai thủ cận chiến.
Cự Môn cũng là khẽ gật đầu, sau đó bàn tay to lớn chỉ chỉ về phía trước.
“Đi thêm một đoạn nữa đi, nếu ta đoán không nhầm chúng ta bắt đầu từ ngoài bìa rừng, một đường đi vòng chứ không đi thẳng, trước mắt có lẽ cũng là khu vực trung tâm “.
Nghe Cự Môn nói, Thiên Phủ, Thiên Lương cùng Thiên Tướng đều gật đầu, ba người lại tiếp tục đi theo Cự Môn tiến về phía trước.
Cự Môn suy đoán cũng là không sai, không mất bao lâu trước mặt bốn người này là một doanh trại lớn, vừa nhìn thấy doanh trại này cả bốn người không hẹn mà cùng gật đầu.
Đây là khu vực trung tâm của cánh rừng – điểm tập kết.
Thiên Lương lần này trái lại là người đầu tiên bước về phía trước, ánh mắt bắt đầu theo dõi địa thế, sau đó ánh mắt híp của hắn trừng lớn, bước chân càng thêm gấp gáp.
Thấy biểu hiện của Thiên Lương ba người còn lại cũng không dám chậm trễ, bọn họ vội vàng đi theo.
Chỉ thấy Thiên Lương khụy một đầu gối xuống, tay cầm lên vài mảnh gỗ, miệng hắn hơi run run.
“Mảnh vỡ này có hoa văn của Đường Môn.... đây... đây là Khổng Tước Vỹ”.
Lời Thiên Lương nói ra cực kỳ kinh người, sau đó ba người còn lại cũng lập tức tỏa ra xung quanh, bắt đầu kiểm tra kỹ địa thế khu vực này.
Quả nhiên không bao lâu sau, bọn họ liền tập trung lại, khuôn mặt của ai cũng mang theo vài phần khó hiểu.
Mảnh đất này bọn họ thật sự tìm được dấu hiệu nổ tung của Khổng Tước Vỹ thậm chí xung quanh các bụi cỏ chỉ cần chú ý một chút liền có thể nhìn ra không thiếu ngân châm ám khí rơi ra.
Đây đúng là địa điểm mà Hồ Phỉ cùng Đường Vô Lệ quyết đấu.
Đám người Vô Song cũng đã dọn qua chiến trường bất quá bọn họ cũng sẽ không dỗi hơi dọn dẹp toàn bộ chiến trường, dù sao cũng không ai ngờ đến cái trường hợp này.
Bình thường đánh nhau chém giết là việc bình thường, nào phải mất công thu

dọn chiến trường làm cái gì.
Việc ‘Khổng Tước Vỹ ‘ bị phá hủy nói lên... Đường Vô Lệ bị dồn đến đường cùng.
“Đường Vô Lệ kẻ này là thiên tài nổi danh của khu vực phương nam, kẻ nào có thể cùng hắn liều đến mức này?”.
Trong bốn người rốt cuộc Thiên Tướng cũng lên tiếng.
Thiên Tướng thân thể không to lớn như Cự Môn, cũng chẳng cơ bắp như Thiên Phủ, không thư sinh như Thiên Lương, hắn có thân hình cân đối, khuôn mặt nghiêm nghị, lông mày dậm cùng mái tóc màu đen tương đối dài xõa ra đằng sau.
Thiên Tướng lên tiếng rất nhanh được đáp lại.
Thiên Lương không cần suy nghĩ liền đáp.
“Đường Vô Lệ hắn ta cùng mục tiêu quyết đấu? “.
Câu trả lời này hoàn toàn được mọi người công nhận.
Mục tiêu có thể giết chết Sử Văn Tiến liền nói lên mục tiêu cũng có thể giết chết Đường Vô Lệ.
Lần này Cự Môn liền cười gằn, ngón tay chỉ về phía lều lớn.
“Đến đó, kiểm tra tình hình một chút, có thể lần này chúng ta bớt một phần công việc rồi”.
Tốt nhất trong suy nghĩ của Cự Môn chính là mục tiêu giết chết Đường Vô Lệ, như vậy bọn họ vừa không sợ Đường Quan Nam trách phạt lại càng không sợ sau này bị người Đường Môn trả thù, đây chính là vẹn cả đôi đường.
Tuy nhiên rất nhanh khi bọn họ lục tung khu tập kết lên, ánh mắt liền dần dần lạnh lại.
Phải nói Huyền Cấp sát thủ của Thiên Ý Thành rất mạnh, bọn họ trưởng thành hơn những thí sinh ở đây quá nhiều quá nhiều.
Kinh nghiệm tích lũy từ mỗi nhiệm vụ cho đến hôm nay đã tạo nên một tông sư cao thủ hàng thật giá thật.
Bọn họ không giống đám tông sư của Huyết Chích Đoàn, tông sư của Huyết Chích Đoàn khi cùng cảnh giới chiến đấu thường thương ăn không ít thua thiệt nhưng tông sư của Thiên Ý Thành ngay cả trong cùng cảnh giới đều là những kẻ có kinh người chiến lực hơn nữa ngoài chiến lực ra... bọn họ còn có kinh nghiệm.
“Báo cáo đi ”.
Sau khi lục soát khắp nơi tại doanh trại tập kết, đây là câu hỏi duy nhất của Cự Môn.
Thiên Lương liền là người đầu tiên báo cáo, ánh mắt của hắn cực kỳ tự tin.
‘Số lượng người vượt quá con số 10, hơn nữa dấu hiệu trong nhà bếp vẫn rất rõ ràng, bọn chúng tuyệt đối đã đi qua nơi này, hơn nữa khí tức sự sống rất nồng

chứng tỏ thời gian ở lại cũng không ngắn”.
Tiếp theo là Thiên Tướng, hắn ánh mắt lại mang theo ba phần lạnh lùng.
“Máu, trên mặt đất có dấu hiệu của máu, còn có một chút mùi thuốc vương vãi xung quanh, quanh lều trướng lớn nhất này có không ít mảnh vụn nhỏ của lá thuốc, trong bọn chúng chắc chắn có kẻ bị thương”.
“Bất kể là chiến đấu với Đường Vô Lệ hay Sử Văn Tiến đều sẽ không phải cuộc chiến đơn giản, không bị thương thì thôi nhưng đã bị thương liền là trọng thương”.
Cuối cùng là Thiên Phủ trái với vẻ vai u thịt bắp kia, hắn lúc này đầy suy tư.
“Số lượng này chỉ sợ cũng 14-15 người, ít nhất cũng là hai đội ngũ tập trung lại với nhau, xung quanh... không có dấu hiệu của xác chết, tất nhiên cũng có thể là cao thủ phản truy tung tạo nên bất quá trường hợp này không đúng”.
“Đám thí sinh kia chưa chắc đã có cao thủ phản truy tung lợi hại đến mức chúng ta cũng không nhìn ra, lại thêm dấu hiệu ở bên ngoài cùng dấu hiệu sự sống chưa có xóa đi, nếu là cao thủ phản truy tung căn bản sẽ không để lại lỗi sơ đẳng này, nơi đây thật sự không có người chết”.
“Đường Vô Lệ bị hủy Khổng Tước Vỹ, số lượng người quá một tổ đội cùng với hơi ấm của sự sống, khả năng rất cao Đường Vô Lệ còn sống, hắn cùng mục tiêu có thể đang liên hợp”.
“Bằng vào tính cách của Đường Vô Lệ, trừ khi hai bên hợp tác nếu không quyết đấu bắt buộc phải có kẻ sống người chết “.
Cự Môn nghe xong, thân hình to lớn đứng lên, ánh mắt mang theo kinh người bá khí.
“Cũng có thể là có cao thủ phản truy tung tồn tại, tất cả dấu hiệu chúng ta nhìn thấy là người này vẽ ra, người này muốn trêu đùa chúng ta, tuy nhiên... bất kể là trường hợp nào chúng ta cũng dám chơi”.
“Thiên Lương, dùng truy tung thuật của ngươi, chúng ta muốn xem mấy con thỏ nhỏ kia chạy kiểu gì?”.
Thiên Lương gật đầu, sau đó đội ngũ này liền thay đổi, hắn trở thành người dẫn đường, một đoàn bốn người cực nhanh hành động.
Chết người là, nhóm Vô Song căn bản không có phản truy tung cao thủ, nếu là Vô Song hay Đường Vô Lệ đi một mình chưa chắc đã để lại dấu hiệu gì, dù sao bọn họ đều đi theo thiên hướng sát thủ, việc xóa đi dấu vết của mình vẫn là biết qua chút chút.
Về phần một cái đội ngũ 16 người mạnh yếu khác nhau cùng nhau di chuyển, dấu hiệu quá rõ ràng, muốn che dấu cũng là che dấu không được.
Đoàn đội Vô Song lúc này thật sự gặp mối nguy hiểm lớn nhất từ trước đến nay.
....

Quyển 2 Chương 29
Nguyệt hắc phong cao

Không biết có phải vì Vô Song từ đầu đến cuối khi tham gia thí luyện đều tương đối đen đủi mà được trời thương hay không, nhưng trong 60 tấm hắc lệnh tập hợp được, dĩ nhiên bên trong lại có đến 17 tấm lệnh bài nghịch đảo.
Với 17 tấm lệnh bài nghịch đảo đồng nghĩa với 17 người thành công đủ điểm quá quan, đồng thời nhóm Vô Song còn dư ra 43 tấm lệnh bài trong 43 tấm lệnh bài này đương nhiên cũng có 7 tấm lệnh bài gốc của 7 người còn lại. Trong 7 người này mỗi người cầm thêm 5 tấm lệnh bài liền... đủ điểm tích lũy.
TÍnh toán hết toàn bộ các tấm hắc lệnh ra, tại giữa trưa ngày thứ 3 trong thí luyện, nhóm 24 người của Vô Song toàn bộ hoàn thành chỉ tiên, thậm chí còn thừa ra một tấm hắc lệnh.
Thông tin này khi được Vô Song cùng Phong Nhất Trận thông báo cho mọi người liền khiến không khí trong hang động trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, trên khuôn mặt bất cứ ai cũng xuất hiện một tia thoải mái.
Việc đủ điểm tích lũy cùng không đủ điểm tích lũy là rất khác nhau.
Nếu đủ điểm tích lũy liền đồng nghĩa với việc bọn họ chỉ cần lo phòng ngự, sẽ không cần phải lo tấn công, dù sao làm 1 việc vẫn sẽ dễ hơn 2 việc.
Trong hang động hiện nay cũng không thiếu lương thực, dù sao có đám người Hùng Bi cùng Hùng Đảm phụ trách săn bắn, có Mộ Dung Ảnh cùng Hắc Báo phụ trách việc do thám thêm Mộc Tang ra ngoài hái trái cây cùng dược thảo, lương thực cho 24 người tuy không nói là dư dả nhưng cũng sẽ không để mọi người đói.
Ngày thứ 3 tại Vương Bản Sơn... ngoại trừ việc Tu La Môn mở ra thì toàn bộ đều là việc tốt, từ việc sưu tập đầy đủ điểm tích lũy cho đến mời đội ngũ Phong Nhất Trận ra nhập, ít nhất với Vô Song mà nói đây là một cái đại thành công.
Đương nhiên đã đủ điểm tích lũy liền là đại sự, nhóm người liền tổ chức một bữa tiệc nhỏ bên trong chính hang động này.
Vì sợ bị đám sát thủ Thiên Ý Thành quan sát được, Vô Song cùng mọi người liền di chuyển xuống khu vực dưới lòng đất, sau đó chuẩn bị củi lửa, bắt đầu đun nấu ngay dưới lòng đất, tất nhiên bếp trưởng sẽ lại là Vô Song.
....
Buổi trưa nóng nực đi qua, liền là hoàng hôn.
Hoàng hôn trên núi cao rất đẹp bởi nó gần ánh mặt trời nhất, có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn dưới chân núi, có thể quan sát toàn bộ cảnh vật bên dưới trong ánh chiều tà.

Cảnh là đẹp nhưng lòng người thì không.
Trên một tảng đá lớn, Vô Song cau khuôn mặt xinh đẹp nhìn về phía phương trời xa xa, trong lòng hắn có một cỗ bất an càng ngày càng lớn.
Ngày hôm nay Tu La Môn mở ra, nhưng... ngoại trừ cột khói đỏ kia ra Vô Song vẫn chưa cảm nhận được bất cứ thứ gì của Tu La Môn.
Thông thường mà nói, đến giữa trưa ngày thứ ba sẽ là lúc Tu La Môn bắt đầu, cứ coi như không có cột khói đỏ sáng nay thì Tu La Môn phải bắt đầu rồi mới đúng, đây rốt cuộc là vì sao?.
Tu La Môn mở ra có tông sư cường giả nhưng sẽ có càng nhiều nhất lưu cao thủ.
Vô Song không muốn đụng tông sư cường giả nhưng cũng không có chuyện đến một cái nhất lưu cao thủ hắn cũng không đụng phải.
Phải biết Tu La Môn mở ra theo luật mỗi vị trưởng lão cử ra 4 cái thuộc hạ, tính ra liền có tới 36 cái sát thủ của Thiên Ý Thành tham chiến tuy nhiên... tất cả lại quá mức thanh bình cùng tĩnh lặng.
Vô Song cũng chẳng dám vỗ ngực là cái gì hắn cũng biết nhưng hắn chắc chắn biết một việc, trước cơn bão lớn liền là trời quang mây tạnh.
Mọi việc càng hoàn hảo, càng thanh bình, Vô Song lại cảm thấy càng áp lực.
Sau lưng Vô Song, một tiếng bước chân vang lên, khí tức của người này Vô Song cũng không lạ gì.
Người tiến đến là Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ rất cao, đến mức Vô Song ngồi trên một tảng đá lớn cũng chỉ cao đến đầu Hồ Phỉ mà thôi.
Đối với Vô Song ngồi im ở đây, Hồ Phỉ có chút cười cười.
“Phong đệ, ngươi đang nghĩ cái gì?, khuôn mặt ngươi đầy lo âu a”.
Vô Song cũng nhìn Hồ Phỉ, nhẹ nâng hai vai lên tỏ ý không sao cả, sau đó lên tiếng.
“Sao ngươi không ở bên trong, ra ngoài làm gì?”.
Điều làm Vô Song không ngờ là Hồ Phỉ rút thanh đại đao của mình, rồi cắm nó xuống đất, ánh mắt cũng dần dần nhíu lại.
“Thật ra ta cảm thấy không thoải mái, trong lòng vẫn luôn có một loại áp lực, cái áp lực này khó nói thành lời, chỉ là... dù sao cũng thấy không thoải mái”.
Lời Hồ Phỉ nói làm Vô Song một lần nữa cau mày lại, ánh mắt càng nhíu chặt nhìn Hồ Phỉ.
Vô Song cũng có cảm giác giống hệt Hồ Phỉ.
Nếu một mình Vô Song cảm thấy việc này, hắn còn có thể chấp nhận nhưng Hồ Phỉ cũng cảm nhận được liền không giống.
Thân hình gầy yếu của Vô Song đứng lên, hắn bắt đầu dõi tầm mắt ra xa, bất quá vẫn là không cảm nhận được cái gì cả.
Cho dù không cảm nhận được gì, Vô Song cũng nhè nhẹ nắm bàn tay lại, có lẽ...

hôm nay cũng không bình yên như hắn tưởng tượng.
....
Thở ra một hơi nhọc khí, Vô Song chậm rãi quay đầu rời đi.
Trong giây phút này, dưới ánh chiều tà kia, hắn bất giác quay đầu nhìn lại.
Chỉ là một cái nhìn mà thôi, nhưng... hắn cũng không biết rốt cuộc mình đang nhìn cái gì, chỉ là hắn cảm thấy, ở phương hướng đó có thứ gì... đang kêu gọi hắn.
....
Thiên Ý Thành, Thiên Ý Lâu.
Trên những bậc cầu thang hướng thẳng lên Thiên Ý Lâu tầng thứ 7.
Một thân áo đỏ, mái tóc ngắn búi cao, để lộ ra cái cổ trắng ngần.
Dưới ánh chiều tà, nàng quay đầu lại.
Chỉ là một cái nhìn mà thôi, nhưng... nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang nhìn cái gì, chỉ là nàng cảm thấy, ở phương hướng đó có thứ gì... đang kêu gọi nàng.
....
Phía sau thân ảnh nữ tử kia lúc này, âm thanh của Kiếm Hộ Pháp vang lên, Kiếm Hộ Pháp cũng quay đầu lại nhìn về cái phương hướng kia.
“Đại nhân?, có chuyện gì sao?”.
Nàng bị âm thanh quen thuộc kia làm tỉnh lại, khuôn mặt ẩn trong mặt nạ quỳ hoa kia nghẽ nhíu lại một chút, bất quá cũng là rất nhanh lắc đầu.
“Không có gì, chúng ta đi tiếp thôi”.
....
“Phong đệ?, ngươi phát hiện ra cái gì?”.
Âm thanh của Hồ Phỉ truyền đến tai Vô Song, lúc này Hồ Phỉ cũng đang nhìn theo Vô Song, Hồ Phỉ căn bản cũng không nhìn ra cái gì.
Vô Song đối với câu hỏi của Hồ Phỉ chỉ là lắc đầu, trong ngực hắn liền... cảm thấy khó chịu.
Có một loại cảm giác cứ như vậy đè lên lồng ngực hắn, thứ cảm giác này, hắn không có thích.
Sau đó Vô Song cùng Hồ Phỉ, cùng nhau quay về hang động.
....
Vô Song cùng Hồ Phỉ rất mạnh nhưng bọn họ chỉ mạnh nếu tính dựa trên tuổi tác, những kẻ mạnh hơn hai người căn bản không thiếu.
Vô Song hay Hồ Phỉ cũng không biết, phía dưới chân núi, trong một bụi cây có một thân ảnh cũng đang chậm rãi di chuyển.
Không phải là khu vực này không bị phát hiện ra mà là sát thủ từ Thiên Ý Thành chưa ra tay mà thôi.
Thiên Lương lúc này thân hình như quỷ mị, rốt cuộc cũng trở lại với đội ngũ của

hắn.
Bốn người Huyền Đội của Thiên Ý Thành đều đang ở trên thân một cành cây lớn, khi thấy Thiên Lương quay về, Cự Môn là người đầu tiên lên tiếng.
“Thế nào?, đi lâu như thế có thấy mục tiêu không “.
Thiên Lương cũng đơn giản gật đầu, bất quá sắc mặt Thiên Lương tương đối nghiêm túc.
“Đại ca, ta rốt cuộc cũng hiểu tại sao đội ngũ Sử Văn Tiến chết sạch rồi, đám người năm nay tham dự thí luyện tuyệt đối là quái vật trong quái vật “.
“Ta vốn mang tâm lý coi thường đám tiểu tử kia, bất quá nói thẳng ra mục tiêu lần này của chúng ta thực lực chưa chắc đã thua Hoắc cô nương”.
Hoắc cô nương trong miệng Thiên Lương tất nhiên là nữ tử trên lầu Tửu Tiên Ý, đệ nhất nhân trên Hoàng Bảng.
Bình thường người trên Hoàng Bảng sẽ yếu hơn trên Huyền Bảng, cho dù là thực lực tông sư cảnh giới tại Hoàng Bảng cũng sẽ yếu hơn tông sư cảnh giới trên Huyền Bảng tuy nhiên mấy cái lý thuyết này chỉ là lý thuyết, không áp dựng được với thiên tài chân chính.
Nữ nhân họ Hoắc là một người rất đáng sợ, nàng thiên phú tu luyện không tốt. Nàng năm nay đã 22 tuổi bản thân mới đột phá tông sư cảnh, so với rất nhiều thiên tài trong thế hệ này đều kém xa bất quá nàng lại là học trò của Cơ, nàng liền là một cái mưu sĩ.
Thân là mưu sĩ thì chiến lực không cần quá cao nhưng bất cứ cao thủ nào của Huyền Bảng đều biết chỉ cần nữ nhân kia muốn, nàng đoạt 3 vị trí cuối cùng trên Huyền Bảng không khó. Nàng có cái thực lực này.
Trong miệng Thiên Lương, hắn đánh giá Hồ Phỉ... dĩ nhiên cao như vậy.
Có thể so với Hoắc cô nương thì bản thân Hồ Phỉ thực lực cũng đã đủ tiến nhập vào Huyền Bảng hơn nữa cũng không thua kém mấy người Thiên Lương – Thiên Phủ cùng Thiên Tướng.
Cự Môn lần đầu tiên kể từ lúc tham gia nhiệm vụ lần này sắc mặt mới xuất hiện một tia ngưng trọng.
Nếu thực sự Hồ Phỉ có thực lực như vậy đồng nghĩa với chỉ có một mình Cự Môn có thể tự tin đánh bại Hồ Phỉ còn lại cả 3 người còn lại đều không chắc chắn.
Bọn họ là sát thủ chứ không phải là lính đánh thuê, việc gì không chắc chắn dĩ nhiên sẽ không đi làm.
“Bên cạnh mục tiêu... còn có ai nữa?, phát hiện ra họ Đường không?”.
Đối với câu hỏi của Cự Môn, Thiên Lương cũng gật đầu.
“Đội ngũ kia rất đáng sợ, có thể nói là đội ngũ đáng sợ nhất mà đệ thấy trong các kỳ thí luyện, ít nhất đây là 3 đội ngũ liên thủ”.
“Theo hồ sơ ngoại trừ đội ngũ ban đầu của Hồ Phỉ còn có thêm đội ngũ Phong

Nhất Trận cùng Đường Vô Lệ, tuyệt đối không dễ chơi, quân số của bọn chúng cũng quá đông, chỉ sợ ngoài 20 người”.
Thiên Lương dứt lời, không khí xung quanh trong phút chốc liền trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết.
Cả bốn người không phải là sợ mà là đang suy tính.
“Sử Văn Tiến chết, chẳng lẽ chết dưới hợp công?”.
Sau một lúc Thiên Phủ lên tiếng, hắn cảm thấy cái lý do này tương đối thích hợp, dù sao muốn chém giết đội ngũ của Sử Văn Tiến mà không ai chạy thoát ra được tuyệt đối cần hợp công vây sát.
Một tổ đội không làm được nhưng nếu vừa bắt đầu ba tổ đội liên hợp lại đúng là Sử Văn Tiến khó sống.
Tất nhiên nói về khả năng suy diễn Thiên Phủ không thể sánh nổi cùng Thôi Trình Tú.
Cũng sẽ chẳng có ai quan tâm đến việc là ba tổ đội vây giết một tổ đội hay là một tổ đội giết một tổ đội, lúc này quan tâm của bọn họ chỉ là... làm cách nào hoàn thành nhiệm vụ.
Nếu đã muốn hoàn thành nhiệm vụ, liền phải chọn đối thủ.
Thiên Tướng khuôn mặt nghiêm nghị nhìn lên bầu trời, sau đó hắn lạnh giọng.
“Nhiệm vụ đã nhận nhất định phải hoàn thành, bằng vào bốn người chúng ta còn không đủ hoàn thành mục tiêu sau này sẽ trở thành trò cười của Thiên Ý Thành. Tất nhiên thời gian ra tay cũng phải lựa chọn một chút.... lựa chọn đêm tối ra tay đi”.
Đêm tối dù sao cũng là lúc thích hợp nhất để phóng hỏa giết người.
Cự Môn lần này đứng lên, ánh mắt híp lại.
“Mục tiêu cứ để ta”.
Cự Môn vừa dứt lời liền đến Thiên Tướng.
“Họ Đường, ta nhận”.
Nói xong Thiên Tướng chậm rãi tháo xuống hộp gỗ sau lưng, hộp gỗ mở ra sau đó theo động tác tay của hắn, một cây trường thương dĩ nhiên được tạo thành.
Đây là một cây trường thương được tạo nên từ 3 đoạn khắc nhau, cũng có thể xếp vào hàng kỳ binh.
Đường Vô Lệ nếu còn Khổng Tước Vỹ, Thiên Tướng chưa chắc đã dám nhận nhưng Đường Vô Lệ không có Khổng Tước Vỹ, trong mắt Thiên Tướng hắn chẳng là gì.
Thiên Tướng sau khi nhận con mồi xong, liền là Thiên Phủ.
Hai tay xoay hai cây rìu ngắn như chong chóng, khóe miệng cong lên.
“Phong Nhất Trận để cho ta đi, nghe nói Đại Đao Môn nổi tiếng dùng lực lượng thật sự cũng có chút ngứa tay”.
Tất nhiên khi toàn bộ mọi đối thủ đã được chọn hết liền tới Thiên Lương.

Thiên Lương hẳn là cao thủ thiên về tốc độ cùng cận chiến, lại thêm khả năng quan sát cùng truy tung siêu phàm, hắn liền nhận nhiệm vụ tàn sát hết đám người còn lại, ít nhất giết càng nhiều người càng tốt.
Bốn người lúc này sau khi đã bàn bạc kế hoạch kỹ càng trong lòng cùng có một câu hỏi, một câu hỏi không có cách nào trả lời.
Đây cũng là câu hỏi của nhóm người Vô Song.
Vì cái gì xung quanh khu vực này không tìm nổi bất cứ một cái đội ngũ nào?, đến một đội ngũ nhất lưu cao thủ cũng là không có, rốt cuộc là vì sao?.
....
Nếu đám người Cự Môn biết đáp án chân chính chỉ sợ tức hộc máu miệng.
Toàn bộ đội ngũ sát thủ của Thiên Ý Thành tham ra Tu La Môn năm nay đều có xúc động... muốn chửi thề.
Đương nhiên xúc động là một việc, còn chửi thề hay không lại là một việc khác, ít nhất bọn họ không dám chửi.
Từ rạng sáng đám người bọn họ gặp Cơ sau đó nghe Cơ chỉ đường một lúc, đến tận chiều tà dĩ nhiên chưa thấy cái bóng nào?.
Toàn bộ đều có cảm giác như nằm mộng, căn bản không thấy người đâu, thú rừng còn có thể thấy vài con chứ tuyệt không thấy người.
Trong 4 tổ đội tông sư cảnh giới tham dự sự kiện lần này, ngoại trừ đội ngũ của Cự Môn là không bị Cơ đụng đến còn lại 3 cái tổ đội khác, toàn bộ đều đang lạc đường.
Nói ra rất kinh người nhưng bọn họ thật sự lạc đường, tông sư cao thủ đi thành đội vậy mà không cách nào thoát được khỏi khu rừng này.
Nếu có trận pháp tông sư ở đây nhất định sẽ kinh hãi vô cùng, không ngờ có người dùng đại thủ đoạn, tại khu rừng này kiến tạo 3 toà bát quái ngũ môn trận.
Thiên hạ căn bản không chỉ có luyện dược sư, y sư, độc sư, luyện khí sư, thiên hạ còn có cả trận pháp sư.
Nếu không có trận pháp tồn tại chỉ sợ Tiên Âm Động cũng chẳng thể trở thành tu luyện bảo địa, chẳng thể trở thành trọng địa của Nga Mi Sơn.
Bát quái ngũ môn trận là một tòa mê trận.
Mê trận khác với sát trận, sát trận đặt nặng tính sát thương còn mê trận lại chỉ cầu giữ chân.
Tiến vào sát trận liền có nguy hiểm tính mạng nhưng tiến vào mê trận không có.
Tất nhiên nói về độ khó phá trận, mê trận vượt xa sát trận.
Ba tòa bát quái ngũ môn trận này lập ra, vây khốn tông sư cảnh thừa sức, đáng sợ nhất là tạo nghệ trận đạo của người ra tay, người này tạo nghệ trận đạo cao đến mức khiến toàn bộ tông sư cao thủ ở đây cho dù nhập trận cũng không nhìn ra bất cứ dấu hiệu gì của trận pháp.
Đối với người được gọi là quân sư của Thiên Ý Thành như Cơ, nhào nặn đám

tông sư cao thủ kia quá dễ dàng.
Hơn nữa nàng cũng không phạm luật, nàng chỉ đơn giản ‘vô tình’ đi đường đá phải vài viên đá mà thôi, ai biết hình thành trận pháp?, tất cả đương nhiên là ‘vô tình’ nha.
Lại thêm nàng cũng không bắt đám tông sư cao thủ này tiến vào mê trận, đường là nàng chỉ nhưng chân là của bọn họ nha?, nàng căn bản không có động thủ động cước, cũng không ép bọn họ đi vào mê trận, đơn giản chỉ là chỉ đường mà thôi, nàng tất nhiên không có lỗi.
Cơ lúc này cực kỳ thản nhiên nằm gần một con suối nhỏ, đôi chân trắng ngần nhè nhẹ vẫy vùng trên dòng suối mát, nàng cảm thấy cực kỳ thư thích.
Nửa người trên nằm trên đồng cỏ, bộ ngực sữa như muốn xé áo mà ra.
Ngắm nhìn ánh hoàng hôn, ánh mắt Cơ lại hiện lên một tia tinh nghịch.
“Chậc chậc, bốn cái Huyền Cấp cao thủ đúng là rất mạnh, không biết mấy tiểu tử kia chịu nổi không?, nếu mà không chịu được...”.
Cơ nói đến đây sát khí từ khóe miệng nàng xuất hiện, Cơ như hoàn toàn biến thành một người khác.
“Nếu không chịu được, bản trưởng lão liền giết sạch các ngươi cho đỡ bẩn mắt, mất côn bản trưởng lão vì các ngươi nhọc công như vậy”.
Nói xong Cơ đột nhiên khẽ vỗ đầu mình, nàng hình như quên mất ‘Cổ Đại Ngưu’.
“Quên mất thằng ngốc kia, tính ra sau này cũng là sư đệ, sư đệ có mệnh hệ gì... sư phụ liền giận dữ, sư phụ giận dữ ta chịu không nổi”.
Đứng lên, dùng đôi chân trần nhẹ dẫm lên mặt cỏ mềm mại, Cơ ánh mắt hướng về phương xa.
“Thôi, vẫn đi xem một chút, ai chết cũng được nhưng thằng ngốc kia phải sống”.
Thật ra mà nói, với tài trí của Cơ nàng nhất định sẽ bảo vệ cả Vô Song như bảo vệ Cổ Đại Ngưu, dù sao Vô Song có thể khiến Huyễn Hộ Pháp rời khỏi Thiên Ý Thành, chỉ bằng một việc này đã đủ để Cơ bất chấp tất cả bảo vệ Vô Song một mạng.
Chết người nhất là, Cơ quên. Nàng đứng bên cạnh sư phụ thì không sao, sư phụ rời đi nàng liền quên sạch.
Ai bảo sư phụ nàng tu luyện võ công quá mức biến thái?.
Nghĩ gì làm nấy, chân đẹp nhẹ lướt trên thảm cỏ, Cơ nhẹ biến mất.
....
Sau hoàng hôn là chiều tà.
Sau chiều tà liền là đêm tối buông xuống.
Đêm buông xuống cũng là lúc, nhóm Huyền Cấp sát thủ của Thiên Ý Thành hành động.
Bọn họ lựa chọn thời gian hành động, là nửa đêm.

Nửa đêm là lúc khí trời âm u nhất, là lúc giao thời của ngày mới cùng ngày cũ, đặc biệt là thời điểm này luôn được các sát thủ yêu thích, giống như một loại thói quen, một loại tín ngưỡng vậy.
Đoàn đội của Vô Song, vẫn sẽ chia ra làm đội phòng thủ cùng đội.... phụ trợ.
Vì đã đủ hắc lệnh, đám người bọn họ sẽ không phải tiếp tục đi tìm kiếm từ đó có thể chuyên tâm vào phòng ngự.
Đội phụ trợ liền sẽ lo việc nấu nướng, đi tìm kiếm đồ ăn cho mọi người.
Trong đội phụ trợ liền có thể kể đến Dư Liên Nhi, Đường Tiếu Tâm, Mộc Tang, Tần Lạc, Mạnh Thường....
Đội phòng ngự thì cũng như lần trong trại lớn kia, bắt đầu phòng ngự theo ca.
Cũng vì số cao thủ trong đội tăng mạnh vì vậy đội phòng ngự cũng chia thành 3 đội ngũ thay phiên bảo vệ hang động.
Đội ngũ thứ nhất liền là đội ngũ của Phong Nhất Trận, đi theo hắn là đám người Hồ Diên Ngạo, Hồ Diên Bá, Tô Gia Kiệt, Âu Đại Dã.
Đội ngũ thứ hai là của Hồ Phỉ bao gồm Hồ Phỉ, Hùng Bì, Hùng Đảm, Mặc Vân, Hắc Báp.
Đội ngũ cuối cùng là của Đường Vô Lệ, do hắn, Đường Ngạo, Đường Phong cùng Đường Dần tạo thành.
Về phần Vô Song liền được cho nghỉ ngơi, lý do chính là vì cả Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận không chấp nhận để ‘một cái nữ nhân’ đi canh chừng cho mọi người ngủ, giống như Vô Song thì Mộ Dung Ảnh cũng được đặc cách tương tự.
Trong ba đội ngũ, Phong Nhất Trận không ngờ lại xin thủ vệ đầu tiên, tất nhiên xin trước hay xin sau cũng là như nhau, thời gian tuần tra mỗi đội là 3 tiếng đồng hồ.
Về phần tại sao Phong Nhất Trận lại lựa chọn đi phòng ngự đầu... thật ra là vì Phong Nhất Trận cảm thấy nóng người.
Hắn không hiểu tại sao đêm nay sau khi ăn xong, hắn liền cảm thấy hạ thể không nóng.
Nếu không phải ở đây không ai ngoài hắn có cảm giác khác thường này Phong Nhất Trận còn hoài nghi trong thức ăn bỏ xuân dược.
Trong động cũng không thiếu nữ nhân tuy nhiên hắn không dám đụng vào ai cả.
Mộ Dung Ảnh căn bản không quen không biết với hắn, hắn sao dám đụng người ta?. Ít nhất Mộ Dung Ảnh hiện nay là đồng đội với Phong Nhất Trận, hắn sẽ không cưỡng bức nàng, hắn khinh thường cưỡng bức nữ nhân.
Đường Tiếu Tâm thì sao?, hắn mà dám đụng vào nàng Đường Vô Lệ chỉ sợ liều mạng với hắn.
Cuối cùng là Vô Song, nghĩ đến Vô Song sắc mặt Phong Nhất Trận lúc trắng lúc xanh, hắn có thể cảm nhận một luồng hàn khí chạy dọc hai chân, hắn lập tức

ném cái suy nghĩ này ra khỏi đầu.
Nhân tuyển cuối cùng là Dư Liên Nhi, hắn cùng Dư Liên Nhi cũng không xa lạ gì, liền bắt đầu dẫn nàng đi phát tiết.
Trong đây nơi nơi là núi rừng, đánh dã chiến đương nhiên cũng không ảnh hưởng gì, lại thêm đêm tối ai có thể nhìn thấy?.
Phong Nhất Trận cũng không nghĩ nhiều, lập tức dẫn Dư Liên Nhi tìm một bụi rậm gần đó, hơi thở của hắn càng ngày càng gấp.
Khi Phong Nhất Trận mang theo Dư Liên Nhi rời đi, Mộc Tang không hiểu vì sao lại biết được, khóe miệng của hắn chậm rãi cong lên, nụ cười đáng sợ vô cùng chỉ là dưới lớp vải che mặt kia không ai nhìn ra biểu hiện của hắn mà thôi.
Mộc Tang... khác với tất cả mọi người ở đây, hắn rất đặc biệt.
Bảo Mộc Tang chiến đấu hắn còn thua cả Phi Lưu nhưng nếu hỏi thủ đoạn của Mộc Tang, chắc gì Vô Song đã bằng hắn.
Kẻ có thủ đoạn càng nhiều liền càng lợi hại.
Lưng dựa vào vách đá, nghĩ về Vô Song, Mộc Tang cả người run lên phấn khích.
......
Đêm tối, nguyệt hắc phong cao, là lúc giết người.
......

Quyển 2 Chương 30

Đêm dài (1)

Nguyệt Hắc Phong Cao là lúc thích hợp nhất dành cho phóng hỏa giết người.
Đây cũng là thời gian bốn người Cự Môn quyết định hành động.
Cũng không biết là vô tình hay cố ý, bọn họ lại tấn công đúng vào lúc Phong Nhất Trận không có mặt ở đây.
Với thực lực của Phong Nhất Trận hắn nhất định sẽ có thể kéo chân một người, chỉ là hắn không có mặt ở đây mà thôi.
....
Buổi sáng, Vương Bản Sơn có cái nóng như thiêu da đốt thịt nhưng khi màn đêm buông xuống, khí tử khí kia xuất hiện nhiệt độ so với buổi sáng chênh lệch rất lớn, thời tiết đột ngột chuyển lạnh.
Làn gió nhẹ màn đêm nhẹ thổi, trong rừng có bốn hắc ảnh đang chậm rãi di chuyển, bốn người này chính là đám người Cự Môn.
Cự Môn dẫn đầu, thân hình hắn to lớn nhưng tốc độ không chậm, tuy nhiên cả bốn người đều dừng lại dưới chân nùi, bộ áo đen hoàn toàn ẩn vào trong không gian màn đêm tại Vương Bản Sơn.
Tại Vương Bản Sơn này ngoài màn đêm còn có tử khí, tử khí đúng là có thể ảnh hưởng tâm trí của con người nhưng khi đã quen được rồi thì tử khí cũng chẳng đáng sợ ngược lại liền là địa hình chiến đấu đặc biệt của sát thủ trong Vương Bản Sơn.
Bọn họ có thẻ ẩn núp trong tử khí, dưới màn đêm cùng tử khí che lấp khả năng lẩn trốn cao lên đáng kể.
Cự Môn thân hình to lớn dừng lại, bắt đầu ước lượng khoảng cách một chút sau đó như một thói quen nhìn về phía ba người còn lại.
"Như cũ, đánh nhanh thắng nhanh, không gây tiếng ồn".
Cự Môn nói xong, ba người Thiên Phủ - Thiên Lương cùng Thiên Tướng đều khẽ gật đầu.
Đầu tiên Cự Môn xoay người ra lưng áp vào vách núi, cả người cúi thấp lồng hai tay xuống bên dưới, sau đó Thiên Lương lao thẳng về phía Cự Môn, chân đạp vào hai bàn tay to lớn kia cả người bị ném lên thật cao.
Thiên Lương lơ lửng giữa không trung, cả người hắn cong lại thành hình vòng cung, nội lực cả người phóng ra tiếp tục mượn nhờ nội công, cả người bay thêm một đoạn.
Đến cuối cùng chân hắn đưa ra đạp vào vách núi, khinh công được vận dụng đến tận cùng, thân thể một lần nữa bay vút lên.

Hắn rốt cuộc thành công xuất hiện trên sườn núi.
Không mất bao lâu, dây thừng liền được thả xuống, Thần Tướng cùng Thần Phủ lập tức mượn dây thừng trèo lên, cuối cùng là Cự Môn.
Đây là một cái tổ đội, một cái tổ đội đã thực hiện rất nhiều nhiệm vụ cùng nhau, bọn họ đã phối hợp ăn ý đến mức không còn gì phải bản.
Thiên Ý Thành không chỉ dạy người ta cách biến cường mà còn chỉ dạy cách phối hợp nhóm.
Sát thủ không phải lúc nào cũng chỉ một người làm nhiệm vụ, có rất nhiều nhiệm vụ phải cần tổ đội sát thủ tập hợp.
Cự Môn sau khi trèo lên núi, hắn không nói gì chỉ là cánh tay khẽ biến đổi thành những thủ pháp kỳ dị, đây chính là ám hiệu trong đội bọn họ.
Ba người kia căn bản không hỏi lại, lập tức tản ra hành động.
Mục tiêu đầu tiên – giết Hồ Phỉ.
Mục tiêu thứ hai – giết Đường Vô Lệ.
Mục tiêu cuối cùng – để càng ít người sống càng tốt.
Cự Môn không có tiến về phía trước, hắn chỉ thản nhiên tìm một góc khuất, thân hình dần dần tiến vào trong bóng tối.
Cự Môn cũng biết bản thân hắn không phải loại cường giả thiên về tập kích tốc độ cao, phong cách chiến đấu của hắn chính là hủy diệt, bẻ gãy.
....
Đội phòng ngự thứ nhất do đội ngũ của Phong Nhất Trận chỉ huy, vẫn là chưa ai có thể phát hiện ra bất cứ cái gì không đúng trái lại trong màn đêm này đám người bọn họ còn cảm thấy tương đối thoải mái.
Sự nguy hiểm sẽ rèn luyện con người.
Sự an toàn sẽ mài đi ý chí con người.
Đội ngũ hiện nay quá đông người, cũng quá mạnh mẽ ít nhất so với đội ngũ ban đầu đã mạnh lên quá nhiều, không chỉ đội ngũ của Phong Nhất Trận buông lỏng mà có lẽ đội ngũ nào cũng sẽ buông lỏng mà thôi.
Trời sập cũng không rơi vào đầu, trời sập cũng có người gánh, việc gì phải lo lắng, việc gì phải sợ hãi?.
Bọn họ không có lý do để lo lắng, dù sao trong Tu La Môn kể cả có xuất hiện tông sư cao thủ cũng không có cách nào cường ngạnh phá hủy được cái đội ngũ này.
Tinh thần buông lỏng liền mang lại cảm giác thoải mái, bất quá tại Tu La Thí Luyện này cái cảm giác thoải mái kia là minh chứng cho hơi thở tử thần.
Ở ngoài cửa hang động lúc này có hai người, đồng thời cũng có hai người đi tuần tra xung quanh một chút, không gian có chút tĩnh lặng cùng yên bình.
Trước cửa hang động là hai thân ảnh lớn như hộ pháp, Hồ Diên Ngạo cùng Hồ Diên Bá.

Hai người này là luyện thể cao thủ, giỏi dùng đại đao thân hình lại to lớn, chính vì vậy được phân bảo vệ cửa động.
Hồ Diên Ngạo lúc này quay đầu nhìn hồ Diên Bá, vẻ mặt có chút ý cười.
“Đệ đệ, đội trưởng giờ này vẫn không thấy đâu, hắc hắc... “.
Hồ Diên Bá cũng cười theo, ánh mắt nhìn về phía cánh rừng xa xa kia.
“Haizz, biết tính đội trưởng của chúng ta mà đệ cũng đâu lạ gì, chỉ khổ Dư cô nương lâu như vậy vẫn chưa được tha”.
Hồ Diên Bá nói xong hắn cùng Hồ DIên Ngạo đều bật cười.
Trong không gian tĩnh lặng đến mức buồn chán này, hai người cũng chỉ có thể nói mấy cái truyện này làm vui, ánh mắt cả hai ẩn ẩn một tia sắc dục.
Hai cái nam nhân ngồi với nhau có thể nói về cái gì?, bọn họ là giang hồ nhân sĩ chứ không phải tân khoa trạng nguyên, những lúc nhàm chán thế này chỉ có thể dùng mấy việc này giải khuây, dù sao lứa tuổi này cũng đã được coi là trưởng thành, căn bản sẽ không ngại đầu ngại đuôi.
“Ca ca, lúc trước ta cũng tưởng Dư cô nương tuyệt đối là đại mỹ nhân, bất quá... hà hà không ngờ đội ngũ của chúng ta hiện nay có người liền vượt xa Dư cô nương”.
Hồ Diên Ngạo nghe vậy cũng là cười cười.
“Chỉ tiếc là không ngực không mông, nhìn cũng không có cái gì hứng thú chỉ được mặt đẹp mà thôi, nếu được chọn ca lại thích Ảnh cô nương hơn, áo đen bó sát, bộ ngực đó, thân hình đó tuyệt đối là cực phẩm”.
Hai huynh đệ lại tiếp tục cười lớn, tuy nhiên ngay lúc này một cơn gió lạnh xuất hiện, hai huynh đệ Hồ Diên Ngạo cùng Hồ Diên Bá chỉ cảm thấy sống lưng lành lạnh lập tức khuôn mặt cả hai đều biến sắc.
Bọn họ trong cùng thế hệ cũng tính là cao thủ, bản thân đương nhiên cũng có vài phần bản lĩnh, trên giang hồ này cái gọi là cảm giác quan trọng hơn nhiều so với mắt cùng tai.
Cả hai không nói câu nào cả người liền mạnh mẽ quay lại, Hồ Diên Ngạo tung ra một đấm thôi sơn về phía sau, đồng thời Hồ Diên Bá đưa tay ra sau chuẩn bị nắm chuôi đao, cũng chuẩn bị bổ ra một đao.
Phản ứng là không chậm nhưng còn chưa đủ, chỉ thấy cái bóng kia lóe lên, máu liền bắn tới, đầu người bay lên.
Một vật hình tròn giống hết với Huyết Chích lướt gió mà đến, sau khi chặt đầu Hồ Diên Ngạo liền hướng thẳng về phía Hồ Diên Bá.
Hồ Diên Bá mắt đầy nộ khí, hắn mạnh mẽ chém ra một đao, một đao vận toàn lực thực sự đánh bay Huyết Chích ra xa, tuy nhiên chỉ thế là chưa đủ, Hồ Diên Bá vốn muốn kêu lên báo động cho mọi người thì một âm thanh xé gió mà đến.
Tiếng đâm rất ngọt, chỉ thấy ‘phập’ một tiếng, cả người Hồ Diên Bá cắm vào vách tường, hai chân cách khỏi mặt đất, máu từ cổ họng hắn chảy ra khuôn mặt

trợn lên không cam tâm.
Ở yết hầu của Hồ Diên BÁ xuất hiện một thanh trường thương.
Người dùng Huyết Chích là Thiên Lương, người ném trường thương tất nhiên là Thiên Tướng.
Hai người sau khi ra tay xong thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt cửa động, căn bản cũng không cần suy nghĩ liền kéo hai cái xác đi ra chỗ khác.
Với thực lực tông sư cảnh giới của bọn họ mang theo một xác người cũng không giảm bao nhiêu tốc độ, loáng một cái liền đã biến mất.
Thiên Lương cùng Thiên Tướng cũng không đi quá xa, trở lại vị trí tập kết, nơi đó Thiên Phủ đang ngồi đợi sẵn.
Thiên Phủ luc snayf.... vậy mà ngồi lên hai cái xác người, hai cây rìu trong tay còn đang nhỏ máu, dưới nền đất là hai đầu người lăn long lóc.
Tông sư cao thủ.... giết nhất lưu cao thủ thật ra vốn là như vậy, dễ dàng vô cùng như thái rau cắt dưa vậy.
Cái gì là khoảng cách?, đây chính là khoảng cách, khoảng cách giữa tông sư cảnh giới cùng nhất lưu cảnh giới.
Bốn nhất lưu cao thủ trong cùng thế hệ đều được coi là không tệ nhưng cả bốn người căn bản đều bị miểu sát.
Thiên Phủ ngước mắt lên nhìn Thiên Tướng cùng Thiên Lương, giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng.
“Thế nào, cường công hay lựa chọn cách khác?”.
Thiên Lương cùng Thiên Tướng nhìn nhau, địa hình trước mặt là địa hình hang động chật hẹp, dẫn tới Cự Môn rất khó tham chiến, nếu không có Cự Môn tham chiến đây sẽ là trận chiến 3 vs 3 tuy nhiên nếu thêm vào đám nhất lưu cao thủ bên trong mà nói bọn họ chỉ sợ thật sự sẽ thua.
“Nãy không thấy tiểu tử Phong Nhất Trận kia, khả năng rất lớn hắn đang ở bên trong, cường công cũng không có bao nhiêu phần thắng, vậy liền dùng độc công”.
Thiên Lương khẽ xoay huyết chích của mình, ánh mắt ngập tràn sát khí.
Thiên Phủ cùng Thiên Tướng nghe vậy, lập tức gật đầu, thân ảnh ba người lại lướt đi trong gió.
Số lượng người trong tổ đội của Vô Song từ 24 người còn lại 20 người.
....
Cái gì gọi là độc công?, sát thủ như bọn họ tất nhiên cũng phải học qua sử dụng độc tuy nhiên cả bốn người nhóm Cự Môn cũng không có ai là độc dược cao thủ.
Độc công của bọn là dùng ‘khí’, thổi vào bên trong hang động.
Sử dụng cách này có thể khiến những người yếu trực tiếp trúng độc tuy nhiên với kẻ mạnh thì không vì vậy độc công chỉ mang theo mục đích duy nhất, kéo

hết đám người Vô Song đi ra ngoài đồng thời loại bỏ tối đa những kẻ có thể loại bỏ.
Ba cái tông sư cao thủ hành động đương nhiên rất kín đáo căn bản không hiện ra một cái âm thanh nào tuy nhiên không khéo là Phong Nhất Trận lúc này quay về.
Hắn hiện nay mặt mày thoải mái, thần thanh khí sản, thậm chí Phong Nhất Trận còn cảm nhận được cả người tràn ngập sức sống, về phần Dư Liên Nhi?, cũng không thấy nàng đi ra khỏi bụi cây, có đứng lên được hay không cũng là không biết.
Phong Nhất Trận hôm nay cảm thấy mình cực kỳ lạ, hắn đúng là thích mỹ nữ lại càng thích mây mưa cùng mỹ nữ nhưng lúc này lại khác.
Đêm nay hắn vậy mà cảm thấy dục hỏa tràn ngập trong cơ thể, điều này dẫn tới việc hắn không có cách nào kiềm chế nổi dục tính của bản thân, sự việc này Phong Nhất Trận chưa từng cảm thấy trước đây khiến hắn nghi hoặc không thôi.
Bất quá Phong Nhất Trận cũng sẽ không nghĩ nhiều, dù sao vấn đề sinh lý cũng giải quyết xong, nghĩ nhiều làm gì?.
Phong Nhất Trận trong trạng thái thần thanh khí sản quay về của hang đột nhiên sắc mặt xuất hiện một vẻ kinh nộ.
Hắn ngửi thấy mùi máu.
Đám người Thiên Phủ có thể mang xác đi nhưng mùi máu kia sao có thể giấu được.
Vừa cảm nhận được mùi máu nhàn nhạt trong không khí, Phong Nhất Trận liền nắm lấy đại đao sau lưng, rút ra. Ánh mắt tràn ngập nghiêm túc.
Sau đó... cũng là lúc ba người Thiên Phủ đi đến nơi đây.
Phong Nhất Trận thực lực chân chính cực kỳ đáng sợ, hắn căn bản sẽ không thua tông sư cao thủ, chính vì vậy hai bên cùng lúc phát hiện ra nhau.
Vừa nhìn thấy nhau liền lập tức không có thời gian nghĩ nhiều, Phong Nhất Trận lập tức hét lớn.
“Có địch “.
Phong Nhất Trận gần như vận toàn bộ nội công của cơ thể hét lên một tiếng này tuy nhiên sau khi hét xong, khuôn mặt hắn liền trắng bệch.
Phong Nhất Trận ban đầu không cảm thấy cái gì nhưng khi hắn vận dụng nội lực thì lại khác, lúc này toàn bộ nội lực của hắn đều không nghe lời chủ nhân, chạy tán loạn trong cơ thể Phong Nhất Trận, sau đế đến tình trạng kinh mạch bị tắc, toàn bộ kinh mạch trên người Phong Nhất Trận như bị kẻ nào đó mạnh mẽ chặn lại.
Trong lòng Phong Nhất Trận hiện nay chỉ hiện lên hai chữ ‘xong rồi’.
Hắn căn bản không biết mình đang bị sao nhưng Phong Nhất Trận biết mình chắc chắn bị ám toán... hắn chỉ có thể cười một cách đắng chát, hắn thật sự không phục.

Phía bên kia cũng không ai biết Phong Nhất Trận bị sao, một tiếng hô của Phong Nhất Trận cũng đã phá hỏng kết hoạch dùng độc công của bọn họ tuy nhiên cũng sẽ không thay đổi gì, dù sao mục đích của bọn họ chỉ là dụ đám người Vô Song rời khỏi hang động mà thôi, đã có Phong Nhất Trận gọi hộ cũng có thể coi là một việc tốt, đỡ phí một đống thời gian.
Tiếp theo liền dễ làm dù sao đối thủ cũng đã được phân công từ trước, thân hình Thiên Tướng lập tức hành động, tốc độ của hắn vô cùng nhanh cây trường thương nắm chặt trong tay sau đó đâm ra một thương.
Thiên Tướng cũng không rõ tình trạng của Phong Nhất Trận, chỉ là đơn thuần đâm ra một thương thăm dò mà thôi, dù sao theo thông tin của bọn họ Phong Nhất Trận căn bản cũng không yếu, vừa chiến đấu sao có thể lập tức tung ra sát chiêu?.
Khi thực lực hai bên ngang ngửa nhau, nếu tung ra sát chiêu liền trở thành đòn tất tay, được thì được cả mà mất thì cũng mất cả, Thiên Tướng sẽ không làm ra việc này.
Cũng nhờ một thương kia chỉ mang tính thăm dò không ngờ lại cứu được Phong Nhất Trận một mạng.
Phong Nhất Trận toàn thân không thể vận dụng nổi một chút nội lực nào, đau đớn trong cơ thể làm mồ hôi hắn rơi như tắm, tuy nhiên khi thấy một thương kia Phong Nhất Trận ánh mắt hơi hơi dãn ra.
Hắn vậy mà cắn răng bất chấp tiến lên một bước, cả người trùng xuống, động tác này căn bản nằm ngoài khả năng lý giải của Thiên Tướng, hắn tuyệt đối không ngờ Phong Nhất Trận làm ra hành động tự sát như thế này.
Sau đó mũi thương đâm thẳng vào phần ngực của Phong Nhất Trận, khoét sâu vào thịt hắn khiến máu bắn tung tóe bất quá Phong Nhất Trận khuôn mặt lại càng thêm tỉnh táo.
Hắn gầm lên một tiếng, dùng hết sức mạnh cơ thể nhảy bật về phía sau, mượn lực đẩy một thương này bắn cả người về phía cửa hang động.
Miệng phun ra một ngụm máu, cũng mặc kệ tất cả Phong Nhất Trận dùng toàn bộ sức mạnh thân thể nắm lấy đại đao rồi ném thẳng về phía trước như ném phi tiêu vậy.
Đại đao của Phong Nhất Trận nặng đến mức nào thì ai cũng biết, cây đại đao to như một cánh cửa sổ lao tới, quả thực làm Thiên Tướng mạnh mẽ lùi lại ba bước, dù sao Thiên Tướng cũng không quen dùng man lực chiến đấu.
Cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, Phong Nhất Trận hiện nay lập tức quay đầu, cắm đầu bỏ chạy, toàn thân thể hắn đau vô cùng từng khúc xương như muốn vỡ vụn, ánh mắt đỏ rực, Phong Nhất Trận chỉ có thể điên cuồng chạy đi.
Nhìn thấy Phong Nhất Trận biến mất nơi cửa động, Thiên Tướng thật sự có chút

khó tin thu lại toàn cảnh trước mắt, không phải vì đại đao của Phong Nhất Trận vẫn còn ở đây, Thiên Tướng còn tưởng mình nằm mơ.
Lúc này đám người Thiên Phủ cùng Thiên Lương mới chạy đến, ánh mắt cũng nghi hoặc vô cùng.
“Tiểu tử kia thật là thiếu chủ Đại Đao Môn hay ta nhầm?”.
Với câu hỏi của Thiên Lương, cả hai người còn lại đều chỉ có thể chậm rãi lắc đầu, căn bản không ai giải thích được.
Cũng may bọn họ không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ bởi rất nhanh bọn họ đã có một việc khác để làm.
Từ trong cửa động, có một thân ảnh uy vũ đi ra.
Mái tóc đen nhẹ bay trong gió, bộ áo tím với khăn đen cuốn quanh cổ, ánh mắt sáng như những ngôi sao trên bầu trời, thân thể tỏa ra một loại bá vương khí thế cộng với thanh đại đao màu tím sau lưng lại càng làm tăng thêm cho người này vài phần bà khí.
Đây không phải là Hồ Phỉ thì còn có thể là ai?.
Thông thường âm thanh của Phong Nhất Trận có nhanh hơn nữa cũng không có cách nào khiến những người trong hang động xuất hiện nhanh như vậy, tuy nhiên từ chiều đến giờ Hồ Phỉ cùng Vô Song đều cảm thấy không yên tâm, hai người căn bản không có lúc nào ngủ ngon giấc, cơ bản chỉ là cùng nhau nhập định mà thôi.
Khi âm thanh của Phong Nhất Trận vang đến, hai người cơ hồ lập tức lao ra bên ngoài, không nghĩ gì cả.
Sự xuất hiện của Hồ Phỉ ở đây cũng làm cả ba sát thủ của Thiên Ý Thành hít vào một hơi khí lạnh.
Bọn họ lúc trước chỉ cho Thiên Lương từ xa quan sát chỉ có lúc này khi nhìn gần mới lại càng cảm thấy Hồ Phỉ đáng sợ, từ mặt khí thế mà nói thế gian này hiếm có thiên tài vượt qua nổi Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ chính là trời sinh bá vương.
Tất nhiên đứng cạnh Hồ Phỉ, Vô Song trực tiếp bị khí thế Hồ Phỉ che đi, trong mắt ba sát thủ từ Thiên Ý Thành mà nói, Vô Song lập tức trở thành tiểu nhân vật.
Giây phút này không cần ai nói, Thiên Lương chậm rãi bắn pháo hiệu.
Pháo hiệu này giữa đêm tối trở nên phi thường phi thường rõ ràng, quá đủ để Cự Môn nhìn thấy.
Về phần sợ người khác quan sát được?, cái này đám người bọn họ chưa bao giờ để ý, thứ nhất bởi vì khu vực này đã bị kiểm tra kỹ càng căn bản không có đội ngũ khác.
Thứ hai bọn họ là người của Thiên Ý Thành, cho dù đội ngũ khác tiến vào đây chỉ sợ cũng sẽ là đội ngũ Thiên Ý Thành, có thêm đội ngũ trợ lực đương nhiên

càng tốt.
....
Vô Song với Hồ Phỉ không có được bình tĩnh như ba tên sát thủ trước mặt, hiện nay trong lòng hai người đồng thời âm trầm lại.
Lý do tại sao.... đội ngũ bọn họ dĩ nhiên gặp phải 3 tông sư cảnh giới cao thủ vây công?.
Đặc biệt là Vô Song, bản thân Vô Song đã thấy không ít tông sư cao thủ nhưng chỉ cần là từ cảm giác những người này mang lại cho hắn, Vô Song liền biết ba người này tuyệt đối là những tông sư cao thủ mạnh nhất mà Vô Song từng gặp.
Cuối cùng là pháo hiệu giữa đêm tối kia, rốt cuộc sẽ có thêm bao nhiêu viện quân đây?.
Nghĩ đến Thiên Ý Thành sát thủ có thêm viện quân, trong lòng Hồ Phỉ cùng Vô Song không hẹn mà đều xuất hiện một tia áp lực.
Mọi việc hình như đi quá xa rồi.
....

Quyển 2 Chương 31
Đêm dài (2)

Đêm dài, trăng sáng vằng vặc, cái rét thê lương nơi núi rừng.
Tất nhiên đối với cao thủ chân chính, cái rét bên ngoài căn bản không là gì, chỉ có cái rét trong lòng... liền mới là vấn đề.
Vô Song không hiểu tại sao ba người trước mặt không có ra tay tấn công luôn hai người nhưng hắn biết đội ngũ của Phong Nhất Trận chỉ sợ... lành ít dữ nhiều.
Mùi máu huyết quyện với làn gió se lạnh kia căn bản không lẫn đi đâu được.
Tất nhiên một đội ngũ nhất lưu cao thủ bị giết sạch như vậy đúng là khiến Vô Song cùng Hồ Phỉ khó mà tưởng tượng, tuy nhiên cái càng không thể tin được liền là Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận dĩ nhiên bị thương nặng đến mức vừa nhìn thấy Hồ Phỉ xuất hiện liền gục xuống, căn bản không kịp nói câu nào?, đây rốt cuộc là tình huống gì.
Phong Nhất Trận mạnh thế nào bản thân Vô Song cũng tương đối hiểu rõ, kẻ như Phong Nhất Trận bình thường cười cười nói nói chưa bao giờ nghiêm túc nhưng một khi chiến đấu sức mạnh của hắn rất đáng sợ, vậy mà thần không biết quỷ không hay lại bị đánh bại như vậy?.
Nhìn thấy đại đao của Phong Nhất Trận nằm im một góc dưới đất, Vô Song lòng liền lạnh lại, trận chiến giữa Phong Nhất Trận cùng đám người kia căn bản sẽ không diễn ra trong thời gian quá lâu, từ lúc Phong Nhất Trận kêu lên một tiếng đến lúc hắn điên cuồng bỏ chạy chỉ sợ... vài giây đồng hồ.
Vô Song nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra, bằng vào vài giây đồng hồ làm cách nào đánh bại được Phong Nhất Trận?.
Nếu có sự xuất hiện của Đại Tông Sư cao thủ thì còn dễ nói tuy nhiên Đại Tông Sư cường giả giết chết Phong Nhất Trận chỉ cần 1 chiêu, dỗi hơi đâu mà để Phong Nhất Trận chạy thoát?.
Càng nghĩ càng rối, càng nghĩ lại càng không ra.
....
Trước cửa hang động lúc này không khí có chút yên tĩnh, hai người Vô Song cùng ba sát thủ của Thiên Ý Thành vẫn là đang quan sát nhau, không ai có dấu hiện động thủ cả.
Thời gian chậm rãi đi qua, vài giây đồng hồ mà thôi nhưng cứ như vài năm vậy, Vô Song dần dần có thể cảm nhận được một thứ áp lực vô hình đáng sợ đang càng ngày càng đè lên bản thân hắn.
Khi mà đám đội ngũ của Vô Song đi ra ngoài, không khí lại càng thêm vài phần

quỷ dị.
Bên Vô Song có những ai?.
Ngoại trừ Vô Song cùng Hồ Phỉ ra còn có Đường Vô Lệ đi ra.
Đồng thời theo sau tất nhiên là đám người Hùng Bì, Hùng Đảm, Phi Lưu, Mộ Dung Ảnh, Đường Ngạo, Đường Dần, Đường Phong thậm chí cả Cổ Đại Ngưu cũng đi ra.
Về phần đối phương có ai?
Vẫn chỉ đơn giản là 3 tên sát thủ của Thiên Ý Thành đứng đó.
Chênh lệch hoàn toàn về số lượng nhưng toàn bộ cao thủ bên phía Vô Song khi đối mặt với ba người này thậm chí còn bị lấn áp.
Tiếp theo chỉ thấy sắc mặt của Đường Vô Lệ trở nên cực kỳ ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm vào ba thân ảnh trước mặt.
"Các ngươi vậy mà là Huyền Cấp sát thủ?, từ khi nào mà Tu La Môn cho phép cả Huyền Cấp sát thủ tham dự?"
Câu nói của Đường Vô Lệ cũng giúp Vô Song giải thích, vì cái lý do gì ba người trước mặt cho Vô Song cảm giác mạnh mẽ đến vậy, không ngờ lại là Huyền Cấp sát thủ của Thiên Ý Thành.
Đã tiến vào Thiên Ý Thành có lẽ ngoại trừ Vô Song ra không ai biết đến Thiên – Địa – Huyền – Hoàng bốn cấp sát thủ của nơi đây.
Thiên Ý Thành hoàng cấp sát thủ căn bản chỉ là pháo hôi, trên giang hồ không có bao nhiêu người sẽ chú ý.
Thiên Ý Thành huyền cấp sát thủ lại khác, bọn họ đều là khối xương cứng, là lực lượng chiến đấu chính thức của Thiên Ý Thành, là thanh lợi kiếm sắc nhất của Thiên Ý Thành.
Hoàng cấp sát thủ thất bại là việc thường nhưng huyền cấp sát thủ thất bại... lại là một vấn đề khác.
Khi mà huyền cấp sát thủ ra tay, rất ít khi thất bại hống hồ đây là một tổ đội huyền cấp sát thủ?.
Đáp lại lời nói của Đường Vô Lệ, Thiên Phủ chỉ cười nhẹ rồi khẽ gật đầu.
"Đường công tử không hổ là xuất thân Đường Môn chỉ cần nhìn một cái cũng đoán ra chúng ta là huyền cấp sát thủ, bất quá Thiên Ý Thành không có phá vỡ quy củ, chúng ta ngày hôm qua phạm trọng tội, vừa vặn bị hạ xuống Hoàng cấp ".
Nói xong Thiên Phủ liền cười gằn bởi hắn nghe được tiếng bước chân.
Tiếng bước chân kia rất nặng, mười phần nặng nề nhưng lại cho người khác cảm giác chắc chắn không thể đẩy lùi, một loại khí thế chậm rãi nhưng lại bẻ gãy nghiền nát tất cả mọi thứ trên đường, giống... một con voi đang tiến tới vậy.
Tất nhiên nói thì là nói quá nhưng cảm giác mà Cự Môn mang lại thì đúng là như vậy, trong bóng đêm thân hình to lớn của hắn xuât hiện, cho dù toàn thân

che bởi hắc y cũng không thể che hết toàn bộ thân thể hắn lại thêm cây cự thuẫn ở sau lưng càng làm cho người ta cảm giác khủng bố.
Cự Môn... đến rồi.
Thiên Ý Thành có Thiên Ý Bảng hay còn gọi là Huyết Sát Bảng, trong bảng phân Thiên – Địa – Huyền – Hoàng bốn cấp.
Những cao thủ mạnh mẽ nhất của Hoàng cấp chưa chắc đã thua 5 vị trí xếp cuối Huyền cấp, ví dụ như Hoắc cô nương tuy nhiên Hoắc cô nương cho dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể vượt qua vị trí số 15.
Vị trí số 15 là một cái rãnh của Huyền Bảng, thực lực của số 15 là một cột mốc, một cột mốc mới về chiến lực.
Cự Môn hắn không phải số 15, hắn là số 14.
Cự Môn xuất hiện, đám người Thiên Phủ lập tức tự tin hơn nhiều, có Cự Môn ở đây sao có thể thua?.
Cự Môn xuất hiện cũng làm đám người Vô Song sắc mặt âm trầm hơn rất nhiều, người này tuyệt đối là quái vật ít nhất là với thực lực đám người Vô Song hiện nay không có ai mạnh hơn nổi người này, cho dù là Hồ Phỉ.
Cự Môn đi tới, ánh mắt như hổ quan sát tất cả, khuôn mặt dưới lớp mạng đen khẽ giật giật, đối với Đường Vô Lệ đang đứng đó, Cự Môn nhếch miệng.
“Đường công tử, chúng ta là người Thiên Ý Thành cũng không muốn đụng vào Đường Môn các ngươi, Đường công tử nếu không muốn hại thân, vẫn là nên rời khỏi đây thì hơn”.
Không ai ngờ, câu nói đầu tiên của Cự Môn lại là như vậy, tất nhiên về tình về lý câu nói này đều đúng.
Đường Môn cùng Thiên Ý Thành đi lại rất gần hơn nữa Độc Trưởng Lão của Thiên Ý Thành có quan hệ rất sâu cùng Đường Môn, giết chết Đường gia tam thiếu là việc không sáng suốt, hơn nữa còn có thể giảm chiến lực bên Vô Song, thử hỏi còn việc nào vẹn cả đôi đường hơn?.
Đường Vô Lệ nghe vậy thân hình khẽ giật giật một chút.
Bằng vào tính cách của hắn cho dù đối thủ là Tông Sư cao thủ hắn cũng khinh thường bỏ chạy, hắn cũng là một kẻ điên.
Tuy nhiên kẻ điên cũng phải có lúc tỉnh, lời nói kia hắn không quan tâm nhưng em gái hắn lại quan tâm.
Chính vì là người Đường Môn bản thân Đường Vô Lệ hiểu rõ nhất Huyền cấp sát thủ lợi hại thế nào.
Nếu ở đây có Phong Nhất Trận, Đường Vô Lệ dám đánh nhưng không có Phong Nhất Trận lại là một việc khác.
Đường Vô Lệ không biết tại sao Phong Nhất Trận lại bại thảm như vậy nhưng đúng là Phong Nhất Trận đã bại, bọn họ liền trở thành thế thiếu người.
Lấy bốn nhất lưu cao thủ đấu cùng bốn tông sư cao thủ đã khó, còn muốn lấy ba

nhất lưu cao thủ đấu bốn tông sư cao thủ?, cái này nghĩ càng không nên nghĩ huống hồ kia còn là cao thủ Huyền Bảng của Thiên Ý Thành.
Tất nhiên Đường Vô Lệ hắn sẽ không rời đi, hắn không biết tại sao mình có cái suy nghĩ ngu đần này, nhưng hắn chỉ biết hắn sẽ không rời đi. Đây coi như là bản năng đi.
Đường Vô Lệ nhẹ thở ra một hơi, sau đó đối với Cự Môn hơi hơi gật đầu.
Đối phương ít nhất đã mở miệng với hắn, không cần biết vì lý do gì Đường Vô Lệ cũng có chút cảm kích.
“Ta muốn hỏi một chút, đây là nhiệm vụ của các ngươi hay là nhiệm vụ Tu La Môn?”.
Đường Vô Lệ hỏi câu này rất có ý vị.
Đối với Đường Vô lệ, Cự Môn ánh mắt lóe lên sau đó mỉm cười.
“Nhiệm vụ đoàn đội”.
Nhiệm vụ đoàn đội chính là nhiệm vụ do tổ đội sát thủ tự mình tiếp nhận, nhiệm vụ dạng này là nhiệm vụ không bao giờ muốn thất bại, đã nhận nhiệm vụ liền dùng toàn lực để làm.
Còn nhiệm vụ Tu La Môn thì khác, làm cũng được, không làm cũng là không sao.
Đường Vô Lệ lập tức không nói thêm câu nào với Cự Môn, cánh tay khẽ đưa ra vỗ nhẹ vào ngực Đường Ngạo ở bên cạnh.
“Ngạo, mang Tiếu Tâm đi, Phong, Dần các ngươi đi theo”.
Đường Ngạo nghe vậy lập tức biến sắc, thậm chí Đường Dần cùng Đường Phong đồng thanh hô.
“Thiếu gia, không được chúng ta sao có thể...”.
Chỉ là bọn họ chưa nói xong đã bị ánh mắt băng lãnh của Đường Vô lệ toàn bộ ngăn lại.
“Phế vật là vô dụng, cút”.
Câu nói ngập tràn lãnh huyết, Đường Vô Lệ lúc này một lần nữa trở lại làm Đường Vô Lệ của ngày thường, nhưng Đường Phong cùng Đường Dần căn bản không có lấy một tia oán hận, trên mặt chỉ có sự xấu hổ.
Bọn họ quá yếu, quá yếu căn bản không có tư cách ở lại.
Nhất lưu cao thủ trong cùng thế hệ có thể coi là một cường giả nhưng so với thực lực tổng thể của võ lâm, căn bản không có gì.
Cự Môn nhìn lựa chọn của Đường Vô Lệ, ánh mắt hơi hơi lóe lên.
Bản thân hắn vốn muốn lừa Đường Vô Lệ rời đi sau đó giải quyết Hồ Phỉ trước rồi lại tiêu diệt Đường Vô Lệ.
Chỉ cần Đường Vô Lệ rời đi mọi việc liền trở nên cực kỳ dễ dàng, bọn họ có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều rất nhiều.
Có thể làm mọi việc dễ dàng ai lại muốn tăng độ khó?.

Hôm nay mới là cuối ngày thứ 3 mà thôi, còn 2 ngày nữa, Đường Vô Lệ trừ khi chạy xuống địa ngục nếu không không có cách nào thoát được sự truy đuổi của Huyền cấp sát thủ.
Cự Môn thật sự không ngờ Đường Vô Lệ lại chọn ở lại, đồng thời câu nói của Đường Vô Lệ làm Cự Môn hơi có suy nghĩ.
Nếu đám Đường Ngạo – Đường Dần – Đường Phong rời đi cũng giúp bọn họ rảnh tay phần nào tuy nhiên... vẫn là không được.
Cho dù có chỗ dựa tương lai là đại quan trong triều thì đây cũng vẫn là phương nam, Đường Môn ở phương nam rất đáng sợ, Cự Môn thật không dám để đám người Đường Môn này bỏ đi, hắn không chịu nổi Đường Môn báo thù.
Cự Môn khoanh hai tay lại, ánh mắt nhìn về phía trước sau đó thản nhiên gật đầu.
"Nếu Đường công tử đã muốn như vậy ta cũng sẵn lòng bồi tiếp, vậy trước khi thực hiện nhiệm vụ vẫn là mời Đường tiểu thư rơi đi trước, tránh ngộ hại đến tiểu thư".
Đường Vô Lệ nghe vậy, sắc mặt hơi hơi dãn ra.
Hắn không cần nói gì, Đường Ngạo cũng lập tức chạy vào trong hang động sau đó mang Đường Tiếu Tâm ra.
Đường Tiếu Tâm năm nay 12-13 tuổi, cô bé này có mái tóc búi cực kỳ xinh đẹp khuôn mặt trắng ngần ẩn dấu sau lớp mạng che mặt, nàng năm nay đã có thể coi là một thiếu nữ.
Một thiếu nữ đang lớn, một thiếu nữ mới bắt đầu bước những bước đầu trên con đường trưởng thành, mang theo 3 phần hồn nhiên, 3 phần mít ướt cùng 4 phần... bướng bỉnh.
Đường Tiếu Tâm rất yếu, nàng thậm chí còn không có khả năng tự bảo vệ bản thân mình, ở Vương Bản Sơn này nàng chỉ là gánh nặng tuy nhiên... nàng vẫn phải đến Thiên Ý Thành.
Đường Tiếu Tâm đến Thiên Ý Thành không phải để cầu mạnh thêm, Đường Môn vốn không coi trọng nữ tính đệ tử, sứ mệnh của Đường Tiếu Tâm chính là cố gắng xin vào môn hạ của Thần Trưởng Lão.
Trong chín vị trưởng lão của Thiên Ý Thành, chỉ có Thần Trưởng Lão thu người không nhìn thực lực, không nhìn tuổi tác, chỉ cần hợp mắt Thần trưởng lão nàng sẽ thu đệ tử. Năm ngoái chính Thần trưởng lão đã gật đầu với Đường Môn cùng Đường Tiếu Tâm, chỉ cần Đường Tiếu Tâm vượt qua Tu La Thí Luyện nàng liền nhận Đường TIếu Tâm làm đệ tử.
Đây là lý do duy nhất, để Đường Tiếu Tâm có thể nhận được tài bồi của gia tộc, trong một năm ngắn ngủi có thể trở thành nhị lưu cao thủ cũng là cách duy nhất để Đường Tiếu Tâm được gia đình mình coi trọng.
Nhân vật cần bảo vệ nhất của Đường Môn lúc này không phải là Đường Vô Lệ

mà là... Đường Tiếu Tâm.
Đường Vô Lệ hắn... thành công hay thất bại cũng không ai quan tâm thậm chí... hắn có chết cũng không ai quan tâm.
Đường Môn chỉ cần có một cái Đường Quan Nam liền đủ.
Đây chính là quyết định cảu các trưởng lão bên trong Đường Môn.
Việc này có lẽ chính Đường Vô Lệ cũng không biết.
....
Đường Ngạo rất nhanh mang Đường Tiếu Tâm ra ngoài bất quá Đường Tiếu Tâm lúc này nước mắt giàn giụa, đôi chân nhỏ đạp loạn trong hư không.
“Đường Ngạo, chết tiệt ngươi bỏ ta ra... chết tiệt bỏ ta ra, ta không đi, ta không đi”.
Đường Tiếu Tâm khóc rất lớn cũng rất thương tâm tuy nhiên nàng làm được gì?.
Nàng chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm căn bản không cách nào thoát khỏi đôi tay Đường Ngạo kia.
Nàng thực sự không cam tâm, vì cái gì nàng vô dụng như vậy?, lần Đường Vô Lệ quyết đấu cùng Hồ Phỉ nàng là gánh nặng.
Lần này nàng cũng gánh nặng.
Thậm chí Đường Tiếu Tâm còn cố gắng dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Đường Vô Lệ, nàng không muỗn xa ca, đáng tiếng Đường Vô Lệ lúc này lại đang nhìn sang một nơi khác, vẻ mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.
“Rời đi “.
Không phải Đường Vô Lệ không muốn nhìn Đường Tiếu Tâm, chỉ là hắn không dám nhìn tiếp.
Lạnh lùng nói ra hai chữ, sau đó Đường Vô Lệ chậm rãi nắm chặt bàn tay, ánh mắt nhìn thẳng về bốn sát thủ đến từ Thiên Ý Thành.
Cự Môn đúng là không đưa tay ngăn cản, hắn thản nhiên lùi lại, nhường ra một đường cho đám Đường Ngạo đi qua.
Đường Ngạo ánh mắt lạnh lẽo như muốn nhìn thấu qua lớp bịt mặt đen của đám người Cự Môn, sau đó cũng mặc kệ Đường Tiếu tâm có đồng ý hay không, mặc kệ Đường Tiếu Tâm khóc đến mức nào, Đường Ngạo mang theo nàng cùng Đường Dần, Đường Phong lập tức rời đi.
Theo những cơn gió lạnh lẽo khẽ thổi nhưng giọt nước mắt của Đường Tiếu Tâm nhẹ bay giữa trời đêm.
Điều không ai ngờ là... Cự Môn tiếp theo cũng không động, thân hình như hộ pháp của hắn khoanh tay lại nhìn chằm chằm về phía Đường Ngạo di chuyển, ánh mắt của hắn một mực chưa có rời đi.
Cho đến lúc đám người Đường Ngạo dần dần rời khỏi tầm mắt, mới thấy Cự Môn động.
Cự Môn rút từ sau lưng ra cây thuẫn lớn, cắm thẳng xuốn phái trước mặt, hắn

vậy mà tạo nên một bức tường khiến người khác có cảm giác không thể vượt qua.
Sau đó Cự Môn nói một câu làm khuôn mặt Đường Vô Lệ trở nên trắng bệch.
“Đường công tử, xin lỗi chúng ta tuyệt không muốn bị Đường Môn trả thù. Ngươi đã không rời đi thì tốt nhất không nên để muội muội ngươi rời đi mới phải ”.
Cự Môn vừa dứt lời, Thiên Lương đã động, hắn như một bóng ma lóe lên sau đó lao thẳng về phương hướng của Đường Ngạo bỏ đi.
Lúc này có người ngu cũng biết Cự Môn đang muốn làm gì.
Không có mấy lời thoại nhảm nhí, chỉ thấy hai ánh mắt của Đường Vô Lệ như muốn nứt ra, hắn cũng bất chấp tất cả lao thẳng về phía ba Huyền Cấp sát thủ của Thiên Ý Thành.
Hai ống tay áo mở rộng, từ bên trong đó từng cây phi tiêu đước bắn thẳng ra, đồng thời Đường Vô Lệ cũng vận dụng tốc độ lên đến tận cùng.
Đường Vô Lệ lúc này chỉ muốn giết chết Cự Môn, chỉ muốn điên cuồng một lần xuyên qua bức tường hình người khổng lồ kia, sau đó giết chết Thiên Lương.
Đáng tiếc Đường Vô Lệ nghĩ quá đẹp, đối với Đường Vô Lệ lao đến bản thân Cự Môn chỉ là nhếch miệng, tấm thuẫn được đưa lên cao che chắn toàn bộ ám khí bay tới, hai chân trụ cúi xuống để rồi đôi chân kia phát ra một lực đẩy đáng sợ, cả người Cự Môn lao thẳng về phía trước.
Sau đó hắn tung nắm đấm, một quyền tung ra, nắm đấm mang theo sức mạnh như khai sơn nện thẳng vào bụng Đường Vô Lệ, một đấm này như muốn đánh xuyên qua bụng Đường Vô Lệ vậy, lập tức hất bay Đường Vô Lệ đi.
Động tác này của Cự Môn cũng là lời tuyên chiến... của cả hai bên.
Đáng nhẽ ra một quyền này của Cự Môn sẽ không đấm bay Đường Vô Lệ đi, quyền này chỉ cần ghim được Đường Vô Lệ xuống đất thì Đường Vô Lệ chết chắc nhưng hắn... vẫn là không dám làm một việc này.
Ngay sau Đường Vô Lệ, một thân ảnh lao tới, thân ảnh nhảy lên bầu trời hai tay nắm chặt đại đao bổ thẳng xuống.
Cự Môn dùng một tay nâng đại thuẫn lên cũng đỡ lấy một đao này.
Lực tay của Đường Môn rất lớn nhưng Hồ Phỉ cũng không yếu lại thêm lợi thế từ trên cao đánh xuống, một đao này tuyệt đối làm Cự Môn thân hình rung lên, loạng choạng lùi lại phía sau hai bước.
Ở bên kia Hồ Phỉ cũng khó khăn lùi lại, hắn bước một mạch 5 bước chân mới có thể ổn định thân hình, tuy nhiên sau lưng Hồ Phỉ hiện nay từng cái bóng người lao lên.
Trận chiến này không đánh cũng phải đánh.
Đường Ngạo – Đường Phong – Đường Dần bỏ đi dẫn tới số lượng nhất lưu cao thủ bên Vô Song giảm đến đáng kể, chỉ còn lại Hùng Bì, Hùng Đảm, Phi Lưu

cùng Mộ Dung Ảnh. Bốn cái nhất lưu cao thủ căn bản không đủ cho đối phương chém giết.
Quả nhiên nhìn thấy thân ảnh bốn người này lao tới, Thiên Phủ chỉ là cười gằn, hai tay xoay tròn rìu ngắn, nhảy thẳng lên trên trời ánh mắt ngập tràn sát khí.
Đối với Thiên Phủ mà nói, đám nhất lưu cao thủ đang lao đến kia, quá yếu.
Thiên Phủ đã động thì Thiên Lương cũng sẽ động, nắm chặt trường thương trong tay hắn lao vút về thân ảnh Đường Vô Lệ vừa bị đánh ra xa, mũi thương nhọn hoắt hướng về phía yết hầu của Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ hiện nay thậm chí còn chưa đứng lên nổi, hai chân vẫn quỳ trên mặt đất miệng thổ huyết không ngừng chỉ là ánh mắt Đường Vô Lệ bỗng chốc có một tia thanh minh.
Giữa màn đêm tối này, Đường Vô Lệ nhìn thấy một mái tóc trắng, một thân hình nhỏ nhắn mà thánh khiết như chính ánh trăng trên bầu trời kia, thân ảnh đó đang nhìn mình.
Đường Vô Lệ nhìn thấy đôi mắt kia, đôi mắt... kia rất giống ánh mắt của một người.
Trong giây phút này, Đường Vô Lệ cảm thấy Vô Song rất giống Đường Quan Nam, ánh mắt lạnh đến đáng sợ.
Ánh mắt của Đường Quan Nam chính là bóng ma lớn nhất trong lòng Đường Vô Lệ nhưng ánh mắt Vô Song, lại làm Đường Vô Lệ cảm thấy... tin tưởng.
Đường Vô Lệ dưới cơn đau đớn, hắn ngửa cổ lên.
“Khặc khặc”.
Theo cái nụ cười vô cùng khó chịu kia, máu tươi trào ra ngoài cổ họng có điều khuôn mặt Đường Vô Lệ càng ngày càng bình tĩnh.
Trước mũi trường thương của Thiên Tướng đâm tới ĐƯờng Vô Lệ duỗi hai tay ra, hai ống tay áo mở lớn sau đó xoay tròn, buộc chặt đầu trường thương, hai chân phát lực sau đó liên tục lùi lại.
Chính vì có ống tay áo giảm bớt lực đập, Đường Vô Lệ liền xoay ngược cơ thể lại, vừa vặn né được một mũi thương này.
Tay áo nát tan biến thành vô số mảnh vải vụn tung bay trên bầu trời đêm, thân ảnh Đường Vô Lệ lướt về phía bên phải, một quyền xuất ra.
Đường Vô Lệ lúc này cũng biết, hắn cần bình tĩnh, phải là càng bình tĩnh càng tốt.
Khi tay áo Đường Vô Lệ bị phá nát mới lộ ra hai cánh tay của hắn, ở hai cánh tay không ngờ đều mang theo bao tay màu tím, chỉ thấy cổ tay Đường Vô Lệ khẽ ngửa ra, lập tức 3 mũi ngân châm siêu nhỏ xé gió lao thẳng đến.
Đương nhiên muốn dùng ba cây ám khí này ám toàn Thiên Tướng là việc không thể, tóc dài tung bay, nửa thân người ngửa ra phía sau đồng thời mũi trường thương vậy mà vẫn có thể xoay tròn đâm thẳng về phía Đường Vô Lệ.

Đường Vô Lệ cũng đưa nắm tay ra đánh bay đầu mũi thương của Thiên Tướng, dưới màn đêm ánh lửa lóe lên.
Một quyền đánh bay mũi thương của Thiên Tướng bất quá Thiên Tướng lúc này mới thể hiện thực lực của Tông Sư cao thủ, hắn dùng một chân trụ trên mặt đất, cả người mượn lực xoay tròn như Compa vậy sau đó nội lực trên người bành trướng, mượn nội lực cả người nhảy lên hai tay nắm lấy trường thương.
“Thiên Ảnh Thần Phong Thương”.
Thiên Tướng không có dùng thương để đâm mà hắn ném thẳng mũi thương ra, y như máy bắn tên cỡ vừa trên chiến trường vậy, mũi thương xoay tròn sau đó xé gió mà tới mang theo tiếng rít ghê người.
Đường Vô Lệ thấy vậy lập tức nhảy lên không trung, cả người như mãng xà không xương lộn ngược lại.
Đất đá bay lên, khói bụi mù mịt, cây trường thương của Thiên Tướng cắm sâu trên mặt đất.
Thiên Tướng dùng hai chân đứng trên chính cây trường thương của mình, cả người ngồi xổm xuống mặc tóc dài tung bay, hắn như thợ săn nhìn con mồi vậy.
Ở phía ngược lại, trên khuôn mặt có vài phần băng lãnh của Đường Vô Lệ xuất hiện một vết máu dài, một chiêu vừa rồi... Đường Vô Lệ không hoàn toàn tránh nổi.
Đây là thực lực của tông sư cường giả, đối với Thiên Tướng mà nói, Đường Vô Lệ chỉ có thể coi là đối thủ không tệ mà thôi, một đối thủ mang tính giải trí không hơn không kém.
Đường Vô Lệ mà có Khổng Tước Vỹ bản thân Thiên Tướng còn thật sự cẩn thận tuy nhiên Khổng Tước Vỹ đã mất, hắn còn sợ gì?
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.
....
(Không nên đọc, đọc tác giả không chịu trách nhiệm)
Ngoại truyện: Tiền Kiếp 1
Người sống nhường đường...
Người sống nhường đường...
Người sống nhường đường...
Người sống nhường đường...
Âm thanh mang theo khí lạnh rợn người, thứ âm thanh như một loại mà thuật khiến kẻ khác cảm thấy không cách nào tưởng tượng được, một thứ cảm giác quỷ quái làm người nghe liền trực tiếp liên tưởng đến cô hồn dã quỷ.
Thứ âm thanh này căn bản không thể nghe thấy chỉ có thể cảm nhận, bởi đây thật

sự là âm thanh vọng ra từ địa ngục.
Một đoàn âm binh xé toang sương mù mà đi, đứng đầu là hai tôn hắc bạch, khuôn mặt chỉ còn lại bộ xương, trong mắt có hắc hỏa, hai kẻ này thoạt nhìn không khác nhau bao nhiêu chỉ có thể phân biệt dựa trên màu sắc quần áo.
Màu đen trang phục ở địa ngục được gọi là tử thần, tử thần thuộc địa ngục chiến bộ.
Màu trắng trang phục ở địa ngục được gọi là phán quan, phán quan thuộc địa ngục công bộ.
Đi sau hai vị tử thần cùng phán quan kia liền là một binh đoàn đầu trâu mặt ngựa, đám đầu trâu mặt ngựa này cũng có thể coi là địa ngục quỷ tốt, dựa theo hai vị hắc bạch đi đầu mà làm việc.
Địa ngục muốn đi đến dương gian cũng không phải là việc dễ dàng, ngoại trừ tháng 7 âm lịch hàng năm ra thì rất khó có cơ hội để địa ngục môn mở ra.
Mỗi khi địa ngục môn mở ra liền là cơ hội để tử thần hoặc phán quan ra ngoài hành sự có điều ở địa ngục có một cái thông lệ bất thành văn.
Có tử thần thì không có phán quan mà có phán quan liền không có tử thần.
Thông lệ này có chút buồn cười, trên lý thuyết cho dù tử thần hay phán quan đều không có bất cứ mặt nào khắc chế lẫn nhau, hai loại chức nghiệp này song song tồn tại cùng nhau, kết hợp với nhau cũng không có vấn đề chỉ là công việc vốn khác nhau mà thôi nhưng cũng chính vì công việc khác nhau dẫn tới việc bọn họ rất ít khi có thể đi cùng nhau
Phán quan gần như không bao giờ đi lên dương gian ngược lại tử thần hầu như chỉ tập trung ở quỷ môn quan, rất ít khi cùng phán quan đồng hành, cũng rất ít khi đi hẳn xuống địa ngục.
Một lần xuất động cả phán quan cùng tử thần đi lên dương giới tuyệt đối là không bình thường sự việc, chỉ sợ địa ngục thật sự xảy ra đại sự.
“A Đẩu, kẻ kia nhờ được không, tin được không?”.
Giọng nói của phán quan áo trắng bất ngờ vang lên, có điều vị phán quan này dĩ nhiên lại là nữ nhân, giọng nói trong trẻo vô cùng không mang theo đến một tia áp lực, nếu không nhìn vào thân thể toàn xương khô thậm chí cho rằng trước mặt vốn chỉ là một thiếu nữ 15-16 tuổi mà thôi.
Nếu phán quan đã hỏi thì kẻ được gọi là A Đẩu kia đương nhiên là tử thần.
Tử thần quay lại nhìn phán quan sau đó khẽ gật đầu.
“A Ly, tý nữa gặp hắn, ngươi tốt nhất đừng nói gì, cũng đừng làm gì, lần này chúng ta có việc nhờ người, nếu làm không tốt bị Diêm Vương đại nhân trách tội, chúng ta chịu không nổi”.
....
Hà Nội, Việt Nam, ngày X tháng Y năm Z
Một đứa bé đang cố hết sức đạp xe vượt qua con đường trước mặt, khuôn mặt

non nớt của nó nhăn cả lại, tràn đầy vẻ khó chịu.
Lý do cũng phi thường đơn giản, hai bên đường dĩ nhiên tràn ngập hoa sữa.
Hoa sữa rất đẹp, một rừng hoa sữa lại càng đẹp có điều hương khí của nó quá nồng, mỗi lần đi qua con đường này liền cảm thấy khó chịu vô cùng, mỗi lần như vậy hắn lại phải cố hết sức nín thở sau đó đạp xe một mạch.
Đứa bé này là một cái cô nhi, không cha cũng không mẹ, từ bé đến lớn liền sống trong chùa, hắn gọi Nguyễn Vũ Phong, năm nay vừa tròn 16.
Đối với bạn bè xung quanh thì đứa bé gọi là Phong này tuyệt đối là một kẻ lập dị.
Không cần biết thời tiết thế nào cũng không cần quan tâm người ta nhìn thế nào, Phong chỉ mặc đúng một loại kiểu cách.
Đầu tiên là một chiếc áo sơ mi trắng đồng phục, thậm chí cài luôn cả cúc áo cao nhất trên cổ như muốn bóp nghẹt cổ họng vậy.
Tay áo sơ mi không bao giờ kéo lên, như muốn che phủ đi hết toàn bộ phần cơ thể của mình vậy, tuyệt không lộ ra một chút nào.
Bên ngoài áo sơ mi là một chiếc áo khoác mùa đông khá dày, chiếc ao to hơn cả nửa người của Phong, áo che kín mít cơ thể, thậm chí cổ áo còn cố gắng dựng lên, che nốt phần cổ hở ra của hắn, chỉ nhìn cách ăn mặc liền khiến rất ít người muốn tiếp cận đứa bé này.
Mái tóc rất dày, che phủ hoàn toàn con mắt cộng thêm một cặp kính cận cũng che nốt gần nửa khuôn mặt còn lại.
Tổng thể mà nói đứa bé này như muốn tạo ra một lớp ngăn cách với chính xã hội xung quanh vậy, hắn liền không muốn ai tiếp cận mình.
Việc này khiến Phong bị coi là tự kỷ trong lớp, đến cả giáo viên chủ nhiệm của hắn cũng bất lực, cũng may thành tích học tập của Phong cao đến dọa người, trong những năm tháng cấp 3 liên tục là học sinh giỏi hàng đầu của trường, thậm chí giải thành phố hắn cũng kiếm được mấy cái.
Trong môi trường của Việt Nam hiện nay nơi mà thành tích học tập của học sinh luôn được đặt lên hàng đầu với nhà trường thì bản thân đứa trẻ này trở thành học trò cưng của các thầy cô giáo, thậm chí của cả toàn trường.
Không nói chuyện trong giờ, không bao giờ đi muộn học, cũng không trốn học, bài tập chưa bao giờ làm thiếu điểm số thì luôn luôn thuộc hàng top, trừ việc hắn lầm lỳ ít nói, luôn cách ly mình với thế giới bên ngoài ra, thì Nguyễn Vũ Phong không có đặc điểm gì không tốt.
Bản thân Phong là một đứa bé tự ti, là một cái cô nhi không cha không mẹ, lớn lên trong ngôi chùa nhỏ, tuổi thơ của hắn trôi qua bình bình yên yên nhưng khi tiếp xúc với xã hội ngoài kia hắn luôn cảm thấy sợ, luôn cảm thấy có một luồng áp lực khủng khiếp đè lên cơ thể mình vậy.
....

Chiều muộn, sau khi tan học Phong đều sẽ đạp xe trên con đường này, nơi hướng đến là một tiệm bánh ngọt cách trường cấp 3 của hắn vài dãy phố.
Đây là nơi làm thêm của hắn, cũng là nơi trang trải cuộc sống cho chính hắn.
Phong năm nay mới 16 tuổi tương đương với lớp 10, ở cái độ tuổi này xin đi làm gần như không ai nhận, sử dụng lao động dưới 18 tuổi liền cực kỳ cực kỳ phiền phức nhưng Phong hắn ta vẫn cứ được nhận.
Phong có thiên phú nấu ăn rất cao, tay nghề của Phong cũng cực kỳ tốt, ít nhất đủ tốt để được nhận vào làm việc ở đây, từ nhỏ lớn lên ở trong chùa căn bản sẽ không hiểu cái gì là làm bánh ngọt tuy nhiên Phong không ngờ chỉ mất ngắn ngủi 2 tháng thời gian trong dịp hè năm lớp 9 liền thật sự biết làm bánh, hơn nữa được chính ông chủ cửa tiệm hết lời khen ngợi.
Nếu... nếu không có gì đặc biệt có lẽ Phong hắn sẽ trở thành một đầu bếp nổi tiếng, đây là con đường tốt nhất trước mặt một đứa trẻ không cha không mẹ như Phong.
Đứa nhỏ này từ bé đến lớn đều tiếp xúc với nhà bếp, hắn sinh ra trong chùa liền sẽ không có ai phục vụ hắn, hơn nữa vì nhỏ tuổi công việc nặng đương nhiên làm không nổi liền phải lựa chọn xuống nhà bếp giúp việc cho mọi người, dù sao ngôi chùa hắn ở cũng là ngôi chùa nhỏ, muốn ăn đương nhiên phải lăn vào bếp.
Phong sống trong chùa đến cuối năm cấp 2 liền rời đi, tính đến hiện tại Phong tự lập cũng đã được gần 1 năm.
Thật ra ở trong chùa cũng không có gì không tốt, không khí trong lành, công việc có mệt nhọc một chút nhưng mọi người đối với nhau rất tốt chưa kể nơi này cực kỳ yên bình cũng chẳng có cái gì giải trí, Phong có thể hoàn toàn tập trung vào học hành.
Hắn rời khỏi ngôi chùa nhỏ thật ra là vì... hắn tự ti. Hắn cảm thấy rất nhiều bạn bè cấp 2 đều vì hắn chỉ chỉ chỏ chỏ, đều trêu ngươi hắn.
Cấp 2 hắn vốn không có bạn bè nào, hoàn toàn bị cách ly khỏi tập thể, hắn thật sự muốn quãng đời cấp 3 của mình thay đổi một chút hơn nữa Phong cũng không phải là nhà sư, căn bản không có cách nào ở trong chùa cả đời, chỉ riêng việc hắn được đi học so với những chú tiểu khác đã là rất khác biệt.
Sau khi xin được việc làm ở tiệm bánh ngọt bản thân Phong cuối cùng vẫn quyết định chuyển ra ngoài, tất nhiên với một thiếu niên 16 tuổi chắc chắn sẽ không thể tự mình thuê một căn phòng bên ngoài, toàn bộ giấy tờ đều là do sư chủ trì lo cho hắn.
Tiệm bánh không lớn nhưng cũng không nhỏ, một tháng làm 'chui' ở đây hắn cũng thu được 3 triệu, vừa vặn đủ tiền sinh hoạt phí với một đứa trẻ 16 tuổi thậm chí mỗi tháng Phong còn tiết kiệm được một chút để dành.
Đây là cuộc sống của hắn, so với những năm cấp 2 bản thân hắn thay đổi rất nhiều, có chút trưởng thành hơn, tự lập hơn chỉ là không rõ tại sao bản thân hắn

vẫn không cách nào hòa nhập được với thế giới này.
Hắn cùng những con người ở đây cứ như không cùng đường vậy.
....
Là một người thợ làm bánh bản thân Phong sẽ ít khi ra ngoài gặp khách, hầu hết thời gian hắn ở trong nhà bếp lớn, việc tiếp xúc với khách vốn là việc của quầy thu ngân cùng lễ tân tuy nhiên hôm nay có chút khác.
Chiếc xe đạp cũ mèm tồi tàn kia sau khi được khóa cẩn thận vào một thân cây nhỏ trên lề đường, Phong rất nhanh chạy lên cầu thang sau lưng vẫn còn đeo cặp sách.
Vừa chạy qua phòng thu ngân bỗng một âm thanh quen thuộc vọng lại.
"Phong, ra đây chị nhờ chút việc".
Quay đầu lại, nhìn về giọng nói kia, hắn lập tức gật đầu khuôn mặt hiếm có xuất hiện một nụ cười.
Cô gái lên tiếng tên là Hoa, còn về phần 'cái gì' Hoa thì hắn cũng không quá rõ, chị Hoa không phải là một cô gái xinh đẹp, tuổi tác khoảng hơn 20 một chút thân hình tương đối bầu bĩnh, mái tóc đen ngắn buộc đuôi gà đằng sau.
Chị Hoa thật ra cũng như hắn, vẫn còn là một sinh viên đại học tuy nhiên chị học ở đâu thì Phong cũng không quá rõ ràng chỉ biết quê ở mạn Thái Nguyên lên Hà Nội được gần 2 năm.
Thấy Phong lại gần, Chị Hoa vẻ mặt tươi cười, sau đó đối với hắn thì thầm to nhỏ.
Thật ra cũng không có cái gì, chị nhờ hắn giúp coi cửa hàng khoảng 30 phút.
Tất nhiên Phong cũng sẽ không đến nỗi từ chối chị Hoa, nhìn đồng hồ bây giờ mới có 5h chiều, công việc của hắn bắt đầu vào 6h tối, thời gian tất nhiên không gấp.
"Vâng, chị đợi em thay quần áo một chút rồi em ra".
Lập tức gật đầu sau đó chạy vào phòng nhân viên, bắt đầu thay quần áo.
Phong không tính là thấp, thân hình khoảng 1m73 – 1m74, so với độ cao trung bình của Việt Nam liền đã coi là ổn hơn nữa hắn năm nay mới 16 tuổi vẫn còn vài năm nữa để phát triển, chiều cao quá 1m8 cũng không phải là không thể.
Cũng vì suốt ngày mặc áo khoác mùa đông nên ít ai biết hắn béo gầy ra sao, chỉ khi cởi lớp áo khoác kia ra mới lộ hết thân hình của hắn.
Dáng người dong dỏng cao, có chút gầy yếu bất quá cơ bụng săn chắc dĩ nhiên còn có múi.
Phong hắn cũng không có điều kiện biết được cái gì là đi tập gym, bất quá từ nhỏ ở trong chùa, không có việc gì làm vẫn là tập thể dục cường thân kiện thể, một mạch tập luyện cũng đã hơn 10 năm, sức khỏe của hắn rất tốt.
Cơ thể cũng không có mỡ thừa, theo từng cúc áo sơ mi trắng được cởi ra, mới có thể thấy từng nét nam tính lộ ra bên ngoài.

Cẩn thận cất cặp kính vào trong hộp, lấy một dây chun buộc tóc vén mái tóc đen dày của mình lên, hắn lúc này như lột xác vậy.
Phong cũng không biết lúc này hắn khác với bình thường như thế nào, ánh mắt đen sâu bên trong ẩn ẩn tinh quang, vầng trán cao, khuôn mặt có vài phần kiên nghị mạnh mẽ.
Đáng nói nhất là... hình xăm.
Cánh tay phải của Phong có một hình xăm chạy dọc từ cổ tay lên đến bắp tay. Tất nhiên hắn không phải playboy, cũng không phải anh chị giang hồ gì, cái hình xăm này khi vừa mới sinh ra đã xuất hiện trên tay hắn, điều này mấy vị sư phụ trong chùa cũng không biết giải thích ra sao, đành phải coi là một cái bớt tự nhiên.
Hinh xăm rất đặc thù, nó không phải là hình ảnh cụ thể giống như một loại chữ viết vậy, chỉ là ngôn ngữ gì Phong hắn không biết, chí ít không phải Tiếng Việt, cũng không phải Tiếng Anh.
Một lần nữa mặc lại sơ mi trắng cổ cao, thắt nút cả cổ tay áo, mặc thêm một cái tạp dề có hình logo tiệm bánh, Phong chậm rãi đi ra ngoài.
Khi Phong đi ra ngoài, chị Hoa ánh mắt ẩn ẩn một tia sáng, không chỉ có chị Hoa mà không ít các chị làm cùng tiệm bánh đều dùng ánh mắt mỉm cười nhìn hắn.
Phong có thể coi là một ‘mỹ nam tử’ của tiệm bánh ngọt này, tiệm bánh vốn nhiều nữ ít nam, cho dù là đầu bếp của tiệm bánh cũng đều là mấy chú mấy bác đã ngoài 40 tuổi, đã có gia đình con cái đương nhiên sẽ không được xếp vào loại mục tiêu của mấy chị trong cửa hàng.
Nhớ ngày đầu Phong đi làm hắn cũng là bị nhìn như vậy, đây không phải là một người mà rõ ràng là hai người khác nhau.
Trong bộ đồng phục, dưới cặp kính cùng mái tóc đen rậm che cả nửa khuôn mặt kia Phong là một cái mọt sách tiêu chuẩn không thể tiêu chuẩn hơn.
Khi mái tóc búi cao buộc ngược về phía sau, bỏ đi áo khoác mùa đông lộ ra cơ thể cân đối, mắt sáng vầng tráng cao, khuôn mặt đầy nam tính lại mang theo vài phần kiên nghị, bỏ đi cặp kính kia càng lộ ra vài phần cơ trí trong ánh mắt, Phong tuyệt đối là một ‘trai đẹp tiêu chuẩn’.
Tất nhiên đây là ngoại hình, tính cách thì lại khác.
Chị Hoa nhìn hắn lập tức đưa tay xoa xoa vào mái tóc dày của Phong.
“Chị đã bảo em bao nhiêu lần rồi, đi cắt tóc đi mà em không có nghe, tóc bù xù như tổ quạ vậy, đẹp trai thế này che đi làm cái gì”.
Nói xong chị Hoa cười khanh khách.
“Hay là chủ nhật bé đến chỗ làm đi, chị dẫn bé đi cắt tóc?”.
Phong đương nhiên sẽ lắc đầu, vẻ mặt hơi hơi đỏ lên.
“Em thích để tóc như cũ hơn, em không đi cắt tóc đâu”.
Bên cạnh lúc này lại có một tiếng nói vang tới.

“Chị Hoa nói tên đầu gỗ này làm gì, nó nhất quyết không chịu đi cắt tóc đâu”.
Giọng nói này cũng không xa lạ gì, đây là một cô gái khác cùng chỗ làm việc của Phong, sinh viên đại học năm 1, trường Đại Học Công Đoàn, tên Ngân.
So với chị Hoa mà nói Ngân rõ ràng là đẹp hơn, thân hình cân đối ngoại trừ việc có chút lùn, chỉ khoảng từ 1m53 – 1m55, so với phong thấp hơn gần 2 cái đầu, chỉ đứng đến ngực hắn mà thôi.
Ngân là phục vụ của tiệm bánh, lúc này cười cười với chị Hoa, cũng chẳng biết hai chị em đang nói cái gì, mặt cả hai người đều hiện lên sự vui vẻ.
Phong cũng sẽ không có thói quen tò mò việc người khác, nhiều khi chính hắn còn mong người ta không quan tâm đến mình mới tốt, liền rất nhanh tiến vào quầy thu ngân.
Nói là quầy thu ngân nhưng thực ra cũng phải làm rất nhiều việc, bên dưới là một cái tủ kính đựng đầy bánh ngọt, nói thẳng ra quầy thu ngân cũng kiêm luôn bán hàng, ghi hóa đơn cho khách, tính tiền cho khách thậm chí ghi lại thông tin của khách chuẩn bị ship hàng, công việc thu ngân cũng chẳng thoải mái gì.
Quan trọng nhất quầy thu ngân phải nói chuyện rất nhiều với khách, điểm này Phong hắn đương nhiên không có giỏi, cũng may chỉ là trông cửa hàng một tiếng mà thôi, lại có chị Ngân ở bên cạnh giúp hắn, công việc cũng không tính là quá sức gì.
Thời gian dần trôi qua, đến lúc kim đồng hồ chỉ 5h20 phút, nhìn nhìn đồng hồ Phong nhẹ duỗi hai tay ra phía sau. Phong có thể ở trong phòng bếp hàng giờ hàng giờ nhưng hắn lại thật sự cảm thấy mệt mỏi khi phải nói chuyện cùng những người khác, mới 20 phút đứng ở quầy thu ngân thôi mà như vài tiếng đi qua vậy.
Ngay lúc này... trên bậc cầu thang có một cô gái bước vào.
Phải nói lại một chút về tiệm bánh nơi Phong làm, tầng trệt của nó ngay sát mặt đường, đây là tầng để xe của nhân viên cùng khách, sau đó có một cầu thang ngắn dẫn lên tầng hai, mở cửa kính ra đi vào bên trong liền là tiệm bánh.
Phong hắn không có quan tâm đến con gái, đúng hơn là hắn không biết bắt chuyện với con gái như thế nào mà hắn cũng sẽ không quan tâm đến vấn đề này, từ nhỏ đến lớn... hắn chưa từng cảm thấy hứng thú với một cô gái nào chỉ trừ một người.
Nàng là bạn học cấp 2 với hắn, năm đó hai đứa cùng 12 tuổi, lứa tuổi trung học cơ sở, lớp 6.
Ở cái tuổi này một thằng con trai vẫn vô tư hồn nhiên vô cùng còn các thiếu nữ cũng bắt đầu biết mơ mộng, dù sao con gái vẫn trưởng thành sớm hơn con trai.
Những năm tháng cấp 2, Phong không có bạn bè gì, hắn hoàn toàn là một con mọt sách, cũng trong những năm tháng này, hắn gặp một nàng công chúa của đời mình.

Nói nàng xinh đẹp nàng đương nhiên xinh đẹp dù sao nam nhân yêu bằng mắt ấn tượng đầu tiên rất quan trọng không thể nào có việc vừa nhìn thấy đã yêu một cô gái xấu xí, đây chính là suy nghĩ bình thường của toàn bộ đàn ông trên thế giới.
Nói ra cũng thất bại, bản thân Phong ngoại trừ biết tên nàng, có cố gắng bắt chuyện qua loa với nàng vài câu ngoài ra không còn gì cả.
Cho dù là bạn bè cùng lớp cũng không có cách nào liên lạc, sau khi tốt nghiệp cấp 2 lên cấp 3 mỗi người một trường, Phong cũng liền đánh mất tình yêu đầu của chính mình.
Nói là tình yêu đầu nhưng chỉ là tình đơn phương, chỉ có thể ngắm nhìn nàng xa xa, nhìn nàng cười, nhìn nàng chăm chú thậm chí nhìn nàng khóc, ngoài nhìn ra hắn vốn chẳng làm được gì.
Hôm nay sau gần 1 năm, lần đầu tiên hắn lại nhìn thấy cô gái đó.
Thân cao 1m65, ở cái lứa tuổi 16 liền là chiều cao lý tưởng, vẫn khuôn mặt xinh đẹp kia, nàng bước vào bên trong, đáng tiếc nàng không có nhận ra hắn.
Đặt hai tay lên bàn kính, ánh mắt chỉ tập trung vào mấy cái bánh bên dưới, đôi môi hồng khẽ mở, giọng nói quen thuộc kia vang lên.
“Bạn ơi, lấy cho mình cái này, cái này với cái này nữa “.
Theo ngón tay thon dài nhẹ chỉ, ánh mắt xinh đẹp hiện lên một tia hứng thú.
Trên người vẫn là bộ đồng phục học sinh, là áo trắng sơ mi cùng váy tím lộ ra đôi chân trắng nõn bên dưới, nàng đứng đó như cả thế giới của hắn thu hẹp lại vậy, trong mắt Phong lúc này thế gian chỉ nhỏ bằng một cái quầy thu ngân.
Nàng nói gì, hắn thật ra cũng không có nghe thấy, hắn cứ như vậy đứng sững người ra.
Nàng nói xong, lông mày lá liễu hơi hơi nhíu lại, ngửa khuôn mặt lên nhìn Phong, đến khi thấy hắn sững người nhìn mình, liền nhẹ cau mày lại.
Thật ra nhìn chằm chằm vào một người, chưa bao giờ là điều lịch sự huống gì nhìn vào một cô gái.
Chỉ đến khi chị Ngân dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người Phong, hắn mới hoàn hồn lại, đưa một tay lên đầu gãi gãi, hắn thật sự cảm thấy quá mất mặt.
Hơn 1 năm... gặp lại mối tình đầu của mình cuối cùng không thể nói gì, cũng chẳng thể biểu hiện gì, bánh cùng tiền cũng là do chị Ngân giải quyết, hắn lại như năm đó chỉ có thể dõi mắt theo nhìn nàng.
Hắn cùng nàng vốn không cùng một trường, biết đến khi nào mới có thể gặp mặt lần 2?.
“Này, bé thích người ta rồi hả?”.
Chị Ngân lúc này ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phong, trong mắt ngập tràn hứng thú.
Phong quay lại, mặt có chút đỏ lên.
“Không phải... chị... chị nhầm rồi”.

Chị Ngân phá lên cười, cũng may trong tiệm bánh cũng không có nhiều khách nếu không chắc chắn sẽ bị đánh giá.
“Cô bé đó xinh như vậy thích cũng không phải là có gì sai trái nha, hơn nữa đàn ông con trai tuổi này cũng phải biết mấy cái này chứ, bất quá nha... “.
Chị Ngân nói đến đây lại nhìn Phong từ trên xuống dưới rồi cố gắng kiễng chân lên, vỗ vỗ vào vai hắn.
“Thằng em còn phải cố gắng nhiều “.
....
Lần đầu tiên gặp nhau của hai người, cứ như vậy kết thúc.
Hắn nhận ra nàng, nàng không nhận ra hắn.
Càng đáng ghét hơn, hắn lại để cho nàng một cái ấn tượng xấu.
Cũng chẳng biết có phải ông trời thương hắn là cô nhi hay không, không biết ông trời có phải muốn bù đắp cho hắn hay không, hắn phát hiện ra.
Nàng rất hay đến đây, vào mỗi thứ 5 hàng tuần tầm giờ đó, nàng đều đến đây lấy bánh.
Hắn vẫn là không dám mở miệng với nàng, chỉ là hắn bắt đầu có một thói quen, từ trong phòng bếp mỗi khi đồng hồ điểm 5h15 phút, hắn đều sẽ nhìn ra bên ngoài, nhìn bóng hình kia, mỗi lần chỉ nhìn một thoáng liền là đủ, mỗi lần chỉ nhìn nàng một thoáng mà thôi hắn cũng cảm thấy cuộc đời này thêm sắc hồng, khóe miệng hơi hơi cong lên.
Phong cũng không biết, khi khóe miệng hắn cong lên, hắn cho người ta cảm giác cực kỳ tà mị, hấp dẫn vô cùng.
Đồng thời hắn cũng không biết, mỗi lần nàng xuất hiện, hình xăm trên tay hắn lại khẽ chuyển động.
Tất nhiên dưới lớp áo sơ mi trắng dài tay, không ai có thể quan sát thấy một việc này.

Quyển 2 Chương 32
Đêm dài (3)

Ngồi trên đầu thương của mình nhìn Đường Vô Lệ ở phương xa, Thiên Tướng khẽ nhếch miệng.
Trong mắt Thiên Tướng nếu không có Phong Nhất Trận tham chiến trận này căn bản không cần đánh.
Trong ba người Phi Hổ, Phong Nhất Trận cùng Đường Vô Lệ thì Đường Vô Lệ chắc chắn là kẻ yếu nhất, đơn giản chỉ bởi hắn không còn Khổng Tước Vỹ.
Bỏ qua Đường Vô Lệ không để ý, Thiên Tướng ánh mắt nhìn về phía khác.
Hắn rất tin tưởng vào lão đại Cự Môn, Cự Môn căn bản sẽ không thể thua được Hồ Phỉ, phải biết nếu không phải điểm yếu tốc độ ảnh hưởng thì Cự Môn chí ít cũng phải lên nổi top 10 cao thủ hàng đầu Huyền Bảng.
Loại thực lực này thua tông sư cùng cảnh giới còn khó chứ huống gì là nhất lưu cao thủ?.
Vì bỏ qua Cự Môn, ánh mắt của Thiên Tướng sẽ nhìn sang... Thiên Phủ.
Thật ra thì Thiên Tướng cũng tin tưởng Thiên Phủ chắc chắn không thua, đối thủ chỉ là vài cái nhất lưu cao thủ lại không có ai được đánh giá siêu phàm, lấy đâu cơ hội chiến thắng?.
Thiêng Tướng lúc này lơ đãng nhìn về phía Thiên Phủ sau đó ánh mắt hắn như trợn ngược lên, hắn thấy cái gì?, hắn thấy Thiên Phủ ngã xuống, máu bắn lên tạo thành một tia huyết ảnh giữa màn đêm lạnh lẽo.
Thiên Phủ... vậy mà vừa mới đối đầu đã bị thương?, cho dù chưa chết nhưng cũng là trọng thương, đây là cái quỷ gì xảy ra?.
....
Thiên Tướng ngay từ đầu tấn công Đường Vô Lệ, cho dù hắn tin chắc mình chiến thắng nhưng vẫn 10 phần cẩn thận bởi Thiên Tướng biết Đường Vô Lệ có khả năng gây tổn thương đến mình.
Cự Môn cũng như Thiên Tướng, ngay từ chiêu đầu tiên va chạm cùng Hồ Phỉ ánh mắt Cự Môn đã hiện ra một tia chấn động, hắn biết hắn cũng phải toàn lực ứng phó.
Về phần Thiên Phủ lại khác. Bọn họ là sát thủ, sát thủ căn bản không bao giờ được phép coi thường đối phương, Thiên Phủ đương nhiên cũng không coi thường đám nhất lưu cao thủ trước mặt nhưng khác biệt với hai người kia là cách hắn lựa chọn phương thức chiến đấu.
Nếu Thiên Tướng là 7 phần công 3 phần thủ, Cự Môn là 5 phần công 5 phần thủ thì Thiên Phủ hắn lại chọn 9 phần tấn công 1 phần thủ.

Thiên Phủ chính là xuất toàn lực, hắn suy nghĩ cũng cực kỳ hợp lý.
Một đòn toàn lực của hắn giết chết nhất lưu cao thủ dễ dàng vô cùng, bổ đầu nhất lưu cao thủ như bổ dưa hấu, chỉ cần giải quyết vài con kiến hôi trước mặt hắn liền có thể tiến tới trợ giúp Cự Môn, lấy hai người vây công Phi Hổ nhiệm vụ liền hoàn thành.
Suy nghĩ là đúng nhưng thực tế không đẹp như hắn tưởng tượng.
Thiên Phủ toàn lực ra tay, bỏ qua toàn bộ phòng ngự đây là cách chiến đấu mang theo khái niệm hủy diệt – nghiền nát, điều kiện tiên quyết là ở bên kia không có người nào đủ sức gây sát thương với mình.
Giây phút Thiên Tướng cùng Đường Vô Lệ chiến đấu, Thiên Phủ cũng động.
Hai cánh tay lực lưỡng khẽ xoay đôi rìu ngắn, hắn xoay rìu nhẹ nhàng như... Vô Song xoay bút bi ở kiếp trước vậy.
Vẻ mặt mười phần tự tin nắm lấy thanh rìu ngắn bổ xuống.
Không có chiêu thức, không có võ kỹ đặc biệt gì đơn giản chỉ là một bổ thuần nội lực, thuần tốc độ cùng sức mạnh.
Đơn giản tuyệt đối – bạo lực tuyệt đối.
Đây là cách chiến đấu của Thiên Phủ, đây là cách chiến đấu hắn học của Sát Trưởng Lão.
Một bổ này nếu nhắm vào đầu Hùng Bì hay Hùng Đảm hai người này chắc chắn vỡ đầu mà chết nhưng mục tiêu của Thiên Phủ lại là một cô bé tóc trắng, người lao lên nhanh nhất.
Tốc độ của ‘cô bé tóc trắng ‘ này so với đoàn đội phía sau nhanh hơn vài bước chân, từ đó có thể thấy cùng cảnh giới nhất lưu cao thủ thì ‘cô bé’ này cũng là cao thủ thiên về tốc độ.
Cao thủ tốc độ điểm yếu liền là thể lực, một rìu bổ xuống Thiên Phủ hoàn toàn tự tin bổ nát đầu ‘cô bé tóc trắng ‘ kia.
....
Thiên Phủ thề, cả đời hắn còn chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng đáng sợ như thế này.
Hắn lựa chọn thời điểm rat ay cực kỳ chính xác căn bản không có lỗi sai nhỏ nào nhưng cũng chính lúc này tốc độ của Vô Song tăng lên ba lần.
Trong khoảng cách ngắn thế này Thiên Phủ căn bản không tưởng tượng ra nổi Vô Song có thể thay đổi tốc độ đáng sợ đến mức này.
Chỉ thấy một đạo tàn ảnh lóe lên, Vô Song đã xuất hiện trước ngực Thiên Phủ, lại thêm Thiên Phủ đang trong tư thế nhảy lên trời bổ xuống, hắn ngoài trừng mắt ra nhìn Vô Song ra nào có thể làm gì?.
Một tay của Vô Song đưa ra nắm lấy cổ tay của Thiên Phủ, một tay áp vào ngực hắn, cả người Vô Song toát ra kinh người hàn khí, xoay 180 độ trên không trung, Vô Song cùng Thiên Phủ đồng thời rơi xuống đất.

Thiên Phủ lúc này cũng biết, trước mặt hắn căn bản không phải là người mà hắn có thể coi thường nhưng.... Thiên Phủ nhận ra có vẻ hơi muộn.
Thiên Phủ thân là tông sư cao thủ, hắn có hột hể cương khí nhưng tiền đề là hắn phải bật hộ thể cương khí lên.
Hộ thể cương khí không phải là hàng miễn phí, muốn dùng phải đánh đổi nội lực, tuy rằng đối với tông sư cao thủ mà nói vừa chiến đấu vừa vận dụng hộ thể cương khí cũng không phải là vấn đề gì tuy nhiên đây là chiến đấu, nếu không phải chiến đấu bọn họ sẽ cố gắng không sử dụng thứ này.
Cho dù với nội lực của tông sư cao thủ mà bật hộ thể cương khí 24 / 24 cũng cảm thấy ăn không tiêu.
Thiên Phủ cũng là như vậy, hắn muốn dùng toàn lực bổ xuống một rìu giết chết Vô Song ngay lập tức nhưng hắn không ngờ Vô Song che đậy kỹ đến thế.
Đến khi kịp nhìn lại thì quá muộn rồi, cổ tay trái của Thiên Phủ bị đâm xuyên quan, một con dao đâm xuyên cổ tay của hắn, đau đớn làm khuôn mặt Thiên Phủ nổi gân xanh lên.
Hắn cắn răng một cái, hộ thể cương khí toàn bộ phóng ra, hắn lúc này có hộ thể cương khí bản thân Vô Song cũng lập tức lựa chọn rời khỏi cơ thể Thiên Phủ, đối với Vô Song mà nói chiến đấu cận thân cùng Tông sư cảnh giới là việc cực kỳ không sáng suốt.
Vô Song nhanh nhưng Thiên Phủ tuyệt đối không chậm, nếu hắn không bị Vô Song ‘giả heo ăn thịt hổ’ thành công thì còn lây mới bị thương dễ dàng đến thế.
Vô Song vừa muốn nhảy ra đã thấy cánh tay phải của Thiên Phủ đưa ra mạnh mẽ nắm lấy chân của Vô Song, sau đó dùng sức kéo mạnh xuống, hắn ném Vô Song xuống đất như ném một tấm rẻ lau vậy.
Vô Song cả người run lên, một cú quăng này tuyệt đối làm Vô Song đau đớn không nhẹ. Sau đó đến lượt Thiên Phủ đè Vô Song xống, tay trái của hắn đau đớn vô cùng nhưng hắn còn không thèm rút con dao nhỏ kia ra, ánh mắt đầy lạnh lùng cùng tàn nhẫn nắm bàn tay lại tung ra một đấm thẳng xuống khuôn mặt xinh đẹp kia.
Một quyền này Thiên Phủ đúng là tin tưởng có thể đập nát mặt Vô Song tuy nhiên hắn một lần nữa đánh giá sai thực lực của Vô Song.
Vô Song vận lên toàn bộ hàn khí của cơ thể, dùng hàn khí bảo vệ cánh tay cũng mạnh mẽ tung ra một quyền.
Một quyền của Vô Song đương nhiên yếu hơn quyền của Thiên Phủ rất nhiều nhưng đây là lấy cánh tay lành lặn va chạm trực tiếp với cánh tay bị thương.
Hai người giao thủ quá nhanh, trong phút chốc hai nắm đấm kia chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng ‘răng rắc’.
Cánh tay phải của Vô Song đấm ra sau đó rất nhanh bị đánh bật lại, vẻ mặt Vô Song hơi hơi tái đi, xương ngón tay của hắn chỉ sợ đã bị rạn nứt.

Về phần Thiên Phủ lại càng thảm, hắn có hộ thân cương khí bảo vệ nhưng đừng quên cổ tay trái của hắn bị một con dao đâm xuyên qua, con dao này tuy nhỏ nhưng vừa vặn cắt ngang đường vận chuyển nội lực của Thiên Phủ đến bàn tay trái, một đấm kia của Thiên Phủ là thuần túy sử dụng man lực bản thân.
Hai bên va chạm, mặt tiếp xúc khác nhau nhưng lực phải chịu là như nhau, toàn bộ cổ tay trái của Thiên Phủ bị đấm gãy gập lại, Thiên Phủ cả người liền run lên tiếp theo hắn liền thấy nắm đấm tay trái của Vô Song xuất ra nện thẳng vào khuôn mặt Thiên Phủ.
Thiên Phủ lần này ngã ngược về phía sau, tiếp theo rất nhanh dùng cánh tay phải nguyên vẹn làm điểm tựa cả người liền tục nhảy về phía sau ba lần.
Hắn rất tỉnh táo, hắn lúc này đầu tiên là muốn kéo dài khoảng cách với Vô Song sau đó sẽ rút con dao kia ra.
Suy nghĩ vẫn là tốt nhưng thực tế lại làm hắn hoảng sợ.
So về bất cứ mặt nào Vô Song đều không dám so cùng Thiên Phủ nhưng riêng tốc độ, Thiên Phủ còn lâu mới bằng hắn.
Đây cũng là lần đầu tiên, Vô Song sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỷ Ảnh thân pháp.
Vô Song thật ra cũng không muốn nghĩ nhiều, Quỳ Hoa Bảo Điển lúc cần dùng thì hắn vẫn sẽ dùng.
Nếu không phải trong trận chiến với Đường Vô Lệ bản thân Cổ Đại Ngưu đại hiển thần uy thì Vô Song đã sớm dùng đến Quỳ Hoa Bảo Điển.
Một lý do nữa là... Vô Song không muốn Đường Tiếu Tâm chết.
Đường Tiếu Tâm với Vô Song căn bản không có quan hệ gì, hắn không thích nhưng cũng là không ghét, một cái cô nương có ương bướng mà thôi, hắn sao phải chấp nhất với nàng?.
Quan trọng Đường Tiếu Tâm là em gái của Đường Vô Lệ, là thân nhân của Đường Vô Lệ đồng thời cũng là một người trong đội ngũ của hắn, Vô Song nhất định phải cứu nàng.
Đường Vô Lệ coi đám người Vô Song như huynh đệ, hắn chịu ở lại cùng mọi người thì cho dù vì lý do gì Vô Song cũng sẽ không bỏ mặc hắn, không bỏ mặc huynh đệ mình.
Tất nhiên với Vô Song, Đường Vô Lệ muốn được coi là huynh đệ hắn còn xa lắm, cho dù Hồ Phỉ cũng là như vậy.
Lại nói đến Vô Song cùng Thiên Phủ, Thiên Phủ tuyệt đối không tin được vào mắt mình, hắn nhìn thấy tốc độ của Vô Song lúc này, đây là tốc độ của... top 10 cao thủ hàng đầu Huyền Bảng.
Sau đó ánh mắt như mờ đi, hắn vậy mà thấy đến 4 Vô Song lao đến mình, Thiên Phủ căn bản không phát hiện được ra đâu là chân thân đâu là tàn ảnh, Vô Song quá nhanh.

Hắn cũng không có lưỡi rìu tại thân, hắn chỉ có một nắm đấm mà thôi.
Nắm chặt nắm đấm tay phải, trên người vẫn giữ nguyên hộ thể cương khí, Thiên Phủ ánh mắt lóe lên.
Bằng vào hộ thể cương khí hắn đúng là không sợ tốc độ của Vô Song.
Ở Thiên Ý Thành đám sát thủ như bọn họ được học rất nhiều thứ, ví dụ điểm yếu của tốc độ.
Điểm yếu của tốc độ thật ra là khi va chạm, bất kể ngươi nhanh thế nào nhưng giây phút ngươi chạm vào đối phương thì tốc độ của ngươi bắt buộc phải chậm lại.
Đây là... điểm yếu cố hữu của tốc độ cũng là lúc phản công của Thiên Phủ.
Vô Song nhìn Thiên Phủ không động chỉ có thủ thế đợi mình lao đến, Vô Song ánh mắt càng trở nên lẫm liệt, ngón tay chậm rãi đưa ra.
Đây không phải là Huyền Băng Chỉ, đây là Huyền Băng Chỉ phiên bản Quỳ Hoa Bảo Điển.
Lần đó hắn thấy thân ảnh kia múa, hắn thấy được Quỳ Hoa.
Lần đó cũng là lần Vô Song cảm thấy, mình mạnh nhất.
Vô Song hiện nay vẫn là không nghĩ ra hắn dùng cách gì để giết chết Tông Sư cao thủ.
Hắn đã gặp nhiều Tông Sư cao thủ nhưng mới chỉ đối mặt với hai người.
Lần đầu tiên là lần hắn vừa rời khỏi Tử Ngọc Sơn, hắn khi đó chỉ có thể cắm đầu bỏ chạy.
Lần thứ hai... chính là lần này.
Trong đầu óc của Vô Song hiện nay cực kỳ minh mẫn, hắn căn bản không suy nghĩ gì chỉ còn lại hình bóng màu đỏ kia.
Hắn một lần nữa muốn múa vũ điệu của riêng mình.
Trong lúc này toàn bộ không gian đều dừng lại, thời gian như đóng băng.
Ánh mắt của Vô Song dần dần chuyển thành màu huyết hồng, ánh mắt của hắn dần dần trở nên cao ngạo mà đây băng lãnh.
Trong ánh mắt đỏ rực như ma quỷ kia, Thiên Phủ lần đầu tiên bị choáng ngợp, hắn lần đầu tiên cảm thấy... mình quá nhỏ bé, nhỏ bé vô cùng với cái ánh mắt kia.
Giữa man đêm, một đóa quỳ hoa lại nở rộ.
Đám người Hùng Bì cùng Hùng Đảm lúc này cũng ngơ ngác dừng lại, bọn họ căn bản không thể tham ra trận chiến này, chỉ có thể đứng quan sát Vô Song chiến đấu, chính vì đứng quan sát Vô Song chiến đấu, bọn họ được chứng kiến đóa quỳ hoa xinh đẹp, chứng kiến đóa quỳ hoa đỏ như huyết kia.
Thiên Tướng lúc này ánh mắt như dại ra, hắn cũng nhìn thấy đóa quỳ hoa kia. Hắn thấy một thiếu nữ tóc trắng như tuyết, khuôn mặt lạnh lẽo tựa băng sương, một thân áo đỏ lướt đi trong không gian tràn ngập bóng tối.

Đường Vô Lệ cũng chậm rãi quay đầu lại.... trong mắt hắn triệt để như si như mê nhìn thân ảnh kia.
Lúc này không phải là vì Vô Song xinh đẹp bao nhiêu, mà là cách giết người cảu hắn, là vì đóa quỳ hoa ảo ảnh kia mang theo từng tia từng tia máu huyết, vẻ đẹp của chính sự chết chóc.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Điệp Vũ”.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Ti Triển”.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Quỷ Tập”.
“Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh”.
Vô Song không có kim châm, vì vậy hắn dùng ngón tay, ngón tay mang theo hàn băng khí.
Vô Song lại một lần nữa trở về với cảm giác kia, cái cảm giác của 2 tháng trước.
Vô Song không rõ hắn đã đánh bại Thiên Phủ chưa, hắn chỉ biết hắn không cam lòng.
Hắn không cam lòng dừng lại ở đây, hắn muốn múa lên điệu múa kia, cái điệu múa mà hai tháng trước, hắn làm không được.
Ánh mắt của Vô Song càng ngày càng đỏ, hắn hiện nay còn không nhận rõ mình là ai, không nhìn được trước mặt mình là cái gì, xung quanh đất trời chỉ còn những đóa quỳ hoa màu đỏ.
Chân đẹp nhẹ bước, thân hình như bóng ma hòa vào màn đêm.
Hắn cuối cùng vũ lên một lần nữa.
“Quỳ Hoa Điệp Vũ – Quỳ Hoa Ti Triển – Quỳ Hoa Phi Bộc – Quỳ Hoa Quỷ Tập – Quỳ Hoa Điệp vũ”.
“Chước Chước Quỳ Hoa – Vĩnh Kiếp Quỳ Hoa”.
....
Vô Song rốt cuộc lại tìm được một tia thanh tỉnh.
Không bởi gì cả, chỉ vì hắn cảm nhận được mùi máu.
Là máu của đối thủ, hay là máu của mình.
Một thân áo trắng, nhẹ quay đầu lại, làn tóc trắng nhẹ tung bay trong gió lạnh ban đêm.
Ánh mắt hắn thản nhiên nhìn Thiên Phủ, ở đó Thiên Phủ cũng đang nhìn Vô Song chỉ là... thân thể Thiên Phủ bất động.
Hắn chết rồi, từ trên người từng lỗ máu bằng ngón tay xuất hiện, máu huyết phun ra như suối, nhuộm đỏ bộ áo trắng của Vô Song, thậm chí cả làn tóc của hắn.
Thiên Phủ cứ như thế ngã rầm xuống, khí tuyệt bỏ mình.
Đây là Tông Sư cường giả đầu tiên Vô Song giết.
Hắn nhẹ đưa ngón tay của mình lên, lúc này hắn mới thấy đau đớn, ngón tay của hắn bị bẻ gãy từ lúc nào, hắn vậy mà còn không cảm giác nổi.

Chỉ có những người xung quanh, nhìn thấy việc gì xảy ra.
Vô Song chỉ lướt qua, sau đó hộ thân cường khí của Thiên Phủ ầm ầm sụp đổ, tiếp theo liền là những hình ảnh Vô Song nhìn thấy.
Giữa màn đêm, bất kể là Cự Môn hay là Thiên Tướng đều sững lại, chỉ mấy giây thời gian bọn họ mất một người đồng đội.
Giết người, vốn chỉ cần nhanh như vậy.
Tông Sư có thể miểu sát nhất lưu cao thủ thì ai nói nhất lưu cao thủ không thể miểu sát tông sư?.
Mọi việc cứ như mộng như ảo vậy.
Vô Song chỉ đối với Đường Vô Lệ khẽ mỉm cười gật đầu, ném cho Đường Vô Lệ một ánh mắt, thân hình lướt nhẹ đi trong màn đêm.
Không cần nói, ai ở đây cũng biết Vô Song muốn đi đâu, Vô Song muốn làm gì.
....
Ở trên ngọn cây cao cao, Cơ quan sát thấy tất cả, đến chính Cơ cũng cảm thấy rùng mình, nàng dõi theo ánh mắt nhìn thân ảnh Vô Song đi ra xa, khuôn mặt xinh đẹp có chút khó hiểu.
Sau đó Cơ động, một chân dẫm nhẹ lên cành cây, nàng vậy mà lựa chọn đi sau theo dõi Vô Song.
Với Cơ lúc này, cuộc chiến trên núi kia đã không quan trọng, nàng chỉ muốn nhìn Vô Song.
Giết người không ngờ cũng có thể ra tay đẹp đẽ như vậy, việc này chính đại tông sư như Cơ cũng tự thẹn không bằng.
....
Cách cuộc chiến của Vô Song cùng đám người Cự Môn không xa có một cuộc chiến khác.
Thời gian mới trôi qua chẳng bao lâu, nhưng cuộc chiến này máu đã đổ, đã có nhân mạng ngã xuống.
Ở một thân cây, thân hình Đường Phong ngồi đó, lưng dựa vào cây hai mắt trợn trắng, trên ngực hắn cắm một cây Huyết Chích, hắn đã chết.
Cách đó không xa, thân hình Đường Dần cũng ầm ầm đổ xuống, không ai nhìn thấy trên người Đường Dần dính bao nhiêu vết thương.
Lúc này chỉ còn một mình Đường Ngạo đang nắm chặt hắc long kiếm của mình, sau lưng Đường Ngạo chính là Đường Tiếu Tâm.
Đường Tiếu Tâm như con thỏ nhỏ run rẩy ngồi đó, hai mắt nàng trắng dã không còn linh hồn, trong ánh mắt chỉ còn sự sợ hãi.
Nàng rất sợ, rất sợ, phi thường sợ.
Đại ca của nàng không có ở đây... đại ca muốn nàng rời đi giống như bất cứ lần nào khác, không có đại ca bảo vệ nàng liền không tìm thấy cảm giác an toàn.
Hai vị anh họ của nàng, Đường Phong cùng Đường Dần cũng ngã xuống, nàng

có thể thấy ánh mắt lo lắng cảu họ dành cho nàng, bọn họ dùng thân thể che chắn cho nàng, nàng chính mắt nhìn thấy hai người chết, chính mắt thấy hai người rời khỏi thế giới này.
Cái cảm giác dùng mắt thường từ từ nhìn thấy thân nhân của mình ngã xuống đáng sợ thế nào? lại còn với một cô bé còn chưa hiểu sự đời.
Nàng co quắp nằm trong một góc, nàng không có sức chạy nữa, toàn bộ thân thể đều run rẩy... chỉ còn Đường Ngạo, Đường Ngạo vẫn cố gắng bảo vệ nàng.
Đối thủ của Đường Ngạo là Thiên Lương.
Thiên Lương là cao thủ về tốc độ cùng cận chiến, vũ khí của hắn không ngờ lại là ‘tay gấu’.
Vũ khí của Thiên Lương không phải là Huyết Chích, Huyết Chích chỉ là ám khí của hắn mà thôi, vũ khí của Thiên Lương là một cặp bao tay bằng sắt có mũi nhọn mọc lên.
Hắn thích dùng song quyền đánh đối phương đến chết, đánh đối phương thịt nát xương tan.
Chỉ trong một thời gian ngắn Thiên Lương đã giải quyết xong hai người của Đường Môn, đủ để thấy thực lực của hắn mạnh để mức nào, ngay cả Đường Ngạo đang cầm kiếm kia trong mắt hắn cũng không là gì cả.
Thiên Lương đối với Đường Ngạo đang gắt gao bảo vệ Đường Tiếu Tâm, hắn chỉ khẽ nhếch miệng.
“ Ta cho các ngươi chút thời gian, có di ngôn gì liền nói đi, kẻo chết rồi lại oán hận ta”.
Thân là sát thủ đều có một thú vui riêng, Thiên Lương thú vui chính là muốn dày vò tinh thần con mồi, nhìn con mồi mạnh mẽ cầu sinh rồi dập tắt nó.
Đường Ngạo nghe Thiên Lương nói vậy ánh mắt lại càng lạnh lại, hắn vậy mà thật sự cắm kiếm xuốn, nhẹ đưa một tay xoa đầu Đường Tiếu Tâm.
“Tâm Tâm ngoan... ca ca không bảo vệ được Tâm Tâm rồi, trở về đi, trở về với công tử đi, công tử nhất định bảo vệ được Tâm Tâm”.
Đường Ngạo nói vậy rồi dùng lực kéo tay Đường Tiếu Tâm lên, hắn khẽ hôn lên trán Đường Tiếu Tâm, sau đó dùng nội lực nhẹ truyền cho nàng, rồi một đẩy Đường Tiếu Tâm về phía Thiên Lương.
Thiên Lương cũng là cau mày sau đó nhếch miệng không để ý.
“Đường Vô Lệ thân mình lo còn không xong, hắn sao có thể bảo vệ được con bé này?, ngươi bớt mơ mộng”.
Đáp lại lời nói của Thiên Lương, Đường Ngạo chỉ cười gằn.
“Các ngươi tốt nhất không nên chọc công tử”.
Sau đó cũng không nói gì tay nắm hắc long kiếm nắm thật chặt lao tới, hắn không quên hét lên.
“Chạy yyyyyyyyyyyyyyyyy”.

Âm thanh mang theo nội lực của Đường Ngạo như cảnh tỉnh Đường Tiếu Tâm, khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn nước mắt, nàng cắn nát đôi môi mềm đến mức máu bắn ra, nàng chỉ có thể dùng sức chạy, bất chấp tất cả mà chạy.
Nàng vừa chạy vừa khóc, nước mắt lã chã rơi như những hạt ngọc trai trong màn đêm vậy.
Đường Ngạo nhìn theo bóng hình kia dần dần chạy xa, tay nắm chặt hắc long kiếm bất chấp tất cả, lao tới.
....
Đường Tiếu Tâm chỉ biết chạy.
Trong màn đêm, trong cánh rừng đầy sương tím này nàng có thể chạy đi đâu?.
Nỗi sợ trong người nàng càng ngày càng lớn, sự sợ hãi càng ngày càng tăng nhưng nàng vẫn chạy.
Nàng chạy trong vô thức, nàng bỏ chạy như một loại trốn tránh vậy.
Sau đó Đường Tiếu Tâm vấp vào một rễ cây, cả thân hình nhỏ nhắn ngã bịch xuống đất, cặp đùi non trắng nõn tóe máu.
Đường Tiếu Tâm nằm trên mặt đất, tay nhỏ nắm lại liên tục đấm xuống đất, nàng khóc càng ngày càng to, nàng không chạy tiếp nổi.
Khi nỗi sợ hoàn toàn chiếm lấy cơ thể, con người sẽ bỏ chạy.
Khi thể lực cạn kiệt, con người sẽ dừng lại, cộng thêm với nỗi sợ ban đầu liền biến thành khủng hoảng.
Đường Tiếu Tâm chỉ cảm thấy xung quanh nàng ngập một màu đen chết chóc, nàng rơi vào vực sâu vạn trượng cho đến khi có một bàn tay nhẹ vỗ vào đầu nàng.
Một giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên.
Hắn với nàng chỉ là nhếch miệng.
“Đừng khóc, khóc là đặc quyền của kẻ yếu. Cười nhiều lên, cười cho ngày mai tươi sáng, cười cho ngày ngẩng đầu làm người”.
Hắn... hắn nói vậy.
Đường Tiếu Tâm cảm thấy đây giống hệt ngữ điệu của ca ca nhưng giọng nói rõ ràng khác.
Cố gắng ngước đôi mắt ngập nước lên, nàng nhìn thấy một thân ảnh ở đó.
Một thân ảnh mang theo hai màu, đỏ cùng trắng.
Hắn đối với nàng nhẹ mỉm cười, vỗ nhẹ vào mái tóc búi cao của nàng.
Giọng nói tràn ngập tự tin cùng với sát khí nhàn nhạt.
“Tiểu cô nương, mượn châm cài tóc một chút”.
Sau đó mái tóc đen của Đường Tiếu Tâm xõa xuống, nhưng nàng không quan tâm.
Khuôn mặt xinh đẹp hơi hơi đỏ lên, nàng chỉ nhìn về thân ảnh kia đi xa đi xa.
Thân ảnh vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ, dưới ánh trăng sáng dần dần biến mất.

....

Quyển 2 Chương 33

Đêm dài (4)

Bộ áo trắng làn tóc trắng đều bị huyết nhuộm đỏ.
Vô Song không thích mùi máu, mùi máu thật ra rất tanh, thứ mùi này bám lên cơ thể không ai cảm thấy vui vẻ gì tuy nhiên... máu có thể làm người ta say.
Như Mục Nhân Thanh đã nói, Vô Song hắn lúc này đang chịu tác dụng phụ của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo Điển biến người khác thành kẻ cuồng sát, trở thành một cỗ máy giết người không hơn không kém.
Quỳ Hoa Bảo Điển là một loại biến thái võ công, tốc độ tu luyện của Quỳ Hoa Bảo Điển căn bản không phải nghĩ nhưng ảnh hưởng của nó đến cơ thể chủ nhân quá lớn.
Vô Song không phải là một kẻ ái nam ái nữ, hắn là một cái nam nhân.
Khi mà sát khí của Quỳ Hoa Bảo Điển xâm nhập đại não, trong mắt Vô Song chỉ có sát phạt, chỉ có sát khí.
Hắn lúc này cũng chẳng còn là Vô Song thường ngày, cũng như 2 tháng trước thứ hắn muốn chỉ là chiến, chỉ là mùi máu tanh nồng kia.
Nếu đã điên cuồng thì điên cuồng một lần cho tận hứng.
Bước chân nhẹ di chuyển trong rừng, trên người Vô Song xuất hiện từng đợt từng đợt hàn khí bốc lên trên đỉnh đầu cùng cái sát khí trong mắt hắn hiện nay, hắn căn bản xua tan đi toàn bộ những thứ... giống nữ nhân của bản thân mình.
Vô Song hắn không thể tự nhìn chính mình, không thể tự đánh giá chính mình nên hắn không biết hắn lúc này thế nào nữa.
Nếu phải ví dụ, Vô Song hiện nay rất giống Đông Phương Bạch, ngoại trừ mái tóc kia ra thì bất kể hình thái, khí thế thậm chí cả cái mùi huyết dịch nhàn nhạt kia cũng giống.
Nếu có ai nhìn Vô Song hiện nay sẽ không bao giờ liên tưởng hắn với một nữ nhân như trước, nhìn hắn giống một cái nam tử gầy yếu, cả người ngập tràn sát khí đầy quỷ dị vậy.
Bước nhẹ trong cách rừng, Vô Song tâm trí cũng chẳng minh mẫn gì, hắn chỉ biết bước, bước đi trên con đường mà Đường Tiếu Tâm đi qua chỉ đơn giản thế mà thôi.
Trong tay hắn nắm một cây châm vàng, đã lâu lắm rồi hắn mới lại cầm thứ này trong tay.
Dưới làn gió đêm, hắn mỉm cười nhè nhẹ đi về phía trước, các ngón tay thon dài khẽ xoay cây châm vàng nhẹ nhàng mà uyển chuyển.

Vô Song cũng nhắm mắt lại, tận hưởng cái lạnh ban đêm, đồng thời hắn cũng tận hưởng mùi máu huyết được những cơn gió lạnh nhè nhẹ thôi đến.
....
Thiên Lương lúc này ánh mắt đầy tức giận nhìn Đường Ngạo.
Không phải vì Đường Ngạo để Đường Tiếu Tâm chạy đi mà là vì Thiên Lương hắn bị thương, trên ngực hắn xuất hiện một vết chém.
Thân là tông sư cường giả, bị nhất lưu cao thủ đả thương liền là một loại sỉ nhục. Cho dù Thiên Lương có sử dụng cả hộ thân cương khí hắn vẫn bị thương, đây là điều không thể chấp nhận nổi.
Đường Ngạo cũng không phải là đèn đã cạn dầu.
Đường Vô Lệ có thể giết tông sư thì Đường Ngạo cũng có đủ thực lực kích thương tông sư.
Trong tay Đường Ngạo nắm cây hắc long kiếm, mũi kiếm xuất hiện từng tia từng tia huyết dịch.
Trên khuôn mặt của Đường Ngạo vốn trắng bệch nhưng lại xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ, miệng trào ra máu nhưng trong ánh mắt chỉ có chiến ý cùng điên cuồng.
“Còn... còn hai kiếm. Kiếm đầu tiên là báo thù cho Phong”.
Hai tay nắm chặt hắc long kiếm, tuy nhiên nhìn từ thân thể của Đường Ngạo cũng có thể thấy, Đường Ngạo hắn cầm kiếm cũng khó.
Trong Đường Môn thì Đường Ngạo là dị loại, Đường Môn cao thủ từ trước đến nay không có dùng kiếm, chỉ có Đường Ngạo là cao thủ thiên hẳn về kiếm, thậm chí Đường Ngạo còn không biết dùng ám khí.
Kiếm pháp của Đường Ngạo không phải là kiếm pháp Trung Nguyên, kiếm pháp của hắn đến từ Phù Tang Quốc.
Tất nhiên tại sao hắn học được kiếm pháp Phù Tang thì không ai biết.
Thân ảnh Đường Ngạo có chút cô liêu, hai tay nắm chặt Hắc Long Kiếm, trên ngực hắn lúc này hoàn toàn đã bị dập nát nhưng ai quan tâm?.
Hắn chỉ cầu chém được Thiên Lương ba chém liền tính là lời, dẫu hy sinh mạng này hắn cũng không tiếc.
Một chém cho Đường Phong, chém thừ hai cho Đường Dần, chém cuối cùng... vì Thiên Lương làm Tiếu Tâm khóc.
Xoay ngược lưỡi Hắc Long Kiếm, Đường Ngạo lao thẳng về phía trước, ánh mắt lúc này không có chiến ý, chỉ có tử ý.
Trên chiến trường, chiến ý liền sánh không nổi với tử ý.
Tâm đã nguyện chết, cần gì phải giữ lại, tro tàn đã tắt sao không cháy lên một lần cuối cùng.
“Sát Sinh Kiếm – Tử Hà Liễu Vũ”.
Kiếm đưa lên cao sau đó bổ xuống, mang theo toàn bộ lực lượng của Đường

Ngạo.
Đối với một kiếm này Thiên Lương cũng không có khinh thị, hắn nắm chặt song quyền, quyền đều đưa lên đấm mạnh về phía thiến không, nửa thân hình khẽ cúi gập xuống, tay còn lại đấm móc lên.
Một trọng quyền đấm ra mạnh mẽ ngăn cản hắc long kiếm bổ xuống, cánh tay kia cũng tung quyền ra, mang theo gai nhọn nện thẳng vào phần ngực của Đường Ngạo.
Đường Ngạo căn bản không tránh không né, hắn đã muốn chết sao phải tránh né?.
Vì vậy Đường Ngạo xoay cánh tay của mình ra, chịu một quyền kia.
Một quyền đấm nát xương cánh tay của Đường Ngạo nhưng hắn nhíu cũng không nhíu mày một cái, cánh tay còn lại nắm lấy chuôi hắc long kiếm, kiếm nhẹ xoay trên không trung.
“Sát Sinh Kiếm – Nghịch Hải Thức”.
Một kiếm cứ như vậy đâm từ trên cao xuống, kiếm này rất kỳ dị.
Không rõ là vì một chiêu kia hay là vì Hắc Long Kiếm mà máu lại bắn lên, trên ngực Thiên Lương lại xuất hiện một vết chém.
Ngực của Thiên Lương bị hai vết chém dài xuất hiện, thoạt nhìn cực kỳ thê thảm, toàn bộ lồng ngực của hắn như bị Đường Ngạo chém ra bất quá Đường Ngạo chỉ làm được đến thế này mà thôi.
Nội lực của Thiên Lương điên cuồng truyền tới, nắm đấm của hắn hất bay người Đường Ngạo lên không trung.
Đường Ngạo bị đánh bay đi, phun ra một ngụm máu tươi giữa trời đêm, cánh tay trái của hắn gãy gập, Hắc Long Kiếm rời tay rơi trên mặt đất, thanh Hắc Long Kiếm kia rơi ngay trước mặt Thiên Lương.
Thiên Lương dùng tay khẽ chạm vào vết máu trên ngực áo, ánh mắt càng ngày càng câm trầm nhưng khi nhìn thấy Hắc Long Kiếm thì lại bắt đầu tỏa sáng.
Thiên Lương có ngu hơn nữa cũng phải biết Hắc Long Kiếm kia đặc biệt huống hồ hắn không có ngu.
Thanh Hắc Long Kiếm này chắc chắn là một thanh lợi khí.
Thông thường mà nói nhất lưu cao thủ kể cả cầm vũ khí cũng rất khó gây tổn thương trực tiếp cho tông sư cảnh giới tuy nhiên phải xem đấy là vũ khí gì.
Ví dụ một cái nhất lưu cao thủ cầm vũ khí bình thường không giống một cái nhất lưu cao thủ dùng Ỷ Thiên Kiếm.
Nếu Viên Tĩnh ở đây, trong tay nàng có Ỷ Thiên Kiếm đảm bảo một mình nàng có thể giết 4 cái Tông Sư của Thiên Ý Thành.
Đây là sức mạnh của thần binh.
Ở phía dưới thần binh liền gọi là lợi khí.
Hắc Long Kiếm tuyệt đối là lợi khí, Thiên Lương không biết vật liệu làm nên

thanh kiếm này nhưng hắn biết độ sắc cùng sức sát thương của nó, nghĩ đến giá trị thanh kiếm này Thiên Lương hơi hơi mỉm cười.
Sau khi mỉm cười, Thiên Lương ánh mắt mang theo hàn khí, hắn nhìn thấy Đường Ngạo đang chậm rãi bò về phía mình, tay phải cố gắng lần mò, muốn một lần nữa nắm lại Hắc Long Kiếm, hắn còn không quên, hắn còn phải chém ra một kiếm.
“Kiếm... kiếm cuối.... kiếm cuối vì ngươi làm Tiếu Tâm khóc”.
Thiên Lương nhìn thấy Đường Ngạo cố gắng lết trên mặt đất, sắc mặt hắn càng ngày càng lạnh, để rồi rút Hắc Long Kiếm, ném về phía Đường Ngạo.
Hắc Long Kiếm lúc này ở cách Đường Ngạo một đoạn rất gần... rất gần.
Đường Ngạo cắn răng, ánh mắt đỏ lên cố gắng muốn nắm lấy Hắc Long KIếm của mình nhưng cánh tay của hắn đột nhiên không cách nào di chuyển được nữa, Thiên Lương dùng chính Hắc Long Kiếm của Đường Ngạo đâm xuyên cánh tay của Đường Ngạo, găm nó xuống nền đất.
“Khặc khặc, ngươi muốn chém lão tử một kiếm nữa?, vậy lại đây lão tử đưa cổ cho ngươi chém?”.
Thiên Lương vón định dùng một chân dẫm lên đầu Đường Ngạo nhưng ngay khi chân hắn nhấc lên liền sững lại trên không trung, Thiên Lương cảm thấy có một đôi mắt đáng sợ đang nhìn mình, một sát khí đáng sợ đang khóa chặt lấy thân hình hắn.
Thiên Lương khó khăn quay đầu lại, một chân cũng là rút về, sau đó trong mắt hắn hiện ra một thân ảnh.
Khi nhìn thân ảnh này, hắn không biết gọi đối phương là nam hay là nữ mới đúng, khuôn mặt kia... giống hệt một nữ nhân nhưng thân hình gầy gò cùng khí thế kia lại là cảu nam nhân.
Làn tóc trắng, mái tóc trắng tung bay trong gió, cả người nhuốm huyết, mùi huyết tinh nồng nặc theo gió bay xa bay xa.
Vô Song vẫn là đến rồi.
Vô Song nhìn Thiên Lương chỉ là cười cười, hắn cũng không nhìn Thiên Lương, ánh mắt hướng về phía Đường Dần.
“Hắn rất béo, ăn cũng rất nhiều nuôi hắn có chút tốn cơm tốn gạo nhưng hắn ít nhất cũng rất nghe lời, trong nhà bếp liền sai đâu làm đó, tay nghề nếu bếp vẫn là rất khá”.
Sau đó Vô Song tiếp tục chỉ chỉ về phía Đường Phong.
“Hắn rất yếu nhưng lại thích sính cường, lúc nào cũng muốn tỏ ra mình mạnh mẽ hào hiệp, thằng ngốc này luôn luôn chọn canh gác cho mọi người ngủ, hắn lại thích ở ngoài trời lạnh giá”.
Cuối cùng, Vô Song nhìn về phía Đường Ngạo.
“Về phần hắn, từ đầu đến cuối đều gặp đen đủi nhưng hắn là một cái chỉ huy tốt,

ít nhất hắn làm người khác yên tâm giao phó trách nhiệm”.
“Bọn họ, đều là đồng đội ta. Mày chết chắc rồi thật đấy không đùa đâu”.
Giọng nói của Vô Song trở nên rét lạnh ngập tràn sát khí, hắn lúc này vốn không còn là hắn nhưng hắn nào quan tâm?.
Đám người họ Đường này coi hắn là đội trưởng, liền là đồng đội của hắn.
Thân là đội trưởng, hắn có trách nhiệm bảo vệ bọn họ, nếu không bảo vệ được liền phải giúp... mấy cái thằng ngốc này yên tâm nhắm mắt.
Gió nổi lên, nguyệt hắc phong cao là lúc thích hợp nhất để giết người.
Châm vàng của Vô Song nhẹ xoay mũi nhọn quay về phía Thiên Lương, sau đó Vô Song động.
Tốc độ của Vô Song nhanh đến mức cả Thiên Lương cũng phải hiện lên một tia kinh dị cho dù chính hắn cũng là cao thủ tốc độ cùng cận chiến.
Thiên Lương kẻ này bên trong tông sư cảnh giới tốc độ xếp vào hàng không tệ tuy nhiên Vô Song lại khác.
Chỉ bằng độ mềm mại của thân thể bằng ưu thế Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng với Kim Nhạn Công bản thân Vô Song đã đủ sánh ngang cùng tông sư cao thủ.
Lúc này không phải là Kim Nhạn Công đơn thuần mà còn có cả Quỳ Hoa Bảo Điển, là Quỷ Ảnh thân pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song hiện nay cũng không mạnh mẽ như lúc giết chết Thiên Phủ bởi hắn không ở trong trạng thái nội lực đầy đủ, chính hắn muốn một lần nữa nhập vào cảnh giới huyền diệu kia, nhập vào người áo đỏ kia múa lên điệu múa mang tên Quỳ Hoa cũng là không làm nổi.
Cho dù là thế, Vô Song lại có thêm một thứ mà trước đây hắn không có, hắn cảm thấy tự tin, sau khi giết chết Thiên Phủ trong người Vô Song tràn ngập sự tự tin.
Hàn khí trên đỉnh đầu hắn bốc lên càng ngày càng nhiều thậm chí khói trắng hiện nay có thể bằng mắt thường nhìn thấy.
Trên đầu Vô Song nhè nhẹ xuất hiện một vòng xoáy nhỏ, mang theo toàn bộ hàn khí nhè nhẹ xoay chuyển, chính vì vòng xoáy này nên Vô Song không ngại ngần gì Thiên Lương, ánh mắt hắn càng ngày càng sáng.
Hai tháng, hai tháng không ngừng đào móc tiềm lực bản thân, hai tháng không ngừng cường hóa cơ thể.
Ba ngày, ba ngày chính Vô Song cũng cảm thấy vài phần sợ hãi, trong ba ngày tại Vương Bản Sơn hắn bị đẩy lên cực hạn hai lần.
Một lần là trận chiến cùng Sư Văn Tiến.
Lần thứ hai là ngay lúc này.
Khó khăn tôi luyện con người, huyết hải luyện thành cường giả.
Âm Duy Mạch của Vô Song rốt cuộc đã thành công đột phá huyệt đạo thứ ba – Cực Tuyền Huyệt.
Đáng nói hơn là về Âm Duy Mạch, Âm Duy Mạch bản thân bao gồm 10 huyệt

đạo.
Ba huyệt đạo đầu tiên là sơ kỳ, ba huyệt đạo tiếp theo là trung kỳ, lại thêm ba huyệt đạo nữa là hậu kỳ cuối cùng khi đả thông huyệt thứ 10 – Linh Đạo huyệt thì Âm Duy Mạch liền đại thành.
Vô Song đột phá hai huyệt đầu tiên chưa có gì.
Vô Song đột phá ba huyệt đầu tiên lại là một việc khác, hàn khí mạnh mẽ đả thông Cực Tuyền Huyệt, sau đó ba huyệt Thông Ly – Thanh Linh – Cực Tuyền kết nối với nhau, tạo thành một trận đồ nhỏ hình tam giác ngay trong thân thể Vô Song.
Âm Duy Mạch tiểu thành, tuyền thủy hiện, nội công chuyển thành hàn khí, hàn khí hóa tuyền thủy, sau đó bắt đầu phóng xuất hàn khí ra ngoài.
Chí âm hàn khí đi cùng Tiên Thiên Chí Âm Thể liền trở thành chân chính Tiên Thiên Chí Âm Hàn Khí.
Nếu Tiên Thiên Chí Âm Hàn Khí lúc trước chỉ có thể giới hạn trong cơ thể Vô Song hoặc từ chính cơ thể Vô Song qua tiếp xúc chạm vào đối phương thì nay Vô Song có thể để hàn khí ly thể.
Nội lực ly thể là đặc quyền của tông sư cao thủ nhưng Vô Song có thể làm được.
Hàn khí có thể thể hiểu là chí âm nội lực hóa thành, có thể nói Vô Song hiện nay đang ở một loại cảnh giới mới, gọi là ngụy tông sư.
Thứ gì tông sư cao thủ có thể làm được, hắn đều làm được nhưng hắn vẫn chỉ là nhất lưu cao thủ.
Đây chính là sự đáng sợ của Tiên Thiên Chí Âm Thể, Tiên Thiên Chí Âm Thể là một trong 5 loại thể chất bá đạo nhất thiên hạ, nó không phải chỉ để cho vui, không phải chỉ để giúp Vô Song tu luyện đơn thuần như vậy.
Tiên Thiên Chí Âm Thể hay Tiên Thiên Chí Dương Thể đều có thể giúp chủ nhân của nó nắm được tông sư thực lực ngay từ nhất lưu cao thủ.
Nếu Tiên Thiên Minh Tâm Thể của Trương Vô Kỵ gia tăng cho hắn tốc độ tu luyện kinh hãi thế tục thì Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song lại gia tăng trực tiếp chiến lực của chính bản thân hắn.
Giây phút này Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song mới trở về vị trí vốn có của nó, mới xứng với loại thể chất bá đạo trăm năm có một này.
....
Nói thì chậm mà mọi việc cực nhanh, khi Vô Song lao tới Thiên Lương hắn vẫn là nhất lưu cao thủ.
Nhưng khi hai người giao thủ, thì Tiên Thiên Chí Âm Thể của hắn liền thật sự lộ ra, trên người Vô Song xuất hiện một lớp hàn khí lành lạnh căn bản không khác gì hộ thân cương khí của tông sư cường giả.
Nhìn thấy cảnh này Thiên Lương kinh hãi gần chết, hắn hoàn toàn không hiểu được tại sao Vô Song vài giây trước chỉ là nhất lưu cao thủ vài giây sau lại là

tông sư cường giả ngang cấp với hắn?.
Lại thêm khí lạnh bám vào người, cảm giác này không dễ chịu chút nào.
Nắm chặt nắm tay, song thủ thành quyền, hộ thân cương khí của hắn cũng xuất hiện, Thiên Lương cùng Vô Song lập tức lao vào cận thân chiến đấu.
Vô Song hiện nay thật sự muốn bật cười, loại chiến đấu này quá thoải mái, phi thường thoải mái, lúc trước không có hộ thể cương khí khi chiến đấu hắn chỉ biết tránh né đặc biệt là đấu với cường giả luyện thể.
Bây giờ thì lại khác, hắn dám dùng tay không quyền đấu quyền với 'tay gấu' của Thiên Lương.
Hộ thân cương khí giống một lớp giáp ngoài bảo vệ cơ thể chủ nhân của nó vậy, loại giáp này có thể ngăn cản đao kiếm công kích, có thể cường hóa sức mạnh thân thể của chủ nhân thậm chí tăng cường lực sát thương.
Chỉ có duy nhất một yếu điểm là nó dùng nội lực quy đổi thành.
Vô Song hiện nay là ngụy tông sư cao thủ chứ không phải tông sư cao thủ, may mắn nhờ vào Quy Tức Công của Mục Nhân Thanh mới có thể vừa chiến đấu vừa hồi phục nội lực nhưng căn bản vẫn là không đủ.
Hộ thân cương khí đến cả tông sư hàng thật giá thật còn không dám sử dụng liên tiếp thì sao Vô Song có thể.
Bất kể là hạn lượng nội lực trong đan điền hay tốc độ hồi phục nội lực của Vô Song đều kém hơn Thiên Lương một mảng lớn, đánh tiếp người thua thiệt tất nhiên là Vô Song.
Về phía Thiên Lương hiện nay hắn cũng ăn không ít khổ, mỗi lần va chạm cùng Vô Song hắn lại thấy thân thể mình run lên sau đó bản thân lại phải bỏ ra một phần nội lực đi loại trừ hàn khí chạy dọc cơ thể, phải nói là phi thường uất ức.
Vô Song thua xa Thiên Lương về hạn lượng nội lực cùng tốc độ hồi phục nội lực nhưng chất lượng thì Thiên Lương so không nổi.
Nếu Tiên Thiên Chí Âm Hàn Khí mà còn thua nội lực bình thường của Thiên Lương thì đã chẳng ai mất công mất sức đi thông mạch làm gì, tu luyện thuần nội lực chẳng phải đỡ mệt hơn?.
Hai người đều là hai cường giả thiên về tốc độ, khi vận toàn bộ tốc độ lên chiến đấu chỉ thấy từng đạo từng đạo tàn ảnh, cả hai người hiện nay thật sự đều muốn giải quyết nhanh cuộc chiến này, trong lòng hai người đều tương đối lo lắng cho đồng đội nơi phương xa.
....
Thiên Lương thân là sát thủ của Thiên Ý Thành hắn căn bản không thể không có võ kỹ của riêng mình.
Đây là điểm đặc biệt nhất của Thiên Ý Thành, bên trong Thiên Ý Thành có rất nhiều bí kíp võ lâm trong thiên hạ, phần lấy từ chính xác chết của mục tiêu sau đó nộp vào trong khố phòng, phần thì lại do cao thủ trong chính Thiên Ý Thành

để lại...
Thiên Ý Thành võ công rất nhiều nhưng phải dùng cống hiến để đổi, đây là giá trị lớn nhất của điểm cống hiến.
Thiên Lương ở trong Thiên Ý Thành 8 năm, năm hắn vào đây là 17 tuổi, năm nay hắn cũng đã 25 tuổi.
8 năm ở trong Thiên Ý Thành đủ để hắn đổi được bộ bộ võ công cực kỳ lợi hại, đây là vì hắn... tiết kiệm.
8 năm tích góp của hắn ở Thiên Ý Thành giúp hắn thành công đoạt được Triền Ti Bát Trảo.
Thiên Lương từ trước đến nay quen dùng quyền giải quyết đối phương, chiến lực của hắn thật ra không cao nhưng thiên về tốc độ giỏi truy tung cùng phản truy tung nên được rất nhiều đội ngũ sát thủ mời chào vì vậy cho dù tư chất cùng chiến lực không phải là nhất tuyệt thì Thiên Lương sau 8 năm tích góp cũng thành công đoạt được Triền Ti Bát Trảo.
Điều duy nhất đáng tiếc là, hắn mới nắm được bộ võ kỹ này chưa đầy 3 tháng, 3 tháng không ngừng luyện tập cũng chỉ giúp hắn đạt được tiểu thành cảnh giới.
Tiểu thành cảnh giới căn bản không phát huy được hết cái tên Triền Ti Bát Trảo vì vậy Thiên Lương liền giữ lại Triền Ti Bát Trảo cho chính bản thân mình làm át chủ bài.
Lúc này át chủ bài của hắn rốt cuộc cũng phải dùng.
Chỉ thấy hai tay gấu của hắn vậy mà rời tay, hai bàn tay duỗi thẳng ra lộ rõ những ngón tay dài cùng móng tay nhọn hoắt.
Năm ngón tay cùng nhau cong lại, cổ tay lật ngửa, Thiên Lương cười lạnh.
“Chết”.
“Triền Ti Bát Trảo – Triền Ti Phong Vân”.
Hai cánh tay của hắn lập tức hoa lên, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Vô Song, hai cánh tay của Thiên Lương như biến thành vô số tàn ảnh.
Vô Song biến sắc muốn lùi lại nhưng vẫn là không kịp, hai cánh tay của Thiên Lương nắm chặt vào hai bả vai Vô Song, sau đó vận sức.
Vô Song chỉ cảm thấy có một loại cự lực kinh khủng khiếp muốn xé đôi thân thể hắn ra vậy.
Từ hai bả vai của Vô Song kéo một mạch xuống cổ tay hắn, chỉ nghe từng âm thanh răng rắc vang lên, cực kỳ ghê người.
Thiên Lương cười dữ tợn, hai cánh tay rất nhanh thu về, đồng thời một trảo đánh ra muốn đập nát đầu Vô Song.
“Triền Ti Bát Trảo – Triền Ti Phong Lôi Phá”
Một trảo đánh thẳng vào mặt Vô Song, trong suy nghĩ của Thiên Lương, hắn dù không giết nổi Vô Song thì cũng có thể làm Vô Song trọng thương nhưng việc tiếp theo nằm ngoài dự đoán của hắn, cũng nằm ngoài kiến thức của hắn.

Chỉ thấy cánh tay của Vô Song rõ ràng đã phải gãy nát mà lại có thể cử động, tốc độ thậm chí còn cực nhanh.
Vô Song dùng bàn tay ấn thẳng vào cánh tay của Thiên Lương, sau đó hắn chỉ cảm thấy một loại năng lực kỳ dị đẩy cánh tay của chính mình xuống thấp hơn đồng thời cổ tay của hắn chính thức bị Vô Song nắm lấy.
"Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Điệp Vũ".
Dùng Điệp Vũ tạo xung lực đè lên cánh tay Thiên Lương, sau đó tay kia của Vô Song nắm lấy châm vàng bắn ra.
"Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Phi Bộc".
Phi Bộc là sát chiêu mạnh nhất trong Quỳ Hoa Bảo Điển, cây châm vàng lập tức bắn vào bả vai của Thiên Lương, xuyên thủng vai bên trái của hắn.
Thật ra Vô Song cũng rất muốn xuyên thủng cổ họng Thiên Lương, nếu làm được liền dễ hơn rất nhiều tuy nhiên cũng có tỷ lệ rất lớn Thiên Lương tránh được.
Bả vai thì khác, vì Vô Song đang nắm lấy cổ tay phải của Thiên Lương, dẫn tới vai trái của hắn gần như bị đình trụ, một chiêu này hắn tránh không được. Vô Song phần nào đó cũng là cao thủ dùng tay là chính, hắn tất nhiên biết bả vai là nơi phát lực của cánh tay, bả vai bị thương liền nghiêm trọng vô cùng, ít nhất ảnh hưởng đến cánh tay quá nhiều.
Tiếp theo thân hình Vô Song lóe lên, mượn Kim Nhạn Công hắn ấn một tay lên vai Thiên Lương cả người lộn ngược ra phía sau.
Lướt hai vòng trên không trung, Vô Song rơi xuống ngay bên cạnh Đường Ngạo.
Gió lạnh hiu hiu thổi.
Thiên Lương một tay ôm vai, ánh mắt không thể tin được nhìn Vô Song.
"Vì?... vì cái gì?, cánh tay của ngươi phải bị phế rồi mới đúng".
vô Song cũng không trả lời Thiên Lương, chỉ thấy hai cánh tay của hắn rung lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Thiên Lương, cánh tay Vô Song vậy mà hơi hơi dài ra, nhìn như quái vật vậy.
Thiên Lương nhìn thấy động tác này của Vô Song, tuyệt đối hiểu ra câu trả lời.
"Súc... súc cốt công?".
Một chiêu kia của Triền Ti Bát Trảo cực kỳ đáng sợ, mượn lực bên ngoài đả thương phần xương bên trong, tuy nhiên Vô Song lại có súc cốt công, hắn có thể thay đổi vị trí của xương trên cơ thể, dẫn đến một chiêu đầu tiên phế đi hai cánh tay của Vô Song... không cách nào toàn bộ chính xác.
Tiếng 'răng rắc ' kia chính là âm thanh xương của chính Vô Song di chuyển.
Vô Song chỉ mỉm cười, rút Hắc Long Kiếm trên mặt đất ra.
"Còn hai chém, một chém của Tiếu Tâm, một chém của Đường Ngạo".
Nắm lấy Hắc Long Kiếm, Vô Song lao về phía Thiên Lương.
Thiên Lương run rẩy nâng một tay lên đỡ tuy nhiên khi Vô Song cầm Hắc Long

Kiếm khác với Đường Ngạo cầm Hắc Long Kiếm nhiều lắm, chỉ thấy cổ tay Vô Song rung lên, hắn dĩ nhiên bắn ra kiếm khí.
“Nga Mi Kiếm Pháp – Phiêu Tuyết Xuyên Vân Kiếm”.
Không chỉ còn là kiếm khí ly thể, đây là hàn băng kiếm khí.
Kiếm khí của Vô Song từ bàn tay xuyên thẳng qua đến bả vai của Thiên Lương.
Chỉ thấy Thiên Lương hét thảm một tiếng, mắt trợn ngược lên, hai tay buông thõng.
Vô Song sau đó dẫm một chân xuống đất, cả người nhảy lên rồi Hắc Long Kiếm khẽ vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp.
“Nga Mi Kiếm Pháp – Hồi Phong Phất Liễu Kiếm”.
Gió lạnh nhẹ thổi, đầu người bay lên, huyết bắn tung tóe.
Dưới ánh trăng, một đóa quỳ hoa đỏ rực tiếp tục được vẽ lên.
Tông sư cao thủ thứ hai chết trong tay Vô Song.
....

Quyển 2 Chương 34

Đêm tàn (1)

Nắm Hắc Long Kiếm trong tay lại nhìn đầu Thiên Lương lăn lóc dưới mặt đất, Vô Song thở ra một hơi, sau đó người hắn hơi hơi run run trùng xuống.
Vô Song cảm thấy cơ thể mình thật sự đau đớn nhất là hai cánh tay kia, cho dù nhờ Súc Cốt Công dẫn đến hai cánh tay của hắn không bị hủy đi nhưng đau đớn kia căn bản không giả lại thêm hắn vừa trải qua hai cuộc chiến liên tiếp với hai tông sư cao thủ của Thiên Ý Thành, căn bản không dễ chịu gì.
Trận chiến đầu tiên đẩy nội lực của hắn đi đến cực hạn.
Trận đấu thứ hai lại đẩy cơ thể của hắn đi đến cực hạn.
Cố gắng đứng dậy, hắn khẽ nhìn về phía Hắc Long Kiếm.
Thanh Hắc Long Kiếm này cực kỳ đáng sợ, nếu không có Hắc Long Kiếm chính Vô Song cũng không tin hắn giết chết Thiên Lương kia nhanh như vậy, uy lực của kiếm khí dưới Hắc Long Kiếm gần như mạnh thêm 2 lần.
Đây là một khái niệm cực kỳ kinh khủng với Vô Song, với một người cả đời chưa dùng thần binh lợi khí bao giờ thì hắn đối với Hắc Long Kiếm có chút yêu thích không buông tay.
Đương nhiên Hắc Long Kiếm là của Đường Ngạo, hắn sẽ không lấy đồ của Đồng Đội, hắn đơn giản chỉ muốn quan sát kỹ thanh kiếm này một chút mà thôi.
Không quan sát thì thôi, vừa nhìn Vô Song liền giật mình.
Đây không phải là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy Hắc Long Kiếm, dù sao thanh kiếm này luôn ở bên người Đường Ngạo, sao hắn có thể không thấy?.
Hắc Long Kiếm thật sự rất giống một thanh Takana của người Nhật, đây là ấn tượng đầu tiên của Vô Song khi nhìn thanh kiếm này từ xa.
Lúc này khi được chân chính cầm trong tay, được nhìn kỹ bằng mắt thì hắn có thể chắc chắn Hắc Long Kiếm giống hệt một thanh Takana dài, thân kiếm cong cong lưỡi kiếm thậm chí có thể dùng để soi gương, giết người không lưu máu tuyệt đối là hảo kiếm.
Kiếm này không chỉ sắc mà còn dài cùng nặng quá cỡ so với kiếm trung nguyên bình thường.
Sau đó ánh mắt Vô Song dần dần chuyển về phía chuôi kiếm để rồi hắn khẽ sững lại.
Hắn nhìn thấy gì?.
Hắn nhìn thấy ký hiệu của Tiên Âm Động, ký hiệu của Tiên Âm Động bản thân Vô Song sao có thể không nhận ra, Tiên Âm Động ký hiệu là một cây đàn huyền cầm cùng một cây sáo ngọc đặt chéo nhau.

Chuôi Hắc Long Kiếm, vậy mà có ký hiệu của Tiên Âm Động?.
Vô Song cũng không rõ vì cái gì Tiên Âm Động lại có liên quan đến kiếm, cái này hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết của hắn, đồng thời cũng làm hắn tò mò không thôi.
Tất nhiên tò mò là tò mò, Vô Song vẫn phải ép cái tò mò của bản thân mình xuống, hắn vẫn còn vài việc phải làm.
Chậm rãi đi đến gần Đường Ngạo gần đó, cố gắng nâng Đường Ngạo ngồi dậy dựa vào một thân cây.
Đường Ngạo nhìn chằm chằm vào Vô Song, ánh mắt mang theo một tia kích động nhưng lại ẩn ẩn u buồn.
Hắn muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ khạc ra một ngụm máu.
Tất nhiên Đường Ngạo còn chưa chết, hắn chỉ là bị xương ngực đâm vào nội tạng mà thôi, vết thương này ở thế giới cũ của Vô Song chỉ sợ chuẩn bị vào phòng phẫu thuật đến nơi nhưng với kiến thức của Vô Song về y thuật như hiện nay, hắn biết Đường Ngạo chết không nổi.
Đến cả Viên Quan Nam lúc trước bị thương nặng gấp 10 lần vẫn còn chưa chết, huống gì Đường Ngạo.
Lục phủ ngũ tạng của cao thủ trong thế giới này mạnh mẽ đến biến thái.
Vô Song chỉ vì Đường Ngạo điểm huyệt cầm máu, sau đó nắm lấy Hắc Long Kiếm của Đường Ngạo, ánh mắt mang theo vài phần kiên định.
“Ngồi đây, nói ít thôi ngươi không chết được. Đường Tiếu Tâm cô nương kia có ta bảo vệ, cuối cùng Đường Vô Lệ hắn lại càng không chết được”.
Đường Ngạo nghe vậy, ánh mắt một lần nữa trở thành kích động, hắn rốt cuộc có thể an tâm, rốt cuộc có thể nhắm mắt.
Chỉ thấy đầu Đường Ngạo gục xuống, cả người buông lỏng rất.
Đương nhiên như đã nói, Đường Ngạo hắn sẽ không chết bất quá nếu để hắn như vậy cả đểm chỉ sợ đúng là chết vì lạnh.
Vô Song phải quay về, hắn căn bản không cách nào mang một người bị thương như Đường Ngạo quay về, ảnh hưởng quá lớn đến tốc độ của hắn.
Ánh mắt nhìn về phía Thiên Lương, Vô Song thở ra một hơi rồi tiến tới lột sạch quần áo của đối phương.
Xác chết mặc quần áo làm khỉ gì?, để người sống mặc vẫn tốt hơn.
Vô Song không có sở thích biến thái lục xác người chết nhưng trong tình cảnh này hắn bắt buộc vẫn phải làm.
Trong quá trình lột đồ của Thiên Lương, Vô Song nhìn thấy một quyển sách cổ rơi xuống.
Quyển sách có chút cổ xưa, bìa của nó màu đen, bên trên ghi ‘Triền Ti Bát Trảo’.
Nhìn thấy quyển sách này, Vô Song hơi hơi giật mình.
Vô Song không rõ loại võ công cuối cùng mà Thiên Lương sử dụng kia tên là gì

nhưng hắn cảm giác đến 9 phần chính là bộ trảo pháp này.
Đúng lúc Vô Song đang cầm Triền Ti Bát Trảo trên tay, hắn lập tức giật mình quay đầu lại, không ngờ lại có một thân ảnh chậm rãi đi ra từ bóng tối.
Hắn nhận ra nữ nhân này, Cơ không ngờ lại xuất hiện.
Trên tay Cơ hiện nay vậy mà mang theo Tiếu Tâm, Cơ đang bế Tiếu Tâm bằng hai tay.
Bằng vào hiểu biết của y thuật của Vô Song, chỉ cần nhìn cái Vô Song đã biết Đường Tiếu Tâm cũng không bị ám hại, chỉ là nàng vừa mệt vừa sợ mà ngủ thiếp đi.
"Tiền bối?, người đừng nói là cái này không được thu nhé?".
Vô Song thật ra chỉ nghĩ được duy nhất lý do này, dù sao nếu Triền Ti Bát Trảo là tuyệt thế võ công của Thiên Ý Thành thì việc Cơ xuất hiện đòi lại cũng không sai.
Thiên Ý Thành lấy điểm cống hiến làm chủ, đây là lời Mục Nhân Thanh nói với Vô Song. Cho dù hắn không hiểu lắm về cách vận dụng điểm cống hiến ở Thiên Ý Thành nhưng hắn vẫn có thể suy đoán ra có lẽ Triền Ti Bát Trảo không đủ điểm cống hiến sẽ không thể học?.
Đối với câu hỏi của Vô Song, Cơ chỉ là cười.
"Triền Ti Bát Trảo, là trảo pháp của Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, là một trong những loại trảo pháp mạnh nhất của Miêu Cương".
"Bên trong quyển sách kia ghi lại 5 chiêu đầu tiên trong Triền Ti Bát Trảo, 3 chiêu cuối cùng ngươi nếu muốn tìm đủ thì có thể đến Miêu Cương thử vận may".
"Thiên Ý Thành quy định, người chết như đèn diệt, tài không bằng người chết không hối tiếc, giúp người đòi tiền, giết người lấy đồ đều là thiên kinh địa nghĩa, ngươi thu hay không thu, ta cũng không quan tâm".
"Cô bé này có ta ở đây liền an toàn, tiểu tử đằng kia cũng sẽ không chết, muốn làm gì thì làm nhanh đi".
Vô Song căn bản không ngờ được Cơ lại nói như vậy với mình chỉ là hắn cũng không nghi ngờ lời Cơ nói, Cơ cần gì phải lừa hắn, bằng vào đại tông sư thực lực một chưởng duy nhất Vô Song liền chết, nhọc công mở miệng làm gì?.
Vô Song tay cầm Hắc Long Kiếm nhẹ cúi đầu với Cơ, bất kể thế nào nữ nhân thần bí này vẫn đang giúp hắn, về phần lý do tại sao nàng giúp mình, Vô Song không biết.
Nhìn theo bóng lưng Vô Song rời đi, Cơ khe khẽ lắc đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia thích thú.
"Tiên Thiên Chí Âm Thể... chậc chậc, lúc đầu nhìn còn không ra tiểu tử này lại có thể chất kia, hắn xinh đẹp như vậy căn bản không phải là không có lý do, bất quá thứ võ công hắn dùng giết tiểu tử Thiên Phủ kia là gì?, căn bản chưa từng

nhìn thấy”.
Cơ nhíu nhíu đôi lông mày đẹp, rồi lại gần Đường Ngạo, chậm rãi truyền nội công của nàng vào người Đường Ngạo, sắc mặt của Đường Ngạo bắt đầu hồng hào trở lại.
Thu tay lại, nhẹ thở ra một hơi, đặt Tiểu Tâm xuống bên cạnh Đường Ngạo, thân hình nhảy về phía ngọn cây gần đó, đung đưa đôi chân trắng ngần trong gió đêm lạnh lẽo, cũng chẳng ai biết nàng đang nghĩ gì.
Cơ là một cái nữ nhân khó hiểu.
....
Vô Song giết chết Thiên Phủ quá nhanh, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.
Vô Song giết chết Thiên Lương cũng rất nhanh, căn bản cũng không mất quá nhiều thời gian.
Đây là sự lợi hại của Quỳ Hoa Bảo Điển, Quỳ Hoa Bảo Điển giết người quá nhanh, một loại biến thái võ công nghiêng thẳng về lực sát thương cùng tốc độ đáng sợ.
Chính vì vậy từ lúc Vô Song giết chết Tiên Phủ đến lúc này vẫn chưa có bao nhiêu việc xảy ra.
Thông thường mà nói bằng vào thực lực của Thiên Tướng cùng Cự Môn hoàn toàn có thể chiến thắng Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ tiền đề là sớm hay là muộn mà thôi.
Lúc này tình hình cũng không khác là bao nhiêu, tuy nhiên người đang bị vây vào hạ phong tuyệt đối không phải là Đường Vô Lệ, người này vậy mà lại là Hồ Phỉ.
Không trách được Hồ Phỉ phải quyết đấu cùng Cự Môn, bản thân Cự Môn gần như là phiên bản khắc chế hoàn hảo của Hồ Phỉ, nếu Hồ Phỉ dùng sức bản thân Cự Môn còn khỏe hơn nhiều, nếu Hồ Phỉ cùng nội lực thì lại càng thua kém so với Cự Môn.
Đao là bá vương đao là đại diện cho sự uy mãnh không gì không phá tuy nhiên khi đối mặt cùng tấm thuẫn của Cự Môn lại khác, chỉ cần đao của Hồ Phỉ không hủy được tấm thuẫn kia hắn liền không thể gây sát thương cho Cự Môn, đao không gây nổi sát thương còn gọi là đao sao?.
Đường Vô Lệ thì lại dễ thở hơn Hồ Phỉ rất nhiều, bản thân hắn đúng là không bằng nổi Thiên Tướng nhưng hắn không có chiến đấu một mình, hắn còn có đám người Hùng Bì, Hùng Đảm, Mộ Dung Ảnh trợ giúp.
Tông sư cao thủ có thể dễ dàng giết chết nhất lưu cao thủ chính là vì thường thường nhất lưu cao thủ không đủ khả năng ngăn cản một đòn của tông sư cao thủ, với việc có Đường Vô Lệ đứng đó ngăn cản Thiên Tướng liền khiến đám người Hùng Bì, Hùng Đảm, Mộ Dung Ảnh, Phi Lưu bớt nguy hiểm hơn nhiều.
Bằng vào bốn nhất lưu cao thủ cùng một siêu phàm cấp thiên tài không ngờ cũng

có thể thật sự cầm chân được một tông sư cảnh cao thủ.
Trận chiến ở bên ngoài là cực kỳ nguy hiểm, nhưng.... việc ở bên trong hang động còn nguy hiểm hơn.
Ở bên ngoài cho dù đối thủ là hai tông sư cao thủ vẫn chưa có ai bên đội ngũ Vô Song ngã xuống nhưng trong hang động thì khác.
Ánh lửa bập bùng hiển thị bóng ảnh in sâu vào vách đá.
Nơi đó Mộc Tang đang khẽ mỉm cười, hắn đang mỉm cười cùng một thiếu nữ xinh đẹp.
Nàng rất đẹp nhưng vẻ đẹp không giống với con gái trung nguyên, trong nàng vừa có nét giống nữ tử trung nguyên nhưng lại mang theo vài phần sắc thái đặc biệt, nàng là một nữ tử Phù Tang quốc.
Đặc biệt nhất mái tóc nàng màu đỏ, mái tóc rất óng mượt cũng rất đẹp, khuôn mặt thon dài trắng mịn, bất quá nàng... không có cách nào cử động được.
Bộ áo bên ngoài cũng đã bị kéo xuống, lộ ra đôi vai trắng ngần, làn da mềm mại, bộ ngực của nàng bị hai lớp vải trắng buộc chặt lại nhưng lúc này vẫn như ẩn như hiện.
Nữ tử nhìn nhìn chằm chằm vào Mộc Tang, ánh mắt nhìn hắn cực kỳ kinh dị.
Bên trong hang động vốn là những người không có khả năng chiến đấu trong nhóm Vô Song, vốn được gọi là nơi an toàn nhất nhưng lúc này lại là nơi nguy hiểm nhất.
Bên cạnh nữ tử Phù Tang kia là thân hình Hắc Báo cùng Mặc Vân, cả hai đôi môi đều thâm tím lại, lưng dửa vào tường, cổ tay tím ngắt, làn da trắng như bạch tạng, đây tuyệt đối là biểu hiện của trúng độc.
Mộc Tang lại đang ngồi trên người Phong Nhất Trận, Phong Nhất Trận hiện nay hoàn toàn tiến vào trạng thái bất tỉnh, căn bản không có bất cứ nhận thức nào, toàn bộ hang động chỉ còn lại một mình Mộc Tang cùng nữ nhân tóc đỏ.
Nữ nhân tóc đỏ này không ai khác ngoài Tây Môn Tuyết.
“Ngươi, rốt cuộc muốn làm gì?”.
Tuyết đối với Mộc Tang phải nói là vừa kinh tởm vừa khiếp sợ, thân hình của Mộc Tang không có lớp vải kia che đi liền làm người khác có cảm giác buồn nôn.
“Nga, ta muốn làm gì?, thật ra trước đây ta muốn vào Thiên Ý Thành mượn đọc một vật, nhưng giờ thì không cần nữa rồi”.
“Tuyết, ta vốn không thích giữ người sống bên mình, nhưng ngươi lại là đặc biệt, ngươi biết không?”.
Tuyết ánh mắt lại càng xuất hiện thêm vài phần băng hàn nhìn về phía Mộc Tang, nàng không hiểu lời hắn nói.
“Ngươi rốt cuộc là muốn gì?, muốn chém thì chém, muốn giết thì giết”.
Đối với ánh mắt của Tuyết bản thân Mộc Tang đã sớm quen thuộc, người đời ai

cũng nhìn hắn như vậy.
Mộc Tang nhếch miệng, một nụ cười cực kỳ kinh dị.
“Thật ra ta rất thích ngươi, ngay từ khi nhìn thấy ngươi ở thạch viện, ta liền để ý đến ngươi, chính vì vậy đến bây giờ ta vẫn không hạ sát thủ được”.
Dứt lời Mộc Tang đưa cánh tay thuần một màu đen của hắn vuốt ve lên khuôn mặt trắng ngần của Tuyết, bàn tay của hắn kinh khủng tựa như quái vật vậy, nhìn thấy bàn tay kia vuốt ve lên khuôn mặt mình, mân mê cái cổ trắng ngần của mình, Tuyết đến cả tâm muốn chết cũng có.
Chỉ là Tuyết không chết được, bằng vào y thuật của Mộc Tang, chỉ cần hắn không cho phép Tuyết chết, Tuyết liền không chết được.
Tuyết càng cố gắng cục cựa thân thể để phản kháng thì Mộc Tang lại càng thích thú, trong mắt sắc tâm càng nặng.
Trong đội ngũ của Vô Song lần này, ngoại trừ Vô Song cũng chỉ có một mình Mộc Tang nhìn ra Tuyết là nữ, hơn nữa cũng chỉ có một mình Mộc Tang nhận ra dung mạo thật sự của Tuyết.
Sau khi vuốt ve đến cái cổ trắng ngần của nàng, Mộc Tang cuối cùng cũng dừng lại, hắn đứng hẳn lên, tiến về phía nàng, giọng nói mang theo vài phần kinh khủng.
“Khặc khặc, ta thật sự cảm thấy ghen tỵ, ghen tỵ với cái đám thiên tài ngoài kia, vì cái gì bọn chúng sinh ra liền có được thiên phú viễn siêu người thường, liền có thể một đường liên tục tiến bộ, đột phá gong cùm của võ công còn ta phải đánh đổi nhiều như vậy?”.
Nói đến đây Mộc Tang lại nhìn ngắm thân thể kinh khủng của mình, ánh mắt của hắn trở nên đỏ ửng, hai mắt xuất hiện vẻ giữ tợn đáng sợ nhưng rất nhanh liền biết thành cười gằn.
“Khặc Khặc, nhưng nàng có thể yên tâm, phu quân tương lai của ngươi nhất định sẽ vượt xa đám thiên tài ngoài kia, chỉ cần... khặc khặc, chỉ cần ta có được quyển sách đó, ta liền có thể chưa khỏi cơ thể này, liền có thể giết sạch hết đám thiên tài ngoài kia”.
Thân hình Mộc Tang một lần nữa trở nên kích động vô cùng, cánh tay kinh khủng nhẹ nâng khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết lên, hắn khẽ lè cái lưỡi đỏ lòm liếm nhẹ lên khuôn mặt nàng, làm toàn thân Tuyết nổi lên da gà, khuôn mặt càng ngày càng sợ hãi.
Nếu lúc này nàng có thể tự tử, nàng thậm chí sẽ làm không chút do dự.
Mộc Tang liếm liếm môi, hắn nhìn ra ngoài của động, trên người bắt đầu xuất hiện từng làn khí thối màu xanh.
Mùi thối nay khiến người ta chán ghét, khiến người ta muốn nôn ọe, khiến khuôn mặt Tuyết tái mét nhưng nếu Đường Quan Nam mà có mặt ở đây, hắn mà nhìn thấy Mộc Tang chỉ sợ trực tiếp quay đầu rời đi.

Nếu muốn nói cao thủ mạnh nhất có mặt ở bên ngoài Thiên Ý Thành hiện nay đương nhiền là Cơ bất quá nếu không tính Cơ thì người mạnh nhất không ai khác... ngoài Mộc Tang.
Hắn.... hắn không ngờ đã luyện độc nhập thể.
Luyện độc nhập thể không nằm ở trong phạm trù võ học, võ hộc phân chia tam lưu cao thủ, nhị lưu cao thủ, nhất lưu cao thủ.... nhưng đây chỉ dành cho võ học.
Y học vốn có một đường riêng, việc gì phải học theo người luyện võ?.
Luyện độc nhập thể... đây là một thủ đoạn dùng độc, một cảnh giới dùng độc.
Luyện độc nhập thể phân làm 4 tầng, lấy tên 4 loại màu sắc của độc khí.
Đầu tiên là luyện độc nhập thể, đây là khí màu xanh, loại khí này chính là khí trên người Mộc Tang.
Cảnh giới thứ hai là uế khí nhập thể, uế khí có màu đen.
Cảnh giới thứ ba là tử khí nhập thể, tử khí có màu tím, đây là cảnh giới của Độc Trưởng Lão.
Cảnh giới cuối cùng ngưng độc hóa hư, ép độc khí thành tinh hoa, ngưng tụ thành độc đan riêng biệt, trở thành đan điền thứ hai trong thể, đây là hư độc.
Hư độc không màu không vị, là cảnh giới trong truyền tuyết của tất cả độc sư.
Mộc Tang thân thể biến dạng đến mức này cũng chính vì hắn dùng thân luyện độc.
Mộc Tang không phải là Tiên Thiên Ách Nan Độc Thể, chính vì vậy hắn mới biến thành dạng kinh khủng như vậy tuy nhiên nếu hắn thật sự có thể tham ngộ hết huyền diệu bên trong Dược Vương Phần Thiên thì hoàn toàn có thể khôi phục được dung mạo ban đầu.
Dược Vương Phần Thiên tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của Vô Song nhiều lắm, đối với người Miêu Cương mà nói, Dược Vương Phần Thiên có thể so với thiên thư.
Lại nói về Mộc Tang, hắn không ngờ lại muốn rời khỏi hang động, thân hình chậm rãi đi ra ngoài, trên khuôn mặt xuất ra một nụ cười kỳ dị.
Khi hắn rời đi, trong tay cũng cầm theo một lá bùa nhỏ, bàn tay nắm chặt vò nát lá bùa, ánh mắt càng ngày càng sáng.
Mộc Tang vốn có thể độc chết toàn bộ người trong đội ngũ Vô Song, ngoại trừ Vô Song cùng Đường Vô Lệ mẫn cảm với độc dược ra thì không ai có thể phát hiện mình trúng độc tuy nhiên hắn không làm thế.
Không phải là hắn không muốn làm mà vì hắn làm không được, cũng chính vì lá bùa này.
Lá bùa này ở ngay trên người Phong Nhất Trận.
Mộc Tang tốn 2 ngày thời gian thu thập toàn bộ nguyên liệu cần có để chuẩn bị ra tay nhưng hắn không ngờ Phong Nhất Trận xuất hiện, nói thật bằng vào Phong Nhất Trận bản thân Mộc Tang căn bản là coi thường hắn nhưng tấm bùa

này lại khác.
Nói là tấm bùa thì không đúng, đây là một túi hương liệu màu đỏ, bên ngoài là một tấm bùa dán lên mang theo chút mùi hương liệu đặc thù nhưng quan trọng là vật ở bên trong, bên trong túi nhỏ này có một con trùng màu đen, cho dù đây chỉ là ấu trùng cũng làm Mộc Tang kinh sợ không thôi.
Loài trùng này gọi là Băng Thiên Tằm, Băng Thiên Tằm là kỳ vật của thế gian, nó là một loại cứu mạng dược liệu, chỉ cần nuốt chửng Băng Thiên Tằm liền có thể đóng băng kinh mạch, ngăn cản độc dược chạy vào tim sau đó có thể dùng nội công cường hãn bức độc dược ra.
Bằng vào Đại Đao Môn không có khả năng kiếm được Băng Thiên Tằm nhưng Mộc Tang biết có một nơi đủ sức tìm được loại... kỳ vật này.
Nơi này là Thần Nông Cốc.
Đại Đao Môn – Thần Nông Cốc cùng Đường Môn đều nằm ở Ba Thục.
Mộc Tang không biết Phong Nhất Trận vì cái gì có thể thu được Băng Thiên Tằm bên người nhưng hắn chắc chắn biết có liên quan tới Thần Nông Cốc.
Nghĩ đến Thần Nông Cốc, ánh mắt Mộc Tang hơi hơi lạnh lại.
Đầu óc hắn hiện nay bắt đầu trở nên rối loạn, ánh mắt hơi hơi mông lung.
Hắn nhớ tới bản thân mình, hắn sống trong một cái cũi chó, một cái cũi chó khoảng 2m2 không hơn.
Đây là nhà của hắn, hắn là vật thí nghiệm của sư phụ.
Trong cái địa ngục đó ngoài hắn ra còn 26 đứa trẻ khác, cũng là 26 cái cũi chó, đám bọn chúng đều là vật thí luyện của sư phụ.
Cuối cùng Mộc Tang còn sống, vì còn sống nên hắn thành thế này.
Sư phụ của hắn... gọi là Thạch Vạn Sân.
Sư phụ hắn nói... nhất định phải hủy diệt Dược Vương Cốc cùng Thần Nông Cốc.
Sư phụ hắn còn nói... nhất định phải làm chủ Miêu Cương.
Càng nhớ về mấy thứ này, Mộc Tang lại càng thấy đau đầu, hắn khẽ lắc lắc cái đầu, ánh mắt lại quay về vẻ tà ác kia, bước chân chậm rãi đi ra ngoài.
....

Quyển 2 Chương 35
Đêm tàn (2)

Vương Bản Sơn – Thiên Ý Thành.
Ai cũng biết Thiên Ý Thành là một trong những đại thế lực lớn nhất trong thiên hạ, Thiên Ý Thành không phải là tông môn đại phái, nó là một cái tổ chức.
Một cái tổ chức thật ra rất khác tông môn hay đại phái, bởi nó thiếu cái gọi là trung thành.
Ví dụ đơn giản như chính trường hợp các hộ pháp của Thiên Ý Thành.
Xà Hộ Pháp bản thân chưa bao giờ quan tâm đến an nguy của Thiên Ý Thành, lúc này Xà Hộ Pháp vẫn còn đang bận chưởng khống thế lực của Thiên Địa Hội, Thiên Ý Thành với hắn đơn giản chỉ là một cái tên không hơn cũng chẳng kém.
Kiếm Hộ Pháp cũng không phải là người của Thiên Ý Thành, Kiếm Hộ Pháp là người của Hắc Mộc Nhai – Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Huyễn Hộ Pháp lại càng không cần nói, không ai rõ Huyễn Hộ Pháp tên thật là gì, hình dáng ra sao, nhưng quan hệ của Huyễn Hộ Pháp với Võ Đang thì cực kỳ rõ ràng.
Cuối cùng là Kim Hộ Pháp vị hộ pháp duy nhất thường xuyên bế quan bên trong Thiên Ý Thành cũng là vị hộ pháp duy nhất bảo vệ Thiên Ý Thành nhưng mấy ai biết được mục đích thật sự của nàng ta?, nàng có chân chính trung thành với Thiên Ý Thành hay không cũng không ai biết.
Trên lý thuyết, Thiên Ý Thành có 6 vị cường giả đạt đến ngũ tuyệt cấp, bằng vào 6 người này liên thủ cho dù ngũ đế cường giả có đến cũng đủ sức ngăn cản nhưng thực tế... Thiên Ý Thành tối đa chỉ có thể sử dụng 2 vị ngũ tuyệt cường giả mà thôi bởi ngay chính Thiên Ý Thành – Đại Trưởng Lão cũng không phải là người Thiên Ý Thành, không phải lúc nào Đại Trưởng Lão cũng ở tại Vương Bản Sơn.
Thiên Ý Thành.... vốn không mạnh như người ta tưởng tượng, Thiên Ý Thành thật ra cũng không có thứ gì đủ để khiến ngũ tuyệt cấp cao thủ hiệu trung ngoài... Thiên Ý Bí Cảnh.
Thiên Ý Bí Cảnh chính là thứ để Thiên Ý Thành đủ sức mời 4 vị hộ pháp cấp bậc ngũ tuyệt cao thủ bảo vệ Thiên Ý Thành.
Tại sao Mục Nhân Thanh lại muốn đưa Vô Song vào Thiên Ý Thành?, muốn chém giết cũng không thiếu chỗ để chém giết phải biết ở bắc cương còn đáng sợ hơn Thiên Ý Thành nhiều, bắc cương chiến trường mới là một cái lò xay thịt chân chính, so với bắc cương chiến trường Vương Bản Sơn còn dễ sống chán.
Về phần võ công, Thiên Ý Thành đúng là có rất nhiều võ học nhưng liệu có mấy

môn võ học sánh nổi Ngũ Nhạc Kiếm Pháp cùng Tử Hà Thần Công của Mục Nhân Thanh?.
Lý do thật sự mà Mục Nhân Thanh để Vô Song vào Thiên Ý Thành là vì Thiên Ý Bí Cảnh hơn nữa Thiên Ý Thành nơi này thật ra là do Vô Hà Tử sắp xếp từ trước cho Vô Song.
Giống như Nga Mi Sơn, Thiên Ý Thành – Vương Bản Sơn là một nơi Vô Song bắt buộc phải đi qua thậm chí nếu không phải Tiên Âm năm đó lên Tử Ngọc Sơn muốn mang Vô Song đi thì Vô Song còn phải đến Vương Bản Sơn sớm hơn nữa.
Thiên Ý Thành là nơi duy nhất trong thiên hạ, có ngũ đế truyền thừa.
Thiên Ý Thành vốn là của Độc Cô Cầu Bại, bên trong Thiên Ý Thành có truyền thừa của Kiếm Ma năm xưa cũng không phải là điều gì khó hiểu tuy nhiên thật ra Thiên Ý Thành còn có hai truyền thừa nữa.
BÍ mật này... không nhiều người biết.
Truyền thừa đầu tiên của Thiên Ý Thành đến từ Đao Tôn, không ai rõ tại sao cũng không ai biết ngày hôm đó xảy ra việc gì nhưng Độc Cô Cầu Bại mang về hai vật từ Đao Tôn, sau đó trong Thiên Ý Thành có thêm Đao Tôn truyền thừa.
Truyền thứ thứ hai không ngờ lại là của... Quỳ Hoa Lão Tổ.
Quỳ Hoa Lão Tổ không liên quan gì đến Độc Cô Cầu Bại, hai người cả đời chỉ gặp mặt nhau một lần, cùng nhau quyết đấu một lần không hơn nhưng Quỳ Hoa Lão Tổ đúng là vẫn để lại truyền thừa tại Thiên Ý Thành.
Về phần ngũ đế cường giả nghĩ sao, ai biết?, ai dám đi hỏi?.
Truyền thừa của ngũ đế cường giả toàn bộ đều đặt trong Thiên Ý Thành Bí Cảnh.
Thiên Ý Thành Bí Cảnh phân ra làm ba căn phòng, lần lượt là Khinh Linh – Âm Nhu – Dương Cương.
Căn phòng Âm Nhu ở giữa chính là truyền thừa của Kiếm Ma – Độc Cô Cầu Bại.
Căn phòng Dương Cương ngoài cùng là truyền thừa của Đao Tôn – Lãnh Siêu Phàm.
Căn phòng Khinh Linh nằm ở trong cùng, đây là truyền thừa của Quỳ Hoa Lão Tổ.
Bên trong căn phòng Khinh Linh lúc này có một nữ tử, nàng ngồi đó ánh mắt nhắm lại.
Nàng hiện nay cũng không đeo mặt nạ, lộ ra toàn bộ dung nhan thật sự của mình, chỉ tiếc ở đây không có ai để ngắm nhìn dung nhan kia mà thôi.
Nàng tiến vào căn phòng này đã nửa ngày, suốt nửa ngày nàng chưa từng mở mắt.
Cho đến khi đôi mắt của nàng lần thứ hai mở ra, đôi mắt kia đã biến thành màu đỏ rực.

Đây là dấu hiệu của Quỳ Hoa Bảo Điển, sát khí nhập thể hơn nữa đây hoàn toàn giống với tình trạng của Vô Song lúc trước, cũng như Vô Song lúc này toàn bộ hình ảnh mà nàng thấy chỉ có thân ảnh áo đỏ kia, thân ảnh đang nhẹ vẽ lên đóa Quỳ Hoa của riêng mình.
Hơi thở của nàng ngày càng gấp gáp, tâm trí bắt đầu bị ăn mòn bất quá không có như Vô Song, chỉ thấy những ngón tay thuôn dài đưa về phía trước, trên đùi nàng đặt một cây huyền cầm mang theo mùi đàn hương thơm ngát.
Nàng bắt đầu đánh đàn, những ngón tay mềm mại khẽ chuyển động, mang theo tiếng đàn vang vọng khắp căn phòng này.
Giống như lời Mục Nhân Thanh nói, dùng kỹ nghệ xóa đi sát khí.
Theo tiếng đàn của nàng, ánh mắt nàng càng ngày càng thanh minh, trong mắt dần dần lại trở về với con ngươi đen nháy, đôi một xinh đẹp khẽ mở, có chút mỉm cười.
....
Vương Bản Sơn, Tu La Thí Luyện.
Tại cửa hang động nơi đội ngũ Vô Song dùng làm thí điểm lúc này chiến cuộc càng ngày càng trở nên bất lợi.
Hư không xuất hiện một thân ảnh bị đánh bay lên trời, cả người Hồ Phỉ như bị một đầu tê giác húc vậy bay thẳng về phía sau rồi ngã rầm xuống đất.
Hồ Phỉ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, chỉ là đại đao trong tay chưa có buông ra.
Đối mặt với Hồ Phỉ là Cự Môn, Cự Môn chỉ thản nhiên nhìn Hồ Phỉ, không nói câu nào trên người hắn cũng không có vết thương.
Đây chính là khoảng cách, khoảng cách của Cự Môn cùng Hồ Phỉ.
Khác với Đường Vô Lệ, rõ ràng trong trận chiến khi Hồ Phỉ đánh cùng Đường Vô Lệ thì Hồ Phỉ tính là thua nhưng trận thua này căn bản không làm ảnh hưởng đến chiến lực của Hồ Phỉ.
Đường Vô Lệ thắng nhưng chiến lực của hắn giảm đi rất nhiều, Khổng Tước Vỹ mất đi hắn căn bản không có cách nào kiếm được, trừ khi quay về Đường Môn tất nhiên đây là việc viễn tưởng.
Hồ Phỉ nắm lấy đại đao toàn thân run rẩy đứng lên, hắn thật sự đánh không lại Cự Môn nhưng không lại thì sao?, đánh thì vẫn phải đánh, chết cũng phải đánh.
Không biết ai là người dạy dỗ Hồ Phỉ mấy cái vớ vẩn này, chết thì còn đánh được con khỉ gì nữa?, không đánh được thì chạy mới đúng tuy nhiên chính vì mấy lời nói ngốc nghếch này mới tạo nên một Hồ Phỉ như ngày hôm nay.
Hắn có chút ngốc nhưng khí thế của hắn không ai có thể bỏ qua, đao là bá vương đao, bá vương liền không chạy trốn, chết cũng phải giữ lấy kiêu ngạo của bậc bá vương.
Từ từ nâng lên đại đao, mũi đao chỉ về phía Cự Môn.

Cự Môn nhếch miệng, tay trái cầm lấy khiên chắn kéo lại sát người, hắn lao thẳng về phía Hồ Phỉ.
Thân hình Cự Môn lao đến càng ngày càng gần, còn Hổ Phỉ ánh mắt càng ngày càng quyết tâm, hắn ít nhất không muốn thua thảm như vậy, Hồ Phỉ không tin mình.... thua kém đối phương xa tới vậy.
Chân dẫm xuống đất, cả người phát kình lực rồi nhảy bật sang một bên, chân sau lại tiếp tục dẫm xuống đất, cả người nhảy lên.
Hồ Phỉ tránh được một cú húc này của Cự Môn sau đó từ phía bên phải Cự Môn bổ ra một đao.
Đương nhiên Hồ Phỉ cũng biết cách này căn bản không đánh bại nổi Cự Môn, bản thân Cự Môn nếu dễ dàng đánh bại như vậy, nếu hắn dễ đánh bại như vậy thì Hồ Phỉ đã không khổ sở thế này.
“Hồ Gia Đao Pháp – Bát Phương Tàng Đao Thức”.
Cự Môn thân hình rất lớn nhưng tốc độ cũng không phải là điểm yếu của hắn, vì cân nặng quá lớn dẫn đến Cự Môn khó lòng xoay người nhưng không có nghĩa là hắn sẽ bị chém trúng đơn giản như vậy.
Bàn tay trái thả ra, sau đó tay phải khẽ mở, nắm lấy mặt trong của thuẫn.
Tốc độ xoay người của Cự Môn không nhanh nhưng cánh tay của hắn lại khác, tay phải vung lên, lực bạt sơn hà, mang theo cự thuẫn mạnh mẽ đánh về phía Hồ Phỉ.
Như mọi lần va chạm, đao khí của Hồ Phỉ xuyên không nổi tấm cự thuẫn kia.
Hồ Phỉ hai cánh tay rung lên, nhưng sắc mặt càng ngày càng quyết tâm, bất chấp hai cánh tay đau như búa bổ, hai chân mạnh mẽ dẫm xuống đất tạo nên hai dấu chân thật dày, cả người hơi nghiêng nghiêng về sau rồi toàn lực bổ một đao.
“Hồ Gia Đao Pháp – Xuyên Thủ Tàng Đao Thức”
“Hồ Gia Đao Pháp – TIến Bộ Liên Hoàn Đao”.
“Hồ Gia Đao Pháp – Triền Thân Trích Tâm Đao”
“Hồ Gia Đao Pháp – Bế Môn Triết Phiến Đao”.
Toàn bộ nội lực trên người của Hồ Phỉ đều được đốt lên, đao đao nối tiếp, uy lực mười phần bất quá Hồ Phỉ chém ra bao nhiêu đao cũng chỉ làm Cự Môn càng thêm coi thường.
Cứng đối cứng là tốt, đi theo chí dương chí cương lộ tuyến, nghiền ép tất cả tất nhiên là tốt nhưng trong mắt Cự Môn thì Hồ Phỉ giống một thằng ngu vậy.
Tại sao gọi là chí dương chí cương?, đây là một loại mộng tưởng của con người, chí dương chí cương đại diện cực hạn của sức mạnh, cái gọi là cực hạn... liền ngoài tầm hiểu biết của con người, con người vốn không có giới hạn chính vì vậy chí dương chí cương vốn chỉ là lời nói ngoài tai, là mộng tưởng không có thật.
Lý thuyết chỉ cần đạt đến cực hạn sức mạnh liền hủy diệt mọi thứ, lý thuyết là

đúng.
Thực tế trên đời làm gì có ai dám đi theo đường này?, đường này vốn không thông. Trời đất sinh âm dương, âm dương giao hòa, có dương liền phải có âm, có cương thì phải có nhu, kẻ không biết phối hợp một chữ 'nhu' vào trong đao chiêu như Hồ Phỉ hiện nay căn bản chỉ là một kẻ ngu.
Cự Môn cảm thấy, mình đã quá đề cao Hồ Phỉ, kẻ này căn bản chỉ biết dùng sức, với kẻ chỉ giỏi cậy mạnh như vậy cho dù cùng là Tông sư cảnh giới Cự Môn hắn cũng không sợ.
Nắm chắc tấm chắn của mình, mạnh mẽ ngăn cản toàn bộ đao chiêu của Hồ Phỉ, cho đến khi đao chiêu của Hồ Phỉ không có cách nào tiến tiếp.
Vật cực tất phản, khí thế lên đến đỉnh điểm liền sẽ biến tướng, càng ngày càng thụt lùi, quả thật nếu nhìn Hồ Phỉ lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được sự vô lực của hắn.
Cự Môn bất ngờ tiến lên một bước, biến công thành thủ, tấm khiên chắn mạnh mẽ đẩy ra sau đó Cự Môn gạt tay.
Lực tay của hắn rất lớn trực tiếp hất bay đại đao của Hồ Phỉ khỏi tay hắn, sau đó lấy một chân làm trụ cả người xoay ngược lại, tay hóa thành chưởng lực mạnh mẽ đánh ra một chiêu.
Cự Môn là top 14 cao thủ Huyền Bảng mạnh nhất của Thiên Ý Thành, trên người hắn là hai bộ võ học cực kỳ lợi hại, đầu tiên là Thiếu Lâm Huyền Công – Thiếu Lâm Thiết Bố Sam.
Thứ hai chính là đại danh đỉnh đỉnh Thiết Chưởng Bang – Thiết Sa Chưởng.
Một chưởng này chính là Thiết Sa Chưởng, đây cũng là thủ pháp tấn công mạnh mẽ nhất của Cự Môn, chỉ cần Thiết Sa Chưởng cộng với thần lực trời sinh của hắn thì bằng vào một chưởng này trực tiếp giết chết tông sư cao thủ không khó.
Trong mắt Cự Môn, Hồ Phỉ chết chắc tuy nhiên ngay lúc này việc ngoài ý muốn của Cự Môn phát sinh, hắn chỉ thấy Hồ Phỉ hai tay đưa ra, thành hình dạng 'trảm'.
Cự Môn xoay người đã nhanh nhưng Hồ Phỉ còn nhanh hơn, hắn toàn lực bước ra một bước thân hình như mãnh hổ vồ mồi.
Cự Môn căn bản không biết, Hồ Phỉ có đao hay không cũng là không quan trọng.
"Hồ Gia Đao Pháp – Nguyệt Ảnh Cô Đao".
Lấy tay làm đao, đao khí từ cơ thể của hắn điên cuồng xuất ra, đầu ngón tay hướng về trái tim của Cự Môn.
Cự Môn thật sự biến sắc nhưng hắn không có bối rối, thân là sát thủ Cự Môn đã sớm trải qua sinh tử, càng nguy hiểm, hắn lại càng bình tĩnh.
Một tay vẫn toàn lực đánh ra, tay còn lại... buông khiên chắn.
Hồ Phỉ không có đao hắn cũng không cần khiên chắn.

Bả vai lập tức trùng xuống, cánh tay trái đưa ra chắn trước 'mũi đao' của Hồ Phỉ, hai người lần đầu tiên khoảng cách gần va chạm, dùng thân thể va chạm với nhau.
Một quyền của Cự Môn trực tiếp đánh chết Hồ Phỉ không phải là không thể bất quá hắn không muốn liều mạng cùng Hồ Phỉ vì vậy thu lại 4 phần lực đạo, chuyển về phòng ngự.
Quyền đầu kinh khủng đánh thẳng vào xương ngực của Hồ Phỉ, khiến toàn bộ lồng ngực Hồ Phỉ như vỡ nát, Hồ Phỉ bị đấm bay đi như một quả bóng bay vậy.
Tuy nhiên ở bên kia, Cự Môn nhìn vào cánh tay trái của mình, ở đó thậm chí xương trắng của hắn lộ ra ngoài, một cánh tay của Cự Môn gần như toàn bộ bị xuyên thủng, Hồ Phỉ dĩ nhiên phế một cánh tay của hắn.
Việc này cũng không phải là lạ, năm xưa bằng vào một bộ Hồ Gia Đao Pháp bản thân Phi Thiên Hồ Ly đã đánh khắp thiên hạ không địch thủ.
Bằng vào một bộ Hồ Gia Đao Pháp mà cha của Hồ Phỉ - Hồ Nhất Đao đã là một trong những đại tông sư cường giả mạnh mẽ nhất thiên hạ này.
Hồ Gia Đao Pháp chính là một trong những loại đao pháp tối cường trong thiên hạ này.
Nguyệt Ảnh Cô Đao là tuyệt sát một đao, một đao cô quanh sánh như ánh nguyệt, đây là đao chiêu mạnh nhất bên trong Hồ Gia Đao Pháp, Cự Môn chỉ bị phế một cánh tay trái trái còn là nhẹ.
Tất nhiên Hồ Phỉ bị thương nặng hơn Cự Môn nhiều, hắn lúc này đứng lên còn không đứng lên được, tuyệt đối là cá nằm trên thớt, chỉ cần Cự Môn muốn thì Hồ Phỉ bất cứ lúc nào cũng có thể chết.
Cự Môn ánh mắt cuối cùng cũng thay đổi, ít nhất hắn cảm thấy thực lực của Hồ Phỉ đúng là có vài phần đáng sợ, hơn nữa cũng không ngu ngốc như bên ngoài, dám đặt cược tất cả để liều mạng một lần tuy nhiên Cự Môn vẫn là không hiểu tại sao Hồ Phỉ lại làm vậy?.
Rõ ràng tạm thời Cự Môn muốn đánh bại Hồ Phỉ còn cần thêm chút thời gian, nếu Hồ Phỉ cầm chừng mà đánh hắn chưa chắc đã thua nhanh đến vậy, rốt cuộc là tại sao Hồ Phỉ bất chấp tất cả, bỏ qua tất cả cho một chiêu vừa rồi?.
Không hiểu là không hiểu nhưng Cự Môn vẫn sẽ ra tay, kết thúc con mồi này.
Thân hình to lớn bước từng bước về phái Hồ Phỉ, nhưng... Cự Môn khẽ lặng người lại.
Hắn nhìn thấy một thân ảnh chạy đến bên Hồ Phỉ, vẻ mặt đầy sợ hãi cùng lo lắng, người này là Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu từ đầu đến cuối không tham chiến, thật ra là vì hắn quá yếu không ai cho hắn tham chiến, đám tổ đội của Vô Song ai cũng coi Cổ Đại Ngưu là quân bài không đến khi bất đăc dĩ sẽ không dùng.
Cổ Đại Ngưu là một kẻ ngốc, hắn rất sợ, hắn phi thường sợ nhưng kẻ ngốc

thường có nghĩa khí.
Cổ Đại Ngưu nhìn thấy Hồ Phỉ thảm như vậy vội chạy lên đỡ Hồ Phỉ, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.
“Phi Hổ đại ca... người không được chết... ta... Đại Ngưu đưa ngươi chạy đi”.
Khác với Hồ Phỉ, việc đầu tiên Cổ Đại Ngưu nghĩ đến là bỏ chạy.
Hắn hoàn toàn bị khí thế Cự Môn bóp nghẹt.
Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Hồ Phỉ lại làm Cự Môn cùng Cổ Đại Ngưu đều tưởng mình nghe lầm.
Hồ Phỉ được Cổ Đại Ngưu đỡ ngồi dậy, miệng phun ra một búng máu cả người run lên vì đau đớn nhưng chính lúc này, Hồ Phỉ lại cười, hắn cười đến mức máu trào khỏi miệng, thoạt nhìn có chút kinh sợ.
“Lên đi... khụ khụ, ta làm việc khó nhất rồi, giờ đến phiên ngươi, ngươi... thật sự có thể thắng hắn”.
Lời Hồ Phỉ nói cực kỳ kinh người nhưng đây là suy nghĩ của Hồ Phỉ.
Nếu không có cuộc chiến với Đường Vô Lệ thì Hồ Phỉ thật sự sẽ... chết tại đây nhưng một trận chiến với Đường Vô Lệ làm Hồ Phỉ trưởng thành thêm rất nhiều, hắn biết hắn không đơn độc, hắn biết hắn còn có đồng đội.
Hai chữ đồng đội này ở Đại Tuyết Sơn hắn không được học, hắn không biết.
Cái gì mình hắn làm không xong, liền làm cùng đồng đội, đội ngũ bọn hắn nhất định sẽ làm được.
Hồ Phỉ thật sự rất khâm phục Vô Song vì Vô Song có thể điều khiển một đội ngũ đâu ra đấy, vì vậy hắn muốn học Vô Song, sử dụng điểm mạnh cùng điểm yếu của từng thành viên.
Hồ Phỉ không có lòng tin thắng Cự Môn nhưng hắn tin hắn cùng Cổ Đại Ngưu có thể.
Phế một tay của Cự Môn nghĩa là gì?, tức là ít nhất Cự Môn sẽ không dùng khiên chắn kia nữa, hắn không còn tuyệt đối phòng ngự.
Trong đội ngũ này, bàn vết sức sát thương, Cổ Đại Ngưu liền chân chính được coi là một họng pháo khủng khiếp.
....
Như cảm thấy một chuyện cười lớn nhất thiên hạ, Cự Môn bật cười nhìn Hồ Phỉ có chút thương hại.
“Ngươi là điên rồi hay sợ quá nói nhảm?, đánh bại ta?, bằng vào hắn?”.
Không chỉ Cự Môn nghĩ vậy, cho dù Cổ Đại Ngưu cũng nghĩ vậy.
Nói về to lớn, Cổ Đại Ngưu không thua Cự Môn nhưng mà... hắn hiện nay cả người run lại, căn bản không có nổi chút chiến ý nào, toàn bộ đều là sợ hãi.
Cổ Đại Ngưu rất sợ, hắn như một con nai vàng ngơ ngác đang đối mặt cùng mãnh hổ vậy.
Theo Cự Môn dần dần đến gần, thân hình Cự Môn giống như một ngọn núi, một

ngọn núi cao đến mức cả đời Cổ Đại Ngưu không cách nào vượt qua.
Tuy nhiên ánh mắt Cổ Đại Ngưu dần dần trừng lớn... hắn nhìn thấy... ánh trăng.
Núi có cao đến bao nhiêu vẫn thua ánh trắng trên trời.
Nếu Cự Môn là núi cao thì hình bóng lướt trên không trung kia chính là ánh trăng giữa trời.
Dưới vẻ đẹp của ánh trăng kia, ngọn núi sừng sững cũng trở nên rung động.
Cự Môn rốt cuộc dừng lại, hắn nhìn về thân ảnh nhỏ nhắn vừa phi thân trên bầu trời, bóng lưng kia đang quay về phía hắn.
Bóng lưng quá bé, chỉ sợ một tay Cự Môn cũng có thể bóp chết nhưng chính bóng lưng kia, làm Cự Môn cảm thấy kiêng kỵ.
Vô Song hắn... về tới rồi.
Vô Song trở lại, toàn bộ chiến trưởng trở nên yên tĩnh, không chỉ Cự Môn đứng im nơi đó, xa xa hai người Đường Vô Lệ cùng Thiên Tướng đều thu tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ánh trăng nơi chiến trường này.
Vô Song đối với Hồ Phỉ bị thương căn bản không nói gì.
Hắn đưa nắm đấm nhỏ gõ vào đầu Cổ Đại Ngưu đang ngồi đó, một gõ này không mạnh nhưng... lại làm Cổ Đại Ngưu an tâm hơn không ít.
Bàn tay khẽ vỗ vào vai Cổ Đại Ngưu, giọng nói ngập tràn sát khí.
“Trâu ngốc, đứng lên đập chết hắn đi, ngươi không thua được, hắn rất mạnh?, ngươi sợ hắn?, nhưng nếu ngươi không chiến đấu, ngươi sẽ chết ở đây”.
“Nơi đây rất lạnh, ngươi chết ở đây sẽ không được ăn đồ ăn ngon, sẽ không được về gặp mẫu thân, không được về gặp lại thôn làng, sẽ phải nhìn mẫu thân ngươi ngày ngày khóc than, để rồi mẫu thân ngươi đến chết vẫn ngày ngày mong muốn con trai trở về... chỉ là ngươi không bao giờ về nữa mà thôi”.
Hắn nói rất đơn giản, cũng chỉ nhẹ vỗ vai Cổ Đại Ngưu.
Sau đó Hắc Long Kiếm rút ra khỏi vỏ, hướng ánh mắt về phía Thiên Tướng.
Vô Song bước ra một bước, nhè nhẹ quay đầu nhìn Cự Môn cách đó không xa, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười nhạt.
Nụ cười của Vô Song làm Cự Môn bất tri bất giác thấy lạnh lẽo vô cùng.
Cự Môn cảm nhận được sát khí của Vô Song còn chưa tan, cảm nhận mùi máu tanh trên chính người hắn.
Cự Môn chưa quên, Vô Song đã giết Thiên Phủ.
Cự Môn lại càng không có mù, Vô Song vốn đuổi theo Thiên Lương.
Thiên Lương chưa về, người về là Vô Song, cái này đã quá đủ để giải thích tất cả.
....

Quyển 2 Chương 36

Đêm tàn (3)

Vô Song tay nắm Hắc Long Kiếm, sau đó nhẹ thở ra một hơi.
Bên ngoài hắn lạnh lùng như thế nào bình tĩnh như thế nào ai cũng thấy, bên trong hắn đang cảm thấy áp lực nặng nề thế nào, không ai biết.
Vô Song quay trở lại chiến trường, hắn có thể nhìn thấy những người đồng đội của mình, không có ai... chết. Đây là điều mỹ mãn nhất với Vô Song.
Ở chiến trường lúc này, Hùng Bì cùng Hùng Đảm đều bị thương, Hùng Bì bụng bị xuyên thủng còn Hùng Đảm toàn bộ cánh tay trái của hắn cũng bị phế đi tuy nhiên vẫn là chưa chết.
Đường Vô Lệ cũng bị thương rất nặng, khí tức của hắn đã suy yếu vô cùng nhưng vẫn có thể kết hợp với hai người Phi Lưu và Mộ Dung Ảnh tiếp tục cầm chân Thiên Tướng.
Vô Song hắn phải chọn, hoặc là Thiên Tướng hoặc là Cự Môn.
Hồ Phỉ đã mất khả năng chiến đấu, Vô Song đáng nhẽ muốn... chiến đấu với Cự Môn, nhất định phải dùng toàn lực cố đánh bại kẻ này sau đó mới xử lý Thiên Tướng bởi dù sao bên Đường Vô Lệ vẫn còn chiến đấu tiếp được còn Hồ Phỉ đã là an nguy sớm tối.
Chỉ vì ánh mắt kiên định của Hồ Phỉ nhìn Vô Song mới làm Vô Song thay đổi suy nghĩ, Hồ Phỉ muốn Vô Song tin tưởng hắn hoặc ít nhất cũng là như thế.
Bọn họ là đồng đội của nhau liền phải biết tin tưởng vào nhau, vậy mới là một cái đội ngũ.
Hồ Phỉ cũng biết tình trạng của đội ngũ hiện giờ, bằng vào đội ngũ này căn bản đánh không lại Cự Môn cùng Thiên Tướng, cho dù đánh lại cũng sẽ có rất nhiều người ngã xuống, cái đội ngũ bọn họ cần là điều thần kỳ.
Hồ Phỉ biết hắn không phải là điều thần kỳ mà đội ngũ này cần.
Vô Song có thể coi là điều thần kỳ nhưng hắn không đủ, Hồ Phỉ có thể nhìn ra Vô Song khuôn mặt mệt mỏi cỡ nào.
Vì Vô Song quay lưng lại với Cự Môn, Cự Môn nhìn không thấy còn Hồ Phỉ, hắn tất nhiên nhìn thấy.
Lấy thực lực nhất lưu cao thủ, chém giết hai cái tông sư cảnh hơn nữa lại còn là tông sư cao thủ cực kỳ lợi hại, việc này Hồ Phỉ làm không nổi nhưng Vô Song làm nổi, chỉ riêng điểm này đã đủ để Hồ Phỉ phục.
Hồ Phỉ từ trước đến nay luôn muốn đấu với Vô Song bởi Vô Song là người duy nhất hắn nhìn không thấu tuy nhiên hiện nay Hồ Phỉ rốt cuộc phải thừa nhận, hắn không bằng Vô Song.

Tuy nhiên Vô Song vẫn là con người, sức người có hạn.
Bắt Vô Song một mình gánh toàn bộ trọng trách là điều không tưởng, muốn một mình Vô Song giết chết cả bốn tông sư cao thủ của Thiên Ý Thành?, cái này khác gì bảo Vô Song đi chết.
Nếu nói về điều thần kỳ khác... có lẽ chỉ có Cổ Đại Ngưu.
Trong cuộc chiến với Đường Vô Lệ, người không được ai nhìn đến, người không được ai quan tâm lại có thể trở thành đệ nhất công thần, ở đây nếu cần một người có thể vượt cảnh giới mà chiến chỉ có Cổ Đại Ngưu.
Giây phút Vô Song rời đi ngăn cản Thiên Lương, Hồ Phỉ không rõ Đường Vô Lệ nghĩ thế nào nhưng Hồ Phỉ tin chắc Vô Song sẽ thành công, Hồ Phỉ tin chắc Vô Song sẽ đánh bại Thiên Lương rồi quay về.
Giây phút đó Hồ Phỉ cũng nghĩ ngay đến Cổ Đại Ngưu.
Hồ Phỉ đặt tất cả niềm tin vào Cổ Đại Ngưu lần này, hắn sẽ vì Cổ Đại Ngưu tước bỏ lớp lá chắn không thể công phá kia, hắn vì Cổ Đại Ngưu trải đường.
Cổ Đại Ngưu có thể dùng lại một quyền ngày hôm đó không, Hồ Phỉ không biết. Hồ Phỉ chỉ biết đánh cuộc, đánh cuộc vào người đồng đội kia của mình mà thôi. Cuộc đời đôi khi cần thứ gọi là niềm tin, Hồ Phỉ không biết kết quả thế nào chỉ là hắn không hối, liền đủ.
Vô Song quay về sớm như vậy là tốt, nhưng Hồ Phỉ vẫn không thay đổi niềm tin của mình, hắn vẫn tin tưởng vào Cổ Đại Ngưu.
Sự kiên định trong ánh mắt Hồ Phỉ rốt cuộc đã đả động Vô Song.
Vô Song cũng không biết, ngày hôm nay là một trong những ngày quan trọng nhất của cuộc đời hắn, mãi về sau này đối với quyết định của chính mình, Vô Song vẫn cảm thấy may mắn không thôi.
....
Hắc Long Kiếm rút ra, gió nhẹ thổi tung bay mái tóc ngắn màu trắng.
Vô Song không nói chỉ là thầm cắn răng, hắn chỉ cần Cổ Đại Ngưu giữ chân được Cự Môn 5 phút, sau đó hắn nhất định quay về trợ giúp Cổ Đại Ngưu.
Vì vậy ánh mắt của Vô Song càng ngày càng quyết tâm, sát ý khóa chặt Thiên Tướng.
Vô Song bước đến, mùi máu huyết rất nồng, ánh mắt hắn vẫn mang theo màu đỏ đáng sợ kia.
Vô Song đi qua Đường Vô Lệ, sau đó nhẹ gật đầu.
Một cái gật đầu nói lên rất nhiều điều, ít nhất cái gật đầu này của Vô Song khiến Đường Vô Lệ cười nhẹ, cả người ngã ngồi xuống dưới mặt đất, miệng hắn trào ra một ngụm máu tươi nhưng khuôn mặt thủy chung vẫn là cười.
Mộ Dung Ảnh cùng Phi Lưu khi nhìn thấy Vô Song tiến đến cũng nhẹ gật đầu, hai người thậm chí có lòng tin cuồng liệt vào Vô Song, trực tiếp lùi lại phía sau.
Hai người đã nhìn thấy vô số chiến tích của Vô Song tại Vương Bản Sơn này,

danh vọng của Vô Song đối với hai người lúc này đã lớn đến tình trạng nào chính Vô Song cũng không tưởng tượng nổi.
“Nghỉ ngơi đi, chăm sóc ba tên kia một chút, việc còn lại để ta”.
Vô Song dứt lời tiếp tục bước qua hai người, đối diện cùng Thiên Tướng.
Thiên Tướng từ khi Vô Song hiện thân cũng đã không động, trường thương của hắn sớm đã nhiễm máu, từng giọt máu huyết chảy xuống trên mặt đất, vẻ mặt lạnh lùng cực độ.
Hắn nhìn thẳng vào Vô Song.
“Thiên Lương... hắn sao rồi?”.
Thiên Tướng hỏi câu này là vì hắn còn đặt chút hy vọng, chút hy vọng vào Thiên Lương.
Vô Song rời đi không mang theo kiếm, Vô Song quay về với một thanh kiếm mà hàn quang của nó thậm chí làm Thiên Tướng có chút lạnh sống lưng, đủ để nói lên rất nhiều việc.
Vô Song có thể ‘dễ dàng’ giết Thiên Phủ sao không thể giết Thiên Lương?.
Đối với câu hỏi kia, Vô Song khẽ nhếch miệng.
“Chết”.
Câu trả lời rất đơn giản, cũng rất thật.
Với câu trả lời này của Vô Song, Thiên Tướng nhẹ nhắm mắt lại rồi rất nhanh mở mắt ra, tay nắm chặt trường thương, mũi nhọn chỉ về phía Vô Song.
“Ta ở Thiên Ý Thành 5 năm, cũng thành công thu được một bộ võ kỹ kỳ danh Phi Bộc Liên Hoa Thương”.
Tại sao Thiên Tướng nói ra võ kỹ của mình? Vô Song không rõ.
Hắn chỉ rõ Thiên Tướng lúc này khí thế toàn thân thay đổi, nhân thương hợp nhất, sát khí nhắm thẳng vào cổ họng Vô Song.
Vô Song nắm chặt Hắc Long Kiếm, lưỡi kiếm nhè nhẹ phản chiếu ánh trăng càng thêm sáng loáng.
Sau đó mặc kệ thế nào, Vô Song cũng động, hắn không có thời gian.
....
Ở chiến trường này, sẽ không ai tin tưởng Cổ Đại Ngưu có thể chiến thắng Cự Môn.
Cự Môn quá mạnh còn Cổ Đại Ngưu quá yếu, cho dù là Hồ Phỉ người kiên định nhất cũng cảm thấy mình quá điên cuồng.
Tất nhiên Hồ Phỉ đã đưa ra quyết định, hắn liền không hối.
Đao đã chém ra nào có đạo lý thu lại?, nam nhân việc muốn làm liền làm, suy nghĩ nhiều làm gì?, đây là cách sống của Hồ Phỉ, cách làm người của Hồ Phỉ.
Có thể đúng, cũng có thể sai, ai quan tâm?.
Có gan làm thì có gan chịu, đơn giản thế thôi.
Cổ Đại Ngưu về mặt thân hình tương đương Cự Môn, tuy nhiên thật ra nếu chỉ

xét về cơ thể bản thân Cổ Đại Ngưu lợi hơn nhiều, vì Cổ Đại Ngưu sải tay dài kinh người, hắn là một dị nhân.
Tất nhiên không ai xét thể hình, bởi Cự Môn cùng Cổ Đại Ngưu chênh lệch quá xa, cho dù Cự Môn bị phế đi một tay thì khoảng cách giữa hai bên vẫn là quá lớn.
Cổ Đại Ngưu không biết chiến đấu vì vậy hắn chỉ lao đến, nghiến răng nghiến lợi mà tấn công.
Lời Hồ Phỉ nói, Cổ Đại Ngưu chưa chắc đã nghe nhưng lời Vô Song nói lại là việc khác.
Cổ Đại Ngưu rất sợ Vô Song nhưng hắn cũng rất... thích Vô Song.
Thích ở đây không phải là tình cảm nam nữ, thích đơn giản chỉ là thích.
Ai cũng ghét bỏ hắn, ai cũng mắng chửi hắn là ngu đần, ai cũng coi thường hắn, chỉ có Vô Song là không.
Ai cũng muốn lấy hắc lệnh của hắn chỉ có Vô Song còn tặng hắn hắc lệnh.
Hắn rất lạnh, đêm xuống hắn rất lạnh, Vô Song cho hắn một tấm chăn.
Hắn rất đói, cũng là Vô Song nấu cho hắn ăn, hương vị kia làm hắn nhớ đến quê nhà.
Đây là tình người ấm lạnh.
Cổ Đại Ngưu thích học võ, cũng là Vô Song dạy hắn cho dù chỉ là biến thể của trung bình tấn.
Hắn rất ngốc nhưng kẻ ngốc liền chân thật nhất.
Ai cũng có thể bắt nạt hắn, đánh hắn, chửi bới hắn, hắn quen rồi.
Chỉ có Vô Song, động viên hắn.
Nếu Cự Môn là ngọn núi cao không thể vượt qua thì với Cổ Đại Ngưu bản thân Vô Song là ánh trăng giữa trời.
Núi cao bao nhiêu cũng là thua dưới ánh trăng kia.
Cổ Đại Ngưu hắn cho dù rất ngốc nhưng cũng biết một việc, người ở trên đỉnh núi liền cao hơn núi.
Về phần người đứng trên trăng thì Cổ Đại Ngưu còn chưa nhìn thấy, nghe cũng chưa nghe.
Vì vậy hắn lựa chọn tin tưởng ánh trăng cao ngạo kia.
Bước thật dài, chân trụ dậm xuống, cả người trùng lại, một tay thu về, một tay đấm ra.
Đây là trung bình tấn biến thể của Vô Song dạy Cổ Đại Ngưu.
Ban đầu Cự Môn nhìn Cổ Đại Ngưu cực kỳ coi thường, đối với Cổ Đại Ngưu tấn công mình bản thân Cự Môn còn coi đây là sỉ nhục.
Bộ pháp của Cổ Đại Ngưu... rất vớ vẩn.
Vớ vẩn đến mức Cự Môn còn không muốn tránh né, hắn đơn giản chỉ nắm tay thành quyền, dùng thuần nội lực chuẩn bị đấm ra một đấm tuy nhiên ngay lúc

này Cự Môn biết được Cổ Đại Ngưu rốt cuộc đáng sợ ra sao.
Vì sải tay của Cổ Đại Ngưu rất dài dẫn tới khi cận chiến hắn có lợi thế đánh xa hơn đối thủ.
Một quyền của Cổ Đại Ngưu đấm ra cực nhanh, cực chuẩn xác mà cũng cực mạnh.
Trước khi Cự Môn kịp đón đỡ, hắn đã dính một quyền thẳng vào ngực.
Khuôn mặt Cự Môn lập tức trở nên vặn vẹo, một quyền kia đánh trực tiếp vào ngực hắn, lại thêm không có bất cứ phòng ngự nào, Cự Môn liền liên tục lùi lại 5 bước, sau đó ngã ngồi xuống đất.
Ngực hắn đau đớn vô cùng, cái cảm giác này Cự Môn không lạ gì, xương ngực của hắn đã xuất hiện vết nứt.
Tất nhiên Cự Môn không phải là Đường Ngạo, Đường Ngạo dính một đấm này liền bước một chân lên với ông bà tổ tiên còn Cự Môn thì khác.
Nứt xương ngực thật ra chỉ có thể coi là vết thương ngoài da với Tông Sư cao thủ mà thôi, thân thể của Cự Môn vốn quá biến thái.
Cự Môn đứng thẳng lên, lần này hắn rốt cuộc đã không coi thường Cổ Đại Ngưu nữa, lực quyền của Cổ Đại Ngưu thậm chí không thua kém gì Cự Môn hắn.
Đồng thời Cự Môn cũng cảm giác được đội ngũ của Vô Song rất sai, cực kỳ sai.
Đội ngũ gì lắm quái vật như vậy?.
Lúc trước trong đống thông tin mà Thôi Trình Tú nói ra làm khỉ gì nhắc đến Vô Song, làm khỉ gì nhắc đến Cổ Đại Ngưu?.
Phong Nhất Trận, Đường Vô Lệ cùng Hồ Phỉ vốn được nhắc đến rất nhiều thậm chí đám người bọn họ đã chia nhau nhận nhiệm vụ tiêu diệt ba người này bất quá thực tế căn bản không ai ngờ nổi.
Phong Nhất Trận quá yếu, yếu như phế vật vậy, một đòn cũng chịu không được.
Đường Vô Lệ không có Khổng Tước Vỹ liền giống đại bàng bị bẻ cánh vậy cũng chẳng đáng lo.
Hồ Phỉ còn có chút sức khiêu chiến nhưng chỉ là khiêu chiến mà thôi.
Cự Môn vốn cảm thấy nhiệm vụ này cực kỳ dễ dàng nhưng hắn cùng đồng đội tuyệt không ngờ lại chui từ đâu ra một cái Vô Song.
Chính vì không ngờ mà Thiên Phủ mới chết thảm như vậy, thậm chí Thiên Lương cũng có khả năng đã chết.
Một cái Vô Song đã làm Cự Môn đau đầu giờ lại thêm Cổ Đại Ngưu không biết từ góc nào chui ra, hắn thật sự hoài nghi năm nay Vương Bản Sơn tuyển người kiểu con khỉ gì?, hắn mà biết đứa nào phụ trách ghi lại thông tin thí sinh hắn tuyệt đối sẽ đập cho kẻ đó một trận.
Thông tin ghi lại quá mức hố người.
Tất nhiên thân là sát thủ, tố chất của Cự Môn rất cao, âm thầm đề tỉnh bản thân đồng thời quyết tâm không coi thường bất cứ ai của cái đội ngũ này nữa, hắn liền

cẩn thận đối đãi cùng Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu có thể đánh ngã Cự Môn trong lòng liền ngập tràn vui vẻ, lại càng thêm tin tưởng chính mình vì vậy vẫn dựa theo ‘võ công’ mà Vô Song dạy tiếp tục tiến lên.
Lần này lại một lần nữa Cự Môn bất ngờ...
Đầu tiên Cự Môn còn tưởng Cổ Đại Ngưu là siêu cấp quái vật thích giả heo ăn thịt hổ như Vô Song bất quá khi mà hắn cẩn thận phòng ngự thì... hắn cảm thấy muốn chửi ầm lên.
Lý do vì sao?, Cổ Đại Ngưu rõ ràng quá yếu, ngoài lực cánh tay kinh người kia ra căn bản không có cái gì cả, Cự Môn chỉ cần vận dụng hộ thân cương khí hắn liền thoải mái đón đỡ nắm đấm kia, thật sự không có chút sức khiêu chiến nào.
Cự Môn cho dù đã quyết tâm sẽ không coi thường Cổ Đại Ngưu hay bất cứ cái nhân vật nào trong đội ngũ của Vô Song nữa tuy nhiên hắn hiện tại không coi thường cũng là không được, thậm chí không hiện nổi chiến ý.
Chỉ thấy Cự Môn thân hình lóe lên, tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh gấp 10 lần Cổ Đại Ngưu.
Không nói thừa một câu nào, quyền phải nắm lại rồi tung một đấm, một quyền nện thẳng vào bụng Cổ Đại Ngưu sau đó hất văng cả người hắn lên trời.
Cổ Đại Ngưu lần đầu bị đánh đau như vậy, dính một quyền này Cổ Đại Ngưu không đứng dậy nổi, cả người khụy xuống miệng liên tục nôn thốc nôn thao, nước mắt nước mũi trào ra, hắn không thở nổi.
Đây là lần đầu tiên Cổ Đại Ngưu ở gần cái chết như vậy, bụng của hắn lõm lại, hai tay ôm lấy bụng thân hình liên tục rung lên, Cổ Đại Ngưu thậm chí nói không ra lời.
Cự Môn nhìn thấy biểu hiện của Cổ Đại Ngưu thật sự chỉ thở dài một hơi, hắn sao lại mất thời gian với kẻ này?.
Thân hình tiến lên, một tay nắm lấy đầu Cổ Đại Ngưu kéo lên rồi ném thẳng Cổ Đại Ngưu vào vách đá.
Cổ Đại Ngưu tiếp tục phun ra một ngụm máu, nếu không phải hắn trời sinh thần lực thì đã sớm chết.
Một tay nắm lấy cổ Cổ Đại Ngưu, Cự Môn dùng sức mạnh kinh khủng của mình nâng cả thân hình Cổ Đại Ngưu lên, hắn muốn bóp chết Cổ Đại Ngưu như bóp chết một con kiến vậy.
Hai mắt Cổ Đại Ngưu trợn ngược, hai chân vùng vẫy giữa không trung, hắn không muốn chết, hắn... rất sợ hãi...
Cố gắng dùng hai tay đánh liên tục vào người Cự Môn nhưng ánh mắt Cự Môn càng ngày càng lạnh, đối với phản kháng yếu ớt của Cổ Đại Ngưu, Cự Môn chỉ là coi thường.
Cự Môn muốn bóp nát Cổ Đại Ngưu trả thù cho sỉ nhục của chính mình, chỉ tiếc

hắn vẫn phải buông tay ra.
Cự Môn một tay đã bị phế, hắn căn bản chỉ còn dùng được tay phải thì lúc này một mũi phi tiêu ném đến.
Cự Môn vẻ mặt cau lại, hắn ném thẳng Cổ Đại Ngưu về phía trước rồi mu bàn tay đưa ra đánh bay ám khí kia.
Ám khí là Đường Vô Lệ ném ra.
Lúc này đợt... cao thủ số hai ngăn cản Cự Môn xuất hiện, cho dù bọn họ chỉ là tàn binh.
Ba người Đường Vô Lệ, Mộ Dung Ảnh cùng Phi Lưu liền đứng chắn trước người Hồ Phỉ cùng Cổ Đại Ngưu.
Bọn họ không tin có thể thắng được Cự Môn, chỉ cầu câu giờ cho Vô Song.
Ngoại trừ Vô Song ra, ai thắng nổi Cự Môn?.
Cự Môn nhìn thấy biểu hiện của họ, hắn trong ánh mắt xuất hiện kinh người sát khí.
Hắn hôm nay bị trêu đùa đủ rồi.
Hắn không còn khiên chắn nặng nề mà an toàn vì vậy hắn cũng không thèm phòng ngự nữa, bằng hộ thân cương khí hắn lao thẳng về phía trước.
Cự Môn lao tới, thế không thể đỡ.
Phi Lưu cùng Mộ Dung Ảnh đều xuất kiếm nhưng kiếm của hai người phá không nổi hộ thân cương khí mạnh mẽ đến biến thái kia.
Một quyền thẳng vào mặt Đường Vô Lệ, Cự Môn trực tiếp đấm nát một bên mặt vị Đường gia tam thiếu này, Đường Vô Lệ đầu đập xuống đất, ngất lịm.
Cự Môn dẫm một chân trụ xuống, cả người xoay như Compa, nắm đấm xoay lại quét ngang qua Phi Lưu, một cái vung tay đánh nát kiếm của Phi Lưu đồng thời cũng đấm bay hắn ra xa.
Ba người vừa gặp mặt liền đã bị miểu sát hai người, chỉ còn duy nhất Mộ Dung Ảnh bằng vào thân pháp tránh được, tuy nhiên tránh được một quyền của Cự Môn liền không đủ.
Cự Môn dùng chân sút thẳng Đường Vô Lệ đang bất tỉnh như sút một quả bóng vậy, Đường Vô Lệ vừa vặn bay về phía Mộ Dung Ảnh.
Mộ Dung Ảnh cắn răng, nàng không dám không đỡ Đường Vô Lệ bởi nếu nàng không đỡ Đường Vô Lệ thật sự sẽ chết.
Mộ Dung Ảnh lập tức đưa hai tay ra đỡ lấy Đường Vô Lệ nhưng vì nàng đỡ... Cự Môn đến rồi.
Cự Môn không có chút nào thương hoa tiếc ngọc, một đấm thẳng vào khuôn mặt đẹp của nàng, nếu dính một đấm này Mộ Dung Ảnh không gãy cổ cũng bị hủy dung.
Rất may Mộ Dung Ảnh là người Mộ Dung thế gia, nàng vậy mà đưa bàn tay ra đỡ lấy một đấm của Cự Môn.

Cự Môn chỉ cảm thấy một cỗ nhu lực hóa giải quyền kình của hắn, cỗ nhu lực này vừa vặn giúp Mộ Dung Ảnh thành công mang Đường Vô Lệ lùi lại.
Mộ Dung Ảnh lúc này sắc mặt còn tràn đầy sợ hãi, thân hình nhè nhẹ run lên.
Về phần Cự Môn, hắn nhìn Mộ Dung Ảnh khẽ nhếch miệng.
“Đấu Chuyển Tinh Di?, Cô Tô Mộ Dung Gia?, nghe nói Đấu Chuyển Tinh Di chuyên dùng lực đả lực, dùng chiêu thức của đối phương đánh bại đối phương, vậy hy vọng ngươi có thể cho ta thấy Đấu Chuyển Tinh Di có bao nhiêu lợi hại”.
Đấu Chuyển Tinh Di cực kỳ lợi hại, việc này không phải bàn, nếu Mộ Dung Phục ở đây có cho Cự Môn thêm 10 cái mạng hắn cũng không dám mở miệng nhưng Mộ Dung Ảnh không phải Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Ảnh đúng là biết Đấu Chuyển Tinh Di nhưng chỉ là học trộm chút da lông, nàng đỡ đòn vừa rồi làm cánh tay như muốn gãy đôi, nàng sao dám đỡ lần thứ hai?.
Đáng tiếc Cự Môn vẫn cứ lao đến.
Mộ Dung Ảnh nếu bỏ lại Đường Vô Lệ nàng thật sự có thể kéo dài chút thời gian nhưng nàng không muốn, nàng sẽ không bỏ lại đồng đội của mình.
Ôm lấy Đường Vô Lệ, Mộ Dung Ảnh chỉ biết cắn răng cắm đầu bỏ chạy... bất quá kỳ tích vẫn hiện ra, kỳ tích sẽ xuất hiện những lúc không ai ngờ.
Cổ Đại Ngưu vẻ mặt tái nhợt, run rẩy đứng lên, hắn đứng giữa Cự Môn cùng Mộ Dung Ảnh.
Hắn rất sợ hãi, rất sợ đau đớn, rất sợ Cự Môn nhưng hắn càng sợ chết hơn, càng sợ mẫu thân chờ đợi hắn mòn mỏi.
So với cái chết, ý niệm cầu sinh của Cổ Đại Ngưu lớn hơn nhiều lắm.
Cổ Đại Ngưu chưa từng tin tưởng chính mình, hắn rất tự ti nhưng hắn lại tin tưởng Vô Song.
Vô Song nói hắn làm được, hắn liền làm được.
Quan trọng nhất, Cổ Đại Ngưu nhìn thấy một chiêu Đấu Chuyển Tinh Di kia, hắn nghe được lời nói của Cự Môn.
Cổ Đại Ngưu nhớ lại...
Hôm đó, cũng là một đêm trời có chút lạnh, sư phụ dạy hắn một bài quyền.
Bài quyền kia sư phụ chỉ cho hắn xem một lần, hắn căn bản không nhớ gì cả.
Ngoài ra hắn còn quên... cả lời nói của sư phụ. Bài quyền kia hắn không nhớ gì cả, nhưng hắn nhớ lại 8 chữ.
“Lấy Nhu Thắng Cương – Lấy Lực Đả Lực”.
Cự Môn lao thẳng tới, khi nhìn thấy Cổ Đại Ngưu đứng dậy trong mắt liền ngập tràn sát khí bất quá rất nhanh Cổ Đại Ngưu cho Cự Môn lần thứ ba kinh ngạc.
Thân hình trùng xuống, một chân làm trụ, một chân bước lên khẽ nhún mũi chân, hai tay nhẹ đưa ra, động tác chậm rãi vô cùng, trong ánh mắt kia không có sự ngu ngơ nhút nhát, chỉ có mờ mịt.

Cảnh tượng này, Vô Song cũng thấy.
Vô Song chiến đấu cùng Thiên Tướng nhưng không quên tình hình bên Cổ Đại Ngưu, khi thấy Cự Môn lao tới bản thân Vô Song chuẩn bị bất chấp tất cả liều một lần cuối cùng thì hắn thấy động tác của Cổ Đại Ngưu.
Thời gian như chậm lại, Cổ Đại Ngưu như lột xác vậy.
Vô Song... không lạ gì tư thế kia.
Kiếp trước hắn lạ gì cái động tác này?, đi qua công viên mỗi dịp sáng sớm, các bà các cô vẫn là hay luyện.
Tư thế kia rất giống bài tập dưỡng sinh của hậu thế - Thái Cực Quyền.
Cả sự chậm chạp cùng khoan thai kia, ngoại trừ ba chữ Thái Cực Quyền, Vô Song không nghĩ ra gì hơn.
Nếu Vô Song nghe được chuyện xưa của Cổ Đại Ngưu tuyệt đối sẽ liên tưởng đến một hình ảnh kinh người.
Ỷ Thiên Đồ Long Ký, Trương Tam Phong từng vì Trương Vô Kỵ đánh ra một bài quyền.
Sau khi Trương Tam Phong đánh xong bài quyền này, Trương Vô Kỵ căn bản không nhớ nổi gì cả.
Cái hình ảnh này là cỡ nào trùng hợp?.
Cũng là một bài quyền, cũng là không nhớ nổi gì cả.
....
Cổ Đại Ngưu một tay đưa ra, gạt đi cánh tay đang tung quyền của Cự Môn, sau đó một tay nhẹ đẩy, Cự Môn lần thứ hai ngã ngồi xuống.
Ánh mắt Cự Môn không có tức giận, chỉ có kinh hãi.
Hắn còn không hiểu, vì sao... vì sao mình ngã xuống.
Phương nam có Đấu Chuyển Tinh Di nổi tiếng, Cự Môn biết.
Nhưng Thái Cực Quyền là của phương bắc, Cự Môn không biết.
Thái Cực Quyền.... bộ quyền pháp này đại diện cho võ thuật của Trung Hoa.
Thái Cực Quyền trong thế giới này là võ học của thiên hạ đệ nhất cao thủ, Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
....
Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.
Vạn vật phụ âm dương, âm dương hòa hợp liền là thái cực.
Thái cực quyền đại biểu một chữ ‘đạo’.
Đã là ‘đạo’ liền không thể truyền đạt, không thể nói. Nói ra liền không còn là đạo.
Vì không thể truyền, không thể nói liền sẽ không nhớ.
Không nhớ sẽ không quên, không quên thì đạo tất ở trong tâm.
Đạo vốn bất đồng, lòng người cũng bất đồng.
Đạo ở trong tâm, trong tâm liền có thái cực.

Đây là thái cực quyền của Trương Tam Phong.
Đạo là do mỗi người biểu hiện, không quên sẽ không nhớ, không nhớ tất sẽ không quên.
Đạo bắt trước người khác, liền là nhớ. Đạo đi bắt trước liền không còn là đạo.
....
Huyễn Hộ Pháp thân là ngũ tuyệt cấp cao thủ, hắn sao có thể mắt mù mà thu Cổ Đại Ngưu?.
Cổ Đại Ngưu người này có một lòng hướng về võ học, vĩnh viễn không hối hận.
Một đôi mắt cầu học như khát.
Hắn có thể thật sự học xuống Thái Cực Quyền.
Cả Võ Đang Phái, tổng cộng có 7 người học được Thái Cực Quyền, lúc này Cổ Đại Ngưu là người thứ 8.
....

Quyển 2 Chương 37
Hừng đông (1)

Đến cả Cổ Đại Ngưu lúc này còn không biết tại sao hắn làm ngã được Cự Môn, trong mắt của Cổ Đại Ngưu hoàn toàn mờ mịt, Cổ Đại Ngưu chỉ biết lúc này hắn rơi vào một cảnh giới huyền diệu, một loại khí thế tại thân mà Cổ Đại Ngưu từ trước đến nay chưa từng có.

Cổ Đại Ngưu không thông minh, hắn bằng tuổi này nhưng vẫn cực kỳ ngây thơ có thể nói kiến thức võ học của Cổ Đại Ngưu như một tờ giấy trắng vậy, chính vì là một tờ giấy trắng lại càng gần với đạo.

Trường hợp của Cổ Đại Ngưu cùng Trương Vô Kỵ có thể coi là hai thái cực, Cổ Đại Ngưu lấy sự chân chất đơn sơ tìm được đạo còn Trương Vô Kỵ lại lấy tuyệt đỉnh ngộ tĩnh diễn hóa ra đạo.

Bất kể bằng phương pháp gì, bất kể là theo loại đạo nào thì Cổ Đại Ngưu lúc này cũng thực sự có thể dùng được Thái Cực Quyền.

Nếu nói Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia là thủ pháp tá lực đả lực mượn lực đối phương phản lại cho đối phương thì Thái Cực Quyền lại đi theo trường phái lấy nhu thắng cương.

Bất kể là tá lực đả lực hay lấy nhu thắng cương thì đều mang một ý nghĩa tại thế giới này... khả năng vượt cấp chiến đấu.

Tất nhiên nếu muốn so sánh Thái Cực Quyền cùng Đấu Chuyển Tinh Di chỉ sợ không ai dám phân rõ ràng, không ai dám nhận định hơn thua.

Võ Đang là võ lâm siêu cấp đại phái có thể sánh ngang của Bắc Thiếu Lâm nhưng Cô Tô Mộ Dung Gia cũng là Nam Võ Lâm đệ nhất gia tộc, bản thân Mộ Dung gia cũng là một con quái vật khủng khiếp.

Hơn nữa Cô Tô Mộ Dung Gia dùng Đấu Chuyển Tinh Di làm trấn tộc võ công còn tại Võ Đang bản thân Thái Cực Quyền đúng là cực kỳ lợi hại nhưng còn chưa thể đủ để nói là Võ Đang đệ nhất võ công.

....

Đêm muộn, gió rét lạnh buốt nhưng cái lạnh này sao bằng cái lạnh của lòng người.

Đứng trước Cổ Đại Ngưu lúc này không ai có thể bình tĩnh, không ai có thể tin tưởng hành động của Cổ Đại Ngưu.

Hắn căn bản không còn là Cổ Đại Ngưu mà mọi người biết, Cổ Đại Ngưu lúc này không di chuyển, hắn như cố gắng vẽ ra một vòng lãnh địa của riêng mình nhưng chính vì đứng sừng sững nơi đó, Cổ Đại Ngưu lại cho người khác cảm giác... không thể vượt qua.

Nếu lúc trước Cổ Đại Ngưu nhìn Cự Môn như nhìn một ngọn núi không thể vượt qua thì hiện nay Cự Môn nhìn Cổ Đại Ngưu cũng là như vậy.
Cự Môn sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hắn căn bản không thể tin tưởng được những gì đang diễn ra, hắn căn bản không chấp nhận được việc này.
Nếu Vô Song cho Cự Môn cảm giác... đáng sợ thì Cổ Đại Ngưu như muốn làm Cự Môn phát điên vậy.
Nếu đây là tuyệt thế cao thủ đánh bại hắn, hắn nhận.
Nếu đây là Vô Song hay thậm chí Hồ Phỉ đánh bại hắn, hắn cũng vẫn chấp nhận.
Chỉ là Cổ Đại Ngưu thì không, đến tận bây giờ Cự Môn vẫn không hiểu Cổ Đại Ngưu là cao thủ hay là phế vật?, rốt cuộc là loại quái vật gì?.
Loại người như Cổ Đại Ngưu, Cự Môn cả đời chưa từng thấy qua, trước không thấy qua, sau lại càng không thấy qua.
Cự Môn từ dưới mặt đất gầm lên một tiếng, tay phải mở lớn thành chưởng, toàn bộ nội lực trên người đều phát ra.
“Thiết Sa Trưởng”.
Một chưởng này giết chết Hồ Phỉ thừa sức, giết chết Cổ Đại Ngưu lại càng thừa sức.... điều kiện tiên quyết là Cự Môn chạm được vào người Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu bất động, không tiến cũng chẳng lùi, đây là vòng thái cực của hắn, trong vòng thái cực này hắn liền không thể bị vượt qua.
Sải tay dài nhẹ đẩy ra, bàn tay đầu tiên áp lên ngực Cự Môn, một tay còn lại nhẹ nhàng đẩy cánh tay Cự Môn xuống bên dưới, Cự Môn chỉ cảm thấy có một loại vô hình lực lượng không thể giải thích triệt tiêu đi toàn bộ nội lực của mình, để rồi lần thứ ba, hắn bị đẩy ngã.
Cự Môn lại đứng lên, lại tấn cồng... rồi lại ngã.
Hắn cứ như vậy đến lúc thân hình khổng lồ ngã gục trước bức tường không thể vượt qua kia.
Hai chân quỳ xuống đất, miệng thở dốc không ngừng, lồng ngực phập phồng, ánh mắt như dại ra.
Trận chiến này, Cổ Đại Ngưu thắng rồi.
Tất nhiên cái gọi là Thái Cực Quyền của Cổ Đại Ngưu cũng không phải là vô địch, để thắng trận này Cổ Đại Ngưu còn cần vài yếu tố thêm vào.
Đầu tiên là việc Cự Môn bị phế đi một cánh tay, hắn mất đi lớp phòng ngự vô địch của mình.
Thứ hai là vì thực lực của Cổ Đại Ngưu đúng là quá yếu, dẫn tới làm Cự Môn cảm thấy mình như bị sỉ nhục, hắn cảm thấy mình.... không thể thua kẻ trước mặt. Khi niềm kiêu hãnh bị thương tổn, nam nhân nhiều khi cũng không khác loài thú hoang là bao.
Cự Môn từng coi thường Hồ Phỉ từng nói Hồ Phỉ chỉ biết dùng sức cậy mạnh nhưng Cự Môn cũng không nhận ra, hắn lúc này đâu khác gì.

Cuối cùng liền là nhiệm vụ của sát thủ, Cự Môn bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này, hắn bắt buộc phải vượt qua Cổ Đại Ngưu, tàn sát hết toàn bộ mục tiêu nếu không hắn liền phải chết.
Cự Môn thân là sát thủ thì phải biết Đường Môn là tồn tại bậc nào.
Cự Môn hắn dám mang người truy sát thiên tài thế hệ trẻ bên trong Đường Môn, tin này chỉ cần truyền ra thì ngay ngày hôm sau mạng của Cự Môn hắn cũng không còn.
Tất nhiên Cự Môn cũng có thể nói là do Đường Quan Nam xui khiến nhưng hắn nói thì ai tin?, không bằng chứng, không nhân chứng, lấy đâu ra người tin tưởng?, mà cho dù có kẻ thật sự tin tưởng thì cũng sẽ làm như không tin, vì giữ thể diện cho Đường Môn bản thân Cự Môn phải chết.
Nếu Cự Môn hoàn thành nhiệm vụ, hắn ít nhất cũng là người triều đình, các thế lực lớn trong thiên hạ rất ngại va chạm cùng quan viên triều đình, Cự Môn cùng đoàn đội của hắn còn có thể dựa vào triều đình mà tính mạng không lo, sau này thậm chí còn thăng quan tiến chức.
Khi cái áp lực tử vong càng ngày càng nặng nề lại thêm sự kiêu hãnh của chính bản thân hắn, dẫn đến cự Môn trận này không thua cũng phải thua.
Đến cả tâm trí còn không giữ nổi, lấy gì đòi chiến thắng.
....
Cự Môn thua là điều không ai tưởng tượng nổi, Vô Song, Thiên Tướng hay cả Hồ Phỉ đều có cảm giác như mộng như ảo, tuy nhiên thế cuộc đã xoay chiều.
Vô Song cùng Thiên Tướng nãy giờ cũng không có rảnh rỗi, cả hai đều muốn giải quyết thật nhanh đối phương tuy nhiên đều lực bất tòng tâm.
Vô Song còn một con bài sát thủ cuối cùng... chỉ là hắn chưa muốn dùng.
Nếu không phải Cổ Đại Ngưu đại phát thần uy, Vô Song nhất định sẽ dùng con bài sát thủ này bất chấp tất cả chém giết Thiên Tướng... rất may cuối cùng hắn cũng không phải dùng đến thứ này.
Về phần Thiên Tướng, hắn đương nhiên muốn giết chết Vô Song, nếu chỉ tính công bằng quyết đấu cho dù Thiên Tướng từ trước cuộc chiến với Vô Song đã sớm bị vài vết thương nhưng không ảnh hưởng gì đến chiến lực của hắn lắm, chỉ có Vô Song là thật sự thảm, nội lực của hắn cũng chẳng còn bao nhiêu, hai người cứ đánh tiếp thì người thua tất nhiên là Vô Song.
Tuy nhiên Vô Song lại có thân pháp quá nhanh, quá đáng sợ, bằng vào thân pháp né tránh lại thêm Hắc Long Kiếm chém sắt như chém bùn, Thiên Tướng liền không có cách nào tấn công được Vô Song thậm chí hắn còn luôn phải tập trung 10 phần cảnh giác, chỉ cần sơ sẩy tuyệt đối sẽ khóc thảm trước Hắc Long Kiếm kia.
Nay Cự Môn thất bại, gió quả thực đã xoay chiều.
Đám người Vô Song cho dù chỉ còn toàn tàn binh nhưng tuyệt đối có thể vây

chết Thiên Tướng ở đây, tạm thời không kể đến Vô Song chỉ cần nghĩ đến Cổ Đại Ngưu cường đại thì Thiên Tướng đã tê cả da đầu, chiến ý toàn thân vơi đi một nữa.
Nhiệm vụ này, bọn họ thất bại rồi.
Thiên Tướng nắm chặt trường thương, trong mắt hắn rốt cuộc xuất hiện một tia dãy dụa, hắn không muốn chết ở đây, thật sự không muốn.
Hắn nhận nhiệm vụ này chính là vì vinh hoa phú quý đời sau, đến mạng còn không thể giữ được thì đào đâu cơ hội nhận vinh hoa phú quý.
Thiên Tướng lần đầu tiên... có ý định bỏ chạy.
Tất nhiên Vô Song cũng nhìn ra một tia dãy dụa này của Thiên Tướng, hắn đối với kẻ này ánh mắt hơi hơi nhíu lại nhưng nếu đối phương thật sự muốn chạy... hắn sẽ không cản.
Kẻ như Thiên Tướng đã chạy chứng tỏ chiến ý đã mất, loại nhân vật này Vô Song liền không sợ.
Thiên Tướng ngày hôm nay có thể đánh hòa Vô Song nhưng chỉ cần cho Vô Song đủ thời gian hồi lại nội lực hắn muốn giết Thiên Tướng sẽ không quá khó.
Loại đối thủ như Thiên Tướng, Vô Song không quan tâm, với Vô Song mà nói kẻ này không có giá trị chiến đấu.
Cái Vô Song cần là chăm sóc đội ngũ của hắn, bất kể là Đường Vô Lệ hay Hồ Phỉ đều bị thương rất nặng, đặc biệt còn có Phong Nhất Trận, Vô Song thật sự muốn biết kẻ này rốt cuộc bị làm sao?, dĩ nhiên lại bị đám người Cự Môn miểu sát, giải quyết nhanh như vậy.
Cả Vô Song cùng Thiên Tướng đều không bàn mà hợp, hai người muốn ngưng chiến.
Tuy nhiên muốn là một việc, ngưng chiến được hay không lại là một việc khác, bởi.... từ trong hang động một người đi ra.
Thân ảnh kia đầu tiên hòa vào bóng tối, không ai nhìn rõ nhân hình của hắn nhưng khi hắn bước ra khỏi của hang động, dưới ánh trăng kia bất cứ ai cả người cũng run lên, kể cả Vô Song.
Mộc Tang, hắn rốt cuộc đi ra rồi.
Mộc Tang.... giống hệt một con quái vật trong mắt mọi người.
Một nửa thân thể bên trái của hắn giống người bình thường, một nửa thân thể bên phải... có rất nhiều vết sẹo, vết bỏng thậm chí lở loét hôi thối đặc biệt là màu da nửa bên phải, toàn bộ đều là màu tím cùng màu đen.
không rõ thân dưới của Mộc Tang như thế nào nhưng thân trên của hắn quá mức kinh khủng.
Vô Song không phải là người theo chủ nghĩa kỳ thị bất cứ một ai, thân thể bị dị tật vốn không phải là lỗi của bản thân, tiên thiên thiếu hụt sao có thể tự mình quyết định?.

Mộc Tang lại là một thành viên trong đoàn đội của Vô Song, cho dù hắn có kinh khủng hơn nữa, Vô Song vẫn có thể chấp nhận kẻ này, dù sao cả đoạn đường đi hắc bọc kín cơ thể lại không phải tốt sao?, đâu ai ý kiến gì?.
Vô Song nghĩ là nghĩ như vậy nhưng.... hắn cảm thấy một tia bất an khi nhìn Mộc Tang, hắn cảm thấy kẻ này ngập tràn điên cuồng cùng tà ác, ánh mắt kia của Mộc Tang là một ánh mắt lạnh lẽo, không có một chút nhân tính nào.
Giây phút Mộc Tang xuất hiện, trái tim Vô Song giật thót, ánh mắt hắn dần dần lạnh lại, trong đầu nghĩ đến một chữ 'độc'.
Nếu phải bắt Vô Song nghĩ ra một lý do để Phong Nhất Trận bại nhanh như vậy thì chỉ có dùng độc.
Ban đầu Vô Song còn nghĩ đám người Cự Môn dùng độc bất quá khi hắn chiến đấu với đám người này liền âm thầm kỳ lạ, trong bốn người căn bản không có cao thủ dùng độc.
Vô Song đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghi ngờ Mộc Tang, lần đầu tiên hắn liên hệ với Mộc Tang chỉ bởi trong lòng Vô Song, Mộc Tang là đồng đội của hắn.
Mộc Tang xuất hiện thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, hắn đứng đó cũng không nhìn thêm bất cứ ai, chỉ tập trung nhìn Vô Song, trên khuôn mặt kinh khủng kia xuất hiện một nụ cười đáng sợ.
"Đội trưởng người khỏe a ".
Giọng nói của Mộc Tang có chút khản đặc đồng thời tạo cho người khác cảm giác chán ghét cùng ghê tởm.
Vô Song hít vào một hơi lãnh khí, Hắc Long Kiếm nhẹ chuyển, hắn nhìn về Mộc Tang.
"Ngươi.. là Mộc Tang hay là... kẻ khác?".
Mộc Tang nhếch miệng với Vô Song, ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào hắn.
"Ta đương nhiên là Mộc Tang rồi, đội trưởng ngươi hỏi câu hỏi quá ngốc, không giống ngươi chút nào, vẫn là hỏi câu khác đi, ví dụ mấy kẻ ở cùng ta chẳng hạn ".,
Vô Song chậm rãi nắm chặt Hắc Long Kiếm, ánh mắt dần dần hiện ra một tia sát khí, trong lòng Vô Song rốt cuộc cũng hiểu dự cảm không lành của hắn đến từ đâu.
Dự cảm không lành của Vô Song vốn không phải là từ Tu La Môn mà là từ chính Mộc Tang, từ chính một người trong đội ngũ của hắn.
"Là ngươi....hạ độc Phong Nhất Trận?, những người còn lại trong động... sao rồi?"
Vô Song vừa dứt lời, ánh mắt hắn rốt cuộc hiện ra một tia kinh hãi.
Suốt từ khi đặt chân đến Vương Bản Sơn, đây là lần đầu tiên Vô Song cảm thấy kĩnh hãi đến vậy.

Hắn nhìn thấy Thiên Tướng thân hình run rẩy, miệng phun ra một ngụm máu, tay nắm chặt lấy trường thương run lên, cả người gục xuống.
Hắn nhìn thấy khóe miệng Cự Môn cũng trào ra máu, thân hình Cự Môn không cách nào đứng lên.
Hắn nhìn thấy.... Cổ Đại Ngưu, Hồ Phỉ hay Mộ Dung Ảnh thân hình cũng run lên rồi khụy xuống, miệng trào máu tươi.
Xung quanh nơi đây chỉ có một mình Vô Song, dĩ nhiên không sao.
Mộc Tang như muốn giải thích cho sự kinh hãi của Vô Song, hắn thản nhiên nhếch miệng rồi lấy từ trong ngực ra một đóa hoa màu tím, đóa hoa này... đã bị vò nát.
“Đội trưởng thật ra người cũng không biết bên trong Vương Bản Sơn mấy làn khói tím kia cũng không phải địa thế sinh ra, đây là thủ đoạn của Thiên Ý Thành mà thôi, bọn họ dùng một loại độc hoa tạo ra khói tím, loại độc hoa này gọi là Thối Tinh Tử Lan ”.
“Thối Tinh Tử Lan được gieo trồng khắp núi rừng này, bản thân nó có thể gây ra ảo giác, có thể làm người ta mất đi lý trí chỉ là tác dụng của nó tương đối nhẹ mà thôi, cho dù tập hợp hàng trăm đóa Thối Tinh Tử Lan lại cũng không có khả năng so sánh cùng một đóa Mạn Đà La Hoa của Tây Vực”.
“Tuy nhiên Thối Tinh Tử Lan còn có một công dụng khác, đây là chủ dược để luyện chế Đoạn Hồn Tử Tinh Hương, Đoạn Hồn Tử Tinh Hương muốn luyện chế thành công cần phải ngâm trong tinh dầu chiết ra từ Thối Tinh Tử Lan... thời gian luyện chết vừa vặn ba ngày”.
“Đoạn Hồn Tử Tinh Hương không mùi không màu, khi đốt lên liền man hương lan tỏa một vùng không gian rộng lớn, Đoạn Hồ Tử Tinh Hương tối kỵ nhất là gặp máu, chỉ cần trên người xuất huyết gặp phải Đoạn Hồn Tử Tinh Hương liền sẽ biến thành trúng độc, xương cốt toàn thân đau như búa bổ, lục phủ ngũ tạng bị trùng kích dẫn đến xuất huyết trong, rồi thổ huyết ngoài”.
“Đám người bọn họ là dình Đoạn Hồn Tử Tinh Hương, nhưng đội trưởng ngươi không cần lo lắng nha, bọn họ còn chưa đến giai đoạn nguy hiểm tính mạng, chỉ là thân thể không động nổi mà thôi”.
Nói đến đây Mộc Tang lại cười ‘khặc khặc’.
“Đội trưởng a ngươi cũng đừng nhìn ta như vậy, Đoạn Hồn Tử TInh Hương đúng là ta chế nhưng ta không có đốt hương nha, đốt hương liền là Dư Liên Nhi, khặc khặc, ta không có hạ độc mọi người nha”.
Vô Song hít vào một hơi thật sâu, hắn rốt cuộc cũng hiểu ra tại sao mọi người đều bị dính độc, một mình hắn không bị.
Vô Song chiến đấu từ trước đến nay rất ngại vết thương, rất ngại bị kẻ khác đánh trúng.
Không phải Vô Song ngại bị sẹo hay ngại bị thương mà là hắn thật sự không

dám để kẻ khác đánh trúng.
Vô Song luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, nguyên tắc số một chính là không được để bị đánh trúng.
Nếu bị đánh trúng... Vô Song tuyệt đối sẽ rất thảm, Quỳ Hoa bỏ đi toàn bộ phòng ngự đổi thành tốc độ, không có phòng ngự mà bị đánh trúng thì sao?, không nói cũng biết. Trên chiến trường này chỉ có duy nhất vô Song không bị thương, đây cũng là việc dễ hiểu.
“Dư Liên Nhi?, cô ta sao rồi”.
Một Tang nhếch miệng, hai tay chắp sau lưng.
“Chết rồi, coi như ta trả thù cho mọi người ở đây thế nào?, đội trưởng người nhất định phải cảm ơn ta nha”.
Đối với Mộc Tang, Vô Song căn bản không muốn nói thêm điều gì, trong mắt chỉ có sát khí.
“Ngươi rất tự tin?, ngươi không sợ ta giết ngươi?”.
Mộc Tang nghe vậy liền rú lên cực kỳ vui vẻ.
“Đội trưởng à đội trưởng, nếu ta chết ở đây ta có thể đảm bảo toàn bộ đội ngũ của ngươi từ trên xuống dưới đều chết sạch. Quan trọng hơn, đội trưởng ngươi giết được ta sao”.
Mộc Tang dứt lời, bàn tay của hắn hiện lên một làn khí xanh lá, cho Vô Song cảm giác nguy hiểm vô cùng.
Vô Song biết thứ kia chỉ sợ... là độc khí.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song đối đầu cùng cao thủ dùng độc trong thiên hạ.
Trị bệnh bình thường, cầm máu cứu người hoặc điểm huyệt châm cứu kinh mạch bản thân Vô Song tương đối quen thuộc, về phần độc dược hắn hoàn toàn không hiểu.
Việc này chưa qua... việc khác đã tới.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.
(Lưu ý không nên đọc).
Ngoại truyện: Nhược Lan Tự
Tìm phiến ngô đồng, ngày nào đánh rơi bên hồ
Trong làn khói sương, thoảng hương mùi tóc
quyện lẫn phong trần, là bóng ai, biến tan phía ngọn đồi
Nhìn lại chỉ còn năm tháng dần trôi
....
Bùn lấm tay nải, bạch hài lướt qua sông dài
Nơi thềm đá xanh, từng lưu tích xưa

Chẳng chút tư lự, vội bước đi, nhân thế sao vô tình
Đồng mộc cầm rung lên khúc thanh bình
....
Văng vẳng tiếng đàn tiếc thương cho kẻ sống
Khăn trắng bay ngang đầu rơi xuống chân cầu
....
Trả lại cố nhân bút kinh luân trong nghiên mực
Vài dòng thi tứ từ khi ấy ta nào nhớ
Giờ mang theo nỗi niềm thế sự buông phím tơ cầm
Buốt lạnh cuối trời đông
....
Vụn muối phiêu bồng, hòa vào lớp son tô hồng
Ba tầng đất sâu, mọc lên khóm dâu
Quỳ trước sân rồng, lại nhớ y, trông ngóng thêm đau lòng
Chẳng bằng tự tay châm nén hương nồng
....
Qua đường chớ hỏi nữ nhi xin chỉ lối
Đi tới vong xuyên hà, không quá xa vời
....
Nhìn dòng nước trôi đắng cay khi xưa chôn vùi
Sợ rằng câu ước thề nay cũng đâu còn nữa
Ngàn thu ta tấu một khúc đàn, nâng cánh hoa tàn
Cúi đầu trước mộ ai
....
Chưa từng đớn đau làm sao biết mùi hồng trần
Đem ngàn thi tứ phổ ra mấy câu xướng ca
Ba vạn bi thán giờ trói vào ánh trăng chốn nào
Khuất dần dưới làn mưa
....
Đêm thì đừng lên núi ngôi Nhược Lan Tự yêu tăng đã
Tô tầng hương, lạnh ai lỡ bước vào, muôn kiếp không đường ra
Ban ngày đừng lên núi tăng giờ đây là kinh luân đấy
Kinh mà xoay, nhà ngươi sẽ, chết trong mộng kia
....
“ Ngươi hát thật hay, bất quá ta không hiểu ý người hát cái gì cả, vẫn là tránh đường cho ta đi được không?”.
Giữa cánh rừng, một giọng nam tử có chút lười biếng vang lên.
Nam tử này ăn mặc cực kỳ... dị hợm.
Hắn toàn thân hắc y gần như không lộ ra bất cứ một điểm da thịt nào, đến cả

phần đầu cùng bị chum kín lại trong lớp áo bồng, khuôn mặt ngoại trừ đôi mắt lộ ra thì toàn bộ bị che đi.
Đôi mắt của hắn cũng cực kỳ dị hợm, đôi mắt kia chỉ có lòng trắng, không có con ngươi.
Đối mặt với nam tử này là một nữ tử, nàng là một nữ tử xinh đẹp, giọng hát của nàng rất hay trong trẻo như tiếng chim vành khuyên khẽ vang giữa chốn núi rừng vậy.
Chỉ là nàng hát cái gì, nam tử kia cũng không hiểu, hắn lười đi hiểu, hắn rất bệnh.
Nàng nhíu nhíu đôi lông mày lá liễu nhìn nam tử nọ, sau đó chỉ nhẹ lắc đầu.
“Bài hát của ta ý nghĩa rất đơn giản, không muốn chết tốt nhất không nên đi Nhược Lan Tự”.
Vẻ mặt bình thản, ngữ khí có chút lạnh lùng.
Nam tử lần này rõ ràng nghe hiểu, hắn hướng ánh mắt chỉ có lòng trắng kia nhìn về phía ngọn núi gần đó, trên đỉnh núi chính là Nhược Lan Tự.
Từ dưới mặt đất đi đến đỉnh núi, cần vượt qua 9999 bậc thang gọi là thiên nhai.
Chỉ có đi qua thiên nhai mới có thể đi đến Nhược Lan Tự.
Đối với lời nhắc nhở của nữ nhân xinh đẹp kia, hắc y nam tử bỗng làm một động tác, một động tác không ai ngờ được.
Hắn đưa tay ra, nhẹ xoa đầu nữ tử như xoa đầu một đứa bé vậy.
“Thông minh, ta đúng là muốn đi đến Nhược Lan Tự, tiểu cô nương ngươi không ngờ cũng đoán ra?”.
Nàng nhìn nam tử đang xoa đầu mình ánh mắt liền lạnh lại, tay ngọc xuất hiện một tia hàn khí, một chưởng đánh ra.
Một chưởng của nàng vốn chỉ là muốn cảnh cáo nam tử kia một chút dù sao đây là lần đầu tiên có một kẻ dám xoa đầu nàng.
Thiên hạ này kẻ nào dám gọi nàng là tiểu cô nương?.
Nàng năm nay đã ngoài 30 tuổi, là thế gian đệ nhất thiên tài, là cung chủ một cung thực lực của nàng thông thiên.
Nhiệm vụ của nàng chính là ngăn cản những người như hắc y nhân đi đến Nhược Lan Tự.
Nhược Lan Tự là một tồn tại cấm kỵ trong võ lâm, Nhược Lan Tự bên trong có yêu ma quỷ quái.
Đám yêu quái này chưa bao giờ đi ra khỏi Nhược Lan Tự nhưng bất cứ ai tiến vào Nhược Lan Tự liền tuyệt đối sẽ làm mồi cho yêu quái.
Võ lâm từng một lần liên hợp toàn bộ cao thủ chính đạo cùng ma đạo tấn công Nhược Lan Tự nhưng cuối cùng thảm bại mà quay về.
Nhược Lan Tự quá mức đáng sợ, đáng sợ đến mức nàng cũng không dám lên đó lần thứ hai.

Nếu chỉ xét về võ công, trong giang hồ này nàng liền là một trong bốn cao thủ mạnh nhất, đứng đầu chính đạo võ lâm, ai gặp nàng không phải nói một tiếng tiền bối?.
Võ công của nàng đã sắp chạm tới cực cảnh, vậy mà khi quyết đấu cùng ma đầu của Nhược Lan Tự còn suýt nữa trọng thương bỏ mình chứ đừng nói người khác.
Sau khi chính – tà hai đạo cùng thảm bại khi vây công Nhược Lan Tự, những cao thủ đệ nhất thiên hạ như bọn họ liền quyết định lập một vùng kiểm soát bên dưới Nhược Lan Tự này, vừa đề phòng đám yêu ma Nhược Lan Tự, vừa muốn ngăn cản mấy kẻ có mắt như mù muốn lên Nhược Lan Tự xin chết.
Trong mắt nàng, hắc y nhân ‘quái dị’ kia là một kẻ như vậy.
Hắn.... vậy mà dám xoa đầu nàng.
Một chưởng không muốn giết hắc y nhân nhưng tuyệt đối sẽ cho hắn ăn không ít đau khổ, chỉ là nàng đánh không có trúng.
Ánh mắt nàng như dại ra, hắc y nhân vậy mà tránh được, nàng còn không nhìn thấy hắn tránh thế nào.
Sau đó một lần nữa nàng không thể tưởng tượng nổi, hắc y nhân nhẹ cốc đầu nàng.
“Đừng nghịch”.
Nàng không thấy diện mục thật sự của hắn, nhưng lại có thể cảm nhận được hắn đang ngạo nghề nhếch miệng.
GIây phút này, hắc y nhân như một bóng ma, hắn vậy mà đã đạp lên thiên nhai.
Khi có người đạp lên thiên nhai, toàn bộ thiên nhai đều như có linh hồn, một loại hắc khí đáng sợ sẽ xuất hiện.
Muốn ngăn cản hắc khí này chỉ có cách dùng nội lực, nội lực không đủ mà bị hắc khí xâm nhập liền sẽ trở thành thi ma, người không ra người quỷ không ra quỷ, sẽ trở thành một phần của Nhược Lan Tự.
Nàng ánh mắt đẹp hướng về thân ảnh hắc y nhân kia, nàng nhìn thấy một cảnh tượng cả đời nàng liền chưa bao giờ thấy, hắn bước rất chậm rãi trên thiên nhai nhưng hắn đi đến đâu, hắc khí liền tự tách ra đến đó.
“Hắn... hắn là ai?, thiên hạ sao có cao thủ bực này?”.
Một trăm bậc.
Hai trăm bậc.
Ba trăm bậc.
....
Chín trăm chín mươi chín bậc.
Hắc y nhân đạp lên Nhược Lan Tự, hắn có thể thấy Nhược Lan Tự như một con quái vật khổng lồ đang mở miệng muốn nuốt chửng lấy hắn.
Tiếng gió rít gào nghe như tiếng khóc than của vô số oan hồn, mặt đất ngập tràn tử khí, Nhược Lan Tự bên trong cho người ta một lọa cảm giác kinh hồn táng

đảm, như trước mặt là một cánh cửa địa ngục vậy.
Hắc y nhân đối với Nhược Lan Tự căn bản không suy nghĩ gì, hắn mở ra hai tòa đại môn kia.
Đại môn mở ra, như một cái lỗ đen vũ trụ xuất hiện muốn nuốt chửng tất cả, nghiền nát tất cả, mang theo vô tận hắc ám, vô tận oán linh.
Hắc y nhân mở cửa sau đó nhẹ đóng cửa lại, toàn bộ động tác đều cực kỳ khoan thai.
Hắn bước trên nền gạch của Nhược Lan Tự, trong mảnh sân rộng lớn này có rất nhiều cọc gỗ.
Mỗi cọc gỗ cắm xuyên qua một cái thi thể, kỳ lạ là những thi thể kia rõ ràng có dấu hiệu mục nát nhưng không có cái nào hóa thành xương trắng.
Nếu ai nói thế gian không có yêu ma quỷ quái, tốt nhất nên đến Nhược Lan Tự mà nhìn, ở đó không tin cũng phải tin.
Đây là một câu nói nổi tiếng ở thế giới này, bởi Nhược Lan Tự thật sự có yêu quái.
Những thân thể bị cọc gỗ xuyên qua trên người cũng xuất hiện hắc khí kinh người, đám bọn chúng vậy mà sống lại, như xác sống tiến về phía hắc y nhân.
Đối với tất cả những việc này, hắc y nhân không quan tâm, hắn chỉ đi về phía trước.
Không ai nhìn thấy hắn xuất thủ ra sao nhưng bất cứ cương thi nào lại gần hắn trong phạm vi 2m đều thần kỳ đổ gục xuống, đồng thời mỗi một cương thi ngã xuống lại kèm theo một tiếng rít gào nghe rợn cả lòng người.
......
Hoàng hôn dần buông, sau hoàng hôn liền là đêm tối.
Đêm dài trôi qua liền là đêm tàn, sau đêm tàn là hừng đông.
Ở dưới chân núi, nàng nhìn chằm chằm về phía Nhược Lan Tự, nàng căn bản không muốn đi đến nơi đây thêm một lần nào nữa nhưng nàng... thật sự quá mức tò mò về hắc y nhân.
Một ngày rồi, một ngày rồi hắc y nhân chưa có đi xuống, Nhược Lan Tự từ đêm qua tới giờ không ngừng vang lên những tiếng gào khóc thê lương, kinh hồn táng đảm.
Nhẹ cắn môi, nàng rốt cuộc bước lên bậc thang đầu tiên.
Bằng vào nội lực của nàng liền dễ dàng ngăn cản hắc khí, nàng không biết làm sao để xua tan hắc khí như hắc y nhân thần bí nhưng nàng nếu chỉ muốn không để hắc khí nhập thể thì thừa sức.
Nàng rốt cuộc, vượt qua đạo nhai.
Nàng rốt cuộc, mở ra cánh cổng Nhược Lan Tự kia.
Nàng nhìn thấy cảnh tượng cả đời mình không quên.
Nhược Lan Tự vẫn là Nhược Lan Tự nhưng... yên tĩnh đến đáng sợ.

Khi nàng dùng sức mở cánh cửa đại môn ra, nàng nhìn thấy từng núi từng núi nhỏ thi thể được xếp lên nhau, mùi tử thi nồng nặc, huyết dịch nhuộm đỏ cả mảnh đất.
Thân thể nàng run lên, nàng bước tiếp vào nội đường.
Nàng biết Nhược Lan Tự đáng sợ nhất là cái gì.
Nhược Lan Tự chia làm ngoại điện cùng nội điện.
Ngoại điện.... nàng có thể đi qua được, năm đó chính – tà liên hợp liền đột phá qua ngoại điện, chỉ là nội điện bên trong nàng không cách nào quên được.
Nhược Lan Tự vốn là một ngôi chùa cổ, nội điện của nó liền sẽ phải có tượng phật xếp hai bên tuy nhiên bên trong nội điện lại chỉ có những cái xác khô.
Tổng cộng 7 bộ xác khô, cũng là 7 đầu yêu tăng của Nhược Lan Tự, thực lực bất cứ một đầu yêu tăng nào đều mạnh hơn chính nàng.
Cố gắng điều tức hô hấp, nàng bước vào nột điện.
Cánh cửa nội điện mở ra, sau đó nàng liền cảm nhận một mùi hôi thối không thể diễn tả nổi bằng lời, ánh mắt nàng tiếp tục co rụt lại.
Nàng thấy 7 đầu yêu tăng của Nhược Lan Tự thân hình đều bị vật nhọn đâm xuyên qua cổ, găm trên tường.
Nàng cũng nhìn thấy, hắc y nam tử quay đầu lại nhìn mình, trái tim nàng giật thót.
Hắc y nam tử... vậy mà lấy sức một người, giết sạch toàn bộ yêu quái của Nhược Lan Tự.
Ngay lúc này, trong Nhược Lan Tự không ngờ có âm thanh vang lên.
“ A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, thí chủ sát nghiệp thật sự quá nặng”.
Nàng ánh mắt trừng lớn đầy kinh hoàng nhìn về kẻ mới xuất hiện kia, đây là một lão tăng da dẻ hồng hào, khuôn mặt mang theo vẻ hiền từ cùng nhân đức, người mặc một bộ cà sa toát lên ánh kim, càng tăng thêm vài phần phong thái đại sư.
Lão nhân này hai tay chắp lại đằng trước, ánh mắt xoáy thẳng về phía hắc y nhân.
“Nhược Lan Tự của lão phu từ trước đến nay không tranh với đời, chỉ là thế gian vẫn luôn muốn đụng vào Nhược Lan Tự mà thôi, lão phu chỉ cầu hai chữ bình yên... các ngươi... chẳng nhẽ cũng không cho”.
Đối với lời nói của lão tăng, nàng không hiểu.
Hắc y nhân lại hiểu, đôi mắt trắng đục của hắc y nhân không ngờ dần dần trở thành màu đỏ, màu đỏ như máu.
“Công việc mà thôi, không hơn không kém “.
Lão nhân đầu trọc nghe vậy, tay cầm một chuỗi chàng hạt, ánh mắt liền nhắm lại như đang tụng kinh vậy, lão nhân vậy mà từ bỏ toàn bộ phản kháng.
Hắc y nhân bước ra một bước, thân hình đã xuất hiện trước mặt lão tăng chỉ là lúc này vẻ mặt hiền lành kia hoàn toàn biến mất, khuôn mặt của hắn tách ra

thành bốn phần lộ ra một cái mặt quỷ nhỏ hơn ở bên trong, một cái mặt quỷ cực kỳ kinh dị.
Sau lưng lão tăng, xuất hiện tám cái càng đen khổng lồ giống hệt chân của loan nhện, tám cái chân đen này xuyên thủng người hắc y nhân.
Thân thể lão tăng vặn vẹo, phần thân người không ngờ... hóa thành bụng dưới, lão tăng hóa thành một con nhện đực màu đen đầy lông lá nhưng mặt lại là mặt người.
Thân hình nó to lớn không khác gì một ngọn núi nhỏ.
Tám chân to như tám cây cột lại sắc nhọn vô cùng, lúc này một cái chân khổng lồ của nó đâm thủng bụng hắc y nam tử, cái miệng người mở ra, trong miệng phun ra loại tơ màu đỏ, mang theo mùi máu tanh tưởi.
Trước mặt con yêu nhện kia, nàng hoàn toàn bất lực, hoàn toàn run rẩy sợ hãi, nàng đến cử động còn không cử động được.
Sau đó.... nàng tiếp tục thấy một ngọn lửa màu đen bùng lên, ngọn hắc hỏa này vừa xuất hiện, yêu nhện lập tức kinh hoàng thất thố.
“Ngươi... ngươi là “.
Không để yêu nhện nói hết câu, hắc y nhân một tay nhẹ nắm, ngọn lửa kia liền biến đổi trở thành một cái đầu hắc long, hắc long mở miệng gầm vang chấn kinh thiên địa, sau đó nuốt chửng luôn một chân của yêu nhận.
Hắc y nam tử vốn bị đâm thủng bụng lúc này thân thể không ngờ trở về nguyên trạng, không có nổi một vết thương.
“Đại nhân... tha... tha”.
Tay phải nhẹ nắm, hắc long biến mất.
Sau đó dưới mặt đất một cái miệng khổng lồ như xuyên từ địa ngục lao lên, mở miệng nuốt chửng yêu nhện, sau đó... biến mất.
Hắc y nhân ánh mắt trở lại thành một màu trắng đục, cánh tay trái của hắn không biết có phải do hắc hỏa thiêu đốt hay không, lộ ra phần da thịt bên trong.
Làn da của hắn rất trắng, nhưng đặc điểm lộ rõ nhất là một hình xăm kỳ dị, là những dòng chữ nàng căn bản không hiểu.
Hắc y nam tử đối với vẻ ngơ ngác của nàng, đơn giản xoa đầu nàng một lần nữa.
Giọng nói của hắn vẫn rất muốn ăn đòn.
“Đừng nhìn ca, đừng yêu ca, ca chỉ là truyền thuyết, không cần ngưỡng mộ ca ”.
Hắn cứ như vậy thần bí đi mất, thần bí như cái cách hắn đến vậy.
Lan Nhược Tự yêu quái từ đó về sau liền toàn bộ biến mất.
Về phần tại sao đám yêu quái này biến mất nàng sẽ không nói, dù sao nói cũng chẳng ai tin.
Nếu nàng được gặp kẻ kia một lần nữa, nhất định vẫn muốn đánh hắn một trận.

Quyển 2 Chương 38
Hừng đông (2)

Từ bên ngoài nhìn vào bản thân Mộc Tang vẫn là như vậy, là một cái nhị lưu cao thủ không hơn không kém.
Nhị lưu cao thủ ở trong Tu La Thí Luyện chỉ là pháo hôi, cho dù nhất lưu cao thủ cũng vẫn sẽ bị coi là pháo hôi.
Vô Song hiện nay đã có thể coi là ngụy tông sư cường giả, hắn thậm chí có cả hộ thể cương khí của riêng mình tuy nhiên đứng trước nhị lưu cao thủ kia chính Vô Song còn cảm thấy áp lực.
Áp lực không đến từ võ công của Mộc Tang mà là từ từng làn khí xanh xuất hiện trên người hắn.
Vô Song hắn còn quá trẻ, trong một cái thế giới rộng lớn như vậy có rất nhiều việc hắn không biết, lấy độc nhập thể chính là một trong những việc này.
Cho dù không biết Mộc Tang che giấu loại thủ đoạn nào, nhưng Vô Song thật sự kiêng kỵ làn khói xanh kia, hắn có cảm giác.... đây là khói độc hình thành sau đó xuất ra từ ngay bên trong cơ thể Mộc Tang.
Vô Song chiến lực rất mạnh nhưng nội lực của hắn so với Hồ Phỉ còn không bằng chứ đừng nói các tông sư cao thủ lợi hại trong thiên hạ, Vô Song quả thật rất sợ độc công.
Chỉ khi đến Đại Tông Sư cao thủ mới bắt đầu có lực kháng nhất định với độc công về phần tông sư cao thủ muốn dùng thuần nội lực bức độc chất ra ngoài căn bản là quá khó, độc dược loại thường thường thì còn có thể nhưng nếu gặp phải kinh người độc dược căn bản không có cách nào tự mình bức độc ra.
Cự Môn là một cái tông sư, Thần Tướng cũng là một cái tông sư, cho dù hai người bản thân nội lực bị tiêu hao tương đối nhưng tông sư thì vẫn là tông sư, bọn họ còn không ngăn cản được Đoạn Hồn Tử Tinh Hương thì đám người xung quanh ai ngăn cản được?.
Đoạn Hồn Tử Tinh Hương đầu tiên chỉ làm người trúng độc toàn thân xương cốt đau nhức vô cùng gần như không thể cử động, sau đó sẽ bắt đầu xâm nhập vào bên trong, khi độc dược qua vết thương nhập thể sẽ tàn phá thể nội người trúng độc, thậm chí nếu độc tố đi sâu hơn một chút, hoàn toàn có thể tiến vào tâm mạch, lúc đó mọi việc như thế nào chính Vô Song cũng không dám tưởng tượng ra.
"Ngươi cuối cùng là muốn làm gì?, phải làm thế nào ngươi mới đưa ra thuốc giải?".
Đây tuyệt đối là xuống nước bởi Vô Song thật sự nghĩ không ra cách đánh bại

Mộc Tang.
Mộc Tang cho dù không biết võ công nhưng chỉ từ việc hắn nắm được thuốc giải của mọi người thì Vô Song đã không cách nào hạ thủ với hắn huống hồ Mộc Tang hiện nay còn cho Vô Song một loại cảm giác, Mộc Tang còn mạnh hơn cả Cự Môn.
Đối với việc Vô Song xuống nước, ánh mắt của Mộc Tang lóe lên một tia vui vẻ.
Thiên tài thì sao?, không phải cũng cần cầu xin hắn sao?.
Thiên tài thì sao?, không phải cũng bất lực trước hắn sao?.
Dẫm đạp lên thiên tài, chính là một trong những việc Mộc Tang thích nhất.
Tuy nhiên Mộc Tang hắn vẫn hiểu một cái đạo lý gọi là làm việc gì cũng để lại một đường lui.
Thật ra mà nói Mộc Tang cùng Vô Song hiện nay quan hệ trao đổi thì đúng hơn, bản thân Mộc Tang khát cầu Dược Vương Phần Thiên, còn Vô Song lại muốn thuốc giải độc.
Nếu Vô Song bị trúng độc thì mọi việc dễ dàng hơn nhiều với Mộc Tang hắn, cái chính là Vô Song không có dính độc.
Vô Song cảm thấy áp lực rất lớn từ Mộc Tang thì sao Mộc Tang không có áp lực với Vô Song?, ít nhất nếu Vô Song bất chấp tất cả mà bỏ chạy, Mộc Tang hắn không làm gì được Vô Song.
Mộc Tang từ nhỏ đã không tin vào hai chữ chân tình, hắn căn bản không tin bấ cứ loại tình cảm nào.
Người với người sống với nhau cả chục năm còn có thể rời bỏ nhau huống gì đây rõ ràng... chỉ là vài ngày ngắn ngủi tại Vương Bản Sơn?.
Mộc Tang tự hỏi hắn sẽ không vì đám người mới quen kia hy sinh cái gì, và hắn cũng tin tưởng Vô Song sẽ làm như vậy có chăng giới hạn chịu đựng của Vô Song cao hơn Mộc Tang mà thôi, không hơn.
Nếu Mộc Tang hắn dồn Vô Song vượt quá cái giới hạn kia, đàm phán liền thất bại, Vô Song sẽ rời đi. Đây là tính toán lúc này của Mộc Tang, cũng là suy nghĩ lúc này của hắn.
Đối với Vô Song, Mộc Tang cũng không quyết định nói vòng vo làm gì, hắn ánh mắt âm trầm nhìn đội trưởng của mình.
“Thuốc giả luyện chế không khó, đội trưởng ngươi muốn ta đưa tất nhiên là có thể bất quá ta muốn vật đổi vật, chỉ cần ngươi đưa cho ta vật đó ta liền rời đi”.
Vô Song ánh mắt liền hiện lên một tia bất ngờ, sau đó đầy kỳ dị mà quan sát Mộc Tang.
Nếu nói trên người hắn có gì đáng giá thì chính Vô Song cũng nghĩ không ra, thứ quý giá nhất của Vô Song có chăng là Quỳ Hoa Bảo Điển tuy nhiên Vô Song thật sự sẽ không nghĩ đến Mộc Tang đòi hỏi vật này, nam nhân bình thường không muốn lại muốn đi làm thái giám?, hơn nữa Mộc Tang từ đầu đến cuối

cũng không có lộ ra hứng thú với võ học.
“Ngươi cần vật gì?”.
Chính vì không nghĩ ra Mộc Tang muốn lấy thừ gì từ mình, Vô Song liền hỏi lại hắn.
Mộc Tang cũng không che dấu khát vọng của mình với vật này, Vô Song có thể cảm thấy trong mắt Mộc Tang đầy dục vọng cùng khát khao.
“Ta muốn Dược Vương Phần Thiên, chỉ cần ngươi đưa Dược Vương Phần Thiên cho ta, ta lập tức giao ra thuốc giải “.
Đáp án này của Mộc Tang làm Vô Song giật nảy cả mình, Vô Song hắn thật sự không ngờ đối phương yêu cầu Dược Vương Phần Thiên.
Đương nhiên bằng trí tuệ của Vô Song, hắn cũng dễ dàng hiểu được nguyên do bên trong.
Dược Vương Phần Thiên xuất ra từ Miêu Cương, là kinh nghiệm đúc kết cả đời của Độc Thủ Dược Vương. Thân là người Miêu Cương bản thân Mộc Tang chắc chắn không thể không biết đến Dược Vương Phần Thiên, hắn muốn Dược Vương Phần Thiên cũng là điều dễ hiểu chỉ là tại sao Mộc Tang biết Vô Song có Dược Vương Phần Thiên?, cái này Vô Song không rõ lắm.
Dược Vương Phần Thiên thứ này Vô Song tuyệt đối sẽ không có đưa cho ai, đây chính là báu vật của ông ngoại sao có thể tùy tiện đưa cho kẻ khác? lại thêm Vô Song lúc này có muốn đưa Dược Vương Phần Thiên ra cũng là không làm được.
Khi lên Vương Bản Sơn hắn liền bị Mục Nhân Thanh lột sạch đồ, đến cả bộ ám khí tùy thân còn không có huống gì Dược Vương Phần Thiên?.
Chính vì vậy hắn ăn ngay nói thật vô cùng, đối với Mộc Tang chăm chú nhìn mình Vô Song chỉ thản nhiên lắc đầu.
“Ngươi muốn Dược Vương Phần Thiên?, vậy thì xin lỗi thứ này ta không có”.
Câu trả lời của Vô Song làm Mộc Tang giật nảy cả mình, Mộc Tang từng nghĩ Vô Song sẽ từ chối nhưng không ngờ lại từ chối một cách triệt để như vậy.
“Ngươi không muốn cứu đám người kia sao?, uổng công bọn họ coi ngươi là đội trưởng, hơn nữa... khặc khặc đội trưởng ngươi tốt nhất đừng bắt ta dùng sức mạnh”.
Nói miệng không được, liền dùng vũ lực để giải quyết.
Vũ lực của Mộc Tang không mạnh nhưng hắn có thể dùng vật khác bù vào, trên cánh tay của Mộc Tang lúc này xuất hiện một vật dài bò lổm ngổm.
Một con rết 4 màu từ từ hiện ra trong tầm mắt Vô Song, Mộc Tang đối với con rết này như nhìn vật cưng vậy, hắn.... thậm chí nhè nhẹ hôn lên đầu con rết nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy âu yếm.
Đây là báu vật của hắn, nếu hắn tiếp tục thu được Dược Vương Phần Thiên thì việc tạo ra một con thất thải độc vương cũng không phải là không thể.
Càng yêu thương con rết 4 màu của mình bao nhiêu, Mộc Tang càng thêm điên

cuồng bấy nhiêu, hắn nhất định phải lấy được Dược Vương Phần Thiên.
Cho dù là Vô Song khi nhìn thấy đầu rết kia cũng cảm thấy âm thầm sợ hãi.
Truyền thuyết về thất thải độc vương Vô Song cũng biết, có rất nhiều độc vật trong thiên hạ đều lấy màu sắc ra làm thước đo, ví dụ như đầu rết 4 màu kia, chỉ sợ nó thật sự có thể độc chết một tông sư cao thủ dễ như chơi.
"Ta nói lại lần nữa, ta không có Dược Vương Phần Thiên, ta không hiểu ngươi từ đâu nghĩ đến việc ta có Dược Vương Phần Thiên nhưng ta không có là không có".
Mộc Tang nào sẽ tin lời Vô Song nói, hắn cười sằng sặc.
"Đội trưởng, người nói dối cho ai nghe?, Dược Vương Thần Châm mà ngươi sử dụng ta tuyệt đối không nhìn lầm, thiên hạ này ngoại trừ Dược Vương Phần Thiên ghi lại Dược Vương Thần Châm ra còn có cách nào khác?".
Đáp lại lời nói của Mộc Tang, cũng không phải âm thanh của Vô Song, mà là một âm thanh của nữ tử.
Cái âm thanh này vang lên, đừng nói là Mộc Tang cho dù là Vô Song cũng cảm thấy giật mình vô cùng.
Âm thanh này, hắn vừa vặn quen biết, âm thanh này hắn vừa vặn có chút thân thuộc.
"Thứ nhất, ai bảo Dược Vương Thần Châm chỉ ghi lại trong Dược Vương Phần Thiên?".
"Thứ hai cái gọi là Đoạn Hồn Tử Tinh Hương đúng là lợi hại nhưng giải dược cũng không khó kiếm đồng thời độc tố này có thể rất nhanh làm người trúng độc không thể cử động nhưng muốn gây nguy hiểm tính mạng thì khó như lên trời".
"Thứ ba... bằng vào ngươi cùng con rết kia... muốn đụng vào hắn còn chưa đủ tư cách".
....
Quay ngược lại thời gian một chút.
Vô Song hắn cũng không biết, khi hắn giết chết Thiên Lương xong thì không lâu sau có một đội ngũ xuất hiện ngay vị trí đó.
Đội ngũ này là người của Thiên Ý Thành.
Đây cũng không phải là một tông sư đội ngũ, toàn bộ đều là nhất lưu cao thủ mà thôi, cũng vì vậy mà không bị Cơ nhốt vào bên trong mê trận.
Đội ngũ này cũng rất đặc biệt, Tu La Môn mở ra chỉ cho phép Hoàng cấp sát thủ của Thiên Ý Thành tiến vào, luật lệ này vĩnh viễn không thay đổi, cho dù Thôi Trình Tú muốn đưa đám người Cự Môn kia tiến vào Tu La Thí Luyện cũng phải hạ cấp của Cự Môn.
Bao nhiêu năm nay vẫn là một bộ thiết luật như vậy chỉ là trong luật cũng không có nói đến, Hoàng cấp sát thủ của Thiên Ý Thành bắt buộc phải là nhất lưu cao thủ.

Đội ngũ này có bốn người trong đó có ba người là siêu nhất lưu cao thủ, cảnh giới tất nhiên không có vấn đề.
Vấn đề là nữ nhân duy nhất trong đội ngũ, nàng chỉ là tam lưu cao thủ thậm chí tam lưu cao thủ cũng không đến vậy mà nàng thật sự được xét vào diện Hoàng cấp sát thủ.
Nếu đám Cự Môn là lách luật thì nữ nhân này phải gọi là siêu cấp lách luật.
Hoàng cấp sát thủ thực lực tông sư không phải là không có xuất hiện bao giờ nhưng Hoàng cấp sát thủ thực lực tam lưu cao thủ thì căn bản chưa từng xuất hiện.
Điều làm người ta khó tin hơn nữa là ba thành viên trong đội ngũ này đều nghe lời của nữ tử kia, ẩn ẩn luôn cố gắng lấy nàng làm trung tâm, bảo vệ nàng ở giữa.
Nữ tử... này thật ra là một cô bé, chiều cao khoảng trên dưới 1m3, cao hơn Vô Song một chút.
Một thân áo xanh tung bay trong gió, trên người cũng không mặc đồng phục của sát thủ Thiên Ý Thành.
Mái tóc đen xõa ra phía dưới cùng một chiếc kẹp tóc nhỏ xinh trên đỉnh đầu, khuôn mặt của nàng ẩn dưới một lớp vải tím che đi toàn bộ nửa khuôn mặt dưới chỉ lộ ra đôi mắt.
Đôi mắt của nàng đen nháy cùng trong suốt, đôi mắt thật sự rất đẹp.
Nàng cùng đội ngũ của mình dừng lại, bởi trước mặt chính là Đường Ngạo cùng Đường Tiếu Tâm đang ngất đi.
“Tiểu thư, phía trước hình như có dấu hiệu đại chiến, hơn nữa còn là đại chiến rất lớn”.
Bên cạnh nữ tử, một giọng nói vang lên kèm theo vài phần cung kính.
Ánh mắt đẹp của nàng hiện ra một tia tò mò, sau đó rất nhanh gật đầu.
“Chúng ta đi xem một chút đi”.
Lời nàng nói ra đương nhiên được cả ba người kia thực hiện, đội ngũ rất nhanh di chuyển về phía trước.
Phía trước chính là chiến trường mà Vô Song để lại.
Ở đó là thi thể không đầu ‘trần trụi’ của Thiên Lương thậm chí cái đầu của hắn lăn lông lốc gần đó, vẻ mặt còn tràn ngập kinh hãi không thể tin.
Xa xa hơn là hai thân ảnh của Đường Phong cùng Đường Dần, cho dù đứng từ vị trí của nữ tử mà nhìn, nữ tử cũng có thể thấy hai người kia chỉ sợ đã khí tuyệt bỏ mình.
“Không thể nào, đây không phải là Thiên Lương sao?, là cao thủ nhập Huyền bảng của Thiên Ý Thành chúng ta “.
Lại một giọng nam tử nữa vang lên, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.
Nữ tử nhíu nhíu mày nhìn Thiên Lương sau đó nhẹ lắc đầu.
“Kẻ này... hắn ta mạnh lắm sao?”.

Rất nhanh nghi hoặc của nàng liền được giải đáp.
“Tiểu thư,người này đâu chỉ mạnh, cho dù là tông sư cảnh giới cũng tính là cao thủ, năm nay Tu La Thí Luyện có đội ngũ của bọn hắn tham gia ta vốn nghĩ bọn họ tuyệt đối giết sạch toàn bộ các thí sinh năm nay nữa chứ?, không ngờ Thiên Lương lại chết ở đây “.
“Thiên Phủ, Thiên Lương, Thiên Tướng ba người này đều nhập Huyền Bảng của Thiên Ý Thành lại thêm lão đại Cự Môn của bọn họ, Cự Môn là một nhân vật ‘công tử’ cũng cảm thấy rắc rối. Một tổ đội kinh khủng như vậy mà lại để thành viên chết trong Tu La Thí Luyện?”.
Nữ tử cũng không hiểu lắm lời mấy kẻ kia nói, nhưng nàng biết ‘công tử’ trong miệng bọn họ là ai.
Vị công tử kia họ Đường, tên Quan Nam.
Hắn là một kẻ cực kỳ phiền phức, bám nàng dai như đỉa vậy bất quá kẻ này thiên phú xác thực kinh thiên, toàn bộ thế hệ trẻ của Thiên Ý Thành đều gọi hắn là ‘công tử’.
Nàng rất ít khi quan tâm việc bên trong Thiên Ý Thành, vì vậy đám người Cự Môn kia mạnh thế nào nàng cũng chẳng mấy quan tâm, mạnh hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến nàng.
“Phiền phức thật, đám người Cự Môn đó mạnh như vậy không biết có lỡ tay giết luôn tên ngu đần kia không?”.
‘Ngu đần’ khác với ‘Công tử’.
Nếu công tử là Đường Quan Nam thì tên ngu đần họ Phong tên Nhất Trận.
Phong Nhất Trận cũng giống Đường Quan Nam bám nàng dai như đỉa, nàng chỉ hận không thể cắt đuôi hai người này.
Năm nay Phong Nhất Trận tham dự Tu La Thí Luyện chính là vì gia nhập Thiên Ý Thành, cũng chính là để bám theo nàng lần nữa.
Nếu không phải phụ thân của Phong Nhất Trận cũng là Đại Đao Môn Chủ có chút quan hệ cùng sư phụ nàng, muốn nàng giúp ông ta tìm ra Phong Nhất Trận rồi ‘sút’ ra khỏi Vương Bản Sơn đem về Đại Đao Môn, bản thân nàng lười tham gia Tu La Thí Luyện.
Nàng không thích máu, cũng chẳng thích chém giết thậm chí không thích cả Thiên Ý Thành.
Ba nam tử bên cạnh nàng nghe thấy nàng hỏi, vẻ mặt cũng cau lại, bọn họ liền đi theo nàng, bảo vệ nàng hơn nữa cũng là nghe lệnh nàng tìm Phong Nhất Trận gửi về cho Đại Đao Môn.
Thiếu chủ của Đại Đao Môn mà gia nhập Thiên Ý Thành, cái thông tin này nếu để cho người Huyết Kiếm Môn nghe thấy liền sẽ bị cười cho thối mũi.
“Tiểu thư, nếu Thiên Lương chết ở đây chỉ có hai trường hợp, trường hợp đầu tiên là đám Cự Môn tách ra đi riêng biệt, sau đó Thiên Lương chết thảm. Trường

hợp thứ hai là Cự Môn lần này đụng độ cùng vài đội ngũ thí luyện một lúc, hơn nữa năm nay ít nhất cũng phải có 6-7 người có chiến lực tông sư cao thủ xin gia nhập Thiên Ý Thành thì mới đủ sức kháng cự lại đám Cự Môn “.
“Trường hợp thứ hai cực kỳ khó tin nhưng không phải là không có, mà nếu nó xảy ra chỉ sợ Phong công tử cũng ở trong đám đó”.
Nữ tử nghe vậy cũng nhẹ gật đầu, ánh mắt nàng nhìn về phía Đường Ngạo cùng Đường Tiếu Tâm, bước chân nhẹ chuyển.
Nữ tử cực kỳ chuyên nghiệp vì cả Đường Ngạo cùng Đường Tiếu Tâm bắt mạch sau đó mắt đẹp nhẹ nhíu lại.
“Nữ tử rõ ràng vì sợ hãi quá độ mà ngất đi, bản thân không có vấn đề. Về phần nam tử bị thương rất nặng nhưng có người vì hắn sơ cứu đồng thời truyền vào nội lực giúp hắn ương ngạnh kéo dài sinh mạng”.
“Nội lực kia... cực mạnh chỉ sợ cùng cấp bậc với sư phụ “.
“Về phần châm cứu thuật.... sao lại quen thuộc như vậy?”.
Nàng cố gắng ổn định suy nghĩ, đứng dậy nhè nhẹ quan sát tất cả để rồi thân hình xinh đẹp run lên.
Nàng nhìn thấy một chiếc châm vàng dính huyết cắm thẳng vào một thân cây gần đó.
Không hề dừng lại, nàng chạy thẳng về phía cây châm vàng kia sau đó dùng lực rút ra, bàn tay trắng ngần có chút gầy yếu kia vận lực đến mức run lên.
Ba nam tử bên cạnh hoàn toàn kinh ngạc, lần đầu tiên thấy ‘tiểu thư’ thất thố như vậy.
Sau đó bọn họ thấy tiểu thư nắm chặt cây châm ngọc này, ánh mắt rõ ràng ngập tràn kích động.
“Đi, nhất định phải đi, tìm xem đám người Cự Môn kia đang ở đâu “.
....
Hiện tại, giữa trời đêm có chút lạnh này, nàng rốt cuộc cũng đến nơi.
Nàng không hiểu lắm những việc xảy ra hay nói thẳng là nàng chẳng hiểu gì cả, nàng cũng không rõ ai là địch ai là bạn nhưng nàng nhận ra vài việc.
Đầu tiên, nàng hiểu Mộc Tang đang nói cái gì.
Thứ hai nàng biết đám ngươi kia rốt cuộc là trúng độc gì.
Thứ ba nàng biết.... nàng không có nhầm.
....

Quyển 2 Chương 39
Bình minh (1)

....

Đêm dài, đêm tàn, hừng đông lên rồi bình minh đến.

....

Với thực lực của Vô Song, rất khó có ai đủ sức thoát được khỏi cảm giác lực của hắn, cho dù đám người Cự Môn thân là tông sư cường giả cũng là quan sát từ xa, căn bản không cách nào đến gần Vô Song.

Cao thủ vốn không phải chỉ dùng mắt nhìn, tai nghe hay mũi ngửi, cao thủ thật ra rất trọng cảm giác, cảm giác lực, khả năng cảm nhận sự vật sự việc xung quanh.

Nếu muốn vượt qua được cảm giác lực của Vô Song mà lại gần hắn chỉ sợ ít nhất phải là tông sư cường giả có thủ đoạn đặc thù nếu không thì phải là đại tông sư cảnh giới.

Đây là Vô Song tự tin tuy nhiên cái tự tin đó hoàn toàn bị giọng nói nữ tử kia đánh vỡ.

Nàng rất yếu, nàng chỉ là tam lưu cao thủ nhưng Vô Song căn bản không phát hiện được ra nàng xuất hiện, nếu không phải âm thanh của nàng vang lên chỉ sợ nàng thật sự có thể lại gần được Vô Song, thật sự có thể tiến vào phạm vi công kích nguy hiểm đối với Vô Song.

Nàng có thể làm được những việc cho dù rất nhiều tông sư đều không làm được.

Nàng một thân áo xanh, tóc dài đen mượt tung bay trong gió, cơ thể nàng có chút mềm mại yếu đuối, nàng đứng đó toàn bộ thân thể như hòa vào với tự nhiên, nếu không dùng mắt mà nhìn, không dùng tai mà nghe thì Vô Song thậm chí cảm thấy nàng như vô hình vậy, cả người hòa quyện một cách hoàn hảo với không gian xung quanh.

Người khác làm không được nhưng nàng làm được chỉ bởi nàng có Thần Nông Dược Thể, nàng trời sinh đã được thương thiên chiếu cố, được nữ thần sinh mệnh ưu đãi.

Có nàng ở đây, Mộc Tang chỉ sợ thật sự gặp phải khắc tinh, Thần Nông Dược Thể tuy không thể gọi là bách độc bất xâm như Ách Nan Độc Thể nhưng khả năng kháng độc của Thần Nông Dược Thể cũng là kinh người, bằng vào trình độ độc thuật của Mộc Tang căn bản không có cách nào vượt qua nổi ‘kháng độc thuộc tính’ của Thần Nông Dược Thể.

Quan trọng là, nàng ở đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Vô Song.

Giọng nói kia, đã rất lâu rồi hắn không nghe.

Nhẹ quay đầu lại, cho dù khuôn mặt kia bị một tấm mạng che lại, nhưng Vô Song chắc chắn phải nhận ra nữ tử này.
Bất kể là hình dáng, khí chất, ánh mắt, giọng nói... đều quen thuộc với Vô Song.
Đã lâu không gặp... cô bé trên Tử Ngọc Sơn năm đó - Thẩm Tương Vân.
Thẩm Tương Vân xuất hiện nằm ngoài dự đoán của Vô Song, với một cô gái như Thẩm Tương Vân mà nói, nàng sao có thể xuất hiện ở Thiên Ý Thành?.
Thẩm Tương Vân bản thân cực kỳ thiện lương cùng trong sáng, là một cô bé tấm lòng mềm yếu vô cùng, một người như Thẩm Tương Vân, một đóa hoa mang vẻ trắng ngần tinh khôi như nàng không nên bị máu huyết của Thiên Ý Thành vầy bẩn.
Thiên Ý Thành cùng Thẩm Tương Vân không nên đi cùng một đường.
Vô Song năm nay 11 tuổi, Thẩm Tương Vân thì đã là một thiếu nữ 13 tuổi, so với năm đó tại Tử Ngọc Sơn cô bé này thay đổi nhiều lắm mà cũng trưởng thành nhiều lắm, ít nhất nhìn nàng không còn là cô bé dễ thương hồn nhiên như xưa, nàng đã bắt đầu xuất hiện phong vận của thiếu nữ đang lớn, một bông hoa mới nhũ ngát hương trước dòng đời.
Vô Song nhìn Tương Vân, thì Tương Vân cũng đang nhìn hắn.
Nếu tính ra Vô Song cùng Tương Vân cũng 3 năm rồi không gặp nhau, cả hai đều không ngờ gặp nhau trong tình trạng này.
Tương Vân nắm lấy châm vàng của Vô Song trong tay, cổ tay trắng ngần có chút run rẩy, khi nàng thấy Vô Song quay đầu lại nhìn mình, chính Tương Vân cũng không biết nói gì mới đúng.
Ba năm là quãng thời gian không ngắn mà cũng chẳng dài nhưng ba năm đã đủ để làm một thiếu nữ như Tương Vân hiểu rất nhiều rất nhiều việc, năm đó đóa hoa trên Tử Ngọc Sơn đã trưởng thành rồi, đã trở thành một trong những mỹ nhân đẹp nhất Ba Thục, trở thành Thần Nông Cốc truyền nhân.
Ba năm đã đủ để Thẩm Tương Vân học thêm rất nhiều thứ, đã đủ để thiên phú Thần Nông Dược Thể của nàng càng thêm đáng sợ, đối với Thẩm Tương Vân ba năm qua với nàng là một khoảng thời gian lột xác.
Nàng đã nghĩ, mình thay đổi rất nhiều, trưởng thành rất nhiều.
Tương Vân có ai theo đuổi không?, cái này không thể không có, ít nhất Đường Quan Nam cùng Phong Nhất Trận không phải đều theo đuổi nàng sao?.
Khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tựa như đóa hoa ban mai trắng ngây thơ thuần khiết, bản thân lại sở hữu Thần Nông Dược Thể đồng thời xuất thân của nàng có thể khiến toàn bộ nam võ lâm hâm mộ, loại nữ nhân như Thẩm Tương Vân tuyệt đối sẽ được rất nhiều rất nhiều người theo đuổi.
Thần Nông Dược Thể không lợi hại trong chiến lực nhưng lại cực kỳ khủng bố trong việc trồng thảo dược cùng luyện đan, lại thêm Thần Nông Cốc sau lưng người nào cưới được nàng tuyệt đối là đào được bảo, cho dù thiên phú kém đến

mấy mà dùng đan dược bù vào cũng có cơ hội đột phá đại tông sư cảnh giới trong tầm tay, huống gì là đám thiên tài phương nam này?.
Cuộc sống của Thẩm Tương Vân tại phương nam vốn là như vậy, nàng cảm thấy bị nam tử theo đuổi là một việc rất phiền phức, nàng chỉ muốn luyện đan, dành hết thời gian của bản thân luyện y thuật mà thôi, nàng không cầu hơn.
Chỉ đến hôm nay, Thẩm Tương Vân mới cảm thấy rung động, nàng thậm chí không cách nào bình tĩnh nổi.
Nàng nhìn thấy châm vàng kia... nàng nhìn cũng có thể nhìn ra đây là một chiếc châm vàng tinh xảo tuy nhiên châm vàng trong thiên hạ này không thiếu.... chỉ là châm vàng dùng làm vũ khí nàng chỉ nghĩ ra Vô Song mà thôi.
Ba năm trước cũng là như vậy, Vô Song chính là sử dụng châm vàng dạng này, một trận chiến ở Ngưu Gia Thôn, một trận chiến thay đổi nhận thức của Tương Vân rất nhiều.
Vô Song từng cảm thấy không hiểu, Tương Vân tại sao lại rời đi gấp rút như vậy, cho dù vài lời để lại cũng không có nhưng Vô Song nào biết Tương Vân rời khỏi Tử Ngọc Sơn... chính là vì không muốn ở lại gặp hắn.
Ba năm trước, nàng chỉ là một cô bé 9-10 tuổi, một cô bé hồn nhiên chưa trải sự đời, cũng chính ngày hôm đó nàng thấy ‘tiểu sư thúc’ đứng ra bảo vệ mình.
Vô Song tóc trắng tung bay, châm vàng nơi tay lấy sức một người chống lại ba cái nhất lưu cao thủ.
Nàng biết nếu không phải nàng ở đó, Vô Song hoàn toàn có thể rời đi, hoàn toàn có thể không bị thương mà lùi lại, hắn chiến đấu là bảo vệ nàng, cũng như bảo vệ Thích Phương thì đã không có việc ngày hôm đó xảy ra.
Ngày hôm đó khi thấy Vô Song ngã xuống, Tương Vân chỉ biết khóc, nàng chỉ biết khóc trong bất lực, chỉ biết sợ hãi không nói ra lời... nàng chỉ làm gánh nặng của hắn.
Tiếp theo Vô Song tất nhiên không sao, trận chiến đó với Vô Song mà nói không tính là gì dù sao chủ coi là ‘miếu ngập nước long vương ‘, Vô Song còn có thể nhân dịp mà gặp lại Khinh Huyền cùng cả Lý Mạc Sầu, với Vô Song lần đó là một hồi kỳ ngộ.
Với Tương Vân lại khác, nàng... đứng bên cạnh Khinh Huyền cùng Lý Mạc Sầu hoàn toàn bị biến thành nhân vật phụ.
Không phải Tương Vân không đủ xinh đẹp, cũng chẳng phải là Vô Song có mới nới cũ, ngày đó Vô Song đã làm gì ‘ có’ mà đã ‘nới’?.
Tương Vân bản thân nàng chính là cảm thấy tự ti, nhan sắc của nàng không bằng Khinh Huyền, nàng nấu ăn cũng không ngon bằng Mạc Sầu nàng cảm thấy mình kém xa hai vị ‘tỷ tỷ’ này.

Cuối cùng khi cả hai trở về Tử Ngọc Sơn, cũng là lúc Tương Vân trái tim nhỏ bé cảm thấy khó chịu.
Nàng quá bé, nàng sao biết cái gọi là tình yêu hơn nữa một đứa bé gái 10 tuổi thì hiểu gì là tình yêu mà biết?. Nàng chỉ đơn giản cảm thấy trái tim không thoải mái, trái tim của nàng mang theo vẻ mất mát mà chỉ có chính nàng biết.
Trước Vong Ưu Thôn, là Linh Tố lao vào lòng Vô Song, Linh Tố tỷ tỷ khóc rất thương tâm.
Dưới ánh hoàng hôn ngày đó, Tương Vân cảm thấy một lần nữa mình như người thừa vậy, tiểu sư thúc từ đầu đến cuối chưa từng nhìn lấy nàng, trong lòng tiểu sư thúc thật sự chưa bao giờ có nàng.
Nàng muốn... thay đổi bản thân mình một chút, thậm chí lần đầu tiên muốn vào bếp muốn chân chính có thể học nấu ăn.
Linh Tố tỷ tỷ không xinh đẹp bằng nàng, cũng chỉ chạc tuổi nàng, bản thân Linh Tố không có cái gì hơn nàng, chỉ hơn duy nhất khả năng nấu nướng mà thôi.
Tương Vân nghĩ rất đơn giản, nếu được... nàng sẽ học nấu ăn, nàng sẽ nấu ăn thật ngon, sau đó nàng sẽ được tiểu sư thúc chú ý, có thể không tiếp tục đứng xa xa mà nhìn lén tiểu sư thúc, có thể như Linh Tố tỷ tỷ ở bên tiểu sư thúc, cùng khóc cùng cười.
Suy nghĩ của nàng.... có chút vớ vẩn có chút ngờ nghệch nhưng với một đứa bé gái 10 tuổi thì lại trở nên quá bình thường.
Ngày hôm đó, nàng nhìn thấy cảnh tượng mà nàng đến bây giờ vẫn không quên.
Lúc đó cũng là nụ hôn đầu tiên của Vô Song tại thế giới này, nụ hôn đầu dành tặng Linh Tố.
Linh Tố không sai, Vô Song hắn đương nhiên cũng không sai về phần Tương Vân nàng cũng không sai.
Chỉ là Tương Vân cảm thấy trái tim có chút đau nhói, nàng không thích tiếp tục ở lại Tử Ngọc Sơn, lại nhìn tiểu sư thúc cùng Linh Tố tỷ tỷ, vì vậy nàng trở về Thần Nông Cốc.
Khi nàng rời đi nàng cũng không biết, nàng cùng Vô Song xa cách lâu như vậy, nàng về Thần Nông Cốc thì Vô Song lại đến Nga Mi Sơn, nàng cho dù có muốn về gặp tiểu sư thúc cũng là không thể.
Thời gian qua đi, chính Thẩm Tương Vân cũng nghĩ rằng ngày đó chỉ là chút gì đó thoáng qua, của một Thẩm Tương Vân 10 tuổi không hiểu sự đời, không hơn.
Ở Thần Nông Cốc còn có rất nhiều việc để nàng làm, sau đó thậm chí nàng còn tiến vào Thiên Ý Thành tất nhiên là theo con đường đặc biệt, có thể coi là ‘cửa sau’ cũng được.
Toàn bộ thời gian của Tương Vân đều dùng dể lĩnh ngộ y thuật, hình bóng của Vô Song cùng chút kỷ niệm quá khứ kia, biến mất trong lòng nàng lúc nào không hay.

....
Lúc này, một lần nữa nhìn thấy Vô Song, Tương Vân bản thân mới biết... nàng thật ra không phải là quên chỉ là cố gắng muốn giấu hình bóng kia đi mà thôi.
Hắn vẫn như vậy, vẫn cậy mạnh.
Mái tóc trắng tung bay trong làn gió đêm, thân hình có chút gầy yếu trong gió, từ đầu đến chân đều bị máu nhuộm đỏ, tạo nên một cảnh tượng gần như chỉ thuộc về Vô Song.
Ba năm trước như vậy, ba năm sau cũng là như vậy.
....
Vô Song lần này nhìn thấy Thẩm Tương Vân, hoàn toàn là giật mình, sau đó khi mà Vô Song còn chưa hiểu cái gì xảy ra đã thấy Tương Vân lao vào trong lòng hắn, để lại một Vô Song ngỡ ngàng.
“Tiểu sư thúc... tiểu sư thúc... ô ô”.
Tương Vân vậy mà lại khóc, khác biệt hoàn toàn bới một Tương Vân mạnh mẽ vừa nói ra mấy lời kinh người vừa rồi.
Vô Song hiện nay không biết làm gì nhưng xuất phát từ hành động bình thường đến không thể bình thường hơn của nam nhân, Vô Song ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Tương Vân, nhẹ xoa mái tóc màu đen óng mượt của nàng, giọng nói mang theo vài phần cưng chiều.
“Tiểu Tương Vân ngoan, lớn rồi không ngờ vẫn còn mít ướt, nói cho sư thúc biết ai bắt nạ người?, sư thúc liền vì ngươi đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ”.
Sự xuất hiện của Tương Vân cũng phá hủy hoàn toàn không khí chiến trường này, trực tiếp biến luôn Mộc Tang thành người thừa.
Mộc Tang đứng đó trong gió khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, hắn thậm chí cảm thấy mình vậy mà hoàn toàn bị Vô Song bỏ qua.
Trong lồng ngực của Vô Song, dưới lớp khăn che mặt kia Thẩm Tương Vân khẽ đỏ mặt, đây vốn là cảm xúc nhất thời của nàng, bây giờ chính nàng lại cảm thấy ngượng ngùng, đồng thời dùng sức cố gắng cựa quậy cơ thể, rời khỏi lồng ngực Vô Song.
“Tiểu sư thúc, ngươi vẫn coi ta là là đứa bé mãi, Tương Vân còn lớn tuổi hơn tiểu sư thúc nha, hơn nữa Tương Vân còn cao hơn tiểu sư thúc một chút này”.
Nàng vậy mà thật sự đứng đó ‘đo chiều cao’ với Vô Song, ánh mắt mười phần vui vẻ.
Vô Song cũng triệt để không biết nói gì với nàng, bản thân Vô Song cũng có chút xấu hổ, hắn cũng cảm thấy mình hơi ‘lùn’ rồi.
Thấy vẻ mặt của Vô Song lúc này, Tương Vân lại càng thêm vui vẻ tuy nhiên nàng cũng biết ở nơi đây không chỉ có mình nàng cùng Vô Song, nơi đây còn có người ngoài.
Không chỉ Mộc Tang đứng ở cách đó không xa đang nhìn hai người mà ở đằng

sau còn có thêm ba cái siêu nhất lưu cao thủ đi tới.
Ba người này vốn là người bảo vệ của Tương Vân, theo lý thuyết bọn họ phải xuất hiện ở đây sớm hơn Tương Vân dù sao siêu nhất lưu cao thủ sao có thể chậm hơn một cô bé tam lưu cao thủ?, tuy nhiên địa điểm chiến đấu của đám người Vô Song lại là ở trên núi.
Tương Vân nàng có thể không mạnh mẽ gì nhưng đi lại trên núi cao đối với nàng căn bản là không khó, ngoại trừ việc nàng thường xuyên lên núi hái thuốc ra thì nàng còn có thêm Kim Nhạn Công.
Kim Nhạn Công thứ này không chỉ mình Vô Song có, dù sao trong mắt Vô Hà Tử năm đó lão nhân này vốn muốn tặng Kim Nhạn Công cho Tương Vân, giúp cô bé này dễ dàng hơn trong công việc hái dược của mình, bằng vào Kim Nhạn Công trợ giúp thì Tương Vân xuất hiện ở trên này sớm hơn đám cao thủ đằng sau cũng là bình thường.
Khi ba người kia xuất hiện, đập vào mắt họ chỉ là hình ảnh Vô Song đang ôm Tương Vân trong lòng mà thôi, nhìn thấy hình ảnh này cả ba người sắc mặt đều trở nên cổ quái.
Đầu tiên... bọn họ căn bản không rõ Vô Song là nam hay nữ.
Thứ hai cũng là quan trọng nhất, ba người lần đầu tiên thấy một mặt này của Thẩm Tương Vân, trong Thiên Ý Thành vẫn còn chưa có bất cứ ai có diễm phúc ôm mỹ nhân này vào lòng.
Cuối cùng khi ánh mắt hướng ra chiến trường cả đám ba người không rét mà run.
Trong mắt ba người này, khi Cự Môn xuất thủ liền đại diện cho sự hủy diệt, cao thủ đứng thứ 14 trên Huyền Bảng ra tay thì sao đám tân sinh năm nay có thể làm đối thủ?, đáng tiếc hình ảnh trước mặt như một cái tát đánh nát sự tự tin này của bọn họ.
Cự Môn cùng Thiên Tướng đều đã gục ngã, xa xa hơn một chút Thiên Phủ thậm chí đã chết, cộng thêm Thiên Lương lúc trước toàn bộ bốn cao thru trên Huyền Bảng của Thiên Ý Thành đều đã bị toàn diệt.
Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Ý Thành có nhiều tông sư như vậy tham dự một kỳ Tu La Thí Luyện và đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Ý Thành có huyền cấp sát thủ... chết trong một kỳ Tu La Thí Luyện hơn nữa không phải là một người.
....

Quyển 2 Chương 40

Bình minh (2)

Vô Song cũng đã sớm phát hiện ra ba cái siêu nhất lưu cao thủ kia, bằng vào thực lực của Vô Song hiện nay đánh bại thậm chí giết chết ba người này đơn giản vô cùng tuy nhiên hắn vẫn là không có ra tay chỉ bởi ánh mắt của Tương Vân ngăn cản.

Từ ánh mắt của Tương Vân, Vô Song có thể hiểu được ba người kia ít nhất sẽ không phải là kẻ thù của hắn đồng thời cũng làm Vô Song xác minh được vài việc, ít nhất hắn biết Thẩm Tương Vân chỉ sợ có quan hệ mật thiết với Thiên Ý Thành.

Nếu là ít giây trước Vô Song còn cảm thấy không thể tin được tại sao Tương Vân lại xuất hiện ở đây bởi Tương Vân thực lực bản thân vẫn còn quá yếu, quan trọng nhất nếu Tương Vân cũng là thí sinh như hắn thì hắn không thể không nhìn thấy nàng.

Tất nhiên cũng vì Tương Vân không mặc đồng phục của Thiên ý Thành sát thủ, từ đó Vô Song cũng không biết nàng có phải là người của Thiên Ý Thành hay không.

Tương Vân cũng không quan tâm đến việc Vô Song đang suy đoán thân phận nàng, chỉ thấy nàng bước ra một bước, không ngờ lại vì Vô Song che chắn.

Ba năm trước nàng quá nhỏ yếu là Vô Song che chắn cho nàng.

Hiện nay gặp lại, Vô Song vậy mà vẫn coi nàng cô bé tay trói gà không chặt năm xưa, Tương Vân liền sẽ tức giận.

Vì nàng tức giận, nàng liền muốn cho Vô Song biết, nàng không còn là cô bé năm đó chỉ biết ngước nhìn hắn chiến đấu, Tương Vân sau ba năm cũng rất lợi hại.

Động tác này của Tương Vân cũng vừa vặn làm Mộc Tang nhíu mày, nếu Vô Song cảm thấy kiêng kỵ bao nhiêu với Mộc Tang thì Mộc Tang cảm thấy kiêng kỵ bấy nhiêu với Tương Vân.

Cái này không liên quan đến thực lực chỉ là thuần túy cảm giác lực.

Mộc Tang như cảm thấy mình đang đối mặt cùng thiên địch vậy.

Quả nhiên việc tiếp theo mà Tương Vân làm khiến Mộc Tang tái mặt không thôi.

Nếu làn khí của xanh của Mộc Tang đại diện cho độc tố thì khí trắng của Tương Vân chính là Thần Nông Khí, đây có thể coi là sinh mệnh khí tức.

Thần Nông Dược Thể là một trong hai loại thể chất đứng đầu y đạo, loại thể chất tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.

Nếu người luyện võ có đấu võ thì người học y cũng có đấu y.

Đấy y bình thường liền phải xem kiến thức, tay nghề cùng sự chuẩn bị của riêng mỗi người bất quá nếu một phương có Thần Nông Dược Thể hoặc Ách Nan Độc Thể liền gần như không phải đấu, quá khó để thắng.
Vừa nhìn thấy khí trắng của Tương Vân, Mộc Tang sắc mặt đại biến cũng không dám nghĩ nhiều, trong ánh mặt kinh ngạc của Vô Song, kẻ này vậy mà trực tiếp quay đầu bỏ chạy.
Mộc Tang không thể không sợ bởi Thần Nông Khí của Tương Vân đối với kẻ khác căn bản không có bao nhiêu lực sát thương nhưng lại có thể hóa đi độc lực của Mộc Tang, đây chính là khắc chế đến chết.
Tương Vân thấy Mộc Tang có dấu hiệu quay đầu bỏ chạy, sắc mặt liền vui vẻ, nàng cảm thấy mình cực kỳ cực kỳ lợi hại, ít nhất so với năm đó nàng cũng không còn là vô tri nữ hài, nàng ít nhất có thể giúp được Vô Song một chút.
Tuy nhiên hành động tiếp theo của Vô Song lại làm Tương Vân cười không nổi, khuôn mặt biến thành ngượng chín mặt.
Vô Song đưa một tay ra, ôm lấy vòng eo tinh tế của Tương Vân, hai con mắt vẫn thuần một màu đỏ đáng sợ.
“Tương Vân, bám chắc một chút”.
Nói xong, Vô Song động, hắn vậy mà cõng Tương Vân sau lưng đuổi theo Mộc Tang.
Vô Song cũng không phải là một tờ giấy trắng, hắn không phải là không biết cái gì.
Kiến thức về y đạo của Vô Song có lẽ kém xa Mộc Tang cùng Tương Vân nhưng hắn vẫn phải biết Thần Nông Dược Thể có sức kháng độc cao thế nào đồng thời Thần Nông Dược Khí có sức sát thương mạnh thế nào với độc công.
Hắn mà để cho Mộc Tang bỏ chạy mới là vô lý.
Vô Song lúc này rất mệt, nội lực của hắn cũng không còn bao nhiêu nhưng cũng chính vì vậy hắn càng muốn giết chết Mộc Tang.
Gom tất cả mọi việc, làm trong một lần.
Ở sau lưng Vô Song, ánh mắt Tương Vân ban đầu từ ngượng ngùng sau đó liền biến thành cả kinh.
“Tiểu sư thúc, đừng”.
Tuy nhiên lời nói của Tương Vân không có rơi được vào tai Vô Song, chỉ thấy tay Vô Song xuất hiện ra ba cây châm nhọn, đây rõ ràng là ngân châm thuộc loại chỉ dành cho châm cứu.
Về phần tại sao Tương Vân sợ hãi như vậy bởi nàng không lạ gì cái thủ pháp kia của Vô Song, thủ pháp đó nằm trong Dược Vương Thần Châm.
Dược Vương Thần Châm đúng là ở bên trong Dược Vương Phần Thiên nhưng rõ ràng Thần Y cũng biết.
Thân là con gái của Thần Y, Tương Vân cũng được truyền lại Dược Vương Thần

Châm, cho dù nàng chưa từng đi sâu vào nghiên cứu nhưng vẫn phải biết đại khái.
Dược Vương Thần Châm vốn dùng để châm cứu nhưng châm cứu có thể cứu người thì đương nhiên cũng có thể giết người, ví dụ như Vô Song vẫn rất hay dùng Dược Vương Thần Châm kết hợp cùng Quỳ Hoa Bảo Điển để giết người vậy. var adtrue_tags=window.adtrue_tags||[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});
Tuy nhiên Dược Vương Thần Châm vẫn là một loại võ công riêng biệt, nó cũng có chiêu thức của chính mình.
Bên trong Dược Vương Thần Châm có một chiêu gọi là Thiên Phượng Châm.
Truyền thuyết kể rằng xưa có Phượng Hoàng, là chúa tể tất cả gia cầm trong thiên hạ, là bá chủ bầu trời.
Phượng Hoàng là thần thú đại diện cho sự cao ngạo cùng đẹp đẽ, đại diện cho hỏa diễm đốt cháy mọi thứ, đồng thời đi liền với Phượng Hoàng liền là hai chữ ‘niết bàn’.
Phượng Hoàng mỗi lần niết bàn, liền chân chính sống lại trường tồn với thiên địa nhưng mỗi khi niết bàn đều là cửu tử nhất sinh.
Đây cũng là ý nghĩa của Thiên Phượng Châm.
Một châm này kích phát sinh mệnh lực lượng của cơ thể người bị thi châm, khiến người này trong thời gian ngắn tất cả các khía cạnh đều bạo tăng như chính Phượng Hoàng Niết Bàn vậy có điều tác dụng phụ của một châm này rất lớn, ít nhất vài ngày không xuống giường cũng là bình thường càng nghiêm trọng hơn nếu lạm dụng Thiên Phượng Châm thậm chí sẽ thiêu đốt luôn cả tuổi thọ của bản thân.
Sinh mệnh lực đại diện cho tuổi thọ một người, khi sinh mệnh lực lượng đốt hết cũng là lúc người chết.
Thiên Phượng Châm... mượn sinh mệnh lực chuyển hóa thành sức mạnh, nhưng sinh mệnh lực dùng bao nhiêu ít đi bấy nhiêu, một châm này nếu không phải bị dồn đến đường cùng, Vô Song sẽ không dùng.
Có Tương Vân ở bên Vô Song đương nhiên không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng càng vì vậy Vô Song càng muốn liều một lần, hắn không thể để Mộc Tang sống.
Kẻ này phản bội hắn, đương nhiên lý do này còn chưa phải quan trọng nhất.
Lý do quan trọng nhất, Vô Song không có hứng thú để kẻ thù đào thoát ngay trước mặt, đặc biệt là loại kẻ thù ngoan độc bất chấp tất cả ngày, người như Mộc Tang tốt nhất liền phải chết.
Vô Song sau này có thể mạnh mẽ đến trình độ không sợ độc dược nhưng người thân của hắn thì sao?, nữ nhân của hắn thì sao?, cái này Vô Song không biết, Vô Song lại càng không có hứng biết.

Dưới Thiên Phượng châm, khí thể của Vô Song điên cuồng tăng lên, nội lực đã khô cạn trong người hắn một lần nữa trở lại, trong người Vô Song cảm thấy một loại lửa nóng đang thiêu đốt đan điền của mình, dưới sức nóng kia toàn bộ cơ thể của Vô Song không ngờ bắt đầu cảm thấy thoải mái, bắt đầu cảm thấy linh hoạt trở lại.
Tốc độ của Vô Song lúc này toàn bộ mở ra, cho dù có mang theo Tương Vân thì tốc độ của hắn cũng vượt qua tất cả mọi người ở đây.
Mộc Tang thủ đoạn rất mạnh nhưng hắn chỉ là nhị lưu cao thủ, tốc độ của Vô Song cho dù tông sư cảnh giới còn biến sắc huống hồ Mộc Tang.
Mộc Tang ban đầu muốn chạt thẳng vào bên trong hang động, bên trong đó vẫn còn người sống, nếu hắn có con tin nhất định có thể bằng vào con tin tìm đươc một tia sinh cơ nhưng tốc độ của hắn quá chậm.
Cho dù trong hang động không dễ di chuyển chút nào thì Vô Song muốn đuổi theo hắn cũng không khó, dù sao đường hang động khó đi thì cả Mộc Tang cũng bị ảnh hưởng, đâu phải mình Vô Song?.
Mới chỉ chạy được nửa đường, Mộc Tang đã bị Vô Song đuổi kịp, hắn sống lưng lạnh toát.
Nếu chỉ có Vô Song ở đây, hắn dám cùng Vô Song quyết chiến nhưng có thêm Tương Vân hắn thật sự không có cửa đánh lại.
Vô Song mạnh thì cũng không nói, đáng nói là quanh người Vô Song hiện nay xuất hiện từng làn khí trắng của Thần Nông Dược Khí, Vô Song đang được Thần Nông Dược Khí của Tương Vân bảo vệ.
Biết là không chạy được, ánh mắt của Mộc Tang biến thành điên cuồng, bàn tay của hắn nhẹ chuyển cả người gầm lên.
“Chết cho ta “.
Không có bất cứ chiêu thức nào cũng chẳng phải là võ kỹ, đơn giản chỉ là một chưởng mang theo độc khí.
Độc khí cách không đánh ra mang theo mùi hôi cực kỳ kinh dị, thứ mùi làm cho cả Tương Vân cùng Vô Song đều muốn nôn ọe tuy nhiên mùi vốn chỉ là mùi mà thôi, một chưởng của Mộc Tang không là gì cả.
Chưởng lực là không yếu nhưng đối diện với Thần Nông Dược Khí kia trực tiếp như gặp phải thiên địch vậy mà bị Thần Nông Dược Khí mạnh mẽ xé ra làm hai phần.
Khoảng cách của Vô Song cùng Mộc Tang, càng ngày càng gần.
Mộc Tang toàn thân lông tóc dựng đứng, hắn cũng không nghĩ gì vội vã từ trong cánh tay bắn ra một vật nhỏ.
Đây chính là con rết màu đỏ mà Mộc Tang dùng ban đầu, con rết độc này mở miệng tốc độ cũng là không chậm lao về phía cổ Vô Song.
Vô Song ánh mắt nhẹ chuyển, nghĩ cũng không thèm nghĩ, liền vung Hắc Long

Kiếm lên, một chém chia đôi thân thể con độc vật này.
Bước chân một lần nữa động, khoảng cách giữa hắn cùng Mộc Tang chỉ còn lại 3m.
Mộc Tang chạy, miệng thở hồng hộc tuy nhiên hắn rốt cuộc vẫn phải chạy.
Trực tiếm nắm lấy một cái túi bên hông, Mộc Tang ném luôn về phía Vô Song.
Nhìn thấy vật lạ bay tới, lần này là Tương Vân lên tiếng.
“Tiểu sư thúc, người chém rách thứ kia đi, việc còn lại để Tương Vân lo”.
Có Tương Vân đảm bảo, Vô Song nào cần quan tâm, Hắc Long Kiếm chém ra, ánh kiếm trực tiếp chém rách cái túi kia.
Trong túi lập tức rơi xuống rất nhiều hạt bụi màu tím, những hạt bụi này thậm chí che kín cả một vùng không gian trước mặt Vô Song tuy nhiên hạt bụi màu tím này cũng không có cách nào đụng vào Vô Song.
Cứ như có hai cánh tay vô hình đẩy hết những hạt bụi này ra tạo thành một con đường riêng biệt vậy, Vô Song một lần nữa dễ dàng xuyên qua.
Hạt bụi tím này chính là Tử Đình Lan, một loại bụi độc chỉ cần bám lên người toàn thân đều thấy ngứa ngáy không thể chịu được tuy nhiên ai bảo Vô Song đang có siêu cấp áo giáp bỏa vệ?.
Tất nhiên Mộc Tang không có ngu, hắn cũng biết Tử Đình Lan của hắn không làm gì được Thần Nông Dược Thể, hắn cũng không cầu Tử Đình Lan làm gì Vô Song.
Tử Đình Lan dùng chỉ là che mắt, che đi tầm nhìn của Vô Song mà thôi.
Khi mà Vô Song vừa xuyên qua đám khói bụi màu tím, một vật bay thẳng về phía hắn, hay nói đúng hơn là bay thẳng về phái Tương Vân.
Đây chính là con rết 4 màu của Mộc Tang, tốc độ của nó so với con rết ban đầu kia nhanh hơn đâu chỉ gấp 10 lần, thậm chí ngay cả Vô Song còn cảm thấy tốc độ kia quá mức đáng sợ.
Tất nhiên đã mang Tương Vân trên người, Vô Song nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho nàng, Mộc Tang đừng mơ tưởng đụng vào được một sợi tóc của Tương Vân.
Tương Vân ở trên lưng Vô Song đột nhiên nhìn thấy con vật kinh dị kia bay đến người mình, xuất phát từ nữ tính thường tình liền sợ hãi không thôi, đương nhiên chính Tương Vân cũng biết kể cả mình có bị đầu rết 4 màu này cắn cũng sẽ không có chết.
Nàng là Thần Nông Dược Thể, loại độc dược cỡ này mơ tưởng giết chết được nàng nhưng nếu nàng thật sự bị cắn chỉ sợ sẽ không thể điều động Thần Nông Dược Khí bảo vệ Vô Song, khi đó Mộc Tang liền có thể thật sự quyết chiến cùng Vô Song.
Đáng tiếc con rết 4 màu này có nhanh thì vẫn chưa đủ để vượt qua khả năng phản ứng của Vô Song, chỉ thấy Vô Song bàn tay cách không đưa ra, hắn vậy mà

dám dùng tay nắm lấy đầu rết của Mộc Tang.
Mộc Tang không hiểu... hắn không hiểu Vô Song vừa làm cái gì nhưng theo bản năng hắn tiếp tục lựa chọn bỏ chạy, bởi hắn biết đầu rết kia của mình chỉ sợ thật sự đã chết.
Vô Song có thể sẽ sợ độc công của Mộc Tang vì độc công có thể xuyên qua lớp phòng ngự của nội lực, nhưng Vô Song còn lâu mới sợ con rết kia, con rết kia nếu cắn được vào người Vô Song thì đúng là Vô Song sẽ sợ nhưng hắn lại có hộ thân cương khí, con rết kia muốn cắn là việc mơ tưởng.
Hộ thân cương khí bình thường chưa chắc đã ngăn nổi hàm răng con độc vật kinh khủng kia, chỉ là ai bảo hộ thân cương khí của Vô Song lại không bình thường?, bằng vào tiên thiên hàn băng khí trong người, hắn thừa sức đóng băng chết con độc vật này.
Tiếp tục thấy Mộc Tang bỏ chạy, ánh mắt Vô Song càng ngày cũng là càng lạnh lại.
....
Giây phút Mộc Tang thật sự chạy về phần cuối hang động, vẻ mặt hắn tái mét, thân thể kinh khủng liên tục run lên.
Mộc Tang chạy về cũng vừa vặn bị Tuyết nhìn thấy, bản thân Tuyết ánh mắt trợn tròn lên nhìn Mộc Tang, bởi nàng thấy Mộc Tang trên mặt xuất hiện một nụ cười dữ tợn đang nhìn mình.
Mộc Tang cũng không dám nghĩ nhiều, hắn lập tức đưa một cánh tay ra muốn nắm lấy Tuyết, hắn cần một cái con tin.
Tuyết thân hình run lên, nàng không thể nói, nàng không hiểu Mộc Tang muốn làm gì nhưng với kẻ kia nàng thấy kinh khủng vô cùng.
Tiếp theo... nàng cũng không thấy bị Mộc Tang đụng vào người, chỉ thấy một loại mùi tanh tưởi bắn lên cơ thể mình.
Tuyết nhìn thấy, cánh tay của Mộc Tang rơi xuống từ bao giờ, máu bắn tung tóe.
Sau đó một cây châm vàng xé không mà tới, xuyên thủng ngực Mộc Tang, xuyên thủng trái tim của Mộc Tang, để rồi Mộc Tang khục ra một ngụm máu, thân hình vẫn là ầm ầm ngã xuống.
Trong ánh mắt mơ hồ của Tuyết, nàng nhìn thấy từ trong bóng tối, thân ảnh của Vô Song chậm rãi xuất hiện.
Không thể không nói, trong mắt bất cứ ai chỉ cần nhìn thấy Vô Song giết người đều sẽ bị rung động thật sâu.
....

Quyển 2 Chương 41
Đế Thích

Trong hang động lúc này, hình bóng của Vô Song hiện ra, vẻ mặt của hắn cũng không tránh nổi vài phần mệt mỏi.
Cho dù một châm cuối cùng kia có thể thật sự giết chết Mộc Tang thì Vô Song hắn vẫn không cười nổi, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hắn sao có thể cười?.
Sau lưng Vô Song, Tương Vân cũng quan sát tất cả, ánh mắt đẹp của nàng nhẹ nhíu lại.
"Tiểu sư thúc... bọn họ...".
Tương Vân không cần nói hết lời thì vô Song cũng hiểu, những người ở đây rõ ràng là bị trúng độc hơn nữa từ sắc mặt mà xem ra, độc dược thậm chí đã chạy ngược vào tim.
Độc của Mộc Tang lợi hại đến trình độ nào?, ít nhất nếu Vô Song không có Thần Nông Dược Khí bảo vệ chính hắn cũng ăn không tiêu huống gì nơi đây chỉ toàn là nhị lưu cao thủ.
Bàn tay của Vô Song run lên, hàn khí nhè nhẹ xuất hiện đại biểu cho sự kích động của hắn.
"Tương Vân, phiền ngươi, xem có thể cứu được ai hay không".
Tương Vân cũng gật đầu với Vô Song, nói về chữa bệnh cứu người Vô Song còn kém Tương Vân nhiều lắm.
Nàng bước chân nhẹ tiến, khuôn mặt xinh đẹp cau lại, bắt đầu cúi người xuống kiểm tra từng người bệnh, người đầu tiên đương nhiên là Phong Nhất Trận.
Không đụng vào Phong Nhất Trận thì thôi, vừa động vào Tương Vân trong mắt đã hiện ra một tia chán ghét, nhưng cũng dần dần biến thành ngưng trọng.
Về phần Vô Song, hắn cúi người xuống nhìn Tuyết, Tuyết cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt nàng mở lớn, cũng vì nàng bị điểm á huyệt bản thân Vô Song cũng không biết nàng đang nghĩ gì.
Giúp nàng kéo lại vạt áo che đi phần thân thể hở ra kia, rồi mới vì Tuyết giải huyệt đạo, chỉ là Vô Song tuyệt đối không ngờ nữ nhân tóc đỏ lại dùng tay tát vào mặt hắn một cái.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song bị một nữ nhân tát, nếu có lý do thì không sao nhưng đây rõ ràng là hắn vô tội, thậm chí còn vừa mới giải cứu nàng?.
Chỉ thấy Tuyết tát xong, lập tức dùng hai tay che lấy bộ ngực trắng ngần của mình, khuôn mặt xinh đẹp khẽ chuyển thành màu đỏ.
"Ngươi... ngươi quay đầu đi ".
Tiếng tát này Tây Môn Tuyết phi thường kêu cũng lập tức làm Tương Vân chú

ý, khuôn mặt xinh đẹp của Tương Vân nhẹ cau lại.
Nữ nhân kia là ai mà dám đánh tiểu sư thúc của nàng?.
“Này, ngươi làm cái gì?”.
Lần này một lần nữa đến Vô Song ngạc nhiên, hắn thật sự không ngờ Thẩm Tương Vân còn có một mặt này, một mặt hắn chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí hắn còn cảm nhận được không khí ở đây có chút gì đó sai sai.
Tây Môn Tuyết cũng cảm thấy mình không đúng, cố gắng chỉnh lại bộ áo ngoài che hết đi da thịt lộ ra, vẻ mặt xinh đẹp vẫn có vài phần sợ hãi chưa hề biến mất, nàng đứng lên sau đó cúi người thật sâu với Vô Song, cái cúi đầu này không ngờ lại giống hệt truyền thống người Nhật Bản mà Vô Song thấy kiếp trước.
“Đội trưởng, ta xin lỗi... tại ta vốn tưởng ngài là nữ... ta... là ta quá bất ngờ “.
Câu trả lời của Tuyết đến chính Tương Vân cũng không thể phản bác được, tiểu sư thúc của nàng thật sự giống nữ nhân, trong mắt Tương Vân thì Vô Song chính là nam nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, lại thêm khí chất tự nhiên của hắn, nếu không phải Tương Vân từ bé đã nhìn quen Vô Song, nàng thật sự cũng không dám xác định giới tính của Vô Song.
Vô Song dùng một tay khẽ chạm lên khuôn mặt mình, sau đó hắn cũng rất nhanh đổi chủ đề truyện, dù sao cái chủ đề này cũng không có cái gì để nói.
“Tương Vân, hắn ta bị trúng độc đúng không?”.
Ngón tay của Vô Song chỉ về phía Phong Nhất Trận nằm gần Tương Vân, vẻ mặt mang theo vài phần ngưng trọng.
Tương Vân nghe Vô Song hỏi liền gật đầu.
“Hắn bản thân dính độc rất nặng nhưng không phải là quá khó trị liệu, loại độc này là ‘Hủ Tâm Độc’ một loại độc rất khó xâm nhập vào người cao thủ luyện võ, bằng thực lực Phong Nhất Trận vốn có thể hoàn toàn ngăn cản Hủ Tâm Độc công tâm gây nội thương... chỉ là hắn... “.
Nói đến đây khuôn mặt Tương Vân đỏ lên, nàng vậy mà tiện chân đá thẳng vào người Phong Nhất Trận đang nằm im một đống ở đó.
“Tên ngu đần này phong lưu thành tính, chỉ sợ Hủ Tâm Độc lây qua con đường kia, dẫn tới nội lực của hắn không thể ngăn cản nỗi mới dẫn đến tình trạng này”.
Cho dù Tương Vân không có nói ‘con đường kia’ là con đường gì nhưng Vô Song cũng hiểu đại khái, ánh mắt hắn liền khẽ híp lại.
“Tương Vân, ngươi có cứu được không?”.
Tương Vân đối với câu hỏi của Vô Song liền nhẹ gật đầu, chỉ là trong ánh mắt nàng không dấu được vài phần ngưng trọng.
Nếu nàng chỉ phải cứu trị cho một mình Phong Nhất Trận thì cũng không tính là khó nhưng ở đây có quá nhiều người bị trúng độc, Tương Vân biết tiểu sư thcus của mình nếu không bị dồn đến bước đường cùng, tuyệt đối sẽ không bỏ bất cứ ai.

“Tương Vân chỉ biết làm hết sức mà thôi, nếu... có thể tìm được thuốc giải trên người Mộc Tang thì có thêm vài phần nắm chắc”.
Nói xong Tương Vân cùng Vô Song hai người cùng cúi xuống, kiểm tra đồ đạc trên cơ thể Mộc Tang.
....
Đêm dài rồi đêm tàn, đêm tàn rồi hưng đông lên, sau hừng đông là ánh bình minh.
Khi ánh bình minh khẽ xuất hiện trên khu rừng nơi Vương Bản Sơn báo hiệu đêm tối qua đi.
Đêm ngày thứ ba qua đi, hôm nay là ngày thứ tư của Tu La Thí Luyện, tuy nhiên mới chỉ một đêm thôi, đội ngũ 24 người nhóm Vô Song chỉ còn lại một đống hoang tàn.
Một đêm có quá nhiều người chết, thật sự quá nhiều.
Tương Vân y thuật đúng là rất đáng sợ, nhưng nàng không có cách nào cứu nổi những người bên trong hang động kia, chỉ bởi đây là độc do độc trùng gây ra.
Tương Vân bản thân mang theo Thần Nông Dược Thể nhưng không có nghĩa nàng có thể trị bách độc, đồng thời độc tố đã chạy thẳng vào tim, bản thân người nhiễm độc tu vi nội công rõ ràng quá thấp, khi Tương Vân đến thậm chí đã tắc thở.
Trên người Mộc Tang cũng không có thuốc giải độc bởi hắn không cần thuốc giải độc, bản thân Mộc Tang không sợ trùng độc tấn công thì cần gì thuốc giải?, cho dù thật sự có bị tấn công, thật sự có bị nhiễm độc hắn cũng có thể nhờ con rết 4 màu của mình toàn bộ hút ra ngoài.
Mộc Tang vốn không sợ độc dược cỡ này.
Một đội ngũ 24 người chỉ còn lại Vô Song, Hồ Phỉ, Mộ Dung Ảnh, Tây Môn Tuyết, Phi Lưu, Hùng Bì, Hùng Đảm, Cổ Đại Ngưu, Đường Ngạo, Đường Tiếu Tâm, Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận.
Chỉ còn lại vèn vẹn 12 người, tức là có một nửa đội ngũ... chết trong một đêm.
Điều đáng nói hơn nữa là chiến lực đoàn đội, toàn bộ đoàn đội chỉ có Vô Song còn có thể chiến đấu, cùng lắm tính thêm Cổ Đại Ngưu cùng Tây Môn Tuyết, ở trong Tu La Thí Luyện lại càng thêm vài phần nguy hiểm.
Ngồi bên ngoài hang động, Vô Song có chút mệt mỏi, ánh mắt của hắn khẽ nhắm chặt lại, cổ ngước lên bầu trời.
Suốt một đêm qua, hắn cùng Tương Vân đều cố gắng sơ cứu người bị thương, sau đó đến rạng sáng này chính hắn cùng Cổ Đại Ngưu cũng là ngươi chôn xác đội ngũ của mình, có người là bạn, có người là thù, Vô Song cũng đều chôn cất.
Người chết như đèn diệt, ân oán vốn nên theo gió bay.
Vô Song chỉ là cảm thấy không vui, trong lòng Vô Song có một cái gì đó cứ bám mãi lấy hắn không buông.

Những người nằm ở đây, từng cười cười nói nói với hắn, từng là đồng đội với hắn.
Hắn còn nhớ bản thân mình từng muốn bóp cổ Mặc Vân thế nào, tên tiểu tử kia dĩ nhiêm dám tỏ tình với hắn?.
Hắn còn nhớ bản thân Hắc Báo cực kỳ rụt rè gần như không mấy nói chuyện với ai nhưng chỉ cần được giao nhiệm vụ, hắn luôn là người năng nổ nhất.
Hắn còn nhớ Đường Dần, kẻ này ăn rất nhiều nhưng tay nghề cũng rất tốt, là một trợ thủ không tệ trong nhà bếp của Vô Song.
Hắn nhớ... rất nhiều.
Sinh lão bệnh tử việc này ai cũng phải chấp nhận, có chiến đấu liền phải có hy sinh, làm người không ai không phải chết.
Chỉ là Vô Song lần đầu tiên, thấy những người thân quen bên cạnh mình chết đi mà thôi.
Đây là lần đầu tiên, ở cả hai kiệp hắn tận mắt thấy những người thân thuộc với mình phải chết.
Cuộc đời Vô Song tay đã tràn nhập máu tươi, hắn không phải là người hiền lành gì chỉ là lần đầu tiên hắn nhận ra giết chóc còn có một mặt này.
Ai cũng có thể nói rất hay, nói rất đẹp, ai cũng có thể tưởng tượng rất hay, tưởng tượng rất đẹp nhưng khi thực sự chứng kiến người bên mình ngã xuống, nó rất khác, rất khác.
Sau lưng Vô Song, bất ngờ vang lên một tiếng bước chân.
Người đến là Tây Môn Tuyết.
Nàng cũng ngồi xuống bên cạnh Vô Song, đôi chân thả lỏng giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía ánh bình minh xa xa.
“Đội trưởng, người làm hết sức rồi... những người này tuyệt đối không có ai oán đội trưởng, có trách chỉ trách Mộc Tang tên đó “.
Tây Môn Tuyết nói xong, mắt đẹp nhẹ nhìn Vô Song, nàng thấy Vô Song vẫn là nhắm mắt, không đáp.
Nàng cũng đành yên lặng, yên lặng ngồi đó với hắn.
“Tương Vân... ngủ rồi à?”.
Bất giác, Vô Song mở miệng.
Tây Môn Tuyết nghe vậy cũng gật đầu.
“Tương Vân cô ấy cũng ngủ rồi, nguyên một đêm vất vả luôn tay luôn chân, cô ấy nên được nghỉ ngơi thật tốt “.
“Cổ Đại Ngưu cùng đám cao thủ đi theo Tương Vân cũng là tìm chỗ nghỉ ngơi một chút”.
Vô Song nghe vậy, lắc đầu không đáp thở dài một hơi.
“Tuyết, ta mệt quá, ta cũng muốn nghỉ một chút, nếu có gì người lập tức báo cho ta là được”.

Vô Song cố gắng đứng lên, tuy nhiên không ngờ Tây Môn Tuyết đưa tay ra, nắm lấy cổ tay hắn.
Nói thật, Tây Môn Tuyết nếu là một cái người lớn, thì Vô Song chỉ là trẻ em mà thôi.
Tây Môn Tuyết dùng tay kéo nhẹ Vô Song ngồi xuống.
“Đội trưởng, người... người gối lên đùi của ta mà ngủ, ta giúp ngươi canh chừng”.
Vô Song ánh mắt giật giật nhìn nữ tử trước mặt, sau đó vậy mà gật đầu.
Hắn thật sự rất mệt, đầu đau như búa bổ vậy, đến cả suy nghĩ lúc này với Vô Song cũng là một loại thử thách hơn nữa trước mặt hắn là một mỹ nữ Phù Tang.
Tây Môn Tuyết rất đẹp, nàng thật sự rất đẹp, đồng thời lại mang theo hương vị của nữ nhân ngoại quốc, mang theo vẻ đẹp của nữ nhân Nhật Bản truyền thống. Nằm ngủ trền đùi nàng cũng là một loại hưởng thụ.
Vô Song nằm trên cặp đùi mềm mại kia, hắn dần dần tiến vào giấc ngủ.
....
Trong giấc ngủ say, Vô Song mơ.
Hắn cũng không biết, bao nhiêu năm rồi hắn không mơ ngủ, một giấc mơ cực kỳ chân thật.
....
Không gian màu đen như mực, có một thân ảnh nhẹ dạo bước, người này một thân hắc y, đen đến tận cùng, hắn như mắc căn bệnh sợ hãi ánh sáng mặt trời vậy, từ đầu đến chân trừ đôi mắt lộ ra ngoài cũng không có gì nữa cả.
Đôi mắt của hắn lúc này thuần một màu huyết hồng sắc, bất cứ ai nhìn vào đôi mắt đó đều thấy cả một biển máu khổng lồ, như hắn nhét cả huyết hải tu la vào trong ánh mắt của mình vậy.
Hắn lúc này đứng trước một con sống lớn, nước sông đen như mực, xung quanh bốn phương tám hương chỉ có sương trắng căn bản không nhìn thấy gì, đồng thời dọc bờ sông không ngờ toàn xương trắng.
Hắn đứng trước dòng sông này, quen việc dễ làm đơn giản chỉ huýt sáo một tiếng.
Không bao lâu sau, có một con thuyền nhỏ vượt qua sương mù mà đi đến đây đón hắn qua sông, người lái thuyền là một lão nhân, người gầy như que củi.
Người lái thuyền hơi hơi cúi đầu với hắn, sau đó nhếch người ra một chút để nam nhân này bước lên, con thuyền tiếp tục chậm rãi quay đầu, lướt đi trên dòng hắc thủy.
Hắn đối với cảnh này thành quen, cũng không bất ngờ gì có điều đối với rất rất nhiều người, dòng sông này vốn cực kỳ kinh khủng.
Không mất bao lâu, hắn liền đi đến bờ bên kia, ở đó có rất rất nhiều người đang xếp hàng trong vô thức, bọn họ phải đi qua từng cây cầu đá lớn.

Đây là một... vùng không gian rộng lớn đến không thể tưởng tượng nổi, ít nhất có đến hàng vạn cầu đá, mỗi cầu đá liền có hàng trăm hàng nghìn người nối đuôi nhau tiến bước, trên cầu... cũng xuất hiện rất nhiều hắc giáp binh sỹ.
Đám hắc giáp binh này cả người mặc giáp đen bóng loáng, tay cầm những loại vũ khí khác nhau, đặc điểm chung duy nhất có lẽ đều là đôi mắt sáng rực luôn nhìn xoáy vào mỗi người đi qua cầu vậy.
Đương nhiên hắn không phải xếp hàng, hắn là ‘Vip”.
Trong tay có một tấm lệnh bài cổ xưa, lệnh bài khẽ đưa về phía trước, trước mặt hắn liền hiện ra một cánh cửa nhỏ.
Mở cửa đi vào bên trong, hắn rất nhanh xuất hiện bên trong một tòa đại điện.
Nói là đại điện cũng không đúng, đây thật ra chỉ là một canh phòng rộng lớn vô cùng mà thôi, trong phòng này toàn bộ nội thất trang trí đều làm cho người ta cảm thấy có một loại quý khí của hoàng gia, khác rất xa với tất cả khung cảnh lúc trước hắn đi qua, cứ như hai thế giới cách biệt vậy.
Trong căn phòng này, cũng có rất nhiều người giống hắn, toàn thân hắc y che kín mít khuôn mặt.
GIây phút mà hắn xuất hiện, hắn liền trở thành trung tâm của tất cả mọi người, trong những ánh mắt kia có kiêng kỵ, có sợ hãi, có cả cuồng nhiệt.
Đám người bọn họ và ngay cả hắn được gọi là tử thần.
Tử thần nghe có vẻ giống thần linh nhưng nói trắng ra, liền là chân chạy vặt cho diêm vương đại nhân, không hơn cũng không kém.
Trong đám chân chạy vặt đó, hắn cảm thấy có lẻ mình cũng thuộc dạng cực kỳ đắc lực.
Với những ánh mắt kia đang nhìn mình, hắn đã quá quen thuộc, chỉ một đường đi thẳng, hắn đi đến đâu tự động có người vì hắn nhường đường.
Tử thần có nhiệm vụ gì?, tử thần có ba nhiệm vụ chính.
Nhiệm vụ đầu tiên của tử thần là săn bắt những linh hồn không chấp nhận trở về địa ngục sau khi dương thọ đã hết, bất quá loại công việc này vốn dành cho tử thần cấp thấp.
Nhiệm vụ thứ hai của tử thần là truy bắt những linh hồn chạy trốn từ địa ngục lên dương gian, những kẻ này vốn được người dương gian gọi là yêu quái.
Nhiệm vụ cuối cùng của tử thần là vá lỗ hổng, vá những lỗ hổng nối giữa dương giới cùng âm giới.
Hắn... vừa đi hoàn thành một cái nhiệm vụ như vậy trở về.
Rất nhanh ngồi xuống tấm bàn quen thuộc, ở đó một nữ tử chờ hắn.
Nàng một thân bạch y trắng toát, làn da trắng bệch không có chút sức sống, khuôn mặt bị mặt nạ che đi hơi hơi lóe sáng nhìn hắn.
“Ngươi đến trả nhiệm vụ? “.
Có lẽ hắn cũng quá quen thuộc với cái nữ tử này, hắn thản nhiên gật đầu.

“Thiên Nguyên Giới, lỗ hổng số 7647 – Nhược Lan Tự đã bị lấp lại”.
Nữ tử áo trắng kia nghe vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ thấy nàng lật qua lật lại một quyển sách lớn, rồi nhẹ ấn vào một ấn.
Sau khi giao ban xong công việc, đương nhiên là lúc chơi bời.
Âm giới cũng không phải như dương giới đồn thổi, âm giới bọn họ... thật ra không khác gì âm giới.
Người ta nói chết thật ra là sống ở một thế giới khác, điều này cũng không phải là giả.
Hắn bước một mạch ra khỏi đại điện này, sau đó lại sử dụng tấm lệnh bài cổ xưa kia, đây chính là lệnh bài truyền tống, hắn có thể đi đến bất cứ nơi nào của âm giới, chỉ cần trong quyền hạn của chính hắn.
Nơi hắn xuất hiện, là một tòa đại thành, hơn nữa còn chiếu đèn sáng rực, trong đại thành có không ít người tấp nập qua lại.
Bọn họ đương nhiên là con người, là người cõi âm, là những cư dân trong âm giới.
Đây là một đại thành của âm giới, nơi đây vốn không khác gì thành trì của dương gian.
Tiến vào một quán rượu quen thuộc, đi về chiếc bàn quen thuộc, hắn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.
“Đế Thích?, ngươi đến sớm như vậy”.
Đối diện với hắn là một nam tử, người này một thân giáp vàng khác xa với hắc y mà hắn đang mặc, người này cũng là tử thần, được gọi là Đế Thích.
“Đương nhiên, ngươi nghĩ bản tọa là ai?, đâu có chậm như ngươi “.
“Đúng rồi, lần này ngươi nhận nhiệm vụ ở Lan Nhược Tự, lấy được cái đó không?”.
Hắn nhìn chằm chằm vào Đế Thích, sau đó gật đầu.
“Dỗi hơi, bằng vào thực lực của ngươi, sao không tự lên mà lấy, chỉ là chuỗi chàng hạc mà thôi, nếu không phải ngươi nhờ ta một mồi lửa chỉ sợ thiêu cháy nó lâu rồi”.
Đế Thích mỉm cười, nhẹ vỗ vai hắn.
“Chúng ta không phải là bằng hữu sao?, ta vướng nhiệm vụ không thể làm được thì nhờ ngươi, dù sao nếu không có việc kia, ngươi sớm đã như chúng ta, trở thành cận vệ của Diêm Vương đại nhân”.
Nhắc đến ‘việc kia’, hắn rõ ràng cảm thấy không vui, chỉ lắc đầu.
“Bớt nhắc mấy việc không vui này, lần này ngươi bao hết được chứ?”.
Đế Thích bật cười đầy vui vẻ.
“Có gì không thể, hôm nay liền để ngươi uống thỏa thích, hồn tệ trong tay ta chưa bao giờ thiếu”.
....

Một cái giấc mơ, một cái giấc mơ chính Vô Song cũng không hiểu gì cả.
Khi hắn mở mắt ra ngồi dậy, chỉ nhìn thấy Tây Môn Tuyết vẫn ngồi đó cùng ánh mặt trời chói chang.
Vô Song lần đầu mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ cỡ này, cũng chân thật cỡ này, điều làm hắn hoang mang nhất là, hắn cảm thấy những hình ảnh trong giấc mơ kia đang dần dần biến mất.
Vô Song lập tức dùng tay ôm đầu, đầu của hắn lại đau.
Ở bên cạnh, Tây Môn Tuyết cũng mặc kệ đùi của mình đang ê ẩm, nàng quay sang đầy lo lắng nhìn Vô Song.
“Đội trưởng, người sao vậy, để ta đi gọi Tương Vân cô nương”.
Tây Môn Tuyết muốn rời đi nhưng là Vô Song dùng một tay giữ nàng lại.
Hắn chỉ đơn giản dùng hai tay di di lông mày của chính mình, cơn đau kia đến cũng nhanh mà đi lại càng nhanh, cứ như có cái gì cố tình xóa đi ký ức của hắn vậy, giấc mơ kia... hắn vậy mà không nhớ cái gì.
Ngoại trừ tên một người, hai chữ ‘Đế Thích’ vậy mà cứ văng vẳng trong đầu hắn, cho dù thế nào cũng không quên nổi.
....

Quyển 2 Chương 42

Mình ta là đủ

Cơn đau đầu kia đến cũng nhanh mà đi lại càng nhanh, những hình ảnh trong giấc mơ kia cũng hoàn toàn biến mất trong trí nhớ Vô Song, có chăng chỉ còn lại những mảnh ghép mơ hồ không hơn không kém.

Vô Song một tay nắm lấy cổ tay của Tuyết, hắn thật sự không muốn làm phiền Tương Vân, Tương Vân một ngày hôm qua đã quá mệt mỏi, tốt nhất liền để Tương Vân nghỉ ngơi nhiều một chút, cô bé này hôm qua vì hắn đã quá lao lực.

Chữa bệnh là một việc nhưng chữa bệnh cần thời gian, nếu chỉ sử dụng phương pháp bình thường thì với vết thương của mọi người căn bản không có cách nào bình phục thậm chí phải mất vài tuần hoặc vài tháng.

Muốn chữa trị vết thương nhanh đầu tiên là phải có 'dược', dược ở đây có thể hiểu là thuốc ví dụ như Thiên Hương Ngọc Lộ Hoàn hay Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao đều tính là dược, đáng tiếc đám người Vô Song không có.

Nếu đã không có dược thì cần một đại cao thủ nắm giữ kinh người nội công đặc biệt là nội công còn phải mang theo trị liệu thuộc tính ví dụ như Trường Sinh Quyết của Võ Đang hay Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn, đương nhiên cao thủ bậc này căn bản sẽ không xuất hiện ở đây.

Nếu cả hai cái trên đều đã không có liền phải xem thực lực của y sư. Bản thân Tương Vân là một y sư hàng thật giá thật, so với một kẻ tay ngang vào nghề chỉ biết châm cứu như Vô Song thì cao hơn nhiều lắm nhưng để nàng so sánh với những thần y trong thiên hạ thì vốn là điều không thể, nàng còn quá trẻ còn quá nhiều không gian để phát triển, tay nghề của Tương Vân đúng là không đủ để làm một bước này.

May mắn là Tương Vân có Thần Nông Dược Thể, nắm giữ Thần Nông Dược Khí, bằng vào Thần Nông Dược Khí nàng có thể thổi vào bên trong cơ thể bệnh nhân một loại sinh mệnh lực đặc thù, bằng vào Thần Nông Dược Khí bản thân Tương Vân có thể kích thích sinh cơ trong cơ thể bệnh nhân, dẫn tới đề mạnh khả năng tự hồi phục vết thương của bản thân.

Thần Nông Dược Thể không mạnh trong chiến đấu nhưng công dụng của nó cực kỳ đáng sợ bất quá chính vì sử dụng quá nhiền Thần Nông Dược Khí, Tương Vân rất mệt, nàng phi thường mệt mỏi, nàng căn bản cần nghỉ ngơi.

Đứng trên núi, Vô Song ánh mắt chậm rãi cau lại, hắn nhìn thấy một đội ngũ của Thiên Ý Thành, đang truy đuổi một đội ngũ khác, một đội ngũ thí sinh tham dự Tu La Thí Luyện.

Ngày thứ tư có lẽ không giống ngày thứ ba, ít nhất mới sáng sớm Vô Song đã

nhìn thấy hai cái đội ngũ việc mà ngày thứ ba hắn tìm mỏi mắt không ra.
Cũng nhờ vào việc Tương Vân mang thêm 3 siêu nhất lưu cao thủ đến đây mà Vô Song cũng biết đại khái tình hình của Tu La Thí Luyện năm này, chính vì biết hắn trong lòng lại càng thêm không mấy vui vẻ.
Một lần Tu La Thí Luyện dĩ nhiên phái ra 16 Tông Sư cảnh cao thủ, nếu loại trừ đám người Cự Môn đều bị Vô Song giết ra thì còn đến 12 Tông Sư cường giả đang có mặt ngoài kia, không cần biết mạnh yếu thế nào nhưng Tông Sư cường giả tồn tại đều cho Vô Song một loại áp lực.
Đứng trên núi cao, hắn lại nhớ tới lời Mục Nhân Thanh nói về Quỳ Hoa Lão Tổ.
Vô Song học võ cũng không phải là vì để mình trở thành kẻ mạnh nhất thiên hạ, hắn học võ vốn chỉ vì thích, sau đó một đường đi đến tận đây.
Hắn không mang theo suy nghĩ của thời đại này, không mang theo cảm giác của con người thời đại này, cái thời đại này thủy chung không phải nhà của hắn.
Có lẽ lúc này, Vô Song mới cảm thấy hắn cùng Quỳ Hoa Lão Tổ rất có duyên, cũng như Quỳ Hoa Lão Tổ, tầm mắt của Vô Song thật ra rất nhỏ, chỉ giữ vững ba phần đất sau lưng, chỉ cầu bảo vệ người thân của mình liền đủ.
Đường phía trước rất dài rất dài, hắn hiện nay mới là nhất lưu cao thủ thì bao lâu nữa hắn đột phá tông sư?, lại bao lâu nữa đột phá đại tông sư?, sau đại tông sư còn là ngũ tuyệt, còn là ngũ đế, trên ngũ đế còn cái gì không? ai biết được.
Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó một mạch đi về phía trước, hắn rốt cuộc đạt đến ngũ đế cấp bậc cao thủ, là chí cường giả của thế gian nhưng hắn chưa bao giờ có dục vọng mở rộng con đường của chính mình, hắn vốn chỉ cầu giữ vững sau lưng.
Tầm mắt của thiên hạ luôn hướng về phía trước, nhưng hắn chỉ một mực nhìn sau lưng, nhìn về ba thước đất sau lưng, nhìn về nhà của hắn.
Vô Song lúc trước không hiểu Quỳ Hoa Lão Tổ suy nghĩ, nhưng lúc này đứng trên núi cao, hắn lại hiểu.
Chiến đấu liền có mất mát, chiến đấu liền có hy sinh nhưng Vô Song hắn làm không được, ít nhất hắn không nhìn được những người thân quen của mình lần lượt ngã xuống, hắn không dám.
“Lão tổ năm đó vì không dám nên không thể lùi lại, không lùi lại liền chỉ có thể tiến lên, lão tổ giống mũi kiếm cường đại, không cầu chém địch chỉ cầu chắn cho thanh kiếm toàn bộ phong mang”.
“Lão tổ năm đó có lẽ cũng giống như ta, chính là vì không dám. Có đôi khi nhiệt huyết một đời người cũng bắt đầu từ hai chữ không dám”.
“Không dám lùi nên phải tiến lên, không dám mất nên phải giữ, không dám thử nên phải một mực liều mạng, không dám trải qua liền phải một đường hát vang”.
Ở bên cạnh Vô Song, Tây Môn Tuyết không nghe rõ hắn đang nói cái gì, nhưng lúc này Vô Song lần đầu tiên cho nàng cảm giác mị lực, một cái mị lực của nam nhân chân chính.

Nam nhân hấp dẫn nhất là khi đối với nữ nhân mình thích, nói ra chấp niệm của mình.
Nam nhân trưởng thành nhất là khi đối với bản thân mình, gánh lên hai chữ trách nhiệm.
Sáng sớm, sương muối còn chưa tan, thân hình Vô Song đã biến mất.
Cuộc chiến hôm qua làm hắn ngộ ra vài điều, ít nhất tâm cảnh của hắn một lần nữa trưởng thành, hắn hiểu cái gì mình cần làm, cái gì mình cần vượt qua.
Bất tri bất giác, Vô Song hắn... lại lớn hơn một chút, trên đôi vai gầy yếu kia có thêm hai chữ trách nhiệm.
....
Trong khu rừng của Vương Bản Sơn, sáng sớm vẫn còn tràn ngập sương muối.
Lúc này có một đội ngũ đang bỏ chạy, đội ngũ này rõ ràng là thí sinh tham dự Tu La Thí Luyện, có điều nhân số cũng không được tốt lắm, chỉ có vèn vẹn ba người.
Một đội ngũ ban đầu sẽ có 10 người, nếu lúc này chỉ còn lại 3 người thì một là đội ngũ gặp phải tấn công mang tính ‘chí mạng’, nếu không thì liền là lạc đàn.
Ba người này có hai nam cùng một nữ, từ vẻ mặt có thể nhìn ra cả ba người đang cực kỳ sợ hãi, hô hấp tán loạn, sắc mặt trắng bệch.
Sau lưng ba người này là bốn thân ảnh, toàn bộ đều là Thiên Ý Thành sát thủ, tất nhiên đây không phải là một cái tông sư đội ngũ, bốn người ở đây thực lực cũng chỉ khoảng siêu nhất lưu cao thủ.
Siêu nhất lưu cao thủ ở đâu thì không biết nhưng ở Thiên Ý Thành căn bản không có chỗ đứng, cũng chẳng có thực quyền, trừ khi nằm trong top 5 cường giả tại Hoàng Bảng may ra còn được người khác ghé mắt nhìn một chút.
Hiển nhiên bốn người này không nằm trong Hoàng Bảng, dù sao muốn ra nhập Hoàng Bảng chủ yếu là thiên tài, thiên tài cỡ đó sẽ không ai bị phái đến Tu La Thí Luyện.
Trong Thiên Ý Thành, loại cường giả như vậy căn bản chỉ là pháo hôi, tốt hơn một chút có lẽ được gọi là tạp dịch, chỉ có trong Tu La Thí Luyện mới có chút thực quyền, chính vì vậy bọn họ cực kỳ thích thú tấn công các tân sinh hàng năm.
Đây là một loại ‘ma cũ bắt nạt ma mới’, tất nhiên nếu chiến đấu nổ ra thường thường sẽ có nhân mạng nằm xuống, Thiên Ý Thành bản thân là một tổ chức sát thủ, đương nhiên phi thường cổ động giết người.
Bốn siêu nhất lưu cao thủ truy đuổi ba người trẻ tuổi, cả ba người dĩ nhiên không một ai là nhất lưu cao thủ, thông thường mà nói căn bản sẽ không để ba người trẻ tuổi này bỏ chạy, có lẽ đây chỉ là... mèo vờn chuột đi.
Vô Song quan sát tất cả, hắn không quan tâm lắm cái gì là mèo vờn chuột, hắn chỉ quan tâm, nếu đám người này tiến thêm vài bước, sẽ gặp ngọn núi nơi đám

người Vô Song ở, nếu mượn đường mòn lên núi thì đối với Vô Song liền tính là phiền phức.
Hắn không thích phiền phức, đối với hắn phiền phức ngày hôm qua là quá đủ rồi.
....
“Nhanh... nhanh một chút, chỉ cần gặp được một cái đội ngũ nào khác chúng ta an có thể không lo rồi”.
Đây là một giọng nam nhân, một nam nhân tương đối trẻ tuổi.
“Hộc hộc, lão tử đã bảo ngươi rồi, mang theo cô ta làm gì?, cô ta chính là một cái tai tinh, bình bình an an không muốn lại muốn dẫn cái tai tinh này theo?”.
Đây là một giọng nam nhân khác, kẻ này từ thân thể hình dáng mà nhìn thì tương đối cao lớn, có lẽ thuộc dạng người thích dừng sức lực.
Cuối cùng là một cái nữ tử, nữ tử cũng là che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt ở bên ngoài, đôi mắt của nàng rất trong, cũng rất đẹp.
Nữ tử này thực lực không cao, chỉ là nhị lưu cao thủ hơn nữa còn là nhị lưu cao thủ tầng dưới đáy, căn bản sẽ không có bao nhiêu chiến lực.
Nàng đối với đám siêu nhất lưu cao thủ sau lưng truy sát một mực không nói gì.
Nàng đối với lời nói của nam nhân kia cũng một mực không nói gì.
Đây là một nữ tử kỳ lạ, nàng chỉ biết một mạch chạy về phía trước, nàng chỉ cầu.... không chết, trong đôi mắt kia có một luồng ý chí cầu sinh rất lớn, vượt quá cả khả năng của chính nàng.
Bằng vào cái ý chí cầu sinh này, nàng đã ba lần thoát chết.
Đây là đội ngũ thứ hai của nàng, đội ngũ trước cũng là bị toàn diệt nhưng nàng chạy ra được, nàng may mắn sống sót được.
Đội ngũ thứ hai của nàng cũng bị tập kích, cũng bị toàn diệt, chỉ còn lại hai nam nhân kia cùng nàng.
Khí tức phù phiếm, hô hấp khó khăn, thân hình kia vừa chạy vừa run rẩy, thể lực nàng đã đến giới hạn rồi, căn bản cũng không có cách nào chạy tiếp, nhưng ánh mắt vẫn đầy quyết tâm.
Nam tử trẻ tuổi kia một đường bỏ chạy, phải nói thân pháp kẻ này rất tốt, vượt xa nhất lưu cao thủ bình thường, hắn lúc này nghe thấy nam nhân còn lại lên tiếng, ánh mắt liền cau lại.
Thật sự mà nói thân phận hắn rất cao, là người Mộ Dung thế gia, hắn gọi là Mộ Dung Võ.
Năm nay vừa tròn 13 tuổi đã là nhị lưu cao thủ, thiên phú cũng không tệ, quan trọng hơn, Mộ Dung Võ từ năm 10 tuổi đã đi theo công tử Mộ Dung Phục, đến giờ cũng đã có ba năm.
Bằng vào thiên phú của hắn, đáng nhẽ hiện tại đã sớm là nhất lưu cao thủ nhưng chính vì làm thư đồng đi theo công tử Mộ Dung Phục dẫn đến võ công bị trì trệ,

mãi đến 2 tháng trước, Mộ Dung Phục mới để hắn rời đi, tiến vào Thiên Ý Thành.
Mỗi lần Thiên Ý Thành thu sát thủ, Cô Tô Mộ Dung Thế Gia đều phái không ít con cháu trong nhà tham dự, Thiên Ý Thành không chỉ có quan hệ thân mật với Đường Môn mà còn có cả quan hệ cùng cả Mộ Dung Gia.
Mộ Dung Võ tiến vào Thiên Ý Thành, cho dù thực lực của hắn chỉ là nhị lưu cao thủ nhưng nhất lưu cao thủ còn chưa làm gì được hắn, kể cả siêu nhất lưu cao thủ hắn cũng có gan đánh một trận bởi hắn học được vài phân Đấu Chuyển Tinh Di của công tử, bằng vào Đấu Chuyển Tinh Di hắn căn bản không sợ Hoàng Cấp sát thủ của Thiên Ý Thành.
Tất nhiên.... nếu chỉ là một siêu nhất lưu cao thủ thì hắn sẽ không sợ nhưng ai bảo ở đây có đến bốn người?, hắn nhất định phải chạy. Đội ngũ của bọn hắn không ngờ đen đủi đến mức gặp hai đội sát thủ của Thiên Ý Thành hợp công, nếu không phải hắn võ công cao cường đã sớm mất mạng.
Hắn thật sự cũng cảm thấy nữ nhân bên cạnh quá mức ám quẻ, một lần bị Thiên Ý Thành sát thủ tập kích thì cũng thôi đi, đằng này vậy mà có đến hai lần?.
Phải biết lần trước chính đội ngũ của Mộ Dung Võ đã ra tay cứu nữ nhân này, đội ngũ của nữ nhân này bị Thiên Ý Thành sát thủ toàn diệt.
Mộ Dung Võ ánh mắt từ từ lạnh lại, tuy nhiên hắn đi theo Mộ Dung Phục lâu năm, cũng nhiễm một chút tính cách của Mộ Dung Phục, cho dù bất cứ việc gì xảy ra nhất định phải giữ được hình tượng bên ngoài.
Mộ Dung Võ lập tức quay đầu về phía nam tử còn lại.
“ Trần Lượng, ngươi bớt nói nhảm, chạy còn không lo xong, nói nhảm cái gì?, Gia Bình cô nương nơi nào giống tai tinh?, trong Tu La Thí Luyện căn bản không thể thoát được việc bị tập kích?
Nam nhân kia gọi là Trần Lượng, về phần nữ nhân gọi là Gia Bình.
Gia Bình đang chạy, nàng có thể không quan tâm đến âm thanh của Trần Lượng nhưng lời nói của Mộ Dung Võ truyền đến thì nàng phải quan tâm, ánh mắt vẫn là hơi hơi cảm kích nhìn đối phương, nếu không phải nàng quá mệt, nhất định sẽ nói một tiếng cảm ơn.
Mộ Dung Võ vừa dứt lời, như để chứng minh Gia Bình là tai tinh, một tâm thanh xé gió mà đến.
Không ngờ lại là một mũi tên, một mũi tên xuyên qua bắp chân non mềm của Gia Bình, nàng lập tức kêu thảm một tiếng, cả người khụy xuống.
Mũi tên này là do Thiên Ý Thành sát thủ bắn ra, không ngờ trong đám siêu nhất lưu cao thủ kia lại có cao thủ dùng cung tên, hơn nữa theo thời gian khi mà sương mù tan dần, Mộ Dung Võ có thể loáng thoáng nhìn đội ngũ thứ hai đang đuổi đến.
Gia Bình ngã trên thảm cỏ xanh, thân thể run lên liên tục, nhìn mũi tên xuyên

thủng chân của mình, Gia Bình có vài phần sợ hãi.
Đâu chỉ Gia Bình sợ hãi, Mộ Dung Võ cũng là sợ hãi vô cùng, bởi mũi tên thứ hai bắn tới, tiếng xé gió nghe mà ghê người, tiếng xé gió kia.... khiến cho Mộ Dung Võ cảm thấy bất lực vô cùng.
Người bắn tên, chỉ sợ.... là một kinh người nhân vật, lực tên có thể khiến tông sư cao thủ cũng biến sắc.
Mộ Dung Võ hiện tại nào còn quan tâm đến mặt mũi, trong ánh mắt kinh ngạc của Gia Bình, chỉ thấy Mộ Dung Võ một tay nắm lấy đai lưng của nàng, sau đó phi thường thuần thục dùng Đấu Chủy Tinh Di ném nàng lên trời, vừa vặn giúp hắn né một mũi tên kia.
Mũi tên mang theo lực sát thương kinh người nhưng không có xuyên thủng luôn ngực Gia Bình như Mộ Dung Võ suy nghĩ, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, cả người Gia Bình bị sung lực bắn bật ra, miệng phun máu tươi.
Kẻ ngu cũng biết, Gia Bình sẽ không chết nhưng nàng lúc này ở quá xa tầm tay Mộ Dung Võ, lập tức Mộ Dung Võ liền biến chiêu.
Ở ngay bên cạnh hắn Trần Lượng căn bản còn chưa kịp phản ứng đã thấy một chưởng lực ấn thẳng vào người mình, một chiêu này không mạnh nhưng mang theo Đấu Chuyển Tinh Di thì lại khác, vừa vặn đẩy ngã Trần Lượng hơn mười bước cahan mới có thể ổn định.
Sau đó cũng không khó đoán, Trần Lượng liền bị một mũi tên từ phía sau xuyên qua bụng, máu huyết của hắn phun ra, ánh mắt trợn ngược lên nhìn Mộ Dung Võ, đã thấy Mộ Dung Võ chân đạp mặt đất cả người lướt đi.
Mộ Dung Võ thấy được.... từ vị trí của hắn thấy được ở trên núi có bóng ảnh, có một người đang ngồi đó, vì khoảng cách quá xa Mộ Dung Võ cũng không nhìn ra thực lực của Tây Môn Tuyết nhưng hắn nào thèm quan tâm thực lực Tuyết là gì, có người chết thay cho hắn là được.
Nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Võ bỏ chạy, ánh mắt của Trần Lượng cùng Gia Bình biến thành tuyệt vọng, bởi siêu nhất lưu cao thủ của Thiên Ý Thành, đuổi đến rồi.
....
“Đại ca, tiểu tử kia vẫn là chạy được kìa, nhìn động tác của hắn có vài phần giống Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia”.
Người lên tiếng gọi là Thiên Khuyển, chỉ từ xưng hô đã đủ nói lên kẻ này là cao thủ truy trung.
Đội ngũ siêu nhất lưu cao thủ này lấy một nam tử cao gầy làm đầu, nam tử này gọi là Ưng Mục, hắn xếp thứ 7 trong Hoàng Bảng, là một nhân vật trong thế hệ trẻ của Thiên Ý Thành.
Tay cầm trường cung, ánh mắt Ưng Mục khẽ nhíu lại, hắn nhìn về hướng chân trời xa xa.

Ánh mắt của Ưng Mục cực kỳ tốt nếu không hắn đã không gọi bằng danh hiệu này.
“Tiểu tử kia là người Mộ Dung Gia, chỉ sợ có quan hệ với Thần tỷ, nếu là người của Thần tỷ thì không tiện đụng đến, tha cho hắn cũng được bất quá trên kia có người, có lẽ lại có thêm một cái đội ngũ nữa”.
Ưng Mục nhìn thấy, đương nhiên là Tây Môn Tuyết.
Tây Môn Tuyết vẫn ngồi đó, nàng không có rời đi, chỉ hướng ánh mắt quan sát mấy người bên dưới.
Nàng ở lại vốn chỉ để cho người khác quan sát, vốn là hành động ngu xuẩn nhưng nàng vẫn cứ ngồi lại nơi đây, bởi nàng tin tưởng có bóng hình kia thì nàng căn bản không phải rời khỏi.
Hắn lúc rời đi chỉ nhẹ vỗ vai nàng.
Hắn nói rất đơn giản.
“Đừng kinh động mọi người, mình ta là đủ”.
Hắn nói như vậy, nàng liền tin tưởng. Trong mắt nàng đội trưởng tuyệt đối là quái vật trong quái vật.
....
Mộ Dung Võ một đường bỏ chạy, ánh mắt hắn hiện nay cũng mang theo chút mệt mỏi nhưng hắn biết chỉ cần lên đến ngọn núi kia, tất cả đều an toàn, chí ít bằng vào tốc độ của hắn chỉ cần thêm vài tấm đệm lưng hắn liền an toàn rời đi.
Mộ Dung Võ nghĩ rất đẹp, tuy nhiên khuôn mặt của hắn rất nhanh biến thành trắng bệch, hắn nhìn thấy ở phía trước mặt có một cái bóng lóe lên.
Mộ Dung Võ thậm chí cảm giác mình gặp phải yêu quái, hắn chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên, sau đó.... cũng không có sau đó, ánh mắt trợn lớn chết cũng không hiểu nổi, vì sao có kẻ nhanh đến mức này.
Cổ học của Mộ Dung Võ bị một cái châm vàng xuyên qua, sau đó Vô Song nhẹ rút châm vàng, máu bắn tung tóe lên người hắn, đương nhiên Vô Song cũng không sợ mùi máu này, suốt từ đêm hôm qua trên người hắn chưa bao giờ bớt đi cái mùi đáng sợ này.
“Xin lỗi, trên núi không thông”.
Nhẹ lau vết máu trên cây châm vàng, Vô Song bản thân đúng là chỉ có một cây châm này, hắn có chút quý trọng, có chút cẩn thận.
....
Ở bên dưới, có bốn siêu nhất lưu cao thủ đang chờ Vô Song.
Đứng đầu là Ưng Mục sau đó là Thiên Khuyển, Bạch Hạc cùng Cuồng Đao.
Ưng Mục nhìn thấy Tây Môn Tuyết nơi phương xa, khóe miệng hắn cong lên, tất nhiên từ vị trí này hắn không bắn trúng Tây Môn Tuyết được, lực tay của nhắn không đủ.
Đối với ba người đồng đội của mình, Ưng Mục chỉ mỉm cười.

“Giải quyết hai người này đi rồi săn con mồi mới”.
Ưng Mục vừa dứt lời, Cuồng Đao liền cực kỳ vô tình bổ xuống một đao, đao ra đầu rơi, Trần Lượng thân hình cứ như vậy không còn cử động, cái đầu của hắn lăn lông lốc theo thảm có xuống phía dưới, có chút giống một quả bóng vậy.
Về phần Gia Bình, nàng một chân bị phế, lại nhìn thấy quang cảnh máu tươi vừa rồi, khuôn mặt liền trắng bệch, nàng không muốn chết, nàng còn có việc phải làm, nhất định phải còn sống để làm.
Liên tục dùng hai tay cố gắng lùi lại trên thảm cỏ, ánh mắt sợ hãi vô cùng.
“Xin... xin các ngươi”.
Nhìn về phía Gia Bình, Ưng Mục rõ ràng có chút hứng thú, hắn liền tiến về phía nàng, một tay kéo xuống khăn che mặt nàng.
Không kéo xuống thì thôi, kéo xuống xong cho dù là Ưng Mục cũng bị kinh động không nhẹ.
“Ồ, dị vực mỹ nữ?”.
Gia Bình khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp hơn nữa mặt nàng có chút tròn, ánh mắt to ngập nước, đây là một nữ tử cực kỳ dễ thương, thậm chí mang theo vài phần ngây thơ, nàng không mang theo vẻ xinh đẹp hay hấp dẫn chết người như những nữ nhân khác bất quá cũng là một loại phong vị riêng biệt.
“Đại ca, nữ nhân này không ngờ lại vào hàng cực phẩm... khặc khặc, chúng ta cũng không nhất thiết phải giết người đúng không, cho nàng một đường sống thế nào?, không thấy người ta đang khóc sao”.
Người lên tiếng là Bạch Hạc, hắn là một nam tử cao trên 1m8, thân hình gầy còm thoạt nhìn không khác gì cây cột cả.
Bạch Hạc nói làm cả đám phá lên cười, bởi ai cũng có thể nhìn ra một tia sắc mị trong mắt Bạch Hặc.
Về phần Ưng Mục, bản thân hắn cũng không cho rằng việc này có gì sai trái, chỉ là hắn đưa một tay vào trong áo của Gia Bình, rất nhanh lấy ra một vật.
Một tấm lệnh bài màu vàng hơn nữa toàn bộ đều làm bằng hoàng kim.
Ký hiệu trên đó Ưng Mục không hiểu nhưng hắn biết tấm hoàng kim lệnh bài này là vật cứu mạng Gia Bình lúc nãy, bên trên lệnh bài còn có dấu hiệu bị mũi tên đụng mạnh vào.
“Ồ, hình như thật sự bắt được con cá lớn rồi”.
Ưng Mục nói đến đây, hắn vậy mà trực tiếp nhét tấm lệnh bài vào ngực mình.
Kẻ thắng thu chiến lợi phẩm của kẻ thua cũng là thiên kinh địa nghĩa chỉ là không biết lấy đâu ra sức lực, Gia Bình cố hết sức đưa hai tay ra, khuôn mặt vẫn đầy sợ hãi nhưng... có những thứ còn vượt qua nỗi sợ.
“Đừng lấy cái đó của ta, trả cho ta đi, ta van xin ngươi đấy”.
Không ai ngờ Gia Bình dám tranh đồ của Ưng Hạc, Ưng Hạc lập tức nhếch miệng, vung tay một tát, một cái tát khiến khuôn mặt xinh đẹp của Gia Bình hằn

một dấu tay đỏ chót.
“Tiện nhân, còn dám ý kiến? “.
“Bạch Hạc, ngươi điểm huyệt cô ta, sau đó mang trói lại, đừng để đám người phía sau nhìn thấy, chúng ta lên núi chém giết vài con mồi”.
Đám người phía sau đương nhiên là một đội ngũ sát thủ khác của Thiên Ý Thành.
Ưng Mục căn bản không muốn chia sẽ con mồi, cũng không muốn chia sẽ quân công.
Ở bên cạnh hắn, Thiên Khuyển đã rất nhanh lục người Trần Lượng, hắn tìm được tổng cộng 3 tấm hắc lệnh.
Cái thí sinh cần hắc lệnh, thì sát thủ Thiên Ý Thành cũng cần hắc lệnh.
Ưng Mục đơn giản mỉm cười, ánh mắt hướng về phía ngọn núi trên cao.
“Thu hoạch không tệ, tiếp tục săn mồi, tiểu tử Mộ Dung thế gia có thể không đụng đến, còn đám người trên núi kia, giết sạch”.
Cuồng Đao cùng Thiên Khuyển lập tức cười lạnh, về phần Bạch Hạc đã sớm tiến đến, muốn mang Gia Bình đi, chỉ là lúc này... một cơn gió lạnh thổi qua.
Ưng Mục cùng toàn bộ đội ngũ của hắn đều dừng lại.
Nơi đó, có một thân ảnh xuất hiện.
Thân ảnh này đang mang theo một xác người.
Hắn nhẹ ném cái xác kia xuống, như ném con chó con mèo vậy.
Đồng thời hắn ném ra một cái bọc màu trắng, bên trong cái bọc này dĩ nhiên có đến vài chục tấm hắc lệnh rơi ra trên mặt đất, nhìn mà mê người.
Hắn bạch y như tuyết nhưng bạch y đã bị nhuộm đỏ thành huyết y.
Hắn mái tóc trắng phiêu bồng, nhưng mái tóc của hắn cũng sớm bị máu huyết làm bẩn.
Hắn đối với đám người Ưng Mục, chỉ là cười lạnh.
“Đường trên núi không thông, không muốn chết thì cút”.
....

Quyển 2 Chương 43

Một người một kiếm

Xác chết trên thảm cỏ tất nhiên là Mộ Dung Võ, Mộ Dung Võ chỉ ít phút trước thôi còn bằng vào thân pháp cực nhanh của mình bỏ chạy vậy mà hiện nay đã là một cái xác không hồn, cổ họng của hắn bị xuyên thủng.
Đương nhiên Mộ Dung Võ chết thì chết rồi, sẽ không ai quan tâm.
Có hai việc mà đám người Ưng Hạc quan tâm hơn.
Đầu tiên là Vô Song xuất hiện, lời nói kinh người.
Thứ hai là... đống hắc lệnh kia.
....
Chỉ cần nhìn vào mắt cũng có thể thấy hơn 50 tấm hắc lệnh ném ra ngoài mặt cỏ, đây là số lượng như thế nào?.
Một đội ngũ chỉ có 10 tấm hắc lệnh, 50 tấm hắc lệnh ít nhất cũng là 5 đội ngũ tập hợp lại, mà 5 đội ngũ tập hợp lại thì chiếm hơn một nửa số đội ngũ tham gia thí luyện năm nay.
Vô Song hắn dĩ nhiên dám đem tưng đấy tấm hắc lệnh để trước mặt đám người Thiên Ý Thành?, để trước mặt Ưng Mục.
Ưng Mục ánh mắt sắc nhẹ cau lại, hắn đang quan sát Vô Song.
Không chỉ có Ưng Mục mà ba người Thiên Khuyển, Bạch Hạc cùng Cuồng Đao cũng đều đang quan sát Vô Song.
Cả bốn người đều không cách nào xác định, Vô Song rốt cuộc là nam hay là nữ, đồng thời cũng không ai nhìn ra thực lực của Vô Song, điều này khiến hình ảnh Vô Song trong mắt đám người này trở nên kỳ dị.
Vô Song thực lực cũng chỉ là nhất lưu cao thủ nhưng hắn có Quỳ Hoa Bảo Điển che dấu thực lực rất tốt lại thêm Quy Tức Công, trừ khi Vô Song muốn lộ ra thực lực chân chính nếu không kể cả tông sư cao thủ cũng không có cách nào thăm dò được sâu cạn của hắn cả.
Tất nhiên sâu cạn của Vô Song có như thế nào thì việc hắn là một thí sinh là điều ai cũng nhận ra, chính vì Vô Song là một thí sinh, độ nguy hiểm của Vô Song so với giá trị mà đống hắc lệnh kia đem lại thua kém nhiều lắm.
Thí sinh có thực lực ngang ngửa tông sư cường giả thì mỗi đợt tuyển người đều có nhưng thực lực ngang ngửa tông sư cường giả cũng chưa chắc đã có thể chống lại 4 cái siêu nhất lưu cao thủ vây công, đây là thường thức.
Cho dù biến thái thế nào, cho dù yêu nghiệt cỡ nào thì vẫn là nhất lưu cao thủ, chỉ cần không có hộ thân cương khí thì hoàn toàn có thể bị dứt điểm.
Nhìn thấy đống hắc lệnh nằm ngổn ngang trên mặt đất mà Vô Song ném ra thử

hỏi ai không tham?, ai không muốn thử?.
Ưng Mục vốn cảm thấy Vô Song không ngốc ít nhất từ bên ngoài nhìn vào Vô Song không phải là kẻ ngốc, vậy tại sao lại làm cái hành động xin chết này?.
Nói vài câu uy hiếp đám bọn họ thì cũng thôi đi, dĩ nhiên một hơi ném ra hơn 50 tấm hắc lệnh, đây không phải xin chết thì còn là gì?.
Phải biết 50 tấm hắc lệnh này đủ để toàn bộ sát thủ của Thiên Ý Thành điên cuồng.
Chính vì cái hành động điên cuồng này của Vô Song, khiến đám người Ưng Mục thoáng chút không biết làm gì, để rồi đội ngũ siêu nhất lưu cao thủ thứ hai xuất hiện.
Nếu Ưng Mục đứng hàng thứ 7 tại Hoàng Bảng thì người dẫn đội đang tiến đến kia cũng không thua kếm gì hắn thậm chí còn mạnh hơn một chút – Lục Sâm cường giả đứng thứ 6 trên Hoàng Bảng.
Lục Sâm là một kẻ cho người ta cảm giác rất trẻ, khuôn mặt có vài phần phóng khoáng bất cần, mái tóc màu đen rối bù, trên tay hắn đeo hai chiếc thủ sáo, thoạt nhìn có thể thấy là cao thủ cận chiến.
Lục Sâm vừa tiến đến, căn bản không hiểu việc gì xảy ra, hắn chỉ hiểu duy nhất... một núi nhỏ hắc lệnh ở trước mặt, ánh mắt Lục Sâm lập tức sáng lên.
“Ha ha, không hổ là bạn tốt của ta, Ưng Mục ngươi muốn chia thế nào? chúng ta chia 5-5 được chứ”.
Lời nói của Lục Sâm cực kỳ tự tin, đơn giản vì hắn có thực lực ăn chia 50-50 với Ưng Mục hơn nữa Lục Sâm từ đầu đến cuối không để Vô Song vào mắt.
Nghe lời Lục Sâm nói, đám người Ưng Mục biểu hiện rõ ràng là không mấy vui vẻ, miếng ăn đã đến trước mặt vậy mà còn bị chia đi?.
Tất nhiên không vui là không vui, Ưng Mục biết đám người Lục Sâm căn bản không thua kém đám người của mình, bị Lục Sâm nhìn thấy thì khó mà một lần hốt chọn toàn bộ hắc lệnh được.
Ưng Mục thậm chí còn muốn tát cho mình hai cái, biết thế thà bất chấp tất cả tiêu diệt kẻ quái dị tóc trắng kia, mang theo toàn bộ hắc lệnh rời đi, hắn cảm thấy mình thật sự rất buồn cười, dĩ nhiên để một cái tân sinh dọa thành thế này.
Ưng Mục ánh mắt nhìn Vô Song lại càng có mấy phần sát khí.
Về phần Lục Sâm, thấy ánh mắt Ưng Mục nhìn Vô Song cũng quay đầu lại quan sát hắn, ánh mắt hiện lên một tia dị dạng.
“Ê, tên kia bản công tử hỏi ngươi, ngươi là nam hay nữ?, là nam nhân tốt nhất là nên tự sát đi, là nữ nhân thì bản công tử có thể cho ngươi một con đường sống, hơn nữa đám hắc lệnh này là một mình người thu gom?, ngươi biết chỗ thug om?”.
Đối với vẻ cười nói của Lục Sâm, Vô Song động.
Tại sao Vô Song lại ném hắc lệnh ra?, đơn giản hắn muốn giết người mà thôi.

Từ giây phút này trở đi, Thiên Ý Thành sát thủ đến bao nhiêu, hắn giết bấy nhiêu.
Lục Sâm đang cười cười nói nói đột nhiên ánh mắt trợn ngược lên, không chỉ Lục Sâm mà toàn bộ đám siêu nhất lưu cao thủ có mặt ở đây ánh mắt đều trợn ngược, Vô Song quá nhanh, nhanh đến mức không tưởng.
Đây không còn là tốc độ trong Hoàng Bảng nữa, tốc độ của Vô Song kinh khủng đến mức... chí ít cũng rơi vào 10 người đầu tiên tại Huyền Bảng.
Lục Sâm cười rất vui vẻ vì vậy đến khi chết hắn vẫn cười rất vui vẻ, chỉ duy nhất có đôi mắt là trợn ngược lên mà thôi, cổ của Lục Sâm vừa vặn bị một cây châm vàng xuyên qua, máu tươi lại phun ra thứ máu huyết kia tiếp tục bám lên người Vô Song.
Giết người chỉ đơn giản như vậy, không hơn.
Vô Song sau khi giết chết Lục Sâm, thân hình lướt nhẹ về phía sau, hắn chậm rãi lau đi vết máu trên châm vàng, sau đó khẽ vuốt mái tóc trắng của mình ra sau đầu, khóe miệng Vô Song cong lên một nụ cười ghê rợn, ít nhất nụ cười của hắn làm toàn bộ đám sát thủ Thiên Ý Thành cảm thấy ghê rợn.
....
Nếu có người ở đây, tuyệt đối sẽ cảm thấy sợ hãi vô cùng, trên thảm cỏ xanh mướt đầy những xác chết.
Giữa trung tâm của xác chết là một thân ảnh, mái tóc màu trắng phiêu hốt trong gió, ánh mắt của hắn đỏ như máu, yêu dị đến tận cùng.
Xung quanh hán có 10 cái xác chết, trong đó 8 người là của Thiên Ý Thành.
Bên cạnh hắn cắm một cây trường thương, trên cây trường thương buộc một túi vải trắng, chỉ cần nhìn bằng mắt cũng có thể thấy bên trong đầy hắc lệnh, thậm chí có cả huyết lệnh.
Huyết lệnh là lệnh bài của sát thủ Thiên Ý Thành, giá trị 5 điểm tích phân.
Vô Song lấy xác người làm ghế, giữa mảnh cỏ xanh mượt này hắn tự tạo cho mình một cái vương tọa bằng máu và xương, một cái vương tọa làm người khác rét run.
Vô Song là ai?, hắn có thể đơn thương độc mã giết chết Thiên Lương, thậm chí Vô Song tin tưởng toàn lực của hắn chỉ sợ có thể so với Cự Môn, loại cường giả này chính là vô địch trong thí luyện.
Hắn giết người không cần điệu thấp, hắn giết người không cần xem số lượng.
....
“Bắn pháo hiệu cầu cứu đi”.
Giọng nói của Vô Song mang theo trút âm trầm, trong giọng nói vẫn mang theo sát khí nhè nhẹ làm thiếu nữ bên cạnh run lên không thôi.
Gia Bình, chính là được Vô Song cứu.
Vô Song hắn dù sao cũng không phải là ma đầu giết người không chớp mắt, hơn

nữa... hắn có thể nhìn thấy ánh mắt cầu sinh mạnh mẽ của Gia Bình, ánh mắt này rất giống tiểu tử Phi Lưu đang trọng thương kia, vì vậy hắn liền cứu Gia Bình.
Gia Bình bản thân cũng không phải bị thương quá nặng, nàng lúc này có thể đi lại một cách tập tễnh, ánh mắt to tròn mang theo vài phần sợ hãi cùng vài phần tò mò nhìn Vô Song đang ngồi đó.
Nàng hiện nay trong lòng cảm thấy rất nhiều tư vị hỗn tạp.
Gia Bình lúc đầu rất sợ, phi thường sợ hãi, nàng thật sự sợ Vô Song sẽ giết chết mình, Vô Song khi giết người sát khí quá kinh khủng, giây phút Vô Song lại gần nàng, nàng thậm chí tưởng mình đã là người thiên cổ, trước cái sát khí kia nàng căn bản không nhúc nhích được.
Chỉ là Gia Bình không ngờ Vô Song vẽ vì nàng rút mũi tên kia ra, mũi tên cắm vào xuyên qua thịt tất nhiên không phải nói muốn rút là rút, đau đớn vô cùng tuy nhiên Vô Song lại thật sự có thể làm được.
Thế giới này không có thuốc tê nhưng hàn khí có thể làm thuốc tê, Vô Song thậm chí dùng hàn khí làm Gia Bình bản thân căn bản mất đi luôn cảm giác ở chân, thậm chí hắn còn sợ nàng cử động trực tiếp điểm huyệt nàng.
Phương pháp xử lý vết thương là mười phần thô bạo nhưng cũng cực kỳ triệt để, vậy mà có thể thực sự rút được mũi tên kia ra, sau đó Vô Song không hỏi nàng lấy một câu, cũng không quan tâm nàng đến một câu, hắn chỉ vứt cho nàng vài cái ông trúc.
Những ống trúc này chính là pháo hiệu, là pháo hiệu của Thiên Ý Thành sát thủ.
Thiên Ý Thành sát thủ luôn luôn mang theo pháo hiệu để liên lạc với nhau, thậm chí giúp đỡ lẫn nhau tiêu diệt cấc nhóm thí sinh đi thành từng cụm lớn, dù sao sát thủ chỉ có 36 người còn thí sinh tham dự lên tới 90 người, đương nhiên cũng cần hợp công.
Muốn hợp công liền cần pháo hiệu, pháo hiệu này một khi bắn lên không trung lập tức sẽ được các đội sát thủ khác của Thiên Ý Thành hưởng ứng, liền có thể tiếp viện cho nhau.
Tất nhiên thông thường, nếu không phải trường hợp quá khẩn cấp thì không ai sẽ dùng pháo hiệu, dù sao thêm một người là bớt một phần điểm số, ai lại muốn chia một chén canh?.
Gia Bình cầm lấy ba ống pháo hiệu trên tay, khuôn mặt xinh đẹp nhìn Vô Song, sau đó khẽ cắn răng.
Nàng rất sợ Vô Song nhưng nàng phải nói.
“Xin... xin lỗi, có thể trả lại cho ta... cho ta tấm lệnh bài kia không?”.
Giống như với Ưng Mục, cho dù biết nói ra câu này có thể dẫn đến cái chết, có thể bị Vô Song trực tiếp giết đi nhưng nàng vẫn phải nói, sợ hãi thế nào nàng cũng vẫn phải nói.
Vô Song quay đầu lại nhìn Gia Bình, đây là một nữ nhân cực kỳ khó hiểu, ánh

mắt cầu sinh của nàng nói rõ nàng cực kỳ khát vọng sẽ sống, nhưng nàng lại có thể can đảm vứt bỏ sự sống để đổi lấy tấm lệnh bài kia, loại nữ nhân này, Vô Song gặp không nhiều.
Trong mắt nàng có một loại chấp niệm, so với lấy lại tấm lệnh bài kia, sự sống của nàng tính là gì?.
Vẫn câu nói cũ, sự can đảm đôi khi đến từ không dám, nàng không dám chết nên phải can đảm mà sống, nhưng nàng càng không dám để mất tấm hoàng kim lệnh bài kia, vì tấm lệnh bài đó nàng liền có can đảm đi chết.
Vô Song đột nhiên mỉm cười, hắn mỉm cười làm Gia Bình hoàn toàn bất ngờ, nàng tuyệt không ngờ một ma đầu giết người không chớp mắt như Vô Song lại biết cười.
Vô Song cũng không nghĩ gì, ném lại tấm hoàng kim lệnh bài cho Gia Bình. Đây là một cô nàng thú vị.
Gia Bình lập tức luống cuống đỡ lấy tấm lệnh bài, nàng ôm chặt nó vào lòng như đang nắm một báu vật vô giá vậy.
Vẻ mặt ửng hồng nhìn Vô Song, cực kỳ kích động thậm chí đôi mắt to tròn kia còn chảy ra hai hàng nước mắt.
“Cảm ơn... cảm ơn ngươi, ngươi không phải là người xấu, ngươi là người tốt, rất tốt”.
Vô Song với lời cảm ơn của nàng chỉ nhè nhẹ lắc đầu, ánh mắt hướng về phía đống pháo hiệu kia.
“Nổ pháo hiệu đi, ngươi quá lề mề”.
Nhan Bình nghe vậy mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, nàng loay hoay một chút, sau đó rốt cuộc cũng bắn được pháo hiệu lên trời.
Lại một lần nữa, đám mây hình nấm màu đỏ được phóng lên bầu trời.
Nhìn lên đám mây kia, Vô Song khóe miệng cong lên.
Gộp hết mọi việc, làm một lần.
....
“Đại ca, ta sắp gãy chân rồi, vùng đất quỷ quái gì đây?”.
Trong khu rừng, một tâm thanh phàn nàn vang lên, đây là một nhóm người, toàn bộ đều là nam tử.
Bốn người này chính là đám người Vu Chiến Dã.
Cả bốn người vốn là đi theo lời Cơ chỉ đường, một đường không dám đi lệch chút nào vì vậy liền tiến vào mê trận của Cơ, suốt từ trưa ngày thứ ba đến tận bây giờ vẫn chưa thể thoát ra được khỏi mê trận.
“Im miệng, bớt phàn nàn, đi tiếp đi”.
Vu Chiến Dã đối với mấy huynh đệ phía sau khẽ gắt, có điều chính khuôn mặt hắn cũng mệt mỏi vô cùng.
Vu Chiến Dã không có ngu, hắn tất nhiên biết bản thân mình trúng kế của Cơ, rõ

ràng đang bị Cơ hộ pháp trêu đùa bất quá trêu đùa thì như thế nào?, hắn căn bản không dám mở miệng mắng chửi, hơn nữa toàn bộ đội ngũ của hắn cũng không ai dám mở miệng.
Lý do cực kỳ đơn giản, Cơ là giám sát chính của thí luyện năm nay, bọn họ còn chưa trêu chọc đến Cơ đã thảm như vậy, nếu trong lúc lỡ miệng nói cái gì không phải chỉ sợ chẳng còn mạng mà đi ra ngoài.
Vu Chiến Dã cùng đám huynh đệ bị hành đủ thảm, bọn hắn tất nhiên biết là mê trận nhưng làm được gì?, không phá được trận thì cũng thế, cảnh tượng đâu đâu cũng là giống nhau, căn bản không biết đi thế nào mới đúng.
Bằng vào thể lực của tông sư cao thủ lại trải qua vô số trận chiến mà hiện nay cũng cảm thấy đôi chân run run, đã đủ hiểu ngày hôm qua Vu Chiến Dã bị tra tấn thể lực như thế nào.
Đám bọn họ vốn đã buông tay nhưng không ngờ một người trong đám lại bất ngờ lên tiếng.
Kẻ này gọi là Triệu Hoành.
Triệu Hoành lúc này khuôn mặt ngập tràn không thể tin, cũng mang theo cực độ vui mừng.
“Đại ca, quang cảnh, quang cảnh thay đổi rồi”.
Âm thanh của Triệu Hoàn vang lên lập tức đề tỉnh cả đội ngũ này, Vu Chiến Dã mắt hổ trừng lớn, sau đó thật sự không tin nổi vào mắt mình nữa.
“Thay đổi rồi, thật sự thay đổi rồi, ta còn nghe thấy tiêng suối ở đây, anh em, theo ta”.
Vu Chiến Dã căn bản không đợi được, đội ngũ của hắn cũng không đợi được, toàn bộ đều lao một mạch về phía trước, bằng tốc độ của tông sư cảnh cường giả lại toàn lực chạy đi, căn bản liền không mất bao nhiêu thời gian, thật sự chạy ra được khỏi mê trận của Cơ.
Đương nhiên đây không phải là do bọn họ có bao nhiêu thực lực mà là vì mê trận của Cơ đến rạng sáng ngày thứ 4 sẽ tự động biến mất mà thôi.
Bốn cái tông sư cao thủ chạy ra ngoài, liền ngồi bệt xuống đất, mặt ai cũng tái nhợt thở cũng không ra hơi, nhìn thấy dòng suối trước mặt cả bốn lập tức lao đến, dùng cái mát lạnh của nước làm tỉnh người, thậm chí chữa cháy cho cổ họng khát khô.
Vu Chiến Dã cả đời hắn còn chưa bao giờ uất ức như vậy, mà căn bản có uất ức hơn nữa hắn cũng không thể nói với ai, chỉ đành nghiền răng ken két.
Uống từng ngụm nước suối, Vu Chiến Dã mới thở ra một hơi, bình ổn lại tâm tình nhưng ánh mắt của hắn rất nhanh lại trợn ngược lên.
Hắn nhìn thấy ám hiệu.
Ám hiệu kia thật ra được hiểu theo một nghĩa khác, bình thường nếu có thể giải quyết được sẽ không có bất cứ một đội ngũ Thiên Ý Thành sát thủ nào muốn

phóng pháo hiệu, chỉ khi mọi việc quá tầm kiểm soát, ám hiệu mới được phóng lên.
Là trường hợp nào để một đội ngũ sát thủ của Thiên Ý Thành cảm thấy vô lực?.
Đầu tiên là các thí sinh xếp thành tổ đội, thứ hai chính là trong một đội ngũ thí sinh xuất hiện kinh người nhân vật.
Không biết vì lý do gì, cả bốn người Vu Chiến Dã trong đầu liền hiện ra hai chữ.
Bốn người cùng nhìn nhau, sau đó đồng thanh hô.
“Mục tiêu?”.
Lập tức cả bốn người cùng nhau động thân, bọn họ là người của Huyết Chích Đoàn chứ không phải như đám người Cự Môn được Thôi Trình Tú thuê xuống tuy nhiên bọn họ cũng có đặc điểm giống nhau gọi là lợi ích.
Bất cứ đội ngũ nào giết chết được ‘mục tiêu’ liền được trọng thưởng cực hậu.
Vu Chiến Dã vốn tưởng mình bị giam mất một ngày thì mục tiêu đã bị đám người Cự Môn ăn sạch, nay lại thấy cơ hội chém giết mục tiêu sao hắn có thể không kích động?.
....
Pháo hiệu bắn ra, Vô Song cũng không biết sẽ kéo một đội ngũ tông sư cường giả tiến đến, mà có biết thì hắn cũng không quan tâm.
Hắn ngồi trên ‘vương tọa’ của riêng mình, toàn bộ tinh – ý – thần đều tập trung lại.
Hắn đang đợi đợt sát thủ đầu tiên tiến đến.
Vô Song biết chỉ có tổng cộng 9 đội sát thủ được phái ra, lúc này đã có 4 đội sát thủ bị toàn diệt tính cả đội sát thủ của Tương Vân, từ đó tỷ lệ hắn bị vây công rất thấp, lại thêm thực lực của hắn nếu không phải tông sư cao thủ thì đến bao nhiêu hắn giết bấy nhiêu.
Về phần là tông sư cao thủ thì sao?, mọi việc càng dễ làm, hắn liền vì đám đồng đội kia lôi kéo tổ đội tông sư rời đi, rời thật xa nơi này.
Thời gian lặng lẽ trôi qua, 1 tiếng, rồi 2 tiếng...
Ở bên cạnh Vô Song, Gia Bình vẫn ngoan ngoãn ngồi một góc, ánh mắt thỉnh thoảng lại lén nhìn Vô Song đang nhập định.
Nàng bị thương ở chân liền không thể chạy được, nàng chỉ là không hiểu vì cái gì Vô Song lại bắn pháo hiệu?, chẳng khác nào ‘ lạy ông tôi ở bụi này ‘.
Tất nhiên nàng hiểu hay không cũng không quan trọng, nàng chỉ biết mạng nàng hiện nay liền gắn chặt với Vô Song rồi.
Đột nhiên Vô Song mở mắt, ánh mắt của hắn khẽ liếc nhìn Gia Bình làm nàng giật thót.
Đối với Gia Bình, Vô Song chỉ nhẹ lắc đầu.
“Ngươi tên gì?”.
Câu hỏi quá đột ngột làm Gia Bình căn bản không biết trả lời như thế nào.

‘Hắn... hắn chẳng nhẽ muốn hỏi tên thật của ta?, hay... hay chỉ hỏi tên xưng hô... ta trả lời hắn thế nào mới tốt’.
Cái cổ trắng ngần khẽ nuốt xuống, khóe môi của nàng mấp máy.
“Ta gọi là... Gia... Gia Bình”.
Vô Song nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, hắn thản nhiên gật đầu.
“Gia Bình sao? “.
Vô Song đơn giản chỉ là hỏi lại, nhưng không ngờ nàng lại giật thót, sau đó giọng nói có chút lý nhí.
“Không.... không phải, Gia Bình là tên giả.... tên ta... tên ta là Hoàn Nhan Bình”.
Vô Song vẫn là hơi hơi chớp mắt, hắn cảm thấy nữ nhân này quá mức thật thà rồi, vì vậy hắn đưa tay ra, nhẹ xoa đầu nàng.
“Hoàn Nhan Bình đúng không?, tên rất hay. Chút nữa có việc gì cũng ở nguyên đây, ngươi... không chết được”.
Vô Song nói xong, hắn đứng lên nắm lấy Hắc Long Kiếm.
Ánh mắt một lần nữa trở lại màu huyết hồng, nhưng đồng thời khuôn mặt của hắn cũng được che đi, được một tấm mặt nạ che đi.
Mặt nạ này, Vô Song vơ bừa trên một tên Thiên Ý Thành sát thủ.
Hắn hướng ánh mắt nhìn về phía xa xa, hắn nhìn thấy đối thủ đầu tiên rồi.
Đám người Vu Chiến Dã, khi đi ra khỏi bìa rừng, không ngờ cũng nhìn thấy Vô Song.
Không thể không nói, hình tượng của Vô Song hiện nay phi thường đáng sợ.
Lấy xác người làm chỗ ngồi, lấy máu huyết nhuộm lên thân thể, sát khí của hắn lúc này đáng sợ đến mức thân là sát thủ trong Huyết Chích Đoàn cũng cảm thấy khó thở.
Vô Song cần chính là cần một cái hạ mã uy.
Vô Song không có hứng giết người rồi xây thành mấy hình thù kỳ dị, hắn không biến thái đến vậy, hắn làm chỉ cầu một cơ hội, hắn cần là cần mượn ‘uy’.
Vô Song căn bản cũng không để đám người Vu Chiến Dã kịp suy nghĩ hay kịp ổn định trận hình, chỉ thấy Vô Song đưa một viên đan dược vào miệng.
Vô Song không có đan dược, đan dược liền lấy từ chỗ Tương Vân, dù sao trên người Tương Vân chưa bao giờ thiếu đan dược.
Tất nhiên đan dược của Tương Vân chủ yếu là để hồi phục nội lực cùng một số công hiệu trị liệu khác, tác dụng tăng cường chiến lực vốn là không lơn.
Viên đan dược của Vô Song sử dụng là viên đan dược duy nhất... khác biệt.
Viên đan dược này cũng không xa lạ gì, đây chính là Hoàng Cực Đấu Linh Đan.
Hoàng Cực Đấu Linh Đan chính là cửu phẩm hoàng đan, trong thiên hạ này người có thể luyện chế được đan dược bậc này chỉ đếm trên đầu ngón tay.
Hoàng Cực Đấu Linh Đan chính là đan dược dùng để áp đáy hòm, bởi nó có thể khiến nội lực bản thân sôi sục, sau đó tăng cường nội lực của chính chủ nhân,

loại đan dược này tăng cường bao nhiêu nội lực liền phải nhìn xem, thân thể chủ nhân chịu được bao nhiêu.
Tất nhiên đã là đan dược thì luôn giống nhau, đan dược 10 phần mang theo 7 phần dược cùng 3 phần độc.
Cắn nát Hoàng Cực Đấu Linh Đan, thân hình Vô Song lướt đi trong gió.
Hắn là Tiên Thiên Chí Âm Thể, thể chất của hắn chính là thiên hạ tối cương, thể chất không mạnh mẽ như Tiên Thiên Chí Dương Thể nhưng bản thân mềm mại vô cùng, sức chịu đựng dược lực cũng cao đến biến thái.
Nội lực Vô Song bắt đầu dùng tốc độ kinh người mà trăng trưởng, sau đó theo nội lực tăng trưởng cơ thể Vô Song xuất ra kinh người hàn khí, hàn khí trên người Vô Song thậm chí khiến cả một vùng không gian xung quanh hắn trở lên giá lạnh.
Bằng vào Hoàng Cực Đấu Linh Đan, nội lực của Vô Song đã không thua kém tông sư cao thủ.
....
Đám người Vu Chiến Dã vốn nắm trong tay hình ảnh của Hồ Phỉ, nào có biết Vô Song là ai?.
Bọn họ cũng giống đám người Cự Môn, căn bản là thiếu thông tin vô cùng, chính vì thiếu thông tin nên sẽ đi theo vết xe đổ của Cự Môn.
Vừa mới nhìn thấy Vô Song đã bị khí thế của Vô Song làm giật mình, đã bị hình ảnh trước mặt làm kinh động không nhẹ, đây chính là mất đi tiên cơ.
Khi Vô Song xuất thủ, một lần nữa bị tốc độ của Vô Song làm cho kinh hãi không thôi, cũng là một lần nữa mất đi tiên cơ.
Hắc Long Kiếm lóe lên, mang theo cực cường hàn khí, Vô Song như một bóng ma lướt đến, kiếm xuất, đầu rơi, máu bắn lên.
Một cái tông sư cảnh cao thủ, mất mạng.
Bằng vào Hắc Long Kiếm chém sắt như chém bùn, Vô Song không ngại ra tay với bất cứ cái tông sư cao thủ này.
Kiếm trong tay nhẹ chuyển, lưỡi kiếm xoay ngược chém từ dưới lên, một kiếm cắt không mà đến, một kiếm cực ngón hướng về một tông sư khác ra tay.
Kẻ này hơn đồng bạn mình 1 giây chuẩn bị vì vậy cũng kịp nắm lấy Huyết Chích Tử trong tay đỡ lấy Hắc Long Kiếm.
Chỉ nghe một tiếng ‘keng ‘ thanh thúy vang lên, tia lửa bắn ra đồng thời Hắc Long Kiếm bị đánh bay lên trời.
Theo Hắc Long Kiếm bay lên, thân hình Vô Song hoàn toàn biến mất, có chăng chỉ còn cái lạnh thấu xương còn lại.
Sau đó.... cũng không còn sau đó.
Huyết Chích Tử nổi tiếng dùng để công kích, lực công kích cực cường hơn nữa còn có tác dụng làm khiên chắn phòng ngự tuy nhiên điểm yếu của nó là độ cơ

động.
Vô Song lần thứ hai hiện ra, đã xuất hiện ngay trước mắt tên tông sư cao thủ kia, châm vàng nắm chặt một đâm.
Đâm đầu tiên là toàn lực, xuyên thủng qua vai phải.
Kẻ kia đương nhiên có hộ thân cương khí nhưng hộ chân cương khí đáng là gì?, ít nhất Vô Song hiện nay không sợ hộ thân cương khí, phải biết hộ thân cương khí của mỗi người cũng chia mạnh yếu, đám tông sư của Huyết Chích Đoàn từ trước đến nay cùng cản giới chiến đấu chưa bao giờ gọi là mạnh.
Một châm vàng đâm xuống, sau đó rút ra, châm xoay ngược lại, xuyên cổ, rút châm, máu tiếp tục bắn ra.
Nhẹ xoay người, ngón tay ngọc khẽ thả, châm vàng phá không lao ra, trực tiếp bắn thẳng về một tông sư khác đang lao đến, tốc độ nhanh kinh người chỉ tiếc cũng không giết được kẻ kia, tên tông sư kia vẫn kịp đưa Huyết Chích ra đỡ, thân thể bị chấn động liên tục lùi lại ba bước mới ổn định thân hình.
Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, khi Vô Song lần thứ hai đưa tay ra, nắm lấy Hắc Long Kiếm vừa vặn rơi xuống, đội ngũ của Vu Chiến Dã chỉ còn lại hai người.
Trước mặt một Vô Song như sát thần hàng lâm, Vu Chiến Dã cùng Triệu Hoành bốn mắt nhìn nhau, toàn thân đều run lền cầm cập.
Vu Chiến Dã thậm chí không nói nhiều, trực tiếp nắm lấy Huyết Chích ném mạnh ra, sau đó cả người... vậy mà bỏ chạy.
Triệu Hoành thấy vậy cũng lập tức xoay người bỏ chạy, hắn cũng ném ra Huyết Chích.
Hết cách rồi, ai bảo Vô Song quá kinh khủng?.
Trong mắt bọn họ Vô Song căn bản không phải nhất lưu cao thủ, cũng không phải siêu nhất lưu cao thủ.
Vô Song lúc này là Tông Sư cường giả hơn nữa còn là một cái Tông Sư cường giả có siêu cường lực sát thương, chỉ sợ đã đặt một chân vào Đại Tông Sư cảnh giới, lúc này không chạy thì có thể làm gì?.
Vô Song tay nắm chặt Hắc Long Kiếm, mạnh mẽ một chém.
Bằng vào Hắc Long Kiếm, hắn đánh bay một cái Huyết Chích sau đó vận dụng Kim Nhạn Công, đạp một chân vào một cây Huyết Chích khác, cả người bắn lên.
Cổ tay hắn nắm chặt Hắc Long Kiếm, ánh mắt sát khí càng ngày càng lộ rõ.
“Nga Mi Băng Hàn Kiếm – Phiêu Tuyết Xuất Vân Kiếm”.
Nga Mi Kiếm Pháp với Vô Song không xa lạ gì, đây chỉ là bản cải tiến mà thôi, dùng Tiên Thiên Chí Âm Hàn Khí làm nội lực, bắn ra cực hàn kiếm khí.
Một kiếm này đủ sức trọng thương Tông Sư cường giả ví dụ như trận chiến với Thiên Lương vậy tuy nhiên dưới tác dụng của Hoàng Cực Đấu Linh Đan một chiêu này giết Tông Sư thừa sức.

Kiếm khí cực sắc bén mang theo hàn băng lực lượng xé không mà đến, bản thân Vu Chiến Dã đang chạy nghe thấy tiếng gió rít còn cảm thấy tê cả da đầu, tất cả những âm thanh hắn nghe được, chỉ còn là tiếng hét thảm của Triệu Hoành đằng sau.
Một kiếm xuyên ngực, một kiếm mất mạng.
Giết người vốn đơn giản vô cùng.
......
Nhìn theo bóng lưng của Vu Chiến Dã bỏ chạy, Vô Song khẽ nhắm mắt lại, hắn bắt đầu ước lượng nội lực của chính bản thân mình.
Nội lực của hắn, còn lại 7 phần.
7 phần nội lực, giết Vu Chiến Dã thừa sức, hơn nữa Vô Song còn muốn... nhiều hơn thế.
Góp hết mọi việc, giải quyết một lần.
Hắn nắm chặt Hắc Long Kiếm, khóe miệng cong lên thân hình lướt đi trong gió, tốc độ của Vô Song không nhanh cũng không chậm nhưng thủy chung giữ khoảng cách vừa đủ cùng Vũ Chiến Dã.
Loại cảm giác này cho Vu Chiến Dã thấy khủng hoảng vô cùng.
Hắn nhanh, Vô Song cũng nhanh, hắn chậm Vô Song cũng chậm, hắn cho dù làm mọi cách khoảng cách hai bên thủy chung vẫn giữ nguyên không thay đổi dù chỉ một ly.
Vu Chiến Dã lần này bị dọa sợ rồi, hắn bị thực lực của Vô Song dọa tái cả mặt, hơn nữa lúc này cho vù Vu Chiến Dã có ở lại chiến đấu, hắn cũng dễ dàng bị Vô Song chém chết tại chỗ.
Vô Song không cần ăn đan dược, trong 50 chiêu có thể lấy mạng Vu Chiến Dã.
Vô Song sau khi ăn đan dược, hắn giết Vu Chiến Dã chỉ cần 10 chiêu.... đấy là tính Vu Chiến Dã ở toàn thịnh trạng thái còn với Vu Chiến Dã cả đêm bị vây trong mê trận lại thêm hoảng sợ cực độ, hắn giết đối phương chỉ cần 3 chiêu.
Từ giây phút Vô Song nhìn thấy Huyết Chích, Vô Song liền biết đám tay sai của Ngụy Trung Hiền có tham dự trong Tu La Thí Luyện lần này.
Ngụy Trung Hiền lần này cử bao nhiêu người đến, Vô Song liền tiễn đi một thể.
....
Vu Chiến Dã rất sợ, hắn phi thường sợ vì vậy hắn phóng ra pháo hiệu.
Pháo hiệu chính là để cầu cứu, hắn chỉ cầu có người có thể giúp hắn ngăn cản sát thần đằng sau, nhiệm vụ lần này hắn căn bản không dám tiếp nhận nữa, hắn chỉ cầu chạy thoát.
Pháo hiệu của Vu Chiến Dã bắn lên, sắc mặt của hắn vẫn là tái mét, chỉ biết cắm đầu mà chạy.
Vô Song thì khác, chỉ thủy chung bám theo hắn, Vô Song đang chờ, trước khi dược lực của Hoàng Cực Đấu Linh Đan hết tác dụng, hắn liền giết cho thiên hôn

địa ám, giết cho đám sát thủ của Thiên ý Thành run sợ thì thôi.
Trong Tu La Thí Luyện, giết người vô tội, giết người có công.
....
Năm phút, chỉ năm phút trước mặt Vu Chiến Dã đã hiện ra nhóm người đầu tiên.
Đây là một nhóm bốn siêu nhất lưu cao thủ tụ hợp, là sát thủ Thiên Ý Thành dựa theo pháo hiệu mà chạy đến.
Người dẫn đầu họ Thường tên Uy Phương, Thường Uy Phương bản thân là cao thủ dùng thương xếp thứ 11 tại Hoàng Bảng, trong Thiên Ý Thành thế hệ trẻ này cũng có thể coi là cường giả.
Thường Uy Phương cùng đoàn đội của mình vốn ở khá xa, khi nhìn thấy đợt pháo hiệu đầu tiên do Hoàn Nhan Bình bắn ra lập tức di chuyển, khi đến phụ cận lại nhìn thấy đợt phái hiệu thứ hai, dựa theo tôn chỉ của Thiên Ý Thành liền cắn răng tăng tốc, muốn trợ giúp ‘đồng đội’.... thậm chí là muốn xin một chén canh.
Dù sao trong đầu Thường Uy Phương mà nói, Tu La Thí Luyện vốn là sát thủ của Thiên Ý Thành đi săn người, hiếm hoi lắm mới gặp phải xương cứng hơn nữa cho dù có gặp xương cứng cũng có thể bỏ chạy thậm chí dùng uy thế số lương mài chết đối phương.
Quan trọng hơn, năm nay có đến 16 tông sư tham chiến, có đám tông sư này ở đây, Thường Uy Phương hắn việc gì phải sợ.
Quả thật, Thường Uy Phương không cần phải sợ, vì hắn không có thời gian để sợ.
Hắn nhìn thấy... một vị Tông Sư cao thủ đang đạp không mà đến bằng tốc độ kinh khủng, nhìn thấy có tông sư cao thủ đang lao đến đội ngũ của mình bản thân Thường Uy Phương có chút thất vọng, hắn biết tông sư cao thủ xuất hiện thì khả năng rất lớn đến cả xương còn chẳng còn cho đội ngũ hắn.
Chỉ là dần dần Thường Uy Phương cảm thấy không đúng, sắc mặt vị tông sư cao thủ kia trắng bệch không còn giọt máu, rõ ràng là đang vô cùng sợ hãi.
Thường Uy Phương không hiểu, là cái gì khiến một vị Tông Sư cao thủ sợ hãi đến thế?.
Tất nhiên rất nhanh hắn có được câu trả lời, khi mà Vu Chiến Dã lao qua người hắn, Thường Uy Phương đã nhìn thấy sau lưng vị tông sư cao thủ của Thiên Ý Thành là cái gì.
Chỉ một ánh mắt, chỉ một ánh mắt của người kia gần như đông cứng toàn bộ đoàn đội của hắn.
Ánh mắt kia đáng sợ bực nào?, hàn khí của ngươi kia kinh khủng bực nào?.
Không có bất cứ ngôn ngữ thừa thãi nào, bóng người lướt qua, kiếm xuất, đầu rơi.
Đầu người bay lên chỉ là không có huyết bắn, trên cổ đám người này vậy mà xuất hiện một lớp băng nhàn nhạt, từng cái thi thể không đầu lần lượt rơi xuống.

Chín đội ngũ sát thủ của Thiên Ý Thành, lúc này chỉ còn 3.
Bốn đội hình tông sư cường giả, lúc này chỉ còn lại 2 đội, từ 16 tông sư cường giả chỉ còn vèn vẹn 9 người.
Vô Song lúc này còn lại 6 thành nội lực, ánh mắt hắn càng ngày càng lạnh.
"Giết hắn, chỉ cần 3 thành nội lực không hơn, giết".
Khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, Vô Song một đường truy đuổi, căn bản không có dấu hiệu dừng lại.
Vô Song không dừng... nhưng Vu Chiến Dã liền sắp đột quỵ rồi, nội lực của hắn trải qua một đêm bị Cơ tra tấn đã sớm không chịu nổi, lại thêm một đường bị Vô Song đuổi giết, dùng hết tốc độ mà đuổi dẫn đến bản thân không còn bao nhiêu nội lực, hắn chỉ sợ không chạy nổi bao xa.
Rất may 'trời không tuyệt đường người'.
Trước mặt Vu Chiến Dã là một đội ngũ khác, một đội ngũ mà hắn quen.
Một cái tông sư đội ngũ.
Vu Chiến Dã cười, hắn cảm thấy trời không tuyệt đường hắn, nhưng Vu Chiến Dã cũng không biết, Vô Song cũng cười, Vô Song cũng cảm thấy, ông trời đang đối rất tốt với hắn, ít nhất là trong ngày hôm nay là vậy.
....

Quyển 2 Chương 44
Quỳ hoa khoe oai

Vu Chiến Dã rất sợ, hắn phi thường sợ hãi kẻ ở sau lưng.
Thân là tông sư cường giả Vu Chiến Dã lại cngf biết người sau lưng hắn mạnh đến mức nào, loại kiếm khí sắc bén kia trong cùng cấp tông sư Vu Chiến Dã cả đời ít thấy, lại thêm thứ tốc độ kinh khủng khiếp kia tuyệt đối trở thành tồn tại bất bại tại tông sư cảnh.
Đây cũng không phải là nói quá, nắm giữ tuyệt cường sức tấn công cùng kinh người tốc độ liền có thể đảm bảo tiên thiên bất bại, đây cũng chính là loại chiến lực mà Quỳ Hoa Bao Điển hướng đến.
Quỳ Hoa Bảo Điển bắt đầu trở nên bá đạo nhất khi cường giả chân chính bước vào tông sư cảnh giới.
Ở tông sư cùng đại tông sư cảnh giới là lúc Quỳ Hoa Bảo Điển rất khó gặp đối thủ bởi sức tấn công của nó quá đáng sợ cùng cái tốc độ không thuộc về nhận thức của con người.
Trừ khi sử dụng cảm khí của ngũ tuyệt cấp cao thủ còn có thể nhìn ra tốc độ của chủ nhân Quỳ Hoa Bảo Điển, nếu không rất khó chiến đấu, thấy còn không thấy thì đánh con khỉ gì?.
Vu Chiến Dã không nhìn thấy Vô Song ăn đan dược, vì vậy hắn chỉ đơn giản nghĩ đến Vô Song là tông sư cường giả đỉnh cấp mà thôi, từ đó Vu Chiến Dã nghĩ được càng ngày càng xa.
Kẻ này thực lực trong cùng cấp có thể coi là bình thường vô cùng tuy nhiên đầu óc của hắn lại không đơn giản, ít nhất từ mặt liên tưởng, Vô Song thật ra cũng là không biết trong khoảng thời gian cắm đầu cắm cổ chạy kia Vu Chiến Dã rốt cuộc đã nghĩ đến cái gì rồi, liên tưởng đến việc gì rồi?.
Theo Vu Chiến Dã suy nghĩ, hắn cảm thấy thật ra Cơ trưởng lão cũng không phải đang muốn ngăn cản bọn họ mà là giúp đỡ bọn họ, việc nhốt bọn họ ở lại bên trong mê trận liền để bảo vệ đám bọn họ trước ma đầu tóc bạc kia.
Suy nghĩ này một khi xuất hiện liền càng ngày càng trở nên không thể xóa nhòa trong đầu Vu Chiến Dã, dù sao theo hắn thì Thiên Ý Thành không có lý do gì để trở mặt với triều đình mới đúng, hai bên trở mặt với nhau căn bản chỉ là thiệt cho Thiên Ý Thành, Thiên Ý Thành dù sao vẫn đang được Thanh triều bảo hộ.
Nghĩ đến đây, sắc mặt Vu Chiến Dã càng thêm trắng bệch, vì cái gì Cơ lại muốn bảo vệ bọn họ... mà không phải tự mình ra tay giết chết ma đầu tóc bạc kia?.
Vu Chiến Dã có thể lấy mạng ra đảm bảo, thiên tài tham dự thí luyện Vương Bản Sơn không thể mạnh đến một bước này, loại thực lực này chỉ sợ đã không kém

các tổng chủ đến từ nhất lưu thế lực rồi, tu luyện từ trong bụng mẹ chui ra cũng không thể trước 16 tuổi thực lực đạt tới tông sư đỉnh cấp.
Cơ hộ pháp không ra tay với ma đầu tóc trắng kia... chỉ sợ đến Cơ hộ pháp cũng cảm thấy khó ra tay?.
Vu Chiến Dã đầu óc nảy số rất nhanh, hắn vừa nghĩ đến chỗ này lại càng dùng hết sức bình sinh cong đuôi mà chạy, chỉ hận không thể mọc thêm hai cái chân, thân pháp của hắn so với bình thường vậy mà còn nhanh hơn thường ngày 3 phần.
Tuy nhiên Vu Chiến Dã cũng biết, càng chạy nhanh bao nhiêu nội lực của hắn càng hao tổn bấy nhiêu hơn nữa cho dù tốc độ của hắn nhanh đến mức nào cũng không có khả năng cắt đuôi Vô Song, điều này Vu Chiến Dã cũng biết.
Vu Chiến Dã chỉ cầu, hắn cầu chạy xa nhất có thể, chỉ cần gặp một đội ngũ Tông Sư cường giả khác đến cứu giúp hắn liền có thể thật sự có cơ hội sống sót.
Vu Chiến Dã cũng không biết, suy nghĩ của hắn giống hệt Mộ Dung Võ.
Mộ Dung Võ đã chết, liệu Vu Chiến Dã có như thế hay không?.
....
Vu Chiến Dã một mực chạy, ông trời đối với hắn cũng không tệ, hắn vừa vặn nhìn thấy một tông sư đội ngũ khác.
Hắn không xa lạ gì kẻ kia, cũng lại càng không thích kẻ kia.
Người dẫn đầu đội ngũ tông sư nơi phương xa kia họ Trịnh tên Nam Thiên, là một trong những cao thủ hàng đầu trong lực lượng tông sư cảnh trực thuốc Huyết Trích Đoàn khu vực phía nam.
Trịnh Nam Thiên về cấp bậc cũng chỉ ngang ngửa Vu Chiến Dã nhưng vì thực lực của hắn rất mạnh, trong cùng cảnh giới tông sư cũng coi là nhân vật nổi bật vì vậy mắt luôn cao hơn đầu, bản thân Trịnh Nam Thiên vẫn luôn coi thường thực lực Vu Chiến Dã.
Tất nhiên Vu Chiến Dã cũng không biết làm gì, đánh thì càng đánh không lại từ đó mỗi lần gặp Trịnh Nam Thiên bản thân Vu Chiến Dã luôn thấp đi nửa cái đầu.
Bình thường Vu Chiến Dã tuyệt đối khoogn muốn gặp mặt Trịnh Nam Thiên, nếu không phải lần này là Thôi Trình Tú trực tiếp ra lệnh tập hợp thì Vu Chiến Dã chỉ sợ sẽ không tham gia hành động, bất cứ hành động nào có mặt Trịnh Nam Thiên, Vu Chiến Dã đều không muốn góp mặt tuy nhiên lúc này chưa bao giờ Vu Chiến Dã cảm thấy Trịnh Nam Thiên đẹp trai đến vậy.
Trịnh Nam Thiên trong hàng ngũ Huyết Chích Đoàn cũng là một cái nhân vật nổi tiếng, mỗi lần hành động chỉ cần không có đại tông sư cao thủ áp trận thì Trịnh Nam Thiên sẽ là người lĩnh đội, trong Tu La Môn lần này cũng thế, Trịnh Nam Thiên có thể coi là cường giả mạnh nhất dưới quyền Thôi Trình Tú, hắn so sánh với Cự Môn cũng chỉ hơi yếu hôn một chút mà thôi.
Trịnh Nam Thiên cùng đội ngũ của mình cũng bị vây trong mê trận của Cơ chỉ là

hắn không thảm như Vu Chiến Dã, hắn rất nhanh có thể nhìn ra không đúng, liền cho đội ngũ trực tiếp dừng lại không tiếp tục tiến lên, mãi đến rạng sáng nay đội ngũ của hắn mới đi ra ngoài.
Không thể không nói bất kể là về thực lực hay về khả năng dẫn đội thì Trịnh Nam Thiên hơn Vu Chiến Dã nhiều lắm.
Vu Chiến Dã một đường bỏ chạy, hắn có thể nhìn thấy Trịnh Nam Thiên thì Trịnh Nam Thiên đương nhiên cũng có thể nhìn ra Vu Chiến Dã, ánh mắt của Trịnh Nam Thiên liền hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó cánh tay dơ lên.
“Dừng”.
Hắn nói một câu, toàn bộ ba thân ảnh phía sau đều dừng lại đồng thời đề cao cảnh giới, bọn họ thậm chí mơ hồ còn bước thành một loại bộ pháp bảo vệ Trịnh Nam Thiên ở giữa, chỉ từ biểu hiện này mà xem thì ba tên tông sư đi cùng Trịnh Nam Thiên chắc chắn cũng không yếu.
Cái đội ngũ Huyết Chích Đoàn này kể cả đối mặt cùng đội ngũ Cự Môn có lẽ cũng có lực đánh một trận.
Trịnh Nam Thiên ánh mắt như điện nhìn về phía Vu Chiến Dã, không mất bao lâu, Vu Chiến Dã khuôn mặt trắng bệch toàn thân ướt đãm mồ hôi cũng chạy đến nơi.
Vu Chiến Dã thậm chí thở còn thở không ra hơi, hắn quỳ hai chân xuống mặt đất, cơ thể run run, tay chỉ về phía sau, mặt cắt không còn giọt máu.
“Cứu... cứu mạng”.
Câu nói của Vu Chiến Dã làm Trịnh Nam Thiên rùng mình, ánh mắt vội nhìn về phía sau đường mà Vu Chiến Dã chạy, thậm chí toàn bộ đội ngũ của hắn cùng bật hộ thân cương khí lên, ánh mắt mười phần tập trung.
Vu Chiến Dã trong mắt Trịnh Nam Thiên cho dù thực lực không ra sao nhưng cũng là một cái tông sư cường giả, có thể dọa cho Vu Chiến Dã đến mức mặt cắt không còn giọt máu nào như vậy phải là việc kinh khủng bực nào, phải là cường giả đáng sợ bực nào?.
Trịnh Nam Thiên đúng là có thể đánh bại Vu Chiến Dã nhưng cũng phải mất một phen công phu, hơn nữa tuyệt không thể làm Vu Chiến Dã sợ hãi như vậy, quan trọng là Vu Chiến Dã còn có đồng đội, đồng đội của hắn cũng là tông sư cường giả, 4 tông sư cường giả căn bản không phải ăn chay, vậy mà để một mình Vu Chiến Dã chạy một mình đến đây?.
Trịnh Nam Thiên vừa nhìn cũng đã có dự cảm xấu, chỉ sợ... đội ngũ của Vu Chiến Dã bị toàn diệt.
Có thể toàn diệt một tông sư đội ngũ thì chí ít phải có đại tông sư thực lực...
Nhắc đến đại tông sư cường giả, Trịnh Nam Thiên nghĩ ngay đến Cơ, trong đầu hắn liền nghĩ đến việc Cơ dùng mê trận ngăn cản mọi người.
“Chẳng nhẽ... là Cơ trưởng lão ra tay? “.

Nghĩ đến Cơ ra tay, Trịnh Nam Thiên thậm chí muốn bỏ của chạy lấy người, tuy nhiên theo thời gian trôi đi, sắc mặt của hắn càng ngày càng quái lạ.
Một hơi thở.
Hai hơi thở.
....
Mười hơi thở.
Đến mười hơi thở rồi, Trịnh Nam Thiên vẫn chưa thấy hình bóng kẻ đuổi theo Vu Chiến Dã đâu.
Vẻ mặt Trịnh Nam Thiền dần dần cau lại, sau đó hắn không ngần ngại lườm Vu Chiến Dã một cái.
“Họ Vu?, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?, thân là Huyết Chích Đoàn sát thủ dĩ nhiên lại bị dọa thành cái dạng này?, rốt cuộc ngươi bị làm sao, đội ngũ của ngươi đâu?, nếu ngươi không thể cho ta một lời giải thích, ta liền báo cáo với Thôi đại nhân, đảm bảo ngươi liền sẽ bị giảm cấp”.
Vu Chiến Dã hiện nay nào thèm quan tâm giảm cấp hay tăng cấp, hắn chỉ quan tâm cái mạng của mình mà thôi.
Thân là tông sư cao thru, Vu Chiến Dã cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, đặt một tay lên ngực hắn cảm nhận được trái tim của mình vẫn đập liên hồi, vẻ mặt mang theo 3 phần sợ hãi, 7 phần ngờ vực nhìn về sau lưng.
Vu Chiến Dã ánh mắt lập tức trừng lớn, hắn không tin được vào mắt mình, sau mắt hắn vậy mà không có ai?.
Thấy biểu hiện của Vu Chiến Dã, Trịnh Nam Thiên ánh mắt liền tỏ ra chán ghét.
“Thế nào?, làm gì có ai, rốt cuộc là việc gì xảy ra?”.
Vu Chiến Dã nuốt một ngụm nước bọt, đương nhiên hắn không tin mình bị ảo giác, đoàn đội của hắn bị ma đầu tóc trắng tiêu diệt là hoàn toàn chính xác, hắn chỉ không hiểu tại sao ma đầu tóc trắng kia không có tiếp tục truy sát hắn?.
Trước câu hỏi của Trịnh Nam Thiên, Vu Chiến Dã cũng chỉ có thể thở dài, khuôn mặt vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi.
“Không thể nào, không có ai?, rõ ràng lúc trước ma đầu đó còn một đường truy sát ta, vì cái gì lúc này lại biến mất? “.
Nói đến đây Vu Chiến Dã lại phát hiện ra ánh mắt coi thường của Trịnh Nam Thiên lập tức không phục.
“Ngươi nhìn thế là có ý gì?, nói cho ngươi biết ngươi gặp ma đầu kia tuyệt đối cũng không khá hơn ta là bao, đội ngũ của chúng ta bao gồm 4 tông sư cường giả vậy mà vừa đối mặt đã bị miểu sát 3 người, không phải ta nhanh chân chỉ sợ cũng bỏ mạng lại, ma đầu kia chính là một cái tông sư cao thủ có tốc độ nhanh đến kinh khủng khiếp, hắn chí ít... cũng là tông sư đỉnh phong “.
Câu nói này của Vu Chiến Dã làm Trịnh Nam Thiên giật mình không nhẹ nhưng hắn rất nhanh liền không cho là đúng, ánh mắt bắt đầu từ coi thường chuyển

sang hoài nghi.
Trịnh Nam Thiên thực lực tương đối mạnh mẽ, hắn là người của Thiết Phiến Môn, bản thân hắn tầm mắt cao hơn Vu Chiến Dã rất nhiều, nếu nói lấy sức một người miểu sát toàn 3 cái tông sư cường giả thì hoặc là đại tông sư trở lên hoặc là tông sư có siêu cường lực sát thương. Bất kể là trường hợp nào cũng không có chuyện Vu Chiến Dã chạy thoát nổi đến tận đây.
Loại cường giả như vậy, đã cực kỳ gần Đại Tông Sư cảnh giới liền cực có thân phận, hơi đâu đi đụng vào người của Huyết Chích Đoàn? huống hồ đây còn là Thiên Ý Thành, tại Thiên Ý Thành thí luyện cho dù Thôi Trình Tú có triều đình hậu thuẫn cũng không dám phá luật, cho dù Cơ vô pháp vô thiên vẫn chỉ phải tuân thủ luật đặt ra, làm gì có chuyện có tông sư đỉnh phong cao thủ xuất hiện tấn công người Thiên Ý Thành?.
Tất nhiên cũng có thể tông sư đỉnh phong cao thủ kia là thí sinh năm nay tuy nhiên Trịnh Nam Thiên đánh chết cũng không tin, cho dù là Bắc Kiều Phong hay Nam Mộ Dung ở cái độ tuổi 15-16 này cũng không có cách nào đạt được chiến lực kinh khủng như vậy.
“Ngươi bị đầu nhúng nước?, bịa lý do cũng không cần bịa lý do như vậy, tìm lý do nào đáng tin một chút, ngươi thật sự nghĩ bằng vào ngươi bị tông sư đỉnh phong cường giả truy sát mà còn có thể chạy được?, mơ tưởng. Hơn nữa ở Tu La Môn nào có tông sư đỉnh phong cường giả xuất hiện? “.
Vu Chiến Dã thấy Trịnh Nam Thiên không tin, lập tức bực mình, hắn dùng một tay vung ra, vẻ mặt đỏ lên vì tức giận.
“Trịnh Nam Thiên, vậy ngươi nghĩ thế nào về việc đồng đội của ta ngã xuống?, chẳng nhẽ lão tử tự mình giết bọn họ rồi chạy đến chỗ ngươi cầu cứu?, lão tử việc gì phải bịa?, ngươi không tin thì ở lại đây đợi ma đầu đó đến, lão tử không chơi với ngươi”.
Vu Chiến Dã nói xong, thật sự bỏ đi có điều trong ánh mắt trợn ngược lên của Trịnh Nam Thiên, Vu Chiến Dã dĩ nhiên chỉ đi có vài bước chân liền trực tiếp ngồi xuống bế khí.
Vu Chiến Dã mạnh miệng là vậy nhưng hắn thật sự không dám một mình đi lại, hắn thật sự rất sợ gặp ma đầu tóc trắng một lần nữa, ma đầu kia cho hắn cảm giác quá mức đáng sợ, ai biết nếu đi một mình thì có bị tấn công lần nữa hay không?.
Trịnh Nam Thiên nhìn biểu hiện của Vu Chiến Dã không giống nói dối, hắn lại càng khó hiểu bất quá dù sao hắn vẫn không tin có cường giả tông sư đỉnh phong tham chiến tại Tu La Thí Luyện.
Chính vì không tin, Trịnh Nam Thiên thở ra một hơi, tính cảnh giác cũng giảm đi rất nhiều.
Trịnh Nam Thiên cùng đội ngũ của hắn cũng không biết, Vô Song đang ở trên

một cành cây gần đó quan sát tất cả.
Thông thường Trịnh Nam Thiên rất khó bị một cái nhất lưu cao thủ qua mặt, cho dù hiện tại Vô Song có sử dụng đan dược trực tiếp nâng nội lực của mình lên ngang ngửa với tông sư cảnh giới thì cũng thế, bản chất hắn vẫn là một cái nhất lưu cao thủ, căn bản sẽ không thể nào che dấu được bản thân trước Trịnh Nam Thiên tuy nhiên ai bảo Vô Song có Quy Tức Công.
Quy Tức Công vừa là thủ pháp bế hơi cũng vừa là một trong những loại thủ pháp che đi sự tồn tại của bản thân tốt nhất thiên hạ, bằng vào Quy Tức Công bản thân Vô Song dám lại gần quan sát Trịnh Nam Thiên.
Trịnh Nam Thiên cho Vô Song cảm giác mạnh hơn Vu Chiến Dã rất nhiều nhưng chính vì Trịnh Nam Thiên mạnh hơn, Vô Song mới phải suy nghĩ một chút về chiến thuật.
Thời lượng tác dụng Hoàng Cực Đấu Linh Đan có hạn, vì vậy mục tiêu của Vô Song trực tiếp thay đổi, hắn liền lựa chọn đội ngũ Trịnh Nam Thiên thay vì Vu Chiến Dã kia.
Hai mắt Vô Song nhè nhẹ nhắm lại, thân hình nhẹ đung đưa theo những tiết dấu kỳ dị, thậm chí Hắc Long Kiếm cũng đã được Vô Song thu lại sau lưng.
Vô Song muốn giết Trịnh Nam Thiên không khó nhưng điều kiện kiên quyết là chỉ có Vô Song cùng Trịnh Nam Thiên, lúc này đội ngũ trước mặt Vô Song kể cả không tính Vu Chiến Dã thì cũng đã có 4 cái tông sư cường giả lại thêm về mặt thực lực đám người này cao hơn hẳn đội ngũ tông sư trước đây.
Tất nhiên khó khăn càng lớn thì hứng thú của Vô Song với việc này cũng càng lớn.
Vô Song dừng lại không tiếp tục truy sát Vu Chiến Dã cũng không phải vì hắn không đủ lực mà bởi Vô Song muốn sử dụng một thứ khác.
‘Quỳ Hoa Bảo Điển’.
Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song mới tu luyện đến tầng thứ 3, còn cách tầng thứ 4 một đoạn tương đối xa, thật ra mà nói với thiên phú của Vô Song hắn đã sớm đột phá tầng thứ 4, nếu không phải Vô Song sở học quá tạp lại thêm hắn nhất định muốn đánh tốt trụ cột bản thân thì hiện nay hắn chỉ sợ cũng đã sớm đạt đến tông sư cảnh giới.
Tất nhiên đột phá quỳ hoa bảo điển sớm hay muộn thì Vô Song cũng không quá mức để ý, hắn năm nay mới 11 tuổi, ở cái độ tuổi này đạt đến nhất lưu cao thủ đồng thời có tông sư chiến lực đã là vượt ngoài tưởng tượng của rất nhiều người, Vô Song cũng là không cầu gì hơn.
Hiện nay Vô Song chỉ có duy nhất một suy nghĩ, một suy nghĩ tương đối điên cuồng.
Nội lực trong người hắn hiện nay một phần là quỳ hoa khí một phần là tiên thiên chí âm khí, bằng vào Hoàng Cực Đấu Linh Đan không chỉ có tiên thiên chí âm

khí của Vô Song đạt đến Tông Sư cảnh giới mà quỳ hoa khí của hắn cũng như vậy.
Nói đơn giản thì nhờ tác dụng của đan dược mà Vô Song cho dù chưa đạt được đến quỳ hoa bảo điển tầng thứ 4 nhưng lại có đủ lượng quỳ hoa khí cho tầng thứ 4, chính vì vậy hắn muốn thử vận dụng Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 4 một lần.
Vô Song muốn thử chỉ bởi nếu lần này không thử không biết năm nào tháng nào hắn mới có cơ hội trải nghiệm một lần, dù sao Hoàng Cực Đấu Linh Đan gần như là đan dược vô giá trong thiên hạ, đến cả ông ngoại hắn cũng chỉ luyện ra được vài viên mà thôi, nguyên liệu của Hoàng Cực Đấu Linh Đan quá khó để tìm.
Nghĩ là làm, Vô Song lập tức loại bỏ toàn bộ tạp niệm trong đầu, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần vận chuyển quỳ hoa bảo điển tầng thứ 4 trong cơ thể.
Dựa trên quỳ hoa tâm pháp, Vô Song bắt đầu vận lên quỳ hoa khí của chính mình.
Đóa quỳ hoa của Vô Song lần này không ngờ lại màu trắng, một đóa quỳ hoa trắng như tuyết đang toát ra cái lạnh lẽo băng giá làm người khác cảm thấy giá buốt thấu xương.
Vô Song thật sự không ngờ quỳ hoa bảo điển còn có thể thay đổi thành thứ trạng thái này, theo từng tầng từng tầng hàn khí xuất hiện trên người Vô Song, thậm chí sương trắng bắt đầu xuất hiện, những tán lá xung quanh Vô Song bắt đầu có dấu hiệu bị đóng băng bởi cái lạnh.
Tất nhiên khi mà Vô Song đã vận lên quỳ hoa bảo điển tầng thứ 4, hắn cũng không có cách nào che dấu thân ảnh của mình đối với Trịnh Nam Thiên cùng đội ngũ của hắn nữa, đám người bọn họ bao gồm cả Vu Chiến Dã lập tức cảm nhận được không gian xung quanh có gì đó không đúng, mọi ánh mắt đều khóa chặt Vô Song.
Ngay sau đó Vu Chiến Dã hai đầu gối run lên cầm cập, hắn tất nhiên nhận ra Vô Song.
“Là hắn... là hắn... là ma đầu tóc trắng kia”.
Trịnh Nam Thiên lúc này không cần Vu Chiến Dã nhắc, hắn lập tức vận lên hộ thân cương khí, đồng thời tay nắm chặt trường côn.
Trịnh Nam Thiên vũ khí không phải là Huyết Chích mà là trường côn.
Hắn là người của Lục Phiến Môn, bản thân hắn liền nắm giữ Tỏ Thiên Côn cực kỳ đáng sợ.
Ba đồng đội của Trịnh Nam Thiên cũng lập tức bước ra một bước, đồng thời thiết lập trận hình phòng ngự, cũng ngay lúc này Vô Song mở mắt ra.
Ánh mắt của hắn... không mang theo màu đỏ đáng sợ kia nữa, không có ngập tràn huyết tinh như Vu Chiến Dã từng thấy, trong ánh mắt chỉ có sự băng lãnh, cảm giác ‘lạnh’ kia như muốn đóng băng cả linh hồn kẻ khác.

Khi đội ngũ trước mặt hình thành trận thế phòng ngự, Vô Song cũng động.
Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ tư, Vô Song chưa một lần đặt chân vào, hắn lúc trước không hiểu tầng thứ 4 cùng tầng thứ 3 có khác biệt gì bất quá bây giờ Vô Song đã hiểu.
Quỳ Hoa Bảo Điển 3 tầng đầu có thể coi là nhập môn nhưng từ tầng thứ 4 mới chân chính là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Lúc trước Vô Song phải nhập vào mộng cảnh, phải nhìn thấy thân ảnh áo đỏ kia hắn mới có thể sử dụng được liên chiêu trong Quỳ Hoa Bảo Điển, có thể tiến vào cảnh giới thần bí kia tuy nhiên hiện nay thì không cần.
Vô Song bước ra một bước, thiên địa như đóng băng, toàn bộ 5 cường giả tông sư trước mặt hắn đều thẫn thờ.
Tốc độ của Vô Song quá nhanh, bất quá điều đáng sợ nhất là hiện nay thay vì có 1 Vô Song, đám người kia liền nhìn thấy 2 Vô Song.
Quỳ Hoa Bảo Điển 3 tầng đầu tiên gọi là hậu thiên đồng thời lúc đó thân pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển gọi là quỷ ảnh thân pháp.
Quỳ Hoa Bảo Điển 3 tầng tiếp theo gọi là tiên thiên đồng thời thân pháp lúc này cũng gọi là Mị Ảnh thân pháp.
Mị Ảnh không chỉ mị đối thủ mà còn mị hoặc cả thiên địa này.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh”.
Nếu là lúc trước Vô Song sử dụng một chiêu này đơn giản chỉ có người ta cảm giác nhanh nhưng hiện tại thì khác.
Vô Song thật sự không ngờ được, đến cả cái bóng của mình cũng cử động, sau đó cả người cả bóng cùng lao tới, đây là một cảm giác rất... vi diệu.
Vô Song từng thấy Ngụy Trung Hiền bản thân hắn ra tay, lần đó là Mục Nhân Thanh đến giải cứu Vô Song đồng thời kiếm khí của Mục Nhân Thanh cũng xuyên qua người Ngụy Trung Hiền, chỉ tiếc đánh vào ảnh ảo của hắn.
Lúc đó Vô Song còn bất ngờ không thôi nhưng hiện tại hắn rốt cuộc cũng biết điểm đáng sợ của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Mị Ảnh chính là cốt yếu của Quỳ Hoa Bảo Điển, sau khi Quỳ Hoa Bảo Điển vận dụng đến tầng thứ 4 thì chỉ cần vận khí liền sẽ xuất hiện Mị Ảnh trạng thái, bản thân liền sinh ra một ảnh ảo.
Cái này nằm ngoài thường thức của Vô Song về hiểu biết võ học nhưng hắn thậm chí có thể cảm nhận được mối liên kết của mình với ảnh ảo, gần giống như... thuật phân thân vậy.
Tất nhiên Quỳ Hoa Bảo Điển là võ công, nó công phải tiên thuật, không cách nào phân thân, cái bóng này của Vô Song căn bản không có lực sát thương cũng không có lực phòng ngự, nó được tạo thành từ chính quỳ hoa khí của Vô Song.
Vô Song hiện nay không phải là thật sự bước vào quỳ hoa bảo điển tầng thứ 4 vì vậy hắn cũng không dám chắc Mị Ảnh này là cái gì, có tác dụng gì nhưng hắn có

thể thật sự nhìn thấy uy lực của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song dưới phụ trợ của Mị Ảnh liền hóa thành hai cái bóng lao vút về phía đội ngũ Trịnh Nam Thiên.
Đối mặt với tốc độ kinh khủng của Vô Song, Trịnh Nam Thiên hoảng sợ vung ra trường côn.
"Tỏa Thiên Côn – Tỏa Thiên Tam Thập Lục Côn".
Côn ảnh như mưa gần như tạo thành một bức tường côn ảnh tấn công thẳng vào Vô Song, tuy nhiên thân hình của Vô Song trong chớp mắt hóa thành hư huyễn, thân hình của hắn bị vô số côn ảnh xé rách tả tơi nhưng tuyệt đối không có máu xuất hiện.
Mị ảnh của Vô Song bị đánh tan nát nhưng ngay lập tức lại tái tạo lại, đồng thời thân ảnh của Vô Song cũng đã sớm biến mất.
Vô Song như một bóng ma hiện ra giữa thiên địa, mái tóc trắng tung bay trong gió, một chỉ điểm ra.
Một chỉ này điểm vào ngực một tông sư cao thủ bên phía Trịnh Nam Thiên, sau đó... cũng không có sau đó.
Quỳ Hoa Bảo Điển nhanh đến mức tận cùng, liên tiếp vô số chỉ tay của Vô Song cùng đánh ra, từng đóa từng đóa quỳ hoa màu trắng xuất hiện, thân ảnh của hắn căn bản không dừng lại một chỗ mà liên tiếp di chuyển, thậm chí thân ảnh của Vô Song hiện nay chỉ còn lại tàn ảnh.
Tuyệt đối không đến vài giây đồng hồ, Vô Song một lần nữa lướt đi chỉ để lại một cái xác với vô số lỗ thủng trên mặt đất.
Sau đó thân hình Vô Song đạp không mà lướt lên, cả người xoay tròn đồng thời từng đóa quỳ hoa kia cũng nhẹ rung động vì hắn.
Bản chính lao lên không trung thì mị ảnh cũng ngay lập tức xuất hiện theo hắn, mị ảnh cùng bản thân Vô Song đồng thời múa lên thứ vũ điệu chết chóc kia.
"Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp".
Vô số đóa quỳ hoa xoay quanh Vô Song nổ tung, giống hệt như đầy trời ám khí phóng xuống vậy, từng tia từng tia băng hàn lực lượng phủ kín cả thiên địa.
Lúc trước Vô Song không cách nào nhìn rõ Quỳ Hoa Bảo Điển liên chiêu chỉ bởi hắn đều bị vây vào trạng thái điên cuồng, nhưng lúc này hắn thật sự mở rộng tầm mắt, cứ như chơi game trong trạng thái 'cheat' vậy.
Lấy quỳ hoa khí tạo ra quỳ hoa, sau đó dùng chính quỳ hoa khí trong cơ thể Vô Song tạo thành rung động, trực tiếp ép nổ từng đóa quỳ hoa trên bầu trời.
Quỳ hoa nổ tung tạo thành một cảnh tượng tuyệt đẹp, như một cơn mưa tuyết phủ xuống vậy bất quá cơn mưa tuyết này mang theo hơi thở chết chóc đáng sợ.
Một chiêu duy nhất..... trước mặt Vô Song chỉ còn lại một mình Trịnh Nam Thiên.
Một chiêu duy nhất, diệt sát 4 vị tông sư cao thủ.

Đây là điều Vô Song chưa từng nghĩ đến trước đây cũng chưa từng tưởng tượng ra được.
Tông sư cao thủ có hộ thân cương khí cực kỳ mạnh mẽ, giống như một cái mai rùa vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy... mai rùa kia có chút giống vỏ trứng, mềm vô cùng, mà yếu vô cùng.
Tuy nhiên chính Vô Song cũng phải thừa nhận, hắn gần như vắt kiệt toàn bộ nội lực bản thân để sử dụng điệu múa vừa rồi.
Bốn đóa quỳ hoa màu trắng nổ tung cũng trực tiếp rút khô nội lực của Vô Song nhưng ánh mắt của hắn càng ngày càng sáng.
Nếu Địa Ngục Mị Ảnh là chỉ pháp, là chỉ pháp đơn kích một mục tiêu thì Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp lại là thủ đoạn quần công mang theo kinh người lực sát thương.
Vô Song lúc này trong lòng ngập tràn cảm giác tò mò, hắn muốn xem... chiêu thức thứ ba trong Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên là gì.
......
Trịnh Nam Thiên vô cùng sợ hãi nhìn Vô Song, hắn rốt cuộc cũng hiểu lời mà Vu Chiến Dã nói lúc nãy, hắn cảm thấy trước mặt mình là quái vật chứ không phải là con người, Vô Song tuyệt đối là tông sư đỉnh cấp.
Khác với Vô Song, Trịnh Nam Thiên hiểu biết rộng hơn khá nhiều, dù sao hắn cũng xuất thân từ Lục Phiến Môn.
Lục Phiến Môn nói mạnh thì mạnh mà nói yếu thì yếu, nơi đây là nơi đào tạo quan sai cùng nha dịch tại các thủ phủ cùng các hành tỉnh tại Đại Thanh.
Tất nhiên Lục Phiến Môn còn đạo tạo... bổ đầu.
Bổ đầu có thể hiểu là những người trực tiếp đi truy bắt các loại tội phạm trên khắp Đại Thanh, là những thợ săn tiền thưởng, thực lực của đám bổ đầu này tuyệt đối không yếu.
Lục Phiến Môn chủ là một đại nhân vật trong chiều, người này được gọi là Khổng Tước Minh Vương.
Trịnh Nam Thiên từng có cơ hội được nhìn thấy Khổng Tước Minh Vương ra tay, hắn được tận mắt nhìn thấy... tuyệt học chân chính trên thế gian.
Thế giới này vốn không phải là thế giới thuần võ hiệp, tất cả đều mạnh hơn thế giới võ hiệp rất nhiều rất nhiều, bọn họ vượt xa thế giới võ hiệp thật ra một phần lớn là vì công thể tuyệt học.
Đã được coi là tuyệt học hàng đầu thiên hạ toàn bộ đều vượt qua phàm nhân tưởng tượng, vượt qua toàn bộ các loại thường thức về võ công.
Ví dụ như Hàn Long Thập Bát Chưởng của Quách Tĩnh, chưởng pháp cương mãnh không gì không phá hơn nữa còn thật sự dùng chân khí hóa rồng, nội lực hóa hình.
Chỉ riêng điểm này người học võ bình thường làm không nổi, đấy là Hàn Long Thập Bát Chưởng còn chưa được tính thành ‘công thể hoàn chỉnh’.

Công thể hoàn chỉnh có thể coi như Cửu Âm Chân Kinh, có thể là Cửu Dương CHân Kinh hoặc như Quỳ Hoa Bảo Điển, bọn chúng có thuần nội công đi kèm với chiêu thức riêng biệt, loại công thể này tuyệt đối... cực kỳ đáng sợ, vượt xa toàn bộ khỏi hiểu biết thế gian.
Năm đó Trịnh Nam Thiên nhìn thấy võ công của Khổng Tước Minh Vương, chính là đại danh đỉnh đỉnh Thục Sơn Thất Thánh Quyết.
Lúc này Trịnh Nam Thiên không ngờ đời mình lại nhìn thấy một bộ công thể tuyệt học, hắn không biết đây là loại công thể gì nhưng chiến ý gần như đã tan hết.
Ánh mắt biến thành sợ hãi, nắm chặt trường côn trong tay, cả người Trịnh Nam Thiên đầy máu, hắn gầm lên một tiếng.
“Tỏa Thiên Côn – Di Thiên Hoán Ảnh”.
Một đòn toàn lực, cũng bất chấp tất cả thậm chí Trịnh Nam Thiên còn mang theo tâm lý phải chết, một đòn này là dùng sinh mạng đánh ra.
Đáng tiếc Trịnh Nam Thiên đối mặt với Quỳ Hoa Bảo Điển.
Chỉ thấy một tiếng cười ghê rợn tràn ngập cuồng bạo vang lên, sau đó mị ảnh của Vô Song như biến mất, hòa vào làm một thể với Vô Song.
“Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Bảo Điển – Cực Lạc Hoàng Tuyền”.
Vô Song lướt qua người Trịnh Nam Thiên, sau đó gục xuống, Vô Song ho ra một ngụm máu, máu màu đen.
Về phần Trịnh Nam Thiên thân thể dĩ nhiên bị xé nát, thân thể hắn tuyệt đối không còn nguyên vẹn, như vô số phong nhận chém ra vậy.
Cực Lạc Hoàng Tuyền là chưởng pháp.
Một chưởng đánh ra, sau đó... mang quỳ hoa khí biến thành hắc nhận, dùng một chưởng này tấn công địch nhân sau đó... để hắc nhận phá thể, triệt để xé nát thân thể đối phương.
Vô Song một tay che miệng, vẻ mặt của hắn trắng bệch, thậm chí đôi chân Vô Song trở nên run run.
Quỳ Hoa Bảo Điển Tiên Thiên cảnh giới... làm cho Vô Song sợ.
Hắn chưa bao giờ cảm thấy Quỳ Hoa Bảo Điển lại tàn ác đến mức này, thậm chí một thức cuối cùng Cực Lạc Hoàng Tuyền còn khiến Vô Song có cảm giác... nhập ma.
Không chỉ đơn giản là cuồng sát, không chỉ còn là một cỗ máy giết người, đây giống như một loại khoái cảm giết người, một loại coi sinh mạng không khác gì cành cây ngọn cỏ vậy.
Giết người... đơn giản chỉ vì thích.
Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên làm Vô Song quá mức lao lực, lại một lần nữa thân thể của hắn bị đẩy đến giới hạn nhưng hắn không quan tâm, thứ làm Vô Song quan tâm chính là mặt trái cảm xúc mà Quỳ Hoa Bảo Điển mang đến.

Hắn thật sự sợ... sợ cái mặt trái kia sẽ có một ngày nuốt chửng hắn, khiến hắn không còn là hắn.
So với Hắc Long Kiếm, so với Nga Mi Kiếm Pháp thì Quỳ Hoa Bảo Điển đáng sợ hơn quá nhiều quá nhiều, tuyệt đối là khác nhau một trời một vực nhưng Vô Song... Vô Song hắn tuyệt đối không muốn chọn sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển lần thứ hai, cảm giác kia quá mức kinh khủng.
Tiếng cười ghê rợn vang lên lúc nãy... rõ ràng là tiếng cười của Vô Song.
Ôm lấy thân thể nhỏ yếu, Vô Song chậm rãi đi về phía trước, cả người hắn nồng nặc mùi huyết khí....
Lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ chính bản thân mình.
....
Vô Song cũng không biết, giây phút mà hắn giết chết Trịnh Nam Thiên thì ở Thiên Ý Thành, có một người... đứng lên.
Người này vốn đang thưởng thức một tách trà thơm, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ nhưng rồi cái vẻ mặt hưởng thụ đó khi nhìn về bầu trời phương xa liền hoàn toàn biến mất.
Dùng một tay vén mái tóc đen dài của mình ra sau đầu, một thân áo đỏ cực kỳ sặc sỡ, Đông Phương Bất Bại ánh mắt hứng thú nhìn lên bầu trời.
“Kỳ lạ, sao ta lại có cảm giác quen thuộc vậy nhỉ? “.
Đông Phương Bất Bại khẽ liếm khóe môi đỏ mọng của mình, hắn thật sự muốn ra ngoài xem thử một chút, bất quá khi quay đầu lại nhìn căn phòng sau lưng, Đông Phương Bất Bại chỉ có thể thở dài.
“Thôi, coi như là ảo giác đi, việc của muội muội quan trọng hơn”.
Sau đó Đông Phương Bất Bại lại chậm rãi ngồi xuống, nhẹ đưa một tách trà thơm lên mũi khẽ ngửi rồi nhẹ thưởng thức, vẻ mặt lại quay về vốn có, mang theo vài phần thoải mái cùng thư thả chỉ là ánh mắt của Đông Phương Bất Bại mang theo vài phần hồi ức.
....
Đã nhập ma cớ sao phải quay đầu lại?.
Tay đã nhuốm máu toàn bộ thiên hạ, còn có thể rửa đi sao?
Sát khí chảy trong từng thớt thịt, chảy trong huyết quản sao có thể nói quên là quên?.
Ta giết tận thiên hạ, đồ sạch nhân gian đổi lại một nụ cười kia, ta liền vô hối.
Ta nhận hết ánh mắt khinh bỉ của thiên hạ, nhận hết thế gian phỉ nhổ có làm sao?, giết là được.
Ta cầu chỉ là cầu nghe tiếng đàn kia vang lên hàng ngày, không hơn.
Giết một người là tội, giết trăm người là hùng, giết ngàn người vạn người liền thành bá chủ, giết đến khi không ai dám lấn ba tấc đất sau lưng, giết đến thiên hôn địa ám chỉ cầu ba tấc đất kia trời quang mây tạnh.

....
Năm đó... trên Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bạch lần đầu nghe thấy những câu nói này, hắn lần đùa nhìn thấy quái nhân kia, một thân tử y tóc đen phiêu hốt.
Quái nhân kia không phải là người, hắn tuyệt đối là... ma.
Chỉ là hắn không hối, vì không hối tiếc gì nhập ma.
Không ai biết, năm đó Đông Phương Bạch từng gặp qua Quỳ Hoa lão tổ.
....
Dùng ngón tay dài thon mịn nhíu nhíu hai hàng lông mày, thở ra một hơi thật dài, khóe miệng chậm rãi cong lên.
“Chết tiệt, tự nhiên nhớ về lão già kia làm gì không biết?, chẳng nhẽ dưới hoàng tuyền lão già nhờ bản nhân báo thù sao?”.
Nói xong Đông Phương Bạch liếc về phía cánh cửa căn phòng vốn luôn đóng im ỉm kia.
Không biết qua bao lâu, hắn dựa đầu vào tường, khẽ vuốt mái tóc của mình vẻ mặt tiêu sái vô cùng.
“Đợi nàng lựa chọn xong, bản nhân liền vì lão già ngươi đốt vàng mã vậy”.
....
Tiểu Mục 1: Tài Thần Phương Nam
Nếu nói ở phương nam này đâu là thế lực mạnh nhất đương nhiên sẽ không phải Thiên Ý Thành cũng không phải Nam Thiếu Lâm mà là Trấn Nam Vương phủ.
Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế chính là thổ hoàng đế tại phương nam này, hắn làm chủ một vùng Giang Nam giàu có nhất thiên hạ này.
Về tài lực, Ngô Tam Quế có thể coi là số một số hai thiên hạ.
Về binh lực lại càng không phải nói, hắn cùng với Bắc Địa Vương là hai vị vương gia duy nhất có tư binh.
Ngô Tam Quế có thể nói muốn gió được gió muốn mưa được mưa.
Lúc này trong Trấn Nam Vương phủ, có vài âm thanh khó nghe vang lên.
“Phế vật, ngu đần, vô dụng, nuôi ngươi chỉ tốn cơm, tốn gạo, cái thứ phế vật như ngươi sao không chết quách đi?”
“Lão tử đã nói không biết bao nhiêu lần rồi vẫn không hiểu, ngửa mặt lên xem nào cái đồ ngu này, ngươi cúi gằm mặt xuống làm gì, có phải âm thầm chửi lão tử không?”
Chủ nhân của âm thanh này là một trung niên thư sinh, trên người mặc quần áo của nội phủ Trấn Nam Vương, kẻ này có một chỏm râu dê ở cằm thoạt nhìn có vài phần ‘đểu ‘.
Người này họ Hồ tên Bất Di.
Hồ Bất Di là một cái quản sự thuộc phủ Trấn Nam Vương. Trấn Nam Vương có đến vài chục quản sự, một cái Hồ Bất Di không tính là gì, hắn ở trong Trấn Nam Vương Phủ là một cái tiểu nhân vật không thể tiểu nhân vật hơn.

Tất nhiên người của Trấn Nam Vương Phủ thì cho dù tiểu nhân vật hơn nữa đi ra ngoài cũng thành đại nhân vật, Hồ Bất Di vốn là môt người nhỏ nhen lại cực thích trang bức cậy mặt, bên ngoài rất nhiều người đối với hắn bàn ra nói vào.
Về phần người bị Hồ Bất Di chửi mắng là một nam tử trẻ tuổi, người này chỉ khoảng 21-23 tuổi, thân hình béo mập cũng không quá cao, làn da có chút trắng vừa nhìn cũng thấy xuất thân danh giá.
Nam tử mập này thật ra cũng là hoàng thân quốc thích, tất nhiên đây chỉ là nói cho sang miệng mà thôi, cha mẹ hắn đều là người Mãn Thanh, cũng thuộc gia đình có của ăn của để, không tính là nghèo khó.
Tuy nhiên nam tử này... lại là con thứ trong gia đình vì vậy hắn không được lòng mẹ cả, thân là con thứ lại là nam nhân đương nhiên mẹ cả sẽ không đối xử tốt với hắn, gia nghiệp trong nhà liền phải do con trưởng kế nghiệp.
Nam tử này cuối cùng vẫn bị mẹ cả đẩy đến nơi đây, cũng không biết nữ nhân kia móc nối thế nào lại quen biết đẩy được hắn vào trong Trấn Nam Vương Phủ làm một cái tạp dịch, dưới quyền Hồ Bất Di.
Thông thường mà nói thân là tạp dịch thân phận liền không khác nô lệ là bao tuy nhiên nếu thật sự được chủ nhân thưởng thức liền có thể... thăng lên làm tâm phúc của chủ nhân, sau này tiền đồ liền vô lượng.
Nam nhân này tự nhân hắn cũng biết chữ, đọc cũng không ít sách vở, bản thân cũng mong được người nhìn đến... bất quá số hắn quá thảm, mẹ cả sao có thể cho hắn cơ hội ngóc đầu dạy?, liền để Hồ Bất Di dìm chết hắn.
Hắn từ bé sinh ra trong gia đình giàu có lại là con trai, sao biết mấy việc như bổ củi nấu cơm giặt giũ?, chính vì làm không được nên một tháng qua hắn bị Hồ Bất Di hành đủ thảm.
Tạp dịch khác làm 1 phần, nam tử này liền làm 3 phần.
Tạp dịch khác khó 1, hắn độ khó liền là 3.
Với một người như nam tử này căn bản không làm nổi, mà đã không làm nổi thì liên ăn chửi, ăn mắng thậm chí đánh, ngày nào không làm xong việc chỉ sợ không có nổi hạt cơm vào bụng.
Lúc này nam tử béo thân hình run lên liên tục, sau đó trong ánh mắt không thể tin được của các tạp dịch khác xung quanh, hắn đứng lên tung một nắm đấm vào mặt Hồ Bất Di.
Hồ Bất Di chỉ là thư sinh trói gà không chặt, lấy đâu ra sức mà đánh lại một nam nhân đang tuổi thanh xuân đẹp nhất đời người?.
Vì vậy Hồ Bất Di liền bị đánh đủ thảm.
“Cho ngươi mắng, cho ngươi chửi, nói cho ngươi biết lúc lão tử không quan tâm tất cả, lão tử liền dám đánh chết ngươi”.
Nam tử béo mập quả nhiên có vài phần cốt khí, đây đương nhiên cũng có thể gọi là con giun xéo lắm cũng quẫn.

Hồ Bất Di thảm 1... thì nam tử béo này thảm 10 chỉ bởi hộ vệ Trấn Nam Vương phủ không phải là ăn không ngồi rồi.
Sau đợt đánh Hồ Bất Di vài đấm này, nam tử béo mập bị đám hộ vệ kéo ra, từng đợt quyền đấm cước đã tiếp đãi hắn rồi trực tiếp bị ném ra ngoài phủ Trấn Nam Vương.
Hồ Bất Di không có giết hắn bởi Hồ Bất Di cũng e ngại gia thế đằng sau nam tử béo dù gì con nào mà chẳng là con? bất quá tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.
Nam tử béo mập bị đánh gãy một chân, rồi vứt ra ngoài đường.
Bằng vào mặt mũi của Hồ Bất Di cùng Trấn Nam Vương Phủ sau hắn, chỉ cần hắn nói một lời, ai dám giúp nam tử béo kia?.
Cơ thể bầm tím khắp nơi, khuôn mặt sung húp lại gãy mất một chân, nam tử béo căn bản chỉ có thể lết trên đường đi.
Hắn... liền thật sự bị cách ly.
Sẽ không ai giúp hắn, không ai đưa tay ra cứu hắn chỉ bởi hắn đắc tội quản sự Trấn Nam Vương Phủ.
Nam tử này liền ba ngày bị bỏ đói, thân hình nằm chết dần chết mòn trong một góc đường, mặc kệ người đi qua tấp nập, mặc kệ cái vẻ giàu sang trên đường phố, hắn lúc này chỉ có hận ý.
Hắn không muốn chết, hắn căn bản không muốn cuộc đời mình kết thúc ở đây, hắn có chút không cam lòng.
Khi mà sinh mạng bị đẩy đến cuối cùng, khi mà ánh mắt kia dần dần khép lại, hắn ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, có một chiếc bánh bao đặt nhẹ lên người hắn.
Dùng hết sức bình sinh cố gắng mở mắt, ngước nhìn người trước mặt, hắn chỉ cảm thấy một âm thanh nữ tử vang lên.
“Ăn nhanh đi, ăn nhanh kẻo đói, đám người này thật là... “.
Nàng nói rất thản nhiên, cũng rất chân thực.
Cố gắng cắn ngấu nghiến miếng bánh bao kia, nam tử béo mập vừa ăn vừa khóc, hắn xin thề đây là miếng bánh bao ngon nhất cuộc đời hắn.
“Từ từ thôi, không đói chết liền nghẹn chết bây giờ, ở đây có bát sửa đậu nành, ngươi uống đi, sau đó... sau đó cố gắng tìm một công việc, nam nhân sức dài vai rộng sao có thể đi xin ăn như vậy?, lại càng không nên xin ăn ở trước cửa tiệm nhà ta”.
Một hơi uống cạn bát sữa đậu nành, nam nhân béo ngửa mặt lên trời, hắn nhìn về phía nữ tử kia.
Nữ tử này không tính là đẹp nhưng cũng không xấu, nàng mang theo vẻ chất phát của thiếu nữ nông thôn, đồng thời có thêm hai bím tóc cực kỳ dễ thương đằng sau.

Nam tử béo cố gắng lê thân thể một chút, hắn nhìn về cái xe hàng nhỏ bán bánh bao kia, cái xe hàng này căn bản cách hai từ ‘cửa tiệm’ rất xa.
Ánh mắt nam tử béo vẫn cứ ngập nước, hắn nhìn nữ tử chất phát trước mặt, nhìn vị bồ tát cứu mình trong lòng hắn lại có chút ấm áp.
Hắn có thể mơ hồ nhìn thấy bàn tay của nàng chai sạn, hắn có thể nhìn thấy từng giọt mồ hôi lăn trên khuôn mặt nàng, hắn càng có thể nhìn thấy tiệm bánh bao sữa đậu nành này sinh ý rất không tốt.
Xung quanh toàn cửa hiệu sang trọng đồng thời đây lại là đại thành Giang Nam, ai hơi đâu đi qua mấy tiệm bình dân này?, không thể không nói nữ nhân chất phát này có chút ngốc.
“Ngươi sao vậy, sao lại nhìn ta vậy, ngươi muốn ăn tiếp đúng không?, không sao để ta lấy bánh bao cho ngươi, dù sao cũng là không bán được “.
Nàng khẽ thở dài, muốn quay đầu đi chỉ là... ngay lúc này nam nhân béo lên tiếng.
“Cô nương.... không biết ngươi có tin vào số phận không? “,
“Ngươi nói nhảm cái gì vậy?, số phận cái gì, không số phận cái gì?”.
Nàng quay lại chớp chớp mắt nhìn hắn.
Nam nhân kia cố gắng dùng toàn bộ sức lực đứng lên, khuôn mặt liền ngập tràn đau đớn, lúc này nữ tử kia mới nhìn thấy một bên chân của nam tử đã bị gãy, ánh mắt nàng lại có thêm vài phần thương cảm.
Nam tử béo lúc này, lần đầu tiên trong đời, mang theo ánh mắt ngập tràn tự tin, hắn mỉm cười.
“Ta gọi là Hòa Thân, ta cái gì cũng không biết làm chỉ biết kiếm tiền, nếu cô nương tin ta có thể thuê ta, ta chỉ cầu ngày có 3 cái bánh bao cùng một cốc sữa đậu nành mà thôi “.
Không ai biết lúc này, nam phương xuất tài thần.
....

Quyển 2 Chương 45

Một chút ôn nhu

Vô Song rất mệt, nhưng hắn biết hắn không được gục ngã, chí ít bây giờ hắn còn không được phép.
Thân thể Vô Song mệt mỏi là phụ, cái chính liền là cảm xúc trái chiều chạy dọc trong người hắn, thứ này thậm chí ảnh hưởng trực tiếp đến suy nghĩ của Vô Song.
Từ trước đến nay Vô Song là loại người làm mà không suy nghĩ, chính hắn cũng biết mỗi khi máu nóng lên đầu hắn thường thường không quan tâm đến chính bản thân mình, đây là một điểm yếu chết người của chính bản thân hắn.
Năm đó ở Ngưu Gia Thôn nếu không phải gặp được người quen thì hắn đã sớm chết.
Mấy tháng trước khi gặp gia đình Chu Chỉ Nhược, nếu không gặp Trương Nhân hắn cũng rất khó sống.
Lại như hành trình Uyên Ương Đao kia, nếu không phải Mục Nhân Thanh kịp thời ra tay thì Vô Song hiện tại cũng không biết chính bản thân mình bị đối xử như thế nào.
Bất kể là hắn cố ý hay vô ý thì hắn đúng là gặp rất nhiều may mắn.
Chỉ duy nhất từ khi đến Vương Bản Sơn, Vô Song đã thay đổi rất nhiều, ít nhất hắn làm gì cũng để lại một đường lui cho bản thân mình.
Ở trên Vương Bản Sơn không phải là cuộc chiến một người, nếu chỉ là một mình hắn chắc chắn sẽ không mệt mỏi như vậy, hắn thậm chí có thể tiến vào Thiên Ý Thành mà trên người không có đến một vết thương, đây là thực lực của Vô Song cũng là sự tự tin của Vô Song.
Tất nhiên khi có đồng đội đi cùng, hắn đã học được rất nhiều thứ, bất kể là khả năng lãnh đạo, quan sát hay ứng biến đều đề cao lên rất nhiều, quan trọng hơn cũng chính vì những người bên cạnh, hắn đã bắt đầu biết tính đến đường lùi.
Từ khi bước vào Vương Bản Sơn, hắn liên tục bị đẩy đến cực hạn của bản thân, chí ít tính đến hiện nay đã là ba lần, qua mỗi lần bản thân bị đẩy đến cực hạn Vô Song đều cảm thấy thực lực của mình mạnh lên một phần, con đường cường giả của hắn đều đi xa hơn được vài bước.
Vô Song cũng không chỉ trưởng thành hơn về thực lực, hắn từ lúc đặt chân tới Vương Bản Sơn thì luôn để dành lại cho bản thân mình một con đường lui, cũng như Mục Nhân Thanh đã nói, sức lực 10 phần chỉ được dùng 7.
Lần này có lẽ là lần duy nhất Vô Song sử dụng toàn lực, ánh mắt của hắn có chút tự giễu, dùng một tay nhẹ vỗ vào đầu.

“Lần này đúng là nghịch dại rồi, aizz đầu đau quá”.
Đầu hắn hiện nay đau như búa bổ, ánh mắt cũng có chút lờ mờ, chỉ bởi hắn không ngờ được uy lực của Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên, thứ này quá nguy hiểm.
Bước chân của Vô Song cũng không nhanh, hắn rời đi nhanh thế nào thì lúc hắn quay về chậm rãi bấy nhiêu, bất quá lúc này trên vai Vô Song có thêm một bọc vải màu trắng, bên trong bọc này không ngờ đầy những lệnh bài màu đỏ.
Lệnh bài màu đỏ chính là lệnh bài của sát thủ Thiên Ý Thành, hiện nay Vô Song vừa văn đã có 6 tấm.
Trên đường đi về, ghé qua những nơi hắn đại khai sát giới cộng với ba tổ đội sát thủ Thiên Ý Thành bị hắn tiêu diệt lúc trước, hắn tổng cộng có 25 tấm lệnh bài màu đỏ, đây là một con số kinh thiên.
Trong 9 đội ngũ sát thủ bị phái đi ra nhập Tu La Môn, có đến 5 đội ngũ bị một mình Vô Song giải quyết, nếu cộng thêm đội ngũ của Tương Vân thì toàn bộ cánh rừng này chỉ còn vèn vẹn 3 đội ngũ, 1 đội ngũ Tông Sư cùng 2 đội ngũ dưới Tông Sư.
Cho dù khuôn mặt đầy mệt mỏi bất quá khóe miệng Vô Song lại nhẹ nhàng cong lên.
“Dồn hết mọi việc, làm một lần vẫn là tiện nhất”.
....
Vô Song thật ra cũng không biết, khi hắn bắt đầu truy sát Vu Chiến Dã, có hai thân ảnh xuất hiện.
Hai người này cũng không có đuổi theo Vô Song, không có hứng thú xem Vô Song sẽ làm những gì, ánh mắt của bọn họ thủy chung để ý một người khác - Hoàn Nhan Bình.
Hai người đột nhiên xuất hiện này đều là nữ nhân, một người là Cơ trưởng lão còn một người chính là Kim hộ pháp.
Cơ thân là trưởng lão cũng là người giám sát toàn bộ cuộc thi này, nàng vốn không định xuất hiện ở đây dù sao trong mắt nàng với thực lực của nhóm Vô Song, sau khi tiêu diệt được đội ngũ Cự Môn liền có thể một đường hát vang, căn bản không phải nghĩ nhiều bất quá khi mà Kim hộ pháp đến, Cơ nhất định phải xuất hiện.
Hai người cùng đứng trên một cành cây lớn, nằm ở góc khuất lệch về hướng tây nam.
Từ đầu đến cuối, từ khi Mộ Dung Võ bỏ mặc Hoàn Nhan Bình bỏ chạy vị hộ pháp này đã xuất hiện, nàng thậm chí nhìn thấy tất cả trong mắt.
Điều trùng hợp là, Hoàn Nhan Bình họ Hoàn Nhan, Kim hộ pháp cũng là họ Hoàn Nhan.
Kim Hộ Pháp thân là hộ pháp của Thiên Ý Thành, địa vị của nàng thậm chí còn

hơn cả Kiếm Hộ Pháp, Xà Hộ Pháp cùng Huyễn Hộ Pháp bởi nàng là người duy nhất chịu chấp nhận giúp đỡ Thiên Ý Thành, là một trong hai cường giả ngũ tuyệt cấp thường xuyên ở lại bên trong Thiên Ý Thành.
Thấy Kim Hộ Pháp đích thân đến đây bản thân Cơ sao có thể không tiếp đón?.
Cho dù thông minh như Cơ thì nàng cũng không cách nào nghĩ ra lý do nào khiến Kim hộ pháp đến xem Tu La Thí Luyện đồng thời nàng lại càng thêm không hiểu tại sao ánh mắt của Kim hộ pháp lại một mực nhìn Hoàn Nhan Bình.
Tất nhiên mấy việc này nàng sẽ không đi hỏi, không phải Huyễn hộ pháp cũng một mực để ý Cổ Đại Ngưu sao?, người được hộ pháp để ý chắc chắn không phải là nhân vật bình thường.
Cũng chẳng rõ Kim hộ pháp ngồi đây bao lâu, sau đó trong ánh mắt không tin được của Cơ, Kim hộ pháp vậy mà... phá luật.
Chỉ thấy nàng một bước bước ra, đã biến mất trong thiên địa.
Khi nàng xuất hiện trở lại, liền đứng trước mặt Hoàn Nhan Bình.
Hoàn Nhan Bình bản thân không mạnh mẽ gì cho cam, nói trắng ra là nàng rất yếu bất quá thân là nữ nhi khi ngồi cạnh cả đống xác chết như vậy cũng không có gì là không quen, từ biểu hiện của Hoàn Nhan Bình mà xem, nàng cũng không xa lạ gì với tử thi.
Hoàn Nhan Bình lúc này hai tay ôm đầu gối, lộ ra đôi chân trắng mịn chỉ tiếc ở trên đôi chân đó có một vết thương nhìn mà ghê người, tuy Vô Song đã xử lý sơ qua nhưng vẫn khiến người khác nhìn vào thương tiếc vô cùng.
Khuôn mặt dễ thương cúi sát vào đầu gối, ánh mắt to tròn mở ra nhìn chằm chằm về phương hướng Vô Song rời đi.
Hoàn Nhan Bình rất nhát có điều... so với người chết nàng sẽ càng sợ người sống hơn.
Nàng ngồi một mình ở đây cũng có chút lạnh lẽo, có chút lo lắng tuy nhiên nàng không biết vì sao lại tin tưởng nam xinh đẹp kia, không biết vì sao lại cảm thấy kẻ giết người không chớp mắt kia cho nàng một loại cảm giác an toàn.
Cái cảm giác an toàn này, đã lâu lắm rồi nàng không được có, cũng chính vì cái cảm giác này, nàng quyết định ngồi lại nơi đây, đợi hắn trở về.
Hoàn Nhan Bình cũng không ngờ, không đợi Vô Song xuất hiện thì đã có một nhân vật khác đi đến.
Ánh mắt to tròn của nàng xuất hiện vẻ hoảng hốt.
Kim hộ pháp xuất hiện, một thân áo giáp vàng sáng chói, toàn bộ cơ thể bị che đi bởi hoàng kim bảo giáp chỉ để lộ ra mái tóc dài màu đen tết đằng sau, nếu không phải có mái tóc kia cùng phần giáp ngực nhô ra căn bản sẽ không ai nhận ra được nàng là nam hay nữ.
Kim hộ pháp hiện ra mang cho Hoàn Nhan Bình một cảm giác.... thần thánh, thứ ánh sáng màu vàng ma mị vô cùng.

Kim hộ pháp từng bước từng bước đi đến, cứ như thiên thần hạ phàm tuy nhiên vượt xa khỏi dự đoán của Cơ trưởng lão cùng Hoàn Nhan Bình, Kim hộ pháp một tay đưa ra nắm lấy cổ Hoàn Nhan Bình.
Nàng đưa Hoàn Nhan Bình lên bằng một tay, đối với Kim hộ pháp bản thân Hoàn Nhan Bình giống như một cọng bún thiu vậy, để rồi nàng ném mạnh Hoàn Nhan Bình về phía sau, thân hình Hoàn Nhan Bình bay hơn 10m mới dừng lại.
Hoàn Nhan Bình bị một ném kia, xương cốt toàn thân như vỡ tan, căn bản muốn đứng lên cũng là không thể.
Kim hộ pháp cũng không có ý định dừng lại, nàng chỉ khẽ quay đầu lại.
Cái nhìn kia như xuyên qua không gian, vượt qua khoảng cách, cái nhìn như cây kim chiếu thẳng về phía Tây Môn Tuyết ở cách đó không xa.
Tây Môn Tuyết bản thân vẫn luôn để ý Hoàn Nhan Bình, dù sao cũng là người Vô Song cứu, nàng nếu có thể giúp đỡ liền sẽ giúp đỡ một hai vì vậy quyết định xuống núi rồi ẩn thân gần đó.
Khi thấy Kim hộ pháp xuất hiện, bản thân Tây Môn Tuyết liền giật thót, nàng lần đầu tiên.... nhìn thấy một cường giả cấp bậc này để rồi trước một ánh mắt kia Tây Môn Tuyết như dính định thân thuật vậy, nàng căn bản không cách nào cử động.
Ánh mắt này mang theo uy thế cực kỳ kinh khủng, một ánh mắt liền định thân Tuyết, khiến nàng căn bản không dám cử động.
Dùng một ánh mắt liếc về phía Tây Môn Tuyết sau đó Kim Hộ Pháp lại bước về phía Hoàn Nhan Bình.
Hoàn Nhan Bình ánh mắt co rụt lại, nàng muốn đứng lên, nàng muốn chạy trốn tuy nhiên thân thể nàng lúc này phản bội nàng, nàng căn bản không có cách nào đứng lên, căn bản không có cách nào di chuyển.
Một chân của Kim hộ pháp tiếp tục đá vào phần sườn Hoàn Nhan Bình, Kim hộ pháp sút Hoàn Nhan Bình đi như sút một quả bóng không hơn không kém thậm chí có thể nghe tiếng xương Hoàn Nhan Bình bị đá nát, thứ âm thanh nghe mà kinh người.
Hoàn Nhan Bình sống lưng đập vào một thân cây gần đó, âm thanh ‘răng rắc’ lại vang lên, nàng trực tiếp phun ra một ngụm máu, nếu không phải Hoàn Nhan Bình có chút thực lực nàng liền đã bị đá chết.
Nàng không hiểu, nàng không hiểu vì sao mình lại xui xẻo như vậy, liên tục đụng độ những đối thủ mạnh hơn mình quá nhiều quá nhiều, từng đồng đội của nàng ngã xuống, thậm chí đồng đội của nàng còn phản bội chính nàng, đến khi tìm được chút hy vọng cuối cùng, tìm được chút cảm giác an toàn sau 4 ngày trời sợ hãi... nàng lại một lần nữa đứng trên bờ vực tử vong?.
Kim hộ pháp một lần nữa lại gần nàng, ánh mắt căn bản không có chút tình cảm nào, một chân dơ lên sau đó đạp xuống.

Một đạp này tuyệt đối có thể đạp nát đầu Hoàn Nhan Bình như đập nát một quả dưa hấu vậy.
Lúc này ai có thể cứu Hoàn Nhan Bình?.
Tây Môn Tuyết căn bản không dám cử động, nàng là một người phi thường thực tế, nàng thừa hiểu hành động thì việc gì xảy ra, chỉ sợ đến tính mạng nàng cũng bồi vào mà không thể thu được bất cứ tác dụng gì.
Về phần Cơ trưởng lão lại càng không dám ra tay, nàng tuy là trưởng lão của Thiên Ý Thành tuy là người giám sát cuộc thi năm nay bất quá trước thực lực tuyệt đối của Kim hộ pháp, Cơ căn bản chỉ biết nhìn.
Trước thực lực tuyệt đối, toàn bộ quy tắc của thế gian đều là phù vân, chỉ cần nắm đấm của ngươi đủ cứng liền là đủ.
Giờ phút này, nắm đấm của Kim hộ pháp đủ cứng, chỉ đơn giản thế mà thôi.
Người có thể cứu Hoàn Nhan Bình, chỉ là chính Hoàn Nhan Bình.
Một chân kia dẫm xuống, Hoàn Nhan Bình liền dùng hết sức bình sinh, không biết nàng lấy đâu ra sức mạnh, bất chấp cơ thể đau đớn mà lăn một vòng, vừa vặn thoát được một đạp xuống này.
Một chân của Kim hộ pháp trực tiếp dẫm xuống tạo thành một cái hố cỡ nhỏ trên mặt đất, lực công phá là kinh người.
Hoàn Nhan Bình có thể tránh được một lần, vậy nàng có thể tránh được lần thứ hai không?, chắc chắn đáp án là không thể.
Ai cũng nghĩ Hoàn Nhan Bình sẽ chết, sẽ chết rất thảm tuy nhiên chỉ thấy Kim hộ pháp một tay đưa ra nắm lấy thắt lưng của Hoàn Nhan Bình, đặt Hoàn Nhan Bình lên vai sau đó mang nữ nhân này đi thật xa thật xa, ít nhất không ai còn nhìn thấy tung tích của Hoàn Nhan Bình cùng Kim hộ pháp.
Từ đầu đến cuối, Kim hộ pháp không nói một câu lại càng không giải thích một câu, không ai hiểu được dụng ý của nàng, cũng không ai dám đi hỏi dụng ý của nàng.
....
Không biết qua bao lâu, Vô Song rốt cuộc trở về.
Vô Song trở về đầu tiên ánh mắt hắn lập tức nhíu lại, hắn không nhìn thấy Hoàn Nhan Bình đâu.
Tất nhiên Hoàn Nhan Bình cùng Vô Song vốn chỉ là bèo nước gặp nhau, hắn cứu nàng cũng chỉ xuất phát từ tình cờ, nàng có rời đi hay ở lại cũng không liên quan đến Vô Song.
Thứ duy nhất mà Vô Song để ý là liệu Hoàn Nhan Bình có gặp đội ngũ Thiên Ý Thành sát thủ nào khác đến không tuy nhiên khi ánh mắt hướng về cây thương vẫn treo nguyên một túi hắc lệnh thì Vô Song lập tức bỏ qua ý nghĩ về việc Hoàn Nhan Bình bị tấn công.
Hắn chỉ khẽ thở dài một hơi.

Theo suy nghĩ của Vô Song, bản thân Hoàn Nhan Bình tất nhiên đã rời đi, nàng đã rời đi liền không cần phải níu kéo, Vô Song tiến về chỗ đám xác chết, lấy lại bọc hành trang chứa đầy hắc lệnh kia sau đó chậm rãi đi lên núi.
Tất nhiên Kim hộ pháp cùng Hoàn Nhan Bình chiến đấu sẽ để lại dấu hiệu bất quá Vô Song không cách nào có thể nhìn ra chỉ bởi Cơ trưởng lão liền vì Kim hộ pháp xóa sạch vết tích chiến đấu kia đi.
Một mạch theo đường mòn đi lên núi, ở đó Tây Môn Tuyết đã ở đó chờ sẵn Vô Song, nàng đối với Vô Song khẽ mỉm cười, có chút ôn nhu, nhìn Tuyết lúc này thật sự rất giống một nữ nhân Nhật Bản đang chờ nam nhân của mình trở về vậy, nàng cho dù mang theo trang phục nam nhân nhưng vẫn toát lên phong thái người phụ nữ Nhật Bản truyền thống.
Nhìn Tây Môn Tuyết bản thân Vô Song thật sự có chút tò mò, hắn tò mò muốn xem nàng... mặc Kimono sẽ đẹp như thế nào.
Vô Song cũng không đối với Tây Môn Tuyết hỏi việc của Hoàn Nhan Bình dù sao hắn cũng cảm thấy không cần thiết, lúc này khi nhìn thấy Tây Môn Tuyết, Vô Song chỉ nghĩ đến một việc duy nhất.
Hắn nhìn chằm chằm vào Tây Môn Tuyết, ánh mắt hiện lên một tia dục hỏa chỉ là mạnh mẽ bị hắn vận dụng hàn khí nghiền ép, đầu của Vô Song càng ngày càng đau.
“Tuyết... ngươi giúp ta một chút”.
Đây là lần đầu tiên Tây Môn Tuyết nghe thấy Vô Song nhờ cậy mình, nàng liền lập tức gật đầu, ánh mắt nàng lúc này nhìn thân thể gầy yếu của Vô Song có chút run rẩy, chính nàng cũng không biết mình có tâm trạng gì.
Vô Song cũng không mang theo Tây Môn Tuyết đi vào hang động, hắn một mình tiến vào, cơ thể theo mỗi bước chân lại nhẹ run lên.
Vô Song lúc này vì quá đau đầu vì vậy hắn không nhận ra, đây là lần đầu tiên trong người hắn xuất hiện cái gọi là dục hỏa... cái này dù sao cũng là một dấu hiệu tốt.
....
Tây Môn Tuyết có lẽ cả đời nàng cũng không quên được cái giây phút này, nàng không ngờ, Vô Song muốn mượn khuôn mặt của nàng.
Nàng không sinh ra ở trung nguyên nhưng lại hiểu rất nhiều tập tục của trung nguyên, nàng dù sao cũng là con lai, cha nàng là người Phù Tang, mẹ nàng là nữ tử trung nguyên.
Nàng từ nhỏ đã lớn lên trong chiến đấu, nàng thừa kế khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân nhưng đối với nàng nàng mãi mãi không học được sự ôn nhu xen lẫn tinh tế của mẹ mình, cuộc đời của nàng chỉ có chém giết.
Nàng tuyệt đối không ngờ, có một ngày mình lại... làm như thế này.
Mái tóc đỏ xõa dọc sống lưng lại càng tô điểm thêm làn da trắng muốt của nàng.

Nàng ngồi đó, trái tim nàng bắt đầu lạc nhịp, trước mặt nàng là một nam nhân, nam nhân đầu tiên lại gần nàng như vậy.
Vô Song vẫn đeo mặt nạ, một tay hắn nhẹ giữ lấy cái cằm nhọn của Tuyết, hắn bặt đầu vì nàng trang điểm.
Ở cái thời đại phong kiến này, son phấn là thứ không đi kèm với nam nhân, đi kèm với nam nhân phải là quân tử kiếm, là bá vương đao, là da ngựa bọc xương.
Đây là lần đầu tiên Tuyết nhìn thấy, một nam tử cầm lấy bút kẻ mắt, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam nhân vì nữ nhân trang điểm, cũng là lần đầu tiên... nàng trang điểm.
Vô Song lúc này như một họa sỹ đang vẽ lên tác phẩm nghệ thuật của riêng mình vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tây Môn Tuyết cộng với từng nét bút nhẹ nhàng, ôn nhu mà đầy nghệ thuật của Vô Song, khuôn mặt kia bắt đầu thay đổi.
Vô Song mục tiêu chỉ là phóng thích toàn bộ cảm giác trái chiều của bản thân mình, hắn không cầu hơn.
Khi mà đầu hắn đau như búa bổ, hắn chỉ nghĩ đến lời nói của Mục Nhân Thanh, hắn muốn vẽ mặt chỉ là... bản thân hắn không có gương ở đây, hắn không cách nào tự mình vẽ mặt cho bản thân mình, hắn liền đành mượn Tuyết.
Đây cũng là lần đầu tiên Vô Song trang điểm cho một khuôn mặt không phải là mình.
Khi mà ánh mắt của hắn dần dần ổn định, khi mà tâm tình hắn bắt đầu thanh tỉnh trở lại, cảm xúc đầu tiên của Vô Song không phải là... phương pháp của Mục Nhân Thanh thần kỳ đến thế nào mà chính là nữ nhân trước mắt.
Tây Môn Tuyết xuất hiện trong một phiên bản hoàn toàn mới, một Tây Môn Tuyết đẹp đến ma mị xuất hiện trong mắt Vô Song.
Tây Môn Tuyết luôn cho Vô Song cảm giác.... nàng thiếu đi vài phần nào đó, cho dù khuôn mặt của nàng cực kỳ xinh đẹp thì nàng vẫn thiếu đi vài thứ, trước đây Vô Song không hiểu nàng thiếu đi cái gì nhưng hiện tại Vô Song biết rồi, cái nàng thiếu là sự ôn nhu, là chút tâm tình nhi nữ.
Hàng lông mi dài uốn cong, làn da trắng nõn mịn màng, đôi môi hồng ma mị, ánh mắt như câu hồn cộng thêm với khuôn mặt tinh xảo mang theo chút hương vị dị quốc cùng mái tóc đỏ chỉ thuộc về một mình nàng tạo nên cho Tuyết một cảm loại phong vị căn bản không giống ai.
Tây Môn Tuyết, nàng hiện nay thậm chí cho Vô Song cảm giác kinh diễm không khác gì Khinh Huyền, phải nói là mỗi người mỗi vẻ, mười phân vẹn mười.
Trên ngọn núi, Tây Môn Tuyết nhẹ mở mắt ra, nàng nhìn thấy Vô Song đang nhìn chằm chằm vào mình, khuôn mặt nàng liền đỏ lên.
“Ta... ta xấu lắm phải không?... đội trưởng người đã làm gì khuôn...”.
Không đợi Tuyết nói xong, Vô Song đã lấy hai tay ra ngăn cản miệng nhỏ của

nàng, sau đó hắn vòng ra sau Tuyết, đôi tay bắt đầu vận động, hắn muốn vì nàng búi tóc.
Khi cái mái tóc đỏ kia được búi cao lên kèm theo một cây châm vàng lộ ra cái cổ trắng ngần, nét đẹp của Tuyết vừa mang theo sự ôn nhu động lòng người lại có thêm vài phần quý khí, nhìn nàng lúc này... chỉ sợ có phong thái mẫu nghi thiên hạ.
Đây là một cảm giác rất mơ hồ, nhưng đúng là Vô Song cảm nhận được bốn chữ ‘mẫu nghi thiên hạ’ từ chính Tuyết lúc này.
“Đẹp quá “.
Đối với Tuyết, hắn đúng là chỉ có thể nói được hai từ này mà thôi.
Cả đời Vô Song gặp không ít mỹ nhân trong đó lấy Khinh Huyền làm đầu, lúc này lần cuối cùng có một nữ nhân đủ sức so sánh cùng Khinh Huyền.
Đối với lời khen ngợi của Vô Song, khuôn mặt Tuyết lại khẽ đỏ lên, để rồi đôi môi đẹp hơi hơi run rẩy, nàng khẽ mở miệng.
“Đội trưởng, người đừng trêu ta... à đúng rồi ta không gọi là Tây Môn Tuyết, ta gọi là Phong Xuy Tuyết”.
Vô Song lặng đi một lúc, hắn cảm thấy cái tên Phong Xuy Tuyết này mới hợp với nàng hơn cái tên Tây Môn Tuyết quá nhiều quá nhiều.
Đối với Phong Xuy Tuyết, Vô Song cũng nhẹ mỉm cười.
“Tên rất hay, ta gọi là Vô Song”.
....

Quyển 2 Chương 46

Con đường của mỗi người .

Bên trong Tu La Thí Luyện thật ra còn có một cửa ải cuối cùng, cửa ải tiến vào Thiên Ý Thành.
Ai cũng biết giữa trưa ngày thứ 5 là lúc kết thúc Tu La Thí Luyện, trong khoảng thời gian này chỉ cần bước vào Thiên Ý Thành liền tính là qua ải, tuy nhiên càng gần cái đích thì lại càng nguy hiểm.
Trước cửa Thiên Ý Thành sẽ có một mảnh đất trống được tô viền đỏ, chỉ cần chạy vào được nơi này liền tính thành công ra nhập Thiên Ý Thành, đương nhiên điều kiện là phải đủ điểm tích lũy.
Ở ngoài cái vòng tròn màu đỏ kia mới là tử địa, nơi này là nơi Thiên Ý Thành sát thủ được mặc sức hành động, mỗi lần Tu La Môn mở ra thì đây đều được coi là một cửa khó nhất, bởi các thí sinh sẽ mất đi khả năng lẩn trốn của địa lợi, bắt buộc phải cứng đối cứng cùng Thiên Ý Thành sát thủ dù muốn hay không.
Ở vòng cuối của Thiên Ý Thành chính là nơi thảm liệt nhất.
Tất nhiên năm nay là trường hợp ngoại lệ, đám sát thủ tông sư cảnh bình thường sẽ lựa chọn ở vòng cuối cùng này ra tay nhưng năm nay toàn bộ các đội ngụ sát thủ đều sẽ lựa chọn đi sâu vào trong rừng để truy sát mục tiêu.
Mục tiêu ở đây không cần phải nói liền là 'Hồ Phỉ', bọn họ toàn bộ đều là tông sư cao thủ, đi săn giết một cái thiên tài nhất lưu cao thủ tuyệt đối không khó lại thêm 'phần thưởng' mà Thôi Trình Tú ném ra dẫn đến bất cứ đội ngũ sát thủ nào cũng muốn càng nhanh càng tốt tìm ra Hồ Phỉ, hơi đâu đợi đến trưa ngày cuối cùng?.
Chính vì một điểm này, ở trước cửa Thiên Ý Thành năm nay chỉ sợ... nhất định có trò hay.
....
Nhóm đội ngũ của Vô Song một lượt đã tiêu diệt 6 nhóm sát thủ của Thiên Ý Thành, thu được 30 tấm lệnh bài màu đỏ đồng thời thêm vào 5 tấm lệnh bài của Thẩm Tương Vân cho hắn, đội ngũ của Vô Song liền có tổng cộng 35 tấm huyết lệnh tương đương với 175 điểm tích lũy.
Về phần hắc lệnh, đám hắc lệnh này có một phần rất lớn vốn thuộc về những đồng đội của Vô Song tại chiến trường này đã nằm xuống, nhìn vào số lượng hắc lệnh khổng lồ trước mặt, Vô Song căn bản cũng không cười được.
Ban đầu nhóm Vô Song thu được 20 tấm hắc lệnh.
Nhóm Đường Vô Lệ thu được 20 tấm hắc lệnh.
Nhóm Phong Nhất Trận cũng thu được 20 tấm hắc lệnh.

Vô Song lục trên người Mộ Dung Võ cùng đám hoàng cấp sát thủ đi đường tổng cộng thu được thêm 19 tấm hắc lệnh.
Đây là một con số... quá mức không thể tưởng tượng.
Nếu không tính tấm lệnh bài trên người Hoàn Nhan Bình thì đội ngũ Vô Song vừa vặn thu được toàn bộ hắc lệnh của 8 cái đội ngũ tham dự Tu La Thí Luyện.
Tất nhiên thành tích có kinh người hơn nữa cũng chẳng để làm gì.
Nhóm Vô Song vốn không cười được, không khí trong hang động hiện nay căn bản không hề vui vẻ.
Nhóm người bọn họ vốn có 24 người, là 3 đội ngũ mạnh nhất liên hợp nhưng kết quả thì sao?.
Kết quả là 24 người này chỉ còn lại vèn vẹn 12 người, sau đêm hôm đó thử hỏi mấy ai cười được.
Bên trong hang động lúc này vẫn chia thành trên mặt đất cùng dưới mặt đất, ở trên mặt đất là Đường Tiếu Tâm, Đường Ngạo, Hùng Bì, Hùng Đảm, Phi Lưu, Mộ Dung Ảnh, Phong Xuy Tuyết cùng đám người Thẩm Tương Vân nghỉ ngơi.
Ở bên dưới là những người có chiến lực cao nhất của đội ngũ, bao gồm Hồ Phỉ, Đường Vô Lệ, Vô Song, Cổ Đại Ngưu cùng... Phong Nhất Trận.
Vô Song khoanh tay dựa vào góc tường, người hắn có chút dựa vào Cổ Đại Ngưu ngay bên cạnh, hai mắt nhẹ nhắm lại, hắn vốn quá mệt mỏi.
Hiện nay đã là chiều tối muộn ngày thứ 4, cách lúc Tu La Thí Luyện kết thúc chưa đến 1 ngày, đám người Đường Vô Lệ cùng Phi Hổ rốt cuộc cũng có thể đứng lên đi lại tuy nhiên không thể động võ, về phần... Phong Nhất Trận lại là một việc khác.
Phong Nhất Trận tất nhiên được giải độc thậm chí hắn là người lành lặn nhất hiện nay, chiến lực bản thân là 10 phần tuy nhiên hắn cười không nổi, từ khi biết những việc xảy ra đêm đó, Phong Nhất Trận chỉ ngồi trong một góc tường, hắn không nói câu nào.
Năm người ở đây là những người mạnh nhất còn sống trong thí luyện năm nay, đối với thực lực của bọn họ hoàn toàn có thể dễ dàng tiến vào Thiên Ý Thành bất quá thực lực có cao hơn nữa thật ra cũng chỉ là đám đội trưởng thất bại.
Phong Nhất Trận ư?, hắn liền khiến toàn bộ đội ngũ của mình bỏ mạng, hắn từ đầu đến cuối cũng vẫn chỉ tin vào nắm đấm của bản thân mình, tin vào thực lực của chính mình, hắn chưa từng tin tưởng vào đồng đội, Phong Nhất Trận căn bản sẽ không nghĩ đến việc mình thất bại, hắn chắc chắn có thể tiến vào bên trong Thiên Ý Thành.
Cuối cùng thì sao?, một kẻ phế vật không hơn không kém.
Đường Vô Lệ ư?, Đường Vô Lệ trong cuộc chiến này liền mất đi hai người anh họ, đây vừa là anh em, vừa là bằng hữu của hắn, Đường Vô Lệ tuyệt đối là người đau đớn nhất. Hắn có thể đối với kẻ khác vô tâm, đối với kẻ khác mang theo

kinh người sát khí, hắn có thể bất cận nhân tình nhưng... hắn không làm thế được với an hem bằng hữu.
Quan trọng hơn Đường Vô Lệ thất bại cũng chính vì không tin vào bằng hữu bên cạnh mình, hắn không tin đám người Vô Song, Hồ Phỉ và ngay cả chính hắn.... có thể đánh bại được đám người Cự Môn, bản thân Đường Vô Lệ bên ngoài là vậy nhưng hắn bên trong lại cực kỳ tự ti, cực kỳ mặc cảm, sự mặc cảm này tồn tại theo hắn ngay từ khi hắn sinh ra, bởi hắn là con thứ.
Chính sự tự ti này đã khiến Đường Vô Lệ tự mình đẩy an hem huynh đệ của mình xuống địa ngục môn.
Cuối cùng là Vô Song, mưu toán chu toàn mà làm gì, chiến lực kinh thiên để làm gì? cuối cùng vẫn bị đồng bạn phản bội vậy làm đội trưởng làm gì?, thất bại của Vô Song là thất bại về sự hiểu biết, thất bại về lòng người.
Năm cái nam nhân ngồi chung với nhau, xếp giữa là một núi cỡ nhỏ toàn lệnh bài nhưng không ai mở miệng, cũng chẳng ai nói với nhau câu nào.
Rốt cuộc cái không khí yên tĩnh đến đáng sợ này vẫn phải bị phá, người lên tiếng đầu tiên không ai khác chính là Hồ Phỉ.
Hồ Phỉ hiện nay quấn băng trắng khắp ngực, một cánh tay của hắn cũng bó bột lại, ở trong Tu La Thí Luyện năm nay bản thân Hồ Phỉ chính là người mạnh mẽ nhất nhưng hắn cũng là kẻ không được như ý nguyện nhất, hai lần ra tay đều tính là thất bại chính bản thân hắn tất nhiên cũng chẳng thể tự hào gì.
Hồ Phỉ làm người chính trực lại dễ kích động, hắn không giỏi kìm nén cảm xúc của bản thân, những người đồng đội của mình ngã xuống bản thân Hồ Phỉ còn khó chấp nhận hơn cả Vô Song bất quá Hồ Phỉ biết nếu hắn không đứng ra phá cái bầu không khí này thì Vô Song nhất định sẽ làm.
Hồ Phỉ dùng ánh mắt liếc về phía Vô Song, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn kia đang tựa vào người Cổ Đại Ngưu mà lim dim ngủ, hắn thật sự hổ thẹn.
Vô Song hiện nay che đi khuôn mặt kia bằng mặt nạ từ đó... hắn căn bản không còn giống một cái nữ nhân nữa, điều này quả thực vô cùng kỳ lạ, ít nhất khí chất của Vô Song hiện nay cùng mái tóc trắng kia khiến hắn trở thành một cái nam nhân tràn ngập cảm giác mị hoặc nhưng cũng không thiếu sự băng lãnh.
Quan trọng nhất, trong mắt Hồ Phỉ thì Vô Song năm nay mới 11 tuổi, còn hắn đã 16.
Hắn đã là một cái nam tử hán đại trượng phu, hắn đáng lẽ phải là người gánh toàn bộ khó khăn vất vả trong cuộc chiến này mới đúng bất quá hắn làm không nổi, toàn bộ mọi việc đều để một đứa bé 11 tuổi giải quyết.
Không phải là không muốn mà là không nỡ.
....
Chỉ thấy Hồ Phỉ từ vị trí bên cạnh Vô Song đứng lên sau đó đi đến trung tâm ngồi xuống, ánh mắt của hắn lại xuất hiện hai luồng uy thế quen thuộc kia.

“Bây giờ các ngươi có ý định gì?, trưa ngày mai liền kết thúc Tu La Thí Luyện, tiến vào Thiên Ý Thành rồi”.
Hồ Phỉ mở miệng, những người khác đều liếc về phía hắn, rốt cuộc người tiếp theo lên tiếng chính là Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ một nửa khuôn mặt đang dán một tấm cao dán màu đen, hai cánh tay của hắn cũng đều đang bó bột, thậm chí dưới lớp áo kia cũng không biết có bao nhiêu vết thương đang được băng lại, nói về thương thế Đường Vô Lệ căn bản cũng không kém gì Hồ Phỉ.
Ánh mắt của Đường Vô Lệ lúc này rất lạnh, phi thường lạnh.
“Ta... ta có lẽ sẽ không đến Thiên Ý Thành nữa, thế lực bình thường tất nhiên không được phép rời khỏi cuộc thi nhưng ta là người... Đường Môn, ta quả thực có con đường rời khỏi Thiên Ý Thành, rời khỏi Vương Bản Sơn, rời khỏi cái Tu La Thí Luyện này”.
“Chỉ là tiểu muội của ta căn bản không thể rời khỏi, nàng nhất định phải tiến vào Thiên Ý Thành, bên trong có đại nhân vật đang chờ nàng, nàng không đi không được, ta sẽ để Đường Ngạo ở bên chăm sóc tiểu muội bất quá.... nếu các ngươi có lực vẫn là xin chiếu cố nha đầu kia một hai”.
Đường Vô Lệ không có ngốc, hắn tất nhiên có thể nhận ra một số việc.
Nếu đám người Cự Môn không nhắm đến Đường Vô Lệ thì có đánh chết hắn cũng không tin.
Nếu Vô Song nghĩ đám người Cự Môn lần này ra tay vì chính bản thân Vô Song thì Đường Vô Lệ cũng nghĩ hoàn toàn tương tự, chỉ cần nhìn việc Thiên Lương đi truy sát Đường Tiếu Tâm thì hắn đã chắc chắn vấn đề này.
Đường Quan Nam có chỗ dựa là Độc trưởng lão vị trí của hắn tại Đường Môn là không thể đụng tới bất quá nếu... Đường Tiếu Tâm thật sự có thể vì Đường Môn tranh thủ thêm một chỗ dựa là Thần trưởng lão thì sẽ có rất nhiều thủ xảy ra.
Cho dù nhân mạch của Đường Quan Nam vẫn phi thường cường đại, cho dù hắn nắm 99% ngồi vào vị trí gia chủ của Đường Môn thì không có nghĩa là Đường Vô Lệ không có cơ hội, hắn còn có cơ hội lật bàn.
Nếu trước đây Đường Quan Nam là 100% ngồi vào vị trí gia chủ thì hiện nay tỷ lệ của hắn chỉ còn 99%.
Độ khó cơ hồ vẫn nguyên vẹn nhưng vẫn mở ra một con đường cho Đường Vô Lệ.
Đường Vô Lệ khi bước vào Thiên Ý Thành, hắn thật sự không nghĩ đến việc Đường Quan Nam thật sự dám phái sát thủ trừ đi hắn... thậm chí trừ đi Tiếu Tâm, Đường Quan Nam làm người liền là như vậy, hắn từ trước đến nay một khi ra tay liền không cho phép con mồi của mình còn sống.
Đường Vô Lệ biết mình phải làm gì, hắn phải rời đi, chít ít không ở lại phạm vi Thiên Ý Thành... cũng không ở lại Đường Môn.

Đường TIếu Tâm chỉ cần ra nhập Thiên Ý Thành thành công liền trở thành đệ tử của Thần trưởng lão, có lá cờ của Thần trưởng lão chính Đường Quan Nam cũng không dám ngoài sáng ra tay với nàng, Đường Tiếu Tâm sau khi tiến vào Thiên Ý Thành liền... an toàn hơn Đường Quan Nam hắn nhiều.
Ánh mắt của Đường Quan Nam nhìn ra ngoài, hắn muốn mạnh lên. Hắn ít nhất muốn vượt qua kẻ kia, bức tường tồn tại chắn ngang cuộc đời hắn, bóng ma làm hắn không cách nào vượt qua.
Đường Vô Lệ từ rất lâu rồi, hắn muốn đến Tây Vực.
Hắn là người Đường Môn, bản thân liền luyện Đường Môn tuyệt học, nếu rời khỏi Đường Môn, nếu muốn đi nơi khác học nghệ thì toàn bộ thiên hạ này không có nơi nào thích hợp với Đường Vô Lệ hơn là Tây Vực – Bạch Đà Sơn Trang.
Bạch Đà Sơn Trang chính là địa bàn của Tây Độc Âu Dương Phong, núi Bạch Đà chính là thế gian tử địa, đương nhiên đây vốn là việc quá khứ, Tây Độc Dâu Dương Phong từ lâu đã thần bí mất tích, chính người của Bạch Đà Sơn Trang cũng không còn biết tung tích của trang chủ, Bạch Đà Sơn Trang hiện nay khí diễm đã thu lại rất nhiều so với trước đó, chỉ có thể bo bo giữ mình bảo vệ Bạch Đà Sơn.
Tất nhiên cũng không vì thế mà thế nhân coi thường Bạch Đà Sơn Trang, đầu tiên mà nói Bạch Đà Sơn Trang liền phải nhắc đến độc cùng xà, Bạch Đà Sơn Trang có khả năng sử dụng độc thuật rất mạnh lại thêm thủ đoạn khống xà kinh người dẫn tới rất ít thế lực dám lên tấn công Bạch Đà Sơn Trang.
Bạch Đà Sơn Trang muốn mở rộng thế lực thì khó nhưng muốn bình ổn một vùng Bạch Đà Sơn lại dễ dàng vô cùng.
Nếu so với Đường Môn ở Ba Thục thì hiện nay Bạch Đà Sơn Trang cũng chưa chắc đã kém bao nhiêu.
Đường Vô Lệ sau khi nói ra con đường của mình liền làm Hồ Phỉ bất ngờ, thậm chí cả Vô Song đang lim dim ngủ cũng mở mắt ra.
Đối với lời nói của Đường Vô Lệ, bản thân Vô Song đơn giản gật đầu, nếu hắn có cơ hội cũng nhất định sẽ chiếu cố Đường Tiếu Tâm một hai.
Vô Song đã đồng ý đương nhiên Hồ Phỉ cùng Cổ Đại Ngưu sẽ không có bất cứ ý kiến gì đồng thời cũng làm cho Đường Vô Lệ thở phào nhẹ nhõm.
Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nếu có người có thể để ý đến Đường Tiếu Tâm thì Đường Vô Lệ cũng nguyện ý đi xa một lần, hắn ở Ba Thục, ở lại nam võ lâm này căn bản không có cơ hội trở mình.
Sau khi Đường Vô Lệ nói đến con đường sau này, không ai ngờ người tiếp theo mở miệng lại là Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận tỉnh lại rất sớm, nhưng hắn thủy chung chỉ ngồi một góc đó, hai tay nắm lấy thanh đại đao của mình, không biết đang nghĩ gì.
Phong Nhất Trận thực lực cực mạnh, hắn có thể yếu hơn Hồ Phỉ một chút nhưng

chắc chắn mạnh hơn Đường Vô Lệ khi không có Khổng Tước Vỹ, vậy mà trong cuộc chiến ngày hôm qua hắn là kẻ phế vật nhất.
Đúng là Phong Nhất Trận chỉ là kẻ bị hại có điều hắn không chấp nhận việc này, cảm giác thất bại tràn ngập tromg tim hắn, loại cảm giác này làm Phong Nhất Trận cực kỳ khó chịu.
“Ta cũng rời khỏi Thiên Ý Thành, rời khỏi Vương Bản Sơn”.
Nói đến đây khuôn mặt mang vài phần lãng tử của hắn xuất hiện một nụ cười khổ.
Hắn hiện tại làm gì có mặt mũi nào nhìn Tương Vân?, hắn vốn trốn nhà chạy đến đây đi tìm Tương Vân nhưng rốt cuộc là Tương Vân cứu hắn, là Tương Vân thấy hắn trong tình cảnh chẳng ra làm sao.
Hai tay nắm chặt đại đao của mình, Phong Nhất Trận rốt cuộc đứng lên.
Bọn họ vốn là nam nhân, nam nhân cho dù ngã đau thế nào cũng phải cố mà đứng lên, bởi nam nhân còn phái giúp nữ nhân, gánh cả bầu trời này.
“Ta cũng rời khỏi Vương Bản Sơn, Đại Đao Môn của ta cũng có thể rời khỏi nơi đây, tính ta thích tiêu diêu tự tại, độc lai độc vãng, Vương Bản Sơn không phải là nơi thích hợp cho ta, có lẽ ta sẽ đi ngao du thiên hạ, tìm cơ hội đẩy mạnh võ công của chính mình”.
Vô Song ngồi trong góc, hắn cũng không ngờ đám người mình sau ngày hôm qua mỗi người lại chọn đi một ngả, tất nhiên Vô Song cũng sẽ không ngăn cản, mỗi người thủy chung vẫn phải có một con đường riêng, hắn không có quyền can thiệp.
Vô Song rốt cuộc cũng đứng dậy, hắn đi thẳng về chỗ lệnh bài kia, sau đó lên tiếng.
“Vậy ta cũng nói luôn con đường ta chọn đi, Phi Hổ ngươi dẫn tất cả mọi người rời đi trước, ta một mình một người rời đi, đám lệnh bài này một mình ta cầm toàn bộ là được “.
Lời Vô Song nói khiến bất cứ ai ở đây đều giật mình không nhẹ, tuy nhiên bọn họ là một thế hệ thiên tài của nam võ lâm, bọn họ liền biết Vô Song muốn làm gì.
Nói trắng ra, Vô Song muốn nhận hết hào quang của Tu La Thí Luyện năm nay, tất nhiên cái hào quang này... ngoại trừ Vô Song không ai dám nhận.
Nếu Vô Song trở thành tâm điểm của sự chú ý, lập tức sẽ khiến vô số ánh mắt đổ dồn vào hắn, điều này căn bản không tốt đẹp gì, cây cao thì đón gió chưa kể một lần thu về nhiều lệnh bài như vậy tuyệt đối chém giết sạch đám thủ hạ của cả chín vị trưởng lão, loại hành động này tuyệt đối sẽ đắc tội không ít người.
Vô Song hắn muốn đứng ra, gánh chịu tất cả cho mọi người.
Lập tức Hồ Phỉ không đồng ý, hắn liền đứng lên nhìn về phía Vô Song.
“Sao có thể?, chúng ta sao có thể để ngươi một mình gánh vác toàn bộ trọng

trách?".
Câu nói này cũng là ý nghĩ của Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận, bất kể Vô Song là nam hay nữ thì hắn cũng chỉ là một đứa bé, một đứa bé như vậy gánh hết trọng trách cho 12 người ở đây, từ đầu đến cuối tất cả áp lực, tất cả kẻ thù đều là một mình Vô Song giải quyết, bọn họ căn bản không thể giúp gì.
Cả Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận khuôn mặt đều hiện ra một tia hổ thẹn, bọn họ thua kém thân ảnh nhỏ bé kia quá nhiều quá nhiều.
Hai người lúc này đều có một nhận thức chung, bọn họ nhìn thấy ngôi sao sáng nhất của phương nam bắt đầu trở nên phai mờ, bắt đầu chuẩn bị nhường lại vị trí cho một vì tinh tú khác.
Vị trí nam phương đệ nhất thiên tài của Mộ Dung Phục chỉ sợ khó mà giữ được.
Đối với lời nói của Hồ Phỉ, Vô Song cũng không mở miệng, hắn biến mất ngay trước mắt Hồ Phỉ, đồng thời nơi hắn từng đứng chỉ để lại một tầng hàn khí nhàn nhạt.
Tốc độ... quá kinh khủng, kinh khủng đến mức Hồ Phỉ còn không thể phản ứng kịp.
Nếu 4 ngày trước Hồ Phỉ quyết chiến với Vô Song, Vô Song thua không thể nghi ngờ, lần giao thủ đầu tiên trước khi lên đỉnh Vương Bản Sơn đã nói lên tất cả vậy mà chỉ sau 4 ngày, khoảng cách giữa Hồ Phỉ cùng Vô Song đã bị san lấp thậm chí Vô Song còn vượt qua chính Hồ Phỉ.
Một chưởng ấn vào ngực Hồ Phỉ, mang theo hàn khí kinh người lan tỏa toàn bộ cơ thể hắn, Hồ Phỉ lập tức ngã ngồi xuống đất, khuôn mặt trở nên ngơ ngác.
Ánh mắt Vô Song mang theo kinh người tự tin, hắn đối với Hồ Phỉ đơn giản nói ra suy nghĩ của mình.
"Ta dám gánh toàn bộ trong trách, bởi vì ta mạnh, bọn ngươi quá yếu".
"Thời gian qua cho dù rất ngắn nhưng các ngươi là một trong những bạn bè cùng trang lứa đầu tiên của ta, trong cái đội ngũ này vốn lấy ta làm chủ nhưng có quá nhiều người vì ta mà ngã xuống, ta không muốn các ngươi tiếp tục liên lụy đến các ngươi".
"Sau này khi tiến vào Thiên Ý Thành, chúng ta liền làm như không quen nhau, Cơ trưởng lão làm người phi thường khó hiểu nhưng ta có niềm tin nàng sẽ trợ giúp chúng ta che dấu vài việc, toàn bộ cuộc chiến ở Tu La Thí Luyện này... mình ta gánh là đủ".
"Cuối cùng, nếu ngươi không phục cũng không có cách nào, trừ khi... ngươi có thể đủ mạnh mẽ một lần nữa đuổi theo được bước chân của ta, đi trên được con đường của ta, ngươi hiểu không?".
Ánh mắt Vô Song thật sâu liếc nhìn Hồ Phỉ, ánh mắt này làm Hồ Phỉ rung động thật sâu, cả người hắn đều run lên.
Đây không phải là xấu hổ, đây là quyết tâm của nam nhân.

Hồ Phỉ rốt cuộc kiên định gật đầu, hắn không nói lời nào nữa, bởi lời nói lúc này chỉ là thừa thãi, hắn chỉ có thể im lặng, dùng ánh mắt trả lời Vô Song mà thôi.
Vô Song cuối cùng nhìn về phía Cổ Đại Ngưu đang không biết nói gì trong góc, hắn với Cổ Đại Ngưu mỉm cười.
“Đại Ngưu, giúp ta thu dọn đám lệnh bài này, sau đó ngày mai, ngươi cùng với ta đồng hành”.
Cổ Đại Ngưu nghe Vô Song nhắc đến mình liền lập tức gật đầu, khuôn mặt cười ‘hề hề’.
Cổ Đại Ngưu thật sự cảm thấy vui vẻ, hắn dù sao cũng thích đi cùng Vô Song hơn là đám người Hồ Phỉ nhiều.
......
Đêm nay là một đêm trăng sáng vằng vặc.
Một đêm của chia ly.
Vô Song đêm nay cũng không ngủ, hắn ngồi im ngắm nhìn Vương Bản Sơn về đêm, bất chấp từng làn khói tím xuất hiện, cảnh sắc ban đêm của Vương Bản Sơn cũng thật đẹp.
Đêm về khuya, gió hiu hiu thổi, sau lưng Vô Song xuất hiện một thân ảnh, áo xanh nhẹ dịu, tóc đen khẽ động.
Tương Vân tiến đến, nàng ngồi xuống ngay sát bên cạnh Vô Song, thậm chí bờ vai nàng còn dán lấy vai của hắn, khuôn mặt xuất hiện một nụ cười xinh đẹp nhẹ dịu.
Không thể không nói, Tương Vân của Vô Song, nàng đã lớn rồi, đã trở thành một thiếu nữ trưởng thành.
“Tiểu sư thúc... người không ngủ được hả, Tương Vân cũng là không ngủ được”.
Vô Song nhìn cô bé năm nào ở trên Tử Ngọc Sơn, hắn nhẹ đưa một tay ra, vuốt nhẹ mái tóc đen dài óng mượt của nàng.
“Tương Vân, đây là Thiên Ý Thành chứ không phải Vương Bản Sơn... gọi tiểu sư thúc cũng là không thích hợp rồi”.
Tương Vân nghe vậy ánh mắt sáng lên, nàng cũng thật sự cảm thấy xưng hô với Vô Song như vậy không có thích hợp.
“Vậy.... vậy Tương Vân gọi người là Vô Song ca ca được không?”.
Nàng lúc này hình như cũng quên luôn việc, nàng vốn hơn Vô Song 2 tuổi.
Đối với Tương Vân, Vô Song chỉ đưa tay ra nhéo nhéo cái mũi của nàng.
“Được chứ, bất quá gọi ta là Phong ca ca đi, dù sao ở đây cũng không được dùng tên thật nha”.
Thẩm Tương Vân nhoẻn miệng cười, nụ cười đẹ như đóa hoa chớm nở đầu xuân, tràn đầy sức sống, tràn đầy mỹ lệ.
“Được nha, Phong ca ca “.
“Phong ca ca “

“Phong ca ca “
“Phong ca ca “
“Phong ca ca “
Cũng không biết Thẩm Tương Vân nói bao nhiêu lần mấy từ này, nàng lúc này nhẹ dựa đầu vào vai Vô Song, bàn tay vươn ra như muốn nắm lấy những vì sao trên bầu trời đêm kia.
Phong ca ca, muội nghe Tiên Âm tiền bối nói ca ca ngươi rất giỏi âm luật nha, ca ca thổi tặng muốn một bản nhạc được không.
Nói rồi, Thẩm Tương Vân không biết từ đâu cầm lấy một cây sáo ngọc, quơ quơ trước mặt Vô Song, vẻ mặt mười phần chờ đợi.
Vô Song cũng là mỉm cười, hắn cũng đã rất lâu không đụng đến mấy loại nhạc cụa này rồi.
Giữa trời đêm ở Vương Bản Sơn, tiếng sao ngân nga nhẹ vang lên... vang mãi vang mãi, cùng với làn gió kia hướng lên tận trời cao.
....
“Nha, ngươi nhìn cái gì vậy”.
Một âm thanh khẽ vang lên, khiến Xuy Tuyết giật mình, nàng rất nhanh hoảng hốt nhìn lại, người đến không ngờ lại là Mộ Dung Ảnh.
Mộ Dung Ảnh đối với Xuy Tuyết khẽ mỉm cười, nàng cũng nhìn về phía Vô Song cùng Tương Vân ở xa xa ngoài kia.
“Đội ngũ của chúng ta đúng thật là kỳ lạ, đội trưởng thì giống hệt nữ nhân còn Tuyết muội lại giả nam nhân, hai người các ngươi rất hợp làm một cặp nha”
Xuy Tuyết lúc này cũng trở lại với phong cách ăn mặc nam tử quen thuộc nhưng việc nàng là nữ nhân cũng không tiếp tục dấu được ai nữa rồi.
Xuy Tuyết khẽ đỏ mặt nhìn Mộ Dung Ảnh.
Nàng năm nay mới 14, Mộ Dung Ảnh đã 16.
“Mộ Dung tỷ tỷ, người đừng trêu ta nữa, ta và đội trưởng sao có thể?”.
Nói xong, Xuy Tuyết lại khẽ nhìn hai thân ảnh ngoài kia.
Mộ Dung Ảnh với Xuy Tuyết chỉ là khẽ lắc đầu.
“Ngươi thích đội trưởng sao?”.
Xuy Tuyết nghe vậy nhịp tim khẽ nhảy lên bất quá nàng rất nhanh lắc đầu.
“Không phải mà, muội không có thích đội trưởng, chỉ là có chút ngưỡng mộ thực lực của đội trưởng mà thôi”.
Nói xong, chính Xuy Tuyết trong lòng liền có chút quặn đau.
Nàng biết nàng cùng Vô Song vốn không thể thành bất cứ cái gì, hai người đi trên hai con đường khác nhau, hơn nữa.... nàng đời này căn bản không có cách nào đạt được hạnh phúc, số phận nàng từ khi sinh ra đã là một kịch bản được viết sẵn, nàng chỉ như một con rối, đi trên cái gọi là kịch bản đó mà thôi.
Con rối... làm gì có quyền mưu cầu hạnh phúc, làm gì có quyền yêu.

Nhìn về phía Xuy Tuyết rồi lại nhìn hai người Vô Song cùng Thẩm Tương Vân, Mộ Dung Ảnh chỉ khẽ thở dài, nàng cũng không tiếp tục xem nữa.
Có những việc nàng hiểu, nhưng nàng sẽ không nói, cái cảm giác này Mộ Dung Ảnh cũng từng trải nghiệm, trong trái tim nàng vẫn luôn có chỗ cho hình bóng kia, vị Mộ Dung công tử đứng đầu phương nam.
Nàng biết, Xuy Tuyết đang nghĩ gì, nàng cũng hiểu cho chính Xuy Tuyết, có đôi khi tình cảm chỉ là sự dõi theo, không hơn.
....
Đêm nay, có rất nhiều người cũng không ngủ được.
Đêm nay Hoàn Nhan Bình thật sự cảm thấy như mộng như ảo.
Cơ thể Hoàn Nhan Bình lúc này không có mặc quần áo, trên người chỉ có băng vải quấn khắp người.
Cơ thể nàng đau đớn như muốn nứt ra, cả người bị thả trong một cái đỉnh lớn, nước trong đỉnh thuần một màu đỏ như máu hơn nữa mùi của nó cực nồng, cái mùi huyết dịch kia khiến Hoàn Nhan Bình cảm thấy muốn nôn mửa không thôi.
“Ngồi im đi, bên trong đó toàn bộ đều là Ngạc Huyết, ta phải mất rất nhiều công sức mới có thể thu thập đủ, ngươi dám phung phí ta liền bẻ cổ ngươi”.
Giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến Hoàn Nhan Bình lập tức giật thót, nàng nhìn về phía nữ nhân kia.
Ngay cả khi không có ai, nữ nhân trước mặt vẫn mặc hoàng kim bảo giáp che kín đi toàn bộ cơ thể.
Hoàn Nhan Bình rất sợ Kim hộ pháp nhưng nàng cũng có thể cảm nhận Kim hộ pháp hình như đang chữa trị cho mình bất quá nàng không hiểu nổi, Kim hộ pháp rõ ràng là người bẻ gãy xương cốt của nàng vậy mà dĩ nhiên muốn cứu chữa nàng.
“Tiền bối.... người... người có thể thả ta ra không, ta còn có việc nhất định...”.
Hoàn Nhan Bình vừa mở miệng liền sợ ngây người, nàng nhìn thấy Kim hộ pháp xoay người lại, trên tay cầm kim ấn.
Nhìn thấy kim ấn kia, Hoàn Nhan Bình hai mắt trừng lớn, sau đó nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp.
Nàng rốt cuộc cũng thấy người kia rồi, rốt cuộc cũng có thể thực hiện được di nguyện của phụ thân, nàng thành công rồi.
Nàng rốt cuộc cũng nhìn thấy Kim Quốc chiến thần, Kim Quốc đệ nhất đại tướng quân.
Hoàn Nhan Tuyết Y nguyên soái.
Kim ấn kia là soái ấn, ngày Kim quốc bị Mông Cổ tiêu diệt, soái ấn cũng biến mất từ đó, soái ấn chính là Hoàn Nhan Tuyết Y nguyên soái mang đi.
Chỉ cần Kim ấn vẫn còn, Kim quốc còn cơ hội quật khởi, Kim quốc vẫn còn cơ hội trở mình.

Chỉ cần nguyên soái còn, bằng vào danh vọng cùng thực lực của nguyên soái, Kim quốc nhất định có ngày phục quốc.
Kim hộ pháp có thể nhìn thấy sự kích động trong mắt Hoàn Nhan Bình, nàng chỉ khe khẽ thở dài.
Nàng bước chân nhẹ chuyển, âm thanh kim loại va chạm với sàn nhà vang lên những tiếng 'cộp cộp'.
Nàng ngồi xuống bên cạnh cái đỉnh ngạc huyết kia, ánh mắt nhìn Hoàn Nhan Bình.
"Ngươi là hậu nhân hoàng thất, là con gái cố nhân vì vậy bản soái mới mang ngươi về".
"Ngươi bên ngoài nhu nhược nhưng bên trong lại chảy xuôi huyết mạch của người Kim chúng ta, trong máu huyết của ngươi là sự bất khuất của người Kim, điều này khiến ta quyết định giữ ngươi lại, chỉ là ta muốn nói thẳng với ngươi, Đại Kim đã bị diệt, liền không có ngày đông sơn tái khởi, ngươi không cần vì ta mà mơ mộng".
Nói xong Kim hộ pháp nắm lấy soái ấn trong tay, nàng ném thẳng nó xuống đất, soái ấn của chính nàng.. lăn vài vòng trên mặt sàn mới dừng lại, một hành động Hoàn Nhan Bình căn bản không cách nào tưởng tượng nổi.
"Thứ này hiện nay chỉ là vật trang trí, thứ này trong mắt ta căn bản không có giá trị gì. Mộng tưởng của ngươi ta hiểu, nhưng Kim quốc đã diệt, chúng ta đã thua trận, một cuộc chiến vạn kiếp bất phục, căn bản không có cơ hội làm lại".
"Ngươi có thể thất vọng, có thể nghĩ xấu bản soái, có thể coi thường bản soái, bản soái không quan tâm. Ngươi nếu muốn rời đi thì sau khi hồi phục thương thế, bản soái cho người 1 vạn lượng bạc đủ để người sống một đời bình bình an an, còn nếu ngươi muốn ở lại, bản soái cũng không để ngươi bị khi dễ, dù sao cũng là con của cố nhân".
Nói xong không đợi Hoàn Nhan Bình trả lời, Hoàn Nhan Tuyết Y rời khỏi căn phòng, nàng đóng cửa lại đến 'rầm' một cái.
Không ai biết lúc này... Hoàn Nhan Tuyết Y lưng dựa vào cửa gỗ, cả người khẽ run, khuôn mặt ẩn trong hoàng kim mặt nạ xuất hiện hai hàng lệ nhoà.
Nàng là ai?, nàng là chiến thần của người Kim, là Hoàn Nhan Tuyết Y.
Năm đó Kim quốc có thể ép cho Đại Minh không thở nổi liền là nhờ nàng, vô địch nguyên soái của Kim quốc.
Năm đó... nàng từng bị ám sát.
Người ám sát nàng chính là đại danh đỉnh đỉnh, Lâm Triều Anh.
Cuối cùng thì sao?, nếu không phải Vương Trùng Dương đến, nàng thật sự có tự tin giết ngược Lâm Triều Anh.
Cho dù Vương Trùng Dương có đến, nàng cũng không sợ, nàng dám cùng Vương Trùng Dương một trận chiến.

Hoàn Nhan Tuyết Y rất mạnh, cường giả mạnh nhất của một dân tộc hùng mạnh, thực lực của nàng đến đâu thiên hạ năm đó không ai không biết, chính Hoàn Nhan Tuyết Y cũng nghĩ... nàng rất mạnh.
Nàng tin tưởng, cho dù gặp Ngũ Đế cường giả đích thân đến, nàng cũng dám chiến. Nàng tự tin vì nàng có thực lực.
Đáng tiếc, nàng nhầm rồi.
Nàng mãi mãi không quên được đêm hôm đó, tại Thiên Ưng Sơn.
Kim quốc đại quân của nàng đã mạnh mẽ ngăn cản Mông Cổ hùng binh 3 tháng, 3 tháng nàng đối mặt cùng Thiết Mộc Chân không lùi lấy một bước.
Thiên Ưng Sơn không bị phá, Kim Quốc liền không sợ người Mông Cổ, đáng tiếc đêm đó có một người xuất hiện.
Người này đến ám sát nàng.
Người này chỉ mất 3 chiêu liền khiến đỉnh đỉnh đại danh Hoàn Nhan Tuyết Y gục ngã thậm chí sẽ chết.
Người này hoàn toàn vô danh, như từ trên trời rơi xuống vậy nhưng thực lực của hắn vượt xa ngũ đế.
Nếu không phải Trường Sinh Chân Nhân hiện thân, nàng đã sớm chết.
Nàng có thể coi là người may mắn nhất thiên hạ này, có thể nhìn thấy Trường Sinh Chân Nhân cùng kẻ thần bí kia giao thủ.
Qua trận chiến đó nàng liền biết tên của kẻ kia, hắn là Mông Cổ đệ nhất nhân – Đế Thích Thiên.
Trung nguyên đến bây giờ vẫn chưa bị Mông Cổ công phá chỉ bởi Đế Thích Thiên trọng thương.
Trường Sinh Chân Nhân không bước ra khỏi Trường Sinh Điện một bước cũng bởi vì ông ta bị trọng thương.
Hoàn Nhan Tuyết Y biết, cuộc chiến giữa Mông Cổ cùng Đại Thanh thật ra chỉ là cuộc chiến xem ai bình phục nhanh hơn, là cuộc chiến giữa Trường Sinh Chân Nhân cùng Đế Thích Thiên.
Nàng cũng biết, Đế Thích Thiên tồn tại Kim Quốc liền không có cơ hội trở mình.
Chỉ cần 3 chiêu liền có thể đánh bại nàng, vậy đánh kiểu gì nữa?.
Bất kể nàng túc trí đa mưu thế nào, bất kể nàng có thể cầm quân thiên biến vạn hóa bao nhiêu cũng không có tác dụng, trước thực lực tuyệt đối những thứ còn lại vốn chỉ là phù vân.
....

Quyển 2 Chương 47
Nhập thành (1)

Đêm ngày thứ 4 cũng không có việc gì xảy ra, thậm chí suốt đến sáng ngày thứ 5 cũng không có việc gì xảy ra, tất cả đều an bình vô cùng.
An bình lúc này không giống cái cảm giác an bình trước cơn bão như ngày thứ 3, đây là cảm giác an toàn mà thực lực mang lại.
Có 9 đội ngũ sát thủ của Thiên Ý Thành, trừ đi đội ngũ của Tương Vân thì Vô Song đã giết sạch đến 6 đội ngũ, giết một mạch 24 sát thủ của Thiên Ý Thành trong đó có đến 12 sát thủ tông sư cấp, lúc này chỉ cần có kẻ dám đến, có sát thủ của Thiên Ý Thành dám lại gần ngọn núi này, hắn liền dám giết.
Tất nhiên sáng ngày thứ 5 đám người Vô Song cũng không có cách nào tiếp tục ở lại nơi đây, bọn họ phải di chuyển về phía Thiên Ý Thành.
Cả đội 12 người bắt đầu chia binh hai đường, đầu tiên liền là đám người Đường Vô Lệ, Hồ Phỉ cùng Phong Nhất Trận.
Bản thân đội ngũ này hầu hết là bị thương, vết thương vẫn không có cách nào bình phục, người mạnh nhất hiện nay chỉ là Phong Nhất Trận vì vậy cái đội ngũ này sẽ xuất phát sau.
Đội ngũ thứ hai sẽ xuất phát trước, đây là đội ngũ của Vô Song cùng đám người Tương Vân.
Vô Song sở dĩ lựa chọn đi đầu thật ra là vì muốn rảnh tay xử lý đám sát thủ của Thiên Ý Thành, nếu trên đường hắn đi đến Thiên Ý Thành gặp bất cứ sát thủ nào cản đường hắn liền không ngần ngại tiễn đối phương một đoạn, bằng vào thực lực của Vô Song thì trong một phạm vi rộng rất khó có ai thoát được khỏi tầm mắt của hắn.
Một lý do nữa là vì Vô Song muốn thật sự đưa Tương Vân về Thiên Ý Thành, sau đó mới yên tâm quay về đón đám người Phong Nhất Trận.
Mặc dù Vô Song biết chắc chắn rằng sẽ không có ai tấn công Tương Vân nhưng hắn không muốn hai chữ ‘vạn nhất’ xảy ra, hắn cũng không biết liệu có kẻ điên nào đột nhiên lao đến tấn công Tương Vân hay không vì vậy hắn vẫn là quyết định đưa nàng trở về.
Một nhóm 5 người Vô Song đi thẳng về phía trước có điều 3 tên siêu nhất lưu cao thủ lại cách Vô Song cùng Tương Vân một đoạn, gần như cả ba người này muốn tạo không gian riêng cho Vô Song cùng Tương Vân vậy.
Tất nhiên còn có một lý do quan trọng không kém, bọn họ có chút sợ Vô Song.
Đêm hôm đó khi đám người này nhìn thấy Vô Song, căn bản không chịu nổi một ánh mắt của hắn. Ngày hôm đó Vô Song sát khí kinh người kết hợp với mái tóc

trắng kia dưới ánh trăng càng trở nên kinh động nhân tâm.
Tất nhiên cái đêm hôm đó còn chẳng là gì so với những hình ảnh tiếp theo.
Đám người bọn họ xuất thân từ Thiên Ý Thành đương nhiên biết đội ngũ Cự Môn mạnh mẽ như thế nào tuy nhiên khi chứng kiến Vô Song mắt không chớp tim không loạn cắt cổ Cự Môn cùng Thiên Tướng đều làm bọn họ không rét mà run.
Sau khi biết Vô Song còn một mình giết chết Thiên Lương cùng Thiên Phủ thì ba người này triệt để không dám có bất cứ ý kiến gì với Vô Song thậm chí với Vô Song cung kính có thừa.
Bọn họ rốt cuộc cũng hiểu lý do tại sao tiểu thư của mình đến cả Đường Quan Nam cũng không bán mặt mũi vậy mà lại đặc biệt thân cận với 'đứa bé' tóc trắng kia. Vô Song cho những người này một cảm giác đáng sợ vô cùng, loại thiên tài như Vô Song bọn họ không cách nào so sánh.
Cho đến sáng hôm say, ba người này vốn chịu trách nhiệm bảo vệ Tương Vân, Tương Vân có thể ngủ nhưng bọn họ thì không, chính vì vậy bọn họ thấy Vô Song trở về, thấy Vô Song quay lại hang động lấy đi túi vải của mình ra ngoài.
Tất nhiên lấy đồ mà thôi cũng sẽ không có gì đặc biệt, đặc biệt chỉ là sát khí trên người Vô Song cùng những vật hắn mang theo khi quay lại.
Nếu đêm hôm trước sát khí của Vô Song chỉ làm cho ba người cảm giác sợ hãi thì khi nhìn thấy Vô Song toàn thân nhuốm máu quay lại, cả ba người liền biến thành chết lặng.
Giết người sẽ sinh ra sát khí, khi sát khí bắt đầu ngưng thực sẽ trở thành lệ khí.
Vô Song một lần đi ra ngoài giết liền một mạch 20 cao thủ Thiên Ý Thành trong đó có đến 8 tông sư cao thủ, khi đó một ánh mắt của Vô Song trực tiếp làm 3 cái siêu nhất lưu cao thủ kia cảm thấy khó thở vô cùng lại thêm đống lệnh bài màu đỏ Vô Song mang về.
Vô Song khi rời đi hắn có 4 tấm huyết lệnh nhưng khi Vô Song quay về, con số này trở thành 24.
Trong thời gian một bữa ăn sáng, không biết Vô Song dùng thủ đoạn gì có thể giết chết 20 vị cường giả đến từ Thiên Ý Thành, lệ khí của hắn sao mà kinh người, trong mắt 3 tên siêu nhất lưu cao thủ kia cứ như Vô Song muốn giết bọn họ chỉ là một cái phất tay vậy, sao có thể không kinh, sao có thể không sợ?.
Chính vì vậy bọn họ trực tiếp lựa chọn cách xa Vô Song một đoạn thì vẫn tốt hơn.
....
Vì bản thân Vô Song còn phải quay lại vách núi bảo hộ đội ngũ của Phong Nhất Trận cùng Cổ Đại Ngưu vì vậy hắn cùng Tương Vân đi có chút nhanh.
Cũng không biết có phải 2 đội ngũ còn lại của Thiên Ý Thành gặp may hay không, bọn họ ngay từ đêm hôm qua đã rời khỏi rừng rậm bắt đầu tập trung ở

trước cửa Thiên Ý Thành, điều này cũng giúp đám bọn họ thoát được một kiếp.
Tất nhiên có thể sống sót hay không còn phải xem đám người kia có mắt hay không.
Chẳng mất bao lâu Vô Song rốt cuộc đi đến bìa rừng, tất nhiên hắn cũng không lựa chọn tiến lên tiếp, bởi hắn đã nhìn thấy Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành... nhìn gần tuyệt đối vượt xa lúc quan sát trên đỉnh Vương Bản Sơn.
Thiên Ý Thành khiến Vô Song liên tưởng đến bộ phim Attacks On TiTan của kiếp trước, tường thành cao đến mức vô lý, chí ít cũng phải 20m, tường thành cỡ này trừ khi đại tông sư cao thủ có kinh người khinh công mới có tư cách vượt qua, loại tường thành đến mức chim trên trời muốn bay qua cũng không nổi.
Tiếp theo là tấm cửa đại môn, cửa đại môn khổng lồ vô cùng được làm hoàn toàn từ hai tấm sắt màu đỏ, Vô Song cũng không biết phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể mở được hai cái cửa đó ra, nhìn như một ngọn núi màu đỏ chắn trước Thiên Ý Thành vậy.
Tất nhiên cái đáng chú ý nhất chính là Thiên Ý Lâu.
Thiên Ý Lâu đại diện cho Thiên Ý, đã đại diện cho Thiên Ý liền phải chạm đến tận trời.
Câu nói này có phần hơi quá tuy nhiên nhìn Thiên Ý Lâu không khác gì so với khách sạn cao tầng của kiếp trước, độ cao chỉ sợ vượt quá 35 m. Trong cái thời đại vũ khí lạnh này mà nói, Thiên Ý Lâu hay thậm chí toàn bộ Thiên Ý Thành đều là một công trình kinh người.
Vô Song chưa đi đến hoàng cung Đại Thanh bao giờ nhưng trong mắt hắn hoàng cung Đại Thanh cùng lắm cũng chỉ thế này.
Rất khó để tưởng tượng, rốt cuộc có công trình nào trong thiên hạ có thể so sánh được với Thiên Ý Thành về độ hùng vĩ hay không, Vô Song lại càng thêm khó tưởng tượng, Thiên Ý Thành... bản thân quá mức khổng lồ, vậy Thiên Ý Thành đào đâu ra tiền để xây dựng công trình này?.
Vô Song có thể coi là người của hậu thế, bản thân Vô Song suy nghĩ tương đối khác người, thay vì cảm thán nơi đây đẹp đẽ bao nhiêu hắn liền nghĩ đến nơi đây dùng bao nhiêu bạc để xây lên.
Vô Song đã đi qua Tương Dương Thành, cũng đã ở Nga Mi Sơn, hắn biết bất kể là Tương Dương Thành hay Nga Mi Phái đều thua xa Thiên Ý Thành về mức độ ‘hoành tráng’.
Nga Mi Sơn thì cũng thôi đi bất quá đến cả Tương Dương Thành trọng đia phương bắc của Đại Thanh cũng so không nổi với Thiên Ý Thành nằm tít tận trong Vương Bản Sơn thì có chút không đúng.
Thiên Ý Thành có lẽ... không đơn giản chỉ là một môn phái, không đơn giản chỉ là một thế lực bình thường, ẩn sau cái vẻ khổng lồ kia của tòa thành này rốt cuộc

là bí mật gì?.
Trong mắt Vô Song dần dần hiện ra một tia hứng thú.
....
Như đã nói, trước Thiên Ý Thành lúc này có một vùng khoảng trống nơi đây được dùng vạch đỏ để nhận biết, là vùng an toàn.
Tiếp theo ngay trước vùng an toàn có 2 đội ngũ cùng xuất hiện, đây chính là 2 đội ngũ cuối cùng bên trong Thiên Ý Thành phái ra lần này.
Trước mặt Vô Song là 4 tông sư cao thủ cùng 4 siêu nhất lưu cao thủ, cái đội hình này trong mắt Vô Song trở nên tương đối buồn cười, tất nhiên hắn sẽ không lựa chọn ra tay vội.
Trong bìa rừng, Vô Song chỉ nhẹ vỗ vai Tương Vân, Tương Vân liền hiểu ý khẽ gật đầu với hắn.
“Phong ca ca, Tương Vân trở về Thiên Ý Thành trước, ta liền đợi ngươi ở bên trong nha, ngươi nhất định phải sớm sớm quay lại”.
Tương Vân nói xong còn không quên đưa lên một ngón út, làm dấu hiệu ngoắc ngoắc cực kỳ dễ thương.
Vô Song bật cười, khẽ xoa đầu cô bé này sau đó cũng ngoắc tay với nàng.
“Ừ, ca ca hứa”.
Mặt trời dần lên cao, Vô Song ánh mắt liếc về Thiên Ý Thành một lần nữa rồi chậm rãi quay đầu rời đi.
Nơi đây là phạm vi Thiên Ý Thành, bản thân Tương Vân đã kể với Vô Song một vài việc, sau lưng Tương Vân chính là Thiên Ý Thành đại trưởng lão.
Vị đại trưởng lão này là ai, Vô Song không biết hắn chỉ biết thân là đại trưởng lão của Thiên Ý Thành sao có thể để Tương Vân bị hại ngay trước cửa Thiên Ý Thành?, vì vậy hắn chỉ đưa nàng đi hết đoạn đường này mà thôi.
....
Thời gian dần trôi, mặt trời lên càng ngày càng cao, dưới cái nắng gắt của thời tiết phương nam, thời gian đến khi kết thúc thí luyện càng ngày cũng càng gần.
Phía trên tường thành của Vương Bản Sơn lúc này có 9 người xuất hiện, tất cả 9 người này đều ngồi ghế lớn có ô che phía trên lại có hai cái nữ nhân ở đằng sau lặng lẽ vì ‘chủ nhân’ quạt gió.
Đám người này bao gồm 7 vị trưởng lão của Thiên Ý Thành cùng 2 người Khách Quang Tiên – Thôi Trình Tú.
Về phần ‘Nhân’ trưởng lão cùng Cơ trưởng lão chắc chắn sẽ không có mặt, dù sao hai người này mỗi người còn có một công việc riêng.
Đám người này là những người chịu trách nhiệm trực tiếp về công việc thường ngày ở Thiên Ý Thành, vì vậy ngày hôm nay nhất định phải có mặt.
Tất nhiên hai người muốn đến nhất là Thôi Trình Tú cùng Khách Quang Tiên, vẻ mặt cả hai hiện nay căn bản không vui vẻ gì chỉ là Thôi Trình Tú giỏi che dấu

cảm xúc của mình hơn Khách Quang Tiên mà thôi mặt dù bản thân hắn cũng nghi hoặc vô cùng.
Hắn đã tốn rất rất nhiều công sức để khiến 16 tông sư cảnh cao thủ tiến vào Tu La Thí Luyện vậy mà đến ngày cuối cùng mới có 1 đội ngũ tông sư quay lại đồng thời từ dấu hiệu mà trên mặt đám người kia lộ ra, Thôi Trình Tú cũng biết nhiệm vụ chưa hoàn thành.
Câu hỏi của hắn là.... 3 đội ngũ sát thủ khác đang ở đâu?, vì cái gì đám sát thủ của hắn giải quyết 1 tiểu tử nhất lưu cao thủ cũng không xong?, đây là việc Thôi Trình Tú không cách nào tin tưởng nổi.
Khách Quang Tiên là một cái võ phu, hắn sẽ không cách nào dấu cảm xúc của bản thân như Thôi Trình Tú, lúc này bất cứ vị trưởng lão nào của Thiên Ý Thành đều có thể cảm nhận được Khách Quang Tiên mặt đầy nộ khí, thậm chí là sát khí.
Khách Quang Tiên cũng là đại tông sư cường giả nhưng trong mắt rất nhiều người ở đây Khách Quang Tiên căn bản không thể đặt lên bàn cân với đám bọn họ bất quá hắn lại có chỗ dựa là triều đình dẫn tới rất nhiều trưởng lão của Thiên Ý Thành cho dù không vừa mắt cũng không có cách nào.
Chỉ tính riêng việt Khách Quang Tiên phái đến 16 tông sư cường giả tham ra trò chơi vốn chỉ thuộc về nhất lưu cao thủ đã được tính là siêu cấp phá luật bất quá cũng nhờ vào chỗ dựa của hắn mà nhiều người chấp nhận nhắm một con mắt mở một con mắt.
Tất nhiên bất cứ việc gì cũng phải có giới hạn, đây là điều mà Thôi Trình Tú cực kỳ lo lắng.
Khách Quang Tiền cùng Thôi Trình Tú bản thân ở Thiên Ý Thành vẫn chưa hề có nhân mạch, hai người cũng chỉ vừa mới đặt chân đến Thiên Ý Thành mà thôi, nhiệm vụ chính của bọn họ là đào tạo thuộc hạ cho Đông Xưởng đồng thời giúp Ngụy Trung Hiền đặt một chân vào miếng bánh phương nam đầy trù phú, lúc này Thôi Trình Tú vốn muốn điệu thấp mà làm việc, có trách cũng chỉ trách cái chết quá bất ngờ của Sử Văn Tiến khiến Thôi Trình Tú không kịp trở tay mà thôi.
Thôi Trình Tú trong lúc này có một loại dự cảm không lành, hắn cảm giác việc ngày hôm nay tuyệt đối không bình thường.
Nếu kẻ giết Sử Văn Tiến mà chết đương nhiên là việc tốt, căn bản không có việc gì xảy ra nhưng nếu kẻ giết Sử Văn Tiến còn sống, không biết Khách Quang Tiên sẽ làm gì?.
Thôi Trình Tú ánh mắt hơi hơi ái ngại nhìn người đồng đội này của mình, hắn thật sự sợ Khách Quang Tiên không giữ được lý trí, tính cách này của Khách Quang Tiên, Thôi Trình Tú cũng không xa lạ gì.
....

Mặt trời càng ngày càng lên cao, không khí càng ngày càng nắng gắt.
Khoảng thời gian này đã rất gần khoảng cách Tu La Thí Luyện đóng lại, càng gần thời gian thí luyện năm nay đóng lại thì lại càng có nhiều ánh mắt nghi hoặc. Từ sáng đến giờ, ngoại trừ đội ngũ của Tương Vân trở về ra vậy mà không còn đội ngũ nào quay lại?, đây rốt cuộc là cái gì xảy ra?.
Ngày hôm đó xuất quân có tới 16 tông sư cao thủ, bằng vào đoàn người này căn bản không có khả năng đến bây giờ vẫn không có trở về, cho dù tất cả siêu nhất lưu cao thủ chết hết cũng không ai quá mức để ý nhưng hiện nay có đến 12 tông sư cường giả chưa trở về lại là một khái niệm hoàn toàn khác.
Ngay cả trong mắt những vị trưởng lão ngồi đây cũng có suy nghĩ này, trong mắt bọn họ thì ngoại trừ khi Cơ tự mình ra tay giải quyết đám tông sư cao thủ kia thì mới dẫn được tình cảnh như hiện nay.
Tất nhiên đám bọn họ là trưởng lão, bọn họ sẽ hiểu cách làm người của Cơ, bản thân Cơ không phải là người không biết nhìn xa, không biết tính toán, nàng kể cả có chen một chân vào thì cũng không đến mức làm triệt để như vậy chứ?, loại cách làm này căn bản không hợp với Cơ.
Thời gian từng giây từng phút đi qua trong ánh mắt chờ đợi, lo lắng, nghi hoặc của rất nhiều người rốt cuộc đội ngũ đầu tiên đi ra khỏi cánh rừng.
Đội ngũ này là một đội ngũ thí sinh, đúng là đội ngũ do Hồ Phỉ dẫn đầu.
Trong đội ngũ này bao gồm Hồ Phỉ, Đường Ngạo, Đường Tiếu Tâm, Cổ Đại Ngưu, Hùng Bì, Hùng Đảm, Phi Lưu, Mộ Dung Ảnh cùng Tuyết, tất nhiên đội ngũ này vừa nhìn đã thấy không có mấy ai lành lặn, trên người bọn họ liền xuất hiện rất nhiều vết thương.
Nhìn về phía đội ngũ do Hồ Phỉ dẫn đầu, bất kể là Thôi Trình Tú hay Khách Quang Tiên đều giật mình, bọn họ vốn đã có dự cảm không lành nhưng khi chứng kiến Hồ Phỉ thật sự còn sống đi ra liền đã ngoài liền là một cảm giác khác hẳn.
Hồ Phỉ bị thương rất nặng, nhưng hắn không có chết. Chỉ cần hắn không có chết liền chứng minh đám tông sư cường giả kia thất bại, thậm chí... rất có thể còn bị giết ngược.
Cho dù là rất khó tin nhưng đây vẫn là sự thực.
Khoảnh khắc nhóm Hồ Phỉ xuất hiện liền khiến rất nhiều người giật mình, trong ánh mắt của cả 7 vị trưởng lão đều hiện ra một tia hứng thú, đặc biệt là Vương cùng Độc.
Đội ngũ phía dưới rõ ràng là đội ngũ của Vương trưởng lão cùng Độc trưởng lão, thân là người dẫn đội bọn họ không thể không nhận ra, bất quá cả hai trong lòng đều có chút không tin.
Ví dụ như Độc lão, Độc lão đánh chết cũng sẽ không tin việc chỉ có Đường Ngạo cùng Đường Tiếu Tâm đi ra khỏi bìa rừng, điều này hoàn toàn là vô lý.

Độc lão thừa hiểu cái đội ngũ của Đường Môn này như thế nào, nếu Đường Vô Lệ không đi ra nổi thì chắc chắn Đường Ngạo cùng Đường Tiếu Tâm cũng không đi ra được mới đúng.
Về phần Vương trưởng lão, hắn cũng giống như Độc, hắn thật sự không ngờ Hồ Phỉ lại đi ra?, hắn căn bản không nhìn thấy thân hình của Vô Song ở bên trong, hắn căn bản cũng không tin Vô Song sẽ thất bại trong Tu La Thí Luyện lần này.
Ai cũng có thể thất bại nhưng Vô Song thì không thể bởi đơn giản tốc độ của Vô Song quá tốt, chỉ cần hắn một mực bỏ chạy, một mực lẩn trốn thì không có tông sư cường giả nào trong đợt thí luyện này có thể giết hắn.
Có kẻ giận giữ, có người nghi hoặc thì đương nhiên cũng có người vui vẻ, nhìn từ đội ngũ này đi ra ngoài mà nói, Thần cùng Tâm là hai trưởng lão được hưởng lợi nhiều nhất, dù sao bọn họ cũng chọn Hồ Phỉ cùng Cổ Đại Ngưu.
Việc tiếp theo liền phải đợi, đợi xem bọn họ có thể 'cá vượt long môn' thành công hay không, hơn nữa cũng không ai dám chắc đây đã là đội ngũ cuối cùng của thí luyện năm nay.
Nhìn từ bên ngoài vào mà nói, 9 người đi ra khỏi bìa rừng kia bị thương không nhẹ, muốn vượt qua cửa ải cuối cùng cũng không phải là dễ, dù sao vẫn còn 4 tông sư cùng 7 cái siêu nhất lưu cao thủ trước mặt.
....
Đứng trước vòng đỏ lúc này có tổng cộng 11 sát thủ của Thiên Ý Thành, trong đó đứng đầu đám người này là một kẻ họ Cao tên Tiến.
Cao Tiến là một cái tông sư cao thủ, bản thân hắn đương nhiên cũng có vài phần bản lĩnh mới có thể dẫn đầu một đội ngũ tông sư tham dự nhiệm vụ tiến vào Tu La Thí Luyện, nếu nói về thực lực bản thân Cao Tiến có lẽ sẽ không hề thua kém Vu Chiến Dã.
Lần này Cao Tiến cũng là giật mình không nhẹ, hắn rời khỏi bìa rừng từ đêm hôm qua, lần này nhóm bọn hắn vận khí không tệ, hoàn thành toàn diệt một nhóm đội ngũ thí sinh tham dự Tu La Thí Luyện năm nay, thu được 10 tấm hắc lệnh bất quá hắn cũng không gặp được 'mục tiêu', cũng vì việc này mà Cao Tiến cảm thấy tiếc hùi hụi.
Thời gian trôi qua, bản thân Cao Tiến đã chắc chắn mình lỡ mất con dê béo mang tên 'mục tiêu' dù sao thực lực đám tông sư kia hắn rất rõ ràng bất quá Cao Tiến thật sự không ngờ đến tận gần giữa trưa vẫn chưa có thêm một đội ngũ tông sư nào trở về đồng thời 'mục tiêu' lại xuất hiện.
Trong đám người ở đây cũng chỉ có một mình đội ngũ Cao Tiến biết đại khái việc gì xảy ra bên trong bìa rừng kia, đám bọn họ chính là bị mê trận vây lại, căn bản không thể đi ra ngoài.
Chính vì một điểm này nên suy nghĩ của Cao Tiến có chút khác với Thôi Trình Tú cùng hầu hết trưởng lão có mặt ở đây, Cao Tiến liền nghĩ đến 3 đội ngũ tông

sư khác đều bị vây lại không thể thoát ra ngoài, về phần đội ngũ của hắn liền ‘may mắn’ thoát được khỏi mê trận.
Cao Tiến nghĩ đi nghĩ lại liền cảm thấy lý do này là thiết thực nhất dù sao nếu bất cứ ai nghe đến ‘mê trận’ ở bên trong bìa rừng kia thì tuyệt đối sẽ nghĩ đến việc này, nó còn dễ tin hơn nhiều so với việc đám người Hồ Phỉ giết chết từng đó tông sư cảnh cao thủ.
Nghĩ đến một điểm này Cao Tiến cơ hồ không cần suy nghĩ, hắn cùng đội ngũ của mình liền nắm chặt Huyết Chích trong tay, Huyết Chích bắt đầu xoay tròn.
Cũng không cần đợi bất cứ ai ra lệnh, ánh mắt Cao Tiến liền nóng lên, hắn cùng 3 cái thuộc hạ lao thẳng về phía Hồ Phỉ.
Cho dù Hồ Phỉ có nghịch thiên đi nữa thì không phải hắn đang bị thương sao?, nhìn vết thương nặng đến mức này của Hồ Phỉ, Cao Tiến căn bản không tin Hồ Phỉ có thể phản kháng.
Đội ngũ Cao Tiến lao tới đương nhiên có một đội ngũ khác học theo, đây là một đội ngũ siêu nhất lưu cao thủ, người dẫn đầu đội ngũ này là cao thủ thứ 8 trên Hoàng Bảng, Bá Vương Thương – Nhạc Phong.
Ngay cả trong thế hệ trẻ của Thiên Ý Thành, Nhạc Phong cũng là nhân vật cực kỳ nổi bật, hắn tuy không dám đến tranh con mồi của tông sư cao thủ nhưng xin một chén canh thì hắn vẫn dám, ai bảo Nhạc Phong hắn là thiên tài?.
Đáng tiếc Cao Tiến cùng Nhạc Phong đều không để ý thấy khi đội ngũ của bọn họ tiến lên thì đội ngũ cuối cùng bao gồm 3 cái siêu nhất lưu cao thủ còn lại trực tiếp lùi về phía sau, thậm chí trực tiếp bước vào trung tâm vòng an toàn.
Sát thủ của Thiên Ý Thành bước vào vòng an toàn thì chính là bỏ cuộc, loại bỏ cuộc này sẽ phỉa chịu trừ điểm cống hiến rất nặng bất quá.... so với mạng sống thì điểm cống hiến là cái khỉ gì?, ba người này còn chưa muốn chết.
Tiếp theo.... tất cả mọi người có mặt ở đây đều không ai tin được vào mắt mình, thậm chí toàn bộ các trưởng lão bao gồm Thôi Trình Tú lẫn Khách Quang Tiên đều đứng bật dậy, ánh mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng.
Chỉ thấy đội ngũ của Hồ Phỉ căn bản cũng không thèm đánh lại, trực tiếp đứng im không tiến lên nữa, sau đó gần như ngay lập tức một luồng kinh thiên sát ý xuất hiện từ phía sau lưng đội ngũ, một luồng lệ khí kinh người ép chặt đám người Cao Tiến cùng Nhạc Phong.
Rất chậm rãi, cũng rất thản nhiên, một thân ảnh gầy yếu đi ra.
Một bộ áo trắng, một mái tóc trắng phiêu hốt giữa trời, trên khuôn mặt cũng xuất hiện luôn một tấm mặt nạ màu trắng.
Hắn trên người mang theo hai cái túi vải lớn, cũng không ai biết bên trong có cái gì, thứ mà người ta quan tâm là lệ khí của thân ảnh này, nếu ví đám người Cao Tiến cùng Nhạc Phong như loài cừu thì trước mắt là một đầu sư tử.
Hắn đi rất chậm rất chậm, rồi thản nhiên ném hai bọc hành lý kia cho Cổ Đại

Ngưu, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối thủy chung nhắm lại.
Khi thân ảnh kia đi qua đám người Hồ Phỉ, hắn rốt cuộc mở mắt, ánh mắt đỏ rực như máu, ánh mắt này căn bản không phải của con người, đây là ánh mắt của ác quỷ, của địa ngục tu la.
Trong tay hắn có... một chiếc châm vàng.
Sau đó hắn biến mất.
Tiếp theo chỉ thấy từng người từng người ngã xuống, căn bản không quan tâm là tông sư cao thủ hay là siêu nhất lưu cao thủ, đứng trước kẻ kia đám người bọn họ như cây cỏ vô tri vậy.
Hắn đi đến đâu, để lại một luồng hàn khí ở đó, mỗi xác chết ngã xuống trên mặt đất đều xuát hiện một lỗ thủng ngay động mạch cổ, chỉ là không có máu chảy ra mà thôi.
Đến khi trước mặt chỉ còn lại hai người duy nhất, Cao Tiến cùng Nhạc Phong thì tất cả mới nhận ra, kẻ xuất hiện trong tích tắc kia đáng sợ đến mức nào, hắn cho người ta một loại cảm giác rét lạnh, lạnh đến thấu xương, buốt tận tâm can.
Cao Tiến cùng Nhạc Phong nào có thể tin tưởng vào mắt mình, hai người... lập tức quay đầu bỏ chạy, đáng tiếc khoảng cách của bọn họ với khu vực 'bỏ cuộc' là tương đối xa.
Vô Song rốt cuộc thu cây châm vàng vào trong tay, hắn rút Hắc Long Kiếm ra.
Một tay đưa về phía trước, tiên thiên chí hàn khí bắt đầu điên cuồng tập hợp, khóe miệng của Vô Song chậm rãi cong lên.
"Chết"
Nga Mi Kiếm Pháp – Phiêu Tuyết Xuyên Vân Kiếm.
Hàn khí lạnh lẽo cùng kiếm khí kinh người bắn tới, trực tiếp xuyên qua hộ thân cương khí của Cao Tiến.
Nếu Cao Tiến có thể quay đầu lại đại chiến cùng Vô Song, hắn có thể sống sót ít nhất qua 15 chiêu, bất quá... hắn bỏ chạy, hắn căn bản không nên chạy.
Một kiếm xuyên qua hộ thân cương khí, Cao Tiến lập tức ngã xuống, miệng phun ra máu tưới, kiếm này nhanh kinh khủng, cũng mang theo lực sát thương vượt quá khả năng chịu đựng của hắn.
Tất nhiên một chiêu này chưa đủ để giết chết Cao Tiên, bất quá Cao Tiến lúc này cũng biết hắn không chạy được, tay nắm chặt Huyết Chích, hắn gầm lên một tiếng, miệng đầy máu tươi.
Khi cận kề cái chết, con người ta thường lấy hết dung khí ra phản kháng một lần, đáng tiếc Cao Tiến hắn phản kháng quá muộn, hắn không so được với tốc độ của Vô Song.
Khi hắn gầm lên thì một cây châm vàng vừa vặn xuyên qua cổ hắn, lần này không có hàn băng khí vì vậy có thể nhìn rõ từ cổ Cao Tiến một cột máu huyết phun ra.

Cây châm vàng xuyên qua cổ Cao Tiến, căn bản chưa hết lực một đường phá không mà đi kèm theo một tia máu kéo dài trong hư không, cho đến khi cắm xuống khu vực an toàn kia mới dừng lại.
Giải quyết xong Cao Tiến, Vô Song cả người nghiêng về phía trước, hắn một lần nữa biến mất.
Nhạc Phong là thiên tài? điều này căn bản không đúng trong mắt Vô Song, loại thiên tài cỡ Nhạc Phong bản thân Vô Song xử lý không ít, loại cao thủ như Nhạc Phong trong mắt Vô Song chỉ là kiến hôi, không hơn.
Bá Vương Thương?, danh hào có chút kêu bất quá danh hào kêu thì sao?, đơn giản vẫn yếu không tả nổi.
Khi mà Nhạc Phong còn cách khu vực ‘bỏ quyền’ khoảng 3m, hắn rốt cuộc không chạy nổi nữa, đầu lâu bay lên trời đồng thời một cột máu cũng bắn lên, khuôn mặt mang theo vài phần tuấn mỹ của hắn hiện nay chỉ có tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi.
Giết người, cắt đầu.
Vô Song nhét Hắc Long Kiếm vào bên trong vỏ, thản nhiên bước về phía trước.
Nơi đó có 3 cái siêu nhất lưu cao thủ của Thiên Ý Thành run cầm cập nhìn hắn, rồi tự động xếp thành hai hàng, mở ra con đường cho Vô Song đi vào.
Vô Song đối với 3 người này thản nhiên mỉm cười, 3 người này là vệ sỹ của Tương Vân hắn tất nhiên sẽ không đụng đến có điều nụ cười của Vô Song trong mắt bọn họ trở nên quá mức đáng sợ, quá mức kinh khủng, căn bản không ai dám ngâng mặt lên nhìn Vô Song.
Thản nhiên xoay đầu lại, dùng ngón tay ngoắc ngoắc với Cổ Đại Ngưu, ngay lập tức Cổ Đại Ngưu hiểu ý, chạy đến chỗ Vô Song.
Hai người một cao một thấp tiến vào khu vực an toàn, sau đó cũng không dừng lại, thản nhiên bước về phía tấm đại môn rộng lớn không tưởng kia.
Đại môn như có ‘mắt’, từ từ vì hai người mở ra.
Lúc này ánh mắt Vô Song hơi hơi lóe lên, sau đó hắn như có như không quay đầu lại.
“Đúng rồi, chạy ra kia thu hộ ta mấy tấm lệnh bài đi, ta có chút lười”.
Cực kỳ phách lối, cũng cực kỳ bá đạo... hắn vậy mà dám sai bảo sát thủ Thiên Ý Thành, bất quá ai dám cãi?, ai dám nghịch hắn?, ba tên siêu nhất lưu cao thủ kia lập tức như thiên lôi sai đâu đánh đó, vì Vô Song lấy nốt 8 tấm lệnh bài còn lại.
Nhìn bóng lưng Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu chân chính tiến vào bên trong Thiên Ý Thành, ở đây không một ai có thể bình tĩnh nổi.
....

Quyển 2 Chương 48
Nhập thành (2)

Người ngồi ở đây không phải là người mù, mà đều là đại nhân vật có đủ thực lực để hùng cứ một phương, tất cả đều là đại tông sư cường giả.
Thân là đại tông sư cường giả ngoại trừ thực lực ra còn cần phải có ánh mắt, những người này cũng không phải là người mù, từ khi Vô Song xuất thủ đến lúc Vô Song tiến vào Thiên Ý Thành cho dù chỉ là một thoáng thời gian nhưng cũng đủ làm mấy vị trưởng lão này nhìn ra rất nhiều thứ.
Đầu tiên mà nói, Vô Song quá mạnh, hắn mạnh hơn xa tất cả các thí sinh tiến vào Tu La Thí Luyện năm nay, cho dù là Vương Thiên Nhất người đánh giá Vô Song cao nhất thì cũng chưa bao giờ tưởng tượng nổi Vô Song mạnh đến bực này.
Tiếp theo là chiến lực của Vô Song, những người này hoàn toàn có thể nhìn ra Vô Song rõ ràng chưa đạt đến tông sư cường giả, tuy nhiên lại không rõ hắn đang dùng thủ đoạn gì vậy mà có thể chém giết tông sư cao thủ như thái rau cắt dưa.
Tông sư cao thủ rõ ràng mạnh hơn nhất lưu cao thủ bất quá chỉ tính về mặt lý thuyết mà nói, chỉ cần nhất lưu cao thủ có khả năng phá được hộ thân cương khí của tông sư cao thủ thì bọn họ thật sự có khả năng chém giết tông sư cảnh cường giả.
Lý thuyết thủy chung là lý thuyết nhưng Vô Song thật sự có thể đưa nó vào thực tế, điều này làm không ít người kinh động.
Nhất lưu cao thủ có thể đánh hòa tông sư, trường hợp này gọi là siêu phẩm thiên tài, tất cả đều được Thiên Ý Thành đánh giá là thiên cấp bất quá... khoảng cách giữa đánh hòa cùng đánh chết là tương đối xa.
Khoảng cách giữa đánh chết và.... tàn sát thì lại càng xa hơn nữa.
Nhìn thân ảnh kia dần dần ra nhập Thiên Ý Thành, rất nhiều trưởng lão của Thiên Ý Thành ánh mắt lập lòe, bọn họ lúc này đều có một ý nghĩ, đó chính là thu 'hạch tâm đệ tử'.
Toàn bộ nam võ lâm 20 năm qua, chỉ có 3 người có thể ở nhất lưu cao thủ chém giết tông sư cao thủ, Vô Song chính là cái thứ 4.
Người đầu tiên chính là thiên hạ đỉnh đỉnh đại danh, Kim Xà Lang Quân – Viên Thừa Chí.
Người thứ hai hiện nay là một cái quái nhân, họ Đinh tên một chữ Điển, người này chưa bước vào ngũ tuyệt hàng ngũ nhưng ở nam võ lâm liền được xưng tụng là đệ nhất đại tông sư cường giả.

Người thứ ba căn bản cũng không khó đoán, nam võ lâm đệ nhất thiên tài, Cô Tô – Mộ Dung Phục.
Người thứ tư chính là Vô Song lúc này.
Quan trọng hơn là, toàn bộ 3 người kia không có một ai thành tài ở bên trong Thiên Ý Thành, bản thân Thiên Ý Thành có thể coi là ‘học viện’ tốt nhất nam võ lâm nhưng lại không có nổi một thiên tài có chiến lực vượt qua ‘thiên cấp’ tuyệt đối là một cái gai trong lòng mấy vị đại nhân vật của tòa thành này.
Rốt cuộc hiện nay, Thiên Ý Thành cũng đợi được 1 người.
Tất nhiên trong rất nhiều ánh mắt nóng rực đang nhìn Vô Song kia còn có 2 cái ánh mắt tràn ngập hàn quang, không cần phải nói cũng biết đây là Thôi Trình Tú cùng Khách Quang Tiên.
Thôi Trình Tú là nhân vật trí lực bực nào?, hắn chỉ cần nhìn biểu hiện của Vô Song liền có thể chắc chắn toàn bộ hành động lần này đã thất bại, người phá hủy hành động của hắn chính là tiểu tử tóc trắng vừa xuất hiện kia.
Nếu lúc trước có người nói với Thôi Trình Tú, trong thí luyện có một con quái vật đủ sức so sánh cùng Mộ Dung Phục năm xưa bản thân Thôi Trình Tú chắc chắn không tin bất quá hiện nay hắn chỉ có thể đắng chát gật đầu.
Nếu... nếu Mộ Dung Phục trướng năm 16 tuổi tham dự Thiên Ý Thành – Tu La Thí Luyện thì cũng sẽ như Vô Song, hắn gần như chắc chắn có thể lấy sức một người bình định Tu La Môn.
Cái làm Thôi Trình Tú đau đầu nhất lúc này, chính là làm cách nào giải quyết Vô Song, là chiêu mộ hay là diệt trừ?.
Lông mày Thôi Trình Tú nhíu càng ngày càng sâu, sau đó khẽ thở dài nhìn sang Khách Quang Tiên. Thôi Trình Tú có lẽ thừa hiểu, chỉ cần có Khách Quang Tiên ở đây căn bản không cách nào chiêu mộ Vô Song.
Thôi Trình Tú chắc chắn không có nhầm, bởi Khách Quang Tiên lúc này sắc mặt hắn lạnh tanh như cương thi vậy sau đó đôi mắt từ từ xuất hiện sát khí, căn bản không thèm che dấu.
Khách Quang Tiên có ngu đi nữa cũng phải biết, người duy nhất có thể giết chết Sử Văn Tiến cùng 8 cao thủ Đông Xương chỉ có thể là Vô Song.
Lại thêm Cổ Đại Ngưu đi theo Vô Song thì Khách Quang Tiên lại càng chắc chắn, hung thủ giết con trai hắn chỉ có thể là tiểu tử tóc trắng kia.
Ngay lập tức, Hắc Quang Tiên muốn động bất quá hắn nhanh còn có người nhanh hơn.
Khách Quang Tiên vừa định động thân đã có một cái chân đưa thẳng ra ngáng đường hắn, làn da của người này thuần một sắc đỏ.
Sát trưởng lão của Thiên Ý Thành rốt cuộc mở mắt.
Sát trưởng lão có thể coi là đại tông sư mạnh nhất của Thiên Ý Thành, hắn lúc này lưng dựa vào ghế hai tay khoanh lại để lộ hai bắp tay đầy cơ bắp, một chân

đưa ra chắn đường tiến của Khách Quang Tiên, ánh mắt hoàn toàn vô cảm.
“Khách đại nhân, quy củ của Thiên Ý Thành không thể phá, đại nhân vẫn là kiềm chế một chút”.
Nói xong Sát nhếch miệng, trên mặt hắn xuất hiện một vẻ dữ tợn.
“Đấy là Thần thì sẽ nói thế bất quá bản tọa chỉ muốn nói, không muốn chết thì ngồi xuống”.
Sát lúc này trên người xuất hiện một luồng khí thế đáng sợ, tuy cùng là đại tông sư cao thủ nhưng không ngờ chỉ bằng khí thế, Sát có thể ép được Khách Quang Tiên trực tiếp lùi lại 3 bước, đặt mông ngồi xuống cái ghế của mình.
Lúc này Khách Quang Tiên khuôn mặt tràn đầy kinh hãi nhìn Sát, hắn như có cảm giác... nếu muốn giết chết mình bản thân Sát không cần đến chiêu thứ 10 vậy.
Cùng là đại tông sư cao thủ nhưng Khách Quang Tiên so với Sát căn bản là quá yếu.
Ở ngay bên cạnh Sát là Thần, nàng toàn thân mặc hắc y nhẹ che miệng mỉm cười, ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối cũng không có quá nhiều chú ý tới Vô Song, ánh mắt vẫn chỉ nhìn Đường Tiếu Tâm ở phương xa kia.
Lúc này Thần rốt cuộc cũng thu hồi lại ánh mắt, nàng khẽ liếc Sát.
“Tu La Sát Thuật của ngươi so với năm ngoái còn mạnh hơn nhiều, có tự tin đi gặp kẻ đó chưa?”.
Đối với lời nói của Thần, Sát trực tiếp nhắm hai mắt, hai tay khoanh lại, hai chân duỗi thẳng đặt lên tường thành, dáng ngồi của hắn phải nói là không để ai vào mắt.
“Muốn đánh lại hắn, còn thiếu chút. Sinh tử quyết đấu Đỉnh Điển 6, ta 4. Đánh cũng vẫn là đánh không lại”.
....
Vô Song cũng không biết ở ngoài kia mọi người đối với hắn thế nào, hắn cùng Cổ Đại Ngưu hai người vẫn chậm rãi tiến vào bên trong, đập vào mắt hắn chính là chân chính Thiên Ý Thành.
Vô Song từng thắc mắc phải mất bao nhiêu sức lực mới có thể mở ra cánh cổng đại môn màu đỏ này thậm chí khi cánh cửa dần dần mở ra, Vô Song còn tưởng đây là nhờ ‘cơ quan khí’ dù sao tại thế giới này mấy cái cơ quan cũng không hiếm lạ gì.
Khi cánh cửa mở ra, Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu trực tiếp chết lặng bởi trước mặt hắn xuất hiện một cái lão nhân già nua, lưng có chút còng râu tóc đã thưa thớt vô cùng, chỉ sợ cách cái chết cũng không xa.
Lão nhân này nhìn thấy Vô Song liền khẽ mỉm cười sau đó đợi Vô Song tiến vào bên trong mới bắt đầu đưa hai bày tay gầy nhom của mình ra, chậm rãi đóng cánh cửa kia lại.

Đây là lực lượng bực nào?, Vô Song căn bản không thể tưởng tượng được trong cơ thể gầy yếu kia có được loại lực lượng cỡ này, chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy ghê người.
Dẫu biết trong Thiên Ý Thành không có mấy ai bình thường... bất quá thế này có vẻ hơi quá mức kinh khủng?.
Lão nhân gù mỉm cười với Vô Song lộ ra hàm răng móm mém sau đó ánh mắt vẩn đục có một thứ ánh sáng lóe lên.
"Lão phu còn tưởng là nhân vật kinh người nào, hóa ra là đồ đệ của cố nhân, đã là người của cố nhân thì lão phu cũng không có hứng tranh đoạt với hắn ".
Lão nhân không hề mở miệng nhưng ái âm thanh kia vẫn truyền vào trong tai Vô Song, điều đáng sợ nhất là Cổ Đại Ngưu ở bên cạnh không có bất cứ... phát hiện nào, Cổ Đại Ngưu căn bản không có nghe thấy gì.
Cổ Đại Ngưu gãi đầu gãi tai, khuôn mặt tràn đây bội phục lão nhân kia, về phần Vô Song lại khẽ cúi người ôm quyền.
Vô Song đời này chỉ có 1 vị sư phụ, người này đương nhiên là Vô Hà Tử ngoài ra hắn cũng không có sư phụ nào nữa, lão nhân kia là cố nhân của sư phụ liền đáng để Vô Song khom người, về phần tại sao... lão nhân này nhận ra Vô Song có quan hệ cùng Vô Hà Tử, Vô Song cũng là không biết.
Lão nhân thấy Vô Song cúi đầu cũng là cười cười, bàn tay gầy nhom khẽ đưa lên rồi chỉ về phía trước.
"Kia là Sinh Tử Điện một trong những chủ điện chính của Thiên Ý Thành chúng ta, các ngươi sau khi đến Thiên Ý Thành liền phải ở bên trong đó báo danh".
"Sinh Tử do Thiên Ý, đây là ý nghĩa thật sự của Sinh Tử Điện, nơi này là nơi lưu giữ hồ sơ cũng như thành tích của các đời đệ tử trong Thiên Ý Thành, bất cứ khi có cột mốc nào được thiết lập đều sẽ ghi lại bên trong Sinh Tử Điện".
"Lại nói tiếp, lão phu chỉ là một lão nhân mở cửa mà thôi cũng chẳng phải nhân vật lợi hại gì, ngươi cũng không cần quá mức để ý, lại càng không cần hỏi lão phu cái gì. Được rồi đi đi".
Lần này giọng nói có chút khó nghe của lão nhân này vang lên, ông ta là nói cho cả Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu nghe.
Vô Song vốn còn muốn hỏi lão nhân vài câu bất quá lão nhân này đã trục khách, bản thân Vô Song tất nhiên sẽ không nán lại.
....
Thiên Ý Thành không ngờ lại là thành trong thành, ở bên trong chính bức tường thành cao 30m kia còn có 1 bức tường thành khác, khoảng trên dưới 10m, đây mới là Thiên Ý Thành chân chính.
Bức tường thành lớn gọi là Thiên Thành còn thành nhỏ hơn gọi là Ý Thành, ngăn cách giữa Thiên Thành cùng Ý Thành là một con sông nhỏ chạy ngang qua, con sống này không ngờ lại vòng quanh Thiên Ý Thành, bao bọc toàn bộ

tòa thành này.
Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu đi đến trước mặt con sông nhỏ kia thì của đại môn của Ý Thành cũng từ từ hạ xuống.
Nếu Thiên Thành là nơi bảo vệ Thiên Ý Thành thì Ý Thành lại là nơi sinh hoạt của toàn bộ mọi người trong Thiên Ý Thành.
Nhìn cây cửa sắt kia từ từ hạ xuống Vô Song có cảm giác tương đối giống những tòa thành thời trung cổ phương tây trên Tv, tất nhiên chỉ là giống ở cách cánh cửa hạ xuống bắc qua con sông nhỏ mà thôi.
Vô Song cũng có thể nhìn thấy trên Ý Thành có rất nhiều binh sỹ đứng trên tường thành, toàn thể Thiên Ý Thành có lẽ không thua kém gì một tòa thành thật sự, cái duy nhất Vô Song không hiểu là bản thân Thiên Ý Thành nằm ở trong Vương Bản Sơn, căn bản không cần phải phòng ngự sâm nghiêm đến dạng này?, nơi đây làm gì có ai tân công Thiên Ý Thành?.
Đám binh sỹ của Thiên Ý Thành toàn bộ đều mặc một bộ giáp đen, tay cầm trường thương, chỉ cần từ ánh mắt quan sát, Vô Song có thể nhận ra đám người này tuyệt đối là tinh binh, thậm chí là tinh binh đã nhiễm không ít... huyết tinh.
Rốt cuộc Thiên Ý Thành... là thế lực thế nào?.
Cửa sắt hạ xuống, sau đó Cổ Đại Ngưu cùng Vô Song chậm rãi đi qua, khi hai người rốt cuộc đi vào bên trong Ý Thành, cánh cửa kia mới chậm rãi được kéo lên.
Khi Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu tiến vào đã có sẵn một nam nhân giáp đen đợi ở đó, người này cho dù Vô Song không thấy mặt nhưng cũng có thể nhận thấy kẻ này khí vũ hiên ngang, một thân nội tức sugn mãn vô cùng, chỉ sợ cũng là... tông sư cao thủ.
Nam tử này thấy Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu, ánh mắt quan sát hai người từ đầu đến cuối, sau đó nhẹ gật đầu.
“Các ngươi là tân sinh năm nay?, còn có ai khác nữa không?”.
Vô Song cũng không suy nghĩ nhiều, thản nhiên đáp.
“Vẫn còn một đám người, có lẽ bọn họ sẽ vào sau một chút”.
Vô Song là người đặt ra kế hoạch của ngày hôm nay, vì vậy hắn căn bản không muốn đám Hồ Phỉ vào Thiên Ý Thành cùng lúc với mình.
Vô Song cũng đủ thông minh để biết được năm nay số lượng tông sư cao thủ đặc biệt tăng lên chắc chắn là vì chính hắn, điều này không quá khó đoán khi đám sát thủ kia vũ khí chính toàn bộ đều là Huyết Chích.
Chính vì một điểm này nên Vô Song mới kéo hận thù, càng khiến đám người Hồ Phỉ ít liên quan đến hắn liền càng tốt, đây là lý do tại sao Vô Song nhất định phải đi cùng Cổ Đại Ngưu.
Với chiến lực của Vô Song lại thêm sự hiện diện của Cổ Đại Ngưu thì có thằng ngu cũng sẽ biết người giết Sử Văn Tiến không ai khác chính là Vô Song.

Từ sự giúp đỡ của Cơ trưởng lão tại Tu la Thí Luyện thì Vô Song đã biết vị trưởng lão này có lẽ nhất định muốn bảo vệ Cổ Đại Ngưu, tại Thiên Ý Thành này có Cơ trưởng lão bảo vệ bản thân Khách Quang Tiên muốn đụng vào Cổ Đại Ngưu có lẽ rất khó.
Về phần vô Song, hắn nào thèm sợ hãi Khách Quang Tiên?, chỉ cần Khách Quang Tiên không bất chấp tất cả đích thân ra tay với Vô Song thì Vô Song căn bản không sợ.
Hắc giáp nam tử kia nghe vậy, khuôn mặt hơi hơi nghi hoặc một chút, theo hắn biết Tu La Môn năm nay cực kỳ đặc biệt, có rất nhiều tông sư cao thủ tham ra, với lược cao thủ như vậy thì tỷ lệ vượt qua Tu La Môn căn bản không cao, hắn thật sự không ngờ sẽ còn nhiều người như thế vượt qua được Tu La Thí Luyện.
Tất nhiên việc của Tu La Thí Luyện không liên quan gì đến hắc ma vệ bọn hắn, chỉ thấy nam tử này quay đầu lại, ngón tay khẽ ngoắc.
"A Hổ, ngươi dẫn hai người này đến Sinh Tử Điện, chỉ dẫn cho bọn họ một chút, ta ở đây đón tiếp đám tân sinh còn lại".
A Hổ được gọi lập tức chạy đến, kẻ này toàn thân có chút mập mạp, khuôn mặt mang theo vài phần ngốc nghếch, toàn thân cũng mặc hắc giáp nhưng lại khiến cho người ta có chút cảm giác buồn cười.
Hắc giáp binh sỹ thật sự rất 'khốc' cho người ta một cảm giác rất đáng sợ cũng rất nghiêm trang bất quá nhìn A Hổ ngoại trừ buồn cười cũng chỉ có buồn cười, thân hình béo mập của hắn không hợp với bộ giáp dạng này.
A Hổ chạy đến, nhìn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu sau đó mỉm cười, hắn cười có chút ngô nghê nhưng lại cực kỳ chân thành, tuyệt đối không có chút gượng gạo nào.
"Các ngươi là thiên tài vượt qua Tu La Thí Luyện nam nay hả?, ta là A Hổ, Hắc Ma Vệ một thành viên, lần này để ta dẫn các ngươi đến Sinh Tử Điện báo danh đi ".
"Hai cái tiểu tử ngươi cứ yên tâm, kẻ nào làm khó các ngươi, muốn lấy ma cũ bắt nạt ma mới thì A Hổ ta tuyệt đối không tha cho kẻ đó".
A Hổ lời nói chính khí đường đường hơn nữa lại có vài phần ngạo nghễ khiến vị hắc giáp nam tử ở bên cạnh căn bản không nhịn nổi cười, hắn lập tức cười lớn.
"A Hổ tiểu tử này đầu óc hơi hơi có vấn đề nhưng thực lực của hắn thì miễn bàn, trong thế hệ trẻ của Thiên Ý Thành chúng ta, thực lực của A Hổ cũng có thể xếp trong top 10, có A Hổ đi cùng có lẽ không có mấy người dám bắt nạt các ngươi".
Tất nhiên hắc giáp nam tử cũng không nói cho Vô Song biết một thân phận khác của A Hổ.
Hắn là Vương Thiên Hổ, là con thứ 2 của Trưởng Lão – Vương Thiên Nhất, chỉ là ngoài cái vẻ bề ngoài giống cha hắn ra, A Hổ trí tuệ căn bản không hề giống vị trưởng lão béo mập kia một chút nào.

....
A Hổ dẫn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu lên xe ngựa, sau đó bắt đầu đánh xe, khi đi ra khỏi nơi ở của đám Hắc Ma Vệ kia, Vô Song mới có thể nhìn thấy chân thực diện mạo của Thiên Ý Thành.
Đây tuyệt đối không phải một thế lực trên giang hồ, đây là một tòa thành hàng thật giá thật.
Thiên Ý Thành không ngờ lại có người thường sinh sống, hơn nữa cũng là không ít, trước mặt Vô Sogn là một con đường lát đá hoa cương kéo dài, hai bên đường không thiếu nhà cửa, lại càng không thiếu người đi qua đường đi lại, cuộc sống tấp nập cùng hối hả vô cùng.
Nhìn vào từng tòa kiến trúc ở đây, Vô Song có thể thấy cảnh tượng tuy không bằng nổi Tương Dương Thành của Quách Tĩnh nhưng tuyệt đối được cho là một tòa thành lớn.
Trên xe ngựa, A Hổ gãi đầu cười hì hì nhìn Vô Song, hắn có thể nhận ra vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của Vô Song.
“ Hà hà, thấy đặc biệt không? ta nghe cha ta nói ở các môn phái khác chính các đệ tử thường thường cũng vẫn phải tăng gia sản xuất, vẫn phải xuống núi mua lương thực nhưng Thiên Ý Thành lại khác, ở đây chúng ta là tự cung tự cấp, người thường nuôi võ giả, võ giả bảo vệ thường dân, có phải rất tuyệt vời không?”.
Nói đến đây, A Hổ mới thấy có cái gì đó không đúng, sau đó vỗ đầu mình một cái.
“Quên mất, hai người các ngươi xưng hô thế nào?, ta gọi là Vương Thiên Hổ có điều gọi ta là A Hổ liền tốt rồi”.
Đối với kẻ gọi là Vương Thiên Hổ này, Vô Song cảm thấy hắn thật sự rất giống Cổ Đại Ngưu.
Vô Song thản nhiên lên tiếng.
“Ta gọi là Phong, hắn là Cổ Đại Ngưu”.
“Đúng rồi A Hổ, những thường dân này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”.
Câu hỏi của Vô Song vốn rất bình thường nhưng vào trong tai A Hổ lại khiến hắn khẽ giật mình, để rồi phi thường thần bí nhìn Vô Song.
“Phong đệ a, cái này liệt vào cơ mật của Thiên Ý Thành, ta căn bản không thể nói cho ngươi biết a, tất nhiên nếu huynh đệ lựa chọn ra nhập Hắc Ma Vệ chúng ta liền có thể biết được, thế nào ra nhập Hắc Ma Vệ không?”.
Vô Song nào biết Hắc Ma Vệ là gì, hắn liền nhíu mày.
“Hắc Ma Vệ là gì?, cái này tiểu đệ cũng chưa nghe ba giờ, rốt cuộc Hắc Ma Vệ ở trong Thiên Ý Thành có tác dụng gì?”.
A Hổ lần này gãi đầu một chút, cảm thấy câu hỏi của Vô Song không có gì là không thể trả lời, hắn bắt đầu vì Vô Song giải thích thế nào là Hắc Ma Vệ.

Có 3 cách để ra nhập Thiên Ý Thành, đầu tiên là dựa vào Tu La Thí Luyện như đám người Vô Song, tiếp theo là đi theo con đường của triều đình, khi đào tạo ra liền trực tiếp trở thành người của triều đình còn cách cuối cùng là lực lượng cô nhi được mang về để đào tạo.
Tất nhiên đây là 'ra nhập' còn những người từ bé đã lớn lên trong Thiên Ý Thành thì sao?, đám người này liền được đào tạo thành Hắc Ma Vệ.
Hắc Ma Vệ có chút đặc thù, đây là lực lượng phòng vệ của Thiên Ý Thành có nhiệm vụ giữ gìn trị an, đảm bảo an toàn cho thường dân cùng bảo vệ Thiên Ý Thành khỏi sự tấn công của các thế lực bên ngoài.
Nếu xét Hắc Ma Vệ làm 10 phần thì có 5 phần đều là những người sinh ra và lớn lên trong Thiên Ý Thành, có 4 phần là cô nhi được Thiên Ý Thành nhận về sau đó đào tạo thành Hắc Ma Vệ về phần 1 phần còn lại là những thiên tài bên ngoài đi đến Thiên Ý Thành sau đó quyết định cả đời hiệu trung với Thiên Ý Thành rồi ra nhập Hắc Ma Vệ.
Vô Song không rõ cái gọi là 'thế lực bên ngoài' là cái gì bất quá hắn nghe A Hổ nói xong liền xác định mình với cái đám người Hắc Ma Vệ này không cùng đường, Vô Song hắn căn bản không thể chấp nhận cả đời ở lại Thiên Ý Thành, rồi cả đời hiệu trung với Thiên Ý Thành.
Xe ngựa một đường đi trên đường phố, cũng không khiến quá nhiều người chú ý, một đường thẳng tiến, rốt cuộc cũng đi đến Sinh Tử Điện.
Sinh Tử Điện là một tòa điện rất lớn cũng cực kỳ phong cách, nơi này dĩ nhiên thuần hai mái trắng đen, loại thiết kế màu sắc này thực sự rất hợp mắt cũng tương đối hợp với cái tên Sinh Tử Điện.
Màu trắng là sinh, màu đen liền là tử.
Trắng đen đại diện cho sinh tử.
Chỉ khi chiếc xe ngựa của A Hổ dùng lại ở Sinh Tử Điện, mới có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
Vô Song sau khi xuống xe, mới có thể nhìn thấy bên ngoài Sinh Tử Điện đang có vài người quan sát hắn sau đó như muốn đi báo tin vậy, rất nhanh chạy vào bên trong.
Vô Song không hiểu hành động của mấy người này lắm liền quay lại nhìn A Hổ.
A Hổ thì trực tiếp bữu môi.
"Có cái gì đâu, là mấy tên kia dỗi hơi bày trò ra mà thôi, bọn chúng cá cược xem năm nay Tu La Môn đi ra bao nhiêu người, có bao nhiêu tân sinh chính thức ra nhập Thiên Ý Thành chúng ta",.
"Đúng rồi Phong đệ, ngươi cũng cẩn thận một chút, mọi năm mấy kẻ kia sẽ không xuất hiện nhưng năm nay là ngoại lệ, thậm chó có không ít cao thủ trên Huyền bảng đích thân đến Sinh Tử Điện nhìn đám tân sinh năm nay".
"Cao thủ trên Hoàng Bảng thì đại ca sẽ không sợ bất quá đám người trên Huyền

Bảng lại khác, tốt nhất đừng để đám đó ghi thù”.
“Thiên Ý Thành chúng ta dù gì cũng là thế lực lớn, thế lực lớn sẽ phải chia thành các thế lực nhỏ, bọn chúng tự gọi mình là... cái gì bang phái thì phải. Trong Thiên Ý Thành có không ít bang phái, các đoàn thể thế lực, hắc hắc một lũ dỗi hơi “.
“Nếu ngươi bị bắt nạt quá thảm cũng có thể xin ra nhập Hắc Ma Vệ nha, có Hắc Ma Vệ ở đằng sau kẻ nào bắt nạt ngươi nhất định sẽ bị đánh cho to đầu, đám bang phái đó so sánh sao nổi với Hắc Ma Vệ chúng ta”.
Vô Song cảm thấy A Hổ rất phí lời, Hắc Ma Vệ là lực lượng của Thiên Ý Thành còn đám bang phái kia cùng lắm chỉ là lực lượng tự phát của những thiên tài ra nhập Thiên Ý Thành mà thôi, sao có thể so sánh?.
Tiếp theo liền là A Hổ dẫn Vô Song vào bên trong Sinh Tử Điện.
Sinh Tử Điện thật ra là một tòa lầu các tương đối cao, nó bao gồm 5 tầng lầu, mỗi tầng lầu có diện tích lên tới 300-400 m2, đây tuyệt đối là một công trình lớn.
Bên ngoài đại môn Sinh Tử Điện ngoại trừ mấy kẻ đi báo tin kia ra còn có Hắc Ma Vệ đang canh giữ, đám người này khi nhìn thấy Vương Thiên Hổ đều hơi hơi gật đầu.
Cử động này cho dù rất nhỏ nhưng khó mà thoát khỏi được ánh mắt của Vô Song, hắn thật sự không ngờ Vương Thiên Hổ lại được đám Hắc Ma Vệ này tôn trọng như thế.
Tất nhiên Vô Song cũng không tin Vương Thiên Hổ đủ sức dành được sự tôn trọng này, có lẽ... là nhờ trưởng bối của hắn, điều này làm Vô Song có cái nhìn tương đối khác với Vương Thiên Hổ.
Vô Song thật ra cũng không biết, ngọn núi này vốn được gọi là Vương Bản Sơn, Vương Bản Sơn trước đây là lãnh địa của Vương gia, sau này mới trở thành địa bàn của Thiên Ý Thành.
Vương gia chính là đại gia tộc lâu đời nhất của Thiên Ý Thành cũng là dòng họ lớn nhất của Thiên Ý Thành, Hắc Ma Vệ thống lĩnh hiện nay cũng là người Vương gia.
Ở trong Thiên Ý Thành bản thân Vương Thiên Hổ đã có thể xếp vào diện con ông cháu cha.
....
Đi qua một mảnh sân tương đối rộng được lát bằng đá hoa cương, Vô Song được Vương Thiên Hổ dẫn vào đại sảnh, lúc này hắn mới có thể chân chính gặp các đại thiên tài của Thiên Ý Thành.
Bất kể là thiên tài Hoàng bảng hay Huyền Bảng đều sẽ không tham gia Tu La Thí Luyện, đây là điều chắc chắn.
Bên trong Tu La Thí Luyện bản thân Vô Song đã giết không ít cao thủ xếp trên Hoàng Bảng thậm chí Huyền Bảng của Thiên Ý Thành cũng chết trên tay hắn

bất quá đây tuyệt đối không phải những cao thủ mạnh nhất của Thiên Ý Thành.
Ngay lúc này ở đây, Vô Song có thể nhìn thấy nguyên một đám thiên tài đang tập trung nhìn mình, bản thân Thiên Ý Thành quả không hổ là thánh địa tu luyện của toàn bộ nam võ lâm.
Sinh Tử Điện có tổng cộng 5 tầng lâu, tầng thứ 1 ai cũng có thể đi vào, tầng thứ 2 thì cần hoàng cấp lệnh bài, tầng thứ 3 cần huyền cấp lệnh bài, tầng thứ 4 cần địa cấp lệnh bài về phần tầng thứ 5 là thiên cấp.
Trong ngày hôm nay, không ngờ tầng thứ 2 của Sinh Tử Điện đứng đầy người thậm chí tầng thứ 3 cũng có không ít người, mục tiêu của bọn họ tất nhiên là đám tân sinh năm nay.
Cái trận hình này tuyệt đối có thể dọa sợ rất rất nhiều người nhưng sẽ không có Vô Song, Vô Song từ lâu đã không đặt những thiên tài này vào trong mắt, bất quá ở trên tầng 3 kia đúng là có vài nhân vật chính Vô Song cũng cảm thấy... áp lực.
Tầng thứ 3 dành cho cao thủ Huyền Cấp của Thiên Ý Thành tức là tông sư cao thủ, ở trên đó cũng như A Hổ nói có thể thấy rõ đám người kia chia thành các thế lực khác nhau.
Đầu tiên phải nói đến là một nam tử dùng đao, hắn mặc áo ngoài màu đen, áo bên trong màu trắng, mái tóc ngắn hoa râm, sau lưng hắn là một thanh đại đao đặc biệt, ít nhất cán của nó rất dài, nhìn thanh đao này cứ như trường kiếm cùng đại đao kết hợp vậy.
Người thứ hai làm Vô Song để ý cũng là một nam tử, kẻ này phi thường tuấn mỹ, có thể coi là thế gian hiếm có mỹ nam tử, nhưng ánh mắt có lệ khí rất nặng chỉ sợ là một kẻ giết người không ghê tay, hắn không lộ ra vũ khí của bản thân mình nhưng chỉ từ cảm giác mà nói, kẻ này còn đáng sợ hơn nam tử đầu tiên.
Người cuối cùng... là một nữ tử, cái nữ tử này làm Vô Song thật sự cảm thấy có hứng thú, nàng mặc một bộ áo mỏng khoác bên ngoài lộ ra đôi bờ vai trắng nõn, bên trong có một cái áo ngực bằng da thú, quần cũng là loại quần ngắn lộ ra cơ đùi thon dài nhưng không thiếu phần săn chắc, bên hông quấn quanh một cây trường tiên.
Điều đặc biệt nhất mà nữ tử này mang lại cho Vô Song chính là cảm giác, nữ tử này làm Vô Song nhớ đến ‘kỳ nữ nhân’ ở Sơn Nam Tây Đạo kia, nàng dĩ nhiên có khí chất của Quy Mạc Ly, là nữ nhân không thua kém chút nào so với nam nhân.
Không rõ các thiên tài đứng đầu trên Huyền Bảng đã xuất hiện bao nhiêu người bất quá ở đây hiện nay lấy 3 người trên kia làm trung tâm, đây có lẽ cũng là 3 người mạnh nhất.
Về phần tầng thứ 2, Vô Song cũng lười nhìn.
Tầng 1 của Sinh Tử Điện tương đối rộng lớn, gần như giống một cái thư viện

khổng lồ bởi nơi đây thật sự có rất nhiều tủ sách, ở chính giữa là từng hàng từng hàng bàn lớn, có thể coi như ‘văn thư’ của hậu thế.
Xa xa phía cuối tầng 1 là một bảng lớn, cho dù Vô Song không biết bảng lớn kia viết gì nhưng từ việc có rất nhiều tấm giấy gắn trên đó có lẽ đây là bảng nhiệm vụ.
Cũng chẳng đợi Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu hành động, ở trên tầng thứ 2 đã có một nam tử nhảy xuống, sau đó đi thẳng về phía hai người.
Đây là một cái nam tử trẻ tuổi khuôn mặt tương đối dài, thân hình cũng là dong dỏng cao đồng thời thực lực của hắn không hề yếu.
Người này xuất hiện sau đó nhìn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu, ánh mắt liền hơi hơi nhíu lại, trong mắt ẩn ẩn một tia nghi hoặc xen lẫn coi thường.
Vô Song từ khi bước vào Thiên Ý Thành liền đã vận lên Quỳ Hoa Bảo Điển cùng cả Quy Tức Công vì vậy cho dù là tông sư cao thủ cũng rất khó nhìn ra thực lực của Vô Song.
Người bên ngoài rõ ràng chỉ thấy một đứa bé tóc trắng đeo mặt nạ, toàn thân nhiễm đầy máu thoạt nhìn tương đối bẩn thỉu.
Về phần Cổ Đại Ngưu lại càng không phải nói, Cổ Đại Ngưu cho dù là tam lưu cao thủ cũng không tính vậy còn nói làm gì?.
Nhìn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu mà có thể liên tưởng đến cao thủ mới là lạ.
Kẻ trước mặt Vô Song chính là người nằm trong 5 vị trí đầu của Hoàng Bảng – Thiên Ý Thành, họ Mộ Dung, tên Bất Phá.
Mộ Dung Bất Phá … kẻ này lại là một người của Mộ Dung Gia, ở trong Thiên Ý Thành những năm nay đệ tử của Mộ Dung thế gia cùng Đường gia có thể coi là nhiều nhất.
Mộ Dung Bất Phá năm nay 20 tuổi, có thể coi như là người khóa trước tiến vào Thiên Ý Thành, xếp hạng 3 trong Hoàng Bảng hiện nay, Ma Nhận – Bất Phá.
Mộ Dung Bất Phá tiến đên, ánh mắt đầu tiên là khinh thường sau đó là cười lạnh.
Có rất nhiều đệ tử tầng thứ 2 thậm chí tầng thứ 3 nhìn thấy hành động của Mộ Dung Bất Phá cũng đều cười lớn, cũng chẳng ít người bắt đầu chỉ chỏ hay bàn tán.
Những người kia cười cái gì hay bàn tán cái gì bản thân Vô Song không nghe rõ mà có nghe thấy hắn cũng chẳng quan tâm, cái chính là Vô Song hiện nay cảm thấy Mộ Dung Bất Phá rất ngứa mắt.
Kẻ này là một cái siêu nhất lưu cao thủ thực lực chỉ sợ còn nhỉnh hơn cả Đường Vô Lệ khi không có Khổng Tước Vỹ, thực lực đã coi là không tệ nhưng hắn ngàn không nên, vạn không nên lại dùng cái khí thế siêu nhất lưu cao thủ kia đè ép Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
Vô Song cảm thấy loại hành động này rất buồn cười thậm chí là ngu xuẩn, kẻ này vậy còn tận tình phóng sát khí ra đe dọa Vô Song?, sát khí của Mộ Dung Bất

Phá chỉ sợ còn thua Đường Vô Lệ xa lắc xa lơ, loại sát khí cỡ này cũng dám ở trước mặt Vô Song ra oai?.
Cũng may mắn cho Mộ Dung Bất Phá là A Hổ bước ra một bước, cánh tay béo mập đưa ra.
“Đủ rồi, trước mặt Hổ gia tốt nhất thu cái khí thế của ngươi lại, nếu không Hổ gia đánh cho ngươi thành đầu heo”.
Mộ Dung Bất Phá nghe A Hổ nói vậy khuôn mặt liền lạnh lại, sau đó cười gằn. Hắn cùng Vương Thiên Hổ cũng là không hợp, hắn lại là người Mộ Dung Gia, Mộ Dung Gia ở phương nam có danh vọng vượt xa Vương gia ở Vương Bản Sơn.
Đáng tiếc đây là Thiên Ý Thành, Mộ Dung Bất Phá có cuồng ngạo hơn nữa cũng không dám lật mặt với Vương Thiên Hổ.
“Nga, con mèo mập nhà ngươi hôm nay lại vì mấy cái tân sinh ra mặt?, bản công tử chỉ muốn hỏi mấy đứa nhóc này vài việc mà thôi, cũng không làm gì cả”.
Nói là nói vậy Mộ Dung Bất Phá cũng thu lại khí thế của mình lại, ánh mắt liếc nhìn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu.
“Tiểu tử tóc trắng kia, ngoài ngươi ra lần này Tu La Môn còn có ai tiến vào nữa hay không?”.
Vô Song căn bản không muốn trả lời Mộ Dung Bất Phá, khóe miệng chậm rãi cong lên, hắn liếm liếm môi nhìn Vương Thiên Hổ.
“Hổ ca, ta là tân sinh năm nay, không biết có luật lệ gì ta phải chú ý hay không?”.
Vương Thiên Hổ là loại người ruột để ngoài da, hắn sẽ không suy nghĩ nhiều, chỉ có Cổ Đại Ngưu bên cạnh Vô Song là run lên, Cổ Đại Ngưu rất sợ mỗi khi Vô Song bắt đầu cười lạnh.
Vương Thiên Hổ gãi đầu một chút sau đó lên tiếng.
“Chú ý?, à ta cũng quên mất các ngươi vẫn chưa được coi là tân sinh năm nay, chưa phải là người Thiên Ý Thành, phải đến bàn văn thư đăng ký mới được công nhận thân phận”.
Nói xong Vương Thiên Hổ vỗ đầu cười khà khà.
“A còn nữa, các ngươi lúc này có thể coi là nửa người của Thiên Ý Thành, liền được Hắc Ma bảo vệ, đảm bảo các ngươi không bị bất cứ ai đụng đến”.
Nói xong Vương Thiên Hổ lại cười lớn.
Thật ra cái điều luật này cũng rất công bằng, nếu không có cái điều luật này thì sao Sát trưởng lão lại ngăn cản Khách Quang Tiên?.
Trước khi Vô Song xác nhận thân phận đệ tử của Thiên Ý Thành, đúng là sẽ không có ai đụng đến hắn.
Nghe thấy việc này, Vô Song căn bản lười nhìn Mộ Dung Bất Phá, hắn trực tiếp bước qua thằng hề này, sau lưng Vô Song lập tức Cổ Đại Ngưu cũng bước qua.

Lần này khuôn mặt Mộ Dung Bất Phá xanh lại, thậm chí Vô Song cũng có thể nhìn thấy nam tử tuấn mỹ trên tầng thứ 3 cũng bắt đầu lạnh mặt lại.
Tân sinh vừa vào đã không biết điều như vậy, hắn không thích.
Nhìn theo Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu tiến về bàn văn thư, rất nhiều đệ tử của Thiên Ý Thành cảm thấy thú vị.
Lần này bọn họ đương nhiên cũng biết sự việc tông sư cao thủ tiến vào Tu La Thí Luyện, dù sao tin đồn truyền đi vẫn là rất nhanh, chính vì vậy bọn họ mở ra đặt cược, đặt xem rốt cuộc có bao nhiêu tân sinh ra nhập Thiên Ý Thành năm này.
Mộ Dung Bất Phá hắn cũng tham dự vụ cá cược này, con số hắn đưa ra là 5, lúc này chỉ thấy 2 người tiến đến đương nhiên muốn đi hỏi, không chỉ có Mộ Dung Bất Phá, còn có rất nhiều người ở đây hứng thú về số lượng tân sinh ra nhập Thiên Ý Thành lần này.
Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu chọn một cái bàn văn thư sau đó bước tới, ngồi ở đây là một lão nhân râu dài, toàn thân mặc áo tím, vẻ mặt đã xuất hiện không ít nếp nhăn.
Lão nhân này hìn như cũng không quan tâm đến ngoài kia xảy ra việc gì, chỉ tập trung làm nhiệm vụ của mình, khi nhận thấy Vô Song tiến đến liền ngửa mặt lên nhìn, cho dù tuổi tác đã tương đối cao nhưng ánh mắt của lão nhân này phi thường minh mẫn.
Quan sát Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu từ đầu đến chân, lão nhân rốt cuộc mở miệng.
“Đến báo danh ra nhập Thiên Ý Thành năm nay đúng không?, vậy ghi họ tên cùng tuổi tác là được đồng thời nộp số lệnh bài mà các ngươi thu được, mấy tấm lệnh bài sẽ cộng thẳng vào điểm tích lũy của các ngươi”.
“Điểm tích lũy ở Thiên Ý Thành sẽ biến thành điểm cống hiến, đây là dạng tiền tệ của Thiên Ý Thành chúng ta, có điểm cống hiến liền có thể sai khiến quỷ thần, tất nhiên các ngươi là tân sinh điểm cống hiến có thể có chút thiếu vì vậy cố gắng tăng cường thực lực cũng như chăm chỉ đi nhận nhiệm vụ một chút”.
“Điểm cống hiến có thể đến từ hắc thị, có thể đến từ nhiệm vụ bảng, có thể đến từ lôi đài thách đấu, có thể đến từ nhập bảng, nói chung có rất nhiều cách kiếm điểm cống hiến, chỉ cần ngươi chăm chỉ cùng có thực lực cuộc sống sau này sẽ không quá khó khăn”.
Lão nhân này có thể coi là một ‘văn thư’ xứng với chức của mình, giới thiệu mọi thứ phi thường kỹ càng với Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu, sau đó mới đến công đoạn nộp... lệnh bài.
Đầu tiên là Cổ Đại Ngưu, hắn thân hình có chút to lớn ngồi xuống trước mặt lão nhân này, đặt hai cái túi vải xuống dưới đất rồi từ trong ngực phi thường cẩn thận lấy ra 1 tấm lệnh bài.

Lão nhân cầm lấy lệnh bài, sau đó nhíu nhíu mày, đưa ra một tờ giấy đặt ra trước mặt Cổ Đại Ngưu.
“Ngươi điền tên của mình vào đây, sau đó đợi lão phu kiểm tra một chút liền xác minh ngươi có đủ điểm tích lũy hay không”.
Cổ Đại Ngưu nghe vậy, lập tức gãi đầu gãi tai, khuôn mặt đỏ lên.
“Ta không... ta không có biết chữ”.
Câu nói của Cổ Đại Ngưu làm cả đại sảnh phá lên cười.
....
“Không phải chứ, bằng tuổi này cũng không biết chữ, hắn học võ kiểu gì vậy?”.
“Phí lời, nhìn hắn từ trên xuống dưới không có chút nội lực nào, chỉ sợ còn không phải tam lưu cao thủ, loại phế vật này cũng vượt qua được Tu La Thí Luyện?, đây là vận khí gì “.
“Hắc hắc các ngươi thấy không, hắn chỉ có 1 tấm lệnh bài, nhìn hắn vừa ngu vừa yếu kia có phải là lệnh bài nghịch đảo không vậy?, hắn mà cũng có thể thu được lệnh bài nghịch đảo sao?”.
Lại có một người khác cười lạnh.
“Lệnh bài nghịch đảo gì chứ, mặt hắn ngu đần như vậy chỉ sợ là đến cả luật còn không biết, tiểu tử này chính là trốn ở góc nào đó sợ hãi, đến ngày cuối cùng mới bò ra bên ngoài mới tiến nổi vào Thiên Ý Thành, lệnh bài kia chỉ sợ là lệnh bài đầu tiên của hắn”.
“Hắc hắc hắn không biết không đủ điểm tích lũy mà tiến vào Thiên Ý Thành liền phải chết sao?”.
“Phí lời, phế vật như thế kia chết là đúng, hắn có mặt trong Thiên Ý Thành chỉ làm xấu hổ cho thân phận Thiên Ý Thành đệ tử của chúng ta”.
....
Tiếng cười, tiếng khinh bỉ, tiếng bàn tán căn bản không nhỏ, Cổ Đại Ngưu toàn bộ đều nghe xuống, hắn cảm thấy phi thường tủi nhục, da mặt của Cổ Đại Ngưu rất mỏng, lại phi thường tự ti... hắn không giỏi chịu đựng loại lời nói công kích này.
Chỉ là hiện nay có một dòng khí lạnh truyền vào người Cổ Đại Ngưu, khiến sắc mặt hắn trở nên bình thường trở lại không ít, ánh mắt của Cổ Đại Ngưu liền liếc nhìn Vô Song... sau đó Cổ Đại Ngưu liền không còn sợ hãi.
Có Vô Song ở đây, hắn căn bản không cần sợ hãi.
Vô Song chỉ mỉm cười, lấy cây bút đang đặt trước mặt, hắn bắt đầu viết chữ, không thể không nói chữ viết của Vô Song cực đẹp, mấy năm ở trên Vương Bảng Sơn hay thậm chí cả Nga Mi Sơn của Vô Song không phải chỉ có học võ, hắn cầm – kỳ - thi – họa đều thông tuệ.
‘Cổ Đại Ngưu, 15 tuổi, xin tiền bối ghi danh”.
Lão nhân kia cũng mỉm cười tiếp nhận tờ giấy, từ đầu đến cuối đều chưa từng

thay đổi ánh mắt với Cổ Đại Ngưu, điều này làm Vô Song với lão nhân này cũng bắt đầu có vài phần kính trọng.
Đây tuyệt đối là một lão nhân yêu nghề, một văn thư bước từ trong giấc mơ ra, ít nhất ở hậu thế loại văn thư như này đã trở thành truyền thuyết.
Lão nhân tiếp tục lấy ra một quyển sách màu tím, tiếp theo lật sách.
Cái tốc độ lật sách kia nhanh đến đáng sợ, nhanh đến mức chính Vô Song cũng tự ti vô cùng, cũng chẳng mất bao lâu lão nhân này đưa một tay ra cầm lấy hắc lệnh của Cổ Đại Ngưu nhìn một chút.
"Là lệnh bài nghịch đảo, ngươi có thể thu được 10 điểm tích lũy, tương đương 100 điểm cống hiến, đồng thời chính thức là đệ tử của Thiên Ý Thành sẽ được cấp 400 điểm cống hiến nữa, tổng cộng ngươi có 500 điểm cống hiến".
Lão nhân thu lấy tờ giấy Vô Song viết, rồi từ trong ngăn kéo lấy một tấm lệnh bài bằng gỗ đưa cho Cổ Đại Ngưu, đây là lệnh bài … phàm cấp bởi ở trên đó khắc một chữ 'phàm'.
Tân sinh muốn được lệnh bài hoàng cấp ít nhất cũng phải trải qua hoàng cấp khảo thí hoặc trực tiếp dùng điểm cống hiến mua.
Lệnh bài hoàng cấp có giá 3000 điểm cống hiến, đây là một con số cao đến dọa người.
Sau khi Cổ Đại Ngưu tiếp nhận lệnh bài, lão nhân trực tiếp đưa Cổ Đại Ngưu một quyển sách nhỏ, bất quá đang đưa tay ra chợt nhớ tới Cổ Đại Ngưu không biết chữ, cánh tay liền khẽ run.
Cũng may có Vô Song ở bên cạnh, rất nhanh dùng hai tay đón lấy, vẻ mặt đầy ý cười nhìn lão nhân kia.
"Tiền bối, cứ để vãn bối đi, có gì vãn bối sẽ nói với hắn".
Lão nhân nghe vậy liền gật đầu, cũng sẽ không tiếp tục nói gì nữa.
Vô Song tiếp nhận quyển sổ nhỏ này, chỉ thấy ghi mấy dòng chữ ở bên ngoài – Thiên Ý Thành luật lệ.
....
Cái giây phút Cổ Đại Ngưu thành công ra nhập Thiên Ý Thành có rất nhiều kẻ cảm thấy không tin nổi, dù sao Cổ Đại Ngưu nhìn không hề thông minh, hắn quá mức khờ khạo, một thân nội tức gần như không có lại thêm không biết chữ, loại người này cũng tham dự Thiên Ý Thành?.
"Này, không phải hai kẻ bọn chúng vận khí nghịch thiên vừa vặn có lệnh bài đối nghịch của nhau, rồi trao đổi lệnh bài đấy chứ?".
Giọng nói này không ngờ lại đến từ Mộ Dung Bất Phá hơn nữa sau khi hắn nói xong, hàng loạt tiếng cười vang lên, dù sao lời nói này phi thường có độ tin tưởng.
Loại người như Cổ Đại Ngưu căn bản sẽ không cách nào giết người để đạt được lệnh bài nghịch đảo, chỉ sợ là trao đổi với Vô Song mà ra.

Vô Song ngồi trên ghế văn thư, hắn cảm thấy Mộ Dung Bất Phá giống một con ruồi vậy, hắn không có thói quen để mấy con ruồi kiểu này bay quanh người mình gây ồn ào, hắn liền sẽ một tay vỗ chết con ruồi này.

Chậm rãi lật đọc qua quyển sách nhỏ này, khả năng đọc chữ của Vô Song cũng cực kỳ nhanh, không so được với lão nhân kia thì cũng được 7 phần, dù sao nếu không có loại kỹ năng đọc nhanh này, hắn căn bản không thể nào đọc được nhiều sách như vậy trong Tiên Âm Động.

Sau đó, Vô Song đứng lên, đặt quyển sách xuống, trong ánh mắt không tin được của rất nhiều người ở đây, hắn rốt cuộc mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng Mộ Dung Bất Phá.

"Điều 5 trong luật lệ của Thiên Ý Thành có nói, đệ tử cấp thấp có thể đưa ra khiêu chiến với đệ tử cấp cao, lấy điểm cống hiến ra đặt cược, không có điểm cống hiến có thể dùng vật thế chấp, không biết có đúng không?".

Tại Thiên Ý Thành phi thường cổ vũ các đệ tử giải quyết ân oán với nhau.

Có 3 loại giải quyết ân oán, đầu tiên là lên lôi đài quyết chiến, thứ hai là lập sinh tử khế ước quyết chiến, thứ ba là ngay mặt quyết chiến.

Hai điều đầu tiên không có gì để nói, cái thứ ba thì chỉ cần có người công chứng lại thêm không ảnh hưởng gì đến cuộc sống xung quanh của kẻ khác liền có thể tiến hành.

Đệ tử cấp thấp có quyền khai chiến với đệ tử cấp cao, đệ tử cấp cao căn bản không được từ chối bất quá đệ tử cấp cao có quyền chọn thời gian cùng địa điểm, về phần 'vật cược' liền do hai bên quyết định.

Đệ tử cấp thấp 1 tháng chỉ có 1 cơ hội khiêu chiến đệ tử cấp cao đồng thời khi đệ tử cấp thấp bị đệ tử cấp cao khiêu chiến có quyền miễn chiến, 1 tháng có 3 lần miễn chiến.

Khi hai đệ tử bằng cấp khiêu chiến nhau, có thể có 3 lần miễn chiến.

Một người 1 tháng chỉ có 1 cơ hội khiêu chiến cùng 3 cơ hội miễn chiến đối với cùng cấp, đối với lệch cấp cũng sẽ có 1 cơ hội khiêu chiến cùng 3 cơ hội miễn chiến.

Bộ luật của Thiên Ý Thành, vẫn là tương đối đầy đủ.

....

Ở đây sẽ không ai ngờ Vô Song lại nói ra câu nói này, bản thân Vô Song chưa làm xong giấy tờ chưa được tính là Thiên Ý Thành đệ tử, chẳng nhẽ hắn muốn để Cổ Đại Ngưu lên sàn khiêu chiến?.

Lúc này không ít người nhìn Cổ Đại Ngưu cùng Vô Song như nhìn 2 thằng ngu vậy.

Mộ Dung Bất Phá cũng là bật cười nhìn Vô Song.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết thì tốt nhất tự mình đi chết, cũng đừng lôi thằng đầu đất bên cạnh chết theo chứ? ".

Vô Song bước ra một bước, chắn trước mặt Cổ Đại Ngưu.
“Ta chỉ cảm thấy không thích lệnh bài phàm cấp mà thôi, muốn hướng về ngươi mượn tạm cái lệnh bài hoàng cấp, loại phế vật như ngươi cầm lệnh bài hoàng cấp, phí quá”.
Mộ Dung Bất Phá ánh mắt lập tức lạnh lại, sát khí hắn khóa chặt Cổ Đại Ngưu cùng Vô Song, lần này cho dù Vương Thiên Hổ muốn bảo vệ Vô Song chỉ sợ cũng không nổi, ánh mắt Vương Thiên Hổ vô cùng lo lắng, hắn lập tức tiến lên.
Vương Thiên Hổ vốn muốn đứng ra nói vài vâu, chỉ là không ngờ Cổ Đại Ngưu chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào dĩ nhiên lại đồng ý với Vô Song.
“Ta không muốn lệnh bài gì gì đó, bất quá nếu đội trưởng đã muốn ta khiêu chiến với ngươi, ta liền khiêu chiến”.
Nhìn biểu hiện của Cổ Đại Ngưu, lần này vô số kẻ phá lên cười, toàn bộ những người trong Sinh Tử Điện lúc này đều cảm thấy phi thường khó tin.
Tam lưu cao thủ còn không đạt đến vậy mà muốn đánh bại siêu nhất lưu cao thủ?, phải biết Mộ Dung Bất Phá có thể đại chiến cùng tông sư cao thủ, chỉ cần hắn dùng toàn lực thì thủ vững 30-50 chiêu cũng không là vấn đề.
Cổ Đại Ngưu đã thách đấu, Vương Thiên Hổ căn bản không thể chen vào, tất cả chỉ còn nhìn Mộ Dung Bất Phá.
Mộ Dung Bất Phá ánh mắt nhìn xoáy về phía Vô Song, ánh mắt rất lạnh, hắn nhìn Vô Song như nhìn tử thi vậy.
“Ngươi, đi xác nhân thân phận lệnh bài, bản công tử để 2 cái phế vật các ngươi cùng lên”.
Đáng tiếc Mộ Dung Bất Phá nói xong, hắn nhận lại chỉ là 3 chữ.
“Ngươi không xứng”.
Mấy chữ này cũng không từ miệng Vô Song nói ra, mà là Cổ Đại Ngưu.
Cổ Đại Ngưu cảm thấy Mộ Dung Bất Phá không xứng để quyết chiến với Vô Song thì hắn sẽ nói, căn bản không cần suy nghĩ.
“Ngươi không xứng đánh cùng đội trưởng, liền để ta đánh với ngươi”.
Lời nói cực kỳ kinh người, thậm chí còn có vài phần tự tin, sự tự tin của Cổ Đại Ngưu lúc này thậm chí Vô Song còn phải bất ngờ.
Chiến đấu sẽ tôi luyện con người, ít nhất Cổ Đại Ngưu sau vài ngày ở Vương Bản Sơn đã trưởng thành hơn rất nhiều, hắn bắt đầu có cái bá khí của nam nhân.
Mộ Dung Bất Phá hít vào một hơi thật dài, hắn không thể làm gì được Vô Song dù sao Vô Song chưa có thân phận. Hắn chỉ có thể.... tìm đến Cổ Đại Ngưu.
Ánh mắt Mộ Dung Bất Phá lóe lên, Vô Song đã không chịu chết, hắn liền để Cổ Đại Ngưu chết thay.
Tay nắm lấy Hoàng cấp lệnh bài, trực tiếp đưa ra, khóe miệng Mộ Dung Bất Phá cong lên.
“Lệnh bài này giá trị 3000 cống hiến, tên phế vật như ngươi chỉ có 500 cống

hiến, thiếu 2500 cống hiến nữa, bản công tử rất rộng lượng, lấy hai chân của ngươi làm giá được không?”.
Cổ Đại Ngưu nghe vậy, liền gãi đầu gãi tai nhìn Vô Song.
“Đội trưởng... hắn đặt cược như vậy có được không?”.
Câu hỏi này lại càng làm hình ảnh của Cổ Đại Ngưu hạ thấp trong mắt đám người tầng 2 cùng tầng 3, loại người như Cổ Đại Ngưu thắng được mới là lạ, loại phế vật này liền chết chắc.
Vô Song lại khác, hắn thản nhiên gật đầu.
“Công bằng, ngươi cứ cược đi”.
Vương Thiên Hổ ở ngay gần Vô Song, miệng hắn há hốc, ánh mắt trừng lớn nhìn Vô Song, hắn triệt để chết lặng không nói thành lời, Vô Song vậy mà muốn Cổ Đại Ngưu đi chết?.
Vương Thiên Hổ thật sự muốn tát cho Vô Song 1 cái, đáng tiếc hắn không thể, Vô Song hiện nay chưa gia nhập Thiên Ý Thành, liền không bị động tới.
Cổ Đại Ngưu chỉ đợi Vô Song nói vậy, hắn liền gật đầu cười lớn đi tới.
“Đội trưởng đã nói cược, vậy ta cược”.
Hai bên đã cược, cần 1 người đứng ra xác nhận.
Lúc này cũng không ai ngờ một thân ảnh chậm rãi bước vào Sinh Tử Điện, nàng thản nhiên lên tiếng, âm thanh không lớn nhưng không ai dám coi thường.
“Trận chiến này, ta đứng ra xác nhận”.
Nữ nhân bước tới họ Hoắc, tên Thanh Đồng.
Nàng đứng thứ 1 trong Hoàng Bảng của Thiên Ý Thành, Hắc Mân Côi – Hoắc Thanh Đồng.
Không ai ngờ Hoắc Thanh Đồng lại đến, sự xuất hiện của nàng khiến cả Vô Song cũng giật mình, nàng che đi khuôn mặt của mình dẫn tới Vô Song cũng khó lòng nhìn ra cái gì bất quá khí thế của nàng không phải là giả, nàng là người thứ 4 khiến Vô Song phải chú ý.
Mộ Dung Bất Phá thấy Hoắc Thanh Đồng tự mình đứng ra lập tức mỉm cười.
“Hoắc tỷ đã đứng ra liền không thể công bằng hơn nha, vậy chúng ta ở ngay đây quyết đấu đi, bản công tử chỉ cần 3 chiêu, liền giết chết ngươi”.
Đại sảnh này tương đối rộng, tất nhiên sẽ không ảnh hưởng đến ai, chỉ thấy Mộ Dung Bất Phá đứng đối diện Cổ Đại Ngưu, hai người cách nhau chỉ khoảng 20 bước chân.
Mộ Dung Bất Phá thậm chí không cần rút song nhận của mình ra, cũng không cần tấn công trước, hắn cảm thấy đánh bại Cổ Đại Ngưu chỉ cần một tay là đủ.
Sau đó... Cổ Đại Ngưu lao tới, tốc độ chẳng có gì đặc biệt, thậm chí khí thế còn chẳng có, đây đơn giản chỉ là chạy thẳng.
Mộ Dung Bất Phá thấy Cổ Đại Ngưu vung tay, hắn đơn giản lười biếng đưa một tay ra, theo Mộ Dung Bất Phá suy nghĩ, cản 1 quyền kia căn bản dễ vô cùng,

đáng tiếc hắn nghĩ nhầm rồi.
Cự Môn đỡ còn không nổi, hắn dám đỡ?.
Một quyền, tiếng xương răng rắc vang lên sao mà ghê người, toàn bộ đại sảnh đang cười cười nói nói, đang thầm đoán xem Mộ Dung Bất Phá cần bao nhiêu chiêu để thắng liền triệt để chết lặng.
Cánh tay trái của Mộ Dung Bất Phá gẫy gập lãi, chỉ duy nhất 1 quyền hắn đã bị phế 1 cánh tay.
Mộ Dung Bất Phá hét thảm lên một tiếng, tiếng gào rú của hắn làm cả Sinh Tử Điện như lạnh lại.
Bình thường Cổ Đại Ngưu chỉ biết đấm ra một quyền này, bất quá đấy là khi không có Vô Song.
Vô Song ở sau lưng Cổ Đại Ngưu, chỉ là khoanh tay cười lạnh.
“Bắt lấy hắn, đừng cho hắn thoát”.
Cổ Đại Ngưu nghe vậy, chân dẫm xuống mặt đất, chân trụ của Cổ Đại Ngưu phi thường tốt, tốt đến mức Vô Song cũng mặc cảm không bằng, chỉ cần lấy 1 chân làm trụ, cả người Cổ Đại Ngưu mượn lực đẩy bắn thẳng về phía trước, sau đó cánh tay của Cổ Đại Ngưu đưa ra.
Tay của Cổ Đại Ngưu rất dài, trực tiếp nắm lấy áo của Mộ Dung Bất Phá kéo lại, Mộ Dung Bất Phá vốn đang đau chết đi sống lại sao có thể kịp phản ứng?.
“Vật hắn xuống “.
Vô Song lại đơn giản ra lệnh, cổ tay của Cổ Đại Ngưu xoay tròn, gần như không dùng bất cứ sức lực nào vậy mà trực tiếp dùng một tay đè thẳng Mộ Dung Bất Phá xuống nền đất.
Đây chính là thái cực.
“Xuất quyền”.
Mộ Dung Bất Phá cả đời hắn đều sẽ không thể quên được ngày hôm nay, hắn lần đầu tiên được nhìn thấy, tam lưu cao thủ có lực công kích của tông sư cảnh giới.
Hơn nữa ở đây cũng không chỉ có hắn nhìn thấy một điểm này, trên tầng 3 lúc này không biết có bao nhiêu người đang lạnh sống lưng.
Một quyền đấm thẳng xuống, lực quyền này không thua gì Cự Môn, một quyền gần như đấm nát nửa bên mặt của Mộ Dung Bất Phá, trực tiếp khiến hắn hộc máu miệng, cả người run lên.
Sau đó Cổ Đại Ngưu tiếp tục tung thêm một quyền, vẫn là quyền vào mặt, Mộ Dung Bất Phá nhận lấy một quyền này... trực tiếp bất tỉnh nhân sự, căn bản không cách nào chịu nổi.
Súng thần công bắn cự ly gần ai có thể chịu nổi?.
Cự Môn còn tái mặt huống gì loại cao thủ nửa mùa kia?.
Nếu Cổ Đại Ngưu tung ra quyền thứ 3, truyệt đối có thể đấm gãy cổ Mộ Dung Bất Phá, chỉ tiếc đấm cuối cùng, Cổ Đại Ngưu không xuất ra được, Hoắc Thanh

Đồng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện, dùng một tay nắm lấy bả vai của Cổ Đại Ngưu.
Nàng phát lực lập tức làm Cổ Đại Ngưu đau đớn khuôn mặt trở nên tái mét, chỉ cần Hoắc Thanh Đồng muốn nàng tuyệt đối có thể phế cánh tay của Cổ Đại Ngưu.
Ánh mắt của Hoắc Thanh Đồng vốn đang cực kỳ lạnh lẽo, nhưng rất nhanh biến thành kinh ngạc, cánh tay của nàng lúc này dĩ nhiên bị một cánh tay khác nắm lấy.
Giây phút Hoắc Thanh Đồng ra tay, Vô Song cũng ra tay, Hoắc Thanh Đồng nắm lấy bả vai của Cổ Đại Ngưu thì Vô Song đã nắm lấy cổ tay của nàng, nụ cười trên mặt khẽ nhếch lên.
Hoắc Thanh Đồng thật sự không ngờ... dĩ nhiên cổ tay của mình bị hàn khí bảo quanh, căn bản không thể phát lực nổi, vì vậy Cổ Đại Ngưu rất nhanh có thể thoát ra, cả người ngã ngồi về phía sau, ôm lấy bên vai của mình xoa xoa.
Cổ Đại Ngưu lùi được lại, Vô Song cũng thả tay nữ nhân kia ra, sau đó trong ánh mắt còn chưa hoàn hồn của rất nhiều người, hắn bước tới lấy tấm hoàng lệnh của Mộ Dung Bất Phá.
“Phế vật như ngươi, cầm hoàng lệnh quả thật có chút phí”.
Nói xong thản nhiên ném lệnh bài cho Cổ Đại Ngưu, hắn chậm rãi tiến về bàn văn thư, để lại cho đám thiên tài tầng thứ 2 cùng tầng thứ 3 triệt để chết lặng.
Sinh Tử Điện vốn ồn ào bỗng chốc lặng ngắt như tờ, cho dù đám người trên tầng 3 kia hay cả Hoắc Thanh Đồng nhìn Vô Song bước đi cũng cảm thấy một tia ngưng trọng.
....

Quyển 2 Chương 49

Ma mới bắt nạt ma cũ

Thực lực của Mộ Dung Bất Phá cũng là không thấp, cao thủ xếp thứ 3 Hoàng Bảng sao có thể yếu được bất quá Mộ Dung Bất Phá cũng dính phải cái sai lầm chết người, hắn coi thường Cổ Đại Ngưu. Cự Môn hôm đó vì coi thường Cổ Đại Ngưu, cho dù Cự Môn cũng phải nếm trái đắng thì Mộ Dung Bất Phá tính là gì?.

Mộ Dung Bất Phá bản thân cũng không phải cao thủ luyện thể, hắn gần như một dạng cường hóa của Xuy Tuyết, đi theo hướng lực sát thương cùng tốc độ, loại thể chất này chịu một quyền toàn lực của Cổ Đại Ngưu tuyệt đối sẽ rất thảm phải biết một quyền này Vô Song cũng ăn không tiêu.

Tất nhiên cũng không phải nói Mộ Dung Bất Phá yếu hơn Cổ Đại Ngưu, bản thân Cổ Đại Ngưu nắm giữ Thái Cực Quyền nhưng lại không có chút nội lực nào, nền tảng của Cổ Đại Ngưu dựa vào cái sức mạnh kinh người của hắn, điều này dẫn đến điểm yếu chết người là Cổ Đại Ngưu không có cách nào chống lại đối thủ có vũ khí.

Chỉ cần Mộ Dung Bất Phá rút đôi song nhận của mình ra Cổ Đại Ngưu sẽ thực sự gặp nguy hiểm, đáng tiếc hắn không rút vũ khí để đến lúc muốn rút cũng không rút được.

Thực lực của Cổ Đại Ngưu có bao nhiêu đều đã hiện ra toàn bộ, cũng đủ sức làm kinh động toàn trường bất quá với cao thủ chân chính trên tầng 3 đều có thể nhìn ra điểm yếu của Cổ Đại Ngưu, gần như chỉ cần không có cứng đối cứng với Cổ Đại Ngưu thì khả năng chiến thắng rất cao, ít nhất Hoắc Thanh Đồng nàng cũng đã thử và đã thành công.

Cũng may trận chiến này Cổ Đại Ngưu còn chưa lộ ra con bài Thái Cực Quyền, trong trường hợp cần vẫn có thể tiếp tục vượt cấp khiêu chiến, 1 điểm này đúng là không có ai biết.

Cổ Đại Ngưu nắm lấy hoàng cấp lệnh bài, hắn cũng không biết sử dụng cái lệnh bài này như nào mới đúng cũng đành cất ngay vào trong áo ngực, sau đó như một đứa trẻ chạy về bên người Vô Song, dù sao Cổ Đại Ngưu vẫn luôn cảm thấy ở gần Vô Song hắn có cảm giác tự tin hơn nhiều.

Đây cũng là lần đầu tiên Cổ Đại Ngưu bằng nắm đấm của mình trực tiếp đánh bại đối thủ, cũng là trận thắng đầu tiên mà Cổ Đại Ngưu được tự mình trải nghiệm.

Lần đầu tiên khi Cổ Đại Ngưu đánh bại Đường Ngạo hắn đang bị bịt mắt vì vậy cũng không cảm thấy cái gì cả.

Lần thứ hai bản thân Cổ Đại Ngưu tiến vào một trạng thái kỳ lạ của ‘đạo’ vì vậy

việc hắn đánh bại Cự Môn cũng trở nên không có gì quá rõ ràng trong ký ức của hắn.
Chỉ có lần này là khác, Cổ Đại Ngưu thật sự có cảm thấy một loại nhiệt huyết bên trong người mình, nhiệt huyết của võ giả, đây là thứ được gọi là giang hồ. Giang hồ thật ra cũng chỉ bắt đầu đơn giản như vậy, có chiến đấu liền có giang hồ.
Cổ Đại Ngưu cũng không để ý gì đến Hoắc Thanh Đồng, một đường đi qua nữ nhân này, hắn thậm chí cũng quên luôn Hoắc Thanh Đồng suýt nữa phế một tay của mình, vẻ mặt 10 phần vui vẻ.
Hoắc Thanh Đồng thì không có vui vẻ được như Cổ Đại Ngưu, ánh mắt của nàng lúc này chỉ tập trung nhìn vào Vô Song, một tay còn nhẹ nắm lấy cổ tay bên kia của mình, ánh mắt mang theo một tia chiến ý.
Nàng tất nhiên tin tưởng vào thực lực của bản thân, chỉ là nàng sẽ không ngờ tân sinh năm nay lại mạnh đến vậy, lúc trước nàng cũng như Vương Thiên Hổ nghĩ Vô Song là loại tiểu tử không biết trời cao đất rộng còn Cổ Đại Ngưu lại là một thằng ngốc không biết suy nghĩ.
Bản thân nàng làm trọng tài cũng chính vì muốn cứu Cổ Đại Ngưu 1 mạng nhưng nàng tuyệt không ngờ người mình phải cứu lại là Mộ Dung Bất Phá.
Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của Vô Song, Hoắc Thanh Đồng thở ra một hơi, rồi nhìn về phía tầng thứ 3, nơi đó đang có một nam tử nhìn chằm chằm về phía Vô Song, nam tử này trong ánh mắt tràn ngập sát khí.
Cao thủ xếp thứ 12 trên Huyền Bảng – Mộ Dung Phi Vũ.
Tất nhiên Mộ Dung Phi Vũ còn chưa đủ làm Hoắc Thanh Đồng lo lắng, nàng tuy chỉ đứng trong Hoàng Bảng nhưng sau lưng nàng chính là Cơ trưởng lão, có sư phụ sau lưng có cho Mộ Dung Phi Vũ 1 cái lá gan cũng không dám làm gì nàng.
Người làm Hoắc Thanh Đồng lo lắng là người khác, cao thủ xếp thứ 5 trên Huyền Bảng – Mộ Dung Yến Nhi.
Mộ Dung Yến Nhi chính là thiên tài đứng đầu Thiên Ý Thành hiện nay, khí diễm của nàng cho dù Đường Quan Nam cũng không bằng.
Trong Thiên Ý Thành thì Hoàng Bảng toàn bộ đều là thiên tài thế hệ trẻ nhưng Huyền Bảng thì khác, dù sao bảng xếp hạng những tông sư cường giả mạnh nhất Thiên Ý Thành không thể chỉ toàn thiên tài trẻ tuổi.
Tại Huyền Bảng bản thân 5 vị trí đầu đều đã ngoài 25 tuổi bọn họ tuyệt đối mạnh hơn đám người được gọi là thiên tài ở đây nhiều lắm, 5 người này là thiên tài thế hệ trước nữa thậm chí từng cùng Mộ Dung Phục tranh hơn thua, thực lực căn bản không cần bàn cãi.
Về phần 15 vị trí bên dưới Huyền Bảng có thiên tài thế hệ này cũng có thiên tài thế hệ trước, ví dụ như Cự Môn cũng đã ngoài 25 tuổi, đã là thiên tài thế hệ trước.

Tại Huyền Bảng hiện nay, đứng đầu thế hệ trẻ chính là Mộ Dung Yến Nhi bất quá nàng hiện nay vừa vặn không có trong Thiên Ý Thành nếu không cũng chẳng đến phiên Mộ Dung Phi Vũ đứng đây.
Hoắc Thanh Đồng thật sự có chút lo lắng cho Vô Song, nàng chỉ mới giao thủ với Vô Song chưa đến 1 chiêu nhưng cũng nhận ra Vô Song tuyệt đối không tầm thường, chỉ bằng tốc độ xuất thủ cũng đủ sức tung hoành Hoàng Bảng bất quá vừa vào Thiên Ý Thành đã đắc tội với Mộ Dung Gia tuyệt đối là hành động ngu xuẩn.
Có người căm tức thì cũng sẽ có kẻ hả hê, Hoắc Thanh Đồng nhìn thấy ánh mắt của Mộ Dung Phi Vũ thì nhất định cũng muốn nhìn một chút thế lực khác, thế lực Đường Môn.
Lý thuyết mà nói Mộ Dung gia vượt quá xa Đường Môn tuy nhiên tại Thiên Ý Thành thế hệ trẻ 2 bên cũng không hơn kém quá nhiều, hơn nữa chỉ là thế hệ trẻ giao tranh chỉ cần không quá gay gắt trưởng bối sẽ không ra tay.
Bên Mộ Dung gia có Mộ Dung Yến Nhi thì Đường Môn cũng có Đường Quan Nam, cao thủ xếp thứ 7 trên Huyền Bảng Thiên Ý Thành.
Về phần nam tử đầu lĩnh của Đường Môn lúc này cũng phi thường nổi danh, Đường Mộng. Hắn là cao thủ xếp thứ 10 tại Huyền Bảng Thiên Ý Thành bất quá Đường Mộng năm nay cũng đã 26 tuổi, hắn cũng không được coi là cao thủ cùng thế hệ với Mộ Dung Phi Vũ.
Đường Mộng lúc này nhìn Vô Song cảm giác phi thường thích thú, dù sao theo suy nghĩ của hắn, tại Thiên Ý Thành nếu không có chỗ dựa đặc biệt cứng thì chỉ có thể chọn Đường Môn cùng Mộ Dung Gia, mấy năm nay Mộ Dung Gia đã bắt đầu nhỉnh hơn so với Đường Môn, lần này nếu Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu có thể ra nhập phe Đường Môn liền khiến khí diễm của Đường Môn tăng lên không ít.
Tất nhiên Đường Mộng cũng sẽ không nghĩ đến việc Vô Song ra nhập phe Mộ Dung gia, hai bên đã đến nước này còn có thể ra nhập sao?.
....
Vô Song cũng không để ý đến những người kia đang nhìn mình, hắn thản nhiên bước về phía bàn văn thư chỉ là lần này hắn ngồi xuống mang theo 1 loại thái cực khác mà thôi.
Lúc trước bao nhiêu lời chế nhạo, lúc trước ồn ào bao nhiêu thì bây giờ yên tĩnh bấy nhiêu, thay vì chế giễu Vô Song rất nhiều người đang muốn biết, thành tích của Vô Song.
Tất nhiên lão nhân trước mặt vẫn giữ thái độ kia từ đầu đến cuối, đối với Vô Song chỉ mỉm cười đưa ra 1 tờ giấy.
“Ghi rõ tên tuổi là được, những cái còn lại lão phu đã nói rồi liền không nói nữa, đồng thời cũng nộp lệnh bài lên”.

Vô Song mỉm cười với lão đầu này, hắn chậm rãi viết tên của mình.
“Nguyễn Vũ Phong, 11 tuổi”.
Cái tên Nguyễn Vũ Phong tuyệt đối là một cái tên lạ bất quá tên lạ nữa cũng có, không ai đi nghi hoặc tuy nhiên cái vế đằng sau lại làm rất nhiều kẻ biến sắc.
Nếu trước đây Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ chỉ là đơn thuần thích thú hay chán ghét thì nay lại thêm kinh hãi, hai người tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, Vô Song năm nay mới 11 tuổi.
Bọn họ không có bị mù, bọn họ tất nhiên thấy Vô Song bước ra 1 bước kia ngăn cản Hoắc Thanh Đồng là đáng sợ bực nào, chỉ cần từ tốc độ cùng thời gian rat ay đã quá đủ để nhận định thực lực của Vô Song.
Cho dù tuổi tác rất nhiều khi cũng không quá chính xác tuy nhiên nhìn Vô Song nhỏ như vậy kể cả không phải 11 tuổi cũng không hơn bao nhiêu, chỉ riêng điểm này thôi cũng làm cả Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ cảm thấy không ổn.
Trong mắt bọn họ loại thiên tài đến mức độ của Vô Song liền được gọi là quái vật, quái vật dạng này rất khó khống chết cũng rất khó chịu cúi đầu trước ai, đây là dạng nhân tố bất ổn định nhất thậm chí nếu cho Vô Song thêm vài năm ai biết hắn có thể lật đổi được chỗ đứng của Đường Quan Nam cùng Mộ Dung Yến Nhi hay không?.
....
Ở dưới bàn văn thư, Vô Song cũng chẳng để ý đến đám người kia đang nghĩ gì, trong ánh mắt cực độ khó tin của mọi người, Vô Song chậm rãi lấy cái bọc lớn ở sau lưng mình, dùng cánh tay nhỏ bé nhấc cả bọc đồ lên sau đó đặt xuống bàn.
Trước bàn 4 chân lập tức rung lên, thậm chí lão nhân văn thư kia ánh mắt trực tiếp híp lại, lão nhân bắt đầu cảm nhận được, trong cái bọc kia chỉ sợ có đồ vật nào đó khiến toàn bộ Sinh Tử Điện chấn kinh.
Tiếp theo Vô Song thản nhiên mỉm cười, bọc lớn được mở ra, bên trong không ngờ toàn bộ đều là hắc lệnh, số lượng hắng lệnh trực tiếp xếp thành 1 ngọn núi nhỏ, cao đến đầu của lão nhân văn thư đang ngồi bàn.
Lúc này tại đại sảnh đường cho dù tiếng kim rơi cũng nghe rõ mồn một, bất cứ ai cũng không cách nào tưởng tượng, 1 người sao có thể có lắm hắc lệnh như thế?, chẳng nhẽ Vô Song giết sạch toàn bộ thí sinh tham dự Tu La Thí Luyện năm nay.
Cũng chẳng để bọn người kia suy đoán mơ hồ, Vô Song thản nhiên lên tiếng.
“Tổng cộng có 80 tấm hắc lệnh, lão nhân gia cũng không cần đếm”.
Lời Vô Song nói tuyệt đối không sai, lần này toàn bộ 90 người tham dự Tu La Thí Luyện chỉ còn lại 11 người thành công ở lại Vương Bản Sơn, với việc Đường Vô Lệ cùng Phong Nhất Trận rời đi, lại thêm lúc tiến vào Thiên Ý Thành bản thân Vô Song cũng vô tình lấy nốt chiến lợi phẩm của đám người Cao Tiến, hắn liền sưu tập đủ 80 tấm hắc lệnh.

Về phần 10 tấm còn lại tất nhiên là của Cổ Đại Ngưu, Xuy Tuyết, Mộ Dung Ảnh, Hùng Bì, Hùng Đảm, Phi Lưu, Đường Ngạo, Đường Tiếu Tâm, Hồ Phỉ cùng.... Hoàn Nhan Bình.
Lão nhân văn thư lần này cũng không cách nào làm được cảnh giới mắt không phiền tâm không loạn, hắn làm văn thư ở Sinh Tử Điện cũng đã hơn 30 năm, loại người nào cũng đã nhìn quen, loại kỷ lục nào cũng đã từng thấy bất quá Vô Song hình như hơi quá biến thái?.
Với 80 tấm hắc lệnh trong tay hắn, Vô Song vừa vặn thu được 1330 điểm cống hiến, đây là con số kinh người thậm chí là không cách nào tưởng tượng được đối với tân sinh ra nhập Thiên Ý Thành, tiếp tục thêm vào điểm tặng của Thiên Ý Thành cho tân sinh, Vô Song chính thức nhận về 1730 điểm cống hiến đã đủ để hắn đi được hơn nửa con đường thăng từ phàm cấp đệ tử lên hoàng cấp đệ tử.
Thậm chí hiện nay có rất nhiều cao thủ trên tầng 2 của Sinh Tử Điện còn không dám tiếp tục nhìn Vô Song, bọn họ rất sợ, rất sợ Vô Song lại chọn một người trong đám bọn họ xuống quyết đấu để lấy hoàng cấp lệnh bài.
Đám người bọn họ đã có thể ngồi ở Hoàng Bảng thì ai ai cũng là nhất lưu cao thủ thậm chí siêu nhất lưu cao thủ nhưng chắc chắn cho dù là tông sư cao thủ đi chăng nữa cũng không thể thu thập được nhiều lệnh bài như vậy.
Lão nhân áo tím nhìn Vô Song, bắt đầu cảm thấy cổ họng khô khốc sau đó liên tục gật đầu.
“Tốt, tốt, tốt, lão phu ở Sinh Tử Điện đã bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên được chứng kiến 1 cái tân sinh đáng sợ như ngươi, lão phu liền vì ngươi làm chủ, trực tiếp tăng cho ngươi lên 2000 điểm cống hiến đồng thời kỷ lục của ngươi sẽ được ghi lại trong Thiên Ý Thành với tư cách là tân sinh có điểm cống hiến cao nhất lịch sử của Thiên Ý Thành... “.
“Kỷ lục đó của Thiên Ý Thành vốn là do Sát trưởng lão nắm giữ, một mực tồn tại hơn 15 năm, cuối cùng cũng có người phá được kỷ lục của hắn, đợi lão phu gửi báo cáo cho Thành Chủ, theo quy định của Thiên Ý Thành ngươi liền có thể tiếp tục thu được thêm 2000 cống hiến, tuyệt đối đủ để ngươi trở thành hoàng cấp đệ tử”.
Lão nhân này không ngờ kích động đến mức khuôn mặt đỏ lên, đồng thời toàn bộ những bàn văn thư xung quanh cũng đã đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song, đám người bọn họ thích nhất chính là có người phá kỷ lục, thích nhất chính là có kỷ lục mới được thiết lập.
Sát trưởng lão lấy tên – Sát Cổ.
Sát trưởng lão năm 15 tuổi liền tham dự Vương Bản Sơn – Tu la Thí Luyện, khi đó hắn thu được 30 tấm hắc lệnh cùng 5 tấm huyết lệnh trực tiếp thu được 680 điểm cống hiến, cái kỷ lục này không ngờ cuối cùng cũng bị phá hơn nữa còn phá rất sâu, Vô Song hắn đạt được những 1330 điểm cống hiến, gần gấp 2 lần

Sát trưởng lão, sao có thể không khiến người khác kinh sợ.
Bất quá trò vui còn ở phía sau.
Vô Song cũng không ngờ hắn làm lão nhân kia kích động như vậy, hắn thật sự bắt đầu suy nghĩ có nên... nộp nốt chỗ huyết lệnh kia lên luôn không, hắn thật sự sợ lão nhân này vì quá kích động mà lên cơn nhồi máu cơ tim.
Nhìn lão nhân bàn tay già nua run run, khuôn mặt ửng hồng, Vô Song chỉ có thể cười khổ.
“Tiền bối, ta chưa nộp xong, vẫn... vẫn còn nữa”.
Vô Song không phải là muốn khoe chải là đám huyết lệnh kia không nộp lên liền sẽ biến thành hàng phế thải, hắn không muốn mất oan điểm tích lũy, phải biết 1 điểm tích lũy quy đổi thành 10 điểm cống hiến mà ở trong Thiên Ý Thành thì cống hiến điểm số liền là quan trọng nhất, hắn không muốn tự nhiên mất đi 1 khoản tài phú khổng lồ.
Ở Thiên Ý Thành điểm cống hiến có thể đổi được rất nhiều thứ, có vũ khí, có áo giáp, có đan dược thậm chí có cả công pháp, điểm cống hiến chính là vạn năng.
“Sao? còn nữa?, tiểu tử thúi không phải ngươi giết sạch đám thí sinh tham ra Tu La Thí Luyện năm nay chứ?, ngươi có biết làm vậy là đắc tội luôn nửa cái võ lâm phương nam không?, ngươi... ngươi... “.
Lão nhân này nói xong lại cảm thấy không đúng, trầm ngâm một chút, ánh mắt kín đáo đánh giá Vô Song.
“Lão phu quên mất, ngoài hắc lệnh vẫn còn huyết lệnh, năm nay nghe nói Tu La Thí Luyện phi thường đáng sợ, tỷ lệ thu được huyết lệnh cũng không quá cao bất quá nếu là ngươi có lẽ cũng thu được vài tấm, thế nào có bao nhiêu tấm huyết lệnh thì nộp lên đi, lão phu cộng cống hiến cho ngươi”.
Lời của lão nhân này nói phi thường hợp lý, rất nhiều nhân vật gật đầu với suy nghĩ của ông ta, dù sao với loại nhân vật có thể phá được kỷ lục của Sát trưởng lão đã tồn tại suốt 15 năm thì không thể không thu thập được vài tấm huyết lệnh.
Năm nay có tới 16 tông sư cao thủ tham gia Tu La Thí Luyện nhưng không phải còn đến 20 cái siêu nhất lưu cao thủ sao?, thực lực của Vô Song muốn giết vài cái siêu nhất lưu cao thủ vẫn là dư sức.
Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Vô Song bắt đầu chậm rãi thu bọc hành lý chứa hắc lệnh lại từ từ đặt xuống đất, sau đó cầm cái bọc hành lý nhỏ hơn lên rồi đặt trên bàn.
Hành động này... quá mức điên cuồng thậm chí không thiếu cao thủ ở trên tầng thứ 3 của Sinh Tử Điện nhảy thẳng xuốn tầng thứu 1, thân hình rất nhanh kéo đến đại sảnh, muốn tận mắt nhìn thấy trong bọc hành lý của Vô Song rốt cuộc... là cái gì.
Lúc trước bọc hành lý lớn kia đựng toàn hắc lệnh vậy bọn hành lý nhỏ hơn này có phải đựng huyết lệnh không?.

Cái suy nghĩ này quá mức vớ vẩn nhưng khi đặt trên người Vô Song lại khiến không ít tông sư thiên tài đằng sau kia cảm thấy tim đập chân run.
Quả nhiên khi mà bọc hành lý nhỏ hơn được Vô Song mở ra, căn bản không ai tin tưởng được vào những gì hiện ra trước mắt, căn bản như đang nằm mơ vậy, bên trong toàn bộ là huyết lệnh.
Có tổng cộng 9 đội ngũ sát thủ của Thiên Ý Thành tham dự Tu La Thí Luyện.
Toàn bộ 9 đội ngũ này rốt cuộc đều bị diệt sát, bị Vô Song tự tay chém giết, chỉ có duy nhất đội ngũ của Thẩm Tương Vân là trực tiếp giao nộp lệnh bài cho Vô Song mà thôi.
Trong cái bọc hành lý náy có 36 tấm huyết lệnh tương đương với 1800 điểm cống hiến.
Vô Song mang theo 80 tấm hắc lệnh cùng 36 tấm huyết lệnh.
Bất cứ loại nào cũng đủ phá sâu kỷ lục của Sát trưởng lão, huống gì Vô Song mang theo cả 2.
Không tính điểm cống hiến được cộng vào, Vô Song thân mang 3130 điểm cống hiến.
Nếu tính cả điểm cộng vào, ngày đầu tiên điểm cống hiến của Vô Song đã chạm mốc 3800 điểm cống hiến, thêm vào thành tích vượt qua kỷ lục của Sát Trưởng Lão, trên người Vô Song mang theo gần 6000 điểm cống hiến.
6000 điểm cống hiến là khái niệm gì?, Vô Song không biết nhưng có rất nhiều kẻ đứng đằng sau biết.
Một vị trưởng lão 1 lần làm nhiệm vụ bên ngoài thường thường cũng chỉ thu được 2000 – 5000 điểm cống hiến, đây là nhiệm vụ cấp bậc đại tông sư cảnh giới hơn nữa không phải lúc nào cũng có những nhiệm vụ dạng này xuất hiện trong Thiên Ý Thành.
Bản thân Vô Song mang theo 6000 điểm cống hiến đã có thể coi là ngang ngửa với số cống hiến kiếm được của trưởng lão Thiên Ý Thành trong khoảng 2 tháng.
Về phần đám Hoàng cấp hay Huyền cấp đệ tử?, không có 1-2 năm tích lũy cũng đừng mơ chạm tới 6000 điểm cống hiến của Vô Song.
Nghĩ đến con số 6000 điểm cống hiến này, rất nhiều kẻ thay vì khiếp sợ hay khó tin liền nổi lên tham niệm.
Tiền tài có thể làm chết người, có rất nhiều tông sư thiên tài trong Sinh Tử Điện lúc này đã bắt đầu nghĩ đến việc.... thách đấu Vô Song đoạt lấy 6000 điểm cống hiến kia.
Ánh mắt của bọn họ, toàn bộ được Vô Song ghi lại trong mắt, bất quá hắn sợ gì?.
Khóe miệng xuất hiện 1 nụ cười lạnh, đối với đám đông sau người Vô Song căn bản cũng không cố kỵ gì.

“Mấy vị, tránh đường “.
Hắn dứt lời từ cơ thể nhỏ bé kia xuất hiện một loại lực lượng khiến không ít tông sư cao thủ biến sắc, đây chính là sự sợ hãi mà sát khí mang lại kết hợp với cái rét thấu xương của hàn khí, hai loại khí tràng này kết hợp khiến bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt của Vô Song cũng không rét mà run.
Tại Sinh Tử Điện này, ngoại trừ 3 tông sư cao thủ Vô Song đã để ý từ đầu ra căn bản không có ai đủ sức làm đối thủ của hắn, kể cả Hoắc Thanh Đồng cũng không đủ.
Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu chậm rãi bước đi, hắn đi qua Đường Mộng, đi qua Mộ Dung Phi Vũ, hắn cùng khí thế của hai người này trực tiếp va chạm, sau đó chỉ để lại 1 nụ cười lạnh trên khóe môi.
Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ vậy mà không dám... ngăn cản Vô Song rời đi, không dám tiếp tục dùng ánh mắt nhìn Vô Song như nhìn hậu bối.
Khí tràng giao phong, bọn họ rốt cuộc biết được kẻ mang thên hình nhỏ bé với mái tóc trắng đặc biệt kia căn bản là cùng cấp cao thủ với bọn họ.
Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ cũng không có ngu, trong đám tông sư tiến vào Tu La Môn kia có đội của Cự Môn, 3 người trong đội Cự Môn không quá đáng nói nhưng Cự Môn là tồn tại khác biệt, chỉ cần Cự Môn toàn lực cố thủ bản thân Mộ Dung Phi Vũ cùng Đường Mộng cũng khó lòng đánh bại đối phương chứ đừng nói là giết chết.
11 tuổi mà đã như thế này.... rất nhiều người đều cảm thấy bầu trời Thiên Ý Thành, chuẩn bị đổi chủ rồi.
Ma cũ bắt nạt ma mới lần nào cũng có nhưng ma mới bắt nạt ma cũ thì năm nay lại là lần đầu tiên.
Con ‘ma mới’ này hình như hơi đáng sợ quá mức, khiến người ta có cảm giác không rét mà run.
....

Quyển 2 Chương 50
Thiên Ý Thành kết cấu

Vô Song lần này triệt để lập uy nhưng cũng triệt để thu hút ánh mắt của rất nhiều người, kẻ thèm khát 6000 điểm cống hiến của hắn không ít, kẻ để ý hắn lại càng nhiều.
Tất nhiên Vô Song cũng không hề sợ hãi, chỉ cần hắn có thể xuyên phá được phòng ngự của đối phương thì ai Vô Song cũng có thể giết, đây là tự tin của Vô Song cũng là thực lực của Vô Song.
Bản thân Vô Song cũng không phải là kẻ thích làm tâm điểm của sự chú ý, nếu hắn được chọn hắn vẫn thích điệu thấp làm việc sau đó có gì giả heo ăn thịt hổ một chút, dù sao không phải đây là việc nhân vật chính thích làm nhất sao?.
Lúc trước Vô Song vốn là nghĩ như vậy nhưng hiện nay thì khác, chí ít đi qua lần thí luyện ở Vương Bản Sơn hắn đã nghĩ khác đi rất nhiều.
Cũng như Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó, con người không thể mãi mãi điệu thấp, cái gọi là giả heo ăn thịt hổ có gì đáng để tự hào?.
Lưỡi kiếm là phần sắc nhất của thanh kiếm, là nơi ẩn chứa toàn bộ công kích của thanh kiếm nhưng đây cũng là phần dễ gẫy nhất của thanh kiếm, cứng quá thì dễ gãy đạo lý này ai cũng biết nhưng.... cho dù lưỡi kiếm không thể bảo vệ cả thanh kiếm, nó cũng sẽ là phần đầu tiên ngã xuống.
Ta không hứa có thể bảo vệ nhà ngươi cả đời nhưng ta có thể dùng mạng mà thề, ta nhất định sẽ ngã xuống trước ngươi.
Đây là lời nói của mũi kiếm, nó không dám tự nhận mình là tuyệt thế bảo kiếm, nó không dám tự nhận cả đời bất bại, nó chỉ dám nói đơn giản như vậy mà thôi, nếu ngươi chết... ta nhất định sẽ chết trước ngươi.
Nó chỉ dám hứa, dùng mạng thủ hộ cái phần sau lưng kia, đơn giản như thế mà thôi.
Đây là con đường của Quỳ Hoa Lão Tổ chọn, bản thân Vô Song lúc này còn chưa thể bước ra con đường của chính mình, nhưng ít nhất hắn đối với con đường của Quỳ Hoa Lão Tổ chưa từng bài xích.
Càng điệu thấp bao nhiêu cũng càng làm những người xung quanh nguy hiểm bấy nhiêu.
Giết 1 là tội, giết 10 là trọng tôi nhưng giết trăm người ngàn người liền là anh hùng, giết vạn người trăm vạn người thế gian liền không ai dám nói gì ngươi, đây là đạo của cường giả.
Chỉ có thực lực không đủ mới cần giả heo ăn thịt hổ, thực lực đủ hà cớ phải giả heo?, ta thà làm hổ gầm vang trốn núi rừng, một tiếng gầm thiên hạ kinh hãi.

Vô Song không giống với trước đây, trước đây hắn không có gì phải bảo vệ cũng chẳng có gì cần níu giữ, hắn từ khi sinh ra ở thế giới này vốn là người khác bảo vệ hắn.
Thiên Ý Thành chưa biết sau này sẽ dạy cho Vô Song cái gì nhưng ít nhất hiện nay nó cho Vô Song cái để giữ.
Vô Song hắn có những người đồng đội của mình, có những người cần hắn che chở.
Cây cao thì đón gió, nhưng nếu nó có thể đón hết gió cho đám chồi non bên dưới, nó tiếc gì đón gió?.
....
Chiếc xe ngựa lại chậm lăn bánh rời khỏi Sinh Tử Điện, trên xe ngựa vẫn là Vương Thiên Hổ cùng 2 người Vô Song – Cổ Đại Ngưu nhưng không khí trên xe đã thay đổi rất nhiều, ít nhất Vương Thiên Hổ đang nhìn Vô Song như nhìn quái vật vậy.
Vương Thiên Hổ không quá thông minh nhưng hắn cũng là thiên tài luyện võ, 16 tuổi đã là siêu nhất lưu cao thủ, bản thân hắn trong thế hệ trẻ của Thiên Ý Thành cũng không sợ quá nhiều người lại thêm hắn làm người cương trực dễ nổi nóng, hắn đã đánh nhau không ít lần với đám thiên tài cùng thế hệ khác, danh khí của hắn trong Thiên Ý thành cũng không phải là nhỏ.
Vương Thiên Hổ cũng từng rất tự tin vào thực lực của chính mình bất quá hắn... thật sự không cách nào tưởng tượng nổi trên đời có loại người như Vô Song.
Vô Song mới bao nhiêu tuổi?, mới 11 tuổi mà thôi, vậy mà đã có thể chém giết tông sư cảnh giới?, chưa kể trong đám tông sư mà Vô Song giết còn có Cự Môn, Thiên Tướng, Thiên Phủ cùng Thiên Lương, đám người này ở trong Thiên Ý Thành cũng là cao thủ nổi tiếng.
“Hổ ca, trên mặt ta có gì sao? “.
Trên mặt Vô Song đương nhiên không có việc gì bởi hắn đeo mặt nạ, Vương Thiên Hổ sao có thể nhìn ra cái gì?.
Vương Thiên Hổ nghe Vô Song nói vậy liền gãi đầu, hắn cũng cảm thấy nhìn chằm chằm vào người khác liền không thích hợp, hắn rốt cuộc vẫn là không nhịn được mà lên tiếng.
“Phong huynh đệ, ngươi... ngươi thật sự giết chết Cự Môn sao?, ngươi sao đánh bại được người này vậy, phải biết đoàn trưởng của chúng ta cũng khó mà có thể đánh bại được Cự Môn”.
Vô Song nghe Vương Thiên Hổ hỏi vậy cũng không suy nghĩ gì, chỉ luôn sang Cổ Đại Ngưu.
“Cự Môn đúng là ta giết bất quá đánh bại Cự Môn là tên ngốc này”.
Vương Thiên Hổ nghe Vô Song nói vậy lại càng kinh ngạc sau đó quay ra nhìn chằm chằm Cổ Đại Ngưu.

Về phần Cổ Đại Ngưu thì lại làm động tác giống hệt Vương Thiên Hổ, hắn chỉ gãi đầu gãi tai cười hề hề.
Không phải là Cổ Đại Ngưu không dám nhận chiến công này chỉ là chính hắn cũng thấy ký ức mơ hồ vô cùng, nếu không phải Vô Song nhắc, Cổ Đại Ngưu cũng quên.
Cổ Đại Ngưu gãi đầu, thì Vương Thiên Hổ cũng gãi đầu, hai kẻ ngốc này cứ như vậy nhìn nhau.
....
Chiếc xe ngựa chậm rãi đi ra khỏi Sinh Tử Điện, theo lộ tuyến mà Vương Thiên Hổ lựa sẵn, xa phu liền hướng về phía thành Đông.
Theo Vương Thiên Hổ trên đường giới thiệu, bản thân Vô Song cũng biết đại khái về Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành chia làm Đông – Tây – Nam – Bắc bốn tòa thành nhỏ, ở trung tâm bốn tòa thành này là Thiên Ý Lâu cùng đại quảng trường.
Nếu dùng hình học để hình dung thì 5 phần của Thiên Ý Thành ghép lại sẽ có hình dấu cộng cực lớn đồng thời có 1 vòng tròn tường thành khổng lồ bao quanh, đây chính là diện mục chân chính của Thiên Ý Thành.
Vô Song từ bên ngoài tiến vào liền bắt đầu từ Nam Thành, ở đầu Nam Thành có đặt trụ sở của Hắc Ma, sau đó cuối Nam Thành sẽ là Sinh Tử Điện.
Nam Thành được coi là nơi sôi động nhất của Thiên Ý Thành bởi Nam Thành là nơi tập trung sinh sống của rất nhiều người dân, ngoại trừ Hắc Ma tổng bộ cùng Sinh Tử Điện bản thân Nam Thành còn có các tửu quán, xưởng rèn, các tiệm hàng hóa, đồng thời Nam Thành còn là nơi đặt Hắc Thị.
Hắc Thị là cái gì?, nói thẳng ra đây là chợ đen của Thiên Ý Thành, là nơi tất cả mọi người trong Thiên Ý Thành bất kể là thường nhân hay võ giả đều có thể tiến tới chọn đồ điều kiện tiên quyết là bản thân có đủ điểm cống hiến vào cửa.
Tại Hắc Thị không chia lớn nhỏ, đại trưởng lão đi vào cũng thế mà thường nhân đi vào cũng thế, nơi này là nơi thuần túy mua bán trao đổi vật liệu của bất cứ ai trong Thiên Ý Thành, đương nhiên đã gọi là Hắc Thị bản thân đồ vật bên trong có thể cũng không sạch sẽ gì, cũng sẽ có rất nhiều vàng thau lẫn lộn, muốn ở Hắc Thị làm giàu thì phải cần có ánh mắt.
Tiếp theo là Đông Thành, Đông Thành chính là nơi Vương Thiên Hổ muốn dẫn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu đến bởi Đông Thành chính là nơi thế hệ thiên tài của Thiên Ý Thành tu luyện.
Đầu tiên Đông Thành có thể coi là 1 học viện khổng lồ, bản thân Đông Thành chia làm Hỗn Độn – Cùng Kỳ - Đào Ngột – Thao Thiết tứ điện.
Đây chính là tứ hung thú của Trung Hoa cổ đại, đối nghịch với thứ thần thú Thanh Long – Bạch Hổ - Chu Tước – Huyền Vũ.
Lấy tứ hung làm tên có lẽ toàn bộ trung nguyên võ lâm cũng chỉ có Thiên Ý

Thành dám đặt, Thiên Ý Thành luôn đại diện cho thiên ý có điều thiên ý của bọn họ không có chữ 'sinh' chỉ có chữ 'tử'.
Lại nói tiếp về Đông Thành, ở khu vực trung tâm của Đông Thành chính là Huyết Sát Điện, là 1 trong 5 chủ điện của Thiên Ý Thành, cũng giống như Sinh Tử Điện là nơi ghi lại thông tin của Thiên Ý Thành thì Huyết Sát Điện có thể coi là nơi dành riêng cho việc chém giết, gần như toàn bộ chiến đấu của các đệ tử trong Thiên Ý Thành đều diễn ra trong Huyết Sát Điện, ở đây là nơi ủng hộ cho giết chóc, ủng hộ chém giết giữa đệ tử với đệ tử, thậm chí sinh tử đấu cũng được tổ chức ở Huyết Sát Điện, nơi này có Sinh Tử Đài.
Về phần Hỗn Độn – Cùng Kỳ - Đào Ngột – Thao Thiết tứ điện thì lại coi là những dạng học viện nhỏ riêng biệt.
Thao Thiết Điện là nơi đào tạo Hắc Ma Vệ, đám người trong Thao Thiết Điện giống như Vương Thiên Hổ, phần nhiều đều sinh ra ở ngay chính Vương Bản Sơn.
Đào Ngột Điện là nơi đào tạo sát thủ của Thiên Ý thành, đám người của Đào Ngột Điện chủ ý là cô nhi viện từ khắp nơi được đưa về Thiên Ý Thành sau đó bắt đầu được đào tạo.
Cùng Kỳ Điện thì là nơi cho đám người Vô Song, chủ yếu là các thiên tài tiến vào Thiên Ý Thành nhờ vượt qua Tu La Thí Luyện.
Cuối cùng là Hỗn Độn Điện, đây là nơi đứng đầu 4 điện, bất cứ ai của Thiên Ý Thành cũng có thể tiến vào học tập, Hỗn Độn Điện chính là nơi các trưởng lão của Thiên Ý Thành truyền công cho đệ tử, tất nhiên không phải lúc nào trưởng lão cũng phải có mặt ở Hỗn Độn Điện, bọn họ chỉ cần đảm bảo 1 năm có 12 lần lên điện giảng bài liền tính là đạt chỉ tiêu.
Tất nhiên Hỗn Độn Điện cũng không đơn giản như vậy, Hỗn Độn Điện còn là nơi hối đoái đồ vật trong Thiên Ý Thành, dùng điểm cống hiến quy đổi ra ngọc giản truyền công ghi chép lại võ học mà chính Thiên Ý Thành sưu tầm, Triền Ti Bát Trảo của Thiên Lương cũng là hối đoái từ bên trong Hỗn Độn Điện mà ra.
Ngoại trừ Nam Thành cùng Đông Thành còn có Bắc Thành cùng Tây Thành.
Tây Thành là nơi đào tạo lực lượng cho triều đình, là 1 phần liên kết của Thiên Ý Thành cùng triều đình vì vậy những người không phận sự cũng rất khó đi vào bên trong Tây Thành, cho dù là Vương Thiên Hổ cũng sẽ không quá mức hiểu rõ nơi này.
Bắc Thành lại coi là bộ não của Thiên Ý Thành, nơi đây đặt Thiên Ý Thành bảo khố, Thiên Ý Thành – Minh Vương Điện cùng Thiên Ý Hành Cung.
Thiên Ý Hành Cung là nơi bế quan tu luyện của hầu hết các nhân vật trưởng lão trực thuộc Thiên Ý Thành, cũng có thể coi là phòng ở của những vị đại nhân vật cao cao tại thượng này, bên trong Thiên Ý Hành Công còn có luyện khí xưởng, luyện đan đường, thú trang cùng dược viên, đây cũng là nơi sản xuất ra đại

lượng vật phẩm dành cho tu luyện của võ giả nơi Thiên Ý Thành.
Minh Vương Điện cũng là 1 trong 5 chủ điện của Thiên Ý Thành, là nơi chỉ có nhân vật cấp bậc trưởng lão của Thiên Ý Thành có tư cách tiến vào, toàn bộ quyết sách cũng như nhiệm vụ cao tầng của Thiên Ý Thành đều được đặt ra ở đây.
Thiên Ý Bảo Khố hay còn gọi là Đa Bảo Điện, 1 trong 5 chủ điện của Thiên Ý Thành lại là nơi cất giữ toàn bộ trọng bảo của Thiên Ý Thành thậm chí là dược vật, đan thuốc, thần binh lợi khí, vàng bạc ngân phiếu toàn bộ đều được đặt trong Đa Bảo Điện.
Về phần chủ điện cuối cùng nằm ở Tây Thành, được gọi là La Sát Điện, tất nhiên điện này có tác dụng gì Vương Thiên Hổ cũng không biết, Vương Thiên Hổ bằng từng này tuổi vẫn chưa 1 lần tiến vào Tây Thành sao biết được công dụng của La Sát Điện.
....
Tốc độ của xe ngựa cũng không quá nhanh, lại thêm Nam Thành vốn cực kỳ rộng lớn, đi từ Nam Thành đến Đông Thành cũng không phải là khoảng thời gian ngắn, phải đến khi mặt trời lên đến đỉnh điểm, cái nóng của Vương Bản Sơn như cháy da cháy thịt thì chiếc xe ngựa kia mới bắt đầu dừng lại.
Ngăn cách giữa Nam Thành cùng Đông Thành cũng là 1 cửa thành lớn, xung quanh đều có Hắc Ma trấn thủ tuy nhiên xét về số lượng thì thua khá xa lực lượng Hắc Ma bảo vệ ở cửa Nam Thành, đương nhiên cũng sẽ không quá khó hiểu vì đây chỉ là lực lượng bảo vệ vòng trong có trách nhiệm trị an mà thôi.
Đám Hắc Ma này sau khi nhìn thấy đồ án trên xe ngựa của Vô Song cùng Vương Thiên Hổ thì cũng không nói nhiều, trực tiếp để cho xe ngựa chậm rãi đi qua dù sao xe ngựa mà Vô Song đi hiện nay cũng là xe ngựa đặc chế mà Hắc Ma sử dụng để đưa đón tân binh năm nay.
Khi rời khỏi Nam Thành liền là 1 con đường lớn phủ đầy đá hoa cương, so với Nam Thành phồn hoa nhưng có chút đông đúc kia thì Đông Thành thoải mái hơn nhiều lắm, ít nhất xe ngựa cũng không quá cố kỵ, có thể trực tiếp chạy trên đường.
Vì xe ngựa không còn chậm rãi tiến về phía trước nên Vô Song cũng không quá lâu liền được thấy nơi hắn sẽ sinh sống trong quãng thời gian tiếp theo bên trong Thiên Ý Thành
Thiên Ý Đông Thành – Cùng Kỳ Điện.
Cùng Kỳ Điện là 1 quần thể kiến trúc tương đối lớn, với vách tường màu trắng bao quanh nhìn cũng không thấy điểm cuối, khi đã đến Cùng Kỳ Điện thì xe ngựa cũng không được phép tiếp tục tiến vào mà Vương Thiên Hổ phải xuống ngựa sau đó dẫn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu đi vào bên trong.
Không thể không nói bản thân Thiên Ý Thành giống hệt 1 cái thành phố thu nhỏ

còn các mặt khác của nó sẽ tạo thành các ‘quận ‘ nhỏ hơn ở bên trong, mỗi quần thể kiến trúc lớn của Thiên Ý Thành lại bao gồm các quần thể kiến trúc nhỏ hơn, đối với chính bản thân Vô Song thì Thiên Ý Thành đã là 1 công trình không thể tưởng tượng nổi.
Bên ngoài Cùng Kỳ Điện cũng có Hắc Ma thủ hộ thậm chí xung quanh còn từng tốp từng tốp Hắc Ma đi tuần xung quanh, theo lời kể của Vương Thiên Hổ thì đám binh sỹ này chiến lực cũng không quá cao, chủ yếu chính là nhận trách nhiệm trị an bên trong Cùng Kỳ Điện.
Một đường đi theo Vương Thiên Hổ, cũng chẳng biết đi qua mấy cái con đường, rốt cuộc Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu đã đến nơi, trước mặt hai người là 1 đại viện rất lớn ở nơi đó đại môn đóng chặt, bên trên cửa đại viện ghi dòng chữ ‘Phàm’.
Vương Thiên Hổ liền mỉm cười đối với Vô Song chậm rãi giới thiệu.
“Đây là nơi ở của phàm cấp đệ tử bên trong Cùng Kỳ Điện cũng là nơi tập chung của tân sinh hàng năm, tân sinh năm nào cũng đều ở trong này, chỉ khi thăng lên làm Hoàng cấp mới có thể chuyển đi, bất quá... hai người các ngươi có thể coi là dị loại, nếu muốn thì ta dẫn các ngươi đến nơi ở của đám Hoàng cấp kia, dù sao... tiểu tử ngươi cũng rất giàu”.
Vô Song ánh mắt nhìn cánh cửa có chữ ‘phàm’ kia một chút, ở nơi đó cũng không phải là Hắc Ma bảo vệ, cánh cửa dĩ nhiên đóng im ỉm, không có 1 ai bất quá theo cảm giác lực của Vô Song mà nói, bên trong liền có không ít người, hắn liền cảm thấy khó hiểu.
Vô Song hơi hơi nghi hoặc nhìn Vương Thiên Hổ.
“Nơi này không phải là danh cho tân sinh sao?, bên trong hình như có không ít người ”.
Theo Vô Song suy nghĩ bản thân Thiên Ý Thành 3 năm mở cửa 1 lần, mỗi lần mở cửa đều có không ít tân sinh ra nhập nhưng cũng không nhiều tân sinh có thể vượt qua được Tu La Thí Luyện, kẻ có thể vượt qua được Tu La Thí Luyện bản thân tư chất căn bản không thể nào thấp được, chẳng nhẽ trong 3 năm đợi đến khóa sau vẫn chỉ là phàm cấp đệ tử?.
Cái này chính Vô Song cũng không tin được.
Vương Thiên Hổ nghe vậy liền bật cười, hắn thản nhiên đi về phía trước, sau đó đẩy cửa ra, khi cánh cửa được đẩy ra, Vô Song mới có thể thấy có rất nhiều người đang đứng bên trong, bất quá không ngờ tất cả đều là phàm nhân.
Ở đây có rất nhiều phàm nhân, tuổi tác cũng không quá lớn chỉ khoảng từ 11 – 17 tuổi, khi cánh cửa kia mở ra, toàn bộ bọn họ đều quay đầu lại nhìn Vô Song trong ánh mắt có 1 tia tò mò, mong đợi nhưng cũng có không ít ánh mắt sợ hãi.
Vô Song quay lại nhìn Vương Thiên Hổ, rất nhanh liền có được đáp án.
“Nô lệ, đám người này đều là nô lệ của Thiên Ý Thành, có thể coi là gia nô cũng

được, bất cứ tân sinh nào tiền vào Thiên Ý Thành đều được tuyển 1 gia nô dù sao cũng không thể để các ngươi tự mình nấu cơm rửa bát lo lắng cuộc sống, nếu như vậy thì sao có thể tu luyện?".
"Hơn nữa nếu Phong đệ cảm thấy gia nô quá ít có thể trực tiếp mua thêm, 200 cống hiến 1 cái, mua hàng loạt còn được giảm giá nha ".
Vô Song nghe Vương Thiên Hổ giải thích, ánh mắt liền khép lại, hắn thấy không thoải mái cho lắm.
Đây là sự khác biệt của thời đại, thời đại khác nhau thì suy nghĩ khác nhau.
Vương Thiên Hổ làm người thời đại này, hắn cảm thấy cái gọi là nô lệ căn bản không có gì sai trái, cái này không liên quan đến tốt xấu mà là nhận thức.
Những gia nô này bản thân liền đã bán thân cho Thiên Ý Thành thậm chí đã được pháp luật của Đại Thanh hợp thức hóa, bản thân đám bọn họ sống chết liền trong tay chủ nhân, nói thẳng ra thân phận gia nô từ sớm cũng đã không còn được coi là con người, chỉ cần chủ nhân muốn hắn làm gì gia nô cũng được, Đại Thanh luật pháp cũng sẽ không quản.
Về phần Vô Song, hắn lại cảm thấy có chút không quen, dù sao thân là người hậu thế, nhìn thấy mấy thứ này trên phim đã rất nhiều nhưng trải nghiệm thực tế thì đây là lần đầu của Vô Song.
Nhìn đám nô lệ đang xếp hàng kia, Vô Song cũng chỉ có thể nhẹ thở ra 1 hơi, hắn không phải là chúa cứu thế, hắn cũng không có năng lực thay đổi toàn bộ suy nghĩ của mọi người, hắn căn bản chưa đủ sức để thay đổi suy nghĩ nguyên 1 cái thời đại.
Lúc này nhìn Vương Thiên Hổ dẫn người tới, có 1 cái bạch y thư sinh đi đến chỗ Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu, người này tuổi tác có lẽ cũng không còn trẻ, khoảng ngoài 30 tuổi, 1 thân áo trắng nhìn có vài phần tuấn mỹ.
Vương Thiên Hổ vừa nhìn thấy người này cũng liền lập tức ôm quyền.
"Trần quản sự, ta dẫn tân sinh năm nay tới đây".
Chức vị quản sự ở trong Thiên Ý Thành liền ở dưới trưởng lão, bản thân quản sự không phải là đại tông sư cao thủ, hầu hết cũng chỉ là tông sư cao thủ, con đường võ học gần như đã đứt đoạn chính vì vậy mới lựa chọn lui lại phía sau làm công việc quản lý trong Thiên Ý Thành.
Trần quản sự cũng là 1 người như thế, thực lực của hắn là tông sư cao thủ bất quá không quá mạnh mẽ ít nhất theo Vô Song đánh giá thì người này còn yếu hơn Cự Môn.
Trần quản sự đi đến nhìn Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu, đầu tiên hai mắt hơi hơ nhíu lại nhưng cũng là không suy nghĩ quá nhiều, tân sinh năm nay nhiều hay ít đâu có liên quan đến hắn?.
Trần quản sự thản nhiên chỉ vào đám nô bộc đứng đó, ánh mắt căn bản không có chút tình cảm nào.

“Hai người các ngươi chọn lấy 1 nô bộc là được, sau đó đi theo ta, ta dẫn các ngươi về trạch viện”.
Nô bộc trong mắt Trần quản sự cùng thú vật cũng không khác gì nhau, đây cũng là cuộc sống của nô bộc, được chủ nhân yêu thích liền có thể sống tương đối tốt nhưng nếu bị chủ nhân chén ghét thì cho dù chết cũng không ai quan tâm.
Vô Song nhìn Trần quản sự một chút cũng im lặng không nói gì, về lý mà nói Thiên Ý Thành cũng đâu có sai?, võ giả căn bản không thể nào suốt ngày lo việc thường nhật nếu không còn luyện võ như thế nào?.
Ánh mắt Vô Song đảo qua toàn bộ những người đứng đó, người nhiều nhất có lẽ cũng trên 16 tuổi, còn người ít nhất căn bản chỉ là 1 đứa bé.
Hắn chậm rãi tiến đến, đằng sau hắn là Cổ Đại Ngưu 1 bước cũng không rời, khi hai người tiến đến lập tức làm những gia nô kia đứng thẳng sống lưng, cố gắng hết sức tươi cười, bọn họ thật sự muốn được chọn.
Nếu không được chọn liền bị chuyển đi làm việc khác, ở Thiên ý Thành đối với nô bộc mà nói cũng không có mấy việc nhẹ nhàng như hầu hạ mấy vị thiên tài này, dù sao hầu hạ 1 người vẫn tốt hơn hầu hạ 1 đám người lại được trọng thưởng rất hậu.
Rốt cuộc Vô Song cũng dừng lại, hắn dừng lại trước 1 tiểu nữ hài.
Không vì cái gì cả, đơn giản vì nhìn từ bên ngoài vào cô nhóc này là người nhỏ tuổi nhất.
Làn da có chút bẩn thỉu, khuôn mặt lấm lem gầy gò, mái tóc đen thậm chí hơi hơi bết lại, chỉ có ánh mắt to tròn tương đối đặc biệt.
Vô Song đã không cao nhưng cô bé này thậm chí còn nhỏ hơn, cô bé cũng chỉ ngang tuổi hắn, nhưng đứng đến ngực Vô Song mà thôi.
Nhìn cô bé này, Vô Song khẽ mỉm cười đưa 1 tay ra xoa đầu nàng.
“Biết nấu cơm không?”.
Cô bé này gần như khác với tất ca mọi nô bộc khác đứng ở đây, cô bé là người duy nhất cảm thấy sợ hãi khi Vô Song bước tới, thậm chí trong mắt còn có 1 tia kháng cự, nàng căn bản không muốn làm nô bộc.
....
“Công tử, con bé này căn bản sao có thể hầu hạ người, để nô tỳ đi, nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ người, công tử muốn làm gì, nô tỳ cũng có thể làm”.
“Đúng đúng công tử, con bé này bẩn thỉu như vậy lại không mông không ngực, chi bằng chọn nô tỳ, nô tỳ có thể... “
Ngay lúc này ở bên cạnh cô bé kia, có 1 cái thiếu nữ lên tiếng, thậm chí sau khi nàng dứt lời mấy cái thiếu nữ ở xung quanh thậm chí cũng bắt đầu tranh giành, có người còn cố gắng ưỡn bộ ngực của mình ra thêm 1 chút, chính là muốn dùng sắc dụ với Vô Song.
Loại nữ nhân kiểu này, Vô Song đương nhiên không thích nhưng hắn sẽ không

khinh ghét các nàng, đây có lẽ là con đường duy nhất để thoát kiếp nô bộc, cách duy nhất để sống tốt hơn 1 chút trong cái xã hội phong kiến này.
Vô Song đâu ở trong trường hợp của những nô bộc này?, lấy tư cách gì khinh, lấy tư cách gì ghét?.
Hắn chỉ đơn giản lắc đầu.
Những nô bộc bị chuyển đến đây dù là nam hay nữ thì đều có vài phần tư sắc, nếu không như vậy bọn họ sẽ không được chọn đến đây, Thiên Ý Thành cũng sẽ không phái mấy kẻ dị tật hay xấu xí đến hầu hạ đám tân sinh tiến vào mỗi đợt, căn bản là quá mất mặt mũi Thiên Ý Thành.
Vô Song hiện nay chỉ có cảm thấy thú vị, thú vị vô cùng.
Cô nhóc bị hắn xoa đầu bản thân vốn là kháng cự Vô Song, kháng cự làm nô bộc cho người khác nhưng khi nghe mấy lời nói kia, khuôn mặt bé nhỏ có vài phần đỏ lên vì tức giận, cô nhóc này vậy mà tức giận về mấy cái lời nói kia?.
“Ai nói ta không biết làm gì, ta biết nấu ăn, hơn nữa nấu ăn rất ngon, đảm bảo hơn đám người các ngươi”.
Cô bé chực tiếp dùng hai tay chống lên hông, có chút phồng má lên, đáng yêu vô cùng.
Nếu thông thường nàng dám nói như vậy chỉ sợ đã bị đám nữ nhân kia tát lật mặt, bất quá lúc này lại khác, giờ phút này bọn họ sẽ không thể nào động thủ.
Vô Song thực sự càng ngày càng cảm thấy thú vị với cô bé này, hắn đơn giản dùng 1 tay tiếp tục xoa mái tóc rối của nàng, rồi nhẹ quay đầu về phía Trần quản sự.
“Quản sự, ta chọn cô bé này là được”.
Sau đó Vô Song hơi hơi nhìn Cổ Đại Ngưu 1 chút.
“Đại Ngưu, ngươi chọn cho mình 1 nô bộc đi?”.
Cổ Đại Ngưu nghe vậy sắc mặt có chút hoảng sợ, lại nhìn 1 đám người đang chú ý đến mình lập tức lắc đầu liên tục.
“Không cần... không cần... đội trưởng ta không cần ai hầu hạ, ta vẫn quen 1 người tự làm “.
Trần quản sự nhìn hết mọi thứ trong mắt, cũng không có ý kiến gì, hắn vốn muốn gật đầu rồi mang Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu đi nhận phòng bất quá chính Trần quản sự cũng không ngờ, cô bé được Vô Song chọn lúc này lại đang kéo tay Vô Song.
“Tóc trắng... ngươi có thể chọn thêm nàng được không?”.
Theo ngón tay nhỏ nhắn của cô bé này, nàng chỉ đến 1 thiếu nữ khác đứng cách đó không xa, vẻ mặt của nàng 10 phần lo lắng.
Đây tuyệt đối là hành động cực kỳ to gan, 200 điểm cống hiến đối với tân sinh không phải là 1 con số nhỏ, vậy mà cô bé này dám yêu cầu ‘chủ nhân’ của mình?. Thêm vào việc đây là lần đầu tiên được chủ nhân chọn dĩ nhiên dám vòi

vĩnh chủ nhân, dĩ nhiên dám làm chủ nhân mất mặt?, đây tuyệt đối là hành động muốn chết.
Cô bé cảm thấy quá nhiều quá nhiều người đang đổ dồn vào mình liền lạnh sống lưng, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ nhưng ánh mắt lại cực kỳ cố chấp.
“Ngươi... nếu ngươi không chọn Hoa tỷ tỷ, ta liền không đi theo ngươi”.
Câu nói của nàng lại 1 lần nữa ‘rất ngu’, ở đây thiếu gì nô bộc, thiếu gì người tốt hơn nàng?.
Quả nhiên Trần quản sự liền cảm thấy nóng mắt vô cùng, liền bước ra 1 bước.
“Ngươi chọn nô bộc khác đi, con bé này căn bản không cần chọn cũng được”.
Trần quản sự 1 tay đưa ra, trong mắt vậy mà còn có sát khí?, 5 ngón tay của hắn chỉ cần đưa ra liền có thể bóp nát đầu cô bé kia như bóp nát quả cam vậy.
Cô bé toàn thân run lên, chân nhỏ bước về sau 1 bước khóe miệng run run nhưng ánh mắt của cô bé này thủy chung vẫn tràn đầy bướng bỉnh, tràn đầy cố chấp.
Trần quản sự tất nhiên không thể ra tay, có Vô Song ở đây ai có thể đụng đến nàng?.
Chỉ thấy Vô Song thân ảnh như bóng ma biến mất vậy, rồi hắn hiện ra ngay giữa Trần quản sự cùng cô nhóc kia, sau người xuất hiện 1 luồng hàn khí trực tiếp ngăn cản Trần quản sự lại, sau đó Vô Song khẽ nhếch miệng.
“Lý do?, cho ta 1 cái lý do để thu thêm nàng ta?”.
Hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt vạt áo đã sờn, sau đó phi thường kiên định lên tiếng.
“Lúc mới đến đây, Hoa tỷ là tốt với ta nhất, là tỷ ấy chia sẽ đồ ăn với ta, tỷ ấy cho ta chỗ ngủ, ta... ta... ta không muốn xa Hoa tỷ”.
Cái lý do này chính Vô Song cũng không nghĩ đến, chỉ là hắn bật cười, cô bé này càng ngày càng có ý tứ.
Ở xa xa, Hoa tỷ nhìn thấy cô bé lên tiếng vì mình, vẻ mặt sợ hãi vô cùng, nàng thậm chí trực tiếp chạy ra khỏi hàng, muốn vì tiểu muội muội cầu tình, trong mắt nàng tiểu muội muội của mình chết chắc bất quá điều làm Hoa tỷ bất ngờ nhất là, Vô Song chỉ thản nhiên lên tiếng.
“Hổ ca, ta thu thêm 1 nô bộc cũng không sao chứ?”.
Vương Thiên Hổ căn bản nào biết Vô Song đang nghĩ con khỉ gì?, hắn chỉ biết Vô Song có 6000 cống hiến, hắn chỉ biết Vô Song có tiền, thế là đủ.
Vương Thiên Hổ đương nhiên gật đầu.
“Phong huynh đệ ngươi đã muốn đương nhiên là được, chỉ là 1 cái nô bộc, có gì to tát?”.
Vô Song liền quay đầu lại nhìn Trần quản sự, ánh mắt của hắn thản nhiên vô cùng nhưng Trần quản sự hiện nay lại kinh hãi không thôi, bàn tay của hắn lúc này dấu trong tay áo đang run lên vì lạnh, hai người vừa mới giao thủ hắn dĩ nhiên rơi xuống hạ phong?.

Trần quản sự vốn không quan tâm lắm đến Tu La Thí Luyện hàng năm nhưng hiện nay hắn thật sự muốn hỏi 1 chút Vương Thiên Hổ, tiểu tử như quái vật trước mặt kia là ai?.

....

Mọi việc đều giải quyết xong, Vô Song, Cổ Đại Ngưu cùng 2 cái nữ bộc đều đến trạch viện chọn lấy 1 căn nhà phàm cấp.

Tại trạch viện có thể lựa chọn sống trong nhà nhỏ riêng biệt hoặc chọn 1 căn nhà lớn hớn một chút nhưng phải chọn ở chung, Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu tất nhiên sẽ chọn phương án sau, dù sao Vô Song vẫn muốn ở cùng với Cổ Đại Ngưu, hắn còn có thể tiếp tục dạy võ công cho Cổ Đại Ngưu, lại thêm vào 2 cái nữ bộc căn bản 1 căn nhà cỡ nhỏ sẽ trở nên trật trội vô cùng.

Căn nhà mà Vô Song cùng Cổ Đại Ngưu chọn là nhà số 6, bản thân bao gồm 3 phòng ngủ nằm riêng biệt, 1 mảnh sân nhỏ, 1 phòng ở trung tâm làm phòng khác, 1 phòng nhỏ để tắm, 1 phòng chứa củi cùng nấu ăn, không quá sang trọng nhưng cũng có thể coi là đủ sống.

Khi nhóm 4 người chọn được trạch viện của riêng mình, bản thân Cổ Đại Ngưu trực tiếp chọn lấy 1 phòng ngủ, tiểu tử này mấy ngày hôm nay quá lâu rồi không được ngủ trên tấm giường êm ái, không ngờ thật sự thiếu ngủ đến nỗi vừa đặt lưng xuống giường tiếng ngáy đã vang lên.

Nhìn về phía Cổ Đại Ngưu rời đi, Vô Song có chút dở khóc dở cười, hắn lúc này ngồi ở phòng lớn, ngồi trên ghế gỗ khẽ thưởng thức 1 ngụm trà, cũng chẳng biết là trà ai phá nhưng vẫn còn ấm, có lẽ là đám người Thiên Ý Thành chuẩn bị sẵn từ trước, Vô Song cũng không quan tâm lắm, hết khát là được.

Nhìn 'Hoa tỷ' cùng cô bé kia, Vô Song vừa uống từng ngụm trà, vừa thản nhiên lên tiếng.

"Hai người các ngươi, tên gì, bao nhiêu tuổi, đến từ đâu?".

Hoa tỷ nghe Vô Song hỏi lập tức lên tiếng, nàng đối với việc Vô Song chọn mình cũng cảm thấy vài phần cảm kích, nàng nghe người ta nói loại nữ bộc có chút tư sắc như nàng rất dễ sẽ bị đẩy vào trong Hắc Ma, trở thành binh kỹ, nàng căn bản không muốn.

"Bẩm công tử, nô tỳ gọi là Vi Hoa, năm nay 16 tuổi, người ở Phúc Châu".

Vi Hoa nói xong liền nhẹ kéo tay cô bé đứng bên cạnh, khiến cô bé nhíu nhíu hai hàng lông mày nhỏ.

Nàng đối với Vô Song đúng là không chán ghét như ban đầu, ít nhất nàng cảm thấy được ở bên cạnh Vi Hoa tỷ tỷ còn tốt lắm, hơn nữa hình như... hình như Vô Song từng cứu nàng.

Sau đó cô bé này lên tiếng, nàng không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng lập tức làm Vô Song làm rơi cái chén trà đang uống, vẻ mặt cực kỳ ngỡ ngàng.

Cô bé này, nàng vậy mà gọi là Khúc Phi Yến?.

....

Quyển 2 Chương 51

Phi Yến xui xẻo

Khúc Phi Yến là ai?, cái tên này Vô Song không thể không biết.

Vô Song có thể không rõ Viên Tĩnh hay Linh Tố ở trong tác phẩm nào, xuất hiện ở đâu trong Kim Dung vì hắn thật sự chưa có xem qua nhưng Khúc Phi Yến lại khác.

Khúc Phi Yến từ đầu đến cuối cũng chỉ được coi là 1 nhân vật phụ, cô bé này xuất hiện trong khoảng thời gian phi thường ngắn nhưng lại làm cho vô số người để lại ấn tượng sâu đậm.

Khúc Phi Yến là cháu gái của Khúc Dương, chính cô bé này cũng đã từng cứu mạng Lệnh Hồ Xung có điều những việc này còn chưa đủ để nói về Khúc Phi Yến.

Đây là một cô bé cực kỳ thông minh, bản tính lương thiện nhưng lại tinh nghịch, nàng có thể bằng sự thông minh của mình khiến Điền Bá Quang dở khóc dở cười căn bản không biết làm gì, bản thân Khúc Phi Yên hoàn toàn đủ điều kiện để tỏa sáng trong bộ Tiếu Ngạo Giang Hồ, đáng tiếc cô bé này chết, nàng chết rất thảm.

Kim Dung là người cực kỳ ít cho nhân vật nữ chết, cho dù là tội ác tày trời như Diệp Nhị Nương hay kể cả Lý Mạc Sầu phải đến cuối tác phẩm mới bước sang phía bên kia của cuộc đời, nhưng Khúc Phi Yến thì khác.

Nàng chính là bị Tung Sơn – Phí Bân giết chết tại sự kiện Hành Dương - Chậu Vàng Rửa Tay.

Vô Song từng vì 1 chi tiết này mà cảm thấy khó hiểu không thôi, tại sao Kim Dung nhất định phải để 1 cô bé thông minh hoạt bát đáng yêu như Phi Yến chết?, hơn nữa cô bé này chết khi còn nhỏ vô cùng, vẫn còn mang theo sự hồn nhiên non nớt như chú chim non mới bắt đầu học bay, mới bắt đầu học hót.

Đóa hoa xinh đẹp chưa kịp nở đã bị cơn gió kia tàn phá, đây chính là hình dung của Khúc Phi Yến.

Nếu đứng trước mặt Vô Song thật sự là Khúc Phi Yến thì Vô Song thật sự cảm thấy, thế giới này quá thú vị rồi.

Tất nhiên cũng có thể là tên giống nhau, cho dù Vô Song thật sự cảm thấy đây là Khúc Phi Yến thì hắn vẫn muốn xác nhận lại 1 chút chỉ là hiện nay Vô Song liền cảm thấy dở khóc dở cười, vì hành động làm rơi tách trà của hắn lúc nãy mà Vi Hoa liền bước ra một bước, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng nhìn Vô Song, nàng vậy mà che Phi Yến ở đằng sau.

"Công tử, Phi Yến muội muộn còn nhỏ, muội ý làm cái gì không phải cứ trách phạt lên người Vi Hoa là được".

Về phần Phi Yến cũng bị Vô Song làm giật mình bất quá nàng rất nhanh dùng hết sức kéo áo của Vi Hoa, muốn tỷ tỷ của nàng đứng dậy.
“Tỷ tỷ, Phi Yến không làm gì sai, việc gì phải xin lỗi chứ, hắn rõ ràng là hậu đậu liên quan gì đến Phi Yến, chúng ta không làm sai, cần gì phải cầu xin hắn”.
Phi Yến nàng sinh ra ở Hắc Mộc Nhai lại là cháu của trưởng lão Khúc Dương được nuông chiều hết mực, cho dù mấy tháng qua nàng chịu không ít tủi khổ nhưng sự ương ngạnh cùng cá tính vẫn chưa mất đi, nàng cảm thấy mình căn bản không thể nào hiểu nổi Vi Hoa tỷ tỷ đang nghĩ gì.
Về phần VI Hoa lại khác, Vi Hoa sống ở Vương Bản Sơn trong thân phận nữ bộc cũng đã 3 năm, nàng biết rất nhiều việc, đối với chủ nhân căn bản không có đúng và sai, chủ nhân thì luôn luôn đúng, đối với chủ nhân chỉ có vui và không vui mà thôi.
Làm chủ nhân vừa lòng liền có thể sống dễ chịu một chút.
Làm chủ nhân phật ý thì sẽ thảm vô cùng, kêu trời cũng không thấu.
Nhìn đôi tỷ muội này, Vô Song chỉ lắc đầu, sau đó trong khuôn mặt không tin tưởng được của Vi Hoa, Vô Song nhẹ gật đầu.
“Phi Yến nói không sai, là ta hậu đậu”.
Câu trả lời này nằm ngoài khả năng nhận thức của Vi Hoa, nàng lần đầu tiên nghe thấy việc chủ nhân sẽ nhận sai, bất giác trong lòng Vi Hoa liền cảm thấy nhẹ đi không ít, chủ nhân của nàng hình như khác chủ nhân trong miệng mấy tỷ tỷ khác, ít nhất.... nàng cảm thấy chủ nhân không có đáng sợ như lời những người kia nói.
Phi Yến đối với câu trả lời của Vô Song phi thường hài lòng, nàng thậm chí còn quơ quơ nắm tay nhỏ với Vi Hoa, tỏ vẻ thắng lợi, khuôn mặt bị bụi bẩn che đi nhưng cũng không dấu hết được vài phần lanh lợi trên khuôn mặt thơ ngây kia.
Nhìn Phi Yến chu cái miệng nhỏ ra, Vô Song cũng cười.
“Phi Yến, ngươi có về Hắc Mộc Nhai không?, ta đưa ngươi về “.
Câu hỏi này vốn không đầu không đuôi, bất cứ ai cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng nhưng với Phi Yến lại như tiếng sét giữa trời quang vậy.
Nếu nàng lớn tuổi hơn một chút có lẽ sẽ đề phòng Vô Song, sẽ nhận ra lời nói của Vô Song có gì đó không đúng, đáng tiếc nàng hiện nay quá nhỏ, Phi Yến lúc này cũng chỉ ngang tuổi Vô Song, nàng vừa tròn 11 tuổi.
“Sao... sao ngươi biết Hắc Mộc Nhai?, tốt quá ngươi có thể đưa ta trở về Hắc Mộc Nhai sao?, ta rất nhớ ông ngoại, ông ngoại bây giờ có lẽ tìm ta khắp nơi... ngươi mau đưa ta về Hắc Mộc Nhai được không, ta không muốn ở đây nữa”.
Vô Song nghe vậy, cho dù đã đoán trước thân phận của Khúc Phi Yến nhưng hiện nay vẫn là rung động không thôi, sau đó hắn đưa 1 tay ra.
Vô Song võ công bực nào?, hắn đưa tay ra bản thân Phi Yến sao có thể tránh được, sau đó hắn dùng 1 tay đặt luôn Phi Yến lên cái ghế gần đó, vẻ mặt đầy

hứng thú nhìn nàng.
“Ngươi không phải ở Hắc Mộc Nhai sao?, vì cái gì lại chạy đến Vương Bản Sơn?, Khúc trưởng lão đâu lại để ngươi... như thế này?”.
Khúc Phi Yến lúc này nghe Vô Song hỏi, nhớ đến ông ngoại, nhớ đến những ngày tháng qua khuôn mặt liền lập tức xuất hiện hai hàng nước mắt, nàng òa khóc, khóc rất lớn.
Cũng không trách được Khúc Phi Yến, những ngày qua nàng thật sự rất khổ sở, ngoại trừ Vi Hoa tỷ tỷ ra không ai che trở nàng, không ai bảo vệ nàng, nàng phải ăn những chiếc bánh bao cứng ngắc, nàng phải ngủ những nơi có cả côn trùng bò qua, không gian thì tối om cùng ẩm thấp, nếu không phải có Vi Hoa tỷ tỷ nàng đã sớm chết đói, sớm chết lạnh.
Lúc này lần đầu tiên nàng gặp 1 người biết nàng, cho dù nàng không biết Vô Song nhưng cũng có cảm giác đi xa xứ gặp người thân vậy, lại nghĩ đến những ngày tháng trên Hắc Mộc Nhai, nghĩ đến ông ngoại, nàng lập tức nhào người vào lông ngực Vô Song mà khóc.
Vô Song nhìn cô bé này khóc chỉ thở dài 1 hơi, hắn cảm thấy cô bé này khóc quá mức đáng thương, một tay ôm Phi Yến vào lòng, một tay nhẹ xoa đầu nàng, ánh mắt nhìn về Vi Hoa hơi hơi gật đầu với nàng sau đó mở miệng.
Vô Song cũng không nói ra tiếng nhưng hắn mở miệng phi thường chậm, Vi Hoa từ khẩu hình miệng của Vô Song lập tức hiểu ý, nàng trước khi đi còn quay lại nhìn Vô Song cùng Phi Yến từ đầu đến cuối sau đó trên khuôn mặt có vài phần tư sắc kia xuất hiện 1 nụ cười nhẹ.
Thấy Phi Yến tìm được người quen bản thân Vi Hoa cũng cảm thấy vui vẻ thay cho vị muội muội của mình, hơn nữa Vi Hoa cũng bắt đầu cảm thấy may mắn cho bản thân mình, dù sao nếu chủ nhân hiện nay của nàng có thân thuộc với Phi Yến như vậy, cuộc sống của nàng sau này liền dễ dàng hơn rất nhiều, thậm chí.... tương lai có thể được chủ nhân mua lại thân phận nô bộc, trả lại 1 thân tự do.
Nghĩ đến điểm này, Vi Hoa cả người run lên, sau đó ánh mắt liền hiện ra 1 tia quyết tâm, nàng bước nhanh hơn đến phòng chứa củi, muốn làm nhiệm vụ mà Vô Song giao cho nàng thật tốt, nàng bắt đầu chuẩn bị nước tắm cho Vô Song.
....
Vi Hoa thì ở phòng chứa củi, Cổ Đại Ngưu thì đã sớm đi ngủ, trong chính sảnh chỉ còn Vô Song cùng Khúc Phi yến, theo lời kể xen lẫn tiếng khóc nức nở của nàng, Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu, Phi Yến tại sao xuất hiện ở trên Vương Bản Sơn này.
Phi Yến thật ra cũng là kẻ bị hại, phải biết 1 dải Hắc Mộc Nhai vốn là nhà của Phi Yến, nàng căn bản sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì mới đúng, Hắc Mộc Nhai lại ở quá xa Vương Bản Sơn, 2 nơi này căn bản không liên quan gì đến nhau, đáng tiếc khoảng 3 tuần trước, tại Hắc Mộc Nhai xảy ra 1 sự kiện kinh

thiên động địa.
Khoảng thời gian đó, có 2 người dám tiến tới tấn công Hắc Mộc Nhai, phải biết Hắc Mộc Nhai còn vượt qua cả Quang Minh Đỉnh trở thành thánh địa của Ma Giáo trong thiên hạ, không ai tin tưởng sẽ có người dám tấn công Hắc Mộc Nhai, nếu đánh lên Hắc Mộc Nhai chỉ sợ ít nhất cũng là các đại phái võ lâm hợp lực, sao có thể chỉ phái ra 2 người?.
Điều đáng nói là 2 người này quả thật là quái vật, đủ sức đánh lên Hắc Mộc Nhai.
Theo lời ông của nàng nói, đây là hai nhân vật đỉnh cao của võ lâm bất quá cũng không phải là người trung nguyên.
Đầu tiên chính là một trong Côn Lôn Tam Thánh – Hà Túc Đạo.
Người thứ hai cũng không thua kém Hà Túc Đạo, người này là đỉnh đỉnh đại danh – Ma Thiên Cư Sĩ – Tạ Yên Khách.
Hai người này đều là cao thủ ngũ tuyệt trong thiên hạ, một đường tiến về Hắc Mộc Nhai không ai cản được, điều kỳ lạ là Đông Phương Giáo Chủ cũng không có xuất hiện để đánh lui cường địch, cuối cùng phải do Nhật Nguyệt Tả Sứ cùng Nhật Nguyệt Hữu Sứ cùng với Nhật Nguyệt Tỏa Thiên Trận của Nhật Nguyệt Thần Giáo mới có thể đánh lui nổi hai người này.
Trong trận chiến này có đến 7 vị trưởng lão của Nhật Nguyệt Thần Giáo trọng thương đồng thời Nhật Nguyệt Hữu Sứ - Hướng Vấn Thiên cũng bị thương rất nặng, phải nói Nhật Nguyệt Thần Giáo mặt mũi mất hết.
Tất nhiên dạng chiến đấu thế này sẽ không liên quan gì đế cô bé như Khúc Phi Yến, nàng dù sao còn quá bé sẽ không ai để nàng gặp nguy hiểm nếu không phải là nàng tò mò quá mức, lại gần cuộc chiến kia để rồi bị rung chấn từ cuộc chiến khiến xảy chân ngã xuống núi.
Cuộc đời cũng phi thường phi thường trùng hợp, nàn ngã xuống núi tưởng như sẽ chết nhưng không ngờ lại rơi vào tay 1 cái nam nhân, 1 cái nam nhân khiến bất cứ nữ nhân nào cũng căm thù – Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang.
Điền Bá Quang cũng không có xấu như Khúc Phi Yến tưởng tượng, dù sao Điền Bá Quang còn chưa khát khao khó nhịn đến mức 1 đứa bé hắn cũng không tha, bất quá chuyện phía sau càng ngày càng hay rồi.
Điền Bá Quang cứu lấy Khúc Phi Yến 1 mạng, nhưng vì Khúc Phi Yên sau khi ngã bị thương ở chân không thể tự đi lại, Điền Bá Quang trong lúc không chịu được Khúc Phi Yến cầu tình rốt cuộc muốn mang nàng lên Hắc Mộc Nhai, ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp Ngũ Độc Giáo Chủ đời này – Lam Phượng Hoàng.
Ngũ Độc Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo bản thân luôn là minh hữu, hơn nữa Miêu Cương cũng không cách Hắc Mộc Nhai quá xa, nàng liền dẫn giáo chúng đi đến chi viện cho Nhật Nguyệt Thần Giáo, không ngờ lại nhìn thấy Điền Bá Quang đang mang theo Khúc Phi Yến.

Danh tiếng của Điền Bá Quang vốn đã thối không thể tả, nhìn thấy Điền Bá Quang đang giữ Khúc Phi Yến thì ai không hiểu lầm?, lại thêm Điền Bá Quang cùng Lam Phượng Hoàng vốn có 1 đoạn cố sự, vì vậy Điền Bá Quang vừa gặp Lam Phượng Hoàng đã ba chân bốn cẳng dùng hết tốc lực bỏ chạy.
Lam Phượng Hoàng cũng 1 đường truy đuổi không buông, đôi oan gia này đuổi nhau dĩ nhiên chạy từ Hắc Mộc Nhai chạy đến tận Vương Bản Sơn.
Tốc độ của Điền Bá Quang vốn là nhất tuyệt nhưng Lam Phượng Hoàng lại có ‘truy hồn cổ’, Điền Bá Quang chúng loại cổ độc này của Lam Phượng Hoàng cho dù hồn phách cũng bị truy đến tận cùng thì sao có thể cắt đuôi Lam Phương Hoàng.
Đôi oan gia này chạy đuổi nhau thì cũng thôi đi, người khổ sở nhất liền là Khúc Phi Yến.
Điền Bá Quang sau đó cũng đành để Khúc Phi Yến lại ở 1 nơi bí mật dù sao hắn mang theo Khúc Phi Yến căn bản không chạy thoát được Lam Phượng Hoàng, lại thêm theo Điền Bá Quang suy nghĩ, chỉ cần Lam Phượng Hoàng thấy khúc Phi Yến liề sẽ phải mang Khúc Phi Yến trở về, hắn liền nhẹ nợ.
Điền Bá Quang cũng không tin là Lam Phượng Hoàng sẽ tiếp tục đuổi theo hắn, đáng tiếc hắn nhầm rồi, Lam Phượng Hoàng đúng là hận hắn thấu xương, nàng trực tiếp bỏ qua Khúc Phi Yên, tiếp tục truy sát Điền Bá Quang.
Tiếp theo tiểu Phi yến bị thương ở chân, trên người lại không có tiền bạc, ở trong núi ban đêm khiến nàng sợ hãi vô cùng, rốt cuộc cố gắng xuống núi, cố gắng xin tá túc trong nhà dân nào đó có điều số của nàng liền xui tận mạng, không ngờ gặp đám người Thiên Ý Thành sát thủ trên đường làm nhiệm vụ nhìn thấy.
Cũng chẳng biết mấy tên kia nghĩ thế nào, trực tiếp bắt Phi Yến về Vương Bản Sơn tra khảo, dù sao đây cũng rất gần thời gian Thiên Ý Thành mở cửa thu đồ, ai biết Phi Yến đến Vương Bản Sơn có mục đích gì?.
Thế là Phi Yến liền thảm, nàng liền bị bắt vào trong Thiên Ý Thành, trở thành 1 cái nô bộc bên trong vô số nô bộc của Thiên Ý Thành.
....
Đối với Vô Song mà nói, trong câu chuyện của Phi Yến có rất nhiều điều còn chưa rõ ràng nhưng Phi Yến cũng sẽ không nói dối, bên trong sự việc này Phi Yến cũng chỉ là quá mức xui xẻo mà thôi, cái làm Vô Song nghĩ mãi không ra là Hà Túc Đạo cùng Tạ Yên Khách tại sao dám đánh lên Hắc Mộc Nhai?.
Hà Túc Đạo chỉ xuất hiện 1 lần duy nhất ở tiền truyện của Ỷ Thiên Đồ Long Ký về phần Tạ Yên Khách lại là 1 trong những nhân vật mạnh nhất trong Hiệp Khách Hành, cả 2 người này căn bản không hề yếu, thực lực đạt đến ngũ tuyệt cao thủ hàng ngũ cũng không phải là điều gì quá xa lạ bất quá vì cái gì dám tấn công lên Hắc Mộc Nhai?.
Hắc Mộc Nhai trường tồn bao nhiêu năm nay tại võ lâm trung nguyên, đâu phải

loại môn phái như Nga Mi có thể so sánh mà chỉ cần 2 cái ngũ tuyệt liên thủ liền dám tấn công nơi này?.
Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nghĩ không ra, Vô Song rốt cuộc chỉ có thể thở dài 1 hơi rồi nhẹ vỗ lên cơ thể nhỏ nhắn của Khúc Phi Yến.
“Phi yến, ngoan đừng khóc, có ta ở đây rồi, ta liền bảo vệ ngươi, không để ai bắt nạt ngươi được không?”
“Ta... ta vốn quan biết với Điền Bá Quang, Điền đại ca, là đại ca lo lắng cho an nguy của ngươi mới bảo ta đến đây, ta lục tung cả Vương Bản Sơn lên vẫn không tìm thấy ngươi nên mới quyết định ra nhập Thiên Ý THành, yên tâm ca ca nhất định đưa ngươi về Hắc Mộc Nhai gặp Khúc trưởng lão được không?”.
Phi Yến nghe vậy liền hoàn toàn tin lời nói của Vô Song, dù sao lúc này ngoài tin Vô Song ra cô bé này đâu có làm được gì?, nàng cố gắng dùng hai bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa đôi mắt ngập nước của mình, cô bé này ánh mắt chớp động nhìn Vô Song.
“Ca ca... ta rất nhớ gia gia, người có thể đưa ta trở về Hắc Mộc Nhai luôn không, gia gia lúc này đang lo lắng cho ta lắm”.
Nhìn vào Khúc Phi Yến, Vô Song chỉ có thể khẽ lắc đầu, không phải hắn không muốn giúp nàng chỉ là hắn sao có thể rời khỏi Thiên Ý Thành được?, Thiên Ý Thành phải 3 tháng mới có cơ hội ra ngoài 1 lần, hắn còn không quên hắn có hẹn với Mục Nhân Thanh ở Tô Châu.
Nếu đến Tô Châu hắn liền sẽ mang theo Phi Yến đồng thời nhờ Mục Nhân Thanh đưa Phi Yến về Hắc Mộc Nhai, có Mục Nhân Thanh đi cùng, Phi Yến căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì.
Nghĩ đến đây khuôn mặt Vô Song liền dãn ra không ít, hắn xoa đầu cô bé này.
“Phi Yến ngoan, ca ca tạm thời không thể đưa ngươi ra ngoài, Thiên Ý Thành không phải muốn vào là vào muốn ra là ra, bất quá ca ca hứa với muội, 3 tháng sau liền đưa muội về Hắc Mộc Nhai được không?”.
Phi Yến nhìn Vô Song, sau đó cô bé hơi hơi gật đầu, dù sao Khúc Phi Yến cũng hiểu bản thân Thiên Ý Thành là thế lực nào, nơi này gia gia của nàng cũng không dám không theo quy củ huống gì Vô Song.
“Phi Yến, ta đã nói Vi Hoa chuẩn bị nước tắm cho muội, mau đi tắm đi, xem muội kìa cả người liền lấm lem, bẩn như vậy căn bản sẽ không ai thích”.
Phi Yến nghe Vô Song nói liền hơi hơi lè cái lưỡi nhỏ ra, nàng quả thật đã mấy ngày rồi không tắm, bản thân cảm thấy khó chịu vô cùng, liền lập tức rời xa người Vô Song, chạy về phía phòng tắm nơi Vi Hoa đang chuẩn bị nước.
Nhìn theo đôi chân nhỏ bé kia chạy thật nhanh, Vô Song mỉm cười sau đó ánh mắt hướng ra bên ngoài, hắn nghe thấy rất nhiều âm thanh quen thuộc bên ngoài, có lẽ giờ này đám người Hồ Phỉ cũng bắt đầu lựa chọn thạch viện của mình rồi đây.

Ngồi trong chính phòng, vươn vai một chút, Vô Song cảm thấy ở Thiên Ý Thành hắn hình như sẽ có rất nhiều việc để làm.
Nghĩ đến Thiên Ý Thành, nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại truyền thuyết, Vô Song khẽ mỉm cười, trong ánh mắt hiện lên hai tia quang mang đầy hưng phấn.
.... \

Quyển 2 Chương 52
Tửu Thần cùng Quỳnh Hoa .

Giết người đơn giản chỉ là đầu rơi xuống đất nhưng giết ngươi cũng chưa bao giờ là việc vui vẻ, giết người chưa bao giờ là công việc dễ chịu.
Không có ai vừa sinh ra đã là đại ma đầu lại càng không có ai vừa sinh ra đã lấy giết người làm sở thích.
Trên đời có bao nhiêu ma đầu giết người như ngóe? cái này Vô Song không biết nhưng hắn có thể biết mỗi ma đầu đó vốn chẳng vui vẻ gì.
Năm ngày qua ở Vương Bản Sơn, Vô Song đã giết quá nhiều quá nhiều người, hắn không thích giết người, hắn cũng không coi giết người là một loại mỹ quan một loại hưởng thụ, hắn giết người vốn chỉ để sinh tồn.
Cũng vì giết quá nhiều người, lại thêm tác dụng của Quỳ Hoa Bảo Điển, tâm trí của Vô Song chưa bao giờ quá mức thanh tỉnh, hắn phải kiềm chế rất nhiều đặc biệt là những ngày gần đây.
Vô Song không dễ dàng gì mới có thể lại cảm thấy một điểm yên bình, một điểm thoải mái nhưng không ngờ lại có kẻ muốn phá đám?, không ngờ lại có kẻ muốn kích nộ hắn?, muốn chết?.
Hàn khí của Vô Song lan tỏa ra xung quanh cộng với lệ khí kinh người của hắn dẫn tới việc toàn trường kinh hãi, lúc này vô số cặp mắt nhìn vào thân ảnh măc hắc y kia, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.
Là cao thủ bậc nào chỉ cần ngồi im sau đó dùng khí thế cũng đủ kích thương 2 cái siêu nhất lưu cao thủ?.
Đừng nói đám người kia, cho dù là Thượng Quan Thần cũng cảm thấy từ mặt khí thế mà xem, Vô Song cực kỳ đáng sợ.
Thượng Quan Thần là thiên tài, thiên tài như hắn căn bản sẽ không ngu ngốc, lần này Thượng Quan Thần biết đá trúng thiết bản bất quá hắn là Thượng Quan Thần, hắn sợ qua ai?.
Lệ khí của Vô Song rất nặng, vượt qua cả Thượng Quan Thần không ít dù sao Thượng Quan Thần không hẳn là sát thủ của Thiên Ý Thành, hắn chỉ ở lại Thiên Ý Thành học nghệ, so về giết người Thượng Quan Thần còn thua kém Vô Song nhiều lắm.
Bằng vào lệ khí này đủ sức làm rất nhiều tông sư cao thủ tái mặt, kể cả Thượng Quan Thần cũng cảm thấy kiêng kỵ không thôi bất quá Thượng Quan Thần vẫn bước lên một bước.
Cây quạt trong tay hắn khẽ mở ra, một luồng nội lực cường hãn bàn trướng, mạnh mẽ đối nghịch lại với lệ khí của Vô Song.

Nhìn vào bóng lưng Vô Song, Thượng Quan Thần liền cảm thấy trước mặt mình chắc chắn không phải là kẻ dễ chơi bất quá hắn lại không nhận ra Vô Song là ai.
Chính vì không nhận ra Vô Song là ai, Thượng Quan Thần lại càng sẽ không lùi lại.
Mặt mũi đối với một thiên tài là vô cùng quan trọng đồng thời mặt mũi của một nam nhân trước mặt nữ nhân mình thích lại càng thêm quan trọng, cả hai cái hợp lại, Thượng Quan Thần căn bản sẽ không lùi lại.
"Ngươi thực sự làm bản công tử thực sự bất ngờ, đã lâu lắm rồi không kẻ nào dám nói như vậy với bản cổng tử, thực sự là muốn chết?".
"Câu nói vừa rồi, ngươi có dám nói lần thứ 2?".
Vô Song cảm thấy sau lưng mình tuyệt đối là thằng điên, nghe đuổi 1 lần còn không thoải mái, muốn nghe đuổi lần thứ 2?.
Vô Song không nói gì, hắn đứng dậy sau đó quay đầu lại nhìn Thượng Quan Thần, ánh mắt lóe lên.
"Cút".
Vẫn chỉ một từ bất quá đây khác gì là khiêu chiến cùng Thượng Quan Thần?, hắn căn bản cũng không nghĩ nhiều, tốc độ lao thẳng về phía Vô Song.
Thượng Quan Thần là một trong những cao thủ mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Huyền Bảng, thực lực của hắn hiện tại thậm chí còn mạnh hơn cả Vô Song, kẻ này tuyệt đối cực kỳ đáng sợ, đáng tiếc cái gì có thể thua nhưng tốc độ của Vô Song sẽ không thua.
Thân hình như quỷ mị di chuyển, Vô Song trực tiêp xoay người đánh ra một chưởng mang theo tiên thiên hàn băng khí cực kỳ đáng sợ mạnh mẽ cứng đối cứng cùng Thượng Quan Thần.
Hai người chưởng đấu chưởng, bằng nội lực tại thân mà nói bản thân Thượng Quan Thần đương nhiên đỉnh hơn rất nhiều bất quá Vô Song lại có tiên thiên hàn băng khí hộ thể, hai người cứng đấu cứng hơn thua vẫn còn chưa biết.
Chỉ thấy người bị đánh bay ra là Vô Song, hắn lao thẳng về bàn ăn của Phi Yến cùng Vi Hoa bất quá Vô Song ngay lập tức cả người lộn lại, lợi dụng Nhạn Hành Công một chân dẫm vào bàn ăn, một tay đưa ra đỡ lấy cả Phi Yến cùng Vi Hoa, cả người hắn lướt nhẹ về phía sau, vừa vặn dừng lại ở góc phòng tầng thứ 2.
Về phần Thượng Quan Thần hắn chỉ lùi lại vài bước, thoạt nhìn rõ ràng hắn đang chiếm thượng phong tuy nhiên nhìn kỹ thì cánh tay của Thượng Quan Thần đang nhè nhẹ run lên, vẻ mặt khó coi vô cùng.
"Thú vị, thú vị, hàn khí quả thật bá đạo, bản công tử mới bế quan vài ngày không ngờ Thiên Ý Thành xuất hiện cao thủ bậc này".
Thượng Quan Thần đúng là vừa mới hoàn thành bế quan vào chiều nay, có rất nhiều việc hắn không có biết, hắn không nhận ra Vô Song là ai.
Không giống với Thượng Quan Thần, khi mà mũ trùm đầu của Vô Song rơi

xuống ở xung quanh có rất nhiều người nhận ra mái tóc màu trắng cực kỳ yêu dị kia.
Vô Song lúc này tuyệt đối là danh nhân của Thiên Ý Thành thậm chí hắn là con hắc mã được nhiều người chú ý nhất bởi thành tích vô tiền khoáng hậu trong đợt Tu La Thí Luyện năm nay.
Có rất nhiều người căn bản còn chưa có nhìn thấy Vô Song bao giờ bất quá tin đồn luôn di chuyển với tốc độ không ai có thể tưởng tượng, chỉ cần bằng vào mái tóc trắng cùng cái hàn khí đáng sợ trên người Vô Song đã quá nhiều người liên tưởng đến siêu tân binh kia.
Cho dù ở bên cạnh Thượng Quan Thần lúc này, Hoắc Thanh Đồng cũng đang nắm bàn tay của mình lại, lưng dựa vào thành bàn, ánh mắt khóa chặt lấy Vô Song.
So với Thượng Quan Thần, Hoắc Thanh Đồng càng chú ý đến Vô Song, hơn nữa nàng thật sự rất muốn đấu với Vô Song một trận, từ lần giao thủ ngắn ngủi bên trong Sinh Tử Điện nàng liền muốn xem rốt cuộc Vô Song có bao nhiêu thực lực.
Đối với Hoắc Thanh Đồng mà nói, Thượng Quan Thần tuyệt đối là thuốc thử liều cao đối với Vô Song.
Về phía Vô Song, ánh mắt hắn hơi hơi nhíu lại nhìn về phía một nam một nữ trước mặt, nam nhân là ai hắn không biết bất quá nữ nhân kia hắn biết, tuy chưa biết tên nàng những cũng đã giao thủ qua, nhìn về hai người này cũng làm Vô Song cảm thấy có chút áp lực.
Cái cảm giác tiêu cực mà Quỳ Hoa Bảo Điển mang lại đến tận bây giờ vẫn còn khiến cho Vô Song cảm thấy áp lực vô cùng, chính vì những cảm giác tiêu cực này Vô Song giống như một ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào vậy, đừng nói là Thượng Quan Thần, cho dù thêm vào Hoắc Thanh Đồng cùng lên, Vô Song hắn cũng dám đánh.
Chính Vô Song cũng khó mà giải thích được hiện tại hắn đang nghĩ gì, hắn chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ khó chịu, có một cảm giác khô nóng chạy dọc cơ thể, khiến hắn căn bản khó mà giữ nổi bình tĩnh, cũng chính vì vậy, Vô Song liền đưa tay ra cầm lấy một bình rượu, ngửa cổ uống cạn.
Hương rượu rất nồng, vị rượu cay cay nhưng chính cái vị cay nồng này như một thứ giải khát cho bản thân Vô Song hiện tại, càng uống hắn càng có thể cảm nhận được khoái cảm, hắn càng uống trên người càng có một luồng khí thế như ẩn như hiện.
Một hơi uống sạch một bình rượu, cảm thấy chưa đủ, thân hình Vô Song lướt lên đi đến một cái bàn gần đó, một tay lại cầm lấy bình rượu, một hơi cạn sạch.
Tửu lượng của Vô Song cực tốt dù sao từ bé ở trên Tử Ngọc Sơn hắn đã được làm quen với rượu thậm chí nhiều khi uống rượu thay cho nước lọc, rượu tuyệt

đối không hề xa lạ với Vô Song.
Hành động của Vô Song khiến không ai ở đây có thể tưởng tượng, cũng không ai có thể ngăn cản dù sao tốc độ của Vô Song quá nhanh.
Khi tửu lượng đã đầy, tửu ý đã đủ, năm ngón tay của Vô Song phát lực, nguyên một vò rượu nhỏ bị hắn bóp nát, khuôn mặt của Vô Song đỏ lên vì hơi rượu, hắn đối với Thượng Quan Thần nhếch miệng.
"Thống khoái, đánh đi".
Rượu vào cổ họng, liền tạo thành một loại nhiệt lưu, vậy mà có thể trực tiếp làm Vô Song bình tâm lại, hắn biết đây chính là công dụng của rượu, là công dụng của Tửu Thần Quyết.
Thiên hạ cười ta say, ta khinh thiên hạ không hiểu.
Say vào rượu chính là tỉnh với nhân gian, say trong nhân gian liền tỉnh với rượu.
Bằng vào rượu, Vô Song thật sự có thể đè nén được toàn bộ những cảm xúc trái chiều mà Quỳ Hoa Bảo Điển mang đến, trong người chỉ còn lại một chỗ khoái ý, cái hơi rượu trong người Vô Song, dần dần chuyển đổi thành chiến ý.
Thượng Quan Thần ánh mắt híp lại, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, nếu như chỉ ít phút trước cả người Vô Song toàn bộ đều là sát khí, thứ sát khí làm Thượng Quan Thần cảm thấy kiêng kị vô cùng thì hiện nay cái sát khí đó toàn bộ biến mất.
Sát khí thay đổi hay đúng hơn bản thân Vô Song thay đổi, Vô Song không ngờ có thể mượn rượu khiến cái sát khí kia trở thành chiến ý.
Nhìn thấy chiến ý của Vô Song, Thượng Quan Thần rốt cuộc buông cây quạt giấy trong tay ra, hai bàn tay xuất hiện từng luồng từng luồng khí trắng.
Thượng Quan Thần nổi danh trong Thiên Ý Thành bởi cây quạt này, vũ khí ưa thích của hắn là dạng đoản binh, cây quạt trong tay Thượng Quan Thần cũng chính là vũ khí của hắn, hắn ở trong Thiên Ý Thành hối đoái được Âm Dương Phiến, một loại võ công chuyển sử dụng quạt làm vũ khí, lợi hại vô cùng.
Tất nhiên những người không hiểu về Thượng Quan Thần đều nghĩ như thế, chỉ có những người chân chính đấu với Thượng Quan Thần mới biết, át chủ bài của kẻ này là gì.
Thượng Quan Thần khác với đám người Cự Môn, hắn không phải là xuất thân tán tu, hắn có gia tộc của riêng mình, cũng chính vì có gia tộc, Thượng Quan Thần có vốn liêng dày hơn Cự Môn nhiều lắm.
Thượng Quan thế gia bất truyền tuyệt học – Liên Hoa Thiền Công.
Thượng Quan gia bắt đầu xuất hiện từ sự kiện Nam – Bắc Thiếu Lâm đại chiến, gia chủ Thượng Quan gia là Thượng Quan Thiên Hùng vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm, sau khi nội chiến Thiếu Lâm Tự diễn ra, Thượng Quan Thiên Hùng rời khỏi Thiếu Lâm đi về phương nam, trọng trấn lại gia tộc.
Chỉ trong vèn vẹn 20 năm, Thương Quan Thiên Hùng quả thực đã khiến Thượng

Quan gia phát triển vượt bậc, trở thành một trong những thế gia có chỗ đứng rất vững chắc tại phương nam.
Vị thế của Thượng Quan gia tất nhiên là từ chính khả năng của Thượng Quan Thiên Hùng bất quá một phần không nhỏ nằm bên trong Liên Hoa Thiền Công.
Theo giang hồ tương truyền, Liên Hoa Thiền Công chính là một phần nhỏ của Cửu Dương Thần Công tách ra mà thành, năm đó Thượng Quan Thiên Hùng được chính Giác Viễn đại sư truyền lại một phần của Cửu Dương Thần Công, dựa vào kinh người ngộ tĩnh liền thật sự sáng tạo ra môn công pháp của riêng mình.
Cũng nhờ vào bộ Liên Hoa Thiền Công này bản thân Trường Hồng Tiêu Cục có thể trở thành một trong những tiêu cục mạnh nhất của võ lâm phương nam.
Nhìn thấy Thượng Quan Thần sử dụng Liên Hoa Thiền Công, ánh mắt Hoắc Thanh Đồng liền sáng lên.
Gia tài của Thượng Quan Thần không ít, hắn ở trong Thiên Ý Thành cũng đổi được vài bộ võ công cực kỳ không tệ bất quá cũng không có bất cứ môn võ công nào đáng để Hoắc Thanh Đồng phải coi trọng ngoại trừ Liên Hoa Thiền Công kia.
Thượng Quan Thần bước tới, hạ bộ của hắn cực kỳ chắc chắn, cho người ta cảm giác như có một ngọn núi chậm rãi tiến về phía trước vậy, nhìn Thượng Quan Thần thân thể cũng không quá mạnh mẽ nhưng không ngờ hắn dĩ nhiên là cao thủ đi theo đường luyện thể.
Vô Song ánh mắt trở nên ngưng trọng, bất quá hắn đã uống rượu vào liền sẽ không sợ Thượng Quan Thần trái lại Thượng Quan Thần càng mạnh, Vô Song lại càng thấy hứng thú.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song đối chiến bằng Tửu Thần Quyết.
Tửu Thần Quyết thuộc dạng kỳ thuật cũng giống như Chính Khí Quyết bất quá Tửu Thần Quyết có thể ra tăng chiến lực của bản thân, Chính Khí Quyết lại làm không nổi.
Tửu lượng đã đến giới hạn, dựa theo tửu lượng mà kéo dài tửu ý, khi tửu ý đến đỉnh đỉnh điểm, Tửu Thần Quyết liền có thể sử dụng.
Tửu Thần Quyết là một loại kỳ thuật dành cho những người đi theo một chữ ‘túy’.
Trong ‘túy’ có túy quyền, túy côn, túy bộ, túy đao, túy kiếm, tất cả đều là ‘túy’.
Vô Song bản thân không đi theo một chữ ‘túy’ hắn không giống đại sư huynh suốt ngày làm bạn với rượu nhưng dưới tác dụng của Tửu Thần Quyết, Vô Song có thể cảm thấy cả người khô nóng, nội lực cùng khí huyết toàn thân đều sôi sục lên.
Vô Hà Tử từng muốn nhờ Vô Song, dựa vào Tửu Thần Quyết để giải đáp một cái bí mật, bí mật trên người Kiều Phong.

Theo lời Vô Hà Tử nói, Kiều Phong dựa vào kinh người tửu lượng sau đó bắt đầu điên cuồng uống rượu, nhờ vào tửu lượng gần như không đáy của mình dẫn đến tửu ý của hắn cũng điên cuồng tăng theo, khi tửu ý chạm đến cực hạn liền sẽ biến đổi, trở thành một dạng thiên phú chiến đấu đáng sợ.
Kiều Phong có thể sử dụng rượu khiến bản thân trong cơn say có thể gia tăng một loại căn cốt thiên phú gọi là Phách Giả Hoàng Lan, loại căn cốt thiên phú này chính là thần chiến tranh, chiến thần trong loài người.
Vô Hà Tử giao cho Vô Song quyển Tửu Thần Quyết lại bắt đầu dạy Vô Song uống rượu từ bé chính là để hắn có cơ hội tìm ra được đáp án chân thực bên trong câu chuyện của Kiều Phong.
Từ khi nắm giữ được Tửu Thần Quyết bản thân Vô Song chưa bao giờ dừng uống rượu, bất kể là những ngày ở trên Nga Mi Sơn hay khi ngao du giang hồ hắn đều lấy rượu làm bạn.
Vô Song từng muốn sử dụng Tửu Thần Quyết để chiến đấu tại Vương Bản Sơn – Tu La Thí Luyện bất quá chỉ tiếc tại nơi đó không có chút rượu nào, căn bản không thể sử dụng Tửu Thần Quyết.
Lúc này có rượu, có trăng, có mỹ nhân, có cả đối thủ cực kỳ cường đại, không thử dùng Tửu Thần Quyết thì còn đợi đến bao giờ?.
....
Thượng Quan Thần tốc độ lúc này cũng không quá nhanh, cả người hắn bảo phủ bởi một làn khói trắng nhạt, đây là Liên Hoa Khí của Liên Hoa Thiền Công.
Liên Hoa Thiền Công không mạnh về tốc độ bất quá đây là một trong những loại tuyệt học trong thiên hạ có khả năng cận chiến mạnh nhất, điều này Vô Song cũng không có biết.
Thượng Quan Thần dưới sự trợ giúp của Liên Hoa Thiền Công, trên hư không xuất hiện từng đóa từng đóa hoa sen mờ nhạt, đây chính là ‘hình ‘ của Liên Hoa Thiền Công.
Mỗi loại tuyệt học đều có một loại hình, ví dụ như Quỳ Hoa Bảo Điển là Quỳnh Hoa thì Liên Hoa Thiền Công chính là hoa sen.
Vô Song nắm chặt hai nắm đấm của mình, ánh mắt dần dần nhắm lại cảm nhận hơi rượu chạy dọc trong huyết quản, sau đó khi lần thứ hai Vô Song mở mắt ra, ánh mắt của hắn đã biết thành màu đỏ như máu.
Bằng vào Tửu Thần Quyết áp chế, Vô Song vận dụng Quỳ Hoa Bảo Điển dĩ nhiên không còn bị cảm giác giết chóc kia khống chế, ánh mắt hắn đỏ rực nhưng bên trong cũng chỉ có tinh thuần chiến ý.
Tửu Thần Quyết không phải là võ công cũng chẳng phải tâm pháp, nó là một dạng kỳ thuật, chính vì kỳ thuật cho nên Tửu Thần Quyết có thể sử dụng song song với Quỳ Hoa Bảo Điển.
Tác dụng lớn nhất của Tửu Thần Quyết chính là làm khí huyết Vô Song liên tục

sôi sục đồng thời nội lực của chính bản thân hắn cũng điên cuồng chuyển động.
Trên tay xuất hiện cực hàn khí, cái cảm giác nóng bên trong cùng lạnh bên ngoài làm chính bản thân Vô Song cũng nhè nhẹ run lên, bất quá chính nhờ Tiên Thiên Chí Âm Thể lại khiến đầu óc của hắn thanh tỉnh không ít.
Vô Song vậy mà phát hiện ra, hắn có thể sử dụng hàn lực trong cơ thể ngăn cản tửu ý, hắn có thể sử dụng Tửu Thần Quyết ngay cả trong lúc không say, nghĩ đến một điểm này khóe miệng Vô Song cũng nhẹ nhếch lên, chân bước thẳng về phía trước, cả thân hình như một bóng ảnh biến mất.
Khi Thượng Quan Thần sử dụng Liên Hoa Thiền Công thì hắn cũng đã bị Vô Song dành hoàn toàn ưu thế về mặt tốc độ, Liên Hoa Thiền Công cực kỳ không thích hợp với cường giả am hiểu tốc độ.
Thế là ngay lập tực, những người có mặt ở Hồng Tước Lâu tầng 2 được nhìn thấy một hình ảnh rung động không thôi.
Vô Song xé gió lướt lên, trên người mang theo hàn khí rét lạnh thấu xương, từng quyền từng quyền đánh về phía Thượng Quan Thần, hắn di chuyển nhanh đến mức trước mặt Thượng Quan Thần chỉ còn toàn bóng ảnh.
Người không biết sẽ nghĩ Thượng Quan Thần bị đệ nhất hắc mã trong giới tân sinh năm nay nghiền ép bất quá người biết cũng nhìn ra, vẻ mặt Thượng Quan Thần cực kỳ thản nhiên.
Hắn không cách nào tiến tên thậm chí từng bước từng bước bị Vô Song bức lui, nội lực trên người Vô Song lúc này như núi lửa phun trào lại thêm chiến ý kinh khủng từ chính cơ thể Vô Song phát ra, bản thân Thượng Quan Thần cho dù là tông sư cao thủ mỗi lần lấy cứng đối cứng với Vô Song cũng là ăn không tiêu, tuy nhiên hắn quả thật không hề có chút lo lắng.
Thượng Quan Thần không hổ là thiên tài hàng đầu của Thiên Ý Thành, bất kể bị Vô Song dồn ép thế nào, bất kể tốc độ của Vô Song có đáng sợ thế nào, Vô Song thủy chung cũng không tấn công được vào người Thượng Quan Thần.
Ánh mắt của Vô Song lúc này tuy thuần một màu đỏ nhưng lại thanh tỉnh vô cùng, trong ánh mắt đầy vẻ hứng thú nhìn Thượng Quan Thần hay nói đúng hơn là nhìn Liên Hoa Thiền Công.
Thượng Quan Thần hiện nay cho người ta cảm giác hắn như có hàng trăm cánh tay vậy, trước mặt Vô Song không phải là người mà là một bức tượng phật quan thế âm ngàn mắt ngàn tay.
Đây chính là Liên Hòa Thiền Công – Liên Hoa Vạn Sinh Thủ.
Tất nhiên điều đáng nói nhất của Liên Hoa Thiền Công nằm ở từng đóa hoa sen sau lưng Thượng Quan Thần.
Liên Hoa Thiền Công – Vạn Liên Hiến Phật.
Liên Hoa Thiền Công không ngờ cũng là một loại tuyệt học có khả năng... chữa trị cho chủ nhân của nó cũng giống với Tử Hà Thần Công, cũng nhờ khả năng

này Thượng Quan Thần có thể ung dung chống lại hàn khí của Vô Song.
Đáng sợ hơn nữa là việc, Liên Hoa Thiền Công rõ ràng còn đang bắt đầu khôi phục nội lực cho Thượng Quan Thần, đây tuyệt đối là một môn tuyệt học mang theo sức phòng ngự kinh người.
Cự Môn cho người ta cảm giác giống một ngọn núi khổng lồ bất quá núi có cao thế nào cũng vẫn thua người, người đứng trên núi tất sẽ cao hơn núi.
Thượng Quan Thần lại khác, hắn hiện nay như một mặt hồ tĩnh lặng, bất kể làm thế nào, mặt hồ rốt cuộc cũng sẽ trở về trạng thái cũ của nó, đây là khác biệt của hai người, đây cũng là lý do tại sao Cự Môn xếp thứ 14 còn Thượng Quan Thần lại xếp thứ 13 tại Huyền Bảng.
Tất nhiên từ trước đến nay, Vô Song chưa bao giờ không tin mình sẽ không phá được phòng ngự của kẻ khác.
Nếu kia là đóa hoa sen thanh dịu thuần khiết thì đây sẽ là đóa quỳnh hoa đỏ rực giữa trời.
Thượng Quan Thần vốn cực kỳ tin tưởng vào khả năng phòng ngự của Liên Hoa Thiền Công nhưng rốt cuộc hắn cũng phải biến sắc, hắn nhìn thấy cổ tay của Vô Song khẽ xoay tròn, sau đó Vô Song cho Thượng Quan Thần một cảm giác nguy hiểm cực độ.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh”.
....
“Đại nhân, thực sự không ngờ Thiên Ý Thành lại có một mặt này”.
Trong màn đêm nhộn nhịp của Thiên Ý Thành, có hai thân ảnh nhè nhẹ bước trên đường, người vừa lên tiếng một thân áo trắng tóc kết thật dài đằng sau, trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành.
Về phần người còn lại, một thân thanh y, khuôn mặt bị mặt nạ che đi, từng bước chân từng cử động của người này đều làm kẻ khác nhìn ra một loại thần thái, một loại khí vận đặc biệt.
“Đã đến nơi này còn một câu đại nhân hai câu đại nhân gì chứ, Trần tổng đà chủ quá khách khí rồi, hơn nữa lần này còn là ta làm phiền tổng đà chủ không ít”.
Nam nhân mặc thanh y vừa dứt lời lập tức nam nhân mặc bạch y hơi hơi cúi đầu, hai tay ôm quyền.
“Đại nhân, người như thế nào cũng là đại nhân cái này Trần mỗ không dám phạm thượng, về phần làm phiền Gia Lạc lại càng không dám nhận rồi, Gia Lạc cũng vừa vặn muốn đến thăm một cái cố nhân”.
Hai nam nhân thần bí này tất nhiên cũng không phải ai xa lạ.
Một người là Xà Vương – Viên Thừa Chí, người còn lại là Hồng Hoa Hội tổng đà chủ - Trần Gia Lạc.
Sau trận chiến tại Sơn Nam Tây Đạo, toàn bộ thế lực của Thiên Địa Hội liền co cụm lại thậm chí một phần lớn tinh anh đệ tử đều di chuyển xuống phương nam,

nhờ cậy Hồng Hoa Hội che chở.
Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội vốn là phụng cùng một chủ, đương nhiên phải giúp đỡ nhau, lại thêm Xà Vương thân chính tiến về phương nam lại càng làm huynh đệ Hồng Hoa Hội kích động.
Trận chiến tại Sơn Nam Tây Đạo hôm đó đã truyền khắp thiên hạ, Thiên Địa Hội thua trận nhưng tuyệt không thua người, ít nhất trong giang hồ võ lâm bản thân Thiên Địa Hội dám cứng đối cứng cùng Mãn Thanh tuyệt đối là hành động làm vạn người kính phục.
Tiếp theo là việc Xà Vương quay về thống lĩnh Thiên Địa Hội tiếp tục đại nghiệp Phản Thanh Phục Minh làm không biết bao nhiêu người vốn muốn hướng về tiền triều lại bắt đầu dục dịch.
Uy danh của Viên Thừa Chí hiện nay tuyệt đối là đỉnh điểm của võ lâm, trận chiến của Bắc Hiệp Quách Tĩnh cùng Xà Vương Viên Thừa Chí khi truyền đi làm không biết bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ động dung, đồng thời cũng là màn pháo hoa rực rỡ nhất cho lần trở về trung nguyên này của Xà Vương.
Tất nhiên mấy tháng qua Viên Thừa Chí cũng không quá thoải mái, ngắn ngủi 2 thán thời gian, hắn liền gặp phải 11 đợt ám sát của triều đình, thậm chí có ngũ tuyệt cấp cao thủ ra tay chính vì vậy hiện nay sắc mặt Viên Thừa Chí ẩn trong lớp mặt nạ kia có chút tái nhợt.
Hai người Viên Thừa Chí cùng Trần Gia Lạc một đường đi thẳng về phía trước, hai người này không ngờ cũng đang xuất hiện bên trong Đông Thành.
Bằng vào thực lực của Viên Thừa Chí cùng Trần Gia Lạc tất nhiên là đủ sức đi ngang Thiên Ý Thành, lại thêm thân phận Xà Hộ Pháp của Viên Thừa Chí, Thiên Ý Thành từ trên xuống dưới ai dám ngăn cản hắn?, chính vì việc này mà từ khi đặt chân đến Thiên Ý Thành, tâm tình Viên Thừa Chí thả lỏng hơn nhiều.
Viên Thừa Chí biết Thiên Ý Thành có quan hệ mật thiết cùng Thanh Triều bất quá chỉ cần hắn không chính mình thừa nhận mình là Xà Vương – Viên Thừa Chí, ai có thể làm gì được hắn?.
Ở Thiên Ý Thành, Viên Thừa Chí chỉ cần mượn thân phận Xà Hộ Pháp, tuyệt đối cực kỳ an toàn bất quá đến chính Viên Thừa Chí cũng không ngờ được, khi hắn cùng Trần Gia Lạc đang tiến về Cùng Kỳ Điện, sống lưng Viên Thừa Chí liền lạnh toát.
Viên Thừa Chí dừng lại, ở bên cạnh Trần Gia Lạc cũng lập tức dừng lại, vẻ mặt mang theo vài phần khó hiểu, hắn... không cảm nhận được bất cứ cái gì.
Sau đó Trần Gia Lạc ánh mắt mở to ra, trên đường lớn có một chiếc xe ngựa khẽ di chuyển.
Chiếc xe này cũng không quá rộng lớn, thoạt nhìn bên trong thùng xe có lẽ chỉ đủ cho khoảng 3-4 người không hơn, bên ngoài xe là một lão nhân áo xám, đầu cũng đội mũ rộng vành che kín khuôn mặt.

Chiếc xe ngựa vốn không có gì đặc biệt nhưng trong mắt Viên Thừa Chí lại cực kỳ đặc biệt.
Bao lâu rồi?, bao lâu rồi hắn mới có cảm giác đang đối đầu cùng một con quái vật?, bao lâu rồi hắn mới có cảm giác trước mặt là tồn tại không thể vượt qua?.
Viên Thừa Chí là ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ hơn nữa kể cả xếp trong hàng ngũ tuyệt hắn cũng cực kỳ mạnh, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy người trong xe kia tuyệt đối đáng sợ vô cùng, thậm chí Viên Thừa Chí bắt đầu ước định, nếu hắn cùng kẻ trong xe quyết chiến, tỷ lệ... chỉ sợ là 3-7.
Hắn có 30% cơ hội chạy thoát... 70% còn lại là mất mạng.
Chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua hai người Viên Thừa Chí cùng Trần Gia Lạc, sau đó cửa sổ xe mở ra, bên trong một nam tử tóc đen liếc nhìn ra ngoài.
Nam tử này vẻ mặt rất trắng lại có vài phần ma mị, ánh mắt của hắn khi quét qua Viên Thừa Chí căn bản không có chút cảm xúc nào nhưng lại làm Viên Thừa Chí cảm thấy áp lực vô cùng.
Nam nhân kia sau đó mở miệng.
“Chậm”.
Lão bộc đánh xe lập tức rung lên hai tay, hai đầu ngựa kéo xe cũng chậm rãi dừng lại.
Nam nhân không bước xuống bên dưới, hắn chỉ đơn giản nhìn ra ngoài cửa xe, đối với Viên Thừa Chí đứng đó, khóe miệng cong lên.
“Ngươi gặp qua Ngụy Trung Hiền rồi, hắn có mạnh không?”.
Giọng nói cũng cực kỳ đặc dị, không giống nam mà cũng chẳng giống nữ nhưng tuyệt đối dễ nghe hơn Ngụy Trung Hiền trăm lần, ngàn lần.
Viên Thừa Chí lúc này không nhận ra người kia là ai thì hắn cũng uổng cho hai chữ ‘Xà Vương’.
Thiên hạ này ngoại trừ Đông Phương Bất Bại ra, làm gì có ngũ tuyệt cao thủ nào mạnh đến mức làm cùng cấp ngũ tuyệt cao thủ khác cảm thấy không còn đấu chí?.
“So với Đông Phương huynh, Ngụy Trung Hiền thua quá xa”.
Đông Phương Bạch ở trong xe, nghĩ nghĩ một chút rồi gật đầu, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, bàn tay đang kéo rèm kia cũng thả ra, rèm xe màu đỏ chậm rãi che khuất dung nhan của hắn.
“Đúng rồi, tiểu tử tóc trắng dùng Quỳ Hoa kia, bản nhân thật sự có vài phần hứng thú, đáng tiếc tối nay đi tìm hắn thì tiểu tử kia lại không có nhà, chỉ nghe nói hắn đến Thiên Nguyên Lộ”.
“Bản nhân lần này trở về Hắc Mộc Nhai, ngươi nói với tiểu tử kia, có dịp lên Hắc Mộc Nhai một chuyến”.
Xe ngựa lại chậm rãi di chuyển, để lại Viên Thừa Chí cùng Trần Gia Lạc đứng đó nhìn theo.

Ở bên trong xe, bên cạnh Đông Phương Bạch là một thiếu nữ áo đỏ, cách nàng ăn mặc không khác gì Đông Phương Bạch phiên bản nữ cả.
Nhìn thiếu nữ đang say ngủ, Đông Phương Bạch khóe miệng cong lên.
“Tạ Yên Khách, Hà Túc Đạo, hai người các ngươi... làm không tệ, không uổng công bản nhân coi trọng hai ngươi”.
“ Dư lão, dạo này bản nhân quá mức bận bịu, mọi việc đều là nhờ ngươi rồi, việc của Phi Yến, ngươi làm không tệ ”.
Lão bộc đánh xe bên ngoài kia đương nhiên là Kiếm Hộ Pháp của Thiên Ý Thành.
Kiếm Hộ Pháp đối với lời khen ngợi của Đông Phương Bạch, liền cúi đầu.
“Chỉ cần là việc đại nhân giao phó, họ Dư có chết cũng phải hoàn thành, tuyệt không cần đại nhân phải cảm ơn, Dư lão không dám nhận”.
Trong xe, Đông Phương Bạch lưng tựa vào thành xe, cánh tay trắng ngần gác lên đầu, ánh mắt bắt đầu trở nên lim dim.
....
“Đại nhân, chúng ta đi đâu đây?”.
Viên Thừa Chí nhìn theo chiếc xe của Đông Phương Bạch, hắn quả thực không ngờ đỉnh đỉnh đại danh Đông Phương Bất Bại lại đến Thiên Ý Thành.
Hít vào một hơi lãnh khí, Viên Thừa Chí rất nhanh cũng bình ổn tâm tính, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Lạc.
“Nếu vị... Đông Phương huynh đã nói như thế chúng ta đến Thiên Nguyên Lộ đi”.
....
Thiên Nguyên Lộ lúc này tuyệt đối cực kỳ náo nhiệt, đặc biệt là Hồng Tước Lâu.
Xung quanh Hồng Tước Lâu hiện nay đã sớm xuất hiện rất nhiều cao thủ, bất kể là hoàng cấp đệ tử hay huyền cấp cao thủ đều sẽ muốn đến đây quan sát một chút.
Đêm nay ở Hồng Tước Lâu vốn không có quá nhiêu cao thủ bất quá Vô Song cùng Thượng Quan Thần chiến đấu lại làm vô số kẻ động thân mà đến, bọn họ thực sự muốn xem trận chiến này.
Nghe đồn rằng Vô Song có thể giết Cự Môn bất quá cũng không ít người đối với tin đồn này chỉ lắc đầu.
Cự Môn tuyệt đối không thể dễ chết như vậy, căn bản không có tân sinh nào đủ sức giết chết Cự Môn mà cho dù Cự Môn có chết thì cũng không phải một mình Vô Song làm.
Chiến lực của Vô Song có thể vượt qua hoàng cấp đệ tử nhưng có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi, đây là suy nghĩ của rất nhiều người trong đó có Mộ Dung Phi Vũ cùng Đường Mộng.
Hôm nay hai người cũng xuất hiện tại Hồng Tước Lâu, tất nhiên không phải là

xuất hiện từ đầu mà là từ nơi khác chạy tới, hai người căn bản không quan tâm Vô Song cùng Thượng Quan Thần vì cái gì đánh nhau, bọn họ chỉ quan tâm đến kết quả cuộc chiến này.
Nếu như trước khi đến đây bọn họ đối với thực lực của Vô Song mới chỉ là coi trọng thì lúc này rốt cuộc cũng chuyển thành kinh hãi.
Tầng 2 của Hồng Tước Lâu dĩ nhiên bị đục thủng một lỗ, nguyên một mảng tường của Hồng Tước Lâu bị phá hủy, sau đó trong khói bụi lúc này có thể nhìn thấy thân ảnh Vô Song cùng Thượng Quan Thần xuất hiện, cả hai người ánh mắt lúc này đều đỏ rực, chiến ý lăng thiên.
Vô Song bằng vào quyền cước đúng là đánh không lại Thượng Quan Thần, cho dù tốc độ của Vô Song có nhanh thế nào đi chăng nữa chỉ cần không phá được lớp phòng ngự của Liên Hoa Thiền Công thì cũng là công cốc.
Vô Song có thể áp đảo Thượng Quan Thần một phần lớn là nhờ vào Tửu Thần Quyết đang điên cuồng làm nội lực của hắn chuyển động tuần hoàn, nếu không có Tửu Thần Quyết bản thân Vô Song trừ khi cầm thêm Hắc Long Kiếm nếu không cũng khó lòng mà chiến hòa được với Thượng Quan Thần như hiện nay.
Tất nhiên Thượng Quan Thần có thể thủ, bằng Liên Hoa Thiền Công hắn không sợ nhất chính là kéo dài thời gian, Thượng Quan Thần sao không nhìn ra bản thân Vô Song đang dùng một loại kỳ thuật tăng cường thực lực?.
Chỉ cần Tửu Thần Quyết hết thời gian liền đến phiên Thượng Quan Thần hắn đánh bại Vô Song, đáng tiếc Thượng Quan Thần hắn vẫn tính nhầm một bước.
Vô Song ngoại trừ Tửu Thần Quyết ra còn có Quỳ Hoa Bảo Điển.
Lúc này tại dưới mặt đất, khói bụi bốc lên, bên trong mảng tường sập kia là thân ảnh của Vô Song cùng Thượng Quan Thần, cả hai người đều có vài phần chật vật bất quá nếu là người hiểu rõ Thượng Quan Thần mà nói đều sẽ nhận ra Thượng Quan Thần lúc này cực kỳ tức giận.
Trên người Thượng Quan Thần, xuất hiện vết thương rồi.
Liên Hoa Thiền Công của hắn vậy mà bị phá, áo trắng trước ngực nát tan để lại từng dấu tay in lên cơ thể, nếu không phải ngoại trừ Liên Hoa Thiền Công bản thân Thượng Quan Thần vẫn còn hộ thân cương khí của tông sư cường giả, hắn chỉ sợ trọng thương.
“Ngươi... muốn chết “.
Lần này đến lượt Thượng Quan Thần ánh mắt lóe lên sát khí, với một người tự phụ về năng lực phòng ngự của bản thân như Thượng Quan Thần lại để một kẻ vô danh như Vô Song xuyên phá, đây chẳng khác nào tát thẳng vào mặt Thượng Quan Thần cả.
Đáp lại lời nói của Thượng Quan Thần chỉ là tiếng gió.
Thân hình Vô Song bằng tốc độ kinh người lại tiếp tục lao đến.
Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh.

Lại là một chiêu này, đây chính là chiêu phá hủy phòng ngự của Liên Hoa Bảo Giám, một chiêu này có tốc độ tấn công vượt quá khả năng phòng ngự của Thượng Quan Thần.
Thượng Quan Thần khuôn mặt tràn ngập nộ khí, Liên Hoa khí trên người hắn điên cuồng xoay tròn, hai tay đánh về phía trước.
“Liên Hoa Thiền Công – Liên Hoa Vạn Diệt Thủ”.
Hai chân đứng thành hình trung bình tấn, trong phút chốc vô số cánh tay của Thượng Quan Thần xuất hiện, hắn mượn nội lực của bản thân đánh ra vô số chưởng lực.
Chưởng lực không mạnh nhưng từng chưởng nối tiếp nhau, 27 chưởng điệp gia cùng một chỗ, uy lực kinh người.
Đối mặt với một chưởng kinh người kia, Vô Song căn bản cũng không thèm né tránh, hắn rất nhanh biến chiêu, hai tay xuất hiện kinh người hàn khí.
Trong trạng thái bình thường, Vô Song chỉ có thể sử dụng được 2 chiêu trước trong Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên, sau khi sử dụng xong 2 chiêu hắn lập tức rơi vào trạng thái thoát lực nhưng có Tửu Thần Quyết bên người lại rất khác.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp – Vĩnh Kiếp Hàn Băng”.
Lấy quỳ hoa khí tạo ra quỳ hoa, sau đó dùng chính quỳ hoa khí trong cơ thể Vô Song tạo thành rung động, trực tiếp ép nổ từng đóa quỳ hoa bên người, đây chính là Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp.
Tất nhiên đây là khi Vô Song đặt chân vào cảnh giới tông sư, đáng tiếc hiện nay hắn còn xa tông sư cảnh giới nhiều lắm.
Kể từ khi được trải nghiệm Tiên Thiên Quỳ Hoa Bảo Điển, bản thân Vô Song tuy không thích tác dụng phụ mà nó mang lại nhưng với uy lực thì cực kỳ hài lòng, chính vì vậy hắn thật sự muốn có thể tái hiện lại trạng thái này một lần.
Quỳ Hoa khí của Vô Song không đủ để ngưng kết nhưng muốn ngưng kết chưa chắc đã cần tinh thuần nội lực, hắn còn có hàn khí, trên đời có gì dễ dàng ngưng kết bằng hàn khí?.
Vô Song bằng hàn khí trong người, trực tiếp tạo ra một đóa quỳ hoa bằng hàn băng như thực như ảo giữa hai cánh tay của mình, sau đó cứng đối cứng bắn thẳng về phía Thượng Quan Thần.
Một chiêu này gọi là Vĩnh Kiếp Hàn Băng.
Mượn băng lực phong ấn quỳ hoa khí, khi mà hàn băng nổ tung ra liền sẽ phóng thích quỳ hoa khí ra bên ngoài, triệt để tạo thành một vụ nổ công kích đối phương.
Thượng Quan Thần một chưởng rất mạnh, trực tiếp đánh nát lớp hàn băng mà Vô Song tạo ra nhưng cũng chính lúc này, quỳ hoa nổ ra.

Chỉ thấy một âm thanh kinh khủng vang lên, sau đó tất cả những người quan chiến đều dồn dập biến sắc, Thượng Quan Thần cùng Vô Song cứng đối cứng, người bị thua dĩ nhiên lại là Thượng Quan Thần?.
Vô Song thân hình bị đánh bay đi, nhưng hắn có Nhạn Hành Công cùng Quỷ Ảnh thân pháp, hắn rất nhanh ổn định lại thân hình, tốc độ một lần nữa vận dụng tối đa, lao thẳng về phía Thượng Quan Thần.
Thượng Quan Thần lại khác, áo ngoài nát tan lộ ra cơ thể bên trong, trên người hắn vậy mà bắt đầu chảy máu, nhìn chật vật không thể tả, miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Lúc này có ai có thể nhận ra, Thần công tử - Thượng Quan Thần?.
Tiếp theo khi Vô Song lao tới, trên tay hắn vậy mà lại xuất hiện thêm hai đóa... quỳ hoa cỡ nhỏ được tạo nên từ hàn khí.
Nhìn thấy cảnh này, Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ lập tức biến sắc, cho dù Hoắc Thanh Đồng đứng trên lầu 2 cũng kinh hô.
“Dừng tay”.
Đã đánh đến lúc này, còn có thể dừng tay sao?, cho dù Vô Song thực sự dừng tay, Thượng Quan Thần cũng không.
Thượng Quan Thần đôi mắt đỏ lên, hắn cũng không quan tâm tất cả, nội lực của Thượng Quan Thần bị kéo đến đỉnh điểm.
“Liên Hoa Thiền Công - Khô Mộc Phùng Xuân – Liên Hoa Quỷ Thủ”.
Không biết từ đâu Thượng Quan Thần như được thổi vào một luồng sinh khí, hai tay biến thành trảo tốc độ bạo tăng, lao thẳng về phía Vô Song.
Vô Song nhìn thấy đối phương lao tới, hắn cũng trực tiếp lao tới.
Tốc độ hai người càng ngày càng gần, cho đến khi đôi tay của Thượng Quan Thần như muốn bóp nát đầu Vô Song cũng là lúc Vô Song cho toàn bộ những người ở đây thấy một màn trình diễn không tưởng, một màn trình diễn của khinh công tuyệt đỉnh.
Vô Song bóp nát hai đáo quỳ hoa trong tay, hắn dựa vào khả năng khống chế hàn khí kinh người của chính bản thân mình, vậy mà không khiến hàn khí phản thân lại mượn nhờ xung lực cả người lướt về phía trước.
Thân hình Vô Song đột nhiên vụt tăng tốc, sau đó hắn cong người lại, cả người lướt nhẹ dướt mặt đất, lướt nhẹ qua người Thượng Quan Thần, Thượng Quan Thần hắn đánh... hụt rồi.
Dùng một tay, chỉ cần một tay Vô Song liền bẻ góc, năm ngón tay ấn xuống mặt đất, cả người xoay ngược lại.
Chân nhỏ nhẹ chuyển, quỳ hoa lại nhẹ khoe sắc, giây phút Thượng Quan Thần quay đầu lại, Vô Song đã ép sát vào ngực hắn.
Sau đó tiên huyết chảy xuống, trên ngực Thượng Quan Thần bị đâm thẳng một cây châm vàng, máu huyết phun ra.

Vô Song nhẹ lùi lại, rút châm vàng thân hình lướt nhẹ về phía sau.
Cảnh tượng tại Hồng Tước Lâu như dừng lại, một bên Thượng Quan Thần ầm ầm ngã gục, một bên còn lại là Vô Song, tóc trắng tung bay, bàn tay cầm một tấm khăn trắng muốt, nhẹ lau đi vết máu trên châm vàng.
Cao thủ xếp thứ 13 tại Huyền Bảng, Thượng Quan Thần dĩ nhiên thua rồi?.
Liên Hoa Thiền Công nổi tiếng phòng ngự, dĩ nhiên bị một cái tân sinh phá hủy?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 53
Bài học (1)

Bản thân Vô Song làm người hai kiếp nếu tính chi ly ra cũng sống hơn 40 năm, nếu chỉ so tuổi tác hắn còn lớn hơ Thượng Quan Thần nhiều lắm.
Vô Song lại càng không phải loại người gàn dở, nếu là bình thường Vô Song cùng Thượng Quan Thần chưa chắc đã nổ ra một trận chiến, trong mắt Vô Song mà nói cuộc chiến này cũng quá mức trẻ con, hắn cùng Thượng Quan Thần cũng chưa đến mức sinh tử đối đầu để đánh một trận như vậy.
Có trách liền phải trách Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tửu Thần Quyết.
Dưới làn gió nhẹ của cảnh đêm nơi Thiên Ý Thành, Vô Song đứng đó tóc trắng tung bay, những ngón tay trắng ngần đang nhẹ lau đi cây châm vàng chỉ có điều ánh mắt Vô Song lại không bình tĩnh như thường lệ.
Vô Song có một loại cảm giác, công pháp võ học của thế giới này càng thâm ảo thì càng có khả năng thay đổi con người, thậm chí qua thời gian liền khiến một người hoàn toàn thay đổi thành một người khác.
Cảm giác này rất vô lý nhưng lại càng ngày càng chân thật, Vô Song mới chỉ tiếp xúc qua Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tửu Thần Quyết chứ chưa dám nói là tiếp xúc với toàn bộ võ công trong thiên hạ nhưng chỉ từ 2 bộ công pháp này hắn đã cảm thấy mặt trái của nó.
Có lẽ Vô Song thân là người tiền kiếp, hắn không có cách nào bắt đầu từ con số 0, hắn khi đến thế giới này không phải là một tờ giấy trắng, chính vì vậy có rất rất nhiều thứ nếu người của thế giới này coi là bình thường thì Vô Song lại cảm thấy xa lạ, cảm thấy khó có thể chấp nhận.
Tất nhiên Vô Song hắn nghĩ gì là việc của hắn, những người xung quanh thì không có nghĩ như vậy.
Bản thân Thượng Quan Thần chính là một trong những thiên tài trẻ tuổi nhất của Thiên Ý Thành, Liên Hoa Thiền Công của hắn cũng cực kỳ đáng sợ, Thượng Quan Thần không phải ngẫu nhiên được gọi là Thần công tử, một khi Liên Hoa Thiền Công đã được hắn sử dụng thì Thượng Quan Thần thậm chí đủ thực lực trùng kích vào những vị trí cao hơn nữa.
Ngày hôm nay một thiên tài hàng đầu của Thiên Ý Thành bị một tiểu tử tân sinh đánh bại hơn nữa bại thảm như vậy, điều này quá mức làm người ta khiếp sợ cũng quá mức khó tin.
Vô Song mạnh mẽ... tất nhiên ai cũng đồng ý nhưng mạnh mẽ đến mức này thì hơi quá, chí ít hiện nay trong mắt Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ đồng thời cảm thấy hít thở không thông.

Hai người này một người đến từ Đường Môn còn một người đến từ Cô Tô Mộ Dung Gia, cả hai thậm chí có thể coi là đối thủ bất quá hiện nay bọn họ lại thực sự cảm thấy có chung một mục đích, chung một cái gai.
Phải nói thời gian Vô Song đến Thiên Ý Thành phi thường đặc biệt, ít ngày trước Đường công tử Đường Quan Nam trọng thương đến bây giờ vẫn chưa lành, chưa thể xuất quan.
Mộ Dung Yến Nhi nửa tháng trước tiếp nhận nhiệm vụ sau đó tiện đường đi qua Cô Tô, đến bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu quay về.
Ngày hôm nay Vô Song đánh bại Thượng Quan Thần vậy chẳng nhẽ nói trong thời gian gần toàn bộ thiên tài của Thiên Ý Thành không ai ép được khí diễm của Vô Song sao?, điều này cực kỳ khó chấp nhận đối với những người ở đây.
Vô Song hiện nay đã vậy thì ai biết sau này hắn sẽ thế nào?, Vô Song thậm chí sẽ uy hiếp đến Mộ Dung Yến Nhi cùng Đường Quan Nam.
Không phải ngẫu nhiên mà Đường Môn cùng Mộ Dung gia vẫn luôn có một chỗ đứng cực kỳ vững chắc tại Thiên Ý Thành, cũng không phải ngẫu nhiên cho dù Đường Môn cùng Mộ Dung gia thường xuyên va chạm với trong Thiên Ý Thành nhưng vẫn không có một thế lực nào thật sự chiếm thượng phong tuyệt đối, hai thế lực này luôn luôn song song đồng hành với nhau.
Đây là sự cân bằng, sự cân bằng mà thượng vị giả lựa chọn, sự cân bằng của Mộ Dung gia cùng Đường Môn đồng thời thiết lập lên.
Thiên Ý Thành là học viện lớn nhất của võ lâm phương nam cũng là nơi nhiều thiên tài của võ lâm phương nam tập trung nhất, đây chính là tương lai của phương nam.
Bất kể thế nào khi thiên tài tiến vào Thiên Ý Thành bọn họ rồi cũng sẽ phải chọn, hoặc là Đường Môn hoặc là Cô Tô Mộ Dung Gia, lựa chọn khác chỉ là sự hủy diện của cả 2 nhà.
Khi đã xác nhận đi theo thế lực nào điều này vô hình chung sẽ tạo thành một loại thói quen, một loại mối quan hệ dẫn đến việc kể cả khi rời khỏi Thiên Ý Thành, kể cả khi trở về với thế lực của chính mình, bọn họ vẫn sẽ không thoát ra được khỏi vòng tròn quan hệ của Thiên Ý Thành, không thoát ra được quan hệ với Đường Môn hoặc Cô Tô Mộ Dung Gia.
Ai cũng nói, kiềng 3 chân là vững chãi nhất, vì vậy Thiên Ý Thành có thể coi là một liên minh, liên minh giữa Mộ Dung Gia, Đường Môn cùng chính Thiên Ý Thành.
Nếu đã không lựa chọn ngả theo bên nào thì cũng chỉ có thể chấp nhận phụng Thiên Ý Thành làm chủ, trở thành Hắc Ma.
Lúc này, ngay giờ phút này hai người Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ đều cảm thấy, cái chân thứ 4 chuẩn bị xuất hiện rồi, thế kiêng ba chân tồn tại trong Thiên Ý Thành đang bị lung lay một cách đáng sợ.

Chỉ cần cho Vô Song thêm thời gian, bằng vào thực lực của Vô Song, hắn nhất định có thể làm vật cản cho Mộ Dung Yến Nhi cùng Đường Quan Nam thậm chí ai biết 2-3 năm sau liên có thế lực thứ 4 xuất hiện để rồi tự tay hủy đi cái kết cấu cân bằng mà Mộ Dung Gia cùng ĐƯờng Môn dày công tạo dựng?.
Các thế lực võ lâm vốn không chỉ đánh đánh giết giết, giữa các thế lực võ lâm không chỉ có cuộc chạy đua về võ lực mà còn chạy đua về tầm ảnh hưởng.
Tầm ảnh hưởng lớn nhỏ sẽ được quyết định ngay từ những mối giao tình tại Thiên Ý Thành này.
Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ hiện nay chính là thay mặt lãnh đạo, hai người điều hành thế lực của Đường Môn cùng Mộ Dung Thế Gia tại Thiên Ý Thành này, chính vì vậy hai người đều nhìn nhau, trong mắt hiện ra một tia sát khí.
Điều luật của Thiên Ý Thành có nói rõ, Thiên Ý Thành cho phép các đệ tử quyết đấu với nhau nhưng tiền đề là khi quyết đấu sẽ không làm ảnh hưởng đến người thứ ba.
Đường Mộng cùng Mộ Dung Phi Vũ cũng không phải là võ phu, bọn họ đều có tài năng của chính mình, khả năng lãnh đạo của hai người này tuyệt đối rất đáng sợ, chính vì vậy cả hai đồng thời nhếch miệng, trong miệng cùng xuất ra một thanh âm.
“Phạm luật – Hắc Ma Chấp Pháp Đội”.
Chấp pháp đội không phải là do học viên của Thiên Ý Thành tạo nên, bọn họ là một tổ chức nằm bên trong Hắc Ma.
Thiên ý Thành không phải chỉ có 9 vị trưởng lão, Thiên Ý Thành có số lượng trưởng lão nhiều hơn con số 9 rất nhiều, ít nhất Hắc Ma là lực lượng tồn tại có thể cân bằng với 9 vị trưởng lão của Thiên Ý Thành.
Nếu lấy 9 vị trưởng lão kia làm lực lượng sát thủ tinh nhuệ nhất của Thiên Ý Thành thì 9 vị trưởng lão trong Hắc Ma đóng vai trò phần tối, đại biểu cho chấp pháp, hành pháp cùng bảo vệ Thiên Ý Thành, đây là bản chất của Hắc Ma.
Tất nhiên Hắc Ma tồn tại cũng phải chịu những quy luật nhất định, ví dụ như Hắc Ma sẽ không được quá mức can thiệp vào việc của Đông Thành cùng Tây Thành, chính vì vậy lực lượng chấp pháp đội được hình thành.
Chấp pháp đội vừa là Hắc Ma nhưng cũng không phải là Hắc Ma, bọn họ là tồn tại liên hợp của những thiên tài tiền vào Thiên Ý Thành cùng lực lượng Hắc Ma bản địa.
Nếu nói về chấp pháp đội thì không thể không nhắc đến một người họ Bạch.
Cao thủ đứng đầu tại Huyền Bảng, Bạch Y Dạ.
Bạch Y Dạ năm nay đã hơn 30 tuổi, hắn hiện nay giữ chức vụ chấp pháp đội phó tổng quản, hắn đã rất gần với cảnh giới đại tông sư.
Cuộc chiến của Vô Song cùng Thượng Quan Thần diễn ra lâu như vậy, chấp

pháp đội căn bản không thể không biết cũng không thể không có hành động.
Thiên Ý Thành bản thân cực kỳ quan tâm đến những thường dân bên trong, cũng chính vì vậy mà đạo luật kia được hình thành, trận chiến giữa Vô Song cùng Thượng Quan Thần nói nhỏ thì nhỏ mà nói lớn thì cũng rất lớn, vấn đề cốt lõi là muốn làm lớn hay nhỏ mà thôi.
Nếu nhỏ có thể coi là hai học viên của Thiên Ý Thành tiểu đánh tiểu nháo nhưng nếu lớn liền sẽ bị coi là cố tình phá hủy sự cân bằng của Thiên Ý Thành, nếu vậy thì quả thực là trọng tội.
Vô Song cũng không biết mình phải đối mặt với cái gì, giữa màn đêm kia hắn thu châm vàng lại sau đó thở ra một hơi thật dài, tửu ý rốt cuộc đã tan hết, Tửu Thần Quyết cũng dần dần hết tác dụng.
Sắc mặt của Vô Song lại trở về với ban đầu, ánh mắt hắn khẽ ngước nhìn về phía tầng thứ 2 của Hồng Tước Lâu nơi đã sớm bị phá vỡ một mảng tường, hắn đứng ở đây có thể nhìn thấy Hoắc Thanh Đồng đang nhìn chằm chằm vào mình.
Hoắc Thanh Đồng cũng không biết từ bao giờ đã tháo lớp áo ngoài màu vàng của mình ra, để lộ thân hình hoàn mỹ đến chết người.
Hoắc Thanh Đồng lúc này mới lộ rõ 3 chữ Hắc Mân Côi của nàng, nàng trên người mặc nguyên một bộ giáp màu đen tuyền, một bộ giáp bó sát cơ thể để lộ từng đường cong lồi lõm, tóc dài Hoắc Thanh Đồng tung bay trong gió, nửa khuôn mặt không che khẽ xuất hiện một nụ cười.
Nụ cười của nàng chỉ là nửa bên mặt chính vì vậy trong mắt Vô Song nó trở nên đặc biệt, nụ cười vừa mang theo vài phần ngạo mạn, vài phần băng lãnh nhưng ẩn ẩn bên trong lại có một loại chờ mong.
Hoắc Thanh Đồng cũng không quay đầu lại nhìn tiếp, nàng một tay cầm lấy áo lông thú màu vàng, quay người rời đi, bước chân va chạm với mặt sàn của Hồng Tước Lâu vang lên từng tiếng ‘cộp cộp’.
Vô Song nhìn theo bước đi của Hoắc Thanh Đồng, sau đó hắn cũng không tiếp tục để ý đến nàng, trên Hồng Tước Lâu còn có 2 thân ảnh đang đợi hắn.
Dơ hai ngón tay lên thành kỳ hiệu chữ V hắn đối với Vi Hoa cùng Phi Yến lộ ra một nụ cười.
Ở trên Hồng Tước Lâu kia, khuôn mặt của tiểu Phi Yến phấn khích vô cùng, cô bé thậm chí nhảy cẫng lên, Phi Yến quả thật không ngờ, Phong ca ca lại mạnh mẽ đến vậy, có Phong ca ca ở bên cạnh, nàng bắt đầu cảm thấy sự an toàn, ít nhất Phong ca ca đủ thực lực bảo vệ nàng, không phải sao?.
Đáng tiếc cả ba người Vô Song, Phi Yến cùng Vi Hoa đều không thể nào tưởng tượng được cảnh tiếp theo.
Trong màn đêm của Thiên Ý Thành, có những tiếng xé gió vang lên, không biết từ đâu liền có rất nhiều thân ảnh thần bí xuất hiện, bao vây Hồng Tước Lâu.
Đám người này ăn mặc trang phục giống hệt nhau, áo giáp thuần một màu đen

nhưng áo choàng thì màu đỏ, mặt nạ che mặt mang theo hay màu đỏ đen thoạt nhìn có vài phần bắt mắt, trên tay cầm một thanh trường kiếm dài cùng với một tấm thuẫn che đi 1/3 thân thể màu đỏ.
“Khụ, khụ, ta nghe nói tân sinh năm nay có một kẻ cực kỳ đáng sợ? chiến lực không thua gì huyền cấp cao thủ, ban đầu ta còn không tin bất quá hình như lời đồn còn thua xa sự thực nhỉ?”.
Đám người kia bắt đầu tự động để lộ ra khoảng trống nhưng toàn bộ lực chú ý vẫn đang khóa chặt Vô Song.
Đám người này không hẳn là quá mạnh mẽ, thực lực không có ai đạt đến tông sư cao thủ nhưng mơ hồ đứng theo một loại trận hình đặc biệt khiến chính bản thân Vô Song cũng cảm thấy khó giải quyết.
Về phần người bước ra, lại càng khiến sắc mặt Vô Song trầm lại.
Người này một thân bạch y, đi cùng biệt đội ‘đỏ đen’ kia lại càng có vài phần đặc biệt, cũng giống với rất nhiều người tại Thiên Ý Thành, kẻ này cũng lựa chọn mặt nạ, đây là một tấm mặt nạ vô diện điển hình, không cách nào nhìn ra sắc mặt của người này nhưng Vô Song có thể biết, người này cực kỳ mạnh.
Kẻ này ít nhất cho Vô Song cảm giác, hắn không thắng nổi.
Đối với người mới xuất hiện này, Vô Song hít vào một hơi lãnh khí, đây là lần đầu tiên Vô Song gặp trường hợp này.
Hắn trước đây từng gặp rất nhiều cường giả thậm chí có rất nhiều người một ngón tay cũng có thể di chết hắn, ví dụ như Ngụy Trung Hiền, Mục Nhân Thanh, Quách Tĩnh hay Viên Thừa Chí... đây là những người cho Vô Song cảm thấy một loại độ cao không thể với tới.
Kẻ mặc bạch y này lại khác, nếu đám người kia là bầu trời thì kẻ này lại là một ngọn núi cao, ngọn núi cao mà hiện nay Vô Song chưa có cách nào vượt qua nhưng đã có thể bắt đầu chinh phục. Hắn cảm thấy mình không phải đối thủ của người này, khoảng cách giữa hai bên là rất lớn nhưng không phải Vô Song không có thực lực đánh một trận.
Tất nhiên với trạng thái của Vô Song hiện tại, hắn không thích hợp để quyết đấu.
“Không biết vị sư huynh này là?”.
Đối với bạch y nhân kia, Vô Song hai tay ôm quyền, hơi hơi cúi đầu.
Đầu tiên giọng nói của người này rất trẻ, thứ hai bản thân người này thực lực cùng lắm chỉ là tông sư đỉnh cao, từ hai điểm này mà đoán có lẽ đây chỉ là cao thủ vài niên khóa trước Vô Song ra nhập Thiên Ý Thành.
Người đến lúc này đương nhiên là Bạch Y Dạ, đệ nhất cao thủ trên Huyền Bảng của Thiên Ý Thành.
Hắn thấy Vô Song hai tay ôm quyền căn bản cũng không hề thay đổi ngữ khí, giọng nói của hắn vẫn cứ lạnh lẽo vô cùng.
“Ta?, chấp pháp đội phó tổng quản, cũng hy vọng sư đệ ngươi sau này nhớ cái

tên này, ta gọi Bạch Y Dạ”.
Bạch Y Dạ nói xong, hắn quay đầu lại nhìn Vô Song, ánh mắt lóe lên.
“Ngươi rất tốt, ta vốn tưởng tiểu tử Đường Quan Nam kia đã là quái vật bất quá ngươi so với hắn càng giống quái vật hơn, về tình ta tương đối thưởng thức tân sinh như ngươi”.
“Tất nhiên chấp pháp đội từ trước đến nay không nói tình, chỉ nói lý, ngươi cùng Thượng Quan Thần có thể đánh nhau ở đâu cũng được nhưng không phải ở Hồng Tước Lâu”.
“Tầng 1 của Hồng Tước Lâu có 27 vị thực khách, tầng 2 có 14 người, tầng 3 có 2 người, cuộc chiến của các ngươi làm ảnh hưởng đến tổng cộng 43 người dùng bữa tại Hồng Tước Lâu đồng thời cũng ảnh hưởng đến cuộc sống xung quanh trên Thiên Nguyên Lộ, làm rất nhiều người bị ảnh hưởng, số lượng người bị ảnh hưởng tạm thời chưa có thống kê”.
“Tất nhiên đây là việc nhỏ, nhưng các ngươi phá hủy một phần của Hồng Tước Lâu, phá hủy một phần sản nghiệp của Vương Kiêu trưởng lão, không biết đã chuẩn bị tinh thần chưa?”.
Bạch Y Dạ làm người cứng nhắc, giọng nói tuyệt đối không mang theo chút tình cảm nào bất quá người này lời nói cũng tuyệt đối không sai, Vô Song căn bản không thể tìm ra được bất cứ lý do gì để phản bác, Vô Song chỉ không hiểu cái gọi là ‘chuẩn bị tinh thần’ ở đây nghĩa là gì.
Hắn liền im lặng, đợi Bạch Y Dạ nói tiếp.
Bạch Y Dạ lúc này khí thế toàn thân bao phủ lấy Vô Song, sắc mặt lạnh tanh.
“Hồng Tước Lâu là sản nghiệp của Vương Kiêu trưởng lão, hai người các ngươi hủy đi một mảng tường của Hồng Tước Lâu đồng thời làm Hồng Tước Lâu trong thời gian ngắn không cách nào tiếp tục kinh doanh, chỉ tính thiệt hại về kinh tế liền trị giá 3 vạn cống hiến”.
“Tiếp theo là về mặt danh dự của trưởng lão, tại Hồng Tước Lâu cũng không cấm đụng võ, các ngươi muốn đối chiến thế nào cũng được chỉ cần Vương trưởng lão không mất hứng thú, đáng tiếc Vương trưởng lão hiện nay cực kỳ tức giận, cơn giận của trưởng lão không phải là thứ dễ bỏ qua. Vương trưởng lão muốn 3 vạn cống hiến nữa”.
“Tổng cộng 6 vạn cống hiến, hai người các ngươi có thể trực tiếp chia đôi, mỗi người giao ra 3 vạn cống hiến, ngươi gọi là Phong đúng không?, ngươi có đủ cống hiến để trả không?”.
Vô Song quả thực chết lặng, lần đầu tiên hắn thấy kiểu tính toán này, chết người nhất là Bạch Y Dạ nói không hề sai một từ, tất cả các loại bồi thường đều hợp tình hợp lý, ít nhất kiếp trước của Vô Song cũng nhìn thấy rất nhiều trường hợp như vậy.
Càng chết người hơn là, Vô Song không có 3 vạn cống hiến.

“3 vạn cống hiến quá nhiều, cái này ta không có, trong thời gian ngắn cũng khó mà lấy ra”.
Lúc này nếu tính ra, Vô Song chỉ có hơn 5000 cống hiến, kể cả hắn bán đi vài thứ trong hắc thị mà hắn sưu tập được tại Tu La Thí Luyện thì số cống hiến chưa chắc đã vượt qua con số 1 vạn, một lần đòi bồi thường đến 3 vạn cống hiến, Vô Song đúng là không có.
Bạch Y Dạ nghe Vô Song nói vậy, cũng thản nhiên mỉm cười.
“Bắt”.
Hắn cười nhưng âm thanh hắn nói ra tuyệt đối không liên quan gì đến nụ cười kia.
Không đủ tiền đóng phạt, liền bắt.
Vô Song bình thường đương nhiên sẽ không để mình bị bắt như vậy, hắn sẽ không thể để người khác dễ dàng muốn làm gì thì làm, bất quá đây là Thiên Ý Thành, đối mặt với Bạch Y Dạ đang nhìn chằm chằm vào mình, Vô Song vẫn là không động thủ được.
Nếu hắn chống lại chấp pháp đội, hình như còn... hậu quả đáng sợ hơn.
Bạch Y Dạ thấy Vô Song không động thủ phản kháng, thản nhiên gật đầu, ánh mắt liếc nhìn về Thượng Quan Thần nằm đó.
“Thượng Quan Thần, ngươi chịu bắt hay nộp phạt?”.
Một chiêu của Vô Song có thể làm Thượng Quan Thần bị trọng thương nhưng cũng sẽ không chết, dù sao Vô Song còn chưa đến mức vừa gặp mặt đã giết chết đối phương, quả nhiên khi Bạch Y Dạ gọi đến tên, Thượng Quan Thần liền run rẩy đứng lên.
Hắn hộc ra một ngụm máu tươi, bất quá lại nhìn Vô Song mà cười gằn.
“Bạch đại ca, 3 vạn này ta bỏ”.
....
Vô Song không biết rằng, hắn là bị người ta tính toán.
Lúc này có vài người nhìn Vô Song bị Bạch Y Dạ đưa đi mà khẽ mỉm cười.
Thế giới này vốn không phải là thế giới võ giả thuần túy, ở đây ngoại trừ võ giả còn có trí giá.
Hồng Tước Lâu không chỉ có 3 tầng, nó có 4 tầng.
Tại tầng 4 của Hồng Tước Lâu lúc này, có một bàn tròn 3 người.
Ba người này bao gồm Vương Kiêu trưởng lão, Khách Quang Tiên cùng Thôi Trình Tú.
Vương Kiêu là một nam nhân mặt vuông, thoạt nhìn có vài phần uy mãnh.
Lúc này Vương Kiêu đang mỉm cười nhận lấy chén rượu trong tay Thôi Trình Tú.
“Thôi đại nhân, tiểu tử kia bị ngài tính toán đúng là cứng lưỡi rồi, loại tiểu nhân vật đó làm sao có thể thoát khỏi tính toán của đại nhân”.

Thôi Trình Tú cũng chỉ mỉm cười không đáp, ánh mắt liếc nhìn Khách Quang Tiên.
“Khách đại ca, ngươi thấy thế nào?”.
Khách Quang Tiên đương nhiên là cười lớn.
“Hay, Thôi lão đệ ngươi tính thật đẹp, có điều sau khi bị đưa vào chấp pháp đội, tiểu tử đó bị đưa đi đâu?”.
Thôi Trình Tú căn bản không cần suy nghĩ liền đáp lời.
“Không đủ điểm cống hiến trả cho Vương trưởng lão liền tiến vào hắc ngục, sau đó có thời gian 3 ngày kiếm điểm cống hiến trả cho đủ, nếu vẫn không đủ thì sẽ tới Bắc Thành đào khoáng, tiến vào địa ngục chân chính của Vương Bản Sơn”.
“Vào trong đó rồi, Khách đại ca ngươi muốn nhào nặn, muốn trả thù thế nào cũng được, cái này phải xem đại ca rồi”.
Khách Quang Tiên lập tức cười lên ha hả, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ.
Đối với người như Thôi Trình Tú mà nói, tìm một cái cớ để giải quyết Vô Song là việc quá đơn giản, phải biết trong lịch sử Thôi Trình Tú nổi tiếng về việc đổ tội cho người khác, kẻ không có tội cũng thành có tội, đệ nhất thanh quan dưới tay hắn cũng thành trọng phạm triều đình.
Người này tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
Tất nhiên Thôi Trình Tú cũng nghĩ đến việc Vô Song có chỗ dựa đằng sau, có thể kéo Vô Song ra ngoài bất quá chỉ cần chỗ dựa đằng sau Vô Song ra tay, hắn liền có thể biết được sâu cạn của Vô Song, lại có thể từng bước toan tính.
Vô Song đã chấp nhận gánh toàn bộ trách nhiệm về việc giết Sử Văn Tiến, hắn cũng xác định sẵn sàng chấp nhận mọi loại công kích của phía Khách Quang Tiên nhưng Vô Song căn bản không nghĩ tới, ngoại trừ giải quyết Vô Song bằng võ lực thì vẫn có loại thủ đoạn này, dùng luật pháp giải quyết Vô Song.
Thượng Quan Thần.... cũng chính là Thôi Trình Tú sai khiến, nếu không cho dù có tức giận hơn nữa, có ngu hơn nữa Thượng Quan Thần cũng không dám trong địa bàn của trưởng lão đập phá, đây chính là muốn chết.
So với tân sinh như Vô Song, Thượng Quan Thần "cáo" hơn nhiều lắm, cũng biết điều hơn nhiều lắm
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 54

Bài học (2)

Vô Song cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, khi hắn mở mắt ra không gian xung quanh vẫn thuần một màu tối đen.
Thân hình Vô Song dựa vào tường, hắn lúc này đang ở trong Hắc Ngục.
Đây là lần đầu tiên của cả 2 kiếp người, Vô Song trải nghiệm cảm giác ngồi tù.
Hai tay hai chân của hắn đều bị xiềng xích lại, trong cái hắc ngục không có ánh sáng này Vô Song lần đầu tiên có cảm giác tự giễu.
Bạch Y Dạ làm rất đúng, tuyệt đối không có cái gì sai lầm, hắn thậm chí không gây sức ép với Vô Song, không tra tấn Vô Song, không làm bất cứ thứ gì tương tự đây chính là sức mạnh của luật pháp.
Bất cứ nơi nào đều có luật và Thiên Ý Thành cũng sẽ có luật lệ của riêng mình, Vô Song phạm luật liền sẽ phải chịu phạt, Vô Song căn bản không có tư cách trách cứ Bạch Y Dạ.
Không biết sau này thế nào nhưng hiện nay trong mắt Vô Song thì chấp pháp đội của Thiên Ý Thành xử lý không tệ.
Cái tệ ở đây là Vô Song bắt đầu cảm thấy không thích hợp, cực kỳ không thích hợp.
Dưới tác động của lực lượng mặt trái mà Quỳ Hoa Bảo Điển mang lại cộng với rượu, Vô Song có rất nhiều việc nghĩ không ra, chỉ có lúc này khi có thời gian hồi tưởng lại, Vô Song mới cảm thấy không thích hợp.
Thứ nhất là Thượng Quan Thần, kẻ này đào đâu ra 3 vạn cống hiến?, ít nhất 3 vạn cống hiến cũng là vài năm tích góp của tông sư cao thủ, loại cao thủ như Thượng Quan Thần có 3 vạn cống hiến là việc có thể hiểu được nhưng bảo Thượng Quan Thần một lần lấy ra 3 vạn cống hiến giao cho Bạch Y Dạ thì Vô Song không tin.
Nhìn vào vẻ mặt của Thượng Quan Thần, Vô Song lại nhớ đến chính mình.
Vô Song không có cha mẹ nhưng hắn cũng trải qua những thám năm học sinh rồi sau đó đến những ngày bắt đầu kiếm những đồng tiền đầu tiên.
Đồng tiền được cho và đồng tiền kiếm được nó rất khác nhau, đặc biệt là đồng tiền do mình nỗ lực mà giành lấy.
Nếu coi điểm cống hiến của Thiên Ý Thành như đồng tiền thì Vô Song có thể chắc chắn, đồng tiền mà Thượng Quan Thần mang đi giao nộp cho Bạch Y Dạ là đồng tiền ‘được cho’ chứ không phải là đồng tiền hắn kiếm
Công sức vài năm tích góp sao có thể nhẹ nhàng đến thế?, sao có thể không có chút cảm giác nào?, Thượng Quan Thần diễn rất tốt nhưng cái vẻ mặt của hắn

khi giao nộp điểm cống hiến cho Bạch Y Dạ đã tố cáo hắn.
Không có bất cứ ai bỏ những đồng tiền mồ hôi xương máu mà chỉ cười gằn nhìn chằm chằm vào Vô Song, biểu cảm của Thượng Quan Thần tuyệt không thích hợp.
Thứ hai là lời Bạch Y Dạ nói, hắn nói ‘Vương trưởng lão muốn 3 vạn cống hiến’.
Hai người gặp nhau lúc nào? để mà thông báo cái tin này?.
Bản thân đám người chấp pháp đường rõ ràng đã xuất hiện từ sớm nếu không cũng khó mà bày trận hình như vậy, đã không xuất hiện ngăn cản Vô Song cùng Thượng Quan Thần chứng tỏ bản thân Bạch Y Dạ cũng không đứng về phía Vô Song thậm chí hắn bị gọi đến phụ cân Hồng Tước Lâu có lẽ chỉ để đợi Vô Song cùng Thượng Quan Thần giải quyết nhau xong.
Về phần Vương trưởng lão lại càng không cần nói, nếu Vương trưởng lão không biết việc tại Hồng Tước Lâu thì làm gì có câu nói của Bạch Y Dạ?. Nếu Vương trưởng lão đã biết việc tại Hồng Tước Lâu thì Vô Song căn bản không tin vị trưởng lão này không ngăn cản Vô Song cùng Thượng Quan Thần, trong việc này không có quỷ, Vô Song không tin.
Nghĩ đến việc này, Vô Song chỉ khẽ nhếch miệng.
Vẫn câu nói cũ, nước đến đất ngăn binh đến tướng đỡ, nếu chỉ là thiếu cống hiến bản thân Vô Song nghĩ hắn sẽ không quá lo lắng.
Vô Song trên người có 1 quyển Triền Ti Bát Trảo của Thiên Lương, thêm vào hơn 5000 điểm của hắn cộng lại có lẽ cũng kiếm được hơn vạn cống hiến, về phần gần 2 vạn còn lại cũng không phải là không thể kiếm nổi.
Đừng quên Vô Song quen biết với Tương Vân cùng Đường Tiếu Tâm, Tiếu Tâm thì Vô Song không muốn nhờ cô bé này bất quá Tương Vân thì khác, bản thân Thanh Tuyền với Vô Song là người một nhà, mượn cống hiến của Tương Vân cũng không có gì đáng xấu hổ về phần cống hiến trả lại cho nàng cũng không quá khó, trong vòng 1 năm bản thân Vô Song cũng có thể trả đủ.
Cái làm Vô Song lo lắng là, Phi Yến cùng Vi Hoa ra sao?, đám người Hồ Phỉ khi nghe tin Vô Song bị bắt có làm loạn lên không?.
Không phải là lo cho bản thân mình mà là lo cho người khác.
Bản thân Vô Song tuy ở trong hắc ngục nhưng hiện nay vẫn được coi là an toàn.
Trong lúc miên man suy nghĩ, cánh cửa hắc ngục không ngờ chậm rãi mở ra, sau đó Vô Song nhìn thấy một thân ảnh bước vào, nàng không ngờ là Hoắc Thanh Đồng.
Vẫn một thân hắc y, trên tay cầm một cây đèn cầy chiếu sáng, sau lưng nàng vẫn là một khoảng không tối đen như mực.
Vô Song từng nghĩ đến rất nhiều trường hợp, hắn từng muốn đoán xem ai là người đầu tiên tiến vào nơi này nhưng hắn tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ đến Hoắc

Thanh Đồng cả.
Nhìn nàng một thân hắc giáp, Vô Song nhẹ mỉm cười.
“Hoắc cô nương, ta thật sự không ngờ cô lại xuất hiện ở đây đấy”.
Hoắc Thanh Đồng chiếu chiếc đèn về phía Vô Song, sau đó nàng quan sát hắn từ đầu đến cuối tiếp theo mới chậm rãi mở miệng.
“Nữ nhân đi cùng ngươi và cô bé kia hiện nay rất an toàn, có ta chăm sóc sẽ không ai đụng đến bọn họ “.
Câu nói của Hoắc Thanh Đồng làm Vô Song phải ngửa đầu lên nhìn nàng tiếp theo cực kỳ chân thành cúi đầu.
“Hoắc cô nương, cảm ơn ngươi”.
Đối với Hoắc Thanh Đồng, Vô Song không có ác cảm nhưng cũng không có thiện cảm dù sao bất cứ lần nào nàng xuất hiện cũng trong vị trí đối thủ của Vô Song, từ việc ngăn cản Cổ Đại Ngưu đến việc đi cùng Thượng Quan Thần.
Vô Song quả thực không ngờ khi hắn ngồi trong hắc ngục này thì Hoắc Thanh Đồng lại là người đứng ra bảo vệ Phi Yến cùng Vi Hoa.
Hoắc Thanh Đồng đối với lời cảm ơn của Vô Song, nàng cũng không nói gì, một tay đưa ra vuốt mái tóc dài óng mượt.
“Ta họ Hoắc, tên Thanh Đồng. Sau này cũng không cần gọi ta là Hoắc cô nương, gọi ta đội trưởng là được “.
“Sau này, mạng của ngươi cho ta mượn đi”.
Hoắc Thanh Đồng nói gì, Vô Song căn bản không hiểu, hắn nhìn nàng như nhìn vật thể lạ, nữ nhân này rốt cuộc đang nói gì?.
Tiếp theo chỉ thấy Hoắc Thanh Đồng quay đầu đi, nàng rời đi nhưng cánh cửa ngục tối dĩ nhiên không có đóng lại.
Trong ánh mắt nghi hoặc của Vô Song, có một thân ảnh thản nhiên tiến vào, người này cũng cầm trong tay một cây đèn cầy.
Người này một thân áo xanh, mặt nạ vô diện che mặt nhưng trên mặt nạ đó có hình kim xà cực kỳ đáng chú ý, mái tóc đen búi cao trên đỉnh đầu, ánh mắt mang theo một loại thần thái khó nói nên lời, quan trọng nhất Vô Song không xa lạ gì với người này.
Trên thân người này chính là Kim Xà Kiếm, Vô Song sao có thể không nhận ra trước mặt hắn chính là Xà Vương?.
Ánh mắt Vô Song mở lớn ra nhìn người này, hắn lập tức cúi đầu.
“Viên tiền bối...”.
Đáng tiếc không để Vô Song nói xong, hắn đã bị khí thế của Viên Thừa Chí khóa cứng.
Viên Thừa Chí ngồi xuống, đặt cây đèn cầy giữa hai người, ánh mắt nhìn kỹ Vô Song từ trên xuống dưới, sau đó khẽ gật đầu.
“Hơn hai tháng trước, ngươi chỉ có thể giết chết siêu nhất lưu cao thủ, hai tháng

sau vậy mà có thể chém giết tông sư cường giả, võ lực của ngươi càng ngày càng tiến bộ, đại ca trên trời có thiêng biết nhi tử của hắn đạt đến trình độ này cũng có thể ngậm cười nơi chín suối".

"Ta đã gặp qua Cơ, những việc ngươi làm trong Tu La Thí Luyện thực sự rất tốt, cho dù ta không thấy toàn bộ nhưng cũng có thể thấy được đại khái, cho dù là ta đặt mình vào trường hợp đó cũng không cách nào làm được như ngươi chỉ là ngươi từ đầu đến cuối thiếu đi một thứ".

"Trên đời có 2 kẻ người lãnh đạo, kẻ đầu tiên được gọi là anh hùng, anh hùng trong mắt thiên hạ là người dẫn đầu thuộc hạ của mình, là người anh dung thiện chiến, là người có thể vì những người bên dưới gánh cả bầu trời, đây là anh hùng".

"Loại người lãnh đạo thứ 2 gọi là kiêu hùng, kiêu hùng không vì thuộc hạ gánh cả bầu trời, kiêu hùng liền khiến người khác vì hắn gánh lấy trách nhiệm này, đây là kiêu hùng".

"Khác biệt lớn nhất của hai loại người này chính là việc, anh hùng thì chết sớm, kiêu hùng lại có thể sống thọ. Anh hùng được hưởng hết tiếng thơm của thiên hạ còn kiêu hùng nếu không thể đi đến một bước cuối cùng, có lẽ chỉ còn là tiểu nhân. Anh hùng là mục tiêu để kẻ khác ám toán còn kiêu hùng lại là kẻ ám toán người khác".

"Ta hay bất cứ ai trên đời này cũng không có quyền chọn con đường cho ngươi, anh hùng cũng được mà kiêu hùng cũng thế, ta vốn không muốn xuất hiện ở đây thuyết giáo ngươi bất quá lần này ta không thể không xuất hiện chỉ bởi ngươi quá ấu trĩ".

" Năm đó phụ thân ngươi Lệ Thương Thiên cũng là đại ca của ta có nói, cuộc đời mỗi người là một hành trình dài đi tìm kho báu, chỉ khi nắm được 4 báu vật của đời người mới có thể đủ vốn liếng bắt đầu, bắt đầu chinh phục mụ tiêu của đời người, chấp niệm của đời người. Hôm nay ta thay phụ thân ngươi dạy ngươi về 4 báu vật đời người".

"Báu vật thứ nhất gọi là 'thứ gì đó cũ'. Cuộc đời luôn có hai mặt, bất cứ việc gì cũng tồn tại hai mặt, để nhận biết được hai mặt này cần phải có thứ cũ kỹ này, thực lực cường đại cộng thêm chiến thắng có thể chui rèn chiến ý, có thể tăng cường tự tin của một người nhưng cũng chính vì thế lại mài đi sự cẩn thận của một người, lằn ranh giữa tự tin cùng tự kiêu vốn chỉ là một sợi chỉ mỏng".

"Thế gian này chưa bao giờ là màu hồng, lại càng không có cái gọi là màu xám, đứng giữa trắng và đen liền là xám?, đây chính là sự hão huyền. Trên đời này chỉ có trắng cùng đen chỉ là con người không phải lúc nào cũng trắng, cũng không phải lúc nào cũng đen mà thôi, khi người ta phải lựa chọn liền sẽ là màu xám, khi chọn xong thì hoặc là trắng, hoặc là đen, sẽ không có màu thứ hai. Đời người cũng vậy chỉ có trắng cùng đen, ẩn trong ánh sáng vẫn luôn có bóng tối, trong

bóng tối lại luôn có ánh sáng, ngươi không có cách nào và cũng không thể nào một đời bất bại”.
“Ngươi hiểu lần này ngươi sai lầm ở đâu?”.
Khi Viên Thừa Chí nhìn Vô Song, ánh mắt của hắn không giống một tiền bối cao nhân, ánh mắt của hắn lúc này trong suốt đồng thời bình tĩnh đến lạ, hắn nhìn Vô Song như nhìn một người cùng thế hệ, một người bạn vậy.
Đối với Viên Thừa Chí lúc này, Vô Song vừa có cảm kích, lại vừa bội phục, đây chính là tiền bối đi trước, đây là một mặt khác của Xà Vương.
“Vãn bối biết, lần này tiến vào hắc ngục là ta bị người khác ám toán, từ vừa mới bắt đầu tiến vào Thiên Ý Thành vãn bối đã trở thành tâm điểm của sự chú ý nhưng nếu phải chọn ra kẻ đủ quyền lực làm một việc này, đủ để khiến một trưởng lão vì hắn xuất thủ, đủ để móc nối cùng chấp pháp đội, người này chỉ có thể đến từ Thành Tây”.
“Chỉ là vãn bối cảm thấy nếu được chọn lại, vãn bối vẫn sẽ đi theo con đường này, ít nhất từ khi bước vào Thiên Ý Thành, vãn bối đã muốn trở thành tâm điểm của sự chú ý, có lẽ... có lẽ vãn bối hiện nay chọn đi theo chủ nghĩa anh hùng mà tiền bối nói đi”.
Nói xong câu này, Vô Song thở dài, hắn không thích làm anh hùng bởi như Viên Thừa Chí nói, anh hùng thường chết sớm nhưng lần này hắn đúng là trở thành anh hùng, trở thành người vì người khác gánh vác trọng trách.
Đáp lại một câu nói của Vô Song, Viên Thừa Chí chỉ lạnh lùng lên tiếng.
“Sai, mười phần sai”.
“Ngươi không hợp cách, ngươi nên nói nếu được làm lại, ngươi sẽ làm tốt hơn chứ không phải là nói ngươi sẽ vẫn làm như vậy, ta đã nói anh hùng cùng kiêu hùng không quan trọng, tiểu nhân đi đến cuối cùng sẽ là kiêu hùng còn anh hùng? chỉ cần anh hùng đi đến cuối cùng, cũng sẽ trở thành kiêu hùng”.
“ Thứ gì đó cũ trong miệng cha ngươi gọi là nhận thức, nhận thức chỉ đến từ những việc mà ngươi trải qua, từ những thông tin mà ngươi nhận được vì vậy nó cũ. Ngươi thiếu chính là nhận thức, ngươi tiến vào Thiên Ý Thành thì ngươi phải biết Thiên Ý Thành có luật lệ của Thiên Ý Thành, chính vì có luật lệ nên bất cứ kẻ nào muốn chơi xấu ngươi, muốn xử lý ngươi cũng sẽ nhắm vào luật lệ “.
“Kẻ nắm rõ nhất luật lệ của thế giới này liền là kẻ sống lâu nhất hoặc ít nhất là kẻ có cuộc sống dễ chịu nhất, nếu ta thay vào vị trí của ngươi, khi tiến vào Thiên Ý Thành ta chắc chắn làm tốt hơn ngươi”.
“Đầu tiên, khi mà ngươi đã quyết định che cho toàn bộ những tân sinh năm nay đến Thiên Ý Thành cùng ngươi thì ngươi phải hiểu rằng ngươi không đủ lực che chắn cho bọn họ, chỉ là một cái Thượng Quan Thần mà thôi cũng đã khiến ngươi chật vật vô cùng, một cái ô đến cả che mưa che gió cho mình còn làm không nổi, lấy sức đâu che cho người khác?. Nếu ta là ngươi, ta sẽ đi tìm một cái ô lớn hơn

nữa”.
“Bất cứ khi làm việc gì, cũng cần một chỗ dựa, con người có thể bắt đầu từ hai bàn tay trắng nhưng không có ai đi đến thành công mà trong tay không có gì, với thiên phú cùng ngộ tĩnh của ngươi, chỉ cần tiếp tục ở lại Cùng Kỳ Điện vài ngày đến khi trưởng lão của Thiên Ý Thành đến thu đệ tử thì tuyệt đối không có việc xảy ra ở Hồng Tước Lâu”.
“Con người cũng giống như loài chim vậy, chưa đủ lông đủ cánh thì phải cần chỗ trú, phải cần chỗ che chở, chỉ có khi lông cánh đã đủ, hùng ưng mới bay lượn trên bầu trời “.
....
Vô Song chỉ im lặng nghe Viên Thừa Chí giảng dạy, hắn cảm thấy Xà Vương đang muốn dạy hắn, cách để tồn tại trong thế giới này, thậm chí là muốn dạy Vô Song, cách để trở thành một kẻ đứng đầu hợp cách.
Từ trước đến nay Vô Song chỉ độc thân một mình nhưng ở Thiên Ý Thành thì khác, hắn không có một mình, hắn có tổ đội đầu tiên của chính mình, hắn có đồng đội đầu tiên của chính mình.
Hắn có lẽ sai rồi, ít nhất trên đời này có những việc sức một người làm không nổi, Vô Song quá cứng, hắn như một thanh kiếm chỉ có cương mà không có nhu, so với những thượng vị giả những kẻ quyền cao chức trọng trên thế giới này, Vô Song còn kém nhiều lắm.
“Tiền bối, người rất hiểu phụ thân ta?”.
Viên Thừa Chí nghe Vô Song hỏi vậy, lần đầu tiên bật cười, tiếng cười của hắn rất lớn nhưng ẩn ẩn trong tiếng cười lại có một cỗ bi thương.
“Xin lỗi, thật sự là ta nói nhảm quá nhiều, ta vốn đến đây chỉ muốn dạy bảo ngươi một chút, dạy ngươi làm thế nào bắt đầu con đường của thượng vị giả bất quá ta lại nói quá lan man rồi”.
“Ngươi có lẽ không biết, khi gặp ngươi, khi nói chuyện với ngươi lại làm ta nhớ tới phụ thân ngươi, đại ca... là một kẻ thích dùng miệng lưỡi giảng nghĩa khí, phụ thân ngươi là đại ca của ta, hắn là người Tây Vực bất quá lại yêu thích lịch sử quân sự của trung nguyên chúng ta, hắn yêu thích một tác phẩm gọi là Tam Quốc Chí”.
“Năm đó đại ca nói chúng ta kết bái huynh đệ, hắn còn cố tình cùng chúng ta kết nghĩa bên trong vườn đào, hắn thật sự... rất thích vẽ chuyện. Năm đó hắn là đại ca, ta là tam đệ, năm đó hắn cũng ở trước mặt ta thuyết giáo nguyên một tràng đạo lý”.
Vô Song lại tiếp tục im lặng, lần này hắn thật sự không muốn xen vào dòng cảm xúc của Viên Thừa Chí, hắn chỉ có một thắc mắc, nếu phụ thân hắn là đại ca, Viên Thừa Chí là tam đệ vậy nhị đệ là ai?. Đáng tiếc khi Viên Thừa Chí không nói, không ai trong thiên hạ này biết người đứng thứ 2 trong 3 người là ai.

Tiếp theo chỉ thấy Viên Thừa Chí ngửa cổ lên, ánh mắt hơi hơi nhắm lại.
“Đã miên man liền miên man một lần cuối đi, phụ thân ngươi từng nói với ta, hắn cần đi tìm 4 báu vật, 4 báu vật đại diện cho hành trang của đời người, hắn rốt cuộc cũng đã tìm thấy, hắn rốt cuộc đã có một cuộc đời vàng son, trở thành Thiên Vương của toàn bộ tây vực, đáng tiếc đại ca vẫn không đi hết con đường của mình được “.
“Hôm nay, ta thay mặt đại ca ta cũng là phụ thân ngươi, đến giao cho ngươi tấm bản đồ kho báu, bản đồ về 4 báu vật của đời người”.
“Bốn báu vật của đời người bao gồm Thứ Gì Đó Cũ – Thứ Gì Đó Mới – Thứ Gì Đó Vay Mượn cùng Thứ Gì Đó Màu Xanh”.
“Thứ Gì Đó Cũ chính là nhận thức, như ta đã nói, thứ này bất cứ ai cũng có thể có được nhưng có đủ hay không lại là việc khác, ngày hôm nay ngươi nhận bài học đầu tiên của nhận thức, vì vậy ta sẽ tặng ngươi báu vật đầu tiên”.
Viên Thừa Chí nói xong, từ trong ngực áo lấy ra một vật, vậy này... căn bản không phải là bất cứ báu vật gì, đây là một miếng gỗ chỉ lớn bằng bàn tay, một miếng gỗ với lớp sơn màu xanh.
“Không liên quan người khác nghĩ thế nào, chỉ cần ngươi thấy quý thì nó sẽ quý, chỉ cần ngươi coi nó là báu vật, thì đây sẽ là báu vật”.
“Đây là một mẩu gỗ, lấy trên biển hiệu của Hồng Tước Lâu, giữ lấy nó cho bài học đầu tiên của ngươi, cũng là báu vật đầu tiên của ngươi”.
“Báu vật đầu tiên, ta thay mặt phụ thân ngươi giao phó cho ngươi, ta... thúc thúc cũng thật sự hy vọng ngươi có thể tìm được 3 báu vật còn lại, báu vật của chính ngươi, khi đó ngươi có thể đi trên con đường của riêng mình rồi, khi đó có lẽ cũng là lúc ngươi trưởng thành”.
Vô Song trong ánh mắt không có thất vọng chỉ có bình tĩnh.
Hắn đưa bàn tay ra cung kính nhận lấy báu vật này, bài học đầu tiên khi đặt chân đến Thiên Ý Thành, hắn nhớ kỹ.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 55

Người về từ cõi chết (1)

Ngày hôm nay Xà Vương cũng không phải chỉ đến dạy Vô Song về đạo lý.
Xà Vương hôm nay chính là người đầu tiên chính thức gửi gắm con đường của Thiên Vương năm đó cho Vô Song, hắn muốn thay Thiên Vương, dạy Vô Song làm người, đây là việc một tam đệ như hắn phải làm.
Đại ca ngã xuống, việc còn lại liền để cho Xà Vương cũng như người ta nói, ‘ sảy cha còn chú sảy mẹ bú dì”.
Viên Thừa Chí coi Thiên Vương như anh trai, hắn cũng có thể coi là chú của Vô Song.
Thiên Ý Thành có thể dạy cho Vô Song rất nhiều thứ nhưng không hẳn là Vô Song bắt buộc phải đến Thiên Ý Thành.
Ví dụ đơn giản, nếu muốn Vô Song thành người nhanh nhất cứ đẩy Vô Song đến bắc phương cùng người Mông Cổ chiến đấu, chỉ cần ở cái địa ngục phương bắc kia vài năm, Vô Song tuyệt đối có thể đủ cứng cáp bước đi.
Nếu bảo Vô Song muốn học võ công thì sao?, đầu tiên Vô Song còn Đại Bi Phú chưa đụng đến, còn Tiên Thiên Quỳ Hoa Bảo Điển, còn cả Tịch Tà Kiếm Phổ, Vô Song có quá nhiều võ công chưa học hắn cần gì phải đến tận Vương Bản Sơn để hối đoái công pháp? hơn nữa nếu thật sự muốn học võ công hay công pháp bản thân Vô Song nên đi Tu Di Sơn một chuyến, võ công của Tiêu Dao Phái mê người hơn nhiều.
Mục Nhân Thanh nhất định mang Vô Song đến Thiên Ý Thành chính vì Viên Thừa Chí.
Viên Thừa Chí là hộ pháp của Thiên Ý Thành, hắn cho dù chưa bao giờ quan tâm đến an nguy của Thiên Ý Thành nhưng Viên Thừa Chí đúng là vẫn luôn kế thừa di nguyện của Kim Xà Lang Quân – Hạ Tuyết Nghi, hắn vẫn là Xà Vương của Thiên Ý Thành.
Thân là hộ pháp của Thiên Ý Thành, Viên Thừa Chí biết được những việc không phải ai cũng biết, ít nhất toàn bộ võ lâm trung nguyên, chỉ có vèn vẹn 10 người biết được bí mật của Thiên Ý Thành, cho dù triều đình Đại Thanh cũng không hề hay biết.
Mục đích thật sự mà Mục Nhân Thanh muốn Vô Song ra nhập Thiên Ý Thành chính là vì Viên Thừa Chí nhờ vả, Viên Thừa Chí lần này đến hắc ngục chủ yếu là muốn đưa Vô Song đến nhìn ‘mặt tối của thế giới’.
....
Vô Song cũng không hiểu Viên Thừa Chí đang nghĩ gì, trong hắc ngục tối đen

như mực này ngoại trừ ánh sáng từ cây đèn cầy kia ra, toàn bộ nhận thức chỉ đến từ cảm giác.
Vô Song sau khi nhận mảnh gỗ trong tay Viên Thừa Chí, hắn liền cảm giác không khí trong hắc ngục có gì đó không đúng, một cảm giác rét lạnh thấu xương xuất hiện, cho dù Vô Song là Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, cái lạnh này dĩ nhiên khiến Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song không cách nào chịu đựng nổi.
Trong bóng đêm của hắc ngục cho dù rất mơ hồ nhưng Vô Song vẫn có thể cảm thấy, sự xuất hiện của người thứ 3 này, Vô Song vẫn có thể cảm thấy cái lạnh kinh khủng khiếp kia đến từ người này.
Quả nhiên một giọng nói vang lên, giọng nói cũng làm cho người ta cảm giác rét lạnh tận xương.
“Thừa Chí, là tiểu tử này sao?”.
Đây tuyệt đối là ngữ khí trưởng bối nói với vãn bối chỉ là giọng nói kia ngoại trừ rét lạnh thì quá mức trẻ trung.
Viên Thừa Chí lần này đứng lên hai tay ôm quyền khẽ cúi đầu với kẻ thần bí mới xuất hiện này.
“Vâng, là tiểu tử này, không biết... hắn có tư cách hay không?”.
Vô Song lại một lần nữa phải giật mình, Viên Thừa Chí là cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt, người làm tiền bối của hắn không ít ví dụ đám người Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái đều sẽ được coi là tiền bối của Viên Thừa Chí tuy nhiên người khiến Viên Thừa Chí phải cúi đầu nói ra hai chữ ‘tiền bối’ thì thực sự có chút đáng sợ.
Người này chỉ sợ... là ngũ đế cường giả, ít nhất đây là suy nghĩ của Vô Song lúc này.
Người thần bí kia hướng ánh mắt về phía Vô Song, ánh mắt của hắn khi lướt qua người Vô Song cho Vô Song cảm giác run lên cầm cập, ánh mắt làm Vô Song thấy lạnh cả sống lưng. Đây rốt cuộc là ai?, trên đời lại có cường giả tu luyện âm hàn lực lượng kinh khủng như vậy?.
Không khí trong Hắc Ngục trở nên cực kỳ im ắng, chỉ đến khi người kia lên tiếng, mới làm cả Viên Thừa Chí cùng Vô Song thở phào.
Viên Thừa Chí là đang mong đợi còn Vô Song rõ ràng là đang cảm thấy nhẹ nhõm, chí ít khi người kia thu ánh mắt lại, Vô Song mới có thể cảm thấy tự nhiên hơn một chút.
“Tuổi tác không lớn, đả thông 3 mạch trong Âm Dương Cực Băng, nắm giữ Tiên Thiên Chí Âm Thể đồng thời... có mùi giống tên khốn kia, ngoại trừ mùi khiến ta không thích còn lại đều đủ yêu cầu, bất quá nếu là mấy ngày trước hắn xuất hiện lão phu còn có vài phần hứng thú, đáng tiếc hắn đến muộn rồi”.
Viên Thừa Chí nghe vậy lập tức giật mình, nói về thiên phú của Vô Song bản

thân Viên Thừa Chí dám vỗ ngực tin tưởng Vô Song không thua ai, về phần chiến lực của Vô Song thì lại càng không cần nói, theo hiểu biết của Viên Thừa Chí về nơi đó, trên đời này không có nhân tuyển nào thích hợp hơn Vô Song mới đúng.
Người thần bí kia như hiểu được sự nghi hoặc trong lòng Viên Thừa Chí, giọng nói của hắn vang lên.
“Ta không thích tên khốn kia, mùi của hắn không ra sao cả nhưng trong vài ngày ngắn ngủi, đây là lần thứ 3 ta ngửi thấy cái mùi khiến ta bực mình này, trước tiểu tử này còn có 2 người nữa “.
“Đông Phương tiểu tử.... mấy ngày trước có mang một nữ nhân tiến vào Thiên Ý Thành, nữ nhân này thiên phú cực kỳ đáng sợ, đáng sợ đến lão phu đời này còn chưa từng thấy, tiểu tử kia rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ “.
“Tất nhiên ngươi có thể vì hắn kiếm thêm 2 tấm lệnh bài hộ pháp hoặc cho hắn đi từ ngoài vào trong, cái này là tùy ngươi chọn lựa”.
Viên Thừa Chí lần này ánh mắt liền trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, sau đó quay đầu lại nhìn Vô Song ở sau lưng, đầu hơi hơi gật.
“Hai tấm lệnh bài hộ pháp bản thân vãn bối đúng là không đủ sức tìm ra có điều với thực lực của đứa bé này, đi từ bên ngoài vào trong cũng không có gì không được”.
Người thần bí thản nhiên gật đầu, cũng không nói thêm bất cứ cái gì, thân hình rất nhanh biến mất, cách ông ta biến mất như cách ông ta xuất hiện vậy, căn bản không ai phát hiện ra, chỉ biết nhiệt độ trong Hắc Ngục dần dần trở lại bình thường mà thôi.
Vô Song không hiểu trước mặt hắn là cái gì, hắn căn bản không cách nào hiểu được cuộc đối thoại của Viên Thừa Chí cùng người thần bí kia, chỉ có duy nhất một việc làm Vô Song để ý mà thôi.
Hắn có thể nghe được vài điều một câu nói đó là ‘mùi khó chịu’.
Vô Song biết Đông Phương Bạch là ai, đại danh đỉnh đỉnh Đông Phương Bất Bại bản thân Vô Song sao lại không biết?.
Nếu nói về điểm giống nhau duy nhất của Vô Song cùng Đông Phương Bạch thì chỉ có thể là công thể của hai người, cả hai đều luyện Quỳ Hoa Bảo Điển vì vậy mà có ‘mùi’ giống nhau.
Tất nhiên nếu theo loại suy nghĩ này, Ngụy Trung Hiền cũng sẽ có mùi giống Vô Song cùng Đông Phương Bạch dù sao cả 3 người tu luyện cùng một loại công thể, bản thân Vô Song cũng nghĩ thiên hạ này chỉ có 3 người tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng hắn thực sự không thể tưởng tượng được, có người thứ 4 cũng tu luyện loại võ công này, hơn nữa.... còn là nữ nhân.
Nữ nhân có thể tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, nghĩ đến một việc này chính Vô Song cũng phải cam bái hạ phong mà cúi đầu.

Hắn hiểu được tại sao người thần bí kia lại nói Vô Song thua kém nàng, về mặt thiên phú đúng là Vô Song không cách nào địch nổi nữ nhân kia.
Cách duy nhất để một nữ nhân tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chính là nàng sở hữu thể chất trong truyền thuyết – Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể.
Không cần tự cung cũng có thể tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, lấy thân nữ nhân ra luyện Quỳ Hoa, trừ loại thể chất này ra căn bản không còn thể chất nào khác.
Vô Song không biết loại thể chất này có thêm công dụng nào khác không nhưng chỉ riêng việc bỏ qua toàn bộ quy tắc của võ học, bỏ qua toàn bộ điều kiện của võ học cho phép chủ nhân có thể luyện bất cứ loại võ công nào trong thiên hạ thì đã quá đủ để dành tặng hai chữ ‘truyền thuyết’.
Thua một nữ nhân như vậy không có gì đáng xấu hổ, cái làm Vô Song quan tâm hơn là... nữ nhân này trông thế nào?, hắn thật sự tò mò về nàng, thật sự muốn biết chủ nhân loại thể chất trong truyền thuyết này rốt cuộc là nhân vật bậc nào?.
Theo hiểu biết của Vô Song, trong truyện Kim Dung có rất nhiều nữ nhân mạnh mẽ, rất nhiều nữ nhân lợi hại nhưng để làm hắn liên tưởng đến Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể thì không có một ai.
Nàng... rốt cuộc là ai?.
....
Những ngày tiếp theo, Thiên Ý Thành tuyệt đối không yên tĩnh, phải nói là toàn bộ Thiên ý Thành đều bị rung động.
Sự việc Vô Song cùng Thượng Quan Thần đại chiến tại Hồng Tước Lâu khiến vô số người cảm thấy kinh ngạc không thôi, đương nhiên ở một nơi cổ vũ giải quyết mọi việc bằng vũ lực như Thiên Ý Thành mà nói thì đây cũng không phải việc xa lạ gì, đánh nhau mà thôi ngày nào chẳng có?.
Điều đáng nói là Vô Song chiến thắng, Vô Song thân là tân sinh của Thiên Ý Thành lại đánh bại cao thủ xếp thứ 13 tại Huyền Bảng, cái tin tức này một khi truyền đi căn bản không ai tin được, nếu không phải có rất nhiều tận mắt chứng kiến thì còn tưởng đây là câu chuyện cười không hơn không kém.
Tin này chưa đi qua thì tin khác lại tới, khi nghe đến việc Vô Song cùng Thượng Quan Thần mỗi người phải nộp lên trên 3 vạn cống hiến mới có thể coi là vô tội lại làm rất nhiều người cảm thấy sợ hãi sau đó bắt đầu có vô vàn suy nghĩ khác nhau về Vô Song.
Lo lắng, coi thường, hả hê, nuối tiếc.... loại cảm xúc nào cũng có bởi không ai tin tưởng một tân sinh lại có thể tìm được đủ 3 vạn điểm cống hiến giao nộp lên bên trên.
Tất cả những ai sống trong Thiên Ý Thành đều biết, chỉ cần không trả nổi cống hiến liền tính là tội phạm của Thiên Ý Thành, phải tiến vào hắc ngục sau đó... là hắc địa.
Hắc địa là nơi không có lấy một chút linh khí nào, một mảnh đất mà không ai có

thể tu luyện đồng thời phải liên tục làm việc, liên tục tiến vào mỏ đào khoáng. Ở Hắc Địa càng lâu kinh mạch sẽ càng khô quắt lại, cho dù là thiên tài cũng sẽ trở thành phế tài.
Đây chính sự đáng sợ của Hắc Địa.
Không có bất cứ thiên tài của Thiên Ý Thành muốn tiến vào Hắc Địa bởi chỉ cần ở đây 3 tháng kinh mạch liền tổn thương, ở đây nửa năm kinh mạch bắt đầu xuất hiện dấu hiệu héo rút, ở đây một năm kinh mạch sẽ khô quắt lại, nếu ở đây hai năm chỉ sợ đan điền cũng không có cách nào tiếp tục tụ khí.
Bản thân Vô Song mang theo khoản nợ 3 vạn cống hiến, hắn ít nhất phải ở trong Hắc Địa 3 năm, 3 năm bên trong Hắc Địa bị nơi chết tiệt đó hành hạ, thiên tai bao nhiêu cũng là phế tài không hơn không kém.
Tất nhiên sẽ có rất nhiều người không muốn Vô Song tiến vào Hắc Địa, nghe đồn trong thời gian 3 ngày tại Hắc Ngục, có đến 4 vị trưởng lão chấp nhận đến trả số nợ này cho Vô Song, chỉ cần hắn chấp nhận trở thành hạch tâm đệ tử của 4 vị trưởng lão này khoản nợ kia liền không cánh mà bay bất quá làm người ta giận sôi là kẻ gọi là ‘Phong’ kia căn bản không hề đồng ý với bất cứ ai.
Vị đệ nhất tân sinh của Thiên Ý Thành dĩ nhiên không cần ai trả nợ lại càng không muốn trả nợ, hắn... muốn vào Hắc Địa.
Sự việc này chính thức bắt đầu cho một câu chuyện cười tại Thiên Ý Thành.
Chuyện kể về một thiên tài tóc trắng, là thiên tài đáng sợ nhất mà lịch sử Thiên Ý Thành ghi lại bất quá lại quá mức không biết điều, quá mức cố chấp, từ đó trở thành một cái phế vật không hơn không kém.
Sự tồn tại của Vô Song như viên sao băng giữa trời, vụt sáng rồi cũng vụt tắt, không hơn không kém.
Ngày thứ 3 kể từ sự việc Hồng Tước Lâu, Vô Song chính thức bị đầy đến Hắc Địa, thời gian chịu phạt là 3 năm.
....
Người bên ngoài nói gì không ai để ý dù sao mỗi người một ý, ai rảnh mà quan tâm?.
Người trong cuộc nói gì không ai biết bởi bọn họ... không có nói.
....
Tất nhiên mọi chuyện cũng không đơn giản như mấy câu chuyện ngoài đường phố kia, sự việc của Vô Song khiến rất nhiều người không thể ngồi im.
Ngay sáng hôm sau sự kiện Hồng Tước Lâu, tại Cùng Kỳ Điện, tại nơi dành cho phàm cấp đệ tử, Hồ Phỉ gặp một nhân vật thần bí.
Khi không có Vô Song ở đây thì Hồ Phỉ liền là người đứng đầu tất cả mọi người, cũng là người mạnh nhất trong những tân sinh hiện nay bất quá Hồ Phỉ hiện nay hoàn toàn bất lực trước người kia.
Hồ Phỉ thật sự là một cái huynh đệ tốt thậm chí rất tốt, một người sẵn sàng chết

vì những ai hắn coi là huynh đệ, hắn là một hảo hán chỉ là so với Vô Song bản thân Hồ Phỉ càng thích hợp làm anh hùng hiệp nghĩa, là đại tướng mở đường, hắn không hề thích hợp trở thành người lãnh đạo.
Hồ Phỉ sống quá cảm tính, quá nghĩa hiệp cũng quá tình cảm, chính vì vậy, hắn nhiều khi chịu thua thiệt bởi người khác, hắn nhiều khi sẽ dẫn bản thân mình cùng đồng đội đi vào chỗ chết, Hồ Phỉ chính là một trong những người mà Vô Song lo lắng nhất.
Không ai tại Thiên Ý Thành biết, Viên Thừa Chí lại đi đến nơi này, hắn đối mặt với Hồ Phỉ đơn giản chỉ cần một tay, hắn dùng một tay đè thân hình của Hồ Phỉ không cách nào nhúc nhích, Hồ Phỉ thậm chí có cảm giác hắn đang bị cả bầu trời đè lên vậy, không thể cử động, cũng không thể kháng cự.
Viên Thừa Chí nhìn Hồ Phỉ, trong ánh mắt có một tia ôn hòa khó gặp.
“Bình tĩnh một chút, Vô Song tiểu tử kia có thứ này đưa cho ngươi “.
Hồ Phỉ không hiểu ngước mắt lên nhìn Viên Thừa Chí, bản thân Hồ Phỉ vốn muốn mang thân thể còn đang bị thương này đi đến Hắc Ngục, hắn thậm chí muốn phá ngục cứu người chỉ là may mắn hắn bị Viên Thừa Chí ngăn lại.
Hồ Phỉ không biết Vô Song là ai, vì vậy hắn ngước nhìn Viên Thừa Chí.
Chỉ thấy Viên Thừa Chí nhẹ nhàng đáp lại.
“Ngươi không phải muốn biết tên tiểu tử đó sao?, hắn gọi là Vô Song”.
Hồ Phỉ nghe vậy, ánh mắt liền co lại sau đó khẽ gật đầu với Viên Thừa Chí.
“Tiền bối... người nói Phong... à là Vô Song, hắn có thứ muốn đưa cho ta?”.
Viên Thừa Chí chỉ đơn giản đưa cho Hồ Phỉ một mảnh giấy không hơn không kém, trong mảnh giấy đó chỉ ghi 3 chữ ‘ngươi quá yếu’.
Hồ Phỉ cầm lấy mảnh giấy này, toàn thân run lên. Đây đúng là câu nói trước khi tiến vào Thiên Ý Thành bản thân Vô Song đã nói với Hồ Phỉ.
Tiếp theo Hồ Phỉ lại càng kinh ngạc hơn khi nghe Viên Thừa Chí lên tiếng.
“Hắn có việc của hắn, hắn đi đến một nơi thích hợp nhất đối với hắn, còn ngươi... ngươi cũng nên tìm một nơi thích hợp nhất với mình, đừng để 3 năm sau gặp lại hắn lại nói – ngươi quá yếu. Nam nhân của Hồ gia mà bị nói như vậy, cực kỳ mất mặt”.
Hồ Phỉ lúc này bình tĩnh hơn rất nhiều, thở dốc ra một hơi cố gắng bình ổn tâm tình.
Hồ Phỉ cảm thấy, lời nói của Viên Thừa Chí cực kỳ lạ lẫm, cứ như cao thủ thần bí trước mặt biết rõ về thân thể của mình vậy, một tay nắm chặt tờ giấy Vô Song để lại, ánh mắt của hắn xuất hiện sự kiên định, dù sao hắn cũng đã hứa với chính bản thân mình, hắn phải tiếp tục mạnh lên, ít nhất hắn cũng phải xứng với thanh đao của Hồ gia.
“Tiền bối, đa tạ người đã thay Vô Song báo tin cho ta, bất quá ta vẫn muốn biết huynh đệ của ta lúc này thế nào, tiền bối có thể cho ta đến Hắc Ngục một lần

không”.
Theo suy nghĩ của Hồ Phỉ, Viên Thừa Chí mạnh như vậy đương nhiên có thể đưa Hồ Phỉ vào Hắc Ngục, hắn muốn xác minh lại Vô Song không có bị sao, đáng tiếc trả lời hắn là một chưởng của Viên Thừa Chí.
Một chưởng này đánh vào người Hồ Phỉ làm hắn lập tức biến sắc bất quá rất nhanh sắc mặt của hắn biến thành kinh hoàng xen lẫn không thể tin.
“Đây là... đây là lộ tuyến vận công của Hồ gia chúng ta, tiền bối... người sao có thể biết”.
Hồ Phỉ chỉ cảm thấy Tử Hà Chân Khí của Viên Thừa Chí chạy dọc cơ thể hắn, hoàn toàn dựa theo lộ tuyến vận công hàng ngày của Hồ Phỉ mà bắt đầu giúp hắn chữa trị ám thương.
“Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Đao là cha ngươi, lần này ta không chỉ đến vì tiểu tử Vô Song kia mà chính là đến để gặp con của cố nhân, bản tọa họ Viên tên Thừa Chí”.
Viên Thừa Chí... cái tên này đối với Hồ Phỉ như sét đánh giữa trời quang.
Nếu là vị ngũ tuyệt cường giả nào khác đến đây báo tên Hồ Phỉ chưa chắc đã biết nhưng Viên Thừa Chí thì Hồ Phỉ tuyệt đối phải biết.
Viên Thừa Chí chính là đại quan cùng triều với ông nội Hồ Phỉ đồng thời năm đó còn là cấp trên trực tiếp của phụ thân hắn – Hồ Nhất Đao.
Viên Thừa Chí năm xưa tay nắm binh quyền, Kim Xà Doanh của hắn đánh cho nhà Minh kinh hồn táng đảm, những năm đó Hồ Nhất Đao chính là đại tướng chưởng khống Kim Xà Doanh, đứng dưới quyền Viên Thừa Chí.
Khi Hồ Phỉ nhìn thấy Kim Xà Lệnh cùng Kim Xà Kiếm của Viên Thừa Chí, hắn lập tức tin.
Hồ Phỉ năm lên 7 tuổi đã mất cả cha lẫn mẹ, hắn sống cùng Bình Tứ Thúc, là Bình Tứ Thúc nuôi hắn lên người, dạy hắn võ công, cũng là Bình Tứ Thúc kể cho hắn về sự tích của phụ thân.
Hồ Phỉ thậm chí trực tiếp muốn quỳ xuống khấu đầu với nhân vật trong truyền thuyết này, trong dân gian địa vị của Xà Vương Viên Thừa Chí cao hơn bất cứ vị ngũ tuyệt nào khác, Hồ Phỉ quỳ xuống cũng là đương nhiên chỉ là hai đầu gối kia thủy chung không thể chạm đất.
Viên Thừa Chỉ chỉ mỉm cười vỗ vai Hồ Phỉ, sắc mặt mang theo vài phần vui vẻ.
“Ta muốn ngươi khấu đầu bất quá không phải khấu đầu như vậy, ta muốn ngươi khấu đầu với tư cách là đệ tử cúi đầu trước lão sư. Ta đến Thiên Ý Thành ngoại trừ Vô Song ra còn là vì ngươi, nam nhân của Hồ gia thì tuyệt đối không được để bất cứ ai coi thường, như Đại Tuyết Sơn sừng sững giữa trời “.
Viên Thừa Chí nói xong, ánh mắt hắn nhẹ nhắm lại, nam nhân Hồ gia quả thực cực kỳ tuyệt vời.
Viên Thừa Chí năm đó được Hồ Bình giúp đỡ rất nhiều hắn mới có ngày hôm

nay, vậy để báo ân tình năm đó của Phi Thiên Hồ Ly, Viên Thừa Chí hắn nhất định sẽ dìu dắt Hồ Phỉ trở thành người kế thừa xứng đáng của Ma Đao.
....
Đã nói về Hồ Phỉ thì có lẽ không thể không nói đến một người nữa, nàng là Thẩm Tương Vân.
Bản thân Tương Vân chưa bao giờ thiếu cống hiến, người khác cảm thấy 3 vạn cống hiến là một con số trên trời nhưng Tương Vân thì không.
Tương Vân là y sư, ở Thiên Ý Thành thậm chí có rất nhiều trưởng lão đối với nàng còn phải mang theo vài phần kính trọng, ở một nơi như Thiên Ý Thành, địa vị của y sư cao đến dọa người.
Tất nhiên y sư trên đời này không hiếm, để nói đến Tương Vân phải nói đến 2 thân phận khác của nàng, nàng là luyện đan sư cùng dược sư.
Tương Vân là người phụ trách linh điền của Thiên Ý Thành đồng thời mỗi tuần nàng đều có thể lấy được một số thảo dược trong hạn định để tiến hành luyện đan, đan dược trong tay Tương Vân nếu bán ra ngoài hắc chị ít thì 600 cống hiến nhiều có khi đến 3000 cống hiến, nàng tuyệt đối là một tiểu phú bà của Thiên Ý Thành, kể cả rất nhiều trưởng lão cũng chưa chắc đã có cống hiến cao như nàng.
Chỉ cần Tương Vân biết việc Vô Song tiến vào hắc ngục nàng chắc chắn sẽ đến đưa hắn ra ngoài bất quá từ khi Vô Song tiến vào Hắc Ngục đến tận bây giờ, Tương Vân vẫn chưa bước ra khỏi cửa một bước.
Nàng hôm nay vẫn xinh đẹp như thường ngày, một thân thanh y thêm mái tóc đen xõa xuống mặc những cơn gió nhẹ thổi qua người, nét đẹp nhẹ dịu mà đầy tự nhiên, nét đẹp cho người khác cảm giác an bình.
Hai tay nắm lấy thành lan can, ánh mắt thủy chung hướng về phía Hắc Ngục, nàng như muốn từ vị trí này nhìn thấy thân ảnh Vô Song vậy.
Phía sau nàng, có tiếng bước chân khẻ vang lên khiến bờ vai Tương Vân hơi run run, nàng quay đầu lại nhìn thân ảnh kia sau đó hơi hơi cúi đầu.
“Tiền bối”.
Người tới là một lão nhân bao phủ hoàn toàn trong màu đen chỉ có mái tóc thuần một màu trắng, đây chính là Thiên Ý Thành đại trưởng lão cũng là người hậu thuẫn cho Tương Vân.
Đại trưởng lão không phải lúc nào cũng ở Thiên Ý Thành chỉ có nửa tháng gần đây vị đại nhân vật này không ngờ lại chưa từng rời khỏi nơi đây.
“Tương Vân, ngươi vẫn suy nghĩ về tiểu tử đó sao”.
Tương Vân nhìn đại trưởng lão rồi thật thà gật đầu.
“Tiền bối, người nói... đại ca sẽ không sao chứ?, Tương Vân nghe nói Hắc Địa cực kỳ đáng sợ”.
Đại trưởng lão chỉ khẽ mỉm cười, một tay xoa đầu Tương Vân như xoa đầu cô cháu gái của chính mình vậy.

“Tương Vân không tin lời lão phu nói sao?, Hắc Địa là cơ duyên của hắn, với người khác là địa ngục nhưng lại có những người sinh ra đã thích hợp với địa ngục thì sao?. Việc của Tương Vân là học luyện đan thật tốt được không?, sau này không khéo vị đại ca của ngươi lại cần đến đan dược của Tương Vân thì sao?. Tiểu tử kia ô dù rất dày, nếu hắn thật sự muốn đi ra đã sớm đi ra, hắn cũng đã quyết định vào Hắc Địa rồi”.
Tương Vân nghe vậy một lần nữa khẽ gật đầu, hai bàn tay nắm chặt lấy ống tay áo, ánh mắt vẫn có chút lưu luyến nhìn vào Hắc Ngục.
Nàng mới gặp Vô Song mà thôi, ông trời lại muốn... muốn nàng rời xa tiểu sư thúc của nàng? chỉ là nàng biết thân là nữ nhân đôi khi phải học... chờ đợi.
Linh Tố tỷ tỷ có thể đợi, nàng tại sao không thể đợi.
....
“Này, mày còn đang ngái ngủ à? tính ngủ bao lâu nữa, dậy đi”.
Chuông điện thoại khẽ vang cùng với bản nhạc chuông thân thuộc, theo thói quen hắn khẽ bắt máy để rồi một giọng nói như gào lên từ phía bên kia vọng lại, Vô Song lờ mờ tỉnh dậy, đầu óc của hắn cảm thấy mơ hồ vô cùng, đầu hắn đau như muốn nứt ra.
Mở mắt, là khung cảnh hoàn toàn khác, hắn cảm thấy trước mặt vừa quen vừa xa lạ.
Ngồi dậy, vươn vai, ngáp thật dài, đầu dây bên kia điện thoại là một giọng nói... vừa lạ nhưng cũng đầy thân quen.
Phải mất một lúc sau, Vô Song mới mở miệng đầy kinh ngạc.
“Kiên?”.
Đầu dây bên kia im lặng một chút sau đó là một chàng sung liên thanh vang lên.
“Tao đã bảo bao lần rồi, nốc ít rượu thôi không nghe, ngày đầu công ty khai trương, tính là mất hình tượng với mấy em nhân viên à?, thay đồ nhanh lên nửa tiếng nữa tao đánh xe đến ”.
Vô Song... à không... Phong mới đúng.
Hai tay di di đầu, hôm qua hắn thật sự uống quá nhiều rượu, uống đến mức chính hắn cũng không rõ mình về nhà bằng cách nào.
Người gọi điện cho hắn là Kiên, một trong số ít những thằng bạn mà Phong quen thậm chí có thể coi là thân thiết, hai người cùng học đại học ở Anh, cùng bên nhau những năm tháng xa xứ, sau đó khi Phong về mở công ty cũng liền mời Kiên đến giúp, đây chính là bộ đôi giám đốc cùng phó giám đốc của công ty.
Phong chậm rãi rời giường, hắn rất cao ít nhất so với một người Việt Nam thì đây là chiều cao trong mơ, 1m85.
Nhìn mình trong gương hắn khẽ mỉm cười, khuôn mặt sắc cạnh đầy nghiêm nghị cùng nam tính, ánh mắt sâu rất đẹp không biết đã hút hồn bao nhiêu cô gái ngoài kia thêm vào cái đầu bù xù như tổ quạ - hậu quả của một đêm mở tiệc khánh

thành công ty lại càng khiến Phong có thêm vài phần phong trần.
Cánh tay phải khẽ đưa lên vuốt tóc, trên cánh tay lộ ra hình ‘xăm’ với những dòng chữ kỳ dị mà không ai hiểu nổi, nhìn vào hình xăm này Phong khẽ nhếch miệng, cái bớt làm hắn tự ti suốt những năm tháng trong mái trường kia bây giờ lại khiến hắn càng thêm nam tính, càng thêm mị lực.
Nửa người trên không mặc đồ, vươn tay ra cố gắng tìm kiếm một cái áo sơ mi, tự ngắm mình trong gương là một thân thể đầy dụ hoặc, là những múi cơ săn chắc, là làn da đầy khỏe mạnh cùng chiều cao lý tưởng.
Tự thưởng cho mình một lời khen, miệng khẽ huýt sáo theo một điệu nhạc cổ điển đầy trữ tình.
Nguyễn Vũ Phong – nam 30 tuổi có bằng thạc sỹ kinh tế tại Anh, nói được 4 ngoại ngữ đồng thời ngày hôm qua, công ty của hắn chính thức được thành lập, một công ty truyền thông giải trí, cho dù xét thế nào hắn cũng là một nam nhân thành đạt.
Đối với chính bản thân Phong mà nói, hôm nay là một ngày đáng mong đợi, sau khi sửa soạn xong một tay cầm lấy điện thoại xem giờ để rồi ánh mắt co rụt lại.
Hôm nay là ngày 9/7.
Sinh nhật của hắn là ngày 8/7.
Hắn năm nay bước vào tuổi 31... chỉ là....
....
Vùng dậy, thân thể ướt đẫm mồ hôi, miệng thở dốc không ngừng, cả người run lên.
Bên cạnh lại có một giọng nói vang lên có điều giọng nói này chẳng vui vẻ chút nào, đây tất nhiên không phải là giọng điện thoại của Kiên mà là giọng nói ngay sát của một cái nữ nhân, nàng họ Hoắc tên Thanh Đồng.
“Này sao thế? đừng nói chưa tiến vào Hắc Địa đã sợ vỡ mật?, nếu như thế ta liền đá ngươi xuống xe”.
Hoắc Thanh Đồng mở mắt ra lườm Vô Song một cái, nàng thực sự cảm thấy tương đối chướng mắt với Vô Song lúc này, nàng ghét nam nhân yếu đuối, Vô Song hiện nay trước mặt nàng liền được gắn cho hai chữ yếu đuối.
Hoắc Thanh Đồng nghĩ gì, Vô Song không quan tâm, cái Vô Song quan tâm là ký ức kia của hắn.
Hắn đã đúng, hắn... không phải xuyên không ngay trong cái đêm sinh nhật năm 30 tuổi kia... ký ức của hắn rõ ràng bị bôi đen.
Rốt cuộc là tại sao Vô Song xuyên không?.
Tiếp theo Vô Song lại càng rùng mình hơn, trên tay phải của hắn không biết từ lúc nào cái bớt kia lại xuất hiện.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 56

Người về từ cõi chết (2)

Màn đêm buông xuống, chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, chiếc xe ngựa này tuyệt đối không thoải mái gì lại càng không xa hoa, ít nhất nằm ở bên trong không có chút cảm giác êm ái nào cả, bên trong xe cả Hoắc Thanh Đồng cùng Vô Song đều có thể cảm nhận được độ xóc của con đường.

Diện tích bên trong xe cũng không lớn tính ra chỉ vừa vặn cho khoảng 3 người ngồi, nếu thêm chút hành lý cùng quần áo thì chỉ sợ 2 người cũng đã làm thành xe chật kín.

Trong màn đêm lúc này Hoắc Thanh Đồng nhìn chằm chằm vào Vô Song, vẻ mặt của nàng không hề thoải mái cho lắm, dù sao phải rất khó khăn nàng mới có thể tiến vào giấc ngủ vậy mà không ngờ Vô Song dám đánh thức nàng?.

Về phần Vô Song, hắn tuyệt đối không có để ý Hoắc Thanh Đồng nghĩ gì về mình, cái duy nhất để Vô Song để ý là tình trạng của chính mình, vết bớt tưởng như đã biến mất từ không biết bao nhiêu năm nay lại một lần nữa hiện về.

Cái làm Vô Song sợ hãi nhất chính là cái vết bớt này bám theo hắn đến tận đây, đây rõ ràng không phải là cơ thể của Vô Song ở kiếp trước, hắn đã sống lại một kiếp, một hình hài khác, một thân phận khác, vì cái gì vết bớt vẫn quay về?.

Trong chiếc xe ngựa nhỏ kia, thậm chí đây là lần đầu tiên Vô Song hoài nghi về vết bớt này, phải chăng Vô Song xuyên không cũng là vì nó? hoặc ít nhất cũng liên quan đến nó?.

Vết bớt sinh ra khi Vô Song sinh ra, phải chăng khi hắn sinh ra cũng đã là một sự sắp đặt?, nếu vết bớt này là đặc biệt vậy chẳng nhẽ hắn... cũng là đặc biệt.

Ở hậu thế không thiếu những câu truyện viễn tưởng, không thiếu nhưng bộ phim căn bản không bao giờ tồn tại, hắn chưa bao giờ từng đặt bản thân mình vào trong loại trường hợp này cũng chưa từng nghĩ mình là người đặc biệt.

Cuối cùng là giấc mơ kia, Vô Song cảm thấy trong đầu mình chỉ là một mớ bòng bong, hắn không thể suy nghĩ được bất cứ thứ gì, miệng lưỡi khô khốc, cổ họng đắng chát, sống lưng xuất hiện mồ hôi lạnh, hắn nhận ra... Hắc Địa ẩn dấu một thứ gì đó, có một thứ gì đó đang đợi hắn.

Trước khi tiến vào địa phận Hắc Địa, Vô Song căn bản chưa từng gặp phải việc tương tự hơn nữa vết bớt cũng không có hiện lên, chỉ khi tiến vào Hắc Địa hắn mới gặp phải giấc mơ kia, vết bớt ở bên hắn suốt 30 năm của cuộc đời mới một lần nữa quay về.

Bàn tay trái run rẩy chạm vào tay phảm, trên làn da của Vô Song vẫn trắng mịn lạ thường nhưng chính vì thế mà vết bớt càng thêm nổi bật, thứ này cứ như sinh

ra đã là một thể với Vô Song vậy, không hề có dấu hiệu lồi hay lõm của một vết bớt lại càng sẽ không phải là hình xăm khắc lên.
Cố gắng giữ bình tĩnh, Vô Song nhìn qua cửa sổ xe ngựa ngoại trời vẫn tối đen như mực, nhưng hắn có thể cảm thấy sâu bên trong hắc địa, có gì đó đang kêu gọi hắn, đang thúc dục hắn.
....
Hắc Địa được coi là nơi đáng sợ nhất của Vương Bản Sơn, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ hoặc thân mang trọng tối thì tuyệt đối sẽ không có ai tiến vào Hắc Địa.
Đây là một mỏ khoáng khổng lồ nằm bên trong Vương Bản Sơn, một mỏ hắc thiết với trữ lượng lớn đến đáng sợ, ít nhất từ khi nó được phát hiện ra đến bây giờ sản lượng hắc thiết khai thác được chưa bao giờ giảm, Hắc Địa đã tồn tại ở Vương Bản Sơn ít nhất trong 20 năm, tất nhiên có thể càng lâu hơn, ai có thể biết được?.
Cái tên của Hắc Địa bắt đầu từ màu sắc của khu vực này, không rõ có phải vì mỏ hắc thiết khổng lồ ở đây hay không mà toàn bộ mặt đất chỉ có tuần một màu đen, một màu đen của sự chết chóc, của bóng đêm vô tận, cái màu đen này khiến rất nhiều người cảm thấy Hắc Địa là dấu hiệu của tà ma.
Vùng đất này quả thật rất kỳ dị, Hắc Địa không có linh khí tồn tại, người tiến vào Hắc Địa cho dù thử bất cứ cách nào cũng không thể tập trung thiên địa linh khí lại, không cách nào dẫn thiên địa linh khí nhập thân, nội lực bên trong cơ thể chỉ cần sử dụng liền không có cách nào bổ sung lại càng không có cách nào tu luyện.
Bất kể là nhất lưu cao thủ, tông sư, đại tông sư hay thậm chí là ngũ tuyệt đều không có cách nào cảm nhận thiên địa linh lực tại nơi đây, đây hoàn toàn là một vùng đất chết với võ giả.
Thông thường mà nói thiên địa linh lực nằm ngay bên trong không khí mà hằng ngày chúng ta hít thở, căn bản không thể nào phân tách ra được, không cách nào nhận ra được đâu là linh khí để tu luyện đâu là không khí để hít thở vì vậy toàn bộ thế giới này đều không nhắc đến không khí, chỉ nhắc đến thiên địa linh khí bất quá Hắc Địa là một trường hợp đặc biệt.
Đây là nơi duy nhất không có linh khí, chỉ có không khí để hít thở đồng thời bên trong Hắc Địa còn có một loại từ trường lực lượng cực kỳ đáng sợ, nó khiến cho đất của hắc địa vô cùng cứng, cứng hơn loại đất đá bình thường ít nhất gấp 4 lần đồng thời cũng làm cho trọng lực tại hắc địa phi thường đáng sợ, 'lực hút' của nơi đây lớn gấp 2 lần ở bên ngoài.
Không biết ma quỷ có tồn tại hay không nhưng rất nhiều người tại Vương Bản Sơn đều có một loại nhận thức chung đó là... nếu ma quỷ có tồn tại bọn chúng phải tồn tại bên trong Hắc Địa.

Vương Bản Sơn không phải chỉ có 9 đỉnh núi, Vương Bản Sơn có tổng cộng 10 đỉnh núi.
Đỉnh núi thứ 10 nằm ngay sát Bắc Thành, chỉ cần đi qua Bắc Môn liền sẽ tiến về nơi này, núi này cũng là ngọn núi duy nhất bên trong được đặt tên, nó được gọi là Quỷ Khu.
Từ Bắc Thành đi đến Quỷ Khu sẽ là Hắc Địa.
Hắc Địa nằm bên trong Quỷ Khu, lúc này chiếc xe ngựa đưa Hoắc Thanh Đồng cùng Vô Song di chuyển rốt cuộc đã xuyên qua màn đêm, tiến vào Quỷ Khu.
....
Vô Song chưa từng đến Quỷ Khu hay nghe về Quỷ Khu trước đây bất quá khi xuống xe ngựa, khi được chân chính ngắm nhìn nơi đáng sợ nhất của Thiên Ý Thành này thì tuyệt đối là một cảm giác rung động không thôi.
Quỷ Khu là một ngọn núi cao rực sáng giữa màn đêm, ở trên Quỷ Khu xuất hiện rất nhiều ngôi nhà có chút đơn sơ được xây dựng ngay trên những vách núi cao vút, những ngôi nhà giữa trời, bên trên mỗi ngôi nhà đều thắp lấy vài cây đuốc thắp sáng một vùng khoảng không, khi hàng trăm hàng nghìn cây đuốc cùng được thắp lên thì Quỷ Khu như một ngọn núi đang rực cháy.
Vô Song quả thực không ngờ số lượng người ở Quỷ Khu cũng không ít, từ số ngôi nhà mà hắn nhìn thấy chỉ sợ bên trong Quỷ Khu cũng có hơn ngàn người, đây là con số cực kỳ kinh khủng.
Tiếp theo là màu đất của Quỷ Khu, thật ra không ai muốn tốn công thắp đuốc vào ban đêm cả, cái cảm giác rực sáng cả Quỷ Khu nhìn từ ngoài vào rất đẹp nhưng người ở bên trong mới thấy nó bất tiện thế nào, chí ít nó sẽ rất khó ngủ yên giấc nhưng có lẽ người ở Quỷ Khu cũng không còn phương án nào khác.
Nếu không có những ngọn đuốc kia, toàn bộ Quỷ Khu chỉ thuần một sắc đen, nếu vào ban đêm thì Quỷ Khu như muốn ẩn mình vào trong bóng tối vậy chỉ sợ đưa tay cũng khó có thể nhìn thấy được 5 ngón khi đó những người đi lại trên Quỷ Khu tuyệt đối sẽ không được an toàn.
Tổng thể mà nói, Quỷ Khu cũng không cho Vô Song cảm giác quá mức đáng sợ hay áp lực, ấn tượng đầu tiên của hắn về nơi này chỉ là có chút bắt mắt mà thôi.
Ngay dưới chân Quỷ Khu có một doanh trại tương đối lớn, bên trong cũng đang xuất hiện ánh đuốc bập bùng, toàn bộ doanh trại này dưới ánh sáng của lửa liền trở nên rõ mồn một trong đêm.
Hoắc Thanh Đồng nhìn thấy doanh trại này vậy mà khẽ mỉm cười để rồi một tay cầm lấy dây cương ngựa, cả người cùng xe ngựa chậm rãi tiến vào bên trong doanh trại đằng sau là Vô Song lững thửng bước theo.
Ở ngoài doanh trại có 6 Hắc Ma đang canh chừng, khi đám người này nhìn thấy bóng người Hoắc Thanh Đồng từ xa tiến tới thì đồng loạt đứng lên, trong ánh mắt mang theo một tia chào đón.

Cái ánh mắt này rất lạ, những người Hắc Ma bảo vệ doanh trại này nhìn Hoắc Thanh Đồng như nhìn người thân trong gia đình trở về sau một chuyến đi xa vậy. Không mất bao lâu, Hoắc Thanh Đồng cùng Vô Song cũng tiến đến cửa trại, nàng gần như bỏ hết đi lớp gai nhọn bên ngoài của Hoắc Mân Côi, đối với những binh sỹ Hắc Ma nơi đây trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười từ tận đáy lòng.
“Các ngươi vất và rồi, Thanh đại ca, lần này đến đại ca trực đêm sao?”.
Vẫn là cái vẻ lạnh lùng kia, vẫn là bộ hắc giáp tôn lên cơ thể tuyệt đẹp kia nhưng ngữ điệu trong giọng nói rất khác, nàng hiện nay không còn giống một băng sương nữ nhân, nàng giống một thiếu nữ trở về thăm quê nhà, trở về gặp người thân vậy.
Người được Hoắc Thanh Đồng gọi là ‘đại ca’ là một nam nhân tương đối trẻ, thoạt nhìn có lẽ cũng chỉ ngang ngửa tuổi tác với Thượng Quan Thần bất quá người này lại cho Vô Song một cảm giác rất đáng sợ, một loại cảm giác lành lạnh.
Người này chưa chắc đã mạnh hơn Vô Song bao nhiêu nhưng không biết tại sao trước mặt người này Vô Song mơ hồ có một tia yếu nhược, đây là điều lần đầu Vô Song gặp phải, hắn không ngờ lại gặp một cao thủ trẻ tuổi về mặt khí thế có thể lấn át Vô Song?.
Tầm mắt Vô Song tiếp tục mở rộng ra, hắn bắt đầu quan sát tất cả mọi người trước mặt để rồi chợt phát hiện ra, bất kể là ai trong bọn họ đều cho Vô Song một loại cảm giác lành lạnh chỉ là không ai rõ ràng bằng Thanh đại ca của Hoắc Thanh Đồng mà thôi.
Thứ cảm giác này đối với Vô Song lại có chút quen thuộc, loại cảm giác tương đối giống với thần bí nhân xuất hiện ở Hắc Ngục lần đó.
Vô Song quan sát mọi người thì những người này cũng quan sát Vô Song, trong ánh mắt của bọn họ đều có một tia tò mò nhìn hắn để rồi Thanh đại ca liền chỉ vào Vô Song.
“Thanh Đồng, ngươi lần này quay về dẫn ai theo đây?”.
Hoắc Thanh Đồng cũng là mỉm cười, nàng giới thiệu Vô Song với đám Hắc Ma canh cửa này.
“Hắn gọi là Phong, là người bên trên gửi tới, tân binh trong đám chúng ta”.
Sau khi nghe thấy hai chữ tân binh từ miệng Hoắc Thanh Đồng, Thanh đại ca thậm chí còn dùng một tay vỗ vai Vô Song, cái vỗ này tuy không hề cố ý nhưng lực đạo cực cường, ít nhất cũng làm Vô Song như muốn lệch nửa bên vai.
“Tiểu tử, cố gắng lên, ta gọi là Triệu Thanh, sau này có gì không quen có thể tìm đến ta, ta sẽ giúp ngươi một hai”.
Vô Song nhìn Triệu Thanh sau đó dùng một tay vỗ vỗ bả vai của mình, hắn quả thực cảm thấy ê ẩm vô cùng.

“Vậy đa tạ Thanh đại ca rồi, tiểu đệ nếu có việc cần giúp đỡ nhất định sẽ đi tìm Thanh đại ca ”.
....
Sau khi chào hỏi đám người Triệu Thanh ở cửa doanh trại, Hoắc Thanh Đồng tiếp tục dạo bước, có khác là lần này nàng dẫn Vô Song đi theo, hai người tay trong tay đi về phía trước.
Vô Song không rõ là Hoắc Thanh Đồng bạo gan hơn những nữ tử trong thời đại này hay nàng căn bản không coi Vô Song là nam nhân, phải biết nữ nhân dám cầm tay một nam nhân không quen trong cái thế giới này thì không phải là một việc dễ gặp.
Doanh trại tương đối lớn, bên trong có rất nhiều lều trướng, theo cảm giác lực của Vô Song thì mỗi lều trướng đều có từ 3-4 người bên trong, toàn bộ doanh trại này có lẽ khoảng gần 200 người, số lượng cũng không ít.
Vì lúc này vẫn là ban đêm, thỉnh thoảng Vô Song cùng Hoắc Thanh Đồng mới gặp từng tốp lính đi tuần tra, mỗi đội tuần tra cũng là 6 người, khi nhìn thấy Hoắc Thanh Đồng đi tới đều không quên đối với nàng gật đầu đồng thời hướng ánh mắt tò mò về phía Vô Song.
Một đường đi thẳng không hề dừng lại cho đến khi một cửa động xuất hiện, đây là một cửa động nằm ngay bên trong lòng Quỷ Sơn, ở trước cửa động có đâm xuống một cây đại đao, đại đao mang theo hai màu trắng đen rất đẹp nhưng cũng to lớn lạ thường, chí ít cây đại đao này cũng phải dài gần 2m, độ rộng của lưỡi đao lên tới 50 cm, Vô Song thật sự rất khó tưởng tượng với hình dáng đồ sộ này thì nó phải nặng bao nhiêu?.
Tất nhiên thanh đại đao cắm ở đây đã nói lên chủ nhân của nó không còn cần đến nó chí ít hiện nay là vậy, nhìn thanh đại đao Vô Song cũng cảm thấy một chút tò mò, hắn cũng thật sự muốn biết chủ nhân thanh đại đao này là ai.
Hoắc Thanh Đồng lại làm như không để ý đến sự tò mò của Vô Song, nàng không có trách nhiệm phải giải thích cho Vô Song và nàng căn bản cũng không muốn, bàn tay vẫn nắm lấy tay Vô Song nàng liền dẫn hắn đi vào cửa động.
Cửa động rất tối, nhưng bên dưới lại có ánh sáng lập lòe đồng thời dĩ nhiên lại có những bậc thang được kỳ công tạo nên, bên trong hang động này chỉ sợ cũng có người.
Cũng chẳng mất bao lâu kể từ khi tiến vào cửa động bản thân Vô Song đã có thể nhìn thấy những tia sáng đầu tiên phản chiếu lại, không ngờ bên cạnh cầu thang ngay bên trong vách núi của Quỷ Sơn là có rất nhiều những viên dạ minh châu.
Cũng nhờ số lượng dạ minh châu khổng lồ ở dưới này dẫn đến việc càng đi xuống dưới mặt đất lại như càng sáng lên, dưới cái ánh sáng của dạ minh châu Vô Song rốt cuộc cũng có thê rnhinf thấy bên dưới là gì.
Cách khoảng 20m so với mặt đất không ngờ tiếp tục tồn tại một doanh trại khác.

Nói là doanh trại cũng không đúng bởi đây không có lều trướng, thay vào đó là những ngôi nhà, toàn bộ đều được xây dựng bằng đá khiến Vô Song không thể không liên tưởng đến những di tích văn hóa thời kỳ đồ đá trên TV, quả thực rất giống.
Lần này Hoắc Thanh Đồng rõ ràng bước chậm lại, nàng hướng ánh mắt về phía Vô Song, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Chúc mừng ngươi, đây là Hắc Địa chỉ là hy vọng ngươi có thể chịu đựng vài ngày, không đến mức vừa mới tiến đến được mấy ngày đã bị dọa bỏ chạy, trong lịch sử của Hắc Địa không thiếu mấy kẻ vì quá sợ hãi nơi này mà treo cổ tự tử ”.
Vô Song cũng không quan tâm đến lời nói mang tính trêu chọc của Hoắc Thanh Đồng, cho dù hắn cùng nữ nhân này tay trong tay, cho dù nữ nhân này với Vô Song không có quá nhiều xung đột thì cả hai vốn không hợp nhau, hắn mới không dỗi hơi đôi co với nàng.
Hai người rốt cuộc cũng đi hết những bậc cầu thang dẫn xuống dưới, tiền vào thành phố đá của Hắc Địa.
Cũng giống như trên kia, ở đây cũng có người canh cổng bất quá lại có chút đặc biệt, Vô Song có thể nhìn thấy thành phố đá này có tổng cộng 8 cái chòi canh bằng đá, ở bên trên có ánh lửa bập bùng chiếu sáng một vùng tối của hang động.
Khi Hoắc Thanh Đồng tiến vào thành phố đá kia, cũng không có sự yên tĩnh giống như ở trên mặt đất mà là một hồi chuông ngân vang, một chiếc chuông đồng rất lớn được treo ở chòi đá chính giữa, khi chiếc chuông vang lên nó mang âm thanh truyền thẳng đến toàn bộ ngó ngách của thành phố đá này thậm chí Vô Song hoài nghi cho dù là doanh trại trên mặt đất cũng có nghe thấy một hai.
Tiếng chuông này vừa giống tiếng chuông cảnh báo vừa giống tiếng chuông tập hợp, chỉ trong một cái nháy mắt, gần như khi tiếng chuông chấm dứt cũng là lúc bên trong những nhà đá nhỏ kia có rất nhiều Hắc Ma đi ra.
Nếu trên mặt đất có khoảng 200 Hắc Ma thì ở bên dưới này chỉ có khoảng chưa đến 30 người nhưng không phải vì thế mà Vô Song cảm thấy lực lượng dưới lòng đất này yếu... Vô Song có cảm giác trong 30 người này... người yếu nhất cũng phải ngang ngửa Bạch Y Dạ, sức chiến đấu của đội ngũ này tuyệt đối cực kỳ chấn động nhân tâm.
Rốt cuộc Thiên Ý Thành nghĩ gì lại... lại để một cái đội ngũ cường đại đến mức này ở đây?.
Khi toàn bộ bọn họ tập hợp lại tạo cho Vô Song cảm giác trước mặt hắn xuất hiện một ngọn núi băng rét lạnh tận xương cao tận chân trời, ngọn núi băng không thể vượt qua.
Bên dưới tổng cộng có 28 người, 4 người là đại tông sư cường giả, 24 người là tông sư đỉnh phong.
Khi 28 người này tập hợp, Hoắc Thanh Đồng cũng buông tay Vô Song ra, nàng

chỉ khẽ mở miệng.
“Đứng nguyên đây”.
Để lại một câu nói không đầu không đuôi, Hoắc Thanh Đồng bước về phía 28 Hắc Ma kia.
Bản thân 28 Hắc Ma xếp thành 4 hàng, mỗi hàng 7 người đồng thời người dẫn đầu mỗi hàng là một đại tông sư cao thủ, về phần Hoắc Thanh Đồng nàng tiến tới cũng không có bước vào bất cứ một hàng ngũ nào, nàng trực tiếp đứng chếch về phía bên trái, cả người đứng thẳng tắp như một cây trường thương.
Nhìn cái hình ảnh này, Vô Song thực sự liên tưởng đến xếp hàng mỗi tiết thể dục dưới sân trường, vị trí của Hoắc Thanh Đồng giống một cái lớp trưởng vậy.
Đương nhiên nếu đã có lớp trưởng thì phải có ‘giáo viên’, khi vị ‘giáo viên’ kia xuất hiện lại làm cho Vô Song cảm nhận được một loại áp lực kinh khủng khiếp.
Đây cũng là một nữ nhân nhưng nàng không mặc giáp màu đen mà áo giáp của nàng thuần một màu hoàng kim sáng chói, nàng chính là Kim Hộ Pháp của Thiên Ý Thành.
Nàng đã từng thấy Vô Song nhưng Vô Song tuyệt đối chưa thấy quá nàng, hắn quả thực bị khí diễm của nàng ép đến mức ngộp thở.
Kim hộ pháp xuất hiện, nàng cũng không nhìn Vô Song quá nhiều, trực tiếp quay đầu với Hoắc Thanh Đồng.
“Đây là tân binh?”.
Giọng... đúng là giọng nói của nữ nhân nhưng mang theo khí thế như thiên quân vạn mã cùng với sát khí cực kỳ dày đặc làm người ta không rét mà run.
Hoắc Thanh Đồng hình như cũng đã sớm quen với cảnh tượng này, nàng một tay đặt trước ngực, nửa người cúi gập.
“Vâng thưa đại nhân, hắn là tân binh”.
Kim hộ pháp không hề suy nghĩ gì, một tay nàng khẽ chỉ ra.
“Vương Hạo, ngươi kiểm tra thực lực của hắn, nếu đủ thì ngươi hướng dẫn hắn, nếu không đủ thì ném hắn đi đào khoáng”.
Kim hộ pháp dứt lời toàn bộ 27 người còn lại đồng thời bước sang trái một bước rồi lùi lại ba bước, đội hình cực kỳ ăn ý, chỉ có duy nhất một Hắc Ma không có cử động, người này đúng là Vương Hạo.
Vương Hạo người này không phải là đại tông sư thậm chí còn không phải là tông sư đỉnh phong nhưng lại cho Vô Song cảm giác, hắn so với Bạch Y Dạ còn đáng sợ hơn.
Nơi đây rốt cuộc là nơi quỷ quái gì?.
Tất nhiên sẽ không có ai vì Vô Song giải thích, chỉ thấy Vương Hạo bước tới, hai tay ôm quyền với Vô Song.
“Mời”.
Vô Song thấy thế, hai mắt dần dần hiện ra chiến ý, hắn từ trước đến nay không

có ngại đánh nhau, hai bàn tay dần dần xuất hiện hàn khí, mượn tốc độ của Quỷ Ảnh thân pháp, cả người Vô Song lao thẳng về phía Vương Hạo.
Đây là kiểu chiến đấu của Vô Song, hắn vẫn luôn thích là người tấn công trước, đáng tiếc Vô Song vốn không hiểu đây là đâu, chỉ khi Vô Song vận dụng thân pháp hắn mới biết, hắn lần này thảm rồi.
Cuộc so tài này cực kỳ đơn giản, Vô Song lao đến tấn công Vương Hạo, sau đó Vương Hạo cũng lao tới, rồi Vương Hạo tung ra một nắm đấm thẳng từ trên xuống dưới, nắm đấm dưới lớp hắc giáp nện thẳng vào khuôn mặt Vô Song, thân hình Vô Song ầm ầm gục xuống.
Kim Hộ Pháp hai tay khoanh trước ngực, không ai biết lúc này nàng vậy mà hơi hơi gật đầu bất quá rất nhanh quay đầu lại rời đi.
“Nghỉ, giải tán. Vương Hạo ngươi ném hắn đến khu đào khoáng, ngươi sau này cũng là người huấn luyện hắn, Thanh Đồng theo ta đi vào nhà chính”.
Đây chính là kỷ niệm về trận chiến đầu tiên của Vô Song khi tiến vào Hắc Địa.
Hắn thất bại thảm hại
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 57

Người về từ cõi chết (3)

Vô Song quả thực không ngờ rằng hắn lại có thể bại nhanh như vậy, dĩ nhiên chỉ cần một đòn đã thua đối phương, một nắm đấm này thực sự rất mạnh tuy nhiên đây không phải là lý do Vô Song bị thua.

Hắn khó khăn đứng dậy, miệng trào ra máu tươi nhưng ở đây lúc này ngoại trừ Vương Hạo ra cũng không còn ai cả, chỉ có một mình Vương Hạo đang đứng đợi Vô Song ngồi dậy mà thôi.

Vương Hạo đứng đó nhìn Vô Song, tuy hắn không nói gì nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ kinh hãi thậm chí đưa bàn tay của mình lên kiểm tra một chút.

Vương Hạo cực kỳ tự tin với một quyền vừa rồi nhưng hắn quả thực không ngờ rằng Vô Song không bị đánh đến bất tỉnh thậm chí Vô Song còn có thể rất nhanh đứng dây, trên hắc giáp ở tay của Vương Hạo còn xuất hiện một lớp hàn băng mỏng bám vào điều này càng khiến Vương Hạo càng thêm bất ngờ đối với Vô Song.

“Ngươi... thế nào rồi?, cần ta giúp đứng lên hay không?”.

Vô Song dùng một tay lau vết máu trên miệng, ánh mắt hắn không nhìn Vương Hạo mà lại nhìn xung quanh khu vực này, ánh mắt càng ngày càng nhíu chặt.

“Đây rốt cuộc là cái gì? “.

Vương Hạo nghe Vô Song hỏi, hắn ban đầu ngỡ ngàng một chút bất quá rất nhanh liền hiểu ý của Vô Song, bản thân Vô Song thua không phải bởi vì Vương Hạo mạnh hơn Vô Song mà hắn thua bởi ‘từ trường lực lượng ‘

Đối với câu hỏi của Vô Song, một lần nữa khiến Vương Hạo lại phải đề cao Vô Song hơn nữa, không phải ai lần đầu tiên đi đến Hắc Địa cũng nhận ra được bẫy của Hắc Địa.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Vô Song ở trước mặt, nhìn ánh mắt kiên nghị của Vô Song đang nhìn chằm chằm vào mình, Vương Hạo rốt cuộc mở miệng.

“Không một ai rõ vì sao cũng không một ai giải thích được nhưng đây là Hắc Địa, bên trong Hắc Địa tồn tại một loại lực lượng thần bí được chúng ta gọi là địa lực, bản thân địa lực của Hắc Địa cực kỳ đáng sợ, khi ngươi di chuyển bình thường thì sẽ không có cảm giác quá mức rõ ràng nhưng khi ngươi di chuyển càng nhanh địa lực tác dụng lên ngươi càng lớn “.

“Nếu ta không nhầm ngươi là cường giả thiên về tốc độ đi?, vậy xin chia buồn với ngươi, nếu ngươi không tìm cách thay đổi, không tìm cách thích nghi thì chỉ cần địa lực của Hắc Địa cũng sẽ giết chết ngươi chứ không cần nói đến thứ khác”.

Nghe được câu trả lời của Vương Hạo, Vô Song thở ra một hơi rồi lại nhíu mày..
"Thứ khác... là thứ gì?".
Đáng tiếc Vương Hạo chỉ lắc đầu, thân thể cùng với bộ hắc giáp nặng nề bước về phía Vô Song, hắn nhẹ vỗ vai Vô Song.
"Đi thôi, ta đi sắp xếp chỗ ở cho ngươi, sau đó dẫn ngươi đi đào khoáng".
Đào khoáng không phải đào trong Hắc Địa, rất nhiều người tại Thiên Ý Thành đều nghĩ muốn đào được hắc thiết thì phải tiến vào Hắc Địa bất quá thật ra hắc thiết có rất nhiều trong các mỏ lộ thiên nằm trên Quỷ Khu, đây cũng là nơi dành cho thường nhân.
Kim Hộ Pháp chính là muốn Vô Song tiến vào các mỏ lộ thiên, cùng những thường nhân không biết võ công kia bắt đầu đào hắc thiết.
Hắc Địa là nơi cực kỳ đáng sợ với người luyện võ nhưng đối với người thường mà nói lại không quá đáng sợ, chỉ là trọng lực ở đây lớn gấp 2 lần bình thường dẫn tới làm bất cứ việc gì cũng trở nên cực kỳ vất vả mà thôi.
Đã là thường nhân không có tư chất luyện võ thì cần gì quan tâm đến con đường luyện võ bị cắt đứt, đã không có thì ngại gì mất đi?.
Cứ như vậy, một tháng thời gian tiếp theo, phần lớn thời gian của Vô Song chính là ở trong các mỏ khoáng lộ thiên, làm bạn với hắn không có võ công chỉ có... hắc thiết.
....
Công việc ở Quỷ Khu cực kỳ mệt mỏi, cái công việc này thậm chí làm Vô Song nhớ lại những tháng ngày đứng trung bình tấn cùng Mục Nhân Thanh, mỗi ngày ở trong những mỏ lộ thiên ở Quỷ Khu đào hắc thiệt đều làm Vô Song cảm thấy hai tay mình run rẩy đến mức không còn sức lực.
Vô Song không rõ hắc thiết dùng để làm gì nhưng thứ này nặng một cách kinh khủng, Vô Song là người hiện đại hắn tất nhiên phải biết đạo lý 1kg bông sẽ bằng 1kg sắt bất quá hắn vẫn cảm thấy cực kỳ khó tin về trọng lượng của một viên hắc thiết.
Hắc thiết cỡ nhỏ thì chỉ nhỏ bằng bàn tay còn hắc thiết cỡ lớn có viên to gấp đôi đầu người, cho dù là viên hắc thiết cỡ nhỏ như vậy cũng nặng đến 10 kg, về phần hắc thiết cỡ lớn lấy sức một người căn bản nâng lên không nổi, cân nặng của nó chỉ sợ đạt đến 200 kg.
Ở trong Quỷ Khu cũng chia rõ ràng trọng trách của mỗi người, nam nhân sẽ vào mỏ đào khoáng về phần nữ nhân cùng trẻ em sẽ lo việc bếp núc trong nhà, cố gắng hết sức để giúp đỡ nam nhân từ phía sau, cũng vì vậy mà trong các mỏ lộ thiên căn bản rất ít khi thấy bóng dáng nữ nhân, bọn họ chỉ đến vào lúc giữa trưa để đưa cơm cũng như chiều tối để đón những người 'công nhân' đào mỏ trở về.
Một tháng ở tại Quỷ Khu đào mỏ cũng làm Vô Song thân thuộc hơn với nơi này rất nhiều, hắn bắt đầu có cái nhìn khác về Quỷ Khu cùng Thiên Ý Thành.

Lúc ban đầu sau khi Viên Thừa Chí muốn Vô Song tiến vào Quỷ Khu bản thân Vô Song vốn nghĩ Hắc Địa ẩn dấu thứ gì đó mà Viên Thừa Chí muốn hắn nhận được, dù sao ai biết bên trong Quỷ Khu có động phủ của tiên nhân hay không? bất quá hiện tại cái suy nghĩ của Vô Song liền bị đánh vỡ hoàn toàn, Hắc Địa cùng Quỷ Khu là nơi để Vô Song rèn luyện nghị lực cùng sức chịu đựng của chính mình, căn bản không có cái gọi là truyền thừa.
Sau trận chiến với Vương Hạo, bản thân Vô Song đã chấp nhận sự thực hiện tại hắn không cách nào chiến đấu bình thường ở Hắc Địa, địa lực từ trường của Hắc Địa quá mức mạnh mẽ vì vậy hắn mới cần đi vào Quỷ Khu đào khoáng để tập thích ứng với địa lực kia, Vô Song mới chấp nhận trở thành công nhân đào khoáng của Quỷ Khu.
Lúc đầu là thế nhưng hiện tại Vô Song bắt đầu có suy nghĩ khác, Quỷ Khu nơi này là thiên đường của võ giả, là một thiên đường đặc biệt.
Võ giả hấp thụ thiên địa linh khí rồi chuyển hóa thành nội công của bản thân, nội công càng thâm hậu thì thực lực võ giả càng mạnh bất quá... bản thân võ giả chưa chắc đã cần đến nội công để trở nên mạnh mẽ, ngoại trừ luyện công trên đời còn có luyện thể.
Hầu hết các mộn phải trên giang hồ đều lựa chọn luyện công rất ít môn phái lấy luyện thể làm chủ đạo nhưng cũng không phải không có, điển hình như Bắc Cương Kim Cương Tông, Bắc Cương Vạn An Tự, Bắc Cương Mật Tông, Tây Vực Vô Địch Thiết Quyền Môn hay thậm chí là Trung Nguyên Thiếu Lâm Tự đều là những môn phái luyện thể nổi tiếng trong thiên hạ.
Không ai trong thiên hạ dám vỗ ngực nói rằng luyện công mạnh hơn luyện thể, đại thành Cửu Dương Chân Kinh liệu có tự tin đánh bại đại thành Long Tượng Bàn Nhược Công?.
Hàng Long Thập Bát Chưởng được gọi là thiên hạ đệ nhất chí dương chí cương chưởng pháp nhưng có dám chắc đủ sức xuyên phá phòng ngự của Thiếu Lâm – Kim Chung Tráo đại thành?.
Luyện thể cùng luyện công là hai trường phái riêng biệt, không phân mạnh yếu tuy nhiên nếu xuy xét kỹ lưỡng thì đúng là luyện thể khó mà so được với luyện công bởi luyện thể khó hơn luyện công nhiều.
Luyện thể giống như đi từng bước từng bước về phía trước, gian nan cùng nhẫn nại vô cùng thậm chí đau đớn về thân thể căn bản không cách nào tránh khỏi, luyện thể căn bản không có đường tắt tất cả đều từ tích lũy của bản thân.
Nếu nói tốc độ luyện công là một con rùa thì tốc độ luyện thể thậm chí là một con sên, chính vì vậy trong giới võ lâm cao thủ luyện công vượt xa cao thủ luyện thể về số lượng.
Bản thân Vô Song nếu tính ra hắn cũng là người đi theo trường phái luyện công, hắn không đi theo luyện thể, luyện thể quá tốn thời gian mà thứ này Vô Song căn

bản không có tuy nhiên cái suy nghĩ này của Vô Song rốt cuộc bắt đầu bị lung lay khi đến Hắc Địa.
Một tháng ở Quỷ Khu đã giúp Vô Song phát hiện ra, đám người trong thành phố đá bên dưới căn bản đều là cao thủ luyện thể, bọn họ không đi theo con đường luyện công đồng thời cũng nhờ địa lực từ trường cùng trọng lực đặc biệt của Quỷ Khu khiến những người này có thể tăng tốc độ rất lớn trên phương diện luyện thể.
Vô Song cũng đã làm ra ước lượng đại khái, hắc thiết nặng 200 kg là thứ Vô Song không thể bê nổi trừ khi dùng tới nội lực trong cơ thể nhưng tại Quỷ Khu này nếu không có thể lực cường hãn mà chỉ dùng nội lực trèo chống thì tuyệt đối sẽ rất thảm, toàn bộ nội lực của Vô Song bị sử dụng hết sạch trong vòng 1 tiếng đồng hồ.
Nội lực tiêu hao sạch trong vòng 1 tiếng nhưng muốn hồi phục lại nội lực thì Vô Song phải mất đến 5 ngày còn nếu tiến vào Hắc Địa chân chính ở phía dưới thì Vô Song căn bản không có cách nào hồi phục nội lực, Quỷ Khu hoàn toàn là tử địa của cao thủ luyện công nhưng lại là phúc địa của cao thủ luyện thể.
Vô Song hiện nay chỉ có một việc khiến hắn cảm thấy khó hiểu, bản thân Thiên Ý Thành hình như đang cố che dấu bí mật về Quỷ Khu cùng Hắc Địa.
Ở trong chăn mới biết chăn có giận, nếu không phải ở lại Quỷ Khu suốt 1 tháng để đào khoáng thì Vô Song cũng không nhận ra một điểm này.
Hắn từng cảm thấy Thiên Ý Thành quá mức đặc biệt, tòa thành này ẩn dấu quá nhiều thứ, lúc này Vô Song càng xác minh suy nghĩ của mình.
Hắc Địa được tạo nên vì cái gì?, vì cái gì ở đây có một lực lượng lớn như vậy, rốt cuộc Thiên Ý Thành muốn dùng lực lượng này làm gì?, muốn ngăn cản cái gì?.
Bản thân địa thế của Thiên Ý Thành cũng làm nó không có kẻ thù, Vương Bản Sơn chắn ngang sườn phía tây của trung nguyên, giáp với Thiên Ý Thành chỉ có Đại Kim bất quá Kim quốc đã sớm bị diệt quốc, hiện nay đã được sát nhập vào Mông Cổ.
Mông Cổ sau khi thu phục Kim quốc sau đó sát nhập vào lãnh thổ của mình liền lập tức dồn trọng binh về hai mặt phía đông cùng phía bắc cố gắng diệt nốt Khiết Đan cũng như từng bước ép sát Trung Nguyên về phần diện tích của Kim quốc lúc trước cũng không có dấu hiệu đại quân tập hợp mà kể cả cho dù có đại quân tập hợp thì đội quân nào đủ sức vượt qua Vương Bản Sơn tiến vào trung nguyên?, đây là một con đường hành quân không tồn tại.
Vương Bản Sơn nằm ngay sát Thiên Ưng Sơn Mạch tạo thành một Vạn Lý Trường Thành thứ 2 của Trung Nguyên, một cái Vạn Lý Trường Thành được tạo nên từ tự nhiên, một bức tường mà không đạo quân nào có thể vượt qua, về tình hay về lý Thiên Ý Thành chắc chắn không cần một lực lượng vệ binh đông và

mạnh như Hắc Ma.
Thêm một điểm nữa làm Vô Song nghi hoặc là người dân bên trong Thiên Ý Thành, lúc trước hắn từng nghĩ tại Thiên Ý Thành chủ yếu là dân bản địa đã sinh sống ở đây từ rất lâu bất quá chỉ đến Quỷ Khu hắn mới biết hắn nhầm rồi, tại Quỷ Khu có rất ít người trung nguyên.
Những người sống ở Quỷ Khu cũng càng không phải là nhân vật mắc phải trọng tội như bên ngoài đồn thổi, bọn họ là con dân Kim quốc, đây là người Kim. Quỷ Khu thực chất là một khu di cư của người Kim chuyển đến sinh sống ở Vương Bản Sơn, bọn họ xây những ngôi nhà trên vách núi đồng thời định cư ở đây, trải qua năm tháng số lượng người sống ở Quỷ Khu càng ngày càng gia tăng thậm chí trở thành một loại quần thể đặc biệt ngay trong Thiên Ý Thành.
Tại Vương Bản Sơn này giống với một nơi tập trung của hai dân tộc khác nhau, người trung nguyên cùng di dân của Kim quốc.
....
Trong một tháng thời gian Vô Song ở Quỷ Khu đào khoáng thì Huyễn Hộ Pháp rốt cuộc cũng đặt chân lên Võ Đang Sơn.
Võ Đang Sơn là ngọn núi nằm ở trung tâm của toàn bộ trung nguyên thậm chí ẩn ẩn có một loại khí thế.... vô địch thiên hạ.
Võ Đang Sơn nằm ở giữa bốn ngọn núi lớn của trung nguyên bao gồm Nga Mi Sơn, Quang Minh Đỉnh, Hoa Sơn cùng Chung Nam Sơn, tại võ lâm trung nguyên hiện nay đúng là không có môn phái nào đạt được khí thế như Võ Đang hiện nay.
Nếu Nam – Bắc Thiếu Lâm có thể một lần nữa tập hợp lại thì Thiếu Lâm Tự có thể so sánh với Võ Đang nhưng từ sự kiện Nam – Bắc tranh đấu nổ ra bản thân Thiếu Lam tuy vẫn tự coi mình là cái nôi của võ học nhưng thực tế bất kể là Nam Thiếu Lâm hay Bắc Thiếu Lâm đều không phải đối thủ của Võ Đang.
Nếu phải nhận xét về Võ Đang hay Thiếu Lâm thì phải dùng từ ‘đi sau mà đến trước’, bản thân Võ Đang có lịch sử thua xa Thiếu Lâm Tự bất quá bọn họ có Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Chỉ cần Trường Sinh Chân Nhân một ngày còn sống thì võ lâm một ngày còn lấy Võ Đang làm đầu.
Cho dù Thiếu Lâm Tự trên danh nghĩa có tới 2 vị ngũ đế cao thủ nhưng càng là ngũ đế cao thủ thì càng phải biết Trường Sinh Chân Nhân đáng sợ.
Nếu không phải Trường Sinh Chân Nhân trường kỳ ở trong Trường Sinh Điện 10 năm không ra ngoài một bước chỉ sợ khí diễm của Võ Đang lúc này đủ sức nuốt lấy cả trung nguyên, đây là sự đáng sợ của Võ Đang, tất nhiên Trường Sinh Chân Nhân có mạnh hơn nữa cũng chỉ là một người, bản thân Võ Đang ngoài vị thần nhân này ra còn có... thế hệ tiếp theo.
Thế nhân đều nói Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong một đời thu 3

người đệ tử lần lượt là Trương Thiên, Trương Địa cùng Trường Nhân được hiệu xưng là Thiên – Địa – Nhân tam thánh bất quá không ai biết Trường Sinh Chân Nhân còn thu thêm một đệ tử nữa.
Đệ tử thứ tư của Trường Sinh Chân Nhân cũng lấy họ của sư phụ, hắn họ Trương tên một chữ Y.
Trương Y chính là Huyễn hộ pháp của Thiên Ý Thành đồng thời cũng là ngũ tuyệt cao thủ thứ 4 của Võ Đang bất quá Trương Y là một nhân vật đặc biệt.
Hắn tồn tại một cách mơ mơ hồ hồ, thế nhân căn bản không ai rõ sự tồn tại của hắn thậm chí kể cả khi gặp người này cũng sẽ lập tức quên đi.
Trường Sinh Chân Nhân là thiên hạ đệ nhất cao thủ, ông ta đồng thời cũng là thiên hạ đệ nhất lão sư bởi mỗi học trò của ông ta lại có một con đường khác nhau, đi theo một loại 'đạo' khác nhau.
Trương Thiên bản thân dựa vào Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong mà chọn ra đạo của mình, đạo của ông ta đi theo một chữ thiên, thuận theo thiên ý, rời bỏ nhân gian náo nhiệt tiến vào trường kỳ bế quan cảm ngộ, mở ra trạng thái thiên nhân hợp nhất, chỉ cần có cơ hội Trương Thiên liền đủ sức trở thành ngũ đế.
Trương Địa lại thích tu kiếm, dựa theo nguyên lý xung khắc nhưng lại hợp nhất của âm dương bên trong thái cực, lại mượn Trường Sinh Quyết của Trương Tam Phong mà mở ra đạo của chính mình, đạo của Trương Đại chính là sinh – tử.
Trương Nhân không cách nào toàn bộ buông tay bỏ qua tất cả như Trương Thiên cũng không đi theo con đường quá mức sinh tử quá mức đáng sợ của Trương Địa, ông ta chính là mượn sự hòa hợp của thái cực mở ra đạo của mình, đạo của Trương Nhân gắn với một chữ 'nhân', Trương Nhân bản thân thường xuyên hòa với dân gian, tham ngộ nhân tình thế thái.
Trương Y cũng giống như vậy, hắn dựa vào ngộ tĩnh kinh người của mình lại tham ngộ thái cực đồ của sư phụ mà quyết định chọn ra đạo của mình, đạo của Trương Y chính là quên.
Trương Y bản thân chính là đệ tử mà Trương Tam Phong coi trọng nhất, bởi đạo của Trương Y cùng Trương Tam Phong giống hệt nhau, trong các đệ tử của mình chỉ có Trương Y là đi gần nhất với con đường của Trương Tam Phong.
Bản thân Trương Y trường kỳ ở trong Thiên Ý Thành lại thêm công pháp đặc dị, thế gian gần như không ai nhớ Trương Y tồn tại, hắn gần như biến mất khỏi thế giới này.
Ngày hôm nay trên Võ Đang Sơn, Trương Y một lần nữa lại hiện ra trước mắt thế gian, Trương Y đã biến mất từ lâu không ngờ lại xuất hiện trong cấm địa của Võ Đang – Trường Sinh Điện.
Trường Sinh Điện là nơi Trường Sinh Chân Nhân trường kỳ bế quan, đã có 10 năm Trương Tam Phong chưa rời khỏi Trường Sinh Điện của mình, nếu không

phải uy danh của Trương Tam Phong quá lớn, nếu không phải Võ Đang quá mạnh mẽ chỉ sợ không ít cao thủ đã muốn tiến vào Trường Sinh Điện kiểm chứng xem liệu Trường Sinh Chân Nhân còn sống hay không.
Trương Y một thân áo tro, thân hình đứng lặng hồi lâu tại Trường Sinh Điện, trước mặt hắn lúc này có một cỗ quan tài màu bạch ngọc đặt ở trung tâm, Trương Y cũng không lên tiếng, không phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ đơn giản là cung kính đứng đó, ánh mắt hắn lúc này chỉ có quan tài ở trên cao kia.
Quan tài này được gọi là Trường Sinh Quan.
Cũng chẳng biết qua bao lâu, bên trong quan tài có một giọng nói vang lên, giọng nói cực kỳ già nua thậm chí bên trong còn chứa đầy tử khí, nếu chỉ mới nghe liền chắc chắn liên tưởng đến một lão nhân gần đất xa trời, thiên hạ này tuyệt đối không có ai liên tưởng được chủ nhân của giọng nói này lại là đại danh đỉnh đỉnh Trương Tam Phong.
“Y nhi, sao ngươi hôm nay lại đến nơi này?, không phải vi sư đã nói ngươi yên tâm ở lại Thiên Ý Thành sao?”.
Trương Y từ từ bỏ khăn trùm đầu ra, bản thân Trương Y cũng không quá già nua tí nhất là từ dung mạo mà xem, hắn năm nay không quá 40 tuổi, tất nhiên tuổi thật của người này có trời mới biết.
Nghe được âm thanh của sư phụ, cả người Trương Y run lên, người bên ngoài có lẽ không biết, Trường Sinh Chân Nhân bị thương nặng thế nào.
Nếu không có Trường SInh Điện phong tỏa long mạch của cả Võ Đang Sơn, nếu không phải có Trường Sinh Quan, nếu không phải có Trường Sinh Quyết, nếu không phải Trương Tam Phong là Tiên Thiên Bách Mệnh Thể có lẽ Trương Tam Phong đã sớm rời khỏi nhân thế.
Rất nhiều từ ‘nếu như’ đi kèm cùng vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này đủ để nói lên tình trạng của Trương Tam Phong hiện nay xấu như thế nào, rất khó tưởng tượng thiên hạ này có cái gì khiến Trương Tam Phong trọng thương đến mức này.
Cũng chính vì tình trạng hiện nay của Trương Tam Phong mà Trương Thiên mới phải bế tử quản đột phá ngũ đế cảnh giới, hơn lúc nào hết Võ Đang hiện nay cần một ngũ đế cấp bậc cao thủ.
“Sư phụ, đệ tử ở Thiên Ý Thành, gặp một người không có mệnh cách”.
Trương Y nói rất chậm nhưng giọng nói của hắn lại run rẩy không thôi thậm chí toàn người Trương Y cũng run lên.
Câu nói này của Trương Y làm Trương Tam Phong bên trong Trường Sinh Quan trầm mặc một chút, sau đó mới lên tiếng.
“Y nhi? chẳng nhẽ ngươi luyện Vô Tự Thiên Thư đến mức quên cả việc này?, Vô Tự Thiên Thư ảnh hưởng đến người khác nhưng đối với ngươi không ảnh hưởng quá lớn mới đúng “.
“Vi sư biết ngươi lo lắng cho vi sư, tâm ý của ngươi vi sư hiểu nhưng người

không có mệnh cách trên đời này chỉ có cô bé Đông Phương đó mà thôi, chỉ là cô bé đó cứu không nổi vi sư, ngươi cũng đừng làm khó cô bé, tình trạng hiện nay của vi sư như thế nào vi sư đương nhiên biết, vi sư chỉ cần chưa muốn chết thì ta vẫn là Trường Sinh Chân Nhân “.
Trương Y nghe Trương Tam Phong nói xong lập tức quỳ xuống, vái một vái thật dài.
“Sư phụ, Y nhi không có hồ đồ, tại Thiên Ý Thành bản thân đồ nhi cũng đã nhìn thấy Đông Phương Bạch, cũng đã nhìn thấy Đông Phương cô nương, nhưng tại Vương Bản Sơn đồ nhi quả thật nhìn thấy một đứa bé không có mệnh cách, đồ nhi dám lấy mạng ra đảm bảo đứa bé này chắc chắn không phải Đông Phương cô nương “.
“ Đứa bé này thật sự không có mệnh cách, cho dù đồ nhi có nhầm lẫn thì Cơ nha đầu cũng sẽ không nhầm, nha đầu đó không nhìn được mệnh cách của đưa bé kia”.
“Ngoại trừ Đông Phương cô nương ra, trên đời này vẫn còn một đứa bé khác, không có mệnh cách”
Lời nói của Trương Y đối với Trương Tam Phong như tiếng sét đánh giữa trời quang, từ bên trong Trường Sinh Quan xuất hiện một luồng khí trắng mang theo kinh người sinh mệnh lực, sau đó Trường Sinh Quan mở ra.
Bên trong không phải là một lão nhân già nua, người xuất hiện là một nam nhân cực kỳ trẻ tuổi lại càng không có phong phạm của một đời tổ sư.
Người này rất trẻ, tuổi tác có lẽ cũng chưa đến 20, mái tóc đen nhánh, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt như những vì tinh tú giữa trời, ánh mắt như có thể xuyên thẳng qua hư không.
Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong xuất quan rồi.
“Y nhi, ngươi nói lại một lần nữa, ngươi gặp một đứa bé trai không có mệnh cách chứ không phải là bé gái không có mệnh cách?, không phải là nha đầu Đông Phương kia?”.
Trương Y lần này trực tiếp hạ sát đầu xuống đất, giọng nói cực kỳ chắc chắn.
“Trương Y dám dùng mạng để thề, dám lấy đạo của bản thân ra thề, đứa bé trai kia... chắc chắn không có mệnh cách”.
Trương Tam Phong chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay để ra sau lưng cũng không biết đang nghĩ gì, thời gian như chậm lại, theo từng cử động của ông ta như khiến thế gian này cũng ngừng chuyển động.
Trương Tam Phong rốt cuộc bước ra khỏi Trường Sinh Quan.
“Thật sự thú vị, vi sư lâu không ra ngoài cũng có vài cái bằng hữu muốn gặp mặt một chút, ngươi cùng ta đến Thiên Ý Thành thôi ”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 58

Hắc Ám Diên Vỹ (1)

Công việc chủ yếu của Vô Song trong một tháng này chính là đào khoáng, hắn cũng bắt đầu đi những bước đầu tiên trên con đường luyện thể tại Quỷ Khu bất quá cũng không phải toàn bộ thời gian Vô Song đều dùng để luyện thể, làm gì có ai có thể đào khoáng 24/24 giờ?.

Công việc đào khoáng của Vô Song bắt đầu khi mặt trời lên và kết thúc khi mặt trời xuống, chủ yếu là để hắn rèn luyện thể lực đồng thời cũng làm quen với địa lực từ trường của Quỷ Khu sau đó Vô Song sẽ trực tiếp xuống ăn cơm cùng doanh trại của Hắc Ma bên dưới, có thể đối luyện một chút với đám Hắc Ma vệ, đợi đêm tối buông xuống liền trở về căn nhà của mình nơi Quỷ Sơn bắt đầu đọc sách cùng nghỉ ngơi.

Khối lượng công việc một ngày của Vô Song rất nặng nhưng cũng chính vì thế khí lực của hắn cũng sẽ chậm rãi tăng trưởng không ít, đồng thời hắn cũng cao hơn một chút, chiều cao từ 1m2 đã tăng lên 1m3, cũng đã không còn lùn quá mức như trước.

Về mặt khí lực, Vô Song không có người đối luyện để kiểm tra khí lực của bản thân nhưng từ công việc trong những mỏ lộ thiên Quỷ Khu hắn cũng có thể ước lượng bản thân hắn hiện tại chỉ bằng khí lực cũng có thể nâng được một vật nặng 50 kg, với Vô Song mà nói đây là một bước tiến dài.

Tất nhiên ngay cả khi hắn suốt một tháng qua đều tất bật ở bên trong các mỏ quặng lộ thiên nơi Quỷ Khu thì làn da của Vô Song cũng không xuất hiệu dấu hiệu thô ráp, hai cánh tay của hắn vẫn nhẵn mịn vô cùng, đây cũng chính là tác dụng của Tiên Thiên Chí Âm Thể.

Nam tử sở hữu Tiên Thiên Chí Âm Thể rất khó xuất hiện cơ bắp trên người đồng thời những vết chai sạn do tổn thương đến da gần như cũng không xuất hiện, đến chính Vô Song cũng không biết là nên cười hay nên khóc với Tiên Thiên Chí Âm Thể nữ, phần bụng của Vô Song vẫn chưa từng xuất hiện một múi cơ nào, láng mịn trơn bóng thậm chí mảnh mai tinh tế như của một nữ tử vậy.

Vô Song có lẽ... còn giống nữ nhân thêm một đoạn thời gian rất dài rất dài.

Trong một tháng này bản thân Vô Song cũng bắt đầu tìm hiểu Đại Bi Phú, trong cuộc sống hàng ngày Vô Song hoàn toàn không dùng đến nội lực mà chỉ sử dụng sức mạnh tự thân, nội lực của hắn chỉ dùng để tham ngộ cùng diễn luyện Đại Bi Phú, tất nhiên tốc độ tu luyện Đại Bi Phú của Vô Song cũng rất chậm, hắn phải mất 5 ngày mới có thể hồi phục nội lực một lần, mới có thể tu luyện Đại Bi Phú một lần dẫn tới suốt 1 tháng qua Vô Song mới chỉ dừng ở cánh cửa nhập môn

của Đại Bi Phú.
Hôm nay cũng là một ngày như vậy.
Vô Song ngồi xếp bằng trên giường gỗ, hai mắt từ từ mở ra sau đó thở hắt một hơi.
Cuối cùng là việc tham ngộ Đại Bi Phú, Đại Bi Phú là tuyệt học trấn phái của Nga Mi bản thân cực kỳ thâm sâu khó lường, Vô Song lại không thể liên tục nghiên cứu Đại Bi Phú vì vậy tiến cảnh rất chậm bất quá hắn cũng đủ để bước vào cảnh giới nhập môn, đủ để hiểu Đại Bi Phú là như thế nào.
Vô Song từng ở Nga Mi, hắn biết Nga Mi khác rất nhiều so với Nga Mi mà Vô Song tưởng tượng.
Nói về Nga Mi trong tưởng tượng của Vô Song thì phải nói về trị liệu, phải biết năm đó khi Vô Song còn đang thời kỳ học sinh tựa game Võ Lâm Truyền Kỳ đã cực kỳ nổi tiếng, ngay cả một người chưa từng chơi game như Vô Song cũng nghe loáng thoáng, đã là Nga Mi liền gắn với hai chữ 'buff máu'.
Chỉ khi đến thế giới này, Vô Song mới thấy Nga Mi rất khác, bản thân Nga Mi Phái lấy công pháp Nga Mi Cửu Dương Công làm căn bản mà môn công pháp này không có tác dụng phụ trợ trị liệu mà lại thiên hướng tấn công nhiều hơn thêm vào Nga Mi Kiếm Pháp khiến bản thân đệ tử phái Nga Mi có lực tấn công rất mạnh, Nga Mi phái của thế giới này dường như đi theo con đường sát phạt hơn nhiều so với trị liệu.
Suy nghĩ này chỉ thật sự bị bác bỏ khi mà Vô Song tu luyện Đại Bi Phú, Đại Bi Phú không phải võ công tâm pháp lại càng không phải là công thể, Đại Bi Phú là kỳ thuật.
Cũng giống như Tử Hà Thần Công hay Liên Hoa Thiền Công, bản thân Đại Bi Phú cũng mang theo công dụng trị liệu rất đáng sợ.
Nga Mi phái tổ sư mượn hơi hướng của Cửu Dương Thần Công mà sáng tạo ra Nga Mi Cửu Dương Công, phải biết Nga Mi Cửu Dương Công là dựa vào ngộ tĩnh của Nga Mi tổ sư đồng thời thêm vào 3 phần trí nhớ của bà về Cửu Dương Thần Công mà sáng tạo ra, so với Liên Hoa Thiền Công thậm chí còn càng thâm ảo hơn.
Nga Mi Cửu Dương Công là một loại công pháp lấy dương hóa âm, lấy âm chuyển dương cực kỳ đặc sắc của riêng Nga Mi Phái, công pháp này tuy đi theo âm nhu thuộc tính nhưng lại hướng người ta nghiêng về dương cương.
Thân thể nữ tử bình thường chủ yếu sẽ thiên về âm nhu nhưng nếu một nữ tử tu luyện Nga Mi Cửu Dương Công lại khác, bản thân liền sẽ chuyển hóa âm nhu khí trong người thành dương cương, Nga Mi Cửu Dương Công vừa có sự dẻo dai của âm nhu lộ tuyến nhưng lại vừa có sức công kích của dương cương lộ tuyến nhưng lại không có bất cứ ảnh hưởng gì đến thân thể nữ tử.
Tương truyền năm đó tổ sư bà bà của Nga Mi cùng Trường Sinh Chân Nhân –

Trương Tam Phong cùng nhau tham ngộ Cửu Dương Thần Công sau đó cả hai người cùng nhau sáng tạo ra hai bộ công pháp lần lượt là Nga Mi Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công, đây là hai loại công pháp đối nghịch với nhau nhưng lại hoàn toàn giống nhau, một loại cho nữ tử còn một loại dành cho nam tử.

Bản chất của Nga Mi Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công rõ ràng là giống nhau ít nhất là từ mặt nguyên lý, năm đó ở trên Nga Mi Sơn bản thân Vô Song từng được Viên Tĩnh giảng giải qua về vấn đề này, hắn còn nhớ như in lần đó hắn bái phục hai vị tiền bối kia đến mức nào.

Nguyên lý của Nga Mi Cửu Dương Công rất đơn giản, trong cơ thể nữ tử vẫn là âm nhu khí cái này tuyệt đối không thay đổi nhưng trong quá trình vận công nữ tử lại có thể mượn lộ tuyến vận công cùng tâm pháp của Nga Mi Cửu Dương Công để chuyển hóa âm nhu nội lực thành dương cương nội lực để rồi tấn công đối thủ, sau khi nguồn nội lực được chuyển hóa thành dương cương sử dụng hết thì lập tức biến mất, chờ đợi một lần chuyển đổi thứ hai.

Nga Mi Cửu Dương Công vừa có thể bảo đảm thế mạnh về âm nhu của nữ tử lại vừa bù đắp luôn điểm yếu trong công kích bằng dương cương khí, điểm yếu duy nhất của Nga Mi Cửu Dương Công chính là tốc độ chuyển hóa âm nhu thành dương cương cùng áp lực mà đan điền phải chịu.

Nếu Võ Đang Phái dùng Trường Sinh Quyết để giảm thiểu tối đa điểm yếu của Võ Đang Cửu Dương Công thì Nga Mi Phái cũng có Đại Bi Phú để làm tương tự.

Đại Bi Phú của Nga Mi thực sự... rất rất đặc biệt, đến mức lần đầu tiên Vô Song nhìn vào còn khiến hắn động dung không thôi chỉ bởi Đại Bi Phú bao gồm 3 cảnh giới.

Cảnh giới nhập môn của Đại Bi Phú được ghi trong quyển sách cổ mà Vô Hà Tử đưa cho Vô Song, bên trong vẽ lại lộ tuyến vận khí của Đại Bi Phú bất quá vừa nhìn cái lộ tuyến này khiến Vô Song tê cả da đầu.

Cảnh giới thứ nhất của Đại Bi Phú gọi là Phi Hồng Tuyết Nê, dựa theo lộ tuyến này sẽ tạo ra một con đường dẫn khí riêng biệt trong cơ thể, nếu người không biết nhìn vào có thể sẽ không nhận ra nhưng Vô Song sao có thể không nhận ra?, thân là y sư hắn liếc mắt có thể nhận ra con đường dẫn khí của Đại Bi Phú, đây chính là con đường chết.

Trên cơ thể con người có những nơi được gọi là tử huyệt, cho dù là người luyện võ khi bị đánh trúng tử huyệt cũng sẽ lành ít dữ nhiều, lộ tuyến vận công của Phi Hồng Tuyết Nê toàn bộ đều là tử huyệt, đây tuyệt đối là một con đường quá mức nguy hiểm.

Phi Hồng Tuyết Nê tạo ra một con đường thẳng tắp từ đan điền dẫn khí qua huyệt thần khuyết, huyệt cự khuyết, huyệt cưu vĩ sau đó hướng tiếp lên nhân

nghênh, huyệt nhân trung, huyệt thần đình rồi lên thẳng huyệt bách hội tiếp theo lại từ huyệt bách hội đi xuống huyệt á môn, huyệt mệnh môn, huyệt vĩ lư rồi lại trở về đan điền tạo thành một vòng tuần hoàn.
Trong cái vòng tuần hoàn kia, toàn bộ đều là tử huyệt, dùng nội lực cường đại mạnh mẽ xông phá tử huyệt?, đây là lần đầu tiên Vô Song thấy cách làm này.
Tất nhiên nếu là cao thủ võ lâm mà nói chỉ cần khống chế nội lực đủ khéo thì vẫn có thể giảm được tối đa những trường hợp không mong muốn bất quá... đây chỉ là lý thuyết.
Vô Song đã thử vận công theo lộ tuyến này, Vô Song cảm thấy lực công kích của mình trực tiếp tăng lên gấp 2 lần, một chưởng của hắn mang theo hàn băng nội lực kèm theo sát thương gấp 2 lần lúc trước là ít, về mặt sức tấn công mà nói thì Đại Bi Phú hoàn toàn không có điểm nào để chê.
Điểm chết người là, khi quyết đấu ai dám đảm bảo không bị đánh trúng?, trong quá trình vận công của Đại Bi Phú đi qua toàn là tử huyệt, nếu bị đối phương đánh trúng cơ thể dẫn tới lệch nhịp trong khống chế lộ tuyến nội lực chỉ sợ.... không cần đối phương đánh tiếp bản thân Vô Song cũng tự gục ngã.
Đại Bi Phú mà kết hợp với Nga Mi Cửu Dương Công đúng là có thể khiến nữ đệ tử của Nga Mi có lực công kích xếp hàng đầu võ lâm, một chưởng toàn lực đánh ra chỉ sợ chưa chắc đã thua Đại Lực Kim Cương Chưởng của Thiếu Lâm Tự hay Đại Tung Dương Chưởng của Tung Sơn, sức tấn công của Đại Bi Phú không ai dám chê.
Về mặt tấn công là như thế nhưng mặt phòng ngự, Vô Song không mê nổi lại càng không dám đơn giản sử dụng Đại Bi Phú, nếu sức tấn công được nhân thêm hai lần thì tỷ lệ tử vong chỉ sợ nhân lên bốn lần, Vô Song không biết ai là người sáng tạo ra Đại Bi Phú nhưng đây tuyệt đối là kẻ điên, tất nhiên kẻ điên cùng thiên tài chỉ cách nhau một lằn ranh rất nhỏ.
Nếu Đại Bi Phú chỉ có tầng thứ nhất thì đây là một môn bí thuật chuyên dùng để liều mạng với đối phương chứ tuyệt đối không thể trở thành tuyệt học trấn phái của Nga Mi, điều đáng nói là cảnh giới thứ hai, cảnh giới này mang tên Sinh Sinh Bất Tức, cảnh giới thứ hai của Đại Bi Phú chính là dùng để trị liệu, dùng để giảm đi tác dụng phụ của cảnh giới thứ nhất.
Điều làm Vô Song khổ sở không thôi chính là.... hắn không hiểu bên trong quyển sách này viết gì nữa, cứ như tiếng ai cập cổ đại vậy, từ phần cảnh giới thứ hai trở đi hắn căn bản đọc không hiểu, không biết Vô Song nên khóc hay nên cười với Đại Bi Phú đây?.
....
Màn đêm đã buông xuống trên Quỷ Khu đồng thời xuất hiện những tiếng gió lành lạnh thổi tới, không biết vì sao đêm hôm nay ở Quỷ Khu trời đặc biệt trở lạnh.

Vô Song hai chân xếp bằng trên giường gỗ, ánh mắt cũng nhắm lại, hắn đang bước vào trạng thái minh tưởng, nội lực trong người cũng đang bắt đầu hồi phục từng chút từng chút một, trong đan điền của hắn trải qua mấy ngày gần đây tích lũy dẫn đến nội lực cũng sắp xửa khôi phục lại toàn bộ.
Mỗi lần Vô Song khôi phục lại nội lực hắn sẽ bắt đầu tham ngộ võ công, lần này Vô Song muốn thử luyện Triền Ti Bát Trảo dù sao thứ này hiện nay cũng không bán được, Vô Song hiện tại lại tương đối thừa thời gian vì vậy hắn muốn nghiên cứu loại trảo pháp này.
Triền Ti Bát Trảo là trảo pháp dạng ngoại công, nó sẽ gây ra những vết thương có dạng đoạn cân cùng xuất huyết ngoài, đối với một người đang bắt đầu đi theo con đường luyện thể như Vô Song mà nói, đây là một môn võ học phi thường thích hợp.
Cũng chẳng biết Vô Song tiến vào trạng thái minh tưởng bao lâu đến khi hắn mở mắt ra liền bắt đầu cảm thấy một luồng khí tươi mát chạy dọc cơ thể, hắn biết nội lực trong cơ thể đã tràn đầy trở lại tuy nhiên ngay khi Vô Song chuẩn bị vận công thì cánh cửa gỗ của hắn bị người ta mở ra.
Vô Song ánh mắt chớp động nhìn chằm chằm vào thân ảnh vừa xuất hiện trước cửa nhà mình kia, đã một tháng rồi hắn không gặp nàng, nàng chính là Hoắc Thanh Đồng.
Tất nhiên không ai cấm Hoắc Thanh Đồng tiến đến nhưng nàng tiến đến muộn như vậy rốt cuộc muốn làm gì?.
Hoắc Thanh Đồng lúc này trạng thái cũng không được tốt cho lắm, Vô Song không nhìn ra thương thế của nàng nhưng từ sắc mặt xem ra, Hoắc Thanh Đồng hiện nay tuyệt không thoải mái, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, thậm chí trong ánh mắt có một tia thê lương.
Hoắc Thanh Đồng đứng đó, nàng không có nói gì chỉ là nhìn Vô Song, Vô Song thậm chí cảm thấy cơ thể Hoắc Thanh Đồng đang nhè nhẹ run lên, đây là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy một mặt này của Hoắc Thanh Đồng, nàng không còn vẻ mạnh mẽ hàng ngày, ẩn ẩn trong bộ hắc giáp đầy sức mạnh kia chỉ là một nữ nhân đang run rẩy.
Vô Song không hiểu việc gì có thể làm Hắc Mân Côi trở thành dạng này, hắn lập tức tiến lên ít nhất cũng muốn để cô gái này ngồi xuống, trái tim Vô Song khẽ nhảy lên một nhịp, hắn cảm thấy có lẽ sắp có đại sự phát sinh.
Vô Song đang định tiến tới đỡ Hoắc Thanh Đồng ngồi xuống, mời nàng uống một ngụm nước để giúp nữ nhân này bình tĩnh một chút thì chợt thấy Hoắc Thanh Đồng đưa tay ra ngăn cản Vô Song tiến tiếp, ánh mắt nàng nhè nhẹ nhắm lại rồi rất nhanh mở ra.
“Ngươi... chạy đi, không muốn chết thì chạy đi, ngay trong đêm nay, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu “.

Giọng nói của Hoắc Thanh Đồng khẽ run lẩy bẩy, nàng càng như vậy Vô Song lại càng không muốn rời đi, hắn thật sự muốn biết có việc gì xảy ra.
Vô Song bước lên một bước, cũng mặc kệ Hoắc Thanh Đồng có ngăn cản hắn hay không, hắn nắm lấy tay nàng sau đó trong ánh mắt mở lớn của Hoắc Thanh Đồng, Vô Song dùng hai tay bế nàng lên rồi ném thẳng nữ nhân này lên giường sau đó chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế gần đó.
“Nói đi, có chuyện gì?, nếu ngươi không nói rõ ta tuyệt đối sẽ không rời đi hơn nữa ta đến đây không phải chỉ để đào khoáng, rốt cuộc là việc gì xảy ra? “.
Hoắc Thanh Đồng cắn răng nhìn Vô Song, ánh mắt mang theo một tia thương cảm, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bọc màu đen nhỏ, nàng đưa cho Vô Song.
“Ngươi có thư... 5 ngày trước gửi đến “.
Vô Song ánh mắt híp lại nhìn Hoắc Thanh Đồng nhưng cũng không nói gì nhiều, hắn đưa tay ra chậm rãi tiếp nhạn cái bọc đen kia, bên trong là hai bức thư, một bức của sư tỷ đồng thời cũng là tình nhân của hắn – Viên Tĩnh, bức còn lại không ngờ là của Lý Mạc Sầu.
Bằng vào Thiên Địa Hội cùng Thăng Long Hội thì việc đưa những phong thư này đến Thiên Ý Thành cũng không khó, lại bằng vào Xà Vương ở Thiên Ý Thành thì việc gửi thư đế Hắc Địa này cũng không khó, Vô Song nhận được thư của hai người cũng là hết sức bình thường bất quá Vô Song không có đọc thư, hắn chỉ nhìn lướt qua phong thư một chút.
Phong thư của Viên Tĩnh vẫn còn y nguyên chưa có dấu hiệu bị mở ra về phần phong thư của Lý Mạc Sầu lại càng an toàn, dù sao bên ngoài phong thư có ký hiệu đặc thù của Thăng Long Hội chỉ cần có người đọc qua thì Vô Song không thể không phát hiện, hai phong thư này gần như chưa có ai mở ra.
Nếu phong thư này chưa được mở ra thì... việc làm Hoắc Thanh Đồng sợ hãi đến mức độ này không có liên quan gì tới hai bức thư của Vô Song, nàng còn việc khác muốn nói, một việc đáng sợ hơn nhiều.
“Đa tạ Hoắc cô nương gửi thư cho ta bất quá ta càng muốn biết, rốt cuộc có việc gì xảy ra”.
Hoắc Thanh Đồng ngồi lặng im trên giường của Vô Song, thân thể nhè nhẹ dựa vào vách tường bằng gỗ, nàng đặt một tay lên chắn ngang mặt, bờ môi run run.
“Vương Hạo... chết rồi, ở bên dưới đó... hôm nay có tổng cộng 5 người vĩnh viễn ra đi trong đó có Vương Hạo... “.
“Ngươi mới có 11 tuổi, ngươi còn có thân nhân, có gia đình, có người đợi ngươi, chạy đi, chạy càng xa càng tốt, Hắc Địa... không dành cho ngươi, Thiên Ý Thành cũng không dành cho ngươi... rời đi thôi”.
Vô Song quả thật sững người lại, Vương Hạo chính là người một đấm đánh gục Vô Song, hắn vậy mà chết rồi?.

Vô Song vốn tin tưởng nếu hiện tại hắn quyết đấu với Vương Hạo thì tỷ lệ thắng khoảng 70% nhưng hắn vẫn phải công nhận Vương Hạo rất mạnh, người như Vương Hạo vậy mà đã chết?.
Điều đáng nói hơn nữa là hôm nay có 5 người ngã xuống ở Hắc Địa tức là ít nhất có 4 người thực lực ngang ngửa Vương Hạo ngã xuống, ở trong Hắc Địa rốt cuộc đã xảy ra việc gì?.
Đêm hôm nay trời có vẻ lạnh hơn bình thường, lòng người cũng... trở nên lạnh hơn.
Từ nơi Vô Song ở không có cách nào nhìn thấy Hắc Địa nhưng Vô Song vẫn có thể cảm nhận được, trong Hắc Địa đang có một thứ kinh khủng tồn tại, cái cảm giác Hắc Địa ngày hôm nay tuyệt đối không yên bình, cứ như có thứ gì đó... đang muốn chui ra khỏi Hắc Địa vậy.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 59

Hắc Ám Diên Vỹ (2)

Hoắc Thanh Đồng nàng luôn luôn cho người khác một loại cảm giác giống hệt cái tên của nàng.

Hoa hồng rất đẹp, hoa hồng đen lại càng thêm mị hoặc bất quá hoa càng đẹp thì gai của nó càng đau, Hoắc Thanh Đồng cùng với bộ hắc giáp kia luôn luôn ngăn cách nàng với thế giới bên ngoài.

Hoắc Thanh Đồng là đóa hoa Hắc Mân Côi của Thiên Ý Thành, nàng là đóa Hắc Mân Côi xinh đẹp mà đầy mạnh mẽ chỉ là... nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, nữ nhân cho dù mạnh mẽ thế nào cũng có lúc yếu đuối.

Nam nhân còn có thể rơi lệ thì nữ nhân lại càng có thể khóc lớn việc này căn bản chẳng có gì lạ.

Lúc này có lẽ là lúc Hoắc Thanh Đồng cực kỳ yếu đuối, thân thể mảnh mai kia ngồi trên giường Vô Song thỉnh thoảng cứ khẽ rung lên kéo theo cả bộ hắc giáp cũng nhè nhẹ rung động theo.

Nhìn Hoắc Thanh Đồng ngồi đó, Vô Song thật sự muốn ngồi xuống bên cạnh nàng, không làm gì cả.

Hắn muốn ngồi đó im lặng ở bên nàng, muốn cho đóa Hắc Mân Côi xinh đẹp kia một điểm tựa, bất quá hắn rốt cuộc không có cử động, hắn không có làm vậy.

Hắn cùng Hoắc Thanh Đồng vốn không là gì cả hơn nữa Vô Song biết nếu Hoắc Thanh Đồng không tự bỏ đi lớp gai trên người mình, nàng liền sẽ không tỏ ra bản thân yêu đuối, nàng liền sẽ không để ai bước vào vòng tròn nội tâm của chính mình.

Trong căn nhà đơn sơ dựng trên Quỷ Khu của Vô Song, thời gian lặng lẽ trôi qua, để rồi chẳng biết qua bao lâu Hoắc Thanh Đồng mở miệng, lại là một câu nói không đầu không đuôi.

Nữ nhân này thật sự rất rất nên phải học lại về chủ ngữ vị ngữ.

“Đã từng thích ai chưa?”.

Nàng đột nhiên hỏi sau đó cũng tự trả lời, lại là nụ cười nửa khuôn mặt có chút mê người kia.

“Ta thật sự là phí lời, tiểu tử ngươi mới 11 tuổi thì biết gì yêu với thích?”.

Vô Song đang cảm thấy mình rõ ràng bị coi thường, hắn năm nay đúng là 11 tuổi thật nhưng bản thân đã có thể coi là cao thủ tình trường, nào có đến mức như nàng nói?.

“Đừng nói với ta, Vương Hạo là nam nhân của ngươi nhé?”.

Nhìn Hoắc Thanh Đồng lúc này thì có lẽ đây là lý do duy nhất mà Vô Song có

thể nghĩ ra, ngoại trừ việc Vương Hạo là nam nhân của nàng ra thì còn có thể là lý do nào khác?, còn nguyên nhân nào làm nữ nhân này tỏ ra một mặt yếu đuối đến như vậy?.
Thật ra Vô Song cũng không biết, Hoắc Thanh Đồng đến đây ngoài việc gửi thư cho Vô Song ra, nàng còn đến vì Vô Song quá nhỏ, hắn dù sao cũng chỉ là đứa bé 11 tuổi, ít nhất khi đối mặt với một đứa bé như vậy bản thân Hoắc Thanh Đồng có thể cảm thấy thoải mái, nàng có thể bỏ đi lớp vẻ ngoài kia của mình cho dù chỉ là... một chút mà thôi.
“Vương Hạo... có thể coi là tiền bối của ta, huynh ý lớn hơn ta 2 tuổi, năm đó khi ta tiến vào Thiên Ý Thành bản thân Vương Hạo sư huynh giúp ta rất nhiều, ta coi huynh ý như anh ruột của mình vậy”.
“Vương Hạo huynh ấy tên thật là Vương Thiên Hạo, là đại ca của Vương Thiên Hổ đồng thời là con trưởng của trưởng lão Vương Thiên Nhất, nếu tính ra có lẽ huynh ấy cũng có chút liên quan đến ngươi”.
Nghe Hoắc Thanh Đồng nói đến đây chính Vô Song cũng bị giật mình, hắn biết Vương gia là đại gia tộc thuộc hàng lớn nhất của Vương Bản Sơn cùng Thiên Ý Thành vì vậy người ở đây họ Vương rất nhiều nhưng hắn tuyệt không nghĩ đến Vương Hạo lại là con ruột của Vương Thiên Nhất trưởng lão cùng đại ca của Vương Thiên Hổ.
Trong cảm nhận của Vô Song, cho dù là Vương trưởng lão hay là Vương Thiên Hổ đều có ấn tượng không hề tệ chính vì vậy hắn cũng có chút trầm mặc, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hoắc Thanh Đồng, hắn đang đợi nàng nói tiếp.
Hoắc Thanh Đồng lúc này một vay vẫn cứ gặt lên mặt, cả người tựa về phía sau, bờ môi hơi hơi run rẩy.
“Ta từ bé đến lớn đều là con trưởng, ta lại càng không có anh trai, càng không có người vì ta ra mặt, sẽ không có người nuông chiều ta, Vương Hạo đại ca chính là người đầu tiên “.
“Cha ta được người đời gọi là chiến thần của dân tộc, ông là tượng đài bất diệt của cả một dân tộc bất quá cũng chính vì vậy ký ức của ta với phụ thân rất nhạt, trong lòng ta đối với phụ thân tuyệt đối là kính nhiều hơn yêu”.
“Khi ta đặt chân đến trung nguyên lúc đó ta rất sợ, bất cứ thứ gì cũng làm ta lo lắng thậm chí là sợ hãi, năm đó khi ta tiến vào Vương Bản Sơn, khi ta vượt qua Tu La Thí Luyện của Thiên Ý Thành đều là Vương Thiên Hạo huynh ấy giúp đỡ ta, huynh ấy đã dìu dắt ta rất nhiều, nếu không có Thiên Hạo có lẽ cũng không có Hoắc Thanh Đồng ngày hôm nay”.
Tiếp theo Vô Song có thể cảm nhận được, cơ thể Hoắc Thanh Đồng một lần nữa khẽ run lên, nàng rốt cuộc ngồi thẳng người dậy, mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song, khóe miệng xuất hiện một nụ cười đắng chát.
“Ngươi biết không, Vương Thiên Hạo ca ca... nói thích ta. Huynh ấy nói muốn

ta làm nữ nhân của huynh ấy... “.
“Mới chỉ vài canh giờ trước thôi, huynh ấy vẫn còn đang tỏ tình với ta.... “.
“Ngươi nói xem một chút, Thiên Hạo ca ca đối với ta tốt như vậy thậm chí đã cứu mạng ta không ít lần, vì cái gì.... vì cái gì khi đó ta lại không đồng ý... vì cái gì?”.
“Sau đó... Thiên Hạo ca ca liền đi rồi... huynh ấy ra đi mãi mãi rồi, huynh ấy lại cứu mạng ta một lần nữa bất quá... cũng bồi luôn mạng của mình theo rồi, ngươi nghĩ... huynh ấy có phải là một thằng khờ không?”.
Vô Song chỉ im lặng không đáp, hắn căn bản không biết đáp gì cả, hắn chỉ biết nếu hắn thật sự rơi vào trường hợp của Vương Hạo hắn có lẽ cũng làm như vậy.
Tình yêu không có đúng và sai, tình yêu vẫn luôn là sự khờ khạo, sự khờ khạo bắt đầu từ tận bên trong trái tim, sự khờ khạo này được gọi là chân tâm, được gọi là chân tình.
Vương Thiên Hạo không có sai, Hoắc Thanh Đồng nàng cũng không có sai, sai chỉ là hai người không có duyên phận mà thôi.
Trên chiếc giường gỗ của Vô Song, Hoắc Thanh Đồng từ từ nhắm mắt lại để hai hàng lệ lăn dài trên khuôn mặt của nàng, sau đó nàng mỉm cười, một nụ cười rất nhạt.
Nàng đứng lên đầy mạnh mẽ cùng ngạo khí, một tay đưa ra nhẹ xoa mái tóc trắng của Vô Song, tiếng bước chân vang lên ‘cộp cộp’, nàng chậm rãi đi ra ngoài cửa.
“Mẹ ta từng nói nữ tử vốn nên khóc vốn nên cười nhưng vì nhà không có nam tử kế nghiệp ta liền phải đóng vai nam tử “.
“Mẹ ta nói nam tử khóc là lệ đổ trong tim vì vậy ta không thể khóc, có những lúc không ngăn cản được nước mắt rơi xuống ta đều sẽ ngửa cổ lên, hy vọng những hàng lệ kia có thể chạy ngược lại nơi khóe mắt”.
“Vương Thiên Hạo chết rồi, huynh ấy vì ta mà chết, một kẻ khờ không hơn không kém, vì nữ nhân không yêu mình mà chết đi, thực sự quá ngu ngốc”.
Không biết là nàng đang nói cho Vô Song hay đang nói với chính mình, thân ảnh kia dần dần đi xa khỏi tầm mắt Vô Song, trong màn đêm kia cái thân ảnh của nàng có chút cô liêu.
Vô Song đứng đó nhìn theo nàng rời đi rồi nhẹ thở ra một hơi, hắn cũng không có đuổi theo nàng, hắn và nàng từ đầu đến cuôi vốn không có gì cả, Hoắc Thanh Đồng đã quá quen với mạnh mẽ, đã quá quen với gặm nhấm nỗi đau kia một mình, nếu Vô Song hay bất cứ ai không vượt qua được lớp gai nhọn bên ngoài của đóa hoa hồng đen mỹ lệ kia thì... tất cả những hành động khác chỉ là sự khinh nhờn với nó.
Vô Song không rõ trong Hắc Địa xảy ra cái gì nhưng hắn có thể cảm thấy, ngày mai là một ngày tuyệt đối không yên bình.

Trong ngực Vô Song hiện nay vẫn là hai phong thư của Viên Tĩnh cùng Mạc Sầu bất quá hắn không có mở ra, dùng một tay đặt lên ngực mình, khóe miệng Vô Song hơi hơi cong lên.
Hắn rất muốn biết Viên Tĩnh viết gì, rất muốn biết Mạc Sầu gửi gì đến cho hắn chỉ là... trước một cái Hắc Địa thần bí kia bản thân Vô Song không dám mở ra đọc, hắn sợ khi hắn đọc rồi hắn sẽ không còn đủ mạnh mẽ để đối mặt với thứ trong Hắc Địa kia.
Vô Song không phải người ngu, hắn cực kỳ thông minh.
Nếu tình hết những người trên chòi canh của thành phố đá bên dưới thì ở đó có tổng cộng 37 người.
Ngày hôm nay đã có 5 người ngã xuống đồng nghĩa với dưới Hắc Địa... thiếu binh lực.
Khi thiếu binh lực thì bất cứ ở đâu cũng vậy, bất cứ thời đại nào cũng vậy, binh lính không chính quy cùng tân binh sẽ được cử ra chiến trường dùng sinh tử để rèn luyện.
Hắn chậm rãi quay lưng lại, đặt hai bức thư kia lên trên bàn, nếu hắn có thể quay lại từ Hắc Địa hắn sẽ đọc, đây cứ coi như là phần thưởng của sự sống sót đi.
....
“Này, mày nghĩ gì như mất hồn thế?, lại nghĩ đến con bé nào rồi? “.
Đây là một giọng nói rất quen thuộc, mang theo vài phần trêu đùa, vài phần quan tâm.
Phong... mở mắt, hắn có chút ngơ ngác nhìn xung quanh, đập vào mắt hắn là Kiên đang lái xe ánh mắt hơi hơi liếc nhìn hắn, hai bên đường là nhà cửa san sát cùng xe cộ tấp nập như mắc cửi.
Theo thói quen Phong xoay cổ tay, ánh mắt liếc nhìn kim đồng hồ rồi thở ra một hơi, lúc này mới có 8h sáng, vẫn còn sớm chán.
“Chính tao còn không biết tao đang nghĩ gì thì mày biết sao nổi? “.
Lười biếng đáp lại câu hỏi của Kiên, ánh mắt nhìn về phía hai bên đường, trong mắt hắn hiện ra một cảm giác vừa lạ vừa quen.
Những con đường ở Việt Nam đối với Phong mà nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tính ra hắn mới về nước được chưa đến 2 tháng, trong thời gian này mà có thể mở được công ty riêng chính hắn cũng phải tự vỗ ngực động viên chính mình.
“Này Phong, có việc tao nghĩ mãi không hiểu, mày giúp tao giải thích xem dù gì hôm nay cũng là ngày đầu tiên tại công ty, tao vẫn muốn làm rõ mấy thứ”.
Phong quay đầu lại nhìn Kiên, ánh mắt chớp chớp rồi một tay thản nhiên ấn xuống nút mở cửa kính xe, mặc kệ những cơn gió ngoài kia đánh lên khuôn mặt.
“Hỏi gì hỏi đi, hỏi dễ một chút, hỏi khó quá tao không trả lời đâu”.
Kiên một tay vẫn đang lái xe, miệng lúc này ngậm một điếu thuốc chậm rãi rít một hơi khói trắng rồi nhè nhẹ thở ra bên ngoài cửa sổ.

“Sao mày không ở lại Anh với ông già kia?, ban đầu tao tưởng mày về đây du lịch không ngờ mày lại lập công ty riêng, đừng bảo mày bỏ ông già rồi chạy về Việt Nam tính lập nghiệp? “.
Câu hỏi của Kiên vang lên làm Phong có chút im lặng.
Kiên nói không có sai chí ít nếu Phong ở lại Anh thì tương lai của hắn sáng hơn ở Việt Nam nhiều, trước mặt hắn là một tương lai thênh thang hơn nữa hắn là cô nhi, thân là cô nhi thì về đây làm gì?, còn cái gì níu kéo hắn đâu?.
Đối với chính bản thân Phong mà nói hắn ở bên Anh còn quen biết nhiều người hơn ở Việt Nam, suốt những năm tháng trong mái nhà trường hắn còn chẳng có nổi đến vài đứa bạn, rốt cuộc Việt Nam có gì khiến hắn quay lại?.
“Quan trọng gì đâu, ông già bên đó còn sống khỏe lắm còn lâu mới chết, cứ coi như tao về nước vùng vẫy vài năm rồi qua bên đó với ông già cũng không tính muộn, năm nay tao mới 31 còn trẻ chán”.
“À Kiên, quay xe đi, đến đường X, bệnh viện T”.
Kiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng bạn mình bất quá cũng không nói gì trực tiếp xoay vô lăng, chiếc xe bắt đầu chuyển hướng.
Đối với Kiên thì lời của Phong nói cũng không sai, dù sao hai đứa bọn hắn có đường lui, nếu có đường lui thì sợ gì không thử một chút, tự tay gây dựng cơ đồ cũng có cái thú của nó cho dù khó khăn hơn con đường được dọn sẵn nhiều về phần đến bệnh viện bản thân Kiên lại càng không hỏi thêm một câu, hắn biết đứa bạn này của mình muốn đi đâu.
Một trong những lý do lớn nhất để Phong về Việt Nam lần này là vì bệnh tình của cha hắn.
Phong sinh ra là cô nhi được nhà chùa thu nuôi từ đó hắn gọi sư chủ trì là cha, cả đời hắn cũng chỉ có một người cha này.
Đúng 8h15 phút, chiếc BMW của Kiên dừng lại trước cửa bệnh viên T, Kiên cũng không xuống xe chỉ là từ cửa xe ngoái đầu ra ngoài.
“Cần tao đợi dưới này không hay mày tự đi đến công ty?”.
Phong lúc này dùng hai tay phủi phủi bộ vest đen lịch lãm, quay đầu lại nhìn Kiên.
“Mày đi trước đi, dù sao tao với mày một trong hai đứa vẫn phải đến đúng giờ, trong hai sếp chỉ có một sếp được lười thôi, tao lười rồi chì may chăm đi”.
Kiên bật cười nhìn Phong sau đó cũng không nghĩ nhiều, chiếc BMW lại chậm rãi lùi lại rời khỏi cửa bệnh viện.
....
Trên chiếc giường lớn với đầy đủ trang thiết bị y tế có một lão nhân nằm đó, trên mũi còn gắn một máy thở oxy, bên cạnh là hai nữ y ta đang giúp ông kiểm tra sức khỏe.
Cửa phòng bệnh mở ra, trong bộ vest đen cùng sơ mi trắng Phong lặng lẽ bước

vào, khi hai nữ y tá kia nhìn thấy hắn đều lập tức hơi hơi cúi đầu.
Bệnh viện T là một bệnh viện tư, chính vì nó là bệnh viện tư đồng nghĩa với việc bỏ ra càng nhiều tiền sự phục vụ càng chu đáo.
Nhìn vào lão nhân già nua nằm trên giường, da dẻ đã nhăn nheo đầy tàn nhang bản thân Phong trong ánh mắt xuất hiện một tia mất mát.
“Anh Phong, cụ vừa uống thuốc mới ngủ được một chút thôi”.
Phong nghe vậy bước chân hơi hơi khựng lại sau đó quay đầu nhìn xuống y tá kia.
“Tôi biết rồi, ra ngoài hết đi”.
Hai nữ y tá cũng không nói gì chậm rãi đi ra ngoài, cánh cửa phòng bệnh nhẹ nhàng khép lại.
Phong ngồi đó yên tĩnh đến lạ thường, hắn dùng hai tay nắm lấy tay sư chủ trì đầu cúi xuống, lúc này không ai biết Phong đang nghĩ gì cả, chỉ có thể thấy thân thể cao lớn kia cứ khẽ run run.
Người mà ai chẳng phải chết, ‘cha’ vẫn hay nói với hắn như thế.
Cha không muốn nhập thổ, cha muốn khi chết thì mang cha đi hỏa táng sau đó đặt ông dưới một gốc cây trong vườn chùa.
Lời cha nói hắn không có quên chỉ là hắn không chấp nhận được mà thôi.
Ở cái đất nước này hắn tự hỏi, ngoài cha ra còn ai níu kéo lấy hắn?.
“Cha, con đến thăm cha đây “.
“Cha biết không, lúc này con thật sự rất muốn nói xin lỗi cha, con của cha trưởng thành rồi nhưng cũng không phải là một người tốt như cha mong muốn, con rất xấu, rất xấu, cha... người tỉnh dậy đánh con đi, người mắng mỏ con đi”.
“Cha nói làm người ai mà không phải chết, cha nói đến bệnh viện chỉ là phí tiền, cha nói chùa của chúng ta không lớn làm cái gì cũng phải tiết kiệm một chút”.
“Không biết cha có nhớ không, năm con 16 lần đầu có cái được gọi là tiền lương, lúc đó con liền về chùa thăm cha, lần đầu tiên mua tặng cha một bộ quần áo, lần đầu tiên vui vẻ và hạnh phúc đến thế nhưng con biết... cha cất bộ quần áo đó kỹ lắm, nếu không phải là ngày lễ tết cha nhất định không mặc, mỗi năm cha lại lấy ra ngắm một chút”.
“Trong chùa đều coi con là thứ chướng tai gai mắt cũng chỉ có cha bảo vệ con, cũng chỉ có cha nhất mực đưa con đi học, cho con đến trường, cũng vì con mà rất nhiều người nói xấu cha, vì con đi học mà nhà chùa chúng ta phải làm thêm rất nhiều, rất nhiều việc vậy mà ngày đó con oán cha ghê lắm, con ghét làm việc lắm, con cũng tự ti vì cha lắm”.
“Lúc trước con không có gì để báo đáp cha... hiện nay có rồi thì con lại chẳng thể báo đáp cha, muốn cha đánh con, mắng con cũng không được nữa “.
Cứ ôm lấy cánh tay già nua kia như vậy, Phong gục đầu trên giường bệnh của cha, ngày hôm nay là ngày công ty đi vào hoạt động, hắn thật sự muốn cha đến

xem, muốn cha đến nhìn, muốn cha biết bản thân cha không có sai, ít nhất hắn cũng muốn để cha biết đứa con kia cũng đã là một người thành công, muốn cha nhìn thấy hắn trưởng thành, đáng tiếc điều ước của hắn không thể thành sự thật.
Đứng dậy, nhìn đồng hồ, 9h sáng.
Chỉnh lại quần áo, lau đi dấu hiệu của sự ướt át trên khuôn mặt, Phong đứng đó cúi đầu thật sâu với sư chủ trì rồi quay đầu rời đi.
Mỗi lần đến đây hắn đều sợ, đều sợ một ngày cha vĩnh viễn rời khỏi nhân thế cho dù hắn biết chắc ngày đó không còn xa nữa.
Mỗi lần đến đây nhìn cha hắn đều lấy hết can đảm của bản thân, đã có rất nhiều lần hắn chỉ dám đứng ngoài cửa nhìn ông cụ, hắn sợ lắm... ông cụ còn không nhớ hắn là ai.
Hắn vẫn còn nhớ như in cái giây phút quặn đau ở ngực, cái giây phút xung quanh hắn chỉ có bóng tối.
Hắn sợ... hắn sợ gặp cha khi cha thức, hắn sợ nhìn thấy cha yếu đuối, hắn sợ nhìn thấy bản thân mình yếu đuối.
Cứ vừa đi vừa nghĩ, Phong bước đi trên hành lang có chút vắng vẻ, hắn thậm chí còn không nhìn đường để rồi trên cái hành lang này, có một người khẽ đụng vào hắn.
Phong nhẹ quay đầu lại, hắn có thể thấy cô gái vừa va vào hắn rất vội, cô gái đi thẳng về phía trước thậm chí không dừng lại, đương nhiên giữa dòng đời này người va vào người là việc không thể nào tránh được cũng như hai đường thẳng giao nhau mà thôi, gặp nhau một lần rồi mãi mãi rời xa, nào cần quan tâm?.
Đứng lặng trên hành lang, nhìn theo bóng dáng kia, Phong khẽ lắc đầu rồi chậm rãi rời đi, hắn cũng không biết cũng giống như năm đó dưới lớp sơ mi trắng kia, vết bớt trên cánh tay phải lại chậm rãi sáng lên.
....
Vô Song bật dậy khỏi giường gỗ cơ thể nhỏ nhắn của hắn run lên bất quá so với lần trước hắn hiện nay bình tĩnh hơn nhiều, hắn lại mơ thấy một mảng ký ức bị che đi, lại có một mảnh xám bị hắn mở ra bất quá hắn có chút không hiểu là... tại sao giấc mơ thứ hai lại cách giấc mơ thứ nhất xa đến thế?.
Thở ra một hơi nhọc khí, cái giấc mơ thứ hai này quả thực làm Vô Song không muốn nhớ lại, nó chân thực đến nỗi như chính hắn tự mình trải nghiệm lại một lần nữa vậy, hắn lại được gặp cha...
"Trên mặt ngươi có nước mắt kìa, đi ngủ mà cũng có thể khóc?, là khóc vì không phục?, là khóc vì cảm thấy bị bắt nạt?, là không đồng ý việc bản tọa đưa ngươi đi đào khoáng?".
Vô Song nghe thấy giọng nói này lập tức giật bắn cả người, hắn lập tức quay đầu lại, hắn nhìn thấy Kim Hộ Pháp đang ngồi đối mặt với hắn, ánh mắt của nữ nhân này nhìn chằm chằm vào Vô Song.

Vô Song hiện nay cũng không phải là không biết gì về Thiên Ý Thành nữa, hắn biết trước mặt mình là người sánh ngang cùng Viên Thừa Chí, ngũ tuyệt cường giả của Thiên Ý Thành.
Về phần cái nước mắt kia không nói cũng biết tuyệt đối là do giấc mơ của bản thân, hắn vội dùng một tay quẹt qua mặt mình, sau đó cúi đầu với Kim hộ pháp.
“Tiền bối không phải như vậy, ta...”.
Đáng tiếc người trước mặt căn bản cũng không quan tâm Vô Song giải thích, nàng đơn giản chỉ là đứng lên hướng ánh mắt lạnh lùng về phía hắn.
“Bản tọa không cần ngươi giải thích, nếu ngươi đã cảm thấy không thích đi đào hắc thiết thì bản tọa thành toàn cho ngươi, ta đưa ngươi xuống Hắc Địa “.
Kim Hộ Pháp nói xong liền bỏ đi, chỉ khi vị hộ pháp này rời đi Vô Song mới nhận ra một việc, trên bộ hoàng kim giáp của nàng dĩ nhiên có rất nhiều thứ màu đen bám vào.
Vô Song có thể cảm nhận được, đây là máu, máu màu đen.
Màu sắc có thể không giống nhưng vị tanh của máu Vô Song liền không xa lạ gì.
Hắn lập tức rời giường, sau đó liền quan sát thấy một bọc đồ lớn đặt trên bàn gỗ của hắn, khi nhìn thấy bọc đồ này thân hình Vô Song hơi hơi run lên.
Bên trong là một bộ hắc giáp, Vô Song hắn đoán không có sai, ngày hôm nay hắn chính thức mặc lên người hắc giáp trở thành một thành viên của Hắc Ma.
Ở bên dưới kia... chỉ sợ đã thiếu rất nhiều người, về phần tại sao những người kia ngã xuống bản thân Vô Song liền không biết.
Mặc vào hắc giáp ánh mắt Vô Song liền lóe lên một tia thích thú, bộ hắc giáp này tuy cũng tương đối nặng nề nhưng chắc chắn nhẹ hơn hắc giáp của những Hắc Ma bình thường, ở phần nối giữa các chi hay các cơ cần vận động đều được phủ một lớp da màu đen co dãn mười phần khiến bộ hắc giáp này cũng không có cảm giác cứng nhắc, đây có lẽ là một bộ hắc giáp thiên hướng tốc độ... thậm chí đây là bộ hắc giáp được làm riêng cho Vô Song.
Mặt trời đã lên trên Quỷ Khu, trong bộ hắc giáp, trong thân phận Hắc Ma bản thân Vô Song chậm rãi tiến xuống doanh trại bên dưới.
Đi đến cửa trại người đợi hắn là Hoắc Thanh Đồng, nhìn nàng lúc này căn bản không có bất cứ ai nhận ra nàng là nữ nhân hôm qua còn khóc trong phòng Vô Song, hai người dĩ nhiên đối lập hoàn toàn.
Nàng đứng đó nhìn Vô Song từ đầu đến chân rồi hơi hơi gật đầu, cơ thể xoay lại đi vào trong doanh trại.
Lại bước theo Hoắc Thanh Đồng, Vô Song lúc này liền có thể cảm nhận được doanh trại rất khác.
Ở trung tâm doanh trại hiện nay có một đài cao đang rực cháy, xung quanh đài cao là hàng trăm Hắc Ma đang đặt một tay vào trái tim của mình, thân thể đứng thẳng tắp như những cây trường thương hướng lên giữa trời.

Cái không khí nghiêm trang này cũng ảnh hưởng đến Vô Song, hắn bất tri bất giác cũng bắt chước những người này, Vô Song đương nhiên hiểu việc gì xảy ra, đây là... hỏa táng.
Những Hắc Ma bị chết ở Hắc Địa hay Quỷ Khu đều sẽ không chôn dưới mặt đất, sẽ không nhập thổ.
Bọn họ khi tiến vào Quỷ Khu liền làm người của Quỷ Khu, khi chết không về với đất mà hướng lên trời.
Lửa đỏ đốt thân xác kia thành tro còn lại chỉ là khí phách nam nhi.
Gió nổi đưa tro tàn bay cao, chỉ để lại ký ức không thể xóa nhòa.
Người ra đi đầu không nghoảnh lại.
Lính ra trận thây ngựa bọc xương.
Bia không tên không phải không nhớ.
Khắc trong lòng vạn kiếp không phai.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 60

Điển Ngục Ti (1)

Cảm giác lần thứ hai tiến vào Hắc Địa hoàn toàn khác với cảm giác lần đầu tiên bởi Vô Song lúc này đã được coi là một thành viên bên trong Hắc Ma, khi mặc lên người bộ hắc giáp đặc chế này Vô Song thật sự cảm thấy mình cùng với Hắc Địa như hòa thành một thể.

Không ai kể với Vô Song chuyện gì xảy ra vào đêm hôm qua vì vậy hắn cũng sẽ không hỏi, việc làm của hắn hiện nay chỉ là đi theo mọi người vào bên trong Hắc Địa mà thôi.

Khi vượt qua hết những bậc thang hướng xuống dưới kia Vô Song ánh mắt liền co rụt lại, thành phố đá bên dưới dĩ nhiên bị hủy gần một nửa, loại tràng cảnh này cho thấy đêm hôm qua Hắc Ma trải qua một trận thảm chiến kinh tâm động phách hơn nữa Vô Song có thể cảm nhận được, số lượng người chết cũng không dừng lại ở con số 5 như Thanh Đồng nói.

Lần trước khi Vô Song tiến vào Hắc Địa nơi này có tổng cộng 5 đội ngũ tương được 35 người lại thêm Kim Hộ Pháp cùng Hoắc Thanh Đồng thì số lượng người chính xác bên dưới Hắc Địa là khoảng 37 người.

Lần này trong mắt Vô Song chỉ còn lại vèn vẹn 27 người, tính cả hắn.

Sau màn hỏa thiêu buổi sáng gần như tất cả mọi người có mặt ở Hắc Địa đều trầm mặc rất nhiều, bọn họ chỉ lẳng lặng làm nhiệm vụ của mình được giao, bắt đầu trùng tu lại khu vực thành phố đá này, thậm chí khác với Vô Song tưởng tượng hắn cũng hoàn toàn không cần chiến đấu gì, hắn chỉ có thể đứng đây mà nhìn từng Hắc Vệ được phân công.

Cuối cùng đứng bên cạnh Vô Song lúc này cũng chỉ có một mình Hoắc Thanh Đồng.

Hoắc Thanh Đồng cũng là một thành viên trong Hắc Vệ, nàng đã ở Hắc Địa suốt 6 năm bản thân nơi này như ngôi nhà thứ hai của nàng vậy, những con người nơi đây vừa là chiến hữu nhưng cũng vừa là người thân của nàng, lúc này nhìn đám Hắc Vệ trầm mặc bản thân Hoắc Thanh Đồng cũng trở nên trầm mặc rất nhiều.

Đương nhiên trầm mặc là trầm mặc thân là Hắc Vệ nàng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ được giao, lần này nàng chậm rãi quay đầu lại nhìn Vô Song, sau đó nhẹ vỗ vai hắn.

“Ngươi... rốt cuộc vẫn là không bỏ chạy, nếu ngươi ngay đêm hôm qua rời đi thì vẫn còn kịp bất quá ngươi lúc này kể cả có muốn rời đi cũng đã muộn rồi, đi thôi ta dẫn ngươi đi khám phá bí mật của Hắc Địa”.

Câu nói của Hoắc Thanh Đồng làm Vô Song tương đối khó hiểu nhưng mấy chữ

‘bí mật của Hắc Địa’ lại đánh tan toàn bộ sự khó hiểu đó mà thay vào là sự tò mò.
Lần trước Vô Song chỉ được nhìn thấy thành phố đá ngoài ra hắn không con được nhìn thấy thêm bất cứ thứ gì, lần này hắn liền thật sự được đi sâu vào bên trong Hắc Địa, hắn liền được mở rộng tầm mắt.
Chính Vô Song sau khi nhìn rõ quang cảnh trước mặt cũng không biết nói gì.
Nếu... nếu phải dùng những từ đơn giản nhất để giải thích về Hắc Địa thì Vô Song sẽ dùng hình ảnh của một mê cung khổng lồ.
Khu vực thành phố đá là một bình nguyên tương đối bằng phẳng, theo Hoắc Thanh Đồng giải thích thì đây cũng là nơi duy nhất thích hợp để xây công sự, ngoại trừ thành phố đá cho Hắc Vệ sinh sống ra thì còn một số công trình khác phần nhiều là những ngôi nhà đá được xây rải rác ở khắp nơi tại mảnh bình nguyên màu đen này.
Những ngôi nhà đá này được đánh những ký hiệu rõ ràng để đọc tên, để nhìn thứ tự đồng thời bên trong có cất giữ đồ ăn nước uống cùng một số nhu yếu phẩm cần thiết, bản thân tầng bình nguyên màn đen này được coi là tầng cao nhất của Hắc Địa đồng thời cũng là nơi Hắc Ma chiếm giữ.
Nếu nói về địa danh nổi tiếng của khu vực bình nguyên này ngoại trừ thành phố đá ra thì còn có Hắc Thủy Đàm cùng Cửu Đầu Xà.
Hắc Thủy Đàm là một nguồn nước ngầm cực lớn của mảnh bình nguyên này nó nằm về phía đông của thành phố đá cách thành phố đá khoảng 3 km đồng thời từ Hắc Thủy Đàm đến thành phố đá cũng xuất hiện những con kênh dẫn nước, bằng vào Hắc Thủy Đàm hoàn toàn có thể cung cấp lượng nước cần thiết để sinh hoạt cho cả ngàn người trong thời gian dài chứ không chỉ vài chục người như bên trong thành phố đá cũng vì lẽ đó mà nơi đây chưa từng lo lắng về nguồn nước.
Điều làm người ta lo lắng được gọi bằng cái tên Cửu Đầu Xà.
Cửu Đầu Xà tất nhiên không phải là tên quái vật gì ghê ghớm mà là hình dáng của khu vực này.
Toàn bộ bình nguyên Hắc Địa có thể coi là thân xà thì nơi đây là chín cái đầu rắn, là 9 hang động được tạo nên cũng là 9 con đường hướng thẳng xuống bên dưới Hắc Địa.
Vô Song cũng biết Hắc Địa là một cái hang động nằm bên trong Quỷ Khu nhưng hắn tuyệt không ngờ hang động này lại lớn đến thế, bên trong hang động dĩ nhiên lại còn có hang động khác thậm chí còn là chín cái?.
Vô Song tuyệt đối không thể tưởng tượng được hang động này sẽ sâu đến mức nào, nó có thể dẫn đến đâu...
Câu hỏi này thật ra... bao nhiêu đời Thiên Ý Thành đều muốn trả lời chỉ là chung quy không có đáp án mà thôi.
Tất nhiên hai người Hoắc Thanh Đồng cùng Vô Song sẽ không dừng lại ở đây,

Vô Song có thể thấy Hoắc Thanh Đồng khi đứng trước Cửu Đầu Xà thân thể nàng nhè nhẹ run lên nhưng trong mắt lại kiên định vô cùng.
“Phong, ngươi nghe rõ đây, ở trong Hắc Địa ngươi có thể an toàn hoặc chí ít còn có người bảo vệ ngươi nhưng ở Cửu Đầu Xà này thì không, chín cái đầu rắn này là chín con đường khác nhau dẫn đến... một thế giới khác, dẫn đến một đại mê cung dưới lòng đất”.
“Mỗi con đường ở đây đều dẫn đến một địa điểm khác nhau của đại mê cung, trong thiên hạ này không có bất cứ ai có thể biết được đại mê cung là cái gì, không ai biết được tại sao nó hình thành nhưng... nếu địa ngục trong truyền thuyết có thật thì nó chỉ có thể đặt tại đại mê cung”.
“Ngươi nhìn cho rõ, một một lối vào của Cửu Đầu Xà đều có một bản khắc, đây chính là nhiệm vụ của ngươi, học thuộc toàn bộ chín bảng khắc này, một ngày không học thuộc thì ngươi một ngày không được bước xuống Cửu Đầu Xà, không được tiến vào đại mê cung”.
“Mỗi bản khắc ở đây đều là xương là máu của từng đời từng đời Hắc Vệ ngã xuống mà để lại, đây là tâm huyết của bao nhiêu thế hệ Thiên Ý thành, là thứ ngươi bắt buộc phải nhớ kỹ, là thứ ngươi bắt buộc phải học thuộc lòng”.
Ngữ khí của Hoắc Thanh Đồng cực kỳ nghiêm túc cũng cực kỳ trịnh trọng, ngữ khí này căn bản không cho Vô Song được phép nghi hoặc, nàng không cho Vô Song hỏi lại.
Đứng ở trước Cửu Đầu Xà, Vô Song có thể nhìn thấy toàn bộ những bản khắc thô sơ kia, toàn bộ đều là những bản khắc chưa được hoàn thành, từ dấu hiệu của từng nét khắc đã thể hiện ra sự không đồng nhất, có mới có cũ bất quá... càng vì thế Vô Song càng có thể nhận thấy Thiên Ý Thành đã đổ vào đây bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu thế hệ cùng nhau tạo nên những tấm tàn đồ này.
Cho dù chỉ là tàn đồ, cho dù không biết bao lâu nữa tàn đồ mới được hoàn thành thì Vô Song cũng cảm thấy thứ này là vô giá, thứ này là linh thiêng đến mức nào.
Không biết bao nhiêu con người đã ngã xuống tại Hắc Địa chỉ đề gìn giữ, chỉ để cố gắng hoàn thành tàn đồ tại nơi đây, chính vì việc này lại làm Vô Song càng thêm khó hiểu, phía dưới Cửu Đầu Xà có gì?, là cái gì có thể khiến không biết bao nhiêu cao thủ của Thiên Ý Thành ngã xuống?.
Vô Song hắn cũng sẽ không phải suy nghĩ nhiều bởi người sẽ giải thích cho hắn tất cả... đến rồi.
Vẫn là bước chân nặng nề kia, vẫn là khí thề đè ép thiên quân vạn mã kia, Kim Hộ Pháp rốt cuộc đi đến nơi này bất quá nàng cũng không đến một mình, bên cạnh nàng là một lão nhân già nua lưng của lão nhân này còng đến mức cả cơ thể gần như gập sát xuống mặt đất.
Vô Song tất nhiên nhận ra lão nhân này, đây chính là lão nhân mở cửa Thiên Ý

Thành cho Vô Song bước vào.
Vô Song còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy Hoắc Thanh Đồng hai tay ôm quyền cung kính cúi đầu.
“Hoắc Thanh Đồng gặp qua Vương lão”.
Vương lão đối với Hoắc Thanh Đồng mỉm cười, sau đó đánh mắt về phía Kim hộ pháp.
“Tuyết Y, để ta dẫn tiểu tử này vào bên trong thôi, dù sao ngươi cũng bị thương, ngươi không thích hợp đi vào”.
Kim Hộ Pháp cũng không giành việc với Vương lão, nàng trực tiếp gật đầu sau đó bước lùi lại ba bước, nàng cũng không muốn đi xuống Cửu Đầu Xà kia.
Bản thân Kim Hộ Pháp là một trong những người có chiến lực cao nhất ở Hắc Địa, nàng tất nhiên phải biết bên trong Cửu Đầu Xà đáng sợ đến mức nào, nếu đã có người nhận công việc này thì nàng căn bản không cần nhận nữa.
Vương lão khác với Kim Hộ Pháp, lão nhân này cho người ta cảm giác nhu hòa cùng hiền lành hơn rất nhiều so với vị hộ pháp suốt ngày che kín cơ thể bằng hoàng kim bảo giáp kia.
Nụ cười già nua khiến da mặt nhăn nheo hơi hơi co lại, Vương lão lúc này còn thấp hơn Vô Song một chút, lão nhân này dùng cánh tay già nua của mình nhẹ vỗ vai Vô Song, sau đó liền mang Vô Song đi về phía con đường số 6 trong Cửu Đầu Xà.
Hang động rất tốt, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào vì vậy Vương lão liền mang theo một viên dạ minh châu soi đường, với ánh sáng của dạ minh châu bản thân Vô Song cũng có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh vật bên trong con đường này.
Nơi đây căn bản không khác gì một hang động bình thường được hình thành trong tự nhiên, đường đi tương đối gồ ghề khó di chuyển, hai bên vách động cũng chẳng quá rộng lớn có lẽ chỉ đủ khoảng 3 người trưởng thành dàn hàng ngang mà thôi, chỉ nhìn bằng mắt thì không cách nào nhận ra nơi đây có gì đặc biệt.
Vô Song đương nhiên sẽ không phải là loại người nhìn bằng mắt, hắn còn có thể cảm nhận, khoảng thời gian Vô Song phải đào khoáng trên Quỷ Khu đã rèn luyện cho hắn khả năng thích ứng với một số đặc điểm bên trong Hắc Địa.
Thứ nhất là Địa Lực Từ Trường, thứ lực lượng này làm Vô Song cực kỳ khó chịu đồng thời cũng ảnh hưởng cực lớn đến chiến lực của hắn, loại lực lượng này ở tại hang động nhỏ và dài này không ngờ đang càng ngày càng tăng lên.
Nếu ở Hắc Địa chỉ cần Vô Song không vận dụng thân pháp thì hắn sẽ không cảm nhận quá rõ địa lực từ trường ảnh hưởng nhưng khi đã tiến vào nơi này thì chỉ bước đi thôi cũng đủ làm Vô Song thấy vướng víu.
Về phần cái thứ hai... chính là chất liệu đá ở nơi đây, toàn bộ đều là hắc thiết, đây là lần đầu tiên Vô Song được nhìn thấy một hang động toàn bộ đều từ hắc

thiết hình thành, với độ cứng cùng độ nặng của hắc thiết mà nói thì Vô Song căn bản không tin tưởng hang động này sẽ có bàn tay con người động vào, chỉ sợ toàn bộ đều là tự nhiên hình thành.
Dựa theo cước bộ của Vương lão cũng như ánh sáng mà Dạ Minh Châu trên tay ông ta, Vô Song có thể thấy mỗi ngã rẽ đều sẽ để lại một đoạn chỉ dẫn, một đoạn ký hiệu để nhớ đường, đây chính là cách mà những người đi trước ghi lại chỉ dẫn cho thế hệ sau.
Vô Song cũng không biết từ bao giờ hắn vô thanh vô tức bị nơi đây hấp dẫn, hắn cứ như vậy bước theo Vương lão, Vương lão không nói gì còn Vô Song lại không hỏi gì, tất cả chỉ là nhìn và nhìn.
Hai người một già một trẻ cứ như vậy tiến về phía trước cho đến khi... Vương lão biến mất.
Vô Song hoàn toàn không ngờ được việc này, Vương lão vậy mà biến mất?, trước mặt hắn chỉ còn lại một viên Dạ Minh Châu rơi dưới mặt đất chiếu sáng một góc tối trước mặt mà thôi.
Vô Song lập tức cảm thấy không đúng, sau đó từ trong bóng tối có một thứ lao thẳng về phía Vô Song, thứ này mang theo một tiếng rít ghê rợn, thứ âm thanh căn bản không phải của con người.
Vô Song cũng không cách nào né tránh được toàn bộ công kích của nó, nó xuất hiện quá mức bất ngờ chính vì vậy hắn đành đưa hai tay lên đón đỡ, cũng may có sự trở giúp của hắc giáp lực phòng ngự của Vô Song mạnh mẽ hơn rất nhiều nhưng chính hắn cũng cảm nhận được xương cánh tay của mình gần như tê cứng.
Rốt cuộc là cái gì tấn công hắn?.
Vô Song không biết ai xuất thủ nhưng hắn lại biết nếu hắn không phản đòn hắn liền sẽ chết.
Một quyền của nó đánh bay Vô Song lùi lại, sau đó nó lại xé gió mà lao tới, trong cái bóng không gian tối om mù mịt này Vô Song không có cách nào nhìn thấy bản thể của nó nhưng từ ánh sáng của Dạ Minh Châu xa xa khiến bóng ảnh của thứ này vẫn in lên vách tường màu đen.
Từ bóng ảnh mà nói, đây là con người, chít ít cũng có một cái đầu, hai tay cùng hai chân.
Thứ này sau khi đánh bay Vô Song, một quyền của nó tiếp tục hướng thẳng về phía mặt Vô Song mà đánh xuống bất quá nó chỉ có một lần cơ hội tấn công bất ngờ mà thôi, dù sao Vô Song mạnh mẽ hơn nó rất nhiều.
Vô Song lần này cũng không thèm tránh, hắn quay người ngược về phía sau, chân trụ dẫm mạnh xuống đất, cùi chỏ đưa ra, một cùi chỏ nện thẳng vào lồng ngực của nó lập tức có thể nghe thấy những tiếng xương răng rắc nhưng... Vô Song biết xương của nó chưa có gẫy.

Một cùi chỏ này của Vô Song tuyệt đối đã dùng 10 phần sức mạnh lại thêm vào hắc giáp gia cố dĩ nhiên chỉ đủ làm nứt xương của nó?, ngoại trừ khả năng tấn công ra thì độ cứng của cơ thể nó cũng đạt đến ngưỡng đáng sợ.
Lần này đến lượt thân hình của nó bị đánh bay đi bất quá Vô Song sao có thể để cho nó thoát dễ dàng như vậy?, nơi này ngập tràn bóng tối nếu để vật này chạy khỏi tầm tay của Vô Song bản thân hắn muốn đuổi theo nó còn khó hơn lên trời, Vô Song căn bản không giỏi chiến đấu trong bóng tối.
Một tay rất nhanh xòa ra nắm lấy cổ tay của sinh vật kia rồi kéo ngược về phía mình, một bàn tay khác mạnh mẽ đánh ra, đánh thẳng vào vết thương ở ngực mà Vô Song vừa mới gây ra, lần này Vô Song rốt cuộc dùng tới nội lực.
“Hàn Băng Đại Bi Thủ”.
Một chưởng này Vô Song vận dụng luôn cả Đại Bi Phú, một chưởng đánh ra mang theo kinh người sức công phá lại thêm hiệu quả của tiên thiên hàn băng khí, Vô Song có thể cảm giác bàn tay của hắn rốt cuộc đập nát xương ngực của sinh vật kia, sau đó hàn băng lực lượng trực tiếp xâm nhập vào cơ thể nó, một chưởng này tuyệt đối đủ lấy mạng thứ không biết tên này.
Chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, Vô Song cảm nhận được một thứ mùi tanh bắn lên, đây là mùi tanh rất nồng của máu huyết, mùi của nó... giống cái mùi vướng trên hoàng kim bảo giáp của Kim Hộ Pháp.
Khi Vô Song thu tay lại, hắn một lần nữa nghe thấy thứ âm thanh quen thuộc kia, âm thanh của Vương lão.
“Ngươi làm không tệ, một chưởng có thể giết nó luôn đủ để nói sức sát thương của ngươi đã đạt bất quá một chưởng này phải dùng đến nội công, tại nơi này tốt nhất càng hạn chế dùng nội công càng tốt”.
Vương lão lại hiện ra một lần nữa, đương nhiên nếu Vương lão là ngũ tuyệt cấp cao thủ trở lên thì việc rời đi mà Vô Song không hề nhận ra cũng bình thường vô cùng, chẳng có gì phải ngạc nhiên, thứ làm Vô Song ngạc nhiên là sinh vật kia.
Khi viên Dạ Minh Châu trong tay Vương lão chiếu đến sinh vật vừa bị Vô Song giết chết kia, Vô Song liền rùng mình.
Đây là một.... con quái vật.
Rất khó để diễn tả cảm xúc của Vô Song lúc này đồng thời cũng rất khó để diễn tả sinh vật kia, đây là một sinh vật toàn thân màu tím, máu của nó lại màu đen tuyền đồng thời có mùi cực nồng, cực tanh.
Sinh vật này có đầy đủ hai tay hai chân như con người bất quá trên khuôn mặt của nó lại ghớm ghiếc vô cùng, nó không có mũi, hai mắt to tròn như hai cái đèn pha nhưng toàn bộ đôi mắt kia chỉ có lòng đen không hề có lòng trắng, cái miệng của nó cũng không phải là miệng của con người, giống miệng của loài châu chấu mà Vô Song thường bắt vào những ngày hè trong chùa vậy, khoang miệng của nó chia làm bốn phần, bên ngoài là hàm răng nhọn hoắt.

Giết xong sinh vật này, Vô Song thân thể run lên nhưng cũng không quá mức sợ hãi trong ánh mắt thậm chí còn xuất hiện vẻ điềm tĩnh hiếm có.
Vô Song là người hiện đại, hắn cho dù không thích mấy phim khoa học viễn tưởng nhưng cũng có nhìn qua vài lần, so với những sinh vật gớm ghiếc trên truyền hình kia thì thứ này vẫn còn bình thường lắm.
Kể từ khi Vô Song chấp nhận coi thế giới này vượt xa phạm trù võ hiệp thì hắn cũng chấp nhận luôn toàn bộ những thứ phát sinh, nếu bây giờ có người nói thế gian xuất hiện tiên nhân có thể trường sinh bất tử hô phong loạn vũ thì có khi Vô Song hắn cũng gật đầu.
Một sinh vật này như này... chưa là gì cả.
Đương nhiên nếu nhiều sinh vật như này thì lại khác, rất khác chí ít nếu gặp bọn chúng Vô Song căn bản sẽ quay đầu bỏ chạy.
Cầu được... thì ước thấy, rất nhanh dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu bản thân Vô Song có thể thấy những bóng đen lờ mờ bò tới, số lượng... càng ngày càng nhiều.
Vương lão đối với hình ảnh này chỉ cười, lão nhân này khẽ vươn vai một cái, không ngờ sống lưng đã còng kia một lần nữa thẳng tắp, vẫn là nụ cười móm mém hiền từ kia nhưng lại xuất hiện một loại khí thế không nói thành lời.
“Tiểu tử, nhìn cho kỹ những thứ ở sâu dưới lòng đất này, đây chính là những sinh vật mà Hắc Địa che dấu khỏi con mắt thế gian. Lão phu không biết Hắc Địa là gì bất quá lão phu từng nghe Trường Sinh Chân Nhân gọi tên thứ này, Trường Sinh Chân Nhân nói đây là quỷ lộ “.
“Lão phu cũng nghĩ ngoại trừ cái tên quỷ lộ này ra không có tên nào thích hợp hơn cho đại mê cung dưới lòng đất này “.
“Ngăn cản đám quỷ từ quỷ lộ đi đến dương gian chính là Thiên Ý, là sứ mạng của Thiên Ý Thành”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 61

Điển Ngục Ti (2)

Đây không phải là lần đầu tiên Vô Song được nhìn thấy cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt quyết đấu, cao thủ cấp bậc này rất ít khi ra tay nhưng Vô Song lại có thể may mắn được nhìn thấy không chỉ một lần.
Phong Lăng Sư Thái, Kim Nhân Phụng, Tuyết Sơn Phi Hồ, Ngụy Trung Hiền, Mục Nhân Thanh, Viên Thừa Chí hay Quách Tĩnh, ngũ tuyệt cao thủ Vô Song đã thấy nhiều nhưng tất cả bọn họ có một điểm chung chính là cho dù võ công khác nhau, tính cách khác nhau, trí hướng khác nhau nhưng đều đi theo con đường luyện công.
Lần đầu tiên Vô Song được chứng kiến cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt đi theo con đường luyện thể, đây là một cảm giác rất khác rất khác với luyện công.
Trong thế giới này cao thủ luyện công cho Vô Song một loại cảm giác phiêu miễu hư thực giống như thần tiên trên trời ra tay vậy còn cao thủ luyện thể... có lẽ giống với quái vật nơi đại địa.
Vương lão thoạt nhìn không có chút sức mạnh nào, cơ thể gầy gò ốm yếu mặt thì đây tử khí lưng thậm chí đã còng đến nỗi gần như không cách nào đứng thẳng nổi, nếu không phải lão nhân này là người mở cửa Thiên Ý Thành cho Vô Song thì hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến đây là một vị ngũ tuyệt cao thủ.
Nơi đây được gọi là Quỷ Lộ, Quỷ Lộ vốn sẽ không dành cho con người, nơi này cũng không chào đón thần tiên, muốn tiêu diệt ác quỷ trong quỷ lộ thì chỉ có thể... dùng đến ác quỷ.
Khác với hình ảnh của lão nhân già nua ít giây trước, hiện nay Vô Song chỉ nhìn thấy một còn quỷ bằng xương bằng thịt, một con ác quỷ hình người, so với đám ác quỷ của Quỷ Lộ thì Vương lão lại càng giống ác quỷ hơn.
Bàn tay nhăn nheo kia, quyền đầu bé tẹo kia nhưng lại ẩn chứa sức mạnh không tưởng nổi, từng quyền từng quyền đánh ra, mỗi quyền đều mang theo quyền kình nghe sao mà ghê người, quyền kình của Vương lão như tiếng sấm giữa trời.
Vì không gian ở đây rất tối đồng thời lại chỉ có một viên dạ minh châu dẫn đến việc Vô Song khó mà quan sát được toàn bộ tình trận chiến nhưng hắn có thể nhìn qua những cái bóng ảnh trên tường kia, Vô Song cũng đã không có đếm được xuất hiện bao nhiêu quái vật tấn công Vương lão hắn lại càng không thể nào đếm được có bao nhiêu quái vật bị đôi nắm tay đơn giản kia đánh thành huyết nhục, Vô Song chỉ biết những tiếng rít gào càng ngày càng nhỏ lại, Vô Song chỉ biết mùi hắc huyết tanh nồng kia càng ngày càng nhiều.
Khi mà những âm thanh kia hoàn toàn biến mất, con đường số 6 này toàn bộ đều

bị mùi tanh nồng của hắc huyết chiếm cứ, toàn không gian chỉ còn ngập tràn mùi máu, đứng giữa mảnh không gian này đứng giữa vô số xác chết quái vật nằm đó là thân ảnh nhỏ bé của lão nhân kia, hai nắm tay của Vương lão còn chảy xuống từng giọt từng giọt hắc huyết.
Trên người Vương lão nào còn sự hiền từ khi đối mặt với Vô Song?, trên người lão nhân này là khí thế khiếp người, là một cỗ máy giết chóc hình người, Vô Song căn bản không cách nào nhận ra nổi tử khí trên mặt Vương lão nữa thay vào đó chỉ còn lại sát ý.
Vương lão rốt cuộc cũng dừng tay, sống lưng lại bắt đầu còng xuống, chân nhẹ bước về phía trước đã xuất hiện bên cạnh Vô Song chỉ là trong ánh mắt không có vui mừng, trong mắt Vương lão chỉ có lo lắng.
"Tiểu tử ngươi cảm thấy đám này thế nào?, ít nhất là so với nhân loại chúng ta?".
Vô Song cũng không hề suy nghĩ gì mà lập tức trả lời dù sao Vô Song đã tự tay giết một con quái vật hắn cũng có thể đại khái nắm được chiến lực của đối phương.
"Tiền bối, vãn bối mới chỉ giao thủ với nó một lần bất quá theo cảm giác của vãn bối mà nói nó khó đối phó hơn nhất lưu cao thủ bình thường rất nhiều thậm chí vãn bối còn cảm thấy, thân thể nó quá mức cường hãn cho dù là tông sư cao thủ cũng chưa chắc đã có thể so sánh ".
Vô Song nói chính là sự thật, thực lực của Vô Song là như thế nào?, một đòn trực diện của Vô Song thêm vào hắc giáp gia trì thì Vô Song thậm chí tự tin diệt sát nhất lưu cao thủ bình thường về phần hàn băng chưởng kia gia trì thêm Đại Bi Phú thì Vô Song dám dùng một chiêu này tung hoành trong tông sư cảnh giới.
Hàn băng chưởng của Vô Song không mạnh ở sức sát thương nhưng mạnh ở khả năng gây khó chịu cho đối thủ đồng thời nếu hàn khí nhập thể thì lại càng khó phòng bất quá công bằng mà nói chưởng pháp này của Vô Song cũng chỉ tính là trung bình của võ lâm nếu không phải Vô Song có Tiên Thiên Chí Âm Thể thì hàn băng chưởng của hắn tuyệt không mạnh đến thế.
Về Đại Bi Phú thì lại khác, đây là một loại bí thuật hàng đầu dành riêng cho cường giả đi theo âm nhu tuyến, bằng vào Đại Bi Phú khiến Nga Mi có thể trở thành đại cự đầu của võ lâm trung nguyên, có Đại Bi Phú gia trì bản thân Vô Song không thể tung hoành trong tông sư cảnh giới mới là vô lý.
Nếu Vô Song hiện nay được quyêt đấu lại cùng Thượng Quan Thần chì Vô Song tin tưởng có cho tiền Liên Hoa Thiền Công cũng không chịu nổi sức sát thương biến thái của Đại Bi Phú, tất nhiên đấy là trình độ Liên Hoa Thiền Công của Thượng Quan Thần, về phần Liên Hoa Thiền Công thì Vô Song cũng không dám bàn luận.
Vô Song bản thân cực kỳ tự tin cùng sự kết hợp này nhưng hắn thực sự không

ngờ đến phải dùng một chiêu này mới đánh chết được đầu quái vật kia.
Vô Song thân là y sư, có một số việc hắn so với người khác tinh tường hơn nhiều, một chiêu vừa rồi thật ra chỉ đánh nát xương ngực của quái vật mà thôi cùng lắm cũng chỉ làm nó trọng thương, lý do mà nó chết chính là vì mặt đất ở nơi đây quá cứng, chịu một xung lực từ một chiêu của Vô Song đã đủ để nó mất nửa cái mạng đồng thời lại chịu thêm một xung lực phản chấn lại từ dưới mặt đất vì vậy quái vật này mới tuyệt khí bỏ mình.
Câu nói của Vô Song chỉ làm Vương lão cười, nụ cười có chút đắng chát.
“Ngươi nói không sai, thực sự không hề sai, cao thủ nhất lưu trong thiên hạ có đến 9 phần không phải đối thủ của đám quái vật này, nếu không phải trí tuệ của bọn chúng không cao chủ yếu chiến đấu theo bản năng thì có lẽ tuyệt đối có đủ sức cùng tông sư cao thủ chiến một trận”.
“Điều làm lão phu cảm thấy sợ hãi nhất là... ở bên trong Quỷ Lộ này đám bọn chúng không tính là mạnh nhất thậm chí còn bị coi là pháo hôi”.
Vương lão thở ra một hơi, sau đó chậm rãi ngồi xuống đất mặc kệ nơi này xuất hiện dày đặc hắc huyết.
“Để lão phu kể với ngươi một cái cố sự, trước đây ở Vương Bản Sơn không có Vương gia, nơi này cũng không được gọi là Vương Bản Sơn, nơi này thật ra... được chủ nhân chọn là kiếm trủng “.
“Lão phu đi theo chủ nhân từ nhỏ đến lớn, đến khi chủ nhân lựa chọn kiếm trủng ta cũng có mặt ở đó, chủ nhân nói nơi này có hắc thiết cực kỳ cứng rắn, chủ nhân cả đời làm bạn với kiếm, cả đời chỉ cầu một lần bại, một đời tung hoành đến khi chết đi liền muốn tạo một cái kiếm mộ, bản thân Thiên Ý Thành vốn được coi là kiếm mộ của chủ nhân”.
“Chủ nhân năm đó phát hiện ra hắc thiết nơi Vương Bản Sơn liền vui mừng không thôi, người muốn rèn lên hàng trăm cây kiếm, hàng ngàn cây kiếm bằng hắc thiết nơi đây bất quá khi người càng đi sâu vào tìm hiểu, chủ nhân rốt cuộc tìm được Hắc Địa này”.
“Nói đến đây chắc ngươi cũng biết chủ nhân của lão phu là ai?. Lão phu họ Vương tên một chữ Phong, chủ nhân của lão phu chính là đại danh đỉnh đỉnh Độc Cô Cầu Bại”.
“Chủ nhân năm đó kiếm pháp vô địch, thế gian này không có bất cứ ai về mặt kiếm thuật dám nói vượt qua chủ nhân, bằng vào một bộ độc cô cửu kiếm phá tận thiên hạ võ công, chủ nhân năm đó cho dù là Trường Sinh Chân Nhân cũng phải tránh phong mang, kiếm chỉ thiên hạ ai dám tranh phong?”.
“Thực lực của chủ nhân như vậy lại càng sẽ không sợ Hắc Địa vì vậy người đi vào Cửu Đầu Xà... sau đó người thật sự bị lạc bên trong Cửu Đầu Xà kia, cho dù ta cùng chủ nhân chưa tiến quá sâu vào bên trong nơi này nhưng cũng bị vây ở bên trong 3 ngày mới có thể tìm thấy đường ra”.

“Chủ nhân một đời cô độc chỉ có kiếm làm bạn nhưng lại bắt đầu với Hắc Địa nảy sinh hứng thú, chỉ là người biết bằng sức hai người chúng ta căn bản không thể thăm dò nổi Cửu Đầu Xà, trong hai người bắt buộc phải có một người ở lại bên ngoài chỉ có một người đi vào trong, nếu người bên trong không đi ra thì ngươi bên ngoài liền dựa theo ám hiệu người bên trong tiến vào tìm kiếm, ngay cả những vết khắc kia cũng là hai người chúng ta đặt nền móng”.
“Bằng vào cách này chủ nhân cùng ta có thể đi xa hơn nhưng càng đi xa thì chủ nhân càng đối với sự rộng lớn của Cửu Đầu Xà mà sinh ra sợ hãi, chúng ta ở lại Hắc Địa gần nửa năm vẫn không có cách nào thăm dò hết được một con đường bên trong Cửu Đầu Xà”.
“Việc tiếp theo lại càng không thể tưởng tượng được, vùng núi này vốn nằm giáp danh cùng biên giới Kim Quốc, nằm giáp với Thiên Ưng Sơn Mạch về phần Quỷ Khu cùng Hắc Địa như hiện nay càng khó tìm kiếm, năm xưa toàn bộ diện tích nơi đây vốn là mảnh rừng bát ngát, có vô số tán cây che chắn mấy ai có thể tìm thấy Hắc Địa?”.
“Cả ta cùng chủ nhân đều nghĩ như vậy cho đến khi thật sự có người đến, ta nhớ rõ đó là một ngày đầu tiên của tháng 7, Trường Sinh Chân Nhân không ngờ lại đặt chăn đến Hắc Địa để rồi chủ nhân cùng Trường Sinh Chân Nhân nổ ra một trận chiến”.
“Cả hai người vốn chưa bao giờ giao thủ với nhau, từ trước đến nay người mà chủ nhân muốn vượt qua nhất chính là Trường Sinh Chân Nhân. Thực lực của chủ nhân đã sớm không thua kém bất cứ vị ngũ đế nào trong thiên hạ nhưng chủ nhân vẫn chưa lập danh, vẫn chưa chiến với bất cứ một vị ngũ đế nào, chủ nhân năm đó nói.... nếu muốn chứng ngũ đế còn ai thích hợp hơn thiên hạ đệ nhất cao thủ?. Chủ nhân năm đó nói ra lời kia bá khí vô cùng, người còn nói... kiếm sinh ra là để giết người, cao thủ kiếm đạo mạnh nhất trong thiên hạ thì phải giết được kẻ khó giết nhất thiên hạ - Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong”.
“ Kết quả của cuộc chiến đó lão phu không được xem, phải biết lão phu khi đó chỉ là tông sư cao thủ, so với hai người kia chỉ là con kiến hôi, chỉ cần chấn động của trận chiến đó cũng khiến lão phu tan xác mà chết “.
“Lão phu thật sự rất lo lắng, lão phu đi theo chủ nhân 30 năm, tất nhiên trong mắt lão phu chủ nhân chắc chắn là vô địch bất quá khi đối thủ là... kẻ khó chết nhất thiên hạ kia chính lão phu cũng cảm thấy chủ nhân sẽ gặp nguy hiểm... nhưng lão phu căn bản không làm được gì”.
“Hai người chiến đấu ở ngay bên trong Hắc Địa, một mạch chiến đấu từ sáng sớm đến tối mịt rồi thẳng tới sáng hôm sau vẫn chưa hề đi ra. Lão phu thậm chí lo lắng đến mức muốn tiến vào Hắc Địa, có chết cũng phải nhìn thấy chủ nhân một lần bất quá... khi lão phu còn chưa tiến vào đã thấy chủ nhân cùng Trường Sinh Chân Nhân đi ra “.

“Kết quả của cuộc chiến đó không ai nói đến thậm chí cả hai không nói nhiều thêm một lời, Trường Sinh Chân Nhân thì rời đi còn chủ nhân từ hôm đó mỗi đêm chỉ đứng ngắm trăng.... cho đến một ngày chủ nhân ra lệnh cho lão phu... lập nên Vương gia trang tại nơi này, muốn ta cưới một thôn phụ gần đó sau đó xây dựng ngọn núi này làm nhà của Vương gia chúng ta, lấy tên là Vương Bản Sơn”.
“Đây là mệnh lệnh cuối cùng của chủ nhân để rồi người tiến vào Hắc Địa, bản thân chủ nhân hoàn toàn đám chìm vào bên trong Hắc Địa, ở đó có một thứ kỳ lạ nào đó thôi thúc chủ nhân... chủ nhân cứ như vậy dụng 3 năm thời gian nghiên cứu Hắc Địa, chỉ đến khi đứa con đầu tiên của lão phu chào đời chủ nhân mới đến nhìn ta một lần”.
“Không bao lâu sau... Trường Sinh Chân Nhân lại đến Vương Bản Sơn, ông ta cùng chủ nhân lại tiến vào Hắc Địa, một lần liền ở trong đó suốt 3 ngày thời gian, khi lần thứ hai Trường Sinh Chân Nhân rời đi cũng là lúc Thiên Ý Thành bắt đầu được xây dựng”.
“Kể từ khi trường Sinh Chân Nhân đến, chủ nhân chưa bao giờ nói gì với lão phu về Hắc Địa, nhiệm vụ của lão phu chỉ là trợ giúp chủ nhân cai quản Thiên Ý Thành mà thôi, việc của Hắc Địa ta hoàn toàn bị chủ nhân gạt ra ngoài”.
“Ta thật sự rất tò mò muốn biết Hắc Địa là gì nhưng lại càng không muốn phản bội chủ nhân, ta liền cúc cung tận tụy làm việc của mình, một mạch ở sau trợ giúp chủ nhân thêm 10 năm”.
“Tính ra kể từ ngày tìm thấy Hắc Địa, chủ nhân cùng lão phu đã ở lại nơi đây 14 năm, 14 năm ở tại Hắc Địa chính lão phu cũng không rõ chủ nhân hiểu biết được bao nhiêu về nơi này, lão phu thậm chí còn nghĩ chủ nhân sẽ ở lại Hắc Địa cả đời không có tiếp tục đi ra ngoài thì người lại một lần nữa dương danh thiên hạ”.
“14 năm trước chủ nhân đã đủ lực để chứng đế nhưng người không có làm vậy mà 14 năm sau chủ nhân quyết định chứng đế, đó cũng là trận chiến thành danh nhất của đời người, cuộc chiến với Đao Tôn”.
Nói đến đây Vương lão trong ánh mắt xuất hiện hai tia quang mang khiếp người.
“Tiểu tử ngươi có biết, sau sự kiện Đao Tôn thì chủ nhân lại đi đâu không?”.
Vô Song đương nhiên không biết ý tứ của Vương lão nhưng nếu để Vô Song đoán... Vô Song trong đầu hiện nay chỉ có hai chữ.
“Độc Cô tiền bối có phải lại tiến vào Hắc Địa?”.
Vương lão nghe vậy liền chậm rãi gật đầu.
“Chủ nhân đúng là lại tiến vào Hắc Địa, thậm chí người còn thành công xuyên phá Hắc Địa, thành công đi đến điểm cuối cùng trong một đầu rắn của Hắc Địa, đây là việc mà chủ nhân tự hào nhất cả cuộc đời này, nếu coi Hắc Địa là Cửu Đầu Xà thì chủ nhân là người đầu tiên chém được một đầu của nó bất quá cái giá phá trả quá đắt... để một ngũ đế cường giả mất 15 năm để tìm được điểm cuối,

đây là một cái giá không tưởng”.
“Sau đó chủ nhân sức khỏe cũng càng ngày càng kém... nếu không phải vì Hắc Địa tồn tại chủ nhân tuyệt đối có thể sống quá trăm tuổi nhưng người... chỉ sống được đến năm 60 tuổi, một vị ngũ đế cường giả chỉ sống được 60 năm... đây là đánh đổi bực nào?”.
“Lão phu năm đó không biết bên trong Hắc Địa ẩn chứa cái gì, nhưng nó có thể khiến một vị ngũ đế như chủ nhân ngã xuống thì Hắc Địa đã đủ để được công nhận là trung nguyên đệ nhất hung địa thậm chí là thế gian đệ nhất hung địa”.
“Lão phu năm đó không có tư cách biết được bí mật của Hắc Địa nhưng vì lão phu là Thiên Ý Thành Chủ đời thứ nhất dẫn tới có rất nhiều việc ở Vương Bản Sơn lão phu biết, trong suốt chiều dài lịch sử của Thiên Ý Thành thì nơi đây đã có tổng cộng 5 vị ngũ đế tiến tới, mục tiêu của bọn họ đều là Hắc Địa”.
“Thiên phú của lão phu không tốt, cả đời này chưa chắc đã có thể đột phá đại tông sư cảnh giới nhưng nhờ ơn của chủ nhân, chủ nhân giúp lão phu cầu một cây ngàn năm nhân sâm của Võ Đang Phái đồng thời lại lên thiếu lâm lấy về tuyệt học Tẩy Tủy Kinh “.
“Người luyện công quan trọng nhất ở tư chất, tư chất quá tệ thì dù luyện công chăm chỉ cỡ nào cũng không thể đi xa được nhưng luyện thể lại khác, với cường giả luyện thể thì căn bản không quan trọng tư chất chỉ để ý đến tâm tính, chỉ cần từng bước từng bước đi về phía trước liền có thể dần dần thành công”.
“Lão phu chính là đi theo con đường luyện thể lại thêm vào tác dụng của Hắc Địa đối với luyện thể cường giả nên mới có thể đi được đến một bước này, đồng thời cũng chính khi đột phá đến ngũ tuyệt cảnh giới lão phu mới được Trường Sinh Chân Nhân nói về bản chất của Hắc Địa cùng Quỷ Lộ”.
Tất cả những điều này không phải là bí mật gì... ít nhất Vương lão cho là vậy chỉ có điều tiếp theo là không phải.
Trong mắt Vương lão bản thân Vô Song là đệ tử Vô Hà Tử, là đệ tử của ngũ đế cường nhân, mấy việc này Vô Song sớm muộn gì cũng sẽ biết.
Vương lão ngày hôm nay dẫn Vô Song đến đây liền mang theo rất nhiều kỳ vọng đối với hắn, bởi trong mắt Vương lão... bản thân Vô Song sau này ít nhất cũng có thể trở thành ngũ tuyệt cao thủ thậm chí là ngũ đế cường giả trong truyền thuyết, tương lai Vô Song đi được càng xa thì Vương lão lại càng vui vẻ.
Tâm nguyện của Vương lão chính là tâm nguyện của Độc Cô Cầu Bại, chỉ cần hoàn thành được tâm nguyện của chủ nhân, Vương lão căn bản không bao giờ cần phải suy nghĩ.
“Tiểu tử, lần này ngươi rời đi vẫn còn kịp, ngươi là đệ tử của cố nhân, có Vô Hà Tử sau lưng ngươi bản thân lão phu cũng không dám làm gì ngươi, ngươi có rời đi ta cũng không trách nhưng nếu ngươi quyết định ở lại, quyết định nghe cái bí mật này thì ngươi tuyệt đối không thể rời đi, tuyệt không thể chạy trốn, cho dù

có Vô Hà Tử đằng sau lão phu vẫn sẽ giết ngươi”.
Ngày hôm qua Vô Song đã nghe thấy một câu tương tự, Hoắc Thanh Đồng cũng từng muốn hắn rời đi.
Ngày hôm nay vẫn là câu nói đó, Vương lão cũng muốn Vô Song rời đi.
Tất nhiên đáp án của Vô Song vẫn không đổi, hắn thật sự muốn ở lại Hắc Địa này.
Hắc Địa làm Vô Song cực kỳ hứng thú cứ như hắn phát hiện ra một thế giới mới, một chân trời mới vậy ngoài ra Hắc Địa còn có thể điên cuồng tăng cường thực lực của Vô Song, Vô Song hoàn toàn có thể tin tưởng việc này, một nơi có thể giúp Vô Song khắc phục vấn đề về sức mạnh cơ thể, tại sao lại không ở lại?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 63
Ma Văn (1)

....

“Cẩn thận bên trái kìa, tránh “.

Trong không gian tối đen như mực một giọng nói lạnh lùng vang lên, quả nhiên khi người này vừa lên tiếng thì ở mạn trái một tiếng va chạm cực mạnh nổ ra, sau đó chỉ còn nghe một tiếng ‘bịch ‘ cùng một tiếng rên rỉ đầy đau đớn.

Đây là âm thanh của tiếng va chạm rất mạnh, lực quyền cùng hắc giáp vang lên tạo thành âm thanh thuần túy của lực lượng, đáng tiếc người mặc hắc giáp lực lượng yếu hơn mà thôi

Cửu Đầu Xà, đường số 9.

Bản thân Cửu Đầu Xà có 9 con đường, mỗi con đường đều là một tiểu mê cung nằm bên trong đại mê cung dưới lòng đất này, bình thường đám người Hắc Ma Vệ đều sẽ dựa vào ghi chú của các tiền bối đi trước mà tiếp tục thăm dò cùng chinh phục những tiểu mê cung này bất quá mọi việc không phải lúc nào cũng là bình thường.

Tại Hắc Địa cũng chia thời gian, từ tháng 1 đến tháng 7 mỗi năm di chuyển ở nơi đây có rất ít nguy hiểm, chỉ cần cẩn thận một chút cũng sẽ không gặp quá nhiều vấn đề nhưng từ tháng 7 trở đi lại là một việc khác.

Tháng 7 ở dương gian được gọi là tháng cô hồn, theo truyền thuyết đây là lúc cô hồn dã quỷ từ địa ngục trèo lên dương gian, mượn nhờ địa ngục môn mở ra mà lại có thể lên dương giới.

Đây vốn là một câu chuyện dân gian không hơn mà cũng chẳng kém, những câu chuyện này có thể nói là không một ai tin, cái gọi là dân gian truyền miệng liệu có mấy cái là sự thực?.

Tất nhiên người khác có tin không thì không biết nhưng những Hắc Ma ở bên trong Hắc Địa thì tin, tháng cô hồn quả thật có rất nhiều cô hồn.

Không ai biết lý do tại sao đám cô hồn đó lại chui lên mặt đất cũng chẳng ai rõ đám người đó vì sao lại có thể hiện ra giữa nhân gian người ta chỉ biết tuyệt đối không để bọn chúng có thể vượt qua Hắc Địa.

Bản thân Hắc Địa là một bức tường ngăn cản những âm hồn bất táng của ngày cô hồn tiến lên nhân thế, ngăn cản bọn chúng làm loạn nhân thế.

Nếu có ai nghe được câu chuyện này có lẽ chỉ mỉm cười cho qua nhưng bao nhiêu năm nay Hắc Ma vẫn sống như vậy, dùng toàn bộ sinh mạng của mình ngăn cản đám cô hồn kia.

Những cô hồn này không rõ là từ địa ngục trong truyền thuyết hay là một loại

chủng tộc không ai biết tên đang sinh sống dưới sâu lòng đất nhưng quả thật bọn chúng tồn tại, đám sinh vật này cực kỳ khủng bố, bọn chúng không luyện công như hầu hết người trên mặt đất, bọn chúng luyện thể.
Phương thức luyện thể thì không ai biết bởi đám quỷ này không biết nói hoặc bọn chúng nói những ngôn ngữ mà nhân loại không hiểu chỉ biết là thân thể của đám quỷ này có thể so với cao thủ hàng đầu trên mặt đất.
Ban đầu Vô Song vốn nghĩ đám quỷ này tuy thực lực cao nhưng tâm trí lại rất thấp bất quá Vô Song đã nhầm, đám quỷ này tùy vào thực lực mà linh trí cũng tăng dần.
Theo sổ sách mà Hắc Ma ghi lại sau bao nhiêu năm tháng chiến đấu cùng đám ác quỷ kia thì có thể phân đám quỷ thành 4 loại.
Đầu tiên là quỷ thân tím, đám này chính là đám Vô Song đã gặp trong Hắc Địa, thực lực so với nhất lưu cao thủ bình thường thì mạnh hơn nhiều bất quá linh trí quá mức kém cỏi, chính vì linh trí quá kém dẫn đến không cách nào phát huy hết thực lực của chính bọn chũng, cũng có thể coi là niềm vui cho nhân loại trên mặt đất.
Đám quỷ thân tím này được coi là đối thủ trực tiếp của Hắc Ma, nhiệm vụ chủ yếu của Hắc Ma là tìm và tiêu diệt đám quỷ tím này, bọn chúng là cấp bậc yếu nhất đồng thời cũng là đông nhất.
Loại quỷ thứ hai toàn thân màu đỏ, vẫn là thân hình con người kia nhưng lại đi bằng bốn chân, cái miệng rất lớn cũng rất quỷ dỵ, nửa hàm dưới của bọn chúng thậm chí có thể gần chạm đến mặt đất.
Loại quỷ thứ ba thì càng không phải nói, đám quỷ này được liệt vào hàng... thấy là chạy của Hắc Ma, thực lực của bọn chúng cho dù Đại Tông Sư cũng ăn không tiêu, không phỉa ngũ tuyệt đích thân xuất hiện thì không thể nào hàng phục nổi, cũng chính vì loại quỷ thứ ba này mà mọi người mới nghĩ Hắc Địa là cổng thông xuống địa ngục, đây là đám đầu trâu mặt ngựa.
Vô Song chưa được tận mắt nhìn thấy hung thần của Hắc Địa này bao giờ hắn lại càng không mong sẽ phải nhìn thấy, chỉ là theo những thông tin để lại của thế hệ trước lũ đầu trâu mặt ngựa này ngoại trừ từ phần cổ đổ lên giống quái vật ra thì cơ thể toàn bộ đều là con người, làn da đen bóng như thành đồng, cơ bắp hoàn mỹ đến đáng sợ, nếu không nhìn phần đầu của bọn chúng thì cũng không khác nhân loại bao nhiêu.
Đám đầu trâu mặt ngựa này cũng có trí tuệ cực đáng sợ, bọn chúng có thể chỉ duy đám phía dưới kết thành quân đội, khi một con quái vật dạng này tham chiến tại chiến trường Hắc Địa thì bắt buộc phải có một cường giả cấp bậc ngũ tuyệt của nhân loại tham chiến nếu không lực lượng Hắc Ma tuyệt đối sẽ rất thảm.
Cuối cùng... là cấm kỵ của Hắc Địa, loài màu trắng.
Sinh vật này được ghi rất rõ lại trong sách cổ, thân hình chỉ có những bó cơ màu

đen cùng xương thuần một màu trắng, thân cao trên dưới 2m, cơ thể cực kỳ cân đối cùng đáng sợ, trên khuôn mặt của nó rất khó nhìn ra là sinh vật nào bất quá phần hai bên đầu có một cặp sừng tương đối dài.
Loài màu trắng này là loài cao cấp nhất của đám quỷ trong Hắc Địa, bọn chúng gần như không bao giờ xuất hiện, một khi xuất hiện thì phải có cao thủ cấp bậc ngũ đế của nhân gian đến ngăn cản.
Ngũ đế rất đáng sợ, là cường giả mạnh nhất của nhân loại tuy nhiên cho dù ngũ đế đáng sợ cũng không trấn áp nổi thứ sinh vật kia, dọc theo chiều dài lịch sử của Hắc Ma đã từng có 5 vị ngũ đế từng giao thủ qua với sinh vật màu trắng kia bất quá đều không thể nào làm gì được quái vật đẳng cấp này.
....
Đã một tuần trôi qua từ lần đầu tiên Vô Song vào Hắc Địa cùng với Vương lão, cũng trong một tuần này Vô Song được phân vào một đội ngũ riêng biệt của Hắc Địa, một đội hình tấn công.
Người trong Hắc Địa cũng không ít như Vô Song tưởng tượng, những người mà Vô Song thấy ở ngoài khu vực thành phố đá là lực lượng bảo vệ cửa ngõ ra vào giữa Hắc Địa cùng Quỷ Khu chứ không phải toàn bộ binh lực của Hắc Ma ở đây.
Một lượng lớn binh lực của Hắc Ma không ở tại thành phố đá, bọn họ sống trong những công trình bên ngoài bình nguyên đen, khi nào cần nghỉ ngơi thì sẽ vào bên trong những ngôi nhà đá bổ sung nước cùng thức ăn rồi lại tiếp tục công việc của mình bên trong Hắc Địa, đây gọi là đội tấn công.
Vô Song hiện nay đang ngồi trong một đội tấn công của Hắc Ma, bản thân hắn cùng Hoắc Thanh Đồng đã tách ra, bản thân Hoắc Thanh Đồng được sắp xếp vào đội ngũ hậu phương của Hắc Ma, tất nhiên hậu phương cũng sẽ không an toàn gì, điển hình là sự việc đêm đó.
Toàn bộ đoàn số 9 của Hắc Ma bị toàn diệt, sau đó một lượng lực ác quỷ từ đường số 9 xuyên phá thẳng qua hắc bình nguyên rồi tấn công thành phố đá, đây là trận chiến... khiến Hoắc Thanh Đồng nàng mất đi một vị ca ca.
Đội hình tấn công... chỉ cần đánh không lại liền có thể bỏ chạy nhưng đội hình phòng ngự thì không, cho dù chỉ còn một người cũng phải bảo vệ thành phố đá, căn bản không có khái niệm bỏ chạy, đây là nhiệm vụ của họ, nhiệm vụ của phòng tuyến cuối cùng trong Hắc Địa.
Về phần đội hình tấn công... ví dụ như đội hình của Vô Song lúc này quả thật đang bỏ chạy, Vô Song mang theo bộ hắc giáp đặc chế vội vã quay đầu rời đi, đây là lần đầu tiên Vô Song gặp phải quỷ tập kích trong Hắc Địa.
Mỗi đội tấn công của Hắc Ma đều được đánh số, có 9 cái đầu rắn thì bọn họ cũng phân chia từ số 1 đến số 9, Vô Song hiện nay được phân vào đường số 9.
Công bằng mà nói đường nào cũng nguy hiểm như nhau nhưng đường số 9 này hiện nay cực kỳ thiếu người, hơn trăm người bị toàn diệt, nguyên một đoàn đội

Hắc Ma không ai chạy ra ngoài được đã đủ nói lên tính chất nghiêm trọng của việc này, trong trận chiến đó có đầu trâu mặt ngựa tham ra hơn nữa bọn chúng còn chưa có chết.
Nhiệm vụ lần này là tpaaj hợp những người nhanh nhất tại Hắc Địa, mục tiêu nhiệm vụ cực kỳ đơn giản, ghi lại vị trí của đầu trâu – mặt ngựa cho cao tầng Hắc Địa sau đó lập tức bỏ chạy giữ mạng về phần còn lại sẽ có ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ giải quyết.
Nhiệm vụ nghe thì đơn giản nhưng mà lại nguy hiểm vô cùng, cũng chính vì nó quá mức nguy hiểm nên Vương lão mới để Vô Song đến đây, theo lời lão nhân này bản thân Vô Song cùng Hoắc Thanh Đồng đều là tương lai của Hắc Địa, mỗi người đều mang theo kỳ vọng rất lớn của cao tầng Hắc Địa, càng nhận nhiều kỳ vọng thì lại càng phải chịu áp lực, cách để vượt qua áp lực tốt nhất... tất nhiên là sinh tử rèn luyện.
Vì cái lý do này mà hiện tại Vô Song rất muốn chửi ầm lên.
....
“Phong, A Mộc bị đánh trúng rồi, lập tức cứu viện đồng thời giữ vững cự ly, từ thực lực mà xem đây là màu đỏ”
Ở Hắc Địa rất tốt, cực kỳ tối hơn nữa không phải lúc nào cũng có thể mang Dạ Minh Châu mà đi trong Hắc ĐỊa, đây chính là hành vi muốn chết.
Lần trước Vô Song không biết gì nên không cảm nhận được... Dạ Minh Châu là thứ rất dễ thu hút loài màu tím, một khi loài màu tím bị ánh sáng hấp dẫn bọn chúng sẽ quay thành đàn đi tới, nếu không phải ngày đó hắn đi cùng Vương lão thì đã sớm bị xé xác.
Người di chuyển trong Hắc Địa chỉ dám dùng một mảnh cực nhỏ của Dạ Minh Châu, để đi lại trong bóng tối, ở nơi này vốn không cần dùng tới ánh sáng mà là cảm giác cùng kinh nghiệm.
Hắc Ma không cho phép cãi lời chỉ huy vì chỉ huy chưa chắc đã là người mạnh nhất nhưng phải là người có kinh nghiệm nhất trong đội ngũ, tại nơi không thể dùng mắt, không thể dùng đến nội lực thì khả năng phản ứng cùng kinh nghiệm là thứ cứu mạng tốt nhất.
Phong... là tên của Vô Song.
A Mộc là một kẻ trong đội ngũ của hắn lúc này, về phần người lên tiếng chính là đội trưởng, họ Vương tên Lôi.
Vô Song đang bỏ chạy nghe thấy âm thanh của đội trưởng liền lập tức cắn răng quay đầu lại, đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu trong đội ngũ mà phải nghe lận người khác, cảm giác có chút không quen bất quá không quen thì có thể làm gì?, thân là một thành viên trong đội do thám hắn không quen cũng phải quen.
Hắc giáp của Vô Song thuộc dạng tương đối mềm và nhẹ hơn hắc giáp bình thường nhưng cho dù như thế cũng làm tốc độ của Vô Song chậm lại rất nhiều

lại thêm vào từ trường địa lực khiến Vô Song không bằng nổi một nửa so với lúc bên ngoài bất quá tốc độ như Vô Song hiện nay cũng đã tính là nổi bật trong Hắc Ma, bản thân Hắc Địa này không hổ là mồ chôn cho cường giả thiên về tốc độ.
Vô Song cắn răng một cái, vẫn là bất chấp tất cả lao về phía bên trái, ở đó A Mộc đang ôm lấy cánh tay của mình, cánh tay của hắn đã bị đánh gãy.
Vô Song cũng không có nhiều lời trực tiếp đưa một tay ra nắm vào cánh tay của A Mộc kéo ngược lại về phía mình, đồng thời một chưởng mạnh mẽ đánh ra, hắn lại dùng đến nội lực.
Một chưởng này có thêm sự kết hợp của Đại Bi Phú cũng là một chưởng mạnh nhất lúc này của Vô Song bất quá khi hắn giao thủ với sinh vật kia mới cảm thấy thế nào là đáng sợ.
Sinh vật kia cũng đưa một tay ra va chạm với chưởng lực của Vô Song, tiếp một chưởng toàn lực có thêm sự gia trì của Đại Bi Phú nhưng chính Vô Song mời là người ăn không tiêu, bàn tay của sinh vật kia cứng một cách kinh khủng.
Va chạm mạnh một cái, Vô Song lập tức bị đánh bay ra ngoài bất quá cũng may hắn không có chiến đấu một mình, chẳng biết ở đâu có một thân ảnh rất nhanh xuất hiện đỡ lấy cả hắn cùng A Mộc.
“Cẩn thận, 10 bước bên ngoài, đây là tím”.
Giọng Vương Lôi ở xa xa vang lên, lập tức người vừa đỡ Vô Song cùng A Mộc liền mạnh mẽ phát lực, chỉ thấy hắn dùng tay trái ném A Mộc lùi lại sau lưng, dùng tay phải hất tung Vô Song lên trời rồi dẫm một chân trụ xuống đất, cả người quay ngược lại tung quyền, một quyền của hắn đấm nổ đầu của thân ảnh đang lao tới sau đó người này rất nhanh cũng hét lên.
“Vẫn còn”.
Hắn hét lên như vậy đương nhiên là báo hiệu cho Vô Song trên trời, Vô Song lợi dụng Kim Nhạn Công khẽ xoay tròn trên không trung, hai tay cùng đưa ra, trong tay xuất hiện kinh người hàn khí đánh thẳng xuống bên dưới.
Lại là hai chiêu sử dụng nội lực, trực tiếp đập nát đầu hai quái vật màu tím lao lên trong bóng tối đồng thời mượn lực rất nhanh lui ngược lại.
Vô Song vừa lùi lại thì nam tử kia lại bước ra một bước, trực tiếp che cho Vô Song có cơ hội thở dốc, một quyền của người này liền đánh ra phía trước, sau đó chỉ thấy hắn điên cuồng lùi lại nhưng giọng nói ngập tràn kiên định.
“Đội trưởng, là đỏ”.
Thông báo màu xong... thì liền phải cắm đầu cắm cổ mà chạy, màu đỏ căn bản không phải đội ngũ Vô Song hiện nay có thể giải quyết.
Trong cái đội ngũ do thám này có tổng cộng 10 người, đội trưởng Vương Lôi là người lớn tuổi nhất nhưng cũng không phải là người mạnh nhất, hai người mạnh nhất phải kể đến Vô Song khi sử dụng cả nội lực cùng với nam tử vừa cùng Vô Song phối hợp kia, người này họ Vương tên một chữ Lâm.

Một đội do thám nhiệm vụ đơn giản gói gọn trong hai chữ ‘dò đường’, bản thân chiến lực một đội cũng không quá khả quan, việc xuất hiện một con đỏ tuyệt đối là cực kỳ xui xẻo, trong đội hình hiện nay của Vô Song căn bản không có ai đủ sức làm đối thủ của đỏ.
Nếu coi tím là siêu nhất lưu cao thủ đỉnh phong thì đỏ có thể coi là tông sư đỉnh phong của nhân loại, loại cường nhân này hiện nay không phải Vô Song có thể giải quyết, nếu ở bên ngoài hắn còn có thể cắn răng liều đánh cuộc một lần nhưng đây không phải là bên ngoài, đây là Hắc Địa.
Vô Song mạnh nhất ở tốc độ, khi mà tốc độ không còn đủ bằng một nửa so với ban đầu, hắn thật sự không biết giải quyết thứ quái vật kia kiểu gì.
Vương Lâm cùng Vô Song sau khi phát hiện ra đỏ thì cũng ngay lập tức lùi lại, bất chấp việc còn có vài con màu tím đang lao đến chỗ bọn họ, màu tím đánh vài cái cùng lắm bị gãy xương nhưng nếu màu đỏ tấn công chỉ sợ mất nửa cái mạng.
Khi hai người lùi lại thì ở phía sau cũng có người vì bọn họ hỗ trợ, bên trong đội ngũ Vương Lôi gầm lên một tiếng sau đó mạnh mẽ trùng cả người xuống đấm ra một quyền.
Quyền kình của Vương Lôi đội trưởng không mạnh được như Vương Lâm nhưng cũng đủ là rồi, quyền kình lao tới mạnh mẽ ép lên người đám tím đằng sau trực tiếp dọn dẹp đằng sau cho Vô Song cùng Vương Lâm quay lại an toàn, đội ngũ tiếp theo cũng lập tức quay đầu bỏ chạy, sau một đợt bị đỏ áp sát, cự ly đội hình cùng số lượng người dĩ nhiên không giảm một ai.
Nhìn vào Vương Lôi cùng đội ngũ này, Vô Song thật sự phải gật đầu, cái cảm giác thống lĩnh một đội ngũ cùng với làm thành viên nó rất khác nhau, chỉ có khi làm một thành viên trong đội mới có thể cảm nhận hết tài năng của người đội trưởng.
Chỉ riêng về khả năng giữ khoảng cách đội hình cũng như tổ chức hỗ trợ giải cứu các thành viên trong đội ngũ đã khiến Vô Song cảm thấy không bằng.
Hắc Ma từ trên xuống dưới toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh.
....
“Phong, tiểu tử ngươi còn bao nhiêu hồi khí đan?”.
Vừa chạy Vương Lôi vừa quay đầu lại hỏi Vô Song.
Vô Song cũng không nghĩ nhiều lập tức lên tiếng.
“ Đội trưởng ta còn lại 3 viên, nếu một lần sử dụng toàn bộ 3 viên có thể tính là gấp đôi số nội lực trong cơ thể”.
Hắc Ma toàn bộ đều là cao thủ luyện thể vì vậy rất ít người trong Hắc Ma dùng đến hồi khí đan, đối với họ hai từ này quá xa xỉ mà cũng quá phiền phức.
Vô Song lại là trường hợp đặc biệt, nếu không có hồi khí đan bản thân Vô Song liền không có cách nào chiến đấu nổi ở Hắc Địa này, hắn mới đến đây hơn một tháng mà thôi, điểm mạnh tốc độ đã bị loại bỏ giờ nếu cả nội lực bản thân cũng

không thể dùng thì Vô Song chỉ có thể làm pháo hôi, cơ thể hắn quá yếu.
Vương Lôi nghe Vô Song nói ánh mắt liền trở nên âm trầm hơn rất nhiều, bản thân Vương Lôi biết nếu chỉ chạy như vậy không phải là cách.
Nếu bị một đống tím vây công quả thực có thể lựa chọn bỏ chạy nhưng đỏ lại có khả năng ngửi máu, đây là một loại khả năng kinh khủng của Hắc Địa.
Bản thân đỏ là một sinh vật khát máu cũng khát cái mùi tanh nồng của máu, khi mùi máu trong chiến trường càng nồng nặc thì đỏ càng tỏ ra kích động, chiến lực của nó theo mùi máu cũng đề cao rất nhanh, đây là một loại sinh vật có thể mạnh lên trong chiến đấu.
Cái mũi của đỏ còn thính hơn cả mũi chó, trong khu vực mê cung như hiện tại mà bị đỏ truy sát thì cực kỳ khổ gần như không cách nào cắt đuôi.
“Đỏ lúc này ở trong trạng thái thị huyết rồi, không chạy nổi nữa”.
Câu nói này của Vương Lôi là nói cho toàn bộ đồng đội, bản thân A Mộc đã bị đỏ đánh trúng, máu đã chảy hơn nữa đội ngũ cũng không phải là không có người bị thương qua, bằng vào số lượng ‘mùi máu’ này thì quá khó để thoát khỏi đỏ.
Ở ngoài con đường số 9 đương nhiên có viện binh, bằng vào ba người Vô Song – Vương Lâm – Vương Lôi tuyệt đối có thể chạy ra ngoài bất quá bù lại là sinh mạng 7 người đồng đội.
Cả Vương Lôi cùng Vô Song... đều không thích nhìn đồng đội ngã xuống.
“Đội trưởng, ta có thể chiến với đỏ, thời gian 10 hơi thở”.
Vương Lâm lúc này sắc mặt trở nên lạnh lùng hơn, hắn tất nhiên cũng hiểu trường hợp hiện nay của đám người mình hơn nữa Vương Lâm đã ở Vương Lôi qua quá nhiều trận chiến, hắn hiểu đội trưởng đang nghĩ gì.
Vương Lôi nghe vậy cũng không đáp, đội ngũ vẫn đang dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy khỏi mê cung dài đằng đẵng này.
....
Đỏ vẫn đuổi theo, nó vẫn rít gào ở đằng sau một bước cũng không rời sau đó trong ánh của nó cau lại.
Nó không giống tím, bản thân đỏ đã có linh trí mặc dù vẫn rất mơ hồ, đỏ nãy giờ truy sát đám người Vô Song không được vốn cực kỳ tức giận bất quá khi thấy cả đội ngũ Vô Song rẽ phải để rồi có một người trong đội ngũ không biết vì sao lại bị đẩy ra ngoài, bị đẩy về phía sau.
Người này chính là người bị thương nặng nhất – A Mộc.
Đẩy A Mộc trở lại, dùng mạng A Mộc để mở đường cũng là một phương án hay, nếu đỏ giết chết A Mộc bản thân nó sẽ bị giải trừ khỏi trạng thái thị huyết, chiến lực của nó tất nhiên sẽ giảm, chỉ cần A Mộc hy sinh có thể khiến đám người còn lại an toàn chạy đi, ít nhất có thể chạy thêm một đoạn đường.
Đỏ thấy con mồi ngã xuống, ánh mắt của nó càng ngày càng đỏ, lập tức đưa cái miệng rộng về phía A Mộc, thân hình lao lên như mãnh thú săn mồi vậy bất quá

ngay lúc này, cả Vô Song cùng Vương Lâm đều quay ngược trở lại đồng thời ánh sáng Dạ Minh Châu lóe lên.
Gặp lại cái ánh sáng đã lâu không thấy, tất cả cảnh vật đều trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, khi một đội ngũ do thám quyết định phản kích cùng chiến đấu, Dạ Minh Châu sẽ được sử dụng, khi mà không cần né tránh thì sợ gì bại lộ hành tung?.
Đỏ lao lên, bằng vào linh trí của nó căn bản không thể nào biết được mình bị phục kích, thân hình vốn lao về phía con mồi sao có thể dễ dàng chuyển động, lập tức nó bị một bàn tay đánh thẳng vào đỉnh đầu, đây chính là Vô Song.
Một hàn băng chưởng đánh xuống, trực tiếp đánh cho đỏ bắn thẳng xuống mặt đất, đương nhiên nó tuyệt đối không chết sau một đòn trực diện như vừa rồi.
Đỏ bị đau lập tức rú lên một tiếng đau đớn nhưng ngay sau đó đã có người giúp nó câm họng, nguyên một cánh tay của Vương Lâm nện thẳng vào mặt của đỏ, ấn nó xuống dưới đất.
"Phản kích, mục tiêu là màu tím".
Ở ngay đằng sau toàn bộ đội ngũ cũng giết ngược trở lại, hướng thẳng về phía sau mà đánh tới.
Đội ngũ chỉ còn lại 8 người nhưng ở phía sau còn đến hàng chục màu tím, cũng chính vì vậy trận chiến này phải xem Vô Song cùng Vương Lâm đánh ra sao.
....
Đỏ bị ép xuống mặt đất, nửa bên mặt của nó gần như bị đập nát nhưng sức mạnh của nó vẫn không thay đổi, nó dùng một tay nâng cả cơ thể lên đồng thời cả người xoay mạnh lại, một vuốt đập về phía Vương Lâm.
Cho dù Vương Lâm đưa cả hai tay lên đỡ đòn này thì hắn cũng lập tức bị đánh bay đi, trên Hắc Ma Giáp của hắn thậm chí xuất hiện vết nứt vỡ rất lớn, trảo lực của đỏ quá kinh khủng, nếu đây là một người chiến đấu với đỏ tuyệt đối sẽ thảm vô cùng, cũng may sau Vương Lâm còn có Vô Song.
Một hàn băng chưởng giết không nổi đỏ thì dùng thêm một lần, đánh đến bao giờ đầu của nó vỡ ra thì thôi, đây chính là suy nghĩ của Vô Song.
Ở nơi không cách nào sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển như Hắc Địa mà nói, Vô Song chỉ còn có thể tin tưởng vào Đại Bi Phú cùng Hàn Băng Chưởng.
Mượn Kim Nhạn Công cố gắng đề cao tốc độ của mình thêm một chút, Vô Song cả người lao thẳng xuống dưới, một tay đưa ra hàn khí kinh người đánh về phía đỏ.
Đỏ cũng không chậm, một tay của nó chém thẳng lên phía trên, Vô Song còn chưa chạm nổi vào nó thì trảo kình đã tới, nếu Vô Song không tránh hắn tuyệt đối sẽ bị đánh bay đi như con ruồi vậy.
Cắn răng mộ cái, xoay mạnh cả người trong hư không, Vô Song xoay cổ tay, một chưởng đánh thẳng vào trảo nhận đang lao tới.

Cánh tay của Vô Song ngay sau đó xuất hiện một vết rách lớn, nguyên một mảng giáp của hắn bị chém vỡ, dọc theo cánh tay xuất hiện rãnh máu tương đối sâu.
Về phần đỏ lại càng thêm điên cuồng, sau khi Vô Song hạ xuống mặt đất, nó lại lao tới, cái miệng bị đập nát một nửa kia vẫn cứ mở lớn.
Đỏ thích màu, máu rơi càng nhiều nó lại càng thích, nó thèm khát cái mùi này.
Vô Song cũng không có thời gian ôm tay đau đớn, hắn trực tiếp hạ thấp trọng tâm, song chưởng mở ra, cả người bị bao phủ bởi hàn băng chân khí.
Nếu cứng đối cứng tiếp một lần nữa với đỏ Vô Song hắn chết chắc bất quá hắn vẫn không lùi lại, không né tránh.
Bên trong Hắc Địa phải học tin tưởng đồng đội, nếu không tin đồng đội của mình sớm muộn gì cũng sẽ chết.
Khi đỏ lao tới càng gần, Vô Song ánh mắt càng tập trung, hắn thậm chí cũng trực tiếp lao tới đỏ.
Tất nhiên Vô Song sẽ không có việc gì bởi đỏ không thể tấn công trúng Vô Song bởi ngay lúc này có một quyền xé không mà tới, một quyền của Vương Lâm lại nện vào mặt đỏ khiến cả người nó bị hất bay đi.
Vô Song nhìn thấy cảnh này ánh mắt càng ngày càng sáng, hắn cũng có thể nghe thấy Vương Lâm đang lập tức chuyển thân chạy đến, khóe miệng của Vô Song liền hơi hơi cong lên.
Vương Lâm lúc này gần như không tin được vào cảnh trước mắt, chỉ thấy Vô Song đưa tay ra nắm lấy cánh tay to lớn của đỏ, dùng toàn bộ sức bình sinh kéo cơ thể đỏ lại gần phái mình, một tay còn lại bồi thẳng mộ chưởng về phía đỏ.
Theo lực tay của Vô Song, cả người đỏ bị ấn xuống mặt đất, một chưởng của Vô Song đánh vào mặt nó In thẳng một bàn tay hàn băng lên khuôn mặt đã sớm bị đánh nát một nửa kia.
Đỏ tiếp tục gào rú, nó bị Vô Song đè lên người, việc này đối với nó là không thể chấp nhận, đỏ lập tức dùng sức vùng dậy, nó mạnh đến nỗi cho dù bị Vô Song đè lên cũng có thể hất bay Vô Song ra, rồi lại như lúc trước dùng một tay búng cơ thể lên, một tay còn lại từ trên cao đánh thẳng xuống vị trí Vô Song đang đứng.
Vô Song ánh mắt càng ngày càng lạnh lại, hắn biết một chiêu này hắn không đỡ nổi mà chỉ có thể tránh nhưng hắn việc gì phải tránh?, hắn còn có đồng đội.
Vương Lâm dùng một tay kéo Vô Song lại rồi vận hết toàn bộ nội lực trong cơ thể, đưa hai tay ra mạnh mẽ bắt lấy trảo lực kia của đỏ, Vương Lâm ánh mắt cũng bắt đầu trở nên điên cuồng, hắn dùng cả hai tay vật ngã đỏ xuống dưới.
Vô Song không đè được đỏ xuống nhưng Vương Lâm hoàn toàn có thể, cả người Vương Lâm ghìm chặt lấy cơ thể đỏ dưới mặt đất.
Đỏ một lần nữa bị kẻ khác ngồi lên người, hai tay của nó như hai cây phong nhận chém thẳng về phía cơ thể Vương Lâm.
Hai cánh tay của đỏ đánh tới trực tiếp xuyên phá lớp phòng ngự của hắc giáp,

đánh thẳng vào mạn sườn của Vương Lâm nhưng khi nó đánh ra một chiêu này cũng đã nói lên, hai tay của nó tạm thời bị khóa.
Vương Lâm cũng mặc kệ đau đớn trực tiếp đưa hai tay ra nắm lấy hai cổ tay của đỏ, dùng sức giữ chặt lại.
Đã có người ghìm được đỏ, nhiệm vụ của Vô Song lập tức dễ dàng, Vô Song cũng tuyệt đối không chậm, cả người Vô Song lao thẳng đến, nguyên một cái đầu gối từ trên cao nệ xuống đầu của đỏ, sau đó song chưởng ép thẳng vào hai bên đỉnh đầu của nó.
Thân hình đỏ co giật liên tục, càng lúc này sức mạnh cơ thể nó càng lớn, nó điên cuồng muốn hất bay Vương Lâm ra đáng tiếc không phải chỉ có nó mới được điên cuồng.
Vô Song sau khi đánh ra hai chưởng, vẫn chưa thể kết thúc được sinh mệnh thứ đáng ghét này trực tiếp đưa hay tay ra nắm lấy cái miệng của nó, toàn bộ nội lực trong người điên cuồng trào ra, dùng sức mạnh hay tay bẻ lệnh miệng đầu quái vật này, hắn trực tiếp xé rách miệng dưới của đỏ.
Về phần Vương Lâm lại càng trực tiếp, mặt kệ hai bền xương sườn của hắn bị đập nát, Vương Lâm gầm lên một tiếng, hai cánh tay đan lại với nhau, nện thẳng từ trên xuống dưới như búa tạ vậy, trực tiếp đập nát luôn đầu của đỏ.
Sinh vật đáng sợ này, rốt cuộc cũng chết đi.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 64
Ma Văn (2)

Vô Song đã quen với việc giết người thậm chí giết người đối với hắn đã trở thành một công việt hết sức đơn giản, giết người chỉ là đầu rơi xuống đất không hơn chỉ có duy nhất lần này là khác.
Đây là lần đầu tiên Vô Song cảm thấy khó khăn như vậy, cái thứ nằm dưới đất kia đến bây giờ thân hình củao ó vẫn co giật thậm chí Vô Song có thể cảm nhận được trái tim vẫn đập, sinh mệnh vẫn còn chỉ là đầu bị đập nát mà thôi.
Tất nhiên khi đầu đã bị đập nát nó không cách nào đứng dậy, không cách nào cử động nhưng rõ ràng nó vẫn sống... ít nhất là từ mặt y sư như Vô Song mà xem xét, nó thật sự vẫn còn sinh mệnh.
Chỉ một con đỏ đã khiến một đội ngũ Hắc Ma thảm không thể tả, nếu ở sâu bên trong Hắc Địa kia có hàng chục, hàng trăm con quái vật dạng này thì sao?, nghĩ đến một điểm này bản thân Vô Song cảm thấy không rét mà run, sâu trong đại mê cung dưới lòng đất rốt cuộc là cái gì?.
Tất nhiên tò mò thì tò mò, Vô Song hiện nay không có nhiều thời gian suy nghĩ đến vậy, khuôn mặt của hắn lúc này đầy nhăn nhó, cánh tay phải của hắn đau đớn vô cùng cứ như có cái gì chạy xuyên qua cánh tay hắn, chạy dọc trong tủy của Vô Song vậy, cực kỳ nhức nhối và khó chịu.
Cắn răng một cái, Vô Song thậm chí không có thời gian suy nghĩ, hắn trực tiếp hét lớn.
“Đội trưởng bên này hoàn thành nhiệm vụ rồi”.
Tiếng nói của Vô Song vang lên chính là thứ âm thanh tuyệt vời nhất mà Vương Lôi muốn nghe lúc này, vị đội trưởng này cũng lập tức gầm lên.
“Phản kích, liều mạng phản kích sau đó quay về, cố gắng giữ khoảng cách an toàn, đường ra không còn xa nữa”.
Nhìn đồng đội của mình điên cuồng đẩy lùi từng con màu tím đang lao tới, Vô Song liền khẽ thở ra một hơi nhọc khí, tạm thời không bàn tới cánh tay phải đang khó chịu vô cùng ra thì Vô Song toàn thân đều đau nhức, hắn cũng không rõ mình đã gãy bao nhiêu cái xương nữa.
Lại hướng ánh mắt về Vương Lâm, hắn dùng một tay kéo Vương Lâm đứng dậy, trong ánh mắt có một tia bội phục.
Vương Lâm là cao thủ mạnh nhất của đoàn đội này thậm chí còn mạnh hơn cả Vô Song, chiến lực của Vương Lâm rất cao nhưng chính vì vậy hắn cũng là người bị thương nặng nhất, hai bên xương sườn của hắn đã bị nghiền nát, hắc giáp trên người rất nhiều chỗ đã nát vụn, hai cánh tay xuất hiện hai cái rãnh máu

chạy dọc từ trên vai xuống đồng thời đôi tay của Vương Lâm hiện nay còn không thể tự mình nâng lên, từng ngón tay của hắn còn đang run run.
“Vương đại ca, người có sao không?”.
Vương Lâm được Vô Song đỡ dậy, khuôn mặt hiện lên vẻ đau đớn bất quá hắn cũng không kêu lên một tiếng, nhìn một đứa bé thấp hơn mình đỡ mình dậy, Vương Lâm có chút không biết nói gì.
Bản thân Vô Song không biết rằng khi hắn được đưa vào đội tấn công của Hắc Ma đã có bao nhiêu người bất ngờ, bản thân Vô Song tuyệt đối là trường hợp đặc biệt nhất trong Hắc Ma, tuyệt đối chưa có ai mới tiến vào Quỷ Khu một tháng, bản thân đối với từ trường địa lực căn bản còn chưa hề quen thuộc mà đã được dẫn vào Hắc Địa.
Vô Song cũng là cao thủ duy nhất trong Hắc Địa hiện nay sử dụng nội lực, ngoại trừ thiên phú cùng tuổi tác ra thì đây lại là một điều đặc biệt khác.
Đan dược không phải là rau cải trắng, muốn mua đan dược thực sự phải bỏ tiền ra hoặc dùng điểm cống hiến bù vào, ở Hắc Địa nơi mà dùng nội lực bao nhiêu hết bấy nhiêu và không có cách nào tự thân phục hồi thì đan dược quả thật có tác dụng rất lớn chỉ là... mỗi ngày có khi phải dùng đến vài viên hồi khí đan, lúc đầu có thể còn chịu đựng nổi nhưng nếu tính thời gian theo tháng hay theo năm thì chắc chắn là con số thiên văn.
Vô Song đương nhiên sẽ không sử dụng điểm cống hiến để đổi lấy đan dược, hắn chính là được tiểu phú bà Tương Vân bao nuôi, có Tương Vân ở phía sau luyện đan lượng hồi khí đan của Vô Song căn bản không thiếu.
....
Thấy Vương Lâm nhìn thẳng vào mặt mình, Vô Song cũng khó hiểu nhìn hắn.
“Vương đại ca?, có việc gì vậy?”.
Vương Lâm bị hỏi liền ho khan, rồi lại có chút thở dài.
“Không đi được nữa rồi, xương sườn hai bên ít nhất cũng gãy 10 cái, hai cánh tay đã vô lực, chỉ sợ lần này phải nhờ ngươi cõng ra ngoài”.
Vương Lâm nói xong liền cảm thấy có chút xấu hổ, hắn cũng không phải coi thường Vô Song là trẻ nhỏ nhưng đúng là Vô Song rất đặc biệt, bắt một đứa trẻ bảo vệ mình là ai cũng cảm thấy không được tự nhiên mà thôi.
Vô Song đương nhiên cũng không có ý kiến gì, khi quan sát thấy toàn bộ đội ngũ lùi lại, Vô Song cũng cấp tốc mang theo Vương Lâm, toàn bộ đoàn đội cùng nhau chạy ra cửa động, chạy về hắc bình nguyên.
Có thể coi cuộc chiến đầu tiên của Vô Song tại Hắc Địa chấm dứt, ít nhất... Vô Song cho là thế.
Bản thân Vô Song không nhận ra một việc, khi cái giây phút con quái vật màu đỏ kia chết đi có một luồng hắc khí mờ mờ ảo ảo phát tán trong hư không, loại hắc khí này cùng với cái màu đen của Hắc Địa khiến nó trở nên hoàn toàn vô

hình, thứ này ở trong Hắc Địa được gọi là 'âm khí'.
Không ai nói với Vô Song về âm khí chỉ bởi âm khí căn bản không có tác dụng gì, có hay không không quan trọng, âm khí này chỉ có một tác dụng duy nhất là bám lên người khác, càng tham ra chém giết nhiều ở Hắc Địa thì âm khí càng mạnh, sau đó sẽ tạo cho người khác một loại cảm giác không rét mà run.
Cái lạnh của âm khí khác xa cái lạnh của nhân gian, nếu cái lạnh của nhân gian ảnh hưởng đến da thịt thì cái lạnh của âm khí lại ảnh hưởng đến tâm hồn, đây là lý do tại sao Vô Song nhìn bất cứ ai trong Hắc Ma cũng cảm thấy lành lạnh.
Thông thường mà nói khi có bất cứ cái gì bám lên người đều là ngoài ý muốn với cao thủ võ lâm, bọn họ sẽ tìm cách để loại bỏ thứ âm khí này bất quá đến tận bây giờ vẫn chưa có ai biết cách loại bỏ âm khí đồng thời bao nhiêu năm trôi qua vẫn chưa ai tìm ra được bất cứ tác dụng nào của âm khí thậm chí âm khí còn có thể giúp cao thủ trong Hắc Ma khi chiến đấu có thể làm đối thủ cảm thấy khó chịu vô cùng bởi cái lạnh từ tâm hồn kia.
Ngày qua ngày, tháng qua tháng thậm chí rất nhiều cao thủ trong Hắc Ma đều bắt đầu nghĩ âm khí là phần quà của Hắc Địa đối với bọn họ, kể từ đó âm khí căn bản không còn là vấn đề mà người khác quan tâm, đã là món quà đã là không quan tâm thì căn bản rất ít người giới thiệu cho tân binh về âm khí, Vô Song không biết cũng là hiển nhiên.
Đội ngũ của Vô Song không tính là mạnh nhưng chỉ cần có thể sống ở Hắc Địa đến giờ phút này thì tuyệt đối kinh nghiệm có thừa, bọn họ lại càng không xa lạ gì với âm khí thậm chí cơ thể bọn họ đã hấp thu quá nhiều âm khí qua vô số trận chiến tại nơi này, càng vì vậy bọn họ lại càng không nhận ra trong trận chiến này... bọn họ không thu được chút âm khí nào.
Âm khí quá nhiều bớt đi một hai ai quan tâm?.
Cái âm khí kia không tiến vào cơ thể đám cao thủ Hắc Ma như bình thường mà bắt đầu di chuyển, chúng bị một thứ khác hấp dẫn, chúng bắt đầu tiến về phái Vô Song hay nói đúng hơn bị vết bớt trên tay phải Vô Song hấp thu, việc này không ai biết.
Khi Vô Song rời đi, có hai việc xảy ra.
Việc đầu tiên có hai thân ảnh chậm rãi xuất hiện từ trong bóng tối, đây là hai cao thủ của nhân loại một người bên trong là Vương lão, người còn lại toàn thân mặc hắc y bất quá mái tóc người này cực kỳ đặc biệt, tóc mang theo hai màu trắng đen vô cùng phong cách.
Nam tử có hai màu tóc này mang theo một loại khí lạnh kinh người, âm khí của hắn có thể trực tiếp ảnh hưởng đến chiến ý của người khác, trực tiếp làm người ta như đóng băng linh hồn lại, nhìn còn không dám nhìn chứ đừng nói đến chiến.
Để có thể thu được một lượng âm khí lớn đến mức này đủ để nói lên đây là siêu cấp cường nhân trong lực lượng của Hắc Ma thậm chí Vương lão còn đứng thấp

hơn người này hai bước chân, chỉ cần nhìn vào khoảng cách đứng giữa hai người cũng biết ai là chính ai là phụ.
Người này là tử thần của Hắc Địa cũng là người mạnh nhất của toàn bộ Vương Bản Sơn, nhân vật cấp bậc ngũ đế thống lĩnh toàn bộ Hắc Ma của Hắc Địa cũng là bóng đen thần bí mà Vô Song gặp trong hắc ngục kia, người khiến cả Viên Thừa Chí cũng phải cung kính không thôi.
"Đại nhân, tiểu tử đó thế nào?".
Vương lão ở đằng sau khẽ mỉm cười, ánh mắt tỏa sáng nhìn bóng lưng nam nhân kia.
Nam tử kia cũng không quay đầu lại, ánh mắt toát ra hai luồng hàn khí, khuôn mặt ẩn trong bóng tối của Hắc Địa khiến người khác khó mà nhìn ra hắn đang nghĩ gì.
"Không tệ đáng tiếc không hợp với ta, nó mang theo Tiên Thiên Chí Âm Thể lại luyện Quỳ Hoa Bảo Điển của kẻ kia, hắn không hợp cách ".
Vương lão nghe vậy liền thở dài nhưng khuôn mặt vẫn không che dấu được sự cố chấp.
"Đại nhân, đứa bé đó tuy luyện Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng chẳng nhẽ người không nhìn ra nó chưa có tự cung?, không biết Vô Hà Tử lão già kia làm cái gì bất quá lão già kia đúng là tạo ra được một đóa kỳ hoa trong thiên hạ, bằng vào thiên phú của hắn lại thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể, nhất định có thể nhận được truyền thừa của đại nhân, đưa nó phát dương quang đại trên nhân gian ".
"Đứa bé này mới có 11 tuổi, ở độ tuổi này không thiếu người còn đang bắt đầu tập võ, cho dù phế sạch nội công của nó để tu luyện lại từ đầu cũng tuyệt không ảnh hưởng gì đến con đường tương lai của nó, lại thêm công dụng luyện thể của Hắc Địa, kể cả tu luyện lại từ đầu thì 5 năm sau nó vẫn có thể đạt đến độ cao của nó hôm nay thậm chí còn cao hơn nữa ".
Khuôn mặt của Vương lão cực kỳ cố chấp hơn nữa lời nói vô cùng kinh người, phải biết Vô Song là đệ tử của ai?, trên lý thuyết mà nói Vô Song là đệ tử của Vô Hà Tử, cướp đệ tử của ngũ đế cao thủ lời nói này chỉ sợ ngoài Vương lão ra không ai dám nói.
Tất nhiên Vương lão đã dám nói thì lão nhân này dám làm, người khác sợ Tiêu Dao Phái nhưng Thiên Ý Thành chưa chắc đã sợ, hai bên sinh tử quyết chiến người thau chắc chắn là Tiêu Dao Phái, bao nhiêu năm này Thiên Ý Thành trấn áp Hắc Địa khiến rất nhiều Hắc Ma hy sinh bất quá cũng luyện ra được một đám thiết huyết vô địch quân đoàn, trong mắt Vương lão Tiêu Dao Phái có gì đáng sợ?.
Nam nhân kia nghe Vương lão nói, bàn tay xòe ra chưởng lực đánh thẳng về phía Vương lão bất quá một chưởng kia cực kỳ quái dị, kình phong cực kỳ khủng khiếp nhưng khi đến trước mặt Vương lão thì lại tách ra, năm ngón tay

tạo nên năm đừng rạch lớn trên vách đá của Hắc Địa.
Có thể tạo nên 5 vết chém cực lớn trên vách đá của Hắc Địa, chỉ nhìn vào một chiêu này cũng đã khiến người ta ngộp thở, không biết mấy người trên thế gian này dám đỡ một chiêu này?.
“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ta biết ngươi nôn nóng muồn tìm một truyền nhân cho Thiên Ý Thành, ta biết ngươi mong đợi Thiên Ý Thành có thêm một ngũ đế, việc này ta hiểu, ngươi muốn ta tìm truyền nhân chẳng nhẽ bản tọa không muốn?”.
“Có những thứ không phải muốn là được, con bé họ Đông Phương kia thiên phú khiến ta cũng cảm thấy sợ hãi, tại sao ngươi không bảo bản tọa ra tay với tiểu tử Đông Phương Bạch cướp con bé đó về?, đơn giản vì con bé đó liên quan đến kẻ bất tử núi Võ Đang kia, ngươi không dám chắc Thiên Ý Thành tranh nổi nên không dám nói, cái này đúng chứ?”.
“Nếu bản tọa phải tranh đệ tử với người khác liền tranh đồ tốt nhất, nếu đã tranh thì phải là con bé kia, Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể loại thể chất này trong mơ ta cũng không dám tưởng tượng ra, nếu ngày con bé đó tiến vào Thiên Ý Thành ngươi muốn bản tọa tranh, bản tọa còn có vài phần hùng tâm “.
“Về phần đứa bé kia, ngươi thấy bản tọa giống kẻ lấy đồ thừa của người khác?”.
Nam nhân này nói xong trên người của hắn xuất hiện một loại áp lực kinh khủng khiếp, lại càng không ngờ hắn có thể kết hợp với từ trường địa lực của Hắc Địa, một tay đè xuống vai Vương lão.
Vương lão thấy vậy cũng không dám tránh, khuôn mặt càng trở nên trắng bệch, bị một bàn tay kia ép lên người thậm chí hai chân trực tiếp trùng xuống, trước mặt người kia Vương lão không cách nào đứng thẳng nổi.
“Nể tình chủ nhân cũ của ngươi, nể tình người cúc cung tận tụy bao nhiêu năm vì nhân loại mấy lời nói lúc nãy coi như bản tọa chưa nghe, sau này ta lại càng không muốn nghe đến những lời nói kiểu như vậy”.
Nói xong nam nhân kia chậm rãi rời đi chỉ để lại Vương lão đứng đó, lúc này hai tay của Vương Lão thậm chí còn đang run lên, không cách nào bình tĩnh nỗi, khoảng cách giũa ngũ tuyệt cùng ngũ đế... thực sự quá lớn.
Việc thứ nhất là việc giữa người cao tầng Thiên Ý Thành với nhau còn việc thứ hai lại càng thêm kinh khủng.
Không nhiều người trong thiên hạ biết sâu trong Hắc Địa có cái gì, ngoại trừ Độc Cô Cầu Bại từng đi thông một con đường của Hắc Địa ra thì chưa có ai đi đến nơi tận cùng của Hắc Địa, thế giới này đã không còn cái ai gọi là Độc Cô Cầu Bại vì vậy cái bí mật về Hắc Địa này mãi mãi bị vùi vào trong bóng tối.
Cái giây phút Vương lão cùng nam nhân kia nói chuyện, ở tận nơi tận cùng của bóng tối, có một đôi mắt đỏ mở ra.
Đây là một đôi mắt rất đáng sợ, đôi mắt này nhu có thể khiến người khác bị chôn

vùi vào trong một huyết hải mà không có cách nào thoát ra.
Trong bóng tối vô tận kia, thân ảnh này rốt cuộc cũng thức tỉnh, chỉ thấy hắn khẽ vươn vai vang lên từng tiếng răng rắc.
Nếu nam nhân mang theo hai màu tóc trắng đen là cường giả mạnh nhất của nhân loại tại Vương Bản Sơn này thì trong bóng tối kia là một cực đối lập khác, cường giả mạnh nhất của Hắc Địa.
Nó là một sinh vật đặc biệt, thân cao khoảng 2m2, thân hình cực kỳ cân đối thậm chí phải nói là hoàn mỹ về từng đường nét cơ bắp, từng bó cơ.
Thân thể giống như một khung xương trắng lớn còn bên trong toàn bộ được lấp đầy bằng những bó cơ màu đen, kết hợp với màu ánh bạc của lớp xương bên ngoài khiến người khác có cảm giác thân thể của nó mạnh đến đáng sợ.
Sinh vật này đang ngồi trên một cái bảo tọa được xếp đầy đầu lâu màu trắng, xung quanh nó lượn lờ đầy âm khí.
Nó xuất hiện ở Hắc Địa quá lâu quá lâu rồi, bản thân nó thậm chí đã từng đối đầu với không ít người cấp bậc ngũ đế của nhân loại, cho dù nó không thắng được thì nó cũng không thua, nó là sinh vật tồn tại cùng đẳng cấp với ngũ đế cường giả.
Bình thường nó sẽ đi ngủ, nếu không có việc gì đặc biệt thì nó sẽ không thức giấc nhưng hôm nay thì lại khác, nó cảm nhận được một mùi quen thuộc... một loại cảm giác từ sâu tận bên trong tâm linh của nó.
Rốt cuộc, sinh vật này lại đứng lên một lần nữa, thân hình khổng lồ chậm rãi di chuyển, nó bắt đầu đi ra ngoài khu vực của mình, hai con mắt càng ngày càng đỏ.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 65

Ma Văn (3)

Những người phụ trách dò đường trong Hắc Địa bản thân không có nơi để về, bọn họ như những kẻ du mục lang thang muốn đi tìm chân trời mới, đây là sứ mạng của kẻ dò đường.

Ở trong Hắc Địa cứ vào tháng cô hồn hàng năm sẽ có biến động kinh thiên động địa cũng là lúc rất nhiều cao thủ của Thiên Ý Thành quay về nơi này, không phải ngẫu nhiên Kiếm Hộ Pháp, Xà Hộ Pháp đều quay về Vương Bản Sơn, cũng chẳng phải ngẫu nhiên Đông Phương Bất Bại lại rời khỏi Hắc Mộc Nhai để đến Vương Bản Sơn, trên đời này vốn không có cái gọi là ngẫu nhiên.

Nếu không phải Viên Thừa Chí trên đường gặp quá nhiều truy sát của triều đình, nếu không phải Trương Y bất ngờ nhìn thấy Vô Song chỉ sợ trong cái tháng cô hồn này có đến 6 cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt của Thiên Ý Thành sẽ tiến tới Hắc Địa, nếu cần thiết bản thân Vương Bản Sơn có thể điều động đến 10 cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt.

Thiên Ý Thành có mất hay không có rất nhiều người không để ý, giả sử một ngày Thiên Ý Thành bị triều đình giết sạch chỉ sợ cũng không có mấy người đưa tay ra cứu nhưng nếu là Hắc Địa cùng Quỷ Khu thì khác, đây là nơi bất cứ cao thủ nào trong thiên hạ đều không muốn bị mất.

Bao nhiêu năm qua Thiên Ý Thành đắc tội toàn bộ phương nam thậm chí toàn bộ phương bắc, Độc Cô Cầu Bại đã chết không biết bao nhiêu năm, vì cái gì đến tận bây giờ vẫn không có cao thủ cấp bậc ngũ đế nào đến diệt đi Thiên Ý Thành?, đơn giản chỉ vì nhiệm vụ của Thiên Ý Thành.

Thiên Ý Thành có thể bị diệt chỉ cần... có một thứ lực khác xuất hiện, một thế lực đủ sức nhận cái nhiệm vụ mà Thiên Ý Thành nhận, vậy là đủ rồi.

Lại nói tiếp về lực lương dò đường của Hắc Ma, vào tháng cô hồn hàng năm sẽ có một số lượng quái vật khổng lồ tràn ra ngoài Cửu Đầu Xà, đây cũng là lúc toàn bộ lực lượng của Hắc Ma đều tập hợp lại, tất nhiên đây không phải là công việc của một mình Hắc Ma, bên trong trận chiến này Vương Bản Sơn đều đón tiếp vài vị khách đặc biệt, ví dụ như năm nay là trường hợp của Đông Phương Bạch.

Mỗi năm tại Vương Bản Sơn đều có hai vị ngũ đế cao thủ xuất hiện giữ ải, cho dù là Đông Phương Bạch năm nay cũng đã có thể coi là ngũ đế cường giả, bằng vào thực lực của hắn trấn ải thừa sức.

Sau trận chiến mở đầu của Hắc Địa thì mới đến việc của Hắc Ma, lúc này Hắc Ma phải tiến vào bên trong Hắc Địa, tiến vào bên trong Cửu Đầu Xà giết nốt chỗ

ác quỷ còn lại, thông thường hàng năm sẽ chỉ có đầu trâu mặt ngựa xuất hiện còn quỷ vương ở sâu nhất trong bóng tối sẽ không hiện thân, bằng vào 2 vị ngũ đế cao thủ lại thêm 4 vị ngũ tuyệt rồi hơn chục vị đại tông sư cùng tham chiến tuyệt đối sẽ chiếm thượng phong hoàn toàn trong cuộc chiến này dù sao đám quỷ binh của Hắc Địa chủ yếu là màu tím, trừ số lượng ra thì không có gì cả.
Số lượng nhiều khi không giải quyết được gì, trước thực lực tuyệt đối của ngũ đế thì đến bao nhiêu sẽ chết bấy nhiêu bất quá cái làm người ta cảm thấy lạ là ngũ đế gần như không bao giờ đi vào bên trong Cửu Đầu Xà, gần như không tiến thêm vào sâu hơn bên trong Hắc Địa.
Từ trước đến nay chỉ có duy nhất Độc Cô Cầu Bại dám đi đến nơi tận cùng của Hắc Địa cũng chỉ có Độc Cô Cầu Bại là người duy nhất mang thông tin về nơi tận cùng Hắc Địa đi ra ngoài.
Không ai biết bên trong Hắc Địa có cái gì dù sao Độc Cô Cầu Bại cũng không nói một lời với ai nhưng có một việc duy nhất mà Độc Cô Cầu Bại tiết lộ, ở nơi tận cùng Hắc Địa có thứ giết được ngũ đế cao thủ.
Trên thế gian này ngoại trừ thời gian ra căn bản không có gì giết nổi ngũ đế cao thủ trừ khi một vị ngũ đế cố tình muốn chết.
Từ trước đến nay chỉ có duy nhất Độc Cô Cầu Bại có thể giết được ngũ đế cấp nhân vật, đây chính là thứ khiến danh hiệu Độc Cô Cầu Bại bao nhiêu năm qua vẫn trường tồn với thế gian.
Để một kẻ từng giết ngũ đế nói ra một câu kia, thiên hạ này ai không kinh, ai không sợ?.
Độc Cô Cầu Bại quả thật đã chết đi, chỉ chưa đến 7 ngày sau khi hắn đi thông Hắc Địa hắn liền chết đi, từ đó lại càng không có vị ngũ đế nào muốn tìm kiếm bí mật của Hắc Địa.
Ngũ đế là chí cao vô thượng tại thế giới này, đã là cường giả đến cảnh giới này thì không ai muốn chết, lại càng không ai đủ khả năng phán xét việc mà họ làm, trên đời không có đúng và sai chỉ có đáng hay không.
Ngoại trừ Độc Cô Cầu Bại ra vẫn chưa có một ai đi đến điểm cuối của Hắc Địa vì vậy cái chu kỳ xuất hiện của đám quái vật kia cứ như một vòng tuần hoàn bất tận, bao nhiêu năm nay bao nhiêu thế hệ Hắc Ma cố gắng tiêu diệt đám quái vật tàn dư, cố gắng khám phá ra điểm cuối của Hắc Địa đáng tiếc Hắc Ma không đủ lực, bao nhiêu năm qua cho dù bọn họ đã đi rất xa rất xa chỉ là chưa đủ mà thôi.
....
Thân là một người trong đội do thám, Vô Song không có nhà để về, đội ngũ của bọn họ không ở trở về thành phố đá mà chỉ ở lại trên bình nguyên đen, trong một ngôi nhà đá nằm trên bình nguyên, ở nơi này quả thực có chút gần Cửu Đầu Xà bất quá xung quanh cũng có không ít Hắc Ma, quan trọng hơn nữa ở đây là đại bản doanh của binh đoàn Hắc Ma số 9, nơi mà rất nhiều người tập hợp lại thì căn

bản không có việc gì phải sợ hãi đám quái vật kia tập kích.
Con đường số 9 đã từng bị phá hủy, nguyên một đội Hắc Ma lên đến cả trăm người bị giết sạch không còn một ai chính vì vậy hiện nay con đường này lại càng an toàn, bản thân Kim Hộ Pháp thậm chí đã chuyển đến đây để trấn thủ tại đại bản doanh, có một vị cường giả cấp bậc ngũ tuyệt thì có gì phải sợ?.
Số lượng nhà đá là có hạn và căn bản cũng không cách nào xây dựng một thành phố đá nữa ở ngay cổng ra vào của Cửu Đầu Xà chính vì vậy Hắc Ma lựa chọn tự lập lên một ngôi lều cho mình, mỗi người ở trong một cái lều nhỏ, Vô Song dĩ nhiên cũng vậy.
Vô Song rất nhanh trở về lều nhỏ của mình, vẻ mặt của hắn hiện nay bắt đầu trở nên nghiêm túc, thản nhiên ngồi xuống một tấm nệm da bên dưới, đây cũng là ‘sàn nhà’ của Vô Song, lồng ngực thở ra một hơi nhọc khí, Vô Song lúc này mới bắt đầu tháo bỏ lớp hắc giáp của mình ra.
Bộ giáp của Vô Song thậm chí đã được coi là hàng đặc chế, ít nhất so sánh với hắc giáp bình thường thì nhẹ hơn nhiều và cũng dễ cử động hơn nhiều nhưng dù là thế thì vẫn rất khó chịu với Vô Song, ngoại trừ thời gian đi làm nhiệm vụ ra thì Vô Song không có hứng thú mặc giáp cho hắn.
Cởi bỏ nửa phần trân của hắc giáp ra, tháo luôn cả hai phần giáp tay, Vô Song đến tận bây giờ vẫn cảm thấy cánh tay phải vô cùng nhức nhối, đây là thứ khiến Vô Song vội chạy về lều lớn.
Trận chiến với con quái vật kia tuy vất vả nhưng không tính là nguy hiểm chí ít Vô Song còn chưa bị đẩy vào bước đường sinh tử nhưng hắn cũng biết bản thân mình bị rạn vài cái xương bất quá cảm giác đau cảu rạn xương rất khác cái cảm giác nhức nhối này, với một người thường xuyên ăn đòn cũng thường xuyên bị thương như Vô Song thì cảm giác đau là thứ hắn quá quen thuộc.
Quan trọng nhất là vị trí của cơn đau, đây là tay phải, đây là nơi vết bớt chết tiệt kia hiện ra.
Cái vết bớt này nếu là kiếp trước Vô Song sẽ không để ý nhưng kiếp này thì khác, hắn thậm chí tin tưởng chắc chắn rằng lý do hắn xuyên không nằm ở vết bớt này hoặc ít nhất cũng có liên quan đến vết bớt này.
Làm gì có chuyện vết bớt tự nhiên xuất hiện?, cũng làm gì có chuyện cho dù đã đổi thân xác mà vết bớt vẫn bám theo hắn đến tận đây.
Không xắn tay áo lên thì thôi, khi xắn lên cơ thể Vô Song liền rung lên bần bật, Vô Song nhìn thấy... cái vết bớt thay đổi.
Vô Song làm bạn với thứ này 30 năm, hắn căn bản không thể quên hình dáng của nói, vậy mà lúc này nó rốt cuộc cũng thay đổi rồi.
Vô Song không cách nào nhìn thấy những dòng chữ cổ mà chẳng ai hiểu nữa rồi, hắn đang thấy... những bóng ma.
Nuốt một ngụm nước miếng, các ngón tay của Vô Song bắt đầu run run, hắn

nhìn thấy vết bớt bắt đầu thay đổi, bắt đầu di chuyển, nó trở thành một hình xăm bao phủ nửa dưới cánh tay của Vô Song, điều đáng sợ nhất là thứ này đang có dấu hiệu biến lớn hơn.
Vô Song kiếp trước hay kiếp này đều đã thử đo độ dài của vết bớt, lúc đầu vết bớt chỉ dài không đến 10 cm nhưng hiện nay thậm chí đã dài lên tới 15 cm, nó cũng không còn là những dòng chữ kia nữa, nó đã trở thành hình một ngọn lửa đen, một ngọn lửa đen đang muốn... lan ra.
Vô Song không hiểu việc gì xảy ra nhưng hắn có thể cảm nhận được sự hoang mang trong người mình, trong đầu hắn chỉ có một câu hỏi mà chính hắn cũng không muốn biết đáp án.
Nếu cái vết bớt này có thể lan ra... vậy nếu nó lan ra khắp cơ thể Vô Song gì cái gì xảy ra?, Vô Song thực sự sẽ không muốn biết cái đáp án này.
Cố gắng bình ổn lại tâm tình, Vô Song càng ngày càng bị cái vết bớt này làm cho hoang mang hơn, hắn không rõ lý do vết bớt này xuất hiện thì thôi đi nhưng đến lúc này ngay cả lý do vết bớt biến đổi Vô Song cũng không biết, điều này thực sự không tốt.
Nhắm mắt lại, Vô Song cố gắng bình tâm lại, hai chân bắt đầu khoanh tròn trên mặt đất, hắn bắt đầu cố gắng suy nghĩ.
Cái vết bớt này xuất hiện khi Vô Song lần đầu đặt chân đến phạm vi địa lý của Quỷ Khu.
Cái vết bớt này lần đầu tiên biến đổi khi Vô Song lần đầu tiên chiến đấu ở bên trong Hắc Địa.
Vô Song từng giết quỷ tím bất quá cái vết bớt này cũng không hề thay đổi, nghĩ đến đây trong đầu Vô Song hiện lên một hình ảnh, một hình ảnh mà hắn không cách nào đuổi ra khỏi suy nghĩ trong đầu.
‘Quỷ đỏ’.
Đây là thứ duy nhất mà Vô Song nghĩ đến.
Con người là một sinh vật khó hiểu, càng sợ hãi thì càng tò mò, càng không muốn biết thì lại càng tò mò.
Tò mò là thứ hại chết người, việc này Vô Song tất nhiên biết, tại thế giới trước kia của hắn con người chỉ nên biết đủ là được, đừng có biết quá nhiều, biết càng nhiều có thể đưa đến địa vị càng cao nhưng địa vị càng cao thì áp lực càng lớn, chết cũng càng thảm.
Biết là một việc nhưng Vô Song vẫn là con người, hắn vẫn thực sự muốn kiểm chứng... kiểm chứng bên trong Hắc Địa có cái gì làm ảnh hưởng đến vết bớt của hắn, có đúng là tại quỷ đỏ hay không?.
Chậm rãi nắm bàn tay của mình lại, ở Hắc Địa không có ngày có đêm, thời gian đều được tính bằng một cái đồng hồ cát cỡ vừa, cho dù không quá chính xác nhưng cũng có thể dùng đồng hồ cát phán định thời gian, tất nhiên đây không

phải là đồ dùng của trung nguyên, đây là một loại hàng hóa xa xỉ đến từ Tây Vực, ở một đại bản doanh của Hắc Ma đều chỉ có vài cái mà thôi.
Dựa vào đồng hồ cát mà phân chia công việc, phân chia từng nhóm hành động thậm chí phân chia nghỉ ngơi, theo lịch mà nói nhóm Vô Song phải đến 3 ngày sau mới lại phải tiến vào bên trong Cửu Đầu Xà hơn nữa do nhóm bọn họ vừa gặp quỷ tập kích, thời gian của nhiệm vụ tiếp theo có thể kéo thêm càng xa.
Vô Song cũng không biết bao nhiêu lâu nữa hắn mới được tiến vào Hắc Địa lần thứ hai, ở Hắc Địa lấy lệnh của cấp trên là cao nhất, sẽ không có chuyện Vô Song có thể tự mình tiến vào Hắc Địa hơn nữa Vô Song cho dù có tò mò hơn nữa, hắn cũng phải biết một việc, hắn quá yếu.
Vô Song biết nếu hắn thật sự một mình gặp phải ‘đỏ’ thì hắn chết chắc, cái hắn cần chính là làm mình tiếp tục mạnh lên, cho đến khi có nhiệm vụ tiếp theo bên trong Hắc Địa, Vô Song nhất định phải cải thiện chiến lực của mình.
Muốn cải thiện chiến lực... ở Hắc Địa này ngoại trừ việc liên tục luyện tập với địa lực từ trường ra không còn cách nào khác, dù sao ở đây nội lực cũng là thứ không cách nào sử dụng một cách phung phí, dùng bao nhiêu mất bấy nhiêu, kể cả có đan dược của Tương Vân trợ giúp, Vô Song cũng không thể nào chịu nổi loại tiêu tốn này.
....
Thời gian cứ thế trôi qua, lại là một tuần nữa của Vô Song ở Hắc Địa.
Sau một tuần nhóm của Vô Song vẫn chưa hề được điều động vì vậy hắn cũng chỉ có thể cố gắng luyện tập, cố gắng làm cho mình mạnh lên một chút, từng ngày từng ngày mà thôi.
Lúc này Vô Song đang luyện quyền, ở hai tay cùng hai chân của hắn là nguyên một bộ giáp làm bằng hắc thiết.
Để luyện thể thì dùng hắc thiết là thích hợp nhất, không quá lớn nhưng lại nặng vô cùng, bản thân Vô Song rõ ràng đang tập lại những động tác mà Mục Nhân Thanh dạy hắn trong 2 tháng đi tới Vương Bản Sơn này.
Từng quyền từng quyền đánh ra, hai chân đứng theo thế trung bình tấn, từng giây từng phút trôi qua đều làm Vô Song cảm thấy đau đớn vô cùng, hắc thiết thậm chí còn đáng sợ hơn loại còng đá mà Mục Nhân Thanh cho Vô Song sử dụng rất nhiều.
Mỗi quyền đều là lao lực, mỗi quyền đều khiến hắn phải vận lên toàn bộ sức mạnh của bản thân có điều kết quả sẽ không làm Vô Song thất vọng.
Bản thân Vô Song 7 ngày trước kể từ lần đầu giết chết quỷ đỏ hắn chỉ có thể tung ra 7 quyền một lần sau đó sẽ không nâng nổi cánh tay lên nữa nhưng hiện nay hắn đã có thể một hơi đánh ra 13 quyền mới kiệt sức, thành quả tất nhiên là không tệ.
Thu quyền, nhắm mắt điều khí, Vô Song lại thở ra một hơi.

Chậm rãi bỏ đám hắc thiết ra khỏi hai tay hai chân, Vô Song lấy từ bên hông ra một bình rượu cỡ vừa rồi chậm rãi dùng rượu thoa lên cổ tay cùng cổ chân của chính mình, mỗi lần luyện quyền Vô Song đều phải dùng đến rượu thuốc xoa bóp hai tay hai chân nếu không cho dù là Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng sẽ không đủ để chịu được cường độ luyện tập này.
“Bên trong không ngờ có cả Cam Nguyên Thảo, vị tiểu huynh đệ này quả thực có tiền, chỉ tính riêng Cam Nguyên Thảo ở ngoài kia đã đủ để một gia đình bình thường ăn trong vòng 1 tuần, tính ra riêng điểm cống hiến của Hắc Thị cũng lên đến vài trăm điểm, tiểu huynh đệ ngươi quả thực làm ta mở rộng tầm mắt”.
Vô Song giật mình quay đầu lại, hắn thật sự không ngờ nơi đây lại có người.
Ở bình nguyên đen rộng lớn này việc có người xuất hiện cũng chẳng xa lạ gì bất quá phải biết Vô Song đã mất rất nhiều công sức chọn chỗ hoang vắng này để luyện quyền, nơi này vậy mà thật sự có người tìm đến được?.
Quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng, Vô Song ánh mắt liền híp lại.
Hắn cảm thấy... người này rất đặc biệt.
Tóc đen tương đối ngắn, đây thậm chí không giống cách để tóc của người trong thế giới này, ít nhất trong mắt Vô Song đây là một kiểu tóc đặc biệt, kiểu tóc ngắn của người hiện đại thì đúng hơn.
Tiếp theo là quần áo, người này từ đầu đến cuối một thân quần áo trắng tinh không nhiễm lấy một hạt bụi, bên hông treo một cái ngọc giản màu xanh, từ trên xuống dưới đều khiến cho người ta cảm nhận được sự bất phàm.
Tại Hắc Địa này rất ít người dám chọn đồ trắng.
Kẻ dám mặt đồ trắng ở Hắc Địa chỉ sợ rất dễ trở thành mục tiêu sống của đám quỷ dưới kia, nếu không muốn chết tốt nhất không nên mặc đồ nổi bật hẳn lên so với môi trường xung quanh.
Tất nhiên nếu là siêu nhân như dạng Kim Hộ Pháp thì khác, dù sao thực lực đã tới một ngưỡng nào đó thì ai quan tâm đến mấy thứ khác?.
Nhìn kiểu nào Vô Song cũng không thấy nam tử xuất hiện ở đây giống kẻ muốn chết.
Trong cái Hắc Địa đầm rồng hang hổ này không thiếu cao thủ, dù sao mỗi thống lĩnh một doanh của Hắc Ma cũng là đại tông sư cường giả, loại nhân vật cấp bậc này Hắc Địa không thiếu.
Chậm rãi đứng lên, xoay đầu lại với nam nhân trẻ tuổi kia, đầu hơi hơi cúi xuống.
“Hắc Ma Vệ quân đoàn số 9, Phong gặp qua tiền bối, không biết tiền bối là?”.
Nam tử áo trắng thấy Vô Song xưng hô liền đầy thú vị nhìn hắn.
“Nga, tiểu huynh đệ ngươi gọi ta là tiền bối?, ta thật sự già như vậy sao?”.
Vô Song không hiểu lắm nhìn nam nhân này sau đó cũng đành thở dài đổi giọng.
“Vậy Phong gặp qua vị đại ca này, không biết ngươi là?”.

Nam tử kia lần này tiếp tục nhìn Vô Song, ánh mắt vẫn đầy thú vị quan sát hắn.
“Nga, tiểu huynh đệ ngươi gọi ta là đại ca?, ngươi gặp qua ta sao?”.
Vô Song triệt để cảm thấy khó hiểu với cái nam nhân này, thậm chí hắn còn cảm thấy người này rõ ràng là đến đây gây sự với mình, dù sao làm gì có ai dở hơi đi hỏi mấy câu như vậy?.
“Không phải gặp qua rồi sao?, ngươi gọi ta là tiểu huyn đệ ta gọi ngươi là đại ca có gì sai?, hay gọi ngươi là đại huynh đệ?”.
Nam tử áo trắng vẻ mặt lần này biến thành vui vẻ, hắn nhìn Vô Song mà tươi cười.
“Đại huynh đệ?, danh xưng này không tệ, có vài phần thú vị. “.
“Được rồi Phong tiểu huynh đệ, ta gọi là Trương Quân Bảo, lâu lắm rồi ta không đặt chân đến nơi này, không biết ngươi có thể dẫn ta đến gặp vài người quan hay không?”.
Người này vừa nói xong Vô Song triệt để run cả người... Trương Quân Bảo?, đây không phải là tên thật của Trương Tam Phong sao?.
Chỉ là... Vô Song không cách nào liên hệ Trương Tam Phong trong tưởng tượng với nam tử trẻ tuổi trước mặt, rốt cuộc là tên giống nhau hay là một người?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 66

Thiên hạ đệ nhất nhân (1)

Vô Song không phải lần đầu tiên nhìn thấy cường giả trong thiên hạ, hắn biết có những người đã có thể cải lão hoàn đồng, ở trong cái thế giới này không cách nào nhìn mặt mà đoán tuổi bất quá nếu kẻ trước mặt thật sự là Trương Tam Phong thì quá mức khó tin.

Vô Song từng nhìn thấy Phong Lăng Sư Thái, vị sư thái này cùng thời với Mục Nhân Thanh, bản thân Mục Nhân Thanh đã tóc bạc trắng phớ trong khi nhìn sư thái bản thân cũng chỉ như một nữ nhân trung niên mới gần 40 mà thôi, bỏ đi bộ đạo bào cùng cái nét cao cao tại thượng kia bản thân Phong Lăng Sư Thái tuyệt đối là mỹ nữ.

Tất nhiên Phong Lăng Sư Thái mới là ngũ tuyệt cường giả, bản thân bà so với ngũ đế còn là một cái khoảng cách quá lớn nhưng ngũ đế không phải là Vô Song chưa từng gặp, hắn sống cùng Vô Hà Tử bao nhiêu năm cũng không xa lạ gì, bản thân Vô Hà Tử đã sống quá trăm tuổi nhưng vẫn minh mẫn vô cùng, nhìn kiểu gì cũng chỉ như ông lão 60 ngoại trừ việc bộ râu trắng cùng mái tóc bạc trắng bắt mắt mà thôi.

Truyền thuyết của Trương Tam Phong tại thế giới này rất nhiều, người nắm giữ danh hiệu thiên hạ đệ nhất nhân bao nhiêu năm qua vẫn không một lần bị dao động, người có thể đứng trên tất cả các ngũ đế cường nhân khác, vị tổ sư phải võ đang này đã sống hơn 200 năm.

Vô Song ban đầu còn không tin nhưng có những bằng chứng xác thực đến mức hắn không thể không tin, tại cái thế giới này, Trương Tam Phong sống từ thời Minh Quang Tông chưa lên ngôi, từ thời Minh Thần Tông vãn còn tại vị, tính đến thời điểm này Trương Tam Phong đã trải qua 3 lần thay đổi triều đại cùng 5 vị hoàng đế.

Giang hồ truyền miệng có thể sai nhưng lịch sử sẽ không sai, nói Trương Tam Phong là lão bất tử cũng sẽ không sai chỉ là... Trương Tam Phong đã sống quá 200 tuổi, sao có thể nhìn như thiếu niên chưa đến 20?.

Tuổi tác của một người cho dù cố gắng đến mấy cũng phải để lại dấu hiệu, ví dụ như ánh mắt của một người, bản thân những cường giả thế hệ trước ánh mắt vẫn luôn mang theo sự thâm trầm của thế sự chứ không thể sáng long lanh như những tân binh mới ra đời.

Với những cường giả đã sống quá lâu quá lâu thì trong mắt lại mang theo một tia tang thường, đời mà... trong đời làm gì có chỉ toàn kẹo ngọt, trong cuộc đời có rất nhiều vị đắng, chính cái vị đắng đó tạo nên sự trưởng thành của một người,

tạo nên một cường giả đứng trên vạn ngươi.
Vô Song căn bản không nhìn ra cái ánh mắt kia có gì giống với cường giả thế hệ trước, ánh mắt ngập tràn tinh quang sáng như sao trời, loại ánh mắt này sao có thể là ánh mắt của lão nhân bình thường?.
Đối với kẻ tự gọi mình là Trương Quân Bảo kia, quả thực lại khiến Vô Song cảm thấy có vài phần nhìn không thấu.
Trương Quân Bảo rốt cuộc là Trương Tam Phong hay không phải Trương Tam Phong?.
Tất nhiên Vô Song trong đầu còn có một loại suy nghĩ kinh người hơn nữa, cái suy nghĩ này đến chính Vô Song còn cảm thấy khó tin tưởng.
Trương Tam Phong dù sao cũng là một nhân vật trong Kim Dung, đây không phải là nhân vật chính nhưng lại càng hơn nhân vật chính, có thể coi đây là một cái nhân vật vô cùng đặc biệt.
Vô Song từng đọc một bài phỏng vấn với chính Kim Dung, với những người đam mê tiểu thuyết Kim Dung mà nói đều sẽ tò mò muốn biết trong những nhân vật của ông ai là người mạnh nhất.
Xuyên suốt những tác phẩm của Kim Dung có rất nhiều nhân vật đáng sợ nổi lên, có rất nhiều nhân vật phụ vượt xa hoàn toàn nhân vật chính về thực lực, có thể kể đến Lệnh Hồ Xung cùng Đông Phương Bất Bại, ai dám nói Lệnh Hồ Xung có thể thắng nổi Đông Phương Bất Bại?.
Ai dám nói Dương Quá mạnh hơn nổi Độc Cô Cầu Bại? cũng có mấy ai dám nhận định ba huynh đệ Kiều Phong có thể thắng nổi Tảo Địa Thần Tăng?, đây có thể coi là một nét chấm phá đặc biệt trong tiểu thuyết Kim Dung.
Trước câu hỏi của người phóng viên kia, Kim Dung rốt cuộc vẫn là chọn Trương Tam Phong.
“Võ công của Trương chân nhân cao lắm, cao không thể tả được”
"Trương Tam Phong tinh thông võ công thiên hạ, luyện được cả nhu cương, âm dương, sáng tạo ra môn võ thái cực quyền và thái cực kiếm lấy nhu chế cương, hiểu đạo lý trời đất."
"Võ công của Trương Tam Phong nghìn năm trước không ai sánh bằng, nghìn năm sau cũng chẳng ai vượt qua nổi."
....
Lại nói về Trương Quân Bảo trước mặt Vô Song kia, Vô Song biết tại thế giới này Quách Tương chưa sinh ra cũng chưa từng tồn tại hơn nữa hắn cũng chưa có nghe được bất cứ ai gọi Trương Tam Phong là Trương Quân Bảo tại thế giới này, dù sao dám gọi ra tên thật của một vị thiên hạ đệ nhất nhân là một việc không mấy ai dám, đây là sự kính trọng đối với võ lâm bắc đẩu này.
Chính vì điểm này Vô Song tự hỏi liệu Trương Quân Bảo cùng Trương Tam Phong có phải hai người khác nhau?.

Cho dù rất khó tin nhưng Vô Song vẫn biết Trương Quân Bảo là đệ tử của Giác Viễn đại sư, Giác Viễn đại sư hiện nay ở lại Nam Thiếu Lâm, bản thân Trương Quân Bảo có lẽ cũng nên xuất hiện ở Nam Thiếu Lâm, từ Nam Thiếu Lâm đến Vương Bản Sơn cũng không phải là quãng đường xa xôi gì, hơn nữa việc tồn tại Hắc Địa ở ngay Vương Bản Sơn thì Vô Song không tin Nam Thiếu Lâm không biết.
Nam Thiếu Lâm là bá chủ phương nam cho dù vị bá chủ này vẫn đang ngủ vùi sau thất bại với Bắc Thiếu Lâm nhưng bá chủ vẫn là bá chủ, làm gì có chuyện Giác Viễn đại sư thân là ngũ đế cao thủ lại không biết việc trong Vương Bản Sơn?.
Nếu Trương Quân Bảo này không phải là Trương Tam Phong thì việc này hoàn toàn có thể dễ nói, dù sao Trương Quân Bảo được Giác Viễn Đại Sư cử đến Hắc Địa trợ giúp một tay cũng không phải là không thể, về phần tuổi tác cùng hình dáng bên ngoài lại càng thêm thích hợp.
Tất nhiên nếu Trương Quân Bảo là thiên tài trẻ tuổi cùng thế hệ với Vô Song thì Vô Song dám chắc người này là cao thủ trẻ tuổi mạnh nhất cùng thế hệ bởi đây là người đầu tiên Vô Song không nhìn thấu, căn bản không nhìn ra bất cứ điểm gì trên người Trương Quân Bảo, việc này Vô Song chưa từng cảm nhận được ở bất cứ ai, kể cả là cao thủ thế hệ trước cũng không làm được một điểm này.
Trương Quân Bảo như một tờ giấy trắng tinh, như mặt biển không có lấy một gợn sóng, người này bất kể thế nào đều tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
....
“Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ?, ngươi làm gì mà thẫn người ra vậy?”.
Vô Song quả thật có chút thất thần, khi nghe thấy nam nhân trước mặt lên tiếng hắn mới giật mình tỉnh lại, quả thật sự xuất hiện của Trương Quân Bảo nằm ngoài hoàn toàn phạm vi suy nghĩ của Vô Song.
Vô Song biết Quách Tương chắc chắn chưa có sinh ra mà cho dù Quách Tương sinh ra thì Nga Mi phái cũng tuyệt đối không coi nàng là tổ sư, trường hợp của Trương Quân Bảo hiện nay có lẽ cũng giống với Quách Tương, nếu quả thật Trương Quân Bảo không phải là Trương Tam Phong thì người trước mặt sau này chỉ sợ có rất nhiều quan hệ với Võ Đang nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành Võ Đang tổ sư.
“Ta không sao, chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, Quân Bảo huynh, ngươi nói ngươi đến nơi đây gặp người quen?, vậy rốt cuộc người quen của ngươi là ai? “.
Trương Quân Bảo gãi đầu gãi tai một chút, sau đó khẽ cười, khuôn mặt của hắn mang theo vài phần khờ khạo nhưng nụ cười của hắn tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ lạ.
“Tiểu huynh đệ, lần này ta đến Quỷ Khu để tìm Thanh Đồng, không biết ngươi có thể dẫn ta đến chỗ vị cô nương đó hay không?”.

Vô Song ánh mắt nheo lại nhìn Trương Quân Bảo ở trước mặt, tất nhiên nếu chỉ là dẫn đường cho người khác thì không có gì, chỉ là... nếu Trương Quân Bảo muốn tìm Hoắc Thanh Đồng thì phải đến thành phố đá mới đúng, nơi này ở gần bản doanh quần đoàn 9 của Hắc Ma, nào có Hoắc Thanh Đồng?, hơn nữa Trương Quân Bảo nếu từ bên ngoài tiến đến thì phải đi qua doanh trại ở bên trên kia, tất nhiên sẽ phải đi qua thành phố đá, hắn căn bản không nên xuất hiện ở đây mới phải.
"khụ.. khụ, Quân Bảo đại ca, người ngươi muốn tìm có phải một cô nương họ Hoắc, thân hình dong dỏng cao, mái tóc đen tương đối dài cùng với việc chỉ để lộ nửa khuôn mặt hay không?".
Trương Quân Bảo lập tức mỉm cười vui vẻ gật đầu.
"Chính xác, ta đúng là muốn đến gặp nàng, sư phụ ta nói có mấy thứ muốn giao cho nàng ta, tiểu huynh đệ ngươi biết nàng ở đâu không?".
Vô Song thở dài một hơi, từ biểu cảm mà xem bản thân Trương Quân Bảo cũng không phải là đang nói dối, hắn hình như quả thật không rõ Hoắc Thanh Đồng ở đâu.
"Quân Bảo đại ca, ngươi nhìn thấy hướng ngón tay ta chỉ không?, lúc ngươi đi vào Hắc Địa này có thấy một cầu tháng đá rất dài đi xuống đúng không, ở ngay bên dưới đó là một tòa thành có rất nhiều ngôi nhà bằng đá được dựng lên, nơi đó chính là nơi ở của Hoắc Thanh Đồng, ngươi chính là đi qáu rồi".
Vô Song quả thực chỉ cánh tay của mình về phía thành phố đá ngoài kia, bất quá vẻ mặt của Trương Quân Bảo lúc này lại hiện ra ngoài ý muốn.
"Không phải chứ?, Hoắc cô nương không phải tiến vào bên trong Cửu Đầu Xà rồi sao?".
Cái thông tin này của Trương Quân Bảo đúng là Vô Song không biết dù sao hắn cùng Hoắc Thanh Đồng không hề thân quan, có thể coi là biết nhau nhưng để dùng từ thân thuộc thì còn xa lắm, nàng ở đâu nàng làm gì sao Vô Song có thể biết?.
Vô Song bình thường có lẽ sẽ không có hứng thú đi dẫn Trương Quân Bảo vào Cửu Đàu Xà đi tìm Hoắc Thanh Đồng làm gì, nơi đó quá mức nguy hiểm bất quá hiện nay Vô Song lại có chút tiểu tâm tư, bản thân Vô Song ngay từ khi phát hiện sự biến dị ở cánh tay thì hắn liền muốn tiếp tục tiến vào Hắc Địa chỉ là chưa có dịp mà thôi, hiện nay có Trương Quân Bảo tiến vào thì lại khác.
"Quân Bảo đại ca, nếu Thanh Đồng tiến vào Cửu Đầu Xà thì tốt nhất ngươi không nên đi vào thì hơn, nơi đó quá mức nguy hiểm, ta thực lực không cao chỉ sợ khó mà bảo vệ cho đại ca ngươi được".
Trương Quân Bảo nghe vậy liền lập tức cười ha hả.
"Cái này tiểu huynh đệ không cần quan tâm, thực lực của ta vẫn là rất khá, ít nhất sư phụ nói thực lực ta đã đủ nên mới để ta tới Hắc Địa này, ta thật sự cũng

muốn xem Hắc Địa trong truyền thuyết mà sư phụ hay nói có cái gì “.
Vô Song cũng không hỏi sư phụ của Trương Quân Bảo là ai dù sao nếu hắn hỏi sẽ gây nên đối phương đề phòng, Vô Song thừa biết vị sư phụ của Trương Quân Bảo không phải là phương nam đệ nhất cao thủ - Giác Viễn đại sư thì còn có thể là ai?.
Theo nguyên tác Giác Viễn đại sư sau khi đại chiến với Hà Túc Đạo liền bỏ mình bất quá thế giới này không giống, Hà Túc Đạo cho dù là một trong Côn Lôn Tam Thánh nhưng cũng chỉ dừng ở mức ngũ tuyệt, thân là ngũ tuyệt lấy cái gì ra để làm đối thủ của ngũ đế cường nhân?.
Nếu Giác Viễn đại sư không viên tịch chỉ sợ sự việc Trương Vô Kỵ tìm được Cửu Dương Thần Công trong bụng viên hầu cũng là điều rất khó xảy ra, trong thế hệ này người học được Cửu Dương Thần Công có lẽ không còn là Trương Vô Kỵ mà chính là nam tử trước mặt của Vô Song – Trương Quân Bảo.
Nếu Trương Quân Bảo học được Cửu Dương Thần Công thì Vô Song quả thực có chút tò mò, muốn nhìn thiên hạ đệ nhất dương cương công thể mạnh đến mức độ nào?.
“Quân Bảo đại ca, thực lực của ngươi đã không có việc gì đương nhiên không sao bất quá ta có một việc nữa muốn hỏi, chỗ này của ta đồng không mông quạnh lại có chút heo hút, nơi này là nơi ta thường xuyên luyện công nên đặt nặng yêu cầu yên tĩnh, không biết đại ca ngươi... vì sao tìm được?”.
Từ việc nói chuyện với Trương Quân Bảo bản thân Vô Song cũng biết người này không chủ ý đến tìm chính mình gần như chỉ là đơn giản đi qua bất quá nếu không có lý do gì đặc biệt thì gần như không thể đi qua địa điểm này, vậy rốt cuộc Trương Quân Bảo vì sao có tìm thấy?.
Trương Quân Bảo lần ngày ngơ ra một chút, sau đó rất nhanh bật cười.
“Phong tiểu huynh đệ, cái này là khả năng đặc biệt của ta có điều nếu ngươi đã hỏi thì ta cũng sẽ trả lời cho ngươi”.
Tiếp theo trong ánh mắt không tin được của Vô Song, từ trong ngực của Trương Quân Bảo xuất hiện một con rùa đen cỡ nhỏ to bằng bàn tay, dùng ngón tay nhẹ xoa lên đầu con rùa này, Trương Quân Bảo thản nhiên lên tiếng.
“Con vật này gọi là tiểu hắc, trời sinh thông linh, ta khi ở cùng sư phụ mỗi khi chán đều cùng tiểu hắc nói chuyện, hôm nay ta đi đến đây thấy ngươi cũng là nhờ tiểu hắc, tiểu hắc là con vật may mắn của ta nha, khi không biết đi đường nào nữa, ta toàn đi hỏi tiểu hắc, phải không tiểu hắc?”.
Phần trước là nói với Vô Song, phần sau đương nhiên là nói với con rùa kia bất quá Vô Song không ngờ là đầu rùa rõ ràng ngoáy ngoáy cái đầu, thoạt nhìn cũng giống như nó đang... gật đầu vậy.
Tất nhiên lý do của Trương Quân Bảo thoạt đầu rất khó để thuyết phục Vô Song nhưng Vô Song cũng không tìm ra điểm gì không đúng, nếu hôm nay đã gặp

Trương Quân Bảo thì cũng coi như một loại duyên phận, ít nhất hiện nay Vô Song không muốn làm đối thủ của người này.
Hiện nay Vô Song ngoại trừ tự tò mò về vết bớt nơi cánh tay ra hắn còn tò mò muốn biết thiếu niên trẻ tuổi này vài chục năm sau sẽ có phong phạm gì, nếu thế gian đã có một Trương Tam Phong thì sau này Trương Quân Bảo sẽ phát triển theo lộ tuyến nào?.
Đây là lần đầu tiên Vô Song có cảm giác này, sự xuất hiện của Trương Quân Bảo gần như khiến Vô Song liên tưởng đến một loạt hiệu ứng, một loạt câu hỏi.
Nếu đây là Trương Quân Bảo thì Trương Tam Phong là ai?.
Nếu Trương Tam Phong sáng chế ra Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm lại thêm sáng lập Võ Đang Phái thì Trương Quân Bảo sau này sẽ làm cái gì?.
Nếu đây là Trương Quân Bảo thì sau này khi Quách phu nhân hạ sinh Quách Tương liệu có còn một đoạn tình duyên như trước?.
Nếu đây là Trương Quân Bảo, sau này hắn mà gặp Dương Quá thì việc gì sẽ xảy ra?.
Quan trọng nhất, nếu Giác Viễn không chết, vậy ai có thể lấy Cửu Dương Thần Công ra khỏi Nam Thiếu Lâm, Cửu Dương Thần Công không bị mất đi thì sau này Trương Vô Kỵ làm sao để học?, Trương Vô Kỵ đã không học được Cửu Dương Thần Công vậy không biết Trương Vô Kỵ sau này còn có thể đại náo Quang Minh Đỉnh như nguyên tác?.
Nam võ lâm tuy không mạnh như Bắc võ lâm nhưng những sự việc diễn ra ở đây rắc rối hơn Vô Song tưởng tượng rất nhiều, rất nhiều.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 67
Thiên hạ đệ nhất nhân (2)

“A Di Đà Phật, chân nhân so với năm đó không khác cái gì, quả thực làm bần tăng mở rộng tầm mắt”.

Đây là một giọng nói mang theo vài phần ấm áp hiền hậu nhưng trong giọng nói từng từ từng chữ đều rất nặng, mang theo một cái áp lực trực tiếp đè lên người khác.

Đây là một... pho tượng hoặc ít nhất khi người ta lần đầu tiên nhìn cũng sẽ cho rằng đây là một pho tượng.

Cơ thể người này rất to lớn, thân cao ít nhất hơn 2m, người này xếp bằng trên bồ đoàn bằng đá quả thực không khác gì một pho tượng phật đồng thời trên người còn ẩn ẩn hào quang, chỉ cần nhìn vào hào quang sau người kia đã đủ để khiến rất nhiều người biến sắc.

Mỗi loại công pháp đều có đặc điểm riêng, đều sẽ ảnh hưởng đến chủ nhân của nó dù ít hay nhiều ví dụ như Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song, bản thân Vô Song cho dù có muốn hay không thì hắn vẫn có chút mềm mại, yểu điệu, xinh đẹp trong từng hành động cử chỉ.

Lại ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chưởng của Cái Bang, đây không phải là công thể nhưng ví nó là chí dương chí cương chưởng pháp cực kỳ đáng sợ trong thiên hạ luôn khiến cho bất cứ ai luyện thành cũng có một loại bá khí trời sinh, rất dễ áp đảo kẻ khác.

Ngoại trừ vể mặt võ học ra thì cũng có không ít thứ có thể làm thay đổi một người, làm ảnh hưởng đến bản thân người đó, điển hình nhất là kỳ thuật.

Tửu Thần Quyết của Vô Song là kỳ thuật, Chính Khí Quyết của Vô Song cũng là kỳ thuật, toàn bộ đều là loại kỳ thuật có thể thay đổi khí thế của bản thân, thay đổi cái nhìn của người khác về bản thân mình, tất nhiên tất cả kỳ thuật loại đó đều chỉ có một mục đích chính là tạo nên một loại ‘giả’ khí thế.

Một người quân tử đọc sách 10 năm thậm chí 20 năm thì cho dù không có Chính Khí Quyết cũng sẽ có hạo nhiên chính khí.

Một người say trong men rượu, sống với rượu, coi rượu là tri kỷ thì cũng không cần đến Tửu Thần Quyết, bản thân lấy rượu làm đạo, mượn rượu làm vui thì cần gì loại giả tưởng kia?.

Vòng quang hoàn của vị đại sư kia cũng như vậy, đây không phải là kỳ thuật đây là trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tụng kinh niệm phật, đây là một loại cảnh giới không liên quan gì đến võ học, đây là cảm ngộ với phật pháp.

Tại võ lâm trung nguyên gần như không có ai đạt đến cảnh giới của người trước

mắt, có thể coi người này chính là bồ tát tại nhân gian cũng không phải là không thể.
Phật môn trong võ lâm chưa bao giờ thiếu cường giả chỉ là xuyên suốt lịch sử của Thiếu Lâm rất khó xuất hiện một người nào tu được phật pháp đến cái cảnh giới này hơn nữa lại còn là phật – võ đồng tu.
Đây chính là cường giả mạnh nhất võ lâm phương nam, người này năm đó không xếp vào vị trí ngũ đế nhưng bất cứ ai cũng biết người này tuyệt không thua bất cứ ai trong ngũ đế có chăng chỉ là rời xa hồng trần không màng thế sự mà thôi.
Một trong các tuyệt thế cao thủ còn sống tại nhân gian, Nam Thiếu Lâm – Giác Viễn đại sư.
Về phần người đối mặt với Giác Viễn là ai?, người này so với Giác Viễn lại càng cao hơn một bậc, đứng trên toàn bộ các nhân vật trong Ngũ Đế, nắm giữ danh hiệu thiên hạ đệ nhất nhân bao nhiêu năm qua chưa một lần bị lay động.
Võ công của người này rất cao, cao không thể tả.
Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong lúc này chậm rãi thưởng thức hương vị trà sen của Thiếu Lâm Tự, vì trà thanh dịu lại có sự thơm ngọt vương lại trong cổ họng, vị ngọt dịu thanh đạm đọng lại trên môi, đối với Thanh Liên Trà của Nam Thiếu Lâm, Trương Tam Phong vẫn là cực kỳ thưởng thức.
“Đại sư, người so với năm đó lại càng mạnh hơn rồi, Cửu Dương Thần Công của đại sư thậm chí cho ta cảm giác đang đối mặt với vầng thái dương trên cao, nội lực cường hãn đến đáng sợ, so với đại sư Trương Tam Phong tự nhận không bằng, cao thủ đệ nhất thiên hạ có lẽ phải là đại sư mới phải ”.
Giác Viễn vẫn ngồi trên bồ đoàn, bản thân Giác Viễn từ lâu đã không tranh với đời lại càng không quan tâm đến thiệt hơn bất quá cho dù là vậy Giác Viễn vẫn không tin lời Trương chân nhân nói, ít nhất Giác Viễn biết mình không cách nào đủ sức đánh bại nam nhân thoạt nhìn phi thường trẻ tuổi kia.
“Trương chân nhân người cũng đừng nâng bần tăng lên cao quá, bần tăng không chịu được xưng tụng này, ngôi vị thiên hạ đệ nhất bao nhiêu năm qua đều do chân chân chưởng quản, bần tăng không dám nhận cái danh hiệu này “.
Trương Tam Phong nghe được lời nói của Giác Viễn, cũng không tiếp tục bàn đến việc này, chỉ là qua câu nói vừa rồi cũng đủ để nói lên kính ý của Trương Tam Phong với Giác Viễn, cường giả đệ nhất phương nam tuyệt đối rất mạnh.
“Đại sư, lần này ta đến đây đầu tiên là muốn đến thăm đại sư, thứ hai Tam Phong muốn mượn của đại sư một vật”.
Giác Viễn ngồi trên bồ đoàn, ngón tay to chậm rãi niệm tràng hạt, lông mày màu trắng nhẹ rung động, rốt cuộc cũng mở mắt ra.
Trong mắt Giác Viễn không ngờ lại đang có một luồng liệt hỏa thiêu đốt, đôi mắt

cứ như hỏa nhãn kim tinh trong truyền thuyết vậy, đây chính là Cửu Dương Thần Công đại thành, chỉ bằng thuần dương nội lực kinh khủng của Giác Viễn, nếu thế gian này không tồn tại loại quái vật như Trương Tam Phong thì đúng là Giác Viễn có vốn để trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.
Giác Viễn không quan tâm thế sự chỉ một lòng hướng phật bất quá Giác Viễn đối với Trương chân nhân trước mặt luôn mang theo một loại cảm giác rất đặc biệt, nhất là lúc này khi ông ta mở mắt ra, trong ánh mắt hiện lên một tia rung động thật sâu.
Lần cuối cùng Giác Viễn gặp mặt Trương Tam Phong là 20 năm trước, sau 20 năm Trương Tam Phong vẫn là như vậy, vẫn không thay đổi bất cứ thứ gì cả, quả thật so với người luyện võ bình thường thì Trương Tam Phong rất giống quái vật.
"Trương chân nhân bao nhiêu năm rồi không hạ sơn, bao nhiêu năm rồi không rời khỏi Trường Sinh Điện vậy lần này tiến tới Nam Thiếu Lâm đương nhiên là có đại sự trong người, chỉ cần là vật Trương chân nhân muốn lại thêm không phạm vào điểm mấu chốt của Thiếu Lâm, bần tăng quả thực có thể làm chủ cho Trương chân nhân mang đi".
Giác Viễn đại sư từ trước đến nay luôn cảm thấy Trương Tam Phong có gì đó không đúng, càng tiếp xúc với Trương Tam Phong ông ta lại càng cảm nhận được việc này, đặc biệt là hiện nay sau 20 năm trời dài đằng đẵng lại nhìn thấy Trường Sinh Chân Nhân thì Giác Viễn lại càng khẳng định những gì mình suy nghĩ.
Có rất nhiều người không biết, Giác Viễn luôn có thành kiến rất lớn với Trương Tam Phong.
Đầu tiên mà nói Giác Viễn là người Thiếu Lâm Tự, cho dù Thiếu Lâm hiện nay không còn là Thiếu Lâm cũ trong ký ức của Giác Viễn nhưng đây vẫn là nơi Giác Viễn thành tài, Thiếu Lâm hai chữ này đối với Giác Viễn vẫn cực kỳ có ý nghĩa.
Thiếu Lâm là thái sơn bắc đầu của võ lâm, Thiếu Lâm thậm chí đã có hơn 500 năm lịch sử vẫn luôn là võ lâm đệ nhất thế lực đáng tiếc đến đời Giác Viễn thì không còn như thế nữa.
Sự xuất hiện của Võ Đang Phái đã trực tiếp ảnh hưởng đến Thiếu Lâm Tự, trực tiếp khiến Thiếu Lâm không còn là võ lâm bắc đẩu rồi lại thêm sự việc Nam – Bắc đại chiến dẫn tới hiện nay bất kể là Nam Thiếu Lâm hay Bắc Thiếu Lâm đều không thể nào so sánh cùng Võ Đang.
Tất nhiên đây không phải là lý do chính, tài không bằng người sao có thể trách đến Trương Tam Phong? hơn nữa Thiếu Lâm là tự mình diệt mình chẳng qua người được lợi nhất của việc này là Võ Đang Phái mà thôi, đây chính là gặp thời.
Cái làm Giác Viễn có thành kiến nhất với Trương Tam Phong là vì Trương Tam

Phong nói dối.
Người khác có thể không biết nhưng Giác Viễn chắc chắn biết Trương Tam Phong đang nói dối, sự xuất hiện của Võ Đang Phái từ đầu đến cuối đều bắt đầu từ hai trữ 'dối trá'.
Ai cũng biết đến Nga Mi cùng Võ Đang đi lại phi thường gần nhau, nam đệ tử thường sẽ đến Võ Đang còn nữ đệ tử sẽ chọn Nga MI, hai phái tuy hai mà là một đồng thời cũng nhờ có Võ Đang chống lưng mà Nga Mi có thể ngoi lên được vị trí đại phái trong thiên hạ.
Ai cũng biết nói đến Nga Mi cùng Võ Đang thì phải nói tới Nga Mi Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công, đây chính là hai môn công pháp thuộc hàng siêu cấp của võ lâm, ít nhất không có bất cứ một môn phái nào trong thiên hạ có đủ bá khí đến mức mang hai môn võ học này cho toàn bộ đệ tử trong phái học xuống.
Nga Mi Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công đều cực kỳ đáng sợ, so với những siêu cấp tuyệt học như Quỳ Hoa Bảo Điển, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Chân Kinh thì đương nhiên không bằng bất quá nếu so với mấy loại nội công nhập môn mà nói thì tuyệt đối là số một, đây cũng là thứ khiến Nga Mi cùng Võ Đang có căn cơ đệ tử cực mạnh, vượt xa rất nhiền môn phái như Tung Sơn, Hành sơn, Hoa Sơn, Cái Bang,....
VIên Giác cho dù chưa bao giờ nói ra nhưng chính ông cũng biết nếu không phải đệ tử Thiếu Lâm Tự chọn đi theo con đường luyện thể thì sợ cũng khó mà sánh nổi với Nga Mi cùng Võ Đang, trên giang hồ không có bất cứ một bộ nhập môn công pháp nào đáng sợ bằng Nga Mi – Võ Đang Cửu Dương Công cả.
Điều đáng nói là về sự tích xuất hiện của bộ võ công này, sự tích xuất hiện của nó là một lời nói dối trắng trợn.
Thiếu Lâm Tự có lịch sử 500 năm, năm đó có một đại sư từ Tây Trúc đi đến trung thổ muốn phổ biến giáo lý của phật giáo đến toàn bộ trung nguyên, vị cao tăng này gọi là Đạt Ma.
Đạt Ma tổ sư năm đó lựa chọn Tung Sơn làm nơi đặt chân, lựa chọn ngọn núi cao nhất của một dãy Tung Sơn làm nơi truyền đạo, từ đó Thiết Thất Sơn trở thành nơi gây dựng nên cơ nghiệp bất thế của Thiếu Lâm Tự.
Đạt Ma tổ sư không chỉ mang phật giáo từ Tây Trúc đến trung thổ mà còn đặt nền móng cho căn cơ võ học của Thiếu Lâm Tự, bản thân Đạt Ma năm đó để lại cho Thiếu Lâm Tẩy Tủy Kinh, Dịch Cân Kinh, Kim Chung Tráo, Đạt Ma Kiếm Pháp, Đạt Ma Công Pháp... chỉ là tuyệt đối không có Cửu Dương Thần Công.
Chỉ đến những năm cuối đời Đạt Ma mới sáng tạo ra Cửu Dương Thần Công thậm chí ông ta giấu Cửu Dương Thần Công trong một quyển kinh phật cổ trong tàn kinh các, quyển kinh phật đó chính là Giác Viễn tìm được.
Giác Viễn chính là người đầu tiên đọc được di thư của Đạt Ma tổ sư cũng là

người duy nhất trong thiên hạ học được Cửu Dương Chân Kinh chính thống.
Cả đời Giác Viễn chưa đưa Cửu Dương Chân Kinh cho bất cứ ai, cho dù là Thượng Quan Hùng năm đó cũng chỉ được Giác Viễn truyền lại 1/10 Cửu Dương Chân Kinh mà thôi.
Bút tích của Đạt Ma tuyệt đối không phải là giả hơn nữa trên dòng chảy của giang hồ từ trước đến nay chắc chắn chưa có cao thủ nào luyện được Cửu Dương Thần Công ngoại trừ Giác Viễn.
Giác Viễn rất muốn hỏi Trương Tam Phong, rốt cuộc Trương Tam Phong bằng cách nào học được 3 phần Cửu Dương Chân Kinh?.
Giác Viễn rất muốn hỏi Nga Mi tổ sư, rốt cuộc bà ta bằng cahcs nào đọc được 2 phần Cửu Dương Chân Kinh?.
Cái lý do mà Trương Tam Phong công bố bản thân Giác Viễn không chấp nhận nổi, tìm được động phủ của Đạt Ma Tổ Sư để lại?, cái này Giác Viễn lại càng không tin.
Giác Viễn một đời đam mê phật pháp, nếu không phải ông ta cực kỳ yêu thích phật học thì ông ta với Cửu Dương Chân Kinh chắc chắn không có duyên phận, cũng chính vì đam mê phật học nên Giác Viễn cũng nghiên cứu rất nhiều về Đạt Ma tổ sư, Giác Viễn biết những năm cuối đời tổ sư chưa từng rời khỏi Thiếu Thất Sơn.
Chiếu theo bút ký của Đạt Ma mà xem, Giác Viễn cũng có thể biết được Cửu Dương Thần Công chính là tâm lực cuối cùng của Đạt Ma tổ sư, ngoại trừ một bản trong kinh thư ra tuyệt không có thêm bản nào khác, vậy Trương Tam Phong làm sao đạt được Đạt Ma tổ sư truyền thừa?, lại còn là Cửu Dương Chân Kinh khuyết thiếu?.
Đây là một câu hỏi Giác Viễn rất muốn hỏi, đáng tiếc thủy chung Giác Viễn không cách nào hỏi được.
Giác Viễn lấy cái gì để hỏi Trương Tam Phong?, đây mới là vấn đề lớn nhất.
Giác Viễn có thể coi là giang hồ tiền bối nhưng Giác Viễn tại thế giới này cũng chỉ là cường giả cùng thời Vô Hà Tử cùng Tiêu Dao Tử, so về tuổi tác Giác Viễn còn phải gọi Trương Tam Phong hai chữ tiền bối, so với Trường Sinh Chân Nhân bản thân Giác Viễn chỉ có thể coi là trung niên.
Không ai biết Trương Tam Phong đến từ đâu cũng chẳng ai biết sư phụ của Trương Tam Phong là ai, tất cả những thông tin mọi người biết về Trương Tam Phong chỉ là truyền thuyết mà vị cường nhân này để lại.
Không phải Trương Tam Phong không có xuất thân cũng chẳng phải Trương Tam Phong không có sư phụ cũng có thể tự học thành tài chỉ là cường giả sống cùng thời với Trương Tam Phong đã chết sạch, nếu coi một trăm năm là một cái thời đại thì bản thân Trương Tam Phong đã sống hơn hai cái thời đại, Giác Viễn lấy cái tư cách gì nói Trương Tam Phong, lấy tư cách gì chất vấn Trương Tam

Phong?.
Giác Viễn có thể dùng bản tâm để thề, ông ta tin chắc Trương Tam Phong chưa bao giờ nhìn thấy Cửu Dương Chân Kinh chỉ là lời thề của ông ta ai sẽ tin?, cho dù Giác Viễn công bố việc này ra ngoài thì ai tin?, đây chính là khoảng cách về chỗ đứng của Giác Viễn cùng Trương Tam Phong hiện tại.
Giác Viễn có thể coi là cường nhân một đời, là một nhân vật đủ để ghi lại trong sử sách của võ lâm trung nguyên bất quá người như Giác Viễn đời nào mà chẳng có?, mỗi đời đều không thiếu yêu nghiệt xuất thế, thiên hạ này không chỉ có mình Giác Viễn là ngũ đế.
Chỉ có Trương Tam Phong là khác, ngàn năm trước không có ai, ngàn năm sau lại càng không có ai.
Trương Tam Phong bản thân đã đứng trên ngũ đế từ rất lâu rất lâu rồi, cái địa vị của ông ta hiện nay được gây dựng từ chính Giác Viễn cùng các ngũ đế khác, hai người căn bản không cùng đẳng cấp, đây là sự thực.
....
Một đời Giác Viễn chỉ gặp Trương Tam Phong 3 lần.
Giác Viễn thật sự chưa bao giờ hợp mắt với Trương Tam Phong, không phải là Giác Viễn không kính nể Trương Tam Phong chỉ là từ khi Giác Viễn nhận được truyền thừa Cửu Dương Chân Kinh đến bây giờ trong lòng ông ta luôn có một cái gai, luôn có sự cố chấp.
Giác Viễn đôi khi cũng cảm thấy rất khó hiểu, ông ta luôn cảm thấy vị Trường Sinh Chân Nhân đối với mình luôn ẩn ẩn kính ý, cũng chính cái kính ý lại càng khiến Giác Viễn không biết làm thế nào, lại càng không thể mở miệng hỏi Trương Tam Phong một câu kia.
Tất cả mọi việc chỉ thực sự thay đổi khi Giác Viễn thu đứa đệ tử thứ hai.
Đệ tử đầu tiên của Giác Viễn là Lâm Viễn Đồ đáng tiếc kẻ này khi sư diệt tổ phản bội sư môn, phản bội Thiếu Lâm Tự.
Sau Lâm Viễn Đồ thì Giác Viễn không còn thu thêm bất cứ đệ tử nào nữa, cùng lắm chỉ có Thượng Quan Hùng được Giác Viễn chỉ điểm một chút mà thôi, tuyệt đối không được tính là đệ tử của Giác Viễn.
Chỉ đến hơn 10 năm trước, Giác Viễn thu nhận một tiểu tử 6 tuổi chết đói dưới chân Nam Thiếu Lâm, để rồi thời gian qua đi đứa bé đó dần dần chiếm chọn tình cảm của Giác Viễn, thậm chí Giác Viễn coi nó như con, đứa bé này gọi là Trương Quân Bảo.
Giác Viễn cả đời tu phật niệm kinh, ông ta không quan tâm đến học thuyết thiên phú của Trương Tam Phong lập ra, Giác Viễn cũng không nhìn ra Trương Quân Bảo chiếm được loại tiên thiên thiên phú nào bất quá một đời làm người, Giác Viễn chưa từng gặp ai có thiên phú kinh khủng như Trương Quân Bảo.
Năng lực của Trương Quân Bảo không nằm ở việc hắn thông minh như thế nào,

cũng không phải hắn có trí nhớ tốt đến mức nào trái lại Trương Quân Bảo có chút khờ, có chút ngây ngốc bất quá... Trương Quân Bảo có khả năng tự suy diễn rất mạnh, mạnh đến mức nghịch thiên.
Người khác học một biết mười nhưng Trương Quân Bảo học một có thể suy ra mười con đường khác để rồi mười con đường đó lại suy ra hàng trăm hàng ngàn con đường, loại khả năng này cả đời Giác Viễn chưa từng gặp.
Năm đó khi Mộ Dung Phục lên Nam Thiếu Lâm vượt qua đồng nhân trận, Trương Quân Bảo cũng thực tiếp quan chiến, kết quả là... đối với vị phương nam đệ nhất thiên tài kia Trương Quân Bảo hoàn toàn không coi vào mắt.
Mộ Dung Phục dùng bao nhiêu chiêu thì Trương Quân Bảo có thể diễn lại toàn bộ đồng thời phá toàn bộ, khi nhìn thấy hình ảnh đó Giác Viễn toàn thân run lên, so với Trương Quân Bảo thì Mộ Dung Phục từ thiên tài chỉ còn là một cái phàm nhân không hơn không kém.
Sau đó thì sao?, sau đó là những việc khiến Giác Viễn không cách nào hiểu được, Trương Quân Bảo rốt cuộc cũng lớn lên nhưng hắn càng lớn... càng giống hệt Trương Tam Phong.
Trương Quân Bảo hiện nay so với Trương Tam Phong mà Giác Viễn nhìn thấy 20 năm trước không có lấy một điểm nào khác nhau để rồi ngày hôm nay nhìn thấy Trương Tam Phong, Giác Viễn lại càng sợ hãi.
Giác Viễn thậm chí đã nghĩ, nếu Trương Quân Bảo đứng cùng với Trương Tam Phong thì cho dù là Giác VIễn cũng không nhận ra ai là đệ tử của ông ta, ai là Trường Sinh Chân Nhân cao cao tại thượng kia.
....
Trương Tam Phong cũng không biết Giác Viễn đang nghĩ gì, đối với Giác Viễn trả lời ánh mắt Trương Tam Phong xuất hiện một tia vui vẻ.
Cho dù chỉ là một tia vui vẻ nhưng cái cảm xúc này Trương Tam Phong chưa hề thể hiện đối với ai... ngoại trừ Giác Viễn.
“Đại sư, lần này ta muốn đến điểm cuối của Hắc Địa, chỉ là Tam Phong trong người có thương thế, cũng đành phải mặt dày lên Thiếu Lâm Tự muốn mượn Cửu Dương Chân Lực của đại sư “.
Cửu Dương Chân Lực là thứ chỉ có Cửu Dương Chân Kinh mới có thể tạo thành, hơn nữa thứ này cực kỳ quý, Cửu Dương Chân Lực một đời chỉ có thể luyện thành 9 lần.
Người tu luyện Cửu Dương Chân Kinh có 9 lần cơ hội luyện ra Cửu Dương Chân Lực hơn nữa khi đẳng cấp Cửu Dương Chân Kinh càng cao thì khả năng thành công tạo ra Cửu Dương Chân Lực lại càng thấp, tất nhiên chất lượng cũng càng tăng.
Một lần mở miệng đã đòi Cửu Dương Chân Lực hơn nữa lại muốn mượn của một người luyện đến đại thành Cửu Dương Chân Kinh như Giác Viễn, đây tuyệt

đối là muốn mượn hổ bộ da, Cửu Dương Chân Lực bình thường đã quý nhưng Cửu Dương Chân Lực của Giác Viễn còn quý hơn gấp trăm lần, ngàn lần.
Giác Viễn nghe Trương Tam Phong mở miệng, bàn tay to lớn hơi hơi run lên, chỉ là... đây không phải vì việc Trương Tam Phong mở miệng đã đòi thứ quý giá này mà là Giác Viễn cảm thấy giờ phút này Trương Tam Phong cùng Trương Quân Bảo như hòa thành một người.
Cái này rất khó tin nhưng Giác Viễn ở bên Quân Bảo từ bé, Giác Viễn một đời không vợ cũng chẳng con, ông coi Quân Bảo như đứa con trai vậy, nhìn Quân Bảo cười, nhìn Quân Bảo khóc, nhìn đứa bé này quyết tâm luyện võ, nhìn đứa bé này từ từ lớn lên, ông ta nhìn thấy toàn bộ cũng sẽ không quên một hình ảnh nào.
Khi nghe thấy Trương Tam Phong nói mình bị thương, trong lòng Giác Viễn như mềm nhũn ra, ông ta như nghe được Quân Bảo bị thương vậy.
Giác Viễn lúc này thật sự hoảng sợ, ông ta rốt cuộc là đang bị sao?.
Đây là lần thứ tư trong đời Giác Viễn đối mặt với Trương Tam Phong chỉ là so với ba lần trước thì hiện nay Trương Tam Phong cho Giác Viễn một cảm giác thân thuộc đến lạ.
Kẻ trước mặt rốt cuộc là Trường Sinh Chân Nhân cao cao tại thượng hay là... Quân Bảo đồ nhi của ông?.
Trương Tam Phong cùng Trương Quân Bảo rõ ràng là hai người nhưng... thật sự là hai người sao?.
Lúc này rốt cuộc đại não như chết đi, không có ai có thể hiểu được cũng không có ai có thể suy nghĩ được, tất cả chỉ còn lại bản tâm.
Rốt cuộc, Giác Viễn cũng không nói nhiều lời, hai bàn tay của ông ta chắp lại, sau đó cả người như xuất hiện thuần dương hỏa diễm, từ hai bàn tay thậm chí tạo thành một mặt trời cỡ nhỏ.
Giác Viễn không biết Trương Tam Phong muốn làm gì, cũng không biết Trương Tam Phong tại sao lại muốn đi đến nơi cuối cùng tại Hắc Địa kia, Giác Viễn hiện nay lại càng không muốn đi hỏi Trương Tam Phong từ đâu biết được Cửu Dương Thần Công, lúc này trong đầu ông ta chỉ có một ý niệm, ông ta muốn Trương Tam Phong trở về lành lặn, chỉ đơn giản thế mà thôi.
......
Nhận được Cửu Dương Chân Lực từ trong tay Giác Viễn, Trương Tam Phong hai tay khép lại, cúi đầu thật dài với vị đại sư này, sau đó xoay người rời đi.
Trương Tam Phong không nói thêm một câu nào mà Giác Viễn cũng không nói thêm một câu nào.
Có rất nhiều thứ không cần phải lên tiếng, lên tiếng có thể phá hủy rất nhiều thứ.
Có đôi khi con người không toan tính thiệt hơn, không quản đúng sai, cũng không cần nói bất cứ ngôn ngữ nào, đấy là khi con tim làm chủ lý trí.
Có những thứ nói ra không ai tin nhưng chỉ cần bản thân mình tin là được.

....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 68

Dị biến trong hắc địa (1)

“Quân Bảo đại ca, ngươi có biết cách tìm Hoắc Thanh Đồng không?”.

“Ách, cái này ta quả thật không có biết, rất quan trọng sao?”.

“Ngươi không biết thì tìm nàng kiểu gì?, chẳng nhẽ đi vào bên trong Cửu Đầu Xà sau đó đi loạn?”.

“Ách, cái này ta cũng chưa nghĩ đến nhưng cũng không sao, ta có tiểu hắc dẫn đường nha, có tiểu hắc đi cùng thì sợ gì không tìm được nàng, tiểu hắc chỉ đường rất giỏi”.

Một đường vừa đi vừa nói, Vô Song đối với vị Trương Quân Bảo này lại có thêm một cái nhận thức mới, hắn thật sự không hiểu Trương Quân Bảo sống trong cái thời đại nào nữa?, hắn lại càng thêm không hiểu cách nghĩ của người này.

Vào Hắc Địa sau đó tiến xuống Cửu Đầu Xà tìm Hoắc Thanh Đồng để rồi nhờ con rùa đen kia chỉ đường?, cái này tuyệt đối là lừa người, Vô Song chắc chắn không tin.

Tiến vào bên trong Cửu Đầu Xà tìm Hoắc Thanh Đồng nhưng Hoắc Thanh Đồng ở đâu Trương Quân Bảo còn không biết thì tìm sao?.

Vô Song còn tự biết bản thân mình, hắn còn không nghĩ mình có cái bản lĩnh lớn đến mức mang được Trương Quân Bảo vào bên trong Cửu Đầu Xà, Vô Song tự mình tiến vào còn chưa xong huống gì mang thêm một người?.

Trong lòng thở dài một hơi, đối với Trương Quân Bảo đi bên cạnh Vô Song triệt để cạn lời.

“Quân Bảo... đại ca, ngươi nói ngươi muốn đi vào trong Cửu Đầu Xà bất quá nơi này đều có cao thủ trấn giữ, nếu không có lệnh bài thông hành chỉ sợ không cách nào đi vào được, ngươi có lệnh bài thông hành không?”.

Trương Quân Bảo nghe thấy lời Vô Song nói liền ngẩn ra sau đó tiếp tục gãi đầu gãi tai.

“Cái này... ta còn chưa nghe đến bao giờ, tiểu huynh đệ nói thật cho ngươi biết, ta chỉ nghe Hắc Địa cùng Cửu Đầu Xà trong miệng sư phụ mà thôi, căn bản không chưa từng tiến vào nơi này, Cửu Đầu Xà là cái gì.... ta cũng không biết”.

Nhẹ dùng tay nhăn nhăn vầng trán, nếu không phải Trương Quân Bảo khiến Vô Song nhìn không thấu lại thêm cái tên có lực sát thương quá lớn thì Vô Song hiện nay thậm chí muốn ném kẻ này ở lại đây.

Hắn vốn đang muốn luyện công liền bị Trương Quân Bảo phá rối, tất nhiên điều này cũng không tính là gì, Vô Song vẫn có thể dễ tính bỏ qua, quan trọng nhất là

Vô Song vốn muốn mượn Trương Quân Bảo để tiến vào trong khu vực Cửu Đầu Xà vậy mà Trương Quân Bảo còn không có lệnh bài thân phận, vậy còn đi vào kiểu gì?.
"Quân Bảo đại ca, nếu không có lệnh bài thân phận... vậy ngươi có cái gì để chứng minh không?, tại đại bản doanh của ta có một vị đại nhân vật, nếu... nếu vị đại nhân vật đó có quen biết với sư phụ ngươi thì mọi việc còn dễ nói".
Rốt cuộc Trương Quân Bảo cũng không làm Vô Song thất vọng, hắn quả thực rất tự tin gật đầu.
"Đúng đúng, cái này thì ta có, sư phụ trước khi để ta rời đi cũng đưa ta vài thứ, hy vọng vị đại nhân vật kia có thể nể mặt sư phụ mà giúp ta việc này một hai".
Đại nhân vật Vô Song nói tất nhiên là Kim Hộ Pháp, bản thân Vô Song cũng chẳng hề quen thuộc với vị hộ pháp này thậm chí cực kỳ xa lạ dù sao Kim Hộ Pháp không phải là người dễ nói chuyện, nữ nhân này chính là phiên bản cường hóa của Hoắc Thanh Đồng.
Hoắc Thanh Đồng tuy lạnh lùng nhưng ẩn ẩn bên trong có thể cảm thấy sự yếu đuối của nữ nhân, nàng là loại nữ nhân ngoài lạnh trong nóng, bản thân Hoắc Thanh Đồng cho Vô Song cảm giác nhớ đến Mộc Uyển Thanh.
Nếu Mộc Uyển Thanh tương đối nóng tính, bản tính cực kỳ mạnh mẽ thậm chí có cả sự độc ác ở bên trong, nhưng sâu thẳm bên trong nàng vẫn là một nữ nhân tốt, một nữ nhân biết yêu biết hận, yêu đến chết đi sống lại, hận đến khắc cốt minh tâm, bỏ đi cái vẻ ngoài kia vẫn là tâm hồn thiếu nữ chưa hiểu sự đời.
Về phần Hoắc Thanh Đồng nàng bên ngoài chỉ có sự lạnh lùng, nàng là một cái nữ nhân mạnh mẽ mà tự lập thậm chí tâm ngoan thủ lạt cũng chẳng kém bất cứ một sát thủ nào của Thiên Ý Thành nhưng ẩn sau vẻ cứng cỏi đó là một tâm hồn yếu ớt, là một thiếu nữ đa sầu đa cảm, là một thiếu nữ đang cố gắng mạnh mẽ, cố gắng gồng chính bản thân mình lên mà thôi.
Mộc Uyển Thanh là một đóa hoa hồng gai đỏ thắm còn Hoắc Thanh Đồng lại là đóa hoa hồng đen cao ngạo, nếu Uyển Thanh gặp Thanh Đồng hai người không phải kẻ thù thì chắc chắn sẽ là bằng hữu tốt.
Về phần Kim Hộ Pháp thì sao?, ít nhất trong mắt Vô Song đây là một nữ nhân cao ngạo từ trong ra ngoài, chính sự cao ngạo này khiến không ai dám lại gần nàng, nàng đương nhiên lại càng không quan tâm đến bất cứ ai, sự cao ngạo đó đến từ chính cuộc đời cùng thực lực của nàng, thứ mà Thanh Đồng cùng Uyển Thanh không cách nào có được.
Tất nhiên ẩn sau sự cao ngạo cùng lạnh lùng kia là cái gì, Vô Song không biết.
....
Một đường đưa Trương Quân Bảo về doanh trại tập trung, hai người rất nhanh hướng về lều trướng của Kim Hộ Pháp.
Kim Hộ Pháp cũng không ở trong doanh trại, lều trướng của nàng được đặt ở

một ngọn mảnh đất cao hơn hẳn so với phần còn lại ở xung quanh, từ vị trí này có tầm nhìn rất tốt, tuy không thể quan sát được toàn bộ xung quanh nhưng vẫn có thể đại khái nắm được tình hình mọi việc.
Lều trướng của nàng cũng rất lớn, bên ngoài luôn có một đội thân vệ canh phòng, đội thân vệ này của Kim Hộ Pháp toàn bộ đều là tông sư đỉnh phong luyện thể cao thủ, cho dù chỉ có 10 người nhưng chiến lực cực kỳ đáng sợ.
Đường đi đến lều trướng của Kim Hộ Pháp cũng không quá khó khăn chỉ là muốn vào bên trong lại không dễ, Vô Song cùng Trương Quân Bảo hiện nay đều bị chắn ở bên ngoài, bọn họ còn chưa kịp lại gần lều trướng của Kim Hộ Pháp nữa.
Đương nhiên việc này cũng là bình thường dù sao đâu phải ai muốn đi gặp 'lãnh đạo' cũng được?.
Trước mặt Vô Song cùng Trương Quân Bảo hiện nay là hai cái Hắc Vệ, hai người này Vô Song không hề quen biết bất quá hắn cũng có thể đoán ra đây là thân vệ của Kim Hộ Pháp.
"Có việc?".
Một trong hai người lên tiếng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng căn bản không có chút cảm tình nào hơn nữa từ khẩu âm mà nghe Vô Song lại có cảm giác là lạ, giọng nói vừa rồi cũng không giống giọng nói người Trung Nguyên.
Đánh mắt về phía Trương Quân Bảo, sau đó hai tay Vô Song hơi chắp về phía trước dù sao ở Hắc Địa này đẳng cấp phân chia rất rõ ràng, Vô Song chỉ là tân binh hay cùng lắm là tiểu tốt trong Hắc Ma, so với thân vệ của hộ pháp thì kém rất rất nhiều.
"Hai vị tiền bối, là vị đại ca này muốn đến gặp Kim Hộ Pháp, có việc hệ trọng".
Vô Song nói rồi trực tiếp lùi lại nhường chỗ cho Trương Quân Bảo, quả nhiên khi nghe đến việc hệ trong cả hai nam nhân kia ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều rồi lại nhìn Trương Quân Bảo.
"Ngươi muốn đến gặp chủ thượng? ".
Chủ thượng trong miệng hai người này tất nhiên là Kim Hộ Pháp bất quá cái xưng hô này quả thật có chút lạ.
Trương Quân Bảo luôn cho người ta một loại cảm giác khờ khạo nhưng lúc này khi đối mặt với khí thế của hai vị tông sư đỉnh phong cao thủ ép về phía mình Trương Quân Bảo đến nhíu mày cũng không nhíu một cái.
Với một người sống và lớn lên bên cạnh ngũ đế cường nhân thì mấy cái tông sư đỉnh phong tính là gì?.
Trương Quân Bảo lúc này cũng lấy ra một cái tràng hạt ở trong ngực, cái tràng hạt này tương đối dị dạng, để làm tràng hạt tụng kinh thì nó quá nhỏ nhưng để làm vòng đeo tay thì lại quá lớn bất quá nó đúng là vòng đeo tay, vòng đeo tay của Giác Viễn đại sư.

Thân hình của Giác Viễn thực sự rất to lớn, cho dù là tràng hạt đeo tay cũng quá đặc biệt so với của những người khác.
Hai Hắc Vệ kia cũng không phải là kẻ không có ánh mắt, bọn họ khi nhìn thấy vòng tràng hạt kia cả hai người ánh mắt đều hiện lên một tia thất kinh sau đó một lần nữa phải quan sát lại Trương Quân Bảo.
Trên những vòng tràng hạt kia chính là ký hiệu của Nam Thiếu Lâm, bản thân Nam Thiếu Lâm là võ lâm phương nam đệ nhất thế lực, cho dù là Thiên Ý Thành coi trời bằng vung khi gặp tăng nhân của Nam Thiếu Lâm cũng phải kiêng kỵ 3 phần.
Trương Quân Bảo đương nhiên không phải là tăng nhân bất quá Nam Thiếu Lâm cũng không thiếu tục gia đệ tử, tất nhiên hai Hắc Vệ kia không có bất cứ ý kiến gì, rất nhanh trong hai người có một kẻ dùng hai tay đón lấy tràng hạt của Trương Quân Bảo rồi lập tức chạy đi.
Cũng không mất bao lâu kẻ kia liền quay lại, trong tay vẫn cầm theo chuỗi tràng hạt của Trương Quân Bảo, sau lưng hắn có thêm hình bóng một nữ nhân.
“Chủ thượng lúc này đang có việc quan trọng, ta không cách nào có thể đem vật này đến cho chủ thượng bất quá đây là Hoàn Nhan cô nương, cho đến khi chủ thượng xong việc Hoàn Nhan cô nương hoàn toàn có thể đón tiếp hai người ”.
Hắc Vệ này nói xong liền cảm thấy có chút gì đó không đúng, ánh mắt lập tức quay lại nhìn Hoàn Nhan Bình sau đó lại nhìn Vô Song, hai người lúc này đều đang sững lại nhìn nhau.
Vô Song quả thực không ngờ lại thấy Hoàn Nhan Bình ở đây.
Vô Song đã từng hỏi Hồ Phỉ về Hoàn Nhan Bình dù sao nữ tử này ngày hôm đó rời đi quá đột ngột, mà không để lại lời nói nào khiến Vô Song cũng có chút quan tâm.
Theo lời Hồ Phỉ nói nhóm Hồ Phỉ chính là nhóm người cuối cùng tiến vào Thiên Ý Thành, căn bản không có nhìn thấy Hoàn Nhan Bình, điều này còn làm Vô Song vì nữ nhân này mà xuất hiện chút thương cảm.
Trong ấn tượng của Vô Song thì Hoàn Nhan Bình là một nữ nhân có ý chí cầu sinh rất mạnh hơn nữa đôi mắt của nàng cũng rất đặc biệt, đôi mắt làm người khác yêu thích không buông.
Vô Song đương nhiên cũng không có tình cảm gì với Hoàn Nhan Bình, hắn chỉ cảm thấy hơi chút khó hiểu với nữ nhân này mà thôi, hôm đó nàng rời đi nhưng cũng không đụng vào chỗ hắc lệnh mà Vô Song để lại đủ để nói tới Hoàn Nhan Bình không phải người xấu.
Chính vì việc nàng không phải người xấu nên Vô Song mới càng khó hiểu, nữ nhân này rốt cuộc vì sao lại rời đi?, đến khi biết Hoàn Nhan Bình không có tiến vào Thiên Ý Thành bản thân Vô Song liền có chút cảm khái, nếu một thí sinh không thể ra nhập Thiên Ý Thành thì khả năng chết thảm trong Tu La Thí Luyện

là cực kỳ lớn, Hoàn Nhan Bình chỉ sợ không may gặp nạn tại Tu La Thí Luyện ngoài kia.
Về phần Hoàn Nhan Bình hiện nay, nàng vẫn mặc bộ quần áo màu xanh tương tự ngày hôm đó, khuôn mặt che lụa mỏng chỉ lộ ra đôi mắt to tròn, ánh mắt nàng lúc này mở thật lớn nhìn Vô Song, trong ánh mắt vừa có kinh ngạc, vừa có vui vẻ.
“Phong công tử, chúng ta gặp lại rồi”.
Hoàn Nhan Bình mỉm cười, nàng đối với Vô Song nhẹ cúi đầu, từng cử động của nàng đều toát lên một loại quý khí, bản thân Hoàn Nhan Bình hiện nay lại giống với một tiểu thư đài các đi ra từ một gia đình quý tộc hơn là nữ nhân trên giang hồ, giọng nói nhẹ nhàng mang theo vài phần ôn nhu.
Hoàn Nhan Bình sao có thể không bất ngờ, trong miệng Kim Hộ Pháp bản thân nàng biết được nơi này cực kỳ đặc biệt cũng cực kỳ thần bí, đám thiên tài dựa vào Tu La Thí Luyện để đi vào Thiên Ý Thành thì tuyệt đối không thể tiến vào Hắc Địa.
Hoàn Nhan Bình đi theo Kim Hộ Pháp đến Hắc Địa, ở nơi này nàng gần giống với tỳ nữ của Kim Hộ Pháp, chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho vị hộ pháp này, xung quanh Hoàn Nhan Bình tuyệt đối không có lấy một người cùng độ tuổi, nàng muốn nói chuyện với ai cũng có chút khó khăn, chính vì vậy cuộc sống của Hoàn Nhan Bình tại Hắc Địa tương đối buồn chán.
Vô Song cũng vui vẻ nhìn Hoàn Nhan Bình, nhìn nữ nhân này xuất hiện ở đây đương nhiên cũng làm Vô Song tò mò.
“Nhan Bình, sao ngươi lại đến đây, hôm đó ta không nhìn thấy ngươi còn tưởng ngươi...”.
Hoàn Nhan Bình nghe thấy Vô Song hỏi về chuyện hôm đó trong mắt liền biến thành áy náy.
“Phong công tử, ta xin lỗi, hôm đó là cô cô đến mang ta đi, cô cô của ta chính là Kim Hộ Pháp, ta sống cùng cô cô vì vậy mới theo cô cô đi tới đây”.
“ Công tử cùng vị đại ca này muốn đến gặp cô cô đúng không?, vậy để Nhan Bình dẫn hai vị vào bên trong, đợi cô cô xong việc Nhan Bình sẽ vì hai người thông báo”.
Lần này sự xuất hiện của Hoàn Nhan Bình nằm ngoài dự đoán của Vô Song nhưng đây tuyệt đối là một việc vui vẻ, cả Vô Song cùng Hoàn Nhan Bình đều có loại cảm giác xa quê gặp cố nhân vậy.
Cả hai người tuổi tác tương đương nhau lại có chút quen biết từ trước đồng thời cả hai đều không có ai quen thuộc bên trong Hắc Địa này vì vậy khi đi cùng nhau không khí liền có chút vui vẻ.
Có Hoàn Nhan Bình dẫn đầu giảm thiểu cho Vô Song cùng Trương Quân Bảo rất nhiều phiền hà, bọn họ một đường liền tiến thẳng đến trường bồng của Kim

Hộ Pháp.
Bình thường sẽ không ai dám bước vào nơi này bất quá Hoàn Nhan Bình là trường hợp đặc biệt, khi Kim Hộ Pháp có việc bận thì ở nơi đây chỉ có một mình Hoàn Nhan Bình được phép tiến vào.
Hắc Vệ không thể vì Trương Quân Bảo thông báo nhưng Hoàn Nhan Bình có thể.
“Phong công tử, Quân Bảo đại ca, ngươi đưa cho ta tràng hạt đi, ta mang vào nói với cô cô”.
Cả Vô Song cùng Trương Quân Bảo đều không hiểu lắm cách xưng hô của Hoàn Nhan Bình bất quá xưng hô cũng chỉ là xưng hô mà thôi, Trương Quân Bảo rất nhanh đưa tràng hạt cho Hoàn Nhan Bình, chỉ thấy nàng nhẹ cúi đầu với hai người sau đó mở cửa lều trướng đi vào bên trong.
....
Bên trong lều trướng của Kim Hộ Pháp có bốn tấm bình phong rất lớn thậm chí trực tiếp tạo thành một căn phòng riêng, bên trong căn phòng này tràn ngập khói trắng.
Hoàn Nhan Bình chậm rãi đi vào, nơi trung tâm căn phòng kia là một nữ nhân đang tựa đầu vào thùng gỗ, đôi mắt hơi hơi nhắm lại.
Nữ nhân này đang tắm, bên trong làn nước nóng là những cánh hoa hồng nhẹ phiêu đãng, mái tóc của nàng tương đối dài, khi ngưa đầu xuống thậm chí làm mái tóc khẽ chạm đất.
Làn da trắng như bạch ngọc không có lấy một tỳ vết, khuôn mặt lãnh ngạo nhưng lại xinh đẹp vô cùng, nếu Hoắc Thanh Đồng được gọi là Hắc Mân Côi thì nàng tuyệt đối là Tuyết Sơn Bạch Liên, đẹp tựa thiên tiên nhưng lại cao không chạm tới.
Nghe thấy tiếng bước chân, nàng rốt cuộc mở mắt.
Khi mặc trong người bộ giáp vàng kia nàng là Kim Hộ Pháp.
Khi không còn bộ giáp vàng trên người nàng là Hoàn Nhan Tuyết Y nguyên soái, là nữ nhân đẹp nhất Kim Quốc.
Hoàn Nhan Tuyết Y không cần nhìn cũng biết là Hoàn Nhan Bình tiến tới, đôi môi hồng liền khẽ mở.
“Nhan Bình, có việc gì sao?”.
Hoàn Nhan Bình bản thân đã rất nhiều lần được thấy cô cô trong tình trạng không mặc giáp bất quá lần nào nàng cũng bị vẻ đẹp kia làm rung động không thôi, trong mắt Hoàn Nhan Bình, nữ nhân trong thiên hạ chỉ cần có 3 phần vẻ đẹp của cô cô đời này tuyệt đối được coi là đại mỹ nhân.
“Cô cô, ở ngoài kia có người muốn gặp cô cô, đây là tín vật”.
Hoàn Nhan Tuyết Y nghe vậy liền có chút không vui, khi nàng đang tắm cũng là lúc nàng đang nghỉ ngơi, những lúc như thế này nàng ghét nhất có kẻ bàn đến

công việc.
Cánh tay ngọc lười biếng đưa ra khỏi làn nước nóng, sau đó tiếp nhận tràng hạt mà Hoàn Nhan Bình đưa, ánh mắt khẽ quan sát cái gọi là tín vật này sau đó Hoàn Nhan Bình rất nhanh ngồi thẳng dậy, trong ánh mắt rốt cuộc xuất hiện một tia ngưng trọng.
Hoàn Nhan Bình tất nhiên nhìn ra vật này là gì, đây là tràng hạt bên người của Viên Giác đại sư, nếu người mang theo vật này đến đây không khác gì mang theo ý chí của ngũ đế cường giả.
Ở đâu cũng như vậy, ý chí của ngũ đế cường giả không ai dám không xem, không ai dám không nhìn.
Hoàn Nhan Tuyết Y rốt cuộc đứng lên khỏi mặt nước, trong làn khói mờ áo cũng không cách nào che đi được dáng hình hoàn mỹ, đôi chân thẳng tắp cùng bộ ngực ngạo kiều của nàng.
Một thân thể hoàn mỹ vô khuyết nhưng sắc mặt của nàng hiện nay lại cực kỳ lạnh lùng, Hoàn Nhan Tuyết Y một lần nữa ngủ vùi, thay vào đó là Kim Hộ Pháp.
Kim Quốc đệ nhất mỹ nữ một lần nữa nhường chỗ cho bộ giáp vàng vô cảm kia.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 69

Dị biến trong hắc địa (2)

Vô Song cùng Trương Quân Bảo tiến vào lều trướng, bên trong cũng không có một ai chỉ là một căn phòng tương đối đơn giản, ở trung tâm là một trường kỷ tương đối lớn bên trên là một tấm da bạch hổ, là một tấm da bạch hổ nguyên vẹn.

Bên trong lều trướng có phong cách rất đặc biệt, tuyệt đối không giống với phong cách giống với người trung nguyên, đây là một tấm lều trướng cho Vô Song cảm giác giống với người du mục trên đại thảo nguyên mà hắn vẫn được nhìn thấy trên TV kiếp trước.

Hoàn Nhan Bình để Vô Song cùng Trương Quân Bảo ngồi đó, nàng chậm rãi vì hai người pha trà, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như vậy.

“Phong công tử, Quân Bảo đại ca, hai người thưởng thúc chút trà đợi cô cô một chút, cô cô sẽ ra ngay thôi”.

Tất nhiên Vô Song hay Trương Quân Bảo cũng không có bất cứ ý kiến gì, một cường giả cấp bậc ngũ tuyệt thì ai dám hối?, ai dám không chờ đợi?.

Cũng không mất quá nhiều thời gian bộ giáp hoàng kim kia lại xuất hiện trong ánh mắt Vô Song, Kim Hộ Pháp rốt cuộc xuất hiện.

Kim Hộ Pháp đầu tiên nhìn thấy Vô Song, ẩn trong chiếc mặt nạ kia đôi mắt của nàng xuất hiện một tia hiểu ra, nàng còn đang tò mò xem ai có thể khiến Hoàn Nhan Bình tự mình vào lều trướng thông báo cho mình, hóa ra là Vô Song.

Kim Hộ Pháp là người như thế nào?, trí tuệ của nàng chưa chắc đã thua nữ gia cát Hoàng Dung của trung nguyên, nàng nhìn một cái là có thể khám phá ra sự khác thường của Hoàn Nhan Bình.

Hoàn Nhan Bình chắc chắn không nhìn ra vòng tay kia đặc biệt, đám Hắc Ma ngoài kia có thể nhìn ra một hai nhưng cùng lắm chỉ nhìn ra xuất sứ của nó bắt đầu từ Nam Thiếu Lâm ngoài ra căn bản không thể nhìn thêm cái gì mà nếu chỉ là người từ Nam Thiếu Lâm đến thì còn chưa có tư cách để Hắc Ma phải khiến Hoàn Nhan Bình tự mình thông báo cho nàng.

Ngày đó ở trên Vương Bản Sơn bản thân Kim Hộ Pháp từng nhìn thấy Vô Song cứu Hoàn Nhan Bình một mạng, cho dù ngày hôm đó kể cả không có Vô Song thì Hoàn Nhan Bình chắc chắn cũng không thể chết được bất quá Kim Hộ Pháp vẫn coi như nàng nợ Vô Song một cái tiểu ân tình.

Không phải ngẫu nhiên mà bộ giáp của Vô Song lại là hàng đặc biệt, bộ giáp đó chính là Kim Hộ Pháp tặng riêng cho Vô Song để trả cái tiểu ân tình kia.

Tất nhiên Kim Hộ Pháp cũng biết người mang theo tín vật của Giác Viễn đại sư

không thể nào là Vô Song, nàng liền nhìn sang người còn lại để rồi ngay sau đó Kim Hộ Pháp lùi lại ba bước liên tục mới có thể ổn định thân hình.
Sự thất thốt của Kim Hộ Pháp là điều không có ai ngờ được, thậm chí Vô Song lần đầu có thể nhìn thấy ánh mắt kích động của Kim Hộ Pháp, bản thân vị hộ pháp này rốt cuộc nhìn thấy cái gì?.
Vô Song cũng là người thông minh, hắn lập tức nhìn về phía Trương Quân Bảo đang không hiểu việc gì xảy ra kia.
Kim Hộ Pháp sao có thể không giật mình sợ hãi, năm đó chính là nam tử này đã cứu nàng một mạng, phong thái của Trường Sinh Chân Nhân tại Thiên Ưng Đỉnh năm đó đánh chết Kim Hộ Pháp cũng sẽ không quên.
Nàng không biết tại sao Trương Tam Phong lại đích thân đến đây nhưng nàng tuyệt đối sẽ không nhận sai.
Ánh mắt sáng như vầng nhật nguyệt trên cao, khuôn mặt không tính là mỹ nam tử luôn lại cho người ta một loại cảm giác đặc biệt, một loại cảm giác tự nhiên của đại đạo.
Một thân quần áo trắng tinh mỹ đồng thời toàn thân không có bất cứ một chút khí thế nào, nhìn vào thân ảnh kia căn bản như đang nhìn vào một tờ giấy trắng tinh không có lấy một vết mực vậy.
Người trước mặt Kim Hộ Pháp không phải là Trường Sinh Chân Nhân Trương Tam Phong thì có thể là ai?.
....
Kim Hộ Pháp bản thân là một nữ cường nhân hơn nữa nàng tuyệt đối cũng rất tự tin vào khả năng của mình, nàng là một nữ nhân có trí tuệ, một nữ nhân khiến rất nhiều nam nhân tự thẹn không bằng.
Chính vì nàng thông minh nên trong đầu của Kim Hộ Pháp xuất hiện vô số suy nghĩ.
“Hắc Địa mấy hôm nay tuyệt đối không yên bình, chẳng nhẽ chân nhân đến về việc Hắc Địa, muốn trợ giúp vị đại nhân trong Hắc Địa kia?”.
“Nếu chân nhân đến đây căn bản đám Hắc Vệ ngoài kia không phát hiện được hơn nữa cũng cần gì mang tràng hạt của đại sư tới?, chẳng nhẽ chân nhân có tính toán riêng?”.
“Chân nhân lựa chọn cách này để gặp ta đồng thời ở đây còn có tiểu tử tóc trắng cùng Nhan Bình, cũng không tiện lộ ra thân phận của người “.
Nghĩ đến ba điểm này Kim Hộ Pháp rất nhanh liền bình tĩnh lại, trong tay nàng hiện nay là tràng hạt của Giác Viễn, nắm lấy tràng hạt này Kim Hộ Pháp tiến thẳng về phía Trương Quân Bảo.
“Vị... tiểu hữu này, đây là của ngươi?, ngươi là người của đại sư?”.
Trương Quân Bảo cũng không nhận ra cái gì khác lạ của Kim Hộ Pháp, hắn cũng liền mở miệng.

“Tiền bối ta gọi là Trương Quân Bảo, là đệ tử của đại sư, hôm nay đại sư muốn ta tiến vào Thiên Ý Thành giao phó một vật cho Thanh Đồng cô nương”.
Kim Hộ Pháp nghe xong liền khẽ giật mình, nàng dù sao cũng cảm thấy không nhận được hai chữ ‘tiền bối ‘ kia, không chỉ là nàng mà phóng tầm mắt khắp cả thiên hạ này có ai đủ sức nhận hai chữ tiền bối của Trương Tam Phong?.
Đương nhiên tiền đề là người trước mặt quả thực là Trương Tam Phong.
Về phần thân phận của Trương Quân Bảo trong mắt Kim Hộ Pháp cũng là cực kỳ hợp tình hợp lý dù sao trong mắt nàng thì chân nhân vẫn là chân nhân, cho dù chân nhân bản thân muốn che dấu thân phận thì cũng cần phải chọn một thân phận thích hợp, Theo nàng suy nghĩ, nếu không biết chân nhân hoặc chưa từng gặp qua chân nhân thì sẽ không có ai coi đây là thiên hạ đệ nhất cao thủ cả, chân nhân quá trẻ tuổi, trẻ đến mức làm người ta run sợ, với dung mạo của chân nhân như thế này có lẽ thích hợp nhất cũng là đóng vai thiên tài, toàn bộ võ lâm phương nam còn có thiên tài nào có thể cao hơn đệ tử của Giác Viễn đại sư?.
Cho dù là Mộ Dung Phục như vì sao sáng chói nhất phương nam nhưng nếu đem Mộ Dung Phục lên cán cân với Trương Quân Bảo có lẽ sẽ có rất nhiều thế lực chọn người sau.
Mộ Dung Phục thiên tài thì thiên tài, đáng sợ thì đáng sợ nhưng chung quy cũng có mức độ, thiên tài cho dù đi đến cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở đẳng cấp ngũ tuyệt, muốn trở thành ngũ đế ai không phải là người có đại trí tuệ, đại cơ duyên, hàng trăm cái thiên tài được mấy người tu luyện đến ngũ tuyệt? trong số những kẻ đó mấy ai leo lên được ngũ đế cảnh giới?.
Trương Quân Bảo hiện nay có thể chưa có gì nhưng chỉ cần Giác Viễn đại sư sau lưng hắn liền đủ sức đi ngang toàn bộ thiên hạ.
....
Lại nói về Kim Hộ Pháp lúc này, nàng ánh mắt càng thêm chăm chú tiếp lời Trương Quân Bảo, chính nàng còn sợ mình ăn nói không khéo léo sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của chân nhân, chính vì vậy lại càng thêm cẩn thận.
“Quân Bảo?, tên rất hay”.
“Quân Bảo ngươi vừa nói muốn vào Hắc Địa tìm Thanh Đồng?”.
Trương Quân Bảo đương nhiên là gật đầu, đây là lần đầu tiên Trương Quân Bảo tiếp xúc với Kim Hộ Pháp, bản thân hắn căn bản không nhìn ra cái gì đặc biệt.
“Tiền bối, ta đúng là nhận lệnh sư phụ đến đây giao một vật cho Thanh Đồng cô nương bất quá khi đến Hắc Địa lại được biết Thanh Đồng cô nương đã tiến vào Cửu Đầu Xà bên dưới, ta lại không có cách nào đi xuông Cửu Đầu Xà hơn nữa cho dù có thể đi xuống cũng không biết Thanh Đồng đang ở đâu vì vậy mới theo Phong tiểu huynh đệ đến đây, muốn nhờ tiền bối dẫn chúng ta xuống Cửu Đầu Xà tìm Thanh Đồng”.
Lời nói của Trương Quân Bảo toàn bộ đều là lời nói thật nhưng khi vào tai Kim

Hộ Pháp lại không giống.
Kim Hộ Pháp tuyệt đối không tin chân nhân sẽ đến đây vì Hoắc Thanh Đồng, nàng thân là một trong những người nắm quyền lực tối cao của Hắc Địa đương nhiên có thể thấy được rất nhiều việc.
Bình thường Hoắc Thanh Đồng sẽ không phải tiến vào Cửu Đầu Xà làm gì dù sao Hoắc Thanh Đồng có thể coi là báu vật của Hắc Địa, bản thân nàng sẽ không phải nhận bất cứ nhiệm vụ thăm dò nào.
Đương nhiên hiện nay không phải là lúc bình thường, Hoắc Thanh Đồng tiến vào Hắc Địa là để trợ giúp vị đại nhân bên trong.
Hoắc Thanh Đồng sinh ra cũng nắm giữ một loại tiên thiên thiên phú gọi là Thuộc Đường Lão Mã, cái thiên phú này mà Thiên Ý Thành phải mất rất nhiều công sức tìm kiếm trong nhiều năm mới có thể tìm thấy đồng thời cũng vì nó mà Hoắc Thanh Đồng trở thành báu vật của Hắc Địa.
Thủ hỏi có nơi nào khiến thiên phú này tỏa sáng hơn là đại mê cung dưới lòng đất kia?, Hoắc Thanh Đồng bản thân đi trong Cửu Đầu Xà chưa bao giờ bị lạc, đội ngũ của nàng căn bản không cần phải nhớ đương,f chỉ cần có một mình Hoắc Thanh Đồng ở đây liền là đủ.
Vô Song cho dù nắm giữ Cái Thế Thần Đồng thiên phú nhưng về một mặt này cũng không cách nào so sánh với Hoắc Thanh Đồng, mê cung trong thiên hạ này đều là địa bàn của nàng.
Cũng vì sự tồn tại của Hoắc Thanh Đồng nên nàng rất ít khi phải tiến vào Cửu Đầu Xà, sự tồn tại của nàng không phải nhằm mục đích thăm dò Hắc Địa mà là nhằm mục đích tấn công.
Thuộc Đường Lão Mã là loại thiên phú có khả năng nhớ đường, chỉ cần đi qua thì chắc chắn sẽ không thể quên được bất quá tiền đề của nó là hai chữ ‘đi qua’.
Nếu những nơi Hoắc Thanh Đồng chưa đi qua nàng sẽ không cách nào nhớ đường, chưa gặp thì sao có thể nhớ? chính vì một điểm này trừ khi có thể đảm bảo Hoắc Thanh Đồng sẽ không bị đụng tới một sợi tóc nếu không sẽ không ai để nàng tiến vào Cửu Đầu Xà.
Mỗi lần Hoắc Thanh Đồng tiến vào Cửu Đầu Xà đều sẽ có một vị đại nhân vật của Hắc Địa đi bên cạnh nàng, mục tiêu chủ yếu trong mỗi lần hành động của Hoắc Thanh Đồng đều là dựa theo lộ tuyến thăm dò của lực lượng Hắc Ma đi trước sau đó sẽ tổng hợp lại rồi trực tiếp hướng về mục tiêu rồi tiêu diệt.
Ngoài nhiệm vụ này ra bản thân Hoắc Thanh Đồng còn có một nhiệm vụ khác, một nhiệm vụ mà ngoài nàng ra không có ai có thể thực hiện.
Bên trong Hắc Địa là một cái đại mê cung, Hoắc Thanh Đồng không có cách nào để biết hết các con đường bên trong mê cung nhưng nàng lại có thể đảm bảo sẽ không lạc đường, cho dù đi xa bao nhiêu nàng cũng có thể dẫn đội về lại địa điểm ban đầu, nhờ vào thiên phú đáng sợ này mà hiện nay Hoắc Thanh Đồng

đang đi cùng vị đại nhân kia.
Không biết vì sao bên trong Hắc Địa mấy hôm nay rất loạn thậm chí tồn tại kinh khủng nhất của Hắc Địa kia cũng đã xuất hiện, quỷ vương của Hắc Địa thậm chí đã rời khỏi thâm uyên bóng tối đi ra ngoài.
Cũng vì quỷ vương không ngồi yên mà vị cường giả mạnh nhất trong Hắc Địa kia cũng phải động có điều nơi Hắc Địa này không phải địa bàn của cường giả nhân loại, ngũ đế của nhân loại nếu muốn có thể chiến đấu cùng quỷ vương Hắc Địa thì nhất định phải mang theo Hoắc Thanh Đồng, nếu không có Hoắc Thanh Đồng chỉ sợ tuyệt đối sẽ bị quỷ vương cắt đuôi thậm chí bị hắn dùng mê cung dưới lòng đất vây hãm, cực kỳ bất lợi.
Quan trọng nhất, nếu ngũ đế cường giả bị vây trong Hắc Địa tạm thời không thể thoát ra ngoài thì ai có thể ngăn cản đầu quỷ vương kia?.
Lúc này Kim Hộ Pháp trong đầu chỉ có duy nhất một loại suy nghĩ, đối với nàng mà nói Trương chân nhân rõ ràng muốn đi vào trong Cửu Đầu Xà, rõ ràng muốn giải quyết con quỷ vương kia.
Ngũ đế khác làm không nổi nhưng Trường Sinh Chân Nhân chưa chắc đã làm không nổi.
Ánh mắt của Kim Hộ Pháp lại đảo qua Vô Song ngồi cạnh Trương Quân Bảo, nàng không hiểu tại sao chân nhân lại đi cùng Vô Song cũng không hiểu tại sao muốn nàng dẫn chân nhân vào bên trong Hắc Địa, nàng không tin chân nhân không có cách tìm ra Hoắc Thanh Đồng bất quá nàng cũng sẽ không hỏi, nàng thực sự sẽ làm hỏng tính toán của chân nhân.
Rất nhanh Kim Hộ Pháp thản nhiên đối với Trương Quân Bảo lên tiếng.
“Quân Bảo, ngươi muốn tìm Thanh Đồng?, được hiện nay ta cũng không có bận gì, để ta dẫn ngươi cùng tiểu tử kia vào bên trong luôn cũng được”.
Hôm nay đối với Vô Song mà nói, Kim Hộ Pháp đặc biệt dễ nói chuyện, phi thường dễ nói chuyện, đương nhiên Vô Song cũng biết là vì có sự xuất hiện của Trương Quân Bảo bất quá hắn tuyệt đối không nghĩ đến việc chính Kim Hộ Pháp là tưởng lầm Trương Quân Bảo là Trương Tam Phong, cùng lắm Vô Song chỉ nghĩ đến được vị Giác Viễn đại sư đang ở trong Nam Thiếu Lâm kia ảnh hưởng đến Kim Hộ Pháp mà thôi.
Tất nhiên cũng không thể trách Kim Hộ Pháp, đến GIác Viễn đại sư còn không có cách nào phân biệt được ai là Trương Tam Phong ai là Trương Quân Bảo thì Kim Hộ Pháp sao có thể?.
....
Kim Hộ Pháp lần này ngoại trừ Vô Song cùng Trương Quân Bảo ra cũng không dẫn thêm bất cứ ai đi vào trong Cửu Đầu Xà, đầu tiên thực lực của nàng siêu mạnh, bản thân nàng đương nhiên đủ sức bảo vệ hai cái tiểu bối đằng sau cần gì thêm ai khác?.

Thứ hai và cũng là quan trọng nhất, Kim Hộ Pháp vẫn coi Trương Quân Bảo là Trương Tam Phong, có Trương Tam Phong đi trong đội thì cần gì thêm người?, thậm chí Kim Hộ Pháp còn suy nghĩ lần này là Trương chân nhân bảo vệ nàng mới đúng, nàng đến đây dẫn đường chỉ là cái cớ cho Trương chân nhân mà thôi.
Ba người một đường đi thẳng xuống đầu rắn thứ 4 của Cửu Đầu Xà, đây là nơi Hoắc Thanh Đồng cùng vị đại nhân kia tiến vào, đương nhiên nếu bọn họ muốn tìm Hoắc Thanh Đồng cũng không quá khó, chỉ cần dựa theo những ký hiệu mà Hoắc Thanh Đồng để lại trên đường là đủ đồng thời có một vị ngũ tuyệt cao thủ như Kim Hộ Pháp mở đường, chỉ cần gặp phải quỷ vương chắc chắn không gặp nguy hiểm gì.
....
Ở trên Quỷ Khu có một ngôi nhà tranh, đây là ngôi nhà tranh duy nhất nằm trên ngọn núi này, nơi mà xung quanh chỉ toàn là nhà đá thì ngôi nhà tranh này có thể coi là phi thường đặc biệt.
Trên ngôi nhà tranh có một mảnh đất nhỏ để trồng cây, tất nhiên trồng cây cũng không có gì ghê gớm, cái ghê gớm là có thể trồng cây trên mặt đất của Quỷ Khu, cho dù đất ở Quỷ Khu không cứng bằng ở bên dưới Hắc Địa nhưng muốn trồng trọt cũng không hề dễ dàng.
Trong ngôi nhà tranh này còn có một mảnh sân rộng, trên mảnh sân này có một lão nhân đang nằm ngủ, ánh mắt lim dim nửa tỉnh nửa mê.
Lão nhân này chính là Vương gia lão tổ cũng là Thiên Ý Thành Chủ đời đầu tiên – Vương lão.
Vương lão bình thường cũng không có việc gì làm dù sao Vương lão so sánh với Hoàn Nhan Tuyết Y căn bản không mạnh bằng, việc mà Vương lão có thể làm chỉ là để ý một chút, xem xét một chút, đi dạo một chút, cái gì cũng một chút.
Cho dù Vương lão không muốn cũng phải thừa nhận, tuổi tác đã ảnh hưởng quá lớn đến ông ta, cho dù là cường giả luyện thể, cho dù mỗi nắm đấm của Vương lão có thể làm cả đại đia rung lên thì cũng không cách nào gạt đi sự thực là lão nhân này đang yếu đi, huyết khí đá cạn chiến ý cũng chẳng còn, hùng tâm năm xưa lại càng không.
Ngày đó Vương lão muốn đại nhân trong Hắc Địa nói với nhua về Vô Song, rốt cuộc Vương lão cũng không cách nào thuyết phục được vị đại nhân kia thậm chí còn làm vị đại nhân trong đó tức giận, nguyên một tuần nay Vương lão cũng không đi xuống Cửu Đầu Xà.
Bản thân Vương lão đúng là đặt rất nhiều tâm huyết nơi Hắc Địa bất quá chính ông cũng biết lực lượng bên trong Hắc Địa đã đủ rồi, Hắc Địa rất khó bị xuyên phá, rất khó để đám quái vật dưới kia có thể chui lên dương gian, sớm hay muộn gì thì Hắc Ma cũng có thể xuyên thẳng qua Hắc Địa mà thôi đặc biệt là với sự trợ giúp của tấm bản đồ sống – Hoắc Thanh Đồng.

Có thể là 10 năm nữa, 20 năm nữa hay càng lâu, có thể khi đó Vương lão cũng đã sớm đi theo tiên chủ nhưng Vương lão biết ngày đó chắc chắn sẽ đến.
Trong đầu đang miên man suy nghĩ, đột nhiên Vương lão rùng mình lập tức ngồi dậy, đôi tai của ông ta thậm chí khẽ rung động, đâu đó ngoài kia có tiếng chuông gió vang lên.
Cái âm thanh chuông gió này Vương lão tuyệt khoogn xa lạ gì, lập tức một chân dẫm xuống mặt đất cả người như mũi tên lao thẳng về phía sau ngôi nhà tranh.
Sau ngôi nhà tranh là một cái động thiên, một cái hang động nhỏ dựa vào Quỷ Khu, ở trước cửa hang động có rất nhiều rất nhiều chuông gió đang nhè nhẹ rung những âm thanh du dương mộng mị.
Vương lão cúi đầu, chậm rãi đi vào bên trong hang động này, đây là một động thiên rất đẹp, cứ như là bồng lai tiền cảnh vậy.
Trên kia là trời cao trong xanh, phía trước có một hồ nước nhỏ, bốn bề là những vách đá được thời gian mài nhẵn, xung quanh đầy hoa xanh và cỏ lạ, đây tuyệt đối là một nơi phong cảnh hữu tình.
Ở trung tâm động thiên này có một bia mộ cùng một nam nhân áo trắng.
Nhìn thấy cái nam nhân kia thân thể Vương lão lập tức run lên, bóng lưng kia Vương lão đã nhìn thấy vài lần trong đời, cái bóng lưng kia ông ta tuyệt đối sẽ không thể quên.
“Trương chân nhân?”.
Trong vô thức giọng nói của Vương lão vang lên.
Nam tử ngồi trước bia mộ cũng không đáp chỉ quay nửa khuôn mặt lại, trong tay có một bình hồ lô rượu cỡ nhỏ, thản nhiên lên tiếng.
“Tiểu Vương, ngồi xuống đi”.
Bao nhiêu năm rồi không có ai gọi Vương lão như vậy?, trong thiên hạ này ai có đủ tư cách nói ra mấy lời này, ngoại trừ Trường Sinh Chân Nhân thì ai dám?.
Vương lão cũng lập tức ngồi xuống bên cạnh nam tử áo trắng kia, hai người ‘một già’ một ‘trẻ’ cùng nhìn về phía bia mộ kia.
‘Trường Sinh Chân Nhân – Tống Quân Nhất Tử’.
Trên bia mộ chính là 8 chữ này, cũng chính là bút tích của Trường Sinh Chân Nhân.
Động thiên này là nơi mà Độc Cô Cầu Bại an nghỉ, Độc Cô Cầu Bại một đời tung hoành một đời cao ngạo chỉ là trên đời này ai biết được tên thật của hắn?.
Hắn tự gọi mình là Độc Cô đơn giản bởi hắn Cô Độc.
Thiên hạ gọi hắn là Cầu Bại bởi hắn cả đời bất bại.
Độc Cô Cầu Bại cũng không phải là tên hắn, đã không phải tên thật thì không cần ghi lại trên bia mộ, hắn lại càng không cần người đời tưởng niệm một Độc Cô Cầu Bại đã chết.
Tám chữ trên bia mộ trái lại khiến Độc Cô Cầu Bại vui vẻ hơn, đây là sự công

nhận của Trường Sinh Chân Nhân với Độc Cô Cầu Bại.
Người ngồi đây đương nhiên là Trương Tam Phong, sức ngựa bình thường cần đến 3 ngày từ Nam Thiếu Lâm đi đến Vương Bản Sơn nhưng với người như Trương Tam Phong mà nói, ông ta chỉ cần vài giờ đồng hồ.
Trương Tam Phong cũng không uống rượu, hồ lô rượu chậm rãi đổi xuống nền cỏ xanh kia, Trương Tam Phong đang vì Độc Cô Cầu Bại tế rượu.
Những cơn gió vẫn cứ nhè nhẹ thổi, mang hương rượu bay xa bay xa, bay lên tận trời cao dành tặng cho một cuộc đời truyền kỳ.
“Tiểu Vương, Huyễn nói với ta, trong Thiên Ý Thành xuất hiện một tiểu tử có mái tóc trắng rất đặc dị đồng thời bản thân hắn cũng sở hữu Tiên Thiên Chí Âm Thể đúng không?”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 70

Dị biến trong hắc địa (3)

Vương lão tuyệt đối không ngờ được Trường Sinh Chân Nhân lại đến đây, ông ta lại càng không ngờ được Trường Sinh Chân Nhân lại hỏi về Vô Song.

Lần trước sự xuất hiện của cô bé họ Đông Phương kia đã khiến Vương lão cực kỳ hâm mộ, Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể thử hỏi trên đời này ai không hâm mộ?, loại thể chất này chính là vượt trên mọi loại thể chất trong thiên hạ, cô bé kai tuyệt đối có thể chạm đến cảnh cửa ngũ đế trong truyền thuyết.

Nếu không phải Đông Phương cô nương là người được Trường Sinh Chân Nhân chọn lựa thì cho dù liều cái mạng già Vương lão cũng phải giữ cô bé đó lại Thiên Ý Thành, kể cả có là gây chiến cùng Đông Phương Bất Bại ông ta cũng dám.

Đương nhiên vì cô bé kia là người do Trường Sinh Chân Nhân chọn nên cho dù có muốn sở hữu thế nào thì Vương lão cũng phải nhịn, cũng phải để cho báu vật nhân gia kia đi ra khỏi Thiên Ý Thành.

Tiếp theo Vương lão liền để ý đến Vô Song, Vô Song tuy không có cách nào so sánh cùng Đông Phương cô nương nhưng Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng là cực kỳ đáng sợ thêm vào màn thể hiện của Vô Song tại Tu La Thí Luyện càng khiến Vương lão đề cao Vô Song thêm vài phần.

Trong mắt lão nhân này Vô Song chưa chắc đã không thể trở thành ngũ đế cao thủ, thể chất tuy không bằng nhưng từ tâm trí mà phán xét Vô Song chỉ sợ còn hơn vị thiên chi kiều nữa kia, ngay cả khi biết Vô Song là đệ tử của Vô Hà Tử bản thân Vương lão cũng muốn đoạt, đáng tiếc Thiên Ý Thành không có ngũ đế cường giả, đáng tiếc người kia... không muốn tranh đoạt.

Lần này Vương lão thấy Trường Sinh Chân Nhân đi đến hỏi việc của Vô Song quả thực vô cùng bất ngờ, theo Vương lão cảm thấy Trường Sinh Chân Nhân cũng không đến mức khát khao khó nhịn như vậy mới đúng?.

Võ Đang thiên tài lớp lớp, mấy năm trước có Trương Thúy Sơn, mấy năm sau lại có một cái Tống Thanh Thư đều coi là thanh niên tài tuấn đứng đầu một thế hệ, đấy là còn chưa kể đến Huyễn Hộ Pháp, nếu lấy tuổi mà xét bản thân Huyễn Hộ Pháp chỉ lớn tuổi hơn Trương Thúy Sơn một chút mà thôi, đây là thiên tài cùng thế hệ với đám người Quách Tĩnh – Viên Thừa Chí, không gian phát triển của Huyễn Hộ Pháp căn bản chưa có dừng lại.

Thế hệ sau đã có người chạm đến ngũ tuyệt cảnh giới, thế hệ trước thậm chí còn có người bước một chân vào cảnh giới ngũ đế, bản thân Thiên Thánh – Trương Thiên cho dù đối đầu cùng Đông Phương Bất Bại cũng chưa chắc đã thua.

Địa Thánh – Trương Địa cho dù không so sánh nổi với Thiên Thánh – Trương Thiên nhưng kiếm đạo đã có thể thông thần, chỉ tính riêng trong hàng ngũ tuyệt cao thủ cũng không mấy người dám nhận định thắng được vị Địa Thánh này.
Về phần Nhân Thánh – Trương Nhân làm người hiền hòa, bất kể là ngoại giao hay nội vụ đều có thể xử lý một cách chu toàn lại thêm khả năng nhìn người cực kỳ đáng sợ, Võ Đang Thất Hiệp được Trương Nhân đào tạo đều là cao thủ vang danh một phương, Võ Đang có Trương Nhân xử lý công việc thậm chí càng ngày càng phát triển, uy thế càng ngày càng cường đại.
Nếu hỏi Vương lão đâu là môn phái hoàn mỹ nhất thiên hạ thì đáp án chắc chắn là Võ Đang, từ trên xuống dưới không có một ai là bất tài vô dụng, thậm chí đều là nhân trung long phượng.
Vương lão thật sự không hiểu Trường Sinh Chân Nhân vì cái gì còn phải nhắm tới thằng bé có Tiên Thiên Chí Âm Thể kia?.
“Chân nhân, người chẳng nhẽ... muốn chấm đứa bé đó?”.
Trương Tam Phong hơi hơi quay đầu lại nhìn Vương lão, chính bản thân Trương Tam Phong cũng không biết lúc này mình nên làm gì.
Trương Tam Phong đã sống hơn 200 năm, chính ông cũng không nhớ rõ ràng mình năm nay chính xác đã bao nhiêu tuổi, có rất nhiều việc ông nhớ cũng có những việc ông đã quên.
Trương Tam Phong lần này đến Thiên Ý Thành chính vì muốn gặp Vô Song, chính vì muốn nhìn đứa bé không có mệnh cách trong lời Trương Y nói.
Trương Tam Phong là người hiểu rõ nhất bản thân mình thế nào, hiện nay ông ta cũng không còn bao nhiêu thời gian rồi, ai cũng nói Trường Sinh Chân Nhân có thể trường sinh đáng tiếc thế gian mấy ai biết Trường Sinh Chân Nhân bao nhiêu năm qua trong Trường Sinh Điện đều ở trong trạn thái nửa sống nửa chết?.
Mấy ai trong thiên hạ này biết Trường Sinh Chân Nhân đã bước một chân vào quỷ môn quan?.
Từ Võ Đang Sơn đến Vương Bản Sơn tuyệt đối không phải quãng đường ngắn, cho dù Trương Y toàn lực di chuyển cũng phải mất 1 tháng thời gian bất quá Trương Tam Phong chỉ mất 2 tuần.
Một phần đương nhiên vì Trương Tam Phong mạnh hơn Trương Y rất nhiều rất nhiều nhưng một phần vì Trương Tam Phong không còn bao nhiêu thời gian, khi ông rời khỏi Trường Sinh Quan cũng là lúc bản thân Trương Tam Phong biết giới hạn của mình ở đâu.
Trên đời có mấy ai tin, năm đó Trương Tam Phong từng đến Thiếu Lâm Tự chỉ là ông không bước vào, Trương Tam Phong đứng trước cửa Thiếu Lâm Tự 3 ngày 3 đêm, mắt ướt lệ nhòa sau đó rời đi.
Trên đời có mấy ai biết năm đó Nam – Bắc Thiếu Lâm đại chiến vì cái gì Nam Thiếu Lâm thua trận nhưng vẫn có thể an toàn rời đi?, trận chiến đó trên Thiếu

Thất Sơn bản thân Nam Thiếu Lâm không có cơ hội rời đi thậm chí Viên Giác đã sớm phải chết, nếu không phải Trường Sinh Chân Nhân ra tay ai có thể cứu nổi Viên Giác?.
Ngày mưa năm đó, Trường Sinh Chân Nhân hiện thân, một bộ hắc y bịt mắt, lấy sức một người bình định 3 vị ngũ đế cao thủ của Bắc Thiếu Lâm thậm chí không có nửa phần bại cục.
Ngày mưa năm đó Trường Sinh Chân Nhân đội mưa mà đứng, dõi mắt mà nhìn theo bóng hình Giác Viễn rời đi, ngày mưa hôm đó Trường Sinh Chân Nhân là người buồn nhất chứ không phải là Giác Viễn.
Người đời nói Trường Sinh Chân Nhân vô địch thiên hạ, người đời nói Trường Sinh Chân Nhân chỉ cần muốn liền có thể ngồi vào ngôi vị Thái Sư đứng đầu trăm quan, dưới một người trên vạn người bất quá thế nhân ai biết người đứng trên đỉnh núi là người cô đơn nhất.
Trường Sinh Chân Nhân toàn thân lặng đi, câu hỏi của Vương lão... Trường Sinh Chân Nhân không có trả lời, trong lòng ông chỉ còn lại một cái hình bóng.
Thế gian này... cái gì là đau đớn nhất?, đau đớn nhất là gặp nhau nhưng phải vờ không biết, nợ nhau nhưng phải vờ không quen, yêu nhau nhưng phải vờ không nói.
Ngồi trước mộ Độc Cô Cầu Bại, Trường Sinh Chân Nhân không hiểu tại sao lại nhớ về bóng hình đó.
Sau đó... gió lại nhẹ thổi, gió mang những cảm xúc chân tình nhất thổi vào lòng người.
Vương lão không cách nào tin tưởng được thứ mà mình nhìn thấy, Vương lão thấy Trường Sinh Chân Nhân phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trẻ măng kia không ngờ bắt đầu xuất hiện từng tia từng tia tử khí.
Trương Tam Phong vẫn không nói câu nào, để cho làn gió kia nhẹ thổi, hương rượu lại khẽ theo gió mà bay, cơ thể Trường Sinh Chân Nhân tràn ngập tử khí thậm chí khiến cho Vương lão cảm giác... chỉ cần một chưởng... chỉ cần một chưởng ông ta có thể kết thúc đệ nhất cao thủ trong thiên hạ ở ngay đây.
Trường Sinh Chân Nhân chưa lúc nào yếu như hiện nay, Trường Sinh chưa bao giờ gần Trường Tử như hiện nay chỉ có điều khi sinh cơ điên cuồng trôi đi thì ánh mắt Trường Sinh Chân Nhân lại càng sáng, ánh mắt không còn chỉ như những ngôi sao trên bầu trời mà như cả vũ trụ bên trong, dưới ánh mắt kia khiến Vương lão như cảm thấy mình bị hút vào hố sâu vô tận, không cách nào thoát ra.
Chỉ một ánh mắt của Trường Sinh Chân Nhân, đủ để khiến toàn bộ cao thủ ngũ tuyệt trong thiên hạ không có ai xuất hiện nổi chiến ý.
Sau đó Trường Sinh Chân Nhân đưa một tay lên, như đang muốn chạm vào thứ gì đó, để rồi khi ông ta nắm tay lại, Trường Sinh Khí biến thành một cây cột sáng, thành một cái vòi rồng nội lực xoáy lại trên người, Trường Sinh Chân

Nhân rốt cuộc đứng lên, trên người vẫn không có một hạt bụi nào, toàn bộ tử khí bị quét sạch... chỉ là ánh mắt của ông ta không còn bình bình thản thản như trước, ánh mắt ngập tràn chấp niệm.
“Tiểu Vương, có những việc ngươi không cần biết, ta chỉ muốn hỏi đứa bé đó hiện nay đang ở đâu”.
Vương lão trước đôi mắt kia như cảm thấy sức ép cả bầu trời đè lên mình, sau đó cung kính chắp hai tay cúi gập lưng lại.
“Chân nhân, đứa bé đó ở ngay trong Hắc Địa này, để vãn bối đưa chân nhân đi tìm nó”.
Vương lão hiện nay thực sự âm thầm cảm thấy may mắn, nếu lúc trước vị đại nhân trong Hắc Địa kia nghe theo lời ông ta mà cường ngạnh thu Vô Song làm môn hạ Thiên Ý Thành chỉ sợ được không bù nổi mất.
Đối nghịch với Vô Hà Tử thì cũng thôi đi nhưng đối nghịch với Trường Sinh Chân Nhân tuyệt đối là muốn chết.
Vương lão không biết ai trong thiên hạ có thể làm Trường Sinh Chân Nhân phun ra một ngụm máu như vừa rồi nhưng ông ta chắc chắn biết kẻ kia tuyệt đối thảm hơn Trường Sinh Chân Nhân gấp mười gấp trăm lần.
Trước mặt Trường Sinh Chân Nhân cho dù là ngũ đế chỉ sợ cũng chết.
....
Vương lão thân là người đứng đầu Vương gia đồng thời cũng là Thiên Ý Thành Chủ đời đầu tiên dẫn đến việc Vương lão có thể đi lại bất cứ đâu trong Hắc Địa, cũng giống như Kim Hộ Pháp vậy, Vương lão dẫn Trường Sinh Chân Nhân tiến vào Hắc Địa, một đường không có bất cứ ai dám ngăn cản.
Vương lão cũng không phải cái gì cũng biết dù sao ông đã sớm phủi tay lui về phía sau, Vương lão chỉ biết Vô Song được đưa đến binh đoàn Hắc Ma số 9, nơi này hiện nay do Kim Hộ Pháp làm chủ.
Vương lão tất nhiên cũng không rảnh mà đi đến tận doanh trại để gặp Vô Song, chỉ cần đến nói với Kim Hộ Pháp một lời sẽ dễ dàng hơn nhiều.
Nếu là vị ngũ tuyệt nào khác ở đây thì Vương lão chưa chắc đã muốn mở lời dù sao ông ta cũng sợ sẽ ảnh hưởng đến việc của Trường Sinh Chân Nhân bất quá Kim Hộ Pháp thì khác, việc giữa Kim Hộ Pháp và Trường Sinh Chân Nhân bản thân ông cũng biết một hai, ai có thể làm hỏng việc của chân nhân thì Vương lão không biết nhưng chắc chắn không phải Kim Hộ Pháp.
Kết quả là hai người một đường đi đến doanh trại của Kim Hộ Pháp có điều giờ phút này Kim Hộ Pháp đâu còn ở đó nữa?, ở lại chỉ còn Hoàn Nhan Bình.
Đám Hắc Ma Vệ ở bên ngoài căn bản không ai dám ngăn cản Vương lão có điều khi nhìn thấy thanh niên đi sau Vương lão thì rất nhiều người đều cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ là không ai dám nói ra câu nào mà thôi, thanh niên đi sau lưng Vương lão không phải là người đi ra ngoài cùng Kim Hộ Pháp sao?.

Tiến vào trướng bồng của Kim Hộ Pháp, chỉ còn lại một mình Hoàn Nhan Bình ở lại, nàng vừa thấy Vương lão xuất hiện đã cung kính đứng lên cúi đầu.
“Nhan Bình xin chao Vương lão, không biết Vương lão đến đây là vì...? “.
Hoàn Nhan Bình nói đến đây liền ngừng lại, nàng hơi hơi khó hiểu nhìn Trương Tam Phong sau lưng Vương lão, nàng thực sự không hiểu Quân Bảo đại ca sao lại quay về rồi?.
Vương lão cũng không để ý đến sự ngập ngừng của Hoàn Nhan Bình, ông thản nhiên lên tiếng.
“Nhan Bình, hộ pháp đâu sao lão phu không thấy? “.
Lần này Hoàn Nhan Bình triệt để không biết nói gì nữa, ngón tay khẽ chỉ về phía Trương Tam Phong đứng sau lưng Vương lão.
“Vương lão... cô cô của cháu không phải vừa đi ra ngoài cùng Quân Bảo đại ca sao?, Quân Bảo đại ca chẳng nhẽ không nói gì với ngài?”.
Vương lão nào biết ai là Quân Bảo?, chỉ là theo phản ứng nhìn theo ngón tay của Hoàn Nhan Bình, khi thấy Hoàn Nhan Bình chỉ tay vào mặt Trương Tam Phong thân hình của ông ta lập tức run lên.
Dám dùng tay chỉ vào mặt Trường Sinh Chân Nhân?, đây là hành vi điên cuồng đến mức nào?.
Trương Quân Bảo là tên thật của Trương Tam Phong chỉ là trên cõi đời này không ai biết, không một ai có thể nói ra hai chữ Quân Bảo mà thôi.
Không phải người đời kính trọng Trường Sinh Chân Nhân mà không dám nói ra tên thật của ông ta mà đơn giản không ai trên đời này biết được tên thật của Trương Tam Phong mà thôi.
Vương lão lúc này thật sự muốn một chưởng đập chết Hoàn Nhan Bình, ánh mắt hiện lên một tia sát khí, đừng nghĩ Vương lão hiền lành, có thể làm Thiên Ý Thành Chủ ai không phải là tâm ngoan thủ lạt, giết một cái Hoàn Nhan Bình để làm hạ cơn giận của thiên hạ đệ nhất nhân đây chính là làm ăn lời thậm chí siêu lời.
“Làm càn”.
Hoàn Nhan Bình bị khí thế của Vương lão bao phủ đến mức không cách nào nói ra lời thậm chí Hoàn Nhan Bình có thể cảm thấy cái bóng tử thần phủ xuống mình bất quá... nàng rốt cuộc vẫn sống.
Chỉ thấy một bàn tay của Trương Tam Phong đặt lên vai Vương lão, sau đó Vương lão căn bản không có cách nào cử động.
Trương Tam Phong có chút ôn hòa đối mặt với Hoàn Nhan Bình, dùng một tay xoa đầu cô bé, nhưng ánh mắt của Trương Tam Phong lúc này đen lại, ánh mắt khiến Hoàn Nhan Bình thậm chí còn sợ hơn khi đối mặt với Vương lão lúc trước.
“Cô bé, ngươi nói... Quân Bảo ca ca, vậy Quân Bảo ca ca có phải rất giống ta

hay không?”.
Hoàn Nhan Bình tuy học võ công nhưng nàng làm sao có thể chống lại được ánh mắt kinh khủng kia, trước ánh mắt kia nàng căn bản không dám nói dối cũng không thể nói dối.
“Ngươi... ngươi không phải Quân Bảo ca ca sao?, Quân Bảo ca ca cùng với ngươi thực sự quá giống nhau, Quân Bảo ca ca lúc nãy vừa đi theo cô cô tiến vào Cửu Đầu Xà, hai người các ngươi cứ như một giọt nước tách ra làm hai vậy”.
Trương Tam Phong mỉm cười, bàn tay nhẹ áp lên đầu Hoàn Nhan Bình sau đó chỉ thấy Hoàn Nhan Bình ngã gục xuống đất, nàng vậy mà tiến vào giấc ngủ.
Trương Tam Phong không động vì vậy Vương lão căn bản cũng không dám động.
Vương lão lúc này thực sự rất sợ bởi ông ta có thể nhìn thấy ánh mắt của Trương Tam Phong hiện tại lúc sáng lúc đen, lúc như tinh quang trên bầu trời lúc lại giống hố đen vô tận.
Trương Tam Phong vậy mà... gặp phải tâm ma.
Vương lão quả thực không ngờ, đến đẳng cấp như Trường Sinh Chân Nhân cũng gặp phải tâm ma, đây là vì sao?.
Sau đó... Vương lão cũng ngã xuống đất ngáy o o không còn biết trời đất là gì nữa.
Trương Tam Phong thu hai tay lại, thân hình tiêu thất trong hư không, rời khỏi trướng bồng của Kim Hộ Pháp, chẳng bao lâu thân hình ông ta lại xuất hiện trên một mái nhà đá phía trên bình nguyên đen.
Trương Tam Phong hiện nay cứ như không phải là Trương Tam Phong vậy, cả người nằm ngửa trên mái nhà đá, ánh mắt nhìn bầu trời tối đen của Hắc Địa.
“Tương nhi... “.
Rốt cuộc trong miệng Trương Tam Phong cũng nói lên hai chữ này.
Chấp niệm là một thứ rất đáng sợ, chấp niệm có thể thay đổi con người, trước mặt chấp niệm cho dù là Trương Tam Phong cũng không còn là chính mình.
Chỉ đến khi nói ra hai chữ kia, Trương Tam Phong mới có thể cảm thấy bản thân mình nhẹ đi không hết.
Trương Tam Phong cũng có đạo của riêng mình, ông đi theo một chữ vong, một chữ quên như chính Trương Y vậy bất quá chính vì Trương Tam Phong có thứ không quên được mới dẫn tới đạo của Trương Tam Phong không cách nào chọn vẹn.
Hai chữ ‘Tương nhi’ sao mà nặng nề đến thế, sao mà đắng đến thế, sao mà khó quên đến thế.
Chỉ cần quên được hình bóng kia, Trương Tam Phong có thể bước thêm một bước thậm chí có thể khỏi hẳn thương thế.
Chỉ cần quên được một chữ kia bản thân Trương Tam Phong có tự tin... ông ta có

thể vượt qua được Đế Thích Thiên chỉ là chung quy quên không nổi.
Một lão nhân 200 tuổi quên không được một nữ nhân, đây là chuyện cười bực nào nhưng cũng là chấp niệm bực nào?.
Chỉ là... nhớ để làm gì... chấp niệm để mà làm gì khi mà... Tương nhi cũng không phải là Tương nhi.
Trương Tam Phong ngồi dậy, ông cũng không tiếp tục nói gì, một bước đạp vào hư không, tiến vào bên trong Hắc Địa.
Trương Tam Phong không biết Vô Song ở đâu cũng không biết Vô Song đi tìm Hoắc Thanh Đồng.
Trương Tam Phong đơn giản chỉ nhắm mắt lại, bước theo cảm giác của chính mình, lúc này Trương Tam Phong hoàn toàn có thể cảm nhận được, bên trong Cửu Đầu Xà có một thứ quá quen thuộc chính mình, một mình khác.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 71

Dị biến trong hắc địa (4)

Giây phút mà Trương Tam Phong tiến vào bên trong Hắc Địa, bản thân Trương Quân Bảo không ngờ cũng có phản ứng, ánh mắt Trương Quân Bảo xuất hiện một tia kỳ dị căn bản không cách nào phát hiện ra, hắn quay đầu lại nhìn về đằng sau lưng.

Trương Quân Bảo dừng lại thì Kim Hộ Pháp cũng dừng lại, bản thân nàng từ đầu đến cuối vẫn để ý mọi hành động của Trương Quân Bảo, ít nhất nàng vẫn đang trong cái lối suy nghĩ ban đầu, nàng căn bản không muốn làm hỏng kế hoạch của Trương chân nhân.

Kim Hộ Pháp dừng lại đương nhiên Vô Song cũng dừng lại, ánh mắt Vô Song lúc này cũng nhìn thấy sự bất thường của Trương Quân Bảo.

"Quân Bảo đại ca, có việc gì vậy?".

Trương Quân Bảo cũng không biết có việc gì xảy ra, hắn chỉ có thể cảm thấy trong ngực mình có một loại cảm xúc rất khó nói thành lời, một thứ cảm giác hắn chưa bao giờ cảm nhận được trước đây.

Trương Quân Bảo đặt một tay vào trong lồng ngực của mình, bên trong có một quyển sách màu đen, nắm lấy quyển sách này trong tay ánh mắt Trương Quân Bảo cố gắng trở nên bình tĩnh hơn, cố gắng ép những cảm xúc trong lòng lại.

Đây chính là thứ Giác Viễn đại sư muốn đưa cho Hoắc Thanh Đồng, đây là một quyển kinh phật.

Thở ra một hơi, nhớ đến nhiệm vụ của bản thân mình, Trương Quân Bảo liền quay đầu lại nhìn Vô Song.

"Không có gì, chúng ta đi thôi, không hiểu sao từ khi vào trong Cửu Đầu Xà ta luôn có loại cảm giác không đúng".

Lời Trương Quân Bảo nói một ý nhưng Kim Hộ Pháp lại hiểu theo một ý khác, sau câu nói này của Trương Quân Bảo ánh mắt của Kim Hộ Pháp rốt cuộc trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Thứ có thể khiến Trương chân nhân nói ra câu vừa rồi, tuyệt đối không hề đơn giản.

Cửu Đầu Xà mấy ngày hôm nay rất loạn, phi thường loạn.

Quỷ vương xuất thế, đi theo quỷ vương chính là lũ đầu trâu mặt ngựa kia, toàn bộ Hắc Vệ đều đang trong tình trạng cảnh giới tối đa, chỉ có duy nhất một việc mà Kim Hộ Pháp không hiểu, cho dù Cửu Đầu Xà loạn như vậy nhưng không hề có một sinh vật nào bước ra khỏi mặt đất, không có một sinh vật nào đi ra khỏi Cửu Đầu Xà hướng về phía hắc bình nguyên.

Người nói vô ý người nghe lại hữu tình, sau câu nói của Trương Quân Bảo đến chính Kim Hộ Pháp cũng cảm thấy có gì đó không ổ ở dưới Cửu Đầu Xà này chỉ là cái gì không ổn thì nàng cũng không có cách nào nói ra.
Trong ba người hiện nay mỗi người một tâm tư, mỗi người có một phần lo lắng dẫn tới không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng hơn rất nhiều rất nhiều.
....
Hắc Địa lúc này quả thật xuất hiện rất nhiều quái vật đi ra, số lượng thậm chí không khác gì vào tháng cô hồn.
Lượng quái vật ở trong Hắc Địa cũng giống như động vật sinh sản theo mùa vậy, nhiều nhất là tháng 7 sau đó theo sự diệt sát của Hắc Ma số lượng sẽ dần dần ít lại cho đến khoảng mùa xuân năm sau thì gần như biến mất sạch không còn một mống.
Lúc này đã là đầu tháng 9, khoảng thời gian này theo lẽ thường số quái vật tuy vẫn tương đối nhiều nhưng không thể nào nhiều như lúc này, một đường Kim Hộ Pháp đi đã đánh chết gần trăm con màu tím của Hắc Địa, đám quái vật này tuy không mạnh nhưng từ mật độ xuất hiện mà nói liền quá mức kinh khủng.
Đây là con đường mà Hoắc Thanh Đồng đã đi đồng nghĩa với vị đại nhân kia cũng đã đi trên con đường này, một vị ngũ đế ‘vi hành’ trong Cửu Đầu Xà thì gần như nguyên một con đường sẽ bị diệt sạch nhưng số lượng quái vật chui ra vẫn còn nhiều như thế này quả thật không hề bình thường.
Tất nhiên việc Kim Hộ Pháp nghĩ gì thì cả Vô Song cùng Trương Quân Bảo đều không quá để ý, hai người nào hiểu gì về Hắc Địa?, so với người như Kim Hộ Pháp căn bản không khác gì trẻ con mới sinh so với người trưởng thành, bọn họ chỉ biết đi theo vị hộ pháp này mà thôi.
Trương Quân Bảo chỉ tập trung vào nhiệm vụ sư phụ giao cho, hắn cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều nhưng Vô Song thì khác, có thể nói hiện nay Vô Song cũng đang tập trung không khác gì Kim Hộ Pháp là bao.
Vô Song hiện nay mang theo Dạ Minh Châu soi đường, dù sao có ngũ tuyệt cao thủ mở đường thì căn bản không cần che dấu sự tồn tại của chính mình, thậm chí Vô Song còn không mặc thêm hắc giáp của bản thân mình.
Một đường đi thẳng ở xà lộ số 4, Vô Song một mực chú ý đến vết bớt nơi cánh tay phải của mình, đán tiếc cho dù hàng trăm quái vật màu tím ngã xuống dưới tay Kim Hộ Pháp, Vô Song căn bản vẫn không nhìn ra biến đổi của thứ này.
Đương nhiên Vô Song cũng không gấp, hắn đã có nhận định từ trước, giống như lần đầu làm nhiệm vụ trong Cửu Đầu Xà, nếu không phải màu đỏ chỉ sợ không có cách nào làm vết bớt của hắn cảm thấy hứng thú.
Ba người tiếp tục dựa theo những dấu hiệu mà Hoắc Thanh Đồng để lại, một đường đi về phía trước thời gian dần dần trôi qua.
....

Vô Song đương nhiên biết một việc, càng tiến sâu vào bên trong xà lộ của Cửu Đầu Xà thì quái vật cấp cao càng dễ xuất hiện, hắn cũng không cần phải quá gấp gáp với những quái vật màu đỏ kia, với tốc độ chém giết của Kim Hộ Pháp kiểu gì cũng có thể dụ được sinh vật khát máu kia xuất hiện.
Vô Song quả nhiên cũng không nhầm, chẳng bao lâu sau trong bóng tối đã xuất hiện những tiếng gầm gừ, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, sinh vật màu đỏ dần dần xuất hiện bất quá bọn chúng cũng rất khác hôm đuổi giết Vô Song, lần này có khoảng 4 con hiện thân nhưng lại không con nào dám tiến lên, chỉ dàm gầm gừ từ đằng xa mà thôi, đây có lẽ là bản năng của dã thú.
Nếu lúc trước chỉ một con đỏ xuất hiện đã có thể coi cả đám người Vô Song là miếng mồi ngon thì hiện nay cho dù cả 4 con đỏ cùng hiện thân đứng trước khí thế của Kim Hộ Pháp cũng trở nên thành thật hơn rất nhiều.
Bọn chúng bị ánh sáng của Dạ Minh Châu hấp dẫn đến đây lại thêm mùi máu tanh nồng bám trên hoàng kim bảo giáp của Kim Hộ Pháp bất quá khi nhìn thấy thân ảnh kia, bọn chúng vẫn sợ, vẫn không dám tiến lên.
Đương nhiên tiến lên hay không kết quả vẫn không đổi, trước mặt bọn chúng không phải là Vô Song mà là cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt của nhân loại.
Kim Hộ Pháp bình thường lười đụng vào mấy đầu súc sinh này bất quá hiện này thì khác, có Trương chân nhân đang ở sau lưng mình, Kim Hộ Pháp quả thực không muốn đám tiểu tốt kia làm vướn đường Trương chân nhân.
Bình thường cách chiến đáu của Kim Hộ Pháp rất trực tiếp thậm chí còn trực tiếp hơn cả Vương lão, đơn giản một quyền đánh ra như oanh kích lên cả thiên không, căn bản không mang theo chút khí thế nào cứ thế từng quyền từng quyền đánh đến, đây chính là sức mạnh tuyệt đối của cường giả.
Không cần chiêu thức cũng chẳng quản tốc độ, đơn giản mỗi cử động đều có thể nghiền nát đối thủ.
Lần này thì lại có chút khác biệt so với loại chiến đấu đơn giản kia, chỉ thấy Kim Hộ Pháp khẽ liếc nhìn Vô Song, nàng không ngờ lại lên tiếng.
“Cầm Dạ Minh Châu cho chắc, nhìn cho kỹ, đây là cách chiến đấu của luyện thể cường giả”.
Câu nói này của Kim Hộ Pháp lập tức làm Vô Song chú ý, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy loại lời nói này.
Vô Song vốn tưởng luyện thể cường giả là lao vào dùng tay chân giải quyết đối thủ, không hề hoa mỹ mà là thuần sức mạnh nhưng nghe Kim Hộ Pháp nói thì chẳng nhẽ luyện thể cường giả còn có dạng chiến đấu khác?.
Cái này đúng là Vô Song không biết, dù sao Vô Song gần như chưa bao giờ được tiếp xúc với cường giả luyện thể, cho dù tiếp xúc cũng chưa bao giờ thấy cường giả luyện thể nghiêm túc chiến đấu.
Nếu là bình thường Kim Hộ Pháp lười biểu diễn cho Vô Song xem dù sao chỉ là

đám tiểu miêu tiểu cẩu nàng cần gì phải sử dụng dạng chiến đấu này?, tuy nhiên lần này đi theo Vô Song còn có Trương chân nhân, trong mắt Kim Hộ Pháp rõ ràng Trương chân nhân đang muốn rèn luyện cho Vô Song, nàng vẫn là quyết định thay Trương chân nhân làm việc này thì hơn.
Chỉ thấy hai bàn tay của Kim Hộ Pháp nắm lại, trên cơ thể xuất hiện một loại khí tràng cực kỳ cường đại, cường đại đến mức làm Vô Song nghẹt thở.
Đây là ‘Giá Y’ của cường giả luyện thể.
Cường giả luyện thể đúng là rất mạnh nhưng cường giả luyện thể không thể luyện ra ‘giá y’ thì căn bản chẳng thể so sánh nổi với cường giả luyện khí, đây là điều chắc chắn.
Giá y cũng có nhiều loại, hiểu nôm na là một bộ áo ngoài của cường giả, giống với một bộ áo giáp vậy chỉ là không ảnh hưởng đến tốc độ của cường giả mà thôi, cái khí tràng này chính Vô Song cũng đã được nhìn thấy, lần đó Quách Tĩnh chính là dùng thứ này bảo vệ cơ thể để quyết đấu cùng Viên Thừa Chí.
Tất nhiên giá y không chỉ là một bộ giáp bảo vệ cơ thể nó còn tăng sức mạnh thân thể của chủ nhân lên một mảng lớn, nếu cường giả luyện khí có thể làm nội lực ly thể khiến mỗi chiêu mỗi thức mang theo sát thương phi thường cường đại thì cường giả luyện thể lại có giá y.
Giá y nếu nhìn bằng mắt sẽ thấy giống với hộ thể chân khí đồng thời cũng có thể hiểu giá y là phiên bản nâng cấp hoàn hảo hơn bởi giá y còn mang theo lực công kích siêu cường đại, loại lực công kích này chính là đi liền với khí chất của chủ nhân nó.
Chỉ thấy sau lưng Kim Hộ Pháp xuất hiện một đôi cánh mờ mờ ảo ảo, để rồi cả Vô Song cùng Trương Quân Bảo đều có cảm giác đang đối mặt với hùng ưng sải cánh trên trời, mỗi cường giả luyện thể khi bước vào cảnh giới tiên thiên đều sẽ có một bước biến đổi này, đều dùng khí thế tự thân kết thành giá y của chính mình.
Mỗi giá y đều có công dụng khác nhau, cái này cũng không chỉ phụ thuộc vào khí chất của chủ nhân mà còn dựa cả vào công pháp của chủ nhân.
Không ai biết công pháp của Kim Hộ Pháp là gì bất quá nàng quả thật rất giống một con hùng ưng trên bầu trời, mạnh mẽ đến mức trở thành cao ngạo, khinh thường toàn bộ thiên hạ nhân gian, dưới đôi cánh của hùng ưng kia có sinh vật nào không sợ?, có sinh vật nào không rét run.
Sau đó thân hình Kim Hộ Pháp động, giá y của nàng chính là dạng tăng cường tốc đô.
Vô Song cùng Trương Quân Bảo căn bản không kịp nhìn thấy gì, đã thấy bốn con quái vật màu đỏ kia bị biến thành huyết vụ, dưới ưng trảo của Kim Hộ Pháp đến cả xương cũng không còn.
“Tông sư có thể luyện thành hộ thể chân khí, đại tông sư sẽ luyện thành hộ thể

cương khí, về phần ngũ tuyệt sẽ luyện thành giá y bất quá chỉ có cường giả ngũ tuyệt đi theo con đường luyện thể mới có thể tạo ra giá y cho chính mình, giá y không dùng nội lực để kích hoạt mà dùng nội lực “.
“Bản thân ngươi vốn đi theo đường nội lực nhưng đã đến Hắc Địa này thì bắt buộc phải chuyển hướng, ta không biết sau này đi ra ngoài ngươi có thể một lần nữa trùng tu lại con đường tu luyện nội lực của bản thân hay không bất quá nếu ngươi đã ở Hắc Địa thì hãy nhìn đây mà học tập, nhìn đây mà làm điểm mốc hướng tới”.
“Cường giả luyện thể không thể luyện thành giá y căn bản chỉ giống đám đầu trâu mặt ngựa trong Hắc Địa chỉ biết cậy sức, chỉ có luyện thành giá y mới có thể xưng là cường giả luyện thể hợp cách, ngươi có hiểu không?”.
Giọng của Kim Hộ Pháp vang lên, từng thanh âm đều rơi vào tai Vô Song, không thể không nói bình thường nữ nhân này cực kỳ cao ngạo cùng lạnh lùng nhưng khi giảng dạy quả thực cực kỳ vào tai, cực kỳ dễ hiểu.
Nàng hôm nay không có trách nhiệm phải dạy cho Vô Song cách tạo ra giá y, thậm chí nàng có dậy thì Vô Song cũng không cách nào học được bất quá nàng cho Vô Song nhìn thấy một con đường, một con đường của cường giả luyện thể.
Vô Song có chút cảm kích nhìn Kim Hộ Pháp, bất kể thế nào hắn cũng thật lòng cảm ơn nàng.
“Đa tạ tiền bối dạy bảo”.
Kim Hộ Pháp cũng đối với Vô Song gật đầu, sau đó lại khẽ liếc Trương Quân Bảo, lúc này không ngờ ánh mắt Trương Quân Bảo lái sáng rực tinh quang, loại ánh sáng này làm Kim Hộ Pháp run lên nhè nhẹ.
Kim Hộ Pháp từng nhìn thấy ánh mắt này của Trương chân nhân một lần, đây là ánh mắt khi Trương chân nhân cảm thấy lý thú, bản thân Kim Hộ Pháp rốt cuộc thở dài một hơi, ít nhất bài diễn thuyết của nàng khiến vị Trương chân nhân cao cao tại thượng kia thấy hài lòng.
Kim Hộ Pháp nào biết Trương Quân Bảo không phải là Trương Tam Phong có điều đúng là Trương Quân Bảo cảm thấy cực kỳ hứng thú, đây không phải là hứng thú với mấy lời mà Kim Hộ Pháp nói, Trương Quân Bảo lớn lên bên cạnh cao thủ mạnh nhất phương nam, bản thân Giác Viễn đại sư lại càng là một siêu cao thủ luyện thể trong thiên hạ, cái gọi là giá y hắn đương nhiên sẽ nói qua với Trương Quân Bảo.
Cái làm Trương Quân Bảo hứng thú chính là chiêu thức của Kim Hộ Pháp, chiêu thức của Kim Hộ Pháp kết hợp với giá y tạo thành một loại năng lực hủy diệt cực kỳ đáng sợ, cứ như cực hạn công kích kết hợp với cực hạn tốc độ vậy, đây là lý do nàng có thể biên thân thể đám quỷ đỏ kia thành một vũng máu không hơn không kém.
....

Giải quyết xong đám cản đường trước mặt, đương nhiên Kim Hộ Pháp sẽ tiếp tục dẫn Vô Song cùng Trương Quân Bảo đi về phía trước tìm Hoắc Thanh Đồng, cũng chính vì Kim Hộ Pháp là người dẫn đường nàng cũng không nhìn ra một việc.
Vô Song ngoại trừ bị rung động thật sâu với giá y mà Kim Hộ Pháp cho Vô Song xem hắn còn bị rung động thật sâu bởi một thứ khác.
Vết bớt của hắn, quả thực có phản ứng rồi.
Lúc trước Vô Song không nhìn ra nhưng bây giờ lại khác, Vô Song có thể cảm nhận được một làn khí đen từ dưới cơ thể đám quỷ đỏ kia bốc lên sau đó dần dần bay về hướng cánh tay phải của Vô Song, bết bớt trên tay hắn.... vậy mà lại thay đổi hình dạng, nó biến thành hình một cái miệng lớn, tham lam cắn nuốt từng làn hắn khí kia.
Cái hình ảnh này thậm chí làm Vô Song suýt nữa làm rơi viên Dạ Minh Châu xuống đất...
Hắn không nhìn thấy hắc khí kia nhưng hắn có thể cảm nhận được khi đám hắc khí xuyên qua da thịt mình, sau đó hắc khí từ cơ thể những sinh vật dưới lòng đất này như có sự sống, chúng sống ngay trên cánh tay phải của Vô Song vậy.
Những hắc khí này cũng dần dần chuyển động, dần dần di chuyển về phía vết bớt quái dị kia, sau đó rất nhanh bị vết bớt thôn phệ, khi vết bớt bắt đầu thôn phệ liền cho Vô Song một cảm giác tê buốt vô cùng, cảm giác này làm hai hàm răng Vô Song nghiến chặt lại.
Hắn cố gắng hết sức giữ vững tâm trí, hắn cố gắng hết sức không phát ra thanh âm đồng thời Dạ Minh Châu cũng đổi về phía bên tay trái, hắn thật sự sợ mình không cầm nổi viên Dạ Minh Châu này mà đi tiếp.
Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến cảnh này, thậm chí vết bớt của Vô Song như có sinh mệnh vậy, sau khi nó ăn no nên làn khói đen thần bí kia lại bắt đầu phân tán ra, tiếp tục biến thành hình ngọn lửa đen chạy dọc cách tay của Vô Song, so với ngọn lửa đen ban đầu thì ngọn lửa đen này rõ ràng lớn hơn một chút.
Vô Song cũng không biết, giây phút ngọn lửa đen của hắn cử động, trong Hắc Địa lại có vài sinh vật không cách nào yên tĩnh.
....
Trong cái Hắc Địa này lấy quỷ vương làm đầu, sau quỷ vương là lực lượng đầu trâu mặt ngựa cấp dưới, nơi đây như một địa ngục trong truyền thuyết thu nhỏ lại vậy, nếu những quái vật màu tím coi là oan hồn, quái vật màu đỏ coi là quỷ binh, đầu trâu mặt ngựa trở thành tử thần dẫn hồn thì quỷ vương sẽ là diêm vương.
Đây là một sự liên tưởng cực kỳ thú vị đồng thời cũng có thể nói lên hoàn toàn tính chất phân chia của Hắc Địa bất quá không phải ai cũng biết, Hắc Địa không chỉ có một mình quỷ vương.
Quỷ vương rất mạnh đây là điều không ai bàn cãi nhưng sâu bên trong hắc địa

còn có một thứ khác.
Phía dưới Cửu Đầu Xà, nơi tận cùng của hắc ám, nơi tận cùng của mỗi xà kia đều có một chiếc quan tài treo ngược.
Vô Song đang ở xà lộ số 4, lúc này ở cuối tiểu mê cung này cái cổ quan tài kia liền khẽ động.
Quan tài rất cổ xưa, nó toát lên một vẻ khí tức tang thương đến sợ, bên ngoài quan tài không có xích sắt bao phủ mà là hàng loạt cổ văn tự màu đen, thứ văn tự trên đời này căn bản không ai có thể hiểu nổi.
Chiếc quan tài này đã nằm đây không biết bao nhiêu năm tháng, xung quanh quan tài này có một cái cây màu đen, cái cây này đã khô quắt không biết bao nhiêu năm nhưng có một nhánh cây vẫn còn màu xanh, một nhánh cây cắm thẳng vào bên trong cổ quan tài đồng thời nhánh cây này tách ra một nhánh nhỏ, trong nhánh nhỏ hiện ra một loại quả màu đỏ kỳ dị.
Giây phút mà vết bớt của Vô Song thôn phệ hắc khí, từng hàng từng hàng cổ văn bắt đầu di chuyển cứ như xiềng xích bị tháo ra vậy để rồi lúc này toàn bộ nơi tối tăm nhất của xà lộ số 4 bừng sáng, thứ ánh màu đỏ như máu.
Không gian chỉ còn một màu đỏ, thứ trái cây kia cũng đang nhè nhẹ rung lên từng nhịp từng nhịp.
Rốt cuộc khi văn tự toàn bộ biến mất, cổ quan tài treo lơ lửng kia cũng mở ra, ban đầu là một cánh tay khô quắt đưa ra, cánh tay này nắm lấy quả đỏ bên dưới rồi thu lại vào trong cổ quan tài.
Không ai biết bên trong xảy ra việc gì nhưng rõ ràng cổ quan tài lại đang sáng lên, trong cổ quan tài thậm chí có từng nhịp từng nhịp rung lên như tiếng tim đập vậy.
Khi mà cánh cửa quan tài kia mở ra lần thứ hai, rốt cuộc thân ảnh bên trong cũng chui ra ngoài, đây là một thân ảnh đã mục rữa, trên người không còn lấy một miếng thịt nào, trên cơ thể xuất hiện vô số lỗ thủng nhưng hắn rõ ràng chưa có chết, ít nhất là lúc này.
Kẻ trong quan tài vậy mà chậm rãi tiến về phía trước, hai hốc mắt đen thui xuất hiện từng ngọn lửa chập chờn.
Đi được vài bước ngọn lửa kia càng trở nên sáng hơn, sau đó thậm chí ngọn lửa tràn ra khỏi đôi mắt của hắn, đốt cháy toàn thân hắn.
Một tiếng gào rú điên loạn như loài quỷ cuồng hoan.
Tiếng thét thê lương như những oán hồn dưới địa ngục.
Hai âm thanh này cùng hợp lại trong một thân thể khiến toàn bộ không gian nơi đây như địa ngục tu la vậy.
Rốt cuộc khi ngọn lửa đỏ xâm chiếm toàn bộ thân thể hắn, hắn cũng lột xác.
Nếu lúc trước kẻ trong quan tài còn nhìn ra giống một con người thì hiện nay đã không còn, hán đã có da có thịt chỉ là đôi chân của hắn trở nên ngắn cũn, đôi tay

lại dài quá khổ, sinh vật này dùng cả hai tay hai chân để di chuyển, khuôn mặt của nó bị chia làm bốn phần, ở giữa là miệng còn xung quanh như những xúc tu bạch tuộc loại nhỏ vậy kết hợp với đôi mắt đỏ rực lại càng làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Phần lưng bắt đầu rách ra, bắt đầu xuất hiện từng hàng từng hàng văn tự màu đen để rồi sau đó một đôi cánh xuyên phá da thịt của nó mà chui ra, đôi cánh như cánh dơi vậy.

Cả người sinh vật này thuần một màu đen nhưng khi đôi cánh xuất hiện lại như khoác lên cho nó một lớp giáp màu đỏ.

Nó khẽ vỗ cánh, dùng cả hai tay cùng hai chân lao thẳng về phía trước, nó lúc này cảm thấy đói, chưa bao giờ đói hơn thế, trong ánh mắt ngập tràn cuồng hoan cùng thị huyết.

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 72
Cô độc (1)

Trong xà lộ số 4 dưới Cửu Đầu Xà cũng không phải chỉ có một mình nhóm người Vô Song, ở đây còn một đại nhân vật của Hắc Địa nữa, so với người này bản thân Kim Hộ Pháp còn chưa tính là gì cả.
Đây là một nam nhân dong dỏng cao, trên người mặc bộ quần áo mang theo hai màu trắng đen bắt mắt, đến cả mái tóc cũng là hai màu trắng đen, bên hông treo một thanh kiếm màu đen đồng thời sau lưng là một cây đại đao cực lớn.
Nếu Vô Song nhìn thấy nam tử này, nhìn thấy thanh đại đao sau lưng hắn tuyệt đối sẽ lập tức giật mình, đây chính là thanh đại đao được xếp trước cửa Hắc Địa, thanh đại đao này có phần lưỡi cực lớn cũng cực dài nhưng phần tay cầm chỉ thuộc hàng bình thường chứ không muốn nói là ngắn, chỉ từ kích cỡ cán tay cầm mà xem, đây là loại đao một tay.
Người này không phải ai khác, kẻ được coi là cường giả mạnh nhất của nhân loại ở Vương Bản Sơn, cường giả ngũ đế duy nhất trường kỳ ở lại Vương Bản Sơn.
Điều làm người ta không cách nào hiểu nổi là... từ đâu xuất hiện một ngũ đế không ai biết tên?.
Toàn bộ Vương Bản Sơn, toàn bộ Thiên Ý Thành có lẽ ngoại trừ Vương lão không có ai biết tên người này, lại càng không có ai biết được thân phận người này, toàn bộ Hắc Địa chỉ dùng hai tiếng ‘đại nhân’ làm xưng hiệu đối với tồn tại biến thái này.
Sau lưng vị đại nhân này hiện nay chính là Hoắc Thanh Đồng.
Bất cứ một xà lộ nào đều không phải một con đường thẳng tắp, một xà lộ là một tiểu mê cung vì vậy có rất nhiều ngã rẽ bên trong một cái xà lộ, từ đó những vật mà Hoắc Thanh Đồng cùng vị đại nhân kia gặp chưa chắc đã giống những thứ Kim Hộ Pháp cùng Vô Song gặp phải.
Lúc này Hoắc Thanh Đồng chậm rãi bước theo thân ảnh trước mặt đột nhiên lông mày nàng hơi nhíu lại, không chỉ có nàng mà chính nam nhân kia cũng chậm bước, trong ánh mắt hiện lên hai tia dị quang.
Bọn họ nghe thấy một âm thanh gào rú đáng sợ như từ địa ngục tu la vọng tới, thứ âm thanh này như ma âm vậy, âm thanh của nó mang theo thứ huyết khí của âm tào đia phủ, của những con quỷ đang cuồng hoan nơi hố đen vạn trượng.
Khi âm thanh này truyền đến, nam tử kia rốt cuộc dừng bước, hắn thản nhiên rút đại đao sau lưng bằng một tay, một cái phất tay nhẹ tựa lông hồng, thanh đại đao theo động tác của hắn vẽ lên một đường bàn nguyệt giữa hư không, trực tiếp chém đứt thứ âm thanh kinh khủng kia ra làm hai, trực tiếp ngăn cản ảnh hưởng

của thứ âm thanh kia đến Hoắc Thanh Đồng.
“Thanh Đồng, ngươi đã đi xa đến mức này bao giờ chưa?”.
Nghe thấy giọng nói kia truyền đến ánh mắt đẹp của Hoắc Thanh Đồng hiện ra một tia bất ngờ, cả con đường này nàng chưa hề nghe thấy đại nhân nói gì với mình cả, thứ nàng làm chỉ là âm thầm đi theo thân ảnh kia mà thôi.
“Đại nhân, ta chưa từng đi xa đến mức này”.
Hoắc Thanh Đồng đương nhiên là nói thật bởi chỗ đứng của hai người lúc này cho dù là ngũ tuyệt cấp cao thủ cũng rất khó có thể đi vào.
Nếu có ai ở đây có thể quan sát được con đường sau lưng hai người thì có thể hoàn toàn hiểu ra, ở đó la liệt những xác chết, toàn bộ đều là những cái xác bị chém làm đôi, nửa thân dưới là thân người nhưng nửa thân trên lại là đầu trâu là mặt ngựa.
Một đường tiến tới nam tử kia cho Hoắc Thanh Đồng cảm nhận được cái gì là cường đại, cái gì là vô địch.
Ngày hôm Hoắc Thanh Đồng mang thư đến cho Vô Song cũng là lúc thành phố đá bị đầu trâu mặt ngựa tập kích, chỉ có 6 con thôi nhưng đã đánh nát một nửa thành phố đá bất quá khi đứng trước nam tử này lũ đầu trâu mặt ngựa kia trở nên yếu ớt không thể tả.
Nam tử kia như cũng đoán được câu nói của Hoắc Thanh Đồng, hắn thản nhiên chống thanh đại đao của mình xuống, cả người ngả về phía sau thản nhiên khoanh tay dựa vào cây đại đao của mình cứ như đang dựa vào tường vậy.
Nam nhân này đang đợi, đợi thứ kia xuất hiện.
Quả nhiên sâu trong bóng tối, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu một bàn tay năm ngón đầy xương vươn ra bám vào vách đá, một thân ảnh như đang muốn xé rách bóng tối bước ra ngoài ánh sáng.
Khi Hoắc Thanh Đồng nhìn thấy thân ảnh kia, cả người nàng liền trở nên run nhè nhẹ, quỷ vương xuất hiện rồi.
Tất nhiên Hoắc Thanh Đồng chỉ là bị hình thái của quỷ vương dọa sợ, nàng biết nàng cũng sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm dù sao bên cạnh nàng là một cao thủ cấp bậc ngũ đế.
Điều làm Hoắc Thanh Đồng không thể tin được vào mắt mình là... quỷ vương đưa ngón tay đầy xương của hắn chỉ về phía nam tử kia, cơ miệng thậm chí nhẹ cử động.
“Cútttttttttttttttttttttttttttttt”.
Âm thanh khô khốc phát ra từ cổ họng khiến người ta cảm thấy rất khó nghe nhưng đây rõ ràng là thứ tiếng của nhân loại, rõ ràng là âm thanh của nhân loại, một câu nói này Hoắc Thanh Đồng đương nhiên hiểu chỉ là nàng sao có thể tin được vào việc trước mắt, quỷ vương không ngờ có thể nói?.
Nam tử kia có vẻ không xa lạ gì với cái hình ảnh này, hắn đứng thẳng người dậy,

bộ tóc đen trắng nhẹ tung bay, một tay nắm lấy đại đao sau lưng nhấc lên khỏi mặt đất chỉ là trong ánh mắt cũng không có chiến ý.
“Ngươi vì cái gì lại đi ra ngoài? “.
Quỷ vương rõ ràng có thể nghe được âm thanh kia thậm chí hắn có thể hiểu, ánh mắt xuất hiện hai luồng hỏa diễm cỡ nhỏ chỉ là hắn không có đáp.
Quỷ vương đứng đó chắn toàn bộ lối đi về phía trước, hắn cũng không có trả lời câu hỏi của nam tử kia, hắn đơn thuần nhìn về phía sau nam tử kia, nhìn về sau Hoắc Thanh Đồng... thậm chí nếu ánh mắt có thể kéo dài ra vô tận, hắn liền có thể nhìn thấy Vô Song.
Hắn có thể cảm nhận được một loại hơi thở quen thuộc, hơi thở quen thuộc ở cả phía trước cùng phía sau, loại hơi thở này làm từng khớp xương của hắn run lên, hắn rõ ràng cảm thấy... có thành viên trong gia đình muốn trở về nhà.
Hắn không có nói gì nữa, hai tay nắm lại thành quyền, thân hình khổng lồ lao về phía trước, mỗi bước chân thậm chí làm mặt đất nơi hắc Địa này nhè nhẹ rung lên.
Một quyền rốt cuộc tung ra.
Nam tử kia thì trực tiếp xoay ngang đại đao, trực tiếp dùng một tay đẩy Hoắc Thanh Đồng lùi lại rồi dùng tay còn lại chém thẳng về quyền đầu quỷ vương.
‘Keng’ một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, hai bên cứng đối cứng một chiêu trực tiếp làm lửa đỏ tung bay, sau đó người bị đẩy bay đi không ngờ là cao thủ ngũ đế của nhân loại.
Quỷ Vương gầm lên một tiếng, tiếng gầm của hắn thậm chí khiến toàn bộ Hắc Địa nghe thấy, tiếng gào thét như muốn thông báo với cả thế gian rằng quỷ vương đã thức dậy vậy.
Sau lưng Quỷ Vương từng khớp xương bắt đầu chuyển động để rồi một đôi cánh trắng xé tung da thịt của hắn mà thoát ra, cơ thể cao hơn 2m một lần nữa biến dạng, cả người hắn thậm chí đạt đến 4m.
Nhìn thấy dạng biến thân này của quỷ vương đến cả nam nhân cầm đại đao kia cũng có chút không biết tại sao.
Hắn là ngũ đế cao thủ hơn nữa là ngũ đế quyết đấu với Quỷ Vương nhiều nhất, hắn đương nhiên cũng đã thấy hình dạng này của Quỷ Vương bất quá loại hình dạng này một khi đã xuất hiện liền mang ý nghĩa... Quỷ Vương sẽ không rời đi, hắn sẽ đánh đến cuối cùng.
Quỷ Vương rất khó chết, chỉ cần chạy đi Quỷ Vương gần như không thể chết, có một loại năng lực thần kỳ của Hắc Địa nuôi dưỡng Quỷ Vương khiến hắn không thể chết bất quá năng lượng này cũng không phải là vô địch, ít nhất nếu tốc độ hồi phục không cách nào vượt qua được tốc độ bị thương thì Quỷ Vương quả thực sẽ rất thảm.
Trạng thái bình thường của Quỷ Vương đương nhiên rất mạnh nhưng trong mắt

ngũ đế cao thủ trạng thái này còn chưa là gì, cùng lắm chỉ có thể so với những ngũ tuyệt mạnh nhất trong thiên hạ mà thôi, nếu phải so sánh thực lực của Quỷ Vương có lẽ cũng chỉ ngang ngửa Mại Niệm Sanh (Vạn lão)
Chỉ khi thân hình Quỷ Vương trở nên khổng lồ, hắn mới có thể coi là hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ, bước vào ngũ đế cảnh giới.
Nam tử cầm đại đao rốt cuộc cũng có thể cảm nhận được Quỷ Vương đang nghiêm túc, có thể nhận ra đối thủ cũ của mình hôm nay rất khác.
Buông ra thanh đại đao kia, thản nhiên cắm nó xuống đất, ánh mắt nam tử này càng ngày càng trở nên lạnh hơn, trên người xuất hiện kinh thiên đao khí, đao khí tung hoành toàn bộ đại địa cắt nắt mặt đất dưới Cửu Đầu Xà, đao khí thậm chí chém nát cả hắc thiết bên dưới, đao khí của người này đã mạnh đến trình độ có thể hủy thiên diệt địa cũng không phải là nói quá.
Tiếp theo không phải là rút đao mà là rút kiếm, thanh kiếm của hắn không ngờ lại mà một thanh kiếm gỗ.
Kiếm này gọi là Trường Sinh Kiếm bởi nó được tạo nên từ Trường Sinh Mộc, cùng một loại nguyên liệu với Trường Sinh Quân của Trường Sinh Chân Nhân.
Kiếm này từng có một vị vô địch chủ nhân, chủ nhân đời đầu của nó gọi là Độc Cô Cầu Bại.
Hiện nay người nắm giữ nó cũng là một vị ngũ đế cao thủ, một vị ngũ đế mà nói tên ra tuyệt đối sẽ không ai tin.
Người này gọi là Đao Tôn.
Đao Tôn chưa có chết, không ai ngờ ngũ đế cường giả đầu tiên bị giết chết được ghi lại rõ ràng chưa có chết, người này không ngờ lại tiến tới Hắc Địa, trở thành ngũ đế cường giả trấn thủ Cửu Đầu Xà.
Đao Tôn lạnh lùng nhìn Quỷ Vương đồng thời ánh mắt cũng nhẹ lóe lên, nhẹ liếc về phía màn đêm vô tận sau lưng Quỷ Vương, Đao Tôn rốt cuộc cười gằn.
“Ngươi ngăn cản ta ra tay là vì cho đầu nghiệt súc kia bỏ chạy ra ngoài? “.
Đao Tôn vừa nói dứt lời, ở phía sau Quỷ Vương xuất hiện một thân ảnh mang theo hai màu đen cùng đỏ, thân ảnh này lao thẳng về phía Đao Tôn, cái miệng cực kỳ kinh khủng của nó mở rộng.
Đao Tôn đương nhiên sẽ không sợ hãi sinh vật này, sinh vật này người ngoài còn có thể sợ hãi nhưng Đao Tôn thì không, nó còn yếu hơn cả Quỷ Vương chưa biến thân nữa.
Đao Tôn năm ngón tay cong lại sau đó chỉ thấy sinh vật kia bị chém nát cả người, thân thể của nó gần như chia năm xẻ bảy chỉ sau một chiêu duy nhất của Đao Tôn.
Một chiêu giải quyêt sinh vật kia sau đó Đao Tôn cũng lập tức nắm tay lại thành quyền, quyền đầu của hắn mạnh mẽ va chạm với Quỷ Vương đang thấn công, thân hình của Quỷ Vương to gấp 3 lần Đao Tôn bất quá lực quyền của hai người

không hơn không kém thậm chí nhờ vào đao khí kinh thiên kia trực tiếp khiến toàn bộ thân thể của Quỷ Vương xuất hiện vô số ánh lửa.
Điều duy nhất làm Đao Tôn không ngờ là cái sinh vật bị chém giết kia dĩ nhiên có thể bò dậy, máu của nó là máu màu đen tanh tưởi chỉ là thứ máu đen này bắt đầu kết dính lại, khiến thân thể của nó lại một lần nữa nối liền với nhau, lao thẳng về phía trước.
Đao Tôn ánh mắt lập tức lạnh lại.
“Sinh vật bất tử?”.
Đáp án đương nhiên không nói cũng biết bất quá hiện nay Đao Tôn không cách nào phân thân, chỉ thấy Quỷ Vương đưa hai tay lên trời, trong tay của nó xuất hiện một luồng năng lượng màu tím đáng sợ, không ngờ Quỷ Vương lại có thể tạo ra lôi điện gầm vang.
Đao Tôn cũng không có nhìn Quỷ Vương mà chỉ nhìn sinh vật bất tử kia rời đi, hắn rốt cuộc cũng xuất hiện một nụ cười khổ.
“Bị lừa rồi, nó còn biết giả vờ? “.
Đao Tôn nhớ đến một câu nói của Độc Cô Cầu Bại năm xưa, năm đó Độc Cô Cầu Bại đã nói.... nơi tận cùng của Hắc Địa là thứ không ai có thể diệt sát.
Đao Tôn bản thân vẫn luôn muốn đi thông một cái Xà Lộ, nếu Độc Cô Cầu Bại đi thông xà lộ số 6 thì Đao Tôn cũng không muốn kém, hắn cũng chọn xà lộ số 4 để vượt qua, đáng tiếc đến tận hôm nay Đao Tôn vẫn chưa biết được sâu trong bóng tối kia là thứ gì, là cái bí mật gì.
Hắn chung quy... vẫn thua Độc Cô Cầu Bại nửa bước.
....
Sinh vật kia quả nhiên giả vờ, tốc độ này của nó căn bản đâu phải thực lực mà nó thể hiên ra lúc nãy có thể so sánh nổi?, tốc độ của nó chỉ sợ không kém gì Quỷ Vương chưa biến thân.
....
Một đường đi trong xà lộ số 4 của Vô Song cùng Trương Quân Bảo vô cùng yên bình, dù sao bọn họ có một ngũ tuyệt mở đường.
Càng đi sâu vào lòng đất thì số lượng quái vật càng ít đi nhưng thực lực của chúng càng ngày càng mạnh, cũng chính vì càng ngày càng mạnh mà cánh tay của Vô Song càng ngày ‘ăn càng no’.
Vô Song hiện nay rất mâu thuẫn, hắn thực sự sợ hãi việc vết bớt này đang lan tỏa nhưng ở sâu trong người Vô Song lại có cái gì đó thôi thúc hắn, muốn hắn tiếp tục nuốt lấy thứ năng lượng thần bí kia.
Cái này thực sự vô cùng khó nói, cứ như Vô Song vừa muốn làm lại vừa không muốn làm, cứ như một làn ranh mà hắn không biết có nên bước qua hay không.
Ý trí của Vô Song cho hắn biết, cái vết bớt này tuyệt đối không đúng, thậm chí nó có thể làm Vô Song mất đi rất nhiều thứ.

Vô Song đến tận bây giờ vẫn không biết tại sao mình xuyên không, hắn căn bản không cần xuyên không, hắn căn bản không giống với những nhân vật xuyên không trong bất cứ câu chuyện nào.
Hắn có sự nghiệp, hắn có cuộc sống, hắn có một con đường rộng mở, cho dù hiện tại trí nhớ của Vô Song chưa đầy đủ nhưng tính đến bây giờ hắn quả thực không có nghĩ ra lý do để mình xuyên không.
Hắn không hối hận vì mình đã đến thế giới này bởi cái thế giới này cho hắn nhìn thấy những mảng sắc màu mà kiếp trước hắn không cách nào có, cho hắn những cảm xúc mà kiếp trước hắn không gặp được chỉ là hắn.... vẫn muốn tìm ra một câu trả lời.
Cũng chính vì câu trả lời này hắn muốn đến Hắc Địa, hắn có thể cảm nhận được khi cái vết bớt này lan tỏa ra khắp cơ thể hắn thì sẽ có một thứ kinh khủng vô cùng xảy ra nhưng... hắn vẫn muốn thử.
Hắn vẫn muốn biết lý do tại sao mình xuyên không đồng thời lại càng muốn mở ra những cái bảng xám che mờ trí nhớ của hắn.
“Cẩn thân”.
Trong lúc Vô Song đang suy nghĩ miên man thì cái giọng nói kia vang lên, giọng nói của Kim Hộ Pháp.
Kim Hộ Pháp lên tiếng tất nhiên làm cả Vô Song cùng Trương Quân Bảo lập tức dừng lại, ánh mắt di chuyển theo hướng Kim Hộ Pháp nhìn.
Lúc này Kim Hộ Pháp thực sự cảm thấy khó hiểu vô cùng, trên đường nàng đi rõ ràng dựa theo ám hiệu của Hoắc Thanh Đồng, nếu đã đi theo ám hiệu Hoắc Thanh Đồng để lại thì chắc chắn sẽ không sai.
Trên đường gặp rất nhiều quái vật cản đường đối với Kim Hộ Pháp cũng không phải là lạ bởi đám quái vật kia hoàn toàn có thể từ các ngã rẽ khác di chuyển đến đây, không bao giờ có việc quái vật đứng im một nơi chỉ là cái thứ trước mặt cho Kim Hộ Pháp cảm giác không đúng.
Kim Hộ Pháp cảm thấy áp lực... cái cảm giác này liền khiến nàng không dám tiến lên.
Thứ có thể gây ra áp lực cho ngũ tuyệt cao thủ toàn bộ Hắc Địa này chỉ có duy nhất Quỷ Vương.
Đương nhiên Kim Hộ Pháp chỉ là lo lắng nhưng sẽ không sợ hãi, nàng biết mình căn bản không phải là đối thủ của Quỷ Vương, nếu nàng gặp phải Quỷ Vương chỉ sợ muốn bỏ chạy cũng khó chỉ là hiện tại nàng cũng không quá sợ hãi Quỹ Vương, ai bảo bên cạnh nàng chính là cường giả mạnh nhất thiên hạ - Trương chân nhân.
Rốt cuộc cảm giác lực của Kim Hộ Pháp vẫn đúng, không bao lâu sau trong bóng tối kia có một thân ảnh chậm rãi xuất hiện, đương nhiên đây chính là sinh vật lao từ bên trong nơi tận cùng Hắc Địa ra.

Sinh vật này rốt cuộc cũng chậm lại, chính vì nó chậm lại người ta mới có thể nhìn ra toàn bộ hình dạng của nó, đặc biệt là Vô Song hiện nay lại càng có chút không hiểu thế nào.
Làn da của sinh vật này thật ra không phải hai màu đỏ đen, màu đỏ là của lớp ái giáp bên ngoài ôm chọn phần ngực cùng đôi cánh sau lưng, về phần màu đen... là do văn tự cổ đáng sợ kia.
Vô Song không cách nào hiểu được thứ văn tự kia nhưng nó.... giống hệt với hình xăm của Vô Song ở kiếp trước, những chữ kia Vô Song không lầm được.
Hắn đã nhìn quen bao nhiêu năm, sao có thể nhầm?.
Sinh vật kia cũng không thèm nhìn Kim Hộ Pháp mà chỉ nhìn về phía Vô Song, trong ánh mắt của nó càng ngày càng sáng, cái miệng kinh tởm kia dần dần mở ra lộ ra không biết bao nhiêu cái răng nhỏ sắc nhọn thậm chí nước dãi còn bắt đầu chảy ra ướt cả mặt đất.
Kim Hộ Pháp chưa từng nhìn thấy loại sinh vật này ở trong Hắc Địa thậm chí chưa có bất cứ thông tin nào ghi lại hình ảnh của sinh vật này nhưng... nó cho Kim Hộ Pháp một cảm giác rất áp lực, thực lực của nó rốt cuộc đến mức nào?.
Tiếp theo Kim Hộ Pháp có thể nhìn thấy ánh mắt của sinh vật này không đúng, nó thậm chí bỏ quá nàng.
Hướng mắt theo cái nhìn của sinh vật kia, Kim Hộ Pháp nhìn thấy Vô Song sau đó dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu rốt cuộc Kim Hộ Pháp cũng nhìn thấy điều đặc biệt.
Cánh tay nàng rất nhanh đưa ra, nắm lấy cánh tay phải của Vô Song, tốc độ rat ay của Kim Hộ Pháp cực nhanh bản thân Vô Song sao có thể kháng cự?, lúc này nguyên từ cổ tay đến khuỷu tay của Vô Song toàn bộ đều bị ngọn lửa màu đen kia chiếm cứ.
Lúc trước Kim Hộ Pháp không để ý bởi nàng chưa từng để ý đến Vô Song nhưng lúc này lại khác, nàng thực sự không ngờ trên người Vô Song xuất hiện thứu này.
Nàng không rõ cái này là gì nhưng nàng rõ ràng có thể cảm nhận được thứ dính trên người Vô Song cùng đầu quái vật kia toàn bộ đều là giống nhau, ít nhất hai cái có chung một luồng khí tức.
Kim Hộ Pháp nắm rất chặt cánh tay phải của Vô Song đến mức Vô Song có chút đau đớn, Vô Song thậm chí có thể nhìn ra cánh tay của Kim Hộ Pháp đang run lên.
Vô Song từng tự hỏi tại sao người chết ở Quỷ Khu đều được lựa chọn hỏa táng mà không phải là chôn dưới đất.
Vô Song vốn nghĩ vì mặt đất ở đây quá cứng rắn, cứng rắn đến mức khiến việc xây một ngôi mộ là quá khó khăn nhưng hắn sai rồi.
Tại nơi đây không cho phép chôn người xuống dưới đất chứ không phải không

ai muốn.
Trong Quỷ Khu hay Hắc Địa tồn tại một luồng năng lượng đáng sợ, thứ năng lượng tà ác này thậm chí có thể làm người chết sống lại, những xác chết bị thứ năng lượng này xâm chiếm thậm chí có thể sống lại, sau đó trở thành cương thi không hơn không kém, mất đi ý thức của bản thân một mạch chỉ biết chém giết như đám quái vật màu tím vậy.
Kim Hộ Pháp đã không xa lạ gì với những hình ảnh kia, lúc này cánh tay Vô Song thực sự giống hệt hình ảnh đó.
“Chân nhân... hắn... hắn có quỷ ấn “.
Nếu là bình thường Kim Hộ Pháp chỉ sợ một chưởng sẽ đánh chết Vô Song, tuyệt đối không để Vô Song hóa ma gây hại cho nhân gian nhưng lúc này lại có Trương chân nhân bên cạnh, nàng thật sự vẫn giữ cái suy nghĩ ban đầu, theo nàng mà nói Trương chân nhân mang Vô Song xuống Hắc Địa tuyệt đối có việc muốn làm.
Đáng tiếc Trương Quân Bảo nào biết cái gì?, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hình ảnh này, Trương Quân Bảo ánh mắt ngập tràn ngạc nhiên cùng khó hiểu nhìn Vô Song sau đó lại ngơ ngác đáp lại lời Kim Hộ Pháp.
“Tiền bối, người vừa gọi ta?”.
Kim Hộ Pháp ánh mắt như dại ra, nàng bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, Trường Sinh chân nhân rốt cuộc đang đùa hay còn giữ ngụ ý nào khác?, nàng căn bản không thể hiểu được nam tử áo trắng ở trước mặt rồi.
Đây rốt cuộc là sao?.
....

Quyển 2 Chương 73
Cô độc (2)

Nếu Kim Hộ Pháp bất ngờ với Vô Song mười thì nàng bất ngờ với Trương chân nhân cả trăm lần.
Từ đầu đến cuối nàng cung kính có thừa hơn nữa cũng chưa bao giờ dám quan sát kỹ Trương chân nhân dù sao trước mặt nàng là một lão quái vật cao cao tại thượng tại giang hồ, một lão nhân đã sống hơn 200 năm, nàng sao có thể bất kính?.
Chỉ có lúc này nàng mới cảm thấy không ổn, Trương Quân Bảo rõ ràng không giống như nói dối, ánh mắt của hắn sáng như sao trời căn bản không có cái gì lừa dối.
Kim Hộ Pháp thậm chí bỏ tay đang cầm tay Vô Song ra, ánh mắt nhìn thẳng về phía Trương Quân Bảo.
“Chân nhân... người... “.
Kim Hộ Pháp muốn mở miệng nhưng cũng không biết mở miệng thế nào, nàng hiện này vẫn chưa thể nào chắc chắn được Trương Quân Bảo rốt cuộc là người như thế nào.
Trước mặt nàng có phải Trương chân nhân hay không?.
Trương Quân Bảo đương nhiên không cách nào hiểu được Kim Hộ Pháp đang nói gì.
Ở nơi này ngoại trừ Vô Song ra thì cũng chỉ có mỗi hắn, từ hướng mặt Kim Hộ Pháp quay lại căn bản không thể là Vô Song, Trương Quân Bảo thậm chí trực tiếp xoay đầu lại nhìn về phía sau xem có ai hay không, khi xác định người được gọi là chân nhân kia chính là mình, Trương Quân Bảo lại càng thêm khó hiểu.
“Tiền bối, ta không phải là cái gì chân nhân cả, người gọi ta là Quân Bảo như lúc trước không được sao?”.
Kim Hộ Pháp triệt để sững người, nàng thậm chí gần như chắc chắn người trước mặt mình không phải là Trương chân nhân nhưng nếu Trương Quân Bảo không phải là Trương Tam Phong thì rốt cuộc Trương Quân Bảo là ai?.
Đương nhiên cũng có thể hỏi ngược lại, nếu Trương Tam Phong không phải là Trương Quân Bảo vậy Trương Tam Phong rốt cuộc là ai?.
Thời gian để suy nghĩ của Kim Hộ Pháp cũng không dài bởi thứ quái vật kia thì chẳng để nguyên cho nàng muốn làm gì thì làm, nó rốt cuộc cũng động.
Đây là một sinh vật rất khó để miêu tả bằng lời, một sinh vật bất tử.
Không ai biết lý do tại sao nó bất tử, ít nhất một chiêu của Đao Tôn không thể giải quyết được nó hơn nữa chỉ cần nhìn thấy khả năng tái tạo của sinh vật này

sau khi bị phanh thây đã đủ nói lên... cho dù nó không bất tử thì sức sống của nó cũng rất đáng sợ.
Đây là lần đầu tiên tất cả những người ở đây nhìn thấy sinh vật này lại càng không hiểu nó mạnh yếu ra sao tuy nhiên chỉ từ khí tức mà nói, thứ này khiến cho Kim Hộ Pháp run lên, nó cho Kim Hộ Pháp thứ áp lực không khác gì khi đối mặt với vị Đao Tôn thần bí kia.
Ở đây chỉ có duy nhất Vô Song, hắn cảm thấy không có cách nào bình tĩnh được, trong tai Vô Song xuất hiện những âm thanh mà chính hắn cũng không tin tưởng được, hắn có thể cảm thấy sinh vật kia đang khóc.
Nó đang gào thét, đang đau đớn, đang cầu xin.
“Giết.... giết... giết... giết... ta”.
Vô Song có thể chắc chắn đây không phải là âm thanh mà tai người có thể nghe được, đây là thứ âm thanh đến từ linh hồn.
Vô Song đủ thông minh để hiểu rất nhiều chuyện.
Từ lúc vết bớt của hắn có thể thôn phệ làn khói đen thần bí để rồi khi nhìn thấy sinh vật thần bí kia xuất hiện Vô Song thậm chí có một suy nghĩ điên loạn trong đầu, hắn.... hắn thật sự có thể giải thoát cho sinh vật này.
Không biết tại sao Vô Song cảm thấy cơ thể sinh vật kia đang bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa đen, thứ ngọn lửa đen ở ngay trên cánh tay Vô Song.
Chỉ cần... chỉ cần đưa tay ra, nuốt lấy ngọn lửa đen kia, Vô Song liền có thể giải thoát cho nó.
Cái cảm giác này càng ngày càng trở nên rõ ràng bất quá từ suy nghĩ đến việc hành động thật sự là quá khó khăn, cho dù thứ cảm xúc kia rất rõ ràng nhưng để Vô Song thật sự lại gần sinh vật kia còn chưa đủ.
Sinh vật kia không chỉ kinh khủng về mặt ngoại hình mà thực lực của nó cũng rất đáng sợ, thân hình của nó lao thẳng về phía Kim Hộ Pháp, móng vuốt của nó nhọn hoắt như muốn xé nát tất cả, thậm chí bộ móng vuốt trực tiếp tạo ra 5 vết vạch ra bên vách đá nơi Hắc Địa.
Ở Hắc Địa này không ai nói chuyện với ngươi về kỹ thuật cũng chẳng ai quan tâm ngươi có bao nhiêu nội lực, ở Hắc Địa chỉ có 3 thứ cần quan tâm.
Thứ đầu tiên là sức mạnh thân thể, cái thứ hai là tốc độ bản thân còn cuối cùng là khả năng chịu đựng, đây là yếu tố trở thành cường giả ở Hắc Địa.
Ở trong Hắc Địa tồn tại một thứ gọi là từ trường địa lực, thứ này khiến bất cứ một cao thủ thiên về tốc độ nào cũng phải tặc lưỡi bất quá khi đã luyện thể đến một mức độ nào đó thì từ trường địa lực không phải là thứ khiến đám cao thủ này quá mức quan tâm.
Từ trường địa lực vừa là một loại tai hại nhưng cũng là một loại lợi thế rất lớn, nếu không có từ trường địa lực thì Hắc Địa cũng không có cách nào được gọi là thiên đường của cường giả luyện thể.

Lại nói về cường giả luyện thể, chỉ cần đạt đến ngũ tuyệt trình độ thì đều có thể bỏ qua từ trường địa lực, chỉ cần trực tiếp gọi ra giá y liền có thể ngăn cản cơ thể khỏi ảnh hưởng từ trường địa lực bất quá đi kèm với đó thể lực cũng tiêu hao rất nhanh dù sao thể lực cũng là thứ để duy trì giá y của bản thân.
Kim Hộ Pháp ban đầu còn chưa gọi ra giá y của bản thân, bất quá hiện nay có lẽ nàng không gọi không được, thứ trước mặt quá mạnh.
Chỉ thấy sinh vật kia rung lên hai cánh, tốc độ của nó đáng sợ vô cùng, một cánh tay to lớn mà dài ngoẳng ấn thẳng vào mặt Kim Hộ Pháp, nó quăng cơ thể nàng 'rầm' xuống mặt đất cứng rắn, trực tiếp tạo ra từng vết nứt trên mặt đất.
Một tay ấn vào mặt Kim Hộ Pháp, một tay đưa lên lộ ra những móng vuốt sắc nhọn, những móng vuốt này hoàn toàn có khả năng xuyên thủng lớp giáp hoàng kim của Kim Hộ Pháp, trực tiếp có thể đe dọa tính mạng nàng.
Cường giả luyện thể chiến đấu cực kỳ trực tiếp, khi chiến đấu mạnh ra mạnh mà yếu ra yếu, thắng thua chỉ trong một chiêu, một chiêu liền có thể mất mạng, đám người bọn họ đã rèn luyện cơ thể mạnh mẽ đến mức mỗi bộ phận trên cơ thể đều là những cỗ máy giết người riêng biệt.
Kim Hộ Pháp tất nhiên cũng là một cường giả luyện thể nhưng sinh vật kia thì cũng thế, cánh tay của nó cứng như thép nguội, khi cánh tay kia ấn xuống lại cho Kim Hộ Pháp cảm giác khó thở vô cùng thậm chí không thể nhúc nhích.
Kim Hộ Pháp cắn chặt hàm răng, sau đó thân thể nàng run lên, giá y của nàng rốt cuộc cũng được gọi ra.
Có giá y trợ giúp, hai cánh tay rất nhanh đưa ra dồn toàn lực đập thẳng vào phần khuỷu tay của sinh vật kia sau đó trực tiếp bẻ nó làm đôi, thân hình Kim Hộ Pháp mạnh mẽ xoay ngược lại thoát khỏi thế bị đè, đôi cánh ưng hư ảo sau lưng run lên nhè nhẹ, hai tay chắp lại nện thẳng từ trên xuống dưới như một cây đại chùy vậy.
Một chùy này của nàng đánh nát nửa đầu của đầu quái vật phía dưới bất quá Kim Hộ Pháp không hề vui vẻ gì, nàng có thể cảm nhận được nó chắc chắn chưa chết, trên người nó tồn tại một loại khí tức mà nàng không cách nào hiểu nổi.
Thứ này... là ma khí.
Một tay bị bẻ gãy gập lại, nửa đầu bị đánh nát khiến sinh vật kia rõ ràng bị choáng một chút bất quá đôi cánh của nó vẫn rung lên, cả người lướt về phía trước cách xa Kim Hộ Pháp một đoạn, lao thẳng về hướng Vô Song cùng Trương Quân Bảo.
Kim Hộ Pháp thấy nó bỏ chạy về phía Vô Song cùng Trương Quân Bảo, nàng lập tức cảm thấy không ổn.
Vô Song trên tay có ma khí, thứ này là gì thì nàng không hiểu bất quá đã liên quan đến một chữ 'ma' thì Vô Song có chết 10 lần vẫn chưa hết tội, Kim Hộ Pháp sẽ không quan tâm bất quá Trương Quân Bảo thì khác.

Kim Hộ Pháp không cách nào xác định đây có phải là Trương chân nhân hay không nhưng nàng có thể chắc chắn hai người giống hệt nhau như một khung đúc ra, chỉ bằng diện mạo của hai nói Trương Quân Bảo không liên quan gì đến Trương Tam Phong là điều không ai tin tưởng.
Nội lực của Kim Hộ Pháp bành trướng, nàng là cường giả luyện thể nhưng không có nghĩa nàng không có nội lực, đôi cánh sau lưng nhẹ rung lên, tốc độ lập tức bạo tăng.
Đi sau mà đến trước, hoàng kim quyền của nàng tiếp tục đập thẳng vào khuôn mặt sinh vật kia, một quyền nện nó bắn xuống mặt đất bên dưới.
Thân hình nàng lao thẳng xuống dưới như hỏa tiển, đôi tay đưa ra tóm lấy đầu thứ kia, đầu gối đưa ra huých thẳng vào khuôn mặt của nó, lần này trực tiếp đánh nát phần mặt kinh dị kia để rồi trực tiếp ép sinh vật này ngã xuống đất.
Thân thể Kim Hộ Pháp đè lên người đối phương, nàng không có một tia thương tình, từng quyền từng quyền nện xuống mang theo những âm thanh ghê người, sau mỗi quyền của nàng máu huyết bắn ra, mùi tanh tưởi càng ngày càng nồng bám trên giáp hoàng kim, nàng vậy mà trực tiếp đánh nát đầu nó thành huyết nhục.
Kim Hộ Pháp rốt cuộc cũng đứng lên thở ra một hơi, nàng thực sự cảm thấy có gì đó không đúng, sinh vật này cho nàng một cảm giác rất mạnh nhưng... nó thể hiện ra bên ngoài rõ ràng không mạnh mẽ như nàng tưởng tượng, nó giống như một cái... xác biết đi vậy.
Nếu phải hỏi Kim Hộ Pháp về đối thủ vừa rồi thì nó cho nàng cảm giác, sức mạnh của sinh vật kia giống một ngọn núi khổng lồ nhưng những thứ nó thể hiện ra chỉ là một ngọn đồi nhỏ không hơn không kém.
Giải quyết xong sinh vật kia bản thân Kim Hộ Pháp liền muốn hỏi cho ra lẽ hai người Trương Quân Bảo cùng Vô Song bất quá nàng còn chưa kịp lên tiếng đã cảm thấy có gì đó không đúng.
Kim Hộ Pháp chỉ cảm thấy một lực xung kích mạnh kinh khủng khiếp từ sau lưng oanh kích đến, một trọng quyền này khi va chạm với hoàng kim giáp của nàng trực tiếp vang lên tiếng ‘răng rắc’.
Kim Hộ Pháp phun ra một ngụm máu, cả người của nàng bị đánh bay đi về phía Trương Quân Bảo, cơ thể nàng như một quả bóng bay bị xì hơi vậy.
Vô Song cùng Trương Quân Bảo cũng không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, Vô Song lập tức dậm chân lao thẳng về phía trước, hắn vốn muốn đỡ lấy Kim Hộ Pháp dù biết sẽ không dễ chịu gì.
Kim Hộ Pháp bản thân bị đánh bay đi, nếu Vô Song ra đỡ nàng thì cơ thể của Vô Song chỉ sợ cũng lập tức bị đẩy lùi theo, xung kích lực của một đòn kia vẫn còn chưa tan hết, bất cứ ai tiếp lấy Kim Hộ Pháp lúc này đều phải chịu một lực không hề nhẹ.

Vô Song nhanh nhưng ở đây có một người còn nhanh hơn Vô Song.
Vô Song có thể nhìn ra lực quyền kia chưa tán thì Trương Quân Bảo cũng có thể nhìn ra, không cần biết Trương Quân Bảo có phải là Trương Tam Phong hay không nhưng hắn tuyệt đối là một cái siêu cấp thiên tài.
Vô Song chưa từng thấy Trương Quân Bảo ra tay, chỉ đến lúc này Vô Song mới trợn tròn mắt lên, chỉ thấy Trương Quân Bảo dùng một tay tóm lấy tay Vô Song rồi nhẹ nhàng đẩy hắn lại phía sau, một chân chậm rãi bước ra.
Tốc độ không quá nhanh thậm chí rất chậm rãi, năm ngón tay đưa ra đỡ lấy Kim Hộ Pháp sau đó cổ tay Trương Quân Bảo nhẹ xoay tròn, hắn vậy mà xoay tròn luôn cả cơ thể Kim Hộ Pháp, tiếp theo một tay thu lại, kéo cả người Kim Hộ Pháp về phía mình, dùng cả hai tay đỡ lấy nàng rồi nhẹ nhàng lùi lại.
Tất cả động tác đều mềm mại vô cùng, thủ đoạn tá lực đả lực thực sự quá mức kinh khủng.
Trương Quân Bảo không ra tay thì thôi, khi hắn ra tay thì Vô Song mới biết, nội lực của Trương Quân Bảo chỉ xếp vào hàng nhị lưu cao thủ, nội lực của hắn rất mỏng, phi thường mỏng nhưng chính vì thế hắn mới lại càng đáng sợ.
Động tác tá lực đả lực kia chắc chắn không phải là Thái Cực Quyền, nó giống với... Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia hơn.
Tất nhiên nói là giống nhưng không hoàn toàn giống, nó cho Vô Song một cảm giác ôn hòa hơn Đấu Chuyển Tinh Di rất nhiều,không có mang nặng tính chất sát phạt như vậy trái lại có chút hơi hướng chậm rãi điềm đạm của Thái Cực Quyền.
Vô Song cũng không biết Trương Quân Bảo năm đó từng nhìn thấy Mộ Dung Phục sủ dụng Đấu Chuyển Tinh Di đánh bại các sư huynh của mình trong Nam Thiếu Lâm, Trương Quân Bảo chỉ mất nửa ngày để học xuống Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Phục sau đó bắt đầu cố gắng biến đổi môn võ công này.
Bản thân Trương Quân Bảo cảm thấy... Đấu Chuyển Tinh Di cực kỳ thần diệu nhưng lại có chút không hợp với mình vì vậy hắn mới thay đổi... không một ai có thể nhìn ra, cái mà Trương Quân Bảo sử dụng chính là những bước đi sơ khai nhất của Thái Cực Quyền.
Không rõ năm đó Trương Tam Phong làm sao mà ngộ ra Thái Cực Quyền nhưng phiên bản Thái Cực Quyền đầu tiên những ngày sơ khai nhất thì giống hệt thứ mà Trương Quân Bảo đang sử dụng.
Đương nhiên chỉ bằng Thái Cực Quyền trình độ này, đừng mơ tưởng thắng nổi sinh vật kia.
Sinh vật kia rốt cuộc vẫn là sống lại rồi, hơn nữa... khí tức của nó lại càng mạnh hơn lúc nãy.
Nếu ban đầu sinh vật kia chỉ có thể mang ra ngoài một ngọn đồi thì lúc này tuyệt đối là một ngọn núi cỡ vừa, một quyền vừa rồi không khác gì một quyền trực tiếp của cao thủ ngũ tuyệt bình thường.

Nếu lúc trước nó chỉ là đại tông sư hơi mạnh một chút thì hiện tại nó đã là ngũ tuyệt.
Mỗi lần thứ này gục xuống để rồi khi nó đứng lên, thực lực của nó không ngờ có thể dần dần mạnh lên, đây rốt cuộc là sinh vật gì?.
Bản thân nó đã bất tử lại thêm khả năng mạnh lên sau mỗi lần, rốt cuộc làm sao có thể giết chết nó?.
Sinh vật kia dùng đôi mắt đỏ lòm đầy khát máu nhìn Kim Hộ Pháp, lúc này thậm chí những âm thanh ‘răng rắc’ càng ngày càng lớn, lần đầu tiên bộ hoàng kim giáp của nàng vỡ ra từng mảng.
Kim Hộ Pháp bản thân không có một chút lực hấp dẫn nào, một bộ áo giáp biết đi thì có cái gì hấp dẫn? bất quá lúc này thì khác, cơ thể nàng nằm gọn trong lồng ngực của Trương Quân Bảo dẫn đến việc ngay cả trong bộ hoàng kim giáp nàng cũng có chút phong thái nữ nhân, chút yếu đuối của nữ nhân.
Kim Hộ Pháp nhìn vào khuôn mặt kia, không hiểu sao khuôn mặt nàng khẽ đỏ lên, nhịp tim đập có chút loạn, nàng lập tức cắn răng cố gắng đẩy Trương Quân Bảo ra, nàng không có thời gian suy nghĩ đến mấy việc này, nàng biết con quái vật kia không để nàng có không gian để suy nghĩ.
Con quái vật tiếp tục tấn công, tốc độ của nó vẫn không hề thay đổi nhưng lực quyền của nó lại tăng lên một mảng lớn, hai người quyền đấu quyền, thân hình của con quái vật kia lập tức bị đánh bay đi bất quá chính Kim Hộ Pháp cũng lảo đảo lùi lại, đây là nàng trong trạng thái có giá y bảo vệ, đủ để nói lên sinh vật kia mạnh mẽ đến mức nào.
Kim Hộ Pháp không rõ tại sao nàng đã đánh nát đầu thứ kia nó vẫn sống lại nhưng nàng hiện nay có một loại cảm giác mơ hồ... nếu nàng đập nát đầu nó một lần nữa thì nó vẫn sống lại.
Kim Hộ Pháp không biết mình có thể tiếp tục đánh ngã nó được bao nhiêu lần, không biết nàng có thể đập chết sinh vật này được bao nhiêu lần nữa bất quá nàng lại biết cứ như vậy người chết sẽ là nàng.
“Chạy, hai người các ngươi lập tức dựa theo ký hiệu đường của Thanh Đồng mà đi ngược trở lại sau đó mang vật này đến quân doanh của ta gửi pháo hiệu cầu cứu”.
Kim Hộ Pháp sẽ không chạy, nếu nàng chạy thì Vô Song cùng Trương Quân Bảo chết chắc, nàng phải ở lại đây đối đầu cùng thứ kinh dị kia.
Từ trong tay nàng một tấm hoàng kim lệnh bài bắn thẳng về phía Trương Quân Bảo, đương nhiên với khả năng của Trương Quân Bảo hắn có thể đón thứ này nhẹ tựa lông hồng... chỉ là có một cánh tay khác nhanh hơn Trương Quân Bảo một chút.
Sự xuất hiện của người này quá mức bất ngờ, Kim Hộ Pháp căn bản cũng không hề nhện ra chứ đừng nói là Vô Song hay Trương Quân Bảo.

Trương Quân Bảo cũng không hiểu việc gì xảy ra, hắn chỉ thấy một cánh tay đưa ra trước mặt mình sau đó cả người hắn liền mơ hồ ngã xuống, Trương Quân Bảo vậy mà bất tỉnh nhân sự.
Cảnh tượng hiện nay vô cùng kỳ dị... một Trương Quân Bảo khác đi ra từ bóng tối, bàn tay cầm lấy hoàng kim lệnh bài của Kim Hộ Pháp.
Người này đương nhiên không phải là Trương Quân Bảo nhưng không khác gì Trương Quân Bảo cả.
Trương Tam Phong đến rồi.
Với thực lực của Trương Tam Phong mà nói, ông ta đã đến đây từ lâu rồi.
Cho dù là sinh vật kinh khủng đi ra từ nơi tận cùng của Hắc Địa kia khi nhìn thấy Trương Tam Phong cũng cảm thấy một thứ vô hình áp lực, nó lập tức đứng bằng cả hai tay hai chân, đầu cúi thấp xuống mặt đất, thay vì tiến lên liền chuyển thành gầm gừ.
Trương Tam Phong bước tới như khiến thế gian này như ngừng lại, từng bước từng bước đi đến chỗ Kim Hộ Pháp trong sự thẫn thờ của nàng.
Nàng lúc này triệt để không hiểu cái gì xảy ra.
Trương Quân Bảo – Trương Tam Phong... rốt cuộc là thế nào?.
Trương Tam Phong đưa một tay ra, nhẹ vỗ lên vai của Kim Hộ Pháp, giọng nói của ông ta vang lên nhưng bất kể là thanh tâm hay tiết tấu cũng không khác gì Trương Quân Bảo cả, hai người này thực sự quá mức giống nhau.
“Tuyết Y, ngươi mang hắn ra khỏi Hắc Địa đi, việc này để lão phu giải quyết là được, hơn nữa việc trong Hắc Địa ngày hôm nay, đừng nói với ai”.
Kim Hộ Pháp nghe thấy Trương Tam Phong nói, nghe thấy hai chữ ‘Tuyết Y’ kia, nàng liền biết đây quả thực là Trường Sinh Chân Nhân bằng xương bằng thịt.
Nàng chậm rãi đi đến chỗ Trương Quân Bảo bất tỉnh, một tay đưa ra nắm lấy thân hình của hắn đưa lên vai, trong ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc không thôi.
Trước khi đi ánh mắt của nàng còn có một tia sát khí đảo qua Vô Song, nàng thậm chí muốn giết chết Vô Song để đảm bảo cái bí mật này chỉ là cuối cùng nàng vẫn thu tay lại, nàng biết Trương chân nhân ở đây, nàng chỉ việc làm tốt những điều chân nhân nói mà thôi.
....
Kim Hộ Pháp rời đi cùng Trương Quân Bảo, nơi này chỉ còn lại Trương Tam Phong, Vô Song cùng sinh vật thần bí kia.
Trương Tam Phong từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn thứ kia, phần lưng toàn bộ lộ ra cho nó nhìn thấy, hai tay chắp ở phía sau, ánh mắt chỉ nhìn về Vô Song hay nói đúng hơn là nhìn vết bớt của Vô Song.
Vô Song cũng nhìn Trương Tam Phong, hắn hiện nay thậm chí mười phần chắc chắn người xuất hiện ở đây là Trương Tam Phong, là thiên hạ đệ nhất cao thủ bất

quá khi nhìn người này, Vô Song lại cảm thấy có điều gì đó không đúng, bản thân Trương Tam Phong chắc chắn có điều gì đó lệch khỏi cái thế giới này.
Vô Song không biết vì sao nhưng đây là cảm giác của hắn, thứ cảm giác từ sâu thẳm trong linh hồn.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 74
Cô độc (3)

Trương Tam Phong xuất hiện là việc không ai có thể tưởng tượng được chỉ là Trương Tam Phong hiện nay cho Vô Song một cảm giác không hề đúng, bản thân Trường Sinh Chân Nhân luôn cho hắn một thứ cảm giác khác lạ thậm chí không giống với con người bình thường.
Vô Song không biết sau ngũ đế cảnh giới là cái gì thậm chí tại cái thế giới này nếu có người nói sau ngũ đế cảnh giới là tiên nhân thì Vô Song hắn cũng tin. Đương nhiên nếu trên đời có tiên nhân tồn tại thì người đó chắc chắn phải là Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong giống hệt Trương Quân Bảo từ đầu đến cuối, bất kể là khí thế, khuôn mặt, hình dáng, giọng nói, đến cả trang phục cũng giống hệt nhau, thứ duy nhất khác nhau giữa hai người chỉ là chút cái vị là lạ kia, cái vị là lạ mà Vô Song cảm nhận được.
Trương Tam Phong mắt nhìn Vô Song, trong mắt toát lên từng vầng hào quang của trí tuệ sau đó ông ta bước lùi lại một bước, một bước bước ra liền lập tức xuất hiện bên cạnh Vô Song.
Nếu nhìn từ bên ngoài mà nói, bản thân Vô Song cùng Trương Tam Phong hoàn toàn có thể coi là người cùng thế hệ nhưng ai biết được nam tử trẻ tuổi kia lại sống quá 200 năm?.
Trương Tam Phong lại gần Vô Song, cho dù trên người ông ta không có bất cứ một áp lực nào nhưng lại làm cho Vô Song không cách nào cử động nổi, đây tuyệt đối không phải là từ khí thế của Trương Tam Phong, cơ thể Trương Tam Phong như một tờ giấy trắng, sự tồn tại của Trương Tam Phong như hòa cùng thiên địa, tuyệt đối không cách nào cảm nhận được bất cứ khí thế nào của ông ta thậm chí... nếu Vô Song nhắm lại chỉ sợ sự tồn tại của Trương Tam Phong cũng bị xóa đi.
Đây rốt cuộc là người nào?... có lẽ dùng từ ‘người’ với Trương Tam Phong cũng chẳng còn đúng nữa, đây là lần đầu tiên Vô Song có cái suy nghĩ này.
Trương Tam Phong rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói mang theo vài phần vui vẻ.
“Cái này gọi là Uy, khí thế bản thân là do bản thân cố gắng tạo ra ảnh hưởng đến kẻ khác nhưng uy lại khác, uy không cần tạo ra, uy không nằm trong thân thể mà uy nằm trong ánh mắt đối phương nhìn mình, thiên trên trời, thiên cao không thể chạm tới chính vì vậy thiên có thiên uy, chính vì vậy con người triều bái thiên”.
“Khí thế có thể khóa chặt đối thủ làm đối thủ run sợ nhưng uy có thể làm đối thủ

kính nể, dọa sợ một người thì dễ nhưng để người khác kính nể liền khó vô cùng, đây là uy".
"Trên đời này mỗi người đều có uy của mình, uy mạnh yếu không nằm ở bản thân mà là ở cách nhìn người khác, ngươi cảm thấy ta cao cao tại thượng, ngươi liền sợ ta, vì sợ mới kính, vì kính mới có uy ".
Trương Tam Phong rốt cuộc thở ra một hơi, sau đó bất kể là Vô Song hay sinh vật thần bí kia đều có thể cử động trở lại, uy là một thứ vô hình vô sắc nhưng lại là một thứ cực kỳ đáng sợ.
Thứ này hiện nay Vô Song không nhận ra cũng chẳng cảm nhận được nhưng hắn rốt cuộc cũng đã biết một mặt của thiên hạ đệ nhất cao thủ.
Uy biến mất, sinh vật thần bí kia lao tới, nó vẫn mang theo sát khí kinh người kia chỉ là so với một Trương Tam Phong bình chân như vại lại khiến Vô Song có cảm giác con quái vật kia trở nên quá mức bình thường.
Trương Tam Phong thản nhiên đưa tay ra, trong bàn tay ông ta gần như không có chút lực lượng nào nhưng lại có thể dễ dàng ngăn cản con quái vật kia tấn công, cổ tay nhẹ xoay liền có thể hất văng nó xuống đất, trong mắt Trương Tam Phong thứ trước mặt không tính là quái vật, chỉ có thể tình là một đầu tiểu cẩu không hơn.
"Thứ này được gọi là sinh vật thâm uyên, muốn giết sinh vật này chỉ có thể dùng 3 cách, đầu tiên là cực dương, thứ hai là cực âm cuối cùng là cực đạo'.
"Lão phu cả đời đi theo một chữ đạo liền dùng cực đạo giết nó đi ".
"Đời người dài đằng đẵng, thế gian muôn vạn biến đổi, người khác nhau thì đạo khác nhau, cho dù cùng một người thì cũng không phải chỉ có một đạo, thế gian muôn vạn người thì có nghìn vạn loại đạo, đạo là thiên biến là vạn hóa, người có đạo, cỏ cây cũng có đạo, đạo ở trong tâm ".
"Đạo vốn vô lực nhưng nếu có thể làm đạo có lực liền gọi là đạo lực, đây là đạo lực của lão phu, lão phu được thế nhân gọi là Trường Sinh Chân Nhân bởi lão phu tu ra Trường Sinh Khí, đạo lực của lão phu là Trường Sinh".
Một chưởng của Trương Tam Phong vỗ xuống mang theo kinh người trường sinh khí tức, nếu coi sinh vật kia đại diện cho ma khí, đại diện cho tử khí thì Trương Tam Phong lại đang đại diện cho sinh khí, sinh cùng tử là hai mặt của đạo cũng giống như âm cùng dương, tận sinh chính là tử mà tận tử liền là sinh, sinh tử vốn đối nghịch.
Con quái vật kia thua đơn giản chỉ vì, tử khí của nó không cách nào sánh nổi với sinh khí của Trương Tam Phong mà thôi, căn bản không tồn tại mạnh yếu, thua là vì tài không bằng người chứ không phải đạo không bằng người.
Ma khí của sinh vật kia gặp phải trường sinh khí của Trương Tam Phong liền rất nhanh bị đánh bại, khi lớp ma khí toàn bộ bị hút ra ngoài, thân thể sinh vật kia cũng từ từ trở thành khô héo, từ từ biến trở về với cát bụi.

Sinh vật thần bí từ nơi thâm uyên chạy đến, nó có thể gây ra khó khăn cho Kim Hộ Pháp nhưng khi đối mặt với Trường Sinh Chân Nhân, nó liền không có giá trị tồn tại.
Nhìn toàn bộ cảnh tượng kia, Vô Song chỉ sững sờ đứng đó, hắn đương nhiên cảm thấy những đạo lý mà Trường Sinh Chân Nhân nói thực sự rất có lý chỉ là hắn một chữ cũng không hiểu, hắn cùng nam nhân kia vốn không cùng một đẳng cấp, ít nhất là hiện nay.
Sau đó Vô Song thấy Trương Tam Phong quay đầu lại với hắn.
"Ngươi có hiểu lão phu đang nói gì không?".
Vô Song đương nhiên ăn ngay nói thật, hắn lập tức lắc đầu.
"Vãn bối không hiểu, bất quá vãn bối cảm thấy người nói rất có lý".
Vô Song nói dứt lời, đáp lại hắn là tiếng cười của Trương Tam Phong.
"Nga, ta cũng cảm thấy những lời đó rất có lý, bất quá ta cũng không hiểu".
Vô Song triệt để không biết nói gì nữa với nam tử trước mặt, đạo lý mà chính mình cũng không hiểu còn muốn diễn thuyết cho người khác?.
Trương Tam Phong như hiểu suy nghĩ của Vô Song, ông thản nhiên lắc đầu, cũng không vì Vô Song giải thích.
"Hôm nay ta có chút việc nghĩ không thông, ngươi đi cùng ta một đoạn được không?".
Ngữ khí của Trương Tam Phong bắt đầu thay đổi, sau câu nói đùa vừa rồi dĩ nhiên không tiếp tục dùng cái giọng trưởng bối đối với Vô Song thậm chí bắt đầu trở thành ngang hàng phải lứa, điều này làm Vô Song một lần nữa kinh ngạc không thôi.
Tất nhiên Trương Tam Phong đã mở lời, Vô Song liền không thể từ chối, hắn cùng với vị Trường Sinh Chân Nhân này bắt đầu đi về phía trước, hai người bước đi rất chậm rất chậm.
Trương Tam Phong không có nói câu nào, vì ông ta không nói nên Vô Song cũng không có cách nào lên tiếng, trong bóng đêm vô tận trong xà lộ, không khí liền trở nên có chút yên tĩnh.
Sự yên tĩnh chỉ được phá hủy khi Trương Tam Phong dừng lại, ông ta tìm một tảng đá tương đối lớn ngồi xuống, sau đó chỉ chỉ Vô Song.
"Ngồi đi".
Vô Song như một cái máy ngồi xuống bên cạnh Trường Sinh Chân Nhân, đến tận bây giờ Vô Song vẫn cảm thấy mơ mơ màng màng, không hiểu cái gì xảy ra cho đến khi Trương Tam Phong tiếp tục mở miệng, một câu nói này khiến Vô Song lạnh toát mồ hôi.
"Thế giới cũ của ngươi thế nào?".
Một câu nói này với người khác có lẽ sẽ thấy mơ hồ không hiểu thậm chí còn mất công suy nghĩ dụng ý trong lời ông ta bất quá với một người xuyên không

như Vô Song mà nói thì rất rất khác, tất nhiên Vô Song sẽ không dễ dàng lên tiếng, đối với hắn hai từ 'xuyên không' này quá mức khó nói.
Ai cũng bảo nếu nói với người khác bản thân mình là kẻ 'xuyên không' mà đến thì sẽ không ai tin thậm chí còn coi bản thân mình là kẻ bị điên, tuyệt đối sẽ thành một trò cười, đến chính Vô Song cũng là nghĩ như vậy.
Chỉ đến hôm nay Vô Song mới cảm nhận được cái câu nói đó vốn là lừa mình dối người, ngay cả khi có người nguyện ý tin tưởng ngươi là kẻ xuyên không thì ngươi có dám nói ra hay không?, đây chính là tình cảnh của Vô Song hiện nay.
Hắn thực sự không mở miệng nổi.
Đối với câu hỏi của Trương Tam Phong, Vô Song chỉ khẽ cắn răng.
"Tiền bối... nói gì vãn bối không hiểu".
Trương Tam Phong hình như đối với Vô Song trả lời cũng không lấy làm ngạc nhiên, ông ta dùng hai ngón tay chỉ vào mắt mình rồi lại chỉ vào mắt Vô Song.
"Trên đời này bất cứ ai cũng có mệnh cách, loại người duy nhất không có mệnh cách là người chết... tuy nhiên vẫn còn một trường hợp ngoại lệ".
"Ngươi không có mệnh cách, ngươi cũng không phải là người chết vậy chỉ có một câu giải thích duy nhất, ngươi không phải là người thế giới này".
"Lão phu... giống như ngươi, lão phu cũng không phải là người thế giới này".
Câu nói của Trương Tam Phong như sấm chớp nổ vang trong đại não của Vô Song, hắn quả thực không thể tin tưởng được trên đời lại có người xuyên không giống mình?, thế giới này còn có việc như vậy?.
"Ngươi... ngươi cũng là người xuyên không?".
Vô Song hiện tại còn chẳng quan tâm tiền bối ngắn tiền bối dài, hắn hoàn toàn bị câu nói của Trương Tam Phong đánh bại.
Trương Tam Phong nhìn Vô Song, khuôn mặt hiện ra một tia khó hiểu.
"Xuyên không là gì?, ta không hiểu, chỉ là nếu ngươi thật sự là người thế giới khác, ta cũng có chút vui vẻ bởi ít nhất còn có người tương đối giống ta trong thế giới này".
Thứ mà Trương Tam Phong muốn nói cho Vô Song hiện nay thật ra... vốn chỉ là sự cô độc.
Trương Tam Phong ở trên đỉnh cao của thế giới này nhưng chính ông ta cũng là người cô đơn nhất.
Không thân không thích, không cha không mẹ cũng chẳng có gia tộc, chẳng có nơi để về, đây chính là quá khứ cùng tương lai của Trương Tam Phong.
Trương Quân Bảo là Trương Tam Phong, Trương Tam Phong cũng là Trương Quân Bảo chỉ là hai người không cùng một thế giới mà thôi.
Không ai biết... Trương Tam Phong từng thủ hộ Nga Mi Phái không biết bao nhiêu năm, đứng trên Nga Mi Sơn ngắm nhìn sự đời, nhìn thế sự.
Không ai biết Trương Tam Phong sáng tạo ra Trường Sinh Quyết, ngộ ra Trường

Sinh khí ở trên Nga Mi Sơn.
Không ai biết Trương Tam Phong đi đến tận ngày hôm nay không vì trường sinh cũng chẳng vì vô địch, ông ta chỉ muốn nhìn thấy lại nụ cười kia, một lần nữa nắm lấy bàn tay kia, đây chính là tâm nguyện cả đời của Trương Tam Phong.
Cuộc đời của Trương Tam Phong có thể coi là truyền kỳ, ngàn năm trước không ai sánh bằng, ngàn năm sau cũng không ai so nổi chỉ là đối với một nam nhân mà nói, chưa chắc Trương Tam Phong đã cảm thấy vui vẻ.
Người không phải là cá sao biết niềm vui của cá?, không phải Trương Tam Phong sai biết Trương Tam Phong nghĩ gì?.
Trương Tam Phong một đời đạt đến thành tựu vô địch trong giang hồ, võ công của ông ta rất cao, cao không thể tả nổi chỉ là... Trương Tam Phong không con không cái.
Trương Tam Phong không phải là nhân vật chính trong Kim Dung, ông ta không phải là Quách Tĩnh, Dương Quá, Trương Vô Kỵ, ông ta là một nhân vật phụ nhưng lại là một nhân vật phụ có thể đi đến cuối cùng.
Độ cao của Trương Tam Phong vượt qua cả Quách Tĩnh, Dương Quá, Vô Kỵ hay bất cứ nhân vật chính nào khác trong Kim Dung, ảnh hưởng của Trương Tam Phong bao trùm thiên hạ chỉ là cuộc đời Trương Tam Phong cũng chẳng yên ả.
Người được Trương Tam Phong coi như cha – Giác Viễn Đại Sư vì bảo vệ Trương Tam Phong mà chết.
Nữ nhân Trương Tam Phong yêu thương nhất cũng không yêu hắn, nàng chỉ chạy theo một bóng hình mà nàng không cách nào nắm bắt để rồi nàng cùng hắn mãi mãi chỉ có duyên mà chẳng có phận.
Nếu năm đó Quách Tương không lập ra Nga Mi Phái, nếu năm đó Quách Tương cùng Trương Quân Bảo có thể trở thành một đơi thần tiên quyến lữ như Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đã làm thì thế gian này liệu có Nga Mi?, liệu có Võ Đang?.
Đáng tiếc trên đời này không có chữ nếu.
Quách Tương vẫn trở thành tổ sư Nga Mi còn Trương Tam Phong... vẫn trở thành tổ sư Võ Đang.
....
Điều duy nhất đáng nói ở đây, là thế giới này, là ông trời vẫn cho Trương Tam Phong một cơ hội làm lại.
Cái ngày Trương Tam Phong sáng tạo ra Thái Cực Quyền cùng Thái Cực KIếm, không biết tại sao trời sinh dị tượng, sau đó... Trương Tam Phong liền xuyên không sang thế giới này.
Trương Tam Phong quả thực không ngờ mình xuất hiện ở một thế giới hoàn toàn mới... nhưng chính cái thế giới này lại có chút cũ.

Khi Trương Tam Phong xuyên không là 200 năm trước, thời kỳ Trương Tam Phong sinh sống là thời đại của Đại Minh Hoàng Đế - Minh Mục Tông – Chu Tái Hậu.
Trương Tam Phong không hiểu việc gì xảy ra bởi thời đại của ông ta cũng không có nhà Minh, thời đại của Trương Tam Phong vốn là những năm cuối nhà Tống chuyển giao sang nhà Nguyên.
Tiếp theo cũng như Vô Song, chỉ khác là thực lực của Trương Tam Phong khi đó đã đến trình độ vô địch thiên hạ bởi khi ông ta xuyên việt đến thế giới này, Trương Tam Phong vừa mới sáng tạo ra Võ Đang Phái.
Trương Tam Phong sau đó cố gắng đi tìm sử ký ghi lại chỉ là ông giật mình phát hiện, trong thế giới này... chưa từng tồn tại nhà Nguyên, chỉ tồn tại Đại Tống.
Đại Tống suy tàn sau đó khởi nghĩa nông dân nổ ra ở khắp nơi, sự kết thúc của Đại Tống không phải là do người Mông Cổ mà là do chính người Hán, nhà Tống suy tàn mở ra thời kỳ nhà Minh.
Trương Tam Phong cũng như Vô Song ngày đó, hoàn toàn không hiểu gì ở cái thế giới xa lạ này, đây không phải là thời đại của ông ta, lại càng không phải thế giới mà Trương Tam Phong được biết chính vì vậy Trương Tam Phong chỉ có thể từng bước từng bước tìm hiểu.
Hai trăm năm trước khi Trương Tam Phong xuyên không, Đạt Ma Tổ Sư đi đến Thiếu Lâm Tự, Đạt Ma Tổ Sư mang phật giáo từ Thiên Trúc truyền tới Trung Thổ đồng thời đó cũng là lúc khởi đầu cho sự thành lập của Thiếu Lâm Tự.
Ở thế giới của Trương Tam Phong ông đương nhiên nghe đến Đạt Ma Tổ Sư, dù sao Trương Tam Phong cũng đi ra từ Thiếu Lâm Tự chỉ là Thiếu Lâm Tự này trong mắt Thiếu Lâm Tự mà Trương Tam Phong mong đợi lại quá yếu.
Cũng có thể năm đó độ cao mà Trương Tam Phong đứng mà ông ta cảm thấy Thiếu Lâm ngày đó quá mức yếu đuối, căn bản không có phong phạm của Thiếu Lâm đệ nhất môn phái, thực sự giống một cái đại chùa miếu hơn.
Bằng vào thực lực của Trương Tam Phong năm đó, ông ta dễ dàng tiến vào tàng kinh các của Thiếu Lâm Tự, bản thân Trương Tam Phong có thể quét ngang tàng kinh các, chỉ cần ông muốn liền có thể học xong toàn bộ 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm đồng thời mang đi hết toàn bộ tuyệt học mà Đạt Ma Tổ Sư để lại, chỉ là Trương Tam Phong khinh thường làm vậy.
Trương Tam Phong kính con đường tiền nhân đã đi nhưng với một người đã bước ra con đường mới của chính mình, ông căn bản coi thường mượn đường của tiền nhân, Trương Tam Phong khi đó đã có phong phạm tổ sư, phong phạm của Trương chân nhân, có thể tự sáng tạo con đường riêng cho mình vì cớ gì phải đi theo con đường tiền nhân?.
Trương Tam Phong chỉ có hứng thú duy nhất với Lăng Già Kinh bởi bên trong cất giữ Cửu Dương Chân Kinh.

Trương Tam Phong đương nhiên không đam mê Cửu Dương Chân Kinh, cũng chẳng muốn học Cửu Dương Chân Kinh, thứ Trương Tam Phong muốn chỉ là sự tò mò.
Trương Tam Phong không rõ trong tàng kinh các có Lăng Già Kinh hay không... nhưng rốt cuộc ông cũng tìm ra.
Lăng Già Kinh vốn là một quyển kinh phật bình thường không thể bình thường hơn tuy nhiên ẩn bên trong Lăng Già Kinh là bí mật của Cửu Dương Chân Kinh, tuy nhiên Cửu Dương Chân Kinh không phải là tất cả.
Khi cầm trong tay Lăng Già Kinh, đôi mắt của Trương Tam Phong xuất hiện hai hàng lệ, ông nhìn thấy Cửu Dương Chân Kinh vẫn chưa bị mất... ông có thể nhìn thấy cả bút tích của Đạt Ma Tổ Sư để lại.
Điều này nói lên cái gì?, Cửu Dương Chân Kinh chưa mất, Cửu Dương Chân Kinh chưa ai đọc qua có nghĩa là Giác Viễn... chư có tìm thấy Lăng Già Kinh, chưa khám phá ra bí mật của Lăng Già Kinh.
Trương Tam Phong khi đó chậm rãi đặt lại Lăng Già kinh vào vị trí của nó, lẳng lặng rời khỏi Thiếu Lâm Tự, ngày hôm đó ông ở trên đỉnh Thiếu Thất Sơn nhắm mắt tĩnh tu ba ngày ba đêm, sau đó ông rời đi, từ đầu đến cuối không ai biết.
Nếu nói trên đời này ai ảnh hưởng nhất đến Trương Tam Phong thì người đó chỉ có thể là Giác Viễn đại sư, ông vừa là thầy vừa là cha của Trương Tam Phong vậy, bản thân Trương Tam Phong từ đó liền ở lại Thiếu Lâm Tự.
Trương Tam Phong không ra nhập Thiếu Lâm, Thiếu Lâm đối với ông không cùng một đường hơn nữa trong Thiếu Lâm có quá nhiều kỷ niệm mà ông muốn quên đi, Trương Tam Phong khi đó chỉ là một lão tiều phu đốn củi trên Thiếu Thất Sơn.
Một đường ở Thiếu Lâm 30 năm, Trương Tam Phong vẫn chưa gặp được sư phụ, chút... ước vọng cuối cùng của Trương Tam Phong liền trở nên mơ hồ hơn bao giờ hết.
Thế giới này không phải thế giới mà ông sống vì vậy Trương Tam Phong có một suy nghĩ, nếu thế giới này đã có Đạt Ma Tổ Sư vậy... liệu có thể có lại sư phụ không?.
Nếu Lăng Già Kinh chưa bị mở ra, nếu bí mật về Cửu Dương Chân Kinh chưa bị phát hiện liệu có phải... sư phụ chưa xuất hiện hay không?.
Đáng tiếc Trương Tam Phong vẫn là không tìm được, ông không đợi được sư phụ.
Khi Trương Tam Phong đến thế giới này, ông mang theo hình hài một nam tử tóc đen 18 – 19 tuổi.
Khi Trương Tam Phong rời khỏi Thiếu Thất Sơn, năm đó ông đã gần 50.
Nếu thế giới này không phải thế giới của ông, nếu thế giới này không có Võ Đang, Trương Tam Phong liền muốn tạo dựng nên Võ Đang Phái.

Ở tiền kiếp Trương Tam Phong thu 7 cái đệ tử được gọi là Võ Đang Thất Hiệp, đây là căn cơ của Võ Đang Phái đáng tiếc ở kiếp này ông không rõ 7 đứa trẻ kia... có tồn tại hay không.
Trương Tam Phong một đường đi, cũng chẳng biết đi đâu về đâu, ông còn chẳng có nhà để về.
Một thân thực lực thiên hạ vô địch thì sao?, rốt cuộc vẫn là lục bình không rễ.
Trương Tam Phong rốt cuộc... đi đến một ngọn núi cao... rất cao.
Ngọn núi này... Trương Tam Phong cảm thấy quen thuộc vô cùng, đây là một ngọn núi vô danh nhưng ông ta nhìn bất kể thế nào cũng cảm thấy giống hệt Võ Đang Sơn của chính mình kiếp trước.
Trên núi có rất ít hộ dân, Trương Tam Phong khi lên núi gặp được một đôi cha con tiều phu, người cha khoảng hơn 40 tuổi còn đứa con chỉ vèn vẹn 7 tuổi.
Đây là lần đầu tiên Trương Tam Phong gặp Trương Thiên, cũng là lúc Trương Tam Phong lần đầu tiên thu đệ tử.
Trương Tam Phong lại cảm thấy cái thế giới này võ học không hề phát triển, cái gọi là giang hồ ở nơi đây thua xa giang hồ của chính ông chỉ là Trương Tam Phong cũng cảm nhận được mình càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức chính ông cũng không biết giới hạn của mình ở đâu, võ học của thể giới này có uy lực vượt xa võ học của thế giới trước.
Cùng là Thái Cực Quyền nhưng Thái Cực Quyền ở nơi đây mạnh hơn xa Thái Cực Quyền của ông ở tiền kiếp, vì vậy Trương Tam Phong bắt đầu dựa vào kiến thức của bản thân ở tiền kiếp cùng với những thứ mình thấy ở thế giới này sáng tạo ra một bộ tổng cương tu luyện võ học.
Trương Tam Phong mất 10 năm hoàn thành quyển tổng cương võ học của chính mình, đây cũng là lúc Trương Tam Phong gặp Trương Địa, cũng là lúc ông thu đứa đệ tử thứ 2 của mình.
Sau khi có tổng cương võ học, Trương Tam Phong dùng vàng bạc tích góp mang thứ này lưu truyền khắp thiên hạ có điều từ đầu đến cuối, Trương Tam Phong không đề danh bản thân mà chỉ nói đây là bút ký của Đạt Ma Tổ Sư.
Tổng cương võ học... thần kỳ được tìm thấy.... ở Thiếu Lâm Tự, cũng thần kỳ lan ra toàn bộ thiên hạ.
Trương Tam Phong lấy ngũ tuyệt làm mốc bởi Trương Tam Phong năm đó hâm mộ nhất là ngũ tuyệt sau đó dừng thực lực của ngũ tuyệt kiếp trước so sánh, phân chia, nhận định về cảnh giới võ học... rồi chính ông cũng viết ra cảnh giới ngũ đế bởi ông biết cực hạn của thế giới trước không cách nào có thể so sánh nổi với cực hạn của thế giới này.
Thiếu Lâm Tự nhờ Trương Tam Phong mà trở thành thiên hạ đệ nhất môn phái, không còn giống một cái đại chùa chiền mà bắt đầu có khí khái của Tung Sơn Thiếu Lâm Tự trong ký ức của Trương Tam Phong.

Lại qua tiếp 10 năm, khi Trương Tam Phong đi du lịch giang hồ, ông nhận Trương Nhân làm đệ tử thứ 3 đồng thời sáng lập ra Võ Đang Phái nằm trên Võ Đang Sơn.
Trương Tam Phong thành lập Võ Đang Phái năm 70 tuổi.
Khi Trương Tam Phong đến thế giới này còn là mái tóc đen ngắn cũn nhưng hiện tại đã là một đời tông sư, cả đời cô độc cống hiến cho võ học, việc ông làm không ai hiểu mà cũng chẳng ai biết, đây là phong thái của Trương chân nhân.
Ở kiếp trước ông không thể so sánh cùng Đạt Ma Tổ Sư, ít nhất trong tiềm thức Trương Tam Phong là vậy tuy nhiên ở kiếp này, Đạt Ma Tổ Sư sao có thể so sánh cùng Trường Sinh Chân Nhân?.
Trương Tam Phong xây dựng Võ Đang Phái chỉ là Võ Đang Phái năm đó như bao môn phái bình thường khác, cũng chẳng có hành động gì kinh người, Trương Tam Phong chỉ tận tâm nghiên cứu võ học, ông coi Võ Đang Phái làm nơi... yên nghỉ.
Đây có lẽ là kết thúc của một đời tông sư... chỉ là đến một ngày Trương Tam Phong kinh hoàng phát hiện ra một sự kiện, thế giới này có chút kỳ lạ.
Trương Tam Phong đã sớm coi thường sinh tử, coi thường công danh lợi lộc nhưng có nhiều thứ ông không buông bỏ được.
Thảo nguyên không biết tại sao xuất hai quốc gia hùng mạnh, Mông Cổ cùng Mãn Châu.
Thời kỳ của Trương Tam Phong nào biết đến hai từ Mãn Châu vì vậy ông cũng không để ý lắm, thứ làm Trương Tam Phong giật mình là hai từ ‘Mông Cổ’.
Mông Cổ vốn là những dân tộc du mục nhỏ lẻ ở thảo nguyên tây bắc kết hợp lại, Đại Hãn năm đó gọi là Dã Tốc Cai.
Nếu người khác nghe thấy cái tên này liền cảm thấy rất bình thường nhưng Trương Tam Phong thì không.
Năm đó Trương Tam Phong sống trong thời kỳ hậu Tống tiền Nguyên.
Năm đó Trương Tam Phong đi ra giang hồ thì Tương Dương Thành đã bị phá, vợ chồng Quách Tĩnh – Hoàng Dung trong đêm thành phá cũng liền tuẫn tiết.
Năm đó Trương Tam Phong cũng biết sự xuất hiện của một đại nhân vật, một đầu hùng ưng bay lượn trên cửu thiên – Mông Cổ Đại Hãn – Thiết Mộc Chân.
Trương Tam Phong dù gì cũng sống cùng thời đại với Thiết Mộc Chân, ông cũng phải hiểu về đế quốc Mông Cổ.
Mông Cổ vốn không có đại hãn, Mông Cổ được thành lập là nhờ Đại Khả Hãn – Thiết Mộc Chân thống nhất toàn bộ các bộ tộc lớn trên đại thảo nguyên.
Thiết Mộc Chân chưa xuất hiện, sao lại có cái tên Mông Cổ?, hơn nữa... Trương Tam Phong vừa vặn biết một việc, phụ thân của Thiết Mộc Chân gọi là Dã Tốc Cai.
Trong đầu Trương Tam Phong khi đó nổ vang, ông có thể cảm nhận được... thế

giới này có lẽ có rất nhiều thứ ông còn chưa biết.
Nếu.... Dã Tốc Cai xuất hiện vậy Thiết Mộc Chân có xuất hiện không?, nếu Thiết Mộc Chân xuất hiện liệu... Quách Đại Hiệp có xuất hiện không?, trên hết... liệu Quách Tương có xuất hiện hay không?.
Trương Tam Phong ngay lập tức muốn đi đến một nơi... ông tiến về Thiếu Lâm Tự.
Thiếu Lâm Tự năm đó đã xuất hiện không ít cao thủ nhưng để làm đối thủ của Trương Tam Phong thì còn thua xa lắm, ông vẫn có thể tới lui tự nhiên để rồi Trương Tam Phong phát hiện, trong Thiếu Lâm Tự có một chú tiểu... một chú tiểu có chút ngô nghê... một chú tiểu thích đọc kinh phật... chú tiểu gọi là Giác Viễn.
Kể từ giây phút đó, thế giới quan cùng nhân sinh quan của Trương Tam Phong thay đổi, ông ta có thể nhìn thấy sư phụ... ông ta đến thế giới này sớm hơn gần 100 năm.
Trương Tam Phong sau đó dùng bàn tay nhăn nheo chạm vài mái tóc bạc trắng của mình, ông chỉ có thể cười đắng chát... ông dùng bộ dạng gì đến nhìn sư phụ đây?, dùng bộ dạng gì đến nhìn Tương nhi đây?.
Trương Tam Phong cũng không có trở về Võ Đang, ông đi đến Nga Mi Sơn.
Nga Mi Sơn lúc này không có tên là Nga Mi, nơi này gọi là Tố Vân Sơn chỉ là từ địa thế của Võ Đang Phái mà suy ra, nơi này tương lai rất có thể là Nga Mi Sơn.
Trương Tam Phong ngồi trên đỉnh Nga Mi Sơn suy nghĩ, ông từng nghe nói thế gian có một loại thần công gọi là Khô Mộc Phùng Xuân Công.... một loại chú nhan thuật của Tiêu Dao Phái.
Trong thời đại của Trương Tam Phong cái gọi là Tiêu Dao Phái chỉ có trong truyền thuyết, nếu không phải năm đó Trương Tam Phong từng có cơ may gặp được Nam Đế - Đoàn Trí Hưng.
Năm đó Trương Tam Phong chỉ là một tiểu tử hơi hơi lộ ra tài năng còn Nam Đế đã là một trong những cường giả vô địch thiên hạ, cho dù Thần Điêu Hiệp – Dương Quá cũng chưa chắc đã sánh nổi với Nam Đế.
Năm đó Nam Đế có kể cho Trương Tam Phong nghe về Đại Lý Hoàng Đế - Đoàn Chính Nghiêm thì ông cũng chưa chắc đã biết được truyền thuyết về Tiêu Dao Phái.
Đoàn Chính Nghiêm... còn được biết đến với cái tên khác là Đoàn Dự.
....
Trương Tam Phong ngồi trên Nga Mi Sơn, Trương Tam Phong chỉ muốn... gặp lại Quách Tương chỉ là ông khuôn muốn gặp Quách Tương trong tình trạng một lão nhân gần đất xa trời, Trương Tam Phong cũng biết ông liệu có thể sống được thêm bao nhiêu năm nữa?.
Mười năm?, hai mươi năm? hay nhiều hơn?, ông không biết.

Trương Tam Phong muốn sống, sống không phải để trở thành vô địch bởi thế gian này ông đã sớm vô địch.
Trương Tam Phong muốn sống... chỉ vì muốn bảo vệ sư phụ như năm đó sư phụ bảo vệ bản thân.
Trương Tam Phong muốn sống... chỉ vì muốn nhìn thấy nụ cười kia.
Năm đó ông mượn đạo lý âm dương sáng tạo ra Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm.
Năm đó ông mượn 3 phần Cửu Dương Chân Kinh sáng tạo ra Võ Đang Cửu Dương Công.
Năm đó khi đến thế giới này, khi viết xong võ học tổng quyết, Trương Tam Phong ở Võ Đang Sơn sáng tạo ra Thái Cực Quyền Cực Ý cùng Thái Cực Kiếm Cực Ý.
Lúc này... ông ở trên Nga Mi Sơn, mượn hàm nghĩa của sinh tử, mượn khát vọng cầu sinh cùng cảm ngộ võ học cả đời, sáng tạo ra Trường Sinh Quyết.
Trường Sinh Quyết vừa ra tạo thành thiên địa dị tương khiếp thiên hạ.
Trường Sinh Quyết vừa ra tóc trắng rụng hết lộ ra màu tóc đen đầy sức sống.
Trường Sinh Quyết vừa ra làm một lão nhân gần 100 tuổi trở thành một nam tử 16- 17 tuổi.
Cũng vì dị tượng của Trường Sinh Quyết, cũng vì Trường Sinh Khí lần đầu tiên hiện thân trong thế gian dẫn tới vô số cao thủ thời kỳ đó đến Nga Mi Sơn, vô số người nhìn thấy Trương Tam Phong khoanh chân ngồi đó ngắm nhìn thiên hạ.
Ở Nga Mi Sơn cũng là lần đầu tiên Trương Tam Phong hiển lộ thực lực của bản thân.
Trương Tam Phong lấy lực một người, đánh bại toàn bộ cao thủ trong thiên hạ, không một ai có tư cách đuổi theo bước chân của vị thần nhân này.
Sau đó rất nhiều người kinh hãi phát hiện, người sáng lập ra Võ Đang Phái chính là thiếu niên tóc đen kia, hắn gọi là Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong sống trăm năm tại thế giới này, ông chưa bao giờ muốn đề danh nhưng làm người sao có thể không đề danh?, người như Trương Tam Phong làm gì cũng phải để lại một chút dấu tích.
Rất nhiều người kinh hãi nhận ra, thanh niên tóc đen kia... đã sống gần trăm năm.
Đây cũng là lúc danh hiệu Trường Sinh Chân Nhân được phong tặng cho Trương Tam Phong, cũng là lúc Võ Đang vươn lên thành siêu cấp quái vật.
Nếu Thiếu Lâm có ‘danh tiếng’ thì Võ Đang lại có thực lực.
Tất nhiên trước sức ép của Võ Đang, nơi luôn tự cho mình là thánh địa võ học như Thiếu Lâm liền không mấy vui vẻ bất quá Trương Tam Phong còn đó Thiếu Lâm có thể làm gì được Võ Đang? đồng thời vô hình chung dưới sức ép của Võ Đang, thế hệ sau của Thiếu Lâm lại mạnh hơn thế hệ trước, Thiếu Lâm cũng

càng ngày càng có phong phạm Võ Lâm Chí Tôn.
Đây là một trăm năm đầu tiên, Trương Tam Phong đặt chân đến thế giới này.
Trăm năm cô độc, trăm năm vô địch, trăm năm truyền kỳ.
Võ công của ông cao lắm, cao không bút nào tả xiết.
Thành tựu của ông cao lắm, ngàn năm trước không ai bằng, ngàng năm sau cũng không ai bằng.
....
P/S 1:
Cửu Dương Chân Kinh được ghi lại bên trong mép cuốn Lăng Già Kinh, được Giác Viễn thiền sư - một người gác Tàng kinh các trong Thiếu Lâm tự - phát hiện. Lăng Già Kinh là một quyển kinh Phật được viết bằng chữ Phạn của Đạt Ma sư tổ nên Giác Viễn cho rằng Cửu Dương Chân Kinh là của Đạt Ma sư tổ để lại.
Trong những bản sửa đổi mới nhất của Kim Dung về Ỷ Thiên Đồ Long ký thì tác giả có nêu nguồn gốc của Cửu Dương Chân Kinh: "Vô Kỵ đem bốn quyển kinh thư từ đầu đến cuối đọc lại một lần, đọc xong quyển cuối cùng chàng thấy tác giả chân kinh tự thuật lại quá trình viết chân kinh. Y không nói tính danh, xuất thân, chỉ nói chính y không biết theo nho theo đạo hay theo tăng. Một hôm ở Tung Sơn đấu rượu thắng tổ sư phái Toàn Chân Vương Trùng Dương, được mượn đọc Cửu Âm Chân Kinh, mặc dù bội phục võ công tinh diệu trong kinh thư nhưng một mặt tôn sùng Lão Tử học, lại xem kinh thư chỉ thiên về lấy nhu thắng cương, lấy âm thắng dương, không bằng âm dương hòa hợp, vì thế ở bên lề bốn cuốn kinh Lăng Già lấy chữ Hán viết nên bộ Cửu Dương Chân Kinh do chính mình sáng chế, cảm thấy so với Cửu Âm Chân Kinh thuần âm thì có âm dương điều hòa, cương nhu trung hòa, hỗ trợ nhau. Trương Vô Kỵ bội phục sát đất đạo lí võ học không thiên lệch, nghĩ thầm bộ kinh này phải gọi là Âm Dương Hỗ Tế Kinh, nếu chỉ gọi là Cửu Dương Chân Kinh thì vẫn không khỏi thiên lệch."
P/S 2: Viết chương này mệt quá:(
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 75
Bản chất thế giới (1)

Lời kể chuyện của Trương chân nhân không lớn, lời nói của ông rất chậm rất chậm nhưng khi vào tai Vô Song lại cảm thấy từng từ từng chữ như tiếng sấm giữa trời quang.

Vô Song không cách nào có thể tưởng tượng được... trên đời này lại có một người xuyên không giống mình, hắn không thể nào tin tưởng được Trương chân nhân còn có một đoạn cố sự như vậy, đấy mới chỉ là 100 năm đầu tiên của ông ở kiếp này, vậy khoảng thời gian sau nữa thì sao?, đây là thứ Vô Song thật sự tò mò.

100 năm đầu theo lời kể của Trương chân nhân, cao thủ trong thiên hạ rõ ràng không nhiều nhưng 100 năm tiếp theo thì lại khác bởi đây là thời kỳ trung nguyên ra nhiều nhân vật nhất thậm chí có thể coi là thời hoàng kim của võ đạo, Vô Song hoàn toàn tin tưởng mà nói rằng thời đại đó đâu đâu cũng là thiên tài, nguyên một cái thế hệ trước của tiểu thuyết Kim Dung đều xuất hiện, trong thời đại đó cũng là lúc đánh dấu cho sự thống trị của cường giả ngũ đế trong thiên hạ.

Vô Song không sống trong thời đại đó nhưng chỉ cần nghe đến những cái tên như Tiêu Dao Tử, Độc Cô Cầu Bại, Giác Viễn Đại Sư, Hoàng Thường, Quỳ Hoa Lão tổ... đều cảm thấy huyết mạch sôi trào, đều có thể cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề.

Trương Tam Phong đúng là vô địch thiên hạ nhưng Vô Song biết bất cứ ai cũng có giới hạn của mình, khi đạt đến một độ cao nào đó thì quá khó để tiếp tục tiến lên, đây gọi là cực hạn.

Vô Song không tin ngũ đế cường giả chịu để người khác ngồi lên đầu, Vô Song không tin trong những năm tháng sáng chói nhất của võ học này không có ai đến khiêu chiến với Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong, điển hình trong đó không phải còn có Độc Cô Cầu Bại sao?

Đáng tiếc Trương Tam Phong không có kể cho Vô Song nghe những điều tiếp theo, lúc này thân hình Trương Tam Phong trở nên trầm ngâm hơn một chút, trong ánh mắt mơ hồ xuất hiện một tia cô đơn, cái ánh mắt mang theo tang thương của thời gian, tang thương của đời người.

Đối với Vô Song, Trương Tam Phong đột nhiên hỏi một câu.

“Ta không biết thế giới của ngươi như thế nào, ta cũng không biết ngươi đã trải qua cái gì... ta chỉ muốn hỏi, nếu một ngày ngươi phát hiện ra ngươi không phải là ngươi... thì ngươi làm thế nào?”.

Câu hỏi của Trương Tam Phong làm Vô Song run lên... hắn vậy mà hiểu hàm ý

của Trương Tam Phong.
Thế giới này có tất cả các nhân vật trong Kim Dung, nhân vật không có trong Kim Dung thì thế giới này cũng vẫn có vì vậy thế giới sinh ra một cái Trương Quân Bảo.
Trương Quân Bảo là Trương Tam Phong nhưng Trương Tam Phong lại chưa chắc đã là Trương Quân Bảo.
Trương Tam Phong không thuộc về thế giới này vậy... khi Trương Quân Bảo xuất hiện thì cái gì sẽ xảy ra?.
Giác Viễn đúng là sư phụ của Trương Quân Bảo, là cha của Trương Quân Bảo... nhưng ông ta không phải là sư phụ của Trương Tam Phong.
Tất cả những cảm xúc của Trương Tam Phong về Giác Viễn là những thứ trong ký ức của ông ta, là những thứ trong ký ức trước của ông ta nhưng... đây là đối với Giác Viễn của thế giới kia chứ không phải là Giác Viễn của thế giới này, Giác Viễn đại sư của thế giới này... từ đầu đến cuối đâu có biết Trương Tam Phong?.
Bi ai nào bằng... nhận ra nhau nhưng không dám nói.
Bi thương nào bằng.... đến cả sự tồn tại của bản thân cũng là một dấu?.
Cả đời Trương Tam Phong... ngoại trừ Giác Viễn ra còn có cả Quách Tương.
Quác Tương còn chưa sinh ra trên nhân thế chỉ là... liệu Quách Tương... thế giới này có phải là Quách Tương mà Trương Tam Phong yêu sâu đậm?.
Tình cảm là một thứ rất đặc biệt, tình cảm không phải đến từ bề ngoài giống hệt nhau.
Quách Tương mà Trương Tam Phong yêu là Quách Tương trải qua vô số u buồn. Là Quách Tương chứng kiến cảnh nước mất nhà tan, là con của đại anh hùng Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, là người... không có nhà để về.
Vô Song không rõ có phải vì cùng sự đồng điệu này không mà Trương Tam Phong mới có tình cảm sâu đậm như vậy với Quách Tương, cả hai người đều không có nhà để về, cả hai người cũng đều đuổi theo tình yêu của mình một cách vô thức, một cách mù quáng thậm chí là... dại khờ.
Quách Tương cả đời chạy theo Thần Điêu Hiệp – Dương Quá, để rồi đến cuối cùng cắt tóc làm ni, mở ra Nga Mi Phái.
Trương Tam Phong một đời vô địch nhưng vẫn chỉ nuôi một mối tình với Quách Tương để rồi cuối cùng cũng chỉ có thể ở Võ Đang Sơn nhìn nàng, chỉ thế mà thôi.
....
Quách Tương ở thế giới này thì sao?, cái gì thì Vô Song không biết nhưng riêng việc để Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung tuẫn tiết cùng thành Tương Dương thì hắn không tin.
Nếu là trong nguyên tác, trước cảnh mất nước Quách Tĩnh liền hy sinh đến hơi

thở cuối cùng để bảo vệ vách ngăn phương bắc sau đó Hoàng Dung tuẫn tiết theo chồng, đây là bi ai bực nào, là hùng tráng bực nào?.
Thế giới này lại khác, Đại Thanh sao có thể như Đại Tống?, một cái Đại Tống thối nát so sao được với Đại Thanh binh hùng tướng mạnh?.
Cho dù thành Tương Dương thật sự có bị phá, Đại Thanh vẫn có sức lấy lại thậm chí khuynh lực cả quốc gia thì hoàn toàn có thể đẩy lùi người Mông Cổ, Mông Cổ cùng Đại Thanh hai bên vốn chẳng hơn kém nhau bao nhiêu.
Một cái Đại Thanh như vậy, Vô Song không tin Quách Tĩnh sẽ ở lại chết cùng thành Tương Dương đồng thời chỉ cần Quách Tĩnh không chiến đến chết thì ai ngăn cản được hắn rời đi?.
Ngũ đế không ra ai cản nổi Quách Tĩnh rời đi?, cho dù ngũ đế có ra thì Đại Thanh không phải không có người gánh lấy.
Người mình yêu say đắm... lại không phải là chính nàng.
Người mình chờ đợi bao nhiêu năm... chưa chắc đã là cái hình bóng trong ký ức kia.
Đối với Trương Tam Phong... đây cũng là một loại bi ai, đây cũng là một loại mệt mỏi.
Trương Tam Phong ngỡ như có tất cả nhưng ông lại chẳng có gì, đây là cô độc bậc nào?.
....
Cuối cùng... là sự tồn tại của chính Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong tồn tại là đúng hay sai khi thế giới này xuất hiện Trương Quân Bảo?.
Trương Quân Bảo là một bản sao hoàn toàn của Trương Tam Phong lúc trẻ... tất cả những cái gì Trương Tam Phong không làm được chưa chắc Trương Quân Bảo đã không làm được.
Trương Quân Bảo... là người nắm giữ quá khứ cùng hiện tại.
Trương Tam Phong lại là người nắm giữ tương lai.
Sự tồn tại của hai người cùng lúc vốn đã là không hợp lý, vốn đã là sai lầm của tạo hóa.
Tất nhiên người sai ở đây là Trương Tam Phong, sự xuất hiện của Trương Tam Phong ngay từ đầu đã là sai lầm.
Không cần biết Trương Tam Phong mạnh như thế nào nhưng vì có sự xuất hiện của Trương Quân Bảo, Trương Tam Phong liền trở thành sai lầm.
Không người thân, không nơi trở về cũng chẳng có mục đích, tất cả chỉ như thế.
Thực lực cao... để làm gì?.
Bi ai nào bằng, cả sự tồn tại của bản thân cũng trở nên hư vô mờ mịt.
....
Đối với câu hỏi của Trương Tam Phong, Vô Song đột nhiên hiểu được cho vị

cường nhân này, cái cảm giác cao cao tại thương kia không cánh mà bay.
Vô Song chưa bao giờ ngờ, Trương Tam Phong còn có một mặt này, một mặt gần gũi đến thế, đây mới là một mặt thật của thiên hạ đệ nhất nhân.
Vô Song cũng không lựa chọn im lặng, hắn nhìn Trương Tam Phong, không phải như đang nhìn một vị tiền bối mà giống như đang nhìn một người bạn vậy.
“Có... một nhà văn... nhà văn ở thế giới của có lẽ được gọi là kẻ viết sách đi, đúng rồi có một người viết sách, ông ta viết ra được một tác phẩm để đời nhưng chưa kịp công bố với mọi người thì đã bị kẻ gian đánh cắp, cuối cùng không ai biết người nào mới là tác giả chân chính, là người viết sách... hay kẻ trộm kia”.
“Người viết sách sau đó cũng không đi chứng minh, ông ta chỉ lặng lẽ viết tiếp tác phẩm của mình, chỉ cần ông ta có thể viết tiếp, có thể một mực viết đến cuối cùng thì ông ta sẽ không sợ sự hoài nghi, ông ta rốt cuộc sẽ nhận được sự thừa nhận cho chính mình”.
“Trương chân nhân... bản thân ta... ở thế giới cũ cũng kính phục nhất là ngươi, việc ngươi nói ta hiểu, ta chỉ muốn nói tại sao ngươi phải quan tâm đến Quân Bảo đại ca?, nếu trên đời này có hai Trương Quân Bảo thì sao ngươi không tự biến Trương Quân Bảo thành Trương Tam Phong?”.
“Trương Tam Phong là Trương Tam Phong, Trương Quân Bảo là Trương Quân Bảo... không phải sao?”.
“Trương Tam Phong nếu có thể đi đến cuối cùng liền sẽ là Trương Tam Phong, một khi Trương Tam Phong đã được thừa nhận thì người phải đi tìm sự thừa nhận phải là Quân Bảo đại ca mới đúng, rốt cuộc có lẽ hai người các ngươi khởi đầu giống nhau nhưng đích đến sẽ khác nhau “.
“Ta không... ở trong trường hợp của ngươi, ta cũng không thể đưa ra lời khuyên chính xác nhất chỉ là... suy nghĩ của ta chính là như vậy”.
Vô Song không phải là bác sỹ tâm lý cũng chẳng ở trong trường hợp của Trương Tam Phong, hắn chỉ có thể nói những điều tốt nhất mà thôi, về phần công dụng thế nào, Vô Song không biết.
Điều làm Vô Song ngạc nhiên là... Trương Tam Phong khẽ nhìn sang hắn, trong mắt mang theo một tia sáng kỳ dị.
“Vẫn câu hỏi cũ... ta vẫn muốn hỏi nếu ngươi nhận ra ngươi không phải là ngươi thì ngươi sẽ làm gì?”.
“Để ta nói với ngươi một cái bí mật... những người được sinh ra không có mệnh cách như chúng ta vốn là những người không phải của thế giới này “.
“Ta từng được một người chỉ điểm, người đó nói nếu ta thấy một ta khác của thế giới này thì chắc chắn cả hai sẽ cùng bị tiêu diệt, không bao giờ cùng một thế giới, cùng một thời điểm có hai người giống nhau tồn tại, nếu cùng tồn tại thì sẽ trở thành sai lầm của tạo hóa, sẽ bị luân hồi gạt bỏ”.
“Chính vì ta không có mệnh cách, vì vậy ta cùng một ta khác có thể gặp nhau, có

thể song song tồn tại “.
“Người như chúng ta nằm ngoài quy luật của thế giới, dẫn đến việc chúng ta chắc chắn không có phụ mẫu, nếu có phụ mẫu liền phải có mệnh cách, ngươi hiểu không?”.
“Lão phu lúc này vẫn muốn hỏi lại ngươi, nếu ngươi phát hiện ra ngươi không phải là ngươi, ngươi tính thế nào?”.
Vô Song triệt để sững người, hắn toàn thân run lên... hắn thật sự không hiểu việc gì xảy ra chỉ là sâu trong tâm hồn Vô Song cảm thấy lời nói của Trương Tam Phong là đúng, người xuyên không... vốn không phải là người của thế giới này, đã không phải là người của thế giới này liền không có mệnh căn, nếu không có mệnh căn... vậy làm sao có thể có cha mẹ.
....
Như nhìn ra suy nghĩ của Vô Song, Trương Tam Phong liền đứng lên phủi phủi vạt áo của chính mình, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Ngươi chẳng nhẽ không có cảm giác... nếu ngươi ra tay cũng có thể giải thoát cho sinh vật kia sao?”.
“Ngươi liệu có cảm thấy Hắc Địa nà với ngươi có gì đặc biệt không? “.
“Ngươi liệu có cảm thấy Hắc Địa là tồn tại phi lý bực nào không?”.
“Ngươi... liệu có tò mò muốn biết tận cùng Hắc Địa là gì không?”.
“Ngươi... liệu có muốn trả lời câu hỏi về bản thân ngươi không?”.
“Ngươi có dám đến nơi tận cùng Hắc Địa, cùng lão phu nhìn thấy mặt thật của thế giới này không?”.
Từng câu từng chữ nện vào đại não của Vô Song, âm thanh của Trương Tam Phong như tiếng trời đối với hắn vậy.
Mặt thật của thế giới này... rốt cuộc là như thế nào?
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 76

Bản chất thế giới (2)

Hắc Địa ẩn dấu bí mật gì chỉ sợ không ai biết, bao nhiêu năm qua bao nhiêu thế hệ của Hắc Ma tiến vào Hắc Địa đều không có cách nào tìm được bí mật của Hắc Địa thậm chí sau Độc Cô Cầu Bại vẫn chưa có ai có thể hoàn thành một cái xà lộ, chưa có ai có thể thật sự khám phá ra trong Hắc Địa có gì.

Vô Song không hiểu tại sao Trương Tam Phong lại nói những lời như vừa rồi nhưng hắn không trả lời được bất cứ câu hỏi nào, hắn thật sự hiện nay còn đang bị 'sock' bởi câu nói của Trương Tam Phong.

Nếu hắn không cha không mẹ, vậy Thiên Vương là ai?, vậy ông ngoại của hắn là ai?, vậy những thứ hắn đã có từ khi mới bắt đầu xuất hiện ở thế giới này chẳng nhẽ... vốn không phải là của hắn?.

Lời Trương Tam Phong nói đương nhiên rất có lý, đối với một lão nhân đã sống hơn 200 năm trên thế giới này thì nói bất cứ câu gì cũng trở thành có lý, đây là điều căn bản không cần phải nói chỉ là ẩn trong lời nói cảu Trương Tam Phong khiến Vô Song cảm thấy có gì đó không đúng.

Vô Song nhớ rõ ràng bất cứ ai ngày đó thấy dung mạo của hắn đều nói hắn giống hệt Lệ Thương Thiên, đều nói hắn cùng Thiên Vương là cha con, ngay cả Tiên Âm cô cô người vô cùng thân thuộc với phụ thân hắn cũng bị dung mạo của Vô Song làm cho rung đậu thật sâu.

Nếu không phải ngày đó ông ngoại cùng Vô Hà Tử cố gắng giúp hắn thay đổi thể chất, cố gắng giúp hắn thay đổi dung mạo thì hiện nay bản thân Vô Song chỉ sợ sẽ trở thành một tiểu Thiên Vương thứ hai trên đời.

Thêm một điều nữa Vô Song nghĩ không thông, Trương Quân Bảo cùng Trương Tam Phong tuy hai mà là một, bọn họ giống nhau là hiển nhiên nhưng Vô Song.. Vô Song cùng Lệ Thương Thiên đâu phải là một người, nếu hắn không phải là con của Lệ Thương Thiên... hai người vì sao có thể giống nhau như vậy?.

Vô Song cũng không hiểu cái gì gọi là mệnh cách nhưng việc Trương Tam Phong nhìn ra hắn không có mệnh cách chỉ sợ cũng là sự thực, bí mật hắn là người xuyên không là thứ bí mật hắn chưa từng nói với ai vậy mà Trương Tam Phong liếc mắt ra là có thể biết, hơn nữa lão nhân này vì cái gì lần đầu gặp mặt dám nói bí mật kinh thiên này với Vô Song?.

Cố sự của Trương Tam Phong quá mức đặc sắc cũng quá mức khó tin nhưng ít nhất Vô Song tin chỉ là Vô Song cũng biết cho dù hắn có nói ra bên ngoài cũng sẽ không ai tin.

Lúc này Vô Song nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ măng trước mặt kia, ánh mắt

hắn dần dần trở nên nghiêm túc một cách kỳ lạ.
“Ngươi nói chỉ cần đi theo ngươi là có thể giải đáp được những câu hỏi đó sao?, chỉ cần đi theo ngươi liền có thể biết được bản chất của thế giới này?, nếu như vậy ta ngại gì không đi”.
Trương Tam Phong mỉm cười, nụ cười cực kỳ thản nhiên, sau đó chậm rãi gật đầu.
“Được, ta dẫn ngươi đi, ta cho ngươi xem Hắc Địa rốt cuộc là cái gì, ta cho ngươi xem thế giới này rốt cuộc là cái gì, ta để ngươi tự đi trả lời những câu hỏi vừa rồi”.
Bản thân Vô Song biết một việc, biết nhiều chưa hẳn đã tốt, có rất nhiều thứ không phải muốn biết là được, có rất nhiều câu trả lời mà bản thân căn bản không muốn nhận lấy, có rất nhiều việc trên đời thà rằng chưa từng biết còn tốt đẹp hơn... chỉ là Vô Song không muốn biết cũng không được.
Hắn thật sự muốn mở hết những bảng xám trong đầu ra, hắn muốn biết quá khứ chân chính của hắn là gì, hắn cũng muốn biết sứ mệnh của hắn khi đến thế giới này là gì... thứ mà chính hắn cũng vô cùng mông lung, vô cùng khó hiểu.
Vô Song luôn tâm niệm, bất cứ việc gì cũng có lý do, bất cứ việc gì cũng có nhân quả.
Hai chữ nhân – quả của đạo Phật là thứ quá gần gũi với những năm tháng ở trong chùa của Vô Song bất quá nó cũng quá mức uyên thâm, quá mức khó hiểu, Vô Song chỉ đơn giản biết một điều – gieo nhân nào thì gặt quả ấy.
Hắn không biết hắn đến thế giới này là nhân hay là quả nhưng hắn muốn biết nguyên do, nếu đây là quả thì nhân ở đâu?, nếu đây là nhân thì quả là cái gì?.
Vô Song bắt đầu bước theo Trương Tam Phong trong vô thức.
....
Đây là xà lộ thứ 4 của Cửu Đầu Xà, nếu đi tiếp thì chắc chắn Trương Tam Phong cùng Vô Song sẽ gặp Đao Tôn cùng Quỷ Vương, đương nhiên Trương Tam Phong không có ý định dừng lại.
Một đường tiến về phía trước, không mất bao lâu hai người bọn họ quả thực nhìn thấy Quỷ Vương cùng Đao Tôn, đây cũng là lần đầu tiên Vô Song có thể trực tiếp nhìn thấy trận chiến của hai cao thủ cấp bậc ngũ đế.
Thật sự rất khó diễn tả bằng lời, chí ít Vô Song có thể nhìn rõ toàn bộ không gian xung quanh bị phá nát, mặt đất Hắc Địa cứng như thế nào?, độ cứng của nó bất kể ai cũng biết bất quá hiện nay trên mặt đất xuất hiện vô số vết chém, xuất hiện không biết bao nhiêu những cái hố lớn, lực công kích dạng này vượt quá khả năng hiểu biết của Vô Song, đây không còn là lực công kích của con người nữa rồi.
Đao Tôn cùng Quỷ Vương lúc này cũng đã ngừng chiến, Vô Song có thể chậm rãi quan sát cả hai người.

Đầu tiên nói về Quỷ Vương, Vô Song chưa từng gặp sinh vật này trước đây nhưng so với thứ sinh vật kinh khủng đi ra từ thâm uyên kia thì đẹp mắt hơn nhiều, ít ra nó không có cảm giác quái dị mà cho người ta một loại áp lực kinh khủng, thứ áp lực của hai chữ sức mạnh.
Quỷ Vương vốn là hai màu trắng đen kết hợp nhưng Vô Song hiện nay có thể nhìn thấy từng tia từng tia tử điện bao quanh người hắn lại thêm cơ thể cùng đôi cánh của Quỷ Vương lúc này, quả thật không khác gì ma đầu hàng lâm.
Về phần nam tử chiến đấu với quỷ vương thì sao?, nam tử này không nhìn thấy thì thôi nhưng vừa nhìn thấy Vô Song ngay lập tức biết ngay đây là người xuất hiện trong Hắc Ngục ngày đó.
Nam tử trên người ngập tràn hàn khí, đây cũng không phải là hàn khí giống như Vô Song chỉ là cảm giác thuần túy rét lạnh đến từ linh hồn của hắn.
Nam tử này không hề cao lớn, thân cao khoảng 1m7 chứ không hơn, mái tóc trắng đen hai màu, thân mặc quần áo màu tím, ở cổ đeo một tấm khăn lớn vừa vặn che mất nửa khuôn mặt dưới, nhìn mơ hồ có chút phong cách ăn mặc của Hồ Phỉ đồng thời một tay của hắn đang cầm lấy thanh đại đao khổng lồ kia.
Như đã nói, vừa nhìn một cái Vô Song đã nhận ra thanh đại đao này, đây chính là thanh đại đao đặt ở cổng ra vào Hắc Địa, Vô Song có thể nhìn thấy cánh tay không hề to lớn kia nổi lên từng đường gân, từng bắp thịt săn chắc cùng với đao khí mơ hồ như ẩn như hiện xung quanh người này.
Vô Song không gặp quá nhiều cao thủ dùng đao, cao thru dùng đao mạnh nhất mà hắn thấy... chính là Hồ Phỉ.
Đương nhiên trước đây Vô Song đã có cơ may gặp qua Phi Thiên Hồ Ly bất quá ông ta cũng đâu có dùng đao, chỉ đánh một chưởng là Vô Song đã bất tỉnh nhân sự, Vô Song căn bản không cảm nhận được đao khí của ông ta.
Lại nói về đao khí, đao khí của nam nhân kia mạnh hơn Hồ Phỉ trăm lần, ngàn lần, Vô Song có cảm giác chỉ cần một tia đao khí đó phóng ra, đủ sức nghiền nát Hồ Phỉ, tuyệt đối không cần xuất đao.
Vô Song chưa bao giờ nhìn thấy người này nhưng ngay từ lần đầu nhìn thấy hắn, Vô Song chỉ có thể... nghĩ ra một cái tên – Đao Tôn.
Không vì lý do nào cả, đơn giản chỉ vì cái đao khí kia, Vô Song rất khó tưởng tượng trên đời này ngoại trừ Đao Tôn người dùng đao đạt đến trình độ ngũ đế ra thì còn ai có thể đạt đến nổi, xuyên suốt lịch sử của võ lâm trung nguyên cũng chỉ có mình đao tôn là cao thủ dùng đao đạt đến ngũ đế đẳng cấp.
Nếu Vô Song đang quan sát Quỷ Vương cùng Đao Tôn thì cả hai cũng đang quan sát Vô Song, tất nhiên chỉ là nhìn về hướng Vô Song mà thôi, người bọn họ thật sự phải quan sát là Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong đối với cái nhìn của hai vị ngũ đế cũng không quan tâm cho lắm, ông thản nhiên liếc nhìn hai người.

“Hai vị, cứ chiến đấu tiếp đi, lão phu chỉ là đưa một cái tiểu bối đi thăm thú Hắc Địa một chút mà thôi”.
Câu nói rất bình thản cũng không mang theo ngữ khí gì đặc biệt nhưng Vô Song có thể cảm nhận được sự cao ngạo của Trương Tam Phong, cho dù bị hai vị ngũ đế nhìn chằm chằm vào thì sao chứ?, hai ngũ đế thì thế nào?, đơn giản chỉ là chút vật cản không hơn không kém.
Tất nhiên Trương Tam Phong muốn vượt qua nơi đây thì không dễ đến thế, dù sao Quỷ Vương tuyệt không thể để ông ta đơn giản rời đi.
Đao Tôn đối mặt với Quỷ Vương cũng không có ý giúp đỡ Trương Tam Phong, dù sao trong thiên hạ này cũng không phải ai cũng muốn vừa mắt với Trường Sinh Chân Nhân hơn nữa chính Đao Tôn cũng biết, bằng vào thực lực kẻ trước mặt Quỷ Vương căn bản thắng không nổi.
So với Quỷ Vương kia, Trương Tam Phong lại càng giống quái vật hơn.
Điều khiến Đao Tôn không hiểu trái lại là Vô Song, Đao Tôn biết bằng vào thực lực của Trương Tam Phong việc muốn đi thông quan một cái xà lộ không tính là khó, chí ít vị ngũ đế nào cũng có thể đi thông Hắc Địa, vật cản lớn nhất chỉ là Quỷ Vương mà thôi, chỉ cần vượt qua được Quỷ Vương liền có thể biết trong Hắc Địa có cái gì.
Thiên hạ không thiếu cao thủ cấp bậc ngũ đế nhưng trong Hắc Địa cũng không thiếu Quỷ Vương, đây mới là phòng tuyến mạnh mẽ nhất của Hắc Địa.
Cửu Đầu Xà tổng cộng có 9 vị Quỷ Vương chỉ là bọn chúng hoàn toàn giống nhau mà thôi, bất kể là hình dáng, khí thế, sức mạnh hay thủ đoạn cả 9 con Quỷ Vương này đều như cùng một khuôn đúc ra vậy, thực lực của Quỷ Vương cũng chưa chắc là quá đáng sợ chí ít Đao Tôn tin tưởng ngũ đế của nhân loại tuyệt đối mạnh hơn Quỷ Vương một chút, đáng tiếc là Hắc Địa được coi là sân nhà của Quỷ Vương, ở đây Quỷ Vương có thể mượn từ trường địa lực của âm khí ở toàn bộ Hắc Địa dẫn đến muốn vượt qua thứ này gần như là việc không tưởng.
Đối với Đao Tôn... đây là không tưởng nhưng ông ta cũng biết, kẻ mang mái tóc đen kia có thể, Trương Tam Phong có thể.
Trương Tam Phong có thể đánh bại Quỷ Vương nhưng ông ta chưa một lần đi vào nơi tận cùng của Hắc Địa, đây đã là việc thiên hạ không ai hiểu, bây giờ Trương Tam Phong dĩ nhiên lại muốn đi đến tận đây, dĩ nhiên lại muốn dẫn một tiểu tư còn chưa đạt đến tông sư cảnh giới đi đến nơi tận cùng của Hắc Địa, rốt cuộc là có ý gì?.
Đao Tôn khoanh tay đứng nhìn là muốn xem, rốt cuộc Trương Tam Phong sẽ xử lý thế nào.
Điều khiến Đao Tôn không ngờ là Trương Tam Phong không có rat ay, cũng chẳng có dấu hiệu ngăn cản một quyền của Quỷ Vương kia, Trương Tam Phong đơn giản bước về phái trước.

Quyền kình của Quỷ Vương cực mạnh, đây là quyền mang theo khí thế toàn thân của một vị ngũ đế, cái loại khí thế này Vô Song không có cách nào chịu được.
Vô Song ở Sơn Nam Tây Đạo từng nhìn thấy ngũ tuyệt cao thủ, chỉ riêng khí thế của Ngụy Trung Hiền hôm đó đã làm Vô Song như bị đóng đinh trên mặt đất, ngay cả bây giờ Vô Song đã mạnh lên không ít nhưng vẫn không đủ tự tin để vượt qua khí thế của ngũ tuyệt cao thủ huống gì ngũ đế như Quỷ Vương?.
Một quyền kia đánh không chết được Trương Tam Phong nhưng... chỉ cần dư chấn của nó thừa sức đánh chết Vô Song.
Đúng lúc này, dị biến phát sinh.
Vô Song vậy mà tung quyền.
Vô Song căn bản chưa bao giờ có ý định tung quyền thêm vào hiện nay hắn bị khí thế của Quỷ Vương kháo cứng lại, hắn sao có thể cử động, vậy mà Vo Song vẫn cứ tung quyền.
Đây là một quyền bằng tay phải.
Vô Song có thể bằng mắt mà nhìn thấy, không biết tại sao nguyên một cánh tay phải của hắn bị ngọn lửa kia bao chọn, cánh tay của hắn chuyển thành màu đen, giống hệt thân thể của thứ sinh vật bất tử kia.
Vô Song xin thề là khi hắn tiến vào nơi này, cánh tay phải của hắn đúng là có hắc hỏa nhưng ngọn lửa này cũng chỉ bao phủ được 1/3 cánh tay của Vô Song nhưng mà lúc này nguyên cả cánh tay phải của hắn đã chuyển màu.
Tiếp theo nắm đấm của Vô Song cùng nắm đấm của Quỷ Vương va chạm.
Trong ánh mắt ngơ ngác của Đao Tôn cùng cả Quỷ Vương, thân hình Quỷ Vương dĩ nhiên bị đánh bay đi.
Một quyền kia... quá mức... khó nói.
Quyền kia không có quyền kình, quyền kia cũng chẳng có bất cứ lực lượng nào nhưng khi đụng vào quyền của Vô Song, một quyền của Quỷ Vương phát không ra lực lượng, thân thể của Quỷ Vương bị đánh bay đi... không phải vì quyền cùng quyền va chạm mà là... hắn theo bản năng lùi lại.
Trương Tam Phong dường như đã biết trước tất cả, ông thản nhiên tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt thản nhiên nhìn Quỷ Vương.
“Hắn đi vào được chứ?”.
Trương Tam Phong không đợi Quỷ Vương đáp mà ông ta cũng không cần Quỷ Vương đáp, Trương Tam Phong chậm rãi cùng Vô Song biến mất trong bóng tối vô tận, để lại Đao Tôn căn bản không hiểu việc gì xảy ra.
Tất nhiên người không hiểu việc gì xảy ra còn có cả Hoắc Thanh Đồng, nàng vốn đứng trong một góc quan sát trận chiến của hai ngũ đế, chỉ cần chưa đến mức sinh tử tồn vong thì Đao Tôn vẫn có thể bảo đảm an toàn cho nàng, đây là thực lực cùng tự tin của Ngũ Đế cao thủ vì vậy Hoắc Thanh Đồng tương đối dễ dàng quan sát tất cả.

Hoắc Thanh Đồng có thể nhìn thấy Trương Tam Phong, có thể nhìn thấy Vô Song, giây phút nàng thấy Vô Song bị tấn công, chính nàng còn vì Vô Song lo lắng, bất quá khi nhìn thấy Vô Song cùng Trương Tam Phong đi vào bên trong nơi đó, Hoắc Thanh Đồng chỉ còn lại sự rung động cùng kinh ngạc.
Hoắc Thanh Đồng nàng... cho dù chưa bao giờ nói ra nhưng với thiên phú Thuộc Đường Lão Mã nàng thực sự rất muốn vượt qua Hắc Địa, rất muốn chinh phục Hắc Địa nhưng vì cái gì nàng làm không nổi?, vì cái gì nàng không làm dược mà Vô Song có thể dễ dàng làm được?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 77

Đế Thích Thiên

Nơi tận cùng của Hắc Địa là như thế nào?, cái này ngoại trừ Độc Cô Cầu Bại năm đó cùng Trương Tam Phong hiện nay ra chưa có ai nhìn thấy, có lẽ tính đến thời điểm này Vô Song là người thứ ba.

Cuối xà lộ số 4 là một hang động hay nói đúng hơn là một cái đường cụt, là một vách đá không có đường đi tiếp, khi nhìn cái vách đá này chính Vô Song cũng cảm thấy vô cùng giật mình.

Đầu tiên ở đây không phải là màu đen mà là thuần một màu đỏ, đá ở đây không phải là hắc thiết mà toàn bộ đều là những viên thủy tinh đỏ mỹ lệ, so với đoạn đường ngoài kia trong Cửu Đầu Xà thì không khác gì một trời một vực.

Đương nhiên cái đáng nói nhất không phải là vách đá đỏ rực không có đường ra kia, cái làm người ta chú ý là một thân cây đã chết khô nhưng lại có một cành lớn vẫn còn cực kỳ tươi tốt, mang theo màu xanh mơn mởn ngập tràn sức sống.

Cái cành cây này phân ra rất nhiều nhánh cây, nhánh cây của nó đang ôm chọn một cỗ quan tài bằng đá chỉ là... quan tài này đã mở ra.

Vô Song có thể nhìn vào bên trong quan tài đá, hắn nhìn thấy những ký hiệu màu đen dày đặc trên đó, những dòng chữ đó Vô Song đương nhiên không xa lạ gì, đây là chữ trên cánh tay của hắn.

Vô Song không hiểu... nếu đây thật sự là nơi tận cùng của Hắc Địa thì hắn hoàn toàn không hiểu gì cả, ở đây căn bản còn không có thứ để coi là... hiểu, ngoại trừ cái cây cùng quan tài đá cổ xưa kia ra căn bản không có cái gì để nhìn vào, tất nhiên là với tầm mắt hiện nay của Vô Song là thế.

Trương Tam Phong cũng không hỏi gì Vô Song, ông ta dường như hiểu được tất cả những suy nghĩ của Vô Song dựa trên ánh mắt của hắn, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt hướng về phía quan tài đá kia.

“Ta từng được một vị kỳ nhân nói cho vài việc, có lẽ ngươi không biết sinh vật lúc nãy chính là ở đây chui ra hơn nữa sinh vật đó cũng không tính là bất tử, thứ trên người bọn chúng gọi là ma khí, ma khí có thể giúp cho những sinh vật này bất tử nhưng ma khí không phải là bất tận”.

“Ngươi chưa từng chiến đấu với nó có lẽ ngươi không cảm nhận được, sinh vật này mỗi lần bị tiêu diệt thì nó càng ngày càng mạnh lên bất quá đi kèm theo đó ma khí trên người nó càng ngày càng mỏng, khi mà nó mạnh nhất cũng là khi nó gần cái chết nhất, muốn tiêu diệt sinh vật này tốt nhất nhắm tới ma khí”.

“Muốn diệt được ma khí không dễ, thủ đoạn đầu tiên như ta nói là thuần dương nội lực, đã gọi là thuần dương nội lực thì ngoại trừ Minh Giáo Bái Hỏa Quyết,

Thiếu Lâm Cửu Dương Thần Công cùng Thần Chiếu Kinh ra.. không có bất cứ loại nội công nào khác có thể diệt đi ma khí".
"Phương pháp thứ hai là dùng đạo lực, cái gọi là đạo lực ta không thể nói cho ngươi biết, đạo vốn là thứ không cách nào nói ra, đã nói ra liền là tiểu đạo. Đạo mỗi người khác nhau, không cách nào nói, không cách nào dạy, nếu ngươi đi theo đạo của lão phu, ngươi liền không cách nào nhập đạo, ngươi liền không cách nào nắm giữ đạo lực".
"Phương pháp thứ ba là cực âm lực lượng, cái gọi là cực âm có thể coi như chân khí hóa hàn băng, chỉ cần chí âm nội lực liền có tư cách kích thương bất tử sinh vật, có tư cách phá hủy ma băng bất quá hàn băng trong thiên hạ này... có thể coi là âm nhưng căn bản không đạt đến chí âm".
"Ngươi có thể sử dụng hàn băng tấn công sinh vật bất tử kia, hiệu quả là có nhưng cũng không quá lớn, cái gọi là chí âm ở đây chính là âm khí, nếu có thể chưởng quản âm khí liền có thể mạnh mẽ hủy diệt đi ma khí".
"Nói đến đây chắc ngươi cũng hiểu, âm khí là cái gì?".
Vô Song đứng đó... khẽ gật đầu, hắn quả thực đã biết âm khí là gì.
Vô Song nhìn vào cánh tay phải thuần một màu đen của mình, cánh tay phải tràn ngập ma khí của chính mình, hắn biết cánh tay của hắn... có thể hấp thu âm khí hay nói đúng hơn là vết bớt trên người hắn có thể hấp thu âm khí chuyển hóa thành ma lực, chỉ sợ cả cánh tay phải của Vô Song toàn bộ đều là ma khí.
"Cánh tay của ta... rốt cuộc là cái gì?".
Đây có lẽ là câu hỏi lớn nhất mà Vô Song muốn hỏi Trương Tam Phong lúc này, hắn hiện nay đã quá rõ cánh tay này đặc biệt chỉ là tại sao hắn lại nhận được cánh tay này?, tại sao ngay từ khi hắn sinh ra đã mang theo vết bớt quái dị kia?.
Vết bớt đi theo hắn 30 năm dài đằng đẵng chưa một lần biết dị có phải là vì kiếp trước không có âm khí hay không?.
Vô Song thậm chí còn có suy nghĩ, cái vết bớt này thật ra chưa từng xa lánh hắn, chưa từng rời bỏ hắn chỉ là khi đến thế giới này nó bị ẩn đi mà thôi, thứ làm nó một lần nữa hiện ra chính là ma khí mà nó có thể cảm nhận được ở Hắc Địa.
Đối với câu hỏi của Vô Song, Trương Tam Phong không có ý định đáp, ông ta thản nhiên lại gần quan tài cổ xưa kia, ánh mắt hiện lên một tia trầm ngâm.
"Ngươi biết nơi đây là nơi nào không?, cái quan tài này thật ra là một nhà tù, nhà tù giam giữ sinh vật bên trong, khiến nó cả đời bị tra tấn, cả đời không thể thoát ra, đây là ý nghĩa của nơi này".
"Cửu Đầu Xà có chín con đường vậy tổng cộng có 9 tử tù bị giam giữ ở nơi Hắc Địa này, ngươi có biết những tử tù này là từ đâu ra không?".
Vô Song nào biết mấy cái xác khô này là từ đâu ra?, hắn có cảm giác như Trương Tam Phong đang cố tình làm khó hắn vậy.
Trương Tam Phong cũng không đợi Vô Song trả lời hoặc bản thân ông ta thừa

biết Vô Song không trả lời nổi.
Trương Tam Phong thản nhiên tiến về phía trước, đối mặt với bức tường màu đỏ như hổ phách kia, chỉ thấy Trương Tam Phong ấn tay vào đó, trên người bắt đầu xuất hiện kinh người nội lực.
Nội lực của Trương Tam Phong làm cho Vô Song biến sắc, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nội lực dạng này, Vô Song từng được nhìn thấy nội lực của Vô Hà Tử, hắn cũng mơ hồ có thể biết được thực lực của một cái ngũ đế cao thủ.
Vô Song có thể coi là may mắn khi hắn được nhìn thấy rất nhiều trận chiến mà với cái cấp độ của hắn không cách nào tham dự được, những trận chiến của ngũ tuyệt.
Nếu phải cho Vô Song nhận xét về ngũ tuyệt cao thủ thì trong những ngũ tuyệt mà Vô Song gặp không có ai có nội lực qua được Quách Tĩnh.
Nếu phải cho Vô Song làm một phép tính đơn giản, nội lực bản thân Quách Tĩnh như sông Hồng thì nội lực của Vô Hà Tử chỉ sợ như Biển Đông, tất nhiên sông cho dù lớn vẫn không cách nào so với biển.
Vô Song vốn nghĩ các ngũ đế cao thủ khác nội lực có thể không kém Vô Hà Tử nhưng có lẽ cũng chẳng hơn được bao nhiêu phải biết Vô Hà Tử thân mang theo toàn bộ tuyệt học của Tiêu Dao Phái trong đó có cả Bắc Minh Thần Công, có thể vượt qua nội lực của Vô Hà Tử thiên hạ này tuyệt không có mấy người.
Cái suy nghĩ này của Vô Song rốt cuộc cũng đã bị sụp đổ khi đối mặt với Trương Tam Phong, nội lực của Vô Hà Tử như biển lớn thì nội lực của Trương Tam Phong mênh mông tựa trời cao, rộng lớn tựa đại địa, đối mặt với nội lực của Trương Tam Phong bản thân Vô Hà Tử căn bản không cách nào so sánh.
Trương Tam Phong liệu có còn được tính là ngũ đế cường giả không?, chỉ tính bằng nội lực của ông ta thiên hạ này ai có thể... so sánh nổi?.
Dưới nội lực kinh người của Trương Tam Phong, ông ta vậy mà khiến bức tường kia tách ra làm đôi.
Vô Song bây giờ mới nhận ra, bức tường này tưởng như điểm cuối của Hắc Địa nhưng không ngờ lại là... điểm khởi đầu cho một vùng đất mới.
Trương Tam Phong thu tay lại, thở ra một hơi nhọc khí, đối với thực lực của Trương Tam Phong mở ra vùng đất này còn cảm thấy mệt nhọc, Vô Song quả thật không rõ ngoại trừ Trương Tam Phong ra có ai có thể mở ra nơi này?.
Đi theo Trương Tam Phong tiến vào cái thế giới mới kia sau đó Vô Song liền thấy rùng mình.
Trước mặt Vô Song là nguyên một vùng không gian thuần một sắc đen đến mức dơ tay ra cũng không nhìn thấy được năm ngón, cũng may phía trước hắn có vật sáng giúp hắn có thể tạm thời nhìn thấy vài thứ.
Những vật sáng này là cầu thang, toàn bộ những bậc cầu thang đều đang tỏa sáng, hướng ánh mắt đến tận cùng điểm sáng kia, VÔ Song có thể thấy những

bậu cầu thang dài đằng đẵng này là một cái vương tọa màu đỏ như máu, toàn bộ vương tọa đều do đầu lâu xếp thành, thoạt nhìn cho người ta cảm giác tương đối kinh khủng.
Trương Tam Phong cũng không suy nghĩ gì, thản nhiên đi về phía trước, chậm rãi tiến về vương tọa kinh khủng kia.
Có Trương Tam Phong đi đầu tất nhiên Vô Song không có gì phải suy nghĩ, việc của hắn chỉ là đi theo Trương Tam Phong mà thôi.
Vương tọa trước mặt tương đối lớn nhưng lại không có người ngồi, cứ như chủ nhân của vương tọa này đã rời khỏi nơi đây vậy, tất nhiên mục tiêu của Trương Tam Phong không phải là vương tọa này mà là thứ vương tọa này che đi.
Chỉ có lại gần vương tọa khổng lồ kia Vô Song mới có thể thấy được không ngờ đằng sau nó còn một con đường nữa, đây cũng là những bậc cầu thang thì là nó hoàn toàn là màu đen, khi hòa cùng cái không gian này thì lập tức trở nên vô hình.
Càng đi sâu vào tìm hiểu Hắc Địa, Vô Song càng ngày càng cảm thấy ngạ nhiên về nơi này, bất kể là sự đặc biệt của Hắc Địa hay cấu trúc hình thành nơi này, Vô Song đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.
Trương Tam Phong cùng Vô Song tiếp tục bước trên hành trình của mình, từng bước từng bước đạp lên những bậc cầu thang vô hình này, hai người như đang tiến lên núi vậy.
Đã là núi thì phải có đỉnh núi, chỉ đến khi đứng trên đỉnh núi, Vô Song mới có thể nhìn thấy chân thực diện mạo của Hắc Địa.
....
Khi Vô Song được nghe về Hắc Địa, Vô Song đã tưởng tượng ra Hắc Địa... là lối dẫn xuống lòng đất, thậm chí là nơi một tộc đàn khác sinh sống.
Kiếp trước dù sao ai cũng từng đọc qua Doremon không phải sao?, đã đọc qua Doremon thì có liên tưởng như Vô Song cũng không phải lạ, ai biết bên dưới lòng đất có chủng tộc nào khác không?, dù sao cái thế giới này quá mức huyền ảo rồi.
Lúc này khi được chân chính nhìn thấy nơi tận cùng của Hắc Địa, Vô Song lại... không biết nói cái gì, nó khác hoàn toàn với liên tưởng của Vô Song.
Nơi tận cùng của Hắc Địa.... là một cái hố đen, là một cái vực, là một mảnh bóng tối vô tận, đến chính Vô Song cũng không biết dùng từ nào để miêu tả nữa.
Vô Song đang nhìn thấy cái gì?, hắn nhìn thấy một... một lỗ thủng khổng lồ tối đen như mực, bên trong... là một loại nước cực kỳ... kinh tởm.
Thứ nước này rất giống với Ma Khí cô đặc lại, rất giống thứ bám lên trên trên người sinh vật kia.
Vô Song đồng thời cũng biết... Chín điểm của Cửu Đầu Xà đều dẫn đến nơi này.
Đây rốt cuộc.... là cái gì?.

Đứng ở trên đỉnh núi cũng là lúc tầm mắt của con người cao nhất, Vô Song có thể nhìn thấy bên dưới, xung quanh khu vực này có tổng cộng 9 điểm màu đỏ nổi lên trong bóng tối, 9 cái vương tọa xấp xung quanh bảo vệ cái hố bóng đêm này, Vô Song lúc này cũng có thể cảm nhận được bên trong mỗi vương tọa đều có một cái hơi thở cực kỳ đáng sợ.
Trương Tam Phong đứng cùng Vô Song, sau đó thở ra một hơi.
“Bên dưới toàn bộ đều là Quỷ Vương, ở trong Hắc Địa có 9 Quỷ Vương, bọn chúng là phòng tuyến cuối cùng ngăn cản bước chân người khác tiến vào nơi đây bất quá ngươi có biết tại sao bọn chúng không ngăn cản ngươi không?”.
Lại là một câu nói mà Vô Song không cách nào trả lời, hắn biết trả lời như thế nào đây?, ngày hôm nay có quá nhiều việc đã vượt qua tưởng tượng của hắn.
Thứ duy nhất mà Vô Song có thể nghĩ ra lúc này, cũng chỉ là vết bớt ở trên tay mình mà thôi.
“Có phải là do thứ trên tay phải của ta không?”.
Đây là câu trả lời của Vô Song, đáng tiếc câu trả lời này không đúng.
Chỉ thấy Trương Tam Phong hai tay ép vào bới nhau, trên người ông ta xuất hiện kinh thiên nội lực nhưng lần này nội lực không còn cho người ta cảm giác mênh mông rộng lớn vô cùng vô tận nữa, nội lực lần này của Trương Tam Phong rõ ràng là thuần dương nội lực, cứ như một vầng thái dương vậy.
Trương Tam Phong ngoại trừ Trường Sinh Quyết, bản thân ông ta còn nắm giữ Cửu Dương Thần Công đại thành..., ông ta là người thứ hai trong thiên hạ này, luyện thành Cửu Dương Thần Công đại thành.
Cửu Dương Thần Công có một vật gọi là Cửu Dương Chân Lực, lúc này trên người Trương Tam Phong tổng cộng xuất hiện chín mặt trời màu đỏ xoay sau lưng ông, nhìn Trương Tam Phong hiện nay cứ như thần minh vậy.
Trương Tam Phong vận lên Cửu Dương Thần Công đương nhiên cũng không phải là làm cảnh, ông ta lúc này thản nhiên quay lại nhìn Vô Song, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Câu trả lời tương đối đơn giản, đám Quỷ Vương đó không có ngăn cản ngươi, vì chúng nhận ra ngươi”.
Vô Song còn chưa kịp hoàn hồn, Trương Tam Phong đưa tay ra, một đẩy.
Vô Song ánh mắt trợn lên, hắn vậy mà bị Trương Tam Phong đẩy xuống hố đen vô tận kia, ngay sau đó từ bên trong vô tận hắc ám không biết có bao nhiêu cánh tay xuất hiện, những cánh tay màu đen đầy mùi hôi thối đưa ra bám lấy Vô Song, thân hình của Vô Song dần dần bị dìm thẳng xuống bóng tối vô tận.
Vô Song ở bên dưới dùng hết sức muốn dãy dụa nhưng hắn không làm được, lực kéo ở bên dưới quá mức đáng sợ.
Trương Tam Phong lại như không hề quan tâm đến Vô Song, ông ta cũng tiến lên một bước, chân đạp hư không bước về phía trước, sau lưng là chín đóa hỏa

liên như những mặt trời thu nhỏ vậy, dưới sức mạnh của Cửu Dương Chân Kinh thiêu đốt toàn bộ những bàn tay màu đen đáng sợ kia không có bất cứ một cái nào dám tấn công Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong đứng đó... chính là vì đợi.
Ở dưới vô tận bóng tối kia bắt đầu xuất hiện một lốc xoáy màu đen, từ bên trong hố đen bất tận kia, một bóng đen chậm rãi xuất hiện, bóng đen này toàn bộ đều được tạo nên từ ma khí, ngoại trừ ánh mắt đỏ như máu ra, cơ thể nó thuần một màu đen.
Tất cả những gì cuối cùng Vô Song có thể quan sát được trước khi bị ma khí nuốt chửng chính là việc... cái bóng màu đen kia mang theo thân hình của con người, sau đó hắn chìm dần chìm dần, căn bản không còn biết gì nữa.
....
Sinh vật màu đen mới xuất hiện kia, nó không nhận ra Trương Tam Phong là ai nhưng nó lại ẩn ẩn cảm thấy nhất định phải tiêu diệt Trương Tam Phong.
Nó không có ký ức, nó chỉ sống để nhận lệnh.
Nhiệm vụ của nó là tiêu diệt những người không có mệnh cách chỉ là chủ nhân của nó hình như cũng không ngờ... trên đời này lại có nhiều hơn một người không có mệnh cách.
Trương Tam Phong phải đến tận Nam Thiếu Lâm mượn một viên Cửu Dương Chân Lực của Giác Viễn cũng chính vì sinh vật này, nhìn thấy thứ này, Trương Tam Phong nhè nhẹ thở ra một hơi.
"Nếu đây là bản tôn của Đế Thích Thiên lão phu thương thế đầy mình đúng là không chắc có thể cầm chân hắn nhưng ngươi chỉ là tử khôi của Đế Thích Thiên, lão phu vẫn đủ sức vì tên kia tranh thủ thời gian".
....
Vô Song cứ chìm dần chìm dần xuống vô tận hắc ám, bản thân hắn cũng không còn nhận ra bất cứ thứ gì nữa, xung quanh chỉ thuần một sắc hắc ám sau đó hắn hoàn toàn ngất lịm đi.
Vô Song cũng không cách nào biết được lúc này hình xăm của hắn dần dần biến đổi, nó như một con quái vật tham lam bị bỏ đói lâu ngày, dần dần hóa thành một cái miệng lớn điên cuồng hấp thụ ma khí, càng hấp thụ ma khí thì hình xăm của Vô Song lại càng lan ra, khi mà xung quanh là một mảnh thế giới được tạo nên từ ma khí thì dẫn đến tốc độ lan ra của hình xăm cực kỳ đáng sợ, khi mà nó ăn no cũng là lúc thân hình của Vô Song hoàn toàn hóa thành màu đen, toàn toàn trở nên giống thứ sinh vật xuất hiện chiến đấu cùng Trương Tam Phong kia.
Nhìn Vô Song lúc này cực kỳ đáng sợ, quanh người hắn xuất hiện kinh người ma khí, căn bản không hề giống một con người nữa, cứ như quái vật phá xích mà ra vậy, phần người hoàn toàn bị nuốt chửng vào bên trong.
Trên đời ngoại trừ Vô Song cùng Trương Tam Phong ra còn có một người nữa

không có mệnh cách, đó chính là Đông Phương cô nương chỉ là trên người Đông Phương cô nương không có hình xăm mà thôi, không có cái hình xăm của Vô Song dẫn đến việc nàng không cách nào đi xuống nơi vô tận bóng tối kia.
Bất cứ ai khi tiến vào đó đều sẽ trở thành nô lệ cho nó, sẽ bị nó biến thành khôi lỗi bởi đây là ma khí, ma khí sẽ cắn nát linh hồn ngươi, xâm chiếm trí não ngươi, biến ngươi thành một đời xác sống, trở thành thứ sinh vật bất tử không hơn không kém...
Lần này nếu Vô Song không có vết bớt bao phủ cơ thể, chính Vô Song cũng sẽ trở thành sinh vật bất tử ở trong quan tài lúc trước, căn bản không có con đường khác.
Thân hình Vô Song chìm dần chìm dần, hắn lúc này bị giam trong vô tận bóng tối, để rồi hắn lại một lần nữa thả hồn mình theo những ký ức rất xa rất xa kia.
....
Bí mật của thế giới này là gì?, đây là một thế giới bị xâm thực.
Thế nào gọi là thế giới bị xâm thực?, đơn giản vì nó bị một thế giới khác xâm chiếm.
Thế giới này ban đầu không có bất cứ ai liên quan đến Kim Dung thế giới, thế giới này hiện nay có thể coi là sự kết hợp của thế giới ban đầu cùng Kim Dung thế giới, đây là sự thực.
Giây phút Trương Tam Phong xuyên không đến thế giới này, thế giới này liền biến đổi.
Tất nhiên nó biến đổi... không phải vì một mình Trương Tam Phong, nó biến đổi vì có một người... mang theo tâm thế giới chạy đến nơi đây.
Có một kẻ mang theo tâm của Kim Dung Thế Giới xuyên không mà đến đây, kẻ không có mệnh cách thứ tư, hắn gọi là Đế Thích Thiên.
Thế còn Hắc Địa?, Hắc Địa là nơi nào?.
Hắc Địa là lỗ thủng của thế giới này, là nơi như Trương Tam Phong nói, thứ được gọi là quỷ lộ.
Bất cứ thế nào đều có quỷ lộ, quỷ lộ là đường dành cho quỷ hồn di chuyển, đã là đường của quỷ hồn thì con người không cách nào nhìn thấy cũng không cách nào đi vào chỉ là có người cường ngạnh xé ra một con đường mà thôi, kẻ này... gọi là Đế Thích Thiên.
Hắc Địa... được Đế Thích Thiên tạo ra.
Hắc Địa từ trước đến nay là quỷ lộ, là nơi nối liền âm dương, là nơi mà truyền thuyết về tháng cô hồn xuất hiện nhưng Hắc Địa lúc này đã không giống, từ sau sự xuất hiện của Đế Thích Thiên, đã không còn bất cứ một cô hồn nào có thể đi qua nơi này, đây là con đường một chiều.
Hắc Địa trước kia là cửa thông giữa âm cùng dương, âm đi đến dương, dương đi đến âm nhưng hiện tại không giống bởi nó hiện tại chỉ có một đầu.

Bất cứ ai chết đi đều sẽ sinh ra oán niệm, oán niệm có thể hiểu là chấp niệm của một người về cuộc sống thậm chí được coi là.... sự cưỡng lại với cái chết.
Oán niệm nếu nhỏ thì linh hồn rất nhanh sẽ tan đi giữa thiên địa bất quá khi mà oán niệm lớn đến mức độ nào đó, khi mà không cách nào tự động tán đi thì nó sẽ bị khí tức của Hắc Địa hấp dẫn, dựa theo Hắc Địa kêu gọi mà tiến vào nơi đây, dựa vào quỷ lộ đi xuống âm giới bất quá Đế Thích Thiên đã thay đổi toàn bộ.
Oán niệm từ dương giới vẫn sẽ đến âm giới bất quá phải vượt qua ma khí tẩy lệ, với sự tẩy lễ của ma khí, bị ma khí đúc thân thì sao có thể còn là quỷ hồn?, căn bản sẽ không thể bước tiếp trên quỷ lộ, bọn chúng sẽ trở thành những sinh vật trong hắc địa.
Oán niệm càng lớn, sinh vật đi ra từ ma khí càng mạnh mẽ, đây là lý do tại sao Hắc Địa quái vật chia theo màu.
Thế còn con đường từ âm giới đến dương giới?, con đường này.... không thông nữa, con đường này đã sớm bị Đế Thích Thiên từ đó Hắc Địa liền chỉ có một đường thông bất quá đường thông này ngoại trừ Vô Song chưa có ai đi qua nổi.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 78

Hồi ức (1)

“Này, làm gì mà mày ngủ gục trên bàn làm việc thế?, đừng bảo ở lại công ty cả đêm nhé, mặt trời mọc đằng tây à?”.

Lại là cái giọng nói quen thuộc lại có chút trêu tức kia vang lên, sau đó Phong từ từ ngước mắt dậy, ánh mắt còn mang theo vẻ ngái ngủ, mái tóc đen của hắn lúc này có chút rối, khuôn mặt mang theo vài phần mệt mỏi.

Nhìn thằng bạn thân đang khó hiểu nhìn mình, Phong ngồi thẳng dậy sau đó vươn vai ra ngáp dài một cái, theo động tác hai tay vươn ra khiến chiếc áo sơ mi trắng có chút nhầu kia bị kéo lên lộ ra những múi cơ săn chắc bên dưới, mấy hôm nay Phong quả thực tương đối mệt mỏi.

Hắn lập công ty bình thường vốn là chỉ tay năm ngón, Phong lần này về Việt Nam bản thân chỉ là muốn chăm sóc cho cha trong những ngày tháng cuối cùng của ông trên cõi đời này, chính hắn cũng không có cảm giác quá mức coi trọng công việc này, hầu hết mọi việc của công ty đều giao cho thằng bạn thân thiết kia chỉ có mấy hôm nay là ngoại lệ.

Nhìn vào ly café được Kiên đặt trên bàn, Phong có chút uể oải đứng lên, chỉnh lại cổ áo.

“Ừ hôm qua tao ngủ lại công ty, nhìn này “.

Phong nói xong khẽ xoay Macbook của mình về phía Kiên, rồi chậm rãi rời khỏi ghế.

“Tao đi thay quần áo, rửa qua cái mặt rồi ăn sáng đã, mày cứ đọc từ từ”.

Công ty của hắn không phải là công ty lớn ít nhất là trong mắt người khác bất quá phòng giám đốc được thiết kế đặc biệt cẩn thận, đây tuyệt đối giống một phòng của khách sạn hơn phòng giám đốc, nguyên gian ngoài là nơi tiếp khách với hai hàng ghế sofa màu nâu dài cùng mấy cái giá sách, ở phần trung tâm là một bàn trà cỡ vừa xa hơn chút nữa là bàn làm việc của Phong lúc này, nhìn từ bên ngoài vào phòng làm việc này cho người ta cảm giác cực kỳ quy củ, mang theo vẻ quý khí của người thành đạt bất quá lại có chút nặng nề.

Bất cứ ai đi vào phòng này, nhìn cảnh vật trang trí, nhìn cả màu sơn tường, giấy dán tường thậm chí là hoa văn hoạt tiết của đồ gỗ đều có thể liên tưởng đến một vị giám đốc trải qua bao thăng trầm, một trung niên nhân đã bước sang độ tuổi 50, sẽ tuyệt không ai nghĩ đến chủ nhân căn phòng này chỉ là một nam nhân 30 tuổi còn tràn đầy sức sống.

Tất nhiên đây là với người lạ còn về phần người quen của Phong, không có ai bàn công việc trong căn phòng này cả, ở căn phòng này có một cửa gỗ, bên trong

là một căn phòng làm việc cỡ vừa được cách âm hoàn toàn bằng kính dày, đây mới là nơi Phong làm việc.
Giá sách, ban làm việc, ghế sô pha, toàn bộ đều thay đổi, cả giấy dán tường hay tranh ảnh trang trí đều lộ vẻ tươi mới, đầy sức sống.
Toàn bộ phong cách tươi mới, giản lược, làm cho cả không gian càng lộ vẻ sáng ngời.
Ngoài phòng làm việc bên ngoài cùng căn phòng bên trong này ra ở đây còn có phòng ngủ cùng một phòng tắm, có thể nói đầy đủ toàn bộ trang thiết bị như một căn phòng ở bình thường.
Để mặc Kiên ánh mắt chăm chú nhìn vào Macbook, Phong lười biếng tiến vào phòng ngủ, mở tủ chọn ra một cái áo sơ mi sau đó chậm rãi mang luôn vào phòng tắm, hắn vẫn còn chưa hết mệt mỏi.
Khoảng 15 phút sau, làn nước lạnh của vòi hoa sen làm hắn thanh tỉnh trở lại, mở cửa phòng tắm, trên vai treo một tấm khăn bông màu trắng cỡ nhỏ, nửa thân trên thậm chí còn không mặc gì, nửa thân dưới thì độc một cái quần đùi.
Phong cũng lười mặc quần áo, một tay vẫn cầm cái áo sơ mi kia, ngồi thẳng xuống bàn làm việc.
“Thế nào?, có nhận xét gì không?”.
Kiên lúc này ánh mắt đăm chiêu hơn nhiều, bản thân thằng bạn này rất khác Phong.
Kiên trên mặt có một cặp đít chai dày cộm, hắn bị cận tương đối nặng, thân hình thì dong dỏng cao lại có chút gầy gò đồng thời Kiên thường xuyên chọn ăn mặc quần áo chỉnh chu hơn Phong nhiều, nếu so ra mà nói căn phòng làm việc lớn ở ngoài kia càng hợp với Kiên hơn.
“Mày tự mình làm đấy à? “.
Phong dùng tay nhẹ vuốt mái tóc của mình sau đó thản nhiên gật đầu.
“Không phải tao thì là ai?, việc của lão già kia thì ai làm giúp hộ?, mày đọc lướt qua một lần đi rồi tao gửi qua cho lão già “.
Kiên chỉnh lại gọng kính, hắn đương nhiên biết khả năng của Phong là bao nhiêu, về phần lão già bản thân Kiên cũng biết một biết hai, trước mặt Kiên là một bản kế hoạch tài chính, lão già... muốn đầu tư vào Việt Nam rồi.
“Lão già đầu tư là vì mày hay vì cái khác? “.
Đây mới là việc mà Kiên quan tâm hơn cả, dù sao bản kế hoạch này muốn nhận xét công tâm thì nhất định phải biết mục đích lão già kia.
Phong đưa một tay ra thưởng thức ly café kia, hắn hơi hơi nhíu mày lại, thay vì trả lời câu hỏi của Kiên hắn liền nhếch miệng.
“Ngọt quá, tao tưởng mày mua cho tao hóa ra là mua cho mày uống à?”.
Kiên thích đồ ngọt còn Phong?, hắn thích những thứ có vị đắng.
Kiên đương nhiên đưa tay ra lấy lại ly café của mình, mắt liếc nhìn Phong.

“Phí lời, muốn uống gì bảo Tiểu Linh pha cho, mày không phải thuê cô ta về phục vụ riêng sao, phiền gì bảo tao đi mua cafe, mà mày vẫn chưa nói lão già muốn làm gì kìa? “.
Phong đưa một tay ra cầm lại Macbook của mình, vẻ mặt cũng bắt đầu trở nên chăm chú.
“Theo hiểu biết của tao về lão già thì lão ngửi được mùi gì đó rồi, về phần vì tao thì tao không tin đâu, kiểu gì chẳng về Anh với lão “.
Kiên nghe vậy cũng chậm rãi gật đầu, sau đó đưa một tay ra lấy luôn Macbook của Phong lại rồi khẽ đứng lên.
“Nhìn bằng mắt thì hoàn hảo nhưng phải kiểm tra lại thông số đã, chiều tao đưa cho mày bản báo cáo”.
Nhìn theo bóng người của Kiên rời đi, Phong lại chậm rãi vặn vẹo từng khớp xương trên người, mấy hôm nay hắn quả thật cảm thấy có chút mệt mỏi.
Nếu đây là ở Anh, hắn có nguyên một đội ngũ phụ trợ nhưng chỗ này mình hắn phải làm, suốt 3 ngày nay hắn chưa có một giấc ngủ ngon, việc của công ty hắn lười để ý nhưng việc của lão già thì không để ý không được.
Ngồi khỏi ghế làm việc tiến về phòng ngủ, đứng soi mình trong gương lớn, chậm rãi khoác lên chiếc sơ mi trắng cùng bộ áo vest màu đen, trải lại mái tóc đen sau khi tắm, trên miệng lẩm bẩm vài câu hát tiếng Anh.
Đối với Phong mà nói, giải quyết xong việc lão già hắn liền cảm thấy nhẹ cả người.
Đương nhiên làm xong việc rồi thì phải đi chơi, dù sao hắn về Việt Nam vốn không tính phải làm việc.
Cửa phòng làm việc được mở ra, ở bên hành lang có một phòng làm việc loại nhỏ được bao quanh bởi cửa kính, bên trong đang có một bóng hình xinh đẹp tươi cười với hắn.
Nguyễn Vũ Phong năm nay có thể coi là 31 tuổi bất quá hắn vẫn thích cho mình là 30 hơn, về phần cô gái xinh đẹp đang tươi cười kia năm nay 22 tuổi.
Một chiếc áo công sở khoác bên ngoài, bên trong là sơ mi trắng sát người nhưng cũng không che đi nổi bộ ngực đang nhô ra ngoài kia, bên dưới là díp đen kẻ sọc cùng với tất chân màu da người lộ ra đôi chân trắng nõn, đây tuyệt đối là mỹ nhân đồng thời cũng là thư kí của hắn – Hứa Tiểu Linh.
Cô bé này tốt nghiệp đại học năm nay, bản thân có thể đọc thông viết thạo hai loạn ngôn ngữ là Anh cùng Trung Quốc dù sao ngay từ cái họ ‘Hứa’ đã nói lên tương đối nhiều, cô bé này là người Việt gốc Hoa, muốn trở thành thư ký cho Phong không chỉ cần xinh đẹp, ít nhất cô bé này thực sự có tài.
Tiểu Linh thấy Phong đi ra liền ngọt nào đứng lên cười, Phong cao hơn 1m8 còn nàng kể cả thêm một đôi giày cao gót bên dưới cũng chỉ gần 1m7 mà thôi, nàng đứng lên vừa vặn cũng chỉ thấy ngực hắn.

“Giám đốc, anh đêm qua làm việc cả đêm trong phòng sao?, em nghe anh Kiên nói mà còn cảm thấy không tin “.
Phong lười trả lời cô bé này, bàn tay to vòng luôn về phía sau ôm lấy vòng eo tinh tế kia, một tay đưa ra nhẹ nhéo mũi nàng.
“Anh trong mắt em lười biếng thế à?, được rồi ra ngoài ăn đi, hôm nay giám đốc không ở công ty, thư ký giám đốc đương nhiên cũng không cần đi làm”.
Hứa Tiểu Linh mặt có chút đỏ lên, cố gắng đẩy nam nhân kia ra một chút.
“Có người nhìn thấy thì sao, xấu hổ chết mất”.
Phong đương nhiên sẽ không quan tâm, giám đốc với thư ký không phải là một cặp sao?, hơn nữa hắn cùng Tiểu Linh đúng là một cặp.
Đây chính là cuộc sống của Phong, hắn so với 10 năm trước thay đổi quá nhiều quá nhiều, ít nhất những thứ 10 năm trước Phong không dám làm thì hiện nay hắn dám thậm chí còn thường xuyên làm.
Với một nam nhân thành đạt, với một kẻ mà tiền bạc chỉ dừng lại ở con số cộng thêm vẻ ngoài của chính hắn, lấy phương tâm của nữ nhân không phải là khó.
....
Tiếng nhạc vang lên, ánh đèn mờ mờ ảo ảo lúc sáng lúc tối, đầu ngửa lên dựa vào hàng ghế sofa dài, trong miệng thở ra từng làn khói.
Xung quanh là vô số bóng người đang nhảy múa, là những âm thanh đầy nhộn nhịp của tiếng beat vọng lại, trong làn khói Shisha, ánh mắt Phong trở nên mị mị.
Trên bàn là những chai rượi đã mở nắp, những chai rượu mà chính hắn hiện nay còn không có nhìn rõ nhãn hiệu nữa, bên cạnh có mùi thơm nhè nhẹ, mùi thơm nhẹ dịu của nước hoa, một tay ôm lấy thân hình mềm mại bên cạnh, bàn tay nhe vuốt ve cơ thể cô gái kia.
Đây là cảnh tượng quá mức quen thuộc của hộp đêm, xung quanh có rất nhiều bạn bè hắn quen, đương nhiên cũng có những người hắn không quen chỉ là quen hay không hắn cũng đâu có quan tâm?.
Có nhạc, có rượu, có làn khói kích thích, có mỹ nhân ở bên cạnh, vậy là quá đủ cho một đêm, quá đủ cho mấy ngày ở lại trong phòng làm việc đến cả ngủ cũng không ngủ đủ.
“Phong ca, say rồi sao?”.
Ở đâu đó là thứ âm thanh ngọt như mía lùi, hắn nhè nhẹ quay đầu lại, hắn hiện nay mơ mơ màng màng đến mức nữ nhân lên tiếng là ai chính hắn cũng quên.
Là Liên?, là Huệ?, là Thanh hay là ai?, dưới làn khói ma mị, chính hắn cũng không quan tâm.
Ở bên cạnh Phong, một đầu dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn là Tiểu Linh, cô nàng như một con mèo nhỏ cuộn lại vậy, ánh mắt cũng trở nên mị mị, hơi thở của nàng mang theo cả mùi rượu nhè nhẹ.

“Say?, làm sao say được, ha ha”.
Cố vẽ lên một nụ cười trên mặt, hắn xin thề lúc này hắn tuyệt đối nhìn không ra cái nữ nhân kia là xinh hay xấu bất quá đã vào trong nhóm bạn thượng lưu này hình như cũng không có nữ nhân xấu đi?.
Cô nàng kia cười ngọt ngào, cũng không quan tâm bên ngoài người khác nhìn ra sao, nhẹ đứng lên sau đó ngồi xuống bên đùi trái của Phong, ngón tay thuôn dài với những móng tay màu đỏ lại khiến cô có thêm vài phần yêu mị.
Một tay đặt lên ngực Phong, tay còn lại chậm rãi muốn vì Phong rót rượu.
“Phong ca, để em mời ca một ly nữa, hôm nay chúng ta uống cho say được không, mấy hôm nay không thấy Phong ca thực sự là rất nhớ nha “.
Theo cái giọng nói ngọt ngào mị mị của nàng, Phong có thể cảm nhận được mấy đứa bạn xung quanh khẽ cười, chỉ là hắn cũng chẳng nhận ra là giọng nói đứa nào nữa, hôm nay hắn không hiểu sao mình thực sự không tỉnh táo.
Lúc này đột nhiên Tiểu Linh cục cựa thân thể, Tiểu Linh đưa hai tay ra trực tiếp đỡ lấy li rượu trong tay nữ nhân kia, vẻ mặt của nàng mang theo vài phần nghiêm túc chỉ có trên đôi môi xuất hiện một nụ cười nhếch miệng.
“Chị Ngọc, anh ý còn phải lái xe nha, để em uống hộ anh ý vậy”.
Tiểu Linh cũng chẳng để cho Ngọc thời gian suy nghĩ, đã lấy ly rượu kia, một hơi cạn sạch, tửu lượng của cô bé này thực sự rất cao, trên bàn rượu bình thường chính Phong cũng khó mà chuốc say nàng.
Nhìn thấy hành động của Tiểu Linh bản thân Phong bật cười, Tiểu Linh của hắn dù sao cũng không dễ chọc, ít nhất so với vẻ ngoài xinh đẹp như con mèo nhỏ kia ẩn bên trong tuyệt đối là một con hổ săn mồi.
Cô gái tên Ngọc kia đương nhiên cũng không thể nói gì, bạn gái uống rượu hộ bạn trai thì có cái gì không phải sao?, hơn nữa khi ánh mắt của Tiểu Linh đảo qua, nàng không ngờ lại còn thấy lành lạnh, chỉ có thể cố hiện ra một nụ cười ngọt ngào với Phong, theo bộ ngực lớn nhẹ rung lên, thân thể nàng chậm rãi lùi lại.
Thực sự nụ cười của nàng là vô ích, ngoài bộ ngực kia ra Phong hiện tại chẳng nhìn ra nổi cái gì nữa.
Trong tiếng beat dồn dập, trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, điện thoại của Phong bất ngờ rung lên.
Ở quán bar, tiếng nhạc chuông căn bản không có cách nào vượt qua được tiếng nhạc chính vì vậy Phong luôn để chế độ rung, ít nhất va chạm cơ thể của điện thoại còn làm hắn có thể nhận biết.
Rút điện thoại ra, nhìn dòng số mờ mờ ảo ảo như đang nhảy múa, Phong triệt để chịu thua.
“Linh, check giúp anh là số ai gọi “.
Tiểu Linh khẽ cười với hắn, rồi chậm rãi tiếp lấy điện thoại, vẻ mặt của nàng sau

đó xuất hiện vẻ bất ngờ hiếm gặp, thân hình lại như con mèo nhỏ, một tay ấn vào nút tắt máy, một tay còn lại bám vào vai Phong, cả người trườn lên một chút, nàng kề sát mặt vào vành tai hắn.
“Chị Thanh gọi”.
Nghe thấy cái tên này chính Phong cũng cảm thấy hơi hơi giật mình, bình thường nếu không có việc gì thì Thanh sẽ không gọi cho hắn, cô gái này dù sao cũng không thích hắn.
Kiên tên đầy đủ là Nguyễn Trung Kiên còn Thanh tên đầy đủ là Nguyễn Hoài Thanh, Hoài Thanh chính là em gái của Kiên, hơn nữa so với anh trai mình thì cô gái này dễ nhìn hơn nhiều lắm.
Thân cao 1m66, mái tóc đen có chút dài, thân thể chỗ nào ra chỗ đó tuyệt đối là mỹ nữ hại nước hai dân, tất nhiên mỹ nữ thì Phong cũng không lạ lẫm gì, quan trọng thì cô bé này thuộc dạng thiên tài.
Cầm lấy điện thoại, nhét lại vào túi quần, Phong đứng lên khẽ nói gì đó vào trong tai Tiểu Linh rồi tiến thẳng về phía phòng vệ sinh trong bar, hắn ít nhất cũng muốn rửa mặt, đầu hắn hiện nay đau như búa bổ, ánh mắt còn nhìn không rõ thì sao có thể nghe điện thoại.
Nếu nữ nhân khác gọi cho Phong khả năng rất lớn liên quan đến việc ong bướm bất quá nếu là Hoài Thanh, con bé này một khi gọi thì chắc chắn là về công việc, dù sao con bé này vẫn luôn nghĩ Phong dạy hư anh trai của nó.
Có Tiểu Linh đi cùng, khó khăn lắm Phong mới lết được vào nhà vệ sinh, cũng phải mất đến 10 phút sau dưới làn nước lạnh, hắn mới bắt đầu tỉnh dần tỉnh dần.
“Biết thế lần sau dùng ít kẹo một chút, thực sự bay quên cả đất trời”.
Vẫn để nước lạnh trên mặt còn chẳng thèm lau đi, mở cửa đi ra ngoài nơi Tiểu Linh đã đợi sẵn, hắn đưa một tay ra nhẹ nhéo mũi nàng.
“Anh đi ra ngoài xem cái Thanh gọi gì, vào trong giúp anh nói với mấy thằng kia, anh có việc về trước, cái Thanh gọi thì chắc là việc lớn rồi”.
Tiểu Linh khẽ gật đầu, nếu không phải đối mặt với những nữ nhân có thể câu dẫn người yêu của nàng thì nàng vẫn đúng là một con mèo nhỏ, khác với cô nàng ngực lớn tên Ngọc kia, Hoài Thanh trong mắt Tiểu Linh căn bản sẽ không câu dẫn Phong.
Ra ngoài Bar, trời có chút trở lạnh, lúc này cũng đã gần cuối năm, thời tiết miền Bắc dần dần chuyển lạnh, làn gió ngoài kia nhẹ thổi cũng làm Phong tỉnh hơn không ít.
Lấy điện thoại ra, quay dòng số quen thuộc, sau đó ở đầu dây bên cạnh giọng nói cũng chẳng xa lạ gì vang lên.
“Cổ BXVT lên giá rồi, lên 1.8 điểm rồi, anh tính thế nào?”.
Phong thản nhiên vặn vẹo cái cổ, hắn im lặng một chút sau đó lên tiếng.
“ Dưới 2 thì giữ, từ 2.1 trở lên bán đi, với cả việc nhỏ như thế này cũng làm tiểu

thiên tài của chúng ta gọi sao? “.
Hoài Thanh ở bên kia đầu dây nhíu mày một chút, nếu không phải bất đắc dĩ nàng sẽ không gọi điện cho tên đáng ghét này, giọng nói đầy cợt nhả.
“Việc chính không nói trên này được, anh đang ở đâu có gì ghé qua nhà em đi, lão Kiên gọi “.
Nghe đến đây Phong mới gật gù, nếu phải đến tận nhà Kiên để bàn việc thì có lẽ là việc lớn thật, bất quá hắn lại không nghĩ ra là việc gì lớn?.
Tất nhiên Phong cũng không tin là bản kế hoạch của mình có vấn đề, hắn cực kỳ tin tưởng vào khả năng của mình hơn nữa nếu là bản kế hoạch thì sẽ không có Hoài Thanh tham ra bên trong.
Xem đồng hồ, 11h tối, nói thẳng ra với Phong mà nói, đây còn sớm chán.
Bụng hắn có chút réo lên dù sao từ chiều đến nay bên trong bụng hắn chỉ có toàn cồn, đứng ngoài trời một tay chậm rãi tìm lấy điếu thuốc rồi châm lửa, hít vào làn khói thuốc rồi thở ra một hơi, dưới làn khói thuốc kia cuối cùng hắn cũng cảm thấy mình hoàn toàn tỉnh táo lại.
Điện thoại trên tay tiếp tục quay số, lần này là gọi cho Tiểu Linh.
“Kiên bảo anh qua nhà nó, em về luôn không?”.
Tiểu Linh nghe Phong nói vậy đương nhiên cũng không ở lại làm gì.
“Vâng, anh về thì em cũng về luôn, em cũng có chút say rồi”.
“Chìa khóa xe em cầm đúng không, thế thì lấy xe về trước đi, anh bắt xe lên chỗ thằng Kiên”.
Tiểu Linh là người Việt gốc Trung, bố mẹ nàng ở trong nam vì vậy cô sống một mình ở cái đất Hà Nội này, nhà của Tiểu Linh thậm chí có thể là nhà chung của hai người, dù sao bình thường cũng không có ai đến đây.
Phong mới về Việt Nam được hơn hơn 2 tháng mà thôi, hắn cũng không có hứng mua nhà dù sao kiểu gì cũng đi thì mua làm gì?, bình thường hắn sẽ ở thẳng trong khách sạn, khi công ty được thành lập thì ngủ luôn trong phòng ngủ của mình ở công ty, sau khi quen Tiểu Linh thì hắn cùng người yêu của mình sống chung, nếu không có việc gì bận bịu hắn thường thường sẽ ngủ tại nhà cô.
Thêm một điều nữa, nhà của Tiểu Linh cùng nhà của Kiên lại nằm ngược đường nhau.
Chia tay Tiểu Linh, vẫy tay gọi một chiếc Taxi, đầu dựa vào ghế sau, giọng nói thản nhiên vang lên.
“Đi thẳng đến đường X”.
Tài xế từ cửa kính gương xe nhìn Phong một chút sau đó cũng không cần nói nhiều trực tiếp lái xe tiến về phía trước, thân là những người làm nghề dịch vụ, người tài xế này ánh mắt cũng rất tốt.
Ông chưa từng mặc đồ hiệu nhưng người mặc đồ hiệu thì ông ta thấy không ít, trên người Phong từ đầu đến cuối toàn bộ là đồ hiệu, cộng thêm chiếc đồng hồ

Rolex kia thì bất kể nhìn Phong hiện tại có trông luộm thuộm bực nào thì hắn cũng vẫn toát lên thứ phong thái của riêng mình.
Trong xe Taxi không thể hút thuốc, ở Việt Nam không biết có cấm hay không nhưng ngay từ khi ở Anh hắn đã thành cái thói quen này, nơi công cộng hắn sẽ không hút thuốc, phương tiên công cộng hắn cũng không hút thuốc.
Ánh mắt nhìn theo đường phố Hà Nội về đêm, một tay chống lên cằm, đường phố Hà Nội với hắn vừa lạ lại vừa thân quen, so với 10 năm trước thì đường phố Hà Nội có vẻ rộng hơn, nhộn nhịp hơn nhiều.
Đầu óc hắn suy nghĩ miên man... chẳng biết khi nào chiếc xe taxi đã đi gần đến bệnh viện Y.
Trên cung đường đến nhà Kiên, không ngờ lại đi qua cái bệnh viện này.
"Tài xế, dừng xe một chút".
Bác tài dẫm ga, chiếc xe lập tức dừng lại, ông ta cũng không hỏi nhiều chỉ im lặng tiếp tục đợi Phong lên tiếng.
Phong biết bây giờ cũng đã quá giờ thăm bệnh, ánh mắt hắn có chút đăm chiêu nhìn vào từng cửa sổ của bệnh viện, hắn lúc này lại nhớ đến cha.
Thở ra một hơi nhọc khí, nếu cha nhớ lại được hắn, nếu cha có thể tỉnh táo lại sau đó nhìn bản thân hắn lúc này, cha nghĩ gì?.
Đáng tiếc có nhiều việc biết là sai cũng sửa không được, so với hắn của 10 năm trước hắn vẫn thích mình bây giờ hơn.
Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện nụ cười nhạt rồi bắt đầu kéo lại cổ tay áo, chỉnh lại cổ áo, hắn không hiểu tại sao lại muốn làm mình trở nên gọn gàng một chút.
Ngẩng đầu lên, muốn bảo tài xế đi tiếp thì đúng lúc này... Phong thấy một thân ảnh từ cửa bệnh viện ra... hắn không hẳn là nhìn thấy toàn bộ thân ảnh kia, hắn chỉ nhìn thấy bóng lưng mà thôi.
Bóng lưng kia... chẳng rõ làm sao lại làm Phong cảm thấy quen thuộc.
Đi với phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, vật thì luôn họp theo loài.
Phong từ khi về Việt Nam cũng quen thêm rất nhiều người bất quá chủ yếu đều là các thế gia công tử trên khắp đất Hà Thành dù sao những người trẻ và giàu có vẫn thường tập hợp thành một cộng đồng riêng biệt.
Về phần những người bạn cũ của hắn ở Việt Nam thì gần như không có.
Tốt nghiệp cấp 3 thì hắn đã đi du học, những đứa bạn cấp 2 cùng cấp 3 năm đó hắn hình như không có cả facebook của bất cứ đứa nào, hắn lại càng lười đi liên hệ dù sao gặp ngoài đường hắn còn chưa chắc nhận ra thì liên hệ làm gì?.
Suy nghĩ của Phong vốn là như thế nhưng... hiện nay lại có chút khác.
Trí nhớ của Phong rất tốt, nếu là bóng lưng quen thuộc thì đúng là quen thuộc với hắn chỉ là từ bóng lưng mà nói hắn không nhận ra là ai mà thôi.
Hơn 11h tối còn rời khỏi bệnh viên, khả năng cao là bác sỹ, hắn từ khi về Việt

Nam cũng không quen bạn bè nào là bác sỹ dù sao cái nghề nghiệp này mà muốn đi Party đêm thì là việc vô cùng khó, cái nghề này căn bản không hợp cho cái lối sống buông thả của đám người Phong.
“Bác tài, đi theo cái xe máy kia “.
Nghe thấy âm thanh của Phong, bác tài rõ ràng giật mình một chút, khuôn mặt giật giật, ông ta làm lái xe Taxi đã gần 20 năm nay, không ngờ hôm nay cũng được thỏa ước nguyện... ước nguyện bám theo người hệt như trên TV.
Chiếc xe taxi chậm rãi lăn bánh, tốc độ cũng không lớn trực tiếp đi theo chiếc xe máy cùng bóng hình kia.
Phong tất nhiên biết Kiên cùng Hoài Thanh đang đợi mình bất quá... hắn cảm thấy rất lạ, hắn cảm thấy nếu không đi theo bóng hình kia, chính hắn sẽ thấy hối hận.
Đây là cảm giác... Phong nhiều khi làm người rất tin vào cảm giác, hắn sống với một phương châm, khi trong đầu xuất hiện hai con đường vậy thì chọn con đường đầu tiên nghĩ đến.
Chiếc xe máy trước mặt đương nhiên cũng không nhận ra có người bám theo mình, dù sao ‘bám theo’ cái việc này ngoài đời rất ít khi xảy ra, chỉ có trên TV là nhiều mà thôi.
Thời gian lẳng lặng trôi qua, 11h45 phút, Phong cùng chiếc xe taxi đã đi theo chiếc xe máy trước mắt khoảng trên dưới 10 phút, sau đó hắn mới thấy chiếc xe trước mặt dừng lại.
Nàng xuống xe, không phải vì phát hiện ra có người theo dõi mình chỉ là lốp xe của nàng bị thủng mà thôi, Phong thậm chí có thể nhìn thấy nàng nhẹ đá vào bánh xe, vẻ mặt có chút bực mình.
Ánh mắt của Phong cũng rất tốt, hắn có thể nhìn thấy cả một chiếc đinh xuyên thẳng qua lốp xe của nàng hơn nữa cung đường trước mặt... cũng không ít đinh được rải ra.
Ánh mắt Phong từ từ nheo lại, hắn thậm chí bực mình thay cho nữ nhân kia, đã gần 12h đêm xe còn thủng lốp? bất quá Phong cũng có thể nhận ra, mấy cái đinh kia khả năng rất lớn là có người bỏ lại, việc này ở Việt Nam cũng không phải là xa lạ gì, chỉ là 12h đêm còn rải đinh trên đường?, chẳng nhẽ bị điên?.
Cô gái trước mặt cũng đành chỉ có thể dắt xe, sau đó chậm rãi đưa xe xuống đường dưới, trong ánh mắt hiện ra từng tia từng tia mệt mỏi, nàng thực sự cảm thấy rất mệt rồi, đến cả về nhà muốn ngủ một giấc ngon lành cũng không cách nào làm được.
Đường ở Hà Nội có chút đặc biệt ít nhất là cái cung đường này, phần đường trên là đường lớn cho xe cộ đi lại nhưng đường dưới lại là nhà dân cùng đường nhỏ, đi về phía nhà dân còn có cơ hội tìm người sửa xe, tất nhiên khi kim đồng hồ sắp điểm sang ngày mới thì cơ hội kia mong manh vô cùng.

Chậm rãi mở của xuống xe, hắn liếc nhìn người tài xế kia.
“Bác tài, bao nhiêu?”.
Tài xế nhìn về phía đồng hồ điện tử sau đó cũng lập tức báo giá.
“Của anh hết 80 nghìn”.
Mở ví, bên trong ví hắn lúc này nhỏ nhất là tờ 200k, hắn cũng không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đưa luôn cho tài xế.
“Khỏi thối “.
Câu nói không đầu không đuôi, sau đó hắn cũng bước đi, bước theo nữ nhân kia chỉ là thủy chung giữ khoảng cách mà thôi.
Cũng chẳng biết đi theo nàng bao lâu, rốt cuộc Phong nhìn thắng nàng dừng lại, đặt mông ngồi xuống vệ đường, đôi bàn tay nhẹ đấm vào chân mình, cô gái này có lẽ cũng chẳng dắt xe được nữa.
Nàng mặc quần áo tương đối ấm áp khác xa với nữ nhân tên Ngọc trong bar kia, đương nhiên sẽ không nhìn ra cơ thể nàng là đẹp hay xấu, thứ duy nhất làm Phong nhìn ra là nàng tương đối cao, đôi chân trong chiếc quần bò bó sát, không thể không nói nửa phần dưới của nàng rất ‘ổn’.
Chỉ tính nguyên chiều cao, nữ nhân kia có lẽ đạt đến 1m7, nếu nàng đi thêm giày chỉ sợ cũng cao bằng Phong.
Hai tay để vào túi quần, Phong khẽ nhếch miệng, có lẽ cũng đến lúc hắn hiện thân, với phong độ của một thân sỹ, cho dù không quen biết gì thì hắn cũng muốn đến giúp người ta một hai huống gì đây có lẽ là người ‘quen ‘ của hắn.
Nghĩ là một việc nhưng làm lại là một việc tương đối khác, Phong đột nhiên dừng lại, ánh mắt hắn khẽ nhíu nhíu, hắn nhìn thấy từ trong bóng đêm có vài thân ảnh xuất hiện.
“Mấy đứa nào đây?”.
Cung đường này thật sự tối dù sao cũng là đường nhỏ, chỗ này lại gần khu dân cư có rất nhiều người sinh sống mà nơi tập trung càng nhiều người lại càng phức tạp, gần 12 giờ cũng là thời gian tương đối đặc biệt, chỗ này quả thực thích hợp để làm một số việc.
Nhìn thấy điểm này, Phong lập tức bước nhanh về phía trước.
Dưới màn đêm, hắn có thể nghe tiếng hét của nàng, có thể nghe thấy một tên đang cố gắng bịt miệng nàng lại, một kẻ thì giật lấy túi sách, thậm chí còn có người ghì đôi vai của nàng xuống, ánh mắt của Phong càng ngày càng lạnh.
....
Nàng rất sợ, nàng thực sự rất sợ.
Nước mắt tràn ra ngoài, đối mặt với hình ảnh kinh khủng kia nàng căn bản không thể tưởng tượng nổi.
Thân hình cố gắng dãy dụa nhưng với đôi tay như hai gọng kìm đè bả vai mình xuống, nàng căn bản dãy không nổi, thậm chí nàng còn thấy một kẻ đang giữ lấy

hai chân mình.
Nàng tất nhiên đủ lớn để biết việc gì xảy ra, thân hình cố gắng cựa quậy trong vô vọng, cố gắng hét lên cầu mong ai nghe thấy chỉ là miệng nàng đã sớm bị chặn lại, trong tai nàng chỉ còn có thể nghe thấy những tiếng cười ghê rợn, những tiếng cười làm nàng run lên.
Trong ánh mắt của nàng ngoại trừ tuyệt vọng cũng chỉ có tuyệt vọng chỉ là khi tuyệt vọng nhất, có một bóng người xuất hiện, cứ như là đang trong phim vậy.
Một cú song phi, nguyên một cái chân đạp thẳng vào đầu kẻ đang bịt miệng nàng, lập tức sút hắn bay ra hơn 3m rồi ngã rầm xuống.
Không có người bịt miệng, nàng lập tức hét lớn thật lớn theo vô thức, nàng cũng vừa vặn thấy nam nhân xuất hiện tung một cước nữa sút thẳng kẻ đang ghìm hai vai nàng xuống, người này xuất hiện hoàn toàn làm những người xung quanh không ai kịp phản ứng.
Chỗ này có khoảng 7 nam nhân, nếu tính cả Phong thì là 8 bất quá... số lượng nhiều khi không phải là vấn đề.
Cũng chẳng để thằng nào kịp lên tiếng, Phong tiến thẳng về phía trước, hắn biết lực chân của mình lớn thế nào, hai đứa ăn đòn kia căn bản dậy không được, Phong ở Anh chính là học KickBoxing cùng Muay Thái, đánh nhau vốn là thứ không xa lạ gì với hắn huống gì trước mặt chỉ là phường đầu trộm đuôi cướp?.
Một đấm lệch mặt một tên gần nhất, một chân dẫm xuống đất làm trụ cả người quay ngoắt lại bồi một cùi chỏ sang tên bên cạnh, một tay đưa ra nắm lấy cổ áo một tên giật mạnh về phía mình, đầu gối vung thẳng lên tiễn luôn nửa hàm dưới của một kẻ bay lên trời.
Một lần ra tay đánh cho 5 trên 7 người không cách nào đứng lên, chỉ còn lại hai tên cực kỳ sợ hãi nhìn Phong.
Bọn chúng ánh mắt dần dần lạnh lại, sau đó rút một con dao ngắn ra.
Nhìn hình ảnh này, Phong đơn giản chỉ phì cười.
“Mấy thằng ngu si”.
Nói xong câu này, hắn giật bung toàn bộ cúc áo sơ mi, trực tiếp cởi áo sơ mi của mình ra nhưng ngay trong lúc này, Phong liền cảm thấy giật mình.
Vết bớt của hắn... vậy mà sáng lên.
Thấy Phong đứng khựng lại, hai tên kia lập tức lao lên, hướng mũi dao nhọn về phía hắn.
Nàng ở sau lưng hắn nhìn thấy toàn bộ, lập tức hét lên.
“Cẩn thận ”.
Phong hơi hơi giật mình, nhờ âm thanh của nàng mà hắn có thể trở lại hiện tại, Phong cảm thấy... cánh tay phải của mình đang tuôn trào một cỗ sức mạnh khủng khiếp, cứ như núi lửa phun trào vậy.
Phong hiện nay cũng không còn thời gian dùng áo sơ mi quấn quanh tay nữa rồi,

trực tiếp ném áo sơ mi về phía trước sau đó cả người lao lên.
Một tên bị áo sơ mi che mắt, lập tức đưa tay ra gạt cái áo đang bay đến nhưng ngay sau đó nguyên nắm đấm tay phải của Phong nhắm tới, một đấm trực tiếp đấm nát mặt tên kia, hất hắn bay ra xa đến 6-7 m sau đó cơ thể lập tức giật giật.
Lực quyền của Phong... chí ít cũng phải có 200 kg.
Đây là một việc Phong không mấy tin tưởng, hắn học Kickboxing cùng Muay Thái, Phong biết lực chân của mình rất ổn nhưng lực tay sao có thể mạnh như vậy?, ngày trước lực tay của hắn chỉ khoảng trên dưới 120 kg mà thôi nhưng hiện tại nói hơn 200 kg thì Phong cũng tin.
Kẻ còn lại quá mức sợ hãi, trực tiếp chôn chân đứng đó sau đó hét lên một tiếng buông dao bỏ chạy, hắn thực sự cảm thấy mình đang đối đầu với một con quái vật.
Đấm người nằm xuống hắn đã nhìn thấy nhiều nhưng đấm nguyên một người bay xa 6-7m thì đây phải là lực tay của siêu nhân, ít nhất hắn còn chưa nhìn thấy.
Nếu là bình thường, Phong tuyệt đối sẽ không đuổi theo nhưng không hiểu sao hôm nay hắn không bình thường, hắn cảm thấy muốn phát tiết, ít nhất một đấm kia còn chưa đủ.
Phong lao thẳng về phía tên bỏ chạy như con thú săn mồi, không chỉ lực tay của hắn mạnh hơn mà tốc độ hắn cũng gần như tăng lên gấp đôi, Phong bình thường đã chạy không chậm nhưng hiện tại tốc độ của hắn chưa chắc đã thua vận động viên điền kinh.
Chỉ nghe tiếng gió vang lên, Phong đã chạy đến gần kẻ kia, hắn đưa tay trái ra bắt lấy một cánh tay của hắn kéo ngược lại, tay phải khẽ xoay một đấm thẳng vào bụng đối phương.
Phong có thể cảm thấy nguyên phần bụng của hắn lõm lại, kẻ kia trực tiếp phun ra một ngụm máu, nắm đấm của Phong quá mức mạnh mẽ chỉ sợ làm kẻ này bị tổn thương phần nội tạng bên trong.
Một đấm, trực tiếp gục xuống, thân hình khẽ co giật nằm nguyên một đống, không cách nào có thể đứng lên.
Giải quyết xong tất cả, bước về phía trước nhẹ nhặt lại áo sơ mi của mình, hắn nhìn vào vết bớt theo mình hơn 30 năm chỉ là hiện tại nó không còn là màu đỏ nữa, nó trở lại với màu đen quen thuộc, nó không sáng lên nữa mà trở lại với trạng thái bình thường.
Phong cũng không hiểu việc gì xảy ra, hắn khẽ bước về phía cô gái kia, rồi đưa một tay ra.
“Đứng lên được không”.
Nàng ngước khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn Phong, khi nhìn thấy nửa thân trên đầy cơ bắp của hắn khuôn mặt có chút đỏ lên, nhẹ cắn đôi môi hồng muốn đứng lên nhưng lại lập tức ngã xuống, chân trái của nàng bị trẹo rồi.

“A “.
Khẽ rên lên một tiếng, vẻ mặt xinh đẹp trở nên đau đớn chỉ là hiện nay Phong cũng không cách nào nghe được âm thanh đau đớn của nàng, hắn... hoàn toàn bị khuôn mặt nàng thu hút.
Hắn... nhận ra nàng nhưng vì nhận ra hắn hoàn toàn hiểu không nổi gì cả... nàng vẫn xinh đẹp như vậy, vẫn cho hắn thứ cảm xúc như những ngày đầu tiên và chân thực nhất ấy... chỉ là nàng không già đi.
Phong hắn không nhìn ra dấu hiệu tuổi tác trên khuôn mặt kia, nàng cùng hắn rõ ràng bằng tuổi nhưng nhìn khuôn mặt kia, đây là khuôn mặt của 10 năm trước, nàng chỉ như thiếu nữ 20 năm đó, đây rốt cuộc là vì sao?.
....
“Này, ngươi thực sự đảm bảo kẻ đó không nhận ra cái gì chứ?”.
“Nhận ra làm sao được, ta ra tay mà lại với cả hắn đâu phải là hắn ngày xưa, ta còn giúp hắn không ít”.
“Nhưng mà làm thế có ổn không... hắn mà biết hắn lột da ngươi đó “.
“Ngươi không nói, ta không nói... ai biết... hơn nữa cũng chưa có gì xảy ra... hắn có biết cùng lắm đánh ta nhừ tử... sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng đúng không?”.
Phong đương nhiên không cách nào nhìn ra, trong bóng của đám du côn đang ngã trên mặt đất bắt đầu dần dần chuyển động, sau đó có hai cái bóng lướt trên mặt đất rồi hoàn toàn biến mất.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 79

Hồi ức (2)

....

Cái lạnh ban đêm của Hà Nội trong những ngày đông, nửa thân trên để trần không có lấy một mảnh vai che thân bất quá cái lạnh ngoài da thịt kia sao có thể bằng cái lạnh trong linh hồn hắn.

Phong lúc này đột nhiên nhận ra, lý do tại sao hắn về Việt Nam.

Hắn về Việt Nam tuyệt không phải vì lập nghiệp hắn lại càng không ham muốn từng bước từng bước đi lên từ hai bàn tay trắng, đây không phải thứ hắn muốn mà cho dù hắn muốn thì hắn cũng không chọn Việt Nam làm nơi lập nghiệp, chí ít với những gì hắn đang có hiện nay.

Hắn trở về Việt Nam chủ yếu có hai việc, việc đầu tiên là để báo ân, việc thứ hai hắn rốt cuộc cũng hiểu ra, hắn đi tìm sự thừa nhận.

Đây như một loại cảm xúc đè nén vậy, hắn... muốn gặp lại mối tình đơn phương của mình, muốn có thể trước mặt nàng ít nhất cũng nói ra tình cảm của hắn, ít nhất cũng muốn nói ra suy nghĩ của hắn, hắn về Việt Nam chính là tìm kiếm sự thừa nhận của nàng.

Phong chưa bao giờ nhận ra điều này, hắn thậm chí đã nghĩ chút tình cảm những ngày ngây thơ và hồn nhiên nhất đã tan theo sương gió, tan theo dòng thời gian 10 năm kia.

Phong không biết, thứ cảm xúc kia không tan thành mấy khói, không hóa thành hư vô, nó chỉ bị chôn xuống nơi sâu thẳm nhất của trái tim hắn mà thôi.

Ngày hôm nay khi nhìn thấy khuôn mặt kia, Phong cảm thấy lạnh, cái lạnh từ tận linh hồn, sau 10 năm hắn rốt cuộc cũng gặp lại nàng, nhưng hắn phải nói cái gì đây?, hắn không biết.

Thiên ngôn vạn ngữ, bao nhiêu lời nói ong bướm giờ toàn bộ rời khỏi hắn, hắn đối mặt với nàng chỉ có sự ngỡ ngàng, căn bản nói không nên lời.

Bao nhiêu nữ nhân đi qua, bao nhiêu nữ nhân chỉ là trò chơi trong mắt hắn?, bao nhiêu những nữ nhân đối với hắn chỉ là tình một đêm?, chính hắn cũng không nhớ được, hắn chỉ biết khi chứng kiến đôi mắt kia, hắn lại cảm thấy chạnh lòng.

Đôi mắt xinh đẹp còn mang theo sự hoảng loạn, đôi mắt kia còn mang theo vẻ sợ hãi, khiến bản thân Phong cảm thấy thương tiếc không thôi, quan trọng hơn không hiểu tại sao... hắn cảm thấy cứ như bản thân mình phản bội lại nàng vậy.

Cái cảm giác này rất hoang đường, hắn với nàng còn chưa là cái gì cả thậm chí bạn bè cũng phải, hắn có cuộc sống của hắn, nàng có cuộc sống của nàng, vì cái gì lại coi hắn phản bội nàng?.

Mười năm qua ai cũng có cuộc sống của mình, ai cũng có con đường của mình, hắn có nữ nhân của hắn, nàng có nam nhân của nàng, hắn đâu có sai? chỉ là cái cảm giác phản bội kia rõ ràng tồn tại, cái thứ cảm giác chính hắn cũng không hiểu.
....
Thời gian lặng lẽ trôi qua, bản thân nàng không hiểu nam nhân trước mặt rốt cuộc là có bình thường hay không nữa, làm gì có ai cởi trần giữa những ngày đông như vậy cho dù cơ bắp của hắn thực sự nhìn có vài phần mị lực.
Nàng cũng không hiểu hắn tại sao nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của mình, chẳng lẽ mặt nàng có nhọ?.
Nàng cố gắng cắn răng, dùng hết sức của mình đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp nhẹ nhíu lại, sau đó đối với hắn khẽ cúi đầu.
“Xin lỗi, anh có sao không, việc lúc nãy... em cảm ơn”.
....
Nghe thấy giọng nói của nàng, hắn lập tức giật mình, nhìn khuôn mặt của nàng vẫn mang theo nét đau đớn, hắn cảm thấy như chính bản thân mình bị đau vậy.
Chậm rãi mặc lại áo sơ mi trắng, cố gắng bình ổn lại chính bản thân mình, trong ánh mắt không tin được của nàng, Phong cúi xuống sau đó một tay đỡ lấy chân của nàng, động tác này mang theo vài phần ôn nhu khiến nàng một lần nữa bị đẩy ngã xuống bậc thềm đá.
Trong mắt Phong hiện lên một nụ cười đắng chát, nàng đương nhiên không nhận ra hắn, cũng như tại tiệm bánh năm đó, nàng từ đầu đến cuối vẫn không biết hắn là ai, loại cảm xúc này thậm chí làm bản thân Phong hiện lên cảm xúc giận dữ.
Cái cảm xúc này xuất hiện kèm theo những loại cảm xúc ngang dọc khác, hắn muốn... chiếm lấy nữ nhân này, không cần biết thế nào hắn muốn chiếm lấy nữ nhân này, hắn muốn nàng làm nữ nhân của hắn.
Những cảm xúc này cực kỳ bá đạo mà cũng cực kỳ ích kỷ nhưng đây đúng là cảm xúc chân thật nhất của hắn, không nghĩ ngợi, không giả dối.
Đôi tay của Phong hơi hơi run lên, cố gắng nhẹ nhàng hết sức, hắn có thể thấy sau lớp tất kia phần mắc cá chân của nàng sưng đỏ lên, chỉ sợ trong lúc nãy dãy dụa khiến nàng bị trật khớp.
“Đau không? “.
Giọng nói có chút ôn nhu hướng về phía nàng làm cơ thể nàng nhẹ run lên, so với những cô gái bình thường sống trong thế kỷ này nàng có chút khác người, nàng có chút đặc biệt chính vì vậy đây là lần đầu tiên có nam nhân xa lạ đụng vào bàn chân mình.
“Đau, hình như bị trẹo chân rồi”.
Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia sau đó hơi hơi gật đầu.
“Không phải trẹo chân mà là vỡ mắc cá chân rồi, nặng hơn trẹo chân một chút...

nhà em ở đâu?”.
Nói ra câu này trong lòng Phong lại mang theo niềm vui nhàn nhạt, hắn thích cách xưng hô này.
Cắn răng một chút nhìn Phong, bản thân nàng đương nhiên không có lý do không nói, lúc này đã gần nửa đêm, xe thì hỏng mà chân nàng thì đau, bản thân nàng quả thực cần sự giúp đỡ của Phong hơn nữa Phong chỉ ít phút trước còn cứu nàng một lần, chính nàng cũng không tưởng tượng nổi nếu hôm nay Phong không xuất hiện thì việc gì xảy ra.
Phong cũng không nói gì nữa, hắn xoay lưng lại sau đó trong ánh mắt ngập ngừng của nàng, hắn khẽ gật đầu.
“Lên đi, tối muộn rồi, cố gắng tìm cái nhà nghỉ hay khách sạn nào rồi thuê một phòng, gửi xe máy bên trong rồi bắt taxi xem thế nào”.
Lời nói của Phong rất chậm rãi hơn nữa nhìn ánh mắt cùng giọng điệu của hắn lúc này không hiểu tại sao cơ thể nàng lại run lên, cái này chính là khí chất thượng vị giả.
Không biết quá khứ thế nào nhưng trải qua nhiều năm hắn cũng chẳng còn là hắn năm đó, nếu ngày xưa hắn là cừu non ăn cỏ thì có lẽ hiện nay hắn giống sói săn mồi hơn.
Nàng chậm rãi nhún một chân, hai tay vòng qua cổ hắn, hai người lúc này sát vào nhau đếu mức chính hắn có thể cảm nhận được mùi hương trên người nàng, dùng hai tay đưa ra phía sau cố gắng giữ nửa cơ thể nàng nằm gọn trên tấm lưng rộng lớn của mình, chính Phong cũng có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.
Chiều cao của nàng không hề tệ cũng phải đạt đến 1m7 nhưng cơ thể tương đối nhỏ nhắn, chỉ cần một tay Phong cũng có thể cố định được người nàng phía trên, hắn chậm rãi đứng lên sau đó dùng tay còn lại bắt đầu dắt chiếc xe máy được nàng đặt bên vệ đường.
Hắn lúc này thậm chí có thể cảm nhận được cả hai khối mềm mại trước ngực nàng cho dù cách mấy lớp áo vẫn đang nhè nhẹ đặt lên lưng hắn.
Nếu có một điều ước, Phong thật sự chỉ muốn mang giây phút này kéo dài mãi mãi.
....
Rốt cuộc thì cũng không có gì xảy ra, rốt cuộc chính Phong cũng không hiểu tại sao hôm nay mình lại tốt đến thế, hắn đơn giản chỉ là thuê một phòng ở nhà nghỉ gần đó, giao cho nàng chìa khóa, giúp nàng dắt xe vào bên trong rồi thậm chí còn vì nàng gọi một chiếc taxi, để mặc nàng cứ như vậy rời đi.
Đứng trước cửa nhà nghỉ, nhìn về chiếc taxi kia hay đúng hơn là nhìn vào thân ảnh đi càng ngày càng xa kia, Phong khẽ cười, một nụ cười tươi rói.
Hắn đột nhiên lại thấy trái tim của mình ấm đến lạ thường, hắn cũng bất ngờ phát hiện, Việt Nam đối với hắn còn nhiều thứ khiến hắn phải giữ lắm, còn

những thứ hắn không buông bỏ được.
....
Nằm vật cả người lên tấm nệm trắng muốt mềm mại, độ đàn hồi của đệm giường bên dưới làm sống lưng của hắn có thể cảm thấy chút thoải mái, đầu ngửa lên nhìn trần nhà, một tay vắt ngang lên khuôn mặt có vài phần mệt mỏi.
“Này, đừng có trèo lên giường em, người anh đầy mùi rượu, đi ra chỗ khác đi”.
Phong lười biếng nhìn nữ nhân đang lên tiếng kia, nàng gọi là Hoài Thanh.
Thân cao 1m66, làn da trắng hồng cùng khuôn mặt xinh đẹp có chút lai với nữ nhân phương tây, đôi mắt to tròn cùng đôi môi mềm mại, đáng tiếc đôi môi mềm mại kia chưa từng nói với hắn một lời ngọt ngào nào.
Phong tiếp tục hơi hướng ánh mắt nhìn sang tường nhà, đồng hồ lúc này đã là 0h30, bắt cô gái này thức đến tận đây đợi hắn cũng làm hắn có vài phần áy náy.
Cố gắng ngồi dậy đồng thời ở ngoài hành lang kia thân ảnh của Kiên dần dần lại gần, trong tay Kiên lúc này cầm một lon Sting ném thẳng về phía Phong.
“Uống đi cho tỉnh, mày làm cái gì tắt máy suốt thế, tao còn tưởng mày chết trên bụng em nào rồi?”.
Phong nhìn thằng bạn của mình, đôi vai hắn khẽ nâng lên.
“Ừ xin lỗi tao có chút việc không ngờ, thế nào có việc gì mà lại gọi tao đến tận đây?”.
Một khi đã bàn đến công việc thì bản thân Hoài Thanh liền nghiêm túc hơn nhiều, cô nàng này dù sao cũng là một thành viên trong công ty của Phong.
Trên người Thanh lúc này chỉ có một chiếc quần bò ngắn để lộ ra đôi chân dài miên man, hai tay vòng ra phía sau búi mái tóc đen của chính mình lên lộ ra phần gáy trắng nõn lại cho người khác thấy cô có thêm vài phần năng động của tuổi trẻ.
Nhanh tay lấy một chiếc Ipad trên bàn sau đó rất nhanh ngồi xuống giường.
“Anh nhìn cái này một chút”.
Cầm lấy Ipad trong tay Thanh, Phong hơi hơi nhíu mày lại sau đó khuôn mặt càng ngày càng trở nên nghiêm trọng về phần Kiên cũng ngồi xuống đất lưng dựa vào thành giường thỉnh thoảng ngửa cổ uống từng hớp Coca, bản thân Kiên rất nghiện đồ ngọt.
“Chậc... còn có việc này nữa à?”.
Phong bắt đầu dùng tay nhẹ day hai hàng lông mày của mình, thứ Hoài Thanh gửi là một bản báo cáo, ở ngoài công trường xảy ra tai nạn.
Đây tất nhiên không phải là công trình của công ty hắn, dù sao Phong cũng chọn việc nhẹ lương cao, công ty của hắn thiên về mảng quảng cáo cùng giải trí thì liên quan gì đến công trường?.
“Bác có ý gì không?”.
Cả Hoài Thanh cùng Kiên nhìn nhau sau đó rốt cuộc Kiên cũng lên tiếng.

“Vì ba tao không có ý kiến gì mới phải hỏi mày đấy”.
Cả Kiên cùng Hoài Thanh đều làm trong công ty hắn nhưng gia đình của Kiên liền thuộc dạng có kinh tế cực cứng, cha của hắn làm tổng giám đốc của một công ty địa ốc lớn nhất nhì Hà Nội, chỉ là sự việc lần này không nhỏ.
Nói đơn giản một chút thì là tai nạn công trường, cái gọi là tai nạn thì sẽ không ai mong muốn nhưng đáng nói hơn cả thì đây là công trình cạnh tranh.
Thế nào gọi là công trình cạnh tranh?, công ty của gia đình Kiên cùng một công ty khác đều đang chạy đua với thời gian, bọn họ nhận hai công trình có độ lớn tương đương đồng thời... còn có vị trí tương đương.
Gia đình kiên nhận xây dựng khu mua sắm gần quảng trường về phần đối thủ thì lại nhận tu sửa toàn bộ khu vực quảng trường.
Theo báo cáo mà Hoài Thanh cho hắn xem, Phong có thể thấy được tiến độ của hai bên cũng không hơn kém nhau bao nhiêu mà nếu như thế thì lãnh đạo thành phố sẽ luôn cố gắng biến chênh lệch này thành con số 0.
Ví dụ như khu mua sắm hoàn thành trước 1-2 ngày thì ngày công bố hoàn thành công trình sẽ bị lùi lại 1-2 ngày so với khu vực quảng trường và ngược lại dù sao cả hai công trình đều liên quan mật thiết đến nhau.
Thêm một việc nữa là gần dịp cuối năm, hai công trình này có thể là coi là ván cờ của cả hai công ty địa ốc, để xem ai có thể hoàn thành tốt hơn, ai có thể làm được tốt hơn so với đối thủ, kẻ thắng trong trò chơi này rất có thể sẽ lấy được công trình cuối cùng trong năm đón mừng dịp năm mới âm lịch, chỉ cần làm tốt nốt công trình cuối năm này thì hoàn toàn có thể được lãnh đạo thành phố biểu dương, vị trí đứng lại càng chắc chắn thêm một phần đồng thời cũng là cú kích cực lớn đối với nguyên năm sau của cả công ty.
Đây là một cuộc chiến.
Tiếp theo lại nói về tai nạn công trường kia, cái tai nạn này nói nhỏ không nhỏ mà nói lớn cũng không lớn, chỉ đơn giản là vài thanh sắt lệch ra ngoài, sau đó có công nhân bị thương, thứ này ở công trường còn chẳng tính là tai nạn, loại tai nạn này chỉ cần đưa tay ra là có thể nắn thành dạng... bất cẩn của công nhân.
Chết nhất ở chỗ không biết tại sao có một nhóm công nhân lại làm loạn lên đòi bồi thường lao động, đòi bồi thường lao động thì cũng thôi, bồi thường chỉ cần trả tiền mà thôi, với một số người thì tiền bạc chỉ là con số đám tiếc những công nhân kia bắt đầu chỉ trích công ty không có khả năng bảo vệ an toàn cho công nhân sau đó đồng loạt đình công, hiện nay quản đốc còn không có cách nào quản được công trường, tình hình cực kỳ căng thẳng.
Tình hình căng thẳng bao nhiêu cũng sẽ giới hạn trong hai chữ ‘việc nhà’ nhưng lại có nhà báo nhảy vào thì lại khác... không biết ai gọi, nhà báo rốt cuộc đến rồi hơn nữa tốc độ còn cực kỳ nhanh.
Đến lúc này thì thằng ngu cũng có thể biết công ty đang bị chơi.

Công trình bắt đầu bị tạm hoãn đồng thời chính vì công trình này là dạng công trình lớn của thành phố, các sếp bên trên cũng bắt đầu nhìn xuống, trên đe dưới búa hoàn toàn khiến cha của Kiên kẹt cứng, vì vậy ông ta rốt cuộc cũng phải tìm tới Phong.
Công trình chậm một hay hai ngày thì không sao nhưng đã thêm vào 'vết đen' liên quan đến sự an toàn thì lại khác đặc biệt là với một công ty địa ốc.
"Thuê được đám công nhân khác không?".
Giọng nói của Phong vang lên, trong giọng nói có chút lạnh lẽo.
Đáp lời hắn lúc này vẫn là Kiên, sắc mặt của Kiên cũng xuất hiện vài phần khó xử.
"Bị chơi cùn, đám công nhân kia không chịu rời đi, chúng không rời khỏi công trình thì công nhân mới cho dù có chấp nhận làm cũng bị phá đến chết ".
Thở hắt ra một hơi, Phong vặn vẹo cổ của mình.
"Chúng muốn gì, tiền đền bù?".
Kiên lần này chỉ lắc đầu.
"Đã nói rồi, bị chơi cùn, mấy năm nay công việc của cha càng ngày càng thuận lợi dẫn đến việc ông ấy ánh mắt cũng càng ngày càng xa, ánh mắt xa thì dẫn đến nhìn gần không tốt lắm, vấn đề nằm ở quản đốc cùng hợp đồng lao động".
Lần này đến cả Phong cũng hít vào một hơi khí lạnh.
"Quản đốc làm sao nữa? ".
Kiên cười khổ nhìn thằng bạn của mình.
"Quản đốc cũ thì đúng hơn, ông ta bàn giao công việc xong rồi, hạ cánh an toàn rồi, vấn đề nằm ở hợp đồng lao động".
Câu nói của Kiên làm căn phòng nhỏ này trở nên trầm mặc rất nhiều đặc biệt là Hoài Thanh, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ ngập ngừng, nàng cắn chặt đôi môi mềm mại cũng không biết làm gì cho đúng.
Ở đây chỉ có Kiên là bình chân như vại nhất, hắn chỉ chậm rãi uống lon coca của mình, so với bất cứ ai hắn đều rõ ràng năng lực của Phong, của kẻ có chút lười biếng cùng lôi thôi ngồi trên giường kia.
Rốt cuộc, Phong cũng lên tiếng, hắn đứng lên vặn vẹo cơ thể, ánh mắt liếc nhìn Kiên.
" Tao đi tắm rồi đi ngủ cái đã, mai mày đưa tao ra công trường, nhìn một cái là biết thôi".
Hoài Thanh ngồi cạnh tuyệt đối không ngờ Phong lại nói ra câu đó, nàng chờ kẻ kia đến tận giờ này, cực kỳ mong đợi hắn nói ra câu gì đó mang tính chất xây dựng thì không ngờ Phong trực tiếp đi tắm rồi đi ngủ?, đây là kiểu người gì vậy?.
Trong mắt Hoài Thanh bản thân Phong tuyệt đối là nhị thế tổ, đến công ty với vai trò giám đốc nhưng suốt ngày chỉ chim chuột cùng thư ký, thời gian ở công

ty còn chẳng có bao nhiêu, mọi việc ở công ty đều là do nàng cùng anh mình giải quyết, Hoài Thanh thật sự không hiểu tại sao Kiên còn phải gọi kẻ này đến đây,
Kiên nhìn em gái của mình tức giận, chỉ đơn giản mỉm cười sau đó chuẩn xác ném lon coca vào trong thùng tác, hắn cũng chậm rãi ngồi dậy.
“Ngủ đi, có gì mai tính, mày còn chưa hiểu anh mày à?, anh mày đâu chịu dưới quyền thằng bất tài đâu?”.
Nói xong, Kiên cũng đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên giúp Hoài Thanh đóng cửa phòng.
....
Đêm nay Phong ngủ trong phòng Kiên, hai thằng con trai cùng chung một giường, đương nhiên cái cảm giác này cũng không xa lạ gì, những ngày ở Anh bọn họ cùng một giường cũng không ít.
Nằm trên giường, ánh mắt của Phong nhìn thẳng lên trần nhà, hắn không chợp mắt nổi.
“Việc của cha tao khó như thế à?, không có đường ra sao?”.
Kiên cũng có chút nhíu mày nhìn Phong, hắn quả thực không ngờ cái việc của cha mình lại kiến ‘con quái vật’ trước mặt suy nghĩ đến mức không ngủ được.
Đáng tiếc câu trả lời tiếp theo của Phong làm Kiên triệt để trợn tròn mắt.
“Việc của cha mày dễ ợt, giải quyết trong một ngày không hơn, cái tao nghĩ là cái khác “.
“Tao... hình như yêu rồi”.
Kiên ngơ ra một lúc sau đó khuôn mặt giật giật.
“Yêu?, mày lại đá em Linh theo em nào nữa?”.
Trước câu hỏi của Kiên, bản thân Phong rõ ràng không cách nào trả lời, trong đầu hắn quả thật chỉ còn khuôn mặt kia, đây là một đêm hắn không chợp mắt chút nào.
....
Sáng sớm, chiến BMW của Kiên bon bon trên đường lớn, trên xe lúc này là Phong cùng Hoài Thanh.
Bản thân Phong ngày hôm nay ăn mặc quần áo đặc biệt có sức sát thương với nữ nhân, tóc hắn vuốt keo về phía sau, bên trong là sơ mi trắng cùng nguyên bộ vest đen lịch lãm ở ngoài kết hợp với thân hình của chính hắn khiến người ta có loại cảm giác của một nam nhân thành đạt và đầy mị lực.
Cho dù Hoài Thanh ở bên cạnh, cho dù cô nàng này chưa từng thích Phong nhưng vẫn phải công nhận, Phong có cái ‘túi da’ rất tốt.
Xuất phát là 7h30 phút sáng, khi đến công trường là 8h.
Bảo vệ ở bên ngoài vừa nhìn thấy Kiên đến liền chạy ra đón, sau đó cúi đầu nói nhỏ vào tai hắn vài câu, Kiên cũng không nói gì mà đơn giản chỉ gật đầu, sau đó trực tiếp lùi lại một bước đứng dưới Phong, chỉ từ cách đứng của hai người cũng

đủ để người ngoài nói lên rất nhiều điều.
Phong thản nhiên chỉnh lại cổ tay áo sau đó đi về phía trước, đi thẳng vào bên trong công trường.
Công trường vào buổi sáng cũng chẳng tốt đẹp gì, một bên là bảo vệ, quản đốc, nhân viên công ty cùng các công nhân cũ.
Một bên đương nhiên là đám công nhân bạo động kia, tiếng gào thét mắng chửi om cả một góc trời.
Phong thậm chí hoàn toàn tin tưởng, nếu không có bảo vệ ngăn đám phóng viên ở bên ngoài thì tuyệt đối sẽ có một nhóm số ba xuất hiện.
Nhóm người Phong không nhanh không chậm đi tới cũng làm cả hai nhóm người cực kỳ chú ý đồng thời không gian trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, dù sao bất kể từ cách ăn mặc, điệu bộ hay bước đi bản thân Phong đều có một loại khí thế như ẩn như hiện làm người khác ẩn ẩn cảm nhận được một loại áp lực.
Nhìn Phong tiến tới lúc này, ngay cả Hoài Thanh cũng phải trợn tròn mắt.
Phong đơn giản tiến đến sau đó đứng về nhóm quản đốc, vẻ mặt lạnh lùng của hắn dần dần ngửa lên nhìn tất cả những thứ trước mặt, ánh mắt sắc lạnh vô cùng.
Đối mặt với những công nhân bạo đông kia, Phong thản nhiên nhếch miệng, khóe môi xuất hiện một nụ cười lạnh.
“Yên lặng một chút”.
Bốn chữ rất chậm cũng rất lạnh lùng, mang theo sức nặng rất lớn.
Phong tiến tới trước mặt người đứng cao nhất trong đám công nhân phản loạn kia, hắn chậm rãi đưa một tay ra.
“Nguyễn Vũ Phong, phó tổng giám đốc công ty xây dựng và phát triển hạ tầng BXZ, xin hỏi ông là?”.
Trước mặt Phong là một nam nhân to lớn, tuổi khoảng chừng trên dưới 40, xung quanh phần cằm là dấu tích của từng sợi râu cạo nham nhở, vừa nhìn cũng đã thấy có vài bặm trợn.
Người trung niên này ánh mắt quan sát Phong từ đầu đến cuối sau đó cũng không đưa tay ra bắt tay hắn, giọng nói cực kỳ phách lối.
“Ta gọi là Thành Trung, ở đây anh em đều gọi ta là Trung ca, ngươi nói ngươi là phó tổng giám đốc?, còn trẻ như vậy kiểu gì cũng là đi cửa sau, ngươi có tư cách quản chỗ này sao?”.
Đối với kẻ gọi là Thành Trung này bản thân Phong cũng không có bất cứ ấn tượng gì.
“Đương nhiên có tư cách, nếu không ta cũng không đến đây, không biết Trung ca ngươi muốn sao mới dẹp im việc này?”.
Thành Trung ánh mắt dần dần hiện ra một tia vui vẻ, hắn cảm thấy Phong rất mềm, rất dễ bóp bất quá giọng nói vẫn mười phần hống hách.
"Cũng không có gì, ta chỉ muốn vì anh em ta đòi lại công đạo? Các ngươi cung

cấp là cái gì vật liệu xây dựng, có vấn đề! Hiện đang hại được ta người nhập viện rồi, ngươi nếu không giải quyết việc này, chúng ta đi kiện, kiện đến khi cả nước biết các ngươi làm ăn thế nào mới thôi, chúng ta lại càng không đi, không thể để những công nhân khác bị các ngươi hại "
Phong thở ra một hơi, hắn cảm thấy có chút không biết nói gì nữa, gây sự cũng có thể vẽ lý do đẹp như vậy?.
Phong thản nhiên đưa một tay ra, cũng chẳng nói thêm cái gì.
“Giấy báo bệnh viện đâu?, có không?. Được rồi coi như là có đi”.
Hắn hỏi một câu không đầu không đuôi sau đó còn chưa để Trung ca kịp định thân Phong cũng trực tiếp trả lời luôn.
Sau đó hắn thản nhiên nhìn về phía sau công trình, quả nhiên có một đoạn sắt lòi ra ngoài, hắn lập tức nhếch miệng tiếp.
“Kiên, gọi điện cho công an đi, bảo người ở bệnh viện của chúng ta thông báo tình hình bệnh nhân”.
“Theo quy định của chính phủ, tai nạn lao động được xếp dựa trên thương tật trên người bị hại, dựa theo cấp độ vết thương mà nhận dạng tai nạn lao động, dựa vào tai nạn lao động mà bồi thường tương ứng, cho hỏi người bị tai nạn lao động là bị sao?, mất chân mất tay? thủng bụng thủng vai?”.
“Tiếp theo lại nói đến công trình, thật ra Trung ca nếu mạnh mẽ một chút thì ta có chút bội phục ngươi chỉ là ngươi hơi yếu một chút cũng hơi ngốc một chút, phía bệnh viện thế nào ta nghĩ ngươi cũng tự biết, về phần công trình của chúng ta thì sao?”.
“Ngươi nói ngươi vì anh em mà đứng ra, vậy ta muốn hỏi theo hợp đồng của chúng ta với đám người các ngươi, làm chậm thời gian của công trình, trực tiếp phá hoại danh tiếng của công trình thì tính thế nào?, mình ngươi có gánh nổi không?”.
“Thêm một điểm nữa, Trung ca nói vật liệu chúng ta cấp không an toàn, quá mức kém chất lượng vậy không biết Trung ca ngươi có dám nói lại một lần nữa không?”.
Phong nói xong, thản nhiên lấy một cái máy ghi âm trong ngực áo, rồi bật lên.
“Trung ca ngươi nói lại câu đó đi, ta ghi âm lại có gì kiện ngược ngươi còn dễ, dù sao ngươi kiện công ty ta thì có chút khó nhưng một công ty kiện cá nhân thì dễ lắm”.
Phong đương nhiên tin tưởng vấn đề vật liệu, nếu vấn đề liên quan đến vật liệu thì tuyệt đối không chỉ là lòi một thanh sắt ra ngoài, đây rõ ràng là có kẻ muốn gây náo động, muốn kéo dài thời gian của công trình lên càng dài càng tốt.
Trung ca đương nhiên không dám mạnh miệng nữa, nhiệm vụ của hắn chỉ là nháo sự, hắn nào dám đứng ra trước pháp luật? chỉ là ánh mắt hắn cũng rất nhanh chuyển thành hung ác.

“Hừ, các ngươi đây là dùng tiền ép người, ta chính là không làm nữa, anh em chúng ta đi ra ngoài cho những nhà báo ngoài kia thấy bản chất của lũ nhà giàu này”.
Phong nghe mấy âm thanh này thực sự cảm thấy chói tai, cái gì là nhà giàu nhà nghèo?, chỉ có biết chớp thời cơ và kẻ không biết mà thôi, nghèo không phải là cái tội, nghèo nằm ở khả năng, chí ít đây là những thứ mà hắn học được.
“Nếu rời đi, thì nộp tiền đền bù hợp đồng, một ngày chưa hoàn thành công việc, một ngày còn hợp đồng liền phải đền bù toàn bộ tổn thất cho công ty”.
Phong nói ra câu này lập tức làm đám công nhân kia dừng lại bất quá ngay sau đó Trung ca bật cười ha hả.
Trung ca đương nhiên biết, rất nhiều người ở đây cũng biết... bọn họ không có hợp đồng, chính vì vậy mới để đám người trước mặt lộng hành như vậy.
“Hợp đồng?, đúng rồi sao ta không nhớ là có hợp đồng nhỉ, đâu ngươi mang ra đây ta đọc một chút, xem rốt cuộc bọn này phải đền bù cái gì?”.
Trung ca cười lên ha hả bất quá rất nhanh hắn liền cảm thấy không đúng bởi Phong cũng cười, nụ cười của Phong lạnh đến mức đáng sợ.
“Biết gì không, mấy thằng ngu nhất là mấy thằng đi lao động không kèm hợp đồng”.
“Hợp đồng không tồn tại đại diện cho việc các ngươi làm việc không lương, vì không có hợp đồng cũng đồng nghĩa với đền bù thương tật do lao động cũng không có “.
“Không có hợp đồng lao động đại biểu công ty không có bất cứ liên quan gì với các ngươi, các ngươi là ai công ty chúng ta không biết, quan trọng hơn ta nghi ngờ lũ đầu trộm đuôi cướp này âm mưu phá hoại công trình trọng điểm của thành phố, gọi công an đi”.
“Bảo vệ, để mấy người này ra ngoài, riêng kẻ cầm đầu kia thì đợi công an đến giải quyết”.
“Kiên, ra ngoài nói với đám nhà báo kia, chiều nay mở họp báo “.
Từ đầu đến cuối Phong thậm chí còn chưa nhíu mày lấy một lần, nhìn hắn lúc này lạnh đến mức đáng sợ, ngay cả Hoài Thanh bên cạnh nhìn hắn cũng không chớp, cô tuyệt không ngờ Phong còn có một mặt này.
Kiên lúc này cũng chậm rãi chỉnh gọng kính của mình, nhìn theo bóng dáng của Phong, Kiên đương nhiên biết bản lĩnh của thằng bạn này, bản thân Phong giỏi nhất hai thứ, luật cùng tiền tệ.
Năng lực lớn nhất của Phong là sự bình tĩnh cùng với hiểu biết về luật sau đó hắn chính là dùng năng lực này để hợp pháp hóa sự di chuyển của nguồn tiền tệ.
Phong nhiều khi... rất đáng sợ.
Đương nhiên Kiên cũng biết một thứ, việc này tuyệt không kết thúc đơn giản như vậy, bản thân Kiên đang làm việc cùng một con quỷ đích thực.

....
P/S: Xin hứa từ giờ đến lúc nghỉ viết truyện không viết về kinh tế nữa, không cùng đường với tác T_T.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 82
Tiểu Mục – Viên Tĩnh

Vô Song cũng không biết giây phút hắn rơi xuống vô tận hắc ám nơi Hắc Địa thì thiên hạ bên ngoài xảy ra việc gì.
Trong Hắc Địa người có thể cảm giác rõ nhất chính là quỷ vương hay đúng hơn là toàn bộ chín vị quỷ vương.
Quỷ vương là tồn tại khác hoàn toàn với oán hồn hóa thành lệ quỷ, đám oán hồn đó không cách nào so sánh cùng quỷ vương, linh trí của quỷ vương thậm chí không kém chút nào so với cường giả nhân loại.
Giây phút Vô Song tiến vào vô tận hắc ám, giây phút hắn bị biển ma khí nuốt chửng, không ngờ toàn bộ chín vị quỷ vương đều đứng lên, một chân quỳ xuống đất, tư thế giống như cận thần cúi đầu trước mặt hoàng đế vậy, trong ánh mắt xuất hiện chập chờn ma hỏa.
Cho dù là Đao Tôn lúc này đối mặt với quỷ vương cũng dừng tay, hắn không biết bên trong Hắc Địa xảy ra việc gì nhưng hắn có thể cảm nhận được chấn động kinh người từ nơi tận cùng Hắc Địa kia.
Khoảng cách từ vị trí của Đao Tôn tiến đến nơi vô tận hắc ám cũng không tính quá xa, bằng lực cảm ứng của Đao Tôn thừa sức có thể nhận ra chấn động ở bên trong, nơi đó có cường giả... đang chiến đâu.
Đao Tôn rất mạnh, ông ta phi thường mạnh.
Trước đây Đao Tôn đã là ngũ đế cường giả, chỉ cần mang theo hai chữ "ngũ đế" thì không thể nào có người yếu, so với chính bản thân mình trước đây thì Đao Tôn lại càng mạnh mẽ.
Trong Hắc Địa có từ trường địa lực, Đao Tôn bản thân đao đạo của ông ta chú trọng một chữ "nặng", loại đao thuật này cũng giống với thứ đao thuật mà Phong Nhất Trận sử dụng dù sao Đại Đao Môn cũng là hậu nhân của Đao Kiếm Môn.
Mượn từ trường địa lực bản thân Đao Tôn không ngờ có thể giúp đao đạo của mình tiến thêm một tầng, bằng vào một tia đao khí có thể trong thương đại tông sư cường giả, mười tia đao khí kích thương ngũ tuyệt thừa sức, trăm tia đao khí cộng dồn có thể mặc sức chém giết ngũ tuyệt cường nhân, chỉ so về lực công kích thiên hạ này không có bất cứ ai dám vỗ ngực tự xưng vượt qua Đao Tôn.
Cho dù là vậy... Đao Tôn vẫn cảm thấy hai chữ "hổ thẹn" đối với chiến đấu bên trong kia.
Ông ta có thể cảm nhận rõ ràng... bên trong hai cao thủ kia thậm chí đã vượt qua ngũ đế cảnh giới, đã chạm đến một cảnh giới mới, mở ra cánh cửa mới cho cường giả của thế giới này.

Đao Tôn biết... một người trong đó chỉ sợ là Trường Sinh Chân Nhân, ngoại trừ Trương Tam Phong ra ai có thể đạt đến cảnh giới này?, về phần đối thủ của Trương Tam Phong là ai, Đao Tôn căn bản không biết.

Vì không biết nên tò mò, vì tò mò Đao Tôn lại càng muốn xé nát màn đêm kia, ông ta muốn tiến vào nơi tận cùng Hắc Địa, ít nhất muốn nhìn thứ cảnh giới viễn siêu ngũ đế bất quá... quỷ vương hình như cũng nhận ra ý nghĩ của Đao Tôn.

Công bằng mà nói, quỷ vương ở trong Hắc Địa có thể không chịu từ trường địa lực áp chế, có thể mượn ma khí trở thành trợ lực, mượn ma khí hồi phục cho chính bản thân mình, mượn Hắc Địa mà nói quỷ vương gần như bất bại bất quá so với Đao Tôn thì quỷ vương hoàn toàn bị áp chế chỉ có thể chấp nhận chịu đòn, Đao Tôn còn mạnh hơn quỷ vương nửa tầng.

Điều đáng nói là nơi này không chỉ có một quỷ vương, nơi này có chính quỷ vương.

Chỉ cần một quỷ vương cảm thấy không ổn, hoàn toàn có thể có một quỷ vương khác đến trợ chiến, nếu hai quỷ vương không đủ thì sẽ có càng nhiều quỷ vương.

Muốn công phá Hắc Địa thật ra cũng không khó, chỉ cần tập trung đủ chín vị ngũ đế cao thủ sau đó cường công nơi này nhất định có thể xuyên thủng Hắc Địa bất quá đáng tiếc thiên hạ này không đủ số lượng ngũ đế cần thiết mà thôi.

Lệ Thương Thiên có thể tính là một ngũ đế bất quá Thiên Vương đã sớm chiến tử.

Tiêu Dao Tử cùng Cầm Đế đương nhiên là ngũ đế nhưng hai người này cũng đã bước xuống hoàng tuyền trở thành một đôi thần tiên quyến lữ trong truyền thuyết.

Quỳ Hoa Lão Tổ cùng Độc Cô Cầu Bại cũng giống Tiêu Dao Tử và Cầm Đế, đến nay không còn ở tại nhân thế.

Thiên hạ ngũ đế chỉ có Đoàn gia lão tổ Đoàn Tư Bình, Hoàng Đạo Sư – Hoàng Thường, Nam Thiếu Lâm – Giác Viễn Đại Sư, Bắc Thiếu Lâm – Tảo Địa Thần Tăng, Hắc Địa – Đao Tôn, Tử Ngọc Sơn – Vô Hà Tử.

Chỉ bằng số lượng ngũ đế này mơ tưởng vượt qua Hắc Địa, chưa kể không phải ngũ đế nào cũng quan tâm đến thế sự, ví dụ như Đoàn Tư Bình hay Vô Hà Tử, hai người này nào thèm quan tâm thế nhân nghĩ gì?, Hắc Địa với bọn họ có hay không cũng thế, trừ khi đám yêu ma quỷ quái kia có thể tiến lên dương gian khi đó may ra có thể khiến hai người này vì đại nghĩa xuất thủ mà thôi.

Giác Viễn Đại Sư thì thua Tảo Địa Thần Tăng trong Nam – Bắc đại chiến năm xưa, trừ khi là diệt thế đại chiến nổ ra nếu không rất khó để hai vị ngũ đế này cùng nhau hợp tác.

Tính đi tính lại, Đao Tôn cũng biết bản thân ông ta không thể nào như Độc Cô Cầu Bại năm đó, rốt cuộc năm đó Độc Cô Cầu Bại dùng cách gì xuyên phá Hắc Địa?.

....
Ở một nơi xa xôi hơn Hắc Địa, ở nơi được gọi là thế lực mạnh nhất võ lâm – Võ Đang Sơn – Võ Đang Phái.
Võ Đang Phái cũng không biết việc Trương Y cùng tổ sư Trương Tam Phong đã rời khỏi Võ Đang dù sao hai người này một người chục năm không trở về môn phái, một người chục năm không ra khỏi Trường Sinh Điện, Võ Đang Phái đã quá quen thuộc với sự vắng mặt của hai người.
Trong Võ Đang Phái hiện nay như đã nói, toàn bộ sự việc trong Võ Đang Phái đều do Nhân Thánh – Trương Nhân giải quyết có điều Trương Nhân cũng không phải Võ Đang chưởng môn.
Võ Đang phái chưởng môn hiện nay là người đứng đầu Võ Đang Thất Hiệp năm xưa – Tống Viễn Kiều.
Tất nhiên nội tình của Võ Đang rất sâu, cao thủ như mây bản thân Tống Viễn Kiều làm chưởng môn cũng chỉ là hữu danh vô thực, trên đầu hắn còn có Võ Đang Tam Thánh, còn có cả tổ sư Trường Sinh Chân Nhân, chưa kể Võ Đang còn có một cái phó chưởng môn.
Võ Đang phó chưởng môn cũng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, người này gọi là Trương Xung.
Tất nhiên cái tên Trương Xung này tương đối xa lạ bất quá khi nhắc đến Xung Hư Đạo Trưởng thì lại khác.
Xung Hư Đạo Trưởng có thể coi là sư huynh của Tống Viễn Kiều, thực lực của Xung Hư Đạo Trưởng thậm chí đã bước một bước vào ngũ tuyệt cảnh giới, chỉ cần cơ duyên thích hợp ông ta có thể một đường thẳng tiến vào ngũ tuyệt hàng ngũ, Tống Viễn Kiều trở thành chưởng môn phần lớn là vì nhân mạch của ông ta trong Võ Đang Phái tương đối lớn lại thêm Xung Hư Đạo Trưởng bế quan trùng kích ngũ tuyệt cảnh giới mà thôi.
Tất nhiên Tống Viễn Kiều cùng Xung Hư không cùng một mạch, Tống Viễn Kiều là đệ tử của Nhân Thánh trong khi Xung Hư Đạo Trưởng lại là đệ tử của Địa Thánh, nhân mạch của Địa Thánh trong Võ Đang Phái không dày như Nhân Thánh nhưng toàn bộ đều là cường giả.
Chỉ cần Trương Thiên – Trương Địa – Trương Nhân không chết bản thân Võ Đang vẫn là một khối thống nhất nhưng nếu tam thánh chết đi bên trong Võ Đang chỉ sợ không ai phục ai, thậm chí có thể có nội chiến bắt đầu, dù sao không phải ai cũng có thể chấp nhận bỏ qua quyền lực đứng đầu Võ Đang Phái.
Trương Xung Đạo Trưởng cùng Tống Viễn Kiều từ lâu đã bằng mặt không bằng lòng, đây là việc rất nhiều người biết chỉ là không ai dám nói ra mà thôi, hai người lại càng không muốn xé rách tờ giấy ngăn cuối cùng, nếu việc này thật sự xảy ra chỉ sợ cả hai liền bị sư tôn đánh chết tại chỗ.
Lại tiếp tục nói về Tống Viễn Kiều, Tống Viễn Kiều bản thân làm chưởng môn

nhưng rất nghẹn trong người, có rất nhiều việc Tống Viễn Kiều còn không có tư cách quyết định, bản thân ông ta có thể coi là chưởng môn không có quyền lực nhất thiên hạ này, một môn phái có quá nhiều nhân vật cấp bậc lão tổ thì chưởng môn thủy chung là bù nhìn.
Tống Viễn Kiều mấy năm nay chạy đôn chạy đáo cố gắng đề cao thanh danh của mình trong võ lâm đồng thời tăng cường nhân mạch của chính mình, Tống Viễn Kiều quả thật cũng rất sợ Xung Hư đột phá lên ngũ tuyệt cảnh giới, chỉ cần Xung Hư thật sự có thể trở thành ngũ tuyệt, địa vị của Tống Viễn Kiều bắt đầu sẽ lung lay.
Tống Viễn Kiều ban đầu cũng không được Trương Nhân quá mức trọng vọng, trong Võ Đang Thất Hiệp thì chỉ có Trương Thúy Sơn là người được Trương Nhân đặt nhiều kỳ vọng nhất, thiên phú của Trương Thúy Sơn năm đó viễn siêu các sư huynh sư đệ, nếu không phải Trương Thúy Sơn ở Băng Hoa Đảo 10 năm sau đó dẫn đến đoạn tuyệt tương lai của chính mình thì ngôi vị chưởng môn đời thứ 3 tuyệt đối sẽ rơi vào tay Trương Thúy Sơn.
Tống Viễn Kiều thiên phú thường thường, đời này khó thành ngũ tuyệt.
Không phải ngũ tuyệt mà đại diện cho siêu cấp quái vật như Võ Đang Phái thì có chút mất mặt, đây là điểm yếu chết người của Tống Viễn Kiều, cũng may Tống Viễn Kiều có một đứa con trai không tệ.
Ngọc thụ lâm phong, thiên phú hơn người, làm người lễ độ thậm chí ở bắc võ lâm được coi là một trong những thiên tài hàng đầu, thanh danh của hắn thậm chí còn vượt qua chính cha mình, Võ Đang Thiếu Hiệp – Tống Thanh Thư.
Tống Thanh Thư đúng là rất không tệ, đứng đầu đệ tử đời bốn của Võ Đang Phái thì sao có thể tầm thường?, bất quá ông trời thực sự rất muốn trêu chọc Tống Viễn Kiều.
Tống Thanh Thư tồn tại thì có thể đảm bảo chỉ cần Tống Viễn Kiều có thể ngồi vững ngôi vị chưởng môn thêm 10 năm nữa thì chưởng môn đời thứ 4 sẽ là Tống Thanh Thư, tương lai của Tống Thanh Thư cực kỳ rộng mở nhưng không ai ngờ lại có một cái Trương Vô Kỵ xuất thế.
Tống Viễn Kiều cho dù không muốn cũng phải bi ai thừa nhận, thiên phú của Trương Vô Kỵ quá mức kinh hãi thế tục, Tống Thanh Thư muốn so cũng không so được, chỉ cần Trương Vô Kỵ có thể chữa khỏi ám tật ở Hồ Điệp Cốc lại thêm Trương Nhân toàn lực dạy dỗ, sau này chỉ cần Trương Vô Kỵ không gây ra tội tình quá lớn, hắn chắc chắn là chưởng môn đời thứ 4 của Võ Đang Phái.
Tống Viễn Kiều rốt cuộc phải chọn một con đường khác, ông ta nhắm đến... hôn sự.
Chỉ cần Tống Thanh Thư có hậu phương đủ cứng... có lẽ có thể đấu với Trương Vô Kỵ một hai, dù sao thiên phú của Trương Vô Kỵ như vậy liền được nhắm đến cảnh giới ngũ đế, với thiên phú của Trương Vô Kỵ mà chỉ dừng lại ở ngũ

tuyệt thì quá phí phạm thậm chí nói khó nghe một chút liền coi là sỉ nhục của Võ Đang, thân là ngũ đế tương lai việc nhân sự có lẽ Trương Vô Kỵ cũng sẽ không quá mức để ý, hắn cần tập trung vào tu luyện hơn là quản mấy thứ quyền lực phù phiếm này.
Chỉ cần Tống Thanh Thư có thể tranh thủ kiếm được hậu phương cho mình, ngôi vị chưởng môn đời thứ 4 của Võ Đang vẫn là 50 – 50.
Nếu nói về cọc hôn sự của Tống Thanh Thư, bản thân Tống Viễn Kiều có ba con đường.
Con đường cầu tiên của ông ta là cọc hôn sự với Quách Phù, dù sao Quách Tĩnh cũng là một trong những ngũ tuyệt hàng đầu thiên hạ chưa kể sau lưng Quách Tĩnh cũng có kinh người nhân mạch, sư phụ Quách Tĩnh chính là Hồng Thất Công, cha vợ Quách Tĩnh là Hoàng Dược Sư, đại ca kết nghĩa của hắn là Nhạc Phi, nhân mạch của Quách Tĩnh quả thực làm vô số người hâm mộ không thôi, trong đó có cả Tống Viễn Kiều.
Suy nghĩ là tốt chỉ là Quách Phù cùng Tống Thanh Thư không cùng độ tuổi lại thêm giao hảo giữa Quách Tĩnh cùng Võ Đang Phái không cao, cọc hôn sự này tương đối khó thành dù sao Quách Tĩnh vẫn chưa đến mức cần mang con gái gả đi theo dạng "hôn nhân chính trị".
Đường thứ hai của Tống Viễn Kiều liền nhắm đến truyền nhân của Nga Mi Phái – Viên Tử Y. Chỉ cần nhìn vào hai chữ "nga mi" cũng đã đủ nói lên tất cả hơn nữa Nga Mi cùng Võ Đang đời đời đều có hôn sự kết giao với nhau, hôn sự này có thể coi là dễ dàng.
Con đường cuối cùng là... Vô Song.
Ngày đó Tống Viễn Kiều đối với Vô Song vẫn là để ý không thôi, Tống Viễn Kiều cho đến bây giờ vẫn chưa có thêm bất cứ thông tin gì về thiếu nữ xinh đẹp ở lễ chúc thọ Quách Tĩnh năm xưa nhưng chỉ cần việc Vô Hà Tử chính miệng công nhận Vô Song là đệ tử đã đủ rồi.
Có Vô Hà Tử chống lưng, Tống Viễn Kiều thậm chí có thể chắc chắn nghiền áp Trương Vô Kỵ để ngồi vào ngôi vị chưởng môn Võ Đang chỉ là "cưa" được Vô Song thì độ khó quá lớn.
Nữ đệ tử của ngũ đế cường giả, chỉ cần Vô Song muốn thì những người theo đuổi có thể đứng chật kín Võ Đang Sơn, trong cuộc hôn nhân dạng này Tống Viễn Kiều căn bản không thể giúp đỡ Tống Thanh Thư cái gì cả, dẫu sao với ánh mắt của ngũ đế thì hậu phương của Tống Viễn Kiều căn bản không là cái gì, muốn mang được Vô Song về làm dâu Võ Đang tất cả phải xem vào Tống Thanh Thư.
Đương nhiên tiền đề Vô Song là nữ.
....
Lúc này con đường thứ nhất cùng thứ ba căn bản không cách nào đi tiếp, Quách

Phù đã lên Đào Hoa Đảo, Vô Song lại lặn mất tăm mất tích căn bản không có thông tin, Tống Viễn Kiều chỉ có thể nhắm đến Nga Mi Truyền Nhân.
Mấy hôm nay ở Võ Đang đón tiếp một vị khách nhân, nàng gọi là Viên Tử Y.
Viên Tử Y tiến vào giang hồ cũng đã gần 1 năm, thực lực của nàng hiện nay vẫn chưa bước vào siêu nhất lưu cao thủ nhưng nàng thậm chí cũng như đám người Phong Nhất Trận, nàng hoàn toàn đủ sức cùng Tông Sư một trận chiến.
Viên Tử Y tiến lên Võ Đang chính là vì đột phá siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới, thứ nàng cần chính là Võ Đang Cửu Dương Công.
Thiên hạ ai cũng nói Võ Đang Cửu Dương Công cùng Nga Mi Cửu Dương Công đi rất gần với nhau nhưng không nhiều người biết khi hai môn công pháp này hợp nhất sẽ trở thành Liên Hoa Cửu Dương Công.
Liên Hoa Cửu Dương Công chính là một phiên bản tối giản của Cửu Dương Thần Công.
Cửu Dương Thần Công trong thế giới này rất khác với Cửu Dương Thần Công bình thường hay đúng hơn là những phiên bản nhỏ hơn của nó khác rất nhiều so với bình thường.
Nga Mi Cửu Dương Công – Võ Đang Cửu Dương Công đều là do Trương Tam Phong lấy từ nguyên gốc Cửu Dương Công mà sáng tạo ra hơn nữa ông ta còn dùng tinh hoa võ học một đời của mình mà thay đổi vào bên trong dẫn đến hai môn võ công này có thể hoàn mỹ kết hợp trở thành một phiên bản nâng cấp mới.
Nắm giữ Liên Hoa Cửu Dương Công sau đó chỉ cần ngộ tĩnh đầy đủ tiến về Thiếu Lam Tự vượt qua Thập Bát Đồng Nhân Trận đạt được Thiếu Lâm Cửu Dương Công thì hoàn toàn có thể từ tinh hoa của ba bộ này nắm được 7 phần Cửu Dương Chân Kinh.
Bằng vào 7 phần Cửu Dương Chân Kinh không đủ để luyện thành cảnh giới Cửu Dương Liệt Hỏa của Cửu Dương Chân Kinh nhưng cũng đủ để luyện Cửu Dương Chân Kinh đến hậu kỳ, chỉ cần như vậy đời này cũng đủ sức trở thành ngũ tuyệt.
Lần này Viên Tử Y với tư cách truyền nhân Nga Mi tiến về Võ Đang chính là muốn nắm được Liên Hoa Cửu Dương Công, sau đó thuận đà đột phá siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới.
Đối với Tống Viễn Kiều, đây tuyệt đối là cơ hội để cho Tống Thanh Thư thân mật với Viên Tử Y, ít nhất có thể gắn kết thêm chút tình cảm với hai người.
Viên Tử Y luôn luôn che mặt lại, không ai biết dung mạo chân chật của nàng nhưng bất kể là cơ thể hay khí chất đều có thể coi là thiên hạ hiếm có.
Thiên phú của Viên Tử Y cũng vô cùng đáng sợ, chẳng phải ngẫu nhiên nàng đang đứng đầu Tiềm Long Bảng của võ lâm phương bắc, quan trọng hơn tại Nga Mi Phái, nàng thân phận đặc biệt cao thậm chí nàng có thể coi là bằng vai phải lứa với cả Tống Viễn Kiều, ai bảo nàng là đệ tử của Phong Lăng Sư Thái?, ai

bảo nàng là sư muội của Diệt Tuyệt Sư Thái?. Tống Thanh Thư so với Viên Tử Y vẫn là thấp hơn một đầu.
Lúc này quả thật Tống Thanh Thư đang ở cùng Viên Tử Y, ở trong đình viện thân hình hai người liên tục giao vào nhau, bóng ảnh ngập tràn đình viện cũng những âm thanh "keng keng" của vũ khí vang lên.
Viên Tử Y rất mạnh nhưng Tống Thanh Thư cũng không yếu, hai người này so với đám người Đường Vô Lệ hay Phong Nhất Trận chưa chắc đã kém chút nào, có kém chỉ là hai người chưa từng trải qua quá nhiều sự đời, thiếu một chút cái gọi là kinh nghiệm mà thôi.
Tống Thanh Thư đến đây đương nhiên cũng như Tống Viễn Kiều mong muốn, chính là dành thiện cảm với Viên Tử Y đáng tiếc Tống Thanh Thư lại không biết Viên Tử Y ghét nam tử như thế nào.
Viên Tử Y là người thế nào?, nàng không có quá nhiều ấn tượng với Tống Thanh Thư hơn nữa Tống Thanh Thư lại là nam tử, chỉ riêng việc này đã khiến nàng không có mấy thiện cảm, nàng cũng không ngốc, nàng chỉ cần nhìn cũng có thể biết mục đích của Tống Thanh Thư, nàng lại càng thêm không có thiện cảm với hắn.
Nàng rời khỏi Nga Mi Sơn đã gần 1 năm, lúc này nàng thực sự rất nhớ tiểu sư muội cùng tiểu A Kha, nàng đã quyết định chỉ cần đột phá được siêu nhất lưu cao thủ cảnh giới liền về Nga Mi thăm sư phụ, thăm... tiểu sư muội chính vì vậy khi thấy Tống Thanh Thư mặt mày vui vẻ đến đây cố gắng tiếp chuyện mình, nàng liền càng thêm ngứa mắt.
So với Tống Thanh Thư thì nàng thích ngắm tiểu sư muội hơn nhiều, tiểu sư muội nói chuyện cũng hay hơn Tống Thanh Thư nhiều, so với tiểu sư muội Tống Thanh Thư thực sự rất chướng mắt.
Tống Thanh Thư không hiểu mình đắc tội Viên Tử Y ở đâu không ngờ bị nàng bắt luận kiếm
Luận kiếm thì cũng thôi đi dù sao thân là cao thủ cùng thế hệ, luận bàn đương nhiên là tốt bất quá kiếm pháp của Viên Tử Y lại làm Tống Thanh Thư ngậm khổ không thôi.
Hai người mũi kiếm va vào nhau, kiếm pháp của Tống Thanh Thư đi theo con đường hoàn mỹ, không chủ công cũng chẳng chủ thủ, đây là sự chung hòa của Thái Cực bất quá Thái Cực Kiếm cực kỳ tinh thâm, nếu hiểu biết không đủ thì cực khó sử dụng, so với Nga Mi Kiếm Pháp chủ công cùng với tốc độ đáng sợ của Viên Tử Y thì Tống Thanh Thư tuyệt đối nuốt không trôi.
“Nga Mi Hồi Phong Phiêu Phiêu Kiếm”.
“Nga Mi Hồi Phong Thuận Thiên Kiếm”.
“Nga Mi Hồi Phong Lạc Nhạn Kiếm”.
“Nga Mi Hồi Phong Phất Liễu Kiếm”.

Kiếm chiêu của Viên Tử Y càng ngày càng nhanh, kiếm chiêu liên miên bất tuyệt, cuối cùng thì Tống Thanh Thư cũng không có cách nào tiếp tục chống đỡ, rất nhanh cổ tay rung lên, bội kiếm bị hất bay lên trời.
Viên Tử Y chân đẹp nhẹ bước, thế kiếm không dừng, một đường đẩy lùi Tống Thanh Thư đến chân tường, mũi kiếm nhọn hoắt kề ngay sát cổ hắn thì mới dừng lại, ánh mắt hiện lên một tia coi thường rất khó phát hiện, sau đó nàng mới buông tay.
Tống Thanh Thư lúc này sờ sờ lên cổ mình, sau đó cố gắng thở ra một hơi nhọc khí.
Tống Thanh Thư đáng lẽ không thua sớm đến thế bất quá ai bảo đây là luận bàn?, trước mặt chính là người mà hắn muốn lấy thiện cảm, hắn sao có thể bất chấp tất cả ăn thua cùng Viên Tử Y? chính vì nhường trái nhường phải dẫn đến việc kiếm chiêu của hắn từ đầu đã thua đối phương huống gì Viên Tử Y còn mạnh hơn Tống Thanh Thư?.
Viên Tử Y cũng không phải khinh thường thực lực của Tống Thanh Thư, nàng khinh thường là khinh thường tâm trí của hắn, loại nam nhân lo trước lo sau nghĩ trái nghĩ phải như thế này cũng dám đến theo đuổi nàng?, quan trọng hơn nàng không thích nam nhân.
“Viên tiên tử thực lực siêu phàm, Thanh Thư tự thẹn không bằng “.
Tống Thanh Thư cho dù thua cũng không mất phong phạm, hắn hơi hơi cúi đầu, ăn nói có lễ hơn nữa cộng thêm khuôn mặt tuấn tú ngọc thụ lâm phong đủ để khiến rất nhiều thiếu nữ có hảo cảm, đáng tiếc với Viên Tử Y thì không.
Viên Tử Y xoay lại bội kiếm, nàng cũng không muốn dài dòng cùng Tống Thanh Thư bất quá đây là Võ Đang Sơn nàng cũng sẽ không đến mức không để cho kẻ này mặt mũi vì vậy cũng đành khẽ gật đầu.
“Tống công tử không cần tự hạ thấp mình, thực lực của Tống công tử đến đâu Tĩnh biết rõ”.
Đối với người ngoài, nàng tự xưng mình là Viên Tĩnh, người ngoài cũng chỉ biết nàng là Viên Tĩnh.
Chỉ có người chí thân với nàng mới biết, nàng gọi là Viên Tử Y.
Tống Thanh Thư nghe Viên Tử Y nói vậy hơi hơi xấu hổ cúi đầu, hắn đương nhiên nghe ra thâm ý của Viên Tử Y, nàng rõ ràng nhìn ra hắn không toàn tâm toàn ý luận bàn.
“Viên tiên tử, lần này Thanh Thư đến đây muốn mời Tiên Tử đi dạo một vòng Võ Đang Sơn được không?, luyện công đương nhiên là tốt bất quá tiên tử người cũng không cần gấp đến như vậy, đến Võ Đang Sơn mà không đi thăm thú một hai thì không phải là quá đáng tiếc sao?, lần này Thanh Thư đến đây đặc biệt muốn mời tiên tử thưởng lãm phong cảnh Võ Đang Sơn”.
Võ Đang Sơn đương nhiên rất đẹp bất quá phải xem là đi ngắm cảnh cùng ai.

Viên Tử Y đương nhiên là muốn từ chối bất quá lúc này nàng lại hơi hơi nhíu mày lại nhìn về phía sau, không chỉ có nàng còn có cả Tống Thanh Thư cũng cảm ứng được gì đó mà ngước mắt về phía xa kia.
Ở đó có một lão nhân đang chậm rãi tiến vào.
Tống Thanh Thư nhìn thấy lão nhân này lập tức cúi đầu.
"Thanh Thư xin bái kiến sư tổ ".
"Viên Tĩnh tham kiến Nhân Thánh tiền bối".
Người đến đây không ngờ lại là Trương Nhân.
Trương Nhân hơi hơi gật đầu với Tống Thanh Thư sau đó ánh mắt hiền hòa nhìn Viên Tử Y, giọng nói mang theo vài phần ấm áp.
"Hai người các ngươi không hổ là tinh tú của võ lâm phương bắc, thực lực rất không tệ, kiếm pháp đều đã viễn siêu đồng lứa, không tệ không tệ".
"Thanh Thư, ngươi đi ra ngoài trước đi, Viên Tĩnh đến Võ Đang Sơn quả thực là việc vui của lão phu, lão phu muốn hỏi nàng chút việc người xưa".
Trương Nhân nói thì sao Tống Thanh Thư dám cãi lời?.
Tống Thanh Thư lập tức cúi đầu cung kính.
"Cẩn tuân lời nói của sư tổ".
Về phần Viên Tử Y nàng cũng không dám tiếp tục cao ngạo nữa, ánh mắt có chút nhu hòa cùng sợ hãi nhìn vị ngũ tuyệt cường giả trước mặt.
Võ Đang Tam Thánh – Sâu Không Lường Được.
Đây chính là nhận xét của sư phụ nàng về Võ Đang Tam Thánh, bọn họ thực sự rất đáng sợ.
Tất nhiên Viên Tử Y cũng biết Trương Thánh đến đây gặp mình tuyệt không phải là xấu, bằng vào thân phận của Trương Thánh căn bản khinh thường ám hại một tiểu nữ như Tử Y hơn nữa Võ Đang cùng Nga Mi có mối thâm giao nhiều năm, Trương Thánh đến đây thậm chí có thể cho Tử Y một hồi tạo hóa, tất nhiên nghĩ là nghĩ như vậy nhưng sự thực thế nào Viên Tử Y cũng không biết.
Tống Thanh Thư rời đi, nơi đây chỉ còn Viên Tử Y cùng Trương Nhân, bản thân Trương Nhân có chút hiền hòa ngồi xuống sau đó với thân phận tiền bối đi trước, Trương Nhân hỏi gì Viên Tử Y tất nhiêu sẽ không che giấu.
Ban đầu Trương Nhân chỉ hỏi vài điều về Phong Lăng Sư Thái, việc này cũng không lạ gì vì dù sao Trương Nhân cùng Phong Lăng được coi là cường giả cùng thế hệ lại thêm giao tình hai phái, Trương Nhân cùng Phong Lăng thậm chí được coi là bằng hữu.
Tiếp theo mọi việc bắt đầu vượt qua suy nghĩ của Viên Tử Y, nàng không ngờ Trương Nhân lại bắt đầu nói về Vô Song.
Cũng như Tống Viễn Kiều, Trương Nhân cũng nhắm đến Vô Song, đương nhiên không phải là để cho Tống Thanh Thư mà là để cho Trương Vô Kỵ.
Bản thân Trương Vô Kỵ tương lai có thể trở thành ngũ đế nhưng bản thân Vô

Song đồng dạng có thể, nếu Trương Vô Kỵ cùng Vô Song có thể thành một đôi thì thiên hạ này sẽ lại xuất hiện Tiêu Dao Tử cùng Cầm Đế thứ hai, hai vị ngũ đế cường giả liên thủ liền có thể quét ngang thiên hạ phong vân.
"Viên Tĩnh, ngươi nói tiểu Song Nhi không phải là đệ tử Nga Mi Phái?".
Trương Nhân sau khi biết thêm thông tin về Vô Song liền hơi hơi giật mình bất quá ông ta đúng là không quá quan tâm đến việc Vô Song có phải đệ tử Nga Mi Phái hay không, anh ta chỉ quan tâm đến Vô Hà Tử mà thôi, trọng lượng của ba chữ 'Vô Hà Tử' còn lớn hơn Nga Mi Phái nhiều lắm.
Tử Y đối với câu hỏi của Trương Nhân cũng nhẹ gật đầu.
"Vang thưa tiền bối, sư muội nàng cũng không phải đệ tử Nga Mi Phái, trên lý thuyết nàng có thể coi là hạch tâm đệ tử của Nga Mi Phái bất quá sự thực thì nàng là đệ tử của Tiên Âm tiền bối".
Trái với lần trước, lần này khuôn mặt Trương Nhân liền giật giật, trong ánh mắt thậm chí mang theo chút lửa nóng.
Vô Song là đệ tử của Vô Hà Tử việc này Trương Nhân biết dù sao ngày đó việc xảy ra ở Tương Dương Thành không giấu được ông ta.
Thứ làm Trương Nhân bất ngờ là thân phận đệ tử của Tiên Âm, nếu Vô Hà Tử đã nói Vô Song là đệ tử của ông ta thì việc này chắc chắn chính xác không cần hỏi lại nhưng nếu Vô Song cũng là đệ tử của Tiên Âm Động thì sao?.
Người ngoài nhìn vào Tiên Âm Động chỉ có thể nhìn vào một môn phái suy tàn, cho dù biết nội tình của Tiên Âm Động thì người ta cũng chỉ nói Tiên Âm Động dựa hơi của tiền bối đi trước, theo thời gian Tiên Âm Động chắc chắn càng ngày càng suy thoái không cách nào lấy được hào quang năm xưa.
Suy nghĩ như vậy là đúng nhưng trong mắt Trương Nhân thì lại chưa chắc.
Tiên Âm Động ngoài sáng có Vô Hà Tử ở đằng sau trợ giúp, có giao tình rất lớn với Tiêu Dao Phái nhưng bên trong bóng tối, Tiên Âm Động không chỉ như thế, ít nhất Trương Nhân biết bản thân Tiên Âm Động truyền nhân có thể cầu Hoàng Thường ra tay 3 lần.
Việc năm đó thế nào không mấy ai quan tâm, người ta chỉ quan tâm đến kết quả.
Ngoại trừ Vô Hà Tử ra thì Tiên Âm Động còn có thể mời được một vị ngũ đế nữa xuất thủ hơn nữa còn là đại nhân vật đứng đầu triều đình Đại Thanh, nếu Vô Song là truyền nhân Tiên Âm Động tương lai... thì lại càng... tốt.
"Lão phu thật sự không ngờ cô bé năm đó cũng đã bắt đầu thu đệ tử rồi, năm xưa sư phụ trước khi bế quan còn nói cô bé đó là người có khả năng đuổi theo Cầm Đế nhất, đáng tiếc thế sự trêu người, cũng chỉ hy vọng Song nhi có thể trọng trấn Tiên Âm Động, có thể trở thành Cầm Đế thứ hai".
Nói đến điểm này, Trương Nhân cũng thu ánh mắt lại, đối với Tử Y khẽ mỉm cười.
"Tử Y, ngươi cảm thấy Song nhi là người như thế nào?".

Đây có lẽ là câu hỏi mà Trương Nhân muốn hỏi nhất, lần đầu tiên Trương Nhân gặp Vô Song liền đã đánh giá Vô Song rất cao bất quá hiện nay ông ta vẫn muốn hỏi Viên Tử Y thêm một lần nữa.
Trương Nhân hỏi ai thì không biết nhưng... hỏi Viên Tử Y thì có thể coi là hỏi đúng người, bản thân Viên Tử Y ở bên cạnh Vô Song suốt hơn 2 năm trời, sao có thể không thân thuộc với Vô Song, quan trọng hơn hỏi một nữ nhân về người yêu của mình, chắc chắn đáp án thì ai cũng biết.
Viên Tử Y nghe thấy câu này, khuôn mặt xinh đẹp ẩn sau lớp màn ngăn hơi hơi đỏ lên nhưng nàng vẫn khẽ gật đầu mà đáp.
“Song nhi... Song nhi rất xinh đẹp hơn nữa thiên phú của sư muội còn vượt xa cả Tử Y, năm đó Tử Y xuống núi thì thực lực sư muội so với Tử Y còn mạnh hơn một chút, sư muội tài danh không lan ra nhưng tuyệt đối đứng đầu trong thế hệ này của võ lâm”.
“Sư muội băng khiết thông minh, xinh đẹp tuyệt trần nhưng cũng có chút ma mãnh của tiểu hài tử... “.
“Sư muội lại có hiểu biết rất đáng sợ, nàng cái gì cũng biết thông hiểu cổ kim, đồ ăn nàng nấu phi thường ngon hơn nữa kỹ nghệ của nàng.... Tử Y cũng không biết nhận xét thế nào, bất kể là cầm kỳ thi họa đều khiến Tử Y thẹn không bằng”.
Trương Nhân chưa từng yêu ai, ông ta cũng không cách nào nhận ra giọng nói của Tử Y đối với Vô Song có gì đó sai sai, tất nhiên cũng khó trách được Trương Nhân, cho dù ông ta có yêu đi chăng nữa cũng khó lòng mà nghĩ đến mối tình nữ - nữ.
Trương Nhân càng nghe Viên Tử Y nói, càng thích ý, ánh mắt lại càng sáng, thậm chí ông ta lúc này đã quyết định ngay lập tức đến Nga Mi cầu thân.
Nghĩ đến một điểm này, ánh mắt Trương Nhân nhẹ chuyển.
“Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy, lão phu không ngờ sau Hoàng Dung nha đầu thì giang hồ lại có thêm một kỳ nữ tử. Lão phu hôm đó mang tiểu tử Vô Kỵ đến Hồ ĐIệp Cốc có gặp qua Song nhi, lần này nghe ngươi nói về cô bé đó, lão phu lại càng thêm vài phần thưởng thức rồi”.
Trương Nhân lại bắt đầu vì Viên Tử Y kể về lần đầu tiên ông ta gặp Vô Song, khi nghe đến việc Vô Song bị Huyết Chích Đoàn tông sư truy sát, bội kiếm của Viên Tử Y thậm chí run lên, nàng lúc này thực sự muốn vì Vô Song chém giết vài cái Huyết Chích Tử tông sư cao thủ, đám thối nam nhân đó dĩ nhiên dám truy sát Song Nhi của nàng?.
Trương Nhân lần này đến gặp Tử Y thực sự cũng không phải vì một mình Vô Song, Trương Nhân sau khi thao thao bất tuyệt một hồi liền chậm rãi đứng lên.
“Tử Y, hôm đó Song nhi sau khi chia tay lão phu liền rời đi, cô bé đó có lẽ cũng đang giống như ngươi hành tẩu giang hồ tích lũy kinh nghiệm rồi, với thực lực cùng tâm trí của cô bé đó ngươi tạm thời cũng không cần lo lắng cho nó. Ngày

hôm đó Song nhi rời đi còn để lại Vô Song Ngự Lệnh của lão phu cho một cô bé “.
“Cô bé này gọi là Chu Chỉ Nhược, trời sinh thông minh, thiên phú của nàng cũng rất cao, sau khi nhìn thấy cô bé này lão phu quả thực muốn thu nàng làm đệ tử bất quá Võ Đang không thu nữ đệ tử, lão phu ý muốn dẫn nàng lên Nga Mi Phái, nàng lúc này đang ở hậu sơn núi Võ Đang”.
“Lần này ta đến đây là muốn chỉ điểm hoàn thành lĩnh ngộ Võ Đang Cửu Dương Công sau đó liền để lão phu hộ tống cả hai ngươi về Nga Mi Sơn, được chứ?”.
Viên Tử Y cũng không quá quan tâm đến Chu Chỉ Nhược, nữ nhân ra nhập Nga Mi hàng năm không thiếu, thêm một người cũng thế, bớt một người cũng thế, cái mà Viên Tử Y quan tâm chỉ là vế sau của Trương Nhân, được một ngũ tuyệt cao thủ chỉ điểm tu luyện, vậy còn gì bằng?.
Viên Tử Y đối với Trương Nhân lập tức cung kính gật đầu.
“Được Nhân Thánh chỉ điểm, Tử Y căn bản không cầu gì hơn”.
Nàng vừa cúi đầu xuống đột nhiên như cảm thấy cái gì đó, cơ thể nàng hơi hơi run lên, sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Trương Nhân, Viên Tử Y đứng lên, nàng quay đầu nhìn về phương nam, nhìn về phía phương trời xa xa, lúc nàng quay đầu lại cũng chính là lúc Vô Song tiến vào vô tận hắc ám.
....
P/s: Seri chương Hồi Ức còn 2 chương nữa nhưng vì một số lý do mình sẽ chưa up lên, có lẽ cuối tháng mình sẽ hoàn thiện nốt. ‘Hồi Ức’ sẽ không quá liên quan đến cốt truyện tiếp theo nên các bạn cũng không cần lo lắng.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 83

Tiểu Mục - Tây Vực – Bắc Cương

Tây Vực là một nơi hỗn đỗn, là một nơi giao thoa của không biết bao nhiêu nền văn hóa, cũng chính vì những nền văn hóa có lớn có nhỏ này dẫn đến việc ở Tây Vực chiến loạn liên miên, mười ngày một trận chiến nhỏ, trăm ngày một trận chiến lớn.

Trong thiên hạ này không ở đâu dễ lập quốc bằng Tây Vực, đương nhiên cũng không có nơi nào dễ diệt quốc bằng Tây Vực.

Thân là trung tâm của chiến loạn nhưng không thể không công nhận Tây Vực là một vùng đất trù phú, là một vùng đất có lượng tài nguyên mà bất cứ ai cũng mong muốn.

Nói về tài nguyên của Tây Vực thì phải nói tới khoáng sản, vải vóc, trà thương cùng gia súc.

Một trong những nguyên nhân lớn nhất mà việc Đại Thanh mới chân ướt chân giáo nhập thổ Trung Nguyên đã phải cường công Tây Vực, cường công Thiên Long Sơn cũng chính vì sợ Tây Vực thống nhất, chỉ cần Tây Vực thống nhất có thể nói thẳng ra là tiên thiên bất bại.

Tây Vực cách Trung Nguyên một dải Thiên Long Sơn Mạch, lấy Thiên Long Sơn làm lá chắc thiên nhiên có thể ngăn đại quân Mãn Thanh cường công thẳng vào sống lưng Tây Vực, bản thân Thiên Long Sơn Mạch ở Tây Vực có thể so sánh với Thiên Ưng Sơn Mạch ở Kim Quốc đều là những lá chắn tự nhiên, đều là những nơi một người có thể trấn ải.

Điều tiếc nuối nhất của cuộc đời Thiên Vương chính là hắn ta không có thời gian, chỉ có người sống trong thời đại Thiên Vương mới biết được thứ ánh sáng mà Thiên Vương lan tỏa ra, mới biết được thế nào là khí thế nuốt cả thiên hạ, rất nhiều người đều nói chỉ cần cho Thiên Vương thêm 5 năm nữa, thiên hạ này liền không ai cản được bước chân của hắn.

Việc Tây Vực Bách Quốc gần như không bao giờ thống nhất một phần vì xung đột văn hóa cùng lợi ích của các quốc gia nhưng một phần không nhỏ chỉ là sự phân hóa liên tục của cả Đại Thanh cùng Mông Cổ, không có ai dám để Tây Vực Bách Quốc thống nhất cả.

Tây Vực giáp vơi Trung Nguyên một dải Thiên Long Sơn đồng thời nó cũng ngăn cách Mông Cổ một cái đại sa mạc Gobi, hành quân qua đại sa mạc Gobi còn khó gấp bội mang quân cường công Thiên Long Sơn Mạch, bản thân địa thế của Tây Vực cũng đã nói rõ nó rất khó bị cường công, rất khó bị hai siêu cấp thế lực trong thiên hạ nuốt chửng.

Cách khống chế Tây Vực tốt nhất chính là chia để trị, ngoài cách này ra bất kể Mông Cổ hay Đại Thanh đều rất khó nhúng tay vào Tây Vực.
....
Nói về Tây Vực có thể nói cả ngày không hết, nơi đây quá nhiều dân tộc, quá nhiều phong tục cũng quá nhiều loại văn hóa hay ngôn ngữ xếp đè lên nhau bất quá một khi đã nói về Tây Vực thì không thể nào không nói đến Miêu Tộc.
Miêu Tộc sống ở Miêu Cương, là một vùng đất cao nằm thiên về phương nam phần cuối của Thiên Long Sơn Mạch, Miêu Cương có thể coi là phần đất đai tiếp giáp nữa Trung Nguyên cùng Tây Vực nhưng đây cũng là vùng đất hiếm hoi không bị văn hóa Trung Nguyên xâm nhập, không bị bất cứ thế lực nào tháo túng, bản thân Miêu Tộc có tính bài ngoại cực kỳ đáng sợ, cũng là một dân tộc mạnh mẽ biến thái.
Số lượng người Miêu không nhiều, tính đi tính lại lượng người của Miêu Cương chưa đến 10 vạn người, chưa đủ nhét kẽ răng cho bất cứ cường quốc nào trong thiên hạ bất quá Miêu Cương vẫn sống khỏe, vẫn sống tốt bởi đặc thù địa lý nơi đây.
Vùng rừng núi của Miêu Cương có thể coi là rừng thiêng nước độc, chướng khí mù mịt ẩm ướt vô cùng gần như một khu rừng nguyên sinh của tương lai vậy, loại môi trường sống này gần như không thích hợp cho con người sinh sống nhưng người Miêu vẫn sống được.
Tại Miêu Cương chủ yếu chia làm hai thế lực, Miêu Tộc cùng với Ngũ Độc Giáo, tất nhiên tuy nói là hai thế lực nhưng thực chất vẫn có thể quy về một mối.
Miêu Tộc hầu như chỉ quản việc của người Miêu, đứng đầu Miêu tộc là tộc trưởng, về phần Ngũ Độc Giáo thì lại là thiên về hướng ngoại hơn, Miêu Cương Ngũ Độc Giáo danh chấn giang hồ.
Người Miêu là một dân tộc mẫu hệ vì vậy ở Miêu Tộc luôn lấy nữ tử làm chưởng môn, Ngũ Độc Giáo cho dù không quá mức phải chịu cái tục lệ này nhưng nữ tử quả thật vẫn có rất nhiều ưu thế so với nam tử, ngoại trừ Ngũ Độc Giáo chủ đời thứ nhất ra thì tất cả các đời con lại đều là nữ tử.
Nữ tử đứng đầu Miêu Tộc hiện nay nàng gọi là Lam Đình về phần Ngũ Độc Giáo Chủ hiện nay lại họ Hà, tên Thiết Thủ.
Bản thân Hà Thiết Thủ là chưởng môn của Ngũ Độc Giáo, bản thân nàng trên giang hồ có danh khí không tính là cao nhưng ở Miêu Cương thì ai ai cũng biết, nàng thực lực chỉ là đại tông sư cường giả nhưng một thân độc thuật đến cả ngũ tuyệt cao thủ cũng phải sợ hãi.
Hà Thiết Thủ rất ít khi rời khỏi địa vực Miêu Cương, nên gần như không có mấy người sẽ biết sự khủng bố của nàng, nếu hỏi cao thủ trung nguyên về thực lực của Hà Thiết Thủ có lẽ chỉ có hai người rõ nhất, người đầu tiên là Tây Độc – Âu Dương phong người thứ hai là Kim Xà Lang Quân – Viên Thừa Chí.

Viên Thừa Chí ngày xưa cũng có địa vị giống như Vô Song hiện nay vậy, hắn từ khí xuất thế đã đánh khắp thiên hạ không địch thủ, thế hệ trẻ trong võ lâm không ai có thể đoạt được hào quang của hắn, ở độ tuổi của Viên Thừa Chí cho dù là Thiên Vương hay Bắc Hiệp Quách Tĩnh đều xa xa không bằng, thiên hạ này làm gì có ai mới hơn 20 tuổi đã trở thành trụ cột triều đình?, đã trở thành khai quốc công thần?.

Cuộc đời của Viên Thừa Chí có thể coi là truyền kỳ, hắn xuất thân ở nam võ lâm và đến tận bây giờ dõi mắt khắp toàn bộ nam võ lâm vẫn chưa tìm ra bất cứ thiên tài trẻ tuổi nào có thể so được với Viên Thừa Chí, cho dù là Mộ Dung Phục cũng không thể so nổi tuy nhiên không mấy người biết có một thiên tài trẻ tuổi khác của nam phương khiến Viên Thừa Chí mướt mồ hôi, nàng gọi là Hà Thiết Thủ.

Thực lực cùng thiên phú của Hà Thiết Thủ cực kỳ kinh người, đã có một đoạn thời gian rất dài nàng cùng Viên Thừa Chí dây dưa không rõ, hai người khó mà phân thắng bại, bản thân Hà Thiết Thủ có thể coi là địch thủ cùng thế hệ cường đại nhất tại phương nam của Viên Thừa Chí, bản thân Hà Thiết Thủ cũng là người khiến.... Viên Thừa Chí lập lời thề, cả đời không tiến vào Miêu Cương.

Về phần Tây Độc – Âu Dương Phong thì lại là một câu chuyện khác, từ sự kiện Hoa Sơn Luận Kiếm lần thứ hai bản thân Âu Dương Phong đã khùng khùng điên điên, bị Hoàng Dung hại cho người không ra người quỷ không ra quỷ, thần trí gần như bị phá hủy toàn bộ bất quá may mắn cho Âu Dương Phong, ông ta gặp được Lam Giác.

Âu Dương Phong luyện nghịch đảo Cửu Âm Chân Kinh khiến nội lực trong người bạo tăng, thực lực trực tiếp tiến thêm một mảng lớn tuy nhiên lại dẫn đến tâm trí bị hủy, ông ta liền bắt đầu xông loạn thiên hạ không biết nam bắc, để rồi gặp được Ngũ Độc Giáo Chủ đời thứ hai – Lam Giác.

Lam Giác không chỉ có độc thuật kinh người mà y thuật cũng nghịch thiên, dựa vào một thân y độc song tuyệt quả thực có thể khiến tình trạng cảu Âu Dương Phong bắt đầu có tiến triển, Âu Dương Phong bản thân vẫn khùng khùng điên điên nhưng vào những ngày âm khí nhiều nhất, vào những đêm trăng tròn nhất bản thân Âu Dương Phong có thể trở nên minh mẫn.

Âu Dương Phong ở lại Miêu Cương 3 năm, trong khoảng thời gian này Âu Dương Phong từng so tài qua với Hà Thiết Thủ, tất nhiên không phải so võ công mà là so độc thuật, kết quả khiến cả Âu Dương Phong cũng cảm thấy kinh người, độc thuật của Hà Thiết Thủ còn mạnh hơn một đường so với Âu Dương Phong.

Không ai biết vì sao Hà Thiết Thủ thủy chung bị giam ở đại tông sư cảnh giới không thể tiến thêm nhưng độc thuật của nàng thì lại càng ngày càng đáng sợ, phóng mắt khắp toàn bộ võ lâm trung nguyên chỉ cần không phải là ngũ đế cao thủ thì đúng là không có mấy người dám ‘thử’ độc thuật của nàng.

Về phần dung mạo Hà Thiết Thủ thì sao?, nàng cực kỳ đẹp, cái đẹp ma mị của nữ tử Miêu Cương, cái đẹp của sự yêu mị, cùng hoang dại đến chết người.
Hà Thiết Thủ hiện nay cả người mặc áo đỏ, cơ thể lười biếng nằm trên trường kỷ dài, đôi chân của nàng duỗi thẳng ra, vì nàng đang nằm nên hai tà váy cũng không thể che hết đôi chân trần xinh đẹp dài miên man kia.
Một nửa khuôn mặt xinh đẹp bên dưới bị che đi, ánh mắt với đường kẻ lông mày rất dài khẽ mở ra, trên tay nàng lúc này đang có một bức thư, theo ngôn ngữ trong bức thư kia ánh mắt của Hà Thiết Thủ càng ngày càng trở nên nghiêm túc.
Hà Thiết Thủ rốt cuộc ngồi thẳng lên, bất kể nàng làm động tác gì đều lộ ra vài phần yêu mị, vài phần mị hoặc, sự mị hoặc so với Dạ Xoa có lẽ không bằng nhưng lại có thêm vài phần tà khí của chính nàng dẫn đến bản thân Hà Thiết Thủ có một phong vận rất khác, một sự yêu mị rất khác.
Yêu mị của Dạ Xoa là màu đỏ thì yêu mị của Hà Thiết Thủ là màu tím.
“Ngươi gọi là Lý Mạc Sầu sao?, tên rất hay”.
Giọng nói của nàng mang theo vẻ băng hàn cùng cao ngạo lộ ra bá khí hơn người, chưởng môn đời thứ ba của Ngũ Độc Giáo tuyệt không đơn giản, nàng thậm chí là một nữ tử giết người như ngóe.
Về phần nữ tử đối mặt nàng là ai?, đương nhiên là Lý Mạc Sầu.
Lý Mạc Sầu hiện nay cũng một thân áo tím, tóc dài búi cao ở đoạn đầu buông thõng ở dưới lộ ra hình một cái đuôi ngựa dài nhìn cực kỳ đặc biệt, khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ ngước lên nhìn thẳng về phía Hà Thiết Thủ, cho dù đối mặt với đệ nhất mỹ nhân của Ngũ Độc Giáo thậm chí là Miêu Cương đệ nhất mỹ nhân thì Lý Mạc Sầu cũng không chút nào thua kém thậm chí còn nhỉnh hơn nửa phần.
“Mạc Sầu tham kiến tiền bối”.
Hà Thiết Thủ nghe vậy, khóe miệng hơi hơi cong lên, thân hình một bước bước ra như một bóng ma xuất hiện trước mặt Lý Mạc Sầu, nàng dùng ngón tay thon dài nhẹ mơn trớn lên làn da trắng mịn kia của Mạc Sầu khiến cơ thể Mạc Sầu hơi hơi run lên.
Nhìn thấy Mạc Sầu như vậy, Hà Thiết Thủ lập tức cười lớn, đến mức bộ ngực mềm mại rung động không thôi.
“Thú vị thú vị, phản đồ của Ngũ Độc Giáo, kẻ ăn trộm Ngũ Độc Châu của Ngũ Độc Giáo hiện nay dám giới thiệu người đến Ngũ Độc Giáo?, dám hướng ta yêu cầu?, thực sự là thú vị. Ngươi có biết nếu ta mang tin này lộ ra ngoài ngươi sẽ chết rất thảm không? “.
“Đương nhiên ngươi xinh đẹp như vậy giết đi cũng có chút đáng tiếc, ta thực sự muốn nhìn cảnh ngươi cuồng hoan bên trong vô số nam tử Miêu Tộc chúng ta”
Lý Mạc Sầu nghe vậy ánh mắt nàng liền lập tức lạnh lại, nàng không phải Lý Mạc Sầu trong nguyên tác dù sao nàng đời này vẫn chưa gặp Lục Triển Nguyên,

tuy nhiên bản thân Lý Mạc Sầu cũng không phải thiếu nữ dạng hiền dịu như Tiểu Long Nữ, nàng là một nữ nhân có cá tính.
Lý Mạc Sầu tuổi tác lớn hơn Viên Tĩnh, thực lực của nàng đến hiện nay vẫn chưa phải tông sư cảnh giới mà mới là siêu nhất lưu cao thủ nói rõ Lý Mạc Sầu tư chất không hẳn là cao, thực lực của nàng so với Hà Thiết Thủ lại càng không đáng nhắc tới nhưng nàng tuyệt đối không để người khác khi nhục, nếu là Lý Mạc Sầu trước đây... nàng tuyệt đối sẽ rút kiếm ra liều mạng với Hà Thiết Thủ.
Lý Mạc Sầu hiện nay lại khác, nàng đi theo Thiên Long Giáo vài năm, bản thân đã trưởng thành hơn, ít nhất cũng bắt đầu biết tiết chế cảm xúc của mình.
"Mạc Sầu tin tưởng... tin tưởng tiền bối sẽ không làm vậy".
Hà Thiết Thủ nghe vậy dùng một tay che miệng lại, nàng dùng khí thế của đại tông sư cường giả ép thẳng xuống Mạc Sầu.
"Ngươi thật sự rất lạc quan, thân giữa trận doanh địch vì cái gì lại nghĩ ta không làm hại ngươi?".
Lý Mạc Sầu lần này ngửa mặt lên, nàng tiếp nhận toàn bộ khí thế của Hà Thiết Thủ khiến thân hình run lên bất quả khuôn mặt vẫn kiên định vô cùng.
"Bởi Mạc Sầu tin tưởng Khinh Huyền tỷ tỷ".
Là Phượng Khinh Huyền bảo nàng đến đây, đối với Mạc Sầu thì ngoại trừ tiểu sư muội ở Cổ Mộ ra thì Dạ Xoa tỷ tỷ là người thân thiết với nàng nhất, nàng coi Dại Xoa như chị gái của mình vậy.
Nghe lời nói này của Lý Mạc Sầu, bản thân Hà Thiết Thủ rốt cuộc cũng không nói gì.
Hà Thiết Thủ cứ như một quả bóng xì hơi vậy, toàn thân khí thế bỗng tan biến không còn chút gì, cuối cùng nàng liền khẽ mỉm cười gật đầu với Mạc Sầu.
"Mạc Sầu, ngươi cũng không cần gọi ta là tiền bối, cũng không cần gọi ta là sư phụ, ngươi đã coi Khinh Huyền là tỷ tỷ thì sau này cứ gọi ta là tỷ tỷ là được ".
"Tỷ tỷ cùng Khinh Huyền lớn lên cùng nhau, ngươi là muội muội của Khinh Huyền thì cũng là muội muội của ta bất quá tỷ tỷ nói với ngươi, Khinh Huyền có nỗi khổ trong người, không phải ai cũng sẽ hiểu được nỗi khổ của mình, sau này ở Miêu Cương đi lại ngươi tốt nhất đừng có nói mình quen thuộc Khinh Huyền, khi đó cho dù là ta cũng phải nhắm mắt cắn răng mà ra tay diệt sát ngươi".
Nói đến đây Hà Thiết Thủ liền cúi xuống đỡ Lý Mạc Sầu dậy đồng thời nhẹ nhàng truyền một luồng nội lực chạy dọc thân thể Lý Mạc Sầu sau đó ánh mắt Hà Thiết Thủ rất nhanh biến đổi.
"Mạc Sầu, ngươi dĩ nhiên là Ách Nan Độc Thể?".
Lý Mạc Sầu đứng đó căn bản không hiểu gì nhìn Hà Thiết Thủ.
"Tiền.... à không Hà tỷ tỷ, Ách Nan Độc Thể là gì?".
Nhìn Lý Mạc Sầu không hiểu gì hỏi lại, Hà Thiết Thủ thân hình hơi hơi run lên, nàng rốt cuộc cũng hiểu tại sao Dạ Xoa gửi Lý Mạc Sầu đến đây.

Không phải là thiên phú của Lý Mạc Sầu thấp, nàng trái lại cực kỳ thông minh bất quá Ách Nan Độc Thể vốn không thích hợp luyện công, nàng hiện nay có thể trở thành siêu nhất lưu cao thủ đã có thể coi là tốc độ rất nhanh rồi.
Ách Nan Độc Thể mà không có độc dược cùng độc khí làm gốc tu luyện thì sao có thể phát triển? hơn nữa Ách Nan Độc Thể đặt ở đâu thì không biết nhưng ở Miêu Cương thì tuyệt đối là siêu cấp báu vật.
Toàn bộ Miêu Cương trong vòng vài chục năm nay chỉ có 5 người nắm giữ Ách Nan Độc Thể đấy là còn vì môi trường của Miêu Cương cực kỳ thích hợp cho Ách Nan Độc Thể sinh ra, hiện nay phóng mắt toàn bộ Miêu Cương cũng chỉ có duy nhất hai người cùng thế hệ với Lý Mạc Sầu nắm giữ Ách Nan Độc Thể mà thôi.
“Ách Nan Độc Thể?, cái này tỷ tỷ sẽ nói với ngươi sau, đầu tiên tỷ tỷ dẫn ngươi đi tắm rửa tẩy trần trước, đợi ngươi nghỉ ngơi xong rồi tỷ tỷ bắt đầu truyền ngươi khẩu quyết của Ngũ Độc Bảo Điển, sau đó tỷ tỷ liền chỉ cho ngươi biết thế nào là Ách Nan Độc Thể “.
Vô Song ngàn tính vạn tính cũng không tính ra Lý Mạc Sầu có Ách Nan Độc Thể.
Vô song ngàn ngăn vạn ngăn cũng không ngăn được Lý Mạc Sầu hiện nay có chút liên quan với Lý Mạc Sầu trong nguyên tác Kim Dung, nàng rốt cuộc vẫn học Ngũ Độc Bảo Điển, rốt cuộc cũng vẫn đi theo đường độc công.
Hà Thiết Thủ lúc này cầm lấy bàn tay non mềm của Lý Mạc Sầu dẫn vào nội phòng bất quá nàng đột nhiên phát hiện ra thân hình Lý Mạc Sầu hơi hơi sững lại, Hà Thiết Thủ liền không hiểu quay đầu nhìn một chút, nàng bỗng nhiên thấy Lý Mạc Sầu quay đầu nhìn về phương nam, trong ánh mắt có một tia mờ mịt.
....
Đã nói về Trung Nguyên, đã nói về Tây Vực thì không thể không nói đến Bắc Cương.
Bắc Cương tính từ đâu?, Bắc Cương là một vùng đất cực kỳ rộng lớn nhưng thực sự ngoài đất ra thì Bắc Cương gần như không có gì.
Bắc Cương bao gồm những đại thảo nguyên cùng hoang mạc kết hợp, sau này khi người Mông Cổ diệt đi Kim Quốc lập nên Đại Nguyên thì Bắc Cương mới gọi là có chút màu mỡ.
Nếu Tây Vực ngăn cách với Trung Nguyên bằng một dải Thiên Long Sơn thì Bắc Cương ngăn cách với Trung Nguyên bởi Vạn Lý Trường Thành.
Người Bắc Cương chủ yếu là người Hồ, người Mông Cổ, người Kim cùng người Khiết Đan, đây đều là những cường quốc tại Bắc Cương, những đại dân tộc tại Bắc Cương bất quá hiện nay Bắc Cương gần như chỉ có một chủ nhân, đây là Đại Nguyên Quốc hay còn được biết đến với cái tên Đế Quốc Mông Cổ.
Người Hồ sống theo dạng dân tộc du mục, phần lớn người Hồ hiện nay đều đã

quy phục Mông Cổ, một phần không nhỏ khác thì lại đầu hàng Đại Thanh, bản thân người Hồ gần như giống dạng lính đánh thuê ở hiện đại vậy.
Người Kim thì không cần nói, Đại Kim bị diệt hiện nay bọn họ chỉ là dân tộc mất nước, giống như người Hán vậy, nếu người Hán quy phục Đại Thanh thì người Kim quy phục Đại Nguyên.
Về phần Khiết Đan, hiện nay Khiết Đan vẫn có thể kéo chút hơi tàn, từ vài năm trước đáng lẽ Mông Cổ đã sớm nuốt chửng Khiết Đan bất quá Khiết Đan lại có Đại Thanh chi viện trở thành vật chắn đường của Đại Thanh, giúp Đại Thanh tranh thủ vài năm yên bình tập trung thực lực, đương nhiên người biết suy nghĩ đều nhìn ra, nước xa không cứu được lửa gần, không sớm thì muộn Khiết Đan cũng diệt quốc, Mông Cổ cùng Khiết Đan vốn không cùng một đẳng cấp.
Dân tộc Mông Cổ khởi nguyên là những người du mục, bọn họ sinh ra và lớn lên ở trên lưng ngựa, cuộc sống của họ xoay quanh trong chiến đấu cùng tranh giành địa bàn dẫn đến cho dù là nữ nhân Mông Cổ cũng có thể cầm đao lên chém giết, đây là một dân tộc sinh ra để chiến, chết vì chiến.
Không chỉ người Mông Cổ mà bất cứ dân tộc nào ở Bắc Cương đều có thể coi là sức khỏe hơn người, dân phong bưu hãn.
Ông trời lấy đi của con người tài nguyên thiên nhiên thì lại thêm vào cho họ nghị lực cùng sức mạnh, Mông Cổ chiến đấu thật ra không chỉ vì chiến thắng, bọn họ chiến đấu vì tương lai, vì một ngôi nhà no ấm hơn cho cả dân tộc, cho những đứa bé còn đỏ hỏn sau này.
Một nam nhân Mông Cổ ngã xuống không phải là cái chết mà là sự xây dựng, mỗi sinh mạng binh sĩ Mông Cổ ngã xuống là xây nên một viên gạch cho thế hệ sau bước tiếp, đây là đạo của người Mông Cổ, chiến chiến chiến.
Một đời chiến đến chết, chiến không phải vì thích chém giết, chiến không phải vì man rợ, chiến vì hòa bình cho đời sau.
Thà chém giết ngàn vạn sinh linh đổi lại tương lai cho vài vạn sinh linh tương lai của người Mông Cổ, với bọn họ đây chính là đáng giá, mặc kệ thế gian nghĩ thế nào, người Mông Cổ trước hết chiến đấu vì người chí thân, sau đó chiến đấu vì tương lai dân tộc, cuối cùng mới là chiến đấu vì mình.
Sau này một người có thể theo độ cao mà thay đổi, theo quyền lực mà không còn là chính mình nhưng ít nhất đây là đạo của mỗi nam nhi Mông Cổ khi trên lưng ngựa, khi lần đầu chém giết.
Bọn họ chiến vì hòa bình, bọn họ chém giết vì tương lai.
Vì bọn họ có đạo, binh sỹ Mông Cổ đều là hung lang của thảo nguyên, đánh đâu thắng đó.
Đương nhiên nói về Mông Cổ thì không thể không nói đến một đại nhân vật, Đại Hãn – Thiết Mộc Chân.
Cuộc đời của Thiết Mộc Chân là một truyền kỳ, nếu coi Trương Tam Phong là

truyền kỳ của võ lâm thì Thiết Mộc Chân là truyền kỳ của cả lịch sử.
Cho dù không muốn thừa nhận nhưng Thiết Mộc Chân còn vĩ đại hơn Trương Tam Phong nhiều lắm.
Không có Trương Tam Phong có thể khiến võ công của thiên hạ chậm phát triển 100 năm nhưng chỉ đến thế mà thôi.
Không có Thiết Mộc Chân thì cả một dân tộc có thể bị diệt tuyệt, cũng vì có Thiết Mộc Chân khiến rất nhiều dân tộc bị diệt tuyệt.
So với truyền kỳ của Trương Tam Phong thì truyền kỳ của Thiết Mộc Chân lại càng rộng hơn, càng đáng sợ hơn.
Người đời bội phục tài cầm quân, tầm nhìn, sự quyết đoán, tài dùng người.... của Thiết Mộc Chân nhưng rất ít người biết Thiết Mộc Chân thực lực kinh người, Thiết Mộc Chân là một vị ngũ đế cường giả hàng thật giá thật.
Vì cái gì Trung Nguyên có Ngũ Đế mà Mông Cổ không có?.
Vì cái gì Trung Nguyên có nhiều Ngũ Đế mà Bắc Cương không có nhiều?.
Võ lâm Trung Nguyên đương nhiên vô cùng rộng lớn, nói về sự phát triển thì hơn xa Võ Lâm Bắc Cương bởi Võ Lâm Trung Nguyên có Trương Tam Phong bất quá nếu thực sự lấy hết cao thủ đỉnh cấp của hai bên lao vào chém giết, Trung Nguyên chưa chắc đã dám tự tin vượt qua được Bắc Cương.
Trung Nguyên là việc của Trung Nguyên, Bắc Cương là việc của Bắc Cương.
Trung Nguyên có Trương Tam Phong được coi là thần nhân thì Bắc Cương cũng có, ở Bắc Cương người ta coi Đế Thích Thiên làm hộ quốc thánh sứ, điều khác biệt lớn nhất của Trương Tam Phong cùng Đế Thích Thiên chỉ là danh tiếng mà thôi.
Trương Tam Phong thì cả thiên hạ biết nhưng Đế Thích Thiên thì không phải ai cũng biết.
Bản thân Trương Tam Phong chọn Võ Đang Sơn làm nơi sinh sống thì Đế Thích Thiên lựa chọn Thiên Ưng Sơn của Kim Quốc trước đây làm nơi ẩn cư.
Tại Thiên Ưng Sơn có một nơi gọi là Táng Thiên Cốc, Táng Thiên Cốc có thể coi là cám địa của Thiên Ưng Sơn, tất nhiên vì sao nó là cấm địa thì không ai biết, Thiết Mộc Chân nói cấm thì chắc chắn đó là cấm, toàn bộ Bắc Cương còn chưa có ai dám trái lệnh Thiết Mộc Chân.
Bên trong Táng Thiên Cốc có gì không ai biết nhưng bên ngoài Táng Thiên Cốc có một tổ chức gọi là Diệt Thiên.
Diệt Thiên danh tự nghe cực kỳ bá đạo bất quá Diệt Thiên lại là một tổ chức chưa từng ra tay trên giang hồ thệm chí chưa từng rời khỏi Táng Thiên Cốc, không ai biết Diệt Thiên là tổ chức mạnh hay yếu cũng chẳng ai rõ sâu cạn của nó ra sao, người ta chỉ biết Diệt Thiên là phòng tuyến ngăn cản bất cứ ai tiến vào bên trong Táng Thiên Cốc.
Lúc này ở ngoài Táng Thiên Cốc xuất hiện ba thân ảnh, người đi đầu là một nam

nhân mặc áo vàng, trên khuôn mặt trạc tuổi trung niên mang theo vài phần cơ trí cùng nghiêm nghị đồng thời trên thân còn có một loại khí thế thượng vị giả đáng sợ, người này chính là một trong những nhân vật nắm quyền lực lớn nhất của toàn bộ Mông Cổ, Nhữ Dương Vương – Gia Luật Võ Thần.
Hai người sau lưng Nhữ Dương Vương là hai vị tăng nhân, đương nhiên tăng nhân của Bắc Cương không giống với tăng nhân của Trung Nguyên.
Tăng nhân của Bắc Cương hay còn gọi là lạt ma, những lạt ma này tuy cùng theo đạo phật bất quá phật giáo cũng có năm bảy loại, căn bản không cùng một đường với tăng nhân trung nguyên.
Trung Nguyên lấy đạo phật làm chủ thậm chí có đạo phật là quốc đạo thì Bắc Cương cũng thế, Bắc Cương thật ra là nơi vô đạo nhưng xét trong tất cả các đạo giáo thì đúng là vẫn lấy đạo phật phát triển nhất.
Nếu Trung Nguyên có Nam Thiếu Lâm cùng Bắc Thiếu Lâm thì ở Bắc Cương cũng có những giáo phái phật giáo tương tự trong đó lớn nhất là Hoan Hỉ Tông, Kim Cương Tông, Mật Tông cùng Huyết Đao Tông.
Hoan Hỉ Tông lấy Hoan Hỉ Đạo làm chủ, bản thân thờ phụng Hoan Hỉ Phật.
Kim Cương Tông lấy luyện thể đạo làm chủ, bản thân thờ phụng Kim Cương Phật,
Huyết Đao Tông lấy sát đạo làm chủ, bản thân thờ Bất Động Minh Vương.
Cuối cùng là Mật Tông, bản thân Mật Tông đứng trên tất cả, là đệ nhất môn phái của Bắc Cương, địa vị của Mật Tông ở Bắc Cương như Thiếu Lâm Tự của Trung Nguyên vậy.
Các lạt ma ở Bắc Cương tự gọi mình là Mật Tông đề phân biệt với Thiền Tông lấy Thiếu Lâm Tự làm đầu.
Bên trong Mật Tông cũng thờ phật tổ như Thiền Tông bất quá đạo giống nhau nhưng giáo lý khác nhau, căn bản không thể nói ai đúng ai sai.
Lần này đi theo sau Gia Luật Võ Thần có hai vị Lạt Ma, một người chính là Kim Cương Tông Chủ - Ma Kha Thiên, người còn lại là Mật Tông cao thủ, Mông Cổ quốc sư – Cưu Ma Trí.
Một lần ba vị cao thủ đỉnh cấp tại Bắc Cương cùng đi đến bên trong Táng Thiên Sơn Mạch có thể nói là đại sự xảy ra.
Ba người này một đường đi thẳng vào bên trong, đi xuyên qua Diệt Thiên hướng thẳng về Táng Thiên Cốc, đương nhiên trên đường cũng không có bất cứ ai ngăn cản.
Khi tiến vào Táng Thiên Cốc cũng không nhìn thấy một bóng người nào chỉ có đi thật sâu vào bên trong mới bắt đầu có chút thay đổi, trước mặt ba người xuất hiện một thân ảnh, kẻ này phải nói là cực kỳ dị hợm, trên người lở loét toàn thân lại chỉ còn lại da bọc xương, một bên mắt còn bị người ta khoét thủng, lưng cúi gập xuống, hàm răng thưa thớt vô cùng.

Thân ảnh này đến đây chính là đón ba người hay nói đúng hơn là đón Nhữ Dương Vương.
Thân ảnh này không nói gì bởi hắn đã sớm bị cắt lưỡi, hắn không thể nói có điều Gia Luật Võ Thần cũng hiểu, bản thân Gia Luật Võ Thân liền quay đầu lại ra hiệu cho Cưu Ma Trí cùng Ma Kha Thiên, hai người cũng biết ý lập tức im lặng lùi lại ba bước tỏ ý không tiến lên tiếp, toàn bộ sự việc đều diễn ra trong im lặng.
Theo quái nhân kia dẫn đường, Gia Luật Võ Thần một đường đi về phía trước chẳng mấy chốc liền xâm nhập loạn thạch trận, tất nhiên Gia Luật Võ Thần không biết cách phá trận, ông ta chỉ có thể nhìn theo quái nhân kia.
Cũng chẳng biết mất bao lâu thời gian cho đến khi trước mặt thay vì loạn thạch trận chỉ còn một vùng chướng khí mờ mịt, cả hai người mới dừng lại.
Quái nhân lúc này hơi hơi cúi đầu rồi lại lắc đầu, khuôn mặt liên tục vặn vẹo rồi trực tiếp bước lùi lại, công việc của quái nhân liền dừng lại ở đây.
Gia Luật Võ Thần hít một hơi lãnh khí, trên người xuất hiện từng vòng hộ thể cương khí, cảm thấy có chút không đủ còn trực tiếp gọi ra giá y, toàn bộ nội lực của ngũ tuyệt cao thủ phóng ra không giữ chút nào, tiến thẳng qua vùng chướng khí này.
Đến khi Gia Luật Võ Thần cảm thấy đầu đau như búa bổ, ánh mắt dần dần trở nên mông lung thì hắn rốt cuộc cũng đi qua được vùng chướng khí kia, trước mặt hắn lại xuất hiện một thân ảnh khác, người này là nữ tử.
Nữ tử này... ăn mặc rất ‘lộ’.
Nàng trên người chỉ có hai tấm vải, một che trước ngực còn một che dưới hạ thân có điều bản thân nàng có lẽ căn bản cũng không cần mặc quần áo, trên người nàng là chằng chịt hình xăm phủ kín cơ thể chỉ có khuôn mặt dùng quỷ diện che lại.
Đối mặt với nữ tử kỳ dị này, Gia Luật Võ Thần hai tay ôm quyền hơi hơi cúi đầu.
“ Thất sư đệ tham kiến tam sư tỷ, cầu tam sư tỷ chuyển lời tới sư phụ, sư đệ đến rồi.”
Nữ nhân kia cũng họ Gia Luật, nàng gọi là Gia Luật La Sát.
La Sát ngữ khí cực kỳ lạnh lùng nhìn Gia Luật Võ Thần.
“Không cần thông báo, sư phụ cho gọi”.
Gia Luật Võ Thần nghe vậy liền chuyển thân, chậm rãi bước theo sau Gia Luật La Sát tiến thẳng về một ngôi nhà đá nằm sâu bên trong sơn cốc.
Cả hai cũng không có tiến vào nhà đá mà chỉ dám đứng cách đó 10m, Gia Luật Võ Thần dùng hai chân quỳ xuống về phần Gia Luật La Sát không ngờ lại phải bái dài, dùng cả hai tay hai chân quỳ sát xuống đất.
“Sư phụ, thất sư đệ đến rồi”.
Bên trong nhà đá rốt cuộc có một giọng nói vang lên, giọng nói này không ngờ

lại là giọng nói nữ nhân.
Chẳng lẽ chủ nhân Táng Thiên Cốc là nữ nhân?.
Đương nhiên người biết chuyện như Gia Luật Võ Thần thì sẽ không hỏi nhiều, hắn đến đây chỉ để nghe mà thôi.
Chỉ thấy giọng nữ nhân kia chậm rãi vang lên.
“Lui ra, để ta với Thần nhi nói chút chuyện”.
Giọng nữ rất ngọt ngào, mềm mại tận xương, khi nghe thấy âm thanh này Gia Luật La Sát chậm rãi đứng lên cung kính xoay đầu lại sau đó rời đi.
Khi xung quanh chỉ còn hai người, giọng nói nữ nhân kia tiếp tục vang lên.
“Thần, vi sư mấy ngày hôm nay đều nằm mộng, đều là quái mộng chỉ là mỗi lần mở mắt ra đều quên hết, chỉ có lại chút ký ức mơ hồ”.
“Kể từ lần đó trên Thiên Ưng Sơn gặp lão già ta chưa từng gặp quái mộng tương tự, ngươi biết điều này nghĩa là gì không?”.
Gia Luật Võ Thần đương nhiên sẽ không hiểu, hắn chỉ có thể cúi đầu cung kính.
“Đồ nhi ngu dốt, đồ nhi không hiểu dụng ý sư phụ”.
Giọng nữ nhân kia trầm ngâm một chút, sau đó rốt cuộc thở ra.
“Thiên hạ này ngoại trừ lão già kia không ai có thể làm đối thủ của vi sư, năm đó vi sư đánh cho lão già đó một thân bước vào quan tài nhưng vi sư cũng bị trọng thương, so với lão già đó cũng không khác bao nhiêu, thiên hạ cũng chỉ có ‘ Vong ‘ của lão mới có thể làm vi sư rơi vào quái mộng”.
“Lão già đó động thủ rồi, loại cảm giác này chỉ sợ lão chui ra từ trong quan tài muốn tử chiến với vi sư một lần chăng?, khặc khặc, vi sư không thể rời khỏi Táng Thiên Sơn nhưng nếu Trương Tam Phong dám đến, vi sư dám giết hắn”.
“Ngươi ra bên ngoài truyền lệnh của vi sư, thu hết toàn bộ phòng ngự xung quanh Thiên Ưng Sơn lại, mở đường cho Trương Tam Phong đến đồng thời triệu A Đại, A Nhị, A Tứ, A Ngũ, A Lục tất cả phong tỏa Thiên Ưng Sơn từ xa, chỉ cần Trương Tam Phong chạy ra khỏi Thiên Ưng Sơn, liền giết hắn”.
Nữ nhân kia giọng nói rất mềm mại, rất dễ nghe nhưng sát khí tận trời tuy nhiên rất nhanh giọng nói đó dần dần dừng lại, ngự khí bắt đầu trở nên run rẩy.
“Không... không... không thể nào, Trương Tam Phong không phải là đến Thiên Long Sơn, hắn đến Vương Bản Sơn, chết tiệt, giết... giết... giết... hắn dám đến Hắc Địa... dám mở ra Hắc Địa... hắn rốt cuộc muốn làm gì... chết tiệt... chết tiệt”.
“Khốn nạn, bản tôn muốn thoát khốn... khốn nạn... bản tôn phải đến Vương Bản Sơn, phải phanh thây Trương Tam Phong... giết... giết... giết, hắn dám làm hỏng đại nghiệp của lão phu, ta thề sẽ giết sạch cả nhà hắn, giết... giết... giết”.
Âm thanh của người này vẫn là giọng nữ nhân, vẫn vô cùng ngọt ngào nhưng lại khiến Gia Luật Võ Thần không cách nào chịu được thậm chí thân là ngũ tuyệt cao thủ không ngờ bị lời nói của người khác khiến bất tỉnh nhân sự.
Toàn bộ Táng Thiên Cốc lúc này như rung lên.

Dưới ánh chiều tà, bầu trời bắt đầu nhuộm màu đỏ hồng bất quá... là màu đỏ của mặt trời khi xuống núi hay là màu đỏ của sát khí nhuộm đỏ thương khung thì cũng khó nói.

....

P/S: Bắt đầu từ chương sau sẽ quay về với Vô Song

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 84

Nhật thực – Sao chổi đen

“Đứng lại, đứng lại”.

Trong một con đường nhỏ tương đối hoang vắng vang lên dồn dập những tiếng ngựa hí, dựa theo âm thanh của tiếng chân ngựa vọng lại có thể thấy được tốc độ chạy của chúng thế nào, lúc này là giữa trưa ánh mặt trời nắng gắt chiếu thẳng xuống làm chủ nhân con ngựa đang lao trên đường nhỏ này tuyệt đối chẳng dễ chịu chút nào.

Đây là một con ngựa toàn thân màu hồng cực đẹp, thân hình to lớn toát lên vẻ mạnh mẽ, lông bờm màu trắng kéo dài dọc sống lưng, trên thân ngựa còn có lốm đốm những vết hoa ban màu trắng, đây là một con ngựa tuyệt đẹp.

Trên thân con ngựa này là một nam tử trẻ tuổi, đầu đôi mũ lông, trên người cũng khoác quần áo bằng vải lông ấm áp, trong cái tiết trời se lạnh cùng những làn gió nhè nhẹ thổi này mà nói, bộ quần áo này có thể hoàn toàn giữ ấm cho bản thân bất quá nếu dùng mắt mà đánh giá, đây có lẽ không giống trang phục của Trung Nguyên, từ trên xuống dưới nam tử này thoạt nhìn giống với nam nhân nơi biên ải hơn, mang chút hơi hướng của người Hán lai với người Mông Cổ.

Thớt ngựa của nam nhân này không những đẹp mà còn có thể coi là tuyệt thể bảo mã, một đường phi như bay vậy bỏ lại sau lưng của nó là vài thân ảnh đang điên cuồng bám theo.

Sau lưng nam tử này có khoảng 4- 5 con ngựa khác màu đen tuyền đang cố sức đuổi theo nhưng thủy chung không cách nào kéo dài được khoảng cách thậm chí càng chạy lại càng bị bỏ xa, những âm thanh hô hào vang lên kia chính là của đám người này.

Đáng nói nhất, bọn họ là nữ tử, là những nữ tử ăn mặc tương đối dị dạng.

Có 4 nữ nhân đang đuổi theo nam nhân kia, trên người chỉ mặc áo lụa mỏng, dưới áo lụa mỏng kia chỉ là chiếc quần ngắn cũn lộ ra những đôi chân trần dài miên man lại có chút trắng mịn yêu kiều, những nữ nhân này toàn bộ đều đi chân trần, nửa thân trên cũng là áo ngắn xẻ ngực ở giữa, vừa khoe ra vòng eo tinh tế cùng cái bụng trắng mịn lại vừa khoe bộ ngực no đủ như muốn phá áo mà ra.

Nếu trên mặt không phải là vải mỏng che đi thì có thể gần như khẳng định chắc chắn bốn nữ nhân này toàn bộ đều là mỹ nữ, hơn nữa từ việc bất kể trời đang vào đông mà vẫn ăn mặc như vậy cưỡi ngựa phi như bay cũng có thể thấy bọn họ có nội lực không tệ.

Một đường vừa đuổi vừa chạy đáng tiếc cho dù mấy con ngựa màu đen kia cũng thuộc hàng bảo mã nhưng không có cách nào truy đuôi được thớt ngựa màu phấn

hồng, nam tử kia võ công không cao nhưng con ngựa của hắn chỉ sợ là hãn thế bảo mã, cộng thêm với trang phục bên ngoài của hắn thì có thể dễ dàng suy đoán ra, có lẽ đây là Hãn Huyết Bảo Mã của thảo nguyên phương bắc, ngay cả trong cùng loài Hãn Huyết Bảo Mã thì có lẽ nó cũng được coi là đặc biệt nổi trội, gọi con ngựa này là thần mã cũng không sai biệt lắm.
Nam tử này nếu ở lại đánh đánh giết giết thì căn bản không thể nào là đối thủ của bốn nữ nhân kia nhưng với thớt bảo mã của mình, hắn quả thực không sợ bị đuổi kịp, chỉ cần một đường chạy thẳng liền có thể an tâm cắt đuôi đối phương.
Tất nhiên điều kiện tiên quyết là không có cái gì xuất hiện ngoài ý muốn.
....
Hôm nay là một ngày rất lạ, rõ ràng trời đang vào đông, rõ ràng nhiệt độ tương đối lạnh nhưng không hiểu tại sao vào giữa trưa lại xuất hiện ánh sáng mặt trời, không khí bắt đầu trở nên nắng nóng một cách bất thường.
Việc thay đổi thời tiết thì không ai thắc mắc cả dù sao việc này có gì để mà thắc mắc?, quan trọng chỉ là rõ ràng chỉ ít phút trước thôi mặt trời còn bị mây che đi, nhiệt độ vẫn còn lạnh vô cùng cớ sao chỉ vài phút đi qua toàn bộ đã thay đổi 180 độ?, đây rõ ràng là mùa đông nhưng không ngờ nhiệt độ lại chẳng khác gì mùa hè.
Đương nhiên cũng sẽ không có mấy người quan tâm đến việc này, thời tiết là việc của thời tiết, người là việc của người, lúc này bốn nữ tử ăn mặc có chút giống nữ nhân tây vực kia rốt cuộc cũng dừng ngực lại, bốn con ngựa màu đen của bọn họ đang thở ra từng đợt nhọc khí, bốn chân thậm chí còn run run.
Bốn nữ nhân xinh đẹp này nhìn nhau sau đó lặng lẽ lắc đầu, trong mắt chỉ còn sự tức giận.
“Đáng chết, con ngựa kia sao có thể chạy nhanh như vậy chứ, căn bản không có cách nào đuổi được”.
Một nữ tử vừa dứt lời thì lại có âm thanh của một nữ tử khác vang lên.
“Nói thừa, nếu không phải nhìn thấy con ngựa kia là Long Mã trong truyền thuyết thì công tử sao có thể để chúng ta đuổi theo chứ, Long Mã quả không hổ là Long Mã, tốc độ của nó quá mức kinh khủng”.
Người này vừa nói khuôn mặt vừa hiện lên một tia ao ước, nếu có Long Mã bên người thì cho dù đại tông sư cao thủ truy sát vẫn có thể bảo đảm tính mạng an toàn, giá trị của Long Mã tuyệt đối là ngàn vàng khó mua.
“Làm sao bây giờ, chúng ta truy đuổi nửa ngày vẫn không bắt được Long Mã, để công tử biết thì công tử đánh chết chúng ta mất”.
Nữ nhân thứ ba lên tiếng, bản thân nàng cũng không quan lâm cái gì là Long Mã, nàng chỉ biết nếu không thể bắt được thứ kia mang về cho công tử tuyệt đối sẽ bị công tử trách phạt, công tử trách phạt chưa bao giờ nhẹ cả.
Giọng của nàng vang lên làm cả bốn nữ nhân đều trầm mặc lại, bọn họ nhận

nhiệm vụ của công tử, chưa thành công mà đã quay về, nghĩ đến công tử trách phạt cả bốn người thân hình khẽ run lên.
Lúc này bốn nữ nhân đều rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, thực lực của bọn họ đương nhiên cao hơn nam tử Mông Cổ kia bất quá cao hơn thì sao?, người ta có Long Mã, Long Mã một khi dồn sức mà chạy cho dù đại tông sư cao thủ trong truyền thuyết cũng không đuổi được huống gì mấy nữ nhân chỉ biết vài chiêu vài thức?.
Bọn họ không muốn quay về nhưng đuổi tiếp cũng đã không được, bốn đầu ngựa của bọn họ cũng tính là bảo mã, đây là Tây Vực Hắc Vân Mã, là một loại bảo mã ngày đi trăm dặm, cước lực cùng tốc độ phóng mắt khắp thiên hạ đều là nhất lưu, đáng tiếc nếu muốn bảo mã đuổi kịp thần mã chỉ là việc trong truyền thuyết mà thôi.
Đang lúc không biết làm sao mới tốt đột nhiên một trong bốn nữ nhân khuôn mặt biến sắc, nàng la thất thanh chỉ lên trời.
“Mọi người, nhìn kìa “.
Lúc này ba người còn lại cũng giật mình, dựa theo ngón tay nữ nhân kia chỉ mà cùng hướng lên bàu trời, đang là giữa trưa nhưng bầu trời tối sầm lại, sau đó... mặt trời bị ăn mất.
Không ai ngờ lúc này lại xảy ra hiện tượng nhật thực toàn phần, trời đất tối sầm lại cứ như thiên địa đến hồi tận thế vậy.
Đây không phải là những năm cuối thế kỷ 20 hay đầu thế kỷ 21, đây là thời kỳ cổ đại, vào thời kỳ này mà nói nhật thực không cách nào giải thích, ở thời đại này nhật thực là một hiện tượng siêu nhiên, khi mà nhật thực diễn ra thường báo hiệu cho sự tận thế, cho ma quỷ, cho sự diệt vong.
Chỉ cần nhìn vào một điểm này có thể dễ dàng hiểu được sự khủng hoảng của những nữ nhân kia, không chỉ là con người mà những sinh vật sống cũng cảm nhận được một sự khủng hoảng tương tự, bốn đầu bảo mã bên dưới lúc này liên tục hí dài, cơ thể không ngừng nhồng lên như muốn quay đầu bỏ chạy thật xa thật xa vậy.
VÌ bầu trời toàn bộ chuyển sang màu đen, cũng không ai biết trên không trung có một thân ảnh phá không mà đến giống như một ngôi sao chổi lướt qua hư không vậy có điều ngôi sao chổi này... màu đen.
....
“Tiểu Hồng, đừng sợ, đừng sợ, không có gì đâu, đừng sợ”.
Cách bốn nữa nhân Tây Vực kia không quá xa chính là nam tử Mông Cổ, lúc này nam tử trẻ tuổi đang dùng cả hai tay cùng hai chân bám lấy con ngựa được gọi là ‘Tiểu Hồng’ của mình, vẻ mặt của hắn cũng mang vài phần sợ hãi.
Tại thời đại này con người rất tin quỷ thần, bất kể là nam hay nữ đều có một loại tin tưởng vô điều kiện với những sự vật sự việc thần bí, dẫn đến chính nam tử

này hiện nay cũng lo lắng vô cùng, đừng nói là hắn mà cho dù là Long Mã của hắn dưới cái uy áp của nhật thực cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh, Tiểu Hồng đang điên cuồng hí vang, cả người như muốn hất bay chủ nhân của mình mà bỏ chạy vậy.
Cũng may nam tử này là người Mông Cổ, hắn sinh ra và lớn lên trên lưng ngựa, võ công không cao nhưng kỹ thuật khống ngực có thể coi là nhất lưu lại thêm biết chút võ công vì thế cũng chưa có bị Tiểu Hồng hất bay.
Cố gắng giữ vững nhịp thở, cố gắng ghì chặt yên cương cùng dây ngựa, nam tử này như dùng hết sức bú sữa mẹ bám lấy Tiểu Hồng vậy, đúng lúc này nam tử đột nhiên cảm thấy một loại áp lực lao thẳng về phía mình, sau đó chỉ nghe ‘rầm’ một cái, cả hắn cùng Tiểu Hồng đều bị đánh bay đi.
Nam nhân kêu thảm một tiếng, va chạm này làm hắn phun ra một ngụm máu tươi, xương ngực nứt vỡ, thậm chí trong giây phút này nam nhân kia còn bắt đầu tưởng tượng, diệt thế bắt đầu.
Cũng may cho hắn chỗ này không có cái vực nào, nếu không thế gian lại mất đi một con Long Mã, lại có một người mẹ mất đi con trai.
....
Nhật thực đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh, sau vô tận bóng tối lại là ánh sáng của bình minh, khi nhật thực tán đi toàn bộ thế gian lại trở thành bình thường chỉ có nam tử Mông Cổ kia thì không có cách nào trở thành bình thường nổi.
Nam tử lúc này nằm trên mặt đất, cơ thể ê ẩm vô cùng đến mức một đầu ngón tay cũng không thể nhấc lên, từng khớp xương như nát vụn chưa kể không hiểu tại hắn xui xẻo thế nào mà còn bị Tiểu Hồng đè lên, hắn hiện tại căn bản không cách nào nhúc nhích, ngoại trừ mở mắt ra nhìn một chút cùng cổ họng xuất hiện những âm thanh rên rỉ đau đớn ra, hắn không cách nào làm được việc gì khác.
Trong mắt nam tử Mông Cổ này, đầu tiên hắn liền nhìn thấy ánh sáng mặt trời... thứ ánh sáng mặt trời màu bạc.
Cố gắng mở to mắt lần nữa, hắn rốt cuộc cũng nhìn rõ hơn một chút, hắn nhìn thấy một cái nữ tử, một nữ tử đang ngồi lên Tiểu Hồng, một nữ tử tóc trắng cắt ngắn ngang cổ đầy ma mị.
Cho dù chỉ nhìn thấy một nửa dung mạo của nữ tử thôi nhưng cũng đủ để nam nhân Mông Cổ này hít thở không thông, đây tuyệt đối là nữ tử đẹp nhất mà hắn nhìn thấy trong 20 năm sống trên đời, nàng còn đẹp hơn cả thanh mai trúc mã của hắn.
Nhật thực tan đi, gió lạnh lại thổi, những cơn gió từ phương Bắc thổi tới, đây mới chính là cái lạnh của mùa đông, mọi thứ hình như... bắt đầu trở lại như bình thường.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 85

Thời đại nào?

Vô Song mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt hắn là thứ ánh sáng đã lâu không gặp, ánh sáng mặt trời.
Ở Hắc Địa mà nói, ánh sáng mặt trời là thứ vô cùng xa xỉ, vài tháng ở Hắc Địa, vài tháng điên cuồng tập luyện thậm chí làm hắn quên đi mất ánh sáng mặt trời... thật đẹp.
Việc tiếp theo mà Vô Song cảm thấy là mềm mềm ở bên dưới, hắn vô thực dùng tay chạm xuống liền nhận ra một bộ lông có chút mượt mà, đây tất nhiên không phải là con người, cảm giác lần chạm đầu tiên cho Vô Song thấy, thứ bên dưới có cảm giác giống với ngựa hơn.
Âm thanh đầu tiên của Vô Song nghe thấy là tiếng rên rỉ đau đớn sau đó là những âm thanh gió phương bắc thổi về.
Vô Song rốt cuộc cũng chậm rãi quay đầu lại, hắn nhìn xuống bên dưới mình, ánh mắt liền giật giật.
Vô Song đang ngồi lên một con ngựa, Vô Song không quá hiểu về ngựa nhưng từ cảm quan mà xem, đây tuyệt đối là một con ngựa rất đẹp, tất nhiên Vô Song biết tiếng rên rỉ mà hắn nghe thấy không phải là âm thanh của loài ngựa, đây là âm thanh của một nam nhân.
Vô Song tiếp tục hướng ánh mắt của mình di chuyển một chút xuống nhìn chủ nhân của tiếng rên rỉ kia, hắn có thể nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi mặt mày nhăn nhó nhìn hắn, nam nhân này hiện nay căn bản không nói ra lời, chỉ có cơ mặt là giật giật.
Lúc này đại não của Vô Song có cảm giác như bị đứng hình vậy, hắn xin thề là hắn không hiểu cái gì xảy ra.
Hắn nhớ hắn đi đến nơi tận cùng Hắc Địa sau đó bị Trương Tam Phong đẩy xuống, việc tiếp theo như thế nào hắn căn bản không biết.
Cố gắng đứng lên sau đó Vô Song hoàn toàn giật mình nhìn cơ thể mình, Vô Song hiện nay không biết vì lý do gì hắn cảm thấy cơ thể mình rất lạ, rất rất lạ.
Vô Song có thể dễ dàng nhìn thấy quần áo của hắn trở nên chật chội vô cùng, gần như bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé rách ra vậy, nếu không phải trước đây Vô Song có thói quen ăn mặc áo rộng một chút để tiện hành động thì chỉ sợ áo ngực của hắn đã bị xé rách rồi.
Tiếp theo là phần quần, rõ ràng lúc trước Vô Song mặc quần dài nhưng hiện tại chỉ còn có thể coi là quần lửng mà thôi, chiều dài của chiếc quần này hơi quá đầu gối một chút, căn bản không cách nào kéo dài ra thêm nữa.

Vô Song hiện nay lập tức nghĩ đến một việc... hắn lớn lên.
Ở chỗ này không có gương soi cũng không có mặt nước để nhìn vì vậy Vô Song không rõ hình dạng của mình ra sao dẫn đến chính hắn cũng có chút lúng túng, đặc biệt hơn hắn hiện nay quả thực không hiểu gì cả, ít nhất lý do tại sao cơ thể hắn thay đổi thì hắn tuyệt không biết.
Thở ra một hơi nhọc khí, Vô Song bắt đầu nhìn sang khung cảnh xung quanh để rồi ánh mắt hắn dần dần nheo lại, hắn cũng không nhận ra đây là đâu bất quá nếu phải nhìn từ quần áo của nam tử trên mặt đất kia thì Vô Song bắt đầu liên tưởng đến Mông Cổ, dù sao nam tử này mặc quần áo trên người đúng là từ Mông Cổ mà xuất ra.
Đường ở trong miệng, việc cũng ở trong miệng, chỉ cần có người bản thân Vô Song có thể hỏi được một số thông tin mà mình cần vì vậy hắn bắt đầu nghĩ đến việc cứu trị cho nam tử kia, bất quá nghĩ đến đây Vô Song lại hơi hơi nhíu mày, hắn hiện nay căn bản một nghèo hai trắng, trên tay hắn không có bất cứ đồ đạc gì thậm chí là thuốc men.
Thứ Vô Song có thể làm cho nam tử kia chỉ là giúp hắn nâng Tiểu Hồng của hắn lên mà thôi.
Con ngựa này không hổ là Long Mã trong truyền thuyết, cho dù nó bị va chạm mạnh bắn ra xa nhưng không ngờ với sự trợ giúp của Vô Song nó vẫn có thể tự mình đứng lên chỉ là thân thể hơi hơi run run mà thôi.
Long Mã lúc này ánh mắt cực kỳ có thần nhìn chằm chằm vào Vô Song, hai cái lỗ mũi của nó xì ra một hơi cứ như đang trách cứ Vô Song vậy sau đó nó cũng mặc kệ Vô Song ở đó liền quay đầu lại đưa cái lưỡi ra liếm lên mặt chủ nhân của mình, đáng tiếc nam tử nằm kia chẳng biết từ bao giờ đã bị đau đớn làm ngất đi.
Vô Song nhìn thấy biểu cảm con ngựa kia cũng phải mỉm cười, cho dù hắn không hiểu quá nhiều về ngựa thì vẫn phải công nhận đây là một con ngựa rất có thần.
Chậm rãi bước về phía con ngựa kia, Vô Song dùng một tay nhẹ vỗ lấy đầu của nó.
“Yên tâm, chủ ngươi chỉ bị gẫy vài cái xương mà thôi, không chết được, ngươi liếm nhiều hơn nữa cũng không làm hắn tỉnh dậy đâu”.
Vô Song tiếp tục cúi xuống, hắn bắt đầu vận lên nội công rồi dần dần đưa nội lực của bản thân mình vào bảo vệ những vùng quan trọng trên thân thể của nam tử nằm bên dưới, kẻ này thật ra cũng không bị thương quá nặng chỉ là xương ngực bị nứt cùng với chân phải bị gãy mà thôi, ít nhất chỉ cần điều trị đúng cách sẽ không gây ra dị tật.
Trợ giúp nam tử kia một chút, Vô Song liền thu tay của mình lại, hắn đột nhiên trở nên âm trầm hơn rất nhiều, Vô Song lại nhớ về vết bớt trên tay phải của mình, vết bớt chẳng biết từ lúc nào đã biến mất.

Nó cứ hiện ra sau đó biến mất mà căn bản không có một loại dấu hiệu hay quy luật nào điều này làm Vô Song thực sự không cách nào hiểu được chỉ là cho dù không hiểu Vô Song vẫn cứ phải tạm thời gạt nó ra khỏi đầu, Vô Song cần quan tâm đến hiện trạng của bản thân mình hơn, hắn rốt cuộc đang ở đâu?, thân thể của hắn ngoài việc vết bớt biến mất ra thì còn điều gì thay đổi nữa hay không?.
Thứ Vô Song cần nhất hiện nay là một chút thông tin đồng thời cái gọi là thông tin đó hình như cũng đến hơi nhanh.
Đây là một con đường tương đối vắng vẻ bởi Vô Song căn bản không nhìn ra thêm có người nào khác xuất hiện trong tầm mắt mình tuy nhiên tai của hắn thì lại khác, hắn nghe thấy tiếng võ ngựa lao tới, từ những âm thanh vang lên có thể nghe ra đây là một nhóm người chứ không phải là một người.
Cũng không mất bao lâu, nơi cuối con đường có bụi mù bay lên sau đó rất nhanh trong mắt Vô Song xuất hiện vài thân ảnh, đây chính là những nữ nhân truy đuổi nam tử Mông Cổ kia lúc trước.
Nói ra cũng có chút buồn cười, nếu không có hiện tượng nhật thực các nàng có lẽ sẽ trở về chịu tội với công tử nhưng có hiện tượng nhật thực lại khác, điều này làm cả bốn người thấp thỏm không yên dẫn đến lại càng sợ quay về gặp công tử nhà mình hơn vì vậy cũng đành bất chấp tất cả chạy về phía trước cho dù chính các nàng cũng biết cơ hội đuổi theo Long Mã là cực kỳ thấp.
Các nàng sao có thể ngờ đập vào mắt mình hiện nay lại là Long Mã cùng nam tử Mông Cổ kia, nam tử Mông Cổ lúc này chẳng hiểu sao nằm im trên mặt đất bất tỉnh nhân sự đồng thời xuất hiện bên cảnh nam tử Mông Cổ là một cái... dị nhân.
Cả bốn nàng lực chú ý lúc này toàn bộ dùng để đánh giá Vô Song, Vô Song đương nhiên đoán không sai về thân thể mình, nếu ngày trước hắn chỉ cao 1m2 – 1m3 thì hiện nay chiều cao của hắn trực tiếp tăng lên gần 1m7.
Tất nhiên không chỉ có chiều cao thay đổi mà khuôn mặt Vô Song cũng thay đổi, bớt đi vài phần non nớt thêm vào vài phần xinh đẹp, nếu xưa kia hắn giống một cô bé có khuôn mặt xinh như hoa thì hiện tại hắn bắt đầu giống một nữ nhân trưởng thành, giống một nữ nhân ở độ tuổi 18 trăng rằm vậy.
Vô Song rất đẹp, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ lại thêm cái lạnh như hàn băng của Tiên Thiên Chí Âm Thể khiến Vô Song có một vẻ đẹp thoát tục khác hẳn với những nữ nhân bình thường, chính bản thân Tiên Thiên Chí Âm Thể đã được coi là không nhiễm bụi trần, băng cơ ngọc cốt, loại ưu thế tiên thiên này nữa tử bình thường không có cách nào so sánh.
Vô Song hiện nay nếu bỏ đi quần áo kì dị mà hắn ăn mặc thì có thể nói là hoàn mỹ, tất nhiên ngoại trừ việc hắn không có ngực, cũng vì không có ngực mới bị đám nữ tử Tây Vực kia coi là yêu nhân.
Bọn họ vừa mới đuổi đến đây đã nhìn thấy Vô Song đứng đó đồng thời nam tử Mông Cổ lại bất tỉnh nhân sự trên đường dẫn tới ngay lập tức xuất hiện suy nghĩ

khác, bọn họ liền coi Vô Song là người đồng đạo, là người đến đoạt Long Mã.
Long Mã quý trọng thế nào Vô Song có thể không biết nhưng bốn cái nữ nhân này tất nhiên là biết.
Bốn người này thậm chí cũng không nhiều lời, lại càng không muốn quan tâm Vô Song là ai, trực tiếp vận khí, cơ thể từ trên lưng ngựa lao vút về phía Vô Song, trong tay đồng loạt xuất ra bội kiếm.
"Không muốn chết thì tránh đường, đồ đạc thiếu chủ muốn còn chưa đến phiên ngươi đoạt".
Vô Song triệt để trợn tròn mắt, hắn thực sự không ngờ vừa mới mở mắt ra thì đã đụng độ với người ngoài tập kích đương nhiên Vô Song không sợ.
Bốn nữ tử này thực lực không tệ nhưng chỉ dừng lại ở hai chữ này mà thôi, thực lực của bọn họ cũng mới chỉ là nhị lưu cao thủ không hơn cũng chẳng kém.
Vô Song bước ra một bước, quyền phải nắm lại sau đó xuất ra một quyền.
Một quyền này Vô Song không hẳn là quyền mạnh nhất của hắn, đối thủ chỉ là hai cái nhị lưu cao thủ Vô Song tuyệt đối có tự tin dùng một đòn đánh chết cả hai người chỉ là Vô Song không muốn, hắn đang cần thông tin.
Trên đời có rất nhiều việc nằm ngoài dự đoán của con người, theo Vô Song nghĩ hắn tung ra một quyền này cùng lắm chỉ có thể làm hai nữ tử lao lên kia thụ thương mà thôi chưa đến nỗi chết bất quá khi thời điểm nắm đấm của hắn tung ra, chính Vô Song cũng không cách nào tin được.
Quyền đầu của hắn nắm lại, một quyền gần như không mang theo bất cứ nội lực nào mà chỉ có sức mạnh cơ thể nhưng không ngờ chỉ bằng sức mạnh cơ thể mà quyền đầu của Vô Song có thể sinh ra quyền kình, quyền kình tiếp theo bắt đầu biến đổi tạo thành một vòng xoáy năng lượng cỡ nhỏ trực tiếp cuốn theo nắm đấm của hắn.
Một quyền này thực sự quá mạnh, một quyền này đã tung ra căn bản không có cách nào rút lại.
Chỉ thấy hai nữ tử kia lao nhanh bao nhiêu thì quay về còn nhanh gấp 3 lần, thân hình như hai quả bóng xì hơi bị đánh bay về phía sau rồi đồng thời phun ra một ngụm máu, thân hình mềm oặt ngã xuống đất, dĩ nhiên khí tuyệt bỏ mình.
Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức cả người ra tay như Vô Song cũng không có cách nào hiểu được.
Hai nữ tử còn lại lúc đầu ánh mắt vốn chỉ nhìn về phía Long Mã dù sao bọn họ tin tưởng vào thực lực của đồng đội mình, bọn họ võ nghệ chưa chắc đã cao nhưng lại am hiểu hợp công cùng dùng độc, cho dù nhất lưu cao thủ gặp bọn họ cũng cảm thấy khổ sở không thôi huống hồ là Vô Song?.
Bọn họ không nhìn ra Vô Song lợi hại thế nào nhưng có thể nhìn ra Vô Song còn rất trẻ, còn trẻ như vậy thì sao có thể mạnh mẽ được bao nhiêu?.
Giữ cái suy nghĩ này cho đến khi nhìn thấy một quyền của Vô Song, hai người

biết mình sai rồi.
Khuôn mặt xinh đẹp cắt không còn giọt máu trực tiếp nắm lấy dây cương ngựa mà xoay đầu muốn bỏ chạy, đáng tiếc cả hai quá chậm.
Vô Song thấy hai người bỏ chạy, ánh mắt hắn lóe lên, lúc này hắn căn bản không còn muốn nghĩ đến sức mạnh một quyền vừa rồi nữa, như đã nói ưu tiên đầu tiên của Vô Song chính là thông tin.
Chân ngọc đạp xuống đất, mượn Nhạn Hàng Công bản thân Vô Song nhảy bật lên cao có điều lần này lại là một lần Vô Song biến sắc, hắn chỉ dùng hai chân bật nhảy mà thôi mà cả người hắn búng thẳng lên không trung so với lúc trước gần gấp 2 có hơn.
Đây tuyệt đối không phải vì trọng lực của nơi này có gì đặc biệt mà rõ ràng là vì thân thể Vô Song có cái gì đó không đúng, thân thể của hắn hiện nay có sức lực lớn đến dọa người.
Thân hình nhảy thật cao lên trời, Vô Song cắn răng lại tung ra hai quyền nữa về phía trước, vì việc nhảy quá cao mà chính Vô Song đã biết hắn lỡ một nhịp.
Lỡ một nhịp vì nhảy quá cao lại khiến hai con ngựa kia có thể quay đầu rồi bắt đầu phóng đi, điều này khiến Vô Song cũng đành cách không đánh ra hai quyền, theo suy nghĩ của Vô Song nếu lực quyền của hắn đã mạnh đến mức tùy tiện xuất quyền đủ đánh chết hai cái nhị lưu cao thủ thì hai quyền cách không đánh ra hoàn toàn có thể kích thương hai nữ tử còn lại.
Có kinh nghiệm hai lần trước, lần này Vô Song đương nhiên không mắc sai lầm dù sao thân là cao thủ sử dụng ám khí, khả năng khống lực của Vô Song cực kỳ đáng sợ.
Hai quyền lần này đánh ra, chỉ nghe hai tiếng hét thảm sau đó thân hình hai nữ tử còn lại bị đánh bay ra khỏi lưng ngựa, hai người lăn vài vòng trên mặt đất mới có thể dừng lại bất quá đúng là chưa có chết, chỉ là bị nội thương mà thôi.
Hai chân từ từ chạm đất, Vô Song có chút sững sờ với lực quyền của mình, thậm chí trong mắt dần dần hiện ra một tia kinh hãi.
Vô Song mới chỉ có 11 tuổi nhưng hắn đã chiến đấu với không ít cao thủ tông sư trong thiên hạ đặc biệt là những ngày trong Hắc Địa đối luyện với tông sư luyện thể, hắn lúc này mười phần chắc chắn thân thể của mình có vấn đề, hắn tin tưởng sức mạnh thân thể của hắn hiện nay chỉ sợ không thua bất cứ một luyện thể tông sư nào của Hắc Địa thậm chí nếu có một bảng xếp hạng luyện thể thực lực của Vô Song có thể đứng trong top 5 vị tông sư luyện thể mạnh nhất Hắc Địa.
Cái top 5 này có ý nghĩa gì?, ý nghĩa của nó tất nhiên rất trọng đại, những người có thể ngồi vào vị trí này đều có lực đánh cùng đại tông sư một trận.
Vô Song sao có thể hiểu được lý do vì cái gì mở mắt ra một cái, thực lực của hắn đã tăng lên một mảng lớn như vậy?, đây tuyệt đối là thay đổi giữa trời và đất.
Trước đây Vô Song chỉ bằng nội lực có thể tính là một trong những tông sư

cường đại nhưng mặt thân thể của hắn không cao vậy mà tiến vào nơi tận cùng Hắc Địa một cái hắn liền biến thành cái dạng này, trở thành loại cao thủ đủ sức chiến cùng với đại tông sư một trận... thậm chí Vô Song mơ hồ tin tưởng nếu hắn dùng đến cả nội lực cùng quỳnh hoa bảo điển, chưa chắc đã không thể so sánh với đại tông sư cao thủ.
....
Hai nữ tử bị Vô Song đánh bay xuống mặt đất lúc này cũng bắt đầu khó khắn ngồi dậy bất quá các nàng cũng không có cách nào đứng lên được, trên khuôn mặt xinh đẹp trào ra máu tươi, vẻ mặt trắng bệch, quyền của Vô Song tuy không giết chết hai người nhưng quả thật đã khiến cả hai nội lực rối loạn, lục phủ ngũ tạng bên trong đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu xuất huyết, căn bản không có cách nào vận sức.
Hai nàng cũng không phải là kẻ ngốc, từ hành động thấy Vô Song giết chết hai người đồng đội rồi lập tức chọn quay đầu bỏ chạy đã thể hiện tâm trí hai người không tệ, hai người lúc này đương nhiên cũng biết với thực lực của Vô Song hiện nay bọn họ muốn chạy cũng không được, cả hai người bốn mắt nhìn nhau trong mắt đầy lo sợ sau đó khi thấy Vô Song lại gần thân hình lập tức nhẹ run lên.
Vô Song chậm rãi tiến về trước mặt hai nữ tử kia, hắn đương nhiên có thể từ quần áo các nàng nhìn ra, đây là dạng quần áo của nữ nhân Tây Vực, bản thân Vô Song chưa từng đi qua Tây Vực nhưng trên phim truyền hình có rất nhiều chưa kể bản thân Vô Song có quan hệ cực kỳ mật thiết cùng Thiên Long Hội, hắn không xa lạ gì một số đặc điểm chủ yếu của người Tây Vực cả.
Nữ nhân ăn mặc quần áo Tây Vực, nam nhân ăn mặc quần áo Mông Cổ, đây rốt cuộc là cái thế giới gì?.
Vô Song cố gắng bình ổn tâm tính, cả người hắn xuất ra hàn khí đáng sợ, hàn khí bao phủ lấy cả hai nữ nhân kia làm hai nàng lập tức run lên, ánh mắt nhìn Vô Song lại càng thêm sợ hãi.
Vô Song đối với hai người liền lạnh giọng.
“Ta hỏi các ngươi trả lời, hiểu chứ?”.
Hai nữ tử nhìn nhau sau đó đồng thanh gật đầu.
“Tiền bối... xin người cứ hỏi”.
Hai người cũng là suy nghĩ tương đối kỹ, thực lực mà Vô Song thể hiện ra quá mức kinh khủng, loại thực lực này căn bản không hợp với khuôn mặt trẻ măng của Vô Song vì vậy bọn họ chỉ có thể nghĩ đến một điều, Vô Song là cao thủ tinh thông thuật trú nhan hoặc Vô Song đang dịch dung, bất kể là phương án nào thì Vô Song đều xứng làm tiền bối.
Vô Song đối với cái xưng hô kia cũng không cho ý kiến, xưng hô thì thế nào chẳng được.

“Quần áo của các ngươi là người Tây Vực?, các ngươi đến từ thế lực nào?”.
Lần này hai nữ cũng không đồng thanh nữa, trực tiếp để một người nói, nữ tử lên tiếng có lẽ là người đứng đầu, nàng lúc này ngập ngừng một chút rồi rất nhanh lên tiếng.
“Bẩm tiền bối, tiểu nữ là người của Bạch Đà Sơn Trang “.
Vô Song nghe đến cái tên này lập tức cảm thấy quen thuộc sau đó hai mắt hơi hơi tỏa sáng.
Bạch Đà Sơn Trang sao có thể không quen thuộc?, Bạch Đà Sơn Trang chính là một trong những môn phái hùng cứ Tây Vực năm xưa, là thế lực của Tây Độc – Âu Dương Phong chiếm lĩnh toàn bộ Bạch Đà Sơn.
Vô Song nghĩ đến một điểm này liền một lần nữa gãi đầu, hắn không hiểu lắm tại sao người Bạch Đà Sơn Trang lại đuổi theo thiếu niên kia, dù sao theo hắn biết Âu Dương Phong sau khi điên điên khùng khùng thì người Bạch Đà Sơn Trang cực kỳ điệu thấp gần như không đi lại trên giang hồ, chỉ ở lại Bạch Đà Sơn bo bo giữ mình mà thôi.
“Hai người các ngươi đuổi theo thiếu niên đó vì con ngựa kia?”.
Nữ tử kia nghe Vô Song nói liền khẽ gật đầu sau đó cắn răng.
“Tiền bối minh xét, bọn tiểu nữ không biết tiền bối cũng nhắm đến Long Mã mà mạo phạm tiền bối, nếu tiểu nữ biết... tiền bối muốn Long Mã thì ngàn lần vạn lần không dám cùng tiền bối tranh đoạt”.
“Long Mã này thật ra là công tử của bọn tiểu nữ muốn mang làm quà tặng vị hôn phu tương lai... “.
Vô Song lần này ánh mắt dần dần nhíu lại, Bạch Đà Sơn Trang từ khi nào có vị công tử rồi?, theo tình báo mà Thiên Long Hội cho Vô Song, bản thân Bạch Đà Sơn Trang – trang chủ đời này hình như còn chưa có con đi?, cho dù có con cũng không thể nhanh đến mức này được.
Nuốt một ngụm nước miếng, Vô Song tiếp tục lên tiếng.
“Công tử nhà các ngươi?, Bạch Đà Sơn Trang với ta cũng có chút giao tình, Bạch Đà trang chủ đối với ta cũng có chút giao tình, nói tên công tử nhà các ngươi ra đi, nếu ta nhận biết ta có thể thả cho các ngươi một con ngựa mà rời đi”.
Hai nữ tử nhìn nhau lập tức vui vẻ, nữ tử kia ngay sau đó liền lên tiếng.
“Bẩm tiền bối, công tử của tiểu nữ gọi là Âu Dương Khắc, hơn nữa Bạch Đà Sơn Trang chỉ có duy nhất một vị công tử mà thôi, công tử chính là cháu của lão trang chủ...”.
Nói đến đây nữ nhân kia tràn ngập tự hào, giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo.
“Lão trang chủ của tiểu nữ chính là Tây Độc đỉnh đỉnh đại danh “.
Vô Song lúc này chỉ cảm thấy đại não nổ vang, hắn căn bản nghĩ không ra cái gì

nữa rồi thậm chí cả lời nữ nhân kia nói hắn cũng không nghe hiểu nữa.
Trong đầu Vô Song chỉ còn lại ba chữ ‘Âu Dương Khắc’ lập đi lập lại mà thôi.
Âu Dương Khắc dĩ nhiên còn sống?, lại còn có hôn thê?, đây rốt cuộc là việc gì.
Sống lưng của Vô Song bắt đầu thấy lành lạnh, hắn thậm chí cảm nhận được, thế giới này có gì đó sai sai rồi.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 86
Thế giới mới

Vô Song lúc này đứng lặng đi, ánh mắt hắn dần dần trở thành mơ hồ, trong ánh mắt toàn bộ chỉ có sự mờ mịt.
Hắn đương nhiên biết cái thế giới này là thế giới kết hợp giữa Kim Dung Tiểu Thuyết cùng một cái thế giới gọi là thế giới gốc bất quá cho dù phi lý như thế nào thì cũng phải... cố gắng hợp lý một chút.
Vô Song không phải là người thuộc hết các tiểu thuyết Kim Dung dù sao ngay đến những nhân vật như Hoắc Thanh Đồng hay Trình Linh Tố hắn còn không biết nhưng hắn vẫn phải xem qua Xạ Điêu Tam Bộ Khúc của Kim Dung.
Trong thế giới mà hắn sống rõ ràng Âu Dương Khắc đã chết được không biết bao nhiêu năm, bản thân Âu Dương Khắc còn sống vào những năm Quách Tĩnh chân ướt chân giáo tiến vào Trung Nguyên, cái chết của Âu Dương Khắc là minh chứng tốt nhất cho con đường phát triển của Quách Tĩnh, bản thân Bắc Hiệp Quách Tĩnh là một truyền kỳ của võ lâm, những câu chuyện về hắn căn bản không thiếu, trong đó có thể dễ dàng biết được chuyện xưa năm đó trên Đào Hoa Đảo.
Bất kể là việc Bắc Cái cùng Tây Độc đại chiến trên Đào Hoa Đảo hay Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc thi tài căn bản không xa lạ gì, đến cả Vô Song cho dù chưa từng cố gắng tìm hiểu thì vẫn nghe thấy một hai bất quá nếu vậy thì Âu Dương Khắc mà Vô Song nghe thấy là ai?, đây rốt cuộc là việc gì?.
Âu Dương Khắc nếu vẫn còn sống, vậy Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung thì thế nào?, hắn rốt cuộc có phải đang ở thế giới mà hắn biết hay không?.
Thở ra một hơi thật dài, Vô Song ánh mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử Tây Vực kia, sau đó hắn hỏi một câu mà đến chính hắn cũng không ngờ là mình mở miệng ra.
“Hiện nay hoàng đế Trung Nguyên là ai?”.
Câu hỏi của Vô Song khiến hai nữ tử Tây Vực nhìn nhau, cả hai người căn bản không thể nào hiểu được Vô Song tại sao lại hỏi một câu ‘lạ’ như vậy?.
Tất nhiên nếu Vô Song thật sự là tiền bối giang hồ thì câu hỏi này cũng có thể cảm thông được, trong lịch sử võ lâm cũng không thiếu cao nhân ẩn thế không màng thế sự rời khỏi Trung Nguyên đi?.
Nghĩ đến đây nữ tử kia cẩn thận nhìn Vô Song một chút rồi mới lên tiếng.
“Bẩm tiền bối, hiện tại Trung Nguyên là thiên hạ nhà Tống... hoàng đế Trung Nguyên gọi là... Tống Độ Tông”.
Vô Song lần này triệt để cạn lời, hắn thực sự cảm thấy hình như hắn lại đến một

cái thế giới khác rồi...
Tống Độ Tông là ai?, Vô Song căn bản không quan tâm, hắn không phải sinh viên khoa Sử hơn nữa lại càng không có trách nhiệm phải thuộc sử Trung Quốc, cái Vô Song quan tâm là một chữ ‘Tống’.
Trong thế giới mà Vô Song sống gần 12 năm kia đúng là nhà Tống tồn tại nhưng đã là việc xa không thể xa hơn, sau khi nhà Tống thối nát liền bắt đầu có khởi nghĩa nông dân ở khắp nơi nổi lên muốn lật đổ nhà Tống, sau không biết bao nhiêu cuộc nổi dậy của nông dân rốt cuộc Chu Thái Tổ cũng thành công soán ngôi nhà Tống, lập ra nhà Minh.
Nhà Minh tồn tại bao nhiêu năm thì Vô Song không rõ, hắn chỉ biết trong thời đại mà hắn sống thì vị vua cuối cùng của nhà Minh là Minh Tự Tông tức Sùng Trinh bị Sấm Vương soán ngôi, nhà Minh từ đó tận diệt nhường ngôi cho nhà Đại Thuần, đương nhiên cách lập nước của nhà Minh cùng nhà Thuần căn bản không khác gì nhau cả, đều là khởi nghĩa nông dân lật đổ chức quyền của hoàng đế cùng triều đình thối nát.
Sự khác biệt lớn nhất giữa nhà Minh cùng nhà Thuần là đối thủ, nhà Minh năm đó không có ngoại bang quá mạnh mẽ nhưng nhà Thuần liền gặp phải dân tộc Ái Tân Giáp La, gặp phải người Mãn Thanh.
Chẳng mất bao nhiêu công sức thiên hạ một lần nữa đổi chủ, Mãn Thanh trở thành chủ nhân Trung Nguyên lập ra Đại Thanh, sau khi Thuận Trị Đế có công lập ra nhà Đại Thanh, đánh hạ cơ đồ bá nghiệp cho người Mãn Thanh ông ta rốt cuộc cũng tận lực mà nhường ngôi cho Khang Hy đồng thời mở ra triều đại của vị vua thứ hai nhà Thanh.
Đây là tất cả ‘lịch sử’ mà Vô Song hiểu về cái thế giới hắn sống 12 năm, lịch sử đó không nhiều nhưng cũng không ít, đủ để hắn hiểu được... mốc thời gian của thế giới này.
Bây giờ thì sao?, hắn nghe đến cái tên nhà Tống, hắn nghe thấy tên Tống Độ Tông, hắn nghe thấy tên Âu Dương Khắc.
Âu Dương Khắc sống ở thời vị vua nào nhà Tống bản thân Vô Song không rõ, hắn chỉ rõ Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh là cùng thời, nếu đây là cái thế giới hắn đã từng sống gần 12 năm thì Âu Dương Khắc phải sống vào cuối thời Minh... hoặc cuối thời Đại Thuận khi mà Kim Quốc còn chưa bị Mông Cổ xơi tái.
Càng nghĩ, đầu óc Vô Song càng loạn, đến mức hắn cũng chẳng thiết giữ lại hai cái nữ tử kia nữa, cố gắng thở ra một hơi nhìn vào hai nữ tử bên dưới, hắn khẽ gật đầu.
“Thứ ta cần biết, ta đã biết đủ rồi, để hành lý lại sau đó rời đi “.
Nói đến đây, Vô Song ánh mắt bắt đầu nhìn chăm chú vào vòng eo của hai nữ tử kia, tất nhiên không phải vì hắn hám gái, ở nơi đó đang treo hai cái túi nhỏ, từ độ

nặng của thứ bên trong Vô Song có thể đại khái đoán ra bên trong là bạc.
Vô Song mở mắt ra liền một nghèo hai trắng, nếu đây là một thế giới khác mà hắn căn bản không quen biết thì thứ đầu tiên hắn cần là thông tin, thứ tiếp theo liền là tiền bạc.
Hai nữ tử bốn mắt nhìn nhau sau đó cũng không dám nói gì, lập tức lấy túi trữ vật hai bên hông đặt xuống, sau đó cắn răng cố gắng đứng lên đi về phía sau.
Nhìn hai nữ tử này rời đi, Vô Song thở ra một hơi.
“Khoan đã”.
Vô Song lên tiếng lập tức làm cả hai người giật mình sau đó sợ hãi quay đầu lại nhìn Vô Song, ngày hôm nay bọn họ thật sự đủ thảm.
Nhìn hai nữ tử này sợ hãi, Vô Song đưa tay ra, chính khuôn mặt của hắn cũng có chút đỏ lên.
“Có gương không?”.
Hai nữ tử khuôn mặt hơi hơi co giật sau đó rốt cuộc một người trong đó cũng lấy một chiếc gương nhỏ đặt tận trong ngực ra rồi đưa cho Vô Song, cái gương nhỏ này không ngờ vẫn còn thơm mùi phấn hồng.
Thật sự Vô Song cũng có chút ngại bất quá không đi hỏi nàng thì đi hỏi ai? dù sao hắn cũng muốn quan sát bản thân mình một chút, hắn cũng biết nữ tử giang hồ suốt ngày đánh đánh giết giết nhưng nếu cần vẫn luôn có chút tâm hồn nữ nhân, vẫn thích làm đẹp, đây là bản tính không cách nào thay đổi của nữ nhân.
Cầm lấy tấm gương nhỏ kia, sau đó lấy luôn hai túi tiền trên mặt đất, Vô Song đợi hai nữ tử kia đi xa khuất khỏi tầm mắt mới thở dài một hơi sau đó đưa gương lên ‘ngắm’ nhìn chính mình.
Không nhìn thì thôi một khi đã nhìn chính Vô Song cũng có chút tự luyện bản thân.
Vô Song là nam nhân cái này không phải bàn nhưng trong gương kia là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần hơn nữa trong ánh mắt mang theo vẻ lãnh ngạo băng sương, đây là một loại khí chất rất có sức sát thương với nam nhân.
Nữ nhân cao ngạo lạnh lùng luôn khiến nam nhân muốn chinh phục, đây là thường thức.
Vô Song lúc này cuối cùng cũng đã biết cơ thể hắn hiện tai như thế nào, đây đương nhiên vẫn là cơ thể hắn nhưng lại có vài phần không giống, nói đúng hơn hắn hiện tại là Vô Song phiên bản 16-17 tuổi, là một phiên bản giống nữ còn hơn cả nữ nhân, một phiên bản nâng cấp của Vô Song năm 11 tuổi.
Vô Song căn bản không hề hoài nghi việc mình vài năm sau sẽ thành hình dạng này đồng thời Vô Song càng tin tưởng một việc, hắn chỉ sợ một lần nữa xuyên không.
Những thông tin mà hắn hỏi được của nữ tử không biết tên kia cùng kiến thức của hắn lại thêm thân thể này đã gần như đủ chứng minh tất cả.

Vô Song từng gặp Trương Tam Phong, hắn cũng biết năm 60 tuổi bản thân Trương Tam Phong liền xuyên không sau đó ông ta xuất hiện trong thân hình của chính ông ta năm 19 – 20 tuổi.
Vô Song cảm thấy sự thay đổi của bản thân mình có chút giống với Trương Tam Phong chỉ là mình thì 'già' đi còn ông ta thì 'trẻ' hóa mà thôi.
Nghĩ đến một điểm này Vô Song lại càng điên đầu, lại càng không hiểu, chẳng nhẽ nơi cuối cùng của Hắc Địa là điểm xuyên không?, tất nhiên Vô Song rất nhanh phủ định loại suy nghĩ này, nếu có thể xuyên không, nếu có thể trở về thế giới cũ của mình, Vô Song không tin Trương Tam Phong không đi đầu.
Bằng vào thực lực của Trương Tam Phong cùng những điều ông ta đã trải qua, chỉ cần quay về cái thời điểm mà Vô Song đang đứng, vài chục năm sau Trương Tam Phong thừa sức lấy trái tim của Quách Phù, Vô Song không tin Trương Tam Phong lại nhường cơ hội này cho mình.
Nghĩ rất nhiều bất quá nghĩ không ra, nghĩ không ra liền không nghĩ nữa, Vô Song tiến về phía xác chết của hai nữ tử đầu tiên sau đó cũng lấy luôn túi bạc của hai người, hắn cũng chậm rãi lấy bội kiếm của cả hai làm 'xẻng', tranh thủ vì hai người chôn cất.
Đây không phải là Vô Song mềm lòng mà đơn giản chỉ là, hắn cảm thấy lấy tiền của người vẫn nên làm cho người ta vài việc.
Làm xong tất cả, Vô Song mới quay ra chỗ Long Mã, hắn vỗ đầu con ngựa cực kỳ thông minh này rồi chỉ vào nam nhân đang nằm trên mặt đất.
"Hắn không tiện đi lại, cũng không tiện di chuyển, tốt nhất cứ để hắn ở đây, ta đi tìm xem có chiếc xe ngựa hay có ai gần đây không liền nhờ một chút".
Vết thương liên quan đến xương, kị nhất là việc vận động cùng di chuyển.
Vô Song cũng không biết con Long Mã kia có hiểu hay không, việc hắn cần nhất hiện nay sau khi có tiền là thay quần áo.
Tiện tay lấy bọc hành lý rơi trên mặt đất của nam tử đang bất tỉnh kia, cũng chẳng để ý Long Mã lúc này đang cực kỳ 'hằn học' nhìn Vô Song, bản thân Vô Song chậm rãi mở cái bọc hành lý này ra, bên trong có một bức thư, có vài bộ quần áo cùng hơn chục lượng bạc, có thể coi là gia tài không tệ.
Đương nhiên Vô Song sẽ không lấy bạc cũng chẳng cần đọc thư, hắn chậm rãi chọn một bộ quần áo mặc lên người, hắn căn bản không thể mặc loại quần áo của mình '5 năm trước' để ra đường được, quá mất mặt.
Nam tử kia rõ ràng thân hình lớn hơn Vô Song nhiều khiến quần áo trở nên tương đối rộng dẫn tới Vô Song hiện tại phi thường buồn cười bất quá hắn có thể làm gì?.
Cố gắng dùng tấm vải thắt chặt phần hông lại cho quần không tụt xuống, hắn hơi hơi kéo ống quần lên sau đó gấp lại thành nếp lộ ra bắp chân nhỏ trắng nõn, phần ống tay áo cũng phải kéo lên sau đó gấp nếp, lộ ra những ngón tay thon dài cùng

làn da trắng hồng mềm mại.
Thế nào là nữ giả nam trang?, nhìn vào Vô Song hiện nay thì biết.
Nhìn chính soi gương, Vô Song chỉ có thể buồn bực cắn răng sau đó vận cả Kim Nhạn Công cùng Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỷ Ảnh Thân Pháp một đường lao về phía trước.
Không thể không nói cơ thể của Vô Song hiện nay rất đáng sợ, tốc độ của hắn so với trước nhanh hơn gấp 3, nhanh đến nỗi so với Long Mã toàn lực chạy vẫn không cách nào đuổi kịp, thân hình Vô Song cứ như một cơn gió vậy.
Cũng không biết có phải từ khi mở mắt ra đến giờ Vô Song quá đen đủi hay không mà lần này hắn quả thực gặp may mắn, Vô Song vừa vặn thấy một thành trấn trên đường rời đi.
Bằng vào võ công của Vô Song lúc này căn bản cũng không cần phải đợi binh lính kiểm tra, chỉ thấy hắn lóe lên một cái như một đạo tàn ảnh sau đó liền có thể nhập thành dù sao Vô Song cũng không hứng thú làm tâm điểm của sự chú ý trong cái hình dạng này.
Ánh mắt của hắn cũng đảo rất nhanh rồi lập tức chọn một cửa hàng quần áo ở ngay góc được, cũng vì quá vội vàng mà Vô Song cũng quên luôn nhìn bảng tên cửa hàng này.
Tất nhiên không phải cái bảng tên này có gì đặc biệt, trên bảng tên viết hai chữ Tố Y, dạng tên này ở đâu cũng có thể gặp, quan trọng nhất là nếu Vô Song đứng lại mà xem, hắn căn bản sẽ không hiểu gì cả, hắn... nhất định sẽ không đọc được.
Có một việc Vô Song chưa bao giờ nghĩ đến, hắn xuyên không đến thế giới kia, hắn sống gần 12 năm trời, hắn am hiểu cầm kỳ thi họa, đọc thuộc lòng tứ thư ngũ kinh bất quá chữ mà hắn biết là chữ nhà Thanh.
Thế giới này căn bản còn chưa xuất hiện nhà Minh thì đào đâu ra nhà Thanh? toàn bộ chữ hiện nay là chữ nhà Tống, bản thân Vô Song tại thế giới này chính là kẻ mù chữ, nửa chữ hắn cũng không biết.
Một việc đen đủi nữa là, Tố Y Phường là nơi chuyên vải cho nữ.
Nói Tố Y Phường là cửa tiệm quần áo cũng không đúng, đây là tiệm vải.
Tại thời Tống hay rất nhiều thời kỳ phong kiến khác tại Trung Hoa, quần áo không bao giờ được bày bán ra ngoài, tại thời đại này còn chưa có cái khái niệm gọi là thợ may, thợ may cũng chính là nữ nhân trong gia đình chuyên vì nam nhân trong nhà mà may quần áo, ở thời đại này chỉ có tiệm vải mà thôi.
Vô Song từ bé đến giờ chưa phải đi chọn vải, hắn sao biết được nơi đây không bán quần áo?, cũng may Tố Y Phường là một tiệm vải tương đối lớn, ngoại trừ đại sảnh trưng bày cùng buôn bán vải vóc ra bên trong còn có vài gian phòng ở cho mọi người nghỉ ngơi.
Men theo gian phòng này rốt cuộc Vô Song cũng tìm được vài bộ quần áo chỉ là quần áo ở đây toàn bộ đều là quần áo của nữ tử, đến cả giày cũng là giày của nữ

tử, may mắn duy nhất là nữ tử trong thời đại này đều tương đối ăn mặc kín kẽ, không thích mặc đồ bó chặt vì vây cho dù thân thể Vô Song tính là tương đối cao so với nữ tử bình thường thì vẫn có thể mặc tạm lên người.
Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời Vô Song, buồn phiền vì mặc quần áo.
Hắn tự ngắm mình trong gương hiện nay sau đó chán nản lắc đầu.
"Vẫn không thoát khỏi kiếp giả nữ nhân, số phận thật sự rất trêu người".
....
"Cô nương, đệ đệ của cô nương còn cách đây xa không?".
Lúc này bên tai Vô Song xuất hiện giọng nói của một trung niên nhân, giọng nói có vài phần hiền lành thật thà.
Vô Song đối với lão phu xe lên tiếng cũng khẽ mỉm cười.
"Gia gia, đệ đệ của ta bị bất tỉnh cách đây không xa, đi hết con đường này có lẽ cũng đến nơi rồi".
Lão phu xe nghe vậy lại chậm rãi gật đầu, chiếc xe ngựa nhỏ từ từ đi về phía trước.
Đây chính là chiếc xe mà Vô Song thuê được trong ngôi thành vừa nãy, dù sao hắn cũng phải quay về cứu nam tử kia, nam tử kia cho dù không quen biết nhưng một khi Vô Song đã hứa quay lại, hắn liền sẽ quay lại, hắn thật sự không thích thất hứa cho lắm.
Lão phu xe tiếp tục điều khiển con ngựa chậm rãi đi về phía trước để lại Vô Song dựa lưng vào thành xe, khuôn mặt trở nên trầm ngâm không thôi.
Lúc trước vì hắn quá vội vàng dẫn đến có nhiều việc hắn không có để ý nhưng bây giờ thì khác, Vô Song đã nhận ra một việc, hắn không biết chữ.
Dọc theo đường đi trong thành để tìm xa phu, ánh mắt Vô Song đã nhìn thấy không ít bảng hiệu nhưng dĩ nhiên hắn không đọc được bất cứ một bảng hiệu nào, đối với Vô Song thì đây là một vấn đề tương đối lớn.
Tất nhiên với sự thông minh của Vô Song, hắn cũng biết việc mình không biết chữ chưa chắc đã không thể giải quyết, hắn nắm giữ thiên phú Tái Thế Thần Đồng, hắn chỉ cần tìm người dạy chữ thì trong vòng chưa đến một tháng liền có thể đọc thông viết thạo, tất nhiên tốc độ kinh người này còn dựa trên một vài yếu tố từ trước.
Chữ viết của thế giới này là chữ viết của Đại Tống, sau khi nhà Tống bị diệt liền thay thế bằng nhà Nguyên, bản thân nhà Nguyên cực kỳ thù hằn với nho giáo của Trung Nguyên, đốt sách chôn nho là việc làm như cơm bữa dẫn tới rất nhiều tinh hoa nho giáo của Trung Nguyên bị diệt tuyệt, mãi về sau này khi nhà Minh xuất hiện mới bắt đầu khôi phục lại địa vị của nho giáo cùng cố gắng bổ sung những kinh thư bị đốt kia bất quá muốn bổ sung đầy đủ là việc không thể nào.
Nhà Minh cho dù muốn hay không thì vẫn phải tự hình thành một bộ chữ cải tiến mới dựa trên cốt lõi cũ của nhà Tống. Sau khi nhà Minh bị nhà Thanh thay thế,

dân tộc Mãn Thanh cũng không phải ai cũng biết chữ Hán, bọn họ lại càng không thể để toàn bộ con dân của mình phải đi học chữ của kẻ thất bại vì vậy Đại Thanh một lần nữa thay đổi kiểu chữ nhưng vẫn phần nào đó dựa theo kiểu chữ của nhà Minh, công bằng mà nói chữ mà Vô Song học so với chữ hiện nay của nhà Tống tuy có thay đổi tương đối nhiều nhưng không phải là không có liên quan gì đến nhau, bằng vào thiên phú của hắn đối với đọc sách viết chữ, muốn học chữ cũng không tính là quá mất thời gian.
......
Xe ngựa rốt cuộc dừng lại, sau đó Vô Song liền bị âm thanh của mã phu làm giật mình tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man.
“Trời ạ, thế gian sao lại có một con ngựa đẹp như vậy?, đây tuyệt đối là thần mã ”.
Lời nói của lão nhân này đương nhiên là đối với Long Mã.
Long Mã lúc này đứng chắn trước xe ngựa của Vô Song, ánh mắt của nó thậm chí còn hơi hơi đỏ lên, nó căn bản không muốn ai đến gần chủ nhân của mình.
Vô Song nhìn thấy hành động của Long Mã lại càng thêm yêu thích, con ngựa này thực sự quá mức thần tuấn, đáng tiếc đây không phải là vật của hắn.
Vô Song đương nhiên cũng không nghĩ đến việc đi cướp, sinh vật như Long Mã một khi đã nhận chủ thì không bao giờ phản bội lại chủ nhân của mình, trừ khi nó chết nếu không nó sẽ một mực bên cạnh chủ nhân, nhìn vào Long Mã đây là lần đầu tiên Vô Song cảm thấy ghen tị với nam nhân khác.
Một chân bước ra, thân hình lướt trên không trung rồi nhẹ nhàng hạ xuống, hắn đưa những ngón tay thon dài của mình nhẹ vuốt ve Long Mã, giọng nói có chút nhẹ nhàng.
“Thôi nào, ta trở về đây rồi”.
Vô Song lúc này thậm chí còn có sức sát thương hơn cả lúc trước, bộ đồ mà hắn mặc hiện nay có chút lòe loẹt so với cá tính của hắn nhưng lại cực hợp với hình ảnh của hắn bây giờ.
Bên trên là một bộ áo màu vàng nhạt dài tay, ở ngoài là áo xanh mỏng bó sát người, bên dưới cũng là quần lụa màu vàng có chút bó lại ở phần dưới chân, cổ tay của Vô Song thậm chí còn đang đeo vòng vàng, trên mái tóc trắng của hắn cũng buộc lại thành một cái đuôi gà cỡ nhỏ lộ ra cái cổ trắng nõn thậm chí ngay cả phần ngực của Vô Song cũng có chút nhô ra, lúc này bất cứ ai nhìn thấy Vô Song đều không cách nào liên tưởng đến một nam nhân, trước mặt chỉ còn lại một tuyệt sắc mỹ nữ với mái tóc màu trắng ma mị mà thôi.
Cũng chẳng biết vì cái lý do gì mà Long Mã đặc biệt thân cận với Vô Song hoặc nói đúng hơn nó có rất ít đề phòng với Vô Song, thấy Vô Song xuất hiện Long Mã liền chậm rãi lùi lại nhường cho Vô Song một con đường để lộ ra chủ nhân của nó.

Vô Song thấy vậy mới quay đầu mỉm cười.
“Gia gia, người giúp con nâng đệ đệ lên xe được không “.
Giọng nói của Vô Song rất ngọt, mang theo thứ âm thanh ma mị động lòng người, đương nhiên đây là thành quả của những năm tháng hắn ở Nga Mi Sơn cùng với một phần chính là học theo phong cách của Thẩm Tương Vân.
Mang theo nam tử kia lên xe ngựa, chiếc xe lại chậm rãi quay đầu trở về thành trong ánh chiều tà, về phần Vô Song lúc này lại mơ hồ có chút vui vẻ cưỡi trên Long Mã mà đi, con ngựa này thực sự rất có thiện cảm đối với hắn.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 87

Vận mệnh xoay chuyển

Vô Song không biết chữ nhưng hắn có thể đi hỏi, chỉ cần khôn khéo một chút lại công thêm dung mạo hiện tại của hắn hiện nay mà nói, hắn muốn hỏi việc gì đều có thể coi là dễ dàng.

Tòa thành này là một tòa thành tương đối phồn hoa của Đại Tống gọi là Thái Hồ Thành, lý do vì sao được gọi là Thái Hồ Thành thì cũng rất đơn giản, tòa thành này thật ra là một bến cảnh thông thương trên Thái Hồ, ở đây là nơi đặt Thái Hồ Độ cũng vì vậy rất nhiều người không dùng từ 'thành' để nói về nơi đây, trong miệng mọi người khu vực này được gọi là Thái Hồ Độ, một trong các con đường thông thương đường thủy lớn nhất Nam Tống.

Việc đầu tiên mà Vô Song làm khi đến Thái Hồ Độ là tìm một nhà trọ nghỉ ngơi, tất nhiên bạc không phải là bạc trên người hắn, bạc liền do nam tử bất tỉnh kia chi trả dẫu sao cũng là thuê cho hắn nằm.

Sau khi buộc Long Mã ở bên ngoài, lấy cho nó loại cỏ tốt nhất, tươi nhất thì Vô Song liền mang theo nam tử Mông Cổ lên phòng, đương nhiên hắn cũng phải nhờ tiểu nhị giúp sức một tay, dùng càng mà mang kẻ kia lên nếu không chắc chắn sẽ đụng vào xương cốt của hắn.

Dung mạo của Vô Song hiện nay cũng là một vấn đề thậm chí là một vấn đề lớn, Vô Song nếu không phải bất đắc dĩ thì hắn cũng không chọn đóng vai nữ nhân, hắn lại càng không nguyện ăn mặc quần áo nữ nhân hàng ngày chính vì vậy việc thứ hai Vô Song làm là đến tiệm rèn yêu cầu một tấm mặt nạ bằng đồng mỏng, tiếp theo là đến hiệu thuốc mua vài vật liệu cần thiết.

Tất bật cả ngày rốt cuộc trời cũng về đêm.

Tại Nam Tống tất cả những nhà trọ hay hàng quán đều được dùng chung bằng hai chữ 'Tửu Lâu', khác biệt chỉ là tửu lâu lớn thường cho khách nhân thuê phòng còn tửu lâu nhỏ thì chỉ phục vụ ăn uống mà thôi, tòa tửu lâu mà Vô Song ở lúc này gọi là Tùng Hạc Lâu.

Tất nhiên Vô Song không có bất cứ ấn tượng nào với cái tên Tùng Hạc Lâu cả.

Trong phòng lúc này chỉ có một chiếc giường, Vô Song thuộc dạng người không thích ngủ chung với kẻ khác, nữ nhân thì hắn còn xem xét một hai nhưng nam nhân thì chắc chắn không bao giờ, vì vậy hắn cũng đành lựa chọn ngủ dưới đất, ai bảo kẻ trên giường kia bị thương? thậm chí đến tận bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại.

Thân là một y sư, dù thích hay không thì Vô Song vẫn tương đối tận tâm với nghề, ít nhất khi chữa bệnh cho bất cứ ai Vô Song đều tương đối nghiêm túc, lúc

này đã tối muộn, ngoài kia gió lạnh thổi mạnh, tiếng gió rít giữa trời đêm nghe vô cùng ghê tai.
Vô Song chậm rãi bước trên cầu thang tiến về gian phòng mà hắn thuê, trên tay là một chậu nước ấm cùng một cái khăn lau màu trắng có chút mềm mại, cũng giống như lần đó ở Vương Bản Sơn, khi Vô Song chữa trị cho Phi Lưu lần đó, hắn cũng không ngại vì bệnh nhân lau người.
Cửa vừa mở ra, Vô Song lập tức nhíu mày lại, hắn nhìn thấy nam tử Mông Cổ kia dĩ nhiên đã tỉnh lại, vẻ mặt vẫn trắng dã nhưng cũng ẩn ẩn có vài tia sức sống trong ánh mắt, cho dù cơ thể đau đớn vô cùng, hắn vẫn cố gắng ngồi dậy tựa lưng vào tường.
Nam tử này hiện nay tuyệt đối không nhớ gì cả, hắn chỉ biết sau khi mặt trời bị bóng tối nuốt chửng thì Tiểu Hồng liền không cách nào giữ bình tĩnh để rồi hình như có thứ gì đó va chạm thật mạnh với Tiểu Hồng khiến cả hắn cùng Tiểu Hồng bắn ra xa.
Trong cái ký ức mơ hồ của mình, nam tử này vậy mà nhớ ra một việc, lúc hắn ngất đi, hắn hình như nhìn thấy tiên nữ trên trời đi xuống nhân gian, cho dù chỉ là nửa khuôn mặt nhưng vẫn làm cho hắn có ấn tượng khắc sâu vô cùng.
Lúc cửa phòng mở ra, nam tử này cũng cố gắng quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy Vô Song mang theo chậu nước tiến đến, ánh mắt của hắn lập tức mở lớn, thậm chí phải gọi là thất thố.
Vô Song cũng không xa lạ gì với ánh mắt loại này, cơ mặt của hắn hơi hơi giật giật rồi chậm rãi đặt chậu nước nóng xuống, cứ như không có gì liền xoay người lại đóng cửa, trong phòng liền chỉ có nam tử Mông Cổ cùng với Vô Song.
Làm xong tất cả Vô Song tiến về bàn tròn giữa phòng, vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn nam tử Mông Cổ kia, ánh mắt của hắn lập tức làm mặt của nam tử này đỏ lên, không thể không nói khi nhìn kỹ không biết tại sao Vô Song lại có chút quen mặt với người này.
Lúc trước Vô Song chưa từng quan sát thật kỹ nam tử này nhưng hiện nay khi trong phòng chỉ có hai người thì lại khác, kẻ này thực sự cho Vô Song cảm giác đã gặp qua rồi nhưng lại không thể nào nhớ ra được gặp nhau ở đâu, điều này làm Vô Song cảm thấy có chút kỳ lạ.
Nam tử có khuôn mặt tương đối phổ thông, nói thẳng ra hắn không phải thuộc dạng mỹ nam tử mà lại có chút khờ khạo nhưng ẩn ẩn lại cho Vô Song một loại cảm giác không cách nào nói ra lời, một nam tử thoạt nhìn hết sức bình thường nhưng lại cho Vô Song cảm nhận được kẻ này tuyệt đối không chỉ có như vẻ bề ngoài.
Nhìn ra một điểm này Vô Song ánh mắt liền nhíu nhẹ, cái cảm giác kia rất mơ hồ thậm chí chính Vô Song không có cách nào giải thích nhưng kẻ trước mặt thật sự rất đặc biệt.

Thở ra một hơi, Vô Song khẽ mở miệng.
“Ngươi tên gì?”.
Nam tử trên giường nghe Vô Song hỏi vậy lập tức lên tiếng, khẩu âm của hắn cũng không phải là người của người Trung Nguyên, giọng nói của hắn có chút trầm, cái giọng nói này không ngờ ngay cả Vô Song cũng cảm thấy... hắn đã nghe ở đâu rồi.
“Ta... ta gọi là Quách Tĩnh, đa tạ cô nương đã cứu mạng ”.
Vô Song vốn đang cầm một tách trà nhè nhẹ thưởng thức, giữa ngày đông tháng giá thưởng thức một tách trà nóng đương nhiên là không gì tốt hơn bất quá khi nghe thấy hai chữ Quách Tĩnh, Vô Song trực tiếp phun luôn ngụm nước trà trong miệng ra ngoài, hắn thậm chí còn cho là mình nghe lầm.
Quách Tĩnh lúc này nhìn thấy vẻ thất thố của Vô Song liền gãi đầu khó hiểu, bản thân Quách Tĩnh quả thật không hiểu biết một chút nào với nữ tử Trung Nguyên.
Quách Tĩnh là người Hán nhưng sinh ra và lớn lên ở thảo nguyên phương bắc, toàn bộ những gì Quách Tĩnh biết được về Trung Nguyên chỉ là qua lời kể của mẫu thân mà thôi, có thể nói nữ nhân Trung Nguyên lần đầu tiên Quách Tĩnh gặp và nói chuyện chính là Vô Song.
Vô Song hiện nay rốt cuộc đã biết được mình gặp Quách Tĩnh ở đâu, hắn thật sự không ngờ nam tử Mông Cổ trước mặt lại là Bắc Hiệp – Quách Tĩnh đại danh đỉnh đỉnh sau này.
Quách Tĩnh trong thế giới của Vô Song đã hơn 40 tuổi, còn Quách Tĩnh hiện nay chỉ sợ còn chưa tới 20 lại thêm Bắc Hiệp trong ký ức của Vô Song là một nam nhân đã trải qua bao sóng gió, là một nhân vật cấp bậc ngũ tuyệt đứng tại đỉnh cao của giang hồ, Quách Tĩnh này so với Quách Tĩnh hiện nay thì thay đổi nhiều lắm.
Tất nhiên Quách Tĩnh như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một nhân vật chính trong Kim Dung, những nhân vật như vậy Vô Song đã gặp qua không ít, có Trương Vô Kỵ, có Dương Quá, có Viên Thừa Chí chứ đâu phải một mình Quách Tĩnh, cái tên Quách Tĩnh có thể làm Vô Song bất ngờ nhưng chưa đến mức làm Vô Song thất thốt, bản thân Vô Song thất thố là vì một việc quan trọng hơn, Vô Song nhớ ra vài thứ.
Quách Tĩnh khi vừa tiến vào Trung Nguyên đúng là bị đoàn người Tây Vực của Âu Dương Khắc tấn công nhằm mục đích cướp đoạt Long Mã.
Lần này Vô Song biết hắn hình như thay đổi rất rất nhiều thứ.
Nếu đây là Quách Tĩnh thì theo nguyên tác bằng vào Long Mã bản thân Quách Tĩnh hoàn toàn có thể chạy thoát sự truy sát của đám nữ tử Tây Vực, cho dù là thực lực của Vô Song hiện nay trừ khi toàn lực ra tay nếu không cũng rất khó đuổi theo được Long Mã huống gì đám nữ tử chỉ có nhị lưu cao thủ kia?.
Việc tiếp theo... mới là đáng nói, theo nguyên tác bản thân Quách Tĩnh sau khi

chạy thoát khỏi sự truy sát của đám người Tây Vực tiếp theo liền gặp mặt Hoàng Dung, đây cũng là điểm mốc đánh dấu truyền kỳ của Quách Tĩnh tuy nhiên hiện nay thế nào thì Vô Song không dám chắc.
Vết thương đến xương căn bản không cách nào phục hồi nhanh được trừ khi có thủ đoạn đặc thù ví dụ như Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao hay Bạch Vân Hùng Đảm Hoàn, đương nhiên mấy cái này Vô Song hiện tại không biết đào đâu ra.
Dạng vết thương của Quách Tĩnh căn bản không có mười ngày nửa tháng thì không thể nào xuống giường được.
Nếu Quách Tĩnh không thể đi lại được thì ai là người đi gặp Hoàng Dung?.
Nếu Quách Tĩnh không gặp Hoàng Dung thì việc gì xảy ra?.
Cái này cứ như một chuỗi Domino vậy, nếu Quách Tĩnh không có Hoàng Dung thì căn bản không thể nào học được Hàng Long Thập Bát Chưởng lại càng đừng mơ đến Cửu Âm Chân Kinh hay Song Thủ Hổ Bác, bản thân Quách Tĩnh chẳng phải thiên tài kinh khủng gì nói thẳng ra là một nam nhân chân chất, ngoại trừ gan dạ cùng tốt bụng ra căn bản không có một điểm nào gắn với hai chữ ‘thiên tài’.
Sư phụ của Quách Tĩnh chỉ là Giang Nam Thất Quái cùng với vài chiêu vài thức được học từ Mã Ngọc lại thêm thiên phú của Quách Tĩnh chưa bao giờ được đánh giá là cao, Quách Tĩnh không có Hoàng Dung tuyệt không thể leo lên được hàng ngũ tuyệt cao thủ.
Nếu không có Hoàng Dung, tương lai của Quách Tĩnh coi như bị đoạn tuyệt, sau đó có thể dẫn đến toàn bộ cốt truyện của Anh Hùng Xạ Điêu thay đổi.
Thân là một người xuyên không, Vô Song không quan tâm lắm đến cốt truyện của nguyên tác, thay đổi bao nhiêu hắn cũng không quá để ý dù sao chính Vô Song cũng đã làm thay đổi thế giới kia rất nhiều rất nhiều chỉ là hắn không để ý mà thôi, điển hình nhất là A Kha, Linh Tố, Lý Mạc Sầu hay Viên Tử Y, tuy bọn họ không phải là nhân vật chính nhưng chắc chắn cái thế giới của Vô Song đã lệch đường rất nhiều so với nguyên tác của Kim Dung.
Lần này thì lại khác, Vô Song cảm thấy có chút luống cuống bởi trước mặt hắn là một thế giới hoàn toàn mới.
Vô Song là quay về quá khứ hay là lại xuyên không đến thế giới khác?, điều này Vô Song căn bản còn chưa thể xác định nhưng hắn chắc chắn xác định được một thứ, hắn phải trở về.
Cái thế giới mà hắn đã sống 11 năm kia căn bản có quá nhiều thứ đợi hắn trở về, có Linh Tố, có Tử Y, có Khinh Huyền, có Mạc Sầu hay thậm chí là cả tiểu A Kha đang đợi hắn, hắn không có nhiều thời gian ở lại đây.
Hoàng Dung?, hắn quả thực rất muốn nhìn thấy Hoàng Dung thời trẻ một lần, nhìn thấy Nữ Gia Cát những năm tháng hồn nhiên và tinh nghịch nhất bất quá chính hắn lại sợ một nỗi sợ không tên.

Vô Song biết hắn hoàn toàn có thể thay thế Quách Tĩnh, đóng vai Quách Tĩnh đoạt lấy phương tâm của Hoàng Dung chỉ là nếu hắn đoạt được phương tâm của Hoàng Dung thì hắn phải làm gì?, hắn liệu có vì Hoàng Dung mà buông bỏ những nữ nhân khác của mình?, hắn liệu có thể ở cái thế giới này mãi mãi không trở về?.
Đáp án dĩ nhiên là không.
....
“Trương Tam Phong à Trương Tam Phong, rốt cuộc ông muốn gì đây?”.
Vô Song thở dài một hơi sau đó đứng dậy đi về phía giường Quách Tĩnh, trong ánh mắt ngơ ngác của Quách Tĩnh chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Vô Song càng ngày càng gần với hắn, trong chốc lát Quách Tĩnh liền đỏ mặt lên.
Vô Song cũng không quan tâm lắm đến biểu cảm của Quách Tĩnh, hắn đưa hai ngón tay ra chạm vào cổ của đối phương sau đó một luồng hàn băng chân khí từ người Vô Song theo động tác này nhẹ nhẹ đi vào người Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh không hiểu Vô Song đang làm gì nhưng theo bản năng mách bảo hắn liền ngồi Im trên giường, đến khi cảm nhận được khí lạnh mà Vô Song truyền tới thân hình Quách Tĩnh lập tức khẽ run lên, nội lực của Quách Tĩnh quá mức yếu đuối, căn bản không cách nào ngăn cản được hàn khí, may mắn cho Quách Tĩnh là khả năng khống lực của Vô Song cực kỳ mạnh mẽ.
Trong thời gian đến thế giới này, cho dù chỉ là rất ngắn nhưng cũng đủ để Vô Song nhận ra ba điều.
Điều đầu tiên là sức mạnh thân thể của Vô Song, hiện nay thể chất của hắn mạnh đến mức đại tông sư cao thủ hắn cũng dám chiến thậm chí còn tự tin chưa chắc đã bại.
Thứ hai là hàn khí của Vô Song, cái này thì lại hơi lạ một chút, hàn khí của hắn vốn dựa trên nội lực mà hình thành nhưng lượng hàn khí của Vô Song lại vượt qua nội lực của bản thân rất nhiều, chỉ riêng hàn khí của hắn hiện nay đã gấp 10 lần nội lực tự thân của Vô Song chỉ là Vô Song cũng cảm nhận được, hàn khí này không cách nào tiếp tục tạo ra, nó cứ như một loại kho báu trong người Vô Song, đã là kho báu thì số lượng đương nhiên cực kỳ đáng sợ bất quá dùng bao nhiêu liền ít đi bấy nhiêu, không có cách nào tái tạo.
Thứ ba là vấn đề quan trọng nhất, Vô Song không phải trờ về quá khứ của cái thế giới hắn đã từng sống mà đây là một thế giới hoàn toàn mới, lý do cũng cực kỳ đơn giản, thế giới trước của Vô Song rõ ràng là Đại Tống – Đại Minh – Đại Thuần rồi mới đến Đại Nguyên nhưng ở thế giới này ngay từ thời nhà Tống đã xuất hiện người Mông Cổ, đã xuất hiện Quách Tĩnh, điều này căn bản không thể nào xảy ra ở thế giới kia được.
Đã là một thế giới mới, Vô Song chỉ biết đi bước nào tính bước đó, ngay cả việc hắn bị Trương Tam Phong đẩy về nơi đây làm gì chính hắn cũng không cách nào

hiểu nổi.
Về phần hiện nay Vô Song đang dùng hàn khí giúp Quách Tĩnh cố định phần xương ngực của mình, đây là một loại thủ pháp sử dụng chí âm hàn khí để chữa bệnh cứu người dù sao cũng không ai quy định chỉ có chí dương nội lực mới có thể cứu trị người khác.
Hàn khí tuy không mạnh trong sức phá hoại nhưng thắng ở âm nhu khó phòng thậm chí khó mà diệt hết tuy nhiên hàn khí còn có một điểm mạnh mà chí dương lực lượng không cách nào so được đó là khả năng ngưng hình, dùng hàn khí đong kết lại trong người Quách Tĩnh tạo thành những mảng hàn băng nhỏ giúp hắn cố định phần xương ngực, lúc trước Vô Song không cách nào làm được thủ pháp này nhưng hiện tại hắn có thể.
Sau khi Vô Song thu tay lại, thân hình Quách Tĩnh một lần nữa run lên chỉ là sắc mặt hắn bắt đầu mang theo vài phần vui vẻ, phần ngực của Quách Tĩnh không còn cảm giác đau đớn ngay cả khi hít thở nữa, ít nhất hắn cũng cảm thấy vết thương ở ngực đã tốt hơn rất nhiều.
Một lần nữa Quách Tĩnh lại muốn lên tiếng cảm ơn Vô Song chỉ là hắn có chút ngập ngừng, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa biết Vô Song tên gì.
Nhìn vẻ mặt này của Bắc Hiệp tương lai, Vô Song dở khóc dở cười.
Trong cái thế giới kia bản thân Quách Tĩnh rất có thể là đối thủ tương lai của hắn bởi Quách Tĩnh là một trong những cường giả mạnh nhất của triều đình Đại Thanh chỉ là đây cũng không phải thế giới kia, hắn cùng Quách Tĩnh hiện nay căn bản không có xung đột về mặt lợi ích hơn nữa thật sự mà nói Vô Song cũng không có ác cảm với Quách Tĩnh.
“Ta... họ Cơ, tên Vô Song”.
Cơ Vô Song, đây là cái tên hắn dùng ở Nga Mi Sơn, lúc này dùng lại cũng là có chút quen thuộc.
Quách Tĩnh nghe vậy khuôn mặt của hắn lập tức xuất hiện một nụ cười có chút ngô nghê.
“Đa tạ Cơ cô nương, vết thương của ta không ngờ đã đỡ nhiều lắm, không đau nữa”.
Quách Tĩnh nói đến đây không ngờ lại chuyển thân làm vết thương trên đùi của hắn trở nên đau đớn, hắn lập tức hơi hơi nhăn mạch lại nhưng cũng không hé răng một câu, Quách Tĩnh ngay từ khi còn trẻ đã là một viên đá cứng cáp, thiên phú có thể không tốt nhưng ý chí cùng sự chăm chỉ của Quách Tĩnh thì chẳng thua bất cứ thiên tài nào trong thế giới Kim Dung cả.
“Đừng động, chân ngươi bị gãy rồi, so với vết thương ở ngực thì vết thương ở chân của ngươi còn nghiêm trọng hơn, ta mới bó nẹp vào mà thôi ít nhất phải mất nửa tháng ngươi mới có thể xuống giường được “.
Vô Song cũng không thể dùng thủ pháp như lúc nãy chữa trị cho Quách Tĩnh dù

sao ở ngực chỉ là rạn xương nhưng ở chân liền là gãy xương, nếu Vô Song mang hàn khí vào ngực Quách Tĩnh thì có thể giúp hắn cố định vết nứt ở phần xương ngực nhưng nếu hàn khí tiến vào chân có thể khiến xương của Quách Tĩnh vĩnh viễn không liền lại.
....
Quách Tĩnh tỉnh lại thì Vô Song liền phải đi thuê thêm một gian phòng khác, dù sao thân phận hiện tại của Vô Song không thích hợp để hắn có thể ngủ chung phòng với nam nhân, hắn lại càng không có hứng thú ngủ chung phòng với nam nhân.
Thuê thêm một căn phòng gần phòng Quách Tĩnh cũng không mất quá nhiều tiền hơn nữa Vô Song còn phát hiện ra một việc, Quách Tĩnh có rất nhiều tiền.
Cái này thật ra cũng không phải việc gì quá khó hiểu phải biết cho dù Quách Tĩnh lớn lên ở thảo nguyên phương bắc, cho dù Quách Tĩnh chỉ là một tiểu tử bình thường đến không thể bình thường hơn thì Quách Tĩnh rất thân với đám con cháu của Đại Hãn Thiết Mộc Chân thậm chí còn được Thiết Mộc Chân tương đối thưởng thức, lần này hắn đi đến Trung Nguyên một thân một mình tất nhiên mẫu thân của Quách Tĩnh liền chuẩn bị cho hắn không ít bạc trắng, số bạc này hiện nay toàn bộ đều nằm trong túi Vô Song với tư cách ‘viện phí’.
Ở một mình một phòng nhưng Vô Song cũng không có cách nào chợp mắt được, nhẹ mở cửa sổ ra ngắm ánh trăng cao cao trên bầu trời, mặc những cơn gió lạnh ngoài kia nhẹ thổi, Vô Song ánh mắt nhìn về phía xa xa kia, cái cảm giác xuất hiện ở một nơi không thân không thích, không bạn không bè tất cả phải bắt đầu lại từ con số không là một cái cảm giác hết sức nặng nề cho dù có là Vô Song thì cũng như vậy.
Tất nhiên Vô Song không phải là người không biết cách thích nghi, lúc này Vô Song chỉ là đang suy nghĩ mà thôi, ít nhất hắn phải hiểu về cái thế giới này.
Vô Song hiện tại không có gì ngoài thực lực tăng lên một cách quá mức mạnh mẽ, nắm giữ thực lực như hiện tại đã đủ để Vô Song đặt chân vững chắc trong giang hồ, cái hắn cần nhất hiện nay chỉ là thông tin, nếu đã cần thông tin, Vô Song liền muốn có một thế lực của riêng mình.
Cái thế lực này không yêu cầu mạnh mẽ bao nhiêu, yêu cầu chỉ là... bọn họ biết nhiều bao nhiêu.
Rất nhanh trong đầu Vô Song hiện ra hai chữ - Cái Bang.
Kiếp trước Vô Song thậm chí chưa từng giao hảo với bất cứ ai của Cái Bang nhưng hiện tại có lẽ hắn thật sự phải tìm đến đám người này, Cái Bang bản thân chiến lực trung bình không cao nhưng lại có một mạng lưới tình báo phi thường đáng sợ, bọn họ trải rộng từ nam đến bắc, chỉ cần đệ tử Cái Bang chú tâm tìm thông tin về việc nào thì rất khó không tìm ra.
Cái Bang dù ở bất cứ đâu cũng vẫn là thiên hạ đệ nhất bang.

....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 88

Đột phá tông sư cảnh

Vô Song hiện tại đã có thân thể đủ sức so sánh với đại tông sư cường giả bất quá hắn hiện tại cảnh giới nội lực vẫn chỉ là nhất lưu cao thủ, bình thường mà nói thực lực của Vô Song là đủ xài nhưng hiện tại Vô Song không cho là vậy.

Vô Song không rõ cái thế giới ngoài kia có gì đang đợi hắn, Vô Song lại càng không rõ luyện thể cường giả ở cái thế giới này có đủ sức đi ngang hay chưa, hắn hiện tại cần tranh thủ tăng thêm một chút thủ đoạn của bản thân.

Ngay cả đoạn thời gian ở trong Hắc Địa chỉ có luyện thể cùng luyện thể cũng không làm Vô Song quên đi được một thứ, hắn có học Quỳ Hoa Bảo Điển.

Lần đó tại Vương Bản Sơn bản thân Vô Song từng sử dụng Hoàng Cực Đấu Linh Đan khiến bản thân bước vào cảnh giới tông sư, lúc đó chiến lực mà Quỳ Hoa Bảo Điển lộ ra đến tận hiện nay vẫn làm Vô Song mơ ước không thôi.

Tông sư cảnh giới là một bước thay đổi hoàn toàn với võ giả đặc biệt là những người nắm giữ công thể cực kỳ cường đại như Vô Song, bản thân Vô Song hoàn toàn có thể tin tưởng bằng vào Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên đủ để Vô Song thuấn sát rất nhiều tông sư cao thủ khác đồng thời Quỳ Hoa Bảo Điển hoàn toàn có thể bù đắp cho luyện thể cường giả như Vô Song khả năng tấn công từ xa, khả năng né tránh thậm chí là khả năng ám sát.

Nếu là ngày trước Vô Song tạm thời còn không dám nghĩ đến đột phá tông sư cảnh nhưng hiện tại thì khác, cơ thể hắn đã vượt xa yêu cầu đào móc của siêu nhất lưu cao thủ từ lâu rồi, với một cơ thể đạt đến đại tông sư cảnh giới mà nói thì hiện tại Vô Song không đột phá tông sư cảnh mới coi là sai lầm.

Tất nhiên muốn đột phá tông sư cảnh cần phải có một lượng nội lực cực lớn để xông phá hai huyệt nhâm đốc bất quá đừng quên trong người Vô Song cũng đang có một thứ lực lượng cực kỳ cường đại chính là hàn khí.

Ánh mắt Vô Song hiện nay cực kỳ chăm chú thậm chí có cả chút điên cuồng, hắn muốn mượn toàn bộ lượng hàn khí tích trữ trong cơ thể để đả thông toàn bộ Âm Duy Mạch sau đó mượn việc Âm Duy Mạch toàn bộ đả thông mà tiện đường đột phá luôn Nhâm – Đốc nhị mạch, chỉ cần làm được việc này hắn liền có thể đột phá tông sư cảnh giới.

Nghĩ là làm, Vô Song lập tức lui người về phía giường lớn, hắn hai chân khoanh tròn sau đó chậm rãi nhắm mắt điều chỉnh hô hấp, lồng ngực Vô Song dần dần trở nên phập phồng, hắn rất nhanh tiến vào cảnh giới nhập định.

Tiếp theo chỉ thấy tần suất hô hấp của Vô Song càng ngày càng dài, hơi thở của hắn càng ngày càng mỏng, mỏng đến mức nếu không để ý kỹ tuyệt đối sẽ không

thể nào phát hiện được Vô Song đang hít thở, hắn cứ như hóa thân thành tượng đá vậy.
Vô Song hiện nay thực sự rất giống mấy vị ni cô trên Nga Mi Sơn, bọn họ khi nhập định cũng gần như không thể cảm nhận được sự hô hấp.
Đây lại là một phát hiện mới nữa của Vô Song, Quy Tức Công của hắn tấn cấp.
Thật ra Vô Song cũng biết việc Quy Tức Công tấn cấp là việc đương nhiên bởi Quy Tức Công là thủ pháp yếm khí phụ thuộc rất nhiều vào thể lực của chủ nhân bởi thể lực ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng nín thở được bao lâu trong Quy Tức Công, bản thân Vô Song lúc này thể lực của hắn rõ ràng đã đề cao một mảng lớn, khả năng nín thở của Quy Tức Công tất nhiên sẽ tăng mạnh, cái này tuyệt không có gì gọi là khó nghĩ.
Trong căn phòng dần dần trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ, đến cả tiếng hô hấp cũng không có cộng với ánh nến đã tắt khiến căn phòng hiện nay của Vô Song không khác gì một căn phòng để trống.
Thời gian trôi qua cùng với việc Vô Song tiến sâu vào nhập định, toàn bộ cơ thể của Vô Song đều xuất hiện một làn khí trắng dày đặc bao phủ toàn bộ căn phòng thậm chí cái khí trắng này nhờ Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song mà sức mạnh của nó lại càng đáng sợ, hàn khí thậm chí bắt đầu đông kết lên cả căn phòng.
Sự đáng sợ của Tiên Thiên Chí Âm Thể khi nắm sử dụng hàn khí vượt xa tất cả mọi loại thể chất bình thường trong thiên hạ, đây là điều căn bản không phải suy nghĩ.
Hàn khí từ cơ thể Vô Song tỏa ra càng ngày càng nhiều nhưng dần dần lại bắt đầu ngưng tụ lại, lấy Vô Song làm trung tâm trở thành một xoáy khí cỡ nhỏ trên chính đỉnh đầu hắn đồng thời trên người Vô Song bắt đầu xuất hiện từng tầng từng tầng sương mỏng.
Vô Song rốt cuộc cũng biến đổi thủ thế hai tay đặt ngay trên đàn điền, toàn bộ tâm thần đều tiến vào trạng thái vô thức, đan điền trong người Vô Song liên tục xoay tròn như một cái miệng khổng lồ điên cuồng hấp thụ hàn khí ở bên ngoài sau đó lại lập tức chuyển hàn khí chạy dọc toàn thân của Vô Song.
Cho dù hiện tại không khí trong gian phòng này trở nên lạnh lẽo vô cùng nhưng trên cơ thể Vô Song vẫn xuất hiện từng giọt từng giọt mồ hôi, thân thể mảnh mai dựa theo lộ tuyến vận công của Quỳ Hoa Bảo Điển liên tục nhè nhẹ run lên.
Hàn khí chạy dọc kinh mạch toàn thân của Vô Song dưới sự điều khiển của hắn bắt đầu hướng thẳng về huyệt Kỳ Môn trong Âm Duy Mạch.
Nếu lúc trước Vô Song chỉ có thể dừng lại ở huyệt Cực Tuyền thì hiện tại luồng hàn khí chạy dọc cơ thể kia sau khi phá tan vách ngăn của huyệt Kỳ Môn thì khí thế vẫn không hề giảm, hàn khí trong người hắn hiện nay giống với một đầu bạch long gầm vang muốn phá hủy tất cả, một đường đột phá thế không thể đỡ.

Huyệt Phù Xá, huyệt Thần Môn, huyệt Âm Dương cho đến huyệt Thiếu Hải đều bị hàn khí của Vô Song đánh tan một con đường bất quá khi đến huyệt Thiếu Hải thì bắt đầu trở nên khó khăn hơn, hàn khí tích tụ trong cơ thể Vô Song lúc này toàn bộ đều bị chặn lại, gần như không có cách nào công phá vách ngăn của huyệt Liêm Tuyền.
Nhiều lần công phá không được làm chính cơ thể Vô Song cũng phải chịu đau đớn không nhẹ, hắn thực sự không ngờ huyệt Liêm Tuyền lại khó xuyên phá đến mức này cũng đành chỉ có thể cắn mạnh vào đầu lưỡi, phun ra một tia tinh huyết, mượn tinh huyết này Vô Song lập tức cắn răng vận khí ép ngược toàn bộ hàn khí của bản thân mình trở lại đan điền rồi tách ra làm hai phần như một con song đầu long màu trắng vậy.
Vô Song cứ tưởng bằng vào hàn khí cùng thực lực của mình hiện nay một đường có thể hát vang đột phá luôn Âm Duy Mạch bất quá hắn đã nhầm to tất nhiên đây cũng là một điểm yếu của Vô Song, về phương diện tu luyện nếu không có người hướng dẫn thì Vô Song căn bản chỉ có thể tự mò đường đi mà thôi.
Âm Duy Mạch bình thường chỉ có tông sư cảnh giới mới có thể bắt đầu đả thông, sau khi đả thông toàn bộ Âm Duy Mạch thì có thể luyện ra chí âm hàn khí sau đó bước thẳng vào đại tông sư cảnh giới nhưng đây chỉ là lý thuyết, thực tế mà nói không có bất cứ một tông sư nào đủ nội lực để cưỡng ép đột phá Âm Duy Mạch cả trừ khi dùng phương pháp đặc thù.
Phương pháp đặc thù có nhiều loại ví dụ như mang theo chí âm công thể cực kỳ bá đạo, ví dụ như sử dụng thiên tài địa bảo hiếm có hay ví dụ như được siêu cấp cường giả dùng nội lực quán thông kinh mạch nhưng dẫu cho là cách nào trong ba cách trên thì Vô Song cũng khó mà có thể làm được.
Đối với việc đả thông toàn bộ Âm Duy Mạch mà nói, đây thường thường là việc của đại tông sư cường giả hàng thật giá thật.
Vô Song cũng có thể so với đại tông sư cường giả nhưng hắn lại là cường giả luyện thể chứ không phải đi theo đường luyện khí, hàn khí trong người Vô Song đúng là rất nhiều nhưng còn chưa đủ lực để hắn một đường đột phá Âm Duy Mạch.
Tất nhiên chỉ cần đột phá đến huyệt Thiếu Hải đã là rất kinh khủng, khi mà toàn bộ các huyệt được đả thông trong Âm Duy Mạch mở ra lập tức cho Vô Song một luồng thần thanh khí sản, trên người hắn bắt đầu xuất hiện mênh mông nội lực, nội lực của hắn so với trước đây tăng lên ít nhất gấp 3 lần.
Hai mạch nhâm đốc lúc trước cực kỳ vững chắc nhưng hai nội lực đáng sợ của Vô Song hiện nay hắn có thể dễ dàng vượt qua như xé nát một tờ giấy vậy dù sao trước khi đột phá tông sư cảnh thì nội lực của Vô Song đã hùng hậu vô cùng thậm chí vượt trội hơn rất nhiều tông sư cao thủ lại thêm đoạn thời gian ở lại Hắc Địa điên cuồng sử dụng hết nội lực rồi lại chậm rãi từng chút từng chút một

tinh luyện cùng khôi phục cũng làm nội lực của Vô Song dần dần trở nên tinh thuần, kể cả không có sự trợ giúp từ Âm Duy Mạch thì Vô Song cũng có 7 phần nắm chắc vượt qua hai huyệt nhâm đốc huống hồ hiện nay nhờ vào Âm Duy Mạch trợ lực, Vô Song trực tiếp tăng trữ lượng nội lực lên gấp 3?.
Khi vách ngăn hai mạch nhâm đốc bị phá vỡ, ánh mắt Vô Song liền chậm rãi mở ra, trong đan điền của hắn cũng dần dần biến đổi, nếu như bên trong đan điền của Vô Song lúc trước chỉ như một ngọn núi nhỏ thì hiện nay trực tiếp thăng cấp trở thành một hồ nước lớn, nội lực của hắn cũng không còn ở dạng khí vô hình nữa mà đang dần dần cô đọng lại.
Cô đọng nội lực chính là dấu hiệu dễ nhận biết nhất của tông sư cao thủ bởi chỉ khi nội lực cô đọng lại mới có thể mang nội lực lan ra toàn thân, mới có thể sử dụng cái gọi là hộ thân cương khí.
....
Vô Song ngồi trong phòng mình chỉ tập trung đột phá tông sư cảnh giới, hắn không hề biết ở xung quanh có bất cứ việc gì xảy ra.
Nơi mà Vô Song cùng Quách Tĩnh đang ở gọi là Tùng Hạ Lầu, lúc này tầng 1 của Tùng Hạc Lầu có vài vị khách đặc biệt.
Đây là một đám nam nhân thân hình cao lớn ăn mặc cũng cực kỳ dị dạng, ít nhất đây không phải quần áo của trung nguyên, nếu có ai hiểu biết một chút đều có thể nhìn ra, đây là trang phục của lạt ma đến từ phương tây.
Bình thường lạt ma rất ít khi tiến vào trung nguyên đồng thời lạt ma thường cho người trung nguyên ấn tượng rất xấu, bọn họ thường thường không việc ác nào không làm, trong tiềm thức của người trung nguyên thì lạt ma biểu hiện cho cái xấu, cho cái ác.
Loại suy nghĩ này một phần là đến từ cách hành xử của đám lạt ma này nhưng phần lớn hơn lại nằm ở văn hóa bài ngoại của người Trung Nguyên, đối với bọn họ chỉ có phật giáo thiền tông mới là chính quy, những người đi theo phật giáo mật tông đều là tà mà ngoại đạo.
Tất nhiên nói đi cũng phải nói lại, muốn làm ác trước tiên phải có thực lực, lạt ma thường thường đều là những kẻ có thực lực không hề tệ.
Đám lạt ma này thật ra chỗ dựa rất cứng, bọn chúng đến từ đại tuyết sơn – Huyết Đao Phái.
Huyết Đao Phái là gì?, đây là một tà phái của trung nguyên võ lâm, bản thân Huyết Đao Phái đứng đầu chính là Huyết Đao Lão Tổ, đây là một nhân vật cực kỳ cường đại cùng độc cá trên giang hồ, bản thân Huyết Đao Lão Tổ cùng Bắc Cái Hồng Thất Công đã đấu qua không ít lần vậy mà Bắc Cái chưa từng có thể đánh bại được Huyết Đao Lão Tổ, thực lực của ông ta tuyệt đối thuộc hàng cường giả hàng đầu thiên hạ.
Huyết Đao Môn có Huyết Đao Lão Tổ chống lưng ở trên giang hồ liền có ác

danh rất lớn nhưng lại chẳng mấy ai dám ra tay với bọn chúng, ai cũng biết Huyết Đao Lão Tổ tính tình rất nhỏ nhen, làm người có thù tất báo.
Lần này Huyết Đao Môn đến Tùng Hạc Lâu thực ra cũng tại vì Vô Song, đám bọn họ tiến vào Trung Nguyên là nghe lệnh lão tổ đi tìm bí mật về kho báu trong di thư Liên Thành Quyết.
Tất nhiên lý do tại sao Huyết Đao Lão Tổ biết bí mật này thì không ai biết, ai cũng có nguồn thông tin của riêng mình.
Đám huyết đao tăng này vốn không có ý định đi đến Thái Hồ Độ cũng chẳng định ngủ lại trong Tùng Hạc Lầu làm gì nhưng ai bảo có hiện tượng nhật thực xảy ra?.
Huyết đao tăng dù sao cũng có một chữ 'tăng' vẫn là biết nghi thần nghi quỷ chính vì vậy bọn họ ngày hôm nay cũng không dám tiếp tục băng rừng lội suối, thực sự rất sợ quỷ thần trách phạt liền phải đi tìm tòa thành nào gần nhất mà ở lại một đêm đồng thời bọn họ cũng chọn ngay Tùng Hạ Lầu, lý do đương nhiên là vì có một người trong đám nhìn thấy Long Mã.
Cho dù có mù kiến thức về ngựa như Vô Song đi chăng nữa thì vẫn phải thấy được Long Mã cực kỳ bất phàm, nếu là bình thường đám huyết đao tăng này đã sớm một đao chặt đứt dây cột ngựa rồi mang Long Mã rời đi rồi bất quá hôm nay bọn họ thật sự có chút lo sợ, vì lo sợ nên phải suy nghĩ nhiều hơn.
Long Mã là vật bất phàm nhưng chủ nhân của Long Mã tuyệt đối cũng là nhân vật bất phàm, đây là điều chắc chắn không thể sai.
Con Long Mã này vốn là đồ mà Thành Cát Tư Hãn dành tặng cho Hoa Tranh, sau đó Hoa Tranh lại tặng lại cho Quách Tĩnh, nếu tính chủ nhân đầu tiên của Long Mã thì phải là Thiết Mộc Chân, bản thân Thiết Mộc Chân đương nhiên là một cái siêu cấp nhân vật trong thế giới này.
Đám huyết đao tăng vì lo trái lo phải mới tiến vào Tùng Hạc Lầu muốn kiểm tra thực khách ở đây, nếu thấy nhân vật nào khó nhằn thì sẽ yên ổn mà ngủ một đêm trong Tùng Hạc Lầu nhưng chỉ cần nếu gặp con mồi 'dễ gặm' liền đồng loạt ra tay, tất nhiên muốn rat ay cũng phải chọn thời điểm
Đây là Thái Hồ Đồ một trong những trung tâm kinh tế giàu có của Nam Tống, ở nơi đây quan phủ làm việc cực kỳ gắt, đám huyết đao tăng này ở trên giang hồ việc ác nào cũng dám làm nhưng nếu bảo giết người ngay giữa tòa thành trì này bọn họ có chút không dám.
Giang hồ có cao thủ thì triều đình đương nhiên cũng có, quan trọng hơn triều đình có quân số khổng lồ, đám bọn họ chỉ có 7 người lấy gì ra đấu?.
Ngồi ở dưới tầng 1 quan sát toàn bộ thực khác tại Tùng Hạc Lầu lúc này, một tên trong đó hơi hơi nhíu mày.
"Xem ra chúng ta là nghi thần nghi quỷ rồi, nơi đây cũng không có cao thủ nào".
Tên này vừa dứt lời đã có một bàn tay khẽ đập vào cái ót hắn.

“Hừ, cẩn thận một chút vẫn hơn, ai biết trên kia có cao thủ hay không, hơn nữa các ngươi tốt nhất cũng thành thật một chút cho ta, ở nơi đây là đất của quan phủ, là đất của hoàng đế trung nguyên, muốn chém giết gì cũng đợi mục tiêu đi ra khỏi Thái Hồ Độ rồi tính tiếp”.
Người lên tiếng là người già nhất trong 7 người, tuổi tác của hắn năm nay đã ngoài 50, hắn gọi là Thiết Vạn Sơn cũng là người dẫn đội của đám người này.
Huyết Đao Tăng bản thân nhân khí không tốt, ác danh vang xa nên đi bất cứ đâu cũng cần phải có cao thủ áp trận, Thiết Vạn Sơn năm nay ngoài 50 tuổi một thân đao pháp lăng lệ ác liệt thực lực cũng đã chạm đến tông sư đỉnh phong, những chưởng môn của các môn phái vừa và nhỏ trong thiên hạ nhiều khi còn không bằng hắn.
Nghe thấy lời của Thiết Vạn Sơn toàn bộ 6 huyết đao tăng còn lại đều gật gù, đám người bọn họ một lần nữa tập trung vào bàn ăn của mình, 6 người tuy cảm thấy không quen với loại không khí gò bó này nhưng lời của Thiết Vạn Sơn bọn họ không thể không nghe.
Thiết Vạn Sơn là một trong mười hai đệ tử của lão tổ, cho dù thực lực thuộc tầng đáy nhưng so với đám môn đồ khác của Huyết Đao Môn đã là cực kỳ cường đại, lời của hắn có trọng lượng vô cùng.
Đám Huyết Đao Tăng vốn hiếm thấy yên tĩnh được một lần thì đột nhiên ngoài cửa có một âm thanh vang lên.
“Cút, biến xa xa một chút, ngươi có biết ngươi xuất hiện liền làm rất nhiều thực khách của chúng ta ăn không ngon không?”.
Âm thanh này không lớn nhưng cũng không nhỏ, với người luyện võ mà nói bọn họ có thể dễ dàng nghe thấy, quả nhiên đám huyết đao tăng ngồi gần đó đều quay đầu nhìn ra bên ngoài, ở ngoài cửa lúc này là một tiểu tử ăn mày nhem nhuốc, mái tóc rối bời thoạt nhìn cực kỳ nhếch nhác.
Thực khách ngồi gần cửa ra vào cũng có vài người nhìn thấy tiểu ăn mày nhưng rất nhanh đều quay đầu đi, mấy ai quan tâm đến ăn mày làm gì?, tuy nhiên đám huyết đao tăng lại khác.
Rất nhiều người không biết Huyết Đao Tông thật ra là một phân nhánh hùng mạnh của Mật Tông mà Mật Tông có rất nhiều lạt ma đi theo Hoan Hỉ Đạo, đối với thuật song tu đều rất có tâm đắc, đối với thuật song tu mà nói nhìn nữ nhân không phải nhìn vào gương mặt mà là nhìn vào khí chất.
Đám người huyết đao tăng này vừa vặn là cao thủ ‘song tu ‘, thực lực chưa chắc có bao nhiêu nhưng ánh mắt tương đối độc, khi nhìn thấy tiểu ăn mày kia cả đoàn 7 người đều sáng mắt lên sau đó trong mắt đều xuất hiện một tia lửa nóng.
“Cực phẩm... mỹ nhân”.
Sau đó lập tức có tiếng đập bàn vang lên, người đứng lên chính là Thiết Vạn Sơn.

Tiểu ăn mày bị tiểu nhị đuổi đi, ánh mắt liền nhè nhẹ níu lại sau đó thở ra một hơi lặng lẽ quay đầu, trong miệng có chút lầu bầu.
“Hừ, ngươi đi thì đi, ngươi nghĩ ta cần ở đây chắc”.
Tiểu ăn mày vừa nói xong liền bị tiếng đập bàn của Thiết Vạn Sơn làm cho giật mình, không chỉ có nàng mà toàn bộ thực khách cũng đều bị giật mình.
Thiết Vạn Sơn lúc này mặt đầy dâm tà, ánh mắt xuất hiện dục hỏa.
“Khà khà, tiểu ăn mày này chắc đói rồi, vào đây với thúc thúc, thúc thúc cho ngươi ăn ngon, cho ngươi chỗ ngủ”.
Tiểu ăn mày cũng không phải người ngốc, khi nhìn thấy lạt ma kia đi đến bên mình lập tức giật mình muốn bỏ chạy đáng tiếc tiểu ăn mày không có cách nào nhanh hơn được tông sư đỉnh phong cao thủ.
Rất nhanh Thiết Vạn Sơn đã nắm lấy cánh tay của tiểu ăn mày sau đó kéo thẳng về phía mình, hắn dĩ nhiên mang luôn tiểu ăn mày về phía bàn của mình.
“Tiểu nhị tính tiền, sau đó chọn cho đám chúng ta bao toàn bộ phòng trên lầu, hắc hắc”.
Tiểu nhị đương nhiên thuộc dạng sợ mạnh hiếp yếu, có thể đối với tiểu ăn mày hô to gọi nhỏ nhưng sao dám có ý kiến với Thiết Vạn Sơn, phải biết Thiết Vạn Sơn thân cao hơn 1m8, cơ bắp lực lưỡng vô cùng.
Tiểu ăn mày hiện nay thật sự bị sợ, cố gắng dùng hết cả hai tay hai chân vùng vẫy muốn thoát ra, giọng la thất thanh.
“Bỏ ta ra, bỏ ta ra, lũ khốn khiếp này, bỏ ta ra”.
Tiểu ăn mày đang hét lên thì bị nhét nguyên một cái bánh bao vào miệng, sau đó tiểu ăn mày một lần nữa thân hình run lên lẩy bẩy, toàn bộ những huyết đao tăng ngồi đây ánh mắt đều đỏ rực lửa dâm tà.
Đối với những người tu luyện song tu công pháp mà nói, nữ nhân xinh đẹp tất nhiên có thể mang cho bọn họ lợi ích cùng niềm vui lớn nhưng so với những nữ nhân mang theo cực phẩm khí chất thì không cách nào so nổi, chỉ cần song tu với loại nữ tử cực phẩm này đặc biệt nếu là ‘lần đầu tiên’ thì hoàn toàn có thể thu được vài năm công lực.
Đối với đám ác tăng này, tiểu ăn mày thậm chí còn hơn cả Long Mã ngoài kia.
Thiết Vạn Sơn lúc này một lần nữa cười khà khà, âm thanh của hắn như tiếng sấm vậy.
“Tiểu nhị, bảo luôn nhà bếp chuẩn bị cho lão tử một nồi nước nóng, lão tử muốn tẩy...”.
Thiết Vạn Sơn chưa nói xong lập tức khựng lại, lần này không chỉ hắn mà toàn bộ quán trọ đều khựng lại, sau đó không rõ vì sao đồng loạt nhìn lên tầng hai.
Trên tầng hai có một cánh cửa phòng mở ra, sau đó hàn khí ập tới khiến toàn bộ mọi người ở đây đều cảm thấy sống lưng lành lạnh, trong cái hàn khí đáng sợ đó, một nữ tử chậm rãi xuất hiện.

Khí chất như lan, lãnh ngạo như băng, khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên cùng mái tóc trắng lại càng tôn thêm vài phần ma mị.
Vẻ đẹp kia xuất hiện khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải nín thở, cho dù là đám huyết đao tăng trong phút chốc cũng quên luôn cả việc mình định làm, toàn bộ tập trung vào mỹ nữ vừa đi ra kia, bọn họ xin thề, cuộc đời duyệt nữ nhân vô số nhưng tuyệt đối chưa từng nhìn thấy ai đẹp như vậy.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 89

Nữ Gia Cát (1)

Bản thân Vô Song chưa từng lo lắng về việc hắn có thể đột phá tông sư cảnh giới thành công hay không thậm chí bất cứ ai biết được thể chất của Vô Song thì cũng chưa từng lo lắng việc này, người ta chỉ quan tâm xem Vô Song có thể chạm đến ngũ đế cảnh giới hay không mà thôi.

Vô Song đột phá tông sư là việc đã đóng thuyền chưa kể lần này sau khi đến thế giới mới không hiểu tại sao thực lực của hắn còn tăng tiến một cách mạnh mẽ thì đột phá tông sư lại càng dễ dàng bất quá có một thứ Vô Song biết chắc chắn không dễ dàng chính là Quỳ Hoa Bảo Điển tiên thiên cảnh giới – Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 4.

Nếu ở thế giới cũ thì không sao bởi trong người hắn luôn có sẵn động huyền kim đan, chỉ cần hắn đạt đủ điều kiện đột phá Quỳ Hoa Bảo Điển liền có thể nước lên thì thuyền lên căn bản không cần phải nghĩ ngợi nhưng ở thế giới này thì khác, Vô Song không có động huyền kim đan.

Lần trước Vô Song có thể sử dụng hoàng cực đấu linh đan mà bước vào cảnh giới giả tiên thiên của Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng 'giả' chung quy vẫn chỉ là giả căn bản không cách nào trở thành thật.

Ngày Vô Song sử dụng hoàng cực đấu linh đan khiến âm nhu nội lực của hắn điên cuồng bành trướng sau đó toàn bộ đều đổi thành tiên thiên chí âm khí gần như diệt sạch toàn bộ dương khí trong cơ thể, với dược lực bá đạo của hoàng cực đấu linh đan thì việc này cũng không phải là không thể xảy ra, chính vì dương khí trong người Vô Song trong giây phút đó gần như biến mất hoàn toàn nên hắn mới có thể đặt một chân vào Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 4.

Hiện nay lại khác, trong người Vô Song có một lượng hàn khí kinh khủng thậm chí còn hơn cả lần sử dụng hoàng cực đấu linh đan lúc đó nhưng hàn khí trong người hắn lại không cách nào liên tục sản sinh ra như cái cách dược lực hoàng cực đấu linh đan thôi thúc nội lực của Vô Song lại thêm việc Vô Song dùng hàn khí đả thông âm duy mạch của bản thân rồi mượn luôn hàn khí xông phá hai mạch nhâm – đốc dẫn tới hàn khí trong người hắn gần như không có cách nào đáp ứng đủ cho một chữ 'giả' của Quỳ Hoa Bảo Điển chứ đừng nói là Quỳ Hoa Bảo Điển.

Đối với bản thân Vô Song mà nói, hắn hiện nay quả thật vẫn vô cùng nhung nhớ Quỳ Hoa Bảo Điển tầng, đáng tiếc cho dù quỳ hoa khí trong người hắn đã tràn đầy, cho dù hắn đã đạt đến tông sư cường giả thì Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn vẫn không hề nhúc nhích, đương nhiên khi bước chân vào tông sư cảnh giới thì Vô

Song vẫn có thể làm được một số việt điển hình là sử dụng liên chiêu của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Có thể nói liên chiêu của Quỳ Hoa Bảo Điển là át chủ bài mạnh nhất của Vô Song lúc trước nhưng trước khi hắn đột phá tông sư cảnh thì chỉ có thể sử dụng 2 lần liên chiêu là nội lực đã cạn đến đáy, bây giờ hắn đột phá thành công tông sư cảnh giới, chỉ cần từ lượng nội lực mà xem hắn ít nhất có thể sử dụng 5 lần liên chiêu của Quỳ Hoa Bảo Điển sau đó mới bắt đầu cảm thấy quá sức.
....
Bản thân Vô Song sau khi đột phá tông sư cao thủ, tâm tình của hắn thật sự không quá tốt dù sao thứ hắn mong muốn nhất là Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 4 vẫn chưa đạt được, hắn liền muốn ra ngoài một chút cho khuây khỏa thì đột nhiên nghe thấy âm thanh bên dưới.
Khi Vô Song mở cửa, đập vào mắt hắn chính là cảnh tượng Thiết Vạn Sơn đang dùng một tay bế tiểu ăn mày đặt lên vai sau đó dùng một cái bánh bao chặn miệng tiểu ăn mày thậm chí Vô Song còn thấy trong ánh mắt tiểu ăn mày có hai hàng lệ nhòa.
Vô Song không tính là siêu cao thủ dịch dung nhưng hắn cũng chẳng xa lạ gì mấy cái thủ pháp này, một mắt Vô Song cũng có thể nhìn ra tiểu ăn mày này có sử dụng thủ pháp dịch dung nhưng để như đám ác tăng kia nhận ra ngay tiểu ăn mày là mỹ nữ thì Vô Song không làm nổi, ít nhất Vô Song có thể đại khái nhận ra tiểu ăn mày là nữ nhân nhưng mỹ nữ hay không thì hắn chịu
Tiếp theo Vô Song là y sư, nếu dựa trên bình diện võ học gán lên so sánh giữa các y sư thì Vô Song cũng tự tin bản thân mình có thể đạt đến tông sư đỉnh phong, ánh mắt của hắn rất độc đáo, hắn nhìn ra tiểu ăn mày đang bị thương.
Vô Song nãy giờ tập trung toàn bộ vào việc đột phá tông sư cảnh, hắn không mấy quan tâm đến những việc xảy ra bên dưới chỉ khi mở cửa ra mới có thể nhận biết một hai, cho dù có ngu đi chăng nữa khi nhìn thấy ánh mắt của đám lạt ma bên dưới quả thật cũng hiểu được bọn họ tiếp theo muốn làm gì.
Vô Song hiện nay tâm tình không tốt, hắn nhìn thấy cảnh trước mặt liền thấy ngứa tay, quan trọng hơn là đám ác tăng kia khi nhìn thấy Vô Song, dục hỏa lại càng trở nên đáng sợ, Vô Song còn hoài nghi không biết bọn chúng nhìn nhiều vài cái thì có bị dục hỏa đốt thân hay không?.
Vô Song sau khi đột phá tông sư cảnh hắn lại càng trở nên thay đổi về mặt khí chất bởi tông sư cảnh là cánh cửa mở ra một thế giới khác đối với võ giả, đối với người sở hữu Tiên Thiên Chí Âm thể như của Vô Song cũng là như vậy.
Lúc trước Vô Song chỉ có dung mạo cùng khí chất mà thôi nhưng hiện tại trên người hắn xuất hiện mị khí, cái này cũng là nằm ngoài tầm hiểu biết của Vô Song.
Người sở hữu Tiên Thiên Chí Âm Thể một khi đột phá tông sư cảnh, một khi

bước chân vào tiên thiên cảnh giới liền sinh ra mị cốt, mị cốt chính là một trong những loại phụ trợ tốt nhất đối với loại thể chất này.
Đầu tiên mà nói nếu là nữ nhân sinh ra mị cốt thì liền là cực phẩm đỉnh lô, nếu là nữ nhân sở hữu tiên thiên chí âm thể mang theo mị cốt thì có thể coi là thần phẩm đỉnh lô, loại nữ nhân này trong mắt Mật Tông thậm chí còn hơn cả cửu thiên tiên nữ trên trời.
Mị cốt có tăng lên vô tận dẻo dai trong phương diện giường chiếu của chủ nhân đồng thời người sở hữu mị cốt luôn có mị khí trời sinh, luôn khiến người khác trong mắt xuất hiện mị ý, quan trọng nhất mị cốt còn có một khả năng đó là tính kháng độc, không biết vì lý do gì bất cứ nữ tử nào sở hữu mị cốt đều có tính kháng độc rất cao đặc biệt là dâm độc.
Về phần nam nhân sở hữu mị cốt thì sao?, cái này có rất ít ghi chép viết lại bất quá dựa trên cơ sở của nữ nhân sở hữu mị cốt thì cũng có thể đại khái đoán ra tác dụng của nó trên người nam nhân, về phần có thêm đặc dị công năng nào không thì phải để Vô Song đến thử mới biết.
Trong toàn bộ võ lâm giang hồ hiện nay có lẽ chỉ có duy nhất một trường hợp đặc biệt như Vô Song, Vô Song là nam nhân lại có thể sinh ra mị cốt thì ở Thiên Sơn Linh Thứu Cung có một nữ nhân sinh ra dục cốt, tất nhiên so với Vô Song mà nói nữ nhân này mạnh hơn hắn quá nhiều quá nhiều, thiên hạ này mỗi khi nghe đến Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn quả thật là sợ mất mật.
Lại nói về Vô Song hiện nay, hắn cực kỳ khó chịu với ánh mắt đám dâm tăng kia, ánh mắt xuất hiện từng tia từng tia hàn băng.
“Để tiểu ăn mày lại, sau đó cút”.
Giọng nói của Vô Song cực kỳ lạnh lẽo đồng thời còn mang theo sát khí của chính bản thân hắn nhưng không ngờ lại khiến đám dâm tăng bên dưới bật cười, trong ánh mắt của bọn chúng tà hỏa thậm chí càng lớn hơn.
“Trời ạ đại mỹ nhân này khí thế thật lớn, ta thật sợ nha”.
“Đại mỹ nhân có phải là muốn thay đứa ăn mày này không, huynh đệ chúng ta nhất định nguyện lấy thân bồi tiếp đại mỹ nhân nha”.
Trong đám dâm tăng cho dù là Thiết Vạn Sơn kiến thức nhiều nhất cũng chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như Vô Song, chính hắn hiện tại cũng chẳng giữ nổi lý trí nữa rồi, quan trọng hơn Thiết Vạn Sơn biết Vô Song chỉ là tông sư cao thủ thậm chí mới vừa đột phá tông sư cao thủ không lâu.
Thiết Vạn Sơn dù sao cũng coi là lão bối trên giang hồ, khi Vô Song vừa mở cửa ra, cảnh giới còn chưa ổn định khiến Thiết Vạn Sơn lập tức có thể nhìn ra thực lực của Vô Song thậm chí hắn bắt đầu phán đoán đến 9 phần Long Mã ở bên dưới cũng là của Vô Song.
Thiết Vạn Sơn ban đầu cũng âm thầm kinh ngạc với thực lực của Vô Song, Vô Song còn trẻ như vậy mà đã là tông sư cao thủ, loại thiên phú này có thể coi là

kinh hãi thế tục thậm chí sau lưng Vô Song hoàn toàn có thể có thế lực lớn vô cùng bất quá thế lực lớn hơn nữa thì sao?.
Thiết Vạn Sơn biết đời này hắn nếu không gặp được kỳ ngộ thì rất khó trở thành Đại Tông Sư cao thủ nhưng hắn biết kỳ ngộ ở ngay trước mặt khắn, chỉ cần nhìn âm nhu khí khi mà Vô Song mới mở cửa kia tràn ra, Thiết Vạn Sơn hoàn toàn tin tưởng chỉ cần... bằng vào Vô Song cũng đủ giúp hắn đột phá đại tông sư.
Có đại tông sư thực lực hắn có thể đi ngang thiên hạ, chỉ cần cố gắng không đụng mặt cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt thì hắn còn sợ gì ai?, nếu có đại tông sư thực lực hắn có thể được lão tổ truyền cho Địa Ngục Đạo Pháp thậm chí có thể đến Mật Tông, có thể nhận được Mật Tông truyền thừa, cuộc đời của hắn có thể bước sang một trang mới.
Không nghĩ bất cứ thứ gì, Thiết Vạn Sơn lập tức bước ra một bước, hắn ném luôn tiểu ăn mày xuống đất sau đó thân hình lướt về phía Vô Song, trong lúc này Thiết Vạn Sơn xin thề, ai dám dành nữ nhân trước mặt với hắn, hắn liền ăn tươi nuốt sống kẻ đó.
Hắn là tông sư đỉnh phong trải qua vô số trận chiến sao có thể thua một cái thiên tài mới lên cấp tông sư?, chưa kể sau lưng Thiết Vạn Sơn còn có 6 tên sư đệ, thực lực của ai cũng là tông sư cảnh, đây là một cái đội ngũ cực mạnh bên trong Huyết Đao Tông.
Tiểu ăn mày bị ném xuống, thân hình đau đớn nhẹ co quắp trên mặt đất, nhổ ra cái bánh bao cứng ngắc trên miệng, nàng lúc này thực sự cảm thấy vô cùng hối hận đồng thời trong mắt ngập tràn lo lắng cho Vô Song, khi nhìn thấy bàn tay to của Thiết Vạn Sơn chuẩn bị ấn lên ngực Vô Song, nàng thậm chí hoa dung thất thố.
“Tỷ tỷ, cẩn...”.
Nàng còn chưa kịp nói hết câu chỉ thấy Vô Song đưa tay ra nắm lấy cổ tay to lớn của Thiết Vạn Sơn, mặt đầy sát khí.
Thiết Vạn Sơn thân cao 1m8, cơ thể hắn lực lưỡng vô cùng không khác gì một con gấu hình người cả còn Vô Song tuy rằng cũng cao gần 1m7 đã có thể coi là rất cao trong ‘nữ giới’ thì so với Thiết Vạn Sơn cũng là một trời một vực nhưng ai có thể tin được, Thiết Vạn Sơn dĩ nhiên không thể nhúc nhích cho dù một bước chân?, hắn không cách nào chạm được vào người Vô Song.
Thiết Vạn Sơn chỉ càm thấy cánh tay của mình như bị ngọc thủ của Vô Song nghiền nát còn Vô Song thì sao?, hắn cảm thấy hắn hiện nay có chút giống với vị Quy tỷ tỷ ở Tây Vực kia, hắn có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng của chính bản thân mình.
Vô Song bước lên một bước, một tay phát lực kéo thẳng Thiết Vạn Sơn về phía mình, một quyền toàn lực đấm ra.
Một quyền này trực tiếp đập nát luôn cả hộ thân cương khí của Thiết Vạn Sơn,

trực tiếp đánh lên cơ thể hắn sau đó ấn thẳng vào bụng Thiết Vạn Sơn làm hai chân hắn lập tức khuỵa xuống.
Thiết Vạn Sơn cũng không tính là yếu hơn nữa hắn cũng có thể coi là cao thủ luyện thể, một quyền của Vô Song muốn đánh bại hắn thì vô cùng khó bất quá Vô Song còn chưa có dừng lại ở đó.
Thiết Vạn Sơn lúc này hai mắt trắng dã nhìn Vô Song, sau đó chỉ thấy Vô Song tiến lên một bước, cổ tay nhẹ xoay tiếp tục công kích thêm một đấm nữa vào người Thiết Vạn Sơn nhưng quyền này không giống quyền trước, quyền này có sử dụng... Đại Bi Phú.
Một quyền đánh ra, thân hình Thiết Vạn Sơn lập tức bay từ cầu thang lên tầng hai đến tận cửa ra vào ngoài đại sảnh, cơ thể hắn liên tục co giật, miệng phun một ngụm máu, ở phần bụng của Thiết Vạn Sơn có thể dễ dàng nhìn thấy bị lõm hẳn vào cứ như ngựa đạp lên vậy, chỉ một quyền Thiết Vạn Sơn liền không rõ sống chết.
Toàn bộ Tùng Hạ Lâu đều như chết lặng đặc biệt 6 tên lạt ma đi theo Thiết Vạn Sơn triệt để sợ ngây người, bọn chúng lúc này sao có thể biết được nữ nhân xinh đẹp kia lại có thực lực kinh hãi thế tục như vậy?.
Vô Song hướng ánh mắt về 6 tên còn lại, khóe miệng cong lên sau đó vận dụng Quỷ Ảnh trong Quỳ Hoa Bảo Điển lướt thẳng về phía đám dâm tăng, bàn tay biến thành hình thủ trảo lướt đi trong không trung.
Đối với dâm tăng, Vô Song có cách xử lý của riêng mình, loại người thích đi hai dân nữ nhà lành như đám trước mặt, tốt nhất là giúp bọn chúng... vô sinh.
Vô Song thân là y sư lại mang theo chí âm lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần hắn khéo léo đưa hàn khí vào trong người đám ác tăng kia, nếu bọn chúng không kịp thời phát hiện hoặc không có cao nhân giúp đỡ, đời này đừng hòng lại sử dụng vật đó.
Chỉ thấy thân hình Vô Song thoắt ẩn thoắt hiện, hắn đi đến đâu lập tức hất bay một tên huyết đao tăng ra ngoài, trong mắt hắn mấy kẻ này cứ như tiểu hài tử vậy.
Giải quyết một lượt 7 cái tông sư cao thủ đối với Vô Song hiện nay chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi, hắn lúc này liền xuất hiện trước mặt tiểu ăn mày kia, ánh mắt rét lạnh bỗng chốc thu lại, trong ánh mắt có chút hiền hòa, giọng nói của hắn lúc này không ngờ còn mang theo vài phần mị hoặc.
“Chân có đau lắm không?”.
Câu hỏi này làm nữ ăn mày thân hình run lên, sau đó nàng chỉ thấy Vô Song đưa một tay về phía mình.
Nàng cắn răng nắm lấy tay của Vô Song, tay hắn rất mềm mại cũng rất trắng trẻo cứ như không có xương vậy, thậm chí còn cho nàng một cảm giác mát mẻ, dễ chịu vô cùng.

“Ta.. ta không đau”.
Vô Song nhìn tiểu ăn mày này sau đó bật cười, rồi lại nhìn cái bụng xẹp lép của nàng, hắn trực tiếp đưa tay ra nhẹ xoa đầu nàng, giọng nói vẫn mang theo vẻ mị hoặc kia.
“Không đau cái gì, ta là y sư, ngươi không nói dối được “.
Nói xong Vô Song thản nhiên liếc nhìn tiểu nhị còn đang sợ hãi núp ở một góc, hắn có chút nhếch miệng.
“Lấy cho ta một ấm trà nóng, hai bát hủ tíu, 5 cái bánh bao lên phòng, bảo nhà bếp chuẩn bị luôn một chậu nước ấm, hiểu chứ?”.
Hiện nay Vô Song nói gì mà tiểu nhị chẳng ‘hiểu’ hắn lập tức liên tục gật đầu.
“Vâng... vâng, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị, vị tiểu thư này đợi một chút là được”.
Vô Song nhìn theo bóng tiểu nhị biến mất lại dõi mắt nhìn đám thực khách ở đại sảnh đã bỏ chạy gần hết chỉ biết lắc đầu ngao ngán sau đó trong ánh mắt không thể tin được của tiểu ăn mày, Vô Song vậy mà trực tiếp bế nàng lên, tiến về phòng của mình.
Vô Song đương nhiên nhìn ra, chân của tiểu ăn mày bị thương hơn nữa vết thương có lẽ cũng chẳng nhẹ gì, tiểu ăn mày là đang cố chịu đựng thì đúng hơn.
Ánh mắt của Vô Song đúng là không sai, ngày hôm nay hiện tượng nhật thực không chỉ làm Quách Tĩnh ăn quả đắng mà tiểu ăn mày cũng vậy, trong lúc trời tối như mực căn bản không nhìn ra cái gì bản thân tiểu ăn mày liền bị ngã xuống núi, cũng may nàng bám được vào một cái rễ cây nếu không lúc này chỉ sợ nàng trực tiếp mất mạng.
“Yên tâm đừng sợ, vết thương ở chân ngươi không có việc gì, ăn một chút rồi đi tắm một cái, sáng ngủ dậy liền không làm sao cả, ta hứa với ngươi”.
Vô Song cũng không biết tiểu ăn mày lúc này bị hắn bế lên vẻ mặt hơi hơi đỏ lại, đây là lần đầu tiên, nàng được một cái nữ nhân bế lên hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi bỏ nhà ra đi, có người đối tốt với nàng như vậy.
Chính bản thân tiểu ăn mày cũng không hiểu, nàng là nữ, người đang bế nàng cũng là nữ nhưng nàng lại ẩn ẩn cảm thấy ‘nữ nhân’ đang bế mình kia có một loại mị hoặc, một loại mị hoặc lan tỏa đến tận trái tim của mình.
Mị cốt của nữ nhân có thể ảnh hưởng đến nam nhân thì mị cốt của nam nhân sao không ảnh hưởng đến nam nhân?, mị cốt mạnh ở một chữ ‘mị’, sự nghịch thiên nhất của mị cốt chính là dùng trong việc tình ái.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 90
Nữ Gia Cát (2)

Trên thế giới này có một thứ gọi là định mệnh, hoặc có thể nói là duyên phận.
Duyên phận là thứ ai cũng sẽ nói đến nhưng mấy ai biết duyên phận thật ra là gì?, ít nhất Vô Song cũng không biết.
Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung quả thực là có duyên phận, cứ như trong cõi u minh cố gắng gắn kết hai người với nhau vậy, cho dù Vô Song cứ ngỡ Quách Tĩnh sẽ không thể nào gặp mặt Hoàng Dung thì cuối cùng, Hoàng Dung cũng xuất hiện ở đây rồi, nàng ở gần Quách Tĩnh hơn bao giờ hết, hai người chỉ ở hai căn phòng sát vách nhau mà thôi.
Nếu không phải nhật thực xảy ra, nếu không phải Vô Song xuất hiện thì Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung gặp nhau đã trở thành việc chắc chắn, việc không ai có thể ngăn cản.
Nhật thực xuất hiện đã thay đổi rất nhiều việc trên cái thế giới này, những thay đổi của nó cho dù rất nhỏ rất nhỏ nhưng nó đang bay đầu xoay chuyển toàn bộ lộ tuyến vận hành trong thế giới.
Nếu không có Vô Song có lẽ Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh vẫn sẽ gặp nhau nhưng liệu Quách Tĩnh sẽ làm gì để cứu Hoàng Dung khỏi đám người Huyết Đao Tông đây?, cái này nằm ngoài thực lực của Quách Tĩnh.
Tất nhiên trên đời không có chữ nếu, những việc đã xảy ra tuyệt đối không thay đổi được.
....
Trong căn phòng của Vô Song đồ ăn cùng nước nóng đã được bưng lên, Vô Song lúc này đang ngồi xuống giường một tay nắm lấy bàn chân nhỏ của tiểu ăn mày sau đó ánh mắt hắn hơi hơi nhíu lại.
Khác với những phần đen thui bẩn thỉu mà nàng cố thể hiện ra ngoài thì bàn chân nàng rất đẹp, bàn chân trắng nõn mịn màng, với một người yêu chân như Vô Song mà nói bàn chân của tiểu ăn mày có thể nói là hoàn mỹ ngoại trừ phần mắc cá chân đang sưng đỏ lên.
Nàng ngồi trên giường nhìn Vô Song đang nâng niu chân nhỏ của mình, khuôn mặt một lần nữa hơi hơi đỏ lên, đây là lần đầu tiên có người ngoài mẫu thân chạm vào chân nhỏ của nàng, cảm nhận sự dịu dàng của Vô Song, khuôn mặt nàng càng ngày càng đỏ.
Chính nàng lúc này còn không hiểu việc gì xảy ra với bản thân mình, vì cái gì trước mặt rõ ràng là một vị tỷ tỷ cực kỳ xinh đẹp nhưng nàng lại bị hấp dẫn?, nàng dĩ nhiên cảm thấy ngại ngùng, cho dù thông minh như nàng cũng không

cách nào hiểu được.
Vô Song cũng không biết tiểu ăn mày suy nghĩ cái gì, hắn hiện nay tương đối chăm chú làm việc của mình.
"Cân thận một chút, sẽ đau đấy".
Vô Song nói xong một tay đặt lên cổ chân nàng, trong tay xuất hiện hàn khí nhàn nhàn tiến vào bàn chân nhỏ kia làm thân hình của nàng nhè nhẹ run lên vì lạnh sau đó chỉ thấy Vô Song vận sức, cổ chân bị trẹo của nàng lập tức bị bẻ ngược lại.
"Đauuuu"
Vô Song ngửa mặt lên chớp chớp nhìn tiểu ăn mày sau đó mỉm cười, một tay cầm lấy một dải băng trắng nhẹ nhàng cuốn vào cổ chân của nàng, động tác lại có thêm vài phần ôn nhu.
"Rõ ràng là nữ nhân lại thích đóng giả nam nhân làm gì không biết, đi lau mặt đi rồi ngồi vào bàn ăn, bụng muội xẹp lép rồi kìa".
Tiểu ăn mày bị Vô Song nói liền cúi gằm mặt xuống, nàng thực sự không ngờ Vô Song có thể nhìn ra mình là nữ tử nhanh như vậy bất quá nàng cũng không lấy làm lạ, bàn chân của nàng từ trên xuống dưới đâu có giống nam nhân.
Sau đó chỉ thấy Vô Song dùng một tay nâng bàn tay mềm mại của nàng, hắn đưa một tay còn lại ôm lấy vòng eo nhỏ, từ từ giúp nàng tiến về phía bàn ăn.
Tiểu ăn mày mặt lặt càng đỏ, cố gắng cục cựa eo nhỏ bất quá nàng hiện tại cũng cảm thấy không có gì là không đúng, trong mắt nàng Vô Song là nữ tử nàng căn bản cũng không ngại gì mới đúng thêm vào chính nàng cũng hiểu Vô Song đang giúp nàng đi lại, giúp nàng không bị vết thương ở cổ chân làm ảnh hưởng.
"Muội... muội tự đi được, tỷ tỷ người cứ bỏ ra".
Vô Song hơi khựng lại một chút rồi nhìn cô bé này, nàng thân cao khoảng 1m63 – 1m65, so với Vô Song hiện nay thì thấp hơn một chút nhưng so với nữ tử bình thường đã là không sai biệt, nhìn thân hình nàng nép trong người mình như chú chim nhỏ bản thân Vô Song liền mỉm cười.
"Đường bướng nữa, chân cẳng thế kia thì đi lại gì, cổ chân của muội đang bị thương, đi lại càng nhiều vết thương càng nặng, sau này muội muốn có dị tất ở chân sao?".
Quả nhiên câu nói này làm tiểu ăn mày an tĩnh hơn rất nhiều, nàng dù sao cũng là nữ tử, bản thân nàng tuyệt đối không muốn bị dị tật cho dù là ở bất cứ đâu.
Vô Song một đường đỡ nàng xuống ghế sau đó hắn bắt đầu vì nàng rửa mặt, rửa đi phần lấm len đen đủi kia, điều này làm ánh mắt tiểu ăn mày hơi hơi hiện ra một tia kháng cự nhưng cũng rất nhanh trở nên bình tĩnh lại.
Nàng tất nhiên không phải là ăn mày thật sự, trên đời này làm gì có ăn mày xinh đẹp như nàng?, bản thân nàng đóng giả ăn mày thật ra vì một mục đích tương đối buồn cười.

Nàng cảm thấy nếu nàng dùng khuôn mặt xinh đẹp đi gặp người khác chắc chắn mọi người sẽ đối xử tốt với nàng, sẽ cưng chiều nàng nhưng nếu nàng hóa trang thành ăn mày thì nàng mới biết được ai mới là người tốt, ai mới là người không toan tính thiệt hơn.
Lần này nàng trốn nhà chạy đi chính là vì hôn sự của bản thân, nàng không thích phụ thân ép nàng lấy một nam nhân không hề quen biết, nam nhân của nàng phải do nàng tự chọn hơn nữa nàng cũng tin tưởng nam nhân của nàng chắc chắn tốt hơn vô số lần so với kẻ mà phụ thân chọn cho nàng.
Nếu nàng sống trong thế kỷ 21 của Vô Song như trước đây có lẽ là một việc hết sức bình thường nhưng nàng đang sống trong thời kỳ cổ đại, thời kỳ mà nho giáo cùng tam tòng tứ đức đè lên tất cả nữ nhân trong thiên hạ thì có thể nói bản thân nàng tuyệt đối là một cái kỳ nữ nhân, khi mà cái câu 'cha mẹ đặt đâu còn ngôi đấy' còn áp dụng với tất cả nữ tử trong thiên hạ thì có rất ít nữ nhân có thể dám làm như nàng, từ chối hôn nhân sắp đặt của phụ thân mà tự đi tìm tình yêu cho mình.
Nàng thực sự không ngờ... người đầu tiên thấy diện mạo thật sự của mình lại là một 'nữ tử', hơn nữa không biết vì sao nữ tử này cho nàng một cảm giác rất đặc biệt, đây cũng là nữ tử đầu tiên mà nàng cảm thấy... mình thua kém.
Khi tấm khăn trắng mềm mại nhẹ lau đi phần trang điểm xấu xí kia đến cả Vô Song cũng có chút run tay.
Lúc này ở bên trong căn phòng nhỏ là một cảnh tượng cực kỳ hiếm gặp, có hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, hai 'nữ nhân' này mỗi người một vẻ.
Một người khuôn mặt xinh đẹp như hoa, một người lại giống ánh trăng trên trời.
Một người trong ánh mắt sáng ngời toát lên sự thông minh cơ trí lại thêm nét hoạt bát đáng yêu của thiếu nữ 15 – 16.
Một người đứng đó lãnh ngạo băng sương, cho người ta cảm giác như tiên nữ trên trời xa không thể chạm.
Một lần nữa, Vô Song lại cảm thấy khuôn mặt kia có chút quen thuộc nhưng khác với lần gặp Quách Tĩnh, lần này rốt cuộc Vô Song cũng lập tức đoán ra, đây là ai.
Vô Song mới gặp Hoàng Dung một lần ở thế giới trước nhưng ấn tượng của nữ nhân này cho hắn là rất sâu dù sao lần đó tại Quách phủ bản thân Vô Song đã quan sát Hoàng Dung rất kỹ hay nói đúng hơn ngày đó hắn đã quan sát Quách phu nhân rất kỹ.
Quách phu nhân chính là một trong những đệ nhất mỹ nữ trong lịch sử võ lâm, thậm chí địa vị của nàng chỉ sợ không có bất cứ nữ nhân nào có thể rung chuyển, người ta nói nàng là nữ nhân 'tốt' nhất trong Kim Dung cũng không phải không có lý.
Muốn dung mạo có dung mạo, muốn gia thế có gia thế thậm chí muốn võ công

cũng có võ công, tất nhiên sự đánh giá của tất cả mọi người về Hoàng Dung không chỉ như thế, thiên hạ này những nữ tử đáp ứng được ba điều trên không nhiều nhưng không phải không có.
Cái mà Hoàng Dung làm được là ba chữ ‘nữ gia cát’, nữ gia cát ở đây không chỉ để nói nàng thông minh tuyệt đỉnh thế gian hiếm có mà còn để nói về cả Quách Tĩnh.
Nếu Gia Cát Lượng năm đó một tay phò tá Lưu Bị rồi lại đến Lưu Thiền, một tay trèo chống cơ đồ nhà Thục thì Hoàng Dung cũng vậy.
Trong cùng thế hệ của mình, Quách Tĩnh tuyệt không phải là người thông minh nhất lại càng không phải là người có tư chất tốt nhất nhưng Quách Tĩnh có người vợ tốt nhất.
Dõi mắt khắp cả Kim Dung, Quách Tĩnh cũng chưa chắc là nam chính mạnh nhất nhưng Quách phu nhân tuyệt đối là nữ nhân tốt nhất, thử hỏi trong Kim Dung thế giới ai có thể giúp nam nhân của mình đi xa như cái cách mà Hoàng Dung giúp đỡ Quách Tĩnh?.
Thành công của Quách Tĩnh, độ cao của Quách Tĩnh để có được cái danh hiệu Bắc Hiệp là vì hắn hiệp nghĩa trung kiên, là vì hắn một đường cố gắng một đường nỗ lực tiến về phía trước nhưng quan trọng nhất, Quách Tĩnh có một cô vợ tốt, Quách Tĩnh có được nữ gia cát.
....
Quách Tĩnh ở ngay phòng bên cạnh, Hoàng Dung thì ở ngay trong phòng mình, điều này quả thật khiến Vô Song rất muốn bật cười.
Hoàng Dung nhìn thấy vẻ mặt của Vô Song lúc này nàng liền cảm thấy tương đối khó hiểu nhưng ẩn ẩn lại có một tia vui vẻ, nàng cảm thấy khi Vô Song nhìn thấy khuôn mặt mình bản thân Vô Song cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh như trước, đối với Hoàng Dung thì đây là một thành công nho nhỏ.
Hoàng Dung từ đầu đến cuối đứng trước mặt Vô Song đều không cảm thấy mình có điểm nào mạnh hơn đối phương, đây là lần đầu nàng cảm thấy nàng thua kém một cái ‘nữ nhân’ cũng giống như mình.
“Tỷ tỷ, ta gọi là Hoàng Dung, ngươi gọi là gì?”.
Vô Song chớp mắt nhìn Hoàng Dung sau đó trong ánh mắt cũng hiện lên một tia tinh nghịch, hắn ngồi thẳng xuống ghế đối diện với Hoàng Dung, ánh mắt hơi hơi lóe lên.
“Ta gọi là Vô Song, bất quá ta không phải là tỷ tỷ”.
Hoàng Dung cho dù thông minh hơn nữa cũng không hiểu được câu nói của Vô Song, vẻ mặt xinh đẹp lập tức hiện ra một tia khó hiểu.
“Không phải tỷ tỷ, chẳng nhẽ ngươi còn ít tuổi hơn ta?, không thể nào đâu thực lực của ngươi cao như vậy sao có thể...”.
Hoàng Dung đương nhiên không tin Vô Song ít tuổi hơn mình, nàng võ công

chưa hẳn đã cao bởi sở học của Hoàng Dung rất tạp nhưng cũng vì sở học của nàng rất tạp mà hiểu biết của nàng kinh người, nàng biết kẻ có thể một quyền đấm nát hộ thân cương khí của tông sư cao thủ chí ít cũng phải là tông sư đỉnh phong hoặc thậm chí là đại tông sư.
Hoàng Dung không biết Thiết Vạn Sơn mạnh thế nào cũng không nhìn ra cảnh giới cụ thể của đối phương nhưng nàng có thể đại khái cảm thấy Thiết Vạn Sơn còn mạnh hơn không ít đệ tử của sư phụ, người như vậy bị Vô Song một quyền đánh bại, thực lực của Vô Song tuyệt đối rất kinh người, với thực lực đó thì Hoàng Dung căn bản không tin Vô Song lại trẻ tuổi hơn cả mình.
Nhìn bộ dạng tiểu nữ nhân như hiện tại của Hoàng Dung thực sự làm Vô Song phi thường thích thú, liên tưởng đến vị Quách phu nhân trầm ổn cơ trí ở thành Tương Dương kia thì không cách nào liên tưởng đến Hoàng Dung hiện tại, một Hoàng Dung hoạt bát đáng yêu, có chút tinh nghịch hay thậm chí có thể nói là ranh ma.
"ọt ọt".
Vô Song còn đang muốn nói gì đó với Hoàng Dung đột nhiên nhìn thấy bụng nhỏ của nàng nhẹ réo, về phần Hoàng Dung thì lại càng trực tiếp cúi đầu mình xuống.
Vô Song cũng không nói gì cũng chẳng cười nàng, hắn đơn giản chỉ đẩy bát hủ tíu trên bàn về phía Hoàng Dung.
"Đói rồi, chắc cả ngày muội chưa ăn gì, ăn chút đi".
Hoàng Dung nghe vậy mới ngập ngừng ngước nhìn Vô Song rồi chậm rãi đụng đũa, nàng thật sự rất đói bất quá ngay cả khi đói Hoàng Dung cũng ăn rất ít, nàng gần như chỉ ăn nửa cái bánh bao, ăn mấy miếng hủ tíu cùng uống một ngụm trà nhỏ mà thôi, nàng ăn uống như một con mèo nhỏ vậy.
Tất nhiên nếu người không biết Hoàng Dung sẽ nghĩ nàng ăn rất ít đã đủ nhưng Vô Song thì khác, đối với biểu hiện lần này của Hoàng Dung, Vô Song bật cười.
"Đồ ăn không ngon sao?".
Hoàng Dung nghe vậy sắc mặt trở nên hồng nhuận, là Vô Song cứu nàng một mạng, là Vô Song chữa thương cho nàng, là Vô Song cho nàng ăn vậy mà nàng lại chê thì có vẻ không tốt lắm?, Hoàng Dung đang muốn lắc đầu thì nàng bỗng thấy Vô Song đứng lên, vẻ mặt tươi cười.
"Không ngon thì nói là không ngon, đầu bếp của Tùng Hạc Lầu quả thực nấu ăn không ngon, ở đây ngồi đợi một chút đừng có đi lại, đợi ta một lúc ta liền tự mình vào bếp tặng muội vài món ăn".
Nhìn theo bóng lưng của Vô Song từ từ rời đi, Hoàng Dung thở ra một hơi, nàng ngày hôm nay nếu như không gặp Vô Song chỉ sợ là quá nguy hiểm rồi.
Hoàng Dung cố gắng chống tay lên bàn, bất chấp lời nói của Vô Song nàng vẫn cố gắng đi lại ngắm nghía gian phòng này một chút, đúng hơn là nàng cực kỳ tò

mò với Vô Song.
Cha của Hoàng Dung là ai?, đây chính là Đông Tà Hoàng Dược Sư đại danh đỉnh đỉnh, cha của nàng thậm chí được coi là một trong những cao thủ mạnh mẽ nhất thiên hạ này, nàng từ bé ở trên Đào Hoa Đảo cho dù không tiếp xúc nhiều với võ lâm trung nguyên nhưng vẫn phải biết được thông tin về cao thủ trong thiên hạ.
Cho dù là Hoàng Dung thông minh cơ trí cũng không có cách nào nghĩ ra được thân phận của Vô Song, rốt cuộc Vô Song đến từ nơi nào?, rốt cuộc là thế lực nào có thể bồi dưỡng được thiên tài đáng sợ như vậy?.
“Nếu... nếu Vô Song tỷ tỷ là nam nhân chắc chắn sẽ cường hãn hơn họ Âu Dương không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc tỷ tỷ lại là nữ nhân chỉ là không biết thiên hạ này từ bao giờ lại xuất hiện một kỳ nữ tử như Vô Song tỷ tỷ?”.
Tự nói thầm với bản thân mình một câu sau đó ánh mắt Hoàng Dung bất ngờ hơi hơi nhíu lại, nàng rốt cuộc nhớ tới một việc, phụ thân nàng đã từng nói ở ngoài võ lâm trung nguyên có một thế lực cực kỳ mạnh mẽ, một thế lực chỉ dành cho nữ tử.
Thế lực này được gọi là Thiên Sơn – Linh Thứu Cung.
Bản thân Linh Thứu Cung chỉ nhận nữ tử hơn nữa cực kỳ cực kỳ ghét nam nhân, bất cứ nam nhân nào đi lên Linh Thứu Cung nhẹ thì bị thiến nặng thì bị băm xác cho ưng ăn, đây là một thế lực cực kỳ tàn ác trong võ lâm nhưng lại đứng ở một vị trí không ai dám xâm phạm.
Chủ nhân của Linh Thứu Cung chính là Thiên Sơn Đồng Mỗ, bản thân Thiên Sơn Đồng Mỗ có thực lực còn vượt qua cả phụ thân của nàng, là một trong những tồn tại không thể đụng đến, cho dù Vương Trùng Dương năm xưa cũng chỉ có thể hơi hơi mạnh hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ một điểm mà thôi.
Tất nhiên nói về Linh Thứu Cung không thể chỉ nói về Thiên Sơn Đồng Mỗ mà phải nói về lực lượng của Linh Thứu Cung, bên dưới Linh Thứu Cung chính là 36 động 72 đảo, số lượng thuộc hạ dưới trướng Đồng Mỗ có thể đạt đến con số 5000 người, bên trong 5000 người này võ công cao có, võ công thấp cũng có nhưng điểm chung đều là toàn bộ cung phụng Linh Thứu Cung làm chủ.
Lấy tài lực của toàn bộ 36 động 72 đảo cống nạp cho Linh Thứu Cung thì đây tuyệt đối là thế lực giàu có nhất giang hồ, không có một trong, trong mắt Hoàng Dung lúc này cũng chỉ có Thiên Sơn Linh Thứu Cung mới có thể đào tạo ra một siêu cấp thiên tài như Vô Song.
Hoàng Dung đang suy nghĩ miên man lập tức cảm thấy một cỗ mùi hương nhẹ dịu truyền đến, cửa phòng một lần nữa được mở ra, trên tay Vô Song lúc này là một cái khay gỗ.
Vô Song nhìn Hoàng Dung ngồi đó liền khẽ mỉm cười.
“Thử tay nghề của ta xem, thứ này gọi là Đậu Hũ Ma Bà “.

Hoàng Dung ánh mắt chớp chớp nhìn bát sứ mà Vô Song cầm trên tay, chính nàng cũng kinh ngạc không để đâu cho hết.
Hoàng Dung không ngờ Vô Song còn biết nấu ăn? hơn nữa còn nấu ăn ngon như vậy?.
Bất kể là màu sắc hay mùi hương thậm chí là cả cách trình bày đều cực kỳ xuất sắc, nhìn món Đậu Hũ Ma Bà của Vô Song khiến cho Hoàng Dung cảm giác đây không khác gì món ăn trong cung đình, đến mức chính Hoàng Dung cũng bị món ăn này đánh bại.
Hoàng Dung rất tự tin vào tay nghề nấu nướng của mình nhưng khi đụng đũa, khi ngậm một miếng đậu hũ, khi cái vị thanh đạm kia tan trong miệng, cả người Hoàng Dung khẽ run lên, đến cả khi miếng đậu hũ tan ra trong miệng mà đi xuống cổ họng thì vẫn để lại cái vị thanh thanh nhẹ dịu nơi đầu lưỡi, bản thân Hoàng Dung biết, cho dù là nàng cũng rất khó nấu món ăn ngon hơn món Đậu Hũ Ma Bà này.
Hoàng Dung ăn rất ngon lành, lần này không giống như bát hủ tíu kia, nàng một đường ăn hết toàn bộ, đến khi cảm nhận được cái bụng nhỏ hơi hơi căng lên, nàng mới dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn Vô Song, trong ánh mắt của Hoàng Dung vậy mà xuất hiện hai hàng lệ mờ.
Vô Song làm sao hiểu được Hoàng Dung tại sao lại muốn khóc?, hắn vốn muốn tiến đến hỏi han nàng vài điều thì bỗng thấy Hoàng Dung tiến lên, đầu nhẹ dựa vào ngực Vô Song.
“Vô Song tỷ tỷ, đồ ăn ngươi nấu rất giống đồ ăn của mẫu thân ta, Dung nhi không biết bao nhiêu năm còn chưa được ăn món ăn nào ngon như vậy, tỷ tỷ làm Dung nhi... nhớ đến mẫu thân “.
“Ngoài mẫu thân ra tỷ tỷ là người tốt với Dung nhi nhất, ngay cả cha ta cũng muốn ép gả ta cho người khác, chỉ có tỷ tỷ là tốt với ta, thấy ta xấu xí cũng không chán ghét thậm chí còn chữa trị cho ta, còn cứu mạng ta... lại càng vì ta mà xuống bếp”.
Hoàng Dung lúc này thật sự rất cảm động với Vô Song, nàng từ khi rời khỏi Đào Hoa Đảo liền quá khổ.
Đầu tiên Hoàng Dung vốn không có khái niệm với bạc dù sao bạc là thứ Đào Hoa Đảo không dùng, nàng chỉ biết đại khái mơ hồ đây là thứ dùng để giao dịch nơi trung nguyên phồn hoa mà thôi vì vậy khi nàng chạy ra khỏi Đào Hoa Đảo cũng không mang theo quá nhiều bạc.
Khi đến trung nguyên phồn hoa, chính bản thân Hoàng Dung cũng không biết đi đâu về đâu, để rồi bạc trong người cạn dần cạn dần, cũng chính vì vậy nàng mới quyết định cải trang thành tiểu ăn mày, nàng muốn dùng cái hình tượng xấu nhất, hình tượng thất bại nhất để gặp người dù sao trong mắt Hoàng Dung, nam nhân của nàng cần phải là một nam nhân tốt.

Hoàng Dung chưa bao giờ nói ra nhưng từ tận trong thâm tâm nàng, nàng không thích phụ thân.
Phụ thân một đời hành tẩu giang hồ, một đời được gọi là Đông Tà đại danh đỉnh đỉnh nhưng thế nhân nào biết phụ thân nàng thường xuyên không ở bên mẫu thân, đến khi nàng sinh ra thì phụ thân mới bắt đầu thường xuyên ở lại Đào Hoa Đảo hơn một chút nhưng cũng chính vì vậy phụ thân mới hại chết mẫu thân, cũng chính vì phụ thân quá khát vọng với Cửu Âm Chân Kinh mới dẫn đến mẫu thân lao lực mà chết.
Hoàng Dung không cầu nam nhân của nàng có thể thiên tư tuyệt đỉnh, có thể đứng trên đỉnh thế gian, thứ mà Hoàng Dung cần trước tiên là một nam nhân tốt, một nam nhân biết quan tâm đến nàng, một nam nhân sẽ không bỏ rơi nàng... ngay cả khi nàng xấu xí, bệnh tất, đây mới là loại nam nhân trong mộng của Hoàng Dung.
Từ khi nàng rời khỏi Đào Hoa Đảo, từ khi nàng đóng giả tiểu ăn mày chỉ có Vô Song là người duy nhất tốt với nàng chỉ là.... Vô Song tỷ tỷ... không phải nam nhân.
Về phần Vô Song thì sao?, hắn lúc này hơi sững sờ mặc kệ Hoàng Dung đang nằm gọn trong ngực mình, cánh tay có chút đưa ra phía sau nàng nhưng thủy chung những đầu ngón tay kia... có chút run lên.
Vô Song lúc này thật sự muốn ôm Hoàng Dung vào lòng nhưng hắn không biết sau cái hành động này thì tiếp theo việc gì sẽ xảy ra.
Những ngón tay nhẹ run trong hư không kia rốt cuộc cũng co lại, Vô Song rốt cuộc vẫn ôm Hoàng Dung vào trong lòng, đơn giản mà nói hắn không đành lòng cứ để mặc Hoàng Dung khóc như vậy, hắn muốn cho nàng... mượn một điểm tựu.
Về phần sau khi ôm lấy Hoàng Dung xong sẽ xảy ra việc gì Vô Song cũng không quan tâm nữa rồi, hắn lúc này chỉ có thể đi một bước, tính một bước.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 91

Tâm Hoàng Dung

Trong căn phòng trên tầng hai Tùng Hạc Lâu lúc này Hoàng Dung đầu dựa vào ngực Vô Song, tất nhiên lúc này khung cảnh có chút đặc biệt, nếu là người bên ngoài nhìn vào tuyệt đối sẽ nhìn thành hai cái nữ nhân đang ôm nhau, căn bản cũng sẽ không nghĩ thêm bất cứ cái gì.

Người bên ngoài đã như thế thì Hoàng Dung lại càng không nghĩ bất cứ cái gì, đây cũng chỉ là những cảm xúc bình thường nhất của nàng sau những ngày bị đè nén ở bên ngoài kia mà thôi nhưng chỉ khi nàng thực sự ôm lấy Vô Song, Hoàng Dung mới cảm thấy thân thể mình run lên.

Sự thật mà nói từ đầu đến cuối Vô Song luôn coi thường Hoàng Dung, đối mặt với hắn không phải là Mộc Uyển Thanh hay Viên Tử Y, đối mặt với hắn là đỉnh đỉnh đại danh nữ gia cát là một trong những nữ tử thông minh nhất Kim Dung hay thậm chí thông minh nhất trong võ hiệp thế giới.

Vô Song tinh thông thuật dịch dung nhưng Hoàng Dung cũng vậy chỉ là nàng không có cách nào nhìn ra thân phận nam nhân của Vô Song khi mà Vô Song thực sự quá mức xinh đẹp lại thêm Tiên Thiên Chí Âm Thể trợ giúp đừng nói là Hoàng Dung mà cho dù Hoàng Dược Sư cũng không cách nào nhìn ra tuy nhiên Vô Song đã quên một việc chết người.

Vô Song từ đầu đến cuối khi bước vào thế giới này đều không có bất cứ chuẩn bị gì ngay cả bản thân hắn lớn lên cũng là việc hắn không ngờ được, Vô Song cũng không biến thái đến cái mức thích đóng giả nữ nhân bất quá là dòng đời xô đẩy mà thôi.

Đóng giả một nữ nhân trưởng thành thật sự không có dễ dàng như những ngày hắn còn ở trên Nga Mi Sơn, ít nhất là phần ngực của Vô Song nhất định phải giả tạo ra, tất nhiên Vô Song cũng không quá mức tập trung vào vấn đề này lắm, hắn tiện tay dùng tạm hai cái bánh bao áp vào ngực mà thôi.

Chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu Vô Song không đột phá tông sư cảnh giới, lúc này hàn khí của hắn đến cả căn phòng cũng có dấu hiệu kết băng thì huống gì hai cái bánh bao kia?, việc này chính Vô Song cũng không để ý hay chính hắn cũng không quan tâm thì đúng hơn, hai cái bánh bao đóng đá thì thôi cùng lắm vứt đi, có gì đáng để tâm?.

Vì không để tâm nên Vô Song cũng quên luôn việc này dẫn đến khi Hoàng Dung tựa đầu vào trong ngực Vô Song, nàng lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

Vô Song là cao thủ dịch dung nhưng Hoàng Dung chắc chắn cũng chẳng dưới Vô Song về khoản này, nàng lập tức nhận ra 'ngực' của Vô Song không phải là '

hàng thật’.
Khi Hoàng Dung nhận ra việc này nàng lập tức muốn đẩy Vô Song ra, dù sao lúc này trong lòng nàng có chút khủng hoảng lại có chút mất cân bằng nhưng cũng chẳng hiểu trùng hợp thế nào, Vô Song lúc đó lại bắt đầu quyết định ôm lấy Hoàng Dung.
Vô Song đơn giản cũng không có nghĩ gì nhiều, một tay hắn ôm lấy tâm lưng của Hoàng Dung sau đó nhè nhẹ vỗ vai nàng.
“Ngoan, đừng khóc, ngươi xinh đẹp như vậy khóc liền sẽ rất xấu, chỉ là môt bữa ăn mà thôi nếu ngươi thích sau này ta liền nấu cho ngươi ăn?”.
Hoàng Dung đang muốn đẩy Vô Song ra nhưng không hiểu sao sau khi nghe thấy câu này, nàng lại im lặng hơn rất nhiều, rốt cuộc vẫn như vậy nằm gọn trong ngực hắn, cũng chẳng biết nàng đang nghĩ gì nữa.
Vô Song ôm Hoàng Dung trong ngực cũng cảm thấy Hoàng Dung có chút gì đó không đúng nhưng hắn lại không cách nào giải thích được tâm tình của Hoàng Dung, rốt cuộc thì hắn cũng đành buông nàng ra, một tay nhẹ vỗ vai nàng.
“Hôm nay cũng mệt rồi, chúng ta đi ngủ thôi, vết thương ở chân của muội ngủ một giấc liền đỡ, không sao cả “.
Hoàng Dung nghe thấy câu nói này của Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một tia dị sắc, ánh mắt nàng đầy hứng thú nhìn Vô Song, cái ánh mắt này thậm chí làm cho Vô Song còn có chút đỏ mắt.
Vô Song nào hiểu cô nàng này lại đang có chủ ý gì? hắn cũng chỉ đành nhìn lại nàng rồi hỏi lại.
“Có chuyện gì sao?”.
Hoàng Dung lập tức lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười tươi như hoa lại có thêm vài phần lém lỉnh, Hoàng Dung lập tức ngồi lên giường rồi nhìn Vô Song từ đầu đến chân.
“Vậy.... Vô Song tỷ tỷ, chúng ta cùng ngủ “.
Nếu là nữ tử khác thì Vô Song thật sự dám ngủ cùng giường bất quá Hoàng Dung lại khác, hắn thật sự không biết nếu Hoàng Dung ngủ chung giường với mình, bằng vào sự cơ trí của nàng sao có thể không nhận ra Vô Song là nam nhân?, Vô Song thật sự không rõ lắm cô nàng này sẽ làm ra việc gì nữa.
“Ngươi ngủ trên giường đi, ta liền ngủ dưới đất, vậy là được rồi”.
Hoàng Dung thật sự không ngờ Vô Song lại nói như vậy, chính Hoàng Dung cũng có chút sững sờ, đến khi Vô Song lấy một tấm nệm xếp xuống đất, cả người ngồi khoanh tròn trên tấm nệm thì Hoàng Dung mới hoàn hồn trở lại.
“A?, Vô Song tỷ tỷ, không phải là người nói đi ngủ sao, ngươi đang làm gì vậy?”.
Vô Song nhìn nhìn Hoàng Dung một chút sau đó cũng thản nhiên trả lời.
“Muội ngủ đi, ta chỉ cần tĩnh tọa liền đủ, cũng không nhất thiết phải ngủ”.

Nói xong cũng mặc kệ Hoàng Dung ngồi trên giường, Vô Song đưa một ngón tay ra, từ trong tay của hắn bắn ra một tia hàn khí cực mỏng thổi tắt ánh nến trên bàn rồi trực tiếp ngồi dưới đất tĩnh tọa.
Tĩnh tọa hay còn gọi là ngồi thiền, cái phương pháp tĩnh tọa này đương nhiên cũng chẳng xa lạ gì với cao thủ võ lâm, bình thường cao thủ võ lâm đều có thể lựa chọn tĩnh tọa thay vì đi ngủ một giấc dẫu sao phương pháp này không thoải mái bằng đi ngủ nhưng lại có thể tĩnh tâm, thậm chí có thể tăng trưởng cả nội lực, so với ngủ một giấc bình thường thì có lợi cho cường giả luyện võ hơn rất nhiều.
Tất nhiên cũng không phải tĩnh tọa thì không cần đi ngủ, có thể hiểu cơ thể con người chia làm hai phần là linh hồn cùng thể xác, khi đi ngủ bình thường là sự nghỉ ngơi của cả linh hồn cùng thể xác thì khi tĩnh tọa chỉ là sự nghỉ ngơi của thể xác mà thôi chính vì vậy trừ khi trở thành tiên nhân trong truyền thuyết ra không có cao thủ võ lâm nào thực sự bỏ được giấc ngủ của bản thân mình.
Ngọn nến đã tắt, Vô Song thì im lặng tĩnh tọa không lên tiếng trong căn phòng này chỉ còn một mình Hoàng Dung mà thôi, nàng nằm trên giường cao có điều ánh mắt lại mở lớn, không cách nào có thể ngủ nổi.
Nàng lúc này thật sự rất tò mò, nàng muốn biết Vô Song rốt cuộc là ai, hắn rốt cuộc là người như thế nào?.
Hoàng Dung đến tận bây giờ còn không dám chắc Vô Song là nam hay là nữ, cho dù nàng nhìn ra hắn giả trang nhưng Vô Song thật sự quá đẹp,đẹp đến mức chính Hoàng Dung còn cảm thấy tự ti lại thêm khí chất trên người Vô Song, loại khí chất mà bất cứ nữ nhân nào cũng hâm mộ.
Nếu Vô Song thật sự là nữ nhân, Hoàng Dung liền cảm thấy thiên hạ này lại xuất hiện một đời kỳ nữ rung chuyển cả giang hồ, không biết sẽ có bao nhiêu nam nhân chết mê chết mệt đây?.
Về phần nếu Vô Song là nam nhân... nghĩ đến đây sắc mặc của Hoàng Dung lại khẽ đỏ lên, không biết vì cái gì nàng cảm thấy mong muốn Vô Song là nam nhân hơn một chút.
Một nam nhân đóng giả nữ nhân trong mắt Hoàng Dung liền trở thành có gì đó sai sai tuy nhiên so với các nữ tử khác thì Hoàng Dung vẫn còn dễ chấp nhận hơn nhiều ai bảo nàng là con của Đông Tà – Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dược Sư làm việc chưa bao giờ theo lẽ thường cũng chưa bao giờ quan tâm đến cách nhìn của thế nhân nếu không ông ta đã không được gọi là Đông Tà, bản thân Hoàng Dược Sư đặc biệt yêu thích những người có một chữ ‘tà’ như bản thân mình.
Làm việc không quan tâm thiện ác, không màng đúng sai, không phân trắng đen, chỉ cần bản tâm muốn liền sẽ đi làm, đây là Đông Tà.
Hoàng Dung thân là con gái của Hoàng Dược Sư lại lớn lên từ nhỏ ở Đào Hoa

Đảo, bản thân nàng đối với lễ giáo của thời phong kiến căn bản cũng không mấy quan tâm, suy nghĩ của nàng vượt khỏi những nữ tử bình thường rất rất nhiều nếu không cũng chẳng có chuyện nàng bỏ trốn từ Đào Hoa Đảo đến nơi này.
Trong mắt Hoàng Dung, Vô Song có thể có việc không muốn nói thì sao thậm chí với sự thông minh của Hoàng Dung bản thân nàng còn vì Vô Song nghĩ ra luôn một cái lý do hợp lý.
Hoàng Dung có thể cảm nhận được võ công của Vô Song đi theo âm nhu lộ tuyến lại mang theo chí âm chí hàn thuộc tính dẫn tới khẳng định của Hoàng Dung về việc Vô Song xuất thân từ Thiên Sơn – Linh Thứu Cung lại càng trở nên kiên cố dù sao Hàn Băng Sinh Tử Phù của Thiên Sơn Đồng Mỗ nức tiếng giang hồ ai nghe cũng sợ mất mật, cho dù Linh Thứu Cung đệ tử chưa bao giờ lấy hàn băng nội lực nổi tiếng giang hồ nhưng chỉ cần nghĩ đến Sinh Tử Phù cũng làm rất rất nhiều người nghĩ võ công cao nhất của Linh Thứu Cung chính là đi theo âm hàn lộ tuyến.
Tiếp theo Hoàng Dung khi đã khẳng định thân phận của Vô Song liền sẽ dễ chấp nhận cho hắn hơn nhiều, ai cũng biết Thiên Sơn Đồng Mỗ cực kỳ ghét nam nhân?, trong mắt nàng Vô Song sống ở Linh Thứu Cung phải đóng vai nữ nhân là hết sức bình thường nếu không chỉ sợ một ngày Thiên Sơn Đồng Mỗ ngứa mắt liền không biết vì sao mà mình chết đi.
Suy nghĩ đến đây, ánh mắt Hoàng Dung dần dần trở nên nhu hòa lại, đặc biệt khi nghĩ đến Vô Song không nguyện ý cùng giường với mình, ánh mắt Hoàng Dung lại càng hiện ra một tia ấm áp.
Hoàng Dung là một cái kỳ nữ nhân trong thiên hạ, bản thân nàng có suy nghĩ rất khác người, nàng biết hôm nay nếu Vô Song không xuất hiện giải cứu nàng khỏi đám lạt ma kia thì nàng sẽ rất thảm, vô cùng thảm vì thế nếu Vô Song ham mê sắc đẹp của nàng mà cường đoạt bản thân nàng chính Hoàng Dung cũng sẽ cam chịu, coi như nàng cùng hắn từ nay không ai nợ ai sau đó nàng... liền trở về Đào Hoa Đảo, nàng... có lẽ sẽ chấp nhận hôn sự do phụ thân sắp đặt.
Hoàng Dung đương nhiên tự tin với sắc đẹp của mình, nàng biết không nhiều nam nhân có thể đè xuống dục hỏa, có thể không muốn cùng giường với nàng nhưng Vô Song dĩ nhiên lại có thể làm được thậm chí căn bản không nhìn nàng thêm một cái mà tiến vào nhập định.
Nghĩ đến đây Hoàng Dung lập tức hơi hơi lườm về phía Vô Song một chút.
“Xí, Vô Song đáng chết, còn không thèm nhìn ta một cái “.
Tự nói thầm với bản thân một câu sau đó Hoàng Dung từ từ tiến vào giấc ngủ, nằm trong chăn ấm đệm êm, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng dần dần xuất hiện một nụ cười vui vẻ, lâu lắm rồi nàng mới có giấc ngủ ngon như vậy.
....
Khi ánh bình minh chiếu vào Tùng Hạc Lâu, khi những tia sáng ban mai kia nhẹ

gõ cửa, Hoàng Dung liền khẽ mở mắt.
Hoàng Dung rất đẹp, nàng phi thường đẹp đồng thời lại có nét hoạt bát đáng yêu, nàng vươn vai đón chào ánh nắng bình minh sau đó khuôn mặt xinh đẹp có chút ngơ ngác nhìn xung quanh gian phòng, nàng... không có thấy Vô Song đâu.
Trên khuôn mặt của Hoàng Dung xuất hiện một tia mất mát sau đó nàng rất nhanh bước xuống giường, ánh mắt khẽ đảo quanh gian phòng cho đến khi nhìn thấy một chậu nước nóng đặt trên bàn cùng một tấm khăn mặt trắng nàng mới kẽ thở ra một hơi.
Trong phút chốc, cho dù chỉ là một cảm xúc thoáng qua thì nàng vẫn cảm thấy, nàng thực sự không muốn Vô Song bỏ đi.
Về phần Vô Song thì sao?, hắn hiện tại đang ở ngay gian phòng gần đó, đối mặt với Quách Tĩnh, trên tay đang cầm một cái cặp lồng bằng gỗ.
Quách Tĩnh cũng đã dậy từ rất sớm chỉ là hắn không có cách nào rời giường mà thôi dù sao chân của Quách Tĩnh cũng bị nặng hơn Hoàng Dung rất nhiều.
Quách Tĩnh lúc này ánh mắt đầy vui vẻ nhìn Vô Song, thậm chí trong ánh mắt còn có một tia háo hức.
“Cơ cô nương, người dậy sớm vậy”.
Cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước thì nghe thấy mấy chữ ‘Cơ cô nương’ từ miệng Quách Tĩnh quả thật vẫn làm cho Vô Song cảm thấy không quen.
“Ngươi thế nào rồi, còn đau nữa không, ta là y sư ngươi tốt nhất nói rõ thể trạng của mình một chút, nếu không ta không có cách nào giúp đỡ ngươi sớm rời giường được”.
Quách Tĩnh nghe vậy liền nhẹ gật đầu với Vô Song, sau đó hắn cố gắng nhích thân hình ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, một tay chỉ vào chân phải của mình.
“Ở phần ngực sơ với hôm qua đã dễ chịu hơn rất nhiều nhưng chân của ta... thực sự vẫn rất đau, rất nhức nhối “.
Vô Song nghe vậy bàn tay trắng ngần đưa ra khẽ chạm vào phần chân của Quách Tĩnh, sau đó từ từ ấn từng đầu ngón tay trên chân hắn, ánh mắt dần dần nhắm lại.
“So với hôm qua đúng là tốt hơn một chút nhưng tốc độ bình phùng quá chậm, ta không cách nào ở lại nơi đây quá lâu, có lẽ phải thay đổi phương pháp”.
Nói xong Vô Song nâng cái cặp lồng gỗ lên, từ bên trong lấy ra một cái bát tương đối lớn đồng thời mùi thơm ngào ngạt của nó khiến Quách Tĩnh lập tức sáng mắt lên, hắn thật sự cũng rất đói rồi.
“Ngươi ăn nhanh bát mì trộn này đi, sau đó tiếp tục nghỉ ngơi, ta ra ngoài kiếm cho ngươi chút lá thuốc”.
Quách Tĩnh dùng hai tay tiếp lấy bát mì trộn, bất quá hắn... lại không có lập tức ăn mà có chút ngập ngừng nhìn Vô Song.
“Cơ cô nương, người phải đi sao?, ngươi muốn đi đâu?”.

Vô Song nghe thấy câu hỏi này khuôn mặt giật giật nhìn Quách Tĩnh, hắn thực sự cảm thấy thế sự trêu người, hắn dĩ nhiên bị kẹp giữa Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh?, đây rốt cuộc là việc gì?.
“Bát mì trộn này là ta tự tay xuống bếp nấu cho ngươi, ăn nhanh đi cho nóng”.
Vô Song đương nhiên không nói cho Quách Tĩnh mình muốn đi đâu, chính bản thân hắn còn không biết thì sao có thể nói cho Quách Tĩnh?, để lại một câu nói cho Quách Tĩnh sau đó Vô Song lập tức cầm cặp lồng rời đi.
Vô Song cũng không biết khi hắn đứng lên quay đầu đi, khuôn mặt Quách Tĩnh hiện lên một tia mất mát rất lớn, hai bàn tay lớn lại càng cầm chặt bát mì trộn kia hơn.
....
Giải quyết xong việc Quách Tĩnh đương nhiên Vô Song sẽ về phòng với Hoàng Dung, so với Quách Tĩnh thì hắn càng yêu thích ở bên cạnh Hoàng Dung hơn.
Cửa phòng mở ra, Vô Song liền nhìn thấy Hoàng Dung, nàng lúc này vẫn còn ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi chân trần duỗi thẳng ra đồng thời ánh mắt cũng hướng về phía cửa ra vào, nàng rõ ràng đang đợi hắn trở về.
Vô Song cùng Hoàng Dung đồng thời nhìn thấy nhau sau đó đồng thời nhẹ mỉm cười, hắn thản nhiên tiến về phía trước bàn sau đó ngồi xuống, một tay đặt chiếc cặp lồng lên rồi khẽ mở ra, bên trong cũng là hai bát mì trộn.
“Dậy sớm như vậy làm gì, muội ngủ thêm một chút mới đúng, đói chưa?, chúng ta ăn sáng thôi”.
Hoàng Dung ngọt ngào cười với Vô Song sau đó nàng cũng không từ chối, nhìn bát mì trộn kia trong mắt Hoàng Dung có một tia ấm áp.
Từ trước đến nay nàng thích nhất là nấu ăn cho người khác nhưng hôm này nàng mới biết, cảm giác được người khác nấu ăn cho cũng vô cùng tốt, đặc biệt là người mà mình có thiện cảm.
Không khí buổi sáng của Tùng Hạc Lâu cứ yên bình như vậy, trong cái giá rét của trời đông căn phòng nhỏ này lại có chút ấm áp.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 92
Vương Ngữ Yên phiên bản nâng cấp

"Vô Song tỷ tỷ, chúng ta đi đến bao giờ đây".
Trời ngày đông giá rét có hai thân ảnh lững thững đi lên đến lưng trừng núi, hai người này đương nhiên là Vô Song cùng Hoàng Dung.
Trước đây Vô Song chưa bao giờ thấy bất cứ nhân vật nào trên phim lo lắng về vấn đề quần áo vào thời cổ đại nhưng chỉ có sống trong thời cổ đại thì mới biết quần áo khó kiếm thế nào.
Đầu tiên quần áo phải đi mua vải ở các nhà vải sau đó mang về tự may mặc, tự cung tự cấp chứ gần như rát ít bán quần áo ra ngoài, quần áo của nam tử thường thường là do mẫu thân, phu nhân hoặc thậm chí là con gái may cho, tất nhiên với những người như Vô Song hay Hoàng Dung lúc này căn bản không có thời gian đi may quần áo.
Nếu không thể nhờ người thân tự chuẩn bị cho quần áo thì cũng chỉ có thể đi mua quần áo mặc nhưng đây không phải là thế giới của tương lai, thế giới của hiện đại, cửa hàng chuyên bán quần áo là một loại thuật ngữ xa xỉ, muốn có quần áo mặc ở thế giới này thực sự quá mức khó khăn tất nhiên cũng không phải không có cách, tại Thái Hồ Độ có hai con đường để mua quần áo.
Đầu tiên mà nói Thái Hồ Độ là một thương cảng lớn, thật ra muốn đi tìm quần áo cũng có thể mua của các thương buôn bất quá đây là mùa đông, thương thuyền đi qua Thái Hồ cũng không nhiều, Vô Song muốn gặp được đám thương buôn cũng có chút khó khăn.
Con đường thứ hai thì lại là một con đường gần như chỉ xuất hiện vào mùa đông khi tiết trời trở lạnh thì những tấm áo lông thú cực kỳ được giá, loại quần áo này bán nhiều nhất bên trong những sạp hàng của thợ săn bên ngoài mang vào trong Thái Hồ Độ buôn bán, cũng may có đám người này thì Hoàng Dung mới không bị chết lạnh.
Vô Song tất nhiên không sợ lạnh, hắn có Thiên Thiên Chí Âm Thể, đây là thể chất cho dù là -20 độ tiết trời đóng băng thì Vô Song vẫn có thể ăn mặc phong phanh mà đi ra ngoài, người làm Vô Song lo lắng chỉ có Hoàng Dung mà thôi.
Lúc này cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều đang mặc hai cái áo rất ấm toàn bộ đều làm bằng da gấu, đồng thời hai người cũng chậm rãi bước đi trên những con đường đầy tuyết phủ.
Nghe thấy câu hỏi của Hoàng Dung, Vô Song hơi hơi quay đầu lại, dùng một tay nắm lấy tay Hoàng Dung sau đó kéo sát lại người mình thêm một chút, giọng nói mang theo 3 phần trách phạt cùng 7 phần trêu đùa.

“Là muội cứ muốn đi theo ta đấy chứ, ta đã nói là rất vất vả mà”.
Hoàng Dung hơi hơi bĩu mỗi sau đó nàng cựa quậy cái cổ trắng ngần của mình, cổ của nàng cũng đang dùng một cái khăn lông chồn giữ ấm, phía dưới chân là một đôi giày làm toàn bộ bằng da sói, chỉ tính quần áo trên người Hoàng Dung chỉ sự cũng đến 100 lượng bạc.
Hoàng Dung thực sự rất thích bộ quần áo này, nàng cảm thấy cực kỳ ấm áp, quan trọng hơn nàng còn cảm thấy... Vô Song thực sự rất quan tâm đến nàng, nghĩ đến đây nàng lại mỉm cười, mặt xinh như hoa mà lên tiếng.
“Là người ta không thích ở trong phòng một mình, rất chán”.
Vô Song vẫn nắm lấy tay Hoàng Dung, ánh mắt lại dạo quanh cái sườn núi này.
Đây là một sườn núi vô danh hoặc nói đúng hơn là Vô Song cùng Hoàng Dung cũng không biết tên gọi của nó dù sao hai người đều là người đến từ phương xa, lần này Vô Song lên núi vốn là muốn tìm chút dược thảo chữa trị cho Quách Tĩnh, vết thương của Quách Tĩnh nếu không có dược thảo giúp đỡ chỉ sợ rất lâu mới có thể bình phục.
Về phần Hoàng Dung tại sao đi theo thì như nàng đã nói, nàng hiện nay thực sự không nguyện ý đi lại một mình trên giang hồ, nàng thực sự thích đi theo Vô Song hơn, so với giang hồ ngoài kia nàng lại càng tò mò với nam nhân xinh đẹp này.
Hai người tiếp tục đi lại trên sườn núi, ánh mắt của Vô Song vốn cố gắng mở to hết cỡ quan sát thảo dược trên đường đi bỗng Vô Song bị một thứ âm thanh hấp dẫn, lần này không chỉ có Vô Song mà cả Hoàng Dung khi nghe thấy âm thanh này cũng chậm rãi nhíu mày, hai người đồng thời quay lại bốn mắt nhìn nhau, đây là âm thanh của đao kiếm chém giết.
Thực sự cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều không ngờ đến tận nơi này còn nghe được âm thanh chiến đấu, cả hai người không cần nói câu nào đều chọn tiến về phía trước, lý do cực kỳ đơn giản chỉ là ‘tò mò’ mà thôi.
Theo hướng âm thanh truyền tới, Vô Song cùng Hoàng Dung có thể nhìn thấy bên dưới có một sơn cốc tương đối nhỏ, trong sơn cốc này xuất hiện hai đội binh mã đang giao chiến.
Từ trên cao nhìn xuống Vô Song cũng có thể nhận ra đây là một vụ đánh cướp, bên dưới hai đội nhân mã một bên tương đối giống với lũ cướp sống trong các sơn trại trên núi, tại thời kỳ cổ đại đường núi căn bản không thiếu sơn tặc, về phần đội binh mã thứ hai lại tương đối cổ quái, cổ quái đến mức làm Vô Song phải nhíu mày.
Đây là một đoàn thương buôn nhưng chiến lực lại cao đến dọa người, không biết vì lý do gì lại có gần 20 tông sư cao thủ bảo vệ cùng gần 200 gia nô trang bị vũ khí bên cạnh đó cũng chẳng thiếu lục lâm hảo hán áp tải, ít nhất quân số cũng gần 300 người căn bản không thua kém gì một đội quân ngàn người của triều

đình Đại Tống.
Vô Song thực sự cảm thấy không hiểu lắm, rốt cuộc là sơn tặc bị điên hay tại chúng quá tự tin vào thực lực của chính mình?.
“Vô Song tỷ tỷ, bên dưới... là Uy Tín Tiêu Cục”.
Cũng chẳng biết từ lúc nào Hoàng Dung dùng một tay nhẹ kéo áo Vô Song, sắc mặt của nàng cũng có vài phần ngưng trọng.
Vô Song tất nhiên biết kiến thức của mình không bằng Hoàng Dung vì vậy hắn đơn giản chỉ là lặng im nghe nàng tiếp tục lên tiếng.
Vô Song cũng nhìn ra Vô Song không hiểu, nàng liền chậm rãi vì hắn giải thích.
“Tỷ... tỷ tỷ không biết, Uy Tín tiêu cục là thiên hạ đệ nhất tiêu cục, đứng đầu Uy Tín tiêu cục là đại đương gia Chu Uy Tín, vị đại đương gia này làm người rất trọng chữ tín, hàng đã nhận chuyển không bao giờ thất bại cũng không bao giờ không kịp thời gian, thực lực của Uy Tín tiêu cục rất mạnh hơn nữa lại trải rộng khắp hai vùng nam bắc, cho dù là cha muội đối với Chu Uy Tín cũng phải gật đầu một hai, sơn tặc bình thường tuyệt không dám cướp đồ của Uy Tín tiêu cục”.
Nghe thấy Hoàng Dung nói lời này, sắc mặt Vô Song dần dần trở nên yên tĩnh lại, hắn bắt đầu ngưng thần quan sát đám sơn tặc kia bất quá hắn thực sự không nhìn ra cái gì, đám sơn tặc này... thật sự không có điểm gì đặc biệt, đầu lĩnh của bọn chúng chỉ là tông sư cao thủ không hơn không kém, lấy tư cách gì cướp chuyến tiêu kia?.
“Vô Song ca ca, ngươi nghĩ thế nào?”.
Hoàng Dung thấy Vô Song im lặng, nàng liền khẽ liếc nhìn hắn, nàng lúc này thật sự muốn biết nam tử kỳ lạ trước mặt sẽ có suy nghĩ như thế nào.
Bản thân Hoàng Dung thật sự không hẳn đã quan tâm việc Vô Song theo phe nào, đối với nàng bất kể là sơn tặc hay là Uy Tín tiêu cục cũng chỉ là người qua đường, cái nàng quan tâm là Vô Song làm thế nào, là trí tuệ của Vô Song.
Nghe thấy câu hỏi của nàng, Vô Song đưa tay ra chậm rãi nắm lấy bàn tay mềm mại của Hoàng Dung, hắn vẫn im lặng không nói.
Vô Song cảm thấy, không khí ở đây không đúng.
Hắn không nhìn ra chỗ này có gì đặc biệt nhưng chắc chắn có gì đó không đúng, vì vậy hắn quyết định... ‘chạy’.
Nghĩ là làm, Vô Song lập tức nắm lấy tay Hoàng Dung quay ngược người lại, trong ánh mắt không ngờ của Hoàng Dung, Vô Song vậy mà một mạch bỏ chạy, Hoàng Dung quả thật không cách nào nghĩ ra được thay vì lựa chọn tham chiến bản thân Vô Song lại chọn rời đi, đáng tiếc ngày hôm nay Vô Song rời đi hơi muộn rồi.
Trời đầy tuyết, đường cũng đầy tuyết nhưng ẩn ẩn trong cái không gian trắng toát kia lại có một cái sắc đỏ rất tuyệt vời, rất ma mị.
Trong gió tuyết lạnh lẽo, có một nữ nhân vượt qua gió tuyết mà đi, nàng một

thân hồng y mỏng tan trong gió lộ ra từng mảnh từng mảnh tuyết trắng trong da thịt, đôi chân trần dài miên man nhẹ bước trên tuyết, quan trọng nhất là... trên tuyết không có dấu chân của nữ nhân này.
Nữ nhân này cũng không biết xuất hiện từ bao lâu, nàng hoàn toàn nằm ngoài tầm nhận thức của Vô Song, chỉ khi Vô Song quay đầu rời đi, nàng mới chậm rãi hiện ra ngăn cản hắn.
"A, hai cái tiểu nữ hài các ngươi giữa trời tuyết lạnh giá này sao lại đi ra ngoài chứ?, không sợ lạnh sao?".
Giọng nói của nàng thực sự mang theo vẻ mị hoặc rất lớn, âm thanh khi truyền vào tai người khác cứ như ma âm vậy, ít nhất... Vô Song có thể cảm giác được đầu óc của mình dần dần trở nên mơ hồ, tất nhiên lúc này không cần nói cũng biết, trước mặt Vô Song là cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt.
Hoàng Dung ở bên cạnh Vô Song thì sao?, nàng lúc này không ngờ ánh mắt dần dần nhắm lại, thân hình xinh đẹp như không xương dựa vào người Vô Song, hô hấp ồ ồ, Vô Song thậm chí có thể cảm thấy hơi thở nàng mang theo từng đợt từng đợt nhiệt khí.
Cảm nhận được vẻ khác lạ trong mắt Hoàng Dung, cảm nhận được những ngón tay của nàng đang run rẩy, cảm nhận cơ thể mềm mại không xương kia ngã đổ vào người mình, Vô Song thậm chí có thể biết được Hoàng Dung đang bị sao.
Vô Song là y sư, có một số thứ hắn chắc chắn có thể nhìn ra, Hoàng Dung rõ ràng đang... không còn là chính mình, Vô Song có thể cảm thấy cả dục hỏa trong người nàng.
Rốt cuộc là nhân vật nào trong Kim Dung chỉ bằng một câu nói có thể kích động dục hỏa trong lòng người khác?, Vô Song hiện nay quả thực không cách nào nghĩ ra nổi.
Việc duy nhất mà Vô Song có thể làm chỉ là vận lên toàn bộ hàn khí trong cơ thể khiến đầu óc thanh tỉnh đồng thời truyền chính hàn băng khí vào trong cơ thể Hoàng Dung, hắn muốn dùng cái lạnh của chí âm hàn khí giúp giữ lại sự tỉnh táo cho nàng.
Nữ nhân mặc hồng y kia cũng không có động, trái lại trong mắt có một tia thích thú, nàng nhìn Vô Song cùng Hoàng Dung đứng đó, khóe miệng hơi hơi cong lên.
"Thật sự không ngờ nha, võ lâm trung nguyên từ bao giờ xuất hiện một cái thiên tài trẻ tuổi đáng sợ như vậy?, cho dù bằng tuổi ngươi ta còn xa xa không bằng nha bất quá... ta thật sự không ngờ hai người các ngươi lại thú vị như thế".
"Hai người các ngươi là nữ giới với nhau vậy mà cô bé kia lại có thiện cảm với ngươi?, đặc sắc, đặc sắc. Không biết Hoàng lão tà thấy cảnh con gái mình cùng một nữ nhân khác vui vẻ trên nền tuyết trắng thì sẽ có khuôn mặt ra sao?, đặc sắc, đặc sắc".

Nữ nhân này dứt lời một lần nữa lại làm cho Vô Song rùng mình, hắn có thể cảm nhận được ma âm càng ngày càng nặng nề, đến nỗi chính bản thân hắn còn sinh ra dục hỏa, hai mắt của Vô Song cũng không còn cách nào giữ được sự thanh tỉnh.
“Thả lỏng, thả lỏng, ngươi không cảm thấy mệt mỏi sao, vì cái gì không buông bỏ, vì cái gì nhất định chống cự?, chỉ cần thả long nhất định là dục tiên dục tử nha”.
Nữ nhân này tiếp tục đạp tuyết mà đi, thân mình phiêu hốt vô định như một bóng mà vậy, ma âm của nàng càng ngày càng đáng sợ, nó khơi dậy lên dục vọng của người khác, phá hủy sự tỉnh táo của người khác, trong đôi mắt kia xuất ra một tia dục mị cứ như có thể mị hoặc toàn bộ thế gian này vậy.
Vô Song trên người hàn khí càng ngày càng dày đặc, hắn cố gắng ngăn cản thứ dục hỏa kia nhưng Hoàng Dung thì làm không nổi, Hoàng Dung lúc này bắt đầu không khống chế được bản tâm, trong ánh mắt chỉ còn một màu đỏ rực, chính nàng còn không biết bản thân mình đang làm gì nữa, nàng lúc này hai chân đứng thẳng, cả người áp sát vào Vô Song, đôi chân hơi hơi kiễng lên, đôi tay nhẹ nhàng mân mê trên cơ thể Vô Song, cho dù cách một lớp áo khoác dày thì Vô Song vẫn cảm nhận được, Hoàng Dung lúc này rõ ràng đang rạo rực.
Vô Song biết, nếu hắn không làm gì Hoàng Dung chắc chắn rơi vào bể dục, đây không phải là Hoàng Dung mà hắn muốn thấy, hắn hiện nay đúng là có chút thiện cảm với Hoàng Dung nhưng chỉ dừng lại ở đó mà thôi, cho dù muốn chinh phục Hoàng Dung thì Vô Song cũng tuyệt không muốn mượn cơ hội này, đây không phải Hoàng Dung hắn muốn thấy.
Vô Song không còn biết làm cách nào, hắn trực tiếp kéo Hoàng Dung ra đằng sau, mặc kệ cơ thể nàng dính chặt vào tấm lưng của mình cũng mặc kệ nàng đang dùng hai tay mân mê phần ngực mình, ánh mắt Vô Song càng ngày càng lạnh, hàn khí xuất hiện càng ngày càng nhiều thậm chí bắt đầu dùng hàn khí che phủ toàn bộ cơ thể Hoàng Dung ra phía sau.
Vô Song đã có vài năm đi theo Tiên Âm, hắn cũng biết trên đời có rất nhiều cao thủ dùng âm luật công kích người khác nhưng đây là lần đầu tiên trong đời Vô Song nhìn thấy có người chỉ cần bằng lời nói cũng có thể tấn công tâm trí kẻ khác, có thể kích lên thứ dục vọng nguyên thủy nhất của con người, đáng tiếc nữ nhân kia thủ đoạn cho dù thông thiên cũng khó mà có thể ảnh hưởng đến Vô Song.
Vô Song mang theo mị cốt cho dù hắn uống phải đệ nhất xuân dược – Âm Dương Hợp Hoan Tán cũng chưa chắc đã mất đi khống chế huống gì chỉ là lời nói mị hoặc của nữ nhân kia.
Vô Song bước ra một bước gần như là vì Hoàng Dung gánh lấy toàn bộ ma âm, hắn dùng ánh mắt kiên nghị đến đáng sợ một mực nhìn chằm chằm vào nữ tử áo

đỏ kia.
“Tiền bối, người là một đời siêu cấp cao thủ cũng không cần đùa nghịch với thế hệ sau như vậy, cầu tiền bối nhắm một mắt mở một mắt để vãn bối mang nàng rời đi nơi này, từ đầu đến cuối vãn bối tuyệt chưa nhìn thấy cái gì”.
Nữ nhân mặc hồng y rõ ràng có chút bất ngờ đối với Vô Song bởi nàng biết thiên hạ này người có khả năng chịu được một chiêu này tuyệt đối không nhiều sau đó ánh mắt nữ nhân này càng ngày càng sáng lên.
“Được, con của Hoàng Lão Tà tính ra cũng có chút quen thuộc với ta, ta chưa đến mức đuổi tận giết tuyệt bất quá hai đứa các ngươi muốn rời đi dễ dàng cũng là không thể “.
Nàng nói xong thân ảnh lập tức biến mất, chỉ thoáng một cái đã xuất hiện trước mặt Vô Song, ngọc thủ cong thành trảo đưa ra hướng thẳng về phía cổ Vô Song.
Vô Song cũng lập tức đẩy Hoàng Dung ngã về phía sau, thân hình mạnh mẽ quay ngược lại, một chiêu Đại Bi Phú toàn lực đánh ra.
Đại Bi Phú kết hợp với Hàn Băng Chưởng trực tiếp va chạm cùng ngọc thủ của nữ nhân kia, Vô Song vốn tưởng trực tiếp đỡ lấy một đòn của ngũ tuyệt cao thủ hắn liền sẽ trọng thương chỉ là hắn tuyệt đối không ngờ khi hai bàn tay chạm vào nhau, cả nữ tử áo đỏ cùng Vô Song đều bị đẩy ngược về phía sau, cùng lui về 7 bước.
Nữ tử mặc hồng y lúc này nhìn Vô Song càng ngày càng hứng thú, nàng dùng một tấm mạng che mặt khiến Vô Song không cách nào nhìn ra dung mạo nàng nhưng hắn có thể cảm nhận được nữ tử này đang cười, nụ cười đầy vui vẻ.
“Lợi hại lợi hai, một chiêu vừa rồi ta căn bản nhìn không ra xuất xứ, tiểu cô nương ngươi thật sự rất thú vị”.
Nàng cười khanh khách đầy mị hoặc, chân đẹp đạp lên tuyết, thân ảnh lại như hư vô tiêu thất, bằng một loại bộ pháp kinh khủng nàng không ngờ đã xuất hiện ngay sau lưng Vô Song, ngọc thủ một lần nữa đưa ra.
Vô Song căn bản không có cách nào theo kịp tốc độ nữ tử này, nàng nhanh đến mức kinh khủng khiếp, so với nàng ta bản thân Vô Song có thể coi là con rùa tuy nhiên khi nữ tử này hiện thân rõ ràng tốc độ của nàng chậm lại, ít nhất cũng đủ để Vô Song có thể phản ứng.
Vô Song bị tấn công từ phía sau căn bản không có cách nào tránh nổi trực tiếp bị nữ nhân này một chưởng đánh vào sống lưng, cả người bị đánh bay đi một quả bóng xì hơi vậy tuy nhiên tốc độ bay của Vô Song đã nhanh nhưng tốc độ của nữ nhân này còn đáng sợ hơn nữa.
Lại là cái bộ pháp kì dị kia, ngọc thủ lại duỗi ra một chưởng ấn thẳng vào ngực Vô Song, một chuyên này đánh hắn lún thẳng xuống lớp tuyết bên dưới, miệng phun ra một ngụm máu.
Hồng y nữ tử sau khi ra hai chiêu liền thu tay lại, nàng bước lùi một bước sau đó

đã thấy xuất hiện bên cạnh Hoàng Dung, năm ngón tay đặt trên đỉnh đầu Hoàng Dung, ánh mắt vẫn đầy vẻ vui thích.
Khi Vô Song có thể đứng lên, khi Vô Song nhìn thấy nữ tử này làm gì Hoàng Dung, hắn lập tức không dám có thêm bất cứ hành động nào, Vô Song tin tưởng chỉ cần nữ tử kia muốn thì nàng có thể bóp nát đầu Hoàng Dung như bóp nát quả cam vậy.
Điều duy nhất Vô Song không hiểu là nữ tử này thực lực rõ ràng là ngũ tuyệt cao thủ nhưng Vô Song chịu hai chiêu của nàng, dĩ nhiên còn chưa có chết? cũng chẳng hề bị thương nặng, đây rốt cuộc là vì sao?.
“Thế nào, không dám lên?, nếu ngươi còn đứng đó bản tọa không ngại bóp nát đầu con bé này”.
Đây là lần đầu Vô Song bị người khác uy hiếp, lần đầu có người mang người thân của Vô Song ra uy hiếp hắn bất quá sự việc thật sự rất lạ, bằng võ công của nàng cần gì uy hiếp ai?, nàng trực tiếp ra tay thì Vô Song cũng không có cách nào chạy nổi.
Cắn mạnh vào đầu lưỡi, sắc mặt của Vô Song lập tức trở nên đỏ hồng, hắn không biết nữ tử kia đang nghĩ gì nhưng hắn bắt buộc phải cứu Hoàng Dung.
Một lần nữa hai mắt Vô Song trở nên đỏ rực, hắn liền vận dụng Quỳ Hoa Bảo Điển liên chiêu.
Tốc độ của Vô Song cũng cực nhanh bất quá thực sự không cách nào so sánh được với nữ tử kia, nàng vẫn đứng đó mặc kệ Vô Song lao tới, vẻ mặt vẫn mang theo nồng đậm hứng thú, trong mắt nàng... bản thân Vô Song quả thực chỉ là một tiểu hài tử.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Điệp Vũ – Quỳ Hoa Ti Triển – Quỳ Hoa Quỷ Tập – Địa Ngục Mị Ảnh”.
Bằng vào Địa Ngục Mị Ảnh, tốc độ của Vô Song lại càng tăng, nhanh đến mức đã bắt đầu sinh ra bóng ảnh, trong thoáng chốc hắn đã đến trước mặt nữ tử kia, ngón tay đưa ra thành chỉ, tốc độ ra đòn của Vô Song được đẩy đến cực hạn như muốn xé nát tất cả đáng tiếc đứng trước mặt hắn là một đối thủ không phải là hắn có thể thắng nổi.
Chỉ thấy nàng đưa tay ra, sau đó nắm ngọc thủ của mình lại, cực kỳ vui vẻ mà bật cười.
“Chiêu này đủ nhanh, bản tọa thích”.
Cánh tay của nàng không hề nhanh bằng Vô Song nhưng mỗi đòn đều đi sau mà đến trước, cho dù Vô Song nhanh đến mức nào cũng có cảm giác như đánh về phía mặt nước không cách nào đánh xuyên qua cái sự ngăn cản của mặt nước kia, thủy chung không thể chạm đến cơ thể nàng.
Tiếp theo Vô Song rõ ràng có thể thấy bằng mắt cánh tay kia cử động nhưng nó lại mang theo một loại từ trường lực lượng cực kỳ khó giải thích cũng cực kỳ

huyền diệu trực tiếp khiến hai cánh tay Vô Song không thể làm chủ, trực tiếp khiến hai cánh tay của Vô Song bị cuốn theo quỹ tích của nàng để rồi Vô Song trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp phun ra một ngụm máu lần thứ hai.
Trên người Vô Song lúc này xuất hiện một vết thủng xuyên thẳng vào ngực nhưng Vô Song biết đây không phải là vết thương do nàng ra tay mà là vết thương của chính hắn, chính hắn bị cái từ trường lực kia làm cho tự tấn công bản thân mình.
Vô Song khó khăn đứng lên, ánh mắt mở lớn nhìn hồng y nữ tử trước mặt.
"Lấy chiêu của đối phương trả lại cho đối phương?, lấy độc trị độc?, tiền bối là người của Mộ Dung gia?".
Vô Song biết đây là thế giới của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, trong cái thế giới này làm gì có Mộ Dung Gia dù sao Mộ Dung gia đã có mặt trước thời Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cả trăm năm hơn nữa... Mộ Dung gia làm gì có nữ tử nào cường đại đến mức này?.
Hồng y nữ tử nghe Vô Song nói vậy liền hơi hơi gật đầu, có chút thưởng thức Vô Song mà lên tiếng.
"Thú vị, ánh mắt rất độc có thể nhìn ra là Đấu Chuyển Tinh Di của lão già kia bất quá bản tọa đời nào liên quan đến đám người Mộ Dung gia đó ".
"Ngươi thật sự rất đặc biệt, đây là lần đầu tiên ta không nhìn ra lộ tuyến võ công của ngươi là ở nhà nào, rốt cuộc sư phụ của ngươi là ai?, đến từ thế lực nào?, hai chiêu mà ngươi sử dụng bất cứ chiêu nào cũng không thua kém tuyệt học võ lâm chỉ có điều hỏa hầu không đủ, nội công còn yếu nếu không chưa chắc đã thua Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung gia".
"Lần này không ngờ một công đôi việc, ngươi còn bao nhiêu võ công, dùng hết đi, bản tọa thực sự rất muốn xem tiếp".
Nàng nói dứt lời lập tức chân đẹp lại bước ra, thân hình nàng bước đi như bay vậy, đây là một loại thân pháp khác với lúc nãy nhưng căn bản không hề thua kém.
"Nhìn kỹ, đây là Thiên Sơn Cửu Bộ Thức".
Nàng bước ra một bước, rồi lại một bước, mỗi bước nàng bước ra khí thế lại càng trở nên đáng sợ, đến khi nàng bước ra bước thứ 7, chính Vô Song còn có cảm giác nếu hắn không ra tay tuyệt đối không có cách nào chịu được sức ép kia, ánh mắt Vô Song lập tức căng ra thêm một lần nữa.
Vô Song chân đạp vào tuyết, mượn Nhạn Hành Công bay thẳng lên cao, trên người hàn băng khí cấp tốc hình thành sau đó hắn bắt đầu dùng chính nội lực của mình ngưng tụ thành hàn băng châm.
"Mãn Thiên Lưu Tinh – Tinh Hỏa Liệu Nguyên".
Lâu lắm rồi Vô Song hắn mới lại sử dụng đến ám khí, hơn 10 cây hàn băng châm theo động tác của Vô Song lập tức lao vút về phía nữa tử kia, đương nhiên

Vô Song biết một chiêu này không có cách nào đả thương nàng chỉ là Vô Song không dám để cho nàng bước tiếp, nếu nàng thực sự bước ra đủ chín bước, khí thế của nàng trực tiếp có thể ép bại Vô Song.
Nhìn thấy Vô Song phóng ám khí, khuôn mặt nữ tử này càng có thêm vài phần hứng thú mỉm cười.
“Dĩ nhiên còn biết dùng ám khí?, không tệ không tệ”.
Nàng đúng là không bước tiếp, chân trần dẫm xuống đất làm chân trụ, cả người nàng xoay một vòng như đang nhảy múa vậy, trong ánh mắt không thể tưởng tượng của Vô Song chỉ thấy trong giây phút nàng như xuất hiện vô số cánh tay.
Những cánh tay này rất khác rất khác so với Liên Hoa Thiền Công, những cánh tay này là bóng ảnh do cử động tay của nàng tạo thành, cực kỳ uyển chuyển, cực kỳ mềm mại đồng thời mang theo một vẻ đẹp khó nói thành lời.
Tiếp theo Vô Song lại thấy nàng nhún mình, trên bàn tay vừa vặn bắt đủ 10 cây châm của Vô Song, đôi mắt nàng đầy thách thức nhìn Vô Song như đang con mèo đang đùa nghịch con chuột vậy.
“Hì hì, ngươi có nhìn ra một chiêu vừa rồi là chiêu gì không?, nếu đoán đúng bản tọa đúng là có thể mở một mắt nhắm một mắt cho hai đứa bé các ngươi ”.
Vô Song nào biết chiều vừa rồi là chiêu gì?, hắn không phải là bách khoa toàn thư bất quá hắn rõ ràng đã nghe nàng nhắc tới Thiên Sơn Cửu Bộ Thức.
Thiên Sơn Cửu Bộ Thức là cái gì?, Vô Song quả thật cũng cảm thấy mơ hồ nhưng nếu đây là Kim Dung thế giới thì hai chữ Thiên Sơn chỉ có thể là Thiên Sơn Linh Thứu Cung, nhắc đến Thiên Sơn Linh Thứu Cung, Vô Song cũng chỉ nghĩ đến thêm hai chiêu là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng Hàn Băng Sinh Tử Phù.
Tất nhiên Vô Song không nghĩ một chiêu kia là Hàn Băng Sinh Tử Phù dù sao Sinh Tử Phù cũng có dạng giống với ám khí hơn là chưởng pháp.
Nghĩ đến đây Vô Song đang định nói đáp án là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng thì có một giọng nói hơi hơi yếu ớt vang lên, Hoàng Dung khi không bị mị âm của hồng y nữ tử làm ảnh hưởng, rốt cuộc cũng tỉnh lại.
“Một chiêu kia là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ “.
Hoàng Dung lên tiếng làm cả Vô Song cùng hồng y nữ tử bất ngờ quay đầu lại, về phần Hoàng Dung lúc này nàng thật sự vừa tức vừa ngượng.
Tức là vì sao?, nàng khi tỉnh táo lại rõ ràng cũng biết nàng bị hồng y nữ tử dùng âm công gây rối loạn thần trí, làm những hành động mà nàng cả đời không dám nghĩ.
Về phần ngượng?, nàng hiện tại căn bản không dám nhìn thẳng vào Vô Song, nàng không ngờ... lại chủ động... làm việc đó với Vô Song. Sắc mặt Hoàng Dung lập tức đỏ hồng lên.
Đương nhiên Hoàng Dung lúc này tức vẫn nhiều hơn ngượng, nàng có thể nhìn

thấy Vô Song bị thương, nàng không nhìn thấy Vô Song làm sao bị thương nhưng nàng biết chắc chắn là Vô Song vì mình mới chiến đấu cùng nữ tử kia, nàng nhìn hắn bị thương mà trái tim có chút đau, nữ tử kia dĩ nhiên dám đả thương Vô Song?.
Hồng y nữ tử cũng nhìn Hoàng Dung sau đó lại nhìn Vô Song rồi cười khanh khách đầy mị hoặc.
"Thú vị, có thể nhìn ra là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, không hổ con gái Hoàng Lão Tà, vậy ngươi có thể đoán ra nốt thân phận của bản tọa hay không, nếu đoán đúng bản tọa có thể để ngươi rời đi, tuyệt không ngăn cản".
Hoàng Dung đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Vô Song sau đó thậm chí nàng còn bước lên một bước che cho Vô Song ở phía sau, vẻ mặt đầy lạnh lùng nhìn hồng y nữ tử.
"Phụ thân vãn bối đã từng nói, Bích Hải Triều Sinh Khúc của phụ thân có thể chạm đến một chữ 'tình', dùng chữ 'tình' tấn công tâm trí người khác, phụ thân cũng nói trong thiên hạ có một loại âm công tương tự với Bích Hải Triều Sinh Khúc nhưng lại dùng một chữ 'dục', dùng chữ 'dục' huyễn hoặc tâm trí người khác, môn âm công này gọi là Truyền Âm Di Hồn Đại Pháp".
"Tiền bối thực lực thông thiên căn bản không thua kém phụ thân vậy nhất định là cao thủ cùng hàng ngũ với phụ thân, cao thủ như vậy thiên hạ đã không nhiều lại mang theo thân nữ nhân thì lại càng không nhiều, hai chiêu mà tiền bối sử dụng lúc nãy là Thiên Sơn Cửu Bộ Thức cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ rõ ràng là võ công của Thiên Sơn Linh Thứu Cung bất quá... ".
Nàng nói đến đây lập tức dừng lại nhìn Vô Song, trong mắt mang theo vài tia đau đớn.
"Bất quá tiền bối rõ ràng còn sử dụng võ công của Mộ Dung gia, trên người... trên người Vô Song có vết thương nhưng rõ ràng là do hắn tự mình gây ra, lấy võ công của người trả lại ch người chỉ có thể là Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia".
"Nữ tử đạt đến hàng ngũ tối cường giả trong thiên hạ lại am hiểu võ công của mọi nhà, ngoại trừ... Tiêu Dao Tam Tiên – Lý Thu Thủy ra còn có thể là ai?".
Ba chữ 'Lý Thu Thủy' quả thực có trọng lượng rất rất nặng, ít nhất là đối với Vô Song.
Vô Song rốt cuộc cảm thấy thế giới này có gì đó không đúng, đây không phải là Xạ Điêu thế giới, đây chỉ sợ là một cái Kim Dung thế giới.
Càng quan trọng hơn nữa, trước mặt Vô Song không ngờ lại là Lý Thu Thủy?, nếu người này là Lý Thu Thủy thì Vô Song thực sự lo cho bản thân hắn cùng Hoàng Dung, Lý Thu Thủy nàng thích nhất là làm việc theo bản tâm, bất chấp thủ đoạn lại giảo hoạt còn hơn hồ ly, lời nàng nói ra căn bản không mấy lời là thật lòng, căn bản không mấy lời là làm người khác tin tưởng.

Tất nhiên... trước mặt Vô Song cũng là nhân vật đầu tiên mà hắn gặp có liên quan đến cốt truyện Thiên Long Bát Bộ.
Tại thế giới cũ hắn đã nghe về Đồng Mỗ, nghe về Lý Thu Thủy, nghe về Kiều Phong cùng cả Mộ Dung Phục nhưng đây tuyệt đối là nhân vật đầu tiên hắn tự mình nhìn thấy bằng mắt thậm chí tự mình giao thủ qua.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 93

Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (1)

Vô Song cứ ngỡ thực lực của mình đã đủ để tự vệ nhưng khi hắn đối mặt cùng Lý Thu Thủy căn bản không có chút sức phản kháng nào, gần như chỉ có thể trở thành bịch bông cho nữ tử này đùa nghịch căn bản không có nữa phần thắng, đây chính là khoảng cách giữa đại tông sư cường giả cùng ngũ tuyệt cao thủ.

Thiên hạ thật ra cũng không thiếu những đại tông sư cực kỳ cường hãn bất quá Vô Song không nằm trong cái danh sách này, Vô Song đúng là có thân thể đạt đến đại tông sư nhưng thủ đoạn của hắn cũng không phải là của đại tông sư hay nói một cách chính xác hơn là Vô Song không theo kịp thực lực của chính hắn hiện nay.

Nếu cho Vô Song lên cấp một cách từ từ, nếu cho hắn thời gian rèn luyện thì chưa chắc hắn đã không thể cùng Lý Thu Thủy đối chiêu dù sao Vô Song cũng tin tưởng khi hắn trở thành đại tông sư liền chắc chắn mạnh hơn rất nhiều 'đại tông sư' như chính hắn hiện nay.

Vô Song tỉnh lại thì thực lực của hắn bị kéo thẳng lên đến đại tông sư cái cảnh giới mà Vô Song căn bản còn chưa tưởng tượng ra, thủ đoạn của Vô Song nếu đặt ở tông sư cảnh thì có thể coi là cực kỳ kinh người nhưng nếu lấy đại tông sư ra làm thước đo thì lại trở nên có chút tầm thường về phần so với ngũ tuyệt cao thủ thì càng không phải so nữa.

Lý Thu Thủy rất mạnh, phóng mắt trong hàng ngũ tuyệt cao thủ thì nàng tuyệt đối cũng rất mạnh, thân mang theo một nửa tuyệt học của Tiêu Dao Phái thì sao có thể yếu?, chỉ cần bằng Bắc Minh Thần Công, Lăng Ba Vi Bộ cùng với Tiểu Vô Tướng Công đã đủ để nàng quét ngang thiên hạ này, đứng trước mặt Lý Thu Thủy căn bản Vô Song có muốn chạy cũng không cách nào chạy nổi.

Lúc này hắn chỉ còn có thể cầu may, cầu may Lý Thu Thủy giữ lời thả hắn cùng Hoàng Dung rời đi đồng thời Vô Song cũng bắt đầu ngửi thấy mùi âm mưu, hắn cảm thấy tại sơn cốc này chắc chắn có một bị mật đáng sợ nào đó nếu không sao có thể kéo Lý Thu Thủy đến tận đây?.

Về phần Lý Thu Thủy hiện nay, ánh mắt nàng xuất hiện từng tia sáng kỳ dị đầy hứng thú nhìn Vô Song cùng Hoàng Dung sau đó nhè nhẹ mỉm cười.

"Không hổ là thiên kim nhà Hoàng lão tà, phân tích rất đúng, bản tọa còn chưa đến mức không giữ lời với một cái tiểu bối, ngươi đi đi thôi, xuống núi cẩn thận nha".

Lý Thu Thủy nói xong, hai tay nàng chậm rãi khoanh lại trước ngực càng làm lộ ra bộ ngực căng phồng như muốn xé tấm áo mỏng kia ra, không thể không nói

nếu chỉ so sánh về mị hoặc của nữ nhân thì Lý Thu Thủy hơn Hoàng Dung nhiều lắm, bất kể là ngực, eo hay đôi chân dài miên man nàng đều hơn Hoàng Dung đang đứng cạnh Vô Song.
Hoàng Dung nghe Lý Thu Thủy nói vậy cũng không nghĩ gì nhiều, nàng lập tức nắm lấy tay Vô Song quay đầu rời đi, nàng hiện nay chỉ muốn Vô Song cách xa Lý Thu Thủy càng nhanh càng tốt, nàng thực sự có chút sợ nữ nhân trước mặt.
Lý Thu Thủy đã chuyển đến Tây Hạ Quốc, bản thân Lý Thu Thủy rất ít đi lại trên võ lâm vì vậy người hiểu về nàng cũng không nhiều bất quá Hoàng Dung lại vừa vặn biết, trong mắt nàng Lý Thu Thủy là một nữ nhân dâm đãng, loại nữ nhân có thể lên giường với không biết bao nhiêu nam nhân, loại nữ nhân nuôi không biết bao nhiêu sủng nam, đây là loại nữ nhân 'ghê tởm' trong mắt Hoàng Dung.
Chính Vô Song cũng không ngờ lần này Lý Thu Thủy lại thật sự giữ lời, nàng ta thực sự để Hoàng Dung nắm tay Vô Song rời khỏi sườn núi đi xuống Thái Hồ Độ, hành động này của Lý Thu Thủy khác hoàn toàn với Lý Thu Thủy mà Vô Song tưởng tượng bất quá rất nhanh... Vô Song cũng hiểu Lý Thu Thủy thực sự muốn làm gì.
......
Hai người Vô Song cùng Hoàng Dung di chuyển rất nhanh trên nền tuyết, căn bản còn không dám quay đầu nhìn lại Lý Thu Thủy đằng sau, lúc này bất kể là Vô Song hay Hoàng Dung chỉ cầu sớm sớm chạy ra khỏi khu vực này, sớm sớm chạy khỏi tầm mắt Lý Thu Thủy bất quá cả hai đều không ngờ tại ngọn núi này không chỉ có một ngũ tuyệt cao thủ.
Hoàng Dung đang một mạch chạy về phía trước đột nhiên bàn tay nàng bị một người nắm lại sau đó cả cơ thể nàng một lần nữa bị kéo về phía sau, một lần nữa nằm gọn trong ngực Vô Song.
Hoàng Dung bị động tác này của Vô Song làm cho giật mình sau đó sắc mặt trở thành ửng hồng nhưng khi nàng thấy ánh mắt nghiêm túc cộng thêm cực kỳ đề phòng của Vô Song liền bắt đầu thu hết nhi nữ thường tình lại, ánh mắt nàng cũng dần dần tập trung theo hướng nhìn của Vô Song.
Võ công của Hoàng Dung thật sự không cao, không phải là Hoàng Dung không có tư chất luyện võ mà là từ trước đến nay nàng gần như không tập trung vào mặt võ nghệ mà thôi, so với Vô Song bên cạnh thì Hoàng Dung yếu hơn nhiều, với thực lực hiện nay Hoàng Dung còn không có cách nào nhìn xuyên qua gió tuyết.
Hoàng Dung không thể nhưng Vô Song lại có thể, vì Vô Song có thể nên hắn cũng trực tiếp ôm lấy eo Hoàng Dung sau đó vòng trở lại, đáng tiếc Vô Song nhanh nhưng người trong gió tuyết kia còn nhanh hơn.
Có trách cũng chỉ có thể trách Vô Song lên núi sai ngày mà thôi.

Trong gió tuyết có một trung niên nhân cao lớn, mái tóc hoa râm tương đối dày đồng thời khuôn mặt của người này có một loại sát ý cực kỳ đáng sợ, một sự uy nghiêm không thể phạm, khi Vô Song vừa nhìn thấy ông ta bản thân Vô Song đã cảm nhận được một loại sát khí thực chất khóa chặt bản thân mình.
Trung niên nhân này căn bản không giống Lý Thu Thủy, nếu Lý Thu Thủy đơn giản chỉ là trêu đùa, đối với Vô Song theo tâm thái mèo bắt chuột thì trung niên nhân này hoàn toàn khác, ông ta như một con ác hổ bị bỏ đói lâu ngày, bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát con mồi vậy.
Khinh công của ông ta không bằng được Lý Thu Thủy nhưng so với Vô Song thì cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ loáng một cái đã xuất hiện ngay sau lưng Vô Song, nhìn ông ta xuất thủ cứ như xé tan lớp màn tuyết phủ ra vậy.
Vô Song lập tức cắn răng ném Hoàng Dung ra xa, tay phải nắm thành quyền một quyền cách không đánh ra, một quyền này tạo ra quyền kình trực tiếp va chạm cùng cánh tay trung niên kia sau đó Vô Song cũng mượn thế điên cuồng lùi lại, hắn quả thật không dám đỡ một đoàn trực tiếp của nam nhân này.
Uy lực một chưởng này có thể nói là quá mức kinh hãi thế tục.
Cho dù không va chạm trực tiếp nhưng chỉ từ quyền kình va chạm cũng làm toàn bộ tay áo bên phải Vô Song nát bươm, dọc theo cánh tay trắng mịn của hắn xuất hiện một vết rách cực dài, máu thẫm ướt cả mặt đất phủ đầy tuyết trắng.
Vô Song cũng không có thời gian mà ôm tay đau đớn, hắn chỉ có thể mượn thế lùi lại sau đó dùng cánh tay trái nắm lấy thắt lưng của Hoàng Dung, tiếp tục vận kình lực ném nàng lùi lại hơn 20m, Vô Song hiện nay căn bản không còn quan tâm đến gì nữa, hắn cũng trực tiếp vận lên nội lực mà hét lên.
“Chạy hướng ngược lại”.
Tiếng hét của Vô Song trực tiếp làm Hoàng Dung sững người, làm Hoàng Dung quên đi hết toàn bộ đau đớn, nàng lập tức ngồi dậy, khuôn mặt xinh đẹp triệt để nghệt ra nhưng sau đó hàm răng ngà cắn mạnh lên đôi môi đỏ mọng, nàng cắn rất mạnh đến mức trên đôi môi kia còn có cả máu chảy ra, nàng cũng tuyệt đối không nhìn thêm Vô Song một lần nào, nàng lập tức xoay đầu chạy về đường cũ.
Mỗi bước chân Hoàng Dung bỏ chạy thì thân thể nàng lại run lên, hai mắt nàng trào ra từng hàng lệ nhòa, nàng đương nhiên biết việc nàng đứng ở đây chỉ có thể làm cản đường Vô Song, nàng đối với hắn đơn giản chỉ là gánh nặng.
Hoàng Dung không nhận ra nam nhân đang tấn công Vô Song kia nhưng nàng đương nhiên cảm nhận được thực lực của ông ta đáng sợ đến bực nào, với cường giả như vậy bọn họ căn bản không có phần thắng, đây là lần đầu tiên trong đời Hoàng Dung cảm thấy mình vô dụng đến vậy.
Có đôi khi trí tuệ cao siêu đến đâu khi đứng trước mặt thực lực tuyệt đối cũng tan thành mây khói, Hoàng Dung hiện tại cái gì cũng không có nghĩ ra, nàng chỉ biết chạy theo lời Vô Song mà thôi.

Đừng nói là Hoàng Dung mà cho dù Vô Song hiện nay cũng cảm thấy không biết làm gì, đối mặt với một ngũ tuyệt cao thủ hơn nữa vị ngũ tuyệt này còn không cho Vô Song cơ hội lên tiếng, một lần ra tay muốn dồn hắn vào chỗ chết, gặp loại cao thủ này Vô Song cũng chỉ biết chạy.
Một chân dẫm xuống nền tuyết trắng, Vô Song mạnh mẽ xoay người bắn ngược về phía khác, hắn lần này sử dụng toàn bộ bản năng của cơ thể, cả người bật mạnh như một con báo đốm lướt đi lại thêm cả Kim Nhạn Công cùng Quỷ Ảnh Thân Pháp lúc này với người bình thường mà nói bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh.
Tất nhiên đây là với người bình thường, ngũ tuyệt cao thủ đã là một loại tồn tại không thể dùng chữ ‘người’ để đánh giá nữa rồi.
Trung niên nhân kia nhìn thấy Vô Song lao đi trong mắt hiện ra một tia khinh thường, ông ta mũi chân cũng điểm nhẹ trên mặt tuyết, trong phút chốc có cảm giác như một đầu đại xà đang vươn mình bắt mồi vậy, sức bật của ông ta không khác gì một con xà búng người cả, lướt nhẹ một cái lập tức rẽ ra một con đường tuyết cho riêng mình, thân ảnh ông ta đã chạm đến vị trí của Vô Song.
Một tay cong thành trảo đưa ra, chỉ một chưởng duy nhất trực tiếp đánh bay Vô Song hơn 10 m, xương ngực Vô Song gần như bị chấn đến vỡ nát bất quá Vô Song thực sự còn chưa có chết.
Không phải là Vô Song đủ thực lực để chịu được một chiêu vừa rồi mà rõ ràng là nam nhân kia thu tay lại, trong mắt ông ta dần dần xuất hiện dị dạng.
“Ha ha, còn trẻ như vậy đã có thực lực bậc này, cho dù Khắc nhi của ta cũng là không bằng chưa kể còn xinh đẹp như vậy, được lắm sau này ngươi liền là thiếu phu nhân của Bạch Đà Sơn Trang”.
Nam nhân âm thanh phi thường cuồng ngạo, nội lực kinh người đến mức làm rung chuyển cả những bỗng tuyết đang rơi, âm thanh cuồng ngạo đập vào những vách đá vang vọng khắp không gian đầy giá lạnh.
Đương nhiên Vô Song hiện nay không đoán ra được người này là ai thì hắn cũng đi chết được rồi, trước mặt Vô Song chính là đỉnh đỉnh đại danh Tây Độc – Âu Dương Phong.
Âu Dương Phong sau khi cười xong lập tức lướt đến vị trí của Vô Song, thứ ông ta dùng chính là Xà Hành Thân Pháp của riêng Bạch Đà Sơn Trang, đại thủ lại mở ra như một con rắn há miệng, trong ánh mắt tràn ngập ý cười.
Âu Dương Phong tuy cuồng ngạo nhưng không phải kẻ không biết nghĩ trái lại Âu Dương Phong là loại người thiên tư trác tuyệt, thông minh tuyệt đỉnh, nói về tư chất của Âu Dương Phong bất cứ ai cũng phải tặc lưỡi mà sợ hãi.
Người đời chỉ nói Âu Dương Phong độc ác, chỉ nói Âu Dương Phong bị Hồng Thất Công cùng Hoàng Dung lừa cho thân tàn ma dại thậm chí còn khùng khùng điên điên nhưng mấy ai biết sự đáng sợ của Âu Dương Phong?.

Âu Dương Phong không chỉ võ công cao đến dọa người mà ông ta còn nắm giữ độc thuật cổ kim hiếm thấy, chỉ riêng việc có thể độc chết hết toàn bộ cá mập trên biển đã đủ nói lên Âu Dương Phong kinh khủng thế nào, không cần đến võ công chỉ cần độc dược thì Âu Dương Phong cũng đủ đứng vào hàng ngũ tuyệt.
Về phần võ công thì sao?, đúng là Âu Dương Phong trở thành khùng khùng điên điên, đúng là Âu Dương Phong về sau rất thảm rất thảm tuy nhiên mấy ai trên đời dưới điều kiện luyện công sai phương pháp có thể một lần nữa mở ra con đường mới?, xuyên suốt Kim Dung tiểu thuyết chỉ sợ có duy nhất Âu Dương Phong đủ khả năng nghĩ ra nghịch đảo Cửu Âm Chân Kinh, đủ khả năng biến một môn tuyệt học bị người khác cố ý sửa đổi thành một phiên bản hoàn toàn khác, bằng vào nghịch đảo Cửu Âm Chân Kinh năm đó chỉ cần thần trí còn minh mẫn thiên hạ ai đủ sức cản Âu Dương Phong?.
Âu Dương Phong khi thu tay lại với Vô Song đương nhiên ngoại trừ ‘Khắc nhi ‘ của ông ta ra thì còn vì Âu Dương Phong kiêng kỵ, bất cứ một ngũ tuyệt cao thủ nào rơi vào tình trạng của Âu Dương Phong đều cảm thấy kiêng kỵ, một yêu nghiệt như Vô Song tuyệt đối không thể từ dưới đất chui lên, loại yêu nghiệt như Vô Song nhất định phải có một vị minh sư đáng sợ.
Nếu Vô Song ‘là nam nhân’ thì Âu Dương Phong chắc chắn lựa chọn một chưởng giết chết nhưng trong mắt Âu Dương Phong hiện nay thì Vô Song lại là một cái đại mỹ nhân, chỉ cần mang về cho Âu Dương Khắc gạo nấu thành cơm lại thêm vài loại độc dược khống chế thì Âu Dương Phong hoàn toàn tin tưởng ông ta có thể có thêm một vị minh hữu cường đại.
Bắt sống Vô Song so với giết Vô Song có lợi hơn nhiều.
....
Âu Dương Phong mượn Xà Hành Thân Pháp, tốc độ của ông ta cực kỳ đáng sợ khoảng cách vài chục m đối với ông ta chỉ như vài giây đồng hồ ngắn ngủi tuy nhiên tại nơi đây vẫn có một người nhanh hơn Âu Dương Phong.
Khi bàn tay Âu Dương Phong sắp chạm đến Vô Song thì có một bàn tay khác đưa ra, người này mạnh mẽ đè cổ tay của Âu Dương Phong xuống sau đó thân hình lướt nhẹ về phía ông ta, ngọc thủ mạnh mẽ đánh ra một chưởng.
Âu Dương Phong từ trước đến nay chưa sợ qua ai, ông ta cũng lập tức đánh ra một chưởng, hai người đối chưởng với nhau tạo nên chấn động khủng khiếp, nền tuyết dưới chân bắn lên tung tóe cứ như có một vụ nổ xảy ra vậy sau đó cả hai cái bóng người này cũng đều lập tức lùi lại.
Âu Dương Phong thân hình cao lớn, một thân áo đen đứng giữa đất trời về phần người trước mặt ông ta một thân hồng y mỏng tan trong gió, thân hình hoàn mỹ như ma quỷ, người này tất nhiên là Lý Thu Thủy.
“Bắc Minh Thần Công của Lý tiên tử quả nhiên đáng sợ, không ngờ có thể làm nội công trong người ta trong phút chốc mất kiểm soát, đáng sợ đáng sợ”.

Về phần Lý Thu Thủy lúc này thì lại đưa tay phải lên che miệng cười bất quá nếu có ai ở đây có thể nhìn được lòng bàn tay của nàng đều có thể thấy một màu xám đen rất nhỏ bám lên.
“Nào có, Tây Độc ngươi mới thực sự là đáng sợ, Ngũ Độc Xích Diễm Công mới chạm vào một chút liền làm người ta bị thương rồi nè”.
Vô Song lúc này thật sự không ngờ, hắn dĩ nhiên được Lý Thu Thủy cứu hơn nữa Lý Thu Thủy còn mang theo luôn Hoàng Dung đến chỗ này, Xà Hành Thân Pháp của Tây Độc so với Lăng Ba Vi Bộ của Lý Thu Thủy đúng là vẫn thấp hơn không ít, đương nhiên đánh nhau chết sống Lý Thu Thủy cũng chưa chắc đã vượt qua nổi Âu Dương Phong.
Âu Dương Phong rốt cuộc cũng thu tay lại dù sao Âu Dương Phong cùng Lý Thu Thủy lần này rõ ràng là đến hợp tác với nhau, căn bản không phải đến đọ sức.
“Lý tiên tử, không biết vì sao lại ra tay ngăn cản ta, chẳng nhẽ một trong hai người kia là cao đồ của Lý tiên tử?”.
Âu Dương Phong nói xong ánh mắt nhìn thẳng về phía Vô Song, căn bản không nhìn Hoàng Dung quá nhiều.
Thật ra một trong những lý do lớn nhất làm Âu Dương Phong vừa phát hiện ra Vô Song cùng Hoàng Dung đã tấn công là vì Hoàng Dung, Âu Dương Phong đương nhiên biết mặt mũi Hoàng Dung thế nào thì sao dám đi hỏi vợ cho Âu Dương Khắc, cũng chính vì Hoàng Dung chạy khỏi cuộc hôn sự này mới khiến cả Âu Dương Phong cùng Hoàng Dược Sư tương đối mất mặt, lần này thấy Hoàng Dung tất nhiên Âu Dương Phong muốn bắt về cho Khắc nhi.
Tất nhiên cái ý niệm này đã bị Vô Song làm cho thay đổi, ít nhất Âu Dương Phong vẫn bị thực lực của Vô Song làm cho hứng thú hơn Hoàng Dung nhiều hơn nữa Hoàng Dung có chạy nữa chạy mãi cũng không chạy khỏi được bàn tay của Tây Độc, ông ta thà bắt giữ Vô Song rồi tiếp tục bắt Hoàng Dung còn hơn là đuổi theo Hoàng Dung bởi nếu thế với tốc độ của Vô Song đúng là có cơ hội chạy thoát.
Lý Thu Thủy che miệng cười duyên, ánh mắt đầy mị sắc nhìn về phía Tây Độc.
“Phí lời, cô bé này trời sinh mị cốt, không phải là đệ tử của người ta thì có thể là ai, không biết đệ tử của ta làm gì khiến Tây Độc ngươi giận giữ như vậy, lại còn muốn mang nó lên Bạch Đà Sơn Trang làm áp trại phu nhân, nếu nó có gì không đúng hay là Tây Độc ngươi cứ trách cứ lên người ta đi, người ta không phản kháng đâu mà”.
Lời nói của Lý Thu Thủy cứ như ma âm vậy thậm chí khiến Âu Dương Phong trực tiếp phải vận lên nội công mới có thể tránh thoát ma âm ảnh hưởng, Âu Dương Phong tất nhiên biết cho dù là kỳ độc của nhân gian cũng hiếm có loại độc nào độc bằng nữ nhân trước mặt, ngủ với Lý Thu Thủy một đêm chỉ sợ bị

nữ nhân này lấy mất 20 năm nội lực, loại nữ nhân này đúng là Tây Độc không muốn dây dưa.
“Nếu đã là đệ tử của Lý tiên tử việc này coi như là lão phu sai, viên đan dược này coi như lão phu tạ lỗi”.
Từ trong tay Âu Dương Phong trực tiếp bắn ra một viên đan dược màu vàng đồng thời lúc này ngọc thủ của Lý Thu Thủy cũng đưa ra nhẹ nhàng tiếp lấy sau đó thả luôn xuống trước mặt Vô Song, nàng chỉ lạnh lùng nói một câu.
“Cầm”.
Vô Song không biết viên đan dược này là gì bất quá hắn lập tức nắm lấy sau đó cất kỹ vào trong ngực áo, đồ tạ lỗi của Tây Độc sao có thể không cầm?, đương nhiên với hành động này của cả Âu Dương Phong cùng Lý Thu Thủy cũng đủ nói lên hai người tuyệt sẽ không tiếp tục xảy ra chiến đấu.
Âu Dương Phong tạm thời mất đi ý niệm với Vô Song bất quá ánh mắt lại nhìn sang Hoàng Dung, hai tay chắp sau lưng ngực có chút nhô cao lên, ánh mắt liền sắc lạnh lại.
“Đệ tử của Lý tiên tử ta tất nhiên sẽ không đụng đến bất quá lão phu mang về hôn thê của Khắc nhi không biết có được không?”.
Hoàng Dung nghe thấy lời nói của Âu Dương Khắc lập tức biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp liền nhìn về phía Vô Song, chỉ khi thấy sắc mặt Vô Song không có gì thay đổi nàng mới khẽ thở ra một hơi.
“Tiền bối, Dung nhi đã có nam nhân trong lòng hơn nữa hôn sự này là của ngươi cùng cha ta định ra, Dung nhi liền không chấp nhận, ta căn bản không có liên quan gì đến Âu Dương Khắc đó “.
Câu trả lời của Hoàng Dung làm Âu Dương Phong hừ lạnh, một chân bước ra chỉ là một lần nữa Lý Thu Thủy lại động.
Cổ tay của Lý Thu Thủy như không xương khẽ xoay tròn sau đó một ngón tay điểm ra mang theo kinh người kình lực căn bản không khác gì vũ khí nóng của thế giới hiện đại ca.
Một chiêu này đánh tới nhưng mục tiêu cũng không phải là Âu Dương Phong mà là mặt đất ở giữa Âu Dương Phong cùng Hoàng Dung, một chiêu này vừa vặn đánh nát luôn tảng đá nằm bên dưới khiến từng phần nhỏ của nó bắn lên không trung.
Âu Dương Phong ánh mắt hơi hơi nháy lên rồi liếc nhìn Lý Thu Thủy đang mỉm cười đứng đó.
“Thiếu Lâm Niêm Hoa Chỉ?, một chiêu này Lý tiên tử đã tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh quả nhiên đáng sợ chỉ là ta không rõ Lý tiên tử có ý gì?”.
Lý Thu Thủy vẫn là che miệng cười duyên, ánh mắt đầy mị hoặc nhìn Tây Độc.
“Tây Độc ngươi cùng không cần phải giận giữ nha, là người ta nghĩ cho ngươi, con gái của Hoàng lão tà trí tuệ chưa chắc đã kém Phùng nha đầu năm xưa,

chúng ta đi đến nơi đó căn bản không chỉ cần thực lực cường hãn còn phải cần thêm cả tiểu nha đầu này nếu không bước bước khó đi”.
Tây Độc nghe vậy trái lại không có phản ứng gì, ông ta chỉ chậm rãi gật đầu.
“Lã lão phu nghĩ chưa kỹ rồi bất quá phiền tiên tử vẫn là để lão phu quản con bé này thì hơn “.
Lý Thu Thủy tất nhiên không ngăn cản Âu Dương Phong trái lại nàng thấy đẩy Hoàng Dung sang bên Âu Dương Phong mới là tốt, nàng trực tiếp lùi về sau một bước, ngọc thủ xuất ra, chỉ cần một chiêu liền có thể đẩy Hoàng Dung về phía Âu Dương Phong.
Hoàng Dung chỉ cảm thấy thân thể run lên, trong người xuất hiện một luồng nhu kình tự động đẩy mình đi về phía Tây Độc, nàng thực sự rất sợ, rất sợ phải ở bên Tây Độc, nàng đương nhiên sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng tuyệt đối có thể bị Tây Độc dùng dược vật khống chế thậm chí còn có thể bị Âu Dương Khắc làm mất đi thanh bạch.
Lại một lần nữa trong lúc Hoàng Dung sợ hãi nhất... Vô Song lại ra tay.
Thân là nam nhân Vô Song tuyệt không thể để Hoàng Dung bị đẩy đi như vậy, nếu hắn có đủ thực lực hắn hiện nay thậm chí còn có thể tiến tới giết chết Âu Dương Phong.
Một đòn đẩy của Lý Thu Thủy là không mạnh vì thế Vô Song tương đối dễ dàng đuổi kịp, cổ tay hắn đưa ra nắm lấy tay của Hoàng Dung rồi kéo ngược về phía mình, động tác ra tay của Vô Song liền làm cả Lý Thu Thủy cùng Âu Dương Phong trong phút chốc sững sờ.
Tất nhiên Vô Song sẽ không dừng lại ở đó, hắn biết hiện nay người duy nhất có thể trông cậy vào chỉ có Lý Thu Thủy.
Sau khi kéo Hoàng Dung về phía mình, Vô Song lập tức cúi đầu với Lý Thu Thủy, giọng nói mang theo chút cung kính.
Nữ nhân này đã nói Vô Song là đệ tử của nàng thì hắn cũng không ngại đóng vai một cái đệ tử ngoan ngoãn.
“Sư phụ, đệ tử có một việc muốn nói riêng với người, việc của Dung nhi... xin sư phụ nghe xong lời nói của đệ tử liền quyết định”.
Câu nói của Vô Song vang lên giữa cái rét ghê người, giữa những cơn gió như cắt da cắt thịt, sau lưng hắn là Tây Độc, trước mặt hắn là Lý Thu Thủy... về phần trong ngực hắn tất nhiên là Hoàng Dung.
Dùng một tay ôm chặt Hoàng Dung, đối mặt với cái nhìn chằm chằm của Lý Thu Thủy cùng Tây Độc, áp lực lúc này Vô Song phải chịu là cực kỳ đáng sợ, chính thân thể Vô Song cũng đang nhè nhẹ run lên theo từng giây phút đi qua.
....
P/s: Mình vừa hoàn thành xong deadline nên hôm nay có thể chỉ 1 chương.
Mai bắt đầu rảnh hơn sẽ cố gắng bù chương cho mọi người.

....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 94
Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (2)

Gió tuyết khẽ thổi trên sườn núi bất quá gió tuyết cho dù lạnh hơn nữa, cho dù đáng sợ hơn nữa cũng không cách nào có thể so với hai ánh mắt của ngũ tuyệt cao thủ khóa chặt bản thân mình, tất nhiên sau câu nói của Vô Song thì Lý Thu Thủy hay Âu Dương Phong mỗi người sẽ có một suy nghĩ.

Với Lý Thu Thủy mà nói trong mắt nàng hiện lên một tia không thích, đừng có nghĩ bản thân Lý Thu Thủy ngả ngớn, bản thân nàng không đoan chính nhưng thiên hạ này kẻ dám trái lời nàng cũng không nhiều, nàng là Tây Hạ hoàng hậu, nàng là một trong Tiêu Dao Tam Tiên, là cao thủ đẳng cấp ngũ tuyệt, thiên hạ này có mấy người dám vi phạm lời nói của nàng?.

Hoàng Dung thì sao?, Hoàng Dung đúng là rất thông minh nhưng Lý Thu Thủy cảm thấy cũng không quá cần thiết dù sao ở thế giới này còn một nữ tử dám cùng Hoàng Dung đồng cân đồng hạng, nàng gọi là Vương Ngữ Yên, Lý Thu Thủy từ lâu đã không quan tâm đến con gái Lý Thanh La nhưng thông tin của Lý Thanh La không phải là Lý Thu Thủy không biết, Lý Thu Thủy lại càng không thể không biết đứa cháu ngoại của mình – Vương Ngữ Yên.

Nếu không có Lý Thu Thủy chỉ bằng mấy chiêu võ mèo cào của Lý Thanh La bằng cái gì có thể chiếm một cái Mạn Đà Sơn Trang như vậy?.

Lại nói đến Vương Ngữ Yên, Lý Thu Thủy nếu không phải bất đắc dĩ sẽ không trở về Mạn Đà Sơn Trang, bản thân nàng đã từ bỏ mọi thứ đặc biệt là quá khứ của mình cùng Vô Nhai Tử năm xưa, chính vì vậy nàng có chút chốn tránh đi gặp mặt con gái cùng cháu ngoại bất quá lần này nàng quả thực cũng muốn đến gặp Vương Ngữ Yên một lần.

Hoàng Dung đúng là hiểu biết rất nhiều cũng thông minh tuyệt đỉnh nhưng trong mắt Lý Thu Thủy nàng chưa chắc đã so được với Vương Ngữ Yên dù sao Vương Ngữ Yên cũng là máu mủ, so với Hoàng Dung thì đáng tin tưởng hơn nhiều.

Lý Thu Thủy lần này ra tay cứu Hoàng Dung đơn giản chỉ là tiện đường cứu Vô Song, so với Hoàng Dung thì nàng có hứng thú với Vô Song hơn nhiều thậm chí... nàng thật sự có ý nghĩ thu đồ, sự tồn tại của Hoàng Dung ở đây cùng lắm chỉ là để Vô Song không có cách nào rời đi mà thôi, nếu giá trị của Hoàng Dung chỉ như vậy nàng không quan tâm Hoàng Dung ở trong tay mình hay trong tay Âu Dương Phong.

Về phía Âu Dương Phong thì lại khác, ông ta không biết việc Vô Song không phải đệ tử của Lý Thu Thủy vì vậy Âu Dương Phong cũng bắt đầu âm thầm vận

nội công, một tay chậm rãi đặt ra sau lưng.
Lần này đúng là Âu Dương Phong cùng Lý Thu Thủy hợp tác nhưng không có nghĩa là Âu Dương Phong tin tưởng Lý Thu Thủy toàn bộ, nữ nhân nào thì Âu Dương Phong không biết nhưng với Lý Thu Thủy thì chỉ cần không để ý nhất định sẽ chết lúc nào cũng không hay.
Tất nhiên Âu Dương Phong hay Lý Thu Thủy đang nghĩ cái gì bản thân Vô Song chắc chắn không có biết, cái mà Vô Song biết chỉ là... hắn tuyệt đối là người chịu áp lực lớn nhất ở đây, sống hay chết chỉ còn xem vào một câu nói của hắn hơn nữa hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều.
Đại não Vô Song cấp tốc vận động, bắt đầu cố gắng liên kết toàn bộ thông tin mà hắn biết về Kim Dung lại với nhau, điều khổ sở nhất là Vô Song không rõ mốc thời gian hay nói đúng hơn cái gọi là mốc thời gian ở đây không dùng được, một thế giới được thiết lập nên từ những tác phẩm của Kim Dung thì tuyệt đối không có mốc thời gian chính xác.
Vô Song chậm rãi bỏ tay ra khỏi vòng eo của Hoàng Dung, hắn tiến về phía Lý Thu Thủy bất quá ánh mắt vẫn hơi hơi liếc về phía Tây Độc, vẻ mặt có vài phần cẩn trọng.
Nhìn vào khuôn mặt của Vô Song bản thân Lý Thu Thủy hơi hơi nhếch miệng, nàng lập tức cong lên ngón tay, trên người xuất hiện một loại khí tràng mờ mờ ảo ảo cực khó nhìn ra nhưng rõ ràng là nó có tồn tại, khí tràng này rất nhanh bao quanh Vô Song cùng Lý Thu Thủy.
Vô Song không biết loại khí tràng này là gì nhưng hắn cũng có thể đoán được một hai, khí tràng của Lý Thu Thủy phóng ra cực có khả năng là đại danh đỉnh đỉnh Tiểu Vô Tướng Công.
“Nói gì, nói đi, tiểu tử ngươi thần thần bí bí cái gì?, ta đúng là có chút tò mò nha”.
Đến cả Hoàng Dung cũng có thể phát hiện ra thân phận nam tử của Vô Song không có khả năng Lý Thu Thủy không phát hiện ra thậm chí khi nhìn Vô Song nàng còn khẽ liếm đôi môi đỏ mọng, nàng sống từng này tuổi còn chưa gặp được nam tử nào có mị cốt.
Lúc trước sự tồn tại của Vu Hành Văn đã là cực kỳ phi lý, Vu Hành Văn thân là nữ tử nhưng lại sở hữu dục hỏa điều này khiến Lý Thu Thủy vừa tò mò vừa ghen ghét, nàng thật sự rất muốn biết nữ nhân sở hữu dục hỏa thì sẽ luyện ra cái gì bất quá Vu Hành Văn cả đời chỉ yêu Vô Nhai Tử, cả đời giữ gìn trinh tiết với Vô Nhai Tử dẫn tới việc Lý Thu Thủy không cách nào biết được tác dụng của dục hỏa.
Lần này nàng không ngờ lại nhìn thấy Vô Song, thân là nam tử lại sở hữu mị cốt, nàng thật sự rất rất muốn ‘trải nghiệm’ cái gọi là mị cốt của Vô Song, ít nhất từ mặt ngoài mà xem mị cốt có khả năng chống lại mị thuật cực kỳ mạnh mẽ về

phần còn thêm công dụng nào nữa hay không... chí ít phải lên giường mới biết.
Đây là lý do duy nhất để Lý Thu Thủy cho đến lúc này vẫn đúng là không muốn làm tổn thương Vô Song.
Vô Song không biết mình đang trở thành ‘con mồi’ của Lý Thu Thủy, hắn cố gắng làm khuôn mặt trấn định nhất có thể, đối với Lý Thu Thủy hơi hơi cúi đầu.
“Tiền bối, người chắc cũng.. “.
Vô Song chưa nói xong lập tức cảm thấy sống lưng mình lạnh lại, hắn bị ánh mắt của Lý Thu Thủy khóa chặt, nữ nhân này không biết vì sao lại dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn hắn bất quá cũng rất nhanh nàng lại che miệng khẽ cười.
“Hì hì, tiểu Vô Song ngươi thấy người ta già như vậy sao?, với người ngoài ngươi xưng hô sư phụ cũng được nhưng chỉ có hai chúng ta ở đây thôi nha, ngươi gọi hai tiếng tỷ tỷ không phải là tốt sao?”.
Vô Song nghe mấy câu này liền cảm thấy nổi cả da gà, Lý Thu Thủy quả thực là yêu nữ, hay nói đúng hơn Tiêu Dao Tam Tiên vốn toàn bộ là yêu quái.
Tất nhiên lời Lý Thu Thủy cũng không sai, tuy nàng đã có một con gái, tuy cháu gái nàng có khi còn lớn tuổi hơn Vô Song thì nhìn nàng hiện nay chỉ như một nữ nhân 27-28 mà thôi, so với Trương Tam Phong cũng không kém bao nhiêu, toàn bộ đều là lão quái vật mang khuôn mặt trẻ thơ.
“khụ... tỷ... tỷ tỷ việc ta muốn nói liên quan đến... Vô Nhai Tử tiền bối”.
Vô Song đương nhiên biết ba chữ ‘Vô Nhai Tử’ có hàm nghĩa gì nhưng đây cũng là điều duy nhất hắn tin tưởng có thể làm Lý Thu Thủy lộ bản chất thật, bỏ đi cái vẻ ngoài mị hoặc của mình mà sống thực với bản thân.
Quả nhiên khí thế của Lý Thu Thủy hoàn toàn thay đổi, thậm chí khí tràng của nàng cường đại đến mưc trực tiếp ép cho Vô Song không thở nổi, ép cho Âu Dương Phong lập tức phải vận khí thế chống lại, nội lực của Lý Thu Thủy như biển vậy, một biển nội lực khổng lồ.
Lý Thu Thủy bản thân nắm giữ Bắc Minh Thần Công, trong cùng hàng ngũ tuyệt cao thủ có mấy ai có nội lực vượt qua được nàng?, cả Âu Dương Phong cũng không so được.
Nàng nhìn chằm chằm vào Vô Song, khí thế như biển cả, chỉ cần nàng muốn thì một chưởng đập xuống tuyệt có thể giết chết Vô Song.
“Ngươi nói hắn?, nói tiếp”.
Vô Song cắn răng một cái nhưng cũng không có bất cứ ý lùi lại nào, hắn đối với Lý Thu Thủy cúi đầu ôm quyền.
“Tỷ tỷ chắc cũng biết việc Tinh Túc Phái?”.
Nhắc đến Tinh Túc Phái tất nhiên làm Lý Thu Thủy càng đáng sợ hơn, nàng nghĩ đến Đinh Xuân Thu, lúc này người Lý Thu Thủy bao trùm hoàn toàn trong sát khí.
“Nói tiếp, vào vấn đề chính, bản tọa cho ngươi thêm một lần lên tiếng, nếu câu

nói tiếp theo không làm bản tọa hứng thú, ngươi cùng tiểu tình nhân kia chắc chắn phải chết".
Lần này trái lại Vô Song cũng không có sợ hãi nữa, hắn bước lên một bước đối mặt thẳng với Lý Thu Thủy, hắn cũng không tiếp tục gọi nàng là tỷ tỷ, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.
"Tiền bối, Vô Nhai Tử tiền bối chưa có chết, nhưng Vô Nhai Tử tiền bối cũng không còn ở trong Tiêu Dao Cốc – Tu Di Sơn, tiền bối được mang đi, mang đến Lôi Cổ Sơn".
Vô Song nói xong liền yên lặng, trái tim hắn bắt đầu đập loạn nhưng ánh mắt lại mở to hết cỡ nhìn Lý Thu Thủy, hắn đúng là chỉ cầu Lý Thu Thủy không biết tung tích Vô Nhai Tử.
Việc Đinh Xuân Thủ phải chạy tít về Tinh Túc Hải để né tránh Lý Thu Thủy đã đủ nói lên Lý Thu Thủy chắc chắn biết việc Đinh Xuân Thu phản thầy lại thêm sát khí kinh người từ nàng phát ra lại càng làm Vô Song dám chắc Lý Thu Thủy muốn làm sạch sư môn thế nào, loại phản thầy như Đinh Xuân Thu căn bản không có khả năng sống sót, nhất định phải chết.
Thứ duy nhất mà Vô Song muốn cuộc là tung tích của Vô Nhai Tử, hắn dù sao cũng tin tưởng Lý Thu Thủy chưa chắc biết được tung tích Vô Nhai Tử, nếu nàng mà biết thì năm đó Trân Lung Ván Cờ trên Lôi Cổ Sơn căn bản không đến lượt đám người Đinh Xuân Thu, Mộ Dung Phục cùng Đoàn Diên Khánh ra oai.
Lấy thực lực và tính cách của Lý Thu Thủy nàng chỉ sợ trực tiếp đánh nát cả bàn cờ mà tiến vào sơn cốc gặp Vô Nhai Tử, ít nhất nàng cũng muốn nhìn nam nhân duy nhất khiến trái tim nàng thuộc về thế nào.
Nam nhân mà nàng yêu nhất cũng là nam nhân mà nàng hận nhất, nàng yêu hắn đến khắc cốt minh tâm nhưng nàng cũng hận hắn đến thấu tận xương tủy.
Ngũ tuyệt cường giả cũng có những thứ không muốn thể hiện ra ngoài, bọn họ có cảm xúc của chính bản thân mình, có 'nghịch lân' của chính bản thân mình.
Nghịch lân của Lý Thu Thủy chính là Vô Nhai Tử bất quá chỉ bằng vào ba chữ 'Vô Nhai Tử' kia còn xa xa không đủ, quả nhiên Vô Song chỉ thấy Lý Thu Thủy thở ra một hơi lãnh khí, sắc mặt trở lại với vẻ bình thường vốn có chỉ là thêm vào chút lạnh lùng mà thôi.
"Bản tọa không thích làm ăn không vốn, ngươi nói hắn ở Lôi Cổ Sơn thì có bằng chứng gì không?, nếu không có bằng chứng tất cả chỉ là lời nói xuống, vì một lời nói xuông bản tọa phải giúp ngươi bảo vệ nữ nhân kia căn bản không thể, ít nhất đến khi ta biết thông tin này là chính xác còn không bản tọa tuyệt không tin tưởng ngươi".
Lời của Lý Thu Thủy nói phi thường thực tế, lời nói không có dẫn chứng chỉ là lời nói xuông, Vô Song cũng không thể nào bảo nàng tự đi kiểm chứng, Lôi Cổ Sơn cách nơi này bao xa bản thân Vô Song cũng không biết, hắn vốn chỉ muốn

dùng câu chuyện này để khiến Lý Thu Thủy tạm thời có cảm giác hư hư thực thực không cách nào xác định, khiến nàng phải phân vân chọn lựa mà thôi.
“Tiền bối, vãn bối có thể dùng mạng đảm bảo thông tin này bất quá vãn bối cũng không có bất cứ bằng chứng gì... vãn bối cũng biết chỉ bằng một lời nói không thể để tiền bối mạo hiểm đối đầu với ngũ tuyệt cao thủ khác... vậy vãn bối cả gan cùng tiền bối chơi một trò chơi nhỏ”.
Lý Thu Thủy nghe vậy lông mày hơi hơi hướng lên bất quá nàng quả thật cũng có rất lớn hứng thú với Vô Song đương nhiên không phải hứng thú về mỗi mặt thân xác hắn, nàng còn hứng thú về võ công của Vô Song.
Lý Thu Thủy thông minh tuyệt đỉnh lại hành tẩu trên giang hồ không biết bao nhiêu năm, bản thân lại nắm Tiểu Vô Tướng Công cùng Bắc Minh Thần Công liền khiến nàng có thể coi là bách khoa toàn thư của võ lâm gần như có rất ít loại võ công mà nàng không nhận ra, bản thân nàng thậm chí còn hoàn hảo hơn Vương Ngữ Yên, càng đáng sợ hơn Vương Ngữ Yên.
Sự hiểu biết về võ học trong thiên hạ của Lý Thu Thủy đã phải dùng hai chữ ‘khủng khiếp’ để hình dung tuy nhiên ngày hôm nay nàng lại không cách nào nhìn ra võ công của Vô Song xuất ra từ nhà nào ngoại trừ khinh công của Vô Song mang theo chút chút hơi hướng của Vương Trùng Dương năm xưa nhưng rõ ràng bên trong khinh công của Vô Song tuyệt không chỉ dừng lại như vậy.
Vô Song thấy được Lý Thu Thủy hứng thú cũng liền lập tức mỉm cười.
“Trò chơi rất đơn giản, vãn bối đánh ra 3 chiêu thức, chỉ cần tiền bối có thể đánh ra bất kỳ một chiêu nào trong ba chiêu bản thân vãn bối liền chịu thua, vãn bối cùng Dung nhi đều tùy tiền bối xử lý bất quá nếu sau ba chiêu mà tiền bối không cách nào diễn biến lại được thì vãn bối cũng chỉ xin tiền bối giữ lại Dung nhi bên này, đừng đưa nàng cho Tây Độc – Âu Dương Phong, không biết ý của tiền bối ra sao?”.
Câu nói của Vô Song quả thực là lời khiêu khích với Lý Thu Thủy, bằng vào Tiểu Vô Tướng Công thì hầu như tất cả võ công trong thiên hạ nàng đều có thể diễn biến lại được, đặc biệt là những loại võ công thiên hướng âm nhu lộ tuyến.
Chỉ cần bằng mắt nhìn nàng cũng có thể biết Vô Song bản thân đi theo hướng âm nhu chứ không phải là dương cương, nếu đã như vậy nàng căn bản không tin Tiểu Vô Tướng Công không diễn hóa được mà kể cả có không diễn hóa được một lần thì cũng có thể chấp nhận đằng này Vô Song còn cho nàng ba lần cơ hội, Lý Thu Thủy căn bản không cách nào chấp nhận việc này, đây cứ như việc hạ thấp Tiểu Vô Tướng Công vậy.
Đáng tiếc Lý Thu Thủy cũng không biết bản thân nàng căn bản không cách nào diễn hóa được chiêu thức của Vô Song hay nói đúng hơn Tiểu Vô Tướng Công đừng mơ diễn hóa lại Quỳ Hoa Bảo Điển, ngoại trừ tồn tại như Vô Song cùng vị Đông Phương cô nương kia ra trên đời này không có bất cứ ai không cần thiến

mà đánh ra được Quỳ Hoa Bảo Điển, bản thân Lý Thu Thủy lại càng không.
Quả nhiên khi Lý Thu Thủy bắt đầu nhìn thấy Vô Song diễn luyện chiêu thức, ánh mắt nàng liền bắt đầu co rụt lại.
"Quỳ Hoa Ti Triển "
"Quỳ Hoa Phi Bộc"
"Quỳ Hoa Điệp Vũ".
Lần này Vô Song căn bản còn không cần dùng đếu Quỷ Ảnh của Quỳ Hoa Bảo Điển, động tác hắn đánh ra thậm chí phi thường chậm rãi cứ như muốn đánh cho Lý Thu Thủy xem vậy.
Lý Thu Thủy là một đời ngũ tuyệt cao thủ, nàng có thể đại khái nhìn ra đây là chiêu thức trong bộ võ công mà Vô Song dùng tấn công nàng, một loại chiêu thức thiên hẳn về tốc độ cùng lực sát thương kinh người, nếu Lý Thu Thủy không có Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung gia thì nàng muốn phá được liên chiêu của Vô Song cũng không có nhẹ nhàng như vậy.
Tất nhiên Lý Thu Thủy nhìn thấy là một việc nhưng đúng là nàng không học được.
Bản thân Lý Thu Thủy không ngờ chỉ cần nhìn Vô Song diễn võ liền có thể đại khái nhận ra hướng vận chuyển nội lực của Vô Song sau đó nàng lập tức vận dụng Tiểu Vô Tướng Công đi theo hướng vận chuyển nội công của Vô Song chỉ là... đến đây thì nàng không làm tiếp được nữa.
Nội lực của Tiểu Vô Tướng cứ như bị vật gì đó mạnh mé ngăn lại, nội lực bị tắc lại không cách nào dung nhập vào chiêu thức, một chiêu thức không có lộ tuyến vận công, không có nội lực thì chẳng khác gì một đòn vung tay múa chân quá mức bình thường.
Lý Thu Thủy tuyệt đối không tin mình sẽ thua Vô Song, ánh mắt nàng càng ngày càng tập trung nhưng càng tập trung thì nàng càng phát hiện ra cái lộ tuyến vận công của Vô Song là phi thường phi lý, cái lộ tuyến này căn bản không có cách nào vận công mới đúng, nàng rõ ràng có thể cảm thấy Vô Song thoải mái diễn chiêu, nàng có thể đọc được dòng chảy nội lực của Vô Song nhưng nàng rốt cuộc vẫn không cách nào diễn luyện lại được thậm chí bản thân Lý Thu Thủy còn có cảm giác kinh mạch trên người đau nhức.
Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Cửu Âm Chân Kinh có thể coi là cùng một cấp bậc, trong tiểu thuyết Kim Dung bản thân Âu Dương Phong vì cường hoành luyện Cửu Âm Chân Kinh dẫn đến tẩu hỏa nhập ma căn bản không có thuốc cứu chữa thì Lý Thu Thủy lúc này cũng vậy, nàng nếu như dám cường hoành luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chỉ sợ không cách nào đánh ra một chiêu nửa thức mà còn làm kinh mạch toàn thân nát tan.
Không biết đã bao nhiêu năm rồi, Lý Thu Thủy trong ánh mắt mới hiện ra một tia sợ hãi, nàng từ trước đến nay khinh thường hết toàn bộ võ công trong thiên

hạ, trong mắt nàng không có quá nhiều võ học trong thiên hạ đủ sức so sánh với võ công Tiêu Dao Phái nhưng hôm nay nàng vậy mà nhìn thấy một loại.
Trong mắt Lý Thu Thủy mà nói, thứ võ công mà Vô Song đang dùng căn bản không thua kém bất cứ một môn tuyệt học nào của Tiêu Dao.
Lý Thu Thủy bỗng ngửa đầu lên trời cười lớn, bộ ngực mềm mại có chút run lên.
“Hảo đệ tử, bộ võ công này gọi là gì?”.
Vô Song nghe thấy câu hỏi của Lý Thu Thủy lập tức thu tay sau đó hơi hơi cúi đầu.
“Tiền bối, loại võ công này gọi là Quỳ Hoa Bảo Điển”.
Vô Song nói xong câu này hắn cũng cố gắng chăm chú quan sát Lý Thu Thủy bởi thực chất bản thân Vô Song cũng cảm thấy cực kỳ mâu thuẫn, từ khi xuyên việt đến thế giới này, hắn luôn cảm thấy thế giới này không đúng, chắc chắn có một cái gì đó không bình thường.
Vô Song không rõ tại sao, sâu trong thâm tâm hắn luôn có một loại cảm giác bất ổn, một loại cảm giác không cách nào nói lên thành lời thậm chí hắn cảm thấy sâu trong cõi u linh như có kẻ nào đang kêu gọi chính bản thân hắn vậy.
Lý Thu Thủy lúc này khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một tia nghi hoặc, nàng nhìn thật kỹ khuôn mặt Vô Song, chỉ khi chắc chắn Vô Song không có vẻ nói dối thì Lý Thu Thủy mới chậm rãi lắc đầu.
“Vô Song, sư phụ ngươi là ai?, cái gì mà Quỳ Hoa Bảo Điển, bản tọa căn bản chưa bao giờ nghe thấy”.
Câu nói này của Lý Thu Thủy quả thật đã cho Vô Song một cái đáp án về thế giới này, thế giới hiện tại có lẽ đúng là Kim Dung thế giới bất quá nó không chọn vẹn, bằng vào hiểu biết của Lý Thu Thủy mà nàng chưa từng nghe qua Quỳ Hoa Bảo Điển thì chắc chắn trong thế giới này căn bản không tồn tại Quỳ Hoa Bảo Điển hoặc ít nhất tại thời điểm này nó chưa được công bố cũng đồng nghĩa với Tiếu Ngạo Giang Hồ thế giới căn bản không thể xuất hiện.
“Tiền bối, sư phụ của ta gọi là Quỳ Hoa lão tổ bất quá người không thích nổi danh chỉ thích ở nơi thâm sơn cùng cốc làm bạn với... sư nương, vãn bối là cô nhi được sư phụ cùng sư nương nuôi dưỡng, chỉ là chưa đợi vãn bối thành tài sư phụ cùng sư nương đều đã cưỡi hạc quy thiên... sau khi chôn cất hậu sự cho sư phụ cùng sư nương, vãn bối mới bắt đầu xuống núi”.
Lời của Vô Song nói đương nhiên toàn bộ là giả bất quá nếu Quỳ Hoa Lão Tổ thực sự chưa xuất hiện thì ai có thể làm chứng hắn làm giả thông tin?.
Quả nhiên Lý Thu Thủy nghe đến đây cũng không hỏi gì nhiều dù sao bằng ánh mắt của nàng mà xem ra, Quỳ Hoa Bảo Điển tuyệt đối đủ sức được đánh giá là tuyệt thế võ học, loại tuyệt học này nàng lại chưa từng gặp bao giờ, hoàn toàn có thể là do một vị kỳ nhân sáng tạo ra.
“Nếu lời ngươi nói là sự thật, vị Quỳ Hoa lão tổ kia xứng đáng để bản tọa có vài

phần coi trọng, đáng tiếc người đã về với trời, muốn so tài cao thấp cũng là làm không được”.
Lý Thu Thủy nói xong một chân bước lùi lại, thân hình trong thoáng chốc chở nên phiêu hốt vô định, nàng mượn Lăng Ba Vi Bộ lập tức đã lướt đến trước mặt Tây Độc, lúc này không cần nói ra ai cũng biết Lý Thu Thủy hiện nay rõ ràng là nghiêm túc.
Lý Thu Thủy mặc dù chắc chắn không phải người tốt nhưng để nói nàng là người xấu hẳn thì cũng không đúng, chí ít Lý Thu Thủy vẫn sẽ tương đối giữ lời hứa, có chơi liền có chịu.
Đối mặt với Âu Dương Phong, Lý Thu Thủy nhoẻn miệng cười chỉ là trong ánh mắt không còn mị ý, nàng căn bản không phải là đang đùa nghịch.
“Hì hì, không biết tại sao nhưng nhân gia lại đổi ý rồi, không biết nhân gia có thể giữ con bé Hoàng Dung bên người vài ngày không, dù sao nó cũng không có cách nào chạy được nha”.
Lý Thu Thủy lời nói vẫn rất ngọt vẫn rất mị hoặc nhưng ai ở đay cũng có thể cảm thấy nếu nàng không được như ý nguyện thì nàng thật sự sẽ dùng võ công mà đến luận bàn, bản thân Tiêu Dao Tam Tiên thích nhất chính là dùng thực lực đến nói lý.
Đương nhiên Lý Thu Thủy muốn chiến thì Âu Dương Phong cũng không ngại ngần, rất nhiều người nói Âu Dương Phong là một cái ác nhân nhưng ông ta lại càng giống một cái võ si hơn, Âu Dương Phong từ trước đến nay cũng chưa từng sợ chiến đấu với ai cả.
Trên tay Âu Dương Phong xuất hiện một luồng khí xanh đầy đáng sợ còn về phần Lý Thu Thủy từ lâu cũng đã vận lên Tiểu Vô Tướng Công, cả hai vị ngũ tuyệt cao thủ này nhìn chằm chằm vào nhau có điều ai trong hai người này cũng biết vì Hoàng Dung mà đứng ra tranh đấu là việc không đáng.
“Ba chiêu ước hẹn”.
Hai người không bàn mà hợp đồng thời nói ra một câu này, cao thủ với nhau chỉ cần lấy ba chiêu làm chuẩn, đây cũng là phương thức giải quyết an toàn nhất cho cao thủ cấp bậc bọn họ, cũng là phương pháp giải quyết tranh chấp nhỏ một cách tốt nhất.
Ngay lúc cả Âu Dương Phong cùng Lý Thu Thủy muốn đối chiêu với nhau thì hai vị ngũ tuyệt cao thủ này lập tức dừng tay, ánh mắt nhìn thẳng về một phía để rồi không ai nói với ai câu nào đều lập tức thu tay lùi lại.
Đừng nói là Lý Thu Thủy cùng Âu Dương Phong mà ngay cả Vô Song cũng có thể cảm nhận được có một đại cao thủ nữa tiến vào khu vực này, ở đây xuất hiện vị ngũ tuyệt cao thủ thứ ba.
“Hai vị, rõ ràng đã bàn bạc từ trước lão phu phụ trách giết người, Lý tiên tử phụ trách cảnh giới còn Âu Dương tiên sinh sẽ lo dọn dẹp hiện trường chiến đấu,

không ngờ hai vị lại để lão phu một mình gánh vác hết là thế nào?”.
Giọng người này rất lớn, âm thanh như sấm truyền đồng thời trong làn gió tuyết thân ảnh người này to lớn thậm chí còn hơn cả Âu Dương Phong.
Người này vừa tiến tới lập tức làm cho Vô Song cảm nhận một cỗ bá khí, một loại uy thế không thể đỡ, bá khí của người này chỉ sợ còn hơn cả Âu Dương Phong một bậc, tất nhiên bá khí không hẳn đã thể hiện hoàn toàn thực lực của một người, người xuất hiện ở đây chưa chắc đã mạnh hơn Âu Dương Phong bao nhiêu bất quá ông ta cũng tuyệt đối là hàng ngũ tuyệt cao thủ.
Người này thân hình rất lớn, một thân tóc trắng tung bay trong gió tuyết, bộ pháp như rồng như hổ, khí thế lại như lôi đình vạn quân, đây tuyệt đối là một cái nhân vật.
Vừa thấy người này xuất hiện bất kể là Lý Thu Thủy hay Âu Dương Phong ánh mắt đều hiện ra một tia không mấy vui vẻ, ở trước mặt bọn họ là một kẻ điên, một kẻ tự đại thành điên bất quá hắn đúng là có thực lực để tự đại.
Ngọn núi này được gọi là Dã Tam Pha, ở trên Dã Tam Pha ngày hôm nay là cuộc hợp mặt của ba cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt đồng thời đến từ ba bộ truyện khác nhau của Kim Dung.
Người đầu tiên là Lý Thu Thủy, người thứ hai là Tây Độc – Âu Dương Phong, người thứ ba chính là Uy Đức Tiên Sinh – Bạch Tự Tại.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 95
Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (3)

Bạch Tự Tại đi đến, trên người ông ta có mùi máu huyết rất nồng, theo làn gió đông mà thôi qua khắp bốn phương tám hướng thậm chí trên hai bàn tay to lớn của Bạch Tự Tài còn chảy xuống từng giọt từng giọt máu đỏ, cách giết người của Bạch Tự Tại gần như phải dùng từ ‘tàn ác ‘ để hình dung.

Đương nhiên Bạch Tự Tại thích nhất sự tàn ác cùng máu me này, trong mắt ông ta thủ đoạn giết người càng lăng lệ, càng bá đạo thì lại càng tỏ rõ được sức mạnh bản thân, đây chính là cách suy nghĩ của Bạch Tự Tại.

Bản thân Bạch Tự Tại là một kẻ tự đại thậm chí là tự đại đến mức tự cuồng, ông ta là một nhân vật coi trời bằng vung, là một người luôn tự cho mình là đệ nhất thiên hạ, tất nhiên thực lực của Bạch Tự Tại cũng cực kỳ đáng sợ nếu không ông ta căn bản không có quyền hợp tác cùng Lý Thu Thủy hay Âu Dương Phong.

Một điều trùng hợp lý thú nữa là cả ba cường giả ngũ tuyệt có mặt ở đây đều không phải là cao thủ của trung nguyên võ lâm.

Lý Thu Thủy đúng là cao thủ của trung nguyên bất quá hiện nay nàng là người Tây Hạ ở Tây Vực, Âu Dương Phong thì không phải nói, ông ta đương nhiên cũng là người Tây Vực, chủ nhân Bạch Đà Sơn Trang, về phần Bạch Tự Tại làm chưởng môn của Tuyết Sơn Phái, dãy tuyết sơn thật ra cũng thuộc một phần của trung nguyên nhưng quá mức xa xôi dẫn đến cũng tự động tách thành một phương thế lực riêng.

....

Bạch Tự Tại tiến đến cũng làm cuộc chiến giữa hai người Lý Thu Thủy cùng Âu Dương Phong lập tức đình chỉ, cả hai đều nhìn về vị Uy Đức Chân Nhân này.

Lý Thu Thủy lúc này nhoẻn miệng cười, muốn có bao nhiêu vũ mị liền có bấy nhiêu vũ mị.

“Bạch bang chủ đã ra tay thì nhân gia việc gì phải để ý đến mấy thứ này, với thần uy của Bạch bang chủ chỉ cần một chiêu nữa thức đánh ra liền kinh hãi thế tục, căn bản không có bất cứ kẻ nào dám ra tay ngăn cản nha lại càng không có kẻ nào dám phá rối nha”.

Lý Thu Thủy nói xong lập tức làm Bạch Tự Tài cười lớn, tiếng cười vang vọng cả Dã Tam Pha, bản thân Bạch Tự Tại quả thực rất thích phô diễm sức mạnh, ngay cả tiếng cười của ông ta cũng đưa vào một luồng kinh người nội lực cực kỳ đáng sợ.

Về phần Âu Dương Phong trực tiếp không cho ý kiến, Âu Dương Phong tất nhiên cũng biết Bạch Tự Tại thích nhất người khác khen ngợi mình, càng nâng

ông ta lên cao thì Bạch Tự Tài càng vui vẻ bất quá muốn bảo Âu Dương Phong đi vuốt mông ngựa kẻ khác, Âu Dương Phong căn bản không làm.
Trong ống tay áo Âu Dương Phong xuất hiện một cái bình, sau đó chậm rãi bước ra một bước, mượn Xà Hành Thân Pháp trực tiếp lướt về phía hẻm núi.
Nhìn theo bóng lưng của Âu Dương Phong biết mất khuôn mặt già nua của Bạch Tự Tại có chút nhếch lên, bất quá cũng không có gây chiến với đối phương thậm chí đối với Âu Dương Phong còn có vài phần kính trọng.
“ Ha ha, Âu Dương tiên sinh vẫn ít nói như vậy căn bản không có thoải mái bằng Lý tiên tử bất quá Âu Dương tiên sinh làm việc lão phu vẫn cực kỳ tin tưởng, Tây Vực Hóa Thi Phấn xuất ra thì căn bản không có bất cứ ai nhìn ra tung tích gì”.
Bạch Tự Tại nói xong lại cười lớn, ông ta trực tiếp vận công thân hình lao vút đi trong làn gió tuyết chỉ để lại âm thanh vang vọng đằng sau.
“Lý tiên tử, việc đã thành lão phu liền đợi tiên tử ở Thái Hồ Độ”.
....
Âu Dương Phong bỏ đi xuống sườn núi lo việc hủy thi diệt tích, Bạch Tự Tại thì lại đi thẳng về phía Thái Hồ Độ, ở đây trong phút chốc chỉ còn Lý Thu Thủy cùng hai người Hoàng Dung – Vô Song.
Đợi Bạch Tự Tại rời đi bản thân Vô Song mới dám lên tiếng, hắn nhìn về phía Bạch Tự Tại có chút kinh ngạc.
“Tiền bối, vị tiền bối đó là ai?”.
Lý Thu Thủy nghe Vô Song hỏi cũng không cảm thấy bất ngờ cho lắm, nàng trực tiếp quay đầu lại.
“Hắn là Tuyết Sơn chủ nhân, Uy Đức Tiên Sinh – Bạch Tự Tại bất quá ngươi tốt nhất không nên nói chuyện với hắn, bản thân hắn thích nhất vuốt mông ngựa nhưng lại khùng khùng điên điên tính khí thất thường, nếu không có thực lực tự vệ trước hắn chỉ sợ chết lúc nào cũng không hay”.
Lý Thu Thủy nói xong liền quay ra nhìn Hoàng Dung, ánh mắt cũng mang theo vài phần cảnh cáo.
“Về phần tiểu nha đầu ngươi, tốt nhất không nên nói ngươi là con gái Đông Tà, Bạch Tự Tại mà nghe được nhất định sẽ hỏi ngươi lão ta cùng Đông Tà ai mạnh hơn, khi đó ngươi muốn sống tốt nhất là nói phụ thân ngươi yếu hơn một chút, nếu không chỉ sợ Bạch Tự Tại một chưởng liền sẽ giết ngươi, khi đó đến cả ta cũng sẽ không cứu được “.
Thật ra mà nói Lý Thu Thủy bản tâm không muốn cứu Hoàng Dung, nếu không phải nàng đánh cuộc thua Vô Song thì cũng sẽ không vì Hoàng Dung mà đối đầu cùng Tây Độc, bây giờ nếu Hoàng Dung còn mang thêm cho nàng một cái phiền toái là Bạch Tự Tại, nàng không ngại tự mình diệt sát Hoàng Dung.
Hoàng Dung cảm nhận được ánh mắt băng hàn của Lý Thu Thủy liền có chút sợ

hãi, nhưng ánh mắt nàng vẫn cứng cỏi vô cùng.
“Tiền bối yên tâm, Dung nhi sẽ không để cho Bạch tiền bối biết phụ thân của ta là ai, tiền bối không cần vì Dung nhi mà lo lắng”.
Hoàng Dung lần này thực sự chịu rất nhiều đả kích, bình thường trong cùng thế hệ mà nói nàng chưa từng thua bất cứ ai, đây là tự tin của Hoàng Dung cũng là cao ngạo của nàng bất quá lần này sau khi rời khỏi Đào Hoa Đảo nàng liền như bị vận xui quấn thân, nàng làm bất cứ việc gì cũng không thuận, đi đâu cũng bị người hiếp đáp, có lẽ may mắn duy nhất của nàng chính là... có một bàn tay nhẹ nắm lấy mình.
Hoàng Dung khẽ quay đầu lại liền nhìn thấy Vô Song đối với mình nhẹ lắc đầu, nàng cũng nhẹ cúi đầu xuống, không có tiếp tục sinh khí với Lý Thu Thủy, Hoàng Dung đương nhiên cũng biết nàng hiện nay căn bản không có tư cách sinh khí với đối phương, nàng lấy cái gì đấu với Lý Thu Thủy.
Vô Song một tay nắm lấy tay Hoàng Dung, ánh mắt của hắn lúc này cũng xuất hiện vô vàn suy nghĩ, hắn không ngờ mình lại gặp Bạch Tự Tại ở đây.
Bạch Tự Tại cũng có thể coi là một trong những cao thủ mạnh nhất của Hiệp Khách Hành, nếu không tính Thạch Phá Thiên quá mức bá đạo ra thì thiên hạ đúng là không có mấy ai làm được đối thủ với Bạch Tự Tại, ông ta ngồi vào hàng ngũ tuyệt cao thủ vốn là việc hiển nhiên căn bản sẽ không có ai nghi hoặc, thứ làm Vô Song suy nghĩ chỉ là thân phận của Bạch Tự Tại.
Tại thế giới trước của Vô Song, Bạch Tự Tại có thể coi là huynh đệ kết nghĩa của phụ thân hắn Lệ Thương Thiên, bản thân ông ta cũng là một trong ít người dám đến cứu viện Lệ Thương Thiên năm đó, từ Đại Tuyết Sơn xa xôi mà đi thẳng đến trung nguyên chi viện chỉ đáng tiếc là nước xa không cứu được lửa gần mà thôi, chỉ cần nhìn vào hành động này Vô Song có thể cảm thấy đây cũng là một cái nhân vật chí tình.
Năm đó phụ thân của hắn Lệ Thương Thiên quen biết với rất nhiều cao thủ trong thiên hạ bất quá trận chiến trên dãy Thiên Long Sơn năm đó cũng không có bao nhiêu người dám đưa tay ra trợ Thiên Long Giáo, chỉ bằng một điểm này đã khiến Vô Song có ấn tượng phi thường không tệ với Bạch Tự Tại.
Âu Dương Phong còn ở phía sau, Bạch Tự Tại thì lại đi trước, Vô Song cũng lập tức nắm lấy tay Hoàng Dung rồi cúi đầu với Lý Thu Thủy.
“Tiền bối... không biết vãn bối có thể rời đi hay không?”.
Vô Song thật ra cảm thấy hắn có mặt ở đây căn bản là tai nạn, việc Lý Thu Thủy, Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại tập hợp tại Dã Tam Pha vốn muốn chia một miếng bánh nào đó, việc này Vô Song không cách nào tham dự cũng không có tư cách tham dự vì vậy lúc này hắn chỉ cầu an toàn mang Hoàng Dung rời đi mà thôi.
Lý Thu Thủy đầy hứng thú nhìn Vô Song sau đó còn châm rãi liếm liếm đôi môi

đỏ mọng, nàng đầy vũ mị mà nhìn hắn.
“Rời đi?, hì hì cái này tất nhiên là được nha bất quá Dung nhi của ngươi nếu không có ta bảo vệ ta liền không biết cái gì xảy ra với con bé này nha, nghĩ đến thủ đoạn của Tây Độc ta quả thực không rét mà run nha”.
Câu nói của Lý Thu Thủy đương nhiên là có lý, nếu không có Lý Thu Thủy ở đây thì lấy ai căn Âu Dương Phong?, chỉ cần Âu Dương Phong mạnh mẽ mang Hoàng Dung về Bạch Đà Sơn Trang thì chỉ sợ Đông Ta Hoàng Dược Sư cũng khó cứu chứ đừng nói đến Vô Song, một đoạn thời gian tiếp theo chỉ sợ Vô Song cùng Hoàng Dung nhất định phải gắn với Lý Thu Thủy, muốn rời đi cũng là không dễ.
....
Đêm về khuya, tại Tùng Hạc Lâu.
Vô Song sau khi xuống khỏi Dã Tam Pha hắn liền trở về tửu lâu sau đó lập tức bế quan trị thương, bản thân hắn trên Dã Tam Pha chịu nguyên 3 chưởng của ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ, cho dù toàn bộ 3 chưởng này đều không phải là chí mạng nhưng cũng làm nội lực trên người hắn như tan nát, xương cốt đau như muốn nứt ra, vừa trở về phòng hắn lập tức khoanh chân tĩnh tọa.
Vô Song cũng chẳng biết mình tiến vào trạng thái nhập định bao lâu có điều khi hắn mở mắt ra thì ngửi được mùi thơm ngào ngạt của thuốc bắc, mùi thơm này lập tức làm bụng hắn nhẹ réo lên, cả ngày hôm nay Vô Song cũng tốn quá nhiều thể lực.
Quay mặt về phương hướng xuất hiện mùi thơm kia, hắn thấy Hoàng Dung từ lúc nào cũng đang đặt một cái cặp lồng lên bàn, hai tay nàng chống cằm cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hắn, cũng chẳng biết cô nàng này đã quan sát Vô Song bao lâu rồi nữa.
Phát hiện Vô Song đang nhìn mình, Hoàng Dung lập tức quay đầu rời đi, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một rặng mây đổ thậm chí cái cổ trắng ngần của nàng cũng chậm rãi đỏ lên nhìn hấp dẫn chết người, cái vẻ mị hoặc cùng hấp dẫn này thực sự khác xa mị hoặc của Lý Thu Thủy, nó nhẹ nhàng mà bình yên hơn rất nhiều rất nhiều.
Hoàng Dung lúc này rõ ràng có thể cảm thấy Vô Song đang đầy hứng thú nhìn mình, mặt nàng thật sự càng ngày càng đỏ, nàng vốn không muốn quan sát Vô Song kỹ như vậy nhưng ai bảo Vô Song quá đẹp đây?, đẹp đến nỗi chính bản thân Hoàng Dung còn thấy vô lý, rốt cuộc phải như thế nào để khiến một nam nhân trở nên xinh đẹp thế này?, nàng cứ như vậy nhìn hắn nhập định đến mức thất thần lúc nào không hay.
“Huynh... huynh nhìn gì muội vậy?”.
Vô Song nghe Hoàng Dung nói vậy, hắn chỉ đơn giản đứng lên bật cười.
“Muội không nhìn ta sao biết ta nhìn muội?”.

Nói xong hắn trực tiếp tiến về bàn tròn giữa phòng, trên bàn là một bát gà tần hầm thuốc bắc tỏa ra ngào ngạt mùi thơm, chỉ cần nhìn màu sắc, chỉ cần cảm nhận hương thơm kia cũng đủ để Vô Song biết tay nghề của Hoàng Dung thực sự là danh bất hư truyền, hắn so với nàng chỉ sợ không hơn không kems.
“Oa, dung nhi đây là ngươi nấu sau?, thực sự là không ngờ Dung nhi có thể nấu ăn ngon như vậy, quả thật làm ta mở rộng tầm mắt”.
Hoàng Dung nghe vậy trong lòng lập tức vui vẻ, nàng liền quay lại nhìn Vô Song có điều vẻ mặt nàng hiện nay lại cố tỏ ra vài phần nghi hoặc.
“Thật không đó?, chưa ăn sao biết là ngon, hay là huynh chỉ khen cho muội vui lòng?”.
Hoàng Dung lúc này thật sự quá mức dễ thương rồi, nàng khiến Vô Song không kìm được mà bật cười.
“Mỹ nữ như muội chịu xuống bếp làm đồ ăn, kiểu gì cũng ngon, cho dù không ngon thì ngắm nhìn dung mạo của muội cũng thành ngon”.
Hoàng Dung phì cười có chút bĩu môi đối với Vô Song.
“Xinh đẹp cũng không xinh đẹp bằng huynh, rõ ràng là nam nhân giả nữ nhân làm cái gì chứ?”.
Vô Song đang định động đũa muốn thử bát gà tần mà Hoàng Dung chuẩn bị riêng cho hắn bất quá nghe đến câu này cánh tay của Vô Song hơi hơi dừng lại sau đó hắn rất nhanh nhẹ lắc đầu.
Thật ra Vô Song cũng không muốn biết tại sao Hoàng Dung lại biết được hắn là nam nhân, việc này hắn chỉ cầu Hoàng Dung biết càng sớm càng tốt mà thôi nhưng chính bản thân hắn cũng không biết mở miệng thế nào, nay Hoàng Dung tự động mở miệng đối với Vô Song liền là thiên đại việc vui.
“Nga?, muội đóng giả nam nhân thì được sao ta không làm ngược lại được nha, làm gì có đạo lý đó với cả Dung nhi thật sự rất xinh đẹp, muội không cần hạ thấp bản thân mình”.
Hoàng Dung nhoẻn miệng cười sau đó trong ánh mắt không ngờ của Vô Song, nàng trực tiếp đứng lên sau đó ngồi sát cạnh hắn, ánh mắt lóe lên hai tia sáng rực rỡ, bản thân Vô Song thực sự đã quên mất, Hoàng Dung hồi trẻ thực sự rất ‘nghịch’, nàng rất thích trêu người.
“Vô Song ca ca, mau cho ta xem một chút”.
“Xem cái gì?”.
“ Đương nhiên là xem ca ca ngươi ngoài khuôn mặt ra còn chỗ nào giống nữ nhân hay không”.
Hoàng Dung vừa nói xong đôi tay nhỏ liền đưa ra, nàng luồn hai tay vào trong áo khoác của Vô Song, sau đó nàng vậy mà dám cởi áo ngoài của Vô Song ra.
Bản thân Vô Song có Tiên Thiên Chí Âm Thể lại thêm thực lực hắn đã sớm vượt ra khỏi tông sư cảnh dẫn đến việc kháng lạnh của hắn cực cao, hắn mặc áo ấm

căn bản chỉ vì muốn không trở thành ‘quái nhân’ trong mắt người khác mà thôi, bên ngoài lớp áo lông ấm áp kia ra bên trong chỉ có độc một cái áo ngắn mà thôi.
Theo động tác tay của Hoàng Dung, lớp áo lông ấm áp của Vô Song liền bị cởi xuống bất quá ngay sau đó ánh mắt Hoàng Dung liền sững sờ.
Vô Song đương nhiên không có ngực bất quá làn da của hắn thậm chí làm Hoàng Dung một lần nữa phải than thầm, nàng vốn chỉ muốn xem Vô Song còn ‘nhét’ bánh bao vào trong ngực hay không nhưng khi cởi lớp áo ngoài kia ra chính Hoàng Dung cũng phải nuốt một ngụm nước bọt, nàng cảm thấy làn da của Vô Song quá đẹp rồi.
Vô Song không lộ phần ngực ra ngoài nhưng chỉ cần nhìn hai cánh tay trắng mịn như bạch ngọc, làn da của Vô Song dưới tác dụng của Tiên Thiên Chí Âm Thể thì phải dùng từ hoàn mỹ để hình dung.
Hoàng Dung lập tức giúp Vô Song kéo lại áo ngoài lên, nàng liên tục nhìn hắn lắc đầu.
“Quá vô lý rồi, Vô Song ca ca, ngươi sinh ra không phải là nữ nhân quả thực quá mức thiệt thòi”.
Đáp lại câu nói của Hoàng Dung, Vô Song thản nhiên đưa tay ra nhéo nhéo cái mũ nhỏ của nàng, sau đó khiến Hoàng Dung không tưởng tượng được là, Vô Song dùng một tay ôm lấy eo nàng rồi kéo thẳng xuống đùi của mình.
Vô Song hắn từ khi nào dễ chọc như vậy?, nếu Hoàng Dung đã muốn nghịch thì hắn cùng chơi với nàng.
Hoàng Dung hoàn toàn bất ngờ với hành động của Vô Song nhưng chính nàng cũng không có quá mức kháng cự, thân thể nàng chỉ run lên một chút mà thôi sau đó liền yên tĩnh lại, dù sao mấy ngày qua Vô Song không ít lần ôm nàng vào lòng cho dù toàn bộ những lần đó đều không cách nào thân mật bằng lần này.
Hoàng Dung cũng không biết tại sao, nàng cảm thấy ở bên cạnh Vô Song đặc biệt thoải mái, thậm chí bị hắn ôm vào trong người cũng không có phản cảm, khác hẳn với cảm giác bất cứ nam nhân nào khác dành cho nàng.
Thân hình nhỏ nhắn ngồi trên đùi của Vô Song, nằm gọn trong vòng tay hắn liền khẽ run lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lựng không nói thành lời.
“Vô Song ca ca... ngươi... ngươi buông ta ra được không”.
Vô Song nào dễ dàng buông cô gái nhỏ này ra như vậy, hắn cảm thấy khi Hoàng Dung xấu hổ, khi nàng bỏ đi cái vẻ thông minh cơ trí kia thì lại có một loại phong vị rất khác.
“Ăn đi, muội cả ngày cũng không ăn gì rồi, ăn xong rồi nói gì thì nói”.
Mặc kệ Hoàng Dung làm sao phản kháng, Vô Song vẫn kéo cái cặp lồng về phía hai người sau đó rất nhanh lấy ra hai bát gà tần vẫn còn nóng hổi, đầy thoải mái thưởng thức đồ ăn do chính Hoàng Dung chuẩn bị cho mình, về phần Hoàng Dung lại dở khóc dở cười, nàng lúc này đang ngồi ngay trên đùi Vô Song hơn

nữa lại bị Vô Song ôm vào bên trong hai tay, như vậy thì ăn kiểu gì?.
Hoàng Dung lập tức trở nên có chút luống cuống nhưng nàng càng luống cuống thì trong căn phòng này lại có vài phần tư vị, có vài phần ấm áp.
Đáng tiếc sự ấm áp kia cũng chẳng kéo dài bao lâu bởi chính Vô Song cũng phải rất nhanh thả Hoàng Dung ra, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc, ở ngoài cửa vậy mà có một bóng người xuất hiện.
Bóng người này di chuyển rất nhanh, chỉ lóe một cái là biến mất bất quá không biết vì sao Vô Song lại có cảm giác bóng người này đang cố gắng di chuyển chậm lại cho hắn nhìn thấy vậy, cứ như cố tình gọi Vô Song ra ngoài vậy.
Vô Song lập tức quay đầu nhìn Hoàng Dung sau đó làm dấu hiệu im lặng với nàng, thân hình hắn lướt về phía trước một tay đưa ra làm dập tắt ngọn nến trong phòng, thân hình rất nhanh cũng lao ra ngoài cửa.
Bước ra ngoài hành lang của Tùng Hạc Lâu, Vô Song bắt đầu nhắm mắt lại cảm nhận một chút rồi cả người cũng dần dần hòa vào trong bóng đêm, hắn lập tức lao ra ngoài, dựa theo cảm ứng lực của hắn rất nhanh đã xuất hiện trên mái nhà của Tùng Hạc Lâu, đập vào mắt Vô Song lúc này chính là một hắc y nhân.
Hắc y nhân thì ở đâu cũng thấy bất quá đây lại là một cái nữ nhân, chỉ cần nhìn phần ngực nhô ra sau lớp hắc y cùng đôi mắt xanh thăm thẳm đã đủ xác nhận giới tính của nàng.
Vô Song cùng nữ nhân này bốn mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt Vô Song hơi hơi lạnh lại, hắn vậy mà không cách nào nhìn ra thực lực của người này cao hay thấp, tất nhiên nếu trường hợp này xảy ra thì Vô Song sẽ luôn chọn phương án đối phương mạnh hơn mình, hắn chưa từng gặp kẻ nào yếu hơn hắn mà hắn không nhìn ra sâu cạn cả.
Nữ nhân này cũng đang chậm rãi quan sát Vô Song sau đó trong ánh mắt không tin được của Vô Song, nàng vậy mà cởi bỏ khăn che mặt lộ ra dung mạo thật sự, điều làm Vô Song khó hiểu là nếu nàng đã muốn dùng mặt thật đến gặp hắn thì việc gì phải che kín toàn thân bởi hắc y?.
Đây là một cái nữ tử rất đẹp bất quá nàng chỉ dừng lại ở một chữ đẹp mà thôi, rất khó vươn lên xếp vào hàng tuyệt thế dung mạo như Dạ Xoa, Hoàng Dung hay Lý Mạc Sầu, nói về dung mạo nàng có lẽ có thể xếp ngang hàng với Viên Tĩnh.
Dáng người của nữ nhân này cũng tương đối nhỏ bé, chỉ khoảng trên dưới 1m6 không hơn, sau lưng đeo một thanh kiếm màu đen tuyền tương đối dài đồng thời ở bên hông của nàng có một thanh kiếm gỗ.
Vô Song cũng không thể đứng nhìn cô nàng này cả ngày, hắn cũng đành là người lên tiếng trước.
“Không biết ngươi là ai?, vì cái gì lại gọi ta ra đây?”.
Nữ nhân này nghe Vô Song hỏi nàng hơi hơi mấp máy môi nhưng rốt cuộc cũng không nói ra lời, sau đó Vô Song chỉ thấy nữ nhân này tiến tới, nàng rút thanh

kiếm gỗ bên hông ra lướt nhẹ về phía Vô Song.
Vô Song thấy nàng động đương nhiên cũng không đứng im, hắn biết trong Thái Hồ Độ hiện nay nước rất đục, có đến ba vị ngũ tuyệt coa thủ đang ở bên trong Thái Hồ Độ, cho dù đối phương có mạnh hơn mình đi chăng nữa thì chỉ cần âm thanh cuộc chiến đủ lớn liền có thể dẫn động Lý Thu Thủy đến đây tiếp theo liền gọi luôn Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại đến, bằng vào ba vị ngũ tuyệt cao thủ ở đây thì Vô Song căn bản không có gì cần băn khoăn.
Vô Song nghĩ đương nhiên rất hợp tình hợp lý bất quá thực tế khác xa hắn tưởng tượng, nữ tử này tuyệt đối không phải cấp bậc mà Lý Thu Thủy hay bất cứ ngũ tuyệt cao thủ nào đủ sức so sánh thậm chí... nữ tử này còn vượt ra khỏi cảnh giới ngũ đế, nàng không rút kiếm ra thì thôi nhưng khi rút kiếm liền làm Vô Song nhớ đến một cái hình bóng.
Nữ tử trước mặt hắn vậy mà không hề thua kém Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Đây rốt cuộc là quái vật phương nào?.
Chỉ thấy nàng bước ra một bước, kiếm gỗ chém ra như mang theo thiên địa đại thế, một kiếm chém xuống khiến Vô Song trực tiếp bất động, một kiếm chém xuống như mang theo trọng lượng của cả thiên địa, loại kiếm pháp này ai có thể đỡ được?.
May mắn cho Vô Song, thanh kiếm gỗ đó khi cách bả vai của Vô Song một đoạn liền khựng lại, nữ tử này vậy mà bắt đầu thu kiếm, ánh mắt nhíu nhíu một chút nhìn Vô Song.
“Không phải chứ?, ngươi sao lại yếu như vậy?, quẻ tượng ta tính ra tuyệt đối không có lầm hơn nữa ngươi quả thực không có mệnh cách bất quá... ngươi lại yếu đến thảm thương, nếu như vậy sao có thể phá toái hư không mà đến thế giới này?”.
Một câu nói của nàng trực tiếp làm Vô Song sững sờ, đây là người thứ hai nói cho Vô Song về ‘mệnh cách’ cũng là người thứ hai có thể nhìn ra thân phận người xuyên không của Vô Song chỉ là nàng dùng từ ngữ khác mà thôi, bốn chữ ‘phá toái hư không’ quả thực cũng không mấy xa lạ với Vô Song, đây là loại cường giả trong truyền thuyết mạnh đến đáng sợ, loại cường giả có xé rách một vị diện mà phi thăng thành tiên.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 96

Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (4)

Nữ nhân kia xuất hiện không hề báo trước đồng thời nàng cũng nói ra một câu nói mà Vô Song cũng không thể tưởng tượng ra được, hắn quả thực bị một câu nói của nàng khóa chặt ở đó, căn bản không biết lên tiếng thế nào mới tốt.

Thiếu nữ này nhìn thấy Vô Song đứng im không có gì để nói liền lẳng lặng lắc đầu, trong mắt xuất hiện một tia thất vọng vô cùng, nàng khẽ bước ra một bước sau đó thân hình như muốn hòa vào màn đêm mà biến mất thì đột nhiên ở sau lưng nàng, âm thanh của Vô Song vang lên.

“Cô nương, xin đợi một chút”.

Nàng nghe vậy liền sững người lại, ánh mắt hơi hơi nghi hoặc nhìn Vô Song, nàng thực sự muốn nhìn kỹ Vô Song lần cuối nhưng cho dù nàng nhìn kỹ đến mức nào đi chăng nữa, Vô Song vẫn là quá yếu, yếu đến mức thương cảm.

“Có việc?”.

Câu nói này căn bản là đuổi khách, nếu Vô Song thật sự đạt đến cực cảnh thì nàng còn có hứng thú nói chuyện với hắn bất quá rõ ràng Vô Song quá yếu, loại người như Vô Song đến cả một chiêu của nàng cũng không địch lại được thì sao đáng để nàng lên tiếng?.

Bản thân nàng lần này bất kể đường xá xa xôi liền chạy đến đây, kể từ khi hiện tượng nhật thực diễn ra thì nàng đã một mạch chạy đến Thái Hồ Độ, theo nàng tính toán thì cường giả vừa phá toái hư không chắc chắn ở xung quanh phạm vi Thái Hồ Độ sau đó khi đến được Thái Hồ Độ thì nàng bắt đầu một lần nữa thôi diễn, rốt cuộc cũng tìm được Vô Song chỉ là Vô Song làm nàng quá mức thất vọng.

Vô Song cũng biết nữ tử này căn bản không mấy vui vẻ gì với mình bất quá hắn không thể không lên tiếng, hắn cảm thấy chỉ cần để nữ tử này rời đi hắn sẽ mãi mãi không biết được dụng ý của Trương Tam Phong.

“Ta... ta không phải cường giả phá toái hư không, ta đến thế giới này vốn là do bị một vị cường giả phá toái hư không đẩy tới... ta đối với thế giới này một chữ bẻ đôi cũng không biết, mong cô nương... có thể vì ta giải đáp thắc mắc”.

Nữ tử này nghe Vô Song nói vậy ánh mắt liền hiện ra một tia kinh ngạc, nàng tất nhiên biết bất cứ một cường giả phá toái hư không nào đều không phải loại người làm việc không có mục đích, việc Vô Song bị đẩy tới thế giới này đương nhiên... là có dụng ý bởi nàng tin tưởng bằng vào Vô Song thì đừng mơ cái gọi là phá toái hư không, ít nhất phải có cường giả cực cảnh đứng ra hoặc có một loại lực lượng tương đương giúp hắn đi tới thế giới này.

Nghĩ đến đây nữ tử này khuôn mặt bắt đầu hòa hoãn lại, nàng lập tức nhìn Vô Song sau đó lên tiếng.
“Ta gọi là A Thanh, không biết vị cường giả đẩy ngươi đến thế giới này... hắn gọi là gì?”.
A Thanh nói ra câu này, khuôn mặt nàng xuất hiện một tia tưởng niệm, nàng vừa vặn quen biết một kẻ có khả năng chạm đến cực cảnh chỉ là đã lâu lắm rồi nàng không gặp người này mà thôi, nàng thực sự không biết thời gian trôi qua thì tiểu tử kia đã trở thành cực cảnh cường nhân hay chưa?.
Tất nhiên Vô Song cũng không làm A Thanh thất vọng bởi cái tên mà hắn nói ra triệt để làm A Thanh động dung.
“Vị cường giả đẩy ta đến thế giới này hắn họ Trương, tên Tam Phong”.
Vô Song vừa nhắc đến ba chữ này khuôn mặt A Thanh liền triệt để hiểu ra, nàng nhoẻn miệng cười, trái với vẻ lạnh lùng lúc ấy nàng cười thực sự rất đẹp.
“Quả nhiên là tiểu tử si tình kia, vài năm không gặp hắn cũng chạm đến cực cảnh rồi, thật hy vọng được cùng tiểu tử đó so đấu một hai, đáng tiếc... hắn cũng không có ở đây”.
Giọng nói của A Thanh mang theo vài phần tưởng niệm, thế gian này có lẽ chỉ có một mình Trương Tam Phong làm A Thanh cảm khái như vậy, nàng cùng Trương Tam Phong có thể coi là tri kỷ, cũng chỉ có một mình Trương Tam Phong có thể hiểu thấu nỗi lòng nàng mà thôi.
Hai người cả đời đều ôm một mối tình, hai người cả đời đều chỉ là tình đơn phương, hai người đứng trên đỉnh cao của đời người nhưng rốt cuộc muốn lấy một góc nơi trái tim nửa còn lại cũng là không thể, chính vì vậy A Thanh cùng Trương Tam Phong gặp nhau, coi nhau là tri kỷ.
Tất nhiên khi mà A Thanh còn đang giật mình thì Vô Song cũng kinh ngạc không hề nhẹ, hắn rốt cuộc cũng biết nữ tử trước mặt mình là ai.
Nữ nhân có thực lực kinh khủng trong Kim Dung không thiếu điển hình là đám người Thiên Sơn Đồng Mỗ, Lý Thu Thủy hay Lâm Triều Anh bất quá nếu để chọn ra nữ tử mạnh nhất trong Kim Dung có lẽ chỉ có thể là một người – Việt Nữ Kiếm A Thanh.
Nói về A Thanh người ta căn bản không nói thực lực của nàng cao bao nhiêu, nội công sâu thế nào người ta chỉ nói về một chiêu kiếm, trong Việt Nữ Kiếm bản thân A Thanh một chiêu kiếm chém chết 3000 binh sỹ, một chiêu kiếm này không khác gì diệt thế, loại thực lực này đừng nói là nữ nhân trong Kim Dung mà toàn bộ cao thủ của Kim Dung cũng không có bất cứ một ai so sánh nổi, nữ nhân này căn bản không còn thuộc một chữ ‘võ’, nàng chỉ sợ đã phải dùng một chữ ‘tiên’ để hình dung.
Kim Dung từng nói võ công của Trương Tam Phong ngàn năm trước không ai bằng, ngàn năm sau cũng không ai theo kịp nhưng A Thanh căn bản không phải

là nhân vật trong phạm vi 2000 năm đó, phải biết Việt Nữ Kiếm xuất hiện từ thời Việt Quốc, từ thời Việt Vương Câu Tiễn tức là khoảng năm 480 TCN, so với A Thanh mà nói bất cứ nhân vật nào trong Kim Dung thế giới chỉ sợ cũng bị coi là tiểu tử.
Nếu Vô Song bằng bất cứ cách nào đi đến thế giới này thì A Thanh cũng không quan tâm nhưng nếu là do Trương Tam Phong đưa đến đây thì lại khác, A Thanh tất nhiên biết Trương Tam Phong hiểu bao nhiêu về tình hình thế giới này cũng đương nhiên biết Trương Tam Phong gửi Vô Song đến đây chắc chắn có cái lý của nó.
A Thanh lập tức quay đầu nhìn Vô Song, trong ánh mắt nàng mang theo một tia tưởng niệm.
“Ngươi nói Tam Phong đưa ngươi đến đây, vậy... ngươi có thể kể cho ta một chút về Tam Phong ở nơi đó không?, hắn ngày đó cũng giống như ngươi khi phá toái hư không cũng chưa chạm đến cực cảnh, không ngờ chỉ vài năm rời đi hắn cũng chạm đến cực cảnh rồi?, tốc độ quả thực kinh hãi thế tục”.
Câu nói của A Thanh làm Vô Song bất giác cảm thấy không hiểu, hắn không biết vài năm của A Thanh tính như thế nào nhưng hắn biết từ khi Trương Tam Phong xuyên không đến khi Vô Song xuyên không cũng cách nhau trên dưới hai trăm năm mới đúng, đương nhiên Vô Song sẽ không mang mấy cái nghi hoặc này nói cho A Thanh, hắn chỉ đơn giản ngồi xuống kể cho A Thanh về cuộc đời của Trường Sinh Chân Nhân.
A Thanh cùng Vô Song hai người cứ như vậy ngồi trên mái nhà chỉ có điều ánh mắt A Thanh khi nghe Vô Song kể chuyện thì càng ngày càng nhíu chặt lại, nàng so với Vô Song hiểu biết hơn nhiều lắm, nàng có thể coi là cường giả chí tôn của thế giới này đồng thời cũng là người quan sát thế giới này không biết bao nhiêu năm tháng, nếu Trương Tam Phong sống 200 năm đã được gán cho hai chữ ‘trường sinh’ thì A Thanh chính là tiên nhân trong truyền thuyết bởi nàng đã sống rất lâu rất lâu rồi, nàng đã sống hàng ngàn năm.
“Ngươi nói Tam Phong đã trải qua 200 năm nhân sinh?”.
Rốt cuộc âm thanh của A Thanh vang lên, Vô Song ở bên cạnh lập tức gật đầu dù sao mọi lời kể của hắn đều dựa theo câu chuyện của Trương Tam Phong kể với mình khi đó, hắn căn bản không thêm bớt gì cả.
A Thanh bắt đầu im lặng một chút rồi lại nhìn Vô Song, qua câu chuyện của Vô Song kể về Trương Tam Phong, bản thân A Thanh cuối cùng cũng đã hiểu mục đích của Trương Tam Phong bất quá cái làm A Thanh không hiểu là tại sao Trương Tam Phong lại ký thác nhiều thứ như vậy vào Vô Song?, một kẻ yếu đến không thể yếu hơn?.
Vô Song ở bên cạnh cũng không biết A Thanh đang nghĩ gì, không khí giữa hai người có chút tĩnh lặng để rồi bỗng nhiên chỉ thấy A Thanh lưng ngửa ra đằng

sau, cả người nằm trên mái nhà ánh mắt nhìn về phía những ngôi sao sáng trên bầu trời, giọng nói của nàng chậm rãi vang lên, nàng nói những việc Vô Song chưa bao giờ nghe thấy.
"Ước mơ cả đời của ta chỉ là đến tái ngoại chăn dê sống một cuộc đời bình bình an an, sống bên cạnh nam nhân mà ta thích cứ như vậy yên lặng đến hết đời ".
"Hắn đọc sách, hắn kể chuyện, hắn dạy trẻ con đọc chữ, ta ở nhà may vá thêu thùa chăm đàn dê trên thảo nguyên, ngoài ra ta không cầu gì hơn, nhân sinh đến đó là đủ đáng tiếc những thứ đơn giản nhất lại là những thứ khó đạt được nhất".
"Ngươi có biết... cường giả cực cảnh ý nghĩa là gì không?".
A Thanh vốn đang kể một câu chuyện buồn về chính nàng nhưng không hiểu sao nàng lập tức đổi giọng, bản thân Vô Song tất nhiên không kịp phản ứng khi hắn định thần lại đã thấy A Thanh ngồi thẳng dậy, nàng khẽ vén mái tóc đen dài của mình lộ ra cái cổ trắng ngần, lúc này dưới ánh trăng A Thanh càng thêm vài phần mỹ lệ.
Ánh mắt sâu thẳm như có thể nuốt lấy toàn bộ ánh sao trời, nàng cứ như vậy nhìn về thiên không.
"Cực là cực hạn, cực cảnh là cảnh giới cực hạn, cực cảnh cao thủ là cao thủ mạnh nhất mà một thế giới cho phép tồn tại, cái này gọi là cực cảnh. Ta là cực cảnh cao thủ, Trương Tam Phong cũng là cực cảnh cao thủ ".
"Một thế giới gần như không bao giờ cho phép cực cảnh cao thủ tồn tại bởi bọn họ thực sự có thể uy hiếp đến thế giới, cực cảnh cao thủ muốn tồn tại chỉ có thể lựa chọn hai con đường, con đường đầu tiên là phá toái hư không rời đi thế giới mà mình sinh ra, con đường thứ hai liền trở thành kẻ bảo vệ thế giới, ta có thể coi là một kẻ bảo vệ thế giới, tiểu tử Trương Tam Phong đã sống 200 năm nhưng ta từ khi sinh ra đến bây giờ có lẽ cũng hơn ngàn tuôi, tất nhiên không phải vì ta mạnh hơn Tam Phong mà là vì sứ mạng của ta".
"Sống cùng thế giới, chết cùng thế giới, loại tồn tại như ta được gọi là thủ hộ giả, thế giới này còn thì ta còn, thế giới này mất thì ta mất... đáng tiếc ta là một cái thủ hộ giả thất bại, thế giới này đang đi về những ngày tháng cuối cùng của nó".
Một câu A Thanh nói ra triệt để làm Vô Song thấy lạnh sống lưng, cái gì gọi là thế giới đang đi về những ngày cuối cùng?, chẳng nhẽ là tận thế ập xuống?.
Hôm nay trong đầu Vô Song xuất hiện quá nhiều khái niệm mới, hắn căn bản không nói nên lời chỉ có thể im lặng nghe tiếp câu chuyện của A Thanh.
"Ngươi có lẽ cũng không biết, tại thế giới này Trương Tam Phong mới rời đi được 5 năm, 5 năm trước ta còn uống tiểu tử đó xuyên màn đêm, còn cùng hắn ngồi trên Võ Đang Sơn ngắm nhìn toàn bộ cảnh sắc bên dưới nhưng ngươi có biết hiện nay... Võ Đang Phái của hắn thế nào không?".
Câu hỏi này hoàn toàn không đơn giản chút nào đặc biệt là đối với một người thông minh như Vô Song, hắn lập tức nhận ra rất nhiều điều trong lời nói của A

Thanh không phù hợp.
Nếu 5 năm trước Trương Tam Phong còn ở trên Võ Đang Sơn vậy thì có thể nói là sau thời đại của Dương Quá tương đối lâu nhưng rõ ràng đến tận bây giờ Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh còn chưa gặp nhau thì đào đâu ra Dương Quá?, cốt truyện Thần ĐIêu Đại Hiệp căn bản không thể diễn ra thì làm sao Ỷ Thiên Đồ Long Ký có thể khai triển?.
Hắn ít phút trước còn đang ôm ấp Hoàng Dung vậy Quách Phù cùng Quách Tương làm sao có thể sinh ra?, Quách Tương không sinh ra thì ai là người cho Trương Tam Phong ấn tượng lớn như vậy, Quách Tương còn chưa sinh ra thì câu chuyện Trương Tam Phong kể với hắn khi ở Hắc Địa căn bản là không chính xác.
Tất nhiên Vô Song từng nghĩ đến việc khi hắn xuyên không thì liền trở về quá khứ, trở về lúc mà Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung còn chưa gặp nhau, nếu giả thuyết này đúng thì tất cả mọi việc đều trở về bình thường... tiền đề là không có mấy câu nói của A Thanh.
A Thanh rõ ràng nói Trương Tam Phong 5 năm trước còn ở trên Võ Đang Sơn uống rượu với nàng vậy căn bản không hợp lý, nếu Vô Song thật sự quay về quá khứ thì làm sao Trương Tam Phong có thể xuất hiện?, nếu Trương Tam Phong chưa xuất hiện thì người uống rượu cùng A Thanh là ai?.
Hắn càng nghĩ càng rối, càng nghĩ lại càng không ra, thế giới này thực sự quá vô lý, toàn bộ dữ kiện về Kim Dung thế giới của Vô Song cứ như bị bóp méo, bị đè nén lên nhau vậy.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 97

Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (5)

A Thanh là ai?, nàng đã sống ngàn năm, bản thân nàng không dùng thân phận trưởng bối với Vô Song không có nghĩa là nàng thật sự coi Vô Song là người cùng thế hệ, từ trước đến nay cũng chỉ có Trương Tam Phong có thể trở thành tri kỷ của nàng mà thôi.

A Thanh sống cả ngàn năm nếu nói Trương Tam Phong là lão quái vật thì A Thanh tuyệt đối là yêu quái, nàng căn bản không còn trong phạm trù nhân loại nữa rồi thậm chí đã trở thành tiên nhân trong truyền thuyết, nàng căn bản không cần nhìn cũng có thể biết được Vô Song đang nghĩ gì, nàng đương nhiên cũng hiểu được sự nghi hoặc của Vô Song.

Thân là thủ vệ giả là tồn tại mạnh nhất trong một thế giới, A Thanh thật ra là một kẻ thất bại, ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối chỉ nhìn về phía những ánh sao trời xa xa, trong ánh mắt mang theo một cỗ tang thương của năm tháng khó nói lên thành lời.

"Ngươi nói thế giới của ngươi cũng rất giống thế giới của ta đúng không?, có phải ngươi rất lạ bởi ngươi cảm thấy không cách nào hiểu được thế giới này đúng không?".

Từng từ từng ngữ của A Thanh vang lên làm Vô Song chỉ biết gật đầu, hắn đúng là không hiểu bất cứ thứ gì.

A Thanh co đôi chân của mình lên, hai tay ôm đầu gối cùng với khuôn mặt xinh đẹp hạ thấp xuống, nhìn nàng lúc này tuyệt đối chỉ có thể liên hệ với một thiếu nữ 16-17 chứ không phải một thủ vệ giả cả ngàn năm tuổi, giọng nói của nàng một lần nữa lại vang lên.

"Ta thấy Hoàng Dung, ta cũng biết Hoàng Dung, nàng là một cái nữ trung hào kiệt, cùng độ tuổi mà nói nàng thông minh hơn ta cả ngàn lần, vạn lần ".

"Ta từng thấy Hoàng Dung vì Quách Tĩnh mà trăm phương ngàn kế lưu lại Hồng Thất Công".

"Dõi mắt xa hơn nữa ta cũng thấy rất nhiều việc, từ thời đại của ta mà nói ta thấy Hiệp Khách Đảo, ta thấy Tiêu Dao Phái hưng suy, ta thấy Ngũ Tuyệt Hoa Sơn, ta thấy nhiều lắm nhiều lắm, tất cả mọi việc trên thế giới này ta đều thấy, đều nhìn qua, có rất nhiều người ta biết, rất nhiều người ta nhớ cũng có những kẻ ta quên, tất cả bọn họ đều là một phần ký ức không thể xóa nhòa trong ta bất quá... là ta có lỗi với bọn họ".

"Ngày đó là đích thân ta phá toái hư không đưa Tam Phong đi, cuộc đời của ta ngoại trừ người đó thì cũng chỉ có một mình Tam Phong, chỉ có hắn mới có thể

làm tri kỷ của ta... có lẽ giống như việc hắn làm với ngươi, năm đó ta cũng đẩy hắn đi”.
“Năm đó có lẽ hắn còn chưa hiểu chuyện, hắn cũng chỉ là một thằng nhóc hơn 60 tuổi mà thôi bất quá bây giờ thằng nhóc đó cũng có chút trưởng thành rồi, cũng bước vào cực cảnh rồi... có lẽ hắn cũng chọn như ta trở thành thủ vệ giả cũng có thể hắn chuẩn bị phá toái hư không đi đến một nơi thuộc về hắn, một nơi để hắn dừng chân nghỉ ngơi? “.
“Ta thực sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức ta còn không muốn xuất kiếm nữa, chỉ đến khi ngươi xuyên không đến thế giới này mới khiến ta cố gắng lê cái thân tàn này đến đây... đến nhìn một chút kẻ phá toái hư không, đến nhìn một chút kẻ làm điên đảo càn khôn là ai”.
A Thanh nói xong nàng liền đứng lên, chỉ thấy cơ thể nàng run lên một cái sau đó toàn bộ lớp y phục dạ hành đều rơi xuống lộ ra thân thể trần trụi có điều thân thể của nàng... không được đẹp như những nữ nhân khác mà thôi.
Thân thể của A Thanh bị bao phủ kín bởi hắc ám, từ cổ đến tận chân nàng đều là hắc ám, đều là thứ năng lượng đen đáng sợ mà Vô Song đã nhìn thấy ở Hắc Địa... thậm chí hắc ám trên người A Thanh còn đáng sợ hơn rất rất nhiều thứ trong Hắc Địa.
Khi nhìn thấy thân thể kia cảm xúc đầu tiên của Vô Song chính là sợ hãi, là một loại sợ hãi ở sâu trong tâm khảm hắn, là thứ hắc ám này khiến Vô Song cảm thấy sợ, là thứ hắc ám này khiến Vô Song không cách nào bình tĩnh nổi, hắn không hiểu đây rốt cuộc là lực lượng gì?.
A Thanh cũng không mặc quần áo, nàng cứ như vậy đứng cho Vô Song nhìn, đối với nàng mà nói cỗ thân thể này không có cái gì còn để che dấu, nàng sắp chết... chết cùng cái thế giới này.
Nếu Vô Song đã muốn biết Trương Tam Phong vì sao lại gửi hắn đến đây thì nàng liền kể cho Vô Song nghe, thế giới này rốt cuộc như thế nào.
....
Theo lời kể của A Thanh, Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu thế giới này là cái gì.
Đầu tiên mà nói đây không phải là liên hợp các thế giới trong Kim Dung, thế giới này được bắt đầu từ đâu không ai biết bởi từ thuở xa xưa trước khi A Thanh sinh ra thì thế giới này đã tồn tại, thế giới này đương nhiên cũng không phải là trái đất mà Vô Song biết, nơi đây giống với một mảnh đại lục rộng lớn hơn là một khối hình cầu xoay tròn quanh chính nó.
Lại nói tiếp từ thời đại cảu A Thanh, nàng sống vào khoảng những năm 460 TCN, nàng là người nước Việt, là một thiếu nữ chăn dê không hơn không kém, một thiếu nữ hồn nhiên không hiểu sự đời.
Tất nhiên việc của A Thanh bản thân nàng sẽ không kể cho Vô Song, đối với nàng mà nói những chuyện của quá khứ không có cái gì đáng để kể, câu chuyện

của nàng chỉ thật sự bắt đầu từ Hiệp Khách Đảo.
Năm đó sau khi Phạm Lãi mang Tây Thi biệt tích, A Thanh cũng một mình đi lại trên giang hồ nhưng giang hồ ngày đó không phải là một giang hồ mà Vô Song tưởng tượng ra, ngày đó A Thanh quá mức mạnh mẽ, nàng mạnh mẽ đến mức chỉ cần nàng thích liền có thể diệt một quốc gia, đừng nói cuộc chiến Ngô – Việt năm đó, một mình A Thanh đủ sức chấm dứt toàn bộ thời kỳ chiến quốc.
A Thanh có sức mạnh vô địch thiên hạ nhưng nàng không có mục tiêu vì vậy nàng lựa chọn một hòn đảo cách xa nhân thế, nàng muốn ở nơi đây đến những năm cuối đời, muốn cứ như vậy kết thúc cuộc sống của mình bất quá ai nàng đã đạt đến Cực Cảnh, tuổi thọ của nàng dài đến kinh người, dài đến mức chính nàng cũng không tưởng tượng ra, rốt cuộc đến chính việc chờ chết cũng là quá xa xôi với bản thân nàng.
A Thanh cũng không kể cho Vô Song biết tại sao nàng có thể trở thành thủ vệ giả của thế giới này, nàng chỉ nhắc đến một việc... nàng để lại một bộ võ công tại hoang đảo kia, tất nhiên A Thanh căn bản không muốn truyền cho đời sau, nàng đơn giản chỉ dùng võ công khắc trên vách đá, thứ võ công mà không ai hiểu nổi, nàng làm vậy... vốn là để nhớ về Bạch lão.
A Thanh không có sư phụ, đến chính nàng cũng không giải thích nổi sao mình mạnh như vậy nàng chỉ biết võ công của bản thân có được là quan sát Bạch lão mà ra, sau đó nàng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng sợ hãi bản thân mình, Bạch lão có thể coi là người bạn đầu tiên của nàng cũng là sư phụ duy nhất của nàng... tất nhiên Bạch lão ở đây là một đầu vượn trắng.
Năm đó vì Phạm Lãi nàng đánh gãy tay Bạch lão, năm đó vì Phạm Lãi lấy đi trái tim của thiếu nữ non nớt, khiến nàng như si như mê, khiến nàng buông bỏ tất cả đi theo hắn chỉ tiếc người hắn thích là Tây Thi chứ không phải là nàng, không phải là một cô bé chăn dê trên thảo nguyên năm đó mà là Tây Thi đẹp nhất Việt Quốc.
Lại nói đến võ công trên thạch động, vì tưởng niệm Bạch lão mà nàng đặt tên là Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, chính nàng cũng không ngờ hòn đào của mình sau này lại bị người khác phát hiện ra, bị hai vi Long – Mộc đại hiệp gọi là Hiệp Khách Đảo. Đương nhiên khi đó với tư cách là người thủ vệ thế giới, người bảo vệ thiên đạo bản thân A Thanh cũng không quá quan tâm.
Trong mắt người khác Hiệp Khách Đảo thần thần bí bí nhưng trong mắt nàng chỉ cần một kiếm liền có thể hủy đi Hiệp Khách Đảo, trong mắt nàng Long – Mộc hai vị đảo chủ yếu đến thương cảm, nàng để bọn họ dựng lên Hiệp Khách Đảo đơn giản chỉ vì... nàng chán.
Nàng cảm thấy đám người này hết sức buồn cười, xem một bộ võ công không cách nào hiểu được coi là vô địch võ công, tốn không biết bao nhiêu năm tháng tham ngộ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh lại còn tổ chức cái gì Thưởng Thiện Phạt

Ác Lệnh rồi lại còn ‘ cháo mùng ba tháng chạp ‘, nàng hứng thú nhìn vô số người ở lại trên Hiệp Khách Đảo tham ngộ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh cả đời mà không cách nào ngộ ra.
Tất nhiên cho dù là người thủ hộ thiên đạo thì A Thanh cũng không phải là toàn năng, nàng không thể tin được rằng nhân thế có người hiểu được Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, có người thực sự hiểu được thứ võ công mà không phải con người có khả năng hiểu được, kẻ này gọi là Thạch Phá Thiên.
Thạch Phá Thiên cái tên rất hay bất quá hắn lại luôn coi mình là Cẩu Tạp Chủng, A Thanh cũng không biết có phải vì kẻ này thích tự coi mình với ‘tạp chủng’ khiến hắn có thể ngộ ra Bạch Thủ Thái Huyền Kinh hay không nhưng đúng là hắn học được.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh chính là do A Thanh để lại, do một siêu cấp cao thủ như nàng để lại đồng thời cũng là tâm huyết của nàng, là những gì tinh hoa nhất trong quyền thuật của A Thanh dẫn tới Thạch Phá Thiên trực tiếp vô địch thiên hạ, võ công hắn dùng không còn dính tới một chữ ‘võ’ nữa mà là phạm trù một chữ ‘tiên’.
Thân là người bảo hộ thiên đạo, A Thanh căn bản không muốn để Bạch Thủ Thái Huyền Kinh lưu lạc trung nguyên, nàng thật sự không muốn để Thạch Phá Thiên mang môn võ công này truyền xuống, bằng vào môn võ công này thậm chí có thể chạm đến cực cảnh, một thế giới khi có hai cường giả cực cảnh cùng tồn tại thì sẽ trở thành uy hiếp với cân bằng thế giới, A Thanh thậm chí muốn đích thân giết Thạch Phá Thiên.
Sau sự kiện ở Hiệp Khách Đảo, A Thanh đi theo Thạch Phá Thiên rất lâu rất lâu, nàng tâm niệm chỉ cần Thạch Phá Thiên dám mang môn võ công này truyền cho hậu nhân nàng liền xuất thủ bất quá một lần nữa A Thanh lại kinh ngạc, Thạch Phá Thiên tuy đã vô địch thiên hạ nhưng hắn căn bản không quan tâm đến võ công, hắn vậy mà chọn đi tìm mẫu thân, đi đến chân trời góc bể... A Thanh rốt cuộc lại đi theo Thạch Phá Thiên, nàng cùng hắn đi khắp chân trời góc bể.
Tiếp theo Thạch Phá Thiên không ngờ lại đi đến thiên trúc, ở nơi đây Thạch Phá Thiên cùng các tăng nhân của thiên trúc luận đạo, luận giáo lý, bản thân Thạch Phá Thiên vốn không hiểu nhiều về giáo lý, về đạo pháp nhưng bản thân hắn lại hiểu Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, loại võ công đứng trên tất cả các võ công khác, loại võ công bao gồm cả đại đạo, bằng vào hiểu biết về Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, Thạch Phá Thiên luận đạo kinh toàn bộ thiên trúc.
Việc tiếp theo thì lại càng thần kỳ, thần kỳ đến nỗi A Thanh căn bản không biết làm gì mới tốt, Thạch Phá Thiên rõ ràng không có truyền đạo cho ai, nhưng năm đó có 12 vị thần tăng thiên trúc cùng nhau ghi lại, cùng nhau tham ngộ, cùng nhau lý giải đạo lý trong lời nói của Thạch Phá Thiên hay nói đúng hơn là cùng nhau tham ngộ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh bản không đầy đủ.

Thạch Phá Thiên đúng là không có chạm đến cực cảnh bởi hắn từ đầu đến cuối không đam mê sức mạnh, với hắn mà nói Bạch Thủ Thái Huyền Kinh có cũng được mà không có cũng được, hắn cũng thật sự không truyền lại Bạch Thủ Thái Huyền Kinh cho ai, sau khi Thạch Phá Thiên chết đi thiên hạ không còn ai hiểu được Bạch Thủ Thái Huyền Kinh bất quá sự tồn tại của Bạch Thủ Thái Huyền Kinh cũng không phải hoàn toàn bị xóa đi, sự tồn tại của nó vẫn được 12 vị thần tăng của thiên trúc lưu giữ.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh bao hàm sở học cả đời của A Thanh cùng lĩnh ngộ cả đời của nàng đối với đại thế, đối vỡi vũ trụ, là tinh hoa của thiên địa, ngay cả Thạch Phá Thiên học được toàn bộ cũng không cách nào lý giải hàm nghĩa bên trong, Thạch Phá Thiên chỉ đơn giản sử dụng quyền pháp ghi lại bên trong nó mà thôi.
Đến cả Thạch Phá Thiên học được toàn bộ còn không có cách nào lý giải thì huống gì 12 vị thần tăng thiên trúc chỉ nghe được một phần đồng thời cả 12 vị thần tăng không ngờ mỗi người lại có một lý giải khác nhau, không ai chịu ai, không cách nào ghép 12 phần thành 1 bản hoàn chỉnh dẫn tới cả 12 vị thần tăng đều trở về nơi ở của mình dành cả đời nghiên cứu, cả đời tham ngộ.
A Thanh nhìn thấy toàn bộ những việc này bất quá nàng cũng không quan tâm nữa, nàng căn bản không tin đám hòa thượng bên dưới có thể ngộ ra cái gì vì vậy nàng đi ngủ.
A Thanh là người thủ hộ thiên đạo nàng có thể trường sinh cùng thiên đạo, đối với nàng thời gian là một loại tài nguyên không bao giờ hết, khi nàng quá nhàm chán nàng liền đi ngủ, mỗi lần nàng tiến vào loại trạng thái này thậm chí lên tới vài trăm năm.
Vài trăm năm sau ở thiên trúc có một cao tăng gọi là Đạt Ma, Đạt Ma là người có tư chất kinh người đồng thời cũng là người có vận may nghịch thiên.
Toàn bộ 12 vị thần tăng năm đó cho dù đến khi chết cũng không cách nào lĩnh ngộ hàm ý bên trong Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, bọn họ đều quyết định dùng cảm ngộ cả đời của mình viết lại thành sách để lại cho đời sau tiếp tục tham ngộ, 12 vị thần tăng liền viết ra 12 quyển thiên thư bất quá theo năm tháng qua dần 12 quyển thiên thư chỉ còn lại 4 quyển, bản thân Đạt Ma là người nắm giữ cả 4 quyển thiên thư kia.
Bằng vào lĩnh ngộ tự thân, Đạt Ma chắt lọc tinh hoa của 4 quyển thiên thư, lấy cả 4 quyển thiên thư để củng cố con đường của mình, mượn tinh hoa của thiên thư cùng hiểu biết của bản thân mình thì Đạt Ma đã sáng tạo ra Dịch Cân Kinh, Tẩy Tủy Kinh, Đạt Ma Kiếm Pháp, Kim Chung Trảo...
Tiếp theo Đạt Ma bắt đầu đi theo con đường truyền đạo, ông mang phật giáo từ thiên trúc đến trung nguyên, tuyên truyền phật giáo ở trung nguyên, bằng vào võ công kinh hãi thế tục bản thân Đạt Ma được coi như phật sống, công việc truyền

đạo của ông càng ngày càng dễ dàng, càng ngày càng được nhiều người tôn lên hàng thần phật, phật giáo gần như bằng tốc độ chóng mặt xâm chiếm trung thổ.
Đạt Ma một đời đi truyền giáo, một đời mang phật giáo vào trung thổ cho đến những năm cuối đời ông liền lên Thiếu Thất Sơn, ở nơi đó Đạt Ma đặt những viên gạch đầu tiên cho Thiếu Lâm Tự.
Thiếu Lâm Tự lấy võ công mà Đạt Ma truyền lại trải qua không biết bao nhiêu đời nhân vật cải biên cùng chỉnh sửa lại thêm tâm đắc tự thân cuối cùng 72 tuyệt kỹ thiếu lâm ra đời đồng thời Thiếu Lâm cũng là thái sơn bắc đầu trong võ lâm, cũng từ đây mà câu nói ‘thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm’ ra đời.
Tất nhiên câu nói này chỉ sợ cũng có phần nào đúng, truy về sâu xa thì toàn bộ võ công Thiếu Lâm đều bắt đầu từ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, đều bắt đầu từ A Thanh, nếu lấy A Thanh làm khởi nguyên cho võ công trong thiên hạ cũng là không sai.
Đây là lịch sử của thế giới này... cũng là bản chất của thế giới này, đây không phải là nơi nhiều bộ tiểu thuyết Kim Dung xếp lên nhau mà đây là một thế giới trật tự có mốc thời gian rõ ràng, là từng thế giới Kim Dung nối tiếp nhau mà thành.
Việt Nữ Kiếm – Hiệp Khách Hành – Thiên Long Bát Bộ - Anh Hùng Xạ Điêu – Thần Điêu Đại Hiệp - Ỷ Thiên Đồ Long Ký – Tiếu Ngạo Giang Hồ....
Theo lời A Thanh nói, hầu hết thời gian nàng chọn ngủ nhưng mỗi khi tỉnh lại nàng đều đi chu du thế giới, nàng nhìn thấy rất nhiều rất nhiều nhân vật đứng đầu một đời, nàng thấy cái chết của Kiều Phong, nàng thấy Quách Tĩnh từng ngày từng ngày cố gắng đánh vào thân cây, nàng thấy mối tình Dương Quá – Tiểu Long Nữ, nàng cũng thấy cả Trương Tam Phong cùng Quách Tương chỉ là đến đây dị biến xảy ra.
Vào thời đại của Trương Tam Phong cùng Quách Tương cũng là thời kì Nam Tống bị đại quân Mông Cổ diệt vong... rốt cuộc thế gian xuất hiện một người đến A Thanh cũng không ngờ.
Hắn đến từ Đông Hoàng Lăng, là con cháu của Hán cao tổ - Lưu Bang.
Lưu Bang lập ra nhà Hán, với người Trung Quốc mà nói thì triều Hán có ý nghĩa phi thường đặc biệt, tất cả người Trung Quốc đều coi mình là người Hán, là dân tộc Hán, chỉ cần một điểm này cũng đủ đề triều Hán vượt trên tất cả thậm chí được coi là triều đại khởi nguyên của Trung Hoa.
Thật ra mà nói Tần mới là nước thống nhất Trung Hoa đầu tiên chấm dứt thời kỳ loạn chiến bất quá chủ trương của nhà Tần là dùng cường quyền, là ‘đốt sách chôn nho’ đi ngược lại với nho giáo của Trung Quốc đồng thời triều đại nhà Tần cũng rất ngắn ngủi không cách nào so sánh nổi với nhà Hán với hơn 400 năm cơ nghiệp.
Lại nói về Đông Hoàng Lăng, đây là một lăng mộ bí mật của triều đại nhà Hán,

một lăng mộ chưa từng xuất hiện trong ánh mắt thế nhân, trong Đông Hoàng Lăng có một cỗ quan tài, trong cỗ quan tài có một xác ướp cổ.
A Thanh chỉ nhớ hôm đó cũng giống như ngày Vô Song xuyên không đến thế giới này, cũng là ngày nhật thực toàn phần, cũng là ngày thiên cơ đảo lộn.
A Thanh đang ngủ đột nhiên bị một cỗ tà khí đánh thức, nàng lập tức tiến về nơi tà khí xuất hiện không ngờ đây lại là Đông Hán Hoàng Lăng.
Tà khí tụ tập ở Đông Hoàng Lăng như phô thiên cái địa, tà khí đến mức A Thanh còn phải sợ hãi vì vậy nàng lập tức bỏ qua tất cả tiến vào Đông Hoàng Lăng muốn chém giết ma vật bên trong bất quá nàng lại gặp một cường giả cấp bậc phá toái hư không.
A Thanh một đời vô địch, một đời chưa từng gặp đối thủ nào, bất cứ ai gặp nàng cũng chỉ nhận kết cục là một kiếm quy thiên, A Thanh mạnh đến mức chính nàng cũng không cách nào biết thực lực của mình ở đâu tuy nhiên cũng vì thế mà nàng lộ ra điểm yếu.
A Thanh thực lực tuyệt đối không dưới kẻ kia lại thêm việc nàng là người bảo hộ thế giới có thế giới lực nàng căn bản không cách nào thua được tuy nhiên kẻ kia cũng không tầm thường, hắn mang theo một ngọc ấn, ngọc ấn không ngờ có thể phong tỏa toàn bộ thiên địa lực lượng của thế giới này, sau đó hắn... đánh bại nàng.
A Thanh không phải thua vì thực lực không đủ mà là vì nàng cả đời không có đối thủ, cả đời nàng... cũng không chiến đấu bao nhiêu trận cả, thứ A Thanh thua chính là kinh nghiệm sinh tử quyết chiến, đây cũng là lúc bi kích của thế giới bắt đầu.
Kẻ đánh bại nàng hắn gọi là Đế Thích Thiên.
Đế Thích Thiên sau khi đánh bại A Thanh hắn cũng bị thương rất nặng thậm chí cách cái chết không xa nhưng A Thanh lại căn bản không thể tiếp tục ra tay ngăn cản hắn, nàng bị ngọc ấn của đối phương phong ấn, nàng chỉ có thể mặc kệ Đế Thích Thiên làm gì thì làm.
Đế Thích Thiên sau đó tiến vào Đông Hoàng Lăng, hắn cũng chết đi chỉ là hắn hy sinh thân thể của mình để lột xác thành thân phận mới, A Thanh không rõ Đế Thích Thiên đã mưu tính bao lâu nhưng hắn thật sự chuyển sinh thành công trong Đông Hoàng Lăng, hắn sống lại với thân phận mới, hắn tự gọi mình là Hán Vũ Đế.
Nếu Đế Thích Thiên là Đế Thích Thiên thì A Thanh chưa chắc đã sợ, đây là địa bàn của nàng, không sớm thì muộn nàng cũng sẽ thắng tuy nhiên Đế Thích Thiên lại sống lại trong thân phận Hán Vũ Đế, đây lại là một khái niệm khác.
Bằng vào thân phận mới, Hán Vũ Đế được coi là người cảu thế giới này cũng đồng nghĩa với thế giới có hai cường giả chạm đến cực cảnh, đồng nghĩa với thiên đạo phải chọn giữ một người và bỏ một người, đương nhiên thiên đạo vô

tình, người bị bỏ là người yếu hơn trong hai cực cảnh cao thủ.
Lần đó nếu Hán Vũ Đế muốn thì A Thanh đã sớm chết hoặc sớm phải phá toái hư không chạy sang thế giới khác bất quá Hán Vũ Đế lại làm một hành động điên cuồng hơn nhiều, hắn ăn cắp tâm thế giới, hắn mượn long mạch của toàn bộ Đại Hán cũng như long mạch của toàn bộ trung nguyên cộng thêm cái ngọc ấn kia hắn vậy mà thành công lấy đi tâm thế giới.
Một thế giới không có tâm liền là một thế giới chết, thiên đạo sau đó bắt đầu phát điên, toàn bộ thế giới đều bị lật lại.
Thế giới này vốn như một dòng sông chạy dọc nhưng lại bị biến thành một cái hồ hình tròn, từng mảng thời gian bị chồng lên nhau, toàn bộ những thế giới Kim Dung bắt đầu đan kết với nhau đồng thời chính vì từng mảng thời gian xếp đè lên nhau dẫn tới cấu trúc thế giới cực kỳ không ổn định, kể từ đó toàn bộ mốc thời gian bắt đầu từ đầu Thần Điêu đều bị chặt đứt, rất nhiều rất nhiều nhân vật thực sự đã tồn tại trong thế giới này lại bị chính thế giới phủ định, bị thế giới xóa bỏ.
Cũng chính trong thời điểm đó, A Thanh liền dùng nốt toàn bộ năng lực của bản thân dựa vào vết tích phá giới mà Hán Vũ Đế để lại nàng liền đưa Trương Tam Phong đi theo, nàng không muốn Trương Tam Phong bị thế giới xóa đi, nàng thực sự muốn lưu lại vị tri kỷ này.
A Thanh sắp chết... thế giới này cũng sắp diệt vong, nó như một cuộn phim đang cố gắng chiếu hết những cảnh cuối cùng vậy... khi mà cốt truyện chính của Anh Hùng Xạ Điêu kết thúc cũng là lúc thế giới này bị diệt thậm chí có thể càng sớm hơn nữa.
Người vô tâm người chết, giới vô tâm giới diệt.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 98
Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (6)

Người vô tâm người chết, giới vô tâm giới diệt.
Vô Song không rõ cái gì là tâm thế giới, trong truyện của A Thanh kể có rất nhiều thứ nằm ngoài hiểu biết của Vô Song bất quá có một việc hắn hiểu, hắn biết thế giới này sắp bị hủy diệt, chậm thì 4-5 năm còn nhanh thì chỉ sợ 1-2 năm.
Theo lời A Thanh mà nói thế giới này có lẽ chri tồn tại được cho đến khi cốt truyện Anh Hùng Xạ Điêu kết thúc, bản thân cốt truyện chính của Anh Hùng Xạ Điêu cũng tuyệt đối không dài, sau khi Quách Tĩnh gặp Hoàng Dung thì cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian cả đồng nghĩa với chẳng còn bao nhiêu thời gian đến khi giới diệt.
Vô Song chưa từng nghe đến giới diệt nhưng hắn biết giới diệt thì hắn chết chắc, nếu đã là diệt thế thì cho dù loại cường giả như Trương Tam Phong còn bị A Thanh đưa đi thế giới khác, bản thân Vô Song lấy gì mà sống, Vô Song lập tức nhìn sang A Thanh bất quá ánh mắt của Vô Song vậy mà vẫn chưa quá mức lo lắng dù sao hắn vẫn cảm thấy có một tia sáng cuối đường hầm.
Nếu đây là thế giới Trương Tam Phong đã từng sống thì Vô Song biết chắc chắn phải có một cái gì đó khiến Trương Tam Phong gửi hắn đến đây, Trương Tam Phong mất bao nhiêu công sức giảng chuyện cho Vô Song, mất bao nhiêu thời gian để đưa hắn vào Hắc Địa căn bản không phải để Vô Song đi chết.
"A Thanh cô nương... vậy ngươi chỉ có thể bất lực mà đợi giới diệt sao?, căn bản không tia hy vọng nào sao?".
A Thanh nghe Vô Song hỏi nàng cũng quay đầu lại nhìn hắn, đối với A Thanh mà nói nàng đương nhiên cũng biết chắc chắn phải có lý do gì đó để Trương Tam Phong đưa Vô Song đến đây, Trương Tam Phong có thể trở thành cực cảnh cao thủ ngang hàng với nàng thì cũng đồng nghĩa với việc Trương Tam Phong hoàn toàn có thể biết những điều A Thanh không biết, hiểu những việc A Thanh không hiểu.
Đối với A Thanh mà nói nàng tin tưởng người mà Trương Tam Phong gửi tới sẽ là thứ ánh sáng cuối đường hầm cho mình bất quá... Vô Song quá yếu, nàng đã cố gắng nghĩ đến tất cả mọi kế hoạch nhưng không có kế hoạch nào khả thi với thực lực của Vô Song bây giờ cả.
Nhìn Vô Song, A Thanh cũng chỉ đành thở dài.
" Nếu thật sự có cách ngươi nghĩ ta có ngồi đây với ngươi không?, không biết Tam Phong tại sao nổi điên đẩy ngươi đến đây nhưng ta cũng chỉ đành xin chia buồn với ngươi, ta hiện nay còn không phải là ta năm đó, thực lực của ta thật sự

đã không còn đủ để phá toái hư không nữa rồi, ta căn bản không có cách nào đưa ngươi trở về, ngươi chỉ có thể chết cùng thế giới này”.
Lời A Thanh nói cũng không phải là giả, nàng hiện nay nếu xét ra mà nói có lẽ mạnh hơn ngũ đế cao thủ một chút nhưng nếu muốn so sánh với thiếu nữ một chiêu kiếm giết trên 3000 binh lính thì kém quá xa quá xa, A Thanh hiện tại thực sự rất yếu, nàng không thể lại như năm đó bảo vệ Vô Song như bảo vệ Trương Tam Phong, nàng vô lực rồi.
Vô Song nghe A Thanh nói ánh mắt hắn liền khẽ nhíu lại, đến cả nhân vật đứng đầu thế giới này còn cảm thấy hết cách thì Vô Song biết làm gì? thậm chí Vô Song còn cảm giác trong mắt A Thanh có một sự vô lực nhè nhẹ.
A Thanh thật ra... nàng rất ngây thơ cũng rất thuần khiết, chính vì vậy nàng mới không phải là đối thủ của Đế Thích Thiên.
Đối với A Thanh mà nói, nàng như là một cô bé chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng lại mang theo sức mạnh vô địch thiên hạ vậy, lịch duyệt của A Thanh căn bản không cao đối với nàng mà nói bất kể mưu kế hay tính toán gì cũng chỉ cần một kiếm liền phá hơn nữa hầu hết thời gian A Thanh dùng để ngủ chứ không hẳn là nàng theo dõi toàn bộ thiên hạ phong vân, bản thân A Thanh thực sự vẫn rất giống một tờ giấy trắng.
Đối với Vô Song mà nói hắn thật sự không coi A Thanh là một cái tiền bối, hắn thực sự coi nàng giống với một tiểu muội muội hơn, nhìn thấy đôi mắt trong suốt mang theo vài phần bất lực kia chính Vô Song cũng không đành lòng.
A Thanh hiện nay cũng không có bất cứ mảnh vải che thân nào nhưng cơ thể nàng phủ kín ma văn khiến bất cứ ai cũng không dám quan sát cơ thể nàng, không có bất cứ ai có thể nổi lên dục niệm với cơ thể nàng, Vô Song thậm chí không cần A Thanh nói thì hắn cũng có suy đoán, cái giây phút mà ma văn bao phủ cơ thể nàng cũng là lúc A Thanh vĩnh viên rời khỏi thế gian này.
Tiếp theo... cho dù cả Vô Song hay A Thanh cũng không ngờ... Vô Song vậy mà cử động.
Đây gần như là một hành động bản năng, một hành động trong vô thức như có cái gì thúc đẩy Vô Song nhất định phải làm vậy, cánh tay Vô Song vậy mà đưa ra sau đó đặt lên ngực A Thanh.
A Thanh triệt để sững sờ nhìn Vô Song, nàng sống tưng đấy năm nhưng bộ vị đó vẫn chưa có ai bất cứ ai dám đụng vào, người gần gũi nhất với nàng là Phạm Lãi bất quá Phạm Lãi đối với A Thanh vẫn luôn là kính nhiều hơn yêu, ông ta thậm chí chưa bao giờ dám tiếp xúc thân cận như vậy với A Thanh, Vô Song chính là nam nhân đầu tiên dám đụng vào bộ vị riêng tư đó của nàng.
A Thanh trong mắt lập tức hiện ra sát khí, đúng là nàng yếu hơn ngày xưa rất nhiều bất quá nàng giết Vô Song đơn giản chỉ bằng một chiêu kiếm thậm chí nàng căn bản không cần đụng kiếm cũng có thể cho Vô Song chết không toàn

thây.
Về phần Vô Song thì sao hắn đương nhiên cảm thấy bộ ngực của A Thanh có xúc cảm rất tốt rất mềm mại, rất đàn hồi nhưng Vô Song lúc này thậm chí muốn chặt cánh tay của bản thân mình đi, cánh tay này không ngờ lại dám chạm vào bộ ngực trần của A Thanh?, chính Vô Song hiện nay cũng cảm thấy lạnh toát mồ hôi tuy nhiên tiếp theo rất nhanh ánh mắt của Vô Song liền trở thành nghi hoặc bởi cánh tay chạm vào bộ ngực của A Thanh kia... là cánh tay phải của hắn.
A Thanh lúc này đương nhiên muốn giết chết Vô Song nhưng nàng không ngờ lại phát hiện mình không cách nào cử động sau đó cả A Thanh cùng Vô Song đồng loạt trợn tròn mắt bởi đám ám văn trên người A Thanh bắt đầu di chuyển cứ như bị cái gì đó hấp dẫn vậy để rồi dần dần tiến vào cánh tay phải của Vô Song.
Cả cơ thể Vô Song liên tục run lên, cái cảm giác khi năng lực hắc ám kia chạy dọc cơ thể khiến Vô Song cực kỳ quen thuộc, đây vốn là cảm giác mà hắn cảm nhận được trước khi bất tỉnh trong Hắc Địa, điều Vô Song không ngờ là hắn lại thực sự có thể hút hết những ám văn này ra khỏi người A Thanh.
A Thanh hiện tại thì gần như bị trúng định thân thuật, nàng có cảm giác giống hệt như năm đó, giống hệt như cái lần nàng bị phong ấn bên trong cái ngọc ấn chết tiệt kia vậy bất quá lần này A Thanh cũng cảm thấy có chút khác, nàng rõ ràng có thể nhận ra tà khí bám trên người nàng rõ ràng vậy mà từ từ suy giảm.
Lượng tà khí bám trên người A Thanh là cực kỳ kinh khủng đến mức cho dù là cao thủ cực cảnh như A Thanh cũng hoàn toàn vô lực chịu trận nhưng không ngờ Vô Song lại thật sự có thể vì nàng hấp thu tà khí.
Tà khí nhập thân đối với người khác có thể sẽ lập tức bạo thể mà chết nếu không thì cũng ma hóa người không ra người quỷ không ra quỷ bất quá Vô Song lại khác, hắn rất khác.
Vô Song lúc này cũng vừa vặn nhớ ra một việc, ngày đó khi ở Vương Bản Sơn... hắn từng mơ về một người, một người mặc hoàng kim bảo giáp, hắn gọi là Đế Thích Thiên.
....
Trong phòng nhỏ bên dưới Tùng Hạc Lâu lúc này Hoàng Dung vẫn đang ngóng đợi Vô Song trở về, khi Vô Song rời đi bản thân Hoàng Dung cũng nhìn thấy bóng đen kia dù sao A Thanh lúc đó cũng cố gắng thả chậm tốc độ lại, Vô Song nhìn thấy đương nhiên Hoàng Dung cũng nhìn thấy.
Hoàng Dung đương nhiên cũng đủ thông minh và hiểu biết để nhận ra Vô Song chắc chắn cũng không gặp nguy hiểm gì dù sao bên trong Thái Hồ Độ cũng có đến ba cao thủ cùng đẳng cấp với cha nàng, hắc y nhân kia cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không dám quá mức làm loạn tại Thái Hồ Độ.
Thế giới này không giống thế giới cũ của Vô Song, tại thế giới này liền lấy ngũ

tuyệt cao thủ làm chủ, sự tồn tại của ngũ đế cường nhân gần như là không có cũng vì vậy khiến đội hình gồm 3 ngũ tuyệt cao thủ liên hợp lại gần như đã được coi là vô địch thiên hạ.
Tất nhiên Hoàng Dung cho dù biết Vô Song không gặp nguy hiểm thì nàng vẫn lo lắng, cho dù Vô Song cùng Hoàng Dung mới gặp nhau trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi nhưng bất tri bất giác Hoàng Dung cũng nhận ra nàng thực sự bắt đầu thích, bắt đầu có tình cảm với nam tử yêu dị kia.
Đương nhiên đây cũng không phải là vì Vô Song có siêu cấp mị lực dù sao trong cốt truyện gốc thì Quách Tĩnh mị lực cũng không phải là lớn, việc Hoàng Dung có thiện cảm với Vô Song sau đó biến thành tình cảm nam nữ chủ yếu cũng nhờ chính lần gặp đầu tiên giữa hai người, việc giữa Hoàng Dung cùng Vô Song hiện nay cũng chẳng khác mất Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh trong nguyên tác cả.
Hoàng Dung hai tay nhẹ trống lên cằm, khuôn mặt xinh đẹp nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng là đang đợi Vô Song ca ca của nàng quay về bất quá rất nhanh khuôn mặt Hoàng Dung biến thành kinh hãi, từ bên ngoài có một thân ảnh lướt nhẹ vào, thân ảnh này nhanh đến mức Hoàng Dung căn bản không cách nào phản ứng, nàng lập tức bị cái bóng kia điểm huyệt đến cả lên tiếng cũng không cách nào làm được.
Tất nhiên điểm huyệt chỉ là không cử động, không lên tiếng được mà thôi chứ không phải bị mù, khi thân ảnh kia dừng lại nàng liền nhìn thấy diện mạo thật sự của đối phương tuy nhiên thứ làm Hoàng Dung quan tâm hơn... là Vô Song đang bị nữ nhân kia dùng hai tay nâng lên.
Hắc y nhân tiến vào đương nhiên là A Thanh, nàng hiện tại cũng không có dùng khăn che mặt nhưng bên ngoài thân vẫn là hắc y, nếu có ai để ý đều có thể nhìn thấy trong mắt A Thanh có một tia khó xử, chính nàng hiện nay cũng không biết làm gì mới tốt.
Nếu Vô Song là một nam nhân bình thường dám chạm vào ngực nàng chỉ sợ chết mười lần còn chưa hết nhưng rõ ràng Vô Song có thể hấp thu tà khí, rõ ràng có thể giải phóng một phần thực lực của bản thân A Thanh chỉ bằng một điểm này có thể nói Vô Song đang cứu mạng nàng, A Thanh còn chưa đến mức lấy oán báo ân.
A Thanh rốt cuộc chỉ thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng đặt Vô Song lên trên giường, một tay nhẹ chạm vào ngực nàng, thứ cảm giác kia đến hiện nay vẫn còn khiến A Thanh không cách nào quên thậm chí đối với cao thủ cực cảnh như nàng mà nói không hiểu sao bộ ngực hiện nay vậy mà vẫn có chút đau.
A Thanh cũng rất nhanh quay lại nhìn Hoàng Dung, khuôn mặt của nàng khi quan sát Hoàng Dung cũng xuất hiện một loại cảm xúc khó tả.
A Thanh trước đây đã từng nhìn thấy Hoàng Dung, nàng được chứng kiến toàn bộ cuộc tình giữa Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh thậm chí chính A Thanh còn có

chút hâm mộ Hoàng Dung nàng còn từng tự hỏi, nếu nàng năm đó thông minh như Hoàng Dung, trí tuệ như Hoàng Dung thì liệu có thể giữ được trái tim của Phạm Lãi?.
A Thanh cũng từng nhìn thấy vợ chồng Hoàng Dung – Quách Tĩnh tử chiến cùng Tương Dương Thành, nàng là người nhìn thấy sự khởi đầu của một câu chuyện tình đẹp và cũng được nhìn thấy kết thúc của câu chuyện tình này.
Với thực lực của A Thanh khi đó nàng đương nhiên có thể cứu Hoàng Dung nhưng cứu để mà làm gì? khi mà Quách Tĩnh không còn nữa?, sau khi nàng cứu Hoàng Dung xong liệu Hoàng Dung có thể tiếp tục sống như bình thường?, A Thanh ngày hôm đó rốt cuộc cũng chỉ vì hai vợ chồng Quách gia mà nhẹ thở dài mà thôi.
Hiện nay khi mà thế giới này sắp sụp đổ, nàng lại được nhìn thấy Hoàng Dung có điều... nàng biết Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh chỉ sợ không cách nào đến được với nhau nữa.
A Thanh nhìn Hoàng Dung đang bị điểm huyệt đứng đó xong lại nhìn Vô Song rốt cuộc cũng chỉ đành cắn răng lắc đầu.
“Hy vọng ngươi có thể đối tốt với nàng, có thể cho nàng một cái kết cục tốt hơn”.
Lời A Thanh nói đương nhiên Hoàng Dung không hiểu sau đó Hoàng Dung chỉ thấy A Thanh tiến lại phía mình, ngón tay xinh đẹp đưa ra vì Hoàng Dung giải huyệt.
Một tay nhẹ vỗ lên vai Hoàng Dung, A Thanh để lại một câu nói đơn giản mang theo vài phần cảm xúc khó tả rồi dần dần biến mất trong đêm tối.
“Hắn chỉ... bị ngất do lao lực quá sức mà thôi, có lẽ sáng mai là tỉnh lại, ngươi không cần lo lắng”.
....
Đêm về khuya, gió lạnh nhè nhẹ thôi, A Thanh một người bước nhẹ trong cái màn đêm này, tốc độ của A Thanh không nhanh nhưng lại phiêu hốt vô định, bản thân A Thanh hiện nay thật sự cũng không biết mình nên làm gì mới tốt, trong đầu nàng hiện nay cũng chỉ còn có hình ảnh của Vô Song.
Đương nhiên đây không phải là vì nàng thích Vô Song điều này căn bản không xảy ra, ngàn năm trôi qua cái gọi là tình cảm nam nữ đã từ rất lâu bị loại ra khỏi từ điển của nàng, thứ làm nàng suy nghĩ là hình ảnh của Vô Song đêm nay.
Vô Song bình thường rất yếu chí ít là trong mắt A Thanh là như vậy bất quá chỉ ít phút trước thôi Vô Song khiến A Thanh lập tức nghĩ đến Đế Thích Thiên.
Đế Thích Thiên trong mắt A Thanh không phải là con người bởi hắn... khi vận công có một đôi cánh hắc ám xuát hiện, một đôi cánh cực kỳ đáng sợ nhưng cũng đầy ma mị, không biết vì sao khi nhìn thấy đôi cánh của Đế Thích Thiên lại khiến A Thanh liên tưởng đế đôi cánh phượng hoàng trong truyền thuyết chỉ là

so với đôi cánh rực lửa của phượng hoàng thì đôi cánh của Đế Thích Thiên lại thuần một màu đen hắc ám.
Về phần Vô Song thì sao?, Vô Song sau khi hấp thụ ám văn trên người nàng thì hắn cũng không giống con người nữa rồi chí ít lúc đó sau lưng Vô Song cũng hiện lên một thân ảnh cực kỳ đáng sợ, sau lưng hắn vậy mà có chín đầu hắc long đang gầm vang tất nhiên đây chỉ là hư ảnh, thứ này căn bản không có cách nào so sánh với đôi cánh của Đế Thích Thiên bất quá từ cảm giác mà xem A Thanh liền cảm thấy Vô Song cùng Đế Thích Thiên chỉ sợ đến từ cùng một nơi.
“Vô Song, ngươi rốt cuộc là ai?, ngươi cùng Đế Thích Thiên rốt cuộc là loại người nào?”.
Nghĩ đến một điểm này A Thanh thở dài một hơi, nàng thực sự không nghĩ ra nhưng nàng biết một điều, Vô Song là do Trương Tam Phong đưa đến đây, có lẽ Vô Song thật sự có thể cứu A Thanh, có thể cứu thế giới này.
“Quyết định rồi... ta liền đưa ngươi đến Đông Hoàng Lăng, chỉ cầu... ngươi không phải một cái Đế Thích Thiên thứ hai”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 99

Truyền thuyết Đông Hoàng Lăng (7)

Trên thế giới này thử hỏi có bao nhiêu việc có thể làm 3 cường giả ngũ tuyệt liên thủ?, đây tuyệt đối là một câu hỏi khó bởi thực sự mà nói khi đã bước vào loại cảnh giới này thì có rất ít điều khiến cho bọn họ quan tâm.

Sự kiện ở Dã Tam Pha kia thực sự quá mức đặc biệt cũng quá mức khó tin chỉ bởi bộ ba Lý Thu Thủy – Bạch Tự Tại cùng Âu Dương Phong vốn không mấy liên quan đến nhau lại càng không chung một mục đích.

Lý Thu Thủy đúng là siêu cấp cường giả tại thế giới này, nàng muốn quyền lực có quyền lực, muốn nam nhân có nam nhân thậm chí số nam sủng của nàng tuyệt đối đến cả nàng cũng không nhớ, đối với Lý Thu Thủy mà nói chỉ có duy nhất cuộc sống trước kia ở Tiêu Dao Phái có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của nàng mà thôi, truy cầu của Lý Thu Thủy căn bản không liên quan đến võ công lại càng không phải là tài bảo, nàng chỉ cầu nam nhân mình yêu cũng toàn tâm toàn ý yêu mình, nàng chỉ cầu... có thể trở lại dung mạo năm xưa mà thôi.

Âu Dương Phong thì không giống với Lý Thu Thủy, bản thân Âu Dương Phong ra tay cực kỳ tàn nhẫn giết người không ghê tay nhưng Âu Dương Phong chung quy cũng không hẳn là kẻ xấu, hắn đối với địch nhân tuyệt không có một chút nhân từ tuy nhiên với người chí thân bên cạnh mình mà nói thì Âu Dương Phong lại nhất mực bảo vệ tuyệt đối không để người thân cận của mình bị chịu dù chỉ một tia tổn thương, trong cái thế giới mạnh được yếu thua này Âu Dương Phong căn bản không sai, bản thân Âu Dương Phong truy cầu cũng rất khác Lý Thu Thủy, Âu Dương Phong chưa hẳn đã giống một ác nhân ông ta giống một võ si hơn.

Bạch Tự Tại thì lại càng không phải nói, Bạch Tự Tại không phải là người trung nguyên đồng thời Tuyết Sơn cũng xa cách rất lớn với trung nguyên, rất ít liên hệ giữa Đại Tuyết Sơn cùng trung nguyên võ lâm, đối với Bạch Tự Tại mà nói ông ta chẳng khác gì bá chủ một phương, là vua của Đại Tuyết Sơn cũng vì vậy Bạch Tự Tại cực kỳ cuồng ngạo cho dù cao thủ đỉnh cấp của trung nguyên thì trong mắt Bạch Tự Tại vẫn luôn kém ông ta một chiêu nửa thức, loại người như Bạch Tự Tại thậm chí đã coi mình đạt đến đỉnh cao của nhân sinh, thứ Bạch Tự Tại muốn chỉ là một đối thủ có thể cho ông ta một trận chiến thống khoái.

Ba vị cường giả đến từ ba nơi khác nhau lại căn bản không có một mục tiêu chung, vì cái gì lại liên hợp với nhau trong hành động lần này?, đáp án chính là vì Đông Hoàng Lăng.

....

Đông Hoàng Lăng hay còn gọi là Đông Hàn Hoàng Lăng hay Đông Hán Địa Cung, tương truyền vào những năm 15 sau công nguyên lúc đó trung nguyên vẫn đang do nhà Tân cai trị, lúc này cũng là thời điểm Vương Mãn vì lo sợ căn cơ Đại Hán cắm sâu vào gốc rễ trung nguyên là liên tục muốn đuổi tận giết tuyệt con cháu Lưu gia, đáng tiếc Vương Mãn vẫn không có làm được bởi Đông Hán địa Cung được thành lập.

Đông Hán Địa Cung là nơi con cháu Lưu gia trốn tránh, là nơi con cháu Lưu gia bảo vệ huyết mạch cuối cùng của vương triều nhà Hán để rồi 7 năm sau Hán Quang Vũ Đế - Lưu Tú đã đánh bại Vương Mãn diệt đi nhà Tân mở ra triều đại nhà Đông Hán.

Đông Hán Địa Cung nói không ngoa là nơi làm điểm tựa cho nhà Đông Hán thành lập, bên trong Đông Hán Địa Cung chính là vô số tài bảo của nhà Tây Hán để lại đương nhiên số tài sản này hầu hết đã bị sử dụng cho việc nhà Đông Hán thành lập, Đông Hán Địa Cung từ đó cũng bắt đầu bị đưa vào quên lãng tuy nhiên thỏ khôn thì vẫn luôn có ba hang, để tránh sự việc Vương Mãng một lần nữa xảy ra thì Quang Vũ Đế - Lưu Tú vẫn quyết định lựa chọn Đông Hán Địa Cung trở thành cánh cửa lùi lại cuối cùng của hoàng tộc Đại Hán.

Tại thời Đông Hán thì Đông Hán Địa Cung bắt đầu được đổi tên thành Đông Hán Hoàng Lăng, là hoàng lăng của nhà Đông Hán nơi chôn cất thi hài tiên tổ cùng bậc đế vương nhà Hán thậm chí theo như một số điển tích xa xưa để lại thì Đông Hán Hoàng Lăng còn là nơi trấn giữ long mạch của toàn bộ trung nguyên, là trung tâm của toàn bộ thiên hạ.

Sau khi nhà Đông Hán bị diệt thì liền rơi vào thời Tam Quốc chiến Loạn, vương triều nhà Hán bắt đầu đi vào suy kiệt quan trọng hơn là hoàng thất đại Hán cũng chẳng còn được mấy người, Đông Hán Hoàng Lăng bắt đầu dần dần đi vào dĩ vãng, sau này cho dù người cuối cùng được coi là tia sáng của nhà Hán là Lưu Hoàng Thúc – Lưu Bị cũng không có cách nào biết được nơi Đông Hán Hoàng Lăng tồn tại, Đông Hán Hoàng Lăng bắt đầu trở thành một câu truyện cổ tích, một câu truyện dân gian truyền miệng kéo dài từ đời này qua đời khác.

Vô số năm qua đi, không biết bao nhiêu triều đại thay đổi, nhà Hán cũng chẳng còn là chủ nhân của thiên hạ, Đông Hán Hoàng Lăng liền bị rút gọn lại thành Đông Hoàng Lăng bất quá cho dù cái tên đã mất đi vài phần khí thế nhưng truyền thuyết về sự tồn tại của Đông Hoàng Lăng tuyệt đối không giảm thậm chí còn tăng.

Nếu Đông Hoàng Lăng trước kia là nơi để lại tài bảo của nhà Tây Hán thì Đông Hoàng Lăng hiện nay được coi là mang theo tài bảo của nhà Đông Hán, một lượng tài bảo lớn đến mức đủ để lập quốc, đủ để như Quang Vũ Đế năm đó mở ra một triều đại trăm năm hưng thịnh, tài bảo của Đông Hoàng Lăng đủ khiến thiên hạ điên cuồng đáng tiếc Đông Hoàng Lăng giống hệt một cái bánh vẽ.

Vì sao gọi nó là bánh vẽ?, thiên hạ này từ lâu đã không có ai biết về Đông Hoàng Lăng, nó ở đâu?, nó như thế nào?, bên trong nó thật sự cất giấu cái gì?, đây là câu hỏi không ai biết, Đông Hoàng Lăng mãi mãi chỉ là một cái truyền thuyết.
Đương nhiên ngoài tài bảo ra Đông Hoàng Lăng còn có rất nhiều thứ... thú vị.
Một câu truyện đi qua miệng hai người khác nhau liền bắt đầu thay đổi huống gì là một cái truyền thuyết trải qua từ đời này qua đời khác, ở riêng trong thế giới này Đông Hoàng Lăng còn mang theo rất nhiều sắc thái truyền kỳ.
Có người nói năm đó Hán Cao Tổ - Lưu Bang sau khi đánh bại Tây Sở Bá Vương – Hạng Vũ liền đã bắt tay xây dựng Đông Hoàng Lăng, bên trong Đông Hoàng Lăng không chỉ có vô số tài bảo châu báu mà còn có hai bộ tuyệt thế võ công, tương truyền chỉ cần có thể học được bất cứ bộ nào trong hai bộ thần công lưu giữ trong Đông Hoàng Lăng liền đủ để vô địch thiên hạ, hai bộ võ công này một là Hiên Viên Đế Quyết còn một bộ là Thiên Địa Bá Vương Quyết.
Đầu tiên nói về Hiên Viên Đế Quyết đây căn bản cũng không phải là một bộ võ công nhưng lại càng vượt xa võ công, Hiên Viên Đế Quyết thậm chí đã có thể xếp vào hàng tiên thuật, đây là một loại song tu bí thuật, người tu luyện Hiên Viên Đế Quyết lấy song tu làm chủ, bình thường mà nói kẻ sử dụng song tu vốn là thái dương bổ âm hay thái âm bổ dương, loại song tu này chỉ có thể coi là thái bổ, những người đi theo con đường này căn bản không cách nào tiến xa trên con đường võ đạo, nội lực phi thường loãng lại thêm căn cơ không ổn cực kỳ khó tiến xa.
Hiên Viên Đế Quyết lại khác, bất kể là thái bổ hay là song tu chỉ cần là việc giường chiếu đều có thể tu ra Hiên Viên Chân Lực, đây là một loại tuyệt thế võ học không làm mà hưởng, tốc độ tu luyện nhanh kinh người hơn nữa Hiên Viên Chân Lực thậm chí còn là chí dương chí cương lực lượng, kẻ tu luyện ra Hiên Viên Chân Lực không chỉ nội lực phi thường cường hãn mà còn cực kỳ uy mãnh, chất lượng nội lực cũng tinh thuần đến đáng sợ, quan trọng nhất Hiên Viên Đế Quyết khi luyện đến đại thành thậm chí có thể phản lão hoàn đồng thậm chí là cải biến dung mạo, thay đổi khí chất.
Việc phản lão hoàng đồng căn bản rất giống với Bất Lão Thường Xuân Công hay Duy Ngã Độc Tôn Công của Tiêu Dao Phái, bản thân Hiên Viên Đế Quyết chính là mục tiêu của Lý Thu Thủy lần này, nàng am hiểu nhất là thuật giường chiếu là mị thuật kinh người đương nhiên chiến lực của Lý Thu Thủy cũng đủ sức khinh thường thiên hạ nhưng Hiên Viên Đế Quyết vẫn cho nàng một sự mê hoặc rất lớn.
Thiên hạ này rất nhiều người biết Lý Thu Thủy cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ là sinh tử đại địch nhưng lại ít người biết lý do tại sao hai người từng là tỷ muội lại bị dồn đến bước đường này, năm đó là Lý Thu Thủy giở trò khiến Thiên Sơn

Đồng Mỗ gặp đại nạn trong quá trình tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Công suýt nữa dẫn đến tán công mà tẩu hỏa nhập ma từ đó Duy Ngã Độc Tông Công của Thiên Sơn Đồng Mỗ mãi mãi không hoàn chỉnh, mãi mãi không hoàn mỹ.
Lý Thu Thủy hại Thiên Sơn Đồng Mỗ thảm như vậy thì bà ta tuyệt đối cũng không nhẹ nhàng gì, đáp lại Thiên Sơn Đồng Mỗ liền hủy đi dung mạo của Lý Thu Thủy, bà ta rạch thẳng một vết sẹo lớn trên dung mạo xinh đẹp hoàn mỹ kia. Một người thì bị hủy nội công một người lại bị hủy dung mạo dẫn tới từ đó về sau Lý Thu Thủy cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ chính là sinh tử đại địch.
Bản thân Lý Thu Thủy bao nhiêu năm nay vẫn được coi là Tây Hạ đệ nhất mỹ nhân nhưng đây căn bản không phải dung mạo thật của nàng tất cả chỉ là một tấm nhân diện được nàng phủ lên khuôn mặt mà thôi, chính Lý Thu Thủy còn không có dung khí ngắm nhìn khuôn mặt thật của mình trong gương huống gì là để cho người ngoài thấy?.
Lý Thu Thủy muốn nhắm đến Hiên Viên Đế Quyết không phải vì võ công, không phải vì Hiên Viên Chân Lực, nàng chính là muốn khôi phục dung mạo.
Tiếp theo là bộ tuyệt học thứ hai – Thiên Địa Bá Vương Quyết, nếu Hiên Viên Đế Quyết thiên hướng tăng cường nội lực cho chủ nhân của nó, tăng cường tốc độ tu luyện của chủ nhân thì Thiên Địa Bá Vương Quyết lại là tuyệt học khiến người tu luyện nắm giữ vô địch chiến lực. Hiên Viên Đế Quyết chính là do Hán Cao Tổ - Lưu Bang để lại thì Thiên Địa Bá Vương Quyết lại do Tây Sơ Bá Vương năm xưa sở hữu.
Thiên Địa Bá Vương Quyết có thể câu thông lực lượng của thiên địa, kẻ nắm giữ Thiên Địa Bá Vương Quyết liền trời sinh là chiến thần, càng đánh càng mạnh, gặp mạnh càng mạnh chính là thiên hạ võ thần.
Thiên Địa Bá Vương Quyết cũng có thể coi là vượt qua phạm trù võ thuật chạm đến tiên thuật trong truyền thuyết, Thiên Địa Bá Vương Quyết mang theo thiên địa đại thế trong từng chiêu từng thức, chiêu sau lại càng cường đại hơn chiêu trước, càng chiến đấu thì chiến ý càng cao, chiến ý càng cao thì thiên địa đại thế càng thêm mạnh mẽ. Càng đổ máu thì sát ý càng tăng, sát ý càng tăng thì thiên địa đại thế càng thêm đáng sợ, tương truyền đây là loại võ công vô địch khi sử dụng trong quyết đấu cũng như cuộc đời của Tây Sở Bá Vương chính là vô địch, thiên hạ không có bất cứ võ tướng nào có thể so chiến lực với Hạng Vũ, không phải ngẫu nhiên mà bao nhiêu năm qua trong 5000 năm lịch sử của Trung Hoa cổ đại vẫn không có ai vượt qua được vị trí đệ nhất mãnh nhân của Hạng Vũ.
Thiên Địa Bá Vương Quyết đương nhiên chính là mục tiêu của Tây Độc – Âu Dương Phong, bản thân Âu Dương Phong năm đó đã không thể thành công đoạt được Cửu Âm Chân Kinh trong Hoa Sơn Luận Võ năm xưa, ông ta cũng không có cách nào vượt qua cái bóng quá lớn của Vương Trùng Dương, nếu muốn đạt được mục tiêu vô địch thiên hạ thì Âu Dương Phong nhất định phải tìm được

một con đường đi mới, mục tiêu của ông ta chính là giống Hạng Vũ năm đó, trở thành một tân chiến thần.
Cuối cùng là Bạch Tự Tại, đây tuyệt đối là một cái kỳ nhân.
Tại sao lại gọi Bạch Tự Tại là kỳ nhân?, đơn giản mà nói Bạch Tự Tại hoang tưởng đến kỳ lạ, ông ta là cường giả mạnh nhất Đại Tuyết Sơn thậm chí Huyết Đao Lão Tổ chỉ sợ đúng là vẫn kém Bạch Tự Tại nửa bậc, trong thiên hạ này Bạch Tự Tại thừa sức đứng vào hàng ngũ những cường giả mạnh nhất, thực lực của ông ta căn bản không ai dám coi thường bất quá chỉ bằng thực lực của Bạch Tự Tại chỉ sợ còn cách vị trí đệ nhất thiên hạ tương đối xa chỉ có sự hoang tưởng của ông ta thì tuyệt đối khoáng thế cổ kim độc bộ thiên hạ.
Tại Tuyết Sơn Phái mỗi buổi sáng chúng đệ tử đều phải quỳ bái Bạch Tự Tại như quỳ bái bậc đế vương đương triều vậy đồng thời miệng nhất định phải hô một câu khẩu hiệu.
“ Chưởngmôn nhân phái Tuyết Sơn, Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại là đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tông sư đệ nhất kiếm pháp, đệ nhất quyền cước, đệ nhất nội công, đệ nhất ám khí xưa nay không ai bằng “.
Nếu Âu Dương Phong hay Lý Thu Thủy muốn nhắm đến võ công trong Đông Hoàng Lăng thì Bạch Tự Tại lại nhắm đến kho báu khổng lồ trong Đông Hoàng Lăng, theo ông ta thấy bằng vào võ công vô địch của bản thân thêm vào sự anh minh thần võ cùng Tuyết Sơn Phái của mình vì cái gì ông ta không được lập quốc?, Bạch Tự Tại chính là tự đại thành cuồng, ông ta vậy mà muốn lập một cái quốc gia.
Ba người mỗi người có một mục tiêu nhưng đúng là toàn bộ những mục tiêu đó đều được Đông Hoàng Lăng đáp ứng chỉ là.... nếu đúng ra mà nói thiên hạ này căn bản không ai biết được Đông Hoàng Lăng tồn tại, đã không biết nó tồn tại ở nơi nào thì sao có thể tìm được Đông Hoàng Lăng?, không tìm được Đông Hoàng Lăng thì tất cả chỉ là một cái bánh vẽ.
Sự việc lần này phải kéo dài ra một chút, từ khi Đế Thích Thiên đến thế giới này thì hắn gần như đã thay đổi toàn bộ thế giới, chính hắn là người mở ra phong ấn ở Đông Hoàng Lăng cũng chính hắn là người di chuyển long mạch của Đông Hoàng Lăng dẫn tới Đông Hoàng Lăng rốt cuộc xuất thế.
Từ khi long mạch bị thay đổi thì nguyên một vùng Phật Sơn bắt đầu bị hắc ám bao phủ, toàn bộ mặt đất biến thành màu đen đầy chết chóc, thứ ma khí này kinh khủng đến mức không có bất cứ một sinh vật nào có thể tồn tại được ở Phật Sơn, từ một vùng thánh địa của phật giáo trung nguyên trở thành một vùng tử địa, khi thứ ma khí kia xâm chiếm cơ thể có thể làm cho con người ta phát điên, người không ra người quỷ không ra quỷ, Phật Sơn từ đó trở thành tử địa nhân gian.
Nếu Phật Sơn chỉ là tử địa thì có lẽ không ai dám tiến vào bất quá ở nơi trung tâm của Phật Sơn lại có một tia sáng chói lòa xuyên thẳng lên hư không, khi nhìn

vào tia sáng này cho dù từ đằng xa cũng làm người khác có cảm giác tim đập chân run, có một loại uy áp tiến thẳng vào tâm linh mỗi người cứ như toàn bộ thiên địa cùng đè xuống vậy, bên trong cột sáng ẩn ẩn còn có những âm thanh gầm vang của rồng trong truyền thuyết.
Trên đời này không thiếu kỳ nhân, không thiếu am hiểu kỳ môn toán thuật, rất nhiều người vậy mà cùng nhận định, ở Phật Sơn có dấu hiệu chân long thoát khốn, long mạch xoay chuyển, long mạch của trung nguyên... muốn thoát ra rồi.
Nhắc đến nơi trấn áp long mạch của trung nguyên ngoại trừ Đông Hoàng Lăng trong truyền thuyết còn có thể là nơi nào?.
Tất nhiên cho dù Phật Sơn đã trở thành tử địa từ 3 năm nay thì vẫn không có ai có thể tiến nổi vào Phật Sơn, 3 năm qua không thiếu cao thủ tiến vào Phật Sơn nhưng cao thủ thì sao?, cao thủ cũng chỉ thế mà thôi, muốn tiến vào Đông Hoàng Lăng phải đi qua Phật Sơn Tử Địa nhưng ai có thể đi qua?.
Từng có 7 vị cao tăng chữ Huyền của Thiếu Lâm tiến vào Phật Sơn muốn phổ độ oan hồn trong đây, muốn khám phá bí mật khiến từ thánh địa trở thành tử địa nhưng kết cục của 7 vị cao tăng này cực kỳ thảm, trong 7 người có 6 người trực tiếp không bao giờ đi ra khỏi Phật Sơn nữa còn 1 người chạy ra được thì cũng khùng khùng điên điên, chẳng bao lâu sau cũng liền treo cổ trong phòng của chính mình.
Muốn tiến vào Phật Sơn Tử Địa không chỉ cần võ công tuyệt thế, có rất nhiều cao thủ đơn thân độc mã đi vào bên trong nhưng cũng rất nhanh phải chạy ra, bên trong Phật Sơn chướng khí mù mịt, bởi vì chướng khí mù mịt nên Phật Sơn cứ như một cái mê cung khổng lồ không cách nào xuyên phá đồng thời lại có rất nhiều mê trận tự nhiên được hình thành nơi đây cứ như có bàn tay của ‘tiên nhân’ mạnh mẽ thay đổi địa thế thê Phật Sơn biến nơi này thành một trận pháp khổng lồ vậy.
Nội lực cường đại hoàn toàn có thể ngăn cản ma khí nhập thể, có thể bảo vệ tâm trí bất quá chỉ cần nội lực bị ma khí bào mòn toàn bộ cũng là lúc ma khí nhập thể, chỉ cần bị ma khí nhập thể thì sẽ trở nên khùng khùng điên điên, trở thành một phần của Phật Sơn.
Thế nào là một phần của Phật Sơn?, bên trong Phật Sơn có rất nhiều cương thi đáng sợ, những cương thi này khi còn sống không ngờ đều là những phàm nhân nơi Phật Sơn trước kia, khi sống bọn họ chỉ là phàm nhân, người mạnh nhất cũng chỉ như tam lưu cao thủ nhưng dưới tác dụng của ma khí, bọn họ thực lực còn đáng sợ hơn cả tông sư cảnh giới, cũng chính vì những xác chết này mạnh một cách biến thái lại càng gia tăng sự chắc chắn của mọi người về Đông Hoàng Lăng hoặc ít nhất bên trong Phật Sơn cũng có vật gì đó... có thể khiến người ta trở thành vô địch thiên hạ.
Nghĩ mà xem?, chỉ là tam lưu cao thủ còn có thể trở nên vượt xa tông sư bình

thường vậy nếu là tông sư cảnh, đại tông sư cảnh hay ngũ tuyệt cường giả có thể nắm giữ được bí mật này thì sao?, đây tuyệt đối là vô địch là sức mạnh không ai có thể ngăn cản tất nhiên điều kiện tiên quyết là phải có cách đi qua được chướng khí, nếu bị vây trong chướng khí không thể thoát ra ngoài thì nội lực cho dù là biển cũng ma khí ăn mòn hết mà thôi.
Tất nhiên cho dù có lượng ma khí khổng lồ kia cản trở bước tiến trong suốt 3 năm bất quá cao thủ trong thiên hạ không phải người bất tài, bọn họ đã kiểm tra rất nhiều lần, dùng vô số cách cố gắng khắc chế lượng ma khí kinh khủng kia, công sức không phụ người rốt cuộc cũng bắt đầu có cách vượt qua Phật Sơn.
Muốn khắc chế ma khí của Phật Sơn đương nhiên không chỉ bằng nội lực bởi điều này quá phí phạm, nội lực là mạch sống của cao thủ, ở Phật Sơn người ta chỉ hận không thể tiết kiệm chút nội lực chứ lấy hơi sức đâu ra mà phí phạm? vì vậy người đời bắt đầu để ý đến bảo vật.
Tự thân không làm được thì phải mượn vật bên ngoài nhưng... phải mượn vật nào mới có thể kháng lại ma khí?, đáp án này một mực bị tìm kiếm trong 3 năm cuối cùng cũng có đáp án.
Sau vô số lần tiến vào Phật Sơn sau đó chật vật chạy ra, sau vô số lần thử nghiệm rốt cuộc có 3 thứ có thể ngăn cản được ma khí, đầu tiên là pháp bảo của phật môn, thứ hai là pháp bảo của đạo môn, cuối cùng là cổ khí.
Thế nào là pháp bảo của phật môn hay pháp bảo của đạo môn?, cái này thật sự có chút mơ hồ bởi loại vật phẩm này căn bản rất khó xác định, thường thường là vật tùy thân của cao tăng hoặc đạo sĩ cực kỳ lợi hại trên giang hồ, những vật này đi theo chủ nhân lâu năm liền sinh ra một loại lực lượng rất gần với đạo lực, quả thật có thể ngăn cản ma khí tiến công.
Về phần cổ khí thì dễ hiểu hơn nhiều cũng có tác dụng mạnh nhất nhưng lại khó kiếm nhất, cổ khí chính là binh khí cổ xưa, là những loại vũ khí có niên đài từ thời Đông Hán.
Chính vì cổ khí có sức kháng lại ma khí cực cao dẫn tới lại càng nhiều người tin tưởng Đông Hoàng Lăng nằm bên trong Phật Sơn bởi nếu không phải có Đông Hoàng Lăng thì tại sao binh khí từ thời Đông Hán lại có năng lực khắc chế mạnh như vậy với ma khí?.
Tất nhiên cổ khí không dễ tìm kiếm, tình từ thời Đông Hán đến thời Nam Tống như hiện nay cũng đã trải qua gần 1000 năm, quãng thời gian này dài đến đáng sợ, dài đến không thể tưởng tượng thử hỏi còn lại mấy kiện cổ khí tồn tại?.
Cổ khí quá mức khó kiếm cũng vì vậy mà ở tại Dã Tam Pha này lại có thể khiến bản thân Lý Thu Thủy – Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại bắt tay với nhau đoạt một bảo vật, bảo vật này gọi là – Thất Tinh Kiếm
Thất Tinh Kiếm Kiếm cái tên này cực kỳ nổi tiếng, chính là thanh bội kiếm đi theo một trong những vị cận thần cuối cùng nhà Đông Hán – Vương Tư Đồ -

Vương Doãn.
Vương Doãn là một trong những vị cận thần cuối cùng của nhà Đông Hán đồng thời Thất Tinh Kiếm của ông ta còn cực kỳ nổi tiếng trong những câu chuyện xa xưa về thời Tam Quốc, Thất Tinh Kiếm của Vương Doãn chính là thứ vũ khí mà Vương Doãn đưa cho Tào Tháo ám sát Đổng Trác, lai lịch kinh người.
Kiện Thất Tinh Kiếm này ban đầu được chuyển từ Nhạc Sơn đi qua Phúc Châu, bản thân Thất Tinh Kiếm tiếp tục được Uy Tín tiêu cục phụ trách vận chuyển, người nhận kiện Thất Tinh Kiếm này cũng là một siêu cấp cao thủ trong thiên hạ - Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương trong thế giới này vậy mà chưa có chết đồng thời Vương Trùng Dương cũng chính là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, đứng đầu thiên hạ ngũ tuyệt, bằng vào thực lực của Vương Trùng Dương đúng là không có mấy người dám lấy đồ vật của hắn.
Ba người Lý Thu Thủy – Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại bất cứ một ai cũng có tự tin lấy Thất Tinh Kiếm mang đi nhưng cả ba người đều không có tự tin một mình chịu nổi cơn giận của Vương Trùng Dương tất nhiên không tính kẻ tự đài cuồng như Bạch Tự Tại.
....
Đêm về khuya, Thất Tinh Kiếm lúc này đang được đặt trong phòng của Lý Thu Thủy, nàng hiện nay ngồi thững thờ trên chiếc bàn tròn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đoản kiếm tuyệt đẹp kia.
Thất Tinh Kiếm vốn là do Bạch Tự Tại mang về nhưng lại do Lý Thu Thủy đến lưu giữ bởi đơn giản nàng là người có thân phận cực kỳ đặc thù, Vương Trùng Dương đúng là vô địch thiên hạ bất quá lại làm người cực kỳ quy củ, đối với nữ nhân luôn có vài phần nương tay lại thêm vào thân phận Tây Hạ Hoàng Hậu của Lý Thu Thủy hoàn toàn có thể khiến Vương Trùng Dương cố kỵ một hai, Thất Tinh Kiếm để ở chỗ Lý Thu Thủy chính là an toàn nhất trong ba người.
Gọi là Thất Tinh Kiếm nhưng không bằng gọi nó là Thất Tinh Dao bởi thanh kiếm này cực ngắn không khác gì một con dao phòng thân cả, một con dao mang vẻ đẹp cực kỳ ma mị.
Thanh Thất Tinh Kiếm này rất đẹp, chuôi kiếm màu vàng, vỏ kiếm cũng màu vàng toát lên một loại ánh sáng cao quý, bên trong là lưỡi dao sáng loáng sắc lẹm, lưỡi của Thất Tinh Kiếm không ngờ có thể dễ dàng xuyên qua hộ thân cương khí của tông sư cường giả, đây tuyệt đối là thần binh lợi khí trong thiên hạ có thể giết người như thái rau cắt dưa, điều duy nhất mà Lý Thu Thủy cảm thấy không hiểu là tại sao thanh kiếm này lại mới như vậy?.
Không biết vì sao Thất Tinh Kiếm rõ ràng là sản phẩm từ cuối thời Đông Hán nhưng đến thời Nam Tông vẫn có thể hoàn hảo đến mức này, chỉ riêng điểm này đã khiến Lý Thu Thủy cảm thấy đây không phải là vũ khí do con người rèn ra,

thứ này chỉ sợ là tiên nhân trong truyền thuyết mới có thể làm nổi.
Lý Thu Thủy ngồi trong phòng, nàng nhìn Thất Tinh Kiếm sau đó rất nhanh lại bắt đầu nghĩ đén Đông Hoàng Lăng, nghĩ về Hiên Viên Đế Quyết, nàng liền nhè nhẹ chạm vào khuôn mặt của mình, làn da mịn màng không chút tì vết nhưng chỉ có Lý Thu Thủy mới biết bên trong lớp dịch dung này là cái gì.
Ngay lúc này đột nhiên ánh nến trong phòng phụt tắt đồng thời có một cơn gió lướt nhẹ từ bên ngoài tiến vào trong phòng, Lý Thu Thủy lập tức đứng lên chân đạp Lăng Ba Vi Bộ cả người biến thành tàn ảnh lướt về phía sau, một tay vận lên toàn bộ nội lực của Tiểu Vô Tướng Công mà đánh ra một chiêu.
Lý Thu Thủy không phải là Hoàng Dung, nàng so với Hoàng Dung mạnh hơn gấp trăm lần, cảm giác lực của nàng mạnh đến kinh người, chỉ từ làn gió nhẹ thổi kia cũng làm Lý Thu Thủy cảm thấy đại địch xuất hiện.
Một chưởng của nàng đánh ra cũng là cực kỳ nổi danh, mượn Tiểu Vô Tướng Công mà đánh ra Thiết Sa Chưởng, một chưởng mang theo cương kình kinh khủng nhưng đối thủ của nàng còn đáng sợ hơn, trong màn đêm chỉ thấy hắc y nhân kia bàn tay đưa ra, sau đó toàn bộ cương kình của Thiết Sa Chưởng chưa kịp chạm vào đối phương đã lập tức tiêu thất.
Hắc y nhân bước chân cũng nhẹ chuyển, một chưởng tiếp tục đánh ra, một chưởng này làm Lý Thu Thủy không cách nào tưởng tượng được, một chưởng tưởng như nhẹ nhàng nhưng lại mang theo thiên địa đại thế, khiến Lý Thu Thủy có cảm giác mình bị khóa chặt không cách nào tưởng tượng.
Lý Thu Thủy mồ hồi chảy xuống, nàng vận lên toàn bộ nội lực cả đời mình, nàng thậm chí còn không xuất hiện nổi chiến ý, trong mắt nàng hắc y nhân này còn kinh khủng hơn sư phụ năm xưa, đáng tiếc nội lực của nàng có kinh khủng thế nào thì cũng thuộc phạm trù nhân loại, lấy cái gì đối đầu với thiên đạo cao cao tại thượng kia?.
Bàn tay trần kia rốt cuộc đặt lên vai Lý Thu Thủy, thân thể Lý Thu Thủy liền run lên sau đó từ từ quỳ xuống, nàng không cách nào cử động được, ánh mắt Lý Thu Thủy bắt đầu hiện lên một tia sợ hãi.
Lý Thu Thủy không hiểu nổi, thiên hạ sao có cao thủ đáng sợ bực này?,.
Bóng đêm phủ xuống, bóng đêm bao phủ cả căn phòng nhỏ nhưng bóng đêm không ngăn cản được tầm mắt của Lý Thu Thủy dù sao cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt căn bản không quan tâm đêm ngày, trong màn đêm bọn họ vẫn có thể nhìn rõ mọi vật, Lý Thu Thủy hoàn toàn có thể nhìn thấy dung mạo của hắc y nhân kia.
Lý Thu Thủy không nhìn thì thôi khi nàng nhìn liền bắt đầu sững sờ không hiểu, kẻ một chiêu có thể khống chế nàng... thực sự quá trẻ, nàng chỉ ở độ tuổi 16-17 mà thôi, toàn thân mặc hắc y sau lưng đeo một thanh hắc kiếm, bên hông lại có một thanh kiếm gỗ nhỏ, người chế phục Lý Thu Thủy không phải là A Thanh thì

có thể là ai?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 100

Quyết định của A Thanh

Lý Thu Thủy bản thân đương nhiên không yếu nhưng nàng căn bản không có cách nào so sánh nổi với A Thanh, nếu đối thủ của nàng không phải là A Thanh mà là Trương Tam Phong ở thế giới cũ của Vô Song thì Lý Thu Thủy chưa chắc đã bất lực như vậy nhưng A Thanh không phải Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong đúng là cường giả cực cảnh về cảnh giới mà nói Trương Tam Phong tuyệt không thua kém A Thanh nhưng Trương Tam Phong không được thế giới chấp nhận, không được sự đồng tình của thiên đạo chỉ bởi ông ta không phải là linh hồn sinh ra trong thế giới này, ông ta không có mệnh cách, đối với thiên đạo mà nói thậm chí loại người như Trương Tam Phong còn phải bị trừ diệt.

A Thanh thì lại khác Trương Tam Phong, thiên đạo thế giới này chấp nhận nàng thậm chí ủng hộ nàng, A Thanh có thể mượn thiên địa uy áp ra tay, mượn lực lượng của thiên đạo khiến bất cứ một cường giả nào trong thế giới này đều không phải là đối thủ của nàng, đây... cũng là cái hạn chế của mệnh cách.

Khi không có mệnh cách ví dụ như Vô Song hay Trương Tam Phong thì chắc chắn bị Thiên Đạo coi là kẻ thù, là kẻ ngoại xâm tiến vào thế giới này bất quá không có mệnh cách cũng sẽ không bị giới hạn, không bị thiên đạo chi phối, không sợ uy áp đến từ thiên đạo.

Lý Thu Thủy chắc chắn thuộc dạng người có mệnh cách, nàng sinh ra ở thế giới này, tồn tại ở thế giới này vì vậy Lý Thu Thủy căn bản không có cách nào chịu được áp lực của A Thanh.

Đây là lần đầu tiên Lý Thu Thủy có cảm giác bất lực như vậy, lúc này Lý Thu Thủy liền biết sinh tử của mình chỉ nằm trong một suy nghĩ của đối phương mà thôi bất quá nàng không hiểu rốt cuộc thế gian từ bao giờ có nhân vật đáng sợ bực này?.

Theo Lý Thu Thủy biết thiên hạ đệ nhất cao thủ hiện nay là Vương Trùng Dương tuy nhiên nàng cũng tin tưởng nàng có lẽ không đánh lại Vương Trùng Dương những cũng không thua kém quá nhiều chính vì vậy Lý Thu Thủy mới dám giữ lấy Thất Tinh Kiếm, nàng tuyệt đối không ngờ lại từ đâu xuất hiện một cái nữ tử thần bí, người này còn đáng sợ hơn Vương Trùng Dương gấp trăm lần.

A Thanh sau khi khống chế được Lý Thu Thủy cũng rất nhanh thu tay lại, nàng vậy mà từ từ xoay người mặc kệ Lý Thu Thủy còn chưa hoàn hồn, hai bàn tay nhẹ nhàng châm lên ánh nến trong phòng, sau đó thản nhiên ngồi xuống.

“Chào “.

A Thanh rốt cuộc cũng lên tiếng bất quá nàng cũng không giỏi nói chuyện cho lắm, một câu không đầu không cuối từ miệng A Thanh đi ra khiến Lý Thu Thủy không biết làm thế nào mới tốt, chính A Thanh hiện nay còn không biết xưng hô thế nào với Lý Thu Thủy, nếu tính ra Lý Thu Thủy thậm chí còn không đáng tuổi làm con cháu của A Thanh chứ đừng nói có thể bằng vai phải lứa với nàng.
Lý Thu Thủy hai đầu gối quỳ xuống đất, nàng đầy sợ hãi nhìn nữ nhân trẻ tuổi kia, thông minh như Lý Thu Thủy mà đến lúc này vẫn chưa hiểu việc gì xảy ra, nàng cũng chỉ đành cắn răng đứng lên, đôi bàn tay trắng ngần với những ngón tay thuôn dài khẽ bám vào vạt áo mỏng, đối mặt với A Thanh bản thân Lý Thu Thủy cảm thấy một luồng áp lực khổng lồ.
“Xin chào”.
Đối với A Thanh ngồi trên ghế, Lý Thu Thủy vẫn là hơi hơi cúi đầu, trên đời này không có bất cứ ai có thể làm Lý Thu Thủy cúi đầu nhưng A Thanh lại có thể, thực lực của A Thanh cùng Lý Thu Thủy căn bản không cùng một đẳng cấp.
A Thanh nhìn Lý Thu Thủy một chút sau đó ngón tay nhè nhẹ cong lên chỉ về hướng tây bắc, ánh mắt xinh đẹp của nàng từ từ nhíu lại, hướng ngón tay A Thanh chỉ chính là Tùng Hạc Lâu.
“Hắn... là người của ta “.
Câu nói này chỉ sợ ngoài Lý Thu Thủy ra không ai có thể hiểu được, lại thêm một câu nói không đầu không đuôi nữa của A Thanh nhưng Lý Thu Thủy thực sự biết được A Thanh đang nói về ai, nam nhân trong miệng A Thanh chính là Vô Song.
Lý Thu Thủy rốt cuộc cũng đã hiểu ra vì cái gì Vô Song còn trẻ như vậy đã có tu vi kinh khủng cùng võ công siêu tuyệt, nếu Vô Song là ‘người’ của nữ tử trước mặt mà nói thì mọi việc hoàn toàn có thể xảy ra.
Lý Thu Thủy cuộc đời nuôi không ít nam sủng nàng đương nhiên cũng bắt đầu suy nghĩ theo thiên hướng này, theo nàng xem ra võ công của A Thanh cùng Vô Song căn bản không hề liên quan đến nhau, bản thân Vô Song khi ra tay luôn ẩn ẩn mang theo hàn khí cùng với mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị còn A Thanh rõ ràng khác hẳn, A Thanh ra tay liền cho người ta cảm giác nghẹt thở, loại cảm giác như cả thiên hạ đè ép lên bản thân mình vậy.
Lý Thu Thủy đương nhiên cũng nhớ Vô Song từng nói sư phụ mình là Quỳ Hoa Lão Tổ, nếu Vô Song không nói dối cộng thêm lời nói của A Thanh thì chỉ sợ Vô Song thật sự là nam sủng. Tất nhiên Lý Thu Thủy không nghĩ đến phương diện hai người là tình lữ, trong mắt nàng mà nói cái gọi là tình yêu đích thực, cái gọi là tình lữ... nó chết lâu rồi.
Nếu là trước đây Lý Thu Thủy còn muốn bắt Vô Song mang lên giường, muốn thử cái cảm giác mị cốt của nam nhân rốt cuộc có tư vị gì nhưng hiện nay chỉ bằng một câu nói của A Thanh... Lý Thu Thủy liền không dám.

“Tiền bối... người đã nói vậy thì ta tuyệt không đụng đến kẻ kia, xin tiền bối yên tâm”.
Lúc A Thanh ra tay quá đáng sợ cũng quá đột ngột khiến Lý Thu Thủy căn bản chưa kịp phản ứng nhưng với sự thông minh của Lý Thu Thủy nàng đương nhiên có thể nghĩ ra người trước mặt của mình đã tu luyện đến cảnh giới phản lão hoàn đồng dù sao cảnh giới này cũng chẳng xa lạ gì trong mắt Lý Thu Thủy, sư tỷ của nàng Thiên Sơn Đồng Mỗ tu luyện Duy Ngã Độc Tôn Công cũng có thể chạm đến cảnh giới này.
Đối với xưng hô của Lý Thu Thủy bản thân A Thanh không cho ý kiến, nàng hiện nay đang suy nghĩ đến một cái khác, nàng đang nghĩ phải nói gì nữa mới tốt.
Nếu lúc này A Thanh một lần nữa khỏa thân cho Vô Song xem thì bản thân Vô Song hoàn toàn có thể nhìn ra cơ thể A Thanh vẫn thuần một màu đen hắc ám bất quá phần cổ của nàng đã bắt đầu trở lại với làn da trắng trẻo ban đầu, đây là một loại dấu hiệu của sự sống.
A Thanh võ công đương nhiên cực cao nhưng thân thể nàng dính ám chú vì vậy nàng chiến đấu luôn dựa vào thiên địa lực lượng, với người bình thường như Lý Thu Thủy thì không sao nhưng A Thanh biết nàng căn bản không thể thắng nổi thứ trong Đông Hoàng Lăng với thực lực như hiện nay.
Nàng lúc này căn bản không rõ mình phải làm gì với Vô Song, nàng đương nhiên cần hắn liên tục giải trừ ma khí phong ấn cơ thể mình nhưng việc... để một nam tử cứ như vậy tiếp xúc trần trụi lên da thịt của mình lại khiến A Thanh cảm thấy toàn thân nóng bừng lên.
Dựa theo cái suy nghĩ kia khuôn mặt A Thanh bất tri bất giác có chút đỏ lên, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp khi thêm một rạng mây đỏ ở má liền càng thêm mê người nhưng cũng đồng thời càng làm cho Lý Thu Thủy xác định Vô Song chỉ sợ thật sự là sủng nam của A Thanh.
Rốt cuộc A Thanh cũng từ trong cái suy nghĩ miên man kia tỉnh lại, nàng khẽ ho một tiếng ổn định chính bản thân mình, công bằng nói với tâm tính của A Thanh nàng sớm hay muộn cũng vẫn thua trong tay Đế Thích Thiên mà thôi, nàng quá mức đơn thuần cũng quá mức ngây thơ rồi.
“Ngươi muốn đi vào bên trong Phật Sơn đúng không?”.
Khi quay về vấn đề chính thì A Thanh một lần nữa trở về với chính mình, nàng lạnh lùng mà cao ngạo, nàng thần bí mà mạnh mẽ, giọng nói của nàng vẫn ẩn ẩn mang theo một loại kinh người khí thế.
Lý Thu Thủy đối mặt với câu hỏi của A Thanh lập tức gật đầu dù sao Lý Thu Thủy cũng cảm thấy nói dối một cao thủ còn mạnh hơn sư phụ mình năm xưa thì căn bản là không sáng suốt.
“Tiền bối, ta thật sự muốn đi vào Phật Sơn... bất quá nếu tiền bối không cho

phép vãn bối lập tức rời đi”.
Lời nói của Lý Thu Thủy đương nhiên là thật nếu có nhân vật như A Thanh tiến vào Phật Sơn thì còn tranh đấu cái gì?, còn đánh đấm cái gì?, ai dám cùng A Thanh tranh đồ vật, bao nhiêu cao thủ tiến lên thì liền chết bấy nhiêu người, Lý Thu Thủy đương nhiên muốn rút.
A Thanh nghe Lý Thu Thủy trả lời xong chỉ đơn giản lắc đầu.
“Từ ngày mai nếu có ai hỏi thì liền bảo ta là tỳ nữ của ngươi, ngươi liền có trách nhiệm dẫn ta đến Phật Sơn đồng thời... sáng nay ngươi đã nói hắn là đệ tử của ngươi thì sau này hắn liền là đệ tử của ngươi, việc này không cần thay đổi”.
A Thanh nói xong nàng liền đứng lên rồi nhè nhẹ điểm một chỉ về phía hư không lập tức từ ngón tay tưởng như mềm yếu vô lực kia xuất hiện một đường vô hình kiếm khí xé rách cả hư không, trực tiếp chém ra một vết rách giữa bầu trời đêm.
Nếu không phải lúc này là đêm tối lại thêm vào mùa đông chỉ sợ vết rách kia tuyệt đối sẽ bị người khác nhìn thấy đồng thời một chiêu này của A Thanh lại càng kinh khủng ở chỗ không phát ra bất cứ một ba động lực lượng nào, khả năng không chết lực lượng của A Thanh cao đến dọa người.
“Việc hôm nay tốt nhất không nên nói với ai... ngươi hiểu?”.
Lý Thu Thủy đứng đó chỉ dám nuốt một ngụm nước bọt, một cái chỉ tay kia nếu rơi vào người nàng thì nàng tuyệt đối ngũ mã phanh thây căn bản không có nửa phần kháng cự.
“Tiền bối, việc hôm nay vãn bối tuyệt đối không hé răng nửa lời, tối nay căn bản chưa từng xảy ra việc gì”.
A Thanh nghe vậy liền hơi hơi hài lòng gật đầu rồi nàng một lần nữa lại nghĩ đến Vô Song.
Bản thân A Thanh vẫn luôn như vậy, nàng không phải là người vô tình, nàng là người có ân tất báo hơn nữa nàng năm đó đi theo Phạm Lãi lâu như vậy ít nhất cũng học được vài phần bản lĩnh của Phạm Lãi, nàng cũng hiểu đạo lý ‘lạt mềm buộc chặt’
A Thanh lần này thu lại khí thế bản thân, khi không còn cái khí thế của thiên địa kia bên người nhìn A Thanh không khác gì một thiếu nữ ngây thơ lớn lên ở quan ngoại vậy, ánh mắt trong sáng mà đầy hồn nhiên, đây chính là hình ảnh của A Thanh những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời, những năm tháng nàng còn chăn dê trên thảo nguyên xanh mướt đầy những làn gió mát.
“Ta cũng không muốn mang tiếng bắt nạt ngươi, lần này tiến vào Phật Sơn ta có thể đảm bảo tính mạng ngươi không gặp nguy hiểm... ta thậm chí có thể chữa trị dung mạo của ngươi”.
Câu nói này của A Thanh liền mang theo sức sát thương kinh khủng với Lý Thu Thủy, bản thân Lý Thu Thủy lúc này cảm thấy toàn thân thể mình run lên, nàng ngay cả trong mơ cũng mong khôi phục lại dung mạo chân thật, ngay cả việc

nàng mạo hiểm tiến vào Phật Sơn cũng là vì Hiên Viên Đế Quyết, cũng là vì cái mục tiêu này.
Tất nhiên Hiên Viên Đế Quyết so với lời nói của A Thanh căn bản là không thể so sánh, trong mắt Lý Thu Thủy thì Hiên Viên Đế Quyết chung quy chỉ là vật nghe mà chưa nhìn, loại công pháp này có thật hay không nàng không biết, loại công pháp này cho dù có thật thì liệu có thần kỳ như vậy không nàng cũng không biết, nàng có thể lấy được thứ này về tay hay không lại càng là một việc không cách nào chắc chắn, so với những thứ hư vô mờ ảo kia Lý Thu Thủy cảm thấy lời nói của đại cao thủ như A Thanh chân thật hơn nhiều lắm, đáng tin hơn nhiều lắm.
“Tiền bối yên tâm, vãn bối.. không biết tiền bối muốn làm gì trong Phật Sơn nhưng vãn bối nhất định phối hợp hết mình cùng tiền bối”.
A Thanh nhè nhẹ gật đầu, nàng thật ra cũng không cần Lý Thu Thủy, cái nàng cần chỉ là một thân phận hợp pháp, một thân phận khiến những người khác không quá mức chú ý đến nàng mà thôi.
Thu lại ánh mắt của mình, A Thanh lại hướng về phía Thất Tinh Kiếm đặt trên bàn, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười nhạt.
....
Tại sao Thất Tinh Kiếm là vật của gần ngàn năm về trước nhưng đến hiện nay vẫn còn như mới?, trên đời căn bản không có thứu vũ khí nào có thể tồn tại lâu như vậy, Thất Tinh Kiếm cũng không phải là ngoại lệ.
Cái gọi là cổ vũ khí của thời Đông Hán có thể chống lại ma khí bên trong Phật Sơn đương nhiên là đúng bởi cổ vũ khí từ thời Đông Hán dù ít hay nhiều vẫn mang theo khí vận của Đại Hán, mang theo một tia long mạch lực lượng của nhà Hán, chỉ cần tiến vào Phật Sơn liền có thể được long mạch bên trong Phật Sơn thủ hộ đương nhiên là có thể ngăn cản được ma khí bất quá tiền đề là... thực sự tìm được cổ vũ khí.
Toàn bộ cổ vũ khí xuất hiện trong thiên hạ hiện nay đều là do A Thanh đưa ra ngoài, trên đời cũng chỉ có mình A Thanh đủ tuổi thọ để sửu tập mấy thứ này cũng chỉ có A Thanh biết được Đông Hoàng Lăng thực sự ở vị trí nào, nàng là người đứng sau toàn bộ những truyền thuyết về Đông Hoàng Lăng.
Nếu không có Vô Song xuất hiện thì A Thanh muốn bắt trước Hạng Vũ năm đó mà đập nồi dìm thuyền, nàng muốn dùng truyền thuyết về Đông Hoàng Lăng dẫn dụ toàn bộ cao thủ trong thế giới này hiện thế, dùng sinh mạng của toàn bộ cao thủ võ lâm trong thiên hạ cùng chính sinh mệnh của nàng để phá đi thứ hắc ám bên trong Phật Sơn, đây là một đòn tất tay của A Thanh.
Nếu nàng thắng thì thế giới này có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn còn nếu nàng thua thì diệt thế đương nhiên vẫn sẽ đổ xuống chỉ là đổ xuống sớm vài năm mà thôi, trong cuộc chiến Phật Sơn mà chính nàng thúc đẩy này chỉ có duy nhất một thứ

không đổi đó là vật hy sinh, dù thắng hay dù thua thì nàng cùng vô số cao thủ của thiên hạ bị nàng kéo vào Phật Sơn đều sẽ vong mạng.
Sự xuất hiện của Vô Song lại cho A Thanh một cơ hội khác ít nhất nàng tin tưởng chỉ cần Vô Song có thể thật sự giúp nàng giải trừ toàn bộ ma khí bám trên người thì nàng dám cùng tồn tại trong Phật Sơn đánh một trận.
Nếu nàng thắng thế giới này đương nhiên có thể kéo dài, nếu nàng thua thì thế giới này liền bị đẩy vào bờ vực của sự hủy diệt điều duy nhất thay đổi chỉ là nàng không cần phải đẩy toàn bộ cao thủ trong thiên hạ làm vật tế, nàng là thủ hộ giả của thế giới này, nếu có phải hy sinh thì một mình nàng liền đủ.

Quyển 2 Chương 101

“ Vâng “

Đêm hôm nay tuyệt đối là một đêm đặc biệt với rất nhiều người, với A Thanh là như vậy đồng thời với Vô Song cũng là như vậy.
Vô Song từ khi bất ngờ hấp thu ma khí của A Thanh vào người liền ngất lịm đi có điều không phải là thân thể hắn không chịu được đau đớn mà ma khí tạo ra, thứ làm Vô Song ngất đi chính là tinh thần hắn, hắn quả thực không ngờ hấp thụ ma khí lại làm tinh thần của Vô Song kiệt quệ đến mức độ như vậy.
Hắn cũng không phải hoàn toàn là vô tri vô giác, Vô Song vẫn còn cảm nhận được những thứ xảy ra xung quanh mình, hắn có thể cảm nhận được bản thân mình được người ta mang đi sau đó rất nhanh liền nằm xuống một vùng êm ái, một vùng mềm mại.
Chính cái sự êm ái cùng mềm mại đó khiến tinh thần đang kiệt quệ của Vô Song toàn bộ đều thả lỏng, hắn bắt đầu dần dần tiến sâu vào trong trạng thái vô thức, thứ cuối cùng mà Vô Song có thể cảm nhận được chỉ là một bàn tay mềm mại đang vuốt ve khuôn mặt mình cùng mùi hương cơ thể có chút quen thuộc mà thôi.
Giống như cái lần ở trong Hắc Địa, Vô Song cũng cảm thấy mình đang chìm dần chìm dần vào trong bóng tối, hắn đang bị ma khí dần dần nuốt chửng.
....
Khi Vô Song một lần nữa mở mắt hắn nhìn thấy cái gì?.
Trước mặt Vô Song là một dòng sông thuần màu đen tuyền, từ vị trí của hắn nhìn xuống mà nói căn bản không thể nhìn xuyên qua mặt nước, không thể nhìn được xem dưới mặt nước có cái gì, cả dòng sông này cho Vô Song một cảm giác của sự chết chóc, từ dưới dòng hắc thủy này thậm chí còn từng đợt từng đợt hàn khí xuất hiện, cái cảm giác lạnh lẽo này giống hệt cái cảm giác mà Vô Song cảm nhận được ở Đao Tôn.
Hình ảnh thứ hai mà Vô Song nhìn thấy là bản thân hắn đang đứng trên một con thuyền, một con thuyền giản dị đến không thể giản dị hơn thậm chí gọi nó là thuyền cũng quá ưu đãi cho nó, đây chỉ là một cái bè được rất nhiều khúc gỗ gắn kết với nhau mà thôi, trên cái bè này cũng không phải chỉ có một mình Vô Song mà còn có rất nhiều rất nhiều người khác.
Nam có, nữ có, già có, trẻ có, những người này tuổi tác khác nhau, dung mạo khác nhau nhưng đều có một điểm chung, con mắt của bọn họ chỉ có một màu trắng đục, trong đôi mắt dĩ nhiên không có con ngươi, đây rốt cuộc là cái gì?.
Vô Song cố gắng ức chế những suy nghĩ trong lòng, hắn một lần nữa tập trung

nhìn vào hoàn cảnh xung quanh, trên cái bè lớn này có rất nhiều những sinh mạng giống như Vô Song nhưng lại có duy nhất một người cho Vô Song cảm giác khác với những người còn lại – kẻ lái đò.
Kẻ lái đò này toàn thân hắc y chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ lừ, cũng chẳng biết có phải là quá nhiều năm tháng lái đò trên dòng sông hắc tuyền hay không mà khiến kẻ này lưng có chút gù, theo mỗi lần hai tay hắn nắm chặt cây sào mà đẩy thuyền đi đều khiến cơ thể kì dị kia khe khẽ run lên.
Dòng sông này ngoại trừ mặt nước đen tuyền ra còn có sương mù, sương mù của nơi đây làm hắn nhớ lại những ngày tháng ở Anh, mỗi dịp sáng sớm cũng đều bị sương mù che phủ, tầm mắt gần như không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.
Xung quanh có quá nhiều sương mù làm Vô Song cũng không có cách nào xác định đây là đâu, ngoại trừ cái bè nơi hắn đứng ra, hắn nhìn không ra bất cứ thứ gì.
Vô Song cố gắng bước chậm rãi về phía trước, hắn muốn tiến lên hỏi người lái đò một chút... hắn muốn biết đây là đâu.
Trong thức hải của Vô Song hiện nay đầy mơ mơ hồ hồ, hắn cứ như đang trong một giấc mơ vậy, hắn vừa là hắn... nhưng lại vừa không phải hắn.
Từng bước đi về phái người lái đò, Vô Song rốt cuộc cũng phát hiện ra thân thể mình không đúng, hắn vậy mà có thể dễ dàng xuyên qua những người ngồi trên bè này... hay nói đúng hơn là đám người kia... cứ như thực thể trong suốt không cách nào chạm vào vậy.
Tất cả những hình ảnh này làm Vô Song liên tưởng tới... địa ngục trên TV dù sao mọi việc đều quá giống, hắn có cảm giác xung quanh hắn toàn bộ đều là linh hồn người chết.
Vô Song không hiểu gì cả, hắn đưa hai tay của mình lên cố gắng nhìn đôi bàn tay này sau đó hắn phát hiện ra không ngờ hai tay hắn hiện nay cũng là trong suốt, không chỉ có hai tay của hắn mà bất cứ nơi nào Vô Song có thể dùng mắt mà nhìn thấy trên cơ thể đều trong suốt.
Ánh mắt Vô Song hơi hơi dại ra, hắn cảm thấy nhịp tim mình bắt đầu đập mạnh hơn rất nhiều rất nhiều, trong lòng hắn xuất hiện một suy nghĩ mơ hồ.
“Chẳng nhẽ... đây là địa ngục?, chẳng nhẽ ta đã chết đi?”.
Vô Song vẫn cứ bước về phía trước, hắn muốn đến gặp kẻ lái đò kia, trong tiềm thức hắn có một thứ cảm giác... hắn cảm giác được hắn còn chưa có chết, hắn thậm chí vẫn cảm nhận được nhịp tim của mình, hắn vẫn còn cảm nhận được sinh mệnh của mình, hắn sao có thể chết?.
Vô Song cố gắng đưa tay ra nhưng lại nhớ đến cơ thể mình trở nên trong suốt hắn liền dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào kẻ lái đò kia rồi từ từ mở miệng.
“Xin hỏi... đây là đâu?”.
Vô Song lên tiếng nhưng đáp lại hắn chỉ là sự yên lặng, kẻ lái đò kia dĩ nhiên

không quan tâm đến Vô Song... nhưng thứ làm Vô Song sợ nhất là ánh mắt hắn.
Vô Song rõ ràng đang đứng trước mặt đối phương nhưng đối phương căn bản không nhìn thấy hắn, trong mắt kẻ lái đò này có bóng ảnh của tất cả những linh hồn trên chiếc bè gỗ nhưng tuyệt nhiên không có Vô Song.
......
Bè gỗ tiếp tục chậm rãi chuyển động trên dòng hắc thủy, để rồi dần dần nó cũng thoát ra khỏi màn sương mù dày đặc, cuối cùng quang cảnh xung quanh cũng thay đổi.
Giây phút bè gỗ xuyên qua màn sương trắng, đập vào mắt Vô Song... là Quỷ Môn Quan, là Cầu Nại Hà trong truyền thuyết, hắn nhìn thấy rất nhiều rất nhiều oan hồn đang xếp hàng, khủng cảnh cực kỳ hùng vĩ, hàng triệu oan hồn đang đứng trên vô số cây cầu bước về phía Quỷ Môn Quan thậm chí đám oan hồn trên bè của Vô Song cũng bắt đầu đứng lên xếp thành một hàng dài.
Cảnh tượng này rất khó để diễn tả bằng lời, đây là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy nhiều người như vậy, hơn nữa khi hàng triệu oan hồn người chết đứng tập hợp với nhau là một cảnh tượng rất khác, âm khí của nó làm toàn bộ cơ thể Vô Song run lên.
Ngay lúc Vô Song còn đang bị khung cảnh trước mặt làm cho rung động thật sâu thì một âm thanh phá tan toàn bộ sự rung động của hắn, Vô Song nhìn thấy từ sau Quỷ Môn Quan xuất hiện từng bóng người lướt lên, hắn nhìn thấy toàn bộ thiên địa rung chuyển.
Vô Song là người theo thuyết vô thần, hắn không tin thần linh nhưng khi nhìn thấy những thân ảnh này không hiểu vì sao hai từ đầu tiên mà hắn nghĩ đến cũng là ‘thần linh’.
Tổng cộng Vô Song nhìn thấy 6 thân ảnh đạp không mà đứng, đạp lên bầu trời đen tuyền của địa ngục mà đứng, 6 người này khí thế kết hợp với nhau như một thanh lợi kiếm hướng thẳng lên thiên không bất quá khuôn mặt của cả 6 người này... như đang lâm đại địch vậy.
Những kẻ này thậm chí còn không được gọi là người nữa, 6 người mang theo 6 hình dạng khác nhau.
Kẻ đầu tiên là một nam tử tóc trắng, mái tóc trắng rất dài buông xõa ra sau lưng, nửa thân trên để trần lộ ra từng nét cơ bắp săn chắc, sau lưng có một hồ lô lớn màu đỏ, hai tay của người này đặc biệt dài có thể chạm đến cả đầu gối, móng tay nhọn hoắt không khác gì bàn tay của quỷ dữ.
Vô Song chưa từng thấy nam tử này nhưng giây phút hắn xuất hiện thì Vô Song cứ như bị người khác mạnh mẽ thêm vào một đoạn ký ức hay đúng hơn... hắn đột nhiên nhớ ra kẻ này là ai.
Thập Điện Diêm La – Tần Quảng Vương.
Người thứ hai... Vô Song cũng nhận ra, Thập Điện Diêm La – Sở Giang Vương.

Khác với Tần Quảng Vương thì Sở Giang Vương cả người che phủ bởi bảo giáp, loại giáp mà Sở Giang Vương mặc tương đối giống giáp từ thời chiến quốc của Nhật Bản, nếu Tần Quảng Vương một đầu tóc trắng thì Sở Giang Vương lại mang mái tóc màu nâu dựng đứng lên cùng với khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, tuy nhiên Sở Giang Vương cũng không phải là con người, bàn tay cùng bàn chân của hắn hoàn toàn là của quái vật, mang theo màu đen u ám đến đáng sợ.
Người thứ ba chính là Thập Điện Diêm La – Biện Thành Vương, người này cũng một đầu tóc trắng, thân hình không khác gì một đứa trẻ 10 tuổi bất quá sau lưng hắn lại có một thân ảnh mơ hồ, một con rồng màu đỏ với vẩy gai cực kỳ dữ tợn lượn lờ sau lưng, hư hư thực thực.
Kẻ thứ tư: Thập Điện Diêm La – Thái Sơn Vương, đây là kẻ không giống con người nhất trong những kẻ xuất hiên ở đây, Thái Sơn Vương từ đầu đến cuối giống hệt một con gấu hình người, nửa thân trên để trần trên người mặc một bộ áo mỏng màu đỏ, thân thể của nó đầy những hình xăm khó hiểu.
Kẻ thứ năm: Thập Điện Diêm La – Ngũ Quan Vương, Ngũ Quan Vương là nữ tử duy nhất trong 6 kẻ xuất hiện ở đây cũng là người duy nhất giống người, Ngũ Quan Vương phải nói là cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ mị hoặc, bộ ngực của nàng như muốn xé nát lớp áo bó mà thoát ra ngoài, đôi chân dài miên man thêm vào đôi tất lưới bên dưới lại càng khiến Ngũ Quan Vương trở nên yêu mị chỉ có điều ánh mắt của nữ tử này... thuần một màu đen, trong mắt còn không có lấy lòng trắng.
Người cuối cùng trong 6 kẻ chính là Thập Điện Diêm La – Chuyển Luân Vương, Chuyển Luân Vương cho Vô Song một cảm giác rất già rất già, khuôn mặt đeo một cái mặt nạ đỏ rực, trên người mặc quần áo không khác gì thiên tử nơi dương gian đồng thời sau lưng của ông ta có hai cái cánh đặc biệt, hai cánh ở bên ngoài là màu đen nhưng lại phủ đầy những hoa văn màu đỏ.
Vô Song không rõ Thập Điện Diêm La là ai nhưng hắn mơ hồ cảm thấy... những người này rất mạnh rất mạnh, nếu đây là Địa Ngục thì Thập Điện Diêm La là những cận vệ mạnh nhất bên trong cái Địa Ngục này, là những nhân vật chỉ đứng dưới Diêm Vương mà thôi.
Về phần đối thủ của Thập Điện Diêm La là ai?, là kẻ nào có thể khiến sáu vị điện chủ dưới quyền Diêm Vương đích thân đón tiếp?.
Đáp án mà Vô Song muốn biết rất nhanh xuất hiện, trong 6 người này thì Ngũ Quan Vương là người đầu tiên lên tiếng, là người đầu tiên muốn đi cái không khí yên tĩnh đến đáng sợ này.
“Hắc Long Vương, đây là Diêm Vương Điện, hy vọng người thu lại khí thế của mình, Diêm Vương Điện không phải là thiên hạ của ngươi, việc của ngươi chúng ta cũng biết, chúng ta đương nhiên hiểu cho ngươi nhưng Diêm Vương đại nhân có lệnh... ngươi tuyệt đối không được phép tiến vào Diêm Vương Điện, lui đi thôi”.

Ngũ Quan Vương vừa dứt lời thì nhân vật chính rốt cuộc hiện thân, đây là một cái thần bí nam tử, người này từ đầu đến chân đều bị hắc y che lại, thứ duy nhất đặc biệt là sau lưng kẻ này có chín đầu hắc long như ẩn như hiện, kẻ này chân đạp hư không, chín đầu rồng gào thét gầm vang như muốn hủy thiên diệt địa, cho dù đối mặt với 6 vị cao thủ bên trong Thập Điện Diêm La thì trong ánh mắt vẫn ngập tràn cuồng ngạo.

Kẻ này chính là đỉnh đỉnh đại danh, âm giới Hắc Long Vương.

Đối với lời nói của Ngũ Quan Vương bản thân Hắc Long Vương căn bản không quan tâm, hắn đối mặt với sáu vị cường giả trong Thập Điện Diêm La trong miệng chỉ phun ra một chữ.

“Cút “.

Tiếp theo... không có tiếp theo bởi tất cả hình ảnh mà Vô Song thấy đều dừng lại ở đây, hắn không rõ Hắc Long Vương cùng cao thủ của Thập Điện Diêm La ai thắng ai thua, kết quả cuộc chiến này hắn căn bản không được nhìn thấy, lý do vì sao có trận chiến này hắn lại càng không biết, hắn chỉ biết Hắc Long Vương khi nói ra một chữ kia không ngờ Hắc Long Vương lại nhìn về phía hắn.

Trong giây phút này Vô Song có thể nhận ra trong ánh mắt kẻ kia không có sát ý mà chỉ có điên cuồng cùng bất chấp, trong ánh mắt còn có cả một tia tang thương, quan trọng nhất... trong ánh mắt kẻ này Vô Song nhìn thấy chính hình ảnh của mình, đối phương vậy mà nhìn thấy hắn.

......

“Cút”.

Vô Song bật dậy khỏi giường, hất tung cả lớp chăn mỏng phủ trên cơ thể mình, người hắn nhễ nhại mồ hôi, sống lưng hắn ướt đẫm, hắn thậm chí có thể cảm nhận được trống ngực của mình đang đập loạn lên.

Vô Song tỉnh lại đồng thời âm thanh mà hắn phát ra tuyệt đối không có ‘nhẹ nhàng’ gì, lập tức Vô Song cảm nhận được một âm thanh đang rất nhanh hướng về phía mình, khi Vô Song quay đầu về hướng âm thanh phát ra hắn liền nhìn thấy Hoàng Dung.

Hoàng Dung lúc trước đóng vai bệnh nhân thì lần này lại đến lượt Vô Song, khi Hoàng Dung nghe thấy âm thanh của Vô Song nàng lập tức chạy vào, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vài phần lo lắng.

Đôi bàn tay trắng ngần mềm mại của Hoàng Dung nhẹ đặt lên ngực Vô Song, ánh mắt nàng mang theo một tia ấm áp, đối với Vô Song nàng có chút ôn nhu lên tiếng.

“Ca ca, ngươi gặp ác mộng sao?, không cần sợ, có Dung nhi ở đây rồi”.

Hoàng Dung đương nhiên cực kỳ thông minh, nàng khác với những nữ nhân bình thường khác, nàng vừa mới chạy vào phòng liền quan sát Vô Song, bằng sự thông tuệ của mình nàng liền nghĩ ngay đến việc Vô Song gặp ác mộng, đối với

Hoàng Dung mà nói ngày trước nàng cũng rất hay gặp ác mộng.
Hoàng Dung từ bé đã mất mẹ, cha của nàng lại là Đông Tà một trong thiên hạ ngũ tuyệt, Đông Tà cả đời đam mê nghiên cứu tạp học, đam mê trận đạo, đam mê võ công, Đông Tà bản thân tinh thông tất cả mọi thứ, ông ta có kiến thức vô cùng rộng tuy nhiên... kiến thức về chăm sóc con gái yêu lại chẳng có bao nhiêu.
Hoàng Dung khi còn bé nàng không chỉ gặp ác mộng một lần mà còn gặp ác mộng rất nhiều lần.
Nàng cố gắng vươn người lên một chút, dùng hai tay vòng qua cổ Vô Song nhè nhẹ ôm lấy hắn, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.
"Không sao không sao, có Dung nhi ở đây rồi, không cần sợ".
Ánh mắt của Vô Song rốt cuộc cũng trở lại bình tĩnh, hắn thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương nhẹ dịu từ cơ thể Hoàng Dung, khuôn mặt Vô Song dần dần xuất hiện một nụ cười nhè nhẹ, một tay hắn cũng nhẹ đưa ra ôm lấy tấm lưng nhỏ bé của Hoàng Dung, sau đó chậm rãi ôm nàng vào lòng.
Vô Song biết thế giới này sắp bị hủy diệt, hắn cũng không biết mình có thần thông gì để tiếp tục sống sót, đến cả tương lai còn không biết việc gì xảy ra thì nhất định phải nắm giữ thực tại, cho dù tương lai thế nào đi chăng nữa thì thực tại vẫn hiện hữu trước mặt hắn, ít nhất hắn không muốn quãng thời gian này trở nên vô nghĩa, nếu cuộc đời sẽ kết thúc vào ngày mai vậy tốt nhất đừng để hôm nay phải nuối tiếc.
Vô Song ôm Hoàng Dung vào lòng sau đó trong ánh mắt ngỡ ngàng của Hoàng Dung, bản thân Vô Song khẽ nắm lấy chiếc cằm nhọn xinh đẹp của nàng, một tay đưa ra vuốt nhẹ lên khuôn mặt nàng, nữ nhân này... hắn định chắc rồi.
Trong lòng Vô Song không hiểu tại sao lại xuất hiện một cỗ bá khí không thuộc về hắn hoặc ít nhất trước đây nó cũng chưa từng xuất hiện trong bản tính hắn, chính loại bá khí này đang dần dần thay đổi tâm tính của Vô Song.
Hắn nâng khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Dung lên, trong giây phút này thời gian cùng không gian như đọng lại, hắn đầy bá đạo mà chiếm lấy cặp môi thơm của nàng, một tay ôm lấy vòng eo tinh mỹ kia, tham lam thưởng thức đôi môi hồng kia như món ăn mỹ vị nhất nhân gian.
Chỉ nghe Hoàng Dung khẽ 'ưm' một tiếng, bàn tay nhỏ của nàng cố gắng đánh vào ngực của Vô Song bất quá cũng rất nhanh bàn tay kia bị Vô Song nắm lại, hắn lại càng ra sức ôm nàng vào lòng cứ như muốn mang nàng cùng hắn hòa vào làm một.
Đại não của Hoàng Dung như nổ tung, nàng lúc này không còn là Hoàng Dung đầy trí tuệ, không còn là nữ gia cát, nàng chỉ là một cái nữ nhân đang say trong cơn say tình ái mà thôi.
Hoàng Dung có suy nghĩ tiến bộ hơn các nữ nhân cùng thế hệ nhưng nàng từ trước đến nay vẫn là thủ thân như ngọc, tuyệt đối chưa có nam nhân nào có thể

tiến gần đến cơ thể nàng, Vô Song là người đầu tiên ôm nàng vào lòng cũng là người tiếp xúc thân mật nhất với nàng từ trước đến nay về phần hôn môi? cái này Hoàng Dung nghĩ còn không dám nghĩ.
Ban đầu Hoàng Dung đương nhiên né tránh, không phải là nàng không thích Vô Song thậm chí nàng còn đã từng tính đến việc đưa Vô Song lên Đào Hoa Đảo gặp mặt phụ thân chỉ là lần này Vô Song quá đột ngột cũng quá nhanh rồi, Hoàng Dung căn bản còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.
Hoàng Dung vốn muốn đẩy Vô Song ra nhưng khi nàng phát hiện thân thể mình bỗng dung chẳng còn chút sức lực nào cả người cứ như không xương thì liền triệt để từ bỏ, khi hai đôi môi chạm vào nhau, khi cảm nhận được cái ôm thật chặt của Vô Song thân thể Hoàng Dung run lên từng đợt, cái cổ trắng ngần nhè nhẹ đỏ lên thậm chí khuôn mặt của nàng còn nóng bừng.
Lúc này... Mị Cốt trên người Vô Song mới bắt đầu phát huy tác dụng, thân thể Vô Song đột nhiên xuất hiện một loại khí tràng đặc dị, loại khí tràng này... chỉ thuộc về mị cốt.
Tiên Thiên Chí Âm Thể sau khi đột phá tiên thiên cảnh giới liền sinh ra mị cốt, mị cốt của Vô Song có ba ưu điểm lớn nhất, ưu điểm đầu tiên là khả năng kháng lại mị thuật cùng dâm độc, ưu điểm thứ hai chính là thôi tình còn ưu điểm thứ ba liền là song tu.
Khi cái khí tràng từ mị cốt của Vô Song xuất hiện, Hoàng Dung liền cảm thấy một cảm giác nhẹ dịu thoải mái không nói nên lời, mị cốt đương nhiên khác so với dâm dược, nó không kích động dục hỏa của người khác mà liền khiến người khác toàn thân thả lỏng, tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu khiến toàn thân trên dưới bất giác buông lỏng.
Công dụng của mị cốt... đương nhiên Vô Song cũng không biết, hắn chỉ biết Dung nhi của hắn lúc này càng giống một cái nữ nhân bình thường, đôi tay nàng nhẹ đặt lên ngực hắn, nhẹ nắm lấy vạt áo của hắn, cái cổ trắng ngần ngửa lên, thân thể mềm mại như không xương nằm gọn trong lòng hắn, Dung nhi lúc này thay vì cố gắng chống cự nàng liền từ từ đáp lại Vô Song.
Kỹ thuật hôn của Hoàng Dung cực kỳ tệ dù sao đây cũng là lần đầu của nàng, lần đầu đôi môi mềm mại kia bị kẻ khác mạnh mẽ chiếm đoạt, nàng đáp lại nụ hôn của Vô Song cực kỳ trúc trắc nhưng chính cái cảm giác này lại càng khiến Vô Song trở nên yêu thích, càng thêm muốn lưu giữ trong ký ức, đây mới gọi là nụ hôn đầu.
......
Cũng chẳng biết bao lâu, Vô Song cùng Hoàng Dung mới rời khỏi nhau, Hoàng Dung lúc này không chỉ có khuôn mặt mà cả người đều đỏ lên có điều lại có một vệt nước mắt xuất hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.
Hoàng Dung cố gắng lùi ra xa khỏi Vô Song, nàng thật sự hoảng loạn thậm chí

muốn quay người rời đi nhưng Hoàng Dung sao có thể nhanh bằng Vô Song?, chỉ thấy một tay Vô Song đưa ra nắm lấy cổ tay trắng ngần của Hoàng Dung kéo lại vào lòng mình, hắn đầy bá đạo nhưng cũng không thiếu vài phần ôn nhu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Hoàng Dung.
“Dung nhi, làm nữ nhân của ta được không?”.
Hoàng Dung sắc mặt lại càng đỏ lên, da mặt của nàng thật ra rất mỏng, cho dù tâm nàng đã muốn nhưng để nàng ngay lập tức thừa nhận thì lại không, nàng một lần nữa muốn thoát khỏi cánh tay của Vô Song, nàng hiện tại chỉ ước nếu có một cái lỗ trên mặt đất nàng nhất định sẽ chui xuống.
“Huynh bỏ muội ra đã, bỏ muội ra rồi chúng ta nói... ưm”.
Hoàng Dung còn chưa kịp nói hết câu Vô Song lại tiếp tục chiếm lấy đôi môi của nàng, hắn tặng nàng một nụ hôn thật dài, thật dài.
Thời gian lại một lần nữa chậm rãi trôi qua, Vô Song dùng một tay khẽ lau những giọt nước trên khóe mắt nàng, sau khi buông đôi môi thơm kia ra, hắn một lần nữa lên tiếng.
“Dung nhi, làm nữ nhân của ta được không?”.
Hoàng Dung lần đầu tiên gặp một nam nhân như vậy, nàng lập tức quay mặt đi, nàng lúc này thật sự không biết trả lời ra sao chỉ khi thấy khuôn mặt Vô Song tiếp tục kề sát xuống Hoàng Dung mới lập tức hoảng hốt.
Nàng dùng một tay nhẹ che lấy miệng mình, có chút sợ hãi mà lên tiếng.
“Huynh... huynh muốn làm gì nữa, huynh khi dễ Dung nhi như vậy còn chưa đủ sao?”.
Nếu là Vô Song trước đây hắn chắc chắn sẽ không làm như vậy nhưng Vô Song hiện nay thì lại khác, hắn dùng một tay nhẹ gỡ bỏ sự chống cự cuối cùng của Hoàng Dung rồi lại kéo nàng vào lòng mình, dùng hai tay ôm lấy thân thể mềm mại kia, Vô Song khẽ cười.
“ Đương nhiên là không đủ, ta muốn khi dễ muội đời đời kiếp kiếp. Dung nhi, muội làm nữ nhân của ta được không? “.
Lần này Hoàng Dung không còn ở trong tư thế bị hắn bế ngang lưng nữa mà là cả người nàng đang nằm gọn trong ngực Vô Song, chỉ cần Vô Song hơi cúi đầu xuống liền có thể chạm đến đôi môi mềm của Hoàng Dung chỉ khác lần này Vô Song lại có chút ôn nhu, có chút chậm rãi mà cúi đầu.
Khác với hai lần trước, lần này chính Hoàng Dung cũng không còn cảm thấy quá mức trúc trắc nữa, nàng thậm chí còn không cảm thấy được sự bá đạo của Vô Song như lúc nãy, có chăng chỉ còn lại ôn nhu cùng tình ái.
Đến khi hai người một lần nữa dời nhau ra, Vô Song dùng một tay xoa mái tóc dài của Hoàng Dung, hắn vẫn ôm nàng vào ngực, vẫn khư khư giữ lấy nàng như giữ lấy báu vật nhân gian vậy.
“Dung nhi, muội làm nữ nhân của ta được không?, đời đời kiếp kiếp ở bên ta

được không? “.
Nằm trong ngực Vô Song, Hoàng Dung ngượng chín cả người nhưng nàng biết nếu nàng không nói ra suy nghĩ của mình thì nam nhân kia nhất định lại tiếp tục hôn nàng, đôi môi mềm của nàng hiện nay thậm chí đã có chút sưng lên.
Ném ánh mắt ai oán về phía Vô Song có điều rất nhanh cũng thu ánh mắt lại, nàng nhẹ dịu gật đầu, giọng nói nhỏ vô cùng, nếu Vô Song không phải là tông sư cao thủ chỉ sợ hắn nhất định không có cách nào nghe thấy.
“ Vâng “
Nói xong một câu này thân thể Hoàng Dung rõ ràng run lên nhè nhẹ, sự ngượng ngùng cùng e thẹn bao phủ toàn bộ cơ thể nàng, chỉ đến khi Vô Song dùng hai cánh tay vòng qua cơ thể Hoàng Dung, hắn ôm nang vòng eo thon của nàng rồi nhẹ nhàng vì nàng vén lên tóc mai nàng mới có thể chậm rãi bình ổn lại.
Nàng cảm thấy cái đầu Vô Song từ từ hạ thấp xuống, nàng có thể cảm nhận được hơi nóng phả vào cổ nàng, nàng có thể cảm thấy Vô Song chạm vào vành tai nàng, nàng có thể nghe thấy hắn nói, giọng nói phi thường ‘vô sỉ’.
‘Cho dù muội nói rất bé, nhưng ta vẫn là nghe thấy rồi”.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 102

Song Trọng Đan Điền

Hoàng Dung dù sao cũng là thiếu nữ 16, cho dù nàng cùng Vô Song mới bước ra một bước quang trọng thì nàng vẫn ngại ngùng vô cùng, thân hình mềm mại không xương vẫn cố gắng rời khỏi vòng tay Vô Song chỉ là Hoàng Dung hiện nay lại giống hệt một nữ nhân đang yêu, nàng ném cho Vô Song một cái mị nhãn rồi chỉ vào quần áo hắn đang mặc trên người.

"Huynh xem huynh kìa, cả người đầy mồ hôi, vừa mới tỉnh lại đã muốn khi dễ muội, mau cơi đồ ra... muội giúp huynh lau người".

Hoàng Dung nói xong liền nhanh chân rời giường, nàng lấy chậu nước ở ngoài cửa phòng chậm rãi mang vào bên trong, nàng thật sự muốn vì Vô Song lau người.

Tối hôm qua Hoàng Dung nhìn thấy Vô Song bất tỉnh liền cực kỳ lo lắng, nếu không phải nàng cũng biết chút y thuật, nếu không phải nàng cảm thấy Vô Song vẫn hết sức bình thường thì nàng có lẽ đã đi mời đại phu trong thành đến đây rồi.

Hoàng Dung vốn chuẩn bị một chậu nước nóng giúp Vô Song lau người chỉ là việc Vô Song tỉnh lại quá mức đột nhiên làm Hoàng Dung quá mức bất ngờ mà thôi, hiện nay khi nàng định thần lại nàng liền nhớ ra việc mình muốn làm.

Hoàng Dung hơi hơi đỏ mặt một chút sau đó rốt cuộc cắn răng, nàng giúp Vô Song cởi áo ngoài, Vô Song đương nhiên cũng cực kỳ vui vẻ chấp nhận cái yêu cầu này của Hoàng Dung, đừng nói là cởi áo cho dù là cởi quần hắn cũng nhất định gật đầu không chút do dự.

Lớp áo mỏng bên ngoài được cởi ra, chính Vô Song cũng không ngờ khi không có lớp áo che đi lộ ra cơ thể bên trong khiến hắn khựng lại.

Trước đây cơ thể Vô Song rất đẹp, phi thường đẹp bởi hắn có Tiên Thiên Chí Âm Thể loại thể chất mà bất cứ một nữ nhân nào cũng ao ước, làn da mềm mại cùng sáng như bạch ngọc vậy đến cả Hoàng Dung cũng đối với làn da của Vô Song hâm mộ không thôi nhưng bây giờ trên làn da đó lại có chút thay đổi.

Hoàng Dung trước đây chưa từng thấy Vô Song cởi trần vì vậy nàng không suy nghĩ quá nhiều nhưng Vô Song thì khác, trên người hắn xuất hiện một hình xăm... xuất hiện một đầu hắc long trên ngực của Vô Song.

Đầu hắc long thực sự rất giống một hình xăm, bằng ánh mắt của Vô Song hắn có thể thấy từ bên hông của mình xuất hiện một cái thân rồng sau đó thân ảnh này vòng qua ngực dưới của hắn, vòng ra sau lưng hắn rồi cái đầu rồng lại vòng qua vai rồi xuất hiện trên ngực Vô Song, đây là một cái hình xăm rất lớn, giống như một đầu hắc long đang quấn quanh người Vô Song vậy.

Vô Song cực kỳ mẫn cảm với ‘hình xăm’ dù sao chính hắn còn chưa hiểu nổi cái hình xăm nơi cánh tay phải của mình là thế nào bây giờ lại xuất hiện một cái hình xăm hoàn toàn mới thửu hỏi sao hắn có thể bình tĩnh nổi?.
Hoàng Dung ở bên cạnh đưa chiếc khăn mềm lên nhẹ nhàng giúp Vô Song lau ngực, động tác của nàng cực kỳ ôn nhu, đến khi chiếc khăn trắng nhè nhẹ di chuyển đến vị trí đầu rồng trên ngực Vô Song thì rốt cuộc nàng cũng dừng tay lại, cổ tay trắng ngần của Hoàng Dung bị Vô Song giữ lại, nàng có chút không hiểu liền ngước mắt lên nhìn hắn.
“Vô Song ca ca, có chuyện gì sao?”.
Vô Song nhìn thẳng vào ánh mắt to tròn của mỹ nhân rồi rốt cuộc nhè nhẹ thở ra, bàn tay của hắn cũng buông cổ tay của nàng ra, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ.
“Không có chuyện gì, bất quá phiền Dung nhi xuống nói với lão bản bên dưới chuẩn bị cho ta một chậu nước tắm lớn... được không?”.
Hoàng Dung là nữ nhân bực nào?, nàng tất nhiên cảm nhận được Vô Song có chút không đúng nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghiêm túc của hắn thì nàng chỉ ngoan ngoãn gật đầu, Hoàng Dung biết nữ tử có những việc không nên hỏi, nữ nhân nhiều khi chỉ cần im lặng đằng sau trợ giúp nam nhân của mình hết mức có thể mà thôi.
....
Muốn mang một thùng gỗ lớn lên tắm vốn là việc không dễ dàng nhưng chỉ cần có bạc mà nói thì thần phật cũng có thể sai khiến, về điểm này Vô Song cũng hiểu hơn nữa hắn hiện nay không thiếu bạc.
Bạc của hắn cũng không phải đến từ Quách Tĩnh dù sao mà nói tiêu tiền của Quách Tĩnh cũng khiến Vô Song không mấy thoải mái cho lắm, ngân lượng trong người Vô Song đều là do đánh gục đám ác tăng của Huyết Đao Môn mà đoạt được, hôm đó sau khi ném bọn chúng ra khỏi Tùng Hạc Lâu thì Vô Song cũng không quên vơ vét một chút, cũng nhờ đám huyết đao tăng này mà về mặt tài chính Vô Song có thể tạm thời không lo.
Một mình ngâm thân trong thùng gỗ, Vô Song mới có thể kiểm tra thân thể mình, hắn quả thực đoán không sai, hình xăm hắc long bắt đầu từ mắc cá chân của Vô Song sau đó kéo dài cho đến tận trên bả vai hắn, đây là hình xăm nguyên một đầu rồng hoàn chỉnh hơn nữa Vô Song cũng biết đây đương nhiên không phải là hình xăm, thứ này được tạo nên từ ma khí.
Ma khí có thể hành hạ A Thanh thảm không thể tả nhưng đối với Vô Song thì ma khí nó lại có một tác dụng khác cho dù tác dụng này Vô Song vẫn chưa có tìm ra, hắn chỉ biết mỗi lần hấp thụ ma khí vào cơ thể thì hắn lại nhìn thấy càng nhiều hình ảnh kỳ lạ... hơn nữa hắn hình như lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.
Lần này hấp thụ ma khí trên người A Thanh khiến hình xăm đã biến mất lại hiện

ra hơn nữa không còn chỉ là hình xăm trên cánh tay mà là bao phủ nguyên cả người Vô Song, quan trọng nhất cái hình xăm hắc long này lại khiến Vô Song liên tưởng đến hình ảnh khó hiểu mà hắn gặp vừa nãy.
“Rốt cuộc đây là cái gì?”.
Ngửa đầu về phía sau tận hưởng làn nước ấm xung quanh, Vô Song hoàn toàn không có phương hướng, đến cả hiện tại phải làm gì chính hắn cũng không biết, ở cái thế giới này có quá nhiều việc hắn không nắm rõ, đến cả con đường phía trước Vô Song còn chưa biết đi thế nào giờ lại thêm vào cái hình xăm thần bí đột ngột xuất hiện lại càng làm Vô Song rối như tơ vò.
Nếu đây đã không phải là thế giới cũ của hắn thì hắn chắc chắn phải trở về, hắn còn quá nhiều việc chưa làm căn bản không thể bỏ lỡ nhưng hắn trở về kiểu gì lại là một vấn đề khác.
Trước đây Vô Song một thân một mình nhưng hiện tại hắn còn có thêm Dung nhi, hắn nhất định phải lo lắng cho cả phần của Hoàng Dung, hắn phải vì nàng mà suy nghĩ, chính vì biết thế giới này sắp tận diệt Vô Song mới đưa tay ra, mới giữ lấy Hoàng Dung mới muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn, hắn không muốn Hoàng Dung chết, hắn nhất định phải tìm cách cứu được nữ nhân của mình.
Vô Song biết hiện nay mình rất yếu thậm chí tiềm lực của hắn sau khi xuyên không đến thế giới này cứ như bị đào móc ra toàn bộ vậy, hắn còn không nghxi ra được phương hướng phát triển tiếp theo cho bản thân mình, ngoại trừ thân thể đạt đến đại tông sư cảnh giới ra thì cái gì Vô Song cũng yếu, đến cả Quỳ Hoa Bảo Điển còn không có cách nào tăng lên, chiến lực của Vô Song hiện nay cứ như bị khóa chặt lại vậy, rất khó để trở nên mạnh thêm.
Đương nhiên Vô Song cũng không phải là hết cách, nếu hắn làm theo Quỳ Hoa Bảo Điển ghi chú, nếu hắn thật sự tự cung mà nói Vô Song tin tưởng có thể một đường đột phá từ Quỳ Hoa tầng thứ 3 đỉnh phong lên thẳng Quỳ Hoa tầng thứ 5, lúc đó bằng vào Quỳ Hoa Bảo Điển cho dù ngũ tuyệt cao thủ cũng chưa chắc Vô Song đã không thể so tài một hai chỉ là hai chữ ‘tự cung’ kia Vô Song chắc chắn sẽ không nghĩ đến.
Trong làn nước nóng, Vô Song chỉ có thể nghĩ ra duy nhất một con đường đó là A Thanh, nếu hắn muốn sống sót, nếu hắn muốn bảo vệ Hoàng Dung thì chỉ có thể tìm đến A Thanh bất quá hắn biết tìm vị đệ nhất cường giả này ở đâu đây?, Vô Song lúc này còn không rõ thái độ của A Thanh đối với mình, hắn chỉ biết đêm qua hắn chiếm tiện nghi rất lớn, hắn dĩ nhiên dám tập kích nàng, đến bây giờ hắn vẫn còn có thể ngâm mình trong nước nóng đã là tổ tiên tích phúc mà thành, đừng nói tìm không thấy A Thanh mà tìm thấy A Thanh thì Vô Song cũng không biết làm cách nào để nữ nhân có thể bảo vệ mình hoặc ít nhất cũng bảo vệ Hoàng Dung.

“Nghĩ không ra.. vẫn là không nghĩ nữa, cũng chỉ đành đi một bước tính một bước ”.
Vô Song rốt cuộc nhắm mắt lại, ngay trong làn nước ấm hắn liền bắt đầu tĩnh tu tiến vào trạng thái tu luyện có điều chính Vô Song cũng không ngờ ngay khi tiến vào trạng thái tu luyện Vô Song lập tức phải hoảng hốt mở mắt ra, vẻ mặt của hắn kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được.
Mỗi lần hấp thụ ma khí đều làm Vô Song có một chút biến đổi cái này Vô Song tất nhiên sẽ biết, lần này hấp thụ ma khí trên người A Thanh khiến hình xăm hắc long hiện ra, nhìn thấy hình xăm này Vô Song vốn tưởng chỉ đến thế mà thôi nhưng khi tu luyện hắn mới biết là không phải, trong người hắn vậy mà... có thêm một cái đan điền.
Nói là đan điền đương nhiên không đúng nhưng cũng chẳng sai bao nhiêu, ngay phần ngực dưới của Vô Song đang có một viên đan lớn màu đen, nếu chiếu theo hình hắc long bên ngoài thì viên đan lớn màu đen này nằm ở ngay chính giữa miệng hắc long... viên đan này hiện tại đang chậm rãi xoay tròn trong cơ thể Vô Song.
Nhìn vào thứ này Vô Song có thể cảm giác có một lượng ma khí tích tụ cực kỳ lớn bên trong, đây gần như là toàn bộ ma khí mà Vô Song hấp thu của A Thanh mà tạo thành, bình thường mà nói khi có một vật không rõ ràng được sinh ra trong cơ thể mình tất nhiên sẽ làm cho Vô Song lo lắng nhưng hiện tại lại có chút khác.
Tại sao Vô Song lại gọi thứ này là đan điền?, đáp án rất đơn giản, Vô Song có thể cảm thấy được thứ này đang hấp thụ nội lực của Vô Song sau đó mang toàn bộ nội lực luân chuyển qua cơ thể hắn, Vô Song không biết việc này giải thích như thế nào nhưng nếu tính cả đan điền ở dưới bụng mà nói thì cơ thể hắn hiện nay như song song tồn tại hai cái máy bơm cùng chuyển hoán nội lực vậy.
Phát hiện ra một điểm này chính Vô Song cũng sợ hãi không thôi, hắn không thể tưởng tượng nổi ma khí còn có công dụng này, nếu kết hợp với đan điền mà nói thì tốc độ tu luyện cùng hấp thụ thiên địa linh khí của Vô Song còn tăng nhanh gấp đôi, đây rốt cuộc là cái gì?.
Đan điền là nơi quan trọng nhất của võ giả bởi đan điền chính là nơi chuyển đổi thiên địa linh khí thành nội lực sau đó lại chuyển nội lực dọc theo các kinh mạch trên cơ thể, chỉ có khi nội lực được vận chuyển ra khắp toàn thân thì mới có thể coi là võ giả.
Mỗi người sinh ra trên đời chỉ có duy nhất một cái đan điền, đan điền một khi bị hủy thì đồng nghĩa với con đường võ đạo cũng chấm dứt, không có cách nào ngưng tụ nội lực, không có nội lực liền trở thành phế nhân, ngay cả cường giả luyện thể vẫn cần phải có đan điền, có thể coi đan điền là mạng sống của võ giả cũng không ngoa tuy nhiên từ cổ chí kim đến nay... tuyệt đối chưa ai có đến hai

cái đan điền.
Vô Song ngây ra một lúc sau đó hắn lập tức dùng một tay ấn vào thành chậu gỗ, cả người nhảy thẳng ra khỏi mặt nước, vội vội vàng vàng mặc lại quần áo của bản thân sau đó trực tiếp khoanh chân nhập định, Vô Song thực sự muốn một lần nữa kiểm tra đan điền thứ hai của mình rốt cuộc là thế nào.
Dựa theo Quỳ Hoa Tâm Pháp bản thân Vô Song bắt đầu vận khí, mang theo Quỳ Hoa Khí chạy dọc cơ thể, khi Quỳ Hoa Khí chạy đến phần ngực của Vô Song liền bị cái đan điền thứ hai kia hút vào bên trong để rồi lại tiếp tục được đưa đi, tiếp tục mang Quỳ Hoa Khí dọc theo kinh mạch của Vô Song, mang theo Quỳ Hoa Khí hướng về đan điền thứ nhất.
Vô Song cứ như vậy khoanh chân hoàn thành thừng chu thiên luyện công đến khi hắn thật sự cảm thấy đan điền thứ hai căn bản không khác gì đan điền thứ nhất thì mới dừng lại, ánh mắt chậm rãi mở ra mang theo một tia không thể tin nổi.
“Đây rốt cuộc là cái gì?, tại sao ta lại có hai loại đan điền? “.
Câu hỏi này chắc chắn Vô Song hiện nay không thể tự mình giải đáp thay vào đó trong đầu Vô Song lại có một cái ý nghĩ cực kỳ táo bạo.
Vô Song biết một người chỉ có thể tu luyện một bộ công thể hoàn chỉnh ví dụ như Vô Song đã tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thì cho dù trước mặt hắn có là Dịch Cân Kinh, Cửu Dương Chân Kinh hay Cửu Âm Chân Kinh thì hắn đều chỉ có thể ngậm ngùi bỏ qua, trong người hắn tràn đầy Quỳ Hoa Khí thì sao có thể luyện được loại võ công khác?, đây là một sự thật do chính các tiền bối trong võ lâm dùng vài trăm năm kinh nghiệm đúc kết ra, đến cả Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong cũng không có bất cứ cách nào thay đổi được sự thật này nhưng Vô Song hiện nay lại cảm thấy... hắn có thể.
Tại sao lại nói hắn có thể?, mỗi người chỉ có một cái đan điền cũng như chỉ có thể luyện một loại công thể đây đã là thường thức nhưng cái gọi là thường thức chỉ dành cho người bình thường, trên đời này từ cổ chí kim tuyệt chưa có võ giả nào mang theo hai cái đan điền, nếu mỗi đan điền có thể luyện một loại công thể thì hai cái đan điền có thể luyện hai cái công thể hay không?.
Suy nghĩ này của Vô Song vừa hiện lên liền không cách nào xóa đi, hắn thật sự rất muốn thử, rất muốn biết mình có thể học được bộ công thể thứ 2 hay không, nếu hắn thành công học được thì hoàn toàn có thể phá giải nút thắt hiện nay của hắn, nút thắt của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Đương nhiên nghĩ là một chuyện còn dám thử hay không thì lại làm việc khác, đầu tiên Vô Song chỉ có duy nhất một bộ công thể là Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn nhất thời cũng không thể nào lấy ra được bộ công thể nữa. Về việc thứ hai lại càng quan trọng, cho đến khi thật sự biết cái đan điền thứ hai có tác dụng phụ gì không bản thân Vô Song đúng là chưa có dám liều.

“Phát hiện ra rồi sao?”.
Phòng của Vô Song vốn không có người, nơi đây chỉ có một mình hắn, người duy nhất có thể xuất hiện ở đây chỉ có Hoàng Dung bất quá để dành cho Vô Song không gian riêng biệt thì Hoàng Dung cũng lựa chọn ra phố lựa chọn chút đồ đạc bởi vậy khi cái âm thanh kia vang lên Vô Song lập tức giật mình.
Đang trong trạng thái khoanh chân lại cả người Vô Song bỗng chốc bật dậy, hắn quay ngoắt lại về hướng phát ra âm thanh thì chẳng biết từ lúc nào trên giường của hắn đã xuất hiện một... cô bé.
Cô bé này không cao, nàng ngồi lên giường hai chân còn không chạm được đến mặt đất, thoạt nhìn chư như cô nhóc 6-7 tuổi không hơn, trên cổ có một chiếc khăn giày che kín cả nửa mặt dưới, mái tóc màu đen buộc ngang sang hai bên, nhìn từ đầu đến chân mà nói trước mặt Vô Song thật sự là một cô bé không hơn không kém.
Thứ duy nhất đáng chú ý của cô bé này là sau lưng nàng có một thanh kiếm gỗ, cái thanh kiếm gỗ kia chỉ sợ độ dài cũng chẳng thua kém gì chiều cao của chủ nhân mình.
Vô Song không nhận ra cô bé này là ai nhưng hắn nhận ra thanh mộc kiếm kia lại thêm chỉ riêng việc cô bé có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở đây đã đủ để Vô Song xác minh thân phận của nàng, bề ngoài nàng thay đổi toàn bộ đến cả giọng nói cùng khí chất cũng thay đổi nhưng Vô Song có mười phần chắc chắn... nàng là A Thanh.
“ A Thanh?”.
Vô Song trong lúc kinh ngạc mà nói bật ra tên nàng, quả nhiên khi nghe Vô Song nói ra hai chữ này đôi lông mày của nàng hơi hơi nhíu lại sau đó liền gật đầu, bản thân A Thanh căn bản không có việc gì phải che dấu cả.
“Không tệ, thực lực không ra sao nhưng ánh mắt không tệ, tiểu tử Trương Tam Phong kia năm đó còn không nhận ra ta, ngươi có thể nhận ra vậy ngươi liền thông minh hơn đồ đần đó”.
Câu nói này của A Thanh làm Vô Song triệt để bái phục, trên đời này có lẽ cũng chỉ có thần tiên sống như A Thanh dám nói Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong như vậy.
Ổn định lại tâm thần của mình rồi lại nhìn A Thanh ngồi đó, nữ nhân này thật sự thoắt ẩn thoắt hiện như bóng ma vậy tuy nhiên khi nhìn thấy A Thanh xuất hiện bản thân Vô Song đúng là cảm thấy vui vẻ không thôi, ít nhất nàng chịu xuất hiện ở đây gặp hắn có nghĩa là việc ngày hôm qua nàng liền không xuy xét, nàng cũng không có quá mức kích động như Vô Song tưởng tượng.
Vô Song thậm chí còn không nhớ được ngày hôm qua hắn quay về phòng như thế nào, hắn chỉ nhớ sau khi làm ra hành động kia, chạm vào bộ ngực trần non mềm của A Thanh liền triệt để bất tỉnh sau đó cái gì cũng không biết.

A Thanh lúc này như phát hiện ra ánh mắt của Vô Song, cái cổ ẩn sâu trong lớp khăn ấm thậm chí còn đỏ lên, nàng liền hướng ánh mắt về phía Vô Song trong ánh mắt mang theo nồng đậm uy hiếp.
“Ngươi còn nhìn nữa ta liền móc mắt ngươi ra “.
Vô Song đương nhiên không dám tiếp tục nhìn nàng, hắn lập tức thu hồi ánh mắt sau đó ho khan một cái.
“Khụ khụ... A Thanh cô nương, thân thể của ngươi rốt cuộc là có việc gì?”.
A Thanh vẫn giữ ánh mắt uy hiếp hướng về phía Vô Song, giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần khó chịu vang lên.
“ Cô văn quả lậu, đây đương nhiên là súc cốt công”.
A Thanh vốn ngủ tại phòng của Lý Thu Thủy một đêm, nàng đương nhiên tính ra được Vô Song khi nào sẽ tỉnh lại bất quá chính nàng cũng có chút sợ hãi khi nghĩ đến việc tối qua, lúc này đối mặt với Vô Song nàng lại càng cảm thấy không thoải mái, nếu không phải ma khí trên người nàng cần Vô Song giúp đỡ thì nàng đã sớm một chưởng đập chết Vô Song.
A Thanh nghĩ đến tối hôm qua sau đó hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, nàng lúc này thật sự có chút sợ, nếu Vô Song lại... chạm vào chỗ đó để hút ma khí ra khỏi người nàng thì sao?, nghĩ đến đây khuôn mặt của A Thanh lại tiếp tục đỏ hơn một chút.
Vô Song tất nhiên không hiểu A Thanh đang nghĩ gì nhưng hắn có thể cảm nhận được ánh mắt chẳng mấy thiện cảm của A Thanh nhìn mình, điều này cũng khiến hắn vô cùng bất đắc dĩ tất nhiên cho dù bất đắc dĩ thế nào thì Vô Song cũng phải hỏi A Thanh vài điều.
Khi A Thanh lên tiếng nàng rõ ràng đã nói ‘phát hiện ra rồi sao’, bằng vào câu nói này cùng thực lực của A Thanh thì Vô Song không tin nàng không biết trường hợp của bản thân mình hiện nay.
Vô Song nhìn A Thanh cau có trước mặt cũng chỉ đành cười trừ, một tay đưa lên gãi đầu.
“A Thanh cô nương, không biết... cô nương có thể giải thích cho ta tình trạng cơ thể của ta không?”.
A Thanh nhìn Vô Song đang đứng thẳng đó, nàng rốt cuộc thở dài một hơi, lần này nàng đến đây đương nhiên là để nói với Vô Song về việc này.
A Thanh lúc này liền đứng lên, hai chân nàng vậy mà đứng cách trên không trung, A Thanh quả không hổ danh là thần tiên sống, nàng đã chạm đến cách giới chân không chạm đất thậm chí phải dùng từ ‘bay’ để hình dung.
Tiếp theo Vô Song chỉ thấy ánh mắt A Thanh mở lớn, ánh mắt của nàng trong phút chốc hóa thành màu sáng bạc khóa chặt lấy Vô Song lại, nàng như mang theo thiên địa khí thế dồn ép thẳng về phía Vô Song vậy khiến cho Vô Song một lần nữa không có bất cứ cách nào nhúc nhích.

A Thanh thì vẫn lơ lửng trên không trung, giọng nói của nàng trở nên rét lạnh.
“Ma khí vốn không phải là thứ của thế giới này, đây là dương gian chỉ tồn tại dương khí, ma khí chính là sản phẩm của âm giới, ta không rõ có thật sự tồn tại cái gọi là âm giới hay không nhưng đúng là ma khí... chỉ xuất hiện trên người kẻ đã chết”.
“Ta không tin ta yếu hơn ngươi lại càng không tin thủ đoạn của ta không bằng ngươi nhưng ta nghĩ mãi không hiểu vì cái gì ngươi lại có thể hấp thu ma khí vào người mà không sao?, người sống không có cách nào hấp thu ma khí, muốn hấp thu ma khí chỉ có kẻ đã chết”.
“Tối qua ta thực sự rất phân vân, rốt cuộc là có nên giết chết ngươi hay không, ngươi có biết Đế Thích Thiên cũng giống như ngươi, đan điền của kẻ này không nằm ở bụng như võ giả chúng ta mà nằm ở ngực trái, ngươi cho ta cảm giác rất giống, rất giống Đế Thích Thiên “.
“Vô Song đúng không?, hôm nay ta muốn hỏi ngươi một lần cuối cùng... ngươi rốt cuộc là ai?”.
Câu hỏi của A Thanh... thật ra cũng là câu hỏi của Vô Song, bản thân Vô Song hắn cũng không biết... hắn rốt cuộc là ai.
Vô Song đứng lặng người trong phòng, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, đến chính bản thân hắn còn không rõ hắn là ai thì sao hắn có thể trả lời A Thanh?.
Câu trả lời Vô Song rõ ràng không biết nhưng... nếu những gì hắn thấy trong những giấc mộng mờ mờ ảo ảo kia là thật... có lẽ hắn... thật sự có quen với Đế Thích Thiên.
Ngày đó ở trên Vương Bản Sơn, Vô Song từng mơ về địa ngục, từng mơ về cái gọi là âm giới, khi đó hắn rõ ràng nhớ đến... hắn quen một kẻ gọi là Đế Thích thậm chí giao tình cả hai... tuyệt không tầm thường.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 103

Giao dịch

A Thanh bản thân đã sống hơn ngàn năm, A Thanh còn là người được thế giới này lựa chọn làm thủ hộ giả vì vậy những gì nàng biết còn nhiều hơn cả Trương Tam Phong chứ huống gì chỉ là Vô Song?.

Nói về tu vi võ đạo bản thân A Thanh cùng Trương Tam Phong kẻ tám lạng người nửa cân nhưng Trương Tam Phong trong thế giới của mình chỉ là kẻ du mục, là lục bình không rễ bởi ông ta không sinh ra ở đây, ông ta chỉ là lữ khách còn tại cái thế giới này nơi đây là nhà, là quê hương, là nơi A Thanh sinh ra và lớn lên, có thể nói thế giới này cùng A Thanh hòa chung một nhịp thở.

A Thanh không rõ trên đời thật sự có thần tiên hay không, từ khi nàng hiểu về thế giới này thì thần tiên chỉ là những câu chuyện giả tưởng nhưng nếu thần tiên thật sự có tồn tại có lẽ... A Thanh cũng có thể một kiếm đồ thần, một kiếm trảm tiên.

A Thanh là người thủ hộ thế giới này vì vậy nàng cũng mơ hồ có cảm giác, thế giới của nàng có thông đến một nơi, một nơi gọi là địa ngục.

Địa ngục là nhà của người chết, là nơi người chết trở về, là thế giới của người cõi âm, là âm giới.

Cũng giống như thần tiên trong những câu chuyện kia thì với rất nhiều người địa ngục chỉ là một câu chuyện giả tưởng không hơn nhưng A Thanh lại khác, nàng biết có lẽ địa ngục thật sự tồn tại thậm chí nàng đã từng... gặp người của địa ngục.

Thân là thủ hộ giả thì A Thanh là người hiểu rõ nhất bản chất thế giới của nàng, nàng biết khi một người chết đi thì sẽ có linh hồn thoát ra sau đó linh hồn dần dần sẽ trở thành oán hồn, oán hồn sẽ theo một con đường riêng biệt đi xuống địa ngục, đi xuống âm giới rời khỏi dương gian.

Oán hồn đương nhiên cũng chia mạnh yếu, oán hồn mạnh yếu phụ thuộc vào thực lực của người chết khi còn sống, phụ thuộc vào oán niệm của người chết, phụ thược vào cả tiếc nuối trong đời của người chết chỉ là oán hồn không cách nào nhìn thấy được cũng chẳng thể cảm nhận được trừ khi oán hồn biến đổi thành một dạng oán linh.

Oán linh là cái gì?, khi mà rất rất nhiều oán hồn tụ tập lại với nhau sẽ sinh ra oán linh, oán linh chính là vô số oán hồn thôn phệ nhau mà thành oán linh cực kỳ mạnh mẽ, chính A Thanh cũng đã từng gặp oán linh, cũng từ oán linh mà nàng biết cái gì là địa ngục.

A Thanh sống cả ngàn năm nhưng nàng chỉ có hai lần gặp được oán linh, lần đầu

trong Tần Hoàng Lăng còn lần thứ hai ở trong Đông Hoàng Lăng.
A Thanh là chứng nhân của lịch sử, nàng có thể nhìn thấy rất nhiều triều đại lúc thịnh lúc suy, nàng có thể thấy rất nhiều thủ đoạn của các bậc đế vương Trung Hoa cũng vì vậy mà A Thanh cảm thấy sợ, nàng cảm thấy sợ hãi với chính hai chữ quyền lực với thế thái nhân tình từ đó A Thanh luốn cố gắng tránh né liên quan đến hoàng đế, liên quan đến triều đại thế gian.
Lại nói về Tần Hoàng Lăng cùng Đông Hoàng Lăng, đây chính là hai nơi có oán linh mạnh mẽ nhất tại thế giới này, tất nhiên oán linh của Tần Hoàng Lăng cũng khác oán linh của Đông Hoàng Lăng, bản thân oán linh của Tần Hoàng Lăng chính là vô số tử sĩ của Tần Hoàng tạo thành, bọn họ có một loại chấp niệm, một loại chấp niệm bảo vệ vị hoàng đế chính thống đầu tiên của Trung Hoa.
Về phần oán linh của Đông Hoàng Lăng lại không phải là bảo vệ mà là sự hủy diệt, trong Đông Hoàng Lăng sử dụng long mạch của toàn bộ Đại Hán của toàn bộ Trung Nguyên để trấn áp một người, kẻ này chính là Trung Hoa đệ nhất chiến thần – Tây Sở Bá Vương – Hạng Vũ.
Oán linh đầu tiên mà A Thanh gặp chính là con ở Tần Hoàng Lăng, khi đó nàng liền muốn thử sức với đầu oán linh này bởi nó thực sự rất mạnh, tuy chưa chạm đến cực cảnh nhưng tuyệt đối có thể bẻ gãy nghiền nát bất cứ cao thủ cấp độ ngũ tuyệt nào, trình độ của nó chí ít cũng phải ngang Thạch Phá Thiên khi còn sống đáng tiếc là A Thanh lại không có cơ hội được thử sức với sinh vật kỳ dị này.
Lần A Thanh nhìn thấy oán linh cũng là lần đầu tiên nàng chứng kiến cái gì gọi là địa ngục, cái gì gọi là âm binh, nàng lúc này mới thật sự biết được địa ngục tồn tại, trận chiến đó nàng từ đầu đến cuối chỉ là người ngoài cuộc, chỉ là người đứng nhìn mà thôi.
Địa ngục thật sự tồn tại trong thế giới này hơn nữa những phần mà A Thanh nhìn thấy khi đó chỉ là một phần rất nhỏ của địa ngục mà thôi, trong trận chiến tiêu diệt oán linh tại Tần Hoàng Lăng thì A Thanh biết được địa ngục có một đội ngũ gọi là tử thần, công việc của tử thần chính là truy sát oán linh, mang oán linh rời khỏi dương gian.
Thân là người bảo hộ cho thế giới này A Thanh đương nhiên cũng có vài phần vui vẻ, có người ra tay giúp nàng thì sao nàng phải ra tay cho nhọc sức đồng thời kể từ đó nàng lại càng tò mò bởi cái gọi là địa ngục, lần đầu tiên nàng gặp những kẻ tự xưng là tử thần kia bất quá bọn chúng cũng không quá mạnh mẽ, chí ít hơn 20 tử thần mới có thể vây công oán linh đủ để nhận ra thực lực của bọn họ với A Thanh;.
Sau lần đầu tiên gặp oán linh thì rất rất nhiều năm sau nàng mới thấy con oán linh thứ hai, lần này là Đông Hoàng Lăng.
Oán linh của Đông Hoàng Lăng là một oán linh bị long mạch giam cầm không thể thoát ra ngoài cũng vì vậy tử thần tuyệt không nhúng tay vào việc này bởi

long mạch là đại diện cho hoàng quyền nơi nhân thế, sử dụng long mạch trấn áp oán linh không khác gì đương kim thiên tử dùng đại hình trấn áp tội đồ, đây là thiên kinh địa nghĩa, địa ngục căn bản không có tư cách quản chuyện này.
Sự việc sẽ chẳng có gì đáng nói nếu Đế Thích Thiên không xuất hiện, bản thân Đế Thích Thiên sau khi đánh bại A Thanh liền nháo tung trời, đầu tiên Đế Thích Thiên không biết bằng cách nào lại trở thành Hán Vũ Đế, chính A Thanh còn không rõ trong lịch sử của thế giới này tồn tại một kẻ như vậy, mượn thân thể cùng thân phận của Hán Vũ Đế thì Đế Thích Thiên căn bản muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.
Đế Thích Thiên có thể dùng cái ngọc ấn kỳ lạ kia ngăn cản A Thanh câu thông với thiên địa đại thế rồi lại mượn long mạch của toàn bộ trung nguyên nhập thân một đường đánh cho A Thanh căn bản không có sức kháng cự, trong thân phận của Hán Vũ Đế thì sức mạnh của Đế Thích Thiên căn bản không thể ngăn cản, đến cả A Thanh khi đối mặt cùng Hán Vũ Đế cũng suýt chết.
Tiếp theo khi Đế Thích Thiên lấy đi tâm thế giới rồi rời đi hắn cũng tiện đường giải phóng phong ấn của chiến thần Hạng Vũ, một con oán linh mạnh đến mức kinh hãi thế tục.
Nếu oán linh ở Tần Hoàng Lăng chỉ có thực lực ngũ đế thì thực lực của Hạng Vũ đã chạm đến cực cảnh, một Hạng Vũ đạt đến cực cảnh thì ngay cả A Thanh cũng không có cách nào ngăn cản được đối phương.
A Thanh trên người dính ma ấn của Đế Thích Thiên, nàng căn bản không thể động võ nàng chỉ có thể dùng thiên địa đại thế đánh bại đối thủ nhưng đừng quên Hạng Vũ đã là oán linh, không thuộc về dương giới vì vậy hắn không sợ thiên địa đại thế, một A Thanh không có võ công cũng chẳng có thiên địa đại thế thì lấy gì cản Hạng Vũ?.
May mắn cho thế giới này là Hạng Vũ chưa thể đi ra khỏi Phật Sơn, hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi trấn áp của nhà Hán dù sao Đại Hán cũng có hơn 400 năm cơ nghiệp, căn cơ của nó tuyệt không thể bị phá hủy trong một sớm một chiều.
Thế giới này không có tâm vì vậy sớm hay muộn đây cũng là một cái thế giới chết bất quá không phải là không có cơ hội làm lại từ đầu, một thế giới bị mất đi tâm thì vẫn còn một tỷ lệ rất nhỏ khả năng tự động tái tạo lại trái tim của chính mình tuy nhiên chính sự xuất hiện của Hạng Vũ lại thay đổi tất cả, hắn như một kẻ sinh ra để ấn định kết cục thế giới này vậy.
Hạng Vũ mang theo kinh người oán hiệm, hắn mang theo võ lực kinh thiên của chiến thần nhưng hắn cũng không còn là Hạng Vũ, hắn liền bị thù hận cùng oán khí che lấp, trong mắt hắn chỉ còn lại sự hủy diệt, A Thanh gần như chắc chắn rằng ngày long mạch của Đông Hoàng Lăng không đủ sức ngăn cản Hạng Vũ nữa hắn nhất định sẽ thoát khốn, khi đó... hắn liền bắt đầu con đường hủy diệt

thế giới này.
A Thanh cố gắng mở ra sự kiện Đông Hoàng Lăng, cố gắng thêu dệt lên truyền thuyết về Đông Hoàng Lăng, nàng thậm chí lợi dụng toàn bộ mọi nguồn lực trên thế gian, nàng chỉ cầu có thể tiêu diệt đầu oán linh này, chỉ cần có thể giết chết Hạng Vũ thì hy sinh bao nhiêu tính mạng của võ lâm nhân sỹ nàng cũng dám.
A Thanh nàng cho dù chưa bao giờ nói ra nhưng... nàng thật sự cảm thấy thất bại, nàng thất bại một lần trước mặt Đế Thích Thiên còn lần thứ hai chính là với oán linh kinh khủng khiếp mang danh chiến thần kia.
A Thanh cũng không giải thích được tại sao những kẻ tự nhận là ‘tử thần’ kia xông tiếp tục xuất hiện trên dương gian nữa, không làm nhiệm vụ của mình nữa, nàng chỉ mơ hồ có thể cảm nhận được đây lại là do Đế Thích Thiên động tay động chân, về phần hắn làm cách nào nàng căn bản không thể hiểu nổi.
....
Quay lại trong căn phòng nhỏ tại Tùng Hạc Lâu, lúc này A Thanh đang đối mặt với Vô Song, đôi mắt màu bạc yêu dị khóa chặt lấy Vô Song, nàng cũng không hẳn là đang tức giận, nàng cũng không có chán ghét Vô Song chỉ là nàng cảm thấy Vô Song dĩ nhiên dám khi dễ mình, dám chiếm tiện nghi của mình, nếu nàng không tỏ ra cái gì đó thì nàng tuyệt không phải là A Thanh.
Đương nhiên một điều quan trọng hơn, A Thanh thực sự tò mò với Vô Song, như đã nói nàng tin tưởng Trương Tam Phong, người mà Trương Tam Phong gửi đến nhất định sẽ là bạn hoặc ít nhất tạm thời không phải là thù, cũng vì điểm này mà A Thanh với Vô Song vẫn luôn có một loại quan tâm, một loại chiếu cố.
Vô Song ở trong mắt A Thanh rất yếu, phi thường yếu đến mức chính bản thân A Thanh còn không hiểu được dụng ý của Trương Tam Phong là gì nhưng đến khi Vô Song có thể hấp thu ma khí nhập thể thì A Thanh bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với hắn, nàng thậm chí còn rõ ràng hơn Vô Song, nàng còn hiểu sự thay đổi trong bản thân Vô Song còn hơn chính hắn.
Nàng đã gặp qua tử thần, nàng đã gặp qua Đế Thích Thiên thậm chí đã nhìn qua cả oán linh, nàng tất nhiên có thể có cái nhìn rất rõ về những sinh vật ở âm giới, những sinh vật này ở bên ngực trái đều có một quả cầu năng lượng màu đen, một vật có thể sánh ngang với đan điền của dương gian thậm chí vật này lại còn càng đáng sợ hơn đan điền.
Quả cầu năng lượng màu đen này là nơi tập trung ma khí trong cơ thể đám người âm giới bất quá nó còn có một công dụng khác mà đan điền không làm được đó chính là tự bạo, khi quả cầu này tự bạo liền sinh ra ma chú, thứ trên người A Thanh chính là ma chú từ cơ thể cũ của Đế Thích Thiên tự bạo, lượng ma khí càng lớn thì khi giải phóng ra ma chú càng lợi hại, cho dù là A Thanh trước ma chú của Đế Thích Thiên năm đó cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài hơi tàn mà thôi.
A Thanh lúc này có đến 9 phần chắc chắn Vô Song có liên quan với đám người

âm giới kia tuy nhiên Vô Song rõ ràng là người dương giới, rõ ràng trên người chạy xuôi nội lực, rõ ràng là người sống sờ sờ ra đó, sao có thể coi là cư dân đến từ âm giới?.
Chỉ riêng việc Vô Song là người cõi âm hay cõi dương cũng khiến A Thanh cả đêm qua không ngủ được, việc một người sống lại mang theo đặc điểm của những kẻ đã chết, đây rốt cuộc là như thế nào?.
....
Đối mặt với câu hỏi của A Thanh, Vô Song cũng không biết trả lời ra sao nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định nói thật.
Vô Song biết sau này hắn còn có rất nhiều việc phải nhờ A Thanh cũng vì vậy hắn không muốn che giấu nàng, ít nhất nếu Vô Song chân thật với nàng thì nàng cũng sẽ chân thật với hắn, Vô Song không rõ kẻ thù mà mình chuẩn bị phải gặp là ai nhưng đúng là Vô Song cùng A Thanh đang đi trên một con thuyền.
A Thanh cần Vô Song hấp thụ ma khí còn Vô Song lại cần A Thanh đưa trở về thế giới cũ, nếu hai bên đã là quan hệ hợp tác thì chỉ cần cái gì nói được, Vô Song sẽ không che dấu.
Trước áp lực của A Thanh đè lên người mình bản thân Vô Song chậm rãi lùi lại một bước, chính A Thanh cũng không ngờ Vô Song có thể nhẹ nhàng bỏ đi khí thế của bản thân mình phải biết đây là khí thế của chính nàng chứ không phải là khí thế thiên địa ép xuống, Vô Song căn bản không thể nhẹ nhàng như vậy mới đúng.
Vô Song thì lại không hề quan tâm lắm đến chuyện này, hắn ngồi xuống ghế, đối mặt với A Thanh đang đứng đó chậm rãi mở miệng.
“ A Thanh cô nương, ngươi hỏi ta là cái gì?, đáp án này chính ta cũng không biết, cô nương có thể nghĩ ta đang đi tìm lại chính bản thân mình đi”.
“ Ta lúc trước rất minh mẫn nhưng càng ngày ta lại càng cảm thấy mơ hồ, mơ hồ đến mức hiện nay ta là ai, ta đến từ đâu ta cũng không rõ, ký ức của ta chỉ là những mang xám tối đan xen không hơn không kém, có rất nhiều thứ ta đã mặc định vài chục năm lại sụp đổ ầm ầm trước mặt, có rất nhiều thứ tưởng như ta không bao giờ tin tưởng lại trở nên chân thật đến mức không tưởng”.
“Cô nương ngươi nói... ta rất giống Đế Thích Thiên, ta không biết giải thích với ngươi như thế nào nhưng trong đống ký ức hỗn loạn của ta quả thật có người gọi là Đế Thích Thiên, ta thậm chí có lẽ còn là bằng hữu với hắn...”.
“Ta không biết A Thanh ngươi nghĩ cái gì, ta lại càng không rõ hành động của Đế Thích Thiên là gì, với một kẻ như ta, một kẻ mà hiện nay đến cả quá khứ của mình cũng không nắm được, đến cả bản thân mình là ai cũng không biết thì ta chỉ có thể nói... hiện tại ta vẫn mong đứng về phía cô nương”.
A Thanh nghe Vô Song nói vậy khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nhíu lại sau đó nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Vô Song.

“Ngươi nói ngươi quen biết với Đế Thích Thiên vậy mà lại muốn đứng về phía ta?, ngươi lấy cái gì đảm bảo con đường mà ngươi chọn sẽ không làm người hối hận, ngươi lấy cái gì đảm bảo để ta có thể tin tưởng ngươi?, ta không thích nhất đến một ngày khi đứng trước sinh tử khoảnh khắc liền bị đồng đội đâm sau lưng một cái, ngươi nói ngươi quen biết với Đế Thích Thiên, ngày hôm nay ngươi lại lựa chọn bên phe ta vậy khác gì ngươi phản bội Đế Thích Thiên, vậy lấy cái gì ra đảm bảo sau này ngươi không phản bội ta lần nữa”.
Câu nói của A Thanh rất thật, cũng rất nghiêm túc, nàng hiện này thật sự muốn minh xét một lần cuối cùng, ít nhất Vô Song phải thuyết phục được nàng nếu không nàng vẫn sẽ áp dụng chiến thuật cũ, dùng tính mạng của cả trung nguyên võ lâm đối phó với kẻ trong Phật Sơn kia.
Đối với câu hỏi của A Thanh, Vô Song căn bản nghĩ còn không thèm nghĩ, hắn muốn cho nàng biết đáp án của hắn không hề đi qua suy nghĩ, không toan tính, là suy nghxi đầu tiên trong đầu hắn hiện lên.
“Khi có hai con đường trước mặt, ta sẽ lựa chọn đi theo con đường đầu tiên mà ta nghĩ tới, ta tin tưởng vào trực giác, ngày hôm nay đứng trước ngươi cùng kẻ gọi là Đế Thích Thiên ta liền lập tức chọn ngươi, liền nghĩ đến hợp tác với ngươi đầu tiên “.
“Trực giác không phải là vạn năng nhưng ta vẫn chọn tin tưởng vào thứ này, một khi đã tin tưởng thì dám chịu trách nhiệm, đã chọn con đương này thì dám bước đến cuối cùng... quan trọng hơn chúng ta coi như cùng quen biết với một người, hắn gọi là Trương Tam Phong. Bằng vào Trương Tam Phong vì cớ gì không thể liên hợp với nhau?”.
Cái lý do của Vô Song căn bản còn không tính là lý do, làm gì có cái lý do nào gọi là trực giác?, trực giác của ngươi vì cái gì bắt người ta tin? chỉ là đối mặt với A Thanh cũng không phải là một cái nữ tử bình thường, A Thanh vậy mà thản nhiên gật đầu.
“Ngươi nói cực kỳ có lý, ta cũng tin vào cảm giác ít nhất theo cảm giác của ta ngươi không phải là địch nhân”.
“Nếu đã là hợp tác thì hai bên đều phải cùng có lợi, ta cần ngươi giúp ta giải trừ ma khí trên người còn ngươi?, ngươi cần ta làm gì?”.
Vô Song đương nhiên sẽ không cầu gì hơn, hắn khẽ quay đầu nhìn về phía sau lưng, hắn có thể nghe được có tiếng bước chân vang lên nơi chân cầu thang, Dung nhi của hắn về rồi.
“Ta chỉ cầu có thể trở lại thế giới cũ... thế giới mà cô nương đã đưa Trương Tam Phong đến, hơn nữa ta muốn mang cả nàng cùng đi”.
Nam nhân thật ra rất ích kỷ, bất cứ nam nhân nào đều có tính chiếm hữu rất mạnh, Vô Song biết Hoàng Dung còn có cha, còn có những thứ níu giữ nàng nhưng nếu có thể.. hắn vẫn muốn mang nàng theo bên mình, muốn nắm lấy bàn

tay của nàng, muốn tiếp tục cùng Hoàng Dung cười cười nói nói.

A Thanh đương nhiên cũng cảm giác được Hoàng Dung trở về, nàng nhè nhẹ mỉm cười sau đó quay đầu nhìn sang hướng ngược lại, nàng nhìn về phía căn phòng của Quách Tĩnh sau đó nàng liền phá lên cười, mang theo tiếng cười trong như loài họa mi mỗi buổi ban mai, thân hình A Thanh từ từ tiêu thất trong hư không.

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 104

Bí mật bên trong đại bi phú

Sau sự kiện trên Dã Tam Pha cùng với việc A Thanh thì mọi thứ diễn ra yên bình hơn rất nhiều, Vô Song cùng Hoàng Dung một mạch ở lại Tùng Hạc Lâu ba ngày.

Trong ba ngày nay Vô Song thậm chí đã đưa Hoàng Dung đi gặp Quách Tĩnh, đây cũng không phải là vì Vô Song có sở thích đặc biệt mà là hắn cảm thấy hắn phải đưa Hoàng Dung đến gặp Quách Tĩnh, ít nhất hắn cũng không muốn giữ nàng ở bên mình, không muốn che đi sự tồn tại của nàng với Quách Tĩnh.

Nếu hắn một mực không để Hoàng Dung gặp Quách Tĩnh thì chẳng khác nào nói hắn sợ mất Hoàng Dung bởi Quách Tĩnh, nếu Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đã được ông trời se duyên trở thành một cặp thì Vô Song hắn không ngại cắt đứt cái sợi tơ hồng đó, nữ nhân của hắn cho dù thế nào cũng là của hắn, hắn còn chưa có bất lực đến mức để Quách Tĩnh lấy mất Hoàng Dung.

Trong căn phòng của mình lúc này Hoàng Dung đang đầy vui vẻ tựa đầu vào vai Vô Song, ánh mắt nàng có chút mông lung nhìn ánh chiều tà ngoài kia, khóe miệng hơi hơi cong lên một nụ cười rạng rỡ.

“Vô Song ca ca, tên Quách Tĩnh đó thật sự rất ngốc, dĩ nhiên lại coi muội là huynh đệ, coi huynh là đại mỹ nhân”.

Vô Song cũng bật cười một tay khẽ nhéo cái mũi của Hoàng Dung.

“Đâu phải ai cũng có hỏa nhãn kim tinh như huynh, cũng đâu phải ai cũng băng tuyết thông minh như Dung nhi, làm sao có thể vừa nhìn cái đã ra được”.

Hoàng Dung nghe Vô Song khen liền hơi hơi lè lưỡi, đáng yêu vô cùng.

“Ca ca chỉ được cái dẻo miệng, mau khai ra ở ngoài kia ngươi hút hồn bao nhiêu thiếu nữ rồi?”.

Câu hỏi này của Hoàng Dung thực sự tương đối mang tính chí mạng, Vô Song biết Hoàng Dung là một nữ tử cực kỳ mạnh mẽ, nàng có tính tự tôn rất mạnh nếu không thì trong nguyên tác đã không có việc Quách Tĩnh phải lựa chọn giữa Hoa Tranh cùng Hoàng Dung.

“Nha, huynh nào biết được huynh vô tình hút hồn bao nhiêu thiếu nữ, dù sao người ta thầm thương trộm nhớ cũng không thể nào trách huynh được, có trách thì trách huynh quá hoàn hảo thôi, không phải sao?”.

Hoàng Dung khẽ lườm Vô Song một cái sau đó nàng còn không quên nhéo bên hông Vô Song, cái miệng xinh đẹp khẽ bĩu ra.

“ Mèo khen mèo dài đuôi “.

Nói xong câu này cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều phá lên cười, trong ba ngày

ở Tùng Hạc Lâu bản thân Vô Song cùng Hoàng Dung đã trở nên hòa hợp hơn rất nhiều, Hoàng Dung cũng không còn đỏ mặt mỗi khi đối vặt với Vô Song như trước đây dù sao cả hai người đều đã xác định mối quan hệ này.
Trong cuộc đời Vô Song thật sự hắn đã quen không ít nữ nhân nhưng... Hoàng Dung có lẽ là nữ nhân thân mật nhất với Vô Song trong tư cách một cái nam nhân, hắn cùng Hoàng Dung thật sự chỉ thiếu một bước cuối cùng mà thôi.
Đương nhiên Vô Song cũng sẽ không ép buộc Hoàng Dung, cái việc này hắn liền muốn nàng thoải mái nhất, việc này căn bản cũng không gấp được.
Vô Song cùng Hoàng Dung lúc này thật sự rất đẹp, nếu có họa sư ở đây thì tuyệt đối phải trầm trồ khen ngợi cảnh trong căn phòng nhỏ này, trước cửa sổ của Tùng Hạc Lâu, hắn một tay ôm lấy vòng eo nhỏ của Hoàng Dung còn nàng lại nhè nhẹ dựa vào vai hắn, hai người cùng nhau đứng ngắm cảnh mặt trời lặn hơn nữa bất kể là khí chất hay dung mạo thì cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều có thể làm vô số nam nhân sôi máu, vô số nam nhân điên cuồng, nhìn ‘hai cái’ tuyệt thế mỹ nữ đứng dưới ánh chiều tà liệu có còn gì đẹp hơn?.
“Vô Song ca ca... muội có chút nhớ nhà, lúc trước muội rất giận cha, cha bắt muội phải lấy một kẻ không quen biết, huynh cũng biết đó hắn là cháu của Tây Độc – Âu Dương Phong, kẻ này tiếng xấu rất nhiều lại cực kỳ háo sắc, muội vừa nghĩ đến đã thấy phiền hà, muội căn bản không chấp nhận một nam nhân như vậy làm trượng phu nên muội chạy ra ngoài... cho đến khi gặp huynh”.
“Vô Song ca ca, chúng ta ở đây cũng đã gần 5 ngày... mấy vị tiền bối kia cũng không có đến tìm hai ta nữa, hay là huynh theo muội về Đào Hoa Đảo đi, muội muốn giới thiệu huynh cho cha, muội tin cha chắc chắn sẽ thích huynh, nam nhân của muội tốt hơn tên họ Âu Dương đó cả ngàn lần, vạn lần”.
Lời nói của Hoàng Dung cực kỳ dễ thương lại chứa chan một loại tình cảm khó nói thành lời, trong mắt Hoàng Dung còn có cả chút tự hào, nàng cũng là một nữ nhân bình thường như bao nữ nhân khác, nàng không cầu nam nhân của mình phải là siêu cấp thiên tài thiên phú trác tuyệt gì, quan trọng nhất với nàng thì nam nhân đó phải yêu thương nàng, phải là người bất kể thế nào cũng không bỏ nàng, ở bên nàng mỗi ngày, cùng nàng cười cười nói nói, là bờ vai cho nàng tựa vào mỗi khi mỏi mệt.
Nàng... thật sự có chút sợ nam nhân thông minh tuyệt đỉnh, nàng sợ sẽ giống như mẫu thân, nàng sợ nam nhân của mình sau này cũng như phụ thân, cũng không quan tâm đến nàng chỉ đi theo con đường võ học, đây là lý do lớn nhất khiến Hoàng Dung lựa chọn Quách Tĩnh, cho dù Hoàng Dược Sư chưa từng thích Quách Tĩnh thì nàng cũng không quan tâm, nàng thích là được.
Về phần hiện nay thì sao?, Vô Song thiên phú cực kỳ đáng sợ... đáng sợ đến mức Hoàng Dung còn cảm thấy không bằng, nhưng đúng là Vô Song thật sự đối với nàng rất tốt, ngay cả khi nàng xấu xí, ngay cả khi nàng chỉ trong thân phận của

một kẻ ăn mày.
Mấy ngày qua ở bên Vô Song nàng cũng cảm nhận được Vô Song không hề tập võ, những ngày qua Vô Song đều toàn tâm toàn lực bồi tiếp nàng, ở bên nàng, cùng nàng cười cười nói nói, với Hoàng Dung mà nói thì nàng thật sự rất cảm động, nàng biết trong mắt Vô Song thì võ công hay thực lực gì đó... đều không quan trọng bằng nàng.
Nếu có một thang điểm 10 thì Vô Song tuyệt đối đạt điểm số này, Hoàng Dung thậm chí lần đầu tiên cảm thấy mình... còn không xứng với Vô Song, đây là một loại suy nghĩ rất mơ hồ, loại suy nghĩ này chỉ mới xuất hiện đã bị Hoàng Dung cố gắng dẹp đi nhưng đúng là nàng không cách nào quên đi được, Vô Song quá hoàn mỹ, nam nhân như Vô Song đến chính Hoàng Dung còn có chút choáng ngợp.
Hoàng Dung không tin Vô Song là đệ tử của Lý Thu Thủy bất quá đến hiện nay nàng vẫn cứ tin tưởng sư phụ Vô Song là Thiên Sơn Đồng Mỗ, Vô Song xuất phát từ Linh Thứu Cung, một nam nhân muốn dung mạo có dung mạo, muốn tư chất có tư chất, muốn thế lực có thế lực, muốn tiền bạc có tiền bạc lại còn nhất mực yêu thương nàng, còn vì nàng tự thân xuống bếp, còn nấu ăn cho nàng nghe, nam nhân như vậy Hoàng Dung còn mong đợi gì hơn nữa?.
Vô Song nghe thấy Hoàng Dung nói đến việc đến thăm Đào Hoa Đảo, đến gặp Hoàng Dược Sư bản thân hắn cũng bắt đầu có chút khẩn trương, bất kể là kiếp trước hay kiếp này thì Vô Song vẫn chưa đi gặp nhạc phụ đại nhân bao giờ, còn chưa đi đến nhà người yêu bao giờ chứ đừng nói gặp mặt cha mẹ người yêu đồng thời khi Hoàng Dung nhắc đến Đào Hoa Đảo thì Vô Song lại nhớ ra một việc.
Vô Song nhớ rõ ở Đào Hoa Đảo có ba cửa ải nhất định phải đi qua ít nhất trong cốt truyện là vậy, đầu tiên là ngộ tĩnh thứ hai là âm luật còn cuối cùng là võ nghệ.
Xét về âm luật thì Vô Song chưa bằng nổi Hoàng Dược Sư nhưng tự về thì có thừa, hắn tuyệt đối đủ sức qua được một cửa này, nếu xét võ công lại càng không cần nói với thực lực của Vô Song thì thiên tài cùng tuổi ai sánh nổi với hắn?.
Cửa ải ngộ tĩnh là cửa ải duy nhất Vô Song cảm thấy thất bại, không phải là ngộ tĩnh của Vô Song không đủ mà là bởi Vô Song không biết chữ... Vô Song đến giờ vẫn nhớ trong nguyên tác Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khắc thi trí nhớ bằng việc viết lại Cửu Âm Chân Kinh, nói thật cái cửa ải này quá dễ với Vô Song, bằng thiên phú Cái Thế Thần Đồng của Vô Song thì ngại gì học thuộc lòng? bất quá hắn không biết chữ... không biết chữ thì đọc kiểu gì?.
Kể từ ngày chia tay A Thanh đến nay hắn cũng không thấy nữ nhân này liên lạc gì với mình, ba người Lý Thu Thủy – Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại lại như tiêu thất trong thiên địa căn bản không xuất hiện lần thứ hai trước mặt Vô

Song vì vậy Vô Song cũng không tính ở lại nơi đây, theo Hoàng Dung đến Đào Hoa Đảo cũng không phải là chủ ý tệ.
Vô Song ở lại Tùng Hạc Lâu đến tận bây giờ ngoại trừ vết thương của Quách Tĩnh ra thì còn có việc của A Thanh nhưng Vô Song cũng biết bằng vào thực lực của A Thanh muốn tìm Vô Song lúc nào chẳng được?, về phần Quách Tĩnh cũng không quá đáng lo, vết thương ở chân hắn đã sớm ổn định, hắn chỉ cần thời gian hồi phục mà thôi, cùng lắm Vô Song mang hắn cùng lên Đào Hoa Đảo, việc này cũng chẳng to tát gì.
Chung quy lại tất cả, việc quan trọng nhất của Vô Song hiện nay chính là học chữ, nếu hắn biết chữ thì hắn hoàn toàn có thể thu được Cửu Âm Chân Kinh từ trên trời rơi xuống, vừa vượt qua thử thách của nhạc phụ đại nhân, vừa có thể đường đường chính chính hợp pháp hóa quan hệ của hắn cùng Hoàng Dung lại còn được thêm vào của hồi môn lớn như vậy, một mũi tên trúng ba đích, việc này hắn nhất định phải làm.
Nghĩ đến đây Vô Song liền cúi đầu nhìn Hoàng Dung, Vô Song có ngộ tĩnh kinh người còn bên cạnh hắn lại là người được mệnh danh – Nữ Gia Cát, có Hoàng Dung ở đây vì sao lại không hỏi nàng học chữ?.
Một tay nhẹ đưa ra ấn vào cái trán của Hoàng Dung, Vô Song hơi hơi mỉm cười.
“Đương nhiên là được, chỉ cần muội thích là được bất quá... có một việc huynh muốn nói trước, huynh nghe nói nhạc phụ đại nhân tinh thông kim cổ, yêu thích đạo học khắp thế gian, sở học của người còn cao hơn cả võ công của người, huynh chỉ sợ nếu gặp mặt nhạc phụ đại nhân liền hiện ra cái dốt mà thôi”.
Hoàng Dung nghe Vô Song nói một câu nhạc phụ hai câu nhạc phụ sắc mặt lại đỏ lên, nhưng nghe đến vế sau nàng lại cảm thấy hơi hơi khó hiểu liền khẽ hỏi lại Vô Song.
“Vô Song ca ca, có ta ở đây thì ngươi sợ cái gì, cho dù cha ta không thích ca ca thì Dung nhi vẫn cứ đi theo người, về phần ca ca gọi là ‘hiện ra cái dốt’ thì Dung nhi không hiểu, dù sao ở trên giang hồ lấy võ công cùng ngộ tĩnh làm gốc, không phải ai cũng thích nghiên cứu kinh thư như cha muội, cha muội cho dù khó tính thế nào cũng sẽ không mang mấy cái kinh thư sở học đến tra khảo huynh... hơn nữa có Dung nhi ở đây, huynh lo lắng gì chứ”.
Vô Song nghe vậy trong lòng liền cảm thấy ấm áp tuy nhiên hắn lại không cho là đúng, cho dù Đông Tà mang kinh thư sở học ra đấu với Vô Song hắn cũng chưa chắc đã sợ, bản thân Vô Song đọc rất nhiều sách hơn nữa lại tinh thông cầm kỳ thi họa, quân tử lục nghệ có cái gì mà hắn không biết?, ngoại trừ trận pháp ra thì Vô Song cũng không cảm thấy mình có cái gì không so được với Hoàng Dược Sư.
Tất nhiên sự tự tin của Vô Song nên giữ trong lòng, hắn cũng sẽ không đứng trước mặt người yêu nói ra mấy lời này, hắn chỉ càng dùng sức ôm lấy vòng eo

của Hoàng Dung mà thôi.
“Ngốc ạ, muội có nhìn thấy mái tóc ta màu trắng không?, ta không phải là người Trung Nguyên vì vậy cũng không biết chữ Hán, nếu lên Đào Hoa Đảo đến một chữ cũng không biết thì nhạc phụ đại nhân tất nhiên sẽ coi thường nha, ta thì không quan tâm đến ánh mắt thế nhân cho lắm nhưng mặt mũi của Dung nhi thì nhất định phải giữ, nam nhân của Dung nhi sao có thể thua kẻ gọi là Âu Dương Khắc kia”.
Hoàng Dung lúc này lại cười tươi như hoa, trong mắt nàng hoàn toàn ngập tràn trong màu hồng tình ái, nàng khẽ kiễng đôi chân nhỏ lên rồi hôn nhẹ lên má Vô Song.
“Sợ gì chứ, huynh không biết chữ thì muội có thể dạy huynh, chúng ta ở lại nơi đây thêm vài ngày cũng không tính là gì, nam nhân của muội sao có thể thua hậu nhân của Tiêu Độc kia”.
Nói xong câu này ánh mắt Hoàng Dung hiện ra một tia quyết tâm, đúng là nàng không quan tâm đến việc Hoàng Dược Sư thích hay không thích Vô Song dù sao nàng đã lựa chọn nam nhân này liền không quan tâm tất cả bất quá như lời Vô Song nói, nàng không muốn Vô Song thua Âu Dương Khắc chút nào.
....
Việc học chữ thật ra cũng không quá khó, nếu là Vô Song kiếp trước thì hắn ít nhất phải bỏ ra vài năm mới có thể học một loại ngôn ngữ mới đấy còn là toàn tâm toàn ý cố gắng học hỏi còn kiếp này thì không giống.
Vô Song có thiên phú Tái Thế Thần Đồng đồng thời hắn cũng có thể nghe hiểu bình thường ngôn ngữ của thế giới này, hắn chỉ đơn giản là không biết chữ mà thôi, nếu như vậy thì có gì khó nên biết chữ viết của nhà Thanh thật ra cũng bắt nguồn từ chữ viết nhà Tống trải qua vài lần cải biên mà thôi.
Tất nhiên thiên phú của Vô Song là bí mật của chính hắn hoặc ít nhất ở cái thế giới này cũng không ai biết vì vậy hiện nay Hoàng Dung thực sự cực độ sợ hãi nhìn về phía Vô Song, nàng nhìn Vô Song như nhìn quái vật vậy.
Kể từ lúc Vô Song đưa ra ý kiến học chữ thì đã trải qua 3 giờ đồng hồ, lúc này hai người ngồi trên bàn tròn, Vô Song đang chậm rãi dùng bút viết từng nét chữ còn ở bên cạnh hắn Hoàng Dung thì lại như không tin được vào mắt mình.
“Vô Song ca ca, huynh... sao có thể học nhanh như vậy... huynh thật sự là không biết chữ sao?”.
Hoàng Dung hỏi xong câu vừa rồi mới cảm thấy mình thất thố, nàng là người dạy chữ cho Vô Song đương nhiên có thể biết được Vô Song căn bản không nhận ra được mặt chữ cũng chính vì vậy mới khiến nàng cảm thấy sợ hãi, Vô Song từ một kẻ không nhận ra được mặt chữ mà chỉ sau 3 tiếng đồng hồ đã có thể nhận biết hàng trăm mặt chữ, hàng nghìn mặt chữ, có thể bắt đầu dựa theo lời nói của Hoàng Dung mà viết ra từng câu văn trên giấy, đây rốt cuộc là yêu

nghiệt phương nào?.
Vô Song đối với sự kinh ngạc của Hoàng Dung chỉ đơn giản là mỉm cười, nhưng sau đó rất nhanh Vô Song liền hơi hơi nhíu mày lại sau đó ánh mắt hắn dần dần sáng lên.
Vô Song tuyệt đối không ngốc, bất kể thiên tư, ngộ tĩnh hay trí nhớ của hắn đều siêu phàm vì vậy hắn có thể nhận ra những con chữ mà hắn đang viết ra kia có chút quen thuộc, cứ như hắn từng nhìn thấy ở đâu rồi vậy.
Vô Song có thể thề là chữ của Đại Tống hắn chưa từng nhìn qua, đã chưa từng nhìn qua sao có thể coi là quen thuộc nhưng cái cảm giác trong đầu Vô Song lại cực kỳ thân thuộc, hắn... cứ như đã từng nhìn thấy thứ gì tương tự như vậy trước đây chỉ là hắn tạm thời không cách nào nghĩ ra mà thôi.
Hoàng Dung ở bên cạnh thấy Vô Song trầm ngâm dừng bút, nàng liền nghi hoặc mà lên tiếng.
“Vô Song ca ca, có việc gì sao?.. sao huynh mới viết có một nửa liền dừng tay rồi? “.
“Một nửa... một nửa... một nửa”.
Ngồi cạnh Hoàng Dung bản thân Vô Song liên tục lẩm bẩm mấy chữ này, trong đầu hắn có một tia tinh quang đang hiện ra, tia tinh quang này càng ngày càng sáng, sáng đến mức nó hoàn toàn bao phủ tâm trí của Vô Song.
Hoàng Dung là nữ tử bậc nào?, nàng đương nhiên nhìn ra Vô Song đang có điều suy tư vì vậy nàng cũng lập tức vì hắn giữ im lặng, ánh mắt bắt đầu trở nên nghiêm túc, nàng cảm thấy việc có thể làm Vô Song suy tư như vậy thật sự là việc rất khó, Hoàng Dung đương nhiên sẽ không cắt đứt dòng suy tư của Vô Song hơn nữa chỉ cần Vô Song hỏi nàng liền dùng toàn lực trợ giúp hắn.
Rốt cuộc trải qua vài phút lặng im, bàn tay của Vô Song hơi hơi run lên, hắn bắt đầu tiếp tục đụng bút viết ra một chữ bất quá cái chữ này... chính Hoàng Dung cũng không có nhận ra.
“A, đây là?, đây là kiểu chữ gì tại sao một nửa của nó giống mặt chữ Tống nhưng nửa cỏn lại thì... muội căn bản chưa từng nhìn thấy bao giờ, khi ghép hai cái nửa này lại liền ra một chữ hoàn toàn mới?”.
Lời nói của Hoàng Dung tuyệt đối làm hai mắt Vô Song sáng lên, hắn lập tức buông tay không có tiếp tục viết nữa, hai tay ôm lấy cơ thể Hoàng Dung vào trong ngực rồi ôn nhu chiếm lấy đôi môi thơm của nàng.
“Dung nhi quả thực là phúc tinh của ta, mau một chút, huynh có việc này muốn nhờ muội giúp đỡ, nếu không có muội chỉ sợ huynh làm không nổi”.
Hoàng Dung bị hành động của Vô Song khiến cho khuôn mặt xinh đẹp trở nên đỏ lên, đôi tay của nàng lúc này vẫn đang nhẹ nắm lấy vạt áo ngực của Vô Song, trong ánh mắt hiện lên một tia nhu tình.
“Việc của huynh cũng là việc của muội, có cái gì huynh không nghĩ ra thì liền để

Dung nhi giúp huynh được không?... chỉ cần có thể giúp huynh, Dung nhi liền toàn tâm toàn ý thực hiện".
Hoàng Dung cũng không biết nàng hiện nay giống hệt mẫu thân của mình năm đó, cả hai người lúc này căn bản không có lấy nửa điểm khác nhau.
....
Ở thế giới cũ Vô Song đoạt được Đại Bi Phú bất quá đây là hàng 'ăn trộm' của Nga Mi vì vậy hắn khó mà mang ra khoe với ai chỉ có thể từ từ nghiên cứu, cũng chính vì từ từ nghiên cứu nên hắn không có cách nào nghĩ ra.
Đại Bi Phú chia làm ba phần, phần đầu của nó Vô Song có thể hiểu được lại bằng y thuật của bản thân cùng hiểu biết về huyệt đạo khiến Vô Song thực sự có thể rất nhanh áp dụng nhưng hai phần sau lại khác bởi hắn căn bản đọc không được, đọc không được thì sao có thể hiểu?.
Vô Song cảm thấy chữ viết bên trong Đại Bi Phú cực kỳ khó hiểu, nó căn bản không phải chữ viết nữa, hắn không thể nào hiểu được cho dù chỉ là một chữ nhưng lúc này thì khác rồi, cuối cùng thì Vô Song cũng đã nghĩ ra cách để đọc hiểu Đại Bi Phú hơn nữa hắn còn có xúc động muốn dập đầu với người nghĩ ra cái môn bí thuật này.
Chữ trong Đại Bi Phú chia làm hai phần, cùng là một chữ, cùng là một nghĩa nhưng lại lấy một nửa từ chữ viết nhà Thanh ghép với một nửa từ chữ viết nhà Tống, trong ngôn ngữ Trung Quốc mà nói thì đây căn bản là việc không thể nào hiểu được bởi chữ Hán đi theo bộ, một chữ chia đôi ra liền thành hai bộ, hai bộ hoàn toàn khác nhau ghép vào lại thành một chữ hoàn toàn mới, thực sự đây là ngôn ngữ không phải cho con người đọc hiểu.
Nếu không phải Vô Song đột nhiên nghĩ ra, nếu không phải Hoàng Dung nói ra hai từ 'một nửa' chỉ sợ Vô Song cả đời nghĩ không ra Đại Bi Phú viết gì.
Có thể hiểu đơn giản một chữ trong Đại Bi Phú là tổ hợp của hai chữ cùng nghĩa với nhau trong chữ viết nhà Thanh cùng nhà Tống, đương nhiên cho dù đã tách đôi mặt chữ thì cũng rất khó có thể biết được chữ viết nguyên gốc ban đầu là gì vì vậy nhất định phải am hiểu cả chữ nhà Thanh cùng chữ nhà Tống, dựa vào sự liên kết về mặt ngữ nghĩa mà loại đi những mặt chữ không cùng nghĩa sau đó sẽ ghép lại thành câu văn, dựa vào ngữ nghĩa của câu văn mà chọn ra cách dùng đúng nhất.
Cho dù Vô Song biết chữ nhà Thanh, cho dù Hoàng Dung biết chữ nhà Tống thì cả hai người muốn dịch hoàn chỉnh Đại Bi Phú cũng là một việc không hề dễ.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 105

Tiêu Dao Truyền Nhân (1)

Có rất nhiều việc biết là một truyện nhưng để làm được lại là một việc hoàn toàn khác, nghiên cứu Đại Bi Phú cũng là một việc như vậy.

Cửu Âm Chân Kinh là do Hoàng Thường sáng tạo ra, trong thế giới của Vô Song mà nói thì Hoàng Thường là ngũ đế cấp bậc cao thủ, vị siêu cấp cường nhân này lấy hết võ công trong thiên hạ dung nhập vào trong Cửu Âm Chân Kinh, bản thân Cửu Âm Chân Kinh có thể coi là tổng cương võ học hoàn mỹ do Hoàng Thường dùng cả đời mình để nghiên cứu ra, chỉ riêng ý nghĩa của bốn chữ 'tổng cương võ học' cũng hoàn toàn đủ để ngũ tuyệt đại chiến trên Hoa Sơn chứ đừng nói đến võ công bên trong Cửu Âm Chân Kinh.

Cửu Âm Chân Kinh là do ngũ đế cao thủ sáng tạo ra, bản thân nó sao có thể tầm thường?, đừng nói là viết ra mà chỉ cần hiểu được một phần thâm ảo của Cửu Âm Chân Kinh đã là khó vô cùng.

Đại Bi Phú cũng giống như Cửu Âm Chân kinh bởi Đại Bi Phú chính là do Trương Tam Phong sáng tạo ra, cũng chỉ có loại kỳ nhân như Trương Tam Phong mới nghĩ đến cả việc tách chữ xong ghép lại, cũng chỉ có Trương Tam Phong mới đủ sức kết hợp kiểu chữ hai thời Nam Tống cùng Đại Thanh với nhau.

Cho dù việc của Vô Song cùng Hoàng Dung so với sáng tạo một quyển công pháp thì dễ hơn rất nhiều nhưng cho dù là vậy thì độ khó của nó cũng khiến cả hai người tái mặt, Đại Bi Phú quá mức thâm ảo, dù có thể thành công ghép chữ với nhau nhưng vẫn xảy ra năm – bảy loại kiểu chữ sau đó khi ghép thành một câu khẩu quyết có nghĩa lại tiếp tục trở nên khó khăn vô cùng, năm – bảy kiểu chữ liền thành rất nhiều những câu văn ghép với nhau.

Hai câu văn tưởng chừng có nghĩa nhưng một khi ghép thêm câu thứ ba liền bắt đầu trở nên khó hiểu, khi ghép thêm câu thứ tư liền bắt đầu trở thành tối nghĩa, ghép đến câu thứ năm vào với nhau thì căn bản không ai hiểu gì.

Vô Song cùng Hoàng Dung đều có tư chất tuyệt đỉnh nhưng cho dù là vậy suốt 2 ngày thời gian cả hai đều không có cách nào viết lại một bản Đại Bi Phú hoàn chỉnh hay nói đúng hơn là phiên dịch Đại Bi Phú theo thể chức chữ Nam Tống.

Tất nhiên trong cái rủi cũng có cái may, Vô Song cũng chẳng nhớ trong hai ngày hắn cùng Hoàng Dung đã viết ra bao nhiêu chữ Nam Tống để ghép vào, để biện luận thành câu, sau vô số lần thêm vào rồi lại bớt ra, vô số lần suy xét mà nói thì Vô Song đã nhân thức được gần như toàn bộ mặt chữ thời Nam Tống, hắn còn chưa đến mức có thể thi trạng nguyên nhưng có lẽ việc đọc chữ đối hắn liền

không tính là gì.
“Dung nhi, nghỉ một chút đi, muội xem mắt của muội trở nên thâm quầng rồi kìa, thêm vài hôm nữa liền thành gấu mèo mất, nếu thế thì còn đâu là Dung nhi xinh đẹp của ta? “.
Vô Song rốt cuộc đứng lên, hắn dùng một tay ôm lấy vai của Hoàng Dung, có chút thương tiếc lên tiếng.
Khi khám phá ra bí mật bên trong Đại Bi Phú bản thân Vô Song cứ nghĩ có một kho tàng đang đợi hắn khai phá bất quá đúng là có rất nhiều việc bắt tay vào làm mới thấy nó khó như thế nào, không phải Vô Song cùng Hoàng Dung kém trái lại so về ngộ tĩnh hay trí tuệ mà nói thiên hạ này cũng không có nhiều người vượt qua nổi cả hai, cái thiếu chỉ là hiểu biết về võ đạo tổng cương của Hoàng Dung cùng Vô Song không đủ mà thôi.
Võ đạo tổng cương là cái gì?, đây chính là hiểu biết chung về võ học trong thiên hạ, Trương Tam Phong là người viết ra võ đạo tổng cương mở ra cả một thời kỳ luyện võ trong thế giới của ông ta, trí tuệ của Trương Tam Phong không hẳn đã là nhất nhưng hiểu biết về võ học, về nguyên lý trong võ đạo thì lại cao đến tận trời, cao không thể với tới.
Trải qua thêm hai ngày cố gắng, Vô Song cùng Hoàng Dung còn chưa hoàn thành nổi một phần hai mươi Đại Bi Phú đây tuyệt đối là một đòn đả kích nặng đến cả hai bất quá chính Vô Song cũng không biết làm thế nào, nếu hắn thật sự muốn khám phá ra toàn bộ ảo diệu trong Đại Bi Phú ít nhất phải có thêm một vị đại cao thủ am hiểu về toàn bộ võ học thiên hạ, am hiểu về nguyên lý võ đạo mới có thể đẩy nhanh tiến độ hoàn thiện Đại Bi Phú.
Trong đầu Vô Song hiện nay đúng là đã xuất hiện ba người có thể giúp hắn hoàn thiện Đại Bi Phú, đầu tiên là Lý Thu Thủy, người mang Tiểu Vô Tướng Công như Lý Thu Thủy mà còn không am hiểu võ học trong thiên hạ thì đánh chết Vô Song cũng không tin, người thứ hai đương nhiên chính là phụ thân của Hoàng Dung, Đông Tà – Hoàng Dược Sư, bằng vào hiểu biết tinh thông của Hoàng Dược Sư thì Vô Song cũng có niềm tin rất lớn ông có thể giúp hắn hoàn thiện Đại Bi Phú. Người cuối cùng thì lại càng không phải nói tất nhiên là A Thanh bất quá A Thanh lại giống với thần long thấy đầu không thấy đuôi, Vô Song cũng chẳng biết bao giờ nàng lại xuất hiện một lần nữa.
Trong ba nhân tuyển này thì A Thanh khó gặp nhất, Lý Thu Thủy khó tin tưởng nhất, cũng chỉ còn có Hoàng Dược Sư có thể hướng về dù sao với tính cách của Hoàng Dược Sư ông ta liền khinh thường làm mấy việc tiểu nhân ti bỉ lại thêm Hoàng Dung ở bên Vô Song thì chung quy mà nói Hoàng Dược Sư vẫn sẽ chiếu cố đến Vô Song một hai.
....
Hoàng Dung đang trong trạng thái tập trung sau đó liền khẽ giật mình, nàng cảm

thấy Vô Song đang áp sát vào người mình, khuôn mặt có chút mệt mỏi khẽ ngửa lên.
“Muội không sao mà chỉ là Đại Bi Phú này quá mức thâm ảo nhưng muội không tin muội không thể giúp huynh... “.
Hoàng Dung còn chưa nói xong đã thấy Vô Song đưa hai ngón tay ra đặt lên đôi môi mềm của nàng, trong mắt hắn có một tia trách cứ.
“Ngoan, nghe lời, huynh nói thôi là thôi, cho dù đây là võ công vô địch thiên hạ cũng không cách nào so sánh với muội hơn nữa không phải chúng ta còn có nhạc phụ đại nhân sao?, nghe lời ta nghỉ ngơi vài ngày sau đó chúng ta đến Đào Hoa Đảo hỏi cha muội được không?”.
Vô Song là người xuyên không hắn đương nhiên còn nhớ mẹ của Hoàng Dung vì sao mà chết, chính là vì lao tâm quá độ giúp Hoàng Dược Sư viết lại Cửu Âm Chân Kinh dẫn tới, hắn tuyệt đối không chấp nhận để Hoàng Dung đi theo con đường của mẹ nàng.
Vô Song không giống Đông Tà lại càng không giống Quách Tĩnh, hắn có được Hoàng Dung nhưng hắn tuyệt đối sẽ không phụ thuộc vào trí tuệ của nàng, nữ nhân của hắn liền phải do hắn đến bảo vệ chứ tuyệt không phải nữ nhân làm chỗ dựa cho hắn. Trong mắt Vô Song mà nói sự nghiệp hay cơ đồ... thật sự so không được với nữ nhân mình yêu.
Nếu là nam nhân lớn lên trong thời đại phong kiến này mà nói thì rất rất nhiều người đều muốn có một phen sự nghiệp đều muốn thành vương thành tướng nhưng Vô Song lại sinh ra trong thời đại công nghệ thông tin, trong thời đại kinh tế phát triển, cái gọi là làm vương làm tướng cắt đất phong hầu trong mắt Vô Song hoàn toàn là hư vô mờ mịt, có cũng được mà không có thì cũng chẳng sao.
Về phần võ học?, nếu Vô Song không mang theo gánh nặng của Thiên Vương để lại thì hắn cũng chưa chắc đã phải quan tâm đến việc này, như Vô Song đã từng suy nghĩ trước đây, bằng vào vài ngàn năm kiến thức vượt thời đại hắn chẳng nhẽ không thể tự sống? thậm chí là sống tốt, sống rất tốt.
Nếu phải hỏi Vô Song thích ai nhất trong tiểu thuyết Kim Dung hắn sẽ không ngần ngại mà nói là Vi Tiểu Bảo, hắn cũng không nghĩ mình thua kém gì Vi Tiểu Bảo, không cần võ công kinh hãi thế tục vẫn có thể thoải mái tiêu dao khoái hoạt.
Bất kể trước mặt Vô Song là Đại Bi Phú hay là Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Chân Kinh thì cũng không có cách nào so sánh với nữ nhân của mình.
Hoàng Dung cảm nhận được sự ôn nhu của Vô Song nhưng chính cái sự ôn nhu này lại làm nàng cảm thấy mình có chút thất bại, có chút mất mát, nàng cảm thấy không phải lúc nào mà Vô Song cũng gặp phải việc không thể giải quyết vậy mà nàng cuối cùng... cũng không giúp gì được cho hắn.
Thật ra mà nói Vô Song cùng Hoàng Dung cứ như hai cực đối lập vậy, nếu Vô

Song mang theo quan đểm hắn chỉ muốn che chắn nữ nhân của mình ở phía sau, hắn muốn vì nàng gánh lấy cả thiên hạ thì Hoàng Dung lại muốn bằng trí tuệ tuyệt luân giúp đỡ nam nhân của mình đi đến đỉnh cao của nhân sinh, cả hai cho dù không ai nói ra nhưng lại có chút cố chấp.
“Có phải Dung nhi... vô dụng lắm không, Dung nhi cứ tưởng có thể giúp được huynh nhưng kết quả thì chẳng ra gì, Đại Bi Phú thứ này quá mức thâm ảo hơn xa Dung nhi hiểu biết, uổng cho Dung nhi vẫn cứ tự nhận mình là thông minh nhưng... vẫn không thể giúp gì cho huynh”.
Vô Song nhẹ nhéo lấy một bên má của Hoàng Dung, hắn có thể cảm nhận được nỗi buồn man mác trong ngôn từ của Hoàng Dung... nàng thật sự rất chú tâm nhưng cuối cùng nàng vẫn không có làm được thậm chí Vô Song còn hoài nghi Đại Bi Phú sẽ thật lâu thật lâu in trong đầu Hoàng Dung, nàng nhất định sẽ muốn tự mình giúp Vô Song hoàn thiện môn bí thuật này... đến một mức độ nào đó Vô Song thậm chí còn sợ Hoàng Dung bước trên con đường của mẹ mình.
Vô Song trong đầu nghĩ đến một việc này trong mắt liền hiện ra một tia yêu thương, Hoàng Dung... nàng thật sự là một nữ nhân rất đặc biệt.
“Hừ, ai nói muội không thể giúp gì được ta, cái gọi là Đại Bi Phú này thì có gì khó khăn chứ, nghe huynh chúng ta đi ăn một bữa no nê sau đó lại ngủ một giấc nghỉ ngơi rồi tiếp tục nghiên cứu Đại Bi Phú, hai ngày không được thì hai mươi ngày dù sao “thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn”, ta không tin bằng hai người chúng ta mà không hoàn thành được thứ này”.
Hoàng Dung nghe Vô Song nói vậy liền cảm động, trong lòng xuất hiện một cỗ ấm áp có điều trong mắt liền hiện ra một tia nghi hoặc.
“Vợ?, chồng?, đây là cái gì, từ này thực sự rất lạ, là ngôn ngữ của quê hương huynh sao?”.
Trải qua mấy ngày ở gần nhau đương nhiên Vô Song cũng tạo ra được một câu chuyện về quê hương mình, bằng vào chữ viết của Đại Thanh thêm vào màu tắc trắng yêu dị của hắn thì bịa ra một cái quê hương tuyệt đối chẳng khó khăn gì.
Vô Song vốn chỉ thuận miệng nói ra một câu tục ngữ của Việt Nam nhưng không ngờ Hoàng Dung lại chú tâm như thế, hắn liền bật cười.
Thật ra mà nói Vô Song từ khi đến thế giới này đã phải thay đổi cách xưng hô rất nhiều bởi vai vế trong xưng hô của Trung Hoa đương nhiên khác với thế giới trước của hắn, chính Vô Song còn đôi khi cảm thấy không cách nào quen miệng.
“Dung nhi thật thông minh nha, đây đũng là ngôn ngữ của quê hương ta, vợ đồng nghĩa với phu nhân, chồng đồng nghĩa với phu quân... ta thực sự vẫn thích cách xưng hô này hơn cách xưng hô của trung nguyên, đối với ta xưng hô kiểu này thân thuộc hơn nhiều”.
Hoàng Dung nghe Vô Song nói vậy cái miệng nhỏ khẽ mở ra.
“Chồng?, muội... muội sau này phải gọi huynh như vậy đúng không?”.

Cái gì gọi là nhập gia tùy tục?, đây chính là nhập gia tùy tục.
Vô Song thật sự rất thích nghe âm thanh này, cảm giác thoải mái hơn mấy từ phu quân phu nhân nhiều lắm, nhìn khuôn mặt e thẹn của Hoàng Dung khiến Vô Song lại càng thêm yêu thích không thôi, hắn không ngần ngại cúi đầu xuống tặng cho Hoàng Dung một nụ hôn cháy bỏng.
Ngay lúc Vô Song ôm lấy lưng của Hoàng Dung, khi Hoàng Dung cũng đang kiễng đôi chân nhỏ lên đáp lại nụ hôn cháy bóng của hắn, khi thế giới này cứ như chỉ còn thuộc về hai người thì rốt cuộc... kẻ phá đám cũng xuất hiện.
Vô Song thật sự rất có xúc động muốn chửi thề, hắn cảm thấy... A Thanh tuyệt đối không hiểu phong tình hay thậm chí cứ như A Thanh đang muốn chơi hắn vậy, trong cái giây phút lãng mạng như vậy dĩ nhiên có một con dao nhỏ bắn xuyên qua của sổ cắm phập lên cột gỗ trong phòng, chuôi dao này tuyệt đối là phá hoại phong tình vô cùng.
Vô Song cùng Hoàng Dung rốt cuộc bị con dao vô duyên này làm rời nhau ra, cả hai ai cũng có chút ngượng ngịu, cho dù là Vô Song cũng không khác Hoàng Dung bao nhiêu, tất nhiên Vô Song cũng không dám chửi bậy bởi hắn biết chủ nhân của con dao này.
Đây thậm chí còn không phải là con dao nữa, đây chỉ là một mẩu gỗ mang theo tờ giấy trên đó bắn xuyên qua căn phòng mà thôi, người có được thực lực này ngoại trừ A Thanh ra thì Vô Song không nghĩ được ai khác.
Chậm rãi rút phong thư ra, ánh mắt Vô Song bắt đầu trở nên trầm ngâm, bên trong chỉ ghi vài chữ ngắn ngủi.
“Gặp nhau ở Dã Tam Pha – Lập Tức”.
Nhìn mấy dòng chữ không hề khách khí này Vô Song liền có chút áy náy nhìn Hoàng Dung, Hoàng Dung thì lại tò mò nhìn Vô Song, ánh mắt khẽ chớp mang theo một tia hỏi han.
“Vô Song ca ca, là ai vậy?”.
Vô Song đương nhiên sẽ không nói người gửi thư cho hắn là A Thanh dù sao loại người như A Thanh càng ít người biết càng tốt hơn nữa cho dù nói ra A Thanh là ai thì Hoàng Dung cũng không biết, hắn chỉ có thể ho khan mà trả lời.
“Là Lý Thu Thủy... bà ta muốn huynh lên Dã Tam Pha”.
Hoàng Dung nghe đến ba chữ Lý Thu Thủy liền biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự lo lắng vô cùng.
“Bà ta còn chưa rời khỏi đây sao?... để muội đi cùng huynh được không?, muội thực sự rất không yên tâm, Lý Thu Thủy bà ta tuyệt đối không đơn giản chỉ là gọi huynh ra đó”.
Vô Song nào dám để Hoàng Dung đi cùng, hắn chỉ đành lắc đầu với nàng rồi bước ra một bước, thân hình có chút vô định hiện ra trước mặt Hoàng Dung, nhẹ vỗ lấy vai của nàng rồi mỉm cười.

“Dung nhi yên tâm, lần này ta đi cũng không có việc gì nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không để muội lo lắng, ta đi một chút liền về luôn được không? “.
Hoàng Dung ánh mắt nhẹ nhíu lại nhưng nàng không phải loại nữ nhân không biết suy nghĩ thậm chí không cần Vô Song nói thì Hoàng Dung cũng tự biết, nếu Lý Thu Thủy thật sự ra tay với Vô Song thì việc nàng đi theo chỉ đơn thuần là gánh nặng.
“Uhm, muội biết rồi... huynh cứ đi đi”.
Vô Song nhẹ cúi xuống hôn lướt qua trán của nàng sau đó nhẹ gật đầu.
“Muội yên tâm, ta nhất định không có việc gì”.
Ngay khi Vô Song xoay đầu đi, đôi môi của Hoàng Dung liền khẽ mấp máy.
“Chồng... nhớ về sớm... vợ đi chuẩn bị đồ ăn cho chồng”.
Hoàng Dung không hiểu sao lại có xúc động nói ra mấy từ này, theo nàng mà nói nàng nhất định sẽ trở thành nữ nhân của Vô Song tuy nhiên hai bọn họ còn chưa đến lúc động phòng, xưng hô ‘vợ chồng’ liền có chút không thích hợp nhưng hiện nay Hoàng Dung liền bất chấp, mỗi khi nhìn thấy Lý Thu Thủy nàng đều có một cảm giác bất an thậm chí là ghen tuông.
Đây là cảm giác của nữ nhân, chỉ thuộc về nữ nhân, nàng liền muốn đánh dấu chủ quyền lên người Vô Song, hắn với nàng là phu thê, là vợ chồng, nàng tuyệt đối không muốn hồ ly tinh Lý Thu Thủy câu dẫn Vô Song.
Vô Song không hiểu được Hoàng Dung đang nghĩ gì nhưng lúc này hắn cảm thấy trong lòng bình yên đến lạ, hắn cũng đối với Hoàng Dung khẽ mỉm cười, để lại cho nàng một ánh mắt trấn an sau đó lập tức theo đường cửa sổ mà lướt đi.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 106

Tiêu Dao Truyền Nhân (2)

Kể từ ngày cuối cùng Vô Song gặp mặt A Thanh đến nay cũng đã có 5 ngày, trong khoảng thời gian này Vô Song chưa từng nhận được bất cứ liên hệ nào của A Thanh, tất nhiên trong mắt Vô Song thì A Thanh là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nàng làm gì Vô Song căn bản không có tư cách biết, nếu nàng muốn gặp Vô Song thì lại đơn giản vô cùng vì vậy Vô Song cũng không quá mức để ý đến việc này.

Ngày hôm nay khi đang ở trong phòng với Dung nhi của hắn thì đột nhiên nhận được tin nhắn của A Thanh, đây hoàn toàn là một việc nằm ngoài dự đoán của Vô Song sau đó lại thêm dòng chữ 'lập tức' của nữ nhân này liền khiến Vô Song dùng toàn bộ tốc độ chạy lên Dã Tam Pha.

Cho dù tốc độ Vô Song rất nhanh thì Dã Tam Pha cách Thái Hồ Độ một khoảng tương đối xa với tốc độ của Vô Song cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ mới có thể đặt chân lên Dã Tam Pha.

Vừa đặt chân đến Dã Tam Pha bản thân Vô Song liền lập tức giật mình, người đầu tiên mà hắn gặp không phải là A Thanh như Vô Song tưởng tượng mà lại là Lý Thu Thủy.

Vô Song vốn nói dối Hoàng Dung chạy đến Dã Tam Pha gặp mặt Lý Thu Thủy nhưng hắn không ngờ nói bừa cũng thành thật, người đàn bà này vậy mà thật sự hiện thân ở đây?.

Lý Thu Thủy ăn mặc vẫn như mọi hôm, nàng như muốn cố gắng khoe được toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của mình ra vậy, bất kể là đôi bờ vai trắng minh hay cặp đùi dài miên man không tỳ vết kia đều khiến vô số nam nhân chảy máu mũi, vô số nam nhân không khống chế được dục vọng, tất nhiên trong đám đó không có Vô Song.

Vô Song khi nhìn thấy Lý Thủ Thủy thì việc đầu tiên mà hắn làm không phải là thưởng thức cỗ thân thể mị hoặc đến chết người kia mà là ngưng thần tụ khí cực kỳ đề phòng nhìn nàng.

Cũng như Tây Độc – Âu Dương Phong, Vô Song không phải không biết trước mặt hắn chính là tuyệt độc nơi nhân gian, độc nào có thể bằng tâm nữ nhân?, loại người như Lý Thu Thủy tốt nhất vẫn là nên tránh xa một chút.

Thật ra mà nói Vô Song chưa hề tiếp xúc quá nhiều với Lý Thu Thủy nhưng ai bảo nữ nhân này trong nguyên tác để cho Vô Song ấn tượng quá mức xấu đây?.

"Tiền bối?, không ngờ vãn bối lại gặp người ở đây... thực sự là bất ngờ".

Lý Thu Thủy đứng đó, nàng ném cho Vô Song một cái mị nhãn rồi nhoẽn miệng

cười, cho dù khuôn mặt nàng ẩn dưới lớp mạng che mặt kia nhưng không hiểu sao vẫn cho người khác một cảm giác rung động không thôi.
“Nha, sao lại gọi người ta là tiền bối rồi, không phải lúc trước đã nói sao, gọi người ta là tỷ tỷ mới đúng nha, tỷ tỷ ngươi đáng sợ như vậy sao?”.
Lý Thu Thủy nói xong chân đẹp bước ra, nàng như bỏ đi mọi giới hạn về không gian, chỉ thấy một tàn ảnh lóe lên Lý Thu Thủy đã xuất hiện trước mặt Vô Song.
Vô Song cho dù không muốn cũng vẫn phải công nhân, chỉ cần Lý Thu Thủy sử dụng Lăng Ba Vi Bộ thì Vô Song không có tư cách bỏ chạy, nàng có lẽ là ngũ tuyệt cao thủ khắc chế Vô Song mạnh mẽ nhất.
Lăng Ba Vi Bộ không phải là loại khinh công nhanh nhất thiên hạ, so về quãng đường di chuyển thì còn thua xa Thần Hành Thái Bảo của Lục Phiến Môn chứ đừng nói là nhiều loại khinh công đỉnh cao trên giang hồ khác bất quá Lăng Ba Vi Bộ vẫn được xưng tụng là đệ nhất khinh công trong thiên hạ cũng không phải là không có lý do.
Lăng Ba Vi Bộ không phải là nhanh nhất nhưng là quỷ mị nhất, là loại khinh công khó đánh trúng nhất, loại khinh công khó phòng nhất hơn nữa trong phạm vi khoảng cách vừa và nhỏ thì không có bất cứ một loại khinh công nào so nổi với Lăng Ba Vi Bộ.
Vô Song không rõ khi hắn luyện đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 5 hoặc thậm chí là tầng 6 thì Mị Ảnh Thân Pháp của hắn có thể so nổi với Lăng Ba Vi Bộ hay không nhưng đúng là hiện nay mỗi lần Lý Thu Thủy động thì Vô Song chỉ có chịu chết.
Lý Thu Thủy lúc này đã đứng sát trước ngực Vô Song, nàng cho dù là thân nữ tử nhưng chiều cao cũng không kém Vô Song, cặp chân dài miên man kia không biết có thể khiến bao nhiêu người mẫu của hậu thế ghen ghét đến phát cuồng.
Lý Thu Thủy gần như tựa sát vào ngực Vô Song, ngón tay thon dài nhẹ lướt qua phần ngực của hắn, môi hồng khẽ mở cho dù cách một tấm mạng che mặt nhưng Vô Song vẫn cảm thấy hơi nóng phả vào người cộng với việc Lý Thu Thủy là thiên sinh mị cốt trên thân nàng có một mùi hương khí động lòng người, xét tất cả mà nói tất cả những nữ tử trong đời mà Vô Song gặp không ai có sức mị hoặc đáng sợ như Lý Thu Thủy.
Mị hoặc của nàng hoàn mỹ đến mức bản thân Lý Thu Thủy gần như bước ra một con đường riêng, một con đường về mị thuật, dung mạo xinh đẹp tựa thiên tiên, thân hình hoàn mỹ vô khuyết, trời sinh mị cốt lại thêm hương khí cộng với mị công tu luyện nhờ song tu thuật thiên hạ này chỉ sợ không ai có mị thuật đáng sợ hơn nữ tử trước mặt Vô Song.
Kể cả Vô Song mang theo mị cốt cũng cảm thấy hô hấp bản thân càng ngày càng nặng nề, ánh mắt hắn có chút đỏ lên, trong đầu Vô Song trước mị thuật của Lý Thu Thủy còn bắt đầu trở nên mơ hồ vô cùng, đầu của hắn hiện nay vậy mà xuất

hiện thân ảnh của Lý Thu Thủy.
Mị thuật công tâm, mị thuật khống thần.
Lý Thu Thủy không chỉ có thể dùng mị thuật mê hoặc bản thân người khác mà còn có thể bắt đầu khống chế tâm trí của người khác, đến chính Vô Song lúc này còn không biết đâu là thật đâu là giả, trong đầu hắn chỉ toàn là thân hình trần trụi mị hoặc kia.
Hai cánh tay Vô Song đầu run lên, hắn gần như không thể tự khống chế cảm xúc của mình nữa rồi, mị cốt có tính kháng 'dục' rất mạnh nhưng cũng chỉ có một mức độ mà thôi, nói thẳng ra ở thế giới này thì Vô Song vẫn cứ là 'trai tân', đứng trước mặt đại tông sư mị thuật như Lý Thu Thủy, hắn sao có thể ngăn cản?.
Lần đầu tiên trên Dã Tam Pha bản thân Lý Thu Thủy chỉ dùng mị công còn khiến Vô Song suýt nữa thất thủ thì nay Lý Thu Thủy dùng toàn bộ sở học của bản thân mình, Vô Song nào có khả năng chống cự.
Lý Thu Thủy ánh mắt xuất hiện một tia lửa dục, nàng khẽ liếm đôi môi đỏ mọng, cái miệng khẽ mở ra rồi nhẹ nhàng cắn lên vành tai của Vô Song.
Cho dù cách một lớp mạng che mặt thì Vô Song vẫn cảm nhận được cặp môi mềm mại kia, cảm nhận sức nóng phả vào trong tai hắn.
"Phu quân, người ta muốn, chúng ta động phòng được không, phu quân ".
Lý Thu Thủy lần này đã dùng đến mị âm, bằng vào mị âm nàng trực tiếp đánh nát luôn phòng tuyến bảo vệ cuối cùng trong tâm thần Vô Song, trong mắt Vô Song hiện nay chỉ còn lại dục hỏa.
Một tay Vô Song đưa ra mạnh mẽ ôm lấy Lý Thu Thủy từ phía sau, cảm nhận thân hình hoàn mỹ kia dựa sát vào người, hô hấp của Vô Song càng ngày càng trở nên gấp gáp, hắn ôm chặt Lý Thu Thủy đến mức như muốn hoàn tan thân thể nữ tử này vào bên trong mình vậy.
"A... phu quân đừng mạnh tay như vậy, người ta đau nha".
Lý Thu Thủy cười rộ lên, nàng cũng vòng đôi tay ra muốn ôm lấy cổ của Vô Song, trên khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện một nụ cười đắc thắng.
Không quan trọng là Vô Song tâm trí kiên định bao nhiêu, đừng nói là Vô Song mà cho dù Vương Trùng Dương xuất hiện chỉ cần cho Lý Thu Thủy cơ hội nàng cũng đủ tự tin kéo Vương Trùng Dương vào mộng cảnh.
Lý Thu Thủy bản thân nắm giữ Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp, nàng thậm chí có thể biến mình trở thành Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương triền miên, việc này đối với Lý Thu Thủy cũng không hề khó chứ đừng nói đến Vô Song.
"Tiểu nam nhân, để tỷ tỷ xem ngươi muốn lên giường với nữ nhân nào nhất, tỷ tỷ liền cùng ngươi phiên vân phúc vũ".
Lý Thu Thủy nói đến đây, nàng bắt đầu sử dụng Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp, tất nhiên hiện nay cho dù nàng không có sử dụng thì Vô Song cũng vẫn cứ thất thủ, cái mà Lý Thu Thủy muốn chỉ là tăng thêm vài phần lạc thú mà thôi.

Theo Lý Thu Thủy suy nghĩ thì cái tên mà Vô Song nói ra đương nhiên là Hoàng Dung nhưng việc tiếp theo chính Lý Thu Thủy cũng không ngờ được.
Nàng vốn đang sử dụng Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp gợi ra thứ dục vọng nguyên thủy nhất tử bản tâm Vô Song thì đột nhiên cảm thấy rùng mình như có một loại lực lượng không cách nào giải thích được đang uy hiếp nàng vậy, Lý Thu Thủy trong nội tâm liền có chút sợ hãi, nàng liền ngửa đầu lên nhìn về phía Vô Song.
Vô Song lúc này trong mắt không còn lửa dục vọng, trong đôi mắt hắn chỉ còn lại màu đen tuyền, màu đen của sự chết chóc.
Một tay vẫn ôm lấy Lý Thu Thủy nhưng trên khuôn mặt hoàn mỹ của Vô Song lại xuất hiện một nụ cười nhếch miệng, Vô Song đầy khinh thường cười lạnh.
“Ngươi không phải là nàng”.
Lý Thu Thủy nào ngờ tu vi nửa đời mị thuật của nàng lại không có cách nào mị hoặc được Vô Song hơn nữa ánh mắt kia còn đang dọa ngược lại nàng, trên đời sao có thể có ánh mắt đáng sợ đến thế?.
Giữa Lý Thu Thủy và Vô Song hiện nay cũng chẳng còn gì để nói, chỉ thấy Vô Song rốt cuộc cũng động, hắn một quyền đánh thẳng về phía Lý Thu Thủy.
Quyền của Vô Song không hề có sát khí nhưng Lý Thu Thủy lại cảm thấy Vô Song rõ ràng muốn giết nàng, giết người không hiện ra sát ý?, đây rốt cuộc là quyền thuật gì?.
Đương nhiên Lý Thu Thủy nào sợ gì Vô Song, nàng rất nhanh bình ổn tâm thần của mình, hai tay vận lên Đấu Chuyển Tinh Di, bằng vào Đấu Chuyển Tinh Di tá lực đả lực nàng có thể bắt Vô Song như bắt gà chỉ tiếc lần này Lý Thu Thủy đoán nhầm rồi.
Quyền của Vô Song chạm vào bàn tay của Lý Thu Thủy liền lập tức làm Lý Thu Thủy biến sắc, một chân nàng liền đạp Lăng Ba Vi Bộ lùi về phía sau hơn nữa toàn bộ Bắc Minh Chân Khí đều mạnh mẽ xuất hiện hộ thể bản thân, tay còn lại cũng liền biến chiêu đánh thẳng về phía Vô Song.
Một chưởng kia không phải là chiêu thức đi mượn của Lý Thu Thủy mà là tuyệt học thành danh của Tiêu Dao Phái, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng – Dương Quan Tam Điệp.
Một chưởng của Lý Thu Thủy đánh thẳng vào người Vô Song nhưng một quyền của Vô Song cũng tấn công vào cánh tay còn lại của nàng, thông thường mà nói thì người thiệt hơn chắc chắn là Vô Song dù sao quyền đối chưởng thì sát thương cũng bị tiêu đi phần nào sao có thể so được với một chưởng toàn lực đánh vào thân thể?.
Lần va chạm này vô cùng ngắn ngủi hơn nữa đây là ngũ tuyệt cao thủ đánh với đại tông sư cao thủ, cứ ngỡ Vô Song hoàn toàn gục luôn sau một chiêu của Lý Thu Thủy nhưng kết cục lại có chút khác.

Lý Thu Thủy cả người bay ra ngoài cho dù đã có Lăng Ba Vi Bộ làm bước lùi nhưng nàng cũng không có cách nào triệt tiêu được toàn bộ kình lực mà nàng phải chịu.
Đấu Chuyển Tinh Di giỏi nhất là tá lực đả lực nhưng khi lực đã đến một mức độ nào đó thì Đấu Chuyển Tinh Di căn bản không cách nào đẩy đi được, một quyền của Vô Song không ngờ lại vượt qua giới hạn chịu đựng của Đấu Chuyển Tinh Di.
Lý Thu Thủy phải lùi về phía sau hơn 5 bước mới có thể bình ổn thân thể, cánh tay ngọc của Lý Thu Thủy thậm chí còn đang run lên, nàng nhìn Vô Song như nhìn quái vật vậy.
Vô Song thì sao?, hắn dính một chưởng toàn lực của Lý Thu Thủy mà chỉ lùi lại duy nhất một bước đấy là còn trong trạng thái không hề có phòng ngự, đây rốt cuộc là thực lực gì?.
Tại thế giới này không có ngũ đế, tại thế giới này mạnh nhất chỉ là cường giả đẳng cấp ngũ tuyệt chính vì vậy Lý Thu Thủy không biết trước mặt nàng lúc này là một kẻ thực sự đạt đến ngũ đế cảnh giới trong truyền thuyết.
Đôi mắt của Vô Song vẫn cứ đen nháy, trong con mắt không có lấy một tia sức sống nào, một chân đạp vào mặt đất, sau lưng hắn xuất hiện một tiếng long ngâm đáng sợ, Lý Thu Thủy rõ ràng có thể nhìn thấy hư ảnh hắc long như ẩn như hiện trên người Vô Song, nàng thực sự cảm thấy có chút khó thởi.
Chân đẹp nhẹ chuyển, sử dụng Lăng Ba Vi Bộ cả người lướt về phía sau đồng thời ánh mắt Lý Thu Thủy lại đang hướng về một phía khác, trong mắt vậy mà có một tia cầu cứu.
Lý Thu Thủy tất nhiên không phải là ngẫu nhiên đi qua Dã Tam Pha, nàng đến đây cùng A Thanh, người bảo nàng câu dẫn Vô Song cũng là A Thanh, bình thường mà nói Lý Thu Thủy cảm thấy đây là một nhiệm vụ quá mức dễ dàng nhưng hiện nay nàng mới biết... rõ ràng mình bị hố.
Vô Song tốc độ không cách nào so sánh với Lý Thu Thủy, nhưng hư ảnh hắc long sau lưng Vô Song lại mang theo một loại năng lực kỳ lạ, một loại năng lực mang tính uy áp đè thẳng lên người Lý Thu Thủy, cho dù uy áp của Vô Song thua xa lắc xa lơ với thứ uy áp trên người A Thanh nhưng cũng đủ làm Lý Thu Thủy bước bước khó đi, tốc độ mười phần không còn đủ ba, cứ như bị rơi vào vũng bùn vậy.
Cho dù Lăng Ba Vi Bộ nhưng hai chân đã sa lầy thì sao có thể vận dụng?, thân ảnh của Vô Song một lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Thu Thủy, một quyền lại tiếp tục đánh xuống.
Vô Song hiện nay tuyệt đối không phải là Vô Song nữa, hắn thậm chí còn chẳng có suy nghĩ, thứ Vô Song biết chỉ là giết chết Lý Thu Thủy mà thôi.
Trong mắt Vô Song thật ra... giết chết Lý Thu Thủy không khác gì bẻ gãy một

cành cây một khóm hoa vậy, giết Lý Thu Thủy căn bản không cần lộ ra sát khí.
Lý Thu Thủy lúc này kinh hãi gần chết, nàng không chỉ bị hắc long khóa chặt mà còn bị ánh mắt của Vô Song khiến cho chiến ý tan hết, căn bản không có cách nào tiếp tục ra tay.
Cũng may cho Lý Thu Thủy là sau lưng nàng còn có A Thanh, thân hình A Thanh thoáng chốc đã chắn trước người Lý Thu Thủy, một tay đưa ra mạnh mẽ đối chưởng với Vô Song, một chiêu này của A Thanh thậm chí còn mang theo cả thiên địa đại thế ép thẳng xuống.
Quyền đối chưởng nhưng không có giống với lần va chạm cùng Lý Thu Thủy, lần này người bị bắn ngược ra là Vô Song sau đó hắn phun ra một ngụm máu bất tỉnh nhân sự, nằm im trên mặt đất.
A Thanh thân hình nhẹ nhàng phiêu hốt mà lùi lại ba bước, nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn lên nhìn nhìn một chút sau đó khẽ nhíu mày, trên tay A Thanh vậy mà xuất hiện vết máu bầm.
Nhìn Vô Song bất tỉnh nằm phía trước, trong mắt A Thanh hiện lên một tia kinh dị.
“Chín rồng còn một vậy mà đã mạnh thế này, kẻ này... quả thật không nói dối, hắn cùng Đế Thích Thiên rõ ràng đến từ cùng một nơi, đáng sợ “.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 107

Tiêu Dao Truyền Nhân (3)

Quay ngược lại thời gian khi mà Vô Song bắt đầu học chữ từ Hoàng Dung.

Nếu lúc này Vô Song cùng Hoàng Dung đang hạnh phúc trong thứ tình yêu nam nữ thì A Thanh cùng Lý Thu Thủy lại có một chuyến đi xa.

Đầu tiên liên minh ba người Lý Thu Thủy – Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại tan rã, tất nhiên không phải ba người không còn hợp tác nữa mà là vì Lý Thu Thủy bắt buộc phải rời đi, nàng còn trực tiếp đưa lại Thất Tinh Kiếm cho hai người Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại.

Lý do mà Lý Thu Thủy rời đi cũng là dễ hiểu, nàng hiện nay cảm thấy đi cùng Bạch Tự Tại hay Âu Dương Phong căn bản không có lợi, không cách nào so được với A Thanh, những việc không có lợi thì Lý Thu Thủy tuyệt đối không làm.

Lý Thu Thủy cũng đã ở gần A Thanh vài ngày, cho dù nàng kinh sợ trước thực lực của A Thanh nhưng cũng dần dần làm quen với tính cách của A Thanh, A Thanh cũng không phải đại ma đầu giết người không chớp mắt gì thậm chí Lý Thu Thủy còn cảm thấy A Thanh cực kỳ dễ gần, quan trọng nhất là... Lý Thu Thủy nhận ra không rõ tại sao A Thanh lại tương đối vừa mắt với mình, khi ở gần A Thanh thường thường nàng sẽ chỉ điểm Lý Thu Thủy một hai.

Lý Thu Thủy đã đạt đến cảnh giới này rồi, trong thiên hạ hiện nay rất ít người có thể làm đối thủ của nàng nhưng đứng trước mặt A Thanh bản thân Lý Thu Thủy vẫn cứ như một đứa bé chưa lớn, ở bên cạnh A Thanh khiến nàng thu được rất nhiều rất nhiều lợi ích.

Về phần tại sao A Thanh lại vừa mắt với Lý Thu Thủy cái này đương nhiên Lý Thu Thủy không biết rằng đây là đồng bệnh tương liên.

A Thanh cả đời yêu một nam nhân nhưng lại không được đáp lại, nàng là người đến trước nhưng rốt cuộc chỉ là kẻ thứ ba, việc này đâu khác gì Lý Thu Thủy?.

Lý Thu Thủy vốn là thanh mai trúc mã với Vô Nhai Tử, nàng vốn là người đến trước nhưng cũng chỉ là kẻ thứ ba mà thôi, nàng vốn nghĩ Vô Nhai Tử sẽ ở bên nàng cả đời, đời đời kiếp kiếp yêu nàng thương nàng nhưng nàng chung quy chỉ có được thân xác của Vô Nhai Tử mà không có được trái tim ông ta, người Vô Nhai Tử dành chọn tình yêu chính là muội muội của nàng – Lý Thương Hải.

A Thanh thua thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Tây Thi thì Lý Thu Thủy cũng thua một vị thiên hạ đệ nhất mỹ nữ khác – Lý Thương Hải.

Bản thân A Thanh cảm thấy mình cùng Lý Thu Thủy có chút tương đồng với nhau, trong mắt A Thanh mà nói nàng cảm thấy Lý Thu Thủy đáng thương hơn

là đáng trách rất nhiều lại thêm việc A Thanh không cách nào đoạt được trái tim của Phạm Lãi từ Tây Thi dẫn đến A Thanh luôn có chút ác cảm với những nữ nhân xinh đẹp hơn mình.
Lý Thu Thủy đương nhiên xinh đẹp hơn A Thanh nhưng đừng quên nàng đã bị hủy dung, cộng thêm việc tình duyên của Lý Thu Thủy thì quả thật tương đối 'vừa mắt' với A Thanh.
Trong thời gian hai ngày đi theo A Thanh bản thân Lý Thu Thủy liền rời khỏi Thái Hồ Độ hướng về phía Dã Tam Pha, theo lời A Thanh nói thì nàng muốn ở lại Dã Tam Pha một đoạn thời gian tương đối dài.
Dã Tam Pha là một dãy núi rất lớn nếu so sánh ra mà nói chỉ sợ không thua kém gì Đại Tuyết Sơn của phía tây bắc đồng thời ở Dã Tam Pha vì địa hình cực kỳ khó di chuyển không thích hợp cho khai tông lập phái dẫn đến việc đây là một vùng đất hỗn loạn, không có bất cứ một môn phái võ lâm nào muốn đặt căn cơ ở Dã Tam Pha bù lại thì nơi đây có rất nhiều sơn trại.
Trên Dã Tam Pha có 3 băng mã tặc lớn lần lượt là Hắc Phong Trại, Bạch Hổ Trại cùng Thiên Long Bang.
Trong ba thế lực lớn nhất Dã Tam Pha này thì Hắc Phong Trại là thế lực nằm gần Thái Hồ Độ nhất nên nghiễm nhiên nó trở thành thế lực xui xẻo nhất bị A Thanh cùng Lý Thu Thủy thu phục.
Đứng đầu Hắc Phong Trại là hai vị trại chủ tu vi cực kỳ đáng sợ lần lượt là Hắc Vô Tà cùng Bạch Vô Khuyết, bằng vào thực lực đại tông sư của mình bọn họ có thể chiếm đất xưng vương tự lập một góc trời tại Dã Tam Pha đáng tiếc... đại tông sư trong mắt Lý Thu Thủy thì khác gì kiến hôi?.
Lại nói về A Thanh cùng Lý Thu Thủy, sau khi chinh phục xong Hắc Phong Trại liền không có ý định tiếp tục tiến lên, không có ý định thộng nhất Dã Tam Pha thậm chí còn ra lệnh cho Hắc Vô Tà cùng Bạch Vô Khuyết tuyệt đối không được để lộ nửa điểm phong thanh về sự tồn tại của hai người dẫn tới thế cuộc tại Dã Tam Pha hầu như không thay đổi.
Hắc Phong Trại tổng cộng có khoảng 200 tên sơn tặc, tu vi có thấp có cao, người thấp nhất thì khoảng tam lưu cao thủ về phần mạnh mẽ hơn một chút thì đạt đến nhất lưu cao thủ, ngoài đám sơn tặc này ra thì Hắc Phong Trại còn có tứ đại hộ pháp đều là tông sư thực lực, cộng thêm hai vị trại chủ mà nói thì Hắc Phong Trại cũng có thể tính là nhất lưu thế lực trên giang hồ đáng tiếc kể cả không cần A Thanh ra tay thì một mình Lý Thu Thủy cũng có thể giết sạch Hắc Phong Trại từ trên xuống dưới, so với ngũ tuyệt cao thủ như Lý Thu Thủy thì Hắc Phong Trại tuyệt đối chỉ là món đồ chơi không hơn không kém.
Sau khi chinh phục xong Hắc Phong Trại thì A Thanh cùng Lý Thu Thủy chiếm dụng một căn nhà lớn nằm ở sâu bên trong sơn trại làm nơi ở lại, ở đây A Thanh mới bắt đầu giao nhiệm vụ đầu tiên cho Lý Thu Thủy.

....
“Thu Thủy, ta muốn ngươi thu đệ tử”.
Lý Thu Thủy vốn đang nhắm mắt luyện công đột nhiên nghe thấy A Thanh mở miệng, nàng lập tức quay đầu lại sắc mặt có chút cung kính xen lẫn tò mò.
“Tiền bối, người muốn ta thu đệ tử?, việc này chỉ sợ... có chút không tốt cho lắm”.
A Thanh nghe thấy Lý Thu Thủy nói vậy rốt cuộc cũng mở mắt ra, nàng có chút không vui lên tiếng.
“Ngươi không đồng ý?”.
Cảm thấy lời nói của A Thanh hướng về phía mình, Lý Thu Thủy lập tức đính chính.
“Tiền bối... cái này không phải là vãn bối không muốn... chỉ là sư phụ đã có di huấn, muốn làm truyền nhân của Tiêu Dao Phái nhất định phải do chưởng môn đời này của Tiêu Dao Phái là... Vô Nhai Tử thu nhận nếu không thì không cách nào học được tuyệt học của Tiêu Dao Phái. Lý Thu Thủy không phải là người tốt nhưng cũng... vẫn phải vâng lời sư phụ di huấn “.
Lời nói của Lý Thu Thủy tất nhiên có lý, nàng là người Tiêu Dao Phái liền phải sống theo luật của Tiêu Dao Phái, nàng cho dù vô pháp vô thiên nhưng lời nói của sư phụ thì nàng vẫn phải nghe, nàng có điểm giới hạn của nàng.
A Thanh nghe thấy lời Lý Thu Thủy nói, nàng đang trong tư thế xếp bằng liền đứng lên, nàng thực sự không quan tâm lắm đến di huấn của Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tử đến tuổi làm cháu nàng còn không đủ vì cái gì nàng phải quan tâm?.
Thứ làm A Thanh hứng thú với Tiêu Dao Phái chỉ là Bắc Minh Thần Công mà thôi, nếu không phải Bắc Minh Thần Công thì nàng lười nhìn đám tiểu bối này.
A Thanh đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười nhạt, nụ cười làm Lý Thu Thủy như cảm thấy bản thân mình run lên từng đợt, nàng cảm thấy lời nói tiếp theo của A Thanh tuyệt đối cực kỳ kinh khủng.
Quả nhiên như Lý Thu Thủy suy nghĩ, nàng chỉ thấy A Thanh đưa bàn tay lên nhẹ bấm sau đó ánh mắt lóe lên hai tia sát khí.
“Tiêu Dao Phái đời này có ba cái truyền nhân, Vu Hành Văn đang ở Thiên Sơn, Vô Nhai Tử thì đang ở Lôi Cổ Sơn, nếu ta giết chết cả hai thì ngươi liền là chưởng môn Tiêu Dao Phái, đúng hay không?”.
Lời nói của A Thanh đương nhiên là đúng, chỉ cần Vô Nhai Tử cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ chết thì ngôi vị chưởng môn chắc chắn thuộc về Lý Thu Thủy nhưng chính lời nói này làm Lý Thu Thủy run lên, nàng biết A Thanh có thực lực giết Vô Nhai Tử cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ, lời nói của A Thanh căn bản không phải để đùa.
Lý Thu Thủy cắn chặt đôi môi đỏ mọng, nàng ra sức đến mức đôi môi hồng bật máu, sau đó lập tức lên tiếng.

“Tiền bối, vãn bối lúc nãy còn chưa nói xong... vãn bối cũng có thể thay Vô Nhai Tử thu đồ đệ nhưng kẻ đó ít nhất phải đạt được tư cách ra nhập Tiêu Dao Phái...”.
Mỗi lần Lý Thu Thủy nói ra một chữ thì sức ép A Thanh đè lên nàng lại càng lớn, càng trở nên đáng sợ, sắc mặt Lý Thu Thủy thậm chí dần dần chuyển sang trắng bệch, nàng cho dù là ngũ tuyệt cao thủ cũng không có cách nào chịu được sức ép của thủ hộ giả, chỉ cần bằng ánh mắt uy áp bản thân A Thanh đã làm Lý Thu Thủy cảm thấy như nghẹt thở.
“Tiền bối, cái này cũng không phải vãn bối nói láo, võ công của Tiêu Dao Phái chúng ta phi thường đặc biệt, nếu không có siêu cường ngộ tĩnh chỉ sợ...”.
Lý Thu Thủy nói đến đây liền cảm thấy áp lực đè lên bản thân mình đã không cánh mà bay, ở trước mặt nàng A Thanh dõi ánh mắt về phía Thái Hồ Độ, giọng nói đầy thản nhiên.
“Vô Song, dung mạo của hắn thế nào?”.
Lý Thu Thủy nghe A Thanh hỏi về Vô Song thì ánh mắt liền dãn ra, nàng thật sự không ngờ A Thanh lại muốn mình nhận Vô Song làm đệ tử.
Lúc trước A Thanh đã nói nàng vẫn đóng vai sư phụ của Vô Song nhưng Lý Thu Thủy lại nghĩ khác, nàng cảm thấy thực lực của A Thanh đáng sợ đến không bút nào tả xiết, thực lực A Thanh cao hơn mình không biết bao nhiêu lần thì tại sao lại để Vô Song thật sự làm đệ tử của nàng?.
Theo Lý Thu Thủy suy nghĩ thì A Thanh chỉ muốn lấy cho Vô Song một cái danh phận đi trên giang hồ mà thôi về phần võ công của Vô Song đương nhiên là do A Thanh đến dạy rồi, nào đến phiên nàng?.
Nếu A Thanh nói ra bất cứ một cái tên nào thì Lý Thu Thủy còn suy nghĩ nhưng Vô Song lại là một cái khái niệm khác.
Đầu tiên nói về dung mạo, thật ra mà nói chắc chắn Vô Song không hề đẹp trai nhưng ai quy định đệ tử Tiêu Dao Phái phải đẹp trai?, dung mạo của Tiêu Dao Phái chỉ quan trọng là ‘đẹp’ mà thôi, nếu chỉ xét về nét đẹp trên khuôn mặt thì nhan sắc của Vô Song cộng thêm khí chất trời sinh của hắn chỉ cần Vô Song chịu giả gái thì Lý Thu Thủy còn cảm thấy thua kém vài phần, về phần dung mạo Vô Song đương nhiên là đạt.
Tiếp đến là ngộ tĩnh cái này lại càng không cần xét, Lý Thu Thủy đã đi qua rất nhiều nơi, nàng đã rất nhiều thiên tài trong giang hồ nhưng nàng có thể lấy mang ra đảm bảo không có bất cứ thiên tài nào còn trẻ như Vô Song đã đạt đến Đại Tông Sư cảnh giới, thực lực của Vô Song nào còn tính là thiên tài nữa, thực lực của Vô Song liền tính là giang hồ tiền bối thế hệ trước mới đúng.
Cuối cùng là về phần tạp học cái này Lý Thu Thủy cũng không quan tâm cho lắm, đành rằng Tiêu Dao Tử rất thích đệ tử của mình tinh thông cầm kỳ thi họa... nhưng không phải là yếu tố bắt buộc, đến cả Lý Thu Thủy hay Vu Hành Văn

cũng đâu có tinh thông khoản này?, đệ tử nhập môn của Tiêu Dao Phái chỉ cần đáp ứng được hai yếu tố đầu tiên đương nhiên là đủ chỉ tiêu xét tuyển.
Gần như không cần suy nghĩ, Lý Thu Thủy lập tức mở miệng.
“Nếu tiền bối muốn Thu Thủy nhận Vô Song là đệ tử đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì, bằng vào dung mạo cùng tư chất của Vô Song đều là đỉnh giai, vãn bối tuyệt không có ý kiến”.
A Thanh vẫn không nhìn Lý Thu Thủy, ánh mắt nàng một mực hướng về Thái Hồ Độ, trong mắt dần dần có một tia thần thái khác thường.
A Thanh ngày hôm đó từng nhìn thấy chín đầu hắc long sau lưng Vô Song, lúc đó nàng thực sự không cách nào khống chế được cảm xúc của mình vì vậy cũng khó lòng mà đánh giá được chín đầu rồng sau lưng Vô Song rốt cuộc là mạnh hay yếu nhưng nàng nhớ như in hình ảnh cuối cùng khi mà tám đầu rồng dần dần biến thành hư vô chỉ để lại một đầu hắc long càng ngày càng rõ ràng, đầu hắc long kia rốt cuộc dần dần dung nhập vào cơ thể Vô Song.
Sau hôm A Thanh đến gặp Vô Song thì A Thanh còn biết thêm có rất nhiều việc Vô Song cũng không rõ, đến cả việc hắn là ai chính hắn cũng không nhận thức được vì vậy A Thanh bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn, không phải là nàng không tin tưởng Vô Song, Vô Song có thể để A Thanh không tin tưởng nhưng Trương Tam Phong lại khác vì vậy thứ làm A Thanh suy nghĩ là đầu hắc long kia.
Từ việc Vô Song có thể hấp thụ ma khí thêm vào hư ảnh sau lưng hắn thì A Thanh có dự đoán rất lớn là Vô Song cùng Đế Thích Thiên đến từ cùng một nơi chỉ là Đế Thích Thiên có thể giữ nguyên thần trí cùng sức mạnh còn Vô Song lại mất tất cả mà thôi.
Thực lực của Vô Song liên quan rất lớn đến kế hoạch sau này của A Thanh vì vậy nàng phải biết được... giới hạn của Vô Song rốt cuộc ở đâu.
Ký ức có thể mất đi nhưng có một số thứ còn tồn tại mãi, những thứ được cất thật kỹ trong sâu thẳm linh hồn, những thứ quan trọng nhất mà không ai có thể xóa nhòa, A Thanh muốn biết thứ quan trọng nhất mà Vô Song cất kỹ là gì, nàng muốn biết... dục vọng của Vô Song rốt cuộc là gì.
Dòng suy nghĩ của A Thanh rốt cuộc cũng dừng lại, nàng hướng ánh mắt về phía Lý Thu Thủy sau đó khẽ gật đầu.
“Đúng, ta muốn ngươi thu nhận hắn làm đệ tử như chính ngươi nói với Tây Độc, ta cũng muốn ngươi truyền thụ toàn bộ Tiêu Dao tuyệt học mà ngươi biết cho hắn... tuy nhiên nhất định phải kiểm tra xem hắn có đủ tư chất gia nhập Tiêu Dao hay không “.
“Tiêu Dao các ngươi quan trọng nhất dung mạo cùng ngộ tĩnh sau đó lại đến học thức bất quá ta lại càng muốn ngươi kiểm tra tâm chí hắn, tốt nhất là dùng mị thuật của ngươi đi, dùng Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp thử hắn một chút”.
....

Quay ngược lại thời gian về hiện tại.
A Thanh lúc này đứng lặng thật lâu, cũng không ai biết nàng đang nghĩ gì nhưng hiện nay bằng vào sự tập trung của A Thanh mà nói ngay đến Lý Thu Thủy cũng không dám lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của A Thanh.
A Thanh không nói cũng không cử động khiến Lý Thu Thủy không biết thế nào mà lần nhưng nàng hiện nay vẫn cảm thấy tim đập chân run, nàng trên đời này chỉ sợ sư phụ nhưng hiện nay tuyệt đối thêm hai vị trí nữa trong danh sách này chính là A Thanh cùng Vô Song.
Tiêu Dao Tử thu nhận Lý Thu Thủy từ nhỏ lại truyền võ công cho nàng, nàng sợ xuất phát từ kính.
A Thanh mang theo uy tháp thiên địa, thứ áp lực mà Lý Thu Thủy không cách nào phản kháng, nàng sợ là vì uy.
Cuối cùng là Vô Song, Vô Song cho Lý Thu Thủy một loại cảm giác chân thật nhất của nỗi sợ, sợ đơn giản chỉ vì sợ, căn bản không có lý do. Nhìn vào ánh mắt của Vô Song bản thân Lý Thu Thủy không cách nào coi Vô Song là con người nữa, con mắt kia... rõ ràng là của ác ma.
Nếu lúc trước Lý Thu Thủy còn có chút khinh thị Vô Song thì nay có cho nàng thêm một cái mạng nàng cũng không dám, nàng thậm chí cảm thấy tính ‘mê trai’ của mình không ngờ lại cứu nàng một mạng, nếu hôm đó trên Dã Tam Pha không xuất phát từ sự thích thú của Lý Thu Thủy đối với Vô Song mà nàng lựa chọn trực tiếp chém giết Vô Song thì không biết nàng hiện nay còn sống hay đã chết.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 108

Sự Đáng Sợ Của Hai Đan Điền (1)

Đầu có chút ong ong, Vô Song đưa một tay lên day day cái chán của mình, ánh mắt hắn có cảm giác hoa lên gần như không nhìn rõ bất cứ cái gì trước mặt nữa, phải mất thêm một lúc Vô Song mới có thể ổn định lại bản thân, mới có thể biết mình đang ở đâu.

Theo trí nhớ mơ mơ hồ hồ của Vô Song thì rõ ràng hắn nhìn thấy Lý Thu Thủy ở Dã Tam Pha có điều sau đó xảy ra việc gì chính Vô Song lại không quá rõ ràng bất quá hắn vẫn nhớ được lúc trước xung quanh hắn toàn bộ đều là núi tuyết mới đúng.

Hiện nay thì Vô Song đang ở đâu?, hắn đang trong một ngôi nhà tương đối lớn, nằm trên một chiếc giường êm ấm phía dưới là nguyên một tấm da hổ mềm mại, dõi ánh mắt ra xa hơn một chút có thể thấy tất cả đồ dùng bên trong đều bằng gỗ, xung quanh đều có không ít da sói xếp lên, đến cả toàn bộ sàn nhà đều được phủ một lớp vải nhung, căn phòng này thực sự rất ấm áp trong những ngày đông giá rét này có điều trong mắt Vô Song mà xem hắn cảm thấy nơi đây rất giống tạo hình trong những trướng bồng nơi sơn trại.

Tất nhiên Vô Song cũng đoán không có sai, nơi đây thật sự là sơn trại, hắn đang nằm trong chính căn phòng của trại chủ Hắc Phong Trại – Hắc Vô Tà.

Cố gắng vặn vẹo thân thể một chút, cảm thấy bản thân mình cũng không có gì là không đúng tựa hồ không chịu bất cứ vết thương nào cả, Vô Song mới chậm rãi rời giường đứng lên.

Khi Vô Song vừa đứng lên cũng chẳng biết có phải là do hắn tạo tiếng động quá lớn hay không mà cánh cửa phòng lập tức mở ra, bên ngoài có một trung niên nhân lập tức bước vào.

Trung niên nhân này tuổi tác khoảng gần 40, mái tóc màu đen tương đối ngắn cùng ánh mắt rất sâu, trong ánh mắt ẩn ẩn còn có cả lệ khí, cho dù kẻ này chưa hề cố tình thả ra khí thế của mình nhưng Vô Song vẫn có thể cảm nhận được mùi huyết nhè nhẹ, đây tuyệt đối là một kẻ giết người không ghê tay.

Tất nhiên Vô Song cảm thấy đối phương cũng không có gì đáng sợ, chỉ là giết người mà thôi bản thân Vô Song cũng giết không ít, cơ thể Vô Song hiện nay cũng không có dấu hiệu bị trúng độc, không có dấu hiệu mang theo thương thế trong khi từ ánh mắt Vô Song mà xem đối phương cũng chỉ là đại tông sư cao thủ cùng một đẳng cấp với Vô Song, loại cao thủ như này Vô Song đã sớm không còn sợ hãi nữa.

Trung niên nhân này đầu tiên quan sát sắc mặc của Vô Song, trong ánh mắt dần

dần xuất hiện sự kinh ngạc khó che dấu rồi rất nhanh cũng thu liễm lại, hai tay chắp về phía trước, lưng cúi xuống cung kính.
“Tiểu thư đã tỉnh, chủ nhân nói nếu tiểu thư tỉnh lại thì liền đến gặp chủ nhân”.
Người này tuyệt đối không phải hạng người lương thiện gì nhưng khi nói ra hai chữ chủ nhân thì lại ngập tràn sợ hãi, trong lời nói còn có chút run rẩy, có thể làm một đại tông sư sợ hãi đến trình độ này thì chủ nhân của ông ta tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.
Vô Song cho dù không rõ vị chủ nhân trong miệng trung niên nhân này là ai nhưng hắn có thể đoán được đến 8 phần là Lý Thu Thủy, lúc trước khi hắn ngất đi hắn còn nhớ rõ gặp mặt Lý Thu Thủy ở Dã Tam Pha, vị cường giả đủ thủ đoạn cùng thực lực trấn áp trung niên nhân trước mặt đồng thời cũng là chủ nhân của ông ta không phải Lý Thu Thủy thì còn là ai?.
Vô Song không nói gì đến cả việc bị đối phương gọi là ‘tiểu thư’ thì Vô Song cũng chẳng mảy may để ý dù sao hắn bị gọi như vậy đã sớm quen thuộc, hắn lập tức đứng lên, điều chỉnh một chút khẩu âm của mình rồi lên tiếng.
“Dẫn đường”.
Trung niên nhân kia cũng cung kính lùi ra một bước, bàn tay hướng về một phía ngụ ý chỉ đường cho Vô Song, trong ánh mắt của ông ta lúc này bắt đầu xuất hiện sự do dự.
Khi Vô Song bước đến gần ông ta đột nhiên thấy trung niên nhân này không do dự gì mà quỳ xuống, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi cùng không cam lòng.
“Tiểu thư, cầu xin người cứu lấy đệ đệ ta”.
Người này cả hai tay cùng hai chân đều quỳ rạp xuống mặt đất, cả người đều run lên tuyệt đối không còn một chút xíu nào phong phạm đại tông sư cao thủ.
Vô Song nào hiểu việc gì đang xảy ra trước mặt?, hắn rõ ràng vừa mới tỉnh lại còn không hiểu bất cứ thứ gì xảy ra dĩ nhiên có một kẻ chạy đến quỳ gối cầu xin?.
Vô Song hơi hơi dừng lại sau đó rốt cuộc thở ra một hơi.
“Cho ngươi nói ba câu, sau ba câu ngươi cứ quỳ ở đây, ta không quan tâm”.
Vô Song cũng không phải loại người dễ dãi hay mềm lòng, làm gì có chuyện kẻ khác quỳ xuống cầu xin mà Vô Song hắn phải giúp đỡ phải mủi lòng?, Vô Song thậm chí còn cảm thấy một tia phiền phức, bản thân hắn hiện nay lo cho mình còn chưa xong, lo sao được cho kẻ khác?.
Trung niên nhân kia như cũng cảm nhận được tâm tình của Vô Song, giọng nói lại càng mang theo vài tia khổ sợ.
“Tiểu thư, ta gọi là Hắc Vô Tà trại chủ của Hắc Phong Trại, ta cả đời này làm việc ác vô số vì vậy việc xảy ra trong ngày hôm nay đối với ta mà nói vốn là nhân quả, có chết cũng không oán không hối, ta chỉ cầu tiểu thư cứu... đệ đệ của ta”.

“Chủ nhân khi mang tiểu thư về liền lập tức mang đệ đệ của ta đi theo... chủ nhân... tu luyện... thái dương bổ âm có thể hút hết dương tinh của nam nhân... đệ đệ của ta lần này tiến vào cùng chủ nhân chỉ sợ lành ít dữ nhiều...”.
“Ta cùng đệ đệ Bạch Vô Khuyết tuyệt không phải người tốt lành gì nhưng... ta thực sự không muốn nhìn thấy hắn bị hút khô, cầu tiểu thư đại nhân đại lượng xin chủ nhân... tha cho nó một cái mạng”.
Vô Song gần như lặng người đứng đó, hắn lúc này lại càng tin tưởng Lý Thu Thủy là chủ nhân của Hắc Vô Tà chỉ là hắn không ngờ Lý Thu Thủy lại... biến thái đến một bước này.
Thật ra đây là Vô Song trách oan Lý Thu Thủy, Lý Thu Thủy bình thường cho dù tìm nam nhân cũng phải đáp ứng được cả hai tiêu chí là dung mạo cùng thực lực, Bạch Vô Khuyết nói về thực lực còn tạm ổn nhưng dung mạo tuyệt đối không hợp tầm mắt của Lý Thu Thủy, loại nam nhân như Bạch Vô Khuyết có cho Lý Thu Thủy cũng không thèm, không phải nam nhân nào cũng có tư cách bước lên giường của Tây Ha đệ nhất mỹ nhân.
Lần này Lý Thu Thủy ở Dã Tam Pha sử dụng mị thuật với Vô Song, đúng là nàng có thể mị hoặc Vô Song có thể đánh bại Vô Song hoàn toàn nhưng muốn mị hoặc người khác trước tiên phải tự mị hoặc chính bản thân mình, Vô Song bị dục hỏa công tâm thì Lý Thu Thủy cũng chẳng dễ chịu gì.
Với cao thủ mị thuật như Lý Thu Thủy mà nói nàng tất nhiên cũng có thể đè nén dục vọng của mình xuống bất quá ai bảo nàng tiếp một quyền của Vô Song khiến bản thân bị thương, nội lực phản phệ dẫn tới khí huyết bắt đầu nhộn nhạo lại thêm vào nàng bị Vô Song dọa sợ khiến cho tâm thần càng thêm yếu đuối mới bị dục hỏa đốt ngược lại bản thân.
Bạch Vô Khuyết bị Lý Thu Thủy kéo vào trong phòng thật ra một phần rất lớn là tại Vô Song gây ra.
....
Vô Song đương nhiên không rõ mấy việc này, đối với Hắc Vô Tà đang quỳ xuống bên dưới, Vô Song cũng chỉ đành lắc đầu, hắn nào có tư cách gì thuyết phục Lý Thu Thủy thả người, hắn tiến vào gặp Lý Thu Thủy không biết có bị nàng thái dương bổ âm hay không nữa là.
“Dẫn đường đi”.
Không đồng ý cũng không từ chối lời của Hắc Vô Tà, Vô Song chỉ lạnh lùng lên tiếng.
Bản thân Hắc Vô Tà cũng không biết làm cái gì mới tốt, hắn thật sự cảm thấy tiểu cô nương trước mặt thật sự không khác gì Lý Thu Thủy phiên bản lúc trẻ cả, dung mạo cũng là tuyệt mỹ cùng thêm cái ngữ khí lạnh như băng làm cho người khác không rét mà run, trong lời nói thủy chung mang theo một loại khí thế thượng vị giả, Hắc Vô Tà không hề hoài nghi việc chỉ cần hắn còn tiếp tục dông

dài thì Vô Song nhất định sẽ để hắn quỳ ở đây đến hết ngày, căn bản không cần quan tâm.
Hắc Vô Tà run run hai chân đứng dậy, sau đó cắn chặt hai hàm răng của mình rồi cũng chỉ biết thở dài một hơi mà dẫn đường cho Vô Song.
Bản thân hai vị trại chủ của Hắc Phong Trại đương nhiên làm không ít việc ác, đã làm ác thì phải chấp nhận chịu trừng phạt, có nhân thì phải có quả bất quá cho dù biết một ngày quả sẽ đến thì người ta vẫn cố kháng cự thứ ‘quả’ này.
Hắc Vô Tà cùng Bạch Vô Khuyết cũng không ít lần cưỡng hiếp thiếu nữ nhà lành, thân là trại chủ Hắc Phong Trại thì tay đã nhuốm không biết bao nhiêu máu người, bọn hộ vốn là ma đầu nơi Dã Tam Pha còn được mệnh danh là Hắc Bạch Vô Thường đáng tiếc Hắc Bạch Vô Thường mấy ngày hôm nay lại được Diêm Vương ghé thăm.
Loại người như Hắc Vô Tà cùng Bạch Vô Khuyết có quỳ nát đầu gối cũng chưa chắc được Vô Song mảy may để ý.
....
Lý Thu Thủy cùng A Thanh sống trong một ngôi nhà lớn nằm sâu bên trong Hắc Phong Trại, ngôi này này lúc trước là nơi chuyên dùng để nhốt nữ nhân bị mang lên sơn trại nhưng nay lại trở thành cấm địa của Hắc Phong Trại.
Một đường có Hắc Vô Tà dẫn đi khiến xung quanh Hắc Phong Trại có rất nhiều sơn tặc đến nhìn cũng không dám nhìn dung mạo của Vô Song, cả đám đều lập tức cúi đầu xuống, ở Hắc Phong Trại này thì uy danh của trại chủ Hắc Vô Tà cực kỳ bá đạo.
Cũng chẳng mất bao lâu Vô Song cùng Hắc Vô Tà đi đến nơi Lý Thu Thủy đợi sẵn, Vô Song thậm chí có thể nhìn thấy trong ánh mắt Hắc Vô Tà mang theo vẻ sợ hãi, hắn còn trực tiếp lùi lại hơn 10 bước so với cửa chính, căn bản không dám bước vào.
“Tiểu thư... chủ nhân... chỉ nói đợi tiểu thư tỉnh ta đưa tiểu thư đến đây, chủ nhân không cho phép ta tiến vào bên trong”.
Nhìn cái bộ dang nam nhân hơn 40 tuổi của Hắc Vô Tà Sợ hãi lại khiến Vô Song bật cười, thủ đoạn của Lý Thu Thủy đúng là đáng sợ, tất nhiên với một người nắm trong tay Tây Hạ Nhất Phẩm Đường thì đám người Hắc Phong Trại tính là gì?.
Chậm rãi đẩy cửa lớn mà vào, đập vào mắt Vô Song là từng tầng từng tầng hàn khí, hàn khí thậm chí dày đặc đến mức gần như che phủ hoàn toàn tầm mắt của Vô Song, thứ duy nhất mà Vô Song có thể thấy là một ánh mắt xinh đẹp động nhân tâm đang nhìn mình.
“Ta đẹp mắt không?”.
Lý Thu Thủy không đợi Vô Song lên tiếng liền mở miệng, theo giọng nói của nàng như mang theo ma âm khiến cho làn sương trắng bao phủ căn phòng này

dần dần tán đi lộ ra Lý Thu Thủy đang ngồi chính giữa trên chiếc giường trung tâm, nàng hiện nay vậy mà không có lấy một mảnh vải che thân.
Vô Song ở kiếp này hắn vẫn còn tính là xử nam, khi nhìn thấy thân hình của Lý Thu Thủy lập tức liền khẽ run lên, bản thân Vô Song đã nhìn thấy không ít mỹ nữ, hắn không tin Lý Thu Thủy có thể xinh đẹp hơn Dạ Xoa của hắn nhưng... hiện tại Vô Song có chút phải nghĩ lại.
Nếu nói theo một cách chính xác nhất trong cốt truyện Kim Dung thì Lý Thu Thủy cùng Vương Ngữ Yên có dung mạo giống hệt nhau, chỉ tính riêng dung mạo mà nói ai dám tự tin vượt qua người đàn bà quyền lực nhất Tây Hạ này?.
Nếu Vương Ngữ Yên được gọi là 'thần tiên tỷ tỷ' thì Lý Thu Thủy có lẽ phải gọi là 'ma đầu tỷ tỷ', khi toàn bộ cơ thể Lý Thu Thủy lộ ra trước mặt Vô Song khiến Vô Song không biết dùng từ nào để tả về nàng lúc này, một cơ thể hoàn mỹ vô khuyết, một thân thể đẹp đến mức không cách nào diễn tả bằng lời quan trọng nhất cơ thể của Lý Thu Thủy mang theo vẻ mị hoặc vô biên.
Xét trên khía cạnh thân thể mà nói cũng có nhiều dạng thân thể ví dụ như đám người Vương Ngữ Yên hay Hoàng Dung có thể dùng từ 'băng thanh ngọc khiết' nhưng với người như Lý Thu Thủy hay Khinh Huyền thì cơ thể của bọn họ là trần trụi mị hoặc, đánh thẳng vào ánh mắt người xem, mang theo một loại tuyệt mỹ theo cách khác.
"Đẹp, rất đẹp".
Vô Song cũng không có già mồm, hắn hiện nay còn cảm thấy cổ họng mình đã bắt đầu trở nên khô nóng bất quá có một hình ảnh khác kéo cho thần trí Vô Song thanh tỉnh trở lại, ở dưới chân giường Lý Thu Thủy dĩ nhiên có một nam nhân.
Nam nhân này hiện nay cũng chẳng còn rõ là sống hay đã chết, hắn nằm một đống dưới đất cứ như 'lợn' chuẩn bị làm thịt vậy, mái tóc màu đen tương đối dài hiện nay hoàn toàn rối bời che kín luôn cả khuôn mặt hắn.
Người này từ khí tức mà xét thì có lẽ chính là Bạch Vô Khuyết bất quá hiện nay nếu mang hắn ném ra ngoài đường thì tuyệt đối không ai nhận ra một vị đại tông sư lại thảm thành cái bộ dạng này.
Lý Thu Thủy như cũng nhận ra được khác biệt trong ánh mắt Vô Song, nàng liền khẽ thay đổi cơ thể, một tay đưa ra khoác lấy tấm y phục mỏng màu đỏ mặc lên người, đôi chân dài miên man chạm đất, bàn chân có chút nhón lên, nàng di chuyển chỉ bằng những đầu ngón chân càng khiến bản thân nàng lộ ra sự cao quý cùng mị hoặc bất tận.
Vô Song lúc này thật sự có chút muốn cúi đầu bội phục Vô Nhai Tử, rốt cuộc Vô Nhai Tử làm cách nào có thể không thích người như Lý Thu Thủy?, chỉ riêng thân thể kia của nàng đã không khác gì một loại ma túy làm người ta không cách nào thoát ra vậy mà Vô Nhai Tử vẫn có thể vô tình đến vậy?.
Lý Thu Thủy bước chậm rãi đến trước mặt Vô Song, ngón tay ngọc khẽ vuốt ve

khuôn mặt của hắn, hơi thở còn mang theo từng tia xuân ý, theo nàng di chuyển bộ ngực no đủ mà hoàn mỹ cũng khẽ phập phồng, khiến cho Vô Song càng ngày càng cảm thấy... sợ hãi nữ nhân này, thân thể của nàng đẹp đến mức làm người ta phát sợ, thân thể này đừng nói là con người mà cho dù chư tiên thần phật hạ phàm cùng bị mê hoặc không thôi.
“Nha, ngươi có muốn thử không?, ta cam đoan sẽ ôn nhu với ngươi, sẽ cho ngươi tiêu hồn, tuyệt không giống loại phế vật kia”.
Nếu đây là một nữ nhân khác thì Vô Song quả thật có chút động tâm bất quá nếu đã là Lý Thu Thủy thì hắn đương nhiên không dám, theo bản năng Vô Song tính đẩy Lý Thu Thủy ra bất quá khi hai cánh tay của hắn sắp chạm đên đôi ngọc nhũ kia liền khẽ run lên sau đó thu lại, sắc mặt liền xuất hiện vẻ lúng túng.
Lý Thu Thủy sao có thể không phát hiện ra động tác của Vô Song, nàng lập tức cười rộ lên.
“Khách khách, muốn đụng thì cứ đụng nha, tỷ tỷ không có sinh khí nha hơn nữa tỷ tỷ đảm bảo với ngươi.... tỷ tỷ hầu hạ ngươi còn thoải mái hơn nha đầu Hoàng Dung kia gấp vạn lần, thế nào muốn thử không?”.
Vô Song sao dám nhận lời?, chỉ riêng việc Lý Thu Thủy có thái dương bổ âm đã khiến Vô Song nhất định phải giữ vững bản tâm, hắn không muốn thành một cái Bạch Vô Khuyết thứ hai.
“Tỷ tỷ nói đùa, ta còn có... người đang đợi ta... tỷ tỷ đừng trêu chọc ta nữa, không biết tỷ tỷ ngươi gọi ta đến đây có việc gì?”.
Lý Thu Thủy nghe Vô Song nói vậy liền ném cho Vô Song một cái mị nhãn, đôi môi đỏ khẽ chu lên cực kỳ động lòng người.
“Xì, đúng là không hiểu phong tình, không biết bao nhiêu nam nhân muốn hầu hạ tỷ tỷ ta còn chưa đến lượt, đệ đệ ngươi lại năm lần bảy lượt từ chối thực sự làm tỷ tỷ rất buồn nha”.
Lý Thu Thủy lần này còn trực tiếp kiễng chân lân, bộ ngực của nàng dính sát vào ngực của Vô Song, những ngón tay ngọc khẽ chạm vào ngực hắn, Vô Song thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương cơ thể của nàng bao trùm lấy bản thân mình, Lý Thu Thủy đầy mị hoặc mà cười.
“Tỷ tỷ thật sự so ra kém nha đầu Hoàng Dung đó sao?, nha đầu đó cho ngươi được cái gì tỷ tỷ nhất định cho ngươi được càng nhiều nha, tỷ tỷ tinh thông võ học thế gian, tỷ tỷ có vô số hoàng kim tài bảo, có cả ngàn tinh binh nơi Tây Hạ thậm chí có cả Tây Hạ Nhất Phẩm Đường..., chỉ cần ngươi chịu đồng ý tỷ tỷ liền cho ngươi tất cả được không?”.
Lời của Lý Thu Thủy không phải là giả, đúng là nếu mang lên bàn cân để mà cân đo đong đếm thì Lý Thu Thủy vượt xa Hoàng Dung, vấn đề mỹ mạo có thể không tính nhưng hầu như cái gì Hoàng Dung có thì Lý Thu Thủy còn có nhiều hơn rất nhiều.

Hoàng Dung có một vị phụ thân là ngũ tuyệt cường giả nhưng Đông Tà thực lực cũng chỉ ngang ngửa Lý Thu Thủy mà thôi, Hoàng Dung có trí tuệ siêu quần thì Lý Thu Thủy trí tuệ cũng chẳng kém ai, một người phụ nữ có thể nắm trong tay cả Tây Hạ, có thể gây dựng lên Tây Hạ Nhất Phẩm Đường liệu trí tuệ có thể kém sao?, về của cải vật chất hay hiểu biết võ công thì Lý Thu Thủy lại càng vượt xa Hoàng Dung, đáng tiếc tình cảm là thứ... không thể mang ra cân đo đong đếm.
Vô Song không hiểu tại sao nghe Lý Thu Thủy so sánh nàng ta với Hoàng Dung hắn lại cảm thấy thanh tỉnh hơn rất nhiều, ánh mắt đang xuất hiện dục hỏa của Vô Song bất giác trở nên thanh mình, hắn đối với Lý Thu Thủy chỉ nhè nhẹ mỉm cười.
“Nếu việc tình cảm có thể mang ra so đo, mang ra cân đo đong đếm thì đệ đệ vẫn khuyên tỷ tỷ nên đi tìm Nam Tống hoàng đế thì hơn, đệ đệ không quyền không thế cũng chẳng có võ công cao cường, đệ đệ căn bản không mang được cho tỷ tỷ chút ích lợi nào cả “.
“So với mấy thứ như tài bảo, địa vị hay võ công kia bản thân đệ đệ vẫn muốn chọn Dung nhi hơn “.
Câu trả lời của Vô Song làm Lý Thu Thủy lặng đi một lúc, nàng không nói gì chỉ khẽ cắn chặt hàm răng, chân mượn Lăng Ba Vi Bộ lùi lại, chỉ thoáng chốc đã xuất hiện trên chiếc giường nơi trung tâm, một tay nàng đưa ra cách không kéo thẳng một tám áo lông dày che đi thân thể của mình.
Đây là lần thứ ba nàng sử dụng mị thuật với Vô Song, lần thứ ba... nàng thất bại.
Vô Song là người đầu tiên cho Lý Thu Thủy một loại cảm giác thất bại đến như vậy, cho dù Vô Nhai Tử cũng tuyệt không thể so sánh với Vô Song.
Khi Lý Thu Thủy ở bên cạnh Vô NHai Tử nàng liền dùng thứ gọi là chân tình, nàng muốn là muốn trái tim của hắn chứ không phải chỉ là thân xác của Vô Nhai Tử hơn nữa năm đó Lý Thu Thủy còn chưa tu mị thuật nàng chỉ là trời sinh mị cốt mà thôi, nếu lúc này Lý Thu Thủy gặp lại Vô Nhai Tử thì nàng không tin tình lang năm xưa có thể như Vô Song chịu được 3 lần mị thuật của Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy nằm trên giường lớn, ánh mắt cũng trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều, nàng nhìn Vô Song đứng đó rồi thở ra một hơi, khuôn mặt xinh đẹp quay về phía sau lưng một tay đưa ra đánh vào thành giường lập tức một cái cơ quan khí được phát động, bức tường phía sau gian phòng vậy mà bắt đầu tự động di chuyển.
“Ra đi, lần này ngươi thắng rồi “.
Vô Song chắc chắn không ngờ trong phòng này còn có bí thất, hắn lại càng không ngờ bên trong bí thất có người, đến khi nhìn thấy bóng người kia xuất hiện, đến khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp với ánh mắt đỏ hoe kia đang nhìn mình, Vô Song liền giật mình không thôi.

Lý Thu Thủy dĩ nhiên mang theo Hoàng Dung đến đây?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 109
Sự đáng sợ của hai đan điền (2)

"Sao, cảm thấy khó chịu?".
Sau lưng Lý Thu Thủy xuất hiện một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, giọng nói này xuất hiện quá mức đột ngột căn bản không hề có dấu hiệu báo trước gì nhưng Lý Thu Thủy cũng không quá mức bất ngờ, nàng đương nhiên có thể đoán được người lên tiếng là ai.
"Tiền bối, vãn bối thực sự có chút không phục".
Lý Thu Thủy nói ra câu này đến chính nàng còn cảm thấy buồn cười, nàng đã sống từng này tuổi cho dù Hoàng Lão Tà chỉ sợ còn không nhiều tuổi bằng nàng vậy mà nàng lại đi so đo hơn kém cùng con gái Hoàng Lão Tà?, đây là việc buồn cười bực nào có điều đúng là... nàng thật sự cảm thấy không phục.
Lý Thu Thủy là một cái nữ nhân cường đại, trong số nữ tử tại Kim Dung thế giới mà nói ngoại trừ A Thanh ra thì thực lực của Lý Thu Thủy hoàn toàn xứng làm top đầu, cho dù là nam nhân cũng không có mấy người đủ sức vượt qua nàng.
Nàng có dung mạo, nàng có võ công, nàng có địa vị, nàng có cả tiền tài cùng quyền lực đáng tiếc cuộc đời cho nàng tất cả lại lấy đi của Lý Thu Thủy thứ gọi là tình yêu.
Vô Nhai Tử năm đó tuyệt tình hư vậy để rồi đến bây giờ lại có một tiểu tử ngang trời xuất thế, một tiểu tử cũng không cho nàng mặt mũi, một tiểu tử ba lần bảy lượt từ chối nàng.
"Ngươi thích hắn? ".
Lý Thu Thủy nghe A Thanh nói vậy khẽ lặng người một lúc sau đó nàng liền lắc đầu.
"sao có thể, vãn bối thì yêu duy nhất một mình kẻ đó, đời đời kiếp kiếp yêu thích một mình kẻ đó, hắn không thích ta nhưng ta thích hắn, ta sẽ không thay lòng".
A Thanh nghe đến đây liền nhẹ lắc đầu, vẫn là cái giọng nói thản nhiên không nhận ra vui buồn hỉ nộ kia.
"Ngươi không thích hắn, vậy vì sao ngươi không cam tâm? ".
Câu hỏi này của A Thanh lại làm Lý Thu Thủy khó lòng mà trả lời bởi chính nàng cũng không hiểu vì sao mình không cam tâm.
Nàng đánh cuộc thua Hoàng Dung đương nhiên nàng phải chịu, Lý Thu Thủy vẫn có phong phạm của tiền bối giang hồ bất quá nàng thực sự cảm thấy không vui vẻ gì trong lòng hay nói đúng hơn... nàng có cảm giác Hoàng Dung giống với Lý Thương Hải năm đó lấy đi một thứ chỉ thuộc về nàng.
Nàng cảm thấy mình không thua đối phương bất cứ thứ gì vậy sao nàng lại

thua?.
Ai cũng treo trên cửa miệng hai chữ chân tình nhưng chân tình là gì?, Lý Thu Thủy nàng yêu Vô Nhai Tử chẳng lẽ không gọi là chân tình?, nàng yêu đến chết đi sống lại, yêu đến khắc cốt minh tâm, yêu đến thiên hôn địa ám nhưng chân tình của nàng có tác dụng gì?, chân tình của nàng đổi lại chỉ có bạc tình.
“Mở tâm rộng ra một chút, có những thứ ngươi tưởng là như vậy nhưng không phải như vậy, có những thứ chấp nhất quá cũng không phải là tốt”.
“Nói về thiên phú ai hơn được ngươi?, nói về dung mạo ai hơn được ngươi?, võ công của ngươi cũng chẳng thua bất cứ ai chỉ là suy nghĩ của ngươi mãi mãi chỉ dừng lại ở một điểm”.
“Thu Thủy, ta vốn không muốn tiến vào việc của ngươi, ngươi cũng là người mà ta cũng là người, đã là con người thì không ai có tư cách nhận xét đúng sai, đúng sai chỉ có tự thân cảm nhận nhưng hôm nay ta vẫn phải nói “.
“Ngươi chạm đến giới hạn của bản thân rồi nhưng đây chỉ là giả giới hạn, ngươi đang tự giới hạn lại chính bản thân mình, nếu ngươi có thể vượt qua cái giới hạn mà ngươi tự đặt ra... có lẽ ngươi cũng có thể như kẻ đó chạm đến thiên hạ chí cực, bước vào thế giới của ta”.
A Thanh nói xong cũng không có thêm bất cứ giải thích gì với Lý Thu Thủy, nàng để mặc Lý Thu Thủy lẳng lặng đứng đó, nàng cũng chỉ có thể nói đến vậy, không gian phát triển của Lý Thu Thủy là kinh khủng khiếp, trong thế giới này nói về tư chất luyện võ có lẽ Lý Thu Thủy hiện nay đã sớm vô địch rồi, A Thanh căn bản không muốn Lý Thu Thủy mãi mãi bị vây chết ở ngũ tuyệt cảnh giới mà không thể nào bước ra một bước.
Nếu nói về sự kinh khủng của Lý Thu Thủy thì có thể hiểu nàng là bản nâng cấp hoàn hão của Vương Ngữ Yên, nàng hơn Vương Ngữ Yêm ở căn cốt, nàng là kỳ tài luyện võ còn Vương Ngữ Yên thì không, những thứ Vương Ngữ Yên có thể nhìn ra bản thân Lý Thu Thủy đương nhiên có thể nhưng Vương Ngữ Yên nhìn được bất quá cũng không học được, chỉ có Lý Thu Thủy nàng có thể thật sự học được, thật sự gán nó vào bên trong võ đọa của bản thân mình.
Không phải ai... cũng có tư cách học Tiêu Dao Tiểu Vô Tướng Công.
Trong mắt A Thanh nàng có thể cảm nhận được, Lý Thu Thủy thậm chí có thể chạm đến cảnh giới ‘ngũ đế’, Lý Thu Thủy có thể chạm đến độ cao của Tiêu Dao Tử năm xưa, loại tồn tại vượt qua ngũ tuyệt.
Thân là ngũ đế cao thủ... bất cứ ai cũng có cơ hội mở ra cực đạo của riêng mình, chạm đến cực cảnh.
....
Sau khi trở về căn phòng ban đầu của mình, Vô Song lúc này liền nhẹ đưa tay ra nhéo lấy cái mũi của Hoàng Dung.
“Sao nàng lại đến đây, có biết nguy hiểm lắm không hả?”.

Hoàng Dung bị Vô Song nhéo nhéo cái mũi nhỏ liền khẽ chu miệng lên sau đó nàng liền không phục cãi lại.
“Là tại huynh chứ không phải tại muội nha, người ta đã nói muội nhất định sẽ đợi huynh về mà, muội còn chuẩn bị sẵn đồ ăn cho huynh nữa, chỉ là thấy đến tối muộn huynh vẫn chưa về... người ta mới lo lắng”.
“Sau đó là Lý Thu Thủy tiền bối... cho người bắt cóc ta mang lên Dã Tam Pha, bọn họ đều là tông sư cao thủ muội đánh không được lại thêm nghe bọn họ nói... Lý Thu Thủy tiền bối muốn muội lên Dã Tam Pha gặp huynh khiến người ta càng thêm lo lắng vì vậy nên đành theo bọn họ lên Dã Tam Pha, lên Hắc Phong Trại”.
“Bọn họ không chỉ bắt cóc mỗi ta còn bắt cóc cả tên ngốc Quách Tĩnh đó nữa, thực sự muội rất sinh khí với đám người Hắc Phong Trại này bất quá... giờ thì hết rồi nha”.
Nhìn khuôn mặt Hoàng Dung vui vẻ mỉm cười, Vô Song đưa một tay ra ôm lấy nàng, đặt nàng lên đùi mình, hắn khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ lên má Hoàng Dung, Vô Song có chút tò mò lên tiếng.
“Rốt cuộc là muội... cá cược gì với Lý Thu Thủy tiền bối?”.
Vô Song hỏi đến đây lại càng làm Hoàng Dung mặt cười ửng đỏ, nàng thực sự cảm thấy hôm nay là ngày nàng vui vẻ nhất, với nàng mà nói hôm nay là ngày Lý Thu Thủy hợp mắt nhất.
Hoàng Dung vốn cảm thấy Lý Thu Thủy là một cái yêu nữ mị hoặc hết nam tử trong thiên hạ, là loại nữ nhân ai cũng có thể lên giường cùng nhưng hôm nay nàng là có cái nhìn khác với vị tiền bối võ lâm này.
“Hì hì, muội với Lý tiền bối cá cược, nếu.... huynh không bị tiền bối mê hoặc thì muội thắng, nếu huynh bị mê hoặc thì muội thua, nếu muội thua thì... muội sẽ trở về Đào Hoa Đảo, cả đời không gặp mặt huynh nữa”.
Nói đến đây đôi mắt của Hoàng Dung có chút ướt át, nàng tựa cả người vào trong lồng ngực của Vô Song.
“Huynh không biết... lúc đó muội rất sợ, rất sợ huynh sẽ đồng ý với Lý tiền bối, cho dù muội là thân nữ tử cũng không cách nào cưỡng lại vẻ đẹp của tiền bối huống gì... là huynh”.
Vô Song thậm chí có thể cảm nhận được thân thể Hoàng Dung đang nhè nhẹ run lên, quả thật không có nhiều nam nhân có thể chịu được sức hấp dẫn chết người của Lý Thu Thủy, vẻ đẹp của Lý Thu Thủy chính là loại xuân dược đáng sợ nhất thế gian.
“Không phải sợ... không phải huynh ở đây với muội rồi sao, chúng ta trở về Tùng Hạc Lâu sau đó sắp xếp về Đào Hoa Đảo được không?”.
Vô Song vốn muốn nghĩ Hoàng Dung nhất định sẽ vui vẻ đồng ý nhưng không ngờ nàng lại lập tức lắc đầu, trong ánh mắt hiện ra một tia cương quyết.

“Không được, huynh cùng muội sau này liền ở lại Hắc Phong Trại... ít nhất là trong khoảng thời gian tới đây”.
Vô Song tất nhiên không hiểu ý của Hoàng Dung, hắn liền nghi hoặc hỏi lại.
“Ý muội là sao?, cái này huynh không hiểu”.
Hoàng Dung đối với Vô Song chỉ nhẹ mỉm cười.
“Là Lý tiền bối nói với muội, người muốn nhận huynh làm Tiêu Dao truyền nhân... hơn nữa nếu huynh gia nhập Tiêu Dao Phái muội cũng có thể... giúp đỡ cho huynh một hai”.
Lời Hoàng Dung nói không phải là giả, trước khi Vô Song tỉnh lại thì Lý Thu Thủy đã nói rất nhiều với Hoàng Dung về việc của Vô Song, từ vụ cá cược của hai người đến cả việc nhận Vô Song làm truyền nhân.
Võ công của Tiêu Dao Phái căn bản không dễ học, Tiêu Dao Phái có rất nhiều môn võ công căn bản không dành cho ‘người thường’ có thể sử dụng lại càng không phải cho người thường có thể hình dung ra được ví dụ điển hình nhất là Lăng Ba Vi Bộ.
Muốn học được Lăng Ba Vi Bộ căn bản không liên quan gì đến ngộ tĩnh cao thấp mà phải dựa theo 64 quẻ tượng càn khôn trong kinh dịch, cái này không nằm ở thiên phú thông minh bao nhiêu mà là hiểu biết bao nhiêu.
Hoàng Dung còn từng phát sầu về việc không thể giúp Vô Song nghiên cứu thành công Đại Bi Phú thì đây chính là cách để nàng giúp đỡ Vô Song, bản thân Vô Song nói trắng ra là mù tịt với trận đạo, hắn chỉ biết phá duy nhất trận đạo ở Tiêu Dao Cốc đấy còn là được Vô Hà Tử hướng dẫn từng đường đi nước bước, bắt một người tu vi trận đạo xấp xỉ số 0 như Vô Song học Lăng Ba Vi Bộ vốn là việc quá khó.
Hoàng Dung thì lại khác, ngộ tĩnh võ học của Hoàng Dung chưa chắc đã cao bằng Vô Song nhưng nói về hiểu biết trận đạo thì 10 Vô Song cũng không địch lại được nàng, ai bảo nàng là con gái của một trong những trận đạo tông sư đỉnh cấp nhất võ lâm hiện nay – Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dung chưa từng nhìn thấy Lăng Ba Vi Bộ thậm chí võ công của Tiêu Dao nàng còn chưa hề nghe danh nhưng chỉ cần nhìn vào vài quẻ tượng mà Lý Thu Thủy nói qua cũng làm Hoàng Dung cảm thấy hứng thú thật sâu, quan trọng hơn nữa là cho dù phụ thân nàng đối với võ công của Tiêu Dao còn phải dùng tám chữ ‘bác đại tinh thâm, không thể đo lường ‘ để hình dung.
Hoàng Dung biết phụ thân mình cao ngạo hơn ai hết, để phụ thân dùng 8 chữ này đánh giá võ công của Tiêu Dao Phái thì nàng thật sự tin tưởng Vô Song nên gia nhập Tiêu Dao Phái, trở thành Tiêu Dao Phái truyền nhân.
Hoàng Dung tất nhiên không phải là nữ nhân dễ bị lợi dụng, nàng là bậc trí giả hàng đầu Kim Dung chỉ là lý do mà Lý Thu Thủy đưa ra là quá mức hợp lý, hợp lý làm Hoàng Dung căn bản không thể phản bác.

Lý Thu Thủy căn bản không cần phải bịa chuyện, nàng chỉ cần nói đúng tình hình của Tiêu Dao Tam Tiên hiện nay cho Hoàng Dung biết cũng đủ để thuyết phục Hoàng Dung, thử nghĩ mà xem khi Vô Nhai Tử không rõ sống chết, Vu Hành Văn chiếm lấy Thiên Sơn không ra lại thêm Lý Thu Thủy ở Tây Hạ thì Tiêu Dao Phái gần như đoạn tuyệt truyền thừa, để đảm bảo Tiêu Dao Phái đời này có truyền nhân thì Lý Thu Thủy bắt buộc phải tìm được nhân tuyển thích hợp.
Trong mắt Hoàng Dung thì thiên hạ này làm gì có nhân tuyển nào thích hợp với Tiêu Dao Phái hơn nam nhân của nàng?, nói về dung mạo đến Hoàng Dung còn tự ti với Vô Song, tư chất của Vô Song thì lại càng không cần nói chưa kể Vô Song lại còn biết y thuật còn là một bậc đại trù sư, thiên hạ nam nhân ai có thể vượt qua Vô Song?.
Hoàng Dung hiện nay vẫn cứ nghĩ Vô Song xuất thân từ Linh Thứu Cung vì vậy nàng cũng mặc định Thiên Sơn Đồng Mỗ là sư phụ của Vô Song, đệ tử của Thiên Sơn Đồng Mỗ rồi lại thêm vào Lý Thu Thủy thì đương nhiên Vô Song gần như kế thừa toàn bộ tuyệt học của Tiêu Dao Phái, đây lại càng là một việc hợp ý với Hoàng Dung.
Trong cốt truyện chính Hoàng Dung từng dùng hết toàn bộ tâm sức cùng trí lực để thuyết phục Hồng Thất Công dạy Hàng Long Thập Bát Chưởng cho Quách Tĩnh thì hiện tại cũng không khác nhiều cho lắm, Hoàng Dung là một nữ nhân cực kỳ tham vọng, tham vọng của nàng không phải dành cho bản thân mình mà dành cho nam nhân của mình, nàng nhất định có thể giúp đỡ nam nhân của mình trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ.
......

Quyển 2 Chương 110
Sự đáng sợ của hai đan điền (3)

Vô Song thật sự không mấy thiện cảm với Lý Thu Thủy thậm chí hắn rất sợ người phụ nữ này, hắn thật sự sợ có một ngày hắn không chịu được mị hoặc của Lý Thu Thủy liền đẩy ngã người đàn bà này, Vô Song còn sợ hơn nếu ngày đó chính Hoàng Dung lại nhìn thấy việc này, đây là lý do làm Vô Song muốn rời khỏi Hắc Phong Trại càng nhanh càng tốt.

Lý do thứ hai là vì Vô Song cũng có chút nghĩ đến A Thanh, đến tận bây giờ hắn vẫn không nhìn thấy A Thanh đâu trong khi nàng lại là người gọi Vô Song đến Dã Tam Pha này, điều này làm Vô Song mang theo một loại không hiểu, so với ở lại cùng Lý Thu Thủy hắn thà rời khỏi đây, thà cố gắng nghe ngóng tin tức của A Thanh thì hơn.

Tất nhiên đây là suy nghĩ của Vô Song trước khi nghe Hoàng Dung nói, nếu Lý Thu Thủy muốn nhận Vô Song làm truyền nhân Tiêu Dao Phái thì lại khác.

Thân là người đam mê tiểu thuyết Kim Dung ai có thể không thực sự cảm thấy động dung với tuyệt học Tiêu Dao Phái, cho dù là Vô Song cũng không ngoại lệ.

Võ học của Tiêu Dao Phái thậm chí đã đứng ngoài hết võ học trong thiên hạ, nó còn không bị giới hạn trong phạm trù nguyên lý tự nhiên nữa, nó gần giống như thứ võ công... của thế giới cũ mà Vô Song từng sống vậy.

Trong cái thế giới cũ của Vô Song có rất nhiều môn võ công siêu việt phạm trù lý giải của con người, chính Vô Song còn nắm giữ một bộ võ học đẳng cấp này, chỉ tính riêng việc tạo ra phân thân cho chủ nhân trong Quỳ Hoa Bảo Điển đã quá đủ để nói đây là thứ võ học không thuộc về nhân loại.

Võ công của Tiêu Dao Phái cũng thế, đặt trong thế giới Kim Dung mà nói đây cũng là thứ võ học không nằm trong phạm trù hiểu biết của nhân loại, làm gì có môn phái nào chỉ cần 3 người cũng đủ hùng cứ Trung Nguyên? lại càng không có loại võ công bình thường nào có thể làm người khác phản lão hoàn đồng, vĩnh trú thanh xuân.

Nếu Lý Thu Thủy thật sự muốn nhận Vô Song làm Tiêu Dao đệ tử thì Vô Song tất nhiên nguyện ý, cho dù Vô Song từ trước đến nay vẫn luôn cứ đề phòng Lý Thu Thủy thì hắn cũng vẫn cam tâm tình nguyện đi vào hang cọp một lần.

Nghĩ đến võ công Tiêu Dao Phái bản thân Vô Song cũng cảm thấy có chút thú vị, hắn đọc rất nhiều sách, có thể coi là tinh thông cầm kỳ thi họa cũng một phần là vì Tiêu Dao Phái, bản thân hắn thật sự muốn đến Tu Di Sơn như lời Vô Hà Tử nói, muốn gia nhập Tiêu Dao Phái, đối với một môn phái có võ công thuộc hàng vô địch thiên hạ lại thêm không phân chính tà làm việc tại tâm thì Vô Song căn

bản không tìm ra bất cứ điểm trừ nào của nó.
Sau khi học được Quỳ Hoa Bảo Điển từ chỗ Vô Hà Tử thì ý niệm của Vô Song với Tiêu Dao Phái cũng dần dần nhạt đi bởi hắn biết tham qua tất loạn nhất là khi chứng kiến sự bá đạo của Quỳ Hoa Bảo Điển lại thêm vào khắc chế lẫn nhau do công thể khác nhau dẫn tới Vô Song cũng không còn muốn đến Tu Di Sơn hoặc ít nhất thì Tu Di Sơn không còn là lựa chọn hàng đầu của Vô Song.
Đến khi Vô Song xuyên không đến một thế giới mới, đến khi Quỳ Hoa Bảo Điển không có cách nào tấn cấp thì Vô Song mới gặp phải vấn đề thật sự, nếu Vô Song hiện nay có thể tấn cấp Quỳ Hoa Bảo Điển thì hắn dám chắc mình mạnh hơn hiện nay rất nhiều rất nhiều đáng tiếc Quỳ Hoa Bảo Điển tấn cấp đối với Vô Song hiện nay là việc nói dễ hơn làm rất nhiều.
Trong khi Vô Song đang không biết làm sao tăng cương thực lực thì việc được Lý Thu Thủy nhận làm truyền nhân Tiêu Dao Phái liền không khác gì tia sáng mở đường cho Vô Song, đây cũng là lần đầu tiên Vô Song cảm thấy... Lý Thu Thủy cũng không có đáng ghét như hắn tưởng tượng.
“À đúng rồi, muội nói cả Quách Tĩnh cũng bị mang đến đây?”.
Đang suy nghĩ về việc Tiêu Dao Phái đột nhiên Vô Song lại cảm thấy có gì đó không đúng, việc Lý Thu Thủy mang Hoàng Dung đến đây có thể dễ nói nhưng lý do nào làm nàng mang theo cả Quách Tĩnh?.
Hoàng Dung đang ngồi trong ngực Vô Song, đầu nhẹ dựa vào ngực hắn, khi nàng nghe Vô Song hỏi ánh mắt liền chớp động một chút rồi gật đầu.
“Đúng vậy, Quách Tĩnh cũng bị mang đến Hắc Phong Trại cùng với muội, bản thân Quách Tĩnh không thể di chuyển vì vậy cũng không có cách nào bỏ chạy được, giống như muội bị bọn họ một đường mang đến Hắc Phong Trại, huynh có muốn đến thăm hắn một chút không?, cũng nửa ngày trôi qua rồi không biết tên ngốc đó bị sao rồi?”.
Vô Song nghe Hoàng Dung nói trong mắt liền hiện lên hai tia sáng kỳ dị, hắn cảm thấy việc này có chút không đúng, thông thường mà nói với cách làm người của Lý Thu Thủy tuyệt đối sẽ không làm mấy việc dỗi hơi này, Lý Thu Thủy mang Hoàng Dung lên Hắc Phong Trại còn có thể hiểu được nhưng thêm vào Quách Tĩnh lại bắt đầu trở nên không hợp lý.
Trong đầu Vô Song rốt cuộc hiện ra hai chữ ‘ A Thanh’.
Quách Tĩnh hiện nay không tiền cũng không sắc, không phải tuyệt thế cao thủ cũng chẳng có tư chất siêu phàm, một bệnh nhân gãy chân nằm trên giường thì ai mà quan tâm?, thiên hạ này ngoại trừ Vô Song cùng A Thanh ra tuyệt không có ai biết được Quách Tĩnh sau này có thể đạt được độ cao cỡ nào.
Nghĩ đến đây Vô Song cũng lập tức đưa một tay ra vỗ lên đầu mình, hắn vậy mà không nghĩ ra việc trên Dã Tam Pha lần này có sự nhúng tay của A Thanh, nếu A Thanh đã gọi Vô Song đến nơi này đương nhiên sẽ có mục đích, sự xuất hiện

của Lý Thu Thủy tuyệt đối là do A Thanh sắp đặt nếu không bằng vào thực lực của A Thanh thì cho dù 10 cái Lý Thu Thủy cũng đừng hòng ảnh hưởng đến việc mà A Thanh sắp đặt.
“Dung nhi, muội biết Quách Tĩnh đang ở đâu không, huynh đi thăm hắn một chút, chân của hắn còn chưa lành hẳn, bị người ta mang đi một đoạn đường dài như vậy chỉ sợ có biến tướng”.
Hoàng Dung cũng không hề nghi ngờ lời Vô Song nói, nàng khẽ lắc đầu nhưng cái miệng xinh đẹp thì hơi hơi cong lên.
“Muội không biết Quách Tĩnh bị đưa đến đâu bất quá nơi này là địa bàn của Lý tiền bối, huynh thân là đệ tử của tiền bối muốn hỏi gì không phải dễ dàng sao?. Đi sớm về sớm đi, muội giúp huynh chuẩn bị nước tắm”.
Nghe Hoàng Dung nói khiến Vô Song cảm thấy ấm áp trong lòng, trên đời này nếu có một nữ nhân như Hoàng Dung làm vợ thì còn gì tuyệt vời hơn?, bản thân Hoàng Dung không phải dạng nữ nhân lấn áp nam nhân của mình, sự tồn tại của nàng như một cái giá đỡ, càng làm nam nhân tỏa ra ánh hào quang, nàng cũng không cần cái gọi là danh vọng, không quản nhân gian thiện ác, không quản cái nhìn thiên hạ, trong mắt nàng chỉ có nam nhân của mình, một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh tài trí siêu phàm lại nhất mực lui về phía sau làm hậu phương chon am nhân, nữ nhân dạng này... thực sự cầu còn không được.
Một lần nữa nhẹ hôn lên trán Hoàng Dung, Vô Song rất nhanh đi ra ngoài.
Theo Vô Song suy nghĩ thì hiện nay A Thanh có lẽ cũng đang ở chỗ Quách Tĩnh đợi hắn bất quá lần này Vô Song đoán sai rồi, Vô Song vừa mới bước ra khỏi cửa thì đã giật mình đứng lại, ngay cạnh cửa ra vào của hắn là một nữ đồng buộc tóc hai bên, tay cầm một thanh mộc kiếm, hai mắt đang nhè nhẹ nhắm lại.
Nàng cũng không cần mở mắt ra, cũng chẳng mở miệng nhưng Vô Song thậm chí cảm giác được nàng đang cùng hắn nói chuyện.
“Theo ta”.
A Thanh lập tức bước ra một bước, chân đạp hư không rồi lướt đi như một bóng ma vậy, tốc độ của nàng cũng không quá nhanh nhưng thân pháp cực kỳ quỷ mị, quỷ mị đến mức Vô Song có cảm giác... sau này Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn cũng chỉ đến thế mà thôi, nhìn vào A Thanh không cách nào liên tưởng đến con người đang di chuyển cả, nàng cứ như bóng ma vậy.
Tất nhiên đây không phải là tốc độ toàn lực của A Thanh, nàng rõ ràng đang giới hạn tốc độ của mình cho Vô Song đuổi theo.
Vô Song cũng không dám chần chừ gì nữa, vận lên toàn bộ Quỷ Ảnh Thân Pháp cùng Nhạn Hành Công một đường bám theo cái bóng của A Thanh.
Hai người một chạy một bám theo, cũng chẳng mất bao lâu liền xuất hiện ở đỉnh Dã Tam Pha.
Trên đỉnh Dã Tam Pha là một mảnh đất tương đối bằng phẳng, ở trung tâm có

một tấm đại kỳ có ký hiệu của Hắc Phong Trại, bên cạnh bệ đá cắm tấm đại kỳ và vài viên đá tương đối lớn, xa xa hơn một chút thì là ngôi nhà gỗ nhỏ nằm cô quạnh nơi đỉnh núi.
Vô Song cũng biết sẽ không có ai thực sự xây nhà trên đỉnh núi Dã Tam Pha này, có lẽ đây là nơi A Thanh tạm thời ở lại, khi nhìn thấy ngôi nhà gỗ này Vô Song lại càng tin tưởng A Thanh thật sự muốn ở lại Dã Tam Pha một đoạn thời gian, điều này đồng nghĩa với việc nàng thực sự muốn Vô Song dành thời gian nghiền tập Tiêu Dao Phái võ công.
....
Bây giờ trời vẫn vào đông, cái rét cắt da cắt thịt bất quá đây là đối với người bình thường còn đối với cao thủ như Vô Song hay A Thanh mà nói thì không tính là bao, cả hai đều bất chấp cái rét kia mà đứng đối mặt nhìn nhau hay nói đúng hơn là A Thanh đang nhìn chăm chú vào Vô Song.
Vô Song cũng không biết nàng đang muốn nhìn gì mình nhưng hắn cũng không phá đi sự yên tĩnh này, trời mới biết người như A Thanh đang có cái dụng ý gì, nàng thích quan sát thì để nàng quan sát đi, dẫu sao nhìn nhiều một chút cũng không mất miếng thịt nào>
Thế là Vô Song cứ như vậy đứng im suốt gần 10 phút đồng hồ, đến khi hắn bị A Thanh nhìn đến mức cảm giác cả người toàn thân bắt đầu trở nên không tự nhiên thì A Thanh mới mở miệng.
“Ta hỏi ngươi, ngươi đã nghe đến Cửu Âm Chân Kinh chưa?”.
A Thanh nói tới Cửu Âm Chân Kinh làm Vô Song tương đối bất ngờ nhưng hắn cũng rất nhanh gật đầu.
“Đã nghe, Cửu Âm Chân Kinh tuyệt đối là một trong những tuyệt học cao thâm nhất thiên hạ, mạnh mẽ nhất thiên hạ”.
Lời nói của Vô Song tất nhiên là thực bất quá... hắn còn chưa nói hết, Vô Song vẫn thường nghe Cửu Âm cùng Cửu Dương là hai đại diện mạnh mẽ nhất cho hai trường phái võ học, Cửu Âm là tuyệt học đứng đầu của âm nhu lộ tuyến còn Cửu Dương là tuyệt học đứng đầu cho con đường dương cương bất quá trong mắt Vô Song thì Cửu Dương vẫn luôn cao hơn Cửu Âm một chút.
Cửu Âm Chân Kinh đương nhiên đáng sợ, có rất nhiều người từng tiếp xúc với Cửu Âm như Hoàng Dược Sư, Vương Trùng Dương, Chu Bá Thông, Dương Quá, Âu Dương Phong và đặc biệt nhất là Quách Tĩnh. Trong Kim Dung thế giới đúng là chỉ có duy nhất Quách Tĩnh tiếp xúc hoàn chỉnh với Cửu Âm Chân Kinh đồng thời lại lấy Cửu Âm Chân Kinh làm gốc, thành tựu võ học của Quách Tĩnh lại càng kinh người bất quá chung quy Vô Song luôn cảm thấy Cửu Âm Chân Kinh có chút không đủ.
Không phải Vô Song coi thường Cửu Âm Chân Kinh mà hoàn toàn là theo cái nhìn của hắn, Quách Tĩnh cho dù thật sự học xong Cửu Âm Chân Kinh nhưng

nội lực của Quách Tĩnh không phải là xuất phát tử Cửu Âm, võ học lấy nội lực làm gốc, so với Cửu Âm thì Cửu Dương làm quá tốt việc này.
Giác Viễn Đại Sư, Trương Tam Phong, Quách Tương, Trương Vô Kỵ... hàng loạt những cái tên này người thì học xong toàn bộ Cửuu Dương, người thì chỉ học được một phần của Cửu Dương nhưng ai không phải là thiên hạ chí cường nội lực, nếu lấy nội lực kinh khủng làm gốc thì việc có thể dùng nội lực diễn hóa võ công lại càng dễ dàng, từ đó trong mắt Vô Song bản thân Cửu Dương liền hơn Cửu Âm một bậc.
Đây chỉ là suy nghĩ của riêng cá nhân Vô Song, trong cái thế giới cũ của Vô Song nói đến Cửu Âm là nói tới Hoàng Thường còn nói tới Cửu Dương thì đặt Giác Viễn đại sư lên hàng đầu, Vô Song cũng không dám chắc hai cường giả ngũ đế này quyết đấu thì ai thắng ai bại vì vậy cái suy nghĩ so sánh hai môn tuyệt học này từ trước đến nay Vô Song chưa dám nói cùng ai.
Cũng chẳng rõ là A Thanh có đang đọc suy nghĩ của Vô Song hay không, sau khi nghe Vô Song trả lời nàng liền hỏi tiếp.
“Vậy ngươi có nghe về Cửu Dương Thần Công?”.
Vô Song hơi nghi hoặc một chút sau đó cũng chậm rãi gật đầu.
“Cửu Dương Thần Công cái này ta cũng biết, Cửu Dương Thần Công hay còn được gọi là Cửu Dương Chân Kinh, cùng với Cửu Âm Chân Kinh trở thành hai cực của võ học trong thiên hạ ”.
Vô Song cũng không ngờ sau khi A Thanh nghe thấy hắn trả lời liền lập tức lắc đầu.
“Ngây thơ, ta nói nó là Cửu Dương Thần Công chứ không phải là Cửu Dương Chân Kinh”.
Lần này đến phiên Vô Song nghi hoặc, hắn cũng không hiểu rõ lắm hai cách gọi này có gì khác nhau, dù sao nhắc đến Cửu Dương thì cũng chỉ có duy nhất một loại mà thôi, ai quan tâm nó là thần công hay chân kinh dẫu sao chỉ là tên gọi.
“A Thanh, Cửu Dương Thần Công và Cửu Dương Chân Kinh có gì khác nhau?, đơn giản chỉ là tên gọi mà thôi”.
A Thanh nghe Vô Song nói liền bật cười, nàng nhìn Vô Song như nhìn kẻ ngốc vậy sau đó thản nhiên chỉ tay về một tảng đá gần cột cờ.
“Ngồi đi, để ta giải thích cho ngươi thế nào là Thần Công, thế nào là Chân Kinh”.
A Thanh chính là nhân vật cực cảnh hơn nữa nàng là nhân vật sống qua ngàn năm tuế nguyệt, chỉ cần nàng mở miệng liền là lời vàng ý ngọc, chỉ cần nàng chịu chia sẽ một chút võ học thường thức thì cũng đủ để bất cứ ai mở mang tầm mắt, Vô Song cũng là không ngoại lệ.
Vô Song cũng lập tức ngồi xuống bên cạnh A Thanh, hắn cực kỳ cảm thấy hứng thú, đây... là lần đầu tiên hắn được A Thanh giảng thuật.

A Thanh giọng nói cực kỳ bình thản nhưng trong lời nói lại mang theo một loại tự nhiên đại đạo, lời nói của nàng mang theo một loại uy thế khiến người khác gần như hoàn toàn bị uy thế này trấn nhiếp mà toàn tâm toàn ý đầu nhập vào lời nói của nàng.
Nàng ngồi thản nhiên nơi đó, khi nàng mở miệng có cảm giác thiên đại ngừng chuyển động, gió tuyết thôi thét gào.
“Thế nào là Kinh?, nếu nói kinh liền phải nói đến thế nhân kinh thư, cái gì gọi là Tam Tự Kinh, cái gì gọi là Đạo Đức Kinh?. Kinh căn bản chỉ là một loại sách, nếu so sánh Tam Tự Kinh với Tứ Khố Toàn Thư thì ngươi nghĩ cái gì cái gì thấp?”.
“Tam Tự Kinh đương nhiên không có cách nào so sánh với Tứ Khố Toàn Thư, không có bất cứ một ai sẽ cảm thấy Tam Tự Kinh thâm ảo hơn Tứ Khố Toàn Thư hay Tam Tự Kinh có nhiều thông tin hơn Tứ Khố Toàn Thư bất quá Tứ Khố Toàn Thư mãi mãi không thể gọi là Kinh thư “.
“Tứ Khố Toàn Thư bất quá kéo dài một triều đại, kéo dài trăm năm nhưng Tam Tự Kinh lại xuất phát từ thời kỳ chiến quốc, sau đó kéo dài đến thời kỳ Thủy Hoàng Đế - Tần Thủy Hoàng, xuyên suốt lịch sử phát triển của nho giáo Tam Tự Kinh vẫn sừng sững không ngã bởi nó là ‘Kinh thư’ “.
“Kinh thư là cái cốt lõi, là cái bản nền, nhà không nền sao có thể xây thành, không có Tam Tự Kinh liệu mấy ai biết chữ, mấy ai có thể suy diễn ra những thứ cao hơn, cái gì mà trị quốc bình thiên hạ cũng không còn tồn tại, Kinh thư là thứ đơn giản nhất nhưng lại là nền móng vững chắc nhất, đây là kinh thư”.
“Thần công thì sao?, nếu so Cửu Âm Chân Kinh với Tam Tự Kinh thì thần công chính là Tứ Khố Toàn Thư, bản thân thần công có thể vô địch một đời, vô địch một thế hệ... nhưng chỉ thế mà thôi, trong mắt ta mà nói Cửu Dương chỉ là thần công, nó không có cách nào đặt hai chữ ‘Chân Kinh’ ở đằng sau”.
“Cửu Âm Chân Kinh là một bản tổng cương võ học, lấy toàn bộ võ công trong thiên hạ, dùng kinh người đạo học tổng kết mà thành một bản tổng cương, nhìn vào Cửu Âm Chân Kinh có thể thấy toàn bộ võ công trong thiên hạ còn nhìn vào Cửu Dương Thần Công... ta căn bản không nhìn thấy cái gì, vì vậy một cái gọi là Chân Kinh, một cái gọi là Thần Công”.
“Xuyên suốt cuộc đời của ta chỉ có 4 pho võ học đáng được thêm hai chữ ‘kinh thư’ vào đằng sau, đầu tiên là Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, tiếp theo là Dịch Cân Kinh, Tẩy Tủy Kinh và cuối cùng là Cửu Âm Chân Kinh, ngươi hiểu?”.
Lời nói của A Thanh tất nhiên rất dễ hiểu nhưng lại mở ra cho Vô Song một định nghĩa mới.
Nếu nói Cửu Dương Thần Công giống như sách dành cho học sinh giỏi thì Cửu Âm Chân Kinh lại giống sách giáo khoa, cái trong sách giáo khoa là tinh túy nhất, là cốt lõi nhất, là mở đầu, là nền móng cho con đường sau này bất quá cũng

không có nghĩa là sách nâng cao không có tác dụng, chí ít... theo Vô Song thấy nếu muốn vượt qua người khác liền phải tự mình tìm tòi, tự mình tìm đến những cái gọi là 'nâng cao'.
A Thanh rõ ràng nâng Cửu Âm Chân Kinh lên cao hơn Cửu Dương Thần Công nhưng đây là nàng, Vô Song lại không dám gật bừa, bản thân A Thanh đã vô địch thiên hạ, cái gọi là nội công trong mắt nàng căn bản có cũng được mà không có cũng được, nàng lại càng hứng thú với cái bản nguyên, cái cơ bản nhất kia bất quá Vô Song còn xa cái cảnh giới của A Thanh nhiều lắm.
Nếu lấy một ví dụ ra so sánh, Vô Song chỉ sợ là học sinh còn đang đi học còn A Thanh thì đã thuộc vào hàng giáo sư viết sách giáo khoa, cái nhìn của mỗi người đương nhiên khác nhau nhưng Vô Song cũng không thể không công nhận, nếu Cửu Dương Thần Công quan trọng với chỉ một người thì Cửu Âm Chân Kinh có tầm ảnh hưởng hơn nhiều, bộ võ học này thậm chí có thể thay đổi căn cơ của cả thiên hạ.
Cửu Âm Chân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công ai cao ai thấp... có lẽ tùy vào tầm mắt của mỗi người, cao thấp là khác nhau, đây là đáp án cuối cùng của Vô Song lúc này.
A Thanh vẫn thản nhiên ngồi trên ghế đá, nàng một lần nữa nhìn Vô Song, giọng nói thản nhiên lại vang lên.
"Vậy ta hỏi ngươi, nếu ngươi được chọn giữa Cửu Âm Chân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công, ngươi chọn cái gì?".
Nói xong A Thanh hơi ngừng lại một chút, nhìn nhìn từ trên xuống dưới Vô Song một lần rồi nàng lại nhếch miệng.
"Ta quên mất, bỏ qua cả vấn đề thể chất cùng tuyệt học ngươi đang tu luyện, dựa vào cái nhìn đơn thuần của ngươi thì ngươi chọn Cửu Dương hay là Cửu Âm?".
A Thanh tất nhiên nhìn không ra Vô Song là Tiên Thiên Chí Âm Thể, tại cái thế giới này làm gì có 'thuyết thiên phú' nhưng nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được thể chất của Vô Song đi theo thiên hướng nào đồng thời nàng cũng có thể dễ dàng nhìn ra Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song đi theo thiên hướng nào.
Nếu là Vô Song hiện nay hắn tất nhiên sẽ chọn Cửu Âm Chân Kinh bởi Cửu Âm Chân Kinh đi rất gần cùng Tiên Thiên Chí Âm Thể thậm chí là cả Quỳ Hoa Bảo Điển, còn Cửu Dương thì lại hoàn toàn đi ngược lại với bản chất võ công của Vô Song, nếu hắn luyện Cửu Dương chỉ sợ cách ngày tàn phế không xa, tất nhiên nếu chỉ dựa trên suy nghĩ đơn thuần của Vô Song về Cửu Âm hay Cửu Dương thì đáp án lại là khác.
Có chút ngập ngừng, Vô Song rốt cuộc lên tiếng.
"Ta chọn, Cửu Dương Thần Công".
Vô Song vẫn giữ cái quan điểm cũ của bản thân mình, võ học xuất phát từ nội lực, Cửu Dương Thần Công trong thực chiến mạnh hơn Cửu Âm Chân Kinh

nhiều lắm, tất nhiên chỗ đứng khác nhau thì cách nghĩ cũng khác nhau.
Sau khi được A Thanh giảng về ‘Chân Kinh’ cùng ‘ Thần Công’ thì Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao Ngũ Tuyệt năm đó lại luận võ trên Hoa Sơn vì Cửu Âm Chân Kinh.
Bọn họ là ngũ tuyệt cao thủ, bọn họ gần như đã vô địch đương thế, con đường của bọn họ đã không có cách nào sửa lại, nếu đổi lại là Cửu Dương Thần Công thì tuyệt không có Hoa Sơn đại chiến dù sao đến độ cao của bọn họ thì Cửu Dương Thần Công đã không còn quan trọng, mỗi người đã có con đường riêng của mình sao có thể sửa lại?.
Cửu Âm Chân Kinh thì lại khác, Cửu Âm Chân Kinh không bắt bọn họ sửa lại con đường đã đi mà lại khiến con đường đó càng trở nên rộng lớn hơn, càng dễ đi hơn, càng đi được xa hơn.
Đâu phải ngẫu nhiên mà Vương Trùng Dương hay Hoàng Dược Sư đạt được Cửu Âm lâu như vậy nhưng không hề tu luyện võ học trong Cửu Âm Chân Kinh?, bọn họ cần là cần sự bác đại tinh thâm của Cửu Âm, cần tham ngộ cái căn bản, cái tinh túy của Cửu Âm chứ không phải là võ công của cửu âm.
Vô Song còn chưa thể đạt được độ cao của ngũ tuyệt, hắn không có được tầm mắt của ngũ tuyệt vì vậy... hắn vẫn sẽ lựa chọn Cửu Dương.
A Thanh như cũng biết được câu trả lời của Vô Song từ trước, nàng không mấy bất ngờ với đáp án của hắn chỉ là ngón tay nhẹ đưa ra chỉ vào đầu Vô Song.
“Đáp án của ngươi ta cũng hiểu, độ cao khác nhau thì nhìn thế giới khác nhau ta cũng hiểu chỉ là nếu ta nói... Cửu Âm Chân Kinh đối với ngươi là Cửu Âm Thần Công thì sao?”.
“Cả đời A Thanh ta tung hoành vô địch chính vì vậy ta rất ít phục người bất quá xuyên suốt dòng chảy lịch sử vẫn có 4 người khiến A Thanh ta mang theo vài phần kính trọng, Hoàng Thường có thể viết ra Cửu Âm Chân Kinh liền là một trong số đó, thế nhân chỉ biết Cửu Âm là ‘Chân Kinh’ nhưng không biết có người có thể biến Cửu Âm Chân Kinh thành Thần Công’.
“Cửu Âm Chân Kinh không chỉ là một đời học thức của Hoàng Thường mà còn là ước mơ của Hoàng Thường, ước mơ về một thứ không tồn tại trên thế gian, thứ mà từ cổ chí kim không ai làm được, cũng chính vì nó không tồn tại nên Cửu Âm Chân Kinh... trạng thái mạnh nhất cũng không phải cho con người học, thiên hạ này căn bản không có ai mở ra được cái khát vọng đó của Hoàng Thường”.
“Trong 4 người mà ta kính phục chỉ có duy nhất Hoàng Thường là còn dang dở trên con đường của mình, ông ta đến chết vẫn không nhìn được cảnh giới tối cao của Cửu Âm Chân Kinh, hôm nay ta liền giúp Hoàng Thường nhìn một chút, cái mộng tưởng điên rồ của ông ta là như thế nào “.
“Từ cổ chí kim đến giờ chỉ có duy nhất... ngươi là kẻ có hai đan điền, ngươi có lẽ là người trong mộng tưởng của Hoàng Thường, ngươi có muốn nhìn một chút,

thế nào là Cửu Âm Chân Kinh chân chính không?”.
Vô Song tuyệt đối không ngờ được, Cửu Âm Chân Kinh còn có một mặt này, hắn càng không biết... Cửu Âm Chân Kinh vốn không dành cho người học, ít nhất chỉ có ‘loại người’ trong mộng tưởng của Hoàng Thường mới có thể khai phát hết Cửu Âm Chân Kinh tinh túy, khiến nó không thua Cửu Dương Thần Công.
Lời nói của A Thanh làm Vô Song nhớ lại ngày đó trên Tử Ngọc Sơn, khi mà Vô Hà Tử cũng muốn gửi gắm ước mơ về một vị truyền nhân đích thực của Quỳ Hoa Lão Tổ với Vô Song.
Đối với ánh mắt của A Thanh, Vô Song cũng thản nhiên nhìn nàng, hắn đơn giản đầy tự tin mà gật đầu.
“Đương nhiên muốn, ta nhất định muốn nhìn một chút cái gì gọi là Cửu Âm Thần Công”.
....
Tiểu Mục: Thần Võ cùng Quái Nhân.
Vô Song gặp rất nhiều việc từ khi xuyên không đến thế giới mới nhưng ở thế giới cũ cũng chỉ mới có gần 1 tuần trôi qua mà thôi, sự mất tích của Vô Song cũng không gây ra ảnh hưởng gì quá lớn, quá nghiêm trọng.
Lúc này ở Nam Phương tiết trời tương đối ấm áp, trên đường lớn tấp nập ngựa xe đi lại.
Không ai rõ con đường này tên gì dù sao trong thời cổ đại cũng không có mấy ai nghĩ đến việc đặt tên đường, trên đường lớn có một khách điếm không to mà cũng chẳng nhỏ, đến cả tên khách điếm là gì cũng ít người chú ý, người ta chỉ quan tâm đến chỗ này có thể cho ngựa ăn cỏ, có thể nghỉ chân mua vài bình rượu ngon, tám chút truyện về thế nhân về giang hồ, ăn vài cái bánh bao cho ấm bụng rồi sau đó lại lên đường tiếp tục những công việc còn dang dở.
Đến giữa trưa, tiết trời càng ngày càng trở nên nóng bức, cái nóng chiếu thẳng xuống bên dưới như muốn đốt cháy toàn bộ đại địa, ông mặt trời cứ như muốn trợ giúp cho cái khách điếm kia thêm phần đắt khách, trong cái tiết trời này mấy ai có thể cưỡng lại một bình rượu ngon cùng mái che đầu mát mẻ?.
Tiếp theo có những âm thanh ‘keng keng’ của xích sắt vang lên, cái âm thanh này cùng với hình ảnh tiếp theo liền trở nên phi thường đáng chú ý nhất là với những khách nhân trong khách điếm, những người căn bản không muốn đi tiếp giữa cái trời nắng gắt kia, những người đang khẽ nhấp rượu ngon cùng nhau nói những câu chuyên trên trời dưới biển.
Dưới cái ánh nắng gay gắt đến đáng ghét kia, hai thân ảnh từ từ đi vào khách điếm, kẻ đi trước hai tay hai chân đều bị xích lại, người này thân hình dong dỏng cao, khuôn mặt có vài phần tuấn lãng nhưng không hiểu sao khi nhìn vào khuôn mặt hắn liền dễ dàng cho người ta nhận thấy hai từ ‘bỉ ổi’ kết hợp với cái ánh

mắt cực kỳ dâm đãng mà nói thì kẻ này có lẽ tuyệt không phải người tốt.
Kẻ không phải người tốt này rõ ràng đang bị áp giải, áp giải kẻ xấu thì tất nhiên sẽ là người tốt, chỉ là khi nhìn 'người tốt' kia thì rất nhiều người trong tửu điếm đều cảm thấy ngộp thở.
Đây là một nam nhân rất cao, thân hình khoảng 1m85 – 1m87, làn da ánh lên màu cổ đồng, nửa thân trên cởi trần lộ ra những đườn cơ bắp hoàn mỹ lại thêm mồ hôi dưới cái tiết trời nóng nực càng làm những đường cơ bắp kia thêm phần nổi bật.
Người này mái tóc đen dài buông thõng có chút tung bay theo những làn gió nhẹ, khuôn mặt nghiêm nghị toát lên anh khí, ánh mắt mang theo uy áp bức người, nhìn vào người này gần như cho mọi người một loại ảo giác, trước mặt không phải là người... mà là rồng.
Người này đi đến đâu như bóp nghẹt toàn bộ xung quanh, từng bước đi đều lộ ra bá khí đường đường, loại bá khí này thậm chí làm người khác không xuất hiện nổi chiến ý.
Trong tửu điếm này có rất nhiều người là dân giang hồ, khi nhìn thấy nhân vật kia đi đến trong đầu bọn họ đều không hẹn mà cùng xuất hiện một câu hỏi.
"Phương nam khi nào xuất hiện nhân vật này?".
Nam tử mới xuất hiện kia như không quan tâm đến ánh mắt của người khác, hắn thản nhiên chọn một chiếc bàn trống sau đó một tay xách luôn kẻ cao gày đang đi đằng trước rồi ném xuống gầm bàn, một chiếc chân bàn đặt lên xiềng xích, ánh mắt hiện lên hai tia thần uy.
"Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn một chút, nếu ngươi muốn chạy liền cẩn thận cái mạng của mình ".
"Tiểu nhị, lấy 50 cân rượu, lần này ta phải uống thống thống khoái khoái".
Người này mở miệng tiếng như lôi đình, trong âm thanh mang theo sức nặng khôn cùng, kết hợp với bá ý trên cơ thể hắn khiến tiểu nhị đứng cách đó không xa lập tức cúi rập đầu xuống, đến thở mạnh cũng không dám.
"Khách quan đợi chút, 50 cân rượu có ngay đây ạ".
50 cân rượu vốn là một con số thiên văn, một người giỏi lắm uống được 3 cân rượu liền đã bắt đầu say, 50 cân rượu chính là 15 người điên cuồng uống cũng chưa chắc đã uống hết, vậy mà một mình nam tử này dám gọi?.
Uống rượu luận anh hùng, trong cái thời đại này mà nói nam nhân nhất định phải uống được rượu, uống được nhiều rượu liền là hán tử, uống được rất rất nhiều rượu liền là anh hùng, về phần một người uống 50 cân rượu... liền tính là đại anh hùng.
"Kiều đại nhân, Kiều đại gia... đại gia có thể tha cho ta được không, đừng... đừng mang ta về Cái Bang tổng đà, chỉ cần đại gia tha cho ta, sau này ta nhất định không dám làm việc ác hơn nữa ta liền gọi ngươi làm gia gia được không,

khi thấy Kiều gia gia ta liền cúi đầu ba cái mà đi đường vòng, chỉ xin người đừng mang ta về Cái Bang”.
Việc làm rất nhiều người chú ý tiếp theo là lời nói của kẻ bị bắt kia, kẻ này rõ ràng là đang van xin, trong miệng liền nhắc đến hai chữ ‘Cái Bang’ đồng thời nhắc đến một nam nhân họ ‘Kiều’.
Nam tử một tay đỡ lấy bình rượu lớn, chỉ dùng một tay liền tu ừng ực, hắn uống rượu như uống nước vậy, trực tiếp uống cạn nguyên một vò rượu 5 cân trong một hơi, uống xong mặt không đỏ tim cũng không đập, một tay thả ra khiến bình rượu rơi xuống nền đất vỡ toang, hương rượu theo đó liền tỏa lên ngập tràn xung quanh.
Ánh mắt mang theo bá khí nhìn thẳng xuống kẻ đang bị xích lại kia, giọng nói mang theo vài phần khinh thường.
“Vân Trung Hạc, ngươi làm ô uế thanh bạch của bao nhiêu nữ tử trong giang hồ?, nếu không phải lần này Khang Mẫn muốn đích thân giết chết ngươi ta liền đã giết chết ngươi ngay trên đường đi, việc gì phải mất công cho ngươi sống đến bây giờ, loại người như ngươi Kiều mỗ liền muốn một tay bóp chết”.
Vân Trung Hạc nghe nam tử này nói thế lập tức run như cầy sấy bất quá chẳng rõ hắn tại sao gan đột nhiên lớn hơn, lập tức cứng giọng.
“Kiều Phong, ngươi cũng không phải là vô địch, tốt nhất ngươi thả ta ra nếu không đợi đại ca ta đến chúng ta bốn người liên thủ lúc đó cho dù ngươi là Bắc Kiều Phong cũng khó sống”.
Âm thanh của Vân Trung Hạc khi truyền đến tai mọi người lập tức như tiếng sấm, đây là nam phương võ lâm nơi mà Nam Mộ Dung như mặt trời ban trưa bất quá khi nghe cái tên Bắc Kiều Phong cũng làm không ít người kinh ngạc thậm chí hoảng hốt, nếu Nam Mộ Dung là mặt trời thì Bắc Kiều Phong chính là tiếng sầm gầm vang giữa thiên địa, người mà cho dù ở phương bắc xa xôi thì phương nam vẫn ngày ngày nghe thấy.
Cái Bang là thiên hạ đế nhất bang, Kiều Phong chính là người có tư cách ngồi vào ghế bang chủ nhất trong thế hệ này của Cái Bang thậm chí rất nhiều người còn biết Kiều Phong đang trong quá trình thử thách, hắn hiện nay đã sớm là ‘dự bị bang chủ’ của Cái Bang.
Không cần biết Bắc Kiều Phong là mạnh hay là yếu chỉ cần hắn được tề danh cùng Nam Mộ Dung thì ở Phương Nam đã không có bất cứ cao thủ thế hệ trẻ nào dám coi thường Bắc Kiều Phong hơn nữa trong cái khách điếm này trước cái bá khí của Kiều Phong lại càng có nhiều người nhìn hắn mang theo vài phần kính nể.
Bá khí như thế, bá uy như thế không kính không được, không nể cũng không xong.
Về phần Vân Trung Hạc?, kẻ này được mệnh danh là Cùng Hung Cực Ác – Vân

Trung Hạc, danh tiếng của hắn cực kỳ ‘thối’, phải biết có câu Bắc Thần Hành Nam Cực Hung chính là để chỉ hai tên hái hoa tặc Điền Bá Quang cùng Vân Trung Hạc, hai người này cậy khinh công siêu phàm đã khiến không ít nữ tử chịu khổ bất quá Vân Trung Hạc thì sao?, Vân Trung Hạc so với Kiều Phong căn bản chỉ là kiến hôi.
Kiều Phong một tay cầm lấy một vò rượu 5 cân khác, một hơi cạn sạch rồi mới nhìn xuống Vân Trung Hạc bên dưới, miệng cười đầy ngạo nghễ.
“Cho dù đại ca ngươi đến, cho dù tứ đại ác nhân cùng lên ta cùng lắm chỉ cần chuẩn bị thêm ba cái xích, bằng vào tứ đại ác nhân các ngươi muốn dọa sợ Kiều mỗ?, ngươi quá mức tự đề cao mình rồi”.
Tứ đại ác nhân có thể dọa không ít người nhưng phải xem người đó là ai, muốn dọa Kiều Phong?, còn chưa đủ tư cách.
Vân Trung Hạc nghe Kiều Phong nói vậy sắc mặt liền đỏ lên bất quá hắn hiện nay cũng không thể làm gì chỉ biết im lặng cúi đầu, chính Vân Trung Hạc cũng biết... hắn thật sự có thể sẽ phải chết, đối thủ chính là Bắc Kiều Phong, loại nhân vật như Kiều Phong hắn không gây nổi.
Tâm Vân Trung Hạc đang xám như trò tàn thì bỗng nhiên ở bàn gần Kiều Phong có một người đứng lên.
Người này so với Kiều Phong thì không cao lớn bằng, thân cao khoảng 1m77, đầu đôi một cái mũ rơm rộng vành che đi toàn bộ khuôn mặt, trên người mặc một cái áo cộc để lộ hai bắp tay cũng tràn đầy cơ bắp ra ngoài.
Nam tử này vậy mà dám làm một việc mà không mấy ai dám làm, hắn dám tiến về phía bàn của Kiều Phong thậm chí còn không hề che đi chiến ý.
Đứng trước mặt Bắc Kiều Phong vẫn có thể lộ ra chiến ý đủ nói lên, nam tử này không phải vật trong ao, tuyệt đối là một cái nhân vật.
Kiều Phong lúc này cũng nhìn về phía nam tử đang lại gần kia, trên khuôn mặt cũng xuất hiện một nụ cười ngạo nghễ.
“Là đến uống rượu cùng Kiều mỗ hay là làm kẻ địch của Kiều mỗ? “.
Nam tử kia nghe Kiều Phong nói vậy thản nhiên ngồi xuống đối mặt với Kiều Phong, hắn vậy mà không bị khí thế của Kiều Phong trấn áp, một tay cầm lấy bình rượu 5 cân một hơi cạn sạch.
Kiều Phong nhìn thấy vậy ánh mắt liền sáng lên, không khỏi gật đầu.
“Tửu lượng tốt, tửu lượng tốt”.
Nam tử kia dùng một tay lau miệng, một tay chỉ về phía Vân Trung Hạc, giọng nói của hắn rốt cuộc vang lên.
Giọng nói người này cũng rất giống Kiều Phong, giọng nói rất trầm mà cũng rất nặng nhưng trong giọng nói thiếu đi vài phần bá ý nhưng thêm vào vài phần cuồng ý.
“Thả người”.

Kiều Phong ánh mắt khẽ híp lại, rồi lập tức đáp lại.
“Tứ đại ác nhân không có nhân vật như ngươi, ngươi vì sao phải đến cứu kẻ này?”.
Kiều Phong vốn tưởng sẽ nhận được một câu trả lời hợp lý nhưng hắn thật sự không ngờ đáp án của quái nhân kia cực kỳ... cực kỳ... không hợp lý.
“Ngươi bắt hắn vậy ta liền thả hắn, ta thả hắn vậy ta là kẻ thù của ngươi, khi đó ngươi cùng ta có thể thỏa sức mà đánh”.
Người này nói xong bàn tay vậy mà chuyển sang màu đỏ, một cái ấn tay khiến bàn gỗ nát vụn, cũng chẳng để Kiều Phong kịp làm gì một quyền đánh thẳng về phía Kiều Phong.
Kiều Phong bị bất ngờ nhưng đương nhiên cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chiến lực của hắn, một quyền cũng thản nhiên rung ra, một quyền bá đạo mười phần.
Hai người đụng quyền vào nhau trực tiếp trấn nát luôn hai cái ghế gỗ bên dưới nhưng cả hai không ngờ vẫn ngồi bất động, cơ thể chỉ là nhè nhẹ rung lên.
Hai người xuất thủ quá nhanh, nhanh đến mức cái bàn lúc này mới bắt đầu sụp xuống, mấy bình rượu lớn liền rơi theo, bất quá cả hai cùng lúc ra tay mỗi người đón lấy một bình rượu, hai người đồng thời đứng lên một hơi cạn sạch.
Quái nhân này không ngờ cực kỳ giống Kiều Phong hơn nữa quái nhân này mạnh đến mức phi lý.
Kiều Phong cũng không còn quan tâm đến Vân Trung Hạc có chạy hay không dù sao Vân Trung Hạc chạy thì bắt lại, không có gì quá khó khăn, cái làm Kiều Phong quan tâm là quái nhân trước mặt.
“Một quyền chí dương chí cương, so với hàng long khí của ta còn cương mãnh hơn vài phần, ngoại trừ Thần Chiếu Kinh ra Kiều Phong thật sự không nghĩ ra loại quyền thuật nào bá đạo hơn, người có thể nắm giữu Thần Chiếu Kinh ngoại trừ Mai Niệm Sanh tiền bối ra... cũng chỉ có quái nhân như ngươi”.
Kẻ kia không đáp lời Kiều Phong, một tay tháo cái mũ che đầu ra, ánh mắt đầy cuồng ngạo nhìn Kiều Phong.
“Ngươi so với Nam Mộ Dung còn mạnh hơn, còn xứng đáng làm đối thủ của Đinh Điền này hơn”.
“Ta vừa mới bước vào ngũ tuyệt cảnh giới không ngờ lại gặp ngươi, một kẻ vừa bước vào ngũ tuyệt cảnh giới, thiên hạ nói Hàng Long Thập Bát Chưởng của Kiều Phong là Hàng Long đệ nhất trong lịch sử của Cái Bang, so với Hồng Thất Công còn cương mãnh hơn vô số lần, hôm nay ta cũng muốn nhìn một chút xem Thần Chiếu Thiên Hạ hay Hàng Long Chưởng Pháp mạnh mẽ hơn”.
Một cuộc gặp gỡ không ai ngờ, tại một khách điếm vô danh.
Cuộc gặp gỡ của hai vị tân tấn ngũ tuyệt trong thiên hạ, cuộc gặp gỡ cứ như là định mệnh.
Một người là Bắc Kiều Phong với Hàng Long Chưởng Pháp uy mãnh vô địch.

Một người là Quái Nhân Đinh Điền với Thần Chiếu Kinh có thể đốt cháy cả thiên địa.
Cuộc chiến này chỉ có hai cái đáng tiếc duy nhất.
Đáng tiếc đầu tiên là Vân Trung Hạc thừa dịp chạy thoát.
Đáng tiếc thứ hai là tại khách điếm này không có cao thủ thứ ba, không có người có thể đi theo Kiều Phong cùng Đinh Điền, không có người có thể chứng kiến xem rốt cuộc Thần Võ Kiều Phong hay Quái Nhân Đinh Điền ai là người chiến thắng.
....
P/s 1: 1 cân = 0.5 kg nhé, 3 cân rượu = 1.5 lít.
P/s 2: Mình khỏi ốm rồi cơ mà hôm qua ông công ông táo nên cũng không xếp thời gian được, bận quá.
....

Quyển 2 Chương 111

Cực

Thiên hạ này tuyệt đối không có ai hiểu biết sâu rộng bằng A Thanh cũng chẳng có ai có những ý nghĩ điên cuồng như A Thanh, nàng chưa từng tận tâm nghiên cứu võ học, với nàng đây chỉ là cảm nhận.
A Thanh không giống với Trương Tam Phong, Trương Tam Phong mới chân chính là đại tông sư, mới chân chính là người nhập tâm vào võ học còn A Thanh thì không bất quá hiểu biết của nàng về võ học hay về thế giới này so với Trương Tam Phong chỉ có hơn chứ không có kém.
A Thanh là người bảo hộ thiên đạo, nàng có thể nhìn thấy thế giới mà những người khác nhìn không thấy, nàng đứng ở độ cao khác với tất cả mọi người đồng thời ai bảo nàng là cường giả sống quá ngàn năm, nàng không cần chú tâm nghiên cứu võ đạo thì nàng cũng vượt qua hiểu biết của tất cả mọi người.
Trong mắt A Thanh nàng rất ít hợp mắt với người nào lại càng không có mấy người để nàng kính phục bất quá tại Kim Dung thế giới đúng là có bốn người vẫn được A Thanh từ sâu trong lòng công nhận, khi đối mặt với bốn người này A Thanh hoàn toàn tin tưởng... nếu bọn họ cùng nàng đều sống chung một thời đại, nàng chưa chắc thắng nổi.
Người đầu tiên A Thanh phục phải kể đến Tiêu Dao Tử, võ công của Tiêu Dao Phái đã nằm ngoài đạo lý võ công bình thường, nằm ngoài bản chất võ công của thế giới này đồng thời Tiêu Dao Phái võ công cũng là loại võ công duy nhất trong thiên hạ khiến A Thanh tự mình đến kiểm chứng, tự mình đến nghiên cứu, A Thanh kính phục Tiêu Dao Tử chính là ở suy nghĩ, suy nghĩ của Tiêu Dao Tử vượt qua toàn bộ hiểu biết của thế giới này.
Người thứ hai A Thanh phục là phục Độc Cô Cầu Bại, A Thanh chính là phục tư chất của Độc Cô Cầu Bại.
Nói đến Độc Cô Cầu Bại thì phải nói tới Độc Cô Cửu Kiếm bất quá nói tới Độc Cô Cửu Kiếm thì càng phải nhìn ra xa hơn.
A Thanh từng gặp qua Đoàn Tư Bình, cũng từng cùng với Đoàn Tư Bình đối ẩm, nàng đương nhiên cũng nhìn ra Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Thị, đây là vô hình kiếm khí, là loại kiếm khí hùng mạnh bậc nhất thế gian lại vô hình vô ảnh, sức sát thương của Lục Mạch Thần Kiếm tuyệt đối là đỉnh cấp trong thiên hạ nhưng nói Lục Mạch Thần Kiếm là kiếm khí thì cũng không đúng, nó càng giống một loại chỉ pháp hơn.
Bản thân Lục Mạch Thần Kiếm là vô hình lại dùng siêu cường nội lực kích phát ra, đây là một loại bẻ gẫy nghiền áp lực lượng lại cực kỳ quỷ mị, đến vô ảnh đi

cũng vô tung nhưng A Thanh... không hẳn coi trọng Lục Mạch Thần Kiếm, với nàng mà nói Lục Mạch Thần Kiếm chỉ mạnh ở nội lực, yếu cũng là ở nội lực, nàng chỉ coi Lục Mạch Thần Kiếm giống với 'thần công' chứ không phải 'chân kinh'.
Đến khi Độc Cô Cầu Bại xuất hiện mới khiến A Thanh thực sự bội phục người này, Độc Cô Cầu Bại có Độc Cô Cửu Kiếm, bản thân Độc Cô Cửu Kiếm vẫn tự nhận là phá hết võ công trong thiên hạ, tìm sai lầm của đối phương mà phá, liệu trước tiên cơ từng bước chế địch khiến kẻ địch từng bước từng bước khó đi dẫn tới thảm bại dưới tay Độc Cô Cầu Bại tuy nhiên... Độc Cô Cửu Kiếm còn chưa có tư cách làm A Thanh bội phục.
A Thanh phục là phục cảnh giới cuối cùng của Độc Cô Cửu Kiếm gọi là Vô Kiếm Cảnh, Độc Cô Cầu Bại chính là dựa theo Lục Mạch Thần Kiếm sáng tạo ra Vô Kiếm Cảnh.
Lục Mạch Thần Kiếm trong tay không có kiếm nhưng chỉ bằng kinh người nội lực liền vượt qua toàn bộ thế gian bảo kiếm bất quá ai có tư cách sử dụng Lục Mạch?, ngoại trừ Đoàn Tư Bình cùng Đoàn Dự ra thì A Thanh còn chưa thấy ai dùng được Lục Mạch Thần Kiếm, về phần Vô Kiếm Cảnh của Độc Cô Cửu Kiếm lại khác.
Mượn đạo lý 'Vô Kiếm Thắng Hữu Kiếm' của Lục Mạch Thần Kiếm, Độc Cô Cầu Bại biến kiếm ý thành kiếm niệm, cũng có bức kiếm khí ra ngoài, kiếm khí của Độc Cô Cửu Kiếm mới đúng là kiếm khí, đến vô ảnh đi vô tướng, sức sát thương không cách nào so sánh với Lục Mạch Thần Kiếm nhưng lại thiên biến vạn hóa, tầng tầng lớp lớp.
Nếu Độc Cô Cửu Kiếm chỉ là tìm ra sai lầm để mà phá vỡ võ công của đối phương thì A Thanh không mấy quan tâm, cho dù chính người sử dụng Độc Cô Cửu Kiếm cũng có dám chắc không có sai lầm hơn nữa mượn sai lầm của đối phương đánh bại đối phương chỉ là thủ xảo, ví dụ như địch nhân mang theo sức mạnh bẻ gãy nghiền nát tất cả thì mọi sai lầm đều quy về không có, bằng vào thực lực tuyệt đối đủ để bỏ qua mọi sai lầm.
Độc Cô Cầu Bại cũng nhận ra một điểm này vì vậy mới có Vô Kiếm Cảnh ra đời, Vô Kiếm Cảnh chính là 'Kiếm Vực' của Độc Cô Cửu Kiếm, mới là cảnh giới tối cao của người dùng kiếm, bằng vào Vô Kiếm Cảnh thì Độc Cô Cửu Kiếm mới là toàn vẹn, mới đáng được gọi là Kiếm Kinh.
Độc Cô Cầu Bại sau khi lĩnh ngộ được Vô Kiếm Cảnh thì Độc Cô Cửu Kiếm cũng không còn chiêu thức chỉ còn... ý niệm, niệm đến kiếm đến, niệm tan kiếm tan tùy tâm sở dục, kiếm đến tất phá, kiếm xuất phong hầu, đây mới là Kiếm Kinh, bao hàm toàn bộ kiếm thuật trong thiên hạ cũng đứng trên toàn bộ kiếm thuật trong thiên hạ.
Trong tay không kiếm, trong lòng có kiếm,tâm động kiếm động, vô kiếm thắng

hữu kiếm.
Người thứ ba được A Thanh phục cũng chẳng phải ai xa lạ với Vô Song, đây chính là kỳ nhân đệ nhất xuyên suốt lịch sử võ học Trung Hoa, Trương Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong sáng tạo ra Thái Cực, Thái Cực phân lưỡng nghi, lưỡng nghi lại phân âm dương, âm dương hòa hợp liền thành đại đạo.
Lấy nhu khắc cương, lấy tĩnh chế động, trong nhu có cương, trong cương lại ẩn ẩn chứ nhu, cương nhu hoàn mỹ sinh thái cực, thái cực như càn khôn nắm giữ thiên địa biến tướng, thiên địa biến tướng lại sinh thành đại đạo.
Đại đạo chỉ có một nhưng có vô hạn suy diễn, một chiêu một thức chứa càn khôn, một chiêu một thức chứa vô hạn biến chiêu, đây mới là Thái Cực.
Trong con mắt của A Thanh mà nói, Trương Tam Phong còn gần với đạo hơn cả chính bản thân nàng, nếu Trương Tam Phong sinh ra sớm ngàn năm, sinh ra vào thời chiến quốc loạn thế, vào thời Việt Vương Câu Tiễn thì người được chọn thủ hộ thiên đạo phải là Trương Tam Phong chứ không phải là A Thanh nàng.
A Thanh phục Trương Tam Phong ở một chữ đạo.
Về phần người cuối cùng mà A Thanh phục như đã nói chính là Hoàng Thường, A Thanh phục Hoàng Thường là ở sự hiểu biết, sự hiểu biết của Hoàng Thường còn hơn cả A Thanh, hơn cả Trương Tam Phong chỉ tiếc Hoàng Thường không thể tìm ra bản nguyên, không thể hợp thành đại đạo, A Thanh từng vì Cửu Âm Chân Kinh của Hoàng Thường mà nuối tiếc không thôi, nàng thật sự rất muốn nhìn cái gọi là ‘quy về bản nguyên’ của Hoàng Thường.
Nếu Độc Cô Cửu Kiếm lấy vô chiêu thắng hữu chiêu, mượn vô chiêu để phá toàn bộ thiên hạ võ công thì Hoàng Thường lại nằm ở một thái cực khác, ông mượn sự hiểu biết của mình, nghiên cứu thấu triệt tận võ công trong thiên hạ rồi dựa theo đạo giáo mà sáng tạo thành một bộ tổng cương võ học, Cửu Âm Chân Kinh của Hoàng Thường thậm chí được coi là ‘chân kinh’, cái quý giá nhất của Cửu Âm không phải là võ công bên trong Cửu Âm ghi lại mà chính là cái tổng cương, cái lý tưởng, cái đạo học của Hoàng Thường ghi bên trong.
Chỉ bằng một bộ tổng cương võ học này Hoàng Thường đã đáng được vang danh thiên cổ.
Việc mà A Thanh muốn làm chính là để môn tuyệt học này tìm được thứ ánh sáng của nó, nàng muốn thử biến suy nghĩ điên rồ của Hoàng Thường thành sự thật.
Ẩn sau Cửu Âm Chân Kinh chính là một chữ ‘cực’.
....
Trên đỉnh Hắc Phong Sơn, A Thanh vẫn ngồi trên tảng đá kia, nàng bắt đầu giảng cho Vô Song thế nào là ‘cực’.
“Thiên địa phân cực, quang có cực gọi là cực quang, ám có cực gọi là cực ám,

dương có cực gọi là cực dược, âm có cực gọi là cực âm, cực chính là giới hạn là thứ vách ngăn tương đối được lập ra cho một thứ tuyệt đối".
"Như ta đã nói, cực của quang liền là cực quang nhưng ai có thể nói rõ đâu là cực của nó?, vì vậy cực vốn để chỉ thứ giới hạn mà không ai làm nổi, thứ giới hạn chỉ có thể định nghĩa nhưng không cách nào chạm tới, đây chính là cực".
"Ngươi nói ngươi từ thế giới khác xuyên không đến đây, ngươi nói thế giới của ngươi có rất nhiều thứ giống với cái thế giới này nhưng cũng có nhiều thứ khác, vậy ta hỏi ngươi ngươi thấy Quách Tĩnh thế nào?, không bàn về ngộ tĩnh, không bàn về cách làm người chỉ nói về võ học của hắn ".
Lời A Thanh nói cực kỳ thâm ảo, những cái đạo lý này Vô Song có cái nghe hiểu có cái nghe cũng không hiểu bất quá khi A Thanh hỏi về Quách Tĩnh thì Vô Song đương nhiên biết dù sao nhân vật chính của Anh Hùng Xạ Điêu sao Vô Song có thể không biết.
"Tu vi võ học của Quách Tĩnh cực cao, bản thân Quách Tĩnh ngộ tĩnh không tốt nhưng cũng vì vậy lại lĩnh ngộ được Tả Hữu Hổ Bác, thêm vào Không Minh Quyền thì cận chân chiến đấu Quách Tĩnh gần như rất khó gặp được đối thủ, bản thân Quách Tĩnh lại còn thêm chí cương chí dương chưởng pháp – Hàng Long Thập Bát Chưởng rồi lấy hoàn chỉnh Cửu Âm Chân Kinh làm gốc, thiên hạ đúng là khó có cao thủ nào địch lại Quách Tĩnh".
Lời Vô Song nói cũng không phải là giả, ký ức về sự bá đạo của Quách Tĩnh ngày đó vẫn còn in trong tâm trí Vô Song thậm chí cũng không rõ tại sao Vô Song còn cảm nhận được khi chiến đấu với Viên Thừa Chí bản thân Quách Tĩnh rõ ràng còn lưu thủ, cái này Vô Song cũng không dám nói với ai nhưng bằng con mắt cùng hiểu biết của hắn về chính Quách Tĩnh trong nguyên tác thì Hàng Long Thập Bát Chưởng của Quách Tĩnh căn bản không chỉ dừng lại ở đó, Vô Song có một loại cảm giác... ngày đó rõ ràng Quách Tĩnh không thực sự quyết sống quyết chiến cùng Viên Thừa Chí.
Viên Thừa Chí có thể coi là thúc thúc của Vô Song nhưng cái này Vô Song không công nhận không được, bàn về trị quốc hay cầm binh đánh trận thì Vô Song không rõ nhưng nếu bàn về thực lực Vô Song có lẽ vẫn nghĩ Quách Tĩnh cao hơn Viên Thừa Chí một đường.
A Thanh cũng không thấy khó hiểu lắm về câu trả lời của Vô Song dù sao những điều Vô Song nói ra cũng giống hệt với Quách Tĩnh mà nàng biết, nàng hỏi câu hỏi vừa rồi vốn để chỉ ra một điểm.
"Ngươi từng nói Cửu Âm Chân Kinh là đứng đầu cho âm nhu tuyệt học vậy lý do tại sao Quách Tĩnh vốn lấy Cửu Âm Chân Kinh làm gốc lại có thể sử dụng được Hàng Long Chưởng Pháp vốn đại diện cho cương mãnh?".
"Ngươi có lẽ cũng không biết, Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo vốn cũng là một loại dương cương quyền pháp, Không Minh Quyền mạnh nhất chính

là dùng nội lực của Tiên Thiên Công làm gốc trở thành Tiên Thiên Không Minh Quyền, mượn Tiên Thiên lực lượng khiến lực quyền như phá không, sức quyền có thể bạt cả sơn hà “.
“Bản thân Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo vốn đi theo một chữ đạo, vốn là âm dương hòa hợp, cương nhu hỗ trợ nhưng khi kết hợp cùng tuyệt học Tiên Thiên Công thì lại trở thành thuần dương hay nói thẳng ra Không Minh Quyền vốn là lệch dương “.
“Ngươi có bao giờ tự hỏi, bản thân Quách Tĩnh tại sao lấy Cửu Âm làm gốc, dùng võ công trong Cửu Âm nhưng vẫn có thể dùng quyền pháp lệch dương hay chí dương chí cương chưởng pháp chưa? “.
Câu hỏi của A Thanh đương nhiên là Vô Song đã nghĩ đến, ngày đó khi mới bước chân vào giang hồ bản thân Vô Song có may mắn đến Sơn Nam Tây Đạo, có may mắn được nhìn thấy Quách Tĩnh sử dụng Hàng Long Thập Bát Chưởng, Không Minh Quyền hay thậm chí cả Cửu Âm Ngoại Công, điều này gần như nàm ngoài hoàn toàn thường thức võ học của Vô Song.
Vô Hà Tử thân là ngũ đế cường giả lời nói của Vô Hà Tử về võ học chắc chắn là đúng ít nhất là những thứ xếp vào hàng ‘thường thức’ này, Vô Hà Tử rõ ràng đã nói nội công nào đi với võ công đó, dương cương thì đi với dương cương, âm nhu thì đi với âm nhu, khinh linh thì đi với khinh linh, cho dù Hàng Long Thập Bát Chưởng không phải là công thể bởi nó không có nội công đặc dị đi kèm thì đây vẫn là chí dương chí cương chưởng pháp trong thiên hạ, một người mang theo âm nhu nội lực căn bản đánh không ra Hàng Long.
Lấy ví dụ đơn giản như hai kẻ được coi là lão bối giang hồ như Huyền Minh Nhị Lão, bằng vào hai người này thì cho dù dùng hết sức bú sữa mẹ cũng không đánh ra nổi Hàng Long nhưng không có nghĩa nội lực của hai người yếu, Huyền Minh Thần Chưởng căn bản đâu có yếu?.
Lấy một ví dụ khác là Vô Song, Vô Song cũng tin tưởng cho dù hắn của 10 năm sau, cho dù hắn ngày đó có mạnh hơn Quách Tĩnh thì cũng không đánh ra nổi Hàng Long, đây là vấn đề về thể chất, về con đường đã chọn.
Một điều nữa làm Vô Song cảm thấy kỳ lạ ở Quách Tĩnh là khả năng thay đổi nội lực, khi Quách Tĩnh sử dụng Hàng Long thì hắn rõ ràng là dương cương nội lực nhưng khi sử dụng Cửu Âm võ học thì lại là âm nhu nội lực, tốc độ chuyển đổi giữa dương cương cùng âm nhu cũng cực kỳ nhanh lại hòa hợp vô cùng không nhìn ra nửa phần trúc trắc.
Lúc trước Vô Song đã bắt đầu nghĩ đến sự đặc biệt của Quách Tĩnh là nhờ Cửu Âm Chân Kinh đến hôm nay khi mà A Thanh hỏi thì Vô Song lại càng thêm chắc chắn quan điểm này.
“Là vì Quách Tĩnh hắn có tu luyện Cửu Âm Chân Kinh đúng không?”.
A Thanh khẽ gật đầu, đối với Vô Song mỉm cười.

“Thông minh, bản thân Quách Tĩnh nội lực vốn là dương cương, hắn hoàn toàn có thể đánh ra Hàng Long nhưng Hàng Long của Quách Tĩnh lại là một loại ‘dị’ Hàng Long “.
“Hàng Long là loại chưởng pháp cực kỳ bá đạo cũng vì nó bá đạo thiên hạ này chỉ có duy nhất hai người sử dụng Hàng Long hợp pháp nhãn của ta, một người là Kiều Phong người còn lại là Quách Tĩnh”.
“Hàng Long của Kiều Phong là ‘chân’ Hàng Long là chí dương chí cương Hàng Long, lấy lực chứng đạo, là loại Hàng Long mạnh mẽ nhất, Hàng Long có sức hủy diệt lớn nhất”.
“Hàng Long của Quách Tĩnh lại không giống bởi Quách Tĩnh là ‘dị’ Hàng Long, Hàng Long của Quách Tĩnh chính là chí dương sinh nhu, là Hàng Long sinh động nhất, là Hàng Long có biến hóa mạnh mẽ nhất cũng là Hàng Long khó bị đánh bại nhất”.
“Rốt cuộc là chí dương chí cương mạnh hay chí dương sinh nhu – âm nhu hỗ trợ mạnh?, cái này chính ta cũng không có đáp án rõ ràng bất quá ta muốn nhấn mạnh cho ngươi bốn chữ ‘chí dương sinh nhu’ “.
“Cửu Âm Chân Kinh của Hoàng Thường được gọi là ‘chân kinh’ bởi vì ông ta có suy nghĩ kinh người, theo Hoàng Thường mà nói đại đạo là tròn, từ tròn mới bắt đầu mở rộng, từ một điểm quy ra hàng vạn hàng vạn điểm”.
“Từ một hóa vạn thì từ vạn có thể trở về một, lấy vạn hóa một mới gần với đại đạo nhất, với đám các ngươi võ công trong thiên hạ phân thành rất nhiều thứ phức tạp ví dụ như nội công hay ngoại công, bên trong nội công thì lại chia thành cương mãnh hay âm nhu, Hoàng Thường ông ta không có nghĩ nhiều như vậy”.
“Theo Hoàng Thường mà nói, võ công trong thiên hạ bắt đầu từ một điểm cũng như vạn vạn quyển sách đều bắt đầu từ những chữ viết đầu tiên vậy, võ công đã bắt đầu từ một điểm liền là đồng gốc đồng nguyên, võ công đã đồng nguyên thì hà cớ gì còn phân chia?”.
“Hoàng Thường sáng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh, muốn dùng đạo học của bản thân... quy nguyên, muốn quy hết toàn bộ võ công trong thiên hạ về nguyên gốc, đây là... một loại kinh người cuồng ngạo, là một loại mộng tưởng mà chính A Thanh ta cũng cảm thấy không cách nào làm được nhưng Hoàng Thường... có thể “.
“Hoàng Thường biết cơ thể con người sinh âm dương, là âm hay là dương không phải do ngươi quyết định mà là do trời quyết định, người với người khác nhau cũng như đạo đạo vô vàn bất quá ông ta muốn mang Cửu Âm Chân Kinh thành một loại môi giới, một loại môi giới giữa âm dương, một loại giao hòa của muôn vàn đạo trong thiên hạ”.
“Theo Cửu Âm thì võ công trong thiên hạ vốn quy nhất, vậy võ công đã không

còn chia âm dương thì người đi theo cương mãnh còn đường cũng có thể sử dụng âm nhu võ học và ngược lại, ông ta muốn một người có thể sử dụng tất cả võ công trong thiên hạ, đây chính là chí của Hoàng Thường, muốn phá bỏ cái gọi là rào cản tự nhiên, muốn đấu lại thiên ý".
"Tiêu Dao Tử năm xưa mượn Vô Tướng Thần Công diễn hóa vạn loại võ công trong thiên hạ, vô sắc vô hình vô tướng, vì vô tướng nên có thể biến thiên, vì vô hình mà hóa vạn hình, đây là từ một suy ra vạn".
"Nhiều năm sau Hoàng Thường lại lấy vạn loại võ công trong thiên hạ quy nhất, lấy đồng quy mà phá đi vách ngăn, lấy đồng quy mà chạm đến cực, từ vạn hợp làm một ".
"Vô Tướng Thần Công cùng Cửu Âm Chân Kinh đều là loại người có đại trí lực, đại nghị lực mới có thể sáng tạo ra bất quá hai thứ cũng có khác nhau, Vô Tướng Thần Công là từ một hóa ra vạn, hóa ở đây là diễn hóa".
"Cửu Âm Chân Kinh từ vạn hóa ra một, đây không phải là diễn hóa mà là quy hóa, lấy hiểu biết tự thân, lấy kinh người đạo học, nắm đến tận gốc của võ học rồi quy về làm một ".
"Vô Tướng Thần Công mang cái danh có thể diễn hóa mọi võ công trong thiên hạ nhưng Cửu Âm Chân Kinh lại còn đáng sợ hơn, nó có thể khiến mọi võ công trong thiên hạ... càng trở nên đáng sợ, càng thêm uy lực, so ra mà nói ta vẫn thích Chân Kinh hơn là Thần Công".
"Lại nói với ngươi về Hoàng Thường cùng Cửu Âm Chân Kinh, nguyên lý của Cửu Âm Chân Kinh rất đơn giản, nó có thể quy ngược âm cùng dương, lấy âm chuyển dương, lấy dương chuyển âm. Cực dương có thể sinh ám, cực ám có thể sinh dương, cực dương có thể sinh nhu mà cực nhu có thể sinh dương vậy tại sao không thể chuyển hóa giữa âm cùng dương?".
"Vượt qua thường thức võ học, Cửu Âm Chân Kinh thật sự có thể khiến ngươi bỏ qua rào cản âm dương, sinh ra âm lực nơi cực dương cũng như sinh ra dương lực nơi cực âm".
"Tất nhiên như ta đã nói, cực âm hay cực dương chỉ là một loại tương đối, ví dụ như chính bản thân ngươi, thân thể ngươi mang theo kinh người âm nhu lực lượng mà gần như không có dương cương, loại thể chất này ta tạm thời gọi là 'Chí Âm Thể' bất quá còn cách một chữ 'Cực' rất rất xa hay nói đúng hơn 'Cực Âm Thể' là thứ không cách nào tồn tại, nếu ngươi là 'Cực Âm Thể' thì ngươi đã sớm bị chính bản thân mình đóng băng, ngay từ khi ngươi sinh ra toàn bộ cơ thể đã là một khối băng, ngươi chỉ có một con đường chết ".
"Thiên hạ không tồn tại 'cực' bởi không nơi nào thật sự có 'cực', nơi cực dương có thể sinh ra âm vậy sao nó còn được gọi là 'cực' nữa?, vì vậy 'cực' là thứ không tồn tại đáng tiếc không biết có phải Hoàng Thường quá tự tin vào bản thân mình hay ông ta vốn dĩ là một kẻ điên, trong Cửu Âm Chân Kinh của ông ta

dám hướng con người đến ‘cực’ “.
“Cảnh giới mạnh nhất của Cửu Âm không phải là cương nhu tương trợ cũng chẳng phái là chí âm sinh dương, chí dương sinh nhu mà là cực âm chuyển dương, cực dương chuyển âm “.
“Lý thuyết mà nói thì Hoàng Thường muốn Cửu Âm Chân Kinh của ông ta chỉ cần vận lên liền có thể chuyển hóa toàn bộ dương lực trong cơ thể thành âm lực và ngược lại, lấy ‘cực’ làm một loại khái niệm, ‘cực’ ở đây là rút ra toàn bộ dương khí hoặc âm khí trong người sau đó mạnh mẽ nghịch đảo lại, một đòn đánh ra”.
“Năm xưa ta cũng từng thấy Âu Dương Phong từng sử dụng nghịch đảo của Cửu Âm, bản thân Âu Dương Phong bị Hoàng Dung làm cho luyện sai lộ tuyến chính của Cửu Âm nhưng nhân họa đắc phúc, Hoàng Dung có thể sửa đổi được quá trình vận khí bên trong Cửu Âm nhưng nàng ta lại không cách nào sửa đổi được cái ý niệm, cái căn bản của Cửu Âm từ đó Âu Dương Phong đánh bậy đánh bạ luyện theo lại thêm thiên tư của chính mình thành công nghịch đảo toàn bộ kinh mạch, mỗi lần ra tay liền dựa theo kinh mạch nghịch đảo chuyển hóa nội lực về trạng thái cực dương hoặc cực âm, trong Hoa Sơn Luận Kiếm lần 2 nếu Âu Dương Phong không phải điên điên khùng khùng thì ông ta chắc chắn là người đứng đầu trong Hoa Sơn Luận Kiếm”.
“Tất nhiên trường hợp của Âu Dương Phong ta cũng không muốn nói tới, Âu Dương Phong là nghịch đảo kinh mạch, cái này thì phải xem phúc phận của mỗi người, kinh mạch của Âu Dương Phong vốn từ nhỏ đã được tôi luyện bằng độc vật, kinh mạch của ông ta không phải rộng lớn nhất cũng chẳng phải là hoàn mỹ nhất nhưng lại là kinh mạch khó phá hủy nhất, trải qua vô số lần luyện độc công, luyện dược độc, trải qua một thời gian nửa đời người mới có thể khiến kinh mạch trong người Âu Dương Phong cực kỳ khó bị phá hủy dẫn tới Âu Dương Phong có thể thành công chịu được trọng tải mà nội lực chuyển hóa mà thành “.
“Ngươi không giống với Âu Dương Phong nhưng ngươi lại càng ưu tú hơn Âu Dương Phong bởi ngươi có hai cái đan điền, một người chỉ có một cái đan điền mà thôi vì vậy nếu muốn chuyển toàn bộ dương lực thành âm lực trong khoảng thời gian cực ngắn thì... chỉ có chết, không có bất cứ đan điền nào chịu được tốc độ chuyển hóa của Cửu Âm Chân Kinh”.
“Người luyện Cửu Âm Chân Kinh điển hình là Quách Tĩnh, Quách Tĩnh chỉ có thể chuyển một phần dương cương trong người thành âm nhu và ngược lại, mượn trạng thái cương nhu tương trợ mà tạo thành chí dương sinh nhu khiến chưởng pháp của Quách Tĩnh so với người cùng luyện khác thường thường tăng thêm 3 thành uy lực “.
“Quách Tĩnh đương nhiên cũng có thể lựa chọn chuyển toàn bộ dương cương thành âm nhu bất quá đây là hành động tự sát, khi chiến đấu chỉ trong một chiêu

nửa thức, chỉ trong một cái sát na, Quách Tĩnh đổi hết dương cương thành âm nhu thì cũng chỉ có thể tung ra một đòn, đến đòn thứ hai dương cương không sản sinh kịp, âm nhu trong người lại toàn bộ thoát ra, hắn liền trở thành kẻ vô lực, thậm chí trong quá trình chuyển đổi Quách Tĩnh hoàn toàn có thể tự đoạn kinh mạch mà tụ huyết trọng thương".
"Không phải ta coi thường Quách Tĩnh chỉ bởi nội công càng nhiều càng hùng hậu thì càng khó chuyển hoán, 'cực' cảnh của Cửu Âm yêu cầu chuyển hóa toàn bộ nội lực sang trạng thái đối nghịch ngay lập tức tạo ra sức công phá như một cơn đại hồng thủy tuy nhiên đại hồng thủy này không chỉ với đối thủ mà còn với chính đan điền của ngươi, đan điền khi không chịu được một lực trùng kích như vậy liền sẽ bị hủy, đan điền một khi hủy sẽ thành phế nhân".
"Từ cổ chí kim không có ai có thể mang Cửu Âm chạm đến cực cảnh của nó chỉ bởi không có đan điền nào chịu nổi việc quy đổi này lại thêm trong chiến đấu không chỉ quy đổi một lần mà phải liên tục quy đổi trong một khoảng thời gian rất ngắn vậy không khác gì tự sát, ước mơ của Hoàng Thường về 'cực' cảnh chung quy liền chết yểu... chỉ là có lẽ Hoàng Thường có nằm mơ cũng không nghĩ ra... trên đời lại xuất hiện một kẻ mang theo hai cái đan điền".
"Những thứ ta đang nói chỉ là lý thuyết nhưng là loại lý thuyết dễ thành công nhất, loại lý thuyết dễ áp dụng nhất, hai cái đan điền... khác rất xa một cái đan điền".
"Một người có một đan điền liền chỉ có thể đi trên một con đường nhất định đã chọn sẵn nhưng khi có hai đan điền... tại sao không thể đi theo hai con đường riêng biệt?, nếu ngươi đã đi theo âm nhu con đường vậy tại sao không đi thêm dương cương lộ tuyến, lấy cương nhu hộ trợ lại thêm vào Cửu Âm Chân Kinh ngươi liền có thể tạo thành trạng thái chí dương sinh nhu như Quách Tĩnh hay chí nhu sinh dương như chính bản thân ngươi? ".
"Về phần 'cực' cảnh, một cái đan điền chắc chắn chịu không được sức phá hoại của cực cảnh nhưng hai cái đan điền thì không giống, hai cái đan điền chính là lưỡng nghi, lưỡng nghi liền đã có thể sinh ra vạn vật, bằng vào hai đan điền một trên một dưới cộng thêm nguyên lý thái cực bổ trợ của Trương Tam Phong, ta vẫn là tin tưởng ngươi chịu được sự phá hoại của cực cảnh, ngươi cũng là người có cơ hội nhất... chạm tới cực cảnh của Cửu Âm Chân Kinh, biến nó thành Cửu Âm Thần Công".
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 112

Túy Hồng Nhan – Thu Thủy Lệ

Thời gian không đợi ai cả, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, thoáng cái Vô Song đã đến thế giới này được nửa tháng, hắn ở lại trên Hắc Phong Trại cũng đã có tám ngày.

Trong khoảng thời gian tám ngày này Vô Song ở lại Hắc Phong Trại chỉ làm một việc duy nhất đó là cùng Hoàng Dung nghiên cứu kinh dịch.

Vô Song kiếp trước lớn lên trong một ngôi chùa nhỏ, theo lý thuyết mà nói kinh phật đối với hắn cũng không xa lạ gì bất quá cái này cũng không đúng, cha nuôi thương hắn nhất, cha nuôi cũng không có bắt hắn như những chú tiểu khác ngày ngày tụng kinh làm việc, hắn vẫn còn được ra ngoài đi học, vẫn còn được biết thế giới ngoài kia tròn méo ra sao.

Vô Song đúng là có thể niệm kinh nhưng vốn chỉ là cho có, chỉ là học vẹt, phật lý của Vô Song thực sự rất kém hoặc căn bản không tính cũng được.

Cũng may cho Vô Song là A Thanh cũng không bắt Vô Song học phật pháp, cái mà Vô Song phải nghiên cứu là đạo pháp, là đạo giáo chứ không phải phật giáo.

Trong khoảng thời gian này mỗi buổi sáng Vô Song đều lên đỉnh Hắc Phong Sơn nghe A Thanh giảng dạy, nàng không dạy Vô Song về phật giáo hay đạo giáo, nàng dậy là dậy Vô Song thường thức võ đạo.

Cửu Âm Chân Kinh không phải là thứ Vô Song có thể dễ dàng hiểu được, không phải là tư chất của Vô Song kém mà là Cửu Âm Chân Kinh bác đại tinh thâm, Vô Song đương nhiên là thiên tài nhưng Cửu Âm Chân Kinh cũng là do một thiên tài khác dùng cả đời để viết ra, bản thân Cửu Âm Chân Kinh không phải là thứ có thể hiểu được trong một sớm một chiều.

Võ công của Cửu Âm Chân Kinh có thể không bàn đến, Vô Song hoàn toàn có tự tin học xuống Cửu Âm Chân Kinh bất quá cái ý niệm, cái tư tưởng, cái tinh túy ghi bên trong từng câu từng chữ của Cửu Âm Chân Kinh thì Vô Song gần như không có cách nào có thể dễ dàng hiểu ngay được.

Về phần sau khi mặt trời xuống núi, Vô Song liền trở về nhà nhỏ cùng Hoàng Dung có một đoạn thời gian yên bình mà ấm áp, Hoàng Dung vì Vô Song giang dạy đạo học, giảng dạy thế nào là bát quái, thế nào là lưỡng nghi.

Đạo giáo khác với phật giáo, phật giáo lấy phật lý làm đầu nhưng đạo giáo lại khác, đạo giáo dùng đất trời làm nơi hướng đến, hướng về vũ trụ, về những thứ được gọi là siêu nhiên.

Bên trong đạo giáo gần như bao hàm một loại đạo học, bất kể là bát quái 64 quẻ hay lục hợp lưỡng nan trận đều là bác đại tinh thâm, đạo giáo thiên hẳn về... tính

toán.
Bên trong đạo giáo có quẻ, lấy quẻ làm gốc nhưng quẻ tượng lại dựa trên tính toán tự thân, không phải người trời sinh cơ trí tuyệt đối khó mà học được đạo học, lại càng khó lĩnh ngộ phương vị, khó nắm giữ trận pháp.
Thế giới này không phải là thế giới ban đầu của Vô Song, nơi đây vẫn còn đang lưu hành tính toán bằng bàn tính, bảng cửu chương vẫn còn chưa sinh ra, số học còn chưa được định hình, chính vì vậy việc tính toán là một khái niệm cực kỳ cao siêu, không phải ai cũng có thể nhập tâm, không phải ai cũng có thể đi sâu vào bên trong mà tìm hiểu.
Tất nhiên Vô Song không giống người trong thế giới này, hắn đển cả giải tích, đạo hàm, hệ nhị phân, phép căn, phép lũy thừa còn trải qua, đối với Vô Song mà nói tính toán bất ngờ lại là một loại cường hạng, cường đến mức chính Hoàng Dung còn đối với Vô Song sợ hãi không thôi.
Cứ như vậy dựa trên ký ức của thế kỷ 21 về số học, dựa trên thiên phú Tái Thế Thần Đồng cùng khả năng lĩnh ngộ của chính mình, đến ngày thứ 8 bản thân Vô Song liền đến tìm Lý Thu Thủy.
....
Lý Thu Thủy lúc này khác rất nhiều với Lý Thu Thủy mà Vô Song tưởng tượng, đúng là nữ nhân có thể biến hóa thành muôn hình muôn vẻ, quan trọng là họ có thích hay không mà thôi.
Kể từ lần từ chối lên giường cùng nàng hôm đó Vô Song cũng không có gặp lại Lý Thu Thủy, không phải là hắn không thể gặp nữ nhân này mà đúng hơn là Vô Song cảm thấy cả hắn cùng nàng đều không muốn nhìn thấy nhau thì đúng hơn.
Bất kể Lý Thu Thủy làm người thế nào nàng cũng là nữ tử, thân là nữ tử khi bị một nam nhân từ chối vốn là một việc không mấy vui vẻ, với Lý Thu Thủy lại càng giống thế, không phải lúc nào nàng cũng có hứng thú thực chất với một nam tử nhưng nàng dĩ nhiên lại thất bại, lại không cách nào khiến đối phương yêu thích nàng.
Bình thường với một nam nhân như Vô Song thì Lý Thu Thủy hoàn toàn có thể sử dụng những thủ đoạn khác, không dùng được mị lực thì dùng vũ lực dẫu sao nàng là Lý Thu Thủy, thiên hạ này đã có rất ít việc mà nàng không dám làm.
Về võ nghệ mà nói, thế giới này không có đế vị cao thủ thì Lý Thu Thủy căn bản chẳng sợ bất cứ ai, tất nhiên là không tính đến quái vật ngàn năm như A Thanh.
Về quyền lực, quyền lực của Lý Thu Thủy không so được với hoàng đế Nam Tống hay Mông Cổ nhưng tính riêng trong giang hồ mà nói Lý Thu Thủy cũng dám xưng là số một số hai, nàng là hắc thủ sau màn của Tây Hạ Quốc, bản thân nàng thậm chí nắm đến 1 vạn tinh binh Tây Hạ, chỉ cần số lượng quân đội này cũng đủ đánh sập cả Thiếu Lâm chứ còn chưa tính tới Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Một nữ nhân như Lý Thu Thủy căn bản chính là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không có bất cứ nam nhân nào có thể chạy thoát ra khỏi ma chưởng của nàng bất quá... Vô Song thì lại khác.
Sau lưng Vô Song chính là A Thanh, Lý Thu Thủy tất nhiên biết khoảng cách của mình và A Thanh lớn thế nào, cho dù nàng có thiên quân vạn mã thì sao?, quyền lực trong tay nàng để làm gì khi mà mạng còn không giữ được?.
Lý Thu Thủy thậm chí còn không dám dùng vũ lực với Vô Song, nàng thật sự vẫn còn bị ám ảnh bởi Vô Song ngày hôm đó, loại thực lực này chính Lý Thu Thủy cũng cảm thấy sợ hãi, cho dù A Thanh đã nói loại tình trạng này của Vô Song rất khó có thể xảy ra thì Lý Thu Thủy vẫn sợ, chính vì sợ hãi nên nàng lại càng không dám làm gì quá phận.
Đây là lần đầu tiên Lý Thu Thủy có hứng thú với một nam nhân nhưng lại không dám có bất cứ hành động quá phận nào lại thêm việc nàng đánh cuộc thua Hoàng Dung dẫn tới bản thân Lý Thu Thủy không ngờ lại có chút ngượng ngạo khi gặp mặt Vô Song, nếu không phải hôm nay Vô Song chủ động đến tìm nàng thì nàng cũng sẽ không chủ động gọi đối phương.
Ngày hôm nay Lý Thu Thủy trong mắt Vô Song gần như thay đổi hoàn toàn, nàng vậy mà quay ngược 180 độ, không còn giống một Lý Thu Thủy mà Vô Song vẫn thấy thường ngày.
Lý Thu Thủy vốn thích nhất màu đỏ, vốn thích khoe nhất cặp chân trắng ngần dài miên man của nàng ra ngoài trong làn váy đỏ xẻ cao, Lý Thu Thủy vốn luôn thích khoe những đường cong cơ thể đẹp đến chết người đặc biệt là bộ ngực căng tròn như muốn phá áo mà ra bất quá hôm nay thì khác.
Lý Thu Thủy hiện nay không ngờ lại mặc một bộ quần áo trắng từ đầu đến cuối, chất liệu vải cũng không phải là tơ lụa mềm mại mà là vải thô làm thành, nhìn Lý Thu Thủy lúc này ăn mặc quần áo giống với nam nhân hơn, bộ ngực không cách nào quá mức phô trương dưới lớp vài dày lại thêm cái đai lưng ở phần bụng khiến nàng khó lòng khoe ra được vòng eo tinh mỹ đến cực điểm.
Khuôn mặt vẫn dùng mạng che lại nửa phần dưới nhưng mái tóc đen dài lại búi cao, nàng hiện tại quả thật có chút nữ giả nam trang.
“Trên mặt ta có gì sao?”.
Ngồi trên ghế cao, Lý Thu Thủy nhìn Vô Song có chút lạnh lùng lên tiếng, trong giọng nói cũng không hề tồn tại cái gọi là mị ý... nàng cứ như biến thành một Lý Thu Thủy hoàn toàn khác vậy.
Vô Song bị Lý Thu Thủy nói vậy trên khuôn mặt xuất hiện một vẻ kì dị hiếm có bất quá hắn rất nhanh nhoẻn miệng cười, hắn... không ngờ lại cảm thấy thích Lý Thu Thủy hiện nay hơn.
Một Lý Thu Thủy quá mức mị hoặc lại khiến Vô Song có chút chán ghét, hắn không thích loại nữ nhân ai cũng có thể lên giường, ai cũng có thể làm chồng,

đến khi Lý Thu Thủy xuất hiện trong hình dạng này lại khiến nàng có một loại phong vận khác, thành thục mà ổn trọng, kiều diễm nhưng lại không lộ ra ngoài, Lý Thu Thủy lại có một sức hấp dẫn khác hẳn lúc nàng trong bộ quần áo thiếu vải kia.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy tỷ tỷ hôm nay đặc biệt thuận mắt mà thôi".

Lý Thu Thủy cũng không ngờ Vô Song lại trả lời như vậy, đôi mắt đẹp hiện lên chút ngỡ ngàng, nàng ăn mặc như hiện nay chính là vì tỏ rõ thái độ, nàng không muốn Vô Song chiếm tiện nghi của nàng ít nhất là bằng mắt vậy mà Vô Song lại thấy thuận mắt hơn?.

Lý Thu Thủy đứng lên rời khỏi ghế, lông mày lá liễu nhẹ cong lại, nàng lần đầu thấy được Vô Song khen ngợi mình, trong đôi mắt xuất hiện một tia mông lung khó mà nhận ra.

"Ta không ngờ ngươi lại còn dẻo miệng như vậy, không sợ ta nói với nha đầu kia sao?".

Vô Song đương nhiên không sợ, hai vai Vô Song nâng lên một chút tỏ vẻ không quan tâm.

"Thưởng người cũng như thưởng hoa, thưởng thức cái đẹp vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, căn bản không có gì phải hổ then với Dung nhi, tỷ tỷ ngươi có đi nói với Dung nhi ta cũng không sợ".

Lý Thu Thủy ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song sau đó thở ra một hơi, nàng lần đầu tiên phát hiện ra mình hết cách với 'tiểu tử' này, dùng quyền thế ép thì không được, dùng mị lực thì không thể mà dùng vũ lực lại càng không xong, đến cả miệng lưỡi giao tranh nàng cũng không chiếm được lợi thế, loại tình trạng này... nàng còn chưa bao giờ gặp phải.

Lý Thu Thủy tiến từng bước từng bước đến vị trí của Vô Song, nàng bắt đều nhếch miệng, trong mắt xuất hiện một tia tinh nghịch, Lý Thu Thủy năm nay đã đủ tuổi làm bà của Vô Song bất quá tính cách của nàng thật sự không giống lão tiền bối giang hồn, nàng nhất định phải chiếm được 'thượng phong' trước tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

"Miệng lưỡi trơn tru, sao ta không biết một mặt này của tiểu tử ngươi nhỉ có điều miệng lưỡi trơn tru còn xa xa chưa đủ".

"Ta đã nói với Dung nha đầu là nhận ngươi làm Tiêu Dao truyền nhân bất quá truyền nhân cũng có vài ba loại truyền nhân, không phải cứ muốn làm Tiêu Dao truyền nhân liền có thể làm truyền nhân".

Vô Song có chút ngạc nhiên nhìn Lý Thu Thủy bất quá hắn rất nhanh nhoẻn miệng cười, chỉ cần Lý Thu Thủy không dở trò gì thì Vô Song vẫn tự tin có thể trở thành Tiêu Dao đệ tử, không phải ngẫu nhiên mà hắn dành ra đến 8 ngày thời gian vùi đầu vào nghiên cứu đạo học, hắn chính là muốn hoàn mỹ vượt qua cửa ải của Tiêu Dao phái.

“Nha, tỷ tỷ không thể dơ tay đánh khẽ một chút sao, chúng ta quen biết lâu như vậy có thể giảm bớt chút độ khó gia nhập Tiêu Dao phái hay không “.
Lý Thu Thủy nghe Vô Song nói liền nghĩ rằng Vô Song đang lo lắng, trong mắt xuất hiện thêm vài tia vui vẻ, nàng thản nhiên dùng một ngón tay chỉ về chiếc bàn thấp trước mặt, trên bàn đã chuẩn bị sẵn một cây đàn tranh cỡ vừa.
“Tỷ tỷ cũng không làm khó ngươi bất quá tổ sư đã di huấn rồi, vào Tiêu Dao Phái không chỉ cần dung mạo mà còn cần có chân tài thực học, vậy ngươi thử tấu một khúc nhạc ta xem?”.
Lý Thu Thủy vốn nghĩ Vô Song chắc chắn sẽ thua, nàng không tin Vô Song biết đánh đàn, cầm nghệ vốn không phải là việc một sớm một chiều, nếu không bỏ thời gian và công sức ra thì rất khó luyện thành chứ đừng nói đạt đến trình độ đăng đường nhập thất trong cầm nghệ.
Trong mắt Lý Thu Thủy thì Vô Song đúng là thiên tài nhưng thiên tài cũng có mức độ của nó, võ công Vô Song đã mạnh đến vậy không thể nào đến cả kỹ nghệ cũng cao như võ công được.
Lý Thu Thủy ra đề bài xong liền thích thú ngồi xuống, vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Vô Song khổ sở đáng tiếc... Lý Thu Thủy đúng là quá coi thường Vô Song rồi.
Vô Song thậm chí còn chẳng cần nói một câu, hắn liền ngồi xuống bàn thấp, hai chân khoanh lại, trong phút chốc toàn thân khí thế của Vô Song thay đổi, thay đổi đến mức Lý Thu Thủy triệt để trợn mắt há mồm.
Vô Song lúc này gần như hoàn toàn biến mất, tâm khí thần của hắn gần như toàn bộ hòa hợp lại với nhau, đôi tay trắng ngần không có chút tì vết đưa ra, những ngón tay mềm mại nhẹ đung đưa trên dây đàn cộng thêm cái khí chất của Tiên Thiên Chí Âm Thể khiến Vô Song cùng cây đàn tranh trước mặt lại càng thêm phiêu miễu, càng thêm huyền ảo.
Đôi mắt của hắn nhẹ nhắm lại, chỉ bằng cái khí chất này của Vô Song đã khiến Lý Thu Thủy trong phút chốc bị đình trụ, đến khi những dây đàn nhẹ rung lên mang theo âm luật bay cao vút khắp gian phòng thì Lý Thu Thủy dần dần biến thành thất thần.
Nàng như đang xuất hiện ở một không gian khác, giữa một trời đêm đầy tuyết, nàng một thân áo đỏ nhè nhẹ đứng đó, ánh mắt hướng về phương trời xa xa, đầy khổ sở mà bất lực lại chẳng thể nói với ai.
Tiếng đàn sao mà da diết, tiêng đàn sao mà khổ đau, nhưng ẩn ẩn trong đó lại có một loại quyết ý, một tia hy vọng, một tia cố chấp ngưng mà không tán.
Theo tiếng đàn của Vô Song thậm chí Lý Thu Thủy có thể cảm nhận được chính nỗi lòng của nữ nhân kia.
Một đêm đầy tuyết, một dung nhan tuyệt mỹ, một thân ảo đỏ tựa tơ hồng, một ánh mắt đăm chiêu nhìn ra bốn phương trời trắng xóa, trong mắt chỉ có không

cam, chỉ có cô quạnh nhưng sâu trong ánh mắt đó vẫn có chấp niệm, có khát vọng mưu cầu hạnh phúc....
Cũng chẳng biết bao lâu, khi mà tiếng đàn của Vô Song dừng lai, đôi bờ môi của Lý Thu Thủy khẽ run lên.
“Khúc nhạc này... tên là gì?”.
Lý Thu Thủy xuất thân từ Tiêu Dao Phái lại làm bạn cùng một bậc thầy kỹ nghệ trong thiên hạ như Vô Nhai Tử nàng đã nghe rất nhiều khúc nhạc khoáng cổ tuyệt kim nhưng tuyệt đối nàng chưa nghe khúc nhạc nào như vậy.
Đây tuyệt đối không phải là khúc nhạc hay nhất mà nàng nghe cũng chẳng phải là khúc nhạc cao siêu nhất nhưng lại là khúc nhạc hợp nhất với nàng, nàng như cảm thấy mình là... nhân vật chính trong cái khúc nhạc kia vậy, cứ như Vô Song đang đánh ra khúc nhạc dành tặng cho cuộc đời của nàng vậy.
Chính Lý Thu Thủy cũng không nhận ra, trong đôi mắt nàng từ bao giờ đã ướt lệ nhòa, đã bao lâu rồi nàng không có khóc?, nàng cũng không biết nữa.
Yếu đuối là đặc quyền của nữ nhân chỉ là cái đặc quyền này... Lý Thu Thủy mất từ lâu rồi.
Vô Song quay lại nhìn Lý Thu Thủy, hắn thật sự bị những giọt nước mắt của nàng đả động, đây có lẽ... mới là Lý Thu Thủy, đây có lẽ mới là những cảm xúc chân thật nhất của nàng.
“Khúc nhạc này... có tên là Túy Hồng Nhan”.
Túy Hồng Nhan là khúc nhạc Vô Song... thích nhất cũng là khúc nhạc Vô Song đánh nhiều nhất trong thế giới này, khoảng thời gian hắn ở cùng Tử Y chính là thường xuyên đánh nhất khúc nhạc này.
Cầm nghệ của Vô Song tất nhiên không so được với Vô Nhai Tử nhưng hắn biết... khúc nhạc này Vô Nhai Tử không tấu lên được, suy nghĩ của Vô Nhai Tử không giống với Vô Song.
Tiếng đàn quan trọng ở tâm, ở cái gọi là cảm xúc, cảm xúc đi qua mới nhớ tới cầm nghệ, thiên hạ này có khúc nhạc nào hợp với Lý Thu Thủy như Túy Hồng Nhan?.
Trong ánh mắt của thế nhân mà nói loại nữ nhân như Phan Kim Liên chính là thất tiết, là chết không đáng tội cũng như chính... Vô Song nhìn Lý Thu Thủy vậy có điều Vô Song hơn người của thế nhân này ở cái nhìn, Vô Song biết người đáng trách tất có chỗ đáng thương.
Thử hỏi một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, một thiếu nữ đang độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời lại bị gả cho một nam nhân mà mình không yêu, đến gặp cũng chưa bao giờ gặp mặt, một nam nhân như Võ Đại Lang liệu có thể tìm được hạnh phúc?.
Bất kể Võ Đại Lang có đối tốt với Kim Liên ra sao nhưng từ khi bắt đầu đã là con số 0 liệu kết quả có còn tốt đẹp, bản thân Kim Liên đặt ở tiền thế liền là thất trinh, liền là dâm phụ nhưng đặt ở tương lai thì nàng có gì sai?, mưu cầu hạnh

phúc liệu có là sai?.
Nàng chỉ là một thiếu nữ quá mức yếu đuối giữa cái định kiến của thiên hạ, giữa ngọn núi nho giáo đè nặng lên người, giữa cái quan điểm trọng nam khinh nữ nơi đương thế, con người vẫn luôn muốn hướng về cái tốt đẹp, mưu cầu hạnh phúc đâu có sai trái?, nàng từ đầu đến cuối chưa từng yêu Võ Đại Lang thì sao gọi là phản bội?.
Lý Thu Thủy cũng rất giống với Phan Kim Liên, trong mắt thế nhân nàng là người phụ nữ dâm đãng, một con hồ ly có thể lên giường với bất cứ ai nhưng ai biết sâu trong lòng Lý Thu Thủy chịu vết thương lớn đến thế nào?.
Nam nhân mà nàng yêu nhất quyết định lấy nàng, nàng cùng hắn sinh ra một đứa con thật đẹp, nàng cùng hắn có thể trở thành một đôi thần tiên quyến lữ mà thế gian ước ao nhưng... hắn rõ ràng không yêu nàng, trong trái tim hắn vốn không có chỗ cho nàng, trong lòng hắn... vốn chưa từng có nàng.
Cái tình cảm đẹp nhất của thiếu nữ cứ như vậy bị bóp chết, đến cả nam nhân mà nàng yêu nhất, nam nhân cùng nàng đầu gối tay ấp đêm đêm còn phải bội nàng thì thiên hạ này liệu còn có chân tình?, là hắn phản bội nàng vậy tại sao nàng không thể phản bội hắn, không thể phóng túng mà sống một lần?.
Lý Thu Thủy cũng chẳng lau đi hai hàng nước mắt kia, nàng cứ ngồi đỏ lẩm bẩm tên khúc nhạc của Vô Song, sau đó cũng chẳng biết tại sao, Lý Thu Thủy một lần nữa mở miệng.
“Ngươi... viết tặng ta khúc nhạc này được không?”.
Giờ phút này không biết tại sao Lý Thu Thủy lại nhớ về bản thân mình năm đó khi nàng còn ở bên cạnh sư huynh.
Sư huynh dung mạo ngọc thụ lâm phong, sư huynh võ công cao tuyệt thiên hạ, sư huynh cầm kỳ thi họa không gì không tinh thông, sư huynh hoàn mỹ đến mức chẳng biết từ bao giờ đã lấy mất trái tim của nàng, cũng chẳng biết từ bao giờ đã nghiền nát trái tim của nàng.
Vô Song lúc này, cho Lý Thu Thủy cảm giác... hắn sao mà giống Vô Nhai Tử khi đó như vậy?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 113

Vượt ải Tiêu Dao (1)

Túy Hồng Nhan không phải là khúc nhạc hay nhất thiên hạ này nhưng nó có thể coi là khúc nhạc hợp nhất với phận của Lý Thu Thủy, trong thời đại của nàng khi mà cái tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn còn như một ngọn núi khổng lồ đè thẳng lên đôi vai gầy kia thì Túy Hồng Nhan như một nét chấm phá, như một loại suy nghĩ mà chính Lý Thu Thủy cũng không dám nói ra.

Trên bình diện cầm đạo mà nói Vô Song tất nhiên không phải là cao thủ, so với đám người Đông Tà, Vô Nhai Tử hay cô cô của hắn thì Vô Song thua đến vài bậc cũng không hết chứ đừng nói là cầm đế trong truyền thuyết kia, hắn cùng lắm chỉ coi là 'biết' mà thôi chứ không hẳn là tinh thông.

Vô Song thật ra chỉ tự tin với duy nhất ba bản khúc phổ, đầu tiên là Xuân Hạ Thu Đông Khúc, thứ hai là Bi Hoan Ly Hợp Khúc và cuối cùng chính là Túy Hồng Nhan, nếu người kiểm tra cầm đạo của Vô Song là Vô Nhai Tử thì hắn may ra chỉ vừa vặn hợp cách chui qua cánh cửa của TIêu Dao Phái mà thôi chứ tuyệt không thể đạt đến cái sức sát thương lớn như vậy đối với Lý Thu Thủy.

Âm nhạc chung quy... vẫn lấy cảm xúc lên làm đầu, âm nhạc hay chỉ khi chạm đến trái tim.

"Túy Hồng Nhan... Túy Hồng Nhan... tên thật hay, bằng vào bài Túy Hồng Nhan này ngươi liền khiến ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa ".

Lý Thu Thủy đôi bờ môi nhẹ run lên, làn môi hồng có chút rung động, ánh mắt rất đẹp với lông mày cong vút một lần quan sát Vô Song ngồi đó, không thể không nói Vô Song hiện nay cho Lý Thu Thủy cảm nhận thấy một loại mị hoặc rất lớn.

Lý Thu Thủy thích nam nhân đặc biệt là nam nhân cường tránh anh tuấn, nói thẳng ra thì Vô Song có lẽ cũng chẳng phải gu của nàng.

Lý Thu Thủy ngay từ ban đầu muốn mị hoặc Vô Song chỉ là vì mị cốt, nàng chỉ đơn giản xuất phát từ sự tò mò của nữ nhân mà muốn chiếm lấy Vô Song làm của riêng mà thôi, có lẽ loại người như Vô Song có thể làm nàng vui vẻ nhất thời nhưng cuối cùng vẫn bị nàng không mang tới, vẫn chỉ có thể chịu phận quỳ dưới váy nàng mà thôi.

Đến khi nàng không cách nào sử dụng mị thuật đối với Vô Song thì nàng một lần nữa thay đổi, lúc này không chỉ còn là sự tò mò của nữ nhân nữa mà trở thành đố kị, trở thành ương bướng của nữ nhân, nàng căn bản không muốn thua Hoàng Dung.

Ở bên ngoài nàng tự mình lừa dối chính mình, nàng muốn cướp Vô Song khỏi

tay Hoàng Dung sau đó lại không ngần ngại gì ném Vô Song ra ngoài cửa sổ như rác rưởi, như vô số nam nhân đã từng qua tay nàng, nàng chính là muốn cười vào mặt Hoàng Dung, muốn cho Hoàng Dung biết trước sắc đẹp của nàng tất cả mọi nam nhân đều không có cách nào tự chủ.
Nàng tự nói với bản thân mình như vậy nhưng chính bản thân nàng lại suy nghĩ khác, nàng không phải đang thách đấu với Hoàng Dung mà là đang tự thách đấu với chính mình, nàng thực sự muốn chinh phục nam nhân xinh đẹp kia, một nam nhân xinh đẹp đến mức chính nàng còn cảm thấy có vài phần ghen tị.
Nàng muốn biến hắn thành món đồ chơi của mình, muốn chiếm đoạt hắn nhưng càng có ham muốn chiếm đoạt thì nàng lại càng thấy bất lực, khoảng cách giữa nàng với Vô Song không có kéo lại mà càng ngày càng cách xa ra, ban đầu là hắn ngước lên nhìn nàng, ban đầu là nàng có thể di chết hắn như di chết một con kiến nhưng hiện nay là nàng phải ngước đầu lên nhìn Vô Song, đến hiện nay nàng biết chỉ cần Vô Song trở lại cái trạng thái kia, hắn di chết nàng cũng như di chết một con kiến.
Cảm xúc này khiến Lý Thu Thủy có trăm mối ngổn ngang trong lòng mỗi khi gặp Vô Song, lần đầu tiên khi đối mặt với một nam nhân nàng không tìm ra bất cứ ưu thế gì.
Đến tận lúc này dưới tiếng đàn, dưới khí chất của Vô Song khiến nàng thật sâu bị thu hút, nàng không ngờ lại nghĩ tới những năm tháng đó, những năm tháng một thiếu nữ hồn nhiên mà ngây thơ, một thiếu nữ say trong vị ái tình, đầu nhè nhẹ dựa vào vai sư huynh thả hồn theo tiếng đàn của hắn lên tận mây xanh, lên chín tầng thiên khung.
Lúc này Lý Thu Thủy làm một việc chính Vô Song cũng không ngờ được, nàng một tay đưa ra nắm lấy cổ tay Vô Song, trong ánh mắt hơi nhòa đi vì lệ xuất hiện một tia quyết tuyệt.
“Ta không tin, ta không tin ngươi là hắn, ta không tin ngươi sánh được với hắn”.
Vô Song triệt để nghệt ra thậm chí Vô Song còn cảm nhận được rõ ràng lực đạo mà Lý Thu Thủy bám trên tay mình, nếu không phải thân thể của hắn đạt đến đại tông sư cấp bậc thì rất có thể đã bị nàng bẻ gãy cả cánh tay rồi.
Hắn rốt cuộc không sánh được với ai?
Cũng chẳng đợi Vô Song kịp phản ứng hay hiểu bất cứ cái gì xảy ra, Lý Thu Thủy lúc này cứ như phát điên vậy, nàng lập tức kéo Vô Song đứng lên.
Lý Thu Thủy là ngũ tuyệt cao thủ, cho dù nàng chưa bao giờ mạnh về khoản luyện thể thì nàng vẫn dư sức khống chế một đại tông sư như Vô Song chính vì vậy Vô Song gần như không có khả năng phản kháng bị nàng kéo đứng lên rồi một đường đi thẳng về phía sau.
Căn phòng này ngày hôm nay cũng có chút đặc biệt, thật ra mà nói Lý Thu Thủy đúng là đã chuẩn bị sẵn vài cửa ải để thử thách Vô Song, nàng vốn muốn gây

khó khăn cho Vô Song nhưng cũng không thể thật sự không nhận hắn làm truyền nhân vì vậy mới cố ý bày ra mấy cái cửa ải này.
Nàng biết thiên phú lẫn dung mạo của Vô Song đều vô cùng kinh người nhưng như đã nói nàng không tin người như Vô Song có thể tinh thông những thứ khác, không tin Vô Song còn am hiểu nhiều loại tạp học khác nhau, nàng tin tưởng bất cứ cửa ải nào của Tiêu Dao Phái đều gây cho Vô Song khó khăn không nhỏ nhưng đồng thời nàng cũng tin tưởng Vô Song cho dù kém lắm thì cũng có thể đi thông một quan ải, càng nhiều quan ải thử thách được đặt ra vốn là càng nhiều cơ hội cho Vô Song.
Lý Thu Thủy chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh Vô Song có thể phá hết toàn bộ quan ải của Tiêu Dao Phái, nàng chỉ cần Vô Song vừa vặn phá được một cửa đã là tốt lắm rồi bởi vậy nàng mới chuẩn bị toàn bộ quan ải cho Vô Song đến phá ải.
Lần này thì khác, nàng trực tiếp kéo Vô Song đi đến trước mặt một bàn cờ, sắc mặt nàng chưa bao giờ có nghiêm túc đến thế.
“Vô Song, một cửa ‘Cầm’ ngươi coi như xuất sắc phá quan bất quá theo thông lệ của Tiêu Dao Phái thì một cửa này vẫn chưa đủ, đây chính là cửa ‘Kỳ’ của Tiêu Dao Phái, ngươi liền muốn thể hiện kỳ thuật của mình”.
Theo ánh mắt Vô Song nhìn lại, phía trước mặt là một bàn cờ đã đầy hắc tử cùng bạch tử, đây là một bàn cờ thế.
Lý Thu Thủy không có tinh thông đánh cờ, bên trong Tiêu Dao Phái từ xưa đến nay ngoại trừ Tiêu Dao Tử cùng Vô Nhai Tử ra thì không có bất cứ ai tinh thông đủ loại tạp học cả, Lý Thu Thủy cũng không dám bêu xấu, nàng sẽ không cùng Vô Song đánh cờ nhưng trong nghệ thuật đánh cờ còn một con đường khác gọi là cờ thế.
Cờ thế chính là bàn cờ vây đã được đặt sẵn, đợi người nhập cuộc mà phá.
Nói đến cờ thế, ở trong Kim Dung thế giới nổi tiếng nhất chính là ván cờ Trân Lung.
Nhìn bàn cờ thế kia rồi lại nhìn Lý Thu Thủy, Vô Song có chút buồn cười thậm chí... hắn còn có chút cảm giác đang bắt nạt nữ nhân này.
Kỳ nghệ của Vô Song tính ra mà nói còn kém xa cầm nghệ của bản thân hắn, nếu hắn cho cầm nghệ được 7 điểm thì kỳ nghệ giỏi lắm là 5 điểm mà thôi, hắn chỉ có thể bắt nạt vài kẻ không biết đánh cờ chứ tuyệt đối không có cửa thắng khi gặp cao thủ chân chính bất quá trước mặt hắn lại là ‘cờ thế’.
Nếu trước mặt hắn là Vô Nhai Tử tự mình đối cờ thì Vô Song liền trực tiếp bỏ cuộc cho đỡ tốn thời gian nhưng nếu là ‘cờ thế’ thì lại khác.
Vô Song rất thích Tiêu Dao Phái thậm chí hắn còn chuẩn bị sẽ ghé qua Lôi Cổ Sơn tham dự Trân Lung Ván Cờ trong tương lai chính vì vậy khi ở Tử Ngọc Sơn hắn thích nhất là xem phá cờ thế.

Tất nhiên bằng vào những kiến thức trên sách mà Vô Song đọc khi ở Tử Ngọc Sơn hay thậm chí ở Nga Mi Sơn thì Vô Song vẫn rất khó có thể phá được Trân Lung ván cờ, hắn còn cách mục tiêu rất xa nhưng hiện tại... mấy cái kiến thức đó liền dư thừa.
Thời của Vô Song tốt xấu gì cũng là Đại Thanh còn thời hiện nay lại chỉ là Nam Tống, hai bên hơn kém nhau đến vài trăm năm có hơn dẫn tới Vô Song tiến một bước rất xa so với 'cờ thế' của thế giới này.
Cái gọi là cờ thế liền dựa trên một khuôn mẫu, cờ thế càng khó thì càng có nhiều người đến tìm cách phá giải, cờ thế càng khó thì lại càng nổi tiếng, nếu Vô Song sinh ra ở thời Nam Tống thì hắn quả thật chịu chết với ván cờ trước mặt nhưng tiếc cho Lý Thu Thủy, Vô Song lại đọc vô số quyển sách về cờ thế bắt nguồn từ thời Mãn Thanh.
Hắn vậy mà... nhận ra thế cờ trước mặt.
Nhìn ra một điểm này, Vô Song thản nhiên ngồi xuống, cổ tay cong lên hai ngón tay nhẹ đưa ra nắm lấy một quân hắc tử, vẻ mặt đầy tự tin nhìn Lý Thu Thủy.
"Tỷ tỷ, ván cờ này cũng mang ra làm khó ta không phải quá coi thường đệ đệ sao?".
Lý Thu Thủy nghe vậy liền không cho là đúng bất quá nàng cũng có chút giật mình, tay cầm cờ của Vô Song rất đẹp, cực kỳ chuyên nghiệp đủ nói lên Vô Song cũng không phải là tay mơ trong cờ đạo.
Lý Thu Thủy ánh mắt đẹp đầu tiên là bất ngờ sau đó liền biến đổi thành nghiêm túc.
"Giả thần giả quỷ, ta cũng không tin là ngươi có thể phá được trận cờ này".
Lý Thu Thủy đương nhiên rất tự tin với thế cờ trước mặt dù sao nàng cho dù không biết đánh cờ nhưng trí nhớ của nàng liền cực tốt, điểm mạnh của nàng cũng là cờ thế, những ngày còn ở bên Vô Nhai Tử nàng đã nghiên cứu không biết bao nhiêu thế cờ, đặc biệt trận cờ trước mặt gọi là Thiên Sát Trân, nhìn như tầm thường nhưng nước nước đều ẩn chứa sát cơ, chỉ cần không phát hiện ra sát cơ bên trong mỗi nước đi liền vĩnh bất siêu sinh.
Lý Thu Thủy cũng cầm lấy một quân bạch tử, khóe miệng hơi hơi cong lên một nụ cười tự tin.
....
Thời gian trôi qua, sau gần 2 tiếng đồng hồ thì vẻ tự tin của Lý Thu Thủy toàn bộ không cánh mà bay.
Lý Thu Thủy lúc này ngoại trừ sợ hãi còn có một tia không cách nào tin tưởng nhìn Vô Song, nàng nhìn Vô Song cứ như nhìn quái vật vậy.
Trong gần 2 tiếng, Vô Song một đường phá tan 5 trận cờ của Lý Thu Thủy hơn nữa 5 trận cờ này đều là những trận cờ khó nhất bên trong Tiêu Dao Phái mà Lý Thu Thủy từng nghiên cứu, độ khó chỉ kém Trân Lung Trận của đại sư huynh

một chút mà thôi vậy mà Vô Song đều thản nhiên phá, Vô Song trên mặt thậm chí không có một tia áp lực.
Nếu không phải Lý Thu Thủy biết những thế cờ này đều là sư phụ năm đó mất công sưu tập lại đồng thời chưa bao giờ truyền ra ngoài thì nàng còn tưởng Vô Song đã học xuống toàn bộ, nếu đã không học được toàn bộ sao có thể phá trận cờ của nàng nhanh như vậy?.
Tất nhiên là Lý Thu Thủy đoán đúng rồi, thế cờ càng khó thì càng nổi tiếng, thế cờ càng nổi tiếng thì hậu thế càng dễ nhìn thấy, càng dễ học thuộc, nếu Lý Thu Thủy mang một thế cờ tầm thường ra thì chính Vô Song chỉ sợ còn luống cuống một phen dù sao 'học phá cờ thế' như Vô Song vốn chỉ là học vẹt mà thôi, bản lĩnh cờ vây của hắn tuyệt không cao.
Lý Thu Thủy đương nhiên sẽ không biết được việc này, nàng không phải là A Thanh, nàng lại càng không biết được Vô Song vốn đến từ đâu, toàn bộ những thế cờ mà nàng biết đều bị Vô Song nhất mực phá sạch vậy nàng còn có thể làm gì nữa?, căn bản chỉ có thể chịu phục.
Đối với Lý Thu Thủy lúc này thì kỳ nghệ của Vô Song còn cao hơn cả cầm nghệ của hắn thậm chí kỳ nghệ của Vô Song trong mắt Lý Thu Thủy đã vô hạn tiếp cận với sư huynh của nàng – Vô Nhai Tử.
Bản thân nàng thẫn thở một lúc nhưng cũng là rất nhanh tỉnh lại bản thân mình, móng tay màu đỏ bấu chặt vào lòng bàn tay, bờ vai có chút run lên nhưng ánh mắt rất nhanh biến trở về vẻ bình tĩnh ban đầu.
"Ngươi... rốt cuộc là người hay quỷ?, đến cả Thiên Niên Trận Cờ của Tiêu Dao Phái chúng ta ngươi cũng có thể phá? ".
Nói xong câu này Lý Thu Thủy cũng ngay lập tức tiếp lời.
"Tất nhiên cầm cùng kỳ ngươi có thể vượt qua nhưng hai cửa nữa là thi cùng họa... hy vọng ngươi không làm cho tỷ tỷ thất vọng".
Vô Song nghe đến đây có chút sững người, hắn thật sự không ngờ Tiêu Dao Phái cửa vào lại có độ khó cao đến thế này, dĩ nhiên phải cần cầm kỳ thi họa bốn hạng đều thông quan?.
Vô Song nghe nói Tiêu Dao Phái đối với tư chất cùng dung mạo của đệ tử có yêu cầu rất cao nhưng nếu như Lý Thu Thủy đang làm thì mọi thứ cao đến có chút biến thái.
"Tỷ tỷ, cứ tiếp tục ra đề, Vô Song vẫn có tự tin thông quan thành công".
Vô Song nói ra lời này cũng không phải là cuồng ngôn, cầm kỳ thi họa bốn cửa ải này Vô Song đều không tính là tông sư nhưng cũng không phải là gà mờ, chỉ cần điều kiện của Lý Thu Thủy không quá biến thái thì Vô Song vẫn có tự tin của bản thân mình.
Lý Thu Thủy ánh mắt đẹp hiện lên một tia kì dị.
Tiêu Dao Phái thật ra cũng không chỉ có 4 cửa cầm – kỳ - thi – họa mà tất cả các

loại tạp học bản thân Tiêu Dao Phái đều tinh thông hay nói đúng hơn tất cả các loại tạp học Tiêu Dao Phái đều có cách kiểm tra riêng biệt, ở bên trong Tiêu Dao Phái gọi đây là kỳ môn.
Kỳ môn vốn bao gồm 8 của do chính Tiêu Dao Tử lập ra trong đó 4 cửa Cầm – Kỳ - Thi – Họa là hay được mang ra thử thách nhất bất quá vẫn còn 4 cửa nữa lần lượt là Y – Toán – Tửu – Trí chỉ là 4 cửa sau ít được sử dụng hơn hẳn 4 cửa trước mà thôi.
Muốn gia nhập Tiêu Dao Phái thật ra không quan tâm đến võ công của ngươi thế nào bởi Tiêu Dao Tử có tự tin ông hoàn toàn có thể biến gỗ mục thành thần kỳ, cái Tiêu Dao Tử cần là dung mạo cùng với tư chất.
Tiêu Dao Tử ánh mắt nhìn rất xa, tư chất của ông không nằm trong mặt võ học mà là nằm ở 8 cửa, 8 Kỳ Môn kia cũng là sở học cả đời của Tiêu Dao Tử, tất nhiên trong quá trình nhập môn Tiêu Dao mà nói không có bất cứ ai có thể xông phá 8 Kỳ.
Lý Thu Thủy cùng muội muội của mình Lý Thương Hải đều ra nhập Tiêu Dao Phái khá muộn, Lý Thu Thủy chỉ có thể vượt qua 2 kỳ còn Lý Thương Hải có thể vượt qua 3 kỳ, về phần Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn cũng chỉ có thể vượt qua 2 kỳ, cũng chỉ có sư huynh của nàng – Vô Nhai Tử có thể vượt qua 4 kỳ của sư phụ cũng vì vậy bản thân Vô Nhai Tử liền được trở thành chưởng môn của Tiêu Dao Phái.
Tất nhiên khi Vô Nhai Tử vượt qua 4 kỳ là khi ông ta còn rất trẻ, cũng chỉ ngang ngửa cỡ tuổi Vô Song hiện nay, sau này qua nhiều năm tháng rèn luyện bản thân, trình độ của Vô Nhai Tử thậm chí đã chạm đến 6 kỳ, là người gần với sở học của Tiêu Dao Tử nhất.
Lý Thu Thủy cũng biết trên đời không có bất cứ ai có thể ưu tú hơn sư huynh của nàng bất quá cái suy nghĩ này đến hiện nay liền bắt đầu bị lung lay, Vô Song mới bao nhiêu tuổi? vậy mà có thể hoàn mỹ vượt qua 2 kỳ trong 8 kỳ thậm chí còn là hoàn mỹ vượt qua, đặc biệt là kỳ thuật của Vô Song đã đến trình độ kinh hãi thế tục, Lý Thu Thủy cũng không biết trước mặt mình là người hay quỷ nữa.
Trong 4 kỳ đầu tiên là Cầm – Kỳ - Thi – Họa thì hai kỳ cuối bản thân Vô Song thiếu tự tin nhấ, cả Thi cùng Họa hắn đếu không quá cao nhưng cũng may cho Vô Song, so với Vô Song thì Lý Thu Thủy chính là dốt đặc cán mai.
Lợi thế lớn nhất của Lý Thu Thủy năm đó chính là tư chất luyện võ cùng thể chất của chính bản thân nàng, trong 8 kỳ của Tiêu Dao Tử lập ra thì Lý Thu Thủy chính là vượt qua hai cửa ải Y cùng Trí, về phần những cửa ải khác nàng có hiểu biết không hề cao.
Không giống với hai kỳ đầu tiên lần này Lý Thu Thủy trực tiếp lấy ra một tấm giấy trắng chất liệu cực tốt, trong ánh mắt nàng cũng không còn sự tự tin ban đầu mà có chút ngập ngừng đối với Vô Song.

“Đây chính là giấy thanh công, không có bất cứ loại giấy nào thích hợp vẽ tranh như giấy thanh công, ngươi muốn vượt qua cửa ‘họa’ của Tiêu Dao Phái liền lấy bút, ta cũng không yêu cầu ngươi có thể vẽ được cái gì cao siêu, chỉ cần cho ta cảm thấy dễ nhìn là được, ta liền vì ngươi mài mực”.
‘Cảm thấy dễ nhìn’, bốn chữ này của Lý Thu Thủy làm Vô Song có chút lưỡng lự, hắn nào biết cái gì dễ nhìn cái gì không?, hắn nào biết hai chữ ‘dễ nhìn’ của Lý Thu Thủy dừng ở mức độ nào?.
Vô Song nhớ rõ ràng trong Thiên Sơn Linh Thứu Cung có vô số bức tranh nghiên cứu võ học trong thiên hạ, Vô Song cho dù chưa từng nhìn thấy mấy bức tranh này thì cũng đại khái đoán ra họa thuật của Tiêu Dao Phái cực kỳ kinh người, hắn cũng không biết sâu cạn của Lý Thu Thủy về họa đạo ra sao, dù sao hai cửa ải cuối trong ‘cầm, kỳ, thi, họa’ đúng là Vô Song không có mấy tự tin.
Tất nhiên thiếu tự tin là một việc nhưng thể hiện ra ngoài lại là một việc khác.
Vô Song cũng biết tấm giấy trước mặt cực kỳ trân quý, từ độ mượt cùng độ sáng của nó mà xem thì cho dù giấy vẽ bình thường của hậu thế cũng khó so sánh được, trong thời kỳ phong kiến cổ đại này một tấm giấy thanh công chỉ sợ tính bằng hoàng kim bất quá hoàng kim thì sao?, Vô Song cũng không có ý định sử dụng tấm giấy này vẽ tranh.
Lý Thu Thủy ở bên cạnh đã bắt đầu lấy một nghiên mực làm hoàn toàn từ bích ngọc ra, nàng cũng đã rất lâu rồi không vì người khác mài mực, ít nhất kể từ khi rời khỏi Vô Nhai Tử nàng chưa từng vì bất cứ ai mài mực chứ đừng nói là nam nhân bất quá cũng không rõ tại sao Lý Thu Thủy lúc này đặc biệt lại hạ mình vì Vô Song chuẩn bị mài mực bất quá khi đặt nghiên mực xuống bàn nàng liền bắt đầu nghi hoặc.
Lý Thu Thủy chỉ thấy Vô Song không hề đụng bút, ánh mắt của Vô Song lại đang hướng về một nơi khác, hắn dĩ nhiên nhìn về phía bàn trang điểm của nàng.
Lý Thu Thủy tất nhiên không hiểu Vô Song đang làm gì, nàng lập tức lên tiếng.
“Tiểu tử thối, ngươi đang nhìn cái gì với?, còn không mau vẽ một bức tranh cho ta xem?”.
Vô Song đương nhiên sẽ không vẽ tranh, hắn thực sự bị thủ pháp mài mực của Lý Thu Thủy khiến cho bản thân lại càng không có mấy phần tự tin, Lý Thu Thủy vẽ không tốt nhưng khả năng mài mực của nàng cực kỳ chuyên nghiệp dẫn tới Vô Song cũng nhất thời khó đoán ra họa đạo của nàng cao hay thấp, nếu đã không biết được khả năng của Lý Thu Thủy thì Vô Song liền chọn con đường an toàn hơn.
Vô Song trực tiếp vận dụng thân pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển đến mức tối đa, thân hình hắn lại lướt về phía bàn trang điểm của Lý Thu Thủy, hắn đương nhiên biết một nữ nhân như Lý Thu Thủy căn bản sẽ không thiếu dụng cụ trang điểm sắc đẹp rồi.

Lý Thu Thủy ban đầu vốn tưởng Vô Song sẽ trổ tài họa đạo của mình nhưng nàng hiện nay hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy Vô Song vậy mà dám hai mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt của nàng, một tay đưa ra nâng cái cằm xinh đẹp của nàng lên, cho dù khuôn mặt của nàng có một tấm lụa che đi nhưng Lý Thu Thủy vẫn có cảm giác Vô Song như có thể nhìn xuyên qua dung nhan của chính mình.
Thật ra với lực lượng của Lý Thu Thủy hoàn toàn không để Vô Song vào mắt nàng lại càng không dễ dàng để Vô Song chạm vào khuôn mặt nàng nhưng hiện tại nàng thực sự không kịp phản ứng, không phải là nàng kém mà đơn giản... tâm nàng có chút loạn rồi.
Nâng lên khuôn mặt xinh đẹp kia, Vô Song đơn giản chỉ tà tà một nụ cười.
"Giấy Thiên Công kia sánh sao nổi với gương mặt của tỷ tỷ, nếu muốn Vô Song ta vẽ tranh vậy liền phải vẽ trên khuôn mặt hoàn hảo này mới đúng".
....
....
CHÚC MỪNG NĂM MỚI:XD
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 114
Vượt ải Tiêu Dao (2)

Giấy thiên công đúng là một trong những loại giấy quý nhất thế gian bất quá nếu so với dung mạo của nữ nhân trước mặt thì giấy thiên công lại biến thành tầm thường, căn bản không cách nào so sánh.
Muốn quyền lực có quyền lực, muốn địa vị có địa vị, muốn võ công có võ công, muốn dung mạo lại càng không có ai có thể so sánh được với Lý Thu Thủy, dung mạo của nàng... so với tấm giấy kia thì đẹp hơn nhiều lắm nhiều lắm.
Dẫu biết tỷ lệ người giống người đã là rất hiếm gặp nhưng ở trong Kim Dung lại có một loạt trường hợp đặc dị chính là gia đình của Lý Thu Thủy, có thể nói thẳng là ba đời khuôn mặt giống hệt nhau, có khác biệt cũng là không đáng kể, nếu chỉ từ dung mạo mà nói thiên hạ này có mấy ai có tư cách so sánh cùng vị bá chủ Tây Hạ này đây?, dẫu sao khuôn mặt của 'thần tiên tỷ tỷ' Vương Ngữ Yên cũng gần như là đúc từ một khuôn với Lý Thu Thủy, trong Kim Dung có lẽ ngoại trừ Cổ Mộ - Tiểu Long Nữ thì khó có nữ nhân nào có thể so sánh mỹ mạo với vị thần tiên tỷ tỷ nơi Mạn Đà Sơn Trang kia cả.
Lại nói tiếp về Vô Song lúc này, hắn cũng là đang đánh liều, đánh liều Lý Thu Thủy sẽ không nổi giận mà đem hắn đánh cho nhừ tử dẫu sao khuôn mặt của Lý Thu Thủy cũng có chút không muốn cho người ta nhìn thấy, Vô Song làm người hậu thế hắn tất nhiên biết dưới lớp khăn che mặt kia của Lý Thu Thủy là cái gì.
Lý Thu Thủy chính là bị Thiên Sơn Đồng Mỗ hủy dung, một vết rạch thật dài trên khuôn mặt hoàn mỹ kia, dẫu cho Lý Thu Thủy có thủ đoạn dịch dung thông thiên nhưng cũng không có nghĩa là nàng có thể 'phẫu thuật thẩm mỹ' như hậu thế, vết sẹo đáng chết kia vẫn theo nàng một đời một đời, có chăng Lý Thu Thủy chỉ có thể dấu nó đi dưới lớp mặt nạ dịch dung mà thôi.
Cho dù không ai có thể thấy vết rạch xấu xí kia của nàng nhưng Vô Song vẫn hiểu trên đời có những thứ gọi là mặc cảm, Lý Thu Thủy chính là mặc cảm với khuôn mặt của chính mình, nàng bị ám ảnh tâm lý với khuôn mặt của chính mình, đây là lý do tại sao một nữ nhân dám lộ ra toàn bộ cơ thể như bạch ngọc trước mặt Vô Song lại cứ phải đeo tấm mạng mỏng kia.
Có những thứ... rất khó vượt qua, Tiêu Dao Tam Lão về võ công có thể đứng hàng đầu thiên hạ nhưng cả ba người này, về mặt tâm lý tuyệt đối rất có vấn đề, mỗi người tuyệt không phải là kẻ bình thường.
Lý Thu Thủy bị bàn tay của Vô Song chạm vào khuôn mặt, thân thể nàng liền khẽ run lên, trên đời này ngoại trừ Vô Nhai Tử ra thì chưa có một nam nhân nào có thể chạm vào khuôn mặt của nàng, kẻ dám làm việc này tuyệt đối sẽ chết rất

thảm rất thảm bất quá hành động tiếp theo của Vô Song lại làm Lý Thu Thủy sững sờ.
Nàng chỉ cảm thấy Vô Song đưa bút vẽ lên, hắn cực kỳ nhẹ nhàng, trong mắt còn có một tia ôn nhu hiếm gặp bắt đầu chấm nhẹ nơi đuôi mắt của nàng, sau đó cổ tay của Vô Song bắt đầu nhè nhẹ run lên rồi từ từ chuyển động, Lý Thu Thủy có thể cảm nhận được trong mắt của Vô Song không có sự khinh nhờn, không có dục vọng, chỉ có... đơn thuần thưởng thức cái đẹp, chỉ có sự ôn như cẩn thận như đang chạm vào một khối ngọc bích hoàn mỹ vậy.
Cái gọi là trang điểm thì bất cứ một nữ nhân nào cũng biết, đây có thể coi là ‘thiên phú’ của nữ nhân, là đặc quyền của phái đẹp bất quá cho dù là Lý Thu Thủy cũng không ngờ được trang điểm còn có một mặt này, nàng lần đầu tiên thấy có người khác... sử dụng vẽ mặt.
Lại một lần nữa, Vô Song cho Lý Thu Thủy cảm nhận được một thứ mà với lịch duyệt cả đời của nàng... nàng vẫn chưa có nhìn thấy.
Túy Hồng Nhan là bản nhạc cả đời nàng chưa bao giờ nghe cũng chưa bao giờ thưởng thức, lần vẽ mặt này... cũng vậy.
Lý Thu Thủy không phải thần tiên, việc Vô Song vẽ cái gì lên mặt mình thì nàng cũng không rõ nhưng đúng là nàng bị sự chăm chú, bị ánh mắt cùng khí chất của Vô Song hấp dẫn, nàng vậy mà quyết định ngồi im như một bức tượng điêu khắc đợi chờ vị hoa sư trẻ tuổi trước mặt làm cho mình càng thêm hoàn mỹ, càng thêm tỏa sáng vậy.
Đến khi Lý Thu Thủy cảm nhận được Vô Song đưa một tay ra muốn tháo mạng che mặt của nàng, thân thể Lý Thu Thủy mới nhè nhẹ run lên, nàng gần như ngay lập tức phản ứng mà đưa một tay ra nắm chặt lấy cổ tay của Vô Song thậm chí bàn tay với những ngón tay thuôn dài của nàng lại phát ra một thứ sức mạnh đáng sợ, thứ sức mạnh như muốn bóp nát cổ tay của Vô Song ra.
“Ngươi muốn làm gì?”.
Trong ánh mắt của Lý Thu Thủy ngoại trừ sát khí còn có một tia ngỡ ngàng, đã bao lâu rồi không có nam nhân nào dám đụng vào tấm mặt che mạng của mình, nàng cảm thấy Vô Song đây là muốn chết.
Tất nhiên cũng vì ngỡ ngang dẫn tới hành động của Lý Thu Thủy cũng khó mà kiềm chế, nàng biết nàng không thể giết Vô Song nhưng dưới cảm xúc nhất thời nàng thật sự muốn một chưởng đánh chết tiểu tử không biết trời cao đất dày kia.
Sư tử không thị uy liền nghĩ là mèo bệnh?.
Đây là suy nghĩ lúc này của Lý Thu Thủy nhưng nàng cũng không ngờ được câu nói tiếp theo của Vô Song lại làm bản thân Lý Thu Thủy sứng sờ lại, nàng thậm chí hơi hơi buông lỏng cổ tay của Vô Song ra.
Rõ ràng Lý Thu Thủy đã nắm lấy cổ tay của Vô Song nhưng Vô Song cũng không phải kẻ không biết võ công để nàng muốn làm gì thì làm, mục tiêu của Vô

Song chính là tấm mạng che mặt kia, hắn sao có thể để Lý Thu Thủy ngăn lại?, giây phút Lý Thu Thủy phản ứng trong vô thức nắm lấy cổ tay của Vô Song thì Vô Song cũng búng một ngón tay ra, một làn khí lạnh rất mỏng từ tay của hắn lướt nhẹ đến sợi dây nhẹ buộc bên vành tai của Lý Thu Thủy, tấm mạng che mặt của nàng... rốt cuộc rơi xuống.
Nhìn thấy dung mạo kia, Vô Song cũng chỉ có thể thốt lên hai chữ.
“Đẹp quá”.
Đối với người khác thì đây có thể là lời khen quá đỗi bình thường nhưng chỉ có Vô Song biết ý vị của nó là như thế nào, trong đời Vô Song đã gặp không ít mỹ nữ thậm chí toàn bộ đều có thể rơi vào hàng tuyệt sắc giai nhân bất quá để được như Lý Thu Thủy hiện tại mà nói... căn bản gần như không có ai có thể so sánh nổi.
Để miêu tả vẻ mặt của Lý Thu Thủy chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung đồng thời khuôn mặt của nàng có một khí chất rất riêng, cái khí chất mà chính Vô Song cũng không biết hình dung sao cho rõ.
Từ khuôn mặt mà nói, vẻ đẹp của nàng hoàn mỹ như từ trong tranh họa ra vậy, tất nhiên đây không phải là bút lực của phàm nhân có thể lột tả được mà phải là thần tiên trên trời, trên khuôn mặt đó một vẻ nhẹ dịu nhẹ nhàng, toàn bộ khuôn mặt cho người ta một loại cảm giác hoàn mỹ, một sự định nghĩa chuẩn mực của cái đẹp tuy nhiên khuôn mặt của Lý Thu Thủy quả thực có chút khác so với Vô Song tưởng tượng.
Khuôn mặt của nàng tuyệt không thích hợp làm một mỹ nhân hại nước hại dân, không phải là một hồ ly tinh như người ta vẫn thường tưởng tượng, đây rõ ràng là khuôn mặt của một thần tiên trên trời, có mỹ lệ, có thánh khiết và cũng có cả ngây thơ trong trắng, Vô Song không rõ đây có phải là khuôn mặt ban đầu của Lý Thu Thủy hay không nhưng nếu đây là thật thì mới càng trở nên không thích hợp.
Trên dung mạo mà nói không ai có thể liên tưởng đến thân phận của Lý Thu Thủy hiện nay nhưng khí chất của nàng thì lại hiện lộ ra toàn bộ, khí chất của nàng rõ ràng không hợp với khuôn mặt này, cái khí chất yêu yêu mị mị, trong mắt ẩn ẩn một tia sắc dụ nhưng lại mang theo một loại nguy hiểm cực kỳ lớn cho người khác, toàn bộ thần thái trên khuôn mặt không còn dùng từ thánh khiết nữa mà là sự cao ngạo, sự độc tôn, cái khí chất trên người Lý Thu Thủy hoàn toàn không hợp với dung mạo của nàng.
Khi nhìn vào dung mạo của Lý Thu Thủy, Vô Song lập tức liên tưởng đến... Vương Ngữ Yên, có lẽ cũng cái khuôn mặt của Lý Thu Thủy khi kết hợp cùng khí chất của Vương Ngữ Yên mới có thể dùng bốn chữ ‘thần tiên tỷ tỷ’ để hình dung.
Tất nhiên khi nhìn vào dung mạo kia, Vô Song còn có một loại suy nghĩ thậm

chí hắn bắt đầu vì Lý Thu Thủy mà có vài phần thương hại.
Khuôn mặt vốn là thứ trời sinh nhưng khí chất... khí chất thì thay đổi theo năm tháng.
Có lẽ rất nhiều năm trước nàng là một thiếu nữ xinh đẹp, một thiếu nữ hiền dịu đắm chìm trong men say tình ái, trong cái hạnh phúc vô hạn của tình yêu, một thiếu nữ dành cả thanh xuân, dành cả trái tim cùng cơ thể cho sư huynh của mình... nhưng năm tháng đi qua, vật đổi sao dời, thiếu nữ năm xưa đã là bậc mẫu nghi Tây Hạ, đã quyền khuynh một nước, trên khuôn mặt nàng không có sự ngây thơ năm đó, cái cơ thể mà ông trời cho nàng... cũng không còn chỉ thuộc về nam nhân kia... thứ còn lại có lẽ chỉ là chút tư tình, chút tình cảm thiêng liêng nhất ẩn dấu nơi trái tim mà thôi.
Trong giây phút nhìn thấy khuôn mặt đi ngược lại với khí chất của bản thân Lý Thu Thủy lại làm Vô Song cảm thấy, nữ nhân này đáng thương nhiều hơn là đáng trách, một đời kỳ nữ, một đời ngũ tuyệt cao thủ, một đời đứng ở đỉnh cao nhân sinh nhưng cũng chỉ có được sự cô quạnh trong lòng, chỉ thế mà thôi.
......
Lý Thu Thủy lúc này cũng sững lại trước hành động của Vô Song, nàng không muốn ai nhìn thấy dung mạo của mình cho dù chính bản thân nàng cũng biết vết sẹo kia không có ai có thể phát hiện ra nhưng nàng vẫn không muốn.
Khi Lý Thu Thủy thấy Vô Song quan sát dung mạo mình, khi nàng thấy hắn ngợi khen vẻ đẹp của mình trong lòng Lý Thu Thủy cũng không có vui sướng, trong lòng nàng chỉ có sự lãnh đạm cùng khinh bỉ, trong mắt nàng Vô Song chỉ như bao kẻ khác, cũng chẳng thay đổi được việc bị sắc đẹp của nàng mê hoặc bất quá rất nhanh Lý Thu Thủy liền suy nghĩ lại thậm chí đến cả cánh tay đang nắm lấy cổ tay Vô Song cũng đã buông ra từ bao giờ.
Trong mắt Vô Song không có dục vọng, cũng chẳng có ham muốn chiếm hữu, trong mắt hắn ban đầu chỉ là sự hân thưởng, trong mắt hắn nàng chỉ như một bông hoa mỹ lệ nhất thế gian, đã là hoa liền chỉ có thể tán thưởng vẻ đẹp của nó nhưng sẽ không ai thật sự chiếm đoạt nó, không ai thật sự muốn phá hủy đi vẻ đẹp của nó cả, trong ánh mắt Vô Song chỉ có sự hân thưởng của cái đẹp mà thôi.
Ánh mắt trong vắt chẳng có lấy một tia dục vọng của nam nhân để rồi cái ánh mắt kia dần dần thay đổi, ban đầu là hân thưởng rồi đến ngỡ ngàng cuối cùng lại ẩn ẩn có một tia thương hại, một tia trìu mến để rồi tất cả biến thành sự không đành lòng.
Lý Thu Thủy năm nay đã sống hơn 70 tuổi, 70 năm cuộc đời khiến nàng không phải là thiếu nữ đôi mươi còn tin vào cái tình ái viển vông, còn tin vào mất cái tình yêu chân chính hay khát khao mơ hồ, trên đời này nàng đã thấy rất nhiều việc, đã thấy rất nhiều ánh mắt nhìn mình.
Khi người khác nhìn nàng, nàng cũng nhìn bọn họ, từ ánh mắt của bọn họ nàng

có thể nhìn ra tâm trạng bên trong, con mắt là cửa sổ tâm hồn, là thước đo đánh giá đúng nhất một con người, Lý Thu Thủy cứ ngỡ nàng... đã nắm được toàn bộ tâm tình của nam nhân trong thiên hạ.
Nàng biết khi mà khăn che mặt được kéo xuống cộng với thân thể hoàn mỹ vô khuyết thì không nam nhân nào không xuất hiện dục vọng với nàng, cái ánh mắt ngập tràn dục vọng kia nàng đã thấy quá nhiều quá nhiều, khi đó nam nhân chỉ là những con thú trong men say của tình dục, trong cái ý niệm điên cuồng chiếm hữu... bất quá đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của mình, Lý Thu Thủy nhìn thấy một ánh mắt phức tạp như vậy.
Lý Thu Thủy không thích kẻ khác thương hại mình, nàng không phải là loại nữ nhân cần thương hại, cần sẽ chia, nàng là đại danh đỉnh đỉnh Lý Thu Thủy, nhân vật lật tay là mây úp tay là mưa, nàng vốn muốn lên tiếng khiển trách Vô Song, vốn muốn cho hắn biết nàng không cần ai thương hại nhưng nàng... không lên tiếng được.
Chỉ thấy nét bút của Vô Song động, trong nét bút trở nên có hồn hơn rất nhiều, cứ như Vô Song thổi cả hồn mình vào trong từng chuyển động của nó vậy.
Vô Song rốt cuộc cũng bắt đầu tác phẩm của mình, hắn vì Lý Thu Thủy vẽ mặt, hắn muốn vẽ một đóa Quỳ Hoa trên dung mạo của nàng.
Đến tận giờ phút này Vô Song cũng vẫn không rõ Quỳ Hoa rốt cuộc là hoa gì, ít nhất kiếp trước hắn chưa có thấy, kiếp này hắn lại càng chưa có thấy, trong thế gian này có lẽ cũng chẳng có Quỳ Hoa hoặc là đơn giản hơn nữa Quỳ Hoa vốn không phải tên một loại hoa.
Vô Song chỉ biết cái sắc đỏ của Quỳ Hoa, cái sắc đỏ ẩn ẩn bên trong khí tràng của hắn rất đẹp, nó mỹ lệ, nó mạnh mẽ, nó nguy hiểm nhưng nó cũng đầy yếu đuối, nó mang theo màu đỏ của máu, của huyết tinh nhưng cũng mang theo sự đẫm lệ của máu, sự lạnh lẽo của máu.
Hắn cảm thấy... đóa Quỳ Hoa kia bỗng nhiên rất thích hợp với Lý Thu Thủy, vì vậy... hắn họa ra một đóa Quỳ Hoa.
Lý Thu Thủy cũng không rõ Vô Song đang làm gì trên khuôn mặt của mình nhưng khi nhìn thấy Vô Song đang thả cả hồn mình trong những nét vẽ kia chính Lý Thu Thủy cũng không đành lòng động, nàng một tay đưa ra nắm lấy trước gương nhỏ bên cạnh, bàn tay run run bất quá cũng không đưa lên nhìn khuôn mặt mình.
Đến tận khi Vô Song thu tay lại, đến tận khi hắn thở ra một hơi nhọc khí thì Lý Thu Thủy mới dám đưa tấm gương đồng kia lên...
Lý Thu Thủy đặt gương trong phòng nhưng chỉ có nàng mới biết nàng đã bao lâu không soi gương, mỗi lần nàng soi gương, mỗi lần nàng chứng kiến khuôn mặt hoàn mỹ của mình nàng lại nhớ đến vết sẹo năm xưa, vết sẹo cho dù nàng đã cố gắng che nó đi nhưng không thể, nó vẫn mãi mãi tồn tại đi với nàng theo từng

năm từng tháng, vết sẹo vẫn luôn là ám ảnh của chính nàng.
Ngày hôm nay, Lý Thu Thủy lại nắm lấy chiếc gương đồng kia, ngón tay thuôn dài nhẹ mân mê bên má phải của mình, nơi đó có một đóa hoa rất đẹp đang nở rộ.
Đóa hoa có màu đỏ như máu, nó mang theo cái nóng của máu nhưng cũng mang theo cái lạnh của máu, nó mang theo sự đẹp đẽ của một đóa huyết hoa nở giữa bầu trời nhưng cũng đầy cô độc, đóa hoa này.... nàng cũng rất thích.
Lý Thu Thủy chậm rãi ngửa đầu lên, nàng nhìn chằm chằm vào Vô Song để rồi khóe miệng xuất hiện một nụ cười nhạt, một nụ cười như trút hết toàn bộ nỗi buồn của chính bản thân nàng nhưng cũng là nụ cười thể hiện nhân sinh quan, thế giới quan cảu nàng, thế giới này với nàng thật ra từ lâu... nó cũng không còn giá trị nữa rồi.
Cái này Lý Thu Thủy rời khỏi Vô Nhai Tử là ngày Lý Thu Thủy đã chết.
Chính bản thân nàng cũng biết... hận thù của nàng với Đồng Mỗ, cuộc chiến của nàng với Đồng Mỗ thật ra... là sự khẳng định giá trị tồn tại của chính nàng, là chút lý do níu kéo nàng ở lại với cái thế giới chỉ thuần một màu xám này.
Nhìn khuôn mặt của Vô Song ngay trước mặt nhưng lại vô cùng xa vời, kỳ nam nhân có mái tóc trắng kia cùng bản thân nàng vốn không cùng một thế giới.
“Biết gì không?, nếu ngươi sinh sớm 40 năm, có lẽ... “
Giọng nói của nàng rất nhỏ, nhỏ đến mức trừ nàng ra không ai có thể nghe thấy, nàng dẫu sao cũng không phải là Lý Thu Thủy năm đó, Lý Thu Thủy năm đó vốn đã chết rồi.
Nàng đứng lên, mạnh mẽ như một đóa Quỳ Hoa đang nở rộ, vạt áo tung bay, ánh mắt trở lại cái vẻ lạnh lùng vốn có mà nhìn Vô Song.
“Ngươi rất giỏi, bằng tuổi ngươi ba người chúng ta không có cách nào so sánh, đóa hoa này ta rất thích, món quà này ta liền nhận, ngươi có thể lựa chọn tiếp tục vượt qua thử thách của Tiêu Dao Phái hoặc... ngay bây giờ cúi đầu trực tiếp bái ta làm sư phụ, ta liền nhận ngươi làm truyền nhân “.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 115

Xông phá Âm Duy Mạch

Vô Song bản thân vốn không quá hiểu rõ luật lệ của Tiêu Dao Phái, hắn chỉ biết bản thân Tiêu Dao Phái đệ tử yêu cầu quan trọng nhất là dung mạo sau đó mới đến tư chất, bản thân Tiêu Dao Phái cũng có đầu vào tuyển chọn cực cao có thể nói là cao hơn bất cứ môn phái nào trong Kim Dung.

Vô Song khi bước vào thử thách của Lý Thu Thủy hắn còn âm thầm ghen tị một chút đối với Hư Trúc, người so với người đúng là tức chết, Hư Trúc rõ ràng thành công vượt quan ải dễ hơn Vô Song quá nhiều quá nhiều, dễ đến không thể chấp nhận được bất quá Vô Song cũng hiểu Hư Trúc có thể coi là trường hợp đặc biệt dẫu sao hắn được chọn vào Tiêu Dao Phái chủ yếu là vì một chữ 'duyên', nếu không phải Vô Nhai Tử đã sớm gần đất xa trời thì cũng không đến lượt Hư Trúc trở thành Tiêu Dao Phái chưởng môn.

Lại nói đến Vô Song lúc này, bằng vào tính cách của hắn nếu bớt được việc nào đương nhiên là tốt việc đó nhưng hắn lại có một loại cảm giác mơ hồ, hắn cảm thấy nếu như vượt qua toàn bộ cửa ải thí luyện của Tiêu Dao Phái liền sẽ thu được chỗ lớn rất nhiều, vượt xa với chỗ tốt nếu hắn chỉ dừng lại ở đây.

Suy nghĩ của Vô Song đương nhiên cũng hợp tình hợp lý dẫu sao độ khó thử thách càng cao thì thu hoạch được càng nhiều mới đúng, làm gì có chuyện kẻ chỉ vượt qua 3 quan ải thử thách có thể có đãi ngộ như kẻ vượt qua 4 – 5 hay thậm chí 6-7 quan ải?.

Nếu đã không làm thì thôi nhưng nếu đã làm thì phải thu được chỗ tốt lớn nhất, cho dù Lý Thu Thủy bây giờ muốn thu hắn làm đệ tử nhưng Vô Song hiện tại còn chưa có nguyện ý làm đệ tử của nàng.

Hắn lúc này cũng chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Lý Thu Thủy, trong ánh mắt không có kiêu ngạo, không có nịnh nọt chỉ có bình tĩnh, nếu Lý Thu Thủy đã nghiêm túc thì hắn cũng nghiêm túc đối đãi lại với nàng, giọng nói của Vô Song vang lên, từng từ từng chữ, rất chậm rất chậm nhưng phi thường rõ ràng.

"Vãn bối Vô Song vẫn xin tiền bối tiếp tục thử thách, vãn bối muốn thử một chút độ khó của Tiêu Dao quan ải".

Vô Song không biết Tiêu Dao Phái có tổng cộng bao nhiêu cái cửa ải nhưng hắn có thể đại khái đoán ra cửa ải của Tiêu Dao Phái chủ yếu liên quan đến tạp học, liên quan đến hiểu biết nằm ngoài với võ công thông thường, so võ công Vô Song chưa chắc dám nói là hơn ai nhưng nếu nói về độ hiểu biết về tạp học thì Vô Song cũng không nghĩ có bao nhiêu người hơn được mình.

Vô Song sở học cực kỳ tạp, bất kể là võ công hay cầm kỳ thi họa thậm chí y lý, dược đạo, độc đạo, dịch dung, trù thuật... hắn đều có một chân trong đó, dẫu sao ngay từ khi còn là một tiểu tử không biết trời cao đất dày trên Tử Ngọc Sơn thì hắn đã đặt mục tiêu là Tiêu Dao Phái, là thí luyện bên trong Tiêu Dao Phái, nếu không phải có sự xuất hiện của Quỳ Hoa Bảo Điển thì hắn đã sớm lên Lôi Cổ Sơn thử vận may một lần.
Bao nhiêu công sức hắn bỏ ra, ban đầu vốn là vì cánh cửa Tiêu Dao Phái nhưng sau đó dần dần biến chuyển trở thành một loại sở thích, một loại nhàn sự khó bỏ, khi hắn đã nắm trong tay Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tịch Tà Kiếm Phổ thì Tiêu Dao Phái với hắn vốn không còn sức hút như thưở ban đầu tuy nhiên lúc này lại khác, khi đã có cơ hội đối mặt với cánh cổng Tiêu Dao Phái sao hắn không mặc sức thử một lần.
....
Lý Thu Thủy nghe Vô Song gọi mình là tiền bối lại bị ánh mắt nghiêm túc của Vô Song hướng đến, nàng khẽ nhếch miệng cười, cũng không có đeo lại khăn che mặt nữa, thân pháp nàng như quỷ mị lập tức lùi về phía sau, hướng về một cái rương lớn ở trong phòng.
“Sư phụ lão nhân gia thích nhất là cầm kỳ thi họa, đáng lẽ ta phải thay sư phụ đặt ra thử thách về cầm kỳ thi họa đối với ngươi đầu tiên bất quá thơ từ ca phú ta một chữ cũng không hiểu, căn bản không thể vì ngươi ra đề mục, ngươi đã vượt qua ba kỳ đầu tiên của Tiêu Dao Phái liền tiếp tục khiêu chiến bốn kỳ còn lại đi”.
“Ta phải nói với ngươi một việc, bốn kỳ còn lại của Tiêu Dao Phái đều là điểm mạnh của ta, tuyệt không dễ tính như cầm kỳ thi họa bốn kỳ đầu tiên, chính vì vậy tiểu tử ngươi tốt nhất nên toàn tâm toàn ý mà thông quan”.
Lý Thu Thủy vừa dứt lời từ trong rương lớn lấy ra một bình rượu, một bình rượu cực lớn ít nhất cũng phải đến gần 10 cân, tất nhiên Lý Thu Thủy cũng chỉ cần sử dụng một tay liền có thể nhấc cái bình rượu này lên, một tay hướng thẳng về phía Vô Song mà đánh ra.
“Uống rượu luận anh hùng, sư phụ không thích cái gì là anh hùng, bất quá người thực sự thích uống rượu, uống rượu có thể tăng tửu ý, có thể tăng hứng thú, rượu thậm chí có thể tăng cả chiến ý, tăng cả lên cả tinh thần, trong 10 phần rượu còn có 3 phần thuốc, đây là công dụng chính của rượu”.
“Sư phụ năm đó nói, ai cũng có thể uống được rượu nhưng uống rượu chỉ là lũ phàm phu tục tử, người chân chính là phải biết thưởng rượu, say trong cái men của rượu nhưng tỉnh trong cái men cảu dòng đời, uống rượu là một loại hưởng thụ, là một loại hào khí. Cửa uống rượu của Tiêu Dao Phái không nhìn tửu lượng chỉ nhìn tửu ý, chỉ nhìn tư thái uống rượu của bản thân ngươi”.
Cửa ‘tửu’ của Tiêu Dao Phái thật sự rất không đơn giản, không nhìn tửu ý chỉ nhìn tư thái uống rượu, cái gọi là tư thái nói trắng ra là có hợp mắt với giám

khảo hay không, nếu không hợp mắt thì tư thái gì cũng thành vô nghĩa bất quá nếu hiểu rộng lời nói của Lý Thu Thủy ra còn có một cái đạo lý khác bên trong.
Vô Song có thể tinh tế cảm nhận thật ra Lý Thu Thủy cũng đang giúp hắn, Tiêu Dao Tử không quan tâm ngươi có thể uống được bao nhiêu rượu, chỉ cần là cao thủ đều có thể bức hơi rượu ra ngoài bằng nội công, uống rượu nhiều hay ít vốn không quan trọng, cái mà Tiêu Dao Tử hướng đến là cảm nhận về rượu, ngươi có thể thưởng thức rượu như thế nào.
Nghĩ đến một điểm này, Vô Song thản nhiên cười lớn, một tay nhẹ nhàng tiếp lấy bình rượu lớn của Lý Thu Thủy, lập tức mở nắp rượu ra dùng một tay nhấc lên một hơi uống xuống.
Vô Song vốn đang muốn bắt trước Tiêu Phong trong phim truyền hình một chút, hắn có Tửu Thần Quyết, mượn Tửu Thần Quyết có thể hóa rượu thành chiến ý, thành hào khí, chỉ bằng một điểm này có 8 phần khả năng có thể vượt qua ải ‘tửu’ của Tiêu Dao Phái chỉ tiếc Vô Song nghĩ có chút... quá mức dễ dàng rồi.
Bình rượu này của Lý Thu Thủy không phải phàm tửu bình thường, đây chính là Huyền Băng Bích Hỏa Tửu nổi tiếng thiên hạ.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu vốn xuất thân từ Hiệp Khách Đảo, vốn là sản phẩm của Trương Tam cùng Lý Tứ mang đến Trung Thổ, tất nhiên bình rượu mà Vô Song uống có chút khác với hai bình rượu mà Trương Tam cùng Lý Tứ mang theo.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu này chính là Lý Thu Thủy đoạt được phối phương từ chỗ Trương Tam, Lý Tứ sau đó bắt đầu điều chế theo cách của riêng mình cộng thêm sản vật đặc thù của Tây Hạ mà điều chế ra, tuy độ nguy hiểm của nó không cao bằng bản chính gốc nhưng cũng không kém bao nhiêu.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu tên như ý nghĩa, nó vốn là Huyền Băng Tửu cùng Bích Hỏa Tửu mà hợp thành, nếu chỉ uống một trong hai loại tuyệt đối sẽ chết không có đất chôn, chỉ có uống hai loại rượu cùng lúc mới có thể triệt tiêu được tác dụng phụ kinh người của nó nhưng khi qua tay Lý Thu Thủy, khi nàng ghép hai loại rượu với nhau nó lại thành một loại trải nghiệm khác.
Huyền Băng Bích Hỏa TỬu của Lý Thu Thủy khi vào miệng liền có một vị đắng, một vị đắng đến đáng sợ sau đó khi xuống đến cổ họng lập tức có hai luồng khí tức chạy ngập toàn thân của Vô Song, nửa thân của hắn như bị chia thành hai cực, một bên toàn nóng một bên toàn lạnh, cực nóng cùng cực lạnh đan xen như muốn phá nát cơ thể Vô Song, cổ họng hắn lúc thì như muốn bốc cháy, lúc thì lại lạnh toát như trong vạn trượng hầm băng.
Cơ thể Vô Song lúc này run lên, đến cả 10 cân rượu hắn cũng khó lòng mà cầm được thậm chí nếu Vô Song không ngồi xuống vận khí cơ thể hắn còn có thể lập tức bạo tẩu.
Lý Thu Thủy tất nhiên cũng nhìn ra thảm trạng của Vô Song, khuôn mặt xinh

đẹp của nàng hiện ra một tia lo lắng, nàng vốn muốn lấy Huyền Băng Bích Hỏa Tửu kia ra tặng cho Vô Song một hồi tạo hóa, Huyền Băng Bích Hỏa Tửu là loại rượu khó uống nhất thiên hạ cũng là loại rượu độc nhất thiên hạ nhưng chỉ cần có thể dùng nội lực luyện hóa Huyền Băng Bích Hỏa Tửu liền có thể khiến cho bản thân nội lực bạo tăng, đây chính là phương pháp luyện nội công của Hiệp Khách Đảo.
Bản thân Lý Thu Thủy cũng không ngờ Vô Song lại dám một hơi uống bình Huyền Băng Bích Hỏa Tửu kia, nàng vốn đang giảng cho Vô Song về đạo uống rượu trong lòng Tiêu Dao Tử bất quá nàng vẫn chưa có nói xong a.
Bản thân Lý Thu Thủy đang muốn nói, sư phụ thích uống rượu thế nào là việc sư phụ, nàng lại thích uống rượu kiểu nào là việc của nàng dù sao Tiêu Dao Phái chính là tùy tâm sở dục, nàng còn đang tính thao thao bất tuyệt nói cho Vô Song biết thế nào là ‘tùy tâm sở dục’ ai ngờ kẻ kia lại dám một hơi uống xuống?.
Lý Thu Thủy lập tức chuyển thân muốn cứu lấy Vô Song nhưng ngay lúc này dị biến lại xảy ra.
Vô Song thật ra cũng là bất đắc dĩ, hắn vốn muốn ‘lấy le’, muốn thể hiện một hơi uống hết bình rượu kia dẫu sao ngày đó trên TV nhìn thấy Tiêu Phong uống rượu quả thật cực kỳ bá đạo lại thêm vài phần thống khoái nhân tâm, hắn vốn muốn học vị Thần Võ kia một chút nào ngờ lại gặp ngay phải Huyền Băng Bích Hỏa Tửu của Lý Thu Thủy.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mang theo hai cực nóng lạnh trực tiếp đe dọa đến bản thân Vô Song, hắn lại vì muốn thể hiện mà trực tiếp uống một hơi thật dài, đến mức chính bản thân hắn còn không chịu được cũng vì vậy Vô Song phải lập tức nghĩ đến một phương án khác.
Vô Song mấy ngày qua nếu không ở cùng Hoàng Dung liền sẽ ở cùng A Thanh, ở bên Hoàng Dung học về ngũ hành tương sinh tương khắc, học về đạo học còn ở bên cạnh A Thanh hắn lại được giảng về cái gọi là ‘cực’, về cái gọi là đạo lý võ công.
A Thanh không có lập tức dạy cho Vô Song về Cửu Âm Chân Kinh nhưng cũng bắt đầu dạy Vô Song về cách sử dụng hai cái đan điền của bản thân mình, cho dù Vô Song chưa từng thực sử dùng đến hai cái đan điền của bản thân nhưng lúc này cũng đành liều mình thử một chút.
Đan điền đầu tiên của Vô Song bắt đầu xoay tròn, hắn cố gắng chuyển vận toàn bộ nhiệt lực xuống đan điền trung tâm về phần hàn lực lại được Vô Song trực tiếp đẩy về hắc đan điền ở bên ngực trái, dưới tác dụng của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu khiến cả hai đan điền đều mạnh mẽ xoay tròn sau đó tạo thành hai dòng khí lưu khác nhau từ trên xuống dưới rồi từ dưới bắt đầu đi lên.
Hai dòng khí lưu mạng mẽ đối đầu như khiến bản thân Vô Song ở trong tâm bão bất quá cũng chính vì ở giữa tâm bão nên Vô Song mới cảm thấy cơ thể bắt đầu

dễ chịu hơn một chút, nhiệt lực cùng hàn lực đều vô cùng cuồng bạo nhưng khi mang hai lực lượng cuồng bạo này khống chế rồi trực tiếp cho chúng đấu với nhau thì sức ép lên thân thể Vô Song lại dễ dàng hơn rất nhiều.
Tất nhiên Vô Song cũng không dám để hai dòng khí đối lưu cứ tiếp tục va chạm trong cơ thể hắn, chỉ cần hắn khống chế không tốt chỉ sợ lành ít dữ nhiều chính vì vậy Vô Song vẫn phải bước thêm một bước, trong khoảnh khắc này hơi thở của Vô Song dần dần biến mất, hắn cứ như bước vào trạng thái thiền định vậy.
....
Lý Thu Thủy tất nhiên là muốn cứu Vô Song bất quá khi nàng sắp chạm đến người Vô Song thì liền thu tay lại, nàng thân là ngũ tuyệt cao thủ ánh mắt cùng sự quan sát tuyệt đối vượt xa người khác cũng vì vậy mà nàng hiện nay kinh ngạc vô cùng.
Lý Thu Thủy đương nhiên hiểu sự bá đạo của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu, cho dù là nàng cũng không dám uống một hơi lớn, thiên hạ này người dám uống Huyền Băng Bích Hỏa Tửu tuyệt đối không nhiều, nếu không phải có nội lực đến mức kinh hãi thế tục chỉ sợ cũng không áp chế nổi băng hỏa lực của nó.
Lý Thu Thủy bản thân đã từng gặp mặt Trương Tam cùng Lý Tư, nàng tự nhận nội công không bằng bất cứ ai trong hai người này, cả hai người cũng không dám uống cạn một bình Huyền Băng Bích Hỏa Tửu trong một lần thì Lý Thu Thủy lại càng không làm được, trong mắt nàng Vô Song chắc chắn cũng không làm được nhưng lại một lần nữa Vô Song cho Lý Thu Thủy kinh ngạc không cách nào tả nổi.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu tại sao lại chia thành Huyền Băng Tửu cùng Bích Hỏa Tửu?, vì sao phải uống cả hai loại rượu cùng lúc mới có thể không gặp vấn đề gì?, đây chính là vì sự bá đạo của băng hỏa lực lượng, chỉ có tách riêng chúng ra thì mới có thể bắt đầu từ từ áp chế, nếu hai loại lực lượng này hòa vào nhau thì tuyệt đối sẽ như một đầu bạo long phát điên, điên cuồng tàn phá cơ thể của người uống rượu.
Người bình thường chỉ có một cái đan điền tất nhiên gặp khó trong việc chia đôi băng hỏa lực lượng của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu nhưng Vô Song lại có đến hai cái đan điền, hắn có thể mượn hai đan điền của bản thân trực tiếp phân tách băng hỏa lực sau đó chỉ cần khống chế được bước đầu thì có thể đẩy ngược băng hỏa lực đi khắp cơ thể rồi trực tiếp biến nó thành một vòng tuần hoàn, một vòng luân chuyển giữa hai cực nóng và lạnh.
Trên người Vô Song hiện nay xuất hiện từng làn khói, đây chính là dấu hiệu của hai luồng năng lượng đối lập va chạm với nhau bất quá sự va chạm này cũng là do Vô Song cố ý sắp đặt, hắn chính là muốn mượn lực lượng của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mà tiến lên một bước, hắn muốn xông phá Âm Duy Mạch.
Lần trước ở Tùng Hạc Lâu bản thân Vô Song chỉ có thể dừng lại trước cánh cửa

của huyệt Thiếu Hải, Vô Song cứ nghĩ bản thân hắn cần một khoảng thời gian rất lớn mới có thể đột phá hai huyệt cuối cùng là Liêm Tuyền cùng Linh Đạo nhưng Huyền Băng Bích Hỏa Tửu chính là cơ hội trời cho của hắn.
Một ngụm rượu xa xa không đủ để Vô Song phá tan vách ngăn của huyệt Liêm Tuyền nhưng đừng quên đây là một bình rượu 10 cân.
Vô Song một bên uống rượu, một bên phân tách băng hỏa lực bên trong Huyền Băng Bích Hỏa Tửu rồi lại dựa theo phương pháp vận khí bên trong Quy Tức Công tiến thẳng về phía huyệt Liêm Tuyền kia, tất nhiên Vô Song cũng không quên mình còn có Tửu Thần Quyết.
Nhờ có Tửu Thần Quyết khiến nội lực trong người hắn dưới hơi rượu cực kỳ bá đạo của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mà điên cuồng sục sôi, cứ như núi lửa phun trào vậy, dùng nội lực dẫn đường lại thêm băng hỏa lực trong cơ thể, Vô Song vậy mà một hơi đập nát vách ngăn của huyệt Liêm Tuyền, trực tiếp tiến về huyệt cuối cùng trong Âm Duy Mạch, huyệt Linh Đạo.
Ngay từ khi ở Tùng Hạc Lâu hắn đã có thể cảm nhận được vách ngăn của huyệt Liêm Tuyền vì vậy một đường dễ dàng vượt qua huyệt đạo này cũng không có tính khiêu chiến với vô Song, mục tiêu của Vô Song vốn là huyệt Linh Đạo, huyệt cuối cùng của Âm Duy Mạch.
Linh Đạo không hổ là quan ải cuối cùng, cho dù mượn lực lựng của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu cùng Tửu Thần Quyết nhưng Vô Song rốt cuộc cũng vẫn bị cản lại trước tường đồng vách sắt kia bất quá từ lượng Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mà xem thì Vô Song tin tưởng sớm hay muộn hắn đều có thể vượt qua ải cuối cùng này bất quá chính cơ thể hiện nay của Vô Song lại bắt đầu bị đẩy đến cực hạn.
Vô Song có hai đan điền nhưng cũng phải mất thời gian chuyển hóa, việc điên cuồng chuyển hóa băng hỏa lực hay việc băng hỏa lực lượng nhập thể khiến cơ thể hắn chịu những tổn thương không nhẹ, đến khi Vô Song cảm thấy mình đã uống được gần ba cân rượu trong bình cũng là lúc da thịt trắng ngần của Vô Song bắt đầu bung ra, thân thể hắn vậy mà không chịu được tửu lực bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bạo thể.
Vô Song lúc này lại đang rơi vào thế cưỡi hổ khó xuống, nếu hắn dừng lại mà nói đương nhiên không còn nguy hiểm nhưng cũng đồng nghĩa với việc buông tha cho quá trình vượt qua cửa ải cuối cùng của Âm Duy Mạch, điều này Vô Song căn bản không muốn.
Cơ thể của Vô Song hiện nay có thể ngang hàng với đại tông sư nhưng nội lực của hắn thì không đủ, nội lực của Vô Song chỉ mạnh hơn tông sư cao thủ nhưng còn thua xa đại tông sư cảnh giới vì vậy hắn muốn nhất phi trùng thiên, muốn một đường vượt qua luôn Âm Duy Mạch.
Vô Song hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần thông quan Âm Duy Mạch thì nội lực của

Vô Song chính thức đạt đến đại tông sư cảnh giới, tất nhiên điều kiện tiên quyết là thân thể Vô Song có thể không sụp đổ trước tửu lực bá đạo của thứ rượu kia.
Ngay khi Vô Song đứng còn không vững, thân thể lung lay như muốn đổ, ngay khi hắn chuẩn bị từ bỏ hấp thu băng hỏa lực mà cường công huyệt Linh Đạo thì có một bàn tay rốt cuộc đặt vào sau lưng Vô Song đồng thời một âm thanh mang theo vài phần bực bội vang lên.
"Đúng là tiểu tử không biết viết chữ chết như thế nào, ngươi chẳng lẽ không thể yên phậm một chút?".
Người xuất hiện sau lưng Vô Song tất nhiên là Lý Thu Thủy, nàng một tay áp vào lưng Vô Song không phải là truyền nội công cho hắn mà vận lên Bắc Minh Thần Công trực tiếp hút lấy băng hỏa lực bên trong Huyền Băng Bích Hỏa Tửu.
Bắc Minh Thần Công như một vòng xoáy hay nói đúng hơn như một ống thoát nước, khi có Lý Thu Thủy ra tay thì áp lực của Vô Song trở nên nhẹ bẵng đi, thân thể của hắn dần dần trở nên yên tĩnh lại, lần này rõ ràng là Lý Thu Thủy đang cố tình trợ giúp cho Vô Song.
Có Bắc Minh Thần Công đoạn tuyệt nỗi lo bạo thể lại có Bắc Minh Chân Khí của Lý Thu Thủy hộ thể, Vô Song có thể yên tâm đột phá Âm Duy Mạch, quả nhiên như Vô Song dự đoán, khi hắn trực tiếp uống vơi nửa bình Huyền Băng Bích Hỏa Tửu của Lý Thu Thủy thì Vô Song rốt cuộc cũng xông quan thành công.
Ngay khi Âm Duy Mạch được đả thông một luồng khí thế cuồng bạo từ Vô Song điên cuồng bành trướng, trên đỉnh đầu hắn thậm chí trực tiếp xuất hiện một vòng xoáy hàn khí.
Vô Song lúc này cũng không còn đứng uống rượu nữa, hắn trực tiếp hạ bình rượu xuống, hai chân xếp bằng ánh mắt mạnh mẽ nhắm lại bắt đầu dẫn hàn khí dựa theo lộ tuyến luyện công mà đi khắp cơ thể.
Không thể không nói cảm giác đột phá Âm Duy Mạch rất tốt, có một luồng hơi mát chạy dọc từng lỗ chân lông của Vô Song, càng quan trọng hơn hắn cảm thấy bên trong người hắn có mênh mông nội lực thậm chí hàn khí của hắn càng thêm mạnh mẽ, sức mạnh của Tiên Thiên Chí Âm Thể lúc này mới được khoe ra toàn bộ, Vô Song thậm chí tin tưởng nếu hiện nay hắn sử dụng thêm Đại Bi Phú thì một chưởng của hắn đủ sức đánh chết một cái tông sư đỉnh phong.
Đương nhiên Vô Song khi còn đang trong niềm vui đột phá Âm Duy Mạch thì ở đằng sau đỉnh đỉnh đại danh Lý Thu Thủy lại khóc không ra nước mắt.
Vô Song vậy mà uống hết 5 cân Huyền Băng Bích Hỏa Tửu của nàng, phải biết cho dù là Tây Hạ Quốc tài nguyên thì 1 năm Lý Thu Thủy cũng chỉ đủ chế tạo 1 cân Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mà thôi, Vô Song trong vòng chưa đến 5 phút thời gian vậy mà phá hủy công sức 5 năm của nàng?.
Nhìn Vô Song đang thoải mái nhắm mắt cảm nhận lực lượng cơ thể, rốt cuộc Lý

Thu Thủy cũng chỉ có thể thở dài, nàng nhìn Vô Song xếp bằng ở đó, trong miệng chỉ còn lại một nụ cười khổ.
“Tiểu oan gia...”
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 116
Xin đừng thần tượng ta

Vô Song bản thân là Tiên Thiên Chí Âm Thể, cho dù cái thể chất này không có tên gọi riêng biệt ở thế giới hiện tại nhưng nó căn bản cũng không thay đổi gì, đối với loại thể chất này không cách nào so sánh về tốc độ tu luyện đối với Tiên Thiên Không Minh Thể bất quá chiến lực của nó lại cực kỳ đáng sợ, tất nhiên chiến lực của Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng không phải mới từ bắt đầu nó đã bá đạo.

Tiên Thiên Chí Âm Thể chỉ thật sự lột xác khi chủ nhân của nó chân chính đạt đến hai chữ 'Tiên Thiên', nội công chuyển đổi từ hậu thiên sang tiên thiên liền là bước chuyển đổi giữa tông sư cùng đại tông sư.

Vô Song chiến lực đã sớm đạt đến đại tông sư, thân thể của hắn phi thường cường đại nhưng nội lực của hắn lại không theo kịp, đây chính là thiếu hụt của Vô Song kể từ khi hắn đi tới một thế giới khác.

Vô Song luôn luôn lấy nội lực đi đầu sau đó mới hướng đến cơ thể dù sao hắn chỉ mới bắt đầu luyện thể khi đi đến Vương Bản Sơn mà thôi, thời gian luyện thể của hắn phi thường ngắn thậm chí hắn còn chẳng quen thuộc với cách chiến đấu thuần về thể lực như đám luyện thể cao thủ chân chính dẫn tới một sự thật mà Vô Song không thể không chấp nhận, nếu hắn quyết đấu cùng đại tông sư cao thủ khác thường thường sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lần đó ở Tùng Hạc Lâu, Vô Song một đường đột phá tông sư cảnh giới tuy nhiên cảnh giới này còn thua quá xa so với cơ thể hiện nay của hắn, việc tăng cường nội lực không có mấy ý nghĩa với Vô Song khi đó dù sao chiến lực của hắn vẫn dậm chân tại chỗ, chỉ có lần này là thật sự khác, là một bước chuyển biến lớn nhất kể từ khi Vô Song đến thế giới này.

Thân là người nắm giữ Tiên Thiên Chí Âm Thể bản thân Vô Song có nội lực cực kỳ tinh thuần, chất đã đủ, cái thiếu chỉ là lương mà thôi, việc hắn mượn Huyền Băng Bích Hỏa Tửu để đột phá Âm Duy Mạch chính là lời giải tốt nhất cho chữ 'lượng'.

Mỗi lần đột phá một mạch trong Âm Duy Mạch thì nội lực của Vô Song lại tiếp tục tăng lên từng mảng lớn, đến khi hắn thành công xông phá toàn bộ Âm Duy Mạch, khi vách ngăn huyệt Linh Đạo bị Vô Song phá hủy thì nội lực Vô Song đã bành trướng một cách khủng khiếp, so với nội lực ban đầu của hắn chỉ sợ mạnh hơn gấp 5 lần.

Lượng đã đủ, chất cũng tuyệt đối không thiếu chính vì vậy nội công của Vô Song có thể chạm đến đại tông sư cảnh giới cũng là việc dễ hiểu, đương nhiên

nếu là người khác có cùng điều kiện như Vô Song thì bọn họ chỉ sợ còn phải mất thêm một khoảng thời gian không ngắn.
Vô Song đã có Tiên Thiên Chí Âm Thể vì vậy âm nhu nội lực của bản thân hắn trời sinh đã là ‘tiên thiên’, chất lượng vượt xa hậu thiên nội lực của kẻ khác, Vô Song nếu muốn đột phá đại tông sư cảnh giới thì cũng chỉ cần đưa toàn bộ nội lực của bản thân lấp đầy Nhâm Mạch cùng Đốc Mạch mà thôi, chỉ cần hai mạch này được lấp đầy thì nội lực sẽ tự động bao phủ toàn bộ cơ thể hắn, tự động biến thành một vòng tuần hoàn sinh sinh bất tức, khiến thể nội Vô Song luôn tràn ngập nội lực, khí huyết luôn mạnh mẽ lưu chuyển, đây chính là dấu hiệu của đại tông sư cao thủ đi theo con đường luyện khí.
Tất nhiên thứ đáng nói nhất của Vô Song lúc này là thể chất của hắn, Tiên Thiên Chí Âm Thể tác dụng vốn không chỉ dừng lại như thế, loại thể chất này mạnh nhất là ở chiến lực của nó chứ không phải là tác dụng phụ trợ.
Khi mà cơ thể Vô Song tràn ngập tiên thiên khí thì Tiên Thiên Chí Âm Thể bắt đầu tự động sinh ra linh tuyền, Vô Song có thể cảm nhận được tất cả kinh mạch trên người hắn đều được nới rộng ra, đều được một luồng khí tươi mát thanh tẩy sau đó thứ khí lạnh này bắt đầu dung nhập vào trong từng đường kinh mạch của Vô Song, nó tạo cho Vô Song vô số linh tuyền chạy dọc cơ thể.
Tất nhiên nếu coi linh tuyền là những dòng sông nhỏ cùng chảy vào biển lớn thì trên cơ thể Vô Song phải có một nơi được gọi là ‘vật chứa ‘, vật chứa mà tất cả những linh tuyền này hướng đến chính là huyệt Linh Đạo.
Bản thân Vô Song cũng là cao thủ y thuật, hắn đương nhiên biết Âm Duy Mạch vốn dựa vào Kinh Thủ Thiếu Âm Tam Tiêu trong y lý cũng như Dương Duy Mạch dựa theo Kinh Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu, vì vậy khi Vô Song một đường khai thông toàn bộ Âm Duy Mạch cũng có nghĩa là hắn bắt đầu bị lệch hẳn về một bên, đến chính Vô Song cũng không rõ đây rốt cuộc là tốt hay xấu nữa.
Nếu người bình thường thì không nói nhưng Vô Song lại là Tiên Thiên Chí Âm Thể, bản thân Vô Song vốn đã lệch hoàn toàn về âm nhu đến khi Âm Duy Mạch được thông quan thành công thì nửa phần Âm Duy Mạch hoàn toàn lấn áp Dương Duy Mạch ở nửa bên còn lại, dẫn tới toàn bộ âm nhu khí của Vô Song dồn về nửa bên phải của cơ thể, toàn bộ linh tuyền trong cơ thể hắn đều đổ dồn về huyệt Liêm Tuyền ở phần lõm trên cổ sau đó chuyển dọc xuống phần tay phải, đi qua toàn bộ các huyệt Thông Ly – Thanh Linh – Cực Tuyền – Kỳ Môn – Phù Xá – Thần Môn – Âm Dương Giao – Thiếu Hải – Liêm Tuyền và cuối cùng dừng ở Linh Đạo.
Huyệt Linh Đạo chính là nơi tập trung toàn bộ âm nhu lực lượng của Vô Song, cũng chính ở huyệt Linh Đạo thì Tiên Thiên Chí Âm Khí rốt cuộc cũng hoàn thành lột xác, lúc này tại huyệt Linh Đạo nó được gọi là Cực Hàn Băng Khí.

Chỉ cần đưa Cực Hàn Băng Khí vào bất cứ chưởng pháp nào thì đều mang thêm một luồng cực hàn lực vào bên trong chưởng pháp, có thể nói chưởng pháp của Vô Song có thể gọi là chí âm chí nhu thậm chí Vô Song tin tưởng nếu hắn có thể luyện thành Hàng Long Thập Bát Chưởng thì hắn cũng có thể chạm đến cảnh giới chí dương sinh nhu giống như Quách Tĩnh.
....
Vô Song vẫn đang còn chưa thoát ra được khỏi cái cảm giác thư sướng mà Âm Duy Mạch mang lại bất quá một người khác thì chẳng vui vẻ gì, Lý Thu Thủy lúc này trong người của nàng liền tương đối khó chịu.
Lý Thu Thủy thật ra vốn không được truyền thụ Bắc Minh Thần Công, ngay cả Lăng Ba Vi Bộ thật ra nàng cũng không được sư phụ truyền lại, bản thân võ công của phái Tiêu Dao không phải muốn truyền cho ai là truyền cho người đó.
Võ công của Lý Thu Thủy chủ yếu đến từ Tiểu Vô Tướng Công, ngoại trừ Tiểu Vô Tướng Công ra đúng là Tiêu Dao Tử không truyền cho Lý Thu Thủy quá nhiều tuyệt học.
Bản thân Lý Thu Thủy cũng không hợp với Bắc Minh Thần Công bởi kinh mạch trên người nàng vốn không đủ mạnh để sử dụng Bắc Minh Thần Công, vấn đề thân thể gần như là giới hạn lớn nhất của Lý Thu Thủy, cũng vì cái hạn chế này mà Lý Thu Thủy rất khó có thể vượt qua hai người phía trước, trong Tiêu Dao Tam Lão nàng gần như là người yếu nhất.
Trong ba người thì thiên tư của Lý Thu Thủy về mặt võ học là cao nhất nhưng cũng không phải là có khoảng cách quá xa gì so với Đồng Mỗ hay Vô Nhai Tử.
Thiên Sơn Đồng Mỗ là người có thể chất mạnh nhất trong ba sư tỷ đệ hơn nữa Đồng Mỗ là người chăm chỉ nhất, đi theo Tiêu Dao Tử lâu nhất, nội lực cùng chiến lực của Đồng Mỗ cũng là mạnh nhất.
Vô Nhai Tử nói về thể chất thì không bằng Đồng Mỗ, về thiên tư võ học cũng không bằng Lý Thu Thủy nhưng Vô Nhai Tử lại là một phiên bản nằm giữa hai người trên lại thêm Vô Nhai Tử vốn là người văn nhã, trí tuệ cực cao lại yêu thích tạp học, có vài phần tương tự Tiêu Dao Tử hồi trẻ vì vậy cũng là người được Tiêu Dao Tử yêu thích nhất.
Xét trên cả ba người mà nói đúng là ưu thế của Lý Thu Thủy không nhiều bất quá ai bảo nàng thiên tư thông minh?, bao nhiêu năm vợ chồng với Vô Nhai Tử ít ra nàng vẫn có thể học trộm xuống Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công chỉ là Lăng Ba Vi Bộ hay Bắc Minh Thần Công của nàng vĩnh viễn không so được với Vô Nhai Tử mà thôi, nàng vẫn là bị thể chất của mình ngăn cản rất nhiều.
Bắc Minh Thần Công cần phải yêu cầu kinh mạch trong cơ thể đạt đến đẳng cấp rất cao hơn nữa Bắc Minh Thần Công còn có ‘Bắc Minh Chân Khí’, Bắc Minh Chân Khí tuy không có yêu cầu quá mức khắc nghiệt như Quỳ Hoa Chân Khí

như của Vô Song nhưng rất đáng tiếc... Lý Thu Thủy cũng không có Bắc Minh Chân Khí.
Bắc Minh Chân Khí được chia thành nội khí và ngoại khí, Lý Thu Thủy không hề có nội khí, nàng vì Vô Song hộ pháp, vì Vô Song hấp thu bớt lực lượng của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu dẫn đến thể nội của Lý Thu Thủy hiện tại cực kỳ khó chịu, nếu không phải nội công của nàng cực mạnh mẽ có thể tạm thời đè ép bạo tạc của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu thì thậm chí Lý Thu Thủy còn dính nội thương không nhẹ.
Tất nhiên lúc này nếu Lý Thu Thủy không có ngồi xuống dùng nội công điều hòa Huyền Băng Bích Hỏa Tửu thì nàng hoàn toàn sẽ bị nội thương thật, Huyền Băng Bích Hỏa Tửu không phải chuyện đùa.
"Tiểu tử, ngươi còn ngồi đó làm gì, trên người ngươi toàn máu là máu, hôm nay trở về với tiểu tình nhân của mình đi, nếu không Hoàng Dung lại nói ta hành hạ ngươi".
Dấu đi sự khó chịu trong người, Lý Thu Thủy cố làm cho giọng mình trở về với bình thường, nàng chính là muốn đuổi Vô Song đi.
Lời nói của Lý Thu Thủy cũng không sai, sau khi nghịch dại với Huyền Băng Bích Hỏa Tửu thì cơ thể Vô Song đã có không ít vết rách, máu thậm chí đã vấy bẩn lên trang phục của hắn.
Vô Song được Lý Thu Thủy đề tỉnh mới giật mình ngồi dậy, sau đó cảm kích mà quay đầu với Lý Thu Thủy.
"Vô Song đa tạ tiền bối lúc nãy ra tay cứu giúp, là Vô Song quá mức gấp gáp".
Lý Thu Thủy nhìn thấy Vô Song cúi đầu chỉ là hơi hơi lườm hắn một chút, giọng nói không mang theo vẻ trách phạt nhưng trong ngữ điệu cũng có chút nặng nề.
"Hừ, ngươi tốt nhất phải cho ta một cái đền bù xứng đáng, Huyền Băng Bích Hỏa Tửu của Lý Thu Thủy ta chính là thiên kim khó cầu, một năm chỉ có thể nhưỡng ra 1 cân rượu mà thôi vậy mà ngươi uống hết nửa bình rượu?".
Nói xong câu này Lý Thu Thủy ngập ngừng một chút, nàng cảm thấy có một luồng khí nóng lạnh đang tràn ngập cơ thể mình, khiến cả người khó chịu vô cùng, nàng biết nàng cũng sắp không khống chế nổi loại lực lượng trái chiều này nữa rồi.
"Hừ, cơ thể ngươi toàn mùi máu, mau mau rời đi cho khuất mắt ta, về phần cửa 'tửu' này, ta cũng miễn cưỡng cho ngươi quá quan, đi trở về với nha đầu Hoàng Dung kia đi".
Lý Thu Thủy nói xong trực tiếp vận dụng Lăng Ba Vi Bộ, trực tiếp đưa một tay ra chạm vào người Vô Song rồi vận kình lực đẩy thẳng hắn ra bên ngoài, căn bản không để cho Vô Song có thể nói thêm bất cứ câu nào.
Như để khiến cho Vô Song không quay lại nữa, Lý Thu Thủy còn trực tiếp ném cho hắn một cái nhìn uy hiếp.

“Ta ghét nhất là máu, tốt nhất rời xa căn phòng này bao nhiêu hay bấy nhiêu, đừng làm bẩn căn phòng của ta”.
Lý Thu Thủy cũng không hổ là ngũ tuyệt cao thủ, nàng cũng chẳng biết dừng thủ đoạn gì mà vừa đẩy Vô Song ra liền lập tức khiến hai cánh cửa đóng kín lại, để Vô Song thẫn thờ đứng ở bên ngoài.
....
Đến khi Lý Thu Thủy cảm nhận được Vô Song đã quay đầu rời đi nàng mới thở ra một ngụm nhọc khí, khóe miệng dần dần trở nên trắng bệch rồi một tia máu tươi khẽ trào qua ngoài khóe miệng.
Huyền Băng Bích Hỏa Tửu thật sự rất bá đạo, nếu không phải Vô Song là thiên cổ đệ nhất kỳ nhân, nếu không phải Vô Song có đến hai cái đan điền thì hắn tuyệt đối sẽ chết chỉ bằng mấy hơi rượu kia.
Lý Thu Thủy cho dù sẽ không chết nhưng nàng tuyệt cũng không nhẹ nhàng gì, nàng lập tức khoanh chân trên sàn nhà, hai mắt nhắm lại mà tiến vào trạng thái nhập định.
Lý Thu Thủy chỉ cảm thấy hai luồng khí nóng lạnh bạo ngược tung hoành trong cơ thể, hai luồng khí này cuồng bạo đến mức cho dù là nội công của nàng cũng khó lòng mà áp chế, tất nhiên nàng sẽ không kêu ca gì, nàng là Lý Thu Thủy, nàng lại càng không cần ai trợ giúp.
Lý Thu Thủy cứ ngồi khoanh chân như vậy, dùng nội lực ngăn cản Huyền Băng Bích Hỏa Tửu, nàng đã quá quen với việc này rồi, một mình... một người... gặm nhấm nỗi đau.
Nàng không muốn ai nhìn thấy nàng xấu xí.
Nàng không muốn ai nhìn thấy nàng yếu đuối.
Nàng không muốn ai nhìn thấy nàng thất bại.
Nàng là đại danh đỉnh đỉnh Lý Thu Thủy.
....
“Lạnh quá... nóng quá... sư huynh... ta thật sự rất nhớ ngươi”
“Sư huynh, người đàn thật hay, khúc nhạc này là tặng cho ta đúng không?”.
“Sư huynh, ngươi vẽ thật đẹp, oa nữ nhân này là ta đúng không?, thực sự quá giống ta “.
“Sư huynh, ngươi... ngươi chẳng lẽ chưa từng chân thật động tâm với ta một lần?, bao nhiêu năm vợ chồng nhưng ngươi chưa từng thấy thích ta?, chưa từng thực tâm yêu ta, chưa từng thực tâm nghĩ đến ta?”.
“Sư huynh... “.
....
Lý Thu Thủy cũng chẳng biết lúc nào liền khẽ mở mắt dậy, nàng cảm thấy đầu mình ong ong như búa bổ, nàng cảm thấy thân thể có rất nhiều chỗ đau đớn, đau đến mức muốn động một đầu ngón tay cũng không thể.

Lý Thu Thủy tất nhiên là một cái nữ nhân mạnh mẽ, nàng vẫn cố gắng ngồi dậy, dùng những ngón tay thon dai nhăn nhăn hai vầng thái dương sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười nhạt.
“Vô Nhai Tử, không ngờ ta lại mơ thấy ngươi, không ngờ ta vẫn là nhớ đến ngươi... nhưng ngươi có một lần nào trong đời nhớ đến ta chăng?”.
Tự oán thầm bản thân mình ngu xuẩn nhưng rất nhanh ánh mắt Lý Thu Thủy mở lớn, nàng không thể tin được nhìn vào cơ thể mình.
Nàng vậy mà không mặc quần áo?, trên cơ thể nàng vậy mà lại có từng cây ngân châm cắm lên?, nàng vậy mà nằm trên giường?.
Trong phút chốc Lý Thu Thủy như phát điên, nàng thậm chí muốn giết người, không ngờ có kẻ dám lợi dụng lúc nàng bị Huyền Băng Bích Hỏa Tửu phản phệ mà lợi dụng, dám chạm vào cơ thể của nàng?.
Lý Thu Thủy tất nhiên chẳng phải là nữ nhân trung trinh gì, nàng thậm chí còn bị coi là yêu nữ bởi nàng quả thật tu luyện thuật thái dương bổ âm bất quá chỉ có nam nhân được nàng cho phép mới có thể lên giường cùng nàng, nếu không... kẻ đó sẽ chết rất thảm rất thảm.
Sau khi tức giận xong, bản thân Lý Thu Thủy liền bình tĩnh lại, ánh mắt đẹp khẽ cau có nhìn những cây ngân châm trên cơ thể mình, nàng có thể cảm nhận được cơ thể nàng trở nên tê cứng chính vì những cây ngân châm này nhưng cũng chính những cây ngân châm này đang phong tỏa các huyệt vị quan trọng của nàng, giúp nàng có thể đẩy nhanh ‘hàn lực’ cùng ‘nhiệt lực’ ra bên ngoài hơn nữa... chính vì cảm giác tê liệt này mới khiến nàng không còn cảm thấy nỗi đau như cắt da cắt thịt kia.
Lý Thu Thủy cũng là cao thủ trong giới y thuật, cao thủ gặp cao thủ nhìn một lần liền có thể phát hiện ra, nàng biết người thi châm tuyệt đối cũng là đại hành gia thậm chí không thua kém gì thần y đương thời.
Nhận xét của Lý Thu Thủy cũng không phải là sai, nếu chỉ nói về thi châm bản thân Vô Song căn bản chưa từng ngại so sánh với bất cứ thần y nào trong thiên hạ, bằng vào Dược Vương Thần Thâm, Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Dược Vương Phần Thiên thì Vô Song chưa từng sợ so châm cứu thuật với bất cứ ai cả.
Lý Thu Thủy bản thân là bậc thầy y thuật nhưng Vô Song cũng không phải là dân gà mờ, tình trạng của Lý Thu Thủy có thể dấu được người khác nhưng làm sao có thể dấu được Vô Song?, hắn là y sư, hắn chỉ cần nhìn là hắn có thể biết Lý Thu Thủy tuyệt đối không ổn.
Lúc trước Vô Song cảm thấy nữ nhân đang giận âu cũng có chỗ đáng thương, hắn không cách nào đồng lòng với việc Lý Thu Thủy làm nhưng hắn cũng không đến mức quá chán ghét với Lý Thu Thủy dẫu sao cái gọi là ác cảm... có thể bị hành động làm cho phai mờ đi rất nhiều.
Đến khi Vô Song phát hiện nữ nhân này vậy mà cậy mạnh, bản thân hấp thụ

lượng lớn tửu lực của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng, tỏ ra bất cần, vẫn cố gắng giữ cái vẻ bên ngoài cao cao tại thượng kia thì Vô Song rốt cuộc lại có chút đau lòng.
Người ta nói cứng quá dễ gẫy bất quá câu nói này rất ít khi dành cho nữ nhân, để một mỹ nữ như Lý Thu Thủy đi đến một bước này, để một nữ nhân như nàng cố gắng gồng mình đến một bước này thì quả thực Vô Nhai Tử đã làm rất tốt... ít nhất Vô Nhai Tử đã đẩy Lý Thu Thủy vào con đường không thể lùi lại, không thể yếu lòng.
Chỉ cần Lý Thu Thủy lùi lại... nàng chỉ sợ... khó mà sống tiếp, nếu nàng thực sự mềm yếu, thực sự chấp nhận chịu thua trước số phận thì có lẽ ngày rời khỏi Vô Nhai Tử thế gian này đã không còn Lý Thu Thủy.
Nhìn cái vẻ cậy mạnh của bậc mẫu nghi Tây Hạ này lại làm cho Vô Song cảm thấy... Lý Thu Thủy ngoại trừ đáng thương ra còn có đáng yêu.
....
“Tỷ tỷ, ngươi tỉnh rồi sao?”.
Lý Thu Thủy đang nằm trên chiếc giường mềm mại mà xa hoa của nàng, ánh mắt đang quan sát thủ pháp châm cứu trên người mình thậm chí cho dù tức giận đến mấy thì nàng vẫn phải bội phục thủ pháp thi châm của kẻ kia, khi nghe thấy giọng nói của Vô Song nàng mới giật mình ngước đầu lên.
Khi nhìn thấy Vô Song đang mang một bát canh gà đi vào, hai mắt Lý Thu Thủy mở lớn đến mức không thể tin được sau đó trong ánh mắt dần dần biến thành vẻ ngượng ngùng nhưng cũng rất nhanh nàng liền trừng mắt với hắn.
“Tiểu tử không phải ta nói ngươi đi đi sao, hơn nữa mau nói ra kẻ nào thi châm trên người ta?, nể tình thủ pháp thi châm của hắn bản tọa chỉ chặt một cánh tay”.
Dưới lời nói bá đạo của Lý Thu Thủy, Vô Song bật cười.
Hắn lúc trước khi nào trêu đùa đều sẽ xưng hô Lý Thu Thủy là tỷ tỷ còn nếu nghiêm túc thì sẽ gọi là tiền bối bất quá kể từ khi chứng kiến Lý Thu Thủy vì mình mà bị nội thương thì Vô Song cảm thấy hai chữ ‘tỷ tỷ ‘ này thực sự có thể gọi.
Vô Song không phải là người quá mê tiểu thuyết, bảo hắn kể sự kiện lớn trong Thiên Long Bát Bộ thì hắn có thể kể nhưng bảo hắn nói xem Lý Thu Thủy năm nay bao nhiêu tuổi thì hắn tất nhiên chịu chết bất quá từ kiến thức của Vô Song thì Lý Thu Thủy cũng khoảng 60-70 tuổi.
Kiếp này Vô Song mới chỉ sống được 13-14 năm mà thôi bất quá đừng quên kiếp trước hắn cũng sống hơn 30 tuổi, cộng số tuổi cả hai thế vào mà nói hắn cũng tương đối đủ tư cách gọi hai chữ ‘tỷ tỷ’ thậm chí... trong tiềm thức Vô Song còn cảm thấy... hắn còn nhiều tuổi hơn Lý Thu Thủy rất nhiều rất nhiều.
“Tỷ tỷ ngươi cũng không đến mức ác độc như vậy a, ta còn phải dùng tay làm rất nhiều việc, người chặt của ta một cánh tay sau này sao ta có thể tiếp nhận tuyệt

học Tiêu Dao Phái a?”.
Lý Thu Thủy nghe Vô Song nói lại được một phen giật mình sau đó rất nhanh bật cười, nàng cười rất sáng khoái, cười đến mức hai phần ngực non mềm lộ ra kia rung lên không thôi, nhìn bộ ngực của nàng đung đưa cho dù chính Vô Song cũng cảm thấy hơi thở mình có chút gấp gáp.
“Tiểu tử ngươi cũng không phải vì kẻ đó đứng, vậy được rồi ngươi đã vì hắn nhận tội thay thì chỉ cần nói hắn là nam hay nữ, nếu là nữ ta có thể nể tình ngươi tha tội một hai bất quá nếu là nam nhân ta nhất định phải lấy của hắn một cánh tay”.
Nói đùa gì thế?, trên đời này đâu phải nam nhân nào cũng có tư cách đụng vào người nàng?, đây chính là một cái tát thẳng vào sự cao ngạo của nàng, đúng là kẻ thi châm đã cứu nàng nhưng nàng căn bản không cần hắn cứu, cho dù tửu lực của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu bá đạo hơn nữa thì sao?, nàng căn bản không chết được, về phần nội thương cùng lắm tĩnh dương dăm bữa nửa tháng liền có thể yên tâm coi như không có gì.
Lý Thu Thủy đương nhiên không tin đây là y thuật của Vô Song, nàng căn bản không thể hình dung ra được một người như Vô Song đã tinh thông cầm kỳ thi họa, võ công vượt qua toàn bộ thế hệ lại còn nắm giữ siêu cường y thuật?, việc này Lý Thu Thủy đánh chết cũng không tin.
Nhìn thấy ánh mắt của Lý Thu Thủy, Vô Song chỉ mỉm cười, thân hình hắn vận dụng Kim Nhạn Công, khẽ lướt về phía Lý Thu Thủy đang nằm, bát canh gà chậm rãi đặt xuống chiếc bàn đặt đầu giường rồi trong ánh mắt khó tin của Lý Thu Thủy, trong tay Vô Song xuất hiện một cây ngân châm giống hệt như những cây ngân châm ở trên người nàng.
“Tỷ tỷ, người đã ngủ gần 5 canh giờ rồi, bây giờ cũng là lúc thay châm được rồi, độc tố đã lấp đầy mỗi cây ngân châm, không thay liền sẽ chuyền ngược lại cơ thể dẫn tới công sức của ta đổ xuống sông xuống biển, tỷ tỷ ngươi chịu khó một chút, cũng đừng có chặt tay đệ đệ, đệ đệ rất sợ hãi”
Vậy là Lý Thu Thủy hoàn toàn được tận mục sở thị khả năng thi châm của Vô Song, nhìn hắn cứ như làm ảo thuật vậy, trong tay áo của Vô Song cũng chẳng rõ là đang cất chứa bao nhiêu cây ngân châm cứ như vậy một tay thu châm một tay thi châm trên người nàng, thủ pháp phải nói là cả đời Lý Thu Thủy chưa nhìn thấy.
Điều này thật ra cũng là dễ hiểu, Lý Thu Thủy tạo nghệ y thuật tuyệt đối rất cao minh nhưng nàng là con dân trong thời Tống trong khi Dược Vương Phần Thiên của Dược Vương lại là tinh hoa đúc kết cả đời Dược Vương, trong Phi Hồ Ngoại Truyện thì Dược Vương sống vào thời nhà Thanh, võ công đời trước có cao hơn đời sau hay không thì khó mà trả lời nhưng y thuật đời sau nhất định sẽ có bước tiến bộ hơn hẳn y thuật đời trước, y thuật của Vô Song đặt ở thế giới cũ thì chưa

thể coi là thần y nhưng khi quay về thời nhà Tống thì hắn thậm chí có thể truy thẳng số 1 số 2 thiên hạ cũng không ngoa, hắn tuyệt đối xứng với hai chữ ‘thần y’.
Nhìn Lý Thu Thủy như chết lặng nhìn mình, Vô Song khẽ dùng một tay gãi đầu mà cười khổ.
“Tỷ tỷ, ngươi đừng thần tượng ta như vậy, ta ngại”
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 117

Lý Thu Thủy lưng tựa vào thành giường, nàng triệt để bị đánh bại rồi, triệt để cảm thấy không cách nào diễn tả được bằng lời về Vô Song nữa rồi thậm chí khi nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Vô Song đang dương dương tự đắc nàng còn muốn cắn chết đối phương cho bớt ghét.

Lý Thu Thủy đã thua Hoàng Dung, nàng là người có chơi có chịu, nàng đã hứa không tiếp tục bám theo Vô Song nữa bất quá lúc này Lý Thu Thủy thật sự có chút tự trách mình, nàng dĩ nhiên trong một phút nông nổi lại đi đánh cuộc cùng nha đầu Hoàng Dung kia.

Trước đây Vô Song trong mắt nàng chỉ là một nam nhân có thể chất đặc biệt, chỉ là một cái nam nhân xinh đẹp tuyệt trần đồng thời thiên phú trác tuyệt mà thôi, loại nam nhân này đương nhiên Lý Thu Thủy cảm thấy vô cùng thích thú nhưng cũng không phải thuộc dạng không có không được.

Nam nhân hoàn mỹ nhất trong mắt Lý Thu Thủy ngoại trừ sư phụ của mình ra thì chính là Vô Nhai Tử, không có bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ có thể vượt qua nam nhân mà nàng dành tình yêu sâu đậm, nếu không phải một nam nhân hoàn mỹ như Vô Nhai Tử thì có lẽ cũng chẳng có ai có thể khiến cả nàng cùng Đồng Mỗ đánh nhau người chết ta sống biết bao nhiêu năm.

Cái suy nghĩ đó đi theo Lý Thu Thủy cả đời bất quá ngày hôm nay lần đầu tiên nàng cảm thấy hình ảnh về Vô Nhai Tử bị lung lay, lung lay ở đây không phải là tình cảm của nàng với kẻ bạc tình kia mà lung lay ở đây chính là hình ảnh hoàn mỹ của Vô Nhai Tử, lần đầu tiên nàng cảm thấy trên đời còn có một nam nhân vượt qua Vô Nhai Tử.

Tiêu Dao Phái chú trọng tư chất nhưng thật ra tư chất cũng có năm bảy loại, chẳng phải chỉ có tư chất luyện võ, tôn chỉ của Tiêu Dao Phái chính là tiêu dao khoái hoạt, để có thể tiêu dao khoái hoạt, để có thể chân chính trở thành thế ngoại cao nhân thì không phải chỉ cần võ học là đủ.

Người của Tiêu Dao Phái vẫn rất chú trọng tạp nghệ, rất chú trọng kiến thức của bản thân, cũng vì vậy Tiêu Dao Phái có sở học rất giộng rất giộng, đệ tử của Tiêu Dao Phái thì sở học tuyệt không chỉ nằm ở võ công, chưởng môn Tiêu Dao Phái không hẳn là người có võ công mạnh nhất nhưng tuyệt đối là người có sở học rộng nhất.

Vô Nhai Tử bất kể là cầm kỳ thi họa hay các hạng học vấn liên quan đến nghệ thuật đều đạt đến cấp bậc đại tông sư, nếu không đạt được trình độ đại tông sư thì tuyệt đối cũng phải cực kỳ tinh thông, loại người như Vô Nhai Tử vừa có sở học bao trùm thiên hạ vừa có võ công không thua kém bất cứ ai căn bản đã trở

thành hoàn mỹ, trở thành một hình ảnh về nam nhân mà rất khó bị vượt qua nhưng khi mang Vô Nhai Tử ra so sánh với Vô Song thì đúng là hình ảnh hoàn mỹ kia bắt đầu bị lung lay.
Hiện nay mang so sánh sở học thì đương nhiên Vô Song không thể so sánh lại Vô Nhai Tử nhưng nếu đặt Vô Nhai Tử về lúc bằng tuổi Vô Song thì sở học của Vô Song thừa sức đè chết Vô Nhai Tử, đây là việc không cần bàn cãi.
Lý Thu Thủy ơ với Vô Nhai Tử từ khi còn nhỏ, nàng đương nhiên biết cùng độ tuổi với Vô Song thì Vô Nhai Tử như thế nào, chính vì vậy hiện tại trong mắt Lý Thu Thủy... thì Vô Song là người có khả năng vượt qua Vô Nhai Tử nhất.
Một lần nữa nhìn lại những cây ngân châm trên người, Lý Thu Thủy có chút mỉm cười lên tiếng.
“Tiểu tử ngươi vậy mà còn biết y thuật?, mau mau khai ra ngoại trừ y thuật ngươi còn biết thêm cái gì nữa không?”.
Vô Song nghe Lý Thu Thủy hỏi vậy cũng không đáp, cánh tay của hắn có chút run lên sau đó rất nhanh cầm lấy bát canh gà đặt trên bàn, hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Lý Thu Thủy, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Tỷ tỷ ngươi ăn một chút đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi, ngủ thêm một giấc nữa thì độc tính bên trong loại rượu kia triệt để có thể trừ rồi”.
Lý Thu Thủy nhìn bát canh gà trên tay Vô Song, nàng hơi hơi nhíu lông mày lại sau đó một lần nữa nghi hoặc nhìn hắn.
“Tiểu tử, ngươi đừng nói thứ này cũng là người nấu nhé? “.
Bình thường Lý Thu Thủy tuyệt đối sẽ không tin Vô Song nấu, trong thời đại này khi mà nam nhân vào bếp liền bị coi là ‘nhục nhã’, cái gọi là nam nhân trí tại bốn phương, nam nhân nào lại đi làm việc củi lửa?, loại công việc này chỉ dành cho phận nữ tử mà thôi, đừng nói là Vô Song nấu ăn ngon thế nào mà chỉ việc Vô Song biết nấu ăn thôi cũng đã làm Lý Thu Thủy cảm thấy khó tin.
Tất nhiên sau khi Lý Thu Thủy nhìn thấy y thuật của Vô Song xong không hiểu tại sao nàng lại có một loại suy nghĩ cực kỳ không chân thật, nàng cảm thấy... Vô Song bất cứ việc nào cũng biết, bất cứ việc nào cũng tinh thông, chính vì vậy... nàng mới hỏi ra một câu kia cho dù chính bản thân nàng cũng không mấy tin tưởng việc Vô Song thật sự sẽ gật đầu cho lắm.
Vô Song lần này cũng không có im lặng, hắn thản nhiên đối diện với mỹ nhân trước mặt, thản nhiên lên tiếng.
“Hì hì, đây chính là tâm ý của ta với tỷ tỷ, người vì ta bị nội thương nặng như vậy ta chẳng nhẽ không thể vì ngươi vào bếp sao?, bát canh gà này đúng là ta nấu “.
Lý Thu Thủy ánh mắt liên tục chớp động, nàng cũng không có tiếp nhận bát canh gà của Vô Song trái lại cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hắn.
“Hừ, suy nghĩ nông cạn, ngươi là nam nhân thì vào bếp làm gì?, thời gian ở

trong đó không bằng lấy ra nghiên cứu võ công mới đúng hoặc là trực tiếp trau dồi sở học, vì cái gì phải xuống bếp?, vì cái gì lại phạm vào mấy thứ khói lửa tầm thường này?".
Đây là lần đầu tiên có một nữ nhân nói với Vô Song mấy câu này, lần đầu tiên có người nói với Vô Song xuống bếp là việc tầm thường, là việc mà bản thân hắn không nên làm bất quá trước câu nói của Lý Thu Thủy bản thân Vô Song chỉ đưa ra một ngón tay nhẹ gõ đầu nàng.
Lý Thu Thủy hoàn toàn ngơ ra một lúc, nàng thật sự không ngờ Vô Song vậy mà dám to gan như vậy?, dám gõ đầu nàng?.
Việc tiếp theo lại càng làm Lý Thu Thủy không ngờ, Vô Song vậy mà ngồi xuống ngay bên cạnh nàng, cũng chẳng đưa bát canh gà cho nàng nữa mà trực tiếp dùng thìa nhẹ lấy một môi nước, giọng nói mang theo vài phần ấm áp.
"Tỷ tỷ, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, ngoan há miệng ra, ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi".
Lý Thu Thủy rốt cuộc vẫn mở miệng, đã bao lâu rồi không có nam nhân nào chăm sóc nàng như vậy?, nàng cũng không biết nữa.
Bản thân một nữ nhân mạnh mẽ như nàng thì rất ít khi lộ ra một mặt yếu đuối của bản thân mình lại càng ít khi tỏ ra nữ nhân phong tình trước mặt nam nhân, đối với nàng mà nói nam nhân từ lâu chỉ là món đồ chơi trên tay nàng, cái cảm giác có một nam nhân ở bên mình... rất lâu rồi Lý Thu Thủy không có.
Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, trực tiếp nuốt xuống một môi canh để rồi ánh mắt xinh đẹp liền rung động.
"Ngon quá".
Lý Thu Thủy lúc này cứ như quay trở lại chính bản thân nàng của nhiều năm trước, hồn nhiên mà tinh khôi, không toán tính mà cũng chẳng lo nghĩ, chỉ là một nữ nhân sống vì tình, say trong cái men say của tình ái mà thôi.
Vô Song ở bên nàng cũng chỉ mỉm cười khẽ lên tiếng.
"Vứt bỏ giang sơn như họa
Đổi lấy nụ cười tựa như hoa".
"Tỷ tỷ, thật ra có nhiều việc không nằm ở đúng sai, đúng sai là ở trong mắt thế nhân, trong mắt ta chỉ có đáng hay không đáng, trong mắt ta không quan tâm cái nhìn của thiên hạ, ta chỉ quan tâm cái nhìn của người bên cạnh, không hơn".
"Tầm mắt của ta rất bé, ta không biết cái gì là thiên hạ, cái gì là mộng bá vương, ta làm việc nhiều khi cũng không nghĩ xa được, chỉ cần nghĩ lại không thẹn với lương tâm tất nhiên là đáng, tất nhiên là nên làm".
"Cuối cùng, một tiếng vừa rồi của tỷ tỷ ngươi liền đủ rồi, thiên hạ có mấy cái nam nhân được nhìn thấy biểu cảm vừa rồi của tỷ tỷ?".
Lý Thu Thủy tiếp theo không nói gì, Vô Song cũng chẳng nói gì, hắn chỉ yên lặng ở bên cạnh bón cho nàng từng thìa canh, về phần Lý Thu Thủy nàng chỉ

lặng lẽ ngồi đó, thân thể nàng bỗng nhiên cũng chẳng còn chút sức lực nào, cứ như vậy nhè nhẹ dựa vào người Vô Song.
Con người mà, sao mạnh mẽ mãi được?, có những lúc mệt mỏi, khi đó vẫn phải cần đến một bờ vai.
....
Nhìn Lý Thu Thủy say ngủ trên chiếc giường mềm mại, kéo chăn lên che thân thể hoàn mỹ của nàng, nhẹ đưa tay chạm vào vầng trán của Lý Thu Thủy, sau khi cảm thấy Lý Thu Thủy đã say ngủ Vô Song mới chậm rãi đi ra ngoài, Vô Song cũng không biết khi mà hắn rời đi, Lý Thu Thủy bắt đầu he hé mở mắt, ánh mắt mang theo một tia tâm tình phức tạp.
Bản thân nàng một mình ngồi lại trên chiếc giường rộng lớn, dùng bàn tay nhẹ chạm vào từng tấc da thịt của bản thân mình, nhẹ vuốt ve cái cơ thể như bạch ngọc kia nhưng trong mắt rốt cuộc xuất hiện từng giọt từng giọt lệ nhòa.
Trong căn phòng rộng lớn, lần đầu tiên Lý Thu Thủy cảm thấy trống trải như thế.
Chỉ có Lý Thu Thủy mới biết, khi ngồi bên cạnh Vô Song lúc đó, khi Vô Song xoay người rời đi việc đầu tiên nàng muốn làm là giữ hắn lại, không biết tại sao nhưng Lý Thu Thủy cảm thấy nàng không muốn Vô Song rời đi, ít nhất là trong lúc này.
Cũng chỉ có Lý Thu Thủy mới biết khi nàng muốn lên tiếng thì cổ họng như khô khốc lại, một thân tu vi bỗng chốc tiêu tán toàn bộ, đến cả khí lực để nâng một ngón tay lên cũng làm không nổi, đây không phải là do tửu độc của Huyền Băng Bích Hỏa Tửu mà là vì trong người Lý Thu Thủy có một cái vách ngăn, có một cái vách ngăn không cho nàng giữ Vô Song lại.
Cũng chỉ có Lý Thu Thủy lúc này mới nhìn thấy, trong căn phòng này xuất hiện thêm một nữ nhân, vẫn làn áo xanh phiêu miễu kia, vẫn cây kiếm gỗ treo bên hông kia, A Thanh cũng đang nhìn nàng.
“Nếu ngươi là Lý Thu Thủy mà ta biết thì ngươi tuyệt đối sẽ giữ hắn lại, tuyệt đối sẽ biến hắn thành của riêng ngươi thậm chí bất chấp tất cả thủ đoạn, không phải sao?”.
Lý Thu Thủy thân hình run lên, nàng biết A Thanh đương nhiên là nói đúng, nàng không phải một nữ nhân tốt trái lại nàng phải gọi là ma đầu mới đúng, một hồ ly tinh luôn con nam nhân là dụng cụ tiết dục, một yêu nữ luôn tự tin không có nam nhân nào không bị sắc đẹp của mình làm cho mê đắm, một người luôn muốn biến nam nhân thành con rối trong tay mình.
Lý Thu Thủy đương nhiên biết... không phải tại đánh cuộc thua Hoàng Dung mà nàng không có cách nào lên tiếng, nàng nằm trên giường yên tĩnh như chết, để rồi như dùng hết khí lực quay đầu lại nhìn A Thanh, bờ môi hơi hơi run lên.
“Tiền bối... vãn bối cảm thấy không xứng với hắn “.

Nàng biết bản thân nàng không có gì thua kém Hoàng Dung, việc Hoàng Dung làm được nàng còn làm tốt hơn bất quá... nàng không quay đầu lại được rồi, con đường nàng đang đi... vốn không có chỗ cho nàng quay đầu lại.
Nếu ngày nàng rời khỏi Vô Nhai Tử, nếu ngày đó Vô Song hoành không xuất thế có lẽ trái tim đã vỡ vụn của bản thân nàng liền được hàn gắn lại, có lẽ... nàng sẽ một lần nữa động chân tâm nhưng bây giờ... muộn quá rồi, nàng không quay đầu được rồi.
A Thanh cũng không nói gì, chỉ nhè nhẹ lắc đầu, A Thanh đương nhiên hiểu câu trả lời của Lý Thu Thủy bất quá trong mắt A Thanh cũng có một tia vui vẻ, ít nhất Lý Thu Thủy hiện nay cũng không còn là Lý Thu Thủy lúc trước, ít nhất Lý Thu Thủy dù ít dù nhiều cũng đang thay đổi, đây là thứ mà A Thanh muốn nhìn.
A Thanh biết... chỉ cần hình bóng của Vô Nhai Tử bị xóa đi, chỉ cần Lý Thu Thủy bước ra ngoài cái bóng ma năm xưa thì Lý Thu Thủy mới có thể tỏa sáng, Lý Thu Thủy mới có thể chân chính trở thành cường giả đúng nghĩa, mới có thể tiến thêm một bước.
Lần này ở Dã Tam Pha, A Thanh không chỉ muốn đào tạo Vô Song, nàng còn muốn... đào tạo cả Lý Thu Thủy.
....
Vô Song sau khi rời khỏi căn phòng của Lý Thu Thủy, người đầu tiên mà hắn thấy chính là Hoàng Dung.
Thật tình mà nói đối với việc của Lý Thu Thủy hắn cũng vô cùng đau đầu, về mặt lý trí mà nói hắn quả thực cảm thấy mình không hợp với Lý Thu Thủy, hắn có thể thông cảm cho nàng nhưng khó mà chấp nhận nàng, về mặt tình cảm thì lại là một phạm trù khác ít nhất đối với Lý Thu Thủy bản thân Vô Song cũng không có chán ghét.
Với tư cách là một nam nhân hắn lại càng không thể để Lý Thu Thủy vì mình mà bị thương, hắn lại càng không thể để một nữ nhân gánh chịu tất cả bất quá Vô Song vẫn chưa quên hắn còn có Dung nhi.
Hoàng Dung trên thực tế là một nữ nhân hoàn mỹ nhưng nàng cũng là một nữ nhân cường hãn, nói về cá tính mạnh mẽ nàng chưa chắc đã thua Lý Thu Thủy, nàng cũng như Lý Thu Thủy, tuyệt đối không có chấp nhận chia sẻ nam nhân của mình với bất cứ ai.
Nhìn thấy Hoàng Dung đứng đó mỉm cười đợi mình, Vô Song cũng khẽ mỉm cười, nhìn Dung nhi trước mặt hắn đưa một tay ra nhẹ xoa đầu nàng.
“Không phải ta nói ở nhà đợi ta sao, ta đi một chút là về còn gì”.
Hoàng Dung lựa chọn nép vào ngực Vô Song, thân hình nhỏ nhắn nằm gọn trong một cánh tay của hắn, nàng ngước dung mạo xinh đẹp của mình lên rồi nhoẻn miệng cười.
“Muội cũng đâu có nói gì, muội ra đây chỉ là vì muốn nhắc huynh, còn có người

đang đợi huynh mà thôi”.

Hoàng Dung đây là đang nhắc khéo hắn sao?, Vô Song có chút bất đắc dĩ nhìn nàng sau nhẹ nhéo cái mũi của nàng mà bật cười.

“Đồ ngốc”.

Cả hắn cùng Hoàng Dung cứ như vậy tay trong tay rời đi dưới ánh chiều tà.

Việc Lý Thu Thủy bị thương bản thân Vô Song cũng không có che giấu Hoàng Dung, bát canh gà của Vô Song mang đến cho Lý Thu Thủy cũng là do Hoàng Dung chuẩn bị nguyên liệu có điều cho dù là thế Hoàng Dung cũng nhất định phải đánh dấu chủ quyền của bản thân mình.

Nữ nhân trong thiên hạ không phải ai cũng chấp nhận nam nhân của mình có năm thê bảy thiếp, không phải ai cũng chấp nhận chia sẻ nam nhân của mình với người khác, đây chính là cá tính của Hoàng Dung.

Hoàng Dung có thể bỏ tất cả đi theo nam nhân của mình nhưng nam nhân của nàng nhất định cũng phải toàn tâm toàn ý với nàng.

Nàng là nữ nhân thông minh bậc nào?, khi nàng nghe Vô Song muốn đến chăm sóc Lý Thu Thủy bản thân nàng đương nhiên đồng ý, nàng là nữ nhân đương nhiên sẽ hiểu tâm của nữ nhân khác, nàng biết một nữ tử mạnh mẽ như Lý Thu Thủy những lúc này liền thật sự cần một nam nhân bên mình.

Nàng cũng từng trải qua những giây phút giống Lý Thu Thủy, những lúc yếu đuối mà bất lực, nàng cũng biết một nam nhân xuất hiện đúng lúc sẽ có mị lực thế nào đối với nữ nhân bởi chính nàng cũng phải lòng Vô Song trong hoàn cảnh đó.

Hoàng Dung muốn Vô Song nắm lấy cơ hội này, muốn Lý Thu Thủy động tâm với Vô song, chỉ cần Lý Thu Thủy động tâm với Vô Song thì sau này Lý Thu Thủy sẽ tận tâm tận lực truyền thụ võ nghệ cho Vô Song nhưng giới hạn của nàng... chỉ là vậy.

Nàng có thể chấp nhận Lý Thu Thủy động tình với Vô Song nhưng Vô Song tuyệt đối không được động tình với Lý Thu Thủy, nam nhân của nàng... chỉ được thuộc về nàng.

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 118

Chân trời mới

Lý Thu Thủy cũng không hổ là một đời ngũ tuyệt cao thủ, nàng cho dù bị Huyền Băng Bích Hỏa Tửu phản phệ thì cũng chỉ mất 1 ngày tĩnh dưỡng, cho dù không có Vô Song trợ giúp thì nàng cũng không mất thêm quá nhiều thời gian.

Việc đầu tiên mà Lý Thu Thủy làm sau khi hồi phục tất nhiên là cho người gọi Vô Song đến, bản thân cả nàng cùng Vô Song đều đã tiêu tốn quá nhiều thời gian vô ích đồng thời cũng vì Huyền Băng Bích Hỏa Tửu khiến Lý Thu Thủy cũng khó lòng mà để Vô Song tiếp tục bài kiểm tra thông qua đủ bát kỳ của Tiêu Dao Phái.

Tất nhiên vượt qua bát kỳ của Tiêu Dao Phái chắc chắn có chỗ tốt cực lớn đáng tiếc nàng cũng không phải là là Tiêu Dao Phái chưởng môn, cái chỗ tốt này nàng khó lòng mà cho Vô Song được vì vậy Lý Thu Thủy cũng đã có quyết định, sau khi truyền thụ lại võ công cho Vô Song nàng liền muốn xin A Thanh... đưa Vô Song đến Lôi Cổ Sơn.

Trong khoảng thời gian Vô Song ở lại Dã Tam Pha thì Lý Thu Thủy cũng cho người đến Lôi Cổ Sơn, nàng muốn xác nhận một chút xem có đúng Vô Nhai Tử đang ở Lôi Cổ Sơn hay không, nếu việc này là thật nàng cũng không ngại mang Vô Song đến Lôi Cổ Sơn một chuyến, thứ mà Vô Nhai Tử có thể cho Vô Song thì Lý Thu Thủy căn bản không cho được.

Tiêu Dao Phái vốn vô pháp vô thiên coi thường luật lệ nơi trần thế bất quá bọn họ có chết cũng sẽ không làm trái môn quy của sư phụ đặt ra, cũng vì môn quy này mà chưởng môn Tiêu Dao Phái có rất nhiều quyền lợi, quyền lợi vượt xa hai người Lý Thu Thủy cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ ít nhất là về nội bộ Tiêu Dao Phái.

....

Lý Thu Thủy lúc này cũng không còn mặc bộ quần áo giống nữ giả nam trang kia nữa, trên người nàng hiện nay lại là sắc đỏ quen thuộc, đồng thời vẫn đeo tấm mạng che mặt kia lại tuy nhiên Vô Song có thể thấy một đóa quỳ hoa thấp thoáng phía sau tấm mạng che mặt, đóa quỳ hoa kia Lý Thu Thủy vẫn chưa tẩy đi.

Một lần nữa gặp mặt Vô Song bản thân Lý Thu Thủy cảm thấy không ngờ cả hai cũng chẳng còn cái vẻ gượng gạo như ban đầu, không khí trong phòng lại có chút hòa hợp, từ mặt khoảng cách mà xem thì hai người đã tiến lại hơn rất nhiều so với lần gặp mặt đầu tiên.

"Tỷ tỷ, thoạt nhìn khí chất của ngươi rất tốt a".

Vô Song mỉm cười với Lý Thu Thủy về phần nàng cũng nhẹ gật đầu, trong ánh mắt có một dòng suy nghĩ lưu chuyển rất khó phát hiện ra.
“Ngươi quá coi thường tỷ tỷ rồi, chỉ là chút Huyền Băng Bích Hỏa Tửu lại có thêm y thuật của ngươi sao có thể không tốt?”.
Nói đến đây Lý Thu Thủy bỗng nhiên bật cười, nàng nhìn thẳng về phía Vô Song.
“Tiểu tử ngươi đã chuẩn bị chưa?, chuẩn bị đến với khái niệm mới về võ học chưa?”.
Vô Song hoàn toàn bất ngờ với câu nói này của Lý Thu Thủy bất quá trong lòng hắn đột nhiên có một sự phấn khích đến lạ, thậm chí hai bàn tay của Vô Song còn run lên, trong khoảnh khắc này trong mắt hắn không có vẻ đẹp của Lý Thu Thủy cũng không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác trên đời, hắn chỉ có sự háo hức, sự háo hức khi trước mặt hắn có lẽ... thật sự là một chân trời mới về võ học.
Lý Thu Thủy cùng Vô Song đối mặt với nhau trong căn phòng rộng lớn nhưng hiện tại Vô Song cảm thấy không gian xung quanh như bị bóp nghẹt lại vậy, hắn khẽ ngước cổ lên... hắn nhìn lên trần nhà căn phòng này sau đó ánh mắt như kéo dài ra vô hạn, không rõ tại sao Vô Song cảm nhận được... ở phía trên đầu Lý Thu Thủy vẫn còn một người nữa.
Ở trên kia có một khí tràng khóa chặt ngôi nhà này, một nữ tử toàn thân mặc màu xanh, bên hông là thanh kiếm gỗ quen thuộc, nàng đứng đó ánh mắt cũng đang ngắm nhìn thiên không cao vời vợi.
A Thanh đột nhiên nhoẻn miệng cười, nắm lấy thanh kiếm gỗ trong tay rồi mạnh mẽ rút ra, một kiếm chém thẳng về phía bầu trời cao rộng lớn kia.
Nơi khóe miệng của A Thanh rốt cuộc mấp máy, trong ánh mắt tưởng như thờ ơ với vạn vật trên đời rồi cũng cảm nhận được một tia chiến ý.
“Vô Song, để ta xem thể chất kỳ lạ nhất từ thuở khai thiên lập địa đến nay có thể tiến được bao xa, có thể mạnh đến thế nào, ta vì ngươi tranh thủ 3 tháng thời gian “.
....
Lý Thu Thủy là một trong ba đệ tử của Tiêu Dao Phái, nói về võ công thì nàng là người yếu nhất trong Tiêu Dao Tam Lão nhưng nói về hiểu biết của nàng về mặt võ công thì chưa hẳn bởi nàng là người duy nhất trong tam lão học được Tiểu Vô Tướng Công.
Tiểu Vô Tướng Công còn được gọi là Tiểu Vô Tướng Thần Công, là một chân trời mới mở ra phá tan toàn bộ giới hạn về cái được gọi là võ công trong thiên hạ.
Tiểu Vô Tướng Công chính là sự sáng tạo.
Cửu Âm Chân Kinh chính là quy nguyên.
Lý Thu Thủy đứng đó nhoẻn miệng cười, nàng trong phút chốc như lột xác, như

trở thành một Lý Thu Thủy hoàn toàn khác, một thân khí thế của ngũ tuyệt cao thủ toàn bộ phóng thích ra không giữ lại chút gì, một loại sức mạnh áp đảo và sẵn sàng nghiền áp Vô Song bất cứ lúc nào, đây chính là thực lực của Lý Thu Thủy.

Nụ cười của nàng dần dần nhạt đi, ánh mắt bắt đầu chuyển về cái vẻ băng lãnh như vạn trường hầm băng, nàng hiện tại là một cái Lý Thu Thủy đáng sợ hơn bao giờ hết.

“Tiêu Dao Phái tuyệt học không phải cho phàm nhân học, Tiêu Dao Phái tuyệt học không dành cho phế vật học, chỉ có thiên tài đứng trên tất cả các thiên tài khác mới có tư cách trở thành Tiêu Dao Phái truyền nhân, kể cả đến ngày Tiêu Dao Phái đoạn tuyệt thì võ học của Tiêu Dao tuyệt đối sẽ không để cho những kẻ không có tư cách chạm vào “.

“Bản tọa là Lý Thu Thủy tam đệ tử của Tiêu Dao Phái, ngày hôm nay liền chính thức nhận ngươi làm đệ tử Tiêu Dao Phái bất quá ta không phải là chưởng môn Tiêu Dao vì vậy ngươi mãi mãi chỉ là ký danh đệ tử của Tiêu Dao Phái, nếu chưởng môn không đồng ý thì ngươi cả đời không thể là đệ tử chân truyền Tiêu Dao Phái”.

“Bản thân ta được sư phụ truyền lại Tiểu Vô Tướng Công chính vì vậy thứ ta dậy cho ngươi chỉ là Tiểu Vô Tướng Công, có điều Tiểu Vô Tướng Công không phải ai cũng học được, cho dù ngươi là đệ nhất thiên tài thì cũng chưa chắc đã học xong Tiểu Vô Tướng Công, chỉ cần ngươi không thể lãnh ngộ được Tiểu Vô Tướng Công thì Lý Thu Thủy ta trực tiếp phế võ công của ngươi, đuổi khỏi sư môn”.

“Tiểu Vô Tướng Công chia làm ba cảnh giới lần lượt là Vô Sắc Cảnh, Vô Hình Cảnh cùng Vô Tướng Cảnh, cốt lõi của Tiểu Vô Tướng Công chính là một chữ ‘vô’, bản thân Tiểu Vô Tướng Công không có hình dạng, vì không có hình dạng nên không đi theo khuôn mẫu, vì vô hình mà càng dễ hữu hình, vì vô tướng lại càng dễ hóa ra vạn tướng, chân lý của Tiểu Vô Tướng Công nằm ở sự sáng tạo”.

“Tiểu Vô Tướng Công mượn Vô Tướng Chân Lực cùng với hình thái bên ngoài của tất cả võ công trong thiên hạ mà diễn hóa theo, chỉ bằng Tiểu Vô Tướng Công liền có thể học tận võ công trong thiên hạ, nắm giữ toàn bộ võ công trong thiên hạ tại thân, Tiểu Vô Tướng Công chính là một trong ba trấn phái thần công của Tiêu Dao Phái, là võ công vô địch thiên hạ”.

“Trước khi ta truyền thụ cho ngươi Tiểu Vô Tướng Công thì ta phải nói trước, Tiêu Dao Phái từ trước đến nay không nhận cao thủ, muốn gia nhập Tiêu Dao Phái phải là người không có căn cơ võ học”.

“Không có căn cơ võ học mới dễ để rèn rũa nhất, mới đi đúng theo tôn chỉ của sư phụ nhất, mới có thể được mở ra một chân trời đúng nghĩa của nó nhất, khiến những người như các ngươi có thể thoát ra khỏi cái đạo lý thông thường của võ

đạo “.
“Bình thường những người chạm đến cánh cửa đại tông sư cao thủ đều đã ngoài 30, độ tuổi cỡ này cho dù chấp nhận phế đi võ công tu luyện lại từ đầu thì cũng chỉ là phế vật mãi mãi không thể tiến lên, đường đã thành hình sao có thể sửa bất quá ngươi thì khác, ngươi còn quá trẻ, ngươi trẻ đến mức làm ta giật mình, vậy hôm nay bản tọa muốn hỏi ngươi... ngươi có chấp nhận phế bỏ võ công để trở thành Tiêu Dao truyền nhân hay không”.
Câu nói này của Lý Thu Thủy đúng là khiến Vô Song tỉnh ra rất nhiều, rất nhiều.
Trong nguyên tác đúng là ngoại trừ Hư Trúc cùng Đoàn Dự ra thì chưa có ai có thể chân chính trở thành Tiêu Dao phái truyền nhân, đặc điểm chung của ca Đoàn Dự cùng Hư Trức đều là không biết võ công hoặc cho dù có biết võ công thì cũng căn bản có thể bỏ qua.
Người duy nhất có võ công thượng thừa mà học được Tiêu Dao võ công chính là Cưu Ma Trí bất quá cũng không có đoạn nào nói lên Cưu Ma Trí thật sự học Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao Phái cả, hắn vốn chỉ mượn cái ý niệm bên trong của Tiểu Vô Tướng Công mà mở ra con đường võ học mới cho mình mà thôi, công bằng mà nói Cửu Ma Trí cũng chưa hẳn đã thể hiện được toàn bộ sự đáng sợ của Tiểu Vô Tướng Công.
Tất nhiên với những người khác thì việc phế bỏ võ công hay không là một việc cực kỳ đáng để khảo nghiệm bất quá Vô Song thì không.
Đối mặt với một Lý Thu Thủy đè ép hắn toàn bộ về mặt khí thế Vô Song chỉ nhẹ thở ra một hơi, hai tay duỗi ra gần như không có chút phòng ngự gì, hắn ngước mắt lên mỉm cười với Lý Thu Thủy, trong ánh mắt mang theo cực độ tự tin.
“Tiền bối, nếu người muốn mở ra một chân trời mới về võ học cho ta, ta cũng mạn phép mở ra một chân trời mới cho tiền bối về cơ thể con người”.
Lý Thu Thủy lần đầu tiên nghe thấy một câu trả lời như vậy, nàng vốn muốn cho Vô Song biết Tiêu Dao Phái là đệ nhất thiên hạ, là vô địch thiên hạ thậm chí viễn siêu cả phạm trù hiểu biết của con người, mang một uy thế sét đánh không kịp đề phòng để khiến Vô Song thực sự quên đi cái gọi là ‘Quỳ Hoa Bảo Điển ‘ hư hư thực thực kia.
Võ công của Tiêu Dao Phái chưa chắc đã vô địch nhưng trong lòng của những con người Tiêu Dao Phái mà nói bọn họ liền là vô địch, võ công của bản phái là tinh hoa của thiên hạ, là thứ không thể nào đánh đồng với bất cứ môn võ công nào khác, đây là kiêu ngạo của Tiêu Dao Phái.
Lý Thu Thủy đứng ở vị trí một ngũ tuyệt cường nhân mà nói nàng biết Tiểu Vô Tướng Công của nàng chưa chắc đã vượt qua được Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song bởi Quỳ Hoa Bảo Điển thật sự là thứ võ công cực kỳ đặc biệt, thứ võ công nàng không sao chép nổi.
Lý Thu Thủy đứng ở vị trí một đệ tử Tiêu Dao lại khác, với niềm kiêu hãnh của

Tiểu Dao Phái không bao giờ cho phép một tuyệt học nào trong thiên hạ có thể sánh nang với võ công Tiêu Dao Phái, đây cũng là lý do khiến Lý Thu Thủy nhất định phải dùng khí thế đè ép Vô Song.
Nàng đã nghĩ ra rất nhiều câu trả lời của Vô Song nhưng cái câu trả lời như vừa rồi thì quả thật nàng xin chịu, nàng căn bản không đoán trước được.
Lý Thu Thủy nhẹ bước đến trước người Vô Song, ánh mắt cũng không có vẻ nghiêm trang ban đầu mà là mang theo vẻ cổ quái đánh ra Vô Song, nàng muốn biết Vô Song rốt cuộc đang làm gì?, Vô Song lấy đâu ra cái tự tin nói ra câu vừa rồi?.
Đáp án đương nhiên rất đơn giản, chỉ thấy vô Song đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Lý Thu Thủy rồi ấn vào phần bụng của mình, hắn đối với vị sư phụ này chỉ khẽ mỉm cười.
“Tiền bối, đây là đan điền của vãn bối”.
Phần đan điền nằm ở gần tiểu phúc của một người, vị trí này Lý Thu Thủy cũng tuyệt đối chẳng xa lạ gì, nàng không phải mấy thiếu nữ chưa trải sự đời, nàng đương nhiên sẽ không đỏ mặt thay vào đó là vẻ cổ quái xen lẫn chút tức giận.
“Đan điền của ngươi có cái gì đặc biệt?, đừng đùa với bản...”.
Lý Thu Thủy còn chưa nói xong thì Vô Song lại cầm lấy cổ tay nàng, hắn di chuyển lên phần ngực trái, ánh mắt của Vô Song xuất hiện một tia sáng đến đáng sợ.
Lý Thu Thủy ban đầu không hiều gì cả nhưng khi những đầu ngón tay của nàng chạm vào ngực Vô Song liền lập tức co rụt lại, vẻ mặt ngoại trừ kinh hãi chỉ có kinh hãi.
“cái... cái gì đây?”.
Vô Song cũng không vì Lý Thu Thủy giải thích, hắn thản nhiên đối mặt với nàng, vẫn là nụ cười nhếch miệng đầy tự tin kia.
“Tiền bối, nếu người chưa rõ không bằng thử thêm một lần không phải là đã rõ sao?”.
Lý Thu Thủy cố gắng đè nén xúc động của mình, người khác khó mà nhận ra đó là cái gì sau một lần chạm nhẹ nhưng không bao gồm Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy thật ra là một quái nhân, một quái nhân có khả năng cảm nhận tinh tế đến mức hoàn hảo, cũng chính vì cái khả năng này mà Lý Thu Thủy có thể được Tiêu Dao Tử truyền thụ cho Tiểu Vô Tướng Công, nàng chỉ cần bằng ánh mắt, bằng cảm nhận liền có thể nhìn ra chiêu thức của đối phương sau đó dùng Vô Tướng Chân Lực bắt đầu diễn hóa lại võ công đó một cách hoàn hảo nhất.
Tiểu Vô Tướng Công là sự kết hợp của kiến thức uyên bác, của khả năng cảm nhận kinh hãi thế tục cùng với một trí tưởng tượng vô hạn, đây là ba yếu tố để học được Tiểu Vô Tướng Công.
Lý Thu Thủy biết cái thứ mà nàng vừa chạm vào kia rất có thể... cũng là đan

điền.
Lý Thu Thủy cũng là một bậc thầy về y thuật, nàng biết cái suy nghĩ cực kỳ khó tin ý rất có thể... là sự thực.
Nàng cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể, hai mắt nhắm lại rồi đưa một ngón tay chạm vào ngực trái Vô Song, có thể cảm thấy rõ cả người nàng đang nhè nhẹ run lên, sự run rẩy này cũng giống hệt Vô Song khi trước, khi Vô Song nghe thấy Lý Thu Thủy muốn dạy hắn võ công Tiểu Dao Phái.
Võ công của Tiểu Dao vượt qua toàn bộ mọi nguyên lý thông thường nhưng thân thể của Vô Song thậm chí còn vượt ra khỏi cái gọi là nhận thức.
Lý Thu Thủy đầu ngón tay càng ngày càng run lên sau đó nàng... bắt đầu đưa thẳng Vô Tướng Chân Lực của mình vào bên trong đan điền thứ hai của Vô Song, đến khi chính nàng cũng có thể cảm nhận được Vô Tướng Chân Lực của mình đúng là đang truyền vào trong đó cứ như thật sự truyền vào một cái đan điền 'rỗng tuếch' bình thường thì cả người Lý Thu Thủy mới ngã xuống, nàng thậm chí còn không đứng vững nổi.
Đầu ngón tay kia vẫn run rẩy chỉ vào Vô Song.
"Ngươi... ngươi không phải là con người?".
Vô Song bật cười, hắn tất nhiên hoàn toàn hiểu được sự bất ngờ của Lý Thu Thủy, cho dù là quái vật sống ngàn năm như A Thanh còn chưa từng tưởng tượng ra được người có hai cái đan điền tòn tại thì Lý Thu Thủy sao có thể chấp nhận?.
Vô Song đứng đó một tay đưa ra, hắn thản nhiên lên tiếng.
"Tiền bối, không biết người có hài lòng với câu trả lời của ta? ".
Nói đến đây Vô Song khẽ cúi người xuống mà nhoẻn miệng cười, hắn thậm chí ghé sát vành tai của Lý Thu Thủy.
"Tỷ tỷ, võ công của Tiêu Dao Phái vượt xa khỏi phạm trù hiểu biết của con người thì thân thể ta cũng vượt xa phạm trù nhận thức của con người, có lẽ... ta cùng Tiêu Dao Phái thật sự có duyên"
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 119

Tiêu Dao Bí Võ

Tiểu Vô Tướng Công quả thực không phải là một loại võ công dễ để học thậm chí cho dù đã bỏ đi cái điều kiện phải phế võ công của Tiểu Dao Phái thì Tiểu Vô Tướng Công cũng có độ khó đến mức dọa người, đây là việc Vô Song đã sớm nghĩ đến chỉ là hắn không nghĩ là nó khó đến vậy mà thôi.

Tiểu Vô Tướng Công không nằm ở việc tư chất luyện võ của ngươi cao bao nhiêu cũng không quan tâm ngươi là thiên tài thế nào, Tiểu Vô Tướng Công chú trọng vào việc ngươi có thể cảm nhận được mọi vật rõ ràng bao nhiêu, ngươi có thể sáng tạo đến thế nào.

Nhìn vào yêu cầu của Tiểu Vô Tướng Công mà nói bản thân Vô Song lập tức nghĩ đến Trương Quân Bảo, có lẽ cũng chỉ có loại yêu nghiệt như Trường Quân Bảo mới có thể dễ dàng nắm giữ được môn võ công này.

Võ công của Tiểu Dao Phái đúng là vượt rất xa võ công thông thường ở thế giới này tuy nhiên cũng không phải người nào muốn cũng học được, thậm chí rất có khả năng cả vài trăm năm cũng chưa chắc đã tìm ra được một người thích hợp với võ công của Tiểu Dao Phái, chỉ từ một điểm này mà nói thì Tiểu Dao Tử đúng là vận khí nghịch thiên.

Lý Thu Thủy tất nhiên không chỉ dạy cho Vô Song về mỗi Tiểu Vô Tướng Công mà nàng còn nói cho Vô Song biết tất cả các môn võ công của Tiểu Dao Phái, trong mắt Lý Thu Thủy cho dù Vô Song mới chỉ là đệ tử ký danh của Tiểu Dao Phái nhưng trong tương lai hắn chính là đệ tử chân truyền của Tiểu Dao Phái thậm chí là chưởng môn Tiêu Dao Phái, nói cho Vô Song mấy vấn đề này cũng không phải là không thể.

Việc Lý Thu Thủy nói rõ cho Vô Song tất cả yêu cầu của võ học Tiểu Dao Phái cũng làm Vô Song cảm thấy... việc Tiêu Dao Phái bị biến mất khỏi dòng chảy thời gian trong các tác phẩm của Kim Dung cũng không phải là quá khó hiểu.

Nói đến Tiểu Dao Phái thì phải nói đến Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô Tướng Công cùng Duy Ngã Độc Tôn Công, đây là ba bộ công thể mạnh nhất của Tiêu Dao Phái tuy nhiên mỗi bộ công thể lại có yêu cầu ngặt nghèo đến mức chính Vô Song còn phải mặc cảm.

Đầu tiên là Bắc Minh Thần Công, bản thân Bắc Minh Thần Công vốn dựa trên một câu nói cổ xưa ghi trong Sơn Hải Kinh vì vậy mới lấy Bắc Minh làm tên.

Bắc Minh Thần Công tu luyện ra Bắc Minh Chân Khí đồng thời Bắc Minh Chân Khí cũng chia thành Bắc Minh Nội Khí cùng Bắc Minh Ngoại Khí, khi Vô Song xem trên phim ảnh hắn cảm thấy Bắc Minh Thần Công tuyệt đối là cỗ máy gian

lận đáng sợ nhất Kim Dung bất quá khi hắn nghe Lý Thu Thủy nói về yêu cầu của Bắc Minh Thần Công thì cũng giật mình không thôi, loại võ công 'hack' như Bắc Minh Thần Công cũng cần một loại thể chất 'hack' không kém.
Nói một chút về Bắc Minh Thần Công thì nó yêu cầu người luyện võ không được có nội công trong người, một thân nội lực toàn bộ đều không tồn tại chỉ có như vậy mới có thể biến toàn bộ nội lực trong người chuyển hóa thành Bắc Minh Nội Khí, chỉ có nắm giữ Bắc Minh Nội Khí thì sau này hấp thu nội lực của kẻ khác mới không phải lo đến việc tẩu hỏa nhập ma mà chết.
Bắc Minh Nội Khí vốn yêu cầu kẻ không có nội lực tu luyện nhưng đây chỉ là yêu cầu cần, yêu cầu đủ của nó chính là kẻ này phải có một thân kinh mạch rộng hơn người thường không biết bao nhiêu lần đồng thời toàn bộ kinh mạch trong người không được tồn tại tạp chất, kinh mạch được đả thông toàn bộ... nói dễ hiểu hơn một chút thì kẻ không có võ công kia phải có thể nội sánh ngang với đại tông sư cao thủ.
Đã không luyện võ còn đòi thể nội sánh với đại tông sư cao thủ?, loại yêu cầu này có lẽ cũng chỉ dành cho con ông cháu cha – những kẻ được siêu cấp cao thủ dùng nội lực quán thông bảo vệ kinh mạch rồi tẩy trừ tạp chất hoặc có... vận khí nghịch thiên như Đoàn Dự.
Lý Thu Thủy tu luyện Tiểu Vô Tướng Công, bản thân Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công vốn đi rất gần với nhau thậm chí trong mắt Tiêu Dao Tử mà nói đây còn là hai loại thần công bổ trợ lẫn nhau cũng vì vậy nàng có thể mượn nội lực Tiểu Vô Tướng Công mà diễn hóa thành Bắc Minh Thần Công để rồi dùng xảo mà thành công luyện ra Bắc Minh Ngoại Khí, thành toàn Bắc Minh Thần Công cho chính nàng.
Tất nhiên Bắc Minh Thần Công của Lý Thu Thủy không thể nào so nổi với Bắc Minh Thần Công của Vô Nhai Tử hay nói đúng hơn Bắc Minh Thần Công hiện tại có thiên huống giống với Hấp Công Đại Pháp của Nhậm Ngã Hành hơn.
Một tuyệt học khác của Tiểu Dao Phái là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, loại võ công này tuyệt đối xứng đáng được coi là võ công 'tên dài nhất' trong Kim Dung, cái tên của Duy Ngã Độc Tôn Công thực sự rất bá khí đồng thời theo miệng Lý Thu Thủy nói thì Duy Ngã Độc Tôn Công cũng là công thể bá đạo nhất Tiêu Dao Phái.
Theo Lý Thu Thủy nói năm xưa Tiêu Dao Tử từng gặp qua một cái kỳ ngộ, Tiểu Dao Tử tìm được một vùng đất trong truyền thuyết gọi là Bất Lão Trường Xuân Cốc đồng thời cũng thành công đạt được một loại bí thuật trong Bất Lão Trường Xuân Cốc... được gọi là Bất Lão Trường Xuân Công, mượn nhờ Bất Lão Trường Xuân Công thì Tiểu Dao Tử liền sáng tạo ra Duy Ngã Độc Tôn Công, một loại võ công khoáng cổ tuyệt kim tuy nhiên cũng vì nó khoáng cổ tuyệt kim mà Duy Ngã Độc Tôn Công... không có khả năng tiếp tục truyền thừa.

Duy Ngã Độc Tôn Công là một loại kỳ công có thể giúp người khác phản lão hoàn đồng vĩnh trú thanh xuân, bất quá muốn luyện Duy Ngã Độc Tôn Công nhất định phải tìm được Bất Lão Tuyền Thủy, chỉ có Bất Lão Tuyền Thủy mới có thể làm môi giới khiến bản thân con người tu luyện được loại 'tiên thuật' như Duy Ngã Độc Tôn Công.
Bất Lão Trường Xuân Cốc ở đâu thì cả ba đệ tử của Tiêu Dao Phái đều không có biết, Tiêu Dao Tử không nói với bất cứ ai trong ba người tuy nhiên Bất Lão Tuyền Thủy thì khác, bản thân Tiêu Dao Tử vừa vặn có một bình Bất Lão Tuyền Thủy, bằng bình Bất Lão Tuyền Thủy này mới giúp Vu Hành Văn thành công bước vào cánh cửa nhập môn của Duy Ngã Độc Tôn Công đồng thời... đây có lẽ cũng là bình Bất Lão Tuyền Thủy duy nhất còn lại trong thiên hạ.
Duy Ngã Độc Tôn Công lấy 30 năm làm một chuyển, bản thân Tiêu Dao Tử có nói chỉ cần luyện thành cửu chuyển liền trường tồn cùng trời đất chân chính đạt được bất tử, tuy nhiên cho dù là Lý Thu Thủy cũng hoài nghi cái học thuyết này của sư phụ.
Trên đời này ngoại trừ Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn ra thì cũng chỉ có Tiêu Dao Tử là học được Duy Ngã Độc Tôn Công nhưng rõ ràng... Tiêu Dao Tử cũng không đạt được đến cái cấp độ bất tử kia.
Duy Ngã Độc Tôn Công lấy 30 năm làm một cột mốc, mỗi 30 năm phải tiến hành cải lão một lần, mỗi lần cải lão không chỉ khiến cơ thể trẻ lại mà còn khiến nội công tăng tiến, mỗi lần cải lão lại kéo dài hơn lần trước 30 ngày đồng thời sẽ mất sạch võ công, chỉ cần an toàn trải qua đến lần cải lão thứ 3 thì nội công thậm chí có thể vỗ ngực tự tin vô địch thiên hạ.
Bàn về nội công mà nói bất kể là Bắc Minh Thần Công hay Tiểu Vô Tướng Công đều không có cách nào so được với Duy Ngã Độc Tôn Công tuy nhiên Duy Ngã Độc Tôn đi ngược lại ý trời, mỗi lần cải lão lại càng trở nên khó khăn hơn, việc cải lão đến lần thứ chín căn bản là vô vọng.
Thân thể một người luyện võ đương nhiên mạnh mẽ hơn phàm nhân rất nhiều, người luyện võ vốn bắt nguồn từ cường thân kiện thể, tuổi thọ của bọn họ vì thế cũng cao hơn phàm nhân bất quá Duy Ngã Độc Tôn Công lại cho cơ thể một cái áp lực khổng lồ, lần cải lão đầu tiên cùng lần cải lão thứ hai có thể tạm thời không tính vì dù sao cũng chỉ là 60 năm công lực mà thôi nhưng vấn đề của nó là lần cải lão thứ ba trở lên.
Đầu tiên thì từ lần cải lão thứ ba sẽ mất đến 90 ngày trở thành phế nhân, thân thể không có chút nội công nào, kinh mạch trở nên rỗng tuếch, không bàn đến trong thời gian này có gặp phải kẻ thù ám toán hay không chỉ cần... nghĩ đến việc thân thể phải chịu áp lực liền đã tê cả da đầu.
Muốn cải lão đến lần thứ ba ít nhất cũng phải sống đến 90 tuổi, một lão nhân 90 tuổi... không có chút nội lực nào trong người... tình trạng này kéo đến 3 tháng

thời gian thì liệu có thể sống bao lâu nữa?, khi không có nội lực trèo chống thì toàn bộ áp lực của thời gian liền đè lên cơ thể cùng gân cốt, một mạch chịu đựng suốt 3 tháng thời gian, đây là một cửa khảo nghiệm cực lớn.
Trong thế giới cũ của Vô Song có không ít cường nhân sống quá trăm tuổi, chỉ cần chạm đến cảnh giới ngũ đế thì trăm tuổi là một cột mốc quá dễ phá thậm chí khi đạt đến trăm tuổi vẫn còn sinh long hoạt hổ vô địch thiên hạ nhưng tiền đề của nó dựa trên nội lực vô cùng vô tận của ngũ đế cao thủ, Vô Song cũng không biết nếu phế sạch nội lực của ngũ đế cao thủ đi thì liệu bọn họ còn có thể sống thêm... bao nhiêu ngày.
Lần thứ ba đã như vậy thì lần thứ tư lại càng không cần nói, 120 tuổi cùng 120 ngày không có nội lực... đây có lẽ là giới hạn cuối cùng của thân thể con người, có lẽ chỉ có ngũ đế cường nhân tại thế giới cũ của Vô Song mới thành công vượt qua đạo khảo nghiệm này.
Về lần thứ năm thì căn bản... không cần bàn nữa, ngoại trừ Trường Sinh Chân Nhân ra... Vô Song chưa tưởng tượng nổi người nào đủ sức vượt qua.
Duy Ngã Độc Tôn Công đến tần thứ tư gần như đã không thể tiếp tục tiến lên, lần thứ năm đã coi như vô vọng vậy thì nói gì đển cửu chuyển vĩnh sinh?.
Nội công của Tiêu Dao Phái bác đại tinh thâm nhưng nó cũng có yêu cầu cao đến dọa người, không phải là thứ phàm nhân có thể mơ tưởng đến.
Sau khi bỏ qua nội công của Tiêu Dao Phái thì Lý Thu Thủy tiếp tục nói cho Vô Song về võ công của Tiêu Dao Phái, nếu nói về võ công thì phải nói đến Lăng Ba Vi Bộ, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Lăng Ba Vi Bộ đương nhiên là nổi tiếng nhất trong ba bộ võ học kể trên cũng là loại võ công được nói là tiên thiên bất bại tuy nhiên sự thật cũng không phải như vậy.
Lăng Ba Vi Bộ dựa trên quẻ tượng trong bát quái, khả năng của Lăng Ba Vi Bộ nằm ở việc biến ảo liên tục các phương vị với nhau dẫn đến đối phương không thể chạm vào cái vạt áo của người sử dụng bất quá nếu gặp phải cao thủ am hiểu đạo học cùng trận pháp thì Lăng Ba Vi Bộ liền gặp phải cường địch thậm chí là gặp rất mạnh áp chế.
Lăng Ba Vi Bô cũng là bộ pháp liên tục phải sử dụng chân trong một tiết tấu viến siêu khả năng nhận thức của người thường, điều này dẫn đến áp lực mà Lăng Ba Vi Bộ truyền đến cổ chân là cực kỳ lớn, nếu không có một quá trình liên tục rèn luyện thể chất thì người sử dụng Lăng Ba Vi Bộ thậm chí không cần bị đối thủ đánh cũng tự động sụp đổ.
Điểm yếu cuối cùng của Lăng Ba Vi Bộ là vấn đề tiên thiên áp chế, Lăng Ba Vi Bộ không sợ dang đơn mục tiêu công kích nhưng nếu là đa mục tiêu công kích, nếu có thể khóa hoàn toàn phương vị di chuyển của Lăng Ba Vi Bộ thì có thể khiến Lăng Ba Vi Bộ hoàn toàn bị vây vào tử lộ.

Đương nhiên Lăng Ba Vi Bộ cho dù có ba cái điểm yếu này thì cũng căn bản không là gì so với độ tinh diệu của nó cả, quan trong hơn Lăng Ba Vi Bộ mỗi lần đi hết một lộ tuyến chu thiên chuyển động bên trong đều có thể khiến nội công tăng lên hay nói đúng hơn Lăng Ba Vi Bộ có mang theo một loại thổ nạp phương pháp đi kèm dẫn đến chỉ cần liên tục sử dụng Lăng Ba Vi Bộ thì nội công từng chút từng chút một đều sẽ được tăng cường, về phần nếu một ngày Lăng Ba Vi Bộ bị đối phương khóa chết thì đương nhiên phải dùng chân tài thực học mà quyết đấu.
Cái gọi là chân tài thực học quyết đấu thì Tiêu Dao Phái cũng chẳng ngại bất cứ môn phái nào bởi bọn họ có Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Bản thân Thiên Sơn Lục Dương Chưởng là chí dương chí cương chưởng pháp trong thiên hạ so với Đại Lực Kim Cương Chưởng của Thiếu Lâm hay Hàng Long Thập Bát Chưởng của Cái Bang thì cũng không hề rơi vào thế hạ phong tất nhiên Thiên Sơn Lục Dương Chưởng tuy có sức sát thương siêu cường lại là cũng là một trong những môn chưởng pháp hao phí nội công vào hàng lớn nhất thiên hạ.
Về phần Thiên Sơn Chiết Mai Thủ lại đi theo con đường khinh linh cùng âm nhu đồng thời đây cũng là một loại ngoại công cổ kim hiếm thấy, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đặt rất nặng vào cổ tay của người sử dụng vì cũng như Lăng Ba Vi Bộ thì phần cổ tay phải rèn luyện rất nhiều mới đủ chịu được sự biến hóa của Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Nếu nói Độc Cô Cửu Kiếm là kiếm pháp đứng đầu thiên hạ thì Thiên Sơn Chiết Mai Thủ dám tự tin nhận định là quyền pháp đứng đầu thiên hạ.
Thiên Sơn Chiết Mai có ba đường chưởng pháp và ba lộ cầm nã thủ, tuy chỉ có sáu đường nhưng bao hàm tinh nghĩa của phái Tiêu Dao, trong chưởng pháp và cầm nã thủ có ẩn giấu cả kiếm pháp, đao pháp, tiên pháp, thương pháp, trảo pháp, thủ pháp các tuyệt chiêu của mọi loại binh khí, biến hóa rất phức tạp, cũng chính vì cái loại biến hóa rất phức tạp này mà Thiên Sơn Chiết Mai Thủ trở nên cực kỳ khó học, một loại chưởng pháp đặt rất nặng khả năng phán đoán, biến chiêu cùng tư chất của người học.
Vì đặc điểm của ba loại võ công này mà Tiêu Dao Tử cũng chia thành ba loại lộ tuyến.
Bắc Minh Thần Công sẽ đi với Lăng Ba Vi Bộ.
Duy Ngã Độc Tôn Công sẽ đi với Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Tiểu Vô Tướng Công sẽ đi với Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Lần này 'sư phụ' Lý Thu Thủy đầu tiên là muốn dạy Vô Song Tiểu Vô Tướng Công sau đó từ Tiểu Vô Tướng Công liền sẽ để Vô Song học Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cũng là loại võ học đầu tiên thuần ngoại công của Vô Song, là loại võ học đầu tiên cho cái thân thể cấp đại tông sư của Vô Song.
....
Một tháng sau
Yến Kinh
Vô Song đến thế giới này cũng đã gần 2 tháng, lúc này là lần đầu tiên hắn thăm thú thế giới, lần đầu tiên hắn đi đến một đại thành thị của thế giới này.
So với Thái Hồ Độ thì Yến Kinh lớn hơn nhiều lắm thậm chí phải nói là... vượt xa Thái Hồ Độ bởi Yến Kinh cũng không còn nằm trong địa phận của nhà Bắc Tông.
Lịch sử của thế giới này vẫn mang theo thiên hướng của thời kì Xạ Điêu làm chủ đạo, lấy giữ kiện lịch sử của nhà Bắc Tống làm chủ bất quá so với lịch sử chân thật thì vẫn thay đổi một chút.
Yến Kinh trong thế giới này vốn là của nhà Liêu, triều Liêu lúc này như một con sói đói rình mồi, tuy đây là một con sói già nhưng vẫn là một con sói đầy ma mãnh, chiến lực của nước Liêu không thể coi thường tất nhiên nhà Liêu cũng đang chịu áp lực cực đại.
Nhà Liêu cho dù mạnh nhưng bi ai ở chỗ thế giới này còn có cả Mông Cổ cùng Đại Kim, người Kim vốn là láng giềng của Liêu Quốc, so với Liêu Quốc vốn chỉ là tiểu quốc nhưng sau khi Hoàn Nhan A Cốt Đả lên ngôi thì Đại Kim liền trở thành cường quốc số hai thiên hạ, trực tiếp đánh cho người Liêu không có sức phản kháng, nếu coi nhà Liêu là một con sói già thì Đại Kim chính là một đầu hung lang, một con sói đang tràn đầy sinh lực cùng với bụng sôi cồn cào.
Dưới sức mạnh của Hoàn Nhan A Cốt Đả cùng Đại Kim thì nhà Liêu không cách nào chống lại, sau khi mất Thượng Kinh và Trung Đô, bị buộc phải nam dời, trong thời điểm này Đồng Quán và Thái Kinh vào cung thỉnh được đánh Liêu để lấy Yên Vân thập lục châu.
Người Liêu thấy quân Tống, đã định xin hàng, nhưng Thái Kinh và Đồng quán kiêu căng tự đắc, xem thường người Liêu, lại đánh tới cùng. Người Liêu tuyệt vọng, cùng cực, đánh tan quân Tống. Tuy quân Tống chiếm được Yên Kinh nhưng lúc này tướng Tống là Lưu Cáp phải cầu cứu quân Kim. U Châu mấy chốc lại tràn đầy chiến sự giữa quân Tống và tàn quân Liêu.
Khi Lưu Cáp và Nhạc Phi tới trại quân Kim, Hoàn Nhan Niêm Hãn không tiếc lời sỉ nhục người Tống. Tuy vậy, quân Kim vẫn khởi binh tiến đánh, nhưng đánh dẹp quân Liêu rồi thì lại chiếm luôn Yên Kinh.
Chính vì sự việc lịch sử này mà Yến Kinh hiện nay có thể coi là đất người Kim.
Trên lý thuyết mà nói Yến Kinh hay Yến Vân thập lục châu đều là của nhà Bắc Tống nhưng thực tế lại chỉ ra tại hai vùng đất này thì nhà Bắc Tống căn bản không còn quyền hành gì cả, đây đã là đất người Kim.

Tất nhiên tại thế giới này không có chỗ cho nhà Liêu hay nhà Bắc Tống bước lên chính đàn bởi thảo nguyên phương Bắc xa xôi còn có Thiết Mộc Chân, chỉ cần Thiết Mộc Chân và Hoàn Nhan A Cốt Đả không chết thì 20 năm sau thiên hạ trung nguyên liền là đại chiến Kim – Mông, về phần Liêu cùng Tống căn bản bị dẹp ra ngoài.
Mấy dữ kiện lịch sử này tất nhiên Vô Song không rành, hắn không phải người Trung Quốc lại càng chẳng yêu thích tìm tòi lịch sử quốc gia này cho lắm, tất cả thông tin đều là Hoàng Dung bên cạnh nói cho hắn mà ra.
Lần này đến Yến Kinh vốn là du ngoạn nhưng trên thực tế Vô Song còn phải lấy một vật, một vật được chính A Thanh muốn lấy.
Trải qua một tháng thời gian, Vô Song bề ngoài cũng không có thay đổi gì quá đặc biệt nhưng chỉ có hắn mới biết hiện tại mình mạnh bao nhiêu đồng thời cũng chỉ có Vô Song mới cảm thấy chuyến đi này ở Yến Kinh cũng có vài phần thú vị.
Một đường đi về Yến Kinh cũng không chỉ có Hoàng Dung cùng Vô Song ngoài ra còn có Quách Tĩnh, trải qua hơn một tháng tĩnh dưỡng thì thương thế của Quách Tĩnh cũng đã khỏi hẳn, tất nhiên khi thương thế của hắn khỏi thì cũng không cần phải ở lại Dã Tam Pha, Quách Tĩnh liền đi theo Vô Song đến Yến Kinh.
Quách Tĩnh trong khoảng thời gian vừa qua cũng không có phí phạm chí ít hắn được Hắc Vô Tà trại chủ Hắc Phong trại dạy vài chiêu quyền cước, Hắc Vô Tà thân là đại tông sư cao thủ được hắn ta chỉ điểm tất nhiên hơn đám người Giang Nam Thất Quái mạnh hơn nhiều lắm đồng thời trong một tháng dưỡng thương Quách Tĩnh cũng hấp thu không ít bổ dược, nội lực của hắn vốn cực kỳ phù phiếm lại bắt đầu tịnh tiến không ít.
Trải qua một tháng này Quách Tĩnh cũng không còn gọi Vô Song là cô nương nữa, dẫu sao Vô Song sẽ không để Quách Tĩnh cứ một câu cô nương hai câu cô nương mãi được, hắn còn có Hoàng Dung bên cạnh không bằng nói thẳng việc này với Quách Tĩnh cho hai bên tiện xưng hô.
Vô Song tất nhiên vẫn còn chưa quên khuôn mặt của Quách Tĩnh khi biết cô nương đẹp tựa thiên tiên trước mặt mình lúc trước lại vốn là nam nhân, vì việc này mà hắn cảm khái không thôi, đến lúc Quách Tĩnh biết được ‘Dung’ đệ của hắn lại là một cái tuyệt sắc mỹ nhân thì trực tiếp chết lặng, nhìn cái biểu cảm của Quách Tĩnh khi đó triệt để làm Vô Song cùng Hoàng Dung ôm bụng cười.
Cuối cùng là việc tại sao Vô Song lại hứng thú với Yến Kinh?, việc này cực kỳ dễ hiểu bởi Yến Kinh là nơi Mục Niệm Từ tỷ võ chiêu thân cũng là nơi đánh dấu sự gặp mặt của Quách Tĩnh cùng Dương Khang.
Không thú vị... cũng không được.
Vô Song vốn nghĩ hắn không thể trải nghiệm thế giới Xạ Điêu nhưng ông trời

vẫn là cho hắn trải nghiệm, vòng quay của Xạ Điêu Thế Giới lúc này chính thức bắt đầu khởi động.

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 120

Xuân ý

Ba người Vô Song – Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh sau khi đến Yến Kinh liền trực tiếp thuê hai phòng trọ nghỉ ngơi dù sao đường từ Thái Hồ Độ đến Yến Kinh cũng tuyệt không gần gì kể cả hai thớt ngựa của bọn họ đều là thiên lý mã ngày chạy ngàn dặm thì cũng có chút quá sức.

Sau khi đặt hai phòng thì cả ba người đều trực tiếp tiến vào nghỉ ngơi, tất nhiên lúc này Hoàng Dung cùng Vô Song ở chung một phòng còn Quách Tĩnh ở phòng còn lại.

Lần này đến Yến Kinh bản thân Vô Song cũng không mang theo thân phận người trong giang hồ, hắn được Lý Thu Thủy cấp cho một tấm lệnh bài cùng một bức thư tin cất trong hộp ngọc cực kỳ trân quý, đây là vật tượng trưng cho thân phận cùng địa vị của Vô Song lúc này.

Thật ra Vô Song cũng chẳng rõ Yến Kinh rốt cuộc có phải là nơi Mục Niệm Từ chỉ võ chiêu thân hay không dù sao hắn quả thực không nhớ được quá nhiều địa danh trong Kim Dung bất quá theo lời nói của Lý Thu Thủy trước khi bọn hắn xuất phát đến Yến Kinh thì Vô Song cũng chắc chắn được 9 phần.

Yến Kinh lúc này nằm dưới sự quản hạt của Triệu Vương – Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Thân là một người đã xem qua Anh Hùng Xạ Điêu nghe đến bốn chữ Hoàn Nhan Hồng Liệt mà còn chưa nhận ra cái gì thì tuyệt đối là não cá vàng, Hoàng Nhan Hồng Liệt chính là người khai màn cho Anh Hùng Xạ Điêu thế giới, là người khiến Quách Tĩnh cùng Dương Khang bước sang hai ngã rẽ khác nhau của cuộc đời.

Lần này đến Yến Kinh, vật mà A Thanh muốn lấy liền ở chỗ Triệu Vương phủ đồng thời người mà Lý Thu Thủy muốn Vô Song gặp cũng là vị Triệu Vương – Hoàn Nhan Hồng Liệt này.

Vô Song lúc này mang theo thân phận chính là Tây Hạ tam vương gia hoặc nói một cách gần gũi hơn thì là cháu của Tây Hạ Thái Hậu – Lý Thu Thủy.

Tây Hạ không cách nào so với Đại Kim nhưng Tây Hạ lại có một vị trí quan trọng trong thế giới này, Tây Hạ Quốc là quốc gia lớn nhất ở giữa biên thùy phía Tây của Đại Liêu cùng Bắc Tống đồng nghĩa với chỉ cần Tây Hạ đừng về phía nhà Kim thì đồng nghĩa với con đường giao thương phía Tây của Đại Liêu cùng Bắc Tống trực tiếp bị chặt đứt.

Thực lực của Tây Hạ không quá mạnh nhưng vị trí chiến lược của nó thì cả Hoàn Nhan A Cốt Đả hay Đại Hãn Thiết Mộc Chân đều thèm thuồng không thôi,

chỉ cần khiến Tây Hạ thần phục hoặc chỉ cần hợp tác thôi cũng đủ khiến liên minh Liêu – Tống bị rung chuyển dữ dội mở đường cho Đại Kim diệt Liêu hoặc Mông Cổ nuốt nhà Tống.
Cái thân phận Tây Hạ tam vương gia này của Vô Song... không đùa được.
Về phần bức thư mà Lý Thu Thủy cấp cho Vô Song thì lại càng không tầm thường, bên trong có mật ấn của Tây Hạ Vương Triều đồng thời Lý Thu Thủy cấp cho Vô Song toàn quyền kết minh với Đại Kim Quốc, chỉ bằng việc này Vô Song hoàn toàn có thể xuất hiện với thân phận thượng khách tại Triệu Vương phủ.
Thân là một người Việt Nam, khi đứng giữa ba thế lực Đại Kim – Đại Tống – Mông Cổ thì Vô Song ít nhiều vẫn sẽ nghiêng về Kim Quốc hơn, đây không nằm ở mặt đúng sai hay chiến lược mà thuần túy chỉ là thiện cảm.
Thế giới này sắp đi đến hồi diệt vong, Vô Song quan tâm làm khỉ gì mấy cái hơn thua hưng thịnh của quốc gia?, cái hắn quan tâm là hắn có thích hay không mà thôi.
Lúc này chỉ có hai người trong phòng, Hoàng Dung liền không tiếp tục cố gắng nghiêm túc như bình thường nữa, nàng liền trở thành một cô gái hoạt bát hiếu động, cả người ngã thẳng về phía chiếc giường êm sau lưng mình.
“Thoải mái quá, mấy ngày ngủ ngoài trời thực sự khiến muội không cách nào ngủ ngon”.
Nhìn Hoàng Dung cả người ưỡn về phía sau đồng thời bộ ngực no đủ của nàng cứ như muốn toàn bộ khoe ra trước mặt Vô Song vậy điều này làm Vô Song trong mắt lập tức sinh ra một luồng dục hỏa.
Ở thế giới cũ thân thể Vô Song quá nhỏ, nhỏ đến mức căn bản không có cách nào nghĩ đến hai chữ tình dục nhưng hiện nay thân thể Vô Song đã có thể coi như 17-18 tuổi, phát triển cực kỳ bình thường, ở độ tuổi tinh lực dồi dào nhất thì mấy việc này là quá đỗi dễ hiểu.
Trong thời gian một tháng kia Vô Song gần như dành tất cả khả năng nghiên cứu võ học, nghiên cứu Tiểu Vô Tướng Công cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đồng thời lại đi theo A Thanh hỏi về đạo học, rảnh một chút thì lại nghiên tập trận pháp, hắn thực sự bị quay đến chóng cả mặt cho dù có thiên phú cái thế thần đồng cũng trở nên quá sức, thời gian ngủ còn không có thì sao có thể nghĩ đến những việc khác?.
Hiện nay thì lại không giống, Vô Song đến Yến Kinh vốn mang theo tâm thế dạo chơi hái hoa bắt bướm, thời gian rảnh của hắn còn tương đối nhiều, hắn tất nhiên là muốn thả lỏng bản thân, nhìn thấy một Hoàng Dung như hoa như ngọc thì hắn không động tình mới là lạ.
Vô Song thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoàng Dung, nàng vẫn đang nằm đó hai tay duỗi ra, hai chân nhỏ lắc lư giữa hư không về phần Vô Song thì trực tiếp

cúi nửa người xuống, hắn dùng một tay nhẹ vuốt ve dung mạo xinh đẹp kia, rồi nhẹ đặt vào đôi môi nàng một nụ hôn nồng cháy.
Hoàng Dung tựa như cũng không phản cảm gì với hành động này của Vô Song, nàng và Vô Song là tình nhân không phải sao?, cho dù chưa đến bước cuối cùng kia nhưng những hành động thân mật này khi ở trên Dã Tam Pha những lúc chỉ có hai người cũng đã làm không ít.
Chỉ thấy Hoàng Dung khẽ kêu ‘ưm’ một tiếng rồi nàng cũng liền dùng hai cánh tay ngọc giữ lấy cổ Vô Song, ánh mắt mang theo nồng đậm tình ái.
Cũng chẳng biết bao lâu hai người mới tách nhau ra, Hoàng Dung vẫn nằm trên giường thở hổn hển khiến bộ ngực khẽ phập phồng, nàng nằm đó ánh mắt quay về phái Vô Song hơi hơi lườm hắn một chút.
“Vô Song ca ca, ngươi lại tập kích bất ngờ ta rồi, nhân gia còn chưa kịp chuẩn bị gì cả “.
Vô Song nghe vậy liền phá lên cười, hắn vẫn giữ cái động tác nằm nghiêng người kia, khẽ chạm vào từng sợi tóc của Hoàng Dung, có chút ôn nhu lên tiếng.
“Ai bảo muội quá xinh đẹp làm gì?”.
Hoàng Dung nghe vậy mặt đẹp đỏ lên cũng ngượng ngùng đáp lại.
“Ca ca ngươi chỉ khéo nịnh là giỏi, vậy giữa muội cùng sư phụ của huynh, ai xinh đẹp hơn?”.
Câu hỏi này tuyệt đối là một vấn đề mà bất cứ nam nhân nào cũng cảm thấy khó trả lời, biết trả lời thế nào mới đúng với tâm nữ nhân?.
Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy thách thức của Hoàng Dung đang nhìn mình, Vô Song khẽ liếm môi rồi nhẹ cúi đầu sát vành tai của nàng mà thổi vào một làn hơi nóng.
“Cái này còn không biết được a, ta nhìn thấy sư phụ khỏa thân rồi nhưng Dung nhi khỏa thân ta còn chưa thấy, nhất định phải nhìn thấy Dung nhi khỏa thân mới có thể so sánh nha”.
Hoàng Dung nghe đến đây liền đỏ chính cả khuôn mặt, nàng lập tức đẩy Vô Song ra rồi ngồi dậy.
“Hừ, huynh là đại dâm tặc, ta mới không nói chuyện với huynh”.
Hoàng Dung vốn muốn đứng dậy ai ngờ Vô Song trực tiếp nắm lấy tay nàng rồi kéo vào lòng hắn, thân thể nam nhân trực tiếp đè Hoàng Dung xuống phái dưới, hơi thở có chút gấp gáp, một bên tay vẫn nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng, những ngón tay kia dần dần đi xuống phần cổ trắng ngần mà đầy cao ngạo.
“Dung nhi, muội thật đẹp “.
Hai người bốn mắt nhìn nhau, Dung nhi thân là một nữ tử cực kỳ thông minh hơn nữa nàng cũng không giống những nữ tử bình thường bị cái nho giáo đè nặng lên bản thân, nàng thật ra là một nữ nhân có suy nghĩ cực kỳ tiến bộ không hề thua kém bất cứ một nữ nhân nào của hậu thế, quan trọng hơn nàng là con gái

của Đông Tà – Hoàng Dược Sư, nàng biết... Vô Song có lẽ chuẩn bị nói gì.
Hoàng Dung cũng biết khi hai người đã sớm xác định quan hệ thì việc này nhất định sẽ đến nhưng xuất phát từ tâm tư của một nữ tử, Hoàng Dung lại có chút kháng cự, nàng vẫn muốn giữ lạc hồng cho ngày thành hôn giữa hai người, ánh mắt Hoàng Dung hiện nay liền hiện lên vẻ đấu tranh không thôi.
Vô Song cũng không biết Hoàng Dung đang nghĩ gì, hắn cứ như vậy ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy cơ trí kia sau đó một tay bắt đầu di chuyển, chạm vào cúc áo của Hoàng Dung, tham lam hưởng thụ xúc cảm mà bộ ngực mềm mại kia truyền lại, hắn vẫn không quên nhẹ nhàng lên tiếng.
"Dung nhi, huynh đời này kiếp này nhất định sẽ đối tốt với muội, tuyệt đối không để muội chịu thương tâm, được không?".
Hoàng Dung vốn muốn dùng một tay giữ cổ tay Vô Song lại nhưng nàng lại không nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt Vô Song.
Thân là người ở bên cạnh Vô Song trên Hắc Phong Trại bản thân Hoàng Dung biết Vô Song đã phải cố gắng thế nào.
Ở gần một người thiên sinh mị khí như Lý Thu Thủy chưa kể năm lần bảy lượt bị Lý Thu Thủy kích lên dục hỏa bản thân Vô Song cũng chẳng dễ chịu gì, Hoàng Dung thậm chí còn vì Vô Song mà tự hào không thôi, không phải nam nhân nào trong thiên hạ cũng có thể tự chủ như nam nhân của nàng, không phải ai cũng có thể cự lại sắc đẹp của Lý Thu Thủy.
Nghĩ đến một việc này, Hoàng Dung khẽ cắn răng, sau đó ném cho Vô Song một ánh mắt đầy uy hiếp.
"Sau này huynh mà làm muội thương tâm, muội nhất định sẽ cắn chết huynh".
Nói rồi Hoàng Dung cũng chẳng để Vô Song có cơ hội chuẩn bị, nàng trực tiếp cắn vào phần bả vai của Vô Song, nàng gần như dùng toàn bộ sức lực cắn lên đó để lại nguyên dấu răng trên da thịt như bạch ngọc của Vô Song.
Đương nhiên với một người chịu qua tẩy lễ ngay từ bé như Vô Song thì đau đớn cỡ này chưa là gì, hắn chỉ là có chút nhíu mày mà thôi.
Hoàng Dung sau đó liền há miệng thở dốc, để rồi chậm rãi nói ra một câu mà chính Vô Song cũng cảm thấy dở khóc dở cười.
"Trong sách nói... lần đầu rất đau, huynh nhất định phải làm nhẹ một chút, nếu không muội... muội liền cắn huynh ".
Để một nữ tử như Hoàng Dung nói ra câu ngốc nghếch như vừa rồi... quả thực khiến Vô Song cảm động không thôi.
Đúng cái lúc Vô Song chuẩn bị nói vài lời động viên Dung nhi của hắn một chút thì... ngoài cửa có tiếng người nói vọng lại.
"Vô Song huynh đệ, Dung muội, hai người có trong đó không?".
Vô Song xin thề... nếu người bên ngoài không phải là Quách Tĩnh thì hắn nhất định một chưởng đập chết đối phương.

Sớm không gọi, muộn không gọi là gọi ngay cái lúc này?, Quách Tĩnh là muốn chơi hắn hay sao?.
Hoàng Dung nằm bên dưới nhìn thấy vẻ mặt âm dương quái khí của Vô Song liền bật cười, tiếng cười như họa mi thuở ban mai vậy, nàng thậm chí cũng chẳng để Vô Song lên tiếng mà trực tiếp nói vọng ra.
“Tĩnh ca ca đợi một chút, chúng ta đi ra ngay đây”.
Nói xong Hoàng Dung mỉm cười đầy tinh nghịch với Vô Song thậm chí còn nhẹ lè cái lưỡi nhỏ xinh của mình ra như trêu tức hắn vậy, thân hình bên dưới như không xương cố gắng thoát khỏi cánh tay của Vô Song.
Vô Song nhìn ra ngoài cửa đầy oán hận rồi lại nhìn Hoàng Dung.
“Hừ, hay là huynh ra ngoài đánh ngất hắn ta, yên tâm huynh làm rất khéo, tuyệt đối không đau, tuyệt đối không nhớ gì cả”.
Hoàng Dung nghe vậy liền bật cười, nàng đúng là không biết làm gì với Vô Song mới tốt, cắn chặt hai hàm răng của mình, nàng bén lẽn mà nói nhỏ vào trong tai hắn.
“Đi ra xem một chút, xem tên ngốc đó có việc gì quan trọng... bây giờ mới là buổi chiều... tối nay... tối nay muội cho huynh không được sao “.
Nói xong câu này Hoàng Dung như sử dụng hết can đảm của mình lập tức chạy đi, một tay cố chỉnh lại trang phục không chỉnh tề mà ra mở cửa cho Quách Tĩnh, để Vô Song ngồi trên giường còn nghĩ mãi về câu nói nhỏ ban nãy của nàng, khuôn mặt trái lại có chút ngẩn ngơ.
Nhóm người Vô Song cũng mới vừa chia tay mà thôi, cả ba người vừa chia phòng xong vậy rốt cuộc Quách Tĩnh có việc gì phải đi tìm Vô Song?, có việc gì mà vừa vào phòng liền đã đến gõ cửa phòng Vô Song cùng Hoàng Dung, việc này cho dù là Vô Song hay Hoàng Dung cũng tạm thời không đoán ra.
Cửa phòng mở ra, Quách Tĩnh liền xuất hiện với một nụ cười mang theo vài phần ngây ngô thật thà, Quách Tĩnh lúc này vẫn mặc một thân trang phục làm bằng lông chồn thoạt nhìn vô cùng ấm áp.
“Tĩnh ca ca, ngươi gọi chúng ta có việc gì không?”.
Hoàng Dung vừa mở cửa, khi nàng nhìn thấy Quách Tĩnh liền hơi hơi mỉm cười lên tiếng, ở phía sau nàng Vô Song cũng rất nhanh đi đến, hắn ném cho Quách Tĩnh đứng đó một cái nhìn không mấy thiện cảm.
Quách Tĩnh nhìn thấy Hoàng Dung cùng Vô Song đi ra lập tức tươi cười, bất quá giọng nói lại mang theo vài phần ngập ngừng.
“Vô Song huynh đệ, Dung muội... lúc nãy tiến vào tửu lâu này ta không ngờ lại gặp một người quen, vì vậy... muốn đi chào hỏi vị chưởng bối này một chút... ta... ta là muốn dẫn cả hai ngươi đến gặp vị chưởng bối đó “.
Câu nói của Quách Tĩnh đương nhiên không có gì sai cả, giới thiệu bạn bè đến gặp mặt chưởng bối của mình tất nhiên là việc hết sức bình thường nhưng khi rơi

vào tai Vô Song lại có chút không giống.
Vô Song là người hiểu rõ nhất xuất thân của Quách Tĩnh, Quách Tĩnh ở Trung Nguyên tuyệt đối không có nhiều người quen, đám người Giang Nam Thất Quái có lẽ vẫn đang ở đại mạc hoang vu, người có khả năng lớn nhất làm chưởng bối của Quách Tĩnh ngoài Mã Ngọc đạo trưởng của Toàn Chân Giáo ra có lẽ cũng không còn ai khác.
Nghĩ đến Mã Ngọc, Vô Song khẽ mỉm cười, một tay đưa ra nắm lấy tay Hoàng Dung rồi thản nhiên đáp lại.
“Vậy phải làm phiền Quách đại ca rồi”.
Quách Tĩnh nghe vậy lập tức vui vẻ, nào có ý tứ phiền hà gì, hắn liền bật cười.
“Ha ha, có gì đâu chứ chỉ là vị chưởng bối này của ta rất yêu thích chỉ điểm người khác một hai, ta nghĩ... Vô Song huynh đệ cùng Dung muội nhất định cũng sẽ có vài phần chỗ tốt”.
Nói rồi Quách Tĩnh lập tức quay đầu đi, sau lưng hắn là Vô Song cùng Hoàng Dung lững thững theo sau.
“Vô Song ca ca, ngươi đoán xem vị chưởng bối của Quách đại ca là ai?, là ai có bản lĩnh lớn như vậy có thể chỉ điểm cho huynh vài phần chỗ tốt?”.
Hoàng Dung nói đến đây mang theo ý cười nhè nhẹ, nàng không quá quen thuộc Quách Tĩnh nhưng nàng có thể nhìn ra võ công của Quách Tĩnh cực kỳ tầm thường, căn cơ cũng không thâm hậu, võ công chủ yếu đi theo con đường của giang hồ tán nhân vì vậy Hoàng Dung cũng chưa từng đánh giá cao chưởng bối của Quách Tĩnh, nàng căn bản không tin vị chưởng bối của Quách Tĩnh có thể chỉ điểm cho nàng hay Vô Song ca ca chỗ tốt gì.
Hoàng Dung từ nhỏ lớn lên bên cạnh Hoàng Dược Sư, tầm mắt của nàng đương nhiên rất cao, theo Hoàng Dung mà nói thiên hạ này trừ cao thủ cùng đẳng cấp với cha nàng ra thì đã không ai có tư cách chỉ điểm Vô Song nữa rồi.
Vô Song lại từ chối cho ý kiến, hắn cũng không tin Mã Ngọc chỉ điểm được cho hắn cái gì, bảo hắn chỉ điểm ngược lại cho Mã Ngọc thì còn có vài phần chính xác tuy nhiên sự xuất hiện của Mã Ngọc lại có chút đặc biệt, trong Anh Hùng Xạ Điêu thì khoảng thời gian này Mã Ngọc không nên xuất hiện mới đúng.
Thế giới này tựa hồ... cũng bắt đầu thay đổi hơn nữa mà nói nếu thế giới bắt đầu thay đổi thì... chưa hẳn chưởng bối của Quách Tĩnh đã là Mã Ngọc đi?.
Nghĩ đến một vấn đề này, hứng thú của Vô Song lại càng dào dạt.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-

article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 121

Thiên hạ đệ nhất nhân ?

Tòa tửu lâu mà đám người Vô Song chọn ở tổng cộng có 3 tầng, tầng trên cùng là gian phòng cho khách trọ về phần hai tầng dưới là tầng cho khách nhân bình thường, hai người Vô Song cùng Hoàng Dung đi theo Quách Tĩnh một đường xuống thẳng tần thứ hai.
Tầng thứ hai so với tầng thứ nhất thì giá bàn đương nhiên cao hơn đồng thời cũng ưu nhã cùng yên tĩnh hơn một chút, cách giữa mỗi bàn với nhau thậm chí còn có một bức vách ngăn, góc nhìn từ cửa sổ cũng rất đẹp nhìn thẳng ra phía con sông nhỏ bên ngoài, con sông chạy dọc trong thành Yến Kinh.
Quả như Vô Song đã đoán từ trước, Quách Tĩnh rốt cuộc dẫn hai người Vô Song đến gặp mặt một lão đạo sĩ già nua, trang phục lão đạo sĩ này mặc chính là của Toàn Chân Giáo đồng thời từ khuôn mặt mà xem đây là một vị lão nhân đức cao vọng trọng, trong Toàn Chân Thất Tử có lẽ ngoại trừ Mã Ngọc thì không còn ai khác nữa.
“Mã đạo trưởng, Tĩnh nhi xin bái kiến đạo trưởng”.
Quách Tĩnh vừa bước đến trước bàn Mã Ngọc hai tay lập tức ôm quyền cúi đầu, vẻ mặt cực kỳ thành kính, đối với người như Quách Tĩnh mà nói thì Mã Ngọc tuyệt đối là tiền bối đức cao vọng trọng, là đại cao thủ trong thiên hạ.
Mã Ngọc nhìn thấy Quách Tĩnh bước đến liền mỉm cười hiền từ, trong mắt có một tia nhu hòa, Mã Ngọc thật sự rất thích tiểu tử thành thật kia.
“Ha ha, tiểu tử ngốc nhà ngươi không ngờ cũng đến Trung Nguyên rồi hơn nữa võ công lại tịnh tiến không ít, quả thực là đáng mừng đáng mừng”.
Mã Ngọc là một đại tông sư cao thủ, so với Hắc Vô Tà của Hắc Phong Trai còn mạnh hơn một cái cấp bậc, với thực lực của Mã Ngọc đương nhiên nhận ra Quách TĨnh bước vào tửu điếm còn trước khi cả Quách Tĩnh nhìn thấy hắn, khi Vô Song cùng Hoàng Dung đi chọn phòng chính Mã Ngọc đã chủ động chào hỏi Quách Tĩnh.
Mã Ngọc sau khi khen ngợi Quách Tĩnh một câu liền nhìn sang hai người Vô Song cùng Hoàng Dung, sau đó trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.
Hoàng Dung thì không cần nói, dung mạo của nàng không dám nhận là đệ nhất thiên hạ nhưng tuyệt đối cũng là tuyệt thế mỹ nữ, cho dù Mã Ngọc thân là đạo trưởng, là người tu đạo thì với dung mạo của Hoàng Dung vẫn mang theo một tia cảm khái, nữ tử có thể so sánh dung mạo với Hoàng Dung thiên hạ này tuyệt đối không nhiều.
Mã Ngọc sau khi nhìn Hoàng Dung xong thì rất nhanh đưa mắt về phía Vô

Song, khi ánh mắt của ông ta nhìn sang Vô Song mới cảm thấy bất ngờ, đầu tiên Vô Song rõ ràng đang đeo mặt nạ che mặt, Mã Ngọc không có cách nào nhận ra được dung mạo của Vô Song, ấn tượng duy nhất của Mã Ngọc về Vô Song chỉ là một chữ 'trắng'.
Tóc trắng, trang phục cũng mang theo một màu trắng đồng thời làn da cũng trắng như bạch ngọc vậy, khi nhìn vào Vô Song thậm chí Mã Ngọc còn cảm nhận được từng tia từng tia hàn khí rất rõ đang ảnh hưởng đến chính bản thân ông ta.
Mã Ngọc cũng không hổ là đạo sĩ, khả năng giữ bình tĩnh của Mã Ngọc thật sự rất cao lại thêm việc ông vốn là người thanh tâm quả dục, đối với Vô Song cùng Hoàng Dung đứng đó hai mắt Mã Ngọc khẽ sáng lên sau đó mỉm cười.
"Tĩnh nhi, đây là bằng hữu của ngươi?, rất không tệ, rất không tệ".
Thấy Mã Ngọc tấm tắc khen ngợi Vô Song cùng Hoàng Dung trên khuôn mặt của Quách Tĩnh cũng xuất hiện một nụ cười sáng lạn, hắn vừa muốn quay người lại giới thiệu hai người Hoàng Dung cùng Vô Song cho Mã Ngọc thì Hoàng Dung càng nhanh hơn hắn một bước, đối với Mã Ngọc hơi hơi cúi đầu.
"Vãn bối Hoàng Dung tham kiến Đan Dương Tử tiền bối".
Câu nói này của Hoàng Dung làm Mã Ngọc hơi hơi bất ngờ sau đó mỉm cười.
"Nga, tiểu cô nương ngươi dĩ nhiên nhận ra lão phu?".
Hoàng Dung đối với Mã Ngọc chỉ đơn giản mỉm cười, nàng thân là con gái của Đông Tà – Hoàng Dược Sư thì tuyệt đối chẳng xa lạ gì với đám người Toàn Chân Giáo, là người mặc đạo bào của Toàn Chân Giáo, tay cầm phất trần đồng thời Quách Tĩnh còn gọi là Mã đạo trưởng, người này không phải Mã Ngọc còn có thể là ai?.
"Vâng, tiểu nữ từng nghe phụ thân nói về Toàn Chân Thất Tử lại nghe Tĩnh ca ca nói tiền bối họ Mã liền từ đó đoán ra tiền bối chính là đại danh đỉnh đỉnh Đan Dương Tử - Mã Ngọc".
Nếu đây là Hoàng Dung trong nguyên tác nàng sẽ không nói thẳng ra thân phận của Mã Ngọc bởi Toàn Chân Giáo cùng người Đào Hoa Đảo cũng chẳng mấy thân thiết với nhau, cả nàng và cha nàng đều không quá thích đám đạo sỹ của Toàn Chân Giáo tuy nhiên lúc này lại khác, ai bảo sau lưng nàng là Vô Song đây?, nàng quả thực không lo nghĩ về việc Toàn Chân Giáo – Mã Ngọc sẽ gây khó dễ cho nàng, cho dù Mã Ngọc muốn thì cũng không có cách nào làm nổi.
Mã Ngọc lần này nghe Hoàng Dung nói ánh mắt liền lóe lên, một tay đưa ra vuốt bộ râu dài cảu mình, ánh mắt dần dần chuyển thành hiền hòa.
"Hóa ra là con của cố nhân, không biết phụ thân trong miệng tiểu cô nương rốt cuộc là vị cố nhân nào của lão phu?".
Hoàng Dung đang định trả lời Mã Ngọc thì đột nhiên cảm thấy không đúng, cánh tay của nàng dĩ nhiên bị kéo lại về phía sau, thân thể nàng trong vô thức

cũng lùi lại phía sau, vừa vặn bị Vô Song chắn trước người.
Hoàng Dung là người thông minh cỡ nào?, nàng nhìn hành động này của Vô Song liền lập tức nhận ra có gì đó không ổn, ánh mắt của Vô Song lúc này phi thường nghiêm túc, ánh mắt cứ như lâm đại địch vậy.
Hoàng Dung không xa lạ gì ánh mắt này của Vô Song, đây là ánh mắt mà ngày đó trên Dã Tam Pha bản thân Vô Song gặp phải Lý Thu Thủy cùng Tây Độc – Âu Dương Phong.
Mã Ngọc hay Quách Tĩnh tuyệt đối không hiểu được hành động của Vô Song, Quách Tĩnh bản thân đứng nghệt ra quay đầu nhìn về phía Vô Song cùng Hoàng Dung về phần Mã Ngọc lại trực tiếp lặng đi, sau đó thân thể Mã Ngọc hơi hơi rùng mình một chút.
Ánh mắt của Vô Song rõ ràng không có nhìn về phía Mã Ngọc, chiếc bàn mà Mã Ngọc ngồi... rõ ràng có hai tách trà... hay nói đúng hơn chiếc bàn mà Mã Ngọc ngồi dĩ nhiên có thêm một người đang ngồi đối diện với ông ta.
Người này thực sự phi thường quỷ dị, cho dù là Hoàng Dung hay Quách Tĩnh khi bước vào đây liền căn bản không phát hiện ra người này, người này chỉ cần ngồi đó nhưng như hòa với thiên địa đại thế, như biến bản thân thành vô hình vậy, loại nhân vật này làm Vô Song lập tức nghĩ đến hai chữ ‘Ngũ Đế’.
Theo lời Lý Thu Thủy hay Hoàng Dung thì cả hai người cực kỳ chắc chắn thiên hạ này mạnh nhất là ngũ tuyệt nhưng nếu chỉ là ngũ tuyệt sao có thể có người kinh khủng như vậy tồn tại?, hòa bản thân vào thiên địa đại thế, biến bản thân trở thành vô hình giữa thiên địa, trên người có một loại khí tràng phi thường cường đại, cường đại đến mức Vô Song chỉ có thể cảm nhận được người này tồn tại nhưng cũng khó lòng mà nhìn ra dung mạo đối phương.
Cái loại thực lực này Vô Song mới chỉ thấy trên người Vô Hà Tử mà thôi.
Mã Ngọc đương nhiên cũng biết sự hiện diện của người này dù sao cả hai người vốn là đi cùng nhau, Mã Ngọc cũng hoàn toàn tự tin đám tiểu bối trẻ tuổi kia căn bản không có cách nào nhận ra người này tồn tại bởi cho dù là Mã Ngọc cũng không có cách nào cảm nhận được, chỉ cần người này muốn thì rất ít người có thể nhận ra sự tồn tại của hắn.
Mã Ngọc đánh chết cũng không ngờ người này lại bị một tiểu bối ‘cảm nhận ‘ ra?.
....
Người ngồi cùng Mã Ngọc lúc này cũng bất ngờ vì bị Vô Song nhận thấy, hắn ta thản nhiên nâng tách trà nhỏ lên nhẹ nhấp một ngụm rồi chậm rãi lại đặt xuống, khí tràng trong người phút chốc đều như tan biến, lộ ra một thân trang phục đạo gia cùng một thân hình tương đối cao lớn.
Khi người này lộ diện cả Hoàng Dung hay Quách Tĩnh đều cảm thấy kinh hãi, khi hắn có khí tràng tại thân hai người tuyệt không thể phát hiện ra nhưng khi

khí tràng rút đi, khi thân hình người này hiện ra thì cả hai trong đầu đều có một loại cảm giác vi diệu.
Rõ ràng người này lúc trước không có trong phòng bởi không ai có thể cảm nhận ra nhưng khi người này hiện ra lại cho kẻ khác có một loại suy nghĩ 'đương nhiên là vậy' – 'là tại ta không quan sát kỹ, người kia đương nhiên đã ngồi đây từ trước', loại suy nghĩ này rất hoang đường nhưng thật sự tồn tại.
Đây là một nam nhân áo bào ngoài thuần một màu trắng, áo bên trong màu xanh nhạt, trên người có dấu hiệu thái cực của đạo gia, thân hình cao khoảng 1m8, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt sắc nét đến từng góc cạnh, mái tóc đen dài búi cao phần đầu xõa ở phần dưới, từng động tác từng cử chỉ đều như hợp nhất với thiên địa đại thế, đây là một tồn tại cực kỳ kinh khủng, quan trọng hơn dung mạo của người này... có lẽ chỉ như một nam tử 20 tuổi mà thôi.
"Có thể nhận ra ta, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, thế hệ này trẻ tuổi chỉ sợ không ai vượt qua được người đi ".
Giọng nói của người này vang lên, giọng nói thực sự rất bình thản đồng thời làm cho người khác một loại cảm giác thoải mái, một loại cảm giác dễ dàng đi vào nhân tâm.
Nhìn nam tử gần như phải dùng từ 'hoàn mỹ' trước mặt này, Vô Song trong đầu đột nhiên hiện ra ba chữ 'Vương Trùng Dương'.
Ngoại trừ vị tổ sư của Toàn Chân Giáo ra thì Vô Song tuyệt đối không nghĩ ra ai thích hợp hơn, người đứng đầu trong thiên hạ ngũ tuyệt – Trung Thần Thông – Vương Trùng Dương.
Vô Song không biết tại sao Vương Trùng Dương còn sống, đây tuyệt đối là việc nằm ngoài nhận thức của Vô Song, thiên hạ này có rất nhiều người biết Vương Trùng Dương đã chết đồng thời cũng có một số người biết Vương Trùng Dương vẫn còn tồn tại nơi thế gian chỉ là số ít người này không bao gồm Vô Song mà thôi.
Trong tiểu thuyết Kim Dung có một loại mặc định, nhân vật nào càng không xuất hiện, càng được miêu tả lại bằng từ ngữ của nhân vật khác thì lại càng mạnh và với cái mặc định đó thì trước mặt Vô Song tuyệt đối là một nhân vật cực mạnh, chỉ từ khí tràng mà xem Vương Trùng Dương còn mạnh hơn cả Lý Thu Thủy.
Trong lòng Vô Song lúc này cũng bắt đầu có dự đoán đại khái, có lẽ trong Tiêu Dao Tam Lão ngoại trừ Thiên Sơn Đồng Mỗ ra thì không ai có thể làm đối thủ của người trước mặt thậm chí còn phải là Thiên Sơn Đồng Mỗ sau khi thành công trải qua tam chuyển của Duy Ngã Độc Tôn Công thì mới có hy vọng so sánh với nam nhân trước mặt.
Vô Song cũng không cảm thấy vui vẻ mấy với lời khen của Vương Trùng Dương, trong lòng hắn trái lại chỉ có áp lực, việc Vương Trùng Dương còn sống

đã là một bước lệch quá lớn trong cái thế giới này rồi, liệu sau này hắn có còn gặp nhân vật nào tưởng như đã chết lại đội mồ sống lại nữa không?.
“Vô Song tham kiến tiền bối, đa ta tiền bối ngợi khen “.
Vương Trùng Dương chậm rãi gật đầu, đối với một nhân vật như ông ta mà nói, việc chịu liếc nhìn một hậu bối như Vô Song đã là hiếm có, chí ít từ đầu đến cuối Vương Trùng Dương vẫn chưa nhìn Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh lấy một lần.
Cũng chẳng biết Vương Trùng Dương nghĩ gì, khi ông ta đang nâng chén trà lên đột nhiên khựng lại một chút, ánh mắt hơi hơi quay ra nhìn Hoàng Dung sau đó lại nhìn Vô Song rồi phá lên cười.
“Ngươi là con gái của A Phùng đúng không?, già rồi già rồi, đến cả con gái của cố nhân cũng không nhận ra, chẳng trách ngươi nhìn một cái liền có thể nhận ra Mã Ngọc, Hoàng lão tà có khỏe hay không?”.
Vương Trùng Dương đối với tư chất của Vô Song vẫn vô cùng lãnh đạm, ông ta chỉ khen ngợi một câu sau đó cũng không tiếp tục có bất cứ hành động nào khác tuy nhiên với Hoàng Dung lại khác, mấy chữ ‘’con gái cố nhân’ trong miệng Vương Trùng Dương lại biến thành một loại hoài niệm.
Hoàng Dung ánh mắt dại ra, nàng vốn nghĩ Lý Thu Thủy là nhân vật có trú nhan thuật cao nhất thiên hạ này rồi tuy nhiên nếu vị tiền bối trước mặt còn biết cả mẫu thân của nàng thì người này quả thật có trú nhan thuật kinh hãi thế tục hơn nữa từ giọng nói mà xem ra quan hệ của người này đối với cha mẹ nàng cũng tuyệt không cạn.
“Vãn bối Hoàng Dung ra mắt tiền bối, phụ thân của ta... phụ thân của ta vẫn khỏe chỉ là không biết tiền bối... là ai?”.
Vương Trùng Dương lần này hơi hơi nghĩ một chút, sau đó thản nhiên nói ra ba chữ.
“Ta họ Vương, tên Thiên Nhất, ngươi cứ gọi ta là Vương tiền bối là được, nếu đã là con gái cố nhân thì cũng không cần câu nệ tiểu tiết gì, ba người các ngươi cùng nhau ngồi xuống đây đi”.
Nghe Vương Trùng Dương nói vậy đương nhiên cả ba người Vô Song đều ngồi xuống bàn trà chỉ là không ngờ Mã Ngọc lại trực tiếp đứng lên, hơi hơi cung kính với Vương Trùng Dương sau đó rất nhanh rời đi.
Mã Ngọc đương nhiên hiểu ý Vương Trùng Dương, vị sư phụ này của mình chính là đang muốn hoài niệm lại những năm tháng xa xưa, muốn cùng những tiểu bối này nói chuyện trên trời dưới biển, Mã Ngọc ông ta... vốn không hợp với mấy câu chuyện này, không có cách nào tiếp lời sư phụ vì vậy cũng đành đứng lên đồng thời Mã Ngọc trước khi đi còn không quên nhẹ vỗ vai Quách Tĩnh đang ngồi đó ý bảo hắn yên tâm, ở trong ba người đúng là chỉ có Quách Tĩnh bồn chồn nhất.

Quách Tĩnh là người đi ít nhất, thấy ít nhất, hiểu biết cũng là ít nhất, lúc này thấy một nam tử từ dung mạo chỉ trạc tuổi mình lại vốn là một tiền bối không biết đã sống bao nhiêu năm tất nhiên chẳng cách nào bình tĩnh nổi.
Đừng nói là Quách Tĩnh cho dù là Vô Song cũng cảm thấy khó mà bình tĩnh, cái tên Vương Thiên Nhất này không phải là vị trưởng lão béo mập nơi Thiên ý Thành sao?, không biết đây có phải là cái tên Vương Trùng Dương tùy hứng sử dụng hay không?.
Nếu Vương Trùng Dương chọn bừa cái tên này thì cũng thôi đi bất quá nếu Vương Trùng Dương thật sự tên như vậy thì lại có chút vấn đề, ở thế giới này Vương Trùng Dương còn chưa có chết vậy ở thế giới cũ của Vô Song có khi nào Toàn Chân tổ sư cũng chưa có chết không?, nếu Vương Trùng Dương chưa có chết thì... liệu ông ta cùng Vương trưởng lão có quan hệ gì với nhau hay không?.
Nghĩ đến đây quả thật làm Vô Song hoang mang không thôi.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 122
Chỉ điểm

Vương Trùng Dương cũng không có cái thái đội cao cao tại thượng hoặc ít nhất khi nói chuyện với Vương Trùng Dương luôn khiến cho người ta có một loại cảm giác thoải mái không nói ra lời, loại cảm giác này cơ hồ khiến Vương Trùng Dương rất dễ có thể chiếm được thiện cảm của người khác, cho dù là ba tiểu bối như Vô Song cũng không ngoại lệ.
Trái với Lý Thu Thủy, Bạch Tự Tại hay Âu Dương Phong thì khi nói chuyện với Vương Trùng Dương thậm chí còn khiến Vô Song cảm thấy như đang nói chuyện với một vị huynh trưởng chứ không phải một vị tiền bối đã sống không biết bao nhiêu năm.
Vương Trùng Dương biết rất nhiều rất nhiều việc trên thế giới này hay nói đúng hơn tầm mắt Vương Trùng Dương rất lớn, lớn hơn đám tiểu bối nhưu Vô Song cùng Hoàng Dung nhiều chứ đừng nói tới Quách Tĩnh, cũng vì vậy mà trên bàn trà gần như chỉ mình Vương Trùng Dương lên tiếng, chỉ mình Vương Trùng Dương dẫn chuyện, đám người Vô Song cứ như một chiếc lá hoàn toàn để dòng nước cuốn đi, toàn bộ tâm tình đều nhập vào từng câu chuyện của Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương nói về giang hồ quyết đấu lúc lại đổi sang đại mạc phong tình khi thì lại thêm vào vài câu thi ca ngâm xướng đến chính Vô Song trong bất tri bất giác cũng không có cách nào đưa tâm thần mình thoát khỏi những câu chuyện của Vương Trùng Dương, đây rốt cuộc là loại người nào?.
Vô Song chưa từng tưởng tượng ra việc gặp mặt Vương Trùng Dương, trong thế giới của hắn Vương Trùng Dương đã sớm xanh cỏ, cùng lắm hắn cũng chỉ biết Vương Trùng Dương là một trong những người gần ‘đế vị ‘ cao thủ nhất trong hàng ngũ tuyệt cường nhân thậm chí có còn vượt qua cả Thiên Thánh – Trương Thiên.
Trong cái thế giới của Vô Song, từng có một đoạn truyền kỳ về Vương Trùng Dương chính là việc vị kỳ nhân này chính là đứng đầu chính đạo, cùng với Đông Phương Bất Bại của Hắc Mộc Nhai trở thành hai vì sao bắc đẩu sáng nhất trên bầu trời võ lâm khi đó, chính phái lấy Vương Trùng Dương làm kiêu thì ma giáo lấy Đông Phương Bất Bại làm ngạo thậm chí rất nhiều người đều muốn biết giữa Đông Phương Bất Bại cùng Vương Trùng Dương ai có thể chạm vào đế vị trước.
Đáng tiếc ông trời cũng trêu người, Vương Trùng Dương tưởng như đạt đến đỉnh cao của nhân sinh thì lại bất hạnh thọ tận mà chết về phần đối thủ của hắn Đông Phương Bất Bại cũng kẹt ở trước cảnh giới đế vị, không cách nào chạm vào đế

vị kia, hai người được so sánh gần với cảnh giới ngũ đế nhất cuối cùng không có ai có thể trở thành tân tấn ngũ đế.
Vô Song không rõ Vương Trùng Dương ở thế giới này rốt cuộc là loại người thế nào dù sao đây mới là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt nhưng chỉ nhìn dung mạo, khí chất cùng khả năng nói chuyện kia nếu đặt ở hậu thế thì tuyệt đối sẽ làm không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ rung động, cũng chẳng trách được Vương Trùng Dương có thể khiến Lâm Triều Anh yêu đến chết đi sống lại.
Vương Trùng Dương vốn đang kể nhưng việc trên trời dưới đất đột nhiên hơi hơi ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Quách Tĩnh sau đó rất nhanh thay đổi chủ đề câu chuyện.
“Ngươi gọi là Quách Tĩnh đúng không?”.
Quách Tĩnh vốn chỉ ngồi im ở trên bàn trà đột nhiên nghe Vương Trùng Dương nhắc đến mình liền giật nảy cả mình lập tức có chút luống cuống mà đáp.
“Vâng thưa Vương tiền bối, ta gọi là Quách Tĩnh”.
Vương Trùng Dương ánh mắt hơi hơi lóe lên sau đó thản nhiên nói tiếp.
“Ta đã nghe Mã Ngọc nói về ngươi hơn nữa Mã Ngọc còn truyền lại cho người một bộ tâm pháp của Toàn Chân chúng ta, nói đi nói lại ngươi cũng tính là nửa người của Toàn Chân Giáo đi?”.
Quách Tĩnh nào biết Toàn Chân Giáo là cái gì, dẫu sao việc ở trung nguyên Quách Tĩnh hoàn toàn mù tịt, đến cả thân phận thật sự của Mã Ngọc là gì Quách Tĩnh cũng không biết vì vậy cũng đành thật thà mà đáp.
“Vương tiền bối... lúc Mã đạo trưởng dạy võ công cho vãn bối cũng không nói rõ xuất xứ của võ công, vãn bối quả thật không biết đến Toàn Chân Giáo... nhưng Quách Tĩnh làm người có ân tất báo, sau này nếu Quách Tĩnh thật sự có thể luyện võ thành tài chỉ cần Toàn Chân Giáo có việc cần giúp Quách Tĩnh nhất định nghĩa chẳng từ nan... về phần trở thành người của Toàn Chân Giáo... Quách Tĩnh cảm thấy có chút không thích hợp”.
Vương Trùng Dương bị câu trả lời của Quách Tĩnh làm cho hứng thú, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Ồ, lý do gì mà ngươi không muốn làm người của Toàn Chân Giáo phải biết giáo ta đứng đầu thiên hạ chính phái, ngoại trừ Thiếu Lâm cùng Cái Bang ra đúng là không có bất cứ môn phái nào có thể so sánh với Toàn Chân Giáo, trở thành đệ tử của Toàn Chân Giáo có gì xấu?”.
Quách Tĩnh nghe Vương Trùng Dương hỏi tất nhiên lại thật thà trả lời, bản chất Quách Tĩnh không giỏi suy nghĩ, thứ Quách Tĩnh thắng kẻ khác vốn là chân tâm.
“Vãn bối đã có bảy vị sư phụ gọi là Giang Nam Thất Quái, vãn bối đã có sư phụ sao có thể tiếp tục nhận một vị sư phục khác, đây rõ ràng trái với đạo nghĩa”.
Nghe câu trả lời này Vương Trùng Dương lập tức phá lên cười, với Vương Trùng Dương mà nói ông ta tuyệt không có biết cái gì gọi là Giang Nam Thất

Quái, bảy người này trong mắt vị Trung Thần Thông này không khác gì a miêu a cẩu cần gì quan tâm? tuy nhiên chính cái suy nghĩ đơn giản này của Quách Tĩnh lại làm Vương Trùng Dương cảm thấy có vài phần vui vẻ.
Vương Trùng Dương lúc này lấy một ngón tay chạm vào tách trà còn đang uống dở, ngón tay khẽ vẽ một cái hình vuông lên trên bàn sau đó chậm rãi nhấc tay lên tiếp tục vẽ ra một cái hình tròn.
Động tác này của Vương Trùng Dương... quả thật làm Vô Song kinh động không thôi, hắn đương nhiên có thể đoán được Vương Trùng Dương đang muốn nói đến cái gì, một trong những kỳ thuật tăng chiến lực mạnh nhất trong thế giới cũ của Vô Song – Song Thủ Hổ Bác Thuật.
Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vô Song, Vương Trùng Dương có chút tán thưởng nhìn Quách Tĩnh.
"Ta có một cái sư đệ nổi tiếng ruột để ngoài da, cả ngày cứ thích nháo sự, hắn không ngốc nhưng phẩm tĩnh quá đỗi trẻ con, già mà không kính lại vô cùng ham chơi, bất quá bản sự của hắn cũng là rất lớn, hắn vậy mà sáng tạo ra một cái trò chơi thú vị, tay trái vẽ hình vuông đồng thời tay phải vẽ hình tròn, trò chơi này thật sự không tệ, ba người các ngươi muốn chơi thử hay không?".
Lời nói của Vương Trùng Dương không khác gì là một cái thử thách, thử thách với Vô Song, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, cả ba người đương nhiên muốn thử, để xem một tay vẽ hình tròn một tay vẽ hình vuông thì sẽ ra sao.
Song Thủ Hổ Bác nói trắng ra là phân tâm đa dụng, Song Thủ Hổ Bác không thể khiến nội lực của một người tăng cường nhưng nó lại khiến... khả năng cận chiến của một người bạo tăng, khiến chiêu thức trở nên tinh diệu và đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần.
Song Thủ Hổ Bác nếu dùng để đấu chưởng thì chưa chắc đã mạnh hơn bao nhiêu so với bình thường chí ít Vô Song tin tưởng nếu Quách Tĩnh hai tay đánh ra hai chiêu Hàng Long chưa chắc đã mạnh hơn chính Quách Tĩnh hai tay đánh ra một chiêu Hàng Long dẫu sao lượng nội lực đánh ra giữa hai bên cũng chẳng khác nhau bao nhiêu, kinh mạch con người cũng chỉ chịu được lượng nội lực đến thế mà thôi.
Trong Tiểu Vô Tướng Công của Lý Thu Thủy dạy cho Vô Song có một cái học thuyết cực kỳ thú vị như sau, nội lực tiềm ẩn trong cơ thể con người giả sử là 12 thành thì lượng nội lực đánh ra trong một chiêu một thức tối đa không quá 2 thành trữ lượng nội lực của bản thân, kinh mạch con người chỉ như một dòng suối nhỏ còn trữ lượng nội lực trong đan điền lại như biển vậy, nước từ trong biển ào ạt chảy vào suối thì con suốt kia đảm bảo triệt để bị phá hủy.
Khi cao thủ quyết đấu với nhau, lúc nào cũng sẽ sử dụng toàn bộ thực lực trong mỗi chiêu mỗi thức nhưng đây là toàn bộ lực lượng tối đa mà kinh mạch có thể truyền tải lại chứ không phải là nội lực gốc trong cơ thể, cho dù Vô Song có kinh

mạch vượt trội hơn so với người bình thường rất rất nhiều cũng không có cách nào trực tiếp ép toàn bộ nội lực ra trong một chiêu một thức, loại hành vi này chính là tự sát, không nói đến việc kinh mạch có chịu nổi hay không nhưng với cách ra chiêu như vậy thì chỉ sau vài lần xuất chưởng liền dẫn đến việc nội lực hao tận, đan điền không cách nào bổ xung kịp nội lực cho cơ thể dẫn tới thất bại là lẽ đương nhiên.
Song Thủ Hổ Bác khi dùng những chiêu thức phải tận dụng nội lực thì uy lực không tăng lên bao nhiêu nhưng nếu là cận thân cách đấu thì có thể ép cho đối thủ không còn đất diễn, không cách nào thở ra hơi, đây là sự bá đạo của Song Thủ Hổ Bác Thuật, một loại kỳ thuật được xưng tụng là vô địch cận chiến.
Với thử thách mà Vương Trùng Dương đặt ra thì cũng chẳng có bất ngờ gì lắm, Hoàng Dung đương nhiên mặt mày đầy không cam lòng vì không làm nổi còn Quách Tĩnh lại nhẹ nhàng thông quan, chỉ có Vô Song là yên lặng không có bất cứ hành động gì.
Nhìn thấy Hoàng Dung đã thử, nhìn thấy Quách Tĩnh đã thử chỉ có mình Vô Song còn ngồi đó Vương Trùng Dương liền tò mò hỏi.
"Tiểu tử, sao không thử đi hay ngươi cũng giống Dung nhi không có cách nào làm nổi?".
Vô Song nghe Vương Trùng Dương nhắc liền hơi hơi níu mày lại, hắn không rõ tại sao nhưng hắn... có cảm giác mình thật sự không có cách nào làm được, đây là một loại vô lý... vô lý rất lớn.
Vô Song không phải là chưa bao giờ thử trò này hai nói thẳng ra thời hắn còn ở thế giới cũ đã làm không ít lần, hắn thậm chí còn muốn đi tìm Chu Bá Thông xin truyền thụ môn kỳ thuật này bởi hắn... hắn thật sự có thể vẽ được như lời Vương Trùng Dương nói, một tay hình vuông một tay hình tròn thì có gì khó?.
Vô Song đã làm không ít lần, chỉ là từ khi đến thế giới này hắn chưa từng thử lại, với cái suy nghĩ đã vượt qua không ít lần thì việc gì phải thử lại?, đến khi Vương Trùng Dương đặt ra câu hỏi đối với Vô Song, đến khi hắn muốn động tay vào làm thì bắt đầu trở nên quá sức.
Vô Song rốt cuộc vẫn động, hắn vẫn là bắt đầu một tay tròn một tay vuông nhưng rốt cuộc đáp án vẫn giống hệt Hoàng Dung... hắn vậy mà làm không được?.
Vương Trùng Dương quan sát tất cả thay đổi trên nét mặt của Vô Song, ánh mắt liền lóe lên, ông ta hết nhìn Vô Song rồi lại quay ra nhìn Quách Tĩnh rồi rất nhanh mỉm cười.
"Một tròn, một vuông, cái này vốn quá mức đơn giản, cao thủ trong thiên hạ ai không làm được?, chỉ là phân tâm đa dụng mà thôi có gì khó?, đáng tiếc nếu như thế thì đã tốt ".
Trong lời nói của Vương Trùng Dương rõ ràng có ẩn ý nhưng bản thân Vương

Trùng Dương lại không có nói nốt, ánh mắt Vương Trùng Dương khẽ đảo qua Hoàng Dung ngồi đó, có chút tươi cười rồi chỉ về phía Quách Tĩnh.
“Dung nhi, ngươi bao giờ trở về Đào Hoa Đảo?, nếu trở về Đào Hoa Đảo thì tiện đường dẫn tiểu tử này qua đó một chút, đưa hắn đến gặp Lão Ngoan Đồng đi, sư đệ ta có lẽ thật sự thích thú với tên tiểu tử này, có thể cho hắn một hồi tạo hóa cũng chưa biết chừng”.
Lời nói này của Vương Trùng Dương chính là công khai thân phận của mình với Hoàng Dung, bằng vào sự thông minh của Hoàng Dung sao không hiểu được lời nói của Vương Trùng Dương cũng vì nàng hiểu câu nói này mà ánh mắt Hoàng Dung chuyển thành kinh sợ, trong mắt nàng Vương Trùng Dương đã sớm chết rồi mới đúng.
Hoàng Dung rất ít khi thất thố nhưng lần này nàng căn bản bình tĩnh không nổi, đây không khác gì việc nàng gặp mặt người chết sống lại cả, cực kỳ vô lý.
Hoàng Dung còn đang muốn lên tiếng thì đột nhiên bả vai của nàng bị người vỗ nhẹ, Vô Song ở đằng sau đối với nàng khẽ mỉm cười cùng một ánh mắt mang theo vài tia ấm áp.
Vô Song cũng rất nhanh quay ra hai tay chắp về phía trước thay Hoàng Dung cúi đầu.
“Việc của Vương tiền bối nhờ Dung nhi nhất định sẽ làm tốt, xin tiền bối yên tâm”.
Vương Trùng Dương có chút thâm ý nhìn sang Vô Song cùng Hoàng Dung rồi khẽ gật đầu, có lẽ Vô Song cùng Hoàng Dung đều không biết hai người lúc này cỡ nào giống Hoàng Dược Sư cùng A Phùng, ít nhất trong mắt Vương Trùng Dương thì là vậy.
Vương Trùng Dương cũng chẳng ngần ngại gì lấy từ trong ngực ra một quyển sách bìa màu xanh nhạt, tay khẽ phát lực một chút liền hướng thẳng về phía Quách Tĩnh rồi nhẹ nhàng dừng ngay trước mặt hắn đồng thời Vương Trùng Dương cũng đứng lên, đầy thâm ý mà nhìn Quách Tĩnh.
“Tiểu tử, ta không cần biết ngươi có muốn làm người của Toàn Chân Giáo hay không nhưng ta thật sự cảm thấy ngươi cùng phái Toàn Chân chúng ta rất có duyên, quyển sách kia chính là bí tịch chí cao Không Minh Quyền của bản giáo, cộng thêm với công pháp Toàn Chân mà ngươi đang tu luyện chỉ cần ngươi có thể luyện tốt Không Minh Quyền đời này cũng coi như chạm đến hai chữ cao thủ”.
“Sau này đến Đào Hoa Đảo, gặp Chu Bá Thông thì đưa quyển sách này cho hắn, hắn liền tự hiểu dụng ý của ta”.
Cũng chẳng để Quách Tĩnh có thời gian kịp tiêu hóa hết những lời Vương Trùng Dương nói, bản thân Vương Trùng Dương đã nhìn sang phía Vô Song.
“Tiểu tử ngươi đi theo ta một chút”.

Vương Trùng Dương dứt lời, chân đạp vào thành cửa sổ thân hình đã lao vút ra ngoài để mặc Vô Song, Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh căn bản không hiểu việc gì xảy ra.
Vương Trùng Dương người này suy nghĩ nhanh như một cơn gió vậy, làm việc cũng ít người hiểu nổi bất quá cho dù không hiểu thì Vô Song cũng sẽ không trái lời Vương Trùng Dương, hắn cảm thấy việc vị Trung Thần Thông này gọi mình ra ngoài nhất định không đơn giản.
Vô Song cũng lập tức chuyển thân, trước khi đi còn không quên ném cho Hoàng Dung một cái nhìn an tâm, hắn cũng rất nhanh rời khỏi tửu lâu, thân hình lao vút ra ngoài.
....
Vương Trùng Dương vì muốn để Vô Song có thể theo kịp vì vậy tốc độ cũng không tính là nhanh, hai người một đuổi một chạy rốt cuộc cũng đi ra khỏi ngoại thành Yến Kinh.
Ở ngoài thành Yến Kinh cũng chẳng phải thôn làng hay xóm nhỏ nào trái lại là một thắng cảnh nổi tiếng khắp nơi gần xa được gọi là Tiểu Kính Hồ hay còn gọi là thành ngoại Tiểu Kính.
Trên đường có không ít người đăng ngắm cảnh nhưng với thân pháp của cả Vương Trùng Dương hay Vô Song thì đều có thể dễ dàng tránh thoát sự quan sát của những người này, theo Vương Trùng Dương dẫn đường hai người rốt cuộc cũng dừng lại giữa một hòn đảo nhỏ nằm giữa Tiểu Kính Hồ.
Vương Trùng Dương dừng lại, hai tay để ở sau lưng, thân hình đứng thẳng tắp nhìn Vô Song, Vương Trùng Dương khi đứng thẳng liền trở nên rất cao, ít nhất cao hơn Vô Song một cái đầu.
Vô Song trước ánh mắt của Vương Trùng Dương trái lại tương đối bình tĩnh, ngay cả khi khí thế của Vương Trùng Dương tập trung đè lên hắn thì Vô Song cũng chưa hẳn đã sợ hãi, khí thế của Vương Trùng Dương vượt xa ngũ tuyệt cao thủ bình thường thậm chí đã không thua kém gì mấy so với ngũ đế cao thủ tuy nhiên... với một người đã trải qua khí thế của A Thanh mà nói... khí thế của Vương Trùng Dương vẫn là chưa đủ.
Bỏ qua ánh mắt nhìn chằm chằm của Vương Trùng Dương, Vô Song liền hơi hơi cúi đầu với Vương Trùng Dương.
“Không biết tiền bối gọi vãn bối ra đây có gì dạy bảo?”.
Vương Trùng Dương rốt cuộc cũng thu khí thế của mình lại, trong giọng nói bắt đầu xuất hiện một sự cuồng ngạo, một loại khí thế tự chân của chính bản thân ông ta, không hề có vẻ nho nhã hay dễ gần như khi ở trên tửu lâu mà là ngập trời chiên ý, một thân đạo bào cứ như vậy nhẹ tung bay trong gió.
“Tiêu Dao Tam Lão của Tiêu Dao Phái đều là siêu cấp cao thủ đương thời đồng thời cũng là ẩn thế cao nhân bất quá ta vẫn là có may mắn gặp cả ba người, còn

cùng ba người đối chiêu".
"Bên trong Tiêu Dao Tam Lão, lần đầu tiên khi ta mang Tiên Thiên Công luyện đến đại thành liền gặp Tiêu Dao chưởng môn khi đó là Vô Nhai Tử, lúc đó ta cùng Vô Nhai Tử hai bên quyết đấu hơn ngàn chiêu, không ai làm gì được ai liền lấy hòa làm cái kết, kể từ đó ta với võ công Tiêu Dao Phái cảm thấy vô cùng bội phục".
" Gần hơn một chút, khoảng 15 trước sau khi ta đạt được danh hiệu Trung Thần Thông, ta từng giao thủ cùng vị Tây Hạ quý nhân kia, trận chiến này ta lại một lần nữa hiểu thêm về võ công Tiêu Dao Phái tuy nhiên ở chiêu thứ 300 ta vẫn vượt qua Lý cô nương một chiêu nửa thức, lần này có thể coi là ta mạnh hơn Lý cô nương một đường ".
"Gần nhất là 3 năm trước, ta có cơ hội lên Thiên Sơn liền cùng Linh Thứu Cung Chưởng Môn một trận chiến, trận chiến này ta chỉ mất 300 chiêu liền thành công đánh bại Thiên Sơn Đồng Lão ".
"Cho dù chiến quả mỗi lần là khác nhau nhưng ta cũng có đánh giá đại khái về mấy vị cao thủ của Tiêu Dao Phái, trong ba người vốn lấy Vô Nhai Tử làm đầu bất quá tựa hồ Vô Nhai Tử đạo hữu hiện nay tình trạng không tốt cho lắm, năm tháng qua đi võ công không tiến mà chỉ lùi từ đó đã không thể làm đối thủ của lão phu, về phần Lý Thu Thủy nàng có khả năng phát triển rất lớn nhưng bị trững lại, võ công không tiến mà chỉ có thể dừng, ta đánh bại nàng được một lần liền tự tin nàng sau này không phải đối thủ của ta, trong ba người chỉ có Đồng Mỗ trên Linh Thứu Cung thật sự khiến ta có cảm giác hả hê, nếu thật sự Đồng Mỗ có thể luyện thần công đến đại thần quả thực có thể cùng ta một trận chiến, lúc đó thắng bại cho dù là ta cũng khó mà nhận xét".
Nói đến đây khóe miệng Vương Trùng Dương hơi hơi cong lên.
"Tiểu tử, Lý cô nương bây giờ sao rồi?".
Vương Trùng Dương trong thế giới này tuyệt không lạ gì cao thủ của Tiêu Dao Phái, bản thân Vô Song luyện Tiểu Vô Tướng Công vẫn chưa đến được Vô Tướng cảnh giới, hắn căn bản không có cách nào che dấu được bản chất nội công của mình trước mặt Vương Trùng Dương.
Tất nhiên việc hắn là đệ tử Lý Thu Thủy cũng không có gì đáng dấu, hắn không biết Lý Thu Thủy có thù oán gì với Vương Trùng Dương hay không nhưng với thân phận của Vương Trùng Dương có lẽ không tìm hắn gây phiền toái đi?, vì vậy hắn vẫn quyết định trả lời thật lòng.
"Tiền bối, Lý cô nương trong miệng tiền bối chính là sư phụ của vãn bối, sư phụ lúc này vẫn rất tốt, ít nhất là về mặt tâm tình".
Vương Trùng Dương nghe Vô Song đáp liền khẽ gật đầu, ánh mắt hơi hơi sáng lên.
"Lý cô nương thu được một cái đệ tử như ngươi không vui vẻ cũng không

được”.
“Lan man quá rồi, lần này vào vấn đề chính đi, lão phu dẫn ngươi ra đây là vì muốn chứng kiến một chút, võ công của Tiêu Dao Phái cùng võ công của Toàn Chân chúng ta ai mạnh ai yếu”.
“Nếu ngươi là đệ tử của Lý cô nương lại học Tiểu Vô Tướng Công thì không thể không biết Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, nói thật trong võ kỹ của Tiêu Dao Phái bản thân Thiên Sơn Chiết Mai Thủ làm ta có hứng thú nhất, tiểu tử ngươi có muốn luận bàn cùng lão phu một chút không?”.
Vô Song nghe vậy liền hơi hơi sững người, rõ ràng Vương Trùng Dương đã đánh bại Lý Thu Thủy tức là ông ta cũng đã đánh bại Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Lý Thu Thủy vậy còn cái gì để luận võ với Vô Song nữa?, Vô Song cho dù là thiên tài cũng không dám nói Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của mình vượt qua Lý Thu Thủy, vậy thì đánh cái gì được?.
Như cảm nhận được suy nghĩ của Vô Song, Vương Trùng Dương cũng thở dài một hơi.
“Ta biết ngươi đang nghĩ gì tuy nhiên không phải như ngươi đang nghĩ, năm đó ta dùng 72 đường Không Minh Quyền đánh với Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, ta thắng được chẳng qua là dùng kinh người nội lực đè ép mà thắng, nói về võ kỹ quả thật 72 đường Không Minh Quyền của bản giáo vẫn không thể so sánh cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ”.
“Những năm qua, ta suy nghĩ về Không Minh Quyền rất nhiều, cuối cùng cho đến khi sư đệ sáng tạo ra Song Thủ Hổ Bác thì mới khiến Không MinH Quyền bước ra một cảnh giới mới chỉ tiếc... Không Minh Quyền vốn là do ta sáng tạo vậy mà đã sớm bị sư đệ vượt qua, ta mấy năm nay đều muốn nghiên cứu Song Thủ Hổ Bác của sư đệ nhưng kết quả đều không mấy khả quan bởi ta cũng như ngươi đều không làm được cái việc tưởng như đơn giản vô cùng kia”.
“Đến mấy ngày gần đây ta mới nghĩ thông được vài chuyện, có thể lĩnh ngộ càng sâu một tầng Không Minh Quyền, Không Minh Quyền của ta hiện nay vẫn thua xa sư đệ nhưng so với chính bản thân Không Minh Quyền cũ đã mạnh hơn không ít lại vô tình gặp truyền nhân Thiên Sơn Chiết Mai Thủ liền nổi hứng muốn tỷ thí một chút, tất nhiên lão phu cũng tuyệt không để ngươi thiệt thòi”.
Vương Trùng Dương đã giải thích, Vô Song đương nhiên hiểu hơn nữa hắn sau khi hiểu thì lập tức trở nên hứng thú.
Vô Song mới chỉ học Thiên Sơn Chiết Mai Thủ trong khoảng thời gian rất ngắn, chỉ có liên tục đối địch mới có thể khiến Thiên Sơn Chiết Mai Thử càng thêm tùy tâm sở dục nhưng địch ở đâu mà đấu?, kẻ có thể khiến Vô Song toàn lực xuất thủ chí ít cũng là đại tông sư cao thủ, đại tông sư cao thủ đương nhiên không phải là rau cải trắng.
Lúc này Vô Song được Vương Trùng Dương ngỏ ý luyện quyền sao có thể

không vui vẻ?, hắn cầu còn không được.
“Tiền bối, vãn bối không cầu chỗ tốt chỉ cần cùng tiền bối luyện quyền, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của vãn bối có chỗ nào thiếu sót xin tiền bối chỉ điểm”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 123
Món quà của vương trùng dương

Toàn Chân Giáo là một trong những giáo phái đi theo đường đạo gia đầu tiên trong thế giới Kim Dung, công bằng mà nói thực lực của Toàn Chân Giáo cực kỳ mạnh, mạnh đến mức Vô Song cảm giác nó có lẽ cũng chẳng thua Võ Đang là bao nhiêu.
Toàn Chân Giáo ngoại trừ Toàn Chân Kiếm Pháp, Toàn Chân Công Pháp cùng Nhạn Hành Công có thể không kể ra thì bất cứ thứ gì bên trong Toàn Chân Giáo đều đủ khiến thiên hạ chấn kinh.
Toàn Chân Giáo có thể coi là người đi trước mở đường cho Võ Đang Phái sau này, nếu Võ Đang luôn tự ngạo bọn họ có Võ Đang Thất Hiệp liên thủ tạo thành Chân Võ Thất Triệt Trận thì đừng quên Toàn Chân cũng có Thiên Cang Bắc Đẩu Trận, nói về mặt trận pháp Toàn Chân chưa hẳn đã thua kém Võ Đang quá xa.
Trận pháp của Toàn Chân Giáo đã lợi hại như vậy nhưng khi nói đến Toàn Chân Giáo lại rất ít người nói đến trận pháp chỉ bởi đỉnh cao của Toàn Chân Giáo vốn không phải là trận pháp, vốn không phải là lấy nhiều địch ít, đỉnh cao của Toàn Chân Giáo chính là Tiên Thiên Công chí cao vô thượng cùng với 72 đường Không Minh Quyền thế gian hiếm có địch thủ.
Bản thân Vô Song thật sự cảm thấy Toàn Chân Giáo là một trong những môn phái khó hiểu nhất Kim Dung hay nói đúng hơn tổ sư của Toàn Chân Giáo là người khó hiểu nhất Kim Dung thế giới, bản thân nắm giữ hai đại tuyệt học là Tiên Thiên Công cùng Cửu Âm Chân Kinh vậy mà sau khi Vương Trùng Dương tạ thế thì đám người Mã Ngọc – Khưu Xử Cơ căn bản không được truyền lại một chiêu một thức bên trong?.
Tiên Thiên Công thì theo Vương Trùng Dương xuống dưới cửu tuyền, Cửu Âm Chân Kinh lại để cho vị sư đệ Chu Bá Thông nắm giữ, để cho một người suốt ngày thích chơi hơn thích làm, già mà không kính, ngao du tứ hải chưa từng thật lòng muốn gây dựng lên Toàn Chân Giáo vậy khác gì không để?.
Chu Bá Thông sau này khi bị giam giữ trên Đào Hoa Đảo lại sáng tạo ra 72 đường Không Minh Quyền lại thêm vào Song Thủ Hổ Bác Thuật liền có thể tiến thẳng đến danh hiệu Trung Ngoan Đồng của sư huynh mình năm xưa nhưng Không Minh Quyền cũng không thuộc phạm trù sở hữu của Toàn Chân Giáo.
Bằng chứng cũng rất rõ ràng, Không Minh Quyền cùng Cửu Âm Chân Kinh đều thuộc về Quách Tĩnh, Toàn Chân Giáo đến một miếng canh thừa còn không có để húp, vậy Toàn Chân GIáo không sụp đổ mới lạ.
Mang theo cái danh của Trung Thần Thông để lại nhưng không có cái vốn để

bảo vệ cái danh năm đó, Toàn Chân Giáo vì thế càng ngày càng suy tàn, cho dù có Thiên Cang Bắc Đẩu Trận để giúp Toàn Chân Thất Tử có chút thực lực bảo vệ mình nhưng chỉ là có 'chút' thực lực mà thôi, gặp cao thủ cỡ ngũ tuyệt căn bản không có sức uy hiếp, Vô Song chưa từng thích Toàn Chân Giáo nhưng hắn quả thật vì đám người Toàn Chân Giáo thở dài không thôi, tuyệt học trong nhà lại bị mang đi cho người khác, về phần bản thân môn phái lại chỉ còn cái danh hão, cái áp lực này đè xuống tuyệt đối có thể đè chết người.
Mấy năm trước khi đi qua Tương Dương Thành, Vô Song từng được thử chiêu với Doãn Chí Bình, nói thẳng ra cho dù là Vô Song ngày đó hắn cũng cảm thấy võ công của Doãn Chí Bình cực kỳ tầm thường, đệ tử hạch tâm của Toàn Chân Giáo mà còn như vậy thì hắn đối với võ công của Toàn Chân Giáo cũng không lấy gì làm hứng thú, ngoại trừ Kim Nhạn Công của Toàn Chân mà hắn vẫn đang sử dụng ra thì võ công Toàn Chân Giáo quá đỗi bình thường.
Toàn Chân Giáo trong tiềm thức của Vô Song vẫn luôn là một Toàn Chân Giáo lấy Toàn Chân Thất Tử làm đầu chứ không phải là Toàn Chân Giáo đỉnh cao thời Vương Trùng Dương, đến tận lúc này hắn mới được biết thế nào là Toàn Chân Giáo đỉnh cao, thế nào là 72 đường Không Minh Quyền.
Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo... không thể đùa nổi.
Theo nguyên tác Kim Dung thì Không Minh Quyền vốn là do Chu Bá Thông ngộ ra bất quá không hiểu tại sao trong thế giới này lại là do Vương Trùng Dương sáng tạo bất quá cho dù ai sáng tạo đi nữa thì Không Minh Quyền cũng cực kỳ đáng sợ.
Vô Song bản thân nắm giữ Thiên Sơn Chiết Mai Thủ là một loại võ công đi kèm với Tiểu Vô Tướng Thần Công, là một loại võ công có ba đường chưởng pháp và ba lộ cầm nã thủ, tuy chỉ có sáu đường nhưng bao hàm tinh nghĩa của phái Tiêu Dao, trong chưởng pháp và cầm nã thủ có ẩn giấu cả kiếm pháp, đao pháp, tiên pháp, thương pháp, trảo pháp, thủ pháp các tuyệt chiêu của mọi loại binh khí, biến hóa rất phức tạp, có vô số loại biến hóa bên trong Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Nếu Độc Cô Cửu Kiếm được coi là kiếm pháp vô địch trong Kim Dung thì Thiên Sơn Chiết Mai Thủ có lẽ cũng là quyền pháp vô địch trong Kim Dung bởi chính từ sự biến hóa vô cùng vô tận bên trong nó khiến cho Thiên Sơn Chiết Mai Thủ có sức khắc chế rất mạnh với quyền pháp cận thân chiến đấu thông thường... đáng tiếc Không Minh Quyền không nằm trong cái phạm trù thông thường kia.
Không Minh Quyền trong tay Vương Trùng Dương tổng cộng có 72 đường, điều đáng nói là 72 đường Không Minh Quyền dĩ nhiên lại bổ trợ cho nhau, Không Minh Quyền vốn theo đạo lý âm nhu, được sáng chế dựa theo một câu nói bên trong Đạo Đức Kinh như sau.

“Binh mạnh ắt sẽ bị diệt, gỗ cứng ắt sẽ bị gãy. Cứng mạnh ở dưới, mềm yếu ở trên.
Lại nói:
Trong thiên hạ không gì mềm yếu bằng nước, nhưng vật gì cứng mạnh cũng không thắng được, không gì chuyển dịch được. Yếu thắng mạnh, nhu thắng cương, thiên hạ ai cũng biết nhưng không ai làm được. “
Hiểu biết của Vô Song về cái gọi là Không Minh Quyền không nhiều nhưng khi được trải nghiệm trực tiếp hắn mới nhận ra Không Minh Quyền đáng sợ đến mức nào.
Không Minh Quyền không phải là quyền nữa, nó không còn là quyền lực mà là quyền thế.
Quyền lực là lực quyền, lấy lực xuất quyền còn quyền thế chính là lấy thế xuất quyền, quyền bên trong Không Minh Quyền vốn không có lực, lực của nó là do thế tạo nên, mỗi quyền xuất ra đều không có chút lực đạo nào, nhìn như mềm yếu vô lực không khác gì làn nước kia nhưng quyền chiều mờ mịt càng giống với hư vô, quyền đã không có lực lại thêm vào sự hư vô bên trong khiến Không Minh Quyền cho người ta một loại cảm giác không thể phòng tránh, không biết thế nào mà lần.
Về phần tại sao gọi Không MinH Quyền là quyền thế?, đây mới là cái tinh túy nhất bên trong Không Minh Quyền, bản thân Không Minh Quyền có 72 đường, Không Minh Quyền vốn là 72 đường hợp nhất, quyền ra như nước chảy, nước chảy ban đầu có thể không đáng sợ nhưng càng xuất nhiều quyền thế nước càng lớn, thế nước đến một mức độ nào đó liền có thể coi như đại hồng thủy, thế đã đến đỉnh điểm liền không thể đỡ.
72 đường Không Minh Quyền một khi đã hợp nhất, thế lên đến đỉnh điểm quy ra lực, lực lúc này là không thể kháng cự, đây là đạo lý của Không Minh Quyền cũng là sự đáng sợ của Không Minh Quyền.
Vô Song có thể dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đỡ lấy 36 đường Không Minh Quyền đầu tiên nhưng khi đến đường Không Minh Quyền thứ 37 liền bắt đầu cảm thấy quá sức, khi thế của Không Minh Quyền đến đường thứ 42 thì chính Vô Song liền cảm thấy bất lực, hắn cứ như người đứng giữa dòng sông đang mùa nước lũ, cho dù cố gắng thế nào cũng hoàn toàn bị cơn lũ kia nuốt chửng, vô phương kháng cự.
Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đúng là hoàn toàn có thể ngăn chặn lại Không Minh Quyền, không có bất cứ quyền nào của Vương Trùng Dương đánh trúng được Vô Song nhưng khi đến đường quyền thứ 42 thì Thiên Sơn Chiết Mai Thủ liền không chịu được nữa hay nói đúng hơn lực của Vô Song không thắng nổi thế của Vương Trùng Dương nữa, sau 42 quyền Vô Song trực tiếp vận dụng Quỳ Hoa Thân Pháp mà điên cuồng lùi lại, khuôn mặt đã biến thành trắng bệch, hai

cánh tay của hắn liên tục run lên, đến cả sức nâng cánh tay lên chịu thau cũng làm không được.
“Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình, vãn bối tâm phục khẩu phục”.
Thấy Vô Song lùi lại, Vương Trùng Dương cũng không có tiếp tục tiến tới mà thu tay lại, đối với Vô Song có chút nghi hoặc mà lên tiếng.
“Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của ngươi có chút không giống với ta tưởng tượng, so với sư phụ ngươi năm xưa thì cách biệt như trời với đất bất quá bên trong thủ pháp lại ẩn ẩn có một luồng hàn khí khó phòng, có thể coi như một cái kỳ chiêu bên trong Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đáng tiếc ngươi học nghệ chưa tinh, để thêm vài năm nữa Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của ngươi có lẽ có thể vượt qua Lý cô nương năm đó”.
Vương Trùng Dương đương nhiên nhận xét đúng, hiện tại Chiết Mai Thủ của Vô Song cũng mới chỉ bước vào cảnh giới nhập môn, nói là Vương Trùng Dương quyết đấu với Vô Song nhưng chẳng khác gì ông ta đang tôi luyện cho Vô Song cả, đây rõ ràng là chỉ điểm, một trận chiến này khiến Vô Song cảm thấy sử dụng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thuận tay hơn rất nhiều.
Nhìn thấy Vô Song im lặng không đáp, Vương Trùng Dương chậm rãi khoanh tay lại, ánh mắt nhìn ra Thủy Kính Hồ xa xa, trong mắt lúc này như ẩn như hiện chút ký ức xa xôi.
“Tiểu tử, nếu nói về bản chất võ học ta thực sự cảm thấy Tiểu Vô Tướng Công của Lý cô nương đứng đầu trong tam lão, đáng tiếc vì một lý do nào đó Lý cô nương không cách nào tiến thêm một bước dẫn tới cả đời chỉ dậm chân tại chỗ, ngươi là đệ tử của Lý cô nương hy vọng không dẫm phải vết xe đổ của sư phụ mình, hy vọng có thể đi xa hơn sư phụ mình”.
“Có hai thứ khiến Lý cô nương cả đời không thể tiến thêm, đầu tiên ta cảm nhận được trong lòng Lý cô nương có một đạo tâm khảm, đạo tâm khảm này là vách ngăn khiến Lý cô nương không tiếp tục muốn tiến về phía trước bất quá cho dù đạo vách ngăn này không tồn tại thì Lý cô nương vẫn cứ không tiến thêm được”.
“Lý cô nương có học thức vô cùng uyên bác, gần như là bách khoa toàn thư về võ học trong thiên hạ, so về hiểu biết võ công giang hồ lão phu còn tự nhận thua Lý cô nương dài dài, cũng chỉ có người như Lý cô nương mới có thể thật sự học được thứ kỳ công như Tiểu Vô Tướng Công nhưng cũng chính vì Tiểu Vô Tướng Công mà Lý cô nương dừng lại, thành nhờ nó mà bại cũng vì nó”.
“Tiểu Vô Tướng Công là một con dao hai lưỡi, vì vô hình vô tướng nên có vạn hình, vì có vạn hình liền có thể diễn hóa ra muôn vạn tư thái, có thể sao chép tận võ công trong thiên hạ nhưng sao chép chỉ là sao chép, đạo của người vốn không phải là đạo của mình, nếu Lý cô nương muốn tiến thêm một bước thì phải tự tìm ra đạo của chính mình nhưng tìm được sao? “.
“Trong tiềm thức võ công của Lý cô nương đã có vạn loại võ công, là cả biển võ

công vô cùng vô tận, trừ khi có một ngày đạo võ học của Lý cô nương lớn đến mức có thể bao trùm toàn bộ võ học trong thiên hạ, biến thứ vô hình vô tướng thành hữu hình hữu tướng, biến vạn đạo quy về một đạo, biến tiểu đạo thành đại đạo mà bước ra một bước nếu không võ công của Lý cô nương cũng chỉ đến đó mà thôi, con đường phía trước vốn đã đóng lại từ lâu".
"Đạo của Tiểu Vô Tướng Công là vay mượn nhưng chính vì vay mượn quá nhiều dẫn tới việc lầm đường, đi trên quá nhiều con đường để rồi mất đi con đường nguyên sơ nhất, từ đó lạc lối ".
"Nếu ngươi không muốn lạc lối như sư phụ ngươi, ngươi nhất định phải nắm giữ Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đến mức tùy tâm sở dục, nhất định phải hiểu tận Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, đây chính là thứ thủ hộ con đường võ đạo của ngươi, trước khi làm được việc này tốt nhất đừng tham lam đến cái gì gọi là hiểu tận võ công trong thiên hạ, diễn hóa tận mọi võ công trong thiên hạ, chính bản thân mình còn chưa hiểu được lấy đâu tư cách hiểu hết thiên hạ?".
"Lão phu thân mà một đời tiền bối, nếu lão phu muốn tìm người đối luyện Không Minh Quyền liền sẽ đi tìm sư phụ ngươi chứ tuyệt không tìm ngươi chẳng qua tại trên bàn trà, ta nhìn thấy biểu cảm của ngươi ngày đó... rất giống ta".
"Song Thủ Hổ Bác thuật của sư đệ vốn là trong một thú vui nhất thời sáng tạo ra nhưng chính vì cái thú vui này, cái khoảnh khắc này mà ta lại cảm thấy sự thiếu hụt của bản thân, sư đệ vốn không thích võ công chỉ thích tự do tự tại không suy nghĩ thiệt hơn, bản thân ta cũng biết tư chất luyện võ của sư đệ không bằng ta nhưng nhờ cái hồn nhiên, cái bất cần này của võ đạo mà sư đệ có thể đi được rất xa rất xa".
"Một tay hình tròn, một tay hình vuông thì có gì khó?, cao thủ trong thiên hạ ai có không thể phân tâm đa dụng?, Song Thủ Hổ Bác có gì đáng sợ?, đây vốn là suy nghĩ vốn có của ta bất quá ta càng muốn làm lại càng không làm nổi ".
"Nhìn biểu hiện của ngươi khi đó ta lại nhớ đến bản thân ta, từ ngày học nghệ chưa thành tài, từ ngày ta còn chưa phải Trung Thần Thông uy chấn thiên hạ, khi đó ta có thể một tay vẽ hình tròn một tay vẽ hình vuông nhưng càng đi xa trên con đường võ đạo, càng hiểu thêm về võ học ta lại càng không làm được ".
"Ngươi lúc trước có lẽ cũng làm được nhưng khi học Tiểu Vô Tướng Công cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thì liền không có cách nào làm lại một lần nữa, một tay tròn một tay vuông thật ra chính là dụng ý của đại đạo, biết càng nhiều hiểu càng nhiều thì lại càng khó tự tạo ra đạo của chính mình, càng khó tối giản tất cả làm một, càng khó quy nguyên, càng khó một tay tròn một tay vuông".
"Vuông là địa, tròn là thiên, tròn vuông là biểu hiện của đất trời, từ khi sinh ra đã có đất cùng trời song song tồn tại nhưng trời đất của mỗi người là khác nhau, cái nhìn về trời đất của mỗi người lại không giống, đây không phải khảo nghiệm về

tư chất mà khảo nghiệm về đạo”.
“Sư đệ như một tờ giấy trắng vì vậy sư đệ gần với đạo nhất, chỉ một điểm này đã khiến ta không thể so với sư đệ, ta cả đời đi trước sư đệ nhưng đến cuối cùng lại không bằng, âu cũng là tạo hóa của sư đệ, tạo hóa của chính ta”.
“Quách Tĩnh tiểu tử kia hiện nay có thể một tay tròn một tay vuông nhưng không có nghĩa là sau này hắn cũng làm được vì vậy ta mới đưa cho hắn 72 đường Không Minh Quyền của bản giáo, nếu hắn học xong Không Minh Quyền rồi gặp sư đệ ta mà vẫn có thể bảo trì cái ban sơ của đạo kia... thì tương lai của hắn có thể đi rất xa rất xa “.
Vô Song cũng không có quá bất ngờ với câu nói của Vương Trùng Dương bởi cái suy nghĩ của Vương Trùng Dương phần nào cũng rất giống với Trương Tam Phong,đều muốn tìm cái ban sơ nhất, đều muốn hướng về quy nguyên để đột phá một chữ đạo.
Đạo là gì Vô Song không hiểu bởi hắn còn chưa đủ khả năng nhìn ra đạo nhưng hắn cũng có thể đại khái biết được một chữ ‘đạo’ này vốn thiên hướng của đạo gia vì vậy suy nghĩ về sự quy nguyên cảu Vương Trùng Dương cùng Trương Tam Phong là tương đối giống nhau ngoài ra còn có thểm một người nữa chính là Hoàng Thường.
Vô Song hiện nay vẫn chưa đủ để hiểu về đạo, chưa đủ nhìn ra con đường của ba vị tuyệt thế cao thủ này nhìn ra vì vậy cái hắn có thể làm chỉ là yên lặng, chỉ là tự nhìn, tự ngộ ra con đường võ đạo của chính mình mà thôi.
“Vương tiền bối, có một việc vãn bối muốn hỏi, không biết trong thiên hạ... tiền bối đã vô địch chưa?”.
Vương Trùng Dương nghe Vô Song hỏi vậy liền yên tĩnh một chút, bằng vào thực lực của ông ta muốn nói thiên hạ vô địch cũng không quá đáng tuy nhiên Vương Trùng Dương vẫn là trầm ngâm một chút, hai chữ ‘vô địch’ đối với người như Vương Trùng Dương còn thiếu một chút.
“ Trong thiên hạ này có một người ta còn chưa vượt qua, hai người có thể làm đối thủ của ta, hai người trong tương lai có thể vượt qua ta, mấy chữ vô địch thiên hạ ta vẫn là không dám nhận”.
“Tiểu tử, tư chất của ngươi rất cao, ngày hôm nay ta cũng rất vui vẻ gặp ba cái vãn bối trong đám các ngươi vì vậy ta cho mỗi người một hồi tạo hóa, ngươi vượt xa rất xa rất xã tiểu tử họ Quách kia nhưng chính vì ngươi vượt qua hắn rất xa ta liền không hy vọng ngươi lạc lối, không hy vọng ngươi bị vây cả đời vào trong mê cung do chính mình tạo ra”.
“Quách Tĩnh làm người cương trực, thật thà, tâm trí cực kỳ kiên định cho dù tư chất của hắn không cao nhưng chỉ cần có cơ duyên, có nghị lực đồng thời giữ được sự kiên định của bản thân, tương lai của hắn liền không cách nào quan sát được, trong ba người các ngươi ta muốn chỉ điểm nhất là ngươi, không phải cái

gì nhiều cũng là tốt, quý tinh chứ đừng quý đa “.
“Cuối cùng là Dung nhi, thật ra ta cùng mẫu thân của nàng có quan hệ không hề tệ, nàng thật sự rất giống A Phùng, từ tính cách, dung mạo thậm trí là cả sự thông minh cơ trí kia, võ công của ta vốn không thích hợp với nữ tử, ta lại càng không thể chỉ điểm cho nàng cái gì bởi tầm mắt của nàng không giống mấy người tập võ chúng ta, ngươi mang cái này về cho Dung nhi, nói với nàng võ công không phải là thứ quan trọng nhất nhưng hành tẩu trên giang hồ không thể không có một chút võ công phòng thân”.
Lại một quyển bí điển nữa từ trong tay Vương Trùng Dương xuất ra bất quá khi Vô Song nhìn thấy mấy dòng chữ trên đó thân hình liền nhè nhẹ run lên, hắn dĩ nhiên.. lại đang cầm Ngọc Nữ Tâm Kinh?.
Vô Song một lần nữa ngẩng đầu lên muốn nhìn thấy thân ảnh của Vương Trùng Dương chỉ tiếc đến một cái bóng cũng không thấy nữa, nắm trong tay Ngọc Nữ Tâm Kinh mà Vô Song vẫn cảm thấy không cách nào bình tĩnh được, so với Không Minh Quyền mà Vương Trùng Dương tặng Quách Tĩnh thì Ngọc Nữ Tâm Kinh này trong mắt Vô Song còn quý trọng hơn nhiều.
Vô Song thật ra không quan tâm lắm đến nội công bên trong Ngọc Nữ Tâm Kinh dù sao nếu Hoàng Dung muốn học nàng đã sớm học Cửu Âm Chân Kinh chứ không cần đến Ngọc Nữ Tâm Kinh tuy nhiên... Ngọc Nữ Tâm Kinh lại có khả năng trú nhan kinh hãi thế tục, so với Bất Lão Trường Xuân Công của Tiêu Dao Phái chưa chắc đã thua kém bao nhiêu.
Nắm lấy Ngọc Nữ Tâm Kinh rồi khẽ cất vào vạt áo, Vô Song khẽ chắp tay cúi đầu cảm tạ Vương Trùng Dương sau đó khóe miệng hơi hơi cong lên, Vương Trùng Dương trong thế giới này có lẽ... không giống Vương Trùng Dương trong Kim Dung thế giới ít nhất có lẽ Trùng Dương Chân Nhân cùng Lâm Triều Anh quan hệ không tệ như vậy thậm chí biết đâu được bọn họ đã sớm thành một đôi thần tiên quyến lữ?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 124

Tỷ võ chiêu thân .

Vô Song cứ ngỡ lần này gặp Vương Trùng Dương liền thu được rất nhiều chỗ tốt có thể coi là một hồi tạo hóa bất quá trên đời cũng không có việc gì vẹn toàn, Vô Song lúc này mới phát hiện ra một loại bi ai, bi ai rất lớn trong cuộc đời hắn.

Nếu như Vô Song hôm nay không gặp Vương Trùng Dương thì đêm nay có thể coi là lần đầu của hắn, là lúc hắn thật sự trở thành nam nhân chân chính trong thế giới này tuy nhiên chính vì gặp Vương Trùng Dương nên cái 'ngày này' của Vô Song bắt buộc phải dời lịch ra, lý do đơn giản chính là vì Vô Song bị đau tay.

Diễn luyện quyền thuật với Vương Trùng Dương tất nhiên giúp cho Vô Song có rất nhiều rất nhiều tuy nhiên sau khi lĩnh giáo Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương thì hai cánh tay của Vô Song gần như không thể nhấc lên nổi, cho dù muốn dùng tay ăn cơm cũng trở nên đau đớn vô cùng chứ đừng nói đến làm việc khác.

Lúc này trời đã về khuya, trong căn phòng của mình đã thuê, Vô Song vẻ mặt sầu khổ còn Hoàng Dung lại đang khúc khích mỉm cười, bản thân Hoàng Dung lúc này đang cầm lấy một bát cơm trắng, cực kỳ ôn nhu mà giúp Vô Song ăn cơm có điều vẻ mặt nàng không có lo lắng mà thuần vui vẻ, đối với nàng mà nói việc Vô Song đau tay thực sự là quá tốt.

Vô Song lần đầu tiên được người khác bón cho ăn, nếu là bình thường có đại mỹ nhân cấp độ Hoàng Dung giúp hắn làm việc này hắn sẽ vô cùng vui vẻ nhưng khi nghĩ đến việc đêm nay lại là một đêm bình thường như bao đêm khác thì Vô Song chỉ có thể dùng vẻ mặt như đưa đám đi ăn cơm.

Không thể không nói không minh quyền của Vương Trùng Dương cực kỳ đáng sợ, đấy là Vương Trùng Dương đơn giản chỉ muốn kiểm tra Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song một chút mà thôi nếu không Vô Song hoàn toàn tin tưởng hai cánh tay của mình thậm chí bị đánh nát, Không Minh Quyền cũng là loại quyền đầu tiên sử dụng trạng thái điệp gia sau mỗi quyền, sức mạnh của nó căn bản không đùa được.

Sau khi lĩnh giáo Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương thì Vô Song cũng bắt đầu có một số cái nhìn khác về con người cụ thể ở đây là Bắc Hiệp – Quách Tĩnh.

Trong lần cứu hai vợ chồng Tiêu Trung Tuệ cùng viên Quán Nam bản thân Vô Song lần đầu tiên được nhìn thấy hai đại cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt chiến đấu với nhau, trận đấu đó Viên Thừa Chí cùng Quách Tĩnh đều thân dính trọng thương quyết định lấy hòa làm kết quả cuối cùng, khi đó tầm mắt của Vô Song còn chưa

có cao như bây giờ hắn chỉ đơn giản suy nghĩ cùng là nhân vật chính, cùng đặt trong một thế giới mà độ công bình của từng loại võ công đều rất cao thì hoàn toàn có thể xuất hiện việc chiến hòa nhưng hiện nay Vô Song liền biết suy nghĩ của hắn chưa hẳn là đúng.
Vô Song luôn có cảm giác Quách Tĩnh nhỉnh hơn Viên Thừa Chí nhưng đây chỉ là cảm giác thiên về cảm xúc bởi dù sao Quách Tĩnh là nhân vật trải dài hai tác phẩm của Kim Dung hơn nữa nếu so sánh độ nổi tiếng của Xạ Điêu Tam Bộ Khúc cùng với Kim Xà Kiếm thì chắc chắn không cùng một cái cấp bậc từ đó nếu đặt hai người lên bàn cân thì hắn cảm thấy Quách Tĩnh vẫn lợi hại hơn Viên Thừa Chí một chút.
Trong trận đấu đó Vô Song đã chuẩn bị coi Quách Tĩnh là một trong những địch thủ mạnh mẽ nhất trong tương lai bởi Quách Tĩnh là người triều đình, từ việc phục tùng triều đình Đại Thanh mà xem ra thì độ trung thành của Quách Tĩnh với Đại Thanh là rất cao tuy nhiên lúc này hắn lại nhìn ra một số thứ.
Vô Song chưa được chứng kiến Hàng Long chân chính như thế nào nên hắn không dám nhận xét bừa nhưng chỉ bằng Không Minh Quyền cùng Song Thủ Hổ Bác thì Viên Thừa Chí đã không có cửa thắng đối với Quách Tĩnh rồi, bản thân Không Minh Quyền có trạng thái điệp gia, sau 72 đường Không Minh Quyền thì quyền thế đạt đến đỉnh cao vậy nếu thêm Song Thủ Hổ Bác thì sao?.
Mỗi tay là một người, hai tay là hai người chiến đấu tương đương với hai người cùng thi triển 72 đường Không Minh Quyền thì ai đỡ nổi?, Không Minh Quyền trong tay Quách Tĩnh tuyệt đối không thua kém gì Không Minh Quyền của Chu Bá Thông thêm vào nội lực của Cửu Âm Chân Kinh thì phải nói Không Minh Quyền của Quách Tĩnh còn nhỉnh hơn Chu Bá Thông, loại quyền thuật cỡ này đến Vương Trùng Dương cũng phải tránh lui thì Viên Thừa Chí sao có thể ngăn cản?.
Trong trận cứu người năm đó, Quách Tĩnh thực sự đã nương tay rất nhiều thậm chí trực tiếp chấp nhận trọng thương để đổi lấy một cái kết quả hòa với Viên Thừa Chí... nhìn vào một điểm này cho dù Vô Song không rõ lý do nhưng cũng có thể nhận thấy Quách Tĩnh không có trung thành với Đại Thanh như hắn tưởng tượng.
“Vô Song ca ca, Ngọc Nữ Tâm Kinh này là Vương tiền bối nói cho ta?”.
Cắt đứt suy nghĩ của Vô Song là âm thanh quen thuộc của Hoàng Dung, bản thân Hoàng Dung thật sự tương đối tò mò về cái gọi là Ngọc Nữ Tâm Kinh này.
Vô Song nghe thấy Hoàng Dung hỏi liền khẽ mỉm cười, vì cánh tay của hắn hiện nay rất khó để nhấc lên vì vậy cũng không thể cầm Ngọc Nữ Tâm Kinh mà tường tận giới thiệu cho Hoàng Dung, Vô Song biết Hoàng Dung cũng không thích võ công, cho dù nàng thực sự thiên tư cực cao tư chất luyện võ cũng là nhất đẳng nhưng khi nàng đã không thích thì cũng chẳng ai ép được nàng, nếu Hoàng

Dung có ham muốn luyện võ thì Hoàng Dược Sư từ lâu đã truyền thụ cho nàng chứ chẳng đến lượt Vô Song.
Ngọc Nữ Tâm Kinh tuy cũng là nội công hàng đầu trong thiên hạ nhưng với những người như Vô Song hay Vương Trùng Dương mà nói thì Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng chưa hẳn đã là nội công không có không được, điều quan trọng nhất mà Ngọc Nữ Tâm kinh mang lại là khả năng trú nhan cùng thanh tẩy tâm hồn.
Nói về trú nhan thì ví dụ cực kỳ rõ ràng, Tiểu Long Nữ bất kể là 16 năm trước khi còn ở bên Dương Quá hay 16 năm sau khi gặp lại Dương Quá dung mạo đều gần như không thay đổi bao nhiêu, đến cả Dương Quá tuy là nam tử nhưng bằng vào Ngọc Nữ Tâm kinh thì dung mạo của hắn qua thời gian chỉ thêm vào vài phần trưởng thành chứ cũng không nhìn thấy nếp nhăn của sự lão hóa.
Về phần cái gọi là thanh tẩy tâm hồn chính là tĩnh tâm bình khí, bên trong Ngọc Nữ Tâm Kinh còn có một loại công pháp tu tâm dưỡng tính giống đạo gia lại thêm vào việc Ngọc Nữ Tâm Kinh vốn là thuần âm công pháp nó có thể khiến người luyện cảm thấy tinh thần sảng khoái, cảm thấy thần thanh khí sản, cũng chính vì cái trạng thái này của Ngọc Nữ Tâm Kinh giúp cho người luyện hạn chế được tỷ lệ tẩu hỏa nhập ma đồng thời lại càng thích hợp cho những người... thích dùng não bộ để suy nghĩ như Hoàng Dung.
Bàn về mặt võ thuật Ngọc Nữ Tâm Kinh không hẳn là số một nhưng bàn về tác dụng của nó thì Vô Song cũng hiếm nghĩ ra loại công pháp nào thích hợp hơn cho nữ tử hay đặc biệt là Hoàng Dung, Ngọc Nữ Tâm kinh quả thật là một món quà phi thường đáng giá của Vương Trùng Dương đối với Hoàng Dung.
Sau khi nghe Vô Song nói về Ngọc Nữ Tâm Kinh thì ngay cả người không thích luyện võ như Hoàng Dung cũng cảm thấy tâm động dẫu sao nữ tử nào không quan trọng dung mạo?, chỉ bằng hai chữ ‘trú nhan’ cũng đủ để vô số nữ tử tranh đoạt không thôi.
Một ngày với rất nhiều việc thú vị cuối cùng cũng trôi qua, Vô Song đương nhiên không làm được cái mộng tưởng của mình chỉ có thể lên giường ngủ trong nuối tiếc còn Hoàng Dung thì cũng bắt đầu tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh.
Có một việc Vô Song cũng không biết, Ngọc Nữ Tâm Kinh tổng cộng chia thành 7 tầng, nếu không đột phá được 3 tầng đầu tiên thì tuyệt đối không được mất đi trinh tiết nếu không nhẹ thì tán công trọng thương, nặng thì tính mạng lâm nguy, đây cũng có thể coi là... Vương Trùng Dương hố Vô Song lần hai đi.
....
Từng tia nắng chói chang xuất hiện trên bầu trời Yến Kinh, Yến Kinh là một đại thành rất lớn thậm chí lớn gấp 3 lần so với Thái Hồ Độ bởi dù sao Yến Kinh cũng đã bắt đầu được coi là thủ phủ của người Kim, Đại Kim đang tập trung rất nhiều quân lực, vật lực cùng nhân lực đổ về nơi này, thành Yến Kinh chính là bước chân đầu tiên cho Đại Liêu tiến vào trung nguyên.

Bình thường thành Yến Kinh đã ồn ào nhưng hôm nay nó còn ồn ào hơn rất nhiều bởi ngày hôm nay tại thành Yến Kinh có một sự kiện đặc biệt.
Tiếng chiêng vang vọng khắp xung quanh, ở một trong những nơi phồn hoa và đông người nhất trong thành Yến Kinh đã có một võ đại được dựng lên đồng thời có một tấm bảng hiệu được đặt lên rất cao, bên trên là dòng chữ 'Tỷ Võ Chiêu Thân' được khắc lên ngay ngắn.
'Tỷ võ chiêu thân' không phải là sự kiện lúc nào cũng gặp được càng đặc biệt hơn nữa khi đứng trên lôi đài là một nữ tử, một nữ tử vậy mà dĩ nhiên muốn tỷ võ chiêu thân?.
Nữ tử này một thân trang phục rất giống nam trang, bên ngoài khoác một tấm áo lông mỏng, một thân sắc áo màu xám nhìn không ra chút nữ tính nào tuy nhiên đây chỉ là phần cơ thể từ ngực trở xuống, từ ngực đổ lên thì lại là một khái niệm khác.
Từ dung mạo mà xem đây là một nữ nhân vô cùng mạnh mẽ thậm chí có chút lạnh lùng thêm vào bảng hiệu tỷ võ chiêu thân sau lưng nàng thì cũng có thể nhìn ra nàng là con nhà võ nhưng cũng không có chút thô bỉ nào của võ phu mà là khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, cùng một thân hình cho người ta cảm giác hài hòa cùng mềm mại, nàng không phải dạng nữ nhân có dáng người ma quỷ như Lý Thu Thủy nhưng cơ thể nàng lại cực kỳ hài hòa cứ như một bức tranh thủy mặc cực kỳ sống động vậy, không cho người khác cảm giác bức bối, không cho người khác cảm giác sợ hãi mà là một loại dễ chịu lại có chút khí lành lạnh.
Nếu Lý Thu Thủy là bông hoa hồng thơm ngát, nếu Hoàng Dung là đóa hoa hướng dương tỏa sáng dưới ánh mặt trời thì nữ nhân này... là một đóa hoa đá, không có mùi hương thơm ngát, không có vẻ sáng rực rỡ dưới những tia nắng ban mai kia nhưng chính cái vẻ cứng cỏi nhẹ nhàng mà bình dị ấy lại khiến nó không thua kém bất cứ loài hoa nào cả.
Nàng đương nhiên chính là Mục Niệm Từ.
....
Tiếng ồn của thành Yến Kinh rốt cuộc cũng đánh thức Vô Song dậy, hôm nay có thể coi hắn dậy rất muộn so với hắn thường ngày, việc này âu cũng liên quan tới hôm qua Vương Trùng Dương hành hắn quá thảm, cho dù đã một ngày trôi qua rồi mà Vô Song vẫn cứ cảm thấy cánh tay mình tê dại tuy nhiên so với ngày hôm qua thì đã tốt hơn một chút dẫu sao vẫn có thể cử động tương đối bình thường.
Rời khỏi giường ngủ, dùng ánh mắt quan sát khắp căn phòng nhưng không thấy bóng dang Hoàng Dung đâu tuy nhiên trên bàn lớn có để lại một mẩu giấy nhỏ, lại gần nhìn một chút trên tờ giấy đó viết gì sau đó Vô Song nhẹ mỉm cười, Dung nhi của hắn không ngờ lại dậy sớm ra chợ mua một chút đồ tẩm bổ cho mình, nghĩ đến mấy món ăn mà Dung nhi nấu Vô Song không khỏi cảm thấy vui vẻ.
Thời gian nhè nhẹ trôi qua, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì cánh cửa bên

ngoài vang lên tiếng gõ cửa, bằng vào cảm nhận của Vô Song mà nói thì Dung nhi cảu hắn đi chợ về rồi.
Mở cửa cho Hoàng Dung, vốn muốn giúp Hoàng Dung xách đống đồ vào phòng tuy nhiên khi nâng cánh tay lên vẻ mặt cảu Vô Song lại giật giật, tuy đây chỉ là một biểu cảm rất nhỏ nhưng sao dấu nổi ánh mắt Hoàng Dung, nàng lập tức lách người ra sau lưng Vô Song mà ôn nhu mỉm cười.
“Huynh đang bị thương để muội tự mang vào là được rồi”.
Sau khi đặt đống đồ xuống bàn bản thân Hoàng Dung như nhớ ra điều gì đó nàng liền quay đầu với Vô Song.
“Vô Song ca ca, nãy muội đi qua đường lớn không ngờ lại thấy một lôi đài dựng lên hơn nữa còn là tỷ võ chiêu thân nha, ca ca có hứng ra ngoài xem một chút không, nữ tử trên đài tỷ võ thật sự rất đẹp, tuyệt đối là mỹ nhân “.
Hoàng Dung nói câu này đơn thuần chỉ là từ tính ham vui của người trẻ mà thôi, nàng hoàn toàn tin tưởng vào định lực của Vô Song dù sao Vô Song có thể từ chối Lý Thu Thủy thì liệu có nữ nhân nào còn mị hoặc được Vô Song nữa?.
Người nói vô tình người nghe thì hữu ý, khi nghe đến tỷ võ chiêu thân thì Vô Song lập tức khựng lại, hắn không cần phải suy nghĩ quá lâu trong đầu liền có ba chữ ‘Mục Niệm Từ’ xuất hiện, ở ngôi thành này ngoài Mục Niệm Từ ra còn có ai tỷ võ chiêu thân?.
Sau khi nghĩ đến Mục Niệm Từ thì Vô Song lại bắt đầu có chút khó nghĩ thậm chí là một nỗi buồn nhè nhẹ trong lòng hắn xuất hiện.
Nếu so sánh giữa Hoàng Dung cùng Mục Niệm Từ rất nhiều người sẽ chọn Hoàng Dung làm vợ ai bảo Hoàng Dung được gọi là nữ gia cát đâu? tuy nhiên từ góc độ một người hậu thế mà xem thì Vô Song cảm thấy Mục Niệm Từ thật sự rất khổ, nếu.. không phải hắn gặp Hoàng Dung khi ngay khi xuyên không tới thế giới này... khả năng rất lớn Vô Song muốn lên đài tỷ võ với Mục Niệm Từ.
Hoàng Dung là điển hình của nữ nhân tài giỏi thông minh, một nữ nhân vượt qua tất cả các nữ nhân cùng thời đại hay nói đúng hơn nàng là nữ tử của thời đại mới còn Mục Niệm Từ lại là minh chứng cho số phận những nữ nhân trong thời đại phong kiến.
Nói về tư sác Mục Niệm Từ chẳng thua ai, võ công của nàng cũng không phải là tệ thậm chí nếu công bằng mà xét tư chất luyện võ của Mục Niệm Từ cũng chẳng thấp, nếu không có ngày tỷ võ chiêu thân này thiên hạ có lẽ thật sự sẽ đi ra một vị nữ hiệp nữa.
Mục Niệm Từ số phận nàng thật sự rất bi ai, nàng yêu một cái nam nhân không yêu mình, nàng yêu một cái nam nhân... là người gián tiếp gây ra cái chết của nghĩa phụ, đến khi... nam nhân kia chấp nhận lãng tử hồi đầu quay về với nàng thì... nam nhân nàng yêu lại chết trong tay những người được gọi là bạn bè của nàng.

Xuyên suốt Anh Hùng Xạ Điêu thật ra vốn là quan hệ xoay quanh hai dòng họ Quách – Dương, lấy Quách Tĩnh cùng Dương Khang làm hai nhân vật chính bất quá người bị ảnh hưởng lớn nhất của hai dòng họ này không phải Dương Khang cũng chẳng phải Quách Tĩnh mà là Mục Niệm Từ.
Nàng thật ra là một nữ tử số khổ, rất khổ, một nữ tử chưa từng sống vì mình, nàng sống vì người khác.
Mục Niệm Từ là một bông hoa đá mạnh mẽ nhưng hoa đá cho dù mạnh mẽ thế đâu khi trước từng cơn gió tuyết vùi dập đóa hoa đá đó rốt cuộc cũng tàn.
Vô Song thân là nam nhân của Hoàng Dung, hắn vẫn luôn muốn bênh vực Dung nhi của mình nhưng hắn cũng biết một sự thật rất khó chối bỏ, Hoàng Dung thật sự rất có lỗi với Dương gia, có lỗi với Mục Niệm Từ.
Nếu Mục Niệm Từ ở dưới suối vàng có mắt, có thể nhìn thấy tình cảnh của Dương Quá sau này thì không biết nàng nghĩ gì?, một đứa trẻ không cha cũng chẳng có mẹ, tưởng như có một vị thúc thúc là Bắc Hiệp thì có thể một bước lên mây nhưng suốt những năm tháng tuổi thơ chỉ là chuỗi ngày ghẻ lạnh không hơn cũng chẳng kém đến cả khi luyện võ thành tài rồi cũng vẫn mất đi một cánh tay, một cánh tay đổi lại cái gì?, một cánh tay đổi lại chỉ là vài lời khiển trách với Quách Phù mà thôi.
Nếu người bị chặt cánh tay kia là Quách Phù thì Vô Song hoàn toàn tin tưởng Hoàng Dung thậm chí dám làm ra những việc điên cuồng đòi lại công đạo cho con gái đáng tiếc người bị chặt tay là Dương Quá và người chặt tay lại là Quách Phù.
Cái tên Mục Niệm Từ vốn rất lâu không hiện lên trước mắt Vô Song rồi nhưng hôm nay tên của nàng lại xuất hiện để rồi khi nó xuất hiện... Vô Song không có cách nào xóa đi.
Vô Song chưa từng gặp Mục Niệm Từ, bảo hắn yêu thích sắc đẹp của nàng đương nhiên không phải nhưng hắn thật sự... không đành lòng nhìn thấy số phận của nàng, một nữ nhân như Mục Niệm Từ có lẽ không đáng phải chịu sự đầy đọa của số phận như vậy.
Nàng sinh ra đã là cô nhi, là nghĩa phụ nuôi nàng thành người nhưng rồi chính nàng bất lực nhìn nghĩa phụ ngã xuống, nhìn nghĩa phụ đến chết cũng không nhắm mắt... chết bởi nam nhân chiếm trọn trái tim mình.
Nàng sinh ra không có hạnh phúc, nàng lớn lên cũng chẳng thể nở nụ cười, những năm tháng đẹp nhất của nàng chính là ở bên nghĩa phụ Dương Thiết Tâm cùng với người nam nhân mà nàng yêu say đắm Dương Khang chỉ tiếc niềm vui của nàng vô cùng ngắn ngủi, cả hai nam nhân quan trong nhất đời nàng đều chết, đều chết trong tay những người... mà nàng không có tư cách để mà ghi hận.
Nuốt nỗi đau vào lòng, sống cuộc đời như loài hoa đá cao ngạo, cố nuôi đứa con kết tinh tình yêu của nàng cùng Dương Khang nhưng cuối cùng đóa hoa đá cao

ngạo kia cũng gục ngã, cũng không thể tiếp tục cao ngạo nữa rồi.
Người ta nói Mục Niệm Từ cố chấp, người ta nói Mục Niệm Từ cứng ngắc, người ta nói Mục Niệm Từ sai lầm khi yêu Dương Khang nhưng tình yêu vốn không có lỗi, nếu tình yêu có lỗi thế giới này cũng chẳng còn gì tốt đẹp, ít nhất nàng cũng có những giây phút đáng sống chỉ là những giây phút này quá ngắn ngủi mà thôi.
“Vô Song ca ca, Vô Song ca ca? “.
Hoàng Dung lúc này lại một lần nữa gọi tên Vô Song, nàng không hiểu lắm Vô Song ca ca của mình vì sao lại đứng ngây người ra đó?, tất nhiên Hoàng Dung cho dù thông minh hơn nữa cũng không hiểu được cái lý do bên trong.
Vô Song lúc này bị Hoàng Dung làm cho giật mình tỉnh lại, hắn cũng không thể đối với Hoàng Dung nói ra ba chữ Mục Niệm Từ, hắn còn chưa quên trong nguyên tác Hoàng Dung từng bắt Mục Niệm Từ thề không được yêu Quách Tĩnh hay việc nàng từng bắt Quách Tĩnh chọn giữa nàng cùng Hoa Tranh, tất nhiên từ góc độ nữ nhân mà nói Hoàng Dung đâu có làm gì sai?, cái sai lớn nhất của nàng chỉ là thời đại, thời đại này cái gọi là một nam một nữ rất khó để tồn tại.
“Không có gì, muội nói tỷ võ chiêu thân?, quả thực là thú vị bất quá cánh tay của huynh.. “.
Nói đến đây Vô Song làm ra vẻ thở dài, nhìn xuống cánh tay của mình, Hoàng Dung đương nhiên là hiểu ý.
“Không sao cả, huynh không đi thì muội ở lại đây với huynh, muội cũng không đi”.
Vô Song nào dám để Hoàng Dung không đi? đồng thời Vô Song cũng không thể để Hoàng Dung nhận ra có điều gì không đúng, vì vậy liền rất nhanh lên tiếng.
“Ngốc, muội muốn xem thì cứ đi xem đi, huynh ở lại đây là được rồi, muội ở lại với huynh làm gì dù sao huynh cũng định châm cứu lên hai cánh tay sau đó ngồi nhập định, ở lại đây với muội liền thiệt thòi cho muội hơn nữa gọi thêm cả tên ngốc kia đi cùng cũng được, con gái đi đến chỗ tỷ võ chiêu thân một mình cũng là không tốt”.
Hoàng Dung cũng không có nghi ngờ lời nói của Vô Song dù gì nàng cũng không phải là người xuyên không lại càng không thể đọc được suy nghĩ của người khác, nàng không biết kế hoạch trong đầu của Vô Song là gì, nàng lúc này liền khẽ ung dung mỉm cười rồi chỉ về cái bàn lớn.
“Muội có mua chút bánh bao cùng sữa đậu nành cho huynh, nếu... nếu huynh đã nói vậy thì muội liền ra ngoài xem một chút, hì hì yên tâm muội sẽ rất nhanh trở về với huynh, nhất định không để cho huynh ở đây một mình quá lâu”.
....
Một lúc sau, đứng trên cửa sổ nhìn Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung rời khỏi tửu lâu Vô Song liền khẽ thở dài để rồi ánh mắt hiện lên một tia quyết tâm.

Vô Song trực tiếp xoay người đến chiếc bàn lớn, từ bọc hành trang lấy ra một bọc dụng cụ trang điểm, hắn lúc này liền muốn trang điểm thành một người khác.
Vô Song có một ưu thế chính là từ khi quen biết với Hoàng Dung hắn chưa từng lộ ra toàn bộ võ công của mình, hơn nữa Vô Song còn có Tiểu Vô Tướng Công, bằng vào thuật vẽ mặt, khả năng hóa trang cùng Tiểu Vô Tướng Công, Vô Song muốn hóa trang... thành người khác cũng không khó.
Có Hoàng Dung đi cùng thì Vô Song không dám lên đài tỷ võ chiêu thân bất quá... nếu không có Hoàng Dung thì khác dẫu sao Vô Song thật sự không muốn Dương Khang lên đài.
Nếu đã muốn hóa trang, Vô Song không ngại hóa trang thành... Thiên Vương năm xưa dẫu sao Thiên Vương trên danh nghĩa vẫn là phụ thân của Vô Song, hình ảnh của Thiên Vương bản thân Vô Song đã từng thấy qua những bức tranh vẽ lại mà Khinh Huyền đưa cho hắn thậm chí là cả cô cô Tiên Âm cũng có vài bức hình tương tự tất nhiên lý do quan trọng nhất... Thiên Vương có thể coi là mỹ nam tử đẹp trai nhất mà hắn thấy khi ở thế giới trước.
Dương Khang là dạng nhân vật siêu cấp đẹp trai trong Kim Dung có điều Vô Song cũng không tin vị phụ thân từng làm mưa làm gió khắp thiên hạ, điên đảo không biết bao nhiêu trái tim của mỹ nhân kia về dung mạo lại không so nổi với Dương Kháng.
Nếu đã muốn một thân phận, Vô Song cũng không ngại đóng giả Toàn Chân Giáo đệ tử dù gì hắn cũng từng đối đầu cùng Doãn Chí Bình, Toàn Chân Kiếm Pháp có thể dùng Tiểu Vô Tướng Công mà sử dụng ra, Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo hắn cũng có thể giả dạng một hai thêm vào Kim Nhạn Công nữa thì hắn tuyệt đối không khác gì đệ tử Toàn Chân Giáo thật sự.
“Còn một việc nữa, ta sẽ lấy tên là gì đây?... nghĩ ra rồi... bây giờ tên mới của ta là Đông Phương Bạch đi”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 125

Nhật xuất đông phương

Để hóa trang thành một người không phải là việc khó với Vô Song, bất kể là dùng phương pháp vẽ mặt hay là dịch dung đơn thuần thì Vô Song đều làm tốt, bản thân Vô Song ngoại trừ thuật dịch dung ra hắn còn có thể nói tiếng bụng, có thể thay đổi giọng nói của bản thân thậm chí hắn còn có súc cốt công có thể thay đổi một chút cấu chúc xương của cơ thể, hắn đã chuẩn bị rất nhiều cho một cái thân phận khác để không ai nhận ra dẫu sao Vô Song từ lâu đã xác định sống với nhiều thân phận chứ không chỉ một thân phận như bình thường.
Với khả năng dịch dung thuật của bản thân mình đáng lẽ ra Vô Song phải cực kỳ tự tin có điều người hắn cần qua mặt lúc này là Hoàng Dung, đây quả thực là một thử thách tương đối lớn với Vô Song, nếu là Hoàng Dung của những ngày mới gặp nhau thì không có gì để nói nhưng nếu là Hoàng Dung của hiện tại thì rất khác, với khả năng quan sát hết sức tinh tế của mình bản thân Hoàng Dung hiện nay thật sự rất thân thuộc với Vô Song, chỉ cần hắn không cẩn thận nhất định sẽ lộ ngay đuôi ra.
Lần này tham gia tỷ võ chiêu thân Vô Song thật sự suy nghĩ rất nhanh bởi thời gian không cho phép hắn do dự, nếu thật sự cho Vô Song ngồi lại suy nghĩ thì chưa hẳn hắn đã chấp nhận lên đài tỷ võ lần này.
Vô Song đương nhiên không lo ngại Mục Niệm Từ, cho dù hắn không sử dụng tay mà chỉ xài chân thì Niệm Từ cũng tuyệt không phải đối thủ của hắn, hắn cũng không lo ngại việc mình không so nổi với Dương Khang dù sao hắn cũng có tự tin cùng cao ngạo của chính mình, cái mà Vô Song không tự tin trái lại là việc sau này.
Tỷ võ chiêu thân chính là kén rể của một người cha cho con gái mình dựa theo võ công, nếu hắn thật sự đánh bại Mục Niệm Từ đồng nghĩa với hắn đã là phu quân của Mục Niệm Từ cho dù chỉ là trên danh nghĩa, nếu Mục Niệm Từ trở thành thê tử của hắn thì hắn phải làm gì?.
Có một nữ nhân như Mục Niệm Từ làm vợ tất nhiên Vô Song chẳng có gì để từ chối nhưng hắn đối mặt thế nào với Hoàng Dung?, hắn lại càng không thể bỏ rơi Mục Niệm Từ như cái cách mà Dương Khang làm, nếu như vậy thì hắn khác gì Dương Khang?, nếu như vậy thì hắn lên đài làm gì?.
Có rất nhiều việc biết là không đúng nhưng không thể không làm chỉ bởi không làm thì sẽ hối tiếc rất nhiều rất nhiều.
Nếu không biết đi theo con đường nào, Vô Song sẽ chọn con đường đầu tiên nghĩ đến trong đầu, đúng sai thế nào hắn đều chấp nhận bởi con đường đầu tiên

mà hắn nghĩ đến vẫn luôn là con đường làm hắn thấy ít nuối tiếc nhất.
....
Việc dịch dung cũng không có bất cứ vấn đề gì rắc rối tuy nhiên vấn đề cuối cùng ở chỗ Vô Song không có quần áo thích hợp, quần áo của hắn đa phần Hoàng Dung đều đã nhìn thấy, trong hành trang của Vô Song còn có vài bộ trang phục hoa lệ do Lý Thu Thủy chuẩn bị sẵn cho cái thân phận Đại Liêu vương tử bất quá mấy cái trang phục này hiện nay cũng không thể dùng dù sao hắn còn phải đụng mặt Dương Khang.
Vấn đề trang phục tất nhiên phải giải quyết một cách nhanh chóng, Vô Song không thể nào suy nghĩ quá lâu vì vậy hắn trực tiếp mang dung mạo mới một chân đạp vào bục cửa sổ sau đó lướt ra ngoài, quần áo không thích hợp cũng không sao, cùng lắm... đi đoạt.
Yến Kinh là một đại thành của người Kim, đã là đại thành thì cũng không thiếu những kẻ đại phú đại quý, mục tiêu của Vô Song chính là những người này về phần làm sao biết ai đại phú đại quý thì cũng cực kỳ dễ dàng, nhìn vào trạch viện không phải là đã rõ sao?.
Giữa ban ngày ban mặt đi ăn trộm thì cũng tuyệt không tốt đẹp cho lắm nhưng băng vào thân pháp của Vô Song thì ai có thể nhìn thấy? lại thêm vào việc hắn dùng một tấm khăn đen che mặt thì lại càng không sợ người khác nhận ra dung mạo.
Một đường lướt đi trên những mái nhà tại thành Yến Kinh, rốt cuộc Vô Song cũng nhìn thấy một đại trạch viện được coi là vừa mắt, cái đại trạch viện này cũng không phải là quá mức rộng lớn cũng không có cái vẻ hào nhoáng bên ngoài, cái làm Vô Song thấy hợp mắt là bày biện và sắp xếp cảnh vật xung quanh mơ hồ cho người ta một loại cảm giác thư thái, đối với Vô Song mà nói hắn thậm chí còn nhìn ra đây là một loại trận pháp theo đạo gia.
Thân hình lướt nhẹ vào bên trong trạch viện, hắn như một u linh tồn tại giữa ban ngày vậy, trực tiếp lướt qua toàn bộ đám hạ nhân bên trong trạch viện đồng thời Vô Song cũng nhận ra một điều thú vị, hạ nhân trong trạch viện này vậy mà đều là người Hán, ở Yến Kinh này mà nói một trạch viện dùng toàn người Hán làm hạ nhân thì có tỷ lệ rất lớn chủ nhân của trạch viện cũng là người Hán đồng thời khi nhìn vào cách bày trí cảnh vật thì cái suy nghĩ này của Vô Song càng thêm chắc chắn.
Chủ nhân của trạch viện này là người Hán hơn nữa lại còn đi lại rất gần với đạo gia hoặc ít nhất phải có phong thủy đại sư chỉ điểm, thân là người Hán lại có một trạch viện lớn ở thành Yến Kinh thì thân phận tuyệt đối cũng không bình thường.
MỘt đường không gặp bất cứ ai ngăn cản bất quá Vô Song rất nhanh dừng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn vào phía ngự thư phòng, theo cảm giác của hắn ở bên

trong ngự thư phòng rõ ràng đang có người bên trong hơn nữa đối phương... còn là cao thủ.
Người trong thư phòng kia rõ ràng không phát hiện ra Vô Song, Vô Song thì lại không có nhiều thời gian suy tính hắn trực tiếp đưa hai tay ra đẩy cửa ngự thư phòng sau đó cũng rất nhanh đóng lại như chưa có chuyện gì xảy ra.
Người bên trong ngự thư phòng cảm nhận được có người mở cửa lập tức nhíu mày, bản thân hắn không thích ồn ào, khi hắn đang viết thư pháp thì ghét nhất có hạ nhân quấy rầy, người này khẽ ngẩng đầu lên lông mày thì nhíu chặt mang theo chút tức giận, lập tức lên giọng.
“Có việc gì?, không phải ta đã nói... “.
Người này vừa mới nói đến đây liền nuốt câu nói lại vào trong cổ họng bởi trước yết hầu hắn lúc này là một cây kim nhọn hoắt, chỉ cần thêm một bước nữa thôi sẽ trực tiếp xuyên thủng cổ họng của hắn.
Chủ nhân trạch viện này đúng là cao thủ nhưng chỉ là coa thủ tông sư cảnh giới, cùng lắm chỉ là tông sư đỉnh phong mà thôi, loại cường giả này còn chưa có sức uy hiếp đối với Vô Song, trước khi hắn đi đến thế giới này hắn có lẽ còn lo lắng một hai nhưng hiện tại tông sư đỉnh phong gặp Vô Song đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.
Vô Song vốn chỉ muốn khống chế đối phương nhanh nhất có thể mà thôi cũng chẳng có thời gian quan sát dung mạo của người này, đến khi hắn áp sát được đối phương thì trong ánh mắt mới xuất hiện một tia bất ngờ, người này dĩ nhiên lại mặc trang phục của Toàn Chân Giáo.
Đây là một trung niên nhân, tuổi tác cũng không đến mức quá cao nhưng lại cho người ta một loại cảm giác đạo mạo với bộ râu màu đen cùng hai bên tóc mai tương đối dài, người này có khuôn mặt tương đối nghiêm nghị, vầng thái dương cao cùng ánh mắt cực kỳ sáng, thân hình cao khoảng 1m75, không phải quá cao lớn cũng không quá thấp bé, khi kết hợp cùng trang phục Toàn Chân Giáo trên người cùng khí khái bản thân thì đúng là rất cho người khác phong thái của tiền bối cao thủ.
Người này cũng có thể coi là một cái nhân vật, cho dù bị Vô Song kề cây ngân châm ngay sát cổ nhưng chỉ thoáng rùng mình một chút mà thôi, trong mắt vẫn có được sự bình tĩnh hiếm có, chỉ nhìn vào một điểm này có lẽ đây cũng không phải là một nhân vật tầm thường.
“Không biết là cao nhân phương nào đến ghé thăm trạch viện của Khâu mỗ?, không biết có gì muốn chỉ giáo Khâu mỗ?”.
Dưới lớp vải đen kia khóe miệng của Vô Song khẽ giật giật, hắn rốt cuộc cũng đoán ra đây là ai rồi hơn nữa hắn cảm thấy từ khi hắn đến thành Yến Kinh này mọi việc đều quá mức trùng hợp, đầu tiên là vô tình gặp Mã Ngọc rồi lại gặp Vương Trùng Dương, đến hôm nay lại gặp thêm một đại nhân vật của Toàn

Chân Giáo – Trường Xuân Tử - Khâu Xử Cơ.
Một người họ Khâu xuất thân ở Toàn Chân Giáo lại có địa vị không tầm thường tại thành Yến Kinh thì ngoại trừ sư phụ Dương Khang – Khâu Xử Cơ ra thì còn có thể là ai nữa?.
Khâu Xử Cơ là một nhân vật đặc biệt trong Kim Dung, ông ta đặc biệt bởi bản thân ông ta là nhân vật đại diện cho sự đối lập giữa lý trí cùng con tim, là một nhân vật đại diện cho thay đổi để tồn tại hay quyết tâm bảo vệ những lý tưởng từ những ngày đầu tiên.
Toàn Chân Giáo vốn được Vương Trùng Dương lập nên để chống lại người Kim nhưng Khâu Xử Cơ lại là người mở đầu cho mối quan hệ giữa Đại Kim cùng Toàn Chân Giáo, không phải ngẫu nhiên mà võ công Toàn Chân Thất Tử cho dù tầm thường nhưng trong rất nhiều sách cổ ghi lại bọn họ đều được hoàng đế nhà Kim truy phong danh hiệu.
Sau khi Vương Trùng Dương chết, Chu Bá Thông thì bị giam ở Đào Hoa Đảo, bản thân Toàn Chân Giáo chỉ còn lại cái danh hão, bằng cái danh hão ấy Toàn Chân Giáo không thể nào tiếp tục độc tôn võ lâm như trước, bọn họ phải chọn giữa việc đi theo con đường 'thân Kim' hay chết trong danh dự mà tổ sư để lại.
Công bằng mà nói, Vô Song không trách Khâu Xử Cơ ít nhất Toàn Chân Giáo sau thời Vương Trùng Dương liền bắt đầu có ảnh hưởng lớn hơn nhiều chứ không còn gói gọn trong hai chữ giang hồ, chỉ một điểm này đủ nói lên Khâu Xử Cơ có lý do để thân với người Kim.
Biết đối phương là Khâu Xử Cơ, Vô Song chỉ có thể cảm thán thế gian trêu người, mọi thứ đều quá trùng hợp sau đó chẳng để Khâu Xử Cơ kịp phản ứng đã thấy thân hình Vô Song lóe lên, một trọng quyền nện thẳng vào đan điền Khâu Xử Cơ đồng thời cổ tay hắn chuyển động, lấy hai đầu ngón tay nắm lấy châm bạc nhẹ thi châm, cây ngân châm xuyên qua phần gáy của Khâu Xử Cơ khiến vị tông sư cao thủ này đến một âm thanh còn không thể phát ra, cứ thể mà gục xuống bất tỉnh nhân sự.
Tranh thủ tận dụng thời gian, sau khi Khâu Xử Cơ ngất xỉu đương nhiên Vô Song sẽ lột đồ ông ta, hắn vốn muốn mang theo thân phận Toàn Chân Giáo thì hiện nay thân phận đó lại càng chân thật, ánh mắt đảo qua một chút ngự thư phòng đập vào mắt Vô Song là vài thanh bội kiếm được gắn trên tường như đồ vật trang trí, Vô Song cũng chẳng ngại tiện tay lấy một thanh bội kiếm sau đó thân hình lại chậm rãi lui ra ngoài, biến mất dần dần nơi cuối hành lang trạch viện.
Vô Song không có ghét Khâu Xử Cơ, có trách chỉ trách vị Khâu Xử Cơ này quá đen đủi mà thôi.
....
Mặt trời hiện nay đã dần dần lên cao tuy nhiên vẫn chưa đến giữa trưa, lúc này ở

lôi đài tỷ võ liên tục vang lên những tiếng hoan hô cùng cổ vũ ngất trời chỉ thấy trên đài có một cái nam nhân to lớn thân cao phải đến 1m8, khuôn mặt mang theo vài phần thô lỗ cùng bạo ngược đang từng bước lao về nữ tử nhỏ nhắn trước mặt.
Nam tử này khí lực rất lớn, theo mỗi bước chân của hắn gần như làm sàn gỗ của sân đấu võ rung lên, nội công của người này không cao nhưng một thân ngoại công quả thực không thể coi thường, từng quyền từng quyền đánh ra đều mang theo tiếng gió rít ghê người.
Đối thủ của nam nhân này đương nhiên là Mục Niệm Từ, nàng hiện tại trên khuôn mặt xinh đẹp đã lấm tấm mồ hôi, từ sáng đến giờ nàng đã đánh bại đến 6 người muốn lên tỷ võ chiêu thân tuy rằng đám người này cũng chỉ là hạng tam lưu cao thủ nhưng thể lực của Mục Niệm Từ cũng bị ảnh hưởng rất nhiều để rồi đến khi kẻ thứ 7 này lên sàn thì Mục Niệm Từ bắt đầu cảm thấy có chút vất vả.
Kẻ kia bộ pháp cực kỳ lung tung gần như chỉ biết lấy man lực cậy mạnh nhưng chính vì vậy Mục Niệm Từ cũng không biết đánh bại hắn thế nào, người này từ đầu đến cuối chưa có đánh trúng cơ thể của Mục Niệm Từ trái lại ăn không ít đòn của nàng tuy nhiên đối phương cứ như một đầu trâu điên vậy cho dù đánh thế nào cũng không có gục xuống, quyền cước của Mục Niệm Từ gần như không thể gây ra sát thương thực chất cho đối phương nhưng nếu đối phương chỉ cần đánh trúng nàng một lần thôi chỉ sợ nàng rất khó có thể đứng lên.
Bên dưới đám đông đang điên cuồng hò hét cứ như tham dự một show ca nhạc của hậu thế vậy, tiếng ồn ào cùng hơi nóng mà ánh mặt trời mang lại khiến không khí ở đây càng thêm cuồng nhiệt khiến đòn thế của nam tử kia lại càng thêm hung mãnh.
Bên trong đám đông lúc này tất nhiên cũng có Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh, Quách Tĩnh hiện nay ánh mắt mang theo một tia lo lắng rồi quay lại nhìn Hoàng Dung.
“Dung muội, cô nương trên đài rõ ràng thể lực đã giảm xuống chỉ sợ không phải là đối thủ của kẻ kia, thực sự rất có khả năng sẽ thua”.
Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nói vậy liền bật cười khúc khích.
“Ngươi lo lắng cho cô nương xinh đẹp đó sao?, cô nương đó võ công thực sự rất khá thoạt nhìn như đang yếu thế nhưng trái lại bước chân vô cùng uyển chuyển, tiến lui có thứ tự không hề gấp gáp gần như mỗi bước chân đều có tính toán, kẻ kia cho dù man lực đáng sợ nhưng lại chỉ biết cậy mạnh, không sớm thì muộn cũng thua mà thôi”.
Hoàng Dung nói đến đây lại nhìn Quách Tĩnh từ đầu đến chân có chút thần bí mỉm cười.
“Tĩnh ca ca, cô nương đó xinh đẹp như vậy hay ngươi lên đài đi, võ công của ngươi hiện tại chưa hẳn đã mạnh hơn cô nương đó nhưng hạ bàn của Tĩnh ca ca

ngươi cũng rất tốt, chỉ cần không ham tấn công tập trung phòng ngự rồi đợi cô nương kia lộ ra sơ hở lập tức chuyển thủ thành công liền có thể lấy được mỹ nhân rồi”.
“Cô nương kia có thắng trận này nội lực hay cơ thể đều vô cùng mệt mỏi, chỉ cần Tĩnh ca ca nghe theo muội nó nhất định sẽ thắng hơn nữa nếu huynh không thắng được thì Dung nhi cũng sẽ giúp huynh thắng nha”.
Nói đến đây trong tay Hoàng Dung vậy mà xuất hiện một hòn đá nhỏ, Hoàng Dung bản thân nội lực không cao, nàng cũng chẳng ham mê võ công tuy nhiên thân là con gái Hoàng Dược Sư nàng cũng biết cài chiêu võ phòng thân trong đó cũng có tuyệt học Đạn Chỉ Thần Công của Hoàng Dược Sư.
Đạn Chỉ Thần Công của nàng tất nhiên không thể nào so sánh được với phụ thân tuy nhiên cũng có thể sử dụng làm ám khí phòng thân, nếu Quách Tĩnh lên đài mà thua trận nàng cũng chẳng ngại vì vị bằng hữu ngốc này mà ám toán Mục Niệm Từ một chút.
Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói lập tức liên tục lắc đầu cười khổ.
“Dung nhi, ta không lên võ đài đâu, ta đã có hôn phối rồi không thể nào lại lên đài tỷ võ được”.
Quách Tĩnh nói đến đây làm Hoàng Dung có chút tò mò, nàng muốn hỏi Quách Tĩnh xem vị nương tử trong tương lai của Quách Tĩnh là ai thì đột nhiên toàn bộ mọi người xung quanh đều ồ lên, tiếng ồ này lập tức kéo lại sự chú ý của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung.
Trên đài lúc này vốn nam tử kia thế công như vũ bão nhưng không hiểu sao đột nhiên khựng lại sau đó chỉ thấy thân ảnh Mục Niệm Từ lóe lên, một chân đạp thẳng vào cẳng chân đối phương đồng thời tay đẹp đưa ra một chưởng, một chưởng này gần như dùng toàn bộ nội lực trong người Niệm Từ, nàng lập tức đánh bay nam tử to lớn này xuống đài.
Ở đây cũng chẳng có mấy người được gọi là cao thủ tất nhiên không nhìn ra Mục Niệm Từ vì sao thủ thắng, người duy nhất có thể lờ mờ nhận ra chính là Hoàng Dung, nàng nhìn thấy bộ pháp mà Mục Niệm Từ vừa sử dụng cực kỳ cao minh, cao minh đến mức gần như không thua kém là mấy so với thân pháp của mấy vị đệ tử của cha.
Nhìn thấy bộ pháp của Niệm Từ bản thân Hoàng Dung liền có chút sững lại.
“Nhìn nhầm rồi, nàng cũng không phải là giang hồ tán nhân, nàng cũng có danh sư chỉ điểm”.
Ở trên đài Mục Niệm Từ khẽ thở hổn hển, bộ ngực sữa phập phồng theo mỗi lần hô hấp của nàng, nàng thực sự đang cảm thấy quá sức, dùng võ công của phụ thuân căn bản đã rất khó đánh tiếp tất nhiên Mục Niệm Từ vẫn còn một con bài chưa lật, nàng vài năm trước có gặp một lão tiền bối được vị tiền bối này chỉ điểm võ công trong ba ngày từ đó võ công tăng mạnh, bằng vào Tiêu Dao Du

cùng Thái Tố Trường Quyền mà vị tiền bối này truyền thụ thì Mục Niệm Từ trong hàng ngũ nhất lưu cao thủ cũng coi là nổi bật.
Ở ngay sau lưng Mục Niệm Từ lúc này một nam nhân mặc áo da hổ tiến lên, người này tuổi tác đã vào trung niên thân hình tương đối cường tránh, từ cách ăn mặc có thể coi giống với những thợ săn khu vực xung quanh, đây chính là nghĩa phụ của Mục Niệm Từ - Dương Thiết Tâm.
Dương Thiết Tâm cũng là người luyện võ, ông cũng cảm thấy Mục Niệm Từ đang mệt mỏi liền bước lên trên sàn đấu, một tay cầm cái chiêng một tay cầm dùi trống lập tức gõ mạnh đồng thời giọng nói của ông ồm ồm như tiếng sấm vang lên.
“Thưa các vị hương thân phụ lão, nữ nhi của ta đã đánh liền 7 trận bắt đầu có chút mệt mỏi, nhưng số 7 không phải là số đẹp nên hai cha con chúng ta chỉ nhận thêm một người nữa lên tràng tỷ võ, sau trận thứ 8 bất kể kết quả ra sao thì tràng tỷ võ ngày hôm nay cũng kết thúc, hẹn các vị hương thân phụ lão ngày mai quay lại”.
Thông báo mà Dương Thiết Tâm đưa ra đương nhiên khiến nhiều người hụt hẫng nhưng bọn họ thân là nam tử chẳng lẽ muốn dùng xa luân chiến với nữ nhân?, việc này quả thật cũng có chút mất mặt mũi.
Mục Niệm Từ từ sáng đến giờ đã thắng liền 7 trận, ở đây rất nhiều nam tử muốn lên thử sức nhưng lại ngại mình không phải là đối thủ của nàng vì vậy cũng không dám bước lên đài đồng thời trong suy nghĩ của rất nhiều người thì trận cuối cùng trong ngày có khả năng rất lớn Mục Niệm Từ cũng thắng, ai bảo nàng võ công cao như vậy?.
Thấy đám đông có chút yên tĩnh người nhìn ta, ta nhìn người khiến Dương Thiết Tâm thở ra một hơi, theo bản ý của Dương Thiết Tâm nếu tiếp tục không có ai dám lên tỷ võ cùng nữ nhi liền bắt đầu có thể dẹp sàn nhưng ngay lúc này một tiếng cười vang lên.
Tiếng cười này cực kỳ cuồng ngạo lại có chút ngang tàng, chủ nhân của tiếng cười lập tức là trung tâm của rất nhiều ánh mắt.
Người này một thân sắc phục cực kỳ hoa lệ mang theo hai màu vàng trắng chủ đạo, tóc đen búi cao lộ ra khuôn mặt trắng nõn nhưng cực kỳ nam tính, đôi mắt như một hắc động không đáy trực tiếp muốn câu hồn nữ nhân khác vậy thêm vào người này có một loại khí chất thượng vị giả trời sinh, một loại hấp dẫn khó nói nên lời với bất cứ nữ nhân nào, nam tử này tuyệt đối đủ sức xưng là mỹ nam tử.
“Ha ha, không ngờ thành Yến Kinh hôm nay còn có trò vui này, nếu đã là trận cuối thì để Hoàn Nhan Khang ta tiếp vị cô nương này đi”.
Hoàn Nhan Khang nói xong đám hậu vệ sau lưng hắn cũng lập tức cười lớn rồi cực kỳ hùng hổ vì Hoàn Nhan Khang mở đường, lúc này có rất nhiều người dân Yến Kinh đều biến sắc bởi bọn họ cũng nhận ra thân phận của người này, Hoàn

Nhan Khang con trai của Triệu Vương Hoàn Nhan Hồng Liệt vị thành chủ của Yến Kinh.
Mục Niệm Từ đang đứng trên đài, nàng quả thực bị Hoàn Nhan Khang làm cho rung động tất nhiên đây không phải rung động vì tình yêu mà là rung động vì dung mạo của đối phương, cả đời nàng còn chưa từng nhìn thấy nam tử nào đẹp trai như vậy, một vẻ đẹp cực kỳ tà dị.
Tốc độ của Hoàn Nhan Khang cũng không quá nhanh, hắn dẫu sao cũng là vương tử không thể như đám võ phu một bước lao lên đài được, có đám hậu vệ mở đường hắn chỉ chậm rãi từng bước từng bước đi về phía trước.
Rất nhiều người ở thành Yến Kinh đều không biết việc tiểu vương tử có võ công, ở đây chỉ có đám hộ vệ đi theo Hoàn NHan Khang biết công tử nhà mình mạnh thế nào đương nhiên Hoàng Dung trong đám đông cũng nhận ra võ công của Hoàn Nhan Khang rất cao, ít nhất phải cao gấp đôi so với Mục Niệm Từ cùng Quách Tĩnh.
Hoàn Nhan Khang hai tay chắp về phía sau lại càng thể hiện khí thế vương giả tuy nhiên ngay lúc này dị biến xảy ra, vậy mà có một thân ảnh đạp lên lôi đài trước Hoàn Nhan Khang, thân ảnh này đương nhiên là Vô Song.
Vô Song một đường chạy một mạch đến đây, quả thực cũng cảm thấy cực kỳ may mắn, hắn vậy mà chỉ nhanh hơn Hoàn Nhan Khang một bước chân đồng thời khi Vô Song vừa đặt chân lên sàn đấu hắn cũng lập tức phải đóng nốt vai diễn của mình.
Quần áo của Vô Song hiện nay tương đối đặc biệt, bộ áo dài bên ngoài của Toàn Chân Giáo bị hắn dùng kếm cắt đi gần một nửa sau đó trực tiếp biến thành dạng áo khóa của hậu thế, trên người hắn cũng mặc một bộ trang phục màu trắng tinh chỉ có áo khoác ngoài là màu tím, so với tông màu chủ đạo vàng trắng của Hoàn Nhan Khang thì lại càng thêm vài phần bắt mắt.
Khi bước lên đài thì vai diễn của Vô Song cũng bắt đầu, hắn trực tiếp cả người ngửa về phía sau lưng dựa vào thành võ đài, trong ánh mắt mang theo một tia cuồng ngạo đồng thời trên tay hắn còn có một bình Nữ Nhi Hồng mở sẵn thơm mùi rượu.
“Bình rượu này lúc nãy uống vốn rất có hương vị nhưng khi nhìn thấy nàng thì nó liền trở nên vô vị rồi, tiểu nương tử không cần chống cự nữa, đi theo ta đi thôi”.
So với vẻ cuồng ngạo của Hoàn Nhan Khang thì lời nói của Vô Song quả thực trực tiếp hơn nhiều mà cũng vô sỉ hơn nhiều đặc biệt vậy mà hắn dám tranh vai diễn của Hoàn Nhan Khang?, dám lên đài trước Hoàn Nhan Khang?.
Hoàn Nhan Khang trên khuôn mặt điển trai liền khẽ nhíu mày sau đó giọng nói mang theo vài phần tức giận.
“Ta còn chưa lên đài vậy mà ngươi dám lên đài, muốn chết?”.

Vô Song trực tiếp dùng tay bóp nát bình Nữ Nhi Hồng trên tay, hắn lười biếng quay đầu lại nhìn Hoàn Nhan Khang, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười đầy khinh thường.
“Cút”.
....
Toàn bộ những người xung quanh bao gồm cả Hoàng Dung hay Mục Niệm Từ lúc này đều cảm thấy cực kỳ bất ngờ xen lẫn rung động, chỉ trong ít phút không ngờ xuất hiện hai nam tử tranh nhau lên võ đài, một người là tiểu vương gia của Hoàn Nhan Phủ còn một người lại thần bí không biết xuất thân từ đâu bất quá cả hai có một điểm trung... đều phi thường đẹp trai.
Vẻ đẹp trai của Hoàn Nhan Khang đến từ dung mạo, là dạng đẹp trai giống với thư sinh vương tử.
Vẻ đẹp trai của Vô Song lúc này giống với vẻ đẹp trai của nam nhân chân chính, vẻ đẹp của sự mạnh mẽ cùng bá đạo, khuôn mặt trưởng thành đầy mạnh mẽ cùng hấp dẫn.
Hoàn Nhan Khang thật sự không ngờ thế gian có nam tử có thể so sánh dung mạo với chính bản thân mình lại thêm việc đây là địa bàn của hắn dĩ nhiên có người dám nói như vậy, Hoàn Nhan Khang trong mắt liền có sát khí.
“Đánh gãy chân hắn cho ta”.
Một lệnh của tiểu vương gia đương nhiên đám hộ vệ lập tức lao lên tuy nhiên trong mắt Vô Song đám hộ vệ này cũng chẳng khác gì bù nhìn rơm là mấy, Vô Song còn chẳng thèm nhìn đám bù nhìn này chạy lên, hắn thân pháp cực nhanh vậy mà xuất hiện ngay sau lưng Mục Niệm Từ, nhanh đến mức Mục Niệm Từ căn bản không kịp phản ứng.
Một tay Vô Song ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Niệm Từ, cằm của hắn khẽ đặt lên vai của nàng đồng thời giọng nói đầy nam tính vang lên phả cái hơi nóng của nam nhân vào vành tai nhỏ nhắn khiến khuôn mặt Mục Niệm Từ khẽ đỏ lên.
Một tay ôm lấy eo Niệm Từ, một tay chỉ về phía mặt trời chói chang kia, giọng nói của Vô Song khẽ vang lên mười phần hữu lực.
“Nhật Xuất Đông Phương, Duy Ta Bất Bại, ta gọi là Đông Phương Bất Bại tuy nhiên ta cho phép nàng gọi ta là Đông Phương Bạch”.
Nếu đã muốn gây ấn tượng cho Mục Niệm Từ thì nhất định phải khiến cho nàng không thể quên được, Vô Song cũng không nghĩ ra cái danh hiệu nào nghe bá đạo hơn bốn chữ Đông Phương Bất Bại đồng thời hắn cảm thấy khẩu hiệu của vị Đông Phương Bất Bại này cũng cực kỳ bá khí chỉ tiếc Đông Phương Bất Bại cũng không tính là nam nhân mà thôi.
Thế giới này không có Quỳ Hoa Bảo Điển cũng chẳng có Hắc Mộc Nhai – Đông Phương Giáo Chủ vì vậy Vô Song cũng xin phép đạo câu khẩu hiệu này một chút, dù sao cũng là không ai biết.

....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 126

Náo loạn yến kinh .

Mục Niệm Từ là một nữ tử cực kỳ truyền thống, nàng chưa từng tiếp xúc thân mật với bất cứ một nam nhân nào cả, bị Vô Song ôm vào trong lòng otanf bộ cơ thể Mục Niệm Từ đều trở nên căng cứng, nàng cố gắng muốn đẩy Vô Song ra bất quá nàng lại không có cách nào làm được, có điều cái cảm giác bị Vô Song ôm vào trong lòng quả thực có chút khác thường.

Theo lý bình thường mà nói Mục Niệm Từ vốn muốn dùng sức mạnh của bản thân mình chạy thoát khỏi cái ôm của Vô Song, nếu nàng không thể thoát ra được đồng nghĩa với việc Vô Song dùng một lực mạnh hơn để dữ nàng lại sẽ dẫn đến cơ thể nàng dù ít hay nhiều đều cảm thấy đau đớn bất quá lúc này Mục Niệm Tử lại cảm thấy một loại lực cực kỳ mềm mại, loại lực lượng này gần như đánh tan mọi kháng cự của Mục Niệm Từ nhưng lại không làm nàng cảm thấy đau đớn.

Mục Niệm Từ không thể thoát ra khỏi cái ôm của Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng trở nên đỏ lựng đồng thời nàng cũng cảm nhận được một làn khí lưu cực kỳ nhẹ nhàng chạy dọc cơ thể, cái cảm giác thoải mái đến từng lỗ chân lông này thực sự rất khó diễn tả bằng lời, khiến cho nàng cứ như vậy cả người lại có chút dựa vào lồng ngực của Vô Song thậm chí ánh mắt còn có chút mê ly.

Vô Song nhìn thấy tình trạng của Mục Niệm Từ lúc này hắn liền khẽ mỉm cười, đây là một trong những 'phúc lợi' trong quá trình Vô Song làm đệ tử của Lý Thu Thủy bởi sư phụ của hắn là một đại tông sư trong việc sử dụng mị thuật, Lý Thu Thủy cũng dạy cho Vô Song một chút thủ đoạn sử dụng mị khí từ mị cốt của chính bản thân mình.

Vô Song cũng không thể cứ như vậy ôm Mục Niềm Từ bởi đám binh lính đi theo Hoàn Nhan Khang toàn bộ đều đã lao lên võ đài, tất nhiên đối với Vô Song mà nói đám vệ binh này căn bản không đáng để chú ý, cái làm Vô Song chú ý là hai người vẫn đang đứng sau Hoàn Nhan Khang hơn.

Không hổ là tiểu vương gia của Hoàn Nhan Hồng Liệt, nếu chỉ tính trong thành Yến Kinh này có lẽ cũng chẳng mấy cao thủ đủ sức so sánh với hai người sau lưng Hoàn Nhan Khang.

Khóe miệng Vô Song lúc này dần dần hiện ra một nụ cười đầy khinh thường thân hình của hắn rốt cuộc cũng động.

Nơi đây là thành Yến Kinh tất nhiên vuốt mặt cũng phải nể mũi, Vô Song sẽ không dùng vũ khí lạnh rat ay với đám vệ binh của Hoàn Nhan Khang dẫu sao hắn cũng không muốn gây ra án mạng ngay bên trong thành Yến Kinh nếu

không khi đó sẽ cực phiền hà.
Vô Song khẽ lướt về phía đám vệ binh người Kim, thân hình của hắn như quỷ mị nhanh đến mức vượt qua toàn bộ chuyển động của đám vệ binh ở đây, trong phút chốc khi mà hắn vượt qua đám vệ binh này lần lượt từng tên cứ như bị ma ám mà gục xuống, nửa thân dưới không biết tại sao đều không thể cử động được, toàn bộ hơn 10 tên vệ binh cứ như vậy một tay ôm sống lưng một tay thí chống trên mặt đất cố gắng khiến thân thể không có ngã xuống.
Động tác của Vô Song quá nhanh, nhanh đến nỗi cả hai vị cao thủ đằng sau lưng Hoàn Nhan Khang trực tiếp biến sắc sau đó trực tiếp bước ra một bước chắn trước người Hoàn Nhan Khang đồng thời hai người song thủ đều lập tức đánh ra cản Vô Song tiến về phía trước.
Hai người này thực lực đều là tông sư đỉnh phong so với Khâu Xử Cơ thậm chí còn mạnh hơn một chút lại am hiểu hợp kích thuật cùng nhau đồng thời ra tay thì thực lực có thể truy thẳng đại tông sư cảnh giới, bằng vào hai người nếu không gặp phải Vô Song thì bảo vệ Hoàn Nhan Khang dư sức.
Vô Song khi chứng kiến hai chưởng kia đánh ra nếu là bình thường hắn sẽ chỉ có hai lựa chọn là lùi lại bằng thân pháp tuyệt đỉnh hoặc dùng hàn băng chân khí trực tiếp va chạm cùng chưởng lực của đối phương nhưng khi Vô Song đã học Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thì lại khác.
Thiên Sơn Chiết Mai Thủ không giống một chiêu thức võ công nhằm đánh giết đối phương mà nó thiên hẳn về khắc chế đối phương, trực tiếp chiếm tiên cơ khi cận thân quyết đấu sau đó dùng thủ pháp khắc chế quyền thuật của đối phương, đạo lý này thật sự rất giống với Độc Cô Cửu Kiếm.
Độc Cô Cửu Kiếm tự xưng có thể phá hết thiên hạ kiếm pháp thì Thiên Sơn Chiết Mai Thủ liền có thể phá mọi quyền pháp trong thiên hạ.
Vô Song hai tay lập tức đưa ra trong ánh mắt không thể tin được của hai vị cao thủ kia chỉ thấy cổ tay của Vô Song xoay tròn theo một góc không thể tin được, hai tay mở lớn trực tiếp nắm lấy cổ tay của đối thủ rồi dùng lực ấn xuống.
Chưởng lực còn chưa xuất ra, chưởng lực còn chưa đánh trúng Vô Song thì đã bị Vô Song trực tiếp làm chệch hướng bằng việc ấn cổ tay của đối phương xuống sau đó Vô Song lập tức sử dụng cơ thể trình độ đại tông sư của mình, cổ tay phát lực kéo cả hai đối thủ trước mặt vào sát người mình rồi cổ tay lại nhẹ xoay tròn biến từ trảo thành chưởng, hai chưởng cứ như vậy đè thẳng vào ngực của đối phương trực tiếp đánh cho hai tên bảo tiêu của Hoàn Nhan Khan bắn xa hơn 5m rồi nằm im trên mặt đất không cách nào cử động.
Hoàn Nhan Khang thực sự không tin được vào những việc xảy ra trước mặt, đây là lần đầu tiên hắn thấy những cao thủ mà phụ thân mất không biết bao nhiêu tiền bạc để thuê về lại bị đánh bại nhanh như vậy, cho dù là sư phụ của Hoàn Nhan KHang là Khâu Xử Cơ cũng khó lòng mà thắng được bất cứ ai trong hai vị

cao thủ Đại Kim này vậy mà vừa gặp mặt đã bị Vô Song giải quyết?.
Vô Song cũng không có lựa chọn ra tay với Hoàn Nhan Khang, hắn trực tiếp đặt một tay lên vai Hoàn Nhan Khang, khẽ nói vào tai Hoàn Nhan Khang một câu mang theo nồng đậm sát khí.
“Chạy đi ”.
Sát khí của Vô Song lần đầu tiên từ khi đến thế giới này toàn bộ được xuất ra, thứ sát khí của không biết bao nhiêu sinh mạng chết dưới tay Vô Song tạo thành, sát khí kia khiến một công tử sinh ra trong nhung lụa như Hoàn Nhan Khang sao có thể chịu được?.
Hai chân Hoàn Nhan Khang run lên, cũng chẳng biết khí lực từ đâu hắn lập tức quay đầu bỏ chạy, hai mắt của hắn tràn ngập sợ hãi miệng không ngừng hô cứu mạng, nào còn chút phong phạm vương tử nào của Đại Kim?.
Vô Song làm xong tất cả những việc này hắn mới thở ra một hơi nhọc khí, chỉ có Vô Song mới biết cánh tay mình đau như thế nào trong lần giao tranh ngắn ngủi vừa rồi, cảm giác căng buốt chạy dọc cánh tay khiến Vô Song cảm thấy hai cánh tay của hắn cứ như bị người khác chặt đứt vậy.
Từ lúc Vô Song xuất hiện đến lúc hắn đánh bại toàn bộ đám vệ binh của Hoàn Nhan Khang đều diễn ra cực nhanh, nhanh đến mức ở đây còn không có ai kịp phản ứng, chỉ khi nghe Hoàn Nhan Khang như kẻ điên vừa chạy vừa hô cứu mạng thì những người dân xung quanh mới nhận ra sau đó lập tức cũng rất nhanh giải tán, bọn họ thực sự không dám ở lại đây.
Ở thành Yến Kinh hành hung con trai của thành chủ?, đây tuyệt đối là hành động tự sát bởi chỉ một lúc nữa thôi sẽ có không biết bao nhiên quân đội tiến đến dù sao đây cũng là đất người Kim.
Cảnh tượng náo nhiệt ở đây chẳng mấy chốc biến thành nhốn nháo vô cùng, đám người này chỉ hận không thể rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, chỉ cần quân đội tới chỉ sợ sẽ có một cuộc thảm sát.
Vô Song đương nhiên cũng không tin mình có thể chống lại quân đội, người ta nói chất lượng hơn số lượng nhưng nếu số lượng đến một mức nào đó thì hoàn toàn có thể vùi dập chất lượng, điểm này Vô Song đương nhiên hiểu, ngoại trừ A Thanh ra thì Vô Song còn chưa nghĩ tới cao thủ nào có thể bằng võ công đánh bại hàng ngàn hàng ngàn binh lính.
Tất nhiên đánh không lại liền có thể chạy, Vô Song không tin hắn vận khởi toàn bộ thân pháp của bản thân mà không chạy ra ngoài được khỏi vòng vây của đám binh lính kia, lúc này cái Vô Song quan tâm không phải là đám binh lính Đại Kim có thể ập đến bất cứ lúc nào mà là những người còn chưa có chạy khỏi phạm vi võ đài.
Khác với những người dân thường cố gắng chạy đi trên võ đài lúc này vẫn còn cha con Mục Niệm Từ không biết làm gì mới tốt cùng với hai người Hoàng

Dung cùng Quách Tĩnh vẫn chưa có rời đi.
Vô Song từ đầu đến cuối chưa dám nhìn lấy Hoàng Dung một lần nào bởi hắn thật sự rất sợ nàng nhận ra mình nhưng lúc này có lẽ cũng khó lòng mà không nhìn nàng bởi Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh rõ ràng đang đi về phía Vô Song.
Vô Song không rõ tại sao Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung lại đi về phía mình điều này thật sự làm Vô Song có chút lo lắng, cho dù hắn tự tin với khả năng dịch dung của mình thì khi thấy Hoàng Dung lại gần hắn thật sự vẫn tương đối thấp thỏm, cũng may cho Vô Song là Hoàng Dung nhìn như có vẻ không có nhận ra thân phận của Vô Song.
"Ngươi có phải là người Toàn Chân Giáo?".
Nghe Hoàng Dung hỏi câu này thì Vô Song thở ra một hơi sau đó cố gắng thay đổi ngữ điệu một cách xa lạ nhất có thể, hắn liền hỏi vặn ngược lại Hoàng Dung.
"Ồ, nếu phải thì sao mà không phải thì sao?".
Hoàng Dung đánh giá Vô Song từ đầu đến chân quả thật Vô Song hiện tại bất kể là ăn mặc, dáng người, giọng nói, khuôn mặt và đặc biệt là khí chất đều không có bất cứ cái gì giống với lúc trước, hắn cứ như hóa thân thành một người mới hoàn toàn vậy.
Nếu chỉ là dịch dung bình thường thì Hoàng Dung có thể nhận ra một hai tuy nhiên từ sâu trong tâm khảm của Hoàng Dung thì Vô Song không có được cái bá khí, không có được cái khí tức nam tử mạnh mẽ như thế này, Vô Song bình thường có khí chất giống hệt với nữ tử hoặc cùng lắm chỉ có thể coi là một nam tử yêu mị mà thôi, khí chất của hắn tuyệt đối không cho người ta cảm giác bức người như hình ảnh Vô Song trước mặt.
Hoàng Dung không nhận ra thân phận thật của Vô Song nhưng vì bộ áo khoác ngoài Vô Song đang mặc mà nàng mới cố gắng nán lại nơi đây.
"Nếu ngươi là đệ tử Toàn Chân Giáo thì tốt nhất nên rời đi theo hướng Đông Nam, Mã Ngọc đạo trưởng chính là đi theo hướng đó, ta không rõ kẻ tự nhận là Hoàn Nhan Khang kia có thân phận gì nhưng họ Hoàn Nhan là quốc họ của Đại Kim, kẻ này không phải là hoàng thân quốc thích thì cũng con nhà đại quan, Yến Kinh 8-9 phần là địa bàn của hắn, ngươi tốt nhất lập tức rời đi, đợi cửa thành đóng lại thì chẳng khác gì cá nằm trên thớt mặc người chém giết".
"Còn nếu ngươi không phải là đệ tử Toàn Chân Giáo coi như ta chưa nói gì, Tĩnh ca ca chúng ta trở về tửu quán thôi".
Nhìn theo bóng dáng Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh rời đi Vô Song mới nhẹ thở ra một hơi, hắn biết Hoàng Dung tại sao lại phải nhắc nhở với một nam nhân không quen không biết như vậy dẫu sao đây cũng là vì hắn khoác lên trên người chiếc áo của phái Toàn Chân.
Từ trên mặt lý trí mà nói Hoàng Dung thông minh bậc nào?, nàng sẽ không bỏ qua cơ hội giúp nam nhân của mình tiến về phía trước, nàng không nhận ra Vô

Song nhưng có thể nhận thấy Vô Song cũng không qua lớn tuổi, tuổi tác như vậy đã có thể dễ dàng đánh bại hai cao thủ tông sư đỉnh phong lại thâm vào việc khoác lên trên người chiếc áo Toàn Chân Giáo thì liền có khả năng rất lớn là đệ tử chân truyền của Vương Trùng Dương.
Hoàng Dung không biết tại sao Vương Trùng Dương xuất hiện tại thành Yến Kinh nhưng nếu chính vì nàng đã từng nhìn thấy Vương Trùng Dương vì vậy liền có thể dễ dàng hợp lý hóa thân phận của Vô Song, nàng không biết được kẻ trước mặt sau này là bạn hay thù của 'Vô Song ca ca' nhưng chí ít nàng muốn tạo một cái ấn tượng tốt một chút, dù sao cũng coi như đặt viên gạch đầu tiên cho hai chữ quen biết.
Từ trên mặt tình cảm mà nói, Hoàng Dung dẫu sao cũng nhận chỗ tốt của Toàn Chân Giáo, kể cả nam tử trước mặt không có võ công cao cường thì nàng vẫn muốn giúp đỡ người ta một hai, cha nàng chưa bao giờ thích Toàn Chân Giáo nhưng cha nàng khác nàng, nàng đối với Toàn Chân Giáo thật ra cũng có chút bội phục, ở trên Đào Hoa Đảo nàng cũng là người đến thăm Chu Ba Thông nhiều nhất, từ Chu Bá Thông mà sau đó Hoàng Dung thật sự có thiện cảm với đám người Toàn Chân giáo.
Vô Song nhìn theo thân ảnh Hoàng Dung đi xa dần hắn cũng lập tức quay đầu lại, hắn nhất định phải trở về quán trọ trước khi Hoàng Dung trở về nếu không sẽ rất phiền phức, hắn không hy vọng Hoàng Dung phát hiện ra việc ngày hôm nay về phần việc của Mục Niệm Từ hôm nay cũng có thể coi là thành công ngoài sức mong đợi.
Vô Song vẫn chưa đánh bại Mục Niệm Từ thì hình như chưa tính làm hôn phu của nàng đi?, coi như Mục Niệm Từ vẫn chưa có hôn phối đi? lại thêm vào việc Vô Song làm thì rất khó để cha con Mục Niệm Từ có thể tiếp tục màn tỷ võ chiêu thân, đương nhiên sẽ không thể co cơ hội cho Hoàn Nhan Khang bước lên sàn đấu lần thứ hai?.
Vô Song đương nhiên cũng nghĩ đến việc Hoàn Nhan Hồng Liệt nếu không bắt được Vô Song thì nhất định sẽ tìm hai cha con Mục Niệm Từ gây phiền phức tuy nhiên đừng quên Vô Song đang có thân phận Tây Hạ vương tử, bằng cái thân phận này cứu hai cha con Mục Niệm Từ cùng Dương Thiết Tâm thừa sức.
Vô Song chậm rãi nắm lấy bội kiếm ở sau lưng, ánh mắt trở nên có chút lăng lệ nhìn về hai tông sư đỉnh phong cao thủ đang nằm kia, giọng nói thậm chí mang theo nồng nặc sát khí.
"Tông sư đỉnh phong dính một chưởng đó còn chưa có chết, không cần phải giả chết nằm đó".
Bị Vô Song nói ra lời này hai cái tông sư cao thủ kia rõ ràng thân hình run lên sau đó cũng không thể tiếp tục giả vờ nằm xuống nữa, hai người cùng ngồi dậy bốn mắt nhìn nhau, trong mắt có thể cảm thấy một tia chán nản, hai người dính

chưởng pháp của Vô Song thật ra chưa hẳn đã là trọng thương chỉ là không dám ngồi dậy mà thôi.
Chưởng lực của Vô Song mạnh thế nào hắn đương nhiên biết nhưng vấn đề là cánh tay của Vô Song không thể phát lực mạnh mẽ được dẫn tới hắn phải thu vào đến 7 phần lực đạo vì vậy cũng không khiến hai kẻ trước mặt bị trọng thương tuy nhiên hàn khí nhập thể quả thật cũng không dễ chịu gì.
Hai người này đứng lên nhìn Vô Song đầy e ngại thậm chí bắt đầu bị sát khí của Vô Song dọa sợ, tuy nhiên đây là Yến Kinh, bọn họ đại diện cho bộ mặt vương phủ, cho dù sợ hãi thì vẫn cố phải tỏ ra cứng rắn mới đúng, một trong hai người lúc này bước lên một bước, cắn răng lên tiếng.
“Các hạ võ công đời này ta ít thấy bất quá đây là Yến Kinh... hy vọng các hạ vẫn chưa tự đại đến mức coi trời bằng vung, tốt nhất là rời đi khỏi đây mới đúng”.
Vô Song nghe thấy lời này vang lên tiếng cười cuồng tiếu, Hoàng Dung đã rời đi thì hắn không ngại thể hiện toàn bộ Quỳ Hoa Thân Pháp, tốc độ của hắn so với trước kia thậm chí càng thêm khủng khiếp, bội kiếm trong tay lập tức xuất ra hướng về hai người kia.
Hai vị tông sư cao thủ của vương phủ cũng không dám chậm trễ, chỉ cần thấy tốc độ của Vô Song thì đã kinh hãi gần chết lập tức cùng nhau bước ra, một người thủ còn một người công.
Hai người ban đầu đã nhìn thấy quần áo của Vô Song có dấu hiệu của Toàn Chân Giáo tuy nhiên lại trực tiếp khinh thường bỏ qua, bọn họ đã vài lần tỷ thí với Khâu Xử Cơ, Khâu Xử Cơ đạo học có thể cao hơn bọn họ nhưng võ công chỉ tầm tầm một trong hai người mà thôi vì vậy cả hai bắt đầu gần như không coi Toàn Chân Giáo ra gì dù sao cường giả mạnh nhất của Toàn Chân Giáo chỉ là Mã Ngọc, bọn họ cũng không tin Mã Ngọc có thể lấy một địch hai.
Trong mắt hai người này chỉ cần Vô Song không phải là Mã Ngọc thì tuyệt đối không cần quan tâm, xuất thân từ Toàn Chân Giáo có thể dọa được ai?, tất nhiên là cái suy nghĩ đó đã sụp đổ chỉ sau lần giao thủ đầu tiên.
Lần giao thủ thứ hai này lại càng khiến hai người này run sợ, bọn họ đã đấu cùng Khâu Xử Cơ vài lần, có thể dễ dàng nhận ra Vô Song đang dùng Toàn Chân Kiếm Pháp quan trọng hơn... đây rõ ràng là kiếm pháp cơ bản của Toàn Chân Giáo thứ kiếm pháp mà Khâu Xử Cơ đã dạy cho Hoàn Nhan Khang khi Hoàn Nhan Khang còn chưa hề biết võ công.
Hai người bình thường sẽ tức giận vì cảm thấy bị Vô Song khinh thường nhưng hiện nay lại vui mừng gần chết, chỉ là toàn chân cơ sở kiếm pháp cùng với thanh kiếm chưa xuất khỏi bao kia đã đánh cho bọn họ tối mặt tối mũi, nếu Vô Song sử dụng Thất Tinh Kiếm Pháp của Toàn Chân Giáo chỉ sợ cả hai đã sớm xanh cỏ.
Hai người này tất nhiên ánh mắt cũng không cao, nếu có Mã Ngọc hay Khâu Xử Cơ ở đây thì có thể nhìn ra Toàn Chân Kiếm Pháp trong tay Vô Song chưa hẳn là

đã tinh diệu, việc Vô Song áp đảo hoàn toàn hai vị tông sư đỉnh phong kia đơn giản chỉ vì mỗi chiêu kiếm của hắn vận dụng tốc độ của Quỳ Hoa Bảo Điển, khả năng biến hóa của Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng nội lực chí âm chí hàn của bản thân mình, lấy hai loại đỉnh cấp tuyệt học trong thiên hạ rồi cả Tiên Thiên Chí Âm Thể để bổ trợ cho Toàn Chân Kiếm Pháp thì căn bản phải gọi là... dùng xe tăng đi giết gà chứ không còn là dao mổ trâu nữa rồi.
Kiếm trong tay Vô Song càng ngày càng nhanh, biến hóa càng ngày càng ảo diệu đến mức nhìn thấy lưỡi kiếm của hắn đã là việc cực kỳ khó khăn đối với hai vị tông sư cao thủ kia để rồi cuối cùng thân hình Vô Song đang bay trên không trung đột ngột mạnh mẽ quay ngược lại, bao kiếm được hàn băng chân khí bao bọc mạnh mẽ chém ra.
“Hồi Phong Phát Liễu Kiếm”.
Mũi kiếm chứa hàn băng lực lập tức cắt qua cổ họng hai vị tông sư đỉnh phong cao thủ dẫn tới máu tươi bắn ra, hai người vẻ mặc trắng bệch mà liên tục lùi lại, vẻ mặt nhìn Vô Song như đang nhìn quái vật vậy, may cho hai người là Vô Song cũng không muốn hạ sát thủ, vết thương ở cổ kia còn chưa đủ để chạm tới động mạch cổ của cả hai.
Hồi Phong Phất Liễu Kiếm tất nhiên là tuyệt chiêu kiếm pháp của Nga Mi tuy nhiên Vô Song không nói thì ai biết?.
“Nhớ, nể tình Hoàn Nhan vương gia hôm nay ta không làm khó các ngươi, chỉ là nếu dám đụng đến nữ tử kia ta liền cho Hoàn Nhan Hồng Liệt hối hận cả đời”.
Nói xong một câu đầy bá khí, Vô Song còn không quên quay đầu lại nhìn Mục Niệm Từ đang đứng chôn chân trên võ đài, khóe miệng cong lên rồi dùng nội lực trực tiếp nói về phía Niệm Từ.
“Ha ha hôm nay không thể chiến thắng mỹ nhân trên võ đài hy vọng lần sau có thể cùng mỹ nhân giao lưu ở nơi khác, Đông Phương Bạch có việc rời đi vẫn là xin bái biệt Mục cô nương trước”.
Mục Niệm Từ nghe vậy liền sững người, nàng không hiểu rõ lắm ‘giao lưu ở nơi khác’ nghĩa là gì nhưng nàng lại mơ hồ cảm nhận lời nói này của Vô Song... nhất định có ý xấu, lập tức vẻ mặt xinh đẹp của Mục Niệm Từ lại đỏ lên... đồng thời nàng cũng trực tiếp quên mất việc tại sao Vô Song lại biết nàng học Mục?.
“Đông Phương Bạch... Đông Phương Bạch... Đông Phương Bạch...”.
Nhìn theo bóng lưng của Vô Song, giọng nói của thì thầm của Mục Niệm Từ cứ như vậy khẽ vang lên.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || [];

_taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 127

Hoàn Nhan Vương Tộc (1)

Hoàng Dung hôm nay rất vui vẻ, sự vui vẻ đó có thể hiện rõ ra trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng bởi Yến Kinh thật sự là một vùng đất mới đối với Hoàng Dung.

Hoàng Dung sinh ra và lớn lên ở Đào Hoa Đảo, nàng cho dù thông minh tuyệt đỉnh lại đọc rất nhiều thư tịch do phụ thân sưu tầm khắp thế gian nhưng cơ hội đi ra ngoài như thế này cũng không nhiều, cơ hội được thăm thú một đại thành như Yến Kinh thì lại càng ít.

Yến Kinh hiện nay do người Kim làm chủ nhưng không phải chỉ có Kim nhân ở đây mà Yến Kinh là nơi giao hòa văn hóa giữa Kim nhân, Hán nhân cùng Liêu nhân, tại thành Yến Kinh tính về số lượng thì Hán nhân vẫn là đứng đâu, Kim nhân ít hơn còn về Liêu nhân thì rất khó nhìn thấy nhưng cũng không phải là không có.

Hoàng Dung cho dù thông minh sắc sảo hơn người nhưng đừng quên nàng năm nay mới 16 tuổi đang là độ tuổi đẹp nhất của một thiếu nữ, độ tuổi ham vui nhất của một nữ nhân, nếu có Vô Song ở bên cạnh bồi nàng đi dạo thậm chí nàng muốn dạo hết tất cả các khu phố của Yến Kinh cũng chưa biết chừng đương nhiên sau sự kiện tỷ võ chiêu thân của Niệm Từ thì nàng vẫn phải trở về quán trọ càng nhanh càng tốt.

Thành Yến Kinh lúc này chắc chắn rất loạn, Hoàng Dung chưa từng gặp Hoàn Nhan Khang nhưng nàng biết Hoàn Nhan chính là dòng họ của vương tộc Kim Quốc, đám binh lính đi theo Hoàn Nhan Khang cũng chẳng phải gia nô bình thường mà đều mặc quân phục, đừng nhìn bọn họ bị Vô Song đánh bại nhanh như vậy nhưng nếu trong quân đội cũng là một phương hảo thủ, có thể điều động cao thủ trong quân đội đến làm vệ sĩ thì thân phận lại càng không phải nói, khoảng thời gian tiếp theo để tìm cái kẻ gọi là Đông Phương Bạch kia thì đám người Kim này nhất định sẽ lật tung thành Yến Kinh ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Dung có chút cảm thán về giang hồ, nàng vốn nghĩ với thực lực của Vô Song thì như lời Vương Trùng Dương nói bản thân Vô Song trong cùng thế hệ đã là vô địch nhưng khi nàng nhìn thấy Đông Phương Bạch lại khiến bản thân nàng lần đầu tiên xuất hiện sự lung lay trong suy nghĩ.

Đông Phương Bạch trong mắt Hoàng Dung cứ như một cực khác của Vô Song vậy, Vô Song cho người khác cảm giác xinh đẹp đến quỷ dị nhưng trái với cái cái vẻ ngoài đó là một sự lạnh lùng, cái lạnh khiến người ta không rét mà run.

Đông Phương Bạch không có cái vẻ đẹp đến ma mị của Vô Song nhưng hắn

cũng tràn ngập mị lực, tràn ngập vẻ đẹp của một nam nhân trưởng thành, nếu Vô Song là cực lạnh thì Đông Phương Bạch là cực nóng tất nhiên trái với cái vẻ ngoài cực kỳ nam tính kia thì Đông Phương Bạch ngôn ngữ tuyệt không lịch sự tử tế gì, so với một Vô Song tương đối kiệm lời với kẻ bên ngoài thì Đông Phương Bạch lại giống một tên hái hoa công tử.
Hai người, hai hình ảnh đối lập nhưng thực lực đều cao đến dọa người đều là đại tông sư cao thủ.
Hoàng Dung đang đi về phía trước đột nhiên dừng lại không tiếp tục bước đi, hành động này của Hoàng Dung lập tức khiến Quách Tĩnh đang đi cùng nàng cũng khựng lại, vẻ mặt Quách Tĩnh không hiểu mà lên tiếng.
“Dung muội, ngươi tại sao không đi tiếp?, không phải ngươi nói chúng ta phải trở về quán trọ càng sớm càng tốt sao?”.
Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh nhắc liền hơi hơi mỉm cười im lặng không nói chỉ là trong mắt Hoàng Dung xuất hiện một tia sáng mà Quách Tĩnh không thể nào quan sát thấy, đây là ánh mắt của... chiến ý.
Hoàng Dung không cầu nam nhân của mình phải hoàn hảo hay thiên phú trác tuyệt, nàng không cầu nam nhân của mình phải là thiên tài trăm năm có một hay là kỳ tài võ học, cái thứ Hoàng Dung cần chỉ là một nam nhân hiểu nàng, tin nàng, yêu nàng từ tận chân tâm còn lại những thứ ở trên kia nàng đều có thể vì phu quân giành lấy.
Hoàng Dung lúc này trái tim dành chọn cho Vô Song nhưng nàng luôn cảm thấy có một thứ không được như ý đó chính là Vô Song quá hoàn hảo, Hoàng Dung biết có nàng hay không có nàng thì Vô Song đời này vẫn thừa sức danh vang tứ hải thậm chí vị trí đứng đầu ngũ tuyệt tương lai có lẽ cũng sẽ rơi vào tay Vô Song một cách dễ dàng mà thôi tuy nhiên sự xuất hiện của Đông Phương Bạch thì lại khác.
Đông Phương Bạch tồn tại thì sẽ nói lên có người cùng Vô Song tranh tài, có người cùng Vô Song so đua cũng đồng nghĩa với việc có nơi cho Hoàng Dung thể hiện tài hoa của mình, nàng không biết Đông Phương Bạch kia sau này là bạn hay là thù của Vô Song, nếu là thù thì nàng chắc chắn giúp Vô Song vượt qua đối phương, đánh bại đối phương.
Nếu lúc này Hoàng Dung biết hai người Đông Phương Bạch cùng Vô Song vốn là một thì không biết có xúc động cắn chết Vô Song hay không đây?.
....
“Vô Song ca ca “.
Cửa phòng trọ rất nhanh được Hoàng Dung mở ra, mang theo khuôn mặt tươi cười bước vào phòng, ánh mắt xinh đẹp khẽ chuyển muốn tìm thấy hình bóng của Vô Song tuy nhiên rất nhanh khuôn mặt xinh đẹp của nàng biến thành kinh hãi, nàng thấy Vô Song nhưng là một Vô Song đang cực kỳ đau đớn.

Vô Song lúc này lưng dựa vào thành giường, cả người nhễ nhại mồ hôi, khuôn mặt hắn liên tục khẽ cau lại, hai hàm răng gần như cắn chặt lại để không kêu lên thành tiếng đồng thời đôi tay của Vô Song toàn bộ đều buông xuống, hai cánh tay của hắn cứ như vậy run lên.
Vô Song thật sự không phải cao thủ quyền pháp, hắn sử dụng chân để chiến đấu cũng được nhưng nếu bắt hắn bỏ đi đôi tay thfi thực sự không quen thậm chí chiến lực cũng bị giảm đi một cách đáng sợ vì vậy trong lần xuất thủ này Vô Song vẫn phải dùng đến hai cánh tay.
Hai cánh tay của Vô Song vốn đã cực kỳ đau đớn nhưng còn chưa đến mức chuyển thành tình trạng xấu bất quá ngay từ ban đầu hai cánh tay của Vô Song đã không thể dùng được để chiến đấu rồi, hắn cũng đành phải sử dụng một thủ đoạn châm cứu bên trong Dược Vương Phần Thiên gọi là Hoạt Thi Châm.
Hoạt Thi Châm là một trong những thủ pháp châm cứu cấm kỵ trong Dược Vương Phần Thiên của Dược Vương năm xưa, bản thân Hoạt Thi Châm không bàn về sự bá đạo của nó chỉ bàn về cách thi châm thì cũng đã nằm ngoài khả năng của Vô Song lúc này, Hoạt Thi Châm mà Vô Song châm lên người mình là một loại thủ pháp giản đơn hơn do ông ngoại hắn Dược Vương đời này đúc kết ra được ghi trong Dược Vương Thần Châm.
Hoạt Thi Châm sao gọi là hoạt thi? theo truyền thuyết thì chỉ cần thi châm thì đến các chết cũng sẽ có thể sống lại, đây là sự bá đạo của Hoạt Thi Châm, thủ pháp châm cứu được ví với ác quỷ tất nhiên đây chỉ là truyền thuyết còn cái truyền thuyết này có thật hay không thì không ai biết.
Vô Song sử dụng bản tối giản của Hoạt Thi Châm dẫn tới có thể trong thời gian ngắn giảm thiểu tối đa đau đớn cũng như kích hoạt các cơ trên cánh tay dẫn đến cánh tay hắn đủ mạnh để chịu đựng áp lực của tốc độ từ Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ mang lại bất quá khi hắn trở về quán trọ hắn mới biết tác dụng phụ của nó lớn đến mức nào.
Có gan sử dụng Hoạt Thi Châm thì Vô Song có gan chịu trách nhiệm, tác dụng phụ lớn nhất của Hoạt Thi Châm thậm chí có thể phế đi hai cánh tay của người thi châm dù sao đây cũng là thủ đoạn cuối cùng, chỉ có lúc thân thể bị đánh thành tàn phế hoặc không còn cách nào khác thì mới thi triển loại thuật châm cứu ma quỷ này, Vô Song biết thân thể của hắn là Đại Tông Sư cảnh giới lại thêm vào Tiên Thiên Chí Âm Thể làm cho bất kể là kinh mạch hay thân thể đều mềm mại vô cùng, hắn cũng có tự tin hai cánh tay của mình không bị phế đi vì vậy mới cắn răng thi châm lên tay mình tuy nhiên tác dụng phụ của nó hình như hơi quá đáng.
Hoạt Thi Châm không phá huy đi hai cánh tay của Vô Song nhưng nó lại triệt để phế đi hai tay của Vô Song trong thời gian ngắn, không có vài ngày tĩnh dưỡng tuyệt không thể cử động được hai cánh tay đồng thời bên trong cốt tủy của Vô

Song nhưu có vô số ấu trùng đang di chuyển vậy, cảm giác đau trong xương cùng buốt trong tủy cực kỳ đáng sợ.
Hoàng Dung nhìn thấy thảm cảnh của Vô Song thật sự hoảng sợ, cho dù thông minh như nàng nhưng khi nhìn thấy nam nhân của mình đau đớn vô cùng thì lại cảm thấy chân tay vô cùng luống cuống, không biết làm gì mới tốt.
“Vô Song ca ca, ca đợi muội... muội đi gọi lang trung”.
Vô Song cố gắng ngửa đầu lên nhìn Hoàng Dung sau đó hai hàm răng cắn chặt của hắn khẽ mở ra, giọng nói khan khan vang lên.
“Không cần, lấy cho hai tấm vải sạch sau đó buộc thật chặt hai cánh tay này lại là được”.
Vô Song nói ra câu này liền đã thở hổn hển gần như quá sức, thực sự cái đau đớn này rất khó để diễn tả bằng lời.
Hoàng Dung nghe Vô Song nói vậy thân hình khẽ run lên, nàng tất nhiên biết y thuật có điều y thuật của Hoàng Dung thua xa Vô Song, đến cả Vô Song còn đau đớn như vậy thì Hoàng Dung sao có thể trị khỏi?, cái mà nàng làm tốt nhất bây giờ chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh nghe Vô Song phân phó mà thôi.
Hoàng Dung cũng chẳng kịp đợi gì nữa, nàng xoay người ra cái bàn ở trung tâm nơi đó đống đồ nàng mua vẫn còn chưa cất đi, ở đó có một cây vải trắng do Hoàng Dung đích thân chọn, nàng muốn may cho Vô Song một bộ quần áo đương nhiên lúc này Hoàng Dung trực tiếp ném bộ quần áo kia ra sau đầu, nàng xoay người xé ra hai mảnh vải rồi chạy đến chỗ Vô Song.
“Buộc thật chặt vào, càng chặt càng tốt sau đó... kiếm cho huynh vài viên than nóng”.
Hoàng Dung cũng không hỏi nữa, nàng bắt đầu vì Vô Song buộc thật chặt hai cánh tay lại rồi chạy xuống phòng bếp của quán trọ, không bao lâu sau Hoàng Dung mang theo vài thanh củi đã cháy đen ở đầu vẫn còn đang nghi ngút khói.
Vô Song trong lúc đau đớn trực tiếp quên thế giới này không có cái gì gọi là than đá cũng may Hoàng Dung cho dù hiểu sai ý Vô Song thì vẫn mang một thứ tương tự chạy lên đây, thế giới này không có than đá nhưng nó có than củi.
“Dí vào “.
Vô Song lại nói ra hai chữ ngắn gọn sau đó ngửa cả đầu ra phía sau thể hiện sự đau đớn, nhìn thấy Vô Song đau đớn Hoàng Dung lòng đau như cắt, nàng thậm chí muốn tát cho mình hai cái tát, vì nàng ham vui mà rời khỏi Vô Song, vì nàng ham vui muốn xem cái gì gọi là Tỷ Võ Chiêu Thân mà để Vô Song ở lại một mình, nàng chính là cảm thấy vì mình không ở bên chăm sóc Vô Song mới dẫn đến việc Vô Song đau đớn đến thế này.
Hoàng Dung cánh tay run run nắm lấy thanh củi kia, nàng đương nhiên biết khi thứ này ấn vào da thịt thì sẽ đau thế nào nhưng nhìn Vô Song đau đớn nàng cũng cắn răng làm liều một lần, hai tay cầm hai thanh củi ngắn rồi đồng thời đặt trên

tay Vô Song.
"Giúp ta.. lăn đều thanh củi đó".
Mồ hôi Vô Song chảy ra càng ngày càng nhiều, mỗi khi thanh củi nóng rực kia di trên cánh tay Vô Song đều khiến thân thể hắn khẽ run lên bất quá Vô Song lại tuyệt đối không rên lên một tiếng, cái cảm giác đau đớn, nóng cháy da thịt này trái lại khiến Vô Song cảm thấy thoải mái hơn một chút ít nhất cái cảm giác đau đớn này nó át đi được cái cảm giác có sinh vật nào đó đang di chuyển trong cốt tủy của mình, nếu chỉ là đau đớn thì Vô Song tuyệt đối không sợ.
Cũng chẳng biết qua bao lâu, Vô Song mới chậm rãi nhắm mắt lại rồi thở ra một hơi nhọc khí, lần này hắn thật sự... nghịch quá dại rồi.
Thân hình Vô Song đột nhiên ngã ngồi về phía sau, ánh mắt khẽ nhắm lại, hắn không ngờ quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.
Nhìn thấy Vô Song đột nhiên gục xuống, Hoàng Dung sợ đến mức buông luôn hai thanh củi nóng trên tay ra, nàng cả người lao đến đỡ Vô Song, chỉ khi cảm thấy mạch tượng của Vô Song vẫn bình thường thì nàng mới có thể từ trong lo lắng tỉnh lại, đôi mắt kia thậm chí xuất hiện hai hàng lệ nhòa, nàng biết Vô Song trong một khoảng thời gian không ngắn nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy Vô Song đau đớn như vậy.
Không dám tháo hai tấm vải đã chuyển thành màu đen kia ra khỏi tay Vô Song, nàng chậm rãi đặt Vô Song xuống giường, vì Vô Song chỉnh lại tấm đệm bên dưới, sau đó nàng khẽ ngồi xuống bên cạnh hắn, từng đầu ngón tay khẽ chạm vào lồng ngực Vô Song rồi nhẹ vuốt ve trên đó, đầu của nàng cũng từ từ hạ xuống, nàng như muốn nghe thyas tiếng trái tim Vô Song vẫn đập, nàng cứ như thế liền nửa ngồi nửa nằm dính thật chặt vào cơ thể Vô Song.
"Huynh thật ngốc, bị thương nặng như vậy mà không nói cho muội lại còn sính cường... nếu muội mà về muộn một chút... nếu huynh có chuyện gì bất trắc thì muội biết sống sao?".
Một tay cố gạt đi hai hàng lệ nhòa, Hoàng Dung khẽ cắn lấy đôi môi đỏ mọng của mình, nàng lúc này liền quyết tấm sẽ không rời khỏi Vô Song nửa bước, nàng hôm nay cũng đột nhiên phát hiện ra một điểm yếu của Vô Song... đó chính là cậy mạnh.
Cho dù nàng hiểu nhầm lý do khiến Vô Song rơi vào trạng thái này nhưng nàng vẫn đoán đúng một điểm chưa tốt của Vô Song, bản thân Vô Song rất hay cậy mạnh, rất hay tiến vào những trận chiến không có đường ra.
....
Hoàng Dung thì bận bịu chăm sóc Vô Song nhưng ở ngoài kia thành Yến Kinh lại đang bị lật tung lên chỉ bởi sự kiện của Mục Niệm Từ.
Hoàn Nhan Hồng Liệt là một cái đại nhân vật của Kim Quốc đồng thời cũng là thành chủ Yến Kinh, thân là thổ hoàng đế của Yến Kinh mà con trai yêu của

mình lại bị kẻ khác đe dọa đến tính mạng ngay tại địa bàn mình hỏi sao vị Triệu Vương này không tức giận?.
Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng có tai mắt ở khắp nơi tại Yến Kinh, hắn không phải là một người leo lên vương vị chỉ bằng huyết mạch vương tộc, trong vương triều Đại kim thì Hoàn Nhan Hồng Liệt chính là cánh tay phải của Kim Thái Tổ - Hoàn Nhan A Cốt Đả, Yến Kinh không chỉ là một tòa đại thành bình thường mà là nơi để Kim Quốc đặt chân vào trung nguyên, là nơi người Kim tích xúc binh lực, không động binh thì thôi nhưng động binh liền một hơi nuốt luôn Yến Vân Thập Lục Châu của người Hán.
Hoàn Nhan Hồng Liệt sau khi thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của Hoàn Nhan Khang, sau khi thấy thảm bại của đám cao thủ đi theo Hoàn Nhan Khang thì phi thường tức giận, đầu tiên Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng mặc kệ lời đe dọa của Vô Song mà bắt hai cha con Dương Thiết Tâm cùng Mục Niệm từ vào đại lao, tiếp theo ông ta cũng trực tiếp triệu gọi Khâu Xử Cơ tiến vào Vương phủ, việc cuối cùng chính là đóng lại toàn bộ cửa thành Yến Kinh rồi cho trọng binh lùng bắt tất cả những kẻ khả nghi,
Hoàn Nhan Hồng Liệt không phải là nhân vật thiện nam tín nữ gì, ông ta ban đầu không có lập tức giết luôn Dương Thiết Tâm cùng Mục Niệm Từ một phàn vẫn là e ngại võ công của kẻ gọi là Đông Phương Bạch kia, một phần cũng vì thân phận Toàn Chân Giáo mơ mơ hồ hồ của Đông Phương Bạch.
Toàn Chân Giáo hiện nay đang dần dần bị Hoàn Nhan Hồng Liệt lung lạc, Hoàn Nhan Hồng Liệt thật sự muốn Toàn Chân Giáo đầu nhập vào Đại Kim từ đó có thể khiến sức ảnh hưởng của Kim Quốc đến võ lâm bạo tăng vì vậy bất cứ việc gì liên quan đến ba chữ Toàn Chân Giáo thì Hoàn Nhan Hồng Liệt đều cực kỳ quan tâm.
Thân là thổ hoàng đế của Yến Kinh, Hoàn Nhan Hồng Liệt lại không biết được Đông Phương Bạch đang ở đâu hay xuất hiện bằng cách nào nhưng ông ta lại nắm được hành tung của vài người Toàn Chân Giáo ví dụ như Mã Ngọc chẳng hạn.
Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng đám mưu thần của mình rất nhanh khoanh tròn những nhân vật mới tiến vào thành Yến Kinh trong khoảng thời gian gần đây đồng thời dựa vào tung tích của Mã Ngọc khi còn đang ở Yến Kinh mà lại tiếp tục thu hẹp vòng tìm kiếm từ đó không ngờ lại... tìm ra đám người Vô Song.
Hoàng Dung lúc này chỉ tận tâm tận lực để ý đến Vô Song đang bất tỉnh nhân sự chứ tuyệt đối không biết... có trọng binh đang dần dần tiến về tòa tửu lâu này, đang muốn bao vây toàn bộ tửu lâu.
....
(Hôm nay đáng lẽ 3c nhưng vì mình đi chơi 8/3 nên chỉ viết 2c, mọi người thông cảm giúp mình)

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt. window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 128

Hoàn Nhan Vương Tộc (2)

Toàn Chân Giáo vốn theo tư tưởng đạo giáo mà đã là tư tưởng đạo giáo thì rất trọng danh dự hoặc nói trắng ra là bộ mặt, việc Hoàn Nhan Hồng Liệt cho gọi Khâu Xử Cơ đến Hoàn Nhan phủ vì sự việc của Vô Song căn bản là rất khó có thể thu được câu trả lời chính xác cũng vì... bộ mặt.

Khâu Xử Cơ không phải kẻ ngốc trái lại trong Toàn Chân Thất Tử nói về võ công thì chưa biết nhưng nói về cơ trí không ai qua được Khâu Xử Cơ hơn nữa ngoại trừ trí tuệ ra Khâu Xử Cơ còn có cả tham vọng, tham vọng về mộng tưởng hai chữ "quốc đạo".

Từ lời miêu tả của những người có mặt trong trận chiến giữa Vô Song cùng hai vị tông sư đỉnh phong của vương phủ thì Khâu Xử Cơ cũng biết được chắc chắn Vô Song là ai.

Hai cao thủ của vương phủ là một cặp huynh đệ sống ở biên cương đại tống nằm trong phạm vi Yến Vân Thập Lục Châu giữa nhà Tống cùng nhà Liêu, hai huynh đệ này một người tên Bàng Sĩ một người là Bàng Cường, hai người này phối hợp với nhau gần như không có kẽ hơ, một thân ngoại công đã luyện đến tông sư cảnh giới hơn nữa còn kiêm tu nội lực bên trong, Khâu Xử Cơ nếu dùng hết bản lĩnh đáy hòm ra thì có thể thắng nổi một người nhưng hai người cùng lên thì trên dưới Toàn Chân Giáo may ra chỉ có Mã Ngọc đủ sức ngăn cản nhưng muốn thắng cũng làm không nổi.

Người có thể đơn giản đánh bại Bàng Sĩ cùng Bàng Cường theo dạng nghiền ép hoàn toàn như vậy ngoại trừ tổ sư Vương Trùng Dương đã tọa hóa ra thì cũng chỉ có Chu Bá Thông tất nhiên Khâu Xử Cơ không cần nghe lời miêu tả của nhân chứng xung quanh thì cũng biết không phải Chu Bá Thông ra tay vậy kẻ mặc áo Toàn Chân kia từ đâu ra?.

Khâu Xử Cơ không rõ cái tên Đông Phương Bạch kia là tên thật hay tên giả nhưng hắn biết đây chính là kẻ đánh bất tỉnh mình trong ngự thư phòng, lúc Hoàn Nhan Hồng Liệt cho người gọi Khâu Xử Cơ đi đến vương phủ chính bản thân ông ta còn đang nằm một góc trong ngự thư phòng, toàn chân trên dưới chỉ còn lại độc một cái nội khố.

Khâu Xử Cơ nói không giận Đông Phương Bạch đương nhiên là nói dối nhưng để ông ta thừa nhận bị kẻ kia lột sạch đồ sau đó cướp luôn cả bảo kiếm treo tường loại việc mất mặt này Khâu Xử Cơ tuyệt đối sẽ không nói bởi nó sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến danh dự của Khâu Xử Cơ cùng hình ảnh "cao nhân đạo sĩ" của Khâu Xử Cơ trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Sự xuất hiện của Đông Phương Bạch kia thật sự nằm ngoài dự đoán của Khâu Xử Cơ, hắn thật sự không thể nào hiểu nổi kẻ kia tại sao lại phải cướp y phục của hắn rồi mạo danh là đệ tử Toàn Chân Giáo tuy nhiên khi được nghe Bàng Sĩ cùng Bàng Cường miêu tả lại kiếm pháp của đối phương thì Khâu Xử Cơ rốt cuộc xuất hiện hai tia tinh quang trong mắt.
“Khởi bẩm vương gia... bần đạo của thật không biết ai tên là Đông Phương Bạch, Toàn Chân Giáo trước đây vốn không có người này bất quá từ lời hai vị thiếp thân cao thủ của vương phủ thì bần đạo lại nhớ đến một người”.
“Nhiều năm trước khi mà tổ sư còn chưa tạo hóa, tổ sư có thu một đệ tử nhưng người này cũng không có chân chính bước vào Toàn Chân Giáo bởi tính cách không hợp với cách làm việc của Toàn Chân Giáo chúng ta đồng thời tổ sư Vương Trùng Dương lập nên Toàn Chân Giáo dựa trên thất tinh bắc đẩu trận vị tiểu sư đệ này nếu gia nhập Toàn Chân Giáo sẽ phá đi cung trận của Toàn Chân Giáo vì vậy từ trước đến nay đều lưu lạc giang hồ “.
“Kẻ này không hợp đi theo con đường đạo giáo mà tổ sư khai sáng nhưng thiên tư võ công lại cực kỳ trác tuyệt... bần đạo nghe nói trước khi tổ sư tạ thế còn đối với tiểu sư đệ cảm thán không thôi, tổ sư nói chỉ cần tiểu sư đệ tiếp tục chăm chỉ luyện võ sau này sẽ lại là một Trung Thần Thông thứ hai, ta còn nghe nói... tổ sư hôm đó dùng tay chỉ lên mặt trời mà ngợi khen tiểu sư đệ, tổ sư đã nói lên hai cầu " Nhật Xuất Đông Phương – Dũy Ngã Bất Bại", người đánh bại hai vị Cường – Sĩ thật sự có khả năng là tiểu sư đệ của bản giáo”.
Khâu Xử Cơ không hổ là cao thủ đạo gia, võ công thì không biết nhưng khả năng nói dối không chớp mắt, bịa chuyện không cần kịch bản thì hoàn toàn không thể coi thường, chỉ trong chốc lát từ mấy cái thông tin nghe được Khâu Xử Cơ vậy mà đã vẻ lên một câu chuyện chẳng ai có thể phản bác.
Nếu Đông Phương Bạch không dùng võ công của Toàn Chân Giáo thì thôi đi nhưng Đông Phương Bạch đã dùng thì Khâu Xử Cơ chẳng ngại đặt cái môn quan hệ này lên người hắn, rồi cũng trực tiếp bịa ra một cái thân phận, thân phận mà chỉ người chết mới có thể chứng minh vậy ai phản bác được hắn?.
Khâu Xử Cơ làm vậy thật ra cũng đã suy nghĩ rất nhiều bởi không ta hiện nay cũng đang gặp khó khăn, cái mộng tưởng "quốc đạo" của ông ta hiện nay khó mà có thể tiến thêm, với sự xuất hiện của Đông Phương Bạch thì chỉ cần xử dụng khéo một chút liền thật sự có thể mở ra cái nút thắt này.
Toàn Chân Giáo hiện nay chỉ có danh mà không có thực, với tư cách là đạo giáo thì Toàn Chân Giáo làm rất tốt nhưng trong cái thời kỳ chiến tranh liên miên này thì Toàn Chân Giáo không chỉ là đạo giáo mà còn là một môn phái võ lâm, đối với Hoàn Nhan Hồng Liệt ông ta để ý nhất ở Toàn Chân Giáo chính là thanh danh còn về thực lực của Toàn Chân Giáo thì tương đối bất mãn.
Toàn Chân Giáo nói về võ lực nếu lấy toàn bộ Toàn Chân Thất Tử hợp sức có

thể xếp ngang một tuyệt trong hàng ngũ tuyệt nhưng chỉ có thể đảm bảo tính mạng không lo chứ không thể chiến thắng còn nếu Toàn Chân Thất Tử không hợp sức lại thì gần như khó có chỗ đứng trên giang hồ, ngoại trừ Mã Ngọc là đại tông sư ra thì Toàn Chân Giáo còn không có một người được xưng tụng là cao thủ hắn hoi.
Hoàn Nhan Hồng Liệt tất nhiên biết Toàn Chân Giáo từng có thiên hạ đệ nhất cao thủ Vương Trùng Dương tọa chấn nhưng Vương Trùng Dương thì đã sớm quy tiên về phần sư đệ của hắn Chu Bá Thông thì Hoàn Nhan Hồng Liệt còn chưa nghe danh bao giờ, thực lực của Chu Bá Thông chỉ là từ miệng Khâu Xử Cơ nói ra mà thôi, Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ tin được có 3 phần.
Hoàn Nhan Hồng Liệt đã được đặt trách nhiệm gánh vác cơ đồ sau này của Đại Kim quốc, hắn được Kim Thái Tổ Hoàn Nhan A Cốt Đả giao trọng trách giúp Đại Kim đặt chân vào Trung Nguyên, muốn đặt chân vào Trung Nguyên không chỉ cần binh quyền mà còn cần dần dần thâu tóm cái gọi là Trung Nguyên Võ Lâm, bản thân Trung Nguyên Võ Lâm là một thứ mà Hoàn Nhan A Cốt Đả nằm mơ cũng muốn nuốt chọn và đương nhiên trọng trách này được giao cho Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Hoàn Nhan Hồng Liệt ban đầu khi biết Khâu Xử Cơ là một trong Toàn Chân Thất Tử thì vui mừng không thôi bởi từ Toàn Chân Giáo ông ta thật sự có đảm lược thâu tóm võ lâm bất quá khi thực sự biết nội tình của Toàn Chân Giáo thì Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng chỉ có thể thở dài thất vọng, Toàn Chân Giáo thực sự hữu danh mà vô thực, bằng vào Toàn Chân Giáo đừng mơ có thể thâu tóm Trung Nguyên Võ Lâm.
Việc Hoàn Nhan Hồng Liệt biết thì Khâu Xử Cơ cũng biết, vì Khâu Xử Cơ biết nên hắn mới phiền lòng cũng bởi vì việc này mà cho dù Đông Phương Bạch không có quan hệ gì với Toàn Chân Giáo thì hắn cũng phải ép Đông Phương Bạch có quan hệ quả nhiên khi Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe Khâu Xử Cơ bịa chuyện xong thì khuôn mặt đang bạo nộ bắt đầu dãn ra, trong mắt có một ý cười như có như không.
Hoàn Nhan Hồng Liệt quay đầu lại nhìn hai người Bàng Cường cùng Bàng Sĩ, giọng nói của ông ta vang lên.
"Hai người đã giao thủ cùng họ Đông Phương vậy thực lực của hắn thế nào?".
Hoàn Nhan Hồng Liệt trong lời nói thật ra không có cuồng nộ giọng nói cũng chẳng to lớn gì nhưng lại mang theo một loại vô hình ưu thế của thượng vị giả dẫn đến lời nói của ông ta rất nặng, khi giọng nói cất lên lập tức làm hai người Bàng Cường cùng Bàng Sĩ run lên.
Trong hai người Bàng Cường là đại ca, hắn liền dùng hai đầu gối cố gắng quỳ bước về phía trước rồi cúi đầu.
"Bẩm vương gia là tiểu nhân vô năng để công tử gặp nguy hiểm bất quá... kẻ gọi

là Đông Phương Bạch này võ công thực sự rất cao, cao đến dọa người, hai chúng ta thực sự không phải là đối thủ của hắn thậm chí theo con mắt tiểu nhân đánh giá kẻ này chỉ sợ so với đám người được xếp vào hàng ngũ tuyệt kia cũng chưa chắc đã thua kém quá nhiều".
Lời nói của Bàng Cường đương nhiên là ăn tục nói phét, Vô Song còn cách ngũ tuyệt cao thủ một đoạn rất xa bất quá cách để giảm thiểu tối đa tội lỗi thất bại của hắn chính là nâng đối thủ của mình lên, nếu Khâu Xử Cơ đã nâng lên thì hắn cũng thuận nước đẩy thuyền mà tiếp tục nâng theo, dẫu sao Đông Phương Bạch quả thật rất mạnh.
Hoàn Nhan Hồng Liệt trên mặt vẫn giữ nét uy nghiêm của mình nhưng quả thật khuôn mặt đã giãn ra không ít, mấy hôm trước hắn thành công khiến Tây Vực – Bạch Đà Sơn Trang vì Đại Kim hiệu lực thành công mời được Tây Độc – Âu Dương Phong chấp nhận đứng ra giúp người Kim nếu mà hiện nay lại thu thêm được kẻ gọi là Đông Phương Bạch kia thì con đường mà Hoàn Nhan Hồng Liệt phải đi liền ngắn thêm một bước.
Võ lâm ngũ bá năm xưa thì Nam Đế cắt tóc quy y nơi của phật, Đông Tà thì ở tận Đào Hoa Đảo xa xôi không màng đến Trung Nguyên thế sự, Vương Trùng Dương đã sớm quy tiên, ngũ bá thực chất chỉ còn lại Bắc Cái cùng Tây Độc là thường xuyên đi lại trên giang hồ, Bắc Cái đương nhiên là hiệu trung với nhà Tống còn Tây Độc thì đã theo phe người Kim, cán cân về cao thủ trong ngũ bá năm xưa hiện nay có thể coi là tương đương bất quá nếu thêm vào một Đông Phương Bạch thực lực... rất gần ngũ bá kia thì Hoàn Nhan Hồng Liệt có thể khiến cán cân kia bắt đầu từng bước lệch về phía mình.
"Hai người các ngươi liều mình bảo vệ công tử trở về sao ta có thể trách tội?, hai người lui xuống trước điều dưỡng thương thế đi".
Cho hai người Bàng Cường cùng Bàng Sĩ lui xuống, Hoàn Nhan Hồng Liệt lại nhìn sang Khâu Xử Cơ.
"Khâu đạo trưởng, bản vương rất tò mò về vị tiểu sư đệ này của người, đạo trưởng cũng biết bản vương cầu hiền như khát, việc hắn làm với Khang nhi ta cũng có thể một mắt nhắm một mắt mở có điều hắn cũng phải cho bản vương một câu trả lời thích đáng, bản vương không phải là người dễ bỏ qua chuyện như vậy, không biết Khâu đạo trưởng có thể dẫn tiểu sư đệ kia đến gặp bản vương hay không?".
Khâu Xử Cơ nào biết Đông Phương Bạch là ai mà gọi?, khuôn mặt của Khâu Xử Cơ liền hiện lên một tia khó xử.
"Bẩm vương gia, tiểu sư đệ hành tung bất định hơn nữa cho dù là chúng ta cũng không có bất cứ cách nào tự mình liên hệ với hắn, từ khi tổ sư qua đời hắn còn chưa lên Chung Nam Sơn dù một lần".
Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe vậy khóe miệng nhếch lên, trong mắt toát ra sự uy

nghiêm đến đáng sợ.
“Bản vương có thể hiểu lời nói của đạo trưởng đồng nghĩa với việc vị sư đệ này là người Toàn Chân Giáo nhưng lại chống lại Hoàn Nhan phủ của ta không?”.
Một câu nói này làm Khâu Xử Cơ sợ gần chết, câu nói của Hoàn Nhan Hồng Liệt rõ ràng là đang áp đặt, rõ ràng cực kỳ vô lý nhưng ai bảo người ta nắm hoàng quyền?, trong tay có quyền thì lời nói vô lý đến mấy cũng trở thành có lý, Khâu Xử Cơ lập tức hai tay ôm quyền cúi đầu thật thấp.
“Vương gia xin đừng hiểu nhầm, bần đạo chỉ nói rất khó liên hệ với tiểu sư đệ nhưng không phải là không có cách khác?, tiểu sư đệ lần này xuất hiện ở cuộc tỷ võ chiêu thân của nữ tử kia vậy chi bằng mời cả nàng cùng phụ thân nàng tiến vào vương phủ?, chúng ta tất nhiên coi cô nương đó là thượng khách bất quá lại không cho nàng bước chân ra khỏi vương phủ một bước vậy chẳng phải tiểu sư đệ muốn gặp lại giai nhân liền sẽ tiến về vương phủ gặp mặt vương gia sao?”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe vậy lập tức cười lớn, một tay vỗ mạnh lên ghế vàng, khuôn mặt rốt cuộc toàn bộ dãn ra.
“Hảo, đạo trưởng quả không hổ là phúc tinh của bản vương, cứ như lời đạo trưởng mà làm”.
....
Trong lúc Khâu Xử Cơ cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt bàn việc thì ở một nơi khác, một đội trọng binh đã bao vây lấy tửu lâu nơi đám người Vô Song – Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh thuê trọ, người dẫn đầu của đội trọng binh này... là một bạch y nam tử, mái tóc đen dài tung bay, nam tử này tuổi tác cũng không còn nhỏ cho người khác một loại cảm giác trưởng thành quan trọng hơn nữa đây lại là một cái... soái ca.
Chỉ xét về dung mạo mà nói người này không thua kém gì Dương Khang thậm chí khiến cho người khác có cảm tưởng đây là một Dương Khang phiên bản trưởng thành hơn, già dặn hơn đồng thời... tà khí hơn.
Nam tử này hiện nay là khách khanh của Hoàn Nhan vương phủ, võ công của hắn cũng đã đạt đến tông sư cảnh giới hơn nữa điều quan trọng nhất là thế lực sau lưng hắn, hắn chính là thiếu chủ của Bạch Đà Sơn Trang – Âu Dương Khắc.
Âu Dương Khắc mới đến Yến Kinh vài ngày, hắn thật sự rất coi trọng địa vị của Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng như lời hứa đầy mỹ vị mà Hoàn Nhan Hồng Liệt dành cho hắn, bản thân Âu Dương Khắc cũng là cầu nối giữa Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng Tây Độc – Âu Dương Phong vì vậy địa vị của Âu Dương Khắc trong lòng Hoàn Nhan Hồng Liệt liền có độ cao chưa từng có.
Âu Dương Khắc được nhất mực trọng thị tại Hoàn Nhan phủ, hắn cũng cực kỳ hợp tính với Hoàn Nhan Khang rồi lại thêm Hoàn Nhan Hồng Liệt ở sau thúc dục hắn rất nhanh liền cùng Hoàn Nhan Khang xưng huynh gọi đệ, đệ đệ mình bị khi dễ thì hắn thân là ca ca tất nhiên phải vì đệ đệ mà ra mặt.

Âu Dương Khắc lần này dẫn đội đến đây cũng vì ngày hôm qua đám người Vô Song có tiếp xúc với Mã Ngọc của Toàn Chân Giáo đồng thời đám người bọn họ hôm qua mới tiến vào Yến Kinh thì hôm nay có kẻ tự xưng là Đông Phương Bạch hiện thân, bằng vào hai điểm này đã đủ để tai mắt Hoàn Nhan Hồng Liệt đặt nghi kỵ.
Toàn Chân Giáo là môn phái giang hồ, có quen biết với Mã Ngọc của Toàn Chân Giáo thì 8-9 phần cũng là người trong giang hồ mà việc của giang hồ thì để người giang hồ giải quyết cũng chính vì vậy mà Âu Dương Khắc nhận trọng trách này.
Cho đám binh sĩ người Kim bao vây lấy tửu lâu, Âu Dương Khắc cùng tám tên thân vệ một đường tiến vào bên trọng, ánh mắt của hắn đầy khinh thường liếc nhìn chủ khách điếm đang run rẩy cúi đầu mà lên tiếng.
“Dẫn ta đến phòng ba kẻ đó”.
Âu Dương Khắc một đường lên thẳng lầu ba, đi theo sau lưng hắn vẫn là tám tên thân vệ to như hộ pháp kia, với việc xung quanh khách điếm có trọng binh bao vây thì Âu Dương Khắc cũng không sợ đám người Vô Song chạy thoát.
Âu Dương Khắc căn bản còn chưa có chứng cớ nào về việc đám người Vô Song có tham dự vào sự kiện Đông Phương Bạch nhưng mà hắn thì cần gì chứng cớ?, nếu hắn làm sai thì cũng có Tây Độc gánh cho, hắn giết người cũng sẽ không ai quản, hắn làm việc ác cũng sẽ không ai trách tội ai bảo hắn là cháu duy nhất của Tây Độc – Âu Dương Phong, ai bảo hắn là hồng nhân bên người Triệu Vương – Hoàn Nhan Hồng Liệt?.
Âu Dương Khắc vừa lên lầu ba, hắn liền chọn luôn phòng của Hoàng Dung cùng Vô Song mà đi đến đồng thời cho hai tên thân vệ tiến vào phòng Quách Tĩnh, lý do mà hắn chọn phòng của Vô Song cũng chẳng khó đoán, theo thông tin mà hắn nhận được thì trong căn phòng này.. có một tuyệt sắc mỹ nhân.
Âu Dương Khắc mê gái như mạng, nếu đã được đám thám tử kia nói là tuyệt sắc mỹ nhân thì hắn tất nhiên phải thưởng thức một chút.
....
Trong phòng Hoàng Dung đang chăm sóc cho Vô Song, nàng đương nhiên cũng phát hiện ra quan binh đang vây lấy tửu lâu, nàng không hiểu lắm việc gì đang diễn ra nhưng cũng có thể đại khái đoán được đây là vì cuộc gặp gỡ với Mã Ngọc ngày hôm qua dẫu sao nếu không liên quan đến Toàn Chân Giáo thì sao quan binh lại tìm đến nhanh như vậy được?.
Nếu đây là bình thường thì Hoàng Dung sẽ lựa chọn tìm cách rời đi nhưng Vô Song đang gặp tình trạng này thì nàng căn bản đi không được, nàng chỉ có thể thở dài đi một bước tính một bước mà thôi.
Hoàng Dung cũng có thể cảm thấy có tiếng bước chân ở cuối hành lang sau đó bước chân càng ngày càng gần để rồi khi cánh cửa gỗ kia mở ra, Âu Dương

Khắc cùng sáu tên thân vệ khác bước vào.
Khi Âu Dương Khắc bước vào hắn triệt để sững người bởi hắn nhận ra tuyệt sắc mỹ nữ trong lời thám báo kia chính là hôn thê tương lai của hắn, thiên kim tiểu thư của một trong ngũ bá, con gái Đông Tà – Hoàng Dược Sư – Hoàng Dung.
Âu Dương Khắc đương nhiên cũng nghe Tây Độc nói về việc Hoàng Dung chạy khỏi Đào Hoa Đảo không chấp nhận cái hôn phối này vì việc này mà Âu Dương Khắc tức giận thật lâu, tự mình đến trung nguyên muốn bắt "cô vợ " này của mình về.
Tất nhiên Hoàng Dung không phải là người Âu Dương Khắc có thể làm việc mà không tính toán, nếu hắn làm việc gì quá đáng mà truyền đến tai Đông Tà thì hậu quả sẽ rất nặng vì vậy khi nhìn thấy Hoàng Dung hắn cũng chỉ cố gắng biểu hiện một nụ cười khó nhọc.
“Dung nhi, không ngờ lại gặp nàng ở đây, hai chúng ta quả thực vô cùng có duyên, từ ngày nhìn thấy dung mạo của nàng ta đã sớm ngày nhớ đêm mong “.
Âu Dương Khắc nói đến đây ánh mắt liền mở lớn sau đó xuất hiện sát khí như ẩn như hiện, hắn vì quá bất ngờ khi thấy Hoàng Dung mà quên mất ở trên giường còn có một người đang nằm, từ góc độ của hắn mà nói hắn căn bản không nhìn ra hình dáng kẻ đang nằm kia nhưng hắn chỉ cần biết... có kẻ cùng phòng Hoàng Dung đồng thời đang nằm trên chiếc giường duy nhất.. là đủ rồi.
Âu Dương Khắc lập tức tiến về phía trước, sáu tên thân vệ cũng hùng hổ theo sau, nhìn thấy cử động của Âu Dương Khắc bản thân Hoàng Dung liền đứng lên che trước người Vô Song mà hét lớn.
“Âu Dương Khắc, ngươi muốn làm gì?, đừng để ta về nói với cha ta tốt nhất ngươi rời khỏi đây càng nhanh càng tốt”.
Âu Dương Khắc nghe vậy nộ hỏa lại càng lớn, hắn bước lên càng nhanh về phía giường của Vô Song có điều hắn bước lên nhanh bao nhiêu thì khựng lại cũng nhanh bấy nhiêu.
Hoàng Dung vốn đang không biết làm sao nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đơ ra của Âu Dương Khắc thì nàng cũng trực tiếp xấu hổ mà cúi đầu, nàng không phải xấu hổ vì Âu Dương Khắc... nàng xấu hổ vì tại sao nam nhân nàng yêu lại còn xinh đẹp hơn nàng?.
Âu Dương Khắc lúc này đến cả hô hấp còn khó lòng mà khống chế, hắn đang nhìn thấy một tuyệt thế mỹ nữ đang say ngủ, mái tóc trắng buông thõng cùng làn da như bạch ngọc khiến cho người ta có cảm giác thánh khiết không nhiễm bụi trần.
Khuôn mặt xinh đẹp đến hoàn hảo đồng thời kết hợp với đôi môi trắng bệch cùng hai cánh tay đang băng bó đặt trước ngực thì lại làm người ta thương tiếc không thôi cứ như đang nhìn thấy một cái bệnh mỹ nữ vậy, cái hình ảnh này làm cho bất cứ nam nhân nào cũng muốn chiếm hữu, muốn che chở mà ôm lấy.

Âu Dương Khắc luôn tự ngạo đời hắn duyệt mỹ vô số, Âu Dương Khắc cũng tự mình đánh giá dung mạo của Hoàng Dung đã là số một số hai thiên hạ nhưng khi thấy bệnh mỹ nữ đang say ngủ kia hắn lần đầu tiên nhận ra... hắn sai rồi, người đang nằm trên giường so với Hoàng Dung vậy mà còn đẹp hơn?.

....

(Từ quyển 2 chương 126 số đậu sẽ tăng lên 200 đậu 1 chương đồng thời đi kèm với đó mình sẽ cố gắng ra chương nhiều nhất có thể trong một ngày, mong mọi người chấp nhận và tiếp tục ủng hộ cho mình)

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 129

Hoàn Nhan Vương Tộc (3)

Âu Dương Khắc sinh ra và lớn lên ở Tây Vực – Bạch Đà Sơn Trang, bản thân Bạch Đà Sơn Trang có thời tiết khắc nghiệt hơn rất nhiều so với sự ấm áp của trung thổ, Âu Dương Khắc vì sinh ra và lớn lên ở Bạch Đà Sơn Trang quang cảnh hắn được nhìn thấy nhiều nhất là đầy trời tuyết rơi đồng thời màu sắc mà hắn thích nhất cũng là màu trắng, không phải ngẫu thiên mà từ trên xuống dưới hắn mặc thuần một sắc trắng mà thôi.

Âu Dương Khắc thực sự bị ấn tượng rất mạnh bởi mái tóc màu trắng của Vô Song hơn nữa Vô Song cứ như tiên tử bước ra từ trong giấc mơ của hắn vậy, bất kể là màu tóc là làn da hay cái khí chất lạnh tựa băng sương kia đều cho Âu Dương Khắc một cái hấp dẫn chí mạng khiến hắn gần như không thể nghĩ ra cái gì nữa rồi.

Với thân phận và địa vị của Âu Dương Khắc thì chỉ cần hắn thích rất ít nữ nhân có thể thoát khỏi ma trảo của hắn nhưng khi đứng trước mặt Vô Song lại là một ngoại lệ, hắn rất muốn chạm vào nữ nhân đang ngủ kia, rất muốn chiếm lấy nàng làm của mình chỉ là hắn lại sợ, hắn sợ phá đi sự yên tĩnh, sự nhẹ nhàng trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Nếu Đoàn Dự từng tìm thấy thần tiên tỷ tỷ của mình khi nhìn thấy bức tượng nơi Vô Lượng Sơn thì lúc này Âu Dương Khắc cũng rơi vào tình trạng tương tự đáng tiếc rất nhanh có người kéo hắn ra khỏi mộng tưởng của mình.

Chiếc giường này của Vô Song cùng Hoàng Dung có rèm che hai bên, Hoàng Dung lập tức kéo rèm che xuống che đi Vô Song bên trong, động tác này của Hoàng Dung mới làm Âu Dương Khác cảm thấy thất thố, Âu Dương Khắc không phải là Đoàn Dự, đối với hắn mà nói hắn không phải là loại nam nhân đặt nữ nhân lên trên hết.

Âu Dương Khắc nếu được chọn lựa giữa nữ tử tóc trắng không biết tên kia cùng Hoàng Dung thì hắn vẫn sẽ chọn Hoàng Dung đương nhiên với cá tính của Âu Dương Khắc thì kiểu gì hắn cũng sẽ chọn cả hai rồi để Hoàng Dung làm chính thất ai bảo cha của Hoàng Dung là Đông Tà đây?, Đông Tà tuyệt đối không cho phép con gái của mình làm tiểu thiếp nhà người ta.

Hoàng Dung vốn không biết làm sao ngăn cản Âu Dương Khắc nhưng giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp lại xuất hiện sự tự tin vốn có của chính mình.

"Ngươi đang nhìn cái gì?".

Âu Dương Khắc bị Hoàng Dung nói vậy liền cứng họng sau đó ho khan.

"Hoàng Dung, nàng đừng hiểu lầm chẳng qua là ta thấy... thương thế của nàng ta

quá nặng muốn nhìn rõ một chút mà thôi... không biết vị cô nương kia... phương tính đại danh là gì?”.
Hoàng Dung nét mặt vẫn giữ nguyên nhìn Âu Dương Khắc nhưng sâu trong mắt mang theo vẻ khinh bỉ, nàng thực sự cực kỳ coi thường Âu Dương Khắc, Âu Dương Khắc sao có thể sánh với Vô Song của nàng?.
“Hừ, Âu Dương Khắc ta cảnh cáo ngươi nàng không phải là người mà ngươi có thể động vào, trước thế lực của nàng thì Bạch Đà Sơn Trang của các ngươi tuyệt không gây sự nổi, tốt nhất ngươi nên mang đám người của mình rời khỏi khách điếm này, nàng ta cần yên tĩnh dưỡng thương”.
Hoàng Dung nói xong câu này quả thực có chút ngượng miệng đồng thời cũng cảm thấy may mắn không thôi, hai cánh tay của Vô Song bị vải trắng băng lên đồng thời lại đặt ở trước ngực dẫn tới việc phần ngực của Vô Song cũng trở nên tương đối khó nhìn rõ cộng với việc dung mạo cùng khí chất của Vô Song làm Âu Dương Khắc sững người khiến Âu Dương Khắc cũng không nhận ra được Vô Song vốn không có ngực của nữ nhân, Hoàng Dung đương nhiên sẽ không cho Âu Dương Khắc cơ hội nhìn kỹ một điểm này vì vậy trực tiếp buông rèm xuống sau đó một lần nữa chắn trước người Âu Dương Khắc.
Âu Dương Khắc lúc này cũng không có để ý đến ánh mắt của Hoàng Dung nữa rồi trái lại chỉ có sự hứng thú càng ngày càng lớn, Âu Dương Khắc không hiểu có cái thế lực nào có thể khiến Bạch Đà Sơn Trang không đấu được?, cùng là thế lực dưới quyền ngũ bá năm xưa nhưng Bạch Đà Sơn Trang ngoại trừ Cái Bang cùng Thiếu Lâm ra gần như không ngại bất cứ môn phái giang hồ nào ở Trung Nguyên, đây chính là vị trí của Bạch Đà Sơn Trang trong cái thế giới này.
“Hoàng Dung ta cũng không phải muốn làm gì nàng ta chỉ đơn giản muốn hỏi quý tính đại danh mà thôi hơn nữa nếu ta không nhầm thì tình trạng của nàng ta cũng không tốt cho lắm, vấn đề này có lẽ Bạch Đà Sơn Trang chúng ta có thể giúp được một hai phải biết bác của ta mấy ngày nữa cũng sẽ đến Hoàn Nhan Phủ bằng y thuật hay nội lực của bác ta hoàn toàn tin tưởng có thể làm tình trạng của nàng ta trở nên tốt hơn ”.
Lời của Âu Dương Khắc cũng không phải là không có lý, Bạch Đà Sơn Trang nổi tiếng sử dụng độc nhưng trong độc vẫn luôn đi cùng với y chẳng qua bọn họ không thể hiện một mặt y ra bên ngoài mà thôi, am hiểu độc dược mà không thông y lý thì tuyệt đối không ai tin, Bạch Đà Sơn Trang quả thực có rất lớn khả năng có thể chữa trị thương thế cho Vô Song.
Hoàng Dung đương nhiên cũng không muốn dấu thân phận của Vô Song trước mặt Âu Dương Khắc dù sao sau này nàng biết Vô Song còn phải đến Hoàn Nhan Phủ theo lời giao phó của Lý Thu Thủy mà rõ ràng Âu Dương Khắc có thể điều động trọng binh Kim Quốc đã nói lên hắn với người Hoàn Nhan Phủ đã sớm đứng trên một chiếc thuyền, Vô Song cho dù sớm hay muộn đều phải giáp mặt

với Âu Dương Khắc mà thôi.
“Được ngươi đã muốn biết thì ta cũng không ngại nói cho người, nàng ta xuất thân chính là hoàng tộc Tây Hạ hơn nữa sư phụ của nàng chính là đỉnh đỉnh đại danh Tây Hạ hoàng thái hậu – Lý Thu Thủy, nàng họ Cơ tên hai chữ Vô Song “.
Hoàng Dung nói ra lời này quả thực có sức sát thương cực lớn, Bạch Đà Sơn Trang nằm ở Tây Vực xa xôi vì vậy cũng chẳng sợ bị Đại Kim đụng tới, Đại Kim muốn đánh đến Bạch Đà Sơn Trang thì còn xa lắm nhưng Tây Hạ Quốc thì lại khác, tại thế giới cũ của Vô Song nơi mà toàn bộ 14 quyển thiên thư của Kim Dung đều tập hợp lại cùng với một cái thế giới gốc cực kỳ rộng lớn thì Tây Hạ chỉ là một quốc gia trung bình nơi Tây Vực Bách Quốc còn ở thế giới này thì Tây Hạ tuyệt đối là đại quốc nơi Tây Vực, 1 vạn hùng binh nơi tay san bằng Bạch Đà Sơn Trang không phải việc khó.
Tiếp theo là vị sư phụ của Vô Song, sự tồn tại của Lý Thu Thủy thân là người Tây Vực thì Âu Dương Khắc không thể không biết, Lý Thu Thủy chính là Tây Vực đệ nhất mỹ nhân đồng thời cũng là nữ nhân mạnh nhất Tây Vực cho dù là Tây Độc – Âu Dương Phong cũng chưa chắc đã có thể thắng nổi Lý Thu Thủy, chỗ dựa của Vô Song thật sự rất cứng, cứng hơn tưởng tượng của Âu Dương Khắc rất nhiều, nếu Hoàng Dung là nhân vật không nên đắc tội thì Vô Song chính là nhân vật không thể đắc tội.
Âu Dương Khắc hai tròng mắt lưu chuyển, hắn lần đầu tiên cảm thấy việc Hoàng Dung lén trốn ra khỏi Đào Hoa Đảo là việc tốt, nếu Hoàng Dung chấp nhận cọc hôn sự kia thì hắn sao gặp được Vô Song?, trên cán cân lợi ích lúc này thì giá trị của Vô Song liền đã sớm vượt qua khỏi Hoàng Dung, nghĩ đến một điểm này ngọn lửa dâm tà của Âu Dương Khắc lại càng trở nên mạnh mẽ.
“Hoàng Dung, Cơ cô nương bị thương rất nặng, ở đây cũng không phải là nơi ở tốt để dương thương thế của nàng ta chi bằng hai người theo ta đến vương phủ, trong vương phủ danh y vô số tất có người có thể điều trị thương thế cho Cơ cô nương mà cho dù không ai có thể chữa trị được thì điều kiện ở vương phủ cũng tốt hơn rất nhiều so với cái khách điếm tồi tàn này, không biết Dung muội có đồng ý hay không?”.
Hoàng Dung thật sự cũng không tìm được lý do nào để không đồng ý bất quá lúc này cả nàng cùng Âu Dương Khắc đều quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa, có một âm thanh khiến hai người chú ý, âm thanh của quyền cước giao nhau.
Âm thanh quyền cước này cũng không phải nói đương nhiên là từ phòng Quách Tĩnh, Quách Tĩnh chính là đang chiến đấu cùng hai tên hộ vệ của Âu Dương Khắc, kết quả trận chiến này cũng không hề khó đoán bởi người bị đánh đương nhiên là Quách Tĩnh, đám hộ vệ của Âu Dương Khắc đều là cao thủ mà Âu Dương Phong phái ra bảo vệ hắn bọn họ mỗi người đều là tông sư cao thủ thì sao Quách Tĩnh có cửa thắng?.

Quách Tĩnh đương nhiên cũng thực sự bị đánh thảm nhưng Quách Tĩnh da dày thịt béo, căn cơ bản thân của hắn không quá cao nhưng bù lại thể chất của hắn cực tốt có thể nói là xương cứng, bị hai cái tông sư cao thủ vây công vậy mà vẫn cố gắng chạy ra ngoài được, Quách Tĩnh thật sự là kẻ ngốc nhưng chính vì kẻ ngốc nên hắn có thể coi là một nam nhân chân chính vượt xa Âu Dương Khắc, hắn là một nam nhân có trách nhiệm, có tình có nghĩa.
Quách Tĩnh một đường cố gắng chạy đến cửa phòng của Hoàng Dung cùng Vô Song, hắn thật sự muốn xem bên Hoàng Dung cùng Vô Song thế nào thậm chí cũng chẳng quan tâm đến thảm trạng của mình, khuôn mặt mang vài phần chất phát kia thậm chí đã bị đánh sưng húp lên, vết máu tụ còn có thể nhìn thấy rõ ràng bằng mắt thường.
Tất nhiên Quách Tĩnh muốn nhìn thấy tình hình của Hoàng Dung hay Vô Song tuyệt đối không dễ bởi hắn còn phải vượt qua sáu tên hộ vệ của Âu Dương Khắc còn đang đứng ngay bên cửa ra vào, sáu người này vừa nhìn thấy Quách Tĩnh lao đến lập tức sát khí hiện lên cũng may bọn họ còn chưa kịp ra tay thì âm thanh của Hoàng Dung đã vang lên.
“Dừng tay cho ta, các ngươi muốn chết?”.
Hoàng Dung lúc này thực sự rất giận dữ, việc của Vô Song còn chưa qua dĩ nhiên lại đến Quách Tĩnh, cho dù Quách Tĩnh rất ngốc thì hắn cũng là bằng hữu của nàng, nhìn thấy Quách Tĩnh gặp nguy hiểm nàng căn bản không đứng im được đồng thời Hoàng Dung lần đầu tiên trong đời lại bắt đầu cảm thấy vô lực.
Hoàng Dung có biết võ công thậm chí nếu Quách Tĩnh quyết đấu cùng nàng khả năng rất lớn là Hoàng Dung vẫn thắng nhưng võ công của nàng căn bản không đủ dùng, khi mà Vô Song ngất đi thì không còn ai có thể đánh bại đám người Âu Dương Khắc, trước thực lực của đám người Âu Dương Khắc thật sự khiến Hoàng Dung cảm thấy bất lực, nàng thậm chí không nghĩ ra cách gì để có thể chiếm thế chủ đạo trong lần đối đầu này với Âu Dương Khắc, đây chính là chênh lệch về thực lực.
Âu Dương Khắc thấy khuôn mặt của Hoàng Dung lập tức ra lệnh cho đám vệ sỹ của mình dừng tay sau đó hướng ánh mắt về phía Hoàng Dung.
“Hắn là?”.
Hoàng Dung cũng nhìn về phía Âu Dương Khắc sau đó chỉ thẳng luôn về phía giường mà Vô Song đang nằm, ánh mắt của nàng đầy đè dọa.
“Hắn đương nhiên không là gì của ta nhưng tốt nhất ngươi không nên đụng vào hắn nếu không người đó tỉnh lại chính ngươi cũng chẳng dễ dàng gì, việc ngươi nói chúng ta chuyển đến vương phủ đương nhiên cũng được bất quá chuẩn bị cho chúng ta một cái xe ngựa lớn một chút “.
Âu Dương Khắc nghe Hoàng Dung nói vậy liền nhíu mày lại tuy nhiên nghĩ tới thân phận của Vô Song hắn rốt cuộc cũng vẫn nghe theo lời Hoàng Dung, Âu

Dương Khắc lập tức quay người rời đi đồng thời trước khi đi ra khỏi cửa còn không quên ghi nhớ thật kỹ khuôn mặt của Quách Tĩnh, có thể nói hắn liền ghi nhớ Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh là nam nhân, chỉ cần hắn là nam nhân lại ở cùng khách điếm cạnh hai nữ nhân xinh như hoa như ngọc kìa liền đủ để Âu Dương Khắc ghen tị, may mắn cho Quách Tĩnh là hắn không ở chung phòng cùng Hoàng Dung hay Vô Song nếu không Âu Dương Khắc ngoài sáng có thể không làm gì nhưng trong tối không ngại tự mình tiễn Quách Tĩnh lên đường.
Âu Dương Khắc thật ra cũng chưa có lý do gì để tin tưởng thân phận của Vô Song dù sao toàn bộ đều là lời nói từ một phía của Hoàng Dung tuy nhiên khi Hoàng Dung đã mang theo Vô Song tiến vào vương phủ thì chỉ cần thân phận của Vô Song không đúng thì gần như không bao giờ bước ra được khỏi vương phủ, việc Âu Dương Khắc tha cho Quách Tĩnh cũng không phải là vì Vô Song mà đơn giản chỉ là bán mặt mũi cho Hoàng Dung mà thôi.
....
Chẳng biết bao lâu, Vô Song lúc này thân hình khẽ động đậy, đôi mắt của hắn khẽ mở ra sau đó cảm giác đầu tiên mà hắn cảm thấy đó là mình đang mơ ngủ bởi ánh mắt của Vô Song khi mở ra đầu tiên liền nhìn thấy trần giường, hắn rõ ràng nhớ tại khách điếm chiếc giường không có trần đi?.
Cố gắng mở thật to mắt sau đó nhìn toàn bộ căn phòng thì Vô Song càng chắc chắn mình đang mơ bởi đây nào phải là phòng ngủ tại khách điếm?, nơi này giống hệt căn phòng của hoàng gia hơn nữa tại sao hắn cảm thấy bất cứ đồ vật nào cũng đều mang theo thiên hướng nữ tính đi?.
Đồ vật trong căn phòng này gần như toàn bộ đều được dát vàng, ánh vàng của nó thậm chí còn đang làm cho Vô Song cảm thấy lóa mắt, chiếc giường mà hắn đang nằm cũng phi thường lớn, lớp đệm bên dưới êm ái vô cùng thậm chí xung quanh phòng còn có mùi trầm hương nhàn nhạt, đây rốt cuộc là trường hợp gì?.
Vô Song cố gắng ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường cánh tay vẫn còn cảm thấy vô cùng đau đớn nhưng cũng không khó chịu như lúc ban đầu, cố gắng đưa tay lên day day hai huyệt thái dương, rồi day day luôn đôi mắt của mình chỉ là sau khi mở mắt lần thứ hai thì khung cảnh vẫn không hề thay đổi.
“Đây rốt cuộc là việc gì?, chỗ nào đây? “.
Cố gắng nhớ lại những việc trước khi ngất đi nhưng chẳng thể nghĩ ra cái gì liên quan đến căn phòng này, Vô Song cũng đành chỉ có thể hướng ánh mắt tìm kiếm Hoàng Dung, lúc này thật sự trong lòng Vô Song cảm thấy một tia bất an.
Chạm chân xuống khỏi chiếc giường lớn thì Vô Song triệt để ngây người, quần áo trên người hắn vậy mà cũng đã thay toàn bộ, đều là quần áo nữ nhân hơn nữa quần áo này Vô Song cũng cực kỳ quen thuộc, đây rõ ràng là đồ của Hoàng Dung, rốt cuộc đây là việc gì?.

Cố gắng bình tĩnh Vô Song rất nhanh động não của mình, hắn biết mình cũng không bất tỉnh quá lâu vì vậy khả năng rất lớn vẫn là ở trong thành Yến Kinh, nếu đây là thành Yến Kinh thì thế lực duy nhất dàm làm nguyên một gian phòng mạ vàng có lẽ cũng chỉ có Hoàn Nhan Vương Phủ của Hoàn Nhan Hồng Liệt đồng thời nhìn cách đối đãi với bản thân mình thì có lẽ việc mà Vô Song làm còn chưa bị phát hiện đi?.
Rất may cho Vô Song là người giải đáp mọi thắc mắc của hắn rất nhanh xuất hiện, bên ngoài cửa lớn Hoàng Dung đang mang một thau nước tiến vào, khi nàng nhìn thấy Vô Song đã xuống được giường lập tức vui vẻ mỉm cười thậm chí cơ thể nhỏ nhắn của nàng có chút run lên.
Trong khoảng thời gian Vô Song bất tỉnh đã khiến cho Hoàng Dung cảm thấy áp lực cực kỳ nặng nề, nàng gần như phải căng mình ra vừa lo lắng cho Vô Song, vừa tìm cách suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì mới tốt, nay Vô Song tỉnh lại nàng đương nhiên cực kỳ vui vẻ.
Đặt thau nước xuống sau đó chậm rãi đóng cửa lại, những hành động cực kỳ bình tĩnh nhưng ngay sau đó Hoàng Dung chạy thẳng vào lồng ngực Vô Song mà ôm chặt lấy hắn.
“Ca ca, ngươi rốt cuộc cũng tỉnh rồi, người làm ta lo lắng vô cùng ngươi có biết không?”.
Vô Song dùng đôi tay của mình nhẹ ôm lấy Hoàng Dung, một tay bắt đầu khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Hoàng Dung sau đó liền bắt đầu cùng Hoàng Dung ngồi xuống giường, vẻ mặt đầy quan tâm mà lên tiếng.
“Dung nhi, không phải ta vẫn không làm sao sao?, trong lúc ta bất tỉnh có việc gì không, có ai bắt nạt muội không?”.
Hoàng Dung một đầu dựa vào vai Vô Song, nàng bắt đầu kể cho Vô Song những việc xảy ra, Hoàng Dung không kể thì thôi nhưng khi nàng kể thì Vô Song cũng chính thức chướng mắt với Âu Dương Khắc.
Âu Dương Khắc sẵn sàng giết chết nam nhân dám ở cùng phòng với Hoàng Dung thì sao Vô Song lại có thể để yên cho kẻ mơ tưởng nữ nhân của hắn?.
“Ca ca, người đã ngủ gần 2 ngày rồi, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã mấy lần cho ngự y đến đây nhưng đều bị ta tìm lý do đuổi về, đêm hôm nay Hoàn Nhan Hồng Liệt tổ chức yến tiệc tại vương phủ... không biết huynh có đến gặp ông ta không dù sao sau khi biết thân phận của huynh thì Hoàn Nhan Hồng Liệt thực sự có chút gấp gáp”.
Vô Song lần này đến Yến Kinh đương nhiên phải gặp qua Hoàn Nhan Hồng Liệt dù sao đây cũng là nhiệm vụ mà Lý Thu Thủy cùng A Thanh giao cho, hắn đương nhiên sẽ đến tham dự yến tiệc ban đêm của Hoàn Nhan phủ có điều nhắc đến yến tiệc rồi lại nhắc đến Âu Dương Khắc làm Vô Song có chút suy nghĩ.
Vô Song nhớ không nhầm thì trong Anh Hùng Xạ Điêu cũng có sự việc tương tự

đi? sẽ không phải trong bữa tiệc tối nay sẽ có cả đám người Sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Hầu Thông Hải, Linh Trí thượng nhân chứ?.
Ánh mắt khẽ nhìn xuống hai cánh tay của mình sau đó Vô Song khẽ mỉm cười quay đầu lại nói thầm vào tai Hoàng Dung, không biết hắn nói gì mà Hoàng Dung sắc mặc càng ngày càng đỏ lên sau đó lập tức đấm nhẹ vào lồng ngực của hắn.
“Huynh chỉ được mấy cái ý nghĩ xấu là không ai bằng, được vậy muội giúp huynh”.
....
(còn 1 chương)
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 130
Quách – Dương (1)

Hoàn Nhan Hồng Liệt mấy ngày hôm nay cảm thấy tương đối vui vẻ, cho dù có một số việc còn chưa rõ ràng nhưng cũng khó mà che đi được ánh mắt tràn ngập ý cười của ông ta, trong khoảng thời gian này Hoàn Nhan Hồng Liệt không ngờ cảm thấy làm việc cực kỳ thuận.

Sau dự kiện Hoàn Nhan Khang bị kẻ gọi là Đông Phương Bạch uy hiếp dẫn đến toàn bộ Yến Kinh đều rơi vào trạng thái giới nghiêm chưa từng có vì vậy cũng chẳng biết là có tính toán từ trước hay may mắn mà Hoàn Nhan Hồng Liệt lại phát hiện và tổ tận gốc vài tổ chức mật thám trong thành Yến Kinh và đặc biệt là đám người Cái Bang.

Trong vòng 2 ngày qua đã có gần trăm đệ tử Cái Bang bị truy sát, kẻ thì chết người thì đào thoát khỏi Yến Kinh đồng thời cũng vì sự kiện này mà Hoàn Nhan Hồng Liệt cấm không cho phép bất cứ ăn mày nào tiến vào phạm vi thành Yến Kinh.

Tiêu diệt được một phân đà của Cái Bang trong thành Yến Kinh chính là một việc lớn nhưng cũng không phải là việc làm Hoàn Nhan Hồng Liệt vui vẻ nhất, việc Hoàn Nhan Hồng Liệt vui vẻ nhất là mấy vị khách tiến vào vương phủ mấy ngày gần đây.

Đầu tiên để mà nói đương nhiên là Hoàng Dung, thiên kim tiểu thử của đảo chủ Đào Hoa Đảo – Đông Tà Hoàng Dược Sư, việc Hoàng Dung chịu đến vương phủ khiến Hoàn Nhan Hồng Liệt thật sự có cơ hội tiếp cận với Đông Tà dẫu sao ông ta cũng đã từng làm cách tương tự để tiếp cận với Tây Độc.

Bản thân Đông Tà không phải là Bắc Cái, Đông Tà làm người vừa chính vừa tà đồng thời cũng không đi theo khuôn phép cũ, loại người như Đông Tà thực sự rất khó để nói sẽ chọn theo phe nào, không như Bắc Cái sống chết cùng nhà Tống thì không có gì đảm bảo Đông Tà không trợ giúp người Kim dù sao Đào Hoa Đảo nghiêm ngặt mà tính ra cũng chẳng phải đất nhà Tống.

Việc thứ hai làm Hoàn Nhan Hồng Liệt vui mừng chính là sự xuất hiện của Vô Song, bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt là vương gia một nước cũng là người gánh trọng trách mở đầu cho nhà Kim tiến vào trung nguyên phồn hoa vì vậy Hoàn Nhan Hồng Liệt tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường, ông ta hiện nay vẫn chưa xác định được thân phận của Vô Song nhưng điều này không mấy quan trọng.

Vô Song nếu không phải có thân phận như Hoàng Dung nói thì ông ta có thể thuận nước đẩy thuyền đưa Vô Song sang làm quà cho Âu Dương Khắc, thân là

người từng trải bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt há lại không nhìn ra ham muốn trong lòng Âu Dương Khắc?.
Về phần nếu Vô Song thật sự có thân phận như Hoàng Dung nói thì lại là một phạm trù khác, thân phận hoàng thất Tây Hạ không đùa được hơn nữa Tây Hạ trong thời đại này rõ ràng là lấy nữ quyền làm chủ, nếu Vô Song thật sự là đệ tử của Lý Thu Thủy vị chủ nhân của Tây Hạ kia thì rất có thể Vô Song cũng là chủ nhân Tây Hạ tương lai, nếu có thể đặt quan hệ với vị chủ nhân Tây Hạ tương lai thì không khác gì có được một thanh lợi khí bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên phá Nhạn Môn Quan rồi đánh vòng thẳng về khu vực Yến Châu cũng đồng nghĩa với mở toang luôn con đường bắc tiến cho người Kim.
Bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt cảm thấy tin tưởng vào phần sau kia hơn là phần trước dù sao Hoàng Dung cũng là con gái Đông Tà lời nói cũng có vài phần trọng lượng hơn nữa qua vài ngày tiếp xúc thì Hoàn Nhan Hồng Liệt thực sự bị trí thông minh của Hoàng Dung khiến cho sâu sắc bội phục, với một nữ tử thông minh như Hoàng Dung thì sẽ không nên bịa ra những lời nói dối dễ dàng bị lật tẩy như thế.
Điều duy nhất mà Hoàn Nhan Hồng Liệt cảm thấy kỳ quái là việc theo một số tai mắt mà ông ta để gần bên cạnh Hoàng Dung truyền về thì Hoàng Dung đối với nữ tử gọi là Cơ Vô Song kia rất đặc biệt, gần như không còn là tình bạn bè nữa, việc này khiến Hoàn Nhan Hồng Liệt cảm thấy quái dị không thôi đương nhiên quái dị thế chứ quái dị hơn nữa ông ta vẫn có thể chấp nhận, trong những gia đình của các bậc đế vương còn có những chuyện quái dị hơn nhiều.
Trong hai ngày nay nhiều lần Hoàn Nhan Hồng Liệt cho ngự y đến kiểm tra sức khỏe cho Vô Song nhưng đều bị Hoàng Dung đuổi về lại thêm vào cái biểu hiện quái dị của Hoàng Dung với Vô Song thì không thể không làm Hoàn Nhan Hồng Liệt nghĩ lệch đi.
Ngày hôm nay bản bên trong vương phủ cũng tổ chức một bữa đại tiệc dẫu sao trong hoàn cảnh toàn là việc vui như vậy thì sao có thể không tổ chức tiệc đồng thời ngày hôm nay Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng chiêu một được vài cao thủ trong giang hồ, tuy không phải là đệ nhất cao thủ nhưng cũng là kẻ hung ác, có thể vì Kim Quốc làm việc, những kẻ này dù ít dù nhiều Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn muốn đối đãi.
Hoàn Nhan Hồng Liệt không chỉ am hiểu văn hóa người Kim mà còn cực am hiểu văn hóa người Hán, hắn hiểu thế nào là ‘mua thây ngựa giá ngàn vàng’, trong lúc Kim Quốc cần người thì bất cứ ai gia nhập đều có thể là trợ lực rất lớn hơn nữa nếu nhìn vào cách Hoàn Nhan Hồng Liệt đối xử với cao thủ dưới quyền thì sẽ có thể lấy đó làm gương mà chịu đầu phục Kim Quốc.
Trong đám người tham dự yến tiệc ngày hôm nay của Hoàn Nhan Phủ đáng kể là vài nhân vật như Sa Thông Thiên, Hầu Thông Hải, Bành Liên Hổ, Linh Trí

thượng nhân, Lương Tử Ông đều là những ác nhân nổi tiếng trên giang hồ đồng thời lần này đặc biệt có thêm hai cao thủ chính đạo cực kỳ nổi tiếng là Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất của Toàn Chân Giáo.
Nói cũng thật sự rất trùng hợp, không biết tại sao mà gần đây có rất nhiều cao thủ của trong Toàn Chân Thất Tử đi đến thành Yến Kinh, bản thân Khâu Xử Cơ thì có thể không nói nhưng trước có Mã Ngọc sau này lại có Vương Xử Nhất, bình thường Toàn Chân Thất Tử chỉ khi có đại sự thì mới tự liên lạc với nhau mà tập trung, thật sự hiếm khi nào mà Toàn Chân Thất Tử đều tiến vào một nơi.
Việc Vương Xử Nhất đến Hoàn Nhan vương phủ ngày hôm nay thật ra cũng là do lời mời của Khâu Xử Cơ bởi Khâu Xử Cơ thật sự muốn cố gắng tô điểm thêm cái hình ảnh Đông Phương Bạch kia, thật sự đã hai ngày rồi vẫn chưa có chút tin tức nào của Đông Phương Bạch đương nhiên cũng làm Hoàn Nhan Hồng Liệt không vui, nếu không phải trong khoảng thời gian gần đây tin vui đến liên tục thì Hoàn Nhan Hồng Liệt đã sớm không đợi được Khâu Xử Cơ nữa.
Khâu Xử Cơ nào biết Đông Phương Bạch là ai hay ở đâu, ông ta cũng đành mời sư đệ mình là Vương Xử Nhất đến Hoàn Nhan Phủ đồng thời cố gắng chứng minh Đông Phương Bạch là người của Toàn Chân Giáo... chỉ là đang vướng đại sự trong người mà chưa thể đến gặp Hoàn Nhan Hồng Liệt mà thôi.
Toàn Chân Giáo hiện nay thực sự là một mớ hỗn độn, bọn họ không có cách nào để tìm được chỗ đứng vững vàng tại Trung Nguyên, ngay cả việc Khâu Xử Cơ mạo hiểm tiến vào Kim Quốc truyền đạo mặt ngoài là bị sư huynh Mã Ngọc nhất mực phản đối nhưng thực tế trong Toàn Chân Thất Tử không có bất cứ ai có hành động ngăn cản Khâu Xử Cơ cả.
Khâu Xử Cơ mà thành đương nhiên Toàn Chân Giáo một bước hóa rồng trở lại thời hoàng kim của bản giáo còn nếu Khâu Xử Cơ thất bại thì Toàn Chân Giáo cũng khoogn bị thiệt hại quá mức, chính vì cái suy nghĩ này mà nếu Khâu Xử Cơ có việc càn giúp thì sáu người còn lại trong Toàn Chân Thất Tử chỉ cần có thể liền sẽ âm thầm giúp một hai.
....
Yến tiệc ngày hôm nay thật ra chỉ đơn giản là yến tiệc chứ không mang theo bất cứ một kế hoạch kinh khủng gì dẫu sao ở thế giới này là một Hoàn Nhan Hồng Liệt rất khác, một Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn phải biết võ lâm là nơi kinh khủng như thế nào, không thể chỉ bằng đám mèo ba chân như Lương Tử Ông mà lại muốn uy hiếp võ lâm, việc này vốn là si tâm vọng tưởng.
Bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt thật ra cũng đã có một bảng danh sách những cao thủ hàng đầu trong thiên hạ cần chiêu mộ, chỉ khi thành công khiến những người này chấp nhận gia nhập dưới thế lực nhà Kim thì việc xâm chiếm Trung Nguyên mới chính thức bắt đầu, trong danh sách này đứng đầu tất nhiên là Tây Độc Âu Dương Phong người mà ít ngày trước vừa chấp nhận trợ giúp cho Đại

Kim.
Âu Dương Phong là ngũ tuyệt cao thủ đương nhiên là nhân tuyển hàng đầu, nhân tuyển thứ hai vốn là Thiết Chưởng Bang chủ - Cừu Thiên Nhận một nhân vật gần như đứng đầu của võ lâm ma đạo bất quá trong hai ngày nay thì cái tên Cừu Thiên Nhận liền bị Hoàn Nhan Hồng Liệt xếp lùi lại vài cái cấp bậc mà đặt thêm hai người vào đó là Đông Tà cùng Lý Thu Thủy thậm chí Lý Thu Thủy còn trực tiếp lấy luôn vị trí đầu tiên của Âu Dương Phong.
Lý Thu Thủy khác với tất cả các cao thủ khác trong thiên hạ, nàng là người trong võ lâm nhưng thế lực của nàng lại có thể coi là vương quyền, Tây Hạ thật sự là một đại quốc cực mạnh ở Tây Vực, nó không thể đạt đến tầm như của nhà Liêu, nhà Kim, nhà Tống hay Mông Cổ nhưng thực lực của nó hoàn toàn đủ cày nát các tiểu quốc nhỏ ví dụ dễ hình dung nhất chính là Đại Lý Đoàn Thị.
Tây Hạ có một vạn hùng binh, nếu dốc toàn bộ quốc lực thì số quân đội của Tây Hạ có thể chạm đến ba vạn trong khi Đại Lý số quân lớn nhất có thể điều động cũng chỉ là tám ngàn binh sỹ mà thôi, từ điểm này có thể nhận ra vị thế của Tây Hạ trong mắt các nước lớn.
Một quốc gia không chỉ cần quân đội còn cần nhìn vào dân tình, địa thế, cả hai cái này Tây Hạ cũng cực kỳ được trọng thị, đầu tiên Tây Hạ nằm ở biên cương phía Tây của nhà Tống, bản thân nó ở rất gần Nhạn Môn Quan dẫn đến giao thương của Tây Hạ cực kỳ phát triển, là một trung tâm giao thương giữa nhà Tống cùng Tây Vực.
Thứ hai Tây Hạ lấy võ lập quốc, bản thân Tây Hạ dân phong bưu hãn, kinh tế phát triển gần như đã có thể bước đầu tự lực tự cường, trong phạm vi Tây Vực thì vẫn có rất ít quốc gia có thể trực tiếp gây nguy hiểm cho Tây Hạ, là một quốc gia có thể yên tâm phát triển điều này cũng dẫn đến địa vị của Tây Hạ nếu bước vào đàm phán với bất cứ quốc gia nào đều có rất nhiều ưu thế đặc biệt trong cái tình trạng thiên hạ phân bốn như hiện nay.
Hoàn Nhan Hồng Liệt biết để kéo được một nữ nhân được ví như hồ ly tinh chịu hợp tác với nhà Kim là điều cực kỳ khó nhưng với sự xuất hiện của Vô Song thì lại mở ra một con đường cho Hoàn Nhan Hồng Liệt, nếu tận dụng tốt Vô Song thì hoàn toàn có thể trở thành cầu nối đàm phán với Tây Hạ sau đó có thể mời được Lý Thu Thủy chính thức xuất sơn gia nhập thế cuộc phân tranh của thiên hạ.
Một cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt chưa đủ để thay đổi trật tự giang hồ nhưng nếu ngoại trừ Âu Dương Phong lại thêm vào Hoàng Dược Sư cùng Lý Thu Thủy thì lại là một phạm trù khác.
Lại nói về bữa tiệc ngày hôm nay, thân là Triệu Vương của Kim Quốc bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt chưa bao giờ thiếu tiền cũng là người xa xỉ vô cùng, toàn bộ đại điện tiếp khách của Hoàn Nhan Phủ đều được dát vàng mỏng thể hiện uy

quyền của Hoàn Nhan vương tộc, trên mặt đất trải một tấm thảm cực phẩm từ tận Tây Vực xa xôi chuyển đến, khách nhân thân ngồi trên thảm sau đó trước mặt là một chiếc bàn nhỏ làm bằng gỗ đàn tử hương có mùi thơm dịu nhẹ thoải mái nhân tâm, trên bàn tràn đầy mỹ thực, ở trung tâm đại điện là từng cái mỹ nhân đi lại rót rượu cùng tiếng nhạc của cầm sư bắt đầu vang lên, tiếng nhạc kia vừa cất lên thì từ sau hai tấm rèn che lớn từng tốp từng tốp mỹ nữ bước ra, mỵ hoặc vô cùng bắt đầu ca múa, bóng hình uyển chuyển cùng thân thể mê người thực sự có thể khiến rất nhiều nam nhân nổi lên dục vọng.
Dục vọng về nữ nhân thì nam nhân nào cũng có đồng thời đây là một điểm để những thượng vị giả quan sát, sau đó bọn họ bắt đầu chọn ra cách phù hợp nhất để đối xử với một người, ở trong yến tiệc lần này thì cũng thế.
Hoàn Nhan Hồng Liệt ngồi ở ghế chủ vị, miệng liên tục nói cười khiến không khí cực kỳ vui vẻ nhưng ánh mắt của ông ta thì đang quan sát toàn bộ những người tham dự yến tiệc, ví dụ như đám người Bành Liên Hổ, Lương Tử Ông hay Linh Trí Thượng Nhân thì ánh mắt hoàn toàn bị sắc dục quấy nhiễu, bị hoàng kim làm động nhân tâm, đây là loại thuộc hạ dễ sử dụng nhất nhưng cũng dễ vứt đi nhất.
Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất bản thân lại cực kỳ bình thản thậm chí có chút chán ghét với đám nữ nhân phong trần kìa, ánh mắt chung quy hơi hơi nhắm lại hoặc chỉ cùng với nhau trò chuyện riêng, đây là loại người không ham giàu sang phú quý cùng mỹ nữ tại thân, có thể nói thân là cao thủ đạo gia liền có chút khinh thường quyền thế, đây là loại người khó lung lạc nhất nhưng cũng trung tâm nhất, cái bọn họ hướng đến là một mục tiêu cụ thể chứ không phải phú quý phù hoa.
Về phần Âu Dương Khắc thì cũng không cần nói, Âu Dương Khắc trong mắt cũng có sắc dục nhưng lại có chút đặc biệt, sắc dục ở đây là nhìn thấy từng tấc từng tấc da thịt của những mỹ nhân hạng nhất do chính Hoàn Nhan Hồng Liệt tuyển chọn nhưng đây đơn thuần là sắc dục chứ dục vọng chiếm hữu lại không có mấy, Âu Dương Khắc là loại người thích mỹ nhân nhưng phải là tuyệt thế mỹ nhân, loại người như Âu Dương Khắc có tham vọng rất lớn, tham vọng của hắn là quyền lực, là tài bảo, là danh vọng, là địa vị, là mỹ nữ, loại người này là loại thuộc hạ khó khống chế nhất cũng là thuộc hạ nguy hiểm nhất nhưng thường thường lại có công dụng lớn nhất.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hôm nay cũng không mời phu nhân Bao Tích Nhược của mình đến đây dẫu sao bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng biết Bao Tích Nhược tính tình đạm mạc không ham phú quý, không thích mấy bữa tiệc như thế này, Hoàn Nhan Hồng Liệt là một vị vương gia cực kỳ hiếm có, hắn gọi rất nhiều mỹ nữ đến bữa tiệc này nhưng chính hắn lại chướng mắt cùng những hồng phấn mỹ nữ kia, hắn càng yêu thích nét đoan trang, đạm mạc của Bao Tích Nhược, so với

nhìn mấy cái nữ nhân kia nhảy múa hắn lại càng thích cùng Bao Tích Nhược nói chuyện, thưởng thức cái bình dị mà nhẹ nhàng kia.
Nghĩ đến phu nhân của mình, Hoàn Nhan Hồng Liệt liền cảm thấy ấm áp sau đó hắn quay ra nhìn Hoàn Nhan Khang đang ở bên cạnh Âu Dương Khắc, bản thân Hoàn Nhan Khang chỉ mấy ngày trước rõ ràng bị Vô Song dùng sát khí quấn thân, dùng sát khi đe dọa đến mức thần trí cũng chẳng tỉnh táo nhưng sau sự việc đó Hoàn Nhan Khang lại càng thêm trưởng thành, khuôn mặt hắn lại có vài phần điềm tĩnh.
Người ta nói Dương Khang là loại bán nước cầu vinh nhưng Dương Khang từ khi sinh ra đã không phải là người Hán, hắn từ khi sinh ra đã luôn được giáo dục như một người Kim, vì cái gì hắn phải theo nhà Hán?.
Người ta nói Dương Khang là loại nghịch tử đến cha đẻ của mình cũng không nhận nhưng công sinh cùng công dưỡng cái nào nặng cái nào nhẹ?, từ bé đến lớn trong lòng của Dương Khang luôn coi Bao Tích Nhược là mẹ thì Hoàn Nhan Hồng Liệt là cha, một người cha nhất mực yêu thương hắn, một người cha là anh hùng trong lòng hắn, là hình mẫu để hắn hướng theo, bỏ một người cha như vậy đi theo một người cha khác chưa gặp bao giờ, một người mà mười mấy năm qua Dương Khang còn không biết được sự tồn tại của hắn vậy Dương Khang có lỗi gì?.
Trong mắt Vô Song bản thân hắn thật sự chưa từng cảm thấy chán ghét Dương Khang, hắn tham gia tỷ võ chiêu thân thật ra không đành lòng nhìn tình trạng của Mục Niệm Từ sau này mà thôi, Dương Khang dưới ngòi bút của Kim Dung liền là nhân vật phản diện nhưng đó là từ cái nhìn của một người Hán còn nếu đừng từ vị trí người Kim mà nói bản thân Dương Khang đâu có sai?, hắn từ đầu đến cuối mới đúng là một người Kim, hắn không mang họ Dương, hắn họ Hoàn Nhan.
Một lý luận tương tự, Quách Tĩnh được coi là Bắc Hiệp là đại anh hùng trấn thủ Tương Dương Thành nhưng mấy ai biết được ở thảo nguyên phương bắc xa xôi, những người dân Mông Cổ nhìn Quách Tĩnh như thế nào?.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hiện nay có thể cảm thấy Hoàn Nhan Khang rõ ràng không bị mỹ nữ mê đắm, vẻ mặt anh tuấn tiêu sái cực kỳ thản nhiên, bản thân cùng với Âu Dương Khắc cười cười nói nói, cùng nhau thưởng thức mỹ nữ bất quá khác với Âu Dương Khắc, trong mắt Hoàn Nhan Khang chỉ có sự điềm tĩnh.
Hoàn Nhan Khang... chưa từng là nhân vật trong ao chỉ tiếc hắn không có một Hoàng Dung ở bên, không có một Hoàng Dung có thể giúp hắn đi lên đỉnh cao như Quách Tĩnh mà thôi.
Hoàn Nhan Hồng Liệt một lần nữa khẽ mỉm cười, một tay cầm ly rượu nhẹ nâng lên.
“Mọi người, hôm nay ai đến đây đều là khách của Hoàn Nhan Hồng Liệt ta, ta

kính các vị anh hùng một ly, đêm nay chúng ta không say không về”.
Đám người kia cũng lập tức hòa theo Hoàn Nhan Hồng Liệt, đồng thời cầm lấy ly rượu trên bàn bất quá ngay lúc này dị biến xuất hiện, cánh cửa chính đột nhiên mở ra khiến tất cả mọi người đều lập tức quay đầu về phía đó.
Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy cánh của mở ra cũng cau mày, ở bên ngoài có binh lính canh giữ, bình thường một bữa tiệc không vui nhất là có kẻ xen ngang, Hoàn Nhan Hồng Liệt cực kỳ không thích khi hắn đang tổ chức yến tiệc liền xuất hiện loại không khí ngập ngừng này, ánh mắt liền nheo lại muốn biết kẻ nào to gan như vậy dám cắt ngang yến tiệc đêm nay tuy nhiên cũng như bao người khác, rất nhanh Hoàn Nhan Hồng Liệt liền cảm thấy không biết nói gì cho đúng.
Bước vào không phải binh sỹ vương phủ cũng chẳng phải nam nhân nào không biết trời cao đất dày, bước vào là một mỹ nhân, một mỹ nhân khiến cho dù là Khâu Xử Cơ hay Vương Xử Nhất cũng phải giật mình, cũng phải thể hiện sự thất thố.
Tóc trắng tung bay với sợi dây buộc tóc màu tím khẽ tung bay, trên mái tóc còn có những hạt kim tuyến lấp lánh đến mê người.
Nửa thân trên mặc một bộ váy anh nhàn nhạt như càng tôn thêm từng tấc da trắng nõn không tỳ vết, làn da kia giống như từ bạch ngọc tạo thành vậy, nửa thân dưới làn váy xanh lại là một chiếc quần ngắn lộ ra đôi chân trắng ngần đầy tinh tế dưới lớp váy như ẩn như hiện kia, nữ nhân này không cần tự mình quyến rũ người khác cũng chẳng cần phải khoe da thịt bản thân, không cần phải cố gắng đi tìm cái tiếng cười của nam nhân, nàng chỉ cần là chính nàng, chỉ cần cái khí chất băng thanh ngọc khiết thậm chí lãnh ngạo tựa băng sương kia liền vượt qua toàn bộ nữ nhân có mặt trong đại điện này.
Nữ nhân mới xuất hiện này cũng không có đi giày mà lựa chọn chân trần bước đi trên mặt đất, nàng chỉ sử dụng ngón chân để bước đi lộ ra sự tinh tế đến mê người, khuôn mặt kiều diễm bị một tấm khăn xanh nhẹ che lại nhưng đôi mắt màu đen trong vắt như mặt nước hồ màu thu kia đã quá đủ hấp hồn nam nhân.
Không cần biết bên trong đại diện có bao nhiêu nữ nhân, không cần biết mấy nữ nhân kia xuất thân đều là ca kỹ nổi tiếng từ ngàn dặm xung quanh tuyển chọn chỉ cần biết lúc này bọn họ chỉ có tư cách đứng nhìn, tư cách làm nền cho nữ nhân vừa bước vào.
“Tiểu nữ Cơ Vô Song đường đột quấy rầy yến tiệc của vương gia rồi “.
Giọng nói ngọt ngào vang lên nhưng không biết tại sao trong giọng nói lại có cả sự thanh lệ thoát tục lại càng đặc biệt hơn trong cái giọng nói kia tồn tại một cỗ mỵ ý như có như không hay thậm chí toàn thân nữ tử này có một loại mị ý cực lớn, cho dù nó chưa hoàn toàn phát ra mà chỉ ẩn ẩn hiện hiện – thần thần bí bí nhưng lại càng khiến nam nhân muốn độc chiếm, muốn tìm hiểu.
Hoàn Nhan Hồng Liệt cả đời nhìn thấy không ít mỹ nhân nhưng khi nhìn thấy

Vô Song lúc này ông ta chỉ có thể nghĩ đến một người – Lý Thu Thủy.
Sự khác biệt lớn nhất của Vô Song cùng Lý Thu Thủy là gam màu mà bọn họ chọn, Lý Thu Thủy là sắc đỏ đầy mị hoặc còn Vô Song hắn chọn sắc xanh nhạt nhẹ dịu mà thanh cao.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hiện nay gần như chắc chắn một điều, nữ tử gọi là Cơ Vô Song kia thật sự là từ Lý Thu Thủy xuất ra, rất nhiều năm trước Hoàn Nhan Hồng Liệt được Hoàn Nhan A Cốt Đả dẫn đến gặp Lý Thu Thủy, khi đó Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ là một đứa bé còn chưa trưởng thành nhưng vẫn bị Lý Thu Thủy khiến cho không cách nào hô hấp được, mị thuật của Vô Song cho dù không bằng Lý Thu Thủy nhưng thắng ở tự nhiên cùng cái tiên thiên khí chất của bản thân, nếu Lý Thu Thủy là một lý rượu thì Vô Song là một chén trà.
Rượu rất ngon, hương rượu rất nồng nhưng khi tỉnh lại liền không dám uống tiếp cũng chính bởi cái nồng đó của rượu.
Trà thanh tịnh mà đầy nhẹ nhàng, nó không quyến rũ như rượu, không mạnh mẽ như rượu nhưng có thể làm ấm lòng người, có thể làm lòng người trở nên bình dị đến lạ.
....
(Đây là chương tối qua mà mình buồn ngủ quá, nay mới up nốt được)
......
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 131

Quách Dương (2)

Sự xuất hiện của Vô Song trong yến tiệc có thể nói khiến toàn bộ không khí của yến tiệc đều bị đảo lộn, bất kể là đám người Lương Tử Ông đang có một cái mỹ nữ kiều diễm hầu rượu hay bên Âu Dương Khắc đang cùng Hoàn Nhan Khang bàn về thế sự, tất cả trong phút chốc đều dừng lại.

Tại yến tiệc này cũng không có bàn được xếp riêng cho Vô Song bởi hắn là khách không mời nhưng cho dù không mời thì sao?, trong mắt Hoàn Nhan Hồng Liệt thfi vị trí của Vô Song hiện nay quan trọng hơn tất cả các khách nhân trong phòng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt là người đầu tiên có thể tự mình thoát khỏi sự rung động mà Vô Song mang lại, trên mặt xuất hiện một nụ cười ôn hòa hiếm có thậm chí ông ta lúc này còn chẳng thèm xác minh lại thân phận của Vô Song, trực tiếp cứ như người thân trong nhà với nhau vậy.

"Chất nữ ngươi việc gì phải nói vậy, ngươi đến vương phủ ta mừng còn không kịp chứ làm gì có phiền hà gì, chất nữ nói cho bá phụ biết là ai khiến ngươi bị thương nặng như vậy?, bá phụ nhất định vì chất nữ đòi lại công đạo".

Dưới lớp mạng che mặt Vô Song khóe miệng hơi giật giật, hắn chỉ là diễn một chút mà thôi không ngờ Hoàn Nhan Hồng Liệt đã xưng hô chất nữ cùng bá phụ rồi?, nếu không biết quan hệ thật sự của Vô Song với Hoàn Nhan Hồng Liệt là gì thì có lẽ thật sự nhầm rằng Vô Song cũng là người trong Hoàn Nhan vương tộc cũng không biết chừng.

Quả nhiên như cái điều mà Vô Song suy nghĩ, đám thực khách trong yến tiệc ngày hôm nay cũng bắt đầu căng mắt ra quan sát Vô Song cứ như muốn nhớ kỹ hình ảnh của Vô Song vậy, hình ảnh của một người mang dòng máu vương tộc Hoàn Nhan.

Đương nhiên Vô Song cũng sẽ không giải thích tất cả ra làm gì, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã muốn diễn thì hắn liền diễn cùng đối phương dù sao hắn cũng không ở lại thành Yến Kinh quá lâu.

Không rõ A Thanh đã tác động tư tưởng thế nào với Lý Thu Thủy mà Lý Thu Thủy lại cho phép Vô Song toàn quyền làm chủ việc kết minh lần này giữa hai nước, Vô Song muốn kết minh cũng được mà không kết minh cũng được, chỉ cần là chủ ý của Vô Song thì Lý Thu Thủy liền sẽ làm theo, Lý Thu Thủy gần như đnag ném cả vận mệnh Tây Hạ lên người Vô Song.

Đương nhiên Vô Song biết thế giới này chung quy cũng sắp đến ngày tàn, hắn sẽ không quan tâm lắm đến vận nước hay những thứ đại loại như thế vì vậy việc mà

Lý Thu Thủy giao cho Vô Song chỉ là việc nhỏ, hắn tùy tâm mà làm cũng chẳng cần suy nghĩ quá nhiều.
Việc thứ hai mà Vô Song đến Hoàn Nhan Vương Phủ thật ra là vì một quyển kinh thư, đây cũng chính là vật mà A Thanh muốn Vô Song mang ra khỏi Hoàn Nhan Vương Phủ, quyển kinh thư này có tên là Diệu Pháp Liên Hoa Kinh hay còn được biết đến với cái tên – Liên Hoa Kinh.
Liên Hoa Kinh là một trong những bộ kinh thư nổi tiếng nhất của phật giáo Trung Nguyên hơn nữa Liên Hoa Kinh cũng không phải của hiếm gì, cho dù thời đại này giấy trắng để viết sách là thứ tương đối xa xỉ nhưng trong nhiều chùa chiền lớn đều có bộ kinh thư này tồn tại tuy nhiên Diệu Pháp Liên Hoa Kinh ở trong Hoàn Nhan Vương Phủ là một bản kinh thư duy nhất, một bản kinh gốc.
Quyển Liên Hoa Kinh mà Vô Song muốn tìm thực sự rất đặc biệt, tương truyền đây chính là một trong 4 quyển kinh thư ở trong hành trang của Đạt Ma Sư Tổ, ông từ Thiên Trúc xa xôi đi đến trung thổ truyền vào phật giáo biết phật giáo trở thành quốc đạo của toàn bộ trung nguyên, không cần bàn đến võ công thì công tích của Đạt Ma Tổ Sư có lẽ cũng có thể xưng tụng đệ nhất thiên hạ, người duy nhất có lẽ có thể so sánh được với Đạt Ma Tổ Sư có chăng chỉ là Trương Tam Phong mà thôi.
Lại nói về bốn quyển kinh thư mà Đạt Ma Sư Tổ mang đến trung nguyên lần lượt là Diệu Pháp Liên Hoa Kinh, Bát Nhã Ba La Mật Đa Kinh, Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh cùng Sám Hối Kinh, đây là bốn quyển kinh thư được viết hoàn toàn bằng tiếng Phạn sau đó được chính Đạt Ma Sư Tổ biên soạn lại dựa trên chữ Hán, chỉ từ điểm này đã đủ nói lên bốn quyển kinh thư này trân quý nhường nào.
Sau khi Đạt Ma Tổ Sư qua đời bốn quyển kinh thư này cũng thần kỳ mất tích, thần kỳ bắt đầu chuyến du lịch khắp thiên hạ của mình để rồi dần dần tuyệt tính nơi nhân gian, tính đến nay chỉ có ba trong số bốn quyển kinh thư là còn có chút tung tích.
Theo lời A Thanh nói thì Diệu Pháp Liên Hoa Kinh vốn là kinh thư ở bên trong bảo khố của Tống triều, do Tống Thái Tổ - Triệu Khuông Dẫn cất giữ nhưng trải qua năm tháng, tổ tôn Triệu gia người sau không so được với người trước nhất là sau sự kiện Yến Vân Thập Bát Châu thì Liên Hoa Kinh không ngờ lại trở thành đồ cống phẩm cho hoàng đế Đại Liêu – Gia Luật Hồng Cơ.
Cuộc hành trình của Liên Hoa Kinh bản gốc đương nhiên cũng chưa dừng lại, sau khi thành Yến Kinh bị chuyển về tay người Tống rồi một lần nữa chuyển về tay người Kim thì Liên Hoa Kinh lại thuộc quyền sở hữu của Kim Thái Tổ - Hoàn Nhan A Cốt Đả sau đó Hoàn Nhan A Cốt Đả lại tặng Liên Hoa Kinh cho Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Ngoại trừ Diệu Pháp Liên Hoa Kinh đã rõ tung tích thì còn có hai quyển kinh

thư nữa cũng rõ nơi hạ lạc lần lượt là Bát Nhã Ba La Mật Đa Kinh hiện thuộc về sở hữu của Tây Vực – Mật Tông cùng Sám Hối Kinh thì đang ở tại Tung Sơn – Thiếu Lâm Tự về phần Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh thì lại không rõ tung tích.
Vô Song chưa bao giờ thích phật học, hắn cũng không rõ bên trong bốn bộ kinh phật kia có bí mật động trời gì hoặc cụ thể là Liên Hoa Kinh rốt cuộc che dấu bí mật gì, cái duy nhất mà Vô Song biết là Liên Hoa Kinh được viết theo hai thể chữ lần lượt là chữ Phạn cùng chữ Hán phồn thể, nếu Vô Song có thể thật sự đọc xong từng chữ từng chữ bên trong Niêm Hoa Kinh thì hắn cũng có thể bắt đầu nghiên cứu Phạn thư.
Phạn thư trong thiên hạ... không gì qua Cửu Âm Chân Kinh, Vô Song còn chưa quên việc bên trong Cửu Âm Chân Kinh còn một đoạn bí tự được viết hoàn toàn bằng thể chữ Phạn cũng là phần nắm giữ tinh hoa của Cửu Âm Chân Kinh theo lời Hoàng Thường ghi lại.
Vô Song sớm muốn gì cũng phải lên Đào Hoa Đảo để gặp cha vợ đồng thời cũng muốn hướng đến Cửu Âm Chân Kinh, đã hướng đến Cửu Âm Chân Kinh mà không thể nào hiểu được phần tinh túy nhất viến bằng Phạn văn thì quả thực vô cùng nuối tiếc, đây có lẽ là lý do vì sao A Thanh muốn Vô Song đến lấy Liên Hoa Kinh càng sớm càng tốt.
....
Yến tiệc vốn là để Hoàn Nhan Hồng Liệt tiếp đãi khách nhân, tiếp đãi những kẻ mới đầu nhập vào dưới quyền Kim Quốc nhưng với sự xuất hiện của Vô Song thì Vô Song chính thức trở thành tâm điểm, hôm nay cũng may mắn Hoàng Dung không đi cùng Vô Song nếu không khả năng rất lớn Hoàng Dung cũng trực tiếp trở thành nữ phụ.
“Chất nữ, nhiều năm trước ta có dịp diện kiến Lý tiên tử, không biết tiên tử dạo này thế nào? “.
Vô Song hiện nay trực tiếp được ngồi bàn hữu bên cánh trái của Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng là người ngồi gần Hoàn Nhan Hồng Liệt nhất, lúc này giọng nói của Hoàn Nhan Hồng Liệt không lớn nhưng cũng vừa vặn từng từ từng chữ rơi vào tai Vô Song.
Vô Song khẽ nhớ lại hình ảnh của Lý Thu Thủy trước khi rời đi sau đó liền khẽ mỉm cười trả lời.
“Bẩm vương gia, sư phụ người vẫn như vậy trải qua bao nhiêu năm cũng không có già đi thậm chí lại càng thêm vào vài phần mị hoặc hơn nữa dạo gần đây sư phụ thật sự cười nhiều hơn, không biết có phải gặp việc gì vui vẻ không nữa”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe vậy âm thầm cả kinh bất quá đây vẫn là việc mà ông ta có thể chấp nhận, Lý Thu Thủy là nhân vật cùng thế hệ với ông nội Hoàn Nhan Hồng Liệt là Hoàn Nhan A Cốt Đả tuy vậy ngày mà Hoàn Nhan Hồng Liệt

gặp Lý Thu Thủy thì người phụ nữ này chỉ giống một nữ nhân trưởng thành mới qua 20 cái xuân xanh mà thôi.
“Đương nhiên Lý tiên tử phải vui vẻ rồi, có một học trò như hoa như ngọc giống chất nữ sau này Tây Hạ liền có người thừa kế, nếu là ta đảm bảo ta sẽ vui sướng đến không ngủ được mất”.
“Đúng rồi chất nữ ngươi vẫn chưa nói rốt cuộc là ngươi vì sao bị thương nặng như vậy, khi nghe Âu Dương công tử nói về tình trạng của chất nữ còn khiến lão phu đứng ngồi không yên”.
Vô Song nghe vậy liền giả vờ hơi hơi mím môi lại, ánh mắt xuất hiện một tia bất lực, cho dù ánh mắt của hắn che đậy rất kỹ nhưng lại không thể thoát ra khỏi sự quan sát của Hoàn Nhan Hồng Liệt, lập tức Hoàn Nhan Hồng Liệt cảm thây mở ra một cánh cửa, một cánh cửa có thể dần dần khống chế Vô Song.
Muốn một người quy phục có rất nhiều cách, có thể dùng thủ đoạn đặc thù khống chế điển hình ví dụ như Sinh Tử Phù của Đồng Lão, có thể dùng tài bảo mỹ nữ để khống chế, có thể dùng quyền lực địa vị để không chế, có thể dùng bản lĩnh để người khác quy phục hoặc có thể dùng ân nghĩa.
Hoàn Nhan Hồng Liệt chính là muốn dùng ân nghĩa để khiến Vô Song quy phục nhà Kim sau đó từ từ mượn Vô Song tác động đến Lý Thu Thủy đáng tiếc Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không biết rằng bản thân Vô song cũng đang muốn sử dụng lực lượng của Đại Kim, sử dụng lực lượng của Hoàn Nhan Hồng Liệt.
“Cũng không phải là không thể nói, tiểu nữ mấy ngày trước gặp một cường địch hiếm có, tiểu nữ từ trước đến nay luôn tự ngạo võ công vô địch trong cùng thế hệ nhưng khi gặp hắn lần đầu tiên lại thất thủ, vết thương cũng là trong trận đấu đó mà ra”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt lập tức ra vẻ cuồng nộ, ánh mắt thậm chí không che dấu sát khí chút nào.
“Rốt cuộc là kẻ nào dám đả thương chất nữ, cho dù đào ba tấc đất của Yến Kinh lên thì ta cũng nhất định vì chất nữ đòi một cái công đạo “.
Hoàn Nhan Hồng Liệt vốn tưởng nói thế khiến Vô Song cảm động nhưng ông ta rất nhanh giật mình, lúc này Hoàn Nhan Hồng Liệt đang ở gần nhất với Vô Song vì vậy chỉ có ông ta mới có thể nhìn thấy ánh mắt của Vô Song lúc này, ánh mắt tràn ngập băng hàn.
“Thứ lỗi cho tiểu nữ nói thẳng, chỉ bằng đám người này mà vương gia muốn xưng bá võ lâm thì còn xa lắm, không bằng để tiểu nữ cho vương gia xem một chút?”.
Vô Song không quan tâm đến việc Kim Quốc sau này sẽ thế nào, Kim Quốc thành hay bại hoặc giấc mơ của Hoàn Nhan Hồng Liệt có thành công hay không cái này Vô Song không để ý, Vô Song chính là muốn làm người đại diện cho Kim Quốc, hắn muốn đóng vai nhân vật phản diện một lần, cùng toàn bộ võ lâm

quyết đấu.
Đây là một cơ hội trời cho đối với Vô Song, một cơ hội mà hắn không bao giờ được trải nghiệm lần thứ hai, cái thế giới này trên căn bản cũng không khác gì lắm so với thế giới cũ của Vô Song chỉ là độ rộng lớn của nó thua xa mà thôi, đây có thể coi là bản lề cho Vô Song ở thế giới cũ, cho Vô Song một hành trang khổng lồ khi trở về.
Hắn muốn lên Thiếu Lâm chứng kiến 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, muốn tự thân trải nhiệm thế nào là Hàng Long Thập Bát Chương chí dương chí cương của Kiều Phong, muốn biết Thiên Sơn Đồng Mỗ lợi hai như thế nào, hắn muốn trải nghiệm rất nhiều rất nhiều.
Lấy chiến nuôi chiến, lấy chiến điên cuồng tăng cường thực lực của bản thân đồng thời làm phong phú vốn võ đạo của bản thân để rồi khiến Tiểu Vô Tướng Công của hắn càng ngày càng mạnh, quan trọng nhất đây không phải là thế giới của hắn đồng nghĩa với việc hắn sẽ có thể trở về thế giới cũ cũng đồng nghĩa với việc hắn có thể làm lại một lần ở thế giới cũ dựa trên những gì tích lũy ở thế giới này.
Làm một lần nhân vật phản diện hình như cũng không xấu?.
Nếu tính đúng ra mà nói, thân phận chủ nhân Thiên Long Giáo tương lai của Vô Song thật ra trong mắt rất nhiều cao thủ trung nguyên thì đã là nhân vật tà phái, không phải ngẫu nhiên mà Vô Song phải cố gắng học các kỹ năng liên quan đến hóa trang như vậy, không phải ngẫu nhiên mà Vô Song cứ phải sống trong hai thân phận.
Vô Song đột nhiên đứng dậy, hắn thản nhiên bước ra vị trí trung tâm của đại điện trong con mắt tràn ngập hàn quang, cánh tay của Vô Song hiện nay cho dù chưa hoàn toàn khỏi hẳn nhưng... muốn dùng thì cũng đủ rồi, hắn muốn lần đầu tiên bước lên ánh sáng trong cái thế giới này, muốn mang Quỳ Hoa Bảo Điển lần đầu tiên hiện thế.
“Các vị tiền bối, tiểu nữ họ Cơ tên Vô Song xuất thân từ Tây Hạ, lúc này có may mắn được nhìn thấy cao thủ đến từ Trung Nguyên võ lâm tụ tập, tiểu nữ vẫn thường nghe sư phụ nói võ công Trung Nguyên bác đại tinh thâm vì vậy tò mò không thôi, nay nhân yến tiệc của Vương gia, rượu ngon đã có mỹ nữ cũng đã đủ chỉ là người trong giang hồ không thể không có võ công, tiểu nữ không biết có thể cùng mấy vị tiền bối ở đây tỷ thí hay không?”.
Một lời Vô Song nói ra thì cho dù là Âu Dương Khắc hay hai người Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất đều giật mình chứ chẳng cần nói gì đến đám người Lương Tử Ông hay Linh Trí Thượng Nhân, một nữ tử xinh đẹp như tuyệt thế như vậy dĩ nhiên muốn quyết đấu cùng đám người cao thủ ở đây?.
Lúc này Âu Dương Khắc cùng Hoàn Nhan Khang nhìn nhau, trong mắt hai người cũng hiện ra một tia hứng thú, bản thân Hoàn Nhan Khang hiện nay còn

chưa có biết thân phận thật sự của Vô Song, hắn chỉ quan tâm về việc tại sao thái độ của phụ thân đối với Vô Song lại đặc biệt như vậy đồng thời hắn cũng muốn biết Vô Song rốt cuộc là muốn làm gì khi muốn tỷ thí cùng đám tiền bối võ lâm kia.
Âu Dương Khắc lại khác Hoàn Nhan Khang, Vô Song có dung mạo hoàn toàn chinh phục được hắn chưa kể thế lực sau lưng của Vô Song thì lại càng làm Âu Dương Khắc động tâm, nếu hôm nay Vô Song lộ ra một mặt võ công của bản thân mình nữa thì Âu Dương Khắc có lẽ thật sự sẽ xin bác của mình là Âu Dương Phong đến Tây Hạ xin sắp xếp cọc hôn nhân này thậm chí Âu Dương Khắc bắt đầu cảm thấy... vì một nữ nhân như Vô Song mà bỏ đi cái thói chăng hoa cũng không phải là không thể.
Hoàn Nhan Hồng Liệt thì lựa chọn im lặng, ông ta thật sự có chút ngỡ ngàng với hành động của Vô Song, nếu là bình thường Hoàn Nhan Hồng Liệt chắc chắn sẽ ngăn cản hành động của Vô Song nhưng hiện nay thì khác, ông ta cảm thấy ánh mắt của Vô Song thủy chung có chút gì đó đặc biệt, ánh mắt kia khiến Hoàn Nhan Hồng Liệt thật sự muốn biết Vô Song đang tính làm gì.
Nghĩ đến đây Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng bật cười, tiếng cười sảng khoái vô cùng gần như không hề cho thấy chút bực mình hay nghĩ suy gì.
“Ha ha, chất nữ không hổ là nữ trung hào kiệt, không hổ là người kế thừa Lý tiên tử trong tương lai, lần này bản vương liền chấp nhận lời nói của chất nữ chỉ là luận bàn đến điểm là dừng, tuyệt đối không được gây tổn thương đến hòa khí mọi người được chứ?”.
Mấy chữ cuối cùng kia không phải là Hoàn Nhan Hồng Liệt nói với Vô Song, ông ta chính là đang nói với đám người Lương Tử Ông hoặc hai vị đạo sỹ Toàn Chân Giáo bên dưới, nếu bọn họ bị thương thì cũng thôi đi nhưng nếu Vô Song bị thương thì hậu quả không ai chịu được.
Vô Song nghe được Hoàn Nhan Hồng Liệt chấp thuận liền khẽ quay đầu lại nhẹ gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi ánh mắt đầy khinh thường nhìn về phía Lương Tử Ông đang ngồi đó, khóe miệng cong lên.
“Các vị, cùng nhau lên hết đi, một mình tiểu nữ ở đây là đủ rồi”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 132

Quách Dương (3)

Vô Song thân là khách quý của Hoàn Nhan Hồng Liệt lại thêm nhìn từ lời nói của Hoàn Nhan Hồng Liệt với Vô Song mà nói thì đủ hiểu quan hệ giữa hai bên gần gũi thế nào, chỉ bằng điểm này đám cao thủ bên dưới tuyệt không dám đụng vào một tấc da của Vô Song nói gì đến gây trọng thương tuy nhiên lời nói của Vô Song rõ ràng cũng làm không ít người ở đây sinh khí.

Đầu tiên Vô Song lấy thên phận 'dị tộc', lấy thân phận người Tây Hạ muốn thách đấu với võ công trung nguyên, đám người ở đây vốn có kẻ chính người tà, bình thường gặp nhau tuyệt nhiên không hợp bất quá nếu đã có người công khai muốn 'nếm thử' võ công trung nguyên thì lại khác, rất khác huống gì Vô Song lại còn muốn tất cả mọi người cùng lên?.

Vô Song thoạt nhìn còn rất trẻ, người trẻ như Vô Song có thể cao bao nhiêu mà dám cuồng ngôn muốn tất cả mọi người cùng lên?, cho dù tùy tiện lấy bất cứ ai đi ra cũng có thể dễ dàng đánh bại một người như Vô Song, đây là suy nghĩ của rất nhiều người có mặt ở đây bao quát Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Nếu đây là một tiểu tử không biết trời cao đất dày lên sàn thì mấy vị quý khách đang ngồi đây của Hoàn Nhan Hồng Liệt không ngại sẽ nắn xương nắn gân đối phương một chút nhưng vì Vô Song là một cái tuyệt thế mỹ nữ cho nên rốt cuộc đám người này chỉ coi Vô Song là thiếu nữ ham vui biết chút võ công phòng thân lại tưởng mình là siêu cấp cao thủ mà thôi, nghĩ đến một việc này không ít người đều nhìn Vô Song, trong ánh mắt mang theo chút tâm tư trêu trọc mỹ nữ, đặc biệt là Âu Dương Khắc.

Võ công của Âu Dương Khắc rất tốt, hắn cho dù phong lưu thành tính, thời gian để mỹ nhân ngồi trên bụng còn nhiều hơn thời gian luyện công tuy nhiên ai bảo hắn là cháu trai của Âu Dương Phong?, nội công của Âu Dương Khắc không cần tu luyện mà cũng mạnh mẽ hơn người bởi hắn có một lượng xà đảm rất lớn mạnh mẽ tăng cường nội công của chính mình.

Âu Dương Khắc thực sự cũng rất biết tạo dáng, hắn lúc này cực kỳ ra vẻ nam nhân phong độ mà đứng lên, khuôn mặt điển trai xuất hiện một nụ cười sáng lạn, đối với Vô Song đang đứng đó mà nhẹ phe phẩy quạt trắng.

"Cơ cô nương, không biết Dung muội có nhắc với cô nương về tại hạ không, tại hạ họ kép Âu Dương tên một chữ Khắc, cũng có thể coi là người Tây Vực với cô nương hơn nữa tiền bối trong nhà chúng ta cũng có quen biết với nhau, hôm nay để Khắc ta đây trợ hứng cho cô nương, không biết ý Cơ cô nương thế nào?".

Vô Song nhìn vẻ mặt của Âu Dương Khắc lúc này thật sự buồn nôn không chịu

được bất quá hắn thật sự cũng có chút hứng thú tỷ thí với Âu Dương Khắc, dám tơ tưởng nữ nhân của Vô Song thì hắn sẽ triệt để đánh Âu Dương Khắc thành đầu heo.
Vô Song làm như vẻ ngây ra một lúc sau đó rất nhanh lắc đầu với Âu Dương Khắc.
"Âu Dương công tử, ta mới tỉnh lại cách đây không lâu, Dung nhi đối với ta cũng chưa nói quá nhiều việc, nếu công tử là người quen của Dung nhi thì sau này ta sẽ về hỏi lại nàng, về phần tỷ võ... ta cảm thấy công tử vẫn là không đủ đâu, tốt nhất tất cả các vị trong đại sảnh này cùng lên mới đủ".
Vô Song nói rồi đưa hai cánh tay của mình lên, nhẹ tháo cây châm cài tóc tuyệt đẹp trên đầu, theo động tác này của hắn dải ruy băng màu tím kia cũng khẽ bung ra làm toàn bộ mái tóc màu trắng đều nhẹ xõa xuống, muốn bao nhiêu nữ tính có bấy nhiêu nữ tính.
Tóc dài là thứ Vô Song vốn không thích cho lắm, nó vừa nóng nực vừa vướng víu chỉ là Hoàng Dung không muốn hắn cắt đi mái tóc dài này vì vậy đến bây giờ Vô Song vẫn để lại, miệng khẽ ngậm cây châm cài tóc, hai tay đưa ra phía sau chậm rãi buộc lại dải ruy băng tím về vị trí ban đầu, lúc này Vô Song muốn có bao nhiêu mị hoặc thì có bấy nhiêu mị hoặc.
Hai động tác cực kỳ bình thường của Vô Song triệt để khiến Âu Dương Khắc mê mệt, hắn lúc này nào còn nghĩ được cái gì khác đồng thời khi nghe xong câu nói của Vô Song thì tính háo thắng của hắn lại càng cao, làm gì có chuyện Âu Dương Khắc hắn đánh một cái nữ tử còn không lại?.
Âu Dương Khắc liền cười lên ha hả, cực kỳ tự tin cầm trong tay cây quạt giấy rồi mỉm cười với Vô Song.
"Cơ cô nương, Âu Dương Khắc ta cũng là một đời tuổi trẻ cao thủ, chỉ cần một mình Âu Dương Khắc tuyệt đối có thể bồi tiếp cô nương vui vui vẻ vẻ".
Hai chữ 'bồi tiếp' được Âu Dương Khắc nhấn rất mạnh, trong mắt hắn thậm chí đã nổi lên tà khí tuy nhiên rất nhanh Âu Dương Khắc cười không nổi nữa,hắn thấy Vô Song động.
Âu Dương Khắc chưa bao giờ đánh giá Vô Song là cao thủ vì vậy khi thấy tốc độ của Vô Song thì hắn kinh hãi gần chết, phải biết tốc độ của Vô Song là vận lên mười thành Quỳ Hoa Thân Pháp, so với lần đóng giả Đông Phương Bạch vẫn còn cao hơn, bản thân Âu Dương Khắc hiện nay mới chỉ khẽ chạm đến tông sư cảnh mà thôi, trước tốc độ của Vô Song hắn toàn toàn không có cách nào phản ứng.
Vô Song khi di chuyển trong người có một luồng hàn băng khí xuất hiện, tạo ra hàn khí như có như không xung quanh cơ thể thêm vào tốc độ vốn có của hắn làm cho tất cả mọi người đều có cảm giác Vô Song hiện tại cứ như quỷ mị vậy.
"Các người đã không muốn lên, vậy ta liền tự động tới".

Trên người Vô Song hiện nay nào có cái vẻ đẹp gì của tuyệt thế mỹ nhân nữa, trên người Vô Song khiến người khác có một loại cảm giác cực độ lạnh lẽo, cực độ hàn băng, tiên thiên hàn băng khí của hắn thậm chí còn trực tiếp xuất ra ngoài khiến không khí xung quanh hắn như đông lại.
Lần này thì đến cả Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất đều phải giật thót mình đứng lên đồng thanh lên tiếng.
“Chân khí phóng ra ngoài, chân khí thành hình, đây là đại tông sư cao thủ?”.
Tiếng nói của hai người không lớn nhưng lại như tiếng sấm giữa trời quang, đại tông sư cao thủ là thế nào?, đây chính là cấp bậc chưởng môn của các đại phái trên giang hồ, cho dù phương trượng Thiếu Lâm đời này là Huyền Từ cũng chỉ đạt đến đại tông sư cao thủ mà thôi đủ để nói lên đại tông sư cao thủ trong thế giới này tuyệt đối không nhiều.
Âu Dương Khắc đến cả nhìn còn không nhìn thấy tốc độ của Vô Song thì sao có thể phản kháng, hắn chỉ cảm thấy rùng mình sau đó máu bắn lên, phần đùi trái của hắn bị cây trâm ngọc đâm xuyên qua, Âu Dương Khắc chỉ kịp rút lên một tiếng đau đớn sau đó khuôn mặt liền trở nên trắng dã, ngực của hắn dính ngay một chưởng của Vô Song, một chưởng này khiến lồng ngực hắn như vỡ tung, cả người bị đánh bay về phía Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất.
Hai vị tông sư đỉnh phong cao thủ này đồng thời biến sắc sau đó đứng lên đưa tay ra đỡ lấy Âu Dương Khắc bất quá kình lực một chưởng của Vô Song không phải chuyện đùa, cả hai đỡ được Âu Dương Khắc thì đồng dạng bị đẩy lùi ba bước mới có thể ổn định thân thể.
Ba bước chân không lớn nhưng với tốc độ của Vô Song mà nói thì thừa rồi, hai người vừa kịp ổn định cơ thể đã thấy Vô Song hiện ra, đến cả bội kiếm trên người cũng chưa kịp rút ra đã thấy Vô Song mạnh mẽ đánh ra một chưởng.
Khâu Xử Cơ chỉ kịp gầm lên một tiếng cũng đánh ra một chưởng đồng thời hắn cùng Vương Xử Nhất cứ như tâm trí tương thông vậy, Vương Xử Nhất cũng lập tức đặt tay ra sau lưng Khâu Xử Cơ, truyền nội lực mình vào người sư huynh, hai người muốn dùng nội lực đối cứng với Vô Song.
Vô Song nhìn thấy hành động này căn bản cũng chẳng cần suy nghĩ, một chưởng này của hắn là dùng tay trái, mượn Âm Duy Mạch toàn bộ đả thông rồi vận dụng luôn cả Đại Bi Phú mạnh mẽ dốc hết hàn băng chân khí trong người ra mà đánh, khi bàn tay của Vô Song cùng bàn tay của Khâu Xử Cơ chạm vào nhau lập tức có một luồng chí âm chí hàn nội lực chạy dọc người Khâu Xử Cơ đồng thời nội lực lại như một đầu hàn băng long muốn nuốt chửng tất cả, như một cơn bão tuyết thế không thể cản lăn từ trên tuyêt sơn xuống vậy.
Vô Song giao thủ quá nhanh cùng hai người phái Toàn Chân, chỉ thấy Vô Song đánh xong một chưởng liền mượn thế lùi lại còn Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, cả hai bị đánh bay ra ngoài, thân thể

va chạm vào cửa đại môn trực tiếp đụng nát cả cửa bên ngoài rồi ngã rầm xuống.
Giây phút mà hai người kia chạm đất cũng là lúc Vô Song cả người lướt nhẹ về phía sau, từng ngón chân trắng ngần nhẹ lướt đi tạo thành một đường hàn khí trên mặt đất đồng thời hai tay của hắn đặt ngang ra, trong ống tay áo có từng vật từng vật bắn tới.
Một đường lùi về phía sau cực kỳ nhẹ nhàng rồi Vô Song trực tiếp khoanh chân ngồi xuống bàn nhỏ của mình để lại một thảm cảnh kinh khủng tại đại sảnh.
Trong đại sảnh lúc này Âu Dương Khắc nằm ở góc tường hô hấp cực kỳ khó nhọc, hai người Toàn Chân phái là Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất thì triệt để không thể đứng dậy, thân hình cứ như thế khẽ run lên lẩy bẩy còn về đám người Sa Thông Thiên, Hầu Thông Hải, Bành Liên Hổ, Linh Trí thượng nhân, Lương Tử Ông còn không có cơ hội được Vô Song động thân, lúc này đám bọn họ đều đang run như cầy sấy bởi một cây ngân châm vừa phá không mà đi để lại trên cổ họng đám người này một vết rách rất dài.
Đám người Lương Tử Ông theo nguyên tác đến vây công Vương Xử Nhất còn không xong thì lấy cơ sở gì để đỡ lấy một cây ngân châm của Vô Song?, chỉ cần Vô Song nguyện ý ngày hôm nay hắn tuyệt đối có thể đồng thời tiễn toàn bộ đám người này sang thế giới khác.
Vô Song xuất hiện kinh diễm bao nhiêu thì hắn hiện nay trong mắt mọi người lại kinh khủng bấy nhiêu nhất là lúc lướt về vừa rồi, động tác nhẹ nhàng như thần tiên trên trời nhưng sự khủng khiếp lại chẳng kém gì địa ngục tu la, đám người ở đây không có ai kịp phản ứng với tốc độ bắn ra của ngân châm thậm chí khi mà ngân châm lướt qua cổ mình thì mới biết bản thân bị thương, mới cảm nhận được từng giọt máu theo vết rách mà chảy ra.
Vô Song cực kỳ thản nhiên nhấp một ly rượu, sau một ngụm nhấp rượu này toàn bộ hàn khí của Vô Song đều được thu lại, hắn trở lại với cái vẻ băng thanh ngọc khiết như ban đầu nhưng trước mặt Vô Song hiện nay thì cho dù Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng cảm thấy một tia cực độ nguy hiểm.
Nhìn về phía Hoàn Nhan Hồng Liệt còn chưa từ trong kinh hãi tỉnh lại, Vô Song thản nhiên lên tiếng.
“Vương gia, người có thể đả thương tiểu nữ thì võ công đã viễn siêu tưởng tượng của vương gia, việc báo thù không cần vương gia vì tiểu nữ ra mặt, nhất định sẽ có ngày tiểu nữ vượt qua người kia một cách đường đường chính chính”.
Nói đến đây ánh mắt Vô Song hơi hơi lóe lên nhìn ra toàn bộ đại sảnh, hiện nay không còn bất cứ ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia nữa, trước ánh mắt của Vô Song thì đám người Lương Tử Ông trực tiếp lực chọn cúi đầu, đến cả cánh tay của bọn họ lúc này vậy mà vẫn còn đang run rẩy không thôi thì sao có dung khí đối mặt với cái nhìn của Vô Song?.
“Tiểu nữ biết việc mà Vương gia đang nghĩ cũng biết việc mà Vương gia đang lo

lắng vậy tiểu nữ muốn tự mình tiến cử, không biết tiểu nữ có thể nhận trách nhiệm giúp Vương gia thâu tóm võ lâm Trung Nguyên hay không?”.
....
Muốn xưng hùng xưng bá võ lâm thì cần cái gì?, mấu chốt nhất là cần đại lượng cao thủ.
Muốn làm thế nào để có đại lượng cao thủ?, đầu tiên mà Vô Song nghĩ đến chính là Quỳ Hoa Bảo Điển, loại người như Lâm Bình Chi căn cơ không có thiên phú thì cũng không nhưng chỉ cần vung đạo cắn răng một lần cũng có thể đi ngang giang hồ, cho dù là cao thủ nổi danh thiên hạ như Dư Thương Hải cũng không cách nào làm đối thủ.
Nhạc Bất Quần cũng là một đời tông sư nhưng cũng chỉ bình bình phàm phàm, so với Tả Lãnh Thiền hay Nhậm Ngã Hành thì còn kém không chỉ một cấp bậc nhưng cũng chỉ cần vung đao cắn răng một lần thì lập tức leo lên hàng Boss trong truyện, bản thân Quỳ Hoa Bảo Điển hay Tịch Tà Kiếm Phổ đều là thứ rất tà môn thậm chí có thể coi là một môn tu luyện siêu tốc hàng đầu thiên hạ.
Thân là người nắm giữ Quỳ Hoa Bảo Điển đồng thời hắn cũng đã sớm học thuộc lòng Tịch Tà Kiếm Phổ thì Vô Song hoàn toàn có thể tạo nên một đám cao thủ cho mình bất quá Vô Song rất nhanh dẹp đi suy nghĩ này, bản thân Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song là hàng chính gốc của Quỳ Hoa Lão Tổ, tu luyện vốn không có bất cứ hậu quả gì, việc đưa bản gốc cho người khác luyện vốn là việc của kẻ ngu ngốc.
Vô Song biết Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn tiển triển chậm vì hai nguyên nhân, đầu tiên là vì hắn quá ham mê kỹ nghệ tạp học còn thứ hai là vì Vô Song vẫn chưa chịu vung đao tự cung, đúng là Vô Song có thể dùng đan dược để vượt qua một cửa ải tự cung kia nhưng Vô Song có một loại cảm giác, chỉ cần hắn hiện nay dám tự cung thì thực lực của Vô Song sẽ tăng lên với một tốc độ không thể tưởng tượng được, nội công của hắn có lẽ vẫn không thay đổi gì nhưng thân pháp cùng chiêu thức của Vô Song thì tuyệt đối không thua kém gì bất cứ một ngũ tuyệt nào, đương nhiên Vô Song có chết cũng không chạm đến hai chữ ‘tự cung’.
Một điều tiên quyết nữa là Vô Song cũng không biết Quỳ Hoa Bảo Điển ở thế giới cũ có áp dụng được vào thế giới này hay không dù sao trong thế giới cũ có rất nhiều công thể hàng đầu thiên hạ đều vượt qua phạm trù võ học thông thường điển hình là ‘mặt trời’ của Cửu Dương Chân Kinh hay ‘ma ảnh’ của Quỳ Hoa Bảo Điển, những thứ này nếu mang sang áp dụng với một thế giới võ hiệp thông thường thì Vô Song cũng không chắc chắn cho lắm.
Sau khi đã loại bỏ Quỳ Hoa Bảo Điển thì Vô Song nghĩ sang một môn võ công khác đáp ứng đủ các yêu cầu cần thiết của Vô Song, đầu tiên là tốc độ tu luyện cực nhanh, thứ hai là thật sự có thể đào tạo ra cao thủ không yếu về phần vấn đề

cuối cùng đương nhiên là... phiên bản thiếu, nếu hội tụ đủ các yếu tố này thì không đâu qua được Cửu Âm Chân Kinh.
Cửu Âm Chân Kinh có ba dạng luyện chính, đầu tiên là Cửu Âm Chân Kinh bản hoàn mỹ đây chính là trụ cột công thể của Quách Tĩnh, bản Cửu Âm Chân Kinh này đã có thể coi là hoàn mỹ vô khuyết, cách luyện công thứ hai là Cửu Âm Chân kinh bản siêu tốc, đây là cách luyện công của Chu Chỉ Nhược, trong thời gian rất ngắn kể từ khi Chu Chỉ Nhược học được Cửu Âm Thần Trảo thì nàng đã trở thành cao thủ nhất đẳng trên giang hồ tuy nhiên Cửu Âm phiên bản siêu tốc này đương nhiên là có điểm thiếu hụt không thể sánh nổi với Cửu Âm hoàn mỹ. Cách luyện Cửu Âm Chân Kinh cuối cùng là cách luyện công của Mai Siêu Phong phải sử dụng thạch tín cùng đầu lâu để luyện thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, loại thủ pháp này đúng là có thể khiến người luyện võ công tăng mạnh nhưng đi vào con đường tà đạo trái với nguyên lý của Cửu Âm Chân kinh đồng thời có tác dụng phụ cực kỳ lớn.
Vô Song đến Hoàn Nhan Vương Phủ không chỉ muốn học được chữ Phạn trong Liên Hoa Kinh, hắn còn nghĩ đến một nhân vật nữa, một nhân vật mà hắn muốn hàng phục thành thủ hạ, nàng gọi là Mai Siêu Phong.
Đôi mắt của Mai Siêu Phong đã sớm mù dẫn đến thực lực của nàng bị giảm mạnh nhưng mắt mù không phải là không thể chữa khỏi, trong nguyên tác của Thiên Long Bát Bộ đôi mắt của A Tử cũng giống như đôi mắt của Mai Siêu Phong nhưng cuối cùng không phải vẫn có thể chữa lành sao? chưa kể đến Vô Song còn đang nắm giữ Dược Vương Phần Thiên, trong Dược Vương Phần Thiên quả thật có cách để chữa lành đôi mắt của một người.
Muốn hàng phục Mai Siêu Phong chỉ cần nhắm vào hai thứ, đầu tiên là đôi mắt của nàng còn thứ hai chính là ba chữ ‘Đào Hoa Đảo’, việc này Vô Song vẫn có tự tin có thể làm được chính vì vậy hôm nay thay vì đi cùng Hoàng Dung đến yến tiệc thì hắn để Hoàng Dung dùng thân phận quý khách của vương phủ mà đi quan sát toàn bộ địa hình cùng địa thế trong vương phủ, chỉ cần thấy nơi nào có chút đặc biệt liền chậm rãi ghi nhớ sau này tiện bề hành động.
Chỉ cần có được Mai Siêu Phong cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ, Vô Song có thể bắt đầu nghĩ tới việc đào tạo lượng lớn cao thủ dựa vào Cửu Âm Bạch Cốt Trảo kia, một người sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo có thể không mạnh nhưng nếu hàng trăm cao thủ cùng luyện thì Vô Song có tự tin tạo ra một đám Huyết Chích Tử cho riêng hắn.
Hoàng Dung hiện nay là người nhận trọng trách thăm dò Hoàn Nhan phủ, nàng không biết nam nhân của mình đang đại náo nơi đại sảnh của vương phủ, nàng hiện nay lại đang tò mò về một vấn đề khác.
Hoàng Dung thiên tư cực kỳ thông minh, nàng trí nhớ cũng cực kỳ mạnh mẽ, nàng sinh ra và lớn lên ở Đào Hoa Đảo nơi đâu đâu cũng là trận pháp, nàng có

thể ghi nhớ đường đi nước bước trên Đào Hoa Đảo thì việc nàng nhớ cấu trúc bố trí của vương phủ vốn là việc dễ như trở bàn tay.
Hoàng Dung võ công vốn không quá cao, nàng không thể như Vô Song tiềm hành trong đêm tối mà không ai có thể phát hiện nhưng nàng cũng không cần khinh công hay thân pháp tuyệt thế, nàng có lệnh bài khách quý do chính Hoàn Nhan Hồng Liệt tặng, trừ những nơi là trọng địa của Hoàn Nhan Phủ ra thì nàng căn bản không hề bị ngăn cản.
Hoàng Dung trong hai ngày ở vương phủ nàng cũng biết có một số nơi là cấm địa của vương phủ, một trong những nơi đó chính là mảnh đất mà Triệu vương phi ở.
Tại sao gọi là ‘mảnh đất’, điều này thực sự cũng có chút đặc biệt, phủ đệ của Hoàn Nhan Hồng Liệt đâu đâu cũng là vàng là bạc xa hoa vô cùng nhưng chẳng hiểu tại sao mà nơi ở của Triệu vương phi chỉ là một mảnh đất trung bình trồng hoa trồng cỏ, một gian nhà tranh hết sức đơn sơ còn lại căn bản không có gì, việc này kỳ lạ y như xuất hiện ngôi nhà cấp bốn ở giữa trung tâm mua sắm vậy.
Hoàng Dung biết nơi đây là cấm địa vì vậy nàng không dám tiến vào nhưng rất nhanh Hoàng Dung cảm thấy có chút gì đó không đúng, trong đêm tối nàng rõ ràng nhìn thấy một bóng đen tiến vào khu đất này đồng thời nơi đây dĩ nhiên không có trọng binh bảo vệ thậm chí đến cả tỳ nữ cũng không.
Hoàng Dung cố gắng ẩn mình sau một hòn non bộ nhì bóng đen kia chui qua hàng rào rồi từ từ tiến về nơi ở của vương phi sau đó biến mất trong bóng tối, vẻ mặt Hoàng Dung liền trở nên cổ quái.
Hoàng Dung có thể từ bóng lưng mà đại khái nhìn ra một người là nam hay nữ, bóng đen kia tuyệt đối là một nam nhân thậm chí còn là một nam nhân tương đối to lớn đồng thời thân pháp cũng không quá tệ lại liên tưởng tới việc xung quanh không hiểu sao không có thị vệ lẫn tỳ nữ thì Hoàng Dung trong đầu liền có một loại suy nghĩ.
“Chẳng nhẽ vương phi ngoại tình?”.
Hoàng Dung không rõ lắm con người của Triệu vương phi nhưng từ cảnh trí xung quanh nơi này đối lập hẳn với cảnh sắc của vương phủ thì nàng liền cảm thấy... Triệu vương phi cùng Triệu vương gia có lẽ cũng không đầm ấm gì, nếu đã như vậy thì việc ngoại tình cũng không phải là không thể dẫu sao trong vương tộc có rất nhiều những tình tiết ẩn đi không muốn ai biết.
“Đi vào xem một chút, xem rốt cuộc tình nhân của Triệu vương phi như thế nào, có thể cắm sừng Hoàn Nhan vương gia... nam nhân kia thực sự vừa có bản lĩnh, vừa có gan nha”.
Nói thầm với mình một câu, Hoàng Dung cũng rất nhanh tiến vào mảnh vườn nhỏ của Triệu vương phi, thân hình nhỏ nhắn dần dần hòa vào trong bóng tối.
....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt. window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 133

Quách Dương (4)

Trong Kim Dung thế giới có rất nhiều nam nhân chung tình tuy nhiên chung tình đến mức độ như Hoàn Nhan Hồng Liệt thì không nhiều.
Xét trong cái thế giới này mà nói chỉ cần không phải là người mù hoặc thiểu năng trí tuệ đều biết sau khi Kim Thái Tổ buông tay thì người chịu trách nhiệm tiếp tục đua Đại Kim thống nhất thiên hạ chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt, nói trắng ra ông ta cho dù mang danh Triệu Vương nhưng thực tế đã là Thái Tử của Đại Kim.
Võ công Hoàn Nhan Hồng Liệt không cao nhưng quyền lực của ông ta thì không có bất cứ một cao thủ võ lâm nào có thể địch lại, Toàn Chân ư?, Thiếu Lâm ư?, Cái Bang ư?, Linh Thứu Cung ư?, mấy môn phái được coi là mạnh nhất trên giang hồ này chỉ cần một lệnh điều binh của Hoàn Nhan Hồng Liệt liền triệt để xóa tên khỏi lịch sử, ông ta là một nam nhân dậm chân một cái thiên cũng rung động ba lần.
Một nam nhân đang nắm trong tay đỉnh cao quyền lực, đứng trên đỉnh cao nhân sinh nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe thấy có một mỹ nữ nào đi được vào phạm vi 5m bên cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt, người duy nhất có thể ở bên ông ta chính là Triệu vương phi – Bao Tích Nhược.
Thân là người nắm giữ vận mệnh Kim Quốc trong tương lai lại lấy một vương phi là người Hán điều này chẳng khác nào nói tới mẫu nghi thiên hạ tương lai là người Hán cả, chỉ bằng một việc này Hoàn Nhan Hồng Liệt đã chịu không ít áp lực nhưng ông ta toàn bộ đều bỏ qua hết.
Cuộc đời Hoàn Nhan Hồng Liệt là một người lý trí, ông ta từ trước đến nay chỉ lấy đại nghiệp làm trọng, vinh hoa phú quý hay tuyệt thế mỹ nhân tỏng mắt ông chỉ là phù hoa khói tím, lần duy nhất Hoàn Nhan Hồng Liệt hành động theo con tim, để lý trí toàn bộ bị lấn át chính là vì Bao Tích Nhược, vì sự kiện hai nhà Dương – Quách kia.
Hoàn Nhan Hồng Liệt trong yến tiệc có thể tuyển rất nhiều mỹ nữ, có thể cho bất cứ khách quý nào thoải mái ôm ấp mỹ nữ, ngay cả Dương Khang nếu thích cũng có thể tay trái một người, tay phải một người tuy nhiên Hoàn Nhan Hồng Liệt lại tuyệt đối không đụng vào bất cứ một nữ nhân nào.
Hoàn Nhan Hồng Liệt năm nay có lẽ hơn 40 hoặc gần 50, tuổi tác của ông ta thế nào thì Vô Song cũng không có hứng thú cho lắm bất quá một nam nhân đứng ở đỉnh cao quyền lực như Hoàn Nhan Hồng Liệt vậy mà không có lấy một tiểu thiếp, không có cho dù chỉ một tình nhân.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ cần đưa tay ra nữ nhân sẵn sàng quỳ gối trước cái hoàng quyền đó, việc Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ cưới duy nhất Bao Tích Nhược chẳng khác nào đương kim thiên tử lại không có 3000 giai nhân nơi hậu cung cả, chỉ bằng một điểm này đã nói lên Hoàn Nhan Hồng Liệt chung tình thế nào.
Hoàn Nhan Hồng Liệt không phải sinh ra trong gia đình bình thường mà là sinh ra trong gia đình đế vương, là người nắm giữ tương lai toàn bộ Kim Quốc, có thể khiến nam nhân như Hoàn Nhan Hồng Liệt cam tâm tình nguyện một đời một kiếp nguyện ở bên mình điều này cũng làm Vô Song đối với Bao Tích Nhược tò mò không thôi.
Hắn rất nhiều khi muốn biết Bao Tích Nhược là một nữ nhân như thế nào.
Rất rất nhiều người trong thiên hạ cũng muốn biết Triệu Vương Phi là người như thế nào.
Triệu Vương Phi không thích chốn náo nhiệt vì vậy trong các yến tiệc đều không có mặt nàng, nàng thích chỉ là thích bữa ăn gia đình ấm cúng.
Hoàn Nhan Hồng Liệt có thể tổ chức yến tiệc đến rất muộn nhưng muộn thế nào ông cũng phải trở về, trở về cái nơi bình dị đến mức quê mùa nơi hậu viện, đây là nơi hạnh phúc nhất, nơi bình an nhất của Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Công bằng mà nói Hoàn Nhan Hồng Liệt có lỗi với Bao Tích Nhược, có lỗi với hai dọ Dương – Quách nhưng đứng trên phương diện một người chồng, một người nam nhân của một nữ nhân thì Hoàn Nhan Hồng Liệt có thể sử dụng hai từ hoàn mỹ để hình dung.
Rất nhiều người biết việc của Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng Bao Tích Nhược, rất nhiều người còn vì Bao Tích Nhược tôt số mà ghen tỵ cũng chính vì thế không có bất cứ ai dám nghĩ đến việc Bao Tích Nhược ngoại tình chỉ bởi một nữ nhân như Bao Tích Nhược không có cơ sở nào để ngoại tình cả.
Hoàng Dung không như đám người Kim, nàng cũng không hiểu quá rõ về Triệu vương phi làm người như thế nào nhưng đứng từ góc độ của bản thân nàng mà xem xét, khi nàng đã chấp nhận cưới một nam nhân thì đời này nàng chỉ là của một mình hắn, từ góc độ đạo đức mà nói nàng không bao giờ chấp nhận việc ngoại tình của Bao Tích Nhược.
Từ một cái bóng đen mà nói cũng khó lòng nào phán xét Bao Tích Nhược ngoại tình, cho dù xung quanh nơi đây đột nhiên không có vệ binh hoặc tỳ nữ khiến sự xuất hiện của nam nhân kia càng thêm óm muội thì Hoàng Dung cũng vẫn chưa thể chắc chắn việc Bao Tích Nhược đang phản bội Hoàn Nhan Hồng Liệt vì vậy nàng cố gắng tiến vào sâu hơn một chút, cố gắng núp dưới cửa sổ phòng Bao Tích Nhược, cố gắng nhìn he hé vào bên trong.
Không nhìn thì thôi mà nhìn một cái Hoàng Dung suýt nữa cắn vào lưỡi của bản thân mình, nàng vậy mà nhận ra nam nhân kia, nam nhân kia gọi là Dương Thiết Tâm.

Ấn tượng của Hoàng Dung về Dương Thiết Tâm chỉ dừng lại ở việc ông ta là cha của Mục Niệm Từ còn lại không có gì cả chỉ là nếu Dương Thiết Tâm là nhân tình của Triệu Vương Phi – Bao Tích Nhược thì nàng đánh chết cũng không nghĩ tới.
Thế giới đôi khi như có một loại lực lượng vô hình, loại lực lượng cứ như cố sắp xếp những thứ bị thay đổi về với quỹ tích ban đầu của nó vậy.
Vô Song xuất hiện đóng vai Đông Phương Bạch liền tháo một mắt xích quan trọng trong cốt truyền Anh Hùng Xạ Điêu, khiến Quách Tĩnh cùng Âu Dương Khang không có cơ hội tỷ thí với nhau, khiến Vương Xử Nhất không có cơ hội ra tay giúp đỡ Quách Tĩnh để rồi hai người quen biết nhau.
Tưởng như sự xuất hiện của nhân vật Đông Phương Bạch thay đổi rất nhiều thứ nhưng qua mấy lời ‘chém gió’ của Khâu Xử Cơ thì lại khiến Mục Niệm Từ bị giữ lại trong vương phủ, về phần Dương Thiết Tâm dĩ nhiên lại không đụng đến, bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt chính là muốn dùng Dương Thiết Tâm dụ Đông Phương Bạch đến cứu Mục Niệm Từ;.
Dương Thiết Tâm thì nào biết ai là Đông Phương Bạch, thấy con gái bị giam trong Hoàn Nhan Vương Phủ liền trăm phương ngàn kế nghĩ cách cứu con gái mình sau đó ông ta quyết định muốn dùng Triệu vương phi làm sức ép bắt Hoàn Nhan Hồng Liệt thả người.
Kế hoạch của Dương Thiết Tâm là tốt nhưng thực lực của ông ta quá yếu, làm gì có khả năng vượt qua đám thủ vệ binh của Bao Tích Nhược để mà lại gần tuy nhiên ông trời lại tương đối thích trêu đùa người khác, Dương Thiết Tâm vì không thể lịa gần Triệu Vương Phi vì vậy chỉ có thể ‘ôm cây đợi thỏ’, ông ta nghe ngóng được Triệu Vương Phi thích đi lễ chùa ở An Khang Tự vì vậy liều mình ở An Khang Tự, cố gắng lẩn trốn sau pho tượng Quan Âm đợi mục tiêu tiến đến.
Bao Tích Nhược đáng nhẽ ra cũng không đi tới An Khang Tự nhưng ai bảo sát khí của Vô Song làm Dương Khang nằm mơ cũng gặp ác mộng?, Bao Tích Nhược thương con vì vậy liền muốn xin cho con trai một tấm bùa bình an, ở tại An Khang Tự chính là lúc Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược chính thực gặp lại nhau.
Ngày hôm nay Bao Tích Nhược cố gắng chọn lúc Hoàn Nhan Hồng Liệt tổ chức yến tiệc không thể về sớm lại điều toàn bộ vệ binh cùng tỳ nữ ra ngoài mà đợi Dương Thiết Tâm đến, hai người muốn tìm cách cứu Mục Niệm Từ ra sau đó để Dương Thiết Tâm rời đi trước, Bao Tích Nhược muốn thuyết phục Dương Khang sau đó hai mẹ con liền lén rời khỏi vương phủ.
Kế hoạch của hai người Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược thực sự có trăm ngàn lỗ hổng nhưng với khả năng của hai người có lẽ cũng chỉ nghĩ được đến vậy mà thôi.

....
Hoàng Dung không biết được mối quan hệ ẩn sau hai người Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược nhưng nàng lại nghe loáng thoáng vài thông tin, ví dụ như Hoàn Nhan Khang vốn gọi là Dương Khang, người này không phải con trai của Hoàn Nhan Hồng Liệt mà là con trai Dương Thiết Tâm.
Ngồi ở ngoài man đêm đen, hôm nay Hoàng Dung chỉ có thể yên lặng mà nghe, yên lặng mà quan sát cuộc nói chuyện của Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược, cũng may cho Hoàng Dung là cả Bao Tích Nhược hay Dương Thiết Tâm võ nghệ đều không cao, căn bản không cách nào phát hiện ra cuộc nói chuyện này đã bị người khác nghe lén.
Đêm tối, trời không trăng cũng chẳng có sao, màn đem đen kịt, Hoàng Dung thích ngắm bầu trời đêm nhưng bầu trời đêm như thế này thì lại cho nàng một cảm giác u quạnh khó hiểu.
....
Ông trời thật sự cứ như cố tình bắt ép cho Bao Tích Nhược cùng Dương Thiết Tâm gặp mặt nhau, bỏi hôm nay Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không có trở về căn nhà tranh kia của Bao Tích Nhược, đã rất lâu rồi Hoàn Nhan Hồng Liệt mới không trở về bên người vợ yêu bởi vì trước mặt ông ta đang có một việc quả thực làm Hoàn Nhan Hồng Liệt cực kỳ để tâm.
Yến tiệc hôm nay có thể coi là thất bại thảm hại nhưng cái loại thất bại như vậy thì Hoàn Nhan Hồng Liệt thậm chí vui cười còn không xong, trong ngự thư phòng của ông ta lúc này đèn đuốc vẫn sáng trưng, trong phòng xuất hiện hay thân ảnh, một của Hoàn Nhan Hồng Liệt còn một của Vô Song.
Bản thân Vô Song có thể am hiểu chút mẹo vặt, có thể tận dụng ưu thế xuyên việt mà nắm bắt chút lợi thế, am hiểu một chút thủ đoạn kiếm tiền bất quá cũng chỉ dừng lại ở đây mà thôi, đứng trước mặt một thượng vị giả như Hoàn Nhan Hồng Liệt làm Vô Song thay đổi rất nhiều nhân sinh quan, Hoàn Nhan Hồng Liệt cho Vô Song biết rốt cuộc muốn nắm giữ quyền lực khổng lồ thì khả năng cũng phải khổng lồ thế nào.
Hoàn Nhan Hồng Liệt có thực lực cực kỳ đáng sợ về rất nhiều mặt như quân sự, kinh tế, ngoại giao, nội chính, đây là một nhân vật có hùng tâm trang trí, có khả năng trị quốc bình thiên hạ còn Vô Song thì lại có một số thứ mà chính Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không tưởng tượng ra đó là cái suy nghĩ không nằm trong nhận thức bình thường của thế giới này.
Sau khi phá tung cái yến tiệc của Hoàn Nhan Hồng Liệt ra thì ông ta cùng Vô Song chính thức bắt tay vào bàn đàm phán, chính thức đi cùng với nhau trên một con thuyền, cùng nhau hoạch định tương lai.
Tương lai mà Hoàn Nhan Hồng Liệt vẽ ra rất đáng sợ, ông ta muốn xây dựng lực lượng ở Yến Kinh sau đó lấy Yến Kinh làm bàn đạp nhưng không phải là tấn

công nhà Tống mà là diệt đi nhà Liêu, Hoàn Nhan Hồng Liệt thậm chí hoạch định cụ thể thời gian diệt Liêu, ông ta tin tưởng bằng vào lực lượng Đại Kim diệt đi nhà Liêu chỉ mất hai năm.
Hai năm này là một mốc thời gian mà Hoàn Nhan Hồng Liệt đặt ra cho mình cũng như đặt ra cho cả Vô Song, nếu Vô Song muốn đặt chân vào võ lâm Trung Nguyên, muốn mở đường thâu tóm võ lâm cho Hoàn Nhan Hồng Liệt thì hắn cũng chỉ có hai năm, trong hai năm hắn ít nhất cũng phải xây dựng được một cái đại phái trong giang hồ.
"Ta đã nói cho cháu biết kế hoạch của bản thân ta cùng ông nội, nói trắng ra bản thân Kim Quốc chúng ta hiện nay thừa sức nuốt chửng Đại Liêu đã suy tàn bất quá chó cùng thì cắn càn, từ trận đánh ở Yến Kinh mà nói đã khiến ta cảm thấy có chút phải suy nghĩ lại".
"Năm đó ta đã gặp một trong những trụ chống trời của nhà Tống là Nhạc Phi, Nhạc tướng quân lúc đó nhận lệnh mà công phá Yến Kinh, khi đó Yến Kinh vẫn đang trọng tay người Liêu, phải biết Nhạc Phi là người mà thái tổ cũng không thể coi thường, thái tổ nói nếu nhà Tống trên dưới đồng lòng lại thêm Nhạc Phi làm nguyên soái có thể phóng tay mà làm thì thiên hạ này đã chia ba rồi chứ chẳng phải là dục diện như hiện nay".
"Nhạc Phi năm đó vốn có cơ hội rất lớn đuổi người Liêu ra khỏi Yến Kinh đồng thời lấy lại luôn Yến Vân Thập Bát Châu trở về cho nhà Tống tuy nhiên giữa đường lại có kẻ gian đục nước béo cò, khích bác sĩ khí đã tắt của người Liêu, đám người Liêu liền bất chấp tất cả cắn ngược lại, quyết một trận tử chiến với Nhạc tướng quân, một trận chiến này khiến Nhạc tướng quân lần đầu phải chấp nhận lui binh, không thể tiến thêm vào đất Yến Kinh, trận chiến này cũng bắt đầu tạo tiền đề cho người Kim chúng ta nhanh chân đoạt Yến Kinh trước rồi bức Nhạc Phi không thể không lui binh".
"So tài cầm quân Nhạc Phi hơn ta không biết bao nhiêu lần, nhân vật bậc này còn suýt ôm hận dưới tay người Liêu thì có thể biết chiến lực của đám người bọn họ mạnh thế nào nhất là lúc bị dồn đến bờ vực vì vậy nếu Đại Kim liều mình đánh một trận cho dù thắng cũng chỉ là thắng thảm, cũng vì nguyên do này mà ta mới phải tích binh lực trong một khoảng thời gian dài ".
"Nếu kế hoạch không có gì ngoài dự kiến thì năm sau chúng ta sẽ khởi binh lấy đi Yến Vân rồi bắt đầu nam hạ, hướng về Đại Liêu mà rat ay ".
"Ta đã cho cháu biết đại khái kế hoạch 2 năm sau của Kim Quốc vậy cháu sẽ cho ta biết cái gì?, kế hoạch tiến vào trung nguyên của cháu rốt cuộc là gì?".
Nghe lời Hoàn Nhan Hồng Liệt hỏi Vô Song mới thật sự cảm thấy áp lực, đừng nghĩ Hoàn Nhan Hồng Liệt vốn ôn hòa đến cả 'cháu' cũng bắt đầu dùng để xưng hô với Vô Song, cảm giác thân thiết giữa hai bên là không ít tuy nhiên muốn bắt tay cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt không chỉ cần vốn mà còn cần chân tài.

Vốn thì Vô Song đương nhiên có nhưng đây rõ ràng là vốn mượn của Lý Thu Thủy.
Chân tài thực học Vô Song có nhưng chỉ bằng mấy thứ thể hiện ra trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt trong yến tiệc thì còn xa xa không đủ.
Vô Song đối với câu hỏi đầy áp lực kia liền hơi hơi trầm ngâm sau đó lấy ra một tờ giấy đặt trên bàn, trong tay còn cầm một cây bút lông của Hoàn Nhan Hồng Liệt, ánh mắt hơi hơi nhíu lại.
Trải qua cả tháng đến thế giới này Vô Song cũng tương đối biết địa hình cùng địa thế, tại trung nguyên Võ Lâm mà nói lấy Toàn Chân Giáo đứng đầu đạo giáo, Thiếu Lâm đứng đầu Phật giáo còn Cái Bang thì là thiên hạ đệ nhất bang, bản thân Toàn Chân đã thụt lùi rất nhiều so với Thiếu Lâm cùng Cái Bang vì vậy trung nguyên võ lâm hiện nay gần như chri có thể lấu Cái Bang cùng Thiếu Lâm làm thái sơn bắc đẩu.
Thiếu Lâm có số lượng cao thủ cực nhiều, nhiều đến mức dọa người còn Cái Bang lại dùng quân số áp đảo tất cả mà tề danh cùng Thiếu Lâm, đây là hai đại phái đại diện cho chất cùng lượng.
Muỗn ưng hùng xưng bá nơi võ lâm thì cần phải có một thế lực đủ để kháng cự lại Thiếu Lâm cùng Cái Bang tuy nhiên nếu chỉ trong thời gian hai năm mà muốn át đi uy thế của hai đại phái này là việc gần như không tưởng vì vậy Vô Song mới phải cần cho Hoàn Nhan Hồng Liệt biết con đường mà Vô Song chọn.
“Vương gia, thế lực võ lâm vốn chia bè kết phái, cho dù Thiếu Lâm hay Cái Bang cũng chẳng đồng lòng nhưng chung quy nếu bị tác động đến lợi ích thì dù là Cái Bang hay Thiếu Lâm đều sẽ cùng nhau đứng về một chiến tuyến”.
“Võ lâm hiện nay có thể nói là thời kỳ phi thường đặc biệt, người ta nói nơi có ánh sáng thì sẽ có bóng tối nhưng hiện tại trong võ lâm thì phần sáng quá mạnh, phần tối gần như không có cách nào tồn tại bất quá chính vì phần tối quá lép về trước phần sáng mà có thể lợi dụng một chút”.
“Vương gia đã chiêu mộ được Bạch Đà Sơn Trang thì chắc cũng đã nhìn ra vấn đề này, cái bánh võ lâm Trung Nguyên thật ra quá hẹp, gần như không có cách nào chen một chân vào, muốn có đủ lực để chia miếng bánh này chỉ có mượn ngoại lực, gom hết toàn bộ các thế lực ngoại bang sau đó cùng tiến vào Trung Nguyên”.
“Thế lực ngoại bang tất nhiên tuyệt đối không yếu, đầu tiên có thể kể đến Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, Thiên Sơn Linh Thứu Cung, Tuyết Sơn – Tuyết Sơn Phái, Tây Vực - Bạch Đà Sơn Trang, đây có thể coi là những thế lực có thể thử chiêu mộ bởi bọn họ không nằm rõ ở lằn ranh chính hay tà, gần như không liên quan gì đến trung nguyên võ lâm mà chỉ tọa hạ một phương không màng thế sự”.
“Vương gia hiện nay cứ coi như đã nắm giữ Nhất Phẩm Đường cùng Bạch Đà

Sơn Trang nhưng chỉ bằng hai thế lực này liền có chút thiếu vì vậy... cái nhìn của ta liền bắt đầu từ Tuyết Sơn Phái đi, ta muốn đến Đại Tuyết Sơn một chuyến, mời Bạch Tự Tại ra tay”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hơi hơi trầm ngâm lại, cũng chẳng biết đang suy nghĩ gì sau đó đột nhiên bật cười.
“Có bao nhiêu tự tin có thể khiến Tuyết Sơn Phái rời khỏi Đại Tuyết Sơn?, hơn nữa tại sao không chọn những thế lực như Thiết Chưởng Bang ở ngay trong Trung Nguyên, tại sao cứ phải đi tới Đại Tuyết Sơn?”.
Vô Song cũng đã sớm nghĩ ra phương án đối đáp, hắn chỉ thản nhiên đáp lại.
“Cừu Thiên Nhận quá yếu, đã làm phải làm tốt nhất, phải mời được nhân vật mạnh nhất xuất sơn, nếu vương gia muốn chiêu mộ Cửu Thiên Nhận làm chru lực của trận đánh lớn này không bằng cứ để Vô Song đứng ra, 2 năm thời gian là thừa đủ để Vô Song vượt qua Cửu Thiên Nhận rồi, nếu đã vậy cần gì phải lên kế hoạch?”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt có thể cảm thấy sự tự tin cường đại trong lời nói của Vô Song, ông ta quả thật cũng cảm thấy nếu cho Vô Song thời gian thì câu nói này cũng chẳng phải ngông cuồng.
“Đã làm thì phải làm tốt nhất đúng không?, được chỉ cần cháu có thể khiến Tuyết Sơn Phái đầu nhập Đại Kim, ta liền chính thức đại diện cho Kim Quốc thỏa mãn cho cháu tất cả yêu cầu trong việc xâm lược Trung Nguyên Võ Lâm”.
Có một điều Vô Song cũng không nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt đó chinh là Đại Tuyết Sơn nằm gần Lôi Cổ Sơn.
Chuyến này hắn muốn chọn Đại Tuyết Sơn cũng chính vì có thể đi qua Lôi Cổ Sơn, có thể nhìn một chút nhân vật Vô Nhai Tử kia.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 134

Lạc Hồng

Câu nói muốn thống nhất võ lâm trung nguyên thật ra là lời nói suông mà thôi, độ khó của nó không chỉ là vài ba câu trên giấy tờ là đủ, cái quan trọng là Hoàn Nhan Hồng Liệt cảm thấy hứng thú, đồng thời Vô Song đưa ra bước đầu tiên của chính mình, vậy là được.

Hoàn Nhan Hồng Liệt không phải người trong võ lâm nhưng ông ta biết võ lâm nước sâu như thế nào, muốn thống nhất võ lâm không phải là việc dễ dàng, phải có thủ đoạn đặc biệt, phải có con người đặc biệt.

Bảo Vô Song mang vốn ra để bình thiên hạ thì đúng là Vô Song không có cái vốn này nhưng nếu bảo Vô Song mang vốn ra để thay đổi cách cục của trung nguyên võ lâm thì không phải là không thể, bản thân Vô Song cùng Hoàng Dung mấy ngày nay qun hệ thân thiết đến mức nào bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt sao có thể không nhìn ra?, nếu hai người này cùng đứng trên chiếc thuyền của người Kim thì cũng đồng nghĩa với trong tay Hoàn Nhan Hồng Liệt có 3 cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt đương thời, lực lượng này chưa đủ để thống nhất võ lâm nhưng làm vốn để phát triển cho một kế hoạch lâu dài thì quá đủ rồi.

Không cần đến Bạch Tự Tại, bản thân Hoàn NHan Hồng Liệt chỉ cần Vô Song có thể đảm bảo Lý Thu Thủy cùng Hoàng Dược Sư tiếp nhận trợ giúp người Kim liền đã đủ với Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi, việc Vô Song có thể mời được vị cao thủ trên Đại Tuyết Sơn đó có hay không cũng không còn quan trọng nhưng nếu Vô Song thật sự làm được quả thật con đường sau này của bọn họ tiến nhập Trung Nguyên sẽ ngắn hơn nhiều.

......

Đêm đã rất muộn, đại khái khoảng 2-3 h sáng, gió hiu hiu nhẹ thổi, tiếng gió hòa với màn đêm âm u này thật sự có chút đáng sợ.

Sau khi chia tay Hoàn Nhan Hồng Liệt thì Vô Song liển trở về phòng của mình cùng Hoàng Dung, Hoàn Nhan Hồng Liệt rõ ràng muốn cử vệ binh đi cùng Vô Song bất quá Vô Song chỉ đơn giản từ chối, với võ công của Vô Song thì Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không có tiếp tục ép Vô Song nữa.

Từng bước chân của Vô Song rất chậm rất chậm cũng rất bình tĩnh, lúc trong yến tiệc hay tiếp xúc với Hoàn Nhan Hồng Liệt thì Vô Song thực sự hào khí vô cùng nhưng hiện nay hắn mới biết áp lực của mình là nặng nề thế nào.

Vương Trùng Dương đã từng nói thiên hạ có hai người có thể ngang tay với Vương Trùng Dương, có một người tương lai có thể vượt qua Vương Trùng Dương cùng một người Vương Trùng Dương không thể vượt qua, đây là một câu

trả lời đồng thời cũng là một tầng thử thách cho Vô Song, thử thách rất lớn.
Vương Trùng Dương dù ở bất cứ thế giới nào đi nữa đều là tuyệt đỉnh nhân vật, Vô Song còn chưa quên đây là vị Trung Thần Thông tề danh cùng Đông Phương Bất Bại, là một trong những ngũ tuyệt gần với đế vị nhất vậy mà trên thế giới này có ít nhất bốn người có thể quyết đấu cùng Vương Trùng Dương?, trong bốn người này thậm chí còn có cường giả đế vị?.
Vô Song biết thế giới này có lẽ là liên hợp thế giới của tất cả các tác phẩm của Kim Dung từ Anh Hùng Xạ Điêu đổ ngược lại, nếu đã tính như vậy thì cao thủ theo lời miêu tả của Vương Trùng Dương có lẽ cũng có thể đại khái đoán ra.
Nếu nói về người có thể đánh bại Vương Trùng Dương thì Vô Song nghĩ ngay đến đám người Độc Cô Cầu Bại, Hoàng Thường, Tiêu Dao Tử cùng Quét Rác Thần Tăng tuy nhiên Quét Rác Thần Tăng có lẽ đúng hơn cả chỉ bởi ông ta là người duy nhất từng xuất hiện chân thực trong nguyên tác Thiên Long Bát Bộ, nhân vật này có lẽ vẫn đang ở Thiếu Lâm Tự đợi kẻ đến thách thức.
Hai người có thể đánh hòa Vương Trùng Dương là ai?, đây là một câu hỏi rất khó với chính Vô Song bất quá nếu thật sự phải nói ra hai cái tên khiến Vương Trùng Dương khó mà thắng được kia thì cũng chỉ có thể là hai vị Long – Mộc đảo chủ trên Hiệp Khách Đảo, nếu là hai người này trái lại Vô Song có chút yên tâm bởi Long- Mộc hai người vốn đã đoạn tuyệt trần thế, vốn đã không màng đế thế sự gần như khả năng Vô Song va chạm với bọn họ là rất nhỏ.
Người cuối cùng là người có thể vượt qua Vương Trùng Dương, người này Vương Trùng Dương thật ra đã nhắc đến không ít lần chính là người mạnh nhất trong Tiêu Dao Tam Tiên – Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn. Bản thân Đồng Mỗ lúc này có lẽ đang dừng lại ở nhị chuyển Dũy Ngã Độc Tôn, nếu Đồng Mỗ có thể thành công vượt qua tam chuyển Duy Ngã Độc Tôn thì khả năng vượt qua Vương Trùng Dương không phải là nhỏ.
Vương Trùng Dương từng nói ông ta thắng được Lý Thu Thủy không phải bởi võ công tinh diệu hơn bao nhiêu mà là dùng nội lực bẻ gẫy nghiền nát, dùng siêu cường nội lực khiến Lý Thu Thủy không có cách nào địch lại từ đây có thể nhận thấy chỉ cần Đồng Mỗ có thể bước thêm một bước về mặt nội lực đương nhiên có thể cùng Vương Trùng Dương bất phân thắng bại thậm chí là vượt qua dẫu sao chiêu thức của Đồng Lão nói về tinh diệu chưa chắc đã kém hơn Lý Thu Thủy bao nhiêu.
Đám cao thủ trong lời Vương Trùng Dương nói chắc chắn là một vấn đề mà Vô Song phải vượt qua tuy nhiên đau đầu nhất là chưa chắc Vương Trùng Dương đã thật sự gặp hết cao thủ trong giang hồ ví dụ như sự tồn tại của A Thanh thì Vương Trùng Dương cũng đâu có biết?, Vô Song rất khó tưởng tượng khi hắn đang dẫn đầu cao thủ Kim Quốc tấn công võ lâm lại chui ra một cái Độc Cô Cầu Bại đến tỷ thí hoặc một cái Hoàng Thường giết lên núi thì hắn phải làm gì?.

....
Một thân một mình trở về căn phòng mà Hoàn Nhan Hồng Liệt đã chuẩn bị sẵn lúc này bên trong phòng vẫn còn sáng đèn, Vô Song cũng không ngần ngại mà tiến vào bên trong, hắn nhớ đến mỹ nhân đang đợi mình mà thở dài không ngớt.
“Muộn thế này muội còn chưa ngủ sao?”.
Cửa phòng mở ra, Hoàng Dung cũng quay đầu nhìn Vô Song rồi với hắn ôn nhu mỉm cười.
“Huynh đã về rồi, công việc giải quyết thế nào?”.
Vô Song ném cho Hoàng Dùng một cái nhìn yên tâm sau đó xoay người đóng cửa lại, hắn cũng rất nhanh tiến lên ngồi xuống bên cạnh nàng.
“Tất nhiên là không có việc gì rồi bất quá Hoàn Nhan Hồng Liệt quả thực là một nhân vật rất đáng sợ, ta thực sự có chút tò mò về người còn đứng cao hơn cả Hoàn Nhan Hồng Liệt là Hoàn Nhan A Cốt Đả “.
Hoàng Dung thì không có hứng thú lắm với việc Hoàn Nhan Hồng Liệt đáng sợ ra sao, nàng đơn thuần nhìn Vô Song một chút, hai hàng lông mi khẽ rung động.
“Muội có một việc muốn hỏi, huynh thật sự muốn giúp người Kim sao?”.
Câu hỏi này của Hoàng Dung làm Vô Song yên tĩnh một chút rồi thở dài một hơi.
“Thiên hạ phong vân biến động, là người trong giang hồ dù sao vẫn phải chọn một cái trận doanh, không chọn không được, ta cũng không phải là người Hán “.
Nói tới đây Vô Song đưa tay ra vuốt nhẹ lên mái tóc của Hoàng Dung.
“Ta không phải là người Hán lại không có quan hệ gì với triều Tống, trong mắt ta mà nói hoàng đế nhà Tống hiện nay vốn là hôn quân, hắn căn bản sánh không được với Hoàn Nhan A Cốt Đả hay Hoàn Nhan Hồng Liệt, Tống triều không cách nào có thể giữ nổi, không bị nhà Kim diệt thì cũng bị Mông Cổ thâu tóm “.
“Tất nhiên nếu muội không muốn, chúng ta.. liền rời khỏi nơi đây, giang sơn như họa cũng đâu bằng nụ cười như hoa này?”.
Hoàng Dung dùng một tay giữ lấy bàn tay của Vô Song đang nhẹ chạm vào má mình, ánh mắt nhìn Vô Song ôn như như nước, khóe miệng xinh đẹp cong lên.
“Muội vốn sinh ra và lớn lên ở Đào Hoa Đảo, gần như không bao giờ đi tới Trung Nguyên, cha muội có thể coi là người Hán nhưng cả cha và muội đều chưa bao giờ có tình cảm với Trung Nguyên hay tự nhận mình là người Hán cả... huynh là nam nhân mà muội chọn, từ góc độ thích hay ghét đơn thuần thì muội vốn chảy xuôi dòng máu người Hán trong người nhưng ai bảo nam nhân của muội lại chọn phe Kim đây?, so với dòng máu người Hán này... muội càng thích đi theo nam nhân của mình hơn”.
Vô Song tiến lên một bước, dùng hai tay ôm Hoàng Dung lên, ánh mắt đầy ôn tình rồi đi ra phía giường lớn, hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, hai tay chống xuống thành giường, khuôn mặt của hắn cùng Hoàng Dung lúc này rất sát

rất sát nhau gần như chỉ cần động một chút hai đôi môi liền cuốn chặt lấy nhau vậy.
“Dung nhi, làm nữ nhân của ta được không?”.
Hoàng Dung vốn đã là nữ nhân của Vô Song, câu nói này vốn là thừa thãi nhưng bản thân Hoàng Dung cũng biết câu nói này của Vô Song mang theo một ý nghĩa khác.
Hoàng Dung thật ra có một số phương diện vẫn giốn nữ tử truyền thống nhất là về lần đầu tiên, mộng tưởng của nàng lần đầu tiên liền trao cho lang quân đêm động phòng hoa trúc bất quá nàng cũng biết người trong gian hồ thân bất do kỷ, có một số việc không nhất định muốn là được nhất là trải qua lần Vô Song sử dụng Phục Thi Châm.
Có bản thân nàng mới biết chính mình khi đó sợ hãi thế nào, lo lắng ra sao bởi nàng so với Hoàng Dung của nguyên tác từ lâu đã không giống.
Hoàng Dung của nguyên tác không phải ở bên Vô Song mà ở bên Quách Tĩnh, khi đó tất cả mọi việc đều là nàng suy nghĩ, đều lấy nàng làm chủ, bản thân nàng liền là người đứng ra bảo vệ Quách Tĩnh, nâng đỡ Quách Tĩnh nhưng hiện nay lại khác.
Vô Song không phải Quách Tĩnh, Vô Song không cần Hoàng Dung bảo vệ cũng chẳng cần Hoàng Dung nâng đỡ mà là Vô Song bảo vệ Hoàng Dung, ôm nàng vào lòng, cho nàng sự che chở.
Nếu Hoàng Dung trong nguyên tác là một nữ cường nhân thì Hoàng Dung hiện nay có lẽ mới thật sự sống với cái lứa tuổi 16 của một thiếu nữ, thông minh, hồn nhiên, có chút ham vui nghịch ngợm, nàng không cần trưởng thành cũng chẳng cần vắt óc suy nghĩ bởi cho dù trời có sập xuống vẫn sẽ có người vì nàng gánh vác.
Hoàng Dung ánh mắt khẽ nhắm lại, đôi hàng mi khẽ rung động, những ngón tay nhẹ bấu vào phần hông của Vô Song, giọng nói lí nhí vô cùng.
“Huynh chỉ nghĩ xấu là không ai bằng”.
Nói tới đây Hoàng Dung cũng không có tiếp tục nói nữa, nàng còn chẳng dám đối mặt với cái nhìn đầy lửa nóng của Vô Song.
Hai làn môi hồng khẽ mím chặt lại sau đó Hoàng Dung cứ như dùng hết khí lực bản thân mà lên tiếng.
“Nếu... nếu huynh làm muội đau... muội nhất định sẽ cắn chết huynh...”.
Hoàng Dung chưa kịp nói xong mà Vô Song cũng không muốn quan tâm cả câu nàng nói có nghĩa là gì, hắn tham lam cúi đầu xuống chiếm lấy làn môi thơm kia đồng thời cánh tay cũng phi thường nhanh nhẹn mà di chuyển, dùng cả hai tay ôm lấy phần hông mềm mại của nàng.
Công bình mà nói phần eo của Hoàng Dung thật ra còn lớn hơn Vô Song, Vô Song không biết vì cái gì hắn ăn mãi cũng không có cách nào tăng trưởng cơ thể

cả tuy nhiên xúc cảm khi ôm lấy Hoàng Dung thật sự rất tốt, có da có thịt cho người ta có một loại cảm giác khỏe khoắn tràn ngập sức sống hơn nữa Hoàng Dung cứ như không xương vậy mầm mại vô cùng.
Hoàng Dung thân thể khẽ run lên, nàng bình thường thông minh vô cùng, trong đầu không biết có bao nhiêu cái chủ ý nhưng hiện tại đại não nàng cứ như chết lặng vậy, căn bản nghĩ không ra cái gì thứ duy nhất mà nàng cảm nhận được chỉ là hơi nóng từ phía nam nhân kia truyền lại cùng tiếng tim đập liên hồi của bản thân mình.
Cảm nhận được Vô Song nâng cơ thể mình lên sau đó tháo lớp áo ngoài của mình ra, Hoàng Dung cũng không có chống cự, nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lựng hơn nữa cũng không chỉ là khuôn mặt, khi lớp áo thứ hai được cởi ra thì da thịt trắng nõn của Hoàng Dung cũng lộ ra ngoài, từng tấc da thịt cũng đã chuyển thành màu đỏ hồng.
Hoàng Dung lúc này nửa thân trên chỉ còn lại một cái yếm đào, cơ thể trở nên căng cứng vô cùng, nàng không có ý chống cự Vô Song, nàng là nữ nhân của hắn, cái ngày hôm nay nàng biết kiểu gì cũng sẽ đến nhưng với lần đầu tiên mà nói dẫu sao nàng vẫn có chút sợ, đến khi hai cánh tay kia chạm đến phần dưới, khi hai cánh tay kia dần dần đi xuống phía dưới thì Hoàng Dung thân thể một lần nữa run lên.
“Vô Song ca ca... tắt.. tắt đèn đi được không “.
Nhìn Hoàng Dung lúc này hai tay ôm lấy ngực, cho dù có một cái yếm đào vẫn còn trên đó, nhìn đôi chân trắng ngần của nàng trực tiếp khép lại, nhìn thân thể như bạch ngọc đã chuyển sang màu hồng phấn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhắm chặt lại không dám mở ra nhìn mình, Vô Song lại cảm thấy thật sự thú vị, Hoàng Dung lúc này liền trở nên đáng yêu vô cùng.
Vô Song thật ra cũng không quan tâm là có đèn hay không, hắn trực tiếp một tay đưa ra, nội lực hàn khí cách không bắn tới trực tiếp khiến ngọn lửa trong phòng tắt lịm, thân thể VÔ Song nhẹ cúi xuống, hàm răng mở ra nhẹ cắn vành tai của Hoàng Dung, hơi thở nóng rực của hắn truyền tới bên tai nàng.
“Đừng sợ, ta sẽ ôn nhu”.
Ông bà ta nói ‘tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh’ bất quá Vô Song cảm thấy câu nói này không áp dụng được nữa, đã đến cảnh giới đại tông sư cao thủ thì chỉ cần vận nội lực vào mắt thì liền có thể quan sát trong bóng tối, cho dù không quá rõ ràng nhưng thật sự vẫn là nhìn thấy, Vô Song vốn đâu có quan tâm tắt đèn hay không tắt đèn?.
Trong phòng tắt đèn, bóng tối bao trùm tất cả, khung cảnh yên tĩnh vô cùng, trong căn phòng lúc này chỉ còn lại tiếng tim đập của Hoàng Dung mà thôi.
Vô Song ở thế giới này là lần đầu tiên làm chuyện đó nhưng kiếp trước thì không phải, hắn tất nhiên so với một người chưa trải việc như Hoàng Dung thì

chuyên nghiệp hơn vô số lần, hắn chậm rãi cởi bỏ lớp y phục của chính mình, thân thể của hắn cùng Hoàng Dung dán chặt lấy nhau, bàn tay nhẹ lướt qua từng tấc da thịt của nàng.
Mỗi lần bàn tay của Vô Song đi qua đến đâu thân hình của Hoàng Dung run lên đến đó, cơ thể nàng thực sự cực kỳ mẫn cảm cứ như một chú nai con đang cố gắng chống cự một cái lão hổ vậy, dễ thương vô cùng, thù vị vô cùng.
Vô Song đương nhiên cũng sẽ không trêu chọc Hoàng Dung bởi chính hắn thật ra cũng chịu không nổi, hắn đợi ngày nay thực sự quá lâu rồi tất nhiên đêm đầu tiên của hắn cùng Hoàng Dung cũng là một cái nhiệm vụ không dễ vượt qua, hắn thực sự biết đêm đầu tiên của một nữ nhân có hàm nghĩa như thế nào, hắn không muốn để lại một cái kỷ niệm đầy sợ hãi đối với nữ nhân của mình.
Nhẹ xoay cơ thể như bạch ngọc đã không còn mảnh vải che thân nằm thẳng lại, Vô Song thân hình vẫn kề sát trên người Hoàng Dung, khi hai thân thể dính chặt với nhau Vô Song có thể cảm nhận được Hoàng Dung thân thể một lần nữa run lên, thân thể của nàng rất nóng rất nóng, đôi mắt kia vẫn nhắm chặt lại căn bản không dám mở ra nhìn Vô song, nàng thực sự cực kỳ cực kỳ xấu hổ đồng thời cũng cực kỳ cực kỳ mẫn cảm.
Vô Song một tay luồn xuống bên dưới, dùng một bàn tay ôm lấy phần hông của nàng, một tay còn lại khẽ vuốt ve làn da mềm mại của Hoàng Dung, hắn bắt đầu nhẹ nhàng hôn lên trán nàng sau đó dọc theo sống mũi, hôn xuống môi, cằm rồi đến phần cổ của nàng, theo động tác của Vô Song không khí trên giường lại càng trở nên nóng hơn.
Vô Song một tay ôm eo Hoàng Dung cũng không phải chỉ để không, hắn bắt đầu truyền mị khí vào trong người Hoàng Dung, hắn biết đêm nay sẽ rất dài rất dài, hắn căn bản không thể gấp được.
Mị khí nhập thân, dần dần theo từng động tác của Vô Song thân thể Hoàng Dung cũng trở nên thả lỏng, lại bắt đầu trở về một thân thể mềm mại không xương, hơi thở của Hoàng Dung cũng trở nên gấp gáp, nàng cũng bắt đầu bỏ qua sự xấu hổ ban đầu mà bắt đầu phản ứng lại với Vô Song, đôi tay mềm mại nhẹ đưa ra ôm chặt lấy Vô Song, đôi chân trắng ngần khẽ co lại, ánh mắt nhu tình rốt cuộc mở ra.
Hoàng Dung không phải đại tông sư cao thủ, nàng không nhìn thấy được dung mạo của Vô Song hay biểu cảm của Vô Song lúc này, nàng chỉ có thể cảm thấy thân thể hai người hiện nay gần như đã không có khoảng cách, nàng cảm nhận được một cánh tay của Vô Song đang chiếm lấy bộ ngực mềm mại của mình, nàng có thể cảm thấy hai con tim đang cùng chung một nhịp đập.
“Muội... sẵn sàng rồi... nhưng huynh... ôn nhu một chút “.
Hoàng Dung không thể nhìn thấy dung mạo của Vô Song nhưng Vô Song có thể nhìn thấy dung mạo của nàng, lúc này khuôn mặt xinh đẹp bị mị ý tràn ngập trở

nên nhu tình như nước, Hoàng Dung đêm nay... thậm chí còn mị hoặc hơn cả Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy mị hoặc ở mị thuật nhưng Hoàng Dung lại thắng ở tự nhiên, thắng ở cái đêm đẹp nhất trong tâm hồn thiếu nữ.
Vô Song rốt cuộc dùng tay nhẹ nhàng tách đôi chân của nàng ra, cánh tay đang ôm lấy eo của Hoàng Dung liền di chuyển xuống bên dưới, một tay khác nhẹ vuốt tóc mai của Hoàng Dung, nhẹ cảm nhận sự mềm mại trên khuôn mặt xinh đẹp kia.
“Dung nhi, muội hôm nay liền chính thức làm vợ của huynh, sau này chúng ta vĩnh viễn không xa cách, sau này huynh vĩnh viễn bảo vệ muội, tuyệt không để muội gặp bất cứ tổn thương nào”.
Hoàng Dung thực sự không ngờ Vô Song tự nhiên lại nói ra mấy lời này, thân thể nàng rất nóng rất nóng, trái tim nàng đập liên hồi đã triệt để lạc nhịp nhưng khi nghe thấy câu này trái tim kia bống chốc lại trở nên yên bình hơn, đôi tay trắng ngần ôm lấy cổ Vô Song, nàng thậm chí lần đầu tiên dùng hay tay ghì đầu Vô Song xuống mà chiếm lấy đôi môi của hắn.
Khoảnh khắc này thời gian và không gian cứ kéo dài ra vô hạn.. vô hạn.
Đến khi hai đôi môi tách nhau ra, Hoàng Dung vẫn đang ôm lấy cổ Vô Song, hai bàn tay dần dần chạm vào khuôn mặt hắn, nàng muốn dùng tay cảm nhận từng góc cạnh trên khuôn mặt nam nhân mà mình chọn, môt nam tử kỳ dị nhất thiên hạ.
Hoàng Dung lúc này lại nhớ cái ngày trước khi Vô Song lên Hắc Phong Trại, nàng liền xuất hiện một nụ cười, một nụ cười ngọt ngào động nhân tâm.
“Vợ yêu chồng”.
Chỉ ba chữ thôi nhưng lại hay hơn bất cứ bản nhạc nào mà Vô Song từng nghe, Hoàng Dung bình thường không thích xưng hô như vậy, không phải nàng không thích mà mỗi lần nhắc đến mấy chữ này nàng lại cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng hôm nay lại khác, nàng là vợ hắn, hắn là chồng nàng, việc gì phải xấu hổ.
Tiếp theo chỉ nghe ‘uhm’ một tiếng... trong căn phòng này liền tràn ngập xuân sắc, màn đêm an tĩnh kia bị tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ mê hồn phá tan...
Đêm nay là đêm đánh dấu Vô Song chính thức trở thành nam nhân chân chính.
....
(Viết 1 chương này mất 99% công lực T_T)
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 135
Bao Tích Nhược (1)

Vô Song là đại tông sư cao thủ, thân thể của hắn cực kỳ tốt lại thêm Vô Song từng tu luyện qua cả Hoàng Đế Nội Kinh chuyên về thuật phòng the, hắn ở trên giường tất nhiên cực kỳ mạnh mẽ bất quá vì đây là lần đầu tiên của Hoàng Dung bản thân hắn cũng không dám làm mạnh bạo gì, đêm nay có thể coi hoàn toàn là một đêm nhu tình mật ý.

Hoàng Dung thể chất cũng không giống với những nữ nhân bình thường, nàng cũng là người học võ hơn nữa khi sinh ra thân thể nàng vốn rất yếu, nàng lớn lên liền được Hoàng Dược Sư sử dụng không ít vật tẩm bổ dẫn tới thân thể Hoàng Dung tốt hơn những nữ tử bình thường rất nhiều bất quá cho dù là thế đi chăng nữa thì lần đầu tiên tuyệt không nhẹ nhàng gì.

Khi những tia sáng ban mai khẽ xuyên qua khe cửa sổ, Vô Song lúc này có thể nhìn thấy ở trên khóe mắt của Hoàng Dung còn một giọt nước mắt đọng lại.

Hoàng Dung lúc này vẫn còn đang say ngủ, thân thể hoàn toàn không có lấy một mảnh vải che thân, cả người nàng cứ như vậy nằm gọn trong ngực hắn, nhìn thấy mỹ nhân say ngủ lúc này thậm chí hạ thân của Vô Song trở lên nóng lên, Hoàng Dung thực sự quá đẹp, nàng cho dù chưa từng cố gắng câu dẫn một ai thì nam tử trong thiên hạ cũng sẽ điên đảo vì nàng.

Lúc này Hoàng Dung cùng Vô Song rõ ràng đang dính sát vào nhau, bộ ngực sữa của nàng còn hoàn toàn dính chặt với ngực của Vô Song đồng thời như cảm nhận được hạ thể của mình bị thứ gì đó chạm vào, Hoàng Dung liền khẽ rên lên một tiếng khó chịu, lông mày lá liệu nhẹ rung lên.

Hoàng Dung lúc này thật sự rất mệt mỏi, cơ thể nàng chỉ muốn cứ như vậy mà ngủ thôi, mí mắt căn bản không muốn mở ra tuy nhiên có một kẻ đáng ghét nào đó vẫn đang tập kích ngực nàng, chạm một lần hai lần thì cũng thôi đi dĩ nhiên kẻ đáng ghét kia như cố tình trêu tức nàng vậy mà còn dùng ngón tay ấn vào, sau đó lại còn dùng cả bàn tay mà nhào nặn, Hoàng Dung sao có thể không thức giấc?.

Ánh mắt Hoàng Dung mở ra sau đó nhìn thấy một khuôn mặt đáng ghét không kém gì cái hành động vừa rồi đang nhìn mình cười hì hì, đây thực sự là muốn trêu tức nàng sao?.

Hoàng Dung thực sự cảm thấy rất tự ti khi mà chứng kiến nam nhân của mình, Vô Song cho dù không cần giả trang thì đã khiến Hoàng Dung cảm thấy thua kém về dung mạo rồi, lúc này mở mắt ra thấy cái dung mạo kia nàng lại một lần nữa không nói lên lời, nếu lúc này có người bất ngờ mở cửa mà nhìn thấy hình

ảnh này tuyệt đối chẳng thể nghĩ đến việc nam nữ cùng giường mà đây rõ ràng là nữ nữ.
Khẽ cắn lấy đôi môi hồng, Hoàng Dung liền lườm Vô Song một cái.
“Không đứng đắn”.
Vô Song nghe Hoàng Dung nói vậy liền phá lên cười, hàn vươn tay ra ôm lấy nàng, tay còn lại vẫn không hề rời khỏi bộ ngực mềm mại kia, nhìn Hoàng Dung đỏ mặt trong lòng mà cảm thấy vui vẻ không thôi.
“Xinh đẹp như muội thì ta không đứng đắn cả ngày cũng được”.
Hoàng Dung nghe Vô Song nói vậy mặt lại càng đỏ, nàng liền dùng hết sức bình sinh ra, dùng hai bàn tay cố gắng thoát khỏi cái ôm của Vô Song mà ném cho hắn một ánh mắt đầy uy hiếp.
“Hừ, huynh nói vậy có nghĩa là nếu gặp nữ nhân xinh đẹp lại không đứng đắn đúng không?”.
Hoàng Dung rõ ràng chỉ là nói mấy câu bang quơ giận dỗi nhưng thực sự lại làm Vô Song có chút cảm giác bị nói đúng tim đen, hắn thật sự cũng không biết sau này phải thế nào.
Nếu cuộc đời hắn ngay từ khi bắt đầu đã gặp Dung nhi thì hắn thực sự có thể làm một nam nhân tốt, hắn cũng có thể học theo Quách Tĩnh hay Dương Quá, một đời chỉ chung thủy với một người tuy nhiên hiện tại liền không được.
Nếu ngay từ đầu hắn quen Hoàng Dung có lẽ hắn cũng chẳng lên lôi đài tỷ võ với Mục Niệm Từ, hắn cùng lắm chỉ ra tay cứu Dương Khang một mạng, giúp Mục Niệm Từ không còn trong cảnh mẹ góa con côi, giúp Dương Quá không phải một đứa bé mồ côi không cha không mẹ chỉ tiếc cuộc đời hắn đã xác định không thể chung thủy, không thể có một nữ nhân.
Hắn dù sao cũng phải người thế giới này, hắn phải quay về thế giới cũ, ở nơi đó còn có người chờ hắn, ở nơi đó còn có nhiệm vụ, có trách nhiệm mà hắn phải làm, hắn thật sự không biết sau này hắn phải nói sao với Hoàng Dung?.
Hoàng Dung đột nhiên thấy Vô Song lặng đi, khuôn mặt nàng liền xuất hiện một tia khó hiểu, hai đầu gối quỳ trên nệm đỏ, thân thể khẽ đứng lên bằng hai chân lộ ra toàn bộ cơ thể, nàng dùng một tay khua khua trước mặt Vô Song.
“Vô Song ca ca... huynh sao vậy “.
Vô Song đương nhiên sẽ không nói với Hoàng Dung là hắn đang nhớ nữ tử khác đồng thời lại thấy Hoàng Dung không mảnh vải che thân trước mặt liền lập tức đẩy ngã nàng lên giường một lần nữa, trong sự kháng cự đầy yếu ớt của Hoàng Dung, hắn lại mạnh mẽ chiếm lấy cơ thể nàng.
Một tay nắm lấy một bên chăn, dùng chăn che phủ kín cơ thể cả hai người, Vô Song một lần nữa ôm chặt lấy Hoàng Dung, ánh mắt lại xuất hiện tia dục hỏa.
“Đương nhiên là ngắm muội rồi, ai bảo muội xinh đẹp như vậy”.
Hoàng Dung tiếp theo liền bị Vô Song hôn lên cổ, cả người nàng run lên nhưng

cũng không còn căng cứng như tối qua, thân thể nàng hiện nay trở nên mẫn cảm rất nhiều, mềm mại hơn rất nhiều.
“Đáng ghét, bây giờ là sáng đó, người ta nói thì sao “.
Vô Song bắt đầu đưa tay xuống phần mông mềm mại mà đầy đàn hồi kia, cũng chẳng thèm quan tâm gì mà đáp lại.
“Kẻ nào dám nói ta liền cắt lưỡi”.
Bị Vô Song chạm vào bộ vị mẫn cảm lại thêm việc hắn đang hôn lên cổ mình, Hoàng Dung liền cười khúc khích.
“Thế nếu có kẻ nào đi vào thì sao, huynh đừng quên huynh đang đóng vai nữ nhân nha, có ai nhìn thấy chúng ta thì sao”.
Câu trả lời tiếp theo của Vô Song lại càng thêm bá đạo.
“Ai vào, ai chết”.
Hoàng Dung liền triệt để không có gì để nói với nam nhân của mình thế là giữa sáng sớm trong căn phòng lại vang lên từng tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ động lòng người.
....
Vô Song cùng Hoàng Dung hiện nay thực sự rất giống một đôi vợ chồng mới cưới, gần như không hề muốn rời giường, chỉ muốn ôm nhau mãi mãi bất quá có một số việc đúng là không làm không được.
Hoàng Dung nằm trong ngực Vô Song, khuôn mặt vẫn còn đỏ lựng dưới men say tình ái, hơi thở của nàng bắt đầu trở nên nặng nề, từng tấc da thịt trở nên mẫn cảm vô cùng tuy nhiên ánh mắt dần dần trở về với vẻ bình thản vốn có, nàng thoải mái cảm nhận việc Vô Song đang vuốt ve lên cơ thể mình, cái cổ trắng hơi hơi ngước lên nhìn Vô Song.
“Vô Song ca ca, thật ra muội có một việc xin huynh giúp, việc này... làm muội có chút phản kháng với việc huynh giúp đỡ Hoàn Nhan vương gia”.
Hoàng Dung nói xong ánh mắt liền chuyển thành chờ đợi nhìn Vô Song, về phần Vô Song thì liền triệt để trở nên nghiêm túc, hắn thực sự có chút tò mò về việc mà Hoàng Dung muốn nói có điều rất nhanh Vô Song lại nghĩ đến một việc đó chính là hai nhân vật chính trong thế giới Xạ Điêu này.
“Để huynh đoán nhé, nếu huynh đoán đúng thì muội liền đáp ứng huynh một yêu cầu, nếu huynh đoán sai thì huynh đáp ứng một yêu cầu của muội, thế nào?”.
Hoàng Dung ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song, nàng đương nhiên căn bản không tin tưởng Vô Song có thể đoán ra được việc nàng muốn nói vì vậy cũng chẳng quan tâm gì cả mà gật đầu.
“Được vậy chúng ta cá cược dù sao việc này huynh cũng đoán không ra”.
Hoàng Dung vừa nói xong nào ngờ Vô Song liền lên tiếng.
“Muội muốn nói về việc Triệu vương phi – Bao Tích Nhược đúng không?”.
Hoàng Dung nghe vậy thân hình liền run lên, ánh mắt to tròn kinh ngạc nhìn Vô

Song.
“Sao huynh biết? “.
Thật ra việc này cũng không khó đoán, hôm qua Hoàng Dung liền giúp Vô Song thăm dò vương phủ sau đó hôm nay liền có chuyện muốn nhờ Vô Song giúp, chuyện này lại có ảnh hưởng đến cái nhìn của nàng với Hoàn Nhan Hồng Liệt vậy đáp án đương nhiên chỉ có thể là Bao Tích Nhược.
“Hì hì, cái gì huynh chẳng biết, muội nhớ là nợ huynh một việc đó, bây giờ nói xem Triệu Vương Phi muốn chúng ta giúp thế nào “.
Hoàng Dung vốn muốn tiếp tục truy hỏi Vô Song sao lại biết việc này nhưng khi nhắc đến Bao Tích Nhược thì nàng liền thở ra một hơi, khuôn mặt kề sát vào bộ ngực của Vô Song, giọng nói nhẹ nhàng vang lên.
....
“Cơ cô nương, ngươi muốn gặp mẫu thân ta?”.
Tại Hoàn Nhan Vương Phủ có một diễn võ đường tương đối lớn, lúc này Hoàn Nhan Khang đang chăm chỉ luyện võ với mộc nhân thì nhìn thấy Vô Song đi tới, sau đó liền nghe thấy cái yêu cầu tương đối khó tin này.
Ấn tượng của Vô Song cho Hoàn Nhan Khang phải nói là cực kỳ mạnh mẽ, Khâu Xử Cơ vốn là sư phụ của Hoàn Nhan Khang, trong mắt hắn thì Khâu Xử Cở đã là cường giả khó gặp trong thiên hạ vậy mà chỉ cần một chưởng của Vô Song thì đến nay Khâu Xử Cơ vẫn trọng thương không lành.
Trong mắt Hoàn Nhan Khang nếu hắn muốn trả thù kẻ gọi là Đông Phương Bach kia có lẽ chỉ có thể dựa vào Tây Độc – Âu Dương Phong trong truyền thuyết hoặc vị Cơ cô nương trước mặt này.
Tây Độc mạnh thế nào thì Dương Khang chỉ nghe được qua lời kể của đại ca Âu Dương Khắc mà thôi, hắn cũng chưa tận mắt nhìn thấy nhưng Vô Song mạnh thế nào thì đã rõ mồn một.
Ngày đó tại quảng trường Đông Phương Bạch một lần xuất thủ có thể đánh bại hai cao thủ hàng đầu vương phủ thì đêm qua Vô Song một chưởng khiến hai trong số thất tử của Toàn Chân Giáo đến bây giờ vẫn trọng thương từ đó Hoàn Nhan Khang có thể chính thức đặt Vô Song lên ngang hàng với Đông Phương Bạch, hắn thật sự có chút xúc động muốn tiếp cận Vô Song.
Hoàn Nhan Khang biết Vô Song vốn là mỹ nữ mà Âu Dương Khắc cực kỳ muốn theo đuổi bất quá một nữ nhân như Vô Song thì Hoàn Nhan Khang căn bản không muốn nhường hơn nữa sáng nay chính cha hắn còn đang muốn ủng hộ mối quan hệ của hai người.
Vô Song muốn võ công có võ công, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thế lực có thế lực, nữ nhân như vậy đối với một nam nhân muốn chạm vào quyền lực như Hoàn Nhan Khang là không thể bỏ qua.
Vô Song cũng phát hiện ra Hoàn Nhan Khang đang nhìn mình nhưng hiện tại

hắn cũng không giống với Cơ Vô Song tối qua, hắn lúc này mặc trang phục rõ ràng là của nam tử, bên hông còn đang đeo ngọc bội màu đỏ cực kỳ bắt mắt, trừ mái tóc búi cao lộ ra cái cổ trắng ngần cùng cây trâm màu tím vẫn ở trên đầu kia ra thì gần như khác với toàn bộ vẻ nữ tính mà đêm qua hắn mang đến.
"Đúng vậy, cho dù ở Tây Hạ ta cũng nghe thấy được sự si mê của vương gia với phu nhân, lúc này thực sự tò mò muốn nhìn thấy dung mạo của vương phi".
Hoàn Nhan Khang căn bản không tìm thấy bất cứ lý do gì để từ chối Vô Song cả, hắn lập tức mỉm cười.
"Cơ cô nương đã nói thế vậy để ta dẫn ngươi đi đến gặp mẫu thân, cũng đã gần trưa rồi lúc này có lẽ mẫu thân đang làm điểm tâm đợi ta về, điểm tâm của mẫu thân làm rất ngon nhất định Cơ cô nương sẽ thích".
Vô Song nhìn Hoàn Nhan Khang trước mặt, nhìn khuôn mặt đầy mong đợi của hắn, ánh mắt hơi hơi nheo lại sau đó liền khẽ gật đầu.
"Vậy liền phải thử xem tay nghề của vương phi rồi".
Có Hoàn Nhan Khang dẫn đường tất nhiên sẽ không có kẻ nào đui mù gây phiền toái cho Vô Song, nhìn theo bóng lưng của Hoàn Nhan Khang, Vô Song lại bắt đầu có chút tò mò.
Thật ra Bao Tích Nhược hay Dương Thiết Tâm cũng đều không có biết cuộc nói chuyện của mình bị Hoàng Dung nghe lén, Hoàng Dung là một nữ tử cực kỳ lý trí, cho dù nàng muốn giúp Bao Tích Nhược nhưng lại sợ liên lụy đến Vô Song, đặt trước nam nhân của mình thì nàng căn bản sẽ để Bao Tích Nhược ra sau lưng, nàng muốn giúp thì cũng phải quay về hỏi Vô Song trước.
Hoàng Dung cũng chỉ nói đại khái việc mà nàng nghe được, nói về cố sự của gia đình Dương gia, nói về thân phận của Dương Khang, đương nhiên mấy cái này Vô Song không có hứng thú, Vô Song chỉ quan tâm tới hai việc.
Việc đầu tiên Hoàng Dung nói Bao Tích Nhược cùng Dương Thiết Tâm muốn tìm cách cứu Mục Niệm Từ ra.
Việc thứ hai mà Hoàng Dung nói... khi đó nha đầu này sử dụng một nụ cười thần bí với Vô Song, nàng liền nói... chỉ cần Vô Song nhìn thấy dung mạo của Triệu Vương Phi liền sẽ biết.
Vô Song thật ra chưa nhìn kỹ Dương Thiết Tâm cho lắm bất quá Dương Thiết Tâm cũng có thể coi như dễ nhìn, dễ nhìn ở đây chỉ dừng lại ở phạm trù có chút nam tính, ngũ quan đoan chính, loại nam nhân như Dương Thiết Tâm căn bản còn xa chữ mỹ nam tử lắm vì vậy để có một đứa con trai có dung mạo hàng đầu Kim Dung thế giới thì khả năng Dương Khang mang theo gen của mẹ là rất cao.
Gen của Dương gia đời trước thế nào thì Vô Song không biết nhưng bất kể Dương Khang hay Dương Quá đều là mỹ nam tử hiếm gặp sau đó hậu nhân của Dương Quá là Hoàng Sam Nữ Tử cũng cực kỳ xinh đẹp, điều này có thể khiến Vô Song càng thêm tò mò về Bao Tích Nhược rồi, muốn nhìn nữ nhân mà Hoàn

Nhan Hồng Liệt chỉ gặp một lần liền yêu say đắm, chỉ nhìn thấy một lần liền muốn chiếm lấy làm cảu riêng, bất chấp tất cả.
Bao Tích Nhược... dung mạo của nữ nhân này rốt cuộc thế nào?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 136

Bao Tích Nhược (2)

Một nữ nhân như nào được gọi là xinh đẹp?.
Câu hỏi này thật ra phải tùy xem nam nhân đó định nghĩa thế nào về xinh đẹp, một mình Vô Song không thể đại diện cho toàn bộ nam nhân trong thiên hạ mà đặt ra một cái tiêu chuẩn chung cả vì vậy hắn chỉ dám xét trong những nữ nhân hắn gặp và dưới con mắt đánh giá của hắn mà thôi.
Trong những nữ nhân mà Vô Song lấy ba người đứng đầu khó mà phân thắng thua lần lượt là Khinh Huyền, Lý Thu Thủy cùng Lý Mạc Sầu.
Bản thân Khinh Huyền cùng Lý Thu Thủy là một dạng nữ nhân tương đối giống nhau, bọn họ là định nghĩa cho hai chữ hoàn hảo, sự xinh đẹp của cả hai là sự kết hợp hài hòa giữa thân thể ma mị đến chết người cùng một dung nhan khuynh thành tuyệt thế bất quá nếu tách rieegn nói về dung mạo thì cả Lý Thu Thủy và Khinh Huyền chửa phải là người có khuôn mặt xinh đẹp nhất mà Vô Song biết.
Người có khuôn mặt xinh đẹp nhất mà Vô Song từng thấy phải là Lý Mạc Sầu, dung mạo của Mạc Sầu thật sự rất đẹp, có thể dùng từ hoàn mỹ vô khuyết để hình dung, chính Vô Song còn rất khó tưởng tượng được người được nói xinh đẹp hơn Lý Mạc Sầu là Tiểu Long Nữ thì nàng còn đẹp đến mức nào.
Tất nhiên nữ nhân không chỉ cần dung mạo hay cơ thể, có rất nhiều người còn đẹp ở khí chất.
Có vẻ đẹp nhẹ nhàng đáng yêu xen chút ngây thơ của Thẩm Tương Vân.
Có vẻ đẹp bình dị gần gũi nhưng cũng cực kỳ cứng cỏi mạnh mẽ như Trình Linh Tố.
Có vẻ đẹp lạnh lùng cao ngạo nhưng sâu thẳm bên trong lại là sự yếu đuối, là nỗi buồn man mác hay một đạo tâm khảm khó có thể vượt qua như Viên Tử Y.
Có thông minh cơ trí xinh đẹp hoạt bát và đầy sức sống như Hoàng Dung.
Có mạnh mẽ độc đoán thậm chí là dữ dằn nhưng ẩn sâu bên trong lại là những nét nữ tính đầy mị hoặc như Mộc Uyển Thanh.
Vô Song đã được chứng kiến rất nhiều nữ nhân, mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi khí chất bất qua khi được nhìn thấy Bao Tích Nhược, hắn thậm chí chỉ có thể mạnh mẽ nuốt nước bọt một cái, nếu không phải Vô Song có Tiên Thiên Chí Âm Thể có thể vận hàn khí làm thanh tỉnh đầu óc có lẽ hắn còn không cách nào bình tĩnh nổi, không cách nào mà không siêu lòng với nữ nhân trước mặt.
Nhìn vào Bao Tích Nhược, hắn rốt cuộc cũng hiểu vì cái gì Hoàn Nhan Hồng Liệt bất chấp tất cả, điên cuồng si mê nàng.
Nhìn vào Bao Tích Nhược hắn rốt cuộc cũng hiểu tại sao Hoàng Dung lại thần

thần bí bí mỉm cười với nàng như vậy.
Vô Song từng cảm thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt yêu Bao Tích Nhược bỏ qua tất cả các nữ nhân khác là vì sự chung tình, Vô Song từng nghĩ kể cả Bao Tích Nhược có xinh đẹp đi chăng nữa nhưng chẳng nhẽ toàn bộ Đại kim không có lấy nổi một nữ nhân có thể sánh ngang với Bao Tích Nhược... tuy nhiên hắn hiện nay biết mình sai rồi.
Khi nhìn thấy Bao Tích Nhược... bản thân Vô Song liền cảm thấy có lẽ... tìm khắp Đại Kim hay thậm chí là cả Đại Tống cũng khó có nữ nhân nào so sánh được với nàng.
Bao Tích Nhược năm nay cũng không còn trẻ trung gì, khi Vô Song cùng Hoàn Nhan Khang tiến đến ngôi nhà tranh giản dị với bốn bức vách kia thì nàng đang vì con trai chuẩn bị chút đồ ăn, không thể không nói điểm tâm mà Bao Tích Nhược làm thoạt nhìn cũng không tệ, bất kể là màu sắc, hình dáng hay hương thơm đều là nhất tuyệt tuy nhiên điểm tâm mà nàng làm ra đặt ở bên cạnh nàng lại trở nên có chút tầm thường.
Bao Tích Nhược rất cao, nàng cao phải đến 1m7, so với Vô Song cũng không thấp hơn bao nhiêu, trang phục của nàng cũng cực kỳ giản dị, chỉ là bộ quần áo bình thường của một phụ nữ nông thôn mà thôi, căn bản không có chút nào ý vị của sự giàu có, so với một Hoàn Nhan Hồng Liệt thì Bao Tích Nhược lại chri như một nữ tử quê mùa, đặt cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt... rất giống như cóc đặt cạnh thiên nga vậy.
Đương nhiên Bao Tích Nhược không quan tâm đến bên ngoài đánh giá mình thế nào, nàng vẫn là một nữ nhân trung niên đã qua thời xuân sắc nhất của đời người, một người mẹ đã có một con, nàng chưa từng coi mình là Triệu Vương Phi cao quý, nàng xuất thân là một nữ tử nông thôn thì lúc này cũng vậy, bao nhiêu năm qua nàng vẫn không thay đổi.
Từ trang phục mà Bao Tích Nhược mặc trên người, Vô Song cũng không có cách nào nhìn ra thân thể của nàng ma mị ra sao, đẹp đẽ ra sao, thứ mà Vô Song thấy chỉ có thể dừng lại ở việc Bao Tích Nhược thân hình cân đối, không béo mà cũng chẳng gầy mà thôi.
Thân hình, trang phục cả hai thứ này đều có thể coi là rất bình thường, ít nhất hiện nay Vô Song chưa cảm thấy có gì đặc sắc cả nhưng dung mạo của Bao Tích Nhược thì lại khác, dung mạo của nữ nhân này đủ để át toàn bộ cái gọi là trang phục hay ấn tượng bên ngoài, Bao Tích Nhược... cho Vô Song cảm giác còn đẹp hơn cả Mạc Sầu... trong tất cả những nữ nhân mà Vô Song đã từng gặp, không ai có khuôn mặt đẹp hơn được Bao Tích Nhược.
Bao Tích Nhược một đầu tóc đen, cũng không phải là mái tóc dài như những nữ nhân người Hán thông thường mà mái tóc của nàng lại tương đối ngắn, bồng bềnh một chút ở phía sau lộ ra phần gáy với nước da trắng nõn, đương nhiên tâm

điểm vẫn cứ là khuôn mặt kia.
Biết nói sao về dung mạo của Bao Tích Nhược đây?.
Bao Tích Nhược có đôi mắt trong suốt như dòng suối lạnh, ánh mắt đen tuyền óng ánh phát hào quang, thoáng chốc như hớp hồn cả thiên hạ, khuôn mặt trái xoan tinh tế đến từng đường nét, đôi môi mềm mại đang ngân nga những điệu hát quê hương, giọng trong như oanh kêu, cao như hạc gọi, khi trầm khi bổng thánh thót như rót vào tai, mà huyền huyền ảo ảo làm mê hồn tục khách.
Bao Tích Nhược có một vẻ đẹp như một đóa hoa còn chớm nụ hàm tiếu, bao nhiêu nét tươi trẻ thanh xuân dường như ẩn hiện trong góc mắt, đuôi mày. Đôi mắt trong suốt, đôi mày phương phi, khóe miệng luôn luôn nhè nhẹ mỉm cười, từng đường nét tạo thành nàng dường như là ảo tưởng.
Vô Song biết đôi mắt kia của Bao Tích Nhược gọi là gì, không cần mị thuật, không cần cố gắng lấy lòng ai cũng chẳng cần phải mặc công câu dẫn nam nhân nào, chỉ bằng một ánh mắt liền vĩnh viễn giam cầm trái tim cùng linh hồn nam nhân, vĩnh viễn không thể thoát ra được.
Một ánh mắt đảo qua Vô Song đang đi cùng Hoàn Nhan Khang.
Một ánh mắt nhẹ nhíu nhìn về phía Vô Song mang theo chút tò mò.
Trong giây lát Vô Song có một loại xúc động, hắn muốn chiếm lấy nữ nhân kia, hắn muốn điên cuồng một lần mà bất chấp tất cả, không màng quá khứ, không để ý đến tương lai hắn chỉ cần nữ nhân kia, cần duy nhất trung niên mỹ phụ kia mà thôi.
Một ánh mắt còn vượt xa mị thuật cả đời của Lý Thu Thủy, ánh mắt này chính là đứng đầu trong những dung mạo thiên phú trong thiên hạ - ánh mắt do Thương Thiên Thủ Hộ hơn nữa Bao Tích Nhược tuyệt đối không chỉ có Thương Thiên Thủ Hộ, nàng còn có cả Ý Loạn Tình Mê.
Năm đó Vô Hà Tử từng nói với Vô Song, chỉ cần nữ nhân mang theo thiên phú Thương Thiên Thủ Hộ liền là diệt quốc vũ khí, là mỹ nhân sáng ngang với Tây Thi, Điêu Thuyền.
Năm đó Vô Hà Tử từng nói với Vô Song, mị thuật chí cao trong thiên hạ chính là thiên phú Ý Loạn Tình Mê, một ánh mắt có thể làm chúng sinh điên đảo, một ánh mắt có thể gợi lên dục vọng cùng bản tính của con người.
Khi Thương Thiên Thủ Hộ cùng Ý Loạn Tình Mê hợp lại trên một cơ thể, bản thân nàng liền trở thành vật không nên tồn tại trên cõi đời, một nụ cười khuynh thanh, một ánh mắt diệt quốc.
Dương gia cùng Quách gia bị hủy vốn không phải là Hoàn Nhan Hồng Liệt tham luyến sắc đẹp của Bao Tích Nhược mà Vô Song có ngàn phần trăm, vạn phần trăm tin tưởng thay Hoàn Nhan Hồng Liệt thành bất cứ vị đế vương nào trong thiên hạ thì hai nhà Dương – Quách nhất định vẫn cứ sẽ bị diệt.
Bao Tích Nhược rõ ràng không dùng đến mị thuật, nàng ta rõ ràng chưa từng câu

dẫn ai nhưng khi nàng sinh ra đã xác định sẵn vận mệnh của bản thân nàng... thậm chí với dung mạo bậc này... Bao Tích Nhược không theo Dương Thiết Tâm cùng chết thì Đại Kim rất có thể tự động diệt vong.
Chỉ cần để Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn thấy Bao Tích Nhược liền không khác gì Đổng Trác cùng Lã Bố năm xưa.
Chỉ cần để Bao Tích Nhược ở Kim Quốc, ở bên Hoàn Nhan Hồng Liệt thì cũng chẳng khác gì Tây Thi ở bên Ngô Vương Phù Sai.
.....
Bao Tích Nhược hiện nay cũng không biết nàng cho Vô Song sự kinh diễm thế nào, khi phát hiện Hoàn Nhan Khang dẫn một người lạ về nhà ánh mắt nàng hơi hơi nhíu lại rồi rất nhanh cũng dãn ra, giọng ca trong trẻo kia cũng không còn vang lên nữa thay vào đó là giọng nói nhẹ nhàng mà đầy đầm ấm.
“Khang nhi, hôm nay ngươi về sớm, hơn nữa lâu lắm rồi Khang nhi mới dẫn bằng hữu ra mắt mẫu thân, vị bằng hữu này của con là?”.
Hoàn Nhan Khang cực kỳ vui vẻ mà giới thiệu Vô Song cho mẫu thân mình, cánh tay liền chỉ về phía Vô Song.
“Mẫu thân, đây là Cơ cô nương, là khách quý của cha... “.
Hoàn Nhan Khang nói đến đây liền cảm thấy có gì đó không đúng bởi hắn không ngờ lại thấy Vô Song đứng chôn chân ở ngoài cửa, không bước vào nhà hơn nữa ánh mắt của Vô Song làm Hoàn Nhan Khang cảm thấy phi thường quen thuộc.
Hoàn Nhan Khang tất nhiên không lạ gì ánh mắt kia, đây là ánh mắt khi những nam nhân kia nhìn thấy mẫu thân của mình, đương nhiên những kẻ dám dùng ánh mắt này nhìn mẫu thân đều sẽ bị phụ thân của hắn giết chết.
Hoàn Nhan Khang là một trong số ít người biết được lý do tại sao mẫu thân của mình rất ít khi đi ra ngoài hay rất ít khi đến chỗ đông người, lý do chính bởi vì bà quá đẹp.
Cho dù mẫu thân có muốn đi đến các yến tiệc của phụ thân thì chính phụ thân hắn cũng không nỡ, bản thân Bao Tích Nhược gần như là tài sản quý giá nhất của Hoàn Nhan Hồng Liệt, một thứ tài sản mà chính Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không muốn cho ai xem.
Hoàn Nhan Khang lúc này nhìn thấy biểu hiện của Vô Song, nếu không phải hắn rất chắc chắn việc Vô Song là nữ thì hiện nay có lẽ hắn đã gọi vệ binh tiến vào nơi này rồi, nhìn Vô Song còn đang chưa định thần lại, Hoàn Nhan Khang liền phải lên tiếng.
“Cơ cô nương, Cơ cô nương?, ngươi có việc gì không?”.
Phải nhờ Hoàn Nhan Khang đề tình Vô Song mới có thể trở lại với chính mình đồng thời hắn còn phải vận lên toàn bộ hàn khí trong cơ thể, chỉ có thế mới tạm thời làm cho mình lấy lại được sự thanh tỉnh vốn có đồng thời hắn cũng rất

nhanh nhận ra ánh mắt của Hoàn NHan Khang hay cả Bao Tích Nhược nhìn mình không giống với ban đầu.
Thật ra với thân phận của Vô Song thì việc hắn là trai hay là gái từ lâu cũng không còn quan trọng, cái mà Hoàn Nhan Hồng Liệt quan tâm chỉ là những thứ mà Vô Song mang lại tuy nhiên khi đã nhìn thấy Bao Tích Nhược thì Vô Song... có một loại cảm giác, chỉ cần Hoàn Nhan Hồng Liệt biết có nam nhân nào khác ngoại trừ ông ta cùng Hoàn Nhan Khang ra ngắm nhìn Bao Tích Nhược rất có thể hậu quả không ai có thể chịu được.
Đáp lại ánh mắt đầy hoài nghi của Dương Khang cùng mẫu thân, Vô Song trực tiếp ném cho hắn một cái nhìn băng lãnh, một cái nhìn làm Dương Khang cảm thấy như vạn trượng hàn băng đang khóa chặt lấy mình sau đó cái khí thế kia của Vô Song rất nhanh thu lại, hắn thản nhiên làm vẻ mặt có chút bất đắc dĩ mà thở dài.
“Không cần nhìn ta như vậy, Triệu vương phi quả nhiên là khuynh thành tuyệt thế, nói vương phi là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cũng không phải là quá lời, lần này gặp mặt là Vô Song thất lễ rồi”.
Vô Song hơi hơi cúi đầu xuống với Bao Tích Nhược sau đó bước qua Hoàn Nhan Khang, chỉ để lại cho hắn một câu nói, một câu nói mà sau khi nghe thấy vẻ mặt Hoàn Nhan Khang liền trở nên phi thường kỳ quái.
Khi đi qua Hoàn Nhan Khang, Vô Song đã nói.
“Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy nữ nhân thích nữ nhân sao?”.
....
Bao Tích Nhược thật sự là điển hình của một nữ nhân chân chất, một thiếu phụ nơi nông thôn, ở bên cạnh Bao Tích Nhược bất kể là giọng nói, cách nói chuyện hay từng cử chỉ đều cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng, chân thật mà giản dị, cái khí chất của nàng thực sự không hợp với khuôn mặt của nàng chút nào, điều này có chút giống với Lý Thu Thủy.
Bản thân Lý Thu Thủy vốn có khí chất cũng chẳng hợp chút nào với khuôn mặt của mình cả, nhìn vào khí chất, nhìn vào thói quen sống của Lý Thu Thủy cùng Bao Tích Nhược đều rất khó có thể đoán ra dung nhan của họ.
Bao Tích Nhược thật ra cũng rất dễ tính, nàng cũng đã quên luôn việc Vô Song thất thố lúc nãy bởi trong mắt nàng Vô Song thực sự là một cái nữ nhân cực kỳ xinh đẹp về phần tại sao Vô Song lại có biểu cảm như những nam nhân khác thì Bao Tích Nhược cũng không để ý cho lắm, nàng vậy mà nhẹ nhàng vì Vô Song rót trà.
“Ăn bánh ngọt không thể không uống chút trà Long Tỉnh nếu không sẽ rất khô miệng, Vô Song cháu thử một chút trà do ta pha đi”.
Vô Song cũng tuyệt không từ chối nhã ý của Bao Tích Nhược, thật ra mà nói nếu bỏ đi cái khuôn mặt kia thì toàn bộ khung cảnh xung quanh đều rất hợp với tính

nết của nàng, u tĩnh, nhẹ nhàng mà đầy bình dị, khi nhìn thấy căn nhà này, khi nhìn thấy mảnh vườn này cũng chẳng biết tạo sao Vô Song cảm nhận nơi đây xây dựng hoàn toàn dựa theo kiến trúc cũ của hai nhà Quách – Dương.
“Vô Song cháu biết không, đây là lần đầu tiên Khang nhi dẫn một nữ nhân về nhà lại là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp”.
Từ đôi mắt của người mẹ mà nói, nàng thực sự rất vui mừng, Hoàn Nhan Khang lúc này đã sớm đến tuổi thành gia lập thất nhưng Hoàn Nhan Khang lại lấy phụ thân Hoàn Nhan Hồng Liệt làm tấm gương, không thành sự nghiệp liền sẽ không lấy vợ, nữ nhân vốn không có quan trọng bằng sự nghiệp.
“Khụ khụ... Triệu Vương Phi... cái này cũng không giống như người nghĩ, ta với tiểu vương gia hôm qua mới gặp nhau mà thôi, ta chỉ đơn giản tò mò muốn biết Triệu Vương Phi mà thiên hạ đồn đoán rốt cuộc là người như thế nào”.
Bao Tích Nhược có vẻ không quen với cách xưng hô của Vô Song liền nhẹ lắc đầu.
“Cái gì mà Triệu Vương Phi chứ, gọi ta là Nhược di là được, xưng hô quá câu nệ ta liền không quen, hơn nữa một nữ tử suốt ngày ở hậu viện như ta có cái gì đáng tò mò chứ”.
Bao Tích Nhược đã cho Vô Song thay đổi xưng hô hắn liền sẽ thay đổi xưng hô dẫu sao ‘ Nhược di ‘ nghe vẫn gần gũi hơn nhiều.
“Nhược di, người thực sự còn đẹp hơn so với lời đồn, so với sư phụ của ta cũng không hề thua kém, quả nhiên không hổ là người làm vương gia điển đảo bao nhiêu năm qua”.
Bao Tích Nhược nghe vậy cũng không có phản ứng gì đặc biệt tuy nhiên Vô Song có thể nhận ra sự không tự nhiên trong mắt nàng, Bao Tích Nhược khi nghe đến mấy chữ ‘ làm vương gia điển đảo bao nhiêu năm qua’ nàng liền cảm thấy không nhẹ nhàng gì.
Nói Bao Tích Nhược không có tình cảm với Hoàn Nhan Hồng Liệt là giả phải biết nàng sống với Hoàn Nhan Hồng Liệt thời gian còn nhiều gấp vài lần cuộc sống bên cạnh Dương Thiết Tâm tuy nhiên nàng lại là một người phụ nữ truyền thống đến chẳng thể truyền thống hơn, chồng của nàng không phải là Hoàn Nhan Hồng Liệt mà là Dương Thiết Tâm.
Bao Tích Nhược vì lo cho Dương Khang nên mới phải ở lại vương phủ đồng thời cũng dần dần chấp nhận Hoàn Nhan Hồng Liệt trong cuộc sống của mình bất quá... nàng chỉ chấp nhận Hoàn Nhan Hồng Liệt nếu Dương Thiết Tâm đã chết.
Bao Tích Nhược hiện nay đã gặp lại Dương Thiết Tâm, đã biết Dương Thiết Tâm còn sống vậy nàng liền muốn theo trượng phu rời đi nhưng đây đồng nghĩa với phản bội lại Hoàn Nhan Hồng Liệt, bao nhiêu năm chung sống... nói bỏ... cũng không dễ.

Một câu nói của Vô Song chẳng hiểu tại sao lại làm Bao Tích Nhược bắt đầu suy nghĩ miên man, nàng hiện nay còn đang nghĩ cách làm thế nào dể Dương Khang nhận cha, làm thế nào để Dương Khang không gặp phải cú sốc quá lớn rồi còn làm thế nào cứu được Mục Niệm Từ ra ngoài, làm thế nào để bốn người bọn họ có thể rời khỏi Yến Kinh một cách an toàn, nàng thực sự đều không có biết, không có nghĩ xuôi.
Ngay khi Bao Tích Nhược đang suy nghĩ miên man thì giọng nói của Vô Song đầy thần bí mà vang lên.
“Nhược di, thật ra cháu đến đây không chỉ vì tò mò với dung mạo của Nhược di mà còn được người nhờ vả, người đó muốn cháu nói với Nhược di mấy chữ”.
Trong ánh mắt không hiểu gì của Hoàn Nhan Khang, Vô Song nhẹ đứng lên rồi nhẹ nhàng nói vào tai Bao Tích Nhược.
“Nhược Di, cháu được người ủy thác đến mang Niệm Từ ra ngoài... việc này không biết có thể bàn thêm với Nhược Di hay không?”.
Bao Tích Nhược nghe Vô Song nói ánh mắt mang theo sát thương khủng khiếp kia nhìn chằm chằm vào Vô Song như muốn hút cả linh hồn hắn vào vậy, ánh mắt của nàng thực sư quá mức tà dị rồi, chống cự lại một cái nhìn của Bao Tích Nhược còn khiến Vô Song có cảm giác mệt mởi hơn cả chống cự khí thế của ngũ tuyệt cao thủ nữa.
“Khang nhi, con ra ngoài trước được không, mẫu thân có chút việc bàn với Vô Song, đứa bé này không ngờ biết mẫu thân thích nhất kinh phật, còn muốn biện phật với mẫu thân... thật sự là... rất thú vị”.
Hoàn Nhan Khang đương nhiên sẽ không cãi lời mẹ mình hơn nữa nhắc đến biện phật hắn liền sẽ đau đầu, hắn căn bản không tin Phật lại càng không thích niệm Phật.
Thân hình Hoàn Nhan Khang đứng lên, cúi đầu trước mẫu thân sau đó lại nhìn về phía Vô Song.
“Mẫu thân, vậy Khang nhi xin ra ngoài trước, hai người nếu có việc gì chỉ cần trực tiếp gọi nha hoàn tới là được, hài nhi lập tức quay về”.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 137

Trầm ngư

Hoàn Nhan Khang không hẳn là một người chồng tốt, nhưng với thân phận một đứa con thì Hoàn Nhan Khang đang làm rất tốt, tất nhiên cha của hắn chỉ có Hoàn Nhan Hồng Liệt còn mẹ của hắn tất nhiên vẫn là Bao Tích Nhược.

Hoàn Nhan Khang biết Bao Tích Nhược cùng Vô Song muốn nói nói chuyện riêng, hắn tất nhiên sẽ không ở lại ngăn cản hai người trừ khi Vô Song là nam nhân mà thôi, chỉ cần Vô Song vẫn xuất hiện với thân phận nữ nhân như cũ thì Hoàn Nhan Khang hay Hoàn Nhan Hồng Liệt sẽ chẳng có ý kiến gì khi Vô Song cùng Bao Tích Nhược nói chuyện với nhau cả.

Trước khi rời khỏi phòng Hoàn Nhan Khang hơi hơi ngoái đầu lại nhìn về phía mẫu thân cùng Vô Song, hắn nghĩ đến câu nói 'nữ thích nữ' của chính Vô Song vừa xong.

Sinh ra và lớn lên trong gia đình hoàng tộc, Hoàn Nhan Khang thật ra cũng không xa lạ gì những việc thoạt nhe cực kỳ không bình thường như vậy chỉ là câu nói của Vô Song ảnh hưởng rất lớn đến hắn, cái gì gọi là nữ thích nữ?, đã là nữ thích nữ dĩ nhiên còn muốn ở một mình cùng mẫu thân hắn?, Hoàn Nhan Khang đúng là cực kỳ kinh diễm thậm chí đã chuyển sang ái mộ đối với Vô Song tuy nhiên so với mẫu thân của hắn thì Vô Song vẫn còn kém nhiều lắm.

Hoàn Nhan Khang cũng chẳng phải đầu gỗ mà để vài câu nói của mẫu thân là đã không nghi ngờ gì, hắn thừa sức nhìn ra đây là mẫu thân cùng Vô Song kiếm cớ đuổi hắn ra để lấy không gian riêng cho hai người.

Hoàn Nhan Khang sẽ không nghi ngờ phẩm giá của mẫu thân nhưng nếu Vô Song thật sự có sở thích quái dị kia thì lại khác, chính vì vậy Hoàn Nhan Khang liền quyết định đi đến ngự thư phòng của phụ thân, hắn lúc này muốn hỏi một chút cái nhìn của phụ thân về vị nữ tử họ Cơ này.

......

Hoàn Nhan Khang rời đi thì chỉ còn Bao Tích Nhược cùng Vô Song ở lại, lúc này Bao Tích Nhược ánh mắt lại càng tập trung nhìn về phía Vô Song, nàng gần như muốn lợi dụng thiên phú đáng sợ của bản thân mà khóa chặt lấy Vô Song vậy.

"Ngươi... ngươi là nam nhân đúng không?".

Đây là câu hỏi đầu tiên mà Bao Tích Nhược nói ra, việc nàng quan tâm đầu tiên không phải là về Mục Niệm Từ mà là trạng thái kỳ dị mà Vô Song gặp phải khi đối mặt với mình.

Bao Tích Nhược không biết cái gì là tình yêu đồng giới nàng lại càng chưa từng

nghĩ đến cái này trong đầu, nàng chỉ biết... chỉ có nam nhân khi nhìn vào mắt nàng thì mới xuất hiện trạng thái như vừa rồi của Vô Song, trong mắt Vô Song lúc đó là bản năng của nam nhân, là phần con bên trong người, là dục vọng nguyên thủy nhất.
Thực sự Bao Tích Nhược cực kỳ quá đáng, nàng có một đôi mắt có thể khiến dục vọng nguyên thủy nhất của mọi nam nhân bùng cháy, cái ánh mắt này cứ nhìn chằm chằm vào Vô Song thì ngay cả Vô Song cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, bất chấp hắn cố gắng thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng không thể nào dẹp được dục hỏa trong người, hắn hiện nay thật sự muốn đẩy ngã nữ tử này lên giường, muốn tham lam mà chiếm lấy nàng.
Nếu là ngày hôm qua thì Vô Song còn có thể kháng cự lại ánh mắt này thêm một chút nhưng sau khi hắn không còn là nam hài tử mà đã tiến hóa lên nam nhân chân chính thì khả năng kiềm chế của hắn kém hẳn lại, đứng trước mặt Bao Tích Nhược hiện nay quả thực có chút bất lực.
Ngay khi gần như không thể chịu được nữa, ánh mắt của Vô Song bắt đầu chuyển thành màu đỏ thì Vô Song lập tức rút một cây ngân châm trong ống tay áo, đâm thẳng xuyên qua bàn tay của mình, một nhát đâm này đau đến tận xương tủy nhưng cũng làm Vô Song thanh thỉnh đến tận xương tủy.
Hắn ánh mắt đầy kinh sợ nhìn Bao Tích Nhược, nhìn cái nữ nhân tưởng như hết sức bình thường này, giọng nói của Vô Song liền gằn từng chữ.
“Ngươi... ngươi cũng không phải là Bao Tích Nhược?”.
Câu nói này Vô Song không thể không nói ra, Vô Song không rõ Bao Tích Nhược trong thế giới này bị cái gì thay đổi nhưng đây tuyệt đối khác hoàn toàn so với Bao Tích Nhược trong nguyên tác, nếu Bao Tích Nhược trong nguyên tác có được mị lực bậc này, có được cái ánh mắt đang sợ bậc này thì Dương Thiết Tâm cả đời đừng mong cưới được nàng, loại nữ nhân này không phải một thợ săn như Dương Thiết Tâm có thể mơ tưởng.
Rốt cuộc Bao Tích Nhược này... nàng bị làm sao?.
Bao Tích Nhược nghe thấy câu hỏi của Vô Song liền mỉm cười, nụ cười cực kỳ động lòng người, nụ cười làm cho phong vân thay đổi, nhật nguyệt như biến sắc, khi chỉ có một mình nàng cùng Vô Song mà nói nàng căn bản không giống với một người mẹ hiền, không giống với tất cả những hình ảnh mà nàng cố gắng tạo ra trước mắt Dương Khang.
Một tay chống xhoongs bàn, cả người khẽ đứng lên đồng thời nửa thân trên cúi thấp xuống thậm chí Vô Song có thể nhìn ra hai khe rãnh sâu thẳm phía sau cổ áo nàng, nhè nhẹ liếm đôi môi hồng, Bao Tích Nhược đưa một ngón tay ra nhẹ ấn vào đầu Vô Song.
“Đương nhiên ta là Bao Tích Nhược rồi, bất quá việc của a di liền để a di lo được chứ?, một đứa bé như ngươi tốt nhất không nên quản việc của a di”.

“Một cái nữa a di muốn nói với ngươi, ngươi thật sự cảm thấy mình rất may mắn đúng không?, cảm thấy bản thân mình nắm ưu thế tuyệt đối đúng không?, tiểu tử không có mệnh cách kia?”.
Đây là lần đầu tiên trong đời Vô Song chứng kiên lực lượng dạng này, đây không phải là võ công mà giống với lực lượng linh hồn, tất nhiên nói một cách dễ hiểu hơn thì đây là một loại âm công có chút tương tự Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp của Lý Thu Thủy bất quá... kỳ dị hơn nhiều.
Chỉ bằng lời nói, chỉ bằng ánh mắt, Bao Tích Nhược vậy mà có thể khóa chết Vô Song, khiến Vô Song gần như không thể kháng cự?, nữ nhân này căn bản không thể là Bao Tích Nhược, Bao Tích Nhược sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?.
Vô Song lúc này vừa kinh hoàng trước nữ nhân trước mặt lại vừa đối với lời nói của nàng mà triệt để biến thành ngỡ ngàng, sử dụng toàn bộ nội lực trong cơ thể, Vô Song lập tức đứng bật dậy khỏi bàn, bất chấp cánh tay còn đang rỉ máu gần như không hề quan tâm, hắn đối với Bao Tích Nhược cực kỳ kiêng dè.
Bao Tích Nhược nhìn thấy độngt ác thủ thế của Vô Song nàng cười, cười rất thoải mái, cười rất nhẹ nhàng.
Cho dù hiện nay chưa rõ đối phương là địch hay bạn, cho dù hiện nay không rõ mục đích của Bao Tích Nhược là gì thậm chí sau tiếng cười này của nàng ta thì hoàn toàn có thể là một trận sinh tử chiến nổ ra với Vô Song bất quá trước tất cả những việc đó thì Vô Song vẫn phải công nhận.. Bao Tích Nhược cười tuyệt đẹp, cho dù là ở bên đối thủ của nàng thì cũng không thể chống lại nụ cười mê hoặc lòng người kia.
Bao Tích Nhược cười đến đôi vai gầy run lên rồi thản nhiên bước về chiếc giường duy nhất trong phòng, Vô Song không cách nào có thể nhận ra chút chút liên quan của một nữ nhân thôn dã đầy giản dị lúc nãy mà hiện nay.... hắn vậy mà nhìn thấy bóng dáng của Lý Thu Thủy trên người Bao Tích Nhược, đây rốt cuộc là sao?.
Bao Tích Nhược ăn mặc rất kín kẽ nhưng hiện nay chỉ cần từ dung mạo, từ thần thái nàng lại trở nên mị hoặc vô hạn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Vô Song phải thừa nhận... hắn triệt để không biết làm gì với nữ nhân trước mắt thậm trí trước dung mạo kia việc rat ay với nàng còn trở thành một loại tội ác, Vô Song cứ ngỡ Lý Thu Thủy mị thuật đã là thiên hạ vô song nhưng khi chứng kiến nữ tử này thì hắn biết Lý Thu Thủy thua nàng không chỉ một cái cấp bậc.
“Thật ra lâu lắm rồi ta mới có hứng thú như vậy, thật đấy... được gặp một người không có mệnh cách thật sự cho ta một loại hứng thú kỳ lạ, ta thật sự muốn biết thế giới kia mà ngươi sống có cái gì?, có thể kể cho ta nghe không?”.
Vô Song rốt cuộc quyết định nhắm mắt lại, hắn không dám mở mắt, không dám nhìn vào Bao Tích Nhược đang ngồi trên giường nữa, sự đau đớn từ cánh tay truyền lại không ngừng nhắc nhở hắn phải giữ tỉnh táo, hắn biết trước mặt hắn có

thể là Bao Tích Nhược, có thể không nhưng chắc chắn là một nữ nhân cực kỳ đáng sợ.
“Tiền bối... người nói gì ta không hiểu, vãn bối lúc này có việc trong người liền trở về trước, về phần ta là nam nhân vẫn xin tiền bối giữ kín cho tuy nhiên nếu tiền bối công bố ra bên ngoài thì vãn bối cũng không gặp tổn hại nào thực chất, tiền bối xin cứ nghỉ ngơi Vô Song cáo lui trước”.
Bao Tích Nhược nhìn Vô Song đang nhắm mắt, nhìn Vô Song nói bằng cái giọng điệu phi thường ngập ngừng nàng liền cười rộ lên, tiếng cười như chuông bạc có điều tiếng cười của nàng thực sự... rất hay, cái cảm giác này chính Vô Song cũng chẳng biết giải thích thế nào.
“Nếu ngươi bây giờ mà bỏ đi liền không thu được Liên Hoa Kinh đâu, có chắc chắn về quyết định đó chưa?”.
Vô Song lần này quả thật không lùi được nữa rồi, mà cũng chẳng thể tiếp tục nhắm mắt được nữa, hắn liền lựa chọn nhìn chằm chằm xuống mặt đất sau đó một lần nữa lên tiếng.
“Tiền bối... người quen biết với A Thanh cô nương? “.
Tại sao Bao Tích Nhược lại quen biết với A Thanh?, đương nhiên đây không còn là cái Vô Song quan tâm nữa bởi Vô Song biết nữ tử trước mặt chắc chắn không phải là Bao Tích Nhược, nữ tử có thể một ánh mắt nhìn ra hắn là người không có mệnh cách, có thể biết hắn không thuộc về thế giới này đồng thời có thể biết được mục đích hắn tiến vào vương phủ là muốn lấy được Diệu Pháp Liên Hoa Kinh thì tuyệt đối phải có liên quan đến A Thanh.
Nghe Vô Song gọi A Thanh là ‘cô nương’ còn gọi mình là tiền bối, Bao Tích Nhược trực tiếp che miệng cười khúc khích, nàng cảm thấy Vô Song thật sự rất khờ cũng rất thú vị.
“Được rồi, không tiếp tục trêu chọc tiểu tử ngươi nữa, ta không biết ngươi đã nghe thấy gì hay biết gì về việc của Dương Thiết Tâm, về việc của Khang nhi nhưng tốt nhất mấy việc này ngươi vẫn không nên đụng vào thì hơn, việc của ta ta có thể tự giải quyết, làm người không nên ôm đồm quá nhiều, đôi lúc lại trở thành làm phiền người khác”.
“Ta cũng không có nhiều sở thích, cuộc đời này cảu ta chỉ là ngày ngày chồng hoa, vào bếp làm chút điểm tâm, thời gian rảnh liền nghiên cứu phật kinh, không ngại nói với ngươi Liên Hoa Kinh của vương gia lúc này chính là ở trong tay ta mà đã là đồ của ta thì A Thanh còn không có cách nào lấy được chứ đừng nói là ngươi vì vậy ngươi tốt nhất quên chuyện Liên Hoa Kinh đi thì hơn, bằng vào tình cảm của vương gia đối ta thì ngươi có lập công lao hãn thế thì tuyệt đối cũng không động đến được Liên Hoa Kinh”.
“Đương nhiên A Thanh nàng ta đã gửi ngươi đến đây ta cũng không thể dập tắt hy vọng của ngươi, thế này đi bản thân ta đã học thuộc từng câu từng chữ trong

Liên Hoa Kinh, nếu ngươi có thể tìm được một quyển kinh thư cùng cấp bậc với Liên Hoa Kinh, ta không ngại trao đổi Liên Hoa Kinh với ngươi”.
“Mục Niệm Từ... cũng là một cô gái xinh đẹp, nếu ngươi muốn cứu nàng thì cứ ra tay, nếu ngươi không ra tay thì ta cũng vẫn sẽ xin vương gia thả nàng ra, dẫu sao cũng là nể mặt Dương Thiết Tâm, đương nhiên cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân ngươi có nắm được không là việc của ngươi”.
“Giờ trở về đi, nếu còn ở lại vương phủ, chiều chiều có thời gian liền đến thăm ta, ta muốn nghe một chút những việc mà thế giới này không thể nghe thấy”.
Bao Tích Nhược nói một tràng dài, sống lưng liền uốn thẳng ra phía sau tỏ vẻ mệt mỏi.
“Được rồi, ta liền không dọa tiểu tử ngươi nữa, trở về đi... à bên cạnh ngươi có một cô nương gọi là Hoàng Dung đúng không, nếu nàng không có việc gì làm có thể bảo nàng đến gặp ta, ta có thể dạy cho nàng vài thứ thú vị”.
....
Đây là lần đầu tiên mà Vô Song triệt để không nói được câu nào trước một nữ nhân đồng thời cũng triệt để không hiểu nãy giờ hắn làm được cái gì, hắn đi ra khỏi ngôi nhà tranh của Bao Tích Nhược mà vẫn chưa có cách nào bình tâm được, thế giới này... hình như không dễ tưởng tượng như hắn nghĩ.
A Thanh là một biến số... Bao Tích Nhược không ngờ lại còn là một cái thiên đại biến số.
....
Ở cách Yến Kinh rất xa rất xa, lúc này trên đỉnh Dã Tam Pha, A Thanh một thân áo xanh, đôi chân trần duỗi ra đung đưa giữa hư không, ngồi trên đỉnh núi ánh mắt A Thanh cũng đang nhìn về một phương trời khác, ánh mắt của nàng... cũng đang hướng về Yến Kinh.
“Bấm ngón tay tính toán, tiểu tử kia cũng gặp nữ nhân đó rồi”.
Ở bên cạnh A Thanh lúc này là Lý Thu Thủy, trong khoảng thời gian qua nếu Lý Thu Thủy là sư phụ của Vô Song thì A Thanh lại là sư phụ của nàng, từ khi Vô Song đến Yến Kinh thì ngày nào Lý Thu Thủy cũng lên đỉnh Dã Tam Pha, nàng nghe A Thanh giảng thuật.
Như lời Vương Trùng Dương đã nói Lý Thu Thủy có hai vách ngăn trong con đường tiến về tương lai của mình, đầu tiên là một đạo vách ngăn ở trong lòng không biết năm nào tháng nào có thể bước qua, một đạo là vách ngăn của chính nàng, vách ngăn về mặt ‘đạo’ của nàng.
Lý Thu Thủy không cần bất cứ ai chỉ dạy chiêu thức, quyền cước, cái mà nàng cần lầ biến toàn bộ lượng kiến thức khổng lồ trong võ công của bản thân tập hợp lại, biến vô số con đường kia thành một con đường, tìm ra đạo của nàng, con đường thích hợp nhất của nàng.
Người duy nhất trong thiên hạ có thể làm được việc này... ngoại trừ A Thanh ra

thì đã không còn ai khác.
“Tiền bối, người nói Vô Song hắn gặp phải ai?, hơn nữa vãn bối thật sự không hiểu lắm, chỉ là một quyển kinh phật mà thôi cần gì phải bảo Vô Song đến tận Yến Kinh xa xôi, bằng vào thực lực của vãn bối liền có thể đoạt nó như lấy đồ trong túi”.
A Thanh nghe Lý Thu Thủy nói vậy liền nhè nhẹ lắc đầu, khóe miệng nhẹ ngâm nga.
“Diễm sắc thiên hạ trọng,
Tây Thi ninh cửu vi.
Triêu vi Việt khê nữ,
Mộ tác Ngô cung phi.
Tiện nhật khởi thù chúng,
Quý lai phương ngộ hy.
Yêu nhân phó chi phấn,
Bất tự trước la y.
Quân sủng ích kiêu thái,
Quân liên vô thị phi.
Đương thì hoán sa bạn,
Mạc đắc đồng xa quy.
Trì tạ lân gia tử,
Hiệu tần an khả hy.”
“Ở Yến Kinh, có người mà ta không muốn gặp, hơn nữa đồ của cô ta... cho dù là ta đích thân ra tay cũng không đoạt được, Vô Song hắn có thể đoạt được hay không liền xem vận khí của hắn”.
....
(Dịch thơ)
Sắc đẹp thiên hạ trọng,
Há mãi hèn Tây Thi.
Sớm bên khe Việt nữ,
Chiều chính cung Ngô phi.
Lúc nghèo đâu khác lạ,
Khi sang quả hữu hi.
Sai người thoa hương phấn,
Chẳng tự mặc xiêm y.
Vua yêu càng duyên dáng,
Vua quý mặc thị phi.
Bạn thuở xưa giặt lụa,
Về cùng xe hòng chi.
Nhắn cô ả bên xóm,

Nhăn mặt mong được gì.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 138
Mai Siêu Phong cúi đầu (1)

Vô Song không thể đoán ra được Bao Tích Nhược là ai bởi khi hắn phát hiện ra một nhân vật trong nguyên tác lại khác xa nguyên tác thì bắt đầu trở nên hoang mang, là thế giới này biến đổi Bao Tích Nhược hay vốn bản thân Bao Tích Nhược đã vốn không phải Bao Tích Nhược chính vì vậy thân phận thật sự của nữ nhân này đối với Vô Song là một cái dấu hỏi lớn.

Bao Tích Nhược – Triệu Vương Phi... hay là một cái nữ nhân khác?.

Nếu nàng là một nữ nhân khác thì việc của nàng cùng Dương Thiết Tâm là sao?, Hoàn Nhan Khang thì thế nào?.

Nếu nàng thật sự là nàng... thì rốt cuộc đã có việc gì khiến Bao Tích Nhược thay đổi trở thành một nữ nhân như vậy?.

Rời khỏi căn nhà tranh của Bao Tích Nhược, những câu hỏi này cứ luẩn quẩn trong đầu Vô Song không cách nào có thể giải thích nổi.

Vô Song cũng không có ở bên A Thanh, nếu hắn nghe được mấy câu thơ kia của A Thanh thì sẽ lại càng rung động hơn nữa.

Lý Thu Thủy có thể không hiểu A Thanh đang nói về ai bởi thời của nàng những điều quá xa xưa liền coi là lịch sử mà lịch sử trong cái thời phong kiến này thật giả lẫn lộn, Lý Thu Thủy lại càng không yêu thích lịch sử hơn nữa Lý Thu Thủy kể cả có biết đến sự tồn tại của Tây Thi thì nàng sao có thể đoán được Tây Thi vẫn còn sống?.

Lý Thu Thủy mị thuật đúng là đáng sợ nhưng mị thuật của nàng ta chỉ dừng ở mị nhân tâm mà thôi còn Tây Thi đã đạt đến mị quốc, là loại mỹ nữ có thể dùng để diệt quốc, thứ lực lượng mà không có bất cứ cao thủ nào trong thiên hạ đủ sức làm nổi, ngay cả A Thanh cũng không làm nổi.

Một nụ cười nghiêng thành, một ánh mắt khuynh quốc.

Không cần biết tạo nghệ mị thuật của Lý Thu Thủy cao bao nhiêu nhưng mị thuật của nàng chỉ là hậu thiên, nàng là tu luyện mà thành cũng giống như Hậu Thiên Chí Âm Thể vậy.

Tây Thi thì lại khác, nàng sinh ra đã có mị thiên mị địa, mị toàn bộ thiên hạ nhân gian, nàng giống như Tiên Thiên Chí Âm Thể vậy.

Điều duy nhất khó hiểu là... tại sao Tây Thi có thể sống đến tận tưng đây tuổi và tại sao nàng lại đang trong thân phận của Bao Tích Nhược?.

....

Vô Song bước chân có chút vô lực trở về căn phòng của mình, sau lần gặp mặt Bao Tích Nhược thì Vô Song cũng bỏ luôn cái ý nghĩ nhúng tay vào việc của hai

nhà Dương – Quách, nữ nhân như Bao Tích Nhược mà còn không giải quyết nổi thì Vô Song càng thêm không giải quyết nổi.
Khi trở về phòng thì Hoàng Dung đã chờ sẵn hắn, thậm chí nàng đã vì Vô Song chuẩn bị luôn một bàn cơm tươm tất dù sao hai người từ đêm qua đến tận rạng sáng nay chiến đấu với nhau trên giường, căn bản chưa được ăn gì, lúc này cả hai tất nhiên đều có chút đói.
“Vô Song ca ca, ca về rồi sao, việc của vương phi thế nào rồi?”.
Nghe thấy câu hỏi của Hoàng Dung bản thân Vô Song chỉ có thể cười khổ, đừng nói là giúp đỡ vương phi mà sau này nhìn thấy vị vương phi kia ở đâu Vô Song trực tiếp đi đường vòng, căn bản cũng không dám nán lại.
“Việc của vương phi đương nhiên ta đã nói, bất quá vương phi lại có chủ kiến riêng của mình, bản thân ta chen vào cũng không được... việc này thật ra là gia đình của vương phi, phải xem vương phi sẽ lựa chọn thế nào chứ không phải chúng ta lựa chọn thế nào, vương phi chọn theo chồng cũ Dương Thiết Tâm thì ta sẽ ra tay một hai, giúp được bao nhiêu thì giúp còn nếu vương phi lựa chọn theo vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt thì có lẽ tính mạng của Dương Thiết Tâm cùng Mục cô nương cũng không nguy hiểm, bằng vào tình cảm của vương gia với vương vương có chín phần là hai cha con đó sẽ được thả đi”.
“Ta chỉ lo Dương Thiết Tâm ông ta không chịu được cái đả kích này, một mực bám lấy vương phi khi đó thực sự sẽ rất thảm... rất thảm”.
Nghe thấy Vô Song nói, Hoàng Dung cũng nhẹ nhàng cụp đuôi mắt lại, nàng là Hoàng Dung chứ không phải là vương phi Bao Tích Nhược, nàng không hiểu được suy nghĩ của vương phi.
Qua câu chuyện đêm qua nàng nghe được thì nàng biết Dương Thiết Tâm là chồng cũ của vương phi, là người vương phi yêu say đắm còn Hoàn Nhan Hồng Liệt tuy bao nhiêu năm nay đối tốt với vương phi, đối với vương phi nhất mực chung tình nhưng lại không thể nào chân chính chiếm lấy trái tim của vương phi bất quá phải biết vương phi... không chỉ có một người.
Hoàng Dung tự hỏi, nếu nàng là Triệu Vương Phi thì nàng phải làm gì mới đúng?, nàng là một cái nữ nhân cực kỳ lý trí, nàng biết Hoàn Nhan Khang ở lại Hoàn Nhan Vương Phủ thì tốt gấp vạn lần khi ở cùng Dương Thiết Tâm hơn nữa cho dù là Hoàn Nhan Khang cùng cả Bao Tích Nhược đều đi theo Dương Thiết Tâm đi thì liệu bọn họ có thể trốn đến đâu?, có thể chạy ra khỏi bàn tay của Hoàn Nhan Hồng Liệt hay không?.
Nếu Bao Tích Nhược ở lại vương phủ, nàng còn có thể bảo đảm cho con trai một tương lai vạn người mong ước đồng thời cũng là cứu mạng Dương Thiết Tâm, đáng tiếc Bao Tích Nhược trong nguyên tác chẳng phải là một Bao Tích Nhược có thể nghĩ ra được đến điểm này, có thể tính đến một bước này.
Hoàng Dung rốt cuộc cũng im lặng gật đầu với Vô Song, nàng sẽ không hỏi Vô

Song về việc của vương phi cùng Dương Thiết Tâm, từ đây ân oán giữa ba người Dương Thiết Tâm – Bao Tích Nhược cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt bản thân Hoàng Dung cũng không còn cố chấp hỏi đến, việc này rốt cuộc cũng khép lại.
Đương nhiên việc của Bao Tích Nhược khép lại thì có một việc khác xuất hiện, Hoàng Dung đã nhìn thấy vết thương trên tay của Vô Song.
“Vô Song ca ca, cánh tay của ngươi?”.
Vô Song nghe vậy vội nắm bàn tay của mình lại tuy nhiên trước ánh mắt quan tâm thậm chí có cả sự đau lòng của Hoàng Dung thì hắn cũng không đành lòng, một tay đưa ra nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng.
“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi, chỉ cần băng bó lại liền coi như không có gì, muội không cần để ý”.
Hoàng Dung sao có thể không để ý, từ lần Vô Song bất tỉnh kia nàng thực sự rất sợ Vô Song bị thương, thực sự rất sợ.
“Sao có thể coi như không có gì, sáng nay vẫn bình thường, rốt cuộc sao huynh lại bị thương? “.
Vô Song trực tiếp đưa một tay ra ôm lấy đầu Hoàng Dung kéo vào ngực mình mà xoa nhẹ đầu nàng.
“Dung nhi, thực ra không có gì, chẳng qua sáng nay trên đường đến ngự thư phòng của vương gia, ta liền gặp một đối thủ khó chơi, kẻ này ám sát vương gia mà đến, ta cùng thích khách giao thủ vài chiêu liền xuất hiện vết thương này”.
Hoàng Dung nằm trong ngực Vô Song liền yên tĩnh một chút, sau đó nàng lại lên tiếng.
“Thích khách?, là kẻ nào dám hành thích vương gia hơn nữa muội cũng không nghe thấy âm thanh bắt thích khách a?”.
Thích khách đương nhiên là do Vô Song bịa ra hơn nữa chẳng nhẽ lại bảo hắn vì không chịu được trước sắc đẹp của Bao Tích Nhược mà tự làm thương tổn mình?, cái lý do này đánh chết Vô Song cũng không nói vì vậy Vô Song lại tiếp tục biên chuyện.
“Không phải mà là thích khách này đến vô ảnh đi vô tung, ta so với hắn còn yếu hơn một đường, thực lực của hắn chỉ sợ đã chuẩn bị chạm vào cấp độ ngũ tuyệt rồi, may đây là Hoàn Nhan Vương Phủ, ta cùng hắn giao thủ chục chiêu, thấy bất lợi hắn liền lập tức rời đi, hắn muốn đi ta cũng không cản được”.
“Vương gia mấy ngày nay đều tiếp khách quý, ông ta cũng không muốn làm lớn việc thích khách này,vì thế chỉ thắt chặt đề phòng cùng cảnh giới mà thôi, muội không nghe thấy ồn ào âu cũng là bình thường”.
Hoàng Dung nghe vậy rốt cuộc cũng gật đầu tuy nhiên ánh mắt nàng một lần nữa khẽ đảo.
“Ca ca, ngươi nói thích khách đã sắp chạm đến cấp độ ngũ tuyệt?, một kẻ như

vậy không thể vô danh trên giang hồ được, huynh có biết đặc điểm nào cảu hắn không, sau này muội liền nhờ phụ thân lấy lại công đạo cho huynh”.
Vô Song nghe mấy lời nói này liền bật cười tuy nhiên hắn... lại bắt đầu có một chủ ý, một chủ ý hợp pháp hóa thân phận Đông Phương Bạch.
“Kẻ này kiếm pháp tinh diệu đời này ta ít thấy tuy nhiên quả thực có chút hơi hướng kiếm pháp đạo gia, lại thêm vào quyền thuật của hắn... nếu ta cảm giác không nhầm thì là Không Minh Quyền của Toàn Chân Giáo, khinh công của hắn thì ta không nhìn ra, chỉ bàn về tốc độ di chuyển có lẽ không hề thua kém ta, tuyệt đối là cường địch”.
“Kẻ này khi rời đi còn có chút ngông cuồng, không quên kêu một câu khẩu hiệu... cái gì mà.... à đúng rồi, Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại”.
Nói đến đây mà Hoàng Dung không thể đoán được ra Đông Phương Bạch nữa thì thực sự quá phí phạm trí tuệ của nàng, khi nghe Vô Song nói ra tên thích khách ánh mắt Hoàng Dung liền dần dần nhíu lại... nàng nhớ cái tên Đông Phương Bạch này rồi, dám đả thương nam nhân của nàng, tốt nhất đừng để nàng gặp hắn một lần nữa.
Tiếp tục qua được một ải nữa của Hoàng Dung, Vô Song hiện nay tâm đã tương đối loạn, hắn không muốn Hoàng Dung tiếp tục vặn hỏi bất cứ cái gì vì vậy liền trực tiếp lên tiếng trước.
“Dung nhi, ta quên mất Quách Tĩnh, hắn sao rồi? “.
Từ khi Vô Song tỉnh lại đến bây giờ là khoảng gần một ngày, trong một ngày nay xảy ra rất nhiều việc, từ yến tiệc của Hoàn Nhan Hồng Liệt đến Hoàng Dung rồi lại tới vị Bao Tích Nhược thần bí kia, hắn thực sự quên luôn cả Quách Tĩnh.
Hoàng Dung nghe Vô Song hỏi về Quách Tĩnh thì lại lập tức nhớ đến Dương Thiết Tâm sau đó liền thở dài một hơi.
“Vô Song ca ca, Quách đại ca không thích ở trong vương phủ, sau khi mấy vết bầm tím trên người hắn đã đỡ thì liền rời đi, thuê một cái nhà trọ trong thành Yến Kinh bất quá cũng cực kỳ trùng hợp, không rõ tại sao Dương Thiết Tâm tiền bối cùng Quách đại ca thật ra là người quen, phụ thân hai người chính là sinh tử tương giao”.
“Trên người Quách đại ca có một khối ngọc bội, khối ngọc bối này vốn được tách từ một khối mỹ ngọc được phụ thân Quách đại ca cùng Dương Thiết Tâm tiền bối tách ra, làm vật kết bái giữa hai nhà, nhờ vật này mà Dương tiền bối mới nhận ra Quách đại ca”.
“Quách đại ca hiện nay đang ở cùng nhà với Dương tiền bối, trong lúc huynh bất tỉnh Quách đại ca nhờ muội nghĩ cách cứu Mục cô nương ra khỏi vương phủ nhưng khi đó muội cũng không có tâm trạng suy nghĩ gì cả dẫn tới cũng không thể giúp gì cho Quách đại ca cùng Dương tiền bối”.
“Đêm hôm qua sau khi muội nhìn thấy thân ảnh của Dương tiền bối thần thần bí

bí tiến vào hậu viện vương phủ, xuất phát từ tò mò muội mới đi theo rồi... rồi mới phát hiện ra quan hệ của Dương tiền bối của Triệu Vương Phi hơn nữa rất có thể Hoàn Nhan Khang... chính là Dương Khang, có lẽ hắn cũng là huynh đệ của Quách đại ca”.
Việc của hai nhà Dương – Quách bản thân Vô Song từ lâu đã không quan tâm nhưng Mục Niệm Từ thì hắn nhất định phải cứu, nếu Bao Tích Nhược lúc trước nói nàng muốn cứu Mục Niệm Từ thì Vô Song còn không suy nghĩ gì nhưng khi hắn gặp Bao Tích Nhược ngày hôm nay thì lại khác, Bao Tích Nhược cho Vô Song một cảm giác quá nguy hiểm, hắn không yên tâm để nàng ta và Mục Niệm Từ tiếp xúc, đương nhiên nếu muốn cứu Mục Niệm Từ ra thì có lẽ thân phận Đông Phương Bạch một lần nữa sẽ tái hiện nơi nhân gian.
“Tuy ta chưa gặp Mục cô nương bao giờ nhưng nếu Quách Tĩnh thật sự muốn cứu Mục cô nương ra thì ta sẽ nghĩ cách hơn nữa còn có cả vương phi, vương phi cũng sẽ không để Mục cô nương chịu thiệt thòi, việc này cũng không gấp, việc quan trọng hơn lúc này, muội có được bản đồ của vương phủ không?”.
Hoàng Dung lúc này mới nhớ ra nhiệm vụ chính của bản thân mình tối qua nàng rất nhanh xoay người lại rồi nhanh chóng lấy một nghiên lực, một cây bút lông cùng một tấm giấy trắng, bắt đầu tỷ mỉ vì Vô Song phân tích địa hình của vương phủ.
Trong vương phủ có vài nơi với võ công của Hoàng Dung không cách nào xâm nhập tuy nhiên những nơi này Vô Song lại không có mấy hứng thú.
Vô Song muốn nhắm đến Mai Siêu Phong với tư cách là thuộc hạ đầu tiên của mình trong thế giới này, theo nguyên tác thì trong khoảng thời gian này Mai Siêu Phong đang ở bên trong Hoàn Nhan Vương Phủ, được Hoàn Nhan Khang cẩn thận che dấu đồng thời đây cũng là lúc Hoàn Nhan Khang bắt đầu học tập Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.
Vô Song vốn có thể sử dụng thân phận hiện nay của mình câu dẫn Hoàn Nhan Khang để khiến hắn đưa đến nơi ở của Mai Siêu Phong bất quá có chết Vô Song cũng không làm cái ý tưởng biến thái này.
Vô Song có thể sử dụng thân phận của Đông Phương Bạch uy hiếp Dương Khang tìm ra tung tích của Mai Siêu Phong tuy nhiên đây chính là triệt để gây chiến với Hoàn Nhan Hồng Liệt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Vô Song sẽ không đi nước cờ này đặc biệt là sau khi gặp mặt Bao Tích Nhược trở về, cho dù nữ tử kia chẳng có chút nào võ công thì Vô Song vẫn cảm thấy... không nên đụng vào con trai nàng.
Cách cuối cùng chính là việc Vô Song nhờ Hoàng Dung vẽ lại bản đồ địa hình của vương phủ, Vô Song biết Mai Siêu Phong vốn đã bị mù, Hoàn Nhan Khang lại không muốn để người ta biết sự tồn tại của Mai Siêu Phong dẫn tới việc Hoàn Nhan Khang sẽ không thể dẫn Mai Siêu Phong đến chỗ đông người, không thể

dẫn Mai Siêu Phong đến những nơi đặt rất nhiều vệ binh canh gác trong vương phủ.
Chỉ cần cố gắng kiểm tra những nơi ít người đi tới, không gian tương đối rộng lớn đồng thời khó bị phát hiện thì rất có thể sẽ tìm thấy Mai Siêu Phong, nếu tổng kết những đặc điểm kia lại thì Vô Song liền cảm thấy Hoàn Nhan Khang rất có thể sẽ đưa Mai Siêu Phong đến ngự hoa viên, một trong những hòn giả sơn của ngự hoa viên.... chắc chắn có không gian bí mật bên dưới lòng đất.
Vô Song thuộc kiểu người xem truyền hình rất đỗi bình thường trong thế giới kia, hắn nhớ Dương Khang đi xuống lòng đất, đi qua một không gian rất tối để gặp Mai Siêu Phong nhưng muốn bảo hắn nhớ cụ thể vị trí không gian đó đặt ở đâu thì hắn chịu chết.
Ngoài ra còn có một điều nữa làm Vô Song suy nghĩ, hắn không biết... trong vương phủ này liệu còn giữ bí mật gì nữa không, một nơi vốn được gọi là 'kim ốc tàng kiều' thì lại có một nữ nhân đáng sợ vô cùng, ai biết được bên dưới chính lòng đất của Hoàn Nhan Phủ có phải cất dấu vài chục tuyệt thế cao thủ hay không?, điều này Vô Song vẫn sẽ phải cẩn thận.
....
Sau khi ăn cơm cùng với Hoàng Dung, bản thân Vô Song trực tiếp ôm nữ nhân của mình lên giường, đương nhiên hai người rất thuần khiết, ở trên giường không làm chuyện đó mà đơn giản chỉ là ôm nhau ngủ mà thôi, Hoàng Dung trải qua một đêm không ngủ rồi lại cả sáng nay nữa nàng thật sự rất mệt, về phần Vô Sông hắn không muốn thân thể Hoàng Dung gặp ảnh hưởng xấu dù sao nàng mới 16 tuổi đồng thời tối nay đã xác định Vô Song hắn cần phải mặc trang phục dạ hành mà bắt đầu tìm kiếm Mai Siêu Phong, Vô Song cũng càn chuẩn bị cho thân thể mình một trạng thái tốt nhất.
Trưa qua, chiều đến sau đó là hoàng hôn.
Hoàng hôn mặt trời dần dần xuống núi, lấp ló sau những ngọn núi tím xa xa, thời gian ngày thứ ba của Vô Song ở Hoàn Nhan Vương Phủ vẫn đang từ từ trôi qua.
Vô Song vốn tưởng hôm nay sau sự kiện Bao Tích Nhược thì hắn có thể an tâm nghỉ ngơi, an tâm mà triệt để lười biếng bồi tiếp mỹ nhân một ngày tuy nhiên khi hoàng hôn buông xuống, Vô Song thật sự không ngờ Hoàn Nhan Khang lại đến biệt viện của hắn.
Hoàn Nhan Khang dẫn đầu một đám người, sau lưng hắn là vài tên nhất lưu cao thủ của vương phủ tuyển chọn, kẻ nào thân cũng cao 1m8, bắp thịt cuồn cuộn bất quá đám người này thực lực cũng chẳng ra sao, toàn bộ đều là nhất lưu cao thủ mà thôi.
Đám nhất lưu cao thủ này cũng không mang theo binh khí mà cứ hai người khiêng một cái hòm lớn, một tổ đội mười sáu người liền mang theo đến tám cái hòm lớn.

Hoàn Nhan Khang lúc này nhìn thấy Vô Song, ánh mắt rõ ràng có chút không tự nhiên bất quá vẫn phi thường phong độ mà cúi chào.
“Cơ cô nương buổi chiều tốt lành, Khang ta không hẹn mà gặp cũng có chút đường đột rồi”.
Hoàn Nhan Khang đến đương nhiên là có vài phần đường đột bởi lúc này Vô Song đang luyện quyền, hắn đang diễn luyện lại Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, khi phát hiện đối phương tiến tới thì đành phải thu tay.
“Tiểu vương gia nói đùa, nơi đây là vương phủ, tiểu vương gia đến ta vinh hạnh còn chưa hết sao có thể gọi là đường đột”.
Hoàn Nhan Khang khi đối mặt với Vô Song ngoại trừ kinh diễm trước sắc đẹp của Vô Song ra thì luôn cảm thấy một loại cảm giác lành lạnh sống lưng như có như không bất quá hiện nay còn có thểm vài tia kỳ quái trong mắt Hoàn Nhan Khang nữa.
Trưa hôm nay Hoàn Nhan Khang đã nói về việc Vô Song thăm mẫu thân của mình, hắn kể lại tất cả từ thần thái, cử động lẫn cả câu nói ‘nữ thích nữ ‘ kia.
Hoàn Nhan Khang vốn vẫn coi đây là một câu nói đùa, bên trong câu nói có bảy phần giả ba phần thật bất quá rất nhanh hắn bị câu trả lời của phụ thân khiến cho câm lặng, theo lời phụ thân dĩ nhiên nữ tử họ Cơ trước mặt quả thực thích nữ nhân, nàng ta cùng con gái đảo chủ Đào Hoa Đảo có mối quan hệ vượt xa mức bằng hữu thậm chí đám tỳ ở xung quanh còn nghe thấy những âm thanh tình ái như có như không.
Hoàn Nhan Khang đã nhìn thấy Vô Song, đã nhìn thấy cả Hoàng Dung, hắn đột nhiên cảm thấy... thế giới này quá mức lãng phí tài nguyên rồi, hai cái tuyệt sắc mỹ nữ vậy mà thích nhau, tin tức này mà lộ ra ngoài thì không biết bao nhiêu nam nhân ngày đêm khóc thầm.
Hoàn Nhan Khang được đào tạo để kế thừa Hoàn Nhan Hồng Liệt, tố chất của hắn vẫn là rất tốt vì thế cũng nhanh chóng dẹp mấy cái suy nghĩ vớ vẩn kia ra khỏi đầu, ánh mắt tỏa sáng mà nhìn Vô Song.
“Cơ cô nương, Khang lần này tới đây không phải mang thân phận tiểu vương gia, Cơ cô nương cứ gọi ta là tiểu vương gia thực sự quá mức xa lạ, không bằng gọi thẳng tên ta được không? “.
“Lần này Hoàn Nhan Khang đến đây thật ra là vì ái mộ Cơ cô nương đêm hôm qua đại phát thần uy, võ học của Cơ cô nương cho dù là hai vị đạo trưởng Khâu Xử Cơ cùng Vương Xử Nhất còn liền tục lắc đầu thán phục, Hoàn Nhan Khang từ bé đã đam mê võ thuật chỉ tiếc không có danh sư chỉ điểm, không biết ta có thể... đi theo cô nương học nghệ hay không?”.
Dương Khang nói dứt lời lập tức tám cái hồm được đặt xuống giữa khoảng sân sau đó đồng thời những cái rương này đều được mở ra.
Trong những cái rương này... có bốn rương toàn bộ đều là những thỏi hoàng kim,

có một rương là tơ lụa vải vóc thượng hạng, có hai rương đều là hằng hà sa số châu báu về phần rương cuối cùng... không ngờ là lá trà.
Hoàn Nhan Khang sau khi dùng ánh mắt nhìn qua tám cái rương này khóe miệng liền xuất hiện một nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.
“Đây là chút tâm ý của Hoàn Nhan Khang xin Cơ cô nương nhận lấy... chỉ cầu Cơ cô nương có thể cho ta theo người học võ nghệ”.
Câu hỏi đặt ra ở đây là... có lấy hay không?.
Đáp án đương nhiên là lấy, có ngu mới không lấy.
Về phần Dương Khang thì sao?, tư chất của Dương Khang thực sự rất cao, nếu hắn gặp được kỳ ngộ như Quách Tĩnh thì chưa chắc đã thua Quách Tĩnh đương nhiên tư chất của Dương Khang hơn Quách Tĩnh thì sự chịu khó cũng như không ngừng vươn lên của Quách Tĩnh lớn hơn Dương Khang nhiều.
Nói theo phong cách tiên hiệp thì Dương Khang hơn tư chất, Quách Tĩnh lại hơn ở đạo tâm, vì đạo tâm kiên định mà cuối cùng Quách Tĩnh có thể trở thành một trong những cường giả mạnh nhất Kim Dung Thế Giới còn Dương Khang thì lại bị dòng chảy thời gian hoàn toàn vô tình xóa đi.
Nhìn Dương Khang chân thành nhìn mình, Vô Song liền khẽ thở ra một hơi.
“Tiểu vương gia, dạy võ công cho ngươi không phải là không được tuy nhiên ta không rõ tiểu vương gia ngươi có bao nhiêu quyết tâm?”.
Vô Song đã chọn đứng bên phe Kim hắn liền không ngại đào tạo Dương Khang một chút, hắn muốn xem Dương Khang nếu phát triển theo con đường khác thì có thể tiến được bao xa.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 139

Mai Siêu Phong cúi đầu (2)

Hoàn Nhan Khang thật sự rất muốn trở thành cường giả, bản thân Hoàn Nhan Khang sinh ra đã ngâm lấy thìa vàng trong miệng tuy nhiên phải biết trong thế giới này quyền lực không phải là tất cả, thế giới này còn có cả võ công.
Hoàn Nhan Khang biết nhà Kim lấy võ lập quốc, bản thân Kim Thái Tổ - Hoàn Nhan A Cốt Đả không chỉ là một người hùng tài đại lược mà còn là một siêu cấp cao thủ của Kim Quốc, Hoàn Nhan Hồng Liệt cho dù cũng không thua kém ai nhưng chỉ có thể bắt trước 7 phần hùng tài của ông nội còn về mặt võ công căn bản không thể nào theo kịp.
Hoàn NHan Khang sinh ra không chỉ cực kỳ đẹp trai là một mỹ nam tử hàng thật giá thật mà ngoài ra còn thông minh cơ trí tư chất lẫn ngộ tĩnh võ học của hắn đều rất tốt, vì vậy Hoàn Nhan Khang liền mang theo rất nhiều kỳ vọng của phụ thân Hoàn NHan Hồng Liệt, muốn hắn có thể văn võ toàn tài như Kim Thái Tổ trở thành một đời nhân vật mới thống lĩnh Kim Quốc.
Đừng nghĩ địa vị hiện nay của Hoàn Nhan Hồng Liệt là không thể rung chuyển, rất nhiều người biết Hoàn Nhan Hồng Liệt trên lý thuyết là Triệu Vương nhưng trên thực thế ông ta chính là Đại Kim thái tử nhưng mà cái Đại Kim thái tử này chính là bị vô số huynh đệ nhìn vào, phải đấu cùng không biết bao nhiêu anh em ruột của mình.
Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không phải mãi mãi chói sáng, Kim Quốc này không phải Kim Quốc trong thời đại ban đầu của hắn, đây là Kim Quốc của Hoàn Nhan A Cốt Đả là Kim Quốc sáng chói nhất, Hoàn Nhan Hồng Liệt nhất định phải nghĩ đến tương lai, hắn muốn khiến Hoàn Nhan Khang thành tài càng sớm càng tốt, có thể giúp phụ thân gây dựng cơ đồ, có thể giúp Kim Thái Tổ tạo nên một Đại Kim kéo dài thiên thu muôn đời.
Hoàn Nhan Khang thật ra cũng giống với Vô Song, hắn tâm lực phải chia ra rất nhiều chứ không chỉ thuần võ công, bản thân hắn được đào tạo toàn bộ hướng theo hình mẫu của Hoàn Nhan A Cốt Đả, quá trình trưởng thành của Hoàn Nhan Khang thật ra là một canh bạc của Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Nếu Hoàn Nhan Khang có thể trở thành một Hoàn Nhan A Cốt Đã thứ hai thì đây chính là một thời đại mới của người Kim.
Nếu Hoàn Nhan Khang thất bại, bản thân hắn không đủ khả năng để cố gắng trên quá nhiều lĩnh vực thì Hoàn Nhan Hồng Liệt sẽ đứng ra với thân phận của một người cha mang đến cho con mình một tương lai vô lo vô nghĩ.
Hoàn Nhan Khang sau khi nghe thấy câu hỏi của Vô Song khuôn mặt điển trai

lập tức xuất hiện nụ cười tự tin, bản thân hắn sinh ra trong gia đình vương tộc, hắn có thể ngông cuồng hắn cũng có thể kiêu ngạo tuy nhiên Hoàn Nhan Khang cũng có quyết tâm, bản thân hắn không giống loại phế vật chỉ biết ngồi im hưởng phúc của cha, ngay cả trong Anh Hùng Xạ Điêu mà nói thì Hoàn Nhan Khang chưa từng là một nhân vật đơn giản, nếu không gặp phải Hoàng Dung quá mức yêu nghiệt thì không biết là hắn hay Quách Tĩnh mới là người cười đến cuối cùng.
“Cơ cô nương, Hoàn Nhan Khang ta đương nhiên có quyết tâm, chỉ cần Cơ cô nương chịu chỉ dạy ta liền nhất định học xuống”.
Vô Song nhìn Dương Khang một lúc, cảm thấy hắn nhận Dương Khang làm đệ tử cũng không có gì không tốt hơn nữa mà nói hắn cũng chẳng ở thế giới này bao lâu, thu tạm một cái đệ tử cũng không có vấn đề gì, nghĩ đến đây Vô Song liền khẽ mỉm cười.
Vô Song lập tức tiến lên một bước, thân hình như cơn gió nhẹ lướt qua người Hoàn Nhan Khang đồng thời khi Vô Song di chuyển thì mang theo một loại băng hàn khí khiến Hoàn Nhan Khang sống lưng trở nên lạnh toát, Hoàn Nhan Khang lập tức quay đầu lại về phía sau theo hướng Vô Song di chuyển, hắn chỉ nhìn thấy một cái bóng như ảo như thật lướt qua, khi lướt qua đến đâu thì đám vệ sĩ của Hoàn Nhan Khang ngã gục đến đấy.
Vô Song cũng không phải là muốn thị uy vì vậy không có sử dụng kim châm làm vũ khí, Vô Song chỉ đơn giản là dùng chân quét trụ mà thôi, đến khi trước mặt hắn chỉ còn lại bốn người thì tốc độ Vô Song đột nhiên chậm lại, một chưởng mạnh mẽ đánh ra.
Vô Song đã đạt đến trình độ đại tông sư tức là nội lực có thể cách li khỏi cơ thể, nội lực hóa hình, một chưởng cách không này trực tiếp hóa thành hình một bàn tay màu trắng đánh về phía trước, chưởng pháp không hề mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ gọn gàng, chưởng pháp không có quá nhiều kình lực xuất ra ngoài, không cho người ta cảm giác kinh hãi thế tục nhưng chỉ một chưởng thôi liền khiến bốn nhất lưu cao thủ chưa kịp hiểu việc gì bị đánh bay ra khỏi đại môn.
Vô Song thân hỉnh một lần nữa lùi lại đứng ngay bên cạnh Hoàn Nhan Khang, giọng nói mang theo chút lạnh lùng.
“Ta có khi còn kém tuổi ngươi nhưng nếu đã muốn theo ta học võ nghệ ta có thể chỉ điểm ngươi một hai về phần gọi ta là sư phụ thì nên thôi đi, cái này không cần cho lắm, bản thân ta cũng không thích nam nhân, sau này khi ngươi tiến vào đại viện tốt nhất tự mình đến đây”.
Vô Song lúc này cho Hoàn Nhan Khang một loại cảm giác rất lạnh rất lạnh tuy nhiên cái lạnh kia lại làm Hoàn Nhan Khang cảm thấy kích động không thôi, trong lòng hắn thật sâu bội phục võ công của Vô Song, cuộc đời Hoàn Nhan Khang quả thật chưa từng thấy võ công của ai cao như Vô Song, đương nhiên

vài ngày nữa khi mà Tây Độc – Âu Dương Phong đi đến vương phủ.
....
Thật ra mà nói Vô Song chưa từng dạy võ công cho ai cũng lại càng không biết phải dạy cái gì, võ công của Vô Song vốn là thứ rất khó dạy cho người khác, chẳng nhẽ lại bảo Vô Song dạy cho Hoàn Nhan Khang mấy thứ như Tịch Tà Kiếm Phổ hay Quỳ Hoa Bảo Điển?, nếu mà như thế Hoàn Nhan Hồng Liệt để nguyên cho hắn mới lạ.
Vô Song bản thân cũng không có võ công gì đặc biệt để truyề lại cho Hoàn Nhan Khang, toàn bộ võ công của hắn đều là do người khác truyền thụ, chính Vô Song còn không thể luyện đến thông suốt thì hắn biết dạy cho ai?, chính vì vậy đối mặt với Hoàn Nhan Khang, Vô Song chỉ đơn giản nói.
"Tiểu vương gia, ta bản thân học nghệ chưa tinh cũng không dám nhận dạy võ công cho ai, việc này nếu sư phụ biết người sẽ đánh chết ta hơn nữa bản thân vương gia đã có sư thừa, ta cũng không muốn đoạt đệ tử của người khác bất quá chỉ điểm tiểu vương gia một chút võ công đương nhiên có thể".
Đợi cho đám vệ binh của vương phủ lục tục kéo nhau đứng dậy rời khỏi biệt viện thì Vô Song mới làm thủ thể ngụ ý mời Dương Khang xuất thủ đồng thời không quên nhắc nhở.
"Ta vốn là người theo chủ nghĩa bạo lực, nếu là tỷ thí ta chỉ có thể đảm bảo không khiến tiểu vương gia bị ám tật hoặc tổn thương tính mạng về phần đau đớn nhất định không thể tránh khỏi, tiểu vương gia người tốt nhất nên nghĩ kỹ, nếu bây giờ ngươi rời đi thì còn kịp".
Dương Khang đương nhiên sẽ không rời đi, hắn thật sự rất nghiêm túc muốn khiến mình trở nên mạnh mẽ hơn, hắn muốn vượt qua... hình bóng của kẻ kia, vượt qua Đông Phương Bạch.
Dương Khang hai tay ôm lấy nhau đối với Vô Song hơi hơi cúi đầu rồi ánh mắt hiện lên quyết tâm.
"Hoàn Nhan Khang xin Cơ cô nương chỉ giáo".
Nói đến đây Dương Khang rốt cuộc cũng động, hắn không có sử dụng kiếm mà chỉ là quyền cước đơn thuần, căn bản chỉ có chút sức mạnh xen lẫn nội lực của bản thân mà thôi.
Dương Khang tấn công, mục tiêu chính là phần ngực nhô lên của Vô Song bất quá cánh tay của hắn càng ngày càng gần nhưng lại không thấy Vô Song có bất cứ phản ứng gì, căn bản không thèm đón đỡ cứ như là trực tiếp muốn để Dương Khang chạm vào ngực vậy.
Nếu là nữ nhân khác thì Dương Khang vui mừng còn không hết nhưng hắn thật sự rât sợ Vô Song, hắn không biết nếu chạm vào bộ phận kia của Vô Song thì sẽ như thế nào vì vậy liền cắn răng biến chiêu, hắn muốn chuyển tay xuống tấn công phần bụng của Vô Song tuy nhiên... hắn một lần nữa cảm thấy không ổn.

Dương Khang không phải thiện nam tín nữ gì, nếu thay Vô Song bằng Mục Niệm Từ thì chắc chắn sẽ bị Dương Khang chiếm tiện nghi một phen nhưng với Vô Song thì Dương Khang không dám, hắn không thể tưởng tượng nổi nếu... chạm vào mấy nơi nhạy cảm kia thì Vô Song có cạo đầu hắn không?.
Dương Khang rốt cuộc cũng không dừng lại được bởi khoảng cách của hắn cùng Vô Song vốn là quá gần, hắn hiện nay thu tay lại đã không kịp nữa đồng thời Vô Song dĩ nhiên vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sẽ đón đỡ một chưởng của Dương Khang cả.
Khi những đầu ngón tay của Dương Khang sắp chạm vào người Vô Song thì đột nhiên Dương Khang thấy trời đất chao đảo rồi cả người ngã xuống đất, một chiêu của hắn đương nhiên thất bại.
Vô Song thì vẫn thản nhiên đứng đó, một chân chậm rãi thu lại, ánh mắt có chút lạnh lùng.
“Tiểu vương gia, người nghĩ ngươi có thể chạm được vào người ta?, ta đã nói rồi ta rất ghét nam nhân, lại càng ghét nam nhân chạm vào người vì vậy nếu muốn làm được việc này tiểu vương gia người còn phải cố gắng thêm”.
Dương Khang đứng dậy từ nền đất, lần ngã vừa rồi khiến hắn có chút đau đớn tuy nhiên rất nhanh ánh mắt lại trở nên tập trung, hắn cũng không còn nghĩ gì về thân thể Vô Song nữa, thân hình một lần nữa lao thẳng về phía trước, vẫn là quyền pháp kia nhưng cả tốc độ cùng sự uy mãnh đều tăng thêm một phần, tất nhiên kết quả thì cũng chẳng thay đổi gì, một lần nữa Dương Khang lại ngã xuống, hắn vẫn là bị Vô Song đá vào chân, chỉ một lần điểm mũi chân rất nhẹ của Vô Song thôi nhưng không ngờ lại có thể khiến cả người Dương Khang mất đi trụ mà ầm ầm ngã xuống.
Vô Song trực tiếp để hai tay ra sau lưng, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.
“Tiếp “.
Dương Khang đứng dậy, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào chân nhỏ của Vô Song, chân của Vô Song thật sự rất đẹp, trắng ngần mà không có lấy một tia tỳ vết, đôi chân này cùng với hàn khí trên người Vô Song khiến người khác có cảm giác Vô Song như tiên tử đang nhảy múa vậy tuy lúc này Vô Song đang mặc quần áo của nam nhân nhưng cái hình ảnh về đôi chân kia đêm qua thì Hoàn Nhan Khang căn bản quên không được.
Hoàn Nhan Khang biết Vô Song mạnh nhưng hắn cũng không ngờ mỗi lần Vô Song ra chân thì Hoàn Nhan Khang hắn căn bản không có cách nào đỡ được, chỉ một lực cực nhẹ từ đôi chân kia truyền tới cũng đủ làm Hoàn Nhan Khang không cách nào đứng vững.
Lại một lần nữa đứng lên, Hoàn Nhan Khang lần này có lẽ cũng thông minh hơn, hắn vẫn là lao lên về phía Vô Song tuy nhiên khi còn cách Vô Song một khoảng thì liên tung một cước, từ khoảng cách chiều cao mà nói đúng là Hoàn Nhan

Khang có lợi thế hơn Vô Song nhiều.
Một cước đá ra nhưng khi sắp chạm đến khuôn mặt của Vô Song thì liền trực tiếp xuyên qua, Hoàn Nhan Khang như có cảm giác mình đá vào không khí vậy tiếp theo lại một lần nữa hắn ngã xuống đau điếng, lại tiếp tục là một pha quét trụ của Vô Song.
Nhìn Hoàn Nhan Khang nằm im dưới đất kia, Vô Song đối với hắn đơn giản chỉ là nhè nhẹ lắc đầu.
“Ngươi... hạ thân quá kém, chân trụ không vững, muốn tiến cũng khó, muốn lùi lại càng khó “.
“Bản thân võ công của ngươi chủ yếu nhắm vào sự xa hoa cùng tinh diệu, lấy tốc độ cùng khả năng biến chiêu làm điểm mạnh bất quá ngươi phải biết tốc độ thế nào thì cũng vẫn cần một chân trụ vững chắc”.
Vô Song dứt lời, hắn nhẹ bước về phía trước một tay đưa ra nâng Hoàn Nhan Khang đứng lên, với sức mạnh của Vô Song cả người Hoàn Nhan Khang liền bị kéo bật dậy sau đó Vô Song cũng chẳng cho Hoàn Nhan Khang suy nghĩ, hắn liền đưa một chân lên cao đá thẳng vào cổ Hoàn Nhan Khang.
Động tác của Vô Song tuy bất ngờ nhưng cũng không phải là quá nhanh chí ít vẫn còn trong phạm vi phản ứng của Hoàn Nhan Khang, theo quán tính hắn liền đưa hai tay lên đỡ tuy nhiên chân của Vô Song cứ như mang theo ngàn cân cự lực trực tiếp ép thẳng Hoàn Nhan Khang xuống, hai đầu gối của hắn liền dính chặt xuống mặt đất, cả người run rẩy không thôi.
Nhìn Hoàn Nhan Khang đang cố gắng hết sức muốn đẩy mình ra Vô Song chỉ là nhè nhẹ lắc đầu.
Hoàn Nhan Khang... quả thực học võ nghệ chẳng ra sao, hắn bị Khâu Xử Cơ hại rồi.
Có một việc mà Vô Song thấy làm lạ, Toàn Chân Giáo đời đầu tất nhiên không có gì để nói dù sao Vương Trùng Dương có thể đào tạo ra một đám Toàn Chân Thất Tử tương đối không tệ tuy nhiên từ đời thứ hai lại không giống.
Đời thứ hai bản thân Toàn Chân Giáo đã chẳng có bất cứ đệ tử nào ra hồn, người duy nhất có chút liên hệ với Toàn Chân Giáo chính là Quách Tĩnh tuy nhiên Quách Tĩnh căn bản phát triển đến mức đỉnh cao trong võ học không phỉa là nhờ Mã Ngọc chỉ điểm mà là nhờ cơ duyên của chính hắn, Mã Ngọc căn bản chỉ là chút phụ gia bên ngoài mà thôi. bảo Mã Ngọc là sư phụ của Quách Tĩnh thì lại quá mức hàm hồ.
Đến đời đệ tử thứ ba của Toàn Chân Giáo thì lại càng chẳng ra sao, cũng gần như là dấu chấm hết cho một Toàn Chân Giáo từng đứng đầu thiên hạ cho Vương Trùng Dương tạo nên.
Toàn Chân Giáo suy tàn có rất nhiều nguyên nhân, khách quan có, chủ quan cũng có tuy nhiên có một nguyên nhân rất lớn là đám Toàn Chân Thất Tử dạy võ

công cho đệ tử rất tệ.
Vô Song chưa được lĩnh giáo đám đệ tử đời thứ hai của Toàn Chân Giáo tuy nhiên nhìn Dương Khang hiện nay thì hắn có thể biết được Toàn Chân Giáo kém thế nào, bản thân Dương Khang thiên tư cực kỳ không tệ, tư chất của hắn cũng rất cao vậy mà cước bộ lại cực kỳ phù phiếm, trọng lực cân bằng cũng chẳng thể giữ nổi hay nói trắng ra... Dương Khang giống một ngôi nhà thoạt nhìn thì rất đẹp nhưng móng của nó thì lại đang lung lay dữ dội vậy.
Nhìn Dương Khang cắn răng không cách nào đứng thẳng dậy, Vô Song rốt cuộc thu chân lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng.
“Tiểu vương gia, ngươi tin cũng được mà không tin cũng được, ta có một người bạn gọi là Quách Tĩnh, nếu lúc này chiến đấu với nhau thì thì ngươi có bảy thành cơ hội thắng, hắn chỉ có ba thành nhưng ta đảm bảo hắn còn có thể tiến rất xa rất xa, nhưng ngươi thì khó nói”.
Quách Tĩnh thực sự thiên tư không cao, vì thiên tư không cao nên hắn rất chịu khó, bản lĩnh của Giang Nam Thất Quái dậy cho Quách Tĩnh mười phần thì Quách Tĩnh chỉ học được ba phần mà thôi nhưng chính sự cần cù chịu khó, không ngừng rèn luyện bản thân, không ngừng tích súc khiến Quách Tĩnh như một đầu tiềm long đang ẩn mình vậy, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần tìm được danh sư nhất định sẽ nhất phi trùng thiên.
Dương Khang đứng dậy, phần bả vai của hắn trở nên cực kỳ đau đớn tuy nhiên hắn cũng không quan tâm cái đau đớn này nữa, hắn nhìn chằm chằm vào Vô Song mà hỏi.
“Cơ cô nương, rốt cuộc ý của ngươi là gì, con đường võ học của ta tại sao lại không thể tiến xa”.
Dương Khang vừa nói đến đây lập tức lại ngã xuống mặt đất, hắn lại bị Vo Song đá vào chân, nhìn Dương Khang nằm đó Vô Song thản nhiên lên tiếng.
“Trước khi học đi thì phải học đứng đã, đứng không vững nói gì đến đi, đạo lý này ngươi cũng không hiểu?”.
Chỉ trong tí phút Hoàn Nhan Khang liên tục nằm dưới đất, hắn căn bản không có tư cách đứng chẳng trước Vô Song, lúc này Hoàn Nhan Khang ánh mắt càng ngày càng trở nên quyết tâm thậm chí có chút bất cần, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, cả người nhảy bật ra khỏi mặt đất sau đó quyền pháp hóa thành trảo pháp, hai cánh tay hướng thẳng về phía Vô Song.
Vô Song khi nhìn thấy trảo pháp kia liền khẽ cười, hắn biết hắn đoán đúng rồi, Mai Siêu Phong tất nhiên đang ở đây,
Cửu Âm Bạch Cốt trảo của Dương Khang hiện nay mới bước vào giai đoạn đầu tiên, căn bản không có cái gì đặc sắc bất quá cũng hơn quyền cước bình thường của hắn nhiều, hai cánh tay mạnh mẽ hướng về phía Vô Song đúng là có chút uy lực.

Đáng tiếc uy lực thế nào thì cũng thế, Vô Song căn bản không quan tâm đến trình độ này của Dương Khang, hắn trực tiếp tiến lên một bước, bước luôn vào vùng khoảng cách nguy hiểm mà Dương Khang tạo ra để rồi một chân nhẹ dẫm xuống đất, cả người nhẹ nhàn quay một góc 180 độ, Vô Song như một bóng ma vòng ra sau Dương khang, một chân đưa ra đá nhẹ vào bắp chân hắn, cả người Dương Khang liền ngã rầm về phía trước, hắn lại thêm một lần ngã, lại thêm một lần đau đớn mà cố gắng đứng lên.
“Tiểu vương gia, người tốt nhất về nghỉ ngơi đi, ngẫm kỹ mấy lời ta nói sau đó ngày mai quay lại nơi đây”.
Vô Song vừa dứt lời hắn lại tiến lên một bước, dùng một tay đấm thẳng vào bụng Dương Khang khiến bụng hắn lõm lại, cả người Dương Khang run lên rồi trực tiếp bất tỉnh nhân sự.
Một tay nâng Dương Khang lên vai, Vô Song ném luôn hắn ra ngoài cửa nơi đám vệ binh của Dương Khang còn chưa dám rời đi.
Nhìn theo bóng dáng đám thủ vệ kia hớt hải mang Dương Khang trở về khóe miệng Vô Song nhẹ cong lên, hắn rat ay đương nhiên có chừng mực, vài tiếng nữa Dương Khang liền có thể tỉnh lại đồng thời Vô Song cũng đoán chắc chỉ cần Dương Khang tỉnh lại hắn sẽ đi tìm Mai Siêu Phong, muốn Mai Siêu Phong giải đáp những lời nói của Vô Song.
Nếu lén đi theo Dương Khang, nếu có Dương Khang dẫn đường thì việc tìm Mai Siêu Phong tất nhiên dễ dàng vô cùng.
....
P/S: Ở chương trước mình có một đoạn nhầm xưng hô giữa tên Hoàn Nhan Khang cùng Dương Khang trong lúc xưng hô với Vô Song, đã sửa lỗi nhé.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 140

Mai Siêu Phong cúi đầu (3)

Dương Khang ngày hôm nay có thể coi là một ngày thảm bại, hắn năm lần bảy lượt bị Vô Song đánh ngã trên mặt đất nhưng hiện nay nếu có ai nhìn thấy Dương Khang thì đều có thể nhận ra trong ánh mắt hắn không có sự thất vọng, không có sự chán nản mà lại có chiến ý.
Dương Khang vốn tưởng bản thân mình rất mạnh bản thân hắn cũng coi thường toàn bộ thiên tài trẻ tuổi trong thiên hạ nhưng kể từ khi gặp Đông Phương Bạch thì hắn đã bắt đầu thay đổi, hắn đã biết mình ếch ngồi đáy giếng đến mức nào.
Vô Song có thể nhìn thấu thiếu sót trong việc luyện võ của Dương Khang nhưng lại không nhìn thấy được Dương Khang đang nghĩ gì, bản thân Dương Khang đã thay đổi ra sao.
Vô Song vốn nghĩ nếu Dương Khang muốn tăng tiến về mặt võ công thì chỉ có rèn lại trụ cột mà rèn lại trụ cột luôn luôn là một việc cực kỳ khắc khổ đến mức chính Vô Song còn từng chết đi sống lại không rõ bao nhiêu lần, hắn không nghĩ Dương Khang có thể chịu được việc này, đối với một người sinh ra và lớn lên trong nhung lụa như Dương Khang thì khắc khổ gần như không có trong từ điển của hắn.
Việc rèn lại trụ cột không phải là thứ có thể làm trong một ngày, một tháng mà là cả một quá trình dài đằng đẵng cũng cực kỳ khó khăn, với một người như Dương Khang mà nói hắn cũng đã sớm qua cái tuổi hoàng kim để luyện võ, để đánh tốt căn cơ của bản thân vì vậy nếu Dương Khang thật sự muốn mạnh mẽ tiến lên phía trước liền phải bỏ ra đại giới rất lớn hơn nữa còn phải có cơ duyên.
Cơ duyên ở đây mà Vô Song muốn nhắc tới đương nhiên là Cửu Âm Chân Kinh, vì Dương Khang bản thân Vô Song cũng không ngại truyền thụ Cửu Âm Chân Kinh cho hắn nhưng tiền đề là Dương Khang phải cho Vô Song thấy đủ quyết tâm, đủ nghị lực, với một người như Dương Khang thì cái quyết tâm và nghị lực kia tuyệt không dễ.
Vô Song vốn nghĩ Dương Khang này không khác nhiều so với Dương Khang trong nguyên tác nhưng hắn không biết cái gọi là quyết tâm và nghị lực có thể đến từ một mặt khác, quyết tâm cùng nghị lực của người khác là để có cuộc sống tốt hơn, có vị trí cao hơn, có những thứ mà bất nam nhân nào cũng muốn đạt được còn quyết tâm và nghị lực của Dương Khang lại bắt nguồn từ ngày hắn nhìn thấy Đông Phương Bạch.
Lần đầu tiên trong đời Dương Khang cảm thấy mình yếu đuối, bất lực cũng như vô dụng như vậy thậm chí hàng đêm hắn đều có thể nhớ lại cái sát khí kinh hồn

táng đảm kia, rất nhiều đêm Dương Khang đang ngủ đều phải giật mình tỉnh lại, sống lưng thì hoàn toàn ướt đẫm

Dương Khang biết cho dù rất khó nhưng hắn nhất định muốn thử một lần, bản thân hắn biết nếu hắn không thể vượt qua được cái bóng của Đông Phương Bạch thì hắn cả đời cũng không đi thêm được bước nào, cả đời cũng không thoát được ra khỏi cái tâm ma kia.

Vì mong muốn này, Dương Khang thật sự có thể chịu, thật sự có thể cố gắng.

....

Đêm tối buông xuống nơi Triệu Vương Phủ, Dương Khang lúc này chậm rãi đi về phía ngự hoa viên, sắc mặt của Dương Khang hiện nay tuyệt đối không tốt nhưng ánh mắt lại chuyên tâm đến lạ.

Dương Khang không có khả năng chịu đau đớn như Quách Tĩnh, chỉ nhận vài đòn cơ bản hắn liền cảm thấy đau đến điếng người tuy nhiên cho dù đau đớn là thế thì Dương Khang vẫn muốn đi tìm Mai Siêu Phong, vẫn muốn dành thời giant u luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của sư phụ.

Dương Khang thật ra từ lâu đa xkhoong còn quá mức tông sùng Khâu Xử Cơ như ngày đầu, đạo học của Khâu Xư Cơ rất cao nhưng võ nghệ thì lại thường thường, so với Mai Siêu Phong căn bản không thể bằng nổi chứ đừng nói tới Vô Song, vì vậy đã rất lâu rồi Dương Khang chưa có tìm Khâu Xử Cơ xin chỉ điểm võ học.

Dương Khang hiện nay đến tìm Mai Siêu Phong thứ nhất chính là mang đồ ăn tới cho sư phụ, thứ hai là thỉnh giáo võ công của Mai Siêu Phong, bản thân Dương Khang muốn hỏi Mai Siêu Phong... về những lời Vô Song nói.

Bản thân Mai Siêu Phong tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, cho dù đây chỉ là Cửu Âm Chân Kinh bản lậu nhưng cũng khó lòng nào coi thường nó được, có một số đạo lý bên trong bản lậu này mà ngay cả Mai Siêu Phong cũng chưa thể giải thích hết tuy nhiên về võ công mà nói hiểu biết nàng đúng là vượt xa Dương Khang.

Dương Khang hôm nay đến gặp Mai Siêu Phong chính là vì muốn nói cho nàng những lời mà Vô Song đã nói buổi ban chiều bởi bộ pháp mà Dương Khang học chính là bộ pháp của Cửu Âm Chân Kinh, tuy chưa hoàn hảo nhưng hắn đã bỏ rất nhiều công sức ra vậy mà lại bị Vô Song căn bản không coi ra gì hơn nữa khi Dương Khang hỏi Vô Song làm sao để cải thiện ‘trụ cột’ của bản thân mình khi đó Vô Song chỉ đối với hắn cười nhạt.

Vô Song rõ ràng nói bộ pháp của hắn không so được với... trung bình tấn, lời nói này của Vô Song có sức sát thương cực lớn đối với bản thân Dương Khang, với cả quyết tâm trên con đường võ học của hắn.

Sự xuất hiện của Mai Siêu Phong trong vương phủ là hoàn toàn bí mật, Dương Khang muốn đi đến ngự hoa viên cũng phải cẩn thận vô cùng để không bị người

khác nhìn thấy sau đó khi vào đến ngự hoa viên cước bộ của hắn liền trở nên nhanh hơn, gần như một loại quen việc dễ làm vậy.
Một đường lắt léo trong ngự hoa viên, Dương Khang rốt cuộc dừng lại trước một ngọn giả sơn rất lớn, hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều nữa ánh mắt quan sát xung quanh một chút rồi bắt đầu dùng tay lần mò trên vách đá, rốt cuộc không bao lâu sau chỉ nghe ‘Cạch’ một tiếng, hòn giả sơn này vậy mà từ từ mở ra một cái thông lộ nhỏ.
Ngọn giả sơn này... thực chất là một cửa vào, cửa dẫn xuống một mảnh không gian bên dưới, từ cơ quan thuật mà xem ngọn giả sơn này dùng thủ pháp cực kỳ cao mình, tuyệt đối là đại sư về cơ quan thuật mới có thể bố trí ra.
Dương Khang sau khi hoàn toàn tiến vào thông lộ nhỏ kia thì ngọn giả sơn cũng tự động khép lại, giây phút mà nó đóng lại cũng là lúc thân hình Vô Song hiện ra.
Vô Song cũng không có đường đột tiến vào bên trong mà đứng ở ngoài xem xét ngọn giả sơn một chút đồng thời trong mắt hiện lên một tia kì dị.
Nói về cơ quan thuật thì Vô Song căn bản là dốt đặc cán mai căn bản không hiểu gì về cái loại kỹ nghệ này nhưng cho dù là thế cũng không thể ngăn cản được hứng thú của Vô Song đối với thứ trước mặt.
Theo lý thuyết mà nói đây là Hoàn Nhan Vương Phủ, tất cả các công trình bên trong Hoàn Nhan Vương Phủ đều sẽ do Hoàn Nhan Hồng Liệt quyết định hay không vì vậy cái mật thất dưới lòng đất cũng rất có thể là Hoàn Nhan Hồng Liệt quyết định xây dựng về phần tại sao Dương Khang có thể biết và sử dụng thì Vô Song lại không mảy may nghĩ tới.
Lý thuyết ở đây là thường thức... là nguyên tác bất quá Vô Song cũng hiểu giữa lý thuyết và thực tế không hẳn đã giống nhau bởi hắn cũng biết được một thông tin thú vị.
Yến Kinh ban đầu là của người Liêu chứ không phải là của người Kim, bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt mới bắt đầu làm chủ Yến Kinh trong khoảng một năm trở lại đây điều này cũng đồng nghĩa với biệt phủ Triệu Vương này... có lẽ ban đầu cũng không phải tài sản của Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Kiến trúc nơi này cực kỳ xa hoa cũng cực kỳ phù hợp với phong cách của Hoàn Nhan Hồng Liệt nhưng công trình này rõ ràng không phải mới xây dựng trong một năm, Vô Song có thể gần như chắc chắn tòa biệt phủ này ban đầu thuộc về Đại Liêu sau đó mới được Hoàn Nhan Hồng Liệt thay đổi, sửa sang lại.
Một lý do nữa mà Vô Song tin tưởng cái mật động này không liên quan gì tới Hoàn Nhan Hồng Liệt chính là vì Mai Siêu Phong cùng Dương Khang.
Nếu đây là mật động mà Hoàn Nhan Hồng Liệt xây dựng thì đây tuyệt đối là nơi cực kỳ quan trọng cũng cực kỳ bí mật, một nơi như thế này Dương Khang được biết cũng không có gì lạ nhưng Mai Siêu Phong thì tuyệt đối không được tiến

vào, Dương Khang đã muốn che dấu sự tồn tại của Mai Siêu Phong thì lại càng không thể để Mai Siêu Phong ở những nơi như vậy.
Dùng bàn tay nhẹ chạm vào vách đá, Vô Song rốt cuộc cũng khẻ mỉm cười.
“Thú vị, không biết tại sao Dương Khang có thể biết được mật đạo này?, trong vương phủ liệu còn mật đạo nào nữa không?, mấy cái mật đaoạ này rốt cuộc ẩn chứa cái gì bên trong?”.
Tự đặt ra hàng loạt câu hỏi, Vô Song một người cứ như vậy ngồi trên đỉnh hòn giả sơn, ánh mắt khẽ nhìn lên trên bầu trời đen, đêm hôm nay là một đêm có trăng có sao, một đêm thật đẹp.
....
Cũng chẳng biết qua bao lâu rốt cuộc Dương Khang lại rời khỏi mật thất bên dưới, lúc này sắc mặt Dương Khang có chút trắng chút xanh, nội lực của hắn vô cùng tán loạn tuy nhiên nếu nhìn vào bộ pháp của Dương Khang lại thấy có chút môn đạo, bước chân bắt đầu trở nên có lực hơn, bước đi cho người ta cảm giác linh hoạt hơn không ít.
Vô Song lúc trước vốn nghĩ phải dùng kha khá thời gian để rèn lại Dương Khang với điều kiện là Dương Khang toàn lực hợp tác nhưng hiện nay hắn lại cảm thấy mình nghĩ thừa rồi, không ngờ Dương Khang mới đi vào gặp Mai Siêu Phong một lát mà khi đi ra bản thân căn cơ hay cụ thể là thân pháp của hắn liền bắt đầu trở nên tiến bộ hơn một chút.
Vô Song chưa từng đọc qua Cửu Âm Chân Kinh vì vậy hắn không thể hiểu hết được sự thâm ảo của Cửu Âm Chân Kinh hơn nữa theo con mắt của Vô Song nhìn thì Dương Khang vừa rồi đi vào bên trong cũng phải đánh đổi không hề nhẹ để tăng lên... một chút căn cơ của bản thân, điều này làm Vô Song lại đặt ra một câu hỏi.
“Cửu Âm Chân Kinh bản gốc... có thể đào tạo ra thiên tài hàng loạt không?”.
Cửu Âm Chân Kinh là đạo học cả đời của Hoàng Thường, là đại cương võ học tổng kết lại, điều này cũng cho Vô Song một cái suy nghĩ lớn mật, nếu hắn mang Cửu Âm Chân kinh truyền thụ cho một đám tử sĩ trung thành thì việc gì sẽ xảy ra? nên nhớ tư chất của Quách Tĩnh tuyệt đối không cao nhưng chính vì có Cửu Âm Chân Kinh mới giúp Quách Tĩnh vượt qua tất cả mọi nhân vật cùng thời đại... khả năng cải thiện tư chất và ngộ tĩnh của Cửu Âm Chân Kinh như thế nào thì Vô Song cũng có thể đại khái nhìn ra.
Nghĩ đến sự thần kỳ của Cửu Âm Chân Kinh, nghĩ đến tư tưởng về Cực cẩn dấu bên trong Cửu Âm Chân Kinh, Vô Song đối với môn tuyệt học này hứng thú càng ngày càng lớn.
Khẽ vặn sống lưng một cái, nhìn theo Dương Khang cực kỳ mệt mỏi rời đi, Vô Song liền xuất hiện trước cửa thạch động, dựa theo trí nhớ của mình về động tác của Dương Khang mà Vô Song rất nhanh làm theo, quả nhiên cũng không khó

khăn gì cánh cửa thạch động lại một lần nữa mở ra, thân hình Vô Song một lần nữa biến mất trong đêm tối.
Thạch động này hướng thẳng xuống một mật thất dưới lòng đất hơn nữa còn có cả những bậc thềm đá đi lại, những bậc thềm đá này thoạt nhìn mà xem cũng đã tồn tại ít nhất mười năm, điều này lại càng làm Vô Song hứng thú hơn một chút, rốt cuộc công trình này được xây dựng với mục đích gì và rốt cuộc chủ nhân cũ của Triệu Vương Phủ là ai?.
Không gian xung quanh thực sự phải dùng từ tối đen như mực để hình dung ít nhất đoạn thềm đá này căn bản không có chút ánh sáng nào, Vố ong hoàn toàn phải dùng nội lực đẩy lên hai mắt mới có thể thấy đường mà đi, nhìn vào cái đoạn thềm đá này không thể không khiến Vô Song nhớ về những ngày ở Vương Bản Sơn, nhớ về cái không gian tối như mực của Quỷ Khu.
Một đường đi xuống thềm đá, ở bên dưới bắt đầu có chút ánh sáng xuất hiện, đây không phải là ánh sáng đến từ lửa đèn mà là ánh sáng từ dạ minh châu thuần túy gắn trên đường, thứ ánh sáng của một hành lang tương đối dài.
Sau những bậc thềm đá là một hành lang, hành lang này cứ cách vài bước lại có một viên dạ minh châu soi sáng khiến Vô Song có thể bắt đầu dễ dàng quan sát cái hành lang này tuy nhiên trên những vách tường đá ngoại trừ mấy viên dạ minh châu ra thì gần như không có gì để chú ý, không truyền đạt lại bất cứ thông tin nào cả.
Vô Song bước từng bước trên hành lang này sau đó ánh mắt hắn hướng về phương xa, có chút mỉm cười như có như không.
“Thì ra đây là địa bàn của nàng ta? “.
Mai Siêu Phong bị mù chính vì bị mù nên sáng hay tối với nàng đều không ảnh hưởng.
Mai Siêu Phong chính vì bị mù nên thính giác của nàng cực kỳ phát triển, nàng có thể nghe được, có thể cảm nhận được có người bước xuống đây, từ bước chân mà xem nàng cũng có thể nhận ra kẻ này không phải là Dương Khang.
Từ sau khi Trần Huyền Phong chết, ánh mắt nàng vĩnh viên không thể thấy đường thì Mai Siêu Phong đối với người ngoài lại càng thêm tàn độc, nàng tàn độc chính vì nàng sợ hãi, nàng thực sự còn chưa quên được đêm hôm đó, nàng luôn có cảm giác không an toàn, đâu đầu cũng là nguy hiểm.
Trước đây làm gì cũng có Trần Huyền Phong bên mình nhưng hiện tại chỉ có nàng một thân một mình hơn nữa đôi mắt đã hủy, cuộc đời nàng toàn bộ đều bị bóng tối bao phủ.
Mai Siêu Phong hiện nay sống chỉ vì hai mục đích, đầu tiên là nàng muốn báo thù cho Trần Huyền Phong, giết chết đám người Giang Nam Thất Quái cùng tiểu tử Mông Cổ kia.
Việc thứ hai mà nàng muốn làm... chính là có chết cũng phải về Đào Hoa Đảo,

có chết cũng phải được nghe thấy âm thanh của sư phụ, cầu xin sư phụ tha thứ.
Mai Siêu Phong hiện nay có thể coi là trạng thái cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần phát hiện ra người không phải là Dương Khang thì nàng sẽ lập tức ra tay... bởi nàng thật sự cảm thấy không yên tâm, sâu trong lòng Mai Siêu Phong cảm thấy sợ hãi.
Mai Siêu Phong thân hình lao tới vị trí của Vô Song, bản thân Mai Siêu Phong thực lực cũng chỉ là tông sư đỉnh phong so với Khâu Xử Cơ khó phân thắng bại tuy nhiên lực công kích cùng tốc độ của nàng chỉ sợ đã đạt đến đại tông sư, nếu Mai Siêu Phong có thể đưa nội lực của mình mạnh mẽ thêm vài lần thì nàng thật sự cũng có thể trở thành đại tông sư cao thủ.
Mai Siêu Phong như một bóng ma lao về phía Vô Song tuy nhiên Vô Song lại không có bất kỳ biểu hiện nào, cước bộ của hắn vẫn giữ nguyên như vậy đồng thời ánh mắt lại đang quan sát dung mạo cảu Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong có xấu hay không?, đáp án đương nhiên là không, Mai Siêu Phong rất đẹp.
Mai Siêu Phong chỉ tính riêng về dung mạo cũng chẳng thua kém gì Hoàng Dung hay Mục Niệm Từ, trong Xạ Điêu Thế Giới thì nàng cũng có thể xếp vào mỹ nữ hàng đầu tuy nhiên đấy là trước khi nàng tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.
Lúc này Mai Siêu Phong làn da trắng như bạch tạng cho người khác một cảm giác vô cùng lạnh lẽo cùng nguy hiểm, mái tóc đen xõa ra đằng sau có chút rối bời, đôi môi của nàng thuần một sắc đỏ như máu, khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng tàn nhẫn thậm chí sát khí còn lộ rõ ra trên khuôn mặt, về phần con mắt lại đen xì không nhìn ra tiêu cự, Mai Siêu Phong thật sự giống hệt một ma nữ trong phim truyền hình.
Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Mai Siêu Phong ngoại trừ sát khí ra còn có một loại âm hàn khí, loại khí lạnh này không giống hàn khí trên người Vô Song mà đi theo thiên hướng tà khí hơn... hoặc có thể nói là tử khí, một trảo của Mai Siêu Phong tuyệt đối cực kỳ cường đại, tông sư cao thủ bình thường căn bản không dám lấy cứng đối cứng.
Mai Siêu Phong một đường lao tới, nàng có thể cảm nhận được Vô Song đang chậm rãi tiến về phía mình, từ nhịp bước chân nàng có thể nhận ra Vô Song cực kỳ cực kỳ bình tĩnh điều này làm Mai Siêu Phong càng thêm muốn giết đối phương, càng thêm muốn dùng thực lực mạnh nhất giết chết Vô Song.
Mai Siêu Phong biết... loại người thấy nàng mà còn giữ được bình tĩnh chắc chắn là cao thủ.
Là cao thủ... đến đây... chắc chắn là vì muốn dành Cửu Âm Chân Kinh của nàng, nàng lại càng phải giết chết đối phương.
Tiếp theo thì chính Vô Song cũng có chút cảm giác sợ hãi, hắn sợ hãi không phải vì võ công của Mai Siêu Phong mà rõ ràng bộ móng của nàng dần dần chuyển

thành màu đen thậm chí có hơi hướng bắt đầu trở nên dài hơn, từ ánh mắt mà xem Vô Song còn liên tưởng nó với thép nguội, cái cảm giác lạnh lẽo mà bộ móng kia mang đến thật sự làm Vô Song giật mình.
Kiếp trước Vô Song từng xem TV, từng xem Chu Chỉ Nhược luyện Cửu Âm Chân Kinh sau đó khiến móng tay dài ra mà tấn công Trương Vô kỵ, Vô Song cứ ngỡ đây là tình tiết hư cấu bất quá khi nhìn thấy Mai Siêu Phong xuât thủ hắn mới cảm thấy bắt đầu tin tưởng cái tình tiết này.
Loại võ công có thể khiến móng tay lập tức dài ra... quả thực có chút tà môn.
Khoảng cách giữa Vô Song cùng Mai Siêu Phong càng ngày càng gần, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của nàng không phải Dương Khang có thể so sánh nổi mà ngay cả Vô Song lúc này nếu dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cũng chưa chắc có thể đánh bại nàng vì vậy Vô Song dùng cách nhanh gọn nhất, trực tiếp nhất – dùng nội lực.
Mai Siêu Phong vốn tự tin vào tốc độ của mình nhưng khi nàng nghe thấy tiếng bước chân của Vô Song thì lập tức cảm thấy sợ hãi, bộ pháp của Vô Song thậm chí không còn nghe thấy tiếng chân, có chăng chỉ là tiếng gió bí xé ra mà thôi,
Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Mai Siêu Phong còn chưa kịp chạm vào đối thủ liền đã thấy một chưởng cực kỳ đáng sợ đánh thẳng về phía mình, đây chính là một chưởng toàn lực của Vô Song sử dụng cả Đại Bi Phú làm nền tảng, một chưởng này ép thẳng đến Mai Siêu Phong khiến nàng ta không thể không tránh né.
Cửu Âm Chân Kinh bản lậu trong mắt cao thủ tuyệt thế thì chẳng ra sao nhưng nó không phải là không có môn đạo, bình thường khi đang lao tới với tốc độ cao rất khó thể thay đổi phương hướng nhưng Mai Siêu Phong vậy mà có thể tự khiến bản thân lùi lại sau đó cả người cong lên một góc độ khó tin, ở trong hành lang hẹp này vừa vặn tránh được một chưởng của Vô Song.
Mai Siêu Phong sau khi tránh được một chưởng kia nàng liền cảm nhận được tiếng gió đang thét gào lao về phía mình lập tức một trảo đánh ra, trảo pháp cực kỳ hung mãnh như có thể nghiền nát cả đầu người vậy tuy nhiên điều kiện là nàng đánh trúng.
Nàng nhanh như Vô Song còn nhanh hơn nhiều, khi cánh tay Mai Siêu Phong đưa ra thì Vô Song đã tóm lấy cổ tay nàng kéo về phía mình, hắn cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc gì, dùng lực kéo Mai Siêu Phong lại gần rồi tung thẳng một trọng quyền vào tiểu phúc của nàng.
Thân thể Mai Siêu Phong xếp cùng hạng tông sư cũng chỉ thường thường thì sao có thể chịu được một đấm toàn lực của đại tông sư cao thủ?.
Mai Siêu Phong trực tiếp ho ra một ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng gần như bị đánh nát nhừ, nàng liền thét lên một tiếng như ma nữ gọi hồn, dùng hết sức bình sinh lấy một chân làm trụ, tay còn lại dùng trảo pháp hướng thẳng về yết hầu Vô Song.

Vô Song thấy vậy cũng chỉ nhếch miệng, cực kỳ trực tiếp tung một trọng quyền vào bàn tay của Mai Siêu Phong, một quyền này mang lại chấn động khiến cho cánh tay nàng đau như muốn nứt ra vậy, cả cánh tay trái của Mai Siêu Phong thậm chí biến dị, nó liền bị bẻ cong đi.
Mai Siêu Phong hét thảm một tiếng, đau đớn làm cả thân thể của nàng run lên, khuôn mặt đáng sợ nhưng vẫn còn vài phần xinh đẹp kia bắt đầu chuyển sang sợ hãi, bắt đầu chuyển sang đau đớn.
Một tay bị Vô Song đánh gãy, một tay bị Vô Song giữ chặt không thể thoát ra chưa kể lúc này hàn khí từ cơ thể Vô Song bắt đầu theo lực quyền vừa nãy tiến vào người Mai Siêu Phong, đến cả kinh mạch trong người nàng cũng đang bắt đầu bị hàn khí tập kích, Mai Siêu Phong liền không có cách nào lật bàn.
Tiếp theo chỉ thấy Vô Song lại vận sức, kéo thẳng nàng vào lồng ngực của hắn, xoay lưng của Mai Siêu Phong vào trong lòng Vô Song, một tay vẫn giữ chặt tay phải Mai Siêu Phong đồng thời vòng qua ôm lấy eo của nàng, một tay còn lại trực tiếc chạm vào khuôn mặt Mai Siêu Phong, hắn nhìn ma nữ khiến vô số cao thủ trong giang hồ sợ hãi đang run rẩy trong ngực mình mà mỉm cười tà dị.
‘Siêu Phong, sau này ngươi liền là người của bản công tử rồi “.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 141
Thuộc hạ đầu tiên

Mai Siêu Phong võ công rất không tệ ít nhất bằng vào Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng thân pháp như quỷ mị nàng có thể khiến rất nhiều đại tông sư cao thủ cảm thấy phiền não tuy nhiên Vô Song căn bản chính là khắc tinh của Mai Siêu Phong.

So về tốc độ mà nói Vô Song vượt xa Mai Siêu Phong hơn nữa chỉ bằng sức mạnh cơ thể cùng với hàn khí tiên thiên trong người bản thân Vô Song đã có thể vượt qua hầu hết đại tông sư cao thủ trong thiên hạ tất nhiên ở đây chỉ tính thân thể.

Vô Song nếu muốn dùng chiêu thức tinh diệu để mà đánh với Mai Siêu Phong thì có thể sẽ mất một khoảng thời gian nhưng nếu hắn dùng tốc độ cùng thân thể cường hãn mạnh mẽ bẻ gãy nghiền nát mà nói thì Mai Siêu Phong rất nhanh liền bại trận đương nhiên cũng không bỏ qua được một nguyên do về mặt địa lợi, ở hành lang này không thích hợp lắm cho việc né tránh nên Mai Siêu Phong bại càng nhanh.

Mai Siêu Phong tuy hiện nay có chút vấn đề về suy nghĩ, như đã nói từ khi Trần Huyền Phong chết thì Mai Siêu phong luôn bắt đầu sợ hãi mọi thứ thậm chí là thù ghét mọi thứ tuy nhiên có một số việc suy nghĩ của nàng vẫn cứ bình thường ít nhất là nàng có cảm giác đau, cảm giác sợ.

Cánh tay trái bị bẻ cong đau đớn không gì tả nổi, nội lực trong người thì lại bị hành khí ngăn chặn rất khó tiếp tục vận nội lực quan trọng nhất kẻ đang khống chế nàng có thân hình như thép nguội vậy, nàng bị hắn khống chế thì căn bản không thể thoát ra ngoài cảm giác như một gọng kìm khóa chặt bản thân vào vậy.

Mai Siêu Phong cũng chẳng có khí lực để mà giãy giụa nữa, nàng bị Vô Song dùng một tay xách lên vai, cơ thể không ngừng run lên đồng thời khuôn mặt vốn cực kỳ đáng sợ kia bây giờ lại ngập tràn trong đau đớn, nếu Mai Siêu Phong thay đổi khí chất của bản thân cũng như một chút vẻ bên ngoài thì cái biểu cảm này của nàng ta liền thật sự có thể làm cho nam nhân thương tiếc.

Mật thất bên dưới lòng đất này đương nhiên cũng không quá lớn, ngay cả hành lang này cũng chỉ dài chưa đến 15m, Vô Song sau khi mang Mai Siêu Phong đi hết hành lang đá rốt cuộc cũng thấy đường cụt đồng thời hai bên là hai gian phòng cũng hoàn toàn được làm bằng đá, một gian đóng cửa còn một gian thì còn không có cửa mà đóng.

Hướng ánh mắt về gian không có cửa kia Vô Song đại khái có thể nhìn ra đây là

một thạch thất nhỏ với những đồ dùng sinh hoạt vừa đủ cho một hai người sinh sống, bên trong còn có chút quần áo tương đối cũ kỹ được đặt trong góc phòng, thoạt nhìn thì đây có lẽ là nơi Mai Siêu Phong sinh sống trong những ngày qua.
Tiếp tục nhìn về phía cửa đá đóng im ỉm kia sau đó cũng không mấy để ý nữa, Vô Song trực tiếp đi vào gian phòng cũ của Mai Siêu Phong, cũng chẳng thương hoa tiếc ngọc gì mà ném nàng trực tiếp rơi vào chiếc giường đá cứng rắn kia,
Mai Siêu Phong bị Vô Song ném đi, tuy lực đạo không hề mạnh nhưng cũng chẳng dễ chịu gì, nàng liền khẽ rên lên một tiếng đau đớn, hai hàng mi triệt để nhíu chặt lại.
Tìm lại được cái giường quen thuộc của mình, Mai Siêu Phong lưng dựa vào vách đá, tay phải ôm lấy tay trái, nàng lúc này đang cố gắng ‘quan sát’ xem Vô Song đang ở đâu, Vô Song đang làm gì, nhìn cái đầu của Mai Siêu Phong cứ hết nghiêng sang trái rồi lại nghiêng sang phải như muốn nghe thật rõ âm thanh mà mình tạo ra thì đến Vô Song cũng có chút buồn cười.
Vô Song cũng không có khả năng ngồi đây ngắm Mai Siêu Phong, hắn rốt cuộc cũng di chuyển từng bước từng bước đi về phái giường đá mà nàng nằm, khi nghe được tiếng bước chân của Vô Song theo bản năng Mai Siêu Phong liền muốn lùi lại nhưng nàng đang ở trong góc tường có lùi cũng chẳng lùi được bao nhiêu, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sợ hãi nhưng trong ánh mắt kia rốt cuộc lại xuất hiện một tia sáng khó thấy.
Mai Siêu Phong biết đối thủ cực kỳ mạnh, mạnh mẽ hơn xa mình tuy nhiên không phải là không thể chiến thắng, bản thân nàng hiểu được đối thủ nội lực tuy đáng sợ nhưng lại không đến mức cực kỳ cương mãnh, so với sư phụ Hoàng Dược Sư của mình thì còn thua xa.
Mai Siêu Phong tuy luyện sai đường Cửu Âm Chân Kinh nhưng kể cả thế thì nàng cũng có kiến thức cực tốt về võ đạo, nàng từ nội lực của Vô Song mà xem ra thì nội lực của Vô Song chỉ mạnh ở bạo phát tức thì tức là vài chiêu đầu tiên thì luôn cho người khác cảm giác cực kỳ bá đạo nhưng càng về sau nội lực lại càng suy giảm, cách sử dụng nội lực dạng này được gọi là tiên phát chế nhân, tốc chiến tốc thắng, nội lực của Vô Song ngoại trừ hàn khí đáng sợ ra thì không có gì đặc sắc.
Mai Siêu Phong tin tưởng, nàng còn một tay, chỉ cần nàng có cơ hội liền có thể nhất kích tất sát mà giết chết kẻ trước mặt, thân thể đối phương tuy cực kỳ mạnh mẽ nhưng nếu tấn công đúng điểm thì nàng vẫn thắng được như thường, mục tiêu của Mai Siêu Phong chính là động mạch cổ của Vô Song, nơi này quả thực không có phương pháp nào để rèn luyện cả.
Vô Song thì cũng không phát hiện được Mai Siêu Phong có gì khác lạ, hắn không biết được Mai Siêu Phong đang suy tính gì nhưng hắn lại hiểu câu ‘giặc cùng chớ đuổi’, Mai Siêu Phong không phải dạng nữ nhân không trải việc đời,

nàng là một ma nữ chính tông, cho dù bản chất nàng không hẳn đã là xấu nhưng theo từng ngày từng ngày trôi qua, theo cách luyện công ghi lại trên Cửu Âm Chân Kinh thì nàng cũng đã có thể coi là người xấu, coi là ma nữ rồi.
Dạng ma nữ như Mai Siêu Phong có thể cam tâm tình nguyện chịu phục người khác là điều Vô Song căn bản không tin, hắn biết trừ khi chết nếu không Mai Siêu Phong sẽ không nhận Vô Song làm chủ, quan trọng hơn nữa là một nữ nhân như Mai Siêu Phong thật ra từ lâu đã không còn màng sống chết nữa, muốn thu phục Mai Siêu Phong chỉ bằng võ công hơn xa nàng vốn là việc không thể.
Vô Song rốt cuộc dùng bước, khi Mai Siêu Phong nghe thấy tiếng bước chân Vô Song dừng lại thân thể cũng không tự động mà run lên, nàng không biết đối phương vì sao dừng lại nhưng nàng có thể đại khái đoán ra được khoảng cách giữa Vô Song và mình.
Đáp án Mai Siêu Phong đưa ra chính là.... quá xa, ở khoảng cách này nàng căn bản không thể ra tay được, Mai Siêu Phong biết mình chỉ có một cơ hội này vì vậy nàng không dám liều mạng, nàng biết nếu thất bại chỉ sợ kẻ trước mặt sẽ không ngại ngần gì giết chết chính mình, nàng không sợ chết nhưng nàng không muốn chết ít nhất trước khi hoàn thành xong hai tâm nguyện kia.
Nàng biết đối phương đã đến tìm mình khả năng rất lớn là nhắm đến Cửu Âm Chân Kinh của bản thân bất quá Mai Siêu Phong thà chết cũng không giao ra vật này, Cửu Âm Chân Kinh là nàng cùng phu quân mạo hiểm phản bội sư môn mang ra ngoài, Cửu Âm Chân Kinh thứ này gây liên lụy cho toàn bộ các sư huynh đệ còn lại, là nỗi hổ thẹn trong long Mai Siêu Phong cùng Trần Huyền Phong, bọn họ đã có lỗi với sư phụ một lần thì tuyệt không thể có lỗi với sư phụ lần thứ hai... tuyệt không để người ngoài lấy được Cửu Âm Chân Kinh.
Dương Khang là người có công cứu mạng nàng hơn nữa Dương Khang thực sự cực kỳ giỏi, hắn ít nhất cho nàng tin tưởng, cho nàng tin vào cơ hội có thể thực hiện được hai tâm nguyện của bản thân tuy vậy nàng chỉ dậy Dương Khang một chút da long bên trong Cửu Âm Chân Kinh mà thôi, đơn giản chỉ là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng vài bước di chuyển cơ bản, nhìn vào một điểm này có thể hiểu nàng cố chấp với Cửu Âm Chân Kinh thế nào.
Vô Song không tiến lên vì vậy Mai Siêu Phong chỉ ngồi trong góc ôm lấy cánh tay bị gãy kia, đôi môi nhẹ mím chặt cũng không lên tiếng, nàng ngồi trong góc tối thân hình cứ nhè nhẹ run lên vì hàn khí xâm thực, nhìn Mai Siêu Phong lúc này thực sự... thực sự rất yếu đuối.
Nhìn Mai Siêu Phong ngồi đó, Vô Song khe khẽ thở ra một hơi, bản thân hắn thật sự từng rất thích Mai Siêu Phong, khi Vô Song còn chưa trọng sinh hắn xem qua Anh Hùng Xạ Điêu, ở trên TV lúc đó Mai Siêu Phong thật sự rất đẹp, cái đẹp lạnh lùng, cao ngạo lại có chút tàn bạo, với con mắt của một người xem phim ảnh đơn thuần thậm chí Vô Song có cảm giác ngoại trừ Hoàng Dung ra thì

Mai Siêu Phong mới là đệ nhất mỹ nữ trong Anh Hùng Xạ Điêu.
Lúc này nhìn thấy Mai Siêu Phong, Vô Song biết nàng không thể nào giống diễn viên đóng vai chính nàng năm xưa tuy nhiên không thể không nói nàng không đẹp, vì một số lý do mà hiện nay nhìn nàng trở nên vô cùng đáng sợ nhưng chỉ bằng mày liễu cong cong đang nhíu lại, chỉ bằng thân thể mềm yếu đang run rẩy kia có thể khiến Vô Song công nhận...Mai Siêu Phong thật sự rất ma mị.
“Nhược Hoa?”.
Mai Siêu Phong thân hình lập tức run lên, khuôn mặt cố gắng ngước về phía Vô Song, hai chữ ‘Nhược Hoa’ kia đã bao lâu rồi nàng không có nghe?.
Mai Siêu Phong là tam đệ tử của Hoàng Dược Sư, từ khi lên Đào Hoa Đảo thì cái tên Mai Siêu Phong đã trở thành tên thật của nàng, không còn ai biết được nàng vốn tên thật mà Mai Nhược Hoa.
Người có thể biết tên thật của nàng chỉ có phu quân Trần Huyền Phong, cha mẹ đã chết của nàng, sư phụ Hoàng Dược Sư, sư mẫu Phùng Hành... ngoài ra không còn ai cả.
Mai Siêu Phong lúc này thật sự hận mình tại sao không còn con mắt, nàng thực sự muốn nhìn xem kẻ trước mặt mình là ai bởi từ âm thanh mà nghe nàng căn bản không nhận ra đối phương.
“Ngươi... ngươi là ai, ngươi sao lại biết cái tên này, ngươi rốt cuộc là ai?”
Khuôn mặt sợ hãi của Mai Siêu Phong đã đẹp thì khi nàng ngơ ngác lại càng đẹp hơn.
Vô Song quyết định trực tiếp lấy một cái ghế đá ngồi xuống trước mặt Mai Siêu Phong, đầy thâm ý mà nhìn nàng.
“ Không có gì, chỉ cảm thấy ngươi hiện nay giống một đóa hoa yếu đuối đầy tội nghiệp vì vậy mới nói ra hai chữ này, chẳng lẽ đây là tên thật của Thiết Thi nức tiếng giang hồ?. Mai Siêu Phong – Mai Nhược Hoa, tên thật đẹp”.
Mai Siêu Phong lúc này như hóa điên vậy, nàng trực tiếp vận hết toàn bộ sức lực còn lại, một chân đạp vào tường đá cả người lao thẳng về phía Vô Song.
Mai Nhược Hoa... cái tên này nàng không cho phép ai nhắc đến, đây là cấm kỵ của nàng, lúc này chính nàng cũng chẳng còn bình tĩnh mà suy nghĩ nữa.
Vẫn là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, so với lúc trước thì tốc độ còn tăng them vài phần tuy nhiên cũng chỉ đến thế mà thôi, khoảng cách giữa hai người là quá xa, với người khác có thể đủ nhưng với Vô Song thì không.
Vô Song cũng không dung cái phương thức bẻ gãy nghiền nát như trước, hắn lùi lại một bước, biến quyền thành trảo cùng Mai Siêu Phong quyết đấu.
Mai Siêu Phong rất nhanh nhưng Vô Song còn nhanh hơn, trong phút chốc tòa thạch thất này tràn ngập bóng ảnh đan xen, cả Vô Song cùng Mai Siêu Phong đều dung trảo pháp quyết đấu nhưng Mai Siêu Phong càng đánh càng bất lực.
Hai người nếu chỉ so đội tinh diệu về trảo pháp thì Mai Siêu Phong còn hơn cả

Vô Song tuy nhiên Vô Song lại sử dụng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, hắn lại lấy tiên cơ làm phòng ngự, chiêu nào chiêu nấy đều khắc chế Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Mai Siêu Phong, thường thường Mai Siêu Phong lực chưa phát ra đã phải thu lại, mỗi chiêu mỗi thức đều không toàn vẹn.
Nếu Mai Siêu Phong còn đủ hai tay thì Vô Song cũng không ung dung như vậy tuy nhiên nàng chỉ còn tay phải có thể cử động, Vô Song sử dụng đến hai tay thì sao có thể không áp chế được Mai Siêu Phong?, quan trọng hơn chiêu thức của nàng căn bản không có nội lực đi kèm, chỉ có bên ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong vốn đã hư thoát.
Hai người quyết đấu chưa tới 10 chiêu thì Mai Siêu Phong đã cảm thấy bất lực sau đó đột nhiên nàng bị Vô Song đưa chân quét trụ, cả người mất thăng bằng mà ngã xuống, ngay lúc này Vô Song lại đưa một tay ra nắm lấy tay phải của Mai Siêu Phong, một tay ôm lấy eo nàng vào ngực, chân đạp bộ pháp nhẹ xoay tròn, hắn cứ như vậy ôm Mai Siêu Phong lền giường đá.
Tư thế hiện nay của Mai Siêu Phong cùng Vô Song cực kỳ ám muội, bản thân Mai Siêu Phong thì nằm gọn trong ngực Vô Song, tay phải của nàng bị vặn ngược ra phía sau động cũng không thể động còn bộ ngực của nàng dĩ nhiên bị tập kích, bị cánh tay của Vô Song đè lên.
Cảm nhận được vị trí mà tay Vô Song đặt vào, Mai Siêu Phong nộ khí càng ngày càng lớn thậm chí tâm muốn chết cũng có, tất nhiên nàng hiện nay gần như không thể cử động liền chỉ có thể sử dụng miệng mà lên tiếng mắng chửi.
“Chết tiệt, bỏ cái tay chó của ngươi ra... nếu không ta liền chặt tay ngươi”.
Mai Siêu Phong lên tiếng uy hiếp Vô Song nhưng nàng quả thực cũng biết hiện nay mình chẳng có chút sức uy hiếp nào với đối phương, nàng lúc này trong tâm nhục nhã muốn chết thậm chí... nàng còn nghĩ đến cắn lưỡi tự sát.
“Ta chuẩn bị lên Đào Hoa Đảo”.
Mai Siêu Phong đến tâm muốn chết cũng có tuy nhiên khi nghe thấy lời Vô Song nói... nàng triệt để ngây dại.
Đào Hoa Đảo... ba chữ này là thánh địa trong long Mai Siêu Phong.
Nàng lúc này ngây dại đến mức... khi bàn tay của Vô Song bắt đầu chạm vào ngực nàng thậm chí còn dung lực mà nhẹ nắm lấy thì Mai Siêu Phong cũng không để ý, đến khi nhận ra ngực của mình bị tập kích nàng liền nổi giận.
“Ngươi muốn chết?”
Nghe đến đây Vô Song liền bật cười, không thể không nói bộ ngực của Mai Siêu Phong xúc cảm rất tốt, ít nhất theo cảm nghĩ của Vô Song thì còn hơn cả Hoàng Dung, dưới lớp áo đen tương đối rộng kia í tai mà ngờ ma nữ như Mai Siêu Phong lại có một thân hình mê người thế nào, dung mạo của nàng hiện nay có thể chưa xinh đẹp tuyệt trần nhưng thân thể nàng tuyệt đối là nhân gian vưu vật.
“Nghe lời một chút, đừng có cắt ngang lời nói của ta, ta đã nói rồi, kể từ bây giờ

ngươi liền đi theo bản công tử đi, làm người của ta ngươi tuyệt đối sẽ không hối hận”.
Mai Siêu Phong sao có thể gật đầu với Vô Song, nàng lạnh lùng mà lên tiếng.
“Mai Siêu Phong ta từ trước đến nay đã gây ra không ít lỗi lầm, sống cũng đã đủ rồi, ngươi muốn giết thì giết ta tuyệt đối không sợ hãi về phần muốn ta thần phục ngươi?, nằm mơ “.
“Vậy nếu ta có thể giúp ngươi bước chân lên Đào Hoa Đảo thì sao?, nếu ta có thể giúp ngươi được sư phụ bỏ qua tội nghiệt thì sao?”.
Mai Siêu Phong vốn đang rất cứng rắn nhưng khi nghe Vô Song nói đến đây liền kích động không thôi tuy nhiên nàng... không phải hài tử ba tuổi, nàng tuyệt đối không tin vào những việc mà kẻ thù nói, lời của Vô Song tuyệt đối không đáng tin.
“Phi, ta đã nói rồi ngươi muốn giết thì giết không cần bịa ra mấy câu chuyện này làm nhục ta, mục đích của ngươi không phải vì Cửu Âm Chân Kinh sao?, thứ này có chết ta cũng không đưa cho ngươi”.
Đối với việc Mai Siêu Phong không tin đương nhiên Vô Song cũng biết trước tuy nhiên hôm nay đã đến đây gặp nàng nói rõ bản thân Vô Song đã chuẩn bị đủ để hang phục nữ nhân này vì vậy Vô Song bắt đầu kể chuyện.
“Nữ nhân của ta họ Hoàng, nàng là một cô gái cực kỳ xinh đẹp cũng cực kỳ thông minh, ta nghe rất nhiều người nói nàng giống hệt mẫu thân của mình vậy”.
“Nàng có một người phụ thân cực kỳ đáng sợ, phụ thân nàng cầm kỳ thi họa bất kể hạng gì đều là thiên hạ tông sư đồng thời võ công của vị phụ thân này cũng rất khó gặp địch thủ trong thiên hạ chỉ có điều... tâm tình ông ta hơi cổ quái một chút”.
“Nữ nhân của ta từ khi sinh ra đã cô độc, mẫu thân nàng sau khi sinh ra nàng liền lao lực mà mất, phụ thân nàng tính tình quái gở lại đam mê nghệ thuật cùng võ công không có thời gian chăm sóc nàng, bản thân nàng thật ra cũng có mấy vị sư huynh sư tỷ nhưng mấy người này kẻ thì bỏ trốn kẻ thì bị chính phụ thân nàng đánh gãy chân đuổi đi, nàng thực sự rất cô đơn”.
“Nhìn rộng ra một chút, ta thực sự vì nàng mà tức giận hơn nữa ta lại vừa vặn biết được ai khiến nàng cô đơn, người gây ra việc này là hai đệ tử của phụ thân nàng, bọn họ đã lấy đi một thứ không được phép lấy dẫn tới phụ thân nàng tức giận mà đánh gãy chân đám đệ tử còn lại đuổi ra khỏi đảo, khiến mẫu thân của nàng vì quá lao lực phục chế lại vật này mà sau khi sinh ra nàng cũng không còn trên cõi đời, ngươi nghĩ hai kẻ kia có đáng chịu trách nhiệm không?”.
Mai Siêu Phong lúc này nếu không đoán ra cái gì thì nàng tuyệt đối là người ngu rồi, nàng cố gắng quay đầu lại nhìn Vô Song, cố gắng dung con mắt tràn ngập màu đen kia muốn quan sát Vô Song, giọng nói của nàng mang theo một tia bi thương, một tia run rẩy.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói gì, ngươi rốt cuộc muốn cái gì?”.
Vô Song lần này thả tay Mai Siêu Phong ra, hắn không giữ nàng trong ngực nữa đồng thời cũng dần trở nên nghiêm túc.
“Mai Nhược Hoa, ta vẫn thích gọi cái tên này hơn so với Mai Siêu Phong, thật ra mà nói không biết ngươi có muốn một vụ làm ăn không vốn hay không?”.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 142

Thuộc hạ đầu tiên (2)

Muốn làm bất cứ thứ gì cũng phải bỏ vốn, cũng phải bỏ công sức ra, đặc biệt là với những thứ xứng đáng để bỏ vốn.

Vô Song thực sự rất thích một thuộc hạ như Mai Siêu Phong, đầu tiên từ mặt mỹ quan mà nói Mai Siêu Phong rất đẹp, Vô Song cũng có thể coi là đại hành gia về vấn đề liên quan tới dung mạo, trên thang điểm mà nói Mai Siêu Phong hiện nay dung mạo chỉ đáng từ 5 – 6 điểm tuy nhiên dung mạo của nàng bây giờ không phải dung mạo vốn có của nàng.

Làn da của Mai Siêu Phong trắng như bạch tạng, đây không phải là yếu tố trời sinh mà là nàng đang dính độc tố, cơ thể nàng tụ tập quá nhiều âm khí mới dẫn tới làn da chuyển thành màu sắc này, dung mạo của Mai Siêu Phong bị cái làn da bạch tạng này ảnh hưởng khá nhiều dẫn tới việc dung mạo của nàng xuống sắc thấy rõ, đương nhiên đây không phải là yếu tố duy nhất.

Ngoại trừ làn da ra thì đôi mắt của Mai Siêu Phong thuần một màu đen bởi mắt của nàng đã bị hủy đi, mất đi đôi mắt lại kết hợp với làn da kia thì Mai Siêu Phong đơn giản liền trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Cuối cùng còn có một điểm nữa là dung mạo của nàng bị những sự vật bên ngoài ảnh hưởng, có thể là từ suy nghĩ lo lắng, có thể là sự khủng hoảng hoặc bị ảnh hưởng bởi chính con đường tàn độc mà nàng đã chọn, con đường vốn không có lối về, con đường mà chính bản thân Mai Siêu Phong nội tâm còn đang liên tục đấu tranh với chính mình.

Tiếp tục bỏ qua phần dung mạo thì còn có hai thứ làm Vô Song cảm thấy hắn cần Mai Siêu Phong đầu tiên là giá trị về tương lai và cuối cùng là giá trị về mặt con người.

Vô Song biết trong Cửu Âm Chân Kinh còn có một loại phương pháp học cấp tốc như cái cách mà Chu Chỉ Nhược đoạt được tuy nhiên cách này lại không ghi rõ trong Cửu Âm Chân Kinh mà phải để người am hiểu Cửu Âm Chân Kinh tự suy nghĩ và tạo riêng một bản, việc này đối với Vô Song mà nói tương đối mất thời gian.

Trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký thì thứ võ công Chu Chỉ Nhược học được bên trong Ỷ Thiên Kiếm là quá trình đúc kết lấy từ chính hiểu biết của hai vợ chồng Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung sang tạo ra dựa trên nguyên bản của Cửu Âm Chân Kinh, việc sang tạo ra một bản công pháp như vậy thực sự không dễ tuy nhiên nếu Vô Song nắm được Cửu Âm Chân Kinh lại dựa vào Cửu Âm Chân Kinh bản lỗi của Mai Siêu Phong thì thực sự có khả năng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh phiên

bản luyện siêu tốc, việc hắn cần làm chỉ là giảm thiểu tối đa tác dụng phụ mà Cửu Âm Chân Kinh phiên bản sai lầm liền có thể chân chính biến nó thành Cửu Âm Chân Kinh phiên bản cấp tốc.
Nắm giữ được Cửu Âm Chân Kinh phiên bản cấp tốc thì Vô Song sẽ có được thế lực võ lâm của riêng mình, đây chin là giá trị tương lai mà Mai Siêu Phong mang lại, đương nhiên ở đây tính cả chiến lực của nàng, Vô Song tin tưởng chiến lực của Mai Siêu Phong vẫn sẽ rất khả quan, chỉ cần thay đổi Cửu Âm của bản thân nàng thành Cửu Âm Chân Kinh chân chính liền có thể làm võ công Mai Siêu Phong bạo tang.
Còn cái gọi là giá trị về mặt con người thì liên quan mật thiết tới cách làm người của Mai Siêu Phong, Mai Siêu Phong đủ tàn nhẫn đủ độc ác để giúp Vô Song làm rất nhiều việc quan trọng hơn nữa bản thân Mai Siêu Phong cực kỳ trung tâm.
Mai Siêu Phong đúng là từng phản bội Hoàng Dược Sư nhưng dẫu sao cũng bắt đầu từ tình yêu, tình yêu làm cho lòng người mù quáng bất quá hiện nay với Mai Siêu Phong mà nói cái gọi là tình yêu đã không tồn tại, chính vì phu quân của mình chết mà Mai Siêu Phong lúc nào cũng muốn tạ tội với sư phụ, muốn một lần nữa được đặt chân lên Đào Hoa Đảo.
Mai Siêu Phong có thể coi là ma nữ, có thể coi là độc ác nhưng cho dù gặp phải ai hay gặp phải đối thủ nào nàng đều nhất mực bảo vệ con gái của sư phụ, cho dù chết nàng cũng phải bảo vệ an toàn cho Hoàng Dung, từ điểm này mà nói Mai Siêu Phong thực sự rất thích hợp trở thành người hộ vệ cho Hoàng Dung.
So với việc gây dựng một thế lực mới cho mình thì Vô Song càng quan tâm đến an nguy của Hoàng Dung hơn.
....
“Thế nào gọi là làm ăn không vốn?, rất đơn giản ta có thể làm vài việc giúp ngươi, đầu tiên những sư huynh đệ bị hai vợ chồng ngươi hại thật thảm, ta có thể giúp ngươi tìm thấy họ, có thể giúp đỡ họ một hai, mấy sư huynh đệ của ngươi cuộc sống cũng không quá tốt”.
“Việc thứ hai ta có thể chữa khỏi con mắt của ngươi cho con mắt kia lại một lần nhìn thấy ánh sáng “
“Về phần việc thứ ba, chỉ cần có cơ hội ta có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện của đời mình, có thể trở về Đào Hoa Đảo, gặp mặt ân sư, ngươi thấy vụ làm ăn này thế nào?”.
Mai Siêu Phong lúc này triệt để im lặng hơn nữa từ sắc mặt nàng mà xem bản thân Mai Siêu Phong rõ ràng không mấy tin tưởng lwofi Vô Song nói, cuộc đời nàng chưa từng êm đẹp chưa từng bình thản, bản thân nàng đã nhìn thấy quá nhiều quá nhiều mặt tối của thế gian, nàng biết làm sao tự nhiên lại có việc tốt như vậy rơi trên đầu mình?.

“Ngươi nói... con gái của ân sư là nữ nhân của ngươi... nàng gọi là gì?, nàng hiện nay thế nào?”.
Mấy câu nói của Vô Song lúc nãy bản thân Mai Siêu Phong căn bản không tin, nàng không tin vào những thứ hứa hẹn kia, hiện nay cái mà nàng quan tâm hơn là con gái của ân sư, nàng cũng không tin tưởng con gái ân sư là nữ nhân của Vô Song, vì cái gì mà nàng phải tin vào một kẻ vừa mới gặp không quen không biết?, vì cái gì nàng phải tin vào lời của kẻ đánh mình trọng thương?, tuy nhiên cho dù không tin thì nàng vẫn còn một chút hy vọng.
Mai Siêu Phong biết với tính cách của ân sư thì cho dù mình chết cũng không thể bù đắp hết tội lỗi mà mình gây ra, cho dù ân sư tha lỗi cho nàng thì nàng cũng không có mặt mũi nào đến gặp ân sư, việc tốt nhất mà nàng có thể làm có lẽ chỉ là thủ hộ con gái ân sư, để nàng tuyệt đối không gặp chút nguy hiểm nào.
Mai Siêu Phong cho dù biết có thể rất nhiều chuyện là Vô Song bịa ra, có thể nữ nhân kia cũng chẳng phải con gái ân sư nhưng nàng chẳng thà tin tưởng một lần, một lần nữa tìm được chút ánh sáng trong cái cuộc đời đầy đen tối của chính mình.
Vô Song nghe được câu hỏi của Mai Siêu Phong liền có chút cảm khái thật ra bản thân Vô Song cũng hiểu được phần nào suy nghĩ trong đầu của Mai Siêu Phong lúc này, bản thân cái chết của Mai Siêu Phong trong Anh Hùng Xạ Điêu cũng là một cái chết từng khiến Vô Song tiếc nuối không thôi.
Vô Song đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay trái của Mai Siêu Phong, động tác này làm Mai Siêu Phong giật thót, nàng liền đối với Vô Song khẽ gắt lên.
“Ngươi... ngươi làm gì?”.
“Yên lặng một chút, không muốn cánh tay này bị phế thì để im, cánh tay ngươi thế này thì lấy gì ra bảo vệ sư muội?”.
Quả nhiên câu nói này của Vô Song có tác dụng rất lớn đối với Mai Siêu Phong, nàng lần đầu tiên im lặng cho một nam nhân đụng vào tay của mình sau đó chỉ nghe ‘răc’ một tiếng, Mai Siêu Phong đau đến điếng người, nàng thực sự... không có giỏi chịu đau.
Nỗi đau bẻ tay một lần đã đáng sợ vậy mà nàng lại còn gặp phải hai lần hơn nữa lần thứ hai còn đau hơn lần thứ nhất, Mai Siêu Phong lúc này thân hình run lên, cánh tay vậy mà đánh về phía Vô Song.
“Ngươi muốn chết “.
Tất nhiên một cái vung tay này rất nhanh bị Vô Song nắm lấy, sau đó hắn thản nhiên nhìn nàng mà mỉm cười.
“Đau ngắn còn hơn đau dài, kiểm tra cánh tay xem thế nào?”.
Mai Siêu Phong nghe vậy liền nghi hoặc một chút sau đó nàng cẩn thận khẽ cử động cánh tay trái của bản thân, quả nhiên tay trái của nàng dĩ nhiên không làm sao cả, khuôn mặt Mai Siêu Phong cũng không dấu được vẻ kinh ngạc.

“Ngươi... ngươi là y sư?”.
Vô Song đương nhiên cũng sẽ không che dấu làm gì, hắn rốt cuộc chậm rãi đứng lên một tay đưa ra xoa lên mái tóc đen có chút rối bời của Mai Siêu Phong.
“Nói thừa, ta không những là y sư mà còn là một đời thần y, đương nhiên vì thế mới dám nói chữa mắt cho ngươi, bây giờ đi với ta được chưa, ta đưa ngươi đi gặp tiểu sư muội?”.
Mai Siêu Phong khi bị Vô Song xoa đầu liền lại muốn nổi khùng nhưng khi nghe thấy chuẩn bị đi gặp tiểu sư muội thì lại vô cùng yên tĩnh, sau đó khuôn mặt liền quay về phía Vô Song.
“Ngươi còn chưa trả lời ta... tiểu sư muội là người như thế nào?”.
Vô Song trầm ngâm một chút, hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ mong chờ của Mai Siêu Phong, có lẽ Mai Siêu Phong đã đợi cơ hội chuộc lỗi này rất lâu rất lâu rồi.
“Nàng gọi là Hoàng Dung về phần nàng như thế nào?, ta cảm thấy nếu ngươi gặp nàng thì sẽ biết, ta từng gặp một vị tiền bối, vị tiền bối kia nói nàng... giống hệt mẫu thân của mình từ dung mạo đến tính cách đến cả trí tuệ, nếu ngươi gặp nàng cho dù đôi mắt kia không nhìn thấy gì nữa nhưng ta tin chắc ngươi vẫn sẽ nhận ra nàng”.
Nghe đến sư mẫu bản thân Mai Siêu Phong căn bản không thể bình tĩnh nổi nữa, trong lòng nàng lúc này có một ngọn lửa khát vọng mãnh liệt, nàng nhất định phải nhìn thấy tiểu sư muội, nhất định phải tận mắt nhìn thấy dung mạo của tiểu sư muội.
Nàng có lỗi với sư phụ, nàng có lỗi với sư mẫu, sư phụ thì nàng dùng cả đời cũng không trả được lỗi lầm này về phần sư mẫu... nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ bởi sư mẫu... đã không còn nơi trần gian.
Sư phụ là người mang nàng về Đào Hoa Đảo, là người dạy võ công cho nàng nhưng sư mẫu mới là người chăm sóc nàng, cho nàng một chút ôn nhu, cái ôn nhu mà suốt thời thơ ấu nàng không được nhận, chỉ có ở bên sư mẫu nàng mới là Mai Nhược Hoa, khi không có sư mẫu ở bên nàng chính là Mai Siêu Phong.
Sư phụ có đại ân với nàng... còn sư mẫu là người nàng yêu thương nhất, nàng coi sư phụ như cha, sư mẫu như mẹ vậy đáng tiếc người mẹ này... nàng hiện nay không dám nhận, cho dù đi xuống hoàng tuyền nàng cũng không có mặt mũi nào nhìn sư mẫu.
Nếu sư muội thực sự giống sư mẫu như vậy... nàng nhất định phải gặp, nhất định phải nhìn thấy nàng.
“Ngươi nói... sư muội rất giống sư mẫu?”.
....
“Phí lời, hai người là mẹ con đương nhiên giống nhau “.
.....

“Ngươi nói ngươi có thể làm đôi mắt ta khôi phục?”.
....
“Không làm được thì bản công tử nói làm gì?, ngươi cảm thấy ngươi có cái gì để ta lừa gạt?”.
....
Mai Siêu Phong khẽ cắn chặt hàm răng rồi rốt cuộc cũng ngước lên nhìn Vô Song.
“Ta hiện nay còn chưa biết tên ngươi bất quá cũng không quan trọng, chỉ cần... ngươi có thể cho ta gặp sư muội, có thể chữa khỏi đôi mắt này cho ta thì ta không cần biết ngươi có âm mưu gì, Mai Siêu Phong ta nợ ngươi một mạng, tính mạng này từ nay về sau tùy ngươi quyết định”.
Nhìn thấy Mai Siêu Phong nghiêm túc chưa từng có Vô Song lại chỉ đơn giản đưa tay gõ nhẹ vào trán nàng.
“Cái gì mà tính mạng?, cũng không cần nghiêm túc như vậy dù sao nếu ta mất công đến tận đây, tốn bao nhiêu nước bọt dài dòng với ngươi như vậy liền sẽ không để ngươi chết, không cần phải lấy tính mạng ra mà đặt cược, còn nữa sau này ngươi đi theo ta thì Mai Siêu Phong đã chết rồi, từ nay ngươi là Mai Nhược Hoa”.
....
Tuần trả nợ T_T
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 143
Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong

Thân hình Mai Siêu Phong thực sự rất tuyệt vời, vừa di chuyển trong đêm tối vừa ôm lấy thân hình của nàng có thể cho Vô Song một xúc cảm tuyệt vời, công bằng mà nói thì thân thể của Mai Siêu Phong còn đẹp hơn nhiều so với Hoàng Dung dù sao Hoàng Dung hiện nay vẫn đang là một thiếu nữ còn Mai Siêu Phong thì đã là thiếu phụ bất quá về phần da mặt mỏng thì hai người này căn bản không khác gì nhau.
Di chuyển trong đêm tối, tốc độ của Vô Song rất nhanh hơn nữa bằng vào thân pháp của hắn có mang thêm một người như Mai Siêu Phong cũng không ai phát hiện có điều Mai Siêu Phong trong ngực Vô Song hiện lại đỏ đến tận mang tai.
Làn da của Mai Siêu Phong như đã nói, da nàng trắng như bạch tạng vậy tuy nhiên lúc này lại có thêm sắc hồng trên khuôn mặt lạnh lùng càng làm nàng có thêm vài phần mị hoặc, vài phần hấp dẫn của riêng nữ nhân.
“Bám chặt ta một chút, nếu ngươi rơi xuống liền rất phiền phức”.
Âm thanh của Vô Song lại vang lên, cái âm thanh này làm Mai Siêu Phong lập tức chắn chặt hàm răng ngà, nàng thực sự cảm thấy nam nhân kia rất đáng ghét tuy nhiên nàng có thể làm gì đây?, nàng dù sao cũng không thể tự mình di chuyển được.
Những ngón tay dài có chút run rẩy sau đó thật sự đưa tay ra bám lấy ngực áo của Vô Song, khuôn mặt của nàng trực tiếp nghiêng ra một bên, nàng không dám mặt đối mặt với Vô Song cho dù nàng không nhìn thấy gì thì nàng vẫn không dám đối mặt với hắn.
Mai Siêu Phong không biết đường đi mà cho dù có biết đường đi thì nàng cũng không thể nào tự mình đi được, cách duy nhất để gặp được Hoàng Dung sư muội chính là nàng để Vô Song bế đi tuy nhiên nàng thực sự cảm thấy nam tử này cực kỳ đáng ghét.
Cả cuộc đời Mai Siêu Phong ngoại trừ phu quân của nàng là Trần Huyền Phong ra còn chưa có ai được chạm vào cơ thể nàng hơn nữa Vô Song cứ như cố tình vậy, phải biết Vô Song đang bế ngang thân Mai Siêu Phong dẫn tới việc một tay hắn đặt trên lưng nàng còn một tay thì đặt ở bờ mông cong vểnh kia, cái xúc cảm truyền đến quả thực làm Mai Siêu Phong xấu hổ vô cùng.
Cũng may cho Mai Siêu Phong là tốc độ của Vô Song rất nhanh, không bao lâu hắn liền trở về trạch viện của mình, hai tay vẫn đang ôm lấy Mai Siêu Phong, một chân hạ nhẹ xuống thềm đá căn bản không gây ra bất cứ tiếng động nào.
Sau khi đưa Mai Siêu Phong đến nơi hắn rất nhanh liền đặt nàng xuống đồng

thời giọng nói cứ như trưởng bối của nàng vậy.
“Bám lấy vạt áo của ta, ta đưa ngươi vào trong”.
Mai Siêu Phong nghe vậy liền cắn răng sau đó cũng chậm rãi đưa tay ra nắm lấy đuôi áo của Vô Song, nàng dựa theo cước bộ của Vô Song mà tiến vào bên trong phòng.
Thật ra mà nói Mai Siêu Phong vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Vô Song vì vậy khi bước vào thềm cửa trái tim nàng liền giật thót, nàng không có mắt vì vậy không biết cái gì đang chờ đợi mình, liệu có thật sự có một vị sư muội đang ở trong đó hay không?.
Mai Siêu Phong cũng biết nàng căn bản không có sức để chống lại Vô Song, cho dù bước vào căn phòng này là cái gì thì nàng cũng phải chấp nhận, nàng đâu còn gì để mất nữa đâu mà cần bảo vệ?, cần e dè?, trong lòng nàng hiện nay cái hy vọng được gặp sư muội lớn hơn cái nỗi sợ những việc có thể xảy ra rất nhiều rất nhiều.
....
Trong căn phòng hiện nay vẫn sáng đèn, Hoàng Dung đang ngồi trên ghế đẩu tay cầm một quyển sách ánh mắt có chút trầm ngâm, khi Vô Song không có ở nhà thì nàng thường xuyên đọc sách, nàng cảm thấy đọc sách là cách giết thời gian nhanh nhất cũng như có ích nhất khi đợi Vô Song quay về.
Ánh mắt Hoàng Dung đang cực kỳ tập trung thì liền nghe thấy tiếng mở cửa, nàng biết người trở về chỉ có thể là Vô Song vì vậy lập tức đứng lên, bước chân đi thẳng ra ngoài chính phòng vẻ mặt tươi cười như hoa tuy nhiên rất nhanh vẻ mặt của Hoàng Dung biến thành ngỡ ngàng.
Hoàng Dung vốn ít khi quan tâm Vô Song đi đâu, nàng vốn tưởng Vô Song ra ngoài có đại sự gì nhưng không ngờ khi đi về lại mang theo một cái nữ nhân hơn nữa nữ nhân này vậy mà còn học thẹn thùng, còn đang nắm lấy vạt áo của Vô Song mà bẽn lẽn bước vào?.
“Vô Song ca ca... nàng là?”.
Hoàng Dung có chút ngập ngừng lên tiếng, bản thân nàng có tính chiếm hữu rất mạnh, nàng có thể toàn tâm toàn ý yêu Vô Song nhưng cũng mong Vô Song toàn tâm toàn ý với nàng, nàng không chấp nhận trái tim nam nhân của mình có hai vị trí, không chấp nhận chia sẻ nam nhân của mình cho nữ nhân khác tuy nhiên nàng sau ấn tượng đầu tiên với nữ nhân kia thì bắt đầu bình tĩnh lại.
Nữ nhân kia cũng không xấu bất quá tuổi tác tựa hồ có chút lớn hơn nữa Hoàng Dung cũng có tự tin của chính mình, nàng không tin sẽ bị một nữ nhân như vậy cướp mất Vô Song của mình, từ trước đến nay chỉ có nữ nhân cỡ Lý Thu Thủy mới có thể cho nàng cường đại uy hiếp.
Mai Siêu Phong... căn bản không cho Hoàng Dung cảm giác uy hiếp.
Vô Song nhìn thấy Hoàng Dung ra đón mình liền khẽ mỉm cười đồng thời hắn rõ

ràng cũng cảm nhận được bàn tay của Mai Siêu Phong đang run lên thậm chí Mai Siêu Phong còn không dám lên tiếng, trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ vô danh.
Vô Song cũng không quay lại nhìn Mai Siêu Phong, một tay hắn đưa về phía sau nắm lấy bàn tay trắng bệch nhưng cực kỳ mềm mại kia của nàng rồi kéo nàng ra phía mình, lúc này thoạt nhìn giữa Vô Song cùng Mai Siêu Phong lại có thểm vài phần gần gũi.
Hoàng Dung thấy cảnh này ban đầu hơi hơi nhíu mày nhưng ánh mắt rất nhanh biến thành cổ quái, nàng vậy mà phát hiện ra nữ tử mà Vô Song mang tới bị mù, nếu nữ tử này bị mù thì việc Vô Song nắm tay nàng ta tựa hồ không có gì không đúng?.
Đang vì đôi mắt của Mai Siêu Phong mà nghi hoặc thì Hoàng Dung liền nghe thấy giọng nói của Vô Song vang lên.
“Dung nhi, ta giới thiệu cho ngươi một người”.
Vô Song cực kỳ thoải mái mà kéo Mai Siêu Phong đi về phía Hoàng Dung sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Hoàng Dung thì Vô Song cầm luôn một bàn tay khác của nàng, hắn dẫn cả hai nữ nhân này đi đến bàn tròn trung tâm rồi ngồi xuống ghế.
Bản thân Hoàng Dung tuy không hiểu Vô Song muốn làm gì nhưng cũng sẽ không kháng cự tình lang của mình chỉ có Mai Siêu Phong là có chút buồn cười, nàng vậy mà như trẻ con lớp một lần đầu đi học vậy theo bản năng có chút kháng cự động tác của Vô Song, tất nhiên cái hành động này không qua được mắt Hoàng Dung, thực sự Hoàng Dung lại còn có cảm giác nữ nhân bên cạnh dĩ nhiên còn có chút sợ hãi với mình?.
Hoàng Dung quả thực chưa từng gặp đối phương, vì cái gì đối phương sợ hãi nàng?.
Hoàng Dung quả thực không hiểu nổi đồng thời chính bản thân Hoàng Dung cũng đang cảm thấy có chút không tự nhiên khi đối mặt với nữ tử kia, nữ tử kia vẻ bên ngoài thực sự rất rất đáng sợ.
Rốt cuộc cả hai nữ nhân đều bị Vô Song kéo xuống ghế ngồi, hắn từ từ mỉm cười ném cho Hoàng Dung một cái ánh mắt yên tâm rồi lại nhẹ vỗ vai Mai Siêu Phong.
“Nhược Hoa, việc ta có thể làm chỉ đến đây thôi, đôi mắt của ngươi không phải là việc ta có thể làm trong một sớm một chiều, lúc này ta chỉ có thể để không gian riêng cho hai người, hy vọng ngươi sử dụng nó cho tốt”.
Từng câu từng chữ của Vô Song vào tai Mai Siêu Phong đều làm nàng run lên, nàng thực sự không biết phải nói gì mới tốt, nàng thực sự không biết phải nói gì mới đúng.
Nàng không nhìn thấy Hoàng Dung cũng không nhận ra âm thanh của Hoàng

Dung nhưng sâu trong thâm tâm nàng không hiểu sao lại có một loại cảm giác thân cận, cảm giác tin tưởng thậm chí là dựa vào, một thứ cảm giác mà rất lâu rồi nàng chưa cảm nhận qua.
Đến khi Vô Song xoay người rời đi thì đột nhiên Mai Siêu Phong nắm lấy tay hắn, đôi mắt mù lòa hướng lên nhìn Vô Song, khuôn mặt nàng vậy mà đầy lo lắng.
“Ngươi... ngươi ở lại được không?”.
Câu nói này thực sự có độ hiểu lầm cực lớn, Vô Song nghe xong liền phải quay lại nhìn Hoàng Dung, thấy nàng cũng đang tủm tỉm nhìn mình Vô Song liền bật cười, hắn thực sự cảm thấy Mai Siêu Phong hình như còn trẻ con hơn cả Hoàng Dung đang ở trước mặt hắn nữa.
Đặt một tay lên nhẹ xoa đầu Mai Siêu Phong, Vô Song thản nhiên lên tiếng.
‘Việc của phụ nữ hai người vẫn là xin tha cho ta thì hơn”.
Nói đến đây Vô Song thân hình cứ như một cơn gió lướt nhẹ ra ngoài rồi trực tiếp đóng cửa lại để cho hai nàng đối mặt với nhau trong phòng về phần hắn căn bản không còn nhiệm vụ gì nữa, trực tiếp phủi tay ra về.
....
Ngồi đối mặt với Hoàng Dung, hai tay của Mai Siêu Phong vậy mà bám chặt vào quần, đầu cúi gằm xuống, đến cả nói cũng không ra lời, điều này triệt để khiến Hoàng Dung bó tay rồi.
Hoàng Dung rõ ràng nhận ra Mai Siêu Phong không tự nhiên khi gặp mình tuy nhiên vì sao đối phương lại không tự nhiên thì nàng tuyệt không biết, nàng đâu có đáng sợ như vậy?.
Nhược Hoa?, cái tên này nàng căn bản chưa có nghe thấy hơn nữa nhìn tuổi tác mà xem đối phương còn lớn tuổi hơn nàng nhiều, vậy vì cái gì đối phương sợ nàng?.
Hoàng Dung cũng không hiểu dụng ý của Vô Song nhưng nàng cũng biết Vô Song sẽ không làm chuyện gì mà không có lý do vì vậy cũng đành lên tiếng trước.
“Vị tỷ tỷ này... ta gọi là Hoàng Dung, ngươi tên là Nhược Hoa đúng không?, không biết ngươi có việc gì muốn nói với ta “.
Giọng nói của Hoàng Dung rất nhẹ nhàng mà cũng rất ấm áp, giọng nói khiến thân hình Mai Siêu Phong run lên sau đó rốt cuộc nàng cũng cắn chặt đôi môi mà đưa tay ra, bàn tay run rẩy như muốn nắm lấy vật gì đó.
Hoàng Dung khi thấy tay Mai Siêu Phong đưa ra thực sự có chút không tự nhiên tuy nhiên nàng rốt cuộc vẫn là đưa bàn tay của mình ra, nàng chỉ cảm thấy Mai Siêu Phong như muốn bấu víu lấy một thứ gì đó, một thứ mà bản thân Hoàng Dung không có hiểu.
Mai Siêu Phong nắm được cánh tay mềm mại của Hoàng Dung, cảm nhận hơi

ấm mà cánh tay kia mang lại, nàng đột nhiên thấy an tâm hơn không ít, khóe miệng rốt cuộc cũng mở ra.
“Cửu Cung chi nghĩa
Pháp tựa linh quy
Nhị tứ vi kiên
Lục bát vi túc
Hữu thất tả tam
Đái cửu lý nhất
Ngũ cư trung ương”
“Vạn vật lấy âm dương làm đầu, âm dương sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi diễn giải bát quái, thiên làm tròn địa làm vuông, phàm là vạn vật trong thiên hạ đều không thể hoàn mỹ hơn thiên cùng địa vì vậy phải lấy thiếu, mượn bát quái làm trận dùng cửu cung làm gốc, lấy thiếu bù đủ, lấy giả làm thật... tả tam quy ngũ, trung ương đái cửu, tiền phương nhất tiến hậu phương nhất hậu... cửu cung thành hình, bát quái tự phá”.
Mai Siêu Phong nói ra những lời này, khuôn mặt nàng cứ như sắp khóc vậy, đôi bờ môi run rẩy không thôi, nàng thực sự rất sợ... rấ sợ Hoàng Dung không hiểu nhưng nàng cũng sợ... cũng sợ Hoàng Dung hiểu.
Nếu Hoàng Dung không hiểu tức là Vô Song lừa nàng, tức là nàng lại mất đi cái hy vọng chớm nở kia.
Nếu Hoàng Dung hiểu tức là Vô Song không có lừa nàng nhưng mà nàng phải đối mặt với tiểu sư muội như thế nào đây?.
Về phần Hoàng Dung thì lúc này cánh tay trắng ngần liền run rẩy không thôi, nàng mở to cặp mắt tròn mà nhìn Mai Siêu Phong.
“Nhược Hoa tỷ tỷ?, ngươi dĩ nhiên biết cách phá Cửu Cung Bát Quái Trận của Đào Hoa Đảo?, không thể nào phải biết chỉ có người trên Đào Hoa Đảo chúng ta mới có thể vượt qua Đào Hoa Trận, mới có thể biết cách phá Đao Hoa Mê Tung Trận”.
Nói đến đây Hoàng Dung liền che miệng, nàng rốt cuộc cũng nghĩ ra cái gì đó.
“Không... không đúng, ngoại trừ ách bộc, ta, phụ thân thì còn có sáu vị sư huynh sư tỷ biết cách phá Đào Hoa Trận... Nhược Hoa tỷ tỷ ngươi chẳng nhẽ là một trong sáu người đó?”.
“Cũng không đúng, theo lời phụ thân nói thì trong sáu vị sư huynh sư tỷ cũng không có ai tên là Nhược Hoa... Nhược Hoa tỷ tỷ ngươi chẳng nhẽ là hậu nhân của bọn họ?... mắt của ngươi bị mù hay là... mấy vị sư huynh sư tỷ gặp chuyện không may rồi?”.
Hoàng Dung nói gì Mai Siêu Phong đã không nghe thấy nữa rồi, nàng lúc này đứng dậy, cả người ôm chặt lấy Hoàng Dung đến mức chính Hoàng Dung cũng không kịp phản ứng... sau đó Hoàng Dung rốt cuộc cũng đưa hai tay ra ôm lấy

Mai Siêu Phong bởi nàng thấy vị tỷ tỷ này toàn thân run lên sau đó tỷ tỷ rõ ràng khóc.
Mai Siêu Phong đã không có nước mắt nhưng âm thanh thét gào trong miệng nàng phát ra thì đã đủ rồi,những âm thanh như muốn cào xé chính bản thân mình, nghe mà thương tâm đến não lòng khiến ngay cả Hoàng Dung cũng cảm thấy chua xót không thôi.
Trong cái âm thanh đó Hoàng Dung còn có thể nghe loáng thoáng lời Mai Siêu Phong nói.
“Sư phụ, sư mẫu, là con bất hiếu... con sai rồi... con sai rồi”.
Dần dần cái âm thanh kia biến thành tiếng nấc nghẹn ngào để rồi Hoàng Dung phát hiện Mai Siêu Phong từ lúc nào đã thiếp đi, thiếp đi trong ngực nàng.
Hoàng Dung không có ngốc, người có thể gọi phụ thân là sư phụ chỉ có sáu đệ tử năm đó.
Trong những đệ tử năm đó Khúc Linh Phong, Lục Thừa Phong, Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong, Vũ Thiên Phong và Phùng Mạc Phong, trong những đệ tử này của Hoàng Dược Sư cũng chỉ có Mai Siêu Phong là nữ.
Hoàng Dung nhìn Mai Siêu Phong đang nằm trong ngực mình như một đứa bé, nàng thực sự không biết nói gì mới tốt.
“Vô Song ca ca, nếu huynh không cho muội một lời giải thích, muội nhất định sẽ cắn chết huynh”.
Đe dọa Vô Song một tiếng vu vơ, rốt cuộc Hoàng Dung cũng nâng cơ thể của Mai Siêu Phong lên, đặt nàng lên giường, tuy Mai Siêu Phong đúng là nặng hơn Hoàng Dung nhưng Hoàng Dung cũng có luyện qua võ công, mang Mai Siêu Phong lên giường cũng không phải là quá sức.
Nhìn Mai Siêu Phong say ngủ như một đứa bé, ánh mắt Hoàng Dung đột nhiên nhíu lại, nàng cảm thấy làn da của Mai Siêu Phong quá trắng, trắng đến ghê người sau đó ẩn ẩn dưới lớp áo của Mai Siêu Phong còn có... thứ gì đó lộ ra như có như không.
Hoàng Dung rốt cuộc tò mò mà cởi áo ngoài của Mai Siêu Phong ra sau đó cũng nhẹ nhàng cởi xuống áo trong của nàng, để lộ ra toàn bộ phần ngực của Mai Siêu Phong, khi nhìn phần ngực hay nói đúng hơn là phần thân trên của Mai Siêu Phong bản thân Hoàng Dung liền phải dùng tay che miệng lại.
Nàng tiếp tục cởi toàn bộ quần áo trên người của Mai Siêu Phong ra để rồi vì sợ hãi mà lùi lại đến vài bước chân... nhì bề ngoài cơ thể Mai Siêu Phong rất đẹp nhưng khi toàn bộ quần áo của nàng được cởi xuống... liền có thể thấy vô số vô số vết thương, nhìn thân thể trắng muốt kia bị bao phủ bởi không biết bao nhiêu vết thương thì đến chính Hoàng Dung cũng không kiềm lòng được.
“Vô Song ca ca, ngươi rốt cuộc... mang ai về thế này... Nhược Hoa tỷ tỷ rốt cuộc là ai?”.

....
Tuần trả nợ T_T
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 144

Mỹ nhân tâm kế

Vô Song cũng không biết Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong sẽ nói chuyện bao lâu, hắn cũng không muốn quấy rầy việc của hai nữ nhân vì vậy Vô Song mới chọn đi ra ngoài thậm chí rời khỏi cả trạch viện của mình.

Ánh mắt nhìn lên bầu trời đêm, Vô Song bất giác cười khổ bởi hắn hiện tại không có chỗ đi, hắn biết đi đâu đây?.

Vương phủ là một nơi hắn không thể tới lui tự nhiên, đúng là bằng khinh công của hắn có thể thoái mái đi dạo trong vương phủ nhưng lại chẳng thể dừng lại ở đâu cả bởi chỉ cần đứng im một chỗ khả năng rất lớn sẽ bị phát hiện ra.

Vô Song vốn muốn đi đến hậu hoa viên của vương phủ, muốn xuống thạch thất bên dưới bất quá nghĩ lại một lúc hắn liền không có ý định đó nữa.

Thạch thất bên dưới chỉ có hai căn phòng mà thôi, một phòng là nơi sinh hoạt của Mai Siêu Phong về phần phòng bên cạnh được cánh cửa đá im lìm kia chặn lại thì là nơi cất chứa lương thực cùng nước uống, cho dù Vô Song chưa tận mắt vào xem thì hắn vẫn tương đối tin tưởng lời nói của Mai Siêu Phong.

Thạch thất vẫn ở đó sẽ không có chạy đi, hôm nay Vô Song mới mang Mai Siêu Phong ra ngoài ai biết Dương Khang có tự nhiên buồn buồn quay lại thạch thất không?, nếu Vô Song bây giờ lại đến thạch thất hoặc chẳng may bị ai đó nhìn thấy thì phiền phức liền tương đối lớn.

Vô Song không sợ phiền phức nhưng không có nghĩa là hắn muốn dính đến phiền phức.

Nếu thạch thất đã không thể đi vậy Vô Song chỉ có đến một nơi.

Lúc này trong đầu Vô Song lại nghĩ đến hình bóng của Bao Tích Nhược.

Công tâm mà nói thì từ khi xuyên không đến nay Bao Tích Nhược là người phụ nữ thứ hai mà Vô Song thấy sợ, người đầu tiên là khi hắn còn nhỏ lúc đó lên Nga Mi Sơn gặp mặt Diệt Tuyệt Sư Thái bất quá bà điên này làm hắn sợ đơn giản vì khi đó Vô Song quả thực quá yếu, yếu đến mức bị khí tràng của Diệt Tuyệt làm ảnh hưởng, muốn so sánh với Bao Tích Nhược thì Diệt Tuyệt còn thua xa lắm.

Bao Tích Nhược mới thực sự làm Vô Song sợ, nàng không giống với Lý Thu Thủy, nhìn vào Lý Thu Thủy ít ra Vô Song còn biết điểm yếu, biết cố sự, biết nên bắt đầu từ đâu nhưng nhìn vào Bao Tích Nhược thì Vô Song căn bản không biết cái gì, đối mặt với Bao Tích Nhược mở mắt đã là một đại nghị lực rồi chứ đừng nói chống lại nàng, nữ nhân này nếu không phải gặp tốt nhất Vô Song không muốn gặp.

Sáng nay hắn vừa nhìn thấy Bao Tích Nhược xong liền tự hứa với bản thân nhanh nhanh rời khỏi vương phủ phủi sạch quan hệ với người đàn bà này bất quá hiện nay mới qua hơn nửa ngày thì Vô Song lại có chút việc muốn gặp Bao Tích Nhược, là việc liên quan đến Hoàng Dung.
Lúc này cũng đã là tối muộn, nếu như Vô Song đoán không sai thì cũng đã là nửa đêm, giờ này khả năng rất lớn vị Bao Tích Nhược kia đang ngủ say trong lòng Hoàn Nhan Hồng Liệt vì vậy Vô Song cũng không mang theo quyết tâm 'không gặp không về'.
Vô Song dùng thân pháp của mình di chuyển thẳng đến nhà tranh của Bao Tích Nhược, nếu phát hiện ra Hoàn Nhan Hồng Liệt thì liền trở về coi như là đi dạo nhưng nếu không phát hiện ra Hoàn Nhan Hồng Liệt thì hắn muốn đến hỏi Bao Tích Nhược vài việc.
Hôm nay cũng không giống với đêm mà Hoàng Dung xâm nhập vào nhà tranh, vệ binh cùng thủ vệ cực lỳ sâm nghiêm, đương nhiên bọn họ bên trong không có cao thủ, đối với Vô Song mà nói vẫn là có thể tới lui tự nhiên.
Loáng một cái thân hình Vô Song đã như quỷ mị xuất nhiện tại nhà tranh tiểu viện, vì đây là nhà tranh nên kiến trúc phi thường giản dị, Vô Song vốn nghĩ sẽ đạp lên mái nhà sau đó từ trên cao nhìn xuống tuy nhiên khi hắn nhìn thấy bên trong vẫn đang sáng đèn thì hơi hơi giật mình.
"Bao Tích Nhược nàng ta sẽ không thức đến giờ này chứ?".
Vô Song liền len lén nhìn vào cửa sổ, trong phòng hiện nay vậy mà có một mình Bao Tích Nhược hơn nữa... nàng ta còn đang mỉm cười nhìn Vô Song, cái nhìn làm Vô Song lạnh hết cả sống lưng.
Khác với bộ quần áo ban sáng, Bao Tích Nhược nửa thân trên chỉ mặc yếm đào, nửa thân dưới là quần lụa mỏng, cánh tay trắng ngần toàn bộ khoe ra ngoài, nhìn vào da thịt trắng nõn trên người Bao Tích Nhược thì đến cả Vô Song cũng cảm thấy muốn phun máu.
Bộ đồ của Bao Tích Nhược đương nhiên chẳng tính là hở hang, đây chín phần là đồ ngủ của nàng, phụ nữ thời xưa mặc yếm đào cùng quần lụa dài ở dưới chính là thường thức, nàng còn chẳng hề cố tình câu dẫn ai nhưng kể cả thế thì cũng làm Vô Song hô hấp không thông.
Bao Tích Nhược đang ngồi ở chính chiếc bàn tròn nơi trung tâm, một tay trống cằm, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa chính, khi mà Vô Song nhìn vào rõ ràng Bao Tích Nhược còn đang hẽ môi mỉm cười, nữ nhân này cứ như biết trước Vô Song sẽ đến vậy, cứ như đi guốc trong bụng Vô Song vậy đồng thời càng nhìn nàng thì Vô Song lại càng cảm thấy... sợ hãi.
Chọc ai thì chọc... tuyệt không thể chọc Bao Tích Nhược.
Bao Tích Nhược ở đâu thì không biết nhưng Bao Tích Nhược trước mặt Vô Song thì còn... khó chơi hơn cả A Thanh.

....
Rốt cuộc Vô Song cũng không thể ở ngoài được nữa bởi lúc này hắn vậy mà còn đọc ra được ý cười rất sâu trong mắt Bao Tịch Nhược, nữ nhân này rõ ràng đang đợi Vô Song đến.
Khi bước vào phòng Vô Song chậm rãi đóng cửa lại có điều động tác này của hắn lại làm Bao Tích Nhược che miệng khẽ cười.
"Ngươi có biết hành động vừa rồi của ngươi rất giống vụng trộm hay không, cứ như ta cùng người nửa dêm vụng trộm vậy, thật sự có vài phần kích thích".
Vô Song nghe câu này khuôn mặt liền khẽ giật giật, nhìn Bao Tích Nhược đang mỉm cười ngồi đó Vô Song chỉ có thể thở dài.
"Vô Song nào dám nghĩ đến mấy việc này, chỉ là đêm nay Vô Song có chút việc muốn nhờ... nương nương chỉ giáo mà thôi".
Bao Tích Nhược hứng thú nhìn Vô Song sau đó nàng đứng lên, khi nàng đứng lên thì Vô Song mới chú ý nàng đang đi chân trần trên mặt đất, chiếc quần lụa trắng tinh như đang bám vào từng tấc da thịt vậy, Bao Tích Nhược đầy vũ mị mà cười với Vô Song.
"Là không muốn hay là không dám?, nếu ta đồng ý cho ngươi làm thì sao?, chúng ta lên giường bàn chính sự đi được không?".
Những lời mà nàng nói ra vốn dâm đãng vô cùng nhưng giọng nói lại không có nổi một phần dâm ý, nàng gần như là thương thiên sủng nhi vậy, bất cứ hành động nào bất cứ lời nói nào đều trở nên dễ nghe vô cùng, dễ chịu vô cùng cứ như ma âm.
Đây cũng là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy dạng nữ nhân như vậy, gần như tất cả mọi tội lỗi mà nàng gây ra đều có thể bị bỏ qua bởi sắc đẹp của nàng.
Nữ tử này căn bản đang dùng hack.
"Nương nương, xin đừng trêu đùa vãn bối, vãn bối đến đây thật sự có việc muốn hỏi nương nương... nếu nương nương thấy không tiện thì ta liền rời đi".
Bao Tích Nhược nghe vậy hơi hơi nhíu mày lại sau đó khẽ kiễng chân lên, nàng kiễng lên xong vừa vặn cao hơn Vô Song đến nửa cái đầu, ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, cái nhìn ma mị đến đáng sợ.
"Hôm nay vương gia không có mặt, ta thực sự rất cô đơn a, ngươi chẳng nhẽ đành lòng để cho ta cô đơn như vậy?".
Vô Song nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng khô nóng vô cùng, hắn gần như vận toàn bộ Thiên Thiên Chí Âm Thể của bản thân mình lên vậy mà vẫn còn cảm thấy cơ thể nóng bức vô cùng, cắn chặt răng một cái Vô Song liền quay đầu lại, hắn muốn phi thân ra ngoài cửa, ở gần Bao Tích Nhược thực sự quá đáng sợ.
Thấy Vô Song có ý định quay đầu, Bao Tích Nhược một lần nữa cười rộ lên, nàng cũng quay người đi về phía bàn tròn, đối với Vô Song bắt đầu có chút nghiêm túc.

“Thôi được, không bắt nạt tiểu tử ngươi nữa, đêm hôm thanh vắng đến gặp ta không phải để trộm tình thì còn để làm gì?”.
Thấy vẻ mặt Bao Tích Nhược trở lại với vẻ nghiêm túc như ban sáng Vô Song mới có thể buông một chút lòng cảnh giác, nhìn nhìn Bao Tích Nhược một chút rồi cũng ngồi xuống.
“Vãn bối đến đây thật ra là vì có một việc nghĩ không thông muốn hỏi nương nương nhưng hiện tại vãn bối tựa hồ cảm thấy có một việc còn tò mò hơn, không biết có phải nương nương đang đợi vãn bối tới?”.
Bao Tích Nhược một tay chống cằm nhìn mê người vô cùng sau đó khẽ gật đầu.
“Đúng, ta chính là đang đợi ngươi tới, thế nào?, tò mò muốn biết tại sao phải không?”.
Vô Song đương nhiên gật đầu.
“Vãn bối thực sự muốn biết sao nương nương có thể đoán được đêm nay ta sẽ tới”.
Bao Tích Nhược ánh mắt hướng lên trần nhà suy nghĩ một chút sau đó khóe miệng cong lên.
“Cũng không có gì, ta đoán mà thôi ta đoán đêm nay tiểu tử ngươi sẽ đến gặp ta, rốt cuộc là ngươi đến rồi không phải sao?”.
Nhìn Bao Tích Nhược trước mặt kia, Vô Song căn bản nghĩ không ra lời nào là thật lời nào là giả nữa, cứ giả giả thực thực quả thật không thể hiểu nổi. Bao Tích Nhược thực sự là một nữ nhân có rất rất nhiều bộ mặt, không ai biết đâu mới là bộ mặt thật sự của nàng.
“Nương nương, việc thứ hai mà ta muốn hỏi là về... nữ nhân. Ta không phải là nữ nhân vì vậy ta thật sự muốn biết... hoặc muốn hỏi ý kiến nương nương ngươi, ngươi cảm thấy một nam nhân có thể quá phong lưu được không?, có thể có quá nhiều thê thiếp được không?”.
Trước câu hỏi này của Vô Song trái lại Bao Tích Nhược có chút trầm ngâm rồi phi thường nghiêm túc nhìn Vô Song.
“Nam nhân cùng nữ có thể hiểu là một cái cân chỉ là cái cân này không công bằng cho lắm “.
“Nam nhân các ngươi coi như đặt ở bên tay trái ta, nữ nhân thì sẽ là tay phải, trên một cái cân mà nói khi mặt bên trái nặng hơn mặt bên phải thì có nghĩa là nam nhân đó có thể lấy số lượng nữ nhân sao cho hai bên bằng nhau, chỉ cần giữ được hai bên bằng nhau sẽ không phá đi sự cân bằng “.
“Nếu mặt bên phải lớn hơn mặt bên trái điều này có nghĩa nam nhân đó sẽ không được thêm vào bất cứ một nữ nhân nào khác, nam nhân đó chỉ có thể ở bên nữ nhân kia một đời một kiếp”.
“Buồn cười là xã hội thật sự bất công, vì cái gì quả cân bên phải nặng hơn mà phụ nữ chúng ta không thể tuyển thêm thật nhiều thật nhiều nam nhân, về mặt

này mà nói ta tương đối thích sư phụ ngươi – Lý Thu Thủy”.
“A Thanh coi trọng ngộ tĩnh của nàng ta còn ta thì lại thích cô bé đó ở cái cá tính, không cần biết tại sao cô bé đó làm thế bất quá vẫn là hợp mắt ta, Lý Thu Thủy thực sự không tệ”.
Nhìn Bao Tích Nhược mỉm cười nói về Lý Thu Thủy, nhìn hai cánh tay của nàng đang giả dụ là cái cân, hắn triệt để không biết Bao Tích Nhược đang nghĩ gì nữa rồi tuy nhiên câu chuyện cái cân thì đại khái Vô Song vẫn sẽ hiểu.
Cụ thể là nếu nam nhân cường đại hơn nữ nhân thì năm thê bảy thiếp là điều đương nhiên nhưng nếu nữ nhân cường đại hơn nam nhân thì bắt buộc chế độ một vợ một chồng bởi đến cả một nữ nhân còn không quản được lấy tư cách gì dám đi lấy nhiều nữ nhân?.
Lời nói của Bao Tích Nhược chưa hẳn là đúng nhưng có lẽ cũng sẽ không sai, ít nhất Vô Song cảm thấy ngay trong Kim Dung thế giới cũng có vài ví dụ điển hình.
Ví dụ đầu tiên phải kể đến chính Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, bản thân Quách Tĩnh có thể áp chế được Hoàng Dung mới là lạ vì vậy đương nhiên Quách Tĩnh sẽ không nhập thêm nữ nhân thứ hai vào phủ.
Ví dụ tiếp theo liền có thể mang lên trên người Dương Quá, so với Quách Tĩnh thì Dương Quá tinh ranh hơn nhiều nhưng ai bảo từ nhỏ Dương Quá đã không có tình thương, người che chở hắn, cho hắn cảm nhận được hơi ấm của tình thương chính là sư phụ Tiểu Long Nữ của hắn, bản thân Tiểu Long Nữ trong mắt Dương Quá đã có một độ cao không thể phá vỡ, vì vậy Dương Quá cũng không nhập nữ tử thứ hai.
Về phần đa thê thì sao? việc này thì càng không cần nói, tại cái thời đại này một nam nhân chỉ cần trong tay có quyền có tiền thì việc năm thê bảy thiếp là thiên kinh địa nghĩa... điều kiện là cơ thiếp của hắn có thân phận và địa vị xã hội thấp hơn chính bản thân hắn.
Thấy Vô Song đang nhíu mày suy tư, Bao Tích Nhược lại một lần nữa nhẹ mỉm cười.
“Tiểu tử thật ra ngươi cũng không cần cố gắng tìm lý do, là ngươi muốn hỏi ta việc của nha đầu Hoàng Dung kia đúng không?”.
Vô Song nghe Bao Tích Nhược hỏi liền giật mình rồi bất đắc dĩ cũng thật thà gật đầu, hắn hiện tại thực sự cảm thấy mình gặp vài vấn đề.
Sự thật hắn vẫn sẽ phải nói với Hoàng Dung, hắn có thể giấu nàng một ngày, hai ngày, một tháng hay hai tháng nhưng căn bản không thể che dấu nàng một đời một kiếp, có những việc hắn bắt buộc phải nói với Hoàng Dung.
Biết như vậy là một chuyện nhưng từ khi Vô Song nhìn thấy ánh mắt đề phòng của Hoàng Dung với Mai Siêu Phong thì hắn biết nàng sẽ không dễ dàng chấp nhận bên cạnh Vô Song sẽ có một nữ nhân khác huống gì ở thế giới kia Vô Song

không chỉ có một cái nữ nhân?.
Bao Tích Nhược nhìn nhìn Vô Song một chút rồi khóe miệng cong lên.
"Có gì khó đâu, chỉ cần khiến nha đầu đó mất đi tất cả, nàng liền sẽ là của ngươi, cam tâm tình nguyện chia sẽ vị trí đứng của mình, đơn giản vô cùng".
Vô Song đã gặp rất rất nhiều việc trong đời nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy sợ chỉ bởi một câu nói, hắn có cảm giác có gì đó cực kỳ đáng sợ ẩn trong lời nói của Bao Tích Nhược.
Vô Song lập tức đứng lên, ánh mắt của hắn thậm chí dám nhìn thẳng vào Bao Tích Nhược, giọng nói mang theo vẻ nghiêm trọng vô cùng.
"Ý của nương ngương ngươi là gì?".
Bao Tích Nhươc nhìn Vô Song, hai chân vắt chéo lên nhau đồng thời một tay vẫn chống cằm, vẻ đẹp kiều mỵ vô hạn nhưng lúc này Bao Tích Nhược cũng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.
"Ngươi không hiểu hay cố tình không hiểu, Hoàng Dung cô nương đó không có mẹ chỉ có cha, trên đời không còn người thân thích nào, vậy nếu cha nàng, đám sư huynh sư tỷ của nàng toàn bộ đều chết đi thì sao?, khi đó nàng liền chân chính không nhà không cửa, không có nơi để về, nàng liền chỉ có thể đi theo ngươi, không phải khi đó ngoan ngoãn chấp nhận địa vị của mình sao?".
"Với võ công của ngươi hiện nay thì chưa đủ nhưng thêm vài ba năm nữa ngươi liền có thể thừa sức lấy mạng Đông Tà rồi, ngươi không nói ra thì ai biết ngươi làm?, thêm vài lời ngon ngọt, vài thủ đoạn khống chế thì Hoàng Dung có thể bỏ ngươi đi sao?".
"Ví dụ như ngươi mang đi cô gái mù kia chẳng hạn, để cô ta và Hoàng Dung trở thành chị em tốt rồi giải quyết phụ thân của nàng, nếu có thể thì diệt sạch người sống trên Đào Hoa Đảo đi, tiếp theo dùng mối quan hệ giữa hai cô gái đó với nhau, ngươi thậm chí có thể một lần thu cả hai người nha "
Bao Tích Nhược hiện nay cứ như ác ma tái sinh vậy, Vô Song nhìn nữ nhân đáng sợ này, trong mắt hiện lên lửa giận để rồi ánh mắt hắn chuyển thành màu đen lúc nào chính hắn cũng không nhận ra.
"Câm miệng".
Lời nói này cứ như hét vào mặt Bao Tích Nhược vậy đồng thời Vô Song thậm chí muốn đưa tay ra bẻ gãy cái cổ trắng ngần của nàng, nhìn cái khuôn mặt dương dương tự đắc kia Vô Song thực sự muốn đập nát nó ra.
Rốt cuộc Vô Song vẫn thu tay lại, ánh mắt đen tuyền nhìn xoáy vào Bao Tích Nhược sau đó mạnh mẽ quay đầu rời đi.
Nhìn theo bóng lưng của Vô Song rời đi, Bao Tích Nhược khuôn mặt đột nhiên trở về với cái vẻ hiền thục vốn có, một tay nhẹ vén tóc mai, chậm rãi ngâm nga vài câu vọng cổ, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời đêm, không một ai biết Bao Tích Nhược lúc này đang nghĩ gì...tuyệt không có một ai.

....
Tuần trả nợ T_T
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 145
Kết nghĩa (1)

Khó chịu.
Cực kỳ khó chịu.
Đây chính là cảm giác của Vô Song lúc này, hắn thực sự rất muốn bẻ gãy cổ Bao Tích Nhược chỉ là cuối cùng hắn cũng thu tay lại, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy khó chịu với một câu nói như vậy.
Công tâm mà xét thì đây chỉ là một câu nói, nghe cũng được mà không nghe cũng chẳng sao nhưng chỉ có Vô Song mới biết tại sao hắn lại tức giận như vậy.
Vô Song chưa bao giờ công nhận nhưng sâu trong tâm hắn thực sự cũng biết lời Bao Tích Nhược nói không sai, lời Bao Tích Nhược nói... hắn nhất định làm được.
Thế nào gọi là làm được?, Vô Song mới sang thế giới này hơn 1 tháng thời gian nhưng chiến lực của hắn đã trở nên cực kỳ mạnh mẽ, đại tông sư cao thủ bình thường nhìn thấy hắn căn bản rất khó địch lại, nếu cho Vô Song thêm vài năm thời gian hắn đánh bại Hoàng Dược Sư cũng không khó thậm chí giết chết ông ta cũng không khó.
Giết người có nhiều cách để rat ay, không phải cứ nhất quyết xem nắm tay ai to thì người đó thắng, nếu không thể cường công có thể sử dụng vô số cách như ám sát, đặt bẫy hay là dùng độc, những thứ này Vô Song đều có thể làm được.
Chỉ cần Hoàng Dược Sư chết, chỉ cần Đào Hoa Đảo bị tận diệt, Hoàng Dung liền không còn bất cứ mối liên hệ nào với cái thế giới này ngoại trừ Vô Song.... khi đó Vô Song chỉ cần công bố thân phận của mình rồi đưa nàng trở về thế giới cũ, ở cái thế giới vốn không phải thế giới của nàng kia... Hoàng Dung lại càng không thể rời bỏ Vô Song.
Những lời Bao Tích Nhược nói không sai một chữ, chỉ cần làm theo lời nàng ta Vô Song có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề của Hoàng Dung nhưng càng vì Bao Tích Nhược nói đúng... Vô Song lại càng khó chịu.
Một đường như cơn gió lướt thẳng về phía trạch viện, Vô Song hiện nay cũng chẳng để tâm đến việc tại sao Bao Tích Nhược lại rõ ràng cả việc Vô Song đã cứu ra Mai Siêu Phong, trong đầu Vô Song chỉ có một ý niệm... rời khỏi Hoàn Nhan Vương Phủ càng nhanh càng tốt, hắn căn bản không thể để Hoàng Dung ở lại nơi đây, hắn cũng sẽ không biết người phụ nữ nằm ngoài thế nhân hiểu biết kia sẽ làm gì.
Không giống với một Vô Song thường ngày, Vô Song vừa xuất hiện ở cửa trạch viện đã mạnh mẽ đẩy cửa ra, rồi cũng rất nhanh đóng cửa lại, hành động của hắn

thực sự có chút gấp gáp.
Hoàng Dung vốn đang đợi Vô Song trở về để hỏi việc của Mai Siêu Phong, khi nghe thấy tiếng mở cửa nàng liền quay đầu lại nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị Vô Song ôm chặt vào lòng, hắn ôm chặt đến mức Hoàng Dung còn có chút cảm giác đau.
Hoàng Dung căn bản không hiểu việc gì xảy ra, ngày hôm nay thật sự có quá nhiều việc nàng không hiểu, nàng chỉ biết Vô Song ca ca của nàng hôm nay rất khác, ít nhất là lúc này.
Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Hoàng Dung, Vô Song cứ thế bế ngang nàng lên đi về phía chính phòng.
Gian trạch viện này của Vô Song vốn cực kỳ xa hoa, so với nhà tranh của Bao Tích Nhược thì rộng lớn hơn mười lần là ít dẫu sao hắn cũng được tiếp đón cấp bậc cao nhất trong Hoàn Nhan Vương Phủ, trạch viện của Vô Song so với Hoàn Nhan Khang còn lớn hơn.
Hoàng Dung bị Vô Song bế trên tay, nàng có chút muốn dãy dụa tuy nhiên cánh tay của Vô Song quá mức cứng rắn, nàng căn bản không thể nào thoát được, sau đó nàng chỉ thấy mình tiếp xúc với thứ gì đó êm êm, không ngờ Vô Song đã mang thẳng nàng lên giường.
Cảm nhận được hô hấp của Vô Song mang theo vài phần nặng nề, Hoàng Dung đương nhiên biết nam nhân của mình muốn làm gì cũng chính vì cảm nhận được nên Hoàng Dung liền cảm thấy không quá thích ứng.
Vô Song đi ra ngoài lần đầu tiên liền mang theo một cái nữ nhân thần bí trở về.
Vô Song đi ra ngoài lần thứ hai liền khác hoàn toàn so với Vô Song mà Hoàng Dung từng biết, ít nhất Vô Song cho Hoàng Dung một cảm giác không đúng.
Rốt cuộc Vô Song đã gặp phải cái gì ở ngoài kia?.
Hoàng Dung đêm hôm qua mới trải qua nỗi đau phá thân, cái gọi là chuyện giường chiếu bản thân nàng còn chưa quá thích ứng hơn nữa nàng lại càng không hy vọng giống với nữ nhân bình thường chỉ có thể làm vật chon am nhân phát tiết, đây là loại nữ nhân thất bại nhất trong mắt nàng, Hoàng Dung có cá tính riêng của mình, là một nữ nhân độc lập chứ đâu phải món đồ chơi cho Vô Song thích làm gì thì làm?.
Nàng cố dùng hai cánh tay cố gắng đẩy thân thể nặng nề của Vô Song ra, tối qua đã làm, sáng nay cũng vậy, hạ thân của nàng lúc này vẫn còn đau vậy mà Vô Song lại muốn làm việc này tiếp?. quan trọng hơn mà nói nàng cảm thấy Vô Song chắc chắn có cái gì đó không ổn.
Sức khỏe của Hoàng Dung ra sao?, sức khỏe của Vô Song thế nào?, Hoàng Dung có thể đẩy Vô Song ra mới là lạ, lúc này Vô Song trống hai tay xuống giường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dung mạo như hoa như ngọc bên dưới kia.
Nhìn vào ánh mắt của Vô Song, Hoàng Dung thân hình run lên sau đó nàng liền

cắn môi, trực tiếp nghiêng mặt đi, ánh mắt khẽ khẽ nhắm lại nếu Vô Song một mực muốn nàng cũng không thể làm gì a?.
Hoàng Dung vốn đã biết việc gì sắp tiếp diễn bất quá nàng đợi mãi cũng không thấy Vô Song có hành động gì với bản thân mình, Hoàng Dung liền có chút tò mò quay mặt lại nhìn Vô Song, ánh mắt he hé mở ra, nàng lúc này đột nhiên thấy ánh mắt Vô Song cũng đang nhìn mình chỉ là ánh mắt của hắn đã trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.
Tiếp theo Vô Song trực tiếp bắn ra một tia hàn khí cách không mà ra làm ngọn đèn trong phòng vụt tắt, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Hoàng Dung rồi nói thầm vào tai nàng.
“Ngủ đi “.
Hôm nay có thể là một trong những ngày khó hiểu nhất của cuộc đời Hoàng Dung, nàng căn bản không hiểu bất cứ cái gì cả, nàng chỉ biết Vô Song đang ôm nàng rất chặt, hô hấp của hắn dần dần trở nên đều đều, càng ngày càng tiến sâu vào bên trong giấc ngủ.
....
Ngày hôm qua là một ngày dài, khi bình minh của ngày hôm nay bắt đầu lên thì Vô Song vẫn cứ chưa tỉnh dậy, càng kỳ lạ là hai cánh tay của hắn vẫn cứ ôm chặt lấy Hoàng Dung khiến cho bản thân Hoàng Dung muốn ngồi dậy cũng không được.
Đương nhiên người khó chịu nhất không phải là Hoàng Dung dù sao nàng nằm trong ngực Vô Song ngủ rất ngọt ngào, rất say sưa căn bản cũng cùng Vô Song một chỗ, hắn không dậy thì nàng nhất quyết cũng không dậy.
Người khó chịu nhất phải kể tới Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong chỉ là thương tâm quá độ cộng với thương thế mà Vô Song gây ra mà tạm thời ngất đi mà thôi, nàng cũng không phải thật sự bất tỉnh nhân sự đến mức vài giờ không tỉnh dậy trái lại nàng tỉnh dậy rất nhanh tuy nhiên chính vì thế mà Mai Siêu Phong căn bản cảm thấy không biết làm gì mới tốt.
Mai Siêu Phong là người mù vì vậy nếu không có vật dẫn đường đại loại như gậy hay vật gì tương đương thì Mai Siêu Phong ít nhất cũng phải quen thuộc với không gian xung quanh thì nàng mới có thể di chuyển, đây là lần đầu tiên nàng đi đến trạch viện này tất nhiên sẽ không thể nào biết đường, đã không biết đường liền không có cách nào di chuyển.
Đôi mắt Mai Siêu Phong đã hỏng nhưng bù lại đôi tai của nàng thì không trái lại đôi tai của nàng còn thính hơn chính bản thân nàng khi xưa rất nhiều, nàng có thể từ hơi thở mà đại khái đoán ra xung quanh có bao nhiêu người.
Bình thường hơi thở sẽ khó cho Mai Siêu Phong đáp án chính xác dẫu sao hơi thở của phàm nhân hay lũ tam giáo cửu lưu còn dễ nhận ra một chút nhưng hơi thở của cao thủ thì Mai Siêu Phong muốn cảm nhận được cũng khó tuy nhiên

hôm nay hô hấp của Vô Song rất nặng, rất đều về phần Hoàng Dung thì hiện nay vừa vặn nằm trong hàng ngũ 'tam giáo cửu lưu' mà Mai Siêu Phong có thể cảm nhận được.
Kết quả là Mai Siêu Phong không dám ngồi dậy cũng không dám di chuyển vì nàng cảm nhận được hô hấp của hai người trong phòng hơn nữa nàng còn biết hai người này đang nằm dính chặt với nhau, căn cứ vào lời Vô Song nói lúc trước dưới mật thất thì nàng cũng đại khái đoán ra quan hệ giữa hai người, chính vì đoán ra mà nàng cả đêm liền cảm thấy khó chịu, đến cả cựa quậy cũng không dám cựa quậy.
Rốt cuộc Mai Siêu Phong cũng chịu được đến buổi sáng sớm, nàng có thể loáng thoáng nghe được những âm thanh xung quanh truyền tới tuy nhiên... hai âm thanh kia dĩ nhiên vẫn cứ ôm nhau ngủ, Vô Song cùng Hoàng Dung không tỉnh dậy thì sao nàng dám ngồi dậy?.
Rốt cuộc vẫn là một khoảng thời gian yên lặng dài đằng đẵng, Mai Siêu Phong thật sự rất muốn khóc, tiểu sư muội cùng tên đáng ghét kia dĩ nhiên quên nàng tồn tại.
Đến khi chính bản thân Mai Siêu Phong cũng không biết mình đã nằm được bao lâu nữa thì mới có tiếng bước chân vang lên, rốt cuộc hai người trên giường cũng tỉnh dậy rồi.
Sau một giấc ngủ sau thì tâm trạng hiện nay của Vô Song liền tương đối thoải mái, hắn cũng không biết tại sao đêm hôm qua mình lại hành xử như vậy nhưng dù sao thì hắn cũng không có gây ra cái gì quá mức nghiêm trọng, giây phút cuối cùng Vô Song vẫn có thể bình tĩnh được.
Hoàng Dung sau một đêm say giấc nồng cũng liền khôi phục lại vẻ hoạt bát đáng yêu như bình thường, điều này thực sự rất tốt phải biết sau khi chịu nỗi đau phá thân thì Hoàng Dung gần như không bước ra ngoài một bước, hạ thân nàng còn chưa hoàn toàn bình thường được.
Vô Song cùng Hoàng Dung tay trong tay đi ra đại sảnh, lúc này Mai Siêu Phong rốt cuộc cũng phải cắn răng ngồi dậy.
Mai Siêu Phong có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người rất rõ ràng, vì rất rõ ràng nên nàng trực tiếp lựa chọn ngồi dậy giả vờ khoanh chân điều khí, cứ như đắc đạo cao nhân vậy, đương nhiên trải qua một đêm nằm nghỉ kinh mạch của Mai Siêu Phong cũng đã triệt để giải trừ toàn bộ hàn khí mà Vô Song đưa vào cơ thể nàng.
Cũng chẳng đợi Vô Song cùng Hoàng Dung kịp lên tiếng, Mai Siêu Phong khi vừa nghe thấy bước chân hai người đến gần liền đã lên tiếng.
"Các ngươi rốt cuộc cũng dậy rồi?".
Giọng nói của Mai Siêu Phong thoạt nghe không có bất cứ cảm xúc gì nhưng nếu để ý kỹ thì nàng sinh khí không hề nhẹ, sinh khí ở đây đương nhiên là với

Vô Song.
Kẻ kia đả thương nàng thì cũng thôi đi nhưng dĩ nhiên hàn khí cũng không có giúp nàng tiêu trừ, nguyên một đêm hôm qua cơ thể nàng bị hàn khí hành hạ triệt để rét run lên, càng quan trọng hơn là Vô Song lại là nam nhân của tiểu sư muội, nếu tiểu sư muội thật sự giống với sư mẫu như vậy thì nàng cảm thấy tiểu sư muội cực kỳ cực kỳ thiệt thòi, nữ nhân xinh đẹp giống sư mẫu thì chỉ có nam nhân như sư phụ mới có thể xứng đáng với Hoàng Dung mà thôi.
Hoàng Dung khi nghe thấy Mai Siêu Phong chào hỏi mới sực nhớ ra mà nhìn Vô Song.
“Hừ Vô Song ca ca, đêm qua là ngươi cố tình đóng kịch để muội quên chuyện Nhược Hoa tỷ tỷ đúng không, mau nói – Nhược Hoa tỷ tỷ rốt cuộc là ai?”.
Hoàng Dung khi nhìn Mai Siêu Phong mới đột nhiên ‘thông minh’ ra, theo nàng thì việc đêm qua Vô Song rõ ràng giả vờ, giả vờ không thể kiểm soát rồi kéo nàng lên giường hóa ra là để nàng quên mất vị Nhược Hoa tỷ tỷ kia.
Cái hiểu lầm nho nhỏ này thần kỳ cũng giúp hóa giải cho Vô Song rất nhiều phiền phức.
“Dung nhi, vị này chính là...”.
Chẳng đợi Vô Song lên tiếng, Mai Siêu Phong vậy mà đưa tay ra bắt lấy ống tay áo của Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần chấp nhất.
“Để... để ta tự nói, đêm hôm qua có rất nhiều việc ta muốn nói nhưng không nói được... lúc này ta đã nghĩ kỹ rồi, vẫn là để ta nói đi”.
Hoàng Dung hết nhìn Vô Song rồi lại nhìn Mai Siêu Phong, nàng cảm thấy càng ngày càng hứng thú với vị ‘Mai Nhược Hoa’ tỷ tỷ này rồi.
Rốt cuộc Vô Song cũng không làm gì được nữa, hắn liền cúi đầu khẽ thì thầm vào tai Mai Siêu Phong.
“Nhược Hoa, ta lần này mang ngươi ra ngoài ngươi đương nhiên cũng biết phiền phức thế nào, ta không ngại phiền phức nhưng ta lại ngại Dung nhi gặp phiền phức ”.
“Ngươi đã có thể coi là nửa cái sư phụ của Dương Khang rồi, hắn sau khi không tìm thấy ngươi nhất định sẽ cho người khắp nơi tìm kiếm, với thân pháp của ngươi đương nhiên không sợ bị bọn họ tìm thấy bất quá con mắt của ngươi lại không thấy đường vì vậy vẫn là cẩn thẩn một chút, hiểu không?”.
Mai Siêu Phong nghe vậy khẽ quay đầu về phía Vô Song sau đó gật đầu.
Nàng không quan tâm Vô Song có thể trị được mắt của mình hay không, chính bản thân nàng cũng không tin tưởng Vô Song cho lắm tuy nhiên hiện nay nàng chỉ quan tâm đến tiểu sư muội, có thể đi theo bảo vệ tiểu sư muội thì việc gì phải ở lại mật thất kia với Dương Khang.
“Ân, ta đã biết, ngươi có thể yên tâm”.
....

Một lần nữa để Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong ở lại trạch viện, Vô Song hiện nay lại không biết làm gì, hắn chỉ biết hắn không muốn ở lại cái vương phủ này, nghĩ đến Bao Tích Nhược là hắn liền không mấy vui vẻ.
Thân là khách quý của vương phủ, việc đi lại của Vô Song đương nhiên không gặp hạn chế gì vì vậy hắn quyết định đến thăm Quách Tĩnh một chút, dẫu sao mấy ngày qua hắn vẫn chưa nhìn thấy tiểu tử này, không biết Quách Tĩnh sau khi gặp mặt Dương Thiết Tâm thì có thay đổi gì chăng?.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 146

Kết nghĩa (2)

Đường phố của Yến Kinh vẫn tấp nập như bình thường có điều đối với một người của hậu thế như Vô Song mà nói thì tấp nập hơn nữa cũng chỉ thể mà thôi, hắn với khung cảnh phồn hoa xung quanh không có quá nhiều hứng thú, dựa theo chút trí nhớ Vô Song liền đi thẳng đến quảng trường nơi Dương Thiết Tâm tổ chức tỷ võ cho Niệm Từ.

Quảng trường tỷ võ thật ra cũng không khó tìm, đã gọi là quảng trường thì chỉ cẩn hỏi người xung quanh một chút liền có thể tìm ra bất quá khi đến quảng trường rồi thì Vô Song lại có chút im lặng, hắn căn bản không biết Dương Thiết Tâm... ở đâu.

Quảng trường trước mặt thật ra là một mảnh đất rộng lớn hơn nữa lôi đài vẫn còn, xung quanh có không ít người đang chỉ trỏ to nhỏ, ở nơi dân phong bưu hãn như Đại Kim mà nói thì lôi đài cũng không có gì xa lạ.

Vô Song sau khi hỏi ra thì mới biết, thật ra lôi đài này cũng không phải do Dương Thiết Tâm dựng nên mà là thuê của người khác giống như dạng mượn địa điểm tổ chức sự kiện của hậu thế vậy còn cái lôi đài này vài năm qua vẫn cứ ở nguyên chỗ này.

Thường thường ngày nào ở lôi đài cũng sẽ có tỷ võ, có thể là bất đồng ý kiến mà lên đài, có thể là người cuồng ngạo mà thách đấu tất cả mọi người, có thể là có người đứng ra tổ chức chi ‘anh dùng chiến’, trường hợp tỷ võ chiêu thân thì đúng là không nhiều cho lắm.

Sau khi hỏi được việc này, Vô Song liền muốn đi tìm chủ tràng của lôi đài, hắn muốn xem sổ sách một chút, muốn nhìn xem địa chỉ nơi sinh sống của Dương Thiết Tâm, đáng tiếc bản thân Vô Song lại không biết tìm kẻ chủ tràng kia ở đâu đương nhiên bây giờ không biết không có nghĩa là tiếp theo cũng không biết.

Thời đại nào cũng vậy, xinh đẹp liền là một lợi thế.

“Lão bản, ta có thể hỏi một chút được không, lôi đài này không biết là của vị nào?, ta muốn thuê lôi đài có chút việc”.

Đối diện với một ông lão bán kẹo kéo, Vô Song thản nhiên lên tiếng đồng thời ánh mắt tương đối chăm chú nhìn vào mấy cái kẹo kéo kia.

Vô Song vốn không thích đồ ngọt nhưng vì đã lâu không đụng vào mấy cái thứ này chung quy vẫn muốn ăn một chút, sáng nay thậm chí hắn còn chưa có gì bỏ vào bụng.

Lão hán bán kẹo vừa nhìn thấy Vô Song liền sững người, Vô Song lúc này tuy mặc nam trang nhưng từ phần cổ trở lên hắn hoàn toàn là nữ nhân, vẻ mặt kia

căn bản không che đi chút nào, hoàn toàn là một cái mỹ nữ tuyệt sắc, ngay cả lão hán kia đã ngoài 50 tuổi khi thấy Vô Song cũng không thể không sững người lại. Lão hán rất nhanh với Vô Song cười hiền từ.
“Tiểu cô nương ngươi sao lại muốn hỏi về lôi đài?, mấy cái này căn bản không hợp với ngươi nha “.
Vô Song cũng không phản bác lời lão đầu này nói, tay hắn thản nhiên cầm lấy một cây kẹo kéo đưa lên miệng đồng thời ngón tay trắng ngần hơi hơi chỉ ra.
“Lão bá không phải đâu, tiểu nữ vốn có một vị đại thúc ở thành Yến Kinh chỉ là đã lâu không gặp, ta cũng không rõ vị đại thúc này đang ở đâu, lần gần nhất ta nhận được thư tín của đại thúc có nói đại thúc mượn lôi đài của Yến Kinh làm chỗ tỷ võ cho tỷ tỷ”.
Lời nói của Vô Song thật sự cũng chẳng logic gì cho lắm dù sao trận chiến lôi đài mới diễn ra có ba ngày, trong khoảng thời gian ba ngày này mà vừa kịp viết thư vừa kịp gửi thư để cho Vô Song đọc được rồi lại tiếp tục để Vô Song đi đến thành Yến Kinh thì nói thẳng ra Vô Song cũng chẳng xa thành Yến Kinh cho lắm, đã không xa vậy mà mất liên lạc?, tất nhiên như đã nói xinh đẹp liền là lợi thế.
Lão hán nghe Vô Song nói cũng không có suy nghĩ nhiều lại nghe Vô Song nhắc tới tỷ võ chiêu thân thì liền bắt đầu có chút ngờ ngờ.
“A, lão nhớ ra rồi, mấy ngày gần đây ở thành Yến Kinh chúng ta quả thật có một cuộc tỷ võ chiêu thân... bất quá nếu là như vậy lão xin chia buồn cùng tiểu cô nương rồi”.
“Hai cha con bọn họ trong ngày tỷ võ chiêu thân liền kinh động tới cả tiểu vương gia cùng một nhân vật hết sức lợi hại, khi mà tiểu vương gia muốn lên đài thì liền bị nhân vật kia đánh cho kêu cha khóc mẹ, vương gia biết việc này liền cuồng nộ muốn bắt hung thủ nhưng ai bảo người kia lợi hại đến vậy, căn bản không thể bắt được, rốt cuộc vương gia liền bắt luôn người con gái tỏng hai cha con kia”.
“Nếu đó là người nhà tiểu cô nương thì lão đây cũng chỉ còn biết chia buồn cùng ngươi mà thôi, vị cô nương bị bắt đi kia cũng cực kỳ xinh đẹp có điều rơi vào tay người của vương phủ kết cục cũng không tốt đẹp gì, chỉ sợ... từ nay về sau cuộc sống liền không tốt”.
Vô Song đương nhiên biết Mục Niệm Từ hiện tại sống sao, nàng đơn giản chỉ là bị giam lỏng mà thôi, đồ ăn thức uống hay kẻ hầu người hạ thì đều được đãi ngộ ở cấp bậc thượng khách,
Ban đầu Mục Niệm Từ được giữ lại vì Đông Phương Bạch thần thần bí bí nhưng về sau không biết có phải Bao Tích Nhược đả động hay không mà đúng là Mục Niệm Từ cho đến hiện nay vẫn đang được đối sử rất tốt.
Làm ra khuôn mặt đầy lo lắng và sợ hãi, Vô Song trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Lão bá, vậy đại thúc... đại thúc của ta thế nào rồi?”.
Lão bá vẻ mặt liền trầm ngâm một chút rồi chỉ về phía nam thành Yến Kinh.
“Tiểu cô nương cũng không phải lo lắng, thật ra ta cũng... không rõ lắm tình hình đại thúc của ngươi tuy nhiên hắn hình như không có việc gì, có điều chiều hôm qua ta loáng thoáng có thấy hắn cùng với một nam tử trẻ tuổi đi về phía nam thành?.
“Thật tốt quá, đa tạ lão bá, đa tạ người”
Không quên tặng cho lão hán một cái gật đầu cùng một nụ cười đầy sức sống, Vô Song thản nhiên quay người rời đi trong ánh mắt triệt để ngây ngốc của lão hán kia, trong tay vẫn đang cầm hai xiên kẹo kéo thậm chí hắn hình như còn không thèm trả tiền?.
Quách Tĩnh cùng Dương Thiết Tâm đi về thành nam thì Vô Song cũng hướng về phương hướng đó, theo suy nghĩ của Vô Song thì khi đến thành nam sẽ tiếp tục hỏi người xung quanh nhưng lúc này... dị biến xảy ra.
Đường phố của Yến Kinh không thể so với các thành phố lớn kiếp sau được nhưng cũng đã coi là cực kỳ nhộn nhịp lại thêm con đường này cũng chẳng lớn gì, đi lại liền có chút chật trội.
Vô Song vừa đi vừa ăn kẹo kéo, hắn cũng không nghĩ ngợi gì cho đến khi từ trong đám người có một cái bóng lướt qua Vô Song.
Vô Song vốn có thể dùng một tay mà bắt đối phương lại nhưng rất nhanh cổ tay hắn hơi hơi rung lên, ánh mắt lộ ra một tia kỳ quang hiếm có.
Hắn vậy mà lại bị tiểu thâu móc túi hơn nữa thân pháp của tiểu thâu này thực sự không hề chậm.
Đối phương thân là tiểu thâu, so với tốc đọ của Vô Song chắc chắn không bằng nhưng độ linh hoạt của hắn cũng rất đáng khen, hơn xa đám đầu trộm đuôi cướp bình thường, đây... là tốc độ của nhất giai cao thủ.
Vô Song có thể dễ dàng bắt được đối phương nhưng nếu đối phương đã đầu tư đến mức dùng thực lực nhất lưu cao thủ để đi trộm đồ thì... Vô Song lại có chút tò mò.
Đối phương thân pháp rất nhanh nhưng rõ ràng lại đang thả chậm tốc độ, vẫn còn trong phạm vi nhìn thấy của Vô Song, nhìn thấy một điểm này thậm chí Vô Song suýt phá lên cười.
Đối phương đây là muốn dụ hắn?.
Vô Song thậm chí cũng phối hợp luôn với đối phương mà lên tiếng.
“Trộm, có trộm, hắn lấy túi tiền của ta “.
Âm thanh của Vô Song cũng không quá lớn có điều vẫn đủ để người xung quanh nghe thấy, bình thường bắt trộm là việc của binh lính tuyệt chẳng liên quan gì đến đám dân thường nhưng ai bảo người bị mất trộm là đại mỹ nữ đây?, thế là từ đó người người nhà nhà liền đuổi theo tên tiểu thâu kia.

Vô Song cũng giả vờ đuổi theo, may mà hắn mặc quần áo của nam tử dẫn đến tương đối dễ di chuyển, chỉ cần cố gắng kiềm chế lực chân của chính mình liền có thể thoải mái đuổi theo đối phương, lại không hiến ai phát hiện ra Vô Song là cao thủ.
Cứ thế một đám người đuổi chạy một người tuy nhiên thân pháp tiểu thâu thực sự cực kỳ cao, đám người thường căn bản không thể đuổi được hắn, chỉ một loáng hắn đã cắt đuôi tất cả mọi người, một mạch chạy về phía cửa thành nam.
Cửa thành nam thật ra cũng có vệ binh canh cửa tuy nhiên thực lực đám vệ binh này nhìn chung cũng thường thường hơn nữa đám người này cũng không hiểu việc gì xảy ra, chỉ là đơn thuần cảm thấy... cảm thấy trong thành có chút gì đó không đúng, cảm thấy trước mặt là một mảnh ồn ào.
Đám vệ binh này chỉ nhìn thấy một tên ăn mày đang cắm đầu cắm cổ chạy, sau lưng là vài nam tử to lớn một mực lớn tiếng thét gào, một trong những vệ binh này theo quán tính liền muốn ngăn chặn kẻ ăn mày hỏi cho ra lẽ nhưng ai ngờ khi vừa bước ra một bước, tên ăn mày thân hình bống nhoáng lên, hắn dùng một chân đạp thẳng vào vai vệ binh, cả người búng lên phi thẳng ra ngoài đại môn.
Mọi việc thực sự quá bất ngờ, bất ngờ đến không có bất cứ vệ binh nào kịp trở tay.
Sau khi tên ăn mày này thể hiện thân thủ đáng sợ thì là đến Vô Song, Vô Song thì sẽ không làm màu mè như kẻ kia, hắn trực tiếp đưa chân ra đá vào mông một tên vệ binh canh cổng.
“Chết tiệt, vương gia nuôi các ngươi đúng là tốn cơm tốn gạo, đến một tên trộm nhỏ còn không bắt được?.
Vệ binh canh cổng còn chưa kịp hiểu gì, hắn chỉ biết hắn bị một cái cô nương đá vào mông, trước một đám người ở đó thì sắc mặt vệ binh lập tức đỏ lên, thân hình to lớn quay lại, hắn muốn nhìn xem cô nương nhà ai dám ăn gan hùm mà tấn công vệ binh Yến Kinh?.
Tên vệ binh này không quay đầu thì thôi vừa quay đầu liền đã biến sắc bởi bọn họ nhìn thấy lệnh bài vương gia... lệnh bài của Triệu vương phủ.
Lúc này không chỉ có một tên vệ binh nhìn thấy mà toàn bộ vệ binh cũng đã phát hiện ra, nhìn thấy tấm lệnh bài trong tay Vô Song lập tức đều quỳ xuống đầy cung kính.
“Chúng thuộc hạ tham kiến Triệu vương gia”.
Người cầm lệnh bài này... chính là Triệu vương thượng khách.
Thấy lệnh bài... như thấy người.
Vô Song cũng sẽ chẳng lảm nhảm với đám vệ binh đang quỳ kia, trong ánh mắt dõi theo của bọn chúng, Vô Song trực tiếp nhảy lên một con ngựa gần đó, thúc ngựa đuổi theo tiểu thâu, để lại một làn khói bụi sau đó thân hình rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

......
“Này... chúng ta làm gì bây giờ?”.
“Ngu xuẩn, còn có thể làm gì, mau mau đi báo với vương gia, một nhóm nữa thì đuổi theo vị cô nương kia, người ta có mệnh hệ gì thì chúng ta tuyệt đối sẽ bị lột da”.
Thế là ở thành nam lại xuất hiện một cảnh náo loạn, rất nhiều vệ binh chia làm hai đường, một bên đuổi theo Vô Song, một bên thì tức tốc đến Triệu vương phủ báo tin.
....
Ngoài thành nam Yến Kinh hay nói đúng hơn là ngoại thành Yến Kinh có tồn tại một ngôi miếu hoang.
Ngôi miếu hoang này được gọi là Thiết Thương miếu.
Trong ngôi miếu hoang hiện nay vậy mà có người hơn nữa còn rất nhiều người.
Bên ngoài sân vốn cũ nát kia vậy mà đầy ăn mày đang ngồi, bọn họ chính là đệ tử Cái Bang.
Tuy nhìn đám người này cực kỳ lôi thôi nhưng ẩn ẩn lại tạo thành một loại trận thế bao bọc ba người vào giữa, ba người này có lẽ đều là đại nhân vật của Cái Bang.
Ba người ngồi với nhau thành vòng tròn, cả ba cũng không còn trẻ, huyệt thái dương nhô cao chứng tỏ đều là cao thủ nội công chưa kể trên tay mỗi người còn có một cây gậy trúc.
Lúc này cửa Thiết Thương Miếu đột ngột mở ra, sau đó một tên khất cái rất nhanh chạy vào bên trong, vẻ mặt mang theo vài phần hớt hải nhưng cũng có cả vui mừng.
“Ba vị trưởng lão, mục tiêu cắn câu rồi, kế hoạch có thể thực hiện bất quá Kim Cẩu theo sau rất sát, người của chúng ta khó lòng mà có thể vừa giữ chân mục tiêu vừa cắt đuôi Kim Cẩu được, lục đường chủ xin ba vị trưởng lão chuẩn bị phái viện binh ”.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-b', container: 'taboola-below-article-thumbnails', placement: 'Below Article Thumbnails', target_type: 'mix' }); window._taboola = window._taboola || []; _taboola.push({ mode: 'thumbnails-d', container: 'taboola-mobile-carousel-article-thumbnails', placement: 'Mobile Carousel Article Thumbnails', target_type: 'mix' });

Quyển 2 Chương 147
Kết nghĩa (3)

Thiết Thương Miếu vốn là một miếu hoang nhưng càng là miếu hoang thì lại càng thích hợp cho Cái Bang đệ tử sinh sống cùng tập hợp.
Cái Bang thật ra là môn phái bị Hoàn Nhan Hồng Liệt ghét nhất bởi môn phái này phân tán ở khắp nơi, đâu đâu cũng có, là lực lượng tình báo không có bất cứ thế lực nào có thể coi thường, khả năng liên lạc giữa các thành viên trong Cái Bang cũng có thể coi là hàng đầu thiên hạ, không màng đến chiến lực chỉ cần coi Cái Bang là một tổ chức tình báo thì đã quá mức kinh khủng rồi.
Bất cứ ai khi đứng trước một tổ chức tình báo như vậy đều sẽ làm ra hai lựa chọn, hoặc là thu phục hoặc là dùng mọi cách tiêu diệt bất quá lựa chọn là một việc nhưng thực hiện được hay không lại là một việc khác.
Cái Bang thời đại này do bang chủ Hồng Thất Công đứng đầu, bản thân Hồng Thất Công là thần long thấy đầu không thấy đuôi lại thích nhàn vân dã hạc tuy nhiên nhất mực trung thành với Đại Tống, chỉ cần Hồng Thất Công một ngày chưa chết thì Cái Bang vẫn trung với Đại Tống, bản thân Hồng Thất Công cũng là ngũ tuyệt cấp nhân vật, người có thể đánh bại ông ta thì không phải không có nhưng người có thể giết được Hồng Thất Công thì... thực sự rất khó tìm ra thậm chí có thể coi là không tồn tại.
Mua chuộc không được thì phải diệt trừ nhưng diệt trừ kiểu gì khi số lượng đệ tử Cái Bang nhiều như mặt cỏ trên đại thảo nguyên vậy, căn bản không thể nào diệt hết nổi, diệt hết đám này thì đám sau lại xuất hiện, đau đầu vô cùng.
Từ hai việc trên mà xem... Cái Bang chính là ung nhọt cần phải diệt trừ, là cái gai trong mắt của cả Hoàn Nhan A Cốt Đả cùng Đại Hãn Thiết Mộc Chân.
Đương nhiên ở chiều ngược lại, cho dù không có mấy người công nhận nhưng Cái Bang chính là bùa hộ mệnh cho toàn bộ Đại Tống.
Lại nói về Thiết Thương Miếu lúc này, nếu hiện nay có cao thủ đi qua Thiết Thương Miếu mà nhìn vào bên trong tuyệt đối sẽ giật mình không hề nhẹ bởi bốn vị trưởng lão đang ngồi đây không ngờ đều là trưởng lão của Cái Bang hơn nữa trên giang hồ cũng là nhân vật cực kỳ không tầm thường.
Cái bang trong thế giới này đứng đầu là bang chủ, sau bang chủ là phó bang chủ rồi đến tứ đại trưởng lão, ngũ đại hộ pháp cùng hàng vạn bang chúng khác.
Cái bang chia đệ tử thành từ một đến chín túi, bản thân trưởng lão là đệ tử chín túi, hộ pháp là đệ tử tám túi, dưới nữa thì có ngoại môn trưởng lão là đệ tử bảy túi, đệ tử sáu túi thì thường sẽ chưởng quản một phân đà của Cái Bang, bản thân Cái Bang là một tổ chức hoàn chỉnh và cực kỳ thống nhất.

Cái Bang bang chủ đời này đương nhiên là đỉnh đỉnh đại danh Bắc Cái – Hồng Thất Công.
Cái Bang phó bang chủ đời này cũng là một nhân vật cực kỳ không tầm thường – Uống Kiếm Thông.
Tứ đại trưởng lão của cái bang bao gồm: Nhân Trưởng Lão – Mã Đại Nguyên, Địa Trưởng Lão – Bạch Thế Kinh, Truyền Công Trưởng Lão - Lỗ Hữu Cước, Chấp Pháp Trưởng Lão – Ngô Trường Phong.
Ngũ Đại Hộ Pháp của Cái Bang bao gồm: Đông Đàng Hộ Pháp – Trần Cô Nhạn, Tây Đàng Hộ Pháp – Hề Sơn Hà, Nam Đàng Hộ Pháp – Tống Thiên Không, Bắc Đàng Hộ Pháp – Bành Liên Thành, Trung Đàng Hộ Pháp – Lương Bình Khởi.
Bình thường thì cái bang chia làm 6 phân khu lần lượt là đông – tây – nam – bắc – trung cùng tổng bộ, nếu xét ra mà nói phân khu trung tâm liền ở gần tổng bộ nhất cũng là phân khu mạnh nhất trong các phân khu ngoại trừ tổng bộ vì vậy nếu muốn được nhìn thấy nhiều cao thủ Cái Bang tập trung nhất liền phải đến phân khun trung tâm hoặc tổng bộ tuy nhiên hôm nay lại khác.
Thành Yến Kinh nằm thiên về phía tây của trung nguyên hoặc có thể nói nó nằm giữa phía Tây cùng phía Nam của Trung Nguyên, rất xa khu vực trung tâm, việc các cao thủ Cái Bang có mặt ở đây đương nhiên không bình thường.
Phàm là việc gì trên đời cũng có lý do của nó, trong đội ngũ Cái Bang ở Thiết Thương Miếu này có đến hai vị hộ pháp, một vị trưởng lão cùng hai vị ngoại môn trưởng lão, dõi mắt khắp toàn bộ võ lâm thì đây cũng là một đội hình cực mạnh, đám người này có mặt ở đây chính là vì muốn cứu ra một người.
Ba ngày trước, phân đà Yến Kinh của cái bang bị tận diệt, rất nhiều đệ tử đều phải đào thoát khỏi thành Yến Kinh nhưng cũng có rất nhiều đệ tử vong mạng thậm chí trong thành Yến Kinh còn có đại nhân vật bị giữ lại.
Đại nhân vật bị giữ lại là ai?, người này không ai khác chính là Địa Trưởng Lão – Bạch Thế Kinh.
Cái Bang vốn muốn đưa lực lượng của mình vào thâm nhập bên trong thành Yến Kinh bởi ai cũng biết Yến Kinh sẽ là bàn đạp cho người Kim xâm nhập trung nguyên cũng vì vậy đến cả một trong những nhân vật đứng đầu Cái Bang tổng đà cũng đến Yến Kinh, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là giám sát tình báo rồi liên tục gửi về tổng bộ đồng thời nếu có cơ hội thì nhất cử tấn công, lấy mạng Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Kế hoạch đặt ra vốn không có gì sai sót, trước khi Bạch Thế Kinh đến thì mọi việc ở Yến Kinh vẫn cực kỳ tốt đẹp nào ngờ sau khi vị Địa Trưởng Lão này đặt chân vào thành Yến Kinh thì Hoàn Nhan Hồng Liệt cứ như bị điên vậy, hắn lật tung cả thành Yến Kinh lên đồng thời cũng tận diệt luôn phân đà của Cái Bang tại Yến Kinh.
May mắn nhất là Bạch Thế Kinh còn chưa có chết, bản thân ông ta hiện nay

đang ngồi trong địa lao, đám người Cái Bang lần này tập trung ở Thiết Thương Miếu chính là nghĩ cách cứu viện Bạch Thế Kinh ra ngoài.
Cường công thành Yến Kinh đương nhiên không được, đây là hành động người si nói mộng căn bản sẽ không ai thực hiện.
Cho cao thủ vào giải cứu Bạch Thế Kinh cũng không được bởi tại thành Yến Kinh phân chia làm thiên lao cùng địa lao, vị trí thiên lao thì ai cũng biết nhưng vị trí địa lao thì khác, địa lao ở đâu đám người Cái Bang hiện nay còn chưa tìm ra.
Phương án cuối cùng đương nhiên là ám sát Hoàn Nhan Hồng Liệt hoặc bắt cóc người thân bên cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ là cái phương án này bị chính Hồng Thất Công bác bỏ.
Yến Kinh không phải là một ngôi thành bình thường, Hoàn Nhan A Cốt Đả có thể tự tin giao cho Hoàn Nhan Hồng Liệt đến tọa trấn Yến Kinh đương nhiên có cái lý của nó, trong thành Yến Kinh có một loại lực lượng đủ để đảm bảo Hoàn Nhan Hồng Liệt không thể bị ám sát, đây là tự tin của Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng là tự tin của Đại Kim.
Đang trong lúc cao tầng Cái Bang không biết làm thế nào thì Vô Song xuất hiện.
Bọn họ không biết Vô Song là ai, cũng không biết thực lực Vô Song ra sao, cái bọn họ quan tâm là một chút dữ liệu thu thập được.
Cái Bang không phải là vô năng, bên trong Hoàn Nhan Phủ quả thật có người của Cái Bang, bọn họ chính là nắm được thông tin Vô Song ở trong biệt viện dành cho thượng khách của Hoàn Nhan Phủ, người có thể được Hoàn NHan Hồng Liệt coi là thượng khách tất nhiên có thân phận cực kỳ cao quý, loại người này chỉ cần nắm được trong tay liền thật sự có thể trao đổi con tin với Hoàn Nhan Hồng Liệt mà cứu Bạch Thế Kinh ra.
Với thực lực của Cái Bang muốn bắt một thiếu nữ tay không tấc sắt dễ dàng vô cùng mà ngay cả Vô Song có biết chút ít võ công thì bọn họ bắt Vô Song vẫn cứ là dễ dàng vô cùng tuy nhiên trong thành Yến Kinh hiện nay Cái Bang lại chẳng có bao nhiêu thực lực vì thế liền phải dùng hạ sách kéo Vô Song ra ngoài.
Cách này thực ra rất ngu ngốc bởi không có gì đảm bảo Vô Song sẽ không đuổi theo lại càng không có gì đảm bảo Vô Song bên cạnh sẽ không có Đại Kim cao thủ vì vậy người đứng ra thực hiện nhiệm vụ này... hoàn toàn được coi là tử sĩ.
Nếu Vô Song không đuổi theo thì người này phải bắt bằng được Vô Song sau đó liều chết chạy khỏi thành Yến Kinh.
Nếu Vô Song có đuổi theo thì người này phải liều chết mà chạy, bất chấp cả việc có bị cao thủ bên phía Đại Kim truy sát hay không.
Người được ‘ép’ cho cái trọng trách này chính là một kẻ cực kỳ nổi danh trên giang hồ - Cùng Hung Cực Ác – Vân Trung Hạc.
Vân Trung Hạc thân là một trong tứ đại ác nhân, hắn chắc chắn sẽ không đi theo

trợ giúp Cái Bang có điều ai bảo hắn trúng độc dược?, cho dù Vân Trung Hạc không biết là loại độc gì nhưng hắn chỉ cần biết mình trúng là được, kể cả Vân Trung Hạc không vui vẻ gì với nhiệm vụ này thì hắn vẫn cứ phải làm.
Vân Trung Hạc võ nghệ không cao nhưng khinh công lại là nhất tuyệt có điều hiện tại hắn đang liên tục chửi thầm trong lòng.
Khinh công cao thì sao?, hắn nhất định phải đảm bảo không được để Vô Song mất dấu chính mình, để Vô Song không mất dấu chính mình hắn liền phải làm giảm tốc độ, nếu hai bên cùng dùng chân mà chạy thì không sao nhưng Vô Song lại cưỡi ngựa một mạch truy đuổi, thử hỏi chơi vậy thì sao Vân Trung Hạ có thể không bực mình?.
Cước lực con người có hạn, chạy nhanh bao nhiêu rồi cũng đến lúc mỏi chân, khinh công của Vân Trung Hạc rất cao, so với con ngựa mà Vô Song cưỡi thậm chí còn nhanh hơn bất quá từ nam thành chạy đến địa điểm ghi sẵn căn bản không phải là đoạn đường ngắn, Vân Trung Hạc hiện nay gần như phải dùng hết sức bú sữa mẹ mà chạy, hắn không được để Vô Song mất dấu nhưng cũng không được để Vô Song vượt qua, cước lực của hắn dù nhanh nhưng so thời gian sao có thể bằng con ngựa mà Vô Song cưỡi?.
Vô Song thì lại khác, hiện nay Vô Song tâm tình tương đối bình thản thậm chí còn vài phần hứng thú, hắn hứng thú với tên ăn mày đang chạy như điên kia, Vô Song tất nhiên nhìn ra đối phương đang cố gắng giữ khoảng cách không thay đổi so với bản thân hắn, muốn làm được cái trình độ này thì khinh công phải cực cao cường.
Thực lực của tên ăn mày kia nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là nhất lưu cao thủ nhưng khinh công của hắn chỉ sợ so được với tông sư đỉnh phong cao thủ, đây có thể coi là một cường giả trong giang hồ.
“Thú vị, ăn mặc quần áo ăn mày?, là người Cái Bang sao?, cũng chỉ có Cái Bang mới có thể phái ra cao thủ bậc này “.
Nghĩ đến đây khóe miệng Vô Song hơi hơi cong lên, một nụ cười tà dị xuất hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ.
....
Khi mà Vân Trung Hạc thở không ra hơi chạy về địa điểm tập kết thì đám người Cái Bang rốt cuộc cũng có hành động.
Theo sự sắp xếp của trưởng lão thì hơn 200 Cái Bang đệ tử chia thành hai đường.
Đường đầu tiên phụ trách ngăn cản đám quân Kim, dùng mọi cách khiến đám người Kim này khoogn thể ảnh hưởng đến kế hoạch của Cái Bang, kế hoạch bắt cóc Vô Song vì vậy đây là đội ngũ đông nhất do chính Truyền Công Trưởng Lão – Lỗ Hữu Cước đảm nhiệm.
Đường thứ hai số lượng không bằng đường đầu tiên nhưng lại toàn là tinh anh,

đây là đội ngũ do hai vị hộ pháp Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà dẫn theo 36 tinh anh đệ tử của Cái Bang nhận trách nhiệm bắt cóc Vô Song.
Cái đội ngũ thứ hai trong mắt hai vị hộ pháp Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà vốn là thừa, theo bọn họ chỉ cần bất cứ ai trong hai người cũng có thể dễ dàng bắt cóc Vô Song tuy nhiên theo trưởng lão Lỗ Hữu Cước phòng xa mà nói thì đây là đội hình dùng để khóa chặt vị cao thủ đi theo bảo vệ Vô Song bởi bản thân Lỗ Hữu Cước căn bản không tin Vô Song chạy ra khỏi thành Yến Kinh mà không có cao thủ đi theo bảo vệ, nếu thật sự không có cao thủ bảo vệ... thân phận Vô Song có lẽ không cao như đám người Cái Bang nghĩ.
....
Trên đường chạy đến điểm tập kết định sẵn với Vân Trung Hạc, Trần Cô Nhạn vừa đi vừa lên tiếng với Hề Sơn Hà.
“Hề huynh, lần này chúng ta điều động lực lượng lớn như vậy nhưng chỉ để bắt một nữ tử có thích đáng hay không?”.
Hề Sơn Hà nghe vậy liền thản nhiên gật đầu.
“Có gì mà không thích đáng, Trần huynh nghĩ nhiều rồi hơn nữa nữ tử kia cũng không phải là người Trung Nguyên chúng ta, là nữ tử dị quốc vậy càng không cần quan tâm”.
Trần Cô Nhạn nghe vậy hơi hơi gật đầu bất quá vẫn là nói.
“Hề huynh, ta biết tất cả vì sự an nguy của Bạch trưởng lão bất quá dù sao cũng là nữ nhân, tốt nhất cũng không nên gây ra đau đớn gì cho cô ta, việc này ta nghĩ Hề huynh cũng đồng ý với ta”.
Hề Sơn Hà khẽ nhíu mày, tính cách của hắn không có như Trần Cô Nhạn, không có tốt như vậy bất quá nếu Trần Cô Nhạn đã lên tiếng thì hắn cũng sẽ gật đầu.
“Yên tâm, chỉ cần cô nương đó biết điều liền sẽ không gặp đau đớn, việc này Trần huynh cứ yên tâm, hơn nữa...”.
Nói đến đây Hề Sơn Hà khóe miệng cũng không che được ý cười.
“Hơn nữa đừng quên thiếu bang chủ cũng đang ở đây, không khéo cô ta nhìn thấy thiếu bang chủ của chúng ta liền triệt để bị hớp hồn còn không muốn về nữa ý chứ”.
Lời Hề Sơn Hà nói cũng chẳng nhỏ gì, đám tinh anh đệ tử Cái Bang cũng nghe thấy, nhắc đến thiếu bang chủ trên dưới Cái Bang không ai không dơ ngón tay cái, nghe lời cười đùa của Hề Sơn Hà gần như toàn bộ đội ngũ đều phá lên cười.
....
Vô Song vẫn đuổi, Vân Trung Hạc thì vẫn cứ chạy.
Binh lính Đại Kim vẫn cứ cố gắng đuổi theo mà Cái Bang đệ tử thì vẫn cứ làm theo kế hoạch của mình.
Tất cả những việc này vốn không liên quan tới hai nam nhân ở đây hay nói đúng hơn những việc ngoài kia hai nam nhân này căn bản không biết gì cả.

Đây là một cái lều lớn nằm trên một mảnh đất trống sâu trong rừng cây.
Ngồi bên cạnh lều lớn hiện nay có tổng cộng ba nam nhân, một già cùng hai trẻ.
Người lớn tuổi chính là Dương Thiết Tâm, bản thân Dương Thiết Tâm tay nắm trường thương mạnh mẽ từng bước tiến lên, thương ảnh trước mặt ông ta biến hóa tới lui tự nhiên, vừa nhìn đã biết đây là một bộ thương pháp cực kỳ cao thâm thậm chí cho dù với ánh mắt của 'người kia' cũng phải dần dần lộ ra một tia thán phục.
Người kia là ai?, đây là một nam tử trẻ tuổi, thân hình to lớn để hở nửa thân trên, mái tóc hoa râm có chút rối bời, ánh mắt sáng như sao, khuôn mặt ngập tràn khí khái nam tử, nhìn vào nam nhân này thậm chí cho người ta cảm nhận được một luồng khí thế kinh khủng, một loại chiến ý có thể đè ép tất cả đối thủ của mình, một loại khí khái bao trùm lên tất cả.
Người này chính là Cái Bang thiếu bang chủ - Kiều Phong.
Người ngồi bên cạnh Kiều Phong cùng xem Dương Thiết Tâm múa thương không ai khác chính là Quách Tĩnh.
Loại người bình thường khi đứng cạnh Kiều Phong thông thường vốn trở nên thấp bé vô cùng thậm chí bị cái khí khái của Kiều Phong nuốt chọn nhưng Quách Tĩnh sao có thể là người bình thường?.
Quách Tĩnh không có khí khái hơn người của Kiều Phong, không có khí thế bức người hay kinh thiên chiến ý.
Quách Tĩnh thân thể không cao lớn như Kiều Phong, không có cơ bắp như Kiều Phong cũng chẳng có được thiên phú kinh khủng như Kiều Phong nhưng hắn là Quách Tĩnh, chỉ cần thế là đủ rồi.
Khuôn mặt không có gì quá đặc biệt thậm chí mang theo vài phần thật thà kia lại cho người khác một loại kiên định vô cùng, một loại cảm giác an tâm mà tin tưởng.
Nếu Kiều Phong là nước sông Hoàng Hà có thể quấn phăng mọi thứ thì Quách Tĩnh lại như Vạn Lý Trường Thành ngàn năm trường tồn giữa thiên địa.
Kiều Phong cùng Quách Tĩnh, hai con người, hai tính cách, hai thế giới lúc này vậy mà gặp nhau.
Vô Song đã lấy Hoàng Dung ra khỏi Quách Tĩnh đồng thời gián tiếp cũng khiến Quách Tĩnh có thể không bao giờ được gặp Hồng Thất Công, được Hồng Thất Công truyền dạy Hàng Long Thập Bát Chưởng nhưng thế giới này rất công bằng, thế giới này để Quách Tĩnh gặp Kiều Phong.
......
Trả đủ chương hôm qua hứa r nha T_T
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 148
Kết nghĩa (4)

"Quách huynh đệ, thương pháp của thế thúc thực sự cực kỳ tinh diệu, đời này ta đã gặp nhiều cao thủ nhưng chỉ nói về thương pháp liền không mấy người có thể so được với thế thúc".

Quách Tĩnh nghe vậy lập tức gật đầu, bản thân Quách Tĩnh đúng là chưa trải nhiều việc bằng Kiều Phong, không được nhìn thấy nhiều cao thủ trong thiên hạ nhưng có một vài việc Quách Tĩnh còn rõ hơn Kiều Phong.

Kiều Phong thân là người trong giang hồ còn Quách Tĩnh lại lớn lên trên vó ngựa thảo nguyên, Kiều Phong quen với cái gọi là giang hồ thiết huyết thì Quách Tĩnh quen thuộc với thiết kỵ hùng binh, Quách Tĩnh biết võ công trong thiên hạ chủ yếu chia làm hai loại đường lối.

Quách Tĩnh cũng chẳng có cao thâm ngộ tĩnh hay kinh người hiểu biết gì, hắn chỉ phân tích võ công trong thiên hạ dựa theo những thứ hắn nhìn thấy.

Võ công trong thế giới này dưới mắt Quách Tĩnh chia làm hai phần, phần đầu tiên là võ công giang hồ, phần thứ hai là võ công quân đội.

Người trong giang hồ thì chú trọng nội công, võ học cùng sự biến ảo linh hoạt còn người trong quân đội lại thiên hẳn về ngoại công, tốc độ cùng lực sát thương, so với võ học giang hồ đầy hoa mỹ thì võ học trong quân đội đơn thuần khô khan một cách đáng sợ nhưng chính vì nó quá đơn thuần, quá khô khan mà nó trở thành thứ lợi khí giết người đơn giản nhất, hiệu quả nhất.

Cùng là thương pháp do hai người trình độ ngang nhau sử dụng, nếu là tỷ thí thì cao thủ giang hồ sẽ thắng nhưng nếu là sinh tử chiến thì vị đại tướng quân đội kia sẽ thắng.

Nếu nói cao thủ trong giang hồ quyết đấu 1 vs 1 với cao thủ trong quân đội thường thường là cao thủ trong quân đội sẽ thua bất quá nếu là đoàn chiến, nếu số lượng lên đến hàng trăm, hàng ngàn thì bên giang hồ gần như không có lấy nổi một phần thắng.

Đây là cái nhìn của Quách Tĩnh về võ học thiên hạ.

Kiều Phong bằng vào một chiêu Hàng Long đương nhiên có thể đánh nát đầu người thoạt nhìn vô cùng kinh khủng nhưng Quách Tĩnh kể cả không có nội lực của Kiều Phong, không có học được Hàng Long thì với một mũi tên hắn cũng có thể thoải mái bắn xuyên qua đầu người, cách thức khác nhau nhưng kết quả chính là cực kỳ giống nhau.

Lại nói về thương pháp của Dương Thiết Tâm, bản thân Dương Thiết Tâm võ nghệ tầm thường nhưng mà bộ thương pháp này thì thật sự không đùa được.

Quay đầu nhìn Kiều Phong, Quách Tĩnh có chút tự hào mà lên tiếng.
“Kiều đại ca, bá phụ của ta xuất thân dòng dõi danh tướng Tống triều, bá phụ chính là hậu nhân của Tái Hưng tướng quân ”.
Lời Quách Tĩnh nói ra không khác gì tiếng sét giữa trời quang, cho dù là Kiều Phong đi nhiều thấy nhiều mà nghe thông tin này cũng giật mình không thôi.
“Quách huynh đệ, ngươi nói Tái Hưng tướng quân chẳng nhẽ là Dương Tái Hưng tướng quân?, chẳng nhẽ thế thúc là hậu nhân của Dương Gia Tướng? “.
Quách Tĩnh đương nhiên gật đầu hơn nữa còn dùng ngón tay chỉ về phía Dương Thiết Tâm đang luyện thương.
“Kiều đại ca, thương pháp mà bá phụ sử dụng chính là Dương Gia Thương trong truyền thuyết, bản thân Quách Tĩnh chưa bao giờ nhìn thấy một bộ thương pháp nào tinh diệu hơn thế”.
Lúc này Kiều Phong ngồi bên cạnh Quách Tĩnh cũng khó mà giữ được bình tĩnh nữa, một tay đánh mạnh vào đùi mình vang lên âm thanh ‘tét’ một cái rõ vang, khuôn mặt ngập tràn khí tức nam tử của Kiều Phong bắt đầu cười lớn.
“Ha ha, trên chiến trường thì thương là bá vương trong các binh khí, nói về thương không gì qua được Bá Vương Thương của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ năm xưa nhưng nói về thuật dùng thương lại không gì sánh được với Dương Gia Thương của Dương Kế Nghiệp đại nguyên soái”
“Kiều Phong ta chưa từng nhìn thấy Bá Vương Thương vì vậy không biết cao thấp ra sao nhưng lúc này được nhìn thấy Dương Gia Thương quả nhiên mở rộng tầm mắt, lần này thực sự là Kiều Phong ta gặp được đại vận rồi”.
Tiếng cười hào sảng của Kiều Phong thực sự rất có mị lực, chỉ bằng tiếng cười không câu nệ cũng chẳng cần suy nghĩ tiểu tiết hơn thua thiệt hơn kia đã làm rất nhiều người nể trọng, đây là tiếng cười của bậc đại anh hùng, đại trượng phu.
Dương Thiết Tâm cũng bị tiếng cười lớn của Kiều Phong đả động, trường thương trong tay chậm rãi thu lại đồng thời thở ra một hơi nhọc khí.
Công bằng mà nói hiện tại Dương Thiết Tâm đã già, hắn còn yếu hơn bản thân mình nhiều năm trước hơn nữa trải qua đêm tuyết không thể quên năm xưa, cơ thể Dương Thiết Tâm cũng sinh ra ám tật, ám tật này ảnh hưởng rất nhiều đến chiến lực của bản thân hắn.
Dương Thiết Tâm quay đầu lại nhìn Kiều Phong, cả Dương Thiết Tâm cùng Quách Tĩnh cũng không biết được thân phận của Kiều Phong, Quách Tĩnh cùng Kiều Phong gặp nhau đơn giản là duyên số, về phần bọn họ có thể nói chuyện thân thiết với nhau như vậy đơn giản vì anh hùng trọng anh hùng.
“Kiều thiếu hiệp người nói không sai, cái gì ta cũng không muốn so với đời nhưng nói về thương ta liền nhất định phải so, Dương Gia Thương của Dương Gia nhất định là thương pháp đệ nhất thiên hạ “.
Nói xong câu này Dương Thiết Tâm đôi tay hơi hơi run lên, khuôn mặt xuất hiện

một tia hoài niệm.
“Tĩnh nhi, thật ra lần này ta dẫn con ra đây cũng muốn truyền lại cho con bộ Dương gia thương pháp này, ta ngày một già đi, tay cầm thường còn không vững nữa, Dương Gia Thương trong tay ta chính là phỉ bang võ công tiên tổ để lại, hai nhà Quách – Dương chúng ta như hai mà là một, nay thấy con khôn lớn ta cũng vì Quách đại ca dưới suối vàng mà mỉm cười, ta cũng chẳng có quà gặp mặt gì cho con vì vậy chỉ có thể để lại bộ Dương Gia Thương Pháp này”.
Không đợi Quách Tĩnh kịp lên tiếng, Dương Thiết Tâm nhìn về phía Kiều Phong, hai tay chắp lại hơi hơi cúi đầu.
Tuổi của Dương Thiết Tâm lớn hơn tuổi của Kiều Phong nhiều hơn nữa hắn lại là hậu nhân danh tướng, một cái cúi đầu này không thể nói là không nặng.
“Kiều thiếu hiệp, ngươi cùng Tĩnh nhi gặp mặt coi như hữu duyên hơn nữa đêm hôm qua ngươi thể hiện một thân võ nghệ sao mà kinh người đồng thời Kiều thiếp hiệp khí khái bức người tuyệt đối là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, Dương Gia Thương ở trong tay thiếu hiệp mới đúng là phát dương quang đại, mới đúng là không làm xấu hổ cái tên Dương Gia Thương”.
“Lúc này thiên hạ Đại Tống đang lâm nguy, trước có Đại Kim hùng mạnh, sau có Mông Cổ như hổ như lang lại thêm Đại Liêu vẫn kéo dài hơi tàn mà sẵn sàng quay ngược lại một kích, vận nước đang lâm nguy, Dương Thiết Tâm ta bất tài không thể mang Dương Gia Thương ra ngoài chiến trường liền phải phó thác cho hai người trẻ tuổi các ngươi, hy vọng Kiều thiếu hiệp có thể nhận lấy”.
Kiều Phong cả Quách Tĩnh thật sự quá mức bất ngờ, Quách Tĩnh thì cũng thôi đi vì dẫu sao đây cũng là trưởng bối tặng cho vãn bối trong nhà, không có cái gì đáng từ chối còn Kiều Phong thì lại khác, bản thân Dương Gia Thương thật sự rất rất rất nặng.
Đừng ai nghĩ Dương Gia Thương tầm thường, Đả Cầu Bổng Pháp của Cái Bang có danh vọng như thế nào trên giang hồ thì Dương Gia Thương trong quân đội cũng có danh vọng như vậy thậm chí còn cao hơn bởi Dương Gia Tướng từ trước đến nay đều là trụ cột chống trời của nhà Tống, là gia tộc được vạn vạn dân chúng kính ngưỡng.
Dương Gia Thương đại biểu cho tinh hoa võ học của Dương Gia Tướng, sức nặng của nó còn hơn cả Đả Cầu Bổng Pháp.
“Dương thế thúc, cái này ta thật sự không dám nhận, Dương Gia Thương cứ để lại cho Quách huynh đệ đi thôi”.
Tối hôm qua, Kiều Phong mới đến ngoại thành Yến Kinh, khi đi qua cánh rừng này thì gặp hai người Quách Tĩnh cùng Dương Thiết Tâm, cũng thật trùng hợp là trong đêm tối tại cánh rừng này xuất hiện một đầu mãnh hổ tấn công lều nhỏ của Dương Thiết Tâm cùng Quách Tĩnh.
Mãnh hổ ở đâu thì không biết nhưng đầu mãnh hổ này muốn thực sự giết được

hai người Quách Tĩnh cùng Dương Thiết Tâm tất nhiên là không được, Dương Thiết Tâm bản thân nắm giữ Dương Gia Thương, cho dù thực lực ông ta không cao nhưng bằng vào Dương Gia Thương thì đầu mãnh hổ kia muốn vượt qua phòng tuyến phòng ngự của Dương Thiết Tâm là cực kỳ khó lại thêm việc... trong tay Quách Tĩnh có trường cung.
Võ công của Quách Tĩnh cũng ngang ngửa so với Dương Thiết Tâm đồng thời tiễn nghệ của hắn thì không cần phải nói, chỉ cần một bộ cung tên trong người hắn cũng có thể dễ dàng lấy mạng đầu mãnh hổ này, tất nhiên mãnh hổ dù sao cũng là mãnh hổ, hai người muốn thắng nó cũng mất một phen khổ chiến.
Quách Tĩnh cùng Dương Thiết Tâm hai người quần nhau với đầu mãnh hổ kia, cả hai đều dốc hết tâm thần căn bản không dám phân tâm tuy nhiên nào ngờ Kiều Phong lại đi qua, kết quả đương nhiên không cần nghĩ, đầu mãnh hổ trở thành bữa ăn đêm cho ba người Kiều Phong- Dương Thiết Tâm cùng Quách Tĩnh.
Kiều Phong hiện nay vẫn đang trong thời kỳ sát hạch của các vị trưởng lão, hắn mới chỉ đạt đến Đại Tông Sư cảnh giới mà thôi nhưng thực lực đã cực kỳ đáng sợ, là cao thủ hàng đầu của Cái Bang cũng như tinh tú hàng đầu của võ lâm trung nguyên, với thực lực của hắn một đầu mãnh hổ căn bản không là gì cả nhưng Kiều Phong cũng nhìn ra về lâu về dài hai người Dương Thiết Tâm cùng Quách Tĩnh vẫn sẽ thắng được đầu mãnh hổ kia vì vậy đối với hai bác cháu này âm thâm có chút tán dương, sau đó mới ở lại một đêm cùng nhau thưởng thức thịt hổ, cùng nhau uống rượu quên cả đất trời.
Vốn tưởng chỉ là một lần gặp nhau thoáng qua thôi nhưng ai biết được Kiều Phong nói chuyện với Quách Tĩnh càng ngày càng hợp, thậm chí bắt đầu đã xưng huynh gọi đệ, bản thân Kiều Phong còn nhìn ra được sự thiếu xót của mình không ngờ toàn bộ được Quách Tĩnh bù đắp.
Kiều Phong là bang chủ giỏi nhất lịch sử Cái Bang bởi vì trong lịch sử Cái Bang không có bang chủ nào tên Quách Tĩnh.
Nếu Quách Tĩnh lây thân phận đệ tử Hồng Thất Công rồi học thêm Đả Cẩu Bổng Pháp mà lên ngôi bang chủ thì chưa chắc Quách Tĩnh đã không thể sóng vai tồn tại cùng Kiều Phong.
Hai người đều là bậc nghĩa hiệp nhưng tính cách lại khác nhau.
Một người khí thế bức người như chiến thần chuyển thế, lấy chiến nuôi chiến.
Một người lại thành thục ổn trọng tựa như vạn trượng núi cao, vĩnh viễn không bị vượt qua.
Cho dù hiện tại Quách Tĩnh rất yếu rất yếu nhưng Kiều Phong cũng không hề coi thường, Kiều Phong có một loại ảo giác, nam tử trẻ tuổi đang ngồi với mình hiện nay... tương lai liền là một đầu rồng, một đầu rồng nhất tiếu trùng thiên.
Lúc này lại tiếp tục nghe đến hậu nhân Dương Gia Tướng rồi còn cả Dương Gia

Thương, đối với Kiều Phong mà nói thì sự rung động của hắn không hề nhẹ nhưng với cá tính của Kiều Phong hắn cũng không dám nhận Dương Gia Thương.
Dương Thiết Tâm thấy Kiều Phong có ý từ chối trong lòng liền xuất hiện vài phần lo lắng, bản thân Dương Thiết Tâm thật ra cũng đang suy nghĩ về Quách Tĩnh.
Dương Thiết Tâm mấy ngày hôm nay luôn gặp ác mộng, không hiểu tại sao ông ta luôn mơ thấy mình bị giết chết, Dương Thiết Tâm chết cũng không tiếc nhưng còn người vợ yêu Bao Tích Nhược, còn đứa con Dương Khang chưa kịp gọi một tiếng cha, còn cả Quách Tĩnh, còn cả con gái Mục NIệm Từ, bản thân Dương Thiết Tâm lúc này thật sự có rất nhiều việc chưa làm, ông không muốn chết.
Dương Thiết Tâm muốn làm được việc nào thì hay việc đó, theo suy tính của Dương Thiết Tâm thì ông ta sẽ tìm cho Quách Tĩnh một người để gửi gắm, Quách Tĩnh mới chân ướt chân giáo tiến vào Trung Nguyên lại thật thà chất phát, bỏ Quách Tĩnh một mình bản thân ông căn bản không yên tâm.
Theo kế hoạch sau khi dạy cho Quách Tĩnh bộ Dương Gia Thương để Quách Tĩnh có thêm chút lực lượng tự về sau đó Dương Thiết Tâm sẽ một lần nữa trốn vào vương phủ tuy nhiên khi đã thấy Kiều Phong thì khác, ông ta thật sự muốn Kiều Phong dìu dắt Quách Tĩnh.
“Kiều thiếu hiệp, ta biết ngươi trong lòng có ngại ngùng liền không muốn nhận nhưng vận nước lâm nguy thì ngại gì cái tiểu tiết đó?, Dương Gia Thương không chỉ là thương thuật của Dương gia mà còn là thương thuật bảo vệ Đại Tống trường tồn”.
“Thế này đi, nếu Kiều thiếu hiệp cảm thấy ngại chi bằng ngươi cùng Tĩnh nhi kết nghĩa huynh đệ đi, ta thấy các ngươi vừa gặp đã quen thực sự rất hợp tính nhau, Tĩnh nhi lại còn trẻ nếu được một đại ca như Kiều thiếu hiệp dìu dắt ta cũng yên tâm”.
Lần này lời của Dương Thiết Tâm thật sự đả động đến Kiều Phong.
Từ nhỏ Kiều Phong đã được Bắc Cái – Hồng Thất Công nuôi dậy, hắn đã thấm nhuần tư tưởng trung quân báo quốc hơn nữa Kiều Phong thân là đời kế nghiệm tiếp theo của Cái Bang, có một số việc hắn biết.
Lý do gì Dương Gia Tướng trở thành huyền thoại của Đại Tống?, không phải bởi vì bọn họ có võ công cao cường cũng không hoàn toàn do bọn họ trung nghĩa mà một phần rất lớn nằm ở Dương Gia Quân.
Dương Gia Thương là thương pháp chí cao trong quân đội Đại Tống, Dương Gia Thương là một môn võ công vừa có thể cho đại tướng lĩnh binh sử dụng nhưng sự đáng sợ của nó lại nằm ở hợp quân, chỉ cần nắm trong tay Dương Gia Thương liền có thể đào tạo nên một đội Dương Gia Quân, có thể một lần nữa kháng cự lại đại quân Mông Cổ phía Bắc hay Đại Kim ở mạn Tây – Nam.

KIều Phong không có tham vọng sử dụng Dương Gia Thương nhưng hắn thật sự muốn góp một phần sức tăng cường chiến lực của binh sỹ Đại Tống.
KIều Phong trong lòng quả thật có ngại nhưng nếu Dương Thiết Tâm bảo hắn kết nghĩa huynh đệ với Quách Tĩnh thì khác, một điểm này Kiều Phong căn bản không ngại, cho dù Dương Thiết Tâm không nói thì hắn cũng muốn kết nghĩa với người huynh đệ này.
Cái gì Kiều Phong thiếu thì Quách Tĩnh sẽ bù đắp lại.
Cái gì Quách Tĩnh thiếu thì Kiều Phong sẽ bù đắp lại.
Một điểm nữa... cả Kiều Phong cùng Quách Tĩnh tửu lượng đều cực kinh người, Kiều Phong thì không phải nói còn Quách Tĩnh lớn lên ở đại thảo nguyên, hắn cho dù không quá thích rượu nhưng rượu sữa ngựa thậm chí uống còn nhiều hơn uống nước, hình ảnh của Quách Tĩnh chưa từng gắn liền với rượu nhưng không có nghĩa tửu lượng của hắn kém.
....
Hoàn Nhan Vương Phủ
“Báo baooooooooooo”
Một âm thanh cấp tốc vang lên làm Hoàn Nhan Hồng Liệt bàn tay dừng lại, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc.
Hoàn Nhan Hồng Liệt nhận ra một vài âm thanh, đây là âm thanh của tiếng vó ngựa.
Ở Yến Kinh có một đạo luật bất thành văn chính là, khi có người cưỡi ngựa chạy vào trong Hoàn Nhan Phủ vậy thì đại biểu cho hai trường hợp.
Trường hợp một chính là có kẻ muốn chết.
Trường hợp hai thì chính là quân tình quan trọng.
Thân hình Hoàn Nhan Hồng Liệt từ từ đứng lên, đi ra ngoài cửa chính sau đó dùng hai tay mở cửa, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài.
Cũng không mất bao lâu một thân ảnh binh lính xuất hiện trong mắt ông ta, kẻ này thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt đi ra lập tức ghìm cương ngựa rồi nhảy xuống, vẻ mặt mang theo vài phần hốt hoảng, một chân rất nhanh quỳ xuống.
“Khởi bẩm vương gia, đại sự không tốt, sáng nay có một vị cô nương tóc trắng từ trong phủ vương gia xuất hiện, vị cô nương này khi đang đi dạo phố tại thành Yến Kinh đột ngột gặp một tên móc túi, sau đó... cả vị cô nương cùng tên móc túi một đuổi một chạy ra khỏi thành Yến Kinh “.
“Chúng thần lập tức cử một đội kỵ binh đi theo bảo vệ cô nương kia nhưng không ngờ lại lọt vào phục kích của Cái Bang dư nghiệt, lúc này hai bên đang cùng nhau chém giết đỏ cái máu, về phần cô nương kia chỉ sợ dính phải bẫy của đám Cái bang dư nghiệt kia, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, mong Vương gia phái viện binh”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe vậy sắc mặt liền giật giật sau đó khẽ gật đầu.

“Ta đã biết, ngươi lui đi”.
Tên binh sỹ kia lập tức cung kính xoay người rời đi, để Hoàn Nhan Hồng Liệt một mình đứng giữa sân rộng.
“Hoàn Nhan Lôi Đà, thiếu nữ tóc trắng kia là Vô Song đúng không?”.
Sai khi Hoàn Nhan Hồng Liệt nói ra cái tên này, bên cạnh ông ta chậm rãi xuất hiện một người, một người bịt mặt toàn thân hắc y, kẻ này gọi là Hoàn Nhan Lôi Đà.
Lôi Đà hai hàng lông mày khẽ nhíu sau đó liên cúi đầu lên tiếng.
“Bẩm vương gia, trước khi đám người kỵ binh Nam Thành bị phục kích thuộc hạ cũng đã nhận được tin Vô Song cô nương đi ra ngoài bất quá thuộc hạ cảm thấy không cần phải báo cáo với vương gia”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không vì việc thuộc hạ tự quyết mà tức giận trái lại chỉ nhẹ cười mỉm.
“Ồ, vì sao ngươi không báo cáo với bản vương?”.
Lôi Đà lại tiếp tục cung kính cúi gập người.
“Võ côn của Vô Song cô nương cực kỳ kinh người, đến cả thuộc hạ cũng chỉ cảm thấy có 4 phần chắc thắng, võ công cỡ này nếu bị tiểu thâu móc túi thuộc hạ căn bản không tin, từ đó có thể xem ra Vô Song cô nương tự có kế hoạch”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hai tay chắp về phía sau, ánh mắt mở lớn.
“Bản vương nghe nói đám người Cái Bang đó có hai tuyệt học là Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Đả Cẩu Bổng Pháp, bản thân Đả Cầu Bổng Pháp lại là một loại vậy hãm trận pháp cực kỳ lợi hại, theo ngươi Vô Song có gặp nguy hiểm không?”.
Lôi Đà nghe vậy vẫn cứ tiếp tục cúi người yên tĩnh không đáp, phải đến vài hơi thở sau hắn rốt cuộc cũng mở miệng.
“Cái Bang dám cường công kỵ binh của chúng ta đã nói lên bọn chúng lần này cực kỳ quyết tâm, dù thuộc hạ không rõ lắm lý do của bọn chúng nhưng nhân vật đầu não của Cái Bang hoàn toàn có thể xuất hiện, như vậy... Vô Song cô nương có lẽ thật sự bị Đả Cẩu Trận gây khó khăn. Thuộc hạ lập tức đi trợ giúp cô nương”.
Lôi Đà nói vậy không ngờ Hoàn Nhan Hồng Liệt lại phá lên cười.
“Ai nói ngươi đi cứu?, cứ coi như không nghe thấy, không nhìn thấy”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt mỉm cười đi vào bên trong, nụ cười làm Lôi Đà cạnh đó lạnh cả sống lưng.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 149

Phá trận (1)

Vô Song là thượng khách của Hoàn Nhan Hồng Liệt cái này đương nhiên đúng tuy nhiên trong mắt Hoàn Nhan Hồng Liệt mà nói thân phận Vô Song còn chưa đủ, trong tùy từng trường hợp hắn sẽ lấy thân phận Vô Song ra để mà xem xét là cứu hay không cứu.

Cái Bang đương nhiên rất mạnh nhưng mà Cái Bang không nằm trong danh sách kiêng kỵ của Hoàn Nhan Hồng Liệt, hắn hoàn toàn có thể cho người đến cứu Vô Song bất quá trong trường hợp này mà nói, cứu Vô Song không có lợi bằng không cứu.

Thân phận của Vô Song nói trắng ra liền là cầu nối giữa Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng Tây Hạ, cùng Lý Thu Thủy, nếu Vô Song bị người của Cái Bang đánh chết thì cây câu nối này sẽ triệt để bị phá hủy hay nói đúng hơn là căn bản không cần cầu nối nữa, Lý Thu Thủy sẽ điên cuồng trả thù Cái Bang, khi đó Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ cần sử dụng vài thủ đoạn nhỏ liền danh chính ngôn thuận khiến Lý Thu Thủy trở thành minh hữu của Đại Kim, có một ngũ tuyệt cao thủ như Lý Thu Thủy hoàn toàn ở bên mình đương nhiên lợi hơn một cây ‘cầu nối’ nhiều lắm.

Đành rằng tư chất của Vô Song rất tốt nhưng đại tông sư còn chưa là gì cả, từ đại tông sư lên ngũ tuyệt vẫn còn một khoảng cách rất xa, Vô Song tất nhiên cũng có thể trở thành ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ nhưng mà cái Vô Song cần là thời gian mà Hoàn Nhan Hồng Liệt không có nhất cũng chính là thời gian.

Hoàn Nhan A Cốt Đả chỉ đợi thêm 5 năm nữa, trong 5 năm này nhất định phải diệt đi nhà Liêu thâu tóm một nửa nhà Tống rồi cùng Mông Cổ phân chia thiên hạ, chính vì vậy thay vì mong đợi một thiên tài có tương lai vô hạn như Vô Song thì Hoàn Nhan Hồng Liệt liền muốn chọn một siêu cấp cao thủ đã thành danh, sự lựa chọn này thích hợp hơn rất rất nhiều.

Nếu Vô Song không phá được Đả Cẩu trận, nếu Vô Song không chết mà bị bắt làm tù binh, Hoàn Nhan Hồng Liệt hắn cũng rất nguyện ý xem xét mà tiễn Vô Song một đoạn xuống suối vàng.

Tất nhiên nếu Vô Song có thể phá trận an toàn thì Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không thiệt, khi đó chứng tỏ bản lĩnh cùng thực lực của Vô Song đều đủ, ít nhất cũng có thể đảm đương trọng trách thay Hoàn Nhan Hồng Liệt xâm chiếm võ công Trung Nguyên.

Đối với Hoàn Nhan Hồng Liệt, không cứu Vô Song có lời hơn cứu rất nhiều rất nhiều.

....

Lại nói đến Vô Song, một người một ngựa đuổi theo Vân Trung Hạc, lúc này ánh mắt Vô Song bắt đầu có thêm chút chú ý.

Vô Song đã không cảm thấy kỵ binh Đại Kim đi theo sau lưng nữa, điều này nói lên có người trong bóng tối âm thầm ra tay ngăn cản đám kỵ binh này, đám kỵ binh kia số lượng cũng không đông nhưng kỷ luật nghiêm minh am hiểu quần chiến, muốn ngăn cản bọn họ thì cũng phải bỏ ra một lực lượng không yếu.

Kẻ trước mặt Vô Song ăn mặc quần áo cũng không hẳn là rách rưới để gọi là ăn mày, quần áo của hắn chủ yếu là vải sờn đồng thời vá chằng vá chịt nhưng muốn nói là ăn mày thì cũng không hẳn, nhìn kẻ này cước bộ càng ngày càng lung lay, càng ngày càng không ổn định, trong đầu Vô Song bắt đầu có vài suy nghĩ.

Vô Song không am hiểu địa thế nơi này, hắn không biết cứ tiếp tục chạy theo đường này thì hắn sẽ bị đưa đến đâu, tự cảm thấy có lẽ nên nghiêm túc, Vô Song liềm ghìm cương ngựa lại, không tiếp tục di chuyển nữa, hắn thản nhiên ngồi trên lưng ngựa mắt nhìn ra phương xa.

Vị trí đứng của Vô Song hiện tại thực sự cũng rất hay, bản thân đây là một vùng tương đối bằng phẳng, gần như tất cả kẻ địch muốn tập kích hắn đêu fkhoong có chỗ ẩn núp hơn nữa chỗ này cũng gần với thành Yến Kinh, kể cả có việc gì nằm ngoài dự đoán thì Vô Song vẫn tự tin mình có thể chạy nổi.

Thấy Vô Song đột ngột dừng ngựa lại bản thân Vân Trung Hạc thậm chí suýt nữa thì trẹo chân cũng may cước bộ của Vân Trung Hạc đúng là thật sự lợi hại, hắn rất nhanh ổn định thân thể sau đó quay lại nhìn Vô Song đồng thời ở bên kia Vô Song cũng đang nhìn hắn.

Bản thân Vân Trung Hạc hiện nay căn bản không biết làm thế nào mới tốt, đối phương không đuổi nữa thì hắn phải làm gì?.

Theo lý thuyết Vân Trung Hạc cũng tin tưởng mình chắc chắn mạnh hơn tiểu nữ nhân tóc trắng kia tuy nhiên Vân Trung Hạc còn nhớ như in lời của Lỗ Hữu Cước, rất có khả năng đi theo Vô Song có cao thủ đại tông sư cấp bậc.

Vân Trung Hạc tự tin nãy giờ một đường chạy thẳng thì tông sư đỉnh phong cao thủ cũng khó lòng đuổi theo nhưng đại tông sư cao thủ thì khác, cũng chính vì đại tông sư cao thủ tồn tại mà Vân Trung Hạc không dám tự mình ra tay bắt Vô Song.

Lúc này khi thấy Vô Song dừng lại, Vân Trung Hạc thực sự không biết làm gì, chạy cũng không được mà không chạy thì cũng không được, hắn chỉ còn dùng được một cách duy nhất, hắn lập tức cầm túi tiền của Vô Song lên quơ quơ.

“Tiểu nương tử, không muốn lấy lại túi tiền sao?, không muốn đuổi theo bản đại gia sao?, nào nhanh lên một chút đến bắt bản đại gia, bản đại gia liền trả lại túi tiền cho ngươi “.

Vô Song trên lưng ngựa nhìn thấy Vân Trung Hạc nhảy nhót như con khỉ vậy,

hắn chỉ thở dài một hơi sau đó chậm rãi thúc ngựa quay đầu lại, Vô Song đột nhiên cảm thấy cực kỳ phí thời gian với kẻ đang nhảy nhót kia.
Vân Trung Hạc sắc mặt rõ ràng đỏ lên, hắn có thể thấy được Vô Song vừa ném cho mình một cái nhìn khinh bỉ đồng thời trong lòng Vân Trung Hạc cũng xuất hiện nộ hỏa.
Hắn là ai?, hắn là cùng hung cực ác Vân Trung Hạc, từ trước đến nay nữ nhân nhìn thấy hắn có ai không sợ hãi, có ai không vô lực cầu xin?, hắn thật sự có cảm giác hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, dĩ nhiên bị một cái nữ nhân khinh thường?.
Mấy ngày nay Vân Trung Hạc đã ăn không ít khổ sở từ đám Cái Bang cao thủ lúc này lại bị Vô Song coi thường rời đi hắn liền bất chấp, một chân dẫm xuống đất tốc độ của bản thân được tận dụng tới cùng cực, cứ như vậy lao bắn về phía Vô Song.
Thật ra mà nói nếu không bị đám người Cái Bang khống chế thì hắn còn lâu mới mất thời gian với Vô Song như vậy, một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần thế kia thì chỉ cần một liều xuân dược là xong, vì cái gì phải mất thời gian?, khi nhìn thấy dung mạo của Vô Song chính Vân Trung Hạc còn không khống chế được nộ hỏa của bản thân, không vì nhiệm vụ trên đầu mình thì hắn đã sớm ra tay rồi.
Vân Trung Hạc luôn tâm niệm nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ chính là chủ nhân Tây Hạ Nhất Phẩm Đường – Lý Thu Thủy cũng là chủ nhân của hắn, nếu Lý Thu Thủy được 10 điểm thì ít nhất nữ nhân tóc trắng kia phải 9 điểm, thân là một đời hái hoa đạo tặc, mỹ nữ cỡ Vô Song hắn căn bản sẽ không bỏ qua.
Vô Song thực sự rất hợp mắt Vân Trung Hạc, tiêm tiêm yếu đuối, da trắng như ngọc, mái tóc như băng sương, khuôn mặt hoàn mỹ mang theo nét lạnh lùng giống tuyết liên trên dãy Thiên Sơn hùng vĩ, vẻ đẹp của Vô Song thật ra không phải giống nữ tử trung thổ mà hoàn toàn là vẻ đẹp của nữ tử dị vực.
Vô Song cũng không rõ có phải mang gen Tây Vực kế thừa của Lệ Thương Thiên hay không nhưng đúng là dung mạo của Vô Song càng lớn lại càng mang theo nét đẹp lai giữa Á và Âu, vẻ đẹp của nữ tử không thuộc về Trung Nguyên.
Khinh công của Vân Trung Hạc rất tốt, chỉ loáng một cái bàn tay hắn đã đưa ra muốn bắt lấy Vô Song, lúc này Vô Song thậm chí còn chưa quay đầu lại, Vân Trung Hạc cứ ngỡ có thể dễ dàng tóm được Vô Song nhưng khi tay hắn chạm vào lưng Vô Song lập tức bị lực phản chấn đánh bật ra.
Vân Trung Hạc lập tức bị bắn ngược lại, phản chấn làm cho cổ tay hắn rung lên bần bật, nếu không phải khinh công hắn siêu việt cùng cấp thì hắn đã sớm ngã lăn trên mặt đất, cố gắng dùng một chân để tiếp đất cả người Vân Trung Hạc lộn lại hơn ba vòng thì mwois có thể khiến toàn bộ phản lực triệt tiêu.
Vân Trung Hạc kinh hãi gần chết hắn vừa muốn ngửa mặt lên nhìn Vô Song thì đã thấy trước mặt hắn một mũi giày xuất hiện, Vân Trung Hạc ánh mắt mở to hết

cỡ nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể làm gì, một cước của Vô Song sút bay người Vân Trung Hạc cứ như đang đá bóng vậy.
Vân Trung Hạc cả người bị đánh bay đi, thân thể hắn gần như không thể khống chế nữa, hắn chỉ còn có thể mở to mắt mà nhìn một hình ảnh cả đời này cũng khó quên, hắn thấy tốc độ khinh công của Vô Song.
Vô Song sau khi đá bay Vân Trung Hạc dĩ nhiên đuổi theo hắn, đi sau mà đến trước thân hình như xé rách cả hư không, thân ảnh Vô Song vậy mà bắt kịp cơ thể của Vân Trung Hạc, nắm tay thành quyền, một quyền đấm xuống, dính một quyền này cả người Vân Trung Hạc vốn đang như một quả bóng bay ngang thì bị tạ sắt đập từ trên xuống dưới vậy.
Vân Trung Hạc hét thảm một tiếng, miệng phun máu giữa trời cả người ngã rầm xuống mặt đất, đến nhúc nhích còn không làm được, xương cốt của hắn cứ như bị đánh nát toàn bộ vậy.
“Tha.. tha mạng... khụ khụ”.
Nói ra được một câu này Vân Trung Hạc tiếp tục phun ra một ngụm máu, một quyền của Vô Song toàn lực đánh xuống không phải ai cũng chịu được, một quyền này thậm chí khiến Vân Trung Hạc một chân bước vào bên trong quan tài.
Vô Song nhìn Vân Trung Hạc nửa sống nửa chết liền ngồi xuống, có chút đưa tay ra sau vén lên tóc mai, hình ảnh này cho dù Vân Trung Hạc đang nửa sống nửa chết thì vẫn cảm thấy mê hoặc vô cùng.
Vô Song chưa bao giờ thật tâm muốn đóng giả nữ nhân nhưng mà chỉ bằng Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng với Quỳ Hoa Bảo Điển liền tạo cho Vô Song một loại khí chất giống nữ nhân hơn cả nữ nhân, đặc biệt là từ sau khi hắn xuyên không lần thứ hai, hắn lại càng trở nên mị hoặc hơn, càng khiến không biết bao nhiêu nữ nhân cảm thấy ghen tị hơn.
“Bây giờ ta cũng không có hứng muốn giết ngươi lắm nên có lẽ ta sẽ không ra tay, cho ngươi một chút thời gian nói ra kế hoạch của mấy kẻ kia, nếu có thông tin làm ta hài lòng không biết chừng ta có thể tha mạng cho ngươi “.
Nhìn Vô Song ngồi ngay bên cạnh mình, cảm nhận được cái hàn khí lành lạnh bao phủ cơ thể hắn, Vân Trung Hạc cũng chẳng thèm suy nghĩ gì mà cắn răng lên tiếng, hắn liền nói cho Vô Song toàn bộ kế hoạch của Cái Bang.
Cái Bang dùng vũ lực để khiến Vân Trung Hạc cúi đầu thì sao có thể bắt Vân Trung Hạc hắn trung thành?.
Đành rằng Vân Trung Hạc dính độc tố của Lỗ Hữu Cước nhưng mà độc tố cũng sẽ không chết luôn còn nếu hắn không nói gì lúc này hắn thật sự sẽ chết.
Quan trọng hơn là.... ai bảo Vô Song dễ nhìn hơn Lỗ Hữu Cước cùng đám người Cái Bang gấp vạn lần?.
....
Một mình thong dong trên ngựa, tiến về phía điểm hẹn của Vân Trung Hạc với

đám người Cái Bang, khuôn mặt Vô Song xuất hiện một nụ cười nhè nhẹ.
Vân Trung Hạc cũng không biết quá nhiều thông tin tuyệt mật của Cái Bang nhưng lại có một thông tin làm Vô Song hứng thú, đúng hơn là thông tin này gần như bất cứ nhân vật cao tầng nào của Cái Bang cũng sẽ biết.
Cái Bang thiếu bang chủ Kiều Phong đang tiến về Yến Kinh.
Kiều Phong hiện nay mới gần 30 tuổi đã là cao thủ hàng đầu của Cái Bang đồng thời sau thời gian gần 4 năm dài đằng đẵng nhận vô số nhiệm vụ cùng thử thách của bang chủ Hồng Thất Công, đây chính là nhiệm vụ cuối cùng của Kiều Phong, đến Yến Kinh cùng các trưởng lão Cái Bang cứu ra một người.
Cứu ai thì Vân Trung Hạc đương nhiên không biết và Vô Song thì cũng không quan tâm.
Vô Song chỉ quan tâm, Thần Võ Kiều Phong rốt cuộc mạnh thế nào?.
....
(còn 1 chương đăng muộn chút)
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 150
Phá trận (2)

Vô Song một mình một ngựa tiến tới điểm hẹn của Vân Trung Hạc cùng đám người Cái Bang, hắn có thể nhận thấy nơi đây rất gần một bìa rừng, xung quanh có chút khó đi lại nhưng vẫn tính là tương đối bằng phẳng, dõi mắt quan sát địa thế bản thân Vô Song cũng không khỏi gật đầu.
Vô Song từ miệng Vân Trung Hạc cũng biết đám người Cái Bang lo lắng cái gì mà phải đầu tư lớn như vậy để vây công Vô Song đồng thời Vô Song cũng đại khái đoán ra đám người Cái Bang muốn bắt giữ Vô Song để trao đổi với ai đó, mấy việc này cũng chẳng phải kế hoạch cao siêu gì.
Một người một ngựa dừng lại, ánh mắt theo dõi xung quanh, Vô Song thậm chí còn phát hiện được xung quanh có không ít kẻ đang ẩn núp trong đó có vài luồng khí thế đúng là khiến Vô Song khó mà có thể khinh thường.
Từ khi xuyên không đến thế giới này thì Vô Song chưa gặp đối thủ vừa sức nào, các trận chiến của hắn hoặc là nghiền nát đối phương nếu không thì đối phương sẽ nghiền nát hắn, Vô Song còn chưa được chân chính giao thủ cùng đại tông sư cao thủ, hai luồng khí tức mạnh nhất xung quanh nơi này cho dù chưa đến đại tông sư nhưng cũng không cách đại tông sư bao nhiêu, thực lực có lẽ cũng ngang với Khâu Xử Cơ.
Nếu đây chỉ là hai kẻ thực lực ngang Khâu Xử Cơ thì tất nhiên Vô Song sẽ lười quan tâm nhưng nếu cộng thêm Đả Cẩu Trận Pháp nức tiếng giang hồ của Cái Bang thì quả thật có thể làm cho Vô Song chú tâm.
Trận pháp trong thế giới Kim Dung là một loại siêu bug chiến lực, chuyên dùng cho lấy yếu thắng mạnh, lấy ít địch nhiều.
Toàn Chân Thất Tử không có một ai đủ sức đối chiêu cùng Đông Tà hoặc Tây Độc nhưng khi Bắc Đẩu Thất Tinh Trận hợp lại thì cho dù hai người này cũng khó lòng mà phá vây.
Tam Độ mang danh Thiếu Lâm Thần Tăng nhưng nếu tách riêng thì không ai là đối thủ của Trương Vô Kỵ bất quá dưới Kim Cương Phục Ma Trận thì Tam Độ cũng làm Vô Kỵ mệt bở hơi tai.
Võ Đang Thất Hiệp thực lực mạnh lắm cũng chỉ là đại tông sư mà thôi nhưng khi 7 người hợp thành Chân Võ Thất Tiệt Trận liền được miêu tả là vô địch, lấy sức 7 người có thể chống lại 64 cao thủ hạng nhất trân giang hồ.
Vô Song không rõ Đả Cầu Trận có uy lực thế nào nhưng nếu lấy hai tông sư đỉnh phong cao thủ làm trận nhãn lại thêm một đám siêu nhất giai cao thủ trợ trận, thực lực sao có thể tầm thường?.

....
Vô Song đang suy nghĩ về đám người Cái Bang này thì hai người đứng đầu nơi đây cũng có chút giật mình nhìn Vô Song.
Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà hai mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có một tia kiêng kỵ.
Đầu tiên bọn họ không thấy Vân Trung Hạc, điều này có nghĩa ‘cao thủ phía sau’ Vô Song đã giải quyết Vân Trung Hạc, tất nhiên bọn họ sẽ không tin việc Vô Song có thể đánh bại Vân Trung Hạc, điều này thì bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến.
Tiếp theo là thái độ của Vô Song, Vô Song rất xinh đẹp điều này không cần phải nói thêm nhưng với đám Trần Cô Nhạn mà nói thì bọn họ lại để ý tới việc Vô Song quá mức bình tĩnh hơn, bình tĩnh đến không hợp thói thường, loại bình tĩnh này chỉ khi sau lưng Vô Song có một đại cao thủ sẵn sàng ứng cứu.
Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạc cố gắng cảm nhận xung quanh tuy nhiên cũng không cách nào phát hiện ra sự xuất hiện của ‘cao thủ kia’ điều này dẫn đến cả hai có chút chần chừ.
“Là đánh hay không đánh, sau lưng đối phương chỉ sợ có cao thủ”.
Bị Trần Cô Nhạn hỏi, Hề Sơn Hà nhíu chặt lông mày lại rồi rốt cuộc cũng mạnh mẽ gật đầu.
“Hừ có gì mà sợ, Đả Cầu Trận mở ra thì cho dù Đại Tông Sư cao thủ cũng bị khốn lại, nơi địa điểm chúng ta chọn là bìa rừng, chỉ cần bắt cóc được nữ nhân kia, không đánh lại liền có thể bỏ chạy, cần gì sợ tên cao thủ kia?”.
Lời nói của Hề Sơn Hà nói tất nhiên cực kỳ có lý, ngũ tuyệt cao thủ không phải là rau cải trắng, trừ khi là Hoàn Nhan Hồng Liệt hoặc Hoàn Nhan A Cốt Đả ngự giá thân trinh thì mới có cao thủ cấp bậc này bảo vệ nếu không căn bản không thể nào xuất hiện nơi đây.
Nếu chỉ là đại tông sư cao thủ mà nói, trận này... đánh được.
Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn nhìn nhau rồi lập tức gật đầu, theo Hề Sơn Hà ra lệnh toàn bộ 36 tinh anh đệ tử Cái Bang cùng lao ra khỏi điểm ẩn nấp đồng thời Trần Cô Nhạn lao lên đầu tiên, trong hai vị hộ pháp này thì Trần Cô Nhạn là người có khinh công cao nhất.
Khinh công của Trần Cô Nhạn là tốt nhất nên nhiệm vụ của hắn là dùng ngay chiêu đầu tiên khống chế Vô Song, khống chế được Vô Song thì lo gì cao thủ sau lưng Vô Song nữa?.
Suy nghĩ đương nhiên là đúng có điều phàn đoán của hắn sai lầm.
Trần Cô Nhạn võ công cao hơn Vân Trung Hạc một đường nhưng trong mắt Vô Song thì cũng chẳng ra gì cả.
Trần Cô Nhạn lao tới, năm ngón tay hóa thành trảo muốn nắm lấy yết hầu của Vô Song thì đột nhiên hắn thấy Vô Song đưa tay ra.

Cổ tay của Vô Song cứ như linh xà vậy, khẽ xoay tròn một cái liền nắm lấy cổ tay của Trần Cô Nhạn rồi kéo ra phía mình.
Trần Cô Nhạn đang ở trên không trung vốn tưởng có thể dễ dàng bắt được Vô Song nào ngờ dưới một kéo của Vô Song liền cảm giác như một hấp lực không thể phản kháng vậy, cả người của hắn bị kéo về phía Vô Song.
Vô Song rất nhanh cũng thả tay ra, cổ tay khẽ xoay tròn biến thành chưởng, một chưởng phát ra đánh thẳng vào ngực Trần Cô Nhạn hất bay hắn xuống mặt đất, từ đầu đến cuối ánh mắt của Vô Sông còn chưa từng nhìn Trần Cô Nhạn.
Đám đệ tử Cái Bang này cũng toàn bộ là tinh anh đệ tử, tố chất cực tốt, khả năng kết trận cực nhanh bất quá khi bọn họ còn chưa kết trận xong đã thấy Trần hộ pháp phun máu miệng mà bay ra ngoài, thân hình chật vật vô cùng thì cả đám cứ như dính định thân thuật, căn bản không biết làm gì mới đúng.
Ở đây chỉ có Hề Sơn Hà là kịp phản ứng mà đưa tay ra đỡ lấy Trần Cô Nhạn bất quá dưới kình lực của một chiêu vừa rồi, Hề Sơn Hà bị đẩy lùi một mạch 7 bước mới có thể dừng lại.
Vô Song lúc này rốt cuộc đứng lên, không biết từ bao giờ hắn cũng không còn đi giày nữa, đôi chân trần của Vô Song đạp lên đầu con ngựa này, nhẹ nhàng mà phiêu bồng vô cùng, hàn khí trong người hắn dần dần bao phủ toàn bộ xung quanh.
Ánh mắt cao cao tại thượng mà nhìn hai người Hề Sơn hà cùng Trần Cô Nhạn còn chưa hiểu hết việc gì đang xảy ra.
“Nếu thực lực các ngươi chỉ có thế, đi chết được rồi”.
GIọng nói ngập tràn sát khí, thứ sát khí cho dù là hai người Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn đã trải qua không biết bao nhiêu biến cố cuộc đời cũng phải kinh hồn táng đảm, bọn họ rốt cuộc biết mình sai ở đâu rồi.
Vô Song đứng trên đầu ngựa không phải vì thuật cưỡi ngựa của Vô Song lợi hại ra sao mà là vì khinh công của hắn đạt đến trình độ kinh người.
Vô Song không có cao thru đi theo hộ tống, hắn căn bản không cần cao thủ đi theo hộ tống bởi hắn chính là cao thủ, một đại tông sư cường giả hàng thật giá thật.
Nhìn Vô Song đứng đó, Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn rốt cuộc đã hiểu tại sao Vân Trung Hạc không đến, Vân Trung Hạc đến được mới là lạ.
Một điều quan trọng nữa, vây hãm một Đại Tông Sư cao thủ không phải là dễ, đánh bại một Đại Tông Sư cao thủ thì lại càng khó, giết chết một Đại Tông Sư cao thủ thì ngoài ngũ tuyệt ra gần như không ai có thể làm được, về phần bắt sống một vị Đại Tông Sư cao thủ thì chỉ sợ ngũ tuyệt ra tay cũng không dễ dàng.
Với trình độ cùng thực lực của Vô Song, đám người Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn căn bản không có tư cách bắt sống, kế hoạch bắt cóc Vô Song căn bản không thể nào thành công.

....

Kế hoạch thì chắc chắn thất bại rồi tuy nhiên việc giải quyết thế nào lại là một vấn đề hoàn toàn khác, là chạy hay là chiến?.

Trần Cô Nhạn dính một chưởng của Vô Song có điều hắn lại chưa đến mức triệt để không thể chiến đấu, một chưởng kia chỉ làm khí tức của hắn đại loạn, chính Trần Cô Nhạn cũng cảm nhận được một chưởng của Vô Song không có gì quá mức bá đạo.

Nếu một chưởng của Vô Song như vậy thì Trần Cô Nhạn có thể tự tin chịu thêm vài chưởng nữa cũng sẽ không chết, lực công kích này vốn không phải là đại tông sư cao thủ, lực công kích này cùng lắm chỉ có thể coi là tông sư đỉnh phong mà thôi, chính vì vậy trong mắt Trần Cô Nhạn cũng xuất hiện chiến ý.

Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn đã là bằng hữu bao nhiêu năm sao không hiểu ý nhau có điều Hề Sơn Hà sau lưng khéo léo cũng bắn ra một cọc ám hiệu.

Hề Sơn Hà không có tự mình chịu một chưởng của Vô Song vì vậy hắn cũng không dám chắc chiến lực của Vô Song ra sao từ đó cũng đành phóng ra ám hiệu, tất nhiên ám hiệu này vừa để báo cho Lỗ Hữu Cước có đại sự phát sinh vừa để báo cho một người khác, một vị cứu tinh của Cái Bang, thiếu bang chủ Kiều Phong.

Theo kế hoạch dự tính thì Hề Sơn Hà cũng biết Kiều Phong có lẽ sắp đi đến phụ cận Yến Kinh, hắn không rõ Kiều Phong có nhìn thấy ám hiệu này hay không nhưng dù sao cũng không ngại thử một lần.

Sau khi phóng ra ám hiệu, Hề Sơn Hà lập tức lên tiếng.

“Thiết trận, vây địch”.

Hề Sơn Hà vừa nói xong đám tinh anh đệ tử của Cái Bang lập tức bao vây Vô Song vào giữa, tạo thành một cái vòng tròn lớn, càng đáng nói hơn là đám này còn di chuyển liên tục theo hình vòng tròn đồng thời gậy gỗ trong tay liên tục gõ xuống nền đất cứng rắn.

Vô Song không hiểu gì lắm hành động của đối phương, hắn chỉ biết hiện nay hắn chân chính được đối đầu với Đả Cẩu Trận Pháp.

Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn hai người nắm lấy gậy trúc trong tay, dùng hai tay nắm thật chắc cây gậy của mình sau đó lập tức lao về phía Vô Song, người bên trái, kẻ bên phải tạo thành gọng kìm vây Vô Song vào chính giữa.

Vô Song thân hình lướt nhẹ về phía trước gần như lướt đi trên không trung vậy, hắn đưa tay thành trảo trực tiếp va chạm cùng hai cây gậy đang đánh về phía mình, ba người ở trên không trung lập tức va chạm gần 10 chiêu sau đó Vô Song mới mượn thế mà lùi lại, ánh mắt hơi hơi liếc về cánh tay của mình.

Hai cây gậy kia tuyệt đối có vấn đề, độ mềm dẻo của nó làm tốc độ ra chiêu của Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà như trở nên nhanh hơn đồng thời chẳng biết vì sao đầu gậy lại rất nặng, nặng đến mức làm tay Vô Song bắt đầu có dấu hiệu ê

ẩm.
Thấy Vô Song lùi lại hai người này cũng lập tức tiến lên không bỏ, Hề Sơn Hà tay nắm gậy gỗ đâm về phía trước như đang sử dụng trường thương còn Trần Cô Nhạn lại cúi thấp người xuống, chuyên đánh dưới chân, hai người phối hợp cực kỳ chỉnh chu gần như không hề nhìn ra sai lầm nào.
Vô Song thì lại không tiếp tục cứng đói cứng với hai cây gậy có vấn đề kia, bộ pháp của hắn cực kỳ thong dong mà né tránh, thân hình phiêu hốt vô định tuy bị vây trong một làn mưa bóng ảnh của gậy gỗ nhưng Vô Song hoàn toàn không bị chạm đến.
Vừa né tránh vừa lùi lại thì Vô Song cũng phát hiện ra đám tinh anh đệ tử Cái Bang cũng lùi theo, cả vòng tròn khổng lồ cũng đang di chuyển theo từng bước Vô Song di chuyển, gần như nếu Vô Song chỉ lùi mà nói gần như không có cách nào lùi đến điểm giới hạn của vòng tròn.
Hề Sơn Hà thấy Vô Song một đường lùi lại lập tức vận sức cả người nhảy lên dùng gậy bổ thẳng xuống cứ như bổ củi vậy quan trọng hơn cây gậy của Hề Sơn Hà rõ ràng đã qua xử lý, phần tay của hắn cầm mềm dẻo vô cùng nhưng phần đầu gậy lại mang theo ngàn cân trọng lực.
Nhìn thấy một chiêu này Vô Song cũng không lùi lại nữa, tay hóa thành quyền một quyền đánh thẳng lên trời, quyền đầu của hắn va chạm cùng đầu gậy của Hề Sơn Hà liền đánh bật đối phương ra nhưng cũng cùng lúc này Trần Cô Nhạn một chân dẫm xuống, sử dụng gậy trong tay như trường thương, cây gậy gỗ của hắn liên tục được dùng lực cánh tay xoay tròn mà đâm thẳng về phía bả vai của Vô Song.
Vô Song cũng đưa một tay ra nắm thẳng vào đầu gậy kia tuy nhiên theo đà đẩy của Trần Cô Nhạn hắn cũng lập tức bị đẩy lùi lại, bàn chân trần lướt nhẹ trên mặt đất.
Ngay lúc Vô Song bị lùi lại, Trần Cô Nhạn liền hét lên.
“Biến trận – xiên cẩu”.
‘Xiên cẩu’ là cái gì thì Vô Song không biết nhưng hắn đang cảm thấy có chút bực mình, đối phương dĩ nhiên coi hắn là ‘cẩu’? đồng thời Vô Song cũng có thể nhìn thấy đám tinh anh đệ tử Cái Bang cũng không có lùi lại nữa, có đến bốn người tay nắm chặt gậy gỗ mà xoay về hướng lưng Vô Song.
“Trò hề”.
Rốt cuộc Vô Song cũng lên tiếng, hắn bắt đầu vận lên nội kình đồng thời tiên thiên hàn băng chân khí mạnh mẽ mà ra trong phút chốc cả cánh tay phải của Vô Song như bị đóng băng đồng thời nguyên cây gậy của Trần Cô Nhạn cũng bị đóng băng lại, Trần Cô Nhạn cứ như cảm thấy mình đâm vào một ngọn núi lớn, căn bản không có cách nào làm Vô Song lùi thêm.
Đã vận lên cả nội kình cùng hộ thân cường khí, khi bốn cây gậy gỗ đâm vào sau

lưng Vô Song cũng lập tức bị đẩy cong lại tuy nhiên đám đệ tử Cái Bang cũng không hề hoảng sợ bởi Hề Sơn Hà đã lao tới, Hề Sơn Hà chân đạp vào vai Trần Cô Nhạn, cả người nhảy lên không trung, hai tay nắm lấy đầu gậy rồi đập mạnh xuống.
“Đả Cẩu Bổng Pháp – Thiên Hạ Vô Cẩu”.
Cái chiêu này kiếp trước Vô Song đã nghe rất nhiều lần nhưng hiện tại liền thấy chói tai vô cùng, chói tai vì sao?, bởi đối phương đang dùng chiêu này đánh hắn.
Trần Cô Nhạn hay Hề Sơn Hà đều tin tưởng Vô Song không thể né tránh hay lùi lại trong trường hợp này nữa thì đột nhiên cây gậy của Trần Cô Nhạn bị bẻ cong sau đó một luồng kình lực kinh khủng khiếp từ đầu cây gậy truyền về, nó xoáy nát cả cây gậy của Trần Cô Nhạn sau đó bắn hắn bay xa như diều đứt dây vậy.
Vô Song vừa rồi sử dụng toàn bộ Âm Duy Mạch mà giải phóng Tiên Thiến Chí Âm Nội lực, khi những mảnh gỗ kia bay lên không ngờ còn từng mảnh từng mảnh hàn băng xuất hiện.
Vô Song cũng mặc kệ mấy cây thương sau lưng, tay trái trực tiếp đánh ra một chưởng.
Chưởng này chính là dùng đến Đại Bi Phú, hàn bằng chân khí chạy dọc cơ thể Vô Song cũng mạnh mẽ bắn ngược bốn tên Cái Bang đệ tử ra sau đồng thời Hàn Băng Chưởng oanh kích về phía Hề Sơn Hà.
Vô Song vốn tự tin một chưởng này thậm chí đủ sức đánh chết Hề Sơn Hà thì sắc mặt hắn rốt cuộc khẽ xuất hiện một tia kinh ngạc, cây gậy của Hề Sơn Hà vậy mà đến trước Vô Song, một gậy đập xuống khiến cả người Vô Song liền quỳ trên mặt đất, xung lực của nó làm phần bả vai của Vô Song trở nên đau đớn vô cùng, gần như trong thời gian ngắn không thể nhấc ra.
Hề Sơn Hà bên kia cũng không dám tiếp tục tấn công Vô Song, nói đúng hơn hắn bị chưởng lực của Vô Song dọa sợ vỡ mật, hắn sau khi đánh trúng vai của Vô Song liền vận toàn bộ nội lực bắn ngược cơ thể ra phía sau đồng thời đến cả gậy gỗ cũng buông ra khỏi tay, hành động này không khác nghịch hành kinh mạch là bao, ngực của Hề Sơn Hà đột nhiên cảm thấy đau xót, hắn nhẹ phun ra một ngụm máu tươi tuy nhiên đúng là hắn né được một chưởng của Vô Song.
“Biến trận, cũi nhốt chó”.
Cả Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn lập tức lên tiếng, đám đệ tử của Cái Bang liền nắm chặt gậy gỗ trong tay mà lao về phía Vô Song, bọn chúng thấy Vô Song ngã xuống vậy mà liền lập tức muốn bắt sống hắn.
Vô Song lúc này cũng không có tức giận, trái lại hơi hơi mỉm cười, hắn rốt cuộc cũng nhận ra cái Đả Cẩu Trận này vì sao giữ được đại tông sư cường giả rồi.
Người khác có thể chưa phát hiện ra, nếu là đại tông sư khác có lẽ phải chiến đấu thêm một lúc mới nhận thức được nhưng Vô Song lại khác.
Đám tinh anh đệ tử kia mới mà mắt xích của Đả Cẩu Trận, hành động gõ gậy

điên cuồng kia dĩ nhiên là một loại âm ba công kích, một dạng âm công.
Vô Song bị thứ âm thanh kia ảnh hưởng, chính vì tai hắn bị ảnh hưởng mới dẫn tới một chiêu vừa rồi... phán đoán sai khoảng cách.
Một đám tinh anh đệ tử lao tới, gậy gỗ trong tay như một ngọn giáo đâm xuống, đương nhiên gậy gỗ sẽ không đâm chết người, bọn chúng muốn dùng gậy gỗ tạo thành một cái cũi ghì chặt bản thân Vô Song xuống.
Ngay lúc này Vô Song lại làm một hành động mà Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà không thể hiểu nổi, cánh tay trái của Vô Song rõ ràng dính một đòn rất nặng, trong thời gian ngắn vốn khoogn thể cử động được mới đúng nhưng Vô Song lại có thể cong cả hai tay lên, cổ tay của hắn khẽ xoay tròn ngăn chặn gậy gỗ đang đánh tới, bàn tay của Vô Song bỗng chốc cứng rắn như sắt thép trực tiếp đánh bay bốn cây gậy lao tới từ hai phía sau đó cả người vận kình xoay tròn trên không trung.
Thấy không thể bắt giữ được Vô Song thì Hề Sơn Hà tất nhiên lại lên tiếng.
“Biến trận, vây cẩu”.
Đám đệ tử cực nhanh lùi về vị trí của mình tuy nhiên lúc này thời gian và không gian cứ như bị đóng băng vậy bởi bọn họ nhìn tháy... Vô Song múa.
Vô Song vốn đang mượn lực xoay tròn, ai cũng nghĩ hắn sẽ đặt chân xuống đất thì thân hình của Vô Song lại lướt nhẹ trên không trung thêm một đoạn tương đối xa sau đó khi mà chân của hắn chạm xuống mặt đất... thân ảnh Vô Song liền triệt để biến thành quỷ mị.
Vô Song có thể sử dụng cánh tay trái của mình vì hắn có Súc Cốt Công, có thể gần như ngay lập tức vặn lại phần khớp của bản thân.
Vô Song có thể lướt đi thêm một đoạn chính là tác dụng của Kim Nhạn Công làm cơ thể hắn nhẹ bẫng đi.
Về phần tốc độ đương nhiên là Quỳ Hoa Bảo Điển.
Hai người Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn chỉ cảm thấy một cơn gió lành lạnh đi qua, cơ gió nây không làm gì bọn họ nhưng khi hai người vô thức quay đầu lại chỉ thấy từng tiếng hét thảm vang lên.
Vô Song có thể giết chết hai kẻ kia nhưng hắn không có làm thế, hắn nhắm tới tinh anh đệ tử của Cái Bang.
Dưới ánh sáng mặt trời, một hình ảnh rất lâu rồi mới xuất hiện.
Một tàn ảnh lướt đi như bóng ma, khi đi đến đâu máu văng đến đó, khi đi đến đâu từng sinh mạng gục ngã đến đó.
Tàn ảnh kia quá nhanh, nhanh đến nỗi người ta chỉ nhìn thấy mái tóc trắng tung bay nhuộm máu hồng cùng đôi chân trần như đang nhảy múa giữa thiên địa.
Ba mươi sáu tinh anh đệ tử của Cái Bang cùng hai vị hộ pháp... hôm nay chính thức nhìn thấy thế nào là cái đẹp của nghệ thuật giết người.
Giết người như múa, huyết hoa như họa, thiên địa như bức tranh, cả thời gian

cùng không gian như dừng lại, có chăng chỉ là những tiếng hét thảm như bản hòa ca ngân vang giữa trời.

....

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Quyển 2 Chương 151

Thần võ

Đả Cẩu Trận không phải là yếu, để thêm một lúc nữa chỉ sợ Vô Song cũng phải chịu cảnh khốn đốn tuy nhiên đúng là Đả Cẩu Trận này chỉ mạnh ở một chữ 'dị' còn lại thì tương đối tầm thường với Vô Song.
Vô Song là cao thủ âm luật ít nhất khi hắn đi theo Tiên Âm thì hắn đã phải hiểu rất rất rõ về mặt âm luật cũng như cảm âm chính vì vậy khi biết mình bắt đầu có cảm giác sai lệch về không gian thì Vô Song nghĩ ngay đến ảnh hưởng đến tai sau đó là đến mắt hay đúng hơn là hệ thần kinh, chỉ cần nghĩ một chút tự nhiên nhìn ra cái bài giấu âm ba công kích bên trong trận pháp.
Nếu là đại tông sư cao thủ khác chưa hẳn đã nhận ra sớm như Vô Song, nếu tiếp tục bị âm thanh kia xung kích màng nhĩ dẫn đến thần trí mung lung thì thật sự rất khó phá được Đả Cẩu Trận tuy nhiên với bản thân Vô Song mà nói, hắn rốt cuộc vẫn phá xong trận rồi.
Tuy phá được Đả Cẩu Trận này của Cái Bang nhưng Vô Song cũng sẽ không ngay thơ đến mức Đả Cẩu Trận chỉ có thế này, trận pháp lấy nhiều địch ít trấn phái của Cái Bang căn bản không chỉ dừng lại ở đây, trện pháp không thể hiện ra những mặt đáng sợ nhất của nó thật ra cũng là vì hai người chủ trận quá mức yếu đuối, bọn họ có thể gây khó khăn cho đại tông sư cao thủ bình thường cũng là nhờ vũ khí mà thôi.
Một đường giải quyết sạch toàn bộ tinh anh đệ tử của Cái Bang, Vô Song rốt cuộc quay đầu lại nhìn Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn, chỉ một cái nhìn của Vô Song cũng khiến hai vị hộ pháp Cái Bang lạnh run lên, vũ khí duy nhất đã bị Vô Song hủy đi lại thêm việc Đả Cẩu Trận bị phá khiến cho hai người vốn không còn chiến ý tuy nhiên cái thủ pháp giết người của Vô Song mới gây ám ảnh cho hai người.
Đả Cẩu Trận bí phá không phải là việc chưa bao giờ xảy ra, cái này thì Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn đã sớm lường trước bởi Đả Cẩu Trận mạnh nhất liền phải lấy bang chủ làm trung tâm rồi tứ đại trưởng lão, ngũ đại pháp vương cùng nhau thi trận mới là tinh túy của Cái Bang, một đả cẩu trận được tạo ra bởi cao thủ tông sư đỉnh phong vốn cũng rất khó đánh bại một đại tông sư cao thủ, bị đại tông sư cao thủ như Vô Song phá không phải là việc gì khó chấp nhận nhưng cái cách mà Vô Song phá trận thì thực sự quá mức kinh khủng.
Vô Song hiện nay cho người khác cảm giác không giống người nữa mà giống một tử thần lãnh khốc mang theo cái đẹp gây họa nhân gian, màu tóc trắng vốn cho người ta cảm giác băng thanh ngọc khiết mà giời lại lãnh lẽo thấu xương

thêm vào màu đỏ của máu huyết khiến Vô Song như vừa bước ra khỏi luyện ngục tu la.
Giết người ai cũng biết nhưng giết người có thể đẹp như vậy, mỹ lệ như vậy và đáng sợ như vậy thì Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn lần đầu tiên được thấy.
Hai vị hộ pháp Cái Bang lúc này cảm nhận được sinh tử tồn vong trước mắt lập tức xoay người lại, cả hai vốn đã là đồng đội bao nhiêu năm tất nhiên chỉ từ ánh mắt cũng biết được đồng bọn của mình định làm gì, cả hai đều ra chưởng lực sau đó đối chưởng với nhau.
Hai chưởng pháp đụng vào nhau tạo ra một lực phản chấn vừa đủ lên cả hai người, Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà liền bị bật ra về hai phía sau đó dùng toàn bộ khinh công cùng nội lực của bản thân mà dốc sức chạy về hai hướng khác nhau.
Vô Song nhìn hai người này ánh mắt lóe lên, hắn đã đứng về phe người Kim đương nhiên sẽ đi theo con đường ma đạo, đã chọn con đường này hắn cũng không ngại kết thù cùng Cái Bang, đối với Vô Song mà nói thì Hề Sơn Hà hay Trần Cô Nhạn có chạy kiểu gì cũng chỉ có một con đường chết.
Hai tay một lần nữa thu lại cất kỹ trong ống tay áo sau đó chỉ chấy ống tay áo của Vô Song khẽ rung động, từ bên trong tay áo hắn hai cây ngân châm bắn ra.
Hai cây ngân châm xé gió mà đi, căn bản gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường thậm chí tai nghe cũng không thể cảm nhận được Vô Song xuất thủ, khả năng phóng ám khí của Vô Song đã được kéo tới trình độ thập toàn thập mỹ, căn bản không tìm được sai lầm nào trong thủ pháp phóng ám khí.
Hai cây ngân châm xuyên đi sau mà đến trước, một lần vung tay của Vô Song liền khiến thứ ám khí này xuyên thẳng qua bắp chân của cả Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn, sau đó hai người đều kêu thảm một tiếng mà ôm chân gục xuống, vẻ mắt xám như tro tàn.
Ở trong hai người này thì Trần Cô Nhạn khinh công cao nhất còn Hề Sơn Hà là sức khỏe tốt nhất, lúc này Hề Sơn Hà bị ngân châm xuyên qua bắp đùi, hắn căn bản chưa có gục ngã nhưng lại không chạy được còn Trần Cô Nhạn thì triệt để gục xuống bất quá hắn chống một tay xuống đất, cả người một lần nữa búng lên không trung, cố gắng chạy vào bên trong cánh rừng trước mặt.
Vô Song nhìn thấy cảnh này liền hơi hơi nhếch miệng, hắn lại cong bàn tay chuẩn bị tiếp tục phóng ra một cây ngân châm nữa, lần này mục tiêu là chân còn lại của Trần Cô Nhạn tuy nhiên rốt cuộc Vô Song vẫn dừng tay lại, ngân châm chuẩn bị rời tay một lần nữa trở lại trong cổ tay áo, ánh mắt nhìn về phía bìa rừng trước mặt.
Tuy từng thời điểm, tùy từng hoàn cảnh mà cái nhìn của một con người với một con người sẽ khác nhau.
Khi Vô Song ở Vương Bản Sơn hắn từng hình dung Hồ Phỉ là một đầu mãnh hổ

xuống núi, một bá vương chân chính tuy nhiên nếu hiện tại hắn lại nhìn thấy Hồ Phỉ khi đó thì cái suy nghĩ kia căn bản sẽ không tồn tại, Vô Song đã mạnh hơn, tầm mắt hắn đã cao hơn, Hồ Phỉ đã không có tư cách trở thành mãnh hổ trong mắt vô Song hoặc ít nhất là Hồ Phỉ trong ký ức của Vô Song là như vậy.
Cái hình ảnh mãnh hổ của Hồ Phỉ đã được chuyển sang cho người khác hơn nữa nếu chỉ là mãnh hổ thì Vô Song còn cảm thấy quá mức coi thường người này, trước mặt hắn không còn là mãnh hổ nữa mà là một đầu rồng.
Khác với hình ảnh loài rồng mà Quách Tĩnh mang lại, nếu con rồng của Quách Tĩnh ẩn mà không phát, mạnh mẽ chắc chắn nhưng không mang theo ngạo khí bức người mà thiên về trầm ổn tự nhiên thì cái con rồng trong mắt Vô Song lúc này cứ như một đầu rồng cực kỳ kiêu ngạo, ở trên trời quan sát toàn bộ thế gian, cái nhìn mang theo hào khí bức người, một thứ sức mạnh cực kỳ áp đảo.
Nhân vật vừa xuất hiện trong tầm mắt của Vô Song kia, hắn lúc này đưa cánh tay lực lưỡng ra đỡ lấy cơ thể Trần Cô Nhạn đang lao về phía trước, ánh mắt như rồng khóa chặt Vô Song, ánh mắt kia khiến Vô Song căn bản không thể phóng ra cây ngân châm thứ hai.
Nhìn vào ánh mắt kia Vô Song toàn thân run lên.
Hắn run lên không phải vì sợ mà là vì hưng phấn.
Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một nam tử trái ngược hẳn với mình, cứ như hai người đứng ở hai cực của thế giới vậy.
Cương – cương đến mức trở thành chí dương.
Âm – âm đến mức trở thành chí âm.
Nóng – nóng cho người ta cảm thấy như mặt trời chói chang.
Lạnh – cái lạnh làm cho người khác như đang trong địa ngục hàn băng.
Đối mặt với luồng khí thế như rồng kia của đối phương, thân thể Vô Song càng ngày càng trở nên lạnh giá, lạnh đến mừng từng màn sương trắng bắt đầu lơ lửng xuang quanh hắn, kể từ khi đối phương xuất hiện cả Vô Song cùng đối phương căn bản không rời mắt khỏi nhau, đây là một loại cảm giác rất vi diệu gọi là chiến ý.
Người có tên cây có bóng, người đến tất nhiên chính là Kiều Phong.
Chỉ cần Kiều Phong đến bất kể là Hề Sơn Hà hay Trần Cô Nhạn đều trút ra một hơi nhọc khí, vẻ mặt như bỏ đi một cái gánh nặng, trong mắt bọn họ Kiều Phong đã cường đại đến mức không còn gì để nói.
Thế nào là cường đại?, Kiều Phong thân là đại tông sư cao thủ nhưng cho dù sư phụ của hắn hiện nay là Hồng Thất Công cũng không có cách nào đánh bại Kiều Phong.
Đây là bí mật của cao tầng Cái Bang cũng là kiêu ngạo của bọn họ.
Đây là Thần Võ của Trung Nguyên.
Kiều Phong rốt cuộc cũng đến rồi.

Kiều Phong lúc này ánh mắt xoáy thẳng vào Vô Song, ánh mắt của hắn vẫn kiên định như vậy nhưng ẩn dấu bên trong ánh mắt kia có một thứ mà chính Kiều Phong cũng không nhận ra, trong mắt hắn có một tia kinh ngạc.
Cả đời Kiều Phong thích nhất dùng khí thế để đánh bại đối phương, dẫu biết vật cực tất phản, khí thế khi đến đỉnh điểm tất sẽ xuất hiện bại thế nhưng đây vẫn là cách chiến đấu của Kiều Phong, cách chiến đấu của Thần Võ, cũng vì cách chiến đấu này nên những đối thủ người khác phải mất 10 chiêm 20 chiêu hay 30 chiêu thì Kiều Phong chỉ hạ trong vài chiêu đơn thuần.
Bản thân Kiều Phong đã quen phủ đầu người khác nhưng đây là lần đầu Kiều Phong cảm nhận được có một người mình không thể phủ đầu, một người cho Kiều Phong cảm giác khí thế của hắn khi nghiền áp về phía đối phương thì lập tức không có tác dụng mà còn bị đóng bang lại rồi đè ép thẳng xuống, cái cảm giác này vẫn là lần đầu tiên Kiều Phong gặp phải, quan trọng hơn nữa trong con mắt của Kiều Phong thì Vô Song quá trẻ, trẻ đến làm người ta sợ hãi.
"Cô nương tuổi còn trẻ võ công lại kinh người quả thật làm Kiều mỗ bội phục bất quá làm người vẫn hy vọng có vài phần long từ bi, cô nương ra tay không khỏi quá mức bất cận nhân tình ".
Đây chính là câu nói đầu tiên của Kiều Phong, về phần Vô Song thì sao, ánh mắt hắn nhìn thẳng về Kiều Phong mang theo vài phần coi thường, hắn căn bản cũng không coi thường Kiều Phong, một người như Kiều Phong có thể nói không ai dám coi thường trái lại Vô Song kiếp trước đối với Kiều Phong còn mang theo vài phần kính nể cùng yêu thích, cái mà Vô Song coi thường chính là đám người Cái Bang này, Cái Bang chung quy là một đại bang lớn nhất trong thiên hạ nhưng lại chẳng ra làm sao cả, nhất là đám người Cái Bang trong Thiên Long Bát Bộ lại càng đáng để Vô Song coi thường.
"Mang nguyên một đám cao thủ đi đối phó với ta còn mong ta thủ hạ lưu tình?, còn dám nói cái gì nhân nghĩa với tình người?, Kiều bang chủ đúng là khí độ hơn người, quả thật kính đã lâu ".
…………..
Mình đang trong giai đoạn Training 1 tuần, gần như ngày nào cũng full time nên mình thực sự rất khó có thời gian rảnh để viết nữa, thành thật xin lỗi mọi người, sau khoảng thời gian này mình sẽ cố gắng viết lại, yên tâm truyện sẽ không drop.

Quyển 2 Chương 152
Thần võ (2)

Đứng ở góc độ Kiều Phong mà nói bản thân Vô Song đương nhiên không sai nhưng chắc chắn cũng chẳng đúng, thân là người nối nghiệp Hồng Thất Công sau này mà quản lý Cái Bang thì Kiều Phong nhất định phải đứng ra bảo vệ Cái Bang, cho dù Cái Bang k đúng thì Kiều Phong cũng nhất định phải đứng ra mà che cho bọn họ, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa hư không.

Vô Song tất nhiên cũng sẽ hiểu việc này, bản thân Kiều Phong giống với cha mẹ vậy, con mình đi đánh nhau bất kể đúng sai thì vẫn phải quan tâm con mình trước hơn nữa bản thân con mình chắc chắn rất ít khi sai, với bất cứ ai đứng vào địa vị Kiều Phong chỉ cần có năng lực thì sẽ đều vì Cái Bang ra mặt, ngay cả Vô Song cũng vậy.

Hai người căn bản không ai sai, sai ở đây chỉ là vì chỗ đứng khác nhau mà thôi.

Kiều Phong dần dần bước về phía Vô Song hay nói đúng hơn là bước về phía Hề Sơn Hà, thân hình cao lớn dần dần cúi xuống nhẹ vỗ vào vai vị hộ pháp này sau đó khẽ lên tiếng.

“Hề hộ pháp, ngươi lui lại trước đi, nói với Lỗ trưởng lão lần hành động này đặt hết lên người ta, mấy vị cứ lui đi”.

Hề Sơn Hà chỉ bị thưởng ở chân mà thôi cũng chẳng phải trọng thương gì, hắn tất nhiên là có thể đứng dậy, Hề Sơn Hà cũng như Trần Cô Nhạn, hai người này khi nhìn thấy Kiều Phong đều thở ra một hơi, Kiều Phong trong mắt đám người Cái Bang thực sự cũng rất giống Vô Song trong mắt đám đồng lứa cùng thi vào Thiên Ý Thành lúc trước, đều là dạng nhân vật ‘định hải thần châm’, cho dù song to gió lớn thế nào cũng nhất định cũng có thể một tay đè ép xuống.

Hề Sơn Hà hay Trần Cô Nhạn đương nhiên sẽ không ở lại đây, đối với bọn họ thì Vô Song quá mức đáng sợ, ở lại thêm một giây một phút với Vô Song bọn họ cũng cảm thấy dài như cả thế kỷ, căn bản có cho tiền bọn họ cũng không dám ở lại, Kiều Phong nói câu này như một loại giải thoát với hai người vậy, cả Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà lập tức cúi đầu chắp tay.

“Thiếu bang chủ xin cẩn trọng, con yêu nữ này thực lực cực kỳ đáng... “.

Hai người này chưa nói hết câu đã lập tức câm họng bởi bọn họ rốt cuộc lại được nhìn thấy Vô Song đang liếc về phía mình, cái ánh mắt kia như hố sâu vạn trượng, chỉ bằng một ánh mắt cho bọn họ cảm nhận được một áp lực không tưởng.

Vô Song trong tay lại cầm lên một cây ngân châm, đối với Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn hắn chỉ khe khẽ mỉm cười, một nụ cười lạnh lẽo.

“Biết gì không?, thật ra bảo vệ một người đã khó, bảo vệ hai người lại càng khó hơn, ta thực sự rất muốn thử xem vị thiếu bang chủ của Cái Bang này có bao nhiêu bản lĩnh để bảo vệ một trong hai người các ngươi?”.
Lời Vô Song nói đương nhiên không giả, so cái gì thì không biết nhưng so thân pháp thì Vô Song căn bản không bao giờ nghĩ hắn kém hơn Kiều Phong hơn nữa nghệ thuật sử dụng ám khí của Vô Song đã đến một loại trình độ rất cao, nếu Vô Song thật sự muốn giết người thì Kiều Phong căn bản ngăn không nổi, đây là tự tin cũng là tự ngạo của Vô Song.
Quả nhiên câu nói này có sức sát thương rất lớn, Trần Cô Nhạn cùng Hề Sơn Hà nghĩ đến cái thân pháp kinh khủng kia của Vô Song rồi lại nghĩ tới ám khí trong tay hắn lập tức không rét mà run, cả hai không nói lời nào vẻ mặt trắng bệch lập tức xoay người rời đi, tuyệt đối không dám nán lại.
Hai vị hộ pháp của Cái Bang đã rời đi vậy hiện nay chỉ còn lại Kiều Phong cùng Vô Song, hai người hoàn toàn ở hai cái thái cực khác nhau, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào đối phương.
Kiều Phong lúc này cũng có chút khó giải quyết, bản thân Vô Song trong mắt Kiều Phong là một cái mỹ nữ, Kiều Phong không phải loại người ham mê mỹ sắc nhưng bảo hắn sinh tử quyết đấu cùng một nữ nhân thì vốn không hợp với tính cách Kiều Phong tuy nhiên nhìn những xác chết của đệ tử Cái Bang trên mặt đất, Kiều Phong không giận không được.
Như đã nói, cái này không nằm ở đúng sai, cái này nằm ở chỗ đứng mỗi người.
“Cô nương, xin mời ”.
KIều Phong lúc này cũng không cần biết tên Vô Song, cũng không cần biết Vô Song có lời gì để nói hay không, đạo bất đồng bất tương vi mưu, đã vậy không bằng cứ đánh một trận.
Kiều Phong làm người thẳng thắn, hắn không thích chơi tâm kế cũng lại càng không thích nói nhiều hay giải thích, với Kiều Phong thì hắn luôn chọn cách trực tiếp nhất chính là dung bản sự đến nói chuyện.
Không đợi Vô Song trả lời cũng không cần đợi Vô Song trả lời, Kiều Phong rốt cuộc cũng động.
Một tiếng long ngâm vang lên, âm thanh như thét gào mang theo một loại uy thế không thể đỡ, chỉ trong một cái chớp mắt thậm chí Vô Song còn nhìn thấy long ảnh, thấy một đầu rồng đang lao thẳng về phía mình, thân hình con rồng kia nhanh đến đáng sợ đồng thời xung quanh nó ngập tràn ngọn lửa của thái dương.
Cái hình ảnh này tất nhiên chỉ là ảo giác, chỉ là cảm nhận của Vô Song nhưng Kiều Phong quả thật có thể so sánh với một đầu hoàng kim long đầy cuồng ngạo, thậm chí cơ thể Kiều Phong cho người ta cảm giác cứ như vầng thái dương sẵn sang đốt cháy nghiền nát tất cả.
Thân ảnh hình rồng kia rốt cuộc cũng tan biến lộ ra thân hình Kiều Phong ngập

tràn chiến ý, hắn lúc này vậy mà đã áp sát Vô Song, cánh tay duỗi ra thành trảo thủ, một trảo hưởng thẳng về phía ngực Vô Song.
Vô Song ánh mắt căng ra, gần như không mấy tin tưởng việc trước mặt, Kiều Phong tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức vô lý... hay nói đúng hơn bản thân Kiều Phong đã là một sự tồn tại vô lý.
Kiều Phong người này... tính đi tính lại thì chỉ có duy nhất Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Đả Cẩu Bổng Pháp có thể coi là võ công tuyệt đỉnh trong thiên hạ còn lại bất kể quyền pháp, thân pháp hay cả nội công tâm pháp đều không có nhắc đến nhưng... hắn vẫn cứ mạnh đến biến thái.
Bất kể là quyền pháp, thân pháp hay nội lực bản thân Kiều Phong đều phải dung hai chữ 'biến thái' để hình dung.
Đây là nam nhân vật chính duy nhất trong Kim Dung... không được miêu tả về nội công tâm pháp của hắn hay nói đúng hơn... Kim Dung còn không dám cho Kiều Phong một bộ nội công tâm pháp như những nhân vật chính khác bởi khi đó bản thân Kiều Phong căn bản không thể đánh bại, bá đạo đến mức không thể đỡ, đây mới là Thần Võ.
Ở hậu thế, rất nhiều người đã từng nói... nếu Kiều Phong có thể học được Dịch Cân Kinh mà A Châu lấy được từ Thiếu Lâm Tự thì cường giả mạnh nhất Thiên Long Bát Bộ phải là Kiều Phong chứ tuyệt chẳng thể làm Vô Danh Tăng.
Lại nói đến lúc này, trảo thủ kia đưa ra vẫn cứ mang theo tiếng long ngâm đáng sợ mà đầy uy áp kia, dính một trảo này Vô Song có thể không chết nhưng chắc chắn trọng thương bất quá Vô Song cũng không phải là người mà Kiều Phong có thể dung khí thế đề nghiền áp.
Một chiêu chí dương chí cương của Kiều Phong đánh ra vốn muốn lập tức chiếm thượng phong trong chiêu đầu tiên tuy nhiên rất nhanh khuôn mặt của Kiều Phong liền xuất hiện một tia kinh ngạc.
Chỉ thấy Vô Song cũng đưa tay ra, bàn tay của hắn cực kỳ đúng lúc mà nắm lấy cổ tay Kiều Phong sau đó vận lực, mượn một lực rất nhỏ này thân hình của Vô Song như một bóng ma mà lướt về phía trước, thân thể hắn cứ như xuyên qua một chưởng của Kiều Phong vậy đồng thời một tay còn lại nắm lấy ngân châm trực tiếp đâm thẳng về phía thái dương của Kiều Phong.
Một chiêu này không phải thăm dò cũng chẳng phải để lấy thế thượng phong, một chiêu này nhắm đến tính mạng của Kiều Phong, đương nhiên cũng như Kiều Phong, Vô Song cũng không nghĩ có thể giết chết được đối phương.
Kiều Phong thấy động tác của Vô Song cũng quả thật giật mình, hắn dù sao cũng không được thấy tốc độ của Vô Song lúc phá Đả Cẩu Trận vì vậy Kiều Phong hoàn toàn không kịp phòng bị tuy nhiên kể cả không kịp phòng bị thì khả năng phản ứng của Kiều Phong vẫn phi thường đáng sợ.
Kiều Phong bị Vô Song một kéo vốn đã mất đi trọng tâm nhưng hắn cũng lập

tức dẫm mạnh một chân của mình xuống rồi lấy kinh người lực lượng kéo thẳng Vô Song về phía mình, sử dụng một cách giống hệt Vô Song đồng thời cơ thể xoay một góc 90 độ, cùi chỏ của Kiều Phong hướng thẳng về phía đầu Vô Song.
Vô Song cũng không thể tiếp tục đâm xuống một mũi ngân châm kia chỉ bởi hắn lúc này đã mất đi trọng tâm, cho dù có thể đâm vào người Kiều Phong thì cũng không phải là vết thương chí mạng trái lại nếu dính một cùi chỏ kia bản thân Vô Song cũng biết hắn tuyệt không dễ chịu.
Cánh tay đang nắm lấy tay Kiều Phong kia đột nhiên buông ra, cả người như một tàn ảnh lướt đi trên mặt đất, lập tức kéo dài khoảng cách với Kiều Phong cũng vừa vặn tránh được một cái xoay người của đối phương.
Kiều Phong thấy Vô Song tránh thoát cũng không có bất cứ biểu hiện gì, hắn xoay cả cơ thể lại, hai tay giật mạnh về phía sau rồi đánh ra.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Thời Thừa Lục Long”.
Một chiêu này cách không mà đánh tới, tiếng long ngâm lại càng uy mãnh đáng sợ, sáu con rồng như muốn phá nát cả mảnh không gian này, chí cương chí dương lực lượng mạnh mẽ vô bờ bến cứ như vậy nó lao thẳng về phía Vô Song như muốn nuốt chửng chính Vô Song vào trong cái chí dương chí cương kia vậy.
Nhìn thấy một chiêu này cho dù Vô Song cũng cảm thấy cực kỳ e ngại, nội lực của Kiều Phong cường hãn là việc không phải bàn nhưng nhìn thấy một chiêu này của đối phương thì Vô Song bắt đầu cảm giác được... thế nào là biến thái.
Vô Song còn chưa kịp ổn định thân hình đã lập tức phải bước tiếp, hắn vận dụng quỷ ảnh thân pháp đến mức cực hạn, thân thể liên tục xoay tròn về phía sau, cả người cấp tốc lùi lại, hắn biết cứng đối cứng với Kiều Phong... Vô Song hắn chắc chắn thảm bại.
Sáu đầu rồng đánh trúng khoảng không lập tức oanh ra một cái hố trên mặt đất, cứ như một vụ nổ vậy, nhìn thấy một cảnh này đến chính Vô Song cũng hít vào một hơi lãnh khí, Hàng Long Thập Bát Chưởng hình như... hơi ‘điêu’ rồi?.
Vô Song còn chưa kịp hết kinh ngạc với lực phá hoại của Hàng Long Thập Bát Chưởng thì Kiều Phong đã hiện ra, trong mắt ngập tràn chiến ý, lần này lại là một chưởng đánh tới.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Đột Như Kì Lai”.
Người tới thì trảo tới, trảo như cuồng phong, dồn dập như thác đổ, trảo không mạnh nhưng tốc độ xuất thủ liền kinh người.
Kiều Phong thân trải trăm trận, hắn chỉ cần nhìn Vô Song di chuyển liền nhìn ra ba điều.
Đầu tiên là thân pháp cùng tốc độ của Vô Song đều rơi vào hang thượng thừa thậm chí còn mạnh hơn cả Kiều Phong hắn.
Thứ hai bản thân Vô Song là cường giả thiên hẳn về tốc độ cùng thân pháp, loại cường giả này chỉ giỏi công không giỏi thủ.

Cuối cùng chính là vấn đề nội lực, Kiều Phong thật sự có thể cảm thấy hắn tuyệt đối mang theo uy thề áp đảo về nội lực đối với Vô Song.
Ba điều trên đã đủ để Kiều Phong biết, hắn chỉ cần từ đầu đến cuối nghiền ép Vô Song thì căn bản không có cơ hội cho Vô Song tránh thoát, không có cơ hội cho Vô Song sử dụng thân pháp của mình, tiếp đó lại dung nội lực mà bẻ gãy nghiền nát liền có thể chắc thắng.
Vô Song đứng trước một chiêu của Kiều Phong vẫn cứ lựa chọn lùi lại, Đột Như Kì Lai tên như ý nghĩa, đây là một chiêu dung để chiếm tiên cơ trong Hàng Long, chiêu này uy lực không cường mãnh nhưng chiêu chiêu nối nhau, tốc độ nhanh đến đáng sợ bất quá tốc độ như vậy vẫn còn thiếu một chút.
Kiều Phong cứ thuận thế mà tiến, Vô Song cứ theo thế mà lùi bất quá cả hai người dù tiến hay lùi thì bộ pháp đều không có lấy một tia bất ổn, trong mắt của cả hai người đều cực độ thanh minh.
“Vị cô nương này, hảo thân pháp”.
Kiều Phong cười lớn, tất nhiên hắn cũng không có dừng tay thậm chí một trảo còn trực tiếp biến thành hai trảo.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Song Long Thủ Thủy”.
Một trảo biến thành hai trảo, thay vì một đầu rồng tốc độ nhanh đến đáng sợ thì lại trở thành song đầu long khóa chặt đường lùi của Vô Song, khí thế của Kiều Phong càng ngày càng cường, nội lực của hắn càng ngày càng uy mãnh.
Nhìn thấy trạng thái của Kiều Phong lúc này, Vô Song trong đầu liền chỉ có một suy nghĩ.
“Tiên Thiên Chí Dương Thể”.
Có lẽ cũng chỉ có loại thể chất này mới cho Kiều Phong một loại nội lực chí dương chí cương đáng sợ như vậy cũng chỉ có Tiên Thiên Chí Dương Thể mới bỏ đi cái điểm yếu về tâm pháp cho Kiều Phong khiến nội lực của Kiều Phong căn bản không thua bất cứ một loại nội công tâm pháp tuyệt đỉnh nào.
Vô Song rốt cuộc ánh mắt cũng lạnh lại, hắn đương nhiên vẫn có thể lùi lại, Đột Như Kì Lại chưa đủ, Song Long Thủ Thủy vẫn là chưa đủ tuy nhiên Vô Song lại không muốn lùi lại nữa, bằng vào Tiên Thiên Chí Dương Thể mà muốn đè ép Vô Song?, nằm mơ đi.
Kiều Phong vốn dĩ nghĩ Vô Song tiếp tục sử dụng thân pháp của mình để né tránh thì đột nhiên hắn thấy Vô Song khựng lại sau đó hai cánh tay của Vô Song rung lên, khuôn mặt tuyệt mỹ kia xuất hiện một nụ cười nhếch miệng.
Vô Song vốn đang một mực lùi lại nhưng đột nhiên cánh tay của Vô Song cũng đưa ra, lần đầu tiên cùng Kiều Phong cứng đối cứng.
Nếu Kiều Phong sử dụng là trảo pháp thì bàn tay của Vô Song lại có chút khác, ngón cái, ngón trỏ cùng ngón giữa đưa ra, ngón áp út cùng ngón út lại thu về, đây giống như một dạng trảo pháp có chút biến dị vậy.

Lại một lần nữa Kiều Phong cảm thấy hai cánh tay của mình bị Vô Song nắm lấy hay nói đúng hơn là phần cổ tay của bản thân, sau đó hắn chỉ cảm nhận thấy cổ tay đau điếng, có một loại hàn khí xâm thực vào cổ tay, chạy dọc cổ tay mà bức thẳng vào bên trong kinh mạch.
“Cầm Nã Thủ?”.
KIều Phong có chút nghi hoặc mà lên tiếng, Cầm Nã Thủ thứ này cao thủ trong giang hồ gần như ai cũng biết nhưng để dung Cầm Nã Thủ đi phá Hàng Long thì đây là lần đầu tiên Kiều Phong thấy hơn nữa Kiều Phong cũng không có thời gian mà suy nghĩ về Cầm Nã Thủ, hắn lập tức phải vận nội công xua tan cái hàn khí đáng sợ kia.
Vô Song ngăn lại hai tay của Kiều Phong sau đó cũng không lùi lại nữa, hắn một mực tiến lên, thẳng thắn quyền đối quyền cùng Kiều Phong, so về nội lực có thể Vô Song không bằng Kiều Phong nhưng cận thân chiến đấu cùng thân thể chiến đấu, Vô Song sợ gì?.
Kiều Phong bản thân cũng là siêu cấp cường nhân trong việc cận chiến, hắn tuy bị một đòn kia của Vô Song làm trở tay không kịp nhưng bằng thần lực trời sinh, Kiều Phong cũng lập tức biến đổi, cổ tay xoay mạnh một cái mà giật về đồng thời trảo pháp của hắn cũng bắt đầu biến đổi.
Thay vì một mực chuyển công như ban đầu, trảo pháp của Kiều Phong vậy mà chuyển sang việc... kiềm chế cùng khóa.
Nếu Vô Song sử dụng cái gọi là ‘Cầm Nã Thủ’ thì Kiều Phong sử dụng một phiên bản năng cấp mạnh hơn rất nhiều lần so với Cầm Nã Thủ, đại danh đỉnh đỉnh Thiếu Lâm – Long Trảo Thủ.
Kiều Phong suy nghĩ vẫn tương đối đúng, với một người mà ngay cả Thái Tố Trường Quyền cũng có thể biến thành đỉnh cao quyền pháp thì không có lý gì Long Trảo Thủ trong tay Kiều Phong lại thua Cầm Nã Thủ của Vô Song, tuy nhiên cái suy nghĩ này có một điểm chết người rất lớn chính là... Vô Song không sử dụng Cầm Nã Thủ.
Vô Song sử dụng chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Kiều Phong sử dụng Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm còn Vô Song lại sử dụng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Tiêu Dao, một bên chí dương chí cương còn một bên lại chí âm chí nhu.
Thông thường mà nói nếu đây là Lý Thu Thủy sử dụng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thì Kiều Phong tuyệt không phải là đối thủ, không phải vì Kiều Phong kém mà là vì bản thân Long Trảo Thủ quả thật thua kém rất xa so với Thiên Sơn Chiết Mai Thủ nhưng nếu Vô Song sử dụng thì khác.
Vô Song mới chỉ coi là nắm vững Thiên Sơn Chiết Mai Thủ chứ không được gọi là lô hỏa thuần thanh trong khi Kiều Phong thì đã sớm chạm đến cảnh giới này của Long Trảo Thủ, bằng vào việc cảnh giới Long Trảo Thủ luyện đến đỉnh

phong thậm chí bắt đầu áp chế ngược lại Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song tuy nhiên kể cả như thế thì Kiều Phong vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào.
Kiều Phong phải nói là càng đánh càng kinh hãi, Vô Song vốn đang chuyên thủ lại chuyển công còn Kiều Phong vốn đang chuyên công thì lại chuyển thủ, uy lực Long Trảo Thủ trong tay Kiều Phong hơn xa Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song nhưng Vô Song đi sau mà đến trước, thủ pháp thường thường chiếm lấy một tia tiên cơ dẫn đến việc không cho Kiều Phong phản thủ làm công, một mực bị dồn nén trong thế bị động.
Một việc tiếp theo là vấn đề thân thể, thân thể Kiều Phong trời sinh thần lực nhưng khi hắn bị chuyển về thế thủ thì cái thần lực kia lại bắt đầu không có đất dụng võ đồng thời bên kia chiến tuyến thân thể Vô Song lại mạnh đến mức làm người ta kinh hãi không hợp thói thường, đây chính là tác dụng của hắc khí.
Vô Song chưa từng quyết đấu cùng cao thủ ngang sức ngang tài nào nên hắn cũng không biết cực hạn thân thể của mình mạnh đến đâu, chỉ có một trận chiến này mới làm Vô Song hiểu rõ giới hạn bản thân mình, thân thể hắn dưới sự trợ giúp của hắc khí khi xuyên không vậy mà cứng như thép nguội vậy, cho dù Kiều Phong hơn về mặt nội lực nhưng lại hoàn toàn bị ưu thế thân thể của Vô Song san lấp.
Một điểm cuối cùng là trận chiến giữa Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng Tiên Thiên Chí Dương Thể, đây cũng là điểm làm Kiều Phong kinh hãi nhất.
Kiều Phong không biết thể chất của mình là gì tuy nhiên từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên Kiều Phong mới bị áp chế mạnh mẽ như vậy, nội lực chí dương chí cương của Kiều Phong không có cách nào ép ra ngoài, không có cách nào dung để tang cường lực lượng vào bên trong trảo pháp mà toàn bộ phải dung để chống lại hàn khí xâm thực của Vô Song,dung chí dương chí cương nội lực mà hòa tan chí âm chí nhu hàn khí.
Tất nhiên nếu Tiên Thiên Chí Dương Thể bị áp chế thì Tiên Thiên Chí Âm Thể cũng chẳng khác gì, hàn khí xâm thực là thứ mạnh nhất khi cận chiến của Tiên Thiên Chí Âm Thể nhưng hiện nay căn bản cũng chẳng có tác dụng gì, hai loại thể chất vừa kiềm hãm lẫn nhau lại vừa triệt tiêu lẫn nhau.
Hai người cứ như vậy quyền đối quyền, thân thể trực tiếp va chạm căn bản không thể tách ra đồng thời bằng việc thân pháp của Vô Song yêu dị hơn Kiều Phong, trải qua gần trăm chiêu cận thân giao thủ, lần đầu tiên Kiều Phong bắt đầu lộ ra hạ phong.
Kiều Phong vốn luôn lấy áp chế người khác làm ngạo, bất cứ trận chiến nào hắn cũng chỉ cần vài chiêu là có thể chiếm thượng phong tuyệt đối nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Phong sau trăm chiêu lộ ra thế hạ phong, chỉ bằng một điểm này đã đủ nói lên thực lực của Vô Song hiện nay thế nào... bất quá cũng vì điểm này

mà Kiều Phong chiến ý lại càng cường, hắn lại càng không muốn giữ lại chút thực lực nào, tận tâm mà chiến một trận.
Trăm chiêu là một cái mốc, một loại cố chấp.
Kiều Phong cùng Vô Song sau khi giao thủ quá trăm chiêu thì cái cố chấp kia cũng bị phá bỏ, đúng hơn là cố chấp của Kiều Phong bị phá bỏ, hắn không thể không công nhận, cận thân chiến đấu hắn không thắng nổi Vô Song, đương nhiên không thắng mà thôi, hắn cũng không bại.
Sau trăm chiêu thì sao?, sau trăm chiêu Kiều Phong vậy mà thu hai tay lại, trực tiếp dính một chưởng của Vô Song vào ngực, hắn vậy mà không tiếp tục phòng thủ.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Tiềm Long Vật Dụng”.
Vô Song đánh thẳng một quyền vào người Kiều Phong, quyền này nội công không mạnh nhưng thắng ở thân thể cương mãnh bất quá sau khi dính một quyền này thì Kiều Phong lập tức gầm lên, trên người hắn xuất hiện một luồng chí dương chí cương hộ thể chân khí, trực tiếp bắn ngược Vô Song ra ngoài.
Tiềm Long Vật Dụng chính là như vậy, nội lực tụ mà không phát, vì không phát lực nên tụ kình, kình lực tại thân liền thành hộ thể, dung hộ thể lực lượng này mà bức lui địch thủ.
Vô Song bị đẩy lùi, chân đẹp khẽ lướt trên mặt đất mà chậm rãi dừng lại, theo thân pháp của hắn vậy mà để lại một làn sương mỏng trên mặt đất.
Về phần Kiều Phong thì miệng phun ra mộ ngụm máu có điều sắc mặt hồng hào tự nhiên, căn bản cũng không lộ ra thương thế nghiêm trọng, hắn lùi lại không có đẹp đẽ hay phiêu miễu như Vô Song, hắn dính một quyền kia cứ như vậy liên tục đạp ba bước về phía sau mới có thể dừng lại, động tác tuy không thanh thoát hay đẹp đẽ nhưng lại lộ ra mười phần chắc chắn, bước bước đều nhau, mỗi bước đều lộ ra nội lực kinh người.
“Thống khoái, có thể sử dụng Cầm Nã Thủ đơn giản đến cực điểm kia mà vượt qua cả Long Trảo Thủ của Kiều Phong thì Kiều Phong quả thực bội phục, cho dù là Thất Công so về cận chiến cũng không so sánh nổi với cô nương, thân là nữ nhân lại không thua kém nam nhân, Kiều Phong từ trong tâm liền bội phục”.
“Kiều Phong cho dù bội phục nhưng ta vẫn là người Cái Bang, nhất định phải vì huynh đệ Cái Bang lấ một câu công đạo, cô nương tiếp theo Kiều Phong liền tuyệt không lưu tình”.
Đáp lại mấy lời nói kia của Kiều Phong, Vô Song khuôn mặt liền giật giật sau đó khóe miệng hắn cong lên.
Ống tay áo của Vô Song nhẹ rung, từ trong tay áo từng cây ngân châm xuất hiện, nối giữa ngân châm cùng cánh tay chính là những sợi tơ vô hình.... cho người ta cảm giác cực kì quỷ dị.
“Lưu tình hay không thì không biết, ta chỉ sợ ta lỡ tay hạ sát luôn vị thiếu bang

chủ tương lai của Cái Bang như ngươi thôi”.
....

Quyển 2 Chương 153

Thế hệ này đệ nhất nhân

Kiều Phong thực sự rất đáng sợ, người này mạnh đến biến thái, mạnh đến mức không tưởng tượng nổi.

Vô Song có thể một mực áp chế Long Trảo Thủ của Kiều Phong nhưng không có nghĩa là hắn có thể vượt qua Kiều Phong, so với Kiều Phong bản thân Vô Song thật sự quá non nớt.

Non nớt ở đây không phải là tuổi đời cũng không phải là kinh nghiệm chiến đấu, non nớt ở đây là thủ đoạn có thể sử dụng.

Thủ đoạn mạnh nhất của Vô Song hiện nay chỉ là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ sử dụng khi cận chiến, Quỷ Ảnh Thân Pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển làm thân pháp, sử dụng thân thể đại tông sư cấp bậc đảm nhiệm vai trò cả tấn công cùng phòng ngự, cuối cùng là sử dụng tính chất của Tiên Thiên Chí Âm Thể một đường phụ trợ, đây có thể coi là toàn bộ những cái Vô Song có hiện nay.

Về phần Kiều Phong thì sao?, hắn cùng Vô Song hiện nay vốn dĩ không phải một cấp bậc.

So về thủ đoạn mà nói, cho dù là Hàng Long Thập Bát Chưởng, Thái Tố Trường Quyền hay Long Trảo Thủ thì Vô Song đều không sợ nhưng mà... Kiều Phong là một loại người cực kỳ 'lỗi' tồn tại trong cái thế giới này.

....

Kiều Phong mang theo tiếng cười hào sảng, hắn đương nhiên có thể cảm nhận được những sợi tơ vô hình đang bám trên từng cây ngân châm cũng cảm nhận được sát khí cực mạnh của Vô Song nhưng mà hắn cũng không quan tâm, một tay vỗ vỗ vào hông bất quá Kiều Phong rất nhanh cũng hơi hơi khựng lại.

"Chết quên mất hồ lô rượu ở chỗ Tĩnh đệ".

Kiều Phong chiến đấu thích nhất là trong trạng thái uống rượu, Kiều Phong hắn sinh ra đã lớn lên cùng với rượu, hắn uống căn bản không thể say nên tuyệt đối chẳng thể cảm nhận được cái gì gọi là tửu ý, cái mà Kiều Phong thích chính là vị cay nóng bên trong rượu, vị cay nóng ngập tràn toàn thân khiến hắn cảm nhận được một loại hào khí thế không thể đỡ.

Tiên Thiên Chí Dương Thể vốn đã là chí dương khi có thểm rượu vào gần giống như một dạng đổ xăng vào ngọn lửa rực cháy vậy, Kiều Phong tuyệt đối sẽ như núi lửa phun trào mà bộc phát ra kinh người chiến lực, bản thân Kiều Phong không chỉ thích rượu, không chỉ mê rượu mà rượu còn giống như một loại đan dược, một loại doping cho Kiều Phong vậy.

Kiều Phong vốn đang uống rượu nói chuyện vui vẻ cùng Quách Tĩnh nhưng

không ngờ lại phát hiện ra đám người Hề Sơn Hà cùng Trần Cô Nhạn kêu cứu lập tức phải động thân mà đến, một đường chạy thẳng tới nơi này sau đó lại lao vào điên cuồng chiến đấu với Vô Song dẫn tới việc đến cả hồ lô rượu mang theo bên người cũng để quên luôn ở chỗ Quách Tĩnh.
Nghĩ đến việc này Kiều Phong khẽ cười khổ bất quá hắn cũng không quá câu nệ vào rượu bên người, rượu có thể làm chiến lực của hắn them cường đại, làm chiến ý ngùn ngụt bốc lên nhưng không có rượu cũng không đại diện việc Kiều Phong yếu đi.
Kiều Phong đến cả ngũ tuyệt cao thủ còn không thắng nổi trong khi với Vô Song mà nói, hắn không làm nổi.
Không có rượu cũng không sao, Kiều Phong vẫn mạnh mẽ tiến tới, thân pháp như long hành hổ bộ, trên người hắn lại là thân ảnh hoàng kim long như ẩn như hiện.
Nhìn Kiều Phong tiến lên, Vô Song cũng không có bất cứ cái gì lo lắng, từng sợi tơ vô hình bắt đầu được truyền vào Quỳ Hoa Khí sau đó nhè nhẹ rung lên, kết hợp giữa Quỳ Hoa Khí cùng Tiên Thiên Chí Âm Thể khiến Vô Song lại càng cho người khác cảm giác thêm bảng giá cùng lãnh huyết, khác với đầu rồng đang gào thét về phía mình, Vô Song sau lưng lại là một đóa Quỳ Hoa u lãnh, yên tĩnh nhưng lại tràn ngập nguy hiểm.
Tốc độ của Kiều Phong càng ngày càng nhanh, cước bộ của hắn càng ngày càng gấp gáp sau đó một tay thu về, một tay mạnh mẽ đẩy ra kèm theo tiếng long ngâm nghe sao mà ghê người.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Kháng Long Hữu Hối”
Kháng Long Hữu Hối một chiêu này bá lực cùng uy lực vốn không phải suy nghĩ, một trong những sát chiêu mạnh nhất của Hàng Long Thập Bát Chưởng, đây gần như là đòn tuyệt sát mạnh nhất của Hàng Long Thập Bát Chưởng, tất nhiên một chiêu này Kiều Phong cũng không nghĩ đến việc sẽ đánh bại Vô Song, hắn chỉ nhằm đến hai chữ ‘tiên cơ’.
Chưởng đầu tiên đánh ra, khoảng cách giữa Kiều Phong cùng Vô Song chỉ là 7m, khoảng cách quá ngắn.
Vô Song vốn đã làm trước chuẩn bị sẽ bị Kiều Phong sử dụng thế công mãnh liệt nhất nhưng khi nhìn thấy một chiêu Kháng Long Hữu Hối cũng phải biến sắc, một chiêu này hoàn toàn có thể so sánh với ngũ tuyệt cao thủ một đòn toàn lực.
Không dám mạnh mẽ đón đỡ một chiêu kia của Kiều Phong, Vô Song sử dụng Quỷ Ảnh Thân Pháp mà cấp tốc lùi lại nhưng hắn cũng không lùi lại đơn thuần, hai cánh tay áo rung lên sau đó đầy trời ngân châm theo Quỳ Hoa Nội Lực mà ra.
Đầu hoàng long từ tay Kiều Phong phá không mà tới tạo thành một đường thẳng không thể cản phá nhưng động tác ném ngân châm của Vô Song cũng rất đẹp,

như một đóa Quỳ Hoa nở rộ vậy, lấy Vô Song làm trung tâm, từng cánh hoa lan ra, vòng qua đầu rồng kia mà hướng thẳng về phái Kiều Phong.
Kiều Phong thấy vậy cũng không hề biến sắc, bản thân một chiêu Kháng Long Hữu Hối thật sự thừa sức để oanh sát đại tông sư cao thủ bình thường có điều với Vô Song thì lại chưa đủ, tốc độ của Vô Song quá mức kinh khủng dẫn tới chỉ cần hắn một mực lùi lại đến khi kình lực trong Kháng Long Hữu Hối dần dần tiêu tán thì Kháng Long Hữu Hối thực sự sẽ trở thành 'Kháng Long Hấp Hối', cũng chẳng thể gây ra được sát thương thực chất.
Nắm rõ một điểm này, một tay của Kiều Phong tiếp tục đẩy mạnh ra, nội lực của hành trong cấp tốc bành trướng, mạnh mẽ đến mức đáng sợ.
"Cô nương, ở lại đi thôi, Kháng Long Hữu Hối".
Lượng nội lực của một người là có hạn nhưng mà Kiều Phong vậy mà dám đánh ra hai chiêu Kháng Long Hữu Hối liên tục phải biết để mà sử dụng một chiêu Kháng Long Hữu Hối thôi thì đã không phải việc dễ dàng huống gì hai lần liên tiếp?.
Chưởng trước chưa đi, chưởng sau đã tới dẫn đến như thổi vào đầu hoàng long kia một luồng sinh khí mới, chưởng phong gào thét mà đi, lấy chưởng sau làm tiếp dẫn cho chưởng trước, một chiêu Kháng Long Hữu Hối mang theo hai đường kình lực ép thẳng lên nhau thì Vô Song căn bản chạy không nổi.
Đừng nói là Vô Song không chạy nổi mà cho dù là ngũ tuyệt cao thủ hàng thật giá thật đến đây cũng phải mạnh mẽ mà đón đỡ.
Vô Song không thể lùi nữa hắn liền mạnh mẽ dẫm thẳng hai chân xuống mặt đất, trong người hàn khí tuôn trào, dọc theo cánh tay phải của Vô Song thậm chí còn có hàn băng ngưng kết, nếu đã không tránh được thì hắn cũng không tránh nữa.
"Đại Bi Phú – Đại Cực Băng Thủ".
Một chiêu này tất nhiên là chưởng pháp mạnh nhất của Vô Song, hắn cũng chỉ có chiêu này là chiêu cứng đối cứng đáng sợ nhất mà thôi.
Một chưởng mang theo cực độ lãnh lẽo cùng chí âm chí hàn nội lực lại thêm Âm Duy Mạch và Đại Bi Phú cường hóa, một chưởng này của Vô Song từng được Lý Thu Thủy đánh giá là không hề thua kém Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, là một cái cực khác của Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Một chưởng này của Vô Song trực tiếp oanh kích lên đầu rồng kia, hàn khí mạnh mẽ xuất ra đánh cho thân ảnh hình rồng kia lập tức bị đóng băng sau đó hoàn toàn vỡ vụn tuy nhiên kể cả như thế Vô Song vẫn phải một lần nữa lùi lại thậm chí là phun ra một ngụm máu tươi.
Hai chưởng hợp một, cái đáng sợ nhất không phải là nội lực chí dương chí cương bên trong mà là kình lực, kình lực chồng lên nhau, một khi gặp vật cản sẽ lập tức nổ tung mà dẫn phát ra kình khí, cái kình khí này Vô Song có chút ăn không tiêu.

Nguyên cánh tay phải của hắn run lên, gần như tê liệt hơn nữa từ vai của Vô Song đến cánh tay đã xuất hiện một vết rách rất dài.
Công bằng mà nói đây cũng không phải là kình lực của một mình Kiều Phong mà còn là tác dụng phụ rất lớn của Đại Bi Phú.
Đại Bi Phú như đã nói, ở cảnh giới thứ nhất nó vốn không hợp để cứng đối cứng, nó vốn là một chiêu tuyệt sát, tuyệt sát không cho đối thủ phản kích mà thôi.
Vô Song bị đánh bật lại thì thân ảnh Kiều Phong một lần nữa xé gió mà đến, nhìn Kiều Phong hiện nay cũng không toàn vẹn gì, trên người hắn xuất hiện rất nhiều vết máu, áo ngoài rách tả tơi, tất nhiên đây là vì Kiều Phong căn bản không thèm né tránh mưa ngân châm của Vô Song, hắn cứ một đường mãnh tiến mà lao tới.
Ngân châm rất khó phòng bị nhưng mà sát thương của nó cũng không cao, nếu không phải là tử huyệt thì ngân châm rất khó gây ra sát thương thực chất với cao thủ đặc biệt với một kẻ có ngoại công tương đối cường hãn như Kiều Phong.
Kiều Phong rốt cuộc đuổi tới chỗ của Vô Song, một quyền mạnh mẽ đấm ra, dính một quyền này cả người Vô Song như con tôm vậy, cong cả người lại, miệng tiếp tục phun máu, một quyền này mang theo chí dương chí cương nội lực của Kiều Phong, tuyệt không dễ chịu.
Một quyền đánh trúng Vô Song, Kiều Phong đương nhiên sẽ không buông tay, quyền đầu hóa thành trảo pháp nắm lấy vạt áo của Vô Song sau đó quyền sau tiến tới, một quyền hướng xuống khuôn mặt hoàn mỹ của Vô Song.
Kiều Phong thật ra cũng tương đối muốn thương hoa tiếc ngọc, kể cả là một người được coi là thô lỗ như Kiều Phong cũng cảm thấy Vô Song thực sự quá mức xinh đẹp, nếu Vô Song là nữ tử bình thường mà mang theo khuôn mặt này Kiều Phong chắc chắn sẽ lựa chọn phương án khác bất quá khi đối thủ là Vô Song thì hắn phải toàn lực mà rat ay.
Kiều Phong cũng không sợ nắm đấm của mình sẽ hủy dung Vô Song, dẫu sao hắn đã được trải nghiệm thân thể của Vô Song, thân thể của Vô Song còn mạnh hơn thân thể của Kiều Phong hắn, một đấm trực tiếp xuống kia chỉ nhằm đến việc khống chế Vô Song mà thôi, cũng khó mà hủy đi được dung mạo của Vô Song.
Ngay lúc dính một trọng quyền của Kiều Phong, Vô Song rốt cuộc cũng đưa tay ra, tay của hắn biến thành trảo thủ giữ lấy cổ tay của Kiều Phong, một đường ấn mạnh xuống đồng thời một tay kia cũng đưa lên đỡ lấy một trọng quyền đang hướng vào khuôn mặt mình.
Một tay kia đưa ra là dùng đến lòng bàn tay, lòng bàn tay vốn tưởng như mềm mại vô lực nhưng khi trọng quyền của Kiều Phong đánh tới lại bị mạnh mẽ đẩy bật ra, đây chính là Quỳ Hoa Phi Bộc.
Quỳ Hoa Khí như có như không tạo thành một tấm nệm chắn, trực tiếp ngăn cho

Vô Song một trọng quyền.
Kiều Phong chỉ cảm thấy quyền mang theo chí dương chí cương lực lượng của mình bị đánh bật ra tuy nhiên cái mà làm hắn cảm thấy khó hiểu nhất là cánh tay đang giữ lấy tay mình kia.
“Long Trảo Thủ?”.
Kiều Phong cho dù không nhìn rõ động tác của Vô Song cho lắm nhưng mà Vô Song rõ ràng đang dùng Long Trảo Thủ, với một người sử dụng Long Trảo Thủ đến lô hỏa thuần thanh cảnh giới như Kiều Phong sao có thể không nhận ra?, đương nhiên long trảo thủ mà Vô Song sử dụng trong mắt Kiều Phong chỉ là tạm được mà thôi.
Vô Song cũng mặc kệ là được hay không được, đúng là hắn đang sử dụng Long Trảo Thủ của chính Kiều Phong đồng thời cánh tay mạnh mẽ phát lực, gần như muốn bóp nát cổ tay của Kiều Phong.
Long Trảo Thủ là một trong những bản nâng cấp mạnh mẽ nhất của nghệ thuật cầm nã thủ, Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm Tự gần như là một trong những môn tuyệt học cận chiến mạnh nhất, trong Long Trảo Thủ không có chiêu thức mà chỉ có thế, bao gồm Đào Hư, Bổ Phong, Nã Vân, Thủ Khuyết, Bão Tàn cùng Tróc Ảnh.
Vô Song cũng không biết rõ Long Trảo Thủ hay đúng hơn hắn còn chưa từng được ai dậy tuy nhiên ai bảo hắn có Tiểu Vô Tướng Công lại thêm trăm chiêu ngạnh kháng cùng Kiều Phong cũng quá đủ để Vô Song coi như nắm rõ môn trảo pháp này.
Vô Song phát lực đương nhiên Kiều Phong cũng phát lực, cổ tay hắn mạnh mẽ giật lại đồng thời một tay kia đánh ra hơn nữa không ngờ lại là chỉ pháp.
Kiều Phong rõ hơn ai hết Long Trảo Thủ giống với một cái hàm rồng vậy, một khi đã bắt được đối phương thì rất khó để thoát ra hơn nữa thân thể của Vô Song phi thường cường hãn, Kiều Phong nhất thời cũng không tự tin mình có thể chỉ dùng kình lực mà thoát ra, vì vậy hắn liền lựa chọn lấy công làm thủ.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Ly Sương Băng Chí”.
Một chỉ điểm ra, một chỉ này đi ngược lại với đạo lý chí dương chí cương của Hàng Long Thập Bát Chưởng, một chỉ này vậy mà lại ôn nhuận như băng, nhẹ nhàng như làn gió bất quá cho dù là thế Vô Song cũng không dám coi thường, hắn có thể cảm nhận được Ly Sương Băng Chí đáng sợ như thế nào.
Ly Sương Băng Chí nhìn kiểu gì cũng ra âm nhu võ học bất quá nếu nhìn vào đó mà suy đoán thì tuyệt đối sẽ rất thảm, bản thân Ly Sương Băng Chí là một loại ‘dị’ chỉ pháp, nén toàn bộ chí dương chí cương lực lượng lại biến nó thành hư vô, bên ngoài tưởng như mềm yếu vô lực nhưng chỉ cần xuất chỉ ra thì liền xuất ra một loại lực lượng bạo tạc kinh hãi thế tục.
Vô Song bản thân cực kỳ mẫn cảm với âm nhu khí tức vì vậy hắn cũng có thể

nhận ra Ly Sương Băng Chí lợi hại, nhận ra sự nguy hiểm của loại võ công này.
Chỉ pháp của Kiều Phong đánh xuống, hắn vốn muốn lấy công làm thủ, nhận ra một điểm này Vô Song cũng không lùi lại, cũng chẳng chọn cường ngạnh cản một chỉ của Kiều Phong, chỉ thấy cổ tay Vô Song lóe lên một vật sáng, trong tay hắn vậy mà xuất hiện một cây ngân châm toàn bộ màu trắng mang cho người khác một cảm giác đáng sợ vô cùng.
Nắm lấy vũ khí trong hai ngón tay, Vô Song không lùi mà tiến, Quỷ Ảnh thân pháp một lần nữa được vận dụng đồng thời hắn rốt cuộc một lần nữa lại đụng tới Quỳ Hoa Bảo Điển.
“Quỳ Hoa Ti Triển”.
Cánh tay của Vô Song đột nhiên trở nên nhanh đến cực hạn, cây ngân châm kia hướng thẳng về phía đôi mắt của Kiểu Phong, dính một chiêu Ly Sương Băng Chí của đối phương bản thân Vô Song chắc chắn không chết được nhưng nếu cây ngân châm này đâm đến trước, Kiều Phong chết chắc.
Kiều Phong cũng không hổ là một đời thần võ, cảm giác lực cùng khả năng phản ứng đáng sợ đến cùng cực, chỉ thấy hắn dẫm mạnh một chân xuống làm trụ, cả người rung lên sau đó cái cổ ngửa về phía sau, Kiều Phong vậy mà lấy hai hàm răng cắn chặt lấy cây ngân châm của Vô Song, so về tốc độ ra chiêu, Kiều Phong đúng là không so được.
Ly Sương Băng Chí chưa đánh ra liền đã phải thu lại, tất nhiên cũng chẳng có bao nhiêu uy lực, một chỉ kia cũng không còn đáng sợ nữa đồng thời một chỉ này vậy mà cũng không có điểm trúng Vô Song.
Thân hình Vô Song một lần nữa hạ thấp trọng tâm, hắn lướt về phía sau Kiều Phong, hai cánh tay dang rộng ra hai bên, trong tay cầm lấy hai cây ngân châm khác hướng thẳng về thái dương của Kiều Phong.
Tay phải của Kiều Phong đã được buông ra, tay trái thì vừa đánh trượt Vô Song, hai hàm răng vẫn cắn chặt cây ngân châm kia, hắn gần như không thể nào mà phản ứng kịp với thân pháp của Vô Song nhưng Vô Song cũng không để ý một việc... Kiều Phong vốn đang dùng một chân làm trụ.
Thân hình Kiều Phong cứ ngỡ đã bị Vô Song khóa chết thì đột nhiên hắn quay ngoắt lại cũng bằng một tốc độ không tưởng, chân sau đạp thẳng về phía trước, theo động tác này một tiếng long ngâm lại tiếp tục vang lên.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Thần Long Bài Vỹ”
Kiều Phong không ngờ đi sau mà đến trước, hắn dùng nội lực kinh người làm điểm tựa mà mạnh mẽ nghịch chuyển, một cước này sút thẳng vào ngực Vô Song, đạp bay Vô Song ra.
Vô Song bị đạp trúng ngực chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bên trong gần như xuất hiện tình trạng xuất huyết, xương ngực hắn vang lên từng tiếng răng rắc, hai hàm răng cắn chặt vào nhai, hai ngón tay của Vô Song vẫn búng ra hai cây ngân

châm.
Kiều Phong cũng không ngờ Vô Song có thể tiếp tục phóng ra ám khí, hắn đang ở trên không trung căn bản không thể cựa quậy được, cũng đành đưa một tay ra mạnh mẽ ngạnh kháng ám khí bay tới.
Khi Kiều Phong hạ chân xuống đất, cánh tay phải của hắn đã xuất hiện hai vết thủng cực kỳ đáng sợ, nguyên hai cây ngân châm cắm phập vào cánh tay của Kiều Phong, tất nhiên vết thương cỡ này còn lâu mới đủ sức ảnh hưởng tới Kiều Phong.
Kiều Phong vốn muốn rút hai cây ngân châm của Vô Song ra đột nhiên ánh mắt mở lớn, hắn rõ ràng biết lực đạo một cước kia, hắn cũng biết mình có thể dễ dàng đạp bay Vô Song đi nhưng Vô Song rõ ràng không có bị đá bay xa như hắn tưởng tượng, thân hình cực kỳ vô lý mà bắn ngược về phía Kiều Phong.
Kiều Phong cũng không phải 'gà mờ', hắn lập tức nhận ra trên cánh tay của mình đã bị vô hình tơ bám lên, căn bản không kịp loại bỏ thứ vô hình tơ kia thì Vô Song đã đến, bàn tay mạnh mẽ xuất chưởng.
"Hàn Băng Chưởng".
Một chưởng này không có Đại Bi Phú làm trợ lực, một chưởng này chỉ có đơn thuần mang theo hàn băng lực lượng lập tức đánh bay Kiều Phong đi, lần này Kiều Phong cũng phun ra một ngụm nghịch huyết, hắn đã cảm thấy hàn khí xâm thực vào cơ thể, hàn khí lần này trực tiếp khóa đi kinh mạch của Kiều Phong, hắn kể cả có Tiên Thiên Chí Dương Thể thì cũng không phải muốn phá là phá.
Vô Song một chiêu đắc thủ, thân hình như bay mà tới, ánh mắt trở nên cực độ lạnh lùng hơn nữa trong mắt hắn còn mang theo hai tia sát khí.
Kiều Phong thấy vậy liền cười lớn, một tay mở lớn đưa về phía trước, cũng không cần đợi hàn khí bị dương khí trong người hắn triệt tiêu, Kiều Phong vậy mà một đường tiếp tục tiến tới.
Vô Song một lần nữa sử dụng Hàn Băng Chưởng mà đánh tới nhưng lần này khi mà Kiều Phong đã có phòng bị hắn căn bản không thể mắc thêm sai lầm, cánh tay mở lớn không ngờ mang theo cả hấp lực, cái hấp lực kia trực tiếp làm một chưởng của Vô Song gần như bị lệch đi, ngay lúc này một chân Kiều Phong dẫm xuống đất, cả người quay ngược lại.
"Hàng Long Thập Bát Chưởng – Kiến Long Tại Điền".
Đây chính là chiêu phản thủ làm công của Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Một chiêu này vừa phá bỏ thế công của Vô Song vừa khiến Kiều Phong có cơ hội xuất quyền, cánh tay hắn mạnh mẽ đưa ra một quyền nện thẳng vào ngực Vô Song, ánh mắt mang theo rực lửa chiến ý.
Vô Song đương nhiên không thể đơn giản dính chiêu kia, khi quyền phong ập đến chỉ thấy một chân Vô Song chạm xuống đất, thay vì mạnh mẽ như Kiều Phong thì Vô Song lại lướt nhẹ trên mặt đất, cả người cúi gập lại như một nhà

trượt băng nghệ thuật, cứ như vậy mà tách rời Kiều Phong một khoảng.
Một lần nữa hai người tách nhau ra nhưng... lần này Vô Song chỉ có thể cười khổ.
Kiều Phong thật ra bị thương nặng hơn Vô Song nhiều nhưng không hiểu sao hắn chiến ý càng ngày càng cường, nội tức càng ngày càng no đủ, nội lực tuy có hư hao rất nhiều nhưng căn bản chưa hề khô cạn đồng thời khí thế của Kiều Phong càng đánh lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, càng đánh càng cho người khác một áp lực kinh khủng.
Về phần Vô Song thì sao?, nội lực của hắn tất nhiên còn lâu mới cạn nhưng kinh mạch của hắn thì bị thương tổn không hề nhẹ, nếu không phải Đại Bi Phú phản phệ thì sao Vô Song lại chỉ có thể dùng Hàn Băng Chưởng?.
Có lẽ Vô Song cũng không nhận ra... kẻ trước mặt hắn cực kỳ cực kỳ biến thái.
Kiều Phong biến thái bởi hắn không chỉ là Tiên Thiên Chí Dương Thể, hắn cũng như Vô Song, người mang theo hai loại thể chất... thậm chí càng nhiều.
So với Vô Song thì cũng không đúng, Thần Võ như Kiều Phong phải so với phụ thân của Vô Song... Lệ Thương Thiên mới đúng.

Quyển 2 Chương 154
Hack

Vô Song đã gặp rất rất nhiều người có thực lực phi thường cường đại, nói thẳng ra thì bất kể là sinh vật bất tử trong hắc địa hay bất cứ nhân vật ngũ tuyệt cấp nào Vô Song đã từng gặp đều mạnh hơn Kiều Phong nhưng chỉ tính đối thủ chân chính thì Vô Song chưa từng gặp ai vượt qua được Kiều Phong cả.
Kiều Phong có thể coi là nhân vật chính đầu tiên trong Kim Dung thế giới mà Vô Song tự mình chiến đấu, thực lực của hắn phải dùng từ kinh khủng để hình dung, Kiều Phong cũng là người đầu tiên khiến Vô Song có khái niệm thế nào là 'chiến lực' của một nhân vật chính.
Trận chiến giữa Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí tuy Vô Song được tận mục sở thị tuy nhiên hai người này ở trình độ quá cao mà Vô Song năm đó lại quá yếu dẫn tới việc hắn có cảm giác như mộng như mị còn Kiều Phong lại khác, Kiều Phong cùng Vô Song đều là đại tông sư cao thủ nhưng đây là lần đầu tiên cùng cảnh giới chiến đấu khiến Vô Song cảm thấy áp lực như vậy.
Tất nhiên thực lực của Kiều Phong không phải chỉ đến từ Hàng Long Thập Bát Chưởng bá đạo ra sao cũng không phải kinh nghiệm chiến đấu của hắn tốt đến mức nào, cái đáng sợ nhất của Kiều Phong là hai chữ Thần Võ.
Thần Võ ở đây không phải là danh hiệu mà là thể chất, thể chất của Kiều Phong quả thật xứng đáng với hai chữ Thần Võ, hắn căn bản không chỉ có Tiên Chiên Chí Dương Thể.
Vô Song không biết Thần Võ là gì cũng không rõ ràng thể chất của Kiều Phong đáng sợ thế nào nhưng nếu hắn biết được thì đương nhiên cũng đối với bản thân mình vỗ ngực tự hào.
Đầu tiên bỏ qua Tiên Thiến Chí Dương Thể cực kỳ biến thái liền phải nói tới kinh mạch của Kiều Phong.
Kinh mạch của Kiều Phong trời sinh đã lớn hơn người bình thường, tất nhiên đây không phải là tiên thiên thiên phú của hắn mà là hậu thiên được tạo thành, một dạng lợi thế cứ như Vô Song vậy.
Kinh mạch Vô Song mạnh ở bền dẻo rất khó bị tổn thương thực chất, loại lợi thế này đến từ việc hắn là Tiên Thiên Chí Âm Thể lại thêm từ rất nhỏ đã được dược vật bổ trợ về phần Kiều Phong thì sao?, Kiều Phong trời sinh là Tiên Thiên Chí Dương Thể, cho dù vô tình hay cố ý thì hắn đều có thể dùng chí dương chí cương nội lực làm nới rộng kinh mạch của bản thân ngoài ran gay từ khi còn đỏ hỏn thì Kiều Phong đã được cường giả 'thông huyệt'.
Kiều Phong là con trai của Tiêu Viễn Sơn, điều này hiện nay đương nhiên Kiều

Phong không biết, ngay từ khi còn là một đứa bé nằm trong tã bản thân Kiều Phong tham dự trận chiến Nhạn Môn Quan, trong trận chiến này cho dù Tiêu Viễn Sơn thần công cái thể, thực lực kinh người nhưng cuối cùng cũng khó mà địch lại cao thủ trung nguyên vây công dẫn đến việc ngay cả con trai mới sinh của mình Tiêu Viễn Sơn cũng không bảo vệ được.
Trận chiến Nhạn Môn Quan kia không giết chết Kiều Phong nhưng mà nghĩ mà xem, một đứa bé còn đỏ hỏn lại đặt thân vào trong trận chiến mà người yếu nhất cũng là siêu nhất lưu cao thủ vậy kết quả ra sao?, chỉ cần khí tràng lan ra cũng đã đủ để Kiều Phong không qua được chứ đừng nói sống đến ngày hôm nay, Kiều Phong có thể sống đến bây giờ là vì hắn vốn được Tiêu Viễn Sơn đưa nội lực vào bảo vệ bản thân, sau đó lại được hai vị siêu cao thủ đương thời là Huyền Khổ cùng Uông Kiếm Thông tiếp tục truyền vào nội lực cải thiện thể chất, cũng vì việc này nên kinh mạch trong người Kiều Phong phi thường rộng lớn, nếu người ta chỉ là dòng suối nhỏ thì Kiều Phong chính là con sông lớn.
Kinh mạch rộng có lợi ích gì?, khác với kinh mạch bền dẻo thích hợp cho luyện công cùng đột phá của Vô Song thì kinh mạch của Kiều Phong trời sinh thích hợp với chiến đấu bởi kinh mạch càng rộng đại diện cho việc nội lực lưu động trong cơ thể càng nhanh, càng dễ dàng đồng thời quan trọng nhất là lượng nội lực cực hạn có thể đánh ra.
Mỗi người đều chỉ có một lượng nội lực nhất định, tùy người khác nhau mà lượng nội lực này mạnh yếu khác nhau tuy nhiên trữ lượng nội lực trong người là một việc còn có thể lấy ra một lần bao nhiêu nội lực lại là một việc khác.
Nếu trữ lượng nội lực của một người là 10 vậy thường thường toàn lực một chiêu có thể đánh ra từ 1 phần tổng trữ lượng nội lực, đấy là trong tình trạng bất chấp tất cả dồn lực mà phát chưởng, bản thân Vô Song có kinh mạch phi thường bền vững vì vậy một chưởng mà hắn đánh ra tối đa có thể sử dụng 1.5 thậm chí là 2 phần trữ lượng nội lực, về phần Kiều Phong thì sao?, một chưởng của hắn có thể sử dụng đến 3 phần trữ lượng nội lực của bản thân.
Đương nhiên đây chỉ là một thuyết tương đối dựa trên việc trữ lượng nội lực của mỗi người là giống nhau nhưng chỉ cần từ cái thuyết này mà nhìn, cùng một loại chưởng pháp trong tay Kiều Phong liền mạnh gấp 3 lần người bình thường hoặc... gấp rưỡi những thiên tài cấp bậc như chính Vô Song.
Đây là lý do tại sao cùng là một chiêu Kháng Long Hữu Hối nhưng Kiều Phong ở đại tông sư cảnh giới đã có thể sánh ngang với Hồng Thất Công người nắm giữ ngũ tuyệt thực lực, đương nhiên mặt tốt đã có còn mặt xấu cũng không phải là không hiện ra.
KIều Phong chưởng pháp là chí cương chí dương, uy lực tuyệt luân, chưởng pháp của hắn có thể nói là kinh người bất quá Kiều Phong mỗi chiêu mỗi thức đều hao rất lớn nội lực, cho dù trữ lượng nội lực của hắn có là biển đi chăng nữa

thì chẳng bao lâu chính hắn cũng sẽ xài hết lượng nước trong biển này, ai bảo chưởng pháp của hắn quá mạnh đây?.
Để loại bỏ cái điểm yếu này thì Kiều Phong ít nhất phải có một môn công thể đỉnh cấp có thể giúp lượng nội lực hồi phục của hắn đuổi kịp lượng nội lực mà hắn sử dụng, những bộ công thể này có thể ví dụ như Dịch Cân Kinh, Cửu Dương Thần Công, Bắc Minh Thần Công hay thậm chí là Hấp Tinh Đại Pháp, đáng tiếc Kiều Phong không có một bộ công thể nào như thế.
Nhìn vào việc lượng nội lực mà Kiều Phong sử dụng vượt xa lượng nội lực bản thân hắn có thể tự mình hồi phục thì bất cứ đối thủ nào chỉ cần cố gắng kéo dài trận chiến, cố gắng không thể đẻ Kiều Phong hoàn toàn áp chế trong vài chiêu đầu tiên mà nói thì hoàn toàn có thể lật bàn với Kiều Phong, có thể chuyển bại thành thắng, dĩ nhiên nếu muốn đánh bại Kiều Phong đơn giản như vậy thì hắn đã không phải là Thần Võ.
KIều Phong ngoại trừ tiên Tiên Thiên Chí Dương Thể ra hắn còn hai loại thiên phú nữa, một loại thiên phú tăng cường tốc độ tu luyện, một loại thiên phú tăng cường chiến lực.
Cả hai loại thiên phú còn lại của Kiều Phong đều là dạng thể lực thiên phú, đầu tiên là Hồng Trần Tửu Tiên, thứ hai là Phách Giả Hoàng Lan.
Hồng Trần Tửu Tiên là gì?, loại thiên phú này vốn nhằm vào một chữ ‘tửu’, người nắm giữ thiên phú này gần như ngàn ly không say, tửu lượng gần như vô hạn nhưng mà quan trọng nhất là khi uống rượu có thể lấy được tinh hoa bên trong rượu mà chắt lọc ra, mang cái tinh hoa đó nhập vào cơ thể, uống càng nhiều rượu thì chỗ tốt lại càng lớn, chỗ tốt ở đây đương nhiên là nội lực.
Kiều Phong không có bất cứ một môn tuyệt học nội công nào bá đạo đi theo như Đoàn Dự mà cũng chẳng được ai truyền cho vài chục năm nội lực như Hư Trúc nhưng nội lực của Kiều Phong vẫn như một cái động không đáy, nội lực của hắn lớn đến kinh người chính là vì loại thiên phú này, từ nhỏ làm bạn với Kiều Phong chính là rượu, hắn uống rượu không biết bao nhiêu năm, một ngày uống không biết bao nhiêu rượu dẫn đến việc nội lực của Kiều Phong cho dù không cần tu luyện vẫn cứ từng chút từng chút một bành trướng.
Gần 30 năm làm bạn với rượu lại thêm vào nội công mà Kiều Phong tự mình tu luyện ra, chỉ bằng hai cái điểm này mà nói, nội lực của Kiều Phong cực kỳ đáng sợ, tuyệt đối hơn xa Vô Song, cũng chính nhờ cái thiên phú này mà Kiều Phong có thể bất chấp tất cả mà sử dụng một lượng lớn nội lực ở bên trong mỗi chiêu mỗi thức.
Về phần Phách Giả Hoàng Lan thì sao?, đây cơ hồ đã là thiên phú chiến đấu mạnh nhất bởi Phách Giả Hoàng Lan gần như sẽ chắc chắn khí huyết cùng nội lực không bao giờ suy kiệt, đây là loại thiên phú có thể biến chiến ý thành chiến lực, càng đánh càng mạnh, càng đánh chiến ý càng cường sau đó biến chiến ý

thành khí huyết, biến chiến ý thành nội lực, huyết khí liên miên bất tuyệt, nội lực như cái động không đáy, càng chiến càng cường, chỉ cần không chết thì liền có thể chiến đến cuối cùng.
Một thân ba thiên phú cộng đồng, Kiều Phong không phải là Thần Võ cũng lạ.
....
Chiến trường giữa Kiều Phong cùng Vô Song hiện nay quả thật bắt đầu trở nên yên tĩnh, sau lần giao thủ kia cả Kiều Phong cùng Vô Song đều cách ra một đoạn nhìn đối phương, đều đang chậm rãi quan sát kẻ địch của mình.
Từ mặt chiến cuộc mà xem đương nhiên Kiều Phong bị thương nặng hơn Vô Song nhưng hai người liền tự biết mình, đặc biệt là Vô Song hiện nay, hắn không sợ Kiều Phong nhưng đúng là bắt đầu trở nên cực kỳ kiêng kỵ với chiến lực của đối phương.
Vô Song không biết Kiều Phong giới hạn ở đâu nhưng Vô Song dần dần cảm thấy có chút quá sức, nhìn khí tràng của đối phương mà nói khiến cho Vô Song xuất hiện một loại ảo giác, hắn bắt đầu tin tưởng nếu đánh tiếp thì Kiều Phong sẽ càng ngày càng mạnh, cho dù thương thế của hắn có càng ngày càng nặng đi chăng nữa thì hắn chiến lực chỉ biết càng ngày càng tăng chứ tuyệt không giảm.
Rốt cuộc Vô Song vẫn không bỏ được cái cố chấp của bản thân, hắn càng nhìn Kiều Phong đứng đó lại càng muốn đánh một trận, hắn lại càng muốn vượt qua cái kẻ được gọi là Thần Võ kia.
Hai tay Vô Song từ từ nâng lên cao, trong những khe rãnh ngón tay kia dần dần xuất hiện từng cây ngân châm nhỏ, sau đó nhìn chằm chằm vào Kiều Phong, khóe miệng dần dần cong lên.
“Kiều bang chủ, cẩn thận rồi”.
Kiều Phong nghe Vô Song nói vậy ánh mắt hơi hơi nhíu lại nhưng cũng rất nhanh trở về như bình thường, hắn cũng nắm chặt song quyền của bản thân lại, khí thế càng ngày càng trở nên cường hãn.
“Cô nương quả thực là nữ trung hào kiệt, Kiều Phong đời này đã chiến đấu với không ít cao thủ nhưng cao thủ tuổi trẻ lại có chiến lực như cô nương thì tuyệt chưa từng gặp qua, đáng tiếc người lại về phe giặc Kim nếu không Kiều Phong nguyện kết bằng hữu cùng cô nương”.
“Kiều Phong bản ý cũng không muốn làm theo cách của mấy vị trưởng lão tuy nhiên nhiệm vụ lần này liên quan trọng đại đến cao tầng của Cái Bang, vốn ta không muốn gây tổn thương cho cô nương nhưng để Kiều Phong thân là người của Cái Bang đúng là không thể không toàn lực ra tay, vẫn là xin mạo phạm”.
Kiều Phong đột nhiên nói ra mấy lời ‘sến’ này thật ra cũng không hợp bản tính của hắn bất quá hắn vẫn phải nói, đơn giản bởi hắn thực sự cực kỳ cảm thấy thích thú với Vô Song.
Thích ở đây không phải là tình yêu nam nữ mà giống một dạng quý trọng, một

dạng trân trọng.
Lần đầu tiên trong đời Kiều Phong chiến đấu với cao thủ cùng cảnh giới lại mệt mỏi như vậy hơn nữa Kiều Phong cũng chắc chắn Vô Song nhỏ tuổi hơn hắn, nếu hai người cùng độ tuổi với nhau thì ai ăn ai cũng còn khó nói.
Thứ hai là vì chiến lực mà Vô Song thể hiện ra, bất kể là phản ứng, tốc độ, kinh nghiệm chiến đấu của Vô Song đều cao đến kinh người, đặc biệt Kiều Phong đến nay vẫn chưa hiểu Vô Song vì cái gì có thể dùng cầm nã thủ khắc thế long trảo thủ của hắn.
Từ xưa đến nay chỉ có Kiều Phong hắn dùng võ công đơn giản đánh bại võ công tinh diệu, dùng một bộ Thái Tố Trường Quyền đánh đông dẹp bắc, đây là lần đầu tiên Kiều Phong gặp phải tình trạng dùng võ học cấp cao không thể đánh bại được võ học cấp thấp mà còn bị áp chế vào trạng thái hạ phong, đương nhiên Kiều Phong sẽ không biết Vô Song sử dụng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ chứ không phải là cầm nã thủ.
Vô Song trong mắt Kiều Phong giống với anh hùng trọng anh hùng vậy, đáng tiếc trong mắt Kiều Phong thì Vô Song không phải nam nhân, chính vì vậy ánh mắt của Kiều Phong với Vô Song có thêm chút kì dị.
Sau khi nói mấy lời vừa rồi, hai tay của Kiều Phong lại bắt đầu ngưng tụ nội lực, trên hai cánh tay tràn đầy cơ bắp kia dĩ nhiên xuất hiện hư ảnh hai đầu rồng xung quanh mang theo chí dương chí cương nội lực sao mà kinh người.
Vô Song nhìn thấy hai cánh tay của Kiều Phong, hắn cũng có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng đến từ đợt tấn công tiếp theo của đối phương vì vậy Vô Song liền bắt đầu thi châm.
Trong ánh mắt khó hiểu của Kiều Phong, từng cây ngân châm đều đi vào đỉnh đầu của Vô Song, Vô Song lúc này muốn kích thích sinh mạng trong cơ thể, hắn muốn dùng đến Phượng Hoàng Châm bên trong Dược Vương Phần Thiên.
Cho dù thế nào, hắn cũng phải phân ra thắng bại cùng Thần Võ.
KIều Phong sau một thoáng ngỡ ngàng rốt cuộc thở ra một hơi, khoảng cách của Vô Song cùng Kiều Phong hiện nay là 15 m, hắn ước lượng khoảng cách một chút sau đó liền gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Vô Song.
“Kháng Long Hữu Hối”.
Lại là một cái chiêu này, hai tay tụ lấy chí dương chí cương nội lực mà đánh ra một đầu hoàng kim long mang theo sức phá hoại ghê người.
Vô Song ánh mắt mở lớn, hàn khí bao phủ toàn bộ cơ thể, sau khi sử dụng Phượng Hoàng Châm bất kể là nội lực hay tố chất thân thể của hắn đều điên cuồng tăng lên, đây chính là đốt cháy sinh lực của bản thân để biến thành chiến lực, Vô Song lại vận dụng Quỳ Hoa Bảo Điển, tốc độ của hắn lúc này vậy mà gần như tăng lên gấp đôi.
Tăng lên gấp đôi tốc độ là khái niệm gì?, ít nhất chỉ xét về mặt tốc độ thì Vô

Song có lẽ đã có thể so sánh với Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ càng cao hơn rồi, ít nhất cũng là Quỳ Hoa Bảo Điển phiên bản tiên thiên.
Quỷ Ảnh Thân Pháp của hắn chưa thể nâng cấp thành Quỷ Mị, còn thua kém Quỷ Mị rất rất nhiều nhưng chỉ tính riêng tốc độ thôi thì đã không thua Quỷ Mị.
Nhìn thấy tốc độ của Vô Song, Kiều Phong trong mắt càng xuất hiện chiến ý càng mạnh mẽ hơn, sau đó hắn làm ra một hành động điên cuồng mà chính Vô Song cũng cảm thấy hô hấp khó khăn.
Đánh ra một chiêu Kháng Long Hữu Hối ở khoảng cách 15m sau đó thì sao?.
Kiều Phong vừa chạy, hai tay vừa đánh ra một chiêu nữa.
“Kháng Long Hữu Hối”
Một chưởng này khoảng cách giữa hai người là 12m
“Kháng Long Hữu Hối”
Một chưởng này khoảng cách giữa hai người là 10 m
“Kháng Long Hữu Hối”
Một chưởng này khoảng cách giữa hai người là 7m
Nhìn thấy 4 chiêu Kháng Long Hữu Hối tiếp nhau mà tới, Vô Song thiếu chút nữa buông tay mà chửi ầm lên, Kiều Phong... rõ ràng đang mở phần mềm hack.
Một chiêu Kháng Long Hữu Hối đánh ra gần như đã dốc gần hết nội lực của một đại tông sư cao thủ huống hồ là vài chiêu Kháng Long Hữu Hối cùng đánh?.
Vài chiêu Kháng Long Hữu Hối đánh ra thì vẫn có thể tạm thời chấp nhận nhưng mà liên tục đánh ra, liên tục nối đuôi nhau mà đi thì đây chắc chắn là hack, kinh mạch nào chịu được?, nội lực nào chịu được?, đan điền nào chịu được?.
Kiều Phong sau khi đánh ra 4 chiêu Kháng Long Hữu Hối cùng lúc, hắn không hề giảm tốc độ, hai tay đưa ra đồng thời tiếng long ngâm lại gầm thét.
“Thời Thừa Lục Long”.
Bốn chiêu Kháng Long Hữu Hối đi đầu thẳng tiến về phía Vô Song, tiếp theo lấy Thời Thừa Lục Long đánh thẳng ra các hướng xung quanh, không nhằm công kích chỉ cầu khóa đường di chuyển của Vô Song, có thể nói trong phút chốc Kiều Phong đánh ra năm chiêu chưởng pháp chí dương chí cương uy lực kinh người.
Thế này thì đánh sao?.

Quyển 2 Chương 155
Di Quang

Cương cùng nhu là hai cái thái cực trong võ học, võ học thường thức vẫn luôn nói lấy nhu khắc cương nhưng đương nhiên cương cũng có thể khắc nhu, chỉ cần cương đến tận cùng thì liền có thể bẻ gãy nghiền nát tất cả.
Vô Song lúc này chính là được diện kiến cái gọi là cương đến tận cùng, một lần xuất ra 5 chiêu chí dương chí cương chưởng pháp gần như bóp nghẹt cả mảnh không gian trước mặt Vô Song đồng thời cũng không cho phép hắn có thể rời khỏi, Vô Song có cảm giác như kình lực trong chưởng pháp của Kiều Phong như một cái lồng giam vô hình bao phủ lấy Vô Song, hắn gần như chỉ có thể mạnh mẽ cắn răng mà chống lại.
Đã không thể lùi tất nhiên liền chỉ có tiến tới nhưng mà đối mặt với một chiêu Kháng Long Hữu Hối thì còn có thể nhưng đến năm chiêu Kháng Long Hữu Hối cộng đồng đánh tới thì Vô Song căn bản không có cửa để mà lấy cứng đối cứng, hắn lại cũng không dám tiếp tục vận dụng Đại Bi Phú, hắn biết nếu sử dụng đến Đại Bi Phú đón một đợt chưởng pháp này của Kiều Phong thì cho dù hắn không bị Kiều Phong đánh chết cũng tự chết với chính Đại Bi Phú phản phệ.
Rốt cuộc Vô Song cũng chỉ đành cắn răng, bất kể đã sử dụng Phượng Hoàng Châm thì hắn vẫn nhận ra mình không cản được chiêu thức của Kiều Phong, hai tay của hắn cũng rất nhanh tích tụ toàn bộ nội lực trong người, hàn băng chân khí bao phủ nơi cổ tay sau đó vận dụng Âm Duy Mạch cố gắng đánh ra 5 chưởng đối kháng với chính Kiều Phong.
Đánh ra chưởng pháp là một việc nhưng có thể cản được đợt tấn công này của Kiều Phong không thì lại là một việc khác bởi Vô Song không biến thái như Kiều Phong, chưởng chưởng nối nhau mà đến nhưng chưởng sau lại rõ ràng uy lực yếu hơn chưởng trước bởi đơn giản kinh mạch hay nội lực của Vô Song không thể so sánh với Kiều Phong, hắn không thể trong thời gian cực ngắn điều động một lượng nội lực lớn như vậy sau mỗi chưởng.
Đương nhiên với bản tính của Vô Song hắn không thích thua, cho dù đối thủ là Kiều Phong đi chăng nữa thì hắn cũng không muốn thua, tay phải của Vô Song chính là nơi tập trung của Âm Duy Mạch vì vậy chưởng pháp tay phải tất nhiên mạnh hơn chưởng pháp tay trái rất nhiều bất quá kể cả với sự trợ giúp của Âm Duy Mạch thì Vô Song cũng không thể nào đường hoàng ngạng kháng với Kháng Long Hữu Hối vì vậy hắn chấp nhận cắn răng liều một lần.
Vô Song về thể chất hắn tất nhiên kém rất nhiều so với Kiều Phong nhưng Vô Song lại có đến hai cái đan điền, từ lúc có đan điền thứ hai đến bây gườ bản thân

Vô Song còn chưa bao giờ dùng nó cho thực chiến nhưng hiện tại hắn liền muốn sử dụng, khi hai đan điền cùng cộng động xoay chuyển trở thành hai vòng xoáy trong chính cơ thể của Vô Song, hai đan điền lập tức dồn nội lực theo hai đường đi thẳng qua hai cánh tay của Vô Song, một đường Âm Duy Mạch, một đường Dương Duy Mạch.
Vô Song tất nhiên chưa có đả thông Dương Duy Mạch vì vậy chưởng pháp từ tay trái của hắn vẫn là yếu hơn tay phải, Vô Song đương nhiên không có kinh mạch rộng đến biến thái như Kiều Phong dẫn đến hắn cũng không thể nào khiến mỗi chưởng đánh ra đều có nội lực tương đương với nhau nhưng bằng vào hai đan điền đồng thời chuyển động, Vô Song có thể trực tiếp đánh ra tăng thêm số chưởng lực có thể đánh ra.
Thay vì 5 chưởng hợp lại để đấu với Kiều Phong, Vô Song liền một đường đánh ra 8 chưởng, 8 chưởng chí âm chí nhu mang thêm tiên thiên hàn băng khí phụ trợ.
Một lần nữa cương cùng nhu lại mạnh mẽ va chạm với nhau, một bên chí dương chí cương, một bên chí âm chí nhu.
Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, chưởng lực va chạm với nhau tạo ra ba động lực lượng mạnh đến mức kình khí của nó oanh thẳng lên người Kiều Phong cùng Vô Sogn khiến cả hai đồng thời bị đánh bật ra.
Nếu đây là hai chưởng pháp bình thường tì không nói nhưng một bên chí âm, một bên chí dương, khi va chạm với nhau kết quả thế nào căn bản không cần phải nghĩ, ba động va chạm cực kỳ mạnh mẽ.
Kiều Phong bị đánh bay về phía sau, cả người bắn thẳng lên không trung có điều hắn rất nhanh cắn răng, vận khởi nội lực còn lại trong cơ thể mà lộn ngược cả người lại, rồi hạ thân xuống đất, tất nhiên Kiều Phong cũng không thể tiếp đất một cách nhẹ nhàng được, hắn phải dùng một cánh tay chống lấy cơ thể, hai chân đều đang khụy xuống, ở khóe miệng xuất hiện một vết máu dài.
Về phần Vô Song, thân pháp của hắn cao hơn Kiều Phong nhiều, cho dù kình khí mạnh mẽ cực kỳ thì Vô Song chân vẫn cực kỳ uyển chuyển, cả người như một con quay mà liên tục xoay tròn tá đi cái kình lực kia để rồi dần dần một chân lướt nhẹ trên mặt đất, cả người chậm rãi dừng lại, chỉ so về động tác tiếp đất hắn tuyệt đối đẹp hơn Kiều Phong quá nhiều quá nhiều, tất nhiên đẹp là một chuyện về phần thắng bại thì lại là một chuyện khác.
Kình khí của hai loại chưởng lực va chạm với nhau cực kỳ kinh người, Kiều Phong bị nội thương thì Vô Song cũng vậy chỉ là người bị thương nặng hơn lại là Vô Song, lý do cũng rất đơn giản, 8 chưởng của Vô Song so về uy lực vẫn kém hơn nhiều so với 5 chưởng của Kiều Phong, đây cũng không phải vì vấn đề thể chất hơn kém, Vô Song có hai đan điền cộng đồng vận chuyển nội lực thì hắn cũng không thua kém thể chất của Kiều Phong là bao nhiêu, cái Vô Song

thua là chưởng pháp.
Hàn Băng Chưởng của Vô Song căn bản không thể đấu lại được Hàng Long Chưởng của Kiều Phong.
Vô Song đúng là từ trước đến nay không có một bộ chưởng pháp nào quá mạnh mẽ, so đấu chưởng pháp hắn thua không oan.
Nội thương của hắn đã nặng hơn Kiều Phong nhưng quan trọng hơn là nội lực, nội lực của Vô Song lúc này đã cạn khô rồi.
Vô Song quả thực có hai cái đan điền, trữ lượng nội lực của hắn có thể đạt đến gấp hai lần so với một cái đan điền của chính hắn nhưng tiền đề là Vô Song có thể lấp đầy được hai cái đan điền kia.
Nội lực của Vô Song kể cả dưới sự trợ giúp của Âm Duy Mạch thì cũng chỉ đủ lấp đầy một cái đan điền hay nói trắng ra nội lực trong người Vô Song chỉ so với đại tông sư cao thủ bình thường cường hơn một chút mà thôi, hắn muốn có thể lấp đầy hai cái đan điền của bản thân tuyệt đối không phải là việc trong một sớm một chiều.
Trận chiến này, Vô Song hắn thua rồi.
Hắn không rõ ở phía bên kia Kiều Phong còn bao nhiêu nội lực nhưng Vô Song vẫn tin vào cảm giác của mình, hắn tin tưởng Kiều Phong tuyệt đối chưa bị ép khô nội lực.
“Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, hôm nay rốt cuộc đã lĩnh giáo”.
Hai tay chắp quyền với Kiều Phong, Vô Song lập tức quay đầu rời đi, hắn biết đánh tiếp hắn đương nhiên đánh không lại Kiều Phong nhưng mà nếu hắn muốn đi thì Kiều Phong cũng tuyệt không cản được hắn.
Kiều Phong nhìn thấy Vô Song quay đầu đi, vốn muốn lên tiếng ngăn cản nhưng hắn rốt cuộc cũng không nói lên được lời nào, Kiều Phong rõ ràng đang nội thương, kinh mạch trong người hắn đang phải chịu thương tổn, hắn đánh tiếp vài trăm chiêu nữa cũng không thành vấn đề nhưng mà muốn đuổi theo ngăn cản Vô Song thì hắn cũng không làm nổi, tốc độ của Vô Song là thứ mà Kiều Phong không thể so sánh.
“Không biết Kiều mỗ có thể biết danh tính của cô nương?”.
Kiều Phong đứng lên cũng ôm quyền, nếu được hắn tất nhiên muốn bắt giữ Vô Song để trả thì cho những huynh đệ Cái Bang đã ngã xuống đồng thời để cứu người của chính Cái Bang đáng tiếc hắn hiện tại có chút lực bất tòng tâm, đúng là không cách nào ngăn cản Vô Song rời đi.
Nghe Kiều Phong nói vậy, Vô Song hơi hơi dừng bước chân bất quá hắn cũng không có trả lời đối phương, thở ra một hơi nhọc khí sau đó Vô Song một đường vẫn quay đầu rời đi.
Cũng không phải là hắn không muốn trả lời Kiều Phong, hắn cũng không căm thù hay sợ hãi đối phương đến mức cái tên cũng không dám để lại bất quá đúng

là hắn đang bị nội thương rất nghiêm trọng, nếu Vô Song mở miệng ra chỉ sợ không ép được nội thương trong cơ thể mà trực tiếp thổ huyết, việc này căn bản Vô Song không muốn.
....
Một đường trở về theo đường cũ, cố gắng qaun sát xung quanh đến khi chắc chắn không có ai ở gần đây Vô Song mới nhún người bay lên một ngọn cây lớn, lưng dựa vào cây mà tĩnh tọ, nội thương trong người hắn nặng đến mức hắn còn không tự tin có thể đi một mạch trở về thành Yến Kinh, trận chiến này có thể nói là đủ thảm.
Đối chưởng với Kiều Phong hoàn toàn có thể coi là cực hình nhất là cứng đối cứng, gần như mỗi chiêu mỗi thức đều làm Vô Song phải toàn lực đối kháng, dốc hết lòng mà chiến, phải biết với người đi theo âm nhu nội lực vốn cực kỳ kỵ cứng đối cứng cùng những kẻ đi theo con đường dương cương, cho dù nội lực hai bên là bằng nhau thì người thiệt thòi ở đây vẫn cứ là Vô Song.
Khoanh chân tĩnh tõa, cố gắng điều chỉnh trạng thái của bản thân... bỗng nhiên Vô Song liền khẽ rùng mình, ánh mắt hắn căng ra mà nhìn về phía trước mặt, trước mặt Vô Song vậy mà xuất hiện hai thân ảnh.
Hai người này ăn mặc quần áo cực kỳ đặc biệt, đặc biệt ở chỗ một người thauanf sắc trắng còn một người lại thuần sắc đen, hai người đều đeo mặt nạ quỷ trên mặt căn bản không nhìn ra dung mạo tuy nhiên có thể đại khái nhìn ra tuổi tác bởi mái tóc đều đã bạc trắng, quan trọng nhất cả hai người này đều đang đứng trên cành cây nơi Vô Song lựa chọn, thân hình nhẹ như loài chim trời vậy, chỉ cần nhìn động tác của hai người đã đủ nói lên khinh cong rơi vào hàng ngũ tuyệt đỉnh.
Vô Song nhìn thấy hai người này liền cười khổ không thôi, hắn... lúc này chỉ sợ gặp tông sư cao thủ còn chật vật huống hồ trước mặt còn là hai người sâu không thể lường?.
Hai lão nhân này một thân khí thế căn bản không lộ ra, nếu không biết còn tưởng đây là hai lão nhân bình thường tuy nhiên người thường sao có thể xuất hiện ở đây?.
Vô Song hiện nay vô cùng suy yếu nhưng mà khả năng cảm nhận của hắn căn bản không kém đi, hắn rõ ràng đã quan sát rất kỹ xung quanh mới dừng lại vậy mà hai người này cứ như từ trong hư không hiện ra vậy, căn bản không có bất cứ dấu hiệu nào, hai lão nhân này tuyệt đối là cao thủ thậm chí là đại cao thủ.
Hai người cũng đang nhìn chằm chằm vào Vô Song sau đó lão nhân áo đen rốt cuộc lên tiếng.
“Thiếu hiệp, chủ nhân của chúng ta cho gọi”.
Nghe hai chữ ‘thiếu hiệp’ ánh mắt của Vô Song liền khẽ giật giật, trên đời này căn bản không có ai vừa nhìn đã nói chuẩn xác giới tính của Vô Song vậy mà hai

người này lại có thể?.
Là ánh mắt của mấy lão nhân này quá mức biến thái... hay hai người này đã nắm rõ thông tin về Vô Song từ trước?.
Thêm một điều làm Vô Song giật mình nữa là hai người này vậy mà có chủ nhân?, để khiến hai vị đại cao thủ cộng đồng gọi hai tiếng chủ nhân thì là nhân vật thần thánh nào?.
Hai người này không lộ ra khí tức nhưng Vô Song cảm thấy chí ít cũng là ngũ tuyệt cao thủ, cao thủ cấp bậc này thì cho dù Hoàn Nhan Hồng Liệt hay thậm chí Hoàn Nhan A Cốt Đả đều phải dùng lễ đối đãi, bọn họ có thể trợ giúp nhưng tuyệt đối không cung phụng, người có thể khiến hai vị ngũ tuyệt cao thủ cộng đồng cung phung... thực sự quá mức kinh khủng.
“Hai vị tiền bối, chủ nhân của hai vị là? “.
Vô Song cũng không có ý định kháng cự, hắn muốn kháng cự đối phương cũng không được vì vậy đương nhiên phải đi cùng hai người này bất quá kể cả không hề kháng cự thì hắn cũng phải tò mò muốn biết người ‘chủ nhân’ kia là ai.
Hai lão nhân này nhìn nhau sau đó như cùng có một loại nhận thức chung, vẫn là lão nhân áo đen lên tiếng.
“Chủ nhân của chúng ta họ Thi về phần tên của người thứ cho lão hủ không thể nói ra, thiếu hiệp người tốt nhất nên đi hỏi chủ nhân thì hơn”.
Vô Song chậm rãi đứng lên, trong đại não bắt đầu vận chuyển trí nhớ, hắn vậy mà không thể nào nhớ ra trong Kim Dung thế giới có nhân vật nào họ Thi, chẳng nhẽ thế giới này bắt đầu cải biến, bắt đầu từ trong hư không chui ra một cao thủ mới toanh?.
Mang theo vô số tò mò, Vô Song liền đi theo hai lão nhân trước mặt, một đường đi về phía nội thành Yến Kinh.
Nhìn thấy thành Yến Kinh sừng sững trước mặt, Vô Song cước bộ liền trở nên chậm lại, hắn thật sự không ngờ chủ nhân của hai lão nhân này lại sống trong thành Yến Kinh?.
Tất nhiên cũng không thể dừng lại lâu lắm, Vô Song vẫn theo hai lão nhân này đi tiếp, ba người một đường đi không nhanh cũng không chậm, trên đường có không ít thủ vệ quân cũng đang tuần tra bất quá khi nhìn thấy hai lão nhân kia dẫn đầu trong mắt liền hiện ra một tia kinh sợ, căn bản không có ai dám cản đường cũng chẳng có ai dám đứng ra ngăn cản.
Vô Song có thể thấy được cảnh giới của thành Yến Kinh lúc này vượt xa ban sáng khi hắn rời đi, có thể thấy việc sáng nay có chút ảnh hưởng đến trị an thành Yến Kinh, quân đội cũng bắt đầu được xuất động nhưng càng vì thế mà Vô Song càng thêm tò mò, hắn đương nhiên có thể nhìn ra sự cung kính của đám binh sỹ kia với hai người trước mặt.
Có thể được đám binh sỹ cung kính như vậy có thể nói rõ hai lão nhân này là

người có liên quan đến Đại Kim, ít nhất cũng là nhân vật đứng về phía người Kim, đứng về phía Hoàn Nhan Hồng Liệt, tất nhiên càng vì cái suy nghĩ này mà Vô Song càng thấy lạ lẫm, chủ nhân của hai người này họ 'Thi' trong khi người Đại Kim lấy họ Hoàn Nhan làm quốc họ, Hoàn Nhan Hồng Liệt căn bản không phải họ Thi.
Rốt cuộc người họ Thi này là ai?.
Hai lão nhân cũng không dẫn Vô Song đi vào về phía vương phủ mà trực tiếp dẫn Vô Song đến một kỹ viện lớn ở Yến Kinh, kỹ viện này gọi là Di Hồng Lâu.
Di Hồng Lâu chính là kỹ viện lớn nhất Yến Kinh, kỹ viện này cũng không có nữ nhân người Kim mà toàn bộ đều là ca kỹ người Hán, đây cũng có thể coi là một nét đặc biệt hơn nữa ở cái nơi có rất nhiều người Kim này thì 'dị vực' phong tình trong Di Hồng Lâu quả thực có tính thu hút rất lớn, trong Di Hồng Lâu chưa bao giờ vắng khách.
Di Hồng Lâu có tổng cộng năm tầng, bốn tầng đầu đương nhiên là để làm sinh ý, để hầu hạ khách nhân nhưng tầng thứ năm thì chưa từng mở ra, quanh năm đều đóng lại>
Hai lão nhân dẫn đường cho Vô Song bản thân cũng có chút tị hiềm cái gọi là phấn hoa lầu xanh chính vì vậy liền đưa thẳng Vô Song đến ngõ nhỏ phía sau Di Hồng Lâu rồi dùng khinh không kinh người, một đường mang Vô Song lao thẳng lên tầng năm Di Hồng Lâu.
Tất nhiên đây không phải là bay thẳng, mỗi tầng của Di Hồng Lâu đều có một ban công tương đối lớn cho khách nhân thưởng thức khung cảnh bên dưới, dựa vào cái 'ban công' này để một đường lên thẳng tầng thứ năm cũng không có khó khăn lắm.
Đứng trên ban công tầng năm, hai lão nhân khẽ gật đầu với Vô Song, vẫn là lão nhân áo đen quyết định lên tiếng.
"Thiếu hiệp, chủ nhân ở bên trong đang đợi ngươi, mời ngươi tiến vào".
Vô Song khuôn mặt hơi hơi giật giật sau đó thở ra một hơi, hai tay đẩy cửa chậm rãi bước vào bên trong về phần hai cái lão nhân kia vậy mà một lần nữa biến mất như chưa từng xuất hiện.
Cánh cửa mở ra, Vô Song đi từ bên ngoài vào trong, đập vào mắt hắn là một căn phòng cực kỳ xa hoa tuy nhiên tất cả cảnh vật bố trí trong phòng đều cực kỳ tầm thường thậm chí phải dùng từ... ảm đạm để hình dung.
Không phải bên trong bố trí không đẹp mà là toàn bộ chú ý của Vô Song đều chăm chú nhìn vào nữ nhân đang nằm trên trường kỷ dài ở trung tâm căn phòng, trước nữ nhân này thì cảnh vật có đẹp hơn nữa cũng không thể nào không trở nên ảm đạm, so với dung mạo của nàng thì còn cảnh vật nào đẹp hơn?.
Đôi chân dài trắng ngần duỗi thẳng trên trường kỷ, bàn chân trần khẽ duỗi ra, cả người nằm nghiêng nhìn về phía Vô Song, ánh mắt đầy vẻ hứng thú.

“Đêm hôm qua ngươi hùng hổ rời đi như vậy, quả thực khiến nhân gia không vui nha”.
Nữ nhân này dĩ nhiên là Bao Tích Nhược.
Nữ nhân mà Vô Song không muốn gặp mặt nhất, vị vương phi này vậy mà là chủ nhân của hai ngũ tuyệt cao thủ?, cái địa vị này cho dù Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không so nổi.
“Vương phi? “.
Bao Tích Nhược nhìn tháy vẻ ngạc nhiên của Vô Song liền bật cười, nàng vẫn giữ nguyên cái tư thế lười biếng kia, ngón tay thon dài lấy một quả nho nhỏ trên bàn bỏ vào miệng, dùng nụ cười tuyệt mỹ hướng về phía Vô Song.
“Đây không phải vương phủ, không cần gọi nhân gia là vương phi, ở đây ta cũng không phải là Triệu Vương Phi – Bao Tích Nhược, ta họ Thi tên Di Quang, ngươi có thể gọi nhân gia là Thi tỷ cũng được”.
Vô Song đột nhiên hít vào một hơi lãnh khí, sống lưng trở nên cứng ngắc, ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía nữa nhân kia.
Thi Di Quang là ai?... Thi Di Quang chính là tên của mỹ nhân đẹp nhất lịch sử Trung Hoa Cổ Đại, hình ảnh của nàng là hình ảnh đẹp nhất trong vài ngàn năm văn hóa của Trung Hoa.... Tây Thi Ôm Ngực.
Vô Song đầu óc hoàn toàn loạn lên rồi, lúc trước hắn vốn không hiểu sao Bao Tích Nhược lại xinh đẹp đến mức không hợp thói thường như vậy nhưng nếu là Tây Thi thì tất cả đều là thuận lý thành chương.
Thế giới này có A Thanh thì vì cái gì không thể có Tây Thi?.
Bất quá tại sao Tây Thi lại là Bao Tích Nhược?, tại sao Tây Thi có thể sống đến tận bây giờ?, tại sao một nữ tử như Tây Thi lại xuất hiện ở đây?.

Quyển 2 Chương 156
Thương cùng thuẫn (1)

Đối mặt với một nữ nhân đặc biệt là một nữ nhân xinh đẹp thì nam nhân chắc chắn không được phép im lặng, cho dù không biết nói gì cũng nhất định phải lên tiếng ít nhất phải thu được sự chú ý của vị tuyệt thế mỹ nhân trước mặt, đây là thường thức.

Tây Thi là ai?, nàng là đệ nhất mỹ nhân Trung Hoa cũng là đệ nhất mỹ nhân mà Vô Song từng thấy trong đời có điều hiện tại hắn quả thực không biết nói gì, không phải là Vô Song bị vẻ đẹp của nàng làm kinh diễm đến mức không nói thành lời mà quả thật là hắn không biết nói gì.

Bản thân Vô Song không thích nữ nhân trước mặt, cho dù nàng xinh đẹp hơn nữa thì hắn cũng không thích đối phương bởi khi đối mặt với Tây Thi thì Vô Song luôn cảm thấy bị bóp nghẹt, một loại đè nén thẳng lên người hắn, cái cảm giác này quả thực vô cùng khó chịu.

Tây Thi cùng A Thanh cứ như hai thái cực vậy, A Thanh cho người ta cảm giác không cách nào đánh bại, nàng là cao thủ khoáng cổ tuyệt kim đại diện cho thiên đạo một giới, cho dù chỉ cần bằng khí thế của thiên đạo thì một mình A Thanh có thể chấp tất cả cao thủ ngũ tuyệt cùng lên một lúc, đây là sức mạnh tuyệt đối về thực lực, dạng sức mạnh của A Thanh có thể ví như một chữ ‘dương’.

Tây Thi không giống như A Thanh, nàng có võ công hay không thì Vô Song không biết nhưng mà nàng đẹp đến mức làm người ta chết lặng, nữ nhân này chỉ dùng ánh mắt cũng có thể khiến toàn bộ nam nhân trong thiên hạ quỳ gối dưới váy nàng, sức mạnh của nàng đến từ tuyệt thế dung mạo, cũng có thể coi đây là một chữ ‘âm’.

Giữa việc đối mặt cùng A Thanh hay Tây Thi thì hắn rốt cuộc vẫn sẽ chọn A Thanh, không hiểu tại sao Vô Song có cảm giác... có một ngày hắn có thể sánh ngang với A Thanh thậm chí vượt qua A Thanh nhưng... với Tây Thi thì lại khác, muốn vượt qua Tây Thi thì không chỉ cần sức mạnh là đủ, nàng chỉ cần ngồi đó, chỉ cần một cái nhìn, chỉ cần một nụ cười hé miệng đủ khiến Vô Song cảm thấy khó thở.

Ánh mắt dần dần chuyển xuống bàn tay của mình, ở đó vẫn có vết thương ngày hôm qua, với định lực của Vô Song lại thêm hàn khí có thể đè nén dục hỏa mà vẫn miệng đắng lưỡi khô khi đối mặt cùng Tây Thi thì Vô Song hoàn toàn không hiểu có ai chống lại được mị lực của nàng?.

Tây Thi khuôn mặt tươi cười lúc này lại xuất hiện một tia không vui, nàng ném cho Vô Song một cái nhìn ai oán, vẫn giữ tư thế nằm dài trên trường kỷ, ngón

tay mân mê miệng nhỏ.
“Tiểu nam nhân, khuôn mặt thế là sao, gặp nhân gia chẳng nhẽ không vui vẻ gì?, hay chẳng nhẽ ngươi không có gì muốn hỏi nhân gia sao?”.
Tây Thi đương nhiên không vui, nàng có thể nhận ra sự kích động trong ánh mắt của Vô Song, từ một điểm này nàng sao có thể không nhìn ra Vô Song với cái tên Tây Thi này chắc chắn có ấn tượng tuy nhiên Vô Song chỉ đứng lặng ở đó mà không có nói gì, điều này làm Tây Thi mất rất nhiều hứng thú.
Tây Thi cùng A Thanh là người cùng một cái thời đại, Vô Song là người của A Thanh thì chắc chắn không thể không biết đến nàng dẫu sao A Thanh cùng Tây Thi đều là người sống không biết bao nhiêu năm, nàng vốn đang muốn trêu chọc tiểu nam nhân kia một chút nhưng hiện tại quả thật là mất hứng.
Vô Song thở ra một hơi mà nhìn Tây Thi nằm đó, hắn đối với vị ‘danh nhân ‘ này quả thực có rất nhiều việc muốn hỏi nhưng lại chẳng biết hỏi gì, nghĩ nghĩ một hồi hắn vẫn muốn quay đầu rời đi, ở bên cạnh Tây Thi quá mức đáng sợ.
“Khụ... Thi tỷ tỷ, trong người ta hiện nay có nội thương không tiện nói chuyện, không bằng ta trở về vương phủ dưỡng thương trước, sau đó...”.
Tây Thi khẽ ngồi dậy, ánh mắt như làn thu thủy nhìn về phía Vô Song, khóe miệng vẫn nhẹ cong lên.
“Sau đó?, sau đó thì sao, đến Di Hồng Viện gặp tỷ tỷ ta sao?”.
Vô Song đương nhiên sẽ không nghĩ thế, hắn lập tức lắc đầu.
“Sau đó... sau trận chiến này ta mới nhận ra bản thân có rất nhiều điểm yếu... ta vẫn nghĩ sẽ rời khỏi Yến Kinh đi ngược lên phương Bắc đi, cũng đành hẹn Thi tỷ tỷ ngày sau gặp lại”.
Tây Thi nghe vậy không có bực mình trái lại nàng liền cười lớn, sau đó đôi chân trần duỗi thẳng ra ngoài, hai chân đặt lên bàn, tư thế ngồi không hề có cái vẻ ‘mỹ miều’, ‘yểu điệu’ thục nữ như trước nhưng đúng là đôi chân kia cực kỳ mê hồn, động tác này khiến Vô Song cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn, đặc biệt như cố muốn trêu tức Vô Song, từng ngón chân nhỏ của Tây Thi còn khẽ chuyển động, cực kỳ mị hoặc.
“Tiểu đệ đệ cần gì đi đâu xa, ở bên cạnh tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ vui vẻ thì tỷ tỷ liền có thể truyền cho người tuyệt thế thần công nha, cũng không có gì khó khăn “.
Vô Song nghe câu này quả thực có hứng thú, hắn không phải hứng thú tuyệt thế thần công trong miệng Tây Thi là gì, cái làm hắn hứng thú chính là... Tây Thi vậy mà có võ công?.
“Thi tỷ... không biết tuyệt thế võ công theo lời tỷ là gì?”.
Tây Thi hơi ngửa cổ lên, lộ ra phần cổ trắng ngần, theo động tác này ngực nàng hơi hơi ưỡn ra, bộ ngực no đủ như muốn phá áo mỏng mà ra, không biêt nàng cố tình hay là vô ý nhưng quả thật mỗi động tác của nàng đều có thể khiến đàn ông căn bản không giữ nổi bình tĩnh.

“A, nghĩ một chút xem nào, tỷ tỷ ta quả thật không thiếu gì võ công, hay là ta truyền thụ cho ngươi Bạch Thủ Thái Huyền Kinh? “.
Lần này Vô Song quả thật giật mình, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh là gì?, đây chính là võ công ở trên Hiệp Khách Đảo, thậm chí còn được chính A Thanh nhắc đến, thứ võ công đã không còn nằm trong nhận thức của con người, trong Kim Dung thế giới chỉ sợ không có bất cứ một môn võ công nào có thể so được với Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.
Nhìn Tây Thi không có vẻ gì là đang nói đùa, Vô Song quả thực đối với Bạch Thủ Thái Huyền Kinh xuất hiện nồng đậm hứng thú tuy nhiên rốt cuộc Vô Song vẫn là thở ra một hơi.
“Thi tỷ tỷ, trước khi nói đến việc võ công... ta có một việc muốn biết, ngươi tại sao lại là Triệu Vương Phi?”.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh đúng là rất mê người tuy nhiên Vô Song lại thấy không hẳn là thứ hắn nhất định phải quan tâm, ở cái thế giới trước của hắn võ đạo thực sự rất cao, cao hơn cái thế giới này một bậc, chỉ cần nhìn vào Quỳ Hoa Bảo Điển bản tiên thiên đã đủ để Vô Song nhận ra võ công trong thế giới cũ cao thâm thế nào hay nói đúng hơn đây là một bản cường hóa của cái thế giới này.
Thế giới này cao thủ sống quá trăm tuổi thì Vô Song vẫn chưa thấy, ngũ đế cao thủ cùng lắm cũng chỉ có Vô Danh Tăng trong Thiếu Lâm Tự, trong khi ở cái thế kia có bao nhiêu cao thủ đạt đến cảnh giới này?, quan trọng nhất khi đi qua Hắc Địa, khi nhìn thấy Trương Tam Phong thì Vô Song đã biết cái thế giới cũ của hắn đã không còn trong phạm trù võ hiệp, ít nhất cũng đứng giữa tiên hiệp cùng võ hiệp, không phải một thế giới thuần võ hiệp này có thể so sánh.
Tất nhiên nói là thuần võ hiệp liền phải trừ hai người không tính, người thứ nhất là A Thanh, người thứ hai chính là Tây Thi.
Vô Song không tin Quỳ Hoa Bảo Điển một trong những công thể hàng đầu thiên hạ trong thế giới kia sẽ thua Bạch Thủ Thái Huyền Kinh của thế giới này, việc học thêm Bạch Thủ Thái Huyền Kinh đương nhiên là tốt nhưng không phải không thể không có, nếu đã muốn nói chuyện với Tây Thi thì hắn càng hứng thú hơn với việc tại sao nàng lại đóng vai Bao Tích Nhược.
Tây Thi cùng PHạm Lãi yêu nhau thế nào thì Vô Song không biết nhưng đúng là Tây Thi cùng Phạm Lãi đã trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, rời khỏi nhân thế mà cùng nhau ở ẩn, Phạm Lãi hiện nay thì chắc chắn đã xanh cỏ không biết bao nhiêu năm, Tây Thi lúc này không biết bằng cách nào vẫn còn sống tuy nhiên nếu nàng xuất hiện với thân phận Bao Tích Nhược thì lại làm Vô Song có chút không đồng ý cho lắm.
Bao Tích Nhược là ai?, nàng là vợ của Dương Thiết Tâm, nếu là bình thường thì không sao nhưng rõ ràng trong thế giới này Bao Tích Nhược cùng Tây Thi lại là một người vậy khác gì Tây Thi tặng cho Phạm Lãi một cái sừng?.

Tây Thi sống từ thời Việt Vương Câu Tiễn, nàng sống từ thời Chiến Quốc đến tận bây giờ, vậy trong suốt khoảng thời gian này... nàng liệu có mấy cái nam nhân?, tặng cho Phạm Lãi mấy cặp sừng?.
Cái suy nghĩ này Vô Song không dám nói ra nhưng đúng là Vô Song nghĩ như vậy, chính vì như vậy Vô Song lại càng không nguyện ở bên cạnh Tây Thi... hình ảnh của người nữ nhân gọi là Thi Di Quang này trong mắt Vô Song hiện nay càng giống với yêu hồ Đắc Kỷ hơn là Trầm Ngư Tây Thi.
Tây Thi ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, một ánh mắt cực kỳ bình thản, bình thản đến mức Vô Song có cảm giác hắn đang đối mặt với một người khác vậy.
"Ngồi xuống đi, ngươi đã nghe chuyện về đệ nhất thương cùng đệ nhất thuẫn chưa?".
Vô Song rốt cuộc cũng ngồi xuống, nghe Tây Thi hỏi như vậy liền nhíu mày, câu chuyện về cây thương mạnh nhất cùng thuẫn mạnh nhất hắn quả thực đã từng nghe hơn nữa rất rất nhiều người đã từng nghe những câu chuyện dạng đại loại, đây là một câu chuyện tương đối nổi tiếng vì vậy Vô Song liền gật đầu.
Thấy Vô Song gật đầu, Tây Thi cũng khẽ gật đầu, ánh mắt mang theo vài phần khinh bỉ, chỉ là không biết nàng đang khinh bỉ với ai?.
"Biết gì không, lần này tỷ tỷ gọi ngươi đến đây là muốn ngươi lựa chọn, lựa chọn giữa A Thanh cùng ta".
"Cái gì A Thanh cho ngươi, tỷ tỷ cũng có thể cho ngươi hơn nữa càng có thể cho ngươi nhiều hơn, thứ A Thanh có bản thân tỷ tỷ cũng có, thứ A Thanh không có, tỷ tỷ cũng có".
Câu nói này cực kỳ tự tin, đây là tự tin của đệ nhất mỹ nhân từ cổ chí kim.
Vô Song không ngờ Tây Thi lại trực tiếp như vậy hơn nữa cái này liên quan gì đến 'thương cùng thuẫn'?, nếu A Thanh là thương thì chẳng nhẽ Tây Thi là thuẫn?, Vô Song nghĩ đến đây liền hơi hơi run lên.
Trong câu chuyện kia cây thương mạnh nhất có thể xuyên phá tất cả muốn thử sức cùng tấm khiên mạnh nhất không gì xuyên qua được, chẳng nhẽ A Thanh cùng Tây Thi lại muốn đánh một trận?.
Năm xưa A Thanh đã thua Tây Thi một lần, nếu lần này hai nữ nhân này lại đấu với nhau thì kết quả sẽ như thế nào?.
Vô Song cũng không hoài nghi thực lực của Tây Thi, nàng có thể sống đến hiện nay thậm chí sống tốt đến mức A Thanh còn không làm gì được nàng, nói nàng không có thủ đoạn thì Vô Song sẽ không tin tuy nhiên nếu được chọn hắn vẫn sẽ chọn A Thanh.
A Thanh đã dậy cho Vô Song rất nhiều thứ, so với một nữ nhân đáng sợ như Tây Thi thì Vô Song càng nguyện ý đi theo A Thanh hơn.
Đang muốn trả lời câu hỏi của Tây Thi sau đó quay đầu rời khỏi lầu các này thì Tây Thi đưa một ngón tay ra biểu hiện cho Vô Song im lặng khiến Vô Song lại

phải nuốt lời nói vào trong, hắn nghi hoặc mà nhìn Tây Thi.
Tây Thi cũng đang nhìn Vô Song, lúc này ánh mắt của nàng vậy mà xuất hiện một tia bi thương?.
Trong một khoảng thời gian rất ngắn, Vô Song cứ như nhìn thấy ba người phụ nữ khác nhau cộng đồng tồn tại vậy.
“Vô Song, ngươi có biết gì không?, ngươi cũng là con người, ngươi có biết loài người chúng ta thật sự suy nghĩ rất phiến diện cũng rất ích kỷ không?”.
“Ngươi không có mệnh cách, ngươi không phải là người của thế giới này, A Thanh nhìn ra, ta cũng nhìn ra, ta cũng biết A Thanh tiếp cận ngươi rất sớm, ta cũng biết ngươi hiện nay chắc chắn đứng về phía A Thanh nhưng mà...”.
“Tiểu nam nhân, ngươi nghĩ lời A Thanh nói có mấy phần thật?, mấy phần giả? “.
“Tiểu nam nhân. ngươi nghĩ ta cùng A Thanh, ai là thương mà ai là thuẫn?”.
“Tiểu nam nhân, ngươi đã nghe A Thanh nói, vậy ngươi có nguyện cho tỷ tỷ một cơ hội để nói không? ”.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 157
Thương cùng thuẫn (2)
Công bằng mà nói, Vô Song chẳng là gì trong mắt Tây Thi cùng A Thanh.
Công bằng mà nói, Tây Thi nói không sai, bằng cái gì mà Vô Song sẽ tin lời A Thanh?, bằng cái gì hắn có thể chắc chắn A Thanh là đúng và Tây Thi là sai?, căn bản không có gì đảm bảo.
Vô Song là con người... câu này đúng.
Tây Thi cùng A Thanh... thật ra đã không tính là con người nữa rồi.
Giữa Tây Thi cùng A Thanh, ai là thương ai là thuẫn?.
Thương có thể phá hủy tất cả, thuẫn có thể bảo vệ tất cả.
A Thanh vô địch thiên hạ, nàng đương nhiên là thương.
Tây Thi nghiêng nước nghiêng thành, nàng tất nhiên là thuẫn.
Bất quá... liệu có đúng là thế không?.
....
Tây Thi là một nữ nhân cực kỳ khó hiểu hoặc chí ít là Vô Song không hiểu được, Vô Song không nhận ra được đâu mới là khuôn mặt thật của Tây Thi, đâu mới là Tây Thi?.
Nàng có thể trở thành một đoan trang nữ nhân, một nữ nhân hiền dịu nhẹ nhàng cho người ta một cảm giác bình yên đến lạ như Bao Tích Nhược trong mắt của Dương Khang cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Nàng có thể trở thành một phụ nữ đáng sợ, một mỹ nhân tâm như rắn rết, một mỹ nhân làm cho người khác lạnh run lên như trong cái đêm mà Vô Song gặp nàng.
Nàng có thể trở thành một nữ nhân mị hoặc đến tận cùng, trở thằng một hồ ly tái thế, mỗi hành động, mỗi nụ cười, mỗi lời nói liền khiến nam nhân không cách nào bình tĩnh.
Nàng có thể trở thành một nữ nhân mang theo nỗi buồn mang mác trong ánh mắt, mang theo sự yếu đuối trong tâm hồn, sự yếu đuối có thể khiến thiên hạ đồng cảm.
Nàng... rốt cuộc là ai?, đâu mới là Tây Thi?.
....
Đối mặt với Vô Song lúc này là một Tây Thi mang theo nỗi buồn man mác trong ánh mắt, khi nhìn vào đôi mắt này của nàng... thân hình Vô Song liền khẽ run lên, hắn cảm thấy bi thương, hắn cảm thấy đau lòng.
Vô Song hiện nay có cảm giác, hắn muốn bất chấp tất cả ôm lấy nàng vào lòng, không quản đúng sai, không tính thiện ác, hắn chỉ muốn ôm lấy cái nữ nhân này,

dùng hết khả năng che chở nàng, bảo vệ nàng, ở bên nàng xóa tan đi nỗi bi thương trong ánh mắt kia.
Vô Song thậm chí phải mạnh mẽ cắn đầu lưỡi của mình, sự đau đớn cùng mùi máu huyết khiến Vô Song mới có thể ngăn cản được cái xúc động kia, mới có thể cố gắng đè xuống những cảm xúc trái chiều kia, Tây Thi nàng không cần võ công tuyệt thế, nàng chỉ cần dùng một ánh mắt cũng hơn bất cứ võ công gì trong thiên hạ.
Tây Thi Ôm Ngực, nghĩ đến đây Vô Song thân hình run lên.
Một nữ nhân ôm ngực chỉ có hai trường hợp.
Trường hợp thứ nhất là nàng xấu hổ muốn che đi xuân quang.
Trường hợp thứ hai là thể hiện sự nhỏ yếu của bản thân, thể hiện sự bất lực của bản, muốn một nam nhân che chở.
Vô Song hiện nay chắc chắn một điều, một ánh mắt đã như vậy nếu hình ảnh Tây Thi Ôm Ngực kia xuất hiện thì hắn thật sự không thể nào bình tĩnh nổi nữa, hắn nhất định sẽ bất chấp tất cả mà đứng về phía nàng, đây chính là sức mạnh của Tây Thi.
Vô Song vốn muốn lập tức quay đầu lao khỏi cửa sổ, sống chết thế nào cũng phải rời khỏi Yến Kinh càng xa càng tốt tuy nhiên hắn vẫn là kiềm chế được suy nghĩ này, hắn biết Tây Thi có lẽ cũng không phải là cố ý.
Ánh mắt kia... có lẽ là thật.
Nếu nàng muốn mê hoặc Vô Song thì có lẽ không chỉ có một cái ánh mắt kia chính vì vậy hắn vẫn ở lại, vẫn đang đợi Tây Thi lên tiếng.
Vẫn là ánh mắt u buồn kia, Tây Thi nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nàng không nhìn vào Vô Song mà là nhìn lên thiên không, nhìn lên bầu trời cao rộng.
“Thương mạnh nhất thiên hạ là thương có thể phá hủy tất cả, thuẫn mạnh nhất thiên hạ là thuẫn không gì có thể vượt qua”.
“Thiên đạo ở trên cao cao tại thượng, thiên đạo sở hữu cả thương cùng thuẫn”.
“Ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, ta là thương, A Thanh là thuẫn”.
“A Thanh là tấm thuẫn mạnh nhất thế gian này, tấm thuẫn sinh ra để bảo vệ Thiên Đạo”.
“Ta không giống như A Thanh, ta là cây thương, là thứ vũ khí trong tay Thiên Đạo, thứ vũ khí mang tên diệt quốc”.
“A Thanh cùng ta đề sống rất lâu rất lâu nhưng ta cùng A Thanh cũng không giống nhau, A Thanh có thể sống từ đời này qua đời khác, nàng có thể trường tồn cùng thế giới này nhưng ta không làm được”.
“Ta là diệt quốc vũ khí, ta là họa quốc yêu cơ, là nữ tử đại diện cho tai họa, mỗi lần ta xuất hiện đều đánh dấu vương triều suy tàn, một vương triều mới lại xuất hiện”.

“Ta... “.
Nói đến đây đột nhiên Vô Song thấy Tây Thi rút một con dao nhỏ ở bên hông ra, nàng đâm thẳng con dao kia vào cuống họng mình.
Vô Song nhìn thấy liền cực kỳ kinh hãi mà lao đến bất quá hắn không phải là siêu nhân, cho dù Đông Phương Bất Bại hay Vi Nhất Tiếu thay vào vị trí của Vô Song cũng đừng hòng nhanh hơn động tác của Tây Thi, một dao kia tất nhiên đâm xuyên cổ họng nàng.
Vô Song lúc này chỉ còn cách Tây Thi vài bước chân, bàn tay của hắn đưa ra muốn ngăn cản nàng nhưng dĩ nhiên đã không kịp, tiếp theo... Vô Song cũng không có bất cứ động tác nào mà chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Tây Thi.
Tây Thi sau khi đâm một dao xuyên cổ họng mình, nàng rút con dao nhỏ này ra khiến máu tươi tung tóe bắn ra, nàng tiếp tục đâm một nhát vào trái tim mình, cổ tay linh hoạt chuyển động, lại rút dao ra đâm thẳng vào bụng lưỡi dao kéo ngước lên phía trên đâm xuyên da thịt, cắt ngược lần phần ngực của bản thân.
Con dao nhỏ cảu Tây Thi tuyệt đối được xếp vào hàng thần bình, nó cắt da thịt con người dễ dàng như dao rọc giấy vậy, căn bản không có bất cứ ngăn cản gì.
Cảnh tượng trước mặt Vô Song trở nên cực kỳ buồn nôn, hắn nhìn thấy cả người Tây Thi toàn máu là máu nhưng mà ánh mắt của nàng vẫn cực kỳ thanh minh, ánh mắt vẫn mang theo nỗi buồn man mác kia.
Nàng một lần nữa rút dao ra rồi đặt nhẹ nó xuống bàn, nàng... vẫn còn sống.
Những vết thương trên người nàng vừa tạo ra dùng tốc độ mà mắt thường còn không cách nào nhìn thấy đã khép lại, ngay cả Vô Song cũng không nhận ra nó khép lại lúc nào, nếu không phải máu tươi vẫn nhuộm đỏ y phục của nàng thì Vô Song còn cho là mình dính phải ảo giác.
Nhìn Vô Song đang sững sờ kia, Tây Thi mỉm cười.
“A Thanh là thần tiên trên trời còn ta là quái vật, một con quái vật giết không chết, một con quái vật không chết được”.
“Ngươi hỏi tại sao ta lại là Bao Tích Nhược đúng không?, vậy để ta kể cho ngươi nghe một cái chuyện xưa”.
“Ta là Thi Di Quang, người núi Trữ La, sinh tại Việt Quốc thời Xuân Thu “.
“Ta là một nữ nhân thích ở nhà dệt vải sau đó mang vải xuống chợ bán lấy chút tiền mà thôi, nhưng một ngày ta lại trở thành một cái diệt quốc mỹ nhân, trở thành một cái trầm ngư lạc nhạn”.
“Thi Di Quang cái tên này vốn đã chết, Thi Di Quang chết để Tây Thi sống, sự tồn tại của ta là tương lai của Việt Quốc nhưng lại là dấu chấm hết của Ngô Quốc”.
“Một nữ nhân cổ đại tất nhiên phải biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức, Thi Di Quang cả đời cũng chỉ yếu một mình Phạm Lãi bất quá Thi Di Quang đã sớm chết, nàng vĩnh viễn đã biến mất trong cái thế giới này, có chăng chỉ còn lại một

Tây Thi, một Tây Thi dùng thân thể mê hoặc nam nhân mà thôi”.
“A Thanh có kể với ngươi tại sao nàng lại chấp nhận trường sinh không?, một nữ nhân phiêu diêu tự do giữa trời đất, không có gì níu kéo, không có mục tiêu để tiến lên, không có gì cần giữ gìn, một nữ nhân như nàng cần gì trường sinh?, cần gì vì Thiên Đạo thủ hộ?, nàng không kể với ngươi đúng không?”.
Câu nói này của Tây Thi như tiếng sét giữa trời quang với Vô Song, hắn lúc này mới nhận ra... một nữ nhân như A Thanh vốn không nên thủ hộ Thiên Đạo mới đúng.
Trường sinh đương nhiên cực kỳ mê người nhưng Vô Song cảm thấy có một số loại người vốn không ham mê cái gọi là trường sinh, điển hình là A Thanh.
Một người không quan tâm đến tất cả thì cần gì trường sinh?.
A Thanh cũng không nhắm đến thực lực, nàng đã sớm mạnh nhất thế gian thì có hay không có Thiên Đạo có liên quan gì đâu?.
Một người không cần Thiên Đạo cũng đã sớm vô địch vậy vì cái gì phải nhờ Thiên Đạo trợ lực?.
Vô Song... không giải thích được.
Tây Thi như nhận ra suy nghĩ của Vô Song, nàng chỉ cười nhếch miệng, một nụ cười đầy khinh bỉ, đầy coi thường.
Nụ cười này của Tây Thi cũng không khiến cho Vô Song phản cảm, hắn có cảm giác... nụ cười khinh bỉ này không phải dành cho Vô Song, không phải dành cho A Thanh mà là dành cho bầu trời cao cao tại thượng kia.
“Ta được Thiên Đạo lựa chọn cũng giống như A Thanh, nàng là vĩnh sinh còn ta là bất tử”.
“A Thanh có thể một mực sống bất chấp thời gian còn ta lại khác, ta sống vì Thiên Đạo”.
“Ngươi có lẽ cũng không biết ta có bao nhiêu nam nhân đúng không?, ta có thể nói cho ngươi biết cuộc đời ta đã ngủ với rất rất rất nhiều nam nhân”.
“Phạm Lãi tính là một người, Phù Sai tính là một người, Lã Bố tính là một người, Đổng Trác tính là một người.... nam nhân mà ta đã ngủ cùng chính ta cũng không nhớ được”.
“Ở cái thế giới này, ta là Tây Thi,, là Ngu Cơ, là Điêu Thuyền, là Chiêu Quân hay thậm chí là cả Võ Chiếu”.
“Thiên Đạo không cho ta vĩnh sinh như A Thanh, ta chỉ có thể sống từng đời từng đời, từng kiếp từng kiếp, mỗi kiếp của ta đại diện cho một lần thanh tẩy, một lần diệt quốc, một lần trăm vạn bách tính lầm than, đây là năng lực của cây thương mạnh nhất thiên hạ, năng lực của mỹ nhân diệt thế”.
“Ta không thể chết, trươc khi hoàn thành nhiệm vụ diệt thế của bản thân mình, ta liền không thể chết, chỉ có khi nhiệm vụ diệt quốc kia thành công, ta mới có thể chết sau đó hồn lại về với trời, chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo, chờ đợi dùng cái thên

thể này, cái dung mạo này điên đảo nam nhân”.
“Vô Song, ngươi cảm thấy tỷ tỷ ta... có nên sống tiếp không?”.
“Ta vô số lần muốn chết đi, tìm hết mọi cách để tự sát nhưng trong cái thế giới này khi mà Thiên Đạo còn ngự trị, ta sao có thể chết?, không chết được thì thân thể này vẫn chỉ là đồ chơi của nam nhân, là vũ khí của Thiên Đạo”.
Nói xong, Tây Thi đứng lên, cơ thể nàng nhẹ nhẹ rung động sau đó chiếc áo ngoài từ từ rơi xuống, toàn bộ cơ thể hoàn mỹ không hề che đậy lộ ra trước mặt Vô Song chỉ là cái cơ thể hoàn mỹ kia hoàn toàn lu mờ trước... hai hàng nước mắt của Tây Thi.
Nàng khóc nhưng không phải nước mắt bình thường, là hai hàng huyết lệ.
Nàng đã khóc cạn khô nước mắt từ lâu rồi.
“Ta rất hâm mộ những nữ nhân khác, bọn họ có tình yêu, có tương lai, có cuộc sống, bọn họ sống cuộc sống của mình, có thể yêu có thể hận, một đời một thế chỉ, nhân ở đâu thì quả ở đó, nhân quả tuần hoàn liền sống chọn một đời “.
“Nhân của Tây Thi ta là vì ta quá xinh đẹp vậy quả của ta ở đâu?, bao giờ nhân với quả của ta mới có thể gặp nhau?, bao giờ ta mới có thể sống hết được một đời này? “.
“Sinh ra đã được định sẵn nhiệm vụ, sống không mơ mộng, sống cũng chẳng có mục tiêu, một thân thể nhận hết cái nhìn của thiên hạ, cái thân thể này không biết bao nhiêu nam nhân chơi qua, ta so với kỹ nữ ở Di Hồng Viện này có khác gì?”.
“Vô Song, ta không biết ngươi nghĩ gì về ta, nghĩ xấu cũng được, nghĩ tốt cũng được, ta chỉ là không tiếp tục muốn làm con rối cho Thiên Đạo, không tiếp tục muốn sống trong cái vòng lặp kinh tởm và đầy bẩn thịu này... ta chỉ cầu một chết”.
“Thiên Đạo đang suy yếu, ta có thể cảm nhận được, nó yếu đến mức để cho ta sống lại trước thời gian, nó yếu đến mức để cho ta trở thành Bao Tích Nhược, một nữ nhân bình thường đến không thể bình thường hơn... đây chính là cơ hội của ta”.
“Nhiệm vụ của Bao Tích Nhược sắp hết rồi... nàng ta không còn cơ hội tiếp tục sống nữa, khi Dương Thiết Tâm hiện thân ta đã biết... cái thân phận Bao Tích Nhược này sắp chấm dứt rồi, khi màn kịch của Bao Tích Nhược kết thúc, tính mạng nàng đương nhiên sẽ mất đi bởi vai diễn của nàng đã hoàn thành, khi đó ta lại trở về với Thiên Đạo, có lẽ lại ở trong cái vòng tuần hoàn kia... nhưng ngươi xuất hiện”.
“Ngươi đứng ngoài thế giới này, A Thanh muốn ngươi giúp nàng cứu lấy Thiên Đạo, còn ta lại khác, ta lại muốn giết chết Thiên Đạo”.
“Đây là cơ hội duy nhất cho ta, trước khi cái vai diễn của Bao Tích Nhược kết thúc ta nhất định phải giết chết Thiên Đạo từ đó có thể tự giải thoát chính mình, lên thiên đàng cũng tốt, xuống địa ngục cũng được, cuộc đời của ta sớm đã là ở

trong địa ngục”.
“Vô Song, ta muốn hỏi... ngươi có thể giúp ta một tay hay không?, ban cho ta một cái chết như bao nữ nhân khác?”.
....
A Thanh muốn Vô Song cứu Thiên Đạo.
Tây Thi lại muốn Vô Song giết chết Thiên Đạo.
Hắn thật sự không ngờ có ngày mình lại đứng giữa hai cái thái cực này.,
Vô Song tất nhiên tin tưởng trong cái thế giới này cả A Thanh cùng Tây Thi đều là nhân vật cấp ‘Boss’.
Vô Song hắn nhất định phải làm ra lựa chọn, là giúp A Thanh cứu Thiên Đạo hay giúp Tây Thi giết chết Thiên Đạo.
Nếu giúp A Thanh liền đối đầu cùng Tây Thi, Vô Song không biết Tây Thi mạnh thế nào nhưng chỉ cần hai lão nhân kia xuất hiện thì Vô Song hắn chết chắc.
Về phần giúp Tây Thi đương nhiên sẽ đối đầu với A Thanh, nếu A Thanh tiến đến, bản thân Tây Thi có thể không chết nhưng Vô Song hắn cũng sẽ chết chắc.
Hắn sẽ phải chọn gì đây?
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 158

Hoàng đế nội kinh – Song tu thuật

Nói thân thể của Tây Thi 'bẩn' chắc chắn cũng không đúng, nàng cũng giống như Vô Song là một dạng xuyên không, một dạng sống lại tất nhiên đây chỉ là tương đối mà thôi, về bản chất hai bên vẫn là khác nhau rất nhiều.

Tây Thi cùng Vô Song đều có thể coi là mang theo linh hồn cùng ký ức kiếp trước sống lại một thế, một cơ thể hoàn toàn mới, một thân phận hoàn toàn mới, có chăng thì Tây Thi vẫn mang theo cơ thể cùng dung mạo giống hệt kiếp trước mà thôi.

Về phần khác nhau cũng rất rõ ràng, Vô Song không biết tương lai hay vận mệnh của mình có bị kẻ khác chưởng khống hay tính toán không chỉ biết rằng hiện tại hắn vẫn chưa cảm thấy gì còn Tây Thi lại như một phần mềm được lập trình sẵn, nàng như một diễn viên được giao cho kịch bản vậy, tất cả mọi thứ diễn ra trong cuộc đời nàng đều là một cái kịch bản.

A Thanh có thể giết bao nhiêu người?, cho dù võ lực A Thanh kinh người, cho dù nàng vô địch thiên hạ đi chăng nữa thì nàng cũng không bao giờ có thể so 'lực sát thương' với Tây Thi, một đời Tây Thi xuất hiện liền đại diện hàng vạn người vì nàng mà chết, đại diện một vương triều suy sụp, một thế lực biến mất khỏi dòng chảy thời gian để rồi một vương triều mới sinh ra, một đời lặp lại một đời, số lượng người vì nàng mà chết chỉ sợ đã lên đến con số vài trăm vạn thậm chí ngàn vạn.

Một người từ khi sinh ra đã phải đi theo một khuôn mẫu nhất định, không có tương lai mà cũng chẳng tồn tại cái gọi là thực tại, một người như vậy có bao nhiêu bi ai?, một đời một thế cứ lặp lại như vậy thì lại có bao nhiêu bi ai?.

Tây Thi có vẻ đẹp khoáng cổ tuyệt kim nhưng chính vẻ đẹp này lại hại chính bản thân nàng bước vào một con đường không có chỗ quay đầu, một nữ nhân bán đi thân thể, bán đi nụ cười, bán đi cả cảm xúc của bản thân để thực hiện cái kịch bản mà thiên đạo vẽ ra sẵn, một nữ nhân như vậy là bi ai đến nhường nào?.

Nàng còn không có quyền nghĩ suy, không có quyền mưu cầu hạnh phúc, nam nhân của nàng đáng lẽ phải là người mà nàng yêu thương nhất nhưng không thể, nam nhân của nàng từ trước khi nàng sinh ra đã được vạch rõ ràng, nàng chỉ cần giao phó thân thể này cho hắn mà thôi, dùng cái vẻ đẹp khoáng cổ tuyệt kim này mà câu dẫn hắn, đơn giản vô cùng mà cũng đắng cay vô cùng.

Vô Song không biết lời nói của Tây Thi có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả nhưng nếu Vô Song bị đặt vào vị trí của Tây Thi, hắn nhất định cũng muốn giết chết thiên đạo hoặc ít nhất tìm cách giải thoát cho chính mình.

Lần trước Vô Song đã được nhìn thấy hắc khí đầy tà ác kia bao phủ lấy A Thanh, hắn tất nhiên cũng nhận ra hắc khí là thật, thứ khí tà ác kia thậm chí còn tạo cho Vô Song một cái đan điền thứ hai, còn cho Vô Song biết 'tà khí' kia có liên quan đến hắn, loại cảm giác này không giả được.
Về phần lần này được gặp mặt Tây Thi, nhìn thấy hành động tự sát điên cuồng của nàng, Vô Song đương nhiên cũng không nghĩ là giả hơn nữa hai hàng huyết lệ kia lại có thể khiến Vô Song từ trong chân tâm rung động.
Giữa A Thanh cùng Tây Thi, hắn thật sự không biết chọn ai mới tốt.
Mục đích của A Thanh là gì?, chính là cứu cả thế giới này về phần Tây Thi nàng chỉ đơn giản cầu sự giải thoát, cầu một cái chết mà thôi.
Vô Song biết hắn là người đứng ngoài thế giới, là người không có mệnh cách chính vì vậy hắn... có thể không phải chịu những quy luật của thế giới này bất quá từ việc 'không có mệnh cách' đến việc lấy thiên đạo làm mục tiêu thực sự quá mức xa đi?.
Vô Song rốt cuộc vẫn đứng lên, Tây Thi cũng cao xấp xỉ Vô Song, so về thân hình hai người cũng không có quá nhiều khác biệt vì vậy Vô Song cũng trực tiếp cởi áo ngoài của mình ra, hắn dùng áo của mình che đi thân thể mềm mại tuyệt mỹ kia của Tây Thi, cho dù Vô Song không có bất cứ tà niệm gì nhưng mà khi đến gần nàng trái tim vẫn không khỏi loạn nhịp.
Nàng... quá đẹp.
Tây Thi cảm nhận được động tác của Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp khẽ xuất hiện một nụ cười mỉm, nàng quay đầu nhìn hắn, trên khuôn mặt vẫn là hai hàng huyết lệ kia nhưng mà nàng lúc này lại trở về với Tây Thi trong ấn tượng ban đầu của Vô Song, một Tây Thi đầy ma mị, đầy mị hoặc.
"Hì hì, đây có thể coi như đệ đệ quan tâm tỷ tỷ hay không?".
Tây Thi thay đổi còn nhanh hơn cả lật sách nữa nhưng hiện tại Vô Song lại bắt đầu sinh ra thiện cảm với nàng, Tây Thi thật sự rất giỏi, chỉ cần vài câu nói lại khiến Vô Song có cảm giác hắn sâu đậm hiểu lầm nàng đồng thời khi nhìn vào Tây Thi... Vô Song lại nghĩ đến Lý Thu Thủy.
Hai người thực sự quá mức giống nhau có điều Tây Thi so với Lý Thu Thủy càng thêm đáng thương, Lý Thu Thủy ít nhất còn có cuộc sống của mình còn Tây Thi đến cả cuộc sống của mình cũng không có.
Đối mặt với dung nhan khuynh thế kia, Vô Song rốt cuộc gật đầu thậm chí sắc mặt của Vô Song còn hơi hơi đỏ lên.
"Thi tỷ tỷ, thứ lỗi cho ta tạm thời không thể đưa ra được đáp án, ta còn cần phải suy nghĩ thật kỹ việc này... hơn nữa ta muốn biết Thiên Đạo rốt cuộc là gì?".
Thiên Đạo cái này gần như có thể hiểu là luật lệ của một thế giới, Thiên Đạo cũng chẳng bao giờ xuất hiện trong võ hiệp, đây là sản phẩm của tiên hiệp, kiếp trước Vô Song thỉnh thoảng cũng đọc vài mẩu truyện tiên hiệp trong quá khứ,

hắn cũng biết Thiên Đạo không phải là thứ mà người phàm có thể đụng đến, không phải là thứ sức người thường có thể đụng tới, không rõ Thiên Đạo trong cái thế giới này thế nào?.
Nghe thấy câu trả lời của Vô Song, Tây Thi cũng không quá mức ngạc nhiên, nàng cần là cần Vô Song nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm túc toàn tâm toàn lực giúp đỡ nàng chứ nàng không cần chút cảm xúc nhất thời kia, Vô Song muốn suy nghĩ nàng tất nhiên sẽ cho Vô Song thời gian suy nghĩ.
Đến khi nàng nghe thấy câu hỏi của Vô Song, miệng nhỏ hơi hơi mở ra rồi lại thở dài.
Tây Thi không có trả lời câu hỏi của Vô Song, nàng chỉ đặt một ngón tay nhỏ lên miệng hắn rồi lại đặt chính ngón tay đó lên miệng mình, một tay còn lại liền chỉ chỉ lên trên đầu, ngụ ý không nói ra cũng biết.
Nàng cùng A Thanh có thể coi là người của Thiên Đạo, thân là người của Thiên Đạo tất nhiên đủ khả năng bàn luận về Thiên Đạo nhưng người khác đừng mơ tưởng, Thiên Đạo thứ này... không phải ai muốn bàn là bàn quan trọng hơn thân là Thiên Đạo một giới, nếu không phải thời gian thích hợp liền không thể mang ra bàn luận.
Vô Song nhìn thấy động tác của Tây Thi liền không tiếp tục muốn hỏi về Thiên Đạo nữa, hắn tất nhiên cũng hiểu có những thứ biết nhiều quá đương nhiên không tốt.
Vô Song vốn muốn chắp tay lui xuống trở về vương phủ tỉnh dưỡng nhưng lúc này... áo khoác ngoài hắn khoác lên người Tây Thi lúc này đột nhiên rơi xuống, lần này Vô Song vậy mà vẫn đang giữ tư thế vòng hai tay qua người Tây Thi, lúc này lại giống hệt như hắn muốn ôm nàng vào lòng vậy.
Khuôn mặt xinh đẹp ngước lên nhìn Vô Song, trong phút chốc không gian và thời gian cứ như toàn bộ ngừng lại vậy, Vô Song thậm chí còn không thể suy nghĩ được gì nữa, hô hấp cảu hắn dần dần trở nên ngừng lại.
Tây Thi hơi hơi kiễng chân lên, nàng vậy mà đặt vào môi Vô Song một nụ hôn phớt qua, sau đó hai tay đặt vào ngực hắn... lần đầu tiên trong đời Vô Song bị một cái nữ nhân đẩy ngã.
Vô Song một thân võ công hiện nay vậy mà toàn bộ không dùng được, Tây Thi đẩy rất nhẹ căn bản không dùng sức vậy mà vẫn có thể làm cho Vô Song không thể giữ thăng bằng được, cả người liền ngã xuống đất.
Thứ mà Vô Song thấy tiếp theo chỉ là bộ ngực cao ngất của Tây Thi, một cảnh tưởng thậm chí làm hắn muốn chảy máu mũi.
Tiếp theo thì sao?, tiếp theo chắc là ai cũng biết đi?.
Vô Song căn bản không hiểu được Tây Thi tại sao lại muốn làm như vậy tuy nhiên... cái cảm giác tiêu hồn lạc phách này quả thực có thể nói là nhân gian lạc tiên, tiên nhân có lẽ cũng phải ghen tỵ đi?.

Trái ngược với Hoàng Dung, công phu giường chiếu của Tây Thi rất tốt... thậm chí phải nói là rất rất tốt, cơ thể nàng mềm mại như yêu xa mà di chuyển trên người Vô Song, làn da trắng nõn mềm mại đến mức Vô Song khi chạm vào còn cảm nhận đường từng đợt từng đợt đàn hồi, làn da của nàng cứ như da em bé vậy, xúc cảm mười phần.
Trên người Tây Thi bình thường không nhận ra nhưng chỉ có lúc này mới có thể cảm thấy một mùi hương dịu nhẹ mà say lòng người, mùi hương cơ thể của Tây Thi khiến Vô Song không cách nào bình tĩnh được, hô hấp càng ngày càng càng trở nên gấp gán, huyết mạch cứ như sôi trào.
Thân thể mềm mại không xương, cặp nhũ phong mềm mại chạm vào ngực Vô Song, khuôn mặt hoàn mỹ kề sát mặt hắn, cái lưỡi như đinh hương khẽ mở ra, nàng hé đầu xuống thở nhẹ một hơi nhọc khí vào cổ Vô Song.
"Ngoan, đừng chống cự, tỷ tỷ sẽ ôn nhu".
Câu nói này làm khuôn mặt Vô Song giật giật, đây hình như là lời thoại của hắn mới đúng?, từ bao giờ lại thành lời thoại của Tây Thi?.
Vô Song cũng là một nam nhân, bất kể lý trí hắn có muốn hay không thì lúc này khi đối mặt với Tây Thi phần con tuyệt đối cắn chết phần người.
Hắn dùng hai tay liền ôm lấy vòng eo tinh mỹ kia rồi đè thẳng nàng xuống bên dưới, trong gian phòng này giờ đây chỉ còn lại tiếng thở dốc của Vô Song cùng những âm thanh yêu mị rung động đến tận tâm hồn của vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà thôi.
....
Tây Thi quả thật là nhân gian vưu vật, chỉ sợ không có bất cứ một nữ nhân nào trong thiên hạ hiểu rõ về nam nhân như nàng, có thể làm nam nhân cảm thấy thỏa mãn như nàng dẫu sao trong thế giới này Tây Thi là nhân vật cấp độ 'diệt quốc', dùng thân thể cùng dung mạo của mình mà mở ra chế độ diệt quốc.
Đừng nói anh hùng mà cho dù là kiêu hùng một đời cũng không vượt qua được vị mỹ nhân này, việc Vô Song thất thủ đương nhiên cũng chẳng có gì là khó chấp nhận chỉ là ngay chính Vô Song hiện nay cũng có chút lúng túng.
Thứ nhất hắn cùng Dương Khang có thể coi là đồng thế hệ vậy mà lúc này hắn lại đang ôm mẹ của Dương Khang trong ngực?, nghĩ đến đây quả nhiên có chút tà ác.
Thứ hai Vô Song còn chưa quên Hoàng Dung vẫn đang trong vương phủ đợi hắn, việc hắn làm chẳng khác nào đang lừa dối Dung nhi cả, thật sự không khác gì mấy sếp tổng ở hậu thế cho dù biết vợ đang đợi cơm ở nhà vẫn là ôm tình nhân say bí tỷ.
Cảm nhận hô hấp của Tây Thi đều đều trong ngực mình, Vô Song một mặt hắc tuyến hơn nữa nhìn thân thể hoàn mỹ không mảnh vải che thân, nhìn làn da ửng hồng sau một cuộc mây mưa, nhìn thân thể nàng khẽ run lên sau mỗi lần hô hấp

suýt chút nữa Vô Song còn không khống chế được tà hỏa của mình, nữ nhân này quá yêu mị rồi.
Vô Song từng tự hào vì có thể ngăn cản được mị thuật của Lý Thu Thủy bất quá đối với Tây Thi thì cái định lực này của hắn trở nên yếu đuối vô cùng.
Cố gắng rút cánh tay của mình ra một cách nhẹ nhàng nhất, Vô Song chậm rãi ngồi dậy thậm chí còn có chút lén lút đi lấy quần áo, cố gắng nhìn ra ngoài trời, phát hiện ra lúc này đã là ban chiều chính Vô Song còn giật mình một cái.
Hắn cùng Tây Thi dĩ nhiên ở trong phòng gần nửa ngày?.
Thở ra một hơi, mặc lại quần áo trên người, Vô Song liền muốn rời khỏi tòa lầu các này tuy nhiên khi hắn chuẩn bị rời đi vẫn là có chút không đành lòng quay đầu lại, nhìn thấy người ngọc còn đang say ngủ Vô Song chậm rãi quay lại lấy một tấm chăn mỏng gần đó muốn đắp cho nàng.
Cho dù là nàng chủ động nhưng Vô Song hắn cũng không thể ăn xong quẹt mép, cũng không thể mặc kệ nàng ta không cần suy nghĩ gì đến nữa.
Ngay khi Vô Song đắp tấm chăn mỏng lên cho Tây Thi thì nàng đột nhiên mở mắt ra, khóe miệng xuất hiện một nụ cười đầy tinh nghịch.
“Tiểu đệ đệ vẫn không tính là bạc tình nha, ít nhất còn có chút ôn nhu”.
Vô Song bị Tây Thi nói thế sắc mặt hơi hơi đỏ lên, đây là lần đầu tiên trong hai kiếp làm người Vô Song để một cái nữ nhân hoàn toàn chủ động... thậm chí hắn bi ai phát hiện kinh nghiệm giường chiếu hai kiếp làm người đối đầu cùng Tây Thi căn bản không tính tiền, chấp cả Hoàng Đế Nội Kinh mà Vô Song tu luyện cũng không thể đối kháng cùng nàng.
Võ công của Tây Thi thế nào thì không biết nhưng mà kỹ năng giường chiếu của nàng quả thực vượt qua Vô Song ít nhất 10 con phố.
Nhìn ánh mắt Tây Thi đầy ai oán nhìn mình, Vô Song vẫn là hơi hơi chột dạ.
“Tỷ tỷ... khụ khụ... ta có chút việc phải trở về vương phủ trước, không thể tiếp tục bồi tỷ tỷ “.
Vô Song nói đến đây liền mặc niệm, hắn nhất định sẽ phải quay đầu rời đi nếu không sẽ bị Tây Thi hút khô dương khí, nếu hắn mà ở lại nhìn nàng thêm mấy lần chỉ sợ hắn cũng không kiềm chế được mà lại muốn lên giường chiến tiếp vài hiệp với nàng, đến khi đó... cũng không biết khi quay về phải nói gì với Dung nhi đây?.
“Tiểu đệ đệ không ngoan nha, vậy mà không đối với tỷ tỷ phụ trách?, phải biết tỷ tỷ vì giúp ngươi liền rất mệt mỏi, rất chịu thương chịu khó nha “.
Nói xong Tây Thi lại nhìn về phía hạ thân của Vô Song, ánh mắt ma mị hơi hơi ngước lên.
“Thật ra mà nói, đệ đệ ngươi vẫn làm tỷ tỷ ta tương đối hài lòng có điều tỷ tỷ thắc mắc là giữa tỷ tỷ cùng tiểu cô nương Hoàng Dung kia, đệ đệ thích lên giường cùng ai hơn?”.

Mấy cái lời này ngoại trừ Lý Thu Thủy ra có lẽ cũng chỉ có Tây Thi dám nói ra, nàng căn bản không hề cố kỵ hơn nữa nàng có vốn để không hề cố kỵ, tất nhiên Vô Song sẽ không trả lời cái câu hỏi này, hắn với Dung nhi là tình yêu còn với nàng... có lẽ chỉ là tình dục.
Ừm, có lẽ là thế đi?.
Mặc lại quần áo chỉnh chu, Vô Song hít vào một hơi thật sâu muốn rời khỏi tòa lầu các này nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy giật mình mà sờ sờ đan điền của mình, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn Tây Thi.
"Ta.. thân thể ta?".
Tây Thi nhìn vẻ mặt 'ngây thơ' này của Vô Song liền cảm thấy muốn phì cười, Vô Song vốn giống hệt một cái đại mỹ nhân, nhìn Vô Song khiến nàng càng cảm thấy đang đối mặt với một cái muội muội hơn, đây là lý do tại sao Tây Thi lại thật tâm muốn đẩy ngã Vô Song như vậy.
Công bằng mà nói, Tây Thi nàng không thích nam nhân, thử nghĩ mà xem với một nữ nhân đời đời kiếp kiếp phải hy sinh thân thể để làm đồ chơi chon am nhân thì nàng có thích nam nhân hay không?, đáp án tất nhiên là không, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì nàng sẽ không lên giường với nam nhân tuy nhiên có một cái nghịch lý là... nhu cầu sinh lý của nàng cũng lớn hơn nữ nhân bình thường rất nhiều.
Cái này chính bản thân Tây Thi cũng không hiểu tại sao nhưng quả thật ham muốn giường chiếu của nàng vượt xa nữ nhân bình thường, có thể coi đây là tác dụng phụ từ thân thể mị hoặc đệ nhất nhân gian đi?.
Vì cái nghịch lý trên khiến Tây Thi nhiều lúc cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu nhưng mà nàng đã luyện mị thuật đến đỉnh phong, chỉ cần nàng muốn nàng vẫn hoàn toàn đè ép được dụng vọng của bản thân mình xuống, nàng thật sự không muốn dùng thân thể bồi tiếp nam nhân nữa.
Tây Thi thật sự cũng không ngờ nàng có thể gặp được một cái nam nhân càng giống nữ nhân, một cái nam nhân xinh đẹp đến mức làm nữ nhân phát hờn, đối với nàng mà nói đây chính là chút niềm vui nho nhỏ trong cái dòng đời đầy nghiệt ngã này.
Lại nói về Vô Song, hắn bất ngờ bởi vì nội thương của hắn vậy mà toàn bộ đều đã chữa khỏi hơn nữa thân thể nội tức tràn đầy, nội lực sung mãn căn bản không có dấu hiệu của việc trọng thương qua thậm chí nội lực còn hơi hơi tăng tiến, đây là cái gì?.
Tây Thi cũng khẽ ngồi dậy, nửa thân dưới bị tấm chăn mỏng phủ lên, nửa thân trên thì hoàn toàn lộ ra trước mặt Vô Song, nàng thậm chí đưa hai tay ra đằng sau khẽ búi lại mái tóc của mình, theo động tác này bộ ngực kia như càng muốn thị uy với Vô Song, muốn tiếp tục câu dẫn Vô Song vậy.
Muốn ôn nhu có ôn nhu, muốn xinh đẹp có xinh đẹp mà muốn mị hoặc đương

nhiên có mị hoặc.
Hai tay vẫn đang chăm chú búi tóc, Tây Thi đầy mỉm cười nhìn Vô Song.
“Vô Song, tỷ tỷ có thể nói với ngươi nếu ngươi một mực tu luyện nội công theo con đường bình thường ngươi rất khó có thể vượt qua kẻ gọi là Kiều Phong kia, hắn thông qua rượu có thể chắt lọc dược lực, chuyển hóa dược lực thành nội lực, nội lực của hắn đã đến một mức độ kinh người, cho dù cao thủ hàng đầu trong thiên hạ cũng chưa chắc đã sánh bằng, thiên phú của ngươi tất nhiên cũng rất tốt nhưng muốn vượt qua kẻ gọi là Kiều Phong kia ít nhất cũng phải có 3-5 năm khổ tu”.
“Tỷ tỷ có thể trợ giúp ngươi khiến con đường này trở nên ngắn hơn rất rất nhiều, bản thân A Thanh đã giúp đỡ ngươi thì tỷ tỷ cũng sẽ không thua kém nàng ta, có hứng thú theo tỷ tỷ song tu không?, tỷ tỷ dạy ngươi cách dùng Hoàng Đế Nội Kinh chính xác?”.
Tây Thi quen thuộc nhất là gì?, chính là thuật phòng the.
Nam nhân của nàng từ trước đến nay ai không phải nhân vật đứng đầu thiên hạ?, có kiêu hùng, có anh hùng hơn nữa phần nhiều chính là hoàng đế một quốc gia.
Tây Thi chỉ cần nhìn cũng biết Vô Song có tu luyện qua Hoàng Đế Nội Kinh nhưng mà Hoàng Đế Nội Kinh mỗi triều đại cũng không giống nhau hơn nữa Hoàng Đế Nội Kinh của Vô Song trong mắt Tây Thi như một cái đứa trẻ còn đang tập đi tập nói vậy, Vô Song căn bản không biết cách dùng Hoàng Đế Nội Kinh.
Tây Thi âm khí no đủ, nàng là nhân vật sống không biết bao nhiêu năm lại tu luyện mị thuật đến đỉnh cao quan trọng hơn một đời một đời tích lũy nàng đã tích lũy không biết bao nhiêu long khí của đế vương, đây chính là loại dương khí của cửu ngũ chí tôn, nàng có mười phần tự tin nếu Vô Song cùng nàng song tu, bằng vào dương khí này nàng có thể giúp Vô Song trong thời gian ngắn hạn trực tiếp đột phá đại tông sư cảnh giới, trở thành một đời ngũ tuyệt.
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 159
Hoàng Đế Nội Kinh – Song Tu Thuật (2)

Nhắc đến song tu thật ra có rất nhiều người sẽ dùng cái nhìn không tốt với nó dẫu sao trong giang hồ cũng không có cái gì gọi là song tu, trong giang hồ vốn chỉ có thái âm bổ dương hoặc thái dương bổ âm, nơi nào có song tu thuật pháp?.

Ví dụ điển hình như Lý Thu Thủy, nàng liền là cao thủ thái dương bổ âm, bản thân bất cứ nam nhân nào khi nói đến việc song tu với nàng liền sợ như sợ cọp, không chỉ dương khí bị hút mà một thân tu vi cũng theo gió mà bay, còn lại một cái mạng đã phải cảm ơn trời đất.

Trong giang hồ không có cái gì cả hai cùng lợi, trong giang hồ vốn kẻ lừa ta gạt, cường giả vi tôn, nếu đã có thể thái bổ đối phương vì cái gì phải cả hai cùng tiến? hơn nữa 'song tu' hai chữ này cũng không phải dễ dàng có thể đem ra nói.

Song tu ở đây là cả hai người cùng được lợi ích bất quá để làm được điều này thì cần âm dương hòa hợp, tâm linh tương thông đồng thời tuyệt đối không có tà niệm, trong quá trình song tu cũng không thể nào xuất hiện phản kháng, cái điều kiện này không phải ai cũng có thể làm được.

Song tu thuật nói trắng ra là cần sự thăng hoa về cả linh hồn cùng thể xác của hai người... hay thậm chí nhiều người.

Song tu hai chữ này ở trên giang hồ gần như không bao giờ xuất hiện thay vào đó liền là hai chữ 'thái bổ'.

Dùng thái bổ tăng cường nội lực bản thân thì có rất rất nhiều người sử dụng, hái hoa đạo tặc trong thiên hạ ai cũng phải học một môn này coi như trụ cột công pháp hơn nữa cũng không thiếu môn phái trên giang hồ sử dụng thuật thái bổ trong đó điển hình nhất có thể nhắc tới Thiên Sơn – Huyết Đao Môn thậm chí cả Tây Vực – Bạch Đà Sơn Trang cũng am hiểu thuật này.

Song tu thuật yêu cầu cực kỳ khó khăn tuy nhiên đấy chỉ là trong thế tục, đấy chỉ là trong giang hồ còn trong cung đình thì hoàn toàn khác, song thu thuật của bậc đế vương tuyệt đối cao cấp hơn rất rất nhiều so với tất cả những thuật pháp liên quan đến giường chiếu khác trong thiên hạ.

Đầu tiên ai cũng biết đế vương có tam cung lục viện thất thập nhị phi chưa kể ngoại trừ đám phi tần này ra còn vô số cung nữ như hoa như ngọc, chỉ cần hoàng đế cảm thấy vừa mắt liền có thể tự tay hái lượm, không ai dám nói cũng chẳng ai dám ý kiến gì, đây là quyền lực của hoàng đế nhưng cũng là bi ai của hoàng đế.

Đừng nói 'thất thập nhị phi', chỉ cần lấy 1/10 số lượng đó thôi chỉ sợ hoàng đế cũng ăn không tiêu dẫu sao tinh lực có hạn, sức người căn bản không chịu được loại lao động quá độ này vì vậy bất cứ triều đại nào cũng phải có một môn

Hoàng Đế Nội Kinh làm áp đáy hòm, là thủ đoạn bảo mệnh của hoàng đế.
Hoàng Đế Nội Kinh chính là công phu song tu lợi hại nhất thiên hạ bởi đây là tinh hoa của một cái triều đại, vô số ngự y cùng cao thủ y thuật trong dân gian cộng đồng nghiên cứu thậm chí còn không ít tông sư võ học tham gia, tinh hoa của một triều đại căn bản không ai có thể coi thường, một bản Hoàng Đế Nội Kinh có thể so sánh với bất cứ công thể tuyệt học nào trong thiên hạ.
Hoàng Đế Nội Kinh mỗi triều đại có thể khác nhau nhưng khác nhau cũng là không nhiều dẫu sao đều là thuật giường chiếu, đều nghiên cứu cơ thể con người, bao nhiêm năm đúc kết lại thì cũng chỉ có vậy rất khó cải tiến cũng rất khó có đại thay đổi vì vậy cũng có thể nói là Hoàng Đế Nội Kinh cũng chỉ có một bản duy nhất dẫu sao các dị bản cũng chẳng thể khác nhau quá nhiều.
Hoàng Đế Nội Kinh chia làm bốn cảnh giới, cảnh giới ở đây cũng không liên quan đến thứ tự, không phải cảnh giới này mạnh hơn cảnh giới kia mà là bốn con đường, bốn tác dụng của Hoàng Đế Nội Kinh.
Đầu tiên là ‘Bế Khí Thuật’, cái Bế Khí Thuật này mục đích duy nhất là giúp hoàng đế có thể long hành hổ bộ trên giường, ngăn cản xuất dương từ đó cho dù lấy ít địch nhiều cũng không đến mức thua quá thảm bại, chí ít vẫn có thể ‘trả bài’ cho phi tần đồng thời trả bài xong cũng không bị vô lực mà bỏ bê triều chính.
Thứ hai là ‘Dẫn Khí Thuật’, Dẫn Khí Thuật là một loại cường thân kiện thể thủ đoạn, mượn âm khí của nữ tử bồi bổ thân thể của hoàng đế, cái này đương nhiên không khác gì thái âm bổ dương có điều dẫn khí thuật ngoại trừ cường thân kiện thể cho hoàng đế còn có cả công dụng bảo trì thanh tỉnh, mượn âm khí của nữ nhân cùng dương khí trong người tạo thành trạng thái âm dương hòa hợp dẫn tới thần thanh khí sảng từ đó tinh thần luôn thoải mái, trạng thái cơ thể luôn được đảm bảo một cách tốt nhất, vừa có thể đảm bảo việc giường chiếu nhưng cũng không chểnh mảng việc sơn hà xã tắc.
Thứ ba là “ Thôn Khí Thuật”, Thôn Khí Thuật mới có thể coi là diệu dụng hàng đầu của Hoàng Đế Nội Kinh bởi đây là loại thuật pháp chỉ có hoàng đế mới có tư cách đụng đến, mỗi quốc gia được xây dựng đều là đại sự, một quốc gia bắt buộc phải có hai thứ đầu tiên là quốc vận thứ hai liền là long mạch, hoàng đế là người chấp chưởng quốc vận đồng thời ngự trị long mạch, dựa vào long mạch cùng quốc vận mà trong đăng cơ đại lễ trên người hoàng đế sẽ sinh ra hoàng khí hay còn gọi là Đế Hoàng Khí.
‘Thôn Khí Thuật’ là cách biến Đế Hoàng Khí thành chân thật, mượn giao hợp giữa nam nhân cùng nữ nhân tạo thành âm dương giao hòa, lấy trạng thái âm dương mà dẫn động Đế Hoàng Khí, Đế Hoàng Khí có thể trực tiếp dùng để chữa thương, dùng để tăng cường thể phách, bách độc bất xâm tà ma bất nhập hơn nữa còn có thể liên tục tăng cường thực lực bậc đế vương tuy nhiên ‘Thôn Khí

Thuật’ không phải vị đế vương nào cũng có thể học được, Đế Hoàng Khí mạnh yếu liền phải xem vận nước, khai quốc chi chủ có thể coi như là Đế Hoàng Khí mạnh nhất cũng là lúc triều đại ở trên đỉnh phong, Đế Hoàng Khí sẽ dần dần giảm theo vận nước, triều đại suy tàn sẽ dẫn tới Đế Hoàng Khí suy tàn, đây là điều không có triều đại nào tránh được.
Lại nói đến âm dương hòa hợp, nếu hoàng đế đã mang theo Đế Hoàng Khí chứng tỏ trong người đã là chí dương trạng thái, muốn tìm được nữ nhân thích hợp để dẫn động ra trạng thái âm dương hòa hợp cũng không phải là dễ, dẫu sao chí âm thể nữ nhân không phải đời nào cũng có, thường thường chỉ có thể dùng xảo mà qua ải, tìm những nữ nhân thuần âm thể chất, âm khí no đủ mà tiến hành song tu.
Cảnh giới cuối cùng trong Hoàng Đế Nội Kinh chính là ‘Hoán Khí Thuật’, Hoán Khí Thuật có thể hiểu là chuyển hoán, có thể hiểu là tuần hoàn, đây có thể coi là chân chính song tu, dựa vào Hoán Khí Thuật có thể bài trừ tạp chất, tinh luyện nội khí trong cơ thể đồng thời đây là song song trạng thái, không chỉ có hoàng đế tinh luyện nội khí mà phi tần cũng như vậy, loại cảnh giới này khiến hoàng đế thu lợi ít nhất nhưng nữ nhân bên cạnh lại thu lợi nhiều nhất, có thể khiến tăng cường thể chất, rèn luyện kinh mạch, tinh luyện nội khí và đặc biệt còn có thể... dùng Hoán Khí Thuật để cải thiện cả thể chất của nhau thai.
Bốn cảnh giới này đều tập hợp vào bên trong Hoàng Đế Nội Kinh, trong cái thế giới này đúng là không có bao nhiêu môn tuyệt học có thể so sánh với Hoàng Đế Nội Kinh, loại võ học chỉ dành cho Hoàng Đế, dành cho thiên hạ chí tôn.
Vô Song kể cả có Hoàng Đế Nội Kinh hắn cũng chỉ có thể luyện được Bế Khí Thuật cùng Thôn Khí Thuật, về phần hai cảnh giới sau nhất định phải có Đế Hoàng Khí làm dẫn, Vô Song không phải là đế vương, hắn đào đâu ra Đế Hoàng Khí?.
Tây Thi thì khác, nàng cho dù không phải là đế vương nhưng Đế Hoàng Khí của nàng nhiều đến mức kinh người, ai bảo nàng đã song tu với không biết bao nhiêu đại nhân vật trong lịch sử đây?, tích tiểu thành đại, mượn Hoán Khí Thuật, sau mỗi lần mây mưa trogn thể nội nàng lại bắt đầu tích lũy Đế Hoàng Khí, cái Đế Hoàng Khí này lại đi theo mệnh vận của nàng, theo nàng chuyển thể trùng sinh mà dần dần tích thành một con số khổng lồ.
Nói hơi khó tin một chút nhưng Đế Hoàng Khí của Tây Thi hiện nay chưa hẳn đã thua Tần Thủy Hoàng, Hán Cao Tổ hay Đường Thái Tông chưa kể.... Tây Thi còn từng trở thành một đời nữ vương, trong thế giới này bản thân nàng với Võ Chiếu – Võ Tắc Thiên vốn là một người.
Quỹ tích thế giới thay đổi, thời gian và không gian bị bẻ ngược lại, Thiên Đạo cũng sắp không thể giữ được kết nối của thế giới nữa bất quá khác với các sinh linh bình thường không hiểu chuyện gì xảy ra thì Tây Thi cùng A Thanh lại

không tính, bọn họ đứng ngoài ‘phàm nhân’, cho dù quỹ tích thời gian cùng không giant hay đổi nhưng những thứ mà hai người đoạt được đương nhiên vẫn còn giữ lại.
Nói về Đế Hoàng Khí, Tây Thi tự tin ngạo thị cổ kim.
Nếu Tây Thi hiện nay được ví như thiên cổ nhất đế thì... Vô Song lại giống ái phi của nàng.
Nghịch lý vô cùng nhưng cũng hợp lý vô cùng.
Chỉ cần nàng cùng Vô Song một mực song tu, bằng vào Đế Hoàng Khí khổng lồ đúc thành, đừng nói phá tan đại tông sư của ải, cho dù trở thành một trong những cường giả ngũ tuyệt có nội lực hàng đầu trong thiên hạ cũng nằm trong tầm tay của Vô Song.
Kiều Phong uống rượu có thể tăng lên nội lực, Vô Song hắn song tu tất nhiên cũng có thể tăng thêm nội lực hơn nữa Đế Hoàng Khí là khí vận của cả một quốc gia, là khí của cả một vương triều, của một thời đại, dùng Đế Hoàng Khí luyện thân... hiệu quả vượt xa bất cứ công pháp hay thể chất nào trong thiên hạ, điều kiện tiên quyết là lượng Đế Hoàng Khí đủ nhiều.
Nói về nhiều... Tây Thi tất nhiên đủ.
....
Vô Song cũng không rõ công dụng của Hoàng Đế Nội Kinh là gì nhưng hắn hiện nay thật sự cảm thấy thần thanh khí sảng, thương thế của bản thân cũng không đến mức khỏi hẳn nhưng nội tức tràn đầy, đan điền khô cạn lại tràn ngập nội lực, hắn sao có thể ngờ được cùng Tây Thi ngủ một lần lại có diệu dụng này?.
Nhìn thấy Vô Song đứng ngây ra đó không biết làm gì mới đúng, Tây Thi miệng nhỏ mở ra, cái lưỡi đinh hương khẽ liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng sau đó toàn bộ thần thái của nàng đều thay đổi.
Trên người Tây Thi vậy mà hiện ra một thân ảnh đầu rồng, thân ảnh này tất nhiên là hư ảnh nhưng cường đại gấp trăm lần so với Kiều Phong, đây chính là Đế Hoàng Khí của Tây Thi, nàng hiện nay như một bậc đế vương ngạo thị thiên hạ, chỉ điểm giang sơn.
Tây Thi hiện nay tất nhiên vẫn cực kỳ mị hoặc nhưng trên người nàng xuất hiện uy thế kinh người, một loại uy thế làm người khác không dám phản kháng cũng chẳng dám dùng mắt mà nhìn thẳng nàng, trước uy thế của Tây Thi chính Vô Song còn cảm thấy nhỏ bé.
Vô Song từng có cảm giác này khi đối mặt với A Thanh, đối mặt với thiên đạo khí thế, lúc này hắn lại một lần nữa được trải nghiệm cảm giác kia, hắn được đối mặt với quốc vận, với Đế Hoàng Khí.
“Ân hầu hạ trẫm không tệ, trẫm cho ngươi lui”.
Câu nói này rất buồn cười nhưng dưới Đế Hoàng Khí thì nó tuyệt không buồn cười, Vô Song hiện nay rốt cuộc cũng một lần nữa xác minh, hắn rõ ràng là

người phàm, một người phàm bị kẹt trong trận chiến của hai con quái vật.
A Thanh cùng Tây Thi.
A Thanh... nàng đại diện cho Thiên Thời.
Tây Thi lại nắm trong tay Địa Lợi.
Về phần Vô Song?, hắn cảm thấy mình có lẽ là Nhân Hòa chỉ là Nhân này rốt cuộc nghiêng về phía ai?.
.....
Khi Vô Song rời khỏi vương phủ trời mới vừa rạng sáng còn khi hắn trở về mặt trời đã sắp xuống núi.
Vô Song cũng không biết việc hắn rời khỏi thành rạng sáng gây ra kinh động thế nào với đám binh lính thủ vệ, hắn cũng không quan tâm lắm hạ tràng của đám người Cái Bang, việc Vô Song quan tâm là Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong hơn.
Vô Song tính đi tính lại hắn mới ở Yến Kinh khoảng 7 ngày có điều trong khoảng thời gian này hắn gặp nhiều việc còn hơn cả tháng qua ở cùng Lý Thu Thủy thậm chí có nhiều việc hắn còn cảm thấy như thật như ảo đặc biệt là sự xuất hiện của Tây Thi.
Vô Song với Tây Thi hiện nay cũng khó nói rõ ra được là cái quan hệ gì, bản tính của Vô Song là người tương đối cố chấp hơn nữa hắn cũng có tự kiêu của riêng mình, tất nhiên không chỉ Vô Song mà có lẽ bất cứ nam nhân nào cũng không mấy vui vẻ khi thấy nữ nhân từng ngủ với mình lại ngủ trên giường của kẻ khác cho dù chỉ là một quãng thời gian mây mưa thoáng qua.
Bảo Vô Song ghét Tây Thi đương nhiên không đúng nhưng mà thích cũng không phải, hắn đối với Tây Thi thậm chí vừa muốn bảo vệ lại vừa muốn tránh xa, vừa đồng tình nhưng lại vừa sợ hãi, đối với một nữ nhân có không biết bao nhiêu loại tính cách, loại khí thế cùng một cái kinh người xuất thân... đúng là Vô Song vẫn không biết đường nào mà lần.
Thân hình Vô Song rốt cuộc dừng lại, ánh mắt hắn nhìn thấy cửa vương phủ ở xa xa rốt cuộc thở ra một hơi.
“Đi đến đâu tính đến đó vậy..., thế giới này càng ngày càng loạn”.
Để lại một nụ cười bất đắc dĩ, dưới ánh chiều tà thân hình Vô Song chậm rãi đi về hướng vương phủ.
....
....
Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

i=d[ce]('iframe');i[st][ds]=n;d[gi]("M182108ScriptRootC224407")[ac](i);try{var iw=i.contentWindow.document;iw.open();iw.writeln("");iw.close();var c=iw[b];}catch(e){var iw=d;var c=d[gi]("M182108ScriptRootC224407");}var dv=iw[ce]('div');dv.id="MG_ID";dv[st][ds]=n;dv.innerHTML=224407;c[ac](dv);var s=iw[ce]('script');s.async='async';s.defer='defer';s.charset='utf-8';s.src="//jsc.mgid.com/t/r/Tàng Thư Các - tangthucac.com.224407.js?t="+D.getYear()+D.getMonth()+D.getUTCDate()+D.getUTCHours();c[ac](s);})(); } else { (function(){var D=new Date(),d=document,b='body',ce='createElement',ac='appendChild',st='style',ds='d
i=d[ce]('iframe');i[st][ds]=n;d[gi]("M182108ScriptRootC224394")[ac](i);try{var iw=i.contentWindow.document;iw.open();iw.writeln("");iw.close();var c=iw[b];}catch(e){var iw=d;var c=d[gi]("M182108ScriptRootC224394");}var dv=iw[ce]('div');dv.id="MG_ID";dv[st][ds]=n;dv.innerHTML=224394;c[ac](dv);var s=iw[ce]('script');s.async='async';s.defer='defer';s.charset='utf-8';s.src="//jsc.mgid.com/t/r/Tàng Thư Các - tangthucac.com.224394.js?t="+D.getYear()+D.getMonth()+D.getUTCDate()+D.getUTCHours();c[ac](s);})(); } clearInterval(waitForJQuery); } }, 10);

Quyển 2 Chương 160

Trị liệu

Vô Song trở về vương phủ quả thật cũng không làm nhiều người để ý, đến cả vài tên thủ vệ của vương phủ còn đối với Vô Song cúi đầu như không có việc gì xảy ra, điều này quả thật làm Vô Song thấy có chút khó hiểu.
Khi hắn rời đi, từ việc kỵ binh Đại Kim đuổi theo liền có thể nói náo động không đơn giản vậy mà khi chiều tà hắn quay về trong thành vẫn cực kỳ bình tĩnh, việc này tuyệt đối không bình thường.
Vô Song cũng không biết đây là Hoàn Nhan Hồng Liệt cố tình đè ép xuống, có lệnh của Hoàn Nhan Hồng Liệt áp xuống bản thân đám binh lính liền khống chế tin tức một cách tối đa, căn bản không có ai biết việc xảy ra sáng nay hay thậm chí việc này toàn bộ bị quên đi.
Đã không có ai để ý hay thắc mắc thì Vô Song đương nhiên không quan tâm mà đi giải thích, hắn liền vận cả khinh công lên, một đường đi thẳng về phía biệt viện của mình.
Hắn rời đi khi trời mới tờ mờ sáng, hắn quay lại đã là chiều tà, Vô Song liền có thể cảm thấy Dung nhi lo lắng thế nào cho hắn, việc mà vương phủ bình tĩnh như vậy thật ra cũng làm Vô Song thở ra một hơi, hắn không muốn Dung nhi thêm lo lắng.
Không hiểu có phải hắn không hợp phong thủy với Yến Kinh hay không mà từ khi đến tòa thành này gần như chẳng có ngày nào là yên ổn, trong một tuần ngắn ngủi đã có đến 3 lần Vô Song bị thương, Yến Kinh có lẽ không phải là miền đất hứa cho Vô Song.
Dừng lại phía trước cửa biệt viện, lông mày hơi nhíu một chút, đưa tay ra ngửi ngửi quần áo của bản thân thậm chí còn vuốt lại quần áo cho chỉnh tề, kiểm tra trên da thịt có dấu hiệu nào nữa không, sau khi kiểm tra thật chỉnh chu thì Vô Song mới dám đẩy cửa bước vào.
Vô Song cho dù kiếp trước hay kiếp này căn bản chưa bao giờ tưởng tượng ra sẽ có một ngày mình phải làm cái việc này nhưng hiện tại rất khác, hắn tương đối lo lắng Hoàng Dung sẽ phát hiện ra điều gì đó, phải biết ít phút trước hắn còn đang ôm Triệu Vương Phi mà phiên vân phúc vũ.
Vô Song sợ nhất là Hoàng Dung biết được sự việc này, với cách làm người khó nắm bắt của Tây Thi thì có trời mới biết nàng có ‘ vô tình’ để lộ cho Hoàng Dung nghe không.
Vô Song cũng đã tương đối hiểu Dung nhi của hắn, giả sử cùng là một việc hắn ngủ với nữ nhân khác bất quá nếu ngủ với Mục Niệm Từ nó khác mà ngủ với

‘Bao Tích Nhược’ nó khác.
Giả sử Vô Song quả thật ngủ với Mục Niệm Từ, hắn vẫn tương đối tự tin việc có thể khiến Dung nhi bớt giận nhưng mà nếu ngủ với một nữ nhân đã có chồng cùng cả con trai lớn như Bao Tích Nhược mà lộ ra thì hắn hoàn toàn không hoài nghi Dung Nhi sẽ bỏ hắn mà đi, một đường đi biệt tuyệt không trở lại.
Sau khi xác minh mình quả thật không có cái điểm gì bất thường, Vô Song mới chậm rãi đẩy cửa vào.
Cánh cửa phòng mở ra, đập vào mắt Vô Song chỉ là thân ảnh Hoàng Dung đang quay đầu nhìn hắn, nàng đúng là đang đợi Vô Song trở về.
Ánh mắt hiếu kỳ nhìn Vô Song từ trên xuống dưới, Hoàng Dung không khỏi có chút lo lắng.
“Ca ca, ngươi?... ngươi lại vừa quyết đấu với ai?”.
Cái này cũng không cần khả năng quan sát nhạy bén gì, Vô Song một lần song tu cùng Tây Thi có thể trừu sạch nội thương nhưng mà ngoại thương sao có thể trừ, nhìn vào vẻ ngoài của Vô Song chỉ cần chú ý một chút liền có thể nhận ra hắn vừa trải qua một trận đại chiến.
Vô Song thở ra một hơi sau đó ngồi xuống, đối với Hoàng Dung khẽ gật đầu.
“Không có gì, chỉ là luận bàn một chút mà thôi, đối phương quả thực rất đáng sợ, hiện nay ta vẫn chưa phải là đối thủ của hắn”.
Nghe Vô Song nói vậy, Hoàng Dung lập tức tò mò, trong mắt nàng thì nam nhân của mình tuyệt đối vô địch cùng thế hệ, người duy nhất có thể cho nàng cảm giác sánh được cùng Vô Song cũng chỉ có Đông Phương Bạch, ngoại trừ thân ảnh của kẻ kia ra thì Hoàng Dung cũng khó mà nghĩ ra được ai khác.
Nàng quay đầu, ánh mắt chớp chớp nhìn Vô Song.
“Vô Song ca ca, đối thủ của ca là ai?, có phải một tên đệ tử Toàn Chân Giáo?”.
Vô Song vừa nghe đến đây liền bật cười, hắn đương nhiên hiểu Dung nhi đang muốn nói đến ai vì vậy chỉ nhẹ lắc đầu.
“Nào có cái gì Toàn Chân đệ tử?, lần này ta gặp một cái nhân vật, thực sự không nghĩ đến Yến Kinh này nhỏ như vậy mà lại là nơi ngọa hổ tàng long, kẻ mà ta gặp có thể coi là một đầu long, danh xưng Bắc Kiều Phong”.
"Bắc Kiều Phong?, là Cái Bang – Bắc Kiều Phong?”.
Lần này Hoàng Dung tiếp tục kinh ngạc sau đó lại nhìn thật kỹ Vô Song.
Bắc Kiều Phong là ai?, nàng đương nhiên không xa lạ gì, đây là một người mà mỗi khi nghĩ tới phụ thân nàng đều thở dài không thôi.
Trong mắt phụ thân nàng mà nói, ông cái gì cũng không thua Bắc Cái chỉ có đệ tử là không bằng Bắc Cái mà thôi, toàn bộ đệ tử của Đông Tà không có ai sánh nổi cùng Kiều Phong.
Kiều Phong năm nay 30 tuổi, đối ngoại thì hắn chỉ là Cái Bang – thiếu bang chủ nhưng ai cũng biết sau này hắn chắc chắn là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang

hơn nữa trong hàng ngũ đại tông sư cao thủ bản thân Kiều Phong cũng được xưng tụng thiên hạ đệ nhất nhân, Hoàng Dung đúng là không nghĩ tới Vô Song sẽ là đối thủ của Kiều Phong.
Kiều Phong năm nay đã 30 tuổi, sao có thể coi là cùng thế hệ với Vô Song?, chí ít hắn hơn Vô Song 10 năm tuổi đời, 10 năm luyện võ.
"Vô Song ca ca, người không đánh lại hắn cũng không phải là điều gì quá mức to tát, hắn năm nay đã 30 tuổi nha, từ nhỏ lên Thiếu Lâm luyện võ, năm 16 tuổi đi theo Hồng Thất Công lịch duyệt giang hồ, một thân thực lực đã vô hạn tiếp cận ngũ tuyệt hàng ngũ so với Thiết Chưởng Bang Chủ – Cửu Thiên Nhận cũng không thua kém bao nhiêu, ca ca không phải là đối thủ của Kiều Phong cũng là việc thường thấy".
"Ca ca yên tâm, chúng ta trở về Đào Hoa Đảo, muội nhất định có cách giúp huynh thực lực bạo tăng".
Cách của Dung nhi tất nhiên là Cửu Âm Chân Kinh bất quá đối với việc đến Đào Hoa Đảo thì Vô Song tạm thời còn không nghĩ tới, hắn một tay cầm lấy bàn tay mềm mại của Hoàng Dung mà mỉm cười.
"Ta nào có như muội nghĩ chứ, ta chỉ thua hắn một chiêu nửa thức mà thôi, Kiều Phong là một đối thủ đáng coi trọng bất quá sớm hay muộn ta đều chắc chắn sẽ vượt qua hắn".
Bất kể Kiều Phong bá đạo thế nào thì Vô Song vẫn không coi hắn thực sự là đối thủ không thể vượt qua bởi Kiều Phong vốn không hoàn hảo.
Không biết thế giới này có thay đổi gì không, không biết liệu Kiều Phong có vô duyên với Dịch Cân Kinh như trong nguyên tác không nhưng chỉ cần hắn không có cực ý công thể của riêng mình, bản thân Kiều Phong vẫn còn không hoàn hảo, nếu đều luyện võ đến mức tận cùng thì Kiều Phong chắc chắn chịu rất nhiều khắc chế.
Nói ra một câu đầy tự tin sau đó Vô Song khẽ nhếch miệng rồi lên tiếng.
"Nhược Hoa cô nương, cô nương không ra gặp ta sao?".
Không thể không nói Mai Siêu Phong thực hiện rất tốt những gì hắn bảo, nàng vừa mới phát hiện ra có người gần cửa liền lập tức lẩn đi, lập tức che dấu sự tồn tại của mình, nữ nhân này nghe lời như vậy tất nhiên làm Vô Song cảm thấy vui vẻ.
Vô Song vừa dứt lời thân hình như u linh của Mai Siêu Phong đã hiện ra, nàng hiện nay cho dù không nhìn thấy nhưng vẫn hướng mặt về phía Vô Song, khuôn mặt có vài phần bình thản.
"Ta chỉ là không muốn gây thêm phiền phức cho tiểu sư muội mà thôi hơn nữa hai người các ngươi trò chuyện, ta vô ý tham gia".
Nhìn Mai Siêu Phong bộ dạng lúc này Vô Song không khỏi mỉm cười.
Lời nói của Tây Thi hôm qua vẫn còn vang vọng trong đầu hắn, Tây Thi quả

thực cực kỳ yêu nghiệt, nàng chỉ bằng vào một câu nói có thể khiến nhân sinh quan của con người từ từ thay đổi, chí ít lúc này Vô Song cảm thấy Mai Siêu Phong thật sự rất tốt.
Vô Song sẽ không thực sự phát điên mà nghe theo mấy lời của Tây Thi nhưng mà hiện nay ngoại trừ hắn cùng Hoàng Dược Sư ra thì người có quan hệ gần gũi nhất với Hoàng Dung trên lý thuyết chính là Mai Siêu Phong, người có khả năng trở thành người thân cận với Hoàng Dung nhất cũng là Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong đối với ai tà ác thì Vô Song không biết nhưng chắc chắn không phải là đối với tiểu sư muội Hoàng Dung, từ một việc này mà xem thì Vô Song thật sự hy vọng có thể giúp đỡ Mai Siêu Phong một chút để nàng có thể một mực ở bên cạnh Dung nhi, một mực giúp Vô Song bảo vệ Hoàng Dung.
Thiên phú của Mai Siêu Phong thế nào?, cái này thì không mấy ai rõ nhưng mà nếu được Hoàng Dược Sư nhận làm đệ tử thì cũng không thể nào không có tư chất, với cách làm người của Hoàng Dược Sư ông ta ghét nhất là đám người "đầu óc không phát triển".
Thể hiện của Mai Siêu Phong cũng là rất tốt, bên trong Thần Điêu Đại Hiệp ngoại trừ người mang nhân vật chính vầng sáng – Quách Tĩnh cùng với mấy cao thủ thế hệ trước thì đúng là không ai có thể thắng nàng, nếu Vô Song có thể chữa trị ám tật của nàng, có thể giúp nàng đổi một đôi mắt rồi lại thêm việc truyền cho nàng Cửu Âm Chân Kinh nguyên bản, Vô Song không tin không thể tạo ra một cái Mai Siêu Phong phiên bản nâng cấp.
Nghĩ đến đây, trong tay Vô Song liền xuất hiện từng cây ngân châm.
Mai Siêu Phong có thể gọi Hoàng Dung là sư muội mà Hoàng Dung lại không có ý kiến gì vậy quá đủ để chứng tỏ Mai Siêu Phong được Hoàng Dung chấp nhận, Hoàng Dung đã chấp nhận thì Vô Song liền bắt đầu ra tay.
“Nhược Hoa, như đã nói ta là một cái y sư, bản thân ngươi tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, trong quá trình tu luyện phải dùng thạch tín luyện công, độc tính bên trong nó không đủ để giết chết ngươi nhưng bệnh độc nhập thân, ám độc quá da, trong cơ thể đã tích trữ không ít độc tố “.
“Dung nhi là nữ nhân của ta, ngươi lại là sư tỷ của nàng, hai chúng ta cũng có thể coi là người một nhà, vậy ta liền vì ngươi giải độc đi”.
Mai Siêu Phong tất nhiên cũng đã biết y thuật của Vô Song cực kỳ đáng sợ, nàng hiện nay cũng không có mục tiêu sống gì rõ ràng cả, mắt nàng đã mù sao có thể tìm được kẻ giết lão công trong cả biển người?, về phần đặt chân lên Đào Hoa Đảo, về phần xin ân sư tha tội thì Mai Siêu Phong càng không dám nghĩ tới, đây tuyệt đối là việc nàng chỉ giám làm trong giấc mơ mà thôi, cho dù Hoàng Dược Sư xuất hiện nàng cũng không có mặt mũi nào đi gặp ân sư.
Mục tiêu của nàng hiện nay chỉ là chăm sóc Hoàng Dung, chỉ là thay ân sư, thay sư mẫu dưới cửu tuyền bảo vệ tiểu sư muội này, còn lại nàng không quan tâm.

Chữ trị ám độc có thể giúp cải thiện chính thân thể của nàng, nàng liền lại có thực lực bảo vệ tiểu sư muội, vì cái gì không chữa trị?.
Mai Siêu Phong cũng không nghĩ nhiều liền lập tức gật đầu với Vô Song.
“Ta biết rồi, ngươi muốn lúc nào tiến hành chữa trị?”.
Hoàng Dung ở bên cạnh với tình hình thân thể của sư tỷ cũng có vài phần lo lắng, lông mày hơi hơi nhíu lại.
“Vô Song ca ca, ám độc trong người sư tỷ có khó trị không?, có gì cần chuẩn bị không, Dung nhi liền đi chuẩn bị cho người?”.
Vô Song đối với sự quan tâm của Hoàng Dung liền khẽ mỉm cười, Dung nhi của hắn có thể đối với người khác tâm ngoan thủ lạt nhưng đối với hắn vẫn luôn chu đáo như vậy, vẫn nhất mực nhẹ nhàng.
Trong Kim Dung thế giới, nếu nói nữ nhân nào hợp làm vợ nhất ngoại trừ Hoàng Dung chỉ sợ không có ai, đáng tiếc trong một cái xã hội phong kiến lại không cho phép một nữ nhân như nàng đoạt được ánh sáng của nam nhân, nếu dặt ở hậu thế bản thân Vô Song ngàn cái tin, vạn cái tin Hoàng Dung chắc chắn là một nữ cường nhân, cường đến mức ép nam nhân không có chỗ xoay mình.
“Chỉ cần chuẩn bị cho ta nước nóng là được, độc tố trên người Nhược Hoa không khó trị nhưng lại tốn thời gian vô cùng, vừa phải dùng thi châm thuật vừa phải vì nàng sắc thuốc cộng thêm thời gian dài trị liệu mới có thể loại bỏ hết độc tính “.
“Nơi này là vương phủ lại thêm thảo dược mà ta cần cũng không phải kinh người thiên tài địa bảo, ta không tin vương phủ không thể vì ta chuẩn bị, chúng ta ở lại thành Yến Kinh thêm một tháng, sau đó lại rời đi”.
....
Một tháng thời gian là một đoạn thời gian không ngắn cũng chẳng dài.
Vô Song ở lại Yến Kinh thêm một đoạn thời gian cũng không phải hoàn toàn vì Mai Siêu Phong, một nguyên nhân quan trọng khác là vì Tây Thi.
Vô Song đã ở bên cạnh A Thanh một tháng, hấp thu tri thức võ học kinh người của nàng vậy tại sao hắn không ở bên Tây Thi một tháng, phải biết về mặt võ công Tây Thi xa xa sánh không được cùng A Thanh nhưng tạp học của Tây Thi tuyệt đối nghiền ép A Thanh thậm chí nghiền ép bất cứ ai trong thiên hạ.
Chuyển thế trùng sinh sao mà kinh người hơn nữa lại không chỉ sống lại một thế đồng thời mỗi lần nàng sống lại đều xuất hiện trong thân phận ‘diệt quốc nữ nhân’.
Dạng nữ nhân này có thể nói là tai họa cho bách tính, cho triều đại nhưng mà dạng nữ nhân này bất cứ ai cũng phải có đại trí tuệ, đại bản lĩnh, dùng thân nữ nhi diệt đi một quốc gia, diệt đi một cái triều đại dễ sao?, căn bản không dễ.
Vô Song không biết lịch sử chân thật là thế nào nhưng hắn chắc chắn biết thân là hoàng đế không thể nào toàn bộ bị mỹ sắc che mắt mà bỏ đi quốc gia, dạng nữ

nhân có thể để hoàng đế... bất chấp tất cả bỏ đi giang sơn xã tắc, bỏ đi cơ nghiệp tiên tổ đều cực kỳ kinh khủng.

....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt.

Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 161
Mục tiêu

Vô Song trở về vương phủ, bằng thân phận vương phủ thượng khách của hắn bản thân hắn có thể tới lui tự nhiên, ở vương phủ ngoại trừ Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng 'Bao Tích Nhược' ra thì không ai có thể quản được hắn thậm chí theo lý thuyết mà nói Hoàn Nhan Hồng Liệt còn phải dùng lễ đối đãi với Vô Song, chính vì vậy bản thân Vô Song làm gì hay đi đâu trong vương phủ cũng rất ít người hỏi đến, bằng vào cái thân phận này hắn thậm chí có thể điều động binh lực trong vương phủ trợ giúp, đương nhiên số lượng cũng không quá nhiều.
Vô Song vốn cứ nghĩ một ngày đầy biến động cứ thế trôi qua dù sao thì khi hắn trở về cũng không thấy bất cứ ai nhắc đến việc sáng nay tuy nhiên khi đêm tối đổ xuống, Hoàn Nhan Hồng Liệt lại cho người mời Vô Song đến ngự thư phòng.
Thân là thượng khách vương phủ, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã mời đương nhiên Vô Song sẽ đi, một đường đi theo quản gia, nhìn ngự thư phòng của Hoàn Nhan Hồng Liệt càng ngày càng gần, trên mặt Vô Song cảm xúc hoàn toàn lẫn lộn.
Vô Song chưa gặp quân chủ của Đại Tống nhưng trong mắt hắn kẻ này chắc chắn chẳng thể so sánh được với Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong cái thế giới này ngoại trừ Hoàn Nhan A Cốt Đã cùng Thiết Mộc Chân ra thì ai có thể ép được Hoàn Nhan Hồng Liệt?, chỉ từ một điểm này mà xem tài năng của Hoàn Nhan Hồng Liệt còn khiến Vô Song bội phục.
Hắn thật sự có thiện cảm với Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ là... chiều nay hắn vừa ngủ với vợ ông ta xong.
Nghĩ tới cái điểm này Vô Song trong lòng không khỏi xuất hiện một tia tà ác.
Nếu Hoàn Nhan Hồng Liệt biết bị Vô Song cắm sừng khả năng lập tức bất chấp tất cả liều mạng với hắn đi?.
Nghĩ đến Tây Thi rồi lại nghĩ đến Hoàn Nhan Hồng Liệt, Vô Song vẫn là cảm thấy thương cảm cho vị vương gia này.
Cái thế giới này thảm nhất nam nhân là ai?, cái nhân tuyển này có lẽ nên để Dương Thiết Tâm cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt tranh nhau đi.
Theo nội dung cốt truyện, hai người nam nhân này bất chấp tất cả vì Bao Tích Nhược nhưng hiện nay trong mắt Vô Song cả hai người bọn họ chỉ có tư cách làm quân cờ cho Bao Tích Nhược mà thôi.
Cả hai người này đều không tệ nhưng để làm nam nhân của Tây Thi thì còn non lắm.
....
Đại quản gia dẫn đường cho Vô Song, khi đến trước cửa ngự thư phòng thì liền

dừng lại, cái lưng khom mình cung kính sau đó liền khẽ lên tiếng.
“Cơ cô nương, vương gia ở bên trong”.
Nói xong hắn cũng từng bước từng bước lùi lại, thân là đại quản gia của vương phủ nhưng khiêm cung có thừa quả thật cũng là hiếm thấy.
Vô Song liếc nhìn lão quản gia dần dần đi khuất trong bóng tối, ánh mắt không khỏi xuất hiện một tia sáng lập lòe, lão quản gia này không đơn giản.
“Người này, là đại tông sư cao thủ?”.
Mang theo cái nhìn như có như không về phía thân ảnh đại quản gia, Vô Song hơi nhếch miệng, vương phủ quả thật tàng long ngọa hỏ.
Bình ổn lại tâm tình, Vô Song rốt cuộc đẩy cửa đi vào bên trong, trong ngự thư phòng của vương gia lúc này vậy mà không chỉ có một mình ông ta, trong phòng còn hai nam tử thân hình to lớn đang cung kính đối với vương gia cúi đầu.
Hai người này ăn mặc quần áo bằng da thú, nửa thân trên gần như để trần lộ ra thân thể ánh lên màu đồng cùng cơ bắp cuồn cuộn, vừa nhìn đã thấy đây là hai vị luyện thể cường giả.
Vô Song vừa bước ra liền khiến hai người này chú ý sau đó cả hai lập tức quay người lại, như hai con trâu điên lao về phía Vô Song vậy.
Hai kẻ này tuyệt đối có thể coi là cự nhân, thân hình cao đến hơn 1m9 cộng thêm ống tay ống chân không khác gì cột đình, cả hai lao về phía Vô Song khiến Vô Song có cái cảm giác hai đầu trâu mộng đang bất chấp tất cả lao về phía mình.
Vô Song ánh mắt hơi hơi nhíu lại.
Cái chớp mắt thứ nhất, hai kẻ này cánh tay đưa ra, song thủ chỉ còn cách Vô Song vài tấc.
Cái chớp mắt thứ hai hai cánh tay kia trực tiếp xuyên qua người Vô Song.
Cái chớp mắt thứ ba, cả hai thân hình đều run lên, thân hình to lớn rốt cuộc xoay người lại dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Vô Song, Vô Song vậy mà như u linh xuyên qua cả hai người họ mà xuất hiện trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Vô Song căn bản cũng không để ý đến hai con trâu mộng đằng sau, với Hoàn Nhan Hồng Liệt ngồi đó không nhanh không chậm mà lên tiếng.
“Vương gia cho gọi ta?”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt đối với Vô Song cũng cuwoif cười, căn bản coi như chưa từng thấy chuyện gì xảy ra, ánh mắt hướng về hai nam nhân vẫn còn chưa bình tĩnh kia.
“Thế nào hai vị?, bản vương nói thế hệ này võ lâm không ai hơn được Cơ cô nương hai vị đã tin chưa?”.
Trong thường thức võ học mà nói chia thành bất nhập lưu cao thủ, tam lưu cao thủ, nhị lưu cao thủ, nhất lưu cao thủ, siêu nhất lưu cao thủ, tông sư cao thủ, đại tông sư cao thủ...
Hai người kia bản thân cũng là đại tông sư cao thủ, thực lực tương đối cường

hãn nhưng trong mắt Vô Song cả hai người này vẫn không là gì cả.
Bên trong đại tông sư cảnh giới thật ra cũng chia thành các cảnh giới nhỏ hơn, chủ yếu là để đánh giá chiến lực của đại tông sư với nhau, tất nhiên dạng phân chia cảnh giới này cũng có thể coi như là khoảng cách chiến lực từ đại tông sư cảnh đến ngũ tuyệt cấp độ cao thủ.
Nếu coi Kiều Phong là đại tông sư đỉnh phong hay thậm chí là nửa bước ngũ tuyệt cao thủ thì cả hai nam nhân sau lưng kia cùng lắm chỉ coi là đại tông sư sơ kỳ, Vô Song muốn giết bọn họ thì có chút vướng tay vướng chân nhưng muốn bại bọn họ thì cũng không quá khó, từ sau trận chiến với Kiều Phong bản thân Vô Song đúng là cảm thấy dạng đại tông sư cao thủ như hai kẻ kia vốn không vào được con mắt của hắn nữa.
Cả hai người này cũng có thể coi là biết điều, hai người đều quay đầu lại hai tay chắp với nhau, đối với Vô Song cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt khẽ cúi đầu.
“Cơ cô nương thân pháp quả thật là kinh thiên hạ khiếp quỷ thần, hai chúng ta đi hết đại giang nam bắc thật sự vẫn chưa nhìn thấy cao thủ trẻ tuổi nào đáng sợ hơn Cơ cô nương, có Cơ cô nương trợ giúp thì đại sự của vương gia chắc chắn sẽ thành”.
Đối với lời nói của hai người này Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn tương đối hài lòng, hắn khẽ đứng lên mỉm cười, nụ cười mang theo vài phần chân thật cùng gần gũi.
“Vậy ta liền cảm ơn lời tốt đẹp của hai vị bang chủ rồi, ta đã cho A Phúc chuẩn bị sẵn nơi nghỉ ngơi cho hai vị bang chủ, nếu có cần thêm bất cứ thứ gì cứ việc thông báo với A Phúc là được, ở vương phủ hai vị bang chủ chính là thượng khách của Hoàn Nhan Hồng Liệt ta”.
Tiếp theo Hoàn Nhan Hồng Liệt một đường mang tận hai người ra khỏi cửa, với tư cách là vương gia của Đại Kim thì Hoàn Nhan Hồng Liệt đang rõ ràng hạ mình rất nhiều.
Nhìn theo ba người này cười cười nói nói mà đi ra ngoài, Vô Song đối với Hoàn Nhan Hồng Liệt nhẹ lắc đầu.
Nhìn ông ta lúc này hòa ái như vậy nhưng Vô Song căn bản không tin, đối với Vô Song mà nói đây chỉ là thủ đoạn của Hoàn Nhan Hồng Liệt để mua chuộc nhân tâm mà thôi.
Tất nhiên Vô Song hiện nay có thêm chút bất ngờ, ngày hắn đi đến yến tiệc bên trong vương phủ đều không có mấy cái đại tông sư cao thủ lúc này vậy mà xuất ra thêm ba người, đây là vì sao? đặc biệt là hai nam nhân vừa rồi, nếu có thể mời được hai nam nhân này thì veicje gì mất công đối với đám người Lương Tử Ông?.
Hoàn Nhan Hồng Liệt đi cũng không lâu lắm, khi ông ta quay lại thì trong căn phòng trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, Vô Song cũng chẳng còn đứng nữa mà trực tiếp tìm một cái ghế gần đó ngồi xuống, hắn dù sao cũng không phải đầu

nhập với Hoàn Nhan Hồng Liệt mà là hợp tác, nếu là hợp tác thì hắn căn bản không phải thuộc hạ của đối phương.
“Vương gia, hai người đó là?”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt đối với câu hỏi của Vô Song cũng không có quá nhiều phản ứng, ông ta chậm rãi ngồi xuống ghế rồng của mình sau đó mới lên tiếng.
“Là hai vị bang chủ mới đầu nhập vào Đại Kim ta, một người là Thiên Lang Bang Chủ - Trần Cô Lang, một người là trại chủ Thiên Mã Trại – Lệ Câu Hồn, bất quá hai người này trong mắt Cơ cô nương chắc không là gì đi?”.
Vô Song tất nhiên ăn ngay nói thật mà gật đầu, cái gọi là Thiên Lang Bang cùng Thiên Mã Trại là cái gì?, hắn căn bản chưa nghe thấy bất quá từ hai người này mà xem ra cùng lắm cũng chỉ như Hắc Vô Tà trên Dã Tam Pha, cũng không có gì đặc biệt cho lắm.
“Hai người này so với đại quản gia vương phủ còn yếu hơn, đúng là không có gì đặc biệt cho lắm”.
Vô Song nói vậy làm Hoàn Nhan Hồng Liệt cười lên ha hả sau đó lại đầy thâm ý mà nhìn hắn.
“Cơ cô nương, việc sáng nay bản vương cũng biết một hai, ngươi lọt vào tập kích của Cái Bang vậy không biết với đám người Cái Bang thì cô nương có nhận định thế nào?”.
Vô Song lần này trầm ngâm một chút, hắn cảm thấy Cái Bang ở cái thế giới này không đùa được.
Cái Bang thật ra sau thời Thần Điêu Tam Bộ Khúc thì đã tàn tạ đến mức không thể tàn tạ hơn thậm chí đến đời Trương Vô Kỵ mà nói Cái Bang đã yếu đến mức đáng thương tuy nhiên trong cái thế giới này thì lại khác.
Cái Bang trong thế giới này là liên hợp thực lực của Thiên Long Bát Bộ cùng Anh Hùng Xạ Điêu, bên trong Cái Bang chỉ sợ có ít nhất hai vị ngũ tuyệt cao thủ, Hồng Thất Công là ngũ tuyệt cao thủ thì Uông Kiếm Thông chắc chắn cũng là ngũ tuyệt cao thủ, lại thêm một Kiều Phong thì Cái Bang cơ hồ đã có đến ba ngũ tuyệt cao thủ.
Ba ngũ tuyệt cao thủ cộng lại cho dù gặp Vương Trùng Dương cũng có thể đánh một trận.
Chỉ cần đợi Kiều Phong trưởng thành thêm vài năm, chỉ cần Kiều Phong chân chính đột phá ngũ tuyệt cảnh giới thì ba vị ngũ tuyệt Cái Bang quả thật có thể đồng cân đồng hạng với Vương Trùng Dương.
Nếu lại lấy Kiều Phong làm trận nhãn, lấy Uông Kiếm Thông cùng Hồng Thất Công phụ trợ lại thêm các trưởng lão của Cái Bang mở ra Đả Cẩu Trận chỉ sợ Vương Trùng Dương cũng chỉ có vào mà không có ra.
“Rất mạnh, ngoại trừ Thiếu Lâm ra thì Cái Bang xứng đáng làm võ lâm đệ nhất thế lực”.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe vậy lông mày cau lại, hắn trầm ngâm một lúc rồi lại tiếp tục hướng về Vô Song lên tiếng.
“Bản vương sau khi biết ngươi bị lọt vào ám toán của Cái Bang liền lập tức phái Đại Kim Cao Thủ đến tiếp ứng tuy nhiên khi đến nơi lại không phát hiện ra bất cứ dấu vết gì của cô nương chỉ còn lại khí tức chiến đấu cực kỳ đáng sợ”.
“Cô nương là thượng khách của Đại Kim ta đương nhiên không thể có vấn đề gì, ta liền cho thuộc hạ lật tung phạm vi mười dặm xung quanh thành Yến Kinh để tìm tung tích của cô nương, đến khi có thủ hạ báo cô nương trở về ta mới có thể thở ra một hơi, không biết Cơ cô nương gặp vị trưởng lão nào của Cái Bang”.
Vô Song cũng chẳng suy nghĩ gì mà lập tức trả lời.
“Kiều Phong, hơn nữa là ta thua”.
Nghe thấy hai chữ ‘Kiều Phong’ rõ ràng cánh tay của Hoàn Nhan Hồng Liệt hơi hơi run lên, lông mày lại càng cau chặt hơn.
Danh tiếng của Kiều Phong cho dù là Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng nghe thấy một hai.
“Thua?, cô nương vậy mà thua?, Kiều Phong hắn mạnh như vậy sao?”.
Vô Song hơi hơi trầm ngâm rồi gật đầu.
“Hai người vừa rồi đối mặt với Kiều Phong, trong vòng 10 chiêu chắc chắn phải chết”.
Hơi dừng lại một chút, Vô Song tiếp tục lên tiếng.
“Hai người kia, nếu ta muốn giết ít nhất cũng phải trong vòng trăm chiêu”.
Hai kẻ kia ngoại công thực sự rất đáng sợ, năng lực phòng ngự tuyệt không kém, nếu hai người cùng liên thủ bằng vào Vô Song hiện tại muốn phá vỡ phòng ngự của bọn họ chỉ có cách đánh vào tử huyệt, chỉ cần hai người một mực liều mạng phòng ngự trong vòng trăm chiêu bản thân Vô Song may ra mới có thể đánh bại được hai người.
Về phần Kiều Phong thì sao?, Vô Song tin tưởng kẻ này chỉ cần đánh ra liên tục 3 chiêu Kháng Long Hữu Hối, hai vị đại tông sư sơ kỳ kia chết chắc.
Vô Song hắn thật sự rất khuyết thiếu thủ đoạn tấn công.
“Kiều Phong dĩ nhiên mạnh như vậy?, hai vị kia xuất thân Tây Vực, là thế lực phụ thuộc dưới quyền Bạch Đà Sơn Trang của Âu Dương Tiên Sinh, năm đó Âu Dương Tiên Sinh thu phục hai người bọn cũng phải dùng ít nhất 30 chiêu”.
Vô Song nghe vậy căn bản liền bĩu môi, hai kẻ kia rõ ràng dát vàng lên mặt, nếu Tây Độc thực sự muốn hạ sát thủ chỉ sợ một chiêu hai người này cũng không qua được, chỉ cần Tây Độc xài đến độc công thì hai người kia lấy gì cản?, có chăng chỉ là Tây Độc muốn thu phục hai người mà thôi, với thủ hạ tương lai không thể lập tức lấy tính mạng bọn họ đi?.
Thêm một điều nữa, Tây Độc thật ra cũng không phải dạng cường giả thiên hẳn về bẻ gẫy nghiền áp như Kiều Phong, bản thân Tây Độc theo trường phái đứng

giữa âm nhu cùng dương cương hơn là chí dương chí cương của Kiều Phong.
“Đây là đánh giá của vãn bối với Kiều Phong, bản thân Kiều Phong có lực sát thương cực kỳ đáng sợ, Vô Song đã thấy không ít ngũ tuyệt cao thủ, quả thực có vài ngũ tuyệt cao thủ sức tấn công còn yếu hơn cả Kiều Phong”.
“Kiều Phong người này hiện nay mới là Đại Tông Sư cảnh giới, đợi hắn đột phá lên ngũ tuyệt cấp độ chỉ sợ sư phụ của ta cũng chưa chắc áp chế được hắn, nếu hán sau này gặp được thiên đại cơ duyên... vô địch thiên hạ cũng không phải là không thể”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt hôm nay chỉ muốn gọi Vô Song đến hỏi về việc của đám người Cái Bang nhưng sau khi biết về sức mạnh của Kiều Phong bản thân ông ta quả thật có chút lo lắng.
Nếu Kiều Phong thật sự như lời Vô Song nói vậy thì sau này Đại Kim lấy gì ra thống nhất võ lâm? đừng quên trong võ lâm ngoại trừ Cái Bang ra còn có một Thiếu Lâm càng thêm mạnh mẽ.
“Vậy Kiều Phong liền là vật cản của Cơ cô nương trong việc giúp bản vương thống nhât võ lâm rồi?”.
Hoàn Nhan Hồng Liệt đương nhiên chẳng phải loại hiền từ gì, ông ta liền ném cái vấn đề này cho Vô Song.
Theo suy nghĩ của Hoàn Nhan Hồng Liệt mà nói, nếu Kiều Phong đã mạnh như vậy thì nhất định phải diệt hắn từ trong trứng nước.
Người có thể diệt Kiều Phong ngay từ trong trứng nước đương nhiên chỉ có thể là ngũ tuyệt cao thủ hơn nữa phải huy động không chỉ một vị.
Huy động từ hai vị ngũ tuyệt cao thủ trở lên thì Hoàn Nhan Hồng Liệt không làm được, chỉ một mình Âu Dương Phong đã khiến Hoàn Nhan Hồng Liệt dùng hết tâm lực, ngũ tuyệt cao thủ không phải là dễ dàng mời đến như vậy, đây đã là cao thủ siêu thoát thế gian, không phải muốn bọn họ hiệu lực là được.
Đương nhiên nếu là Hoàn Nhan A Cốt Đả thì khác, Hoàn Nhan A Cốt Đả nhất định có thể điều động hai vị ngũ tuyệt cao thủ trở lên.
Ngoại trừ Hoàn Nhan A Cốt Đả thì Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ nghĩ đến Vô Song, ai bảo sư phụ của Vô Song là Lý Thu Thủy đây?, ai bảo Hoàng Dung thân cận với Vô Song như vậy đây?.
Nếu Lý Thu Thủy – Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong đồng thời truy sát, Kiều Phong kể cả đạt đến ngũ tuyệt cảnh giới cũng chắc chắn phải chết.
Vô Song sao có thể không biết Hoàn Nhan Hồng Liệt đang nghĩ gì, ánh mắt của hắn xuất hiện hai tia sáng kỳ dị.
Trước khi hắn biết thân phận của Bao Tích Nhược thì hắn còn phải cẩn thận đối đãi với Hoàn Nhan Hồng Liệt nhưng mà hiện nay thì khác.
Im lặng một chút sau đó khóe miệng Vô Song cong lên.
“Vương gia, việc của Kiều Phong bản thân Vô Song nhất định tự mình giải

quyết, tuyệt đối không nhọc công Vương gia lo lắng bất quá muốn diệt Kiều Phong thì không thể không tính đến Bắc Cái – Hồng Thất Công, vậy không biết Vương gia người có thể mời Âu Dương tiên sinh trợ giúp cho ta được không?”.
Nếu có thể khiến Tây Độc trợ lực thì tại sao không yêu cầu?.
Hoàn Nhan Hồng Liệt lần này trầm ngâm hơn không ít, vừa nghĩ đến Âu Dương Phong ông ta liền phải thật sự suy tính, tất nhiên lời Vô Song nói cũng không phải là giả, muốn giết Kiều Phong sao có thể không quan tâm tới Hồng Thất Công?.
“Âu Dương tiên sinh lúc này còn chưa đến Yến Kinh, việc này đợi Âu Dương tiên sinh đến bản vương nhất định tự mình thuyết phục Âu Dương tiên sinh giúp cô nương một tay “.
Vô Song nhếch miệng, Hoàn Nhan Hồng Liệt lời nói căn bản lập lờ vô cùng, không khẳng định mà cũng chẳng phủ quyết.
“Vậy xin chờ tin tốt của vương gia rồi, hiện nay trong người ta còn có thương thế không nhẹ, không biết có thể đến dược khố chọn lựa vài loại dược liệu hay không?”.
Âu Dương Phong không ‘mượn’ được thì Vô Song liền hướng thẳng về dược khố của Hoàn Nhan Hồng Liệt, tất nhiên bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không suy nghĩ gì nhiều mà sảng khoái gật đầu, nói về tài lực bản thân Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn là rất mạnh.
....
Rời khỏi ngự thư phòng, Vô Song ánh mắt hướng lên thiên không rồi khẽ mỉm cười.
“Ngày mai đến gặp Tây Thi một chút, hỏi nàng xem... nàng có biết Trân Lung trận cờ hay không “.
Vô Song hiện nay có thể coi là một nửa Tiêu Dao đệ tử, chỉ cần hắn có thể phá được Trân Lung thế cờ hắn liền có trăm phần trăm khả năng được Vô Nhai Tử nhận làm Tiêu Dao chưởng môn đời sau.
Vô Song không phải là Hư Trúc, nếu hắn có được nội lực của Vô Nhai Tử, Vô Song có thể một đường lên thẳng ngũ tuyệt cao thủ.
Có thường thức võ học của Lý Thu Thủy, có nội lực của Vô Nhai Tử sau đó hướng đến võ công của Thiên Sơn Đồng Mỗ, khi đó Vô Song hắn có thể đi ngang thiên hạ.
Nghĩ đến Tiêu Dao Phái, khóe miệng Vô Song xuát hiện một nụ cười ma mị.
‘Cùng lắm mang Đoàn Diên Khánh đi cùng “.
Đoàn Diên Khánh là thuộc hạ của Lý Thu Thủy, Vô Song chỉ cần nói với Lý Thu Thủy một câu tất nhiên có thể mượn được người này, mang thêm Đoàn Diên Khánh lên Lôi Cổ Sơn, Vô Song không tin phá không nổi thế cờ Trân Lung.
....

Nếu thấy lỗi chính tả hãy comment để lại cho mình, càng nhiệt tình càng tốt. Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Quyển 2 Chương 162

Lần đầu gặp cha vợ (1)

Sau khi từ ngự thư phòng trở về, có thể coi như một ngày đầy biến động kết thúc.
Đêm nay người không thoải mái có lẽ vẫn chỉ có thể là Mai Siêu Phong, ai bảo nàng ở chung phòng với đôi vợ chồng son?.
Vô Song chiều nay đã làm với Tây Thi bất quá hắn lúc này mới thật sự nhận ra công hiệu của Hoàng Đế Nội Kinh, mượn nhờ chút Đế Hoàng Khí hấp thụ từ Tây Thi, hắn liền muốn thử áp dụng song tu thuật pháp đối với Hoàng Dung.
Song tu với Hoàng Dung hiệu quả chắc chắn thua xa song tu cùng Tây Thi bất quá về vấn đề cảm xúc thì Vô Song vẫn thích Dung nhi của hắn hơn, sử dụng Hoàng Đế Nội Kinh lên người Hoàng Dung có thể khiến thực lực Vô Song gần như không thay đổi bất quá có thể cải thiện thể chất của Hoàng Dung, từng bước từng bước tăng cường nội lực của bản thân nàng.
Mai Siêu Phong thì sao?, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ cắn răng không quan tâm, hai chân khoanh lại mà ngồi tĩnh tọa bất quá sau một lần châm cứu của Vô Song thì vài chỗ trên làn da của nàng cũng bắt đầu xuất hiện sức sống chứ không còn trắng bệch như ma nữa, bắt đầu có thêm một chút sinh khí.
....
Một tháng thời gian không phải là quãng thời gian không ngắn nhưng tuyệt đối cũng chẳng dài.
Một tháng này không hiểu tại sao mà Âu Dương Phong vẫn chưa đến Yến Kinh, điều này quả thật nằm ngoài dự đoán của cả Vô Song lẫn Hoàn Nhan Hồng Liệt, cũng không biết vị Tây Độc này trên đường gặp phải chuyện gì?
Cũng trong một tháng thời gian ở Yến Kinh rất nhanh trôi qua, có thể nói một tháng này là quãng thời gian Vô Song học được nhiều tri thức nhất trong cuộc đời hắn.
Vô Song bản thân có Tái Thế Thần Đồng thiên phú, khả năng học tập của hắn cực kỳ mạnh mẽ gần như đã học qua là không quên được vì vậy ngoài mặt võ đạo hắn còn truy đuổi về cả mặt tri thức.
Một tháng ở bên cạnh A Thanh đã mở ra cho Vô Song một chân trời võ đạo hoàn toàn mới thì một tháng ở bên cạnh Tây Thi lại mở mang cho Vô Song cả biển tri thức.
Nói về kiến thức một mình Tây Thi còn hiểu biết hơn toàn bộ Vong Ưu Thất Hiền, một mình Tây Thi còn hơn cả kho sách tại Nga Mi Sơn, Tây Thi thực sự dạy Vô Song rất nhiều.

Bất kể là cầm kỳ thi họa hay kinh dịch kỳ thư nàng đều biết hơn nữa trình độ có thể nói hơn Vô Song rất xa rất xa.
Ở bên Tây Thi thật sự cho Vô Song cảm giác quay lại những năm tháng đi du học ngày xưa khi mà mỗi ngày là cả một kho kiến thức mới mở ra trước mặt hắn, ở trên phương diện lão sư mà nói Tây Thi vẫn tương đối hợp cách.
Tại sao lại gọi là tương đối hợp cách?, việc này nói ra có chút xấu hổ, Tây Thi có thể coi là nửa cái lão sư của Vô Song nhưng mà... có cái lão sư nào cứ một mực hợp hoan cùng học sinh không?.
Cũng may Vô Song tâm chí kiên định, lại thêm hắn có kinh người định lực vì vậy trước sự câu dẫn của Tây Thi vẫn có sức tự chủ rất mạnh vì vậy bản thân Vô Song liền sẽ tự động ngã mà không cần nàng đẩy.
... Việc này vẫn là nói sau... dẫu sao cũng không ai biết.
Lúc đầu Vô Song với song tu thuật của Tây Thi thực sự còn vài phần kháng cự dẫu sao hắn đúng là không quen được với cái loại việc này bất quá trải qua một tháng thời gian, Vô Song thậm chí bắt đầu coi song tu thuật là một loại tu luyện chứ không chỉ là quan hệ xác thịt như trước.
Song tu thuật thực sự cực kỳ đáng sợ cũng cực kỳ thâm ảo, ít nhất có thể coi là một loại sở học.
Trong thời gian một tháng này nội lực của Vô Song có thể nói là tăng lên một mảng lớn hơn nữa hắn bắt đầu cảm nhận được cái gì gọi là ‘Đế Hoàng Khí’.
Bản thân Tây Thi cực kỳ am hiểu Hoàng Đế Nội Kinh nhưng nàng không phải là nam nhân, không phải là nam nhân liền không có cách nào từ việc song tu mà tăng thêm Đế Hoàng Khí của bản thân, Đế Hoàng Khí của nàng đều là đời đời tích lũy từ những vị hoàng đế khác, lúc này lại thành toàn cho Vô Song.
Vô Song sau khi nắm giữ Hoàng Đế Nội Kinh, sau khi nắm giữ Đế Hoàng Khí thì người được lợi nhất lại là Hoàng Dung, sau một tháng thời gian hắn dùng song tu thuật với Hoàng Dung lại thêm Ngọc Nữ Tâm Kinh trợ giúp thì nội lực của Hoàng Dung đã đạt đến siêu nhất lưu cảnh giới, có thể coi là một bước tiến dài trong thực lực của nàng.
......
Vẫn là tòa lầu các kia, trên chiếc giường mềm mại, trong lồng ngực của Vô Song lúc này là thân hình như bạch ngọc, là một siêu cấp mỹ nhân với đôi mắt lim dim cùng hàng mi dài cong vút.
Tây Thi đầu gối lên cánh tay của Vô Song, cơ thể nàng không mảnh vải che thân như con mèo nhỏ nép vào trong lồng ngực hắn, lúc này Tây Thi thực sự cực kỳ mỏng manh, một bàn tay đang vuốt ve tấm lưng mịn màng của nàng, Vô Song không khởi thở ra một hơi.
Quan hệ của Vô Song cùng Tây Thi quả thật có chút vi diệu, vi diệu đến mức chính Vô Song cũng không biết nói thế nào mới tốt.

Một tháng này, nội lực của hắn đã vô hạn tiếp cận ngũ tuyệt cao thủ, đây tất cả cũng là nhờ công của Tây Thi bất quá... Tây Thi ra sức càng nhiều thì Vô Song lại càng cảm thấy không quen thuộc thậm chí bắt đầu cảm thấy khó chọn lựa.
Khi đã coi song tu là một dạng tu luyện, khi đã coi Hoàng Đế Nội Kinh là một dạng học thứ thì Vô Song đã không mấy có cảm giác tội lỗi khi tiến hành song tu với Tây Thi nữa bất quá cho dù thế nào thì Tây Thi cũng có thể coi là nữ nhân của hắn, quan hệ xác thịt giữa hai người đâu phải nói bỏ là bỏ?.
Chính vì việc này nên Vô Song mới trở nên cực độ phân vân, hắn phân vân giữa A Thanh cùng Tây Thi.
Từ bản tâm của Vô Song hiện nay, cho dù hắn chọn con đường nào thì hắn cũng không muốn.
Trợ giúp A Thanh ư?, vậy liền đứng về phe Thiên Đạo, để Tây Thi lại trở thành con cờ trong tay Thiên Đạo, trở thành vật để mê hoặc nam nhân thì Vô Song không thể chấp nhận.
Trợ giúp Tây Thi ư?, khi Thiên Đạo chết đi cũng là lúc Tây Thi chết đi, nhìn Tây Thi rời khỏi thế giới này, Vô Song thật sự không đành lòng.
Cũng chẳng rõ có phải cảm nhận được tâm tình đang biến đổi của Vô Song hay không mà Tây Thi lúc này khẽ mở mắt, ánh mắt nàng chăm chú nhìn lên khuôn mặt của Vô Song.
“Hì hì, tiểu đệ đệ ngươi đang nghĩ gì vậy?”.
Vô Song nghe nàng hỏi vậy thì liền thở dài, hắn chậm rãi vén tấm chăn mỏng sau đó ngồi lên, ánh mắt mang theo chút nhu tình nhìn Tây Thi.
“Ta có lẽ phải rời đi, dẫu sao ta cũng chỉ dự định ở lại Yến Kinh một tháng”.
Việc Vô Song rời đi đã được định sẵn từ trước, đây không phải là lần đầu tiên hắn nói câu này với Tây Thi bất quá hôm nay quả thật có thể là ngày cuối cùng hắn ở đây với nàng.
Tây Thi ánh mắt chớp chớp mà nhìn Vô Song, nàng cũng khẽ ngồi dậy, một tháng trôi qua giữa hai người cũng không còn quá nhiều khoảng cách, hai người có với nhau tuyệt đối không phải là tình yêu tuy nhiên lại có một mối liên kết khó nói nên lời.
Cũng không phải là lần đầu tiên nàng khỏa thân trước mặt Vô Song vì vậy động tác tự nhiên vô cùng, hai tay đưa sau búi cao mái tóc của mình lên, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.
“Nếu đã đi... chẳng nhẽ không thể cho ta một câu trả lời rõ ràng?, ngươi có thể cho ta một sự giải thoát hay không?”.
Nhìn ánh mắt sâu thăm thẳm kia đang nhìn mình, linh hồn Vô Song hơi hơi run lên.
Hắn thật sự không đành lòng đối mặt với ánh mắt của Tây Thi.
Tây Thi nàng không phải một nữ nhân bình thường, tuyệt đối không bình thường

thậm chí có thể coi là tâm thần phân liệt, nàng đã đóng không biết bao nhiêu vai diễn, mỗi vai diễn có thể thời gian khác nhau nhưng đã đóng là đóng một đời, đã đóng là đóng một kiếp, trải qua vô số vai diễn nàng còn chẳng phải là chính nàng.
Ai có thể hiểu bản chất thật sự của Tây Thi là gì?, chỉ sợ chính Tây Thi cũng không hiểu bản chất thật sự của mình, tất cả là vì nàng chỉ là món đồ chơi trong tay Thiên Đạo, là công cụ trong tay Thiên Đạo.
Nàng khát khao tự do, khát khao sự giải thoát nhưng mà Vô Song... hắn không muốn.
Nếu hắn giúp Tây Thi thì khác gì bảo nàng chết đi?, nhìn thấy nữ nhân này chết đi hắn không đành lòng bất quá... nhìn nàng sống như hiện nay chính Vô Song cũng không muốn, đây là lần đầu tiên Vô Song không biết đối xử thế nào với một nữ nhân.
“Ta không biết, A Thanh với ta có ân, nàng đối với ta cũng thế, bảo để ta chọn lựa giữa A Thanh cùng nàng chính ta còn mơ hồ bất quá... ta không muốn để nàng chết hoặc ít nhất ta vẫn muốn nàng sống nốt thế này”.
Tây Thi nghe vậy lông mày đẹp nhíu lại sau đó rất nhanh xuất hiện một nụ cười nhạt, trong nụ cười của nàng có chút chua xót, có chút yếu mềm.
“Không nỡ để cho ta chết?, vậy ngươi cũng giống cái đó, cũng mơ tưởng cầm tù ta?”.
Vô Song sao có thể ngờ Tây Thi lại nói ra câu này, hắn có chút hốt hoảng mà xoay người lại nhìn nàng, hắn biết nàng đang hiểu nhầm hắn... bất quá lời ra đến miệng Vô Song liền phải thu lại.
Hắn thật ra cũng không khác gì Thiên Đạo kia chỉ là Thiên Đạo có thể vô tình nhưng hắn có tình.
Hắn không rõ Thiên Đạo là cái thứ gì, hắn cũng không rõ Thiên Đạo có suy nghĩ hay không nhưng hắn biết hắn cũng như Thiên Đạo, thật sự muốn giữ Tây Thi ở lại, nếu hắn có biện pháp cho Tây Thi bất tử thì hắn đúng là sẽ giữ lại nàng đời đời kiếp kiếp.
Vô Song lúc này chân tâm tự hỏi, là hắn thích nàng hay hắn mê luyến thân thể của nàng?, thân thể của đệ nhất mỹ nhân?.
Nếu bên cạnh hắn không phải mỹ nhân như Tây Thi mà là dạng nữ nhân như Cầu Thiên Xích thì hắn sẽ chọn cái gì?, đương nhiên không cần nghĩ mà đi thẳng về trận doanh A Thanh, tuyệt không lưu luyến.
Đã không phải xuất phát từ chân tâm, hắn muốn giữ nàng bên người thì có khác gì Thiên Đạo kia?.
Thấy Vô Song im lặng, Tây Thi ánh mắt dần dần biến thành băng lãnh.
“Ngươi sao không nói gì nữa?”.
Vô Song cũng không đáp nàng, hắn ngồi dậy mặc lại quần áo, hắn vẫn là một

mực im lặng.
Tây Thi cũng không tiếp tục nói thêm câu nào, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào bóng lưng của hắn, căn phòng trở nên yên tĩnh đáng sợ, để rồi cho đến khi Vô Song rời đi, cả hai người đều không ai nói một câu nào.
Ngồi trên giường, bàn tay nắm chặt lấy tấm chăn mềm, thân thể Tây Thi cứ như vậy khẽ run lên từng đợt, nhìn cánh cửa kia im lìm đóng lại, cảm nhận được Vô Song rời đi, Tây Thi lưng dựa vào thành giường, một tay đặt lên khuôn mặt xinh đẹp.
Nàng chẳng nhẽ không thể thoát khỏi vận mệnh sao?.
Đúng lúc này đôi mi thanh tú nhíu lại, nàng lại nhìn thấy cánh cửa kia mở ra, Vô Song đi rồi rõ ràng lại quay trở về.
Hắn đứng ở ngoài cửa, ánh mắt nhìn thẳng vào Tây Thi, vẫn không nói gì có điều hắn ném cho nàng một nụ cười, một nụ cười mang theo nồng đậm tự tin để rồi một lần nữa lại quay đầu rời đi.
Tây Thi có cảm giác mình như đang bị Vô Song trêu ngươi vậy bất quá nàng rất nhanh lắc đầu, khóe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên.
“Oan gia”.
A Thanh, năm xưa ngươi đã không đấu lại ta thì hiện nay cũng thế, ta nhất định có thể một lần nữa áp chế ngươi.
Tự nói với bản thân một câu như vậy, Tây Thi nàng rời giường, thân hình hoàn mỹ vô khuyết dạo bước trong phòng, trong ánh mắt của nàng hiện nay tràn ngập quyết tâm hơn nữa còn có một loại khí tức thượng vị giả đáng sợ, nàng hiện nay cứ như một vị nữ đế vậy, một vị nữ để nắm giữ toàn bộ thiên hạ trong tay.
....
“Vô Song ca ca, chúng ta đã rời khỏi Yến Kinh ba ngày rồi, đây là muốn đi đâu?”
Đây là một chiếc xe ngựa xa hoa, loại xe bốn ngựa kéo chạy song hành, bất kể là hoa văn trang trí hay chất liệu đều lộ ra quý khí, bên trong chiếc xe ngựa này hiện nay chính là ba người Vô Song – Mai Siêu Phong cùng Hoàng Dung.
Chiếc xe ngựa này được Vô Song dựa theo trí nhớ lúc trước mà làm thành, gần như giống hệt xe ngựa mà Mục Nhân Thanh đưa Vô Song tới Vương Bản Sơn, tất nhiên chiếc xe ngựa này cũng không phải là tiền của Vô Song, toàn bộ đều là lấy từ vương phủ.
Xung quanh xe ngựa cũng có cả hộ vệ, đám người này cũng không phải là hộ vệ vương phủ, toàn bộ là người của Phi Mã Thương Đội, số tiền thuê bọn họ cũng là vương phủ toàn bỏ ra.
Phi Mã Thương Đội đặt ở Yến Kinh cũng có thể coi là một đội ngũ lớn bất quá nếu đặt trong toàn bộ thiên hạ mà xem thì căn bản không phải là thương đội gì quá mức mạnh mẽ, đám hộ vệ này chủ yếu cũng chỉ là nhị lưu cao thủ, ngươi

dẫn đội là một lão nhân họ Mạc chịu trách nhiệm đánh xe cho Vô Song, thực lực siêu nhất lưu cao thủ.
Đám người này căn bản không thể bảo hộ Vô Song bất quá vừa vặn có thể giúp mấy người Vô Song giải quyết một chút phiền phức trên đường hơn nữa còn có thể đảm bảo sinh hoạt cho Vô Song cùng Hoàng Dung, cũng có thể coi là trợ lực nho nhỏ.
Đội ngũ của Vô Song ngoại trừ ba người bọn họ không tính thì còn có tổng cộng 30 người, bên trong bao gồm 25 hộ vệ, 4 tỳ nữ cùng Mạc lão đánh xe, cái đội ngũ này đi trên đường vẫn là tương đối bắt mắt.
Ngồi trong xe ngựa trung tâm, Vô Song lưng dựa vào thành xe, tay cầm một quyển sách cổ, từ ánh mắt mà xem thì hắn hiện nay đang cực kỳ tập trung bất quá khi nghe Dung nhi hỏi vẫn là hạ tay xuống, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn nàng.
“Chúng ta đi Lôi Cổ Sơn”.
Hoàng Dung ánh mắt chớp chớp sau đó nắm đấm nhỏ đưa lên nhẹ công kích về phía Vô Song.
“Hừ hừ, ta liền không phải hỏi cái này nha, ca ca nói đi đến Lôi Cổ Sơn nhưng mà Lôi Cổ Sơn rốt cuộc là chỗ nào?”.
Càng nhắc đến Lôi Cổ Sơn, Hoàng Dung lại càng buồn bực.
Tại sao nàng buồn bực?, rất đơn giản nàng chưa bao giờ nghe đến cái gì gọi là Lôi Cổ Sơn, càng đáng nói hơn Vô Song với Lôi Cổ Sơn vẫn luôn làm ra thần thần bí bí, nàng càng hỏi hắn lại càng nhất định không nói.
Vô Song thấy động tác này của nàng liền phá lên cười sau đó một tay đưa ra ôm nàng vào lòng, hắn thật sự rất thích ôm Hoàng Dung.
Trong số nữ nhân của Vô Song... nói về vòng eo thì Hoàng Dung liền có xúc xảm nhất.
Vòng eo của Hoàng Dung không thể nào hoàn mỹ như Tây Thi hay đám người Khinh Huyền – Lý Thu Thủy bất quá nàng lại có da có thịt nhất, eo của nàng đúng là có cảm xúc nhất.
Hoàng Dung đầu dựa vào lồng ngực Vô Song, ánh mắt lại đảo qua quyển sách mà Vô Song đang đọc sau đó bất giác nhíu mày.
“Ca ca... quyển sách này hình như là chữ Phạn?”.
Vô Song hơi hơi giật mình mà nhìn Hoàng Dung.
“Muội biết chữ Phạn?”.
Theo nguyên tác mà nói Hoàng Dung không biết chữ Phạn mới đúng, nếu nàng biết thì đã chẳng phải cùng Quách Tĩnh đi gặp Nam Đế.
Dung Nhi nghe Vô Song hỏi vậy liền gật đầu sau đó lại lắc đầu.
“Không phải, muội có hiểu qua vài chữ nhưng cũng không hiểu sâu”.
Quyển sách này đương nhiên là phật kinh Vô Song lấy từ chỗ của Tây Thi, nhìn thấy giai nhân trong ngực Vô Song mang theo vài phần thương yêu lên tiếng.

“Có muốn học không, ta với muội cùng học?”.
Vô Song cũng học qua chữ Phạn ở chỗ Tây Thi, tất nhiên thời gian có hạn hắn không thể nào đạt đến đọc thông viết thạo nhưng mặt chữ thì vẫn là nhớ được, cũng có thể hiểu đại khái cổ thư viết gì, nếu hiện tại có Hoàng Dung bên cạnh, hai người giúp nhau học tập tốc độ sẽ nhanh lên không ít.
Ngay lúc này cả Hoàng Dung cùng Vô Song đều nhìn về phía bên cạnh, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên nồng đậm.
Cả hai người vậy mà thấy Mai Siêu Phong thân hình run lên.
Đây là cái gì?.
Trải qua một tháng trị bệnh, làn da của Mai Siêu Phong tuy vẫn trắng nhưng còn không đến mức giống ma nữ như lúc trước, nếu người khác nhìn vào cũng chỉ có cảm giác nàng là một cái bệnh mỹ nhân mà thôi, bất kể là huyết khí hay sắc mặt đều tốt hơn không ít.
Vô Song sau một tháng cũng tương đối hiểu vị Mai Siêu Phong này, nàng quả thật xứng đáng với biệt danh ‘băng sơn mỹ nhân’, ngoại trừ khi ở bên cạnh Hoàng Dung ra thì nàng có thể coi là ‘ tâm bất biến giữ dòng đời vạn biến ‘, kể cả khi Vô Song cùng Hoàng Dung âu yếm nhau nàng vẫn có thể làm được đến mức không quan tâm chính vì vậy cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều không hiểu Mai Siêu Phong rốt cuộc đang bị sao?.
Chỉ thấy bờ môi Mai Siêu phong khẽ mở ra, bờ môi nàng lúc này hoàn toàn run rẩy,
“Ân sư... ta cảm nhận được ân sư khí tức”.
Ân sư của Mai Siêu Phong?.
Cả Hoàng Dung cùng Vô Song đều bốn mắt nhìn nhau lập tức giật mình không nhẹ.
“Phụ thân... “
“Cha vợ...”

Quyển 2 Chương 163
Lần đầu gặp cha vợ (2)

Nói về võ công hay khả năng phản ứng thì Mai Siêu Phong còn thua Vô Song xa lơ xa lắc, căn bản không cùng một cấp bậc bất quá khi nhìn thấy biểu cảm hiện nay của nàng thì cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều lựa chọn tin tưởng.
Nếu Mai Siêu Phong nhận ra khí tức của ai khác thì Vô Song còn hoài nghi nhưng đã khí tức của Đông Tà thì lại là một việc khác.
Trên đời này có lẽ không có ai mẫn cảm với khí tức Đông Tà hơn Mai Siêu Phong.
Một câu nói của Mai Siêu Phong làm không khí trong xe ngựa trở nên tĩnh lặng hơn không ít, sự xuất hiện của Đông Tà thật sự làm cả Vô Song lẫn Hoàng Dung bất ngờ không thôi.
Hoàng Dung lúc này lại càng rúc sâu vào trong lòng Vô Song, ánh mắt mang theo vẻ lo lắng, nàng thật sự không muốn gặp phụ thân bây giờ.
Không phải Hoàng Dung sợ hay ghét bỏ người phụ thân này mà đơn giản chỉ là nàng chưa chuẩn bị tâm lý mà thôi, bất cứ cô gái nào đang ở độ tuổi của Hoàng Dung khi mà đang đầu gối tay ấp với nam nhân của mình thì đều rất sợ để 'phụ huynh' phát hiện, đây chính là tâm tình của Hoàng Dung lúc này.
Về phần Vô Song, hắn không lo lắng như Hoàng Dung trái lại trong mắt có chút ngưng trọng.
Từ hiểu biết của Vô Song về Đông Tà mà nói thì hắn có thể coi là hợp pháp nhãn vị cha vợ này, chí ít thiên phú của hắn không thua ai, cho dù cha vợ có đột nhiên nổi khùng mà tấn công thì hắn cũng có 10 phần chắc chắn tự bảo vệ bản thân không lo, cái làm Vô Song lo lắng ở đây là... Đông Tà có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của Vô Song.
Bản ý của Vô Song tất nhiên là hướng về Lôi Cổ Sơn, chuẩn bị hợp thức hóa thân phận Tiêu Dao đệ tử của mình, nếu hắn có thể thay thế Hư Trúc mà nhận 70 năm nội lực của Vô Nhai Tử thì hắn có thể rút ngắn con đường cần thiết phải đi rất nhiều rất nhiều.
Nếu Đông Tà xuất hiện ở đây thì sao?, nếu là như vậy hoàn toàn có khả năng ông ta trực tiếp sẽ mang Hoàng Dung về, trừ khi có nhân vật cấp bậc ngũ tuyệt đủ sức cản Đông Tà như cái cách Hồng Thất Công đứng ra bảo đảm cho Hoàng Dung nếu không gần như chắc chắn Hoàng Dung sẽ theo cha về Đào Hoa Đỏa.
Đào Hoa Đảo sớm muộn gì Vô Song cũng phải đi nhưng mà hiện tại quả thật có chút không thích hợp.
"Nhược Hoa, ngươi nói phát hiện ra khí tức của Hoàng tiền bối?, vậy tiền bối lúc

này đang ở đâu?”.
Mai Siêu Phong hai chân xếp bằng, lông mày của nàng nhíu chặt lại, toàn bộ khuôn mặt đều hiện lên vẻ tập trung cao độ sau đó miệng nhỏ khẽ mở.
“Ta... ta cũng không quá rõ ràng chỉ là ta cảm nhận được khí tức của sư phụ ở gần đây hơn nữa sư phụ còn đang... chiến đấu với kẻ khác “.
“Cái này một phần là ta cảm nhận được nhưng có một phần là cảm giác của ta, thực sự có chút mơ hồ tuy nhiên ta vẫn tin tưởng vào cái cảm giác này, khí tức của sư phụ có đánh chết ta cũng sẽ không quên, sư phụ lão nhân gia đang ở hướng kia”.
Mai Siêu Phong bị mù, nàng cũng chẳng rõ đông – tây – nam – bắc vì vậy nàng trực tiếp đưa một tay ra chỉ đường cho Vô Song.
“Cha muội đang chiến đấu?, không tốt rồi, bình thường phụ thân tâm cao khí ngạo sẽ không đối với đám tam giáo cửu lưu rat ay, nếu phụ thân ra tay... chỉ sợ đối phương là đại cao thủ”.
Hoàng Dung sau khi nghe được lời của Mai Siêu Phong thần sắc của nàng liền bắt đầu chuyển thành lo lắng.
Trong khoảng thời gian qua khi nàng ngao du thiên hạ cùng Vô Song ánh mắt của nàng cũng đã trở nên rộng hơn rất nhiều.
Lúc trước nàng cảm thấy phụ thân mình là thiên hạ ngũ tuyệt, trên giang hồ chưa phải là vô địch nhưng người có thể làm đối thủ còn chưa đến một bàn tay nhưng kể từ khi đi theo Vô Song cơ hồ nàng được nhìn thấy ngũ tuyệt cao thủ còn nhiều hơn tất cả những năm trước cộng lại, bất kể là Lý Thu Thủy, Bạch Tự Tại hay đặc biệt là Vương Trùng Dương, mấy người này đều có thể làm đối thủ của phụ thân nàng.
Đáng nói nhấ chính là Vương Trùng Dương, Hoàng Dung đương nhiên biết Trùng Dương Chân Nhân mạnh đến mức nào, nếu phụ thân nàng làm đối thủ của Vương Trùng Dương chỉ sợ thật sự gặp nguy hiểm.
Cảm nhận được lo lắng của hai nữ nhân trong xe, Vô Song ánh mắt dần dần cũng ngưng trọng lại.
“Nhược Hoa, phiền ngươi giúp ta bảo vệ Dung nhi, ta đến bên đó xem một chút”.
Dứt lời cũng không quên nhẹ vỗ vai Hoàng Dung như muốn nói không có việc gì rồi thân hình rất nhanh lướt qua cửa xe ngựa, như một bóng ảnh dần dần biến mất.
Vô Song không quá hiểu Đông Tà dù sao đây cũng là một nhân vật khó ‘tiếp cận’ bậc nhất Kim Dung, bản thân vừa tà vừa chính, một nhân vật mà không có ai có thể hiểu con người thật của ông ta, chính vì vậy lời Mai Siêu Phong cùng Hoàng Dung nói hắn đương nhiên tin tưởng không nghi ngờ, dù sao so với hai người thì Vô Song căn bản quá xa lạ với Đông Tà.

Đông Tà dù sao cũng là phụ thân của Hoàng Dung, hắn tuyệt đối không để người cha vợ này gặp nguy hiểm nhưng đồng thời hắn cũng không muốn để Đông Tà đến gần xe ngựa của đám người bọn họ, ai bảo lúc này là thời điểm quá mẫn cảm đây?.
Đầu tiên nếu Mai Siêu Phong lúc này gặp mặt Đông Tà chỉ sợ bị một chưởng đập chết cũng không biết chừng, thứ hai nếu Hoàng Dung gặp cha mình khả năng rất lớn nàng sẽ bị đưa về Đào Hoa Đảo, Vô Song còn chưa muốn sớm tiến về Đào Hoa Đảo như vậy.
Đào Hoa Đảo là một chặng đường mà Vô Song nhất định phải qua bởi nơi đây có Cửu Âm Chân Kinh, là một môn võ học sinh ra dành cho người có hai đan điền như Vô Song, là thứ mà cả hắn cùng A Thanh đã nhận định bắt buộc phải lấy được nhưng mà thời điểm cũng không phải bây giờ.
Muốn có thể chạm đến cực cảnh của Cửu Âm Chân Kinh thì bắt buộc phải có kinh người nội lực, chí ít nội lực vượt rất xa Vô Song hiện nay mới đủ sức giúp hắn chạm tới cực cảnh, chạm tới nguyên lý tối cao của Cửu Âm Chân Kinh, khi mà hắn chưa có nội lực làm căn cơ thì hắn cũng không dám vận chuyển song song hai đan điền cùng lúc để chạm đến cực cảnh, đây tuyệt đối là hành động muốn chết.
Tất nhiên nguyên lý cực cảnh kia cũng chỉ là lý thuyết của A Thanh dựa trên thân thể Vô Song cũng như hiểu biết của A Thanh về mặt võ đạo, chính vì đây chỉ là lý thuyết, từ lý thuyết đến thực hành có một khoảng cách rất xa vì vậy hắn càng phải chuẩn bị kỹ càng.
Lại nói tiếp đến Vô Song hiện tại, tốc độ của Vô Song có thể nói là cực nhanh, cho dù cao thủ ngũ tuyệt bình thường cũng chưa hẳn có thể dùng tốc độ áp chế hắn, dựa theo phương hướng mà Mai Siêu Phong chỉ quả nhiên Vô Song cũng rất nhanh phát hiện được gần đó xuất hiện chiến đấu.
Cho dù chưa nhìn kỹ xem ai chiến đấu với ai nhưng trong lòng Vô Song lại xuất hiện một loại cảm giác nặng nề, bốn phía xung quanh nội lực tung hoành cương mãnh vô cùng hơn nữa ngoại trừ nội lực cực kỳ cương mãnh kia vậy mà còn xuất hiện kiếm khí vờn quanh cho Vô Song một dạng áp lực kinh khủng khiếp, áp lực mang tới thậm chí còn mạnh hơn áp lực mà Tây Độc hay Bạch Tự Tại mang đến cho Vô Song lần trước.
Vô Song chưa gặp mặt Đông Tà nên hắn căn bản không cảm nhận được khí tức của Đông Tà, chính điểm này mới làm Vô Song thấy quái lạ.
Đông Tà cho dù thế nào cũng là một trong ngũ tuyệt, nếu phía trước có Đông Tà tham chiến thì nội lực của ông ta tất nhiên phải hiện hữu một cách rõ ràng phải biết nội lực của ngũ tuyệt cao thủ mênh mông như biển, mạnh mẽ tựa trời sao có thể không cảm nhận được gì?.
Cái khí thế của trận chiến kia thực sự rất dị dạng, nếu đã là chiến đấu thì ít nhất

phải có hai phe thế lực nhưng mà Vô Song lại chỉ cảm nhận được nội lực của một phe, về phần phe còn lại cứ như đá chìm đáy biển vậy, bị nội lực của phe kia hoàn toàn nghiền ép.
Nếu xuất hiện tình trạng nội lực nghiền ép đối thủ thì cũng thôi đi, Vô Song hoàn toàn có thể nghĩ Đông Tà đang nghiền ép đối phương nhưng mà hắn gần như có 10 phần chắc chắn nội lực này không phải của Đông Tà.
Nội lực mà Vô Song cảm nhận là một dạng nội lực cương mãnh vô cùng, chí dương chí cương hơn nữa lại có cực kỳ lợi hại kiếm khí ở xung quanh thủ hộ, cứ như lấy loại lực lượng chí dương chí cương này làm trung tâm sau đó kiếm khí ở bên ngoài, mượn chí dương chí cương lực lượng mà chém giết đối thủ vậy.
Đông Tà nổi bật nhất là một chữ ‘tà’, xấu không xấu mà tốt cũng chẳng tốt, loại tính cách này căn bản không thể có chí dương chí cương nội lực mới đúng, dù sao nội lực thường thường đi liền với bản tâm, bản tâm thế nào, con người thế nào thì nội lực sẽ đi theo dạng thế đó, đây là bản chất của võ công dẫu sao cũng không thể chọn loại võ công đi ngược với bản tâm của mình chứ?.
Vô Song cũng không dám dừn lại nghxi nhiều, hắn một đường tăng thêm tốc độ, sau đó rất nhanh thu trận chiến vào trong mắt, khi nhìn thấy đại chiến kia thân thể hắn liền khe khẽ run lên.
Hắn thấy gì?, hắn thấy một lão nhân toàn thân mặc áo xanh phiêu hốt vô cùng bất quá lão nhân này hiện nay có lẽ thật sự bị dồn vào thế bí, nội lực của ông ta trước mặt đối thủ gần như bị nghiền ép vậy.
Về phần đối thủ của lão nhân này là ai?.
Trước khi đến đây Vô Song còn đoán già đoán non xem rốt cuộc ai có thể dùng nội lực nghiền ép Đông Tà, hắn thậm chí còn không tưởng tượng ra được xem rốt cuộc là nhân vật nào trong Kim Dung có thể nuốt chửng nội lực của Đông Tà bất quá khi nhìn thấy những gì xảy ra trước mặt thì rất nhanh có thể hiểu.
Đông Tà không phải đang đối địch với một người mà là lấy thân một người đấu với 7 người của đối phương.
Nhắc đến số 7 rồi lại nhắc đến Đông Tà đương nhiên ai cũng có thể nghĩ đến cảnh Đông Tà độc chiến Toàn Chân Thất Tử.
Trước mặt Vô Song quả thật là Toàn Chân Thất Tử nhưng nếu chính xác hơn mà nói thì đây là Toàn Chân Lục Tử.
Vô Song có thể dễ dàng nhận ra Mã Ngọc cùng Vương Xử Nhất, bốn người còn lại Vô Song cũng không nhận ra bất quá trên người y phục thuần một sắc Toàn Chân Giáo lại thêm trong bốn người có một nữ nhân, cái đội hình này không phải Toàn Chân Thất Tử thì còn có thể là ai nữa?.
Toàn Chân Thất Tử cho dù cùng lên cũng không có khả năng đánh bại được Đông Tà chứ đừng nói là Toàn Chân Lục Tử có điều thắng bại... liền xem ở chủ trận.

Lấy Toàn Chân Lục Tử ở xung quanh làm trận kỳ, người đóng vai trò chủ trận... không ngờ cũng là người quen của Vô Song – Kiều Phong.
Theo nguyên tác lấy Quách Tĩnh làm chủ trận rồi thêm Toàn Chân Lục Tử liên kết đã có thể ngang sức ngang tài với Đông Tà thì nay thay Quách Tĩnh bằng Kiều Phong, bản thân Đông Tà lấy gì đấu lại?, phải biết khi đó Quách Tĩnh căn bản không có tiếng nói trên giang hồ, so với Kiều Phong lúc này thua kém không chỉ một cấp bậc.
Nội lực của Kiều Phong đã không thua kém gì ngũ tuyệt cao thủ lại thêm Toàn Chân Lục Tử ở phía sau, bọn họ tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, dưới sức ép của Kiều Phong cùng sáu vị tông sư cao thủ, Đông Tà không thua thảm đã là may mắn.
Toàn Chân Thất Tử thực lực có cao có thấp, trong 7 người chỉ có Mã Ngọc đạt đến Đại Tông Sư cảnh giới, còn lại đều là tông sư cảnh thậm chí Tôn Bất Nhị còn chưa phải là tông sư cao thủ vậy mà dựa vào Bắc Đảu Thất Tinh Trận còn có thể ngang ngửa một ngũ tuyệt vậy nếu lấy thêm Kiều Phong áp trận kết quả ra sao?.
Kết quả chính là ép cho Đông Tà thở không ra hơi.
Đông Tà hiện nay thân hãm Bắc Đẩu Trận, bản thân ông ta tuy có thể tới lui tự nhiên bản thân tạm thời không lo lắng đến an toàn nhưng cũng chỉ là thuần phòng ngự mà thôi, căn bản không phá trận nổi, nếu tiếp tục kéo dài thêm một đoạn thời gian người thua chắc chắn là Đông Tà.
Đông Tà là một vị trận pháp đại tông sư, ông ta có thể bằng sự am hiểu trận pháp mà phá Bắc Đẩu Thất Tinh Trận bất quá tiền đề là... không có cao thủ như Kiều Phong.
Đông Tà thường thường mỗi lần phản kích đều tấn công vào vị trí yếu nhất của Bắc Đẩu Trận nhưng mà mỗi lần như vậy cũng không thể tiếp tục tiện đà mà tới bởi chưởng lực của Kiều Phong lại ép đến, Đông Tà lại phải chuyển công về thủ dẫn tới Bắc Đẩu Trận rất nhanh thành hình, rất nhanh thay đổi phương vị, lại tiếp tục ép Đông Tà lùi lại.
Không rõ hai bên đã chiến đấu bao lâu nhưng hiện tại tình cảnh của Đông Tà tuyệt đối không tốt cho lắm ít nhất Vô Song có thể cảm nhận được Đông Tà bản thân đã dính nội thương.
Nội lực của Kiều Phong đã không thua kém quá nhiều so với ngũ tuyệt cao thủ lại thêm hắn là Tiên Thiên Chí Dương Thể, Tiên Thiên Chí Dương Thể sử dụng Hàng Long Thập Bát Chưởng thì ai dám cứng đối cứng với hắn?, đáng chết nhất là Đông Tà thân hãm trận pháp, không cứng đối cứng với Kiều Phong cũng là không được.
Thân hình ở trên cành cây, toàn thân hô hấp đều gần như biến mất toàn bộ, Vô Song ánh mắt quan sát toàn bộ xung quanh... tiếp theo ánh mắt Vô Song dần dần

lộ ra một tia hứng thú.
Hắn ngoại trừ nhìn thấy Đông Tà, nhìn thấy Kiều Phong, nhìn thấy đám người Toàn Chân Giáo thì không ngờ còn thấy Quách Tĩnh.
Một tháng này Vô Song gần như không gặp mặt Quách Tĩnh, gia hỏa này cùng Dương Thiết Tâm từ một tháng trước đã rời khỏi thành Yến Kinh, đi đâu thì Vô Song cũng không biết, khi Quách Tĩnh rời đi chỉ để lại cho Vô Song cùng Hoàng Dung một bức thư, nội dung đại khái là Quách Tĩnh hắn muốn đi 'tầm sư học đạo'.
Vô Song không rõ Quách Tĩnh tầm sư học đạo với ai nhưng hiện tại thấy hắn đi cùng Kiều Phong thì cũng âm thầm gật đầu.
Dựa theo nguyên tác Hồng Thất Công là người giúp Quách Tĩnh chân chính bước vào con đường của cường giả bất quá nếu thay Hồng Thất Công bằng Kiều Phong thì hiệu quả còn tốt hơn, không bàn hai bên mạnh yếu thế nào chỉ nói về tư chất, tư chất của Kiều Phong hơn xa Hồng Thất Công.
Sau khi quan sát một lượng chiến trường, Vô Song đương nhiên sẽ không để mặc Đông Tà tiếp tục bị hãm trận, hắn rất nhanh bắt đầu công việc của mình.
Cũng không thể để Quách Tĩnh nhận ra mình dẫu sao quan hệ của Quách Tĩnh cùng Vô Song vẫn đang cực kỳ hữu hảo vì vậy Vô Song chậm rãi búi cao mái tóc trắng của mình, đưa một tay vào trong ngực áo lấy ra một bộ tóc giả đội lên đầu, một tay khẽ lướt qua dung mạo của chính mình, trên mặt hắn lập tức biến đổi thành hình quỷ diện màu đỏ chót, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.
Không thể không nói 'thuật đổi mặt' này vẫn là cực kỳ hữu dụng.
Sau khi hóa trang sơ qua bản thân mình, Vô Song một chân đạp vào cành cây, thân hình cắt ngang qua hư không, cổ tay khẽ ngửa ra, theo động tác này của hắn vô số ngân châm từ trong ống tay áo bắn tới, mục tiêu tấn công không chỉ có Bắc Đẩu Thất Tinh Trận mà còn có cả chính Đông Tà.
Tám người đang chiến đấu với nhau, toàn bộ lực chú ý đều đặt vào đối phương đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió cùng với ánh kim nhanh đến không tưởng đều rùng mình, bản thân Đông Tà cùng Kiều Phong còn tốt dẫu sao cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, hai người có thể dễ dàng hóa giải ám khí đang lao tới bất quá Toàn Chân Thất Tử thì không.
May mắn là bọn họ đang trong trạng thái hợp trận có thể giúp nhau phòng ngự, cùng tiến cùng thối, bổ khuyết cho nhau vì vậy dưới mưa ngân châm bất ngờ của Vô Song, lấy Mã Ngọc làm đầu lại thêm Toàn Chân Kiếm Pháp hết sức tinh diệu liền có thể đảm bảo bản thân lành lặn bất quá sáu người này hiện nay liên tục lùi lại mới có thể cản được đợt ám khí của Vô Song, điều này vô hình cũng phá luôn sự liên kết của Thất Tinh Bắc Đẩu Trận.
Thông thường Thất Tinh Bắc Đẩu Trận cũng không có dễ phá như vậy nhưng ai bảo Kiều Phong quá mạnh?, hắn dưới công kích của Vô Song chỉ cần đứng im

vận cường kình liền có thể đảm bảo không lo trong khi Toàn Chân Lục Tử lại liên tục lùi lại mới đủ sức cản hết ngân châm của Vô Song, khi tiết tấu giữa đám người đã bị phá, trận pháp không bị phá mới là lạ.
Cả Đông Tà cùng Kiều Phong đều cảm nhận được điểm này, sắc mặt Kiều Phong liền xuất hiện vẻ ngưng trọng còn lông mày Đông Tà lại bắt đầu dãn ra đồng thời một chưởng mạnh mẽ đánh tới Kiều Phong.
“Phách Không Chưởng”.
Kiều Phong chỉ cảm thấy trước mặt một luồng uy áp khủng khiếp đánh tới, hắn cũng mạnh mẽ xoay cổ tay mà đánh ra một quyền.
“Long Chiến Vu Dã”.
Một quyền của Kiều Phong ngạng kháng Phách Không Chưởng của Đông Tà, hai người đều bị kình lực đẩy lùi về phía sau.
So đấu nội lực đương nhiên Đông Tà nội lực hùng hồn hơn Kiều Phong nhưng Kiều Phong nội lực lại mang theo chí dương chí cương thuộc tính, nếu là ngạnh kháng Đông Tà cũng tuyệt chẳng dễ chịu vì vậy công bằng mà nói một chiêu vừa rồi cả hai là thế hòa.
Đông Tà thân pháp vẫn là cực kỳ đáng sợ, tiếp một quyền của Kiều Phong rõ ràng cổ tay hơi hơi run lên nhưng bộ pháp tiến lui tự nhiên, vừa lùi lại vừa tự mình hóa giải kình lực của Kiều Phong, rất nhanh có thể ổn định thân hình.
Thân pháp Kiều Phong thì không sánh nổi với Đông Tà nhưng hắn trời sinh thần võ mạnh mẽ hơn người, tuy cũng là bước bước lùi lại nhưng mỗi bước đều uy mãnh vô cùng, cực kỳ chắc chắn, sau khi lùi lại một mạch 5 bước chân, Kiều Phong cũng là ổn định thân hình.
Chiến trường rất nhanh rơi vào ngắn ngủi yên tĩnh, lần này bất kể Đông Tà, Kiều Phong hay Toàn Chân Lục Tử đều nhìn chằm chằm vào Vô Song, đặc biệt là Kiều Phong ánh mắt liền mang theo một tia ngưng trọng.
“Một tháng không gặp, không ngờ lại thấy Cơ cô nương ở đây “.
Một tháng này quả thật Kiều Phong vẫn nhung nhớ Vô Song không thôi, tất nhiên không phải là tình cảm nam nữ, hắn thật sự muốn gặp một đối thủ như Vô Song, một đối thủ để hắn thỏa sức mà đánh, chính vì điểm này Kiều Phong liền vận dụng tình báo của Cái Bang mà tìm kiếm thông tin của Vô Song.
Đáng tiếc Vô Song cực kỳ thần bí, cứ như từ trên trời rơi xuống vậy, suốt một tháng điều tra, thông tin duy nhất mà Kiều Phong biết được là họ của Vô Song, Vô Song họ Cơ.
Về phần tại sao Kiều Phong có thể nhận định đây là Vô Song thì cũng không khó, dẫu sao Vô Song chỉ thay đổi một chút diện mạo bên ngoài còn từ tốc độ, khí thế hay võ công đều không thay đổi, Kiều Phong đương nhiên có thể dễ dàng đoán được.
Cảm nhận được bản thân mình trở thành tâm điểm của sự chú ý, Vô Song khe

khẽ lắc đầu, trong ánh mắt toát ra chiến ý, hắn nhìn thẳng về phía Kiều Phong mà mỉm cười.
“Kiều thiếu bang chủ, một tháng không gặp võ công lại có tịnh tiến, bất quá thói quen lấy nhiều khi ít của ngươi vẫn cứ một mực không thay đổi, không biết lúc này ta có thể một lần nữa so chiêu cùng Kiều thiếu bang chủ không đây?”.
Vô Song hiện tại quả thật cũng bắt đầu sôi máu.
Hắn so với một tháng trước nội lực đã tịnh tiến không ít hơn nữa hắn còn có thêm một con ‘át’ cực kỳ mạnh mẽ - Đế Hoàng Khí.
Hắn thật sự muốn xem, sau một tháng hắn có thể kéo ngắn khoảng cách giữa mình và Kiều Phong đến đâu?.

Quyển 2 Chương 164
Lần đầu gặp cha vợ (3)

Sự xuất hiện của Vô Song đã thay đổi tương quan chiến lực của hai bên, chỉ cần không phải là kẻ ngu đều sẽ nhìn ra Bắc Đẩu Thất Tinh Trận của Toàn Chân Giáo hiện nay không thể ngăn cản cả Vô Song cùng Đông Tà.
Bắc Đẩu Thất Tinh Trận quả thật cực kỳ không tầm thường, chí ít bằng vào trận pháp này có thể thật sự ngăn cản được một ngũ tuyệt cao thủ tuy nhiên phải xem là ngăn cản ai.
Bắc Đẩu Thất Tinh Trận nếu dùng để ngăn cản Tây Độc quả thật còn có thể một trận chiến nhưng nếu đối thủ là Đông Tà thì lại là một việc khác, bản thân Đông Tà tinh thông trận pháp, so về trận pháp thì ngay cả Vương Trùng Dương cũng không thể so sánh, bằng vào sở học trận pháp của mình Đông Tà sớm đã có thể phá được Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, tất nhiên không tính trường hợp Kiều Phong xuất hiện, Kiều Phong xuất hiện đã khiến trận chiến này Đông Tà căn bản thắng không nổi.
Lúc này một lần nữa thế cuộc đổi chiều, nếu có cường giả cỡ Vô Song nhập trận thì Bắc Đẩu Thất Tinh Trận không đánh cũng tự phá, Vô Song nếu có thể ngăn cản hướng tấn công của Kiều Phong thì chỉ vài phút ngắn ngủi Đông Tà thừa sức giải quyết toàn bộ sáu người còn lại của Toàn Chân Giáo.
Trận chiến này đã không thể đánh được, cho dù là Kiều Phong tâm cũng dần dần trở nên ngưng trọng bất quá hiện nay ngoại trừ Kiều Phong ra còn có một người không vui hơn, người này chính là Đông Tà.
Trong Ngũ Bá năm xưa nói về tâm cao khí ngạo nhất có lẽ không ai hơn được Hoàng Dược Sư, bản thân Hoàng Dược Sư bản tính cổ quái, tâm lại cao hơn người, bằng tài hoa của mình Hoàng Dược Sư ông quả thật có tư cách để tự ngạo, trong thế giới Kim Dung bản thân Hoàng Dược Sư có thể coi là thông kim bác cổ.
Trong cuộc chiến lần này cũng thế, chính vì sự cuồng ngạo của mình mà Đông Tà bị đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan, bản thân ông ta tự mình nhập Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, tự mình thử trận thậm chí tự mình muốn phá trận.
Sự tự ngạo tất nhiên là bắt đầu từ sự tự tin, Đông Tà đúng là thừa tự tin phá Bắc Đẩu Thất Tinh Trận tuy nhiên trận pháp bên trong không được phép có một cao thủ đủ sức ngăn chặn bản thân ông ta.
Trong mắt Hoàng Dược Sư mà nói bản thân Kiều Phong chung quy cũng là hậu bối, cho dù Kiều Phong có mạnh hơn nữa, cho dù Kiều phong có thiên tài hơn nữa thì vẫn còn một khoảng cách rất lớn với bản thân ông, về phần Toàn Chân

Lục Tử thì Hoàng Dược Sư căn bản chưa bao giờ để vào mắt, nếu đã là như thế ông ngại gì một trận chiến?, ngại gì lấy thân thử trận.
Tất nhiên kết quả thế nào bản thân Hoàng Dược Sư là người rõ nhất.
Bắc Đẩu Thất Tinh Trận thực sự là một trận pháp cực kỳ đáng sợ, bản thân Bắc Đẩu Thất Tinh Trận nói trắng ra là lấy Mã Ngọc làm trung tâm, dùng 6 người còn lại trợ lực khiến Mã Ngọc có thể một trận chiến với ngũ tuyệt cao thủ.
Lần này Bắc Đẩu Thất Tinh Trận không lấy Mã Ngọc làm trung tâm mà trực tiếp thay đổi thành Kiều Phong, thử hỏi chiến lực của Kiều Phong bạo tăng đến đâu?, chỉ sợ cho dù không phải đệ nhất thiên hạ thì cũng chẳng có mấy đối thủ dẫu sao thực lực của Mã Ngọc còn có thể kéo đến tiếp cận ngũ tuyệt thì thực lực của Kiều Phong... chí ít cũng phải tiếp cận ngũ đế cao thủ.
Ngũ đế cao thủ vốn đã không phải Hoàng Dược Sư có thể thắng, nếu không phải Kiều Phong chung quy không hạ sát thủ thì Hoàng Dược Sư hiện nay cũng không chỉ bị thương nhẹ như vậy.
Nếu không phải Đông Tà tinh thông trận pháp thì cho dù Đông Tà cùng Vô Song hợp lực với nhau, Kiều Phong cũng là không sợ.
....
Vô Song xuất hiện có thể hóa giải tình thế của Hoàng Dược Sư nhưng cũng làm Hoàng Dược Sư bản tâm xuất hiện không mấy vui vẻ, với một người tâm cao khí ngạo như ông ta mà nói việc để người khác cứu mình... thực sự rất mất mặt mũi.
Đương nhiên mặt mũi là mặt mũi, Hoàng Dược Sư vẫn phải nhận biết được đâu là đúng đâu là sai, chí ít nếu không có Vô Song hiện thân, ngày hôm nay Hoàng Dược Sự muốn phá Bắc Đẩu Thất Tinh Trận nhất định phải bỏ ra một cái đại giới.
Rốt cuộc hít vào một hơi, Hoàng Dược Sư lúc này khẽ đánh giá Vô Song, tất nhiên Vô Song hiện nay hóa trang mà đến, căn bản Hoàng Dược Sư cũng không nhìn ra cái gì cả.
Hoàng Dược Sư đang đánh giá mình thì Vô Song cũng đang đánh giá vị cha vợ tương lai này, không thể không nói Hoàng Dược Sư quả thật cho người ta một loại cảm giác của bậc tông sư.
Hoàng Dược Sư một thân áo xanh nhạt cộng thêm tuổi tác cùng khí chất khiến người ta bất tri bất giác cảm nhận được một dạng tiên phong đạo cốt, khí trùm tinh hà. Bản thân vị cha vợ này của hắn thậm chí có thể coi là mỹ nam tử, ngay cả hiện nay đã về già, ngay cả khi Hoa Sơn Luận Kiếm lần 1 không biết qua bao lâu, tuổi tác của Hoàng Dược Sư hiện nay tương đối lớn bất quá vẫn anh khí đường đường, ánh mắt sâu thẳm, làn da hồng hào đồng thời ẩn ẩn trong ánh mắt của ông ta còn có một loại uy quyền khó nói nên lời.
Vô Song cũng không thể nhìn rõ ràng dung mạo của Hoàng Dược Sư dẫu sao trên khuôn mặt kia cũng một phần bị bộ râu trắng che đi tuy nhiên chỉ từ cái nhìn

sơ qua mà nói bản thân Hoàng Dung ngoại trừ mang theo dung mạo của mẫu thân còn mang theo cả ánh mắt của phụ thân, Hoàng Dược Sư hồi trẻ tuyệt đối cũng là một mỹ nam tử.
Vô Song cũng rất nhanh thu ánh mắt về, lần này hắn nhìn chằm chằm vào Kiều Phong, dẫu sao hắn cùng với Kiều Phong vẫn là đối thủ chính.
Một tháng không gặp, khí chất của Kiều Phong vẫn không hề thay đổi gì tuy nhiên lúc này Kiều Phong lại cho Vô Song một cảm giác nguy hiểm hơn, Kiều Phong khác với một tháng trước ở điểm... hắn đã uống rượu.
Một Kiều Phong uống rượu mạnh hơn Kiều Phong bình thường rất nhiều.
Nhìn Kiều Phong lại nhìn Toàn Chân Lục Tử rồi tiếp tục hướng ánh mắt về phía Quách Tĩnh nơi xa xa, ánh mắt Vô Song dần dần nheo lại, hắn không hiểu lắm rốt cuộc Hoàng DƯợc Sư tại sao lại ra tay với đám người này?.
Cái câu hỏi của Vô Song cũng rất nhanh được giải đáp bởi Kiều Phong cũng thu tay lại, ôm quyền với Vô Song cùng Hoàng Dược Sư.
“Cơ cô nương, ta cũng không phải là muốn lấy nhiều khi ít... trước mặt Hoàng tiền bối không mượn trận pháp đương nhiên không có cơ hội chiến thắng, lần này Kiều Phong ta bản tâm cũng không muốn gây chiến với Hoàng tiền bối, ta chỉ mong Hoàng tiền bối có thể thu tay lại, xin ngài mở một mắt nhắm một mắt với huynh đệ của ta”.
Vô Song nghe vậy sắc mặt liền giật giật, hắn cũng rất nhanh hướng mắt về phái Quách Tĩnh rồi lại nhìn Kiều Phong.
‘Chẳng nhẽ hai người này kết thành huynh đệ?’.
Vô Song cũng biết tính cách của Kiều Phong, ngoại trừ Quách Tĩnh ra thì ở đây ai có thể làm huynh đệ của hắn?, đương nhiên mấy đạo sĩ Toàn Chân Giáo căn bản không hợp tính cách của Kiều Phong.
Nếu Kiều Phong cùng Quách Tĩnh thật sự là huynh đệ thì tương lai đây có thể coi là một cặp huynh đệ vô địch thiên hạ, chỉ cần Kiều Phong không chết sớm lại thêm lộ tuyến của Quách Tĩnh không thay đổi quá nhiều thì tương lai cặp huynh đệ này không thể đo lường.
Quách Tĩnh hiện nay đi theo Kiều Phong tất nhiên Hàng Long Thập Bát Chưởng chắc chắn sẽ được dạy, về phần Cửu Âm Chân Kinh cùng Song Thủ Hổ Bác chỉ cần lên Đào Hoa Đảo gặp mặt Chu Bá Thông cũng sẽ thành việc thuận lý thành chương, Quách Tĩnh hiện nay nhìn bình thường vô cùng nhưng cũng bắt đầu đi trên con đường cường giả của nguyên tác.
Không thể không nói, nhân vật chính vận khí vẫn là cực kỳ mạnh mẽ.
Vô Song lại một lần nữa nhìn về phía Đông Tà, ánh mắt dần dần xuất hiện một tia sáng nhè nhẹ.
Cái gì có thể khiến Đông Tà muốn gây khó với Quách Tĩnh?, Quách Tĩnh lúc này đã không có mấy liên hệ với Hoàng Dung vậy thì việc duy nhất khiến Quách

Tĩnh còn liên quan tới Đông Tà chỉ có thể là vợ chồng Mai Siêu Phong – Trần Huyền Phong.
Hai người này là tội đồ của Đào Hoa Đảo, nếu cả hai mà gặp Hoàng Dược Sư chỉ sợ Hoàng Dược Sư nhất quyết sẽ giết cả hai kẻ phản đồ này bất quá... cũng chỉ có Hoàng Dược Sư được ra tay mà thôi.
Trần Huyền Phong cùng Mai Siêu Phong được Hoàng Dược Sư coi như con cái, cho dù hiện nay cả hai trở thành những đứa con hư, trở thành nghịch tử thì vẫn là con của Hoàng Dược Sư, trên đời này cũng chỉ có ông được phép phán xét hai đứa đệ tử này chứ tuyệt không có ai được phép.
Không rõ tại sao Hoàng Dược Sư biết được Quách Tĩnh giết Trần Huyền Phong bất quá cũng chỉ có duy nhất lý do này có thể khiến Hoàng Dược Sư muốn đụng vào Quách Tĩnh dẫu sao nói khó nghe một chút bản thân Quách Tĩnh hiện nay chẳng khác gì kiến hôi cả, bằng tính cách của Hoàng Dược Sư tuyệt không quan tâm tới loại tiểu nhân vật này.
Hoàng Dược Sư cũng phát hiện ra cái nhìn của Vô Song, lông mày càng nhíu càng chặt.
Hoàng Dược Sư đương nhiên nhìn ra Vô Song cùng Kiều Phong quen nhau chỉ là quan hệ cũng không quá tốt, Hoàng Dược Sư chỉ nghe hai người thảo luận liền có thể biết được Vô Song xuất hiện cũng không phải vì quen biết ông, đơn giản chỉ muốn gây khó dễ cho Kiều Phong mà thôi.
Đúng như Vô Song đoán, bản thân Hoàng Dược Sư thật ra cũng không quan tâm đến Quách Tĩnh nhưng không may là trong lúc vô tình Hoàng Dược Sư lại nghe Mã Ngọc cùng Quách Tĩnh kể lại đêm truy sát Hắc Phong Song Sát, biết được Trần Huyền Phong là do Quách Tĩnh giết bản thân ông liền nộ khí xung thiên, muốn vì đồ đệ đòi một cái công đạo.
Việt giết Hắc Phong Song Sát đương nhiên là việc tốt dẫu sao hai vợ chồng Mai Siêu Phong đều là nhân vật đại ác trên giang hồ, Mã Ngọc kể lại chuyển này chẳng qua là nhất thời cao hứng, dẫu sao ở đây ngoại trừ Toàn Chân Lục Tử cùng Quách Tĩnh ra thì còn có Kiều Phong, Mã Ngọc vốn muốn dùng câu chuyện này để khiến Kiều Phong gia tăng hảo cảm với Toàn Chân Giáo cùng Quách Tĩnh.
Mã Ngọc thân là chưởng môn của đại giáo, việc có thể kéo gần khoảng cách với chưởng môn Cái Bang tương lai đương nhiên tốt, câu chuyện Hắc Phong Song Sát cũng quả thật làm Kiều Phong bội phục không thôi tuy nhiên ai ngờ Hoàng Dược Sư lại đi qua?.
Nếu Toàn Chân Thất Tử đều có mặt ở đây thì Mã Ngọc sẽ cắn răng mà đánh cùng Hoàng Dược Sư một trận tuy nhiên Khâu Xử Cơ còn đang ở tận Yến Kinh căn bản không thể xuất hiện, cũng may có Kiều Phong cũng đang tại, bằng vào Kiều Phong làm chru trận đúng là có thể ép cho Hoàng Dược Sư không có phần

thắng.
Kiều Phong không phải là người Toàn Chân Giáo, muốn Kiều Phong am hiểu trận pháp Bắc Đẩu Thất Tinh tất nhiên cũng không phải việc đơn giản nhưng Kiều Phong lại là bậc thầy chiến đấu, bất kể là kinh nghiệm thực chiến hay khả năng ứng biến đều cực kỳ đáng sợ lại thêm Kiều Phong là bậc kỳ tài võ học, phối hợp cùng đám Toàn Chân Lục Tử cũng không quá khó khăn.
Sự việc này có thể nói là một hồi nháo sự không đâu ra đâu nhưng đúng là trận chiến vẫn cứ nổ ra, Kiều Phong mượn Bắc Đẩu Thất Tinh Trận một đường đánh lui Hoàng Dược Sư, bản thân Kiều Phong tất nhiên cũng không dám hạ sát thủ với bậc tiền bối võ lâm này dù sao Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công cũng có rất nhiều giao tình lại là bậc thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, Kiều Phong không dám làm quá hơn nữa Kiều Phong cũng biết hắn không thể là đối thủ của Hoàng Dược Sư, thắng chỉ là nhờ vào Toàn Chân Lục Tử trợ giúp, thắng cũng không có ý nghĩa nên mỗi chiêu mỗi thức đều để lại đường lui cho đối phương.
Về phần Hoàng Dược Sư thì sao?, nếu là người khác tất nhiên biết khó mà lui nhưng Hoàng Dược Sư tâm cao khí ngạo, bất kể là Kiều Phong hay Toàn Chân Lục Tử võ công đều không sánh bằng ông ta thêm vào việc Hoàng Dược Sư tinh thông trận đạo liền cảm thấy mình nhất định có thể phá trận nên cũng tuyệt không lùi bước, cho đến khi cảm thấy càng ngày càng quá sức ông cũng nhất quyết không lui, dẫu sao sự cao ngạo đã đi vào trong máu của Hoàng Dược Sư, bị một tiểu bối cùng sáu tên gà đất chó sảnh bức lui sau này danh dự Hoàng Dược Sư để đâu?, đáng chết nhất Kiều Phong lại là đệ tử của Hồng Thất Công đối thủ cũ của ông, nếu đến đệ tử của đối thủ còn không đánh bại được sau này gặp Hồng Thất Công khác gì thấp hơn một cái đầu?.
Trận chiến này lấy Kiều Phong cùng Hoàng Dược Sư làm chủ, cả hai đều có suy nghĩ riêng trong lòng, một người không dám hạ sát thủ, một người lại không muốn cứ như vậy mà chịu thua thế là hai bên cứ một đường quyết đấu, vừa đánh vừa lui đến tận quãng rừng này để cho Vô Song gặp được.
Hoàng Dược Sư cũng biết không có Vô Song thì tuyệt không thể đẩy lùi Kiều Phong cùng Toàn Chân Lục Tử, khi nhìn thấy Vô Song đang hỏi ý kiến mình Hoàng Dược Sư cũng bắt đầu bình tĩnh lại, cho dù không quen biết Vô Song nhưng mà Hoàng Dược Sư tạm thời vẫn không cảm nhận được địch ý từ Vô Song vì vậy ông cũng trực tiếp lên tiếng.
“Được, lão phu cũng không muốn bắt nạt một cái tiểu bối, ở đây lão phu có một khúc nhạc phổ, chỉ cần hắn có thể nghe hết được khúc nhạc này, lão phu có thể coi như không có gì xảy ra”.
Lần này cũng chẳng đợi Kiều Phong lên tiếng, Mã Ngọc trực tiếp bước lên một bước, đối với Hoàng Dược Sư chắp tay cúi đầu.
“Tiền bối.... Hắc Phong Song Sát thực sự gây hại cho giang hồ, vì luyện tà công

đã không biết gây ra bao nhiêu vụ thảm án trên võ lâm, cho dù Hắc Phong Song Sát có là đệ tử của tiền bối thì vãn bối cũng không thể nào để bậc ma đầu như vậy hoành hành võ lâm, Quách Tĩnh hắn giết chết Trần Huyền Phong chính là đại công, cho dù... cho dù tiền bối là một trong võ lâm ngũ bá thì vãn bối vẫn muốn nói, Quách Tĩnh hắn vô tội có công, ngài... đối với tiểu tử này tấu một khúc nhạc phổ khác gì muốn giết hắn?”.
Mã Ngọc lúc này đứng ra tất nhiên là muốn bảo vệ Quách Tĩnh, Mã Ngọc đương nhiên hiểu khúc phổ của Hoàng Dược Sư đáng sợ đến thế nào, nếu nghe một khúc phổ của Hoàng Dược Sư thì cho dù Mã Ngọc cũng trọng thương huống gì Quách Tĩnh?.
Thân là danh môn chính phái hàng đầu võ lâm, Mã Ngọc nhất định phải quản việc này, đương nhiên lý do chính ở đây là vì... Vương Trùng Dương tặng Không Minh Quyền cho Quách Tĩnh.
Mã Ngọc là người duy nhất trong Toàn Chân Thất Tử biết sư phụ còn sống, ông cũng là người duy nhất có thể liên lạc với Vương Trùng Dương, ngày hôm đó sau khi Vương Trùng Dương rời đi chính là bảo Mã Ngọc bảo vệ Quách Tĩnh.
Lời sư phụ nói, không thể làm trái.

Quyển 2 Chương 165

Chí nhu sinh dương

Mã Ngọc có lý do để đứng ra bảo vệ Quách Tĩnh hơn nữa đây là lý do khiến Mã Ngọc nhất định phải làm bất quá việc này khác gì gây chiến với Hoàng Dược Sư?.

Hoàng Dược Sư lúc ban đầu tất nhiên muốn giết Quách Tĩnh dù sao trong mắt ông ta nhân mạng cũng là thứ cực kỳ bé nhỏ chỉ là sau trận chiến vừa rồi ông ta đương nhiên cũng hiểu lấy mạng Quách Tĩnh là việc không thể nào, ít nhất hiện nay không thể lại thêm việc Vô Song xuất hiện dẫn tới Hoàng Dược Sư từ 'muốn giết' đổi thành muốn cho Quách Tĩnh một bài học.

Thân là một trong ngũ bá, Hoàng Dược Sư có thể coi là nhân vật đỉnh cao trong thế giới này, để Hoàng Dược Sư lui một bước đã là chuyện không dễ, vậy mà còn muốn ông ta nhường hai bước?.

Bên trong Ngũ Bá năm xưa, ngoại trừ Hồng Thất Công ra thì có ai là nhân vật dễ nói chuyện?.

Hoàng Dược Sư lúc này ánh mắt nhìn thẳng về phía Mã Ngọc, trong mắt có sát khí.

"Lão phu làm việc khi nào cần một tiểu bối như ngươi nhắc nhở?".

Hoàng Dược Sư hiện tại thật sự bạo nộ, chỉ thấy thân hình Hoàng Dược Sư hóa thành tàn ảnh, lướt thẳng về phía sau, mục tiêu nhắm thẳng về phía Quách Tĩnh.

Nhìn thấy động tác này của Hoàng Dược Sư bất kể là Mã Ngọc hay Kiều Phong đều biến sắc sau đó Mã Ngọc liền rút kiếm ra mà gầm lên một tiếng.

"Lập Bắc Đẩu trận".

Sau một tiếng này, năm người ở đằng sau cũng lập tức xoay người, theo phương vị sắp xếp mà liên tục biến đổi thân hình, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Hoàng Dược Sư.

Mã Ngọc phản ứng không chậm chỉ là hắn thiếu một chút thông tin, Mã Ngọc đánh giá sai người mới xuất hiện – Vô Song.

Mã Ngọc đã từng gặp Vô Song một lần tuy nhiên hiện tại Vô Song đang dịch dung, Mã Ngọc tất nhiên nhìn không ra cái gì, cho dù có thật sự nhận ra Vô Song thì Mã Ngọc cũng không đánh giá cao Vô Song, dẫu sao Vô Song lúc ra tay vẫn là phóng ám khí.

Ám khí cho dù tinh thâm thế nào thì khi bị áp sát cũng bị hạn chế rất lớn, trong mắt Mã Ngọc chỉ cần Kiều Phong nhập trận, bằng thực lực của Kiều Phong lúc đó cho dù đối đầu với cả Vô Song cùng Hoàng Dược Sư cùng lên thì có sao?.

Suy nghĩ của Mã Ngọc là đúng đáng tiếc Kiều phong không nhập trận nổi.

Kiều Phong cũng để ý thấy Hoàng Dược Sư hành động, một chân hắn lùi về, thân hình lập tức xoay ngược lại rồi lao về phía Hoàng Dược Sư, nhìn thân pháp của Kiều Phong như một đầu rồng lướt đi trong gió vậy đáng tiếc thân pháp của Kiều Phong trong mắt Vô Song chung quy vẫn là thiếu một chút.
Kiều Phong vừa xoay người, thân ảnh vốn muốn lướt đi nhưng rất nhanh phải lùi lại thậm chí nửa người lộn ngược về phía sau bởi Vô Song đã sớm chặn đầu hắn rồi một chưởng mạnh mẽ đánh ra.
Thân hình Kiều Phong lui về phía sau, một tay chống xuống đất rồi cả người đã bắn ngược lại, sắc mặt Kiều Phong liền trở nên trầm trọng.
“Cơ cô nương, Kiều Phong hiện nay không muốn làm đối thủ của ngươi, vẫn là hy von gj Cơ cô nương mở cho một con đường”.
Vô Song đương nhiên sẽ không mở đường cho Kiều Phong, thân là người xuyên không bản thân Vô Song cũng rõ ràng một vài điều.
Bắc Đẩu Thất Tinh Trận hiện nay thiếu một người tất nhiên không có tư cách ngăn cản Hoàng Dược Sư bất quá không phải còn Quách Tĩnh đó sao?.
Theo nguyên tác Quách Tĩnh cũng có thể thế chân một người trong Toàn Chân Thất Hiệp để lập thành Bắc Đẩu Trận, cho dù Quách Tĩnh hiện nay so với Quách Tĩnh trong nguyên tác yếu hơn thì cũng sẽ không bại trong thời gian ngắn được dù gì Bắc Đẩu Thất Tinh Trận cũng không phải hư danh.
Nếu Quách Tĩnh tạm thời không lo thì Vô Song thật sự muốn cùng Kiều Phong quyết đấu, hắn muốn biết khoảng cách của hai người hiện nay thế nào.
Kiều Phong uống rượu là Kiều Phong mạnh hơn hẳn ngày hôm đó nhưng Vô Song hiện nay cũng không phải Vô Song lúc trước, chí ít hắn mạnh hơn.
Vô Song sau một tháng vẫn đang luyện tập Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Tiểu Vô Tướng Công, so với một tháng trước càng thêm vài phần hỏa hầu, tất nhiên có tiến bộ nhưng cũng chẳng tiến bộ quá nhiều.
Cái làm Vô Song tự tin là Đế Hoàng Khí bởi theo lời Tây Thi mà nói Đế Hoàng Khí có thể giúp uy lực võ công của Vô Song tiến thêm một bước.
Trong phủ Hoàn Nhan Hồng Liệt không thiếu cao thủ nhưng mà cao thủ cũng chỉ dừng lại ở cấp độ đại tông sư hơn nữa còn yếu hơn Vô Song nhiều, Vô Song đối chiêu với đám người này căn bản không có ý nghĩa hơn nữa... trong phủ Vương gia mà để lộ cái gọi là Đế Hoàng Khí thì thực sự được không bù nổi mất, ‘Đế Hoàng Khí’ là thứ mà hoàng tộc cực kỳ mẫn cảm chính vì vậy Vô Song cũng không muốn mang Đế Hoàng Khí ra thể nghiệm.
Một chưởng Vô Song đánh về phía Kiều Phong chính là chưởng đầu tiên từ khi Vô Song luyện thành Đế Hoàng Khí.
Vô Song không biết hoàng đế trong lịch sử có võ công hay không nhưng trong cái thế giới này thì Tây Thi gần như đảm bảo chắc chắn, chỉ cần là Hoàng Đế, chỉ cần có thể sở hữu Đế Hoàng Khí đến cảnh giới nhất định thì tuyệt đối chẳng

thua bất cứ cao thủ nào nơi giang hồ, ít nhất bằng vào lượng Đế Hoàng Khí mà Tây Thi có, nàng đã không ngại bất cứ cao thủ ngũ tuyệt nào trong thiên hạ.
Một chưởng của Vô Song đánh ra cũng không trúng Kiều Phong chính vì vậy thân ảnh Vô Song lập tức lóe lên rồi biến mất, gần như bám sát lấy Kiều Phong không bỏ.
Kiều Phong rốt cuộc cũng chỉ kịp thở ra một hơi rồi lập tức biến chiêu, cổ tay hắn vừa đưa ra thì quyền phong của Vô Song đã tới, thân ảnh hai người một tiến một lùi, quyền cước va chạm liên tục vào nhau cứ như âm thanh va chạm của thép nguội vậy.
Thân thể Vô Song phi thường mạnh mẽ bất quá Kiều Phong cũng không phải dạng thường, dưới tác dụng của rượu, chiến ý của Kiều Phong càng ngày càng nồng, cũng không biết hắn làm cách nào mà sau khi uống rượu sức mạnh thân thể rõ ràng tăng lên, chí ít khi va chạm cùng Vô Song bản thân Kiều Phong cũng không lộ ra hạ phong như một tháng trước.
Hai người đã có thể coi là lão đối thủ cũng chẳng có cái gì để mà thăm dò nhau, hai người quyền phong kẻ tới người đi, kẻ công người thủ tốc độ càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức cho dù Đông Tà đang phá Bắc Đẩu Thất Tinh Trận cũng phải nhíu mày.
Bắc Đẩu Thất Tinh Trận thiếu một người, trong mắt Đông Tà thì chẳng khác gì trò trẻ con vì vậy ông ta nhàn nhã vô cùng, chính vì nhàn nhã nên Đông Tà mới có thể dõi mắt theo trận chiến giữa Vô Song cùng Kiều Phong sau đó trong lòng bắt đầu chìm xuống.
“Hậu sinh khả úy”.
Bốn chữ từ trong miệng Đông Tà nói ra, đây chính là đánh giá của Đông Tà với hai người Vô Song cùng Kiều Phong.
Đông Tà là bậc thái sơn bắc đẩu hàng đầu thiên hạ, ánh mắt của ông ta cực cao và cũng cực độc, chỉ từ âm thanh cùng con mắt của Vô Song cũng đủ để Đông Tà nhận ra Vô Song tuổi tác cũng không lớn, tuổi tác không lớn mà có thể làm đối thủ của Kiều Phong... đây tuyệt đối là việc Đông Tà chưa nghĩ đến.
Thiên hạ này hiện nay cũng đã truyền lưu câu nói: Nam Mộ Dung – Bắc Kiều Phong.
Đông Tà bản thân chưa nhìn qua Mộ Dung Phục nhưng có thể tề danh cùng Kiều Phong liền có thể coi là một đời thiên tài, đương nhiên trong mắt Đông Tà bản thân Mộ Dung Phục gần như không thể so sánh cùng Kiều Phong.
Kiều Phong là tên một người, Mộ Dung là họ của cả gia tộc, lấy tên một người tề danh với một gia tộc, chỉ cần nhìn vào điểm này đã đủ thấy Kiều Phong mạnh hơn Mộ Dung Phục nhiều.
Lại nói tiếp trong thế hệ trẻ, bản thân Đông Tà cũng biết không có ai có thể làm đối thủ của Kiều Phong, người này đã vô hạn tiếp cận cấp bậc của đám người

ngũ bá, cái suy nghĩ này một mực xuất hiện trong đầu Đông Tà tuy nhiên lúc này bắt đầu trở nên lung lay, không ngờ lại có cao thủ trẻ tuổi đủ sức làm đối thủ của Kiều Phong, đặc biệt còn là một nữ nhân.
Vì trận chiến của Kiều Phong cùng Vô Song trong lúc bất tri bất giác đã ảnh hưởng đến Đông Tà, bản thân Đông Tà đột nhiên cảm thấy... có xử lý Quách Tĩnh hay không cũng không quan trọng, có xử lý đám người Toàn Chân Thất Tử hay không cũng là không quan trọng.
Nếu Kiều Phong thắng, bản thân Đông Tà có thể nển mặt Vương Trùng Dương trên trời cùng Hồng Thất Công mà bỏ đi.
Nếu Kiều Phong thua thì sao?, tất nhiên khi đó ai có thể cứu Quách Tĩnh?.
Về phần hòa?, lúc đó Đông Tà quyết định xem tâm tình của bản thân đi.
......
Cuồng phong bạo vũ, kình lực tỏa ra bốn phương tám hướng, hai luyện thể cao thủ như hai cỗ xe tăng hình người liên tục va chạm vào nhau, càng đáng nói hơn là khí thế giữa hai người hoàn toàn đối lập, một bên cực lạnh, một bên cực nóng dẫn tới nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu bị ảnh hưởng.
Hai người một là Tiên Thiên Chí Âm Thể, một là Tiên Thiên Chí Dương Thể, khi va chạm với nhau tất nhiên lộ ra tính chất khác biệt, không gian xung quanh cả hai vậy mà trở nên một nóng một lạnh.
Kiều Phong rốt cuộc vẫn là người lùi lại đầu tiên, chỉ thấy hắn mạnh mẽ xoay người lại, một chiêu Thần Long Bài Vĩ đánh ra đẩy lùi Vô Song lại sau đó rất nhanh kéo dài khoảng cách với hai người.
Kiều Phong lúc này trong mắt tràn ngập sự bất ngờ, một tháng trước hắn cận thân chiến đấu với Vô Song đương nhiên bị ép vào hạ phong nhưng mà cái hạ phong này thật ra cũng có thể nói là nhỏ bé không đáng kể, Kiều Phong hoàn toàn tự tin chỉ cần có rượu hắn liền có thể biến hạ phong thành thượng phong.
Loại người như Kiều Phong vốn mượn rượu đúc thành chiến ý, chiến ý càng cao thế càng mạnh, thế càng mạnh quyền cước – chưởng pháp lại càng hung mãnh, càng uy lực, so với một tháng trước hắn quả thực mạnh hơn không ít.
Với trạng thái của tửu ý, Kiều Phong mới muốn cận thân chiến đấu với Vô Song bất quá hắn rất nhanh nhận ra mình không thể chiếm thượng phong, dưới tác dụng của tửu ý hắn cũng chỉ có thể cầm hòa được Vô Song mà thôi.
Tửu ý là cái gì?, nói đơn giản là hơi rượu, là men say, cái loại trạng thái này có thể làm huyết khí cùng nội lực Kiều Phong tăng mạnh, càng đánh càng hang nhưng cũng không phải là thập toàn thập mỹ bởi Kiều Phong là Tiên Thiên Chí Dương Thể, hắn càng chiến đấu thì nhiệt lượng tỏa ra càng tăng, khi đó tửu ý càng nhanh bị bốc hơi, càng nhanh bị đẩy đi chính vì vậy Kiều Phong dần dần bắt đầu cảm thấy cố hết sức, theo thời gian cái thế hòa kia dần dần bị một mực kéo xuống dưới.

Kiều Phong đáng lẽ không bị kéo xuống nhanh như vậy nhưng đừng quên trước khi đánh với Vô Song bản thân hắn còn đánh một trận cùng Hoàng Dược Sư.
“Một tháng không gặp không ngờ nội lực của Cơ cô nương càng ngày càng tăng tiến hơn nữa lại có thêm vài phần tinh thuần, Kiều Phong bội phục”.
Lời Kiều Phong nói tất nhiên không giả, chính vì nội lực Vô Song tăng lên mới khiến Kiều Phong ngay cả có tửu ý cũng không chiếm được thượng phong.
Vô Song không đáp, hắn chỉ hơi hơi nhếch miệng đồng thời liên tục vận chuyển nội công trong cơ thể, ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng.
Vô Song sẽ không muốn chiến đấu lâu lại càng không muốn bị thương dù sao Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong đang đợi hắn, hắn lần này vốn chỉ muốn giải khó cho Hoàng Dược Sư đồng thời tiện tay thử uy lực của Đế Hoàng Khí mà thôi.
Vô Song cũng không lạ gì Kiều Phong nữa, Vô Song cũng có thể nhìn ra Kiều Phong không muốn tiếp tục cận thân chiến đấu với Vô Song nữa, hắn muốn dùng chưởng pháp thủ thắng.
Một tháng qua, liên tục hồi tưởng lại trận chiến với Kiều Phong, Vô Song cũng đại khái ước lượng được chiến lực của hai người.
Công tâm mà nói, nếu là võ đài chiến thì Kiều Phong trong vòng 200 chiêu có thể đánh bại Vô Song.
Nếu là chiến đấu bình thường thì hai người có thể coi là ngang tay, dẫu sao như một tháng trước chỉ cần Vô Song muốn đi thì Kiều Phong cũng chẳng cản được, Vô Song cũng khó lòng đánh bại được Kiều Phong, tạm thời có thể coi là thế hòa.
Về phần nếu sinh tử chiến một mất một còn có lẽ tỷ lệ chết của Vô Song sẽ cao hơn 1 chút, Vô Song là 6, Kiều Phong là 4.
Đây chính là tương quan lực lượng giữa Vô Song cùng Kiều Phong một tháng trước.
Nhìn Kiều Phong đang chuẩn bị vận sức, Vô Song rốt cuộc cũng lên tiếng.
“KIều thiếu bang chủ, chúng ta có thể coi là không đánh không quen biết, ta sau lưng còn có việc cần phải hoàn thành, trận chiến này dùng một chiêu phân thắng bại thôi “.
Kiều Phong nghe vậy cũng lập tức gật đầu.
“Tốt, Cơ cô nương, ta thật sự cũng không muốn đánh tiếp với cô nương”.
Câu nói này rơi vào tai mọi người ở đây mơ hồ có chút ý vị sâu xa bất quá chỉ có Kiều Phong biết, hắn cũng chẳng có thâm ý gì, đơn giản mà nói hắn lúc này thật sự không muốn đánh tiếp với Vô Song.
Một trận chiến với Vô Song thực sự khiến Kiều Phong cực kỳ lao lực hơn nữa phải biết cho dù thắng cùng lắm chỉ đả thương được Vô Song chứ tuyệt chẳng giữ Vô Song lại được, kể cả đánh bại Vô Song thì đừng quên còn một Đông Tà ở

đó, Kiều Phong cũng không có tự tin vừa đánh bại một đối thủ ngang ngửa với mình sau đó tiếp tục chiến với một đối thủ còn mạnh hơn mình, đây là hành động quá mức mạo hiểm.
Toàn bộ nội lực của Kiều Phong tụ lại ở đan điền sau đó chạy thẳng lên trung tâm phần ngực, chí dương chí cương khí tiếp tục tản ra hai bên tay, Kiều Phong thân hình hơi khom xuống, một chút tửu ý cuối cùng cũng bốc lên.
“Kháng Long Hữu Hối”.
Hai tay dồn lực, mạnh mẽ đánh ra một đầu rồng, một chưởng đơn thuần cũng là một chưởng uy lực vô cùng trong Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Lộ tuyến vận công của Vô Song tất nhiên cũng khác Kiều Phong, nội lực của hắn xuất phát từ hai đan điền, từ trên đi xuống, từ dưới đi lên, tất cả chuyển về phía cánh tay phải, dựa theo lộ tuyến của Âm Duy Mạch, hàn khí tụ lại một điểm mà đánh ra.
Hai đan điền cùng vận hành, trong cùng một khoảng thời gian cơ hồ khiến tốc độ tập trung nội lực của Vô Song không hề thua kém gì so với Kiều Phong, bằng vào hai đan điền có thể hoàn toàn san lấp cái ưu thế kinh mạch của Thần Võ.
“Thiên Thiên Hàn Băng Chưởng”.
Một chưởng này Vô Song cũng lập tức vận lên cả Đại Bi Phú, một đơn chưởng mạnh nhất của Vô Song.
Một chưởng này nếu để ý kỹ có thể nhìn thấy khí thế của Vô Song dần dần thay đổi, trên người hắn có thêm một cỗ uy áp mơ mơ hồ hồ đồng thời hai con ngươi của hắn lóe lên màu vàng, màu sắc của bậc đế vương.
Hai chưởng va chạm với nhau, kình lực của cực âm cùng cực dương va chạm bắn thẳng về phía hai người, uy lực của hai chưởng này thật sự phải dùng từ kinh tâm động phách để hình dung, ngũ tuyệt cao thủ đối chưởng có lẽ cũng chỉ thế mà thôi.
Cái va chạm chưởng pháp này cũng không sánh được với một tháng trước dẫu sao đây chỉ là đơn chưởng tuy nhiên kết quả cũng không khác gì, hai người đều bị kình lực đẩy lùi lại.
Vô Song mượn nhờ thân pháp kinh người tá lực đả lực, hắn lùi lại 7 bước.
Kiều Phong cũng liên tục lùi lại tuy nhiên mỗi bước chân hắn dẫm xuống mặt đất đều để lại dấu chân cực kỳ rõ nét, Kiều Phong chính là dồn kình lực phải nhận xuống thẳng mặt đất lại thêm nội lực hắn vốn mạnh hơn Vô Song, hắn chỉ lùi lại 5 bước.
Thắng bại lập tức phân ra.
Trước một chưởng này bất kể bên kia chiến đấu ra sao đều phải quay đầu mà nhìn.
Nhìn thấy một chưởng này, ánh mắt Mã Ngọc toát lên vẻ vui mừng, hắn có thể nhìn ra là Kiều Phong thắng.

Về phần Đông Tà thì sao?, lúc này ánh mắt của Đông Tà lại toát lên vẻ nghiền ngẫm sau đó âm thầm nhìn Vô Song mà gật đầu.
Một tháng trước, Vô Song đối chưởng với Kiều Phong, nếu chỉ là đơn chưởng hắn căn bản không có khả năng thắng.
Một tháng sau, hắn lùi lại 7 bước, Kiều Phong lùi lại 5 bước, nhìn từ bên ngoài mà xem Kiều Phong vẫn thắng bất quá rất nhanh chiến cuộc có chút thay đổi.
Kiều Phong sau khi lùi 5 bước rõ ràng đã ổn định thân thể vậy mà lại lắc lư một chút rồi lùi lại bước thứ 6, miệng của hắn còn xuất hiện một vết màu nhàn nhạt, Kiều Phong bị thương rồi.
“Cơ cô nương một tháng trước chưởng pháp vốn đã đạt đến chí âm chí nhu cảnh giới vậy mà một tháng sau lại sinh ra một tia dương khí, còn để lại một luồng ám kình, Kiều Phong bội phục”.
Mượn nhờ Đế Hoàng Khí, Vô Song lần đầu tiên trong đời đạt đến cảnh giới mới trong chưởng pháp.
Chí Nhu Sinh Dương.

Quyển 2 Chương 166
Ngũ bá tập trung

Nếu nói về chưởng pháp thường thường chỉ chia thành âm nhu cùng dương cương.
Đỉnh cao của âm nhu tất nhiên là chí âm chí nhu còn của dương cương chính là chí dương chí cương.
Chí âm chí nhu hay chí dương chí cương mạnh hơn?, câu hỏi này rất khó trả lời vì đây có thể coi là cảnh giới chưởng lực tối cao của hai trường phái riêng biệt bất quá trong con đường võ học, dọc theo dòng chảy thời gian bao nhiêu năm qua cũng không chỉ có chí âm chí nhu cùng chí dương chí cương.
Vật cực tất phản, đi đến tận cùng liền có thể mở ra một cánh cổng mới.
Để minh chứng rõ ràng nhất cho câu này chính là cảnh giới chí dương sinh chí nhu của Quách Tĩnh, một loại cảnh giới chưởng lực phải dùng từ vô tiền khoáng hậu trong Kim Dung.
Vật cực tất phản, ai cũng hiểu câu này bất quá để chạm đến chữ 'cực' rồi tiếp đến chữ 'phản' thì không hề dễ, không phải chỉ cần nỗ lực là có thể làm được, không phải chỉ cần ngộ tĩnh là có thể làm được mà bất buộc còn phải nhờ đến cơ duyên.
Cơ duyên của Quách Tĩnh chính là một bộ chí dương chí cương chưởng pháp như Hàng Long Thập Bát Chưởng kết hợp cùng chí âm chí nhu công pháp – Cửu Âm Chân Kinh.
Mượn nhờ hai bộ tuyệt học này đã giúp Quách Tĩnh tạo ra một Hàng Long hoàn toàn mới, một Hàng Long vượt qua toàn bộ các đời chưởng môn của Cái Bang.
Hàng Long Chưởng Pháp duy nhất có thể so sánh với Quách Tĩnh chính là Hàng Long của Kiều Phong, Hàng Long chạm đến Chí Dương Chí Cương cảnh giới bất quá công tâm mà nói chỉ xét chưởng pháp đơn thuần có lẽ Kiều Phong vẫn là thua Quách Tĩnh một bước.
Chưởng pháp của Kiều Phong chạm đến chí dương chí cương, cái loại cảnh giới này đúng là cực kỳ đáng sợ nhưng mà đừng quên Kiều Phong còn là Thần Võ, chưởng lực của Kiều Phong không phải chỉ đến từ nội lực cùng tu vi võ đạo mà còn liên quan đến thể chất Thần Võ của chính hắn.
Vô Song cũng là một dạng như Kiều Phong, nói trắng ra Vô Song năm nay cùng lắm mới có 16 năm luyện võ, lấy cái tư cách gì đòi chạm đến chí âm chí nhu cảnh giới?, chí âm chí nhu chưởng pháp là thứ Vô Song chưa thể chạm đến, cảnh giới võ đạo của Vô Song còn thiếu nhiều lắm, thứ làm Vô Song chạm được đến chí âm chí nhu chưởng pháp cũng là vì thể chất cường hãn của chính hắn.

Làm một phép so sánh đơn giản giữa Kiều Phong cùng Vô Song, cảnh giới võ đạo của Kiều Phong đã đạt đến chí dương chí cương lại thêm thể chất Thần Võ, về phần Vô Song thì cộng cả cảnh giới võ đạo cùng thể chất mới đạt được chí âm chí nhu cảnh giới, chưởng pháp so đấu nếu không có thủ đoạn khác thì Vô Song thắng được Kiều Phong mới là lạ.
Thủ đoạn khác ở đây chính là Đế Hoàng Khí.
Đế Hoàng Khí là khí thế của cửu ngũ chí tôn, có thể coi là một dạng chí dương chí cương khí hơn nữa độ tinh thuần của nó còn vượt xa 'khí' bình thường bởi đây không phải là thứ 'khí' mà con người có thể tu luyện được, đây chính là khí vận quốc gia, long mạch quốc gia tụ lại một thân, thứ này đã không còn nằm trong phạm trù bình thường nữa rồi.
Bằng vào thân thể tiên thiên của Vô Song nếu chỉ một đạo chí dương chí cương khí thì chỉ làm loãng chân khí của hắn, thậm chí làm chưởng pháp tinh thuần của Vô Song chuyển thành có chút pha tạp, đây chính là một bước lùi của hắn bất quá chí dương chí cương khí bình thường so sáo nổi với Đế Hoàng Khí?.
Bằng vào tính chất của Đế Hoàng Khí khi kết hợp cùng thể chất của Vô Song lại giúp nội lực của hắn biến đổi sang một trạng thái kỳ dị, trạng thái này gọi là Chí Nhu Sinh Cương.
Chí Nhu Sinh Cương tất nhiên chưa dễ diễn hóa đến mức tận cùng, trên nó còn một cảnh giới Chí Nhu Sinh Chí Cương, đây chính là loại cảnh giới ngược hẳn với Quách Tĩnh, đương nhiên để Vô Song đạt đến cảnh giới này vẫn còn một khoảng cách rất xa.
Công bằng mà nói Chí Nhu Chí Âm cùng Chí Nhu Sinh Cương cũng khó nói cảnh giới võ học nào cao hơn thậm chí nói về uy lực thì Chí Nhu Chí Âm còn mạnh mẽ hơn bất quá Chí Nhu Sinh Cương lại thắng ở nội kình sau đó, thắng ở sự khó phòng càng quan trọng hơn với Vô Song hiện nay thì Chí Nhu Sinh Cương quả thật là một bước tiến trong nhận thức võ học của hắn, nếu cộng thêm thể chất của bản thân uy lực hoàn toàn vượt qua một 'chí nhu chí âm' đơn thuần như trước đây.
Cũng tiếc là Đế Hoàng Khí của Vô Song hiện nay còn quá mỏng manh dẫn tới nội kình trong chiêu thức còn quá mức yếu đuối nếu không Kiều Phong tuyệt không chỉ là chảy xuống chút máu, bị chút nội thương như vậy.
Đương nhiên cũng phải nói, bản thân Kiều Phong bị nội thương cũng vì không ngờ chưởng lực của Vô Song sau một tháng lại có sự lột xác đáng sợ, loại biến hóa này căn bản không ai ngờ được mới dẫn tới Kiều Phong không kịp đề phòng mà chịu thụ thương.
....
Cảm nhận được uy lực của Đế Hoàng Khí, Vô Song vẫn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn tuy nhiên Đế Hoàng Khí dẫu sao vẫn có một điểm yếu cố hữu, thứ này quá

mức khó tu luyện, ngoại trừ dùng Hoàng Đế Nội Kinh sử dụng song tu thuật ra thì không có cách nào tu luyện Đế Hoàng Khí hơn nữa chính Vô Song cũng biết nếu chỉ dùng song tu thì không rõ năm nào tháng nào Đế Hoàng Khí của hắn mới có thể thực sự uy hiếp địch nhân.
Nếu chỉ cần song tu mà có thể làm Đế Hoàng Khí bạo tăng thì hoàng đế trong thiên hạ ai chẳng vô địch?, tam cung lục viện thất thập nhị phi, cái số lượng nữ nhân như vậy thì sợ gì không có ai song tu? đáng tiếc đây chỉ là mộng tưởng xa vời.
Đầu tiên muốn dùng song tu thuật tốt nhất vẫn phải lựa chọn nữ tử mang đặc dị thể chất, hoàn mỹ nhất là đi tìm một nữ tử Tiên Thiên Chí Âm Thể như Vô Song hoặc chí ít cũng là thuần âm thể chất nếu không Đế Hoàng Khí rất khó từng bước tăng thêm.
Thứ hai Đế Hoàng Khí bắt nguồn từ quốc vận, quốc khí cùng long mạch quốc gia, không phải ngẫu nhiên mà khai quốc hoàng đế luôn có Đế Hoàng Khí vượt xa con cháu, Đế Hoàng Khí thường thường lấy sẽ giảm dần theo năm tháng, giảm dần theo triều đại. Đế Hoàng Khí là đại diện cho nhân gian Đế Hoàng, Vô Song không phải Hoàng Đế thì hắn lấy tư cách gì sở hữu Đế Hoàng Khí cường đại?, hắn cùng lắm chỉ có thể thủ xảo mà tập hợp từng chút từng chút Đế Hoàng Khí mà thôi.
Một chưởng đối chiêu với Kiều Phong, Vô Song lúc này liền muốn quay lại nhìn Hoàng Dược Sư thuận tiện cầu tình cho Quách Tĩnh dẫu sao hắn hiện nay vẫn tương đối có thiện cảm với kẻ ngốc này, Quách Tĩnh với hắn dẫu sao vẫn là bạn bè, hắn thật sự không muốn nhìn Quách Tĩnh rơi vào tay Hoàng Dược Sư.
Ánh mắt chuyển đổi một chút, Vô Song cũng có thể thấy được Hoàng Dược Sư hiện nay vẫn nhẹ nhàng phiêu trần tựa như không có gì còn Toàn Chân Lục Hiệp trận cước đã tự loạn, sắc mặt ai cũng không tốt lắm đặc biệt Mã Ngọc hiện nay khí tức tán loạn, bản thân bị nội thương cũng là không nhẹ.
Từ thế cuộc mà xem, chỉ cần vài chiêu nữa Hoàng Dược Sư chắc chắn phá được trận dù gì thì trước mặt Hoàng Dược Sư cũng chỉ là Toàn Chân Lục Hiệp, Bắc Đẩu thiếu một góc thì có gì đáng sợ?.
Hoàng Dược Sư hiện nay cũng dừng tay lại, ánh mắt mang theo chút ý vị thâm trường nhìn Vô Song, từ chưởng pháp, từ khí tức hay nội lực mà xem thì Hoàng Dược Sư hiện nay vẫn không nhận ra Vô Song là ai hay đến từ đâu nhưng chỉ từ ấn tượng đầu tiên mà Vô Song cho Hoàng Dược Sư thì vị Đông Tà này vẫn tương đối thuận mắt với hắn.
Trẻ tuổi, võ công cao hơn người, chưởng pháp không đi theo đường cương mãnh mà lại theo đường hàn khí âm nhu, thân pháp lại phiêu dật xuất trần quan trọng hơn còn đứng về phía bản thân Đông Tà, mấy điểm này khiến bản thân Hoàng Dược Sư vẫn cảm thấy hài lòng.

Nhìn thấy Vô Song nhìn về phía mình, Hoàng Dược Sư ánh mắt lóe lên một tia tinh minh bất quá ánh mắt rất nhanh dãn ra, trong mắt xuất hiện nồng đậm kinh ngạc rồi lập tức quay người ra một phía khác.
Vô Song đương nhiên cũng nhận ra biến đổi của Hoàng Dược Sư, cả hắn cùng Kiều Phong theo quán tính cũng nhìn theo phương hướng của Hoàng Dược Sư bất quá cả hai cũng không thể cảm nhận được cái gì, trong ánh mắt dần dần chuyển thành mơ hồ khó hiểu.
Là cái gì có thể khiến một trong ngũ bá kinh ngạc như vậy?, thất thốt như vậy?.
Hoàng Dược Sư cũng không giải thích gì, chậm rãi quay đầu lại nhìn qua Mã Ngọc đứng đó, cũng chẳng biết ông đang nghĩ gì sau đó liền phất tay rời đi.
"Hôm nay nhìn thấy một trận vãn bối chiến trong lòng lão phu đúng là có chút vui vẻ, ngày hôm nay lão phu có thể không tính toán với tiểu tử kia bất quá sau này tốt nhất đừng để lão phu nhìn thấy hắn, về phần tiểu cô nương vẫn hợp pháp nhãn của lão phu, sau này nếu có thời gian có thể lên Đào Hoa Đảo, lão phu có thể phá lệ mời ngươi lên đảo".
Nói xong Hoàng Dược Sư rung rung cổ tay, chưởng phong bắn về phía Vô Song rồi lập tức vận chuyển khinh công mà biến mất.
Vô Song cũng thản nhiên đưa tay ra, trong tay hắn vậy mà có một tấm lệnh bài nhỏ, lệnh bài thuần một sắc màu đen cũng chẳng có chữ viết gì bất quá hai mặt đều có một đóa hoa đào màu hồng nhạt, điêu khắc cực kỳ tinh tế.
Cầm lấy tấm lệnh bài này, Vô Song vẫn thở ra một hơi.
Lần đầu gặp cha vợ như thế hình như cũng tính là quá quan?.
....
Lại nói về Đông Tà, thân là một trong võ lâm ngũ bá đã có rất ít việc có thể làm cho Đông Tà kinh ngạc đến mức biểu hiện ra mặt như vậy bất quá lúc này Đông Tà không kinh ngạc cũng không được bởi ông ta cảm nhận được một loại khí tức quen thuộc, khí tức của Vương Trùng Dương.
Thân ảnh xé gió mà đi, trên khuôn mặt của Đông Tà thêm vào một tia ý vị, Vương Trùng Dương người này chưa có chết, cái này Đông Tà cũng biết.
Khác với nguyên tác, trong thế giới này Vương Trùng Dương đã có rất nhiều thay đổi, ví dụ như Vương Trùng Dương trong thế giới này là người sáng tạo ra Không Minh Quyền chứ không phải Chu Bá Thông, Vương Trùng Dương cũng không tử vì nước, không dành tất cả cuộc đời của mình để kháng Kim, bản thân ông trong thế giới này quyết định rời xa trần thế cùng Lâm Triều Anh làm một đôi thần tiên quyến lữ.
Lâm Triều Anh hiện nay cũng không lập ra phái Cổ Mộ bất quá võ công Cổ Mộ thì vẫn cứ sáng tạo ra hơn nữa với việc Lâm Triều Anh đi cùng Vương Trùng Dương thì đây có thể là cặp đôi đáng sợ nhất nhì võ lâm thậm chí đi ngang võ lâm cũng chẳng phải việc không thể dù gì Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng

Dương cũng luyện thành Song Kiếm Hợp Bích, bằng vào hai người cùng lên thiên hạ mấy ai dám tranh phong?.
Trong khoảng thời gian này Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh đúng là vẫn xây một tòa 'Cổ Mộ' ở Chung Nam Sơn, bản thân cả hai xây dựng nơi này để ẩn cư những năm cuối đời, sau khi xây dựng xong Cổ Mộ thì hai người liền tiếu ngạo nhân gian, đi khắp thiên địa, sự tồn tại của Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh gần như không còn trên nhân thế, rất ít người biết hai người này vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại, trong đám số ít người này vẫn có Đông Tà – Hoàng Dược Sư.
Quan hệ của Hoàng Dược Sư cùng Vương Trùng Dương cũng chẳng tốt đẹp gì nhưng mà quan hệ giữa Lâm Triều Anh cùng Phùng Hành lại cực kỳ tốt, mỗi năm đến ngày dỗ của Phùng Hành hai vợ chồng Vương Trùng Dương vẫn đến trước mộ Phùng Hành tế bái.
Hoàng Dược Sư cũng biết Vương Trùng Dương đã buông tay với thế sự thậm chí cho dù Toàn Chân Giáo rơi vào vạn kiếp bất phục chưa hẳn Vương Trùng Dương đã ra tay xuất thủ vậy mà lúc này lại trực tiếp dùng khí thế báo động cho Hoàng Dược Sư, việc này căn bản không bình thường.
Ngũ Bá bọn họ tranh đấu bao nhiêu năm đã quá hiểu tính cách của nhau, quá hiểu võ công của nhau.
Dựa theo khí tức mà Vương Trùng Dương lộ ra, Hoàng Dược Sư rất nhanh đi đến một sơn cốc gần đó sau đó khóe miệng giật giật.
Bên trong sơn cốc lúc này có một mùi thịt nướng thơm ngát, ở giữa sơn cốc là một đống lửa bập bùng cùng vài con gà nướng thơm mùi mật ong.
Vừa nhìn thấy Hoàng Dược Sư xuất hiện đã có một giọng nữ tương đối vui mừng vang lên.
"Hoàng đại ca ".
Ba chữ 'Hoàng đại ca' này cũng không phải ai cũng có tư cách nói tuy nhiên Lâm Triều Anh hoàn toàn có cái tư cách này.
Hoàng Dược Sư ánh mắt cổ quái nhìn Lâm Triều Anh rồi lại nhìn hai người bên cạnh nàng, rốt cuộc vẫn bất đắc dĩ thở ra một hơi sau đó đi đến đống lửa rồi ngồi xuống.
"Các ngươi đây là muốn làm gì?".
Nếu có cao thủ võ lâm đi qua sơn cốc lúc này có lẽ sẽ kinh ngạc đến mức rớt hàm, trong sơn cốc vậy mà một hơi xuất hiện 4 nhân vật tuyệt đỉnh trên giang hồ.
Một nữ tử mặc áo đen, bên ngoài khoác một tấm áo mỏng màu trắng, làn da trắng nõn mềm mại, trên người thỉnh thoảng xuất hiện hàn ý như có như không, khuôn mặt xinh đẹp nhưng cũng ngập tràn sự sắc sảo, thông minh.
Một nam tử mặc đạo báo mang theo hai màu trắng xanh làm chủ đạo, mái tóc

búi cao, ánh khí bức người đặc biệt ánh mắt sáng tựa sao trời.
Một lão nhân ăn mặc rách rưới, màu da cũng có chút cáu bẩn, nhìn lôi thôi lếch thếch vô cùng, phần hông có một cây gậy gỗ thuần một sắc xanh ngọc cùng một hồ lô rượu liên tục đung đưa.
Người cuối cùng tất nhiên không cần miêu tả thêm, dĩ nhiên là Hoàng Dược Sư vừa xuất hiện nơi sơn cốc.
Lâm Triều Anh, Vương Trùng Dương, Hồng Thất Công vậy mà đều tập trung tại đây?.
Hồng Thất Công vẫn cứ cà lơ phất phơ như trước, tay cầm đùi gà một mực giải quyết phần ăn của mình.
Vương Trùng Dương thì ánh mắt lại tập trung nhìn sang Hoàng Dược Sư sau đó hơi hơi mỉm cười.
“Hoàng huynh, không biết huynh có hứng cùng chúng ta đến chỗ Nam Đế luôn không?”.
Hoàng Dược Sư vừa ngồi xuống liền lại cảm thấy kinh ngạc.
“Trùng Dương, ngươi cuối cùng muốn làm gì?, Đoàn hoàng gia giống như ngươi đã lâu không màng thế tục hơn nữa... “.
Nói đến đây Hoàng Dược Sư cũng không quên nhìn Bắc Cái cùng Lâm Triều Anh một chút, ánh mắt chuyển thành ngưng trọng.
“Chẳng nhẽ ngươi muốn đến Phật Sơn?”.
Vương Trùng Dương lần này xuất thế hoàn toàn vì Phật Sơn.
Ngoại trừ Tây Độc bản thân Vương Trùng Dương không muốn liên hệ ra ông ta lúc này đúng là muốn mời toàn bộ Ngũ Bá cùng đi đến Phật Sơn, tất nhiên vị trí của Tây Độc liền do Lâm Triều Anh đảm nhiệm.
Bằng sự phối hợp của hai vợ chồng bọn họ, bằng trận đạo cùng hiểu biết kinh người của Hoàng Dược Sư, bằng vào phật đạo cùng một Nhất Dương Chỉ có thể phá tà ma của Nam Đế, bằng vào Hàng Long Thập Bát Chưởng uy mãnh tuyệt luân của Hồng Thất Công, chuyến đi đến Phật Sơn lúc này có thể vô lo.

Quyển 2 Chương 167

Phong vân tụ Bắc Địa

Vô Song rời khỏi thế giới cũ đã có hơn 2 tháng.

Với một tiểu nhân vật như Vô Song mà nói thì sự mất tích của hắn căn bản không ai để ý hoặc chí ít hiện nay vẫn là không ai để ý.

Trong cái thế giới rộng lớn vô ngần này, Vô Song quả thật là một tiểu nhân vật không hơn không kém, sự biến mất của hắn không ảnh hưởng đến vận hành của cái thế giới này, chí ít trong tương lai gần là vậy.

Trong khoảng thời gian này toàn bộ thiên hạ đang rung động bởi một đại sự, một đại sư bao trùm toàn bộ thiên địa.

Bá chủ phương Bắc lúc này đã động.

Năm Khang Hy thứ 4, không rõ lý do gì nhà Liêu mở cửa cho quân Mông Cổ mượn đường, Liêu Quốc từ bỏ chống lại.

Trong cùng năm, đại quân Mông Cổ rốt cuộc nam tiến, hướng về tấm khiên chắn đầu tiên của Đại Thanh nơi phương Bắc.

Rất nhiều người nói đại thành lớn nhất phía Bắc là Tương Dương Thành bất quá điều này không đúng, tòa thành lớn nhất phương Bắc là Vĩnh An Thành.

Vĩnh An Thành là một tòa thành thuộc quyền quản lý của nhà Thanh bất quá thực tế đây là tòa thành mà nhà Thanh ban cho vị vua không ngai Bắc Địa Vương – An Lộc Sơn.

Vĩnh An Thành chỉ có 2 phần dân số là người Hán còn lại dân số chủ yếu là người Kim, người Liêu, người Thổ Phồn, đây có thể coi là khu tự trị của Đại Hán, dưới quyền An Lộc Sơn nắm giữ 20 vạn binh mã, một đội quân thuần túy được tạo nên từ người ‘ngoại tộc’.

Nếu là triều đại khác có lẽ còn không ai dám cho An Lộc Sơn tự mình xây dựng một đội quân mạnh mẽ và hung hãn thế này bởi cái quan điểm ‘không phải tộc ta ắt có dị tâm’ đã đi rất sâu vào văn hóa cũng như truyền thống của người Hán, đáng tiếc trong mảnh thiên địa này người Hán không làm chủ được, Trung Nguyên là của Đại Thanh.

Nhà Thanh căn bản không cố kỵ An Lộc Sơn bởi trong mắt nhà Thanh mà nói bất kể người Hán, người Tiên Ti, người Mông Cổ, người Thổ Phồn, người Tây Hạ... đều là ‘dị tộc’, có thể dùng được người Hán thì sao không dùng được các dân tộc khác?.

Đạo quân 20 vạn của An Lộc Sơn thực sự rất thiện chiến, đây là đạo quân đầu tiên ngăn cản Mông Cổ nam hạ, một đạo quân thiện chiến không ai dám coi thường, với Vĩnh An Thành cùng 20 vạn quân này của An Lộc Sơn khiến người

Thanh tạm thời có thể kê cao gối mà ngủ bất quá thế sự cũng không theo ý người.
Không ai biết lý do tại sao Liêu Quốc vốn đang chống cự Mông Cổ, đang nhận viện trợ của Đại Thanh để ngăn cản quân Mông Cổ lại bắt đầu chuyển hướng thần phục Mông Cổ, cái loại biến cố bất ngờ này ai mà ngờ được?.
Đội quân 20 vạn của An Lộc Sơn trong phút chốc bỗng trở nên yếu đuối không thể tả trước người Mông Cổ hùng mạnh.
Thiết Mộc Chân lần này không xuất hiện nhưng người dẫn binh lần này cũng là một nhân vật có thể làm bất cứ ai cũng phải cảm thấy kinh hồn táng đảm – Thánh Đức Văn Vũ Nguyên Soái – Hốt Tất Liệt.
Mùa thu năm Khang Hy thứ 4, Hốt Tất Liệt mang 60 vạn đại quân nam hạ, trong 3 ngày đánh sập 6 tiểu thành tiền phong, 60 vạn đại quân trong 3 ngày ép thẳng An Định.
Tháng 10 năm Khang Hy thứ 4, 60 vạn đại quân Mông Cổ bao vây Bắc Địa, kiếm chỉ An Định.
Cũng trong tháng 10, Bắc Địa Vương An Lộc Sơn 3 lần mang quân ngăn cản Hốt Tất Liệt, cả 3 lần đều thảm bại mà chạy.
Toàn bộ Bắc Địa rơi vào tay đại quân Mông Cổ, An Lộc Sơn chỉ còn có thể trấn thủ thành An Định, trong thành bao gồm 2 tháng lương thực cùng 15 vạn đại quân.
Tháng 10 năm Khang Hy thứ 4, hai đại quân đoàn của Đại Thanh được điều động tiến về An Định.
Thanh Long Quân Đoàn từ Hoài Nam Đạo.
Chu Tước Quân Đoàn từ Tương Dương Thành.
....
Tương Dương Thành, thời điểm tháng 10, sau khi Vô Song rời khỏi thế giới này 10 ngày.
Quách Tĩnh lúc này thân mang trọng giáp, bộ giáp ánh lên sắc xanh ngọc cực kỳ đặc biệt, mái tóc búi cao cùng một dải khăn tím trên đầu, đứng trên tường thành ánh mắt có chút thâm trầm nhìn về thảo nguyên phương Bắc.
Đó là nơi Quách Tĩnh hắn lớn lên hơn nữa... ở đó còn có một nữ nhân mà Quách Tĩnh nợ một đời.
Lúc này trên tường thành có một tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên, tiếng bước chân này làm lòng Quách Tĩnh trở nên an tĩnh rất nhiều.
“Dung muội, muội về rồi”.
Người xuất hiện sau lưng Quách Tĩnh đương nhiên là Quách phu nhân, nàng lúc này một thân áo vàng, khuôn mặt xinh đẹp đầy sắc sảo nhìn về nơi phương xa, bàn tay mềm mại khẽ chạm vào bàn tay đầy thô ráp của Quách Tĩnh.
“Quách đại ca, ta đã đưa Phù nhi, Đại Võ, Tiểu Võ cùng Dương Quá đến Đào

Hoa Đảo rồi”.
Quách Tĩnh nghe vậy liền gật đầu, rồi thở ra một hơi.
“Chiến tranh vẫn là đến rồi, từ lúc trở thành tướng quân của Đại Thanh, từ lúc tiếp quản Tương Dương Thành ta đã biết chắc chắn có một ngày nay chỉ là đến khi đối mặt với nó vẫn là cảm nhận được áp lực thật lớn”.
Quách phu nhân cười cười, nàng đương nhiên hiểu ý của trượng phu mình, bàn tay nắm càng chặt tay của Quách Tĩnh hơn, lúc này hai vợ chồng bọn họ không nói gì chỉ im lặng hưởng chút ánh nắng còn xót lại của hoàng hôn trên Tương Dương Thành.
Quách Tĩnh – Bắc Tướng Quân được lệnh dẫn 2 vạn tinh binh tiếp viện Bắc Địa, cùng với hai đại quân đoàn hợp quân với An Lộc Sơn, tại Vĩnh An Thành quyết chiến với Hốt Tất Liệt.
....
Trường An Thành, mùa thu tháng 10 năm Khang Hy thứ 4.
Cổng thành Trường An lúc này mở lớn, một đội quân chậm rãi theo cửa thành mà di chuyển, theo đường Hoài Nam Đạo đi thẳng về phía Tương Dương.
Đạo quân này không nhiều chỉ có 8000 binh lính bất quá trang phục thuần một sắc trắng cực kỳ thu hút, bất kể là binh khí, giáp trụ hay kỵ mã đều toát lên một vẻ xa hoa, có thể nói thẳng đây là một đạo quân được trang bị đến tận chân răng.
Bát Kỳ Đại Thanh – Chính Bạch Kỳ Quân Đoàn xuất động.
Chính Bạch Kỳ Quân Đoàn là một trong Bát Kỳ Đại Thanh, đây là quân đoàn còn tinh nhuệ hơn cả Tứ Đại Quân Đoàn của Đại Thanh hơn nữa một lòng trung thành với hoàng thất, vương bài quân đội của Đại Thanh, càng đáng nói hơn là người được gọi là Chính Bạch Kỳ Nguyên Soái.
Thượng thư bộ binh kiêm Bạch Kỳ Nguyên Soái – Phúc Kiến An – Phúc Vương Gia.
Nguyên Soái của quân Mông Cổ là Hốt Tất Liệt thì nguyên soái trong trận chiến này của Đại Thanh chính là Phúc Kiến An người được coi là Đại Thanh đệ nhất yêu nghiệt.
....
Đại Thanh lúc này lý thuyết là do Khang Hy đứng đầu nhưng Khang Hy vốn còn quá nhỏ vì vậy toàn bộ mọi việc cũng là do Tả Tướng cùng Hữu Tướng đứng ra bàn bạc với nhau bất quá hiện nay cả Tả Tướng cùng Hữu Tướng đều không có mặt ở hoàng cung, hai người đều xuất hiện ở Bắc Thiếu Lâm.
Bắc Thiếu Lâm hiện nay có thể coi là trung tâm quyền lực của Đại Thanh cũng không quá bởi Thiết Mộc Chân đã không cho Khang Hy cơ hội trưởng thành, người có thể đủ tư cách lấy thiên hạ làm bàn cờ, lấy quốc lực làm quân cờ mà đấu với Thiết Mộc Chân chỉ có lão hoàng đế Thuận Trị.
Trong thiền viện của Thuận Trị hiện nay có tổng cộng bốn vị cận thần.

Tả Tướng – Tần Cối.
Hữu Tướng – Lý Lân.
Chính Lam Kỳ Nguyên Soái – Ngao Thiếu Khanh – Ngao Bái.
Tương Lam Kỳ Nguyên Soái – Sách Vương – Sách Ni.
Khác với tất cả biểu hiện thường ngày, cả bốn người đều quỳ trên bồ đoàn, toàn bộ đều giữ im lặng, hai mắt nhắm lại, trong gian phòng chỉ còn tiếng gõ mõ của Thuận Trị Hoàng Đế.
Thuận Trị một thân tăng bào, cũng không đối mặt với các cận thần năm xưa mà lựa chọn quay lưng lại, hai chân khoanh trên bồ đoàn, tay vẫn chậm rãi gõ mõ.
Cũng chẳng biết qua bao lâu, Thuận Trị rốt cuộc lên tiếng.
“Sách Ni, theo ngươi tân nhiệm nguyên soái của chúng ta lần này xuất chinh có cơ hội thắng hay không?”.
Tân nhiệm nguyên soái dĩ nhiên là Phúc Kiến An.
Sách Ni một thân áo trắng, toàn bộ khuôn mặt đều vô cùng già nua, mái tóc bạc trắng bất quá cũng không có vẻ sắp chết như nhiều người đồn đoán, đối với câu hỏi của Thuận Trị rất nhanh cung kính trả lời.
“Hốt Tất Liệt là một trong tứ tử của Thiết Mộc Chân, tài năng của hắn đã được Thiết Mộc Chân khâm điểm, có thể hợp pháp nhãn kẻ đó thì Hốt Tất Liệt dĩ nhiên cực kỳ đáng sợ bất quá nói về quân sự thần vẫn nhất mực tin tưởng vào Kiến An, đứa nhỏ này nhất định sẽ không làm cho cơ nghiệp của Đại Thanh bị rung chuyển”.
Thuận Trị tiếp tục im lặng, theo sự im lặng của ông ta không khí trong căn phòng như bị căng lên, một cảm giác áp lực đè thẳng lên mọi người.
“Lý Lân, Thái Sư lần này có nói gì không?”.
Lý Lân vẫn một thân áo vải gai, khi nghe Thuận Trị hỏi cũng lập tức cung kính trả lời.
“Bẩm thái thương hoàng, Thái Sư lần này muốn điều động người đó đến phương Bắc, thái sư nói... cũng chỉ có người đó mới có thể ổn định Bắc Địa”.
Thuận Trị lần này lông mày liền nhíu chặt lại, đối mặt với Thiết Mộc Chân ngay cả ông ta cũng cảm thấy áp lực, Thiết Mộc Chân như một đầu hung lang sẵn sàng nuốt chửng tất cả vậy, cực kỳ đáng sợ.
Tâm cảnh bao nhiêu năm vốn yên tĩnh của Thuận Trị rốt cuộc dần dần không cách nào giữ được nữa, vốn tưởng đã đoạn tuyệt hồng trần nhưng hiện nay trong lòng Thuận Trị lại xuất hiện một cỗ hùng tâm tráng trí.
“Lệnh Tây Phương Nguyên Soái – Nhạc Phi cấp tốc đến Bắc Địa, Nhạc Phi tạm thời trở thành Bắc Địa Nguyên Soái, Phúc Kiến An làm phó soái, hai người cộng đồng trấn thủ Vĩnh An Thành”.
“Lệnh phong Ngao Bái làm Hữu Tướng Quân, thống lĩnh Chính Lam Kỳ Quân tiến về Bắc Địa”.

"Lệnh phong Quách Tĩnh làm Tả Tướng Quân, mang 2 vạn quân Tương Dương Thành đến Bắc Địa".
"Lệnh phong An Lộc Sơn làm Hậu Tướng Quân ".
"Lệnh.... Hoàn Nhan Cô Nương xuất sơn, trở thành Tiền Tướng Quân "
....
Tháng 11 năm Khang Hy thứ 4.
Sau khi Vô Song rời khỏi thế giới này được một tháng.
Đại Doanh Mông Cổ.
Mông Cổ trận doanh lúc này là một mảnh an tĩnh, bên trong đại doanh không thiếu tướng lĩnh mông cổ hơn nữa còn có cả Hốt Tất Liệt thân là nguyên soái bất quá ngay cả Hốt Tất Liệt cũng không dám lên tiếng.
Trong đại doanh Mông Cổ lúc này có một bàn lớn xây dựng trận hình cùng địa thế xung quanh thành An Định, trước cái trận hình mô phỏng này có một nam tử đang đứng, ánh mắt nam tử này nhíu càng ngày càng chặt.
Người thân một thân cẩm bào, bên ngoài khoác áo lông chồn cực kỳ ấm áp, khuôn mặt nghiêm nghị toát lên anh khí bức người.
Ở bên ngoài Hốt Tất Liệt liền là nguyên soái nhưng thực tế nam nhân này mới chịu trách nhiệm toàn bộ cuộc chiến chiếm An Định Thành này.
Nhữ Dương Vương – Gia Luật Võ Thần.
Gia Luật Võ Thần lúc này nói thẳng ra thì tuyệt đối không mấy dễ chịu, hắn mang theo tuyệt đối tự tin cùng tuyệt đối lực lượng muốn đánh sập Ân Định Thành bất quá gần 1 tháng trôi qua hắn vẫn không thể tiến thêm một bước nào.
Càng đáng ghét hơn hắn lại bị ngăn cản bởi kẻ thù của mình – Quách Tĩnh.
Nói về dẫn binh đánh trận bản thân Gia Luật Võ Thần tự tin chấp 10 cái Quách Tĩnh cùng lên bất quá đây không phải là hai quân quyết chiến trên đất bằng, đây là một bên công, một bên thủ.
Nói về năng lực thủ thành, dõi mắt khắp thiên hạ không có mấy ai qua được Quách Tĩnh.
Đương nhiên nói đến Quách Tĩnh là không đủ, bắt buộc phải nói đến cả Quách phu nhân, trong gần một tháng này Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh một mực giữ vững Vĩnh An thành khiến đại quân Mông Cổ không có cách nào một đường hát vang, một đường xuyên phá.
Nếu là kẻ khác ngăn cản đại quân Mông Cổ thì Gia Luật Võ Thần không cảm thấy quá mức bực mình tuy nhiên Quách Tĩnh lại khác, Quách Tĩnh là một kẻ Gia Luật Võ Thần năm mơ cũng muốn lấy mạng.
Thế giới này là một cái thế giới rất thần kỳ mà cũng rất thú vị.
Gia Luật Võ Thần là Nhữ Dương Vương tuy nhiên ba chữ Nhữ Dương Vương này còn chưa đủ để Gia Luật Võ Thần được tặng cho họ 'Gia Luật', cái họ hoàng tộc này chính là do phu nhân của hắn mang lại, trong thế giới này phu

nhân của Gia Luật Võ Thần chính là đại danh đỉnh đỉnh Mông Cổ Công Chúa – Gia Luật Hoa Tranh.
Mông Cổ tiểu Công Chúa – Triệu Mẫn chính là kết tinh tình yêu của Gia Luật Võ Thần cùng Hoa Tranh bất quá Gia Luật Võ Thần biết, sâu trong trái tim phu nhân mình vẫn còn hình bóng của tên phò mã năm xưa.
Lần này Gia Luật Võ Thần chủ tâm hướng xin đánh trận đầu cũng chính là muốn tự tay lấy mạng Quách Tĩnh.
Hít vào một hơi lãnh khí, bình ổn lại khí thế của bản thân mình, đầu hơi hơi quay lại, Gia Luật Võ Thần lên tiếng.
“Triết tướng quân, thứ đó chuẩn bị xong chưa”.
Gia Luật Võ Thần vừa lên tiếng lập tức có một nam nhân đứng lên, nếu Quách Tĩnh có mặt ở đây tuyệt đối sẽ nhận ra người này, Mông Cổ Thần Xạ Tướng – Triết Biệt.
Triết Biệt hai tay chắp lại đối với Gia Luật Võ Thần cung kính lên tiếng.
“Bẩm quân sư, nội trong chiều nay thứ đo sẽ được mang tới”.
Gia Luật Võ Thần nghe vậy liền gật đầu, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Quách Tĩnh, Hoàng Dung, ta để các ngươi sống thêm một buổi chiều”.
....
Trong lúc Gia Luật Võ Thần ở trong lều trướng một hơi đánh ra 12 đạo quân lệnh thì ở gần thành An Định, có hai nữ nhân chậm rãi tiếng tới.
Hai người này di chuyển cực kỳ thong dong trên lưng ngựa, đáng nói hơn là sau lưng hai người này có ít đến 3000 binh sỹ.
Hai nữ nhân này đều dùng mạng che mặt bất quá một người mặc trang phục màu đen, một người thì lại mặc hoàng kim bảo giáp.
Nói đến nữ nhân mặc hoàng kim bảo giáp có lẽ cũng không khó đoán, nàng chính là Hoàn Nhan Tuyết Y, Tiền Tướng Quân của Đại Thanh lần này.
Về phần nữ nhân mặc áo đen, nàng cũng chẳng phải ai xa lạ - Hoắc Thanh Đồng.
Hai nữ nhần dần dần đi về phía thành An Định, bỗng nhiên ngựa của Hoàn Nhan Tuyết Y liền dừng lại.
Theo động tác của nàng toàn bộ 3000 thân vệ cũng lập tức dừng lại, đạo quân này không ngờ đều cùng một nhịp thở với bản thân nàng.
Quay sang một bên nhìn Hoắc Thanh Đồng, Hoàn Nhan Tuyết Y nhếch miệng.
“Đại Thanh cùng Mông Cổ vốn là chó cắn chó, ta thật sự hy vọng bọn chúng cắn chết nhau mới tốt bất quá thân bất do kỷ, vẫn phải đến đây trợ giúp Đại Thanh dù sao thù diệt quốc không thể không báo”.
“Ngươi thì khác, ngươi không liên quan đến cuộc chiến này vì vậy ta mang ngươi đến đây mở rộng tầm mắt, cũng không cần dùng tên Hoắc Thanh Đồng, tốt nhất dùng tên một cái tên giả đi, từ giờ trở đi ngươi gọi là Hoàn Nhan Thanh Thanh”.

“Cuộc chiến này bất kể thắng thua đều sẽ là một cơ hội cho ngươi, một cơ hội cho ngươi mở rộng tầm mắt, được nhìn thấy hai quái vật thật sự về tài dụng binh, cố mà chắt lọc kinh nghiệm”.
Nói đến đây Hoàn Nhan Tuyết Y trong mắt cũng xuất hiện một tia thán phục, trong chiến trường lần này có hai người nàng bội phục từ tận chân tâm.
Một người mà vào thời hoàng kim của nàng, nàng dùng tất cả mọi cách cũng không thắng nổi.
Một người khác liền là kẻ diệt đi nhà Kim.
Nhạc Phi cùng Gia Luật Võ Thần.
Nghĩ đến hai cái tên này, Hoàn Nhan Tuyết Y liền cảm thấy trận chiến này cực kỳ cực kỳ thú vị.
....
Hiện nay mới là 1 tháng kể từ lúc Vô Song rời khỏi thế giới này.

Quyển 2 Chương 168
Thiên Sơn - Linh Thứu Cung (1)

Vô Song không biết được ở thế giối cũ xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết việc Vương Trùng Dương muốn tiến về Phật Sơn, hắn sau khi thấy Hoàng Dược Sư rời đi tất nhiên cũng không níu kéo gì mà lập tức quay về xe ngựa của bản thân mình.

Vừa trở về xe ngựa lập tức nhận được sự quan tâm của Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong hắn chỉ thản nhiên mỉm cười bất quá hắn cũng không dám kể sự thật cho hai người này nghe.

Nếu chỉ có mình Hoàng Dung thì Vô Song sẽ không nói gì nhưng mà còn có cả Mai Siêu Phong ở đây, nếu Mai Siêu Phong biết kẻ giết trượng phu của mình ở ngay gần đây chỉ sợ nàng lập tức hóa điên bất chấp tất cả mà đi tìm Quách Tĩnh.

Đây là việc Vô Song không mong nhìn thấy.

"Cũng không có gì, ta một đường đi theo hướng Nhược Hoa chỉ sau đó rất nhanh nhìn thấy phụ thân muội đang cùng người khác chiến đấu bất quá chỉ là đơn giản luận bàn mà thôi tuyệt đối không có gì nguy hiểm, sau khi quan sát trận chiến của phụ thân muội rồi tận mắt thấy lão nhân gia rời đi thì ta liền trở về".

Hoàng Dung mở to ánh mắt ra nhìn Vô Song một chút, đôi mắt cơ linh chớp chớp cực kỳ linh động sau đó tò mò mà lên tiếng.

"Luận bàn?, có thể luận bàn với phụ thân tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, không biết là vị nào?"

Vô Song cũng không hề nghĩ ngợi, nói dối không chớp mắt.

"Thoạt nhìn là một lão đầu tử tóc tai bù xù, bản thân quần áo rách rưới, nếu ta không nhầm mà nói người này chắc chắn là đại danh đỉnh đỉnh Bắc Cái – Hồng Thất Công, Hàng Long Thập Bát Chưởng của vị Thất Công này so với Kiều Phong còn uy mãnh hơn không ít, quả thực đáng sợ".

Lời Vô Song nói ra tất nhiên là vô căn cứ, chính bản thân Vô Song cũng không mấy tin tưởng Hàng Long của Thất Công có thể so sánh cùng Kiều Phong, cùng cảnh giới một trận chiến bản thân Thất Công không có mấy cơ hội thủ thắng.

Cũng không rõ có phải quan niệm của bản thân hắn kéo dài từ kiếp trước hay không. đối với Vô Song mà nói trong Ngũ Bá Trung Nguyên thì vị Hồng Thất Công này chung quy vẫn là xếp cuối, nhắc đến Hồng Thất Công, Vô Song không mấy khi liên tưởng tới thể hiện võ công của ông ta, thứ làm Vô Song nhớ chỉ là số lần Hồng Thất Công gặp nguy hiểm mà thôi, cẩn thận tính toán mà xem Hồng Thất Công chỉ sợ là đỉnh cấp cao thủ bị dồn vào tình thế nguy hiểm nhiều nhất Kim Dung đi?.

Trong xe lúc này, sau khi nghe được Vô Song nói thì liền an tâm hơn không ít, cả Mai Nhược Hoa cùng Hoàng Dung đều biết Hồng Thất Công là nhân vật bậc nào, thân là ngũ bá với nhau thỉnh thoảng đối vài chiêu thức cũng đâu là gì?, nhìn vào một điểm này chỉ cần hiểu Hoàng Dược Sư không gặp nguy hiểm thì có gì để lo lắng?.
Mai Siêu Phong cho dù nằm mơ cũng muốn gặp lại Hoàng Dược Sư tuy nhiên thân là phản đồ nàng hiện tại cũng chỉ dám suy nghĩ trong mơ mà thôi, nói nàng gặp mặt Hoàng Dược Sư?, nàng căn bản không dám, nàng thậm chí còn không có mặt đi gặp sư phụ.
Hoàng Dung cũng không khác gì Mai Siêu Phong, nàng chính là trốn nhà mà ra, nếu như gặp mặt Hoàng Dược Sư chẳng khác nào chui đầu vào lưới, nhất định sẽ bị phụ thân mang về Đào Hoa Đảo, nàng căn bản vẫn còn chưa muốn trở về, ít nhất nếu trở về cũng phải mang Vô Song đi cùng.
Cả hai nữ nhân đều không thể gặp mặt Hoàng Dược Sư lúc này vì vậy cũng không có ai trách cứ Vô Song tại sao không xuất hiện giúp đỡ Hoàng Dược Sư, xe ngựa liền chậm rãi di chuyển trên đường lớn, một mực đi về phương Bắc.
Lôi Cổ Sơn thật sự rất xa, bản thân Lôi Cổ Sơn nằm ở gần Đại Tuyết Sơn, cho dù nó không đến mức nằm tại điểm cực bắc của trung nguyên nhưng mà cũng đã rất gần cực bắc rồi, từ Yến Kinh đi đến Lôi Cổ Sơn tuyệt đối là một đoạn đường không ngắn phải biết Yến Kinh nằm trong Yến Vân Thập Bát Châu, bản thân Yến Vân Thập Bát Châu tương đương với biên thùy của nhà Tống lúc trước, là điểm cực tây của Đại Tống trong khi Lôi Cổ Sơn cũng coi như là điểm cực Bắc, khoảng cách này chính Vô Song cũng phải tặc lưỡi.
Muốn từ Yến Kinh đi đến Lôi Cổ Sơn với tốc độ của đoàn xe Vô Song như hiện nay tuyệt đối cũng phải vài tháng hành trình, dùng đoàn xe di chuyển tốc độ thực sự quá chậm quá chậm.
Đương nhiên Vô Song cũng biết hắn không có quá nhiều thời gian, cho dù A Thanh không có nói nàng sẽ cấp cho Vô Song bao nhiêu thời gian nhưng hắn cũng cảm thấy mình không có thể lãng phí thời gian di chuyển từ điểm cực Tây Nam đi đến cực Đông Bắc vì vậy Vô Song phải nhắm tới phương tiện di chuyển khác.
Nói về phương tiện di chuyển nào nhanh nhất?, trong cái thời cổ đại này dĩ nhiên là dùng ngựa, dùng bảo mã, tốt nhất là Mông Cổ - Hãn Huyết Bảo Mã tuy nhiên ngay cả Hãn Huyết Bảo Mã một đường chạy không dừng vó muốn tới Lôi Cổ Sơn chí ít cũng phải một tháng thời gian hơn nữa không phải một con ngựa có thể đáp ứng được mà phải cần 3 đầu bảo mã thay phiên nhau chạy đến chết.
Cái phương tiện ‘bảo mã’ này Vô Song trực tiếp lắc đầu, đừng quên đi theo Vô Song còn có Hoàng Dung cùng Mai Nhược Hoa, di chuyển với cường độ như vậy đến Vô Song còn cảm thấy khó thở huống gì hai nữ nhân này?.

Cũng may trong cái thế giới này vẫm còn một phương tiện đặc biệt – phương tiện di chuyển đường hàng không.
Nói ra cực kỳ khó tin nhưng nó vẫn tồn tại, Vô Song bản thân đã nghe Lý Thu Thủy nhắc đến không ít lần, trong thiên hạ có một nghề gọi là tuần thú sư.
Thế giới này đương nhiên không có thần thú hay thánh thú gì đó, thuần thú ở đây cường đại nhất may ra cũng chỉ là hổ - báo – sư tử các loại bất quá có một dạng địa phương thực sự thuần được 'thần thú' hoặc nói chính xác hơn là 'thần điểu'.
Thiên Sơn – Linh Thứu Cung.
Thiên Sơn Linh Thứu Cung là nơi Vô Song nhất định phải đi qua, bởi chỉ có mượn Thiên Sơn Đại Tuyết Điêu hắn mới có hy vọng đến được Lôi Cổ Sơn, nếu có thể mượn được Thiên Sơn Đại Tuyết Điêu trong vòng 7 ngày liền có thể đặt chân tới Lôi Cổ Sơn.
Dĩ nhiên Linh Thứu Cung là nơi nào?, đây là nơi còn đáng sợ hơn bất cứ thế lực tà mà ngoại đạo nào của võ lâm, cho dù Bạch Đà Sơn Trang uy chấn giang hồ của Âu Dương Phong mà nhìn thấy Linh Thứu Cung chỉ sợ lập tức quay đầu rời đi.
Đầu tiên mà nói về võ lực, người của Linh Thứu Cung rất ít khi đi khỏi Thiên Sơn, võ lực cao thấp tạm thời bất luận tuy nhiên Linh Thứu Cung – Thiên Sơn Đồng Mỗ thì lại khác, Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn có thể coi là quái vật, chỉ bàn về thực lực thiên hạ này nàng có thể ngồi vào 3 vị trí đầu.
Nếu lấy Tảo Địa Thần Tăng trong Thiếu Lâm Tự làm đầu thì Vương Trùng Dương sẽ là người thứ hai, về phần kẻ thứ ba ngoại trừ Vu Hành Văn ra... Vô Song không nghĩ ra được thêm ứng củ viên nào, quan trọng hơn Vu Hành Văn thậm chí có khả năng truy thẳng ngôi vị đệ nhất cao thủ của vị Vô Danh Tăng kia cũng không biết chừng.
Vô Song còn chưa có quên Vu Hành Văn chuẩn bị lần phản lão hoàn đồng, chỉ cần Bát Hoang Lục Hợp Công của nàng thành công phản lão lần thứ 3, Vô Song tương đối chắc chắn thiên hạ võ lâm không ai ngăn được ác bà bà này.
Thứ hai phải nói về lực ảnh hưởng, Thiên Sơn Linh Thứu Cung thật ra cũng nằm ở Tây Vực, nằm ở dãy Thiên Sơn.
Dãy Thiên Sơn thậm chí còn lớn hơn Đại Tuyết Sơn nhiều, là một trục dọc chắn ngang Tây Vực cùng Trung Nguyên, có thể coi là sống lưng của Tây Vực, bản thân Thiên Sơn nằm ở cực Bắc của Tây Vực.
Muốn nói có thể lực võ lâm nào ở Tây Vực đủ sức đấu với Linh Thứu Cung thì cũng chỉ có Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, dĩ nhiên Nhất Phẩm Đường cũng không có lợi hại như Linh Thứu Cung bất quá đừng quên sau lưng Nhất Phẩm Đường là Tây Hạ Quốc, hiềm một nỗi duy nhất bản thân Tây Hạ lại tương đối cách xa Linh Thứu Cung, nó nằm ở cực Tây của Tây Vực.

Với sự thù hận giữa Lý Thu Thủy cùng Vu Hành Văn thì Nhất Phẩm Đường cùng Linh Thứu Cung cũng không thiếu lần va chạm với nhau thậm chí vài lần Lý Thu Thủy ẩn ẩn vận dụng cả binh lực của Tây Hạ bất quá vẫn là không thể lay chuyển nổi Linh Thứu Cung bởi dưới quyền Vu Hành Văn còn có 36 Động – 72 Đảo.
Đám người 36 Động – 72 Đảo này rốt cuộc có bao nhiêu người thì không ai biết tuy nhiên số lượng thấp nhất cũng không dưới 5000 người, 5000 võ lâm nhân sỹ tuy khả năng phối hợp không tốt nhưng sức chiến đấu tự thân cũng tương đối cường hãn, bằng 5000 thuộc hạ này cộng thêm địa thế của Linh Thứu Cung thì cho dù 2 vạn tinh binh Tây Hạ đánh đến cũng phải vô công mà về, bản thân Linh Thứu Cung vì vậy đã được coi là 'vô địch thế lực'.
Chỉ cần Vu Hành Văn không xảy ra việc gì, chỉ cần đám người 36 Động – 72 Đảo vẫn còn trong khống chế của Vu Hành Văn thì Linh Thứu Cung có thể chấp cả Trung Nguyên Võ Lâm cũng không phải là không thể, đừng quên địa thế của Linh Thứu Cung, nếu không phải tông sư cao thủ rất khó có thể leo đến đỉnh Thiên Sơn thậm chí dưới cái lạnh của Thiên Sơn có khi phải Đại Tông Sư cao thủ mới có thể mạnh mẽ ngăn cản, thử nghĩ Trung Nguyên Võ Lâm toàn bộ tập hợp được bao nhiêu cái Đại Tông Sư cao thủ?, chỉ cần bằng chiến thuật biển người Linh Thứu Cung vẫn thừa sức mài chết đám cao thủ Trung Nguyên này.
Từ hai điểm trên mà nói, cho dù Vô Song khi nghe đến Linh Thứu Cung... cũng phải cẩn thận vô cùng.
....
Từ Yến Kinh nhập Tây Vực cũng không tính là một đoạn đường xa xôi gì, tính từ lúc Vô Song chia tay Hoàng Dược Sư, sau 3 ngày rốt cuộc Vô Song cùng Hoàng Dung cũng đặt chân tới địa giới Tây Vực, đập vào mắt bọn họ liền là Nhạn Môn Thành, liền là đại danh đỉnh đỉnh Nhạn Môn Quan.
Nhạn Môn Quan hiện nay vẫn có thể coi như trực thuộc Đại Tống.
Sau khi đến Nhạn Môn Quan, Vô Song – Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong cũng chia tay với đoàn hộ vệ, ở Nhạn Môn Quan... đã có sẵn người tiếp đón bọn họ.
Nhạn Môn Thành là nơi giao dịch, là nơi giao thoa văn hóa giữa người Tống cùng người Tây Vực thậm chí còn có cả người Kim thỉnh thoảng đi qua, nói về độ hùng vĩ hay to lớn Nhạn Môn Thành thua xa Yến Kinh nhưng về độ phồn hoa hay tấp nập chỉ sợ Yến Kinh cũng là không so được, Nhạn Môn Thành có thể coi là đỉnh điểm của giao thương trong cái thế giới này.
Sau khi Vô Song cùng Hoàng Dung đặt chân đến Nhạn Môn Thành, ánh mắt Vô Song liền hiện lên một tia tinh quang.
"Thú vị".
Nói ra hai chữ mà Mai Siêu Phong cùng Hoàng Dung không lý giải được, sau đó

Vô Song trực tiếp dẫn hai người đi về phía trước.
Nhóm ba người Vô Song thật sự có chút đặc biệt, đầu tiên cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều không lựa chọn hóa trang hay gì cả, một người bạch y như tuyết, một người mạch quần áo màu xanh nhạt tôn lên vẻ dịu dàng nữ tính, quan trọng hơn chỉ xét về khuôn mặt cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều rơi vào hàng tuyệt sắc mỹ nhân, hai cái mỹ nữ nắm tay nhau mà tuyệt đối có thể làm rất nhiều nam nhân rửa mắt, đương nhiên cái sự đặc biệt của nhóm ba người cũng không nằm ở Hoàng Dung mà nằm ở Vô Song cùng Mai Siêu Phong.
Mái tóc trắng của Vô Song dĩ nhiên coi là một điểm đặc biệt dẫu sao nữ nhân tóc trắng quả thật không nhiều, cực kỳ hiếm lại.
Điểm đặc biệt thứ hai là Mai Siêu Phong, nàng mặc một bộ áo choàng màu đen che kín cả người, đến cả dung mạo cũng không lộ bất quá ở phần đai lưng của nàng có một vòng xích sắt, cái vòng xích sắt này vừa vặn gắn với một đầu khác đặt tại vòng eo của Hoàng Dung, nhìn thấy việc này ai ai cũng âm thầm kỳ lạ.
Tại thời cổ đại không thiếu nô lệ, dùng xích sắt trói buộc nô lệ cũng chẳng phải việc xa lạ gì có điều chỉ cần không phải kẻ não tàn mà nói đều có thể nhìn ra Hoàng Dung cùng Mai Siêu phong không phải quan hệ chủ - nô, làm gì có nô lệ nào buộc xích sắt bên hông lại còn gắn chặt với chủ nhân?.
Đương nhiên việc này Vô Song cùng Hoàng Dung đều đã tính trước, ai bảo Mai Siêu Phong bị mù đây?, nếu không dùng cách này chỉ sợ giữa một tòa thành trấn phồn hoa tuyệt đối có rất dễ dàng lạc Mai Siêu Phong.
Ba người theo Vô Song dẫn đầu rất nhanh dừng trước một tòa khách điếm, tòa khách điếm này có cái tên cũng tương đối hoa mỹ gọi là Mân Côi Khách Điếm.
Mân Côi nghĩa là gì?, nó có nghĩa là hoa hồng, Mân Côi Khách Điểm là Khách Điếm lớn nhất Nhạn Môn Thành đồng thời cũng là khách điếm cao quý nhất Nhạn Môn Thành.
Muốn vào cửa Mân Côi Khách Sạn không phải đại phú thì liền là đại quý, người thường là không có tư cách bước vào, dĩ nhiên khi ba người Vô Song đi vào bên trong tòa này Mân Côi Khách Điểm, thủ vệ ở trước cửa cũng thật sự không hề ngăn cản thậm chí ngay lập tức có một tên tửu nhị chạy ra đón tiếp.
Quần áo của cả Vô Song cùng Hoàng Dung đều là nhung lụa thượng hạng làm thành lại thêm dung mạo cùng khí chất của cả hai, căn bản không phải phàm nhân có thể so sánh, chỉ cần có chút ánh mắt cũng sẽ nhìn ra Vô Song cùng Hoàng Dung – không phú thì quý.
‘Quý’ hay không bản thân Vô Song không dám chắc bất quá ‘phú’ thì chính xác rồi, lần này hắn rời khỏi Hoàn Nhan Phủ dĩ nhiên được Hoàn Nhan Hồng Liệt tặng cho trăm vạn lượng bạc, tất nhiêu đều là ngân phiếu, là Đại Tống ngân phiếu.
Trăm vạn lượng này một phần là để kết giao cùng vị Lý Thu Thủy sau lưng Vô

Song, một phần cũng là ‘vốn’ cho Vô Song thực hiện nhiệm vị lung lạc võ lâm nhân sỹ trung nguyên, không thể không nói Hoàn Nhan Hồng Liệt vẫn cực kỳ bạo tay.
“ 2 vị tiểu thư, không biết là đặt phòng hay là muốn gọi món “.
Tiểu nhị của Mân Côi Khách Điếm rất nhanh xuất hiện, khuôn mặt ngập tràn tươi cười chào đón Vô Song cùng Hoàng Dung bất quá có một điểm làm Vô Song tương đối thưởng thức tên tiểu nhị này, hắn hai mắt đang nhìn thẳng xuống mặt đất.
Một nam nhân bình thường khi nhìn thấy Hoàng Dung cùng Vô Song tuyệt đối là thất thố như gặp thiên tiên, tên tiểu nhị này đương nhiên cũng vậy tuy nhiên hắn được đào tạo cũng cực kỳ bài bản, căn bản không dám lựa chọn nhìn dung mạo của Vô Song cùng Hoàng Dung, trực tiếp mà nhìn xuống dưới nền sàn gỗ.
Vô Song khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua Mân Côi Khách Điếm một chút, kiến trúc của nơi này thật sự làm Vô Song rung động, toàn bộ sàn nhà cùng cột gỗ đều được phủ một lớp sơn màu đỏ hơn nữa còn gắn lên tiêu chí của ‘Mân Côi’ khách điếm, trên sàn nhà cùng cột gỗ chính là những đóa hoa hồng được trạm khắc tinh xảo, hoa hồng đen trên nền đỏ thẫm, cực kỳ bắt mắt.
“Không hổ là gia sản của nàng”.
Tự nói thầm trong lòng một câu, Vô Song từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài rồi trực tiếp thả nhè nhẹ vào trong tay tân tiểu nhị.
Tiểu nhị ban đầu không hiểu gì lắm bất quá vừa nhìn thấy lệnh bài sắc mặt liền trắng bệch, khuôn mặt sợ hãi mà ngước lên nhìn Vô Song, có chút tò mò mà đánh giá Vô Song sau đó lập tức cung kính cúi đầu.
“Xin ba vị đại nhân đợi một chút, nô tài lập tức đi mời điếm chủ”.
Nhìn theo tên tiểu nhị xoay đầu rời đi, khóe miệng Vô Song hơi hơi giật giật, khi tên tiểu nhị ngẩng đầu lên, Vô Song mới biết... hắn không có râu, không có cả hầu kết, đây là một... thái giám.
Tất nhiên thái giám làm tiểu nhị ở Mân Côi Khách Điếm có lẽ không phải là việc gì quá mức khó hiểu, phải biết người đứng sau cái khách điếm này chính là Lý Thu Thủy về phần tấm lệnh bài mà Vô Song đưa ra vừa rồi tất nhiên là lệnh bài ‘vương tử’ Tây Hạ mà Lý Thu Thủy cấp cho hắn.
Từ Nhạn Môn Quan đi đến Thiên Sơn không tính là xa nhưng cũng không gần, Vô Song nhất định phải một lần nữa thay đổi phương tiện đi lại, hắn cần bảo mã.
Bảo mã là thứ không dễ mua, muốn có được bảo mã ít nhất phải gặp cái đại thương đội đi qua giao dịch hoặc trực tiếp tìm tộc trưởng các bộ tộc thiểu số nơi Tây Vực bất quá có Lý Thu Thủy thì việc này cũng không còn cần thiết, Lý Thu Thủy quả thật có thể coi là ‘cự vô phách’ của Tây Vực, tại cái mảnh đất này quyền lực của nàng có thể dùng hai chữ ‘thông thiên’ để hình dung.
....

Hôm qua dỗ tổ đi chơi, mọi người thông cảm X_X

Quyển 2 Chương 169
Thiên Sơn – Linh Thứu Cung (2)

Nhạn Môn Thành – Mân Côi Khách Điếm.
Mân Côi Khách Điếm có thể coi là đại kiến trúc hàng đầu của Nhạn Môn Thành, trong cái thời cổ đại này mà Mân Côi Khách Điếm có thể xây đến 5 tầng lâu tuyệt đối là một cái đại thủ bút hơn nữa đừng quên Mân Côi Khách Điếm còn là một quần thể kiến trúc, một quần thể kiến trúc 5 tầng lâu, đây không phải ai cũng có thể thực hiện nổi.
Mặt tiền đương nhiên vẫn là Mân Côi Khách Điếm, với tầng 1 cùng tầng 2 là nơi dành cho khách vãng lai chỉ đi qua đặt món, 3 tầng tiếp theo liền dành cho khách nhân thuê phòng, đỉnh điểm Mân Côi Khách Điếm có thể chứa 500 khách nhân, cả ăn uống cùng thuê phòng, cái con số này chỉ sợ đã không thua kém bao nhiêu với các khách sạn 3 sao của hậu thế.
Tất nhiên Mân Côi Khách Điếm cũng không phục vụ ăn uống cùng nghỉ ngơi đơn giản như vậy, ngoại trừ nhà bếp cùng với gian phòng của hạ nhân ra bản thân Mân Côi Khách Điếm còn có phòng đấu giá, có phòng nghỉ dưỡng, và đặc biệt nhất là Mân Côi Các.
Mân Côi Các chân chính là nơi đốt tiền nhất của Nhạn Môn Thành bởi nơi đây chỉ cần có tiền ngươi liền không khác gì hoàng đế, Mân Côi Các nói trắng ra chính là kỹ viện nhưng là một kỹ viện cực kỳ cao cấp, một cái kỹ viện trải đầy hoàng kim.
Đương nhiên sau lưng Vô Song là Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong, hắn sẽ không hứng thú lắm với cái gọi là Mân Côi Các, cùng lắm chỉ ghé mắt nhìn qua mà thôi, Vô Song hắn vẫn có kháng cự rất lớn với những nữ tử dùng thân thể mua vui cho người hơn nữa hắn cũng không khát khao khó nhịn gì mà đi tới mấy cái địa phương này;.
Cái làm Vô Song chú ý là Độc Bảo Các (phòng đấu giá) cùng Trầm Hương Các (phòng nghỉ dưỡng).
Độc Bảo Các tất nhiên là nơi nhận đấu giá của Nhạn Môn Thành, một cái phòng đấu giá duy nhất trong Nhạn Môn Thành hơn nữa phải biết tại nơi được coi là trung tâm giao thương giữa Tây Vực cùng Trung Nguyên mà nói trong Độc Bảo Các hoàn toàn có thể xuất hiện những vật khó lường, không thiếu cổ thư, cổ đồ, cổ họa xuất hiện trong Độc Bảo Các được mang gia đấu giá, những thứ này đều là dùng vạn lượng bạc làm đơn vị tính toán.
Về phần Trầm Hương Các thì lại thật sự là một nơi nghỉ dưỡng, khác với Mân Côi Các dùng thân thể nữ nhân thậm chí rất nhiều những thứ khác làm thỏa mãn

dục vọng của nam nhân thì Trầm Hương Các lại đơn giản hơn nhiều, an tĩnh hơn nhiều, Trầm Hương Các tổng cộng có 3 tầng tuy nhiên mỗi tầng của nó lại cao hơn những tầng lâu bình thường rất nhiều.
Tại tầng 1 ngoại trừ lối cửa vào có đặt một phòng nhỏ làm giám sát cùng điều hành ra thì bên trong toàn bộ đều là phòng tắm hơn nữa còn là một cái cực kỳ hiếm lạ phòng tắm – suối nước nóng lộ thiên.
Tầng thứ 2 cùng tầng thứ 3 thì cũng không có gì đặc biệt, ở nơi đây chủ yếu treo các họa tác nổi danh đồng thời chỉ phục vụ trà tuyệt không phục vụ rượu, có thể coi là tương đương thanh đạm, tương đương thoải mái.
Chung quy lại mà nói, Vô Song vẫn cực kỳ bất ngời với Mân Côi Khách Điếm, nơi này cứ như một cái Resort thu nhỏ của hậu thế vậy, không biết là ai ném cho Lý Thu Thủy mấy cái suy nghĩ 'tân tiến' này để nàng xây dựng Mân Côi Khách Điếm?.
Đương nhiên Vô Song tạm thời hiểu rõ Mân Côi Khách Điếm như vậy thật ra là vì nữ nhân đang dẫn đường cho hắn.
Đây là một nữ ăn mặc tương đối làm người ta nóng máu, áo ngực màu đỏ khoét cổ rất rộng như muốn khoe bộ ngực ra cho toàn dân thiên hạ thấy, nửa thân dưới mặc váy lụa cũng là màu đỏ bất quá lại mỏng tan gần như có thể nhìn xuyên qua đặc biệt cái sắc đỏ kia lại càng làm tăng thêm sự ma mị của đôi chân dài miên man bên dưới, đáng tiếc duy nhất là lại dùng mạng che mặt, cũng không nhìn ra được dung mạo thật sự của nàng là xinh hay xấu.
Nữ nhân này tự giới thiệu, nàng gọi Lý Lan.
Lý Lan cái tên này vẫn tương đối tầm thường tuy nhiên nếu liên hệ với Lý Thu Thủy thì lại trở nên khác thường.
Tại Tây Hạ, họ Lý là dòng họ của hoàng tộc, Lý Lan không rõ có phải là người hoàng tộc hay không nhưng chỉ bằng cái họ 'Lý' cùng với thân phận thuộc hạ của Lý Thu Thủy liền có thể nhận ra nàng chiếm vai trò tương đối quan trọng trong đám thuộc hạ của Lý Thu Thủy.
Lý Lan một đường cười nói giới thiệu Mân Côi Khách Điếm cho Vô Song cùng Hoàng Dung, một đường lại dẫn bọn họ đi thẳng về một tiểu viện trong Mân Côi Khách Điếm.
Cái tiểu viện này nằm trong khu hạ nhân của Mân Côi Khách Điếm, tức là chỉ dành cho nhân viên trực thuộc khách điếm ra vào, tuyệt đối ngăn chặn người ngoài, nếu không phải có Lý Lan dẫn đường chỉ sợ nhất định sẽ có người đứng ra ngăn cản.
Lý Lan rất nhanh mở cửa tiểu viện nhỏ, sau đó thần thần bí bí cúi đầu với Vô Song, nàng chậm rãi khóa cửa lại rồi nhẹ tiến về giá sách nơi cuối phòng, bàn tay trắng khẽ đụng vào một quyển sách rồi nhẹ kéo, giá sách lập tức di chuyển để lộ ra một con đường tối đen như mực.

Lý Lan cũng cực kỳ quen thuộc xoay người lại, nàng không để ý ánh mắt tò mò của Vô Song, từ trong hộc bàn lấy ra một hộp ngọc lớn, mở chiếc hộp này ra trong tay nàng xuất hiện một viên đá rực đỏ.
Viên đá này thực sự cực kỳ ma mị, so với Dạ Minh Châu thậm chí còn đẹp hơn không biết bao nhiêu lần bởi thứ ánh sáng mà nó tỏa ra cũng thuần một sắc đỏ.
Lý Lan lúc này mới nhoẻn miệng cười, ung dung gật đầu với Vô Song cùng Hoàng Dung.
"Lý Lan chỉ có thể dẫn đại nhân đến đây, bên dưới mới là người tiếp đón đại nhân, thỉnh đại nhân đi xuống dưới ".
Nói xong nàng còn cung kính cúi đầu, hai tay dâng lên viên đá màu đỏ cho Vô Song.
Vô Song cũng chẳng suy nghĩ nhiều, tiếp lấy viên đá này, quả thực viên đá này quá mức ma mị, Vô Song thậm chí có thể nhận ra ánh mắt Hoàng Dung nhìn nó tràn ngập yêu thích, đây có lẽ cũng là lần đầu tiên Hoàng Dung lộ ra thích thú với 'của cải vật chất' như vậy.
"Viên đá này gọi là gì?".
Trước khi đi xuống mật thất, Vô Song không quên quay lại hỏi Lý Lan.
Lý Lan đứng sau lưng Vô Song, nhẹ nhàng mà lên tiếng.
"Bẩm đại nhân, đây là Huỳnh Sa Thạch, là báu vật của Tây Hạ, cũng chỉ có đại phân đà mới được phép sở hữu thứ này, là chủ thượng ban ân".
Chủ thượng trong giọng nói của nàng dĩ nhiên là Lý Thu Thủy.
Một tay nắm Huỳnh Sa Thạch, một tay nắm lấy tay Hoàng Dung, nhóm ba người Vô Song vẫn là chậm rãi tiến xuống mật thất bên dưới.
Đợi Vô Song, Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong đi xuống, giá sách lại được di chuyển về vị trí cũ, trong căn phòng chỉ còn lại một mình Lý Lan.
Lý Lan lúc này đưa tay ra nhìn tấm lệnh bài mà ban đầu Vô Song xuất ra, ánh mắt nàng nhè nhẹ nhíu lại.
"Vương tử lệnh bài.... cái này tất nhiên không giả bất quá... chủ thượng khi nào lại có hậu nhân?".
Lý Lan tò mò đương nhiên là phi thường chính xác, toàn bộ Tây Hạ trên dưới đều biết 'vương tử lệnh bài' là minh chứng cho Tây Hạ hoàng thất đồng thời chỉ có nữ nhân mới có tư cách chưởng quản lệnh bài này, dẫu sao Tây Hạ cũng là một đất nước 'mẫu chủ'.
Điều đáng nói là... toàn bộ Tây Hạ có ai không biết vương tử hiện nay của Tây Hạ chỉ có một, là Ngân Xuyên Công Chúa – Lý Thanh Lộ.
Hiển nhiên bất kể Vô Song, Hoàng Dung hay Mai Siêu Phong đều không phải Lý Thanh Lộ.
....
Tiểu Mục: Bắc Địa Chiến Trường.

Bắc Cương – An Định Thành

An Định Thành hiện nay có thể coi là nơi toàn bộ thiên hạ chú mục, từ đại quan triều đình, từ võ lâm nhân sĩ đến cả bá tánh bình dân đều một mực muốn nhìn chiến cuộc của An Định Thành bởi vị trí của An Định thành thực sự cực kỳ cực kỳ đặc biệt.

An Định Thành là công trình kiến trúc lớn nhất Bắc Địa đồng thời cũng là nơi quan trọng nhất toàn bộ Bắc Địa bởi cái vị trí địa lý cực kỳ đặc biệt của An Định Thành.

Đầu tiên An Định là thủ phủ của Bắc Địa đồng nghĩa với việc đây cũng là trung tâm của Bắc Địa, chỉ cần chiếm được An Định thành thì có thể coi chân chính trở thành Bắc Địa chủ nhân.

An Định Thành phía sau chính là Trung Nguyên, là đệ nhất đại thành phía Bắc – Tương Dương Thành.

An Định Thành phía trước chính là đại thảo nguyên, chính là tiếp giáp với Liêu Quốc.

Chủ nhân của An Định Thành thực sự sẽ có được một lợi thế cực lớn, nếu Đại Thanh sở hữu An Định thành có thể không cần suy nghĩ gì tự nhiên có thêm một tấm chắn ngăn cản hùng binh Mông Cổ hơn nữa An Định Thành chỉ cần không bị công phá thì Đại Thanh có thể vô hạn cung cấp binh lực, vũ khí, lương thảo từ Trung Nguyên chuyển đến, trừ khi một lần có thể đánh sập An Định Thành nếu không ngôi thành này tuyệt không sợ tiêu hao chiến, tiêu hao có thể vượt qua nhân khẩu của Trung Nguyên sao?.

Còn nếu Mông Cổ có thể chiếm được An Định Thành thì sẽ biến tòa thành này thành nơi tập kết binh lực, thành nơi cung cấp quân lương cho Mông Cổ đại quân, trở thành điểm tựa cho quân Mông Cổ mang theo hùng binh tiến thẳng về phía Trung Nguyên, hơn nữa kể cả cho dù chiến dịch có thất bại cũng có thể mượn An Định Thành lùi lại, tiếp tục bảo vệ binh lực chờ đợi chiến dịch tiếp theo.

Chỉ cần quân chủ hai nước không tự nhiên bị đá rơi vào đầu thì nhất định phải nhìn ra vị trí chiến lược của An Định chính vì vậy lần đầu tiên giao thủ của hai nước cũng bắt buộc phải diễn ra tại An Định này.

An Định ban đầu vốn là đất phong của Bắc Địa Vương – An Lộc Sơn nhưng hiện tại An Lộc Sơn cũng không còn là chủ nhân nơi đây, theo công văn mà Đại Thanh triều đình gửi xuống bản thân An Lộc Sơn hiện nay liền mất đi đại quyền điều khiển Bắc Địa, từ một ‘thổ hoàng đế’, một vị khác họ vương gia trở thành một đại tướng lĩnh binh không hơn không kém hơn nữa còn mất đi cả quyền lực cai quản chính Bắc Địa của mình, nói An Lộc Sơn vui vẻ tất nhiên là không thể nào.

Bản thân An Lộc Sơn những ngày qua thực sự không hề dễ chịu gì bất quá hắn

cũng có thể coi là một nhân vật, vẫn có thể biết được hiện nay nếu không có Đại Thanh trợ lực thì hắn nhất định sẽ bị quân Mông Cổ mang xác ra chặt làm muôn mảnh, những năm qua An Lộc Sơn cậy có Đại Thanh sau lưng lại thêm Liêu Quốc cùng Mông Cổ vẫn đang chiến đấu mà không ít lần gây phiền phức cho Mông Cổ quân đội, không ít lần mang quân tiến nhập đại thảo nguyên diệt sác các bộ lạc vừa và nhỏ của Mông Cổ, gây ra không ít đại án diệt tộc trên thảo nguyên, người Mông Cổ thực sự đã hận An Lộc Sơn đến mức không giết không thể.
Nếu không phải chưa giải quyết xong Đại Liêu căn bản không thể xuất quân chủ lực đến đối phó An Lộc Sơn thì kẻ này đã bị giết hơn trăm lần tất nhiên nói đi cũng phải nói lại, An Lộc Sơn không chỉ có lực lượng quân đội cực kỳ cường hãn của chính mình mà còn có tài lãnh binh không tệ, công tâm mà nói hắn tạm thời được coi là một vị tướng tài.
An Định Thành hiện nay tất nhiên không phải do An Lộc Sơn chưởng khống tuy nhiên danh vọng của hắn ở nơi này vẫn là cực cao vì vậy cho dù là ai được cử đến An Định Thành cũng phải bán hắn vài phần mặt mũi, lý thuyết mà nói địa vị của An Lộc Sơn vẫn tương đối siêu nhiên bất quá về mặt thực hành... An Lộc Sơn hiện tại quả thật vô cùng khó chịu.
Đại Thanh lần này phái tới hai người trợ giúp An Lộc Sơn chống lại Mông Cổ đại quân, một người là Phúc vương – Phúc Kiến An, một người là Bắc Hiệp – Quách Tĩnh.
An Lộc Sơn là Bắc Địa Vương, Phúc Kiến An là Phúc Vương hơn nữa lại là dòng chính của Đại Thanh, bản thân địa vị của Phúc Kiến An tuyệt đối cao hơn nhiều so với An Lộc Sơn, lấy Phúc Kiến An làm chủ soái chắc chắn An Lộc Sơn không dám nói gì, phải biết hàng năm An Lộc Sơn chỉ cần có dịp đi đến kinh thành thì nhất định phải tặng đại lượng quà cáp cho vị Phúc vương gia này, một trong những nhân vật nắm giữ quyền lực bậc nhất của Đại Thanh, nếu Phúc Kiến An đến nắm đại soái bản thân An Lộc Sơn đương nhiên phục.
Kết quả thì sao?, kết quả Phúc Kiến AN đúng là đại soái tuy nhiên không ngờ lại ném thẳng lệnh tiễn cho Quách Tĩnh, cấp Quách Tĩnh có quyền lực tuyệt đối tại An Định Thành, trực tiếp chưởng khống quân đội ngăn cản Mông Cổ binh lính, việc này An Lộc Sơn sao có thể nhịn được?.
Trong mắt An Lộc Sơn.. Quách Tĩnh chỉ là phường giá áo túi cơm, là phường giang hồ may mắn được triều đình thu phục, nhất giới bình dân lấy tư cách gì khiến An Lộc Sợ hắn nghe lời?.
Quách Tĩnh thân nắm giữ Tương Dương Thành có thể coi như nhị phẩm đại quan thậm chí vì tay nắm binh lực cho dù nhất phẩm đại quan cũng phải đối với hắn khách khí tuy nhiên An Lộc Sơn lại là vương gia khác họ, là một vị có được đất phong vương gia, địa vị của hắn cao hơn Quách Tĩnh ít nhất 2 cái cấp độ,

bảo một kẻ như An Lộc Sơn hiện nay cúi đầu với Quách Tĩnh... hắn luôn luôn thấy mình bị khinh thị.
Quách Tĩnh võ công cực kỳ cao cường, điều này An Lộc Sơn đương nhiên biết tuy nhiên đây là nơi hàng trăm vạn người chém giết lẫn nhau, võ công cao hơn nữa cũng làm được con khỉ gì?, muốn trên chiến trường tung hoành phải xem ở tài dùng binh, nói về điểm này Quách Tĩnh quả thật thua xa An Lộc Sơn.
Quách Tĩnh cầm binh không hề tệ, tại cái thế giới này hắn là nghĩa đệ của Tây Phương Nguyên Soái – Nhạc Phi, được chân truyền Võ Mục Di Thư của Nhạc Nguyên Soái, tài cầm binh sao có thể kém?... tuy nhiên so với một người quanh nắm suốt tháng lĩnh binh chiến đấu ở Bắc Địa như An Lộc Sơn thì Quách Tĩnh lại lộ ra không ít thiếu hụt.
Cộng hết tất cả các lý do mà nói, An Lộc Sơn không phục Quách Tĩnh nắm giữ binh quyền.
....
“Phúc vương gia, không biết hương vị mỹ nhân Hồ tộc thế nào?”.
Trong phủ thành chủ của An Định, An Lộc Sơn lúc này khuôn mặt tràn ngập vẻ lấy lòng đối với một nam nhân lên tiếng.
Nam nhân này tất nhiên là Phúc Kiến An, hắn lúc này phải nói là cực kỳ thích ý cũng cực kỳ hưởng thụ.
Ở ngoài chiến trường kia mỗi ngày chết bao nhiêu người?, Phúc Kiến An không quan tâm lắm dù sao chết cũng là dị tộc, chết bao nhiêu cũng vẫn là dị tộc, hắn lười quan tâm dị tộc tổn thất, chỉ cần không phải con cháu Bát Kỳ hy sinh hắn liền không quan tâm.
Nguyên căn phòng lúc này độc chỉ có một chiếc giường lớn là đáng chú ý nhất, trên giường có tổng cộng 8 nữ nhân Hồ tộc, trên người đều không có một mảnh vải che thân, trong 8 nữ nhân này có 6 người trực tiếp mệt mỏi đến mức ngất đi, còn 2 ngươi đầu dựa vào ngực Phúc Kiến An, nhẹ nhàng vì hắn dâng lên trái thơm quả ngọt.
Phúc Kiến An hai tay ôm lấy hai cái mỹ nhân, hạ thân bị một tấm chăn che đi, ánh mắt mang theo vài phần hứng thú đánh giá An Lộc Sơn.
“Ân, không tệ, nữ nhân Hồ Tộc so với mấy nữ tử người Hán kia mạnh mẽ hơn không ít, đúng là làm bản vương phi thường thích thú”.
Hắn nói xong câu này trực tiếp làm hai cái nữ nhân Hồ tộc bên cạnh ném ra hai cái mị nhãn rồi cười lên khanh khách, cảnh tượng dâm mỹ vô cùng.
An Lộc Sơn vẫn đầy mặt mỉm cười mà đáp lại.
“Vương gia, thật ra mỹ nhân ở Bắc Địa cũng không chỉ có Hồ tộc, còn có người Liêu, người Kim, người Nhung... tất cả đều là dị vực mỹ nữ phong tình vô hạn, so với đá, nữ nhân người Hán kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần... hắc hắc, chỉ cần vương gia người nói một câu lão An ta nhất định tìm những nữ nhân xinh

đẹp nhất tiến cống vương gia, cho vương gia hưởng dụng".
Phúc Kiến An nghe vậy liền phá lên cười, cười cực kỳ sảng khoái, nói thật lời An Lộc Sơn nói hắn tất nhiên cũng cảm thấy tâm động, nam nhân mà, ai chẳng phong lưu?.
Phúc Kiến An vốn đang định lên tiếng ánh mắt bất chợt híp lại mà đánh giá An Lộc Sơn một chút, hắn có thể thấy An Lộc Sơn trong ánh mắt có một tia dị sắc.
"Ồ, hình như An đại nhân có tâm sự?".
An Lộc Sơn chỉ đợi Phúc Kiến An nói như vậy, khuôn mặt dần dần chuyển sang khó xử.
An Lộc Sơn lần này đến đây... vốn muốn âm Quách Tĩnh một lần.
Muốn âm Quách Tĩnh, đương nhiên phải từ vị Phúc Kiến An này.
Phúc Kiến An bất kể cầm kỳ thi họa đều đạt đến trình độ đáng sợ, người này thậm chí được gọi là Kỳ Lân Chi Tử, là đệ nhất công tử của Đại Thanh bất quá Phúc Kiến An chỉ lấy cầm kỳ thi họa làm 'vũ khí' mà thôi, sở thích lớn nhất của hắn là thưởng thức nữ nhân.
Trị quốc thế nào?, an bang thế nào?, lãnh binh chiến đấu thế nào?, không ai rõ mấy dạng năng lực này của Phúc Kiến An mạnh đến đâu bất quá có một điều ai cũng biết năng lực trên giường với nữ nhân của Phúc Kiến An cực kỳ mạnh.
An Lộc Sơn chính là dựa vào việc này mà đến đây.
"Vương gia, không biết người cảm thấy Quách tướng quân thế nào?".
Phúc Kiến An lông mày khẽ dãn ra, hắn cảm thấy câu hỏi này tương đương có ý vị.
"Quách tướng quân?, hắn có thể coi là không tệ, trong 10 ngày vừa qua một mực trấn thủ An Định thành, một mực đẩy lùi quân Mông Cổ, quả thật không tệ".
Nhìn Phúc Kiến An đánh giá Quách Tĩnh, trong lòng An Lộc Sơn tương đương khinh bỉ.
An Lộc Sơn không phục Quách Tĩnh nhưng chỉ là không phục mà thôi, hắn càng thêm khinh bỉ Phúc Kiến An.
Tại sao lại nói thế?, đơn giản vì Phúc Kiến An căn bản không làm nên trò chống gì, cái hắn giỏi nhất chính là vơ vét tiền bạc của cải, nhận hối lộ cùng chơi nữ nhân, loại này cũng được nhận ấn soái?, nếu không phải Phúc Kiến An xuất thân vương tộc, hắn lấy tư cách gì đạt được địa vị ngày hôm nay?.
Trong mắt An Lộc Sơn, Phúc Kiến An về mặt lĩnh binh vốn là bất tài vô dụng, nghe hắn nhận xét về Quách Tĩnh quả thật khiến An Lộc Sơn cực kỳ khinh bỉ.
Tất nhiên khinh bỉ là khinh bỉ, An Lộc Sơn vẫn cười cực kỳ lấy lòng.
"Vương gia, nói thật với vương gia, lần này An lão ta muốn giới thiệu cho vương gia một kỳ hoa".
Nói xong ánh mắt An Lộc Sơn liếc về hai nữ nhân Hồ tộc đang trong ngực Phúc Kiến An.

Phúc Kiến An một lần nữa híp mắt lại.
“Kỳ hoa?, là cái gì kỳ hoa”.
An Lộc Sơn nhếch miệng lên tiếng.
“Là nữ nhân “.
Phúc Kiến Anh ánh mắt càng hiện lên một tia sắc dục, hắn dùng hai tay nhẹ vỗ lên vai hai nữ tử kia, lập tức hai người liền hoảng hốt đứng lên mà rời giường, cũng chẳng mặc quần áo trên người, thân thể không mảnh vải che thân tiến vào hậu phòng.
An Lộc Sơn thấy vậy cũng đứng lên, thì thầm vào tai Phúc Kiến An.
....
Thân dựa vào thành giường, nhìn An Lộc Sơn đầy mặt vui vẻ rời đi, Phúc Kiến An hơi hơi nhếch miệng.
Lúc này sau lưng Phúc Kiến An rất nhanh xuất hiện một hắc ảnh, hắc ảnh này cũng nhìn về phía An Lộc Sơn rời đi, đầy cung kính mà cúi đầu với Phúc Kiến An.
“Chủ nhân, không biết An Lộc Sơn lần này lại nhắm cái chủ ý gì?”.
Phúc Kiến An nhìn về phía hắc ảnh, cũng chẳng suy nghĩ gì mà lên tiếng.
“Hoàng Dung, hắn muốn giới thiệu vị nữ gia cát này cho bản công tử”.
Hắc ảnh nghe vậy thân hình nhè nhẹ run lên, vẻ mặt tràn đầy cổ quái.
“An Lộc Sơn?, kẻ này chẳng nhẽ bị điên?, chủ ý này cũng dám nói ra?”.
Phúc Kiến An cũng phá lên cười bất quá hắn lại nhẹ liếm miệng, trong mắt xuất hiện một luồng tà hỏa vô danh.
“Thật ra mà nói, bản công tử cũng có chút động tâm”.
Lần này hắc ảnh triệt để biến thành hoảng sợ, lập tức lên tiếng.
“Chủ nhân, xin suy nghĩ kỹ, nữ nhân này... không dễ đụng “.
Phúc Kiến An liếc xéo cái bóng kia khiến hắn âm thầm toát mồ hôi, không khí trong phòng gần như đông kết lại sau đó chẳng biết bao lâu Phúc Kiến An mới lên tiếng.
“Không phải là dễ hay không dễ, quan trọng là có đáng hay không đáng”.
Dừng lại một chút, ánh mắt Phúc Kiến An lóe lên một tia sát khí.
“Quách Tĩnh kẻ này thực sự không tốt dùng, chẳng qua hiện nay hắn còn chưa thể có việc gì xảy ra, nếu không ta cũng chẳng ngại tiễn hắn một đoạn đầu đài”.
“Lần này ta trực tiếp không màng đến binh lực cùng ấn soái, ném hết việc thủ thành cho Quách Tĩnh, vốn muốn gõ hắn một chút bất quá nữ gia cát không hổ là nữ gia cát, có thể trợ giúp Quách Tĩnh đến mức đó, bản vương cũng thật sự ghen tị”.
Quách Tĩnh trong mắt Phúc Kiến An... là một nhân vật không ‘ngoan’.
Lý do tại sao Phúc Kiến An có thành kiến với Quách Tĩnh như vậy?, điều này liền phải xét từ Quách Tĩnh, Quách Tĩnh thật ra là một con dao hai lưỡi đối với

Đại Thanh.
Nếu đương triều hoàng đế là minh quân, tốt với dân với nước bản thân Quách Tĩnh nhất định cúc cung tận tụy tuy nhiên nếu là hôn quân thì sao?, khả năng Quách Tĩnh phản kháng là rất lớn, Quách Tĩnh đầu phục Đại Thanh không phải vì quyền thế mà chính là vì bách tính trong thiên hạ, cái suy nghĩ này của Quách Tĩnh đương nhiên không sai nhưng trong mắt thượng vị giả mà nói Quách Tĩnh là nhân tốt không ổn định, hắn... không phải trung thành với hoàng đế.
Đơn giản nhìn vào trận chiến Uyên Ương Đao, người ngoài nhìn vào có thể thấy Quách Tĩnh rất ra sức, vết thương của hắn liền nặng đến mức cả xương cũng suýt nữa lòi ra ngoài, cực kỳ đáng sợ bất quá với rất nhiều người tinh mắt nhìn ra, Quách Tĩnh căn bản không thèm ra sức.
Quách Tĩnh có thể che mắt được rất nhiều người nhưng tuyệt không che được mắt Phúc Kiến An cùng cao tầng nhà Thanh.
Thực lực của Quách Tĩnh thế nào ở đây có mấy ai không rõ ràng?, năm sưa Lệ Thương Thiên gần như đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, đừng nói là cường giả cùng thế hệ mà ngay cả cường giả thế hệ trước đụng vào Lệ Thương Thiên căn bản cũng không có bao nhiêu cơ hội thắng, toàn bộ võ lâm khi đó chỉ có Quách Tĩnh có thể miễn cưỡng cùng Lệ Thương Thiên sánh vai.
Cho dù Quách Tĩnh đúng là vẫn đánh không lại Lệ Thương Thiên nhưng trong mắt kẻ tinh minh mà xem, Quách Tĩnh là một tồn tại cực kỳ kinh khủng, phải biết xuất phát điểm của Quách Tĩnh thấp đến thê thảm vậy mà ở cùng độ tuổi, cùng thời gian Quách Tĩnh vẫn miễn cưỡng ngăn được Lệ Thương Thiên, người ngoài chỉ biết Lệ Thương Thiên là quái vật nhưng mấy ai biết vị Bắc Hiệp cực kỳ điềm đạm kia cũng là quái vật?.
Năm tháng qua đi, vật đổi sao dời, có rất nhiều thứ đã thay đổi, Quách Tĩnh cũng vậy tuy nhiên hắn chỉ có thể càng ngày càng mạnh chứ chắc chắn không yếu đi.
Trận chiến Uyên Ương Đao kia, bản thân Quách Tĩnh nếu thực sự muốn đánh, đừng nói chỉ là Xà Vương – Viên Thừa Chí cho dù thêm luôn Mục Nhân Thanh vào thì sao?, Quách Tĩnh lấy sức một người vẫn chống được cả hai.
Thân là quan viên triều đình lại vì kính nể khí phách của đám người Thiên Địa Hội mà nương tay, việc này khác gì biến tướng của tạo phản?.
Uyên Ương Đao thật ra có hay không, không quan trọng.
Thiên Địa Hội hay Hồng Hoa Hội thật ra cũng không quan trọng.
Quan trọng là thái độ của Quách Tĩnh, trận chiến Uyên Ương Đao thật ra chỉ để thượng tầng nhà Thanh nhìn rõ, Quách Tĩnh rốt cuộc có bao nhiêu trung thành.
Tương lai gần Quách Tĩnh đương nhiên không có vấn đề gì thậm chí tương lai xa cũng vậy tuy nhiên giả sử có một ngày Đại Thanh diệt được Mông Cổ... khi đó cũng là lúc Quách Tĩnh chân chính không có tác dụng gì.
(Những chương tiếp theo sẽ chia làm 2 phần, 1 phần cốt truyện chính + 1 phần

cốt truyện song song ở thế giới kia nhé, chủ yếu là chiến tranh Bắc Địa)

Quyển 2 Chương 170
Thiên Sơn – Linh Thứu Cung (3)

Dưới lòng đất của Mân Côi Khách Điếm, lúc này Vô Song dẫn theo Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong dựa theo bậc thang mà dần dần đi xuống, với một người từng đi qua Hắc Địa mà nói thì cái Mân Côi Khách Điếm mật thất này thực sự quá mức bé nhỏ thậm chí so với mật thất nơi Mai Siêu Phong ở lúc trước còn không so nổi, chỉ đi vài bước liền đã thấy có ánh sáng hắt lại.

Vô Song xuất phát từ sự hiểu biết của mình với Lý Thu Thủy vì vậy hắn cũng không có chút nào lo lắng, một đường đi thẳng xuống, theo Vô Song suy nghĩ ở cái nơi gọi là Mân Côi Khách Điếm này tuyệt không có ai dám gây ra nguy hiểm cho mình, với nữ nhân như Lý Thu Thủy mà nói, nàng tuyệt đối không bao giờ để xuất hiện tình trạng thuộc hạ không nghe lời, đừng quên nàng ngoại trừ thân phận trên giang hồ ra còn là một vị Tây Hạ Nữ Vương.

Võ công có thể so không lại nhưng tâm kế Lý Thu Thủy vẫn hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ nhiều lắm, ít nhất nàng sẽ không bị thủ hạ quay ra cắn ngược một cái.

Phía cuối mật thất nơi ánh sáng vọng lại, xuất hiện trong mắt Vô Song là một căn phòng, phía bên trong có gì thì Vô Song không rõ lắm nhưng bên ngoài có hai nữ nhân dùng ánh mắt hết sức tò mò nhìn Vô Song.

Hai nữ nhân này thực lực thật sự không tính là cao so với Lý Lan ở ngoài kia thì còn yếu hơn không ít bất quá một thân trang phục nóng bỏng lại giống hệt Lý Lan, khiến Vô Song thậm chí bắt đầu liên tưởng đến bộ quần áo thiếu vải này là đồng phục của Mân Côi Khách Điếm thậm chí là của toàn bộ thế lực dưới tay Lý Thu Thủy, ít nhất theo trí nhớ của Vô Song, cái loại trang phục này quả thật mang theo vài phần hơi hướng của vị nữ vương này.

Khi mà Vô Song quan sát hai người trước mặt thì cả hai cũng đang quan sát Vô Song có điều lập tức rất nhanh thu hồi ánh mắt của mình lại, bọn họ từ Lý Lan cũng đã biết được thân phận của Vô Song, cho dù không biết ở đâu lại xuất hiện thêm một vị ‘vương tử’ nhưng cũng không dám hỏi nhiều, cả hai lập tức cúi đầu cung kính với Vô Song.

“Lý Nhược, Lý Tâm tham kiến đại nhân, mời đại nhân vào bên trong”.

Nhìn hai cái nữ nhân quỳ một chân xuống, hai tay chắp lại đầy cung kính Vô Song thậm chí bắt đầu cảm thấy máu nóng trong người mình lại sôi sục.

Ngày trước hắn tuyệt sẽ không có cái cảm giác này nhưng kể từ lần đầu với Hoàng Dung hắn liền ít nhất cũng không còn có khả năng cưỡng chế dục vọng mạnh mẽ như lúc trước, đặc biệt sau một tháng thời gian ở bên cạnh Tây Thi khiến hắn không thể không công nhận... dục vọng của hắn tăng lên rất nhiều.

Cái việc này thật ra tương đối trái với tính cách của Vô Song, bất cứ ai quen thuộc Vô Song đều biết hắn làm người lạnh lùng thậm chí có chút hướng nội bất quá lại hợp với chính bản thân Vô Song kiếp trước, dẫu sao kiếp trước... hoặc ít nhất là sau khi đi du học về, Vô Song cũng có thể coi là 'hái hoa công tử' vì vậy cũng không đến mức quá kháng cự cái trạng thái này.
Chung quy lại, khả năng tự chủ của Vô Song với mỹ nhân hiện tại bị giảm thấp đi nhiều, tất nhiên không phải dạng nữ nhân nào cũng có thể câu dẫn Vô Song, ngoại trừ vị 'Trung Quốc Đệ Nhất Mỹ Nhân' kia ra thì Vô Song quả thật vẫn nắm chắc... chỉ cần hắn không muốn vẫn không có nữ nhân nào mị hoặc được hắn.
Cái trạng thái này cũng không phải bỗng nhiên xuất hiện mà là vì Vô Song đã tu luyện qua Hoàng Đế Nội Kinh, cái môn song tu này có thể sánh ngang với bất cứ tuyệt học võ lâm nào thậm chí càng mạnh hơn tuy nhiên cũng có ẩn tật bên trong, chỉ cần tu luyện ra Đế Hoàng Khí, chịu Đế Hoàng khí quấn thân thì 'dục vọng chiếm hữu' lập tức sẽ bạo tăng.
Dục vọng chiếm hữu cái này có thể tốt có thể xấu nhưng không thể không nói đây là cách đơn giản nhất để tăng cường Đế Hoàng Khí, chiếm hữu càng nhiều, Đế Hoàng Khí càng mạnh, dục vọng càng lớn thì sẽ càng dễ dàng khiến Đế Hoàng Khí từng bước từng bước trở nên mạnh mẽ hơn, phải biết dục vọng thứ này là biến tướng của hùng tâm, hoàng đế nào lại không có hùng tâm?.
Đương nhiên nếu thực lực không có đáp ứng được 'dục vọng' của bản thân thì lại là vấn đề khác, cái này chỉ sợ tự mình giết chết chính mình, cũng may Vô Song hắn từ trước đến nay đúng là chưa từng tự ti với thực lực cùng năng lực của mình.
Lại nói tiếp đến dưới mật thất lúc này, Vô Song đối với hai nữ tử trước mặt khẽ gật đầu, dưới cái bộ váy mỏng tan kia, nhìn hai nữ nhân cung kính quỳ xuống thậm chí có thể làm cho Vô Song quan sát toàn bộ đôi chân dài trắng ngần của cả hai bất quá hắn đúng là không có tiếp tục quan sát hai nàng, cơ thể của cả hai có thể làm cho Vô Song thưởng thức nhưng căn bản không thể làm Vô Song mê luyến.
Nắm lấy tay Hoàng Dung, vẫn thản nhiên như vậy, Vô Song đẩy cửa đi vào bên trong.
Không vào thì thôi, lúc bước vào Vô Song đúng là hơi hơi sững sờ, trong phòng này hiện nay tổng cộng có 4 nữ nhân, mỗi nữ nhân đang ngồi một cái bàn, trên bàn đầy những giấy tờ mà Vô Song không rõ đồng thời bốn góc tường trong căn phòng toàn bộ đều là giá sách, nhìn cái căn phòng này thậm chí làm Vô Song có hơi hướng liên tưởng tới văn phòng làm việc của hậu thế.
Cánh cửa bên ngoài có khả năng cách âm phi thường tốt vì vậy bốn người cũng không rõ bên ngoài có người tiến vào, chỉ khi cánh cửa mở ra, cả bốn mới ngước

mắt lên nhìn Vô Song.
Vẫn là bộ trang phục màu đỏ kia nhưng lại có chút bất đồng, trong phòng có bốn người, hai nữ nhân ngồi hai bên thì đúng là vẫn cái bộ đồng phục kia nhưng hai nữ nhân ngồi cuối căn phòng lại có thêm một cái áo khoác dài màu đen, loại trang phục có thể che kín bản thân.
Bốn người này sau khi nhìn thấy Vô Song cũng cung kính mà đứng lên, hai tay chắp lại nhẹ cúi đầu.
“Nhạn Môn Thành – Mân Côi Vệ tham kiến đại nhân”.
Nhìn nhìn bốn nữ nhân này rồi lại nhớ đến toàn bộ những gì Vô Song nhìn thấy tại Mân Côi Thành, không thể không nói Vô Song hắn cảm thấy cực kỳ hâm mộ.
Mân Côi Vệ... đây chính là thế lực mà Lý Thu Thủy thích nhất cũng là thế lực mà Lý Thu Thủy tự mình xây dựng.
Cũng giống như Thiên Sơn Đồng Mỗ có Thiên Sơn Linh Thứu Cung cùng đám 36 Động – 72 Đảo thì Lý Thu Thủy cũng có Mân Côi Vệ cùng Nhất Phẩm Đường, đương nhiên nàng cũng có cả Tây Hạ Quốc của chính mình.
Mân Côi Vệ khác hoàn toàn với Nhất Phẩm Đường, bản thân Nhất Phẩm Đường trung thành với Lý Thu Thủy chính là bởi lợi ích của Lý Thu Thủy mang cho đám người này, đương nhiên Lý Thu Thủy cũng dùng cả độc dược mà khống chế bọn họ, điều này tương đối giống Thiên Sơn Đồng Mỗ không chế 36 Động – 72 Đảo tuy nhiên nếu Thiên Sơn Đồng Mỗ chỉ toàn đánh đập chém giết, thì Lý Thu Thủy chí ít còn cho đám người Nhất Phẩm Đường một cái lợi ích, một cái lợi ích để ít nhất đám người Nhất Phẩm Đường sẽ không cắn ngược lại Lý Thu Thủy.
Nhân sĩ giang hồ ai chẳng là kẻ có máu nóng, cho dù dùng độc dược cưỡng bức, cho dù uy hiếp tính mạng thì chỉ cần dồn đến đường cùng nhất định sẽ làm ra phản kháng, nhất định sẽ điên cuồng bất chấp tất cả, Lý Thu Thủy căn bản sẽ không để đám thuộc hạ của mình vượt qua cái giới hạn này, nàng dùng ‘lợi ích’ để ngăn cản cao thủ Nhất Phẩm Đường không bị ép quá giới hạn.
Cùng là khống chế nhưng mà Thiên Sơn Đồng Mỗ đối xử đám thuộc hạ không khác gì con vật trong khi Lý Thu Thủy... vẫn còn có thể coi bọn họ là con người.
Về phần Mân Côi Vệ thì lại khác, Mân Côi Vệ toàn bộ là nữ nhân hơn nữa toàn bộ đều được Lý Thu Thủy đào tạo từ bé đến lớn, là cô nhi trên khắp Tây Hạ được Lý Thu Thủy nhặt về, từng bước từng bước tẩy não, từng bước từng bước đào tạo, Mân Côi Vệ không có chiến lực mạnh như Nhất Phẩm Đường bất quá đây là tổ chức tình báo hàng đầu thiên hạ, đương nhiên ngoại trừ tình báo ra Mân Côi Vệ còn mang cho Lý Thu Thủy ích lợi khổng lồ, nhìn cái Mân Côi Khách Điếm liền có thể hiểu Mân Côi Vệ có thể mang lại cho Lý Thu Thủy bao nhiêu lợi ích kinh tế.
Toàn bộ Tây Vực thậm chí Trung Nguyên có tổng cộng 5 cái Mân Côi Khách Điếm, Tây Vực có 2 cái, Nhạn Môn Quan có 1 cái đồng thời Trung Nguyên có 2

cái, 5 cái khách điếm này chính là tai mắt của Lý Thu Thủy, giúp nàng thu thập tình báo khắp thiên hạ.
Căn phòng mật thất mà Vô Song đang đứng đương nhiên cũng chính là 'phòng tình báo' của Mân Côi Khách Điếm, tại đây được gọi bằng cái tên Thiên Nhãn.
Thiên Nhãn chính là nơi tập trung thông tin mà Mân Côi Khách Điếm thu thập được tại toàn bộ phạm vi lân cận thậm chí càng xa sau đó tập hợp toàn bộ những thông tin này, phân cấp các thông tin này rồi trực tiếp phân loại cùng chọn lọc gửi về Tây Hạ cho Lý Thu Thủy.
Không thể không nói, Vô Song thật sự động dung với loại tổ chức này, nếu Vô Song quay lại thế giới cũ, hắn nhất định sẽ hướng Thiên Long Giáo yêu cầu xây dựng những tổ chức dưới dạng Khách Điếm như vậy, khiến Thiên Long Giáo cũng có mạng lưới thông tin riêng căn bản không còn mấy liên quan tới Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội.
Nếu có thể tự làm, việc gì phải đi nhờ người khác?.
Mang theo tràn đầy hứng thú, Vô Song, Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong ở lại Mân Côi Khách Điếm ba ngày, tất nhiên Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong hai người cũng không có lý do gì ở lại khách điếm này nhưng Vô Song thì khác, hắn dùng hầu hết thời gian ở tại Thiên Nhãn mà đọc sách, nghiên cứu cái gọi là 'tri thức' được đặt trong mỗi giá sách nơi đây đồng thời cũng từng bước hướng Lý Lan hỏi cách vận hành dạng tổ chức như Mân Côi Khách Điếm dẫu sao Lý Lan cũng là người đứng đầu của Mân Côi Vệ phân đà Nhạn Môn Quan.
Dĩ nhiên bằng thân phận của mình, Vô Song nghiên cứu mấy cái vấn đề này cũng không hề khó.
....
Ba ngày sau, có một thới ngựa chạy như bay, một thớt ngựa đỏ rực cực kỳ bắt mắt điên cuồng hướng về phái dãy Thiên Sơn.
Người này đương nhiên là Vô Song bất quá bên cạnh hắn hiện nay lại không có Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong, chỉ duy nhất một mình Vô Song hướng về Linh Thứu Cung mà đi, về phần Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong hắn cũng đành để tạm hai người ở lại Mân Côi Khách Điếm.
Tại sao Vô Song phải đi qua Nhạn Môn Quan rồi hướng thẳng đến Mân Côi Khách Điếm?, đây cũng là việc hắn đáp ứng Lý Thu Thủy, sau khi từ Yến Kinh trở về liền đi qua cái khách điếm này, chỉ cần Lý Thu Thủy nhận được thông báo liền sẽ quay về Nhạn Môn Quan mà gặp Vô Song, nàng muốn... cùng Vô Song đến gặp Vô Nhai Tử.
Vô Song cũng không biết Lý Thu Thủy nghĩ gì nhưng mà hắn cũng hiểu có những việc nên giải không nên kết, ân oán của Tiêu Dao Tam Lão bọn họ có lẽ cũng phải có ngày kết thúc, nếu Lý Thu Thủy có thể bước ra một bước, loại bỏ cái vướng mắc trong tâm khảm kia đi thì như lời A Thanh nói, nàng tuyệt đối có

cơ hội vấn đỉnh thiên hạ.
Thiên phú của Lý Thu Thủy thực sự rất rất cao, cao đến dọa người, nàng là một bộ bách khoa toàn thư sống về võ đạo trong thiên hạ, có thể nói là am hiểu võ học bách gia hơn nữa so với Vương Ngữ Yên cao hơn không chỉ một cấp bậc bởi nàng còn là ngũ tuyệt cao thủ, ánh mắt của nàng đương nhiên cao hơn Vương Ngữ Yên nhiều lắm dù sao Vương Ngữ Yên giỏi hơn nữa thì cũng chỉ là lý thuyết, chỉ là mang lý thuyết nàng hiểu cố gắng giúp người khác áp dụng vào thực hành còn Lý Thu Thủy vừa có lý thuyết lại vừa có thể tự mình áp dụng vào thực hành, ai cao ai thấp nhìn một chút là hiêu.
Nếu có thể giúp Lý Thu Thủy bước ra một bước trong con đường võ học thì Vô Song đương nhiên nguyện ý đáng chết là hắn lại đang bị ‘cháy thời gian’, hắn ở lại Yến Kinh đến gần 2 tháng, đây tuyệt đối nằm ngoài dự định ban đầu của Vô Song, từ đó hắn cũng chỉ đành để lại một phong thư cho Lý Thu Thủy rồi tự mình đi trước Lôi Cổ Sơn.
Về phần tại sao Vô Song lại đi một mình, điều này cũng không có cái gì để giải thích, hắn phi ngựa từ Nhạn Môn Quan đến Thiên Sơn, chặng đường này cũng không quá mức dễ chịu, thân là nữ nhi như Hoàng Dung chỉ sợ không chịu được, càng quan trọng hơn là Vô Song không mấy tự tin khi đối mặt với một lão ác bà như Vu Hành Văn.
Phải biết nếu Lý Thu Thủy bị coi là hồ ly chuyên câu dẫn nam nhân, bị coi là loại nữ nhân dâm đãng, là ác xà hại người không có bất cứ dấu hiệu nào thì Vu Hành Văn chính là ác quỷ, giết người với Vu Hành Văn thậm chí đã biến thành bình thường như ăn cơm uống nước, ngày nào không giết người Vu Hành Văn căn bản ngủ không ngon hơn nữa Vu Hành Văn hỉ nộ vô thường, nếu bà ta vui có thể chỉ đánh đập ngươi một trận bán sống bán chết còn nếu không vui?, hạ tràng chỉ sợ cực kỳ cực kỳ thảm, thảm đến mức Vô Song còn không dám nhìn.
Có truyền ngôn nói... có một vị đại tông sư cao thủ vì muốn cứu vợ lén tiến về phía Thiên Sơn, lén xuất hiện trong Thiên Sơn Linh Thứu Cung muốn đoạt một cây Thiên Sơn Tuyết Liên nào ngờ bị Vu Hành Văn phát hiện, kết quả thì sao?, Vu Hành Văn trực tiếp cắt đứt hai tay hai chân của người này sau đó dùng chỉ khâu lại, ném vào nhà lao, càng ác độc hơn Vu Hành Văn còn không để cho hắn chết, dùng vị đại tông sư này làm thú vui tiêu khiển, sử dụng không biết bao nhiêu loại nhục hình, cái truyền ngôn này không rõ hư thực nhưng thật sự làm Vô Song nghe thấy mà kinh.
Loại địa phương này hắn căn bản không thể để Hoàng Dung đi tới, Hoàng Đung đã không tới, Mai Siêu phong đương nhiên cũng không có lý do nào để tới.
....
Nghĩ về Thiên Sơn, nghĩ về Vu Hành Văn, Vô Song không khỏi đột nhiên dừng ngựa lại, nhè nhẹ thở ra một hơi, tâm tình có chút nặng trĩu.

“Thiên Sơn Đồng Mỗ... vẫn hy vọng ngươi không đến mức như thế nhân nói... cũng tốt nhất không nên ép bản công tử”.

Người khác có thể sợ hãi Thiên Sơn Đồng Mỗ tuy nhiên Vô Song cũng thật sự không sợ, hắn còn con át chủ bài chưa sử dụng, nếu Thiên Sơn Đồng Mỗ thật sự ra tay với hắn, hắn trực tiếp đóng của thả A Thanh, xem ai sợ ai?, hắn không tin Thiên Sơn Đồng Mỗ có tư cách ở trước mặt A Thanh vênh váo.

....

Quyển 2 Chương 171

Thiên Sơn Linh Thứu Cung (4)

Dừng chân trước dãy Thiên Sơn, nhìn dãy núi hùng vĩ quanh năm phủ đầy tuyết trắng này không thể không nói quả thực khiến Vô Song thổn thức không thôi, Thiên Sơn thực sự quá mức hùng vĩ, phóng tầm mắt mà nhìn cũng chẳng thể nào nhìn thấy điểm cuối.

Dãy Thiên Sơn tất nhiên không chỉ có một mình Linh Thứu Cung mà ở đây còn có rất nhiều các bộ lạc du mục phân bố dọc theo day nũi, vấn đề lương thực cung ứng cho Linh Thứu Cung gần như toàn bộ đều là từ những bộ lạc bên dưới cung cấp tất nhiên trên đời cũng chẳng ai cho không ai cái gì, đổi lại lương thực cùng thực phẩm cung cấp cho Linh Thứu Cung thì bọn họ cũng có trách nhiệm bảo hộ những người dân nơi đây.

Đương nhiên vì địa thế Thiên Sơn cực kỳ khắc nghiệt dẫn tới cũng không có mấy ai dở hơi tự nhiên lại tấn công Thiên Sơn, đi động vào những dân tộc du mục sống xung quanh Thiên Sơn, căn bản là được không bù nổi mất bất quá Linh Thứu Cung cũng có thể coi là một dạng tín ngưỡng ở tại Thiên Sơn, là thế lực đại diện cho sự an bình của dãy Thiên Sơn.

Linh Thứu Cung chắc chắn không thể nào lo lắng an toàn cho cả dãy Thiên Sơn rộng lớn bất quá chỉ cần nó tồn tại ở đó, chỉ cần Vu Hành Văn một ngày còn chưa có chết, Linh Thứu Cung một ngày chưa sụp đổ thì vẫn không có thế lực nào dám đụng vào mảnh đất này.

Nhìn dãy Thiên Sơn sừng sững trước mặt, Vô Song rốt cuộc thở ra một hơi, hắn chậm rãi xuống ngựa, một tay cầm lấy dây cương mà tiến về phía trước.

Vô Song tất nhiên cũng biết nơi đặt Linh Thứu Cung là ở đâu dù sao hắn còn dùng hẳn 3 ngày thời gian ở lại Nhạn Môn Thành chỉ để sưu tầm thông tin về Linh Thứu Cung bất quá để bảo Vô Song cứ như vậy mà đi lên Linh Thứu Cung thì chắc chắn không được, nghĩ nghĩ một chút... Vô Song vẫn quyết định tìm một thôn làng gần đó.

Cũng không lâu lắm, ước chừng vài tiếng đồng hồ Vô Song rốt cuộc cũng tìm được một thôn làng nhỏ nằm trong dãy Thiên Sơn, vẫn dùng một tay dắt dây cương Vô Song chậm rãi đi vào bên trong làng. Thấy Vô Song dắt ngựa đi vào, có rất nhiều thôn dân cũng đang nhìn hắn, khác với người Trung Nguyên thì những người dân nơi đây có phần cao lớn hơn nhiều, có lẽ cũng vì hoàn cảnh sống quá khắc nghiệt mà Vô Song có thể nhìn ra thể chất của bọn họ cũng mạnh hơn người Trung Nguyên nhiều.

Vô Song kể từ khi bước vào thôn làng đương nhiên trở thành tâm điểm của mọi

người, đầu tiên phải nói đến là hắn ‘xinh’ cộng thêm mái tóc trắng gần như giống hệt màu của những đóa hoa tuyết xung quanh nơi đây, căn bản cực kỳ bắt mắt.
Tiếp theo liền nhìn vào quần áo cùng thớt ngựa của Vô Song, bọn họ tuy không mấy tiếp xúc với các vùng khác thuộc Tây Hạ cũng không mấy giao tiếp với người Trung Nguyên nhưng cũng có thể đại khái nhận ra Vô Song chắc chắn không phú thì cũng quý đặc biệt là thớt ngựa mà Vô Song mang tới, nhìn thớt ngựa này không thiếu người cực kỳ hâm mộ.
Những thôn dân bên trong đang quan sát Vô Song thì Vô Song cũng đang quan sát bọn họ sau đó ánh mắt của Vô Song dần dần nhíu lại, ngôi làng này liền có chút không đúng.
Khi Vô Song đặt chân đến đây thì hoàng hôn đã sớm buông xuống, lúc này kể cả những thợ săn ra ngoài làng cũng phải trở về rồi mới đúng vậy mà trong làng dĩ nhiên không có lấy một nam nhân, toàn bộ đều là người già, phụ nữ cùng trẻ nhỏ, đây là vì sao?.
Trừ khi có đại sự xảy ra nếu không tình trạng này căn bản không thể xuất hiện mới đúng, càng đáng nói đây rõ ràng chỉ là một thôn làng nhỏ, một tiểu bộ tộc mà thôi, có đại sự gì thì cũng có đại bộ tộc hay Linh Thứu Cung bên trên đến gánh, hơi đâu ảnh hưởng đến một cái tiểu tộc?.
Ánh mắt hướng về một cô bé đang đứng gần đó, cô bé này chỉ cao đến hông Vô Song, mái tóc thắt bím thoạt nhìn chỉ khoảng 6-7 tuổi cực kỳ dễ thương, cô bé vốn đang dùng ánh mắt to tròn mà nhìn Vô Song, thấy Vô Song quay lại nhìn mình lập tức đỏ mặt quay mắt đi một hướng khác, nhìn sự ngây thơ này Vô Song liền nhoẻn miệng cười.
“Cô bé, có thể cho tỷ tỷ hỏi một chút được không?”.
Bình thường Vô Song cực kỳ không muốn tự mình xưng hô hai chữ ‘tỷ tỷ’ này nhưng mà ở đây là Thiên Sơn, là Linh Thứu Cung, trừ loại siêu cấp may mắn như Hư Trúc ra thì Vô Song vẫn không thấy mấy ai có gan dùng thân phận nam tử đi tới Linh Thứu Cung, đây chắc chắn thuần túy là muốn chết.
Vô Song không sợ chết hơn nữa Vu Hành Văn cũng chưa chắc giết được hắn nhưng mà hắn thực sự rất ngại phiền phức huống hồ lần này đến Linh Thứu Cung bản thân Vô Song thật ra còn có một mục đích khác, ngoại trừ mượn Thiên Sơn Thần Điêu ra thì hắn còn hướng tới Sinh Tử Phù.
Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đi ngược lại với nội công của Vô Song, hắn sẽ không thể dùng hoặc chí ít trước khi dành được Cửu Âm Chân Kinh hắn sẽ không dùng, bằng vào lý do tương tự hắn cũng không quá mong đợi gì Bát Hoang Lục Hợp Công, thứ võ công duy nhất của Vu Hành Văn làm Vô Song chú ý chỉ có Sinh Tử Phù.
Không bằng cái gì chỉ bằng có thể khống chế người khác thì Sinh Tử Phù đã được Vô Song xếp vào hàng kỳ thuật đứng đầu võ lâm.

Không chế người có rất nhiều thủ đoạn, đơn giản mà nói thì Tam Thi Não Thần Hoàn của Nhật Nguyệt Thần Giáo hay Bào Thai Dịch Cân Hoàn của Thần Long Giáo nhưng cả hai đều rất khó so sánh được với Sinh Tử Phù.
Sinh Tử Phù là một dạng kỳ thuật, vừa có thể coi là ám khí lại có thể coi là dùng độc bất quá loại độc này cũng cực kỳ đặc biệt, dùng chính chí dương chí cương nội lực của chủ nhân dựa theo kỳ kinh bát mạch mà chuyển hóa thành độc dược, Sinh Tử Phù có thể vượt qua Tam Thi Não Thần Hoàn hay Bào Thai Dịch Cân Hoàn đơn giản vì nó không có thuốc giải lại càng không quan tâm nguyên liệu luyện chế.
Đừng có nghĩ Nhật Nguyệt Thần Giáo hay Thần Long Giáo có thể đại lượng sử dụng độc dược khống chế đối phương nhưng phải biết muốn luyện ra một viên độc dược giá trị căn bản không nhỏ, nếu có thể đại lượng sản xuất thứ này thì chỉ cần cho mỗi người trong võ lâm 1 viên vậy không phải vô địch thiên hạ?.
Không bị giới hạn vấn đề nguyên liệu như hai loại độc dược trên, đây là ưu điểm mạnh mẽ nhất của Sinh Tử Phù, Vô Song thậm chí từng có suy nghĩ, nếu Vu Hành Văn không phải cả đời ở trên Thiên Sơn thì chỉ sợ cả cái võ lâm Trung Nguyên này tuyệt đối sẽ bị bà ta hàng phục.
Lại nói đến cô bé bên dưới, nàng thấy Vô Song xoa đầu mình cũng không còn sợ hãi như trước nữa, ngẩng khuôn mặt non nớt lên nhìn Vô Song, đầy hồn nhiên mà lên tiếng.
“Tỷ tỷ xinh đẹp, người muốn hỏi gì, A Hồng nhất định sẽ trả lời cho người”.
Nhìn cô bé này mỉm cười, Vô Song cũng là nhẹ gật đầu.
“A Hồng?, tên thật hay, tỷ tỷ lần này đi qua Thiên Sơn có chút việc nhỏ cần tộc trưởng trợ giúp, không biết muội có thể dẫn tỷ đến gặp tộc trưởng được không?”.
Tộc trưởng là một loại thân phận tại dãy Thiên Sơn này, như đã nói dãy Thiên Sơn chủ yếu là các bộ lạc phân tán sống theo dạng thiểu số, đương nhiên cũng có đại tộc bất quá đại tộc thì chắc chắn không chỉ là một cái làng nhỏ như vậy.
Với một tiểu tộc người đứng đầu chính là tộc trưởng, với một đại tộc người đứng đầu gọi là đại vu, Vô Song không biết tại sao cái thế giới này lại có nhiều việc lệch với quỹ đạo của Kim Dung thế giới, cho dù cảm thấy không quá thích hợp nhưng Vô Song rốt cuộc vẫn cứ phải chấp nhận mà tự ghi nó vào theo dạng ‘tri thức’.
A Hồng nghe Vô Song hỏi tộc trưởng khuôn mặt nhỏ bé liền nhíu lại, bàn tay nhỏ bé của nàng bám lấy vạt áo của Vô Song, sau đó chậm rãi lắc đầu.
“Tỷ tỷ, phụ thân nói lúc này Thiên Sơn chúng ta không an toàn, tộc trưởng cùng phụ thân đều đã ra ngoài rồi... trong làng cũng không có tộc trưởng, A Hồng liền không thể dẫn người đi nha.”.
Cũng không đợi A Hồng nói xong liền đã có một người dùng hai tay ôm nàng lại sau đó bế lên, đây là một trung niên nữ nhân, tất nhiên sẽ không phải là mỹ nhân

mà mười phần thông thường, nhìn từ trên xuống dưới quả thực cực kỳ đúng với hai chữ ‘bình thường’.
Nữ nhân này dùng hai tay bế tiểu Hồng, ánh mắt nhìn Vô Song một chút rồi lên tiếng.
“Vị cô nương này, ngươi muốn gặp tộc trưởng?, cái này liền không đúng dịp, tộc trưởng chúng ta ra ngoài chỉ sợ ngươi liền không gặp được”.
Vô Song thấy vậy liền hỏi lại.
“Không biết tộc trưởng bao giờ trở lại, nếu trong thời gian ngắn ta liền có thể ở đây chờ đợi”.
Trung niên nữ nhân kia nghe Vô Song nói vậy, trong mắt rõ ràng có chút đề phòng bất quá ‘khuôn mặt đẹp’ vẫn là một lợi thế cực lớn, nữ nhân này rốt cuộc vẫn cứ lên tiếng.
“Cũng không muốn giấu cô nương, tộc trưởng cùng nam nhân trong tộc đều đã đi ra ngoài, ta cũng không biết bao giờ bọn họ trở lại chỉ sợ vài ngày sau cũng chưa chắc trở về”.
Nói xong câu này nữ nhân kia cũng không dấu nổi mà thở ra một hơi, nàng cũng thực sự lo lắng cho phu quân của mình, những ngày gần đây Thiên Sơn liền tuyệt đối không yên ổn.
Vô Song nghe vậy thật ra lại càng tò mò, hắn thật ra sẽ không đến mức vì thật sự nổi lên tâm ‘thánh mẫu’ mà muốn giúp đỡ cái bộ tộc này bất quá nếu đây là rắc rối của toàn bộ Thiên Sơn thì sao?, nếu Thiên Sơn Linh Thứu Cung gặp rắc rối, bản thân Vô Song đúng là cũng gặp rắc rối theo.
Tất nhiên nhìn về phía trung niên nữ nhân kia thì Vô Song cũng biết nàng sẽ không dễ dàng mà nói ra biến cố mà bọn họ gặp phải, thấy vậy ánh mắt Vô Song hơi hơi lóe lên sau đó tiến về phía trước một bước, bàn tay xuất hiện một đĩnh bạc lớn, thủ pháp cực kỳ khéo léo không để ai nhìn ra trực tiếp dắt vào eo nữ nhân kia.
Có tiền quả thật có thể sai khiến cả thần linh.
Nữ nhân kia vốn không muốn Vô Song ở lại trong làng dẫu sao hiện nay ở đây cũng không có nam nhân, ai biết Vô Song là ai?, ai dám để người lạ vào làng, theo nàng suy nghĩ tốt nhất bảo Vô Song đi khỏi nơi này càng xa càng tốt bất quá khi nhìn thấy Vô Song nhét một đĩnh bạc cho mình, ánh mắt liền lộ ra ý cười thậm chí là ý cười rất rõ ràng.
Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Vô Song cũng là mỉm cười, trước mặt hắn cũng không phải vương công quý tộc hay nhân vật quá mức đáng sợ gì, chỉ là một nữ nhân ở nhà chăm chồng dạy con, đương nhiên cũng chẳng có mấy tâm kế để mà suy nghĩ, đối với những nữ nhân có chút đơn thuần cùng thực tế như vậy thì tốt nhất cứ dùng tiền bạc mở đường.
“Tỷ tỷ, không biết tộc trưởng tại sao đi ra ngoài, chẳng nhẽ Thiên Sơn xảy ra đại

sự gì?”.
Vừa hỏi, trong tay Vô Song lại vừa xuất hiện thêm một đĩnh bác, ánh mắt đầy mỉm cười nhìn nữ tử kia.
Nhìn thấy trong tay Vô Song lại xuất ra thêm một đĩnh bạc lớn, Vô Song có thể cảm nhận rõ ràng cả tiếng nuốt nước bọt của trung niên nữ nhân, rốt cuộc nàng cũng cắn răng mà nói cho Vô Song biết, Thiên Sơn Linh Thứu Cung đúng là đang gặp biến động ngập trời.
Thông thường mà nói Thiên Sơn Linh Thứu Cung đã là một cái thế lực siêu nhiên, thế lực cỡ này căn bản không thể xảy ra biến cố trừ khi như trong nguyên tác, Thiên Sơn Đồng Mỗ sẽ tiến hành cải lão lần thứ 3 bất quá nếu Đồng Mỗ thật sự cải lão lần 3 thì Lý Thu Thủy không thể không có hành động gì, phải biết Lý Thu Thủy vẫn luôn đợi chờ cơ hội này bỏ đá xuống giếng.
Khoảng thời gian trước, cho dù Lý Thu Thủy dần dần thay đổi đặc biệt là trong thời gian ở cạnh A Thanh cùng Vô Song bất quá kể cả nàng không muốn hại Thiên Sơn Đồng Mỗ thì ít nhất vẫn phải có thông tin chứ?, đằng này Vô Song ở Mân Côi Khách Điếm còn chẳng nhận ra chút thông tin nào, quan trọng nhất nếu chỉ nhìn vào nguyên tác, nhìn vào Thiên Long Bát Bộ cốt truyện thì Thiên Sơn Đồng Mỗ còn rất rất lâu nữa mới bắt đầu cải lão, đến cả Kiều Phong còn chưa phải là bang chủ Cái Bang thì Đồng Mỗ sao có thể cải lão?.
Nếu Đồng Mỗ không cải lão thì ai dám đụng vào Linh Thứu Cung?.
....
Màn đêm dần dần buông xuống, tại một hang động tương đối nhỏ có một ánh lửa bập bùng chiếu sang không gian u tối xung quanh.
Vô Song mặc một cái áo khoác dài bằng lông thú, mũ áo cũng che đi mái tóc cùng một nửa khuôn mặt của hắn, lưng dựa vào vách đá lạnh lẽo, bắt đầu suy nghĩ về mấy việc trung niên nữ nhân kia nói chiều nay.
Nàng ta chỉ là một nữ nhân bình thường ở trong tiểu bộ lạc, căn bản cũng không thể có nhiều thông tin cho Vô Song sử dụng bất quá từ mấy lời nàng nói Vô Song bắt đầu cảm thấy có chút trầm trọng, theo lời của nàng... Linh Thứu Cung gặp phải công kích.
Việc Linh Thứu Cung bị tập kích vẫn chưa có bất cứ thế lực nào trong giang hồ biết được bởi đây là việc xảy ra 3 ngày trước, 3 ngày trước có một nhóm người tiến về Linh Thứu Cung sau đó... không ngờ dám cường công Linh Thứu Cung, điều đáng sợ là nhân số nhóm người này vèn vẹn chỉ có 12 người.
Dùng 12 người đi tấn công Linh Thứu Cung?, một là bị đá rơi vào đầu dẫn đến tâm trí hoảng loạn khùng khùng điên điên còn hai chính là một nhóm có thực lực cực kỳ ‘kinh dị’.
Cái này tất nhiên rơi vào trường hợp sau, 12 người này cường công Linh Thứu Cung đến mức Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn còn phải tự mình hiện thân

áp chế, rốt cuộc thành công đẩy lùi cường địch nhưng mà Vu Hành Văn vậy mà cũng thần kỳ mất tích theo.
Sự việc xảy ra trên Linh Thứu Cung không ai rõ nhưng hiện tại toàn bộ Thiên Sơn đều đang hoang mang, thậm chí cao tầng Linh Thứu Cung còn hạ lệnh cho các đại bộ tộc, các đại bộ tộc lại ra lệnh cho các tiểu bộ tộc, nói chung là... kể cả lật tung Thiên Sơn này lên cũng phải tìm ra Đồng Mỗ.
Thông thường cái thông tin cỡ này tuyệt đối không thể nào để cho loại nữ nhân tầm thường nơi thôn dã biết được nhưng ai bảo Thiên Sơn Đồng Mỗ thật sự mất tích đây?, nếu là bình thường cao tầng Linh Thứu Cung sẽ dùng mọi cách ngăn chặn thông tin này xuống tuy nhiên đây lại là thời điểm ‘nhạy cảm’.
Thiên Sơn Linh Thứu Cung có hai nguồn thu lớn, đầu tiên là do các đại bộ tộc ở Thiên Sơn cống hiến thứ hai liền là đến tứ 36 Động – 72 Đảo.
Ngày 9/9 hàng năm chính là ngày đám người 36 Động – 72 Đảo đến tiến công bởi đây là thời gian Sinh Tử Phù chuẩn bị phát tác, đồng thời cũng chỉ có Thiên Sơn Đồng Mỗ có thể giải được loại kỳ chiêu này.
Nếu Thiên Sơn Đồng Mỗ còn ở Linh Thứu Cung thì cái gì cũng dễ nói nhưng bà ta lại mất tích thậm chí không rõ sống chết trong khi hôm nay đã là ngày mùng 4 / 9.
Tròng vòng 5 ngày tiếp theo, nếu không thể tìm được Đồng Mỗi chỉ sợ Linh Thứu Cung sẽ gặp phải đại họa chính vì vậy cao tầng Linh Thứu Cung mới bất chấp việc bại lộ Đồng Mỗ mất tích thông báo cho toàn bộ đại tộc của Thiên Sơn, dùng mọi cách tìm đến cung chủ.
Lưng dựa vào vách đá, nhìn cái đốm lửa bập bùng, ánh mắt Vô Song hơi hơi sáng lên.
Nếu Linh Thứu Cung... không có Đồng Mỗ thì Vô Song hắn có nên lên Linh Thứu Cung ‘mượn’ một đầu Thiên Sơn Thần ĐIêu hay không đây?.
Không thể không nói, Đồng Mỗ mất tích, Linh Thứu Cung lại vừa gặp một trận đại chiến, nhất định gặp tổn thất cực lớn, đây hoàn toàn là cơ hội của Vô Song hắn.

Quyển 2 Chương 172
Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Một đêm tại Thiên Sơn cứ như vậy liền trôi qua, khi những tia sáng ngày mới khó khăn xuyên qua từng mảng tuyết phủ, Vô Song rốt cuộc mở mắt.
Ánh mắt Vô Song hướng ra ngoài cửa động, ở ngoài bên kia hiện tại thuần một màu trắng, không thể không nói được nhìn thấy toàn bộ mảnh không gian phủ đầy tuyết là một loại cảm giác rất tuyệt vời, chí ít Vô Song liền thấy đẹp, liền thấy có chút dễ chịu.
Đốm lửa ngày hôm qua chỉ còn là tàn tro, Vô Song chậm rãi chỉnh lại quần áo rồi đi ra ngoài, hướng mắt lên nhìn bầu trời, hắn biết Linh Thứu Cung ở trên đỉnh núi cao nhất dãy Thiên Sơn.
Theo hậu thế rất nhiều người nói dãy Thiên Sơn chính là dãy núi Himalaya, cái này Vô Song cũng không quá chắc chắn bởi hắn không thật sự là người đam mê cuồng nhiệt với những thứ này bất quá nếu đúng như hậu thế nói thì việc đi lên Linh Thứu Cung thật sự tương đối mệt mỏi bởi Linh Thứu Cung nằm ở đỉnh núi cao nhất Thiên Sơn.
Nghĩ đến đỉnh Everest là Vô Song lại thở dài một hơi, hắn chưa đến bao giờ nhưng đương nhiên biết nó cao đến mức nào, cho dù với võ công của Vô Song hiện tại muốn leo lên đỉnh núi này tuyệt đối có thể thở không ra hơi.
“Vì Thần Điêu, vẫn là phải cố gắng một chút”.
Ước lượng thời gian một chút, bây giờ có lẽ vẫn là sáng sớm khoảng 6h30 – 7h, cảm nhận cái không khí lành lạnh ở Thiên Sơn, điều chỉnh cho tâm trạng thoải mái sau đó thân hình Vô Song cấp tốc di chuyển, trong cái màu trắng nơi dãy Thiên Sơn, thân hình Vô Song cứ như một bóng ma vậy.
....
Với Vô Song mà nói thì Thiên Sơn Linh Thứu Cung thật sự là một mục tiêu mà hắn nhất định phải đến đặc biệt là hiện nay hắn lại càng phải cấp thiết đến Linh Thứu Cung hơn, nơi này không có Thiên Sơn Đồng Mỗ trấn thủ thì Vô Song gần như có thể thả tay mà làm dẫu sao Vô Song cũng không tin dãy Thiên Sơn có vị ngũ tuyệt cao thủ thứ 2 mà kể cả là thật sự có thì Vô Song hắn sợ gì?, đánh không lại thì chạy, tuyệt đối sẽ không chết được.
Vì thời gian không cho phép, Vô Song sẽ không lại tiếp tục nhìn ngang nhìn dọc, không có hứng thú quan sát cảnh vật xung quanh mà chỉ hướng về đỉnh Thiên Sơn mà chạy có điều Vô Song cũng không biết một việc là... kể từ khi hắn đến thế giới này hắn chưa bao giờ làm được việc gì theo chủ ý của mình, có rất nhiều việc vẫn cứ bám vào hắn... bám đến mức làm hắn cảm thấy cực kỳ khó tin.

Ví dụ đơn giản là gì?, hắn chỉ có đi lên núi hái vài cây thuốc cho Quách Tĩnh, bình thường đến chẳng thể bình thường hơn cũng gặp được đám người Lý Thu Thủy, Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại.
Hắn chỉ muốn ra ngoài dạo một vòng thành Yến Kinh thuận tiện lấy chút thời gian rảnh cho Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong nói chuyện vậy mà lại phải cùng Kiều Phong đại chiến.
Hắn chỉ muốn an an ổn ổn rời Yến Kinh mà hướng về Tây Vực dĩ nhiên lại được nhìn thấy Hoàng Dược Sư.
Lần này... cũng là như vậy.
Rất đơn giản, Vô Song không gây ai, hắn chỉ một đường chạy thẳng vậy mà lycs này có một tiếng xé gió vang lên, Vô Song lập tức lùi lại để rồi một vật sắc nhọn lướt qua khuôn mặt hắn, cái vật kia thậm chí như có linh tính, sau khi lướt qua Vô Song nó lập tức vòng lại, lần này mục tiêu của nó là cổ họng của Vô Song.
Vô Song cho dù cực kỳ bất ngờ nhưng mà gặp nguy không loạn, cổ chân khẽ xoay, cả người lập tức xoay vòng trên không trung, một lần nữa né qua vật kia sau đó cổ tay cũng mở ra, một cây ngân châm phá gió mà tới, bắn thẳng về phương hướng cách đó không xa.
Theo một cây ngân châm bắn tới, bên trong ụ tuyết có một bóng người nhảy ra, kẻ này đương nhiên có thể thoát được một cây ngân châm của Vô Song đồng thời theo động tác nhảy ra của hắn, một tay chống xuống mặt tuyết, cả người bắn ngược lại, cũng rất nhanh ổn định cơ thể mà nhìn Vô Song.
Hắn nhìn chằm chằm vào Vô Song sau đó lập tức ra lệnh.
"Là nữ nhân, giết không cần hỏi".
Vô Song tuyệt đối là chết lặng, khuôn mặt giật giật nhìn kẻ trước mặt, hắn cảm giác hắn đụng ngay vào một thằng điên.
Hắn xin thề hắn chưa từng gặp đối phương hơn nữa cái gì gọi là 'nữ nhân giết không cần hỏi?", hắn tuyệt đối có thể liên hệ đối phương với kẻ tâm thần biến thái bất quá kẻ này khí tức thực sự rất cường hãn, là một vị đại tông sư cao thủ.
Đây là một cái nam nhân có mái tóc dài có điều lại nhìn bù xù vô cùng, hắn không biết đã ẩn trong tuyết từ bao giờ có điều gần như không hề cảm thấy lạnh lẽo gì, nửa thân trên để trần lộ ra thân thể gầy gò nhưng những búi cơ gần như dính chặt vào nhau, nhìn cứ như một cái cột đá thu nhỏ vậy về phần vũ khí của kẻ này lại có vài phần giống Huyết Chích mà Vô Song thấy, đây là một sợi xích dài với lưỡi cảu nó giống một cây phi tiêu khổng lồ bốn cạnh.
Nhìn từ đầu đến chân... quả thật có vài phần giống kẻ thần kinh.
Vốn muốn hỏi đối phương một chút rốt cuộc có hiểu lầm gì không dù sao Vô Song hắn chỉ muốn đi tới Linh Thứu Cung, tuyệt không muốn phiền phức có điều đối phương cũng không cho Vô Song cơ hội lên tiếng hơn nữa không ngờ dưới tuyết vẫn có người khác.

Theo tên kia lên tiếng, những ụ tuyết bắt đầu phồng lên sau đó hơn 10 cái bóng ảnh xuất hiện cứ như thuật độn thổ chui lên vậy, 10 tên này vũ khí đều là đoản kiếm, từ trên xuống ăn mặc quần áo thuần một màu đen, đám người này cũng chẳng nói năng câu gì tất cả đều lao thẳng về phía Vô Song, sát khí bừng bừng.
Vô Song lần này thì thật sự cảm thấy bực mình, tượng đất còn có 3 phần giận huống gì một kẻ từ lâu đã coi việc giết người đơn giản như ăn cơm uống nước?.
Vô Song cũng không có ý định lên tiếng, thân hình hắn đứng nguyên một chỗ sau đó bắt đầu lắc lư, trong ánh mắt không thể tin được của đám hắc y nhân thân ảnh Vô Song cứ như vậy mờ dần mờ dần sau đó chỉ thấy Vô Song hoàn toàn biến mất ở vị trí cũ, thân ảnh của hắn lướt đi trong mảnh không gian màu trắng cứ như là vô hình vậy.
Vô Song không mang theo vũ khí có sức sát thương lớn bởi hắn căn bản không cần, đối với hắn chỉ cần duy nhất một cây ngân châm là đã đủ để giết người.
Bước chân nhẹ in trên nền tuyết trắng, thân ảnh Vô Song như một cơn gió thoáng qua, hắn đi đến đâu liền có một hắc y nhân cứ thế ngã xuống, sau đó lần lượt từng hắc y nhân đổ gục, trong một không gian hẹp bị bao phủ bởi 10 tên hắc y nhân vậy mà không ai chạm được đến một góc áo của Vô Song, chỉ cần bằng vào thân pháp bản thân Vô Song đã có thể coi là cực mạnh, chí ít chỉ 10 tên tông sư cao thủ ở trước mặt đối với hắn đơn giản như một bữa ăn sáng vậy.
Như một cơn gió lướt qua, Vô Song có thể nói là nhẹ nhàng vô cùng giải quyết toàn bộ đối phương tuy nhiên hắn lại chuẩn bị đối mặt với hình ảnh cực kỳ 'chấn động'.
Theo suy nghĩ thông thường của Vô Song, nam tử tập kích hắn là kẻ dẫn đầu nhóm ám sát này, cho dù Vô Song chưa trực tiếp giao thủ với đối phương nhưng Vô Song cũng có thể cảm nhận được kẻ trước mặt tuyệt đối không yếu, không biến thái được như Kiều Phong hay Vô Song nhưng tuyệt đối có thể vượt qua Mã Ngọc.
Một vị đại tông sư như vậy cho dù là Vô Song muốn đánh bại cũng cảm thấy tốn thòi gian, sau khi giải quyết đám 'tôm tép' kia, Vô Song bắt đầu hướng về phía chính chủ bất quá kẻ kia thực sự cực kỳ vô sỉ, hắn vừa thấy Vô Song hành động đã mở ra một ống trúc, ống trúc mở ra lập tức một đoàn hỏa diễm bắn thẳng lên không trung.
"Pháo hiệu?".
Mặt Vô Song hơi hơi nhăn lại, hắn biết đối thủ bắt đầu gọi đồng bọn trợ giúp, nếu đến thêm một đại tông sư cao thủ nữa như kẻ trước mặt thì Vô Song vẫn có thể thắng được hai người bất quá nếu mà hơn một tên đến thì sao?, việc lúc này liền trở thành không đơn giản.
Nghĩ đến đây Vô Song bắt đầu tụ khí, hàn băng khí cấp tốc chuyển động, một chân dẫm xuống nền tuyết trắng, một loạt tàn ảnh theo chuyển động của Vô

Song xuất hiện, gần như hắn vừa bước ra một bước đã lướt đến trước mặt kẻ kia, một tay mạnh mẽ đánh ra.
“Tiên Thiên Hàn Băng Chưởng”.
Vô Song vẫn là quyết định, đánh nhanh thắng nhanh.
Nam tử trước mặt cũng là kẻ phản ứng kinh người, hắn lập tức kéo căng sợi xích của mình ra đỡ lấy một chưởng của Vô Song, kình lực của Vô Song mạnh mẽ đẩy hắn lùi về phía sau có điều nam tử này ngay lập tức liền biểu hiện ra điểm không tầm thường, chỉ thấy cả người hắn bị đánh bay đi, cơ thể bị hất lên không trung sau đó hai chân của hắn bắt đầu dồn khí, cánh không đá ra hai cước.
Với một chưởng của Vô Song đương nhiên không thể bắn bay đối thủ lên trời, đây là nam nhân kia cố ý, lại thêm hai cước cách không đá ra, Vô Song cũng chỉ có thể tạm thời lựa chọn lùi lại, thân hình liền lướt nhẹ về phía sau.
Thấy Vô Song lùi lại, nam tử kia nhếch miệng bàn tay thả ra xích sắt, sợi xích như một con mãng xà khát máu bắn thẳng về phía Vô Song, lập tức lại làm Vô Song phải né tránh.
Kẻ kia hai chân chạm đất, cước bộ liền biến ảo, một cánh tay của hắn rung bần bật lên, sợi xích sắt như có sinh mạng, giống một đầu mãng xà quay đầu trực tiếp ngoặt một hướng khác, mũi nhọn lựa chọn thẳng cái cổ của Vô Song.
Kẻ này sử dụng vũ khí dạng ‘sợi xích’ thậm chí cao minh hơn đám người Huyết Chích Tử 10 lần có hơn.
Vô Song trước thế công mãnh liệt như hồng thủy của đối phương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn lùi lại, phải biết trước mặt hắn hiện nay không phải chỉ một sợi xích sắt lao đến mà như một bức tường không thể vượt qua.
Rõ ràng có thể đẩy lùi được Vô Song bất quá nam tử kia cũng chẳng có một tia vui vẻ nào trái lại sắc mặt dần dần trở nên khó coi, sợi xích trong tay hắn được gọi là Tỏa Hồn Nhận, bản thân cái tên này cũng rất có ý nghĩa, đừng nói là người sống mà cho dù có hóa thành oan hồn cũng bị thứ này phong tỏa, nam tử kia rõ ràng cực kỳ tự tin với Tỏa Hồn Nhận của bản thân vậy mà lại không cách nào đánh trúng Vô Song?, đến cả vạt áo cũng không có cách nào chạm đến.
Về phần Vô Song hiện nay sắc mặt cũng ngưng trọng, hắn cũng không thể nào để trận chiến này kéo dài, đối phương rõ ràng đã sử dụng đến cả pháo hiệu, Vô Song thật sự không tiện tiếp tục chiến đấu, nghĩ tới một điểm này, cổ tay Vô Song bắt đầu cong lên, trong ánh mắt không tin được cảu nam tử kia, hắn thấy Vô Song lao thẳng về phía sợi xích của hắn.
“Hừ, muốn chết?”.
Hừ lạnh một câu, tốc độ cánh tay của hắn càng ngày càng nhanh, bóng ảnh của sợi xích cũng càng ngày càng nhiều tuy nhiên hắn đột ngột hơi khựng lại, hắn thấy cánh tay của Vô Song đưa ra.
Trong phút chốc, cổ tay của Vô Song xoay tròn cho đối phương một cám giác vô

cùng nhẹ nhàng mà ưu nhã kèm theo đó trên cánh tay Vô Song xuất hiện một luồng hàn khí nồng đậm, Vô Song chỉ đưa tay ra một cái vậy mà thành công nắm lấy chân ảnh của sợi xích, trực tiếp nắm vào sợi xích kia khiến nó không cách nào cử động.
Khả năng khống chế Tỏa Hồn Nhận của nam tử kia quả thực rất đáng sợ nhưng để làm khó Vô Song thì đúng là chưa đủ, bằng vào Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Vô Song muốn phá thứ này cũng không khó, tiếp theo hắn trực tiếp vận lực.
Lực lượng của Vô Song là kinh người bực nào?, nam tử kia vốn định dùng man lực kéo vũ khí của mình trở về tuy nhiên hắn rất nhanh bắt đầu hiện lên vẻ không thể tin, thân thể Vô Song vốn nhỏ nhắn vô cùng nhưng mà sức mạnh thì cứ như một đầu bạo long vậy, Vô Song trực tiếp kéo bay đối phương về phía mình.
Lúc này ánh mắt nam tử kia hoàn toàn trống rỗng cũng may hắn rất nhanh tỉnh hồn, thấy cơ thể bị kéo bay về phía Vô Song, hắn cắn răng tung ra một chưởng.
Một chưởng mang theo kình phong đánh tới hơn nữa nội lực cũng tuyệt đối không tầm thường, một chưởng này nếu đánh ra thì chỉ cần mượn phản chấn hắn tuyệt đối có thể lùi lại đáng tiếc hắn gặp phải Vô Song.
Vô Song thấy đối phương cách không đánh ra một chưởng liền đơn giản buông tay khỏi sợi xích sau đó cả người xoay tròn một vòng lớn, lập tức hiện ra sau lưng đối phương.
Một chưởng của mình đánh vào hư không làm chon am tử kia kinh hồn táng đảm, hắn tiếp theo chỉ cảm thấy một làn gió lạnh lướt qua cơ thể mình tiếp theo là cảm giác một bàn tay đánh thẳng vào sống lưng của mình, hàn khí theo một bàn tay kia mãnh liệt tiến vào cơ thể hắn, nhận một chưởng này hắn trực tiếp phun ra một búng máu, cả người bị đánh bay đi.
Vô Song một chiêu đánh bay đối phương, thân hình như làn gió tiếp tục đuổi theo, để rồi một chân mạnh mẽ đạp thẳng vào ngực nam nhân kia, một đập này cũng là không nhẹ, khiến đối phương lại tiếp tục phun ra một búng máu.
Ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, Vô Song liền lên tiếng.
“Nói, tại sao dám ám sát ta?, ta thậm chí còn chưa gặp ngươi?”.
Nam tử bị đè kia cũng không nói gì, hai tay cố gắng chạm vào cổ chân Vô Song, hắn muốn đẩy cái chân kia ra nhưng mà lực lượng của Vô Song quá mức mạnh mẽ, hắn căn bản không thể rung chuyển nổi tuy nhiên kẻ này ánh mắt vốn đang điên cuồng nhưng sau đó liền dãn ra, ánh mắt liền hiện lên một tia tàn nhẫn.
Nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Vô Song liền cảm thấy không ổn sau đó hắn rất nhanh cũng có cảm giác nguy hiểm ập đến, lập tức Vô Song muốn rút chân lại tuy nhiên nam tử bên dưới gần như muốn đập nồi dìm thuyền, hắn vậy mà giữ lấy chân của Vô Song không thả.
Không thể ngờ được, Vô Song vừa giải quyết một người thì kẻ thứ hai đã lập tức xuất hiện, kẻ này thân pháp cũng cực nhanh, không cần hỏi điều gì xảy ra, tay

cầm trường kiếm lướt đi trong tuyết, nhắm thẳng về phía Vô Song.
Một chân bị ôm lấy lại đối mặt với họng kiếm chém tới, Vô Song quả nhiên thấy buồn bực trong lòng, ánh mắt hắn liền triệt để lạnh lại, hắn vốn muốn hỏi đối phương một chút xem rốt cuộc có hiểu lầm gì không bất quá việc đã đến lúc này còn quan tâm hiểu lầm hay không cái gì?.
Chỉ thấy Vô Song vận lực, cổ chân nhẹ xoay tròn sau đó nguyên cả mảng ngực của nam tử bên dưới bị đông kết lại, hai cánh tay của Vô Song cũng rung lên, từ trong cổ tay phô thiên cái địa ngân châm phá không mà tới, mạnh mẽ chắn luôn đường tiến lên của kẻ cầm kiếm.
Một đợt phóng ngân châm tất nhiên có thể khiến tên cầm kiếm lùi lại thậm chí rơi vào trạng thái khổ sở phòng ngự, nhìn thấy điểm này Vô Song lại một lần nữa xoay cổ chân, dùng hết sức lực nhấc chân lên rồi dẫm mạnh xuống.
‘răng rắc’.
Một âm thanh lạnh cả sống lưng vang lên, sau đó chỉ nghe thấy tiếng hét thảm bên dưới, lồng ngực của đối phương liền đã bị Vô Song dẫm nát.
Hạ xong một người, Vô Song lại chuyển thân về phía trước, hai bàn tay xuất hiện từng tầng băng sương che phủ, dùng đôi bàn tay hắn nhắm thẳng về tên cầm kiềm vừa mới xuất hiện.
Kẻ vừa mới xuất hiện cũng có thể coi là khó chơi, chí ít kiếm pháp cực kỳ tinh diệu, mượn nhờ kiếm pháp hắn vậy mà ngăn cản một cơn mưa ngân châm mà không hề để lọt, thấy Vô Song tiến tới cũng lâm nguy không loạn, chỉ thấy hắn rất nhanh nhét kiếm vào trong vỏ, nửa người dưới hạ thấp trọng tâm, một tay nắm lấy vỏ kiếm, một tay nắm chặt chuôi kiếm.
Khi khoảng cách của Vô Song cùng đối phương càng ngày càng gần, kẻ này rốt cuộc xuất kiếm.
Một kiếm cực nhanh cũng cực đáng sợ, kiếm cương từ đầu mũi kiếm phá không mà tới, lưỡi kếm sắc bén vô cùng vậy mà cắt ngọt lên người Vô Song.
Một kiếm này quá nhanh hơn nữa uy lực còn cực kỳ đáng sợ, chí ít Vô Song vậy mà không thể tránh được, hắn chỉ có thể tụ hai tay lại rồi đánh ra một chưởng.
Chưởng lực của Vô Song trực tiếp bị đối phương chém tan, kiếm khí chưa tan oanh kích lên ngực Vô Song, chút kiếm khí còn lại tất nhiên không thể làm Vô Song bị thương nhưng cũng hằn lên làn da Vô Song một vết kiếm nhè nhẹ đồng thời cũng vừa vặn đẩy lùi Vô Song lại.
Bị đối phương đẩy lùi, ánh mắt Vô Song liền biến thành ngưng trọng, kẻ này vậy mà còn mạnh hơn tên ‘thần kinh’ vừa rồi, tất nhiên mạnh hơn thì mạnh hơn, Vô Song hắn vẫn có thể giải quyết đối phương.
Đang lúc chuẩn bị động thủ, Vô Song lại thấy hai tiếng xé gió mà đến, cách Vô Song không xa vậy mà xuất hiện thêm hai người nữa... càng đáng chết hơn, một lần này xuất hiện đến hai vị... ngũ tuyệt cao thủ.

Vô Song chưa đọ sức với đối phương nhưng phải biết Vô Song trời sinh có lực cảm ứng cực kỳ cường đại, hắn chỉ cần dựa theo cảm nhận liền biết đối phương là hai ngũ tuyệt cao thủ.
Vì cái lý do gì ở nơi khỉ ho cò gáy này lại xuất hiện đến hai ngũ tuyệt cao thủ?, lại còn là cùng một phe?.
Đây là hai nam tử tương đối đặc biệt, trên người mặc cẩm bào hoa lệ, một áo tím cùng một áo xanh, người áo tím coa gày, người áo xanh thì lại béo mập, hai người này đều đeo mặt nạ khiến Vô Song không có cách nào nhìn rõ dung mạo của đối phương.
Chỉ thấy tên gầy hơn ánh mắt lướt qua Vô Song sau đó lại hướng về nam tử cầm xích đang trọng thương kia, ngữ điệu mang theo vài phần không vui.
“Trương Nhận, giải thích cho ta xem đây là cái gì “.
Trương Nhận chính là nam tử dùng Tỏa Hồn Nhận, hắn hiện tại liền khó khăn ngồi dậy, dùng ánh mắt như thù giết cha giết mẹ mà nhìn Vô Song.
“Hai vị đại nhân, nàng ta là dư nghiệt Linh Thứu Cung”.
Nghe thấy câu này Vô Song rất muốn chửi ầm lên, hắn khi nào liên quan đến Linh Thứu Cung?.
Không đâu tự nhiên gặp hai ngũ tuyệt cao thủ, Vô Song đương nhiên không muốn, đang tính mở miệng giải thích thì nam tử gầy đã động thủ, hắn trực tiếp lướt về phía Vô Song, một chưởng mạnh mẽ đánh tới.
Đây chính là không cho Vô Song lên tiếng, một chưởng toàn lực của ngũ tuyệt cao thủ.
Vô Song nhìn thấy vậy cũng đành cắn răng, hai tay đều vận Tiên Thiên Hàn Băng Khí thậm chí âm thầm vận dụng đến cả Đại Bi Phú, hai đan điền của bản thân cùng nhau xoay tròn, Đế Hoàng Khí như ẩn như hiện chuyển động.
“Tiên Thiên Chí Âm Chưởng”.
Một chưởng mạnh nhất của hắn đánh ra, đây chính là chưởng khi đánh với Kiều Phong, quả nhiên một chưởng này không làm Vô Song thất vọng, cứng đối cứng cùng một ngũ tuyệt cao thủ lại chỉ làm Vô Song bị đánh bật về phía sau chứ không đến nỗi bị trọng thương, về phía nam tử cao gầy thân thể cũng liền lắc lư.
Như cảm thấy bị một đại tông sư cao thủ cứng đỡ cứng một chưởng là một dạng sỉ nhục, nam tử cao gầy ánh mắt lần dầu tiên lộ ra sát khí, chỉ thấy hắn hừ lạnh một cái liền tiếp tục muốn giết về phía Vô Song.
Vô Song hiện nay thì nào dám đánh lại, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.
Đối đầu với hai ngũ tuyệt cao thủ... Vô Song còn chưa có cái bản lĩnh này.
Thấy Vô Song bỏ chạy, nam tử cao gầy âm trầm cười lạnh, hắn tiếp tục động thân đuổi theo về phần nam tử béo mập từ đầu đến cuối cũng không động thủ, trong mắt kẻ này mà nói thì Vô Song chung quy vẫn không đủ tư cách, không đủ để hai người bọn họ cùng lên.

....
Một đường cắm đầu bỏ chạy không biết trời nam đất bắc gì cả, cũng chẳng biết phương hướng của mình hiện tại là đúng hay là sai, đã lâu lắm rồi Vô Song mới có cảm giác bị truy sát như thế này.
Nam tử cao gầy một đường đuổi theo không bỏ tuy nhiên ánh mắt của hắn cũng không còn khinh bỉ Vô Song nữa, ánh mắt dần dần biến thành ngưng trọng.
Hắn là ngũ tuyệt cao thủ vậy mà đuổi không lại Vô Song?.
Tất nhiên cũng không phải là đuổi không lại mà là tốc độ Vô Song cực kỳ biến thái, chỉ là đại tông sư cao thủ nhưng tốc độ đã đủ để so với ngũ tuyệt, Vô Song tốc độ so với nam tử cao gầy kia cũng có chút thua kém nhưng thua kém là không nhiều, chỉ cần Vô Song cắm đầy muốn chạy, nam tử cao gầy tạm thời vẫn chưa có cách nào bắt được Vô Song.
Ngũ tuyệt cao thủ mà không truy sát được đại tông sư cao thủ, đây là việc mất mặt thế nào?.
Nam tử cao gầy lần này cũng không nhịn được, trên người hắn xuất hiện một loại khí lãng đáng sợ, toàn bộ không khí như bị cuốn vào trong tay hắn, hắn rốt cuộc vẫn đánh ra một chưởng.
“Hỗn Nguyên Cửu Điệp Chưởng”.
Chưởng lực hóa hình, hình tụ lực, lực cách không đánh ra.
Chỉ thấy một bàn tay mạnh mẽ oanh tạc về phía Vô Song.
Vô Song cảm nhận được nội lực khủng khiếp của đối phương ép tới, sắc mặt liền không hề dễ chịu, hắn cũng chỉ đành áp dụng lại một chưởng vừa rồi, lại là Tiên Thiến Chí Âm Chưởng.
Lại một lần nữa đối chưởng bất quá lần này không dễ tiếp như vậy, Vô Song lại bị đánh bay hơn nữa còn bị nội thượng không nhẹ, cả người bị oanh về một gốc cây gần đó.
Sống lưng đập vào thân cây, cả người Vô Song liền rung lên, Vô Song lần này liền triệt để không chạy nữa, hắn ít nhất cũng muốn nói với đối phương một chút, đây rốt cuộc chỉ là hiểu lầm.
Vô Song cũng không ngờ kẻ này vừa hiện ra, câu đầu tiên liền nói.
“Thân pháp viễn siêu đại tông sư cao thủ, tiếp một Cửu Điệp Chưởng của ta vậy mà kinh mạch không bị thương tổn, chỉ là bị nội công điệp gia gây nội thương, tuổi lại còn trẻ như vậy, giết ngươi quả thực là đáng tiếc, thần phục hoặc là chết, bản tọa cho ngươi chọn”.
Câu nói này cực kỳ bá đạo, bá đạo đến mức làm Vô Song phản cảm.
Loại câu nói này là Vô Song nói mới đúng, nào đến phiên người khác nói.
Trong cổ tay của Vô Song một lần nữa xuất hiện cây ngân châm, nhìn thấy cổ tay của Vô Song xuất hiện cái thứ này, nam tử cao gầy vẫn là khinh thường ngăn cản, hắn không tin Vô Song còn có thể lật được bàn cờ.

Đáng tiếc lần này cả hắn cùng Vô Song đều không ngờ được, cái cây lớn mà Vô Song đụng vào bắt đầu rung lên, sau đó vài mảng tuyết đọng rơi xuống, để một mộ bàn chân nhỏ nhỏ.
Sau đó từ trên cành cây, một thân ảnh nhỏ nhắn hiện ra trước mặt Vô Song, cái thân ảnh này cũng chỉ có thể so với A Hồng ngày hôm qua mà Vô Song gặp, đây dĩ nhiên chỉ là một đứa bé.
Vô Song nhìn thấy đứa bé này khóe miệng liền giật giật, về phần nam tử cao gầy lại ngập tràn sợ hãi, hắn vậy mà muốn quay đầu bỏ chạy.
Đứa bé kia cũng đang trong tình trạng không tốt lắm, ít nhất sắc mặt của nó trắng bệch bất quá nó vẫn ung dung đánh ra một chưởng.
Một chưởng đánh tới, nam tử cao gầy cũng chỉ có cắn răng đón đỡ, lần này hắn đóng nguyên cái vai diễn của Vô Song, trực tiếp bị đánh bay đi, miệng hộc máu có điều không dám quay đầu lại, chỉ có thể một đường bỏ chạy.
Nhìn vào thân ảnh gầy gò bỏ chạy kia, đứa bé này sắc mặt càng ngày càng lạnh, sát khí càng ngày càng nồng nặc.
“Chỉ cần mỗ sống qua một lần này, mỗ thề giết sạch Hiệp Khách Đảo các ngươi từ trên xuống dưới, chó gà không tha”.

Quyển 2 Chương 173
Thiên Sơn Đồng Mỗ (2)

Tên cao gầy kia có thể dùng một chưởng cách không đánh Vô Song bị thương còn tiểu nữ hài này lại có thể dùng một chưởng cách không đánh cho nam tử cao gầy kia trọng thương, nếu dùng tính chất bắc cầu mà xem, một chưởng của tiểu nữ hài này chí ít có thể làm Vô Song nằm trên giường nửa năm có thừa.
Thiên hạ có cái đứa bé nào mạnh như vậy không?, đáp án là có.
Trong đầu của Vô Song bất giác hiện lên hình ảnh của Thiên Sơn Đồng Mỗ, ngoại trừ vị bất thế loli Thiên Sơn Đồng Mỗ- Vu Hành Văn ra thì đây còn có thể là ai.
Vô Song thật sự không ngờ cái người mà hắn muốn né mặt nhất lại xuất hiện trợ giúp hắn lúc này.
Điều thứ hai làm Vô Song không ngờ thậm chí chuyển thành kinh hãi là câu nói vừa rồi của nàng.
Ba chữ 'Hiệp Khách Đảo' có trọng lượng không hề nhẹ.
Hiệp Khách Đảo, cái thế lực sở hữu Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, cho dù hiện nay chưa ai luyện được loại võ công chuẩn tiên hiệp này thì Hiệp Khách Đảo vẫn là một thế lực không thể tưởng tượng nổi.
Nếu nam tử cao gầy đến từ Hiệp Khách Đảo vậy thì... Vô Song rất có thể vừa gặp Trương Tam – Lý Tứ trong truyền thuyết.
Nghĩ đến Hiệp Khách Đảo rồi lại len lén nghĩ đến Thiên Sơn Đồng Mỗ trước mặt, khóe miệng Vô Song xuất hiện một nụ cười khổ, Trương Tam – Lý Tứ mạnh như thế nào bản thân Vô Song đã trải nghiệm rõ vậy mà Đồng Mỗ một chưởng đánh ra khiến Lý Tứ chạy như chó nhà có tang vậy thực lực của Đồng Mỗ rốt cục mạnh đến đâu?.
Lại một lần nữa không ai để cho Vô Song lên tiếng, Thiên Sơn Đồng Mỗ quay lại nhìn Vô Song sau đó một tay đưa ra, bàn tay nhỏ nắm lấy cổ áo Vô Song nhứ nắm cổ gà vậy tiếp theo nàng xách Vô Song lên vai rồi lập tức xé gió mà đi, Thiên Sơn Đồng Mỗ cùng Vô Song cứ như vậy biến mất dần trong gió tuyết.
Vô Song cũng không biết, Thiên Sơn Đồng Mỗ lúc này đang lẩn trốn.
Nếu Hiệp Khách Đảo chỉ phái tới 'thưởng thiện phạt ác sứ giả' Trương Tam cùng Lý Tứ thì nàng tự tin đánh chết cả hai người rồi chôn xác nơi dãy Thiên Sơn nhưng mà lần này ngoài hai kẻ kia ra còn có một kẻ cực kỳ lợn hại, một tồn tại mạnh mẽ ngang ngửa với nàng – Long Đảo Chủ.
Đừng nghĩ Thiên Sơn Đồng Mỗ tiện tay trọng thương Lý Tứ nhưng mà nàng cũng đã dầu hết đèn tắt, phải biết 3 ngày trước, một mình nàng độc đấu 3 đại cao

thủ cấp bậc ngũ tuyệt, ngoại trừ Long Đảo Chủ thần công không hề thua kém nàng lại còn thêm cả Trương Tam cùng Lý Tứ ở bên cạnh, thực sự nàng có tâm mà vô lực, không chết đã nói lên nàng cường hãn đến mức nào.
Đừng nghĩ Lý Tứ bị một chưởng nàng đánh trọng thương là yếu, Trương Tam cùng Lý Tứ từ trước đến nay vẫn luôn đi theo cặp, hai người thành cặp uy lực không phải phép cộng đơn giản như vậy, Trương Tam cùng Lý Tứ một người có thể chưa tính là gì trong hàng ngũ tuyệt cao thủ bất quá cả hai hợp lại cho dù Đồng Mỗ cũng cảm thấy phi thường khó giải quyết huống hồ lại còn một người không kém nàng chút nào – Long Đảo Chủ.
Người khác có thể không biết Hiệp Khách Đảo là gì nhưng mà Thiên Sơn Đồng Mỗ thì không lạ gì cả, phải biết nàng là người đi theo sư phụ lâu nhất, năm đó chính sư phụ còn đưa nàng lên Hiệp Khách Đảo.
Hiệp Khách Đảo trong thế giới này có thể coi là một thiên ngoại thế giới cách xa trần thế, một siêu cấp thế lực vượt qua Thiếu Lâm, vượt qua Cái Bang, vượt qua tất cả các môn phái trên giang hồ.
Tại sao lại nói thế?, bản thân Hiệp Khách Đảo có rất nhiều cao thủ, nhiều đến mức làm bất cứ ai cũng rợn sống lưng, ở thế lực bình thường chỉ cần có vài vị đại tông sư cao thủ liền đã được coi là rất ghê gớm nhưng mà ở Hiệp Khách Đảo số lượng đại tông sư cao thủ tính bằng ba chữ số, số lượng ngũ tuyệt cao thủ cũng nhiều đến mức khó tin.
Một ngũ tuyệt cao thủ hoàn toàn có thể chống đỡ một đại phái, không phải Bạch Đà Sơn Trang hay Đào Hoa Đảo đều chỉ có một ngũ tuyệt cao thủ thôi sao?, đến cả Cái Bang được gọi là thiên hạ đệ nhất bang mà cũng chỉ có hai ngũ tuyệt cao thủ nhưng Hiệp Khách Đảo thì khác, ở tại Hiệp Khách Đảo ít nhất cũng có 5 vị ngũ tuyệt cao thủ, đấy là còn chưa tính Long – Mộc hai vị đảo chủ.
Ngũ tuyệt cường giả vói ngũ tuyệt cường giả căn bản có khác nhau rất lớn, giả sử chia ngũ tuyệt thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng đỉnh phong thì Long – Mộc hai người liền đạt đến cảnh giới đỉnh phong, đáng sợ nhất... hai người này cũng am hiểu hợp kích thuật, năm đó khi hai người còn trẻ, thực lực chưa hẳn đã như hiện nay vậy mà có thể cùng Tiêu Dao Tử vượt qua hơn trăm chiêu mới bắt đầu suy bại.
Đồng Mỗ hiện nay có thể coi là nộ khí công tâm, cực kỳ tức giận, nàng căn bản không thể tin được đám người Hiệp Khách Đảo lại phát rồ tấn công Linh Thứu Cung, Hiệp Khách Đảo từ trước đến nay có thể coi là không quan tâm thế sự vậy mà lúc này lại có xu thế tiến công Trung Nguyên.
Tại Hiệp Khách Đảo là nơi thiên địa linh khí nồng đậm gấp 10 lần địa phương bình thường, có thể coi như thánh địa luyện võ trong thiên hạ, Long – Mộc đảo chủ hai người hàng năm cũng thường xuyên phái người tiến về Trung Nguyên, tìm những đứa trẻ mồ côi thiên phú trác tuyệt mang lên Hiệp Khách Đảo, chí ít

cái công việc này đã được làm suốt 50 năm, chỉ cần nhìn vào một điểm này có thể thấy rõ Hiệp Khách Đảo có lực lượng cao thủ mạnh đến mức nào.
Tất nhiên chỉ bằng thiên địa linh khí thì cũng chưa có gì đáng nói, phải biết Linh Thứu Cung của Đồng Mỗ cũng có thiên địa linh khí nồng đậm không thua kém gì Hiệp Khách Đảo, trong võ lâm cũng không thiếu những môn phái chiếm được phúc địa, thiên địa linh khí vốn không phải việc gì to tát, sự khác biệt lớn nhất của Hiệp Khách Đảo cùng các thế lực khác là một tòa Tiên Bích.
Tiên Bích là một thạch động cứng rắn vô cùng, sức người thậm chí không thể nào gây ra được vết xước lên tòa Tiên Bích này bất quá không hiểu sao phía trên tòa Tiên Bích lại điêu khắc một bộ võ công, bộ võ công này bá đạo tuyệt luân được ví như võ công của thần tiên, không cần mấy thứ như hay Tàng Kinh Các, chỉ cần tòa Tiên Bích này đã đủ để Hiệp Khách Đảo có thể đào tạo ra đại lượng cao thủ của chính mình.
Tùy người khác nhau, tùy thiên phú khác nhau mà nhìn vào võ công điêu khắc lại trong Tiên Bích có thể sinh ra cảm giác khác nhau, nhận thức khác nhau rồi tự lĩnh ngộ võ công khác nhau, đây chính là báu vật có giá trị nhất Hiệp Khách Đảo hơn nữa còn là... báu vật do thần tiên để lại.
Ngoại trừ thần tiên ra, ai có thể xây dựng một tòa Tiên Bích như vậy?.
....
Một tay mang Vô Song di chuyển, hơi thở của Đồng Mỗ lúc này cũng đã trở nên gấp gáp, khuôn mặt mang theo vài phần non nớt dần dần chuyển sang trắng nhợt đến cả khí tức cũng trở thành tán loạn bất quá ánh mắt vẫn mang theo vô tận lạnh lùng, lúc này Đồng Mỗ thật sự đang nghĩ cách làm sao thoát khỏi truy sát của đám người Hiệp Khách Đảo.
Nghĩ đến bản thân mình trọng thương rồi lại nghĩ đến Hiệp Khách Đảo cơ hồ Đồng Mỗ hận đến nghiến răng nghiến lợi bất quá việc đầu tiên phải làm chính là ổn định thương thế của mình, nghĩ đến đây ánh mắt nàng liền hơi hơi hòa hoãn lại sau đó trong ánh mắt không thể tin được của Vô Song, Đồng Mỗ mang hắn... nhảy xuống vực.
Vô Song không rõ nơi mình đang đứng có độ cao bao nhiêu so với mặt đất bất quá... nhảy xuống thì kiểu gì cũng chết, thần tiên chỉ sợ còn chết huống hồ gì phàm nhân như Vô Song cùng Đồng Mỗ?.
Cũng may Đồng Mỗ không có dọa hắn quá lâu, theo cả hai người nhảy xuống, cảm nhận tiếng gió rít đến rợn cả người thì Đồng Mỗ đột nhiên một tay đưa ra, một chưởng cách không đánh về phía vách đá trước mặt, một chưởng này trực tiếp bắn ngược Đồng Mỗ cùng Vô Song về phía sa, bắn thẳng về vách đá phía sau.
Khi sống lưng của Đồng Mỗ đập vào vách đá, ánh mắt của Đồng Mỗ càng ngày càng lạnh, một tay vẫn đang ôm eo Vô Song căn bản không thể sử dụng, một tay

khác đưa ra nắm vào hư không, lúc này Vô Song mới có thể nhìn được động tác của nàng, Thiên Sơn Đồng Mỗ vậy mà lại nắm lấy một cái dây lớn màu xanh.
Mượn sợi dây này, nàng vận lên kình lực, trực tiếp nắm lấy rồi hất bay cả người mình cùng Vô Song về phía một tán cây, khi hai người sắp va đập với tán cây kia thì Đồng Mỗ hai chân nhỏ đưa ra, chạm nhẹ vào tán cây, theo một động tác này toàn bộ kình lực va chạm không hiểu sao đều bị nàng mạnh mẽ hóa giải, cả người khựng lại một nhịp rồi đạp tiếp vào tán cây búng người về phía một vách đá gần đó rồi lại lăng không đánh ra một chưởng, mượn chưởng kình đưa nàng cùng Vô Song rốt cuộc xuyên qua một tán cây mỏng trên vách đá.
Hai người sau khi xuyên qua tán cây kia liền trực tiếp rơi vào một hang động, đây có thể coi là nơi lẩn chốn của Đồng Mỗ, một hang động nằm sâu dưới đáy vực.
Đồng Mỗ cũng không còn có thể quan tâm Vô Song nữa, một tay nắm Vô Song xuống mặt đất, lập tức ngồi xếp bằng bất quá vì nội thương quá nặng, nàng lại trực tiếp phun ra một ngụm máu nữa, vẻ mặt càng ngày càng trắng xám, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa nhân thế vậy.
Về phần Vô Song, hắn cũng chậm rãi ngồi dậy mà nhìn Đồng Mỗ, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin được.
Không vì cái gì cả, chỉ vì sự cường đại của Thiên Sơn Đồng Mỗ, tiểu loli trước mặt hắn quá mạnh.
Vô Song đã từng tiếp xúc với không ít ngũ tuyệt cao thủ, trong mắt hắn ngũ tuyệt cao thủ tất nhiên mạnh nhưng mạnh cũng chỉ có hạn mà thôi, có thể mạnh hơn hắn nhưng không đến nỗi vượt hắn quá xa nhưng mà hiện nay khi nhìn thấy Thiên Sơn Đồng Mỗ, khi nhìn thấy một cường giả ngũ tuyệt bị đẩy vào tuyệt cảnh, Vô Song liền biết hai chữ ‘ngũ tuyệt’ này kinh khủng thế nào.
Cường giả ngũ tuyệt bất kể sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ hay đỉnh phong thật ra đều cực mạnh, có chăng Vô Song chưa may được nhìn thấy một cường giả cấp độ như vậy bị đẩy tới tuyệt lộ mà thôi.
Nhìn hàng loạt động tác của Đồng Mỗ vừa rồi, thật sự đã sớm vượt qua phạm trù của nhân loại.
Nhìn Đồng Mỗ mạnh như vậy còn trọng thương, Vô Song liền cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, người nào có thể làm Đồng Mỗ thương nặng như vậy?.
....
Tiểu Mục: Bắc Địa Chiến Trường.
Từ chỗ Phúc Kiến An đi ra, vẻ mặt An Lộc Sơn tương đối vui vẻ bởi hắn tự cho là mình có thể hiểu được tính cách vị Phúc vương gia này.
Người ta nói Phúc vương gia thích nhất là mỹ nữ nhưng mà mỹ nữ cũng phải có năm bảy loại mỹ nữ, đối với Phúc Kiến An, hắn thích nhất nữ nhân mạnh mẽ hơn nữa là nữ nhân mang theo kháng cự với hắn, nếu hắn có thể chinh phục

dạng nữ nhân này mới có thể coi là thành tựu, tất nhiên dạng nữ nhân mang theo ‘kháng cự’ thậm chí ‘căm thù’ với Phúc Kiến An ở đây chính là nữ nhân của người khác.
Từ bản thân An Lộc Sơn mà nghĩ, hắn liền có 10 thành chắc chắn Phúc Kiến An tuyệt đối sẽ có hứng thú với Quách phu nhân.
Quách phu nhân mỗi khi đi ra ngoài đều dùng mạng che lại dung nhan của mình nhưng phải biết 20 năm trước bản thân Quách phu nhân là mỹ nhân số một số hai trên giang hồ hơn nữa nàng còn được xưng tụng là nữ gia cát, là bang chủ Cái Bang một đời, dạng nữ nhân có dung mạo, có trí tuệ, có cả địa vị hơn nữa cá tính còn rất mạnh thử hỏi tại sao Phúc Kiến An không động tâm?.
An Lộc Sơn đương nhiên cũng không nghĩ rằng Phúc KIến An ban ngày ban mặt sẽ đụng đến Hoàng Dung nhưng mà trong tối ra tay thì cũng có thể coi là dễ dàng, người khác không biết chứ An Lộc Sơn sao lại không rõ Phúc Kiến An người này võ công tầm thường nhưng mấy kẻ thần bí đi theo hắn có lực lượng cực mạnh?.
Nếu Hoàng Dung không có ở bên Quách Tĩnh, thử hỏi Quách Tĩnh sao có thể có năng lực giữ An Định Thành?, khi đó An Lộc Sơn hắn mới có thể lấy lại địa bàn của mình.
Nghĩ là rất đẹp hơn nữa khả năng thành công còn tương đối cao, An Lộc Sơn lúc này ánh mắt nhìn mọi vật đều trở nên dễ chịu hơn nhiều, hai tay chắp sau lưng, An Lộc Sơn hiện tại vì tâm tình đặc biệt tốt, hắn liền đi về phía tường thành, thậm chí hướng về phía Quách Tĩnh đang đứng mà đi, hắn chính là muốn nhìn Quách Tĩnh một chút.
Lúc này cả Quách Tĩnh cùng Quách phu nhân đều đứng trên tường thành, cả hai người ngày hôm nay đều cảm thấy không đúng, không rõ tại sao mà đại binh Mông Cổ hôm nay dĩ nhiên an phận thủ thường, không có tiếp tục tấn công, đây là làm sao?.
Quách phu nhân quay ra nhìn Quách Tĩnh, trong ánh mắt mang theo một tia lo lắng.
“Tĩnh ca ca, ngươi nói Gia Luật Võ Thần hắn đang tính gì?, những ngay qua thế công như vũ bão nhưng mà hiện tại... lại có chút im lặng đến đáng sợ”.
Quách Tĩnh nghe vậy cũng trầm ngâm, hai tay đặt lên tường thành hơi hơi nắm lại, hắn đương nhiên hiểu rõ Gia Luật Võ Thần.
Không giống với Quách Tĩnh, năm đó khi còn ở trên đại thảo nguyên bản thân Quách Tĩnh đã biết Gia Luật Võ Thần là một cái thiên tài, một thiên tài nổi tiếng khắp đại thảo nguyên, sau đó... ngay cả khi Quách Tĩnh dành được Võ Mục Di Thư, ngay cả khi Quách Tĩnh trở về Mông Cổ với sự trợ giúp của Hoàng Dung mà liên tục lập chiến công nhưng hắn so với Gia Luật Võ Thần vẫn kém một mảng lớn.

Đối với người như Gia Luật Võ Thần, Quách Tĩnh cảm thấy người này có thể so sánh với đại ca của hắn – Nhạc Phi.
“Dung nhi, muội cũng không cần quá mức lo lắng, dẫu sao thủ thành cũng dễ hơn công thành nhiều, bên trong An Định thành lương thảo đầy đủ, tường thành cũng cực kỳ chắc chắn, cho dù là hắn ta muốn công phá An Định Thành cũng tuyệt đối không dễ”
Quách phu nhân đương nhiên cũng không xa lạ gì Gia Luật Võ Thần, tài dùng binh của kẻ này đã có thể dùng quỷ khóc thần sầu để hình dung, cho dù là nàng khi đối mặt với Gia Luật Võ Thần trên chiến trường cũng phải cảm thấy tự ti không ít, nghĩ đến thống lĩnh của quân Mông Cổ là Gia Luật Võ Thần rồi lại nghĩ đến thống lĩnh bên mình là Phúc Kiến An, Quách phu nhân cũng chỉ có thể đắng chát cười khổ.
Trong mắt nàng Phúc Kiến An lấy gì ra so sánh với Gia Luật Võ Thần?.
Phúc Kiến An thiên tài ra sao thì Hoàng Dung không rõ, nàng chỉ rõ từ khi đến An Định thành với tư cách chủ soái kẻ này hoàn toàn an tâm hưởng lạc, că bản không màng thế sự, chỉ biết đắm chìm trong hoang lạc cùng nhục dục, thân là toàn quân đại soái vậy mà chưa từng lên trên tường thành chỉ huy phòng ngự?, nếu không phải kẻ này là đương triều vương gia thì nàng tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn hắn như vậy.
Trong mắt của nàng, bản thân Phúc Kiến An ở đây chỉ có trách nhiệm đứng ra giám sát, hắn ở đây có lẻ chỉ để cho người dân cùng binh lính An Định biết quyết tâm bảo vệ An Định Thành của triều đình mà thôi.
Ngay lúc nàng đang nghĩ miên man đột nhiên trừng mắt đẹp nhìn về phía xa, không chỉ có nàng mà ngay cả Quách Tĩnh cùng An Lộc Sơn ở gần đó cũng trợn mắt há mồm, cả ba người đều có thể nhìn thấy từng tòa tháp cao đang di chuyển, tốc độ rất chậm nhưng mà mỗi lần thứ này di chuyển lại có thể làm mặt đất rung chuyển như có địa chấn vậy.
Thân là đại tướng lĩnh binh dày dạn kinh nghiệm, cả ba người sao có thể không nhìn ra, kia là cái gì.
Quân Mông Cổ không ngờ lại có tháp công thành.
Tháp công thành thứ này là lần đầu đại quân Mông Cổ mang vào chiến tranh với người Trung Nguyên hay nói đúng hơn vật này vốn không phải của người Mông Cổ.
Binh lính Mông Cổ thiện chiến nhất trên khu vực rộng lớn, am hiểu nhất kỵ mã chiến chứ cũng không quá am hiểu công thành chiến vì vậy bọn họ sẽ không chế tạo loại tháp công thành này, càng đáng nói hơn là với tài nguyên của Mông Cổ cũng rất khó có thể chế tạo ra đại lượng thứ này.
Đương nhiên đó là lúc trước, đừng quên Đại Kim hiện nay là một phần của Mông Cổ, với tài nguyên của Đại kim, chế tạo mấy thứ này cũng không khó.

Muốn công phá Tháp Công Thành thì phỉa làm sao?, đương nhiên là phái kỵ binh ra phá hủy bánh xe của nó hoặc đợi nó vào gần sử dụng hỏa công.
Phương án thứ nhất bản thân Quách Tĩnh cùng Quách phu nhân đều trực tiếp loại bỏ bởi hai người thừa hiểu mang kỵ binh ra đánh với kỵ binh mông cổ thì chuyện gì xảy ra.
Cũng không đợi Quách phu nhân lên tiếng, Quách Tĩnh lập tức hét lớn.
“Mau mau, mang lên tường thành những vật phẩm dễ gây cháy, cung tiễn thủ chuẩn bị dùng hỏa tiễn, kích binh tập trung lên tường thành, không được phép cho binh sỹ Mông Cổ thành công chiếm được tường thành”.
Tháp công thành quả thật là thứ vũ khí công kích ánh mắt rất tốt, sự hùng vĩ của nó làm toàn bộ thành An Định trở nên loạn vô cùng.
....
Trong lúc thành An Định đang gấp rút chuẩn bị ngăn chặn Tháp Công Thành thì Phúc Kiến An lại nằm dài trên giường, cực kỳ lười biếng mà nghe hắc ảnh báo cáo.
Hắc ảnh lúc này nói với hắn hai thông tin.
Thông tin thứ nhất là Tháp Công Thành của người Mông Cổ bất quá cái thông tin này tự bản thân Phúc Kiến An cũng không có hứng thú.
Thông tin thứ hai mới làm hắn thấy nồng đậm hứng thú, lúc này có một nữ nhân muốn cầu kiến hắn hơn nữa lại còn là một nữ nhân siêu cường đại, cường đại đến mức ngay cả Phúc Kiến An cũng cảm thấy tâm động không thôi.
Hoàn Nhan Tuyết Y đến An Định thành rồi.

Quyển 2 Chương 174
Thiên Sơn Đồng Mỗ (3)

Chỉ có hai người ở trong hang động giữa vách núi, Vô Song hiện nay hoàn toàn có thể thả tâm mà quan sát Đồng Mỗ dẫu sao Đồng Mỗ cũng đang khoanh châm trị thương, nàng bị thương rất nặng.

Không thể không nói Đồng Mỗ nhan sắc tuyệt đối không tệ, có thể không sánh bằng Lý Thu Thủy nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu, phải biết muốn gia nhập Tiêu Dao Phái thì một cửa dung mạo bắt buộc phải chọn lọc kỹ càng, không phải mỹ nam mỹ nữ thì rất khó gia nhập Tiêu Dao Phái, tất nhiên trừ trường hợp đi cửa sau như Hư Trúc.

Nếu Đồng Mỗ không bị nội công phản phệ cả đời không cách nào lớn lên thì nàng có thể coi là một đại mỹ nhân hơn nữa là một cái mỹ nhân đầy quyền lực, giết người không ghê tay, nhất định là một vị ma đạo hùng chủ, đáng tiếc hiện nay trong thân thể Loli lại khiến khí chất cùng dung mạo của nàng đối nghịch vô cùng.

Nhìn Đồng Mỗ khoanh chân điều tức, Vô Song rốt cuộc cũng thở ra một hơi, hắn lúc này liền cảm thấy tương đối may mắn.

May mắn đầu tiên chính là Vô Song khuôn mặt thật sự quá xinh đẹp, nếu khuôn mặt của Vô Song là của nam tử bình thường hoàn toàn có thể bị Đồng Mỗ một chưởng đánh chết.

May mắn thứ hai là lúc Vô Song chiến đấu cùng Lý Tứ, hắn không dùng Tiểu Vô Tướng Công hoặc dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, nếu Vô Song để lộ ra quan hệ với Lý Thu Thủy hắn cũng có thể bị Đồng Mỗ đánh chết.

Vô Song bị thương, Đồng Mỗ cũng bị thương nhưng mà thương thế của Vô Song nhẹ hơn Đồng Mỗ nhiều, hắn thậm chí không cần điều tức, chỉ cần ngủ một giấc có lẽ cũng có thể tự hành trị liệu dẫu sao Vô Song cũng có Hoàng Đế Nội Kinh, khả năng phục hồi của hắn so với một tháng trước đã trở nên rất mạnh.

Tất nhiên nếu... Vô Song dám song tu cùng Đồng Mỗ thì thương thế của hắn hoàn toàn có thể khỏi hẳn thậm chí thương thế của Đồng Mỗ cũng lập tức giảm đi rất nhiều, đương nhiên đây là việc Vô Song nghĩ còn không dám nghĩ.

Đứng lên vươn vai một chút, lại liếc qua dung mạo của Đồng Mỗ, không thể không nói bản thân Vô Song thật sự tò mò.

Ở thế giới trước, Vô Song là nam nhân có Tiên Thiên Chí Âm Thể còn Thiên Sơn Đồng Lão lại là nữ nhân có Tiên Thiên Chí Dương Thể, hai người bọn họ có thể coi là vừa tương đồng vừa đối nghịch với nhau, thiên phú của cả hai chính là

nghịch lý của võ lâm.
Đáng tiếc hiện nay hắn cũng không nhìn ra đặc điểm nào của Đồng Mỗ, không nhìn ra thân nữ nhân lại mang theo Tiên Thiên Chí Dương Thể thì có gì đặc biệt, nhìn Đồng Mỗ hiện nay không khác gì một cô bé 6-7 tuổi bình thường.
Rốt cuộc cũng biết không thể nhìn Đồng Mỗ quá lâu, Vô Song liền đi dạo trong hang động một lượt.
Hang động này không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, chí ít cũng có 3 gian phòng đá, một phòng để một số vật dụng cùng lương thực, một phòng để giường ngủ bằng đá cùng một phòng gần giống nơi dành cho tu luyện, xung quanh ngoại trừ bục đá cao nhất không ngờ còn có mấy cái giá sách.
Vô Song không rõ đây có phải hang động do Đồng Mỗ xây dựng hay không nhưng mà nếu thật sự do nàng làm thì Đồng Mỗ đã bắt đầu tính tương đối xa.
Nghĩ cũng không khó hiểu gì, cái hang động này cũng không phải dành để lẩn trốn đám người Hiệp Khách Đảo mà có lẽ dùng cho Lý Thu Thủy thì đúng hơn, Đồng Mỗ nàng ta đã tính được thời gian chuẩn bị tán công lần thứ 3 của mình vì vậy liền xây dựng nơi này, ít nhất cũng không sợ khi tán công bị Lý thu Thủy tập kích dẫn đến chết thảm.
Huyệt động không lớn rất nhanh đã quan sát hết, Vô Song liền buồn bực đi đến chỗ Đồng Mỗ, ước lượng khoảng cách giữa hai người, Vô Song rốt cuộc quyết định lùi ra xa một chút, may mắn là bọc hành lý của Vô song hiện nay vẫn được giữ nguyên, hắn liền chậm rãi mở bọc hành lý ra, lấy ra một quyển sách rồi bắt đầu tiến vào nghiên cứu.
Vô Song tự nhiên biết bằng vào khinh công của hắn không cách nào rời khỏi nơi này, muốn rời khỏi nơi này thì chỉ có thể đợi Đồng Mỗ chữa lành thương thế vì vậy hắn trực tiếp ở đây nghiên cứu võ công, đương nhiên sẽ không phải Tiểu Vô Tướng Công hay Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Vô Song đây là đang nghiên cứu Đại Bi Phú.
Đại Bi Phú tổng cộng có 3 tầng nhưng hiện nay Vô Song mới nghiên cứu được tầng thứ 1 hơn nữa theo hắn trở nên mạnh mẽ thì tầng thứ 1 đã không cách nào đáp ứng được các đối thủ mà Vô Song gặp phải, cho dù biết nghiên cứu Đại Bi Phú không dễ dàng gì nhưng Vô Song nhất định phải cố gắng tiến vào tầng thứ 2 của môn võ công này, phải biết Đại Bi Phú tương truyền có thể so sánh với Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của Thiên Sơn Đồng Mỗ.
Thời gian trong huyệt động cứ thế lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc ngày mới lại đến.
Ở trong huyệt động này rất thiếu ánh sáng cũng may Đồng Mỗ đã chuẩn bị không ít cây nến dầu sao nàng vốn chọn nơi đây làm điểm ẩn cư, mấy vật chiếu sáng này cũng không thể thiếu vì vậy Vô Song có thể dùng cả đêm nghiên cứu Đại Bi Phú.

Vô Song lưng dựa vào vách đá, hắn đang nghiên cứu Đại Bi Phú thì đột nhiên cảm thấy một ánh mắt đang nhìn mình, ánh mắt kia thậm chí cho Vô Song có cảm giác như đang ở trong một biển máu vô cùng vô tận vậy, điều đáng nói là cái biển máu này rõ ràng được dùng sát khí ngưng thực nhưng lại không làm cho Vô Song có cảm giác... khó chịu, đây là một cảm giác tương đối vi diệu.
Gập quyển sách lại, dõi mắt về phía Đồng Mỗ, lúc này Đồng Mỗ cũng đang nhìn hắn.
Đồng Mỗ vốn muốn dùng ngập trời sát khí đe dọa Vô Song nhưng mà nàng cũng chẳng thể ngờ được Vô Song vậy mà đến một chút phản ứng cũng không có?.
Thở ra một hơi, cho là thương thế ảnh hưởng tới khí thế của bản thân, Đồng Mỗ cũng là không nghĩ nhiều, ánh mắt lại khóa chặt Vô Song.
“Nói, ngươi rốt cuộc là ai, đến Linh Thứu Cung làm gì? “.
Nhìn Đồng Mỗ nói cứng với mình, Vô Song có chút buồn cười, hắn biết thật ra Đồng Mỗ cũng đã dầu hết đèn tắt, thân là một đời y sư hắn đương nhiên nhìn ra tình trạng của Đồng Mỗ cực kỳ không ổn, nếu bây giờ nàng dám dùng võ lực với Vô Song, Vô Song hoàn toàn tự tin áp chế được nàng.
Đã biết việc này, Vô Song đương nhiên cũng không ngại...
“Nga, không biết ta là ai, không biết ta đến Linh Thứu Cung làm gì vậy mà cũng dám cứu ta?, ngươi đầu óc có vấn đề?, hơn nữa bằng chứng đâu nói ta muốn đến Linh Thứu Cung?”.
Đồng Mỗ sắc mặt nghệt ra nhìn Vô Song, đã không biết bao lâu rồi không có người dám dùng giọng điệu đó nói với nàng?.
Đồng Mỗ lập tức trở nên giận dữ, nàng một tay đưa ra, một chưởng đánh về phía Vô Song, đây chính là tính cách của nàng, một lời không hợp liền giết.
Đồng Mỗ cứu Vô Song không phải chỉ là vì giúp người, Đồng Mỗ còn chưa tốt đến vậy, nàng có thể cảm thấy Vô Song có ích cho mình vì vậy mới ra tay nhưng mà có ích thì sao?, chỉ cần nàng không thích liền giết.
Đồng Mỗ biết Vô Song chỉ là Đại Tông Sư cao thủ, bằng vào thực lực cỡ này chịu một kích toàn lực của Lý Tứ nhất định cũng trọng thương, nàng trọng thương – Vô Song cũng trọng thương, theo suy nghĩ của Đồng Mỗ, nàng muốn giết Vô Song cũng không khó.
Một chưởng đánh ra đáng tiếc không có tác dụng cho lắm, chỉ thấy Vô Song cũng lập tức động, hắn nhanh đến mức làm Đồng Mỗ biến sắc để rồi một tay đưa ra, một chiêu Long Trảo Thủ cực kỳ chính xác bắt lấy cổ tay của Đồng Mỗ, trực tiếp kéo nàng về phía mình.
‘Tét’.
Một âm thanh trầm thấp vang lên.
Đánh ra một chiêu này không chỉ Đồng Mỗ mà chính Vô Song còn cảm thấy run lên.

Vô Song vậy mà dánh đánh mông Đồng Mỗ?.
Vô Song xin thề hắn cũng không có ý gì nhưng ai bảo Đồng Mỗ giống hệt một đứa bé đây?, sau khi kéo Đồng Mỗ vào lòng mình thế là nàng trực tiếp nằm gọn trong lòng Vô Song, theo một cái tư thế này Vô Song cũng tiện tay hạ xuống, đây chính là tư thế tét mông trẻ con tiêu chuẩn không thể tiêu chuẩn hơn.
Lần này thật sự hỏng bét.
....
Tiểu Mục: Thập Đại Danh Tướng
Phúc Kiến An quả thật như An Lộc Sơn suy nghĩ, hắn có đam mê rất lớn với nữ nhân đặc biệt là nữ nhân đã có chủ bất quá Phúc Kiến An đương nhiên cũng biết nữ nhân nào có thể động, nữ nhân nào không thể động.
Bảo Phúc Kiến An đi cướp nữ nhân của hoàng đế, xin lỗi hắn còn chưa có cái gan này.
Không thể không nói đối với Quách phu nhân bản thân Phúc Kiến An đúng là cực kỳ động tâm, cho dù hắn biết sau lưng Quách phu nhân có Đông Tà – Hoàng Dược Sư cùng trượng phu Bắc Hiệp – Quách Tĩnh có điều nếu chỉ bằng hai người này hắn còn lâu mới sợ.
Người làm Phúc Kiến An không muốn đụng với Hoàng Dung chính là đương triều Thái Sư – Hoàng Thường.
Thái Sư đã rất nhiều năm không quan tâm chính sự, một lòng cầu đạo nhưng mà phải biết Hoàng Thường chính là thầy của Thuận Trị hoàng đế, chính là nhân vật cấp lão tổ tông của Đại Thanh, trong hàng ngũ đế cao thủ trên giang hồ bản thân Hoàng Thường thực sự rất im tiếng hơn nữa chính bản thân Hoàng Thường còn không có cái trận chiến nào đáng nói, đáng ghi danh thiên cổ.
Trương Tam Phong một trận chiến định càn khôn, dành danh hiệu Trường SinH Chân Nhân đồng thời cũng là thiên hạ đệ nhất nhân, thực lực bày ở đó ai cũng thấy.
Tiêu Dao Tử cùng Vô Hà Tử một đôi huynh đệ hoành hành vô kỵ khắp võ lâm, thiên hạ không ai không phục, không ai không nể.
Nam – Bắc Thiếu Lâm đại chiến phân thiên hạ, Cửu Dương Thần Tăng – Giác Viễn cùng Tảo Địa Thần Tăng của Thiếu Lâm ai không sợ, ai không kinh hãi?.
Độc Cô Cầu Bại năm xưa một đời bất bại thậm chí tự mình trảm lấy thủ cấp của một cao thủ đế vị khác, ngày hôm đó cầm theo thủ cấp của Đao Tôn có thể nói làm cả võ lâm sợ mất mật.
Quỳ Hoa Lão Tổ năm đó có thể coi là đệ nhất chiến tướng của Đại Thanh, Đại Thanh có thể dễ dàng nhập Trung Nguyên như vậy cũng là nhờ Quỳ Hoa Lão Tổ mở đường, thực lực như vậy ai không phục?.
Trong tất cả các ngũ đế cao thủ, đúng là chỉ có Hoàng Thường gần như chưa từng xuất động nhưng Hoàng Thường vẫn luôn là một cái gì đó không ai có thể

bỏ qua, một bức tường thủ hộ cho Đại Thanh, chỉ cần Hoàng Thường một ngày còn đó, triều đình Đại Thanh liền không thể ngã, đây chính là truyền thuyết về Hoàng Thường.
Năm đó Đại Thanh có cả Quỳ Hoa Lão Tổ cùng Hoàng Thường, nếu Quỳ Hoa Lão Tổ là môt thanh lợi kiếm giúp Thanh triều không ngừng mở rộng lãnh thổ thì Hoàng Thường lại là tấm thuẫn giúp cơ nghiệp Đại Thành đời đời bền vững.
Với tuổi thọ của một đế vị cao thủ, Hoàng Thường thậm chí có thể thru hộ Đại Thanh 3 đời... thậm chí 4 đời.
Nhân vật như Hoàng Thường, trong lòng Phúc Kiến An không có sợ hãi, không có đố kị, không có thù ghét, tất cả chỉ là kính phục từ tận chân tâm.
Phúc Kiến An biết Quách Tĩnh cùng Hoàng Thường có giao tình với nhau, bản thân Quách Tĩnh từng một thời được Hoàng Thường chỉ điểm rất nhiều, trở thành ký danh đệ tử của Hoàng Thường, đây cũng là một trong những nguyên do lớn nhất làm Quách Tĩnh đầu nhập vào Đại Thanh.
Một khi chưa xé rách da mặt với Quách Tĩnh, Phúc Kiến An không muốn động vào người này, nữ nhân người này... cho dù hắn muốn nhưng hắn cũng tự biết hiện nay không phải lúc.
Khác với Quách Phu Nhân – Hoàng Dung thì Hoàn Nhan Tuyết Y lại thực sự làm Phúc Kiến An động tâm bởi Hoàn Nhan Tuyết y nói về thân phận chỉ sợ còn hơn Quách Phu Nhân, bằng vào thân phận Đại Kim Thống Soái thì Hoàn Nhan Tuyết Y trên lý thuyết là nhân vật cùng cấp độ với Tả Tướng hoặc Hữu Tướng của Đại Thanh, thân phận cỡ này vượt xa Quách Tĩnh chứ đừng nói là Quách phu nhân.
Về thực lực Hoàn Nhan Tuyết Y đương nhiên cũng cực mạnh mẽ, nàng năm xưa chính là đối thủ của Vương Trùng Dương, có thể cùng Vương Trùng Dương đánh đến thiên hôn địa ám thì sao có thể yếu?.
Cuối cùng là về năng lực, thân là Đại Kim Nguyên Soái, Hoàn Nhan Tuyết Y có tài lĩnh binh hàng đầu thiên hạ, Hoàn Nhan Tuyết Y chính là nhân vật đứng thứ 5 trong thập đại danh tướng của thiên hạ, đây chính là vị trí của nàng.
Năm xưa nàng thua trận trong tay Gia Luật Võ Thần nhưng cũng không hẳn là lỗi của nàng, nàng thua chủ yếu vì kỵ binh Đại Kim ngày đó không có cách nào so sánh với kỵ binh Mông Cổ.
Kim Quốc sử dụng chính là trọng kỵ binh còn Mông Cổ lại dùng khinh kỵ binh, trận chiến năm xưa khinh kỵ binh của Mông Cổ có thể nói là khắc tinh của trọng kỵ binh, Hoàn Nhan Tuyết Y thua không oan.
Nghe đến tên Hoàn Nhan Tuyết Y, Phúc Kiến An rất nhanh đưa tay ra cầm lấy y phục của mình, tốc độ nhanh chóng vô cùng, dẫu hắn lúc này biết Mông Cổ đang dùng Tháp Công Thành mà đưa quân đánh An Định thì hắn cũng không quan tâm, trong mắt Phúc Kiến An lúc này mỹ nhân dĩ nhiên quan trọng hơn.

Rất nhanh mặc quần áo, vuốt lại mái tóc của mình, Phúc Kiến An đầy mặt vui vẻ đi đến đại sảnh.
....
Phúc Kiến An phải nói là rất đẹp trai, độ đẹp trai của hắn có thể làm 99% nam nhân trong thiên hạ cảm thấy xấu hổ, chỉ bằng dung mạo của hắn, cho dù phong tặng danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam cũng hoàn toàn thừa sức, đây là thứ mà Phúc Kiến An tự hào nhất.
Phúc Kiến An mặc một bộ quần áo của đại quan triều Thanh, trên cổ còn đeo một chuỗi chàng hạt lớn, ngón tay đeo một cái nhẫn ngọc lóe lên tia sáng mờ mờ ảo ảo, bước chân chậm rãi đi về phía đại sảnh, hắn lúc này cho người ta một loại khí khái không nói ra lời, thực sự soái đến lật cả đất trời.
Phúc kiến An sau khi bước vào phòng, hắn lập tức thành tâm điểm của sự chú ý, bất kể là binh sỹ canh cửa, cung nữ hầu hạ hay ngay cả Hoàn Nhan Tuyết Y ngồi đó cũng khó mà bình tĩnh được.
Hoàn Nhan Tuyết Y không phải là lần đầu tiên gặp Phúc Kiến An bất quá lần nào gặp nàng cũng vẫn thực sự bị dung mạo của đối phương làm ảnh hưởng, ánh mắt nhìn Phúc Kiến An bước đến mang theo ý cười rất rõ ràng.
Phúc Kiến An cũng mỉm cười, hắn chậm rãi đi đến chỗ của Hoàn Nhan Tuyết Y, thông thường hắn là chủ thì phải ngồi chủ vị nhưng mà hắn nào thèm quan tâm mấy cái đó, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Hoàn Nhan Tuyết Y, dùng một nụ cười đủ sức đốn tim 9 phần nữ nhân trong thiên hạ, giọng nói như có ma âm vậy.
“Tuyết Y cô nương, đã lâu không gặp, tiểu vương đối với Tuyết Y cô nương quả thật ngày nhớ đêm mong, cho dù trong mơ cũng vẫn mong được gặp lại hình bóng của Tuyết Y cô nương”.
Nếu lời nói này từ miệng nam nhân khác thì tương đối ‘sến’ thậm chí còn có thẻ khiến Hoàn Nhan Tuyết Y nổi cả da gà nhưng Phúc Kiến An thì khác, bản thân Phúc Kiến An chắc chắn mang theo thiên phú dung mạo, hơn nữa chắc chắn không chỉ một loại, bất cứ hành động, lời nói, cử chỉ hay một ánh mắt nào của hắn đều có thể khiến nữ nhân như si như say.
Không bàn về võ công, không bàn về tài năng, bằng cái khuôn mặt này Phúc Kiến An cả đời cũng không sợ đói, không biết có bao nhiêu phú bà nguyện khuynh cả gia sản bao nuôi hắn.
Hoàn Nhan Tuyết Y cũng không lạ gì kẻ này, trái với vẻ lạnh lùng thường ngày Hoàn Nhan Tuyết Y khẽ mỉm cười.
“Phúc vương gia, miệng của ngươi vẫn cứ ngọt như vậy bất quá hình như quân Thanh của ngươi đang gặp phiền phức vô cùng nha, ngươi không có ý định giải quyết?, phải biết đối phương chính là đệ nhị danh tướng “.
Phúc Kiến An nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, hắn dùng một tay đưa ra, muốn đặt lên bàn tay của Hoàn Nhan Tuyết Y bất quá hắn động tác cho dù rát khéo nhưng

mà sao có thể qua mắt được Tuyết Y?, nàng căn bản không cho hắn đạt thành mục đích, một tay thu lại, ánh mắt vẫn không có chút thay đổi nào mà nhìn Phúc Kiến An.
Phúc Kiến An thực sự tương đối buồn bực, hắn theo đuổi Hoàn Nhan Tuyết Y suốt 3 năm vậy mà nữ nhân này dĩ nhiên vẫn chưa cho hắn quả ngọt nào, mỗi lần muốn gia tăng tình cảm với nàng đều bị nàng khéo léo tránh đi, căn bản không bắt được.
Phúc Kiến An thở ra một hơi, sau đó rất nhanh cũng mỉm cười.
"A, tiểu vương tài hèn sức mọn sao có thể làm đối thủ của kẻ kia, kẻ kia là đệ nhị danh tướng, nhất định phải để một danh tướng khác kiềm chế hắn, không phải Tuyết Y thì còn ai có thể giúp đỡ tiểu vương, tiểu vương vẫn cứ nhung nhớ phong thái trên chiến trường của Tuyết Y nguyên soái".
Hoàn Nhan Tuyết Y cũng chỉ mỉm cười, nàng đương nhiên sẽ không cầm quân ra trận, không phải nàng không muốn trả thù trận chiến với Gia Luật Võ Thần kia có điều bây giờ còn chưa phải lúc.
Nàng đến đây một phần vì trả lại ân tình của Thanh triều, một phần là muốn nhìn đệ tam danh tướng trong thiên hạ - Chiến Thần – Nhạc Phi.
Cho dù nàng là danh tướng đứng hàng thứ 5 trong thập đại danh tướng thì cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú với trận chiến giữa Nhạc Phi cùng Gia Luật Võ Thần, nàng muốn biết đệ nhị danh tướng cùng đệ tam danh tướng cuối cùng là ai kỹ cao hơn một bậc.
Nhạc Phi đến bây giờ vẫn chưa tiến về Bắc Địa, vì vậy nàng hứng thú liền chuyển sang Phúc Kiến An.
Phúc Kiến An đến bây giờ vẫn là một kẻ vô danh trên chiến trường, không có ai để ý đến khả năng của hắn nhưng Hoàn Nhan Tuyết Y liền biết, Phúc Kiến An được nhận trọng trách trở thành nguyên soái của Đại Thanh trong tương lai, kẻ này bình thường vẫn luôn cười cười nói nói, ngả ngớn vô cùng nhưng ai dám coi thường Phúc Kiến An thì tuyệt đối sẽ rất thảm.
"Nga, Phúc vương gia vậy là quyết định không xuất thủ rồi, thật sự đáng tiếc ".
"Lần này ta đường xa đến An Định thành, vẫn là cảm thấy không quá thoải mái, căn bản không thể lãnh binh ra trận, ta lúc này liền đi nghỉ ngơi một chút, hẹn Phúc vương gia khi khác vậy".
Hoàn Nhan Tuyết Y lần này đến đây chỉ là để chào hỏi Phúc Kiến An dù sao hắn hiện nay cũng là nguyên soái trong khi nàng chỉ là đại tướng lĩnh binh mà thôi, cho đến khi nào Nhạc Phi tiến về An Định thì Phúc Kiến An vẫn là người nắm quyền hành lớn nhất, quan trong hơn nữa phải biết ngay cả Nhạc Phi đến đây vẫn phải nể mặt Phúc Kiến An vài phần.
Nhìn thấy Hoàn Nhan Tuyết Y đứng dậy, Phúc Kiến An trong mắt liền hiện lên một tia không vui bất quá nhìn bóng lưng kia, lại nhớ tới dung mạo của Hoàn

Nhan Tuyết Y, trong mắt Phúc Kiến An rốt cuộc lại biến thành ý cười.
“Tuyết Y, nếu thân thể nguwoi không khỏe đương nhiên ta không bắt ép bất quá không biết Tuyết Y có muốn ra trận cùng tiểu Vương không?, nhẹ nhàng vô cùng chỉ cần ở bên cạnh tiểu Vương làm một cái phó tướng, tiểu Vương hiện nay thật sự lại có vài phần hứng thú rồi”.
....
Lời tác giả
Tháng mới, khởi đầu mới, hy vọng tháng này không nợ chương mọi người.
Hoàn thành chỉ tiêu ngày mùng 1 với mùng 2 rồi nhé.
(╯`□′)╯

Quyển 2 Chương 175

Thiên Sơn Đồng Mỗ (4)

Đồng Mỗ hiện nay vẫn chỉ là một đứa bé, chí ít về mặt thân thể là vậy từ đó một cái tét mông của Vô Song cũng không có xúc cảm gì, nói khó nghe một chút là muốn mông không mông, muốn ngực không ngực, ai bảo Đồng Mỗ là tiêu chuẩn loli đây?.

Một cái tét mông này hoàn toàn là theo quán tính của Vô Song dù sao từ đầu đến cuối Đồng Mỗ cũng chẳng cho Vô Song cái cảm giác đáng sợ như người ta truyền miệng mà chỉ có sự dễ thương, chí ít vẻ dễ thương bên ngoài của nàng lúc này có thể đè ép được cái tính cách bên trong của mình.

Sau một cái tét mông, không khí trong huyệt động thực sự không có cách nào diễn tả bằng lời, cả Vô Song cùng Đồng Mỗ đều khựng lại... sau đó cũng không khó đoán lắm, Đồng Mỗ thật sự muốn giết người.

Nàng đang nằm úp sấp đối với Vô Song thì đột nhiên cả người quay ngược lại, nắm quyền nhỏ bé oanh kích thẳng vào mặt Vô Song.

Đừng nghĩ nắm tay của Đồng Mỗ yếu, nhìn quyền đầu của nàng bé tí tẹo nhưng nàng thân là cao thủ ngũ tuyệt đỉnh phong, là một trong những cao thủ mạnh mẽ nhất trên giang hồ, một quyền không bao hàm nội lực cũng đủ để vô số đại tông sư kinh hồn táng đảm.

Vô Song vẫn tính là phản ứng nhanh, hắn rất nhanh đưa tay ra đón đỡ một quyền của nang, chỉ nghe một âm thanh va chạm vang lên trong huyệt động, nguyên bàn tay của Vô Song đều tê tái thậm chí bắt đầu đã ửng đỏ.

Đồng Mỗ chiêu đầu tiên bị Vô Song bắt căn bản là vì nàng không ngờ hơn nữa cơ thể Đồng Mỗ đã bị đẩy đến giới hạn, vì vậy mới dễ dàng bị Vô Song tóm gọn tuy nhiên khi nàng bị nộ hỏa công tâm thì Đồng Mỗ vẫn cứ cực kỳ đáng sợ.

Thân thể Đồng Mỗ hiện tại quả thực không ở trạng thái đỉnh phong thậm chí còn có thể coi là trạng thái tồi tệ nhất, nội lực toàn thân cũng không thể điều động bất quá một quyền của nàng vẫn có thể so với ngũ tuyệt cao thru hàng thật giá thật.

Một quyền đánh về phía Vô Song, cơ thể vận lực xoay tròn thoát ra khỏi cơ thể của Vô Song, ánh mắt càng ngày càng lạnh, sát khí trùng thiên.

“Chết, chết, chết, chết “.

Vô Song cũng không biết đã nghe bao nhiêu từ ‘chết’ của nàng, hắn chỉ biết rằng Đồng Mỗ hiện tại hoàn toàn bị bao phủ trong trạng thái cuồng nộ, thân hình nhỏ nhắn cứ như vậy lao về phía Vô Song, từng quyền từng quyền đánh tới.

Tất nhiên nếu là Đồng Mỗ bình thường thì Vô Song cũng phải sợ hãi một phen nhưng Đồng Mỗ hiện tại thì Vô Song có gì mà sợ?, nếu hắn nguyện ý thậm chí

còn có thể giết nàng.
Đành rằng chỉ tính riêng cơ thể Đồng Mỗ đã đủ sức so với ngũ tuyệt cao thủ nhưng mà cơ thể nàng hiện tại cũng không thích hợp cho chiến đấu, càng đánh người thiệt chính là nàng mà thôi lại thêm trên người không có nội lực gia trì, cơ thể mệt mỏi không chịu được, muốn đuổi theo tốc độ của Vô Song cũng là người si nói mộng.
Kết quả là trong cái hang động nhỏ hẹp hai thân ảnh liên tục đọ chiêu với nhau, người tới ta đi, quyền kình liên tục giao phong bất quá cũng là không ai làm gì được ai.
Vô Song bản thân có chút chột dạ hơn nữa hắn còn là người chiếm tiện nghi của 'lão loli' này vì vậy chiêu chiêu lưu thủ.
Đồng Mỗ thì rõ ràng có tâm mà vô lực, ai bảo thương thế của nàng quá nặng đây?.
Rốt cuộc sau hơn 30 chiêu, khi Đồng Mỗ bước lên một bước thì chân nàng run lên, cả đầu gối nhỏ gục xuống, lại tiếp tục ho ra một búng máu, tình trạng cơ thể của Đồng Mỗ thật sự quá thảm.
Đồng Mỗ lúc này hai tay đều chống trên mặt đất, ánh mắt đỏ rực lên nhìn Vô Song như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy nhưng mà nàng cũng chỉ có thể dùng ánh mắt mà thôi, căn bản không thể có lực đến chiến với Vô Song một trận.
Nhìn Đồng Mỗ đến cả đứng lên cũng không nổi, Vô Song chỉ có thể thở ra một hơi.
Đồng Mỗ trước mặt thực sự rất khác với Đồng Mỗ trong tưởng tượng của hắn.
Hình ảnh Đồng Mỗ trong tưởng tượng của Vô Song tất nhiên là đến từ phim Thiên Long Bát Bộ nhưng mà cái hình đó đương nhiên cũng không đúng, ai bảo Đồng Mỗ chỉ là đứa bé đây?, ai có thể thuê một đứa bé đi đóng cái vai này đây?.
Với thân hình của một nữ hài 6-7 tuổi, Đồng Mỗ hiện tại thực sự có chút đáng thương, có chút yếu ớt khiến cho chính Vô Song cũng cảm thấy không đành lòng.
Công tâm mà nói lần này Vô Song bị tấn công tất nhiên là vì bị hiểu lầm liên quan tới 'Linh Thứu Cung' tức là hắn bị thương có một phần nguyên nhân do Đồng Mỗ gây ra nhưng mà cũng không thể nào trách Đồng Mỗ, Linh Thứu Cung của nàng cũng là đối tượng bị tấn công, nàng căn bản không có ý gây họa cho Vô Song, dến cả Vô Song là ai nàng còn không biết nữa là?.
Nếu bỏ qua điểm trên thì chính Đồng Mỗ còn ra tay cứu Vô Song, hắn biết lúc này nếu hắn không làm gì dẹp nộ hỏa của Đồng Mỗ xuống, không làm gì đó trợ giúp Đồng Mỗ thì vài ngày sau Đồng Mỗ thậm chí trở thành người thiên cổ.
Thở dài một hơi, nhìn về Đồng Mỗ, Vô Song vẫn là nói.
"Khụ khụ... ta chỉ lỡ tay mà thôi, ta cũng không cố ý, huống hồ ta là nữ nhân, ngươi cũng là nữ nhân, mọi việc cũng không nên nghiêm trọng như vậy chứ?,

bản thân ta cũng là một y sư, hay để ta lấy công chuộc tội, giúp ngươi trị liệu một phần thương thế đi?"
Đồng Mỗ lúc này ánh mắt nhìn hắn lại càng thêm lạnh lùng, hàm răng trắng ngà xuất hiện một nụ cười dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống Vô Song, sau đó nàng nói ra một câu làm khuôn mặt Vô Song triệt để cứng ngắc.
"Nữ nhân?, ngươi tưởng Mỗ không nhìn ra?, đường đường là một cái nam nhân lại muốn giả nữ nhân?, nam nhân trong thiên hạ này ngoại trừ sư đệ còn lại đều là giòi bọ đáng chết, chỉ cần Mỗ có thể đè ép thương thễ, Mỗ nhất định xé xác ngươi cho chó ăn".
Vô Song thật sự ngây người, đây là lần đầu tiên có người liếc mắt đã nhận ra hắn là nam hay nữ có điều một câu nói của Đồng Mỗ lại làm hắn mười phần khó chịu.
Vô Song thật sự không cảm thấy Vô Nhai Tử có cái khỉ gì đáng tự hào?, cầm kỳ thi họa?, vô công tuyệt đỉnh?, thiên phú trác tuyệt?, tất cả những thứ này Vô Song đều không để ý, Vô Song hắn năm nay mới chưa đến 16 tuổi, không đến 10 năm thậm chí chỉ cần 5 năm hắn cũng có thể vượt qua Vô Nhai Tử, bản thân Vô Nhai Tử có cái gì để làm chuẩn mực so sánh với hắn?, đặc biệt lúc này Vô Nhai Tử còn là một kẻ bán thân bất toại, nửa thân dưới liền trở thành phế nhân, có cái gì đáng tự hào?.
Nhìn Đồng Mỗ khó chịu với mình, Vô Song cũng cười lạnh mà lên tiếng.
"Vậy ngươi có tin ta lập tức xé xác ngươi cho chó ăn không?, sống bao nhiêu năm vẫn một thân một mình, người ta con đàn cháu đống thì ngươi vẫn cứ là một lão bà trăm năm hoàn bích, không ngực không mông, miệng thì không nói ra được câu nào tử tế, mở mồm ra là mắng chửi người, ngươi thì tính là thứ gì?, cũng may Vô Nhai Tử năm đó không có lựa chọn ngươi nếu không hắn tuyệt đối chết sớm 30 năm".
So miệng lưỡi xem ai sợ ai?.
Quan trọng hơn, Vô Song đúng là không sợ Đồng Mỗ, đừng nói Đồng Mỗ đang bị thương cho dù là Đồng Mỗ không bị thương mà ép hắn đến đường cùng hắn cũng có cách làm Đồng Mỗ rất thảm rất thảm.
Đúng là Vô Song có việc phải nhờ cái bà điên này bất quá bà điên này nếu cứ nhất mực làm hắn bực mình, hắn cũng không ngại tiễn bà ta một đoạn đường.
Thiên Sơn Đồng Mỗ cơ hồ là lần đầu tiên nghe thấy loại lời nói này, nàng lập tức bão nổi, cơ thể tưởng như không có chút sức lực nào chẳng biết ở đâu ra lực lượng, dùng cả hai tay hai chân lao về Vô Song.
Vô Song nhìn thấy điểm này, chân đạp Quỳ Hoa Bộ Pháp, hắn tốc độ so với Đồng Mỗ cao hơn nhiều lắm, nếu không phải một mực lưu thủ thì chiến cuộc thật ra đã sớm kết thúc.
Thân ảnh như quỷ mị, nhẹ xuyên qua người Đồng Mỗ, sau đó tung ra một

quyền.
Đồng Mỗ không phải là Kiều Phong, thân thể nàng hiện nay cho dù không được nhưng nhãn lực vẫn còn cực kỳ đáng sợ, cho dù là Vô Song tốc độ cao hơn nữa cũng không thể nào khiến nàng bất ngờ đáng tiếc vì thân thể không chịu được dẫn đến phản ứng của nàng trì độn hơn rất nhiều, nàng chỉ có thể khó khăn xoay người đưa hay tay trắng nõn lên đỡ một quyền của Vô Song.
Lần này Vô Song tung ra là một quyền toàn lực, trực tiếp đánh bay Đồng Mỗ đi, chịu kình lực của Vô Song truyền đến, Đồng Mỗ lại ho ra một ngụm máu, kinh mạch toàn thân của nàng không biết bao nhiêu chỗ đã đứt lìa bất quá ánh mắt thủy chung vẫn chỉ là giận dữ cùng sát khí, cho dù đau đớn hơn nữa Đồng Mỗ nhất định cũng không kêu thảm một tiếng.
Không thể không nói, lấy thân nữ nhi lại có ý chí lực đến mức này, tuyệt đối là cực kỳ đáng sợ.
Bị đánh bay vào tường, Đồng Mỗ một lần nữa cố gắng đúng dậy nhưng khi nàng vừa ổn định hai chân thì liền thấy một cây ngân châm đâm vào ngực mình, hai mắt Đồng Mỗ trợn lên sau đó trực tiếp ngất lịm.
Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt bất tỉnh, Vô Song rốt cuộc mới có thể thở ra một hơi, rốt cuộc bà loli này cũng yên ổn được một chút.
Nhìn Đồng Mỗ nằm trên mặt đất, Vô Song chỉ có thể dùng hai tay bế cơ thể nhỏ bé của nàng về phía bên trong thạch động nơi đặt một chiếc giường đá, bên trên chiếc giường vậy mfa còn phủ một tấm da hổ lớn, thoạt nhìn cực kỳ khí thế cũng cực kỳ ấm áp.
Nhẹ đặt Đồng Mỗ lên đó, ngồi xuống thành giường, Vô Song đưa tay ra chậm rãi vì nàng bắt mạch.
Vô Song hiện nay dĩ nhiên không vui vẻ gì với Đồng Mỗ nhưng mà để nàng chết trước mặt hắn cũng là không được, thật ra Vô Song cũng không muốn dùng miệng lưỡi tranh đấu với nàng làm gì, đây chính là xé rách ra mặt chỉ là hắn muốn Đồng Mỗ nộ khí công tâm, càng thêm tức giận mà thôi, dưới cái trạng thái này Đồng Mỗ sơ hở sẽ càng nhiều, Vô Song lại càng dễ đắc thủ, càng dễ khống chế được nàng.
Nếu Vô Song đã bị lộ ra nam nhân thân phận thì Vô Song cũng không tin Đồng Mỗ cho hắn động vào người, chính vì vậy cũng chỉ còn có hạ sách này.
Một tay đặt lên cổ tay trắng ngần của Đồng Mỗ sau đó lông mày của Vô Song liền nhíu chặt lại, không bắt mạch thì thôi, bắt mạch mới biết Đồng Mỗ bên trong nội thương nặng đến mức không còn lời nào để nói.
Thân thể nàng nhìn bên ngoài gần như hoàn hảo nhưng bên trong lục phủ ngũ tạng đều tổn thương trầm trọng, kinh mạch toàn thân đều đứt lìa, nếu không phải Đồng Mỗ là một cao thủ tuyệt thế thì Vô Song tin chắc nàng đã sớm chết.
Tất nhiên bắt mạch cho Đồng Mỗ xong, Vô Song lại càng có lý do để cứu nàng.

Vô Song chưa dám nhận mình là thần y có điều tìm được người am hiểu kinh mạch hay huyệt vị hơn hắn cũng là rất hiếm, kinh mạch của Đồng Mỗ bị tổn thương trầm trọng có điều lại bị hai loại lực lượng khác nhau làm tổn thương.
Một loại nội lực đầu tiên Vô Song không có cách nào gọi tên, là một loại dị nội lực Vô Song còn chưa từng gặp, nó vừa như chí dương chí cương nội lực nhưng lại vừa không phải, cái cảm giác này thật sự không nói ra thành lời, nếu bắt buộc phải nói ra cảm nhận của Vô Song về dạng nội lực này thì hắn cũng chỉ có thể dùng màu sắc để miêu tả, loại nội lực này... có màu trắng.
Bên trong cơ thể Đồng Mỗ ngoại trừ nội lực màu trắng này ra còn bị thương tổn bởi một loại nội lực màu đỏ rực, đây mới là chí dương chí cương nội lực, nội lực mang theo khí nóng tựa như vầng mặt trời, loại nhiệt độ này thuần một sắc đỏ rực, đây cũng có thể coi là nội lực cương mãnh nhất mà Vô Song từng nhìn thấy trong đời.
Thiên Sơn Đồng Mỗ là Tiên Thiên Chí Dương Thể, Kiều Phong cũng vậy có điều Thiên Sơn Đồng Mỗ hiện nay vẫn mạnh hơn Kiều Phong nhiều lắm.
Đương nhiên Đồng Mỗ bị nội lực của chính mình đả thương, loại thương thế này chỉ sợ là do nàng cưỡng ép sử dụng nội lực đánh lui Lý Tứ sau đó lại một lần nữa bất chấp tất cả mà đưa Vô Song đến đây.
Sau khi biết tình hình đại khái của nàng, Vô Song cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, đầu tiên là phải thi châm, phải tạm thời bảo vệ kinh mạch của nàng nếu không nàng tuyệt đối sẽ trở thành phế nhân.
Vừa thi châm cho Đồng Mỗ, Vô Song trong lòng lại hiện lên hàng loạt câu hỏi không rõ, hắn thực sự không hiểu vì cái gì Đồng Mỗ cứu hắn?.
Nếu là lúc trước Vô Song có thể nghĩ đến Đồng Mỗ đại khái coi hắn là người Linh Thứu Cung nhưng hiện tại Vô Song liền biết không phải, nàng thân nữ nhân mang theo Tiên Thiên Chí Dương Thể, có lẽ vì cái điểm đặc biệt này mà nàng có thể dễ dàng nhìn ra Vô Song thân nam nhân lại mang Tiên Thiên Chí Âm Thể chỉ là nếu nhận ra Vô Song là nam nhân, vì cái gì phải cứu hắn?, vì cái gì phải bất chấp thương thế đưa hắn tới nơi này?.
Càng nghĩ... càng không hiểu được.
....
“Sư phụ, là ta vô năng để cho bà ta chạy trốn”.
Lúc này trên Linh Thứu Cung, Lý Tứ đang cực kỳ cung kính cúi đầu trước một lão nhân tóc trắng, lão nhân này ngồi trên bảo tọa, ánh mắt có chút âm trầm.
Hắn chính là Long Đảo Chủ.
Linh Thứu Cung chúng nữ lúc này cũng thân bất do kỷ, bản thân Linh Thứu Cung không ngờ thần không biết quỷ không hay bị Hiệp Khách Đảo công phá.
Chính vì Hiệp Khách Đảo công phá Linh Thứu Cung sau đó mượn danh nghĩa Linh Thứu Cung tìm tung tích của Thiên Sơn Đồng Mỗ, nếu nhìn vào một điểm

này thì có thể giải thích tại sao cho dù là một thôn dân bình thường cũng có thể biết được Đồng Mỗ mất tích.

Hóa ra bản thân Vô Song từ đầu cũng là đã đoán sai.

Long đảo chủ ngồi trên bản tọa, hắn đeo mặt nạ che đi dung mạo của mình, cũng không nhìn ra hỉ nộ ái ố có điều trong ánh mắt có chút mệt mỏi cùng âm trầm.

Âm trầm ở đây là vì Đồng Mỗ trong lúc dầu hết đèn tắt vẫn có thể dọa lui Lý Tứ còn mệt mỏi?, đơn giản vì Long đảo chủ cũng là bị thương.

Đồng Mỗ bị thương đến mức nửa cái mạng coi như vứt đi còn Long đảo thủ thì tâm mạch cũng bị thương tổn, không có dăm bữa nửa tháng tĩnh dưỡng, căn bản không thể nào khỏi được>

Tất nhiên thương thế này chỉ coi là tương đối nặng mà thôi, không hẳn khiến Long đảo chủ quá mức suy nhược, dẫu sao ngày hôm đó bọn họ cũng chiếm ưu thế cả về chất lượng cùng số lượng, có trách chỉ trách Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng với Tiên Thiên Chí Dương Thể hợp lại quá mức bá đạo mà thôi.

Nhìn Lý Tứ đang quỳ dưới đất, Long đảo chủ rốt cuộc đứng lên.

“Nếu Đồng Mỗ có thể bức lui ngươi nói rõ nàng ta đã bất chấp tất cả, trải qua một ngày chỉ sợ với thương thế lúc trước đã sớm không chịu được, nếu đã như vậy thì liền phải đẩy mạnh tìm kiếm hơn nữa, nhất định phải bắt sống được nàng”.

Nói đến đây Long đảo chủ trầm ngâm một chút sau đó tiếp tục ra lệnh.

“Ngươi cùng Trương Tam tiếp tục mượn Linh Thứu Cung ra lệnh cho tất cả các bộ tộc lớn nhỏ tại Thiên Sơn, lão phu trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, thương thế cũng đã có thể áp chế xuống, để lão phu tự mình ra ngoài một chút, xem có tìm được Đồng Mỗ hay không”.

Nói dứt lời, thân hình Long đảo chủ cứ như vậy từ hư không tiêu thất, để lại mình Lý Tứ đứng đó.

Lý Tứ cũng thở hắt ra một hơi, hai tay ôm quyền mà cung kính nói.

“Lý Tứ tuân mệnh đảo chủ”

Quyển 2 Chương 176
Vô Song vs Long Đảo Chủ (1)

Vô Song cũng không biết Long đảo chủ đã đích thân tìm kiếm tung tích của Đồng Mỗ, hắn hiện nay vẫn tương đối cảm thấy an toàn.
Bên ngoài Thiên Sơn đâu đâu cũng là tuyết, việc truy tung là cực kỳ khó khăn huống hồ cái địa điểm này cơ hồ không ai nghĩ đến, vô cùng kín đáo, ai có thể tìm ra tung tích của hai người?.
Điều làm Vô Song lo lắng nhất hiện nay là thương thế của Đồng Mỗ, nàng thương thế quá nặng.
Vô Song có thể khiến Đồng Mỗ tính mạng không lo nhưng nếu nàng không thể nhanh chóng đẩy hết thức nội lực màu trắng kia ra khỏi người thì Đồng Mỗ triệt để trở thành phế nhân, tính mạng không lo nhưng với tình trạng nội lực cuồng bạo cứ chạy trong cơ thể như vậy, Đồng Mỗ từ nay về sau chỉ sợ không thể động võ.
Cái tình trạng thân thể của Đồng Mỗ lúc này có chút giống với Lệnh Hồ Xung trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, tất nhiên Đồng Mỗ thuộc về nghiêm trọng hơn nhiều.
Đầu tiên nội lực truyền vào người Đồng Mỗ vượt xa nội lực mà Lệnh Hồ Xung phải chịu hơn nữa thứ nội lực màu trắng này rõ ràng đang điên cuồng tấn công cơ thể Đồng Mỗ chư skhoong như trường hợp của Lệnh Hồ Xung dù sao trường hợp của Lệnh Hồ Xung chỉ là đơn thuần xung đột nội lực mà thôi.
Vô Song rốt cuộc cũng giống như mấy nhân vật trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, thương thế cỡ này của Đồng Mỗ, một mình hắn là không giải quyết được.
Muốn cứu Đồng Mỗ chí ít phải có một cường giả y thuật cao như ông ngoại của Vô Song, đương nhiên ở thế giới này có hay không có nhân vật như vậy thì Vô Song cũng không rõ ràng.
Như đã nói, tình trạng của Đồng Mỗ hiện hay chính là vì nguồn năng lượng kinh khủng ở trong chính cơ thể nàng vì vậy cách thứ hai chính là có người vì nàng hút nguồn nội lực này ra hoặc ít nhất hóa giải cái nguồn nội lực này, nếu đã như vậy thì Vô Song cũng lập tức nghĩ tới Hóa Công Đại Pháp, Hấp Công Đại Pháp hoặc Bắc Minh Thần Công.
Hóa Công Đại Pháp của Đinh Xuân Thu thật ra lại là phương pháp an toàn nhất bởi thứ năng lượng màu trắng kia cực 'dị', đến chính Vô Song cũng không rõ ràng lắm Bắc Minh Thần Công có sau khi hấp thu nó vào trong cơ thể thì có xuất hiện phản phệ gì không chứ đừng nói Hấp Công Đại Pháp.
Đương nhiên Đinh Xuân Thu kẻ này, Vô Song cũng chẳng hy vọng gì lắm,

không phải tại Hóa Công Đại Pháp không được mà là cách làm người của Đinh Xuân Thu, Vô Song không tin được, trừ khi có thể đoạt được Hóa Công Đại Pháp của chính Đinh Xuân Thu rồi tự mình ra tay, nếu không Vô Song chắc chắn không nhờ kẻ này, để kẻ này ra tay hắn thậm chí có thể quay lại cắn ngược Đồng Mỗ một cái.
Bắc Minh Thần Công đương nhiên cũng có bao gồm cả ‘hóa công’ cùng ‘hấp công’, là kết hợp hoàn hảo giữa Hóa Công Đại Pháp cùng Hấp Công Đại Pháp nhưng mà Vô Song lại cảm thấy ‘tiếc nuối’, nếu sử dụng Bắc Minh Thần Công chỉ để hóa đi thứ nội lực tinh thuần trong người Đồng Mỗ, quả thực Vô Song cảm thấy cực kỳ ổng phí, đùa gì thế?, Bắc Minh Thần Công thấy nội lực mạnh mẽ cỡ này lại không thể hấp thụ, đây chính là thấy tiền trước mặt mà không dám nhặt.
Suy nghĩ một chút, rốt cuộc Vô Song vẫn cứ cảm thấy có lẽ nên chọn Bắc Minh Thần Công, dẫu sao Bắc Minh Thần Công hiện nay là tuyệt học của Lý Thu Thủy cùng Vô Nhai Tử, Lý Thu Thủy thì Vô Song chắc chắn không nhờ vả gì rồi, nàng mà thấy Đồng Mỗ như vậy không xiên thêm một kiếm đã là vô cùng tốt đẹp nói gì đến cứu người?, nhân tuyển tốt nhất hiện nay chính là Vô Nhai Tử.
Nếu có thể gặp được Vô Nhai Tử, ông ta gần như chắc chắn có thể cứu được Đồng Mỗ hơn nữa lại coi như một mũi tên trúng hai cái đích, vừa cứu được Đồng Mỗ vừa thuận tiện cho Vô Song hoàn thành truyền thừa của Tiêu Dao Phái.
Lại nhìn nhìn Đồng Mỗ nằm trên giường, Vô Song trực tiếp khoanh chân luyện công, đợi Đồng Mỗ tỉnh lại, hắn liền nói với nàng vài câu đi.
....
Thời gian tiếp tục trôi qua, Đồng Mỗ vậy mà bất tỉnh suốt hai ngày trời.
Cũng may trong hang động này cũng đã có lương khô cùng thịt khô thậm chí đến cả nước uống cũng chuẩn bị dẫn đến Vô Song còn không phải quá mức lo lắng đến mấy cái vấn đề này, hắn có thể yên tâm vừa tu luyện vừa nghiên cứu Đại Bi Phú, trong hai ngày nay không có Đồng Mỗ vì vậy có thể coi là an bình vô cùng.
Vô Song thật ra cũng không biết, trên đầu hắn lúc này hay nói đúng hơn ngay trên cái vực mà Đồng Mỗ dẫn Vô Song nhảy lúc này, có một lão nhân đang đứng, ánh mắt mang theo vẻ trầm ngâm.
Long đảo chủ đến rồi.
Tại sao Long đảo chủ lại có thể đến đây?, bằng vào biện pháp truy tung bình thường dĩ nhiên không được, Đồng Mỗ cũng không phải hạng tam giáo cửu lưu, muốn truy tung nàng đã là khó khăn vô cùng huống gì trong cái thời tiết toàn gió cùng tuyết của Thiên Sơn, chấp cả mang chó săn đến đây cũng không thể nào phát giác ra nàng, Long đảo chủ sao có thể tìm được?.

Đúng là Long đảo chủ không thể dùng biện pháp truy tung đến tìm Đồng Mỗ chỉ là ông ta đã ở lại Thiên Sơn gần 1 tuần.
Gần 1 tuần là khái niệm gì?, điều này có nghĩa toàn bộ các bộ tộc lớn nhỏ của Thiên Sơn đều đã đi tìm Đồng Mỗ được gần 1 tuần.
Thời gian này không đủ để lục tung dãy Thiên Sơn lên, với dãy Thiên Sơn mà nói 1 tuần căn bản không đủ, ít nhất phải 1 năm thì may ra, dãy Thiên Sơn vốn quá mức rộng lớn có điều... 1 tuần cũng đã đủ để tất cả các bộ lạc lớn nhỏ đi tìm ở những nơi con người 'dễ dàng' đặt chân đến.
Trong mắt Long đảo chủ, Đồng Mỗ bị thương nặng lại mang thêm một người, nàng rất khó chạy ra quá xa khỏi khu vực giao chiến cùng Lý Tứ, cũng rất khó đi đến những khu vực cực khó đặt chân tới, những nơi này Đồng Mỗ tất nhiên có thể đến được nhưng mà nàng đang bị thương, ở những nơi như vậy vừa khó đi với chính bản thân nàng cũng vừa khó cho nàng trị liệu, quan trọng nhất những nơi như vậy ở dãy Thiên Sơn thì tìm đồ ăn cùng nước uống kiểu gì?, trừ khi Đồng Mỗ đã chuẩn bị sẵn đại lượng đồ ăn cùng nước uống từ trước nếu không căn bản không khả quan.
Mượn vào cái suy nghĩ này, Long đảo chủ cứ chậm rãi mà đi, sau hai ngày ông ta dừng lại trươc cái vách núi này.
Từ trên cao nhìn xuống, ông ta không cách nào quan sát được bên dưới vách núi có cái gì, lại càng không thể nhìn ra huyệt động của Đồng Mỗ cùng Vô Song đang ở nhưng mà ông ta lại nhìn thấy... một dấu chưởng pháp.
Dấu chưởng pháp này in trên vách núi, cho dù rất mờ nhưng Long đảo chủ thật sự vẫn phát hiện ra.
Cái này thật sự là khéo quá hóa vụng, để chuẩn bị cái nơi ẩn trốn này Đồng Mỗ không chỉ đến đây một lần, nàng phải tự mình chuyển rất nhiều chỗ xuống, nàng đương nhiên biết mỗi lần xuống đây phải để lại dấu chưởng pháp trên vách núi đối diện, nàng cũng cực kỳ khéo léo khi lần nào cũng như lần nào đều chỉ đánh vào một chỗ, dù sao xuất hiện quá nhiều dấu chưởng pháp ở nhiều chỗ khác nhau thì còn dễ đoán hơn.
Dấu chưởng pháp này thật ra cũng không có gì, dù sao tuyết cùng băng giá có thể che đi dấu tích này nhưng mà qua nhiều lần chồng ấn lên nhau quả thực hiện nay Long đảo chủ có thể nhìn ra một chút vết tích.
Ánh mắt Long đảo chủ đầy nghiền ngẫm nhưng mà ông ta cũng không dám nhảy.
Ai biết bên dưới có cái gì?, cho dù thực lực Long đảo chủ thông thiên nhưng mà ông ta còn chưa có muốn chết, muốn nhảy xuống ít nhất phải chuẩn bị vài thứ, chí ít cũng cần một dây thừng dài buộc bản thân lại.
Long đảo chủ hiện nay đã có 3 phần nắm chắc, Đồng Mỗ ở ngay dưới vách núi này, với cao thủ cấp bậc như ông ta, 3 phần là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, Long đảo chủ liền bắn pháo hiệu, ông ta sẽ không rời đi bởi ai biết trong thời gian này Đồng Mỗ có đi ra hay không?, ông ta liền trực tiếp ngồi đợi, cho người chuẩn bị dây thừng liền đủ.
Vô Song cùng Đồng Mỗ quả thực không thể nào biết được bọn họ hiện nay đang nguy hiểm thế nào.
Lúc này, nằm trên giường đá, Đồng Mỗ rốt cuộc cũng tỉnh lại.
Đồng Mỗ ánh mắt mê man nhìn xung quanh một chút sau đó khó khăn ngồi dậy, lúc này nàng mới phát hiện trên người mình toàn là ngân châm, cảm giác cơ thể thật sự không dễ chịu gì nhưng đúng là so với trước đây đã đỡ đau đớn hơn nhiều.
Thở hắt ra một hơi, Đồng Mỗ không cần suy nghĩ cũng biết là Vô Song thi châm cho nàng, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người, nàng sẽ không tự thi châm cho mình.
Ánh mắt một chuyển lập tức liền nhìn thấy Vô Song đang khoanh chân luyện công ở cách đó không xa, vừa nhìn thấy Vô Song, Đồng Mỗ liền hừ lạnh, nàng biết hắn có công cứu nàng nhưng mà nàng cũng cứu hắn, căn bản không ai nợ ai, lúc này do thân thể Đồng Mỗ không tiện nếu không nàng vẫn cứ lựa chọn lập tức giết chết Vô Song ở đây.
Càng nhìn Vô Song, nàng lại cảm thấy càng ngứa mắt, chính vì không thể lập tức giết Vô Song, Đồng Mỗ cũng chỉ đành khoanh chân ngồi luyện công tuy nhiên ngay lúc nhắm mắt muốn vận chuyển nội công, sắc mặt Đồng Mỗ liền trở thành khó coi.
"Không cần cố gắng, xin chia buồn, ngươi lúc này quả thật không thể vận công".
Ngồi cách đó không xa, Vô Song khẽ nhếch miệng nhìn về phía Đồng Mỗ.
Đồng Mỗ quả thực bị dọa sợ, nếu không có nội lực chỉ sợ nàng cách cái chết cũng không xa, bản thân nàng luyện Bát Hoang Lục Hợp Công, chỉ vài năm nữa thôi là đến lần tán công thứ 3, nếu không có nội lực nàng thậm chí thực sự sẽ chết, tuyệt đối không thể sống thêm vài năm.
Đồng Mỗ là bậc đại cao thủ võ học, nàng cũng có thể nhìn ra thảm trạng cơ thể mình cùng lý do mình bị như vậy, lập tức phóng ánh mắt đầy hận thù mà nhìn Vô Song.
"Hừ, tất cả là tại ngươi nếu không Mỗ sao có thể bị thương thành như vậy?, Mỗ nhất định phải giết ngươi, xé xác ngươi ra hàng trăm mảnh".
Vô Song nghe vậy liền lại cảm thấy không vui, đúng là cái miệng của Đồng Mỗ chẳng thể nói ra được câu nào tốt đẹp.
"Nga, ta đâu có van xin ngươi cứu?, là ngươi tự mình ra tay a, hơn nữa ta có điều thắc mắc, ta với ngươi vốn không quen không biết, không thân không thích, ngươi tại sao lại bất chấp mà ra tay?, chẳng nhẽ ngươi đối với ta có tính toán gì?".

Đồng Mỗ nghe vậy lại càng nổi đóa, nàng lập tức mở miệng mắng chửi.
“Thối lắm, Mỗ việc gì phải tính toán một con kiến hôi như ngươi?, nếu không phải Mỗ nhìn ra thể chất của ngươi, ngươi nghĩ con kiến hôi như ngươi có tư cách gì làm Mỗ ra tay?, nếu biết trước ngươi là cái loại người này, Mỗ mới lười ra tay, Mỗ cả đời không mấy khi đưa tay ra giúp ai, không ngờ lần này giúp người lại còn bị cắn ngược lại”.
Vô Song đối với Đồng Mỗ cũng chẳng nhẹ nhàng gì, nữ nhân như Đồng Mỗ quả thực... không nhẹ nhàng được.
Đồng Mỗ miệng lưỡi còn ác liệt hơn cả Uyển Thanh, Uyển Thanh ngoài lạnh trong nóng, bên ngoài có chút táo bạo nhưng bên trong lại nhất mực ôn nhu còn Đồng Mỗ chính là xấu từ ngoài vào trong.
“Thối lắm, ngươi nói ta kiến hôi cũng không xem lại mình?, không tin thì bước ra đây ta cùng ngươi đại chiến 300 hiệp?, tất cả cũng là tại Linh Thứu Cung các ngươi, nếu ta không bị nhận nhầm là người của Linh Thứu Cung thì đã không bị truy sát, rốt cuộc là xem ai liên lụy ai?, ta mới là người oan uổng chứ không phải ngươi”.
“Lại nói, nhìn ra thể chất của ta thì mới ra tay?, đây là cái lý do khỉ gì?, đừng bảo ngươi thèm quá hóa rồ đâm ra ham muốn cơ thể ta?”.
Nói đến đây ánh mắt Vô Song liền chuyển thành ‘sợ sệt’ mà nhìn Đồng Mỗ.
Tất nhiên cái vế thứ hai kia là Vô Song muốn khích bác Đồng Mỗ một chút, hắn muốn biết tại sao nàng lại vì thể chất của hắn mà ra tay, đối với Đồng Mỗ, cách hỏi bình thường căn bản dùng không được.
Đồng Mỗ bị Vô Song nói đến sắc mặt tái xanh.
Bình thường dùng miệng lưỡi tranh đấu Đồng Mỗ chính là vô địch, người bình thường chính là bị nàng mắng đến xanh cả mặt, về phần có người có thể mắng lại nàng thì sao?, nàng trực tiếp giết là được ai bảo Đồng Mỗ mạnh đây?.
Lần này thì khác, nàng nói không lại Vô Song, đánh cũng là không lại, một cảm giác uất ức cùng tràn ngập nộ khí bao phủ lấy bản tâm nàng.
Nói đi nói lại, Đồng Mỗ là người không giỏi che dấu cảm xúc cá nhân, cũng không phải người thiên về lý trí hay tâm kế nếu không trong nguyên tác nàng cũng không để Lý Thu Thủy hại thảm như vậy.
Với Đồng Mỗ, nắm đấm lớn mới là vương đạo.
Tiếp tục dùng ánh mắt tràn ngập ý muốn giết người nhìn Vô Song sau đó Đồng Mỗ không ngờ khẽ nhếch miệng.
Nếu đây là một nữ nhân trưởng thành, cái nhếch miệng này tương đối dễ sợ nhưng mà với cái dung mạo 7 tuổi của nàng thì lại trở thành tương đối dễ thương.
“Hừ hừ, Mỗ là Chí Dương Thể, ngươi là Chí Âm Thể, Mỗ bản thân có một môn tuyệt học chính là yêu cầu Chí Âm Thể vì vậy mới muốn tìm một kẻ truyền thụ

bất quá Chí Dương cùng Chí Âm thể đều là cực kỳ hiếm gặp, ngay cả Mỗ cũng chưa nhìn thấy Chí Âm Thể xuất hiện trên giang hồ “.
“Mỗ xưa nay ghét nhất nam nhân, chỉ cần thấy nam nhân Mỗ liền cho hắn sống không bằng chết chỉ là khuôn mặt ngươi quá mức giống nữ nhân, so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, Mỗ có thể mở một mắt nhắm một mắt, đối xử với ngươi như nữ nhân bình thường nhưng không ngờ ngươi là cái loại lòng lang dạ sói, tâm địa rắn rết, thối không thể tả, Mỗ chính hối hận vì cứu ngươi”.
“Còn nữa, bây giờ ngươi có quỳ xuống cầu xin, Mỗ cũng không dạy cho ngươi môn tuyệt học kia”.
Đồng Mỗ nói xong liền quay mặt đi, một bộ ‘sống chết mặc bay’, nàng căn bản phiền nhìn Vô Song.
Vô Song ánh mắt trắng dã nhìn Đồng Mỗ sau đó cũng bật cười.
Miệng lưỡi tranh đấu, ai sợ ai?, phải biết người hậu thế chửi nhau hơn xa người thời đại này, người trong thời đại này dưới sự ảnh hưởng của nho giáo vẫn còn tử tế chán, người hậu thế chửi nhau căn bản là ‘chửi cho sướng miệng’, Đồng Mỗ mà đặt vào hậu thế, mang ra giữa chợ mà đứng chỉ sợ bị chửi đến tối tăm mặt mày, á khẩu không lên tiếng nổi.
“Cái gì mà làm ơn mắc oán, ta mới chính là làm ơn mắc oán, ngươi xem vì cứu ngươi ta bỏ ra bao nhiêu công sức, bao nhiêu chân khí, không ngờ ngươi tỉnh lại đến một câu cảm ơn cũng không có nói, cảm ơn không nói thì thôi đi đã vậy còn oán hận ta?, còn muốn giết ta?, ngươi chính là ăn cháo đá bát, ngươi mới là lòng lang dạ sói, thối không thể tả”.
“Tuyệt học của ngươi thì ngươi dữ, mắc mớ gì đến ta mà cần học?, bớt dát vàng lên mặt”.
Thế là Vô Song cùng Đồng Mỗ liền trực tiếp nổ ra đại chiến, hai người không dùng cơ thể quyết đấu mà trực tiếp dùng miệng lưỡi tranh đấu với nhau, nói đến thiên hoa loạn vũ.
....
P/s: Chương này bù cho tối qua nhé

Quyển 2 Chương 177
Vô Song vs Long Đảo Chủ (2)

Miệng lưỡi tranh đấu đương nhiên cũng không thể kéo dài mãi, Vô Song cùng Đồng Mỗ kể cả không ai chịu ai thì cũng phải cảm thấy khát nước, hai người liền trực tiếp không có để ý đến nhau, trực tiếp khoanh tay không thèm nhìn đối phương.

Nói thật ra thì Vô Song hiện nay cũng cảm thấy vài phần buồn cười, Đồng Mỗ mang theo thân hình trẻ con, nhìn nàng hiện nay làm Vô Song không mấy chán ghét thậm chí lại có vài phần dễ thương, nếu nhìn Đồng Mỗ với ánh mắt một đứa bé ương ngạnh thì Đồng Mỗ quả thực rất dễ thương.

Bỏ qua phần dung mạo của Đồng Mỗ, Vô Song lưng dựa vào tường, lấy ra một tấm gương cùng một chiếc hộp gỗ làm bằng trầm hương có mùi thơm dịu nhẹ, sau đó hắn bắt đầu từ từ mở hộp gỗ ra, nhẹ nhàng cầm lên một cây bút vẽ.

Đồng Mỗ vốn đã không muốn để ý Vô Song nhưng mà mùi trầm hương nhẹ dịu quả thực có sức ảnh hưởng rất lớn đến nữ nhân, Đồng Mỗ quả thật tò mò muốn xem cái mùi dễ chịu đó bắt nguồn từ đâu sau đó Đồng Mỗ kinh ngạc mà há hốc miệng.

Nàng nhìn thấy Vô Song đang... trang điểm, từng nét từng nét bút cứ như vậy mà vẽ lên mặt.

Nếu chỉ là vẽ lên mặt vài nét thì Đồng Mỗ cũng chẳng lạ gì dù sao thiên hạ này vẫn có một bộ môn mang tên ‘kinh kịch’, Đồng Mỗ không quá am hiểu kinh kịch nhưng mà diễn viên kinh kịch không phải cũng đều vẽ loạn lên mặt sao? chỉ là mấy cái hình thù kia cực kỳ dị dạng, căn bản không giống mặt người, nhìn một cái là có thể thấy đang hóa trang, muốn dùng thủ pháp kia so sánh với Vô Song căn bản là không được.

Vô Song vậy mà dùng từng nét bút thay đổi dung mạo của chính mình, thay đổi đến mức nếu không phải Đồng Mỗ đang nhìn chằm chằm, nàng còn tưởng mình bị ảo giác.

Đồng Mỗ trải qua bao nhiêu năm lăn lộn trên giang hồ, nàng biết rất nhiều thủ pháp dịch dung nhưng mà kể cả là dịch dung cũng cần mặt nạ, Vô Song lúc này chính là trực tiếp cải biến dung mạo của mình, từ một khuôn mặt xinh đẹp như hoa làm vô số nữ nhân ghen tị, dung mạo của Vô Song dần dần có vài phần nam tính, sau đó bắt đầu hoàn toàn thay đổi, anh khí bức người.

Đồng Mỗ hiện nay triệt để cảm thấy... rất có thể cái dung mạo vốn có của Vô Song mà nàng nhìn thấy mới là dung mạo giả, dù sao làm gì có nam nhân nào xinh đẹp như vậy.

Cứ như thế Đồng Mỗ nhìn chằm chằm vào sự biến đổi của Vô Song suốt 15 phút đồng hồ để rồi khuôn mặt của ‘Cơ Vô Song’ hoàn toàn bị ‘Đông Phương Bạch ‘ thay thế.
Sau khi biến đổi thành một khuôn mặt khác, Vô Song cũng búi mái tóc trắng của mình lại, từ trong ngăn dưới của hộp gỗ lấy ra một bộ tóc giả màu đen, Vô Song chậm rãi thay đổi luôn màu tóc của chính mình.
Thay đổi dung mạo cùng màu tóc vẫn chưa tính, trước mặt Đồng Mỗ, Vô Song bắt đầu đứng lên cởi luôn áo ngoài màu xanh, từ trong bọc hành lý lấy ra một tấm áo lót mỏng dán vào người màu đen, lại tiếp tục mặc một cái áo trắng ra ngoài rồi khoác lên người một tấm đạo bào màu xanh nhạt, một tấm đạo bào của Toàn Chân Giáo.
Sau khi hóa trang đầy đủ, thay đổi hoàn toàn bản thân, Vô Song mới liếc mắt nhìn Đồng Mỗ.
“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nam tử bao giờ sao?”.
Đồng Mỗ nghe vậy liền trực tiếp bĩu môi, ánh mắt liếc xéo Vô Song sau đó lại nhìn Vô Song từ trên xuống dưới, đôi môi nhỏ nhắn rốt cuộc bật ra một câu.
“ Biến thái “.
Vô Song cũng rất thưởng thức mà gật đầu.
“Cảm ơn, không cần ngươi phải khen tặng”.
......
“Vô sỉ, hạ lưu, đê tiện”
Đồng Mỗ rốt cuộc lại tiếp tục không nhìn Vô Song nữa, nàng cảm thấy ở gần Vô Song lâu tuyệt đối sẽ tổn thọ, trực tiếp để lại một câu nói rồi quay mặt đi, hai mắt trực tiếp nhắm lại, Đồng Mỗ lúc này liền muốn nghĩ cách trừ đi tật bệnh trong cơ thể, nàng không thể không có nội công.
Nhìn Đồng Mỗ ngồi đó, nhìn hai mắt nhắm chặt lại, dùng vẻ mặt cực kỳ cau có tự đánh giá cơ thể mình, Vô Song khẽ thở dài.
Thật ra mà nói muốn trị hết ám tật trong người Đồng Mỗ thì còn một cách nữa, Vô Song là Chí Âm Thể, Đồng Mỗ là Chí Dương Thể, cả hai cùng với nhau song tu, mượn nhờ Hoàng Đế Nội Kinh, nếu có thể thành công chỉ sợ Vô Song nội lực trực tiếp đột phá ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ, chân chính bước vào ngũ tuyệt hàng ngũ.
Cái này cũng không phải nói đùa, phải biết Chí Âm Thể cùng Chí Dương Thể vốn là đối nghịch nhau nhưng song tu thuật là dựa trên bản năng thuần túy nhất của nam nữ, dựa trên âm dương hợp nhất, Chí Âm cùng Chí Dương hợp lại công dụng tuyệt đối không bình thường, quan trọng hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ một thân hoàn bích, nàng đã giữ hoàn bích... gần trăm năm, chỉ riêng nguyên âm của Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng đủ khiến bất cứ ai tu luyện song tu đại đạo thèm muốn vô cùng.

Mượn Âm Dương Hợp Nhất, loại bỏ thứ năng lực kì dị trong người Đồng Mỗ cũng không khó, về phần Vô Song có thể thuận lý thành chương mà đột phá lên ngũ tuyệt cấp bậc, đây chính là trăm lợi mà không có một hại, chỉ tiếc Vô Song còn không có biến thái đến thế.
Từ mặt cơ thể, Đồng Mỗ chỉ là đứa bé gái 7 tuổi.
Về mặt linh hồn, Đồng Mỗ là một lão bà sống gần 100 tuổi.
Bất kể về mặt nào, Vô Song đều không muốn đụng vào nàng.
"Cũng không cần phải cố gắng kiểm tra thân thể nữa, cái này căn bản chỉ là ngươi tự huyễn hoặc mình mà thôi, thứ năng lực kia đã khóa chặt kinh mạch, trừ khi có thủ đoạn đặc biệt còn không thì không thể đẩy nó ra ngoài, cái năng lực kia một khi chưa bị đẩy ra ngoài, xin chúc mừng ngươi vẫn cứ không điều động được nội lực".
Thiên Sơn Đồng Mỗ lần này mở mắt, liếc xéo nhìn Vô Song.
"Hừ, không cần ngươi nói nhảm, Mỗ cũng không tin Mỗ không thể tự giải được mấy cái thứ này, Mỗ cũng không cần ngươi dạy đời, đến cả ngũ tuyệt cấp bậc còn chưa bước vào, muốn dạy đời Mỗ?".
Vô Song cũng không chấp nhặt lấy nàng, hắn thản nhiên nhích hai vai.
"Nga, còn có rất lớn tự tin, không sai bất quá vẫn là sớm sớm nghe ta mà từ bỏ, ta hiện nay có biện pháp dễ dàng hơn nhiều".
Đồng Mỗ nghe vậy liền chuyển thành ngạc nhiên, nàng sống bằng này năm, nàng đương nhiên biết tình trạng của mình khó coi thế nào, đến chính nàng không biết hóa giải kiểu gì vậy mà Vô Song còn nói có cách?.
Đồng Mỗ không đáp lại lời Vô Song nhưng mà ánh mắt rõ ràng đang muốn đợi hắn lên tiếng tiếp.
Đồng Mỗ rất ghét Vô Song, nàng chỉ hận không thể giết hắn nhưng hiện tại liên quan đến nội lực của bản thân, Đồng Mỗ nhất định phải lắng nghe một hai.
Vô Song thấy vậy liền nhẹ mỉm cười.
"Bắc Minh Thần Công, cái này ngươi nghe thấy chưa?, nếu có cao thủ luyện thành Bắc Minh Thần Công, hắn tất nhiên có thể trị tật bệnh cho ngươi".
Đồng Mỗ nghe vậy lập tức giật mình mà biến sắc, ánh mắt nàng ngập tràn sát khí nhìn Vô Song.
"Ngươi rốt cuộc là ai, sao lại biết Bắc Minh Thần Công của bản phái?".
Đồng Mỗ hiện tại đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, nam nhân trước mặt thậm chí biết rất nhiều thứ về nàng, biết về cả ân oán của ba người Tiêu Dao Phái bọn họ, lúc này lại tiếp tục nói ra Bắc Minh Thần Công, cái này thực sự quá mức kỳ lạ.
Nhìn Đồng Mỗ hỏi, Vô Song chỉ cười khinh bỉ nhìn nàng.
"Muốn biết sao?, nhưng mà ta không nói nha, đợi ngươi đánh thắng ta thì ta nói ".
Dùng ánh mắt đầy coi thường nhìn Đồng Mỗ, Vô Song đương nhiên cũng sẽ

không nói hắn là người xuyên không, lại càng sẽ không nói hắn có liên quan đến Lý Thu Thủy, nếu lộ ra một điểm này cũng không rõ Đồng Mỗ sẽ làm việc gì kinh khủng thậm chí không biết nàng có thấy nhục nhã mà tự tử không?.
Tiêu Dao Tam Tiên ai ai cũng là thành phần rất dễ kích động.
Đồng Mỗ lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt của Vô Song, nàng liện giận sôi lên có điều nàng cũng ném cho Vô Song một cái ánh mắt khinh bỉ tương tự.
“Nói thì hay lắm, tiểu tử ngươi có biết Bắc Minh Thần Công thiên hạ này chỉ có 3 người luyện thành hay không?, ngươi nghĩ có thể dễ dàng tìm được một người trong số đó? “.
Lời Đồng Mỗ nói tất nhiên không sai, Tiêu Dao Tử đã sớm xanh cỏ, Lý Thu Thủy thì Đồng Mỗ thà chết còn hơn nhờ đại địch này, người duy nhất có thể giúp nàng chính là Vô Nhai Tử nhưng mà nàng không rõ sư đệ hiện nay tung tích nơi nào, nếu Đồng Mỗ biết sư đệ ở đâu chỉ sợ đã sớm bỏ Linh Thứu Cung chạy đến Lôi Cổ Sơn mà sống cùng sư đệ, nàng còn ở Thiên Sơn làm cái khỉ gì?.
Nếu Đồng Mỗ mà biết Đinh Xuân Thu hại sư đệ, nàng chỉ sợ đến cả mồ mả tổ tiên nhà Đinh Xuân Thu cũng đào lên, Tinh Túc Phái của Đinh Xuân Thu từ trên xuống dưới nhất định không một ai sống được.
Đừng quên Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn là một cái ma đầu, so với dùng tâm kế nàng càng thích dùng thực lực, dùng phương pháp máu tanh nhất, tàn nhẫn nhất.
Vô Song có thể ở bên nàng lâu như vậy, chửi bới nàng lâu như vậy mà không sao chỉ là vì Đồng Mỗ hiện tại quả thực không giải quyết được Vô Song mà thôi.
Thấy Thiên Sơn Đồng Mỗ tỏ vẻ dương dương tự đắc, Vô Song cũng bật cười.
“Chính xác nha, thiên hạ này thật sự chỉ có vài người luyện thành Bắc Minh Thần Công nhưng mà ta vừa vặn biết một cái thông tin, vừa vặn biết có một lão nhân què học được Bắc Minh Thần Công”.
“Lão nhân này sống cũng đủ khổ, bị nhị đệ tử ám hại dẫn đến hai chân bị phế, may mắn lắm mới giữ được một cái mạng lại vì sợ đệ tử truy sát liền chốn chui chốn lủi, quả thực đủ thảm”.
Vô Song vừa dứt lời, Thiên Sơn Đồng Mỗ lập tức đứng lên, thân hình nhỏ bé run lên, nàng nhìn chằm chằm vào Vô Song.
“Ngươi... ngươi nói cái gì?, kẻ kia... kẻ kia gọi là gì?”.
Nhìn Đồng Mỗ xúc động như vậy, Vô Song hiện tại vẫn là tương đối thán phục Vô Nhai Tử, có thể làm hai nữ nhân yêu mình điên cuồng như vậy hơn nữa lại có thể phụ bạc cả hai người, Vô Nhai Tử đủ để coi là truyền kỳ võ lâm.
“Lão nhân này ư?, hắn gọi Vô Nhai Tử”.
Đồng Mỗ lập tức tung ra một quyền, nắm đấm nhỏ bé oanh kích lên vách đá cứng rắn, nàng dùng lực mạnh đến nỗi trực tiếp oanh ra một lỗ nhỏ trên tường, nắm đấm không hề có nội lực bảo vệ, quyền của nàng va chạm quá mạnh với

vách tường dẫn đến nắm đấm nhỏ bật cả máu nhưng mà nàng tuyệt đối không nhíu mày dù chỉ một cái.
Nàng biết Vô Nhai Tử cùng Lý Thu Thủy không còn sống chung nhưng nàng không rõ tung tích của sư đệ lại càng không rõ tình trạng của sư đệ.
Lý Thu Thủy cũng biết, Vô Nhai Tử chắc chắn rõ ràng Lý Thu Thủy đang ở Tây Hạ, chắc chắn cũng rõ nàng đang ở Thiên Sơn nhưng mà sư đệ làm người tâm cao khí ngạo, sao có thể mở miệng xin hai người giúp đỡ?.
Vô Nhai Tử một đời tài hoa trác tuyệt năm đó Vô Nhai Tử là kẻ mạnh nhất trong ba người nhưng hiện tại Vô Nhai Tử lại trở thành phế nhân, lại bị chính đệ tử mình phế đi, cái nỗi nhục này Vô Nhai Tử không cách nào mở miệng.
Nhìn thấy vẻ kích động của Đồng Mỗ, Vô Song cũng chỉ có thể nhẹ lắc đầu.
Một cái nữ nhân... khổ vì tình.
“Đồng Mỗ, ta không rõ ngươi cùng đám người Hiệp Khách Đảo xảy ra chuyện gì nhưng với tình hình thương thế của ngươi nhất định phải sớm tìm cách “.
“Ta biết vị trí của Vô Nhai Tử, chính ta cũng có việc muốn gặp ông ta nhưng ngại khoảng cách quá xa xôi ta mới phải lên Linh Thứu Cung, muốn mượn nhờ một đầu Thiên Sơn Tuyết Điêu rút ngắn thời gian di chuyển chỉ là ta không ngờ Hiệp Khách Đảo cùng Linh Thứu Cung xảy ra chiến đấu”.
“Tình hình lúc này ta cũng không quá rõ ràng nhưng chỉ cần nhìn việc ngươi phải bỏ Linh Thứu Cung mà chạy đến đây thì cũng đã đoán được một hai... ân oán của ta cùng Đồng Mỗ có thể tạm thời gác lại, ta chỉ muốn biết... Đồng Mỗ ngươi có cách nào điều động Thiên Sơn Tuyết Điêu hay không?, không có Thiên Sơn Tuyết Điêu liền không thể đến nơi đó”.
Đồng Mỗ hiện nay nào thèm quan tâm cái gì Hiệp Khách Đảo, nào thèm quan tâm cái gì Linh Thứu Cung, trong đầu nàng tất cả chỉ có sư đệ.
Nàng thật sự rất yêu sư đệ, vì sư đệ... nàng có thể bỏ qua rất nhiều thứ, hy sinh rất nhiều thứ.
Năm đó nếu nàng có thể có chọn vẹn tình cảm với Vô Nhai Tử chỉ sợ đã không có một Đồng Mỗ ngày hôm nay, thiên hạ... liền bớt đi một đại ma đầu.
“Đi, chúng ta lập tức đi tìm sư đệ, lập tức, ta không quản nhiều như vậy, ân oán của ta với ngươi... chỉ cần ngươi để ta gặp sư đệ, ta với ngươi không tính toán”.
“Thiên Sơn Tuyết Điêu ở ngay trong Linh Thứu Cung của Mỗ nhưng mà lúc này căn bản không thể tiến vào Linh Thứu Cung, cũng may Mỗ bên ngoài có một đầu Tuyết Điêu làm bạn với Mỗ vài chục năm qua, ngươi dẫn đường, Mỗ với ngươi cùng đi”.
Đồng Mỗ cùng Vô Song hiện nay liền đạt thành hiệp nghị, cả hai người có chút ăn ý gật đầu với nhau, chỉ là ngay lúc hai người hòa bình muốn hợp tác thì lại có một giọng nói già nua vang lên.
“Đi đâu?, có thể cho lão phu đi cùng với được không?”.

Khi cái âm thanh này vang lên, bất kể Vô Song hay Đồng Mỗ đều cảm thấy lạnh sống lưng.
Long đảo chủ... hắn phát hiện ra nơi này rồi, hắn vẫn là đi đến nơi đây rồi.

Quyển 2 Chương 178
Vô Song vs Long Đảo Chủ (3)

Võ công của Long đảo chủ rất cao, ông ta cùng Đồng Mỗ chính là cường giả một cái cấp bậc, phải biết Đồng Mỗ trong trạng thái dầu hết đèn tắt còn dọa Lý Tứ sợ mất mật thì đủ hiểu trạng thái toàn thịnh Đồng Mỗ kinh khủng như thế nào.
Long đảo chủ hiện tại trong người cũng có thương thế, ông ta không phải trong trạng thái toàn thịnh nhưng so với khi đó chí ít cũng còn lại 8 thành thực lực, bằng cái thực lực này vẫn có thể xếp vào top 5 cao thủ trong giang hồ hiện nay.
Long đảo chủ sau khi chuẩn bị dây thừng liền tung người xuống, Đồng Mỗ có thể không sao thì Long đảo chủ khi đã chuẩn bị cả dây thừng tất nhiên cũng không sao hơn nữa khi ông ta đi vào bên trong đúng là không ai phát hiện được.
Đầu tiên Đồng Mỗ hiện nay đến thân mình còn lo không xong, sao có thể phát hiện được Long đảo chủ đang tiến đến?, về phần Vô Song thì lại càng chẳng cần nói, hắn quá yếu so với vị Long đảo chủ này, phát hiện được người ta mới là lạ.
Sơn động này cũng không rộng, đường ra tất nhiên chỉ có một đồng thời đã bị vị Long đảo chủ này chắn lại.
Long đảo chủ một thân áo nâu bằng vải sờn, nhìn không có gì đặc biệt, mái tóc màu trắng hoa râm, đôi mắt ẩn sau lớp mặt nạ toát ra vẻ già nua, lúc này Long đảo chủ cũng đang quan sát Đồng Mỗ cùng Vô Song đồng thời âm thâm nghi hoặc.
Long đảo chủ cũng không phải nghe thấy hết toàn bộ câu chuyện của Đồng Mỗ cùng Vô Song, ông ta chỉ nghe thấy đại khái Vô Song cùng Đồng Mỗ muốn nhanh chóng rời đi, đương nhiên Long đảo chủ sẽ không để việc này xảy ra, bất quá lúc này Long đảo chủ cũng có chút tự hỏi, không biết là nhân vật nào khiến Đồng Mỗ lại muốn đi gấp như vậy?.
Hơi hơi đảo ánh mắt nhìn Vô Song bên cạnh Đồng Mỗ, Long đảo chủ âm thầm lấy làm kỳ dù sao theo Lý Tứ nói Đồng Mỗ mang theo một tiểu nữ nhân bỏ trốn chứ không phải là nam nhân, thân là nam nhân lại có thể ở cùng Đồng Mỗ, lại có thể không bị Đồng Mỗ đụng vào, nghĩ đến đây Long đảo chủ cũng không khỏi có vài ý nghĩ sai lệch.
Hai tay chắp ở phía sau, ngực ưỡn thẳng nhìn cả Vô Song cùng Đồng Mỗ trước mặt, Long đảo chủ rốt cuộc nhẹ đưa một tay ra.
"Vu cô nương, Long mỗ cũng thật sự không muốn làm địch của cô nương, lần này ra tay với Linh Thứu Cung cũng là bất đắc dĩ, Long mỗ làm người thế nào Vu cô nương cũng biết một hai, chỉ cần Vu cô nương chịu theo Long mỗ về Hiệp Khách Đảo, Long Mỗ có thể cam đoan không đụng tới bất cứ đệ tử nào của Linh

Thứu Cung”.
Cách xưng hô của Long đảo chủ với Đồng Mỗ quả thực rất lạ, tưởng tượng hai lão nhân đều đã gần trăm tuổi còn xưng hô như vậy hoàn toàn là không hợp thói thường, tất nhiên từ cách xưng hô cũng có thể thấy Long đảo chủ đối với Đồng Mỗ còn tương đối quen thuộc thậm chí trong lời nói còn có cả thưởng thức.
Tại sao Long đảo chủ lại thưởng thức Đồng Mỗ?, đầu tiên là vì thực lực của Đồng Mỗ đủ sức xếp hàng đầu thiên hạ, thứ hai... chính là vì dung mạo của Đồng Mỗ.
Long đảo chủ đương nhiên không có sở thích đặc biệt, ông ta chắc chắn không phải ‘lolicon’ nhưng mà cũng phải biết Đồng Mỗ khi xưa chính là mỹ nhân nổi danh khắp thế hệ, nàng dung mạo chưa hẳn đã bằng Lý Thu Thủy nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu, Long đảo chủ cùng Đồng Mỗ là người một thời đại thậm chí còn có thể coi là thiên tài cùng một cái thời đại, Long đảo chủ có chút nhung nhớ với Đồng Mỗ cũng không phải chuyện gì quá khó chấp nhận.
Đáng tiếc Long đảo chủ văn nhãn bao nhiêu cũng vô ích, Đồng Mỗ sẽ không nể mặt ông ta.
Ánh mắt Đồng Mỗ như muốn giết người nhìn Long đảo chủ, giọng nói thậm chí tràn ngập sát khí.
“Long Ngạo Thiên, Mỗ hiện tại không có thời gian nói chuyện với ngươi, Mỗ cũng không quan tâm ngươi nói cái gì, Mỗ có việc nhất định phải đi, tránh đường”.
Đồng Mỗ không hổ là Đồng Mỗ, cho dù đã dầu hết đèn tắt nhưng vẫn cứ phải mạnh miệng, dĩ nhiên Đồng Mỗ cũng không phải là không suy nghĩ gì, nàng mạnh miệng chính là để đối phương không rõ tình trạng của nàng.
Theo suy nghĩ thông thường, Long đảo chủ cùng Đồng Mỗ chiến đấu, cho dù là thắng thì thương thế của hai người cũng không quá mức chênh lệch, Đồng Mỗ thương thế nặng hơn mà thôi nhưng không đến nỗi trở thành ‘phế nhân’.
Long đảo chủ hiện nay có thể hồi phục 8 phần thì Đồng Mỗ chắc hẳn có thể hồi phục khoảng 5 phần, với một cường giả như Đồng Mỗ, chỉ cần 5 phần thực lực cũng để Long đảo chủ phải vô cùng cẩn thận, cường giả cấp bậc như bọn họ nếu liều cá chết lưới rách bất chấp tất cả thì hậu quả ai cũng không chịu được.
Đáng tiếc Đồng Mỗ đoán sai rồi, Long đảo chủ nhìn Đồng Mỗ mà khe khẽ lắc đầu.
“Vu cô nương, cô nương cũng không cần sính cường, thương thế của cô nương Ngạo Thiên nắm rõ trong lòng bàn tay, đừng nói là Vu cô nương mà cho dù chính Ngạo Thiên cũng không thể hóa giải trong thời gian ngắn”.
“Ngạo Thiên nhận biết Vu cô nương cũng có hơn nửa đời người, bản tính của Vu cô nương Ngạo Thiên vẫn rõ một hai, nếu không nắm chắc tình trạng của cô nương sao Ngạo Thiên dám đơn thân độc mã đến đây, Vu cô nương vẫn là ngoan

ngoãn theo Ngạo Thiên về Hiệp Khách Đảo đi thôi”.
Long đảo chủ nói rất nhẹ nhàng cũng rất khách khí nhưng lời nói của ông ta mang theo một loại khí thế thượng vị giả, khí thế không cho phép bất cứ ai phản kháng, nhìn bề ngoài ông ta chỉ là một lão nhân tuổi xế chiều nhưng mà đừng quên Long đảo chủ chính là một trong hai vị chủ nhân Hiệp Khách Đảo.
Hiệp Khách Đảo là một tổ chức mà nếu nó tung toàn bộ bài tẩy ra liền có tư cách khiêu chiến toàn bộ đại phái Trung Nguyên.
Đồng Mỗ rốt cuộc cũng không nói gì, trong mắt nàng hiện lên một tia sầu lo, thú thật là ngay cả với Đồng Mỗ thì nàng cũng không nghĩ ra cách nào thoát khỏi Long đảo chủ, với tình trạng của nàng hiện tại so với ngũ tuyệt cao thủ sơ kỳ thậm chí còn yếu hơn thì lấy gì làm đối thủ với Long đảo chủ, nàng trong tay hắn chỉ sợ không chịu nổi 3 chiêu.
Nếu là chưa nghe về Vô Nhai Tử, nàng có thể cắn răng chấp nhận lên Hiệp Khách Đảo, chỉ cần có cách phục hội thực lực, bằng vào Sinh Tử Phù nàng nhất định sẽ từ từ mài chết toàn bộ Hiệp Khách Đảo, nàng có đủ khả năng, đủ thủ đoạn khiến đám người Hiệp Khách Đảo sống không bằng chết... bất quá hiện tại nàng không để ý đến mấy cái đó.
Thù hận?, quyền lực?, thực lực? những thứ này nàng hiện nay không quan tâm, nàng chỉ biết tiểu sư đệ đang cần nàng.
Nghĩ đến tiểu sư đệ tàn phế, một thân thực lực cơ hồ không còn lại chút nào, nghĩ đến tiểu sư đệ tài hoa trác tuyệt ngạo thị thiên hạ năm xưa giờ trở thành phế nhân phải chốn chui chốn lủi, lòng của nàng đau như cắt.
Nàng không thông minh như Lý Thu Thủy, nàng không nhiều tâm kế như Lý Thu Thủy, nàng làm người rất thật, đối với nàng toàn bộ thiên hạ này không có gì quan trọng bằng tiểu sư đệ hơn nữa ngoài đau lòng ra nàng còn có một tia mộng tưởng.
Năm đó Vô Nhai Tử lựa chọn Lý Thu Thủy thay vì nàng, nàng cảm thấy nguyên do lớn nhất là vì nàng bị Lý Thu Thủy phá đám khiến tẩu hỏa nhập ma, từ nay về sau mãi mãi giữ thân thể của một tiểu nữ tử hơn nữa từ đó về sau nàng cũng không có cách nào hoài thai, một nữ nhân như nàng không có tư cách ở bên sư đệ, nàng ở bên cạnh hắn là hạ thấp hắn nhưng mà... nếu là bây giờ thì sao?.
Tiểu sư đệ là một người tàn phế, nàng có lẽ cũng tính là một người tàn phế, vậy liệu nàng có thể ở bên cạnh hắn hay không?.
Không cầu hắn yêu nàng, không cầu hắn thích nàng, chỉ cầu nàng có thể ở bên cạnh hắn, một lần nữa dùng chân tâm đả động hắn, một lần nữa trở về những năm tháng xa xưa, trở thành một vị sư tỷ có thể che chắn, có thể bảo vệ sư đệ của mình.
Đây là suy nghĩ duy nhất còn lại trong lòng Đồng Mỗ nhưng nàng biết trước mặt Long đảo chủ... cái mộng tưởng đẹp nhất của nàng rốt cuộc cũng không có tư

cách trở thành hiện thực.
Nàng không rõ nàng lên Hiệp Khách Đảo sẽ phải làm gì, sẽ có cái gì đang chờ nàng nhưng nàng có một dự cảm, nàng chỉ cần lên Hiệp Khách Đảo chỉ sợ mãi mãi về sau không gặp lại sư đệ.
Trong lòng một đại ma đầu như Thiên Sơn Đồng Mỗ lần đầu tiên xuất hiện sự bất lực.
Hai nắm tay của nàng nắm chặt lại, cơ thể nhỏ bé liên tục run lên, trong ánh mắt nàng thậm chí xuất hiện sự cam chịu.
Đồng Mỗ lúc này quay lại nhìn Vô Song, ánh mắt mang theo nỗi buồn man mác, ánh mát mang theo cả sự cam chịu cùng bất lực, một ánh mắt căn bản không nên thuộc về Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn.
Hít vào một hơi lãnh khí, từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài, nàng trực tiếp đưa cho Vô Song, khóe miệng xuất ra một nụ cười đắng chát.
“Cầm... ngươi sau này là chủ nhân Linh Thứu Cung, Linh Thứu Cung là vài chục năm cơ nghiệp của Mỗ, nay Mỗ cũng tặng cho ngươi... chỉ hy vọng ngươi có thể dùng Linh Thứu Cung của Mỗ bảo vệ sư đệ, sau đó giúp sư đệ báo thù”.
“Long Ngạo Thiên, kẻ này hiện nay là cung chủ Linh Thứu Cung, ngươi đưa ta với hắn về Linh Thứu Cung, ta có vài lời muốn nói với đám nha đầu trong Linh Thứu Cung kia đồng thời cũng có vài vật muốn truyền cho hắn, sau đó ta theo ngươi về Hiệp Khách Đảo, thế nào?”.
Long đảo chủ lập tức mỉm cười, ông ta đương nhiên không quan tâm tới Linh Thứu Cung, lại càng không quan tâm đến việc Đồng Mỗ truyền cho Vô Song cái gì.
Linh Thứu Cung so sao được với Hiệp Khách Đảo?, về phần Đồng Mỗ truyền thừa cho Vô Song cái gì thì Long đảo chủ cũng lười quan tâm, còn truyền thừa nào vượt qua được Tiên Bích?.
Cái Long đảo chủ muốn chỉ là Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn, còn lại ông ta không để ý, nói khó nghe một chút Vô Song trong mắt ông ta vốn là một con kiến hôi, cho dù trở thành cung chủ Linh Thứu Cung thì cùng lắm cũng chỉ là con kiến hôi lớn hơn một chút mà thôi, không lật lên được sóng gió gì.
“Đương nhiên là được, Ngạo Thiên lấy danh dự ra thề chỉ cần Vu cô nương theo ta đi, ta tuyệt đối không làm khó hắn, tuyệt đối không làm khó Linh Thứu Cung”.
....
Vô Song đứng giữa cuộc nói chuyện của Đồng Mỗ cùng Long đảo chủ, hắn trực tiếp không có quyền lên tiếng, cũng chẳng có quyền chọn lựa.
Cho dù hắn hiện tại rất có thể sẽ tiếp nhận Linh Thứu Cung thậm chí là môn kỳ thuật hắn thèm muốn từ lâu – Sinh Tử Phù thì Vô Song cũng không cảm thấy chút vui vẻ nào thậm chí là hắn hiện nay cực kỳ tức giận.

Hắn làm người quả thực có chút cực đoan, ít nhất hắn cảm thấy Đồng Mỗ đang hy sinh vì hắn vậy, để một nữ nhân hy sinh vì mình hơn nữa cái ánh mắt của nàng làm Vô Song cực kỳ khó chịu, một ánh mắt vốn không nên xuât hiện trên người Đồng Mỗ.
Còn có một việc nữa... trong mắt Đồng Mỗ hay Long đảo chủ, Vô Song đều là kiến hôi, một con kiến hôi thì không có tư cách có tên, từ đầu đến cuối cả Đồng Mỗ cùng Long đảo chủ cũng không có hỏi tên Vô Song, thậm chí Long đảo chủ từ khi bước vào nhìn mặt hắn một cái sau đó cũng chưa từng nhìn nhiều một lần.
Vô Song lúc này vậy mà cười nhếch miệng, trong nụ cười mang theo tà khí cực khó che đậy.
Đồng Mỗ muốn đưa cho Vô Song lệnh bài cung chủ Linh Thứu Cung nhưng mà Vô Song cũng không có đưa tay ra tiếp nhận thậm chí bàn tay hắn mở ra, còn dùng lực đẩy tay Đồng Mỗ rụt lại, trong ánh mắt khó hiểu của Đồng Mỗ, Vô Song bước lên một bước.
Giống hệt như Long đảo chủ, Vô Song cũng là hai tay chắp ra phía sau, bễ nghễ vô cùng.
Hắn nhìn thẳng về phía Long đảo chủ, giọng nói mang theo vài phần cuồng ngạo.
“Long tiền bối, ta họ Đông Phương, tên một chữ Bạch”.
Long đảo chủ nào thèm quan tâm Vô Song tên gì? chỉ là trước mặt Đồng Mỗ hắn vẫn là bán cho nàng vài phần mặt mũi.
“A, thì ra là Đông Phương thiếu hiệp, không biết Đông Phương thiếu hiệp phải chăng có gì bất mãn với lão phu?”.
Vô Song chỉ cười nhạt mà đáp.
“Không biết trong mắt đảo chủ, thực lực của ta thế nào?”.
Long đảo chủ lúc này hơi hơi nghi hoặc, ông ta không biết Vô Song rốt cuộc đang tính nói gì có điều vẫn đành trả lời.
“Đông Phương thiếu hiệp thực lực đã rất gần ngũ tuyệt cao thủ, tuổi còn trẻ như vậy đã đạt đến cấp độ này chỉ sợ thế hệ này rất ít người bằng được “
Nói đến đây Long đảo chủ ánh mắt hơi hơi lóe lên.
“Ồ, hay là Đông Phương thiếu hiệp cũng muốn lên Hiệp Khách Đảo?, cái này cũng không khó, nể mặt Đồng Mỗ lão phu cũng có thể đưa thiếu hiệp đi cùng, Hiệp Khách Đảo chính là thánh địa của thiên tài trong thiên hạ, Đông Phương thiếu hiệp lên Hiệp Khách Đảo chỉ cần chịu khó thì với thiên tư của ngươi sớm muộn cũng thành một phen sự nghiệp”.
Vô Song rốt cuộc nắm bàn tay của mình lại, một tay khác buông thõng xuống, trong cổ tay áo xuất hiện một cây ngân châm.
Nhìn thấy cây ngân châm cùng ánh mắt của Vô Song, Long đảo chủ trong mắt liền xuất hiện sự khinh thường.

Ông ta thừa sức nhìn ra Vô Song muốn chống cự nhưng mà Vô Song thực lực đã bày ra đó, Vô Song cho dù dùng tính mạng đặt cược thì trong mắt Long đảo chủ cũng là kiến hôi.
Đến cả Đồng Mỗ sau lưng Vô Song, cho dù không nhìn thấy ánh mắt của Vô Song thì nàng cũng lập tức gắt giọng.
“Đông Phương Bạch, ngươi muốn làm gì?, muốn trái lệnh của Mỗ sao?”.
Nàng vốn tưởng Vô Song cực kỳ thông minh dù sao nếu là kẻ ngu đần sao có thể so sánh miệng lưỡi với nàng như vậy có điều trong mắt nàng lúc này Vô Song chính là ngu không thể tả, nàng chính là hy sinh cho Vô Song rời đi, chỉ có Vô Song rời đi mới có thể giúp nàng chiếu cố sư đệ, vậy mà Vô Song còn không biết điều?.
Nàng tất nhiên sẽ không tin tưởng việc của Vô Nhai Tử dễ dàng như vậy, chỉ cần là người biết suy nghĩ thì cũng sẽ không tin câu chuyện của Vô Nhai Tử, trừ khi nàng tận mắt gặp lại sư đệ nếu không nàng sẽ không tin... chỉ là trí tuệ của nàng không tin nhưng trái tim của nàng thì khác, nàng liền nguyện ý tin tưởng Vô Song, thậm chí còn tự vẽ ra mộng tưởng sau này của nàng cùng sư đệ, Long đảo chủ xuất hiện đã đánh nát mộng tưởng này, nàng hiện nay chỉ mong sư đệ có thể sống thật tốt, thật tốt, cái mong ước này hiện nay... cũng chuẩn bị để Vô Song phá nát.
Một tay Đồng Mỗ đưa ra, muốn nắm lấy cổ tay Vô Song, nàng muốn cho hắn biết kẻ trước mặt là người Vô Song không thể vượt qua.
Đùa gì thế?, đến cả Lý Tứ bản thân Vô Song còn đánh không lại, tư cách gì đối đầu với Long đảo chủ?.
Đáng tiếc Đồng Mỗ chưa kịp lên tiếng đã thấy tay Vô Song động.
Chỉ là cánh tay kia cũng không hướng về phía Long đảo chủ mà là dùng kim châm đâm thẳng vào trái tim mình, ánh mắt của Vô Song lúc này dần dần chuyển thành màu đen, hắn quay đầu lại, nhếch miệng nhìn Đồng Mỗ.
“Đồng Mỗ, ngươi ra gọi điêu, lão già kia ta giải quyết”.
Đừng nói là Đồng Mỗ mà ngay cả Long đảo chủ cũng cảm thấy đây là chuyện cười, là chuyện buồn cười nhất thiên hạ này bất quá rất nhanh trên người Vô Song xuất hiện một luồng kinh thiên động địa khí thế hơn nữa lại là thứ khí thế tràn ngập tà ác.
Ánh mắt Vô Song rốt cuộc hoàn toàn chuyển thành màu đen, hắn nhìn Long đảo chủ sững người đứng trước mặt mà mỉm cười.
“Long Ngạo Thiên đúng không?, giới thiệu một chút bản tọa gọi là Đông Phương Bạch, có điều bản tọa càng thích người khác gọi bản tọa Đông Phương Bất Bại”.
....
Trong lúc Vô Song dùng ngân châm đâm thẳng vào trái tim mình, ở Mân Côi

Khách Điếm tầng cao nhất, A Thanh đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt mang theo từng tia sáng thâm thúy, khóe miệng liền lẩm bẩm.
“Phong ấn của ta bị phá rồi?, là hắn tự phá phong ấn? “.
A Thanh nói xong liền quay đầu nhìn về phương xa, phương hướng của dãy Thiên Sơn.
Đưa ngón tay ra nhẹ bấm, sau đó A Thanh liền khẽ mỉm cười, tiếp tục nhắm mắt khoanh chân coi như nãy giờ chưa phát sinh bất cứ thứ gì cả.
....
Lời tác giả: Truyện rốt cuộc cũng được 300 chương rồi
(╯`□′)╯ (╯`□′)╯ (╯`□′)╯
Web rốt cuộc nạp được đậu rồi
(╯`□′)╯ (╯`□′)╯ (╯`□′)╯

Quyển 2 Chương 179

Ma Khí cùng Linh Khí

Cái gọi là phong ấn trong người Vô Song đương nhiên là hắc ám năng lượng mà hắn hấp thụ từ chính A Thanh, đây có thể coi là át chủ bài mạnh nhất của hắn lúc này nhưng mà cái hắc ám năng lượng này cũng không phải tốt như vậy.
Vô Song cũng không muốn giả heo ăn thịt cọp làm gì, so với Long đảo chủ thì hắn hoàn toàn là 'heo', cái năng lượng hắc ám kia Vô Song không phải cứ muốn dùng là được, nếu không bị dồn đến lúc bất đắc dĩ thì Vô Song sẽ không dùng.
Đầu tiên thứ năng lượng này Vô Song không thể tự mình sản sinh, A Thanh có nói chỉ cần hắn hấp thụ đủ hắc ám năng lượng thì 'lượng' sẽ chuyển thành 'chất' nhưng mà một tháng ở bên cạnh A Thanh cái 'lượng' kia căn bản chưa từng đủ.
Vô Song hiện nay vẫn chỉ có thể ngưng tụ một đầu hắc long và khi 'lượng' chưa chuyển đổi thành 'chất' thì Vô Song cứ dùng bao nhiêu liền tiêu tốn bấy nhiêu, năng lượng hấc ám của hắn dĩ nhiên không phải vô cùng vô tận, cứ sử dụng là sẽ mất.
Một điểm yếu nữa là năng lượng hắc ám này không phải nội lực, nó sẽ nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể Vô Song rồi biến hắn thành một con quái vật không hơn không kém, một con quái vật với cơ thể mạnh đến đáng sợ, trong trạng thái này bất kể sức mạnh cơ thể, tốc độ, khả năng phản ứng của Vô Song đều tăng mạnh chỉ có điều nội công hay võ kỹ thì hắn căn bản không thể sử dụng, trong người hắn làm gì có nội lực mà sử dụng?.
Năng lượng hấc ám thậm chí còn ăn mòn tâm trí của Vô Song, khiến Vô Song không có cách nào tỉnh táo chiến đấu, hắn chiến đấu căn bản phải dựa rất nhiều vào bản năng, trong một tháng thời gian ở với A Thanh cho dù cực kỳ cố gắng khống chế thứ năng lượng này thì Vô Song cũng chỉ có thể tạm thời bảo vệ tâm trí thanh tỉnh, chí ít hắn sẽ cố gắng không đánh trúng phe mình.
Chung quy lại mà nói, năng lượng hắc ám này không tốt lành gì.
Đương nhiên chiến lực của Vô Song trong trạng thái này đúng là cực kỳ khả quan, phải biết lần đầu tiên 'ma hóa' thì Vô Song có thể khiến Lý Thu Thủy ăn thiệt thòi rất lớn, khi đã ma hóa thực lực của Vô Song kể cả không phải là đế vị cao thủ thì ít ra cũng đủ so sánh cùng ngũ tuyệt đỉnh phong cao thủ tức là cùng đẳng cấp với Thiên Sơn Đồng Mỗ hay Long đảo chủ trong trạng thái toàn thịnh.
Quan trọng nhất - Long đảo chủ lúc này không toàn thịnh.
....
Sự biến đổi của Vô Song thật sự nằm ngoài dự đoán của cả Long đảo chủ cùng Đồng Mỗ, cả hai người lúc này do quá sức bất ngờ vậy mà vẫn chưa làm ra phản

ứng thích hợp, thật ra điều này cũng khó trách hai người họ, ban đầu Vô Song vốn là yếu vô cùng vậy mà sau khi đâm một châm vào ngực liền trở thành cường giả có khí thế không thua kém gì bọn họ khi đỉnh cao, thủ hỏi sao có thể không bất ngờ?.
Một điều nữa là Vô Song lúc này không giống con người, quân áo có thể không tính nhưng toàn bộ làn da của hắn đều đã chuyển thành màu đen hắc ám, giống hệt như địa ngục ác ma vậy.
Vô Song cũng không kịp đợi Đồng Mỗ kịp phản ứng, hắn đưa tay ra bắt lấy gáy của nàng sau đó ném thẳng nàng về phái Long đảo chủ như ném một quả bóng vậy, động tác cực nhanh căn bản không có gì cần suy nghĩ.
Tác dụng phụ của ma hóa cực sớm đã hiện ra, Vô Song trong trạng thái này không có giết Đồng Mỗ đã là một loại cố gắng, lấy đâu ra khả năng bảo vệ hay suy nghĩ cho Đồng Mỗ?.
Một tay ném Đồng Mỗ về phái Long đảo chủ sau đó Vô Song lập tức di chuyển, tốc độ nhanh đến đáng sợ.
Long đảo cuối cùng vẫn là làm ra phản ứng, ông ta ánh mắt lóe lên một tia tức giận sau đó giọng nói dần dần xuất hiện sát khí.
“Tà vật, để hôm nay lão phu độ hóa cho ngươi”.
Một tay Long đảo chủ đưa ra muốn đỡ lấy Đồng Mỗ, một tay lại xuất hiện thứ năng lượng màu trắng kia muốn đón đỡ Vô Song có điều Long đảo chủ lại đánh giá thấp tốc độ của Vô Song, Vô Song đột nhiên ngả cả người về phía trước, tốc độ của hắn lại càng nhanh, hắn thậm chí vượt qua cơ thể của Đồng Mỗ đang bay đến.
Một tay đưa ra tóm lấy áo của Đồng Mỗ mạnh mẽ giữ Đồng Mỗ lại sau đó cổ tay một chuyển, hắn trực tiếp biến Đồng Mỗ thành khiên thịt, ra đỡ lấy một chiêu của Long đảo chủ.
Long đảo chủ thấy vậy liền cắn răng sau đó thật sự thu chưởng lại, thu chưởng lại lúc này căn bản cũng đã mất đi ưu thế.
Vô Song lại tiếp tục tung một quyền phá không tới, một quyền uy lực thoạt nhìn không có bao nhiêu cũng không có ba động năng lực nhưng Long đảo chủ cũng không dám coi thường, hắn có thể nhận ra một quyền này nguy hiểm thế nào.
Long đảo chủ quyền đầu cũng tung ra, bảo vệ nắm tay của hắn vẫn có một lớp năng lượng màu trắng, hắn cùng Vô Song quyền đối quyền với nhau ngay lập tức từ trong cơ thể Vô Song xuất hiện một loại lực lượng khủng khiếp, da thịt của hắn cứng còn hơn cả thép nguội, hắn trực tiếp đẩy lùi Long đảo chủ ba bước.
Đương thế làm tới, tay còn lại Vô Song tiếp tục vận lực, theo động tác lùi này của Long đảo chủ mà ném Đồng Mỗ ra ngoài, lần này rốt cuộc Đồng Mỗ cũng vượt qua Long đảo chủ.
Long đảo chủ vốn muốn đưa tay ra bắt Đồng Mỗ lại thì chợt nghe thấy một tiếng

rít gào tê cả da đầu, thân ảnh hắc long sau lưng Vô Song rốt cuộc cũng hiện ra, long uy hiển lộ tạo ra một âm thanh cực kỳ đáng sợ, gần giống như tiếng rồng gầm bên trong Hàng Long Thập Bát Chưởng vậy, tiếng gầm bên trong Hàng Long làm người khác kính nể còn tiếng gầm của Vô Song hiện nay lại làm người sợ hãi.
Mượn một tiếng gầm này, Long đảo chủ lại tiếp tục chậm một nhịp, Đồng Mỗ rốt cuộc thành công xuyên qua đồng thời Vô Song cũng thanh công chiếm vị trí ban đầu của Long đảo chủ, từng quyền từng quyền mạnh mẽ đánh tới.
Vô Song chiến đấu có thể nói là đơn giản cực kỳ, không có chút hoa mỹ nào cũng chẳng có cái chiến thuật gì, hắn chỉ dùng tốc độ cùng sức mạnh cơ thể đáng sợ mà đánh với Long đảo chủ, ngoại trừ cách này ra hắn còn không biết sử dụng phương pháp khác.
Vô Song trong trạng thái ma hóa gần như bị mất đi phần người vậy, suy nghĩ của hắn còn căn bản không rõ ràng, hắn chỉ có thể chọn mục tiêu mà điên cuồng chiến đấu mà thôi.
Long đảo chủ lúc này quả thật âm thầm kêu khổ, dĩ nhiên Long đảo chủ sẽ không thua bất quá ông ta cảm thấy chiến đấu trong hang động này quá thiệt thòi, hang động vốn cũng chẳng rộng rãi gì, thân pháp của ông ta bị giới hạn rất nhiều bên trong cái hang động này quan trọng hơn Vô Song lại bám sát không bỏ, một mực bám theo công kích, cứ nhất quyết phải bắt Long đảo chủ dùng thân thể cường ngạnh chiến đấu cùng Vô Song.
Đến cái trình độ của Long đảo chủ mà nói thân thể dĩ nhiên cực kỳ đáng sợ nhưng so sánh thế nào nổi với dạng quái vật như Vô Song, cứng đối cứng người thiệt thòi chỉ có thể là Long đảo chủ mà thôi.
Khuôn mặt già nua ẩn trong lớp mặt nạ càng ngày càng lộ ra vẻ bực bội, rốt cuộc Long đảo chủ hai tay cùng mạnh mẽ đánh ra, năng lượng màu trắng lập tức áp bách cả vùng không gian này, hai chưởng hợp nhất mạnh mẽ đánh ra.
Long đảo chủ bình thường sẽ không sử dụng đến thứ này bởi ông ta có sự tự ngạo của mình.
Long đảo bản thân võ học cực kỳ cao cường nhưng bản thân võ học của ông ta cũng không phải là thủ đoạn mạnh nhất, thủ đoạn mạnh nhất của Long đảo chủ chính là thứ võ công ghi trên Tiên Bích.
Long đảo chủ dùng cả đời tham ngộ Tiên Bích, nhưng căn bản không thể khám phá ra chân chính bí mật của Tiên Bích bất quá tùy theo tư chất lĩnh ngộ, tùy theo sở học hay bản tính mà mỗi người sau khi quan sát Tiên Bích có thể tự thành một dạng võ công khác nhau, Long đảo chủ hơn nửa đời người tham ngộ Tiên Bích sáng tạo ra một môn võ công độc môn của riêng mình gọi là Thiên Địa Huyền Thiên Công.
Bằng vào Thiên Địa Huyền Thiên Công, Long đảo chủ có thể so sánh với cao

thủ ngũ tuyệt hậu kỳ tuy nhiên vẫn kém hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ một bậc có điều 3 năm trước, có một người đã thay đổi Long đảo chủ hay nói đúng hơn là thay đổi toàn bộ Hiệp Khách Đảo, một thần bí nhân giúp Long – Mộc hai vị đảo chủ tham ngộ ra được thứ võ công trong TIên Bích.
Long đảo chủ có thể đánh hòa Đồng Mỗ thậm chí ẩn ẩn có chút vượt qua Đồng Mỗ chính là vì thứ võ công hắn học được trong khoảng thời gian 3 năm qua - Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.
Long đảo chủ cũng chỉ nắm giữ 5 thành Bạch Thủ Thái Huyền Kinh nhưng loại 'tiên võ' này đã giúp Long đảo chủ gần như lột xác, trong mắt Long đảo chủ tiên võ chỉ sử dụng với những đối thủ ngang tài ngang sức, ông ta không muốn hai chữ 'tiên võ' mất đi vị trí của mình, không muốn sỉ nhục tiên võ tuy nhiên đối mặt với Vô Song liên tục áp sát, Long đảo chủ thực sự vận dụng tới tiên võ của bản thân mình – Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.
Đương nhiên một nguyên do rất lớn ở đây là vì ông ta muốn truy đuổi Đồng Mỗ, 'chủ nhân' chính là muốn ông ta mang Đồng Mỗ đến Hiệp Khách Đảo hiệp trợ chủ nhân hoàn thành đại nghiệp.
Khí trắng bao phủ cơ thể, hai chưởng hợp nhất mà đánh ra.
"Thái Huyền Hỗn Độn".
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh tu không phải là nội lực mà là linh lực.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh được gọi là tiên võ bởi nó nằm ngoài phạm trụ nội lực của con người, nó tu ra linh lực.
Bạch khí thần bí mà Vô Song cảm nhận được trong người Đồng Mỗ chính là linh lực, dĩ nhiên làm sao tích tụ được linh lực thì không phải là thứ Vô Song có thể biết đồng thời Vô Song thật ra cũng không nhận thấy hắn trong người cũng không phải là nội lực, trong người Vô Song là một dạng năng lượng cao cấp hơn nội lực nhiều, gọi là ma lực.
Nếu không có ma lực trong người, khi Vô Song ma hóa căn bản không có cách nào mạnh như vậy.
Lại nói một chưởng của Long đảo chủ đánh ra, bạch khí trở thành một dạng vô hình tấm chắn đồng thời tấm chắn này như một loại phản lực kinh khủng, trực tiếp xoay ngược Vô Song lại, cả người Vô Song bị phản lực hất bay đi, quyền đầu của hắn không thể xuyên qua tấm chắn của Thái Cực Hỗn Độn, cả người bắn ra xa.
Long đảo chủ chân nhẹ bước, bộ pháp như lục địa thần tiên, chỉ thoáng một cái ông ta tiếp tục áp sát Vô Song, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện bạch khí.
Lần này không phải hai chưởng hợp nhất mà là hai tay hai chưởng, từ hai phía đánh tới Vô Song.
"Bạch Thủ Thái Huyền Kinh – Thái Huyền Hỗn Độn".
Lại là một chiêu vừa rồi nhưng không ngờ công dụng hoàn toàn khác biệt, Vô

Song chỉ cảm thấy hai tay ông ta mang theo hai loại lực lượng đối lập sau đó hai loại lực lượng này ép về phía Vô Song, mượn hai loại lực lượng đối lập bao Vô Song vào giữa, thứ công kích Vô Song chính là lực phá hoại do sự đối lập này sản sinh ra, đây cũng gần như khi cực âm chưởng của Vô Song cùng cực dương chưởng của Kiều Phong va chạm vậy.
Vô Song phản ứng cũng rất nhanh, một chân dẫm mạnh xuống đất, mượn lực bật lùi cả cơ thể về phía sau may mắn tránh được một đòn này nhưng xung lực kia vẫn làm Vô Song cảm thấy đầu váng mắt hoa, một chiêu này hắn không hoàn toàn có thể né tránh được.
Long đảo chủ một chiêu thất bài, ánh mắt liền trở nên sắc lạnh.
“Ma vật, thân thể còn thật sự rất mạnh”.
Theo Long đảo chủ, một chiêu này kể cả Vô Song có thể tránh được thì xung lực sẽ trực tiếp oanh kích phần đầu của Vô Song, quả thật đúng là xung lực oanh kích nhưng mà Vô Song dĩ nhiên không bị thương đến thân thể?.
Long đảo chủ tiếp tục không có nghĩ nhiều, một chân lại bước tiếp, một tay duỗi thẳng mà đánh ra.
“Thái Huyền Chân Lực”.
Bạch khí bị nén đến cực độ, một chưởng cách không đánh ra.
Một chưởng này không hề có uy áp, không cảm nhận được chút năng lực nào nhưng mà ẩn ẩn trong đó là một dạng năng lượng cực mạnh đang điên cuồng nén lại, chỉ đợi va chạm với đối phương thì lập tức sẽ bùng nổ, trực tiếp oanh đối phương tan xác.
Vô Song chỉ có thể đưa hai tay ra làm thành dấu X, vì cơ thể của mình mà ngạnh kháng một chiêu này.
Khi cái bạch thủ kia cùng cơ thể Vô Song va chạm, trực tiếp oanh Vô Song lùi lại, phải biết Vô Song hiện nay lưng đã chạm vào vách đá, hắn không có cách nào tiếp tục lùi lại, cả người từ hai phía liên tục nhận lấy lực lượng tàn phá, chính vì nhận ra điểm này mà Long đảo chủ mới muốn dồn Vô Song tới đây.
Theo suy nghĩ của Long đảo chủ, Vô Song phòng ngự cực mạnh, muốn phá được phòng ngự của Vô Song cũng chỉ có cái cách này.
Long đảo chủ cực kỳ tự tin một chiêu này của mình và quả thật dính một chiêu này Vô Song liền phải đổ không ít máu nhưng mà điều Long đảo chủ không tưởng tượng ra được là thứ đầu tiên mà ông ta thấy lại là những đầu ngón tay đen xì.
Vô Song không ngờ lại xé ra một con đường, trực tiếp dùng man lực xé đi bạch khí của Bạch Thủ Thái Huyền Kinh mà xông ra, sau đó một tay tóm lấy cổ áo của Long đảo chủ, ném thẳng ông ta xuống mặt đất cứng rắn.
Long đảo chủ nào ngờ được việc này, ông ta cũng không thể chống lại sức mạnh cơ thể của Vô Song, lập tức bị Vô Song quăng thẳng xuống nền đất bên dưới

thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn Vô Song đã đè lên cơ thể Long đảo chủ, một quyền nện thẳng vào đầu ông ta.
Cơ thể Vô Song hiện tại vừa tràn ngập màu đen của hắc ám nhưng cũng có rất nhiều máu chuyển xuống, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh thực sự có thể phá được phòng ngự của Vô Song, tiên võ không hổ là tiên võ.
Một quyền của Vô Song đánh xuống, trực tiếp đấm nát mặt nạ của Long đảo chủ, một quyền đấm lệch luôn sống mũi của ông ta.
Quyền đầu rơi xuống, quyền thứ hai lập tức tiếp nối, một quyền nện thẳng xuống, khuôn mặt già nua của Long đảo chủ gần như biến dạng, toàn máu là máu chỉ tiếc Vô Song cũng cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp đang chạm vào ngực mình.
Long đảo chủ cũng không phải a miêu a cẩu để Vô Song bắt nạt, ông ta biết mình đang bị Vô Song dồn vào thế khó, hai tay cũng không cùng Vô Song chống lại mà trực tiếp đặt lên ngực Vô Song.
“Thái Huyền Hỗn Độn”.
Lại là chiêu này có điều vẫn cực kỳ hiệu quả, Vô Song trực tiếp bị đánh bay đi đồng thời miệng phun thêm một búng máu, lục phủ ngũ tạng của hắn mạnh mẽ bị chấn động.
Long đảo chủ cũng rất nhanh đứng lên, ông ta bị Vô Song đánh đến đỏ mắt sao có thể không đáp lại, thân pháp một chuyển, lập tức đuổi kịp Vô Song, cả người xoay trên không trung, một cước từ trên cao đạp xuống.
Một cước này lại sút Vô Song bay xuống dưới mặt đất như một quả bóng vậy, sau đó chỉ thấy Long đảo chủ hai chân đạp vào không trung, từ bàn chân bắn ra hai luồng kình lực, người của hắn bắn thẳng về phía Vô Song đang nằm đó.
Hai tay chắp làm một nhưng bạch khí không tán mà lại tụ, Bạch Khí tụ lại trên tay giống như đang thủ hộ hai tay của ông ta vậy.
“Thái Huyền Thiên Nộ”.
Vô Song khó khăn lắm mới tỉnh hồn lại đồng thời lập tức thấy đối thủ đang lao tới, đối mặt với Thái Huyền Thiên Nộ hắn có cảm giác như ‘thiên’ đang nộ vậy chỉ là không biết tại sao khi nhìn thấy thứ uy áp của ‘thiên’ này ma khí của Vô Song lại càng bạo ngược, bạo ngược đến tình trạng chuẩn bị ăn mòn lý trí của hắn.
Chính ma lưỡng lập.
Nếu coi ‘bạch’ là chính thì ‘hắc’ là ma.
Trước uy thế một chiêu này chỉ thấy Vô Song gầm lên một tiếng, hư ảnh hắc long lại hiện ra sau lưng sau đó nhập luôn vào trong cơ thể của hắn, tiếp tục xuyên qua cơ thể Vô Song mà bám lên cánh tay trái của hắn, cánh tay vốn thuần một màu hắc ám vậy mà lại xuất hiện cả vẩy rồng... nhìn Vô Song hiện tại quả thực không khác gì quái vật.

Không có bất cứ cảm giác gì, tất cả chỉ còn sự bạo ngược, Vô Song tay trái cũng đánh ra một quyền.
Một quyền đơn giản cực kỳ trực tiếp oanh kích vào Thiên Nộ, hai người Long đảo chủ cùng Vô Song đều không thể tưởng tượng được uy lực hai chiêu vừa rồi, cả hai trực tiếp bị bắn ngược đi.

Quyển 2 Chương 180

Đào thoát (1)

Vô Song cùng Long đảo chủ vốn cũng không phải thâm thù đại hận gì tuyệt đối không đến mức sống chết chiến đấu nhưng với trạng thái ma hóa, Vô Song căn bản như phát điên vậy, hắn thậm chí còn cực kỳ chán ghét khí tức của Long đảo chủ dẫn đến mỗi quyền mỗi chiêu đều như sinh tử đại chiến.

Long đảo chủ cùng Vô Song sau khi đối chưởng, cả hai người đều bị bắn thẳng ra ngoài, cả người trực tiếp đều đụng thật mạnh vào vách đá, đây không phải là dạng căn phòng do người xây dựng mà là vách đá tự nhiên, độ cứng rắn không phải nói cũng biết, cả hai bị đánh bay đi rồi va chạm với vách tường lập tức bị phản chấn lại, đều cảm thấy cả người đau đớn vô cùng.

Người khổ hơn tất nhiên là Long đảo chủ, ông ta đã sống gần trăm tuổi, bộ xương già không thể so sánh với thời trai trẻ lại càng không thể so sánh với Vô Song, một đòn va chạm vừa rồi đã khiến hai cánh tay của Long đảo chủ rung lên bần bật lại tiếp tục nhận lực phản lại của vách tường, thật sự là đủ thảm.

Vô Song thì đã sớm không có cảm giác đau, có thể nhìn thấy người hắn toàn huyết là huyết, cái màu đỏ trên người kết hợp với màu đen hắc ám trở nên phi thường bắt mắt, phi thường có sức uy hiếp.

Từ mặt đất đứng lên, Vô Song dùng cả hai tay hai chân như một đầu báo săn mồi lao thẳng về phía Long đảo chủ, hắn thật sự muốn xé xác Long đảo chủ ra.

Long đảo chủ nhìn thấy vậy, ánh mắt bắt đầu trở nên ngưng trọng hơn không ít, trên người bạch khí lại xuất hiện, bạch khí mờ mờ ảo ảo như ẩn như hiện che phủ xung quanh cơ thể Long đảo chủ, ông ta rốt cuộc cũng phải thừa nhận, Vô Song rất mạnh.

Con quái vật trước mặt ông ta có sức phòng ngự mạnh đến biến thái, cơ thể như kim cương đúc thành căn bản không thể so sánh, nghĩ đến một điểm này Long đảo chủ cũng từ bỏ luân việc hạ Vô Song.

Long đảo chủ kinh nghiệm chiến đấu chưa bao giờ thiếu hơn nữa hiểu biết của ông ta chỉ sợ thiên hạ này khó ai có thể so sánh được.

Ban đầu bắt nguồn từ tự tin của bản thân cùng với tiên võ, Long đảo chủ cảm thấy nhất định có thể giết Vô Song nhưng mà hiện tại thì khác.

Ông ta còn xa mới bị dồn đến tình trạng dầu hết đèn tắt, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh của Long đảo chủ còn chưa toàn bộ xuất ra hết nhưng mà Long đảo chủ cũng biết Vô Song đang dùng mạng đổi mạng, dùng chiêu đối chiêu, Long đảo chủ liền không muốn tiếp tục liều mạng với Vô Song.

Nội lực dư thừa không sợ cạn kiệt nhưng mà điểm yếu lớn nhất của Long đảo

chủ lại là huyết khí, Long đảo chủ đã quá già, ông ta không dám tiếp tục lấy cứng đối cứng, lấy thương đổi thương với Vô Song.
Có thể Vô song bị thương nặng hơn, có thể Vô Song sẽ bị giết chết nhưng đổi lại Long đảo chủ tuyệt không dễ chịu, ông ta vốn đã quá già chỉ sợ tiếp tục chiến đấu kiểu này, Long đảo chủ còn đi trước Vô Song một bước.
Rốt cuộc thở ra một hơi, làm ra lựa chọn của mình, Long đảo chủ cũng không tiến lên, hai tay mơ hồ tạo thành hình thái cực, mượn bạch khí vờn quanh bảo vệ, hai bàn tay đưa ra đợi chờ Vô Song.
Vô Song rốt cuộc lao tới, từng quyền từng cước xuất ra tấn công Long đảo chủ, về phần Long đảo chủ hai chân thậm chí không hề di chuyển, hai chân ông ta như có rễ bám trên mặt đất, hai tay ông ta trong phút chốc như biến thành vô số ảo ảnh, Long đảo chủ thậm chí tự tạo thành một cái lĩnh vực cho bản thân mình, một phạm vi mà Vô Song không thể vượt qua.
Đây chính là chênh lệch lớn nhất giữa Vô Song trong trạng thái ma hóa cùng Long đảo chủ, cái chênh lệch này Long đảo chủ thậm chí đã sớm nhìn ra bất quá ông ta vì tự kiêu mà nhất quyết không muốn lợi dụng mà thôi.
Vô Song trong trạng thái ma hóa rất mạnh nhưng võ công lại cực kỳ bình thường, chiêu thức đơn giản chỉ là quyền đấm cước đá, không hề có biến ảo cũng chẳng hề khó đoán, đành rằng nếu dồn tất cả chiêu thức thành tốc độ cùng lực lượng thì chẳng hề cần biến ảo hoa mỹ nhưng điều kiện tiên quyết là cái tốc độ cùng lực lượng đó vượt rất xa rất xa đối thủ.
Dĩ nhiên Vô Song trong trạng thái ma hóa còn lâu mới vượt xa được Long đảo chủ.
Long đảo chủ cũng biết Vô Song rõ ràng đang mượn ngoại lực, dù ông ta không quá rõ ràng ngoại lực nào mà kinh khủng như vậy nhưng cũng hiểu được đã là ngoại lực căn bản không có cách duy trì quá lâu, chỉ cần một mực có thể tiêu hao chiến, một mực có thể đợi Vô Song hết trạng thái ma hóa thì Vô Song nhất định thua không thể nghi ngờ.
Cái gọi là tá lực đả lực, tứ lượng bạt thiên cân không phải chỉ có mỗi Trương Tam Phong hay cao thủ nhà Mộ Dung biết, thân là đỉnh phong cao thủ trong thiên hạ, có mấy ai không làm được?.
Về phần Vô Song tình hình liền trở nên không ổn cực kỳ, nếu Vô Song còn có thể giữ thần trí hắn nhất định sẽ biết càng kéo dài trận chiến hắn lại càng nguy hiểm, hắn nhất định sẽ rời đi nơi này, hơi đâu mà ở lại liều cá chết lưới rách với Long đảo chủ, điều đáng tiếc là thần trí hiện nay của Vô Song cực kỳ bất ổn.
Vô Song trong đầu hiện nay chỉ biết duy nhất một điều, hắn cảm thấy khó chịu với bạch khí của Long đảo chủ vô cùng, hắn chỉ muốn nhất định phải hủy diệt kẻ trước mặt giải tỏa sự khó chịu trong người.
Hắn chỉ biết điên cuồng tấn công, bất chấp tất cả, cũng Vô Song lúc này thậm

chí không cách nào thoát ra khỏi trạng thái này trừ khi toàn bộ hắc khí của hắn sử dụng hết tuy nhiên nếu hắc khí sử dụng hết thì Vô Song còn đánh thế nào?.
Cách duy nhất để Vô Song thoát được chính là có người có thể đề tỉnh hắn, cũng may cho Vô Song ở đây quả thực có người đề tỉnh được Vô Song.
....
Thiên Sơn Đồng Mỗ là cường giả cùng đẳng cấp với Long đảo chủ, thứ gì Long đảo chủ nhìn ra thì Đồng Mỗ cũng có thể nhìn ra.
Đồng Mỗ lúc này khuôn mặt tương đối phức tạp đồng thời mang theo vẻ do dự nhất đinh bởi nàng đang tựu đấu tranh với bản thân.
Đồng Mỗ vốn nguyện ý tin tưởng Vô Song, vốn nguyện ý tin tình hình Vô Nhai Tử y như lời Vô Song nói thậm chí nàng là người mong rời đi nơi này nhất bất quá khi giây phút Vô Song ma hóa, Đồng Mỗ lại do dự.
Đồng Mỗ do dự bởi nàng cảm thấy Vô Song quá tà ác, đương nhiên Đồng Mỗ cũng là hạng người tà ác, nàng sẽ không phản cảm với Vô Song, nàng không có bị đá rơi vào đầu mà đứng lên hô hào chống lại ác nhân hay đại loại những thứ tương tự, so về ác nhân cả thiên hạ này mấy ai bằng nàng?.
Đồng Mỗ không phản cảm với Vô Song nhưng mà nàng lại do dự, do dự xem có nên tin tưởng Vô Song hay không bởi cái khí tức mà Vô Song đem lại quá mức hắc ám, quá mức đen tối, cứ như mặt trái của thiên hạ hội tụ lại một thân của hắn vậy, Đồng Mỗ thật sự không dám tin tưởng những lời lúc trước Vô Song nói là thật.
Lúc này phía dưới Đồng Mỗ là một đầu Bạch Điêu lớn, nhìn nó to lớn không kém gì một cái xe ô tô của hậu thế, một sinh vật thậm chí được coi là thần thú, cho dù phóng mắt khắp toàn bộ Linh Thứu Cung thì đầu điêu này của Đồng Mỗ tuyệt đối cũng là số một.
Ngồi trên lưng thần điêu, Đồng Mỗ rốt cuộc vẫn làm ra quyết định, nàng biết thời gian trôi qua đã không ngắn.
Đồng Mỗ thực sự rất khó tin tưởng có cái thủ đoạn gì để làm đại tông sư cao thủ có thể một mạch chiến cùng ngũ tuyệt đỉnh phong cao thủ lâu đến vậy thậm chí từ xung lực ba động mà Đồng Mỗ còn có thể biết được bên trong hai người chiến đấu quá mức kịch liệt, kịch liệt đến không hợp thói thường.
“Không phải là chỉ cầm chân hắn thôi sao? tại sao lâu như vậy còn chưa đi ra?, hai kẻ bên trong chiến đấu ta ở bên ngoài còn có thể cảm nhận được, chiến đấu kịch liệt như vậy chẳng nhẽ tạm thời còn không phân được thắng bại?”.
“Đông Phương Bạch rốt cuộc muốn làm gì?, hắn sẽ không mở tưởng giết được họ Long chứ?”.
Họ Long trong miệng nàng tất nhiên là Long đảo chủ, Long đảo chủ với nàng chiến lực tương đương vì vậy Đồng Mỗ biết đối thủ của Vô song mạnh như thế nào, cho dù nàng cảm thấy cái khí tức của Vô Song khi ma hóa rất đáng sợ

nhưng cũng không đến nỗi vô địch thiên hạ lại càng không thể đánh bại Long đảo chủ.
Đồng Mỗ cũng có thể nhìn ra Vô Song đang mượn ngoại lực, loại lực lượng này căn bản không thể thuộc về Vô Song vì vậy Vô Song cũng không thể một mực kéo dài, một mực tiêu hao chiến với Long đảo chủ.
Nghĩ đến một điểm này, Đồng Mỗ sắc mặt liền ngưng trọng hơn không ít.
Nàng hiểu Vô Song không phải là người ngu, nàng ở bên cạnh hắn vài ngày liền phát hiện được điều này, Vô Song trái lại có thể coi là đầu óc nhanh nhạy, dạng người như vậy không thể không biết tiến thối hoặc ít nhất sẽ không tự tìm đường chết.
Vô Song đến giờ phút này còn chưa đi ra chỉ có hai loại khả năng.
Khả năng đầu tiên là vì Long đảo chủ mạnh mẽ ngăn chặn Vô Song, không cho Vô Song có cơ hội thoát đi bất quá cái khả năng này không cao, nhìn vào ba động chiến đấu mà nói Long đảo chủ căn bản không thể nhẹ nhõm ngăn cản Vô Song.
Muốn thoải mái áp chế một người, vừa không đánh bại hắn lại vừa không cho hắn rời đi điều này yêu cầu thực lực hơn xa đối phương, ví dụ như bảo Đồng Mỗ ngăn không cho Mộ Dung Phục rời đi, việc này đối với nàng căn bản cực kỳ dễ dàng nhưng nếu bảo nàng ngăn cản Mộ Dung Bác rời đi thì nàng căn bản không làm được.
Khả năng thứ nhất không xảy ra thì chỉ còn khả năng thứ hai, đây chính là xuất phát từ bản thân Vô Song, vì một lý do nào đó mà Vô Song không thể rời đi.
“Là đánh đổi sao?, hắn mượn nhờ thứ ngoại lực kia, mượn nhờ loại tà ác lực lượng kia liền sẽ bị ăn mòn thần trí không thể tự thoát ra?”.
Đồng Mỗ không hổ là một đời đỉnh cấp cao thủ, nàng rốt cuộc vẫn là đoán đúng rồi.
Đồng Mỗ đương nhiên cũng sẽ không lại đi vào bên trong, nàng biết với thực lực của nàng hiện tại đi vào chỉ có thể cản tay Vô Song thậm chí tự bồi theo chính mình vào, suy nghĩ một chút Đồng Mỗ rốt cuộc vẫn quyết định hành động.
Đồng Mỗ có thần điêu bên dưới, nàng sẽ không sợ bị đám người Hiệp Khách Đảo đụng đến, trong mắt Đồng Mỗ thì Trương Tam cùng Lý Tứ chính là hai cái bao cỏ, chỉ cần không phải Long Ngạo Thiên hoặc Mộc Sinh Cơ hai vị đảo chủ tự mình ra tay, Đồng Mỗ hiện nay có thể coi là an toàn.
Mộc Sinh Cơ (Mộc đảo chủ) đương nhiên sẽ không đến đây, Long Ngạo Thiên thì đang cùng Vô Song chiến đấu tạm thời chưa thể thoát ra, ngồi trên thần điêu ánh mắt Đồng Mỗ khẽ nhíu sau đó nàng vẫn là vì Vô Song giải nguy, chỉ thấy cánh tay vỗ nhẹ vào đầu thần điêu.
Thần điêu đã sớm thông linh cũng lập tức hiểu ý nghĩ của chủ nhân, chỉ thấy nó liền lộn người lại, cả người bay một vòng trên không trung rồi từ xa vỗ mạnh hai

cánh, theo hai cánh của nó mạnh mẽ vỗ lập tức một luồng phong nhận xuất hiện bắn thẳng về trong hang động, tất nhiên cũng chưa có dừng lại, không cần Đồng Mỗ nói thần điêu mở miệng hét ra một tiếng, một luồng vô hình sóng âm theo phong nhận mở đường mà tiến vào.
Thần điêu làm bạn với Đồng Mỗ kể từ khi nàng xây dựng Linh Thứu Cung đồng thời cũng là chiến hữu của Đồng Mỗ, có thể đi theo Đồng Mỗ đã nói lên thực lực Thần Điêu rất mạnh, muốn so sánh với ngũ tuyệt cao thủ đương nhiên không được nhưng chí ít sẽ không kém hơn đại tông sư cao thủ hơn nữa với ưu thế biết bay, chỉ cần Thần Điêu không tìm chết nhất định sẽ không phải chết.
Một đòn sóng âm đánh tới, Đồng Mỗ cũng không mong đợi sẽ làm bị thương Long đảo chủ lại càng không mong đợi có thể thay đổi thế cuộc chiến đấu nhưng mà nàng thật sự hy vọng đề tỉnh được Vô Song sau đó cùng Vô Song rời khỏi Thiên Sơn.
Trước đây cho dù biết bản thân bị truy đuổi nàng cũng không có ý rời khỏi Thiên Sơn bởi Thiên Sơn Linh Thứu Cung là ngôi nhà duy nhất hiện nay của nàng, nàng tuyệt đối không muốn rời bỏ nó nhưng hiện tại nếu có thể ở bên Vô Nhai Tử lại thêm thế cuộc không mấy có lợi cho bản thân nàng thì nàng căn bản không hề còn có ý định ở lại.

Quyển 2 Chương 181

Đào thoát (2)

Bên trong huyệt động, Vô Song cùng với Long đảo chủ vẫn đang đạt thành một loại ăn ý, cho dù cả hai đều không hề muốn phối hợp với đối phương nhưng mà kể cả như vậy hai người tạm thời không ai có thể thoát ra khỏi loại ăn ý này, tạm thời hai người không ai có thể di chuyển, không ai có thể rời khỏi.
Long đảo chủ đương nhiên cũng chẳng muốn phá hoại sự ăn ý này còn Vô Song thì căn bản không thể nào thoát ra khỏi trạng thái này, đến chính cả bản thân mình nguy hiểm thế nào Vô Song cũng không ý thức được, hắn chỉ biết càng ngày càng giận dữ bởi hiện tại hắn vậy mà không thể nào động đến Long đảo chủ.
Cho dù Vô Song cố gắng thế nào thì trạng thái ma hóa hiện nay hắn vẫn không thể vượt qua được bức tường phòng ngự của Long đảo chủ thậm chí cả đẩy lùi đối phương cũng là một việc Vô Song làm không nổi.
Cái thế trận này chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa người chết chắc chắn là Vô Song nhưng rốt cuộc cũng có biến chuyển xảy ra, từ bên ngoài hai thanh phong nhận xé gió mà đến, vì phong nhận không có mắt nên một thanh trực tiếp oanh tạc lên vách đá còn một thanh chém thẳng về phía Vô Song.
Vô Song lần này quả thực là may mắn bởi thanh phong nhận thứ hai không ngờ lại nhắm vào hay, lập tức theo bản năng Vô Song ngửa cả người về phía sau để thanh phong nhận cắt qua mặt đồng thời cũng trực tiếp cắt đứt thế công liên miên bất tuyệt mà chẳng có chút hiệu quả nào của Vô Song.
Ngay sau đó một luồng sóng âm tiếp tục đánh tới, dĩ nhiên cả thần điêu cùng Đồng Mỗ cũng chẳng phải thần tiên gì để mà điều khiển được phong nhận cùng sóng âm, hai chiêu từ ngoài đánh vào đều sẽ bị vách đá ngăn cản dù sao huyệt động cũng không phải một đường thẳng đơn thuần, có lẽ may mắn lớn nhất là cái huyệt động này cũng chẳng lớn, chẳng có bao nhiêu ngõ ngách, đi từ ngoài vào liền có thể thấy được chính phòng.
Sóng âm lần này đánh tới cũng chẳng phân chia xem công kích vào ai, luồng sóng âm này liền ảnh hưởng đến cả Long đảo chủ cùng Vô Song bất quá với Long đảo chủ mà nói ông ta chỉ hơi hơi nhíu mày, vận chút nội lực bảo vệ màng nhĩ liền có thể nhưng Vô Song lại khác.
Điểm yếu thứ hai của ma hóa xuất hiện, ma hóa cực kỳ sợ sóng âm công kích hay nói chính xác hơn là âm công.
Trong trạng thái ma hóa, Vô Song thần trí cực kỳ không ổn, thần trí không ổn thì khả năng chống chịu âm công liền giảm xuống trên diện rộng đồng thời hắn chỉ

có thân thể mạnh mẽ biến thái nhưng cũng không có nội lực, thần trí không minh mẫn lại thêm không có nội lực bảo vệ màng nhĩ, không cần nghĩ cũng biết âm công khắc chế ma hóa như thế nào.
Vô Song chỉ cảm thấy não hải nổ vang, đầu đau như búa bổ, cả người cấp tốc lùi lại ba bước nhưng mà đổi lại trong đầu hắn lại có một tia thanh minh.
Vô Song rốt cuộc cũng hướng về bên ngoài, hắn biết Đồng Mỗ có lẽ đang giúp mình hoặc chí ít nàng đã thành công gọi về đầu Thiên Sơn Thần Điêu của mình, trong lòng Vô Song trở nên an tâm hơn không ít.
Lúc này Long đảo chủ cũng nhìn ra ánh mắt Vô Song không đúng, khí tức của Vô Song vẫn cực độ tà ác nhưng trong mắt lại dần dần xuất hiện chút thần thái, Long đảo chủ liền thầm kêu không ổn.
Long đảo chủ rất nhanh làm ra phán đoán, ông ta biết Thiên Sơn Linh Thứu Cung nổi tiếng nhất chính là đào tạo và huấn luyện Thần Điêu hay còn được người dân Thiên Sơn gọi là Linh Thứu, lúc này ở trong Linh Thứu Cung có không ít Linh Thứu đang bị bắt lại.
Linh Thứu thật ra cũng không phải là uy hiếp gì quá lớn nhưng mà nếu Đồng Mỗ có thể ngồi trên Linh Thứu thì đến cả Long đảo chủ cũng không biết giữ nàng lại kiểu gì, dù sao nàng chỉ cần một mực bay thẳng lên, ai làm gì được nàng?.
Khi mà Đồng Mỗ rời đi, Long đảo chủ đã làm ra quyết định, ông ta biết không thể bắt được Đồng Mỗ liền chuyển sang muốn bắt giữ Vô Song, chí ít theo Long đảo chủ xem ra chỉ cần giải được bí mật khiến Vô Song đột ngột mạnh lên thì Hiệp Khách Đảo lập tức sẽ mạnh lên không biết bao nhiêu lần, chủ nhân nhất định cực kỳ hứng thú, Vô Song từ sớm đã được coi là vật thay thế Đồng Mỗ.
Hiện nay mắt Vô Song xuất hiện sự thanh minh lại thêm đợt tấn công vừa rồi, Long đảo chủ không cần suy nghĩ gì nhiều cũng biết Đồng Mỗ cùng Vô Song chuẩn bị lên Linh Thứu bỏ chạy, nếu như vậy đương nhiên cực kỳ không ổn.
Long đảo chủ lập tức chuyển thân, ông ta lần đầu tiên tự mình chuyển động, lập tức chắn trước cửa động, ý không nói ra cũng biết, Long đảo chủ chính là muốn ngăn cản đường lùi của Vô Song.
Vô Song sau khi lấy lại được thần trí, hắn cũng liền biết tình trạng của mình, ma khí trong người hắn vẫn chưa bị dồn đến mức cạn sạch nhưng đúng là cũng không thể loạn dùng hơn nữa trạng thái ma hóa cùng lượng ma khí này căn bản không phải dùng để đấu cùng Long đảo chủ, Vô Song còn muốn sử dụng khi đi đến Phật Sơn.
Lại nghĩ đến Đồng Mỗ đang ở bên ngoài, Vô Song lập tức chuyển thân, lao về phía Long đảo chủ đang chắn đường.
Vô Song cũng biết đối thủ trước mặt của hắn mạnh kinh khủng, đây là một tồn tại Vô Song không có khả năng thắng nhưng hiện tại so với lúc trước có chút

khác biệt, nếu là trước đây không có thần trí Vô Song căn bản không thể vượt qua Long đảo chủ mà thoát đi nhưng hiện tại thì khác.
Hắn nhìn Long đảo chủ chặn đường mình, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong trạng thái ma hóa, thực lực hai bên là tương đồng lại thêm Vô Song không còn triệt để đánh mất thần trí, Long đảo chủ muốn ngăn cản hắn?, đây chính là mơ tưởng.
Trong ống tay áo của Vô Song rốt cuộc lại xuất hiện một cây ngân châm quen thuộc, nhìn thấy cây ngân châm trong cổ tay áo Vô Song, cho dù là Long đảo chủ sắc mặt cũng trở nên khó coi, ông ta thực sự sợ Vô Song phát điên lại đâm thêm một châm vào người, lúc đó mà Vô Song tự nhiên lại mạnh đột biến chỉ sợ Long đảo chủ chết ở đây cũng nên.
Nghĩ đến đây Long đảo chủ lập tức vận lên toàn bộ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh của bản thân, một chưởng trực tiếp đánh ra, thay vì lựa chọn phòng ngự ông ta liền chuyển sang tấn công.
“Thái Huyền Thiên Nộ”.
Lại là một chiêu này, tựa như Thiên Nộ, uy lực cực kỳ đáng sợ hơn nữa chiêu này còn mang theo uy thế ‘Thiên Nộ’, loại uy thế này có thể trực tiếp mài đi thần trí của Vô Song, trực tiếp khiến Vô Song lại thêm điên cuồng.
Nhìn thấy chiêu này Vô Song quả thực muốn chửi ầm lên, hắn thậm chí có thể cảm nhận được ma khí đang bắt đầu cấp tốc vận chuyển, lại chuẩn bị một làn nữa phóng thích sự điên cuồng lên bản thân hắn, điều này Vô Song nhất định không được để xảy ra.
Đúng như Long đảo chủ dự đoán, Vô Song lại thi châm, một châm đâm thẳng vào đỉnh đầu của mình.
Tất nhiên hắn cũng chẳng có cái phong ấn nào trong cơ thể cả, châm này tên gọi Phượng Hoàng Châm, chính là một châm ngày đó hắn sử dụng để giết chết không biết bao nhiêu tông sư cao thủ trực thuộc Thiên Ý Thành.
Long đảo chủ thì không biết điều này, nhìn thấy Vô Song thi châm sắc mặt cũng có chút tái, phải biết châm đầu tiên Vô Song đâm vào trái tim liền làm Vô Song mạnh lên gấp trăm lần, hiện nay tiếp tục đâm vào đỉnh đầu, không biết thực lực Vô Song sẽ bạo tăng thế nào?.
Chưa cần giao thủ, Long đảo chủ cũng đã có ý lùi.
Không phải Long đảo chủ nhát gan, ông ta lại càng không yếu tất cả chỉ tại Vô Song quá mức tà môn.
Vô Song cũng không rõ một châm này hắn dọa Long đảo chủ sợ đến mức nào nhưng dưới phượng hoàng châm, Vô Song cảm nhận được một luồng nhiệt lực từ trên đỉnh đầu chạy dọc cơ thể, chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, cả người như một con quay xoay tròn, hai ống tay áo mở ra, từ hai cổ tay hắn phô thiên cái địa ngân châm lao về phía Long đảo chủ.

Long đảo chủ thấy thế không hề biến sắc trái lại ánh mắt hơi hơi hòa hoãn, chí ít cái công kích này của Vô Song vẫn còn cho thấy Vô Song không có tiếp tục mạnh lên một cách đột biến.
Một chưởng đang sử dụng Thái Huyền Thiên Nộ lập tức thu lại, hai tay áp vào nhau rồi lại mở lớn, trên người Long đảo chủ một lần nữa xuất hiện hộ thân bạch khí.
"Thái Huyền Giá Y".
Có giá y bảo vệ, ông ta trực tiếp lười quan tâm đến ngân châm mà Vô Song xuất ra, cước bộ không dừng lại thẳng tiến về phía trước, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh lại vận dụng, lần này vẫn tiếp tục là Thái Huyền Thiên Nộ.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh thật sự là một môn tuyệt học cực kỳ bá đạo, chiêu thức không biết nhiều ít ra sao nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều cho Vô Song một cảm giác cực kỳ áp lực, thứ áp lực vượt xa Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Một lần nữa đối mặt với Thái Huyền Thiên Nộ, Vô Song lần này đã có chuẩn bị, hắn mạnh mẽ cắn lấy đầu lưỡi của mình, mượn đau đớn cố gắng bảo trì thanh tỉnh sau đó ở trên tay trái hắc khí xoay tròn, đầu hắc long một lần nữa chuyển động, tạo thành lân giáp cho Vô Song.
Vô Song cũng là một quyền đối quyền với Long đảo chủ.
Long đảo chủ cùng Vô Song bấ quá hắn lại có thêm giá y thủ hộ, Thái Huyền Thiên Nộ rất nhanh trực tiếp đẩy lùi Vô Song lại, một loại lực lượng bạo tạc mạnh mẽ đến mức đáng sợ, khiến Vô Song cảm thấy như bị oanh kích vào phần ngực, một ngụm máu triệt để phun ra.
Long đảo chủ một chiêu thắng thế sau đó lại thấy Vô Song bị đẩy lùi lại liền tiếp tục tiến tới nhưng mà cũng rất nhanh Long đảo chủ liền có cảm giác không ổn, không biết từ bao giờ trên người ông ta đã bị vài sợi tơ vô hình quấn quanh.
Vô Song dĩ nhiên cũng không dở hơi tự nhiên phóng ra một chiêu không có tác dụng, đợt ám kihs kia chính là mượn cơ hội để khiến vô hình tơ bám được lên người Long đảo chủ.
Hắn bị đánh bay đi nhưng sắc mặt thì lại càng ngày càng lộ ra chiến ý, tay phải lập tức vận lực, Long đảo chủ chỉ cảm thấy cả người ông ta bị kéo về phía Vô Song, phải biết lực lượng của Vô Song vốn là lớn vô cùng, Long đảo chủ trong lúc bất ngờ cũng không có cách nào né tránh.
Long đảo chủ bị kéo về phía Vô Song sau đó lại thấy quyền trái của Vô Song đánh tới, vẫn là đầu hắc long đang xoay tròn, hư ảnh hắc long rít gào như muốn sinh sinh nuốt chửng Long đảo chủ vậy.
Long đảo chủ gặp nguy không loạn, cổ tay khẽ biến, tiếp tục vẫn cứ là Thái Huyền Thiên Nộ.
Ông ta có thể mượn Thái Huyền Giá Y bảo hộ đánh lui Vô Song một lần thí cớ gì không thể đánh lui Vô Song lần thứ hai?.

Suy nghĩ của Long đảo chủ đương nhiên là đúng nhưng với điều kiện một quyền của Vô Song thật sự yếu như ông ta tưởng tượng.
Long đảo chủ có Thái Huyền Giá Y đương nhiên chiến lực bạo tăng nhưng mà một quyền của Vô Song cũng có Phượng Hoàng Châm gia trì sao có thể đột nhiên yếu nhiều như vậy?.
VIệc tiếp theo nữa mà Long đảo chủ không ngờ, một quyền của Vô Song đánh ra, theo Long đảo chủ đã vài lần giao thủ với Vô Song ông ta cũng tạm thời đại khái có thể nắm bắt được rồi nhưng đột nhiên một quyền kia của Vô Song dùng tốc độ không tưởng xuất ra, trong phút chốc tốc độ so với trước kia nhanh gần gấp 2 lần hơn nữa tốc độ của Vô Song cũng lập tức bạo tăng.
Trạng thái ma hóa chỉ cần không bị đánh mất thần trí thật ra Vô Song vẫn rất mạnh, chỉ cần hắn có thể giữ được thần trí thì hắn có thể xếp vào dạng cao thủ đứng đầu thiên hạ cũng không ngoa bởi hắn có Quỳ Hoa Bảo Điển.
Quỳ Hoa Bảo ĐIển muốn sử dụng dĩ nhiên phải có Quỳ Hoa Khí nhưng mà đừng quên Quỳ Hoa Bảo Điển muốn sử dụng được cần yêu cầu tố chất thân thể cực cao hơn nữa ngay cả việc không dùng Quỳ Hoa Khí thì Quỳ Hoa Bảo Điển vẫn cứ là một môn tuyệt học thuần tốc độ.
Vô Song không thể sử dụng bất cứ chiêu thức nào trong Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng với một người luôn chiến đấu theo dạng thuần tốc độ như hắn mà nói, hắn biết cách lợi dụng Quỳ Hoa Bảo Điển gia tăng tốc độ của chính bản thân mình, bí mật ở đây chính là ở xương.
Vô Song đã sớm quen với sự vận động của Quỳ Hoa Bảo Điển, kinh mạch trên người hắn cũng đã sớm toàn bộ đả thông lại thêm sự dẻo dai của cơ thể, sự đàn hồi của da, tất cả đều là nhờ công sức của Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng Quỳ Hoa Bảo Điển cải tạo, Vô Song chỉ cần dồn lực lượng thẳng vào một bộ phận cơ thể làm lực đẩy rồi mạnh mẽ đem lực lượng đó bạo tạc, hắn có thể khiến tốc độ một chiêu bạo tăng.
Đương nhiên còn phải nói tới một át chủ bài của Vô Song – Súc Cốt Công.
Một quyền tay trái của Vô Song gần như nhanh gấp đôi so với ban đầu cũng không hoàn toàn dựa theo thủ đoạn kia của hắn mà còn nằm ở ‘xương’, cánh tay của Vô Song so với lúc trước thực sự đã dài hơn.
Một quyền này phải nói là thiên ý vô phùng, Long đảo chủ đến cả phản ứng cũng không kịp, tốc độ của nó nằm ngoài khả năng phỏng đoán của Long đảo chủ, nhận một trọng quyền vào người, trực tiếp xuyên qua luôn cả hộ thân giá y, Long đảo chủ chỉ cảm thấy bộ xương già như bị đánh nát, quyền kình trực tiếp oanh kích lên ngực ông ta, đánh bay ông ta đi.
Long đảo chủ phun ra một búng máu, mặt già xám lại, cả người liên tục run lên hơn nữa cũng chính vì dính một quyền này, một chiêu Thái Huyền Thiên Nộ cũng không thể chạm đến Vô Song, cũng không có bất cứ uy hiếp nào đến Vô

Song.
Vô Song ánh mát liếc nhìn Long đảo chủ bất quá hắn cũng không bỏ đá xuống giếng, không có tiếp tục công kích đối phương.
Không phải Vô Song không muốn nhưng cảm giác cường đại nói cho hắn biết, Long đảo chủ còn xa lắm mới đến tình trạng dầu hết đèn tắt.
Vô Song có át chủ bài thì dạng cao thủ như Long đảo chủ sao có thể không có thậm chí Vô Song còn có thể cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm từ người đối phương, nghĩ đến đây Vô Song cước bộ biến ảo, cả người lướt thẳng ra ngoài.
Long đảo chủ ánh mắt đầy tức giận mà nhìn theo thân ảnh của Vô Song biến mất, có không cam tâm, có phẫn nỗ, có cả sát khí.
Rốt cuộc khi nghe thấy một âm thanh vang vọng truyền đến, Long đảo chủ khóe miệng co giật rồi lại trực tiếp phun ra một búng máu.
Vô Song đạp lên người Thần Điêu, mở miệng cuồng tiếu.
“Nhật Xuất Đông Phương, Duy Ta Bất Bại. Long Ngạo Thiên ngươi hôm nay liền bại rồi”.
......
Long đảo chủ thực sự rất muốn hét lên, bất chấp mặt mũi mà gọi Vô Song chiến thêm 300 hiệp nhưng mà ông ta cũng thừa hiểu Vô Song cùng Đồng Mỗ đã sớm xé gió mà đi, Long đảo chủ chỉ có thể khó khăn đứng lên, lưng dựa vào tường rồi không ngừng thở dốc.
“Đông Phương Bạch, Đông Phương Bất Bại đúng không?, cũng đủ cuồng, tốt nhất đừng để lão phu gặp lại ngươi nếu không lão phu liền biến ngươi thành Đông Phương Thất Bại”.
Vô Song đã cùng Đồng Mỗ đi xa đương nhiên không nghe thấy Long đảo chủ uy hiếp hơn nữa có nghe thấy hắn cũng trực tiếp cười khinh bỉ.
Thứ nhất hắn chỉ cần bỏ lớp hóa trang này đi, ai biết ai là ai?, Long đảo chủ tìm được hắn mới là lạ.
Thứ hai sau chuyến đi Lôi Cổ Sơn, Vô Song sẽ đi một chuyến Đào Hoa Đảo sau đó quay lại hội nhóm với A Thanh, lúc đó Long đảo chủ mà nhìn thấy Vô Song thì không biết ai mới là người xui xẻo?.

Quyển 2 Chương 182

Ma Thiên Cư Sĩ

Hành Sơn là một ngọn núi tương đối nổi tiếng thậm chí có thể coi là danh lam thắng cảnh của thiên hạ.

Hành Sơn không chỉ đẹp hơn nữa thiên địa linh khí của nó cũng cực kỳ sung túc, địa thế thực sự vượt xa rất nhiều ngọn núi khác của Trung Nguyên nhưng bất ngờ là Hành Sơn lại không thuộc về thế lực nào của Trung Nguyên.

Trong thế giới này thì Hành Sơn là một nơi rất loạn, phi thường loạn, nơi đây cũng giống như Dã Tam Pha, là thiên đường của thổ phỉ cùng đạo tặc, nơi gần như không có bất cứ cái gì gọi là công đạo hay pháp luật.

Trung Nguyên lúc này thuộc sở hữu của Tống Triều, triều Tống hiện tại thân mình còn lo không xong thì lo sao được những tiểu thế lực như vậy?, triều đình đối với Hành Sơn cũng đã sớm bỏ mặc, bỏ mặc như cách họ bỏ mặc Dã Tam Pha vậy.

Lúc này ở Hành Sơn trên đường lớn có một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, chiếc xe ngựa này có thể coi là xa hoa, chỉ cần nhìn bằng mắt liền có thể nhận ra đây là xe ngựa của một giới quý tộc có điều bất ngờ nhất là người đánh xe không ngờ chỉ là một đứa bé gái khoảng 6-7 tuổi hơn nữa xung quanh còn không có lấy một vệ binh nào.

Một chiếc xe ngựa xa hoa xuất hiện ở Hành Sơn đã là việc hiếm thấy, một chiếc xe ngựa như vậy lại không có lấy một vệ binh lại càng hiếm thấy hơn về phần chiếc xe ngựa lại cho một bé gái 6-7 tuổi đến điều khiển thì căn bản chưa ai thấy bao giờ.

Ở Hành Sơn này nơi đâu đâu cũng là Hành Sơn đạo tặc, là thiên đường của đạo tặc trung nguyên thì đã có không ít ánh mắt tham lam nhìn về phía chiếc xe ngựa này.

Một chiếc xe ngựa như vậy ngay cả bên trong không có gì đáng giá thì cũng có thể bắt tiểu nữ hài kia, đây là một cái tiểu nữ hài cực kỳ xinh đẹp.

Nàng mặt một bộ quần áo xanh nhạt, một chiếc quần ngắn cũn lộ ra bắp chân như búp măng non, làn da trắng mịn vô cùng, mái tóc búi hai bên lộ ra vần trán cao, ánh mắt sáng cùng khuôn mặt như trong tranh vẽ, đây tuyệt đối là một cực phẩm loli.

Tiểu nữ hài này nếu rơi vào tay đám đạo tặc Hành Sơn nhất định kết quả rất thảm, nếu không phải bán cho gia đình quý tộc thì cũng sẽ nuôi lớn vài năm sau không biết chừng cũng là áp trại phu nhân, bất kể là trường hợp nào tương lai của nàng đều rất bi thảm.

Tiểu nữ hài gần như cũng không biết chuyện gì sắp xảy ra với mình, nàng vẫn cứ đánh xe ngựa tiến về phía trước, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng lại chu lên như đang bất mãn gì đó có điều trong cái ánh mắt to tròn kia chưa bao giờ xuất hiện vẻ sợ hãi hay lo lắng.
Nàng đương nhiên cũng không cần sợ hãi hay lo lắng, kẻ cần lo lắng phải là đám Hành Sơn đạo tặc muốn nhắm vào chiếc xe ngựa này mới đúng bởi nàng là Thiên Sơn Đồng Mỗ - Vu Hành Văn.
Lúc này đã tiếp tục trải qua hai ngày từ khi nàng cùng Vô Song rời khỏi Thiên Sơn, theo Đồng Mỗ nghĩ thì Vô Song nhất định sẽ một đường dẫn nàng đến gặp sư đệ nhưng Đồng Mỗ nào biết vừa rời khỏi Thiên Sơn thì Vô Song đã ho ra một búng máu rồi lập tức bất tỉnh nhân sự?.
Rõ ràng một tích tắc trước còn cuồng ngôn cái gì Đông Phương Bất Bại, một tích tắc sau trực tiếp ngất đi, nếu không phải Đồng Mỗ kịp phản ứng thì Vô Song đã rơi từ trên trời xuống mà chết tan xác.
Đồng Mỗ dù sao cũng là tiền bối giao hồ, nhân vật đỉnh phong của võ lâm vì vậy nàng cũng nhìn ra tình trạng của Vô Song, Vô Song rất có thể bị phản phệ vì dùng ‘tà thuật’ tăng cao tu vi.
Đồng Mỗ dĩ nhiên đoán đúng, dù sao Vô Song quả thật bị phản phệ, một khi ma hóa kết thúc cơ thể Vô Song liền rơi vào trạng thái ngủ say, có thể một ngày, có thể hai ngày, có thể càng nhiều ngày, cái này cho dù là A Thanh cũng không dám chắc.
Nếu là bình thường thấy Vô Song như vậy, Đồng Mỗ không ngại cho Vô Song một cái giáo huấn, ai bảo trong mắt nàng Vô Song tệ như vậy?, tuy nhiên vì suy nghĩ đến việc Vô Song liều mình ngăn cản Long đảo chủ rồi lại thêm Vô Song có thể dẫn nàng đến chỗ sư đệ, Đồng Mỗ vẫn là tạm thời bỏ qua Vô Song.
Nàng thật ra cũng đã làm tốt quyết định, nếu nàng có thể ở bên sư đệ nốt quãng đời còn lại thì cũng như lời nói hôm đó, nàng sẽ tặng Vô Song – Linh Thứu Cung, dù sao nếu có sư đệ ở bên thì Linh Thứu Cung với nàng có hay không đã không quan trọng.
Nàng hiện nay chỉ có chút bực mình là tại sao Vô Song vẫn chưa tỉnh lại.
Thần Điêu của nàng cũng không thể một mực bay trên trời vì vậy nàng liền quyết định đánh cướp một chiếc xe ngựa quý tộc rồi đi thẳng đến Hành Sơn này, đương nhiên Đồng Mỗ không phải đến Hành Sơn cho vui, Đồng Mỗ đến đây gặp một người.
Lại nói tiếp đến bản thân Đồng Mỗ hiện nay, nàng thực tâm rất muốn cái đám đạo tặc núp hai bên đường lao ra, Đồng Mỗ thực sự rất muốn giết người bởi khoảng thời gian gần đây tâm tình nàng cực kỳ không tốt lại thêm một mực bị đè nén, rất khó chịu.
Khi Đồng Mỗ khó chịu... giết người chính là biện pháp làm nàng nhanh tìm

được sự dễ chịu nhất.
Tất nhiên Đồng Mỗ hiện tại vẫn không thể vận dụng nội lực từ đó nàng chỉ còn lại sức mạnh thân thể nhưng sức mạnh thân thể của nàng hiện nay đã không thua kém gì ngũ tuyệt sơ kỳ cao thủ, đám đạo tặc kia có thể nói thẳng là đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.
Đang cảm thấy cực độ buồn chán, đang cảm thấy thật sự rất muốn giết người thì đột nhiên Đồng Mỗ cho dừng xe ngựa lại, ánh mắt hơi hơi hướng lên không trung, nơi đó có một người đang liên tục lướt đi.
Người này khinh công cao tuyệt, chri thấy mũi chân chạm nhẹ vào từng tán cây liền có thể di chuyển hơn nữa tốc độ cực nhanh, trên tay mang thêm một đứa bé mà vẫn nhẹ tựa lông hồng, căn bản không hề có chút vướng mắc.
Đám Hành Sơn đạo tặc vốn đang chuẩn bị tấn công xe ngựa của Đồng Mỗ nhưng khi nhìn thấy người này cả đám triệt để ngoan ngoãn lại, lập tức án binh bất động.
Người này chính là chủ nhân của Hành Sơn, Ma Thiên Cư Sĩ – Tạ Yên Khách.
Hành Sơn tại sao không có bao nhiêu thế lực dám đụng tới?, không phải vì đám đạo tặc ở đây hung hãn bao nhiêu hay mạnh mẽ bao nhiêu, tất cả vì ngọn núi cao nhất thuộc dãy Hành Sơn được gọi là Ma Thiên Nhai, nơi ở của Ma Thiên Cư Sĩ – Tạ Yên Khách.
Hành Sơn là một khối phúc địa không sai nhưng mà nếu vì chiếm lấy Hành Sơn đắc tội với Tạ Yên Khách thì lại cực kỳ không sáng suốt, dù sao Tạ Yến Khách cũng là ngũ tuyệt cao thủ lại độc lai độc vãng căn bản không có gì ước thúc, gặp một ngũ tuyệt cao thủ như vậy không có bất cứ ai nguyện y ngăn cản.
Thực lực của Tạ Yên Khách trong hàng ngũ tuyệt cao thủ cũng không hẳn là quá mạnh nhưng Tạ Yên Khách làm người cố chấp, nửa chính nửa tà, có thù tất báo lại có rất nhiều thủ đoạn, ở trên giang hồ có thể coi là hung nhân.
Tạ Yên Khách lúc này tay mang theo một đứa bé ăn mày, vẻ mặt mang theo vài phần vui vẻ, hôm nay ông ta lại thu được thêm một khối huyền thiết lệnh cũng đồng nghĩa với thiên hạ này chỉ còn lại duy nhất một tấm huyền thiết lệnh chưa thể thu về, Tạ Yên Khách liền có thể đạt được chân chính tự do.
Đương nhiên ngay cả khi vẫn còn một tấm huyền thiết lệnh chưa thu về thì Tạ Yên Khách vẫn cực kỳ vui vẻ bởi hắn biết chủ nhân của tấm huyền thiết lệnh cuối cùng căn bản sẽ không sử dụng nó, đợi người này chết Tạ Yên Khách chỉ cần đến lấy về là được, nhẹ nhàng vô cùng.
Tạ Yên Khách vừa ôm đứa bé bên cạnh di chuyển vừa có xúc động muốn cười to bất quá rất nhanh cơ thể Tạ Yên Khách khựng lại sau đó đang di chuyển trên cành cây lập tức ngã xuống đất, hình ảnh so với lúc nãy đối lập như trời và đất vậy.
Tạ Yên Khách rốt cuộc vẫn là ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ, là người có thể so sánh

với Bạch Tự Tại, ông ta khó khăn đứng dậy, khuôn mặt như đưa đám nhìn về phía Đồng Mỗ, nụ cười có chút méo đi.
Đồng Mỗ nhìn thấy tình cảnh này cũng liền nhếch miệng, từ trong ngực áo rốt cuộc lấy ra một tấm lệnh bài bằng sắt, vẻ mặt đầy hào hứng mà nhìn Tạ Yên Khách.
“Tiểu Tạ, ngươi vẫn nhận thứ này chứ?”.
Tấm huyền thiết lệnh cuối cùng... vẫn là do Đồng Mỗ giữ.
Tạ Yên Khách vốn nghĩ với thân phận cùng thực lực của Đồng Mỗ thì căn bản không bao giờ cần hắn trợ giúp, lần này Tạ Yên Khách sau khi thu được tấm huyền thiết lệnh thứ hai liền cảm thấy sau này trời cao mặc ta bay, nào ngờ... dĩ nhiên lại nhìn thấy Đồng Mỗ.
Đồng Mỗ lúc này nhìn thấy khuôn mặt thảm hại của Tạ Yên Khách liền cảm thấy vui vẻ, buồn bực trong lòng liền tan biến không ít, nhìn Tạ Yên Khách chật vật đứng lên, nàng liền lên tiếng.
“Tiểu Tạ, lần này ta đến Ma Thiên Nhai của ngươi tính ăn trực vài bữa cơm, ngươi sẽ không đuổi tỷ tỷ ta đi chứ?”.
Thật sự không hiểu tại sao nhưng với một người ghét nam nhân như Đồng Mỗ thì Tạ Yên Khách lại rất hợp mắt, ngoại trừ sư đệ Vô Nhai Tử của mình ra có lẽ Tạ Yên Khách là nam nhân có thể coi là gần gũi nhất với Đồng Mỗ trong thế giới này.
Về phần Tạ Yên Khách còn biết nói gì?, hắn tất nhiên không dám chống lại vị tỷ tỷ trên danh nghĩa này, đánh thì đánh không lại, chạy thì chạy không thoát, thủ đoạn không bằng mà ngay cả thế lực cũng không bằng, quan trọng hơn Đồng Mỗ với hắn còn có ân.
Tạ Yên Khách rốt cuộc vẫn là hoàn hồn, nhìn Đồng Mỗ trong hình hài tiểu nữ tử đang dùng nụ cười đầy nguy hiểm nhìn mình, Tạ Yên Khách còn biết làm gì?, thế là cũng đành phải dẫn Đồng Mỗ lên Ma Thiên Nhai.
“Tỷ tỷ đến Hành Sơn sao không cho người báo với ta một tiếng, ta nhất định sẽ tận tình đón tiếp “.
Nói xong Tạ Yên Khách đột nhiên mới nhớ tới, Đồng Mỗ đang đánh xe ngựa.
Rốt cuộc là ai có thể làm vị tỷ tỷ bá đạo này đánh xe ngựa?.
Tiếp theo một lần nữa Tạ Yên Khách như muốn rớt hàm ra, từ trong xe ngựa Đồng Mỗ liền dùng tay nhấc một cái nam nhân ra, Tạ Yên Khách quen biết với Đồng Mỗ bao nhiêu năm sao không hiểu vị tỷ tỷ này gặp nam nhân chỉ hận không thể xé xác ra ngàn đao vậy mà lại có thể vì một nam nhân đánh xe ngựa?.
Đồng Mỗ thấy Tạ Yên Khách ánh mắt quái dị nhìn Vô Song cùng mình, nàng đương nhiên nhìn ra ánh mắt của Tạ Yên Khách có ý nghĩa gì, nàng liền hừ lạnh một tiếng.
Một tiếng hừ lạnh này làm Tạ Yên Khách liền trở nên thành thật không ít, cũng

chẳng cần Đồng Mỗ nói, hắn một tay vẫn đang cắp tiểu ăn mày đang ngất đồng thời cũng cõng luôn Vô Song trên lưng, vô cùng biết điều dẫn đường cho Đồng Mỗ tiến về Ma Thiên Nhai.

....

Không thể không nói Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy thực sự... rất nhiều mặt đối lập, Lý Thu Thủy tìm đến hợp tác cùng Bạch Tự Tại thì không ngờ Đồng Mỗ cũng vô cùng quen thuộc với Tạ Yên Khách, cho dù không cố ý nhưng mà cả Lý Thu Thủy cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ trong lúc vô tình lại tiếp tục đối nghịch với nhau.

Với cá tính của Đồng Mỗ nàng cũng sẽ không tính vận dụng huyền thiết lệnh nhưng hiện tại Đồng Mỗ không dùng không được, nàng thực sự muốn Tạ Yên Khách đi cùng mình trong chuyến đi này chí ít cũng phải đến khi nàng có thể lại sử dụng nội công.

So về võ công Tạ Yên Khách không thể so với Đồng Mỗ nhưng Tạ Yên Khách làm người cực kỳ cố chấp, một lời nói nặng tựa ngàn cân, việc hắn nói ra không bao giờ thu lại, là một đồng đội cực kỳ hợp cách trong mắt Đồng Mỗ, là người ngay cả biết Đồng Mỗ nàng một thân thực lực mười thành chỉ còn chưa đến ba thành thì cũng nhất định không gây ra khó khăn cho nàng.

Đồng Mỗ không dám chắc Vô Song bao giờ tỉnh lại, nàng không thông hiểu y thuật lại càng không hiểu chăm sóc người khác vì vậy nhất định phải nhờ người giúp, vừa vặn nàng nghĩ đến Tạ Yên Khách liền một đường đi thẳng về Hành Sơn.

Cũng may mắn cho cả Vô Song cùng Đồng Mỗ là Tạ Yên Khách vừa vặn cũng quay về Ma Thiên Nhai, có Tạ Yên Khách bên cạnh, đoạn đường tiếp theo có thể bớt đi rất nhiều nguy hiểm thậm chí khi nhìn thấy Tạ Yên Khách ở trước mặt, Đồng Mỗ còn bất tri bất giác thở ra một hơi.

Mấy ngày qua, nàng phải chịu một áp lực khủng khiếp, cho dù là đỉnh đỉnh đại danh Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng cảm thấy đôi vai nhỏ nặng trĩu, nàng dù sao vẫn là một cái nữ nhân, một nữ nhân cho dù mạnh mẽ cả đời thì cũng sẽ có lúc trở nên yếu mềm.

Quyển 2 Chương 183
Lại Một Cái Nhân Vật Chính.

Vô Song rốt cuộc cũng từ trong mơ mơ hồ hồ mà tỉnh lại sau đó liền cảm thấy mình đang ở trong một không gian hoàn toàn xa lại, nếu hắn không có nhìn nhầm thì mình đang trong một ngôi nhà tranh đi?.
Ngôi nhà này cực kỳ đơn giản nhìn cũng thấy có chút tồi tàn, đương nhiên thân là người trong võ lâm, mấy thứ này từ lâu Vô Song đã không quá để ý, Vô Song chỉ để ý là tại sao hắn lại đang ở đây.
Trí nhớ của hắn dừng lại lúc ở trên lưng Thần Điêu sau đó liền không còn nhớ gì cả.
Vô Song cũng không phải đột nhiên mà bất tỉnh, hắn sau khi thấy mình cùng Đồng Mỗ đều đang ở trên Thần Điêu, nhìn thấy Thần Điêu vỗ cánh bay đi thì hắn mới an tâm bất tỉnh, hắn vốn nghĩ khi mở mắt ra người đầu tiên hắn thấy phải là Đồng Mỗ mới đúng nhưng mà hiện tại hoàn toàn là một căn phòng xa lạ, chung quanh cũng không có bất cứ một ai.
Hơi hơi thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, đưa một bàn tay lên rồi nhẹ nắm lại, cảm thấy trong người mười phần lực lượng, Vô Song liền phủi sạch suy nghĩ trong đầu.
Chỉ cần hắn hiện tại không có vấn đề gì thì cũng không cần quan tâm đến những thứ khác cho lắm, chí ít hắn vẫn có thực lực để đảm bảo cho bản thân mình bất quá vẫn còn một vấn đề Vô Song cần lo nghĩ đó chính là trạng thái ma hóa.
Trạng thái ma hóa hiện nay không còn bị A Thanh phong ấn cũng đồng nghĩa với việc Vô Song chỉ cần không cẩn thận rất dễ rơi vào trạng thái ma hóa hơn nữa còn là ma hóa không do bản thân hắn khống chế.
Ma hóa là một dạng giống với cảm xúc trái chiều của Vô Sogn, khi cảm xúc trái chiều vượt quá khả năng chịu đựng của chính Vô Song hắn thì đồng nghĩa với việc hắn sẽ ma hóa, dẫu biết với khả năng của Vô Song thì rất khó bị đẩy tới ma hóa nhưng ai đoán được chữ ngờ?, cái vấn đề này khiến Vô Song phải cẩn thận mà suy nghĩ.
Ngay lúc này như đánh vỡ suy nghĩ của Vô Song, có một tiểu hài tử đang lén lút nhìn hắn, trên tay còn cầm một chậu nước mang tới.
Nhìn tiểu hài tử này ánh mắt Vô Song hơi nhíu lại, tiểu tử này trên người tương đối bẩn, quần áo thì rách rưới, mái tóc tương đối dài lại bắt đầu bết lại, chung quy lại nhìn hắn thật sự giống một tiểu ăn mày.
“Ngươi là?”.
Thấy đối phương vẫn một mực nhìn mình, Vô Song rốt cuộc cũng lên tiếng.

Nghe thấy Vô Song hỏi, tiểu tử này mới chậm rãi đặt chậu nước trong tay xuống, ánh mắt vẫn là nhìn chằm chằm Vô Song, sau đó khóe miệng hơi hơi run lên nhưng nó vẫn là không nói gì.
Nhìn đứa bé này Vô Song không khỏi thở ra một hơi thậm chí có chút thương cảm.
“Chẳng nhẽ bị câm?”.
Ngay lúc Vô Song đang vì tiểu tử này mà suy nghĩ, tiểu tử kia rốt cuộc như ý thức được cái gì, ánh mắt một lần nữa tìm lại một tia thanh minh.
“Xin lỗi tỷ tỷ, là ta lúc nãy thất thố, ánh mắt cảu ngươi quả thực quá giống mẫu thân của ta”.
Câu nói này thật sự làm Vô Song tương đối giật mình, hắn liền liếc tiểu tử kia một chút rồi hỏi.
“Ánh mắt của ta giống của mẫu thân ngươi như vậy sao?”.
Tiểu tử kia cũng không có bất cứ suy nghĩ gì mà gật đầu.
“Đúng vậy, ánh mắt tỷ tỷ căn bản giống y như đúc ánh mắt của mẫu thân ta chỉ là mẫu thân ta cực kỳ già nua, không có được khuôn mặt xinh đẹp như tỷ tỷ”.
Nghe vậy Vô Song còn tưởng kẻ trước mặt hắn bị điên, Vô Song cùng mẫu thân đối phương có ánh mắt giống nhau thì cũng thôi đi nhưng mà đối phương lại còn nói mẹ hắn cực kỳ già nua, đây là cái logic gì?, đã già nua lại còn có được ánh mắt như Vô Song?, phải biết chỉ cần xuất hiện một nếp nhăn nơi đuôi mắt cũng đã làm ánh mắt phụ nữ có chút khác biệt, ánh mắt của một thiếu nữ đang tuổi trăng tròn sao có thể giống ánh mắt của một lão nhân?.
Thêm một điều nữa làm Vô Song hơi hơi phải suy nghĩ, tiểu tử trước mặt còn quá bé trong khi mẫu thân hắn lại già nua, đây là tình tiết gì?, cái từ già nua đặt lên một nữ nhân căn bản không dễ, một nữ nhân muốn bị đặt lên hai chữ này chỉ sợ cũng phải ngoài 50 thậm chí 60 tuổi.
60 tuổi có hài nhi chỉ khoảng 10 tuổi?, Vô Song không tin tưởng cho lắm.
Tất nhiên hắn cùng tiểu tử kia không quen không biết, tiểu tử kia có kỳ lạ hơn nữa thì Vô Song cũng không có tâm để ý, ánh mắt Vô Song lần này chuyển về phía chậu nước trên tay đối phương.
Căn phòng này không có đồ vật nào tương tự với gương, Vô Song muốn quan sát dung mạo của mình cũng chỉ có thể mượn mặt nước phản chiếu.
Tiểu tử kia gọi hắn là tỷ tỷ, cái này chỉ có duy nhất một khả năng là khuôn mặt Vô Song trở về nguyên dạng, Vô Song cũng không sẽ không quên trước khi hắn ngất đi bản thân hắn đã thay đổi dung mạo thành nam nhân vậy vì cái gì dung mạo hiện nay của hắn lại là nữ nhân?.
Thật ra Vô Song cũng là không biết đây là Đồng Mỗ giúp hắn tẩy đi, Đồng Mỗ cũng không quá rõ ràng đâu mới là dung mạo thật sự của Vô Song nhưng mà nàng cảm thấy dung mạo nam nhân của Vô Song thực sự không mấy thích hợp.

Đầu tiên Đồng Mỗ chán ghét nam nhân, ít nhất nhìn vào dung mạo nữ nhân của Vô Song còn đỡ làm cho Đồng Mỗ đau mắt.
Thứ hai và cũng là quan trọng nhất, Đồng Mỗ sau khi mang VÔ Song lên Ma Thiên Nhai, nàng không chịu được ánh mắt tò mò của Tạ Yên Khách liền nảy ra suy nghĩ giúp Vô Song lau qua khuôn mặt, nàng vốn chỉ muốn thử mà thôi nhưng không ngờ dung mạo của Vô Song lại biến trở về như cũ, từ đó khi biết được Vô Song vốn là 'nữ giả nam trang' thì Tạ Yên Khách đương nhiên cũng không có bất cứ suy nghĩ gì không đúng nữa.
Sau khi tiếp nhận thau nước, Vô Song liền có thể quan sát lại dung mạo của mình hiện nay tất nhiên hắn chỉ cần biết mình lúc này dung mạo là như nào mà thôi cũng không quá chú tâm.
"Ta muốn hỏi một chút, đây là nơi nào?".
Không biết có phải ánh mắt của Vô Song quá giống ánh mắt mẫu thân tiểu tử kia hay không mà đối phương với Vô Song có vài phần thân cận, hắn đối với câu hỏi của Vô Song cũng không giấu diếm chút nào.
"Tỷ tỷ, ta cũng không biết đây là nơi nào, ta bị tiền bối bắt đến đây cùng ngày với tỷ tỷ, vì vậy... ta cũng không rõ ràng lắm".
Vô Song liền gật đầu, đối với câu trả lời của tiểu tử kia lộ ra vài phần nghi hoặc.
"Ngươi bị tiền bối bắt đến đây?, vậy rốt cuộc là vị tiền bối nào?".
Tiểu tử kia lần này rốt cuộc cũng cho Vô Song một câu trả lời khiến hắn tương đối hài lòng.
"Tiền bối dẫn ta đến đây, ta cũng không quá hiểu tiền bối chỉ nghe người khác gọi tiền bối là Ma Thiên Cư Sĩ".
Lần này khóe miệng Vô Song rốt cuộc hơi giật giật, trong lúc hắn ngất xỉu thì có việc gì xảy ra?, Ma Thiên Cư Sĩ?, hắn dĩ nhiên gặp phải Tạ Yên Khách?.
Tất nhiên với một người từng gặp Bạch Tự Tại mà nói thì xuất hiện thêm một cái Tạ Yên Khách cũng không có gì bất ngờ, bất ngờ lớn nhất là tiểu tử kia, nếu hắn bị Tạ Yên Khách bắt đến đây lại thêm vào mấy câu kỳ lạ mà hắn nói thì kẻ trước mặt chẳng nhẽ lại là Cẩu Tạp Chung?.
Nếu đối phương thật sự là Cẩu Tạp Chủng thì Vô Song liền phải có vài phần cẩn thận.
Vô Song từng đối đầu với Long đảo chủ, từng chứng kiến Bạch Thủ Thái Huyền Kinh mạnh mẽ hơn nữa thân là một người từng ở bên A Thanh, hắn lại càng phải hiểu Bạch Thủ Thái Huyền Kinh ý nghĩa là gì, đây chính là cội nguồn diễn hóa võ công trong thiên hạ đồng thời theo lời A Thanh mà nói trong lịch sử chỉ có duy nhất Cẩu Tạp Chủng có thể luyện thành một tiên võ này.
Vô Song chưa tưởng tượng được ra đại thành Bạch Thủ Thái Huyền Kinh thì nó kinh khủng ra sao nhưng Vô Song có thể chắc chắn thiên hạ sau này liền nhất định có một vị trí cho Cẩu Tạp Chủng, cho Thạch Phá Thiên.

Vô Song biết thế giới này không phải thế giới của hắn, hắn nhất định phải trở về thế giới cũ, nếu không hắn thực sự nguyện ý kết giao cùng Thạch Phá Thiên một lần.
Lại nói tiếp một chút đến Thạch Phá Thiên, trước không rõ thân phận của đối phương thì Vô Song lười suy nghĩ nhưng khi đã rõ thì hắn lại bắt đầu nghĩ về mẫu thân của Thạch Phá Thiên.
Mẫu thân Thạch Phá Thiên nói cũng không phải là Mẫn Nhu mà là Mai Phương Cô, Mai Phương Cô chính là suốt ngày hóa trang trong hình dạng lão bà vì vậy mới bị chính con trai mình coi là già nua nhưng nàng có hóa trang đi chăng nữa cũng không che dấu được ánh mắt của mình, nghĩ tới Mai Phương Cô bản thân Vô Song âm thầm thấy kỳ lạ.
Hắn không có mấy ấn tượng với Mai Phương Cô nhưng lúc này hắn liền tự hỏi, chẳng nhẽ ánh mắt của hắn cùng ánh mắt Mai Phương Cô giống nhau như vậy?.
....
Thạch Phá Thiên cũng không biết Vô Song đang nghĩ gì, hắn thấy Vô Song hơi sững người cũng chỉ biết im lặng sau đó liền ngồi xuống bên cạnh Vô Song, cũng không nói năng câu nào, động tác có vài phần gò bó.
Vô Song nhìn động tác Thạch Phá Thiên liền suýt nữa phá lên cười có điều hắn cảm nhận được tiểu tử này... muốn ở với hắn.
Cũng không phải có cái ý gì đặc biệt chỉ là ánh mắt Vô Song quá giống ánh mắt Mai Phương Cô hơn nữa không lạnh lẽo và ác độc như Mai Phương Cô, đối với một tiểu tử đang lạc mẫu thân như Thạch Phá Thiên mà nói nếu hắn tìm được một người nào đó có nét tương tự với mẫu thân thì không thân cận mới là lạ.
Dù sao khoảng thời gian qua Thạch Phá Thiên sống không dễ dàng.
Nghĩ đến một đứa trẻ từ khi sinh ra thậm chí không được nhận tình thương của mẫu thân, sau này lại phải một mình bôn ba đi tìm mẹ của mình, một thân một mình loạn nhập giang hồ, Vô Song thật tâm cũng không muốn xua đuổi hắn.
Lại nghĩ đến Tạ Yên Khách, Vô Song cũng có chút tò mò về nhân vật này đồng thời không hiểu tại sao Đồng Mỗ lại đưa hắn đến chỗ này?, hắn thật sự không ngờ Đồng Mỗ lại có giao tình gì với Tạ Yên Khách.
Đang định đứng lên cùng Thạch Phá Thiên đi ra ngoài tìm Đồng Mỗ thì nàng rốt cuộc cũng xuất hiện, thân ảnh nhỏ nhắn đưng ở ngay cưa ra vào bát quá ánh mắt nàng nhìn Vô Song vẫn như cú, không hề có bao nhiêu thiện cảm.
Cũng bất chấp Thạch Phá Thiên đang ở bên cạnh Vô Song, nàng gần như không đợi được nữa mà lạnh lùng lên tiếng.
“Hừ ngươi rốt cuộc cũng chịu tỉnh, Đông Phương Bạch ngươi thực sự là gan lớn, có biết Mỗ vì ngươi liền bỏ phí 3 ngày thời gian hay không?”.
Nhìn Thiên Sơn Đồng Mỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận quả thật rất giống trẻ con đang phụng phịu, Vô Song liền mỉm cười, một tay đưa ra nhẹ vỗ vào vai

Thạch Phá Thiên.
“Ngươi đi ra ngoài trước”.
Thạch Phá Thiên cũng không có cãi lời Vô Song, trước khi ra ngoài hắn một lần nữa nhìn về phía Vô Song sau đó lại đánh giá Đồng Mỗ.
Thạch Phá Thiên không hiểu cho lắm lý do tại sao Đồng Mỗ thoạt nhìn còn nhỏ tuổi hơn hắn vậy mà cho dù là Vô Song hay cả tiền bối ngoài kia đều rất sợ nàng?.
Không hiểu mặc không hiểu, Thạch Phá Thiên vẫn tương đối nghe lời, thành thành thật thật mà đi ra ngoài.
“Thế nào, ngươi bao giờ dẫn ta đến chỗ của sư đệ, thực sự vì ngươi ta tốn quá nhiều thời gian”.
Vô Song cảm nhận được sự tức giận của Đồng Mỗ bất quá hắn cũng chỉ cười cười/.
“Ngươi rất quen thuộc với Tạ Yên Khách?”.
Đồng Mỗ nghe vậy cũng không phủ nhận, nàng chậm rãi gật đầu.
“Có thể coi là quen thuộc, hắn giống với đệ đệ của Mỗ, lần này đến chỗ sư đệ ta cũng muốn mang hắn theo”.
Vô Song nghe vậy trái lại có chút không ngờ.
“Mang Tạ Yên Khách theo? “.
“Sao?, ngươi có ý kiến?, Mỗ lần này không có chút nội công trong người, bản thân Mỗ tất nhiên không sợ nhưng nếu đám người Hiệp Khách Đảo đó có thể tìm ra Mỗ liền có chút phiền toái đặc biệt là sư đệ, Tạ Yên Khách kẻ này võ công không ra làm sao bất quá hắn đã nhận Huyền Thiết Lệnh liền y lệnh mà làm, có hắn đi theo bảo vệ ít nhất đám Trương Tam – Lý Tứ kia cũng không còn là vấn đề”.
Vô Song một lần nữa phải nhìn Đồng Mỗ bằng cặp mắt khác, Đồng Mỗ không ngờ cũng cẩn thận đến mức này.
“Ngươi sợ đám người Hiệp Khách Đảo sẽ tìm ra chúng ta?, không thể nào đâu dù sao địa điểm kia ta không nói, bọn họ sao có thể biết?”.
Vô Song đương nhiên cảm thấy Đồng Mỗ lo lắng tương đối thừa thãi, Hiệp Khách Đảo sao có thể phát giác ra tung tích của bọn họ?, nào ngờ câu trả lời tiếp theo của Đồng Mỗ lại làm Vô Song giật mình không nhẹ.
Nàng nhìn chằm chằm vào Vô Song, sắc mặt ngưng trọng.
“Cái này Mỗ cũng không rõ nhưng Mỗ có linh cảm như vậy, ngươi có thể không biết Hiệp Khách Đảo mấy năm trước liền có chủ nhân, chủ nhân của Hiệp Khách Đảo ngươi có hiểu là ý nghĩa gì không?”.
“Long – Mộc hai tên đó kiêu ngạo cực kỳ, so với Mỗ cũng chẳng kém bao nhiêu, năm xưa ân sư mang Mỗ lên Hiệp Khách Đảo, ân sư cũng có ý thu hai kẻ đó làm đệ tử nào ngờ cả hai căn bản không theo thậm chí còn từng hợp lực cùng ân sư

đánh một trận, cho dù vẫn là thua thảm nhưng một thân ngạo khí chưa mài, rất khó để hai kẻ này cúi đầu".
"Trải qua năm tháng, Long – Mộc hai người chỉ biết càng ngày càng mạnh, cho dù ân sư hiện nay sống lại trước mặt hai người liên thủ có lẽ cũng chỉ có thể đảm bảo bản thân an toàn lui đi chứ tuyệt không thể một lần nữa đánh bại cả hai vậy mà bọn họ lại chịu nhận kẻ khác làm chủ".
"Mỗ không rõ chủ nhân Hiệp Khách Đảo hiện nay là thần thánh phương nào nhưng từ việc dám mang người Hiệp Khách Đảo tấn công Linh Thứu Cung liền lộ ra dã tâm rất lớn ".
"Long Ngạo Thiên hắn ta thậm chí còn nói, chỉ cần Mỗ chấp nhận lên Hiệp Khách Đảo liền có thể trở thành đệ tam đảo chủ, kẻ thần bí kia vậy mà muốn Mỗ vì hắn hiệu lực sau đó liên hợp Hiệp Khách Đảo cùng Linh Thứu Cung đánh xuống võ lâm trung nguyên, nhất cử thống nhất võ lâm, kẻ này dã tâm rất lớn tuyệt đối phải đề phòng hơn nữa có dã tâm như vậy lại thêm Long – Mộc hai kẻ đó cộng đồng nhận chủ chỉ sợ một thân thực lực đã đạt đến thông thần, thiên hạ này... Mỗ không tin có người đủ sức đánh bại hắn".
Đồng Mỗ không nói thì thôi, nàng vừa nói Vô Song liền trầm ngâm không ít.
Thế giới này chỉ có một đế vị cao thủ duy nhất là Tảo Địa Thần Tăng nhưng mà như Đồng Mỗ đã đánh giá cho dù là sư phụ nàng Tiêu Dao Tử sống lại mà đối mặt với Long – Mộc hai người liên thủ cũng phải tạm tránh lui, Vô Song không tin vị thần tăng kia mạnh hơn được Tiêu Dao Tử, đối mặt với hai người Long – Mộc chỉ sợ cũng phải bị ép xuống hạ phong.
Long – Mộc mỗi người đã cực kỳ cường đại, nếu lại am hiểu hợp công thì quá mức đáng sợ.
Vô Song là người của thế giới khác, tại cái thế giới kia hắn hiểu ngũ đế cao thủ mạnh như thế nào nhưng mà mạnh cũng phải có giới hạn, đấy là còn chưa kể Long – Mộc hai người đều tu luyện Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, một người đã nghịch thiên nếu là cả hai thì phải dùng từ vô địch để hình dung.
Chủ nhân của hai người này... là tồn tại bậc nào?.
Nếu đối thủ của hắn chỉ là đế vị cường giả thì hắn còn không quá mức sợ hãi, trời có sập xuống cũng có A Thanh đến gánh, A Thanh hiện nay thực lực đại giảm nhưng đế vị cao thủ cũng không làm khó được nàng bất quá... nếu chủ nhân Hiệp Khách Đảo siêu việt đế vị cao thủ thì sao?, cái này thì không dám chắc.
Vô Song có thể làm ra một cái đánh giá sơ bộ về thực lực A Thanh hiện nay, giả sử A Thanh gặp một nhân vật như Vô Hà Tử thì nàng có thể mạnh mẽ áp chế nhưng nếu nàng gặp nhân vật như Trương Tam Phong chỉ sợ thua nhiều thắng ít.

Quyển 2 Chương 184
Hành Trình Lôi Cổ Sơn (1)

Vì Đồng Mỗ cực kỳ nôn nóng muốn thấy sư đệ lại thêm tại Ma Thiên Nhai căn bản không ai dám cãi lời của nàng, cho dù là Vô Song thật ra cũng nể trọng Đồng Mỗ 3 phần, vì vậy ngay buổi chiều tà bọn họ một nhóm 4 người liền khởi hành đến Lôi Cổ Sơn.

Phương tiện đi lại là một cái vấn đề quan trọng, đầu tiên mà nói Thần Điêu có thể bay nhưng cũng không phải là dạng phi cơ của kiếp trước, trọng tải của nó có hạn, nó chỉ có thể đưa Vô Song cùng Đồng Mỗ trên lưng mà thôi hoặc cùng lắm thên một cái đứa bé như Cẩu Tạp Chủng về phần thêm Tạ Yên Khách liền được tính là quá tải.

Vô Song cùng Đồng Mỗ đương nhiên sẽ không tách rời, thật ra mà nói Đồng Mỗ chính là gấp đến sắp phát điên rồi, nếu Vô Song lại tiếp tục kéo thời gian nàng không biết có quay lại tuyên chiến với Vô Song hay không, Vô Song cùng Đồng Mỗ ở trên lưng Thần Điêu đã là việc không thể bàn cãi.

Trên lưng thần điêu thật ra cũng có thể mang thêm Thạch Phá Thiên nhưng cả Vô Song cùng Đồng Mỗ cũng không nguyện ý, trên đường hai người có thể có rất nhiều thứ cần trao đổi, có thêm người thứ ba kể cả đó là một đứa bé thì cũng có chút không tiện.

Thế là Vô Song cuối cùng cũng làm ra quyết định, hắn liền sắp xếp để Tạ Yên Khách mang Thạch Phá Thiên đến Tương Dương Thành, còn hắn cùng Đồng Mỗ đi trước đến Lôi Cổ Sơn.

Lôi Cổ Sơn thật ra cũng không phải địa điểm khó tìm gì, dẫu sao đây cũng là một cái địa danh chỉ có điều không mấy ai biết Vô Nhai Tử ở đó mà thôi.

Lôi Cổ Sơn thật ra nằm ở quan ngoại, có thể coi là gần biên giới hai nước Mông Cổ - Đại Tống.

Đại thành gần nhất với Lôi Cổ Sơn có lẽ cũng chính là Tương Dương Thành, đương nhiên còn một con đường khác là từ phương nam đi lên, đi qua Tô Châu rồi hướng về phía Bắc, cũng có thể đi tới Lôi Cổ Sơn.

Sau khi chia rõ lộ tuyến, nhóm bốn người lập tức xuất phát, từ Hành Sơn đến Tương Dương Thành... quả thật không phải là quãng đường ngắn gì.

Về phần tại sao không bảo hai người Tạ Yên Khách đến Lôi Cổ Sơn luôn?, cái này liền là tính toán của VÔ Song, Vô Song sẽ không hoài nghi Tạ Yên Khách cùng Thạch Phá Thiên nhưng hắn không đảm bảo lộ tuyến của bọn họ thoát được khỏi tai mắt Hiệp Khách Đảo.

Nhất vạn cũng không bằng vạn nhất, qua cuộc nói chuyện với Đồng Mỗ, Vô

Song liền thực sự bắt đầu ái ngại với Hiệp Khách Đảo, đây có thể coi là đệ nhất thế lực của võ lâm hiện nay, cực kỳ cường đại, một thế lực như vậy đã có dã tâm tấn công trung nguyên thì ai biết tai mắt của bọn họ ở trung nguyên nhiều hay ít?, trong võ lâm trung nguyên lại có bao nhiêu người trong bóng tối thần phục Hiệp Khách Đảo?.
Nến nhớ một điều, nếu không có Vô Song chen vào một chân, khả năng rất lớn Đồng Mỗ hiện nay cũng đã trở thành một thành viên của Hiệp Khách Đảo, Đồng Mỗ còn suýt nữa đầu nhập vào Hiệp Khách Đảo thì Vô Song liền biết có rất nhiều kẻ nhất định cũng sẽ đầu nhập nơi đây.
....
Từ Hành Sơn đi đến Lôi Cổ Sơn cho dù có Thần Điêu trợ giúp cũng phải mất ít nhất 5 ngày lộ trình, trong khoảng thời gian này cũng chỉ có một mình Vô Song cùng Đồng Mỗ ở với nhau, hai người cho dù không mấy hòa thuận thì cũng không thể nào một mực bảo trì im lặng.
Bởi Thần Điêu không thể bay xuyên màn đêm nên ngay tối hôm đó cả Vô Song cùng Đồng Mỗ đều nghỉ lại ở một ngọn núi vô danh, đương nhiên ngọn núi này cũng có thể có danh tính của riêng mình chỉ là cả Vô Song cùng Đồng Mỗ không ai biết đến mà thôi.
Trời tối lại thêm cả buổi chiều trên lưng Thần Điêu cho dù là Vô Song hay Đồng Mỗ đều có chút mệt mỏi, hai người cũng không muốn ra ngoài săn bắn thịt thú rừng mà chỉ lựa chọn ăn lương khô, tìm lấy một mảnh đất trống, thắp một đốm lửa liền đủ.
Vô Song cùng Đồng Mỗ hai người ngồi bên cạnh đống lửa, vốn là ai làm việc nấy nhưng Vô Song nhờ ánh lửa lại phát hiện ra sắc mặt Đồng Mỗ có phần không đúng.
Đồng Mỗ có một điểm yếu mà chính nàng cũng không nhận ra, bản thân Đồng Mỗ rất kém trong việc che dấu nội tâm.
Cái này một phần đến từ tính cách cùng thể chất của Đồng Mỗ nhưng mà một phần cũng đến từ khuôn mặt của nàng, khuôn mặt của nàng chỉ là khuôn mặt một đứa trẻ, khác với khuôn mặt người lớn, khuôn mặt trẻ con còn chưa có những góc cạnh rõ ràng, thậm chí còn chưa được định hình cụ thể, vì vậy... khả năng che dấu cảm xúc gần như không có, khuôn mặt sẽ biến đổi theo cảm xúc thực tế của bản thân, đây có thể coi là một phát kiến thú vị mà Vô Song nhận ra khi ở cùng Đồng Mỗ.
Nhìn Đồng Mỗ, hắn cũng hiểu Đồng Mỗ còn chưa phát hiện ra cái điểm yếu này cảu bản thân mình, hắn liền bật cười.
“Đồng Mỗ, ngươi có gì muốn nói?, dấu trong lòng không tốt nha”.
Thật ra Đồng Mỗ đáng tuổi bà nội Vô Song bất quá cũng như A Thanh hay Tây Thi, không hiểu sao hắn không có cách nào coi Đồng Mỗ trở thành trưởng bối

của bản thân mình.
Đồng Mỗ nghe Vô Song hỏi liền giật mình, nàng không rõ tại sao Vô Song lại nói vậy nhưng nếu Vô Song đã nói thì nàng cũng không muốn dấu tiếp trong lòng.
Thật ra cũng không có gì cả chỉ là... Đồng Mỗ muốn truyền lại cho Vô Song 1 chiêu tuyệt học.
Bản thân Đồng Mỗ ngay từ lúc đầu nhìn thấy Vô Song, phát hiện ra thể chất của Vô Song nàng liền muốn dạy cho Vô Song môn tuyệt học này.
Môn tuyệt học này không phải là của sư phụ truyền lại cho nàng, cũng không phải do nàng tự mình sáng tạo ra lại càng không ghi trong bất cứ cổ thư hay cổ họa gì.
Môn tuyệt học này mang tên Huyền Minh Thần Chưởng.
Năm xưa sư phụ dẫn nàng ngao du thiên hạ, khi đó sư phụ gặp một nữ nhân cường đại, có thể coi là cường đại nhất trong những nữ nhân mà Đồng Mỗ đã nhìn thấy trong đời, một nữ tử áo xanh.
Nữ tử này mạnh đến mức ngay cả Đồng Mỗ bây giờ cũng không cảm thấy có hy vọng vượt qua nàng.
Đồng Mỗ không rõ sư phụ cùng nữ nhân này có quan hệ thế nào, nàng chỉ biết nữ nhân này cùng sư phụ có đánh một trận.
Nữ nhân không hề tinh thông chưởng pháp, quyền pháp hay cước pháp nhưng theo lời sư phụ nàng nói thì nữ nhân này kiếm pháp đã thông thần.
Nữ nhân này cùng sư phụ nàng chiến 3 ngày 3 đêm, rốt cuộc nàng cùng với sư phụ quyết thắng bại... bằng một chiêu chưởng pháp.
Nói về chưởng pháp, sư phụ nàng – Tiêu Dao Tử đương nhiên lựa chọn Thiên Sơn Lục Dương Chưởng về phần nữ tử kia, nàng lại dùng Huyền Minh Thần Chưởng.
Kết quả... là sư phụ nàng thua một chiêu nửa thức, đây cũng là lần đầu tiên huyền thoại về một sư phụ vô địch trong lòng nàng sụp đổ, chí ít nàng biết thiên hạ có người thắng được Tiêu Dao Tử.
Tiếp theo nàng cũng không rõ lắm tại sao nữ tử này lại ghi xuống Huyền Minh Thần Chưởng cho sư phụ nghiên cứu, bản thân sư phụ nàng từ đó cũng một mực giữ lại Huyền Minh Thần Chưởng không truyền ra ngoài đồng thời cũng muốn tìm một truyền nhân cho Huyền Minh Thần Chưởng.
Tiếc thay Tiêu Dao Tử một đời tìm được 3 vị đệ tử, ai cũng là siêu cấp thiên tài nhưng không một ai phù hợp Huyền Minh Thần Chưởng.
Huyền Minh Thần Chưởng thật ra cũng không khó luyện, chỉ cần là đi theo con đường tu luyện âm nhu nội công, chỉ cần nội lực đạt đến chí âm trạng thái thì liền có thể luyện thành Huyền Minh Thần Chưởng có điều Tiêu Dao Tử khinh thường loại Huyền Minh Thần Chưởng này.

Theo lời Tiêu Dao Tử để lại, Huyền Minh Thần Chưởng phải cho Chí Âm thể chất vận dụng, chỉ có như vậy mới có thể hiện ra toàn bộ phong mang của nó, là chí âm chưởng pháp mạnh mẽ nhất thiên hạ.
Sau khi Tiêu Dao Tử mất, nhiệm vụ tìm kiếm truyền nhân cho Huyền Minh Thần Chưởng từ đó liền giao lại cho Đồng Mỗ bởi nàng là đệ tử tuy nhất được biết đến trận chiến của sư phụ cùng nữ tử kia hơn nữa theo Tiêu Dao Tử thì đại đệ tử Vu Hành Văn có thể coi là người sống lâu nhất trong đám đệ tử của ông.
Đồng Mỗ tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, môn nội công này còn có một cái tên khác là Thiên Trường Địa Cửu Bất Lão Trường Xuân Công, trong tuyệt học phái Tiêu Dao thì đây là môn tuyệt học duy nhất có khả năng kéo dài tuổi thọ con người, đương nhiên điều kiện là có thể an ổn sống qua mỗi lần tán công.
Cái câu chuyện xưa này ngoại trừ Đồng Mỗ không một ai biết cả chỉ là chính Đồng Mỗ cũng không biết người nữ tử kia vẫn còn tồn tại nơi nhân thế, nàng đương nhiên chính là A Thanh.
Công tâm mà nói bằng thực lực chỉ dưới Thiên Đạo của A Thanh năm đó nàng muốn bại Tiêu Dao Tử cũng không khó nhưng Tiêu Dao Tử lại là một trong số ít những người mà nàng nể phục trong suốt triều dài lịch sử võ lâm vì vậy nàng muốn đến chiêm ngưỡng phong thái vị kỳ nhân này.
Giữa A Thanh cùng Tiêu Dao Tử năm đó liền nổ ra một trận chiến, cho dù là A Thanh ấp chế cảnh giới quyết đấu với Tiêu Dao Tử nhưng chính A Thanh cũng không thể không thừa nhận, nếu không phải thể chất của nàng được Thiên Đạo tẩy lễ thì khi cùng cảnh giới quyết đấu người thua chắc chắn là nàng.
Đến cuối cùng hai người muốn một chiêu định thắng bại, bản thân A Thanh trừ khi vận dụng Thiên Đạo Kiếm Kỹ nếu không cũng không thể nào thắng được Tiêu Dao Tử tất nhiên nàng sẽ không sử dụng võ kỹ cấp độ ‘tiên võ’ này vì vậy nàng nghĩ đến Huyền Minh Thần Chưởng.
Thân là người sống không biết bao nhiêu năm tháng nàng đương nhiên cũng biết đến Huyền Minh Thần Chưởng, khi đó nàng cũng suy nghĩ rất đơn giản, nếu Thiên Sơn Lục Dương Chưởng là chí dương chưởng pháp thì nàng muốn chọn chí âm chưởng pháp, sau đó hai người liền đối chưởng.
Công tâm mà nói Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng Huyền Minh Thần Chưởng không phân cao thấp nhưng A Thanh chính là thắng nhờ thể chất, ai bảo thể chất của nàng được Thiên Đạo gia trì?, thể chất của Tiêu Dao Tử đúng là cực kỳ đáng sợ bởi ông ta là Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể bất quá đối mặt với Thiên Đạo vẫn như cũ không thể chiến thắng.
Tất nhiên cũng phải nói một chút, A Thanh bình thường tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu, nàng căn bản sẽ không tự hạn thân phận đi gặp Tiêu Dao Tử nhưng mà đấy là trước khi Đế Thích Thiên đến.

Sau khi Đế Thích Thiên đánh bại A Thanh, bản thân A Thanh liền thay đổi rất nhiều lại thêm Đế Thích Thiên lấy đi Tâm Giới làm toàn bộ thế giới đảo điên, vô số thế giới xảy ra biến cố, dòng thời gian lồng ghép lên nhau, đây cũng là lý do tại sao A Thanh có thể một lần nữa gặp lại Tiêu Dao Tử dù sao Huyền Minh Thần Chưởng xuất hiện sau thời kỳ Thiên Long Bát Bộ không biết bao nhiêu năm, không phải dòng thời gian đảo ngược thì sao A Thanh có thể biết chiêu này mà mang ra đối nghịch cùng Tiêu Dao Tử?.
Trận chiến năm đó thật ra A Thanh cũng muốn mượn sức Tiêu Dao Tử cùng nàng tiến vào Phật Sơn đáng tiếc rốt cuộc nàng vẫn từ bỏ ý nghĩ này, không phải Tiêu Dao Tử không mạnh mà là vì ông ta... không đủ đặc biệt.
Có lẽ trên đời chỉ có loại người như Vô Song mới đủ đặc biệt để nàng gửi gắm, mới đủ đặc biệt để nàng hy vọng, để nàng có vốn một trận chiến cùng tồn tại ẩn dưới Phật Sơn kia.
Lại nói tiếp về Đồng Mỗ.
Đồng Mỗ cho dù có một ngàn cái, một vạn cái không thích Vô Song nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật là Vô Song rất ưu tú.
Ưu tú ở đây là dựa trên cái nhìn của Tiêu Dao Phái đối với người khác.
Tuổi tác của Vô Song tuyệt đối không lớn vậy mà lại có thể cùng Long đảo chủ đánh một trân?, cho dù là Vô Song sử dụng thủ đoạn đặc dị nhưng thủ đoạn cũng là một phần của chiến lực, chiến lực cỡ đó thì ngay cả tâm cao khí ngạo như Đồng Mỗ cũng tự thẹn không bằng.
Cho dù bỏ đi thủ đoạn đặc dị của Vô Song thì cũng đừng quên hắn bằng này tuổi đã rất gần ngũ tuyệt cảnh giới, không chỉ nội lực mà kể cả thân thể, chiêu thức, tốc độ, lực công kích... đều đã tiếp cận rất gần với ngũ tuyệt cao thủ, ở cái độ tuổi của Vô Song bản thân Đồng Mỗ cũng chỉ vừa đạt đến đại tông sư mà thôi, căn bản không thể so sánh.
Về vấn đề dung mạo?, kể cả không muốn nhưng Đồng Mỗ vẫn phải gật đầu, bất kể là trong trạng thái nam hay nữ thì dung mạo Vô Song đều phải dùng từ xuất sắc để hình dung.
Về đa tài đa nghệ?, về tạp học?, mấy cái này Đồng Mỗ không quá rõ ràng nhưng chỉ cần nhìn vào y thuật cùng khả năng dịch dung của hắn liền đã đủ để Đồng Mỗ công nhận.
Quan trọng nhất Vô Song là Chí Âm Thể.
Sư phụ nàng – Tiêu Dao Tử sống cả đời còn chưa thấy Chí Âm Thể.
Nàng cũng đã sống gần trăm năm, đến bây giờ mới là lần đầu tiên nhìn thấy Chí Âm Thể.
Đồng Mỗ biết thiên hạ này rất có khả năng chỉ có duy nhất Vô Song là Chí Âm Thể, có thể chục năm sau hay trăm năm sau sẽ có một cái Chí Âm Thể xuất thế nhưng mà nàng có thể đợi được sao?, đáp án tất nhiên là không đợi được.

Đồng Mỗ sau khi nghĩ thông suốt, nàng liền quyết định thay vị thần bí nữ tử kia truyền cho Vô Song – Huyền Minh Thần Chưởng.
Nàng muốn thay sư phụ hoàn thành tâm nguyện của người.
Lại nói thật ra Vô Song có ơn với nàng nhiều hơn là có oán.
Nàng từng nghĩ là mình cứu Vô Song khỏi tay Lý Tứ nhưng mà nàng mười phần sai, nếu mà Vô Song lại dùng cái thủ đoạn kia chỉ sợ Lý Tứ mới là người cần phải cứu, Vô Song vốn không muốn nàng trợ giúp, chính nàng mới liên lụy đến hắn.
Sau này Vô Song còn mở ra cớ hội cho nàng gặp mặt sư đệ, chỉ cần nàng có thể sống chung với sư đệ nốt quãng đời còn lại thì ân tình của Vô Song với nàng không khác gì công tạo hóa.
Nàng bản tính cao ngạo sẽ không chấp nhận cúi mình hối lỗi với đối phương nhưng nàng là Thiên Sơn Đồng Mỗ, nàng cũng không muốn nợ người.
Vô Song có ơn với nàng, nàng liền sẽ trả đủ.
......
P/S:
Huyền Minh thần chưởng xuất hiện trong tiểu thuyết Ỷ thiên Đồ long ký, công phu này được Bách Tổn đạo nhân sử dụng, được cho là đã thất truyền, nhưng lại xuất hiện hai người có khả năng sử dụng là Huyền Minh nhị lão.
Hai người Huyền Minh Nhị Lão cho dù thật sự có thể luyện được Huyền Minh Thần Chưởng nhưng cũng không đầy đủ, bắt buộc phải hợp lực hai người mới có thể thi triển chưởng pháp, so sánh với Huyền Minh Thần Chưởng của Bách Tốn Đạo Nhân căn bản không cùng một cấp bậc.
Huyền Minh thần chưởng được xem là môn võ công âm hàn độc địa nhất trong tiểu thuyết Kim Dung. Người trúng chưởng bị dấu vết của chưởng lực màu đen sẫm in trên người, lạnh buốt toàn thân, độc tính dần lan vào ngũ tạng, không thuốc gì chữa được.

Quyển 2 Chương 185
Hành Trình Lôi Cổ Sơn (2)

Vô Song bản thân vốn chỉ muốn hỏi mà thôi nhưng không ngờ hắn lại thấy Đồng Mỗ trầm mặc, cái này liền dọa hắn sợ một hồi.
Đồng Mỗ cũng không rõ suy nghĩ của Vô Song, nàng đột nhiên lại chuyển đổi ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song, giọng nói mang theo vài phần ngưng trọng.
“Ta ở đây có một môn chí âm chưởng pháp, môn chưởng pháp này uy lực không bằng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng nhưng độ âm độc thì lại vượt hơn, so ra thì không hề thua kém Thiên Sơn Lục Dương Chưởng không biết ngươi có nguyện ý học không?”.
Vô Song chớp chớp mắt mà nhìn Đồng Mỗ, hắn có cảm giác... Đồng Mỗ đang đùa mình.
Nàng vậy mà thật sự muốn dạy hắn một chiêu chí âm chưởng pháp?.
Vô Song nói thật hắn hiện nay yếu nhất là chưởng pháp, nhìn Kiều Phong một hơi đánh ra 18 chiêu Hàng Long nói Vô Song không ghen tị liền không đúng.
Vô Song chưởng pháp có cái gì?, Đại Bi Phú đương nhiên không tính là chưởng pháp, hắn chỉ có thể tự mình dùng Tiên Thiên Hàn Băng Khí ngưng tụ thành chương pháp, dạng chưởng pháp thuần nội lực đồng thời hoàn toàn dựa vào thể chất này mà nói... quá mức đơn giản.
Nếu không phải Vô Song có thể chất quá mức kinh người thì loại chưởng pháp này của hắn căn bản không dọa nổi ai.
Lúc này được Đồng Mỗ dạy cho một chiêu chí âm chưởng pháp lại còn có thể không thua kém Thiên Sơn Lục Dương Chưởng... chẳng nhẽ hôm nay Đồng Mỗ đổi tính?.
Vô Song không hoài nghi sở học của Đồng Mỗ dù sao bên trong Linh Thứu Cung cũng có vô số bức tranh, mỗi bức đều là một môn võ học Tiêu Dao Tử trong quá trình chu du thiên hạ mà tìm thấy, hắn sẽ không hoài nghi uy lực võ công mà Đồng Mỗ muốn truyền cho hắn, xuất phát từ tò mò hắn liền lên tiếng.
“Có thể sánh ngang với Thiên Sơn Lục Dương Chưởng?, lại còn là chí âm chưởng pháp?, không biết theo lời ngươi nói là loại chưởng pháp nào?”.
Đồng Mỗ nghe vậy cũng không hề dấu diếm, nàng liền trả lời Vô Song.
“Đây là một môn chí âm chưởng pháp mà sư phụ dưới cơ duyên xảo hợp thu được, sư phụ không muốn làm mai một môn võ công này vì vậy muốn ta tìm cho nó một truyền nhân thích hợp, môn võ công này gọi là Huyền Minh Thần Chưởng”.

...
“Huyền Minh Thần Chưởng?, tên rất hay... khoan đã?, ngươi nói Huyền Minh Thần Chưởng? “.
Vô Song ban đầu không nhớ ra nhưng ngay lập tức hắn liền phát hoảng, Huyền Minh Thần Chưởng?, môn chưởng pháp này cực kỳ nổi tiếng, thân là người mê Kim Dung không thể không biết bất quá Huyền Minh Thần Chưởng sao có thể xuất hiện trong thời đại này?.
Thế giới này chỉ dừng ở thời kỳ Anh Hùng Xạ Điêu, ở thời kỳ này Huyền Minh Thần Chưởng sao có thể xuất thế?.
Huyền Minh Thần Chưởng xuất hiện bao giờ thì Kim Dung không nói rõ nhưng theo ước lượng của rất nhiều người thì bộ chưởng pháp này xuất hiện sau thời kỳ Thần Điêu và trước thời kỳ Ỷ Thiên bắt đầu, bản thân Huyền Minh Thần Chưởng là môn chưởng pháp chí âm hơn nữa lại cực kỳ âm độc, nó âm độc đến mức ngay cả Trương Tam Phong tự mình ra tay cũng không có cách cứu Trương Vô Kỵ.
Người sáng tạo ra môn chưởng pháp này chính là Bách Tốn Đạo Nhân có điều Bách Tốn Đạo Nhân sao có thể liên quan đến Tiêu Dao Tử?, sao có thể liên quan đến Tiêu Dao Phái?.
Phát hiện ra được nghi hoặc của Vô Song, Đồng Mỗ liền nhíu đôi lông mày.
“Ngươi từng nghe thấy Huyền Minh Thần Chưởng hay cái tên này có gì không đúng?”.
Vô Song đối với câu hỏi của Đồng Mỗ cũng sẽ không thể trả lời dù sao không thể nói hắn là xuyên không đến thế giới này hay hắn biết trước diễn biến tiếp theo, mấy cái này hắn có nói Đồng Mỗ cũng sẽ không tin hơn nữa hắn càng không có lý do để nói.
Hắn có chút tò mò với Huyền Minh Thần Chưởng nhưng không đến nỗi không biết không được, vì vậy cũng chỉ nhẹ lắc đầu.
“Không có gì, ta cỉ cảm thấy danh tự của môn chưởng pháp này rất tốt”.
Đồng Mỗ rõ ràng cũng không tin lời Vô Song nói cho lắm nhưng nàng rốt cuộc cũng tạm chấp nhận.
Lúc này trời đã tối, hai người bọn họ cũng không tiếp tục bàn về Huyền Minh Thần Chưởng, tối như vậy còn luyện võ cái gì?.
....
Sáng ngày hôm sau, Đồng Mỗ cũng không có ý định truyền dạy cho Vô Song bộ Huyền Minh thần Chưởng này, nàng cùng Vô Song sau khi tỉnh dậy cũng nhanh chóng chuẩn bị lên lưng Thần Điêu tiếp tục bay về Lôi Cổ Sơn.
Bản ý của Đồng Mỗ cũng rất đơn giản, Huyền Minh Thần Chưởng là một trong những chưởng pháp mạnh nhất thiên hạ, muốn luyện cũng không phải trong một sớm một chiều hơn nữa nàng cũng không hy vọng Vô Song vì luyện Huyền

Minh Thần Chưởng lại làm chậm trễ thời gian của nàng, từ đó liền quyết định khi nào đến Lôi Cổ Sơn thì liền truyền lại cho Vô Song bộ chưởng pháp này.
Tất nhiên Vô Song ở cùng Đồng Mỗ cũng không chỉ có sự việc Huyền Minh Thần Chưởng, hai người đi cùng nhau khi ngồi trên không trung quả thật nhàm đến phát sợ, vì nhàm chán nên Vô Song liền quyết định nhờ Đồng Mỗ chỉ giáo vài thứ.
Cái việc này Vô Song đã suy nghĩ rất kỹ hắn mới dám hỏi, hiện nay Vô Song tu luyện Tiểu Vô Tướng Công, môn tuyệt học này thật ra cũng không bá đạo như mọi người lầm tưởng.
Tiểu Vô Tướng Công là một trong 3 tuyệt học nội công của Tiêu Dao Phái dĩ nhiên không thể tầm thường nhưng với điều kiện là cần một lượng nội lực rất lớn mới có thể diễn hóa võ công, nội lực của Vô Song hiện nay còn xa mới đủ đáp ứng yêu cầu của Tiểu Vô Tướng Công vì vậy Tiểu Vô Tướng Công trong tay Vô Song liền trở nên có chút gân gà hoặc chí ít hiện nay Vô Song không cách nào thể hiện được sự bá đạo của nó.
Bản thân nắm giữ Tiểu Vô Tướng Công lại không thể sử dụng được, điều này làm Vô Song tương đối buồn bực bất quá nghĩ đến Vô Nhai Tử ở Lôi Cổ Sơn thì hắn lại cũng có thể bỏ việc này ra khỏi đầu dù sao hắn cũng đã có cách giải quyết.
Ngoại trừ Tiểu Vô Tướng Công còn có một môn tuyệt học khác mà Vô Song không biết cách giải quyết thế nào chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Thiên Sơn Chiết Mai Thủ theo nguyên tác cũng không phải là võ công Tiêu Dao Tử để lại càng không phải võ công của Lý Thu Thủy, đây chính là võ công độc môn của Đồng Mỗ.
Vô Song thực tâm muốn Đồng Mỗ giúp hắn cải thiện Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của chính mình.
Chính vì Tiểu Vô Tướng Công cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song quá yếu nếu không hắn có tự tin bằng vào hai môn tuyệt học này cùng Kiều Phong mạnh mẽ đối kháng đáng tiếc nếu theo cách thông thường hắn phải mất rất lâu rất lâu mới có thể đạt đến tình trạng ngạnh kháng Hàng Long.
Đồng Mỗ thấy Vô Song hỏi mình về võ công, nàng liền âm thầm cảm thấy kỳ lạ nhưng nàng cũng không đoán được sự việc liên quan tới Thiên sơn Chiết Mai Thủ dù sao nàng không phải thần tiên, căn bản không thể biết được sự việc giữa Vô Song cùng Lý Thu Thủy.
Trên quãng đường di chuyển đến Lôi Cổ Sơn, Vô Song liền một mực hỏi Đồng Mỗ về căn bản võ học trong thiên hạ.
Lúc hắn hỏi về quyền, lúc hắn hỏi về chưởng lúc hắn lại hỏi về kiếm, tất cả chỉ là căn bản.
Căn bản là thứ ai cũng biết nhưng từ trong miệng bậc thái sơn bắc đẩu như Đồng

Mỗ nói ra thì lại rất khác.
Không thể không công nhận một điều, sở học của Đồng Mỗ cực kỳ kinh người.
Nàng không am hiểu cầm kỳ thi họa như Vô Nhai Tử.
Nàng không am hiểu võ học bách gia như Lý Thu Thủy.
Cái Đồng Mỗ am hiểu chính là chiến đấu, Đồng Mỗ chân chính là thiên tài chiến đấu.
Sở học của Đồng Mỗ mạnh nhất chính là tổng kết toàn bộ quy về tối giản, quy về căn bản sau đó đưa vào trong võ công của mình.
Đồng Mỗ chiến đấu không có chiêu thức hoa mỹ, còn chẳng thèm sử dụng hư chiêu, chẳng thèm biến chiêu, cách nàng chiến đấu thuần túy quy về căn bản.
Chiêu thức của nàng thiên hẳn về tốc độ cùng uy lực, ngoài ra không có gì kỷ.
Nhanh nhất, mạnh nhất, uy lực nhất.
Chỉ cần nhìn vào Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của Đồng Mỗ liền có thể nhận ra điểm này, nói về chưởng pháp đơn thuần bản thân Vô Song tin tưởng ngay cả Vương Trùng Dương cũng không địch lại nổi Đồng Mỗ, không phải ngẫu nhiên mà Vương Trùng Dương đã mơ hồ nói tới... Đồng Mỗ có khả năng vượt qua ông ta.
....
Thời gian bất tri bất giác trôi qua, lại 4 ngày nữa.
Trên mặt đất lúc này xuất hiện một cánh chim khổng lồ, một cái bóng ban đầu vốn cực kỳ nhỏ bé nhưng càng ngày càng phóng to, cho đến khi thân ảnh khổng lồ của Thần Điêu hạ xuống.
Từ trên lưng của Thần Điêu, Vô Song cùng Đồng Mỗ rốt cuộc nhảy xuống.
Tính từ lúc rời khỏi Hành Sơn, hai người Vô Song cùng Đồng Mỗ đã bay gần 5 ngày.
Gần 5 ngày theo đường ‘hàng không’ mới có thể đến Lôi Cổ Sơn, đây thực sự là một khoảng cách quá dài.
Đồng Mỗ lúc này cũng không có chút nào cảm giác mệt mỏi, toàn bộ mệt nhọc trên đường đi đều bởi sự háo hức mà tan biến.
So về thân thể lúc này Đồng Mỗ thân thể còn thua xa Vô Song, nội thương của nàng thậm chí còn chưa lành nhưng mà Vô Song mệt mỏi bao nhiêu thì Đồng Mỗ tràn đầy sức sống bấy nhiêu.
“Hừ, Đông Phương Bạch, ngươi có phải là nam nhân hay không?, còn không mau nhanh chân vì Mỗ dẫn đường?”.
Nhìn Đồng Mỗ hoạt bát y như cái vẻ bề ngoài của nàng, Vô Song liền chỉ biết cười khổ, một tay đưa ra đấm nhẹ vào sống lưng, cũng chỉ biết tiến về phía trước.
“Đồng Mỗ, ta chỉ biết Vô Nhai Tử sẽ ở đây nhưng địa điểm cụ thể là chỗ nào, cái này ta không biết rồi”.

Đồng Mỗ nghe vậy sắc mặt lạnh lại, nàng nhìn chằm chằm Vô Song.
“Ngươi đây là có ý gì?, ngươi tính trêu chọc Mỗ?”.
Vô Song nhìn thấy nàng sinh khí liền bật cười, vẻ mặt lúc này đầy trêu tức nhìn nàng.
“Nga, Đồng Mỗ của chúng ta tức giận rồi?, đừng đùa chứ, Thiên Sơn to hơn nơi này không biết bao nhiêu lần, ở Thiên Sơn ngươi tìm người còn được thì huống hồ Lôi Cổ Sơn bé tẹo này hơn nữa bằng vào hiểu biết của ngươi với sư đệ, chẳng nhẽ không đại khái đoán được địa điểm của hắn ở?”.
Đồng Mỗ nghe Vô Song nói vậy tự thấy vô cùng hợp lý, sắc mặt đỏ lên bất quá khuôn mặt vẫn cứ phụng phịu nhìn Vô Song.
“Hừ, Mỗ đương nhiên biết nhưng mà... Mỗ tưởng ngươi biết chỗ của sư đệ... chúng ta liền có thể gặp mặt sư đệ nhanh hơn”.
....

Quyển 2 Chương 186
Tiểu Trúc Lâm (1)

Lôi Cổ Sơn thật sự không tính lớn, nếu Lôi Cổ Sơn là một tòa đại sơn thì đã chẳng đến phiên Vô Nhai Tử đến chiếm núi 'xưng vương'.
Vô Nhai Tử hiện nay có thể coi là phế nhân lại thêm Lung Á Lão Nhân Tô Tinh Hà thực lực chưa bao giờ được coi là mạnh, hai người tuyệt đối không phải cường giả cấp bậc ngũ tuyệt như Tạ Yên Khách lại càng không có thế lực hay thuộc hạ của riêng mình, có tư cách gì chiếm một mảnh thổ địa?.
Đầu tiên mà nói vùng đất của Lôi Cổ Sơn không tốt, mặt đất khô cằn không có lợi cho trồng trọt.
Thứ hai địa thế của Lôi Cổ Sơn cũng tương đối khó đi, căn bản không thích hợp cho chăn nuôi hay di chuyển.
Thứ ba Lôi Cổ Sơn nằm ở cực bắc trung nguyên, đã rất gần với địa giới Mông Cổ, người Trung Nguyên bình thường liền không muốn đi qua đây, nơi này không được bảo hộ bởi Tống Triều.
Thứ tư, Lôi Cổ Sơn không tính lớn, không thích hợp cho đại lượng dân cư sinh sống, ở gần Lôi Cổ Sơn cũng không có đại thành nào, đại thành gần nhất là thành Tương Dương thì cũng cách Lôi Cổ Sơn hơn 5 ngày đi ngựa.
Cuối cùng, để chiếm được Lôi Cổ Sơn có một phần công sức rất lớn của đám đệ tử Tô Tinh Hà tức Hàm Cốc Bát Hữu.
Hàm Cốc Bát Hữu có thể coi là kỳ nhân trong thế giới, tài hoa trác tuyệt, mỗi người am hiểu một loại nghệ thuật, một loại sở học, mỗi người đều có thể đưa nó đến cấp bậc tông sư, cực kỳ được người đời trọng vọng.
Trong đám Hàm Cốc Bát Hữu có thể kể đến thần y Tiết Mộ Hoa, Hoa Sĩ Thạch Thanh Lộ, Cầm Tiên Khách Quảng Lăng, kỳ ma Phạm Bách Linh...
Những người này võ công không tính là cao nhưng danh vọng dân gian lại cực lớn, cũng nhờ những người này âm thầm trợ giúp mới có thể khiến Vô Nhai Tử đoạt được Lôi Cổ Sơn đồng thời không bị ai đến quấy rối.
Trên lý thuyết Lôi Cổ Sơn hiện nay thuộc về Lung Á Lão Nhân – Tô Tinh Hà.
Tô Tinh Hà người này sau khi giả câm giả điếc thì liền được gọi là Lung Á Lão Nhân, cái tên Tô Tinh Hà cũng hoàn toàn biến mất hơn nữa cũng không ai biết Lung Á Lão Nhân cùng Tô Tinh Hà là một người vì vậy cũng không ai rõ tung tích của Vô Nhai Tử ở đâu, người thường chỉ coi Lôi Cổ Sơn là địa bàn của Lung Á Lão Nhân.
Lung Á Lão Nhân võ công không cao nhưng học thức cực cường, được rất nhiều người trọng vọng, cho dù là người trong võ lâm cũng vì tài học của Lung Á Lão

Nhân mà tôn kính vài phần đồng thời cũng vì vị Lung Á Lão Nhân này là người câm điếc khiến càng nhiều người cảm thấy tiếc thương.
Tất nhiên những điều trên cả Đồng Mỗ cùng Vô Song đều không quan tâm cho lắm, cái bọn họ quan tâm nhất chính là Lôi Cổ Sơn không lớn.
Không lớn thực sự rất tốt, chí ít muốn tìm ai cũng không khó.
Về phần Lung Á Lão Nhân?, cả Vô Song cùng Đồng Mỗ căn bản chưa từng để ý.
Vô Song đương nhiên biết Tô Tinh Hà sở học cực kỳ kinh người, sư phụ của Tô Tinh Hà là Vô Nhai Tử thì sở học lại càng cao hơn một bậc nhưng với một người lớn lên bên cạnh Vô Hà Tử như hắn mà nói, hắn cảm thấy cả Tô Tinh Hà cùng Vô Nhai Tử vẫn chưa có gì đặc biệt.
Đồng Mỗ thì sao?, nàng ở Linh Thứu Cung cách xa Trung Nguyên, hơi đâu đi để ý một lão nhân vừa câm vừa điếc hơn nữa Tô Tinh Hà chỉ là đệ tử của sư đệ nàng, hắn nhìn thấy nàng còn phải cúi gập người mà hành lễ, với tính cách của Đồng Mỗ cho dù biết Tô Tinh Hà thì nàng cũng chẳng thèm màng tới.
......
Hai người Vô Song cùng Đồng Mỗ hiện nay đều không phải ngũ tuyệt cao thủ nhưng Vô Song thực lực cách ngũ tuyệt cũng không xa còn Đồng Mỗ thân thể đã có thể sánh với ngũ tuyệt cao thủ chỉ là không thể vận dụng nội lực, hai người vừa đi vừa tìm kiếm khắp Lôi Cổ Sơn cũng không mất quá nhiều thời gian.
Trân Lung Ván Cờ trong nguyên tác dĩ nhiên là đặt ở trên đỉnh Lôi Cổ Sơn nhưng mà Vô Song cùng Đồng Mỗ cũng không có ý định đi giải cờ hơn nữa cũng chẳng quan tâm cái thứ này, hai người đi từ dưới chân núi mà lên, cũng chẳng bao lâu liền nhìn thấy một tiểu trúc lâm.
Đất ở Lôi Cổ Sơn không tốt, không phải loại cây nào cũng có thể sinh trưởng nhưng mà cây trúc là ngoại lê, loại cây cùng họ với cây tre này thật sự có sức sống cực cường hơn nữa lại còn tương đối văn nhã, thích hợp với hình ảnh người quân tử.
Đồng Mỗ nhìn thấy tiểu trúc lâm này ánh mắt lập tức kích động thậm chí thân hình nhỏ nhắn còn liên tục rung lên.
Đối với Đồng Mỗ kích động, Vô Song chỉ là hơi hơi mỉm cười.
“Đồng Mỗ, Vô Nhai Tử chẳng nhẽ ở trong này?”.
Đồng Mỗ nghe vậy liền gật đầu bất quá cũng rất nhanh ngắc đầu, trong ánh mắt tựa hộ không chắc chắn.
“Tiểu trúc lâm này có dầu huyền cơ, nếu Mỗ đoán không lầm thì đây là kỳ môn trận pháp, thiên hạ người có thể bày ra kỳ môn trận pháp không nhiều, sư đệ là một trong số những người có khả năng này”.
Vô Song lại nhìn tiểu trúc lâm, nói thẳng với kỳ môn trận pháp hắn chỉ có thể coi là hơi hơi hiểu biết chứ không hề chuyên sâu, nhìn vòa tiểu trúc lâm trước mặt

hắn cũng cảm thấy không tầm thường nhưng không tầm thường ở đâu thì hắn nhìn không ra.
“Đã là kỳ môn trận pháp thường thường chính là để ngăn người ngoài đi vào, Đồng Mỗ ngươi có am hiểu trận pháp không?, nếu không chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác”.
Cách khác ở đây là gì?, chính là mang một mồi lửa đốt trụi chỗ này.
Tiểu trúc lâm này không thể bằng Đào Hoa Trận, Vô Song không nói Vô Nhai Tử trình độ thua Hoàng Dược Sư nhưng mà địa thế của Lôi Cổ Sơn cũng chỉ đến như thế, căn bản không thể so với Đào Hoa Đảo, trong mắt hắn xem ra một mồi lửa quả thực có thể đốt hết rừng cây nhỏ trước mặt.
Đồng Mỗ cũng không biết Vô Song nghĩ gì, nếu nàng biết chỉ sợ sẽ đối với Vô Song động thủ cũng không biết chừng.
“ Ta cũng không am hiểu trận pháp cho lắm có điều trận môn trước mặt lại có cảm giác quen thuộc, dù sao Tiêu Dao Phái chúng ta cả sư phụ cùng tiểu sư đệ đều là đại hành gia về trận pháp, ta đối với mấy dạng trận pháp này tương đối quen thuộc, thử xem thế nào?”.
Đồng Mỗ nói không giả, nàng thuộc dạng cuồng bạo lực, với nàng mà nói gặp trận pháp chỉ cần lấy lực phá là được, căn bản không quan tâm trận pháp cho lắm bất quá từ nhỏ đến lớn đi theo sư phụ rồi lại ở bên sư đệ, nàng dĩ nhiên cũng nhìn thấy nhiều loại trận pháp, chỉ cần dựa theo trí nhớ mà phá có lẽ cũng không khó khăn đi?.
Nói một cách đơn giản, về mặt trận pháp Đồng Mỗ rõ ràng là học vẹt, hiểu thì căn bản không hiểu nhưng giải trận pháp đôi khi vẫn cứ làm được.
Vô Song nghe vậy cũng không có ý gì, hắn đơn giản liền chỉ đi theo Đồng Mỗ, hắn dù sao vẫn tương đối tin tưởng Đồng Mỗ ai bảo đoạn đường phía trước nàng lộ ra kinh người kiến thức, bậc đại nhân vật trong võ lâm này nói bản thân Vô Song vẫn nguyện ý mang theo 7 phần tin tưởng.
Kết quả... cũng thật là diệu.
Đồng Mỗ hào khí bừng bừng đi vào trong tiểu trúc lâm, nàng còn lời thề son sắt có thể dẫn Vô Song đi xuyên qua trận này nhưng mà trải qua gần 2 tiếng đồng hồ đi loạn, hai người rốt cuộc lạc rồi.
Vô Song lưng tựa vào một cây trúc, nhìn nhìn Đồng Mỗ đang cúi đầu trước mặt, tương đối sinh khí mà nói.
“Đồng Mỗ a, ngài nói có thể phá trận... sao ta cảm thấy càng đi càng loạn rồi? “.
Đồng Mỗ cứ như trẻ nhỏ làm sai vậy, đầu vẫn là hơi hơi cúi thấp xuống, Vô Song không nói thì thôi, hắn càng nói nàng càng thấy mất mặt.
Danh dự đâu?.
Mặt mũi đâu?.
Nàng thật ra cũng không lừa Vô Song, trận môn nàng quả thực quen thuộc

nhưng mà Đồng Mỗ nào biết đây là một trận pháp đã qua cải tiến, đã qua thay đổi, trận môn được gọi là Thương Khung Huyền Trận, tạm thời không quan tâm đến cái tên trận cho lắm dẫu sao cả Vô Song cùng Đồng Mỗ cũng chẳng hiểu, chỉ cần biết là Đồng Mỗ từng gặp trận này, từng được sư phụ chỉ cách phá trận.
Cực kỳ tai hại là... trận này bên ngoài vẫn giữ nguyên như cũ nhưng bên trong thì đã bị người ta thay đổi dẫn đến Đồng Mỗ triệt để không biết đi đâu về đâu mới tốt, đi loạn một hồi đương nhiên là lạc.
Cái này cũng không tính là việc gì khó hiểu, Vô Nhai Tử ban đầu đúng thật là dựng thành Thương Khung Huyền Trận nhưng hắn bị đệ tử phản bội một lần liền sợ đến già, hắn rất sợ Đinh Xuân Thu tìm đến mình, biết mình không chết liền tới trả thù chính vì vậy lại tiếp tục biến đổi trận pháp này một lần.
Đinh Xuân Thu trên danh nghĩa cũng là Tiêu Dao đệ tử, Đinh Xuân Thu hoàn toàn có thể đi tàng thư các, thật sự có thể đọc qua trận pháp của Tiêu Dao Phái.
Vô Nhai Tử thật ra thừa biết với cá tính của Đinh Xuân Thu tuyệt đối không có hứng thú với trận pháp nhưng vạn nhất hắn đột nhiên phát rồ tự nhiên đi đọc trận pháp thư tịch thì sao?.
Rốt cuộc vẫn là làm khổ dân học vẹt chính gốc như Đồng Mỗ rồi liên lụy luôn sang Vô Song.
“Mỗ... Mỗ cũng không rõ... rõ ràng trận pháp này Mỗ biết... chỉ là không hiểu tại sao dựa theo các bước phá trận... lại không đúng”.
Vô Song hơi hơi nhíu mày, hắn hiện nay cũng bị Đồng Mỗ giữ trong trận, đương nhiên hắn cũng không sợ trận này có thể vây khốn mình cả đời dù sao cùng lắm hắn ma hóa lên, lấy lực phá trận, chỉ là một cái tiểu trúc lâm mà thôi sao có thể vây khốn Vô Song trong trạng thái ma hóa?.
Đương nhiên đây chỉ là vạn bất đắc dĩ, thứ nhất Vô Song không muốn ma hóa, thứ hai hắn dù sao trong tương la gần còn phải nhờ cậy Vô Nhai Tử rất nhiều, tự nhiên phá hỏng tiểu trúc của ông ta chỉ sợ gây ra ấn tượng xấu.
Nghĩ nghĩ một hồi, Vô Song liền lại nhìn Đồng Mỗ.
“Đồng Mỗ, trận này ta cũng đã xem rõ, chỉ có tác dụng như một cái tiểu mê cung, có thể ngăn người tiến vào bên trong nhưng không thể cản lại âm thanh, thế này đi Vô Nhai Tử nghe nói tài hoa trác tuyệt, không biết trong quá khứ có vì Đồng Mỗ ngươi thổi khúc nhạc nào không?, nếu là có... Đồng Mỗ ngươi tạm thời truyền thụ lại khúc nhạc đó cho ta, ta lại tấu lên, hy vọng Vô Nhai Tử ông ta có thể nghe thấy?”.
Đáng tiếc Vô Song hắn lại một lần nữa hy vọng hão huyền rồi, Đồng Mỗ không chỉ chuẩn học vẹt trận pháp mà còn là một cái mù âm nhạc.
Vô Nhai Tử đương nhiên có tấu vài từ khúc cho nàng bất quá nàng không nhớ a.
Đồng Mỗ cũng không đến mức tai trâu, nàng vẫn có thể cảm nhận được từ khúc của Vô Nhai Tử hơn nữa vô cùng thích nhưng mà nàng căn bản không nhớ nổi.

Nhìn vẻ mặt Đồng Mỗ lại càng cúi thấp hơn so với lúc nãy, Vô Song triệt để thở dài.
Hắn đưa một tay ra, hái lấy một lá trúc sau đó trong ánh mắt của Đồng Mỗ, hắn nhè nhẹ thôi một khúc nhạc.
Khúc nhạc này có tên - Bi Hoan Ly Hợp Khúc.
Đây chính là một trong những khúc nhạc Vô Song giỏi nhất cũng là quen thuộc nhất.
Hắn còn chưa quên hắn với Linh Tố còn một cái ước hẹn, giữa hai người mới chỉ có Bi Ly còn chưa chân chính Hợp Hoan.
Bi Hoan Ly Hợp Khúc... khúc nhạc này thật ra phi thường thích hợp với Đồng Mỗ hiện nay, nói ra toàn bộ tâm tình của chính nàng.
Giữa nàng cùng sư đệ đã có đủ Bi Ly, nay thấu Hợp Hoan ngay ở trước mặt nhưng thủy chung có một tầng ngăn cách, tầng ngăn cách dù mỏng nhưng lại tựa thiên nhai, căn bản không thể xuyên qua.
Dưới khúc nhạc này, lần đầu tiên Đồng Mỗ nhìn Vô Song với ánh mắt khác hơn nữa trong ánh mắt của nàng xuất hiện một tia cảm động.
Như đã nói, nàng dĩ nhiên không phải tai trâu, nàng thực sự rất thích khúc nhạc này... rất rất thích.
Nếu lúc trước một khúc Túy Hồng Nhan của Vô Song có thể cho Thu Thủy bao nhiêu rung động thì một khúc Bi Hoan Ly Hợp này cho Đồng Mỗ bấy nhiêu rung động.

Quyển 2 Chương 187
Tiểu Trúc Lâm (2)

Cũng như Vô Song dự đoán, tiểu trúc lâm thật sự là nơi Vô Nhai Tử cùng Tô Tinh Hà ở ẩn, cái khốn trận bên ngoài cũng là tạo ra nhằm mục đích ngăn cản người ngoài nhập cốc, đương nhiên là cũng muốn ngăn cản Đinh Xuân Thu.

Nói một chút về Đinh Xuân Thu, kẻ này võ công không cao cũng không thấp nhưng một thân độc công cực kỳ đáng sợ, nói về thực lực của kẻ này khiến rất nhiều người không biết xếp vào đâu mới tốt.

Nếu là cường giả có khả năng kháng độc hoặc cực am hiểu độc dược thì Đinh Xuân Thu chỉ là một cái đại tông sư hơn nữa kể cả trong hàng ngũ đại tông sư thì cũng chỉ xếp vào hàng trung bình.

Nếu là cường giả không có khả năng kháng độc hoặc không có thủ đoạn phòng trừ độc thuật thì Đinh Xuân Thu thực lực có thể so với ngũ tuyệt cao thủ hơn nữa ngay cả xếp trong ngũ tuyệt thì cũng được coi là trung bình.

Muốn đánh giá thực lực chân chính của Đinh Xuân Thu thực sự quá khó.

Tất nhiên chung quy lại một điều, Đinh Xuân Thu thực sự rất khó đối phó.

Trong lúc Vô Song tấu lên một khúc Bi Hoan Ly Hợp thì ở trong biệt viện tiểu trúc rốt cuộc cũng có người chú ý đến hắn.

Dưới gốc cây đại thụ có một cái lão nhân, lão nhân này da dẻ đã khô quắt lại, cơ thể lộ ra vài phần già nua, sống lưng thậm chí còn hơi còng, thực sự lộ ra nét tang thương của thời gian.

Trước mặt lão nhân này có một phiến đá lớn, trên phiến đá lớn đã bày sẵn một bàn cờ, lúc này trong tay ông ta cầm một quân hắc tử đang do dự không biết đặt thế nào mới tốt.

Đang phân vân thế cờ, lão nhân này liền nghe thấy tiếng nhạc truyền đến, trước tiếng nhạc này lão nhân cũng không khỏi dừng lại.

Lão nhân vốn cực kỳ tinh thông cầm kỳ thi họa, bằng vào kiến thức của mình lão nhân có thể cảm nhận được Bi Hoan Ly Hợp Khúc của Vô Song cực kỳ tinh diệu bất quả thủ pháp tấu khúc nhạc này cũng chưa hẳn đã cao minh.

Lão nhân không phát hiện ra đây là loại nhạc cụ nào cũng chưa từng nghe khúc nhạc này nhưng mà có thể hiểu đại khái ý tứ trong nó, bên trong khúc nhạt vậy mà gửi đến một loại xót xa, một loại nuối tiếc không nói nên lời.

"Là ai? Bản từ khúc này thật sự có ý tứ " Giọng nói của ông ta khan khan hơn nữa lại tràn ngập tang thương cùng cổ lão.

Tất nhiên cái lão nhân này không thể nào là Vô Nhai Tử, Vô Nhai Tử cho dù đã tàn phế nhưng vẫn có 70 năm Bắc Minh Chân Khí thủ hộ, dung mạo căn bản

không thể nào tàn tạ như vậy.
Nếu đây đã không phải Vô Nhai Tử thì đương nhiên chính là Lung Á Lão Nhân – Tô Tinh Hà.
Tô Tinh Hà vốn đang nghiên cứu Trân Lung Ván Cờ của sư phụ liền nghe thấy khúc nhạc của Vô Song, trong ánh mắt chập chờn tâm tình bất định.
Tô Tinh đương nhiên tò mò với chủ nhân của từ khúc ở ngoài kia nhưng mà ông ta đã sợ Đinh Xuân Thu đến mức thấm vào máu, Tô Tinh Hà lúc này thật sự sợ đây là gian kế của Đinh Xuân Thu để dụ mình ra ngoài.
Bình thường nơi này có thể ví là chó ăn đá gà ăn sỏi, căn bản không ai thèm đến, làm sao có chuyện đột nhiên lại đi ra một vị có thể thổi ra 'cực kỳ có ý vị' từ khúc?.
Người bình thường chỉ biết Tô Tinh Hà sống một mình ở đây hơn nữa còn là trong thân phận Lung Á Lão Nhân, nếu biết ông ta là Lung Á Lão Nhân vừa câm vừa điếc thì thổi tiếng nhạc làm khỉ gì?.
Cách giải thích duy nhất chính là kẻ thổi từ khúc biết Tô Tinh Hà ông ta ở đây, nếu đã như vậy ông ta liền nghĩ ngay tới Đinh Xuân Thu, cái này cũng không có gì là lạ.
"Đinh Xuân Thu, ghê tởm Đinh Xuân Thu, tên khi sư diệt tổ như ngươi liền không buông tha ta cùng sư phụ, vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt sao?".
.....
"Đinh Xuân Thu? Hắn còn chưa có tư cách mời người này vì hắn hiệu lực "
Ngay lúc này một âm thanh già nua trầm thấp vang lên bên tai Tô Tinh Hà.
Tô Tinh Hà nghe vậy lập tức quay đầu lại chỉ thấy người đến ngồi lên xe lăn, tuổi tác hắn tựa hồ đã không nhỏ, râu dài ba thước nhưng không có một cái hoa râm, mặt như ngọc, càng không nửa điểm nếp nhăn, tuổi tuy lớn vẫn cứ tinh thần phấn chấn, phong độ bất phàm.
Tô Tinh Hà năm nay 60 tuổi mà nhìn như lão nhân 80.
Lão nhân trước mặt Tô Tinh Hà năm nay đã gần 100 tuổi nhưng mà ngoại trừ bộ râu mang vài phần tiên vận kia ra thì dung mạo chỉ như ngoài 40.
Cái gì là khác biệt?, cái gì là trú nhan?, đây mới là trú nhan.
"Sư phụ!" Tô Tinh Hà cung kính mà nói.
"Ừm!" Vô Nhai tử gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía phương xa, hơi hơi nhíu lại.
"Sư phụ ngươi nói người này không phải Đinh Xuân Thu phái tới?" Tô Tinh Hà nghi ngờ nói.
"Ừm! khúc nhạc này cho dù là vi sư cũng chưa từng nghe, nhạc nghệ của hắn chưa hẳn đã cao bao nhiêu nhưng ý cảnh của khúc nhạc này thực sự làm vi sư thổn thức, phải biết ngay cả ở bên sư tổ thì những khúc nhạc có ý cảnh cao như này vi sư cũng không thấy nhiều ".
"Tiếp theo người này cũng không dùng nhạc cụ, âm thanh có chút kỳ quái, hắn

là dùng phiến lá tạo thành, dùng phiến lá có thể mang khúc nhạc vào đến tận nơi đây liền lộ ra nội lực kinh người, nếu không phải ngũ tuyệt coa thủ chỉ sợ cũng còn kém không xa “.
“Nội lực của người này mang theo một loại âm nhu nhưng ẩn trong nội lực lại tinh thuần đến kinh người, tinh thuần đến mức vi sư đời này ít thấy, loại nội lực tinh thuần cỡ này cả đời Đinh Xuân Thu cũng đừng mong đạt tới, loại nhân vật cỡ này rất ít khả năng là Đinh Xuân Thu có thể mời đến."
Thật ra còn một điều Vô Nhai tử chưa nói ra bởi ông cảm thấy quá mức khó tin, trong tiếng nhạc truyền đến... đối phương còn cố tình lộ ra một tia khí tức làm Vô Nhai Tử cực kỳ quen thuộc.
Đây chính là Tiểu Vô Tướng Công.
Nhét một tia nội lực của Tiểu Vô Tướng Công vào trong nhạc khúc, bằng thủ đoạn này có thể che dấu được Đồng Mỗ ở bên cạnh nhưng căn bản không giấu được Vô Nhai Tử.
Đồng Mỗ đối với nhạc khúc đều là dân ngoại đạo nhưng Vô Nhai Tử lại là chân chính đại tông sư đồng thời Vô Nhai Tử so với Đồng Mỗ lại càng quen thuộc Tiểu Vô Tướng Công, dù sao ông ta với Lý Thu Thủy ở bên nhau quá nhiều lăm, còn có cả duyên vợ chồng.
Vô Nhai Tử lúc này trong nội tâm không ngừng đấu tranh, ông ta cảm giác người đến rất có thể liên quan tới Lý Thu Thủy, cho dù không phải người của nàng thì cũng có liên quan mật thiết đến nàng.
Công tâm mà nói, Vô Nhai Tử đối với người vợ này cũng có hổ thẹn thậm chí là hổ thẹn rất lớn.
Nghe xong Vô Nhai tử giải thích, Tô Tinh Hà cũng bừng tỉnh, sau đó ánh mắt liền trở nên nóng.
"Thiên hạ không ngờ còn có từ khúc bậc này, đồ đệ thực sự muốn mượn khúc phổ nghiên cứu một phen, cũng không biết hắn rốt cuộc là người phương nào, là hắn tự sáng tạo ra từ khúc hay là... tiền bối cao nhân phương nào để lại?" Tô Tinh Hà cảm thán một tiếng.
Vô Nhai Tử nhìn thấy một mặt khát vọng của đệ tử cũng chỉ là cười cười, trong mắt có một tia cảm thán.
Nào chỉ có đệ tử hứng thú?, cho dù thân là sư phụ thì Vô Nhai Tử cũng hứng thú với bản từ khúc của Vô Song, ông ta thật sự muốn mượn đến khúc phổ mà nghiên.
Đây không phải là thời hậu thế, không phải cái thời có đến hàng triệu bản nhạc hơn nữa lại càng không tồn tại cái gọi là google hay phần mềm lưu trữ, từ khúc hay trong thiên hạ không nhiều, từ khúc có thể khiến cả nhân vật như Vô Nhai Tử cũng phải động tâm thì lại càng ít.
Đương nhiên Vô Nhai Tử thật sự không có mặt mũi nào gặp Lý Thu Thủy, nếu

người đến có liên quan đến người vợ này... Vô Nhai Tử cũng không biết có nên gặp hay không?.
Vô Nhai Tử thật ra sợ nhất là... bà vợ này của mình đến cùng người kia.
Lý Thu Thủy võ công bậc nào?, cái tiểu trúc trận ở ngoài kia ngăn được nàng mới là lạ, nếu nàng đến đây mà không tự mình phá trận có lẽ... muốn bán cho ông ta một cái mặt mũi.
Vô Nhai Tử không rõ tại sao Lý Thu Thủy lại có thể tự mình đến đây nhưng mà ông cũng không lấy làm lạ, Lý Thu Thủy thủ đoạn nhiều lắm, nàng nếu thật sự muốn tìm một người tất nhiên không khó.
"Người này đã đến bên ngoài lại tấu một khúc nhạc vậy nói rõ có việc muốn tiến vào... hay là ngươi vẫn ra ngoài nhìn một chút kẻ đến thử xem?, đương nhiên vi sư tồn tại cũng không nên nói với hắn "
Vô Nhai tử khẽ nói. Hắn lời này rất rõ ràng, cái kia chính là không muốn gặp chủ nhân của từ khúc kai hay đúng hơn Vô Nhai Tử... cầu... cầu cho đối phương không biết ông ta tồn tại.
"Vâng “.
Tô Tinh Hà gật đầu cung kính, sư phụ đều lên tiếng, mình không thể không nghe.
Tô Tinh Hà thật ra cũng không biết mình dùng thân phận gì gặp mặt khách nhân đây?.
Nếu lấy thân phận Lung Á Lão Nhân thì căn bản gặp mặt con khỉ à?, vừa câm vừa điếc thì gặp mặt ai? nhưng mà ông ta lại cực kỳ tò mò, cực kỳ muốn gặp mặt Vô Song, muốn nghiên cứu bản từ khúc kia.
Rốt cuộc Tô Tinh Hà liền nghĩ ra một kế, liền giả dạng làm bạn của Lung Á Lão Nhân.
Nghĩ đến đấy sắc mặt già nua trở nên hưng phấn hơn không ít, lập tức đi ra tiểu trúc.
Tô Tinh Hà vừa đi ra khai mở trận pháp thì nhìn thấy hai thân ảnh từ từ hiện ra.
Hai người một nam một nữ, nam anh tuấn tiêu sái tướng mạo đường đường, tuyệt đối là mỹ nam tử bên trong mỹ nam tử hơn nữa trên người còn có một loại khí thế cực kỳ đáng sợ cũng cực kỳ bất phàm.
‘Còn trẻ như vậy?”.
Đây chính là đánh giá đầu tiên của Tô Tinh Hà về Vô Song, dù sao trong diện mạo Đông Phương Bạch tuổi tác của Vô Song cũng chưa đến 20.
Tô Tinh Hà căn bản cũng không tin từ khúc do một thanh niên trẻ tuổi như Vô Song tấu ra liền chuyển ánh mắt đến một hướng còn lại nhưng mà vừa nhìn ánh mắt kinh ngạc như muốn rớt ra ngoài.
‘Dĩ nhiên là một bé gái chỉ có 6- 7 tuổi?, bất quá... bé gái kia nhìn sao lại có chút quen mặt?”

Rất nhanh bình ổn lại bản thân, Tô Tinh Hà tiến về phía trước tiếp đón Vô Song cùng Đồng Mỗ, có chút tươi cười.
“Hai vị tiểu hữu, đây là tiểu viện của Lung Á Lão Nhân, không biết hai vị đến đây có việc gì không?”.
Vô Song nhìn lão nhân trước mặt cũng không thể đoán ra là ai, dù sao trên mặt người ta cũng không ghi tên.
Vô Song vốn đang tính lên tiếng hỏi đối phương một phen thì đột nhiên Đồng Mỗ đứng ra, bàn tay nhỏ bé không nể nang gì nện thẳng vào bụng Tô Tinh Hà.
Nắm đấm nhỏ tưởng không có lực công kích nhưng mà trực tiếp làm Tô Tinh Hà đau đến mức khuôn mặt tái mét, đến cả hàm răng suýt nữa cũng phun đi ra, cả người gục xuống, mặt già trắng bệch.
Cái tiểu cô nương kia không ngờ cực kỳ bá đạo, chân nhỏ đạp lên vai Tô Tinh Hà, ánh mắt lạnh lại.
“Hừ, Mỗ còn tưởng là ai dám khiến Mỗ đợi lâu như vậy nhưng không ngờ lại là ngươi?, mấy chục năm không thấy lá gan cũng biến lớn?, thấy sư bá đến còn không tự mình ra cửa lại còn dám đóng cửa để sư bá bên ngoài?”.
Đồng Mỗ lúc này mới thể hiện mình là Đồng Mỗ, trực tiếp đánh cho Tô Tinh Hà không còn nhân hình, đánh đến mức Tô Tinh Hà chỉ biết ôm đầu, ông ta rốt cuộc nhớ ra vị tiểu loli khủng bố này là ai rồi.
Tô Tinh Hà đến chết cũng không ngờ được sư bá dĩ nhiên đến đây?.
Có điều... ngươi không gọi sao ta biết ngươi đến a?.
Tô Tinh Hà trong lòng khóc ròng bộ xương già cũng suýt nữa bị Đồng Mỗ tháo ra, cũng may cho ông ta Vô Song đưa tay ngăn lại, vẻ mặt tương đối quái dị.
“Đồng Mỗ, đánh tiếp chỉ sợ hắn thật sự sẽ chết nha “.
Đồng Mỗ nghe vậy mới thu chân, nàng ánh mắt liếc nhìn Tô Tinh Hà, trong mắt thậm chí chưa thu lái sát khí.
Tại sao nàng ghét Tô Tinh Hà như vậy?, cái này liền là một cái chuyện xưa.
Nàng từ xưa đã cực kỳ không vừa mắt Tô Tinh Hà bởi Tô Tinh Hà chính là ngả hướng Lý Thu Thủy.
Tô Tinh Hà thân là đệ tử của Vô Nhai Tử, dĩ nhiên không có tư cách cải biến sư phụ tâm ý nhưng đương nhiên có thể tác động một chút không phải sao?, nàng năm xưa tình cảm thua bởi Lý Thu Thủy từ đó liền giận lây sang Tô Tinh Hà, thực sự rất chướng mắt với tên sư điệt này.
Tô Tinh Hà thật ra cũng đủ thảm, bản thân Tô Tinh Hà năm đó theo trường phái nghệ thuật, mà cái trường phái này căn bản không hợp với Đồng Mỗ, chỉ có Lý Thu Thủy ít nhất còn hiểu cái gì là nghệ thuật, còn chuyên tâm nghiên cứu nghệ thuật.
Tô Tinh Hà gặp được người cùng sở thích đương nhiên sẽ cảm thấy hợp hơn là người chri biết đánh đánh giết giết, cái này có gì khó hiểu?.

Tô Tinh Hà căn bản chưa từng tác động đến sư phụ nhưng mà từ sau khi sư phụ quyết định cưới sư mẫu... Tô Tinh Hà cứ gặp mặt Đồng Mỗ liền bị đánh cho thừa sống thiếu chết, cũng may Đồng Mỗ không lâu sau liền rời khỏi Trung Nguyên nếu không hắn chỉ sợ không đợi Đinh Xuân Thu ra tay đã sớm là người thiên cổ.

Quyển 2 Chương 189
Tiêu Dao Chưởng Môn (1)

....
P/S: Mấy ngày nay thực sự vừa mệt vừa bận, rất muốn viết nhưng cũng không sắp xếp thời gian viết nổi:Sosad:
....
Cảnh tượng bên trong tiểu trúc lâm hiện nay thực sự tương đối buồn cười.
Vẫn là phiến đá lớn kia nhưng nay nào còn quân cờ nào, tất cả đều bị dẹp đi, đều bị một mình Đồng Mỗ dẹp.
Đừng nghĩ Đồng Mỗ hiện nay không thể vận dụng được nội lực nhưng mà nếu tính ra dạng người như Đinh Xuân Thu gặp nàng tỷ lệ bị nàng giết chết trong 10 chiêu vẫn là rất cao, Đinh Xuân Thu đã như thế đừng nói Tô Tinh Hà hay Vô Nhai Tử.
Lúc này Đồng Mỗ ngồi trên phiến đá, hai tay chống cằm, vẻ mặt muốn bao nhiêu hồn nhiên thì có bấy nhiêu hồn nhiên bất quá không phải ai cũng cảm nhận được nét mặt này của nàng.
Đầu tiên là Tô Tinh Hà, hắn rất muốn nghe lời sư phụ, rất muốn che đi sự tồn tại của sư phụ nhưng mà Đồng Mỗ cũng không để cho hắn nói, vừa vào đã là một trận quyền đấm cước đá sau đó một mạch lôi Tô Tinh Hà trạng thái thở ra nhiều hơn hít vào tiến về phía nội viện.
Tô Tinh Hà thật sự là khóc hết nước mắt.
Hơn 30 năm trôi qua, Tô Tinh Tà đã không giống với Tô Tinh Hà ngọc thụ lâm phong, tài hoa trác tuyệt năm đó, hắn hiện nay đã là một ông lão già khọm, dĩ nhiên với độ tuổi của Tô Tinh Hà thật ra cũng không tính là thảm như vậy nhưng mà ai bảo hắn trong mơ cũng phải đề phòng Đinh Xuân Thu đến ám sát mình đây?, chính vì vậy Tô Tinh Hà lo sợ mà sống suốt 30 năm, hắn cứ như thêm vào 50 tuổi vậy..
Tô Tinh Hà đã thay đổi rất nhiều, hắn không thể nào hiểu được tại sao sư bá còn nhận ra mình thậm chí vừa nhìn thấy đã nhận ra?, đáng thương cho Tô Tinh Hà, Đồng Mỗ sẽ không giải thích cho hắn, hắn trước mặt sư bá căn bản không có quyền giải thích.
Người tiếp theo là Vô Nhai Tử, ông ta hiện nay cũng có thể coi là mỹ nam tử, cho dù tuổi tác còn già hơn Tô Tinh Hà nhưng mà có Bắc Minh Chân Khí phòng thân, Vô Nhai Tử thoạt nhìn vẫn cực kỳ 'đẹp', chí ít nhìn Vô NHai Tử hiện nay da mặt hồng hào, cho dù đã có nét già nua, cho dù bộ râu dài trắng xóa nhưng cũng chỉ làm tăng thêm cho ông ta vài phần tiên vận.

Vô Nhai Tử đúng là không muốn đối mặt với Lý Thu Thủy bởi ông dù sao đúng là có lỗi với người vợ này trước bất quá nếu được chọn đối mặt giữa Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ thì Vô Nhai Tử nhất định sẽ chọn Lý Thu Thủy.
Đối với Lý Thu Thủy bản thân ông chỉ là né tránh nhưng đối với Đồng Mỗ... bản thân Vô Nhai Tử liền là sợ.
Vị sư tỷ này vô pháp vô thiên đã quen, sau khi sư phụ chết lại càng không có ai kiềm tỏa được nàng, thực lực của nàng cũng gần như đã vô địch, đối mặt với Đồng Mỗ cho dù là Vô Nhai Tử cũng không biết làm gì mới tốt.
Vô Song đương nhiên là người có vẻ bình thường nhất trong ba người, hắn thực sự cảm thấy... Tiêu Dao Phái cực kỳ buồn cười.
Bất kể Tiêu Dao Phái về mặt võ công cao như nào nhưng mà về mặt tâm thần mà nói thì bất cứ ai cũng là tâm thần bất ổn, cũng may đây là vì tính cách của bọn họ gây nên chứ không phải là võ công Tiêu Dao Phái gây nên nếu không thì Vô Song thề không bao giờ đụng tới võ công Tiêu Dao Phái.
Rốt cuộc cái không khí rất không đúng này vẫn phải có người phá hủy, người đầu tiên lên tiếng chính là Đồng Mỗ.
Đồng Mỗ lúc này cũng không còn cái vẻ ‘cute’ kia nữa, nàng ánh mắt chuyển xuống dưới hai chân của Vô Nhai Tử sau đó Đồng Mỗ rốt cuộc lại trở về làm Đồng Mỗ.
Trong ánh mắt Đồng Mỗ ngập tràn sát khí, sát khí thậm chí cô đặc thành thực chất, sát khí của nàng vượt xa Vô Song.
Vô Song cũng có thể ngưng tụ sát khí thậm chí cũng có thể ngưng tụ thành thực chất nhưng mà hắn so với Đồng Mỗ còn một khoảng cách rất xa, ví dụ đơn giản nhất sát khí của Vô Song như cây kim còn sát khí của Đồng Mỗ chẳng khác gì thanh trường kiếm.
Số người chết dưới tay Đồng Mỗ đã đạt đến tình trạng cực kỳ kinh người.
“Sư đệ, sư tỷ từ trước đến nay... chưa từng quản chuyện của ngươi... cũng không có khả năng quản chuyện của ngươi nhưng... sư tỷ hy vọng ngươi để chuyện này cho sư tỷ giải quyết”.
Vô Nhai Tử ánh mắt nhẹ nhíu lại sau đó trong ánh mắt hiện lên một tia xấu hổ bất quá xuất phát từ tự tôn cá nhân, Vô Nhai Tử rốt cuộc vẫn lên tiếng.
“Sư tỷ, việc của ta ta có thể tự giải quyết, đây là việc riêng của sư đệ... nếu sư đệ muốn nhờ ngươi thì... ta đã không có ý định đến nơi đây cư ngụ”.
Vô Nhai Tử không rõ tại sao Đồng Mỗ lại biết hắn ở đây nhưng hắn có chút tin tưởng Đồng Mỗ sẽ không biết việc này là do Đinh Xuân Thu gây ra, chỉ cần Vô Nhai Tử không nói thì Đồng Mỗ sao có thể biết?.
Vô Nhai Tử thật ra chỉ cần cho người gửi một phong thư đến Tây Hạ hoặc Linh Thứu Cung thì Đinh Xuân Thu có mười cái mạng cũng nhất định phải chết nhưng mà hắn nhất quyết không gửi.

Vô Nhai Tử muốn tự mình tìm được một đệ tử thích hợp, tự mình để hắn báo thù Đinh Xuân Thu.
Tiêu Dao Phái đến thời của Vô Nhai Tử thật sự đã chia thành ba chi nhánh.
Chi nhánh Lý Thu Thủy với Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Chi nhánh Đồng Mỗ với Linh Thứu Cung.
Cuối cùng liền là Tiêu Dao Phái của Tiêu Dao Chưởng Môn đời thứ 2 – Vô Nhai Tử.
Vô Nhai Tử cũng không phải là nam nhân bình thường, đừng nhìn tình trạng hiện nay của ông ta thảm như vậy nhưng phải biết Vô Nhai Tử trong thời đại của mình có thể coi là đệ nhất thiên tài, tài hoa của ông ta có thể coi là hàng đầu Kim Dung Thế Giới cũng không hề nói ngoa.
Đương nhiên Vô Nhai Tử bản thân cũng đắm chìm rất sâu vào bên trong các hạng nghệ thuật như cầm – kỳ - thi – họa, ông cũng rất khó có thể đi đến đỉnh cao của võ học.
Trong lòng Vô Nhai Tử từ trước đến nay vẫn luôn cực kỳ kiêu ngạo.
Đồng Mỗ đương nhiên cũng hiểu sư đệ của mình nhưng mà nàng đã đi đến đây, nàng liền làm tròn trách nhiệm của bản thân mình hơn nữa Đồng Mỗ đã quyết định một việc.
Nàng là Thiên Sơn Đồng Mỗ, nàng bá đạo quen rồi.
Trước đây Vô Nhai Tử có Lăng Ba Vi Bộ, hắn muốn đi đâu thì đi nàng không cản được nhưng hiện tại nàng liền quyết định khóa hắn tại bên người.
Đến cái độ tuổi của hai người, cái gọi là tình ái, tình dục chỉ là hư vô phiêu miễu, cho dù nàng thỉnh thoảng vẫn cứ ảo tưởng mình cùng sư đệ ân ái nhưng Đồng Mỗ biết có nhiều việc mãi mãi chỉ là ảo tưởng.
Đồng Mỗ chịu giới hạn của thân thể trong khi sư đệ thì đã bị liệt hai chân, hai người muốn nói đến ân ái căn bản là việc không thể, Đồng Mỗ hiện nay chỉ quan tâm duy nhất đến việc có thể ở bên sư đệ, có thể chăm sóc hắn, ngày qua ngày, tháng qua tháng, vậy là đủ rồi.
Bất kể là Đồng Mỗ hay Lý Thu Thủy bản thân thật ra cũng đã mệt.
Một đời tranh đấu, một đời mưu toan nhưng rốt cuộc đổi được cái gì?.
Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy chiến đấu trên danh nghĩa là vì Vô Nhai Tử nhưng chân tâm mà nói cả hai người đều biết Vô Nhai Tử không thích cả hai người, cái gọi là xem Vô Nhai Tử thích ai hơn ai chỉ là lời nói dối mà thôi.
Với Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy, bọn họ chiến đấu không biết bao nhiêu năm thật ra... là để tự lừa dối bản thân mình, tự tìm giá trị của bản thân tại thế giới này.
Bất kể Linh Thứu Cung hay Nhất Phẩm Đường đối với hai người có cũng được mà không có cũng được.
Chung quy mà nói, đây là hai người phụ nữ khổ cả đời vì Vô Nhai Tử.

Với tư cách là người hậu thế, Vô Song vẫn là tương đối ngứa mắt với lão nhân què chân trước mặt.
Hắn có thể châm chương cho Vô Nhai Tử việc của Đồng Mỗ dù sao tình cảm không thể ép buộc nhưng mà làm quái gì có chuyện nam nhân đã ngủ với nữ nhân thậm chí nàng còn sinh con cho mình vậy mà có thể coi như cái gì cũng không xảy ra?, có thể với nàng đến một chút trách nhiệm cũng không có?, sau đó đến cả con gái của mình cũng không thèm đi nhìn?, mặc vợ mình, mặc con mình tự sinh tự diệt?.
Dẫu biết Vô Nhai Tử bị què chân, dẫu biết hắn không thể di chuyển nhưng chẳng nhẽ bằng vào quan hệ của Vô Nhai Tử trong giang hồ không thể xử lý được một cái Đinh Xuân Thu?, đây tuyệt đối là trò cười.
Vô Nhai Tử có gì?, Đinh Xuân Thu lại có gì?, Vô Nhai Tử muốn giết Đinh Xuân Thu đơn giản như di chết một con kiến vậy, chỉ cần một phong thư cho Đồng Mỗ không phải mọi việc đều được giải quyết sao?, sau đó liền có thể quan tâm một chút đến con gái, quan tâm một chút đến người vợ đang ở Tây Hạ.
Vì cái gọi là sĩ diện, một mực sợ hãi 30 năm, người đời nói Vô Nhai Tử tài hoa trác tuyệt cái gì thì Vô Song không biết nhưng Vô Song cảm giác hắn ngu không thể tả.
Vô Song là người hậu thế, hắn xem Kim Dung chỉ qua phim ảnh, ở hậu thế có rất nhiều lời đồn đoán về Vô Nhai Tử, có thể năm đó là Đinh Xuân Thu hại Vô Nhai Tử, có thể năm đó là Đinh Xuân Thu cùng Lý Thu Thủy cấu kết hại Vô Nhai Tử, hắn không rõ ràng nhưng hắn rõ chắc chắn Đồng Mỗ vẫn một mảnh chung tình với sư đệ này.
Bằng võ công của Đồng Mỗ muốn giết Đinh Xuân Thu có gì khó?, vậy mà Vô Nhai Tử thực sự sợ hãi 30 năm, đến cả cốt nhục thân sinh 30 năm cũng không quản, loại nam nhân này trong mắt Vô Song phải dùng hai chữ ‘nhu nhược’ để hình dung.
....
Chính vì cái suy nghĩ này của Vô Song với Vô Nhai Tử mà trên đường đi đến đây hắn thậm chí đã làm công tác tư tưởng cho Đồng Mỗ.
Với một kẻ như Vô Nhai Tử, nhất định phải dùng thử đoạn mạnh mẽ một chút, cương một chút, triệt để không cho Vô Nhai Tử chạy ra khỏi bàn tay của mình, vậy liền là đủ.
Trong thế giới này vẫn còn Lý Thu Thủy, Lý Thu Thủy là nữ nhân duy nhất có thể cùng Đồng Mỗ tranh giành nam nhân nhưng đấy là việc lúc trước, hiện nay hắn liền đảm bảo nhất định không co Lý Thu Thủy lại tiếp xúc cùng cái nam nhân này.
Không phải Vô Song mê luyến Lý Thu Thủy, cũng không phải Vô Song thầm yêu nàng nhưng mà Lý Thu Thủy dù sao cũng tính là sư phụ của Vô Song, trong

mắt Vô Song, sư phụ đau khổ vì nam nhân như vậy căn bản không đáng.
....
Đồng Mỗ hiện nay lập tức dùng bàn tay nhỏ đập mạnh lên phiến đá lớn, một chưởng của nàng làm toàn bộ phiến đá rung lên.
“Hừ, ngươi nói ngươi giải quyết?, 30 năm qua ngươi đã giải quyết được cái gì?”.
“Đông Phương Bạch, Mỗ hỏi ngươi, ngươi có thể thay Mỗ giải quyết Đinh Xuân Thu hay không?”.
Vô Song nghe vậy liền nhếch miệng, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ để Đinh Xuân Thu vào mắt.
Thứ nhất Đinh Xuân Thu mạnh nhất là dựa vào độc công nhưng mà đừng quên chí âm nội lực hay chí dương nội lực đều có khả năng áp chế độc công rất mạnh, quan trọng hơn Vô Song hắn cho dù không phải độc đạo cao thủ nhưng bản thân nắm Dược Vương Phần Thiên, hắn thì ngại gì Đinh Xuân Thu?.
“Đương nhiên có thể, chỉ là Đinh Xuân Thu mà thôi”.
Đồng Mỗ tất nhiên cũng không bất ngờ gì với câu trả lời của Vô Song, nàng liền lạnh giọng.
“Đông Phương Bạch, Mỗ hiện nay chính thức nhận ngươi làm đệ tử, ngươi liền có thể coi là người của Tiêu Dao Phái, là đệ tử của Tiêu Dao Phái “.
“Sư đệ, hắn hiện nay đã là người của Tiêu Dao Phái, ngươi lại là Tiêu Dao Phái chưởng môn, vậy ta xin hướng về phía chưởng môn, muốn ngươi vì hắn tiến hành Tiêu Dao Chưởng Môn Trắc Thí”.
Thân thể Vô Nhai Tử lập tức run lên, bản thân hắn có kiêu ngạo của mình, hắn cũng không muốn làm điều người khác ép buộc nhưng mà... Vô Nhai Tử cũng không dám chọc giận sư tử.
Thật ra mà nói, năm xưa hắn lựa chọn Lý Thu Thủy chính vì... hắn sợ sư tỷ.
Để nói năm xưa hắn thích ai hơn cái này thật sự rất khó, Lý Thu Thủy đương nhiên xinh đẹp hơn Đồng Mỗ nhưng mà Đồng Mỗ lại ở bên cạnh Vô Nhai Tử thời gian nhiều hơn hắn, chưa chắc đã không có lợi thế nhưng mà hắn thực sự e sợ sư tỷ, vì sợ nên mới không thể yêu.
“Sư tỷ, ta biết... ngươi muốn tốt cho ta, ngươi nói kẻ này gọi là Đông Phương Bạch đúng không?, ngươi muốn hắn tiến hành trắc thí tư cách trở thành Tiêu Dao Chưởng Môn, cái này ta cũng không có ý kiến gì nhưng sư tỷ phải biết, một mình sư tỷ liền không quyết định được, còn cần từ bên... Thu Thủy. Nếu Thu Thủy không đồng ý ta cũng không thể tự mình quyết định “.
Đồng Mỗ sắc mặt liền trở nên khó coi, nàng thừa hiểu Lý Thu Thủy thích nhất là chống đối lại nàng nhưng mà nàng cũng không thể làm gì a, Vô Song không phải là đệ tự của chưởng môn, hắn muốn làm chưởng môn phải vượt qua trắc thí tư cách, hắn muốn có tư cách tham dự trắc thí liền phải được cả Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy gật đầu.

Vô Nhai Tử lúc trước cũng cảm giác được Tiểu Vô Tướng Công trong người Vô Song nhưng hắn cũng không mấy để ý, ban đầu hắn nghĩ Vô Song là người của Lý Thu Thủy nhưng mà khi thấy Đồng Mỗ hắn cũng lập tức làm ra phủ định, hắn không tin kẻ có liên quan đến Lý Thu Thủy có thể gặp Đồng Mỗ mà không chết.
Về phần Tiểu Vô Tướng Công của Vô Song từ đâu mà có?, cái này Vô Nhai Tử lười để ý dù sao cũng chẳng có gì đảm bảo Tiểu Vô Tướng Công của Vô Song là do Lý Thu Thủy dạy.
Đoàn Dự học Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công đâu phải do Vô Nhai Tử dạy?.
Cưu Ma Trí học Tiểu Vô Tướng Công đâu phải do Lý Thu Thủy dạy?.
Cả Đồng Mỗ ùng Vô Nhai Tử đều đang có suy nghĩ của chính mình thì đột nhiên bị câu nói tiếp theo của Vô Song làm kinh ngạc trợn tròn cả mắt.
Chỉ thấy Vô Song không nhanh không chậm lên tiếng.
“A, là việc của Thu Thủy sao?, cái này cũng không có gì, nàng chắc chắn đồng ý bởi ta là chân truyền đệ tử của nàng”.
Nói xong, Tiểu Vô Tướng Công toàn bộ bạo phát mà ra, không giữ lại chút gì hơn nữa Vô Song từ hành trang cũng lập tức lấy ra một cái hộp ngọc, trong cổ tay hắn nhanh chóng hiện ra một cái chìa khóa nhỏ, trong ánh mắt thất kinh của Vô Nhai Tử cùng Đồng Mỗ, hắn liền chậm rãi lấy ra thư tiến cử cùng lệnh bài thân phận của Lý Thu Thủy.
Chuyến đi đến Lôi Cổ Sơn này, chí ít đã đi được nửa chặng đường.

Quyển 2 Chương 190

Tiêu Dao Chưởng Môn (2)

Với quan hệ cực kỳ phức tạp giữa ba người Tiêu Dao Phái bản thân Vô Song đương nhiên không dám dễ dàng để lộ thân phận của bản thân mình, không dám dễ dàng để lộ mối quan hệ với Lý Thu Thủy vì vậy hắn đã chuẩn bị sẵn hộp ngọc này.

Đồng Mỗ có thể biết đến kiểm chứng tư cách chưởng môn thì Lý Thu Thủy sao có thể không biết bất quá chính bản thân nàng cũng không tin việc này có thể xảy ra dù sao để nàng cùng Đồng Mỗ cộng đồng nhận thức một việc là quá khó khăn.

Hộp ngọc mà Lý Thu Thủy đưa cho Vô Song rốt cuộc cũng chỉ là chứng minh thân phận của hắn với Vô Nhai Tử mà thôi, Lý Thu Thủy vẫn là hy vọng Vô Nhai Tử có thể vì Vô Song mở một mắt nhắm một mắt, điều này cũng tương đối giống với Đồng Mỗ, lúc nãy Đồng Mỗ cũng là muốn Vô Nhai Tử mở một mắt nhắm một mắt.

Hiện nay với lời nói do chính miệng Đồng Mỗ lên tiếng lại thêm sự xác minh thân phận từ Lý Thu Thủy thì đừng nói là mở một mắt nhắm một mắt mà là Vô Nhai Tử bắt buộc phải mở cả hai mắt.

Điều duy nhất mà Vô Song lo lắng là Đồng Mỗ.

Quả nhiên sau khi nhìn thấy thân phận của Vô Song, Đồng Mỗ lập tức đứng lên, vẻ mặt non nớt tràn ngập tức giận, nàng thân thể run lên chỉ hận không thể giết chết Vô Song.

Nàng có cảm giác... mình bị lừa, bị lừa rất nặng.

Nếu không phải Đồng Mỗ vẫn còn một tia lý trí, nàng biết hiện tại kể cả dốc hết sức cũng không thể đánh bại Vô Song thì nàng có lẽ đã sớm động thủ.

Vô Song hiện nay có thể coi là yếu hơn Đồng Mỗ một chút nhưng mà Đồng Mỗ có thể thắng khi luận bàn mà thôi, thực sự sinh tử quyết đấu thì Đồng Mỗ đừng mơ giết được Vô Song.

Đồng Mỗ sợ nhất là Vô Song lại tiến vào trạng thái hắc ám kia, khi đó nàng nếu may mắn có thể chạy thoát nhưng Vô Nhai Tử thì chết chắc.

Ánh mắt Vô Song cũng nhận ra sự tức giận của Đồng Mỗ, hắn nhìn vẻ mặt của nàng vì tức giận mà đỏ lên thậm chí có chút buồn cười.

Người đời có thể sợ Đồng Mỗ nhưng mà Vô Song hắn không hiểu tại sao... từ khi quen biết nàng hắn không làm cách nào sợ hãi nàng được.

Nhìn Đồng Mỗ làm hắn nhớ đến A Kha, vài năm nữa khi A Kha lớn lên, nàng có lẽ cũng sẽ thành một cô bé đáng yêu như Đồng Mỗ, nghĩ đến hình ảnh A Kha,

Vô Song lại có chút nhớ nhà, nhớ Tử Ngọc Sơn.
Thở hắt ra một hơi, Vô Song thần bí cười với Đồng Mỗ một tiếng.
“Đồng Mỗ, chúng ta ra ngoài nói chuyện chút”.
Nói xong hắn còn làm một hành động làm Đồng Mỗ nghiến răng nghiến lơi, hắn vậy mà dám cầm lấy một cây ngân châm rồi giả vờ làm động tác đâm vào tim mình.
Động tác này quả thật có thể dọa sợ Đồng Mỗ, nàng cũng không dám không nghe Vô Song rồi.
Hai người cứ như vậy bước ra ngoài trong ánh mắt không thể tin tưởng được của Vô Nhai Tử.
......
Đồng Mỗ hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt phụng phịu mà nhìn Vô Song.
“Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?, hừ cho dù ngươi nói gì cũng đừng hòng làm Mỗ tin tưởng ngươi, tiện nhân Lý Thu Thủy lại đang tính toán cái gì?”.
Nhìn Đồng Mỗ như vậy, Vô Song bật cười, một tay đưa ra tốc độ cực nhanh gõ lên trán nàng.
“Đồng Mỗ, ngươi thực sự đầu óc có vấn đề đúng không, đây không phải là muốn tốt cho ngươi, hai bên cùng có lợi? “.
“Ta sau khi trở thành Tiêu Dao Chưởng Môn, bản thân Vô Nhai Tử liền nhàn a?, sau đó ngươi có thể cùng tình lang phiên vân phúc vũ?, có cái gì cần phải suy nghĩ, hắn đôi chân đã phế còn có thể chạy thoát khỏi tay ngươi sao?”.
“Về phần Lý Thu Thủy, chẳng nhẽ ngươi không nhận ra có gì không đúng sao?, bằng thực lực ta thể hiện ra, ngươi nghĩ Lý Thu Thủy nàng ta có tư cách dạy dỗ ta?”.
Câu thứ hai của Vô Song chính là nửa giả nửa thật nhưng mà Đồng Mỗ vậy mà cũng bắt đầu suy nghĩ.
Đồng Mỗ đánh với Lý Thu Thủy bao nhiêu năm, dĩ nhiên cũng biết thực lực của Lý Thu Thủy, thực lực của Lý Thu Thủy có thể coi là ngang ngửa Vô Song khi ma hóa, tất nhiên điều kiện là Vô Song giữ được thần trí của bạn thân mình.
Đừng nghĩ Lý Thu Thủy yếu, lần trước nàng bị Vô Song đả thương toàn bộ đều là tai nạn, nàng khi đó dùng mị thuật với Vô Song, cũng sẽ không ngờ được Vô Song tự nhiên phát điên, nội lực bạo tăng mới dẫn đến trở tay không kịp mà bị thương.
Mị thuật khác rất nhiều với võ thuật, mị thuật trọng nhất một chữ mị, khi sử dụng mị thuật liền không thể lại dùng võ công hoặc ít nhất toàn thân cũng không thể trong trạng thái chiến đấu, làm gì có ai vừa trong trạng thái chiến đấu lại vừa câu dẫn đối phương?, chưa kể Lý Thu Thủy còn dùng Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp, nàng mị hoặc tâm thần Vô Song nhưng cũng phải thả ra tâm thần của mình.

Nói theo ngôn ngữ game thì Lý Thu Thủy khi đó phòng ngự bằng 0, nàng bị Vô Song đột nhiên phản chế tấn công mà còn có thể kịp phản ứng đã coi là cực kỳ không tệ, làm sao có thể không bị thương?.
Lại nói về Đồng Mỗ, Đồng Mỗ đúng thật là không tin Lý Thu Thủy đào tạo được dạng quái vật như Vô Song, nếu nàng có thể đào tạo được Vô Song, bằng vào thực lực của nàng cùng Vô Song hợp lại, hai người đánh lên Linh Thứu Cung thì Đồng Mỗ cũng khó mà đỡ được.
Vô Song cùng Lý Thu Thủy hợp lực không phải chỉ đơn giản như Trương Tam cùng Lý Tứ, nếu hai người am hiểu phối hợp chiến đấu thì tuyệt đối mạnh hơn Đồng Mỗ, nên nhớ Vô Song khi ma hóa hay Lý Thu Thủy đơn thuần chiến lực đều mạnh hơn Trương Tam hoặc Lý Tứ, đặc biệt là một Lý Thu Thủy đã quá hiểu điểm mạnh cùng điểm yếu của Đồng Mỗ, khi đó Đồng Mõ lại càng nguy hiểm.
“Ngươi rốt cuộc là gì của tiện nhân đó?”.
Vô Song thật ra không thích Đồng Mỗ xưng hô với Lý Thu Thủy như vậy nhưng mà giữa hai người có thiên đại oán hận, muốn hòa hoãn cũng là không được.
“Ngươi thấy dung mạo ta thế nào?”.
Vô Song sau khi hỏi câu này liền làm ánh mắt Đồng Mỗ xuất hiện vẻ quái dị, cho dù Vô Song chưa từng nói ra nhưng mà chỉ một câu như vừa rồi đã đủ để Đồng Mỗ xác nhận thân phận của Vô Song.
Vô Song là nam sủng của Lý Thu Thủy.
Đương nhiên xuy xét một chút thực lực của Vô Song... Đồng Mỗ liền cảm thấy hắn từ nam sủng thăng cấp thành nam nhân của Lý Thu Thủy.
“Tiện nhân tính toán thật tốt, dĩ nhiên còn muốn chiếm trọn Tiêu Dao Phái chúng ta?, ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý?”.
Nào ngờ Vô Song lại đưa tay ra, cốc vào đầu nàng.
“Ngươi là ngốc à, trên danh nghĩa ta là đệ tử của nàng nhưng mà danh nghĩa ta cũng là đệ tử của ngươi à?, không phải sao? “.
“Sau này Lý Thu Thủy thuộc về ta, Vô Nhai Tử thuộc về ngươi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, có cái gì đáng lo lắng?, ta lại có thể đảm bảo Thu Thủy nàng sẽ không tìm đến Vô Nhai Tử, cho dù nàng muốn thì ta cũng kéo nàng về”.
Lần này Đồng Mỗ rốt cuộc cũng cảm thấy xuôi tai bất quá nàng thật tâm vẫn còn lo lắng.
Nàng hiện nay kể cả trừ hết ám tật, kể cả khôi phục đỉnh phong thì vẫn không có cách nào làm đối thủ của Lý Thu Thủy cùng Vô Song liên hợp.
Muốn có lực bảo vệ mình ít nhất phải luyện thành Lục Hợp Bát Hoang Duy Ngã Độc Tôn Công tầng thứ 3.
Nàng biết mình cũng sắp đến chu kỳ tán công lần 3 nhưng mà đây cũng là lúc

nàng nguy hiểm nhất, nếu Lý Thu Thủy cùng Vô Song đến thì sao?, nàng chết chắc.
Nàng sợ là sợ, Vô Song sau khi lấy được truyền thừa Tiêu Dao Phái sau đó liền lật lọng.
“Ngươi lấy gì đảm bảo, sau khi nhận được toàn bộ truyền thừa Tiêu Dao Phái... ngươi không lật lọng?, ngươi không cùng tiện nhân kia đối phó Mỗ?”.
Đồng Mỗ biết... nếu nàng chết thì Lý Thu Thủy liền sẽ độc chiếm Vô Nhai Tử.
Nào ngờ nàng vừa nói xong, lại một lần nữa bị Vô Song cốc đầu.
“Ngươi là phát ngốc sao?, giết ngươi xong có lợi gì?, chẳng nhẽ muốn giúp nữ nhân của ta đoạt nam nhân khác?, ta không có cái sở thích biến thái này hơn nữa nếu hiện tại ta muốn ám hại ngươi đã ám hại từ sớm, cần gì đợi đến bây giờ?”.
“Ngươi cũng có thể nghĩ ta làm tất cả vì Tiêu Dao Phái truyền thừa nhưng ngươi phải biết nếu ta chuyên tâm một chút, biết giả vờ một chút, hoàn toàn có thể để Vô Nhai Tử nhận ta làm đệ tử, trở thành đời tiếp theo Tiêu Dao chưởng môn “.
“Bằng vào tư chất của ta lại thêm việc ta là đệ tử của Lý Thu Thủy, chỉ cần thêm một chút thủ đoạn thì không cần đến Đồng Mỗ ngươi ta cũng có thể được chân truyền của Vô Nhai Tử”.
Thật ra Vô Song còn có một cái suy nghĩ tà ác hơn, đáng tiếc hắn không có thời gian.
Cùng lắm mang Vương Ngữ Yên lên Lôi Cổ Sơn, khi đó xem ai sợ ai?.
Hắn không tin có thẩm Vương Ngữ Yên trợ giúp, không thể không làm cho Vô Nhai Tử kích động kết hợp với tư chất của hắn, việc trở thành Tiêu Dao Chưởng Môn gần như chắc chắn.
Đáng tiếc, lần đầu đến thế giới này hắn xuất hiện bên cạnh Dung nhi.
Nếu hắn rơi xuống Tô Châu, kế hoạch này không phải là không thể thực hiện.
Rốt cuộc sau khi tốn vài phần công phu miệng lưỡi, hắn cùng Đồng Mỗ liền đạt thành nhận thức chung.
....
Tiểu viện, lần này không phải là Vô Song nói chuyện với Đồng Mỗ mà là Đồng Mỗ vì Vô Song nói chuyện với Vô Nhai Tử.
Vô Nhai Tử hiện nay tâm tình cực kỳ phức tạp, ông ta cảm thấy lựa chọn đệ tử là việc của riêng mình, vì cớ gì lại không được quyết định?.
Tất nhiên Vô Nhai Tử là vẫn có quyền lựa chọn đệ tử nhưng nếu đệ tử của ông ta sau này không được làm chưởng môn Tiêu Dao thì chọn đệ tử làm gì?.
Tâm khảm Vô Nhai Tử là muốn chọn dạng đệ tử không có căn cơ võ học, dạng đệ tử như vậy mới có thể để ông ta cảm giác ‘một tay dạy dỗ đệ tử’ nhưng Vô Nhai Tử cũng biết dạng đệ tử như vậy dù ông ta truyền hết 70 năm công lực vào thì cũng... không phải là đối thủ của Vô Song.
Vô Song chưa bao giờ tính công lực theo ‘năm’ nhưng mà hắn cảm giác nếu bắt

buộc phải chọn một con số, công lực của hắn có thể đạt đến 40 năm.
Dạng công lực như vậy chưa so được với Lý Thu Thủy, Đồng Mỗ, Vô Nhai Tử nhưng mà giải quyết Hư Trúc trong nguyên tác thì quá thừa.
Nếu Hư Trúc dám tranh cướp ngôi vị Tiêu Dao Chưởng Môn với Vô Song, Vô Song không ngại tiễn hắn luôn một đoạn.
Cái ngôi vị Tiêu Dao Chưởng Môn này không đơn thuần chỉ là võ công, không đơn thuần chỉ là Tiêu Dao tuyệt học mà còn có đại tác dụng khác, tác dụng của nó nằm ở ‘nhẫn chưởng môn’.
Cùng là một phái Tiêu Dao, nhẫn chưởng môn không thể khác nhau, ít nhất Vô Song cảm giác như vậy.
Nếu nhẫn chưởng môn là giống nhau, hắn khi trở về thế giới cũ đúng là có thể dùng cái nhẫn này mà kiếm đầy bát đầy bồn, Tây Hạ cùng Tây Hạ Nhất Phẩm Đường có thể không đào được nhưng Linh Thứu Cung trên Thiên Sơn thì lại khác, bằng nhẫn chưởng môn hắn thật sự có tự tin trở thành Linh Thứu Cung Chủ.
Hắn không thể mãi mãi ở thế giới này, hắn nhất định phải quay về vì vậy Linh Thứu Cung trong thế giới này đối với Vô Song không có mấy ảnh hưởng nhưng khi trở về thì lại khác, hắn nếu có thể chiếm được Linh Thứu Cung, có thể coi như nằm mơ cũng sẽ cười.
“Sư đệ, ta biết trong lòng ngươi cảm thấy có chút không phục nhưng ta... cùng tiện nhân kia lần đầu tiên có chút hợp ý “.
“Ngươi cũng đã thấy rồi, Đông Phương Bạch kẻ này dung mạo nhất tuyệt, hắn tuổi cũng còn rất trẻ vậy mà võ công đã tiếp cận ngũ tuyệt cảnh giới, thiên phú cũng cực kỳ kinh người, ngươi lại đã từng nghe được tiếng nhạc của hắn?, sư tỷ không ngại nói với ngươi hắn còn có y thuật cực kỳ kinh người, chỉ bằng hai cái này cũng có thể coi là tài hoa trác tuyệt đúng không?, ngươi đi đầu tìm được một đệ tử hơn hắn?”.
“Tiêu Dao Phái chúng ta phân liệt quá lâu, sở học cũng không tại một người nhưng với tài hoa của Đông Phương Bạch lại được cả ta cùng tiện nhân kia đồng ý, khả năng hắn có thể... đi đến độ cao của sư phụ năm đó, có thể tụ tập tuyệt học phái ta lại một thân, đây không phải là điều sư phụ mong muốn sao?”.
“Cuối cùng là Đinh Xuân Thu, kẻ này mạnh yếu ra sao thì sư tỷ cũng không để ý bất quá sư tỷ tin chắc Đông Phương Bạch có thể thay ngươi giải quyết kẻ này, nếu ngươi chấp nhận thu hắn làm đệ tử vậy thì cũng coi như giải quyết được gánh nặng trong lòng suốt 30 năm qua? “.
“Một mũi tên chúng ba cái đích, ngươi còn chờ đợi gì?”.
Không thể không nói, vì tương lai ở cùng Vô Nhai Tử, một người không thích nói đạo lý như Đồng Mỗ vẫn là rất bỏ công sức ra thuyết phục sư đệ của mình.
Vô Nhai Tử rốt cuộc thở hắt ra, ánh mắt dần dần trở lại vẻ thanh minh.

“Kẻ này có thể khiến sư tỷ cùng sư muội cộng đồng nhận làm đệ tử, bất kể vì sao cũng làm ta rất bội phục, Vô Nhai cũng có thể nhận hắn làm đệ tử, khiến hắn có thể mang Tiêu Dao Phái sở học tụ tập một thân, tiền đề là hắn có thể vượt qua thử thách của Vô Nhai”.
Vô Nhai Tử nói xong, nội lực tích lại trong người, mở miệng lên tiếng mang theo nội lực phóng xuất ra ngoài.
Tinh Hà, bày Trân Lung Ván Cờ.
....
Trân Lung Trận Cờ này cũng tương đối thú vị, đây là năm ngoái Vô Nhai Tử tự mình sáng tạo ra sau đó liền truyền lại cho đệ tử, cái ván cờ này là tâm đắc cả đời của Vô Nhai Tử nhưng vẫn đang để cho Tô Tinh Hà nghiên cứu sau đó mới mở ra cho thiên hạ võ lâm cùng quan sát.
Trân Lung Trận Cờ này là kiêu ngạo của Vô Nhai Tử, ông ta cảm thấy thiên hạ rất ít người có thể phá được trận này, chỉ có người phá được trận này mới có tư cách làm chưởng môn Tiêu Dao Phái hơn nữa ông ta còn làm sẵn cả chuẩn bị, chuẩn bị mang 70 năm công lực tặng cho người, dẫu sao ông ta hiện nay cũng là phế nhân, chỉ có mang công lực truyền lại cho chưởng môn Tiêu Dao Phái đời tiếp theo mới có thể làm kẻ kia giúp ông ta báo thù.
....
Trân Lung Trận... đây quả thực cũng tính là một cửa ải khó khăn.
Khi Vô Song thấy Tô Tinh Hà bày ra trận này lại nghe thấy yêu cầu của Vô Nhai Tử, hắn suýt nữa có xúc động đánh cho lão nhân què kia một trận.
Hắn đối với Vô Nhai Tử căn bản không có kính trọng, cho dù có thể từ hắn lấy được hai môn tuyệt học là Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công thì Vô Song cũng vẫn không kính trọng người này.
Cùng lắm hắn đi tìm Vô Lượng Ngọc Bích, hắn cũng không tin là không tìm được.
Hắn không tìm được... hắn liền đi hỏi Tây Thi, hắn không tin nàng không biết.
Đã tính đến cả bước này nói rõ Vô Song thật sự không tự tin với Trân Lung Trận.
‘Kỳ’ thuật của hắn thật sự chưa đủ phá giải Trân Lung Ván Cờ, hắn cũng chỉ biết muốn phá trận này liền phải tiến vào tử cục, dùng mình ăn quân mình, lấy tử đổi lấy sinh, mở ra một đường sinh cơ.
Biết là biết như vậy nhưng cái này quá mức hão huyền, Hư Trúc năm đó phá trận chính là ăn đại vận, nhắm mắt điền bừa đáp án cũng trúng lại thêm có người nhắc bài sau lưng, Vô Song hắn cũng không có ai nhắc bài, lại càng không mấy tự tin có nghịch thiên may mắn như Hư Trúc.
Trăm tính ngàn tính, rốt cuộc khi Tô Tinh Hà bày xong Trân Lung Ván Cờ, Vô Song cảm giác tròng mắt hắn co giật, nội tâm cảm thấy sóng gió ngập trời.

Trận này... hắn vậy mà biết phá?.

Quyển 2 Chương 191

Tiêu Dao Chưởng Môn (3).

Vô Song thật sự không giỏi cờ, với cờ vây mà nói cho dù hắn được chỉ dậy tận tình từ nhị sư huynh nhưng mà ngay cả như vậy hắn vẫn chỉ dừng lại ở hai chữ hiểu biết, muốn đến được cấp bậc tông sư đánh cờ thì còn phải vượt qua một khoảng cách rất xa.

Trân Lung Ván Cờ chính là trận cờ lợi hại nhất kim Dung, không biết bao nhiêu tông sư đánh cờ đều tiến vào trận này, căn bản không có bất cứ ai có thể giải nổi, ngoại trừ nhân vật siêu cấp may mắn như Hư Trúc ra thiên hạ còn có ai trong lúc vô tình đánh bừa cũng tìm ra sinh lộ?.

Vô Song từ khi đến thế giới này cũng rất khó gắn hai chữ may mắn với mình.

Ngay cả việc đơn giản nhất, tưởng như không có chút nào nguy hiểm điển hình như tỷ võ chiêu thân với Mục Niệm Từ thì hắn... cũng gặp đau đớn chết đi sống lại, căn bản không khác gì vận rủi quấn thân.

Lần này lên Lôi Cổ Sơn, đối mặt với Trân Lung ván cờ thì Vô Song cũng không nghĩ mình sẽ gặp may mắn nhưng mà hình như cũng như ông cha ta đã nói 'quá tam ba bận', hắn rốt cuộc cũng may mắn được một lần.

Nếu phải so sánh tài chơi cờ của Vô Song một cách thích hợp nhất thì liền lấy khả năng phá trận của Đồng Mỗ đến xem, cả hai người đều thuộc dạng học vẹt.

Vô Song chưa đủ khả năng phá các thế cờ khó nổi tiếng cổ kim nhưng mà hắn lại nhìn quá rất nhiều trận cờ thế, cũng biết phá rất nhiều trận cờ thế khác nhau, tiền đề là hắn đã nhìn qua.

Trân Lung Ván Cờ bày ra trước mặt Vô Song, hắn vậy mà đã từng nhìn qua thế cờ này.

Ở thế giới cũ của Vô Song nó không gọi là Trân Lung ván cờ, nó gọi là Bách Tử Vô Hối Kỳ Trận, chính là mượn đường sống trong chỗ chết, tưởng như không có sinh lộ vậy mà lại giết ra một cái sinh lộ.

Điều này làm Vô Song rốt cuộc nghĩ đến, Trân Lung ván cờ của thế giới trước có lẽ cũng không giống Trân Lung ván cờ của thế giới này.

Một cái là nhà Tống, một cái là nhà Thanh, hai triều đại cách nhau xa lắc xa lơ, căn bản không có mấy liên quan gì.

Nhà Tống sau đó sẽ đến nhà Nguyên, sau nhà Nguyên là nhà Minh rồi mới đến nhà Thanh.

Trải qua đến 3 cái triều đại, có rất nhiều thứ khác nhau.

Cái thế cờ được coi là khó nhất triều đại nhà Tống thì đương nhiên cực kỳ nổi tiếng, trở thành thế cờ mẫu cho những người ham mê cờ đạo của thời nhà Thanh,

điều này nếu suy nghĩ kỹ thì cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.
Thế là trong ánh mắt không thể tưởng tượng được của Tô Tinh Hà cùng Vô Nhai Tử, bản thân Vô Song thật sự phá xuống trận cờ này, thực sự khiến Vô Nhai Tử kinh ngạc như gặp tiên nhân.
Vô Song hắn, rốt cuộc cũng trở thành Tiêu Dao Chưởng Môn rồi.
Vì cái phái Tiêu Dao này, Vô Song thực sự đã bỏ ra hơn 10 năm tâm huyết.
Bắt đầu từ khi hắn còn chưa nhận thức được thế giới, khi hắn còn ở Tử Ngọc Sơn với các sư huynh sư tỷ đến khi hắn bước sang một chiều không gian khác, thực sự Vô Song đã bỏ ra rất nhiều vốn.
Phái Tiêu Dao có thể cho Vô Song rất nhiều chỗ tốt trong tương lai nhưng mà nó cũng hạn chế chính bản thân Vô Song ở hiện tại.
Vô Song biết, nếu hắn không bỏ ra hơn 10 năm nghiên cứu tạp học, nghiên cứu cầm kỳ thi họa thì có lẽ hắn chí ít có thể trở thành một cái Đông Phương Bất Bại mới.
Đông Phương Bất Bại đạt đến một độ cao người đời khó tưởng tượng nhưng Vô Song hắn cũng nắm giữ Quỳ Hoa Bảo Điển, chỉ cần hắn một mực chuyên tâm võ nghệ lại thêm thể chất nghịch thiên, vì cái gì không thể đuổi được đối phương?.
Cho dù hắn thật sự kém Đông Phương Bất Bại thì Vô Song cũng cảm thấy hắn ít nhất cũng ngang ngửa với Nguỵ Trung Hiền đi, dù sao khí tràng mà Nguỵ Trung Hiền bày ra năm đó cũng không quá mức đáng sợ, có lẽ chỉ ngang với Mục lão – Mục Nhân Thanh mà thôi.
....
Vô Song có chỗ dựa là Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ, cái chỗ dựa này Vô Nhai Tử không thể đắc tội được lại thêm tài hoa của Vô Song cũng bày ra đó, đến cả Trân Lung Ván Cờ bản thân Vô Nhai Tử dùng 30 năm mới có thể nghĩ ra liền bị Vô Song cứ như vậy phá hủy, Vô Nhai Tử rốt cuộc cũng chấp nhận thân phận chưởng môn của Vô Song.
Vô Nhai Tử cho dù ngoan cố, cho dù tự ngạo hơn nữa cũng không tiếp tục tìm ra được lý do thoái thác, lúc này theo Tô Tinh Hà dẫn đường, Vô Song cùng Vô Nhai Tử đều xuất hiện trong một gian thạch thất.
Gian thạch thất này cũng không tính là lớn, tiến vào trong này làm Vô Song có chút hiếu kỳ, hắn cảm thấy một phế nhân như Vô Nhai Tử lại thêm vào Tô Tinh Hà mà có thể tạo ra một gian thạch thất như vậy đã là việc tương đối khó khăn.
Đương nhiên Vô Song sẽ không nghĩ nhiều, hắn cũng không cần Vô Nhai Tử lên tiếng liền tự mình ngồi xuống một cái ghế đá, đối mặt với Vô Nhai Tử.
Vô Nhai Tử cũng là rất bất đắc dĩ nhìn Vô Song, ông ta cảm thấy Vô Song trong ánh mắt đối với bản thân mình đến cả một chút cung kính cũng không có, ánh mắt nhìn ông ta rất nhạt rất nhạn, điều này làm trong lòng Vô Nhai Tử tức giận nhưng cũng không biết làm gì.

“Ngươi gọi là Đông Phương Bạch sao? “.
Nhìn Vô Nhai Tử, Vô Song vẫn hơi hơi nhếch miệng.
“Đúng, ta gọi là Đông Phương Bạch”.
Vô Nhai Tử cùng Vô Song cả hai lại trầm mặc, nếu mà có người thứ ba ở đây chỉ sợ sẽ cảm nhận được không khí có chút gì đó không đúng... cứ như hai cái tình địch gặp mặt vậy.
Rốt cuộc Vô Nhai Tử cũng vẫn phải là người lên tiếng trước, hắn đối với Vô Song thở ra một hơi.
“Đông Phương Bạch, ta có thể hỏi vài việc liên quan đến võ công của ngươi chăng?”.
Vô Song hơi nhíu mày nhưng vẫn là gật đầu, ra hiệu cho Vô Nhai Tử lên tiếng.
“Ngươi là đệ tử của Thu Thủy, cái này Thu Thủy đã nói rõ hơn nữa ẩn ẩn trong khúc nhạc ngươi tấu lên còn có cả khí tức của Tiểu Vô Tướng Công nhưng ta cũng rất quen thuộc Tiểu Vô Tướng Công, ta có cảm giác Tiểu Vô Tướng Công của ngươi rất yếu “.
Vô Song lần này liền thay đổi cách nhìn về Vô Nhai Tử, lão nhân này cũng thật sự không tầm thường.
“Chính xác, Lý Thu Thủy nàng mới nhận ta làm đệ tử được hai tháng “.
Vô Nhai Tử nghe vậy lại tiếp tục lên tiếng.
“Ta không rõ vì sao sư tỷ cùng sư muội đều nhận ngươi làm truyền nhân nhưng mà có một số việc ta phải nói cho ngươi”.
“Tiểu Vô Tướng Công của bản phái vốn là vô hình vô tướng vì vậy Tiểu Vô Tướng Công cũng không yêu cầu ngươi phải có nội lực đặc dị, Tiểu Vô Tướng Công quan trọng nhất là ngộ tĩnh, sư muội đã truyền cho ngươi Tiểu Vô Tướng Công điều này cũng nói rõ ngộ tĩnh ngươi siêu phàm, từ đó chắc hẳn Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đối với ngươi cũng không có gì quá mức khó học”.
“Về phần sư tỷ Đồng Mỗ của ta, Bát Hoang Lục Hợp Công là không thể truyền cho ngươi vậy thì cũng chỉ còn lại Thiên Sơn Lục Dương Chưởng nhưng... lão phu cũng có thể nhìn ra Thiên Sơn Lục Dương Chưởng với ngươi chưa hẳn đã thích hợp, lão phu thực sự không cảm thấy sư tỷ có thể truyền lại tuyệt học bản phái cho ngươi”.
“Cuối cùng là về phần của lão phu, ngươi cũng biết mỗi người chúng ta đều mang theo hai môn tuyệt học, tuyệt học của lão phu được sư phụ truyền lại bao gồm Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ hơn nữa đây còn là hai bộ võ công liên quan mật thiết đến nhau”.
“Bắc Minh Thần Công cao thâm khó dò hơn nữa vì Bát Hoang Lục Hợp Công không có cách nào truyền lại cho đời sau nên Bắc Minh Thần Công là nội công chí cao vô thượng của Tiêu Dao Phái ta, dùng Bắc Minh Thần Công để tạo ra Bắc Minh Chân Khí, lấy Bắc Minh Chân Khí làm gốc để sử dụng Tiểu Vô

Tướng Công, dùng Tiểu Vô Tướng Công diễn hóa Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đồng thời từ sự hùng hồn của Bắc Minh Chân Khí cũng có thể giúp ngươi sử dụng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng “.

“Ta không rõ ngươi hiểu bao nhiêu về Bắc Minh Thần Công của bản phái nhưng mà... Bắc Minh Thần Công không phải dễ học gì, thiên tư của ngươi lão phu không cảm thấy có vấn đề gì nhưng yêu cầu của Bắc Minh Thần Công chính là bản thân ngươi không có nội lực”.

Cái này đương nhiên cũng không sai, Đoàn Dự trước khi học Bắc Minh Thần Công làm gì có nội lực?.

Hư Trúc bản thân cũng không có nội lực, một chút nội lực đến từ công phu Thiếu Lâm vẫn là bị Vô Nhai Tử phế đi.

Nhìn ra xa hơn liền nhìn sang Lệnh Hồ Xung, không phải Lệnh Hồ Xung cũng học Hấp Công Đại Pháp trong tình trạng gần như không có nội lực sao?.

Ngay lúc Vô Nhai Tử đang thao thao bất tuyệt, Vô Song liền đưa tay ra, khóe miệng cong lên.

“Tiền bối, thân thể ta có chút đặc biệt, ngươi có thể truyền một chút Bắc Minh Chân Khí vào xem sao?”.

....

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Vô Song đã ở trên Lôi Cổ Sơn được 1 tuần, lúc này Vô Song so với chính hắn của 1 tuần trước đã trở nên khác biệt rất nhiều.

Vô Song hiện nay cũng không hề phát sầu với việc mình không đủ tuyệt học sử dụng, không đủ át chủ bài để chiến đấu, hơn nữa sau khi thu được Bắc Minh Thần Công bản thân Vô Song cũng hoàn thành được trạng thái ‘cực’ trong miệng A Thanh.

Trong cơ thể Vô Song hiện nay đúng là một vòng tròn thái cực, nửa phần dưới của hắn là Quỳ Hoa Chân Khí, nửa phần trên của hắn chính là Bắc Minh Chân Khí, mượn nhờ sự tồn tại của hai đan điền dẫn đến việc Vô Song đang ở trong một trạng thái rất kỳ diệu.

Vô Song không biết trạng thái này của mình thế nào nhưng mà hắn có một cảm giác, cơ thể hắn đang dần dần thay đổi.

Cái này thật ra cũng rất khó diễn tả bằng lời, việc hắn có hai đan điền, việc trong người hắn có hai nguồn nội lực khác nhau thật ra không hề có tác dụng tăng cường chiến lực cho hắn, cũng chẳng thể làm trạng thái của hắn tốt hơn nhưng Vô Song cứ có một loại cảm giác, chỉ cần hắn có thể từ loại trạng thái này bước lên một bước, hắn thật sự có thể hoàn thành quá trình lột xác nhưng mà phải làm thế nào mới có thể tiến thêm một bước đây?.

Cái này Vô Song tạm thời không nghĩ ra, hắn cũng đành phải đợi A Thanh đến liền sẽ hỏi nàng một chút.

Việc trước mắt, hắn liền muốn dùng Bắc Minh Thần Công của bản thân mình giải trừ nguồn nội lực màu trắng kia cho Đồng Mỗ.

Quyển 2 Chương 192

Lột Xác (1).

Vô Song cũng không giống như Hư Trúc, hắn không cần 70 năm nội lực của Vô Nhai Tử để trở nên mạnh mẽ, bằng vào Bắc Minh Thần Công trong người hắn hoàn toàn có thể tự mình đi kiếm nội lực hơn nữa hấp thu nội lực kẻ khác không phải là cách duy nhất để tăng cường Bắc Minh Chân Khí.

Muốn tăng cường Bắc Minh Chân Khí hoàn toàn có thể sử dụng Lăng Ba Vi Bộ.

Tại sao Lăng Ba Vi Bộ lại là một thân pháp mạnh nhất Kim Dung?, đây không phải vì Lăng Ba Vi Bộ nhanh bao nhiêu cũng chẳng phải Lăng Ba Vi Bộ khó đánh trúng bao nhiêu, quan trọng là vì Lăng Ba Vi Bộ mỗi khi hoàn thành một chu thiên của cửu cung bát quái thì liền có thể gia tăng nội lực cho chủ nhân.

Không phải lý do ngẫu nhiên là trong Vô Lượng Ngọc Bích khi đó vốn có 36 bức tranh miêu tả kinh mạch vận hành Bắc Minh Thần Công để rồi bức cuối cùng lại là Lăng Ba Vi Bộ.

Xuất phát từ việc Bắc Minh Thần Công quá mức tà ác, Tiêu Dao Tử liền vì nó sáng tạo ra Lăng Ba Vi Bộ.

Tại sao nói Bắc Minh Thần Công tà ác?, cái này chỉ cần nhìn vào thời kỳ Tiếu Ngạo Giang Hồ, xem nhân sĩ võ lâm đối với Hấp Công Đại Pháp như thế nào liền có thể thừa hiểu.

Nội lực của một người bất kể như thế nào đều là cực khổ mà tu luyện gì, đều là dùng năm tháng tích góp mà thành, Bắc Minh Thần Công lại nhắm thẳng đến nội lực của người khác mà hấp, thử hỏi ai chịu được?.

Bắc Minh Thần Công có thể coi là không làm mà hưởng, dùng thành quả của người khác mà trợ giúp chính mình, cho dù một mực ra tay với những kẻ cùng hung cực ác gây hại cho võ lâm thì cũng không thể khiến người đời bỏ đi sợ hãi với môn võ công này.

Con người vốn dĩ là vậy, sẽ không ai thật sự để một môn võ công có thể hút nội lực của mình tồn tại.

May là Vô Nhai Tử đắm chìm trong nghệ thuật không mấy khi hành tẩu giang hồ nếu không chỉ sợ toàn bộ võ lâm nhất định sẽ liên hợp mà đối phó với Vô Nhai Tử.

Đừng nghĩ Đoàn Dự có thể học được Bắc Minh Thần Công sau đó hoàn toàn không cố kỵ mà sử dụng, đấy là vì người đời còn chưa nắm rõ Bắc Minh Thần Công của Tiêu Dao Phái mà thôi, nếu mà cho Bắc Minh Thần Công một ví dụ gần sát nhất thì đây chính là vũ khí hóa học của hậu thế, sẽ không có quốc gia nào chấp nhận loại vũ khí hóa học này có thể tồn tại, nhất định phải tìm cách tiêu

diệt.
Lại nói về Lăng Ba vi Bộ, thật ra so với Bắc Minh Thần Công thì Vô Song càng ấn tượng với Lăng Ba Vi Bộ.
Lăng Ba Vi Bộ không dùng nội lực mà là sử dụng thể lực, sức ép của Lăng Ba Vi Bộ không dồn vào kinh mạch mà là dồn vào cổ chân, đây là dạng thân pháp không sử dụng đến nội lực, dùng hoạt động của chính thân thể vận hành một chu thiên của Lăng Ba Vi Bộ sau đó gia tăng nội lực cho bản thân người sử dụng.
Nói về độ biến ảo, Lăng Ba Vi Bộ chưa chắc đã bằng Mị Ảnh Thân Pháp của Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng mà chỉ riêng đặc điểm về gia tăng nội lực của nó cũng đủ làm Vô Song yêu thích không thôi.
....
Trải qua 1 tuần ở Lôi Cổ Sơn, bản thân Đồng Mỗ thật ra cũng không có quá nhiều thời gian với sư đệ dù sao Vô Nhai Tử vẫn dành thời gian để truyền dạy võ công cho Vô Song đồng thời chính bản thân thái độ của Vô Nhai Tử đối với Vô Song cũng đã thay đổi nghiên trời lệch đất.
Từ ban đầu Vô Nhai Tử với Vô Song là không nóng không lạnh thậm chí vì bị Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ bắt ép dẫn đến ông ta cũng không thích Vô Song nhưng mà khi phát hiện được Vô Song có hai cái đan điền thì lại là một việc khác.
Sư phụ chọn đệ tử nhưng mà đệ tử cũng chọn sư phụ.
Vô Song là người mang theo hai đan điền đồng nghĩa với việc chỉ sợ toàn bộ lịch sử võ lâm không thể tìm ra được một người thứ hai như Vô Song, cho dù có muốn hay không cũng phải thừa nhận, bản thân Vô Nhai Tử còn chưa đủ tư cách làm sư phụ của Vô Song.
Với tư chất cùng thiên phú của Vô Song, chỉ có ngũ đế cao thủ mới có thể làm sư phụ hắn.
Vô Nhai Tử bản thân cuối cùng cũng nhìn thấu được việc này vì vậy trong vòng 1 tuần qua, ông gần như dành toàn tâm toàn ý truyền thụ lại Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ cho Vô Song hơn nữa nếu không phải Vô Song không đồng ý chỉ sợ Vô Nhai Tử đến cả 70 năm công lực cũng truyền lại cho hắn.
Vô Song đương nhiên sẽ không nhận công lực từ Vô Nhai Tử, nếu mà Vô Nhai Tử vì hắn mà chết thì ngay cả Vô Song cũng chẳng biết đối mặt thế nào với Đồng Mỗ cùng Thu Thủy.
Lại nói về Đồng Mỗ, khuôn mặt của nàng so với những ngày đầu tiên Vô Song nhìn thấy trên Thiên Sơn đã thay đổi rất nhiều, chí ít Đồng Mỗ rất hay cười, ở lại Lôi Cổ Sơn với sư đệ quả thật làm Đồng Mỗ yêu đời hơn không ít.
Không thể không nói Đồng Mỗ rất si tình với sư đệ của mình, vì lo hắn bị tổn thương mà nàng nhất quyết ngăn Vô Song nói ra ám tật trong cơ thể mình, cho

dù Vô Nhai Tử có nhìn ra cái gì không đúng thì Đồng Mỗ cũng chỉ nói là vận công quá độ, tuyệt không để Vô Nhai Tử vì mình ra sức.
Đồng Mỗ chưa bao giờ là một nhân vật tầm thường trên võ lâm, nàng đương nhiên nhìn ra năng lượng trắng trong người mình rất đặc biệt hơn nữa Đồng Mỗ cũng ẩn ẩn cảm thấy thứ năng lực này không phải do Long đảo chủ tạo ra dù sao kể cả thực lực Long đảo chủ có cao hơn nữa thì hắn cùng nàng vẫn chỉ là một cấp bậc, làm gì có chuyện Đồng Mỗ thử hết mọi cách vẫn không thể giải trừ cấm chế trong người mình?, đây là điều cực kỳ vô lý.
Chỉ có... cao thủ cùng cấp bậc với sư phụ của nàng may ra mới có thể phong tỏa toàn bộ nội lực của Đồng Mỗ.
Đồng Mỗ hoài nghi thứ năng lượng trong người mình toàn bộ đều là do vị chủ nhân trong Hiệp Khách Đảo kia tạo ra, nếu như vậy nàng nhất định không thể để cho sư đệ mạo hiểm, nàng lúc trước với việc mình không thể dùng nội công còn có chút lo lắng nhưng từ khi gặp sư đệ nàng liền cảm thấy... mọi việc cũng không tệ như vậy.
Nàng ít nhất còn vài năm nữa mới đến lúc tán công lần thứ 3, từ giờ đến khi đó nàng cũng không vội, có thể ở bên sư đệ bao lâu, hay bấy lâu.
Lúc này Vô Song cùng Đồng Mỗ hai người ngồi khoanh chân đối mặt với nhau, Đồng Mỗ mở ánh mắt to tròn ra nhìn Vô Song, sau khi quan sát hắn thật kỹ, nàng mới lên tiếng.
“Ngươi có chắc thật sự muốn vì ta khu trừ cỗ năng lượng này?, thứ năng lượng này thật sự không đơn giản”.
Vô Song thản nhiên gật đầu.
“Cũng không có gì, ta cũng rất sợ chết, nếu không khu trừ được sẽ lập tức dừng tay, không có nguy hiểm gì cả “.
Đồng Mỗ nghe vậy liền gật đầu mà nhắm mắt lại, hai tay nhỏ xinh đưa ra.
Vô Song cũng nhắm mắt lại, hai tay đưa ra tạo thành tư thế đối chưởng với nàng.
Vô Song lần này nhất định muốn khu trừ thứ năng lượng kỳ dị kia trong người Đồng Mỗ bao gồm rất nhiều nguyên nhân.
Đầu tiên Đồng Mỗ với hắn có giao tình không tệ, hắn hoàn toàn là một lữ khách không nhà để về trong thế giới này, Đồng Mỗ là một trong số ít những người có thể coi là quen thuộc với hắn.
Thứ hai Vô Song biết thứ năng lượng kia rất kỳ dị nhưng mà nó chung quy vẫn là năng lượng, hắn muốn thử hấp thu dạng năng lượng này, muốn thử dùng Bắc Minh Thần Công hấp thu nó, hắn muốn một hơi đột phá ngũ tuyệt cảnh giới.
Hắn không còn muốn dậm chân ở việc ‘nửa bước ngũ tuyệt ‘ nữa, hắn muốn chân chính đột phá cái cảnh giới này.
Mượn ‘linh lực’ đột phá ngũ tuyệt.
Hai mắt nhắm lại, vận dụng Bắc Minh Thần Công, hắn bắt đầu đưa Bắc Minh

Chân Khí vào trong người Đồng Mỗ.
Đầu tiên Vô Song phi thường cẩn thận đưa Bắc Minh Chân Khí bảo vệ những tâm mạch quan trọng trong cơ thể Đồng Mỗ, hắn muốn bảo đảm trong quá trình hút năng lượng ra khỏi người nàng, Đồng Mỗ sẽ không gặp phải tổn thương chí mạng.
Sau khi đưa chân khí của mình bảo vệ tâm mạch của Đồng Mỗ, hắn mới vận dụng Bắc Minh Thần Công, hút đi nội lực trong người Đồng Mỗ.
Nội lực của Đồng Mỗ hiện nay toàn bộ bị phong tỏa, trong người nàng đến cả một chút nội lực cũng không có thay vào đó toàn bộ đều là khí trắng, thứ khí trắng mà nàng căn bản không thể điều động được, nhờ vào cái tình trạng này mà Vô Song cũng không sợ Bắc Minh Thần Công hút nhầm nội công vốn có của nàng.
Nếu thực sự muốn hút nội công của Đồng Mỗ, hắn thà đi lấy hết nội lực của Vô Nhai Tử.
Bắc Minh Thần công lần này vận chuyển cực kỳ dễ dàng, căn bản không gặp bất cứ trở ngại nào nhưng mà sau khi khí trắng kia nhập vào trong thân thể Vô Song thì lại là một vấn đề khác.
Lần này Vô Song triệt để kinh hãi gần chết, khí trắng sau khi nhập thể... Bắc Minh Thần Công lại không tiêu hóa được?.
Bắc Minh Thần Công có thể dẫn dụ khí trắng nhập thân thể mình, điều này nói lên Bắc Minh Thần Công với khí trắng hoàn toàn có tác dụng, đến chính Vô Song cũng nghĩ như vậy nhưng mà hắn nào ngờ được sau khi khí trắng vào người, Bắc Minh Chân Khí hoàn toàn không thể chuyển hóa khí trắng thành nội lực?.
Việc tiếp theo lại càng đáng sợ hơn, chỉ thấy khí trắng sau khi tiến vào thân thể Vô Song liền rất nhanh... thay đổi hình dạng, nó giống như một cái mạng nhện đang điên cuồng bành trướng vậy, cái mạng nhện này đi đến đâu nội lực của Vô Song bị phong tỏa đến đây.
Vô Song lần này triệt để bị dọa sợ.
Hắn liền muốn cắt đứt hấp công với Đồng Mỗ nhưng bàn tay hai người cứ như bị thứ gì đó gắn chặt với nhau, căn bản không thể tách ra.
Vô Song rõ ràng có thể cảm giác được khí trắng kia như đang cố tình kết dính hắn cùng Đồng Mỗ vậy.
Lần này... thật sự thảm.
Vô Song rốt cuộc phải đối mặt với một vấn đề rất quan trọng, hắn rất có thể sẽ bị khí trắng khóa chặt lại.
Khí trắng cứ như là một ký sinh trùng, vốn đang ở trong người Đồng Mỗ lại nhảy sang người Vô Song vậy, quan trọng nhất Vô Song còn cảm giác được khí trắng kia sẽ không toàn bộ truyền vào trong người Vô Song, đây mới là cái đáng

sợ nhất.
Nói đúng ra là trữ lượng nội lực, trữ lượng nội lực trong người Vô Song ít hơn Đồng Mỗ nhiều có nghĩa là khí trắng để phong tỏa nội lực của Đồng Mỗ chắc chắn sẽ nhiều hơn khí trắng phong tỏa nội lực của Vô Song, Vô Song hắn chỉ cần không thể tìm ra cách chuyển hóa khí trắng thì đến khi toàn bộ nội lực trong người hắn bị phong tỏa, khả năng rất lớn khí trắng sẽ không tiếp tục bị hút đi.
Cái khí trắng này rất quái dị, nó phong tỏa nội lực theo cách bao phủ kinh mạch, chỉ cần kinh mạch không thể đả thông đồng nghĩa với nội lực không thể truyền tải qua, toàn bộ nội lực bị giữ chặt trong đan điền nhưng không thể vận dụng, không thể phóng thích.
Nếu Vô Song không thể hút hết khí trắng ra khỏi người Đồng Mỗ thì rất nhiều huyệt mạch trong người Đồng Mỗ vẫn sẽ bị khí trắng phong tỏa khi đó Đồng Mỗ vẫn cứ không dùng được nội lực.
Cả Vô Song cùng Đồng Mỗ đều sẽ bị khóa chặt nội lực lại.
Càng những lúc như vậy, Vô Song lại càng cần phải bình tĩnh, hắn nhất định phải nghĩ cách.
Hai mắt Vô Song rốt cuộc nhắm lại, hắn biết tạm thời là không thoát ra được khỏi cái tình trạng này, đồng nghĩa với việc trước khi toàn bộ nội lực của hắn bị phong bế, hắn phải tìm ra được cách xử lý khí trắng nếu không cả hắn cùng Đồng Mỗ đều hết cứu.
Đương nhiên Vô Song cũng có thể để Vô Nhai Tử hấp thụ khí trắng của mình, để khí trắng chuyển sang phong bế nội lực của ông ta bất quá Vô Song làm người còn chưa đến mức thất bại như vậy, chưa đến mức đem cái xui xẻo của mình ném cho người khác trừ khi đây là kẻ thù sinh tử của hắn.
Dĩ nhiên hắn cùng Vô Nhai Tử còn lâu mới đến mức làm kẻ thù.
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vô Song rốt cuộc nghĩ đến một thứ.
Trong hang động khi chiến đấu với Long đảo chủ, ma khí của hắn chính là cảm nhận được khí trắng của đối phương liền lập tức bạo động, căn bản không thể khống chế, nếu nói bản thân Vô Song có cách nào để hấp thụ hay chuyển hóa ma khí không thì... Vô Song cũng chỉ còn nghĩ đến ma khí.
Ma khí dù sao cũng là thủ đoạn mạnh nhất cảu Vô Song lúc này, nếu đến cả ma khí còn không giải quyết được khí trắng, hắn thực sự hết cách.
Vô Song cũng không biết cách nào để tự mình vận dụng ma khí cả, hắn chỉ có thể nhắm mắt đề tâm, cố gắng mang Bắc Minh Chân Khí còn lại tiến vào đan điền thứ hai ở ngực trái, dùng Bắc Minh Chân Khí dẫn dụ ma khí thoát ra.
Quả nhiên có thể.
Bắc Minh Chân Khí có thể dẫn dụ khí trắng từ cơ thể Đồng Mỗ nhập vào người Vô Song thì cũng có thể dẫn dụ ma khí từ đan điền của Vô Song xuất ra ngoài, tiến vào chính các kinh mạch của hắn.

Toàn thân Vô Song dần dần run lên, đôi mắt của hắn chưa có mở ra nhưng chỉ có hắn biết, đôi mắt này đã triệt để hóa thành màu đỏ như máu, cực kỳ đáng sợ.
Đến cả bản thân Vô Song gần như cũng không còn cách nào giữ được bình tĩnh nữa, hắn chuẩn bị ma hóa.
Cũng may Vô Song hắn rốt cuộc cũng không có ma hóa bởi ma khí cảm nhận được khí trắng, rất rõ ràng ma khí cùng khí trắng cực kỳ khắc chế lẫn nhau.
Khi ma khí tiến vào kinh mạch cảu Vô Song sau đó lại va chạm cùng khí trắng trấn thủ ở các huyệt mạch thì cơ thể Vô Song trực tiếp biến thành chiến trường, chiến trường của hai màu đen trắng.

Quyển 2 Chương 193

Lột Xác (2)

Trong cơ thể Vô Song hiện nay như một chiến trường với hai màu trắng đen làm chủ đạo, một bên là hắc ám một bên lại có chút quang minh nhưng mà Vô Song hắn lại càng thiên hướng hắc ám hơn.
Cái gọi là quang minh hay hắc ám chỉ là cái nhìn của mỗi người, với một kẻ vô thần như Nghiêm Quang mà nói mấy thứ này không quan trọng.
Con người luôn hướng về cái quang minh nhưng mà từ khi sinh ra có ai không tồn tại một phần hắc ám?.
Chối bỏ một phần bản thân để hướng về cái phiêu miễu mờ ảo ư?.
Cho dù tận cùng quang minh thì cũng tồn tại hắc ám, tận cùng hắc ám không hẳn là không có quang minh.
Với Vô Song hiện nay, cái ánh sáng quan minh kia chính là tràn ngập hắc ám còn cái hắc ám kia lại là hy vọng cuối cùng của hắn.
Từng giây từng phút trôi qua, Vô Song hiện nay phải chịu đựng áp lực cực lớn, thân thể hắn cứ như bị kéo căng ra vậy, hai luồng năng lực cùng chạy trong người hắn đã vượt qua khái niệm nội lực, nếu không phải thân thể Vô Song trải qua không biết bao nhiêu lần rèn luyện, nếu không phải hắn có hai đan điền cùng nhau chia sẽ áp lực chỉ sợ hắn đã sớm bạo thể mà chết.
Hắc ám cùng quang minh như hòa vào nhau sau đó... dưới sức mạnh của hắc ám cùng quang minh bất kể là Bắc Minh Chân Khí hay Quỳ Hoa Khí đều dần dần biến mất.
Bắc Minh Thần Công cùng Quỳ Hoa Bảo Điển chính là hai môn võ học cao cấp nhất thiên hạ nhưng trước năng lượng hắc ám cùng quang minh kia đều trở nên vô lực sau đó dần dần bị triệt tiêu.
Quang minh cùng hắc ám lúc này tách thành hai phần, bắt đầu chiếm cứ mảnh đất vốn thuộc về hai dạng nội lực mà Vô Song hắn sở hữu.
Đan điền phía trên ở ngực trái liền tràn ngập hắc ám, đan điền bên dưới ở tiểu phúc thì lại thuần một màu trắng.
Hai loại năng lượng này không ai làm gì được ai, gần như tự mình bắt đầu lựa chọn lĩnh vực của riêng mình, chúng tạo thành một loại trạng thái cân bằng.
Vô Song không biết trong cơ thể hắn đã xuất hiện hai cực, cực quang cùng cực ám.
Vô Song có thể nội thị bản thân nhưng chỉ có thể nội thị kinh mạch của chính hắn, hắn không biết lúc này trong người hắn cứ như xuất hiện một trận đồ thái cực vậy, nơi mà quang cùng ám giao thoa tạo nên hai cực đối lập trong người

hắn.
Sau đó Vô Song rốt cuộc mở mắt ra.
May mắn là hắn không cảm thấy có gì khó chịu trong người.
Xui xẻo là Vô Song hiện nay không cảm ứng được một chút chút nội lực nào của bản thân?.
....
“Bắc Minh Thần Công của bản phái quả không hổ là kỳ công đệ nhất thiên hạ”.
Đồng Mỗ lúc này rốt cuộc mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ mang theo chút kích động, nàng thật sự cảm thấy trong người mình lại có thể sử dụng được nội lực, thứ mà rất lâu rồi nàng không cảm thấy.
Khi mà nội lực trở lại, Đồng Mỗ mới thật sự trở nên đáng sợ, Tiên Thiên Chí Dương Thể cộng với nội công của Bát Hoang Lục Hợp Công khiến nội lực của Đồng Mỗ y như vầng thái dương vậy, cho dù là một cái dơ tay nhấc chân cũng cho người ta cảm giác cường đại.
Đồng Mỗ sau khi chân chính thoát được khỏi gong cùm của thứ năng lượng màu trắng kia ánh mắt mới bắt đầu nhìn sang Vô Song, nàng cảm thấy... Vô Song có gì đó không đúng.
Vô Song hiện tại vẫn cứ nhắm mắt, hai chân khoanh lại, hai tay đặt trên đầu gối, cứ như tiến vào một trạng thái vô thức vậy.
Đồng Mỗ rốt cuộc vẫn là bậc đại lão, nàng chỉ cần nhìn thôi cũng cảm giác được Vô Song bị sao.
Vô Song rất có thể bị chính thứ năng lượng trắng kia nhập thể, sau đó dẫn đến phản phệ.
“Không thể nào, chẳng nhẽ Bắc Minh Chân Khí không thể trung hòa cỗ lực lượng kia? “.
Đồng Mỗ quả thực không thể tin được nhưng mà nàng cũng không dám loạn động, nàng thậm chí còn không dám đưa cực dương chân khí của mình vào người Vô Song.
Thứ năng lượng màu trắng kia mạnh thế nào, nàng đương nhiên hiểu rõ nhất.
Đồng Mỗ liền muốn mang tình trạng của Vô Song đến hỏi sư đệ, có lẽ trên đời cũng chỉ có sư đệ mới có thể tạm thời hiểu rõ vấn đề của Vô Song.
Nghĩ là làm, nàng lập tức đứng lên đi tìm Vô Nhai Tử bất quá rất nhanh sống lưng Đồng Mỗ khựng lại, ánh mắt ngơ ngác mà nhìn lên trên đầu mình.
Phòng này không phải gian thạch thất nơi Vô Nhai Tử truyền công cho Vô Song, đây chính là tiểu viện của Vô Nhai Tử, đương nhiên không khác gì ngôi bà bình thường.
Trên đầu Đồng Mỗ có vài cọc gỗ chắn ngang, lúc này vậy mà có một tiểu nữ hài đang ngồi trên đó, hai chân buông thõng xuống, hai tay chống cằm ánh mắt đầy hứng thú mà nhìn Vô Song.

Đồng Mỗ phát hiện ra đối phương bất quá không phải là nàng thật sự phát hiện ra mà là đối phương cho nàng phát hiện, nếu không phải vừa rồi nàng muốn rời đi, đối phương liền phát ra một tia khí tức để cho nàng cảm nhận được, để cho nàng dừng lại.
Đồng Mỗ sắc mặt cực kỳ khó coi mà nhìn đối phương, trên người đối phương không có một chút khí tức nào nhưng lại khiến Đồng Mỗ cảm thấy chênh lệch cực lớn, cứ như đối phương là trời, nàng là đất vậy, muốn đánh cũng không hiện ra được chiến ý.
“Tôn giá là ai?”.
Hai từ ‘tôn giá’ xuất phát từ miệng Đồng Mỗ cực kỳ không đơn giản.
Muốn được Đồng Mỗ dùng hai từ này để đánh giá thì nhất định phải là cường giả cùng cấp bậc với sư phụ nàng – Tiêu Dao Tử.
Nữ hài đang đung đưa chân trên không trung kia nhìn Đồng Mỗ mà mỉm cười, nàng cả người từ phía trên nhảy xuống. khi đôi chân trần kia chạm đất còn không có nổi một tiếng động.
Nàng sau khi đáp xuống đất cũng lười để ý đến Đồng Mỗ mà lại nhìn Vô Song, đưa tay khẽ chạm vào ngực trái của hắn rồi mỉm cười.
“Không cần lo lắng, hắn là đệ tử của ta, hắn không chết được”.
Đồng Mỗ khuôn mặt nghệt ra nghi hoặc mà nhìn nữ tử này có điều nàng cũng cảm thấy, đào tạo ra được dạng quái vật như Vô Song thì cũng chỉ có thể là nữ tử trước mặt.
“A, quên mất một chuyện “.
Nàng nói một câu không đầu mà cũng chẳng đuôi sau đó vươn vai, trong ánh mắt kinh ngạc của Đồng Mỗ toàn bộ xương cốt của nữ tử này đều thay đổi, nàng vậy mà lớn lên.
Súc cốt công là kỳ công trong thiên hạ nhưng mà súc cốt công cũng không thể nào có hiệu quả đáng sợ đến như vậy đi?.
Sau đó theo nữ tử này lớn lên, Đồng Mỗ kinh ngạc phát hiện... khuôn mặt kia... nàng vậy mà nhận ra.
Nữ tử này đương nhiên chính là A Thanh.
A Thanh vẫn là đến Lôi Cổ Sơn rồi.
Sức người muốn từ Tây Vực đến Lôi Cổ Sơn tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn nhưng A Thanh đâu còn được coi là con người?, nàng đến vẫn còn tính là muộn.
“tiền bối”.
Đồng Mỗ rốt cuộc cũng nhận ra A Thanh, đây chính là vị kỳ nhân năm đó cùng sư phụ mình quyết đấu, Đồng Mỗ cho dù vô pháp vô thiên nhưng dạng nhân vật như vậy nàng tuyệt không dám đắc tội hơn nữa trong lòng nàng với A Thanh ẩn ẩn còn mang theo sự kính trọng.

Đồng Mỗ không thích nam nhân, nàng rất ghét nam nhân.
Đồng Mỗ luôn cảm thấy nam nhân trong thiên hạ ai ai cũng chán ghét, ngoại trừ sư phụ cùng Vô Nhai Tử ra, nàng gặp một kẻ liền muốn giết một kẻ.
Đồng Mỗ cũng hiểu thiên hạ này vẫn là của nam nhân, nếu so võ lực nữ nhân rất khó có thể so sánh với nam nhân, ngay cả nàng được coi là nữ nhân mạnh nhất thiên hạ cũng không thể vượt qua đám thối nam nhân kia.
Thiên hạ chỉ có duy nhất A Thanh, bằng thân phận nữ tử thậm chí thắng qua được sư phụ nàng, A Thanh cũng chính là hình mẫu mà Đồng Mỗ muốn hướng tới, một nữ nhân vô địch thiên hạ.
A Thanh hơi hơi mỉm cười với Đồng Mỗ, nàng không phải tuyệt thế mỹ nhân nhưng nụ cười của nàng thật sự cho người khác cảm giác phi thường thoải mái, một nụ cười có thể làm linh hồn trở nên nhẹ dịu.
A Thanh tiếp theo liền hướng ánh mắt ra ngoài, khóe miệng khẽ nhếch lên.
“Chủ nhân của Hiệp Khách Đảo đến rồi”.
A Thanh vừa dứt lời lập tức một tay đỡ lấy Đồng Mỗ, thân hình lướt thẳng ra ngoài.
Đồng Mỗ ở bên cạnh còn chưa kịp hiểu cái gì xảy ra nhưng mà nàng vẫn nghe được mấy chữ A Thanh nói.
‘Chủ nhân của Hiệp Khách Đảo?’.
A Thanh tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, cứ như là Thuấn Di vậy rốt cuộc nàng một đường đưa Đồng Mỗ đến chân núi, ở chân núi Lôi Cổ Sơn lúc này vậy mà xuất hiện một cái kiệu lớn.
Nói đây là cái kiệu không bằng nói là một căn phòng di động thì đúng hơn, quan trọng hơn kiệu này cũng chỉ có 4 người khiêng.
Bốn kẻ khiêng kiệu toàn thân mặc hắc y, chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài, bốn người cùng nhau khiêng kiệu nhưng không hề có một tia quá sức hiện ra trong ánh mắt, bốn người này thân thủ tuyệt đối bất phàm.
Đương nhiên bằng bốn kẻ này Đồng Mỗ còn chưa thèm để ý, cái làm Đồng Mỗ để ý là bên cạnh kiệu lớn cũng có 4 lão nhân.
Nàng vậy mà lại nhận ra cả 4 người này.
Hai người đi đầu chính là Long – Mộc đảo chủ.
Hai người đi sau... càng khiến Đồng Mỗ giật mình hơn.
Hai người sau lưng cho dù che lại mặt nhưng khí tức của cả hai bản thân Đồng Mỗ cũng không quên được.
Diệu Đế cùng Ngu Trà?.
Nhìn thấy cái đội hình này cho dù là Đồng Mỗ cũng thấy run tay run chân, không cần biết người trong kiệu là ai nhưng chỉ bằng bốn lão nhân đi bên cạnh, lấy ra bất cứ người nào cũng đủ sức cùng Đồng Mỗ đánh một trận.
Nếu nàng không thể luyện đến 90 năm công lực của Bát Hoang Lục Hợp Công

chỉ sợ không thắng nổi ai trong số bốn người này.
Tiếp theo từ trong chiếc kiệu lớn có một cánh tay trắng như bạch ngọc đưa ra, tấm rèn dưới động tác nhẹ nhàng kia dần dần hé lộ, bên trong là một nữ tử mặc hoàng bào, đầu đội mũ Kim Phượng, da dẻ trắng như bạch ngọc nhưng trên khuôn mặt nàng lại bị che lại.
Cho dù trên mặt nàng có mang theo mặt nạ nhưng cũng chỉ che đi nửa giữa khuôn mặt, vẫn cứ lộ ra đôi mắt câu hồn đoạt phách nhưng lại ẩn ẩn mang theo uy thế tự nhiên.
Cái cằm nhọn tinh mỹ đến tuyệt luân, hai cánh môi đỏ tràn ngập ma mị.
Nữ tử này liếm môi mà nhìn A Thanh, tiếng nói như oanh ca.
“A Thanh, vẫn là giao hắn cho ta đi được không?, dù sao chúng ta giao tình bao nhiêu năm nay, ngươi vẫn để cho ta vài phần mặt mũi đúng không”.
A Thanh căn bản tử chối cho ý kiến, từ bên hông thanh kiếm gỗ nhè nhẹ chuyển động.
“Di Quang, ngươi có lẽ quá tự tin vào thực lực của mình rồi, 5 người các ngươi cùng lên đi “.
Nữ nhân trong kiệu kia cũng chình là chủ nhân Hiệp Khách Đảo – Thi Di Quang.
Vô Song từ trước đến nay chưa từng thấy Tây Thi thể hiện ra một mặt võ lực của mình vì vậy khi liên hệ các nhân vật trong Kim Dung có thể chưởng khống Hiệp Khách Đảo thì hắn lập tức loại nàng ra nhưng mà hắn thật sự nghĩ sai rồi, Tây Thi thực ra rất mạnh.
Nàng sống từ thời đại Xuân Thu đến tận bây giờ, một đời thêm vào một đời, nàng có thể yếu sao?, đáp án chắc chắn là không.
Tây Thi khóe miệng cũng cong lên nhìn A Thanh.
“Nếu là ngươi lúc trước, ta đúng là còn phải suy nghĩ một hai, nhưng mà hiện tại, ngươi vẫn giao hắn cho ta đi thôi “.

Quyển 2 Chương 194
Hắc Long Hiện

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, có thể nói Tây Thi cùng A Thanh tuyệt đối là trâu bò còn Đồng Mỗ hay đám người Hiệp Khách Đảo chỉ có thể coi là ruồi muỗi.
Bình thường Tây Thi sẽ không muốn nhất quyết sống chết với A Thanh làm gì, cho dù nàng cùng A Thanh là một cấp bậc thì chiến lực nàng vẫn cứ yếu hơn A Thanh, đây là điều đã được mặc định.
Bất kể thế nào, A Thanh là người bảo hộ Thiên Đạo còn nàng chỉ là vũ khí của Thiên Đạo.
Vũ khí của Thiên Đạo sao có thể phá hủy tấm chắn của Thiên Đạo để gây hại cho Thiên Đạo?, việc này căn bản không thể xảy ra.
Chỉ là lúc này thì khác một chút, bản thân Tây Thi so với lúc trước vẫn như vậy nhưng A Thanh đã yếu đi không ít, nàng trong người bị dính ma chú, cái ma chú kia ảnh hưởng rất lớn đến chiến lực của nàng, đến mức nàng hiện nay quyết đấu với Tây Thi chỉ sợ rơi xuống hạ phong.
Cũng không phải A Thanh hiện nay quá yếu nhưng ai bảo Tây Thi bất tử?, Tây Thi căn bản không thể chết, bình thường A Thanh còn có thể dùng thiên đạo cấm chế mà khóa chặt Tây Thi lại nhưng hiện nay nàng không làm được, chỉ có thể tự thân chiến đấu với Tây Thi, nếu đã như vậy nàng gần như khó có cửa thắng.
Tất nhiên Tây Thi rất ít khi thích dùng nắm đấm nói chuyện, nàng không phải thuần dạng chiến đấu nhưng sự xuất hiện của Vô Song làm nàng có chút... không kiềm chế được.
Nàng cũng không phải dạng nữ nhân bình thường, đầu tiên khi biết Vô Song là người nằm ngoài số mệnh, nàng liền muốn gắn số mệnh của mình với Vô Song, dùng thân thể của mình đổi lấy sự giúp đỡ của chính hắn.
Người ta có thể nghĩ thế nào về nàng, nàng không quan tâm.
Nàng nếu quan tâm đến ánh mắt thế nhân, nàng liền không xứng trở thành vũ khí của thiên đạo.
Nàng biết mình tiếp xúc với Vô Song sau A Thanh, vào trước làm chủ, cái tư duy này ai ai cũng có, để vượt qua được A Thanh kéo Vô Song về phía mình, nàng chỉ có thể dùng một chữ ‘sắc’.
Việc nàng dùng sắc dụ với Vô Song thật ra cũng nằm trong tính toán của chính A Thanh, dù sao A Thanh cũng là người nói Vô Song đi đến Yến Kinh.
Tại sao A Thanh cho dù quá hiểu rõ đối thủ này vẫn cử Vô Song đi?, lý do cũng rất đơn giản, A Thanh muốn Vô Song thành công tu ra Đế Hoàng Khí.

Đế Hoàng Khí của Vô Song lúc này chưa có tác dụng gì to tát nhưng khi đến Phật Sơn, Đế Hoàng Khí chắc chắn có thiên đại tác dụng.
Muốn đi qua Phật Sơn, mình A Thanh là đủ nhưng muốn tiến vào nơi sâu nhất của Phật Sơn, không có Đế Hoàng Khí là không làm nổi.
Nàng không có thời gian cho Vô Song xưng vương xưng đế vì vậy cũng chỉ có thể lựa chọn cách này, lựa chọn đánh một canh bạc, canh bạc Vô Song sẽ không nghiêng về phía Tây Thi.
Hai người phụ nữ này, đâu có ai là đơn giản?.
Nếu coi sự xuất hiện của Vô Song là chiều khóa thì người nắm ưu thế lớn nhất có lẽ là A Thanh, chí ít nàng có thể phát hiện ra ngoại trừ thân phận 'kẻ đứng ngoài thiên đạo' thì Vô Song còn có thể hấp thụ ma khí.
Vô Song cho dù là kẻ đứng ngoài thiên đạo, kẻ không có mệnh cách thì A Thanh thật ra cũng không quan tâm, dù sao cũng không liên quan đến nàng thậm chí nếu nàng ngứa mắt hoàn toàn có thể tiễn Vô Song xuống cửu tuyền, thứ làm A Thanh thật sự đối tốt với Vô Song vốn là vì hắn có thể hấp thụ ma khí, sau đó mới đến việc Vô Song nắm giữ hai đan điền làm A Thanh thật sự tò mò, từ tò mò dẫn đến động tâm.
Tây Thi thì sao?, nàng chỉ biết Vô Song là người không có mệnh cách, người không có mệnh cách không chịu thiên đạo uy hiếp liền có thể gây nguy hiểm cho thiên đạo thậm chí giết thiên đạo nhưng tiền đề phải có khả năng gây nguy hiểm cho thiên đạo đã, phải có cái thực lực này đã.
Tây Thi chỉ coi Vô Song là kỳ binh, là người có thể đâm thiên đạo một kích trí mạng mà thôi, để tạo điều kiện sử dụng được 'kỳ binh' này Tây Thi còn phải chuẩn bị rất nhiều rất nhiều thậm chí nàng còn phải đi một quãng đường rất xa, còn chưa chắc đã có thể thành công.
Sự coi trọng Vô Song của Tây Thi cùng A Thanh vốn là khác nhau bởi 'tác dụng' của Vô Song trong mắt hai người là khác nhau.
Tây Thi cũng không phải tự nhiên mà đến Lôi Cổ Sơn, chẳng qua là Long đảo chủ báo tình trạng của Vô Song cho nàng, đương nhiên Long đảo chủ chưa gặp qua Vô Song, ông ta chỉ đơn thuần trần thuật lại, trọng điểm vẫn cứ là Thiên Sơn Đồng Mỗ.
Trong người Đồng Mỗ có đạo lực mà Tây Thi để lại, nàng muốn tìm Đồng Mỗ quả thực là việc dễ dàng vô cùng thậm chí nàng còn đang nghĩ dùng Đồng Mỗ để rằng buộc Vô Song về bên mình.
Đừng nghĩ Tây Thi độc ác hay ti bỉ, bản thân A Thanh cho dù chưa nói ra nhưng nàng chẳng nhẽ không có ý dùng Lý Thu Thủy quấn lấy Vô Song?, hai người này thật sự không ai chịu kém ai.
Tây Thi đã không phải là nữ nhân trói gà không chặt như năm đó, A Thanh cũng chẳng còn là thiếu nữ chăn cừu cái gì cũng không biết năm xưa.

Thực lực của Tây Thi đã rất gần với A Thanh, nàng cũng không nằm trong phạm trù con người nữa vì vậy muốn đến Lôi Cổ Sơn cũng chẳng khó khăn gì, lúc này dị biến liền xảy ra.
Thứ năng lượng màu trắng trong người Đồng Mỗ còn cao cấp hơn linh lực, nó gọi là đạo lực, loại lực lượng của thiên đạo.
Tây Thi biết trên đời này ngoại trừ A Thanh tuyệt đối không có ai hóa giải được loại lực này nhưng mà Vô Song không ngờ lại có thể.
Đạo lực là vật của Tây Thi, nàng đương nhiên có thể giám sát nó cũng như A Thanh luôn có thủ đoạn đặc biệt để tính toán vị trí người khác vậy, cũng vì vậy khi phát hiện ra Vô Song có thể hóa giải đạo lực, Tây Thi kinh hãi gần chết.
Đạo lực là lực lượng thuộc về thiên đạo, ngoại trừ nàng cùng A Thanh ra trên đời không ai có thể sử dụng loại lực lượng này hơn nữa cả hai người không phải là ‘hóa giải’ đạo lực mà là ‘hấp thu’ đạo lực.
Khác biệt giữa hóa giải cùng hấp thu là gì?, nếu hấp thu thì đạo lực vẫn cứ là đạo lực, đạo lực vẫn một mực tồn tại, nói là hấp thu thà rằng nói mượn, nàng cùng A Thanh có bao nhiêu đạo lực cũng vẫn là mượn của thiên đạo.
Hóa giải thì lại khác, thực sự có thể làm đạo lực mất đi hoặc chuyển hóa thành một dạng năng lượng khác, hóa giải được bao nhiêu đạo lực thì thiên đạo mất bấy nhiêu đạo lực.
A Thanh có thể biết được Vô Song có thể hấp thu ma lực nhưng tuyệt không nghĩ đến Vô Song có thể ‘hóa giải’ đạo lực, trong mắt nàng cùng lắm Vô Song cũng chỉ hấp thu được đạo lực sau đó đạo lực cùng ma lực không ai làm gì được ai liền sẽ tạo thành trạng thái cân bằng trong người Vô Song lại thêm việc Vô Song nắm giữ hai đan điền, rất có khả năng cho Vô Song một hồi tạo hóa.
Tây Thi thì lại biết đạo lực nàng lưu lại trong người Vô Song, đã sớm chuyển hóa thành một dạng năng lượng khác, đạo lực đã sớm không tồn tại.
Vô Song từ kỳ binh liền có thể chuyển đổi thân phận thành vũ khí chủ lực, vì kỳ binh nàng chưa chắc đã muốn cùng A Thanh đấu nhưng mà nếu là vũ khí chủ lực, nàng thậm chí dám giết cả A Thanh.
Thiên Đạo nàng còn muốn giết, A Thanh tính là gì?.
Hai vị nữ thần nhân võ công tuyệt đỉnh đã sớm vượt qua khỏi phạm trù nhân loại, hai người giao đấu đến mưc thiên địa biến sắc, thậm chí đám người Đồng Mỗ chỉ có thể chôn chân mà nhìn, thiên địa uy thế giáng xuống, đạo lực khóa chặt cả bầu trời, trong lúc này cứ như tận thế hàng lâm vậy.
Đạo lực ép xuống là thiên đạo uy, thiên đạo uy ai dám đỡ?.
Chỉ cần là người trong thế giới này, đối mặt với thiên đạo uy liền nhỏ như kiến hôi.
Ví dụ đơn giản nhất, nói về tư chất, nói về thực lực A Thanh thậm chí vẫn còn kém Tiêu Dao Tử, nếu cho hai người sống cùng một thời gian, cùng một địa

điểm thì A Thanh thật sự có thể bị Tiêu Dao Tử đánh bại nhưng mà A Thanh sau này ở gần với Thiên Đạo, được Thiên Đạo bồi dưỡng, nàng dùng không phải là nội lực mà là đạo lực, đạo lực vừa ra Tiêu Dao Tử chắc chắn thảm bại.
Cái gì là thần tiên đánh nhau?, đây chính là thần tiên đánh nhau.
....
Vô Song vẫn ở trong tiểu viện, trạng thái một mực không thay đổi, hắn không hề biết lúc này vì hắn mà có hai nữ nhân đánh đến thiên hôn địa ám.
Hắn hiện tại đang ở trong thế giới của riêng mình.
Lần này vẫn cứ giống như mấy lần làm mộng trước đó nhưng mà hắn lại có cảm giác không giống.
Tại sao có cảm giác không giống?, hắn thấy mình không thể cửa động được, hơn nữa hình ảnh trước mặt hắn cũng... thực sự kỳ quái.
Trong những lần mộng trước, hắn thấy một nam tử nhưng mà chưa từng thấy dung mạo thật sự của nam tử kia nhưng lần này thì khác.
Nam tử toàn thân vẫn bị hắc ám bao phủ nhưng mà khuôn mặt vẫn lộ ra ngoài.
Không biết nên vui hay nên buồn, nam tử này tuyệt không giống hắn.
Nam tử này thật sự rất đặc biệt, đặc biệt ở chỗ hắn cho người ta một cảm giác lạnh.
Người này không có cảm xúc, không có vui buồn hỉ nộ ái ố, cứ như tự mình loại bỏ toàn bộ cảm xúc của chính mình vậy.
Dạng người như vậy còn được gọi là người chăng?.
Về phần hắn đang làm gì?.
Trước mặt hắn có một quầng sáng, nói là quầng sáng cũng chưa hẳn, giống mới một viên tinh thể trong suốt được tạo nên bởi ánh sáng vậy.
Hắn chỉ ngồi im ở đó không có bất cứ hành động gì nhưng tinh thể ánh sáng kia lại dần dần nhỏ lại, càng ngày càng nhỏ rốt cuộc bị hắn hấp thu vào trong cơ thể.
Cái việc này thực sự không có gì đặc biệt để nhìn, Vô Song còn chẳng hiểu đối phương làm gì, căn bản không giải thích nổi, hắn chỉ cho là đối phương đang hấp thụ một dạng năng lượng nào đó dù sao mọi thứ quá bình thường, quá chậm rãi cũng chẳng có gì khó khăn.
Ngay lúc hắn tưởng mọi việc kết thúc thì hắn đột nhiên phát hiện, hình ảnh kia đột nhiên lập lại.
Nam tử sau khi hấp thụ tinh thể liền sẽ đứng lên, viên tinh thể rõ ràng đã biến mất nhưng hắn hiện nay lại ngồi nơi đó, viên tinh thể vẫn cứ hiện ra trước mặt, cứ như chưa có chuyện gì phát sinh vậy.
Vô Song sau đó rốt cuộc mới hiểu, đây là một cái hình ảnh lặp đi lặp lại.
Nếu đã lặp đi lặp lại tất có lý do.
Là lý do gì để cho hắn một mực nhìn hình ảnh này?.
Sau đó Vô Song hoàn toàn chăm chú theo dõi hình ảnh kia, theo dõi quá trình

nam tử kia hấp thu dạng năng lượng tinh thể.
Một lần, mười lần, trăm lần?, chính hắn cũng không đếm được mình quan sát nam tử kia bao lâu nhưng hắn lúc này cũng rõ ràng, nam tử kia cũng không có ngồi không.
Trong bóng đêm tăm tối. không có cách nào phát giác được nhưng thật ra Vô Song lại nhìn thấy những con hắc long kia.
Bọn chúng giống như nam tử trước mặt, không có chút ba động năng lượng nào, cứ như không tồn tại nhưng lại biến mình thành một vòng hắc ám, toàn bộ vùng không gian hắc ám này chính là do bọn chúng tạo ra, sau đó từng tia từng tia hắc ám cứ như vậy thôi phệ quang mình, thôn phệ năng lượng tinh thể kia.
......
Vô Song vẫn chưa tỉnh lại nhưng nếu A Thanh ở bên hắn lúc này, có thể nhìn thấy sau lưng Vô Song hiện ra một hư ảnh hắc long.
Không phải một con mà là hai con.
Ma khí trong người Vô Song như A Thanh đã nói, cần một loại biến đổi về chất chứ không phải là lượng nhưng A Thanh không hiểu về ma khí, nàng đi sai đường.
A Thanh cứ nghĩ lượng đến một mức độ nào đó liền chuyển thành chất vì vậy nàng liền để Vô Song hấp thu ma khí của chính mình nhưng nàng không hiểu, ma khí của Vô Song cần một loại kích thích.
Đạo lực chính là loại kích thích này.
Ma khí muốn nuốt chửng đạo lực nhưng mà năng lực của nó bây giờ không đủ, nếu đã không đủ thì phải làm sao?, đương nhiên phải lột xác, phải tiến thêm một bước mới có thể nuốt lấy đạo lực.

Quyển 2 Chương 195

Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể

Bên ngoài xảy ra cái gì, Vô Song không biết.
Vô Song hiện nay cũng không còn rơi vào trạng thái mộng mị không rõ đêm ngày, không rõ thời gian và không gian như trước nữa nhưng Vô Song hiện nay cũng không thể tỉnh lại.
Vô Song như đang nhớ lại nam tử kia, đang muốn bắt trước hành động của nam tử kia.
Hai chân xếp bằng trên giường lớn, ánh mắt vẫn nhắm lại nhưng trong người Vô Song thì đang biến hóa nghiêng trời lệch đất.
Hai đầu hắc long lượn lờ bên ngoài cơ thể hắn, dần dần bao quanh người hắn, tiếp theo đạo lực từng luồng từng luồng bị bức ra khỏi người Vô Song, dần dần từ đỉnh đầu hắn thoát ra ngoài tạo thành một viên tinh thể màu trắng đục.
Hai đầu hắc long bắt đầu diễn một màn song long đoạt châu, mang ma khí lượn lờ xung quanh viên tinh thể này, mỗi lần hắc long hoàn thành một vòng chuyển hoán, lực lượng trong viên tinh thể lại ít đi một phần, đạo lực lại bị nuốt mất một phần.
Đương nhiên đạo lực cũng không phải là thứ dễ hấp thụ như vậy, đây là thế giới của nó, là địa bàn của nó, có thể hiện nay thiên đạo so với trước kia đã trở nên yếu hơn bao giờ hết nhưng mà chung quy nó vẫn là thiên đạo, đây vẫn là địa bàn của nó.
Hai đầu hắc long mỗi lần tiêu hao một tia đạo lực lại sẽ tiêu hao của Vô Song một tia ma lực, hai đầu hắc long này vậy mà muốn đồng hóa cả ma lực cùng đạo lực với nhau, trực tiếp triệt tiêu cả hai loại lực lượng này trong người Vô Song.
Trước kia Vô Song nghĩ đến việc ma lực có liên quan trực tiếp đến hắc long tồn tại nhưng mà hiện nay lại có chút khác biệt, hắn cảm thấy ma lực là ma lực mà hắc long là hắc long, bọn chúng có chút liên quan nhưng không phải là không có không được.
Vô Song như hiểu ý niệm của hắc long, nó rõ ràng vậy mà muốn triệt tiêu ma khí.
Ma khí cùng đạo lực tự mình triệt tiêu lẫn nhau, Vô Song tuyệt đối không cảm nhận được năng lượng chảy vào trong cơ thể mình, nội lực của hắn tuyệt không có gia tăng nhưng mà hai màu trắng đen trong người hắn chẳng biết từ bao giờ cũng bắt đầu quyện vào nhau, không phải là một phần đen một phần trắng nữa mà trực tiếp hòa màu vào nhau.
Theo đạo lực cùng ma khí biến mất, sự hòa quyện này càng ngày càng khăng

khít thậm chí trở thành một thể, trong người Vô Song rốt cuộc xuất hiện một thái cực đồ.
Nội lực trong người hắn không còn tồn tại mà triệt để chuyển hóa thành loại năng lượng mới, năng lượng mang theo hai màu trắng đen về phần đạo lực cùng ma khí bị triệt tiêu với nhau nhưng không hiểu vì sao Vô Song cảm giác được bọn chúng cũng không hẳn là hoàn toàn biến mất, có một bộ phận chạy vào cơ thể Vô Song, giúp hắn từ từ thay đổi thể chất.
Hắn không biết gọi thể chất của mình là gì nhưng tuyệt đối đã không còn là Tiên Thiên Chí Âm Thể nữa.
Thể chất của hắn hiện nay không tồn tại Chí Âm Nội Lực, cũng chẳng phải Chí Dương Nội Lực.
Trong người hắn rõ ràng tồn tại dạng năng lượng mới nhưng từ bên ngoài nhìn vào lại cảm thấy không có chút nội lực nào, cứ như mấy chữ Vô Hình – Vô Sắc – Vô Tướng của Tiểu Vô Tướng Công vậy.
Loại năng lượn chưa biết tên này... không phải là nội lực vậy hắn sau này dùng võ kỹ như thế nào?.
Quỳ Hoa Bảo Điển hắn còn có thể dùng như thế nào?.
Vô Song hai mắt vẫn nhắm lại chỉ là ý thức của hắn lúc này vô cùng minh mẫn, hắn biết cơ thể mình đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất nhưng chính hắn cũng không rõ là mạnh hay là yếu? hơn nữa sau này nếu không thể vận dụng Quỳ Hoa Bảo Điển thì hắn phải làm thế nào?.
Trong lòng hắn hơi hơi trầm lại nhưng cũng rất nhanh trở về trạng thái cữ, hắn không phải loại người bi quan.
Vô Song cảm thấy dạng nội lực trong cơ thể mình âm không ra âm, dương không ra dương nhưng tuyệt đối không tầm thường, đây là thứ được tạo ra từ đạo lực cùng ma lực, hai loại lực lượng cực điểm trái chiều với nhau, sao có thể tầm thường?.
Lại nghĩ đến mấy chữ Vô Hình – Vô Sắc – Vô Tướng, rốt cuộc nội tâm Vô Song lại một lần nữa trở nên khó mà bình tĩnh được.
Tiểu Vô Tướng Công sử dụng nội lực bản thân để diễn giải mọi loại võ công trong thiên hạ nhưng mà dạng nội lực trời sinh đi kèm với Tiểu Vô Tướng Công chính là Bắc Minh Chân Khí.
Bắc Minh Thần Công trên lý thuyết sẽ quy toàn bộ các dạng nội lực trở thành Bắc Minh Chân Khí, Bắc Minh Chân Khí là dạng nội lực vô tính, không chi âm dương.
Điều này khiến Bắc Minh Thần Công khác với Cửu Âm Chân Kinh, Quỳ Hoa Bảo Điển, Cửu Dương Thần Công... bởi nội lực của nó không dùng âm hay dương đến xét.
Bắc Minh Chân Khí thật ra dùng cho chiến đấu rất tệ, bản thân BẮc Minh Chân

Khí thiên hướng phụ trợ nhiều hơn, đầu tiên Bắc Minh Chân Khí có tác dụng hóa giải mọi dạng nội lực truyền vào trong cơ thể thành Bắc Minh Chân Khí, có thể mạnh mẽ bảo vệ lục phủ ngũ tạng hay kinh mạch của người sử dụng.
Bắc Minh Chân Khí khi bám vào nội lực của đối phương cũng sẽ trực tiếp triệt tiêu dạng nội lực đó rồi chuyển hóa thành Bắc Minh Chân Khí, đây cũng chính là lý do tại sao Bắc Minh Thần Công còn mang theo hiệu quả ‘Hóa Công’.
Ngoại trừ dạng tác dụng này, Bắc Minh Thần Công gần như sẽ không phụ trợ cho võ kỹ nhưng mà nếu nó đi cùng Tiểu Vô Tướng Công thì lại khác.
Tiểu Vô Tướng Công thật sự có thể diễn giải ngược lại Bắc Minh Chân Khí, mang nó trở thành dạng nội lực thích hợp với thứ võ kỹ Tiểu Vô Tướng Công muốn sao chép.
Tiêu Dao Phái đáng sợ cũng chính vì có Tiểu Vô Tướng Công cùng Bắc Minh Thần Công phối hợp với nhau, đây mới gọi là sao chép mọi loại võ công trong thiên hạ.
Vô Song không biết Tiêu Dao Tử nhưng chỉ cần nhìn vào một điểm này cũng làm hắn chân tâm bội phục ông ta bất quá hiện nay trong đầu Vô Song lại hiện lên chút suy nghĩ.
Tiêu Dao Tử cũng là người, vì cái gì có thể luyện thành toàn bộ võ học của Tiêu Dao Phái?.
Bắc Minh Thần Công, Tiểu Vô Tướng Công thậm chí là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công?.
Muốn truyền dạy lại võ công cho đệ tử thì nhất định phải luyện thành võ công, hơn nữa còn là võ công mà chính bản thân Tiêu Dao Tử sáng tạo ra, Tiêu Dao Tử bằng cái gì có thể sáng tạo ra loại võ công kinh hãi thế tục dạng này?.
Sáng tạo võ công không phải là không thể, ví dụ như Vô Song có thể sáng tạo ra Huyền Âm Thủ, cho dù chỉ đơn giản dựa vào thể chất của mình mà sáng tạo ra võ công mà thôi, độ khó gần như không tồn tại nhưng đây vẫn cứ là sáng tạo võ công.
Sáng tạo võ công quan trọng không phải là thông minh hay không mà là phải có một cái điểm mở đầu, một cái ý tưởng mấu chốt.
Chu Bá Thông tính là thông minh hay đần độn?, vậy mà trong lúc ham chơi, trong lúc không có ai chơi với mình vẫn cứ sáng tạo ra Tả Hữu Hổ Bác Thuật.
Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương thiên tư của ai cao hơn?, cái này không nói cũng biết nhưng mà Lâm Triều Anh vì yêu sinh hận lại có thể tự mình sáng tạo ra Cổ Mộ Nội Công, khắc đến chết Toàn Chân Nội Công của Vương Trùng Dương.
Theo Vô Song thấy, Tiêu Dao Tử nhát định sẽ phải có một cái ý tưởng mấu chốt.
Tiểu Vô Tướng Công về mặt nào đó được coi là Âm Nhu Tuyệt Học.
Duy Ngã Độc Tôn Công càng không phải nói, đây là Chí Dương Tuyệt Học.

Bắc Minh Thần Công thì lại là Vô Tính.
Nghĩ một lúc, Vô Song đột nhiên phát hiện ra... rất có thể Tiêu Dao Tử chính là thể chất trong truyền thuyết – Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể.
Chỉ có loại thể chất này mới đủ sức làm tiền đề cho Tiêu Dao Tử sáng tạo ra lý niệm Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công.
Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, thể chất cường địa nhất trong võ lâm, có thể bỏ qua toàn bộ giới hạn, bỏ qua toàn bộ yêu cầu trong võ học bởi nó không còn là phàm thể nữa, nó đã là 'đạo' thể.
Thân hình Vô Song hơi run lên một chút, trong cơ thể hắn hình như cũng có một chữ 'đạo'. là đạo lực?.
Cắn răng một cái, Vô Song rốt cuộc mở mắt ra, ánh mắt khẽ quan sát xung quanh, cảm thấy không có ai ở gần mình, Vô Song mới đứng lên, lấy tay làm kiếm, cả người tiến vào một trạng thái kỳ diệu khác.
Vô Song kiếm thuật chỉ có Nga Mi Kiếm Pháp hơn nữa còn là cơ sở kiếm pháp, kiếm thuật của Vô Song thật ra cũng vô cùng bình thường, nếu không phải kết hợp với tốc độ của Quỳ Hoa Bảo Điển cùng thể chất cỉa bản thân hắn thì kiếm thuật của hắn thậm chí không tính là gì.
Ngoại trừ Nga Mi Kiếm Thuật ra, Vô Song còn nắm giữ một loại siêu cường kiếm pháp khác – Tịch Tà Kiếm Phổ.
Ngày trước hắn có ác cảm rất lớn với Tịch Tà Kiếm Phổ.
Nghĩ đến Nhạc Bất Quần hay Lâm Bình Chi là hắn đã không tự giác loại luôn quyển kiếm phổ này.
Năm xưa hắn hoàn toàn có thể chọn luyện giữa Tịch Tà Kiếm Phổ cùng Quỳ Hoa Bảo Điển dù sao đây cũng là hai nhánh con đường của Chân Quỳ Hoa, một bên là Quỳ Hoa Kiếm, một bên là Quỳ Hoa Châm mà thôi.
Hắn sau đó trong đầu độc ác so sánh một chút, một bên là Đông Phương Bất Bại phiên bản mỹ nữ Trần Kiều Ân, một bên là Nhạc Bất Quần phiên bản không có râu hoặc... Lâm Bình Chi phiên bản quần áo thuần một sắc đỏ.
Thế là hắn bất chấp mà đi theo nhánh 'Trần Kiều Ân'.
Sau này hắn cũng không có thời gian mà luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, ví dụ như lúc trên Nga Mi Sơn, hắn mà luyện thứ kiếm pháp này chỉ sợ sẽ bị Diệt Tuyệt lột một lớp da, hơn nữa khi đó hắn cả ngày làm bạn cùng sư tỷ, làm bạn với mỹ nhân, căn bản không có thời gian.
Sau này đi du lịch giang hồ, hắn cũng quên luôn Tịch Tà Kiếm Phổ, về phần khi xuống đến Hắc Địa, nơi mà đâu đâu cũng thuần luyện thể cao thủ, hắn luyện thể còn chưa xong luyện sao được Tịch Tà Kiếm Pháp?.
Cuối cùng là đến thế giới này, hắn thật sự có rất nhiều thời gian rảnh nhưng mà Động Huyền Kim Đan đã dùng hết, chẳng nhẽ muốn hắn tự cung luyện kiếm?, hắn nhất định sẽ không chơi cái trò chơi này.

Hiện nay, Vô Song nghĩ đến Tịch Tà Kiếm Pháp, nhất định cũng muốn thử một chút.
Nếu luyện thành, vậy liền sẽ nói lên rất nhiều thứ.
Nếu không luyện thành, đương nhiên cũng không có gì, Vô Song hắn làm người vốn có tâm lý rất mạnh, hắn vẫn chấp nhận được việc trong người không có nội lực, cùng lắm đi theo con đường luyện thể.
Cùng lắm bắt trước Hoàn Nhan Tuyết Y, con đường võ đạo không phải độc đạo, có rất nhiều con đường để đi.

Quyển 2 Chương 196
Luyện Tịch Tà

Tịch Tà Kiếm Pháp ghi gì, Vô Song đã sớm thuộc lòng chỉ là hắn không luyện mà thôi.
Đầu tiên nếu gọi bản Quỳ Hoa mà Vô Song nắm giữ là Chân Quỳ Hoa thì nó chia thành Quỳ Hoa Kiếm cùng Quỳ Hoa Châm.
Quỳ Hoa Châm chính là Quỳ Hoa Bảo Điển mà giang hồ đồn đại, Quỳ Hoa Kiếm dĩ nhiên là Tịch Tà Kiếm Phổ.
Quỳ Hoa Châm cùng Quỳ Hoa Kiếm tuy cùng một nguồn gốc nhưng vẫn khác nhau về ý niệm.
Quỳ Hoa Châm thân pháp thiên hẳn về di chuyển chứ không phải chiến đấu, tốc độ thân pháp cực kỳ thích hợp để di chuyển, ngoài ra để bù đắp cho vấn đề này của Quỳ Hoa Châm thì sau khi đột phá Tiên Thiên tức Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 4 liền có thể sử dụng Mị Ảnh Thân Pháp, thân pháp tối thượng của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Về một mặt nào đó mà nói, Mị Ảnh không thuộc về Quỳ Hoa Châm cũng chẳng thuộc về Quỳ Hoa Kiếm, đây là thân pháp riêng biệt của Chân Quỳ Hoa, thân pháp bao trùm lên trên cả Quỳ Hoa Châm cùng Quỳ Hoa Kiếm.
Nếu thân pháp của Quỳ Hoa Châm thiên về di chuyển thì Quỳ Hoa Kiếm lại thiên hẳn về chiến đấu, thân pháp của nó được gọi là Tịch Tà Thân Pháp hoặc Ích Tà Thân Pháp.
Tịch Tà Thân Pháp không giống Quỳ Hoa Thân Pháp, Tịch Tà Thân Pháp sử dụng tốt nhất trong phạm vi không gian hẹp, nó không phải dùng ‘chân’ để di chuyển mà là dùng cơ thể, lấy chân làm trụ, nửa người trên liên tục biến động, tưởng như đứng im nhưng lại tấn công bốn phương tám hướng, đây chính là Tịch Tà.
Quỳ Hoa ảm hiểu ám sát cùng thuấn sát.
Tịch Tà am hiểu tàn sát cùng thuấn sát.
So với Quỳ Hoa, Tịch Tà giết người càng trực tiếp, cũng càng máu tanh.
Quỳ Hoa là đại diện cho cái đẹp, cái mộng mị nhưng đầy nguy hiểm, về phần Tịch Tà chân chính đại diện cho sự tàn sát, cho sự khát máu, chân chính là hình ảnh của ác ma.
Sau sự khác biệt về thân pháp liền là sự khác biệt về chiêu thức.
Tịch Tà là Quỳ Hoa Kiếm, Quỳ Hoa là Quỳ Hoa Châm, đương nhiên phải khác nhau.
Quỳ Hoa Châm vừa có thể cận chiến, vừa có thể xa chiến nhưng mà nó thiên

hướng nghiêng hẳn về xa chiến, muốn sử dụng Quỳ Hoa Châm cận chiến bản thân Vô Song còn phải phối hợp với cả Dược Vương Thần Châm, đơn độc Quỳ Hoa Châm liền làm không được trừ khi Vô Song sử dụng Tiên Thiên Chân Quỳ Hoa.
Tất nhiên như đã nói, bất kể là Quỳ Hoa hay Tịch Tà đều chỉ là tồn tại đầu tiên của Chân Quỳ Hoa, 7 tầng Quỳ Hoa Bảo Điển, 4 tầng sau toàn bộ đều giống nhau, có khác là khác ở 3 tầng đầu tiên.
Ba tầng đầu của Quỳ Hoa khác nhau chính là nằm ở việc ngươi chọn Tịch Tà hay chọn Quỳ Hoa, chọn Quỳ Hoa Kiếm hay là Quỳ Hoa Châm.
Vẫn câu nói cũ, Quỳ Hoa Châm thực sự không thích hợp đánh cận chiến.
Quỳ Hoa Kiếm thì lại thiên hướng thẳng về cận chiến hơn nữa kiếm pháp bên trong Quỳ Hoa Kiếm cũng không có biến chiêu gì đặc sắc, đơn thuần là tốc kiếm, là kiếm pháp đẩy nhanh tốc độ đến cực hạn, dùng nhanh làm đầu, duy nhanh bất phá.
Quỳ Hoa Kiếm bao gồm 5 chiêu kiếm.
Hoa Khai Kiến Phật
Lưu Tinh Phi Trụy
Quần Tà Tịch Địch
Giang Thượng Lộng Địch
Quần Ma Tảo Đãng
Có một số việc phải nói, khác với Quỳ Hoa Bảo Điển, Tịch Tà Kiếm Pháp không cần nội công.
Tịch Tà Kiếm Pháp chính là thuần kiếm pháp, có chăng chỉ dùng sự dẻo dai của thân thể mà thôi, đây là lý do lớn nhất khiến Lâm Bình Chi hay Nhạc Bất Quần vừa thiến mấy tháng liền đã trở thành cao thủ hô mưa gọi gió.
Tất nhiên Tịch Tà Kiếm Pháp cũng không đơn giản như thế, bên trong Tịch Tà Kiếm Pháp còn bao gồm một chiêu bí kỹ gọi là Tử Khí Đông Lai.
Một chiêu Tử Khí Đông Lai này mang theo hơi hướng giống Tử Hà Thần Công của Hoa Sơn Phái nhưng cũng có khác biệt.
Tử Hà Thần Công hấp thụ tử khí nhập thân, mượn tử khí rèn luyện lục phủ ngũ tạng, rèn luyện nội lực trong cơ thể, Tử Hà Thần Công có thể coi là một trong những công pháp hiếm hoi trên giang hồ không thuộc âm nhu cũng chẳng quan dương cương, công pháp dùng tử khí trị liệu cực kỳ cao thâm.
Về phần Tử Khí Đông Lai của Tịch Tà Kiếm Pháp lại hấp thụ tử khí vào cổ tay, sau đó liền dùng tử khí truyền vào vũ khí, làm cho uy lực bạo tăng.
......
Lại nói đến Vô Song, hắn đã luyện Quỳ Hoa Bảo Điển đến tầng thứ 4, Quỳ Hoa Châm cho dù khác Quỳ Hoa Kiếm thì vẫn chung một nguồn gốc vì vậy vẫn có sự tương đồng nhất định đặc biệt thân thể của Vô Song còn phi thường tốt, cực

kỳ thích hợp với nhu cầu của Tịch Tà Kiếm Phổ, từ đó Vô Song liền cảm thấy mọi việc đều đơn giản hơn rất nhiều.
Vô Song trong người không có Quỳ Hoa Khí lại càng không tự thiến vì vậy hắn chỉ mang theo tâm lý muốn thử một chút, thử một chút vận công theo lộ tuyến ghi trong Quỳ Hoa Kiếm Phổ.
Lúc ban đầu cực kỳ thông thuận, tuyệt đối không có vấn đề gì, cho đến khi vận công được một chu thiên, Vô Song mới hơi hơi mở mắt ra, khóe miệng run lên, hắn vậy mà hoàn thành một chu thiên nội công của Tịch Tà Kiếm Phổ mà không gặp bất cứ trở ngại gì?.
Cố gắng bình ổn tâm tình, Vô Song tiếp tục nhắm mắt vận công, thứ năng lượng hai màu trắng đen trong người hắn không phải là nội công nhưng thực sự có thể điều động y như nội công, hoàn toàn dựa theo lộ tuyến kinh mạch mfa vận chuyển.
Vô Song rùng mình, tay nắm lấy một cây gậy gỗ gần đó, ánh mắt vẫn nhắm lại, hắn lần đầu tiên sử dụng Tịch Tà Kiếm Pháp.
Trái đêm một kiếm, phải ra một chiêu, thân hình phiêu hốt vô định, trong phút chốc cả tiểu viện của Vô Nhai Tử tràn ngập kiếm khí tàn phá.
Không biết qua bao lâu, Vô Song mở mắt ra, trong mắt vẫn mang theo rung động thật sâu.
Hắn thành công luyện xong Tịch Tà Kiếm Phổ.
"Thật sự luyện thành?, chẳng nhẽ thân thể ta thật là Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể?".
Nghĩ đến đây, cho dù Vô Song cũng thấy không thật, cứ như phàm nhân mở mắt ra đã thành tiên nhân vậy, cực kỳ ảo diệu.
"Thử thêm một lần".
Vô Song cắn răng, một lần nữa ngồi xuống, lần này hắn... muốn vận chuyển Quỳ Hoa tầng thứ tư - Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí.
Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí tương đương với tông sư cảnh giới.
Quỳ Hoa Chính Hồng Khí tương đương với đại tông sư cảnh giới.
Quỳ Hoa Chính Bạch Khí tương đương với ngũ tuyệt cao thủ.
Quỳ Hoa Chính Hoàng Khí tương đương với đế vị.
Thực lực của Vô Song hiện nay đã sớm chạm đến đại tông sư cảnh đỉnh phong nhưng tu vi Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn vẫn bị vây ở bên trong Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí bởi hắn không có Động Huyền Kim Đan.
Nếu đúng theo tiến độ tu luyện, lúc này Vô Song phải đạt đến cảnh giới thứ 6 – Quỳ Hoa Chính Bạch Khí mới đúng hoặc chí ít cũng là Quỳ Hoa Chính Hồng Khí đỉnh phong nhưng hắn chỉ vèn vẹn đạt tới Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí thậm chí đến cả Quỳ Hoa Tương Hoàng Khí còn chưa thể tính là chân chính chạm tới.
Mấu chốt vẫn cứ là vì Vô Song thiếu Động Huyền Kim Đan.

Lúc này tiếp tục nhắm mắt vận công, Vô Song hiện nay dự đoán mình là Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể vì vậy cũng gọi luôn thứ năng lượng trong người mình là âm dương khí.
Vận chuyển âm dương khí theo lộ tuyến hành công của Quỳ Hoa Bảo Điển.
Cứ như vậy Vô Song lại chìm vào tu luyện.
Đã lâu lắm rồi, hắn mới có cảm giác tu luyện thông thuận như vậy, gần như chỉ cần âm dương khí đủ thì hắn sẽ không gặp bất cứ bình cảnh nào vậy.
Một ngày, rốt cuộc qua đi.
......
Một ngày với người thường có thể làm được rất nhiều việc nhưng với dạng cao thủ cỡ A Thanh cùng Tây Thi thì tuyệt chưa thể phân định thắng thua, dù sao cao thủ so chiêu chỉ cần không khắc chế đối phương quá lớn thì rất khó phân ra thắng bại.
Thiên địa lực lượng từ trên cao ép xuống làm người khác không thở được.
Thiên uy cuồn cuộn làm bất cứ cao thủ nào ở gần đó cũng cảm giác mình chỉ là con kiến trước mặt thiên địa.
Chỉ duy có Vô Song vẫn là không bị thiên đạo uy thế ảnh hưởng, hắn còn không cảm nhận được A Thanh cùng Tây Thi đang chiến đấu.
Tây Thi cùng A Thanh chiến đấu dĩ nhiên là kinh tâm động phách nhưng mà bọn họ chủ yếu dùng đạo lực quyết đấu, loại lực lượng này Vô Song căn bản không cảm nhận được, hắn không phải là người thế giới này thì cảm nhận kiểu gì?.
Hắn quả thực không biết ở bên ngoài có hai nữ nhân vì mình mà đang nháo long trời lở đất.
Vô Song lúc này rốt cuộc đứng lên, hai mắt sáng như sao trời, đã lâu lắm rồi hắn mới có loại cảm giác này.
Sau một đêm tĩnh tu, hắn rốt cuộc đã đạt đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ 5 – Quỳ Hoa Chính Hồng Khí.
Vô Song thật sự rất muốn đột phá luôn lên tầng thứ 6 – Quỳ Hoa Chính Bạch Khí nhưng mà Âm Dương Khí trong người hắn vậy mà không đủ.
Sau một đêm tu luyện, Vô Song đại khái cũng hiểu được cơ thể mình hiện nay.
Đầu tiên hắn xác định mình đúng là Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể nhưng có lẽ cũng không phải là tiên thiên, chỉ sợ là hậu thiên.
Tại sao lại nói thể chất của Vô Song là hậu thiên?, cái này phải nhìn vào âm dương khí của hắn, âm dương khí trong người Vô Song không có cách nào tăng lên.
Vô Song đã thử nhắm mắt vận công tu luyện nhưng mà thiên địa linh khí tiến vào cơ thể hắn xong liền lập tức đi ra, căn bản không thể chuyển hóa thành nội lực, việc này tương đối làm Vô Song nghi ngại.
Âm Dương Khí trong người Vô Song được tạo nên từ hai đan điền, một bên là

âm khí, một bên là dương khí, âm dương hòa hợp mới tạo thành âm dương khí.
Âm dương khí trong người hắn theo tu luyện sẽ mất đi nhưng theo thời gian sẽ lại được hai đan điền bù đủ trở lại, cái này cũng giống với nội lực bình thường, khác biệt duy nhất chính là âm dương khí không tăng tiến chút nào.
Thật ra ngoại trừ cách tu luyện bình thường còn có thể ăn đan dược, có thể hấp thụ nội công của kẻ khác, có thể nuốt thiên tài địa bảo nhưng Vô Song cảm thấy mấy cách này cũng không có tác dụng với hắn.
Vô Song chưa thử những cách trên, đây đơn thuần là cảm giác của hắn nhưng mà cảm giác lại cực kỳ mãnh liệt, gần như một loại bản năng vậy, bản năng cho Vô Song biết, âm dương khí của hắn cao cấp hơn nội lực quá nhiều, những cách làm tăng nội lực tuyệt đối không thể đả động gì đến âm dương khí.
Vậy làm sao có thể gia tăng âm dương khí?, cái này Vô Song đại khái cũng làm ra phán đoán, có lẽ hắn phải hấp thụ tiếp ma khí cùng 'bạch khí'.
Ma khí trên người A Thanh có rất nhiều, không sợ không đủ nhưng 'bạch khí' thì Vô Song không biết tìm đâu ra.
Nghĩ đến 'bạch khí' làm Vô Song nghĩ tới Long đảo chủ, ánh mắt hắn dần dần híp lại.
"Chẳng nhẽ phải lên Hiệp Khách Đảo một chuyến? ".
Thú thật nếu không chắc chắn, Vô Song thực sự không muốn liên quan đến Hiệp Khách Đảo, bản thân Hiệp Khách Đảo trong nguyên tác chẳng khác gì một đám người tu tiên, rất khó động vào.
Thở ra một hơi, hắn lúc này muốn đi tìm Đồng Mỗ, dù sao trong tay Đồng Mỗ vẫn còn Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng Huyền Minh Thần Chưởng, Vô Song lúc trước chỉ có thể chọn cái sau nhưng hiện tại hắn có tự tin học cả hai loại chưởng pháp này, vì vậy đương nhiên muốn tìm Đồng Mỗ cầu học.
Cực kỳ thản nhiên mở cửa, vặn vẹo từng khớp xương một chút nhưng mà Vô Song rất nhanh cảm nhận được có gì đó không đúng.
Hắn thấy Tô Tinh Hà nằm trên mặt đất gần đó, cơ thể liên tục co giật.
Hắn thấy Vô Nhai Tử ngồi trên xe lăn, khuôn mặt kinh hoàng nhìn lên bầu trời, động cũng không thể động.
"Chẳng nhẽ là UFO?".
Vô Song nghi hoặc nhìn lên bầu trời sau đó cũng kinh ngạc không thôi.
Hắn... vậy mà thấy A Thanh đang quyết đấu với người khác.
Người kia hắn lại vừa vặn nhận ra, nàng cho dù che mặt nhưng Vô Song vẫn tính là tình nhân của nàng, hai người có duyên chăn gối, làm sao lại không nhận ra.
Tây Thi cùng A Thanh vậy mà đánh nhau rồi?.
Vô Song đứng dưới mặt đất, trong nội tâm có chút không biết làm sao nhưng hắn rốt cuộc vẫn muốn ra tay ngăn hai người lại, trong hai người ai bị thương hắn đều cảm thấy đau lòng.

Quyển 2 Chương 197

Tân Tấn Ngũ Tuyệt.

Tây Thi cùng A Thanh đều có thể hư không đạp bộ thậm chí là bay lượn cửu thiên, cái đẳng cấp này Vô Song hắn tuyệt đối không theo được, muốn ngăn cản trận chiến của hai người thực sự cũng không dễ.

Trận chiến này thật ra cũng chỉ khổ Tô Tinh Hà cùng Vô Nhai Tử.

Bên dưới là những ai?, là bốn vị lão đại Hiệp Khách Đảo, là Thiên Sơn Đồng Mỗ, chỉ cần Tây Thi cùng A Thanh không mang thiên đạo uy nhắm vào bọn họ thì phong ba chiến đấu cũng thật sự không thể làm gì được mấy người này nhưng mà hai thầy trò Vô Nhai Tử lại khác.

Vô Nhai Tử bất kể về mặt nào cũng là yếu nhất hơn nữa Đồng Mỗ cùng mấy vị đại lão Hiệp Khách Đảo kia là ở dưới chân núi, hắn cùng đệ tử Tô Tinh Hà ở trên đỉnh núi, chính là chỗ chịu áp lực lớn nhất.

Vô Nhai Tử có 70 nội lực của Bắc Minh Chân Khí, có lẽ có thể chịu được nhưng Tô Tinh Hà lại triể để không xong.

Tô Tinh Hà chỉ là Tông sư cao thủ mà thôi, yếu không thể yếu hơn vì vậy đối mặt với áp lực từ Tây Thi cùng A Thanh chỉ sợ thở cũng không xong, nếu không có Vô Nhai Tử dùng Bắc Minh Chân Khí bảo hộ thì tên đệ tử này của ông ta rất có thể sẽ gần đất xa trời.

Tất nhiên vì chia nội công ra bảo vệ đệ tử, Vô Nhai Tử hiện nay trạng thái cũng không tốt đẹp gì.

May mắn Vô Song kịp tỉnh lại, nếu không Vô Nhai Tử cùng Tô Tinh Hà cũng khó mà vượt qua nổi.

Vô Song ánh mắt nhìn hai nữ nhân trên bầu trời, cứ như thần tiên đang chiến đấu vậy, suy nghĩ một chút rốt cuộc trong tay Vô Song xuất ra một cây ngân châm, cách không bắn tới.

Thật ra Vô Song cũng không hy vọng cây ngân châm này chạm được đến hai người nhưng mà hắn cũng tương đối tin tưởng hai người sẽ chú ý, dù sao thân là tuyệt đỉnh cao thủ tại thế giới này, bị người ám toán tất nhiên cũng phải có phản ứng.

Quả thật cây ngân châm phóng tới, vừa đụng vào khí tràng của hai người lập tức vô lực mà rơi xuống nhưng cả Tây Thi cùng A Thanh đều có chút khựng lại mà quan sát kẻ to gan dám phóng ám khí hai người.

Đến khi nhìn thấy ‘hung thủ’ cả hai nữ nhân đều dừng lại, nhìn về phía Vô Song, trong mắt mang theo vài phần không rõ.

Vô Song ngước mắt lên nhìn hai người, trong ánh mắt không tin được của Vô

Nhai Tử, hắn bắc hai tay về phía trước làm loa, động tác có chút giống với tiểu hài tử.
“Di Quang, A Thanh, hai người mau xuống đây”.
Hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng không tốt lắm nhưng ai bảo là Vô Song gọi bọn họ đây?.
Thân phận của Vô Song về tình về lý đều rấ đặc biệt.
Về lý thì không cần nói, cả hai người ai chẳng cần Vô Song giúp sức?.
Về tình bản thân Vô Song là người đầu tiên chạm vào thân thể A Thanh cũng là người duy nhất biết thân phận của nàng ngoại trừu Tây Thi, như vậy cũng có tể coi là bằng hữu hiếm hoi của A Thanh tại cái thế giới này.
Tây Thi thì lại càng không nói, giữa nàng cùng Vô Song chính là quan hệ giường chiếu.
Quan trọng nhất, hai nữ nhân đều đang muốn kéo Vô Song về bên mình, có mặt đối thủ truyền kiếp ở đây, hai người đều không hy mình mất hảo cảm trong mắt Vô Song.
Thết là hai vị thần nhân tuyệt đỉnh trong mắt Vô Nhai Tử cứ như vậy đạp chân xuống Lôi Cổ Sơn, khí tràng kinh khủng cũng hoàn toàn thu liễm sau đó lại cực kỳ biết điều, cho dù tự mình không thích đối phương thì vẫn cứ đứng sau lưng Vô Song.
Vô Song cũng không rõ tại sao hai người lại đến đây nhưng hắn lại cảm thấy vui vẻ, chí ít có mặt cả A Thanh cùng Tây Thi, hắn có thể biết được một số việc mà một trong hai nàng bình thường sẽ không nói ra.
Quay lại cười cười với Vô Nhai Tử, Vô Song hơi hơi cúi đầu.
“Tiền bối, ta lại mượn tiểu viện một chút”.
Vô Nhai Tử lúc này nào còn dám làm tiền bối của Vô Song, khuôn mặt chỉ có thể cười khổ.
Ngữ điệu của Vô Song với hai người A Thanh cùng Tây Thi vừa nghe đã biết là ngang bằng, nay Vô Song gọi hắn là tiền bối trước mặt hai nữ thần nhân kia, khác nào muốn nửa cái mạng già của Vô Nhai Tử.
Vô Nhai Tử chỉ biết cúi đầu, liên tục đáp.
“Nào dám, nào dám”.
Thế là trong ánh mắt liếc xéo của Tây Thi cùng tiếng hừ lạnh của A Thanh, hai nữ nhân này liền theo Vô Song tiến vào tiểu viện.
....
Ở dưới chân núi lúc này, nhìn thấy A Thanh cùng Tây Thi ngừng chiến, bất kể là Đồng Mỗ hay đám đại lão Hiệp Khách Đảo đều nhìn nhau, như đạt thành nhận thức chung, bọn họ liền tiến về đỉnh núi.
Lúc này cho dù là Đồng Mỗ cùng Long đảo chủ cũng không có bất cứ hành động gì không phải, dù sao đứng trước sức mạnh tuyệt đối, hai người cũng

không dám loạn động.
Ví dụ đơn giản nhất, cho dù có A Thanh bảo vệ Đồng Mỗ thì Tây Thi vẫn thừa sức giết Đồng Mỗ và ngược lại, đối với hai nữ nhân vượt xa võ lực loài người, au dám đắc tội?.
....
Bên ngoài xảy ra cái gì, người bên ngoài nghĩ sao, Vô Song cũng không để ý lắm, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào hai nữ nhân trước mặt sau đó lên tiếng.
"Hai người sao lại đến đây?".
A Thanh đến thì Vô Song không ngạc nhiên lắm nhưng Tây Thi thì khác, hắn có hẹn với A Thanh tại Lôi Cổ Sơn nhưng mà về Tây Thi thì sao?.
A Thanh ngước mắt nhìn Vô Song cũng là không đáp, nàng biết câu hỏi này không dành cho mình, dù sao Vô Song ánh mắt lúc này đang nhìn về phía Tây Thi.
Tây Thi khẽ cúi đầu mỉm cười, cho dù dung mạo bị che đi nhưng nụ cười của nàng vẫn cứ làm người ta kinh động nhân tâm, Tây Thi thực sự quá đẹp.
Ngón tay thon dài chỉ chỉ về phía Vô Song, sau đó khẽ chạm vào ngực hắn.
"Ta có một cái thuộc hạ họ Long, hắn nói hắn mấy ngày trước chiến đấu với ngươi nha, ta liền sợ ngươi hiểu lầm liền đến đây giải thích một chút, hơn nữa nhân gia cũng nhớ ngươi nha".
Vế sau Vô Song trực tiếp bỏ qua nhưng vế trước lại làm Vô Song tương đối rung động.
Hắn trăm tính ngàn tính cũng không ngờ Tây Thi lại là chủ nhân trong miệng Long đảo chủ.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh là A Thanh để lại nhưng Hiệp Khách Đảo lại do Tây Thi chưởng khống?, việc này đúng là diệu.
Lại nghĩ đến Hiệp Khách Đảo, ánh mắt Vô Song xuất hiện hứng thú thật lớn.
"Di Quang, trong người Đồng Mỗ có một năng lượng màu trắng phong bế nội lực của nàng, năng lượng này ngươi biết không?".
Tây Thi vẫn cười cười, lần này Vô Song rõ ràng có thể cảm thấy ánh mắt tràn ngập hứng thú của nàng.
"Cái này đương nhiên ta biết, bằng vào tiểu Long làm sao có thể tự mình phong ấn nội lực nữ tử họ Vu kia?, khí trắng đó là ta cấp cho tiểu Long, gọi là đạo lực, nhân gia chỉ có chút tò mò, không biết ngươi xử lý đạo lực này thế nào?".
Lần này cả A Thanh kiệm lời ngồi đó khuôn mặt cũng nhíu lại.
"Xử lý đạo lực?".
Tây Thi quay đầu sang nhìn A Thanh, thấy sắc mặt của nàng không đúng cũng liền nghi hoặc.
"Ngươi chẳng nhẽ không nhận ra?".
A Thanh lần này đem ánh mắt hoài nghi nhìn Vô Song.

Nàng chỉ biết ma lực cùng đạo lực trong người Vô Song dựa vào việc hắn có hai đan điền trở thành một loại cân bằng, A Thanh cũng tính ra trạng thái cân bằng này có thể cho Vô Song một hồi tạo hóa nhưng không ngờ Vô Song lại có thể 'xử lý' được đạo lực.
A Thanh vậy mà bây giờ mới để ý, trên người Vô Song đã không có dấu hiệu của đạo lực, đến cả ma lực cũng không.
Nàng đã sống không biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy người có hai cái đan điền.
Nàng đã sống không biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên thấy một người có thể làm đạo lực biến mất.
Nói thật ra, Vô Song là người cho A Thanh rất nhiều 'lần đầu tiên'.
Nàng rốt cuộc cũng mang theo vẻ tò mò y hệt Tây Thi mà hỏi hắn.
"Ngươi là làm thế nào?".
Vô Song nhìn cả Tây Thi cùng A Thanh, hắn cũng sẽ không nói quái mộng của mình cho hai người, hắn theo bản năng suy nghĩ một chút rồi kể lại việc hắc long của hắn có thêm một đầu.
A Thanh nghe vậy sắc mặt khẽ biến về phần Tây Thi lại cực kỳ hào hứng.
Nàng trực tiếp đứng dậy rồi ngồi xuống bên cạnh Vô Song, thân hình như không xương mà dựa vào hắn.
"Ngươi nói trong người ngươi có hắc long?, lại còn là tận hai đầu?, lại còn có thể thôn phệ đạo lực?, nhân gia muốn xem".
Giọng nói ngọt tận xương, giọng nói của Tây Thi vẫn như vậy, như mang theo ma âm mà quyến rũ người khác.
Vô Song cũng chiều nàng, từ sau lưng của hắn dần dần xuất hiện hai thân ảnh hắc long đầy hư ảo nhưng cũng đầy chân thật.
Vô Song vẫn chưa quen thuộc với hai đầu hắc long này nhưng mà hắn có thể biết được vài thứ, khác với một đầu hắc long như lúc trước, từ khi hắn có đầu hắc long thứ hai liền dễ dàng có thể tạo ra hư ảnh hai đầu hắc long này chứ không nhất thiết phải tiến vào trạng thái ma hóa nữa.
Về phần khi ma hóa Vô Song hắn mạnh thế nào?, cái này hắn cũng không chắc.
Tất nhiên Vô Song cũng không nghĩ đến việc ma hóa xong là có thể đánh bại A Thanh hay Tây Thi.
Một đầu hắc long giúp thực lực của hắn có thế ngang ngửa với Tạ Yên Khách hoặc cùng lắm mạnh hơn một chút.
Hai đầu hắc long, theo Vô Song ước lượng hắn có thể... ngang bằng với Vô Hà Tử tức là chạm tới cấp bậc ngũ đế.
Cấp bậc này tuy đã rất mạnh nhưng muốn so với hai vị thần nhân bên cạnh thì còn kém xa.
Vô Song cảm thấy muốn vượt qua hai nàng chí ít cần đạt 4 đầu thậm chí 5 đầu

hắc long, hắn thật sự không rõ là năm nào tháng nào mới luyện ra cái thứ này.
Sau khi chứng kiến hai đầu hắc long của Vô Song, A Thanh lựa chọn trầm mặc còn Tây Thi lại mang bàn tay nhè nhẹ muốn chạm vào nó, đương nhiên trước mặt chỉ là hư ảnh, Tây Thi cũng không thể thực sự chạm vào có điều trong ánh mắt của nàng cũng mang theo vài tia suy tư.
Rốt cuộc cả A Thanh cùng Tây Thi bất ngờ cũng đạt thành nhận thức trung mà nhìn Vô Song.
Đầu tiên A Thanh cần bảo vệ thế giới này, nàng cần Vô Song có thể hấp thụ càng nhiều ma khí trong người nàng càng tốt hơn nữa chuyến đi Phật Sơn sau này cũng cần Vô Song hấp thụ càng nhiều, chỉ có như vậy nàng mới nắm chắc đánh bại sinh vật kia.
Tây Thi thì khác, nàng lại muốn Vô Song làm suy yếu thiên đạo, thiên đạo hiện nay đã rơi vào trạng thái ngủ say, nàng thân là vũ khí của thiên đạo có thể vô hạn mượn đến đạo lực, tất nhiên A Thanh cũng có thể làm được nhưng mà đạo lực là thứ không thể tiêu tan, dùng bao nhiêu thì trả lại thiên đạo bấy nhiêu, nếu Vô Song có thể hấp thu đạo lực thì nàng chỉ hận không thể dưa Vô Song toàn bộ thu hết.
Hai người cũng nghe Vô Song kể về thể chất của mình, thân là tuyệt đỉnh nhân vật kiến thức cũng phải rất lớn. cả hai đều biết nếu Vô Song muốn tăng cường cái gọi là ‘Âm Dương Lực’ kia nhất định phải đến từ hấp thu đạo lực cùng ma lực sau đó tự mình chuyển hóa thành dạng lực lượng mới.
Về mặt lý thuyết, hai nàng cũng không thực sự chạm đến điểm mấu chốt của nhau.
A Thanh giải được phong ấn trong người tất nhiên sẽ mạnh lên nhưng mà mạnh hơn nữa cũng không giết nổi Tây Thi nàng.
Về phần A Thanh, nàng đương nhiên hiểu Vô Song có thể làm suy yếu thiên đạo nhưng suy yếu hơn nữa cũng sẽ không chết, nàng lại càng mong chờ Vô Song trở nên mạnh hơn mới tốt, Vô Song càng mạnh con đường sau này ở Phật Sơn mới càng dễ đi.
Hai nữ nhân lúc này vậy mà đồng thanh lên tiếng.
“Ngươi muốn đột phá ngũ tuyệt không?”.

Quyển 2 Chương 198

Tân Tấn Ngũ Tuyệt (2)

Vô Song đối với thế giới này hiểu biết không nhiều nhưng hắn cũng biết đại khái hai loại lực lượng mà hắn cần để tấn cấp ở đâu.

Thứ nhất đạo lực liền chỉ có thể từ A Thanh hoặc Tây Thi đến lấy, về phần đạo lực trực tiếp từ thiên đạo bản thân Vô Song nghĩ cũng không nghĩ tới.

Về phần ma lực, thứ nay hoặc là giúp A Thanh giải trừ phong ấn mà hấp thu đến hoặc tự mình đến Phật Sơn một chuyến.

Hiện nay trong người A Thanh còn có cấm chế, không cách nào mượn nhờ đạo lực vì vậy nàng cũng chỉ có thể cung cấp cho hắn ma lực.

Về phần Tây Thi, nàng đương nhiên có thể cung cấp đạo lực cho Vô Song nhưng mà nàng cũng không có ma lực, muốn kiếm ma lực phải đi Phật Sơn, nơi này hiện tại Vô Song hắn còn chưa dám nghĩ đến.

Nơi mà A Thanh còn phải cẩn thận vạn phần, Vô Song còn chưa tự ngạo đến mức đó.

Chung quy lại, Vô Song hiện nay tương đối may mắn, hắn may mắn vì quen biết cả A Thanh cùng Tây Thi, nếu không muốn tích tụ được âm dương lực chỉ sợ không đơn giản.

A Thanh cùng Tây Thi hai người tuy là đối thủ của nhau nhưng về một mặt nào đó cũng không xung đột với nhau, chí ít bọn họ sẽ không chạm đến điểm tất yếu của nhau.

A Thanh muốn cứu thiên đạo, Tây Thi lại muốn giết Thiên Đạo nhưng hai người có một điểm chung lại là Vô Song, chỉ cần Vô Song càng mạnh, kế hoạch của hai người càng dễ được thực hiện.

Cơ hồ ngay sau khi hai người đồng thanh lên tiếng, ánh mắt lại quay về phía nhau, trong mắt hai nữ nhân này thậm chí còn hiện ra cả tia lửa.

Nhìn hai nàng, Vô Song bật cười.

Hắn không ngờ bình thường một Tây Thi yêu mị tận xương am hiểu nắm giữ tâm người khác trong lòng bàn tay, mặc nàng nhào nặn cùng một A Thanh vĩnh viễn bảo trì bình tĩnh, vĩnh viễn cao cao tại thượng lại còn có cả mặt này, đúng là khi nữ nhân với nữ nhân ở với nhau thì việc gì cũng có thể xảy ra.

....

Có sự trợ giúp của A Thanh cùng Tây Thi, việc Vô Song tấn thăng ngũ tuyệt vốn là nước chảy mây trôi bất quá khi hắn nhắm mắt khoanh chân muốn hấp thụ đạo lực cùng ma lực của hai người thì lại nghe thấy A Thanh lên tiếng.

“Thể chất của ngươi thay đổi thế nào ta cũng không quá rõ ràng nhưng nếu

ngươi đã muốn tấn cấp ngũ tuyệt cao thủ, tốt nhất đả thông dương duy mạch trước”.
Tây Thi ở bên cạnh, nghe A Thanh nói vậy nàng cũng không phản đối, trên mặt võ học bản thân Tây Thi vẫn biết nàng không so được với A Thanh, tất nhiên Tây Thi cũng sẽ không im lặng, nàng chắc chắn không để cho A Thanh có cơ hội độc diễn.
“Nếu đã đột phá Âm Duy Mạch cùng Dương Duy Mạch, vậy không bằng dùng đế hoàng khí luôn đi, có Đế Hoàng Khí trợ lực, chỗ tốt rất lớn”.
Nói xong Tây Thi còn không quên liếc mắt nhìn A Thanh.
A Thanh vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, không cho ý kiến, nàng thậm chí còn không biết cách sử dụng đế hoàng khí thì ý kiến như thế nào?.
Vô Song đối với hai vị siêu thoát phạm trù võ học này vẫn tương đối tin tưởng, hắn lại nhìn về phía Tây Thi.
Đả thông Dương Duy Mạch không khó nhưng mà dùng đế hoàng khí thì dùng kiểu gì?.
Đế hoàng khí của Vô Song thực sự rất ít rất ít, ít đến nỗi gần như không có tác dụng, đế hoàng khí cũng không phải là thứ có thể sử hấp thu bằng cách thông thường, chỉ có thể kiếm được từ việc song tu với Tây Thi mà thôi.
Hắn có chút hoài nghi, Tây Thi lại muốn... làm việc đó.
Như hiểu được ánh mắt của Vô Song, Tây Thi chậm rãi ném cho hắn một cái mị nhãn.
“Ngốc, ngươi không phải nói mình là đệ tử của Lý Thu Thủy sao?, bảo nàng truyền ngôi cho ngươi đi, mượn khí vận của Tây Hạ rèn luyện long khí của chính mình, trở thành vua một nước bất kể là lớn nhỏ đều có thể khiến đế hoàng khí trong người ngươi lột xác, có đế hoàng khí gột rửa thân thể dĩ nhiên là làm ít công to”.
Tây Thi nói không sai, đế hoàng khí là thứ chỉ có đế vương được nắm giữ, đế vương lại được coi là ‘thiên tử’, được coi là con trời, đế vương thể về một mặt nào đó quả thật được trời cao chúc phúc, chỉ cần có thể dùng đế hoàng khí ôn dưỡng cơ thể, chỗ tốt rất lớn.
Lần này Vô Song triệt để ngây ra, hắn quả thực không hiểu cho lắm.
“Lý Thu Thủy?, nàng hiện nay nếu ta không nhầm thì vẫn ở Tây Vực chứ?, nàng cũng không phải là hai người các ngươi, muốn đến đây cũng mất một khoảng thời gian không ngắn, chưa kể còn truyền ngôi?, cho dù nàng thực sự muốn làm thì cũng không phải trong một sớm một chiều, truyền ngôi một quốc gia đâu có dễ dàng như vậy?”.
Đáp lại lời nói của Vô Song, Tây Thi liền phá lên cười, rồi liếc nhìn A Thanh đầy vui vẻ.
“Ồ, vậy cách này không được rồi, A Thanh ngươi xem ngươi có cách nào

không?”.
A Thanh ánh mắt sắc lạnh quét về phía Tây Thi, nàng thừa biết câu nói trước của Tây Thi là dành cho nàng.
Muốn Lý Thu Thủy truyền ngôi đương nhiên là việc dễ dàng vô cùng, căn bản không có độ khó nhưng mà ngặt một nỗi thời gian không cho phép, vậy thì phải sử dụng một cách tương tự, cách tương tự là cách nào?.
A Thanh không biết cách sử dụng đế hoàng khí, nàng cũng không quan tâm đế hoàng khí là cái vật gì nhưng mà nàng biết có một thứ tồn tại, có thể trấn áp khí vận một quốc giá, có thể tỏa định long mạch một triều đại, thứ này chính là ngọc tỷ.
Ngọc tỷ là vật A Thanh bình thường sẽ không thu, dù sao bao nhiêu triều đại thay đổi, ngọc tỷ triều đại trước vốn là thứ không được triều đại sau cho phép tồn tại, hoặc là mất tích trong dòng chảy thời gian hoặc là bị phá hủy bất quá Tây Thi biết bản thân A Thanh nắm giữ thứ này.
Ngọc tỷ của Đại Tần.
Năm đó như đã nói, A Thanh từng tiến vào hoàng lăng nhà Tần, từng tự mình giải quyết ma niệm bên trong đó rồi tự mình mang ngọc tỷ nhà Tần ra khỏi hoàng lăng, dẫn tới không còn long khí, không còn long mạch phong ấn bên trong hoàng lăng, kết quả hoàng lăng của Tần Thủy Hoang trở thành một tòa lăng mộ bình thường, không còn khả năng sản sinh ra oán niệm.
Nếu Lý Thu Thủy không thể truyền ngôi cho Vô Song, nàng liền để Vô Song chưởng khống ngọc tỷ Đại Tần, cho dù bao nhiêu năm tháng qua đi, cho dù long khí trong đó một ngày không bằng một ngày nhưng đây vẫn là ngọc tỷ Đại Tần, là ngọc tỷ của vương triều đầu tiên thống nhất Trung Hoa, thứ này căn bản không ai có thể coi thường được.
Rốt cuộc A Thanh vẫn chậm rãi mở miệng.
“Cách ngươi nói không phải là không được, chỉ là vật kia ta không mang theo người”.
Nàng dừng lại một chút, ánh mắt rõ ràng quan sát Tây Thi như muốn nhìn thật kỹ đối phương rồi mới chậm rãi lên tiếng.
“Cho ta một ngày, ta mang thứu đó đến cho ngươi”.
A Thanh đứng lên, nhìn nhìn Tây Thi một lúc, đáp lại Tây Thi cũng mỉm cười với nàng nhưng mà hai nữ nhân lúc này cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra chiến tranh vậy.
Rốt cuộc A Thanh cũng không nói gì mà rời đi, để lại Tây Thi cùng Vô Song trong phòng.
A Thanh quả thật không muốn cứ như vậy mà rời đi, có trời biết Tây Thi trong lúc này sẽ làm gì nhưng mà nàng cũng có chút tin tưởng Vô Song, dù sao trải qua một tháng ở chung cùng Tây Thi, bản thân Vô Song vẫn chưa nghiêng về

phía đối phương, đủ để nói định lực Vô Song kinh người.
Nếu mà một tháng Tây Thi không làm gì được, một ngày thì nàng có thể làm gì?.
Dựa vào một điểm này, A Thanh mới lướt gió mà đi.
......
Trong phòng chỉ còn lại Vô Song cùng Tây Thi, Tây Thi liền chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi nàng thật sự không cảm ứng được sự tồn tại của A Thanh trong phạm vi gần đây, nàng mới duyên dáng mà ngồi xuống bên cạnh Vô Song.
Vô Song thấy động tác của nàng, liền cười cười nhưng cũng không có hành động gì, về mặt lý trí hắn tương đối kháng cự với Tây Thi, nàng không phải một nữ nhân bình thường, nàng quá mức đáng sợ cũng quá mức tâm kế nhưng mà về phái thân thể mà nói, Tây Thi tuyệt đối là đệ nhất nữ nhân trong đời Vô Song nhìn thấy, nói thân thể của nàng làm hắn mê say cũng không phải là không đúng.
Ngồi bên cạnh Vô Song, đầu nhẹ dựa vào ngực hắn, cơ thể mềm mại không xương, ánh mắt thậm chí có cả nhu tình mật ý.
“Đã lâu không gặp, nhân gia thực sự rất nhớ ngươi nha”.
Vô Song một tay đưa ra, ôm lấy eo Tây Thi, cái động tác này thậm chí hắn đã vô cùng quen thuộc.
“Di Quang, lúc này không có A Thanh ở đây, nói thật cho ta biết, kế hoạch của ngươi đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”.
Vô Song biết kế hoạch của A Thanh, chí ít hắn biết hắn phải đến Phật Sơn, trợ giúp A Thanh hấp thụ ma khí, trợ giúp A Thanh tiêu diệt sinh vật cường đại nằm dưới Đông Hoàng Lăng, về phần tiếp theo như thế nào thì hắn không rõ nhưng mà kế hoạch đại khái thì cũng đã nắm được.
Về phía Tây Thi, nàng muốn hắn giúp nàng nhưng mà một câu cũng không nói, Vô Song nào biết cách ra tay với Thiên Đạo?, đến cả Thiên Đạo tròn hay méo hắn còn chưa thể tưởng tượng được.
Tây Thi nghe hắn hỏi vậy, mắt đẹp nhẹ chớp, nàng cũng không vội lên tiếng, có lẽ đang muốn sắp xếp lại lời nói của chính mình.
Cứ như vậy nằm trong ngực Vô Song, Tây Thi rốt cuộc mở miệng.
“Được, ngươi đã hỏi ta liền sẽ nói với ngươi, việc này đến cả A Thanh cũng không biết, thậm chí nàng còn cho là ta bị điên, nàng cũng không tiếp tục ngăn cản ta, nếu nàng biết chỉ sợ nàng sẽ bất chấp tất cả mà giết ta “.
“Thiên Đạo... ta tạm thời không thể giải thích với ngươi thứ này nhưng ta từng gặp một người”.
“Ta nghe nói A Thanh từng gặp một kẻ gọi là Đế Thích Thiên?, một kẻ không phải đến từ thế giới này, vậy ta cũng nói với ngươi, ta cũng gặp một người không có mệnh cách, không phải đến từ thế giới này”.

“Chỉ là... ta chỉ gặp người này trong mơ mà thôi, ta cũng không rõ hắn có đi qua thế giới này không, tất cả như một giấc mộng vậy nhưng mà ta vẫn nguyện ý tin tưởng giấc mộng này”.
“Người ta gặp là một nam tử, ta không thể nào nhìn rõ dung mạo của hắn, lại càng không nhìn rõ thân hình của hắn, hắn ngập tràn trong một khí tức màn đêm đáng sợ, hắn là nam nhân đáng sợ nhất mà ta gặp trong đời, chỉ cần bằng một ánh mắt cũng khiến ta lần đầu cảm nhận được sự giải thoát, cứ như hắn chỉ cần nguyện ý liền có thể xóa bỏ sự bất tử của ta “.
“Ta không rõ hắn tên là gì, cũng không biết vì sao hắn giúp ta nhưng hắn dậy ta một cách, hắn nói trên thế giới này có một đám người, một đám người đứng ngoài thiên đạo, đứng ngoài quy tắc của thế giới, những kẻ không có mệnh cách, đám người này đã không thể tu luyện hoặc bằng vào cách tu luyện thông thường liền không có cách nào mạnh lên, vì vậy bọn họ lựa chọn đi trên con đường thu thập thiên đạo, cướp lấy đạo lực, cướp lấy lực lượng quy tắc”.
“Việc này ta nghe cũng chưa bao giờ nghe, thực sự quá mức đáng sợ, khi đó ta hỏi hắn, nếu thiên đạo bị tiêu diệt, thế giới sẽ ra sao?, khi đó hắn cũng không cho ta đáp án, nhưng mà hắn để lại cho ta một ánh mắt, trước ánh mắt của hắn ta như cảm thấy lình hồn run rẩy, sau đó ta nhìn từ trung tâm của cái thế giới này xuất hiện một lượng lớn ma khí, ma khí bành trướng với tốc độ không ai tưởng tượng nổi, nó bao trùm lấy cả thế giới, sau đó tiễn thế giới về tro bụi”.
“Thế giới nổ tung nhưng nó lại sản sinh ra một đoàn khí trắng... trải qua vô số năm, đoàn khí trắng lại bắt đầu trưởng thành, hòa vào thiên địa, sau đó trở thành quy tắc mới, trở thành thiên đạo mới, lại tạo ra một giới mới... rồi lại bị kẻ khác đến hấp thu”.
“Ta có cảm giác, những kẻ kia cứ như đang chăn nuôi thiên đạo vậy... nhưng mà đây cũng là cách duy nhất khiến ta có thể giải thoát “.
Việc này quá mức khó tin, liên quan đến quá nhiều thứ, thậm chí ngay cả Vô Song cũng cảm giác Tây Thi đang kể truyện cười nhưng mà hắn đột nhiên nghĩ đến quái mộng của bản thân mình.
Hắn sau đó run lên, hắn có cảm giác... kẻ dạy hắn dùng hắc long hấp thu đạo lực... có lẽ cũng đang làm một việc tương tự nhưng mà thức ăn của hắn không chỉ là đạo lực mà là thiên đạo, hắn nuốt một cái thế giới.
Nghĩ đến đây, cánh tay Vô Song có chút lạnh toát.

Quyển 2 Chương 199

Tân Tấn Ngũ Tuyệt (3).

Việc mà Tây Thi nói để lại cho Vô Song hàng loạt suy nghĩ trái chiều, thậm chí hắn bắt đầu càng thêm hoài nghi vì lý do mình đến thế giới này, thậm chí bắt đầu trở nên không tin tưởng với tất cả mọi thứ xung quanh.

Hắn luôn cảm thấy có một tấm màn đen phủ kín xung quanh mình, có ai đó đang cố gắng chưởng khống vận mệnh của hắn vậy, cái suy nghĩ này đến khi nghe thấy những lời nói của Tây Thi thì liền lên đến đỉnh điểm.

Hắn thực sự có chút mơ hồ.

Mơ hồ càng lớn đồng nghĩa với ham muốn khám phá càng cao, hắn càng phải cố gắng đi tìm sự thực, cố gắng vén tấm màn đen kia lên, hắn biết mình phải trở nên càng mạnh.

Lúc này trong đầu hắn rất nhanh bình tĩnh lại.

Trải qua nhiều sóng gió, hắn cũng không yếu đuối đến mức ấy, hắn biết mình phải trở nên càng mạnh.

Bất kể là chiêu số, bộ pháp, chưởng pháp, kiếm pháp hay là nội công, hắn đều cảm thấy không đủ.

Lực lượng mà hắn muốn thật ra đã sớm vượt qua phạm trù những thứ này, hắn muốn nhắm đến ma lực, hắn muốn gia tăng số đầu hắc long trên người mình.

Đây là cách mạnh lên nhanh nhất.

Ngồi bên cạnh Tây Thi, ôm lấy eo nàng, Vô Song nhẹ giọng.

“Việc này, tốt nhất chỉ là bí mật giữa hai chúng ta, đừng nói với A Thanh”.

Tây Thi đương nhiên sẽ không nói với A Thanh, nàng còn chưa não tàn đến mức đó.

Nép người vào ngực Vô Song, Tây Thi miệng nhỏ khẽ mở.

“Vậy ngươi sẽ giúp cho ta chứ?, ta biết ngươi hiện tại không thể nhưng mà tương lai chắc chắn có thể, hơn nữa thế giới này cũng không liên quan gì đến người”.

Vô Song đưa tay ra, nhéo cái mũi nhỏ của nàng.

“Việc đó đến khi ta có cái năng lực này rồi lại nói”.

Dứt lời, Vô Song chuyển tư thế lấy hai tay ôm ngang Tây Thi, rồi xoay người đặt nàng xuống giường.

Từ khi quen biết Tây Thi, định lực của Vô Song đúng là càng ngày càng kém, hắn chưa đến mức không có nàng thì không sống nổi, cũng chưa đến mức điên cuồng thèm muốn cơ thể nàng chỉ là mỗi khi ở bên cạnh Tây Thi, hắn lại thấy khí huyết sôi trào, hắn cảm thấy hắn không có lý do để tiếp tục nhịn xuống.

Tây Thi cũng không phản cảm với việc này, trái lại có chút cười rộ lên, tiếng cười đầy ma mị.

....

Người ở bên ngoài đương nhiên không biết Tây Thi cùng Vô Song đang làm gì nhưng mà cũng tuyệt không dám vào phá đám, đặc biệt khi nghe chính miệng Vô Nhai Tử nói bản thân Vô Song không ngờ có thể làm cả hai vị ‘tiên nhân’ kia dừng tay thậm chí ngoan ngoãn tiến vào phòng nhỏ.

Có thể Đồng Mỗ không quá hiểu rõ A Thanh nhưng mà đám người Long – Mộc đảo chủ lại cực hiểu chủ nhân nhà mình, chủ nhân nhà mình chính là nhân vật coi trời bằng vung, khinh thường hết cả thiên hạ, vậy mà lại có người có thể khiến nàng dừng tay?.

Đừng nghĩ Tây Thi ở bên cạnh Vô Song thì sắc sắc mị mị nhưng chỉ cần nhìn vào hoàng bào mà nàng mặc trên người tát nhiên sẽ đoán được một hai, nàng ở Hiệp Khách Đảo cao cao tại thượng như một bậc nữ vương vậy, từ trước chỉ có người khác nghe lời nàng, làm gì có việc nàng nghe lời người khác?.

Xuất phát từ việc không dám phá quấy Vô Song cùng hai vị đại nhân bên trong, Đồng Mỗ liền đẩy xe đưa Vô Nhai Tử cùng Tô Tinh Hà đi vào phòng trúc.

Thấy Đồng Mỗ rời đi, Long – Mộc mấy người cũng không dám lưu lại, rất nhanh lựa chọn quay đầu hạ sơn, tìm nơi dừng chân cho chính mình, dù sao tại Lôi Cổ Sơn hiện tại cũng không còn chỗ ở.

Nếu nói ai lo lắng nhất hiện tại, đương nhiên là Long đảo chủ.

Lúc trước hắn tức giận Đồng Mỗ mang đi Vô Song bao nhiêu thì hiện nay lại cảm tạ Đồng Mỗ bấy nhiêu, nếu hắn thật sự có thể bắt được Vô Song, thực sự khống chế Vô Song đưa cho chủ nhận rất có khả năng chủ nhân lột một lớp da trên người hắn.

....

Ngày thứ hai, A Thanh rất đúng lời hứa mà quay lại, việc đầu tiên mà nàng làm chính là quan sát Vô Song cùng Tây Thi đang làm gì.

Cũng may khi thấy Vô Song đang nghiên cứu chữ Phạn cùng Tây Thi, bản thân A Thanh mới thở ra một hơi.

Nàng đương nhiên biết Vô Song cùng Tây Thi có quan hệ xác thịt nhưng mà nàng không hy vọng nhất là chính mình thấy cảnh này.

Thân hình như làn gió, xuyên qua cánh cửa căn phòng, rất nhanh xuất hiện bên cạnh Vô Song cùng Tây Thi.

“Ta mang thứ cần thiết đến rồi, chúng ta chuẩn bị được chưa?”.

Tây Thi đã biết A Thanh đến từ sớm, nàng thậm chí lười nhìn A Thanh, chỉ đối với Vô Song cười ngọt ngào.

“Hì hì, vật đã đến tay, liền để nhân gia giúp ngươi đột phá Dương Duy Mạch đi “.

A Thanh nghe thấy nàng nói, đương nhiên sinh khí.
Vật là nàng kiếm cũng là nàng mang đến, vì cái gì trong miệng Tây Thi lại nghe như là đối phương bỏ công sức ra?, đáng tiếc A Thanh cũng không giỏi mở miệng trong mấy việc này, nàng đấu miệng thua Tây Thi xa lơ xa lắc.
Vô Song nhìn đến bọc đen mà A Thanh hạ xuống giường, đối với nàng mỉm cười.
“Đa tạ, ngươi vất vả rồi”.
A Thanh nghe vậy, sắc mặt mới dãn ra sau đó ngồi xuống bên cạnh Vô Song, cho dù không muốn cho lắm vẫn phải cất lời.
“Đến phiên ngươi”.
Tây Thi cười rộ lên, tay ngọc đưa ra, tấm khăn đen lập tức bị kéo ra ngoài, tay cầm ấn ngọc, vẻ mặt Tây Thi mang theo vài phần hoài niệm.
“Hì hì, lần này nhân gia là nghiêm túc nha, ngươi phối hợp với nhân gia một chút”.
Nàng nòi xong, tay ngọc lại duỗi ra, Vô Song chỉ có thể cảm thấy một cỗ hấp lực xoay quanh chính bản thân mình, khiến hắn trực tiếp quay lưng về phía Tây Thi.
Tây Thi đặt ngọc ấn ngay trước mặt hắn, chân đpẹ nhẹ bước, cả người cũng vòng ra phía sau lưng Vô Song.
“Nhắm mắt, ngưng thần, ta đưa ngươi rèn luyện long thể”.
Long thể, chính là thể chất của bậc đế vương.
Cái này cũng không phải là việc hư ảo cho Tây Thi bịa ra, dù sao bậc đế vương nào không tự nhân hai chữ long thể?.
Ngọc tỷ nhà Tần lúc này bày ra trước mặt Vô Song, hắn thật sự bị thứ này hấp dẫn.
Ngọc tỷ thuần một màu đen tuyền, là một đầu hắc long tỏa ra thứ khí tức khiến người ta như say như mê, khí tức của quyền lực.
Ngọc tỷ truyền quốc bình thường tất nhiên cũng lấy long làm đầu, lấy long đại diện cho quyền lực hoàng thất nhưng chắc chắn không phải màu đen tuyền thế này, cái màu đen này thậm chí khiến cho Vô Song cảm thấy quen thuộc vô cùng, cứ như đồng một nhịp thở với bản thân hắn vậy.
....
Tây Thi khi nghiêm túc, nàng rất khác với Tây Thi khi yêu mị, thậm chí tưởng như là hai người thậm chí cho dù là A Thanh vốn không hề thích đối thủ này thì cũng bảo trì bình tĩnh mà đi ra ngoài.
Đến cái vị trí như các nàng, một khi đã nghiêm túc muốn làm một việc gì đó tuyệt đối rất đáng sợ.
“Ngươi đã thông Âm Duy Mạch vậy phải biết năm hệ kinh mạch chính của người luyện võ, là Nhâm Mạch, Đốc Mạch, Âm Duy Mạch, Dương Duy Mạch cùng Trùng Mạch”.

“Nhâm Đốc hai mạch ngươi đã sớm đả thông, Âm Duy Mạch cũng đã đả thông, lúc này ta liền giúp ngươi đả thông luôn Dương Duy Mạch tuy nhiên cũng không phải đả thông một cách bình thường”.
“Theo cách thông thường mà nói, 5 hệ mạch kia cho dù đả thông thì chỉ được gọi là thông mạch, là thông nhâm – đốc hai mạch dù sao Âm Duy Mạch, Dương Duy Mạch hay kể cả là Trùng Mạch cũng chỉ gia tăng chiến lực bản thân ngươi chứ không ảnh hưởng quá lớn đến nội lực của chính ngươi, quan trọng nhất vẫn lấy Nhâm – Đốc hai mạch làm chủ”.
“Sau khi thông mạch, còn một bước nữa càng cao hơn, chính là luyện mạch”.
“Luyện mạch là bước thứ hai của thông mạch, mỗi một mạch tượng trong ngũ mạch thật ra đều phải luyện qua một lần, chỉ có thành công luyện mạch mới khiến cơ thể thật sự thoát thai hoàn cốt, thật sự trở thành đỉnh phong cao thủ nhưng mà không phải ai cũng có thể luyện mạch hay nói đúng hơn không phải ai cũng có thủ pháp luyện mạch”.
“Muốn nắm giữ thủ pháp luyện mạch liền phải nắm giữ kỳ kinh tu luyện, kỳ kinh thuộc về đạo giáo, đạo giáo luyện kỳ kinh, phật giáo luyện thể “.
“Kỳ kinh bao gồm Túc Thiếu Dương Đảm Kinh luyện Trùng Mạch, Thủ Thái Âm Tâm Kinh luyện Đốc Mạch, Thủ Thái Âm Phế Kinh luyện Âm Mạch, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh luyện Dương Mạch, Túc Dương Minh Vị Kinh luyện Đốc Mạch”.
“Nói về kỳ kinh thì rất dài, ngươi có thể hiểu đơn giản, Túc Thiếu Dương Đảm Kinh nhằm vào mạch tượng trong người, gia tăng thể chất của bản thân ngươi, dựa theo Trùng Mạch mà khiến tốc độ của ngươi gia tăng, Thủ Thái Âm Tâm Kinh luyện Đốc Mạch tất nhiên gia tăng nội lực cùng huyết khí của ngươi đồng thời sau khi luyện mạch thành công nó còn có thể khiến khả năng hồi phục của ngươi gia tăng “.
“Thủ Thái Âm Phế Kinh luyện Âm Mạch, chính là gia tăng âm nhu trong cơ thể nhưng lại trực tiếp giảm đi dương cương”.
“Trái ngược với Thủ Thái Âm Phế Kinh chính là Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, nó gia tăng dương cương nhưng lại làm giảm đi âm nhu”.
“Thủ Thái Âm Phế Kinh cùng Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh bình thường sẽ không ai đi luyện cùng nhau, bắt buộc phải chọn một bỏ một bởi hai loại kỳ kinh này khi kết hợp chỉ sợ dương cương cùng âm nhu của ngươi tự động triệt tiêu lẫn nhau, khi đó nhẹ thì tán công, nặng thì tẩu hỏa nhập ma điên điên khùng khùng mà chết”.
“Cuối cùng là Túc Dương Minh Vị Kinh, Túc Dương Minh Vị Kinh có thể chân chính gia tăng cả dương cương, âm nhu thậm chí là thể chất của ngươi dẫn tới gia tăng cả khinh linh lẫn tự thân trị liệu tuy nhiên chính vì nó cái gì cũng tăng nên gia tăng chỉ là hữu hạn đồng thời cũng không thể luyện cùng Thủ Thái Âm

Phế Kinh hay Thủ Thiếu DƯơng Tam Tiêu Kinh, lý do vì sao chắc ta cũng không cần nói?".
"Chung quy lại, ngươi chỉ có thể lựa chọn luyện ba trong năm loại kỳ kinh, đầu tiên là Túc Thiếu Dương Đảm Kinh, thứ hai là Thủ Thái Âm Tâm Kinh, còn cuối cùng chính là một trong ba loại kỳ kinh còn lại, tùy theo yêu cầu của cơ thể mà tự mình luyện mạch ".
"Thủ Thái Âm Phế Kinh là Chí Âm Chí Nhu, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh là Chí Dương Chí Cương, Túc Dương Minh Vị Kinh là Âm Dương Hợp Nhất".
Nói đến đây, Tây Thi dừng lại một chút, trên người nàng bắt đầu xuất hiện long khí, bắt đầu xuất hiện đế hoàng khí.
Đế hoàng khí của Tây Thi là một đầu hoàng kim long dài đến chín trượng chín thước, cực kỳ khổng lồ.
Tây Thi lúc này thở ra một hơi.
"Người bình thường đúng là phải lựa chọn nhưng mà thể chất của ngươi kỳ lạ, bản thân Âm Dương Hợp Nhất thì không nói nhưng mà Âm Dương Lực mà ngươi đặt tên một bên vốn là Cực Dương, một bên lại là Cực Âm, hai loại năng lượng trái chiều không cách nào hoàn nhập lại thật sự hòa nhập lại với nhau, cái này dẫn đến thể chất của ngươi gần như có thể đáp ứng toàn bộ công phu trong thiên hạ, bất kể là dương, là âm hay là âm dương kết hợp, dạng thể chất này tốt nhất nên luyện toàn bộ 5 mạch trong người".
"Muốn luyện được toàn bộ 5 mạch một lần là điều không thể trừ khi thể chất của ngươi lại tiến lên một bước, thể chất ở đây chính là sức chịu đựng của kinh mạch, của huyệt đạo ".
"Ta cùng A Thanh thể chất được thiên đạo thừa nhận, liền được thiên đạo chúc phúc vì vậy một lần vượt qua 5 mạch cũng không có nguy hiểm nhưng thể chất của ngươi lại khác, nhất định phải gia tăng khả năng chịu đựng của thể nội ".
"Ngươi đương nhiên sẽ không được thiên đọa thừa nhận, vì vậy chỉ có thể chọn Long thể, Long thể của đế vương nhân gian, dùng khí vận một quốc gia mà rèn thể, nếu chúng ta đi con đường của thiên thì ngươi đi con đường của địa, lấy địa mạch tố thể, vượt qua một ải cuối cùng này".
"Chú ý, toàn bộ tập trung, dựa theo lời ta nói, vận chuyển Hoàng Đế Nội Kinh hấp thụ long khí còn thừa trong ngọc tỷ sau đó dựa theo lộ tuyến long khí của ta để lại mà vận lên long khí của chính mình, theo con đường mà ta đánh dấu vận chuyển long khí tôi thể, nhanh chóng rèn ra long thể".
....
Long khí của Tây Thi không thể truyền cho Vô Song, ngoại trừ theo đường song tu nhưng mà muốn hấp thụ hết long khí của nàng thì phải song tu đến năm nào tháng nào?.
Nếu Vô Song sở hữu long khí như Tây Thi, hắn một lần có thể thành công thông

toàn bộ các mạch sau đó cũng thành công luyện tất cả các mạch, tiêu hết toàn bộ lượng long khí, nhất củ đột phá ngũ tuyệt thậm chí đạt đến ngũ tuyệt hậu kỳ cũng không phải là không thể nhưng mà hắn chỉ có thể hấp thụ long khí còn thừa bên trong ngọc tỷ Tần Quốc, nếu như vậy thì như Tây Thi đã nói, chỉ có thể thành công đột phá Dương Duy Mạch.

Tất nhiên đột phá Dương Duy Mạch ở đây chính là tính luôn cả luyện mạch.

Dựa vào kỳ kinh, luyện mạch thành công vậy thì Vô Song sẽ thuận lý thành chương mà đột phá ngũ tuyệt sơ kỳ thậm chí là trung kỳ.

Vô Song biết, theo lời A Thanh mà nói đám người ngũ bá đương thời tất cả đều là ngũ tuyệt hậu kỳ, thực lực rất mạnh nhưng Vô Song cũng có tự tin, chỉ cần hắn đạt đến ngũ tuyệt trung kỳ chắc gì đã thua ngũ tuyệt hậu kỳ hơn nửa chỉ sợ còn phải ẩn ẩn mạnh hơn một chút, nghĩ đến điểm này, Vô Song lại càng chuyên tâm.

Quá trình thông mạch cùng trùng mạch cũng chưa bao giờ dễ chịu, cũng may Vô Song hắn đã chai mặt với đau đớn, hắn không sợ mấy thứ này, mục tiêu của hắn hiện nay chính là đánh bại ngũ bá.

Tại sao lại đặt ngũ bá làm mục tiêu?, rất đơn giản cha vợ của hắn Đông Tà là một trong ngũ bá, hắn vẫn còn nhớ từng hứa đi cùng Hoàng Dung đến Đào Hoa Đảo gặp mặt cha nàng.

Nếu theo như cốt truyện, trên Đào Hoa Đảo tất có mặt Âu Dương Phong, tốt nhất Âu Dương Phong không nên gây khó với hắn như gây cho Quách Tĩnh, nếu không ngay cả Âu Dương Phong hắn cũng tuyệt không nể mặt.

....

P/S: Tác giả cũng không rõ 9 trượng 9 thước là bao nhiêu đâu T_T.

P/S 2: Giới thiệu truyện hay, nếu ai có hứng thú với lịch sử Việt Nam, có thể tìm đọc Đại Việt Giang Sơn

P/S 3: Tác giới thiệu truyện, tất tinh phẩm:">

Quyển 2 Chương 210
Khiếu Hóa Tử

"Vô Song ca ca, Vô Song ca ca ".
Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Vô Song liền từ trong thất thần tỉnh lại, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Hoàng Dung.
Một tay đưa ra, ôm Hoàng Dung vào trong lồng ngực của mình.
"Xin lỗi Dung nhi, lúc nãy ca ca thất thần".
Hoàng Dung ngọt ngào cười với Vô Song, ngón tay thon dài đưa ra ấn nhẹ vào mũi hắn.
"Huynh nha, nói mau lúc nãy đang nghĩ đến cái gì, đến cả lời muội nói cũng không nghe vào tai, có phải đang nghĩ tới nữ nhân khác không".
Vô Song bật cười, hắn đương nhiên biết Dung nhi đang trêu mình vì vậy cũng thuận thế mà hùa theo.
"Đâu có, ca đang nghĩ gặp mặt nhạc phụ đại nhân rồi sẽ phải làm gì?, liệu nhạc phụ đại nhân có thích ta không đây? ".
Hoàng Dung nghe vậy, thân thể khẽ nhúc nhích, như lại càng muốn gắn chặt vào người Vô Song hơn.
"Vô Song ca ca, ca không cần lo nghĩ, với tài hoa của ca ca nhất định cha muội sẽ thích hơn nữa cho dù cha muội không thích, muội... muội cũng theo huynh dù sao là muội lấy chồng chứ không phải cha muội nha".
Lần này đúng là Vô Song cùng Hoàng Dung đang trên đường tiến về Đào Hoa Đảo.
Từ lúc hắn rời khỏi Lôi Cổ Sơn đến nay vừa vặn hai tuần trôi qua.
So với lúc trước khi đặt chân đến Lôi Cổ Sơn, bản thân Vô Song cứ như lột xác vậy, hắn thậm chí cũng không biết hiện tại mình mạnh bao nhiêu, chỉ biết là rất mạnh.
Tại sao lại nói rất mạnh?, đơn giản vì Vô Song đã đột phá ngũ tuyệt cảnh giới, đã luyện xong tứ mạch, đến cả trùng mạch cũng đã đả thông, chỉ còn Túc Dương Minh Vị Kinh là chưa luyện thành.
Nếu lúc trước hắn đang phát sầu rằng mình không đủ thủ đoạn chiến đấu thì sau khi rời khỏi Lôi Cổ Sơn, hắn liền phát sầu mình quá nhiều thủ đoạn chiến đấu, thậm chí nhiều đến mức hắn chỉ cần dùng một loại cũng tự tin đi ngang thiên hạ.
Lời này cũng không quá, thứ nhất Vô Song hiện tại gần như không khác bao nhiêu so với Hư Trúc khi được Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy truyền công, nội lực của bản thân hắn so với Hư Trúc khi đó có lẽ không mạnh bằng nhưng chiến lực cùng kinh nghiệm chiến đấu của hắn lại hơn đứt Hư Trúc khi đó, đã bắt đầu có

phong phạm của Tiêu Dao Tử năm nào.
Thứ hai, Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn cũng chân chính tiến vào Quỳ Hoa Chính Bạch Khí, Quỳ Hoa Khí của hắn tuy đã không tồn tại nhưng đúng là hắn có thể vận dụng toàn bộ chân ý cùng tuyệt học của Quỳ Hoa Bảo Điển bao gồm cả Quỳ Hoa Kiếm cùng Quỳ Hoa Châm.
Hắn không rõ Quỳ Hoa Lão Tổ năm xưa có bao nhiêu thủ đoạn nhưng hắn hiện tại cũng đúng là có vài phần phong phạm của lão tổ năm đó hoặc nếu nói một cách chính xác hơn, hắn nắm giữ Quỳ Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bất Bại cùng Tịch Tà Kiếm Phổ của Lâm Viễn Đồ.
Bất kể là chọn theo đường 'đạo giáo' giống TIêu Dao Tử hay đường 'sát phạt' giống Quỳ Hoa Lão Tổ hắn đều có thể đạt đến độ cao chưa từng có, ít nhất là chưa từng có trong cuộc đời hắn.
Sau khi hoàn thành quá trình thuế biến tại Lôi Cổ Sơn, thành công chạm đến Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, hắn mới hiểu thể chất này biến thái ra sao.
Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể là thể chất trong truyền thuyết, thể chất đến cả Vô Hà Tử năm xưa còn kinh hồn táng đảm, còn chưa từng nhìn thấy chỉ có thể nghe qua trên lý thuyết mà thôi.
Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể nó bá đạo nhất ở hai chữ 'hoàn mỹ'.
Chỉ cần vận dụng pháp môn tu luyện của bất cứ loại võ công nào, cơ thể Vô Song liền sẽ tự động biến đổi trở thành thể chất hoàn mỹ nhất với loại võ công đó, trực tiếp gia tăng thêm 2 thành uy lực so với người khác, trực tiếp gia tăng 3 thành tốc độ tu luyện so với người khác cũng bởi hai chữ 'hoàn mỹ' này.
Lúc trước Vô Song còn ngây thơ cho rằng, Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể là sự kết hợp của Tiên Thiên Chí Âm Thể cùng Tiên Thiên Chí Dương Thể nhưng hiện nay hắn biết hắn sai rồi, đây không phải là phép cộng đơn giản như vậy, Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể vượt xa cả hai loại thể chất kia dù sao nó cũng chạm đến 'đạo'.
Lại nói về chuyến đi này, Vô Song cùng Hoàng Dung hướng về Đào Hoa Đảo, gặp mặt Đông Tà – Hoàng Dược Sư.
Đầu tiên Vô Song nhất định phải xác định mối quan hệ với Dung nhi của hắn, phải cho nàng một cái danh phận.
Tại thế giới này hắn không có chưởng bối, chỉ có một mình Hoàng Dung vì vậy nhất định phải đến gặp mặt Đông Tà, nhất định phải cho Dung nhi một sự khẳng định.
Về phần thứ hai liền vì Cửu Âm Chân Kinh.
Cho dù Vô Song nắm giữ Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể thì hắn vẫn cứ phải cầm đến Cửu Âm Chân Kinh, hắn không rõ Cửu Âm Chân Kinh mạnh mẽ ra sao nhưng cả A Thanh cùng Tây Thi đều đồng ý hắn bỏ công nghiên cứu quyển chân

kinh này thì hắn nhất định sẽ nhìn một hai.
Hắn hiện tại vẫn mới chỉ đạt đến Đại Bi Phú cảnh giới thứ nhất, hắn cũng biết chỉ cần mang Đại Bi Phú đi hỏi A Thanh hoặc Tây Thi thì chắc chắn một trong hai người đều có thể vì hắn giải đáp Đại Bi Phú nhưng mà hắn cũng không đi hỏi, hắn biết nếu mình có thể nghiên cứu thấu triệt Cửu Âm Chân Kinh liền hiểu hết võ công trong thiên hạ, hiểu ra tổng cương võ học từ đó tự mình tham ngộ Đại Bi Phú cũng không khó.
....
Muốn đi qua Đào Hoa Đảo nhất định phải ra biển, muốn ra biển liền phải đến bến tàu.
Vô Song cùng Hoàng Dung lúc này đang tiến về Đông Độ Khẩu, bến cảng lớn nhất Trung Nguyên.
Đông Độ khẩu là địa danh nào trong thế giới Kim Dung thì hắn không rõ nhưng mà quả thật bất kể thế giới này hay thế giới trước, Đông Độ Khẩu đều là địa danh đại diện cho thương nghiệp biển.
Không giống với lúc trước gần như chỉ có hắn cùng Dung nhi hành tẩu giang hồ, lần này bọn họ đi xe ngựa, hơn nữa là nguyên một đoàn xe ngựa.
Rất khó tin nhưng phải nói cả Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy đang vì Vô Song tạo thế.
Vô Song sau lưng có A Thanh cùng Tây Thi, cho dù hắn chưa triệt để lựa chọn một người nào thì trong mắt rất nhiều người bản thân Vô Song là nhân vật không thể đắc tội, đấy là còn chưa kể quan hệ giữa hắn cùng hai tỷ muội Tiêu Dao Phái cực kỳ không tầm thường.
Không rõ A Thanh cùng Tây Thi sử dụng thủ đoạn gì, đầu tiên Dung nhi cũng đến Lôi Cổ Sơn, đi theo nàng chính là 20 vị tông sư cao thủ cùng 100 siêu nhất lưu cao thủ toàn bộ đều từ Tây Hạ cùng Nhất Phẩm Đường chọn đến.
Đồng Mỗ thì lại càng không cần nói, nàng liền để Mai – Lan – Cúc – Trúc bốn người theo Vô Song trở thành thiếp thân nha hoàn, trực tiếp truyền lại ngôi vị Linh Thứu Cung Chủ cho Vô Song rồi cùng Vô Nhai Tử ẩn cư Lôi Cổ Sơn.
Đồng Mỗ lần này triệt để phủi tay khỏi phân tranh giang hồ, nàng chỉ cầu an ổn sống qua lần thuế biến thứ 3 của Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công sau đó cùng sư đệ sống nốt quãng đời còn lại, bất kể là ân oán với Lý Thu Thủy hay Linh Thứu Cung nàng đều không còn quan tâm vì vậy Vô Song cũng thuận lý thành chương trở thành một đời tân cung chủ.
Mai – Lan – Cúc – Trúc bốn nha hoàn này cũng không tầm thường, đầu tiên dung mạo liền xinh đẹp tiếp theo mỗi người đều có tài hoa của riêng mình.
Mai Kiếm giỏi cầm,
Lan Kiếm gỏi kỳ.
Cúc Kiếm am hiểu tứ thư ngũ kinh, hiểu biết hơn người.

Trúc Kiếm lại giỏi họa.
Bốn thiếp thân nha hoàn này đúng là vẫn được Vô Song tương đối thương thức.
Tất nhiên thanh thế đội ngũ Vô Song cũng không dừng lại ở đó, đi theo Vô Song lần này còn có hai người nữa chỉ là hai người này ở trong bóng tối, tùy thời nghe hắn ra lệnh mà thôi.
Lần này Vô Song là đi ‘cưới vợ’, hắn nhất định phải dùng sính lễ lớn nhất, phải dùng đội ngũ cường đại nhất đến Đào Hoa Đảo xin cưới Dung nhi về, vì vậy Tây Thi liền trực tiếp để Diệu Đế cùng Ngu Trà đi theo nghe lệnh hắn.
Không rõ Tây Thi dùng thủ đoạn gì nhưng lại có thể khiến Ngu Trà cùng Diệu Đế gần như tử trung hơn nữa hai vị này cũng không giống theo nguyên tác của Kim Dung cho lắm, dĩ nhiên Vô Song sẽ không quan tâm giống hay không giống, hắn chỉ quan tâm thực lực của hai người này.
Ngu Trà- Diệu Đế từ lâu không xuất hiện trên giang hồ, chỉ có loại người sống lâu như Đồng Mỗ mới có thể biết sự tồn tại của hai vị ngũ tuyệt đỉnh phong này, về thực lực tuyệt đối không thua kém Long – Mộc đảo chủ nhưng lại hoàn toàn vô danh trên võ lâm, đến cả đám người Ngũ Bá đương thời cũng sẽ không rõ ràng sự tồn tại của hai người, về điểm này Ngu Trà cùng Diệu Đế đương nhiên thích hợp đi theo Vô Song hơn là Long – Mộc đảo chủ.
Đoàn người đi theo Vô Song thậm chí đã có thể coi là một đoàn binh mã, hơn nữa cũng không chỉ có xe ngựa đơn giản mà còn mang theo cả sính lễ, chính là đại sính lễ đi đến Đào Hoa Đảo.
Với bản ý của Hoàng Dung, nàng sẽ không cầu Vô Song vì nàng bỏ sính lễ, không cầu Vô Song vì nàng phải tiêu hao xa xỉ tài vật nhưng mà Vô Song thì lại khác, hắn yêu thích nàng, hắn muốn cưới nàng thì nhất định sẽ để nàng không thiệt thòi.
Tích xưa có câu ‘vạn lượng hoàng kim cầu mỹ nhân’, cái tích xưa này cũng chính là đến từ thời đại Xuân Thu, đến từ thời Ngô – Việt, chủ nhân của tích xưa cũng chính là Tây Thi.
Trong mắt Vô Song, Dung nhi của hắn có lẽ không xinh đẹp bằng Tây Thi nhưng so với Tây Thi hắn cảm thấy không kém chút nào thậm chí hắn càng yêu thích Dung nhi, nàng yêu hắn vô lo vô hối, nàng yêu hắn vô cầu vô dục, so với một Tây Thi không thể nào biết chân tâm nàng nghĩ gì, Vô Song thực sự yêu thích Dung nhi hơn nhiều lắm.
Cho dù Dung nhi không muốn, cho dù Hoàng Dược Sư không cần hắn vẫn muốn mang theo vạn lượng hoàng kim đến cầu thân, đến mang nàng về dinh.
Về phần vạn lượng hoàng kim này ở đâu ra?, nói thật cũng có chút xấu hổ, Vô Song trực tiếp ngửa tay xin A Thanh cùng Tây Thi.
Hắn không biết hai người này có không nhưng mà hắn vẫn đưa ra yêu cầu, kết quả thì không khó đoán cho lắm, Tây Thi cực kỳ dễ dàng thỏa mãn Vô Song, vì

hắn xuất ra vạn lượng hoàng kim.
Hoàng kim với thế tục có thể rất quan trọng nhưng với cấp bậc người như Tây Thi mà xem, hoàng kim cùng gạch ngói sắt vụn cũng không khác nhau bao nhiêu.
Đoàn người của Vô Song sau khi đến Đông Độ Khẩu liền dừng chân tại bến cảng này vài ngày, dù sao nhiều người cũng có chút không tiện, gần 200 người liền phải thuê đại thuyền, muốn thuê đại thuyền cho dù có không thiếu tiền bạc thì cũng phải bỏ ra vài ngày sắp xếp.
Vài ngày này Vô Song cũng ra quyết định, hắn muốn đưa Dung nhi đi du lịch, đi ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh Đông Độ Khẩu một chút, dù sao gần đây hắn cũng không có thời gian bồi tiếp dung nhi.
Giao phó vài câu với Xuân – Lan – Thu – Cúc, Vô Song liền trực tiếp mang Dung nhi ra khỏi Đông Độ Khẩu, mang nàng ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.
Lần này ngoại trừ Vô Song cùng Dung nhi, hắn cũng chỉ để Ngu Trà đi theo, tất nhiên Ngu Trà không phải bất đắc dĩ sẽ không lộ diện trước mặt Dung nhi.
....
Vì không thể đi quá xa khỏi phạm vi Đông Độ Khẩu, Vô Song cùng Hoàng Dung chỉ chọn đi bộ chứ không dùng ngựa, khi vừa bước ra cửa thành, hắn lập tức đầy ý tứ mà nhìn Hoàng Dung.
Hoàng Dung không hiểu ý của hắn cho lắm nhưng sắc mặt vẫn hơi hơi đỏ lên.
“Vô Song ca ca, ngươi nhìn gì vậy?”.
Không đợi Hoàng Dung đáp, hắn đưa tay ra bế nàng lên bằng hai tay, chân đạp bộ pháp cả người lướt đi trong gió.
Mang theo Lăng Ba Vi Bộ, hai tay bế mỹ nhân cảm nhận hương khí của nàng, nhìn dung mạo hoàn mỹ trong lồng ngực mình, nội tâm Vô Song bỗng chốc trở nên thoải mái hơn không ít.
Nói gì thì nói, khoảng thời gian này áp lực của hắn vẫn là rất lớn.
Cả cơ thể nằm trong vòng tay của Vô Song, khuôn mặt nép vào ngực hắn, Hoàng Dung liền triệt để đỏ mặt rồi.
“Vô Song ca ca... Dung nhi tự đi được, ngươi buông Dung nhi ra đi... “.
Vô Song nào có đạo lý sẽ buông nàng, hắn chỉ có thể càng ôm càng chặt, như muốn hòa nàng vào cơ thể của hắn vậy.
“Yên tâm, sẽ không ai nhìn thấy, cước bộ của ta rất nhanh”.
....
Bỏ qua tất cả toan tính, cũng không vì tương lai ngày mai mệt mỏi, Vô Song triệt để thả lỏng tâm tình theo Dung nhi chơi một ngày.
Xung quanh Vô Song cùng Dung nhi lúc này là một cánh rừng lớn, là thảm cỏ mềm mại xanh mơn mởn.
Ngút tầm mắt chỉ thuần một màu xanh, quả thực cực kỳ thích mắt.

Hai tay gối đầu, cả người nằm ngửa trên thảm cỏ, Vô Song ngậm một ngọn cỏ trong miệng ánh mắt nhìn lên bầu trời cao rộng, cực kỳ thỏa mãn mà cũng cực kỳ lười biếng.
Bên cạnh hắn, Dung nhi lại đang trổ tài nấu bếp, khuôn mặt xinh đẹp toàn bộ đều bị nụ cười chiếm đóng.
"Vô Song ca ca, ăn thôi".
Dung nhi thực sự nấu ăn rất ngon, phi thường ngon.
Lần này hai người cùng nhau vào rừng, Vô Song chịu trách nhiệm đi kiếm củi khổ, đi bắt một đầu gà rừng, về phần người nấu liền để cho Dung nhi.
Món ăn này gọi là Gà Ăn Mày.
Tại sao có cái tên này thì Vô Song cũng không biết, hắn chỉ biết mùi của nó rất thơm, hương khí theo làn gió tỏa đi làm bụng Vô Song réo lên liên tục.
Vô Song cả người bật dậy, lập tức tiến về đống lửa, vẻ mặt đầy háo hức.
"Thơm quá à, thực sự đói nha".
Dung nhi cũng mỉm cười.
"Hì hì, cái này còn phải nói sao, tay nghề của Dung nhi vốn là rất tốt".
Dập lửa, Dung Nhi nhấc lên que gỗ, đặt con gà nướng béo mập thơm mùi mật ong xuống một chiếc lá khô, sau đó liền lấy từ đai lưng ra một con dao nhỏ, muốn vì Vô Song xé thịt.
Vô Song càng trực tiếp, đưa tay ra bất kể hơi nóng tự mình vặn lấy một cái đùi, sau đó đưa cho Dung nhi.
"Dung nhi vào bếp, muội liền thưởng thức trước nha".
Dung nhi nghe vậy khẽ cắn môi mà đẩy tay hắn.
"Vô Song ca ca, ngươi ăn trước nha, Dung nhi muốn xem ngươi ăn ".
Vô Song bật cười.
"Không được, ta cũng muốn xem muội ăn ".
Hai người cứ như vậy đùn đẩy nhau, tất nhiên mấy cái từ ngữ này tương đối 'não tàn' nhưng ai bảo bọn họ là tình nhân đây?, người yêu với nhau vẫn luôn có mấy câu nói 'sến' như vậy.
Vô Song cùng Dung nhi người đẩy ta đưa nào ngờ một âm thanh lập tức truyền đến.
"Hai đứa nhóc các ngươi không cần đùn đẩy, để lão khiếu hóa tử ta nhận cho".

Quyển 2 Chương 211
Đánh

Vô Song lần này đến đây chân tâm là muốn bồi Hoàng Dung.
Hắn không có ý định động võ hơn nữa chỉ cần nhìn vào việc hắn để Mai Lan Cúc Trúc ở nhà liền có thể thấy hắn muốn dành không gian riêng cho Dung nhi cùng mình.
Lúc này toàn bộ tâm tình Vô Song đều thả lỏng thậm chí có thể coi là cao hứng, vì cái trạng thái này hắn mới càng muốn thân cận Dung nhi, càng muốn trêu đùa Dung nhi nhưng mà nào ngờ nửa đường có kẻ giết ra?.
Người này thân pháp cực nhanh, xếp trên giang hồ cũng có thể coi là tuyệt đỉnh cao thủ đương thế, thân pháp như thần long, lăng không lướt đi chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.
Người này Vô Song tạm thời nhìn không rõ mặt nhưng thân ảnh chưa đến, âm thanh đã đến trước.
Người này tự xưng 'Khiếu Hóa Tử".
Mấy chữ này đại khái hiểu là 'lão ăn mày'.
Ăn mày thiên hạ này chưa bao giờ thiếu nhưng võ công như vậy, tự xưng như vậy lại thêm dám trước mặt người khác tranh giành đồ ăn thì ngoại trừ Hồng Thất Công ra còn có thể là ai?.
Vô Song thậm chí nói cũng không nói, tay trái vẫn cầm đùi gà, tay phải cách không chém ra một kiếm.
Trong tay hắn không có kiếm nhưng thân là ngũ tuyệt cao thủ, dùng nội lực ngưng tụ thành kiếm mang, cách không chém ra cũng không phải thủ đoạn cao thâm gì.
Một kiếm này không phải là một kiếm tuyệt sát lại càng không phải toàn bộ thực lực của Vô Song nhưng muốn ngăn cản thế tiến của Hồng Thất Công đương nhiên thừa sức.
Quả nhiên dưới một chiêu này, Hồng Thất Công rõ ràng lùi lại, cả người lộn ra phía sau rồi nhẹ nhàng đạp đất.
Tất nhiên Hồng Thất Công không yếu chỉ là Hồng Thất Công lần này rõ ràng đến 'cướp' đồ ăn.
Theo ý của ông ta, chỉ cần nhanh một chút cướp lấy con gà kia, sau đó giống như bình thường lên tiếng, lại cho hai đứa nhóc kia một chút chỗ tốt, tất nhiên là không có gì xảy ra.
Hồng Thất Công bình thường sẽ không truyền dạy võ công cho người khác ngoại trừ những người ông cảm thấy hợp mắt.

Lần này thì có chút khác biệt, cũng tại vì đồ ăn Hoàng Dung nấu quá ngon, quá thơm mới dẫn tới Hồng Thất Công không kìm được lòng muốn ăn thử, lại nhìn cái đùi gà đầy béo ngậy kia cứ đẩy đi đẩy lại khiến bản thân ông lại càng lên cơn thèm ăn.
Bản ý của Hồng THất Công là đoạt lấy con gà kia, sống chết cũng phải cắn mấy miếng sau đó lại tìm chút chỗ tốt cho hai tiểu bối kia, vậy mọi việc đều thuận lý thành chương.
Hồng Thất Công là cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt, ông chỉ cần dùng một mắt đều có thể nhìn ra Hoàng Dung cùng Vô Song là người học võ vì vậy Hồng Thất Công liền nổi lên ý nghĩ chỉ điểm cho hai người một chút đổi lấy món ăn ngon nào ngờ người còn chưa đến nơi lại bị Vô Song ngăn cản.
Một chiêu của Vô Song thật ra chẳng có uy lực gì, đây đơn giản là thị uy.
Một chiêu này uy lực không đủ nhưng thắng ở bất ngờ, Hồng Thất Công vì không ngờ Vô Song có thể cách không xuất chưởng vì vậy mới lùi lại, vì vậy mới không thể tiến thêm.
Chung quy lại, về mặt đạo đức Hồng Thất Công vẫn là sai, vì sai khí tràng liền yếu.
....
Hồng Thất Công ánh mắt lập tức quan sát Vô Song, Vô Song cũng quan sát ông ta.
Về một mặt nào đó, Vô Song không thích Hồng Thất Công.
Không phải là chán ghét mà đơn giản không thích, vì chỗ đứng khác nhau từ đó tất nhiên không thích.
Thứ nhất Hồng Thất Công không thể cho Vô Song cái gì, lúc trước ông ta kể cả dạy Hàng Long cho Vô Song, Vô Song cũng không thể học được, hắn không đủ dương cương mà học Hàng Long, chỉ sợ đánh ra một chưởng Hàng Long cũng dẫn đến tự tổn cơ thể, dính phải nội thương.
Về phần lúc này Vô Song nắm giữ Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể nhưng mà khi nắm giữ loại thể chất này, Hàng Long đối với hắn trở thành có cũng được mà không có cũng không sao, Hàng Long không thể làm chiến lực Vô Song tăng lên, cũng sẽ không làm chiến lực Vô Song giảm xuống.
Giữa hai người không tồn tại quan hệ lợi ích.
Thứ hai là vị thế.
Hồng Thất Công đứng đầu Cái Bang, Cái Bang ở đâu thì cũng là thế lực ngu trung với triều đình trong khi con đường của Vô Song đã mặc định không thể theo triều đình.
Thế giới trước, hắn là con trai Thiên Vương, hắn là Tây Vực Thiên Long Giáo dư nghiệt, bất kể hắn có muốn báo thù cho phụ thân hay không thì tương lai Đại Thanh chỉ cần phát hiện ra thân thế của hắn tất nhiên sẽ diệt trừ.

Còn ở thế giới này, hắn dẫu sao cũng đứng về phía người Kim, đã đứng về phía Kim Quốc đương nhiên không thể lại ra sức cho Tống triều.
Về một mặt nào đó, bất kể thế giới nào trong tương lai Hồng Thất Công đều là đối địch của hắn.
Hồng Thất Công không thể mang lợi cho Vô Song mà chỉ có thể mang hại cho hắn.
Về mặt tính cách thì sao?, mỗi cây mỗi hoa mỗi người mỗi tính, tính cách con người vốn là khác nhau.
Rất nhiều người thích Hồng Thất Công hào sảng, hào hiệp thích làm việc nghĩa không lưu danh, thích nhàn vân dã hạc không màng quyền thế nhưng mà Vô Song lại không thích.
Hắn làm người chung quy có mục tiêu, chung quy có tham vọng của chính mình, nếu muốn hắn bỏ qua tất cả vân du tứ hải, hắn chỉ sợ cười nhếch miệng mà bỏ qua.
Nếu Hồng Thất Công lấy tứ hải là nhà thì Vô Song hắn không giống, hắn muốn có một ngôi nhà của riêng mình, một mảnh đất của riêng mình nơi mà hắn có thể trở về, có thể nghỉ ngơi, có thể cùng nữ nhân của hắn nói nói cười cười vô lo vô nghĩ.
So với Hồng Thất Công, Vô Song vẫn thấy mình hợp với cha vợ tương lai Hoàng Dược Sư hơn.
Hồng Thất Công không thích trói buộc còn Vô Song lại lấy trói buộc làm sức mạnh, hai người trên căn bản tính cách đã khác nhau.
Tổng kết lại, Vô Song vẫn là không nghĩ ra Hồng Thất Công có điểm này để Vô Song phải bán sắc mặt?.
....
Đặt miếng đùi gà xuống, Vô Song ngước mắt lên nhìn Hồng Thất Công, ánh mắt lóe lên.
“Lão ăn mày, tốt nhất nên rời đi đừng làm mất nhã hứng của ta “.
Hồng Thất Công lần này liền ngây người, khuôn mặt của Vô Song hiện nay bị một tấm mặt nạ che đi chỉ lộ ra nửa miệng dưới, thứ duy nhất mà Hồng Thất Công có thể nhìn thấy ở Vô Song chỉ là ánh mắt lạnh mà thôi.
Hồng Thất Công thật sự cảm thấy không có ý tứ, đây là lần đầu tiên ông bị đuổi.
Không phải người Trung Hoa có truyền thống kính lão đắc thọ sao?, Hồng Thất Công năm nay cũng gần 50 tuổi, có thể coi là lão nhưng mà trong miệng Vô Song căn bản không tìm được nửa phần cung kính.
Cái này cũng chẳng kỳ lạ, dù sao tính hết hai đời Vô Song hắn chỉ sợ sống cũng gần 50 năm, tuổi tác đâu có thua Hồng Thất Công?, đến cả Đồng Mỗ hắn còn coi như muội muội mà bắt nạt, đến cả Tây Thi sống ngàn năm hắn còn ôm ấp thân mật qua, Hồng Thất Công tính là gì?.

Hồng Thất Công dù sao cũng là bang chủ Cái Bang, là một trong ngũ bá đức cao vọng trọng, bị một tiểu bối giang hồ đuổi đi như vậy vẫn là lần đầu tiên, đương nhiên theo Hồng Thất Công thì Vô Song rõ ràng không nhận ra ông ta, vì không nhận ra mới dám nói ra cái khẩu khí này.
“Tiểu tử khá lắm, tuổi trẻ mà võ công đã không tệ bất quá lại không biết trời cao đất dày, ngươi có biết lão phu là ai chăng?”.
Ở bên cạnh Vô Song, Dung nhi đã đưa tay ra nhẹ kéo vạt áo của hắn, nàng đúng là sợ Vô Song đắc tội Hồng Thất Công.
Dung nhi đương nhiên sẽ phải nhận ra Hồng Thất Công nhưng mà nàng cũng có chút thắc mắc, lần trước đi từ Yến Kinh đến Tây Hạ, Vô Song đã phát hiện ra cha nàng, sau đó cũng phát hiện ra Hồng Thất Công, đáng lẽ Vô Song không thể không nhận ra Hồng Thất Công mới đúng?.
Nếu Vô Song đã nhận ra Hồng Thất Công vì cái gì lại đắc tội vị tiền bối võ lâm này?.
Như giải đáp thắc mắc cho Hoàng Dung cùng Hồng Thất Công, Vô Song thản nhiên nhếch vai.
“Bắc Cái mà thôi, có cái gì không biết?”.
Lại nhìn đến con gà đặt trên lá, Vô Song ánh mắt lóe lên một tia thú vị.
“Lão ăn mày, thế này đi nếu ngươi thắng được ta, ta liền phân cho ngươi một nửa dù sao hai chúng ta cũng ăn không hết, nhưng mà nếu ngươi thua đây?, dù sao trong thiên hạ ngũ bá, Bắc Cái cũng là yếu nhất, chiến thắng cũng không khó cho lắm”.
Hồng Thất Công thật ra vẫn là dễ nói chuyện vô cùng bất quá nghe Vô Song nói vậy ngay cả tượng đất cũng có ba phần giận dữ.
“Tiểu tử, khẩu khí thật lớn, không biết là lão bất tử nào đào tạo ra ngươi?”.
Vô Song biểu cảm thế nào thì Hồng Thất Công không có nhìn ra nhưng mà ánh mắt của hắn lại tràn ngập coi thường, cái ánh mắt này làm Hồng Thất Công rất bực bội.
“Sư phụ của ta?, ngươi đã nghe danh Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong chưa?”.
Hồng Thất Công vốn tò mò, vốn muốn biết sư thừa của Vô Song là ai mới khiến hắn coi trời bằng vung như vậy nhưng mà Trương Tam Phong là ai?, tuyệt đối chưa nghe thấy.
Thế giới này dừng lại ở trước thời Ỷ Thiên thậm chí là trước thời Thần Điêu Đại Hiệp, Bắc Cái nghe thấy danh Trương Tam Phong mới là lạ.
Thấy vẻ mặt Bắc Cái như vậy, Vô Song lại nhoẻn miệng cười.
“Vậy đã nghe danh Quỳ Hoa Lão Tổ chưa?”.
Bắc Cái lại một lần nữa không hiểu, căn bản chưa nghe.
“Cầm Đế nghe chưa? “.

“Đao Kiếm Môn – Đao Tôn nghe chưa?”.
“Tử Ngọc Sơn – Vô Hà Chân Nhân nghe chưa?”.
Tự mình hô ra một đống cái tên mà đối phương căn bản chưa từng nghe, Vô Song liền bĩu môi.
“Nhân vật đỉnh cấp trong thiên hạ đều chưa nghe, vậy lấy tư cách gì nghe tên sư phụ ta?”.
Cảm thấy có chút thú vị, Vô Song lại đổi giọng.
Chỉ thấy hắn thở dài một hơi, ánh mắt hiện chút tiếc nuối.
“Haizz, cô văn quả lậu, cô vân quả lậu, chúng ta vẫn quay về việc con gà này thì hơn, chúng ta cũng chỉ có một con gà mà thôi, ngươi thắng... mà thôi ngươi căn bản không thắng được, chuyển sang ngươi thua đi, ngươi thua ngươi lấy cái gì ra đánh đổi?”.
Bắc Cái sống cả đời, lần đầu tiên còn gặp cái trường hợp này.
Thấy kẻ tự ngạo đã nhiều nhưng tự ngạo cuồng như Vô Song trần đời chỉ có một thậm chí Bắc Cái còn đang suy nghĩ mấy cái tên Vô Song đọc ra vốn không tồn tại.
“Tiểu tử khá lắm, dám trêu đùa lão phu?, không giáo huấn ngươi một trận lão phu liền không phải Hồng Thất Công”.
Chưa đợi Bắc Cái xuất thủ, Vô Song trực tiếp bữu môi.
“Đã nói ngươi không thắng được, cứ nói chuyện thua trước đi, ngươi thua thì lấy cái gì ra đánh đổi?, ta nhìn lão từ trên xuống dưới cũng không có vật nào đáng giá, có thể có cái gì ra đặt cược?”.
Bắc Cái triệt để nộ khí công tâm, tay nắm Đả Cầu Bổng, ánh mắt xoáy thẳng về phía Vô Song.
“Tiểu tử khá lắm, nếu lão phu thắng lão phu không chỉ lấy đi con gà ăn mày kia, lão phu liền muốn đánh cho ngươi thành đầu heo, về phần lão phu thua?, ngươi muốn sao cũng được dù gì lão phu sẽ không thua”.
Bắc Cái nói xong, chân đạp bộ pháp tay lại nắm Đả Cầu Bổng, cứ như vậy tiến về phía Vô Song, thân pháp siêu cường.
Ở sau lưng Vô Song, vẻ mặt Hoàng Dung triệt để trở nên lo lắng nhưng nàng cũng không có lên tiếng.
Nàng hiểu Vô Song, nàng vô điều kiện tin tưởng nam nhân yêu mị này.
Nàng cảm thấy Vô Song có gì đó không đúng nhưng nàng sẽ không nói ra hơn nữa nàng cũng biết nam nhân của mình không nắm chắc tuyệt đối không làm, hắn dám chiến với Bắc Cái tất nhiên có tự tin của chính mình.
Đây chính là sự thông minh của nàng, nếu theo nguyên tác nàng ở bên Quách Tĩnh, nàng sẽ tự lựa chọn mình trở nên thích hợp nhất với đối phương nhưng mà hiện nay nàng thuộc về Vô Song, nàng liền thay đổi để thích hợp nhất với nam nhân của mình.

....
Bắc Cái rất tự tin vào thân pháp của mình bất quá Bắc Cái còn chưa kịp lại gần Vô Song cùng Hoàng Dung thì liền kinh hồn táng đảm mà lùi lại, ông cảm thấy có một cái bóng còn nhanh hơn mình, đang lướt đến.
Vô Song lần này mang kiếm bên người bởi hắn đã học thành Tịch Tà Kiếm Pháp bất quá hắn không muốn động kiếm bây giờ.
Vô Song lựa chọn chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Thiếu Lâm Long Trảo Thủ.
Bắc Cái cũng không hổ là Bắc Cái, ông cho dù bị tốc độ của Vô Song làm cho khiếp sợ nhưng cũng không luống cuống, một lần nữa bị Vô Song làm phải lùi lại, Đả Cẩu Bổng xoay tròn trên tay, dùng Đả Cẩu Bổng tiến lui tự nhiên, cùng Vô Song cận chiến.
Đây là lần đầu tiên Vô Song sử dụng quyền pháp mang theo sự uy mãnh, lần đầu tiên hắn cảm nhận được thế nào dương cương võ học, cảm giác nóng rực chảy trong kinh mạch quả thực khiến Vô Song phấn khích không thôi, từng quyền từng quyền mang theo dương cương nội lực lại kết hợp vơi cơ thể như thép nguội của hắn tạo cho Vô Song thế không thể đỡ.
Bắc Cái lại khác, ông không sử dụng quyền pháp nhưng Đả Cẩu Bổng của ông như có sinh mạng, cho dù bị áp sát thì trong khoảng không nhỏ bé cũng như có vô số bóng gậy xuất hiện, ngăn cản quyền pháp của Vô Song, mỗi côn đều cực kỳ mềm mại, cực kỳ uyển chuyển.
Hai người trong phút chốc liền loạn thành một đoàn.
......
Nhiều năm trước, Vô Song từng nhìn thấy Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí chiến đấu.
Khi đó hắn cảm thấy hai người rất mạnh, mạnh tựa thiên nhân vậy, hắn còn tự hỏi không biết bao giờ mình có thể đạt đến ngưỡng cửa của hai người.
Hôm nay... lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy Bắc Cái, hắn liền muốn mặc kệ tất cả mà chiến, hắn có lẽ đã rất gần cái độ cao của Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí năm xưa.

Quyển 2 Chương 212
Chiến Lực Của Vô Song.

Thế nào gọi là kinh hãi?.
Người hiểu rõ nhất hai từ này hiện nay chỉ sợ là Hồng Thất Công.
Trong mắt Hồng Thất Công bản thân Vô Song cực kỳ trẻ tuổi, cho dù ông không nhìn rõ dung mạo của Vô Song nhưng vẫn có thể chắc chắn được điều này.
Cái gì cũng có thể làm giả nhưng ánh mắt rất khó thay đổi, trong mắt của Vô Song không có sự tang thương của tuổi già, không có sự tàn phá của năm tháng.
Quan trọng nhất, Hồng Thất Công nhận ra người bên cạnh Vô Song.
Nếu không phải nhận ra Hoàng Dung có lẽ Hồng Thất Công chưa hẳn đã hiện thân, chưa hẳn đã vì một con Gà Ăn Mày mà ra tay cướp đoạt.
Đầu tiên Hồng Thất Công đã gặp qua Phùng Hành, Hoàng Dung khuôn mặt có đến 8 phần giống mẫu thân của mình, Hồng Thất Công liếc mắt liền có thể biết đây là thiên kim tiểu thư nhà Đông Tà.
Thứ hai, Hồng Thất Công lần này hiện thân cũng là nhận lời nhờ vả của Đông Tà, bản thân Hoàng Dược Sư muốn nhờ ông tìm tung tích con gái sau đó đưa Hoàng Dung trở lại Đào Hoa Đảo.
Ở cái đất trung nguyên này, muốn tìm ai có lẽ đúng là vẫn phải đi nhờ Hồng Thất Công, đi nhờ thế lực của Cái Bang.
Lần này Hồng Thất Công đến đây không phải ngẫu nhiên, ông tìm ra được tung tích của Hoàng Dung liền quyết định động thân một lần.
Vô Song là nam nhân của Hoàng Dung, cho dù từ mặt nào xem xét hắn cũng không thể nào là cao thủ thế hệ trước, nhất định là thiên tài trẻ tuổi thế hệ này nhưng mà thiên tài trẻ tuổi trong võ lâm từ khi nào xuất hiện kẻ đáng sợ như thế này?.
Hồng Thất Công vốn vảm thấy đệ tử Kiều Phong của mình là người mạnh nhất trong thế hệ tương lai của võ lâm nhưng mà nhận định của ông hiện nay bắt đầu lung lay.
....
Vô Song cùng Hồng Thất Công hai người tới tới lui lui, tàn ảnh xuất hiện bốn phương tám hướng nhưng mà từ đầu đến cuối Hồng Thất Công chỉ có thể thủ, căn bản không thể tấn công.
Tốc độ của Vô Song quá đáng sợ, đáng sợ đến mức Hồng Thất Công triệt để bị áp chế, muốn thoát ra cũng không nổi, muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người lại càng không nổi.
Ban đầu quyền pháp của Vô Song là điển hình theo con đường dương cương,

Hồng Thất Công còn có thể dùng tá lực đả lực nhẹ nhàng cản lại nhưng mà càng đánh Hồng Thất Công lại càng giật mình.
Quyền pháp của Vô Song lúc này rất lạ, phi thường lạ.
Lúc thì dương, lúc thì lại nhu, chợt dương chợt nhu, trong dương có nhu, trong nhu có dương, gần như không biết đường nào mà để phòng.
Dạng quyền pháp này cho dù là Hồng Thất Công tung hoành giang hồ không biết bao nhiêu năm cũng chưa từng nhìn thấy.
Hồng Thất Công là một trong Ngũ Bá, ông đã chạm đến đỉnh cao của võ học, lấy chí dương sinh nhu, trong quyền của ông có đủ cả cương cả nhu nhưng mà ông có thể cảm nhận rõ ràng từng quyền từng quyền của Vô Song không phải là cảnh giới võ học.
Cảnh giới võ học dù sao cũng có thể nhìn ra một chút, ví dụ cái gọi là chí dương sinh nhu, trước muốn có nhu liền phải đạt đến chí dương.
Về phần quyền của Vô Song, lúc mạnh mẽ như mặt trời chói chang lúc lại uyển chuyển như nước chảy mây trôi khi thì liên miên bất tuyệt như thác nước từ trên cao đổ xuống, Hồng Thất Công cảm thấy Vô Song không phải dương, không phải âm cũng chẳng phải âm dương kết hợp mà là một loại trạng thái kỳ diệu hơn... tương tự như âm dương hợp nhất.
Càng nghĩ Hồng Thất Công càng cảm thấy kinh hãi hơn nữa vì thân thể cùng tốc độ của Vô Song đều quá mức biến thái dẫn đến Long Trảo Thủ trong tay hắn cực kỳ đáng sợ, không cần nội lực gia trì, không cần biến chiêu huyền ảo, chỉ cần dựa vào độ cứng cơ thể cùng tốc độ ra chiêu là quá đủ.
Long trảo thủ của Vô Song chẳng qua là hắn học lén từ chỗ Kiều Phong hơn nữa Vô Song lại càng không có hứng thú đi nghiên cứu chuyên sâu môn võ công này, hỏa hầu nắm giữ đương nhiên không đủ, biến chiêu cũng không nhiều rất dễ có thể nhìn ra nhưng vẫn y nguyên cực kỳ đáng sợ.
Hồng Thất Công rốt cuộc cũng biết, ông không thể dùng tư thái thăm dò, dùng cái vẻ bề trên chỉ điểm đối với Vô Song nữa, chỉ thấy ông đột nhiên bất chấp ánh quyền của Vô Song, một đường tiến lên.
“Ác Cẩu Lan Lộ”.
Vô Song ánh mắt rốt cuộc cũng biến đổi, hắn biết Bắc Cái đánh thật rồi.
Vô Song không có quá nhiều hứng thú với Hàng Long, như đã nói đối với hắn hiện nay Hàng Long có cũng được, không có cũng chẳng sao bất quá Đả Cẩu Bổng Pháp thì lại khác.
Hắn vẫn cực kỳ vừa ý với môn ‘bổng pháp’ này.
Chỉ thấy Bắc Cái xoay ngang Đả Cẩu Bổng, mạnh mẽ dùng cường lực chặn lại thế công của Vô Song, cổ tay khẽ chuyển, lại một chiêu đánh ra.
“Bổng Đả Song Khuyển”.
Cả người Bắc Cái nghiêng đi, Đả Cẩu Bổng phát lực vụt thật mạnh vào hai chân

Vô Song.
Vô Song chân đạp Mị Ảnh, cả người như gió lướt về phía sau.
Bắc Cái không dừng lại, lấy một tay chống thân thể, dùng sức một tay đập vào mặt đất, cả người bắn về phía Vô Song, Đả Cầu Bổng đập thẳng về phía mặt hắn.
"Tà Đả Cẩu Bối".
Một chiêu này phi thường diệu, cổ tay của Bắc Cái như không xương, trong một chiêu đâm thẳng lại xuất hiện vô số ảo ảnh cùng đâm tới, căn bản rất khó nhìn ra đâu là ảo, đâu là chân thực.
Vô Song thấy vậy, ánh mắt càng ngày càng hào hứng, bàn tay cũng đưa ra, chân không hề động mượn Thiên Sơn Chiết Mai Thủ mà ngăn lại một chiêu này.
Một chiêu của Bắc Cái có vô số biến ảo nhưng Vô Song hiện nay lai có chút giống Thiên Thủ Quan Âm.
Hắn đứng im một chỗ, cổ tay liên tục chuyển động, một đường phá tan toàn bộ ảnh bổng đồng thời cũng nắm luôn lấy Đả Cầu Bổng đang đâm tới.
Thấy gậy bị Vô Song nắm lấy, Bắc Cái lập tức buông tay.
"Ngao Khẩu Đoạt Trượng".
Kình lực kinh khủng từ Bắc Cái xuất ra, từ cổ tay truyền vào thân gậy khiến Đả Cầu Bổng bỗng chốc như tên lửa được bắn đi vậy, cho dù là Vô Song cũng khó mà giữ được nó, lập tức cũng buông tay đồng thời hắn cũng làm ra né tránh bởi hướng cây gậy này bị bắn đi chính là cổ họng Vô Song.
Vô Song xoay tròn trên mặt đất như con quay lướt sang bên phải thì cùng lúc Bắc Cái ngửa ngược cả thân thể lại, chân trái đưa lên cao đá vào Đả Cầu Bổng, sau đó một tay đưa ra nắm lại lấy gậy, cả người cũng chuyển động về phía sau.
Tay nắm thật chặt Đả Cầu Bổng, nội lực của Bắc Cái điên cuồng bành trướng, cả người ông ta bỗng chốc như liệt nhật vậy.
"Tiểu tử, võ công thật sự không tệ, bất quá lão phu lúc này liền không nương tình... ".
Bắc Cái đang muốn nói vài câu ý bảo Vô Song cẩn thận nhưng lập tức phải câm miệng lại bởi một luồng chí dương chí cương chưởng lực đánh thẳng về phía ông ta.
'Dương Ca Thiên Quân'
Đây là lần đầu tiên, Vô Song xuất ra Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Lúc trước Vô Song nghĩ Thiên Sơn Lục Dương Chưởng bao gồm 6 chưởng pháp chí dương chí cương nhưng mà hắn sai rồi.
'Lục' ở đây không phải là số chiêu thức mà là quẻ tượng trong âm dương, là biểu tượng quẻ âm của đạo kinh.
Thiên Sơn Lục Dương Chưởng là chưởng pháp chí dương chí cương trong thiên hạ nhưng điểm đặc biệt nhất của nó chính là 'biến đổi'.

Thiên Sơn Lục Dương Chưởng có thể đốt sạch âm nhu trong cơ thể, toàn bộ chuyển hóa thành dương cương, một đòn xuất ra đạt đến chí dương chí cương trạng thái.
Hàng Long Thập Bát Chưởng còn có thể chí dương sinh nhu, chí cương sinh chí nhu nhưng mà Thiên Sơn Lục Dương Chưởng chính là thuần dương, đốt sạch nhu đổi thành dương, không cầu biến hóa, không cầu hậu kình, thắng bại tại một chiêu, lấy dương cương đốt cháy vạn vật.
Tất nhiên với dạng người như Đồng Lão liền không cần 'biến đổi', nàng trời sinh đã thích hợp nhất với Thiên Sơn Lục Dương Chưởng này.
Người bình thường ngay cả đi theo dương cương con đường, ngay cả học thành Thiên Sơn Lục Dương Chưởng chỉ sợ sau này tất có hậu hoạn tại thân, dù sao con người ai cũng có một phần dương, một phần âm, không phải ai đều đạt được biến thái thể chất như Vô Song hay Đồng Mỗ, nếu cứ một đường đốt sạch âm nhu chuyển thành dương cương, thân thể nhất định chịu phản phế khủng khiếp.
Lại nói đến Vô Song, hắn hiện nay chuyển toàn bộ nội lực trong người sang trạng thái chí dương chí cương thậm chí hắn hiện nay hoàn toàn có thể coi là Tiên Thiên Chí Dương Thể, một chưởng này đánh ra làm Bắc Cái như có cảm giác hỏa diễm thiêu cháy chính mình vậy.
Tiếp theo chỉ nghe một tiếng long ngâm, Bắc Cái mạnh mẽ đánh ra một chiêu toàn lực.
"Kháng Long Hữu Hối".
Hai loại chí dương chí cương chưởng pháp va chạm vào nhau cứ như núi lửa phun trào, như hỏa diễm bao phủ khắp cả thiên địa, chí dương chí cương nội lực phá không mà ra.
Tiếp theo Bắc Cái trực tiếp bị đánh lui lại 3 bước mới có thể ổn định thân hình, về phần Vô Song động cũng không động.
Vô Song một câu đều không nói, Bắc Cái đạp chân về phía sau ba bước thì Vô Song liền tiến lên.
Hắn rút kiếm.
Kiếm này của hắn thật sự tương đối đặc biệt, nếu vạn lượng hoàng kim là hắn xin của Tây Thi thì thanh kiếm này liền lấy từ chỗ A Thanh.
Thanh kiếm này gọi là Chân Vũ Kiếm.
Chân Vũ Kiếm cái tên này cũng không cần giải thích, đây là kiếm của Trương Tam Phong.
Thế giới này sắp đi đến bờ vực, tất nhiên không xuất hiện Trương Tam Phong nhưng dù sao Trương Tam Phong cũng là bằng hữu duy nhất của A Thanh trước kia, Trương Tam Phong rời khỏi thế giới này, nàng liền vì bằng hữu mà lưu giữ bội kiếm của hắn.
Chân Vũ Kiếm vừa rút ra, hàn khí bức người, sự sắc lạnh đến đáng sợ.

Sau đó máu tươi bắn lên, Hồng Thất Công chân đạp 7 bước mới có thể dừng lại, ánh mắt đầy rung động nhìn về phía ngực mình.
Trên ngực ông ta xuất hiện một vết chém.
Ban đầu vết chém này khiến máu huyết bắn lên nhưng dưới hàn lực của Chân Vũ Kiếm, vết thương rất nhanh đóng băng lại.
Vết thương đóng băng nhưng hàn khí lại chạy dọc theo tâm mạch, xâm nhập vào người Bắc Cái, làm thân hình ông ta run lên.
Bắc Cái tay nắm Đả Cầu Bổng, sau lưng ông ta rốt cuộc lại xuất hiện hư ảnh quen thuộc, hư ảnh kim long cũng chính là đại diện cho Hàng Long Chưởng Pháp.
Dương cương nội lực trực tiếp bức hàn khí ra bảo vệ tâm mạch của bản thân.
Hồng Thất Công ngửa mặt lên nhìn Vô Song, ánh mắt ngoại trừ kinh hãi, chỉ có kinh hãi.
“Trên đời lại có chiêu kiếm nhanh thế này?, lại có thân pháp đáng sợ thế này?, thứ cho lão khiếu ta cô văn quả lậu, không biết chiêu kiếm kia gọi là gì?”.
Trong phúc chốc vừa rồi, thân hình Vô Song như quỷ mị mà tiến đến, một kiếm xuất ra, kiếm này không có uy lực, chẳng có kình lực nhưng mà đáng sợ ở một chữ nhanh.
Nó nhanh đến nỗi Hồng Thất Công còn chưa kịp cảm nhận đau đớn, chưa kịp nhìn rõ ánh kiếm máu tươi đã bắn lên.
Nhìn Hồng Thất Công, cánh tay Vô Song vẫn nắm chặt Chân Võ Kiếm, khóe miệng nhếch lên.
“Thấn pháp là Mị Ảnh, kiếm pháp là Tịch Tà ”.

Quyển 2 Chương 213
Chiến Lực Của Vô Song (2)

Vô Song thật sự rất muốn biết mình mạnh đến đâu.
Khi ở trên Lôi Cổ Sơn, ở đó có rất nhiều rất nhiều cao thủ hơn nữa theo Vô Song xem ra ai cũng mạnh hơn Bắc Cái nhưng mà trong đám bọn họ lại không ai dám đấu với Vô Song một trận.
Đầu tiên là Đồng Mỗ, hắn thật ra rất nguyện ý đối luyện cùng nàng nhưng mà nhìn tới nhìn lui, nhìn từ đầu đến chân Đồng Mỗ thực sự quá nhỏ, nhìn chỉ lớn hơn A Kha năm đó một chút mà thôi, hắn với nàng quan hệ lại rất không tệ, căn bản không thể hạ thủ mạnh tay được.
Bỏ qua Đồng Mỗ, thứ hai liền là vài vị đại nhân vật Hiệp Khách Đảo nhưng mà bất kể Long – Mộc đảo chủ hay hai vị tiền bối Ngu Trà – Diệu Đế cũng đều không dám so chiêu cùng Vô Song, ai bảo Vô Song có quan hệ không 'rõ ràng' với Tây Thi đây.
Hiện nay hắn rốt cuộc tìm được đối thủ cho bản thân mình, thiên hạ ngũ bá – Bắc Cái Hồng Thất Công.
Hắn cùng Bắc Cái căn bản không hề có quan hệ, không hề quen biết, cũng không có nhận thức chung, vì vậy hắn quyết định lấy Bắc Cái làm đá mài dao.
Quả thật Bắc Cái rất mạnh, chí ít cho đến hiện nay ông không làm Vô Song thất vọng.
.....
Một chiêu đầu tiên đã có thể khiến Bắc Cái xuất huyết nhưng đây cũng không phải ông ta yếu, chiêu này thắng ở bất ngờ.
Bất kể ai cũng thế, nếu nhìn thấy một chiêu này kết quả cũng không khác Bắc Cái là bao nhiêu dù sao Quỳ Hoa Bảo Điển đi ngược lại với nguyên lý võ học bình thường.
Thế nào gọi là nguyên lý võ học bình thường?, võ học chia nội công cùng ngoại công.
Ngoại công chú trọng sức mạnh cơ thể, điển hình nhất phải kể tới Long Tượng Bát Nhã Công.
Về phần nội công thì lại có rất nhiều tuyệt học đi kèm, căn bản kể cũng không hết nhưng chung quy vẫn không thoát khỏi mấy chữ nội lực.
Quỳ Hoa Bảo Điển thì lại khác, đây là môn tuyệt học duy nhất trong Kim Dung thuần tốc độ, đẩy tốc độ lên đến cực hạn.
Lần đầu tiên nhìn thấy Quỳ Hoa oai, cho dù là Bắc Cái cũng tuyệt không dễ dàng gì.

Cũng không cho Hồng Thất Công có cơ hội lấy lại sức, Vô Song lại tiếp tục đưa thân tiến lên, tốc độ như kinh hồng.
Vài năm trước khi chứng kiến Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí quyết đấu, Vô Song căn bản không thể nhìn thấy gì, mắt của hắn đã không còn theo kịp từng động tác của họ, gần như chỉ có tiếng gió vang lên nhưng mà hiện tại hắn chỉ sợ đã vượt qua Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí, ít nhất ở mặt tốc độ.
Hồng Thất Công lúc này muốn nhìn rõ tốc độ của Vô Song cũng là cực kỳ khó khăn, cũng may ông ta có thể cảm khí, có thể cảm nhận được phương vị của Vô Song nếu không Hồng Thất Công quả thực khó tiếp được vài chiêu kiếm của hắn.
Tay nắm chặt Đả Cẩu Bổng, Hồng Thất Công không thể tiến lên mà chỉ có thể bị Vô Song từng bước ép lui nhưng Vô Song muốn nhất cử đột phá phòng ngự của ông ta cũng không phải dễ dàng gì.
“Tảo Đãng Quần Ma”.
Chân Vũ Kiếm mang theo hàn khí kinh khủng chém đến, lưỡi kiếm nhanh đến tuyệt luân, đến cả bóng kiếm cũng khó mà phát hiện.
Một chiêu đâm ra khóa chặt phương vi bốn phương tám hướng, gần như khóa chết mọi góc độ, một kiếm mà như trăm kiếm cùng xuất, một kiếm liền có thể quét sạch quần ma.
Hồng Thất Công tay nắm Đả Cẩu Bổng cũng lập tức ra chiêu, đối mặt với một kiếm tuyệt nhanh của Vô Song mà thét dài.
“Tróc Tự Quyết”.
Đả Cẩu Bổng Pháp ngoại trừ chiêu thức còn có khẩu quyết, khẩu quyết của Đả Cẩu Bổng bao gồm 8 chữ.
Khiêu – Phong – Chuyển – Bạn – Dẫn – Tróc – Triền – Phách.
Mỗi khẩu quyết là một dạng chiến đấu, là một dạng biến chiêu của Đả Cẩu Bổng.
Bắc Cái lần này sử dụng Tróc Tự Quyết ngụ ý không nói cũng biết, ông muốn dùng Đả Cẩu Bổng mà bắt lấy kiếm ảnh của Vô Song.
“Phản tróc cẩu đồn “
“Cẩu cấp khiêu tường”
“Thục khuyển phệ nhật”
“Cẩu nhãn khán nhân “
Vô Song rất thích Đả Cẩu Bổng pháp, cái này không phải không có nguyên nhân.
Bản thân Đả Cẩu Bổng tại sao gọi là báu vật trấn giáo của Cái Bang?, tại sao Đả Cẩu Bổng Pháp lại là thứ bất cứ bang chủ nào cũng phải học?.
Bang chủ Cái Bang có thể không có Hàng Long nhưng bắt buộc phải học được Đả Cẩu Bổng bởi Đả Cẩu Bổng mới là tinh hoa của Cái Bang.

Hàng Long tuy mạnh nhưng không đủ, nó không thể truyền hoàn hảo từ đời này sang đời khác, Hàng Long chung quy vẫn cực kỳ quan trọng ở tư chất.
Đả Cẩu Bổng thì khác, Đả Cẩu Bổng thậm chí không cần người sử dụng có nội công kinh hãi thế tục, cũng không cần là bất thế thiên tài trăm năm có một, Đả Cẩu Bổng có tính truyền thừa.
Một đặc điểm nữa của Đả Cẩu Bổng, nó có tính hoàn mỹ, là một loại võ công có thể công, có thể thủ, có thể áp chế địch nhân, có thể đơn công, có thể quần công... tùy theo mỗi loại khẩu quyết, tùy theo tâm ý của người sử dụng Đả Cẩu Bổng Pháp có thể theo đó mà biến hóa, sử dụng trong từng trường hợp.
Đả Cẩu Bổng ở trong Kim Dung căn bản bị Hàng Long ép cho không thở nổi, nhắc đến Cái Bang bất cứ ai cũng sẽ nhắc đến Hàng Long trước sau đó mới là Đả Cầu Bổng, môn võ công này quả thực bị không ít người coi nhẹ.
Lúc này Đả Cầu Bổng trong tay Bắc Cái mới lộ ra hào quang vốn có của nó, cho dù Vô Song sử dụng Tịch Tà Kiếm Pháp nhanh đến tuyệt luân nhưng mà cũng không thể xuyên qua phòng thủ Đả Cẩu Bổng, từng chiêu từng chiêu ánh kiếm đều bị Hồng Thất Công thuận thế phá đi.
Ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng, tiếp theo chỉ thấy cổ tay hắn rung lên một cái, vô số ánh kiếm nhập lại làm một, một kiếm cứ như vậy đâm thẳng ra.
Tảo Đãng Quần Ma trong Tịch Tà Kiếm Pháp là kiếm chiêu quần công, nhất kiếm xuất ra vô số người xuất huyết nhưng nói về tốc độ của nó thì cũng không phải là quá mức đáng sợ.
Một chiêu đâm thẳng này của Vô Song chính là Lưu Tinh Phi Trụy.
Một kiếm nhanh như lưu tinh lướt qua bầu trời.
Kiếm xuất như lưu tinh, đến khi thu kiếm lại vô ảnh vô tung, như lưu tinh biến mất trên bầu trời vậy.
Hồng Thất Công một lần nữa cảm thấy sợ hãi, ông lần này dồn toàn lực mà vung Đả Cầu Bổng.
“ Phách tự quyết”
Phách Tự Quyết là bí chữ có uy lực nhất của Đả Cẩu Bổng Pháp, uy lực mạnh nhất trong 8 chữ khẩu quyết nhưng mà kể cả như thế cũng không tránh khỏi cho Bắc Cái rơi xuống hạ phong.
Đả Cẩu Bổng có một điểm yếu cố hữu.
Phách Tự Quyết bao gồm năm chiêu: Bổng đả cẩu thủ, Cùng hạng cản cẩu, Phong cẩu giảo hầu, Lạc thủy đả cẩu, Thiên hạ vô cẩu.
Năm chiêu nối nhau mà ra, khí phách như hồng, phách lực có thể khai sơn bất quá khi đối mặt với kiếm pháp nhanh đến tuyệt luân, thời gian đâu cho Bắc Cái xuất chiêu?.
Bắc Cái không hổ là một trong Ngũ Bá, một gậy thành công đập vào Chân Vũ Kiếm, vừa vặn phát lực khiến Chân Vũ Kiếm rung lên rồi Bắc Cái trực tiếp lùi

lại bất quá vai phải của ông ta từ lúc nào đã bắt đầu chảy máu.
Một kiếm của Vô Song, Bắc Cái kịp phản ứng nhưng mà ngăn không nổi, ông chỉ có thể dùng hết sức mà giảm lực của Chân Vũ Kiếm mà thôi, chỉ có thể làm chệch hướng Chân Vũ Kiếm.
Mục tiêu ban đầu của Vô Song là ngực phải của Bắc Cái nhưng bị Đả Cầu Bổng đập trúng liền chếch sang phải, liền chuyển điểm sát thương lên vai.
Bắc Cái một lần nữa cố tách Vô Song ra nhưng lúc này ông cũng hiểu, ông không thể phòng ngự bị động được.
Tại sao ư?, rất đơn giản, nếu Vô Song cứ được thể mà tấn công, Bắc Cái không sớm thì muộn cũng là người thiên cổ, kiếm pháp của Vô Song quá nhanh, quá đáng sợ, muốn phòng loại kiếm pháp này có lẽ cũng chỉ còn cách một mực áp chế Vô Song, một mực ép hắn vào thế thủ.
Nghĩ đến đây, Bắc Cái rất nhanh động, tay nắm chặt Đả Cầu Bổng rồi bắn thẳng về phía Vô Song, ông hống lên một tiếng, hai tay cùng vẽ,
cách không đánh ra một chưởng.
"Tả Hữu Thần Long".
Vô Song ánh mắt cau lại, hắn nhận ra chiêu này, một chiêu này trong Hàng Long có thể nói uy lực thường thường nhưng mà lại rất khó phòng, lấy hai đầu song long cùng tiến, khóa thế công của đối phương đồng thời lại mang theo ám kình rất lớn.
Một chiêu này nếu là Kiều Phong đánh ra, Vô Song chưa hẳn đã lo ngại nhưng nếu là Hồng Thất Công thì khác, nội công của Hồng Thất Công đã đạt đến cảnh giới chí dương sinh nhu, trong dương cương luôn ẩn âm nhu, trong chưởng luôn chứa 3 phần ám kình.
Hai đầu rồng cùng nhập thể chỉ sợ sẽ lập tức mang theo ám kình phá hoại thể nội dẫn tới nội thương nghiêm trọng.
Vô Song nắm chặt Chân Vũ Kiếm, cũng chém ra một kiếm.
"Giang Thượng Lộng Địch".
Tịch Tà Kiếm Pháp không hợp cường công, chiêu thức của nó đều không quá uy mãnh. nếu nói chiêu uy lực nhất trong Tịch Tà cũng chỉ có thể là Giang Thượng Lộng Địch.
Dồn hết kiếm khí tại thân, dồn nội lực vào kiếm, từ bên trong bắn cách không xuất kiếm khí.
Một chiêu này mang theo uy lực cực lớn cứ như Vô Song bắn ra một quả Rocket, kiếm khí lập tức từ trong Chân Vũ Kiếm bắn ra, thậm chí có cảm giác nó xé rách hư không, trực tiếp chém vào giữa hai đầu rồng đang lao đến.
Thế kiếm tuyệt cường lại thêm Chân Vũ Kiếm là thần kiếm hàng đầu thiên hạ, một chiêu này quả thật chặt đứt hai đầu long đang lao đến sau đó Vô Song rất nhanh mượn thế lướt qua cả hai đầu long này, thành công tránh được một chiêu.

Vừa né được một chiêu của Hồng Thất Công, Vô Song không cần nhìn cũng biết việc gì xảy ra, cổ tay khẽ xoay, Chân Vũ Kiếm lại chém ra.
Như đã nói, Tịch Tà Kiếm Pháp không có nhiều chiêu thức, nhưng mà nó thật tâm cũng không cần quá nhiều chiêu thức, bên trong Tịch Tà Kiếm có một chiêu không được gọi tên, nó gọi là ‘chém thường’.
Chém thường rất đơn giản, chỉ là xuất kiếm ra chém mà thôi hay nói đúng hơn chỉ cần là người luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, căn bản không cần chiêu thức, chỉ cần xuất kiếm đã được coi là chiêu thức.
Lâm Bình Chi ở bên trong Tiếu Ngạo Giang Hồ trở nên cực kỳ đáng sợ cũng nhờ vào thứ này, mỗi kiếm xuất ra đều nhanh đến cực độ, kiếm vừa xuất kiếm mang đã đến trước người đối phương, đánh sợ vô cùng.
Vô Song tay nắm Chân Vũ Kiếm, kiếm xuất liên tục về phía trước mặt mình.
Cùng lúc đó Hồng Thất Công cũng đến, tay của hắn từ bao giờ đã nắm lấy Đả Cẩu Bổng, từng bổng đánh về phía Vô Song.
“Bí chữ Khiêu”.
“Bổng khiêu lạt khuyển, Phản khiêu cẩu thân, Đảo loạn cẩu oa, Khiêu bát cẩu trảo “
Bí chữ Khiêu, tác dụng duy nhất là khóa chặt Vô Song, từng bổng đánh tới gần như ép cho Vô Song không chuyển thân nổi.
“Bí chữ Phong”
“Áp biển cẩu bối, Ác cẩu lan lộ, Khuyển nha giao thác, Mẫu cẩu hộ sô”.
Bí chữ Phong, bổng nhanh như gió, uy mãnh vô cùng hơn nữa cũng cực kỳ trực tiếp, từng bổng đập xuống mang lực thiên cân, trực tiếp dùng lực phá tốc độ, dùng Đả Cẩu Bổng Pháp khóa chết Tịch Tà Kiếm Phổ.
Tịch Tà Kiếm nếu xuất kiếm bản thân Đả Cẩu Bổng Pháp muốn đỡ cũng cực kỳ khó khăn, dù sao tốc độ của Tịch Tà Kiếm sẽ không để chủ nhân Đả Cẩu Bổng Pháp hoàn thành liên chiêu, hoàn thành một loại bí chữ của chính mình.
Đả Cẩu Bổng Pháp cũng như vậy, nó vốn nổi tiếng nhất ở điểm tứ lượng bạt thiên cân nhưng điểm mạnh nhất của Đả Cẩu Bổng lại là áp chế người khác, liên tục đánh cận chiến, gần giống như nhốt cũi đánh chó vậy, khiến con chó kia chỉ có thể đau đớn chịu khổ, không thể chui ra.
Đả Cẩu Bổng Pháp thực sự rất thô tục, mỗi chiêu mỗi thức đều ví đối thủ với ‘chó’, bất quá nó thực sự không hề tầm thường, Đẩ Cẩu Bổng lúc này quả thật đã khóa được Tịch Tà Kiếm.
Vô Song đến xuất kiếm cũng không thể, hắn chỉ có thể chịu khổ vung kiếm ra đỡ mà thôi.
Thấy Vô Song càng ngày càng bị áp chế, chiến ý Hồng Thất Công trở nên ngày càng cao, ông lại một lần nữa xoay gậy mà gầm lên.
“Bí chữ Phách”.

Chữ Phách là bí chữ mạnh nhất của Đả Cẩu Bổng Pháp, một chiêu này vừa có thể công kích đơn mục tiêu nhưng cũng có thể quần công, một chiêu uy lực không thể đỡ.
“Bổng đả cẩu thủ, Cùng hạng cản cẩu, Phong cẩu giảo hầu, Lạc thủy đả cẩu, Thiên hạ vô cẩu “.
Đến chiêu Thiên Hạ Vô Cẩu, bản thân Vô Song đã gần như không có cách nào đỡ được nữa, hắn có thể cảm giác bước bước khó đi sau đó Hồng Thất Công liền nhảy lên, hai tay nắm lấy Đả Cẩu Bổng mà đập xuống.
“Thiên Hạ Vô Cẩu”.
Tưởng như Vô Song không có cách nào đỡ được bởi hắn rõ ràng cũng không thể né tránh nhưng thân thể Vô Song bắt đầu chuyển động.
“Tịch Tà Kiếm Pháp – Tịch Tà Thân Pháp”.
Lâm Bình Chi sau khi tự cung có thể ngay lập tức báo thù cho cha mẹ cũng vì Tịch Tà Thân Pháp.
Tịch Tà Thân Pháp khác xa Quỳ Hoa Thân Pháp, nó không thể di chuyển nhanh như Quỳ Hoa, không thể có tốc độ nhanh như Quỳ Hoa nhưng thắng ở quỷ mị, thân pháp thậm chí không thuộc về con người, trong phạm vi hẹp thân pháp của Tịch Tà gần như là vô địch.
Tịch Tà Thân Pháp không dùng để chạy trốn, không dùng để chiến đấu mà là để giết địch.
Chỉ thấy hai chân Vô Song vẫn chôn trên mặt đất nhưng cả thân thể hắn xoay ngược lại, mượn lực xoắn mà cũng nhảy lên bầu trời.
Người nhảy lên vốn không có điểm tựa, lại gặp phải Hồng Thất Công từ trên đánh xuống, đây vốn là tử lộ nhưng mà ngay trên bầu trời, cả người Vô Song biến thành tàn ảnh mà lướt ngang đi.
Trong ánh mắt không thể tin tưởng nổi của Hồng Thất Công, Vô Song lướt ngang sang bên cạnh hắn, một kiếm chém tới.
“Hoa Khai Kiến Phật”.
Đây là tuyệt sát kiếm của Tịch Tà Kiếm Pháp.
Kiếm này chỉ có một mục đích, kiếm mở ra liền tiễn ngươi về Tây Thiên Cực Lạc, đi gặp Phật Tổ Như Lai.
Hồng Thất Công chỉ cảm thấy cả người lạnh run, ông lúc này căn bản không tránh nổi kiếm thế của Vô Song, hơn nữa một kiếm này rất nhẹ nhàng, căn bản không có một chút uy lực, toàn bộ vẻ đẹp của nó, toàn bộ sự đáng sợ của nó đều dồn nén lại, đến khi chạm vào đối phương thì như bông hoa nở rộ, nhất kiếm tuyệt sát.
Một lần nữa, máu bắn tới, Hồng Thất Công ngã trên mặt đất, lảo đảo lùi lại, ánh mắt khó tin nhìn về phía Vô Song, một tay lại sờ lên cổ mình.
Đầu ông ta vẫn đặt trên cổ bất quá cổ họng có một vết rách nhỏ/

Hồng Thất Công hoàn toàn không nghi ngờ gì, nếu Vô Song thật sự động sát tâm, ông ta hiện nay đã đầu lìa khỏi cổ.
Ánh mắt phức tạp mà nhìn Vô Song, Hồng Thất Công trong phút chốc bỗng như già thêm mười tuôi.
“Giang Sơn đời nào cũng có thiên tài, Lão Khiếu Hoa ta thua rồi, tiểu hữu kiếm pháp thông thần, bội phục bội phục”.

Quyển 2 Chương 214

Đào Hoa Đảo (1)

Bắc Cái thật ra sẽ không dễ thua như vậy nhưng mà đây là một dạng cố chấp, cố chấp của cả Bắc Cái lẫn Vô Song.

Bắc Cái có tự tin vào Đả Cẩu Bổng của mình còn Vô Song lại tự tin với Tịch Tà Kiếm Phổ.

Nói Bắc Cái thua có lẽ là Đả Cẩu Bổng vẫn là yếu hơn Tịch Tà Kiếm Phổ.

Vô Song thật sự không có ý dìm Đả Cẩu Bổng, trong mắt hắn thì Đả Cẩu Bổng thật sự còn thấy thích hợp hơn Hàng Long nhưng mà Đả Cẩu Bổng quả thực bị Tịch Tà Kiếm Phổ áp chế, Đả Cẩu Bổng mạnh nhất ở chiêu thức, ở liên chiêu chứ không phải là nội lực người dùng trong khi Tịch Tà lại thuần tốc độ, dùng tốc độ nhanh tuyệt luân trực tiếp phá chiêu thức của Đả Cẩu Bổng, chỉ bằng vào Đả Cẩu Bổng quả thực khó mà thủ thắng Tịch Tà Kiếm Pháp.

Vô Song thấy Bắc Cái nhận thua, quả thực còn thấy chưa đã, hắn lúc này còn có xúc động muốn đấu tiếp cùng Bắc Cái, muốn thử xem Thiên Sơn Lục Dương Chưởng có thể so sánh với Hàng Long hay không, đáng tiếc hắn cũng không biết mở miệng thế nào.

Lần này kiểm tra qua chiến lực của mình, Vô Song vẫn là tương đối hài lòng.

Nếu muốn kiểm tra toàn bộ thực lực của hắn chỉ sợ phải nổ ra một trận sinh tử chiến đối với Bắc Cái, đây là thứ mà hắn không muốn.

Tương lai có thể Bắc Cái sẽ chết trong tay hắn nhưng không phải là bây giờ, Bắc Cái lúc này còn có thể cho Vô Song nổi lên tác dụng.

Hắn sau khi đánh bại Bắc Cái sẽ không cúi đầu xưng vãn bối gì đó, hắn không cảm thấy Bắc Cái có thể làm tiền bối của mình, tính cách của Vô Song vốn không đi liền với hai chữ 'lễ phép', năm xưa đến cả râu Vô Hà Tử hắn còn dám nhổ xuống, Bắc Cái còn chưa là gì.

"Lão khất Cái, có chơi có chịu, ngươi đã chịu thua vậy có nhận phạt không?".

Nhận phát ở đây dĩ nhiên là việc Vô Song yêu cầu Bắc Cái làm.

Bắc Cái hít vào một hơi lãnh khí sau đó vẫn gật đầu, Bắc cái nổi danh đại hiệp, cũng chưa đến mức nói không giữ lời.

"Lão phu thua là tài không bằng người, lão phu có chơi có chịu chỉ là nếu việc ngươi yêu cầu trái với lương tâm của lão phu, lão phu tuyệt đối không làm".

Vô Song bật cười, hắn trực tiếp tiến lên, nói nhỏ vào tai Bắc Cái.

Bắc Cái sau đó mở to mắt mà nhìn Vô Song, rồi dần dần gật đầu.

Ông ta cũng rất nhanh rời đi, đến cả việc nhắn Hoàng Dung trở về Đào Hoa Đảo cũng không làm, Bắc Cái thật sự không có mặt mũi nào ở lại chỗ này.

Vô Song lớn thêm 20 tuổi thì không sao nhưng hiện tại Vô Song vẫn cứ là một mao đầu tiểu tử, thua trong tay Vô Song quả thực không biết dấu mặt vào đâu.
Hoàng Dung mãi cho đến khi nhìn thấy Bắc Cái rời đi, nàng mới chậm rãi tiến về phía Vô Song, lông mày hơi nhíu lại.
“Vô Song ca ca... ca nói gì với Bắc Cái tiền bối vậy”.
Vô Song nghe Dung nhi hỏi liền cười lớn, tay đưa ra ôm nàng vào lòng.
“Ha ha, thiên hạ nói Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, bang chúng Cái Bang trải rộng khắp thiên hạ, ta liền muốn nhờ ông ta tuyên truyền, mang việc Hoàng Dung là nữ nhân của Vô Song cho khắp thiên hạ biết “.
Hoàng Dung ngỡ ngàng một chút, sắc mặt lại đỏ lên rồi nhẹ véo bên hông của Vô Song, sắc mặt cười đến ngọt ngào.
....
Có tiền có thể sai khiến thần phật, đoàn người của Vô Song cũng không mất quá nhiều thời gian liền thuê được một đại thuyền lớn, thẳng tiến Đào Hoa Đảo.
Thuyền này vốn là tàu chở hàng đi đến vùng duyên hải nhưng không rõ mấy nha đầu Mai – Lan – Cúc – Trúc làm cái gì có thể thuê xuống được đại thuyền này, thuyền sức chứa ít nhất cũng đến 200 người hơn nữa đây còn là thuyền tầng, cả con thuyền tổng cộng có đến 3 tầng thoạt nhìn cũng không khác gì khách sạn trên biển cả.
Sau khi thuê được đại thuyền, nhóm người Vô Song cũng không dừng lại mà thẳng tiến Đào Hoa Đảo.
Vô Song sẽ không quan tâm những việc tiếp theo, việc của hắn là ở trên lầu cao nhất ngắm nhìn cảnh biển, cùng Dung nhi phiên vân phúc vũ mà thôi, về phần con tàu có thể đi đến Đào Hoa Đảo hay không hắn nghĩ cũng không cần nghĩ.
Đầu tiên địa chỉ của Đào Hoa Đảo đã được Hoàng Dung ghi lại thật kỹ, sẽ không lạc đường.
Thứ hai thuyền trưởng cùng một số thuyền viên đều cực kỳ có kinh nghiệm đi biển, bọn họ hoàn toàn là nhân vật cấp đại sư trên biển, kinh nghiệm cùng khả năng phản ứng đều cực cao, Mai Kiếm thậm chí phải dùng trăm lượng hoàng kim mới có thể toàn bộ thuê xuống đoàn đội này.
Thứ ba, theo thuyền trưởng nói khoảng thời gian tiếp theo trời quang mây tạnh, sẽ không có bão ập tới, Vô Song không giỏi nhìn thiên tượng vì vậy hắn cũng trực tiếp chấp nhận câu nói của thuyền trưởng, sẽ không hoài nghi.
Cuối cùng, ngoại trừ thuyền viên thì trên thuyền còn có thuộc hạ của Vô Song, toàn bộ yếu nhất cũng là siêu nhất lưu cao thủ, đội ngũ này trên biển căn bản không ngại bất cứ đoàn hải tặc nào.
Từ bốn yếu tố này, Vô Song có thể kê cao gối mà ngủ.
....
Trong phòng, trên chiếc giường mềm, Vô Song nằm nghiêng người nhìn ra

ngoài cửa sổ, trong lồng ngực hắn không ai khác là Hoàng Dung, Dung nhi lúc này đang dùng mấy đầu ngón tay nhẹ vuốt ve phần ngực của Vô Song, trên khuôn mặt của nàng vẫn còn hàm xuân.
Vô Song một tay luồn ra sau nhẹ xoa phần lưng mềm của nàng, ánh mắt hứng thú nhìn Hoàng Dung.
"Dung nhi, muội đã luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh tuy nhiên thời gian quá ngắn, nội lực cũng chưa cao thâm, có muốn hay không ta dậy cho muội một môn võ kỹ, hơn nữa đảm bảo rất hợp với muội ".
Trong lồng ngực của Vô Song, Hoàng Dung hơi ngước đầu lên, nàng từ trước đến nay chưa từng thích võ công, trong mắt nàng võ công chỉ cần đủ phòng thân là được nhưng mà nếu nam nhân của mình muốn, nàng liền vẫn sẽ đồng ý.
Hoàng Dung thực sự rất chuyên tâm tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh thậm chí đã bắt đầu có thành tựu.
Làn da của nàng vốn trắng, hiện tại lại càng trở nên giống như bạch ngọc, lại càng mềm mại.
Ngọc Nữ Tâm Kinh còn giúp Hoàng Dung luôn cảm thấy cơ thể trong trạng thái điều hòa dễ chịu, thời tiết bên ngoài cho dù là nóng, là lạnh nàng vẫn không có quá nhiều cảm giác khó khăn, đặc biệt khi làm chuyện giường chiếu thường thường vẫn là thần thanh khí sảng.
Ngọc Nữ Tâm Kinh chưa hẳn đã là nội công hàng đầu thiên hạ nhưng tuyệt đối thích hợp dành cho nữ nhân, khả năng dưỡng da, dưỡng tâm, dưỡng nhan của nó đều rất tuyệt vời.
Vì mấy cái ưu điểm này, cho dù với một người chưa từng thích đầu nhập quá nhiều thời gian vào võ công như Hoàng Dung, nàng cũng cực kỳ chăm chỉ tu luyện, có nữ nhân nào không thích đẹp?.
Lúc này ở trên giường, nàng nghe Vô Song muốn dạy nàng võ kỹ, dù sao võ kỹ cũng không giống nội công, sẽ không có mấy cái công hiệu thần kỳ kai vì vậy nàng quả thực không quá thích nhưng mà nghĩ đến nam nhân của mình vì mình chuẩn bị võ kỹ, nội tâm của nàng toàn bộ đều là ngọt ngào.
"Ân, Vô Song ca ca, chỉ cần là võ kỹ ngươi dạy, Dung nhi đều muốn".
Với Hoàng Dung mà nói, võ kỹ có cũng được mà không có cũng được, võ kỹ sinh ra là để chiến đấu, điểm này đối với nàng không hợp.
Vuốt ve thân thể Hoàng Dung, Vô Song khóe miệng cong lên, nhẹ hôn sống mũi của nàng rồi nói.
"Môn võ kỹ này gọi là Đả Cẩu Bổng Pháp, ca ca đã tự mình lĩnh giáo, phi thường lợi hại hơn nữa cũng thích hợp với khí chất của Dung nhi nhất, Dung nhi của ta cũng không muốn dùng kiếm dùng đao đúng không, quá máu tanh ".
Hoàng Dung lần này trợn to mắt mà nhìn Vô Song.
Nàng thậm chí còn nghĩ mình nghe nhầm.

Vô Song dĩ nhiên muốn dạy nàng Đả Cẩu Bổng Pháp?.
Đả Cẩu Bổng Pháp chính là độc quyền của Cái Bang, chỉ có bang chủ mới có thể toàn bộ nắm giữ Đả Cẩu Bổng Pháp, chỉ có nhân vật cấp đà chủ trở lên mới được dạy cho vài chiêu cơ bản của Đả Cẩu Bổng Pháp, môn võ công này căn bản không ngoại truyền.
"Huynh biết Đả Cẩu Bổng Pháp?".
Vô Song thản nhiên gật đầu.
"Ân, mới biết".
Hoàng Dung khuôn mặt rất đặc sắc.
"Huynh học khi nào ".
Vô Song vẫn thản nhiên vô cùng mà nói.
"Lúc so chiêu với Bắc Cái, vừa đánh vừa học".
Hoàng Dung
"...."
"... ".
Hoàng Dung thật sự cảm thấy có chút bi ai cho Hồng Thất Công, nam nhân của nàng thật sự quá yêu nghiệt rồi, dĩ nhiên vừa chiến đấu lại vừa có thể học trộm võ công đối phương?.
Vậy nếu Vô Song nghiêm túc chiến đấu, chẳng nhẽ Hồng Thất Công còn bại nhanh nữa?.
Nam nhân của nàng rốt cuộc đã mạnh đến trình độ nào?.
....
Hoàng Dung trong lòng hiện nay lại bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn nho nhỏ.
Nàng là nữ cường nhân, cái này không ai không công nhận nhưng mà so sánh với Vô Song, nàng liền không cảm thấy mình cường chỗ nào.
Nàng có một người cha cực kỳ lợi hại nhưng mà Vô Song thậm chí còn hơn nàng, Hoàng Dung không rõ lắm sau lưng nam nhân của mình rốt cuộc là nhân vật nào nhưng Lý Thu Thủy là sư phụ của hắn, Đồng Mỗ trực tiếp nhường ra ngôi vị Linh Thứu Cung chủ cho hắn, thậm chí Hoàng Dung còn biết Vô Song hiện nay là Tiêu Dao Môn Chủ kiêm Linh Thứu Cung Chủ kiêm... Nhất Phẩm Đường chủ nhân.
Nàng biết Đào Hoa Đảo không hề tầm thường nhưng liệu có thể so được với thế lực của Vô Song?, đáp án dĩ nhiên là không.
Hoàng Dung cũng cực kỳ thông minh nhưng mà nàng có thể thông minh hơn Vô Song?, chí ít nàng không cảm thấy như vậy.
Nam nhân của nàng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, tuổi tác của hắn còn chưa đến 20 nhưng một thân thực lực không hề thua cha nàng bao nhiêu, bằng tuổi này đã có thể đánh bại Bắc Cái, có thể tinh thông cầm kỳ thi họa, y lý thậm chí có thể coi là thần y đương thời cũng không quá.

Nam nhân của nàng thậm chí còn yêu nghiệt đến nỗi vừa chiến đấu với Bắc Cái lại vừa học trộm Đả Cẩu Bổng Pháp, đây là thiên tư cỡ nào?.
Về dung mạo... cái này Hoàng Dung cũng chỉ có thể thở dài, nàng biết chỉ cần Vô Song chịu mặc lên nữ trang, chịu giả làm nữ nhân, nàng so không được.
Nếu dung mạo của Hoàng Dung đạt 9 điểm thì Vô Song chắc chắn là 10.
Càng đáng ghen tỵ là Vô Song khi giả nữ nhân có một loại khí chất trời sinh, tựa như thiên tiên vậy, cái khí chất này Hoàng Dung không có.
Đến cả nấu ăn, Hoàng Dung từ trước đến nay nàng luôn tự tin vào tay nghề của mình nhưng mà trước mặt nam nhân này, nàng cũng không dám vỗ ngực dám nói vượt qua hắn.
Hoàng Dung trong lòng bắt đầu dao động.
Trong lòng nàng có một cái suy nghĩ mà từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ đến.
‘Liệu mình có xứng với hắn không?, nam nhân như vậy liệu mình có thể độc chiếm không?”.
Vô Song không biết, hắn lúc này đã tiến một bước lớn đến việc khai thông Hoàng Dung.
Nam nhân trong thời đại này vốn là năm thê bảy thiếp.
Hoàng Dung nàng không thích nam nhân như vậy, nàng cần nam nhân chung thủy với nàng, trước sau như một, nàng cũng có tự tin có thể xứng với tất cả nam nhân trong thiên hạ.. chỉ trừ Vô Song.
Một mình nàng, chỉ sợ cũng không độc chiếm nổi hắn.
......
Thật ra Hoàng Dung quá mức đề cao Vô Song.
Vô Song hắn còn chưa đến cái trình độ có thể vừa chiến đấu với Bắc Cái vừa học Đả Cẩu Bổng của hắn, cái này chỉ khi Vô Song mạnh hơn Bắc Cái rất nhiều rất nhiều mới có thể thực hiện nổi.
Vô Song hắn sở dĩ có thể nhanh chóng nắm giữ Đả Cẩu Bổng Pháp vốn là rất nhiều nguyên nhân tạo thành.
Thứ nhất tất nhiên là thiên tư của Vô Song cực kỳ xuất sắc, cái này không có gì để bàn.
Thứ hai Vô Song nắm giữ Tiểu Vô Tướng Công, một máy copy hàng đầu Kim Dung.
Thứ ba là lý niệm võ học của Đả Cẩu Bổng thi triển theo đường lối "Tứ lạng bạt thiên cân" (Bốn lạng bạt ngàn cân), võ công được áp dụng theo 8 chữ khẩu quyết: buộc, đập, trói, đâm, khều, dẫn, khoá, xoay.
Lý niệm của Đả Cẩu Bổng Pháp vốn tương đối giống Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, bởi đều muốn tiên hạ thủ vĩ cường, đầu tiên áp chế địch nhân sau đó mới công địch, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ có ba đường chưởng pháp và ba lộ cầm nã thủ,

tuy chỉ có sáu đường nhưng bao hàm tinh nghĩa của phái Tiêu Dao, trong chưởng pháp và cầm nã thủ có ẩn giấu cả kiếm pháp, đao pháp, tiên pháp, thương pháp, trảo pháp, thủ pháp các tuyệt chiêu của mọi loại binh khí, biến hóa cực kỳ phức tạp.
Từ Thiên Sơn Chiết Mai Thủ lại đối chiếu với từng chiêu từng thức Bắc Cái sử dụng khi đối phó chính hắn, Vô Song dần dần có thể từ một suy ra hai, nắm lấy tinh yếu.
Cộng hết những nguyên nhân này lại, 36 đường Đả Cẩu Bổng Pháp hắn quả thực có thể nắm giữ.
Tất nhiên 36 đường Đả Cẩu Bổng Pháp còn không đủ, Đả Cẩu Bổng mạnh ở liên chiêu, mạnh ở 8 loại bí chữ, 8 loại bí chữ này Vô Song còn chưa hiểu thấu, vẫn chưa tính chân chính nắm giữ Đả Cẩu Bổng Pháp.

Quyển 2 Chương 215

Đào Hoa Đảo (2)

Lênh đênh trên biển 5 ngày, rốt cuộc có thể từ Đông Độ Khẩu đi đến Đào Hoa Đảo.
Một đường trên biển quả thực cực kỳ thoải mái, không khác gì đi du lịch ở hậu thế cả.
Vừa có thể ngắm cảnh biển, vừa được ăn hải sản ngon nhất, tươi nhất, vừa cảm nhận gió biển mát mẻ thổi đến lại vừa có mỹ nữ làm bạn, cầu gì hơn?.
Có một điểm làm Vô Song cực kỳ bất ngờ trong khoảng thời gian này chính là Hoàng Dung.
Dung nhi của hắn bình thường không nói ra nhưng chỉ cần từ lần trên Dã Tam Pha, nhìn Dung nhi đối mặt với Lý Thu Thủy đủ để biết nàng sẽ không chấp nhận cho nữ nhân khác lại gần nam nhân của mình.
Vì Dung nhi, Vô Song thậm chí... còn chưa gặp mặt một mỹ nhân khác – Mục Niệm Từ.
Khi ở bên Dung nhi hắn lại càng khắc chế chính mình, sẽ không để nữ nhân thứ hai xuất hiện bên cạnh mình.
Hắn thật sự rất yêu thích Hoàng Dung, hắn không muốn nàng không vui, cũng không muốn nàng suy nghĩ nhiều chỉ là mấy hôm nay có chút khác.
Dung nhi của hắn mấy ngày nay đặc biệt thoáng, nàng vậy mà cho phép Mai – Lan – Cúc – Trúc hầu hạ Vô Song.
Hầu hạ thứ này không phải là việc giường chiếu, chỉ là sinh hoạt hàng ngày như nha hoàn bình thường mà thôi nhưng đối với người hiểu Hoàng Dung như Vô Song mà nói, đây đã là thiên đại biến chuyển.
Phải biết Mai – Lan – Cúc – Trúc đi theo Vô Song nhưng đến cả phòng của hắn còn không được bước chân vào nhưng mà hiện tại trừ việc thay quần áo cùng hầu hạ Vô Song tắm ra, mấy tiểu nha đầu này vẫn là được làm tròn chức trách nha hoàn.
Đây là một cái biến đổi nho nhỏ của Hoàng Dung nhưng cũng làm cho Vô Song cảm thấy như khám phá ra miền đất mới.
....
Thuyền lớn tốc độ dần dần chậm lại bởi Đào Hoa Đảo xa xa đã hiện ra trong mắt đoàn người.
Tất nhiên đoàn thuyền sẽ không được hạ neo gần Đào Hoa Đảo, Đông Tà sẽ không cho phép điều này.
Vô Song không sợ Đông Tà nhưng mà ai bảo ông ta là cha vợ của hắn?, mặt mũi

của cha vợ không thể không cho.
Cũng may có Hoàng Dung, nàng quá quen thuộc với vùng hải vực này liền chỉ cho thuyền trưởng một hòn đảo hoang cách Đào Hoa Đảo vài hải lý, thế là đoàn người Vô Song liền chia ra.
Đầu tiên là nhóm người Vô Song, ngoài Vô Song cùng Hoàng Dung ra thì có bốn nha đầu Mai – Lac – Cúc – Trúc cùng với Diệu Đế.
Những người còn lại thì theo Dung nhi chỉ đường liền một mực ở trên thuyền, đợi chiến thuyền đi đến hòn đảo hoang kia thì trực tiếp hạ neo, đám người này liền do Ngu Trà lĩnh xướng.
Sau khi phân đội xong, thuyền nhỏ liền được thả xuống, đoàn người Vô Song thẳng tiến Đào Hoa Đảo.
....
Đào Hoa Đảo thực sự rất đẹp, cho dù chưa lên đảo Vô Song đã cảm nhận được nó cực kỳ bất phàm.
Kiếp trước của Vô Song có người nói Kim Dung lấy hình tượng đất nước Nhật Bản để viết ra Đào Hoa Đảo, hắn ban đầu còn cảm thấy không tin nhưng khi chân chính nhìn thấy Đào Hoa Đảo thì cũng phải có vài phần gật đầu.
Đào Hoa Đảo hình dạng thật sự của nó là như thế nào?, đập vào mắt Vô Song là một bờ cát dài sau đó khi thuyền nhỏ cập bến, đặt chân lên đất liền hắn có thể thấy vô biên vô tận cách hoa đào, quan trọng nhất ở trung tâm Đào Hoa Đảo có một ngọn núi rất lớn, chân núi thoai thoải, trên đỉnh núi có một công trình kiến trúc, chỉ là quá mức xa xôi Vô Song cũng khó mà quan sát thấy hết.
Đối mặt với Đào Hoa Đảo làm Vô Song nhớ đến núi Phú Sĩ.
Kiếp trước hắn cũng có dịp đi qua nơi này, ngọn núi ở trung tâm của đảo chẳng khác gì núi Phú Sĩ cả... cứ như toàn bộ núi Phú Sĩ cùng mảnh diện tích dưới chân núi được bê ra biển rồi đặt xuống liền sẽ tạo thành Đào Hoa Đảo vậy.
Đoàn người Vô Song sau khi lên bờ, ngay cả mấy tiểu nha đầu sau lưng cũng không kiềm lòng được.
Mai – Lan – Cúc – Trúc bốn tiểu nha đầu này quanh năm ở Linh Thứu Cung, đây mới là lần dầu tiên ra biển cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đào Hoa Đảo, thấy hoa đào.
Nữ nhân mà, thiên tính vẫn luôn thích cái đẹp.
Nhìn bốn tiểu nha đầu đầy mong ước cùng ngưỡng mộ Hoàng Dung, Vô Song khẽ mỉm cười vui vẻ.
Hoàng Dung cũng vui vẻ, nàng dù sao cũng đã rời nhà quá lâu, chỉ sợ cũng gần 1 năm, bảo nàng không nhớ nhà, không nhớ phụ thân đương nhiên không đúng lại nghĩ đến việc... nam nhân của nàng lần này đến Đào Hoa Đảo hỏi cưới nàng, sắc mặt Hoàng Dung lại khẽ đỏ lên.
Ở đây chỉ có Diệu Đế không có biểu hiện gì, ông âm thầm xuất hiện sau lưng Vô

Song, dùng truyền âm nhập mật mà trao đổi với hắn.
“Công tử, Hoàng tiểu tử làm người chính chính tà tà, không phân thiện ác, công tử vẫn cẩn thận một chút, Hoàng tiểu tử không dễ nói chuyện như kẻ họ Hồng kia”
Ngưng lại một chút, Diệu Đế lại tiếp tục lên tiếng.
“Cửa vào Đào Hoa Đảo có trận pháp, không biết công tử có cần Diệu Đế thay người mở đường chăng?”.
Vô Song không đáp chỉ lắc đầu ra hiệu không cần đối với Diệu Đế, nói thật hắn vẫn chưa quen lắm sự cung kính của Diệu Đế cùng Ngu Trà với mình, tất nhiên không quen thì hắn cũng phải cố mà quen, Tây Thi đã để hai người này tới hộ vệ cho hắn thì trừ khi có lệnh mới của Tây Thi nếu không Diệu Đế cùng Ngu Trà tuyệt đối không rời đi, nhất định coi Vô Song là chủ thượng mà đối xử.
Vô Song cũng biết Đào Hoa Đảo không dễ vào, đáng tiếc hắn với trận pháp dốt đặc cán mai.
Hắn nhớ năm xưa Vô Hà Tử có nói trận pháp trên Tử Ngọc Sơn là bắt trước Đào Hoa Đảo mà ra nhưng mà hắn hiện nay nhìn vào rừng hoa đào kia, căn bản không thấy điểm nào tương tự, vì vậy hắn cũng không muốn tự tiện tiến lên.
Đối với Vô Song hiện nay, trận pháp là thứ có uy hiếp lớn nhất với hắn.
Lần này đến gặp cha vợ, ngoại trừ cưới Hoàng Dung cùng đoạt lấy Cửu Âm Chân Kinh ra, nếu có thể Vô Song cũng muốn học một khóa trận pháp.
Nói về trận pháp hành gia trong Kim Dung, có lẽ cũng không mấy người qua được Hoàng Dược Sư.
Đoàn người dừng lại, Hoàng Dung thân là chủ nhà tất nhiên sẽ phải vì Vô Song dẫn đường, nàng sinh ra và lớn lên ở Đào Hoa Đảo tuyệt đối thân thuộc với trận pháp này đến mức không thể thân thuộc hơn.
“Vô Song ca ca, để Dung nhi đưa ngươi đến gặp phụ thân”.
Vô Song nghe vậy chỉ mỉm cười lắc đầu, trong mắt hắn có một chủ ý.
Gặp mặt cha vợ, nếu để Dung nhi đi mở đường có vẻ không thích hợp cho lắm.
Dung nhi bỏ nhà ra đi, về một mặt nào đó liền khiến Hoàng Dược Sư phi thường tức giận.
Nay Dung nhi vừa về lại dẫn theo nam nhân sau đó nói đây là trượng phu tương lai của nàng, Hoàng Dược Sư mà cho Vô Song sắc mặt tốt mới là lạ.
Thay vì để Hoàng Dung dẫn bọn họ vào, Vô Song liền muốn để cha vợ tự mình ra đón bọn họ.
Nhẹ kéo tay Hoàng Dung lại, Vô Song cười cười.
“Dung nhi, nhạc phụ đại nhân có ở trên đảo không?”.
Dung nhi nghe hắn nói vậy, khuôn mặt lại đỏ lên.
“Nếu phụ thân không có trên đảo, đoàn thuyền tuyệt đối không dễ cập bến đến vậy, phụ thân muội ở Đào Hoa Đảo không chỉ lập nên Đào Hoa Trận mà còn có

một cái Thạch Trận ngoài biển, chúng ta không gặp Thạch Trận ngăn cản vậy tức là phụ thân có nhà”.
Vô Song trong mắt lại càng xuất hiện hứng thú.
“Nhạc phụ quả thực là kỳ nhân”.
Nói xong Vô Song liền nhìn về phía Cúc Kiếm.
“A Cúc, đưa ta cây huyền cầm”.
Mai – Lan – Cúc – Trúc bốn nha đầu này ngoại trừ mang theo kiếm đi theo Vô Song thì mỗi người đều mang theo một vật dụng.
Mai Kiếm mang theo bút, nghiên mực cùng giấy trắng.
Lan Kiếm mang theo bàn cờ.
Cúc Kiếm mang theo đàn huyền cầm cùng sáo ngọc.
Trúc Kiếm thì lại mang theo dụng cụ chữa bệnh của chính Vô Song.
Cúc Kiếm nghe Vô Song lên tiếng rất nhanh liền tháo cây đàn huyền cầm trên lưng xuống, cẩn thận mở hộp đàn, cẩn thận tháo lớp vải nhung sau đó dùng hai tay cung kính đưa Vô Song.
“Cúc Kiếm xin đưa cung chủ”.
Cung chủ chính là xưng hô của đám nha đầu này với Vô Song, cung chủ ở đây chính là Linh Thứu Cung Chủ.
Vô Song dùng một tay tiếp lấy cây đàn huyền cầm, hắn khoanh chân xếp bằng trên nền cát, đặt cây đàn huyền cầm lên hai đầu gối, ngón tay nhè nhẹ rung lên.
Khúc nhạc này, thế gian chưa từng xuất hiện.
Khúc nhạc này gọi là Phi Thiên.
Cổ khúc của Tiên Âm Các.
Lúc trước Vô Song muốn đánh một khúc này cũng không khó nhưng đánh vui thì được, muốn đánh hay thì không.
Khúc nhạc này là một trong những khúc nhạc hiếm hoi trong thiên hạ, yêu cầu nội lực, kinh người nội lực.
Phi Thiên là khúc nhạc... Tiêu Dao Tử dành tặng Cầm Đế, tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.
Tiêu Dao Tử người này Vô Song chưa gặp nhưng cực kỳ bội phục, bất kể ở thế giới nào đây đều là kỳ nhân đệ nhất thiên hạ, cùng lắm cũng chỉ có Trường Sinh Chân Nhân mới có thể so sánh với ông.
Phi Thiên... là khúc nhạc Tiêu Dao Tử tiễn Cầm Đế về trời.
....
Ngàn thu máu đã vấy lên tỳ bà
Người đem nỗi đau dấu trong minh hỏa
Buông chén canh,chôn chân nơi Mạnh Bà, nhìn mây nước
Phồn hoa cũng vỡ nát trên mi họa
Mười năm ấy xương cốt ai phong tỏa

Đêm vẫn nghe, chu sa rơi Nại Hà
Nhân sinh qua màu thê lương pha
Kinh luân trên vai ôm giấc mộng gấm sơn hà
Xuân thu kia mau phai, mây khói phủ Trường An
Châm rơi bên sông, vội nhìn theo bóng chim hồng
Canh thâu nơi thâm sâu đăng minh lâu ngỡ như u hồn
Tên ai ghi lên phong bi nhấc bút khinh cuồng
Ly nhân thêm tương tư, đất khách dây đàn buông
Thanh khâm vương thương đau, kỉ lâu vấn minh nguyệt
Trăm năm nhân sinh như họa, tuyết rơi Tinh Hà
Phồn hoa bay, thiên thu gảy lên khúc say
Nơi bích lầu, Phong Linh sầu
Đàn buông lơi, câu thơ vì ai vỡ đôi
Lệ này phủ trắng lối
Ngàn thu máu đã vấy lên tỳ bà
Người đem nỗi đau dấu trong minh hỏa
Buông chén canh,chôn chân nơi Mạnh Bà, nhìn mây nước
Phồn hoa cũng vỡ nát trên mi họa
Mười năm ấy xương cốt ai phong tỏa
Đêm vẫn nghe, chu sa rơi Nại Hà
Nhân sinh qua màu thê lương pha
....
Một khúc nhạc cùng với nội công kinh người của Vô Song, mang tiếng nhạc cao vút lên thiên không.
Mang khúc Phi Thiên, bao trùm Đào Hoa Đảo.
Khúc nhạc này năm đó Tiêu Dao Tử tiễn Cầm Đế về trời.
Khúc nhạc này, Vô Song muốn thay nhạc phụ dành tặng nhạc mẫu.
Đáng tiếc, Vô Song còn cách cảnh giới của Tiêu Dao Tử xa lắm, trong bí điển của Tiên Âm Các, Tiêu Dao Tử tấu một khúc nhạc này chính là vắt kiệt nội lực của đế vị cao thủ.
Dùng nội lực đế vị cao thủ, mang khúc nhạc chân chính Phi Thiên.
Nếu cửu thiên có linh, nếu trên trời thực sự có thiên đường, một khúc Phi Thiên tất đến tai Cầm Đế.

Quyển 2 Chương 216

Nam Phụ Trong Truyền Thuyết.

Đào Hoa Đảo ngày hôm nay thật sự tương đối náo nhiệt.

Nói đúng hơn thì từ hai ngày trước, Đào Hoa Đảo liền náo nhiệt, Đào Hoa Đảo có khách.

Khách nhân lần này cực kỳ đặc biệt, đến mức Hoàng Dược Sư quả thật phải bán cho vài phần mặt mũi đồng thời đây cũng là hai vị ‘người quen’ của Vô Song.

Người thứ nhất chính là Tây Độc – Âu Dương Phong.

Người thứ hai Uy Đức Tiên Sinh – Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại chưa bao giờ là người tốt và Âu Dương Phong thì cũng vậy, hai người này ban đầu muốn hợp nhóm cùng Lý Thu Thủy tiến về Phật Sơn nhưng mà rốt cuộc Lý Thu Thủy lại rời đi, nàng đi theo A Thanh dẫn tới nhóm ‘tam đại ác nhân’ tự động tan rã.

Sau khi nhóm ba người tan rã, Bạch Tự Tại cùng Âu Dương Phong cũng coi như đạt thành nhận thức với nhau, hai người lại tương đối hợp tính dẫn đến có thể kết thành bằng hữu.

Lần này Âu Dương Phong rủ Bạch Tự Tại đi đến Đào Hoa Đảo cũng là muốn mời Đông Tà – Hoàng Dược Sư tiến về Phật Sơn.

Hoàng Dược Sư không chỉ võ công cao tuyệt mà còn tinh thông cổ kim đặc biệt là trận pháp, công dụng của Hoàng Dược Sư chỉ sợ đủ sức so với hai vị ngũ tuyệt cao thủ cùng đến.

Cái này không phải nói quá, chỉ cần cho Hoàng Dược Sư thời gian bày trận, hai ngũ tuyệt cao thủ hợp sức còn chưa hẳn thoát nổi, trận đạo của Hoàng Dược Sư cực kỳ đáng sợ.

Tây Độc tại sao lại có ý mời Hoàng Dược Sư?, cái này là vì Tây Độc trước đây liền đã đánh tiếng, liền đã muốn giúp Âu Dương Khắc cầu hôn Hoàng Dung.

Vì sự xuất hiện của Bạch Tự Tại khiến cho Tây Độc đến Yến Kinh muộn hơn lịch trình rất nhiều, khi hắn đến Yến Kinh thì vết thương trên người Âu Dương Khác do Vô Song đả thương cũng đã sớm lành, Âu Dương Khắc lại không muốn nói chuyện này với Tây Độc, khiến Tây Độc thậm chí còn không biết sự tồn tại của Vô Song.

Công tâm mà nói Âu Dương Khắc vẫn tương đối mang theo phong độ, trong mắt hắn Vô Song là tuyệt thế mỹ nhân, hắn bị Vô Song đánh bại liền không hó hé một câu, sẽ không mang việc này đi nói với thúc phụ.

Nếu Vô Song là nam nhân, Âu Dương Khắc nhất định muốn trả thù, dùng tất cả mọi cách báo thù nhưng ai bảo trong mắt hắn Vô Song dung mạo cơ hồ có thể so

sánh cùng thần tiên đây?.
Sau khi Âu Dương Khắc lành vết thương, hắn muốn đi tìm Vô Song nhưng khoảng thời gian kia Vô Song rất hay đi lại chỗ Tây Thi, Âu Dương Khắc muốn tìm cũng không được, đợi thúc phụ của hắn đi đến nơi cũng là lúc Hoàng Dung cùng Vô Song đã sớm rời đi.
Âu Dương Khắc đối với dung mạo của Vô Song nhung nhớ không thôi nhưng hắn cũng không quên Hoàng Dung, trong mắt hắn có thể trái ôm phải ấp mới là tốt nhất hơn nữa... theo hắn biết Hoàng Dung cùng Vô Song là ‘tỷ muội ‘ tốt, hắn nếu công hãm được Hoàng Dung rất có khả năng thuận nước đẩy thuyền, đoạt được phương tâm của mỹ nhân còn lại.
Nghĩ đến một điểm này Âu Dương Khắc thậm chí hưng phấn ngủ không được.
Quãng thời gian tiếp theo, Âu Dương Khắc đi theo Tây Độc – Âu Dương Phong học thêm vài chiêu võ công, rèn luyện một chút cầm – kỳ - thi – họa để chuẩn bị gặp mặt Hoàng Dược Sư, đợi đến khi Bạch Tự Tại đến hội họp cùng Âu Dương Phong, hai người mới dẫn theo Âu Dương Khắc thẳng hướng Đào Hoa Đảo.
Cũng vì trên đường phải đợi Bạch Tự Tại dẫn đến nhóm Âu Dương Phong chỉ đến trước nhóm Vô Song gần 2 ngày thời gian.
Khi đến Đào Hoa Đảo, phát hiện ra Hoàng Dung không có trên đảo, quả thực Âu Dương Phong không dễ chịu gì, nếu không phải ông ta còn có việc cần nhờ Hoàng Dược Sư chỉ sợ đã sớm cùng Hoàng Dược Sư nói phải nói trái.
Để đặt ra hôn sự này Âu Dương Phong còn lấy trấn phái bảo vật của Bạch Đà Sơn Trang tặng cho Đào Hoa Đảo, một viên huyền ngọc bách độc bất xâm đổi lấy cơ hội cầu hôn cho Âu Dương Khắc.
Đương nhiên chỉ là cơ hội mà thôi, còn phải xem Hoàng Dược Sư có đồng ý hay không, cụ thể là phải xem Âu Dương Khắc có khả năng vượt qua thử thách của Hoàng Dược Sư hay không.
Lần này Hoàng Dược Sư tự mình đón tiếp hai vị ngũ tuyệt cao thủ từ phương xa, bản thân cũng là không vui vẻ gì.
Thứ nhất là việc Hoàng Dung rời đi, thứ hai là việc đối phương mang thêm Bạch Tự Tại đến đây.
Nói như thế nào thì Hoàng Dược Sư cũng là chủ, Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại là khách, vậy mà khách lại mạnh hơn chủ, thân là chủ Hoàng Dược Sư tuyệt chẳng vui vẻ.
Âu Dương Phong đã có thể đánh ngang ngửa cùng ông huống gì một Bạch Tự Tại thâm bất khả trắc?.
Bạch Tự Tại được coi là tự đại cuồng nhưng hắn có vốn để tự cao tự đại.
Bạch Tự Tại cũng giống Âu Dương Phong, đều là vực ngoại cao thủ nhưng không có bất cứ cao thủ Trung Nguyên nào dám coi thường.
Lại nói một chút về vực ngoại cao thủ, bản thân Hoàng Dược Sư hùng cứ Đào

Hoa Đảo, tránh xa Trung Nguyên, cũng có thể coi là vực ngoại cao thủ.
Vực ngoại cao thủ trong võ lâm vẫn là rất nhiều.
Thổ Phồn Cưu Ma Trí.
Đại Liêu Tiêu Viễn Sơn
Tây Hạ Lý Thu Thủy
Thiên Sơn Đồng Lão
Bạch Đà Sơn Trang – Âu Dương Phong
Đào Hoa Đảo – Hoàng Dược Sư
Đại Tuyết Sơn – Bạch Tự Tại.
Thậm chí còn chưa kể đến Hiệp Khách Đảo thần bí.
Cao thủ dị vực trong thế giới này thực sự cực kỳ cường đại,lấn át cả cao thủ Trung Nguyên.
......
Lại nói đến Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong.
Lần này Âu Dương Phong đến Đào Hoa Đảo tất nhiên là vì Hoàng Dung cùng Âu Dương Khắc, chỉ có việc này thành mới có thể tính tới việc kết minh nhưng Hoàng Dung không có mặt thì sao có thể bàn hôn sự? mà cho dù có bàn hôn sự, Hoàng Dược Sư cũng không có tâm tình mà bàn.
Cũng may Hoàng Dược Sư đã nhờ Hồng Thất Công mang Hoàng Dung về, đối với năng lực tìm người của Hồng Thất Công thì dù Đông Tà hay Tây Độc đều cực kỳ bội phục, ở Trung Nguyên muốn tìm ai chỉ cần một mình Hồng Thất Công đứng ra là đủ.
Có Hồng Thất Công trợ giúp, theo Âu Dương Phong xem ra Hoàng Dung rất sớm sẽ trở lại vì vậy liền ở lại đảo vài hôm, coi như ngắm nhìn khung cảnh đệ nhất kỳ đảo hải ngoại.
Khi đoàn người Vô Song đặt chân đến Đào Hoa Đảo, khi mà Vô Song bắt đầu tấu lên một khúc Phi Thiên là lúc Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong đang đàm luận về võ nghệ.
Âu Dương Phong giỏi dùng độc, giỏi thuần rắn, mấy cái này Hoàng Dược Sư căn bản không hứng thú.
Hoàng Dược Sư am hiểu cầm kỳ thi họa, trận pháp – y lý, mấy thứ này Âu Dương Phong cũng không mấy hứng thú.
Hai người cũng chỉ có thể luận bàn võ công.
Ngồi ở tiểu viện giữa rừng hoa đào, hai vị ngũ bá đang vừa uống trà vừa đàm luận võ học đột nhiên cả hai đều im lặng sau đó đứng bật dậy.
....
....
Ngàn thu máu đã vấy lên tỳ bà
Người đem nỗi đau dấu trong minh hỏa

Buông chén canh,chôn chân nơi Mạnh Bà, nhìn mây nước
Phồn hoa cũng vỡ nát trên mi họa
Mười năm ấy xương cốt ai phong IZ5h tỏa
Đêm vẫn nghe, chu sa rơi Nại Hà
Nhân sinh qua màu thê lương pha
Kinh luân trên vai ôm giấc mộng gấm sơn hà
Xuân thu kia mau phai, mây khói phủ Trường An
Châm rơi bên sông, vội nhìn theo bóng chim hồng
Canh thâu nơi thâm sâu đăng minh lâu ngỡ như u hồn
Tên ai ghi lên phong bi nhấc bút khinh cuồng
Ly nhân thêm tương tư, đất khách dây đàn buông
Thanh khâm vương thương đau, kỉ lâu vấn minh nguyệt
Trăm năm nhân sinh như họa, tuyết rơi Tinh Hà
Phồn hoa bay, thiên thu gảy lên khúc say
Nơi bích lầu, Phong Linh sầu
Đàn buông lơi, câu thơ vì ai vỡ đôi
Lệ này phủ trắng lối
Ngàn thu máu đã vấy lên tỳ bà
Người đem nỗi đau dấu trong minh hỏa
Buông chén canh,chôn chân nơi Mạnh Bà, nhìn mây nước
Phồn hoa cũng vỡ nát trên mi họa
Mười năm ấy xương cốt ai phong tỏa
Đêm vẫn nghe, chu sa rơi Nại Hà
Nhân sinh qua màu thê lương pha
....
“Hảo một khúc nhạc”.
Khúc Phi Thiên truyền đến tai Đông Tà thậm chí làm ông như cảm nhận được tiếng lòng của mình, tiếng đàn bi thương mà réo rắt, tiền đàn như mộng như mị.
Khúc nhạc này như xóa đi ranh giới của thực tại, quay ngược về quá khứ, khúc nhạc này chạm đến hồi ức con người.
Thiên mang hồn nàng về với trời, ta liền phi thiên, ở bên nàng đời đời kiếp kiếp.
Hoàng Dược Sư không phải là một người bình tĩnh hay giỏi che dấu nội tâm gì, ông ta lúc này chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải gặp người đánh lên khúc nhạc này, thậm chí mặc kệ Âu Dương Phong.
Về phần Âu Dương Phong thì sao?, Âu Dương Phong cũng đứng bật dậy nhưng mà không phải vì khúc nhạc có bao nhiêu hay, cầm nghệ có bao nhiêu tinh thông mà là vì... người đánh khúc nhạc này có nội lực đáng sợ.
So về nội lực Âu Dương Phong cảm thấy mình mạnh hơn đối phương nhưng đối phương nội lực lại tinh khiết vô cùng, tinh khiết đến mức thế gian khó gặp.

Nội lực càng tinh khiết chứng tỏ phẩm chất nội lực càng mạnh, chứng tỏ căn cơ càng cao, chiến lực càng đáng sợ.
Cả Âu Dương Phong cùng Hoàng Dược Sư nhìn nhau, đều không nói gì phi thân mà đi ra ngoài, đi thẳng về hướng bờ biển, nơi phát ra khúc Phi Thiên kia.
....
Tốc độ của hai người rất nhanh, dù sao cũng đều là cao thủ đỉnh phong đương thời.
Đào Hoa Đảo là sân nhà của Hoàng Dược Sư, ông dĩ nhiên không gặp khó khăn gì, về phần Âu Dương Phong thì cũng chỉ cần bám theo Hoàng Dược Sư, cũng sẽ không bị ngăn cản.
Không mất bao lâu, thân hình Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong liền xuất hiện trước mặt Vô Song.
Khi hai vị ngũ bá này xuất hiện, ngón tay Vô Song cũng từ từ rời khỏi cây huyền cầm, ánh mắt hứng thú mà nhìn hai vị ngũ bá này.
Nhìn thấy Hoàng Dược Sư thì cũng thôi nhưng hắn thật sự không ngờ lại thấy cả Âu Dương Phong.
Âu Dương Phong người này... làm Vô Song nghĩ đến một việc.
Âu Dương Phong xuất hiện ở Đào Hoa Đảo chẳng lẽ vì hôn sự của Hoàng Dung cùng Âu Dương Khắc?.
Nữ nhân của Vô Song hắn, Âu Dương Khắc cũng dám tranh?.
Thú thật cả đời Vô Song, dù kiếp trước hay kiếp này cũng chưa bao giờ phải tranh đoạt nữ nhân với ai, đặc biệt là kiếp này, mỹ nhân trong thiên hạ gần như để mình hắn độc sủng.
Lần đầu tiên xuất hiện người muốn tranh đoạt nữ nhân với hắn.
Tranh đoạt nữ nhân với hắn thì cũng có thể bỏ qua, dù sao nam nhân mà, ai chẳng muốn hướng về mỹ nhân?.
Đáng chết là lại dám tranh đoạt nữ nhân thuộc về hắn.
Nếu mà Âu Dương Khắc cùng Vô Song đều chưa có quan hệ gì với Hoàng Dung, hắn có thể cảm thấy thú vị mà cùng Âu Dương Khắc tranh một hôi nhưng hiện tại Vô Song lại nổi lên sát tâm.
Lúc trước hắn còn cố kỵ Âu Dương Phong nên không lấy mạng Âu Dương Khắc bất quá hiện tại.
Nghĩ đến ngày còn ở Yến Kinh, khi Vô Song bị trọng thương bất tỉnh, Âu Dương Khắc lại dám khi dễ Dung nhi của hắn, thậm chí còn muốn cậy mạnh với Dung nhi, khóe miệng Vô Song dần dàn cong lên.
Âu Dương Phong không phải là người hiện đại, cũng không có đọc qua văn học mạng, không có xem qua phim ảnh, Âu Dương Phong chắc chắn không rõ Âu Dương Khắc được gọi là gì.
Trong trường hợp này Âu Dương Khắc được gọi là ‘Nam phụ trong truyền

thuyết’.
Đây là dạng nhân vật... đã định trước rất thảm, mạng thường thường sẽ không dài.
....
Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong hiện thân, cả hai người đều nhìn thấy đội ngũ Vô Song nhưng mà đáng chú ý nhất đương nhiên là Hoàng Dung.
Hoàng Dung hiện tại đã sớm không còn nộ khí với phụ thân, nhung nhớ nhiều ngày rốt cuộc lại trở về nhà, nàng thậm chí dùng hết tốc độ mà hướng về phụ thân, giọng nói muốn bao nhiêu ngọt có bấy nhiêu ngọt.
“Cha, Dung nhi rất nhớ người “.
Hoàng Dược Sư vốn rất giận đứa con gái này nhưng nghe một tiến ‘cha’ liền như một quả bóng xì hơi.
“Còn biết đường về?, ta còn tưởng sắp đến ngày dỗ mẫu thân ngươi, ngươi cũng không định trở về “.
Giọng nói là như thế bất quá trong mắt Hoàng Dược Sư hiếm hoi xuất hiện sự yêu thương.
Âu Dương Phong thấy Hoàng Dung trở về, đương nhiên cũng vui vẻ, dù sao nàng về sớm một ngày, hôn sự của nàng cùng Âu Dương Khắc có thể diễn ra sớm một ngày.
Không tiện phá đi không khí gia đình của hai cha con, Âu Dương Phong ánh mắt hướng về một nam tử đang đến gần.
Bạch y áo khoác đen, hai màu trắng đen đối lập tương phản rõ ràng nhưng lại trực tiếp tôn lên nhau.
Mái tóc trắng phi thường đặc biệt, phi thường bắt mắt.
Trên khuôn mặt bị mặt nạ che lại, cũng không nhìn rõ dung mạo.
Vô Song cứ như vậy chậm rãi tiếp cận hai vị ngũ bá cao thủ.
......
Vô Song tiến đến, Hoàng Dược Sư không thể không thấy, ông cũng đang quan sát thanh niên trước mặt mình.
Hoàng Dược Sư thực sự cảm thấy... không thích lắm.
Lý do đơn giản vô cùng, Vô Song dĩ nhiêu đeo mặt nạ che mặt.
Từ quần áo cùng trang phục Hoàng Dược Sư có thể phán định Vô Song là nam nhân, một cái nam nhân mà đeo mặt nạ cũng chỉ có thể là loại dấu đầu hở đuôi.
Tất nhiên nữ nhân thì khác, trong mắt Hoàng Dược Sư, nữ nhân đeo mặt nạ cơ hồ là việc bình thường không thể bình thường hơn.
Trong ngực phụ thân, Hoàng Dung rốt cuộc nhích người mà rời ra, nàng sau đó bước lùi một bước, trong con mắt khó tin của cả Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong, nàng ngọt ngào cười, khuôn mặt đầy hạnh phúc.
“Phụ thân, Dung nhi muốn giới thiệu với người, đây là Vô Song ca ca, là nam

nhân của Dung nhi, là người Dung nhi cả đời đều muốn ở cùng".
"Lần này Dung nhi về nhà, cũng là muốn dẫn Vô Song ca ca đến giới thiệu với phụ thân... cùng mẫu thân".
Lần đầu tiên gặp mặt nhạc phụ đại nhân, Vô Song quả thực cúng có chút áp lực.
Hai kiếp làm người, đây là lần đầu tiên hắn đi ra mắt nhà gái.
Đối với Hoàng Dược Sư, hắn cúi người chắp hai tay, giọng nói mang theo sự kính trọng của vãn bối cùng trưởng bối.
"Vô Song bái kiến nhạc phụ đại nhân".
......
Hắn không giống Quách Tĩnh, Quách Tĩnh khi đến Đào Hoa Đảo đối mặt với Hoàng Dược Sư liền phải chịu áp lực rất lớn, Vô Song thì khác.
Vô Song trực tiếp gọi 'nhạc phụ đại nhân' chính là vì hắn có niềm tin chắc chắn, Hoàng Dược Sư sẽ nhận đứa con rể này.
Lùi một vạn bước mà nói, cho dù Hoàng Dược Sư không đồng ý, hắn liền trực tiếp mang Hoàng Dung đi, dù sao theo nguyên tác, Hoàng Dung vẫn là đi cùng Quách Tĩnh, Hoàng Dược Sư muốn giữ cũng không nổi.

Quyển 2 Chương 217
Chiến Tây Độc

Cha mẹ nào mà không thương con đặc biệt là khi có một cô con gái như hoa như ngọc, thông minh tuyệt đỉnh.

Trước khi Hoàng Dung rời khỏi Đào Hoa Đảo, nàng vẫn còn là một thiếu nữ chưa trưởng thành, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, là một thiếu nữ có hứng thú rất lớn với thế giới bên ngoài.

Chưa đến một năm sau, nàng trở về Đào Hoa Đảo liền mang theo nam nhân của mình, hơn nữa lại là một cái nam nhân dấu đầu hở đuôi, đến cả mặt cũng không dám lộ ra.

Một cái nam nhân không hề biết điều, còn chưa được phụ thân nàng đồng ý đã dám xưng hai tiếng'nhạc phụ'.

Chung quy lại, Hoàng Dược Sư cảm thấy rất phản cảm với kẻ vừa xuất hiện lúc này.

Theo ông, con gái nhất định bị đối phương lừa, Hoàng Dung tuy thông minh hơn người nhưng từ bé đến lớn chỉ ở trên Đào Hoa Đảo, nàng quả thật khó mà nhìn thấu lòng người.

Nghĩ đến một điểm này, thân là phụ thân của Hoàng Dung, Hoàng Dược Sư cảm thấy nhất định phải hỏi cho ra lẽ, nhất định phải 'lật mặt' tiểu tử kia, khiến cho con gái hiểu rõ hắn là loại người gì.

Như Hoàng Dung, Hoàng Dược Sư là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, khi Vô Song cúi đầu gọi hai tiếng nhạc phụ ông đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp bất quá cũng không biểu hiện ra mặt, Hoàng Dược Sư biết có người sẽ vì ông lên tiếng.

Quả nhiên không đợi Hoàng Dược Sư phải mở lời, ở bên cạnh Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong sắc mặt liền lạnh lại.

Âu Dương Phong cảm thấy như có kẻ đang tát vào mặt mình vậy.

Vô Song là người hậu thế vì vậy sẽ không lạ gì quan hệ cha con giữa Âu Dương Phong cùng Âu Dương Khắc, cũng chính vì vậy hắn lúc này cứ như đang cướp con dâu của nhà Âu Dương vậy.

Âu Dương Phong tính tình độc ác, ông chỉ đối tốt với thân nhân còn lại ai Âu Dương Phong cũng mặc kệ, ai Âu Dương Phong cũng không tin tưởng.

Âu Dương Phong lúc này tiến lên một bước, kình lực bắn ra bốn phía, nội công của Âu Dương Phong quả thật rất mạnh, một thân khí thế dồn thẳng về phía Vô Song.

Tất nhiên Âu Dương Phong làm việc cũng cực kỳ kín đáo, chí ít không có một

tia áp lực nào truyền tải đến người Hoàng Dung, từ mặt ngoài mà xem ra, Âu Dương Phong chỉ là bước lên một bước mà thôi.
Hoàng Dược Sư ở bên cạnh thấy vậy cũng không nói câu nào, giám cướp con gái của ông đi, không cho đối phương một cái hạ mã uy sao được?.
Thế là khí thế như phô thiên cái địa đè ép về phía Vô Song, đây là một cái hạ mã uy đủ nặng.
Cả hai vị ngũ bá cao thủ đều cảm thấy Vô Song nhất định sẽ mất mặt vô cùng bởi thiên hạ này không có mấy người có thể đứng im trước khí thế của ngũ bá.
Đối mặt với khí thế của Âu Dương Phong, quả thực sắc mặt Vô Song hơi giật giật.
Trong ánh mắt của hắn có một tia bất ngờ, đáng tiếc không phải bất ngờ vì Âu Dương Phong quá mạnh mà là bất ngờ vì hắn quá yếu.
Trước đây, khi Vô Song mới đột phá Tông Sư cảnh giới, khi đó hắn nhìn thây Âu Dương Phong trên Dã Tam Pha, một Âu Dương Phong cao không thể chạm, căn bản không thể đánh bại bất quá hiện nay thì khác.
Vị trí đứng của Vô Song đã khác, tầm mắt của hắn tất nhiên cũng khác.
Vô Song hiện nay mới cảm thấy mình ‘ngu ngốc’, hắn quên mất một điều cực kỳ quan trọng.
Thời đại mà hắn sống, là thời Anh Hùng Xạ Điêu.
Anh Hùng Xạ Điêu là một tác phẩm tương đối đặc biệt của Kim Dung, một tác phẩm mang tính nối tiếp và phát triển.
Ví dụ nhất, nói đến Quách Tĩnh ai cũng biết Quách Tĩnh rất mạnh nhưng nhiều người quên rằng, Quách Tĩnh mạnh là mạnh trong thời Thần Điêu chứ không phải thời Xạ Điêu, nếu chỉ tính riêng trong thời Xạ Điêu chỉ sợ Quách Tĩnh là một trong những nam chính yếu nhất Kim Dung, đây chính là sự thật.
Trước đây mấy ngày hắn từng so chiêu với Bắc Cái, lấy Tịch Tà Kiếm Pháp đại phá Đả Cẩu Bổng Pháp, khi đó tuy hắn đánh bại Băc Cái nhưng lại không có quá nhiều cảm xúc.
Theo hắn nghĩ, Bắc Cái thua là bởi Tịch Tà Kiếm khắc chế Đả Cẩu Bổng nhưng mà hiện nay khi đối mặt với Âu Dương Phong, hắn biết mình quên mất một điều.
Ngũ Bá hiện tại cơ hồ cũng là rất yếu.
Ngũ Bá hiện tại, tuổi tác mỗi người cũng chỉ gần 40 mà thôi, khoảng cách đến Hoa Sơn Luận Kiếm lần thứ hai chí ít còn vài năm nữa chứ chưa nói đến Ngũ Bá tại Hoa Sơn Luận Kiếm lần thứ ba, nếu coi Ngũ Bá tại Hoa Sơn Luận Kiếm lần 3 là đỉnh phong thì bọn họ hiện tại cùng lắm chỉ là trung kỳ... là tân tấn ngũ tuyệt trong thiên hạ mà thôi.
Mấy ngày trước, hắn cũng đọ chưởng với Bắc Cái, khi đó Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của Vô Song còn ẩn ẩn vượt qua Bắc Cái một chút, hắn lúc đó không

suy nghĩ nhiều mà chỉ giải thích là do Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể của hắn mang lại, tuy nhiên hiện nay hắn biết, nội lực của chính Ngũ Bá so với nội lực của hắn hiện nay, tuy có hơn nhưng cũng chẳng hơn bao nhiêu.
Nếu Vô Song mở toàn lực, bằng vào Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể của mình, nội lực của hắn chỉ sợ còn mạnh hơn Ngũ Bá đương thời.
Cái phát hiện này lật đổ rất nhiều suy nghĩ của Vô Song trước đây.
Ngũ Bá trong cái thời đại này, thực lực chỉ khoảng Ngũ Tuyệt Trung Kỳ, so với Ma Thiên Cư Sĩ – Tạ Yên Khách chỉ sợ còn yếu hơn một chút.
Vô Song đột nhiên cười lớn, tiếng cười của hắn làm cả Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong không ngờ được, trong đầu chỉ có cùng một suy nghĩ.
“Chẳng nhẽ tiểu tử này bị điên? “.
Vô Song đột nhiên bước ra một bước, toàn bộ nội lực của hắn oanh kích trường không, trong người Âm Dương nhị khí bạo động tạo thành một vòng thái cực, đạo lực của Vô Song trực tiếp đè về phía Âu Dương Phong, ngang nhiên cùng nội lực của Âu Dương Phong so tài.
Âu Dương Phong nào ngờ chuyện này sẽ xảy ra, cũng vì không ngờ nên sắc mặt của hắn lập tức biến sắc, cứ như vậy sinh sinh lùi lại ba bước.
Vô Song nhếch miệng lên nhìn Âu Dương Phong, ánh mắt có chút lạnh lùng.
“Tây Độc, ngươi có tin bản công tử cho người nhổ luôn Bạch Đà Sơn Trang của ngươi hay không? “.
Câu nói này không giả, Vô Song hiện nay chỉ cần muốn liền có thể nhổ bật gốc Bạch Đà Sơn Trang.
Thứ nhất hắn có cả Tây Hạ sau lưng, tất nhiên bao gồm Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Thứ hai hắn có Linh Thứu Cung, có 36 động 72 đảo duy lệnh mà làm.
Thứ ba, hắn có Hiệp Khách Đảo tọa trấn hải ngoại, một thế lực siêu nhiên có thể đánh đồng cùng Thiếu Lâm.
Thứ tư, hắn có hai siêu cấp đại boss làm chỗ dựa, đừng nói là một cái Bạch Đà Sơn Trang, cho dù Thiếu Lâm Tự, hắn cũng dám xóa bỏ.
....
Bạch y áo khoác đen, theo gió mà tung bay.
Mái tóc trắng cực kỳ yêu mị, gần như khiến con mắt người khác không thể không nhìn.
Một thân khí thế như rồng, ánh mắt lạnh lẽo tựa vạn trượng hầm băng.
Hắn cứ như vậy mà đối mặt Âu Dương Phong.
Trước đây hắn không chắc mình có thể là đối thủ Âu Dương Phong hơn nữa kẻ này một thân độc thuật cực kỳ cường đại, vì vậy Vô Song nể mặt Âu Dương Phong 3 phần.
Hiện nay thì khác, hắn đã không dưới Âu Dương Phong, việc gì phải nể mặt

hắn?, càng quan trọng hơn là Âu Dương Phong cũng không nể mặt Vô Song?.
Một câu nói, kinh động toàn trường.
Ở phía xa xa, bốn nha đầu Mai Lan Cúc Trúc không hiểu công tử nhà mình đang nói gì nhưng theo bản năng đều khẽ nắm lấy bội kiếm.
Các nàng nào thèm quan tâm trước mặt là nhân vật nào?, sống với Đồng Mỗ, được Đồng Mỗ nuôi lớn các nàng liền có vài phần bá đạo của Đồng Mỗ, chỉ cần phạm cung chủ, cho dù là ai các nàng cũng dám xuất kiếm.
Về phần Diệu Đế đứng đó, khóe miệng hơi hơi cong lên.
Trong mắt cao thủ đỉnh phong như Diệu Đế, bản thân Đông Tà cùng Tây Độc chỉ là hai cái tiểu tử.
Cùng lắm chỉ có thể coi là tiểu đối thủ.
Công bình mà nói, trong cái thế giới này thực lực của Đông Tà cùng Tây Độc chỉ có thể ngang ngửa Trương Tam – Lý Tứ hơn nữa Đông Tà cùng Tây Độc cũng không am hiểu hợp công như Trương Tam – Lý Tứ dẫn tới mình Diệu Đế cũng tự tin đánh bại hai cái tiểu tử này.
Giờ phút này chỉ cần Vô Song hạ lệnh, Diệu Đế liền vì công tử lấy xuống đầu Tây Độc, đây chính là thực lực của Hiệp Khách Đảo – Tứ Trụ.
Tất nhiên người bất ngờ nhất phải là Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dược Sư sao có thể không nhìn ra, Vô Song dùng khí thế bức lui Âu Dương Phong hơn nữa trong lời nói của Vô Song còn có một loại tự tin, một loại siêu cấp siêu cấp cuồng ngạo, gần như coi trời bằng vung, khinh thường cả võ lâm vậy.
Nói muốn hủy diệt Bạch Đà Sơn Trang, câu này không phải ai cũng có thể nói được, phách lực phải rất lớn mới dám nói ra mấy từ này.
Nếu là cha vợ nhà người ta có thể sẽ đối với Vô Song phản cảm nhưng cha vợ nhà hắn thì khác.
Hoàng Dược Sư ánh mắt hơi hơi lóe lên, ông cảm thấy ‘con rể’ tương đối hợp mắt một chút, chí ít con rể làm việc không sợ hãi, không toan tính trước sau, tùy ý mà làm hơn nữa võ công cao tuyệt, cao đến mức Hoàng Dược Sư còn cảm thấy không thật.
Võ công của Vô Song cao đến đâu thì Hoàng Dược Sư có thể không quá chắc chắn nhưng nội lực của hắn thể hiện ra thì rõ như ban ngày, dùng nội lực bức lui Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư cũng làm không được.
Đột nhiên Hoàng Dược Sư lại nghĩ đến một việc, chính là khúc Phi Thiên mà Vô Song tấu.
Lúc trước Hoàng Dược Sư đến đây cũng chính vì khúc Phi Thiên này nhưng lại có Hoàng Dung xuất hiện, lại thêm cái thân phận tương đối nhảy cảm của Vô Song dẫn đến Hoàng Dược Sư tạm thời quên đi, lúc này ông lại nhớ đến khúc Phi Thiên, trong lòng lại nóng.

Hoàng Dược Sư thật sự rất muốn hỏi Vô Song về khúc Phi Thiên này nhưng hiện tại ông lại không biết mở miệng thế nào, ngay lúc này Vô Song đột nhiên thu lại khí thế toàn thân, đối với Hoàng Dược Sư nhẹ cúi đầu.
Muốn bao nhiêu lễ phép, có bấy nhiêu lễ phép.
“Nhạc phụ đại nhân, tứ lỗi cho tiểu tế vô lễ, chẳng qua trước đây Âu Dương Phong hắn từng gặp mặt Dung nhi ở Dã Tam Pha, liền gây cho nàng rất nhiều khó dễ thậm chí trực tiếp muốn bắt Dung nhi đi”.
“Hiện nay thấy Âu Dương Phong, hắn vốn là khách nhân của nhạc phụ, tiểu tế không muốn lỗ mãng nhưng dĩ nhiên lại muốn gây khó khăn cho tiểu tế, thù mới hận cũ liền tính gộp làm một thể, vẫn là hy vọng nhạc phụ bỏ qua”.
Nói năng rất có thứ tự, có trước cũng có sau.
Một giây trước còn bá đạo ngập trời, một giây sau liền cung kính có thừa.
Loại người khiêm nhượng cung kính này thật ra không hợp mắt Hoàng Dược Sư cho lắm nhưng hiện tại lại mang một tư vị khác.
Trong mắt Vô Song tràn ngập coi thường Âu Dương Phong nhưng lại nhất mực cung kính Hoàng Dược, đây là đại biểu cho cái gì?, đại biểu cho mặt mũi.
Hoàng Dược Sư cũng là con người, con người vẫn luôn có một điểm hư vinh, nếu không phải có hư vinh năm xưa ông đã không tham chiến tại Hoa Sơn.
Hoàng Dược Sư đời này chỉ thua qua Vương Trùng Dương bất quá ông cho dù không thua đám người còn lại ngũ bá thì cũng không thắng nổi.
Bao nhiêu năm qua, Đông Tà – Tây Độc – Nam Đế - Bắc Cái đều được coi là tứ trụ, bốn người so với nhau đều không hơn không kém nhưng hiện tại mà nói, một mặt nào đó Đông Tà liền thắng qua Tây Độc, không phải sao?.
Đông Tà đột nhiên cảm thấy, tiểu tế này lại thuận mắt hơn một chút.
Nếu khúc Phi Thiên kia là do hánh đàn thì lại càng tuyệt vời, khi đó Đông Tà thật sự có thể suy nghĩ đến việc gả Dung nhi ra ngoài, đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ mà thôi.
Đông Tà nghe Vô Song nói, rốt cuộc nhìn về phía Âu Dương Phong, ánh mắt liền không hề tốt đẹp.
“Lão Độc Vật, lời hắn nói có đúng không?, ngươi lại dám ra tay với Dung nhi? “.
Âu Dương Phong lúc này cũng ổn định trở lại, nghe thấy câu này hắn nào sẽ chịu nhận?.
“Lão Tà, bản thân Âu Dương Phong ta khi nào lại đối mặt với tiểu bối mà ra tay hơn nữa còn là con gái của ngươi?”.
“Lần đó gặp nàng trên Dã Tam Pha, ta lại nghe nói nàng trốn ra ngoài liền muốn đưa nàng về Đào Hoa Đảo mà thôi”.
Nói đến đây Âu Dương Phong liền hơi hơi khựng lại.
Tại lần đó gặp mặt trên Dã Tam Pha, hắn quả thực muốn bắt Hoàng Dung về cho

Âu Dương Khác gạo nấu thành cơm bất quá lại bị một nữ nhân ngăn lại.
Tiểu nữ nhân này xinh đẹp tựa thiên tiên, khuôn mặt còn đẹp hơn Hoàng Dung ba phần, Âu Dương Phong vừa thấy cô bé này lập tức muốn bắt nàng cùng cả Hoàng Dung về cho Âu Dương Khắc trái ôm phải ấp.
Đáng tiếc là cô bé tóc trắng kia không phải quả hồng mềm, võ công tương đối khá lại thêm việc Lý Thu Thủy đột nhiên xuất hiện mà ngăn cản hắn.
Xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, vừa kiêng kỵ thực lực Lý Thu Thủy lại vì hai bên có quan hệ hợp tác, Âu Dương Phong vẫn là bán Lý Thu Thủy mặt mũi mà buông tay.
Hôm nay lại một lần gặp mặt Hoàng Dung, Hoàng Dung căn bản không thay đổi nhưng bên cạnh nàng không có nữ nhân tóc trắng kia mà lại chui ra một cái Vô Song.
Càng thần kỳ là, ngoại trừu dung mạo không nhìn thấy cùng bộ ngực bằng phẳng đến không thể bằng phẳng hơn, Vô Song trước mặt hắn cùng nữ nhân tóc trắng trên Dã Tam Pha gần như... không khác gì nhau.
Âu Dương Phong đương nhiên cũng sẽ không dám nghĩ hai hình ảnh là một người, dù sao ở trên Dã Tam Pha thì Vô Song chỉ là con kiến hơi lớn một chút mà thôi, đến hiện tại qua một đoạn thời gian ngắn ngủi hắn đã có thể so sánh với chính mình, trên đời làm gì có tốc độ tu luyện nhanh như vậy?.
Bị Vô Song đẩy lùi ba bước, Âu Dương Phong thậm chí cảm thấy mặt mũi mất hết.
Hắn nhất định phải lấy lại mặt mũi, vì vậy lập tức một lần nữa khóa chặt Vô Song.
“Tiểu tử, ngày đó trên Dã Tam Pha lão phu cũng không thấy ngươi xuất hiện, ngươi đã không tại vì cái gì dám nói xấu lão phu?, đừng tưởng có mặt Hoàng Lão Tà ở đây mà lão phu không dám ra tay dạy dỗ ngươi, nếu ngươi không nói rõ một điểm, lão phu liền tuyệt không lưu tình”.
Âu Dương Phong biết nội lực Vô Song rất mạnh nhưng vẫn sẽ dưới hắn một chút, đây là dĩ nhiên.
Tiếp theo hắn cũng hiểu mình bị đẩy lùi không phải tại Vô Song mạnh mẽ thế nào, căn bản vì Vô Song chiếm tiên cơ lại thêm Âu Dương Phong không đề phòng mà thôi, trong mắt Âu Dương Phong đây rõ ràng là đánh lén.
Cuối cùng, Âu Dương Phong lục tung trí nhớ của mình, thật sự tìm không ra cao thủ tóc trắng nào trên giang hồ có thể làm mình kiêng kỵ.
Cao thủ tóc trắng thật ra cũng có vài người.
Đầu tiên là Chu Bá Thông, Lão Ngoan Đồng này tuổi tác không lớn nhưng mái tóc đều thuần một sắc trắng, đương nhiên Chu Bá Thông không phải là Vô Song hơn nữa Chu Bá Thông không phải là đối thủ của Âu Dương Phong hắn.
Ngoài Chu Bá Thông còn có Bạch Tự Tại, cũng là một đầu tóc trắng hơn nữa

thực lực kinh người nhưng mà Bạch Tự Tại lại là đồng minh của hắn.
Cao thủ đỉnh phong trong thiên hạ không phải từ không khí chui ra, nếu Âu Dương Phong không nhận thức vậy chắc chắn đối phương không phải cái hàng ngũ này.
Đáng tiếc sự việc chung quy có dị số, Vô Song là một cái dị số.
Hắn đúng là từ không khí chui ra rồi.
Đối với câu nói của Âu Dương Phong, thân hình Vô Song cứ như vậy biến mất.
Tiếp theo trong khoảnh khắc, hắn hiện ra bên cạnh Âu Dương Phong, một cước đá ra.
Một cước này không phải võ kỹ, chỉ đơn thuần là sức mạnh cơ thể cùng nội lực của Vô Song mà thôi.
Một cước này còn không đến trình độ Âu Dương Phong không phản ứng được nhưng mà khi hắn đưa tay ra đỡ, cả người cũng không nhịn được lùi lại hai bước, sắc mặt một lần nữa đỏ lên.
Chung quy, tốc độ của Vô Song quá nhanh vì vậy Vô Song vẫn là chiếm tiên cơ, một cước xuất ra vốn Âu Dương Phong không khó khăn lắm sẽ đỡ được nhưng nào ngờ thân thể Vô Song vốn cực kỳ biến thái đây?.
Đẩy lùi Âu Dương Phong, Vô Song mắt lạnh nhìn hắn.
“Ngươi cũng có thể với bản công tử không lưu tình?, bớt dát vàng lên mặt”.
Lần này Vô Song triệt để làm Âu Dương Phong bạo nộ rồi.

Quyển 2 Chương 218

Lão Độc Vật.

Âu Dương Phong từ xưa đến nay chưa bao giờ dễ nói chuyện đồng thời chưa bao giờ là kẻ hiền lành.
Vô Song từ trước đến nay cũng là như vậy hơn nữa từ khi đến thế giới này, trong lòng Vô Song vẫn luôn có một luồng uất khí.
Thế nào gọi là uất khí?, rất đơn giản bản thân hắn đã kìm nén quá lâu.
Trước khi đến thế giới này, hắn sống tưng đấy năm còn chưa thực sự được nhìn thấy mấy lần cao thủ đối chiến, lại càng chưa được tận mắt ở gần nhiều cao thủ như vậy.
Cao thủ thân quen nhất mà hắn gặp chính là Vạn lão cùng Vô Hà Tử nhưng mà vì thân quen hai người này trong mắt Vô Song trở nên cực kỳ gần gũi, tuyệt đối không cho hắn cái cảm giáp áp bách, hắn biết hai người này rất mạnh, cực kỳ mạnh nhưng lại không thật sự có thể cảm nhận được.
Tiếp theo hắn đến Nga Mi một chuyến, gặp lão sư thái trên Nga Mi đồng thời cũng từng nhìn thấy Phật Kiếm cùng Ma Đao hiện thân nơi trần thế bất quá hắn chỉ có tư cách làm người chứng kiến mà thôi, hắn còn chưa có tư cách thật sự cảm nhận được cái gì.
Sau này hắn mạnh lên một chút, hắn may mắn được nhìn thấy cuộc chiến của ngũ tuyệt cao thủ, được nhìn Bắc Hiệp cùng Xà Vương quyết chiến, được thấy Mục lão, được thấy cả Ngụy Trung Hiền.
Công bình mà nói, cuộc đời hắn kiếp trước bản thân Ngụy Trung Hiền là người cho hắn có cảm giác gần với tử vong nhất, cũng là người cho hắn áp lực lớn nhấ.
Bất quá vẫn câu nói kia, hắn khi đó chỉ là kẻ được chứng kiến.
Sau này đến Thiên Ý Thành, hắn thậm chí thấy đệ nhất cao thủ trong thiên hạ xuất hiện, được thấy vài vị ngũ tuyệt cao thủ thậm chí cả ngũ đế cao thủ nhưng chung quy hắn không cảm nhận được quá nhiều.
Hắn vốn chỉ là khan giả trong thế giới cường giả kia.
Khoảng cách của hắn cùng đám người này quá lớn, lớn đến mức hắn cảm nhận được sự không thực tế, cảm nhận mấy kẻ này đều không phải là người mà là thần tiên.
Tiên phàm cách biệt, phàm sao có thể hiểu tiên?.
......
Đến khi rơi vào thế giới này, hắn mới thực sự được tiếp xúc với sức mạnh chân chính.
Không còn là một vị khách qua đường, không còn là người xem mà là người

chân chính bước vào vòng tròn này.
Hắn đã gặp Lý Thu Thủy, đã chiến cùng Lý Thu Thủy.
Hắn đã gặp Âu Dương Phong, đã chiến cùng Âu Dương Phong.
Hắn thậm chí còn cùng Tiêu Phong đánh một trận thống khoái.
Hắn thậm chí còn cùng Long đảo chủ đánh đến thiên hôn địa ám.
Hắn thật sự bước một bước rất dài đi vào vòng tròn của kẻ mạnh nhưng mà hắn vẫn biết mình chỉ có thể đứng ngoài rìa vòng tròn mà thôi.
Đừng nói là Vô Song mà ngay cả Tiêu Phong hiện nay cũng chỉ đứng ngoài rìa vòng tròn.
Chỉ có từ khi rời khỏi Lôi Cổ Sơn, Vô Song mới hoàn thành quá trình thuế biến của bản thân mình, mới chân chính bước cả hai chân vào bên trong vòng tròn tuy nhiên hắn lại chưa nhận thức được mình mạnh bao nhiêu so với cao thủ trong thiên hạ.
Cho dù thắng qua Bắc Cái nửa chiêu, hắn cũng chỉ cảm thấy đây là vì Tịch Tà Kiếm Phổ chứ không phải vì hắn thật sự mạnh bao nhiêu.
Chỉ có lúc này trên Đào Hoa Đảo, trong nội tâm Vô Song liền sục sôi.
Hắn cùng Âu Dương Phong thật ra không có quá nhiều va chạm lợi ích thậm chí trong kế hoạch của Vô Song hắn còn muốn thu phục Âu Dương Phong.
Hắn có Sinh Tử Phù, hắn còn có Âu Dương Khắc.
Bằng vào hai thứ này lại thêm hứa hẹn quyền lực, tiền bạc, danh vọng hắn không tin không thể khiến Âu Dương Phong vì mình đánh đông dẹp bắc.
Dẫu lý trí cho Vô Song biết, hắn có thể sử dụng Âu Dương Phong nhưng hiện tại hắn cũng mặc kệ.
Trước đánh bại Âu Dương Phong, sau lại tính, hắn thực sự không đợi được, thực sự muốn biết mình khi không mượn trạng thái ma hóa, hắn có thể vượt qua ngũ bá đời nay hay không?.
Lúc trước trên Lôi Cổ Sơn là một loại thuế biến, lúc này ở Đào Hoa Đảo lại là một loại thuế biến khác, thuế biến về tinh thần.
....
Âu Dương Phong không phải là thuộc hạ của Hoàng Dược Sư, chỉ vì có việc muốn nhờ Hoàng Dược Sư bản thân Âu Dương Phong sẽ bán cho Hoàng Dược Sư vài phần mặt mũi, chí ít Âu Dương Phong cũng không muốn tự mình phải ra tay trên Đào Hoa Đảo nhưng mà muốn bảo Âu Dương Phong cúi đầu hay nhún nhường, hắn tuyệt đối không chấp nhận.
Vì thế, Hoàng Dược Sư thậm chí chòn chưa kịp vì Vô Song cùng Âu Dương Phong điều hòa quan hệ, Âu Dương Phong đã lao đến, cả người hắn đều xuất hiện một loại khí tràng màu xanh lá, cực kỳ đáng sợ.
Cái loại nội lực này, Vô Song đúng là không lạ gì.
Dùng độc nhập thân, lấy độc làm nội lực, Âu Dương Phong chưa chắc đã mạnh

nhất trong Tứ Bá nhưng tuyệt đối là đụng vào nhất.
Trên đời chẳng mấy ai muốn va chạm vào một kẻ điên tinh thông độc thuật cả.
.....
Âu Dương Phong lao tới, Vô Song cũng không lùi mà tiến, ống tay áo căng phồng lên, nội lực của hắn cũng điên cuồng bành trướng đồng thời song quyền nắm chặt, hai chân vận Lăng Ba Vi Bộ, trực tiếp mà tiến tới.
"Liệt Dương Phổ Chiếu".
Âu Dương Phong là độc, muốn chống lại độc công của Âu Dương Phong, cũng chỉ có thể nhắm đến chí dương chí cương con đường.
Chí dương chí cương, hiện nay không gì hơn được Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Thiên Sơn Lục Dương Chưởng tổng cộng có 6 chưởng, Liệt Dương Phổ Chiếu là chưởng xếp thứ 5.
Bàn tay Vô Song ngưng tụ chí dương chí cương nội lực, nội lực hóa hình bành trướng mà ra, sắc đỏ của chí dương chí cương khí tạo thành hỏa diễm, mang liệt dương chiếu rọi hư không.
Âu Dương Phong sắc mặt khẽ biến tuy nhiên rất nhanh bình tĩnh lại.
Độc công đúng là bị dương cương chưởng pháp khắc chế rất nhiều nhưng đâu có nghĩa Âu Dương Phong hắn sợ?.
Năm đó Nhất Dương Chỉ chính là chí dương chí cương chỉ pháp.
Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng là chí dương chí cương chưởng pháp.
Nam Đế cùng Bắc Cái có thể cho Âu Dương Phong gặp rất nhiều khó khăn nhưng Âu Dương Phong còn lâu mới sợ.
Lúc này cũng vậy, bàn tay tụ khí xanh của hắn vẫn cứ mạnh mẽ mà đánh ra, mang một thân độc thuật đối địch với Vô Song.
"Linh Xà Chưởng Pháp – Linh Xà Huyết Thủ Ấn".
Người đời khi nói về Âu Dương Phong sẽ nói đến cái gì?.
Đầu tiên là độc thuật.
Thứ hai là Cáp Mô Công.
Đây cũng là miêu tả đại khái về Âu Dương Phong trong mắt Vô Song nhưng rất nhanh hắn biết, Âu Dương Phong tuyệt đối không chỉ như thế.
Một chưởng đánh ra, vốn Vô Song tự tin dùng nội lực của bản thân mình lại thêm Thiên Sơn Lục Dương Chưởng chí dương chí cương liền 'chấp' hết mọi loại độc chưởng của Âu Dương Phong nhưng kết quả tuyệt đối nằm ngoài suy đoán của Vô Song.
Chỉ thấy khi hai chưởng pháp đối đầu với nhau, cánh tay Âu Dương Phong liền hóa thành xà.
Đây chỉ là một cái ví dụ nhưng đúng là cánh tay của hắn trong giây lát biến thành không xương, trong giây lát liền luồn qua cánh tay của Vô Song hơn nữa

nó còn dài ra, cực kỳ quỷ dị.
Vô Song nào ngờ được điểm này, trực tiếp dính một Linh Xà Huyết Thủ Ấn lên người, áo ngực của hắn rách toác ra, thân hình Vô Song bắn ngược ra ngoài, gnuyene phần ngực hắn dính lấy một đại thủ đỏ như máu.
Vô Song còn chưa kịp bình tâm tĩnh khí, hắn liền đã cảm thấy trong người có độc khí tiến vào, độc khí bắt đầu công tâm.
Vô Song sắc mặt lạnh lại, hắn liền vận Bắc Minh Chân Khí, lấy Bắc Minh Chân Khí lập tức hộ thể.
Bắc Minh Thần Công hiện nay đối với Vô Song từ sớm đã trở thành có cũng được mà không có cũng được dù sao Vô Song đã không thể hấp thu nội lực của người khác, hắn có hút bao nhiêu nội lực cũng không thể chuyển đổi thành Âm Dương Nhị Khí, như vậy về mặt hấp công Bắc Minh Thần Công triệt để phế đi.
Đây là tác dụng phụ duy nhất của Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể.
Tất nhiên Bắc Minh không chỉ có Hấp Công, còn có Hóa Công.
Hóa Công Đại Pháp thật ra cực kỳ lợi hại, cũng cực kỳ tinh thâm.
Bên trong Hóa Công Đại Pháp có một chiêu gọi là Khí Đao Cát Thể, là một phần cực kỳ tinh túy của Bắc Minh Thần Công.
Bắc Minh Thần Công có thể tạo ra Bắc Minh Chân Khí bảo vệ cơ thể bất quá Bắc Minh Chân Khí vốn bảo vệ lục phủ ngũ tạng, bảo vệ kinh mạch tránh trường hợp hấp thu quá nhiều nội lực bạo thể mà chết.
Khí Đao Cát Thể lại khác, nó đưa Bắc Minh Chân Khí vào trong chính kinh mạch, lấy nội lực cực kỳ tinh thuần mở một lối đi riêng cho khí âm độc thoát ra ngoài.
Vận lên Bắc Minh Thần Công lại dùng đến Khí Đao Cát Thể, lập tức trên đầu hắn xuất hiện từng luồng khói xanh, độc lực của Âu Dương Phong quả thực được hắn dẫn ra ngoài.
Nói thì chậm, mọi việc diễn ra thì nhanh, Âu Dương Phong một chiêu đắc thủ liền tiến tới, hai tay cùng xuất ra.
“Linh Xà Chưởng Pháp – Linh Xà Huyết Phệ”.
Hai cánh tay như hai con độc xà, biến chưởng thành trảo như đại xà há miệng, hướng về cổ họng của Vô Song.
Vô Song thấy vậy lại vận lên Lăng Ba Vi Bộ, dùng một góc không tưởng mà tránh thoát một chiêu, cả người hắn lại vòng ra sau Âu Dương Phong, chưởng lực theo đà mà đánh xuống.
Âu Dương Phong phản ứng cũng cực nhanh, hơn nữa Âu Dương Phong cũng bắt đầu nắm được điểm yếu của Vô Song.
Ông ta tiến lên một bước về phía trước, vận dụng Linh Xà Thân Pháp cả người như đại xà lướt trên mặt đất, lập tức kéo dài khoảng cách của mình cùng Vô Song, cả người quay phắt lại, năm ngón tay mở ra.

“Linh Xà Chưởng Pháp – Linh Xà Xuất Động”.
Độc khí hóa xà, oanh kích mà ra.
Trước đầu độc xà này, Vô Song mắt còn không thèm nháy một cái, một chưởng mạnh mẽ xuất ra.
“Dương Ca Thiên Quần”.
Chí dương chí cương nội lực theo chưởng phong của hắn oanh kích lên đầu độc xà, trực tiếp đánh nát đầu con độc xà này bất quá khi độc xà bị đánh nát, vân vụ liền tản ra bốn phương tám hướng, đây rõ ràng là khí độc.
“Lợi hại”.
Để lại một câu nói, Vô Song lại mượn Lăng Ba Vi Bộ mà thoát ra khỏi phạm vi khói độc.
Khói độc này không làm gì được Vô Song nhưng chung quy ở trong phạm vi khói độc tuyệt đối không dể chịu gì.
Âu Dương Phong thấy Vô Song thoát đi, lại mượn Linh Xà Bộ Pháp mà tới, độc khí bao phủ toàn thân, mái tóc tung bay.
“Linh Xà Chưởng Pháp – Độc Thủ Che Thiên”.
Ống tay áo mở rộng, không phải chỉ một đầu độc xà mà là cửu đầu xà cùng hiện.
Một chiêu này quả thực có thể coi là độc thủ che thiên.
Vô Song sắc mặt hiện nay lần đầu xuất hiện vẻ ngưng trọng, Âu Dương Phong kẻ này đúng là rất đáng sợ.
Một chiêu Độc Thủ Che Thiên này phạm vi công kích quá lớn, Lăng Ba Vi Bộ muốn thoát ra cũng không thoát kịp, đây là điểm yếu thứ nhất của Lăng Ba Vị Bộ, nó sợ võ công có khả năng sát thương phạm vi rộng.
Lăng Ba Vi Bộ dù sao cũng chỉ là võ học, nó không phải Thuấn Di, nó vẫn lấy sức người làm chủ, làm sao có thể đạt được trạng thái ‘súc địa thành thốn ‘?.
Điểm yếu thứ hai của Lăng Ba Vi Bộ, đây thật ra là điểm yếu mà Đoàn Dự gặp phải thậm chí Vô Song hiện nay cũng gặp phải.
Lăng Ba Vi Bộ nối toàn bộ kinh mạch trong cơ thể với nhau, vì vậy chỉ cần vận Lăng Ba Vi Bộ chẳng khác gì đang tu luyện khẩu quyết của nó, chỉ cần vận Lăng Ba Vi Bộ đều có thể dẫn tới nội lực gia tăng nhưng mà cũng chính vì thế, muốn tấn công nhất định phải giải trừ Lăng Ba Vi Bộ, nhất định phải đứng lại.
Lăng Ba Vi Bộ chỉ cần cắm đầu chạy, chỉ cần sức chân đủ khỏe liền tiên thiên bất bại nhưng muốn tấn công đối thủ thì lại không dễ, khi tấn công nhất định sẽ chậm lại, nếu chậm lại nhất định sẽ bị đối phương phản ứng kịp thậm chí bị đối phương tóm gọn.
Âu Dương Phong vừa nhìn bộ pháp của Vô Song, vậy mà có thể nghĩ đến mấy thứ này?, nhất định làm Vô Song giật mình không nhẹ.
P/s: Nay còn nhiều chương

Quyển 2 Chương 219
Cáp Mô Công

Bất cứ môn thân pháp nào đều mắc phải một điểm yếu cố hữu.
Bất kể ngươi nhanh thế nào, khi ngươi tấn công, lúc đó cũng là lúc ngươi chậm lại.
Bất kể ngươi nhanh thế nào, khi ngươi chạm vào thân để địch thủ, ngươi cũng sẽ chậm lại.
Đây là lúc đối phương chri cần bắt kịp tốc độ xuất thủ của ngươi, liền có thể bẻ gãy thế công.
Tốc độ nhanh thật ra cũng không quá đáng sợ, nó chủ đảm bảo tiên thiên bất bại nhưng muốn đảm bảo có thể an ổn chiến thắng địch nhân thì lại không chắc, càng lại gần địch nhân không gian di chuyển càng hẹp, càng khó vận dụng tốc độ.
Tốc độ nhanh nếu có thể kết hợp với viễn trình công kích mới có thể vừa đảm bảo công, vừa đảm bảo thủ.
Đây là lý do tại sao Đông Phương Bất Bại hay Đoàn Dự ở hậu thế có rất nhiều ‘Fan’ tuy nhiên trong cái thế giới võ hiệp này, đặc biệt là khi nắm giữ Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song mới có thể thấy được Lăng Ba Vi Bộ không đúng.
Lăng Ba Vi Bộ điểm mạnh đã nói rất rõ ràng nhưng điểm yếu của nó cũng dần dần lộ ra, nó vẫn có điểm yếu cố hữu của một bộ thân pháp bình thường đồng thời có điểm yếu riêng của nó.
Lăng Ba Vi Bộ có thể trực tiếp gia tăng nội công người luyện, là một bộ công pháp tu luyện nội công hoàn chỉnh nhưng mà chính vì thế một khi vận lên Lăng Ba Vi Bộ gần như không thể đem nội lực diễn hóa thành võ kỹ.
Sẽ không có chuyện vừa dùng Lăng Ba Vi Bộ vừa có thể đồng thời sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm, lộ tuyến vận công của Lăng Ba Vi Bộ đã thành hình, chỉ cần Lăng Ba Vi Bộ không dừng lại sao có thể vận lộ tuyến của Lục Mạch Thần Kiếm?, đây căn bản là muốn bạo thể mà chết.
Dĩ nhiên nói kiểu gì thì bộ đôi Lăng Ba Vi Bộ cùng Lục Mạch Thần Kiếm cơ hồ được coi là vô địch Kim Dung tiểu thuyết, dù sao dùng tốc độ Lăng Ba Vi Bộ chạy ra xa rồi lại dùng Lục Mạch oanh kích, không tin không thể ép chết đối phương.
......
Lại nói về Vô Song cùng Lăng Ba Vi Bộ.
Lăng Ba Vi Bộ hiện nay liền bị khóa chết, tạm thời không có đường chạy
Đã không chạy, Vô Song không ngại cường lực mà tiến tới.

Đối mặt với một chiêu Độc Thủ Chê Thiên, nội công Vô Song chính là không giữ lại chút nào, cổ tay xoay tròn, tay phải đánh tới một chưởng.
Đây là Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng.
“Dương Xuân Bạch Tuyết”
“Dương Quan Tam Điệp”
“Dương Ca Thiên Quân”
Phàm là võ công trong thiên hạ, đều sẽ có liên chiêu.
Quỳ Hoa Bảo Điển có, Đả Cẩu Bổng Pháp có thì Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đương nhiên cũng có bất quá Thiên Sơn Lục Dương Chưởng liên chiêu của nó lại mang theo chút khác biệt.
Liên chiêu của Thiên Sơn Lục Dương Chưởng chính là lấy chưởng hợp chưởng, cộng dồn càng nhiều chưởng vào nhau, uy lực càng mạnh.
Có Nhị Hợp Chưởng, có Tam Hợp Chưởng, có Tứ Hợp Chưởng đương nhiên cũng sẽ có Lục Hợp Chưởng.
Lục Hợp Chưởng chính là trình độ của Đồng Mỗ, còn Vô Song hiện nay hắn mới chỉ chạm đến Tứ Hợp Chưởng.
Hợp chưởng độ khó căn bản không tính nhưng mà nó yêu cầu nội lực cao đến dọa người, bằng vào nội lực của Vô Song cũng chỉ có thể dùng toàn lực mà đánh ra Tứ Hợp Chưởng mà thôi.
Tam Hợp Chưởng vừa ra, xung quanh Vô Song như xuất hiện kinh thiên hỏa diễm, nhiệt khí cấp tốc tăng lên, một chưởng này thậm chí đánh ra một đầu hỏa long, dương cương khí trực tiếp đốt cháy tất cả, trực tiếp oanh kích lên cửu đầu xà của Âu Dương Phong.
Cửu Đầu Xà lại một lần nữa bị đánh tan tuy nhiên khí độc của nó thì vẫn bao phủ toàn bộ không gian xung quanh Vô Song.
Vô Song lập tức cũng không nghĩ nhiều, cả người cấp tốc xoay tròn, vận dụng Lăng Ba Vi Bộ khiến thân thể như một cơn gió mà xuyên qua đám mây độc kia.
MỘt lần xuyên qua vân vụ khí độc của Âu Dương Phong, hắn liền đã thấy Âu Dương Phong lao tới, tốc độ tuyệt đối không chậm.
Âu Dương Phong độ cứng thân thể so không được với Vô Song nhưng thân thể của ông ta quả thực cực kỳ biến thái, tố chất thân thể cực cao lại thêm một thân độc thuật đồng thời dựa vào Linh Xà Quyền Pháp biến hóa hàng trăm hàng ngàn loại trực tiếp cận thân chiến đấu với Vô Song.
Vô Song cũng không dám thờ ơ, hai tay rung lên, mượn Thiên Sơn Chiết Mai Thủ mà quấn lấy Âu Dương Phong, hai người bỗng chốc loạn thành một đoàn, người tới ta đi.
Khả năng cận chiến của Âu Dương Phong còn mạnh hơn cả Hồng Thất Công.
Vô Song đương nhiên rõ ràng tố chất thân thể của Âu Dương Phong hơn Hồng Thất Công nhiều lắm, càng đáng sợ hơn là Linh Xà Quyền Pháp của hắn.

Bất kể là Linh Xà Quyền Pháp hay Linh Xà Chưởng Pháp thì Âu Dương Phong đều có một đặc điểm, hắn biến thân thể mình thành Linh Xà.
Vô Song càng đánh với Âu Dương Phong, hắn càng cảm thấy Âu Dương Phong không tầm thường, rất không tầm thường.
Linh Xà của Âu Dương Phong làm Vô Song nhớ tới Thu Sát Kiếm Pháp của Xà Vương – Viên Thừa Chí.
Cả hai đều mang theo hơi hướng của kỳ thuật, tăng mạnh tốc độ phản ứng của cơ thể, tăng độ linh hoạt từng khớp xương, từng kinh mạch, tăng độ bền dẻo, độ con dãn của cả cánh tay, từ đó khiến cánh tay linh hoạt, biến ảo khôn lường.
Năm xưa Vô Song đã trực tiếp được thấy Viên Thừa Chí dùng Thu Sát Kiếm Pháp dám cùng Song Thủ Hổ Bác của Quách Tĩnh đánh một trận.
Khi đó hắn cảm thấy Thu Sát Kiếm Pháp của Viên Thừa Chí cực kỳ đáng sợ nhưng mà hiện nay hắn liền nhận ra, Linh Xà của Âu Dương Phong còn mạnh hơn.
Thu Sát Kiếm Pháp chỉ trọng một chữ nhanh, nó trọng là trọng phản ứng, Thu Sát Kiếm Pháp không làm được tiên phát chế nhân, nó chính là dựa theo đối thủ biến chiêu mà làm ra phản ứng.
Linh Xà của Âu Dương Phong bất kể là biến chiêu hay vẫn là phản ứng đều cực cường, quan trọng hơn vì khả năng thiên biến vạn hóa khi cận chiến của nó, nó gần như áp chế địch nhân không thở nổi.
Theo Vô Song xem ra, có lẽ cũng chỉ có dạng võ công thiên hẳn về áp chế như Đả Cẩu Bổng Pháp mới có thể ngăn cản được cái loại biến ảo này.
Vừa vặn, Thiên Sơn Chiết Ma Thủ của Vô Song cũng thiên hướng áp chế, bằng vào song quyền cho dù không dễ dàng gì, hắn vẫn mạnh mẽ ngăn Linh Xà Quyền Pháp của Âu Dương Phong lại.
......
Xa xa, Hoàng Dược Sư đã sớm mang Hoàng Dung rời khỏi chỗ này, ông không ngăn cản Âu Dương Phong cùng Vô Song quyết đấu đồng thời thực sự muốn quan sát đứa con rể này vì vậy lựa chọn trực tiếp kéo dài khoảng cách mà rời đi.
Hoàng Dược Sư một mặt không muốn con gái bị ảnh hưởng từ trận chiến của hai người, một mặt lại càng muốn cùng con gái nói vài câu.
Đầu tiên, Hoàng Dược Sư một tay nắm lấy tay Hoàng Dung như nắm tay một đứa bé vậy, ánh mắt hơi nhíu nhìn về đám người Mai – Lan – Cúc – Trúc.
Hoàng Dược Sư thực lực yếu hơn hai người Ngu Trà cùng Diệu Đế rất nhiều, bất kể là ai trong hai người xuất hiện Hoàng Dược Sư thậm chí đều coi giống một lão nhân già nua vô lực vì vậy sự chú ý của ông đổ dồn vào bốn nha đầu đi theo Vô Song.
Tất nhiên Mai Lan Cúc Trúc bốn nha đầu này trong mắt người thường thực lực không tệ nhưng trong mắt Hoàng Dược Sư căn bản không đáng để ý, điều duy

nhất làm ông để ý là bốn cô gái này không ngờ mỗi người đều có một loại khí chất riêng biệt, đặc biệt khi nhìn thấy Cúc Kiếm đang nắm giữ cây huyền cầm của Vô Song, ánh mắt Hoàng Dược Sư liền xuất hiện sự hứng thú.
“Dung nhi, nói thật với phụ thân... Vô Song... hắn ta bao nhiêu tuổi?”.
Đây là một câu Hoàng Dược Sư bắt buộc phải hỏi.
Đúng là từ ánh mắt ông mà xem, tuổi tác của Vô Song chắc chắn còn rất trẻ nhưng làm gì có thiên tài trẻ tuổi nào mạnh như vậy?, mạnh đến mức biến thái, đây là điều Hoàng Dược Sư thật sự muốn xác nhận.
Hoàng Dung bị cha hỏi, vẻ mặt liền đầy tự hào.
“Phụ thân, người phải chuẩn bị tinh thần nha, Vô Song ca ca năm nay mới 17 tuổi”.
Nói xong câu này chính Hoàng Dung còn chột dạ một chút, Hoàng Dung năm nay 14 tuổi, nàng khi đó gặp Vô Song, nàng nhớ rõ Vô Song nói mình 16 tuổi.
Hai người ở với nhau thời gian tương đối dài nhưng tuyệt đối chưa đến một năm, đúng ra Vô Song mới chỉ 16 tuổi mà thôi tuy nhiên Hoàng Dung vẫn là cảm thấy nên ‘thêm’ cho Vô Song chút tuổi.
17 tuổi chung quy khác 16 tuổi rất nhiều bởi sau 17 tuổi liền là 18 tuổi.
Nói Vô Song 17 tuổi ai biết hắn vừa bước sang tuổi 17 hay sắp đến tuổi 18 đây?, mượn cái suy nghĩ này lại thêm Vô Song tương đối trầm ổn có thể làm người khác cảm thấy... Vô Song gần 18 tuổi một chút.
Với người khác Hoàng Dung không biết nhưng với nàng con số 18 này rất đặc biệt, năm phụ thân nàng 18 tuổi cũng gặp mẫu thân nàng.
Mượn cái độ tuổi này mà bám vào, phụ thân cũng không thể nói Vô Song quá nhỏ tuổi mà không chấp nhận hôn sự này đi?.
Quả nhiên khi nghe được tuổi của Vô Song, Hoàng Dược Sư trong nội tâm liền vui vẻ không ít.
Con rể năm nay mới 17 tuổi.
Đứa con rể này thiên tư cực kỳ kinh khủng, là yêu nghiệt trong yêu nghiệt hơn nữa tuổi tác này cũng không nhỏ, qua năm liền sẽ 18 tuổi, theo Hoàng Dược Sư cảm thấy 18 tuổi liền tương đối đẹp cho việc thành gia lập thất.
“Dung nhi, phụ thân lúc trước trên đảo nghe thấy tiếng đàn kia, là hắn đánh?”.
Hoàng Dung lần này tuyệt đối không cần suy nghĩ mà gật đầu.
“Vâng, phụ thân người không biết Vô Song ca ca thực sự... là nam nhân duy nhất ngoài phụ thân mà Dung nhi bội phục”.
“Vô Song ca ca cầm kỳ thi họa đều tinh thông, dược lý cùng y đạo trực tiếp so với thần y đương thời cũng được, trù nghệ thì Dung nhi cũng không dám so sánh đấy là chưa kể ca ca còn am hiểu kinh dịch, còn hiểu trận pháp, có thể... có thể coi là thập toàn thập mỹ”.
Lần này Hoàng Dược Sư rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, sắc mặt liền hiện ra

nụ cười cực kỳ rõ ràng.
Con gái so sánh con rể với mình, với người khác thì không biết thế nào nhưng với Hoàng Dược Sư mà nói ông cực kỳ vui vẻ.
Con rể tài hoa như vậy căn bản không khác gì ông hồi trẻ hơn nữa thậm chí còn vượt xa ông.
Hoàng Dược Sư không biết trong lời nói của con gái có mấy phần thật, mấy phần giả nhưng chỉ cần từ nhạc khúc mà Vô Song đánh, Hoàng Dược Sư đã tương đối yêu thích đứa con rể này.
Về tuổi tác, cực kỳ thích hợp với con gái ông.
Về võ công... nhìn Vô Song cùng Âu Dương Phong loạn chiến, Hoàng Dược Sư thậm chí còn có chút bội phục.
Về tài năng, đương nhiên càng không cần nói.
Cuối cùng là tính cách, ông chưa rõ tính cách của Vô Song thế nào nhưng mà từ việc hắn dám vì con gái đánh với Âu Dương Phong vậy thì đã là điểm cộng rất lớn.
Hoàng Dược Sư thích nhất loại người vô pháp vô thiên, chỉ làm theo bản tâm bởi ông cũng là loại người như vậy.
“Dung nhi, con kể cho ta nghe một chút, con gặp hắn thế nào?”
Ở bên cạnh phụ thân, nhớ lại ngày đầu mình gặp Vô Song, sắc mặt Dung nhi liền khẽ đỏ lên, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện nụ cười ngọt ngào.
“Phụ thân, con gặp ca ca là như thế này... “.
Hoàng Dung kể, Hoàng Dược Sư nghe, ông cực kỳ chăm chú mà nghe tuy nhiên không bao lâu sau ánh mắt Hoàng Dược Sư liền mở lớn, ông lập tức hô.
“Không tốt”.
Hoàng Dung cũng bị phụ thân làm giật mình, nàng căn bản không hiểu tại sao phụ thân thất thố như vậy nhưng mà theo bản năng nàng liền nhìn về trận chiến của Âu Dương Phong cùng Vô Song.
Lúc này hai người không biết từ bao giờ đã tách ra.
Sau đó... nàng thấy Âu Dương Phong hai tay hai chân chống xuống mặt đất, khuôn mặt phồng lên.
“Lão Độc Vật dùng đến cả Cáp Mô Công? “.
“Dung nhi, ngươi không cần lo lắng, phụ thân liền đến ngăn lại Lão Độc Vật”.
....
Sáng mai sẽ đăng thêm chương nhé T_T

Quyển 2 Chương 220
Cáp Mô Công (2)

Hoàng Dược Sư thân là một trong ngũ bá, ông cũng phải hiểu thực lực của ngũ bá như thế nào.
Ông tuy thấy Vô Song làm đối thủ của Âu Dương Phong, chính ông cũng bội phục Vô Song tuổi tác không lớn lại có thể cùng Âu Dương Phong bất phân thắng bại nhưng tiền đề là Âu Dương Phong không sử dụng Cáp Mô Công.
Cáp Mô Công... nó có thể so sánh với Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Cáp Mô Công là môn tuyệt học có sức công phá mạnh nhất thiên hạ hoặc chí ít trong cái thời đại ngũ bá phân tranh này.
Khi thấy Âu Dương Phong bị Vô Song bức ra sử dụng Cáp Mô Công, Hoàng Dược Sư lập tức liền muốn xuất thủ cứu Vô Song.
Mặc kệ Hoàng Dung ở bên cạnh, ông không kịp nói câu gì liền vận thân pháp, ông nhất định phải dùng toàn lực mà cứu con rể tương lai một mạng.
....
Tại sao nói Cáp Mô Công là tuyệt học có sức công phá mạnh nhất thiên hạ?, cái này liền nhìn vào Hoa Sơn Luận Kiếm.
Hoàng Dược Sư từng ở Hoa Sơn Luận Kiếm, ông biết Cáp Mô Công phi thường lợi hại.
Hàng Long Thập Bát Chưởng là chưởng pháp chí cao trong thiên hạ nhưng bàn về uy lực công phá, nó không sánh nổi Cáp Mô Công, không có một chiêu một thức nào trong Hàng Long có uy lực so nổi với Cáp Mô Công.
Nhất Dương Chỉ rất mạnh, nó là chỉ pháp chí dương chí cương trong thiên hạ, tụ toàn bộ nội lực tại một điểm mà bắn ra, uy năng cực cường nhưng mà nó cũng không so được với Cáp Mô Công.
Cáp Mô Công của Âu Dương Phong chỉ có vèn vẹn năm chiêu.
.....
Chiêu đầu tiên trong Cáp Mô Công gọi là Cáp Mô Súc Lực.
Hai tay hai chân của Âu Dương Phong dạng ra, sau đó quanh người hắn xuất hiện một vòng bảo hộ màu xanh, đất đá xung quanh liền tung bay gần như trở thành một tấm màng phòng ngự cho Âu Dương Phong vậy.
Vô Song nhìn thấy cảnh này, triệt để giật mình.
Cáp Mô Công cực kỳ lợi hại, hắn đương nhiên biết việc này nhưng mà Cáp Mô Công động tác quá xấu, nó còn xa mới đủ cường đại để Vô Song vì nó từ bỏ vẻ tiêu sái của bản thân mình, vì điểm này Vô Song chưa từng tơ tưởng tới Cáp Mô Công.

Thân là người hậu thế, hắn vừa nhìn cũng biết Âu Dương Phong muốn dùng Cáp Mô Công chỉ là hắn không ngờ cảnh tượng cuối cùng lại ra cái này.
Tư thế của Âu Dương Phong phi thường chuẩn xác như trong phim ảnh bất quá bụi bay mù mịt xung quanh là cái gì?, lớp lá chắn xung quanh Âu Dương Phong là cái gì?.
Tiếp theo Vô Song thấy khuôn mặt Âu Dương Phong phồng lên, không chỉ khuôn mặt mà còn cổ họng rồi nguyên phần bụng dưới, nhìn không khác gì một con cóc, hình ảnh cực kỳ kinh khủng.
Trong hình dạng con cóc này, Âu Dương Phong triệt để trở nên xấu xí vô cùng hơn nữa theo hô hấp kì dị của hắn, độc khí toát ra càng ngày càng nhiều, mỗi lần hắn phình bụng ra rồi thu bụng lại như cũ Vô Song còn có cảm giác đây là nguyên một đám mây độc xuất hiện.
Đây là chiêu thứ hai của Cáp Mô Công, gọi là Cáp Mô Thổ Tức.
Tiếp theo cổ họng Âu Dương Phong mở lớn, lần này thì Vô Song triệt để thấy lạnh sống lưng.
Trong miệng của hắn tràn ngập độc khí, đại địa xung quanh như run lên vì hắn, nhìn Âu Dương Phong hiện nay không khác gì quái vật vậy, theo hắn mở miệng ra khí độc từ bốn phương tám hướng điên cuồng tụ lại, như một quả boom chuẩn bị được hắn bắn ra vậy.
Vô Song cũng không thể ngồi im nữa tuy nhiên Vô Song vẫn cảm thây Cáp Mô Công này của Âu Dương Phong có chút ‘dở hơi’.
Tạm không nói uy lực thế nào nhưng Âu Dương Phong nãy giờ chỉ đứng nguyên một chỗ, có cái tác dụng gì?, Vô Song biết nếu không phải là hắn tò mò muốn nhìn Cáp Mô Công trong truyền thuyết, hắn đã sớm xuất chiêu công kích Âu Dương Phong.
Vô Song thật sự không cảm thấy, Âu Dương Phong sẽ tránh được một chiêu của hắn.
Một lần nữa đề khí, Vô Song dồn toàn bộ nội lực tại thân lại, lại một chiêu Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng đánh ra.
Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng của Vô Song chắc chắn không yếu, nó thậm chí còn mạnh hơn Kháng Long Hữu Hối của Hồng Thất Công, hơn không chỉ một bậc.
Đối thủ là Âu Dương Phong một trong ngũ bá đương thời, cho dù ngũ bá hiện tại yếu hơn ngũ bá trong đầu Vô Song rất nhiều thì Vô Song vẫn dành cho đối phương sự tôn trọng nhất định, theo Vô Song một chiêu Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng cường lực một kích, trong trạng thái không thể né tránh thiên hạ đúng là không nhiều người chịu nổi.
Chí dương chí cương nội lực lại hóa hình thành hỏa diễm, một hỏa chưởng của Vô Song mạnh mẽ đánh ra.

Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng đi đến đâu độc khí bị đốt cháy đến đó, oanh kích thẳng mveef phía Âu Dương Phong.
Vô Song tin tưởng một chiêu này nếu Âu Dương Phong không làm ra hành động đón đỡ thích hợp, hắn không trọng thương thì cũng phải nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày, căn bản không thể đánh tiếp.
Đáng tiếc suy nghĩ của Vô Song vẫn là sai rồi.
Thiên Sơn Tam Hợp Chưởng đánh tới, vậy mà khi nó nện lên lớp tường chắn mờ mờ ảo ảo của Âu Dương Phong, cảnh tưởng không thể tin nổi xuất hiện.
Chỉ thấy hỏa chưởng của Vô Song vốn đang thế không thể đỡ lại mạnh mẽ bị chặn lại sau đó theo vòng quay liên tục của lớp lá chắn mờ ảo kia, hỏa chưởng của Vô Song cũng bị hút vào, bị quay tròn xung quanh Âu Dương Phong, hỏa chưởng chưa hoàn toàn bị triệt tiêu nhưng đúng là theo mỗi vòng quay uy lực hỏa chưởng đều đang cấp tốc biến mất.
Lần này Vô Song mới giật mình phát hiện ra, Cáp Mô Công thực sự rất đáng sợ.
Nếu Cáp Mô Công cứ đứng im một chỗ mà 'hít' với 'hà' liền sẽ trở thành bia ngắm cho đối thủ, chiến đấu dạng này không khác gì tự sát tuy nhiên Cáp Mô Công lại tạo ra cho chủ nhân một lá chắn siêu cường.
Âu Dương Phong không di chuyển là đúng nhưng không phải ai cũng xuyên qua được lớp là chắn của Cáp Mô Công.
Nếu không xuyên qua được lớp lá chắn của Âu Dương Phong liền không thể gây uy hiếp cho hắn, nếu không thể gây uy hiếp cho hắn thì tốt nhất nên biết mình phải đối mặt với cái gì.
Ngay lúc này vọng vào tai Vô Song chính là âm thanh của Hoàng Dược Sư.
"Tiểu tử, mau chạy về phía lão phu".
Hoàng Dược Sư một đường lao về phía Vô Song nhưng mà ông cũng bắt đầu có chút 'cuống'.
Ban đầu vì tránh cho con gái dính phải độc khí của Lão Độc Vật, Hoàng Dược Sư liền mang Hoàng Dung cách thật xa trận chiến này, lại thêm một đường hứng thú nghe con gái kể chuyện ông cũng có chút lơ đãng trận chiến giữa Vô Song cùng Âu Dương Phong.
Đến khi phát hiện ra Âu Dương Phong sử dụng Cáp Mô Công, Hoàng Dược Sư liền lập tức chạy tới, muốn cứu Vô Song một mạng nhưng liền phát hiện ra đã muộn.
Cũng may Hoàng Dược Sư nhớ ra tốc độ của Vô Song cực nhanh vì vậy liền nói một câu vừa rồi, chỉ cần Vô Song chạy về phía ông, ông quả thật có thể vì Vô Song ngăn cản một chiêu Cáp Mô Công này.
Hoàng Dược Sư đương nhiên cũng có thể lựa chọn tấn công Âu Dương Phong, dùng một chiêu 'Vây Ngụy Cứu Triệu' nhưng mà viễn trình công kích duy nhất của ông là Đàn Chỉ Thần Công bất quá tạm không nói về khoảng cách quá xa, uy

lực của nó muốn phá hủy phòng ngự của Cáp Mô Công cũng khó mà làm được.
Vô Song thấy vẻ mặt lo lắng của Hoàng Dược Sư, ánh mắt liền trở nên giật giật.
Vô Song không phải kẻ 'vâng lời' gì, hắn mang theo thiên hướng phản nghịch rất lớn hơn nữa hắn cũng không nghĩ mình sẽ thua Âu Dương Phong.
Một chiêu Cáp Mô Công mà thôi, chẳng nhẽ vô địch thiên hà?.
Không hề có ý tứ di chuyển, Vô Song một lần nữa vận công.
Trên đầu Vô Song lần này rất nhanh xuất hiện sáu đóa hoa mai, cảnh tượng này cũng giống với Quỳ Hoa lúc trước chỉ là sáu đóa hoa mai mày tương đối nhỏ, hình dáng chỉ giống với những đóa hoa mai bình thường mà thôi.
Những đóa hoa này cũng không mang theo màu trắng như tại Thiên Sơn, đây là những đóa hoa mai thuần một sắc đỏ, là 'hỏa mai'.
Tiếp theo sáu đóa hỏa mai chỉ còn lại hai đóa, bốn đóa kia liền hợp lại làm một, trực tiếp tạo trên tay Vô Song một cái hỏa ấn ký mờ mờ ảo ảo.
"Tam hợp không được, chẳng nhẽ tứ hợp cũng không được?".
"Thiên Sơn Tứ Hợp Chưởng".
Tam Hợp Chưởng là hỏa chưởng, Tứ Hợp Chưởng là hỏa mai.
Một đóa hoa mai màu đỏ, cứ như thế được Vô Song đánh ra.
"Dương Xuân Bạch Tuyết"
"Dương Quan Tam Điệp"
"Dương Ca Thiên Quân"
"Ngạo Dương Tựa Hỏa".
Đóa hỏa mai lao tới, sau đó khi va chạm cùng lớp lá khí độc của Âu Dương Phong, lập tức bạo nộ, cứ như một biển lửa giáng xuống Âu Dương Phong vậy.
Cùng lúc này, Âu Dương Phong mở miệng ra, hắn cũng tụ khí đủ rồi.
"Chu Cáp Diệt Địa ".
Chiêu thứ ba trong Cáp Mô Công, rốt cuộc xuất hiện.
Miệng của Âu Dương Phong mở lớn như con ếch chuẩn bị săn mồi vậy, sau đó khí độc trực tiếp bắn ra, lao thẳng về phái Vô Song theo đường thẳng, oanh kích thẳng vào đóa hỏa mai của Vô Song, hai siêu cường chiêu thức cứ như vậy oanh kích vào nhau.
Hai chiêu này mạnh đến nỗi, cho dù Hoàng Dược Sư đang lao tới cũng phải cấp tốc lùi lại, vẻ mặt lần đầu xuất hiện vẻ hoảng sợ.
.....
Bất kể là Chu Cáp Diệt Địa hay Thiên Sơn Tứ Hợp Chưởng, về một mặt nào đó sức công phá đều không khác gì tuyệt học áp đáy hòm của Hoàng Dược Sư, cho dù chiêu thức mạnh nhất của Bắc Cái hay Nam Đế cũng chỉ đến thế này mà thôi.
Hai người va chạm, phải nói là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy một chiêu thức uy lực đáng sợ như thế này, thân thể hắn thậm chí còn không vận dụng nổi Lăng Ba Vi Bộ, trực tiếp bị lực ba động đánh bay đi.

Vô Song từng so chiêu cùng Kiều Phong, cũng từng bị ba động lực bức lùi lại nhưng Vô Song có thể xác nhận, lần này so với lần đó uy lực gấp 10 lần thậm chí càng hơn.
Uy lực lần va chạm này trực tiếp làm Vô Song phun ra một búng máu, vẻ mặt hắn tái lại, chính hắn cũng không rõ mình bị đánh bay đi bao xa, cả người lăn lộn trên mặt đất, cho đến khi hắn có thể dùng tay chống xuống mặt đất, cố gắng giảm tốc độ bắn đi rồi mượn thêm khinh công của bản thân mà ổn định thân thể, hắn mới có thể ngước đầu lên mà nhìn Âu Dương Phong.
Âu Dương Phong hiện tại tuyệt đối chẳng tốt hơn Vô Song bao nhiêu, mái tóc rối bời, áo ngực rách toác, hai tay hai chân của hắn lúc này vẫn cứ bám vào mặt đất nhưng lại để lại bốn đường thật dài trên nền đất cứng rắn, cả người vẫn đang điên cuồng run rẩy.
Bất quá... Âu Dương Phong vẫn là tiếp tục há mồm rồi.

Quyển 2 Chương 221
Âu Dương Phong Bại

Một lần nữa nhìn Âu Dương Phong há miệng, ngay cả Vô Song cũng phải rùng mình.
Hắn lúc này chỉ có hai lựa chọn, hoặc là dùng thân pháp lập tức rời đi hoặc là lựa chọn cường công, trực tiếp đánh nát phòng ngự của Cáp Mô Công.
Vô Song bản tâm hắn đúng là không muốn rời đi.
Hắn muốn cường công phá hủy tấm lá chắn của Cáp Mô Công kia, công bằng mà nói Vô Song cảm thấy hắn cũng không phải không phá được.
Nếu Cáp Mô Công không thể phá thì Cửu Âm Chân Kinh đã chẳng đến lượt Vương Trùng Dương sở hữu, cứ đứng im một chỗ mà dùng Cáp Mô Công, Âu Dương Phong chỉ sợ đã sớm vô địch thiên hạ.
Muốn phá được Cáp Mô Công, cách tốt nhất cũng chính là cường công, chỉ cần đánh nát tấm phòng ngự của Âu Dương Phong, tất nhiên Cáp Mô Công tự động bị phá.
Nghĩ đến một điểm này, hai đan điền của Vô Song lại cấp tốc vận chuyển tuy nhiên hắn đồng thời cũng phát hiện ra Âu Dương Phòng cũng rất khác so với ban đầu.
Lần này ông ta há mồm ra, ngoại trừ độc khí xung quanh Vô Song rõ ràng còn cảm nhận được không khí từ bốn phương tám hướng bị hút lại, cơ thể Âu Dương Phong càng ngày càng phình ra.
Đây là chiêu thứ tư trong Cáp Mô Công – Chu Cáp Thôn Thiên.
Một chiêu này, tụ khí càng mạnh, uy lực càng kinh người.
Đây là bản nâng cấp của Cáp Mô Thổ Tức.
Cho dù Vô Song không hiểu lắm về Cáp Mô Công nhưng có ngu hơn nữa cũng phải nhìn ra, hô hấp của Âu Dương Phong so với lúc trước càng ngày càng mạnh, chỉ sợ khi hắn tích đủ lực mà xuất ra một chiêu cuối, ngay cả Vô Song cũng ăn không ít đắng.
Cho dù là Hoàng Dược Sư đang lao về phía Vô Song cũng phải dừng lại, Hoàng Dược Sư quá biết động tác của Âu Dương Phong đại diện cho cái gì.
Theo bản năng Hoàng Dược Sư dĩ nhiên muốn cứu Vô Song, ông cũng không cảm thấy mình lại không thể thể ngăn cản được một chiêu này của đối phương tuy nhiên khi ông nhìn về phía Vô Song, một lần nữa lại ngập ngừng, rốt cuộc vẫn là không ra tay.
Lúc này chỉ thấy Vô Song rất khác, từ lúc Vô Song xuất hiện đã cho người ta một loại cảm giác rất rõ ràng về nội lực, là chí dương chí cương nội lực tuy

nhiên hiện nay trên người Vô Song lại xuất hiện âm nhu nội lực thậm chí là chí âm chí nhu nội lực.
Cơ thể hắn như bị tách thành hai phần, tóc trắng khẽ lay động, bạch y tung bay trong gió.
Nửa người bên trái của hắn là Tiên Thiên Chí Âm Khí.
Nửa người bên phải của hắn là Tiên Thiên Chí Dương Khí.
Với Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể bản thân Vô Song đúng là hoàn toàn có thể vừa tạo ra Tiên Thiên Chí Âm Khí, vừa tạo ra Tiên Thiên Chí Dương Khí nhưng mà đây cũng chỉ là tương đối mà thôi.
Đạo thể về mặt ý nghĩa sẽ giúp nội lực của Vô Song chuyển hóa thành bất cứ dạng gì mà mình muốn, dẫn đến nội lực của hắn có thể thích hợp với tất cả võ công trong thiên hạ nhưng mà nếu hắn muốn chia nội lực thành hai phần, để nó giữ ở hai trạng thái đối nghịch nhau tất nhiên không dễ.
Đạo thể cho Vô Song điều kiện tạo ra cái trạng thái này nhưng mà để duy trì nó hay để làm nó thực sự ở trạng thái cân bằng thì phải xem khả năng không chế nội lực của Vô Song, phải xem trình độ điều tiết nội lực của chính Vô Song.
Vô Song cũng không hoài nghi, nếu trên đời có người nào sở hữu Đạo thể như hắn thì đây chắc chắn sẽ là một cửa ai khó tuy nhiên với Vô Song thì hắn có lợi thế rất lớn – hắn có hai đan điền.
Hai đan điền hoạt động hết khả năng, phân tách nội lực của hắn thành hai phần Âm – Dương.
Toàn bộ cánh tay trái của Vô Song cứ như bị đông kết lại, cánh tay phải của hắn thì lại rừng rực hỏa diễm.
Một tay Huyền Minh Thần Chưởng.
Một tay Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Tất nhiên Thiên Sơn Lục Dương Chưởng lần này chỉ dừng ở mức Tam Hợp Chưởng mà thôi, nội lực trong người Vô Song vẫn chưa đủ đáp ứng cho phép hắn sử dụng Tứ Hợp Chưởng cùng cả Huyền Minh Thần Chưởng trong một lần.
Một cực âm, một cực dương, vận lên Mị Ảnh thân pháp, Vô Song cứ như thế mà biến mất.
Ở nơi xa xa, Âu Dương Phong ánh mắt trừng lớn, ông ta biết Vô Song đang hướng về phía mình nhưng thứ duy nhất Âu Dương Phong quan sát được lại chỉ là tàn ảnh của Vô Song.
Vô Song quá nhanh, nhanh đến chính Âu Dương Phong cũng chỉ có tư cách ngước nhìn.
Đương nhiên Âu Dương Phong thật sự vẫn là không sợ, chỉ cần phòng ngự Cáp Mô Công không bị phá, Âu Dương Phong càng mong Vô Song lại gần bản thân mình, Vô Song càng lại gần sẽ đảm bảo Vô Song không thể dùng tốc độ mà chạy thoát, cũng đảm bảo Vô Song sẽ nhận uy lực lớn nhất của đòn tiếp theo.

Âu Dương Phong đúng là vẫn tự tin, Vô Song không phá được Cáp Mô Công của hắn.
Vô Song rốt cuộc áp sát được Âu Dương Phong, hắn không hề nghĩ gì, tay trái đánh ra một chưởng.
Huyền Minh Thần Chưởng rất mạnh, phi thường mạnh, thậm chí theo bản thân Vô Song xem xét nó còn không thua kém gì Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Tại Ỷ Thiên thế giới, Trương Vô Kỵ bằng vào Cửu Dương Thần Công có thể mặc kệ Huyền Minh Thần Chưởng nhưng Vô Song có 10 phần tự tin, ngay cả Cửu Dương Thần Công cũng chưa hẳn đã qua được hàn lực kinh khủng khiếp của Huyền Minh Thần Chưởng.
Huyền Minh Thần Chưởng vốn là tự thân một người xuất ra, Huyền Minh Nhị Lão mỗi người đều không có tư cách tự mình đánh ra một chưởng này, còn phải hợp lực với nhau mới có thể miễn cưỡng đánh ra Huyền Minh Thần Chưởng.
Chưởng pháp của Huyền Minh Nhị Lão cùng lắm chỉ mang theo lớp da lông bên ngoài của Huyền Minh Thần Chưởng mà thôi, Huyền Minh Thần Chưởng thậm chí có thể đóng băng cả mạch máu của chính người sử dụng, vì thân thể hai lão không cách nào chịu được cái hàn khí này nên mới tự mình thay đổi lộ tuyến trong chưởng pháp, biến Huyền Minh Thần Chưởng thành một dạng hợp kích chưởng pháp, khiến Huyền Minh Thần Chưởng mất đi thứ ánh sáng vốn thuộc về nó.
Nếu phải làm phép so sánh, Huyền Minh Thần Chưởng của nhị lão là Hậu Thiên Chí Âm Thể còn Huyền Minh Thần Chưởng của Bách Tổn Đạo Nhân trực tiếp thăng lên thành Tiên Thiên Chí Âm Thể, cao thấp không nói cũng biết.
Huyền Minh Thần Chưởng quả thực cực kỳ bá đạo, nó đóng băng nguyên cánh tay trái của Vô Song từ trong ra ngoài, cho dù hắn đã có nhiều năm làm quen với ‘chí âm lực lượng’ thì cũng cảm thấy cả cánh tay mình run lên vì lạnh.
Một chưởng đánh ra, chạm vào lớp phòng tuyến của Âu Dương Phong, chưởng lực chí âm chí hàn nện vào lớp phòng ngự của đối phương, dị biến lập tức liền xuất hiện.
Lớp phòng ngự của Âu Dương Phong cực kỳ đặc biệt, nó cứ liên tục xoay tròn, mượn cái sự xoay tròn này làm tiêu tan bất cứ lực lượng nào đánh lên nó nhưng khi đối mặt với Huyền Minh Thần Chưởng, Huyền Minh Thần Chưởng trực tiếp đông kết lại phòng ngự của đối phương, trực tiếp làm lớp phòng ngự của Cáp Mô Công muốn xoay tròn cũng làm không nổi.
Lần này Âu Dương Phong triệt để biến sắc, sau đó Vô Song rất nhanh biến chưởng thành quyền, cổ tay khẽ xoay một quyền nện nát luôn tấm màn mỏng trước mặt, thân hình của Âu Dương Phong hoàn toàn lộ ra bên ngoài.
Âu Dương Phong quá mức sợ hãi, tứ chi vận sức mà búng người lên không trung, Cáp Mô Công chưa kịp xúc thế xong liền tự phá.

Đương nhiên Âu Dương Phong phản ứng không tệ nhưng ông ta có thể nhanh hơn được Vô Song sao?.
Tất nhiên đáp án là không, Âu Dương Phong cơ hồ vừa búng người lên không trung thì thân ảnh của Vô Song đã xuất hiện, một Tam Hợp Chưởng oanh kích thẳng vào ngực Âu Dương Phong khiến ông ta phun máu giữa trời, cả người như quả bóng xì hơi bị đánh bật xuống mặt đất.
Âu Dương Phong ngã rầm xuống đất, miệng phun máu tươi, ngực xuất hiện nguyên một dấu hỏa chưởng, khuôn mặt tái xanh, dương cương khí tiến vào thể nội bắt đầu tàn phá kinh mạch Âu Dương Phong, một tam hợp chưởng chưa thể lấy mạng Âu Dương Phong nhưng mà Âu Dương Phong hiện nay chắc chắn đã trọng thương.
Vô Song thu tay, miệng thở ra một hơi nhọc khí, chân lùi về sau một bước, vận dụng Lăng Ba Vi Bộ, rất nhanh xuất hiện bên cạnh Hoàng Dược Sư, hai tay chắp lại, hơi hơi cúi đầu.
“Để nhạc phụ đại nhân lo lắng rồi”.
Hoàng Dược Sư đứng thẳng ở đó, vẻ mặt đến tận bây giờ vẫn chưa tin Vô Song có thể đánh bại được Âu Dương Phong.
Vô Song có thể đánh bại được Âu Dương Phong, chẳng khác gì nói Vô Song có thể đánh bại mình?.
Hoàng Dược Sư biết cái suy nghĩ này chưa hẳn đã đúng, dù sao Cáp Mô Công vừa là điểm mạnh nhất của Âu Dương Phong vừa là điểm yếu nhất của chính Âu Dương Phong, chỉ cần có thể phá được Cáp Mô Công bản thân Âu Dương Phong có tỷ lệ rất lớn sẽ thua trận tuy nhiên ngay cả thế Hoàng Dược Sư cũng không thể tự dối mình rằng... Vô Song chỉ còn dừng lại trong phạm vi thiên tài.
Trước đây Hoàng Dược Sư đã gặp qua Kiều Phong, theo ông giỏi lắm Vô Song có thể ngang ngửa Kiều Phong dù sao Kiều Phong cũng có thể đánh cùng ngũ tuyệt cao thủ một trận, đương nhiên sẽ không thắng nhưng nếu chỉ dừng ở mức ‘giao hữu’ hay ‘chỉ điểm’ thì Kiều Phong đúng là có thể coi nửa bước chân tiến vào ngũ tuyệt cảnh giới.
Bây giờ thì sao?, Vô Song đánh bại Âu Dương Phong, một tiểu tử 16 tuổi đánh bại Âu Dương Phong, chỉ bằng vào một điểm này đã đủ để nói lên, thiên hạ lại xuất hiện thêm một vị ngũ tuyệt cao thủ, ngũ tuyệt 16 tuổi.
....
Thở ra một hơi, Hoàng Dược Sư rốt cuộc vẫn phải làm tròn chức trách chủ nhà.
“Ngươi đi theo Dung nhi đi thôi, đây là Đào Hoa Đảo của lão phu, lần sau tuyệt đối không được làm thế nữa, hiểu chưa?”.
Hoàng Dược Sư căn bản không có ý khiển trách Vô Song, Vô Song liền lập tức cúi đầu mỉm cười.
“Nhạc phụ đại nhân, ta biết, sau này không tiếp tục làm như thế nữa bất quá ai

bảo Lão Độc Vật này bắt nạt Dung nhi chứ".
Nói rồi Vô Song rời đi, đi thẳng về phía Dung nhi đang đợi sẵn có điều hắn hiện nay lại bắt đầu có chút muốn học hỏi Âu Dương Phong.
Người bên ngoài không nhìn ra nhưng mà Vô Song biết, hắn trúng độc rồi.
Độc tính rất đáng sợ nhưng bằng y thuật của Vô Song, bằng vào võ công của hắn căn bản không thể có uy hiếp trực tiếp tới Vô Song nhưng mà Vô Song thật sự cũng muốn hỏi Âu Dương Phong xem, làm cách nào mang độc khí vào bên trong cơ thể, mang độc khí vào bên trong võ công?.
Bình thường mà nói, dùng độc tuy có rất nhiều cách nhưng đều không thoát ra được khỏi hai con đường.
Con đường thứ nhất là ngoại độc, ngoại độc hiểu đơn giản nhất là dùng độc dược hoặc độc trùng trực tiếp ám hại đối phương.
Con đường thứ hai là nội độc, nội độc liền phải tu luyện trong một quãng thời gian rất dài, dùng độc nhập thân, lấy độc hòa vào cơ thể sau đó biến đổi nội công thành độc khí.
Từ bên ngoài mà xem độc của Âu Dương Phong sử dụng là nội độc nhưng mà trong Dược Vương Phần Thiên cũng đã nói rõ, người dùng nội độc sẽ phải chịu phản phệ của độc tố, thân thể bên ngoài không khác gì quái vật, xấu xí mà đầy kinh tởm.
Dạng độc nhân này năm đó Vô Song đã thấy trên Vương Bản Sơn thậm chí còn giết qua.
Hắn có chút tò mò, không rõ Âu Dương Phong làm sao tu luyện nội độc?, vì cái gì hình dáng bên ngoài không hề thay đổi?, không khác gì người bình thường?.
Thân thể của hắn sao có thể co được dãn được?, sao có thể biến đổi với biên độ lớn như vậy?.
Tất cả những cái này, làm Vô Song càng muốn đến gặp mặt Âu Dương Phong, càng muốn hỏi một chút, đối phương rốt cuộc làm thế nào.

Quyển 2 Chương 222
Cửu Âm Chân Kinh (1)

Vô Song đánh bại Âu Dương Phong, cái tin tức này bất kể là Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong hay Vô Song đều không muốn công khai cho quá nhiều người biết.

Vô Song hắn vốn không thích khoe khoang chiến công của chính mình hơn nữa ở cái thế giới này hắn như lục bình không rễ, cũng chẳng có gì đáng để khoe khoang.

Âu Dương Phong bây giờ còn đang nằm trên giường, muốn xuống giường cũng khó đương nhiên không nói ra cái tin tức này được.

Hoàng Dược Sư thì lại càng không phải loại người nói nhiều, ông cũng không muốn nói cho bàn dân thiên hạ biết thế hệ ngũ bá bọn họ lại bị một tiểu tử như Vô Song đánh bại>

Càng đáng nói hơn, khi nghe Hoàng Dung nói Vô Song thậm chí còn đánh bại cả Bắc Cái, Hoàng Dược Sư trong nội tâm lại càng sóng gió ngập trời bất quá từ con mắt một người cha mà xem, ông nhìn Vô Song lại càng ngày càng hợp mắt.

Lúc này đã trải qua ba ngày từ lúc Âu Dương Phong bị trọng thương, đương nhiên lý do Âu Dương Phong trọng thương chính là 'tẩu hỏa nhập ma', bản thân Âu Dương Khắc hay Bạch Tự Tại cũng là không biết hắn bị Vô Song đánh bại.

Thật ra vết thương do chiến đấu cùng vết thương do tẩu hỏa nhập ma nhìn một cái là ra, Âu Dương Khắc có thể không tính nhưng muốn dấu được Bạch Tự Tại là việc không thể nào.

May mắn là Bạch Tự Tại từ khi lên Đào Hoa Đảo thậm chí quên luôn Âu Dương Phong, khi biết Âu Dương Phong luyện công quá độ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, bản thân Bạch Tự Tại chỉ đến nhìn một cái, không biết hắn nhìn ra cái gì không nhưng cũng lập tức rời đi.

Bạch Tự Tại... có bạn mới.

Điều này bất kể Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư hay bất cứ ai khác đầu không tưởng tượng ra được, Bạch Tự Tại cùng Chu Bá Thông lại quấn lấy nhau, căn bản không rời.

Hai cái lão nhân này, từ khi gặp mặt nhau lại như tri kỷ từ kiếp trước, mỗi ngày Bạch Tự Tại đều tìm đến Chu Bá Thông, hai người đánh đến thiên hôn địa ám.

Bạch Tự Tại được gọi là Uy Đức Tiên Sinh tuy nhiên độ thông minh của ông ta hay bản tính của ông ta thì không liên quan gì tới hai chữ 'Uy Đức'.

Nếu Bạch Tự Tại thông minh hơn, ông cũng chẳng để đám đệ tử lừa nhốt vào mật thất, bản thân Bạch Tự Tại nổi tiếng nhất vì tự đại cuồng.

Chu Bá Thông thì sao?, Chu Bá Thông bản thân gọi là Lão Ngoan Đồng, tính cách ham vui không khác gì đứa trẻ, quan trọng hơn Chu Bá Thông trời không sợ, đất cũng không sợ.
Trước đến nay Chu Bá Thông chỉ sợ côn trùng rắn rết cùng sư huynh, còn lại bản thân Lão Ngoan Đồng bất chấp.
Khi Bạch Tự Tại tình cờ thấy Lão Ngoan Đồng, hai người lời qua tiếng lại liền động thủ với nhau, sau đó liền thân quen rồi.
Lão Ngoan Đồng ở Đào Hoa Đảo chính là chán không thể tả, chán không thể chán hơn, lúc này tự nhiên có người đến chơi cùng mình tất nhiên cực kỳ phấn chấn, một đường cười ha hả.
Bạch Tự Tại thì lại càng không phải nói, hắn thân là cao thủ hàng đầu thiên hạ, đã đến cái đẳng cấp của bọn hắn muốn ra tay cũng phải suy nghĩ trước sau, cùng lắm chỉ luận bàn đến điểm là dừng, ra tay cực kỳ không tiện, lúc này tìm được Chu Bá Thông, hai người có thể thống khoái thi triển quyền cước sao có thể không vui vẻ?.
Quan trọng nhất thực lực của bọn họ cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, Bạch Tự Tại tuy hùng cứ Đại Tuyết Sơn nhưng thực lực cũng chỉ ngang ngửa với ngũ bá đương thời, Chu Bá Thông so với ngũ bá đương thời lại yếu hơn không ít nhưng hắn có Song Thủ Hổ Bác bù lại, bằng vào Song Thủ Hổ Bác hắn thậm chí ẩn ẩn còn làm cho Bạch Tự Tại luống cuống một hồi, tính tổng ra thực lực hai người quả thực có thể dùng từ ngang ngửa để hình dung.
Bạch Tự Tại cuốn lấy Chu Bá Thông mà không để ý Âu Dương Phong.
Âu Dương Khắc lại không biết Âu Dương Phong bị làm sao, chỉ cần Âu Dương Phong không nói hắn tất nhiên không đoán ra được điểm gì.
Trận thua của Âu Dương Phong với Vô Song, cứ như vậy bị các bên liên quan che đi.
....
Ba ngày ở trên Đào Hoa Đảo, thời gian chủ yếu của Vô Song cũng chỉ là thả lỏng, bồi tiếp Dung nhi đi dạo Đào Hoa Đảo cùng trò chuyện với nhạc phụ tương lai.
Đào Hoa Đảo thật sự rất đẹp, Vô Song không rõ có phải Kim Dung lấy hình tượng Nhật Bản cùng hoa đào cho cái hòn đảo này không mà Đào Hoa Đảo cứ như Nhật Bản thu nhỏ vào mùa hoa anh đào vậy, rất đẹp, cả hòn đảo thuần một sắc hồng phớt, hoa đào như thổi vào hòn đảo này một luồng sinh khí, biến hòn đảo này thành nhân gian tiên cảnh.
Tất nhiên Đào Hoa Đảo cũng có chút bất tiện, nếu không có Dung nhi dẫn đi thì Vô Song căn bản không biết đi như thế nào, đâu đâu cũng là Đào Hoa Trận, thực sự bước bước đều phải tính toán, tương đối đau đầu.
Kiến trúc của Đào Hoa Đảo cũng được Hoàng Dược Sư quy hoạch cực kỳ rõ

ràng thậm chí làm Vô Song liên tưởng đến Resort của hậu thế vậy.
Theo Hoàng Dung giới thiệu, khi bước vào Đào Hoa Đảo liền phải đi qua Đào Hoa Trận, là một ‘biển’ hoa đào ngăn cách Đào Hoa Đảo với thế giới bên ngoài, chỉ có đi qua Đào Hoa Trận mới có thể chân chính tiến vào Đào Hoa Đảo.
Sau khi bước vào Đào Hoa Đảo liền có hai đường để đi, tất nhiên muốn đi qua mỗi con đường cũng phải vượt qua một cái Đào Hoa Trận, Đào Hoa Trận gần như trở thành cửa giao thông, trở thành vách ngăn tự nhiên ở khắp nơi trên Đào Hoa Đảo, Vô Song biết đây là cách phòng người ngoài của Đào Hoa Đảo nhưng đối với hắn đây là việc phi thường rắc rối.
Con đường đầu tiên dẫn tới Thí Kiếm Đình, đây là nơi Hoàng Dược Sư luyện kiếm, là nơi ông dùng dạy võ cho chính các đệ tử của mình lúc trước, tất nhiên hiện tại trên Đào Hoa Đảo đã sớm không còn bất cứ đệ tử nào của Hoàng Dược Sư, Thí Kiếm Đình cũng rất ít có người đi qua.
Một con đường khác dẫn đến Thạch Quật, Thạch Quật bình thường cũng chỉ có nô bộc trong đảo đi qua tiếp tế cơm nước còn lại sẽ không ai đi quan, Thạch Quật nơi này cũng là nơi Chu Bá Thông bị giam cầm.
Sau khi vượt qua Thí Kiếm Đình liền là một Đào Hoa Trận khổng lồ, chỉ có vượt qua Đào Hoa Trận này mới có thể dẫn đến Thanh Khiếu Các.
Thanh Khiếu Các là một quần thể kiến trúc rất lớn, thậm chí có thể coi là cung điện vậy.
Thanh Khiếu Các chia làm Đông – Tây – Nam – Bắc tứ các.
Đông Các được xây dựng gần giống biệt viện, đây là nơi ở của Hoàng Dược Sư cùng Phùng Hành năm xưa, cũng là nơi ở của chính Hoàng Dung.
Tây Các là nơi ở của nô bộc cùng nhà bếp, nơi này bình thường là nơi tấp nập người đi lại nhất Đào Hoa Đảo.
Nam Các là nơi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho khách nhân, đám người Âu Dương Phong chính là ở Nam Các.
Cuối cùng Bắc Các, ở Bắc Các là nơi ngày trước đệ tử của Hoàng Dược Sư sinh sống, bên trong Bắc Các còn có rất nhiều công trình kiến trúc đặc biệt, ví dụ như xưởng rèn, ví dụ như lôi đài luyện võ, đồng nhân trận...
Sau khi rời khỏi Thanh Khiếu Các liền là Đạn Chỉ Phong, ngọn núi cao nhất của Đào Hoa Đảo.
Trên Đạn Chỉ Phong có một cái Hoa Đào Biệt Viện, đây là biệt viện thuộc về một mình Hoàng Dược Sư, từ nơi đây quả thật có thể thu toàn bộ Đào Hoa Đảo vào trong tầm mắt.
Bên trong Hoa Đào BIệt Viện còn xây dựng Vọng Hư Lâu, tòa lầu các cao nhất Đào Hoa Đảo, đây là nơi Hoàng Dược Sư vọng thiên, quan trắc khí tượng.
Quan trọng nhất, trên Đạn Chỉ Phong còn có mộ địa, mộ địa của Phùng Hành.
Lúc này Vô Song là người đầu tiên ngoại trừ cha con Hoàng Dung đước tiến vào

mộ địa này.
Hoàng Dược Sư hai chân khoanh trên mặt đất, áo xanh tung bay, quay lưng về phía Vô Song.
Vô Song thiwf đứng thẳng ở đó, hai tay để ra sau lưng, ánh mắt nhìn về phương trời xa xa.
Trong ba ngày qua, không phải Hoàng Dung mà Hoàng Dược Sư mới là người nói chuyện với Vô Song nhiều nhất.
Vô Song đã gặp không ít tiền bối nhân vật trên giang hồ nhưng mà người so được với Hoàng Dược Sư thật sự ít càng thêm ít.
Càng đối mặt với Hoàng Dược Sư, Vô Song càng bội phục người cha vợ này.
Vô Song từng nghĩ so về tạp học trong thiên hạ, Hoàng Dược Sư chưa chắc đã hơn được Vô Nhai Tử, bản thân Vô Song đã từng gặp mặt Vô Nhai Tử vì vậy hắn cũng vô hình chung hạ thấp đi Hoàng Dược Sư dù sao tài nghề của Vô Nhai Tử bản thân Vô Song thực sự không mấy coi trọng.
Đến tận hiện nay, khi đối mặt với Hoàng Dược Sư hắn mới hiểu người cha vợ này tài giỏi thế nào.
Cùng là học thức, cùng là cầm kỳ thi họa nhưng Vô Nhai Tử rất khác với Hoàng Dược Sư.
Vô Nhai Tử ngọc thụ lâm phong, có một loại khí chất quân tử.
Hoàng Dược Sư lại đầy cuồng ngạo, đầy khinh thường đối với toàn thệ thiên hạ, một cỗ tà khí lẫm nhiên, một cỗ tà khí chỉ thuộc về mình ông ta.
Vô Song không thích Vô Nhai Tử, một người sở học hàng đầu Kim Dung, võ công cũng hàng đầu Kim Dung, tạp học bao trùm thiên hạ nhưng ‘tâm’ của Vô Nhai Tử chưa từng được Vô Song coi trọng thậm chí hắn coi thường.
Vô Nhai Tử trong mắt người khác có bao nhiêu ngọc thụ lâm phong, bao nhiêu hào hoa phong nhã thì trong mắt Vô Song hắn đều là ‘tiến sĩ giấy’ không hơn không kém.
Cùng bị què hai chân, Đoàn Diên Khánh thế nào mà Vô Nhai Tử thế nào?, nếu Đoàn Diên Khánh nắm giữ võ công của Vô Nhai Tử, chẳng cần đợi đến lúc Hư Trúc xuất hiện chỉ sợ Đinh Xuân Thu liền chết sớm 10 năm.
Vô Nhai Tử có tất cả mọi thứ cần thiết của cường giả, trừ tâm.
Tâm của hắn quá yếu.
Hoàng Dược Sư thì khác, khi đối mặt cùng ông lại làm Vô Song có cảm giác chân tài thực học, ngạo thị thiên hạ.
Trong ba ngày qua, ở bên cạnh Hoàng Dược Sư hắn học hỏi được rất nhiều, rất nhiều.
Vô Song còn thiếu thứ gì để bước trên con đường cường giả?, hắn thiếu cỗ tà khí của Hoàng Dược Sư.
Vô Song từ trước đến nay không có khí thế của riêng mình, cái mà hắn có chỉ là

khí chất.
Khí chất có thể do trời sinh như Tiên Thiên Chí Âm Thể của Vô Song chẳng hạn còn khí thế chỉ có thể trải qua luyện tập.
Vô Song tất nhiên cũng có Chính Khí Quyết nhưng mà ‘chính khí’ cái thứ này không phải con đường mà Vô Song muốn.
Nhìn theo bóng lưng của Hoàng Dược Sư, trong đầu thì một mực nghĩ đến khí thế của bản thân mình, lúc này Vô Song quả thực không ngờ, Hoàng Dược Sư lên tiếng.
“Hai ngày nữa là ngày dỗ mẫu thân Dung nhi, lão phu rất thích khúc nhạc của ngươi ban đầu tấu trên Đào Hoa Đảo, ngươi có thể dạy lão phu chăng?”.
Vô Song nghe đến đây tất nhiên không thể từ chối, khúc Phi Thiên này chính là hắn muốn tặng cho Hoàng Dược Sư, tặng cho cha vợ làm lễ ra mắt.
Hoàng Dược Sư là bậc đại tông sư cầm đạo đương thời, thậm chí không cần Vô Song nói gì, chỉ cần khúc phổ ông cũng có thể tấu lên một khúc Phi Thiên, bất quá khi nhìn thấy khúc phổ mà Vô Song viết ra, Hoàng Dược Sư không thể không tấm tắc khen ngợi.
“Hay cho một khúc Phi Thiên, Vô Song ngươi lấy được khúc nhạc này từ đâu?”.
Vô Song tất nhiên sẽ không thể nói mình tự sáng tác.
Khúc Phi Thiên này bằng với trình độ hiện nay của Vô Song, hắn sáng tác không nổi.
Nghĩ một chút, Vô Song thản nhiên đáp.
“Nhạc phụ đại nhân, khúc Phi Thiên này là khúc đàn cổ, năm đó Bá Vương Hạng Vũ chính là dành để tiễn biệt Ngu Cơ”.
Đây rõ ràng là nói điêu nhưng mà ai có thể lội ngược lịch sử mà kiểm tra?.
Vô Song đương nhiên cũng sẽ không nói đến Tiêu Dao Tử, dù sao Tiêu Dao Tử trong thế giới của Vô Song khác rất nhiều so với Tiêu Dao Tử thế giới này.
Hoàng Dược Sư nghe Vô Song nói, sắc mặt hiện lên chút ngờ vực dù sao ông ta không tin Tây Sở Bá Vương năm đó có thể viết ra được cầm khúc cỡ này hơn nữa Bá Vương còn chết trước Ngu Cơ?, vì cái gì Bá Vương tiễn biệt Ngu Cơ mà không phải Ngu Cơ tiễn biệt Bá Vương đây?.
Trong lòng có hoài nghi nhưng ngoài mặt Hoàng Dược Sư sẽ không nói ra, theo ông thấy cái ông cần nhất là khúc nhạc, về phần ai sáng tác chỉ là một điểm tò mò mà thôi.
Trải qua mấy ngày gần đây tiếp xúc với Vô Song, Hoàng Dược Sư cũng cực kỳ hài lòng với tiểu tử này.
Võ công chính ông đã kiểm chứng qua, vỗ công của Vô Song đến ông còn chưa chắc thắng nổi, căn bản sẽ không có bất cứ điểm trừ nào.
Về phần cầm kỳ thi họa, tạp học bách gia, điểm này Hoàng Dược Sư cũng cực kỳ thưởng thức Vô Song, trong mấy ngày nay tiếp xúc ông cũng thừa hiểu cầm –

kỳ - thi – họa của Vô Song còn xa lắm mới đến lượt con gái sung bái như vậy, họa chăng chỉ có y thuật làm Hoàng Dược Sư chú ý một chút tất nhiên tuổi tác của Vô Song còn quá trẻ, ở độ tuổi của Vô Song chính Hoàng Dược Sư còn không có tài hoa như vậy, Hoàng Dược Sư cũng không nghĩ ra có cái gì đáng để phê phán Vô Song.
Quan trọng nhất, con gái ông yêu Vô Song, yêu đến chết đi sống lại.
Ngay lúc này, Hoàng Dược Sư không ngờ đứng lên, thân hình quay về phía Vô Song.
"Ngươi một mực gọi ta là nhạc phụ đại nhân, ta còn chưa chấp nhận gả con gái cho ngươi đây?".
Dừng lại một chút, Hoàng Dược Sư không đợi Vô Song lên tiếng liền nói.
"Ta nghe Dung nhi nói, ngươi là bậc kỳ tài võ học, cái này lão phu không hoài nghi gì cả bất quá khi mà Dung nhi kể ngươi dạy cho nàng Đả Cẩu Bổng Pháp thì lão phu lại giật mình không thôi".
"Vậy đi, ở đây lão phu có vài thứ muốn cho ngươi xem, nếu ngươi có thể làm lão phu hài lòng, lão phu liền gả con gái cho ngươi".
(Chưa xong còn tiếp)

Quyển 2 Chương 223

Việc học trộm tuyệt kỹ của người khác là tối kỵ, về phần học trộm bất truyền tuyệt kỹ của người khác thì đây chính là đại thù.
Không phải ngẫu nhiên Sơn – Bác hai người lại phải lén lút trong tàng kinh các của Thiếu Lâm Tự bao nhiêu năm, căn bản không dám lộ ra mình đi học trộm công phu Thiếu Lâm.
Đả Cẩu Bổng là bí truyền của Cái Bang thậm chí đại diện cho bang chủ tương lai của Cái Bang sau này, đại diện cho tay nắm vài vạn Cái Bang môn nhân, so với bất cứ tuyệt học nào của Thiếu Lâm về mặt ý nghĩa đều phải cao hơn.
Học được Đả Cẩu Bổng Pháp sau đó chỉ cần nghĩ cách lấy được Đả Cẩu Bổng, tất nhiên là bang chủ đời tiếp theo của Cái Bang, việc Vô Song biết Đả Cẩu Bổng rồi lại trực tiếp mang đi dạy cho Hoàng Dung, chỉ cần người Cái Bang biết chắc chắn trở thành sinh tử đại thù.
Bình thường Hoàng Dung cũng sẽ không nói thông tin này với ai nhưng mà cha nàng thì lại khác.
Người bình thường nghe được việc Vô Song học trộm võ công người khác tất nhiên tức giận vô cùng nhưng Đông Tà làm người vừa chính vừa tà, khi nào quan tâm đến mấy cái đó?.
Theo ông xem ra, Vô Song học trộm đương nhiên là không đúng bất quá nếu Vô Song vừa đánh với Bắc Cái vừa học trộm lại là một khái niệm khác.
Học trộm võ công cũng có khác biệt, nếu Vô Song học trộm như cái cách Mai Siêu Phong cùng Trần Huyề Phong mang Cửu Âm Chân Kinh ra khỏi Đào Hoa Đảo, bản thân Hoàng Dược Sư chắc chắn sẽ khinh thường hắn.
Về phần học trộm võ công của đối phương ngay trong trận chiến... cái này Hoàng Dược Sư triệt để không có gì để nói, thiên phú phải kinh người đến mức nào mới làm được việc này?, đây đã không coi là học trộm võ công nữa, đây là nhìn thấy võ công để rồi thi triển ra, hai việc căn bản không cùng một cái cấp độ.
Đả Cẩu Bổng Pháp của Cái Bang chưa bao giờ dễ học, là côn pháp hàng đầu trong thiên hạ, cho dù Hoàng Dược Sư làm đối thủ của Bắc Cái bao nhiêu năm ông cũng chỉ hiểu nguyên lý của Đả Cẩu Bổng mà thôi chứ tuyệt không thể bắt chước, huống hồ còn là bắt chướng trong duy nhất một lần giao thủ.
Hoàng Dược Sư trong lòng quả thực trăm muốn ngàn muốn đứa con rể này bất quá bản tính của Hoàng Dược Sư vẫn là như vậy, muốn cưới được Hoàng Dung tất nhiên phải có thử thách.
Hoàng Dược Sư xem ra, với sự xuất hiện của Vô Song thiên hạ này chỉ sợ không còn bất cứ người trẻ tuổi nào phù hợp với Hoàng Dung hơn hắn, đứa con rể này

Hoàng Dược Sư tất nhiên nhận nhưng mà nếu không có thử thách gì mà gả con cho hắn, liệu có phải quá mức hạ thấp Hoàng Dung không?.
Hoàng Dược Sư chí ít muốn cho Vô Song hiểu, muốn lấy được Hoàng Dung liền bỏ ra nỗ lực, bỏ ra cố gắng, để từ nay về sau hắn lại càng biết quý trọng Dung nhi.
Hoàng Dược Sư trong đầu cấp tốc nghĩ ra phương án thử thách Vô Song, sau đó lại nắm lấy sáo ngọc, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.
"Lão phu một đời tạp học nói không hết, võ kỹ hay chiêu thức cũng là nói không hết, nay trong tay ta có một cây sáo ngọc này, vậy liền cho ngươi xem Lạc Anh Thần Kiếm đi".
"Dung nhi nói ngươi chỉ cần cùng Lão Ăn Mày đánh một trận liền học xong Đả Cẩu Bổng Pháp, vậy lão phu muốn xem ngươi có thể học được Lạc Anh Thần Kiếm của lão phu không".
Dứt lời, Hoàng Dược Sư cũng không để Vô Song kịp phản ứng, cây sáo quay dọc, được sử dụng như kiếm, một chiêu đâm tới.
Lạc Anh Thần Kiếm là một phần bên trong Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng hay còn gọi là Đào Hoa Lạc Anh Chưởng.
Lấy kiếm nhập chưởng, xác thực cực kỳ khó lường.
Vô Song chưa hình dung ra Lạc Anh Thần Kiếm sẽ là hình dạng gì thì đã thấy Hoàng Dược Sư đâm tới, hắn lập tức lùi một bước, cổ tay năm thành quyền, xuất quyền đánh vào sáo ngọc.
Sao ngọc lập tức bị Vô Song đánh cho rung lên có điều ánh mắt Vô Song lại hơi hơi híp lại, hộ thân cương khí của hắn vậy mà gặp phải tấn công?.
Cho dù va chạm là không lớn, cho dù đòn tấn công không đủ để phá hộ thân cương khí của Vô Song nhưng đúng là nó đánh lên người Vô Song.
Trước đây Vô Song không quan tâm lắm đến hộ thể cương khí.
Hộ thể cương khí bất cứ tông sư cao thủ nào cũng đã có huống gì Vô Song?, bất quá theo Vô Song xem ra hộ thể cương khí của hắn còn yếu hơn cả cơ thể của chính mình, cũng như rất nhiều cao thủ luyện thể khác, Vô Song không muốn sử dụng hộ thể cương khí, tiêu hao quá nhiều nội lực mà tác dụng chẳng ra sao.
Bằng vào thân thể của hắn, hắn đã rất lâu không cần hộ thể cương khí.
Mãi đến khi đột phá ngũ tuyệt cảnh giới, mãi đến khi hoàn thành quá trình thuế biến đầu tiên của đạo thể, Vô Song mới lại sử dụng hộ thể cương khí.
Theo A Thanh nói, hộ thể cương khí của ngũ tuyệt cao thủ đã được thăng cấp thành hộ thể chân khí, hộ thể chân khí mạnh yếu đều phụ thuộc vào chất lượng nội lực của bản thân chủ nhân nó;.
Vô Song là đạo thể, nội lực của Vô Song là Âm Dương Nhị Khí, hộ thể chân khí của hắn trực tiếp lột xác lên một cảnh giới mới, cực kỳ cường đại, sức phòng ngự còn vượt qua thân thể của chính hắn, từ đó hắn liền chấp nhận vận lên hộ thể

chân khí bảo vệ bản thân.
Trong trận chiến với Tây Độc, nếu không có hộ thể chân khí, Vô Song chưa chắc đã nhẹ nhàng đến thế, thắng thì hắn vẫn sẽ thắng nhưng có lẽ trên người cũng xuất hiện ám thương không nhẹ.
Lần này hắn giao thủ với Hoàng Dược Sư, hắn không giống Quách Tĩnh, sẽ không cùng vị cha vợ này quyết sống chết cái gì, hắn đơn giản chỉ mang theo tâm tình luận bàn mà thôi, đối mặt với Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng hắn chỉ là hứng thú chứ chưa đến mức coi trọng.
Một chiêu đầu tiên kia đâm ra cực kỳ bình thường, bình thường đến chẳng thể bình thường hơn, vậy mà có thể đánh trúng Vô Song?.
Cũng không để cho Vô Song nghi hoặc quá lâu, Hoàng Dược Sư bất chợt xoay cổ tay, sáo ngọc một lần nữa đâm thẳng tới Vô Song nhưng mà khác với lần trước, lần này Vô Song đã nhìn ra huyền diệu của Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng.
Một chiêu đâm thẳng duy nhất, dĩ nhiên lại bao gồm cả hư chiêu cùng thực chiêu?.
Vô Song thấy vậy, cổ tay cũng hoa lên, biến ảo theo một chiêu của Hoàng Dược Sư, cũng là một chiêu đánh thẳng.
Mượn sự linh động bên trong Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Vô Song trực tiếp dùng cổ tay đánh bật sáo ngọc của Hoàng Dược Sư ra sau đó tiện tay hóa giải hết toàn bộ hư chiêu, lần này quả thực hắn không có cảm giác hộ thể chân khí của mình bị ảnh hưởng.
Hoàng Dược Sư cười dài một tiếng, râu trắng tung bay.
“Khá lắm”.
Ông vừa dứt lời, thân hình xoay ngược lại, cả người nhảy lên không trung, dùng sáo ngọc đánh ra một chiêu.
“Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng”.
Bằng sự tinh nhạy của Vô Song, hắn rất nhanh phát hiện được điểm không đúng.
Lúc trước Hoàng Dược Sư chỉ nói Lạc Anh Thần Kiếm, một chữ ‘chưởng’ ông không có nói.
Nghĩ đến điểm này, Vô Song lại càng thêm đề phòng, quả nhiên một thức này đánh ra khác biệt hoàn toàn với chiêu đâm thẳng ban nãy.
Vô Song chỉ thấy phô thiên cái địa kiếm ảnh bao lấy bản thân mình, bên trong cả rừng kiếm ảnh chính là thực kiếm, là mũi sáo ngọc đang đâm tới.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng của Hoàng Dược Sư cách không đánh ra, Vô Song liền bị cả rừng kiếm ảnh bao phủ.
Vô Song híp mắt lại, hai tay nắm chặt, chuyển toàn bộ cơ thể về trạng thái cực dương, cực dương nội lực từ hắn bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.
Trước khí nóng khủng khiếp của chính nội lực Vô Song, hư ảnh không đánh àm tự tan chỉ còn lại thực chiêu, vừa nhìn thấy thực chiêu hiện ra Vô Song tay nắm

thành quyền, ba quyền oanh kích liền đánh tan Lạc Anh Thần Kiếm của Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dược Sư lần này tiếp tục cười dài, thân ảnh như phi mã mà hướng về phía Vô Song, sáo ngọc vẫn ở trong tay, lúc này không chỉ là một chiêu một thức mà là liên miên bất tuyệt chiêu thức, Hoàng Dược Sư chính là cầm sáo ngọc liên tục tấn công Vô Song.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, uy lực không mạnh, nó mạnh nhất ở hư cùng thực. Mỗi một chiêu đánh tới đều bao gồm hư chiêu cùng thực chiêu, cực kỳ quỷ dị cũng cực kỳ khó phòng.
Vô Song thật ra hoàn toàn có thể bằng hộ thân cương khí mạnh mẽ ngăn lại hư chiêu của Hoàng Dược Sư nhưng mà hắn không muốn, chỉ thấy Vô Song cấp tốc mượn Lăng Ba Vi Bộ mà lùi lại, hai tay nắm thành quyền, biến quyền thành trảo.
“Thiên Sơn Chiết Mai Thủ”.
Vô Song đứng im một chỗ, trong chốc lát hắn như hóa thân thành phật bà ngàn mắt ngàn tay, vô số bàn tay như ẩn như hiện lại đẹp đẽ vô cùng, nhìn từ bên ngoài thậm chí có cảm giác vô biên vô tận những đóa hoa mai đang bao phủ Vô Song, đang bảo vệ Vô Song.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng đi đến đâu liền bị cản lại đến đó, căn bản không thể thoát ra khỏi tốc độ cùng sự biến ảo của Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, gần như không đánh mà phá.
Hoàng Dược Sư ánh mắt lóe lên, cổ tay một rung, sáo ngọc thu lại trong ống tay áo, cả người nhẹ xoay trên không, một chưởng đánh ra.
“Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng”.
Lúc trước là lấy sáo ngọc làm vũ khí, hiện nay mới chân chính là chưởng pháp.
Uy lực vừa ra liền đã khác xa lúc trước.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, lấy kiếm ý nhập chưởng pháp, hóa kiếm làm chưởng.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, xuất chưởng lăng lệ ác liệt như kiếm, chiêu số thật thật giả giả, hai tay huy động, bốn phương tám hướng đều là chưởng ảnh.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng đã không ra tay thì thôi, ra tay như cuồng phong bạo vũ, lấy hư làm thực, lấy thực hóa hư, như xuân phong chợt hiện trong rừng đào, vạn hoa tung bay.
Đối mặt với Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, lần này Vô Song triệt để ngưng trọng.
Muốn phá Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng thật ra không khó, chỉ cần dùng bất cứ một chiêu nào bên trong Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, lấy tuyệt đối lực lượng đánh tan hết hư ảnh, chiêu này tất phá bất quá đây là luận bàn giữa cha vợ và con rể, hắn còn chưa đến mức phải xuất ra Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Vô Song vừa nhìn cũng biết cha vợ đang thử thách hắn, nghĩ nghĩ một chút Vô Song mũi chân khẽ ấn xuống mặt đất, toàn bộ dương cương nội lực liền triệt

tiêu, thay vào đó là âm nhu nội lực.
Trên đầu hắn, một đóa Quỳ Hoa lại hiện.
Vô Song trên người không mang theo ngân châm nhưng mà hắn cũng không cần ngân châm.
Ngưng hàn băng nội lực làm ngân châm, hai tay Vô Song nhẹ múa, cả người xoay tròn.
“Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Loạn Vũ”.
Dùng đến Quỳ Hoa Bảo Điển để phá Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng quả thực không khác gì dùng dao mổ trâu đến giết gà, Quỳ Hoa vừa ra, Lạc Anh liền bị xuyên thủng, bất kể là hư chiêu hay thực chiêu đối mặt với Quỳ Hoa uy đều lập tức tan nát.
Cho dù là Hoàng Dược Sư cũng phải lập tức biến công thành thủ, ở trên không trung lộn một vòng, liên tục đánh ra ba chưởng mới phá được một chiêu này của Vô Song.
Sau đó thân ảnh Vô Song phiêu hốt mà tới, cổ tay nhẹ rung, trên người một luồng kiếm khí đáng sợ xuất hiện.
Bất kể là Tịch Tà hay là Quỳ Hoa, ý cảnh của nó vẫn lấy sát đạo làm chủ, đây là sát lục ý cảnh.
Tịch Tà Kiếm Pháp kiếm ý cũng là sát lục kiếm ý.
Lấy kiếm ý nhập chưởng pháp, lấy thực làm hư, hóa hư làm thực, cổ tay một xoay, vận lên âm nhu nội lực, Vô Song đánh ra một chưởng.
“Lạc Anh Hàn Băng Chưởng”.
Thấy một chiêu này, Hoàng Dược Sư trong mắt liền tràn ngập kinh ngạc cùng khiêp sợ, trúc ngọc lại ở trong tay, liên tục điểm ra 5 kiếm, Hoàng Dược Sư mới có thể đánh tan được Lạc Anh Hàn Băng Chưởng của Vô Song.
Lạc Anh Hàn Băng CHưởng của hắn còn mạnh hơn cả bản gốc của Hoàng Dược Sư.
Thứ nhất, hắn có Đạo Thể, Hoàng Dược Sư không có.
Thứ hai chất lượng nội lực của Vô Song dĩ nhiên cao hơn Hoàng Dược Sư.
Thứ ba, sát lục kiếm ý quá mức kinh hãi thế tục, kiếm ý ai tinh thông hơn có thể không nói nhưng về bản chất sát lục kiếm ý đã là một trong những kiếm ý mạnh nhất thiên hạ.
Hoàng Dược Sư lần này nhìn thật kỹ Vô Song, sau đó bật cười.
“Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử”.
“Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng của lão phu coi như sau này cũng có người nối nghiệp, đã vậy xem ngươi đỡ thêm một thức”.
Hoàng Dược Sư nói xong thân hình phiêu hốt lui về phía sau, tốc độ rất nhanh đã lùi về thạch viện sau lưng.
Thạch viện này nói trắng ra chỉ là một đình viện nhỏ, một cái bàn đá cùng vài cái

ghế đá mà thôi, đây vốn là nơi Hoàng Dược Sư dừng lại thưởng trà ngắm cảnh, lúc này Hoàng Dược Sư tay nắm lấy hai thanh bội kiếm bắn thẳng về hướng Vô Song.
“Tiếp kiếm”.
Không biết là trùng hợp hay không, thanh kiếm của Vô Song bên ngoài lại là màu đen, của Hoàng Dược Sư lại là màu trắng.
Vô Song thật sự tương đối thích màu sắc thanh bội kiếm này.
Hoàng Dược Sư cười dài, nội lực tỏa ra bốn phương tám hướng, mang tiếng cười vang vọng hư không, theo gió mà kéo dài vô tận.
“Tiếp kiếm – Ngọc Tiêu Kiếm Pháp”.
Vô Song lần này, rốt cuộc cũng có hứng thú.
Vô Song đúng là đang thiếu một bộ kiếm pháp thuận tay.
Hắn nắm giữ Nga Mi Kiếm Pháp nhưng đây chỉ là kiếm pháp trụ cột Nga Mi, căn bản không tính là kiếm pháp thuận tay, tương tự với Toàn Chân Kiếm Pháp, hai bộ kiếm pháp này không tính.
Hắn nắm giữ Tịch Tà Kiếm Pháp nhưng kiếm pháp này sát tính quá mạnh, làm người không thể lúc nào cũng như Lâm Bình Chi, rút kiếm ra liền thấy máu, hắn chưa đến mức cuồng sát như vậy.
Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, quả thực là một bộ kiếm pháp Vô Song tương đối thích.
Không bàn về uy lực, uy lực thế nào còn cần Vô Song trải nghiệm nhưng mà...
Ngọc Tiêu Kiếm Pháp có thể nói nó soái vô địch thiên hạ.

Quyển 2 Chương 224
Cửu Âm Chân Kinh (3)

Ngọc Tiêu Kiếm Pháp thực sự rất đẹp, cũng phi thường hợp với khí chất của Vô Song, ít nhất là hắn cảm thấy thế.
Hoàng Dược Sư lúc này đã độ tuổi trung niên nhưng mà Vô Song có ngàn cái chắc chắn, vạn cái chắc chắn Hoàng Dược Sư tuyệt đối là mỹ nam tử, hồi trẻ nhất định cũng ngọc thụ lâm phong, soái khắp thiên hạ.
Hoàng Dược Sư sử dụng Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, trên người xuất hiện một đoàn khí xanh lượn lờ, kết hợp với bản thân ông ta quả thực cho người ta một loại cảm giác phiêu miễu mà kinh tâm.
Ngọc Tiêu Kiếm Pháp có thể coi là một kiếm pháp chú trọng đến chữ ‘mỹ’.
Cũng giống Thiên Sơn Chiết Mai Thủ chú trọng một chữ ‘mỹ’.
Những môn võ công như vậy thực sự khiến Vô Song cảm thấy có hứng thú, đặc biệt coi trọng.
Dĩ nhiên chiêu thức đẹp là một chuyện, nó có mạnh hay không lại là chuyện khác bất quá Vô Song cũng tin tưởng, kiếm pháp trấn phái của Hoàng Dược Sư, sao có thể yếu?.
Chỉ thấy tốc độ của Hoàng Dược Sư rất nhanh, một kiếm liền xuất ra.
“Ngọc Tiêu Kiếm Pháp thức thứ nhất, Vân Tâm Xuất Tụ”.
Một kiếm đâm ra, khí xanh lượn lờ, tiêu sái vô cùng.
Một kiếm này đâm ra, kiếm khí khuấy động xung quanh, kiếm khí ôn nhu như ngọc, nhẹ nhàng như mây nhưng lại cho người ta một loại cảm giác thần bí khó dò.
Vô Song không nghĩ nhiều, cổ tay nhẹ chuyển mà đỡ lấy một kiếm, hắn dùng tất nhiên là Nga Mi Kiếm Pháp.
Đỡ được một kiếm của Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, Vô Song mới nhận ra kiếm này bất phàm.
Kiếm khí của nó dĩ nhiên mang theo một loại ‘âm lực’ cực kỳ tà dị, chạy dọc vào trong cơ thể Vô Song, xuyên qua cả Hộ Thể Chân Khí của hắn, loại lực lượng này khiến Vô Song rõ ràng cảm nhận được thân thể mình bất giác trở nên trì độn, có chút chậm chạp.
Vừa đỡ một kiếm, hắn liền đối với cao chủ Ngũ Bá bội phục không thôi.
Hắn cùng Bắc Cái có thể tính là luận bàn, hắn đối với Bắc Cái bản thân chưa có quá nhiều bội phục.
Về phần Âu Dương Phong thì đã rất khác, Âu Dương Phong lấy độc nhập khí, lấy độc nhập võ công hơn nữa còn không làm bản thân biến dạng, độc thuật của

Âu Dương Phong nhất định đạt đến trình độ làm Vô Song không phục không được.
Ngoại trừ độc thuật ra Vô Song còn ấn tượng cực kỳ với Cáp Mô Công, hắn tháy Hàng Long Thập Bát Chưởng trên phim ảnh quá nhiều hơn nữa chính hắn không ít lần được chứng kiến Hàng Long, hắn đối với Hằng Long không xa lạ gì nhưng mà Cáp Mô Công thực sự cho Vô Song nhận thức mới về võ học, cực kỳ đáng sợ.
Lần này đối chiêu cùng cha vợ - Hoàng Dược Sư, hắn một lần nữa cảm giác được đương thời ngũ bá ai cũng là bậc kỳ tài.
Hoàng Dược Sư ban đầu lấy kiếm ý nhập chưởng, lấy kiếm hóa chưởng mà thành Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, hắn đối với chiêu này chỉ có hứng thú chứ chưa hề bội phục.
Bích Tiêu Kiếm Pháp thì lại khác, lấy âm nhập kiếm, lấy âm công hóa thành kiếm ý, kiếm xuất như tấu nhạc, kiếm khí trực tiếp xuyên qua Hộ Thể Chân Khí, cực kỳ khó phòng.
Lấy âm nhập kiếm... Vô Song thậm chí nghe còn chưa nghe, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến thứ kiếm pháp này.
Nếu Hoàng Dược Sư dùng sáo ngọc làm kiếm, Vô Song còn chưa đến mức kích động như vậy nhưng mà hiện nay... rất khác.
Ngay từ chiêu đầu tiên... Vô Song đã chết mê chết mệt với loại kiếm pháp này.
Chiêu đầu tiên đánh ra, Hoàng Dược Sư thu kiếm, cơ thể nhẹ xoay chuyển, chiêu thứ hai đánh tới.
“Tiêu Sử Thừa Long”.
Một chiêu này đánh ra khác hoàn toàn với chiêu vừa rồi, Vô Song thậm chí còn cảm nhận được sóng âm rõ mồn một.
Kiếm này không nhẹ nhàng gì, kình lực của nó tuyệt đối kinh người, một kiếm đâm ra nhất định muốn lấy mạng kẻ địch.
Vô Song lại sử dụng một chiêu Nga Mi Kiếm Pháp, lại vận kình lực của bản thân muốn ngạnh kháng chiêu này, khi kiếm của Vô Song cùng kiếm của Hoàng Dược Sư va chạm vào nhau, Vô Song liền thấy cổ tay mình rung lên.
Kiếm này kình lực rất lớn hơn nữa kình lực chia làm ba đợt như sóng biển, cơn sóng này chưa tới cơn sóng kia đã tiếp, ba luồng kình lực đâm thẳng mà đến, mỗi bước của Hoàng Dược Sư trực tiếp khiến Vô Song đều phải lùi lại, Nga Mi Kiếm Pháp trong tay hắn đầy luống cuống mới có thể đỡ chọn vẹn ba luồng kình lực đâm thẳng của Hoàng Dược Sư.
Nga Mi Kiếm Pháp... quả thực thua Ngọc Tiêu Kiếm Pháp không chỉ một bậc, đương nhiên Nga Mi Kiếm Pháp chỉ là trụ cột kiếm pháp của Nga Mi, muốn so cũng so không nổi.
“Nhìn kỹ, đây là Thừa Long, còn đây là Tiêu Sử”.

Vô Song đang lùi lại, nghe Hoàng Dược Sư nói vậy tất nhiên phải chú tâm, chỉ thấy cổ tay Hoàng Dược Sư xoay tròn, từ trong thanh kiếm xuất hiện luồng kình lực thứ tư.
Đây cũng không phải là kình lực, mà là sóng âm.
“Nhạc phụ lợi hại”.
Nói ra một câu này, cổ tay Vô Song cũng trực tiếp run lên, hắn vậy mà buông kiếm.
Không buông cũng không được, sóng âm trực tiếp nhắm vào cổ tay hắn, chỉ có buông kiếm mới tránh được một chiêu này.
Sau khi buông kiếm, Vô Song nhẹ bước lùi về phía sau, đồng thời thanh kiếm vốn bị ném lên không trung lại theo một loại quỹ tích biến ảo mà trở về trong tay hắn.
Hoàng Dược Sư vừa thấy một chiêu này liền ngừng lại, ánh mắt hứng thú mà nhìn Vô Song.
“Chiêu này là...”.
Vô Song cười cười, theo Hoàng Dược Sư hỏi hắn liền nhẹ đáp.
“Là Đả Cẩu Bổng Pháp, Ngao Khẩu Đoạt Trượng”.
Hoàng Dược Sư nghe vậy liền gật đầu, một chiêu vừa rồi quả thực là thủ pháp ‘thủ bổng’ của Đả Cẩu Bổng Pháp, Hoàng Dược Sư đã sớm nghe nói Vô Song dậy Đả Cẩu Bổng cho Hoàng Dung cũng thấy con gái dùng Đả Cẩu Bổng, hiện nay đích thân thấy thủ pháp này liền có chút thẫn thờ mà thôi.
“Kiếm pháp của ngươi rất không được “.
Hoàng Dược Sư lại tiếp tục nói, Vô Song đương nhiên chỉ có thể gật đầu.
Kiếm pháp của hắn đương nhiên không được, Vô Song chưa bao giờ chuyên về kiếm đạo.
Cao thủ dùng kiếm, cho dù là Nga Mi Kiếm Pháp cũng chưa chắc đã bị Ngọc Tiêu Kiếm Pháp ép cho không thở nổi như vậy nhưng mà Vô Song hắn đâu phải cao thủ dùng kiếm?.
Nếu nói đến cao thủ, Vô Song thà nhận mình là cao thủ ám khí, sau đó đến thân pháp, rồi mới đến quyền pháp – chưởng pháp, về phần kiếm pháp liền xếp cuối cùng.
“Nhạc phụ dạy phải”.
Thấy Vô Song công nhận, Hoàng Dược Sư cũng không nói nhiều, ông dù sao cũng không thể bắt Vô Song toàn tài chỉ là ông nghe Hoàng Dung nói Vô Song bằng kiếm pháp đánh bại Đả Cẩu Bổng Pháp, lúc này nhìn thấy kiếm pháp Vô Song sử dụng, quả thực... quá tệ so với suy nghĩ của ông.
Cũng không phải dạng người thích nói nhiều, Hoàng Dược Sư lại một lần nữa xuất kiếm.
“Chiêu thứ ba, Kim Thanh Ngọc Chấn”.

Nếu chiêu thứ nhất cùng chiêu thứ hai, rất khó để tự mình cảm nhận sóng âm công kích thì chiêu thứ ba này rất khác.
Một kiếm này đâm ra nhưng không phải đâm thẳng, kiếm này cổ tay Hoàng Dược Sư cong lên, đường kiếm cũng cong theo tạo thành hình tròn nhỏ, sau đó... từ trong cái hình tròn kia sóng âm lập tức cách không mà tới.
Sóng âm không phải nội lực, không phải võ kỹ, Hộ Thể Chân Khí đối với sóng âm có sức kháng cự rất yếu.
Đương nhiên cũng có thể dùng Hộ Thể Chân Khí bảo vệ màng nhĩ nhưng hệu quả cũng không phải tuyệt đối.
Cũng giống với độc công, âm công là một loại thủ đoạn công kích cực kỳ khó phòng.
Vô Song cũng chỉ có thể ngưng thần bất quá Vô Song lúc này cũng bắt đầu nhìn ra vài điểm đặc biệt.
Ánh mắt hắn dần dần ngưng tụ, kiếm thế lại xuất ra, lần này tất nhiên không phải Nga Mi Kiếm Pháp mà là TỊch Tà Kiếm Pháp.
“Tảo Đãng Quần Ma”.
Kiếm nhanh đến cực hạn, liên tục hơn mười kiếm đâm ra, mũi kiếm đều hướng về sóng âm đánh tới rồi trực tiếp đánh nát luôn sóng âm của Hoàng Dược Sư.
Phá được một chiêu này, trong lòng Vô Song không có vui vẻ, chỉ có bội phục.
Âm thanh là gì?, Âm thanh là các dao động cơ học (biến đổi vị trí qua lại) của các phân tử, nguyên tử hay các hạt làm nên vật chất và lan truyền trong vật chất như các sóng. Âm thanh, giống như nhiều sóng, được đặc trưng bởi tần số, bước sóng, chu kỳ, biên độ và vận tốc lan truyền
Kiếm chiêu chém ra, có thể tạo nên âm thanh.
Mở miệng nói chuyện có thể tạo nên âm thanh.
Bất cứ dao động nào, đều có âm thanh chỉ là tai con người có thể nghe được hay không mà thôi.
Hoàng Dược Sư đáng sợ ở chỗ, lấy nội công của bản thân hòa vào thiên địa, ông có thể khống chế biên độ dao động của chính nội công của mình, sử dụng cách này... lấy âm nhập kiếm, tạo ra sóng âm.
Thủ đoạn này, nghe mà kinh người.
Vô Song thực sự không thể không phục, dùng nội công va chạm với không khí xung quanh, đương nhiên tạo ra được âm thanh nhưng biến đổi âm thanh thành tiết tấu, thành nhịp điệu, thành sóng âm, Vô Song chỉ có thể cúi đầu chịu thua.
Phá được chiêu kiếm thứ ba trong Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, chiêu kiếm thứ tư liền tới.
“Kiếm thứ tư, Hưởng Cách Lầu Đài”.
Kiếm này uy lực cực kỳ bình thường, Vô Song còn chẳng cảm nhận được uy lực tuy nhiên hắn lại rõ ràng, âm công của Hoàng Dược Sư đang nén lại.

Thay vì một luồng sóng âm cực lớn lại là nhiều luồng sóng âm nhỏ, nhiều luồng kiếm khí nhỏ, một chiêu này nhắm thẳng vào kinh mạch trong cơ thể, là một chiêu thức dùng kiếm pháp điểm huyệt.
Vô Song có Hộ Thể Chân Khí, thông thường sẽ không sợ loại thủ pháp điểm huyệt này nhưng mà đây là sóng âm chứ không phải nội lực hay kiếm khí, quả thật rất rất khó phòng.
Vô Song không thể làm gì khác, hắn hít vào một hơi thật lớn, nắm chặt lợi kiếm, cánh tay rung lên.
“Tịch Tà Kiếm Pháp – Lưu Tinh Phi Trụy”.
Sát lục kiếm ý tụ tập lại, theo kiếm xuất ra, rạch phá hư không.
Một kiếm này hướng thẳng về Hoàng Dược Sư, lấy công làm thủ, tốc độ nhanh đến cực hạn.
Hoàng Dược Sư một lần nữa phải thu kiếm, xoay người trên không trung liên tục đâm ra ba kiếm, toàn bộ đều là ‘cương kiếm’ Tiêu Sử Thừa Long.
Hoàng Dược Sư phản ứng rất nhanh nhưng mà kể cả thế cả cánh tay ông cũng xuất hiện một vết máu dài, tuy không nguy hiểm cũng không ảnh hưởng đến chiến lực nhưng máu vẫn là máu, bị thương vẫn là bị thương.
Hoàng Dược Sư ánh mắt càng ngày càng hứng thú mà nhìn Vô Song.
“Là kiếm pháp này đánh bại Đả Cẩu Bổng của Lão Ăn Mày đúng không?, kiếm pháp uy lực đáng sợ lại nhanh đến cực hạn, đáng sợ, kiếm pháp này gọi là gì?”.
Vô Song cũng thu tay lại, nhìn vết thương trên người Hoàng Dược Sư, hắn có chút ái ngại rồi thở ra một hơi.
“Kiếm pháp này gọi là Tịch Tà Kiếm Pháp bất quá sát tính quá nặng, con cũng không muốn sử dụng”.
Vô Song đã gọi Hoàng Dược Sư là nhạc phụ, một chữ ‘con’ này cũng là đương nhiên.
Hoàng Dược Sư cũng phát hiện ra ánh mắt Vô Song nhìn mình, ông thở ra một hơi rồi lắc đầu.
“Không phải lỗi của ngươi, chúng ta đánh tiếp”.
Vô Song nghe đến đây liền cười khổ, hắn thậm chí trực tiếp buông kiếm.
“Nhạc phụ đại nhân, Tịch Tà Kiếm Pháp thực sự là sát lục kiếm đạo, kiếm pháp này trừ khi gặp phải sinh tử quyết chiến nếu không nhất quyết không nên dùng “.
“Vô Song lần đầu thấy Ngọc Tiêu Kiếm Pháp của nhạc phụ đã trực tiếp mê mệt, bản thân Vô Song kiếm đạo chỉ mới bắt đầu nắm được phần bên ngoài, chưa thể nói là tinh thông chứ đừng nói chạm đến cấp bậc cao thủ đương thời “.
“Vô Song không biết nhạc phụ có thể truyền lại bộ Ngọc Tiêu Kiếm Pháp cho con không?, hơn nữa Vô Song thực sự đối với tài hoa của nhạc phụ bội phục không thôi, trước mặt nhạc phụ cũng sẽ không tự nhận mình làm thiên tài”.
“Lần này Vô Song lên Đào Hoa Đảo, trước là muốn mang sính lễ đến, muốn

nhạc phụ chấp nhận hôn sự của Dung nhi cùng con, thứ hai liền muốn bái sư “.
“Vô Song biết nhạc phụ người không thu đệ tử nữa bất quá nếu dùng thân phận con rể lĩnh giáo nhạc phụ, người cũng không đến mức... không đến mức đuổi ta ra khỏi cửa a”.
Hoàng Dược Sư nghe Vô Song nói liền khẽ cười.
Không thể không nói Vô Song biểu hiện rất tốt.
Ông vốn muốn thử thách Vô Song, nếu Vô Song có thể trong quyết đấu học được toàn bộ võ công của ông, ông liền gả Dung nhi cho đứa con rể này.
Thật ra đây cũng là một điểm ác tâm của Hoàng Dược Sư, ai bảo con gái lúc nào cũng Vô Song ca ca thế này, Vô Song ca ca thế kia đây?.
Hoàng Dược Sư trời sinh kỳ tài, ngạo khí hơn người, lúc này lại bị một tiểu tử trẻ tuổi vượt qua, trong lòng ông tất nhiên có kiêu ngạo của riêng mình.
Nếu Vô Song là người khác, Hoàng Dược Sư liền muốn đánh với Vô Song một trận nhưng ai bảo hắn là con rể tương lai đây?, con rể tương lai thực sự không tốt đánh.
Lúc này Vô Song lại trực tiếp cúi đầu đưa ra yêu cầu học nghệ, Hoàng Dược Sư trong nội tâm liền động.
Vô Song học nghệ chẳng khác nào nói hắn chấp nhận tôn Hoàng Dược Sư vi sư, nếu đã là sư tất nhiên không úy kỵ trò, trò càng giỏi sư càng nở mày nở mặt không phải sao?.
Hoàng Dược Sư sau sự việc Mai Siêu Phong liền không nhận bất cứ đệ tử nào nhưng mà nếu lấy thân phận cha vợ dạy võ cho con rể thì ai có thể nói gì?, cũng không đi ngược với bản ý của ông.
Quan trọng nhất, Vô Song mang một khúc Phi Thiên đến tặng cho Hoàng Dược Sư.
Mang vạn lượng hoàng kim đến, lại thêm cầu ‘vạn kim cầu nụ cười mỹ nhân’, một câu này liền xóa đi tục vật của hoàng kim lại tôn lên địa vị của Hoàng Dung trong mắt Vô Song.
Vô Song đã bỏ ra rất nhiều, thân là tiền bối, Hoàng Dược Sư sẽ không thể không đáp lễ.
Nghĩ nghĩ một chút, Hoàng Dược Sư liền mỉm cười.
“Được, ngươi đã tặng lão phu một khúc Phi Thiên, lão phu liền mang Ngọc Tiêu Kiếm Pháp đến dạy cho ngươi”.

Quyển 2 Chương 225

Cửu Âm Chân Kinh (4)

Thời gian lại trôi qua thêm hai ngày, lúc này cũng chính là ngày dỗ của mẫu thân Hoàng Dung, phu nhân Hoàng Dược Sư, nữ sĩ – Phùng Hành.
Phùng Hành tuyệt đối là một trong những kỳ nữ hàng đầu Kim Dung, rất nhiều người đều nói Hoàng Dung chính là phiên bản hoàn hảo nhất của Phùng Hành, bất kể là trí tuệ cho đến khuôn mặt.
Có một điều thú vị nữa là... Phùng Hành năm xưa từng là đối tượng theo đuổi của Vinh Vương – Hoàn Nhan Hồng Hy, tất nhiên Hoàng Nhan Hồng Hy số phận cũng không tốt lắm, bằng vào hắn có thể cướp được nữ nhân của Hoàng Dược Sư sao?, đáp án chắc chắn là không.
Ở trên Đạn Chỉ Phong lúc này, Vô Song im lặng mà đứng, ở nơi phương xa hoa đà tung bày, Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung liền đứng trước lăng mộ của Phùng Hành.
Hoàng Dung đứng đó bên cạnh phụ thân, im lặng không nói, Vô Song thậm chí nhìn thấy thân hình cô bé nhỏ nhắn này đang run lên.
Đã bao nhiêu năm rồi, cho dù ký ức của nàng với mẫu thân cơ hồ chỉ là con số 0 tròn trĩnh thì mỗi lần đến ngày dỗ mẹ, Hoàng Dung đếu rất khó kìm nén kích động.
Về phần Hoàng Dược Sư, mặc một bộ áo thuần một màu trắng, vải lụa tung bay phấp phới, khuôn mặt mang theo một tia tang thương, trong ánh mắt đợm buồn.
Hoàng Dược Sư trên đùi có một cây đàn tranh, những ngón tay nhè nhẹ chạm vào dây đan, ngày hôm nay ông liền tặng Phùng Hành một khúc Phi Thiên.
Đứng ở nơi phương xa nhìn hai cha con, trong lòng Vô Song có suy nghĩ.
Hắn không biết... nếu một ngày nữ nhân của hắn mất, hắn sẽ phải làm gì?.
Nếu... một ngày hắn nhìn thấy Hoàng Dung cứ như vậy ở trên tay hắn trút hơi thở cuối cùng, hắn sẽ làm gì?.
Đáp án hắn không biết, hắn cũng không muốn biết.
Vô Song thở dài một hơi, trước lăng mộ của nhạc mẫu, nội tâm Vô Song có chút nặng nề.
Hắn chậm rãi tiến lên một bước, bước chân cực kỳ nhẹ căn bản sẽ không ảnh hưởng đến Hoàng Dược Sư cùng Hoàng Dung.
Hắn tiến tới, bàn tay đưa ra nắm lấy tay Hoàng Dung.
Nàng cảm nhận được hơi ấm của hắn, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt tay hắn hơn.
Hai người cứ như vậy im lặng, nhìn về phương xa.
Thú thật, nếu không phải thế giới này ở trên bờ diệt tuyệt, nếu không phải còn

quá nhiều người đợi Vô Song trở về... Vô Song hắn liền muốn ở lại nơi đây mai mãi, tận hưởng cái cảm xúc yên bình này.
......
Một khúc Phi Thiên vang lên.
Nội lực của Hoàng Dược Sư hơn Vô Song.
Cầm công của ông hơn xa Vô Song.
Cảm xúc của ông hơn xa Vô Song.
Một khúc Phi Thiên này mới chân chính là Phi Thiên, mới chân chính mang theo phong vận của Tiêu Dao Tử năm đó.
Nghe tiếng đàn của Hoàng Dược Sư, Vô Song thậm chí có thể cảm nhận nỗi bi thương kia xuyên thấu trời xanh, vang vọng bốn phương tám hướng.
Lúc này trên trời dưới đất, thương thiên địa hạ, không có bất cứ một âm thanh gì, chỉ còn một khúc Phi Thiên hướng thẳng về trời.
Hoàng Dung ở bên cạnh Vô Song, đầu nhẹ dựa vào vai hắn.
Mọi năm nàng không có ai để dựa vào, năm nay rốt cuộc đã khác, nàng ít nhất có một điểm tựa.
Ngày dỗ của Phùng Hành không có tiếng khóc, không có rượu thịt trần gian, chỉ có sự Im lặng cùng bi thương đến cùng cực.
......
Trong lúc này, Đào Hoa Đảo lại đón thêm một vị khách.
Có một con thuyền nhỏ cập bến, có hai người cùng bước lên đảo.
Hai người này không ngờ đều là người quen của Vô Song.
Hai người này không ai khác chính là Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh.
Tại sao Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh lại có mặt trên Đào Hoa Đảo?, đáp án rất đơn giản, là Vô Song gọi hai người này đến.
Vô Song còn chưa quên lời hứa với Vương Trùng Dương, hắn làm người vốn không thích thất hứa hơn nữa phải biết nếu Quách Tĩnh lên Đào Hoa Đảo, Vô Song liền danh chính ngôn thuận đến gặp Lão Ngoan Đồng – Chu Bá Thông.
Về phần làm sao mà hắn mời được hai người này đến thì phải nhắc tới trận chiến giữa Bắc Cái cùng Vô Song, vì Bắc Cái thua nên tất nhiên phải làm một việc trong khả năng mà Vô Song yêu cầu, hôm đó Vô Song chính là yêu cầu Bắc Cái mang Quách Tĩnh đến Đào Hoa Đảo.
Quách TĨnh ở bên cạnh Kiều Phong, thân là bang chủ Cái Bang, Bắc Cái không thể không biết.
Thật ra ngoại trừ Quách Tĩnh bản thân Kiều Phong cũng có thể đến Đào Hoa Đảo nhưng mà xuất phát từ bản thân Kiều Phong cùng Hoàng Dược Sư, Kiều Phong vẫn là từ bỏ, Kiều Phong lần trước đắc tội Hoàng Dược Sư không ít, hắn không tiện đặt chân lên Đào Hoa Đảo.
Khi Kiều Phong nghe Quách Tĩnh phải đến Đào Hoa Đảo, nghĩ đến việc Hoàng

Dược Sư từng muốn giết Quách Tĩnh quả thực cực kỳ lo lắng cho nghĩa đệ của mình, cũng may có Hồng Thất Công đi cùng Quách Tĩnh, bằng vào quan hệ giữa Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công có lẽ cũng không đến nỗi làm khó dễ một cái vãn bối.
Hồng Thất Công quả thực cũng vỗ ngực tự tin, có thể bảo vệ Quách Tĩnh an toàn, dù sao theo Hồng Thất Công... tương lai ông cùng Hoàng Dược Sư còn một chuyến đến Phật Sơn, bọn họ nhường được nhau bao nhiêu liền sẽ nhường.
Mai Siêu Phong cùng Trần Huyền Phong vốn là phản đồ của Đào Hoa Đảo, việc Quách Tĩnh làm nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, theo Hồng Thất Công bản thân ông đi cùng Quách Tĩnh, quả thật không có vấn đề gì.
Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh khi lên đảo, hai người bước chân đột nhiên dừng lại.
“Thất Công, âm thanh này là?”.
Vẫn khuôn mặt trẻ măng cùng ngờ nghệch, Quách Tĩnh lên tiếng hỏi.
So với lần cuối cùng Vô Song gặp Quách Tĩnh, Quách Tĩnh lúc này khí tràng quả thật đã trở nên mạnh hơn rất nhiều, chí ít cũng đã so được với siêu nhất lưu cao thủ.
Quách Tĩnh hiện nay đã học được 15 chiêu trong Hàng Long Thập Bát Chưởng, chỉ sợ cao thủ tông sư bình thường cũng khó mà hơn nổi Quách Tĩnh, nếu hiện tại Quách Tĩnh gặp mặt Hoàn Nhan Khang tỷ lệ Quách Tĩnh thắng vẫn là tương đối cao.
Nghe Quách Tĩnh hỏi, Thất Công cười cười.
“Là tiếng đàn, tiếng đàn của Lão Tà bất quá tiếng đàn lần này dễ nghe hơn bình thường nhiều, Lão Tà lại có khúc phổ mới rồi”.
Hồng Thất Công nói xong, ánh mắt lại đăm chiêu.
Đáng lẽ ra ông có thể đến sớm hơn một chút tuy nhiên ông chọn đúng thời điểm ngày dỗ của Phùng Hành mà đến, bên hông còn mang theo một hồ lô rượu ngon, Hồng Thất Công chuẩn bị hồ lô rượu này chính là vì Hoàng Dược Sư.
“Quách Tĩnh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút, đợi khúc phổ này dừng lại, ta liền gọi lão Tà”.
Quách Tĩnh nghe vậy lập tức gật đầu.
“Vâng thưa Thất Công”.
Quách Tĩnh bước chân lên Đào Hoa Đảo thật sự có chút sợ nhưng mà có Hồng Thất Công ở đây làm hắn yên tâm hơn không ít, lập tức cứ như vậy mà ngồi xuống.
Một khúc Phi Thiên một mức tấu, một mực kéo dài, cho đến khi nội lực Hoàng Dược Sư hoàn toàn cạn kiệt, Hoàng Dược Sư khuôn mặt có chút tái đi, thở hắt ra một hơi.
Vô Song thấy vậy lập tức lại gần, sau đó áp một tay lên người Hoàng Dược Sư,

bắt đầu truyền vào trong người ông một luồng nội công.
Một khúc Phi Thiên tấu liên tục trong bốn tiếng đồng hồ, nội lực của một vị ngũ tuyệt cao thủ cơ hồ cạn đến đáy.
Một khúc Phi Thiên này thật sự không khác gì tự sát.
Hoàng Dược Sư cánh tay run lên, cắt ngang động tác của Vô Song.
“Ngươi cùng Dung nhi đi nấu chút gì đi, lão phu còn chưa yếu đến mức đó”.
Vô Song nghe vậy biết cha vợ không bỏ được mặt mũi, cũng chỉ cười cười quay đầu nói với Hoàng Dung.
“Dung nhi, chúng ta đến phòng bếp đi, để chút không gian cho nhạc phụ”.
Hoàng Dung nghe vậy cũng là ngọt ngào cười bất quá ngay lúc này, một tiếng long ngâm rất lớn vang lên.
Hồng Thất Công rất giữ lời hứa, đợi đến khi tiếng nhạc kết thúc, ông mới gọi cho Hoàng Dược Sư.
Đương nhiên thời đại này không có điện thoại hay bất cứ công cụ truyền tin khoảng cách xa nào, Hồng Thất Công đơn giản vận lên Hàng Long Thập Bát Chưởng, lấy dương cương khí hóa thành chân long, ngạnh sinh gầm lên một tiếng mà thôi.
......
Trên Đạn Chỉ Phong, Hoàng Dược Sư sắc mặt vốn đang tái đi liền khẽ mở ra, trong mắt xuất hiện vài phần nghi hoặc.
“Là Lão Ăn Mày?, lão đến đây làm gì”.
Vô Song thấy Hoàng Dược Sư nói vậy, hắn liền nhìn Dung nhi.
“Dung nhi, Hồng Thất Công đến rồi, muội dẫn Hồng Thất Công nhập đảo được không?”.
Hoàng Dung triệt để bất ngờ, nàng biết giữa Vô Song cùng Hồng Thất Công không phải có quan hệ tốt đẹp gì, bất quá nàng vẫn là khẽ gật đầu.
“Ân, muội biết rồi, để muội dẫn Thất Công nhập đảo”.
Nhìn theo bóng lưng Hoàng Dung rời đi, Vô Song mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Dược Sư.
“Nhạc phụ, là con mời Hồng Thất Công lên đảo”.
Hoàng Dược Sư nghe vậy liền nhíu mày.
“Ồ, ngươi tại sao lại mời lão lên đảo?, ta nghe Dung nhi nói quan hệ giữa hai người cũng là không tốt?”.
Vô Song nghe vậy liền cười.
“Nhạc phụ, lần trước ở Yến Kinh con gặp một nhân vật, người này đã chỉ dạy con rất nhiều... sau đó con hứa với người này mang một người lên đảo gặp Lão Ngoan Đồng – Chu Bá Thông”.
Hoàng Dược Sư lông mày lại càng cau chặt hơn.
“Nhân vật chỉ dạy cho ngươi?, người này là ai?, hơn nữa ngươi muốn mang ai

lên đảo gặp Chu Bá Thông, chẳng nhẽ là Hồng Thất Công lão già đó?”.
Không thể không nói, mấy ngày gần đây Hoàng Dược Sư cùng Vô Song quan hệ đã tốt hơn rất nhiều, chí ít số câu nói của Hoàng Dược Sư vẫn là nhiều hơn hắn.
Vô Song nghĩ nghĩ một chút, vẫn là quyết định trả lời thật tình.
“Nhạc phụ, con đã hứa không tiết lộ danh tính người kia, về phần người con muốn mang lên đảo... con nghĩ người có lẽ cũng biết, hắn gọi là Quách Tĩnh”.
Quách Tĩnh, cái tên này Hoàng Dược Sư đương nhiên nhớ.
Cái tên này Hoàng Dược Sư đương nhiên cũng không vui vẻ gì khi nghe thấy nhưng mà ông lúc này không quan tâm lắm tới Quách Tĩnh, ông quan tâm đến mấy lời Vô Song nói hơn.
Không mất quá nhiều thời gian, Hoàng Dược Sư liền nói.
“Người thần bí kia là Vương Trùng Dương? “.
Vô Song nào ngờ Hoàng Dược Sư vừa nói ra đã đúng?, không phải Vương Trùng Dương giả chết ẩn thế sao?, vì cái gì Hoàng Dược Sư lại biết?.
“Nhạc phụ, người biết Vương Trùng Dương còn sống sao?”.
Hoàng Dược Sư liền phá lệ cười cười.
“Có gì mà không biết?, hắn bình thường còn đi nhìn qua sư đệ của hắn, lão phu nói thật nếu không phải Vương Trùng Dương còn sống, lão phu có một ngàn cách từ từ mài chết Chu Bá Thông, việc gì phải phí cơm phí gạo nuôi hắn trên đảo?”.
“Nói một chút, Vương Trùng Dương muốn tiểu tử họ Quách kia gặp Chu Bá Thông làm gì?”.
Vô Song đương nhiên cũng là nói thật.
“Trùng Dương chân nhân nói cũng không quá rõ nhưng theo con xem ra, Trùng Dương chân nhân muốn Quách Tĩnh làm đệ tử Chu Bá Thông hoặc ít nhất có thể được Chu Bá Thông truyền võ công, sau đó khả năng cao sẽ trọng tổ Toàn Chân Giáo”.
Hoàng Dược Sư nghe vậy khẽ gật đầu, nói thật ông không thích Chu Bá Thông.
Việc năm đó liên quan đến Cửu Âm Chân Kinh tạm thời bất luận đúng sai nhưng sau khi Phùng Hành chết, Hoàng Dược Sư triệt để trở nên không ổn định.
Theo Hoàng Dược Sư, chính vì Chu Bá Thông mang Cửu Âm Chân Kinh lên đảo mới dẫn đến cái chết của Phùng Hành, bất kể là vợ chồng ông đúng hay sai nhưng nguyên nhân vẫn cứ phải bắt đầu từ Chu Bá Thông... nhìn xa hơn một chút là Toàn Chân Giáo, là Vương Trùng Dương.
Đây là nguyên do Hoàng Dược Sư cực ghét Toàn Chân Giáo, cũng là lý do ông giam long Chu Bá Thông trên đảo.
Tất nhiên việc Chu Bá Thông bị giam thật ra cũng là tác động của Vương Trùng Dương.
Nếu không có Vương Trùng Dương, Hoàng Dược Sư đã sớm giết hoặc sớm thả

Chu Bá Thông, việc gì phải giam cầm hắn tưng đấy năm?.
Vương Trùng Dương thuận nước đẩy thuyền, muốn giam Chu Bá Thông trên đảo có hai nguyên nhân.
Nguyên nhân thứ nhất, Vương Trùng Dương cảm thấy sư đệ ông đã làm một việc không thể chấp nhận với Nam Đế, hắn ở trên Đào Hoa Đảo chính là trọng phạt cho tội lỗi của mình.
Nguyên nhân thứ hai, Vương Trùng Dương cũng biết Chu Bá Thông là bậc kỳ tài võ học chỉ là bản tính ham chơi không thích luyện võ, ông liền nhân cơ hội này làm Chu Bá Thông không thể chạy ra ngoài, từ đó chuyên tâm với võ học.
Không thể không nói, Vương Trùng Dương vẫn là tính đúng rồi, từ ngày bị giam trên đảo, võ công Chu Bá Thông càng ngày càng tiến bộ.
Ngồi trên Đạn Chỉ Phong, nghĩ về Chu Bá Thông, lại nghĩ về Vương Trùng Dương, Hoàng Dược Sư thở dài một hơi.
Ân oán năm đó đã sớm phai, ông thật ra cũng không có cái gì để hận lên Chu Bá Thông.
Lúc này Quách Tĩnh lên đảo, Hoàng Dược Sư cũng biết vài phần ý niệm của Vương Trùng Dương, vị Trùng Dương Chân Nhân này cảm thấy đến lúc phóng thích Chu Bá Thông rồi.
“Vừa muốn Toàn Chân Giáo có truyền nhân, vừa muốn ta thả một vị ngũ tuyệt cao thủ ra, Trùng Dương ngươi nghĩ vẫn thật đẹp”.
Nói đến đây Hoàng Dược Sư dừng lại một chút, ông lại nhìn Vô Song, trong ánh mắt lóe lên, không biết đang nghĩ cái gì.
....
P/s
4 chương a T_T, hàng tỷ năm rồi tác mới viết được 4 chương 1 ngày.
Vạn lần hứa boom mới boom được 1 ngày T_T

Quyển 2 Chương 226

Cửu Âm Chân Kinh (5)

Hoàng Dược Sư hiện nay phi thường mệt mỏi, nội lực toàn thân đã cạn đến đáy tất nhiên cũng không muốn đi tiếp khách.

Bản thân Hoàng Dược Sư làm người cao ngạo, đã là người cao ngạo thì càng chú trọng thể diện, Hoàng Dược Sư vẫn là không muốn ai biết tình trạng của mình hiện nay.

Ở trên Đạn Chỉ Phong, Hoàng Dược Sư rốt cuộc đứng lên.

“Vô Song, ngươi xuống dưới tiếp Lão Ăn Mày trước đi, nếu hắn hỏi thì nói lão phu đang bận việc trong người chưa thể rời đi, về phần tiểu tử Quách Tĩnh kia, nếu ngươi đã mở lời thì tùy ngươi thôi, muốn mang Quách Tĩnh đến chỗ Chu Bá Thông vậy thì nhờ Dung nhi dẫn đi, lão phu cũng không ngăn trở “.

Nghe Hoàng Dược Sư nói vậy, Vô Song rất nhanh liền gật đầu, hắn lập tức quay đầu rời khỏi Đạn Chỉ Phong.

Hắn biết hiện tại Hoàng Dược Sư cực kỳ muốn ở một mình, hắn liền để không gian này cho cha vợ.

....

Rời khỏi Đạn Chỉ Phong, Vô Song không hề dừng lại, một đường xuyên qua Đào Hoa Trận hướng về Thanh Khiếu Các đón tiếp Bắc Cái cùng Quách Tĩnh.

Ở Thanh Khiếu Các lúc này không thiếu ách bộc (nô bộc câm điếc) đang quét tước xung quanh, khi thấy Vô Song đi qua đều nhẹ cúi đầu với hắn, những ách bộc này nói gì thì Vô Song căn bản không hiểu nhưng mà hắn có thể cảm nahnaj được trong mắt bọn họ tràn ngập cung kính.

Đối với mấy cái ách bộc kia, Vô Song khẽ mỉm cười gật đầu tỏ vẻ thiện ý rồi rất nhanh tiếp tục hướng về phía trước.

Lúc này đã tương đối khác với khi lên đảo, Vô Song cũng nắm được cách vượt qua Đào Hoa Trận, tất nhiên tốc độ phá trận của hắn không nhanh, muốn phá trận phi thường mất thời gian vì vậy tối ưu nhất vẫn sẽ phải để Hoàng Dung dẫn đường.

Không muốn tự mình phá Đào Hoa Trận, không thể giao tiếp cùng đám ách bộc cũng không có Hoàng Dung bên cạnh, Vô Song chỉ có thể đứng đợi trước cửa lớn Thanh Khiếu Các, đợi Bắc Cái cùng Quách Tĩnh đi đến.

....

Bắc Cái một tiếng long ngâm kinh động đến Hoàng Dược Sư sau đó liền yên lặng mà đợi, ở bên cạnh hắn Quách Tĩnh cũng không dám lên tiếng, hai chân khoanh lại ngồi sau lưng.

Quách Tĩnh càng đợi nội tâm càng có chút không yên, bản thân Quách Tĩnh vẫn còn nhớ như in lần đầu gặp Hoàng Dược Sư, đến tận bây giờ Quách Tĩnh vẫn còn sợ hãi.
Quách Tĩnh thật ra không biết bất cứ thông tin gì về Hoàng Dược Sư, sẽ không có ai kể về Hoàng Dược Sư cho hắn nghe dù sao Hoàng Dược Sư cũng là một trong ngũ bá, người thường sẽ không dám bàn luận về ông, từ đó Quách Tĩnh cũng chỉ biết Hoàng Dược Sư là Đào Hoa Đảo Chủ, là một trong những người mạnh nhất thiên hạ mà thôi.
Đến khi rừng hoa đào nhẹ rung, Bắc Cái lập tức hướng mắt về phương hướng Đào Hoa Trận biến động sau đó đứng lên, Quách Tĩnh cũng liền bắt chước mà đứng lên theo.
Hắn nhìn thấy từng cánh đào rung động, sau đó một thân ảnh mờ mờ ảo ảo xuất hiện, khi nhìn thấy thân ảnh này ánh mắt Quách Tĩnh liền trở thành thật to, thật tròn.
Quách Tĩnh quá đỗi ngạc nhiên, hắn tuyệt không ngờ lại gặp Hoàng Dung.
Quác Tĩnh thật sự không biết, Hoàng Dung là con gái của Hoàng Dược Sư.
Tại cái thế giới này, vì sự xuất hiện của Vô Song dẫn đến Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng không có quan hệ gì quá mức đặc biệt.
Quách Tĩnh nói thích đương nhiên thích Hoàng Dung nhưng chỉ dừng lại ở thưởng thức dung mạo của nàng, chỉ dừng ở mức thưởng thức cái đẹp đồng thời qua một thời gian đi cùng nhau, Quách Tĩnh coi Hoàng Dung như muội muội, coi Vô Song như huynh đệ vậy.
Nữ nhân của huynh đệ, Quách Tĩnh nhất định sẽ không có tơ tưởng gì.
Thật ra... tại thế giới này, cho dù không có Hoàng Dung, bản thân Quách Tĩnh chưa chắc đã kém đi chỗ nào.
Đầu tiên Song Thủ Hổ Bác, Không Minh Quyền, Hàng Long Thập Bát Chưởng hay cả Cửu Âm Chân Kinh thì Vô Song cũng đều có thể trả đủ cho Quách Tĩnh, về mặt sở học Quách Tĩnh cũng không kém bao nhiêu thậm chí rất có thể Quách Tĩnh được chọn làm truyền nhân Toàn Chân Giáo, hoàn toàn có khả năng kế thừa cả y bát của Vương Trùng Dương, đấy là còn chưa kể đời này Quách Tĩnh có một vị đại ca cực kỳ ghê ghớm – Bắc Kiều Phong.
Nếu không yêu Hoàng Dung, tương lai Quách Tĩnh tất nhiên trở về đại mạc, ở bên cạnh Hoa Tranh, với cái thân phận phò mã Mông Cổ, hắn sau này liền sẽ không phải tự sát tại Tương Dương Thành, đây là điều chắc chắn.
Sự xuất hiện của Vô Song, vô tình thay đổi luôn tương lai của Quách Tĩnh, ai mà biết được?, tương lai tại cái thế giới này Quách Tĩnh thậm chí có thể giúp Thiết Mộc Chân đánh vào Trung Nguyên, tất nhiên nếu như vậy Vô Song lại càng vui vẻ, hắn càng sẽ đi ủng hộ một hai.
....

Quách Tĩnh đã rất lâu không thấy Hoàng Dung, hắn lúc này kinh ngạc đến không khép miệng được.
Hoàng Dung bước tới, nhìn thấy Quách Tĩnh cùng Bắc Cái, nàng nở nụ cười tươi như những đóa hoa đào nở rộ.
"Thất Công tốt ".
"Quách đại ca đã lâu không gặp, để Dung nhi dẫn Quách đại ca cùng Thất Công nhập đảo".
Hồng Thất Công nhìn Hoàng Dung mỉm cười, ông cũng cười theo bất quá thân hình Hồng Thất Công rất nhanh tiến lên, bước về phía Hoàng Dung sau đó cúi thấp đầu xuống thì thầm vào tai nàng.
"Khụ khụ... cho lão phu hỏi một chút, tiểu tử kia có ở đây không?".
Hoàng Dung đương nhiên biết Hồng Thất Công muốn nhắc đến ai, nghĩ đến Vô Song đánh bại Hòng Thất Công rồi lại đánh bại cả Âu Dương Phong, trong mắt nàng không che được sự tự hào.
Đây chính là nam nhân của nàng, nam nhân của nàng đã cường đại đến mức có thể sánh ngang cùng ngũ bá đương thời.
"Thất Công, Vô Song ca ca đương nhiên có mặt trên đảo, ca ca đang đợi Thất Công cùng cả Quách đại ca".
Quách Tĩnh ở bên nghe thấy, liền cười lớn.
"Vô Song huynh đệ cũng ở đây?, tốt quá rồi, Dung nhi ngươi dẫn ta đến gặp Vô Song huynh đệ đi".
Bắc Cái thì triệt để im lặng, hắn có cảm giác Quách Tĩnh quá ngốc, ngốc đến mức một ngày bị người khác bán chỉ sợ vẫn vui vẻ vì người ta đếm tiền.
Bắc Cái đối với việc Quách Tĩnh quen biết cả Hoàng Dung cùng Vô Song có chút bất ngờ nhưng cũng đã đoán từ trước, nếu Vô Song không quen Quách Tĩnh thì vì cái gì lại muốn Quách Tĩnh đặt chân lên Đào Hoa Đảo?.
Về phần Vô Song ư?, theo Bắc Cái nhìn bản thân Quách Tĩnh hoàn toàn coi Vô Song là huynh đệ nhưng mà Vô Song có coi Quách Tĩnh là huynh đệ không thì lại là một chuyện khác.
Bảo Vô Song là người tốt?, Bắc Cái chắc chắn sẽ không tin.
Không hiểu tại sao, mỗi lần nhớ về trận chiến với Vô Song, Bắc Cái luôn có dự cảm không tốt, thậm chí càng nghĩ về Vô Song, ông càng cảm nhận được một loại lực lượng tà ác, cái cảm giác này làm Bắc Cái thực sự rất đề phòng Vô Song.
Bắc Cái rốt cuộc thở dài một hơi, giờ phút này ông có nói gì cũng không ai tin, ông cũng không có gì chứng minh Vô Song là kẻ ác, ông mang Quách Tĩnh lên Đào Hoa Đảo âu cũng là do đánh cuộc thua người, điều Bắc Cái quan tâm nhất hiện nay chính là mang được Quách Tĩnh hoàn hảo rời khỏi Đào Hoa Đảo.
Hai người một đường cẩn thận đi theo Hoàng Dung, vượt qua Đào Hoa Trận,

vượt qua Thí Kiếm Đình rồi lại vượt qua một Đào Hoa Trận khác, rốt cuộc dần dần đi tới nơi Vô Song đợi từ trước – Thanh Khiếu Các.
Vô Song vừa phát hiện ra Bắc Cái cùng Quách Tĩnh lập tức cười lớn.
“Quách Tĩnh”.
“Thất Công”.
Bắc Cái đang đi theo sau lưng Hoàng Dung, nghe hai tiếng ‘Thất Công’ của Vô Song mà lạnh hết cả người, lúc Vô Song ra tay đâu có dễ nói chuyện như vậy?.
Quách Tĩnh vừa thấy Vô Song, cũng không nghĩ gì nhiều vui mừng quá đỗi mà tiến đến.
Đã có gần 3 tháng, Quách Tĩnh không nhìn thấy Vô Song rồi, hắn còn tưởng lạc mất người huynh đệ này.
“Vô Song đệ “.
Quách Tĩnh lao tới, hai tay dang ra ôm lấy Vô Song, động tác này của hắn lập tức khiến Vô Song hắn nhíu mày.
Nếu là nữ nhân xinh đẹp muốn ôm hắn, hắn đương nhiên vui vẻ nhưng mà đây là Quách Tĩnh a?, một đại nam nhân mặt mày đầy kích động lao đến ôm mình, Vô Song thật sự có xúc động tặng Quách Tĩnh một chiêu Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Cũng may Vô Song dù sao cũng không có ác cảm quá lớn với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng không phải Âu Dương Khắc, Vô Song miễn cưỡng nhếch miệng, dùng hai tay vỗ vỗ vào tấm lưng của Quách Tĩnh.
“Được rồi được rồi, cũng không có gì, không cần kích động như vậy”.
Quách Tĩnh sau một hồi mới buông Vô Song ra, dùng tay gãi đầu với nụ cười khờ khạo đặc trưng.
“Vô Song đệ, ta lần này thực sự rất vui gặp được ngươi, còn gặp cả Dung nhi nữa, ngươi không biết lúc ta lên Đào Hoa Đảo, ta là sợ như thế nào đâu”.
Vô Song đối với Quách Tĩnh cười cười, hắn đương nhiên hiểu Quách Tĩnh tại sao lại sợ, về phần Hoàng Dung cũng mỉm cười, nàng không hiểu Quách Tĩnh tại sao lại sợ nhưng mà 8 phần ‘hung danh’ của phụ thân dọa sợ Quách Tĩnh.
“Quách đại ca ngươi yên tâm đi, ngươi ở trên Đào Hoa Đảo tất nhiên là thượng khách, Đào Hoa Đảo là của phụ thân ta, có ta ở đây ta nhất định đảm bảo ngươi không có việc gì”.
Quách Tĩnh khuôn mặt tươi cười, gật mạnh đầu.
Theo hắn nghĩ, hắn đúng là rất sợ Hoàng Dược Sư bất quá có Hoàng Dung cùng Vô Song đều là người quen lại thêm Hồng Thất Công sau lưng, Quách Tĩnh chuyến này lên Đào Hoa Đảo cũng có thể coi là an toàn đi?.
....
Quách Tĩnh cùng Hồng Thất Công lên đảo cũng giống với Âu Dương Phong cùng Âu Dương Khắc, thân phận đều là thượng khách.

Theo Ách Bộc dẫn đường tiến về phòng nghỉ ngơi sau đó Hoàng Dung lại cho người xuống trù phòng chuẩn bị món ăn, chuẩn bị nước tắm tẩy rửa cho hai người.
Nhìn Quách Tĩnh cùng Hồng Thất Công theo Ách Bộc rời đi, Hoàng Dung ánh mắt chớp động.
“Vô Song ca ca, ca đang nghĩ gì?”.
Ở bên cạnh Hoàng Dung, Vô Song mỉm cười.
“Đợi Quách Tĩnh cùng Bắc Cái hai người nghỉ ngơi một ngày tẩy rửa phong trần sau đó chúng ta liền hành động thôi”.
“Muội, ta cùng Quách Tĩnh đến gặp Lão Ngoan Đồng một chút”.
Nhắc đến Lão Ngoan Đồng, vẻ mặt Hoàng Dung mới bừng tỉnh.
“Vô Song ca ca, Dung nhi quên mất, ngày hôm đó Vương tiền bối không phải là muốn đưa Quách đại ca lên Đào Hoa Đảo gặp Lão Ngoan Đồng sao?”.
Vô Song cười cười, thản nhiên gật đầu chỉ là trong lòng hắn có chút gánh nặng.
Đối với Vô Song, võ công ở trong thế giới này đã đủ rồi.
Võ công trong thiên hạ có thể làm hắn hứng thú rốt cuộc cũng chỉ còn Cửu Âm Chân Kinh.
Hắn còn chưa quên, khi hắn lấy được Cửu Âm Chân Kinh, khi hắn có thể từ hai đan điền của bản thân, từ Đạo Thể của chính mình, từu ý niệm của Cửu Âm Chân Kinh mà đạt đến Cực cảnh, khi đó hắn liền theo Tây Thi tiến về Phật Sơn.
Chuyến đi Phật Sơn nguy hiểm thế nào hắn cũng không rõ, hắn chỉ biết... rất có thể sau khi hoàn thành chuyến đi này, hắn sẽ trở về, trở về nơi thuộc về hắn.
Nếu hắn trở về... Dung nhi phải làm thế nào đây?.
Hắn vẫn chưa thật sự nghĩ ra cách, để Dung nhi chấp nhận đi theo hắn, chấp nhận rời bỏ cái thế giới này.
Một việc quan trọng nữa... thế giới của Vô Song có một vị Hoàng Dung khác, người được gọi là Quách phu nhân.
Vậy nếu Hoàng Dung theo hắn về thế giới kia, nàng cùng Quách phu nhân rốt cuộc sẽ thế nào?.
Càng nghĩ, Vô Song càng thấy đau đầu, hắn không khỏi cười khổ, đưa tay di di vầng trán.
Lúc này hắn cũng chỉ biết đi đến đâu tính đến đó, tương lai trước mặt thật sự không cách nào dự tính.

Quyển 2 Chương 227

Cửu Âm Chân Kinh (6)

Chu Bá Thông ở trên Đào Hoa Đảo có một địa vị tương đối khó nói rõ.

Thứ nhất, Hoàng Dược Sư tuyệt đối không thích Chu Bá Thông.

Thứ hai, Hoàng Dược Sư tuyệt đối cũng không dám chân chính giết Chu Bá Thông.

Từ hai nguyên nhân này mới có chuyện Hoàng Dược Sư thường xuyên sử dụng một khúc Bích Hải Triều Sinh tới tra tấn người này.

Hoàng Dược Sư vì cái chết của Phùng Hành, tâm tính đã có rất nhiều biến đổi hơn nữa ông hận Cửu Âm Chân Kinh cũng hận Chu Bá Thông.

Cửu Âm Chân Kinh sao có thể so sánh với Phùng Hành?, về phần kẻ mang Cửu Âm Chân Kinh lên Đào Hoa Đảo thì lại càng đáng chết.

Không nói đến đúng sai của hai bên, nếu Chu Bá Thông sau việc đó rời khỏi Đào Hoa Đảo, tất nhiên không có việc gì xảy ra nhưng mà ai bảo hắn bị giam trên đảo đây?.

Hoàng Dược Sư đã không có thiện cảm với Chu Bá Thông, lại ngày nào cũng nhìn thấy kẻ này lòng tất sinh ra chán ghét, chán ghét tích tụ nhiều năm thậm chí sát tâm cũng có, đáng tiếc Hoàng Dược Sư làm người vẫn có lý trí.

Giết Chu Bá Thông thứ nhất bản thân ông cũng là không đúng, thứ hai Vương Trùng Dương còn chưa có chết, chỉ càn Vương Trùng Dương chưa có chết thiên hạ này không ai dám làm gì Chu Bá Thông.

Thực lực của Vương Trùng Dương thế nào không ai cần phải nói nữa có điều bằng vào thực lực của Vương Trùng Dương cũng chưa hẳn có thể độc bộ thiên hạ.

Thiên hạ còn Hiệp Khách Đảo, còn Tiêu Dao Tam Tiên thậm chí còn Thiếu Lâm Tự tuy nhiên Vương Trùng Dương hiện nay không giống trong nguyên tác, bên cạnh Vương Trùng Dương còn có Lâm Triều Anh.

Lâm Triều Anh là một nữ nhân rất giỏi, nàng đại diện cho võ, Phùng Hành liền đại diện cho văn.

Đương thời ngũ bá ngoại trừ Vương Trùng Dương ra cũng không ai có tự tin mình mạnh hơn Lâm Triều Anh.

Tất nhiên tổ hợp Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh muốn thiên hạ vô địch vẫn còn chưa được chỉ là Lâm Triều Anh sáng tạo ra một bộ kiếm pháp gọi là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, khi kết hợp cùng Toàn Chân Kiếm Pháp của Vương Trùng Dương liền chân chính trở thành Song Kiếm Hợp Bích, toàn bộ thiên hạ từ đó cũng đều công nhận đây là tổ hợp đôi mạnh nhất.

Song Kiếm Hợp Bích, tình ý tương giao, tâm ý tương thông, trở thành kiếm pháp hoàn mỹ nhất thiên hạ, căn bản không có điểm yếu.
Hoàng Dược Sư tự ngạo hơn nữa cũng biết, ông nhất định vẫn sẽ bị Vương Trùng Dương ép xuống một đầu.
Hoàng Dược Sư tinh thông trận pháp, cái này không giả nhưng Vương Trùng Dương cũng tinh thông trận pháp, tinh thông cơ quan trận.
Thành tựu của Vương Trùng Dương để lại cho hậu thế rất ít nhưng bất kể là Bắc Đẩu thất Tinh Trận hay nguyên toàn bộ cơ quan mật đạo trong Cổ Mộ đều đã thể hiện tài năng của Vương Trùng Dương.
Thiên hạ không chỉ mình Hoàng Dược Sư tinh thông cơ quan, trận pháp.
Vương Trùng Dương kể cả bị vây trong Đào Hoa Trận, không mất quá nhiều thời gian vị Trùng Dương Chân Nhân này vẫn sẽ đi ra ngoài được.
....
Hoàng Dược Sư không thích Chu Bá Thông, không thích bất cứ đạo sĩ mũi trâu nào trong Toàn Chân Giáo cũng không thích Vương Trùng Dương bất quá đối với Vương Trùng Dương, Hoàng Dược Sư còn thật sự bội phục.
Sự bội phục này đến từ ưu việt của Vương Trùng Dương trong cùng thế hệ, cùng thế hệ này ngay cả Hoàng Dược Sư cũng cảm thấy mình không tài nào so được với Vương Trùng Dương tuy nhiên khi Vô Song xuất hiện thì khác, Hoàng Dược Sư thậm chí tin tưởng Vô Song rất nhanh có thể vượt qua Vương Trùng Dương.
Lúc này khi nghe đến việc Vương Trùng Dương muốn mang Quách Tĩnh trở thành người gánh vác Toàn Chân Giáo thế hệ này, ánh mắt Hoàng Dược Sư liền lóe lên.
Quách Tĩnh thế nào bản thân Hoàng Dược Sư lười để ý nhưng ông hiểu được, nếu Vương Trùng Dương muốn Quách Tĩnh đến gặp Chu Bá Thông thì tuyệt đối không chỉ vì tuyệt học Toàn Chân Giáo mà còn là vì Cửu Âm Chân Kinh.
Sự xuất hiện của Quách Tĩnh làm Hoàng Dược Sư nhớ đến Cửu Âm Chân Kinh, môn tuyệt học mà Hoàng Dược Sư từ lâu đã không muốn nhìn, một tuyệt học khiến Đào Hoa Đảo... không còn là Đào Hoa Đảo.
Cửu Âm Chân Kinh đáng sợ thế nào, Hoàng Dược Sư tất nhiên hiểu rõ.
Ông không quan tâm Quách Tĩnh sau khi đạt Cửu Âm Chân Kinh sẽ được cái gì, ông lúc này lại nghĩ đến, nếu Vô Song đạt được Cửu Âm Chân Kiinh thì sẽ được cái gì.
Trước đây, Vương Trùng Dương muốn Hoàng Dược Sư trợ giúp, mang theo cả Nam Đế, Bắc Cái cùng Lâm Triều Anh đến Phật Sơn.
Hoàng Dược Sư hiện nay lại cảm thấy, tại sao mình phải đi cùng Vương Trùng Dương?, không phải còn có Vô Song sao?.
Vô Song hiện nay thực lực thua kém Vương Trùng Dương rất nhiều nhưng không có nghĩa là không cách nào vượt qua.

Muốn vượt qua Vương Trùng Dương bản thân Vô Song còn phải mất một khoảng thời gian rất dài, phải đi một quãng đường rất xa nhưng Cửu Âm Chân Kinh có thể phần nào rút ngắn những thứ đó.
Phật Sơn rốt cuộc có thứ gì?, có thứ gì để tất cả cao thủ trong thiên hạ đều muốn hướng về?.
Có người nói Phật Sơn có tuyệt thế võ công.
Có người nói Phật Sơn có tuyệt thế thần binh.
Có người nói Phật Sơn có núi vàng núi bạc, tài bảo vô biên.
Có người nói... Phật Sơn là đường thông đến cõi âm tào địa phủ... là nơi có thể kết nối với người chết.
Có người nói... Phật Sơn chứa bí mật trường sinh bất tử.... chỉ cần nắm giữ được bí mật này liền có thể trường thọ cùng trời đất.
Phật Sơn vốn là chốn thiêng, là thánh địa của Phật môn nhưng hiện tại âm khí bao trùm, ma vật hoành hành, toàn Phật Sơn này xuất hiện một loại lực lượng kỳ dị có thể ảnh hưởng đến tâm trí của người khác.
Không chỉ ảnh hưởng một vùng xung quanh Phật Sơn, nó ảnh hưởng một giới.
Không ai biết Phật Sơn thật sự có cái gì nhưng chỉ cần là thứ bọn họ muốn bọn họ liền tin tưởng Phật Sơn có.
Hoàng Dược Sư không rõ Phật Sơn có gì, cũng không rõ tại sao Vương Trùng Dương muốn đến Phật Sơn nhưng mà trong lòng Hoàng Dược Sư nguyện tin tưởng, tin tưởng Phật Sơn có thể kết nối với người chết, có cất chứa bí mật hồi sinh người chết.
Nghĩ đến Phật Sơn, cho dù là Hoàng Dược Sư cũng không thể kìm lòng, không thể bình tĩnh.
Phật Sơn chưa đến thời điểm mở ra bất quá từng ngày từng ngày, từng phút từng giây nó tạo ra một ma niệm bao trùm thiên địa.
Chỉ cần là người có năng lực, tất bị Phật Sơn kéo đến, chỉ trừ khi bản thân không còn tạp niệm, triệt để thoát ra khỏi nhân quả tuần hoàn, không nghĩ về quá khứ, không sống trong thực tại, không hướng về tương lai, vô dục vô cầu, vô lo vô nghĩ, chỉ có như vậy mới có thể không bị Phật Sơn đả động.
Loại người bên trên, đã không còn được gọi là con người nữa, chỉ có người chết mới có thể thật sự đoạn tuyệt hồng trần, thiên hạ này bất kể là A Thanh hay Tây Thi rốt cuộc vẫn cứ bị Phật Sơn hấp dẫn, bất kể nguyên do nào, bọn họ vẫn phải hướng về Phật Sơn.
“Cửu Âm Chân Kinh... Cửu Âm Chân Kinh a”.
Thở ra một hơi, nghĩ đến Cửu Âm Chân Kinh, Hoàng Dược Sư rốt cuộc đứng lên, quay đầu trở về.
....
Hoàng Dược Sư nghĩ gì hay làm gì, không ai biết, lúc này sau khi Hồng Thất

Công cùng Quách Tĩnh lên đảo được một ngày, tại Thí Kiếm Đình trong rừng hoa đào Quách Tĩnh cùng Vô Song đang đối chiêu với nhau.
Tất nhiên đây đơn thuần chỉ là luận bàn, đơn thuần đến mức không thể đơn thuần hơn.
Vô Song hiện tại muốn giết chết Quách Tĩnh chỉ cần một chiêu nửa thức, chỉ cần hắn vận dụng Mị Ảnh Thân Pháp, hắn tất nhiên có thể thần không biết quỷ không hay mà tiễn Quách Tĩnh về trời.
Hai người đứng ở một khoảng đất trống, xung quanh ngoại trừ hoa đào cũng chỉ có hoa đào, thân ảnh cả hai liền cuốn lấy nhau.
Quách Tĩnh so với vài tháng trước quả thật đã mạnh hơn rất nhiều nhưng Vô Song vẫn có thể nhìn ra vô số sơ hở của hắn bất quá một bộ Hàng Long mà Quách Tĩnh đánh ra quả thật có vài phần chân tài thực học.
Quách Tĩnh một tay kéo về, một tay đánh ra, miệng cười lớn đầy sảng khoái.
"Vô Song huynh đệ cẩn thận, Chấn Kinh Bách Lý".
Vô Song thấy vậy cũng là cười lớn, cánh tay hoa lên tùy tiện đánh ra một Huyền Âm Chưởng.
Một chưởng đối một chưởng, lập tức đánh tan Chấn Kinh Bách Lý của Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh thấy vậy cũng không lo lắng hay ưu phiền gì, thân hình một chuyển lại hướng về Vô Song mà ra chiêu.
"Hồng Tiệm Vu Lục".
Lại một chiêu nửa trong Hàng Long, lần này tốc độ của Quách Tĩnh rõ ràng nhanh hơn, cánh tay vậy mà còn xuất hiện cả hư ảnh, một chưởng đánh ra có mấy phần khí thế cao thủ.
Vô Song cũng không tránh không né, hắn lựa chọn trực tiếp đưa tay ra, dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ bắt lấy cổ tay Quách Tĩnh, tựa thế mà đẩy hắn ra sau đó chân đạp bộ pháp bất ngờ vòng ra sau Quách Tĩnh.
Một chưởng đưa ra đặt nhẹ lên ngực Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cứ như vậy mà ngã ngồi xuống.
"Ha ha, Vô Song huynh đệ, ngươi thực sự cực kỳ lợi hại, lúc trước ta không biết ngươi lợi hại bao nhiêu nhưng mà không ngờ hiện tại vẫn hoàn toàn không phải đối thủ của ngươi".
Vô Song nghe vậy chỉ cười cười, một tay đưa ra rồi nắm lấy tay Quách Tĩnh, đưa hắn đứng dậy.
"Cũng không cần tự ti như vậy, so với trước đây ngươi mạnh hơn ít nhất là 5 lần, thực lực tăng tiến như vậy tiền đồ vô lượng a".
Quách Tĩnh được Vô Song khen liền gãi gãi đầu, bộ dáng có chút ngốc sau đó thở ra một hơi.
"Đây cũng là Kiều đại ca có công chỉ điểm bất quá tư chất của ta không tốt, vẫn

chưa thể học được một phần bản sự của Kiều đại ca”.
Vô Song nhíu mày một chút rồi lắc đầu.
“Quách Tĩnh, ngươi phải tin vào bản thân mình, sau này ngươi có thể sẽ không dưới Kiều Phong”.
Quách Tĩnh quả thực rất thiếu tự tin với bản thân, lại nghĩ đến mình cùng đại ca Kiều Phong liền chỉ có thể cười khổ.
“Không cần khen ngợi ta, ta còn tự biết mình, chỉ có loại người như Vô Song huynh đệ ngươi mới có thể so sánh với Kiều Phong đại ca, về phần ta sao có thể chứ?”.
Quách Tĩnh chưa nhìn đời quá nhiều. vừa mới tiến vào trung nguyên lại gặp loại biến thái yêu nghiệt như Vô Song cùng Kiều Phong, quả thực rất khó có được tự tin thuộc về mình.
Nghĩ đến điểm này, Vô Song đối với Quách Tĩnh khẽ mỉm cười.
“Quách Tĩnh, ngươi trên người có mang theo bí tịch Không Minh Quyền không?”.
Quách Tĩnh nghe Vô Song nhắc đến liền sững người một chút rồi gật đầu.
“Đương nhiên là có mang theo bất quá Không Minh Quyền ta thật sự còn chưa có luyện qua, dù sao với tư chất của ta luyện một môn võ công thành thục cũng không biết năm nào tháng nào”.
“Ta vốn muốn luyện Không Minh Quyền nhưng tại ta quá ngu dốt, có nhiều chỗ không hiểu dẫn đến khó mà luyện thành, sau này gặp đại ca, đại ca liền tự mình chỉ điểm cho ta Hàng Long Thập Bát Chưởng, có đại ca chỉ điểm liền dễ hơn tự học nhiều, ta... sau đó liền học Hàng Long, không có đụng đến Không Minh Quyền”.
Vô Song cũng sẽ không trách gì Quách Tĩnh, chỉ thản nhiên gật đầu.
“Lần này ta đến Đào Hoa Đảo vốn là hỏi cưới Dung nhi, hôn sự của ta cùng Dung nhi rốt cuộc cũng được Hoàng đảo chủ chấp nhận rồi nhưng mà ta còn chưa quên đến lần ở tưu lâu hôm đó, không phải Dung nhi đã hứa mang ngươi lền đảo gặp Chu Bá Thông sao?”.
“Huynh đệ, chuẩn bị chưa?, ta dẫn ngươi đi gặp Lão Ngoan Đồng – Chu Bá Thông đi?”.
Quách Tĩnh một lần nữa sững người lại, sau đó lại nhớ đến Vương tiền bối, nghĩ đến Toàn Chân GIáo.
“Cái này không tốt lắm đâu, hôm đó Vương tiền bối hỏi ta có muốn làm môn hạ Toàn Chân Giáo hay không, ta liền đã lắc đầu tư chối “.
“Lúc này... nếu mang Không Minh Quyền đến gặp Chu lão nhân gia, người ta tưởng ta là truyền nhân Toàn Chân Giáo thì sao?, như vậy quả thực không tốt”.
Vô Song triệt để không hiểu Quách Tĩnh nghĩ thế nào, một tay đưa ra động tác cực nhanh mà gõ lấy đầu hắn.

“Ngươi là đồ ngốc đúng không, ngươi đã học Hàng Long Thập Bát Chưởng của Kiều Phong vậy chẳng hóa ra là ngươi là truyền nhân Cái Bang sao?”.
“Việc này cũng không có gì, không phải trước đây Đan Dương Tử - Mã Ngọc cũng dạy qua ngươi sao?, Mã Ngọc ông ta cũng không ép ngươi đến Toàn Chân Giáo a?”.
“Đây chỉ là tiền bối chỉ điểm vãn bối mà thôi, cơ hội trăm năm có một, có gì mà không đi?”.
Quách Tĩnh nghe đến đây liền bỏ qua lo lắng, rốt cuộc gật đầu.
“Được, Vô Song huynh đệ, ngươi dẫn ta đến chỗ Chu tiền bối đi, dù sao Vương tiền bối hôm đó cũng muốn ta giao Không Minh Quyền cho Chu tiền bối, kể cả tư chất của ta không được thì coi như vật quy nguyên chủ vậy”.
Vô Song ở bên cạnh liền cười lớn, cơ hội không biết bao nhiêu người mơ tưởng, Quách Tĩnh vẫn thật thà như vậy, lo trước lo sau?.
Nhẹ vỗ vai Quách Tĩnh, hắn vẫn là thản nhiên dẫn đường cho đối phương.
Ngay lúc Vô Song dẫn Quách Tĩnh về thạch quật giam giữ Chu Bá Thông bất chợt một khúc nhạc vang lên.
Quách Tĩnh lỗ tai khẽ động, cảm nhận được bản nhạc này nội tâm liền thản nhiên hơn không ít,khuôn mặt bất giác cười cười.
“Tiếng nhạc này nghe thật êm tai a?”.
Quách Tĩnh nói xong mới phát hiện ra Vô Song không đúng, Vô Song đang đứng chôn chân ở đó, cả người khẽ rung lên, trên người lấm tấm mồ hôi.
“Vô Song huynh đệ, ngươi... ngươi bị sao vậy?”.
Quách Tĩnh vốn muốn chạm vào người Vô Song nhưng mà thấy cơ thể Vô Song quá mức run rẩy, hắn lại có chút không dám.
Vô Song hiện tại rõ ràng không thoải mái cho lắm, khú nhạc này vang lên, Vô Song liền phải cắn răng chịu đựng, trong lòng âm thầm sợ hãi.
“Bích Hải Triều Sinh Khúc?, không ngờ khúc nhạc này của nhạc phụ lại bá đạo như vậy”.
Bích Hải Triều Sinh Khúc, vượt qua nội công, đánh vào tà niệm.
Tà niệm... hay nói đúng hơn là dục niệm.
Dục niệm thứ này Vô Sogn đương nhiên có hơn nữa còn rất nặng.
Dục niệm càng lớn, bị Bích Hải Triều Sinh Khúc ảnh hưởng càng mạnh.
Dục niệm của Vô Song còn lớn hơn cả Chu Bá Thông, ảnh hưởng của khúc nhạc này đối với hắn phi thường phi thường cường đại.
Hắn quả thực có chút không hiểu, cha vợ đang tính cái gì đây?.

Quyển 2 Chương 228

Cửu Âm Chân Kinh (7)

Một khúc Bích Hải Triều Sinh đối với Quách Tĩnh căn bản không có tác dụng, Quách Tĩnh thậm chí cảm thấy dễ nghe vô cùng bởi dục niệm của Quách Tĩnh vốn không lớn thậm chí căn bản... không có.

Đến cả Hoàng Dung xinh đẹp như tiên mà Quách Tĩnh còn có thể nhịn được đến cuối cùng, còn có thể nhất mực không bước qua làn ranh cuối cùng thì quá đủ để biết dục niệm của Quách Tĩnh thấp đến đâu.

Dục niệm cao hay thấp không liên quan đến người tốt hay người xấu nhưng mà nó liên quan rất lớn đến sức ảnh hưởng của Bích Hải Triều Sinh Khúc.

Khác với Quách Tĩnh còn không hiểu chuyện gì xảy ra, Vô Song âm thầm cắn răng mà khoanh chân ngồi xuống, hai tay đặt lên đùi sau đó tiến vào trạng thái ngưng thần, hắn thậm chí còn không có thời gian đi để ý Quách Tĩnh.

Vô Song từ Yến Kinh trở về cũng liền sở hữu được một một quyển kinh văn tiếng Phạn, hắn từ trước đến nay không tin thần, không tin phật bất quá kiếp trước lớn lên trong chùa, kinh nghiệm niệm kinh cũng không thiếu.

Vô Song ngồi đó, khóe miệng mấp máy mà niệm Diệu Pháp Liên Hoa Kinh.

Diệu Pháp Niêm Hoa Kinh thật sự khổng hổ là cổ kinh chữ phạn, công dụng của nó vẫn là rất lớn.

Mượn Diệu Pháp Niêm Hoa Kinh, Vô Song toàn tâm toàn ý niệm kinh liền có thể đè được âm thanh của Bích Hải Triều Sinh Khúc, hắn bắt đầu cảm thấy trên người dễ chịu hơn không ít.

Dĩ nhiên dễ chịu thì dễ chịu, chỉ cần Vô Song dừng niệm kinh hắn rất có thể lại phải gánh chịu Bích Hải Triều Sinh Khúc công kích.

Ở bên cạnh Vô Song bản thân Quách Tĩnh không hiểu chuyện gì xảy ra, lại nghĩ Vô Song bị tẩu hỏa nhập ma, lập tức lo lắng không thôi.

“Chết rồi làm sao bây giờ?, Vô Song huynh đệ cả người mồ hôi nhễ nhại, thân thể lại liên tục run rẩy, với võ công của huynh đệ không thể đột nhiên ngã bệnh như vậy được, chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?”.

Quách Tĩnh nhìn nhìn một lúc, vẻ mặt càng ngày càng lo lắng, lập tức hô lên.

“Có ai không, có ai không “.

Tất nhiên Quách Tĩnh có kêu rát cả cổ cũng sẽ không ai nghe tiếng.

Những người có thể nghe được là Hồng Thất Công, Âu Dương Phong, Âu Dương Khắc hay cả Bạch Tự Tại thì hiện nay đều đang ở Thanh Khiếu Các.

Xung quanh Thí Kiếm Đình cũng có vài cái ách bộc bất quá ách bộc thì làm sao nghe được tiếng hô cua Quách Tĩnh?.

Quách Tĩnh hô một lúc không ai đáp lại, trong lòng liền quýnh lên thầm nghĩ.
“Không được, nếu ta cứ để nguyên như vậy Vô Song huynh đệ chỉ sợ gặp nguy hiểm nhưng mà ta cũng không biết làm sao giúp được huynh đệ... làm thế nào bây giờ?”.
Quách Tĩnh lại nhìn xung quanh Đào Hoa Trận, ánh mắt trở nên kiên định.
Bản thân Quách Tĩnh cũng biết Hồng Thất Công đang ở Thanh Khiếu Các, theo Quách Tĩnh muốn có trợ giúp được cho Vô Song cũng chỉ có Hồng Thất Công hoặc Hoàng Dược Sư.
Quách Tĩnh lại nhìn xung quanh mình một chút, rồi lại nhìn đến Vô Song, Quách Tĩnh thật sự bắt đầu sốt ruột.
Vận dụng khinh công nhảy lên ngọn cây nhìn quanh bốn phía, thấy phía nam là biển, phía tây là núi đá trơ trụi, phía đông phía bắc đều là cây đào, năm màu xen lẫn không thấy đầu bên kia, chỉ thấy đau đầu vô cùng.
Bốn bề yên tĩnh, phóng ngút tầm mắt cũng chỉ thấy một cái đình viện để nghỉ ngơi ngoài ra chẳng có công trình kiến trúc nào cả, xung quanh không người qua lại, ở đây chỉ có mình Quách Tĩnh cùng Vô Song, có chăng chỉ là có thêm tiếng nhạc đầy ma mị kia.
“Liều, vì Vô Song huynh đệ liền phải cố gắng”.
Quách Tĩnh thuở nhỏ lớn lên ở đại mạc, ở đại mạc cũng toàn cát cùng gió, khả năng xác định phương hướng của Quách Tĩnh thật ra phi thường tốt, Quách Tĩnh dựa vào trí nhớ của mình dù sao thì Vô Song cũng đưa Quách Tĩnh từ Thanh Khiếu Các đến Thí Kiếm Đình, bản thân Quách Tĩnh suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần dùng ký ức cũ men theo đường xưa liền có thể tìm đến Thanh Khiếu Các.
Lại nhìn Vô Song một lần nữa, thấy Vô Song bất động ngồi đó, miệng lẩm bẩm những câu chữ mà Quách Tĩnh không thể hiểu, Quách Tĩnh lại càng xác định Vô Song bị tẩu hỏa nhập ma liền cắn răng hành động, tự mình di chuyển.
Tất nhiên Đào Hoa Đảo không phải thảo nguyên phương bắc, Quách Tĩnh muốn dùng trí nhớ để nhớ đường trên Đào Hoa Đảo hoàn toàn là điều không tưởng, chẳng bao lâu Quách Tĩnh liền đi lạc.
Tiếng nhạc vẫn cứ vang lên, không có ý tứ dừng lại, nhưng mà tiếng nhạc vốn vô cùng hay trong đầu Quách Tĩnh hiện nay đã sớm không còn được hắn để ý, Quách Tĩnh triệt để có chút loạn.
“Không xong, đi tiếp thế nào bây giờ?, nơi này quả thực quá mức kỳ quái, hơn nữa tình hình của Vô Song huynh đệ cũng không thể đợi được”.
Lại tiếp tục cắn răng chạy đi, Quách Tĩnh càng đi càng loạn, đâu đầu cũng là hoa đào như nhau, đến mức Quách Tĩnh cũng còn chẳng rõ mình đang tiến lên hay lùi lại, mọi thứ quá mức đáng sợ, khung cảnh không khác gì nhau, mười bước như một.
Cái màu trắng phớt hồng của hoa đào kia hiện nay lại cho Quách Tĩnh một sự ức

chế không hề nhẹ.
“Không được, ta phải bình tĩnh, phải.. đúng rồi tiếng nhạc”.
“Có tiếng nhạc tức là có người, ta chỉ cần đi theo tiếng nhạc nhất định có thể thấy người”.
Nghĩ tới đây Quách Tĩnh dùng một tay lau mồ hôi, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi đi theo hướng âm thanh phát ra.
Đường đi cũng tuyệt chẳng dễ dàng gì, có lúc đường đi cắt ngang, nhưng tiếng tiêu vẫn ở trước mặt, thậm chí không thấy đường mà đi.
Quách Tĩnh làm người không thông minh nhưng lại cực kỳ kiên định, nghĩ đến mình lạc đường, nghĩ đến huynh đệ đang tẩu hỏa nhập ma, Quách Tĩnh liền mặc kệ có đường hay không mà đi theo tiếng tiêu, gặp lúc không có đường đi thì nhảy lên cây đi tiếp, quả nhiên càng đi tiếng tiêu càng rõ.
Quách Tĩnh càng đi càng mau, qua một khúc quanh, sau đó trong mắt hắn vậy mà thật sự hiện lên một con đường nhỏ.
Quách Tĩnh vui mừng quá đỗi, lại vận thân pháp quyết định gia tăng tốc độ, theo hắn càng di chuyển tiếng tiêu càng biến ảo chợt cao chợt thấp, chợt phía trước chợt phía sau, lúc tưởng phía đông thì lại là phía tây, lúc tưởng phía tây thì lại là phía nam, Quách Tĩnh dẫn dần có chút luống cuống.
“Người thổi tiêu quả thực kỳ quái”.
Cắn răng một cái, Quách Tĩnh lại làm ra quyết định.
“Không sao không sao, tiếng tiêu thay đổi nhưng đường vẫn còn đây, đi men theo đường này biết đâu dẫn ra chỗ có người?”.
Càng nghĩ càng đinh ninh mình làm đúng, Quách Tĩnh tiến thẳng theo con đường mòn, sau đó một mực bám sát, chẳng bao lâu hắn lại nhìn thấy một sơn động, xung quanh là vách núi cùng rừng hoa đào bất tận.
Thấy có sơn động, bản năng Quách Tĩnh càng nghĩ rằng có người lập tức tiến vào bên trong sơn động.
Sơn động này cũng không tối, sơn động rất cao hơn nữa những tia sáng mặt trời trực tiếp có thể xuyên qua vách đá mà chiếu xuống đây, chiếu sáng toàn bộ sơn động.
Sơn động cũng có một hồ nước nhỏ, bốn phía cỏ cây um tùm thoạt nhìn tràn đầy sức sống.
Cứ bước vào sơn động, rất nhanh đập vào mắt Quách Tĩnh là một lão nhân hai chân khoanh trân mỏm đá lớn, lão nhân này động tác cực kỳ giống Vô Song chỉ khác là miệng Vô Song lẩm bẩm còn lão nhân này thì không.
Cả người toát ra mồ hôi lạnh, thân thể cứ liên tục run lên.
Quách Tĩnh thấy vậy liền hoảng hốt vô cùng.
“Chẳng nhẽ vị tiền bối này cũng là tẩu hỏa nhập ma? “.
Quách Tĩnh bắt đầu thấy sợ hòn đảo này thậm chí hắn nghĩ hòn đảo này bị ma

ám, mang theo sự kiên cường của tuổi trẻ cùng sự tò mò, Quách Tĩnh phi thân mà nhảy lên trên tảng đá lớn, hắn muốn nhìn rõ lão nhân này một chút.
Người này ngồi xếp bằng, tóc dài xõa tới đất, mi dài râu dài, mũi miệng đều bị che khuất.
Lão nhân này tay trái ôm ngực, tay phải đặt trên lưng, động tác này Quách Tỉnh liền cảm thấy vô cùng quen thuộc, khuôn mặt đờ ra một lúc liền nhận ra tư thế tu tập nội công này.
Năm xưa Đan Dương tử Mã Ngọc từng dạy cho hắn trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ, đây chính là yếu quyết thu liễm tinh thần, chỉ cần luyện thành thì bất kể là sấm chớp ầm ầm, đê vỡ núi sụt cũng như không nghe không thấy.
Đây là công phu tu tâm dưỡng tính của huyền môn hay nói trắng ra là của Toàn Chân Giáo, phát hiện lão nhân lại biết công phu Toàn Chân Giáo, Quách Tĩnh liền cảm thấy khó hiểu.
Quách Tĩnh hiện nay có ngốc nữa cũng nhận ra tiếng tiêu này tà dị nhưng mà hắn cũng không hiểu, Vô Song có nội lực gấp mười lần hắn lại bị tiếng tiêu trực tiếp ép tẩu hỏa nhập ma, lão nhân trước mặt đầy vẻ cao nhân lại có công phu tĩnh tâm bí truyền của Toàn Chân Giáo vậy mà cũng vẫn tẩu hỏa nhập ma? vậy vì cái gì Quách Tĩnh hắn không bị?.
Tiếng tiêu càng lúc càng gấp, lão nhân này thân hình không tự chủ được, thân hình rung bần bật, mấy lần thân hình đã vươn lên hơn một thước nhưng lại tập trung định lực ngồi xuống.
Quách Tỉnh nhìn thấy lão nhân yên lặng được một lát, lại sắp nhảy nhót, hơi thở càng lúc càng gấp, biết sự tình sắp hỏng, thầm lo lắng vô cùng.
Quách Tĩnh hít vào một hơi lãnh khí, hắn không thể để người chết trước mặt mình.
Lúc trước Vô Song tẩu hỏa nhập ma, bắt nguồn từ việc Vô Song là huynh đệ hắn, Quách Tĩnh không dám loạn động lại thêm suy nghĩ có thể tìm Bắc Cái hay Đông Tà đến cứu Vô Song, hắn mới lựa chọn rời đi.
Lúc này trong sơn động chỉ có lão nhân cùng Quách Tĩnh, cảm thấy lão nhân sắp không chịu được, Quách Tĩnh liền quyết định ra tay.
Dù sao kết quả không phải giống nhau sao?, nếu Quách Tĩnh không ra tay lão nhân này chỉ sợ không qua được, nếu hắn ra tay sai kết quả cũng chẳng xấu đi nơi nào còn hắn ra tay chính xác liền có thể cứu lão nhân này một mạng.
Lão nhân có công phu tĩnh tâm chính phẩm của huyền môn, công phu này Quách Tĩnh cũng có.
Suy nghĩ một chút, Quachs Tĩnh đưa tay ra đè chặt vai phải lão nhân này, sau đó tay trái vỗ vào huyệt đại chuy trên gáy ông, Quách Tĩnh nhớ lại lúc Quách Tĩnh luyện công trên dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ, mỗi khi nghĩ ngợi lung tung, tâm thần không sao yên tĩnh, Mã Ngọc thường xoa nhẹ lên huyệt đại chuy của

hắn, dùng khí nóng ở chưởng tâm giúp y định thần để khỏi tẩu hỏa nhập ma.
Quách Tĩnh nội công còn kém, không thể dùng nội lực giúp lão nhân này chống lại tiếng tiêu, nhưng mà nội lực lão nhân này cực kỳ kinh người, Quách Tĩnh dùng tay đè vào huyệt đại chuy của đối phương, lão nhân lập tức dùng kinh người nội lực kháng cự lại tiếng tiêu, bản tâm liền bình tĩnh lại.
Sau đó... tiếng tiêu vậy mà biến mất, đến vô ảnh đi vô tung, vô thanh vô tức.
Lão nhân râu trắng rốt cuộc mở mắt ra, trong mắt vẫn còn một tia sợ hãi.
....
Khi lão nhân râu trắng kia mở mắt, Vô Song cũng mở mắt ra, thở một ngụm nhọc khí.
Vô Song đứng dậy, phủi phủi quần áo trên người mình, rồi phóng tầm mắt muốn tìm Quách Tĩnh nhưng mà hiện tại bên cạnh Vô Song làm gì có người nữa?.
"Người đâu rồi?".
Vô Song vừa nghĩ vừa muốn đi tìm Quách Tĩnh nhưng mà hắn lại điển hình thuộc dạng mù đường, hắn khó khăn lắm mới dẫn được Quách Tĩnh đến Thí Kiếm Đình, bây giờ bảo Vô Song đi tìm Quách Tĩnh thì có chút khó khăn, ai biết Quách Tĩnh chạy đâu?.
Vô Song nghĩ đến Quách Tĩnh lập tức nhớ ra một việc, theo nguyên tác lần đầu nghe Bích Hải Triều Sinh Khúc, bản thân Quách Tĩnh cũng đánh bậy đánh bạ mà tìm được Chu Bá Thông, Vô Song liền suy đoán Quách Tĩnh lần này chỉ sợ cũng đang ở thạch quật nơi giam giữ Chu Bá Thông đi?.
Nghĩ được điểm này, Vô Song liền di chuyển thân thể, hướng về thạch quật mà đi.
Vô Song ở trên Đào Hoa Đảo gần 1 tuần, bằng tài trí của hắn cùng sự hướng dẫn tận tình của Hoàng Dung, hắn thành công nhớ được vài con đường, ví dụ đường từ Thí Kiếm Đình đến Thạch Quật, đường từ Thí Kiếm Đình về Lăng Khiếu Các, đường từ Lăng Khiếu Các lên Đạn Chỉ Phong.
Ngoài ba con đường này, hắn hiện tại chẳng biết con đường nào khác.
Vô Song vừa động thân di chuyển không bao lâu cũng liền dừng lại, hắn thấy một bóng người quen thuộc đạp lên từng cành hoa đào mà tiến đến.
Người này không phải Hoàng Dược Sư thì có thể là ai.
Hoàng Dược Sư tiến đến, áo xanh tung bay trong gió, tay phải cầm một cây tiêu dài bất quá khuôn mặt Hoàng Dược Sư lúc này lại trắng bệch, vừa nhìn đã thấy tình trạng của Hoàng Dược Sư cũng không tốt lắm.
Tình trạng của ông ta tốt được mới là lạ, một ngày trước tấu nguyên khúc Phi Thiên liền đốt sạch nội lực một thân, hôm nay lại tấu khúc Bích Hải Triều Sinh, Hoàng Dược Sư hiện nay chưa gục xuống đã là rất cố gắng.
Hoàng Dược Sư thấy Vô Song liền hạ thân mà dừng lại, giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi.

“Tiểu tử Quách Tĩnh kia ngươi không cần lo, lão phu đã dẫn hắn đến chỗ Chu Bá Thông”.
Vô Song nghe vậy trái lại liền nhíu mày, Vô Song thật sự rất muốn đến chỗ Chu Bá Thông cùng Quách Tĩnh.
Song Thủ Hổ Bác thì Vô Song biết mình học không được dù sao ở tửu quán lúc trước đã làm rõ, một tay vẽ tròn một tay vẽ vuông là việc ngoài khả năng của hắn nhưng mà ở Thạch Quật ngoại trừ Song Thủ Hổ Bác vẫn còn những thứ khác.
Vô Song hiện nay còn chưa có quyền pháp thích hợp, hắn không ngại đến Thạch Quật ‘copy’ một chút Không Minh Quyền, đấy là còn chưa kể Cửu Âm Chân Kinh ở chỗ Chu Bá Thông.
Vô Song thay Quách Tĩnh xuất hiện ở đây thì Âu Dương Khắc làm gì có cửa cùng hắn thi tài?, trực tiếp bị đánh rớt từ vòng gửi xe, nếu không có Âu Dương Khắc thi tài thì hắn biết tìm đâu ra Cửu Âm Chân Kinh?.
Hắn đương nhiên cũng có thể trực tiếp hỏi Hoàng Dược Sư về Cửu Âm Chân Kinh nhưng mà bằng bản tính quái gở của cha vợ, hắn thực sự không muốn ông ta lại nghĩ hắn tiếp cận Dung nhi vì Cửu Âm Chân Kinh.
Nghĩ đi nghĩ lại hắn vẫn cảm thấy tự mình đến gặp Chu Bá Thông là thích hợp nhất nhưng mà hiện tại Hoàng Dược Sư xuất hiện rõ ràng là muốn hắn không tiếp xúc cùng Chu Bá Thông.
Trong lòng Vô Song đang có rất nhiều suy nghĩ thì Hoàng Dược Sư đột nhiên lên tiếng.
“Lúc trước ngươi muốn ta truyền thụ võ học cho ngươi với tư cách cha vợ - con rể, ta suy nghĩ mấy ngày rốt cuộc cũng thấy chủ ý này không tệ, dù sao ta cũng chỉ có một đứa con gái, sau này ta chết Đào Hoa Đảo cũng để lại cho nó, võ công cả đời ta cũng đành mang theo xuống hoàng tuyền dù sao Dung nhi cũng không thích võ công, đã vậy truyền lại cho con rể cũng là chính xác”.
“Nói về võ công, bản thân lão phu sở học rộng lớn vô cùng nhưng thiết nghĩ với võ công của ngươi cũng không thực sự cần lão phu chỉ điểm cái gì, lão phu trong tay cũng chỉ có một quyển Cửu Âm Chân Kinh, lão phu vốn muốn đem nó xuống quan tài nhưng mà nay liền để lại cho ngươi, ngươi có muốn nhận không?”.
Vô Song xin thề, hắn hiện nay rất muốn ôm trầm lấy cha vợ.
Ngày hôm nay, cha vợ của hắn siêu cấp dễ thương, siêu cấp tốt bụng.
Về phần có nhận hay không?, có điên mới không nhận.

Quyển 2 Chương 229

Tảo Địa Thần tăng?

Trên Đạn Chỉ Phong, Hoàng Dược Sư áo bào tung bay trong gió, mặt nhìn về phía nam, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Vào năm Chính Hòa thứ năm đời Huy tông, Hoàng đế ra lệnh sưu tập hết sách vở của Đạo gia trong thiên hạ, khắc bản ấn hành, tất cả năm ngàn bốn trăm tám mươi mốt quyển, gọi là vạn thọ đạo tạng. Người mà hoàng đế ủy nhiệm khắc in bộ sách ấy tên Hoàng Thường”.

“Hoàng Thường người này là bậc kỳ nhân đệ nhất cổ kim, bản thân Hoàng Thường sợ bộ kinh đạo tạng ấy bị khắc chữ sai, nếu hoàng đế phát giác ra không khỏi sẽ bị chặt đầu, vì vậy dốc lòng hiệu chỉnh từng quyển từng quyển, không ngờ đọc bấy nhiêu năm lại trở nên tinh thâm Đạo học, lại nhờ đó ngộ được đạo lý võ công trong thiên hạ”

“Hoàng Thường là bậc nhất kỳ nhân đệ nhất cổ kim bởi ông ta không thầy mà thành tài, tất cả kiến thức của ông ta có được đều từ tự mình lĩnh ngộ trong kinh thư, chưa từng luyện qua võ công lại dựa vào kinh thư mà tu luyện nội công, ngoại công trở thành bậc đại cao thủ thực lực sâu không lường được”.

“Hoàng Thường luyện thành một thân vô địch võ công nhưng vẫn còn làm quan. Có một năm tại nơi Hoàng Thường trị nhậm chợt xuất hiện một môn phái ly kỳ cổ quái gọi là Minh giáo “.

“Minh Giáo là môn phái nghe nói do người Hồ ở Ba Tư bên Tây Vực truyền tới, giáo đồ của Minh giáo một là không thờ Thái Thượng Lão quân, hai là không thờ Chí Thánh Tiên sư, ba là không thờ Như Lai Phật tổ, cứ vái lạy tà mà nước ngoài, nhưng lại không ăn thịt, chỉ ăn rau, giáo lý thập phần cổ quái đi ngược lại với nguyên lý Trung Nguyên, vì lẽ đó trở thành dị giáo”.

“Huy tông Hoàng đế chỉ tin Đạo giáo, khi biết tin bèn hạ một đạo thánh chỉ sai Hoàng Thường đem quân tới tiêu diệt bọn tà ma ngoại đạo ấy. Không ngờ trong giáo đồ của Minh giáo lại có không ít cao thủ võ công, các giáo đồ đánh nhau lại đều không sợ chết, không vô dụng như bọn quan binh, đánh nhau mấy trận, quan binh Hoàng Thường mang theo đại bại”

“Hoàng Thường lại sợ Huy Tông hoàng đế trách tội, trong lòng có vài phần lo lắng vì vậy đích thân tới khiêu chiến với các cao thủ Minh giáo, giết luôn một mạch mấy pháp vương, sứ giả gì đó. Minh giáo từ trên xuống dưới không một ai có thể làm đối thủ của Hoàng Thường nhưng mà nào ngờ Minh giáo sau khi tiến vào Trung Nguyên nhân mạch rất rộng, trong những người Hoàng Thường giết lại có mấy người là đệ tử các môn phái lớn trong võ lâm, lúc ấy rất nhiều đại

phái giang hồ lại hẹn thêm hảo thủ võ lâm khắp nơi muốn chất vấn Hoàng Thường “.
“Đám người bọn họ nói cái gì mà không theo quy củ võ lâm, muốn gây khó dễ cho Hoàng Thường, khi đó Hoàng Thường nói:”
“Ta là người làm quan, không phải là người trong võ lâm, làm sao biết được quy củ võ lâm các ngươi ra sao?”
“Đám người kia lập tức cả vú lấp miệng em mà nói”
“Ngươi không phải là người võ lâm, sao lại biết võ nghệ? Chẳng lẽ sư phụ ngươi dạy võ công cho ngươi lại không dạy quy củ võ lâm cho ngươi?”
Hoàng Thường bèn nói
“Ta không có sư phụ.”
Đám người kia căn bản không tin, sau đó hai bên liền động thủ.
“Võ công của Hoàng Thường đã vô địch thiên hạ, võ công cực kỳ cổ quái võ lâm nhân sĩ khi đó tuyệt chưa từng nhìn qua, lúc ấy không ít cao thủ bị Hoàng Thường đánh chất đương trường nhưng mà Hoàng Thường chung quy cũng là da thịt tạo thành, không phải thần tiên, một người không thể chống lại toàn bộ võ lâm bị trọng thương, liều mạng bỏ chạy”.
“Đám người kia vừa thẹn vừa giận, trong nội tâm lại phi thường sợ hãi Hoàng Thường liền tìm gốc gác của Hoàng Thường rồi giết sạch tất cả cha mẹ vợ con của ông ta”.
Nói đến đây, ánh mắt của Hoàng Dược Sư lạnh lại, rất lạnh, cho dù Vô Song không nhìn thấy ánh mắt của ông lúc này thì hắn vẫn có thể đại khái cảm nhận được.
Hoàng Dược Sư họ Hoàng, Hoàng Thường cũng họ Hoàng.
Đương nhiên người họ Hoàng trong thiên hạ nhiều vô số bất quá Hoàng Dược Sư vẫn luôn cảm thấy Hoàng Thường cực kỳ hợp với ông.
Hai người cùng một họ là thứ nhất, thứ hai bản thân bọn họ đều là cao thủ đạo gia, thứ ba cả hai người trí tuệ đều tuyệt đỉnh, tài hoa có thể ngạo thị thế gian.
Trong mắt Hoàng Dược Sư xem ra, đám cao thủ võ lâm trong thời kỳ của Hoàng Thường từ trên xuống dưới là một đám cẩu vật, một đám phế thải, nếu Hoàng Thường có cơ duyên sinh sớm vài chục năm, ông gặp một tên liền giết một tên, giết đến khi toàn bộ võ lâm sạch bóng mới thôi.
Điều chỉnh ngữ khí một chút, Hoàng Dược Sư mới quay đầu lại nhìn Vô Song.
“ Hoàng Thường chạy trốn, vào ẩn náu trong chốn thâm sơn cùng cốc, bằng vào trí nhớ siêu phàm, ngộ tĩnh kinh người của mình toàn bộ chiêu thức cùng đường lối võ công của đám võ lâm cao thủ kia Hoàng Thường đều nhớ hết từng chiêu từng thức, sau đó Hoàng Thường bèn tĩnh tâm suy nghĩ cách phá giải”.
“Bản thân Hoàng Thường lòng mang báo thù, chỉ chuyên tâm nghiên cứu phá giải võ công đối phương, đến khi toàn bộ võ học của đối phương đều bị Hoàng

Thường nghĩ ra cách phá giải, Hoàng Thường liền xuất sơn báo thù xưa".
Nói đến đây rõ ràng... Hoàng Dược Sư im lặng một chút.
Vô Song ở bên cũng là im lặng, cái cố sự trước đó Vô Song không quá rõ ràng nhưng mà từ đoạn này, hắn lại nhớ.
Đại khái Hoàng Thường ở trong thâm sơn nghiên cứu võ học 40 năm, sau khi xuất sơn báo thù kẻ thù đều đã chết già, chỉ còn lại một bà lão gần 60 cách cái chết không xa, bà lão đó 40 năm trước cũng chỉ là một tiểu cô nương 16 tuổi.
Cái chuyện xưa này thực sự... rất làm người ta khó chịu, 40 năm Hoàng Thường bỏ ra rốt cuộc cũng chẳng thể báo thù, ông ta cho dù không nghiên cứu ra cách phá giải võ công đối phương, đối phương cũng tự chết vì năm tháng.
Rốt cuộc Hoàng Dược Sư vẫn phải kể tiếp, Hoàng Dược Sư cũng không hổ là tiền bối giang hồ, biên cố sự mặt không đỏ tim không loạn.
"Sau đó Hoàng Thường đại phát thần uy, giết chóc tứ phương, rốt cuộc trả được thù xưa, chân chính có thể tiếu ngạo giang hồ, độc bộ võ lâm, kẻ thù của Hoàng Thường căn bản không có ai có thể chống lại một chiêu, đều chết rất thảm rất thảm".
"Hoàng Thường trả được thù xưa nhưng bản thân đã không có nơi để về, vô thân vô cố, bạn bè xung quanh không có ai, người thân đều đã bị kẻ thù chém giết hết, Hoàng Thường tâm rốt cuộc cũng đã lạnh, Hoàng Thường bản thân cũng đã già".
"Hoàng Thường nghĩ đến 40 năm nghiên cứu võ học, nghĩ đến đạo gia tổng kết của bản thân liền cảm thấy không thể để những thứ này theo mình xuống cửu tuyền liền mang một phen tâm huyết viết thành hai quyển sách".
Đối mặt với Hoàng Dược Sư, Vô Song triệt để im lặng.
Chém gió có nghề, đây gọi là chém gió có nghề, nếu người không biết còn tưởng đây là sự thực bất quá Vô Song cũng không phản cảm, Hoàng Dược Sư đây là giữ mặt mũi cho Hoàng Thường hoặc ít nhất cái cố sự này trong mắt Hoàng Dược Sư vượt qua cái cố sự gốc.
"Hoàng Thường sau khi hoàn thành hai quyển sách liền đem kinh thư giấu ở một nơi cực kỳ bí mật, mấy mươi năm nay chưa ai thấy được, một năm nọ không biết thế nào mà bộ kinh này đột nhiên xuất hiện trên đời, người học võ trong thiên hạ tự nhiên ai cũng muốn có, mọi người kẻ tranh người đoạt gây ra một trường hồ đồ, thậm chí trên giang hồ còn xuất hiện hàng loạt tràng huyết án, vì tranh cướp sCuuwr Âm Chân Kinh đã có hơn trăm cao thủ võ lâm bỏ mạng ".
"Phàm những người đoạt được đều muốn luyện tập những võ công ghi chép trong đó, nhưng không đầy sáu tháng một năm lại bị người ta phát giác đuổi theo cướp đoạt, đoạt đi cướp lại không biết lại chết thêm bao nhiêu người. Kẻ được sách thì tìm trăm phương ngàn kế để giấu diềm, nhưng những người đuổi theo để cướp đoạt thì có rất nhiều, một đường truy giết. Thật cũng không biết bao nhiêu

âm mưu quỷ kế cướp đoạt lừa gạt để chiếm được Cửu Âm Chân Kinh”
“Về sau sự tình càng lúc càng lớn bất quá việc tiếp theo ngươi cũng nghe đại khái, vì Cửu Âm Chân Kinh năm người chúng ta cũng xuất thủ, hẹn nhau luận kiếm ở Hoa Sơn”.
“Năm người chúng ta khi đó cơ hồ là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời, vì vậy cùng nhau quyết định luận võ, ai võ công vô địch thiên hạ liền là chủ nhân của Cửu Âm Chân Kinh”.
Lần này thì Vô Song rốt cuộc hơi hơi nhíu mày.
Lời Hoàng Dược Sư nói không sai nhưng Vô Song cũng cảm thấy không đúng lắm.
Đại khái năm nay Dung nhi của hắn 15 tuổi.
Hoa Sơn luận kiếm lần thứ 1 là khi Vương Trùng Dương chưa có chết, Phùng Hành còn chưa có chết, Hoàng Dung còn chưa sinh ra.
Vô Song không nhớ được mốc thời gian nhưng cứ cho là khoảng 17-18 năm trước đi, khi đó ngũ bá đương thời tuổi tác cũng chỉ ngang bằng với Kiều Phong hiện tại là cùng, vậy vì cái gì có thể đệ nhất thiên hạ?.
Tại thế giới Anh Hùng Xạ Điêu, việc này tuyệt không có gì phi logic nhưng mà tại cái thế giới này lại cực kỳ phi logic.
17-18 năm trước có cao thủ nào thì Vô Song không biết nhưng thiên hạ cao thủ đâu có thiếu?.
Thiếu Lâm Tự không xuất thủ tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh, Vô Song có thể chấp nhận dù sao Thiếu Lâm là đại diện phật gia, nếu mà vì đạo gia võ công chủ động tranh đoạt liệu còn mặt mũi gì?.
Hiệp Khách Đảo dưới sự quản lý của Tây Thi, cũng khinh thường tranh đoạt với đời dù sao Bạch Thủ Thái Huyền Kinh cũng là tiên võ.
Tiêu Dao Phái... cái môn phái này mắt cao tận trời, căn bản lười nhìn võ công trong thiên hạ, cho dù bọn họ thực sự cảm thấy Cửu Âm Chân Kinh không tầm thường thì cũng chưa chắc đã đi tranh đoạt, quan trọng hơn thời gian đó cũng là lúc Tiêu Dao Tam Tiên xảy ra nội đấu giữa Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ, việc Tiêu Dao Phái không tham dự cũng có thể hiểu được.
Thế đám người Bạch Tự Tại, Cưu Ma Trí, Tạ Yên Khách, Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn thì sao?, đây tuyệt đối là một đám ngưu nhân không thua gì ngũ bá, cho dù là hiện nay ngoại trừ Vương Trùng Dương siêu thoát ngũ tuyệt cấp độ ra thì tứ bá còn lại cũng không có ai tự tin vượt qua được đám ngưu nhân kể trên.
Vô Song thật sự hoài nghi, tại sao đám người này không xuất thủ tham dự?, đặc biệt là Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác, nếu đã có cơ hội tranh đoạt Cửu Âm Chân Kinh thì chui vào Tàng Thư Các của Thiếu Lâm làm gì?.
Vô Song rốt cuộc cảm thấy một tia không đúng, đấy là chưa kể hắn tinh tế nhận ra một điều, tại sao Hoàng Thường đã cất dấu Cửu Âm Chân Kinh ở nơi không

ai biết, thứ này vẫn hiện hữu nơi võ lâm?.
Chẳng nhẽ Cửu Âm Chân Kinh lại là một cái âm mưu?, nhưng mà là nhân vật bậc nào mới có thể mang Cửu Âm Chân Kinh ra làm lễ?, hơn nữa mục đích của hắn là gì?.
Tây Thi nữ nhân này chắc hẳn sẽ không nhàm chán như thế, nàng lại không có hứng thú với võ học.
A Thanh càng không phải nói, với tính cách của nàng khinh thường chơi âm mưu quỷ kế.
Tiêu Dao Tử... cũng là nhân vật có tư cách đứng ra làm hắc thủ sau màn nhưng khoảng thời gian đó Tiêu Dao Tử đã sớm xanh cỏ.
Hoàng Thường... lại càng không được, Hoàng Thường chết còn sớm hơn cả Tiêu Dao Tử.
Trong đầu Vô Song rốt cuộc chỉ còn lại một thân ảnh, một cao thủ đế vị duy nhất trong thiên hạ này – Tảo Địa Thần Tăng.
Nghĩ đến đây, lòng Vô Song trầm lại hơn không ít.

Quyển 2 Chương 230

Cửu Âm Chân Kinh quyển sách này là góc tối trong lòng Hoàng Dược Sư thậm chí Hoàng Dược Sư còn không thèm đụng tới, còn chưa từng tu luyện.
Hoàng Dược Sư không phải là không bị Cửu Âm Chân Kinh hấp dẫn nhưng mà vì quyển sách này lại khiến nữ nhân mà mình yêu nhất bỏ mạng, mỗi lần đụng đến Cửu Âm Chân Kinh nội tâm Hoàng Dược Sư đều nghĩ đến Phùng Hành.
Đừng nói là Hoàng Dược Sư, nếu mà Hoàng Dung hy sinh tính mạng sao chép cho hắn một bộ Cửu Âm Chân Kinh chỉ sợ Vô Song cả đời cũng... không đụng tới.
Lời của Hoàng Dược Sư kể chỉ dừng lại ở cố sự Hoa Sơn Luận Kiếm, về phần sau đó thế nào ông sẽ không kể tiếp bởi những việc về sau có liên quan đến Phùng Hành, ngay cả Vô Song cũng không có hứng thú đi hỏi tiếp.
Hắn chỉ thấy Hoàng Dược Sư từ trong lồng ngực lấy ra một cái hộp gỗ, sau đó thậm chí cũng chẳng mở ra mà đưa tay phất chưởng, bắn hộp gỗ về phía Vô Song.
Trong hộp gỗ không cần nói cũng biết nó chứa cái gì, đây đương nhiên là Cửu Âm Chân Kinh.
Trong thiên hạ này, ngươi có thể cung cấp cho Vô Song một bản Cửu Âm Chân Kinh chỉ có hai người.
Một là Hoàng Dược Sư còn hai là Chu Bá Thông.
Vô Song tự nhận mình khó mà làm được như Quách Tĩnh cùng Hoàng Dược Sư xưng huynh gọi đệ, tính cách của Vô Song càng giống với Hoàng Dược Sư hơn, với tính cách của hắn ở gần Chu Bá Thông lâu sớm muộn cũng không dễ chịu gì.
Nhận lấy hôp gỗ lại nhìn đến Hoàng Dược Sư, chỉ thấy Hoàng Dược Sư tay cầm tiêu ngọc mà thở ra một hơi nhọc khí.
Ông đã giữ cái hộp gỗ này quá lâu quá lâu.
Ông vốn muốn mang thứ này vào bên trong quan tài nhưng hiện nay cũng có thể coi là của hồ môn cho con gái, Hoàng Dược Sư cảm thấy tài sản của ông chỉ có một bản Cửu Âm Chân Kinh này là đáng giá nhất.
Tất nhiên Hoàng Dược Sư còn có nguyên một tòa đảo nhưng mà Vô Song cũng biết tại cái thời địa này đảo hoang vô số, chỉ cần có thực lực liền dễ dàng chiếm đảo xưng vương, chiếm lấy một hòn đảo tọa lạc giữa biển căn bản không có chút chút khó khăn nào.
Nếu đây là thời nhà Thanh, thương nghiệp cùng hải nghiệp phát triển, Mãn Thanh tuyệt không cho phép Hoàng Dược Sư chiếm lấy Đào Hoa Đảo làm của riêng nhưng mà đây là thời Tống mà độ nát của thời Tống... Vô Song lười đi

bình luận.
Tống triều hiện nay lục địa còn chưa quản xong, hơi đâu đi quản khu vực hải ngoại?.
“Cầm lấy, sau này nó liền thuộc về ngươi, ta trong người tương đối mệt mỏi, ta liền rời đi trước”.
Nói xong cũng mặc kệ Vô Song, Hoàng Dược Sư thực sự động thân rời đi.
Nhìn theo bóng dáng của Hoàng Dược Sư, Vô Song hơi hơi lắc đầu.
Cửu Âm Chân Kinh đến tay nhưng Vô Song cũng biết mình phải tự mình nghiên cứu, tự mình tìm tòi dù sao Hoàng Dược Sư đúng là không động vào thứ này, về mặt kinh nghiệm mà nói Hoàng Dược Sư cũng chẳng khác bao nhiêu so với Vô Song.
Cầm trong tay hộp gỗ, Vô Song đột nhiên cảm thấy... liệu sau khi tu luyện Cửu Âm Chân Kinh hắn có khi nào bước vào tính toán của kẻ gọi là hắc thủ sau màn kia?.
Hắc thủ sau màn chỉ là thuyết âm mưu của Vô Song mà thuyết âm mưu thì đa số là sai bất quá trong lòng hắn cũng không nhịn được suy nghĩ một chút.
Vô Song ở trên Đạn Chỉ Phong, xung quanh có Đào Hoa Trận hộ pháp, theo hắn nghĩ người có thể tiến vào đây cũng chỉ có Hoàng Dược Sư hoặc Hoàng Dung, căn bản không có nguy hiểm gì.
Hoàng Dung trong khoảng thời gian này cũng có thể sẽ không đi tìm Vô Song bởi tình trạng của Hoàng Dược Sư hiện tại không hề tốt, thân là con gái Hoàng Dung chắc hẳn cũng sẽ phải chăm sóc cha mình vài ngày.
Quách Tĩnh thì lại đang ở chỗ Chu Bá Thông học nghệ, nghĩ đi nghĩ lại Vô Song đúng là cảm thấy hắn không có việc gì làm.
Nếu đã không có việc gì làm, Vô Song lập tức điều chỉnh trạng thái của bản thân rồi mở hộp gỗ ra, hắn muốn bắt đầu nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh.
Cửu Âm Chân Kinh được A Thanh nhất mực ngợi khen có thể khiến Vô Song tò mò thật lâu cũng hứng thú thật lâu, vừa mở trang đầu tiên của Cửu Âm Chân Kinh ra, Vô Song liền toàn bộ đầu nhập vào.
....
Cửu Âm Chân Kinh chia làm quyển hạ cùng quyển thượng nhưng cả hai quyển đều được Phùng Hành ghi chép lại trong một bản Cửu Âm Chân Kinh này có điều trong Cửu Âm Chân Kinh nguyên gốc có một phần chữ Phạn, cái phần chữ Phạn này thì Phùng Hành không hiểu, vì không hiểu nên nàng không có cách nào nhớ, trong Cửu Âm Chân Kinh của Hoàng Dược Sư liền thiếu đi phần chữ Phạn này.
Hoàng Thường cũng đúng là cực kỳ có tâm, sau khi viết ra Cửu Âm Chân Kinh liền trực tiếp chia thành quyển thượng cùng quyển hạ, bản thân ông vì sợ Cửu Âm Chân Kinh rơi vào trong tay ác nhân mới lấy thượng – hạ mà phân chia, dù

sao ác nhân muốn sở hữu nguyên vẹn Cửu Âm Chân Kinh cần phải đi tìm cả hai quyển thượng – hạ, độ khó ra tăng rất nhiều.
Đến đời Vương Trùng Dương, Vương Trùng Dương lại càng trực tiếp, trong cái thế giới này Vương Trùng Dương tiếp tục tách quyển thương thành chữ Hán cùng chữ Phạn, sau đó chép lại một bản quyển Thượng bằng chữ Hán, phần chữ Phạn cũng không truyền ra ngoài, sau đó thế nhân đúng là không ai biết phần chữ Phạn này, chỉ biết phần chữ Hán.
Tại cái thế giới này, nguyên vẹn Cửu Âm Chân Kinh cũng chỉ có một mình Vương Trùng Dương sở hữu thậm chí việc này còn không ai biết được, Vương Trùng Dương lúc này đã rất gần đế vị cao thủ, ông chỉ còn thiếu một chút cơ duyên, một chút ngộ đạo liền sẽ trở thành đế vị cao thủ trong truyền thuyết.
Bằng vào một mình Cửu Dương Công căn bản không thể giúp Vương Trùng Dương bước chân vào cảnh giới đế vị nhưng mà ai bảo Vương Trùng Dương còn sở hữu Cửu Âm Chân Kinh đây?, không bao lâu nữa đạo gia sẽ xuất hiện một vị Trùng Dương Chân Nhân có tư cách đối kháng Tảo Địa Thần Tăng của phật gia.
Vương Trùng Dương giả chết, biến mất khỏi giang hồ rồi cùng Lâm Triều Anh làm một đôi thần tiên quyến lữ thật ra cũng là vì cảm ngộ nhân gian, cảm ngộ thiên địa, lấy thân hòa vào thiên địa mà ngộ đại đạo, chỉ cần bước ra một nửa bước cuối cùng, thiên hạ tất có thểm một đế vị cao thủ.
Dĩ nhiên những việc này Vô Song không biết, Vô Song cũng không biết rốt cuộc trong thế giới này xảy ra cái việc gì khiến Vương Trùng Dương so với nguyên tác thay đổi rất nhiều, cứ như một người khác vậy.
Vương Trùng Dương tại thế giới này quả thật cũng có một đoạn thời gian kháng Kim nhưng mà sau này Vương Trùng Dương gần như mặc kệ Kim Quốc phát triển, buông tha đối kháng.
Nếu theo nguyên tác Vương Trùng Dương qua đời, đám người Toàn Chân Thất Tử làm gì cũng không ai quản kể cả là thân Kim nhưng mà Vương Trùng Dương rõ ràng còn chưa chết, ông ta đối với việc thân Kim của Toàn Chân Giáo lựa chọn mở một mắt nhắm một mắt đã nói rõ rất nhiều điều.
Vương Trùng Dương thay đổi còn vì sao thay đổi thì không ai rõ.
Lại nói về Cửu Âm Chân Kinh, bên trong quyển thượng vừa mở ra đập vào mắt Vô Song là một câu nói kinh điển trong Đạo Đức Kinh của Trung Quốc.
“Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh”.
“Vô danh thiên địa chi thủy. Hữu danh vạn vật chi mẫu”
“Cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu.Thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu “
“Thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh. Đồng vị chi huyền. Huyền chi hựu huyền. Chúng diệu chi môn”.
Vô Song xin thề, hắn không hiểu gì cả.
Cửu Âm Chân Kinh dùng Đạo Đức Kinh làm mở đầu tuy nhiên Đạo Đức Kinh

từ đầu đến cuối Vô Song cũng chỉ nghe qua một câu ‘Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh” mà thôi, về phần các câu còn lại hắn đều chưa nghe.
Đạo Đức Kinh là kinh điển Đạo gia, mà Đạo gia với Vô Song là hai cái đường thẳng song song, căn bản không hề liên quan.
Nếu đây là Pháp Hoa Kinh, Vô Song còn có thể tạm hiểu được nhưng Đạo Đức Kinh thì...
Vô Song triệt để thở ra một hơi, bắt đầu đọc tiếp mà nghiền ngẫm.
Đạo mà có thể diễn tả được thì không phải là chân đạo, không phải là đạo vĩnh cửu bất biến.
Tên mà có thể đặt ra để gọi đạo thì không phải là chân tên, không phải là tên vĩnh cửu bất biến.
Vô là cái khởi nguyên của thiên địa, là bản thủy của trời đất.
Hữu là mẹ sinh muôn vật, là thế gian chi mẫu.
Mang ‘vô’ đặt vào đạo để nói lên cái vi diệu của ‘đạo’
Mang ‘hữu’ đặt vào đạo để xét cái dụng vô biên của ‘đạo’
‘Vô’ cùng ‘Hữu’ đều là xuất phát từ Đạo nhưng mà khác tên, đều là huyền diệu.
Huyền diệu lại thêm huyền diệu đó gọi là xuất điểm, là cửa của mọi biến hóa kỳ diệu.
Đây là giải nghĩa của Đạo Đức Kinh cũng là đoạn mở đầu của Cửu Âm Quyển Thượng.
Vô Song cảm thấy đầu minh to như cái đấu.
Kiếp trước hắn đi du học, không trải qua Tư tưởng Mac – Lenin, hắn chỉ nghe vô số người than thở, vô số an hem bằng hữu khóc ròng.
Lúc này Vô Song thật sự tò mò, không biết Đạo Đức Kinh cùng... Tư tưởng Mac- Lenin cái nào khó hiểu hơn?, cái nào khó học hơn?.
Cũng may Hoàng Thường vẫn là cực kỳ tốt bụng, ông không mang nguyên Đạo Đức Kinh ép vào Cửu Âm Chân Kinh để mà bắt hậu thế phải đọc, bắt hậu thế phải hiểu nếu không Vô Song trực tiếp xin từ bỏ Cửu Âm Chân Kinh.
Lại nói những dòng sau đó của Cửu Âm Chân, lại quả thực làm Vô Song kinh động như gặp thiên nhân.
Chỉ thấy Hoàng Thường lại viết.
“"Đạo của trời là cắt cái có thừa bù vào chỗ không đủ, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng có thừa" lấy ý "Đạo trời lấy chỗ thừa mà đắp vào chỗ thiếu hụt"
Đạo vốn là lấy thừa bù thiếu, lấy thiếu bù cho thừa, ấy là tạo hóa.
Đạo vốn lấy thực làm hư, lấy hư làm thực, hư hư thực thực không thể chạm đến, ấy là thiên địa.
Đạo thường không tên, mộc mạc. Tuy nhỏ, dưới trời không ai bắt được nó phải

thuần phục.
Bắt đầu phân chia, mới có Đạo. Đã có Đạo phải biết chốn dừng. Biết chốn dừng mới không hại. Đạo sánh với thiên hạ, như suối khe với sông biển.
Lấy điểm ban đầu là Đạo gọi là sơ thủy, từ sơ thủy diễn hóa ra ngàn vạn dòng sông, từ ngàn vạn dòng sông tạo thành biển lớn, ấy là thiên hạ.
Chúng sinh vạn vật, vốn mà một giọt nước ngàn vạn dòng sông, lại từ ngàn vạn dòng sông trở thành một phần của biển lớn, vậy giọt nước đến từ đâu.
Mây tụ vân động, liền có vũ.
Vũ sinh tại trời chết tại đại địa, hóa thành ngàn vạn giọt nước.
Giọt nước được ngàn vạn dòng sông giữ lại, ấy là sinh mệnh.
Giọt nước theo hơi nước lại ngưng tụ thành mây, ấy cũng là sinh mệnh.
Mây hóa vũ, vũ thành ngàn vạn giọt nước chảy xuống đại địa, giọt nước lại theo nhiệt khí ngưng tụ thành hơi lại một lần nữa hóa thành mây, ấy là tuần hoàn, ấy là nhân quả, ấy là luân hồi.
Trong đạo có nhân quả, có luân hồi vì vậy không có trước cũng chẳng có sau.
Đạo vốn là tròn, đã là tròn liền không có góc cạnh, không có góc cạnh sao có thể biết trước sau?.
Con người sống trên đời, rốt cuộc là mây trên trời hay giọt nước dưới đại địa?.
Mây có thể tạo thành nước, nước cũng có thể ngưng mây, vậy con người liệu có thể ngược về tìm hiểu đạo?.
....
Vô Song chưa từng gặp Hoàng Thường nhưng chỉ bằng mấy chữ viết trong Cửu Âm Chân Kinh này, mấy chữ mở đầu này triệt để làm Vô Song bội phục từ tận chân tâm.
Quá mức rộng lớn, quá mức đáng sợ nhưng lại cực kỳ cơ bản.
Lấy cái cơ bản nhất diễn hóa thành cái phức tạp nhất, lấy cái phức tạp nhất diễn hóa thành cái cơ bản nhất, đây là dụng ý của Hoàng Thường, là Cửu Âm Chân Kinh.
......
Chương này viết bằng 12 phần công lực T_T

Quyển 2 Chương 231

Cực Cảnh – Cực Võ (2)

Cửu Âm Chân Kinh quả thực như A Thanh nói, đây là một bản chân kinh chứ không phải tuyệt học.

Lý niệm của Cửu Âm Chân Kinh là bỏ cái phức tạp tìm về cái nguyên sơ, từ cái nguyên sơ lại diễn hóa thành cái phức tạp.

Lấy cái thừa bù cho cái thiếu, cho nên hư có thể thắng thực, không đủ có thể thắng có thừa.

Cửu Âm Chân Kinh chia làm hai phần Thượng cùng Hạ.

Cửu Âm Chân Kinh quyển thượng giảng dạy nguyên lý đồng thời cũng đề ra các bước tu luyện của đạo gia, được phân chia thành 5 bước.

Bước thứ nhất: Dịch Cân Đoán Cốt Thiên

Bước thứ hai: Thu Cân Súc Cốt Thiên

Bước thứ ba: LIệu Thương Thiên

Bước thứ tư: Di Hồn Thiên

Bước thứ năm: Khí Hải Thiên.

Theo thuyết pháp của Hoàng Thường, đạo vốn là tròn không đầu không đuôi, không có bắt đầu càng không có kết thúc.

Trái với đạo là cực, cực đại diện cho giới hạn, cho cái tận cùng, cực như một dấu chấm tròn kết thúc cho tất cả.

Nếu coi bản thể con người là một thế giới, bên ngoài được gọi là ngoại thế giới, bên trong là nội thế giới.

Ngoại thế giới như chân tay, xương cốt, kinh mạch thậm chí là lục phủ ngũ tạng, theo Hoàng Thường những thứ nhìn thấy được, chạm tay vào được liền là ngoại thế giới.

Nội thế giới là khí hải, là tinh thần, là linh hồn, những thứ phiêu miễu vô thực nhưng lại không ai dám loại bỏ sự tồn tại của nó, đây là nội thế giới.

Con người có sinh mạng, sinh mạng con người được tạo nên từ ngoại thế giới cùng nội thế giới.

Dịch Cân Đoán Cốt cùng Thu Cân Súc Cốt là pháp môn tu luyện đạo gia mà Hoàng Thường đặt cho ngoại thế giới.

Di Hồn Thiên cùng Khí Hải Thiên là pháp môn tu luyện đạo gia mà Hoàng Thường đặt cho nội thế giới.

Về phần Liệu Thương Thiên là cầu nối, là cánh cửa giữa ngoại thế giới cùng nội thế giới.

Bên trong Cửu Âm Chân Kinh lại viết.

“ Đạo là khởi nguyên của tất cả, từ một diễn hóa vạn vật, vạn vật cùng chung một nguồn gốc.
Đạo là cái khởi nguyên, tìm về cái khởi nguyên liền tìm về đạo.
Trong huyền môn đạo gia, đạo không thể nói, không thể đánh giá, không thể tưởng tượng cũng không có cách gọi, mọi cách gọi, mọi xưng hô đều là không chính xác, đều là một loại ước lượng.
Trong võ đạo, lấy thân thể làm cơ sở, võ đạo chia thành chưởng pháp, quyền pháp, cước pháp, tiên pháp, kiếm pháp, đao pháp... nhưng chung quy lại đều là từ thân thể người mà thành.
Đạo quá rộng lớn, con người không thể nắm được đại đạo cũng như không cách nào tự mình gọi ra chính xác đạo là thứ gì, mọi việc chỉ là diễn hóa, là ước lượng.
Võ học chung quy cũng không thoát ra được khỏi đạo, mọi việc chỉ là diễn hóa, là diễn ước lượng.
Con người từ khi sinh ra trải qua luyện tập, trải qua luyện võ liền đi trên con đường võ đạo nhưng bất cứ chiêu thức hoa mỹ đến đâu chung quy cũng từ những động tác đơn giản nhất mà ra, âu cũng chỉ là quyền đấm cước đá, âu cũng chỉ là từ cái ban sơ.
Võ học hiểu theo nghĩa chính xác nhất chính là lấy cái ban sơ, lấy thân thể người rồi diễn hóa động tác võ thuật, ấy là ra võ công.
DIễn hóa càng rộng lớn, diễn hóa càng chân thực ắt hẳn chiêu thức càng cao cường, chiêu thức càng tinh thâm nhưng hiểu rõ ra một nghĩa khác, cũng chỉ là sử dụng thân thể con người càng thêm uyên thâm, càng thâm rõ ràng.
Người hiểu rõ thân thể mình, có thể sử dụng thân thể mình một cách chính xác nhất liền có thể đi dược càng xa, võ đạo càng mạnh.
Từ cái ban sơ diễn hóa ra vô số chiêu thức nhưng lại phải quay về tìm hiểu cái ban sơ nhất, chỉ có hiểu cái ban sơ mới có thể lại càng đi được xa hơn, đi được tốt hơn.
Ban sơ của võ đạo cũng không thoát ra được khỏi thân thể con người.
Võ học ban đầu là để cường thân kiện thể, cũng như đạo gia tu tâm dưỡng tính, phật gia giữ tâm thanh tịnh, đây là cái cốt lõi.
Nay ta viết ra Cửu Âm Chân Kinh quyển thượng, chính là cường thân kiện thể, là tìm hiểu cái ban sơ.”
Vô Song lông mày càng ngày càng nhíu lại, hắn cảm giác Hoàng Thường rất rất có khiếu đi làm giáo viên.
Giảng rất nhiều, dạy rất nhiều, viết rất nhiều nhưng mà học sinh chẳng hiểu được bao nhiêu.
Cũng không biết có phải tại suy nghĩ của hậu nhân, cứ nhất định phải phức tạp hóa ra không nhưng rốt cuộc Vô Song vẫn là cái hiểu cái không tuy nhiên bằng

suy nghĩ của hậu thế tổng kết đại ý lại, Hoàng Thường thực sự có suy nghĩ cực kỳ kinh hãi thế tục.
Theo Hoàng Thường xem ra, đạo là thứ của thần tiên, là thứ không thể chạm tới vậy không bằng lấy những ví dụ gần gũi hơn mà giảng đạo.
Đạo khai sinh ra vạn vật khác gì thân thể con người khai sinh ra vạn loại võ kỹ?.
Đạo là một đầu luân hồi, là nhân quả, là hình tròn, đạo không có khởi đầu cũng không có kết thúc, đứng ở bất cứ điểm nào trên hình tròn cũng không khác gì nhau.
Nếu đã như vậy có phải võ kỹ cũng như thế?, bất cứ loại võ công nào dù khác nhau ra sao đều phải có một cái điểm chung, là lấy thân thể con người làm gốc, tức là luyện bất cứ loại võ công nào đều không thoát ra được khỏi thân thể, chỉ cần là võ học âu cũng là không khác gì nhau.
Bất kể Quỳ Hoa Bảo Điển chí nhu chí khinh, Hàng Long Thập Bát Chưởng chí dương chí cương hay Huyền Minh Thần Chưởng chí âm chí hàn rốt cuộc đều là từ thân thể con người mà xuất ra.
Theo Hoàng Thường, ông đọc hơn vạn quyển sách, nhìn hàng ngàn loại võ công khác nhau, thiên hạ võ công nhiều vô số, lý niệm nhiều vô số nhưng bất kể lý niệm như thế nào, võ công như thế nào đều có một điểm khởi đầu là như nhau.
Đây là một định nghĩa cực kỳ kinh người của Hoàng Thường bởi nếu khởi đầu là như nhau thì cho dù bao nhiêu con đường kéo dài ra đều có thể quay về điểm khởi đầu.
Bất cứ võ học nào đều cùng một gốc vậy khác gì nói chỉ cần cái gốc kia liền học được bất kể loại võ học nào?.
Đây là ý niệm của Hoàng Thường, Hoàng Thường muốn mang Cửu Âm Chân Kinh quy toàn bộ võ học trong thiên hạ làm một.
Muốn quy toàn bộ võ học trong thiên hạ về làm một liền phải nắm chắc cái gốc, cái nguyên sơ của võ học tức là thân thể con người, tức là 5 bước của Cửu Âm Chân Kinh Thượng.
Bước đầu tiên Dịch Cân Đoán Cốt, mục tiêu là nhắm về gân cốt cùng kinh mạch.
Bước thứ hai Thu Cân Súc Cốt, mục tiêu của nó cũng vô cùng rõ ràng, Hoàng Thường muốn bản thân người luyện Cửu Âm Chân Kinh có thể thay đổi xương cốt của chính bản thân mình.
Cái bước thứ hai này có thể hiểu là Súc Cốt Công mà Vô Song đã học, kéo dài hoặc kéo ngắn hình dạng của xương từ đó thay đổi cấu trúc cơ thể nhưng mà bên trong Thu Cân Súc Cốt lại càng cao hơn một tầng ý niệm.
Nó muốn thay đổi xương cốt, trong từng chiêu từng thức.
Đây lại là một đạo lý cực kỳ kinh người.
Ví dụ đơn giản nhất cùng một chiêu Kháng Long Hữu Hối, vậy trong một điều kiện ngang bằng nhau, người tay dài cùng người tay ngắn ra chiêu, chiêu thức

nào mạnh hơn?.
Câu hỏi cực kỳ... mang tính trêu tức người, chỉ sợ đến cả người sáng tạo ra Hàng Long cũng không nghĩ đến điểm này đi, thiên hạ ai trả lời được cùng một chưởng pháp, giữa người tay dài cùng người tay ngắn ra chiêu, ai mạnh ai yếu?.
Lại có một câu hỏi tương tự, đại khái là về Lục Mạch Thần Kiếm, hai bên cùng có nội lực ngang nhau, am hiểu Lục Mạch như nhau sau đó cùng lúc xuất Thiếu Thương Kiếm, hỏi người có ngón tay dài hơn sẽ thắng hay người có ngón tay ngắn hơn một chút sẽ thắng.
Ý niệm của Hoàng Thường chính là, biến đổi xương cốt trong con người sao cho tạo ra trạng thái hoàn mỹ nhất cho mỗi chưởng pháp, cho mỗi chiêu thức, từ một lượng nội lực ngang nhau, một điều kiện cùng trạng thái ngang nhau, người học Cửu Âm Chân Kinh nhất định sẽ phải đạt được thành tựu cao hơn đối thủ.
Sau đó Hoàng Thường gọi trạng thái này là ‘Cực Kỹ”.
Cực Kỹ có nghĩa là cùng một điều kiện, ai có thể xuất ra chiêu thức mạnh hơn đối phương liền được gọi là Cực Kỹ.
Cực Kỹ là giới hạn hư vô mờ mịt mà Hoàng Thường đặt ra cho cái trạng thái này.
Bất kể là Dịch Cân Đoán Cốt hay Thu Cân Súc Cốt đều hướng về Cực Kỹ.
Cảnh giới thứ ba gọi là Liệu Thương Thiên, là phần kết nối ngữa ngoại thế giới cùng nội thế giới của Hoàng Thường.
Liệu Thương Thiên là một loại trị liệu.
Theo Hoàng Thường bản thân cơ thể người bất cứ khi nào cũng có tổn thương.
Viết lách nhiều quá có mỏi tay hay không?.
Ăn nhiều quá có thấy nặng bụng hay không?.
Nói nhiều quá có khát nước hay không?.
Đi nhiều quá cõ mỏi chân hay không?
Vậy dùng võ kỹ có tổn thương hay không?
Đáp án chắc chắn là có, chỉ là tổn thương của nó quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức ai cũng bỏ qua mà thôi.
Giả sử hai người đại chiến 300 chiêu, uy lực chiêu thứ 300 chắc chắn yếu hơn chiêu thứ 1.
Hai người đại chiến 3000 chiêu, uy lực chiêu thứ 3000 lại càng bị chiêu thứ nhất vượt qua.
Lý do mà Hoàng Thường đưa ra chính là vì tổn thương của võ kỹ.
Mất thể lực cũng là tổn thương,, mất nội lực cũng là tổn thương, mất đi khí lực cũng là tổn thương đấy là còn chưa kể ngoại thượng vật lý.
Ngươi đánh ta, ta đánh người, quyền cước va vào nhau ầm ầm, cho dù bản thân không có cảm giác gì nhưng chắc chắn có tổn thương, có va chạm liền sẽ có tổn thương.

Vô Song một thế này đã chiến không biết bao nhiêu trận, đây là lần đầu hắn nghĩ đến cái vấn đề này.
Liệu Thương Thiên của Hoàng Thường lập ra chính là trị liệu cái vấn đề này.
Liên tục tổn thương vậy liền liên tục trị liệu, đấy gọi là Liệu Thương Thiên.
Liệu Thương Thiên luôn giữ cho cơ thể con người ở trạng thái đỉnh phong.
Trong cùng một điều kiện cơ thể, người luyện Cửu Âm Chân Kinh luôn có trạng thái tốt hơn đối phương.
Đây là Cực Thể của Cửu Âm Chân Kinh.
....
Bằng vào Cực Kỹ cùng Cực Thể, sẽ luôn đảm bảo người học Cửu Âm Chân Kinh tới lui tự nhiên, bước bước vững chắc, không sợ kẻ địch cường công, một mực hài hòa mà đánh xuống dưới.
Quách Tĩnh không giống như Kiều Phong, không thể mỗi chiêu mỗi thức đều áp chế toàn bộ thiên hạ, không làm được cái Thần Võ như Kiều Phong nhưng muốn bảo Kiều Phong đánh bại Quách Tĩnh căn bản là mơ tưởng.
Quách Tĩnh học Cửu Âm Chân Kinh, bất kể đánh bao nhiêu chiêu, đánh đến thiên hôn địa ám, hắn đều có thể kiên trì đánh tiếp.
Cửu Âm Chân Kinh không phải là đánh càng lâu càng mạnh mà là cho dù trận chiến kéo dài thế nào, Cửu Âm Chân Kinh luôn đảm bảo trạng thái cho người luyện nó trong khi đối thủ chỉ biết càng ngày càng yếu.

Quyển 2 Chương 232

Đối với Vô Song, Hoàng Thường chỉ sợ là nhân vật cấp đế cho hắn cảm xúc rõ ràng nhất chỉ sau Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong thật ra không khác vì Vô Song, cũng là nhân vật trùng sinh hai kiếp thậm chí khi Trương Tam Phong xuyên việt mang theo cốt linh năm 20 tuổi nhưng lại có trình độ của những năm ngoài 60 thậm chí 70 tuổi, dạng Trương Tam Phong như vậy so với Vô Song còn hack hơn nhiều lắm, Vô Song biết Trương Tam Phong là mạnh nhất thế gian nhưng muốn bảo Vô Song bội phục nhất Trương Tam Phong thì lại tương đối khó.
Hoàng Thường thì khác, hắn mới chỉ đọc một phần Cửu Âm Chân Kinh, một phần lý thuyết chứ còn chưa động tới pháp môn tu luyện, còn chưa chân chính trải nghiệm Cửu Âm Chân Kinh đã từ chân tâm bội phục vị danh nhân này.
Đáng tiếc duy nhất, không rõ có phải tư duy của cái thời đại này quá mức xa cách với tư duy hậu thế hay không, Hoàng Thường viết sách siêu cấp khó hiểu.
Đây thậm chí có thể nói là quyển sách khó hiểu nhất một đời Vô Song được đóng, thật ra cũng khó trách Hoàng Thường, Hoàng Thường cũng không được đào tạo một khóa sư phạm, muốn viết sách giảng dạy cho người khác đâu có dễ dàng gì, cả đời Hoàng Thường còn chưa thu đệ tử, kinh nghiệm truyền giáo căn bản không cao.
Tiếp theo Hoàng Thường lại phải mượn lý niệm huyền môn – đạo gia kết hợp với gần vạn quyển sách, hàng trăm loại võ công mà ghép vào Cửu Âm Chân Kinh, độ khó tuyệt đối đạt đến cực hạn, viết ra được vài chữ đã là tốt còn về phần muốn người khác dễ hiểu thì cũng thôi đi.
Hoàng Thường trọng nhất là chiến lực, là thân thể con người.
Trong thiên hạ này cũng chỉ có một bộ Cửu Âm Chân Kinh đi gần nhất với cái nguyên lý ban sơ của võ công, cái nguyên lý cường thân kiện thể.
Vô Song thật sự hoài nghi, cho dù hắn mới chỉ chạm đến lý thuyết của Cửu Âm Chân Kinh nhưng rất có khả năng Cửu Âm Chân Kinh sẽ lập tức cải tạo bản thân hắn đến một cái trình độ Vô Song cũng không tưởng tượng nổi.
Vô Song đột nhiên sững sờ, ngồi trên Đạn Chỉ Phong nửa ngày bản thân Vô Song mới có chút cử động, hắn nghĩ đến một chuyện tương đối thú vị, việc này liên quan đến Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh mạnh thế nào bản thân Vô Song là người rõ nhất, trong tất cả nhân vật chính của Kim Dung cũng không có ai dám vỗ ngực tự xưng có thể thắng Quách Tĩnh, muốn nói ai là nhân vật chính mạnh nhất Kim Dung thì độ khó rất lớn dù sao không ai phục ai nhưng mà Quách Tĩnh cho dù thế nào cũng an ổn 4

vị trí đầu trong dàn nhân vật chính Kim Dung, đương nhiên không tính A Thanh cùng Cẩu Tạp Chủng, hai người này chỉ sợ liệt vào hàng tiên võ.
Lại nói đến Quách Tĩnh, Quách Tĩnh bằng cái gì có thể mạnh như vậy?,
Kiều Phong có mạnh không?, đương nhiên cực mạnh nhưng mà một phần nguyên nhân Kiều Phong mạnh là vì xuất phát điểm của hắn vượt xa thường nhân, hắn là Thần Võ.
Dương Quá có mạnh không?, đương nhiên cũng cực mạnh nhưng một phần lớn cũng là nguyên do bản thân Dương Quá trời sinh thông minh, ngộ tĩnh cùng tư chất của Dương Quá cơ hồ số 1 – số 2 Kim Dung.
Trương Vô Kỵ thì sao?, bản thân Trương Vô Kỵ tuy không phải trời sinh Thần Võ, tuy ngộ tĩnh cùng cơ trí cũng chưa hẳn đã bằng Dương Quá nhưng cũng không ai dám bỏ qua thiên phú của Trương Vô Kỵ, bất kể thế nào thiên phú của Trương Vô Kỵ cũng cực tốt.
Quách Tĩnh thì sao?, Quách Tĩnh muốn nói ngộ tĩnh hay thiên phú nhất định sẽ không được, dù sao bao nhiêu năm ở bên Thất Quái võ công của Quách Tĩnh vẫn cứ cực kỳ tầm thường, nguyên nhân một phần vì Thất Quái cũng thuộc dạng cực kỳ tầm thường nhưng mà một phần cũng vì ngộ tĩnh của hắn không tốt.
Về phần thân thể, Quách Tĩnh có chút cao lớn, có chút khỏe mạnh nhưng dạng người như Quách Tĩnh thiên hạ chỉ sợ không hề thiếu.
Quách Tĩnh có thể mạnh như vậy một phần vì sự chấp nhất cùng kiên trì của hắn, một phần là do Cửu Âm Chân Kinh thay đổi Quách Tĩnh.
Nguyên lý về cơ thể của Cửu Âm Chân Kinh quả thực có thể thay đổi một con người.
Đạo lý của Cửu Âm Chân Kinh chính là cường thân kiện thể, đến một mức độ nào đó nó sẽ cải biến thể chất, cải biến cả tư chất của một người.
Muốn có được độ cao của Quách Tĩnh không phải chỉ dựa vào may mắn cùng kiên trì là được, nhất định phải xem tư chất của hắn, tư chất của Quách Tĩnh vốn không đủ nhưng mà Cửu Âm Chân Kinh liền biến thành đủ.
Nghĩ đến Quách Tĩnh, lại một lần nữa Vô Song phải gật đầu với sự cường đại của Cửu Âm Chân Kinh, hắn tiếp tục hướng mắt đến phần sau của quyển thượng.
Phần sau của Cửu Âm Chân Kinh đương nhiên vẫn là lý thuyết, Vô Song căn bản không dám đọc lướt mấy cái lý thuyết này, dù sao đây cũng là Hoàng Thường bỏ biết bao công sức viết ra, ý niệm của nó có thể khai sáng đầu óc rất nhiều người, bao gồm Vô Song.
Cảnh giới thứ tư của Cửu Âm Chân Kinh Quyển Thượng gọi là Di Hồn Thiên.
Nhắc đến Di Hồn Thiên thì Vô Song sẽ lập tức nghĩ đến Di Hồn Đại Pháp, đây là một pháp môn cực kỳ bá đạo trong Cửu Âm Chân Kinh thậm chí nó rơi vào hàng siêu giai võ kỹ, rơi vào hàng tiên võ.

Võ thuật vốn vẫn lấy cơ thể làm chủ đạo, những loại võ công không dùng thân thể để tấn công đều cực kỳ quỷ dị cùng khó phòng, trong những loại võ công này có thể kể đến Bích Hải Triều Sinh Khúc của cha vợ hắn, có thể kể đến Truyền Âm Sưu Hồn Đại Pháp của Lý Thu Thủy, đương nhiên cũng có thể kể đến độc công, chơi độc cũng là một dạng thủ đoạn không cần xài đến võ kỹ, vừa vào trận ném nguyên vài bịch Mông Hãn Dược hay Thập Hương Nhuyễn Cân Tán của Triệu Mẫn chỉ sợ không đánh cũng thắng.
Lại nói tiếp về Di Hồn Thiên cùng Di Hồn Đại Pháp.
Di Hồn Đại Pháp... về một mặt nào đó có thể giống với Sưu Hồn Đại Pháp của Lý Thu Thủy nhưng nó cao cấp hơn nhiều.
Sưu Hồn Đại Pháp dùng ma âm dẫn người nhập mộng, khơi dây bản năng con người, khơi dậy dục vọng sâu nhất bên trong con người, Sưu Hồn Đại Pháp về một mặt nào đó có thể coi là ảo giác, một dạng ảo thuật công kích.
Di Hồn Đại Pháp thì lại khác, nó có thể trực tiếp ảnh hưởng đến lý trí của người khác, ảnh hưởng tư duy của người khác... đây chính là thuật thôi miên trong truyền thuyết.
Thôi miên là một cái khái niệm cực kỳ huyền huyễn nhưng không phải không có, ngay trong thời hậu thế văn minh phát triển cũng không phải không có trường hợp thôi miên tồn tại.
Một đời trước Vô Song còn chưa gặp qua thuật thôi miên nhưng mà hắn đã nghe thấy không ít, chỉ là không rõ thực hư mà thôi.
Thôi miên là một cái khái niệm cực kỳ tà ác, bởi nó ảnh hưởng đến trí não người khác.
Nhắc đến thôi miên chỉ sợ ngay cả người như Vô Song cũng phải có những ý nghĩa phi thường sai trái, đặc biệt là về mặt... nữ nhân.
Tự đưa tay ra vỗ đầu mình một cái, Vô Song bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu Di Hồn Thiên.
Di Hồn Thiên là một dạng học thức của Hoàng Thường về mặt nội thế giới, về cái phiêu miễu không thật.
Di Hồn Thiên chính là mang linh hồn của mình... chuyển sang người khác, là linh hồn công kích.
Linh hồn công kích là thứ chỉ thuộc về tiên hiệp, võ hiệp làm gì có?, bất quá nó vẫn cứ tồn tại, công bằng mà nói cho dù Bích Hải Triều Sinh Khúc cũng là một dạng linh hồn công kích.
Bên trong Di Hồn Thiên bản thân Hoàng Thường đã viết rõ, con người sống không thể không có linh, cỏ vây vạn vật đều có linh, con người đương nhiên có linh.
Linh ẩn hiện trong cơ thể con người, linh rõ ràng tồn tại nhưng không ai có thể nhìn thấy, không ai có thể chạm thấy thậm chí không ai chứng minh được nó tồn

tại, đây là linh.
Về một mặt nào đó, linh cũng giống đạo, biết nó tồn tại nhưng không cách nào chứng minh nó tồn tại.
Vậy làm sao để đánh giá về ‘linh’?.
Đây không phải là thời đại khoa học kỹ thuật để mà nói về dây thần kinh, nói về não bộ.
Linh trong lời của Hoàng Thường được biểu hiện rõ ràng nhất ở tâm tình, ở trạng thái thân thể.
Hoàng Thường dùng sở học của bản thân rồi lại kết hợp với kiến thức huyền môn của đạo gia, theo đạo gia linh hồn cũng như con người, nó từ khi sinh ra cũng đã ở bên trong con người, cùng con người lớn lên, cùng con người ngày càng trưởng thành sau đó cũng sẽ bước vào trạng thái ‘sinh lão bệnh tử’ mà rời khỏi thế giới này.
Con người làm việc cảm thấy mệt mỏi, linh cũng sẽ biết mệt mỏi, sự mệt mỏi của linh thể hiện ở tâm thần không yên, thể hiện ở trạng thái ức chế, mệt nhọc thậm chí là không cách nào tập trung.
Khi hai người có trạng thái thân thể như nhau thì người nào có tinh thần tốt hơn người đó sẽ thắng cũng đồng nghĩa với người nào có trạng thái của linh tốt hơn, người đó sẽ thắng.
Bên trong Di Hồn Thiên chia làm Thượng – Trung – Hạ ba phần.
Phần thượng được gọi là Dưỡng Linh, chỉ cách khiến cho linh càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, càng ngày càng trở nên cường đại hay nói thẳng ra là phương pháp tẩm bổ linh hồn của đạo gia.
Phần trung được gọi là Hộ Linh, chỉ ra cách bảo vệ linh, khiến linh luôn ở trong trạng thái tốt nhất, loại biện pháp này thật ra cực kỳ giống thuật tu tâm dưỡng tính của đạo gia, khác biệt duy nhất là nó không cần ngồi một chỗ, nó có thể sử dụng ngay cả trong khi chiến đấu, giữ cho trạng thái của linh một mực tốt đẹp.
Về phần hạ liền gọi là Di Linh.
Di Linh là một loại thuyết pháp cực kỳ mới lạ.
Nếu Linh cũng giống cơ thể con người, vì cái gì không thể tấn công?.
Linh ở bên trong, cơ thể ở bên ngoài, linh bị cơ thể giam cầm không thể thoát ra, đây gọi là lồng giam.
Linh nếu thoát ra khỏi cơ thể liền không thể quay về, cơ thể mất linh cũng đồng nghĩa với cái chết, vì vậy lồng giam cơ thể liền sẽ được hiểu là một lồng giam mà linh chỉ có thể đi qua một lần, sau đó không có cách nào trở về.
Di Linh chính là thuật công kích linh hồn, là cách mang một phần linh ra khỏi cơ thể đồng thời vẫn giữ một phần ở lại bên trong cơ thể.
Theo ví dụ tượng hình, giả sử linh là một con người vậy Di Linh sẽ lấy phần nửa thân trên mang ra ngoài, nửa thân dưới vẫn ở trong cơ thể, vậy linh liền chưa

tính là rời khỏi cơ thể, có thể xuất ra ngoài cơ thể.
Mượn Di Linh, bên trong Cửu Âm Chân Kinh bản thân Hoàng Thường cất công sáng tạo Di Hồn Đại Pháp.
Có lẽ vì Di Hồn Đại Pháp thực sự quá mức bá đạo mới là lý do chính làm Vương Trùng Dương một mực không muốn đệ tử Toàn Chân Giáo tu luyện Cửu Âm Chân Kinh.
Nghĩ mà xem, người đạo gia mà lại tu luyện Di Hồn Đại Pháp liền nhất định sẽ khiến tâm cảnh đạo gia nát vụn.
Đạo sĩ cũng là người, cũng có dục vọng, nếu thật sự biến được người khác làm con rối của chính mình thì còn làm đạo sĩ gì nữa?.
Cửu Âm Chân Kinh về một mặt nào đó có thể nổi lên dục vọng của con người, có thể khiến con người đi vào mặt trái thậm chí trở thành một đời ma đầu, tất nhiên Cửu Âm Chân Kinh cũng không phải vạn năng, muốn thật sự tu luyện được đến cảnh giới Di Hồn tuyệt đối không dễ.
Di Hồn Đại Pháp thứ võ công này chung quy cũng là dùng linh hồn va vào linh hồn, nếu gặp phải kẻ có tâm trí kiên định, quả thực cũng không thể nào mê hoặc được đối phương.
Sau khi đọc qua giới thiệu về Di Hồn Thiên, Vô Song nội tâm thực sự rất khó nhịn, hắn là muốn lập tức tu luyện bất quá vẫn phải nhịn xuống, nhịn xuống mà nhìn Khí Hải Thiên.
So với 4 thiên bên trên, Khí Hải Thiên thì bình thường hơn rất nhiều.
Khí Hải Thiên dạy các biện pháp Bế Khí, cùng Kinh Mạch trong cơ thể con người.
Về phần Bế Khí căn bản không khác gì lắm Quy Tức Công bất quá đây cũng mở ra cho Vô Song một khái niệm mới của Quy Tức Công.
Rất đơn giản mà nói, trong chiến đấu, trong cùng một điều kiện, ai có thể kiểm soát hơi thở của mình tốt hơn, liền mạnh hơn.
Hoàng Thường không ngờ lại nghiên cứu đến cái trình độ này, đến cả ‘hơi thở’ cũng là một loại ưu thế bất quá Vô Song cũng biết ưu thế này là tồn tại cực kỳ chân thật.
Đánh nhau thì không nhận ra rõ ràng cho lắm nhưng các môn thể thao môn nào không phải để ý đến nhịp thở?, bất kể là bơi lội, điền kinh hay bắn súng... tất cả đều phải chú trọng hô hấp, chú trọng nhịp thở.
Còn có một cái đặc điểm nữa của Bế Khí, Bế Khí chính là danh cho thủy chiến.
Trong thủy chiến, ai bế khí mạnh hơn người đó liền là người thắng cuối cùng.
Trong thế giới Kim Dung gần như rất ít tồn tại thủy chiến nhưng rất ít không phải là không có, điển hình là người đứng đầu Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo thời Ỷ Thiên - Tử Sam Long Vương.
Về kinh mạch cũng lại càng không phải nói, thân là một đời danh y lại am hiểu

châm cứu, Vô Song quá hiểu kinh mạch đáng sợ đến mức độ nào.
Rốt cuộc cũng hiểu đại khái năm bước của Cửu Âm Chân Kinh muốn nói gì, Vô Song lại hướng ánh mắt về sau nhưng mà mấy chữ tiếp theo lại làm Vô Song kinh ngạc không nói nên lời.
Mấy chữ này viết... Cực Cảnh – Cực Võ.
Càng đáng chết, càng trêu người là Cực Cảnh – Cực Võ bên dưới không có giải thích, cứ như một cái dòng được người ta viết ra không có chủ đích vậy, tuyệt đối chẳng nhìn ra cái gì.
Vô Song chỉ từ mấy chữ này nhất định sẽ không hiểu gì nhưng hắn cũng vẫn nhớ những lời A Thanh đã nói cùng với Hoàng Thường đã viết.
Lấy cái nguyên sơ diễn hóa thành vạn chiêu võ học.
Lấy vạn chiêu võ học quy về nguyên sơ.
Lúc này Vô Song hoài nghi, Cực Cảnh – Cực Võ chính là trạng thái này, chính là cái trình độ này chỉ là không rõ vì cái gì, Hoàng Thường không có viết tiếp... đương nhiên cũng rất có thể bản Cửu Âm Chân Kinh này có vấn đề.
Vấn đề ở đâu?, ở chỗ không có chữ Phạn.
Vô Song vì Cửu Âm Chân Kinh còn đi học một khóa chữ Phạn cấp tốc, vậy vì cái gì trong bản Cửu Âm Chân Kinh này toàn chữ Hán?.
Trong lòng Vô Song đối với Cửu Âm Chân Kinh quả thật càng ngày càng nghi hoặc.

Quyển 2 Chương 233

Cửu Âm Chân Kinh quyển thượng nói về tu đạo, nói về huyền môn đạo gia đồng thời cũng là những gì tinh túy nhất của Cửu Âm Chân Kinh.
Cửu Âm Chân Kinh quyển hạ thì lại chỉ tập trung võ công cùng chiêu thức, nhờ có Cửu Âm Chân Kinh quyển hạ mà Cửu Âm Chân Kinh mới có chút giống võ công trong giang hồ nếu không Vô Song thật sự sợ hắn đọc nhầm sách tu tiên.
Khác với Cửu Âm Chân Kinh Thượng thì Cửu Âm Chân Kinh Hạ đơn giản hơn nhiều, thuần túy là võ học ghi chép, Vô Song có thể vừa đọc một cái liền hiểu, độ khó không quá lớn.
Cửu Âm Chân Kinh Hạ bao gồm 7 chiêu thức bất quá mấy chiêu thức này cũng có chút lạ.
Xếp hàng thứ nhất cũng là võ công nổi tiếng nhất trong Cửu Âm Chân Kinh – Cửu Âm Thần Trảo.
Xếp hàng thứ hai được gọi là Bạch Mãng Tiên Pháp.
Khác với Cửu Âm Thần Trảo, Vô Song cảm thấy hứng thú hơn với Bạch Mãng Tiễn Pháp, một dạng võ công sử dụng sợi dây làm vũ khí, thứ vũ khí này Vô Song còn chưa bao giờ thử qua, tương đối có ý tứ.
Bạch Mãng Tiên Pháp có thể sử dụng dây thừng, mảnh vải dài hay thậm chí là dây cương ngựa làm vũ khí, tất nhiên vũ khí đi kèm tốt nhất của nó thì vẫn là roi da.
Bạch Mãng Tiễn Pháp có thể biến roi da thành sinh vật sống, công được, thủ được, biến ảo vô cùng, chỉ vừa đọc qua đã khiến Vô Song trong nội tâm mang theo vài phần hứng thú.
Xếp hàng thứ ba trong Cửu Âm Chân Kinh Quyển Hạ là Tồi Tầm Chưởng.
Tồi Tâm Chưởng là một loại chưởng pháp cực kỳ bá đạo, thậm chí Vô Song còn đánh giá nó không hề thua kém Huyền Minh Thần Chưởng.
Huyền Minh Thần Chưởng là chí âm chí hàn thì Tồi Tâm Chưởng là chí âm chí dị.
Cùng là âm nhu chưởng pháp nhưng bản thân Tồi Tâm Chưởng lại mang theo hiệu quả xuyên giáp, có khả năng rất lớn trực tiếp bỏ qua hộ thân cương khí hơn nữa Tòi Tâm Chưởng khi đánh vào cơ thể người sẽ chuyển hóa âm nhu nội lực sang một dạng gọi là Tồi Tâm Khí, thứ khí này sau khi nhập thể trực tiếp giết thẳng vào lục phủ ngũ tạng con người, hoàn toàn bỏ qua khả năng phòng ngự của xương, hoàn toàn không đụng đến xương.
Mai Siêu Phong năm xưa thu được tàn thiên của Cửu Âm Chân Kinh, nhìn thấy Tồi Tâm Chưởng cùng Cửu Âm Thần Trảo có lẽ mới nghĩ nó là tuyệt học tà ác.

Thú thật, Cửu Âm Chân Kinh quyển hạ thực sự cũng đúng là đi theo con đường tà ác, chí ít Vô Song cảm thấy Cửu Âm Thần Trảo hay Tồi Tầm Chưởng đều chẳng phải loại võ công nhu hòa gì, đây toàn bộ đều là tuyệt sát võ học.
Nghĩ cũng không cần nghĩ, có đến 8-9 phần là năm xưa Hoàng Thường ở trong thâm sơn cùng cốc, nghĩ cách báo thù xưa sau đó trực tiếp sáng tạo ra Cửu Âm Thần Trảo cùng Tồi Tâm Chưởng, trong lòng Hoàng Thường mang đại thù, chiêu thức võ học vì vậy mới âm tàn như vậy.
Sau này Hoàng Thường hiểu ra tất cả, buông tay rời khỏi nhân thế nhưng ông vẫn cứ để lại võ công ghi trong Cửu Âm quyển hạ, chỉ sợ đây là Hoàng Thường không đành lòng nhìn thứ võ công âm độc của chính mình tuyệt tích tại trần gian, dù sao bất kể là Cửu Âm Thần Trảo hay Tồi Tầm Chưởng đều là nhân gian đỉnh cấp võ học, nếu nó đứt đoạn truyền thừa thì mới đáng tiếc.
Trên đời làm gì có võ công xấu?, xấu hay tốt chính là do người sử dụng mà thôi.
Loại chiêu thức thứ tư lại càng đặc sắc, nó gọi là Thủ Huy Ngũ Quyền.
Thủ Huy Ngũ Quyền tuy có chữ ‘quyền’ nhưng lại giống với trảo pháp hơn tuy nhiên nó cũng rất khác trảo pháp.
Trảo pháp thường thường lấy sắc bén làm đầu, lấy tốc độ làm ưu thế còn Thủ Huy Ngũ Quyền lại đề cao lực.
Bàn tay năm ngón, mỗi ngón lực thành một quyền, một trảo xuất ra như năm quyền cùng tới, mang theo uy lực trấn nát đối phương.
Nếu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo có thể xuyên thủng đầu người như cắt đậu hũ thì Thủ Huy Ngũ Quyền cũng có thể bóp nát đầu người như bóp nát quả cam.
Tất nhiên... độ khó của việc bóp nát quả cam vẫn là lớn hơn một chút.
Sau Thủ Huy Ngũ Quyền là Loa Toàn Cửu Ảnh.
Nhìn vào Loa Toàn Cửu Ảnh sau đó lại tiếp tục nhìn các chiêu thức tiếp theo, Vô Song trong ánh mắt rốt cuộc có ngưng trọng.
Bất kể là Tồi Tầm Chưởng, Cửu Âm Thần Trảo, Bạch Mãng Tiên Pháp hay Thủ Huy Ngũ Quyền đều chỉ có thể làm Vô Song hứng thú.
Với võ công hiện nay của Vô Song, mấy thứ này chỉ là dệt hoa trên gấm, có cũng được mà không có cũng được.
Vô Song hiện nay thậm chí vẫn còn tuyệt học Cửu Bộ Thức của Linh Thứu Cung còn chưa có cơ hội sử dụng đâu?, còn có hàng loạt võ công chính hắn còn chưa thử qua, chí ít dựa vào thể chất của hắn cùng Tiểu Vô Tướng Công nếu Vô Song thực sự muốn, ngay lúc này hắn có thể đánh ra vài chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng không có độ khó gì cả.
Vô Song từ sau khi rời khỏi Lôi Cổ Sơn đã không thiếu võ công, đã có rất ít võ công trong thiên hạ có thể làm hắn ngưng trọng tuy nhiên ba chiêu thức cuối cùng của Cửu Âm Chân Kinh lại tương đối khác.
Loan Toàn Cửu Ảnh – Xà Hành Ly Phiên – Hoàng Không Na Di.

Ba chiêu cuối của Cửu Âm Chân Kinh, không ngờ đều là thân pháp.
Loa Toàn Cửu Ảnh là một môn khinh công, bao gồm: thân pháp, bộ pháp, cương khí. Luyện thành có thể từ mặt đất phi bằng lên mấy trượng, còn có thể huyễn hóa ra chín thân ảnh dụ địch chiến thắng.
Xà Hành Ly Phiên là một môn thân pháp dùng để tránh né, dựa theo cách di chuyển của loài rắn mà sáng tạo ra, cực kỳ quỷ dị, thậm chí tốc độ di chuyển còn cực nhanh, điều đáng tiếc duy nhất môn võ công này phải lăn lộn vòng vòng trên mặt đất, tương đối làm ảnh hưởng hình tượng của Vô Song.
Cuối cùng là Hoành Không Na Di, là một loại khinh công cho phép khi đang ở trên không trung cũng có thể bay ngang ra một đoàn, cực kỳ nghịch thiên, cực kỳ phản khoa học.
Bằng ba bộ thân pháp này.... thiên hạ còn ai bắt được ngươi mới là lạ.
Nếu kết hợp ba loại thân pháp này với nhau, bất kể Mị Ảnh của Vô Song hay Lăng Ba Vi Bộ của Tiêu Dao Phái đều không có cách nào đuổi theo, cho dù rút ngắn khoảng cách cũng không làm nổi.
Ba loại thân pháp riêng biệt lại phụ trợ cho nhau, nếu có thể học xuống toàn bộ mà kết hợp chỉ sợ đây chân chính là thiên hạ đệ nhất khinh công.
....
Nắm hộp gõ trong tay, một tay đang giữ lấy Cửu Âm chân Kinh, Vô Song thật sâu hít vào một hơi.
Hắn hiện tại tuy chưa khám phá ra Cực Cảnh cùng Cực Võ là gì nhưng mà hắn nhất định phải cầm xuống Cửu Âm Chân Kinh, bộ Cửu Âm Chân Kinh này quả thực đáng để toàn bộ thiên hạ tranh đoạt.
Nếu Vô Song xuyên không sớm chục năm, hắn cũng dám liều mình lên Hoa Sơn cướp Cửu Âm Chân Kinh về.
,,,,,,,
Khoảng thời gian tiếp theo lại trôi qua tương đối bình yên.
Không rõ có phải sợ Vô Song không, Âu Dương Phong sau khi thương thế bình phục lập tức mang Âu Dương Khắc rời đi.
Âu Dương Phong rời đi thì Bạch Tự Tại cho dù không muốn cũng sẽ phải rời đi, dù sao Bạch Tự Tạt cũng không quen biết gì Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong dẫn hắn đến đây đã quay về thì Bạch Tự Tại sao có thể ở lại?.
Sau khi Âu Dương cùng Bạch Tự Tại rời đi, chỉ còn duy nhất Bắc Cái cùng Quách Tĩnh làm khách trên Đào Hoa Đảo có điều giống với Vô Song, cả Vô Song cùng Quách Tĩnh đều tiến vào trạng thái tu luyện cuồng nhân.
Vô Song trên Đạn Chỉ Phong còn Quách Tĩnh ở Thạch Quật.
Bắc Cái cho dù muốn gọi Quách Tĩnh, muốn gặp mặt Quách Tĩnh một chút cũng không biết Quách Tĩnh đang ở đâu, khoảng thời gian này Bắc Cái cũng chỉ có ở trên đảo làm bạn cùng Hoàng Dược Sư.

Cũng may có đồ ăn ngon của Dung nhi, nếu không chỉ sợ Bắc Cái đã sớm không nhịn được mà rời đi.
Bắc Cái lúc đầu không thấy Quách Tĩnh đương nhiên cũng sẽ lo lắng bất quá khi Hoàng Dược Sư mở miệng đảm bảo an nguy của Quách Tĩnh, Bắc Cái liền không còn suy nghĩ gì nữa, đã đến cái độ cao như bọn họ một lời nó tuyệt đối có gia trịnh cực lớn.
Lại nói một chút về Quách Tĩnh, lần này đến Đào Hoa Đảo bản thân Quách Tĩnh thậm chí là người thu hoạch lớn nhất, hoàn toàn không kém gì lần Vô Song đến Lôi Cổ Sơn, đây là một đợt thuế biến dành cho Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh vẫn cứ y nguyên chỉ học được 15 chưởng của Hàng Long nhưng mà đây không phải vấn đề lớn.
Từ khi lên Đào Hoa Đảo, từ khi tiến vào Thạch Quật, Quách Tĩnh đầu tiên học được Song Thủ Hổ Bác.
Thứ hai cũng không khác trong truyện bao nhiêu, Quách Tĩnh học được Không Minh Quyền.
Thứ ba đương nhiên là Cửu Âm Chân Kinh.
Cuối cùng mới là cái đáng nói nhất, không biết có phải số mệnh của Quách Tĩnh đã đạt đến trình độ siêu cường hay không, Quách Tĩnh ở cùng với Chu Bá Thông không ngờ lại học được cả tuyệt học của Bạch Tự Tại.
Việc này cũng là có chút buồn cười, Bạch Tự Tại cùng Chu Bá Thông mấy ngày đánh nhau đều bất phân thắng bại, cả hai vốn 'già mà không kính', tính tình có chút trẻ con liền trực tiếp lấy Quách Tĩnh ra so, mỗi người dạy cho Quách Tĩnh vài chiêu võ công, sau đó xem ai dạy tốt nhất người đó liền thắng.
Kết quả cuộc thi này người thắng liền là Bạch Tự Tại nhưng người hưởng lợi lớn nhất chỉ có Quách Tĩnh.
Tuyết Sơn Phái là môn phái thần bí nhất nhì trong giang hồ, giống với Linh Thứu Cung đều là thế ngoại môn phái cách biệt với hồng trần.
Võ công của Tuyết Sơn Phái thật ra chưa chắc đã hợp với Quách Tĩnh, dù sao võ công của Tuyêt Sơn yêu cầu chiêu tức tinh diệu, thủ pháp hoa mỹ, bộ pháp nhịp nhàng, chú trọng nhất vào sự hoàn mỹ, đương nhiên mấy cái yêu cầu này có độ khó rất cao với Quách Tĩnh.
Thế là chẳng biết có phải bị điên hay không, Bạch Tự Tại vậy mà trực tiếp truyền dạy bí truyền tuyệt học của Tuyết Sơn cho Quách Tĩnh, Tuyết Sơn – Nghịch Thủy Hàn Kiếm.
Quả thực Quách Tĩnh chính là trúng phải siêu cấp vận may bởi Nghịch Thủy Hàn Kiếm là một trong những kiếm pháp tối tao của Tuyết Sơn.
Nghịch Thủy Hàn Kiếm thật ra không tính là chiêu thức võ kỹ, nó giống với Song Thủ Hổ Bác, là bí kỹ.
Nghịch Thủy Hàn Kiếm có thể trong thời gian ngắn cấp tốc phong bế kinh mạch,

phong bế tổn thương, trực tiếp bỏ qua đau đớn, đây gần như là thủ đoạn hồi quang phản chiếu vậy.
Bất kể thương thế ra sao, chỉ cần chưa chết, chỉ cần có thể đứng lên vậy vận dụng Nghịch Thủy Hàn liền có thể tiếp tục chiến đấu, tất nhiên Nghịch Thủy Hàn cũng chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định nhưng nó vẫn cứ là một bí kỹ hàng đầu võ lâm.
Sở hữu Nghịch Thủy Hàn không khác gì cho dù đang trong tuyệt cảnh vẫn có cơ hội chạy thoát ra ngoài, tùy thời mang theo một cái phao cứu mạng, còn có thể muốn gì hơn?, đến ngay cả Vô Song còn chưa có cái phao cứu mạng nào cường đại như Nghịch Thủy Hàn.
Phượng Hoàng Châm của Vô Song cũng tính là phao cứu mạng, công dụng tương đương nhưng lực bộc phát lại thua kém Nghịch Thủy Hàn tương đối nhiều, quan trọng hơn ở trên chiến trường ai sẽ cho Vô Song thời gian nghỉ ngơi rồi chi châm?.
Phượng Hoàng Châm của hắn vẫn là kém Nghịch Thủy Hàn một mảng lớn.
....
Trong lúc cả Vô Song cùng Quách Tĩnh đang liều mạng luyện võ, ở một nơi khác xa xôi hơn, ở một nơi mà tất cả cường giả trong thiên hạ đang hướng mắt về, nơi này gọi là Phật Sơn.
Đến Phật Sơn không hẳn ai cũng là cao thủ nhưng chỉ cần đến Phật Sơn mà còn sống, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.
Tại một góc của Phật Sơn lúc này, có ba bóng người cấp tốc di chuyển, hai nam cùng một nữ.
Ba người này vậy mà đang quyết đấu với nhau.
Trong ba người này, nếu Vô Song ở đây rất dễ dàng sẽ nhận ra một người là Vương Trùng Dương, về phần người nữ nhân cũng chính là Lâm Triều Anh.
Lúc này Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh hai người song kiếm hợp bích, cùng với thần bí hắc y nhân kia chiến đến thiên hôn địa ám.
Không ai rõ hắc y nhân là ai nhưng lại có thể một người ngạnh kháng hai vợ chồng Vương Trùng Dương, điều này làm cho cả Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh đều kinh hãi gần chết.
Tất nhiên bọn họ không thắng được hắc y nhân nhưng bằng song kiếm hợp bích lại thêm hai người tâm ý tương thông, phối hợp không ra một kẽ hở quả thật vẫn có thể cùng hắc y nhân chiến hòa.
Hắc y nhân này thực sự mạnh đến mức phi lý.
Cho dù là Vương Trùng Dương trong lòng cùng trầm lại, nếu không phải Vương Trùng Dương không nhận thấy khí tức của phật gia hay bất cứ chiêu thức nào của Thiếu Lâm, Vương Trùng Dương còn tưởng đang đối mặt cùng Tảo Địa Thần Tăng.

Thiên hạ này ngoại trừ Tảo Địa Thần Tăng ra, không ngờ còn có một đế vị cao thủ khác.
Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh hai người vốn tài cao gan lớn liền tự mình đi trước Phật Sơn nhìn một chút.
Bọn họ ở Phật Sơn 6 ngày, đi hết khu vực bên ngoài của Phật Sơn sau đó quyết định quay trở về, hướng về Hoa Sơn cùng đám người ngũ bá hội họp, chuẩn bị theo kế hoạch mà tiến nhập vào Phật Sơn.
Bằng thực lực hai vợ chồng, quả thực dám tự xưng vô địch nào ngờ vừa mới chuẩn bị rời khỏi Phật Sơn thì thần bí nhân này xuất hiện, một nhân vật mạnh đến kinh người, chí ít Vương Trùng Dương biết nếu không có Lâm Triều Anh nội trong 50 chiêu ông tất bại, trong 100 chiêu tính mạng lâm nguy, đến 150 chiêu chỉ sợ người chết là Vương Trùng Dương.
Hắc y nhân cùng hai vợ chồng Vương Trùng Dương đánh với nhau hơn 500 chiêu, đột nhiên thân ảnh hắc y nhân cấp tốc dừng lại, đầu khẽ quay về một phương hướng khác.
Tiếp theo trong sự khó hiểu của hai người, hắc y nhân bật cười, một nụ cười tràn ngập ngạo khí, sau đó hắn quay người, rời khỏi Phật Sơn.
Về phần hắc y nhân đi đâu, đúng là không ai biết.
Nhìn theo bóng lưng của hắc y nhân, Vương Trùng Dương có chút run lên.
Cả một đời cố gắng, đến lúc sắp đột phá đế vị cao thủ, có thể mang đạo gia cùng phật gia đứng song song nào ngờ thiên hạ lại ra một cao thủ đế vị mới?, điều này đả kích Vương Trùng Dương rất lớn.

Quyển 2 Chương 234

Đoàn Tư Bình?.

Nhìn theo bóng lưng hắc y nhân rời đi, cả hai vợ chồng Vương Trùng Dương đều thở dài một hơi, sau đó phát hiện ra nam nhân của mình sắc mặt không đúng, Lâm Triều Anh liền lên tiếng.

“Dương lang cảm thấy võ công của kẻ này ra sao?”.

Vương Trùng Dương nghe vậy nhìn Lâm Triều Anh một chút rồi khẽ đáp.

“Cao không thể đo lường, một đời này ngoại trừ lão tăng thần bí trong Thiếu Lâm Tự ra thì ta vẫn chưa gặp cao thủ mạnh như vậy bao giờ”.

Lâm Triều Anh nghe vậy cũng gật đầu sau đó nàng rất nhanh lại lên tiếng.

“Dương lang, võ công của người này cao không thể tả bất quá muội có cảm giác chiêu thức của người này có chút quen thuộc, nhất định đã gặp ở đâu rồi”.

Lâm Triều Anh nói xong Vương Trùng Dương đúng là sững người lại, hắn quả thật cảm thấy võ công hắc y nhân kia tương đối quen thuộc.

Tại sao lại nói võ công đối phương quen thuộc?, bởi đối phương sử dụng kiếm khí.

Vương Trùng Dương một đời gặp rất nhiều đối thủ thậm chí bản thân Vương Trùng Dương cũng là kiếm đạo cao thủ, ông hiểu quá rõ cái gì gọi là kiếm khí.

Kiếm khí thì Vương Trùng Dương cũng có nhưng phải biết đối phương vậy mà dùng hai ngón tay phát ra kiếm, dùng kiếm khí khóa chặt hai vợ chồng bọn họ, tiến lui hoàn mỹ, gặp chiêu phá chiêu cực kỳ đáng sợ, đấy là còn chưa nói... đây là vô hình kiếm khí.

Kiếm khí có một chữ ‘khí’, đã là khí đương nhiên vô hình bất quá kiếm khí cũng có rất nhiều loại kiếm khí, với Vương Trùng Dương mà nói kiếm khí của hắc y nhân thực sự quá mức khó nhận ra, quá mức khó cảm nhận, trong hàng ngũ kiếm khí chỉ sợ kiếm khí của đối phương xứng với hai chữ ‘vô hình’ nhất.

Vương Trùng Dương thân là nhân vật đỉnh cao của thời đại này, hắn cũng hiểu một đế vị cao thủ sẽ không tự nhiên xuất hiện, tuyệt đối sẽ không từ trên trời rơi xuống, nếu đã không nhận ra là vị cao thủ nào liền phải nhìn vào võ công mà xét.

Võ công của đối phương chỉ dùng ngón tay vận chuyển kiếm khí, theo Vương Trùng Dương đây là một loại chỉ pháp.

Chỉ pháp trong thiên hạ không ít nhưng so với những loại võ công khác thì số lượng có chút không bằng.

Nhắc đến chỉ pháp, trong đầu Vương Trùng Dương rất nhanh nghĩ tới Đạn Chỉ Thần Công, Niêm Hoa Chỉ cùng Nhất Dương Chỉ.

Cả ba môn chỉ pháp này đều có thể coi là đứng đầu trong võ lâm, tất nhiên bằng ba môn chỉ pháp này tuyệt đối không đạt đến cái tình trạng kinh khủng kia.
Rốt cuộc Vương Trùng Dương ánh mắt bắt đầu xuất hiện một tia thanh minh.
“Vô hình kiếm khí?, đúng rồi vô hình kiếm khí, không phải Nhất Đăng đại sư từng nói Đại Lý Đoàn Thị có một môn vô hình kiếm khí sao?”.
Ở bên cạnh Lâm Triều Anh cũng kinh ngạc mà nói.
“Vô hình kiếm khí của Đoàn gia?, chẳng nhẽ ý Dương lang là Lục Mạch Thần Kiếm?”.
Lần này cả hai vợ chồng nhìn nhau, cái đáp án này thực sự có độ chính xác rất cao, chí ít theo suy nghĩ của hai người là vậy.
Tất nhiên Vương Trùng Dương cũng biết tại Đoàn Thị thì Lục Mạch Thần Kiếm là môn võ học trong truyền thuyết.
Tại sao lại nói vậy?, bên trong Thiên Long Tự quả thật có pháp môn tu luyện Lục Mạch Thần Kiếm nhưng mà không ai có thể đủ nội lực luyện thành, đến cả Nhất Đăng cũng làm không được.
Trong gia phả Đoàn Thị, từ cổ chí kim đến nay toàn bộ Đoàn thị chỉ có khai quốc hoàng đế Đoàn Tư Bình luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm sau đó truyền cho đời sau.
Nghĩ đến đây, Vương Trùng Dương quả thật muốn đi đến Thiên Long Tự, muốn hỏi Nhất Đăng một chút về Lục Mạch Thần Kiếm.
Trong lòng Vương Trùng Dương đã khóa chặt Lục Mạch Thần Kiếm, đã khóa chặt luôn cả Đoàn Tư Bình nhưng cai mà Vương Trùng Dương không hiểu là... Đoàn Tư Bình đã chết rất nhiều năm, làm sao có thể xuất hiện?.
Thế giới này là rất nhiều thế giới Kim Dung ghép vào với nhau vì vậy dòng thời gian bị thay đổi rất nhiều, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra sự thay đổi này.
Ví dụ đơn giản nhất, Kiều Phong chỉ sợ hơn Hồng Thất Công đến cả trăm tuổi nhưng tại nơi đây Kiều Phong lại là đệ tử của Hồng Thất Công thậm chí là được Thất Công nuôi lớn.
Tại thế giới này, nếu Đoàn Tư Bình là khai quốc hoàng đế của Đoàn Thị thì Đoàn Trí Hưng tức Nam Đế là hoàng đế thứ ba của Đoàn Thị, cũng là cháu trực hệ của Đoàn Tư Bình.
Đại Lý Đoàn Thị lúc này đã truyền đến đời thứ 5 của hoàng đế Đoàn Chính Minh.
Phải nói một chút về Đại Lý lúc này, sự việc có chút loạn.
Đoàn Trí Hưng ban đầu là hoàng đế Đại Lý bất quá sau sự kiện Anh Cô, Đoàn Trí Hưng liền xuất gia chỉ là Đoàn Trí Hưng không có con trai cũng đành nhường lại ngôi cho đệ đệ - Đoàn Liêm Nghĩa.
Đoàn Liêm Nghĩa được đại ca truyền ngôi, hiệu xưng Thượng Đức Hoàng Đế.
Bên dưới Đoàn Liêm Nghĩa chỉ có duy nhất một con trai gọi là Đoàn Diên

Khánh.
Đoàn Diên Khánh vốn là Đại Lý thái tử nhưng lại gặp ám toán, sau khi Đoàn Diên Khánh gặp ám toán liền không thể lên ngôi hoàng đế, từ đó em họ Đoàn Diên Khánh là Đoàn Thọ Huy lên ngôi.
Đoàn Thọ Huy hiệu xưng Thượng Minh Đế tuy nhiên Đoàn Thọ Huy cũng không phải minh quân gì, lại chẳng có tài trị quốc, Đoàn Thọ Huy càng đam mê phật học, đam mê võ học, dù sao Đoàn Thọ Huy từ nhỏ đã không lập nghiệm làm hoàng đế, lên ngôi vài năm liền cảm thấy không thể cai trị tốt Đại Lý nên nhường ngôi cho đệ đệ của mình là Đoàn Chính Minh.
Tính ra, sau thời kỳ của Đoàn Trí Hưng thì Đại Lý đã trải qua 3 đời hoàng đế nhưng tính gộp lại cũng chỉ có mười mấy năm trôi qua, thời gian cũng không dài, chỉ ngang ngửa thời gian Chu Bá Thông bị nhốt trên Đào Hoa Đảo mà thôi.
Đoàn Trí Hưng nhập Thiên Long Tự xuất gia, hiệu xưng Nhất Đăng Đại Sư đồng thời cũng nhập chủ Thiên Long Tự, trở thành nhân vật đứng đầu Thiên Long Tự.
Tại thời điểm này Cưu Ma Trí còn chưa đánh lên Thiên Long Tự bất quá tốt nhất hắn vẫn không nên đến Thiên Long Tự mới tốt, chỉ cần Cưu Ma Trí dám lên Thiên Long Tự nhất định sẽ bị Nhất Đăng bắn thành tổ ong vò vẽ.
Trong hàng tứ bá, Vương Trùng Dương cảm thấy Nhất Đăng là kẻ mạnh nhất thậm chí thực lực của Nhất Đăng hiện nay đã đứng đầu Tứ Bá, chỉ sợ đạt đến ngũ tuyệt hậu kỳ.
Tại thế giới này không có chuyện Vương Trùng Dương muốn trao đổi Nhất Dương Chỉ với Đoàn Trí Hưng nhưng mà quả thật giữa hai người cũng có trao đổi.
Vương Trùng Dương đến Đại Lý, muốn sao chép một quyển cổ kinh gọi là Bát Nhã Ba La Mật Đa Kinh.
Dụng ý của Vương Trùng Dương không nói cũng biết, chính là muốn đi học một khóa chữ Phạn tuy nhiên Bát Nhã Ba La Mật Đa Kinh lại là kinh thư bất truyền của Thiên Long Tự, độ quý giá không thua gì Lục Mạch Thần Kiếm, dù sao Thiên Long Tự cũng cực kỳ coi trọng phật giáo.
Thế là Vương Trùng Dương cũng đành mang tuyệt học Tiên Thiên Công đến trao đổi, dùng Tiên Thiên Công để xin chép lại Bát Nhã Đa La Mật Đa Kinh.
Tại Hoa Sơn luận kiếm năm xưa, Nhất Đăng thực lực cùng đám Bắc Cái – Đông Tà – Tây Độc không xê xích gì nhiều nhưng mà sau khi đạt được Tiên Thiên Công lại buông tay với triều chính, võ công liền tăng mạnh, mạnh đến mức Vương Trùng Dương cũng phải cẩn thận vài phần.
Nhất Đăng đã luyện thành tứ mạch trong lục mạch.
Nếu Cưu Ma Trí đến Thiên Long Tự, tỷ lệ cho người ta hốt xác là cực cao.
Lục Mạch Thần Kiếm có hai cách tu luyện, cách thứ nhất chính là một người

chưa từng tu luyện Nhất Dương Chỉ sau đó dựa theo quỹ tích cùng đồ hình của Lục Mạch mà trực tiếp luyện Lục Mạch Thần Kiếm.
Cách thứ nhất nói ra thì dễ mà độ khó kinh người, đầu tiên Lục Mạch Thần Kiếm có chút hơi hướng phật giáo, không phải là người có ngộ tĩnh cực cao với phật giáo muốn học Lục Mạch chỉ sợ tẩu hỏa nhập ma, thứ hai Lục Mạch yêu cầu toàn bộ kinh mạch bên trong cơ thể cực kỳ rộng lớn cũng như bền chắc, chỉ có như vậy mới chịu được Lục Mạch Thần Kiếm, cuối cùng thì yêu cầu nội lực siêu cao, ít nhất về mặt nội lực cũng phải ngang ngửa ngũ bá đương thời.
Vì Lục Mạch Thần Kiếm không truyền ra ngoài, dưới điều kiện không tu luyện Nhất Dương Chỉ lại phải đáp ứng ba điều kiện trên, từ trên xuống dưới Đoàn gia không ai làm nổi.
Về phần cách thứ hai chính là dành cho người tu luyện Nhất Dương Chỉ.
Sau khi luyện được Nhất Dương Chỉ liền tính là một mạch.
Dùng kinh người nội lực tiếp tục tu luyện, dần dần đạt đến hai mạch, ba mạch... cuối cùng là lục mạch.
Năm xưa Đoàn Tư Bình chính là dùng cách này để sáng tạo ra Lục Mạch Thần Kiếm, sau khi sáng tạo ra Lục Mạch Thần Kiếm thì mới nghĩ ra đồ phổ tu luyện trực tiếp môn võ công này, vì thế mới có cách thứ nhất.
Nhất Đăng hiện nay đã luyện thành tứ mạch, thực lực không nói cũng biết, thực sự vô cùng cường đại, chỉ tính riêng mặt nội lực đã vượt xa Đông Tà- Bắc Cái cùng Tây Độc, đuổi thẳng hưởng Vương Trùng Dương.
....
Vô Song đương nhiên không biết những việc xảy ra ở Phật sơn xa xôi, hắn vẫn yên ổn tu luyện Cửu Âm Chân Kinh của bản thân mình.
Cửu Âm Chân Kinh tu luyện cũng không khó đặc biệt quyển hạ của Cửu Âm Chân Kinh gần như không có độ khó gì với Vô Song.
Thân thể của Vô Song cực tốt lại có học trước súc cốt công dẫn đến quyển thượng với hắn cũng dễ dàng hơn rất nhiều, đấy là chưa kể linh hồn hắn làm người hai kiếp, vượt xa người thường, lại tiếp tục có thể giảm thiểu độ khó tu luyện Di Hồn Đại Pháp.
Bản thân Cửu Âm Chân Kinh với Vô Song gần như không có tính khiêu chiến.
Tính khiêu chiên sở đây không phải là võ công, mà là pháp môn, là đạo lý của Cửu Âm Chân Kinh mà Hoàng Thường để lại.
Võ học bên trong Cửu Âm Chân Kinh không phải là cao cấp nhất thiên hạ nhưng huyền môn đạo lý bên trong Cửu Âm Chân Kinh thì lại khác.
Tu luyện đại thành võ kỹ trong Cửu Âm Chân Kinh không khó nhưng mà để hiểu hết nguyên lý của Cửu Âm Chân Kinh thì lại khó như lên trời, đặc biệt Vô Song thực sự muốn từ huyền niệm của đạo môn mà hiểu được thế nào là cực cảnh, là cực võ trong Cửu Âm của Hoàng Thường.

Vô Song thật ra cũng rất động lòng với phần chữ Phạn bị mất kia, hắn thậm chí còn cùng Quách Tĩnh hỏi qua nhưng mà điều làm Vô Song không thể hiểu nổi là bản Cửu Âm Chân Kinh của Chu Bá Thông cũng chỉ toàn chữ Hán.
Vậy phần chữ phạn ở đâu?.
Vô Song trong đầu chỉ có thể nghĩ đến Vương Trùng Dương dù sao đây cũng là nhân vật đầu tiên sở hữu Cửu Âm Chân Kinh, bất quá hắn vẫn tương đối sợ, sợ Hoàng Thường thậm chí không viết phần chữ Phạn đó ra, nếu như vậy Vô Song hắn liền tiếc đứt ruột.
Tại Đào Hoa Đảo thì Vô Song cũng không có việc gì làm, thời gian chủ yếu là nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, có đôi khi sẽ đối luyện cùng Quách Tĩnh, sẽ đàm đạo cùng cha vợ, từ chỗ cha vợ học thêm về trận pháp, về nhạc khúc, tất nhiên không quên bồi tiếp Dung nhi, chung quy lại thời gian ở Đào Hoa Đảo cực kỳ thoải mái.
Vô Song một mực ở lại Đào Hoa Đảo 2 tháng.
Trong 2 tháng thời gian này, A Thanh vẫn chưa một lần tìm đến Vô Song.
Điều này cũng làm Vô Song tương đối khó hiểu, hắn dù sao vẫn nhớ A Thanh đã nói thời gian dành cho hắn không nhiều, Phật Sơn là thứ hắn không thể không đến nhưng mà đã 2 tháng còn chưa nhận được tin của A Thanh, hắn không biết làm thế nào mới tốt.
A Thanh không liên lạc với mình, Vô Song dĩ nhiên cũng chỉ ở lại Đào Hoa Đảo tiếp tục sinh hoạt như bình thường, có một số việc muốn gấp cũng là không được.
Trên đảo hiện nay Bắc Cái cũng đã sớm rời đi, đến cả cha vợ của hắn cũng đi theo Bắc Cái, về phần hai vị cao thủ này đi đâu thì hắn cũng không rõ.
Chu Bá Thông cũng được chính Hoàng Dược Sư đưa ra ngoài, trên đảo cũng chỉ còn Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng Vô Song, thực sự nhàn đến phát sợ.
Vô Song rõ ràng có thể cảm nhận được trong nội tâm mình có một ngọn lửa vô danh xuất hiện, nội tâm hắn gần đây càng ngày càng khó bình tĩnh, hắn biết có cái gì đó sắp đến, hắn cảm nhận được thế giới này bắt đầu biến chuyển chỉ là hắn hiện nay không thể hành động gì.
Hắn rất muốn tự mình đến Phật Sơn nhưng mà hắn cũng biết, ở Phật Sơn có thứ mà A Thanh cũng sợ.
Hắn không phải là người thế giới này, không bị Phật Sơn vô tình ảnh hưởng dẫn đến hắn là người duy nhất trong thiên hạ có thực lực đủ tiến vào trung tâm Phật Sơn nhưng lại không bị Phật Sơn kêu gọi, điều này hắn đúng là không biết.
Ngày hôm nay như mọi ngày khác, hắn lại lên Đàn Chỉ Phong.
Sau khi Hoàng Dược Sư rời khỏi Đào Hoa Đảo, bản thân Vô Song liền 'chiếm' luôn nơi này thành của riêng mình, dù sao trên chỗ cao luôn cho người ta một loại cảm giác thần thanh khí sảng lại có thể quan sát toàn bộ bốn phương tám

hướng, còn gì tốt hơn?.
Một lần nữa tìm đến vị trí quen thuộc, chuẩn bị ngồi xếp bằng tiếp tục nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh thì đột nhiên Vô Song khựng lại.
Vô Song có cảm giác lực rất mạnh, hắn vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng mà nhìn sang phía bên tay phải của mình.
Ở nơi đó, trên một ngọn cây, một hắc y nhân đang khoanh tay lại nhìn hắn.
Hắc y nhân này hai chân dẫm trên cành cây như đang ở trên đất bằng, thậm chí đến cả cành cây còn không trùng xuống, đây là khinh công kinh người bậc nào?.
Tiếp theo Vô Song chỉ thấy hắc y nhân động thủ.
Hắn nhẹ cong một ngón tay ra.
Tiếp theo gần như không có dấu hiệu gì Vô Song vận toàn bộ Mị Ảnh thân pháp, cấp tốc mà lùi lại, ở nơi hắn vừa đứng mặt đất dĩ nhiên bị oanh ra một lỗ thủng nhỏ.
Nhìn đối phương vẫn cứ đứng đó không có ý di chuyển, trong lòng Vô Song lập tức trầm lại.
Làm người hậu thế, nhìn thấy một chiêu vừa rồi bản thân Vô Song cũng chỉ nghĩ đến Lục Mạch Thần Kiếm, nghĩ đến vô hình kiếm khí.
Nhắc đến Lục Mạch Thần Kiếm... ngoại trừ Đoàn Dự ra cũng chỉ có Đoàn Tư Bình.
Nhìn hắc y nhân đang đứng trên cành cây, Vô Song lập tức loại đi phương án Đoàn Dự, hắn liền nghĩ đến Đoàn Tư Bình.
Đoàn Tư Bình là nhân vật thần bí bậc nhất Kim Dung, những dòng giới thiệu về Đoàn Tư Bình thậm chí còn ít hơn nhiều so với đám người Tiêu Dao Tử, Hoàng Thường, Độc Cô Cầu Bại...
Nghĩ đến đối phương là Đoàn Tư Bình, trong lòng Vô Song liền trầm hơn không ít.
QUan trọng nhất, Đoàn Tư Bình sao lại xuất hiện ở đây?, hơn nữa tại sao Đoàn Tư Bình còn chưa có chết?.
Nếu Đoàn Tư Bình chưa có chết vậy có phải đám người Tiêu Dao Tử, Hoàng Thường hay Độc Cô Cầu Bại đều chưa chết không?.
Theo suy nghĩ của Vô Song, Đoàn Tư Bình xuất hiện trước thời Thiên Long Bát Bộ rất nhiều rất nhiều, chỉ sợ Đoàn Tư Bình xuất hiện cũng phải ngang ngửa thời kỳ Đạt Ma Tổ Sư gây dựng Thiếu Lâm. Nhân vật cỡ Đoàn Tư Bình sao có thể còn sống nơi nhân gian?.
Cho dù dòng thời gian của thế giới này không đúng, hắn vẫn không tin tưởng việc Đoàn Tư Bình còn sống cho lắm.
Về phần Đoàn Tư Bình mạnh thế nào?, cái này Vô Song đúng là không biết nhưng mà hắn kể cả không biết thì trong lòng vẫn cảm thấy trầm trọng không ít.
Tại thế giới kia, Đoàn Tư Bình là đế vị cao thủ, tất nhiên Vô Song không biết cái

thông tin này, sự đánh giá của Vô Song về Đoàn Tư Bình toàn bộ đều bắt nguồn từ hậu thế, Đoàn Tư Bình là nhân vật được rất nhiều fan Kim Dung xếp vào hàng huyền thoại.

Hàng ngũ huyền thoại là gì?, chính là đế vị cao thủ.

Vô Song thực sự còn chưa cảm thấy mình có thể thắng được đế vị.

Quyển 2 Chương 235

Vô Song còn đang đối với thân phận của đối phương mà suy nghĩ thì đã thấy hắc y nhân lại cong ngón tay ra.
Hắc y nhân thực sự cực kỳ làm Vô Song cảm thấy khó chịu.
Người này dĩ nhiên muốn đứng im một chỗ sau đó động động vài ngón tay liền sẽ áp chế Vô Song?.
Vô Song một lần nữa lại vận dụng Mị Ảnh thân pháp mà lùi lại bởi hắn có thể dễ dàng thấy được kiếm khí kinh khủng đang hướng về phía mình.
Hắc y nhân thấy Vô Song vẫn tránh được, trong ánh mắt căn bản không lộ ra bất cứ tâm tình nào, các ngón tay một lần nữa khẽ động.
Hắc y nhân có thể nói là siêu cấp phách lối.
Hắn đứng đó, haia chân chạm vào cành cây căn bản không hề có ý định động thân, một tay thì chắp ra sau lưng, hắn cũng không có ý định dùng cánh tay này.
Hắn đánh với Vô Song chỉ bằng một cánh tay cùng vô biên vô tận kiếm khí.
Vô Song quả thực bị hắc y nhân hoàn toàn áp chế, miến tiến không nổi, muốn lùi cũng vô cùng khó khăn, dĩ nhiên Vô Song không phải loại người thích đứng im chịu đòn, lại càng không hợp mắt với sự cuồng ngạo của đối phương.
Cũng không phải chỉ có đối phương mới có thể tấn công từ xa.
“Thiên Sơn Tứ Hợp Chưởng”.
Dương Xuân Bạch Tuyết
Dương Quan Tam Điệp
Dương Ca Thiên Quân
Ngạo Dương Tựa Hỏa.
Lại một lần nữa đánh ra tứ hợp chưởng, tứ hợp chưởng mang theo chí dương chí cương nội lực trực tiếp đánh nát toàn bộ kiếm khí trước mặt Vô Song, một đường thẳng tiến về hắc y nhân.
Hắc y nhân trong mắt vẫn không có một tia cảm tính, thân còn không thèm động, chỉ thấy cổ tay hắn nhẹ xoay sau đó nắm tay lại.
Vô Song gần như không tin vào mắt mình, hắn cứ như thấy siêu nhân hiện thế vậy.
Từ năm ngón tay của đối phương xuất hiện năm đường kiếm khí, năm đường kiếm khí tạo thành hình vuốt rồng, cứ như vậy mạnh mẽ chém nát hỏa chưởng của Vô Song.
Tiếp theo lại bắt đầu lặp lại một vòng công kích, hắc y nhân vẫn cứ đơn giản duỗi ngón tay, kiếm khí như ẩn như hiện liên tục lao về phía Vô Song.
Đây là lần đầu tiên Vô Song gặp cường giả bậc này, cũng là lần đầu tiên Vô

Song gặp phải loại chiến đấu này.
Đối phương quá mạnh, mạnh đến phi lý hơn nữa đối phương thậm chí còn chưa thể hiện bất cứ mặt nào về sức mạnh, chỉ dùng kiếm khí tinh thuần tới cực điểm mà áp chế Vô Song, áp chế cho Vô Song căn bản không thể tiến lên.
Rốt cuộc lùi mãi cũng không phải là cách, Vô Song đang ở trên Đạn Chỉ Phong, hắn quả thật không có nhiều chỗ để lùi nữa, hắn liền gầm lên mà vận hộ thể chân khí.
Tiếp theo đó là Lăng Ba Vi Bộ.
Mượn hộ thể chân khí cùng lăng ba vi bộ, thân hình Vô Song cấp tốc di chuyển trong phạm vi nhỏ, tránh ngang tránh dọc vậy mà có thể thực sự tiến lên, xé ra một lớp phòng ngự của đối phương.
Tiếp theo Vô Song cả người xoay tròn, thân thể hắn trở nên mờ mờ ảo aaor, tốc độ lại càng thêm đáng sợ.
Cửu Âm Chân Kinh – Loa Toàn Cửu Ảnh.
Mượn một chiêu này, bống chốc có đến 9 Vô Song xuất hiện, 8 giả cùng 1 thật.
Loa Toàn Cửu Ảnh chưa chắc đã nhanh bao nhiêu nhưng sụ quỷ dị của nó thì trần đời Vô Song mới thấy.
Tại cái thế giới này, bị lực cản trở rất lớn đến từ Thiên Đạo, bản thân Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song cho dù đã tấn cấp lên tiên thiên cảnh giới thì vẫn không thể nào tái hiện được sự bá đạo như ở thế giới cũ.
Tại thế giới trước, Vô Song hoàn toàn chắc chắn Quỳ Hoa Bảo Điển có thể rơi vào hàng tiên võ, tất nhiên không chỉ Quỳ Hoa Bảo Điển, các tuyệt học đứng đầu thiên hạ đều có thể xếp vào hàng tiên võ nhưng tại thế giới này ngoại trừ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh ra thì không còn một môn võ công nào chạm được đến cánh của tiên võ, vượt qua phạm trù võ học của nhân loại.
Tại thế giới này, Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song thực sự không có nhiều đất diễn.
Hắn cũng chỉ có thể chuyển sang dùng Lăng Ba Vi Bộ, lúc này thì có thêm Loa Toàn Cửu Ảnh cùng Hoành Không Na Di.
Toàn bộ các ‘Vô Song’ đều xoay tròn thậm chí từ bên ngoài nhìn vào còn không nhìn ra thân ảnh Vô Song thật, Vô Song giả.
Tất nhiên khi đối thủ sở hữu vô biên vô hạn kiếm khí, việc phá tan ảnh ảo không có khó khăn gì, Vô Song chỉ có thể dùng Loa Toàn Cửu Ảnh che mắt một chút mà thôi.
Vận dụng Lăng Ba Vi Bộ cùng hộ thể chân khí, cố gắng bỏ qua toàn bộ kiếm khí trước mặt, Vô Song lướt thẳng đến chỗ hắc y nhân, cả người phi thân lên.
Hắc y nhân thấy Vô Song hiện ra, dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía mình, hắn thản nhiên dùng tay chém ra một đường.
Đây đúng là ‘chém’, hắn sử dụng cánh tay như tuyệt thế bảo kiếm vậy.

Khi hắc y nhân sử dụng đến cánh tay khác hẳn với khi hắn chỉ dùng ngón tay, đây không còn là vô hình kiếm khí mà là kiếm khí cô đặc thành thực chất, một kiếm này chém ra tuyệt đối có thể chém đứt đôi người Vô Song.
Ở trên không trung, Vô Song vốn không có cơ hội né tránh nhưng lại mượn một chiêu Hoành Không Na Di, hắn lập tức bắn sang ngang, cả người lộn một vòng, một cước đạp thẳng xuống đầu hắc y nhân.
Hắn y nhân lần thu tay lại, thản nhiên dùng mu bàn tay chặn lại một cước của Vô Song, sau đó chỉ thấy hắn vặn cổ tay một cái, cả người Vô Song như bị bắn ngược trở lại.
Vô Song quả thực không cam tâm, hắn không tin không thể đụng tới đối phương, cho dù đối phương là đế vị cao thủ thì sao?.
Thế là đang ở trên không trung, Vô Song chợt gầm lên một tiếng, đôi mắt hắn chuyển thành màu sáng bạc.
Một tiếng hú này gần giống với tiếng hú của Dương Quá, dùng nội lực toàn thân tạo thành âm ba công kích bất quá sát chiêu lại nằm trong ánh mắt, Vô Song trực tiếp sử dụng Di Hồn Đại Pháp với đối phương.
Đối phương là đế vị cao thủ, tâm trí dĩ nhiên cực kỳ kinh người, Di Hồn Đại Pháp tuyệt đối sẽ vô dụng với đối phương nhưng một mặt nào đó cũng vẫn tính là công kích, quả thật có thể làm tâm thần đối phương phải đề phòng một chút.
Một tiếng hét này giúp Vô Song lấy thêm thời gian bởi đối phương cũng thu tay lại, bàn tay nắm ngón mở ra chắn trước người, theo động tác này trên người hắn kiếm khí tụ tập thành tấm chắn, ngạnh sinh cản lại sóng nội lực cảu Vô Song.
Vô Song cũng không kịp nghĩ nhiều, lại mượn một chiêu Hoành Không Na Di, hắn lướt cả người về bên trái, hai ống tay áo mở ra.
Từ bên trong ống tay áo tất nhiên là ngân châm
Đối mặt với vô số ám khí mà Vô Song bắn ra, đối phương vẫn đứng đó, vẫn chỉ là một tay đưa ra, năm ngón tay cùng mở một chưởng đẩy về phía trước.
Vô Song xin thề, cả đời hắn còn chưa tưởng tượng ra người nào có kiếm khí đáng sợ như vậy, theo một động tác tay này, Vô Song có bao nhiêu ám khí thì đối phương tạo ra bấy nhiêu đường kiếm khí, cứ thế chém đứt sạch ám khí của Vô Song, lông tóc không tổn hại thậm chí mắt còn không nhắm một cái.
Biết trước một đòn này không có tác dụng nhưng đến mức này Vô Song quả thực bất ngờ vô cùng tuy nhiên hắn không có thời gian mà cảm thán, mà bất ngờ.
Cả người Vô Song vẫn ở trên không trung, tay nắm bội kiếm, một kiếm đâm ra.
“Lưu Tinh Phi Trụy”.
Một kiếm cực tốc tuy nhiên đối phương cũng là cực tốc, hắn đưa hai ngón tay ra kẹp lấy kiếm của Vô Song, đơn giản vô cùng.
Lưu Tinh Phi Trụy còn chưa kịp chạm vào góc áo của đối phương đã bị sinh sinh cản lại.

Tất nhiên Vô Song không chỉ có thể, cánh tay hắn trong phút chốc liền dài ra.
Đúng là nó dài ra bất quá dài ra không bao nhiêu mà thôi.
Mượn Cửu Âm Chân Kinh, sử dụng một chiêu Thu Cân Súc Cốt, mũi kiếm lại rướn thêm một chút mới bị chặn lại, sau đó từ đầu mũi kiếm, Vô Song trực tiếp oanh kích.
“Tịch Tà Kiếm Pháp – Sát Lục Kiếm Ý”.
Ngưng kiếm ý thành chân thực, sử dụng kiếm khí xuất ra ngoài, thủ đoạn này cũng không khó khăn gì.
Vô Song cũng không nghĩ một chiêu này đánh bại được đối phương, hắn chỉ muốn đối phương ít nhất không thể nào giữ cái vẻ bễ nghễ thiên hạ kia, cao siêu hơn người kia.
Quả thật một kiếm này của Vô Song cực kỳ uy mãnh đáng tiếc đối phương cũng có hộ thể chân khí hay nói chính xác hơn là hộ thể kiếm khí.
Kiếm khí của đối phương trực tiếp tập kết, mạnh mẽ chặn đứng kiếm khí của Vô Song sau đó xé nó ra thành ngàn vạn mảnh nhỏ.
Vô Song cũng hết đà mà rơi xuống đất.
Lần công kích này, hắn dĩ nhiên vẫn chẳng chạm được đến góc áo của đối phương, thậm chí để đối phương thay đổi tư thế cũng là không được.
Ánh mắt đối phương từ đầu đến cuối, chưa từng biến đổi.
Đây rốt cuộc là nhân vật nào?.
Lúc trước nhìn thấy vô hình kiếm khí, Vô Song liền nghĩ đến Đoàn Tư Bình, nghĩ đến Lục Mạch Thần Kiếm.
Về phần hiện nay... hắn lại không quá dám chắc suy nghĩ của mình, Vô Song biết đối phương không phải là chỉ pháp cao thủ mà là kiếm pháp cao thủ.
Vô Song chưa thấy đối phương rút kiếm... nhưng chỉ sợ đây là một đời kiếm đế.
Hai chân chạm đất, vẻ mặt đầy thẫn thờ nhìn đối thủ này, sau đó Vô Song liền mở miệng.
“Tiền bối, người là Độc Cô tiền bối chăng?, không biết Độc Cô tiền bối tại sao lại đến tìm vãn bối?”.
Một câu nói này, là Vô Song trong khoảng thời gian rất ngắn nghĩ đến.
Khi hai chân hắn chạm đất, trong đầu Vô Song chỉ còn lại bốn chữ - Độc Cô Cầu Bại.
Khi xuất hiện hai chữ Kiếm Đế trong đầu, đúng là Vô Song chỉ nghĩ được đến Độc Cô Cầu Bại.
Không chỉ Vô Song mà sợ toàn bộ những người đọc truyện Kim Dung khi nhắc đến kiếm đạo đệ nhất nhân cũng sẽ nghĩ tới Độc Cô Cầu Bại.
....
Vô Song không hiểu sao, trong một giây phút ngắn ngủi, hắn nghĩ đến rất nhiều việc, rất nhiều việc mà trước đến giờ hắn chưa nghĩ đến.

Theo nguyên tác Kim Dung, ai cũng biết thời kỳ Hoàn Thường sống vào thời đại vua Tống Huy Tông, Vô Song không phải dân chuyên sử Trung Quốc, hắn cũng không biết Huy Tông sống vào năm nào nhưng hắn chỉ cần biết đó là thời Tống, chỉ cần thế là đủ.
Thời Tống thì Vô Song cũng không rõ là Nam Tống hay Bắc Tống nhưng mà bất kể Nam Tống hay Bắc Tống khoảng cách cũng không quá xa thậm chí phải biết nếu nhìn vào quan hệ của Đoàn Dự cùng Nhất Đăng mà nói, khoảng cách giữa thời Thiên Long Bát Bộ đến Anh Hùng Xạ Điêu chỉ sợ cũng không quá dài.
Theo sử sách, Đoàn Dự lên ngôi năm 1108 còn Đoàn Trí Hưng tức Nhất Đăng lên ngôi năm 1172.
Khoảng cách chưa đến trăm năm, cũng chỉ bằng một đời người.
Trong quá trình chuyển giao thời đại giữa Thiên Long cùng Xạ Điêu, cũng chỉ ngắn ngủi thế mà thôi ấy vậy mà tại Anh Hùng Xạ Điêu, ngoại trừ Hoàng Thường ra còn có một người nữa, cũng sống trong khoảng thời gian này, chính là đỉnh đỉnh đại danh Độc Cô Cầu Bại.
Khoảng cách giao thoa giữa Thiên Long cùng Xạ Điêu tồn tại đến hai nhân vật huyền thoại.
Vậy làm sao sắp xếp thời gian lên sàn cho hai người này?.
Theo suy nghĩ của Vô Song, bản thân Hoàng Thường lúc đầu xuất thân văn sĩ, không phải là người chốn võ lâm nhưng chỉ cần nhìn vào trận chiến của ông với đám người Minh giáo cùng nhân sĩ võ lâm khi đó đã nói lên Hoàng Thường tuyệt đối vô địch trong thời đại của mình, sau đó Hoàng Thường không thể địch lại số lượng địch nhân quá nhiều, cũng chỉ có thể bỏ chạy đồng thời ông ở ẩn một hơi trong chốn rừng sâu 40 năm.
Trong 40 năm này cũng chính là thời đại của Độc Cô Cầu Bại.
40 năm trước, Hoàng Thường mạnh nhất thiên hạ.
40 năm sau liền đến Độc Cô Cầu Bại cả đời chỉ cầu một trận bại.
Rất khó để so sánh võ lâm cao thủ 40 năm trước thời Hoàng Thường cùng 40 năm sau thời Độc Cô Cầu Bại dù sao giang sơn đời nào không có nhân tài?.
Năm xưa Hoàng Thường đánh lên Minh giáo, quyết đấu cùng quần hùng võ lâm nhưng chưa hẳn những người mà Hoàng Thường quyết đấu với toàn bộ cao thủ mạnh nhất giang hồ.
Vô Song không có ý muốn hạ Hoàng Thường xuống nhưng phải biết trong trận Tụ Hiền Trang, cũng mang danh nghĩa toàn bộ võ lâm thảo phạt Kiều Phong nhưng liệu có bao nhiêu nhân vật thật sự xếp vào hàng đỉnh điểm võ lâm thời bấy giờ?.
Sau khi Hoàng Thường ở ẩn, cũng là thời đại của Độc Cô Câu Bại, một truyền kỳ bất bại của Kim Dung.
Độc Cô Cầu Bại cả đời không bại một trận nào, Hoàng Thường lại sáng tạo ra

Cửu Âm Chân Kinh.
Một người có thể phá tất cả võ công trong thiên hạ, một người quy tất cả võ công trong thiên hạ về một thân.
Nếu hai người này cùng một thời gian xuất hiện, căn bản không thể nào bởi nếu thế tất sẽ có một trận chiến.
Vô Song ban đầu nghĩ đối phương là Đoàn Tư Bình nhưng mà sau khi nghĩ lại, hắn cảm thấy không phải.
Kiếm đạo mạnh mẽ đến cùng cực, kiếm khí vô địch thiên hạ, vô hình kiếm khí của người này rõ ràng khác xa với vô hình kiếm khí của Đoàn gia.
Cao thủ như vậy lại sống gần thời Hoàng Thường... theo Vô Song thì cũng chỉ còn lại Độc Cô Cầu Bại.
Nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại, Vô Song thậm chí tương đối kích động.
Đây là nhân vật huyền thoại mà hắn hâm mộ nhất, tất nhiên không vì cái gì cả, lý do rất đơn giản, Kim Dung sáng tạo ra cái tên nhân vật này quá mức ngầu, siêu cấp ngầu.
....
Vô Song nói ra một lời này, hắc y nhân ánh mắt vẫn không hề thay đổi, thậm chí không mở miệng bất quá tư thế của hắc y nhân liền thay đổi.
Hắc y nhân nhún chân một cái liền hạ xuống mặt đất, trong tay khẽ rung lên, một cành cây bị kiếm khí sinh sinh chặt đứt, sau đó hắc y nhân nâng tay lên, cầm lấy cành cây nhỏ như cầm lợi kiếm.
Ngay lúc này, cũng có hai thân ảnh xé gió mà tới, tốc độ cũng là cực nhanh.
Nơi đây là Đạn Chỉ Phong, Đạn Chỉ Phong vốn có Đào Hoa Trận bảo vệ, người bình thường sao có thể tiến vào?, tất nhiên đây là đối với người bình thường.
Ở trên đảo có hai người không nằm trong phạm trù này, chính là Diệu Đế cùng Ngu Trà, hai vị ngũ tuyệt đỉnh phong.
Bất kể là Long – Mộc đảo chủ hay Diệu Đế - Ngu Trà đều đi theo Tây Thi nhiều năm, võ công của bọn họ là lấy từ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh mà ngộ ra nhưng ngoài võ công, Tây Thi còn dậy cho cả bốn người về trận pháp, bốn người này hoàn toàn có thể coi là trận pháp đại tông sư.
Đào Hoa Trận quả thực không cản nổi Diệu Đế - Ngu Trà.
Hai lão nhân này vừa hiện thân đã chắn trước người Vô Song, trong đó Ngu Trà trực tiếp cung kính.
“Công tử, người lui xuống trước đi, kẻ này rất mạnh...”.
Ngu Trà vừa dứt lời đột nhiên cả người lạnh toát, chỉ thấy hắc y nhân lần đầu tiên chủ động tấn công.
Cành cây đâm ra, một kiếm đơn giản vô cùng nhưng lại như muốn cắt đầu Ngu Trà xuống.
Đáng tiếc cho hắc y nhân, Ngu Trà tuyệt đối không phải người dễ đối phó, chỉ

thấy Ngu Trà thân hình nghiêng theo một góc 45 độ cực kì quỷ dị né qua một kiếm này đồng thời Diệu Đế ở bên cạnh một chưởng đánh ra.
Chỉ một chưởng của Diệu Đế như bóp nghẹt không gian, khóa chặt bốn phương tám hướng xung quanh hắc y nhân.
Hắc y nhân nắm chặt cành cây, thân ảnh không lùi mà tiến, cổ tay rung lên tiên tục điểm ra 5 mũi kiếm, trực tiếp xuyên thủng chưởng lực của Diệu Đế.
Phá được một chưởng của Diệu Đế nhưng Ngu Trà lúc này cũng bước lên, sóng vai cùng Diệu Đế đánh ra một chưởng.
Ngu Trà cùng Diệu Đế song thủ cùng xuất, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh trực tiếp oanh kích trường không, quả thật khiến cho hắc y nhân không cách nào tiến tiếp, bị sinh sinh bức lùi lại.
Giống với hai vợ chồng Lâm Triều Anh – Vương Trùng Dương.
Ngu Trà – Diệu Đế đều là nhân vật am hiểu hợp kích.
Nói về hợp kích, thiên hạ tuyệt không có cặp nào qua được Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh nhưng mà bản thân Ngu Trà cùng Diệu Đế mỗi người chưa hẳn đã dưới Vương Trùng Dương, hai người bọn họ kết hợp tuyệt đối không kém chút nào so với cặp đôi trên.
Lấy hai ngũ tuyệt đỉnh phong cao thủ am hiểu hợp kích, liệu có thắng nỗi một cường giả đế vị?.

Quyển 2 Chương 236

Ma Vật

Vô Song lần đầu tiên được nhìn thấy đế vị cao thủ toàn lực chiến đấu bất quá hắn lúc này lại cười khổ không thôi.

Hắn nghĩ đối phương bẻ cành cây làm vũ khí là vì mình nói động đối phương hoặc đối phương cảm thấy mình có khả năng đáng để hắn động 'kiếm' chỉ là rốt cuộc Vô Song liền biết, đối phương là xuất kiếm đối với Ngu Trà cùng Diệu Đế, căn bản không liên quan gì đến hắn.

Đối phương cảm nhận được Ngu Trà cùng Diệu Đế tiến đến, cảm thấy kiếm khí đơn thuần không thể đả động được hai người này, vậy mới xuất kiếm, mới coi là xài vũ khí.

Trận chiến này cũng không kinh tâm động phách như Vô Song tưởng tượng, thậm chí... không biết dùng từ nào để hình dung mới tốt.

Lúc đầu Vô Song nhận thấy đối phương, hắn chỉ nghĩ đối phương khinh thường hắn, cảm thấy hắn như con kiến hôi căn bản không nguyện ý có quá nhiều cảm xúc nhưng mà hiện nay thì khác, đối phương cho Vô Song cảm giác không giống con người.

Ánh mắt không có tiêu cự, ánh mắt thủy chung chưa từng nháy lấy một cái, ánh mắt thủy chung vô hồn, chưa từng lay động.

Từ đầu đến cuối cũng chưa nói một câu này, kiếm khí tung hoành tưởng như rất mạnh, công thủ hoàn mỹ không có bất cứ sai lầm nào nhưng chung quy cứ cho Vô Song cảm giác không đúng.

Vô Song đã đọc qua Cửu Âm Chân Kinh, vì đọc qua nên hắn cực rõ về cơ thể con người, cơ thể đối phương... thực sự không giống con người hoặc nói đúng hơn võ công của đối phương không giống võ công con người sử dụng.

Cùng một chiêu kiếm đâm ra, một chiêu kiếm cực kỳ hoàn mỹ nhưng nó vô hồn.

Vô Song cảm thấy một chiêu kiếm này vốn là hoàn mỹ vô khuyết nhưng đối phương lại biến nó thành hoàn mỹ vô hồn.

Lúc trước Vô Song quá yếu, căn bản không làm đối phương lộ ra điểm này nhưng hiện tại khi đối phương giao thủ cùng Diệu Đế cùng Ngu Trà, hắn rốt cuộc cũng nhìn ra, kẻ này thậm chí giống con rối hơn là giống con người.

Lại nói về trận chiến, đây là một trận chiến rất khó nói thành lời.

Ngu Trà cùng Diệu Đế bản thân đều nắm giữ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, tất nhiên không phải bản hoàn thiện vì vậy cũng không thể đạt đến trạng thái Tiên Võ nhưng chỉ cần từ đạo khí mà bọn họ tạo ra đã làm Vô Song cảm thấy ngộp thở.

Đạo khí tạo thành đương nhiên màu trắng, sau đó từ cơ thể Diệu Đế cùng Ngu Trà lập tức bành trướng mà bao phủ toàn bộ không gian xung quanh, chưa từng nhìn uy lực chiêu thức chỉ cần nhìn đạo lực ép xuống cũng đủ khiến bất cứ cao thủ ngũ tuyệt trung kỳ nào cũng cảm thấy không có phần thắng, bước bước khó đi.
Về phần hắc y nhân thì sao?, hắc y nhân trên người lại càng ngày càng xuất hiện nhiều kiếm khí thậm chí kiếm khí bắt đầu ngưng thực, tạo thành phong nhận mang hình bán nguyệt.
Kiếm khí cô đọng cơ này, bá đạo cỡ này ngoại trừ Độc Cô Cầu Bại thì Vô Song càng không thể nghĩ ra thêm được một ai khác, bằng vào kiếm khí ngưng thực bản thân hắc y nhân như tạo ra lĩnh vực của riêng mình, trực tiếp đánh nát đạo lực ép xuống của Ngu Trà cùng Diệu Đế tuy nhiên vì kiếm khí gần như toàn bộ mang ra để ngăn cản hai luồng đạo lực ép xuống, thế là kiếm khí cũng không đủ để tấn công.
Diệu Đế cùng Ngu Trà tất nhiên có thể tấn công nhưng chưởng pháp của hai người thứ nhất không thể xuyên qua bước tường kiếm khí kinh khủng kia, thứ hai thậm chí còn chẳng đụng được vào hắc y nhân.
Ba người đánh thành một đoàn chỉ là hắc y nhân rõ ràng tránh va chạm, hai bên thoạt nhìn chiến đấu cực kỳ lăng lệ nhưng từ đầu đến cuối không có bất cứ một chiêu một thức nào chạm vào nhau.
Hắc y nhân bị sự phối hợp của Ngu Trà cùng Diệu Đế khóa chặt lại thêm vào đạo lực ép xuống cũng tạm thời không thoát ra được.
Ngu Trà cùng Diệu Đế cũng chẳng khác gì, hai người phải giữ vững trận hình, trận hình chỉ cần có sai lầm tất sẽ bị hắc y nhân phá nát, kể từ đó Vô Song liền trở thành khán giả bất đắc dĩ.
Hắn lại một lần nữa không thể tham dự vào trận chiến này, cũng như ngày đó nhìn Quách Tĩnh cùng Viên Thừa Chí quyết đấu vậy.
Cái suy nghĩ này lại làm cho Vô Song thêm khó chịu nhưng hắn quả thật không thể tham chiến, nếu hắn bước vào trận chiến kia nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến liên kết giữa Ngu Trà cùng Diệu Đế, sau đó dẫn đến hai người lập tức sẽ bị đối phương đánh bại.
Một trăm chiêu.
Hai trăm chiêu.
Ba trăm chiêu.
Đến chiêu thứ 300, dị biến rốt cuộc xảy ra.
Thật ra không chỉ Vô Song, bản thân Ngu Trà cùng Diệu Đế từ lâu đã nhìn ra đối thủ không đúng.
Đối thủ của bọn họ căn bản không phải con người, cái suy nghĩ này rất hoang đường nhưng cũng cực kỳ chân thật.

Hai người liên thủ đối phó cùng hắc y nhân nhưng cảm giác rất khó chịu, rất khó nói thành lời, cuối cùng đến chiêu thứ 300 chỉ thấy hắc y nhân đột nhiên buông tay, hai tay buông thõng xuống, sau đó cứ như vậy dính một hợp kích chưởng của Ngu Trà cùng Diệu Đế, thân thể hắc y nhân sau đó liền nổ tung.
Thân thể nổ tung nhưng lại không có máu, một chất lỏng tanh tưởi màu đen nổ giữa không trung, sau đó từ bên trong thể nội hắc y nhân rơi xuống một vật, một tấm hắc lệnh đen xì.
Tấm hắc lệnh này rơi xuống đất, bất kể là Vô Song, Diệu Đế hay Ngu Trà đều không thể tưởng tượng được.
Người đến vậy mà thật sự không phải con người?.
Đối phương không phải là con người sao có thể mạnh như vậy?.
Càng đáng sợ hơn là... thiên hạ có bao nhiêu kẻ 'không phải con người' như vậy.
Vô Song bản thân là người quen thuộc nhất với thứ chất lỏng màu đen này.
Hắn có cảm giác đây là ma khí bất quá là ma khí dạng lỏng... có thể gọi là ma thủy.
Vô Song chậm rãi đi về phía tấm hắc lệnh, tay nắm lấy lệnh bài dù sao hắn cũng tin tưởng ma khí hay ma thủy chung quy không thể làm hại mình.
Cầm lấy tấm lệnh bài, bên trên không có hình dạng gì, chỉ có một đầu cổ phật.
Cổ phật bình thường sẽ cho người ta cảm giác thần thánh, nhưng mà cổ phật này chỉ cho người ta cảm giác kinh sợ, thậm chí là tà ác.
Không nói cũng biết, vật này chỉ sợ xuất phát từ ma sơn.
Tòa Ma Sơn kia... có lẽ bắt đầu làm ra những chuyện thế nhân không thể ngờ rồi.
....
Vô Song không biết rằng, không chỉ có hắn bị tập kích.
Vợ chồng Vương Trùng Dương lại một lần nữa bị tập kích, lần này bọn họ lại gặp hắc y cao thủ lần trước.
Vẫn là một thân hắc y, vẫn là một thân vô hình kiếm khí kinh thiên động địa đáng sợ tuyệt luân bất quá lần này rốt cuộc có thay đổi.
Cũng là 300 chiêu, sau 300 chiêu đối thủ tự bạo thể mà chết.
Hắc y nhân chết, rơi ra một tấm hắc lệnh, một tấm hắc lệnh có hình ma phật.
....
Tung Sơn – Thiếu Lâm Tự.
Tung Sơn là thánh địa của võ lâm nhưng tuyệt đối không phải thánh địa của Phật Giáo.
Tại thế giới này, thánh địa của Phật Giáo là Nhạc Sơn, được người đời gọi là Nhạc Sơn Đại Phật tuy nhiên Nhạc Sơn hiện nay đã thành Ma Sơn.
Vì việc này không biết có bao nhiêu cao tăng Thiếu Lâm rời khỏi Tung Sơn, tiến vào Ma Sơn tìm tòi thực hư nhưng rất nhiều cao tăng đều không trở về, nếu nói môn phái nào bị ảnh hưởng bởi Ma Sơn nhất chắc chắn là Thiếu Lâm,

Khi mà nhóm Vô Song bị tập kích ở Đào Hoa Đảo.
Khi mà hai vợ chồng Vương Trùng Dương bị tập kích trên đường đến Đại Lý.
Cùng thời điểm đó Tung Sơn – Thiếu Lâm Tự cũng bị tập kích.
Ma vật tấn công hai vợ chồng Vương Trùng Dương sử dụng vô hình kiếm khí, nghi ngờ là Lục Mạch Thần Kiếm.
Ma vật tấn công nhóm Vô Song sử dụng hoàn mỹ kiếm pháp, nghi ngờ là Độc Cô Cửu Kiếm.
Về phần con ma vật tấn công Tung Sơn thì lại càng kinh người, nó thân cao đến gần 3m, cân nặng chí ít cũng phải 200 kg, thân hình như một tòa tiểu sơn vậy.
Không có tăng nhân Thiếu Lâm nào biết nó từ đâu chui ra, nó cứ như từ dưới đất chui lên vậy bất quá thực lực của nó mạnh đến sôi người, nó mạnh đến mức không có bất cứ một tăng nhân Thiếu Lâm nào chịu được một chưởng của nó, chịu một chưởng của nó đều thịt nát xương tàn, chết không toàn thây.
Đương nhiên Thiếu Lâm còn có trấn phái cao thủ, Tảo Địa Thần Tăng – Vô Danh Đại Sư.
Khi Tảo Địa Thần Tăng bị kinh động mà từ trong tĩnh tu tỉnh lại, khi Tảo Địa Thần Tăng hiện thân chống ma vật, tất cả đệ tư Thiếu Lâm đều tự tin bọn họ sẽ thắng.
Tảo Địa Thần Tăng trong mắt bọn họ là thần, là người đến gần Phật nhất.
Không giống trong nguyên tác, Tảo Địa Thần Tăng thực sự cực kỳ nổi danh ở Thiếu Lâm, nổi danh đến mức trở thành nhân vật đại diện cho toàn bộ Thiếu Lâm Võ Tăng, không ai không biết Thiếu Lâm có một vị Thần Tăng chí ít là cao thủ cấp bậc ngũ tuyệt đều phải biết việc này.
Kết quả thì sao?, kết quả làm cho người ta sợ run.
Tảo Địa Thần Tăng hiện thân, nhưng không phải là thuấn sát ma vật như nhiều đệ tử Thiếu Lâm tưởng tượng mà là bị ma vật đánh cho liên tiếp bại lui, cực kỳ chật vật mới qua nổi 300 chiêu.
Sau khi ma vật bị đánh nát bét, Tảo Địa Thần Tăng nhìn tấm hắc lệnh dưới mặt đất, ánh mắt càng ngày càng lạnh.
Thiên hạ này chỉ sợ ngoài Tảo Địa Thần Tăng ra đúng là không có ai chống lại nổi con ma vật khủng khiếp này.
Ông không có nhặt hắc lệnh lên mà lại nhìn vào chất nhày bám trên mặt đất Thiếu Lâm Tự, khóe miệng không nhịn nổi là xuất ra một tia máu.
Tảo Địa Thần Tăng bị thương hơn nữa thương thế không nhẹ.
“Thích Già Chịch Tượng Công tầng 7 cùng Long Tượng Bàn Nhược Công tầng 13?”.
Lúc này không ai nghe thấy lời Tảo Địa Thần Tăng nói, ông nói nhỏ đến mức gần như chỉ một mình bản thân ông nghe thấy nhưng mà để một đại cao tăng như ông phải nói ra mấy lời này khỏi miệng đủ để thấy ông rung động thế nào.

Bất kể Thích Già Chịch Tượng Công hay Long Tượng Bàn Nhược Công đều là công phu Tây Vực, là hai môn luyện thể thuật mạnh nhất thiên hạ.
Long Tượng Bàn Nhược Công lực lớn vô địch.
Thích Già Chịch Tượng Công sức lớn vô song.
Ma Vật mang theo hai môn võ công này lại còn đến đại thành cảnh giới, nếu không phải Ma Vật chỉ có thể chịu được 300 chiêu thì người chết rất có thể là Tảo Địa Thần Tăng.
Bất cứ môn luyện thể nào trong hai môn trên, chỉ cần luyện đến tận cùng tất thành đế vị.
Người khác lấy hai ngũ tuyệt đỉnh phong chiến một đế vị trong 300 chiêu.
Về phần Tảo Địa Tăng, ông lấy sức đế vị cường giả chiến với... hai đế vị trong 300 chiêu.
Chậm rãi đè xuống thương thế, Tảo Địa Tăng tiến về phía tấm hắc lệnh mà nâng lên, ánh mắt càng ngày càng trở nên căng thẳng.
“Ma Vật đến từ Ma Sơn, Ma Vật xuất thế tức thứ bên trong Ma Sơn cũng sắp không giữ nổi nữa rồi”.
“Ta vốn không muốn đi Ma Sơn bởi chỉ cần tiến vào Ma Sơn bản tâm liền không yên nhưng lần này chỉ sợ không thể không đi Ma Sơn “.
....
Không ai biết Ma Sơn bản thân thật sự là cái gì, tuyệt đối không ai rõ nhưng mà hiện nay đúng là Ma Sơn đang thị uy, thị uy với toàn bộ thiên hạ.
Từ chân núi Nhạc Sơn, ma khí càng ngày càng nhiều, sau đó từ trong ma khí rất nhiều cương thi bước ra, thậm chí có thể gọi là ‘Thi Triều’.
Cương Thi thân thể cứng như thép nguội, trên người có ôn độc, toàn thân lở loét không còn hình thù, móng vuốt có thể nghiền nát cả đá, cao thủ Tông Sư bình thường gặp Cương Thi tỷ lệ thắng gần như không có.
Cương Thi đã mạnh như vậy lại còn tạo thành ‘Thi Triều’, cảnh tượng cực kỳ kinh tâm động phách, cứ như diệt thế hàng lâm vậy.
Toàn bộ thiên hạ đều đang sợ hãi, phong vân biến động.
Tại Ma Sơn, Ma Âm liên tục vang lên, người trong thiên hạ đổ dồn về Ma Sơn càng ngày càng nhiều, cả thiên hạ như đang điên cuồng, cao thủ càng mạnh mẽ thì ý niệm tiến đến Ma Sơn, càng ngày càng lớn.
......
Toàn Chân Giáo – Chung Nam Sơn.
Tại Chung Nam Sơn lúc này cũng có một đám chất lỏng bầy nhầy, trên mặt đất cũng có một tấm hắc lệnh.
Từ trong Chung Nam Sơn, một thân ảnh khô đét bước ra, ngón tay như rễ cây nâng hắc lệnh lên, trong ánh mắt lập tòa tinh quang.
....

Tại Lôi Cổ Sơn.
Lý Thu Thủy khoanh hai chân lại, cả người không ngừng run lên, mồ hôi nhễ nhại.
Thiên Sơn Đồng Mỗ ánh mắt tràn ngập sát khí, trên người nàng thậm chí hỏa diễm bốc lên từng đợt, thân hình lơ lửng giữa không trung.
Ngay dưới chân Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng có một đám bầy nhày, có một tấm hắc lệnh.
Thiên Sơn Đồng Mỗ sao có thể không nộ?, thậm chí nàng lúc này còn muốn giết sạch cả thiên hạ.
Ma Vật tấn công Lôi Cổ Sơn.
Thực lực của Ma Vật rất mạnh, mạnh không thể tưởng tượng, cho dù là Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ liên thủ đều không phải là đối thủ của Ma Vật.
Ma Vật là đế vị cường giả.
Đồng Mỗ là ngũ tuyệt đỉnh phong, Lý Thu Thủy lại chỉ là ngũ tuyệt trung kỳ, hai người cũng không am hiểu phối hợp chiến đấu, sao có thể là đối thủ của Ma Vật?.
Để chống lại Ma Vật, vậy thì phải để ba người Tiêu Dao Phái cùng nhau liên thủ mới có thể vượt qua 300 chiêu nhưng mà bản thân Vô Nhai Tử hiện nay đã là phế nhân, Tiêu Dao Tam Tiên đánh một trận này cực kỳ thảm liệt thậm chí Vô Nhai Tử lúc này toàn than xương cốt nát vụn, lục phủ ngũ tạng vỡ nát, cách cái chết không xa.
Lý Thu Thủy cũng không khá hơn bao nhiêu, toàn thân nội lực khô kiệt, đan điền bị nhận đả kích nghiêm trọng lại thêm nội thương phải chịu, nàng vậy mà bị đánh từ ngũ tuyệt trung kỳ rơi xuống đại tông sư.
......
Trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ có Hiệp Khách Đảo là giải quyết ma vật nhẹ nhàng nhất.
Ma vật tiến vào Hiệp Khách Đảo lập tức chết cực kỳ khó coi, ai bảo đây là đại bàn của Tây Thi?.
Tây Thi không cần ra tay, bằng vào Long – Mộc hai người liền đủ oanh kích Ma Vật.
Ma Vật dĩ nhiên không yếu nhưng phải biết Hiệp Khách Đảo tu luyện đồng nhất võ công trên thạch bích, lại càng am hiểu hợp công thậm chí tạo thành trận pháp.
Toàn bộ Hiệp Khách Đảo hiện nay có 250 người, thủ nghĩ 250 người tạo thành trận pháp liên thủ, cho dù hai con ma vật cũng chết chứ đừng nói một con.

Quyển 2 Chương 237
A Thanh Đến

Vô Song cùng hai người Ngu Trà – Diệu Đế tất nhiên cũng không biết khắp nơi trong thiên hạ có cái gì xảy ra, bọn họ cũng không hiểu Ma Vật này xuất hiện như thế nào, cấu tạo ra sao chính vì vậy không cần ai lên tiếng, ba người đều sẽ không mang việc về Ma Vật nói ra ngoài.

Ngu Trà cùng Diệu Đế sau khi nói với Vô Song vài câu đều riêng phần mình trở về, hai lão nhân này hôm nay cũng không phải không có thu hoạch thậm chí là cả Vô Song cũng có thu hoạch.

Cho dù là Ma Vật nhưng con Ma Vật này mạnh kinh thiên động địa, chí ít nó mạnh hơn Vô Song quá nhiều bất quá Vô Song cũng có thể đại khái nhìn ra nó bị 'thiểu não'.

Sau khi Ma Vật chết, Vô Song mới nghĩ lại trận chiến này từ đầu đến cuối.

Cho thuộc hạ mang người kiểm tra toàn bộ xung quanh Đào Hoa Đảo, Vô Song lại càng kiên định cái suy nghĩ này.

Ở nơi khác thì Vô Song không rõ nhưng Đào Hoa Đảo là một pháo đài tự nhiên bất khả xâm phạm, cho dù ngũ đế cao thủ cũng không thể trong điều kiện không ai phát hiện mà đến Đào Hoa Đảo.

Có thể làm được việc này chỉ sợ phải siêu việt đế vị, đạt đến cấp bậc của A Thanh cùng Tây Thi.

Xung quanh Đào Hoa Đảo không có thuyền, đây là thứ nhất.

Thứ hai toàn bộ ách bộc trên đảo cũng không nhìn thấy bất cứ ai lạ mặt.

Đào Hoa Đảo nằm giữa biển, không có thuyền thì đi như thế nào?, chẳng nhẽ lăng không đạp nước?, hoặc thuấn di?, cái này không nằm trọng phạm trù sức mạnh của đế vị, tất nhiên đế vị cũng có thể lăng không đạp bước nhưng bước từ đất liền ra đên hải đảo thì cũng không ai làm nổi, đây là hành động của thần linh chứ chẳng phải con người.

Về phần ách bộc, bản thân ách bộc cũng chẳng có võ công, sẽ không biết mình phải đối mặt với cái gì lại càng không thể phát hiện ra thân ảnh của đế vị cao thủ lẻn vào nhưng mà phải biết đây là Đào Hoa Đảo.

Đào Hoa Đảo có Đào Hoa Trận, nếu muốn tới lui tự nhiên trong Đào Hoa Trận bắt buộc phải am hiểu trận pháp hoặc có thể lăng không phi hành.

Lăng không phi hành bản thân Vô Song tin đế vị cao thủ cũng làm được nhưng lăng không phi hành thì sao dấu được quan sát của Diệu Đế cùng Ngu Trà?.

Vậy chỉ còn cách am hiểu trận pháp, bản thân Đào Hoa Trận tồn tại mắt trận, chỉ cần có thể đi qua mắt trận liền có thể không gặp phải lực cản trở quá lớn, mỗi cái

mắt trận trong Đào Hoa Trận, thường thường đều sẽ có một ách bộc đứng đó.
Một ách bộc không phát hiện gì nhưng toàn bộ ách bộc không phát hiện thì lại là một vấn đề khác.
Đáp án mà Vô Song đưa ra là Ma Vật tiến vào Đạn Chỉ Phong theo dạng 'truyền tống trận'.
Truyền tống trận thứ này đã siêu việt phạm trù võ đạo nhưng mà Ma Vật cũng đâu phải trong phạm trù võ đạo?.
Ma vật được truyền tống lên Đạn Chỉ Phong, sau đó nó liền nhìn thấy Vô Song bất quá Vô Song không nằm trong phạm vi công kích của nó, nó liền cứ đứng như vậy.
Sau khi bị Vô Song phát hiện, nó mới ra tay với hắn, bằng thực lực của Ma Vật bản thân Vô Song tin tưởng trừ khi mình tự động Ma Hóa nếu không vô pháp toàn mạng nhưng Ma Vật từ đầu đến cuối đều tương đối buông lỏng, cứ như đang trêu đùa Vô Song thậm chí cho Vô Song cảm giác tiền bối muốn bồi luyện vãn bối, đây là điều làm Vô Song khó hiểu nhất.
Về phần trận chiến sau này của Ma Vật cùng hai người Diệu Đế cùng Ngu Trà thì đã không có gì để nói.
Ma Vật thậm chí cứ như đang phát thiệp mời đến Phật Sơn vậy.
Vô Song chỉ là phỏng đoán nhưng mà hắn vẫn đoán đúng rồi.
Tất cả cao thủ ngũ tuyệt đỉnh phong trở lên đều được Ma Vật ghé thăm, tại Lôi Cổ Sơn thì Thiên Sơn Đồng Mỗ mới là người khiến Lý Thu Thủy cùng Vô Nhai Tử bị cuốn vào.
Bản thân Lý Thu Thủy cùng Vô Nhai Tử xa lắm mới có tư cách được Ma Vật tiếp đãi nào ngờ Đồng Mỗ lại ở đó, Đồng Mỗ đương nhiên được Ma Vật tự thân chiếu cố.
......
Vô Song trở về Thanh Khiếu Các, hắn liền nhốt bản thân trong phòng.
Cho dù thế nào kiếm pháp của Ma Vật hắn vẫn phải thấy, thứ kiếm pháp của Ma Vật quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến làm cho Vô Song mặc cảm đặc biệt là khả năng điều động kiếm khí của hắn, lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy có người biến kiếm khí thành dạng như vậy, có người có thể dùng kiếm khí thay thế cho nội lực tự thân, đây là trình độ kiếm khí cấp bậc nào?.
Đặc biệt là kiếm khí hộ thể, chất lượng còn vượt xa chân khí hộ thể, đến khi kiếm khí ngưng thực tạo thành lĩnh vực quả thật cho Vô Song cảm giác như Độc Cô Cầu Bại hiện thân vậy, rất có khí khái 'cầu bại'.
Kiếm Vực vừa ra, cho dù hai người Ngu Trà cùng Diệu Đế liều mạng công kích không phải vẫn công cốc sao?.
Ngu Trà – Diệu Đế mạnh thế nào không cần phải nói, cho dù quay về thế giới cũ cũng không có Đế Vị cao thủ nào nhẹ nhõm thắng nổi hai người nhưng dưới tay

con Ma Vật kia hai người bị động không thể tả, công không công nổi, lùi cũng lùi không xong.
Ngồi trong phòng, Vô Song đột nhiên nhớ lại mấy lời buồn cười mà Vô Hà Tử nói với hắn.
Năm xưa khi Vô Song còn không biết thế giới hắn sống thực hư ra sao, lúc đó hắn liền biết được biệt danh của lão Vô Hà, lão nhân năm xưa cực kỳ tự hào mà vỗ ngực gọi bản thân bằng bốn chữ 'Độc Cô Cầu Hòa'.
Sau này khi Vô Hà Tử lại kể về Quỳ Hoa Lão Tổ, lại kể về trận chiến giữa Quỳ Hoa Lão Tổ cùng Độc Cô Cầu Bại, sau đó lại không quên vỗ ngực nói mình từng hòa với Độc Cô Cầu Bại.
Tại sao Vô Hà Tử lại hòa?, ông ta sử dụng Lăng Ba Vi Bộ chạy đông chạy tây, càng chạy càng xa, xa đến mức Độc Cô Cầu Bại trực tiếp buông kiếm chấp nhận hòa.
Vô Song không rõ Độc Cô Cầu Bại có liên quan gì đến Ma Vật hay không, cũng không rõ Độc Cô Cầu Bại có cái gọi là Kiếm Vực hay không nhưng nếu giả sử là có thì cách đơn giản nhất để 'hòa' cũng đúng là dùng siêu cường khinh công trực tiếp bỏ chạy ra khỏi phạm vi Kiếm Vực, càng chạy càng xa.
Nghĩ đến truyện cười này, Vô Song khẽ lắc đầu, hắn thực sự có chút nhớ nhung lão nhân già mà không kính kia.
Hắn đến thế giới này cũng đã có 1 năm, không biết 1 năm sau khi hắn trở về lão nhân kia có kinh ngạc đến há hốc mồm hay không?.
Lại nói nếu trở về thế giới cũ, Vô Song có rất nhiều nơi muốn đi, rất nhiều người hắn muốn gặp.
Về bản chất võ học của thế giới kia hơn xa thế giới này bởi bọn họ có tuyệt kỹ cấp tiên võ, Đế vị thế giới cũ chắc chắn mạnh hơn Đế vị thế giới này bởi bản chất võ học hai thế giới đã khác nhau.
Tất nhiên với Vô Song thì không giống, hắn cũng nắm giữ tiên võ, nếu hắn trở về bằng vào Quỳ Hoa Bảo Điển của mình chỉ sợ còn mạnh hơn hắn thời điểm hiện nay, khi đó Vô Song nhất định sẽ đi tìm tất cả các nhân vật chính trong Kim Dung, nhất định phải quyết đấu một phen.
......
Ngồi trong phòng, loại bỏ tạp niệm trong đầu, ngón tay của Vô Song liền động.
Nói thật ra Cửu Âm Chân Kinh cho Vô Song lớn nhất là cái gì?, chính là lý thuyết, là lý niệm.
Tất cả võ công đều chung một nguồn gốc, từ gốc có thể diễn hóa ra trăm vạn loại võ công.
Cái lý niệm của Cửu Âm Chân Kinh khiến Vô Song luôn có một loại thói quen đó chính là Diễn Võ.
Hắn có Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể.

Hắn có thiên phú trác tuyệt hơn người chí ít hắn cũng tin tưởng mình thông minh không kém Dương Quá.
Hắn có Tiểu Vô Tướng Công.
Lúc này lại có thẩm lý niệm của Cửu Âm Chân Kinh trợ giúp, Vô Song ngồi xếp bằng trên giường, các ngón tay bắt đầu động.
Ban đầu vốn không có bất cứ dấu hiệu gì nhưng sau khoảng 30 phút thời gian, rốt cuộc có một đạo kiếm khí rất mỏng xuất hiện trên đầu ngón tay hắn.
Một đạo kiếm khí hiện thân thì cũng không lâu lắm sẽ có đạo kiếm khí thứ hai.
Sau đó dần dần qua nửa ngày thời gian, Vô Song có thể tạo ra trăm tia kiếm khí, có điều con số 100 này cũng là cực hạn của hắn.
Kiếm khí của Vô Song rất ít, ít đến thương cảm.
Thứ nhất hắn chưa bao giờ vỗ ngực tự nhận là kiếm đạo tông sư.
Thứ hai bản thân Tịch Tà Kiếm Pháp không thiên hướng kiếm khí, đừng nói Tịch Tà Kiếm Pháp mà cho dù Ngọc Tiêu Kiếm Pháp cũng không thiên hướng kiếm khí, tất nhiên lại càng không cần nhắc đến cơ sở Toàn Chân Kiếm Pháp cùng cơ sở Nga Mi Kiếm Pháp.
Muốn tạo ra kiếm khí thứ nhất phải am hiểu kiếm thuật đến một tình trạng nào đó.
Thứ hai là phải nắm giữ một loại pháp môn thiên hướng kiếm khí.
Cả hai thứ này Vô Song tạm thời không có vì vậy kiếm khí của hắn rất mỏng nhưng bù lại kiếm khí của hắn là sát lục kiếm khí, nói về chất lượng thì sát lục kiếm khí hoàn toàn xếp vào hàng đầu thiên hạ.
Hai bàn tay của Vô Song xuất hiện trăm đạo kiếm khí, so với Ma Vật thể hiện thì ít đến thương cảm nhưng Vô Song không quan tâm, mục tiêu của Vô Song không chỉ dừng ở việc này.
Toàn bộ tâm thần của hắn đều tiến vào một trạng thái kỳ diệu, không ngừng diễn luyện, không ngừng làm ra lựa chọn, dần dần hai cánh tay Vô Song run lên, mỗi bên tay của hắn đều xuất hiện hai loại nội lực khác nhau, cả âm cả dương.
Dùng hai dạng nội lực hoàn toàn khác nhau bắt đầu tác động lên kiếm khí, dùng nội lực của bản thân trực tiếp ép từng tia từng tia kiếm khí sát nhập vào nhau.
Sau 2 giờ đồng hồ, trăm đạo kiếm khí chỉ còn lại 10 đạo.
10 đạo kiếm khí hình bán nguyện đỏ như máu nhưng lại có chút kiên cố dị thường, kiếm khí vờn quanh từng ngón tay của Vô Song, loại kiếm khí này vẫn chưa hoàn toàn thành hình nhưng lại bắt đầu có thiên hướng phát triển.
Vô Song chỉ có thể làm được 10 hợp 1 nhưng nếu sau này khả năng không chế của hắn càng tinh diệu, kiếm pháp của hắn càng cao thâm, hắn tương lai có thể làm được trăm hợp một, thậm chí ngàn hợp một.
Nếu đạt đến ngàn hợp một thì đây chính là Kiếm Vực.
Tất nhiên Kiếm Vực của Ma Vật là vô số bán nguyệt kiếm khí được tạo nên từ

ngàn đạo kiếm khí nhỏ hơn, để chạm đến Kiếm Vực chân chính thì còn xa lắm.
Rốt cuộc mở mắt, Vô Song không khỏi thở ra một hơi.
“Biết là khó nhưng không ngờ khó thế này, chẳng nhẽ phải đi tìm một môn kiếm pháp đến xem hoặc bái một vị kiếm đạo đại tông sư làm thầy?”.
Nghĩ đến bái sư, sắc mặt Vô Song hơi hơi đen lại.
Tại Kim Dung, nói về kiếm đạo đại tông sư, Vô Song không tin có ai qua được Độc Cô Cầu Bại.
Chết người là Vô Song cảm thấy Độc Cô Cầu Bại cùng Ma Vật cực kỳ có quan hệ với nhau, hắn không rõ Độc Cô Cầu Bại còn tại nhân thế hay không nhưng nếu còn sống khả năng thu hắn làm đồ cũng không cao.
Nghĩ nghĩ một chút, rốt cuộc không nghĩ ra cái gì hay ho, Vô Song thu tay lại mà đứng lên.
Hắn đứng lên vươn vai một cái, vặn trái vặn phải, xếp bằng trên giường cả ngày cũng không dễ chịu cho lắm.
Lúc quay ra bên phải thì không có gì nhưng khi quay ra bên trái, hắn suýt nữa vẹo sống lưng.
A Thanh vậy mà đang ngồi ngay cạnh hắn?.
Nàng vẫn như vậy, đến vô ảnh đi vô tung, lại cực thích chơi cái trò im lặng, cho dù xuất hiện ngay cạnh hắn thì vẫn cứ không làm động tác thông báo nào cả, nhất định phải để Vô Song tự phát hiện.
“Ngươi đến khi nào?”.
A Thanh ngồi đó, hai chân chạm đất, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt khẽ nhìn Vô Song rồi mở miệng.
“Nửa ngày trước”.
Vô Song sắc mặt co giật một hồi, rồi thở ra.
“Vì cái gì không nói tiếng nào?”.
“Vì sao phải nói? “. A Thanh đáp lại.
Sau đó nàng lại nghĩ ra cái gì đó, liền nhìn Vô Song kỹ hơn một chút.
“Cái lúc nãy ngươi làm không tệ, bất quá hiểu biết kiếm đạo của ngươi quá nát, chỉ sợ 10 năm 20 năm sau may ra mới tạo thành được Kiếm Vực”.
Nghe đến hai từ ‘Kiếm Vực’ trong lời A Thanh, Vô Song hứng thú liền lớn hơn bao giờ hết.
“Ngươi cũng luyện thành Kiếm Vực đúng không?, Kiếm Vực rốt cuộc là gì?”.
A Thanh thản nhiên đáp.
“Kiếm Vực?, là thủ đoạn của Kiếm Đế, bất kể ngươi hiểu kiếm đạo thế nào, bất kể kiếm pháp cao siêu ra sao mà không có Kiếm Vực liền không được gọi là Kiếm Đế”.
“Kiếm Đế là kiếm trung hoàng đế, kiếm khách quyết đấu ai có Kiếm Vực thì lập tức có thể diệt sát đối phương không cần đắn đo suy tính”.

“Kiếm Vực có thể coi là cảnh giới cuối cùng của kiếm pháp, như Độc Cô Cầu Bại đã từng nói, cảnh giới cao nhất của kiếm đọa là vô kiếm thắng hữu kiếm, cường giả cấp Kiếm Đế từ trước đến nay bên người chưa từng mang theo kiếm”.
Nói xong, A Thanh lại nâng thanh mộc kiếm của mình lên.
“Thấy không?, ta từ xưa đến nay chưa bao giờ mang theo kiếm, cũng chỉ có nó làm bạn với ta, chí ít nếu ta không muốn giết người thì sẽ dùng nó, còn nếu ta muốn giết người cất nó đi là được”.
Trực tiếp ngồi xuống bên cạnh A Thanh, Vô Song cười cười.
“A Thanh tỷ tỷ, ngươi nhận ta làm đệ tử thế nào?, dạy ta về Kiếm Vực đi?”.
Cái lời này rất vô sỉ, dù sao từ trước đến nay Vô Song chưa từng coi A Thanh là ‘tỷ tỷ’, tất nhiên lời này cũng chỉ là vui đùa giữa Vô Song cùng A Thanh mà thôi, hắn sẽ không coi nàng là ‘tỷ tỷ’ lại sẽ càng không coi nàng là trưởng bối.
Vô Song mấy giây trước còn muốn bài Độc Cô Cầu Bại làm sư nhưng mà hiện nay có A Thanh, hắn vì cái gì bỏ gần tìm xa?.
Đáng tiếc A Thanh lại lắc đầu.
“Không kịp, muốn dạy ngươi cũng không kịp, lần này ta đến là muốn ngươi đi với ta”.
Một câu này làm Vô Song trầm lại không ít, hắn nghiêm túc nhìn A Thanh.
“Phật Sơn có biến động?”.
A Thanh gật đầu.
“Ta đã cố gắng vì ngươi tranh thủ nhiều thời gian nhất có thể, nhưng không đi không được, không còn thời gian nữa”.
Vô Song gật mạnh đầu, hắn ở trên Đào Hoa Đảo lâu như vậy cũng vì một lời mời của A Thanh mà thô tuy nhiên hắn lại nghiêm túc mà nhìn nàng.
“Ta muốn hỏi một chút, ngươi có biết đến sự tồn tại của Ma Vật? “.
Vô Song thực sự hơi hơi ‘sợ’ Ma Vật.
Một con Ma Vật có lẽ không hẳn là quá mức đáng sợ nhưng chẳng may vào Phật Sơn tự nhiên có ngàn đầu Ma Vật trình độ như con Ma Vật tấn công Đào Hoa Đảo xuất hiện, khi đó ngoại trừ A Thanh cùng Tây Thi ra ai có thể sống được?.

Quyển 2 Chương 238

Thú thật bản thân Vô Song đến tận bây giờ vẫn chưa hình dung ra cảnh tượng của Ma Sơn.
Ma Sơn tên gọi lúc trước là Nhạc Sơn Đại Phật, cái tên gọi này thì hắn biết thậm chí đã qua sách vở mà tìm hiểu qua, dĩ nhiên sách vở là sách vở, Vô Song vẫn phải nghe A Thanh kể tường tận, kể về Ma Sơn, kể về cuộc chiến Phật – Ma.
....
Nhạc Sơn là thánh địa của Phật giáo, là thánh địa mà mọi tăng nhân hướng đến.
Tung Sơn Thiếu Lâm Tự là nơi của Võ Tăng còn Nhạc Sơn là nơi của cao tăng chân chính tĩnh tu đạo phật.
Tại cái thế giới này vẫn lấy phật giáo làm chủ lưu, tăng nhân có địa vị rất lớn, đặc biệt là địa vị trong chính đàn.
Nếu như võ tăng chỉ có thể làm người trong giang hồ thì cao tăng chân chính thậm chí vào triều làm quốc sư cũng được.
Độ sung bái đạo phật của thế giới này đạt đến đỉnh điểm khi nguyên mặt trước của núi Hành Sơn được điêu khắc thành một bức tượng đại phật, một bức tượng hùng vĩ cho dù ở cách xa hàng chục dặm cũng có thể nhìn thấy.
Đây là sự tự hào của bất cứ ai theo phật giáo, là thánh địa phật môn.
Mọi việc chỉ thay đổi cho đến khi ma khí bao phủ toàn bộ Phật Sơn.
Đạo phật vẫn luôn có một câu.
Ma cao một thước, Phật cao một trượng.
Cái câu nói này luôn ở trong cửa miệng mỗi vị cao tăng, trong lòng bọn họ phật có thể hàng được tà ma, là thần thánh bất khả xâm phạm nhưng mà khi Phật Sơn biến thành Ma Sơn, khi thánh địa vô số người tín ngưỡng biến thành vùng đất chết chóc không có sinh vật sống, phật giáo liền nhận đả kích lớn nhất từ trước đến nay.
Đến cả thánh địa còn không bảo vệ được vậy còn cái gì là thần thánh bất khả xâm phạm?.
Để bảo vệ phật sơn, bảo vệ nơi thần thánh kia không biết bao nhiêu cao tăng đều tiến vào nơi này, muốn dùng kinh phật phổ độ ma vật, tiêu tan ma khí.
Ban đầu bọn họ có thể làm được, làm rất tốt.
Tiếng tụng kinh ngày đêm quả thật đối kháng được với ma khí, khiến Phật Sơn thủy chung rơi vào trạng tháng ở giữa ma cùng phật bất quá đây chỉ là ban đầu.
Sau này thì không giống rồi, ma khí càng ngày càng mạnh, tiếp theo ma khí liền sinh ra oán thi.
Con oán thi đầu tiên... chính là một vị cao tăng hơn nữa còn là Thiên Long Tự

cao tăng.
Con oán thi này vừa ra lập tức giết chết một vị cao tăng đang tụng kinh gần đó, sau đó lại tiếp tục mở ra đại đồ sát.
Sự việc phát sinh quá mức bất ngờ, đến khi võ tăng của Thiếu Lâm đứng ngay gần đó kịp phản ứng, bảo vệ cao tăng đang tụng kinh nhưng mà rốt cuộc cũng không làm được.
Oán thi thực sự rất mạnh, nó có thể biến một vị cao tăng không chút võ công trở thành tông sư cao thủ, chí ít về mặt thân thể là như vậy, đặc biệt Thiên Long Tự cao tăng trực tiếp đột phá thành Cương Thi, chỉ riêng sức mạnh cơ thể đã khiến vô số đại tông sư cao thủ tê cả da đầu.
Sự việc rất nhanh bị dẹp xuống dù sao tại Phật Sơn khi đó cũng có rất rất nhiều phật giáo cao thủ, không chỉ có cao tăng mà còn có rất nhiều võ tăng.
Võ tăng trình độ niệm kinh thua xa cao tăng nhưng đừng quên cũng có rất nhiều cao tăng từ Thiếu Lâm đến, bọn họ là điển hình phật – võ đồng tu lại thêm rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm đi theo bảo vệ các sư thúc, sư bá, sư tổ... dẫn đến vũ lực của Phật gia ở Phật Sơn vẫn là rất kinh người.
Oán thi gần như bị giết sạch tuy nhiên con cương thi duy nhất lại chạy được, theo nó bỏ đi còn có vài đầu oán thi, tất cả đều chạy đến chỗ xa nhất của Ma Sơn.
Trước đại lượng ma khí cực kỳ kinh người, không có bất cứ ai dám tiến vào trung tâm Phật Sơn, bọn họ thực sự sợ.
Cũng có vài vị cao tăng không sợ chết, tiến vào trung tâm của Phật Sơn, muốn dùng bản lĩnh của mình hàng ma vật.
Đỉnh điểm là 4 vị cao tăng của Thiên Linh Tự, ngôi chùa lớn nhất Đại Tống cũng là ngôi chùa được trọng vọng nhất Đại Tống.
Kết quả làm người ta rét lạnh, 4 vị cao tăng Thiên Linh Tự một đi không trở lại, cứ như bị vô số ma khí nuốt chửng vậy.
Sau đó cũng không có ai dám bước vào trung tâm của Phật Sơn, qua một khoảng thời gian ma khí lại càng tiếp tục bành trướng, dần dần đẩy toàn bộ lực lượng phật môn ra khỏi vòng tròn trung tâm của Phật Sơn.
Phật môn chỉ có thể bảo vệ phòng tuyến bên ngoài Phật Sơn, không để ma khí tiếp tục lan ra ngoài nhưng bọn họ biết đây không phải là cách thức tốt đẹp gì, bọn họ có thể thủ được 1 tháng, có thể thủ được 1 năm nhưng có thể thủ được cả đời sao?.
Phật môn rốt cuộc lại làm ra đại động tác, liền phái người cầu cứu hai chi nhánh phật môn khác.
Thiên Trúc cùng Tây Tạng.
Trình độ phật giáo của Thiên Trúc cùng Tây Tạng tuyệt đối không thua Trung Nguyên.

BÌnh thường ba bên sẽ không ưa thích gì nhau thậm chí còn có va chạm lợi ích không ít nhưng nếu thật sự thánh địa phật môn bị ma vật thâu tóm khi đó ai còn ủng hộ đạo phật?.
Đây là tín ngưỡng, đây là danh dự.
Thế là Thiên Trúc Thiền Sư cùng Tây Tạng Lạt Ma đều đổ bộ đến Phật Sơn.
Ba chi phật môn liên thủ đã có thể coi là toàn bộ lực lượng của phật môn trong thiên hạ ra hết.
Trung Nguyên Cao Tăng, Thiên Trúc Thiền Sư, Tây Tạng Lạt Ma.
Đây là một lực lượng cực kỳ xa hoa hơn nữa còn tập trung luôn toàn bộ 'vũ lực' của Phật Môn.
Phật môn quả thực cường đại đến kinh người, bọn họ ngày thường đóng cửa niệm kinh sẽ không ai quá mức thật sự để ý đến sức mạnh của họ.
Cho dù là Thiếu Lâm Tự cũng chỉ cho người ta cảm giác cổ lão cùng thần bí, mang tiêu chí biểu tượng là chính chứ cũng chẳng mấy khi có đại động tác trên võ lâm.
Nào ngờ một lần toàn lực xuất động, Phật Môn thậm chí có đủ lượng cao thủ cùng toàn bộ giang hồ đối đầu, chấp tất cả đại phái trong thiên hạ liên thủ, dĩ nhiên không bao gồm Hiệp Khách Đảo.
Phật Môn có thể chống lại ma vật suốt 3 năm.
Phật Môn có thể đẩy lùi ma khí về phần trung tâm Nhạc Sơn, thậm chí rất nhiều cao tăng Phật Môn đều nghĩ bọn họ nhất định đòi lại được thánh địa, nhất định thành công.
Cũng vì việc này, Phật Môn lại càng ra sức, gần như dốc hết vốn liếng đầu nhập vào cuộc chiến bảo vệ Nhạc Sơn.
Vì việc này làm cho Vô Song khi hành tẩu trên giang hồ chưa từng gặp Phật Môn cao thủ thậm chí chỉ cần trận chiến Nhạc Sơn này chưa kết thúc, cũng không có chuyện Cưu Ma Trí lên Thiên Long Tự dù sao lúc này bất kể chi phật gia nào đều cùng chung mối thù.
Đáng tiếc bọn họ không biết, bọn họ ngăn cản được Phật Sơn là vì có A Thanh xuất thủ, nếu không phải có A Thanh đại lực phong ấn chỉ sợ bọn họ không có cách nào thắng nổi Ma Vật.
A Thanh trọng thương, thực lực hạ xuống một mảng lớn vì vậy cũng không thể chân chính ngăn cản được Ma Vật, kết quả sau 3 năm, Ma Vật vẫn cứ phá phong ấn mà ra, sau đó Phật Môn liền thảm.
Bọn họ bị Ma Vật tập kích, thậm chí tạo thành lịch sử lần đầu tiên xuất thiên Thi Triều.
Thi Triều lúc đầu chỉ có Oán Thi cùng Cương Thi nhưng sau này bắt đầu có cực kỳ không tầm thường võ tăng ngã xuống, dần dần có Ma Thi sinh ra.
Ma Thi sinh ra là lúc toàn bộ Phật Môn nhận đả kích bởi Ma Thi là cấp bậc ngũ

tuyệt cao thủ.
Ngũ tuyệt vs ngũ tuyệt còn không dám chắc có thể đánh thắng chứ đừng nói là giết, lại càng không dám chắc có thể bảo vệ người phía sau lưng.
Ma Thi xuất hiện làm Phật Môn không kịp trở tay, cho đến khi số lượng Ma Thi đạt đến 10 con, bản thân đế vị cao thủ của Phật Môn mới xuất động hơn nữa võ tăng còn toàn bộ xuất hết mới mạnh mẽ diệt sạch đám Ma Thi này.
Ma Thi tuy bị dẹp nhưng cho Phật Môn đả kích phi thường đáng sợ.
Phật Môn một lần nữa đầu hàng, cảm thấy có tâm mà vô lực.
Rốt cuộc cũng phải đưa tay cầu cứu, nhờ Đạo Môn ra tay.
Đạo Môn tình hình không được như Phật Môn, uy thế lại càng thua xa Phật Môn nhưng mà Đạo Môn không phải không có bản sự.
Bản sự diệt ma hay hàng ma gì đó giữa Phật Môn cùng Đạo Môn thường thường không phân cao thấp nhưng Đạo Môn còn có át chủ bài, đấy là trận pháp.
Việc cắn răng nhờ Đạo môn đi ra quả thực làm Phật Môn cảm thấy nhục nhã dù sao bao năm qua Đạo Môn đều bị Phật Môn ép không thở được.
Tất nhiên hành động lần này là chính xác, bằng vào trận pháp, Đạo Môn quả thực giúp Phật Môn mạnh mẽ đè lại Ma Vật.
Vì cái việc này mới tạo thành một cuộc giao dịch, một cuộc giao dịch để cho Toàn Chân Giáo lên đài.
Toàn Chân Giáo về thực lực nếu tính trong Xạ Điêu hay Thần Điêu có thể coi là cường đại nhưng đừng nên quên đây là một thế giới tổng hợp, nói trắng ra dưới điều kiện không có Vương Trùng Dương cùng Chu Bá Thông, Toàn Chân Giáo trước mặt Thiếu Lâm Tự không bị diệt mới là lạ.
Toàn Chân đạo sĩ lấy cái gì so sánh cùng Thiếu Lâm Tự?, lấy cái gì đại diện đạo môn đối kháng phật môn?, đây là người si nói mộng.
Thẳng thắn một điểm mà nói, đạo gia cùng phật gia là một cuộc tính ngưỡng chiến, là một cuộc ảnh hưởng chiến, về mặt này thì cho dù Vương Trùng Dương còn sống, Chu Bá Thông còn ở lại Toàn Chân Giáo khi cần Thiếu Lâm Tự vẫn có thể diệt sát Toàn Chân.
Toàn Chân Giáo có thể đứng song song cùng Thiếu Lâm Tự vốn chỉ là dát vàng lên mặt mà thôi.
Trong cuộc chiến Phật – Ma, đạo môn liền thu được cơ hội truyền giáo, cơ hội phát triển.
Trong cuộc chiến này, Đạo gia thu hoạch có thể coi là lớn nhất, tất nhiên dưới điều kiện bọn họ còn có thể giúp Phật Môn đối kháng Ma Vật.
Vì lẽ đó Vương Trùng Dương liền giả chết, nhất mực nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh đột phá đế vị, bản thân Vương Trùng Dương là muốn mượn cơ hội thở dốc, mượn cơ hội Đạo Môn đang phát triển mà tranh thủ đột phá đế vị, chỉ có hắn đạt đến đế vị thì sau này khi hết giá trị lợi dụng, Đạo Môn mới có một đường sinh

cơ.
Thời gian gần đây, đặc biệt trong vòng một năm này, Ma Vật càng ngày càng hùng mạnh, càng ngày càng khó đối phó.
Một năm gần đây Vương Trùng Dương cũng đặc biệt gấp, tất nhiên gấp nhất vẫn là Phật Môn.
Phật Môn sắp không thở nổi nữa rồi, bọn họ liền cắn răng lần cuối, muốn nhờ nhân sĩ võ lâm.
Dĩ nhiên nhân sĩ võ lâm không thể tụng kinh bất quá bọn họ có thể giúp ngăn cản thi triều.
Đáng tiếc tất cả cố gắng chỉ có đến thế mà thôi.
Đúng là nhân sĩ võ lâm có thể đối kháng Thi Triều nhưng vào gần 2 tháng trước, không rõ vì lý do gì, có Đế Thi hiện thân.
Đế Thi chính là vô hạn sát khí, Đế Thi vừa ra, Phật Môn liền thảm bại, liên minh kháng ma liền thảm bại.
Vô Danh Tăng tự mình xuất thủ, tiêu diệt con Đế Thi đầu tiên nhưng trong người cũng mang theo thương thế hơn nữa Thi Triều có Đế Thi dẫn đầu liền giết vào trận địa Phật Môn, Phật Môn cảm thấy đại thế đã mất liền tan tác tháo chạy.
Sau đó liền tạo thành cảnh tượng như hiện nay, Nhạc Sơn Đại Phật chân chính thành Ma Sơn.
Càng kinh khủng hơn, Ma Sơn không rõ vì sao có thể tạo nên Bán Đế Thi.
Thứ Ma Vật tấn công toàn bộ thiên hạ chính là Bán Đế Thi.
.....
Nghe A Thanh nói xong, tâm trạng Vô Song càng ngày càng nặng nề.
Ma Sơn hình như cũng quá mức khủng bố đi?.

Quyển 2 Chương 239

Mờ Mịt

Không nghe A Thanh kể về Phật Sơn thì thôi, vừa nghe bản thân Vô Song liền lạnh sống lưng.
Dẫu cho thật sự có nhân vật như A Thanh xuất hiện nhưng cũng không thể đảm bảo an toàn, đừng quên bên trong Phật Sơn còn có một thứ chính A Thanh cũng không thắng nổi.
Việc càng làm cho người ta đau đầu hơn liền ở chỗ Tây Thi.
A Thanh lần này mục tiêu chính là hủy diệt ma vật, biến Phật Sơn trở về bình thường đồng thời cứu lấy thiên đạo.
Vô Song chẳng rõ giữa việc thanh tẩy ma vật cùng cứu lấy Thiên Đạo có cái liên quan gì nhưng rõ ràng mục tiêu của A Thanh chính là như vậy đồng thời cũng rõ ràng nàng đi ngược lại với mục tiêu của Tây Thi.
Tây Thi càng mong Thiên Đạo sớm chết đi, sao có thể giúp đỡ A Thanh cứu Thiên Đạo? hơn nữa nếu Vô Song là Tây Thi hắn còn trực tiếp lựa chọn ngáng chân A Thanh, lập tức xuất thủ đánh gãy kế hoạch của A Thanh, không phải là vẹn toàn?.
Nghĩ nghĩ một chút, ngước mắt nhìn A Thanh, Vô Song cười khổ.
“A Thanh, lần này ngươi có bao nhiên khả năng thành công? “.
A Thanh vẫn thản nhiên ngồi bên cạnh Vô Song thậm chí không có bất cứ chút cử động nào, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng.
“1 thành”.
Câu nói tương đương trực tiếp cũng tương đương làm người ta cảm thán.
Bằng vào thực lực của A Thanh cũng chỉ có thể nắm chắc 1 thành, vậy thiên hạ này có ai tiến vào Phật Sơn mà không chết?.
Như đọc được suy nghĩ của Vô Song, A Thanh lại ngước lên nhìn hắn.
“Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết hơn nữa ngươi là người nằm ngoài thiên đạo, là biến số trong một giới này, có ngươi tham gia mới có thể có chuyển cơ”.
“Ma Vật có thể tính toán cả thiên hạ, có thể ảnh hưởng đến cả thiên hạ nhưng có 3 người nằm ngoài khả năng tính toán của nó”.
“Một là ta, hai là Di Quang, người thứ ba chính là ngươi”.
“Ta cùng Di Quang đã sớm bị Ma Vật nhận biết, nó không xa lạ gì với hai người chúng ta nhưng ngươi thì khác, lại thêm khả năng hấp thu ma khí của ngươi, chưa chắc đã không thể làm nên đại sự”.
“Vài năm trước, ta dốc toàn bộ lực lượng mới phong ấn được Ma Vật, Ma Vật

khi đó mới chỉ thức tỉnh mà thôi, còn chưa quá mức mạnh mẽ nhưng mà ta cũng không giết được nó, nó có lẽ giống như Di Quang, bất tử bất diệt”.
“Ta đã cố giết nó không biết bao nhiêu lần nhưng mà nó lại được ma khí tẩm bổ, lại được ma khí hồi phục, nếu không thể diệt hết ma khí bản thân nó sẽ trở thành sinh vật bất tử”.
“Thiên hạ này, có thể diệt đi Ma khí bao gồm không ít người, có Phật Môn, có cả Đạo Môn có điều bọn họ vừa tiêu hao ma khí, vừa tiêu hao chính bản thân mình, bọn họ chiến đấu với ma khí”.
“Thiên hạ chỉ có ngươi là có thể hấp thụ ma khí lại không hại đến bản thân, ngươi không chiến đấu với ma khí mà biến nó thành một phần của bản thân, vì thế ngươi đặc biệt”
Vô Song đương nhiên biết bản thân mình đặc biệt nhưng cũng không phải vì đặc biệt mà có thể tìm đến tự tin, có thể tìm đến sức mạnh.
Hắn lúc trước đúng là tương đối tự tin nhưng kể từ khi gặp phải Đế Thi đến thăm, Vô Song trong lòng dần dần trở nên ngưng trọng hơn bao giờ hết.
Hắn một lần nữa nhìn A Thanh, nghiêm túc mà nói.
“A Thanh, ta có việc muốn biết, lần đến Phật Sơn này, Tây Thi nàng ta có hành động gì?”.
A Thanh mỗi lần nghe người khác nói đến Tây Thi căn bản sẽ sinh khí bất quá lúc này vẻ mặt của nàng lại tương đối bình tĩnh, hướng ánh mắt lên mà đáp.
“Nàng?, nàng sẽ không tiến vào Phật Sơn bởi vì... ta giúp nàng kích hoạt vận mệnh của mình”.
Vô Song nghe vậy lập tức sững người sau đó ánh mắt trừng lớn.
Tây Thi kiếp này vận mệnh là gì?, vận mệnh là chết cùng Dương Thiết Tâm bởi Tây Thi đang đóng vai Bao Tích Nhược.
Tây Thi cường hãn là việc không cần phải bàn nhưng trên thực tế nàng đúng là có nhiệm vụ, có vai diễn của chính mình, vai diễn của nàng chính là cái chét, cùng Dương Thiết Tâm chết.
Vô Song lần này khó mà bình tĩnh nữa.
“Đừng nói là ngươi để cốt truyện Xạ Điêu quay về quỹ đạo của nó?”.
A Thanh cũng đứng lên, phủi phủi quần áo mà đáp.
“Có gì không được?, ngươi lo cho nàng? “.
“Nàng ta sẽ không chết nhưng ít nhất nàng ta phải đóng xong vai diễn của mình, sự tồn tại của Bao Tích Nhược chính là để mở ra cốt truyện thế giới này “.
“Khi Ma Sơn thức tỉnh cũng là lúc Tây Thi nàng phải diễn nốt vở kịch của mình, hoàn thành nghĩa vụ của mình, trong lúc đó nàng sẽ không có cơ hội ngăn cản công việc của ta, không phải sao?”.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song thấy một mặt này của A Thanh.
Bất kể là A Thanh hay Tây Thi, hai nàng tuyệt đối không phải đơn giản như bên

ngoài Vô Song được thấy.
Sống bao nhiêu năm, đấu đá bao nhiêu năm, có lẽ cũng chỉ hai người có thể hiểu được nhau.
Im lặng vài phút, Vô Song sau đó nhìn thật kỹ A Thanh, hắn thậm chí có cảm giác A Thanh lúc này quá mức xa lạ, quá mức xa lạ với A Thanh mà hắn biết.
“ Đưa ta về Yến Kinh đi”.
A Thanh lập tức nhíu mày, trong mắt xuất hiện cảm xúc khó chịu không dễ che dấu.
“Đưa ngươi về Yến Kinh?, ngươi muốn cứu nàng?, xin lỗi việc này ta sẽ không làm, nàng sinh ra với nghĩa vũ của mình liền phải hoàn thành nghĩa vụ của mình”.
“Chẳng nhẽ ngươi quên lời ngươi đã hứa?, chẳng nhẽ vì tiện nhân đó mà ngươi nuốt lời? “.
“Vô Song, cho dù không muốn ta vẫn phải nói với ngươi, nữ nhân đó đã trải qua bao nam nhân rồi?, có cần ta tính cho ngươi xem không?, thân thể tiện nhân đó đã bị vấy bẩn, linh hồn tiện nhân đó đã bị vấy bẩn, ngươi vì cái gì phải quan tâm đến tiện nhân đó?, quan trọng hơn tiện nhân đó sẽ không có chết, vì cái gì phải lo lắng?”.
Ánh mắt A Thanh càng ngày càng lạnh, nàng càng ngày càng kích động thậm chí ánh mắt nàng làm cho Vô Song có một loại cảm giác khó chịu không nói nên lời thậm chí cứ như đây không phải A Thanh mà hắn biết vậy.
“A Thanh, ta nói lại một lần nữa, đưa ta trở về hoặc ngươi tự mình đi Phật Sơn, một trong hai con đường, ngươi có thể chọn”.
A Thanh tuyệt không ngờ Vô Song sẽ nói thế, ánh mắt nàng toàn bộ đều chuyển sang màu đen đáng sợ.
“Ngươi không sợ ta giết ngươi?”.
Một câu nói này triệt để làm Vô Song ánh mắt càng ngày càng lạnh.
“Đúng, đây là con đường thứ 3, lúc nãy ta quên mất, vậy ngươi hiện nay có 3 con đường, tùy ngươi chọn con đường nào “.
Sau đó Vô Song triệt để không nói nữa, ánh mắt của hắn khóa chặt lấy A Thanh.
Trong phút chốc, hai đôi mắt lạnh lùng nhìn nhau, ai cũng không có bất kỳ ý nhường nào, ai cũng không muốn nhượng bộ.
Tất nhiên A Thanh cũng sẽ không dám giết Vô Song, nàng rốt cuộc lựa chọn thỏa hiệp chỉ là ánh mắt A Thanh càng ngày càng lạnh.
“Được, ta đưa ngươi đi đến Yến Kinh, bất quá đây là lần cuối cùng ta nhượng bộ, hy vọng ngươi cũng có thể biểu hiện xứng đáng với sự nhượng bộ của ta”.
A Thanh nói xong, một tay đưa ra, đạo lực xuất hiện bao phủ nàng cùng Vô Song, hai người lập tức thuấn di mà đi.
......

Lúc này chỉ có mình Vô Song biết, trong lòng của hắn đang xuất hiện ngập trời sóng gió.
Trong người A Thanh có một mùi mà Vô Song mãi mãi không bao giờ quên hay nói đúng hơn có một thứ làm cho Vô Song ấn tượng cực kỳ sâu sắc.
A Thanh trên người đã không còn chút ‘mùi’ nào của ma khí.
A Thanh trên người lại càng nhiều ‘mùi’ của Thiên Đạo.
Tại Lôi Cổ Sơn, Vô Song đã từng mơ, cái giấc mơ kia làm cho Vô Song yên tĩnh nhìn vật sáng tròn trong khoảng thời gian rất lâu rất lâu.
Cái khí tức của vật tròn kia không ngờ lại xuất hiện trên người A Thanh.
Đến tận bây giờ Vô Song vẫn không dám trắc vật tròn đang nhanh chóng bị nuốt chửng trong giấc mơ là Thiên Đạo nhưng Vô Song lúc này lại chắc chắn có cái cảm giác, trong người A Thanh xuất hiện nồng đậm khí tức của vật tròn, của... Thiên Đạo.
Trên người nàng hiện nay thậm chí không còn chút mùi vị ma khí đọng lại.
Vô Sogn lại càng mẫn cảm với ma khí, càng quen thuộc ma khí.
Nếu bản thân A Thanh có thể làm ma khí bám trên người mình tự động biến mất, nàng còn phải nhờ Vô Song làm gì?.
Nếu A Thanh có tể tự thân loại bỏ ma khí, nàng để Vô Song đến giúp đỡ làm gì?.
Ma khí của A Thanh rất nhiều, dù sao nàng cũng phải chịu một cái kinh người phong ấn.
Vô Song bản thân từng trải qua hấp thụ ma khí trên người A Thanh làm tăng thực lực của bản thân mình, điều này hắn không thể không biết, A Thanh thực sự không có biện pháp diệt tuyệt Ma Khí.
Vậy lúc này là tình hống thế nào.
Vô Song trong nội tâm hiện tại cực ký khó yên tĩnh, bất kể là A Thanh đang ở bên cạnh hắn hay Phật Sơn còn đang đợi hắn... đều sẽ khiến trong lòng Vô Song không yên tĩnh

Quyển 2 Chương 240
Hủy Diệt Bàn Cờ (1)

Vô Song tâm tình hiện nay cực kỳ không tốt nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài.
Hắn cảm thấy A Thanh không đúng, phi thường không đúng nhưng mà A Thanh lúc này cũng cực kỳ nguy hiểm, nàng là thế giới này mạnh nhất, nàng là kẻ một ngón tay cũng có thể di chết Vô Song.
Tại cái thời điểm này, đứng tại bên trong thành Yến Kinh, Vô Song chỉ có im lặng.
Ở bên cạnh hắn là A Thanh, bản thân A Thanh cũng im lặng.
Vô Song có thể cảm giác được A Thanh gần như bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo nộ, thậm chí nếu không phải mình là người đứng ngoài số mệnh, nàng nhất định không ngần ngại mà giết chết chính mình.
A Thanh hiện nay trạng thái rất không ổn, ánh mắt của nàng thậm chí không cho Vô Song cảm giác của nhân tính, ánh mắt này mới thật sự cho Vô Song hiểu, cái gì là lạnh lùng, cái gì mới là coi sinh mệnh như cỏ rác.
Lúc trước A Thanh siêu thoát khỏi phạm trù con người nhưng nàng vẫn giữ tâm tình con người, ít nhất tính cách của nàng là con người.
Hiện tại nàng vẫn siêu thoát khỏi phạm trù con người có điều ánh mắt của nàng lại như thần linh nhìn thiên hạ chúng sinh, như sâu như kiến.
Vô Song trong lòng càng ngày càng có một suy nghĩ lớn mật.
Cái suy nghĩ này khi xuất hiện căn bản không thể nào biến mất được.
Đoạt xá.
Hắn rất sợ, A Thanh hiện nay không phải là A Thanh hắn biết, hắn rất sợ có một thứ gì đó, đang ở trong thân xác A Thanh.
Hắn đã sớm coi A Thanh là tri kỷ tại thế giới này, hắn đối với nàng không có tình cảm nam nữ, chỉ đơn thuần nhất là tình bạn, là người có thể cho Vô Song cảm giác có thứ níu kéo.
Vô Song từ khi xuyên không, hắn như lục bình không rễ, hắn chưa từng có ai hiểu mình thậm chí chưa từng cảm nhận được nơi mình thuộc về, hắn rất nhiều khi cũng tự nói với bản thân, thế giới này vốn không hợp với hắn nhưng vì sinh tồn, vì cuộc sống, hắn liền phải thay đổi, thay đổi để phù hợp với cái thế giới này.
Chỉ có khi bên cạnh A Thanh, hắn mới cảm thấy bình yên.
Nàng hiểu hắn là người xuyên không, hắn có thể kể với nàng rất nhiều thứ trên trời dưới biển.

Nàng cũng khác tất cả nữ nhân khác, nàng đối với mọi thứ chỉ im lặng đón nhận nhưng chính sự im lặng này mới là thứ mà Vô Song cần.
Vô Song đơn giản chỉ cần một người lắng nghe.
Hiện nay, đứng cạnh một A Thanh hoàn toàn xa lạ, cảm xúc của Vô Song trở nên rất không đúng.
Vô Song hiểu, khi A Thanh xuất hiện tại Đào Hoa Đảo, nàng vẫn là A Thanh nhưng trong một giây phút nào đó, nàng liền thay đổi, nàng liền trở thành 'thứ' hiện giờ.
A Thanh hiện nay như không quan tâm tất cả, giọng nói lạnh lùng mang theo một loại khí ví không thể ngăn cản.
Trước đây Vô Song từng cảm thấy khi Tây Thi nghiêm túc nàng liền trở thành nữ vương, một lời nói không ai dám cãi bất quá hiện nay Tây Thi căn bản so không được với A Thanh, giọng nói của nàng cứ như uy áp của thần linh, giọng nói khô khan đến phát sợ, không có một chút ba động tâm tình.
"Lần này ta nhượng bộ, không có lần sau. Ngươi bất kể làm thế nào cứu đi Bao Tích Nhược ta không quan tâm nhưng sau khi cứu xong người đàn bà đó, ta không hy vọng ngươi lại trái ý ta".
Câu nói này làm ánh mắt Vô Song càng ngày càng trầm trọng.
Hắn thậm chí cảm giác ra được ý tứ của A Thanh.
A Thanh hiện nay quả thật không dám giết Vô Song nhưng mà đừng quên tại thế giới này có một người Vô Song không bỏ được, nếu A Thanh mang Hoàng Dung ra uy hiếp thì Vô Song hắn phải làm sao?.
Đấy là chưa kể Lý Thu Thủy cùng Đồng Mỗ, hai người này trên giang hồ vốn cao cao tại thượng nhưng trong mắt A Thanh hiện nay cũng chỉ là sâu kiến.
Vô Song không đáp lời A Thanh, hắn lấy yên lặng coi như đồng ý bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện ra mọi việc không đơn giản như hắn nghĩ.
Rất nhanh Vô Song liền phát hiện ra A Thanh làm gì với Tây Thi.
....
Tại thành Yến Kinh lúc này, tuyết rơi đầy trời, cảnh tượng có chút thê lương.
Vô Song lúc này gần như không tin được vào mắt mình, hắn nhìn thấy cái gì?.
Hắn nhìn thấy Mục Niệm Từ đang đứng đợi dưới chân tường sau đó Dương Thiết Tâm cõng một nữ nhân phi thân nhảy qua tường, vẻ mặt cực kỳ vội vã.
Nhìn cảnh này, Vô Song lạnh cả người.
Nữ nhân được Dương Thiết Tâm cõng tất nhiên là Bao Tích Nhược nhưng mà Bao Tích Nhược từ khi nào đến phiên Dương Thiết Tâm đến cõng?.
Bao Tích Nhược là ai?, nàng là Tây Thi, là một trong hai siêu cấp cao thủ siêu thoát phạm trù nhân loại nhưng mà hiện nay một lần nữa khi gặp lại nàng, Vô Song không phát hiện ra một chút chút dấu hiệu ban đầu nào của Tây Thi, có chăng chỉ còn một Bao Tích Nhược nhu thuận, khuôn mặt xen lẫn sự lo lắng

cùng ngọt ngào khi ở trong lòng người yêu.
Đây là cái tiết tấu gì đây?.
Cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy A Thanh một mặt thản nhiên quan sát tất cả, Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu A Thanh làm việc này tuyệt đến trình độ nào.
Nhiệm vụ của Tây Thi là gì?, là đóng vai Bao Tích Nhược, là mê đắm Hoàn Nhan Hồng Liệt đồng thời cũng là người làm Quách Tĩnh vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận đầu nhập quân Kim.
Quách Tĩnh là nhân vật chính, là khí vận chi tử của cái thế giới Xạ Điêu, cái chết của Bao Tích Nhược mở ra sự đối địch của Quách Tĩnh- Hoàng Dung cùng nhà Kim, cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Sau đó vô số lần Hoàn Nhan Hồng Liệt đụng vào Quách Tĩnh – Hoàng Dung, kết quả đều ăn quả đắng thậm chí vì vậy mà mở ra tương lai huy hoàng cho đế chế Mông Cổ, cho bản thân nhà Tống có cơ hội thở dốc thêm hàng chục năm trời.
Đây là giá trị của Bao Tích Nhược, là giá trị của một con cờ khai cuộc.
Nếu Tây Thi bị rơi vào trường hợp này, Tây Thi có thể có một ngàn cách thoát khỏi vận mệnh phải chết nhưng Vô Song thật sự hoài nghi tâm trí của Tây Thi bị phong ấn, nàng như một diễn viên đã nhận kịch bản, chỉ có thể làm theo kịch bản vậy.
......
Một lần nữa nhìn thấy Mục Niệm Từ, nàng vẫn đẹp như vậy thậm chí Vô Song biết trong Xạ Điêu có lẽ chỉ có Mục Niệm Từ có thể liều mang so sắc cùng Hoàng Dung chỉ là Vô Song hiện nay thật sự không có hứng thú quan sát sắc đẹp của Mục Niệm Từ.
Hắn chỉ thấy Mục Niệm Từ vẻ mặt tươi cười đầy vui sướng nhìn về hai người sau đó trong ánh mắt liền hiện lên một tia nghi hoặc.
“Phụ thân, đây không phải là Hoàng Nhan vương phi sao?”
Dương Thiết Tâm cũng không có thời gian, lập tức nói.
“Đây là mẹ con, mau mau chạy nhanh”
Mục Niệm Từ lại càng ngạc nhiên, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi thất thố lại hỏi:
“Mẹ của con?”
Dương Thiết Tâm thậm chí có chút cuống lên.
“ Nói nhỏ thôi, về nhà sẽ nói”
Dứt lời lập tức dùng toàn lực chạy đi, sau đó Mục Niệm Từ rất nhanh chuyển thân.
Bao Tích Nhược hiện nay cũng không phải trong tình trạng bất tỉnh nhân sự gì, nàng dùng hết sức bình sinh ôm lấy trượng phu, vẻ mặt thực sự ngập tràn ngọt ngào, vẻ đẹp của một nữ nhân yêu nam nhân toàn tâm, toàn ý.

Tất nhiên cảnh tiếp theo cũng chẳng khó để hình dung cho lắm, ba người bỏ chạy chưa được bao xa thì phía sau tiếng reo hò ầm ầm, đèn đuốc sáng trưng, một đội người ngựa đột nhiên rầm rập lao tới, đám đi đầu đều giơ đao vung thương quát lớn:
“Tên phản tặc bắt cóc vương phi đừng chạy”
Dương Thiết Tâm võ công thường thường, Mục Niệm Từ võ công cũng chưa từng được coi là cao, nếu lúc này Bao Tích Nhược hóa thân Tây Thi, nàng nhất định có thể diệt sạch đám truy binh đằng sau nhưng mà hiện tại nàng chỉ là Bao Tích Nhược, ba người căn bản không có khả năng bỏ trốn.
Dương Thiết Tâm nhìn xung quanh không thấy có chỗ nào ẩn núp được, trong lòng liền nghĩ thầm:
‘Trời thương cho vợ chồng ta hôm nay được gặp mặt một lần, bây giờ có chết cũng thỏa ý rồi’
Nghĩ được một điểm này, Dương Thiết Tâm lập tức tên tiếng.
“Niệm Từ, ngươi tới cõng mẹ “
Bao Tích Nhược vốn đang ôm lấy trượng phu, nàng chợt nhớ lại tình hình ở Ngưu Gia Thôn, phủ Lâm An mười tám năm trước.
Nàng nhớ Dương Thiết Tâm cõng mình tất tả chạy trốn, trong đêm tối truy binh đuổi theo quát tháo chém giết, sau đó là mười tám năm chia lìa, thương tâm, nhục nhã. Nàng đột nhiên cảm thấy câu chuyện đêm ấy đang diễn lại, bèn ôm chặt cổ Dương Thiết Tâm, giữ chặt không buông.
Dương Thiết Tâm nhìn thấy truy binh đã tới gần, tất nhiên không muốn bị bắt, nếu rơi vào tay quân Kim tuyệt đối sống không bằng chết, bị nhục nhã vô cùng, trong lòng Dương Thiết Tâm mang theo ngạo khí của Dương gia, liền muốn quay người xông về đám truy binh liều chết một trận chiến.
Dương Thiết Tâm lập tức phát lực gỡ tay Bao Tích Nhược, rất nhanh đưa Bao Tích Nhược về phía Mục Niệm Từ sau đó long hành hổ bộ xoay thương quay đầu lại, mượn Dương gia thương thì như hổ mọc cánh, như chiến thần hàng lâm, mũi thương như điện xà chẳng mấy chốc đã khiến thân binh của Hoàn Nhan Hồng Liệt sợ xanh mặt mà quay đầu bỏ chạy.
Nhình thấy truy binh bỏ chạy, Dương Thiết Thâm thở ra một hơi đầy may mắn, tiếc nuối lớn nhất là bọn họ không cướp được con ngựa nào.
Nắm chắc thời gian, ba người quay đầu chạy tiếp. Lúc này Bao Tích Nhược thấy trên người Dương Thiết Tâm có vết máu tươi lốm đốm lập tức lo lắng lên tiếng.
“Chàng bị thương rồi?, vết thương không sao chứ?”
Dương Thiết Tâm nhìn nàng một cái, cảm thấy mu bàn tay đau rần, bàn tay của hắn đã be bét máu từ bao giờ, bàn tay đau đớn đến mức không nhấc lên nổi, đây chính là vì dùng sức quá độ làm vết thương do Hoàn Nhan Khang gây ra lại tái phát.

Bao Tích Nhược đang định bó vết thương cho chồng, chợt phía sau tiếng hò reo ầm ầm, trong đám bụi bốc mịt mù lại có vô số binh mã đuổi tới.
......
Vô Song nhìn đến đây, hắn liền không muốn nhìn tiếp nữa, ánh mắt đỏ lên mà nhìn A Thanh.
“Ngươi thực sự tuyệt tình như vậy?”.
A Thanh khẽ liếc mắt nhìn Vô Song, chậm rãi lên tiếng.
“Ta cũng không ngăn cản ngươi cứu Bao Tích Nhược, ngươi cứ cứu nàng đi thôi, đừng nói với thực lực của ngươi cứu không được Bao Tích Nhược?, đương nhiên ta chỉ cho phép ngươi cứu Bao Tích Nhược, bản thân Dương Thiết Tâm nhất định phải chết”.
Lần này Vô Song triệt để nổi sát khí.
Cứu Bao Tích Nhược?, đương nhiên Vô Song có thể cứu được nhưng mà khi Dương Thiết Tâm đã chết, Bao Tích Nhược nhất định sẽ trăm phương ngàn kế lại tìm đường chết, Vô Song có thể cứu được nàng mấy lần?.
Bao Tích Nhược hiện nay chính là Hoàng Dung tương lai.
Ngày Quách Tĩnh tẫn cùng thành Tương Dương, Hoàng Dung có thể có cả trăm cách thoát thân an toàn nhưng nàng vẫn nguyện tự vẫn cùng chồng, căn bản không có gì thay đổi được.
Vô Song thậm chí có ngàn phần tin tưởng, chỉ cần hắn dám xuất thủ cứu người, A Thanh liền ra tay, một kiếm lấy mạng Dương Thiết Tâm.
Vô Song không tin mình có thể cứu được Dương Thiết Tâm trong tay A Thanh.
Hắn đương nhiên... cũng có thể bằng thân phận cùng quan hệ của mình với Hoàng Nhan Hồng Liệt mà xin cho Dương Thiết Tâm rời đi nhưng Dương Thiết Tâm không có Bao Tích Nhược chắc chắn cũng sẽ chọn tự sát, khi đó còn có tác dụng gì?, Bao Tích Nhược vẫn sẽ đi theo trượng phu.
Quan trọng nhất, Vô Song thậm chí còn cảm giác toàn bộ Hoàn Nhan Phủ đều đang thay đổi, đều bị một loại lực lượng nào đó khống chế.
Vô Song ở trong Hoàn Nhan Phủ đủ lâu để biết loại tam giáo cửu lưu như Dương Thiết Tâm có mọc thêm cánh cũng chẳng thể mang người ra khỏi phủ được chứ đừng nói đến đánh lui truy binh.
Điều này cứ như toàn bộ Hoàn Nhan Phủ bị ép tiến vào một vở kịch, bị ép nhận lấy một loại kịch bản mà diễn nốt nhiệm vụ của mình vậy.
Thứ gì có thể ép con người đi vào một loại kịch bản nhất định?.
Đáp án chỉ có Thiên Đạo.
Đứng cạnh Vô Song lúc này không phải A Thanh, mà là Thiên Đạo.
Thiên Đạo vốn đang ngủ say nhưng hiện nay nó thức dậy rồi, hơn nữa nó cũng đang chiếm lấy thể xác A Thanh, nó đang thao túng luôn vận mệnh của Tây Thi bởi cả hai nữ nhân này chung quy đều là vật trong tay nó, là khiên là thuẫn của

nó.

Quyển 2 Chương 241

Vô Song toàn thân run lên, hắn biết Thiên Đạo đang muốn làm gì.
Bản thân Thiên Đạo đã thua trận, nó cách cái chết không xa nhưng mà chắc chắn bên trong Phật Sơn vẫn phải có thứ cho nó níu kéo.
Nó không tin tưởng A Thanh nữa bởi A Thanh đã thất bại một lần, nó tin tưởng chính mình.
Nó cũng không chấp nhận Tây Thi phản bội nó, nó muốn giáo huấn Tây Thi, thậm chí muốn khiến Tây Thi vạn kiếp không siêu sinh, đời đời trở thành đồ chơi trong tay nó.
Đứng trước bờ hủy diệt, nó triệt để điên cuồng, nó hiện nay có thể tạm thời nhịn Vô Song bởi Vô Song là kỳ binh của nó nhưng không có nghĩa nó cho Vô Song muốn làm gì thì làm.
Nó muốn Vô Song cúi đầu, cho dù Vô Song không phải là người thế giới này, cho dù Vô Song ở ngoài vận mệnh nó vẫn sẽ khiến Vô Song cúi đầu.
Nó đang muốn cho Vô Song biết, chỉ có Vô Song cúi đầu mới có thể yên ổn, nếu Vô Song chống lại nó kết quả liền như Tây Thi, ngay cả khi Vô Song muốn thay đổi, muốn cứu Tây Thi cũng không có cách nào làm được.
Đây là Thiên Đạo, đây là lực lượng của Thiên Đạo, cho dù nó đang ở trong trạng thái yếu nhất thì nó vẫn có cái lực lượng kinh khủng này.
Vô Song có thể làm sao?, không phải Vô Song muốn cứu Bao Tích Nhược sao?, vậy thì cứu cho nó xem?.
Nó căn bản không tin Bao Tích Nhược không chết.
Ngoại trừ Bao Tích Nhược ra nó còn nhiều quân bài lắm, nó còn Lý Thu Thủy, còn Đồng Mỗ, còn Hoàng Dung hay thậm chí cả Quách Tĩnh, cả Mục Niệm Từ, chỉ cần là người thân quen với Vô Song đều là quân bài của nó.
Đây là một loại xiềng xích, một loại xiềng xích không thể thoát ra.
Thế giới của nó, nó có thể làm tất cả.
......
Vô Song hiện tại thực sự rất vô lực, hắn muốn động thủ nhưng tuyệt đối không biết động thủ thế nào, ở bên dưới cốt truyện Xạ Điêu vẫn cứ chạy theo quỹ đạo vốn có, Dương Thiết Tâm vẫn chết.
Khác biệt duy nhất chính là vì có sự xuất hiện của Vô Song mà Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đến hiện nay vẫn chưa biết thông tin này mà thôi.
Nhìn khung cảnh kia, trong lòng Vô Song run lên liên tục.
Mấy cái tình tiết này Vô Song kiếp trước đã xem không biết bao nhiêu lần, bất kể là Khưu Xử Cơ – Mã Ngọc quyết đấu cùng Sa Thông Thiên – Bành Liên Hổ

hay Hoàn Nhan Khang đả thương Dương Thiết Tâm... tất cả đều có chút như thực như mộng.
Vô Song căn bản sẽ không có hứng thú với cai loại giao thủ này, chỉ cần hắn muốn hắn có thể giết chết tất cả cao thủ bên dưới, mỗi người chỉ dùng một chiêu.
Bất quá Vô Song lúc này không ra tay, hắn cứ đứng đờ bên cạnh A Thanh, cái âm thanh hắn không muốn nghe nhất vẫn đến rồi.
Ở bên dưới, Dương Thiết Tâm liền kéo Bao Tích Nhược đột nhiên lao ra, cao giọng gọi:
“Xin các vị dừng tay, vợ chồng ta chết ở đây là được”
Dương Thiết Tâm vừa nói, lập tức trở mũi thương đâm vào trái tim, miệng phun một búng máu sau đó ầm một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ngã vật ra đằng sau.
Bao Tích Nhược ông lấy chồng cũng không thương tâm cười thảm một tiếng, hai tay rút ngọn thương ra cắm cán thương xuống đất, nhìn Hoàn Nhan Khang nói:
“Hài nhi, con còn không tin y là cha ruột của con sao?”
Rồi nhào vào mũi thương. Bao Tích Nhược vẫn là muốn theo chồng mà chết.
Hoàn Nhan Khang cả kinh thất sắc, kêu lớn một tiếng:
“Mẹ”
Nhìn thấy động tác của Bao Tích Nhược, tất cả mọi người đều lập tức lao đến muốn cứu nàng nhưng mà ở đây có ai có thể cứu Bao Tích Nhược sao?.
Hoàn Nhan Khang ở gần nhất nhưng mà hắn không được.
Mã Ngọc?, Vương Xử Cơ?, Sa Thông Thiên?, Bành Liên Hổ?, Âu Dương Khắc?, tất cả đều không được.
Ngay lúc này một bóng hình nhanh đến cùng cực xuất hiện, một tay chắn giữa ngực Bao Tích Nhược cùng mũi thương nhọn hoắt kia.
Bao Tích Nhược chỉ cảm thấy có một luồng vô hình khí lãng ngăn cản chính mình, nàng căn bản không thể tiến thêm một tấc.
Bao Tích Nhược vẻ mặt khó hiểu mà ngước mặt lên, trước mặt nàng chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một thân ảnh.
Bạch y áo khoác đen, mái tóc trắng tung bay.
Cho dù chỉ là bóng lưng thôi nhưng Bao Tích Nhược lại đột nhiên cảm thấy quen thuộc từ tận tâm can, chỉ là nàng không có cách nào nhận ra, mình đã từng gặp bóng lưng này ở đâu?.
Vô Song rốt cuộc vẫn hiện thân, vẫn cứu Bao Tích Nhược.
Vô Song hiện thân tất nhiên làm mọi người chú ý chỉ là hắn đeo mặt nạ không ai có thể thấy dung mạo của hắn.
Tại nơi đây, dưới tác dụng của Thiên Đạo, toàn bộ Yến Kinh cứ như quay trở về thế giới Anh Hùng Xạ Điêu cơ bản nhất, thậm chí Vô Song biết trong đại não đám người này còn chưa từng gặp ai tên Vô Song.
Đây là lực lượng của Thiên Đạo.

Vô Song xuất hiện cứu Bao Tích Nhược một mạng nhưng mà trong mắt Bao Tích Nhược chỉ có bi ý, nàng không có hạnh phúc, không có may mắn sau khi từ cõi chết trở về, trong mắt chỉ có bi thương.
Thậm chí Vô Song không cần nhìn cũng có thể biết, Bao Tích Nhược muốn cắn lưỡi tự sát.
Ở trên trời cao, A Thanh nhếch miệng mỉm cười, nó lúc này cảm thấy mình lại một lần nữa nắm sức mạnh điều khiển thế gian, bất cứ ai trong cái thế giới này đều là con rối của nó.
Nó muốn Bao Tích Nhược điên cuồng tự sát, vậy Bao Tích Nhược đương nhiên trăm phương ngàn kế tự sát.
Đáng tiếc Bao Tích Nhược một lần nữa thất bại, nàng muốn cắn lưỡi nhưng lại cắn luôn vào hai ngón tay của Vô Song.
Không rõ từ bao giờ Vô Song đã đặt hai ngón tay vào trong miệng nàng, đồng thời Vô Song triệt để nhắm mắt lại.
Hắn phải làm gì bây giờ?.
Hắn phải làm gì mới tốt?.
Nếu Bao Tích Nhược chết, nàng sẽ trở về bên Thiên Đạo, lại tiếp tục chờ đợi một vai diễn mới, lại tiếp tục vạn kiếp không được luân hồi.
Vô Song trong lòng lúc này chỉ có lửa giận, vô biên vô tận lửa giận.
“Phá đi, phá bàn cờ này đi”.
“Nếu Tây Thi đại diện cho Bao Tích Nhược, đại diện cho quân cờ đầu tiên mở ra thế cờ Xạ Điêu “.
“Nếu cái chết của Tây Thi mở ra ván cờ Xạ Điêu, muốn cứu Tây Thi chỉ có cách... lật đổ ván cờ này, vứt cả bàn cờ này đi “.
“Làm sao có thể vứt cả bàn cờ này đi? “.
“Giết sạch, giết sạch tất cả những quân cờ xung quanh, không cần biết cờ quân mình hay cờ quân địch, hủy hết quân cờ liền không có bàn cờ”.
Không biết từ bao giờ, khi lửa giận Vô Song đẩy đến đỉnh điểm, trong lòng hắn một suy nghĩ tà ác xuất hiện, để rồi Vô Song gầm lên một tiếng.
Một tiếng hú mang theo kinh người nội lực, lập tức trấn thủng màng nhĩ tất cả cao thủ có mặt ở đây, thậm chí cả Hoàn Nhan Khang cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Thiên Đạo đang cười, nó đang cười rất khoái trá, ngay cả khi Vô Song gầm một tiếng, nó cũng cảm thấy Vô Song đang bất lực mà gào thét tuy nhiên rất nhanh mặt nó tái mét.
“Dừng tay”.
Nó hét lên một tiếng, một tay ép xuống Vô Song, vô biên vô tận Đạo Lực đè xuống, Thiên Đạo Uy Thế không ai có thể đỡ được.
Vô Song đối mặt với Thiên Đạo Uy chỉ là khinh thường cười lạnh, hắn đưa tay

ra, mười ngón cùng phóng, mười cây tiểu huyết đao được tạo từ sát lục kiếm ý phá không mà ra, mười cái đầu người liền bay lên trời.
Vương Xử Nhất, Dương Thiết Tâm, Hoàn Nhan Khang, Sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Khắc, Khưu Xử Cơ, Chu Thông, Mã Ngọc.
Toàn bộ 10 cái đầu người bay lên.
Dĩ nhiên Thiên Đạo Uy đánh xuống nhanh hơn tốc độ ra tay của hắn hàng chục, hàng trăm lần bất quá Vô Song thèm quan tâm sao?.
Thiên Đạo Uy đối với Vô Song làm khỉ có tác dụng gì?.
Đầu người bay lên, huyết dịch tung tóe, Vô Song đứng đó như hoàn thành lần thứ ba thuế biến.
Lần thứ nhất thuế biến chính là lúc Vô Song gặp mặt A Thanh.
Lần thứ hai thuế biến chính là lúc Vô Song ở trên Lôi Cổ Sơn, ở cùng cả hai người A Thanh – Tây Thi.
Lần thứ ba thuế biến, chính là lúc này, cũng là ở bên cạnh A Thanh và Tây Thi nhưng cũng không phải.
Sau đó con hắc long thứ ba của Vô Song rốt cuộc xuất hiện.
Ba hắc long gầm thét mà ra, cái miệng mở lớn đến mức kinh hồn.
Khi Ba hắc long cùng ra, Vô Song chỉ cảm thấy trên người chưa từng có sức mạnh lớn như vậy, sau đó hắn nhận ra trên đầu mình có một cái vòm trời, một cái vòm trời làm hắn phi thường chán ghét.
Ba hắc long cùng mở miệng, mang theo kinh khủng ma khí phá nát vòm trời.
Thiên Đạo nắm giữ Đạo Lực, nó dùng Đạo Lực của bản thân áp đặt lên Yến Kinh, bắt toàn bộ sinh vật sống của Yến Kinh đều phải cúi đầu trước Đạo Lực, bắt toàn bộ sinh vật sống của Yến Kinh phải diễn theo kịch bản của nó.
Một lần này, chọc thủng bầu trời Yến Kinh, sau đó như có tiếng ầm ầm đổ vỡ, một bầu trời cao hơn, rộng lớn hơn, một cái bầu trời chân thật hiện ra.
Tiếp theo trong ánh mắt như nứt ra của A Thanh trên bầu trời, Vô Song nghe được một âm thanh hết sức quen thuộc.
“Vô Song?, sao ngươi lại ở đây?, không phải ngươi đang ở cùng nha đầu Hoàng Dung trên Đào Hoa Đảo sao?”.
Tây Thi nhìn thấy bóng lưng Vô Song, nàng vô ý thức lên tiếng bất quá rất nhanh nàng phát hiện ra cả người mình toàn máu, vẻ mặt lập tức biên sắc mà nhìn ra xung quanh, xung quanh vô số người nằm lên nhau thậm chí không thiếu thủ cấp nằm lăn long lóc trên mặt đất.
Đáng sợ ở chỗ tất cả thủ cấp bị cắt đều là người mà nàng quen.
Càng đáng sợ hơn, khi Tây Thi ngửa mặt lên, nàng nhìn thấy A Thanh.
Sau đó Tây Thi kinh hồn mà hét lên.
“Thiên... Đạo”.

Quyển 2 Chương 242

Thiên Nộ.

Tây Thi ở bên cạnh Thiên Đạo bao nhiêu năm?, nàng cho dù tạm thời không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng khi nhìn thấy Thiên Đạo chiếm đoạt thân xác A Thanh, suy nghĩ đầu tiên của nàng chỉ có chạy trốn.
Thiên Đạo rất cường đại hơn nữa bất kể là A Thanh hay Tây Thi bản thân đều là vũ khí của Thiên Đạo, đã là vũ khí của Thiên Đạo thì nhất định phải cho Thiên Đạo sử dụng.
Trong điều kiện như vậy chỉ cần Thiên Đạo muốn là nó có thể tiến hành khống chế bản thân A Thanh hoặc Tây Thi, tất cả chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.
Rất may mắn cho Tây Thi, lần này Thiên Đạo chọn A Thanh.
A Thanh mạnh hơn Tây Thi rất nhiều, chí ít Thiên Đạo đoạt xá A Thanh thì chiến lực của nó có thể phát huy một cách tốt nhất, để nó có khả năng chiến thắng Ma Vật bên trong Phật Sơn tốt nhất.
Vô Song đã từng hỏi A Thanh, nàng có bao nhiêu cơ hội chiến thắng Ma Vật.
Lúc đó A Thanh nói bản thân chỉ có 1 thành nắm chắc.
Vô Song không biết đây là câu trả lời của A Thanh hay của Thiên Đạo bất quá khi Thiên Đạo thực sự đoạt xá A Thanh, cơ hội chiến thắng của nó cùng Ma Vật là năm – năm.
Thiên Đạo trọng thương thậm chí sắp chết chính là vì Đế Thích Thiên, sau khi Đế Thích Thiên bỏ đi khỏi giới này để lại một đầu Ma Vật, bản thân Thiên Đạo kể cả cực kỳ không muốn cũng phải công nhận con Ma Vật kia cùng mình ít nhất phải có sức mạnh tương đương.
Dưới điều kiện bình thường nó không dám chắc giết chết được Ma Vật vì vậy nó cần Vô Song.
Nó cần Vô Song nhưng lại không muốn Vô Song làm trái ý nó, nó vẫn muốn nắm mọi vật trong tay bởi trong mắt nó thì nó căm thù nhất những kẻ nằm ngoài số mệnh, những kẻ du hành giữa các thời không.
Đế Thích Thiên là một kẻ nằm ngoài số mạnh, là một kẻ như vậy.
Vô Song cũng như vậy.
Cho dù hiện nay Vô Song còn cực kỳ nhỏ yếu nhưng tiềm năng của Vô Song cực lớn, nó nhất định phải làm ra đề phòng thích hợp.
Đứng trên bầu trời cao cao tại thượng, ánh mắt khóa chặt Vô Song cùng Tây Thi, ánh mắt nó mạnh mẽ xuất hiện ra sát khí.
Nó hiện nay không muốn tính toán với Vô Song nhưng nó thực sự muốn xóa bỏ Tây Thi.

Lúc trước nó đương nhiên cũng đã muốn xóa bỏ Tây Thi chỉ là nó muốn Tây Thi diễn nốt một hồi kịch mà thôi nhưng mà hiện nay khi sự việc đã có chút khó khống chế, nó lập tức quyết tâm lên, bàn tay liền đưa lên, đạo lực rất nhanh tập trung mà đánh xuống.
Đạo lực của nó khác xa cả Tây Thi cùng A Thanh.
Đạo lực của Tây Thi cùng A Thanh là mượn của chính nó, tức là chỉ cần nó không cho mượn bản thân hai người đều không có đạo lực mà cho dù hai người có đạo lực thì cũng không thể so với thiên đạo, uy lực khác nhau như đất và trời.
Một bàn tay chụp xuống, Thiên Đạo liền muốn bóp chết Tây Thi.
Thật ra mà nói, nếu nó giết Tây Thi cũng coi như giải thoát cho nàng, giải thoát cho Tây Thi khỏi tình cảnh mãi mãi không thể siêu sinh bất quá Vô Song sao có thể cho phép?.
Giữa việc để Thiên Đạo giết Tây Thi và tự mình ra tay giết chết Thiên Đạo để cứu Tây Thi, chỉ cần có khả năng Vô Song liền muốn chọn cái thứ hai.
Lúc trước hắn còn đang phân vân nhưng hiện tại hắn có gì để mà phân vân?.
Ma Lực của Vô Song thật ra đã đủ để hắn đột phá đến tam đầu long chỉ là hắn chung quy chưa thể đạt đến.
Trước kia trong tính cách Vô Song thiếu đi một luồng ma niệm, không có ma niệm sao có thể coi như chân chính ma?.
Nếu lấy Cửu Long làm viên mãn thì Tam Long có thể coi là sơ kỳ.
Chỉ có chân chính thay đổi bản thân, chỉ có khi trong tính cách xuất hiện ma niệm mới có thể đạt đến Tam Long.
Vô Song lúc nãy trong một lần điên cuồng hành động liền làm được điểm này bất quá Tam Long còn cách xa Thiên Đạo nhiều lắm.
Ở trạng thái Nhất Long, thực lực của Vô Song có lẽ rơi vào Ngũ Tuyệt Trung Kỳ.
Nắm giữ Nhị Long, Vô Song có thể so với Ngũ Tuyệt Đỉnh Phong.
Nắm giữ Tam Long hắn liền là cường giả đế vị.
Đáng buồn... cường giả đế vị không có cách nào làm đối thủ của Thiên Đạo.
......
Thiên Đạo xuất thủ, Vô Song cũng ra tay.
Bản thân Thiên Đạo vô địch nhưng nó có một sai lầm chết người bởi Thiên Đạo Lực của nó không có tác dụng với Vô Song.
Thiên Đạo Lực mạnh gấp không biết bao nhiêu lần so với Đạo Lực nhưng mà cũng chẳng khác gì lần trước khi Vô Song đối đầu với Thiên Đạo Uy đến từ A Thanh cả, hắn không phải là người thế giới này, Thiên Đạo của thế giới này có cái khỉ tác dụng với hắn?.
Cái này cũng giống hậu thế có người tin thần có người lại vô thần vậy, với những người theo thuyết vô thần thì kể cả hiện tượng siêu nhiên hơn nữa cũng sẽ

không quá tin tưởng thậm chí không quan tâm.
Đưa tay ra nắm lấy eo Tây Thi, Vô Song mạnh mẽ dùng Hắc Long của mình ngạnh kháng Thiên Đạo Lực.
Cái này quả nhiên rất có hiệu quả, Thiên Đạo Lực trực tiếp bị Hắc Long nuốt chửng đồng thời trong ngực Vô Song, Tây Thi cũng làm ra thích hợp nhất phản ứng, nàng tay ngọc đưa ra một nắm, sau đó tóm lấy Mục Niệm Từ đang bất tỉnh nhân sự gần đó.
Một tiếng hống của Vô Song quả thật khiến Mục Niệm Từ trực tiếp vô lực, nàng cứ như vậy mà ngã xuống.
Một tiếng hống của Vô Song cũng đúng là vì Mục Niệm Từ mà làm ra, hắn không muốn nàng nhìn thấy những cảnh tượng không nên nhìn dù sao Vô Song đối với Mục Niệm Từ cũng có tương đối hảo cảm.
.....
Tây Thi không thể mượn Đạo Lực của Thiên Đạo nhưng nàng có tu Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.
Bạch Thủ Thái Huyền Kinh là võ học của A Thanh có điều nó lại có chút đặc biệt, Bạch Thủ Thái Huyền Kinh được Thiên Đạo công nhận là Tiên Võ, người tu luyện Bạch Thủ Thái Huyền Kinh hoàn toàn có thể sinh ra đạo lực.
Đây vốn là một phần quà mà Thiên Đạo dành tặng cho A Thanh, để khiến võ công mà A Thanh sáng tạo ra trở thành từ cổ chí kim đệ nhất võ đạo.
Năm xưa Thiên Đạo chính là dùng cách này bồi thường cho A Thanh, để nàng có thể tạm thời chấp nhận sống hòa bình với Tây Thi.
Lần này Thiên Đạo có chút lấy đá đập chân mình.
Tây Thi cũng nắm giữ đại thành Bạch Thủ Thái Huyền Kinh, nàng vận lên Đạo Lực trong người, sử dụng thuấn di.
Thuấn di thứ này là đặc thù thủ đoạn của A Thanh cùng Tây Thi thậm, lại là thần thông do chính Thiên Đạo ban tặng.
Thiên Đạo cũng không ngu ngốc, nó biết Tây Thi định làm gì nhưng mà nó lại bi ai phát hiện, mình không ngăn được Tây Thi rời đi.
Nó dĩ nhiên sẽ dùng Thiên Đạo Lực phong tỏa Tây Thi nhưng chỉ cần Vô Song còn đứng ra chắn cho Tây Thi, bản thân Thiên Đạo Lực trực tiếp vô dụng.
Thiên Đạo sát tâm càng ngày càng thịnh, rốt cuộc nó cũng phải dùng đến thủ đoạn bình thường.
Kiếm gỗ trong tay xuất ra, một chém thẳng hướng Vô Song.
Cái này là võ công của Thiên Đạo bất quá võ công của Thiên Đạo thực sự... quá tệ.
Không phải vì nó đang đoạt xá A Thanh thì một chiêu này phải gọi là ‘nát bét’, cũng may cho nó đây là thân thể A Thanh, một chém xuất ra cho dù đến một chút chút kiếm khí cũng không có nhưng kiếm mang cực thịnh, cắt thẳng lên

lưng Vô Song.
Một chém uy lực cực cường nhưng phải biết dưới trạng thái không có đạo lực phụ trợ, một chém toàn lực của Tây Thi cũng chẳng giết nổi đế vị cao thủ.
Đứng trên bầu trời, Thiên Đạo mạnh mẽ nắm chặt tay lại, Tây Thi đã mang Vô Song chạy.
Dĩ nhiên nơi này là địa bàn của nó, cả thiên hạ này là địa bàn của nó.
Nó chỉ cần đưa tay một nắm là có thể biết Vô Song cùng Tây Thi đang ở đâu, đáng tiếc với một người quá hiểu Thiên Đạo như Tây Thi mà nói, nàng cũng không vô dụng đến mức để Thiên Đạo bắt được.
Nàng có gan muốn giết Thiên Đạo liền phải tìm được đường chốn chạy.
Nếu không phải lần này Thiên Đạo tỉnh lại làm nàng không kịp trở tay thì chưa chắc Tây Thi đã bất lực đến vậy, cũng may Vô Song xuất hiện có thể cho nàng chuyển cơ.l
......
Thiên Đạo chỉ cần một cái nắm tay, nó có thể từ bất cứ nơi nào trong thiên hạ bắt được người nó cần chỉ là sắc mặt nó rất nhanh trở nên khó coi sau đó trở nên vô cùng cuồng nộ.
Tây Thi một lần chạy thẳng đến Ma Sơn, trực tiếp nhảy vào trung tâm Ma Sơn.
Trên bầu trời Ma Sơn, một bàn tay vô hình xuất hiện, một bàn tay được tạo nên từ những đám mây trắng, bàn tay mang theo vô tận uy áp, bàn tay trực tiếp khiến toàn bộ cao thủ gần phạm vi Ma Sơn cảm thấy mình như sâu như kiến, căn bản không có khả năng chống lại.
Một bàn tay cứ thế ấn xuống như diệt thế hàng lâm, đây là bàn tay của Thiên Đạo.
Thiên Đạo muốn từ Yến Kinh xuyên qua vô số khoảng cách, trực tiếp bắt lấy Tây Thi cùng Vô Song ở Ma Sơn có điều ngay tức khắc nó liền bỏ đi ý định này bởi từ trong Ma Sơn, một thanh kiếm được tạo nên từ vô tận ma khí từ trong hư không hiện ra, một chém bổ xuống sinh sinh chặt đứt cánh tay của Thiên Đạo.
Toàn bộ Ma Sơn rung động,rồi sau đó một Ma Âm vang vọng cả thiên không.
Ma âm làm người ta đinh tai nhức óc thậm chí không ai hiểu chuyện gì xảy ra chỉ có Thiên Đạo sắc mặt càng ngày càng khó coi.
Ma âm quả thực như tát vào mặt Thiên Đạo, sinh vật trong Ma Sơn kia vậy mà đối với Thiên Đạo tràn ngập kinh miệt, nói ra một câu.
“Cút”.

Quyển 2 Chương 243

Nữ Nhân Ngốc Họ Mục

Việc thuấn di từ Yến Kinh đến Ma Sơn không phải là việc dễ dàng, cho dù A Thanh cũng làm không được tuy nhiên Tây Thi lại có thể thực sự hoàn thành, tất nhiên vì lý do gì mà nàng hoàn thành Vô Song sẽ không biết được, đến cả thuấn di thực sự là gì hắn cũng không biết.

Bất kể là A Thanh hay Tây Thi đều thuộc phạm trù tiên hiệp, về phần phàm nhân như Vô Song tạm thời hiểu không nổi.

Hắn lúc này chỉ hiểu duy nhất một thứ, là hắn đang gặp phiền toái.

Nói ra cũng có chút buồn cười, rõ ràng hắn đang ôm Tây Thi trong ngực, sau đó cả hắn cùng nàng đều biến mất, lần thứ hai khi Vô Song mở mắt ra thì Tây Thi đã biến mất, thay vào đó... là Mục Niệm Từ.

Mục Niệm Từ vậy mà đang nằm trong lồng ngực Vô Song, hắn thậm chí còn đang ôm nàng.

Vô Song đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc Mục Niệm Từ chủ động chui vào trong lòng hắn, khi ở Yến Kinh bản thân hắn còn không chạm qua Mục Niệm Từ, là do Tây Thi mang nàng theo.

Hiện tại không thấy Tây Thi đâu mà lại thấy Mục Niệm Từ?, rốt cuộc chuyện gì đây?.

Việc càng trở nên không ổn là Vô Song sau khi phát hiện Mục Niệm Từ trong ngực mình, hắn lại không đẩy nàng ra.

Tư thế của hai người tương đối nhu tình mật ý, cả hai đều nằm trên mặt đất, sau đó nàng bị hắn ôm chọn trong lòng cứ như một đôi tình lữ vậy.

Mục Niệm Từ nằm đè lên một tay của Vô Song, hắn thực sự không dám động, có tời mới biết động tác này có làm nàng tỉnh lại hay không và có trời mới biết nàng sau khi tỉnh lại phát hiện ra tình cảnh giữa hai người thì sẽ làm gì?.

Ngoại trừ điều này ra, thân thể Vô Song hiện tại cũng đau ê ẩm.

Thuấn Di đối với A Thanh hay Tây Thi vốn không phải là việc nặng nhọc gì nhưng với một người như Vô Song, chịu sức ép của không gian đè lên, có thể thấy xương cốt của hắn tuyệt đối không dễ chịu gì.

Tạm thời khó mà cử động, Vô Song liền dõi mắt ra nhìn Mục Niệm Từ.

Mục Niệm Từ thật sự rất đẹp, rất đẹp.

Khuôn mặt của nàng có thể thua Hoàng Dung vài phần sức sống nhưng lại có thểm vài phần kiên định chấp nhất.

Nếu Hoàng Dung là hình ảnh của một người phụ nữ hiện đại thì Niệm Từ chính là đại diện cho phụ nữ phong kiến.

Nhìn một nữ tử đang bất tỉnh không phải hành động đáng tự hào gì, hắn đương nhiên sẽ lại càng không lợi dụng những lúc này để làm việc không phải, hắn liền cố gắng động thân hình mà rút tay lại.
Vô Song làm động tác này rất nhẹ, rất cẩn thận nào ngờ không hiểu trời xui đất khiến ra sao mà Mục Niệm Từ mở mắt.
Nàng mở mắt, hai mắt to tròn cũng đang nhìn Vô Song.
Vô Song đương nhiên không sợ hãi gì mà nhìn nàng.
Hai người bốn mắt nhìn nhau, rồi Mục Niệm Từ lại nhắm mắt lại.
Nhắm mắt xong, nàng lại một lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt nàng vẫn cứ là Vô Song.
Như không tin vào mắt mình, nàng lại lựa chọn nhắm mắt... sau đó lại mở mắt, tất nhiên hình ảnh vẫn không thay đổi gì.
Nhìn Mục Niệm Từ lúc này, Vô Song triệt để phì cười, mấy động tác này quả thật có chút ngốc nhưng cũng thật sự vô cùng dễ thương.
Phải đến mấy lần nhắm mắt- mở mắt, Mục Niệm Từ mới phát hiện ra mình không nằm mở, đập vào mắt nàng dĩ nhiên là một nam nhân xa lạ.
Mục Niệm Từ quá mức sợ hãi mà hét lên, sau đó dùng hết sức bình sinh thoát khỏi vòng tay Vô Song, cả người đứng bật dậy.
Mục Niệm Từ không hổ là con nhà võ, phản ứng thật sự rất nhanh có điều nàng đứng lên nhanh bao nhiêu, nàng ngồi xuống nhanh bấy nhiêu.
Lúc trước vì quá hoảng hốt nàng không kịp suy nghĩ nhiều nhưng mà sau khi đứng lên nàng mới cảm nhận được cả người đau ê ẩm, toàn thân chỗ nào cũng đau.
Dùng ánh mắt như giết cha mà nhìn Vô Song, bờ môi nàng run lên.
“Dâm tặc, ngươi giết ta đi”.
Vô Song cho dù đại não nhảy số nhanh hơn nữa cũng không hiểu được việc gì xảy ra.
Hắn cũng chậm rãi ngồi dậy chỉ là thân thể hắn tốt hơn Mục Niệm Từ nhiều lắm, chưa đến mức đến cả đứng lên cũng không làm được như nàng.
Dùng vẻ mặt hết sức vô tội nhìn Mục Niệm Từ, dĩ nhiên hắn đang đeo mặt nạ, Mục Niệm Từ sẽ không nhìn ra được cảm xúc của hắn lúc này.
“Mục cô nương, ngươi hình như hiểu nhầm cái gì đó?”.
Mục Niệm Từ lấy hai tay ra che ngực, ánh mắt vẫn đầy căm thù nhìn Vô Song.
“Dâm tặc, đừng già mồm, nếu hôm nay ngươi không giết ta sau này ta nhất định giết ngươi”.
Vô Song triệt để cạn lời, hắn cảm giác đầu óc Mục Niệm Từ tuyệt đối không bình thường.
Ôm nàng một cái mà thôi, có cần đến mức như vậy không?.
Nữ tử cổ đại hắn đã thấy không ít, nam nữ thụ thụ bât thân hắn cũng hiểu nhưng

mà cũng không đến nỗi làm quá như thế chứ?.
Chẳng nhẽ Mục Niệm Từ vẫn còn ngây thơ đến mức bị nam nhân đụng một cái liền sẽ ‘có thai’.
....
Cái này thật ra là Vô Song nghi oan cho Mục Niệm Từ, thân là nữ nhân chỉ sợ ai cũng có cái suy nghĩ như nàng.
Đầu tiên Mục Niệm Từ mở mắt ra liền nhìn thấy Vô Song, sau đó cũng liền phát hiện ra mình đang trong lòng Vô Song.
Chỉ cần đầu óc bình thường đều sẽ nghĩ đến một số việc ‘không bình thường’.
Mục Niệm Từ sau đó rất nhanh bật dậy đồng thời cũng cảm thấy trên người mình con mặc quần áo, nàng cũng thở phào trong lòng nhưng cơn đau đớn rất nhanh dội một gáo nước lạnh vào trong nội tâm của nàng.
Tại sao đau đớn?, đau đớn đến từ đâu? hơn nữa lại còn toàn thân đau nhức?.
Mục Niệm Từ cũng là nữ nhân, nàng từ nhỏ sống bên cạnh Dương Thiết Tâm, Dương Thiết Tâm sẽ không đối với Mục Niệm Từ giảng dạy những thứ liên quan đến sinh lý này bất quá Mục Niệm Từ vẫn phải tự mình tìm hiểu một chút.
Nàng không dám hỏi kỹ mấy cái vấn đề này nhưng không phải nữ nhân sau lần đầu tiên toàn thân đều đau đớn sao, đều không phải đau đến mức không đứng lên được sao?.
Toàn bộ mấy cái ‘triệu chứng’ này đều cực hợp với Mục Niệm Từ hiện nay, nàng không nghi oan cho Vô Song mới lạ.
Vô Song đại não không theo kịp suy nghĩ của Mục Niệm Từ, hắn chỉ thở dài một hơi, tất nhiên hắn sẽ không khó chịu gì với Mục Niệm Từ, cô gái này quả thực khiến Vô Song có rất nhiều thiện cảm.
Để giải thích cho hành động của Mục Niệm Từ, Vô Song cũng chỉ có thể nghĩ đến Mục Niệm Từ quá mức truyền thống mà thôi.
Vô Song nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy Mục Niệm Từ đang kích động, nàng cũng không quen biết gì hắn, chẳng nhẽ Vô Song hắn lại tự nhận mình là Đông Phương Bạch?.
Nghĩ một chút cảm thấy cái này rất có khả năng, dù sao thân phận Đông Phương Bạch này đã lâu không dùng, Vô Song lúc này chỉ khác với Đông Phương Bạch trước đây một điều duy nhất là màu tóc mà thôi.
“Ta sẽ không giết ngươi, vậy ta đợi ngươi đến giết ta đi”.
Nói xong một câu, Vô Song vận lên Lăng Ba vi Bộ, tốc độ cực nhanh mà lùi lại, biến mất sau cánh rừng để lại Mục Niệm Từ ngồi một mình trên mặt đất.
Mục Niệm Từ thấy Vô Song biết mất, toàn thân run lên, hai tay giữ chặt đôi vai mảnh mai của chính mình, Mục Niệm Từ vậy mà khóc, nàng khóc rất thương tâm.
Vô Song cũng sẽ không bỏ rơi nàng, hắn lúc này để nàng một mình chính là

muốn nàng bình tĩnh hơn một chút đồng thời hắn lại muốn đi quan sát phạm vi xung quanh.
Tốt nhất có Tây Thi ở đây, có nàng thì nàng sẽ giúp Vô Song giải thích với Mục Niệm Từ hơn nữa bằng vào thực lực của Tây Thi ở bên cạnh, Vô Song hành tẩu cũng an tâm hơn nhiều.
Vô Song không quá rõ nơi Tây Thi đưa hắn đến nhưng trước khi ngất đi Vô Song liền cảm giác được xung quanh là vô tận hắc ám, vô biên vô tận ma khí, hắn đương nhiên cũng phải hiểu đây mà Ma Sơn.
Nếu đây là Ma Sơn, Vô Song nhất định phải tập trung tinh thần hơn bao giờ hết, không biết khi nào lại có một cái Ma Vật hiện ra, lúc đó mới thật sự là nguy hiểm.
Theo suy nghĩ cùng hiểu biết của Vô Song, Ma Sơn xung quanh phải tràn ngập ma khí, tràn ngập cương thi mới đúng nhưng đây rõ ràng là một cánh rừng, thậm chí là một cánh rừng nguyên sinh, cành lá tốt tươi đến lạ, tuyệt không có dấu hiệu tà vật.
Thân hình di chuyển liên tục trên các ngọn cây, phạm vi xung quanh thậm chí cũng chẳng thiếu muông thú, có chăng chỉ là không xuất hiện thân ảnh của con người mà thôi.
“Quái lạ “.
Không hiểu gì cả, Vô Song trực tiếp chạy đông chạy tây, nhưng kết quả vẫn không thay đổi gì, căn bản vẫn không thấy con người hơn nữa Ma Sơn càng ngày càng khác với những gì hắn tưởng tượng, chí ít Ma Sơn không giống.
Vô Song rốt cuộc dừng lại, lưng dựa vào một thân cây, ánh mắt đăm chiêu.
Nếu đây là Ma Sơn thật, bằng vào thực lực của Vô Song cũng khó mà hoành hành vô kỵ, hắn muốn an toàn nhất định phải tìm được đường ra nhưng mà nếu tìm được đường ra hắn lại phải đối mặt với Thiên Đạo, cảm giác cũng không tốt đẹp gì.
Tiến không được, thoái cũng không xong.
Vô Song cũng chỉ làm ra phương án tối ưu nhất là hướng về bên ngoài, hắn không rõ đây là khu nào của Ma Sơn nhưng hắn biết ở càng vào sâu bên trong Ma Sơn độ nguy hiểm càng lớn, hắn nhất định phải tìm được đường ra ngoài, chí ít là ở rìa Ma Sơn.
Nghĩ đến ra ngoài, tâm Vô Song lại càng nặng hơn.
Hắn nghĩ đến Dung nhi.
Hắn lúc này sợ nhất... Thiên Đạo đụng đến Dung nhi.
Thiên Đạo đã đụng đến A Thanh, đã đụng đến Tây Thi vậy nó liệu có thể tha cho Hoàng Dung không?.
‘Rầm’.
Vô Song đưa tay ra, một quyền đấm mạnh vào thân cây, ánh mắt càng ngày càng

lạnh lùng.
Vô Song không phải là đối thủ của Thiên Đạo bất quá nếu Thiên Đạo thực sự dám đụng đến Dung nhi, hắn nhất định sẽ phối hợp với Ma Vật bên trong Ma Sơn, cho dù có diệt thế xảy ra, Vô Song tuyệt không thèm để ý.
....
Vô Song rời đi, để lại Mục Niệm Từ ở một mình.
Nàng ngày hôm nay mặc một thân áo đỏ, tuy không lộng lẫy nhưng lại làm lộ ra khí chất của bản thân nàng.
Một mình ngồi trên mặt đất, cố gắng dựa vào một thân cây, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé cùng bất lực như vậy.
Mục Niệm Từ cố gắng bình tĩnh lại nhưng hai hàng nước mắt không cách nào dừng được, nước mắt của sự bất lực.
Vô Song cũng không biết, thời gian qua Mục Niệm Từ chỉ toàn khổ sở.
Ban đầu tỷ võ chiêu thân ở Yến Kinh, là lần thứ nhất nàng khổ sở hơn nữa nguyên nhân đúng là vì kẻ gọi là 'Đông Phương Bạch'.
Vô Song không biết được rằng khuôn mặt của 'Đông Phương Bạch' có sức sát thương lớn như thế nào dù sao hắn cũng sẽ không phải tự đối mặt với bản thân mình.
Cũng như cốt truyện, Mục Niệm Từ là một nữ nhân hết sức truyền thống, nàng rất dễ thỏa mãn, đối với nàng... nàng chỉ cần một nam nhân đủ cường đại, một nam nhân võ công cao cường.
Nàng cũng không phải người ngốc, Mục Niệm Từ cảm giác được phụ thân Dương Thiết Tâm đang làm một việc hết sức nguy hiểm.
Cuộc tỷ võ chiêu thân lần này cũng không phải do Dương Thiết Tâm đặt ra mà là bản thân nàng mong muốn, nàng mong muốn có thể tìm được nam nhân cường đại một chút, ít nhất là mạnh hơn nàng, ít nhất có thể bảo vệ phụ thân.
Nàng luôn cảm thấy ánh mắt của phụ thân lóe lên mỗi lần nghe đến Hoàn Nhan Phủ, thậm chí đến cả cây Dương Gia Thương tổ truyền cũng bắt đầu được phụ thân lấy ra, cũng bắt đầu được phụ thân sử dụng, phụ thân cũng càng ngày càng chăm luyện võ, càng ngày càng cố chấp hơn nữa trong ánh mắt của Dương Thiết Tâm nàng cảm thấy... một tia tử ý.
Dương Thiết Tâm sẽ không biết Bao Tích Nhược ở trong Hoàn Nhan Vương Phủ, chí ít là tại thế giới này.
Dương Thiết Tâm quả thật muốn đột nhập vào Hoàn Nhan Phủ, mục tiêu chính là hành thích Hoàn Nhan Hồng Liệt.
Dương Thiết Tâm là con cháu Dương gia, là Dương gia tướng uy chấn thiên hạ, cho dù Dương gia một đời thua một đời thì Dương Thiết Tâm cũng không thể làm mất khí chất Dương gia.
Dương Thiết Tâm muốn vì Đại Tống, trừ đi ác tặc, trừ đi Hoàn Nhan Hồng Liệt,

chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ biên cương Đại Tống, bảo vệ vương triều Đại Tống.
Điều duy nhất Dương Thiết Tâm không đành là Mục Niệm Từ.
Năm xưa... nếu không có Mục Niệm Từ thì Dương Thiết Tâm chỉ sợ đã không có mục tiêu sống, đã tự mình kết thúc tính mạng của mình.
Lại nói đến Mục Niệm Từ, nàng sau khi tổ chức luận võ kén rể liền gặp Đông Phương Bạch.
Nói về dung mạo Đông Phương Bạch cùng Hoàn Nhan Khang mỗi người một vẻ, là hai loại nam nhân khác hẳn nhau, mỗi người một loại khí chất nhưng tuyệt đối đều rơi vào hàng siêu cấp mỹ nam trong thiên hạ bất quá Hoàn Nhan Khang thua kém Đông Phương Bạch nhiều lắm.
Đông Phương Bạch là do Vô Song hóa trang, khí chất của Vô Song là thứ Hoàn Nhan Khang căn bản so không được.
Hoàn Nhan Khang giống một kẻ sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, đến cả sự đời liệu có thể thấy bao nhiêu?.
Vô Song hai kiếp làm người đặc biệt trên người hắn đã trải qua không ít chuyện, vào sinh ra tử cũng không ít, chém giết lại càng nhiều, thứ khí chất của hắn Hoàn Nhan Khang tuyệt đối không có.
So sánh một chút thì Hoàn Nhan Khang giống thiếu niên cấp 3, Đông Phương Bạch lại là một nam nhân trưởng thành.
Một người giàu từ phụ thân, một người lại dựa vào chính mình.
Đây là khác biệt, một nam nhân như Đông Phương Bạch lại càng cho Mục Niệm Từ cảm giác có thể nương tựa, có thể dựa vào vì vậy từ cái nhìn đầu tiên bản thân Đông Phương Bạch đã vượt qua Hoàn Nhan Khang.
Sau đó là về mặt võ công, cái này có lẽ miễn bình luận.
Vô Song nào biết được, khi hắn trong vai Đông Phương Bạch hắn liền vô tình lấy đi trái tim của Mục Niệm Từ?, chưa đến mức yêu đến chết đi sống lại nhưng đúng là Mục Niệm Từ có thiện cảm rất lớn với Đông Phương Bạch.
Nàng là một nữ nhân truyền thống, lần đó thậm chí nàng đã có ý định gả cho Đông Phương Bạch dù sao tỷ võ kén rể đã nói rõ, nàng không có ý tứ từ chối đối phương nhưng mà Đông Phương Bạch sau đó lại lặn mất tăm mất tích, thậm chí chưa từng đến gặp nàng.
Lại vì Đông Phương Bạch mà nàng bị người Hoàn Nhan Phủ bắt lại, cho dù bọn họ không làm khó nàng, cũng không tra hỏi nàng quá nhiều nhưng lại giam lỏng nàng, nàng như một con chim trong lồng, cá trong chậu vậy.
Đối với Mục Niệm Từ, đây là một sự dày vò, nàng lo cho phụ thân, lo cho bản thân mình, lo cho cả Đông Phương Bạch.
Nàng không biết hắn đắc tội Hoàn Nhan Phủ thì hắn có an toàn hay không?.
Nàng không có bất cứ thông tin nào về hắn, nàng không biết... hắn có phải chết

trong tay Hoàn Nhan Vương Phủ hay không?.
Nàng cũng không được gặp phụ thân, nàng không biết phụ thân có an toàn hay không, liệu phụ thân có làm việc gì nguy hiểm hay không?.
Sau này... nàng rốt cuộc được thả ra ngoài, cái này tất nhiên là nhờ Tây Thi chỉ là nàng không biết, nàng cũng không hiểu.
Sau khi được thả ra, nàng liền đi tìm phụ thân, sau đó nàng quen Quách Tĩnh dù sao trong khoảng thời gian đó Quách Tĩnh vẫn ở xung quanh thành Yến Kinh.
Khoảng thời gian ở cùng Quách Tĩnh, là khoàng thời gian nàng không biết làm sao.
Nàng có thể coi là con gái Dương gia, Quách Tĩnh lại là nam nhân Quách gia, Dương Thiết Tâm thật sự tận lực muốn nàng gả cho Quách Tĩnh, nàng không thich Quách Tĩnh nhưng lại không dám làm trái ý phụ thân, nếu không phải Quách Tĩnh thực sự trốn tránh mấy việc tình cảm này, Mục Niệm Từ cũng không biết hiện nay mình làm sao nữa.
Sau khi Quách Tĩnh rời đi đến Đào Hoa Đảo, Mục Niệm Từ ở gần phụ thân tại phụ cận Yến Kinh, việc tiếp theo thì Vô Song cũng biết, chính là lúc Mục Niệm Từ bị cuốn vào màn kịch của Thiên Đạo.

Quyển 2 Chương 244
Địa Ngục (1)

Một nữ nhân không còn gì cả.
Đây là nhận xét đúng nhất về Mục Niệm Từ hiện nay.
Không nhà không cửa, không nơi để đi, không nhà để về.
Không cha, không mẹ, đến cả cha nuôi cũng bỏ nhà mà đi.
Giờ phút này, đến cả tấm thân thanh bạch cũng không có.
Nàng thực sự có thể kìm hai hàng nước mắt hay không?, chỉ sợ bất cứ nữ nhân nào rơi vào hoàn cảnh của nàng, cũng không thể ngăn hai dòng lệ không chảy ra.
Mục Niệm Từ hiện nay trong đầu chỉ còn hình ảnh cuối cùng nàng thấy tại Yến Kinh.
Nàng thấy ánh mắt của phụ thân, nàng thấy máu, nàng thấy phụ thân đổ gục xuống.
Dương Thiết Tâm thật ra lúc đó chưa có chết, bằng vào y thuật của Vô Song hắn có thể cứu được Dương Thiết Tâm bất quá Vô Song sẽ không cứu Dương Thiết Tâm, hắn không có trách nhiệm và nghĩ vụ phải ra tay.
Dương Thiết Tâm theo cốt truyện vẫn còn có thể 'thở' vài hơi nữa, chí ít đến lúc Quách Tĩnh chạy đến thfi vẫn để lại được vài lời, đúng là Vô Song chém đầu Dương Thiết Tâm nhưng mà cũng chỉ coi là chấm dứt sớm vài hơi 'thở' của hắn mà thôi.
Dương Thiết Tâm chết, Vô Song tuyệt không có bất cứ cảm giác gì, Mục Niệm Từ cũng không biết Vô Song ra tay, trong mắt nàng phụ thân khi dùng mũi thương đâm vào mình, phụ thân đã chết.
Nàng lúc đó hoàn toàn bất lực, căn bản không thể bảo vệ được phụ thân, chỉ có thể đưa mắt ra mà nhìn.
Cái hình ảnh đó đến hiện tại vẫn cứ ám ảnh nàng.
Ngoài phụ thân ra... Mục Niệm Từ không thân cũng không thích.
Lúc này nghĩ đến bản thân mình thậm chí Mục Niệm Từ muốn tìm đến cái chết.
Nàng không biết đây là đâu, tại sao mình lại ở đây nhưng mà nàng biết một thân hoàn bích của nàng cũng không còn.
Nàng không biết kẻ lấy đi tấm thân hoàn bích của mình là ai, cái nàng biết chỉ là sự vô lực.
Tựa đầu vào một thân cây, cả người cứ nhẹ nhẹ mà run lên.
Nàng muốn đứng lên nhưng mà nàng cũng không làm nổi, thân thể đau đớn khôn cùng, cứ như thân thể này không còn thuộc về nàng vậy.
Thời gian dần trôi, Mục Niệm Từ cũng chẳng rõ mình ngồi đây bao lâu, nàng chỉ

biết bầu trời dần dần đen lại, có lẽ đã sẩm tối.
Nàng vãn gần như không thể động được, thân thể hoàn toàn vô lực, cho dù nàng muốn kết thúc sinh mạng của mình cũng không có cách nào, đến cả muốn chết cũng làm không nổi, đây là bi ai cỡ nào?.
Thật ra Mục Niệm Từ cũng không biết hiện nay nàng vẫn được tính may mắn, nếu không phải Tây Thi cố gắng dùng đạo lực bảo vệ nàng chỉ sợ thân thể nàng đã sớm tan nát, thuấn di chưa từng là một công việc nhẹ nhàng.
Thuấn di có liên quan rất lớn đến không gian, việc bẻ cong không gian vượt qua khoảng cách chính là thuấn di.
Trước khi học được thuấn di tốt nhất phải học được làm sao để thân thể chịu đựng được không gian va chạm, không gian bẻ cong cùng không gian xuyên thấu, nếu không chắc chắn phải chết.
Cơ thể Vô Song vốn đã rất biến thái lại thêm đang ở trong trạng thái Tam Long, kể cả như vậy hắn cũng đau ê ẩm về phần thân thể Mục Niệm Từ càng không cần nói, cho dù có Tây Thi bảo hộ nàng cũng ở rất gần tình trạng tan vỡ.
Trong không gian yên tĩnh, lúc này đột nhiên có âm thanh xuất hiện.
Mục Niệm Từ ánh mắt khẽ run lên, nàng cố gắng mở mắt nhìn về phương hướng có tiếng động, sau đó quả thật từ trong rừng có một thân ảnh chậm rãi đi ra.
Mục Niệm Từ thực sự rất sợ, rất sợ tên dâm tặc kia lại quay trở về đồng thời nàng cũng rất khó hiểu, chuyện ‘nam – nư’ chẳng nhẽ đau đến mức này?.
Nàng lúc trước bất tỉnh nhân sự vì vậy không có cảm giác gì, nàng thậm chí còn âm thầm thấy may mắn, chút ‘di chứng’ mà còn đau thế này thì nguyên bản cơn đau còn đến mức nào?.
Nàng thậm chí thực sự bội phục toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ, dĩ nhiên chịu được cái việc này.
Bỏ qua hết những suy nghĩ ‘không đúng, Mục Niệm Từ nhìn về phía thân ảnh xuất hiện trong cánh rừng, sau đó trong mắt đều ngập tràn bất ngờ.
Đây không phải là dâm tặc trong suy nghĩ của nàng, thậm chí là một tăng nhân.
Tăng nhân mặc áo cà sa, vừa nhìn đã thấy cực kỳ không tầm thường đồng thời trong đầu Mục Niệm Từ - tăng nhân mặc định là người tốt.
Vì trời có chút tối, Mục Niệm Từ không nhìn rõ dung mạo của đối phương tuy nhiên nàng có chút thở ra, trong lòng lại an tâm hơn không ít, dù sao gặp một lão tăng nhân vẫn tốt hơn nhiều gặp một tên dâm tặc.
Tăng nhân đi ra khỏi cánh rừng, cũng nhìn thấy Mục Niệm Từ, sau đó liền tiến về phía nàng.
Bất kể là tăng nhân hay Mục Niệm Từ đều không phát hiện ra, Vô Song đang ở trên một thân cây gần đó, ánh mắt mang theo vài phần đăm chiêu.
Vô Song sẽ không thể bỏ mặc Mục Niệm Từ mà di chuyển quá xa khu vực này, hắn vì thế cũng không dám chắc chắn trong cánh rừng không có người dù sao

phạm vi thăm dò của hắn rõ ràng cũng không lớn.
Tiếp theo trong lúc đang thăm dò khu vực xung quanh, Vô Song rốt cuộc phát hiện ra tăng nhân này chỉ là đối phương có chút đặc biệt.
Tại sao lại đặc biệt?, Vô Song cảm thấy khí tức quen thuộc trên người đối phương.
Khí tức quen thuộc cũng không phải là do Vô Song đã gặp mặt qua kẻ này mà là vì trên người đối phương tồn tại ma khí, tăng nhân sao có thể có ma khí bám trên người?.
Dĩ nhiên đây là Ma Sơn, quả thật khó lòng phân biệt được, Vô Song cũng không dám chắc đây có phải điều bình thường của Ma Sơn hay không vì vậy vãn quyết định án binh bất động, quyết định nhìn một chút đối phương muốn làm gì.
Chỉ thấy tăng nhân này bước về phía Mục Niệm Từ, ánh mắt từ đầu đến cuối quan sát nàng, trong ánh mắt thậm chí có tham lam, có cả sắc dục.
Ánh mắt thậm chí không hề che dấu chút nào, rõ ràng đến mức Mục Niệm Từ không thể không thấy.
Mục Niệm Từ thật sự hoảng lên, khi tăng nhân lại gần nàng, nàng mới có thể thấy trong ánh mắt của hắn chứa bao nhiêu tham lam, bao nhiêu dục vọng.
Sợ hãi đến mức nói không nên lời, Mục Niệm Từ cố gắng lùi về phía sau nhưng thân thể nàng cũng đâu có thể cử động được?.
“Khà khà, mỹ nhân không cần chạy, không cần chạy, vận khí của ta thực sự không tệ, thực sự không tệ mà”.
Tăng nhân bước tới, bàn tay to lớn đưa ra muốn chạm vào áo Mục Niệm Từ, ánh mắt càng ngày càng dâm dục.
Nhìn ánh mắt cảu tên tăng nhân này, Vô Song lại nhớ về đám người Huyết Đao Môn.
Trong lúc Mục Niệm Từ thật sự cảm thấy bất lực, thì trong ánh mắt nàng từ bao giờ lại hiện lên thân ảnh tên dâm tặc kia.
Vẫn là bạch y áo khoác đen, vẫn là mái tóc màu trắng đặc biệt, hắn cứ như vậy xuất hiện sau lưng dâm tăng.
Tăng nhân kia không phát hiện ra Vô Song xuất hiện bất quá khi mà khí thế Vô Song khóa chặt hắn, hắn không thể không quay đầu lại, giọng nói cực kỳ sợ hãi.
“Ngươi... ngươi là ai? “.
Nói xong hắn cũng mặc kệ Vô Song có trả lời hay không, lấy một chân làm trọng tâm mà xuất quyền, một quyền nện thẳng vào khuôn mặt của Vô Song.
Vô Song cũng không tránh, hắn chỉ đưa một tay ra đỡ, dùng bàn tay chặn lại quyền dầu của đối phương để rồi ánh mắt hơi hơi cau lại.
“Phế vật như ngươi không ngờ lại là luyện thể cao thủ?”.
Nói xong Vô Song lại biến chiêu, tăng nhân chỉ cảm thấy có một sức mạnh khổng khiếp đè chặt lấy cổ tay mình, Vô Song sau đó kéo hắn lại, một chỉ điểm

giữa ngực đối phương.
Một chỉ này không có bất cứ sát thương gì nhưng Vô Song cũng cực kỳ tự tin, tự tin đối phương sẽ rất thảm.
Đây là lần đầu Vô Song sử dụng Sinh Tử Phù, hắn liền muốn kẻ này sống không được, chết cũng không xong.
Dám đụng vào nữ nhân của hắn?, thực sự chán sống?.
Sinh tử phù nhập thể lập tức làm tăng nhân này run lên, hắn chỉ cảm nhận được một loại khí lạnh chạy dọc cơ thể tuy nhiên việc tiếp theo lại làm Vô Song kinh ngạc.
Vô Song cực kỳ tin tưởng Sinh Tử Phù, hắn chưa từng hoài nghi cái thủ đoạn này thậm chí hắn cũng biết khi Sinh Tử Phù nhập thể thì gần như không có thuốc nào cứu được.
Vô Song còn đang tưởng tượng đối phương đau đớn lăn lộn không muốn sống thì tăng nhân này cử động, một tay vậy mà đánh về phía Vô Song.
“Cút cho lão tử”.
Hắn gầm lên một tiếng rồi ra quyền, căn bản chẳng có chút biểu hiện chúng Sinh Tử Phù gì.
Uy lực cộng kích của đối phương không cao, Vô Song cũng không quan tâm, hắn chỉ xoay người một cái, thân hình như ma mị vòng qua đối phương, một chân đạp thẳng xuống cẳng chân ác tăng.
Đạp một cước này đáng lẽ ra có thể đạp gãy chân ác tăng, Vô Song thật sự rất tự tin với khả năng khống chế của chính mình tuy nhiên sau khi đạp xuống... dĩ nhiên không thể đạp gãy xương kẻ này.
Vô Song không hiểu gì cả bất quá tăng nhân đã rất nhanh quay đầu lại, một quyền tấn công tiếp vào mặt Vô Song, hơn nữa trong mắt lại càng ngày càng điên cuồng.
“kỳ lạ”.
Vô Song ánh mắt bắt đầu trở nên chăm chú, biến quyền thành chưởng, một chưởng ấn vào ngực đối phương.
“Dương Ca Thiên Quân”.
Một chưởng này quả thực có tác dụng dù sao tăng nhân này thực lực thật sự rất tệ, ngoại trừ việc thân thể biến thái vượt xa đồng cấp ra.
Người này chung quy lại cũng chỉ là nhất lưu cao thủ nhưng mà thân thể vậy mà không thua kém gì tông sư cấp bậc.
Dính một Dương ca Thiên Quân, đối phương như quả bóng bị đánh bay đi, miệng gào thét đau đớn.
Thân hình đập mạnh vào một thân cây, phun ra một búng máu.
Chính cái búng máu này lại làm Vô Song dừng tay lại, cực kỳ nghi hoặc.
Máu của đối phương vậy mà màu đen?.

Ác tăng tất nhiên cũng biết mình không phải đối thủ của Vô Song, hắn như điên như cuồng cắm đầu bỏ chạy.
Vô Song sao có thể cho đối phương chạy?, cảm nhận được kẻ này đặc biệt, Vô Song sao có thể cho đối phương rời đi.
Vô Song lao nhanh về phía trước, như quỷ mị hiện ra bên cạnh ác tăng, sau đó một chân đá thẳng vào cẳng chân đối phương, một đạp này chính là toàn lực.
Một đạp xuống, trực tiếp đạp gãy chân kẻ này.
Một đạp lòi ra tận xương đồng thời Vô Song cũng thuận tay phóng ra vài cái Sinh Tử Phù.
Sinh Tử Phù mất tác dụng một lần, hắn không tin còn mất tác dụng lần thứ 2, lần thứ 3.
Ác tăng này thực sự cho Vô Song rất rất nhiều điều kỳ lạ, kẻ này vậy mà tiếp tục không chịu tác động của Sinh Tử Phù?, SInh Tử Phù tiến vào trong cơ thể đối phương cứ như tiến vào đáy biển vậy, tuyệt không có tác dụng.
Ánh mắt hướng một chút về phía chân đối phương, ngay cả phần xương lòi ra cũng chuyển thành màu đen.
Đây là cái loại xương gì?.
Máu màu đen?, xương màu đen?, chẳng nhẽ là quái nhân?.
Ở xương của đối phương thậm chí lại còn xuất hiện ma khí?.
Không cách nào chạy được, ác tăng ôm phần chân bị gãy mà kêu gào, hắn hướng ánh mắt long song sọc về phía Vô Song.
“Một nữ nhân mà thôi, ngươi vì cái gì phải như vậy?, nữ nhân kia rốt cuộc cũng như chúng ta mà thôi, ngươi cũng như ta, có gì hối tiếc?”.
Kẻ này chưa nói dứt lời, Vô Song đạp thẳng vào mặt hắn, một cước này thật sự làm đối phương bất tỉnh nhân sự.
Đối phương bất tỉnh, Vô Song mới ngồi xuống, đưa hai ngón tay ra chạm vào cổ đối phương, rồi bắt đầu trực tiếp lấy đồ nghề ra mà thi châm.
Vô Song cũng rất nhanh mà thu tay lại, trong ánh mắt không khỏi co rút lại.
Kinh mạch của đối phương hoàn toàn không giống con người thậm chí có rất nhiều kinh mạch, rất nhiều huyệt đạo... bị xóa đi.
Cái này là một việc cực kỳ kinh khủng, huyệt đạo thay đổi phương vị thì Vô Song cũng làm được nhưng mà xóa huyện đạo đó ra khỏi cơ thể thì là chuyện gì xảy ra?.
Lại nhìn đến ma khí từ xương của đối phương đang tỏa ra, Vô Song trong lòng liền có một cái suy nghĩ đáng sợ.
“Kẻ này... chẳng nhẽ là cương thi?”.
Cương thi đương nhiên không đúng cho lắm dù sao đối phương mặt ngoài vẫn giống con người, đồng thời mấy lời mà hắn nói lúc trước... Vô Song vẫn là rất động tâm.

Hiện nay Vô Song chỉ có thể nghĩ được một điều duy nhất, kẻ này đang bị biến đổi.
Bên ngoài hắn vẫn là con người nhưng bên trong đã thay đổi, bên trong dần dần không còn going con người... đến khi bên trong hoàn toàn thay đổi, cũng là lúc thay đổi phần bên ngoài.
“Ma Sơn, quả thực không hổ là Ma Sơn”.
Vô Song đương nhiên suy nghĩ không sai, đây là một trong hai cách tạo thành Thi Ma.
Cách thứ nhất, Thi Ma được tạo nên từ xác chết nhiễm Ma Khí, được Ma Khí cải tạo.
Cách thứ hai, Thi Ma Đến từ chính người sống bị nhiễm Ma Khí, được Ma Khí cải tạo.

Quyển 2 Chương 245

Địa Ngục (2)

Vô Song xin thề với trời, chưa có bao giờ hắn muốn mổ xẻ một người thế này.
Vô Song nắm giữ Dược Vương Phần Thiên đương nhiên hắn không thiếu kiến thức về con người thậm chí là ‘mổ’ cơ thể người, đáng tiếc hắn chưa có cơ hội trực tiếp thực hành như thế này.
Dĩ nhiên cũng xuất phát từ Mục Niệm Từ đằng sau lưng, hắn khôn muốn hình ảnh của hắn trong lòng nàng trở nên xấu hơn nữa.
Tại thời đại này... phải là nhân vật cùng hung cực ác thế nào mới mổ xẻ cơ thể con người?.
Mổ xẻ con người là hành động cực kỳ kinh tởm, tuyệt đối không liên quan gì đến y học.
Thở ra một hơi, Vô Song lại cúi người xuống cắm vài cây châm trên người đối phương.
Vì bên trong thể nội của đối phương đã thay đổi rất nhiều mới khiến cho SinH Tử Phù không cách nào ảnh hưởng đến đối phương, thủ đoạn điểm huyệt hay châm cứu bình thường căn bản cũng không có tác dụng gì cho lắm vì vậy Vô Song trực tiếp cắm cây ngân châm xuyên thấu vào thịt, cắm thẳng vào bó cơ của ác tăng.
Vô Song cũng không chắc cách này có thể ngăn cản được đối phương cử động cơ mà hắn không quan tâm, kẻ này đã bị đá gãy một chân, muốn chạy cũng không làm được.
Vô Song làm xong tất cả mới quay lại nhìn Mục Niệm Từ, chỉ thấy nàng đang sợ hãi nhìn mình.
Đối với nàng khẽ mỉm cười, Vô Song chậm rãi lại gần nàng.
Mục Niệm Từ nhìn thấy động tác của Vô Song liền cảm nhận được sự bi ai.
Vì cái gì dâm tặc rời khỏi lại gặp dâm tăng?.
Vì cái gì người xuất hiện cứu nàng khỏi dâm tăng không phải vị đại hiệp nào mà lại là dâm tặc?.
“Ngươi.. ngươi đừng lại đây, đừng động vào ta”.
Thú thật nàng vẫn sợ dâm tặc hơn là dâm tăng dù sao cơ thể nàng đau đớn thế này chính là gì ‘dâm tặc’.
Nàng không dám nghĩ ‘dâm tặc’ nếu lại làm việc đó thì nàng sẽ ra sao, có bị hắn trực tiếp làm chết hay không?.
Mục Niệm Từ dĩ nhiên không thể nào chạy thoát được Vô Song, cho dù nàng có ngàn cái không muốn, vạn cái không muốn thì Vô Song rốt cuộc vẫn bế nàng

lên.
“Dâm tặc, thả ta xuống, thả ta xuống”.
Nhìn biểu hiện của Mục Niệm Từ bản thân Vô Song lại nhớ đến một câu làm hắn phì cười sau đó cũng đầy vô lại mà lên tiếng.
“Nàng kêu to lên, nàng có hét gãy lưỡi cũng tuyệt không có ai đến cứu nàng, hôm nay nàng liền là của ta rồi”.
Bế Mục Niệm Từ lên, Vô Song rất nhanh phi thân vào bên trong rừng.
Mục Niệm Từ muốn thoát khỏi tay Vô Song lắm nhưng mà nàng làm gì có sức lực, hai tay muốn đẩy Vô Song ra nhưng lại vô lực, nhìn động tác của nàng cứ như thê tử đám bám lấy ngực trượng phu vậy.
“Khốn kiếp, dâm tặc ngươi tốt nhất liền thả ta ra, nếu không sau này ta nhất định sẽ giết...”.
Mục Niệm Từ chưa nói xong liền không cách nào lên tiếng được nữa, Vô Song vậy mà hạ môi xuống, chiếm lấy đôi môi của nàng.
Đương nhiên cũng chỉ là môi cùng môi mà thôi, Vô Song thực sự không dám tiến xa hơn, hắn đương nhiên tin tưởng Mục Niệm Từ có thể cắn đứt lưỡi hắn.
Mục Niệm Từ lúc này đầu óc như nổ tung, đây... là nụ hôn đầu tiên của nàng.
Đến khi Vô Song rời môi ra, khuôn mặt Mục Niệm Từ đã đỏ lựng lên.
Vô Song lúc này nhìn Mục Niệm Từ trong lòng lại có vài cái suy nghĩ tuyệt đối không tốt đẹp gì.
Hắn từng tưởng tượng ra cảnh khi hắn trở về thế giới cũ, để Quách đại hiệp nhìn thấy Dung nhi không biết có biểu cảm gì?.
Lần này hắn lại có thêm một suy nghĩ, nếu sau này Dương Quá thấy Mục Niệm Từ... rốt cuộc là cái biểu cảm gì?.
Hắn có phải quá tàn ác không?.
......
“Ngươi làm gì, khốn khiếp, dâm tặc, thả ta ra, thả ta.. “.
Một lần nữa, Vô Song lại hạ môi xuống, hắn cứ như hoàn toàn muốn nuốt chửng đôi môi của Mục Niệm Từ vậy, nàng gần như không cách nào thở được.
Sau nụ hôn thứ hai, trong mắt Mục Niệm Từ một lần nữa chảy xuống nước mắt, nàng cảm thấy mình bị khi nhục, mình bị nhục nhã.
Hai tay nắm chặt vạt áo của Vô Song, hai mắt rung rung, nàng rất muốn mở miệng mắng chửi hắn nhưng nàng lại sợ.., nàng sợ hắn hôn nàng.
Vô Song như hiểu ý của Mục Niệm Từ, hắn phá lên mà cười.
“Nàng yên tâm, ta rất ôn nhu, nàng cứ mắng chửi ta một câu, ta liền hôn nàng một lần, công bằng không?”.
Mục Niệm Từ đầy hận thù mà nhìn Vô Song, sau đó trực tiếp lựa chọn quay mặt đi, nàng lúc này phi thường tức giận, bộ ngực liền trở nên phập phồng.
Cho dù nàng cực kỳ uất ức nhưng đúng là nàng không dám lên tiếng, nàng thực

sự có chút sợ Vô Song.
Việc tiếp theo trong ánh mắt khó tin của Mục Niệm Từ, nàng chỉ thấy Vô Song bế nàng đến một mảnh đất trống rồi từ tự hạ nàng xuống, trước mặt nàng từ bao giờ đã có một đống cửi đặt sẵn, cùng vài xác thỏ đặt trên những tấm lá bản rộng.
Tất cả những thứ này đều do Vô Song chuẩn bị, hắn cũng không thể để mình cùng Niệm Từ bị đói.
Có một điều rất quan trọng mà hiện nay Vô Song mới phát hiện ra, tên ác tăng kia trong người có ma khí rất nặng nhưng mà trong người mấy con thỏ này thì không giống vậy, bọn chúng hoàn toàn bình thường.
“Chẳng nhẽ ma khí chỉ có tác dụng với con người? “.
Cái suy nghĩ này hiện lên làm Vô Song tương đối đồng ý, nếu coi ma hóa là một loại bệnh thì có rất nhiều bệnh ở hậu thế chỉ con người mắc phải, động vật hoàn toàn không có ván đề gì.
Thế là trong ánh mắt kinh ngạc của Mục Niệm Từ, Vô Song bắt đầu vì nàng mà xuống bếp.
Khả năng nấu nướng của Vô Song thế nào không phải nói bất quá lại không có gia vị, hắn chỉ có thể nướng thịt rất bình thường bất quá vị đúng là không quá tệ, ít nhất trong rừng hắn vẫn tìm được vài thứ tạo mùi, thịt vẫn rất mềm, rất thơm.
Vô Song tổng cộng nước hai con thỏ, sau đó đặt lên hai tán lá lớn, chậm rãi bưng về phía Mục Niệm Từ.
“Ngoan, ăn đi, cả ngày nàng chưa ăn gì rồi”.
Mục Niệm Từ ném cho Vô Song một cái lườm, nàng thực sự cũng cảm thấy đói nhưng mà nàng sao có thể ăn?, đối mặt với một tên dâm tặc như Vô Song, nàng tuyệt chẳng muốn nhận cái gì từ hắn.
Nào ngờ câu nói tiếp theo trực tiếp làm Mục Niệm Từ có xúc động muốn cắn lưỡi.
“Nàng có hai lựa chọn, một là tự mình ăn, hai là ta dùng miệng bón cho nàng, nàng lựa chọn phương án nào ta đều vui vẻ mà chấp nhận”.
Mục Niệm Từ nhìn Vô Song, sau đó rốt cuộc mở miệng.
“Dâm tặc, vô.. “.
Lại một lần nữa, nàng bị Vô Song chiếm lấy đôi môi.
Mãi một lúc sau, Vô Song mới thả môi của nàng ra, cười cực kỳ tà mị.
“Ta đã bảo rồi, nàng mở miệng mắng ta một câu, ta liền hôn nàng một cái, không phải sao?”.
Mục Niệm Từ thở hổn hển, môi nàng thậm chí bị Vô Song hôn sưng lên.
Tất nhiên nàng không biết nói gì mới đúng, nàng rốt cuộc vẫn quyết định im lặng, nhận phần thịt thỏ của mình.
Nàng nhìn nhìn con thỏ nướng một chút, cắn răng một cái liền động thủ, đầu tiên muốn xé một cái đùi của nó ra, dù sao nàng cảm thấy con thỏ này quá lớn, nàng

sao có thể ăn hết?.
Nàng thậm chí hoài nghi tên dâm tặc này muốn nàng chết no.
Xé xong một cái đùi thỏ, nàng liền nâng tay lên nhưng rất nhanh sắc mặt giật giật lại hạ tay xuống.
Tay của nàng... hay nói đúng hơn là phần khớp vai vậy mà không nâng lên nổi.
Vô Song cũng phát hiện ra điểm này, liền quan tâm hỏi.
“Đau như vậy sao? “.
Mục Niệm Từ gật đầu sau đó rất nhanh nhớ ra là Vô Song hỏi nàng, lập tức lườm hắn.
“Ngươi còn dám hỏi?, không phải là ngươi khiến ta ra nông nỗi này sao?”.
Vô Song nào hiểu chuyện gì xảy ra có điều hắn lúc này cũng biết có lẽ Mục Niệm Từ đối với mình hiểu lầm cái gì đó, kết hợp với những hành động của nàng lúc trước, Vô Song liền có cảm giác ngờ ngợ.
Hắn cực kỳ chăm chú nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhìn đến mức làm Mục Niệm Từ không được tự nhiên, nàng cảm thấy ánh mắt của Vô Song rất có tính xâm hại liền quay đầu đi, không dám đối mặt với hắn.
Vô Song ké đầu lại về phía nàng, phả hơi nóng vào cái cổ trắng ngần của nàng mà nói.
“Ta làm gì, nàng nói rõ ra một chút xem?”.
Mục Niệm Từ nào dám nói mấy chuyện đó, nàng cũng không dám mắng Vô Song, nàng thật sự lại sợ Vô Song cưỡng hôn mình tiếp.
“Ngươi làm gì chẳng nhẽ ngươi không tự biết?”.
Vô Song liền phá lên cười, hắn cảm thấy Mục Niệm Từ thật ngốc, cũng thật quá sức dễ thương.
Nhẹ đưa tay ra chạm vào khuôn mặt hoàn mỹ của nàng, Mục Niệm Từ đương nhiên làm ra né tránh nhưng mà nàng sao cản được tay của Vô Song?.
Khi bàn tay của Vô Song chạm vào khuôn mặt nàng, theo động tác vuốt ve khuôn mặt của hắn, cơ thể nàng chậm rãi run lên.
“Đừng nói với ta, nàng tưởng ta lấy thân hoàn bích của nàng nha”.
Câu nói này của Vô Song làm Mục Niệm Từ suýt chút nữa tức chết, nàng quay ngoắt nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người, nàng đã sớm muốn chém Vô Song thành ngàn mảnh.
“Dâm tặc, ngươi còn dám nói?, ngươi rốt cuộc còn muốn mặt hay không?, ngươi rốt cuộc còn muốn khi dễ ta thế nào mới đủ? “.
Nàng lại một lần nữa muốn khóc, nước mắt lại chào ra.
Mục Niệm Từ bình thường không hay khóc, nàng không hiểu vì sao khi đối mặt với Vô Song, nàng lại hay khóc đến vậy.
Nàng lúc này nhớ phụ thân.
Nếu phụ thân còn sống nhất định sẽ giết chết tên dâm tặc này mà bảo vệ nàng.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người dưng dưng nước mắt, Vô Song trong lòng hiện lên một tia tiếc thương.
Tại sao Vô Song phải trêu đùa Mục Niệm Từ như vậy?, đây vốn không hợp với bản tính của Vô Song cho lắm, nhưng mà hắn cũng biết, nếu không có Mục Niệm Từ thì hắn điên mất.
Vô Song nhất định phải mượn một việc để làm phân tâm chính mình, nếu không hắn quả thực có thể làm ra những việ cbản thân hắn cũng không ngờ được.
Chỉ cần không có việc gì làm, hắn sẽ nghĩ đến Dung nhi.
Thiên Đạo đã đụng vào A Thanh một lần, hắn đã trải qua cảm giác để một khuôn mặt quen thuộc, để một tri kỷ biến thành kẻ thù, hắn nhất định không muốn trải qua cảm giác này thêm một lần nữa, hắn thực sự không dám nghĩ Thiên Đạo sẽ làm gì với Dung nhi.
Mỗi lần nghĩ đến hình ảnh này, Vô Song không dám nghĩ tiếp nữa.
Hắn đột nhiên đưa tay ra, ôm lấy eo của Mục Niệm Từ, hắn ôm chặt đến mức như muốn hòa nàng vào trong cơ thể của hắn vậy.
“Ở Yến Kinh, là ta cứu nàng “.
Mục Niệm Từ nghe xong câu này, nàng liền sững người đồng thời nàng cảm thấy Vô Song đang thay đổi, chít ít hắn lúc này có một loại khí chất làm nàng rung động.
Nàng không nhìn thấy dung mạo của Vô Song nhưng mái tóc trắng cùng ánh nhìn xa xăm như xoáy xuyên tầng trời đêm, trong phút chốc Vô Song thật sự mê hoặc nàng.
“Hắn cứu mạng ta, ta lấy thân báo đáp... có lẽ sau này không ai nợ ai đi”.
Mục NIệm Từ trong lòng nghĩ đến câu này, quả thực đang tự an ủi mình đồng thời nàng cảm thấy một sự trống vắng.
Nàng lúc trước nghĩ đến tên dâm tặc này, nàng dành hết sự căm giận cho hắn, vì vậy trong lòng nàng có nơi hướng về.
Sau khi nói ra câu vừa xong, trong lòng chỉ có sự trống vắng.
Nàng hiện tại nên đi đâu?, nên làm gì?, nàng còn biết đi đâu, biết làm gì?.
Vô Song sau một lúc im lặng, hắn lại nói.
“Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại, hôm đó trên đài tỷ võ, cũng là ta đánh bại nàng”
“Hôm đó cũng là ta ra tay với Hoàn Nhan Khang, cũng là ta gây hại cho nàng”
“Niệm Từ, để ta chịu trách nhiệm với nàng được không?”

Quyển 2 Chương 246

Địa Ngục (3)

Đêm tại Ma Sơn thực sự cũng không tệ, ít nhất có trăng có sao, không khí cũng cực kỳ dễ chịu.
Nếu không phải Vô Song vẫn có thể cảm nhận được ma khí mơ hồ xuất hiện hắn tuyệt đối cũng chẳng nghĩ đến mình đang ở trong Ma Sơn.
Giờ phút này, hắn có chút im lặng, ở bên cạnh hắn Mục Niệm Từ cũng là im lặng có điều ánh mắt nàng có biến hóa rất nhiều.
Có bất ngờ, có không thể tin nhưng càng nhiều là rung động.
Cũng chẳng biết im lặng bao lâu, Vô Song là người phá vỡ cái không khí khó xử này, hắn dùng một tay nâng cái đùi thỏ lên, hướng về phía nàng.
"Ngoan, ăn đi ".
Động tác này của hắn thật sự làm Mục Niệm Từ đỏ mặt, nàng ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, rụt rè nói.
"Ngươi thật sự là Đông Phương Bạch?".
Vô Song thản nhiên nhìn nàng rồi gật đầu.
"Chính xác".
Mục Niệm Từ lại nghĩ nghĩ một chút, hướng ánh mắt nhìn về phía mái tóc của Vô Song.
"Màu tóc của ngươi không giống... tại sao tóc ngươi lại chuyển thành màu trắng rồi?".
Khẽ cười, tay vẫn cầm cái đùi thỏ nâng lên.
"Lần đó là ta dịch dung, tóc của ta vốn màu trắng, ăn nhanh đi, nguội liền không ngon".
Mục Niệm Từ vẫn dùng ánh mắt hứng thú rất lớn mà quan sát Vô Song. sai đó chậm rãi mở cái miệng nhỏ, khẽ cắn một cái, nàng rốt cuộc vẫn ăn rồi.
Nhìn cái miệng nhỏ của Mục Niệm Từ, Vô Song thật sự lại muốn hôn nàng một lần bất quá hắn cũng vẫn là nhịn được, cũng chỉ cười cười đầy ôn nhu giúp nàng ăn mà thôi.
Mục Niệm Từ thực sự ăn rất chậm, nàng ăn như mèo ăn vậy, mỗi miêng cắn chỉ từng chút từng chút một, đến một cái đùi thỏ nàng ăn cũng có cảm giác cố quá sức.
"Ta... ta không ăn được nữa, no quá rồi".
Nhìn cái đùi thỏ trong tay mình thậm chí còn chưa hết lại nhìn hai con thỏ nướng gần như vẫn nguyên vẹn ở đó, Vô Song có chút cười khổ.
Hắn đương nhiên sẽ không nói gì chê trách Niệm Từ, nữ nhân mà, ăn ít cũng là

dễ hiểu.
Hắn đưa một tay ra, từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn mỏng, bắt đầu vì Mục Niệm Từ lau miệng, khuôn mặt của hắn gần như dán lại khuôn mặt của nàng, khoảng cách giữa hai người gần vô cùng thậm chí Vô Song còn nghe được cả tiếng tim đập không ngớt của Niệm Từ.
Niệm Từ không giống Hoàng Dung, nàng bên ngoài có vẻ mạnh mẽ hơn, có vẻ chấp nhất hơn nhưng nàng thật ra yếu đuối hơn Hoàng Dung nhiều lắm, nàng cũng chưa bao giờ là người giỏi làm chủ cảm xúc, giỏi che dấu suy nghĩ của bản thân mình.
Nếu phải làm ra so sánh, Hoàng Dung là dạng nữ nhân có thể giúp nam nhân phát triển sự nghiệp, Niệm Từ là nữ nhân thiên hướng nội trợ, thiên hướng chăm chồng dạy con.
Không thể không nói, tại Xạ Điêu thế giới, sự tồn tại đối lập của Mục Niệm Từ cùng Hoàng Dung cực kỳ thú vị, hai người đại diện cho phong kieenens cùng hiện đại.
Vô Song buông cái đùi thỏ trên tay ra, cũng dùng khăn lau tay của mình, đầy ôn nhu hỏi nàng.
“Thân thể còn đau không?”.
Mục Niệm Từ cúi đầu, lí nhí mà đáp.
“Đau, thân thể căn bản không cử động được”.
Vô Song gật đầu, một tay ôm lấy eo nàng, một tay nhẹ vỗ vai nàng.
“Thả lỏng cơ thể một chút, đừng chống lại, ta giúp nàng châm cứu, có thể giảm bớt một chút đau đớn, có lẽ ngày mai liền khá hơn một chút”.
Mục Niệm Từ lại thêm một lần nữa kinh ngạc nhìn Vô Song.
“Đông Phương Bạch... ngươi còn biết y thuật”.
Nói xong nàng lại mơ hồ cảm thấy gì đó, cái tên Đông Phương Bạch này thực sự rất hợp với nam nhân trước mặt, Bạch ở đây không phải là chỉ màu tóc sao?, màu tóc của Vô Song quả thực quá mức đặc biệt.
Ném cho Niệm Từ cái nhìn yên tâm, khóe miệng cong lên.
“Y thuật mà thôi, cũng không có gì xa lạ, ngoan nằm xuống, thả lỏng cơ thể một chút”.
Mục Niệm Từ cũng không chống lại Vô Song nữa, nàng ngoan ngoãn dịch chuyển cơ thể nằm xuống nền đất, sau đó để Vô Song thi châm trên người nàng.
Châm cứu thuật đúng là điều trị cơ thể rất tốt, quả nhiên không mất bao lâu Mục Niệm Từ liền cảm thấy thoải mái hơn không ít bất quá mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, nàng càng ngày càng buồn ngủ, rốt cuộc cũng không chịu được nữa mà thiếp đi.
Mục Niệm Từ sau khi thiếp đi, Vô Song liền thu tay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về một phương hướng cách đó không xa.

“Không thể không nói, cho dù không biết ngươi là ai nhưng mà ta tương đối vừa mắt với ngươi, đợi ở đó bao lâu rồi, ra đi? “.
Vô Song vừa dứt lời, từ trong bụi cây lay động một chút, một thân ảnh chậm rãi mà bước ra.
Người này Vô Song không quen không biết nhưng mà hắn tương đối làm Vô Song cảm thấy thú vị.
Kẻ này đã xuất hiện ở đây trong thời gian tương đối lâu, chí ít là từ lúc Niệm Từ mở miệng ăn miếng thịt thỏ nướng đầu tiên, hắn đã xuất hiện.
Người này cũng không phải đến nghe lén hay quan sát gì Vô Song cả, hắn vừa xuất hiện thậm chí cố tình phóng ra một tia khí thế, vì vậy Vô Song mới có thể dễ dàng phát hiện ra đối phương.
Người này rõ ràng không muốn gây phản cảm với Vô Song cũng không muốn xen vào giây phút lãng mạn của Niệm Từ cùng Vô Song.
Đối phương thật sự có ý tứ.
......
Người xuất hiện một lần nữa là tăng nhân có điều trang phục khác tên ác tăng lúc trước.
Ác tăng lúc trương mặt áo vải, thoạt nhìn giống người Trung Nguyên về phần người này mặc một thân ma bố, có vài phần giống tây tạng lạt ma.
Người này vừa đến, cũng không kiệng dè gì mà ngồi xuống, dưới ánh lửa có thể thấy được dung mạo người này cũng không lớn, cũng chỉ khoảng chưa đến 30 tuổi.
Dĩ nhiên với cao thủ chân chính không cách nào từ dung mạo để phán đoán tuổi tác.
Kẻ này vừa ngồi xuống, khí tràng chưa ra nhưng lại cho Vô Song cảm giác rất mạnh, chỉ sợ gặp cao thủ.
“Bần tăng là cao tăng đến từ Thổ Phồn, nay đi qua nơi này bụng đói kêu meo meo, thí chủ không biết có thể cùng bần tăng chia sẻ chút mỹ thực này không?”.
Vô Song nghe vậy liền phì cười, người này tương đối thú vị.
“không phải người xuất gia không sát sinh sao?”.
Vị lạt ma kia nhanh chóng cười cười.
“Bần tăng đúng là không sát sinh, là thí chủ sát sinh không phải sao?”.
Vô Song lần này gật đầu, hắn cũng không phải dạng người ăn nhiều, ăn con thỏ vốn của Mục Niệm Từ đã đủ, con còn lại liền đẩy hướng lạt ma.
Lạt ma tiếp nhận thịt thỏ, cũng chẳng ngại nóng trực tiếp lấy hai tay nâng lên, dùng răng cắn mạnh.
Nếu Mục Niệm Từ ăn như mèo thì kẻ này ăn chẳng khác gì hổ, cả một con thỏ bị hắn cắn vài lần liền lộ rõ ra cả xương.
Nhìn hắn ăn... Vô Song thậm chí mất cả hứng ăn.

Ăn xong phần của mình, lạt ma lại nhìn đến con thỏ của Vô Song, lúc này Vô Song cũng chỉ vừa vặn xăn xong một cái đùi mà thôi.
Tất nhiên cái ánh mắt này của hắn khó mà che dấu được Vô Song, Vô Song thản nhiên lắc đầu.
“Không phải chứ, cao tăng Thổ Phồn ngươi chẳng nhẽ còn muốn nốt cả phần thức ăn của ta sao?”.
Lại ma nghe vậy sắc mặt hơi đỏ lên có điều hắn lại như đang nghĩ gì đó, một tay đánh thật mạnh vào đùi mình.
“Ha ha, bần tăng quên mất muốn hỏi thí chủ một câu”.
Không đợi Vô Song đáp lại, người này liền nói.
“Thí chủ trên thân Ma Khí rất nặng, ắt hẳn cũng đã biết việc gì xảy ra với mình, cái gì sơn hào mỹ vị thí chủ ngươi cũng không thể nào cảm thụ được, chi bằng nhường con thỏ này cho bần tăng, sau đó bần tăng liền chậm rãi đưa thí chủ quy thiên thế nào?”.
“Thí chủ vì nhân loại chiến đấu với ma vật, bần tăng vạn phần cảm khái có điều thí chủ hiện nay đã không thể cứu được, bần tăng liền dẫn độ thí chủ đến Tây Thiên Cực Lạc, dùng phật pháp của bần tăng sưu hồn phổ độ đưa thí chủ sang Tây Thiên vẫn là làm được, không biết ý thí chủ ra sao?”.
Kẻ này thực sự rất không tầm thường, hắn từ xa mà đến cũng chính là cảm nhận được ma khí của Vô Song.
Tất nhiên lúc này những cái mà hắn nói Vô Song vẫn chưa hiểu, hắn đầy hứng thú mà hỏi.
“Nga, hóa ra là vậy, đại sư từ xa đến đây chẳng nhẽ là để phổ độ ta?”.
Lạt ma kia cười cười mà gật đầu.
“Bần tăng cảm nhận được ma khí ngập trời, vốn tưởng một đầu Ma Thi lại xuất hiện nhưng hóa ra thí chủ vẫn chưa hoàn toàn nhập ma “.
“Bần tăng cũng cố ý quan sát thí chủ một phen, vừa vặn thấy cảnh thí chủ đối tốt với vị nữ thí chủ kia, trên người nữ thí chủ kia vẫn chưa bị ma khí nhập thần, vừa nhìn cũng biết là do thí chủ bảo vệ, sau này vị cô nương kia liền để bần tăng chăm sóc đi thôi, bần tăng hứa với thí chủ sẽ đem nàng ra khỏi Ma Sơn, sau này nhất định chiếu cố nàng một hai”.
Nói xong lại nhìn về phía con thỏ nướng kia, chép miệng một cái.
“Vì con thỏ này, bần tăng tuyệt đối làm rất nhẹ nhàng, thí chủ nhất định sẽ không đau”.
Vô Song suýt nữa phì cười, đối phương có lẽ cảm nhận được ma khí mà muốn đến đây giết Vô Song có điều giết người cũng có thể nói thành đạo lý bực này?, không hổ là cao tăng nhà phật.
“Ngươi vì cái gì nghĩ ta sẽ buông tay không phản kháng, hơn nữa ma khí nhập thân thì sao?, không phải hiện tại ta vẫn rất tốt đẹp sao?”.

Lạt ma khựng người lại, quan sát Vô Song từ đầu đến cuối, ánh mắt càng ngày càng nhíu chặt, rốt cuộc đầy ngưng trọng mà nói.
“Thí chủ ắt hẳn tinh thông phật đạo, đến tận bây giờ vẫn giữ được đầu óc thanh tịnh, thực sự làm bần tăng ngưỡng mộ không thôi nhưng thí chủ cũng nên hiểu, ma khí nhập thân là gì”.
“Thí chủ ma khí rất nặng, sát khí cực cường, chỉ sợ một đời này chém giết vô số, chỉ sợ dõi mắt khắp Trung Nguyên cũng là một nhân vật phong vân bất quá ma khí không quản thực lực của ký chủ thế nào, sau này thí chủ chắc chắn vẫn nhập ma, chỉ cần thí chủ nhập ma với thực lực của thí chủ thứ cho bần tăng nói thẳng, Ma Sơn lại xuất hiện một con Ma Thi, khi đó liền sẽ trở thành mối nguy hại cho loài người “.
“Theo bần tăng nhìn ra, thí chủ đầu óc vẫn thanh tịnh nhưng thể nội thí chủ quá nửa đã chuyển sang trạng thái của ma vật, qua vài ngày nữa đầu óc thí chủ càng trở nên mơ mơ hồ hồ rồi triệt để ma hóa, bần tăng nhân lúc này vẫn là xin ký chủ buông tay thôi chống cự, làm phúc cho nhân loại”.
Lạt Ma này xuất hiện có thể cho Vô Song rất nhiều thông tin.
Tại Ma Sơn này có lẽ chia thành ba loại trận doanh.
Trận doanh đầu tiên là nhân loại.
Trận doanh thứ hai là ma vật.
Trận doanh thứ ba là những người bị ma khí nhập thể, sau đó dần dần chuyển từ trận doanh thứ nhất sang trận doanh thứ hai.
Những người này hiện tại vẫn là cao thủ nhân loại nhưng chỉ cần bản thân không chịu được nữa, tất thành một đầu ma vật lợi hại, vì vậy mới có càng nhiều cao thủ nhân tộc muốn tìm ra người thuộc trận doanh thứ ba này mà liệp sát.
Nói tốt một chút, có thể làm người ta buông tay chịu trói, vì nhân loại mà hy sinh.
Nói không tốt, thực sự có đại chiến xảy ra.
“Vị cao tăng này nói rất có lý, vậy trước khi cao tăng độ hóa ta, có thể cho ta biết cao tính đại danh?”.
Lạt ma đơn giản chỉ cười cười, tính danh mà thôi cũng chẳng có gì không thể nói/.
“Bần tăng là cao tăng Thổ Phồn, thí chủ gọi ta Cưu Ma Trí là được”.
Nghe đến tên người này, Vô Song có chút mộng.
Dĩ nhiên lại gặp được danh nhân, hơn nữa còn là danh nhân tương đối ‘ngưu’.
Cưu Ma Trí... kẻ này quả thực có tư cách để đại diện trận doanh thứ nhất đi liệp sát những kẻ thuộc về trận doanh thứ ba.
Tạm không bàn về chiến lực chân thật nhưng Cưu Ma Trí có Hỏa Diễm Đao, bằng vào Hỏa Diễm Đao hắn ám toán người khác tương đối dễ dàng hơn nữa uy lực của Hỏa Diễm Đao có lẽ cũng chỉ dưới Lục Mạch một chút mà thôi, cực kỳ

không tầm thường.

Quyển 2 Chương 247
Địa Ngục (4)

Cưu Ma Trí tất nhiên không phải người xấu, trong Thiên Long Bát Bộ cũng khó mà nhận xét hắn tốt hay hắn xấu.
Bản chất Cưu Ma Trí có lẽ có chút giống Âu Dương Phong, vì võ mà điên cuồng, Cưu Ma Trí có thể dùng từ võ si để hình dung.
Cả cuộc đời muốn leo lên đỉnh cao võ đạo nhưng chính cái mộng tưởng đỉnh cao võ đạo đó lại đang trói chặt lấy Cưu Ma Trí, khiến Cưu Ma Trí ở trong một lồng giam vô hình mà vô pháp thoát ra.
Cưu Ma Trí một đời điên vì võ, si vì võ, sống vì võ đồng thời cũng tàn vì võ.
Lúc này Vô Song gặp mặt Cưu Ma Trí, đối mặt với người được coi là võ si này Vô Song vẫn tương đối bất ngờ.
Cưu Ma Trí hiện nay không giống trong tưởng tượng của Vô Song, chí ít không giống như trong phim, hắn vẫn còn đang rất trẻ tuổi, chỉ sợ còn trẻ tuổi hơn cả đám người Hoàng Dược Sư cùng Âu Dương Phong.
Nhìn một mặt trắng cùng nụ cười mang vài phần lương thiện thậm chí còn có vài phần ngây ngô.
Theo ngôn ngữ Trung Quốc mà nói có thể gọi là ‘con lừa troncj’.
Vô Song vốn không phải là người dễ có thiện cảm với ai đặc biệt là nam nhân bất quá đối với Cưu Ma Trí, hắn lần đầu lại thấy hứng thú về con người này.
20 năm sau, 30 năm sau rốt cuộc Cưu Ma Trí như thế nào thì Vô Song không biết nhưng mà hiện tại, Cưu Ma Trí thực sự thú vị.
Một điều quan trọng nữa, Vô Song cứ có cảm giác như mình lần thứ 3 xuyên không vậy.
Cái cảm giác này vô cùng vi diệu nhưng mà cũng không phải là không hợp lý.
Nghĩ mà xem, hắn vừa mới đến nơi này chưa được 1 ngày đã gặp không ít việc kỳ lạ, cho dù hắn chưa thấy cương thi, chưa thấy ma thi thậm chí là đế thi nhưng chỉ riêng việc biến đổi con người thành sinh vật khác... quả thực không khác gì thế giới mới toanh.
Tại vùng đất này, Thiên Đạo cũng không có cách nào nhúng tay, vậy có khác gì tại Ma Sơn có một thiên đạo khác?.
Ở bên ngoài là Thiên Đạo, ở trong Ma Sơn là Ma Vật thần bí, Vô Song căn bản không tin đám người Phật Môn có thể chống lại Ma Sơn.
Ma Vật vừa ra thì còn đánh con khỉ gì nũa?.
Phật giáo cùng Đạo giáo có thể chống lại Ma Vật gần như chắc chắn bọn họ có Thiên Đạo đứng đằng sau.

Nếu nhìn vào một điểm này vậy cũng không khác gì Ma Sơn là một thế giới riêng biệt, là một thế giới đang muốn xâm chiếm thế giới của Thiên Đạo ngoài kia.
Thiên Đạo mất tâm thì sẽ chết, Thiên Đạo ngoài kia đã không còn tâm, nó nhất định cách cái chết không xa.
Nếu coi Ma Vật là một Thiên Đạo khác, vậy có thể nói Ma Vật tồn tại thứ gọi là Tâm hay không?.
Mục tiêu của Ma Vật là nuốt chửng Thiên Đạo để phát triển thực lực của chính mình.
Mục tiêu của Thiên Đạo là đoạt tâm của Ma Vật để kéo dài sinh mạng của chính mình.
Cái suy nghĩ này vừa ra, Vô Song liền cảm thấy có khả năng rất lớn, cũng chính vì vậy hắn lại càng muốn hỏi Cưu Ma Trí nhiều việc hơn.
Từ việc Cưu Ma Trí xuất hiện thì đã nói rõ từ nơi của Vô Song đi tiếp muốn tìm thấy người cũng không khó nhưng Vô Song cũng không nghĩ tìm thấy ai có thể cường đại hơn Cưu Ma Trí.
Cưu Ma Trí thực lực chí ít cũng là ngũ tuyệt cấp cao thủ, cường giả đế vị không xuất hiện, liệu có mấy người có thể vượt qua được Cưu Ma Trí.
Nghĩ xong một điều này, Vô Song bất ngờ xuất thủ, cổ tay khẽ biến, một chiêu Ưng Trảo Công muốn bắt thẳng về phía cổ họng của Cưu Ma Trí.
Cưu Ma Trí vẫn luôn cười ha hả nhưng mà tốc độ cùng khả năng phản ứng chưa bao giờ chậm, tuy đang ngồi nhưng cả người lướt trên mặt đất, rất nhanh cách xa Vô Song.
Hai tay chắp lại, Cưu Ma Trí làm theo động tác mô phật mà nói.
“A di đà phật, buông bỏ đồ đao lập địa thành phật, thí chủ vẫn buông tay thì hơn”.
Vô Song nào thèm để ý mấy câu này, hắn mới không muốn thành Phật.
Hắn không có thành kiến gì với phật giáo nhưng mà đúng là kiếp trước để có thể rời khỏi chùa, rời khỏi việc ngày ngày tụng kinh chép sách, Vô Song hắn đã nỗ lực rất nhiều, bây giờ lại có người muốn hắn vào chùa tu phật?.
Vận dụng Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song không mất bao lâu đã vòng ra bên cạnh Cưu Ma Trí, một cước tung ra.
Cưu Ma Trí lấy một tay ra đỡ, một tay còn lại đưa ra, hắn muốn tóm lấy Vô Song.
Tốc độ của Cưu Ma Trí không bằng Vô Song nhưng kinh nghiệm thực chiến cực tốt, hắn một tay đưa ra vừa vặn khóa chết phương vị của Vô Song dù sao Vô Song một chân đang đá về hướng Cưu Ma Trí, cũng khó mà thu chân lại né tránh.
Ngay lúc này Vô Song đột nhiên lướt sang nghe theo một góc độ không tưởng,

vòng ra sau Cưu Ma Trí, biến quyền thành chưởng.
"Dương Ca Thiên Quân".
Một chưởng hỏa diễm ập thẳng vào sau lưng, Cưu Ma Trí sắc mặt khẽ biến nhưng hắn cũng không tránh, một tay cũng biến thành chưởng sau đó tự ép vào ngực mình.
Chưởng pháp của Cưu Ma Trí vô cùng thần diệu, hắn ép một chưởng vào ngực mình, chưởng khí xuyên qua ngực, đánh thẳng về sau lưng sau đó phá thể mà ra.
ĐỐi mặt với hỏa chưởng của Vô Song là một hỏa đao mạnh mẽ bắn ngược, nội lực của Cưu Ma Trí thậm chí còn mạnh hơn Vô Song một bậc, trực tiếp bức lui Vô Song hơn 3 bước mới có thể dừng lại được.
Cưu Ma Trí không giống Âu Dương Phong hay Hoàng Dược Sư.
Âu Dương Phong đi theo đường độc, không theo dương cương cũng chẳng theo âm nhu, đây là một loại dị lộ tuyến.
Về phần Hoàng Dược Sư, nội lực của bản thân cha vợ Vô Song cũng không phải là quá mức bá đạo gì, Hoàng Dược Sư có thể ngang sức ngang tài cùng những người khác trong Tứ Bá là vì võ kỹ tinh diệu bù lại chứ không phải thuần nội lực.
Cưu Ma Trí thì khác, Cưu Ma Trí mới là cường giả thuần nội lực hơn nữa nỗi lực đi theo con đường chí dương chí cương cực kỳ cương mãnh.
Hỏa Diễm Đao thực sự rất cường hoành, quan trọng hơn Hỏa Diễm Đao sau khi cùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng va chạm, ba động năng lượng sinh ra một mình Vô Song phải chịu đựng, đây có thể coi một điểm mà Hỏa Diễm Đao vượt qua Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Vô Song lùi lại cũng là lúc Cưa Ma Trí quay đầu, hắn hai tay mở rộng, gầm lên một tiếng.
Lần này mới chân chính là Hỏa Diễm Đao.
Một lần phóng ra chín đường đao khí đỏ rực như lửa, tuy tốc độ thực sự không sánh nổi với Lục Mạch Thần Kiếm nhưng uy lực của nó chắc chắn không hề thua kém, nhất là bản thân Hỏa Diễm Đao còn là quần thể công kích.
Thấy một chiêu này Vô Song hai mắt tỏa sáng bất quá hắn đúng là không sợ.
Hỏa Diễm Đao về một mặt nào đó còn hơn Lục Mạch Thần Kiếm nhưng mà né tránh Hỏa Diễm Đao lại dễ hơn nhiều.
Vận lên Lăng Ba Vi Bộ, trực tiếp lướt qua Hỏa Diễm Đao của Cưu Ma Trí, sau đó cũng chuyển toàn bộ trạng thái nội lực sang chí dương chí cương.
Tiếng long ngâm vang lên, một tiếng long ngâm này làm Cưu Ma Trí thất kinh đến biến sắc.
"Hàng Long Thập Bát Chưởng?".
Cưu Ma Trí dĩ nhiên không nhận nhầm, Vô Song đúng là xài Hàng Long Thập Bát Chưởng.

“Kháng Long Hữu Hối”.
Hỏa Diễm Đao không phải là tuyệt kỹ dùng cho cận chiến, khi Cưu Ma Trí bị áp sát, Vô Song đúng là muốn xem hắn sẽ làm gì?.
Cưu Ma Trí hiện nay cũng chưa biết Tiểu Vô Tướng Công, hắn làm ra lựa chọn làm vô Song tương đối bất ngờ, tay nắm chặt thành quyền, lấy quyền mà đối chưởng.
Trong phút chốc Vô Song như cảm thấy một cự lực khủng khiếp nện thẳng vào long ảnh của mình, sau đó nghiền nát luôn long ảnh vậy.
Một quyền, chỉ một quyền duy nhất Cưu Ma Trí liền đánh Vô Song bay đi thậm chí làm toàn bộ cánh tay hắn ê ẩm.
Về phần Cưu Ma Trí, hắn cũng lùi lại hơn 3 bước mới ổn định thân thể, cổ tay của hắn hiện nay cũng tương đối không dễ chịu.
Ánh mắt Cưu Ma Trí nhìn về Vô Song, càng ngày càng khó hiểu.
“Thân pháp thí chủ thực sự quá mức đáng sợ, vượt xa tốc độ Trí ta, chiêu đầu tiên sử dụng là Ưng Trảo Công của Thiếu Lâm, chiêu thứ hai sử dụng lại là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của Linh Thứu Cung, chiêu thứ tư lại là Hàng Long Thập Bát Chưởng của Cái Bang “.
“Thí chủ không ngờ lại am hiểu tạp học nhiều môn phái như vậy, thực sự làm bần tăng cảm thán không thôi”.
“Thí chủ chỉ cần dùng khinh công bản thân bần tăng liền vô pháp đuổi theo thí chủ, chi bằng chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa, bần tăng có thể trao đổi tuyệt học Hàng Long Thập Bát Chưởng của thí chủ với tuyệt học Mật Tông – Hỏa Diễm Đao hay không?”.
Tại Thiên Long Bát Bộ, Hàng Long Thập Bát Chưởng thật ra không có tiếng tăm gì.
Hàng Long Thập Bát Chưởng đúng là phi thường cường đại nhưng nên nhớ chỉ đến khi môn tuyệt học này vào tay Kiều Phong nó mới được nâng lên đỉnh cao, đợi đến khi Kiều Phong tự mình mang từ 28 chưởng giảm xuống 18 chưởng, cô đọng tinh hoa mà tự thành Hàng Long, ấy mới là Hàng Long mạnh nhất.
Kiều Phong tại Thiên Long tuy võ công cái thế nhưng không phải là lão bối giang hồ, Cưu Ma Trí cho dù cuồng với võ, si với võ nhưng hắn dù sao cũng là Quốc Sư Thổ Phồn, sao có thể hạ mình đến xin hậu bối trao đổi võ công?, vì vậy Cưu Ma Trí cũng chỉ hướng về Thiên Long Tự cùng Thiếu Lâm Tự mà thôi.
Tại thế giới này đương nhiên rất khác, Hàng Long Thập Bát Chưởng được cô đọng lại từ chính tay Hồng Thất Công, có thể nói Hồng Thất Công ‘cướp công’ Tiêu Phong đồng thời Hồng Thất Công cũng là nhân vật vang danh tứ hải, Cái Bang lại là đệ nhất đại bang, tự nhiên Hàng Long có thể mang ra trao đổi với Hỏa Diễm Đạo.
Dĩ nhiên là Vô Song sẽ không trao đổi võ công với Cưu Ma Trí, hắn cũng mới

chỉ nắm 15 thức Hàng Long, sao có thể trao đổi với Cưu Ma Trí?.
Hắn cũng có thể mang Thiên Sơn Lục Dương Chưởng ra nhưng làm việc này chính là khinh nhờn Đồng Lão, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến.
Thấy Cưu Ma Trí dừng tay, Vô Song cũng dừng tay đồng thời ánh mắt đầy hứng thú nhìn Cưu Ma Trí.
Cưu Ma Trí không ngờ mạnh kinh dị, hắn chỉ sợ còn mạnh hơn cả Tứ Bá, mạnh hơn cả Lý Thu Thủy.
Vô Song vốn nghĩ Cưu Ma Trí thực lực cùng Tứ Bá không khác bao nhiêu, dù sao hắn hiện nay còn tương đối trẻ nhưng chỉ qua vài chiêu, hắn liền biết Cưu Ma Trí chỉ sợ đã đạt đén ngũ tuyệt hậu kỳ.
"Cưu Ma Trí, ta rất thắc mắc, một quyền vừa rồi của ngươi sức nặng cực cường, không biết là thần công luyện thể gì?".
Nghe Vô Song khẽn, Cưu Ma Trí mặt mày liền đầy tự hào, gãi gãi cái đầu trọc lóc.
"Ha ha, thí chủ tuệ nhãn như đuốc, đây chính là trấn phái tuyệt học của Mật Tông chúng ta –Thích Già Trịch Tượng Công".
"Đương nhiên, đây là bất truyền võ học của Mật Tông chúng ta, bần tăng cũng không dám mang ra trao đổi a".
Vô Song có ấn tượng rất mơ hồ với Thích Già Trịch Tượng Công, thậm chí hắn gần như không có ấn tượng gì đây là một môn thần công cả.
Thích Già Trịch Tượng Công thật ra rất ít xuất hiện trong Kim Dung, đây là võ công của Ni Ma Tinh.
Võ công của Ni Ma Tinh cũng chỉ tầm tầm không có gì đặc biệt nhưng Thích Già Trịch Tương Công tuyệt không đơn giản.
Tại thế giới này, Mật Tông là một thế lực lớn nhất ở vực ngoai, là thế lực có thể so sánh với Thiếu Lâm Tự.
Mật Tông có hai đại luyện thể thuật là Thích Già Trịch Tượng Công cùng Long Tượng Bàn Nhược Công.
Long Tượng Bàn Nhược Công nhắm đến lực lượng con người, người luyện Long Tượng thì lực lớn vô cùng, lấy lực phá pháp, như long như tượng.
Thích Già Trịch Tượng Công thì lại nhắm đến khí huyết, khí huyết cực cường, biến khí huyết thành sức mạnh, biến sinh lực làm chiến lực, quyền nối quyền, mỗi quyền đều nặng tựa ngàn cân.
Mật Tông đời này có hai thiên tài, một người học Long Tượng, một người học Thích Già.
Long Tượng đương nhiên không ai khác ngoài Kim Luân Pháp Vương.
Thích Già liền thuộc về Cưu Ma Trí.
Một điều thú vị nữa mà Vô Song không biết là chiến lực của hai 'thiên tài' Mật Tông này.

Hai người này tiến vào Phật Sơn vài năm, lấy chiến nuôi chiến, cùng Ma Thi trong Ma Sơn đánh đến thiên hôn địa ám, càng chiến càng cường.
Trong thời gian vài năm ngắn ngủi, lấy sinh tử mài dũa chính mình, thực lực của hai người liền tăng như diều gặp gió, quả thực đã vượt qua Tứ Bá, đạt đến ngũ tuyệt đỉnh phong.
......
Nhìn mặt Cưu Má Trí dương dương tự đắc, Vô Song cũng cười cười.
Hắn không phải đối thủ của Cưu Ma Trí nhưng mà đây là khi hắn dùng thủ đoạn ‘bình thường’.
Cười cười, Vô Song lên tiếng.
“Cao tăng, ta đương nhiên không ham muốn Thích Già Trịch Tượng Công của ngươi, chúng ta trao đổi Hỏa Diễm Đao cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng được có điều trao đổi như vậy không vui cho lắm”.
“Chúng ta đánh cược đi”.
Cưu Ma Trí không hiểu, hỏi lại.
“Thí chủ muốn đánh cược ra sao?”.
Vô Song nhoẻn miệng cười.
“Chúng ta vẫn lấy võ công phân thắng bại đi thôi, yên tâm ta đảm bảo không bỏ chạy”.
“Nếu cao tăng thắng, ngoại trừ Hàng Long ra ta nguyện lấy khinh công của chính mình đưa cho cao tăng để trao đổi Hỏa Diễm Đao”.
“Nếu cao tăng ngươi thua, ta vẫn lấy Hàng Long ra trao đổi Hỏa Diễm Đao nhưng chỉ dùng 15 chiêu đầu trao đổi, như thế nào?”.
Cưu Ma Trí gãi gãi đầu, hắn không thấy có gì không đúng trong lời nói của Vô Song, hơn nữa hắn càng nghe càng sáng mắt.
Bất kể Cưu Ma Trí hay Kim Luân đều có điểm yếu là thân pháp, Cưu Ma Trí tận mắt thấy tốc độ của Vô Song liền thèm rõ rãi, nếu vừa lấy được Hàng Long vừa lấy được khinh công của Vô Song vậy liền là đại vận thậm chí hắn có thể lực ép Kim Luân, sau này dễ dàng tiếp quản Mật Tông.
Về phần thua?, chỉ cần Vô Song không chạy, hắn không tin mình sẽ thua.
“Thí chủ sẽ không rút lời chứ?”.
“Ta từ trước đến nay, chưa từng rút lời, có chơi có chịu”, Vô Song thản nhiên mà đáp.
Cưu Ma Trí nghe vậy, ánh mắt sáng lên.
“Hảo, vậy chúng ta cứ lấy thắng bại mà phân chia”.
Cưu Ma Trí vừa nói xong, hắn liền thấy Vô Song biến mất, sau đó một quyền nện vào mặt hắn.
Một quyền này trực tiếp đánh gục Cưu Ma Trí, đánh hắn nằm im một đống trên mặt đất, vô lực mà cử động, riêng phần miệng máu me be bét, thoạt nhìn Cưu

Ma Trí liền bị Vô Song đùng một quyền đánh cho thảm không thể tả.

Quyển 2 Chương 248

Cưu Ma Trí ở Ma Sơn đã đánh không biết bao nhiêu trận, chiến lực của hắn ngày qua ngày được đúc kết, nói thật cho dù Đồng Lão đích thân đến đây cũng chưa chắc đã dễ dàng thắng được hắn nhưng ai bảo hắn gặp Vô Song đây?.
Cưu Ma Trí chỉ cảm thấy một lực lớn vô cùng vô tận đánh lên cơ thể mình, nói thật bản thân Cưu Ma Trí gặp không biết bao nhiêu cao thủ lại xuất thân từ Mật Tông một nơi chuyên đào tạo luyện thể cao thủ mà hắn còn chưa gặp được sức mạnh cơ thể nào lớn như vậy.
Một quyền duy nhất, trực tiếp đánh cho Cưu Ma Trí không ngửa đầu lên nổi, nếu không phải thân thể hắn đủ cường, nhận một quyền này của Vô Song chỉ sợ trực tiếp ngất đi.
Cố gắng nhịn đau, ngửa mặt lên Vô Song sau đó ánh mắt liền ngập tràn sợ hãi.
“Ngươi... ngươi là đế thi”.
Cưu Ma Trí nói không sai, Vô Song quả thực hiện nay có thể coi là đế thi.
Đế thi có thể ngang hàng với đế vị cao thủ của nhân loại.
Vô Song ở trong trạng thái Tam Long cũng không thua kém bất cứ một đế vị cao thủ nào, đương nhiên về mặt kinh nghiệm hắn vẫn thiết rất nhiều để so được cùng đế vị cường nhân.
Nhìn thấy tam long của Vô Song, nội tâm Cưu Ma Trí ngay lập tức trầm lại.
Tại sao lại nói như vậy?.
Đầu tiên là lượng ma khí quá kinh khủng của Vô Song, ma khí của hắn thậm chí còn nhiều hơn đế thi mà Cưu Ma Trí gặp.
Thứ hai là hình dạng bên ngoài của Vô Song, toàn thân hắc hóa đồng thời sau lưng hắn hiện ra ba đầu hắc long gắn chặt vào sống lưng, ba đầu hắc long vốn không khác gì những sinh vật sống, vẻ ngoài của Vô Song hoàn toàn giống hệt với ác ma.
Thứ ba mới là cái làm Cưu Ma Trí sợ nhất, hắn sợ Ma Sơn lại cho ra một ‘sản phẩm’ mới.
Đế thi rất mạnh nhưng cộng đồng mọi người đều công nhận, đế thi mạnh nhưng còn cách đế vị cao thủ một khoảng cách rất lớn.
Đầu tiên đế thi không có suy nghĩ cụ thể, đế thi muốn trở nên mạnh mẽ, muốn có thể sử dụng toàn bộ thực lực của bản thân nó liền phải trải qua chiến đấu, nó liên tục trải qua chiến đấu liền thu được kinh nghiệm, kinh nghiệm càng nhiều, đế thi càng cường đại.
Thứ hai, đế thi mạnh ở thân thể siêu cấp biến thái ngoài ra về mặt võ học nó chưa từng được đánh giá cao, đế thi là loại cường giả giống với trạng thái của

Vô Song hiện nay, thuần tốc độ cùng sức mạnh cơ thể.
Thủ đoạn công kích của đế thi chung quy quá đơn điệu, vì nó quá đơn điệu nên chỉ cần hai ngũ tuyệt cao thru phối hợp tốt với nhau, chưa hẳn đã thua trong tay đế thi.
Hiện nay thì sao?, nếu Vô Song thật sự là đế thi thì đây hoàn toàn có thể là con đế thi hoàn hảo nhất, con đế thi... thậm chí không khác gì con người.
Cưu Ma Trí thật sự bị trạng thái hiện nay của Vô Song dọa sợ, quan trọng nhất hắn không hiểu Ma Sơn rốt cuộc có bao nhiêu con Đế Thi như Vô Song?.
Việc tiếp theo Vô Song làm lại càng làm Cưu Ma Trí trợn mắt há mồm, chỉ thấy Vô Song trở về trong trạng thái bình thường, hai ngón tay biến thành chưởng, chuyển đổi nội lực trên người thành hàn khí, sau đó trên bàn tay hắn bắt đầu xuất hiện nước.
Lại chuyển nội lực về trạng thái chí dương chí cương, từ hai ngón tay của Vô Song có một vật bị bắn ra.
Cưu Ma Trí chỉ cảm thấy có thứ gì đó bắn xuyên qua cơ thể mình, một cảm giác buốt lạnh chạy dọc sống lưng hắn, sắc mặt Cưu Ma Trí lập tức trở nên hoảng loạn.
Cưu Ma Trí từng thấy Vô Song sử dụng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, bản thân Đồng Mỗ là cao thủ vực ngoại đương nhiên Cưu Ma Trí phải biết.
Tại sao Cưu Ma Trí thà trao đổi Hàng Long chứ không muốn trao đổi Thiên Sơn Lục Dương Chưởng?, đây chính là vì Cưu Ma Trí sợ Đồng Mỗ, hắn thừa hiểu Tiêu Dao võ học không truyền ra bên ngoài, nếu hắn mà học được Thiên Sơn Lục Dương Chưởng chỉ sợ Đồng Mỗ tự mình đến giải quyết hắn.
Lại nói Đồng Mỗ đáng sợ nhất ở điểm nào?, chính là Sinh Tử Phù.
Cưu Ma Trí chưa từng nhìn thấy Sinh Tử Phù nhưng mà từ biểu hiện của Vô Song cũng có thể tưởng tượng được một hai, nghĩ đến bản thân mình bị dính Sinh Tử Phù, Cưu Ma Trí run cả người.
“Ngươi... ngươi là người hay ma?”.
Không quan tâm đến câu hỏi của Cưu Ma Trí lắm, Vô Song thản nhiên ngồi xuống cười cười.
“Cưu Ma Trí, ta có chút tò mò muốn hỏi, lúc trước ta gặp một tên tăng nhân, theo ta đoán hắn bị ma khí nhập thân, lục phủ ngũ tạng hoàn toàn cũng đang biến đổi, ngươi cũng là tăng nhân, vì cái gì ngươi không nhiễm ma khí? hay vì ngươi mạnh hơn hắn “.
Cưu Ma Trí sắc mặt giật giật một chút, cuối cùng liền ngậm miệng lại, mặt quay đi một hướng khác, hắn mới không trả lời câu hỏi của ma vật.
Cưu Ma Trí lúc này lại nhớ đến một truyền thuyết, truyền thuyết trong Ma Sơn có sinh vật vượt quá đế thi, phải chăng sinh vật này chính là Vô Song?.
Nghĩ mà xem, Vô Song sức mạnh hiện nay chưa quá mức đáng sợ, ít nhất còn xa

lắm mới có thể coi là vô địch thiên hạ nhưng mà đừng quên võ công Vô Song dùng, Cưu Ma Trí biết bản thân Hồng Thất Công hay Đồng Mỗ đều chưa đến Ma Sơn, nếu như vậy võ công Vô Song học từ đâu?.
Đáp án rất đơn giản Vô Song hóa trang thành con người, tiến vào thế giới loài người sau đó tiếp cận hai vị cao thủ này đương nhiên càng đáng sợ hơn nữa, Vô Song rất có thể đạt được một loại lực lượng thần kỳ cho phép hắn sao chép võ học trong thiên hạ.
Cưu Ma Trí càng nghĩ càng sợ, dù sao hắn cũng không tin Đồng Mỗ thu nam đệ tử, lấy thân nam tử muốn học võ công của Đồng Mỗ... vốn là việc không tưởng.
Thấy Cưu Ma Trí không chịu nói, Vô Song cũng không khó chịu gì cho lắm, một ngón tay đưa ra, điểm vào ngực Cưu Ma Trí.
Cưu Ma Trí bị Vô Song điểm một cái lập tức hét thảm một tiếng, mặt mũi trắng bệch, hai tay ôm lấy cơ thể điên cuồng mà run lên.
Vô Song thật sự dùng Sinh Tử Phù lên người Cưu Ma Trí.
Mặc kệ Cưu Ma Trí lăn lê bò toài, Vô Song lại vận thân pháp mà đi về chỗ Niệm Từ đang say ngủ, hắn bế nàng lên, thân hình rất nhanh biến mất.
Cưu Ma Trí nằm trên mặt đất, gân tay gân chân nổi hết lên, hắn sau lần đầu hét thảm vì quá đau đớn liền cắn răng chịu đựng, cả người cong lại như con tôm, cơ thể nhễ nhại mồ hôi.
Cưu Ma Trí là cao tăng hàng thật giá thật, tâm trí vô cùng kiên định, hắn thật sự có thể nhịn được mà không hét lên nhưng Cưu Ma Trí cũng biết, hắn... nhịn không lâu nữa.
Cảm giác của Sinh Tử Phù như thế nào?, cảm giác đầu tiên là toàn bộ kinh mạch lạnh buốt như bị đóng băng vậy sau đó tấm băng mỏng kia bị khí nóng kinh khủng khiếp hòa tan... sau đó khí nóng lại bị đóng băng, rồi băng lại bị hòa tan, cứ như vậy tạo thành một vòng tuần hoàn bất tận.
Đau đớn của Sinh Tử Phù vốn không cần nói nhưng ngoài trừ đau đớn còn ngứa ngáy khắp người, cơ thể như muốn nứt toác ra vậy, vô cùng kinh khủng, từng mạch máu như muốn vỡ tung, xương cốt toàn thân run lên từng đợt, như có hàng ngàn hàng vạn con kiến chạy trong cốt, chạy trong tủy vậy.
......
Vô Song sẽ không để Cưu Ma Trí chết nhưng mà hiện nay hắn lại phải quan tâm đến cái khác, hắn đi đến chỗ tên tăng nhân bị đạp gãy chân lúc nãy.
Tăng nhân này vẫn bất tỉnh nhân sự, chưa có chuyện gì xảy ra nhưng mà Vô Song có thể cảm giác, ma khí của hắn càng ngày càng mạnh.
Đặt Niệm Từ nằm xuống, chậm rãi lại gần đối phương, Vô Song bắt đầu suy nghĩ.
Theo Vô Song nghe thấy thì Cưu Ma Trí muốn giết hắn vậy có phải người nhiễm ma khí sau khi chết sẽ không bị hóa ma hay không?.

Suy nghĩ này dựa trên lời nói của Cưu Ma Trí liền có vài phần đúng nhưng theo lẽ thường thì Vô Song không tin lắm, không phải cương thi chỉ được sinh ra khi chết sao?.
Đứng lặng một lúc, cũng không nghĩ ra đáp án chính xác, Vô Song cũng không nghĩ nữa, trực tiếp dùng một chưởng đánh vào đỉnh đầu ác tăng.
Một chưởng của Vô Song mang theo kình lực thế nào hắn đương nhiên tự tin, một chưởng trực tiếp đánh nát óc ác tăng.
Xác nhận ác tăng đã chết, Vô Song sắc mặt căn bản không thèm nhíu, từ ống quần rút ra một thanh chùy thủ.
Đâm thẳng chùy thủ vào trong ngực đối phương, rạch một cái.
Việc tiếp theo Vô Song căn bản không tin được, sau đó trong mắt liền có hứng thú.
Bên trong ruột kẻ này, không có lục phủ ngũ tạng, chẳng có gì cả chỉ có ma khí.
Ma khí màu đen tuyền, đặc sệt lại, chiếm lấy toàn bộ khoang ngực, không kinh mạch cũng chẳng có mạch máu, cứ như một cái xác được đổ đầy thứ chất lỏng màu đen đặc sánh vào vậy.
Rút con dao ra, Vô Song động thủ tiếp, đâm một nhát vào đùi đối phương, chậm rãi rạch ra.
Một đùi rồi hai đùi.
Thực sự không có bó cơ, không có máu cũng chẳng có xương, toàn bộ bên trong ngoài ma khí cũng chỉ có ma khí.
“Bên ngoài là người, bên trong toàn bộ đều là ma?”.
Trong lúc Vô Song đang nghi hoặc, hắn liền thấy thân thể đã chết kia bắt đầu co giật, sau đó dùng một cách khó tin, đang trong tư thế nằm vậy mà có thể đứng lên, cơ thể cũng trở nên thô cứng, làn da thậm chí bắt đầu đóng vảy.
Việc thú vị nhất là vì cơ thể đối phương bị rạch, Vô Song có thể nhìn ra được ma khí đang sục sôi rồi càng ngày càng ít, ma khí vậy mà toàn bộ đều tiến vào lớp da bên ngoài, gần như trú sạch ma khi đổi lấy sự cường hóa toàn thân vậy.
Ác tăng thực sự sống lại nhưng ai có thể gọi đây là ác tăng?.
Trừ cái đầu trọc ra, từ trên xuống dưới cơ thể chỉ có một màu đen, toàn thân còn đóng từng lớp vảy, không khác quái vật là bao.
Ác tăng đã hóa thành cương thi.
Con cương thi này hướng về phía Vô Song, lợi trảo hướng đến hắn mà cào mà xé.
Đương nhiên Vô Song không quan tâm lắm, trực tiếp dùng một ‘nhị hợp chưởng’ oanh kích vào đầu đối phương.
Lại một chưởng đánh tới, lần này đầu cương thi nát vụn, thân hình ầm ầm đổ xuống sau đó... lại càng đặc biệt, ma khí trong người vốn đã nhập thể nhưng khi thân thể chét đi, ma khí lại hòa vào mặt đất, toàn bộ mặt đất bên dưới biến thành

màu đen, màu đen lúc đầu cực đậm nhưng dần dần tản ra, không bao lâu mặt đất liền tìm về màu vốn có.
Về phần cái xác, triệt để biến mất.
“Là đánh vào đầu sao?”.
Lưu ý một điểm này, Vô Song bước về phía Niệm Từ, lại bế nàng lên, vẻ mặt không có một tia thay đổi, trở về vị trí cũ, nơi Cưu Ma Trí đang sống không bằng chết.

Quyển 2 Chương 249

Địa Ngục (6)

Cũng không khác Vô Song đoán bao nhiêu, hắn mới đi một lúc mà khi quay về đã thấy Cưu Ma Trí hét thảm, tiếng hét có chút thảm.
Sinh Tử Phù thứ này quả thật không phải để cho con người có thể chịu đựng được.
Trong 36 đảo 72 động rốt cuộc có bao nhiêu người?.
Trong từng đấy người chẳng nhẽ không có ai có thủ đoạn nào đặc biệt sao?, không ai có tâm trí kiên định sao?.
Rốt cuộc khi đối mặt cùng Đồng Mỗ cũng chỉ có cách bán đi mặt mũi, bán đi tôn nghiêm mà đầu hàng, mà xin lấy thuốc giải Sinh Tử Phù?
Vô Song cũng không có ý tứ bắt Cưu Ma Trí quỳ xuống van xin như Đòng Mỗ, hắn đối với người này thực sự vẫn còn nể trọng.
Chỉ thấy Vô Song lại phóng ra một Sinh Tử Phù vào người Cưu Ma Trí, lập tức nổi lên tác dụng, Cưu Ma Trí liền cảm thấy một loại lực lượng nhu hòa chảy trong người, đau đớn từ từ rút đi.
Cưu Ma Trí nhễ nhại mồ hôi mà đứng lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn Vô Song.
Hắn lúc này vẫn còn đang đấu tranh, đấu tranh xem nếu ma vật muốn lấy thông tin của mình thì mình phải làm thế nào?.
Là giữ lễ tiết với nhân loại hay đầu nhập ma vật?.
Thật ra Cưu Ma Trí cũng có thể chọn cái chết để thoát khỏi đau đớn từ Sinh Tử Phù bất quá sống ở cái đất này ai chưa thấy thi thể hóa ma?, Cưu Ma Trí chưa hẳn đã sợ chết nhưng nếu sau khi hóa ma vẫn bị ma vật khống chế thậm chí dò hỏi ra thông tin thì sao? đấy là còn chưa kể thực lực của Cưu Ma Trí sau khi chết đi tất thành một con Ma Thi, lại gây họa cho nhân loại.
Cưu Ma Trí nội tâm thực sự vô cùng xoắn xuýt.
Là cứng đến cuối cùng hay là hàng?, hơn nữa hắn thực sự... thực sự không muốn trải nghiệm Sinh Tử Phù lần nữa.
Thấy Vô Song hướng về phía mình, Cưu Ma Trí thực sự có xúc động muốn chạy.
Tiếp theo Cưu Ma Trí thấy Vô Song trong tay lấy ra một con dao ngắn, ánh mắt Cưu Ma Trí lập tức rụt lại.
“Ma Vật, ngươi muốn chiến bần tăng liền chiến với ngươi, cũng không cần phải dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy?”.
Vô Song cười cười nhìn Cưu Ma Trí.
“Ngươi có thể làm đối thủ của ta sao?”.

Cưu Ma Trí nghe vậy, sắc mặt hơi xấu hổ nhưng mà dù sao kể cả không đánh lại hắn vẫn cảm thấy tốt hơn là dính Sinh Tử Phù.
“Vì nhân tộc, ta sợ gì một trận chiến “.
Nói xong lại sợ Vô Song dùng Sinh Tử Phù, lập tức hơi hơi rụt đầu lại.
“Hừ, muốn chiến thì quyền thật cước thật mà chiến... không chơi Sinh Tử Phù”.
Nhìn biểu hiện của Cưu Ma Trí, Vô Song liền cầm lấy con dao trong tay xoay ngang lại, nhẹ cứa vào trong bàn tay của mình, máu đỏ lập tức chảy xuống.
Nhìn thấy máu của Vô Song, Cưu Ma Trí hoàn toàn nghi hoặc có điều ánh mắt của hắn cho dù có nghi hoặc thì hắn vẫn không cảm thấy Vô Song là con người cho lắm.
Thú thật khi Vô Song hóa thân hắn thực sự còn giống để thi hơn cả để thi, làm gì có nhân loại nào sau lưng gắn 3 đầu hắc long? hơn nữa khi Vô Song ở trong trạng thái ma hóa thì hắn chuyển sang hẳn về tốc độ cùng sức mạnh cơ thể, nói cách khác cách chiến đấu của hắn không khác đế thi, thậm chí Vô Song còn không có cách nào sử dụng võ kỹ khi trong trạng thái ma hóa, lại càng giống đế thi.
VÔ Song chưa từng gặp mặt đế thi, lần đó tại Đào Hoa Đảo cái ma vật kia cũng không giống với đế thi thông thường, dù sao sinh mạng của nó cũng chỉ trong 300 chiêu lại thêm việc nó không hề sử dụng sức mạnh cơ thể cùng tốc độ mà là dùng võ kỹ.
Không biết Cưu Ma Trí đang nghĩ gì, Vô Song đơn giản nhìn hắn mà nói.
“Ngươi tin cũng được, ngươi không tin cũng được bất quá có hai điều ta muốn ngươi nhớ kỹ “.
“Điều thứ nhất, trên người ngươi vẫn còn dính phải sinh tử phù, nên người tốt nhất đừng đợi cho đến khi Sinh Tử Phù bạo phát, khi đó cảm giác thế nào chắc ngươi cũng hiểu “.
“Điều thứ hai, ta hiện nay cần đại lượng thông tin, nói cho ngươi biết bằng thực lực của ta cùng sinh tử phù ta không tin không tìm được thông tin cần thiết, nói cách khác cho dù ngươi có chết ta vẫn có thể tìm được người khác để hỏi, toàn bộ nơi này cũng không phải chỉ có một mình ngươi”.
“Ta không có nhiều thời gian cho ngươi lựa chọn, ngươi suy nghĩ nhanh một chút”.
Khoanh tay lại, Vô Song bước về phía một thân cây, hắn đặt Niệm Từ xuống, để nàng nằm lên đầu gối của mình, ánh mắt thì lại không ngừng đánh giá Cưu Ma Trí.
Tìm một người để hỏi thông tin rất dễ nhưng tìm được ngươi giống Cưu Ma Trí thì tương đối khó, dù sao phải biết Vô Song không đi một mình.
Hắn cũng nghe nói đến đế thi, hắn hiện nay cũng không sợ loại đế thi này nhưng nếu hắn bị cuốn vào chiến đấu cùng nó, lấy ai bảo vệ Niệm Từ?, hắn nhất định

cần cao thủ cỡ Cưu Ma Trí, chỉ có cao thủ dạng này mới đảm bảo an toàn cho Niệm Từ.
Cưu Ma Trí rốt cuộc cũng là người thông minh, hắn hiện tại lựa chọn đầu hàng.
Hắn chết tất nhiên là được nhưng lại không có ích lợi gì thậm chí còn là đại thiệt thòi.
Hắn chết đi đồng nghĩa trận doanh Ma Sơn lại có một Ma Thi siêu cường xuất thế hơn nữa cũng chẳng ngăn được Vô Song tìm hiểu thông tin, không phải ai cũng cứng rắn như hắn.
Đi lại phía Vô Song, Cưu Ma Trí một mặt sầu thảm.
“Ta... chỉ hy vọng lời ngươi nói là thật, bần tăng... có thể cúi đầu với ngươi nhưng nếu ngươi muốn làm việc gì thương hại đến nhân tộc, bần tăng... nguyện chọn cái chết”.
Khẽ lườm Cưu Ma Trí một cái bất quá Vô Song lại cảm thấy... hình như hắn nói cũng đúng, hắn cùng Thiên Đạo đã xé rách da mặt vậy cũng chẳng khác gì hắn chuẩn bị diệt thế một lần, nếu như vậy hoàn toàn có thể coi là Vô Song muốn thương tổn đến nhân tộc.
Gật đầu với Cưu Ma Trí, Vô Song mở miệng.
“Sau này gọi ta là công tử, hiểu? “.
Cưu Ma Trí gật đầu, thành thật mà ngồi xuống đối diện với Vô Song, hắn không có thói quen nhận người khác làm chủ lại càng không có thói quen xưng hô người khác như thượng vị giả tuy nhiên nghĩ đến Sinh Tử Phù, hắn vẫn cắn răng mà gọi.
“Vâng... thưa công tử”.
Vô Song hài lòng gật đầu.
“Câu hỏi đầu tiên, ta muốn biết tại sao trên người ngươi không nhiễm ma khí? “.
Cưu Ma Trí nghĩ nghĩ một chút, đây cũng không phải là cái bí mật gì vì vậy rất nhanh liền đáp.
“Bần tăng “.
Hắn còn chưa nói xong, Vô Song đã vẩy một ngón tay, từ tay hắn một thanh huyết đao cực nhỏ cắt qua người Cưu Ma Trí.
Đương nhiên thứ này dọa được Cưu Ma Trí mới là lạ, huyết đao của Vô Song có thể cắt cổ đám người Toàn Chân Giáo như cắt cổ gà nhưng khi đụng vào da thịt Cưu Ma Trí chỉ gây ra một vết xước nhẹ mà thôi.
“Ngươi gọi ta là công tử vậy liền dùng thuộc hạ mà xưng hô”.
Vô Song đối với Cưu Ma Trí lạnh giọng mà nói.
Cưu Ma Trí nội tâm âm thầm thở dài đồng thời khẽ kinh ngạc với huyết đao của Vô Song, hắn đương nhiên không tin uy lực thứ này chỉ có như vậy, theo hắn Vô Song chỉ đang gõ nhẹ hắn mà thôi, huyết đao uy lực không ra gì nhưng tốc độ chỉ sợ đã không kém Hỏa Diễm Đao của hắn.

Lại nói đến Hỏa Diễm Đao, Vô Song cực kỳ muốn có môn võ học này cũng bởi Hỏa Diễm Đao có thể giúp Vô Song rất nhiều trong việc cường hóa huyết đao của chính mình.
“Công tử, thuộc hạ là người xuất gia, am hiểu kinh phật, dùng kinh văn hộ thể, lấy kinh phật thủ tâm liền có thể kháng cự ma khí xâm nhập, kinh văn có khả năng tịnh hoa ma khí, cho dù trải qua đại chiến trong cơ thể bị ma khí xâm nhập cũng có thể lựa chọn niệm kinh giải trừ ma khí”.
“Ở Phật Sơn này cũng không phải chỉ có kinh phật có thể giải trừ ma khí, huyền môn đạo gia có thể sử dụng đạo kinh khu trừ ma khí, bất quá thuộc hạ cũng không hiểu rõ đạo kinh cho lắm nên không dám nhận xét “.
“Ngoài đạo kinh cùng phật kinh ra còn có thể dùng đạo khí, đạo khí là những vật không tầm thường chứa linh khí được ôn dưỡng mà thành, đạo khí của phật gia chúng ta đa phần là tăng bào cùng tràng hạt, chỉ cần là vật do cao tăng quanh năm suốt tháng sử dụng liền nhiễm phật tính, tất có khả năng khu trừ tà vật, bảo vệ cơ thể”.
“Về phần đạo gia cũng có đạo khí của mình... bọn họ gọi là bùa chú gì gì đó, cái này thuộc hạ cũng không quá rõ ràng”.
“Một loại thủ đoạn khác chính là dùng cổ binh, không biết vì lý do gì nhưng tất cả cổ binh bắt nguồn từ thời nhà Hán đều có khả năng kháng ma khí nhât định thậm chí còn có kháng tính mạnh hơn nhiều so với đạo khí”.
“Thủ đoạn cuối cùng gần như thuộc về cao thủ võ công, nội lực càng mạnh, tâm trí càng kiên định thì khả năng kháng ma khí càng mạnh bất quá nội lực tại Ma Sơn thủy chung cũng sẽ không thể bảo đảm trạng thái toàn thịnh, nơi này không thể không xuất hiện chiến đấu vì vậy cũng không ai dám dùng nội lực ngăn cản ma khí, đây không khác gì con dao hai lưỡi”.
Câu trả lời của Cưu Ma Trí làm Vô Song tương đối hài lòng, hắn lại hỏi.
“Ta muốn biết, phân định Cương Thi, Ma Thi cùng Đế Thi ra sao? hơn nữa tại Ma Sơn này có bao nhiêu Đế Thi”.
Nghe Vô Song nhắc đến Ma Sơn, Cưu Ma Trí không khỏi thở ra một hơi, trong miệng người khác là Ma Sơn nhưng với người Phật gia bọn họ thì nơi này liền là Phật Sơn, cứ mỗi lần nghe thấy hai chữ Ma Sơn cho dù biết cái tên này hiện nay càng chính xác thì trong lòng xác thực có một loại khuất nhục.
Cũng không dám nghĩ nhiều lắm, Cưu Ma Trí đối với Vô Song đáp.
“Bẩm công tử, tại Phật Sơn cũng không đơn giản chia ra như vậy, người bên ngoài không hiểu về Phật Sơn mới nói như vậy, người tham chiến tại Phật Sơn liền phải biết Phật Sơn chia thành Thi cùng Quỷ”.
“ Đáng sợ nhất ở Phật Sơn chính là Quỷ, bản thân Quỷ vốn bắt nguồn từ cấp thất nhất gọi là Nhục Thi, Nhục Thi khi còn sống chủ yếu là phàm nhân, Nhục Thi thực lực không cao đơn thuần chỉ là tam lưu cùng nhị lưu cao thủ có điều Nhục

Thi cũng rất phiền phức”.
“Nhục Thi có khả năng tiến hóa, chúng nó tự tiêu diệt lẫn nhau, ăn thịt lẫn nhau, đến một mức độ nào đó Nhục Thi liền tiến hóa thành Độc Thi, Độc Thi thực lực lập tức trở thành Tông Sư, hơn nữa Độc Thi bắt đầu sinh ra linh trí, chúng nó càng giết nhiều người, càng sống lâu linh trí càng phát triển, bắt đầu hóa thân thành Quỷ”.
“Độc Thi linh trí phát triển đến một mức độ nào đó liền trở thành một sinh vật mới, sinh vật này hình thù giống người, toàn thân màu đen, quanh thân có độc khí bảo hộ, hai mắt đỏ thẫm như máu, đặc biệt sinh ra móng vuốt ở hai tay cùng hai chân, thân hình cao lớn dị thường”.
“Quỷ bình thường thực lực liền có thể so sánh với Đại Tông Sư hơn nữa cùng trong Đại Tông Sư thực lực của Quỷ cũng phi thường cường hãn, đám Quỷ này được người Phật Sơn gọi là Quỷ Tướng”.
“Quỷ Tướng ngoại trừ chiến lực ra, nó còn có thể điều khiển đại lượng ‘Thi’, cực kỳ có sức phá hoại hơn nữa QUỷ Tướng cũng có thể tiến hóa... cho dù hiện nay vẫn chưa ai biết chúng nó tiến hóa kiểu gì “.
“Quỷ Tướng sau khi tiến hóa liền trở thành Quỷ Vương, Quỷ Vương thực lực chính là ngũ tuyệt cao thủ, thuộc hạ đã giao chiến vài lần với đám Quỷ Vương này, thực lực con nào cũng cường hãn dị thường, thuộc hạ có tự tin chiến thắng quỷ vương nhưng nếu từ hai con trở lên liền chỉ có thể quay đầu bỏ chạy”.
“Quỷ Vương cũng sẽ không còn điều khiển ‘Thi’ mà trực tiếp điều khiển Quỷ Tướng đồng thời Quỷ Vương cũng có thể tiến hóa, tiến hóa của bọn chúng gọi là Quỷ Đế”.
“Quỷ Đế chính là tồn tại cao nhất tại Phật Sơn, toàn bộ vùng hắc ám của Phật Sơn... nghe nói chỉ có 2 tôn Quỷ Đế “
“Quỷ Đế thực sự hoàn toàn có thể so sánh cùng đế vị cao thủ của nhân tộc, không kém chút nào, năm đó Tảo Địa Thần Tăng của Thiếu Lâm Tự đại phát thần uy đánh chết một đầu Quỷ Đế, giảm số lượng Quỷ Đế từ 3 xuống còn 2 bất quá sau trận chiến này ông ta liền một mực ở trong Thiếu Lâm dưỡng thương chưa bước ra khỏi cửa, chí ít đã dưỡng thương vài năm chưa thể xuống núi”.

Quyển 2 Chương 250
Địa Ngục (7)

Quỷ là một khái niệm đầu tiên mà Vô Song nghe.
Kiếp trước cái gì ma, cái gì quỷ bản thân hắn chưa từng tin nhưng cũng đã nghe thấy tương đối nhiều có điều chưa thể hình dung ra nó là cái dạng gì.
Lúc này nghe Cửu Ma Trí nói về quỷ, thật ra trong đầu Vô Song lại có suy nghĩ khác.
Quỷ có thể thống trị và điều khiển 'thi'.
Quỷ bắt nguồn từ Nhục Thi mà Nhục Thi nói trắng ra là người dân bình thường.
Phật Sơn trước đây là thánh địa của Phật Môn, nó không bao giờ thiếu dân thường, bất kể là khách phương xa đến hành hương hay dân chúng tại Phật Sơn, số lượng có thể lên đến vài vạn người.
Phật Sơn rất lớn, phi thường lớn từ đó số lượng phàm nhân cũng phi thường nhiều.
Suy nghĩ của Vô Song chính là... Quỷ thực chất là cư dân của Ma Sơn.
Thế giới này có hai cái Thiên Đạo hoặc chí ít có một thứ nữa mạnh ngang Thiên Đạo hiện nay.
Thiên Đạo muốn giết Ma Vật để sống tiếp, Ma Vật lại muốn thôn phệ Thiên Đạo để trở thành một Thiên Đạo mới.
Nếu đã là Thiên Đạo mới vì đồng nghĩa với một thế giới mới, một thế giới hoàn toàn khác, vậy có khi nào sinh vật gọi là quỷ kia chính là hạch tâm sinh mệnh của thế giới mới hay không?, Ma Vật tạo ra quỷ, nó muốn lấy quỷ làm trung tâm sinh vật tạo nên thế giới mới của chính mình, một thế giới mà Quỷ có thể coi như con người của thế giới này.
Nếu đây là mục đích tạo ra quỷ của Ma Vật thì mọi chuyện sẽ đi rất xa rất xa bởi theo Vô Song, Ma Vật đã có dự tính tạo nên sinh mệnh thì nó cũng bắt buộc phải làm ra được một đặc tính của sinh mệnh – sự phát triển.
Việc từ nhục thi trở thành độc thi rồi trở thành quỷ tướng, quỷ vương, quỷ đế đã nói rõ sự phát triển của loài quỷ, càng đáng sợ hơn quỷ tộc tại Ma Sơn lại bắt nguồn từ nhân tộc tại Phật Sơn, vậy nếu quỷ tộc có trí tuệ của nhân loại cùng sức mạnh của con người thì chuyện gì xảy ra?.
Đáp án thực sự rất đáng để sợ hãi, cũng may nhiều năm qua ma khí một mực không thể vượt qua Ma Sơn nếu không diệt thế chắc chắn sẽ hàng lâm, chỉ sợ toàn bộ nhân loại sẽ bị thay bằng một dang sinh vật mới, nhân tộc sẽ bị thay thành quỷ tộc.
Cái vấn đề này Vô Song không dám bỏ qua.

Thế giới này không liên quan gì đến hắn nhưng mà hiện tại không có A Thanh thì hắn xác định không trở về được.
Theo Vô Song hắn muốn trở về chỉ có thể đạt đến sự cường đại của A Thanh, là A Thanh ở trạng thái đỉnh phong, con đường này thực sự rất xa rất xa, chí ít theo Vô Song ước tính A Thanh đỉnh phong có lẽ bằng Vô Song trong trạng thái Ngũ Long hay thậm chí là Lục Long.
Hắn bây giờ mới đạt tới Tam Long, muốn đến Lục Long thì phải đợi bao lâu?, cái này hắn không tính nổi.
Hắn còn phải ở đây rất dài, vậy đồng nghĩa với hắn tương lai sẽ phải đối mặt cùng diệt thế hàng lâm.
Vô Song cũng biết tại thế giới cũ cũng chính là nơi Đế Thích Thiên giá lâm.
Đế Thích Thiên có thể tạo ra một con Ma Vật ở thế giới này vậy hắn có thể làm lần thứ hai không?.
Vậy thế giới cũ của hắn hoàn toàn có thể dính đến thảm họa diệt thế, đặc biệt cái nơi gọi là Hắc Địa kia... chỉ sợ chính là nơi bắt đầu thảm họa diệt thế, nó không khác gì Ma sơn thậm chí còn cường hãn hơn.
Ở Hắc Địa không thiếu sinh vật mạnh ngang ngữa đế vị, số lượng vượt xa Ma Sơn.
....
Cưu Ma Trí cũng không biết Vô Song đang nghĩ gì, hắn hiện tại vẫn đang thao thao bất tuyệt về Ma Sơn.
“Công tử, lại nói tiếp về cái gọi là Thi”.
“Thi không thể so sánh bằng quỷ dù sao Thi cũng không thể tiến hóa đồng thời đối phó dễ dàng hơn nhiều”.
“Thi cấp thấp nhất cũng là Nhục Thi tuy nhiên Nhục Thi này lại bắt nguồn từ xác người chết, chỉ cần xác chết dưới tông sư cấp bậc thì đều là Nhục Thi “.
“Nếu xác chết là tông sư thì sẽ chuyển hóa thành Cương Thi, xác chết là đại tông sư thì được gọi là Thiết Thi, ngũ tuyệt cấp bậc thì gọi là Ma Thi”.
“Chỉ duy nhất một điều mà không ai giải thích được, Đế Thi theo lẽ thường là từ xác chết đế vị cao thủ mà ra bất quá... thuộc hạ có thể lấy tính mạng ra đảm bảo tuyệt đối không có đế vị cao thủ nào ngã xuống “.
“Số lượng Đế Thi rất nhiều, tại quãng thời gian thuộc hạ ở Phật Sơn, số Đế Thi xuất hiện lên tới 7 con “.
Vô Song thầm lấy làm kỳ có điều thật ra đế thi ‘đặc biệt’ hắn đã sớm trải nghiệm.
Vô Song căn bản không tin, đế thi là do đế vị cao thủ chết đi mà hóa thành nhưng mà từ khi được chứng kiến ‘Độc Cô Cửu Kiếm’ của đế thi tại Đào Hoa Đảo, Vô Song lại có một suy nghĩ càng điên cuồng hơn.
Đế vị cường giả hiện nay mà hắn biết ngoài Tảo Địa Thần Tăng ra thì không có

ai nhưng mà trước Tảo Địa Thần Tăng cũng không thiếu cường giả.
Tại thế giới này chí ít còn có Độc Cô Cầu Bại, có Đoàn Tư Bình, có Hoàng Thường, có cả Tiêu Dao Tử, có khả năng nào để thi chính là từ xác chết của bọn họ mà chuyển hóa ra không?.
Vô Song chưa từng gặp đế thi tại Ma Sơn vì vậy hắn vẫn cứ nghĩ con mình gặp trên Đào Hoa Đảo chính là đế thi bình thường, nếu mỗi đế thi chỉ có chiến lực 300 chiêu của đế vị cao thủ vậy bọn chúng hoàn toàn có thể từ xác chết của các đế vị cao thủ thế hệ trước hóa thân mà ra.
Ma Vật sẽ không biến xác chết của đế vị cao thủ thế hệ trước trực tiếp thành Thi mà lấy năng lực của bọn họ nhét vào ma khí, từ đó có thể tạo ra rất nhiều đế thi, theo cách này số lượng đế thi lên tới 7 con cũng không phải là không thể.
Mang theo suy nghĩ của mình, Vô Song tiếp tục hỏi câu thứ ba.
"Ta nghe nói xác chết sẽ hóa thành Thi, vậy lúc nãy nếu ngươi giết ta, ngươi tính dùng cách gì ngăn cản ta thành Thi?".
Cưu Ma Trí nghe đến đây sắc mặt giật giật một chút đồng thời có xúc động muốn tát cho mình một cái.
Hắn cảm nhận được ma khí của Vô Song rất nặng, đứng từ xa quan sát cũng có thể thấy Vô Song căn abnr không yếu, mình vì cái gì phải ôm việc vào thân đây?.
Thở dài một chút, Cưu Ma Trí lại đáp.
"Công tử, qua vài năm chiến đấu tại Phật Sơn, chúng ta cũng bắt đầu phát hiện ra một vài điều".
"Muốn ngăn cản thi hóa thành ma có nhiều cách, cách đầu tiên là dùng phật kinh siêu hồn, sau khi giết chết người nhiễm ma khí liền trực tiếp tụng kinh, trải qua kinh văn có thể trực tiếp hóa đi ma khí trong người đối phương, khiến đối phương chết một cách thanh thản".
"Cách thứ hai liền có thể sử dụng đến cổ binh, dùng cổ binh giết người thì cũng không sợ bị ma hóa có điều cổ binh đa số đã hoen ố, chủ yếu được dùng để phòng ma khí, rất ít cổ binh còn có thể sử dụng để diệt ma đi ma khí".
"Cách thứ ba là dùng phù chú của huyền môn đạo gia, phù chú quả thật cũng như phật kinh, hoàn toàn đủ sức hóa đi ma khí".
"Cách thứ tư là dùng lửa đốt xác, thiêu rụi xác chết liền không còn 'xác' cho quá trình ma hóa".
"Cách cuối cùng là đánh nát đầu xác chết bất quá cách này tương đối khó, xác chết sau khi nhiễm ma khí thân thể phi thường cường hãn, nếu thực lực xác chết chỉ bình thường liền không nói nhưng xác chết từ đại tông sư trở lên thì cho dù thuộc hạ muốn đánh nát đầu cũng mất sức rất lớn ".
"Ma khí... tựa hồ rất thông minh, chúng nó biết cường hóa vị trí đầu cùng não bộ trước tiên, muốn đánh nát đầu xác chết quả thực không dễ, đặc biệt là khi số

lượng xác chết quá nhiều, muốn ra tay cũng phi thường lao lực”.
Vô Song đối với câu trả lời này liền cảm thấy hứng thú rất lớn thậm chí hai mắt tỏa sáng.
Theo lời Cưu Ma Trí thì Vô Song nhận ra muốn ngăn cản quá trình ma hóa liền hướng về việc làm sao để tiêu tan ma khí trong thể nội đối phương, thú thật việc làm tiêu tan ma khí thiên hạ này chỉ sợ Vô Song là giỏi nhất.
Hắn còn có thể hấp thụ ma khí vào người thì tiêu tan ma khí căn bản chẳng tính là gì.
Nghĩ một cái, Vô Song lập tức hành động.
Hắn bắt đầu thu lại hộ thể chân khí dùng để bảo vệ Niệm Từ, bắt đầu để ma khí rất mỏng xung quanh tiến vào cơ thể nàng.
Đương nhiên đây chỉ là ‘thử’ mà thôi, kể cả không có tác dụng hắn hoàn toàn có thể để Cưu Ma Trí dùng kinh phật giúp nàng tiêu tan ma khí thậm chí chính hắn cũng biết kinh phật, căn bản hkoong sợ Niệm Từ gặp bất cứ nguy hiểm gì.
“Câu hỏi cuối cùng, ta muốn biết tình hình của Ma Sơn hiện nay thế nào?”.
Cưu Ma Trí với câu hỏi này thì bắt đầu cau mày, hắn cảm thấy cái câu hỏi này không tốt trả lời cho lắm, dù sao nếu Vô Song đứng về phía Ma Vật, hắn biết được phân bố của nhân tộc thì phải làm sao?.
Nghĩ đến đây Cưu Ma Trí cũng bắt đầu cẩn thận hơn mà trả lời.
“Công tử, phân bố của ma tộc thì thuộc hạ không rõ, về phần phân bố của nhân tộc, nhân tộc chia làm tứ đại trận doanh, lấy đông – tây - nam – bắc làm tên, tứ đại trận doanh có hai trận doanh đến từ Phật Giáo, một trận doanh của Đạo Giáo cùng một trận doanh của nhân sĩ giang hồ “.
“Đứng đầu mỗi trận doanh đều có... đế vị cường giả của nhân tộc hoặc tương đương đế vị cường giả”.
“Tại trận doạnh Phật giáo được chia thành hai phe phái, Mật Tông cùng Thiếu Lâm, phe Mật Tông liền do tôn sư dẫn đầu, trận doanh Thiếu Lâm liền do Tảo Địa Thần Tăng dẫn đầu, trận doanh Đạo Giáo thì do hai vợ chồng Vương Trùng Dương – Lâm Triều Anh cộng đồng tiếp quản, về phần trận doanh nhân sĩ giang hồ... thuộc hạ thực sự không quá rõ ràng nhưng người đứng đầu trận doanh này tuyệt đối rất mạnh, chí ít tôn sư nói không thắng nổi hắn”.
Vô Song hai mắt tỏa sáng, thông tin này quả thật hắn chưa hề biết.
Dĩ nhiên có 4 trận doanh lại còn tương đương với 4 đế vị cao thủ?.
Vợ chồng Vương Trùng Dương – Lâm Triều Anh hắn biết.
Tảo Địa Thần Tăng hắn cũng biết.
Vậy còn thần bí nhân trong trận doanh ‘giang hồ’ cùng ‘tôn sư’ của Cưu Ma Trí là ai?.
“Cưu Ma Trí, tôn sư của ngươi là ai?”.
Cưu Ma Trí lần này liền nghi hoặc không thôi nhìn Vô Song, dĩ nhiên Vô Song

không biết tôn sư của mình?.
Đế vị cao thủ trong thiên hạ tuyệt đối không nhiều, Trung Nguyên chỉ có Tảo Địa Thần Tăng, vực ngoại chỉ có tôn sư, vậy mà Vô Song không biết tôn sư?.
“Tôn sư của thuộc hạ là Long Tượng Cổ Phật, tôn sư chính là người sáng tạo ra Long Tượng Bàn Nhược Công cùng Thích Già Chịch Tượng Công”.
Người sáng tạo ra Long Tượng Bàn Nhược Công?, hóa ra gọi là Long Tượng Cổ Phật.
Như đã nói, Thích Già Chịch Tượng Công là gì thì Vô Song không quá rõ nhưng Long Tượng Bàn Nhược Công thì thực sự rất kinh khủng.
Kim Luân mới luyện đến tầng thứ 10 đã mạnh như vậy, không biết tầng thứ 13 còn mạnh thế nào?, lực lượng cơ thể của vị Long Tượng Cổ Phật này còn đến mức nào?.
Lại nói tiếp người mà Long Tượng Cổ Phật cũng cảm thấy thắng không nổi, người đứng đầu trận doanh ‘giang hồ’ là thần thánh phương nào?.
‘Nhất định phải gặp mấy vị danh nhân đó một lần’.
Thầm nhủ một câu, Vô Song lại nhìn Niệm Từ.
Nàng hiện nay không thay đổi gì nhưng Vô Song cũng tinh tế mà cảm nhận được, bắt đầu có một tia ma khí rất mỏng tiến vào cơ thể nàng.
Dùng một ngón tay chạm vào môi nàng, Vô Song nhẹ nhàng hút ra một tia ma khí này.
Hắn quả thực có thể hút được ma khí ra thậm chí lượng ma khí trong người cũng tăng lên ‘1 tia’.
Vô Song ánh mắt sáng lên.
Hắn thậm chí nhìn ra cách làm mình điên cuồng mạnh lên.
Chỉ cần hắn tăng lực lượng của mình lên, đạt đến Ngũ Long hắn liền có tư cách đứng trước mặt Thiên Đạo.
Nếu hắn đạt đến Lục Long, hắn dám đè Thiên Đạo ra đánh.
Lục Long tương đương với A Thanh đỉnh cao, A Thanh đỉnh cao có lẽ yếu hơn Thiên Đạo một bậc nhưng mà hiện tại Thiên Đạo còn đang hấp hối, đừng nói là Lục Long chỉ sợ Ngũ Long vừa ra, nó đã cảm thấy bất lực.
Dùng tay ôm Niệm Từ, để nàng ngồi vào lòng mình, nhìn về Cưu Ma Trí, Vô Song vẫn tương đối hài lòng.
“Ta ngủ một chút, ngươi liền ngồi đây cảnh giới đi”.
Nói xogn mặc kệ Cưu Ma Trí, Vô Song cả người nhún một cái, nhảy lên thân cây sau đó chọn lấy một cành cây lớn nhất, hắn cứ như vậy ôm Niệm Từ trải qua đêm đầu tiên ở Ma Sơn.

Quyển 2 Chương 251

Thần Tiên Tỷ Tỷ (1)

Cưu Ma Trí ở dưới tán cây, cũng không dám lén nhìn Vô Song cùng Niệm Từ, hắn chỉ đành nhắm mắt khoanh chân mà ngoan ngoãn tụng kinh.
Vô Song thì lại ôm Mục Niệm Từ, hắn có Cưu Ma Trí canh giữ bên dưới cũng có thể thả lỏng hơn một chút đồng thời đại não rất nhanh thay đổi.
Thực lực của Vô Song hiện nay có thể nói đi ngang Ma Sơn cũng không quá, trừ khi hắn gặp mặt Ma Vật siêu cấp cường đại kia hoặc tồn tại siêu việt Đế Vị cao thủ nào đó mà hắn không biết thì Vô Song gần như không thể gặp nguy hiểm.
Tất nhiên không thể gặp nguy hiểm không có nghĩa Vô Song vô lo vô nghĩ.
Tình trạng bản thân hắn hiện nay rất đặc biệt, trận doanh nhân tộc sẽ không ai tin hắn là nhân loại.
Trận doanh Quỷ - Thi chỉ sợ cũng sẽ không coi hắn là đồng loại.
Bất kể trận doanh nào Vô Song đều khó mà tiến vào, vì lẽ đó hắn phải nhanh chóng nghĩ cách.
Trên người Vô Song ma khí rất nhiều, bất cứ kinh phật nào đều không có khả năng xóa đi lượng ma khí trên người hắn, cũng chính vì lượng ma khí quá mức khủng khiếp này mới khiến Cưu Ma Trí tìm được Vô Song.
Muốn hòa mình vào trận doanh nhân loại, nhất định phải nghĩ cách làm cho ma khí nội liễm.
Làm sao để ma khí nội liễm?, cái này Vô Song nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.
Sử dụng nội lực áp chế ma khí?, ma khí của Vô Song còn nhiều hơn nội lực gấp 10 lần, nội lực căn bản áp chế không nổi.
Dùng đạo khí hoặc cổ binh?, mấy thứ này Vô Song hiện tại không kiếm đâu ra mà có kiếm được đi chăng nữa hắn cũng khó mà tin nổi nó có thể áp chế Hắc Long của bản thân.
Dùng kinh phật tịnh hóa ma khí?, việc này cũng đừng nghĩ, ma khí của Vô Song đã đạt đến cái ‘chất’ mà kinh phật chẳng thể nào tịnh hóa được.
Càng nghĩ Vô Song quả thật càng đau đầu, hắn chẳng nhẽ chỉ có thể lựa chọn làm địch với cả hai trận doanh?, đây tuyệt đối là tìm đường chết, Vô Song còn yêu đời lắm.
Mục tiêu ngắn hạn mà Vô Song đặt ra là tăng cường thực lực của bản thân dựa vào cách liệp sát ‘Thi’ cùng ‘Quỷ’, bằng vào việc hấp thụ ma khí trên người ‘Thi’ cùng ‘Quỷ’ hắn có thể có cơ hội chạm đến cảnh giới Tứ Long.
Nếu đạt đến Tứ Long, hắn may ra mới đủ thực lực không thuộc về một trận doanh nào cả, dĩ nhiên từ Tam Long đến Tứ Long là một chặng đường rất dài,

phi thường dài, dài đến mức nào chính hắn cũng không rõ.
Vì cái việc này, Vô Song suy nghĩ cả đêm.
......
Một đêm đi qua, quả thật cũng không uổng công Vô Song hắn vắt óc mà suy nghĩ, Vô Song nghĩ đến một loại đặc thù thủ đoạn.
Hắn sao có thể quên được hình xăm làm bạn với mình bao nhiêu năm?.
Cách giải quyết của Vô Song chính là tập trung toàn bộ ma khí tại một điểm trên cơ thể sau đó dần dần thu nhỏ nó lại, vừa vặn chỉ ngang với một hình xăm.
Về phần cách này có thể ngăn cản được lượng ma khí tản ra xung quanh hay không thì Vô Song cũng không biết.
Hắn vừa nghĩ đến đây liền động thân bế Niệm Từ xuống, hai người rất nhanh liền chạm đất.
Hai người vừa hạ xuống, Cưu Ma Trí cũng mở mắt ra, sau đó Cưu Ma Trí đột nhiên hai mắt trừng lớn, hắn thấy Vô Song đặt Niệm Từ xuống rồi liền hóa ma.
Lại là cái hình dáng cực kỳ đáng sợ kia.
Việc tiếp theo lại càng khiến Cưu Ma Trí sợ hãi, hắn chỉ thấy ma khí trên người Vô Song sục sôi như đang bị thiêu đốt rồi dần dần nén lại, dần dần thu nhỏ.
Ban đầu là ma khí bao phủ toàn thân nhưng không bao lâu ma khí chỉ còn rút lại đến phần thân trên, rồi lại tiếp tục rút đi.
Lần đầu tiên Vô Song thử nén ma khí nhưng không ngờ nó lại dễ dàng đến bất thường, sau đó đến chính Vô Song cũng phải giật mình.
Trên cánh tay phải của Vô Song, vết bớt đã biến mất không biết bao lâu kia lại xuất hiện.
Một lần nữa nó xuất hiện liền hoàn toàn hút tất cả ma khí trên người Vô Song lại, dồn toàn bộ ma khí vào trong vết bớt, vét bớt cũng bắt đầu biến dạng, vì lượng ma khí quá lớn mà từng đường hoa văn uốn lượn kỳ dị bắt đầu xâm chiếm cả cánh tay phải của Vô Song.
Bất kể là những đầu ngón tay hay bả vai đều bị ma văn màu đen này chiếm lấy.
Đến khi nó ăn hết phần bả vai phải của Vô Song, những ma văn này mới bắt đầu dừng lại đồng thời Vô Song hiện tại không còn bất cứ một tia ma khí nào.
Hắn đã trở thành một người bình thường không thể bình thường hơn.
Đến chính cả Vô Song hiện nay cũng không cảm nhận được ma khí của mình tồn tại, cho dù người khác nhìn vào cánh tay phải của hắn cũng chỉ có thể nghĩ đây là hình xăm mà thôi, căn bản chưa từng nghĩ đây là do ma khí tạo thành.
Nắm cánh tay phải của mình lại, Vô Song thậm chí vuốt ve lấy lớp ma văn này, vuốt ve cái hình xăm này.
“Lão bằng hữu, gặp lại rồi”.
Tự nói với mình một câu, Vô Song quay đầu lại nhìn Cưu Ma Trí, hiện nay Cưu Ma Trí đã kinh ngạc như gặp thiên nhân, như nhìn thấy phật tổ.

Ngón tay run run chỉ vào Vô Song, không nói thành lời.
Ít giây trước, Vô Song là tuyệt thế ma đầu, ma khí trùng thiên.
Ít giây sau hắn lại là trăm phần trăm nhân loại, cho dù cao tăng cỡ Cưu Ma Trí cũng không nhìn ra bất cứ thứ gì không đúng.
“Ngươi có ý kiến gì?”.
Cưu Ma Trí cũng nhận ra mình thất thố, khẽ nuốt một ngụm nước bọt rồi im lặng.
Thấy Cưu Ma Trí im lặng, Vô Song mới gật đầu đồng thời hắn lên tiếng hỏi.
“Ta muốn biết làm thế nào mới có thể giống như ngươi, có tư cách đi liệp sát đám Thi Quỷ đồng thời có cơ hội đi liệp sát những người bị ma khí xâm chiếm”.
Cưu Ma Trí nghe Vô Song hỏi cũng rất nhanh đưa ra câu trả lời.
“Bẩm công tử, thông thường muốn tự mình liệp sát đám Thi Quỷ là việc không thể nào, nhất định phải đi theo tổ đội, dù sao kể cả thực lực thông thiên nhưng tại nơi này tất có lúc lật thuyền trong mương”.
“Đương nhiên đây chỉ là áp dụng với cao thủ bình thường, ở trận doanh nhân loại còn có một chức danh gọi là... Tử Tinh cao thủ “.
“Khi đạt đến ngũ tuyệt cấp bậc sẽ được tính là một sao gọi là Nhất Tử Tinh cường giả, sau đó lần lượt là Nhị Tử Tinh cường giả, Tam Tử Tinh cường giả”.
“Khi đạt đến Thất Tử Tinh cường giả liền có tư cách một mình hành tẩu tại Ma Sơn, cũng chỉ có Thất Tử Tinh cao thủ mới có thể được giao trọng trách đi tiêu diệt những cường giả chuẩn bị ma hóa”.
Nhìn nhìn Cưu Ma Trí một chút, Vô Song khẽ chỉ vào hắn.
“Ngươi là cao thủ bậc nào?”.
Nghe Vô Song hỏi, Cưu Ma Trí không khỏi tự hào mà đáp.
“Công tử, ta là Bát Tử Tinh cao thủ, trong trận doanh Mật Tông cũng có thể tiến vào 10 vị trí đầu”.
“Công tử có thể chưa đánh giá chính xác lắm về cách phân chia cấp độ, thông thường từ Nhất Tinh đến Tam Tinh tương đương với ngũ tuyệt sơ kỳ, từ Tứ Tinh đến Lục Tinh chính là ngũ tuyệt trung kỳ, từ Thất Tinh đến Cửu Tinh là ngũ tuyệt hậu kỳ, từ Thập Tinh đến Thập Nhị Tinh là.. ngũ tuyệt đỉnh phong”.
“Thập Nhị Tinh cao thủ thực sự còn hiếm hơn cả đế vị cao thủ, toàn bộ thiên hạ có lẽ chỉ có Vương Trùng Dương đạt đến cái trình độ này, cũng vì Vương Trùng Dương quá mực mạnh mẽ nên tổ hợp vợ chồng bọn họ mới ngang nhiên được coi là đế vị cường giả, bằng vào hai vợ chồng mới mạnh mẽ chống đỡ cho trận doanh đạo giáo”.
“Thập Nhất Tinh cao thủ, thuộc hạ chưa thấy quá nhiều nhưng không phải là không có, điển hình có thể kể tới Linh Thứu Cung – Thiên Sơn Đồng Mỗ, cũng có thể kể đến Long – Mộc đảo chủ Hiệp Khách Đảo, đương nhiên Thiếu Lâm hay Mật Tông cũng có nhân vật cấp bậc này”.

Vô Song lúc này lại bắt đầu tính toán đến thực lực của mình, nếu hắn không vận dụng ma khí có lẽ là Ngũ Tinh hoặc Lục Tinh cao thủ, khoảng cách đến Thất Tinh cao thủ vẫn còn.
Tất nhiên có Cưu Ma Trí ở đây, mỗi lần hắn ra ngoài liệp sát Thi Quỷ đều có thể dẫn Vô Song đi nhưng đừng quên Cưu Ma Trí là trận doanh phật giáo, Vô Song chẳng nhẽ phải cạo đầu giả làm cao tăng đi vào trận doanh Phật Giáo?, cái này dĩ nhiên hắn không làm.
“Ngoại trừ các đạt đến Thất Tinh cao thủ rồi tự mình ra ngoài, còn có cách nào tiếp xúc với Thi Quỷ nữa?”.
Cưu Ma Trí gãi đầu rồi đáp.
“Bẩm công tử, thường thường cứ một khoảng thời gian, không biết Ma Vật bên trong Phật Sơn bị điên hay không, nó sẽ tạo ra một đợt Thi Triều cực kỳ đáng sợ, đây gần như là cách tiếp xúc với Thi Quỷ bình thường và dễ dàng nhất”.
“Tất nhiên đôi khi nhân lực đặc biệt thiếu, cũng có thể có nhiệm vụ đặc biệt tuy nhiên bất kể nhiệm vụ đặc biệt nào cũng chỉ có thể do Tinh Vị cao thủ đến tiếp nhận, sau đó Tinh Vị cao thủ dựa trên điều kiện nhiệm vụ mà chọn người thích hợp trong trận doanh đi theo”.
Không nói gì nữa, Vô Song đã nắm tương đối rõ cách hoạt động của trận doanh nhân tộc, hắn hiện tại liền có thể bắt đầu hành động.
“Ngươi ở đây bao lâu rồi, vậy có tính được ra lần Thi triều tiếp theo là khoảng khi nào?”.
Cưu Ma Trí sắc mặt ái ngại mà nhìn Vô Song, hắn có cảm giá Vô Song phi thường... phi thường khó hiểu.
Gần như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu nhưng mà dĩ nhiên lại cứ xuất hiện ở đây?.
“Công tử, lúc này chính là thời điểm... Thi triều nha, liên minh nhân tộc cùng Thi Triều đã chiến đấu đến ngày thứ 2 rồi”.
Sắc mặt giật giật, Vô Song nhìn về phía Cưu Ma Trí.
“Vậy sao ngươi lại ở đây? “.
Cưu Ma Trí gãi gãi đầu.
“Công tử... ta.. ta là liệp sát giả lại am hiểu kinh phật, có kinh văn hộ thân tất nhiên không sợ Ma Khí, nhiệm vụ chính của ta là tiến vào trung tâm Phật Sơn... truy lùng Quỷ Vương”.
“Mỗi lần Thi Triều đều phải có Quỷ Vương, nhiệm vụ của cao thủ cấp bậc như chúng ta chính là săn giết Quỷ Vương”.
Vô Song vỗ đầu mình một cái, lại hướng về Cưu Ma Trí.
“Săn được con Quỷ Vương nào chưa?”.
Cưu Ma Trí liền hơi hơi cúi đầu, hai mắt nhìn chẳng xuống chân mình, sau một lúc hắn cười khổ mà đáp.

“Đêm qua... ta tưởng công tử là Quỷ Vương nên mới tìm đến... sau đó... sau đó thế nào công tử cũng biết”.
Tuyệt đối không còn lời nào để nói với Cưu Ma Trí, hắn tiến về phía Niệm Từ, day day hai huyệ thái dương của nàng.
“Quên mất, Cưu Ma Trí ngươi nói trận doanh võ lâm, vậy có biết Bắc Cái Hồng Thất Công cùng Đông Tà Hoàng Dược Sư liệu có mặt trong trận doanh đó hay không?”
Cưu Ma Trí nghe Vô Song nói đến hai cái tên này, đương nhiên gật đầu.
“Hai người này đều là hãn tướng của trận doanh võ lâm, đương nhiên có mặt, thuộc hạ vẫn là nhận thức hai người này bất quá thực lực bọn họ thua thuộc hạ, không có tư cách liệp sát Quỷ Vương”.
Vô Song nghe vậy hai mắt sáng lên.
Hắn hiện nay nhất định muốn hành động một mình, việc mang theo Mục Niệm Từ tương đối vướng tay vướng chân.
Lúc trước thì cũng thôi nhưng nếu có Hồng Thất Công thì lại khác, lão ăn mày này nhất định sẽ bảo vệ tốt Niệm Từ.
Chỉ cần trận doanh võ lâm không bị công phá, Niệm Từ căn bản là an toàn, bằng vào quan hệ của Mục Niệm Từ với Bắc Cái lại thêm Cưu Ma Trí, bản thân Niệm Từ rất khó bị đẩy ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đây gần như là lựa chọn an toàn nhất cho nàng rồi.
“Thứ nhất, mang bí tịch Hỏa Diễm Đao đưa cho ta, ta truyền cho ngươi 15 chiêu đầu trong Hàng Long Chưởng Pháp”.
“Thứ hai, lập tức quay đầu trở về trận doanh nhân tộc”.
Cưu Ma Trí nghe vậy liền đứng lên, ánh mắt lén đánh giá Vô Song.
Hắn còn tưởng Vô Song cướp luôn Hỏa Diễm Đao của hắn chứ?, không ngờ Vô Song vẫn truyền lại cho hắn 15 chiêu Hàng Long.
Cưu Ma Trí lúc này trong nội tâm mới bắt đầu tốt hơn một chút, dù sao gỡ một chút vốn còn hơn là mất trắng.
Về phần điều thứ hai, căn bản không cần nghĩ, Cưu Ma Trí lập tức đồng ý.

Quyển 2 Chương 252

Thần Tiên Tỷ Tỷ (2)

Vô Song nâng Niệm Từ lên sau đó dùng hai tay nhẹ di lên huyệt thái dương của nàng, không bao lâu sau Niệm Từ liền tỉnh.

Niệm Từ vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt của Vô Song, ánh mắt liền khẽ chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

Vô Song đối với nàng khẽ cười, nâng Niệm Từ đứng dậy rồi hỏi.

“Thương thế của nàng thế nào rồi?, cơ thể có thoải mái hơn không? “.

Mục Niệm Từ nghe vậy liền kiểm tra thân thể mình một chút, nàng là người học võ dù sao cũng phải tự hiểu được trạng thái thân thể của mình, làm ra vài hoạt động nhẹ nhàng, sắc mặt liền vui mừng hơn không ít.

“Thân thể ta... thực sự tốt hơn hôm qua quá nhiều, đau đớn vẫn còn nhưng thực sự có thể làm ra vài cử động nhẹ nhàng”.

Nghe được vậy, Vô Song liền nhẹ vỗ vào lưng Niệm Từ.

“Yên tâm, thân thể nàng chỉ biết càng ngày càng tốt, chúng ta đi thôi chứ?”.

Mục Niệm Từ hơi hơi đỏ mặt, nàng lúc này cũng có thể bước đi vì vậy gật đầu nhưng mà nàng tuyệt không hiểu thế nào là ‘đi’ trong miệng Vô Song.

Nàng vừa gật đầu xong đã thấy Vô Song cúi người, bế ngang nàng lên, ôm nàng vào trong ngực sau đó quay đầu về phía Cưu Ma Trí.

“Chúng ta xuất phát”.

Cưu Ma Trí thân là môt đời cao tăng, cũng chẳng có bất cứ ý nghĩ gì khi nhìn Vô Song cùng Niệm Từ âu yếm, chỉ nhẹ cúi đầu đáp.

“Vâng công tử”.

Cưu Ma Trí sau đó liền đi trước dẫn đường, về phần Niệm Từ trong ngực Vô Song liền đỏ mặt, nàng muốn cố gắng thoát khỏi tay Vô Song, cả người đung đưa một chút nhưng căn bản chẳng có chút kết quả nào.

“Ta... ta có thể tự đi mà, để ta xuống đi”.

Vô Song cười cười danh chính ngôn thuận mà đáp.

“Nàng quá chậm”.

Vẫn bế Mục Niệm Từ, thân hình Vô Song dần dần lướt đi theo Cưu Ma Trí.

Cảm nhận được tiếng gió lướt qua người mình, Niệm Từ trợn tròn mắt.

Nàng biết cao thủ trong võ lâm đến một mức độ nào đó khinh công liền như ‘xé gió mà đi’ nhưng khi nằm trong ngực Vô Song, nàng mới là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác này.

Cái cảm giác này với Niệm Từ có thể nói là cực kỳ mới lạ.

Vùi đầu trong ngực Vô Song, Niệm Từ lên tiếng.

“Bạch, người kia là?”.
Niệm Từ hỏi dĩ nhiên là Cưu Ma Trí, nàng lúc trước ở bên Vô Song rõ ràng không thấy người này.
“Thuộc hạ của ta, nàng tạm thời có thể tin tưởng hắn, lần này ta muốn đưa nàng đi gặp một người, có người này ở bên ta có thể yên tâm phần nào”.
Mục Niệm Từ tạm thời không hiểu ý của Vô Song, nàng liền hỏi.
“Là người nào?”.
Vô Song hướng về nàng, tặng cho nàng một nụ cười.
“Hồng Thất Công “.
“Lần trước trên võ đài, ta thấy muội dùng một chiêu Tiêu Dao Du, chắc hẳn cũng là võ công của Thất Công truyền thụ đúng chứ?”.
Mục Niệm Từ không ngờ Vô Song đến hiện nay còn nhớ, liền gật đầu sau đó lại nghĩ đến Hồng Thất Công, hai hàng lông mày lá liễu nhẹ cau lại.
Nàng đương nhiên nhớ Hồng Thất Công thậm chí ngày hôm qua nàng còn muốn đi tìm Thất Công.
Phụ thân đã chết, nàng đã không còn thân thích, không nhà để về, thiên hạ này chỉ còn Hồng Thất Công quen thuộc với nàng, chỉ còn Thất Công đối tốt với nàng.
Hiện nay thì lại khác, Đông Phương Bạch xuất hiện, ít nhất về một mặt nào đó Đông Phương Bạch cũng có thể coi là ‘của nàng’, nàng có người để mà hướng về.
Vô Song muốn đưa nàng cho Hồng Thất Công vậy có phải là nói Vô Song sẽ lại biến mất như lần trước hay không?.
“Bạch... ngươi có phải sẽ lại bỏ đi nữa không”.
Vô Song nghe thấy giọng nói có chút ai thán của Niệm Từ, hắn cũng hiểu nàng đang nghĩ gì.
Tốc độ Vô Song có chút chậm lại, trong ánh mắt có ôn nhu hơn nữa hai tay hắn như càng ôm chặt Niệm Từ hơn.
“Sẽ không, tin ta lần này ta sẽ không lại đi, được chứ?”.
“Chỉ là nơi này quá mức nguy hiểm, ta chỉ có thể đảm bảo an toàn cho chính ta chứ khó mà đảm bảo an toàn của nàng, ta nhất định không thể để cho nàng gặp nguy hiểm vì vậy mới đưa nàng cho Thất Công”.
Nằm trong ngực Vô Song, Niệm Từ hai tay có chút giữ chặt vạt áo của hắn, nàng nhẹ nhắm mắt lại mà im lặng.
Niệm Từ không nói, Vô Song cũng không nói, chặng đường trở nên yên tĩnh vô cùng.
Mãi đến khi cả Vô Song cùng Cưu Ma Trí đều dừng lại, sự yên tĩnh này mới bị phá hủy.
Trước mặt hai người, rốt cuộc cũng xuất hiện Thi, hơn nữa chủ yếu là Cương

Thi.
Cưu Ma Trí dừng lại, quay đầu về phía Vô Song.
“Công tử, trước mặt tổng cộng có 20 đầu cương thi, chúng ta né qua hay trực tiếp cường công?”.
Đứng trên gò đất cao, Vô Song quan sát đám cương thi này một chút sau đó trong ánh mắt hiện lên một tia hưng phấn.
Với người khác là cương thi nhưng với hắn toàn là mỹ vị.
Vô Song từng buồn khổ Bắc Minh Thần Công chẳng thể hút nội công được nữa nhưng mà hiện tại cũng chẳng khác gì hắn có Bắc Minh Thần Công trong tay cả, hắn có cả ‘biển’ ma khí để mà hấp thu.
....
Ở trong ngực Vô Song, Mục Niệm Từ lúc này cũng mở mắt ra, đập vào mắt nàng chính là hình ảnh cương thi, thứ hình ảnh mà cả đời nàng chưa từng nhìn thấy.
Cương Thi hình dáng thế nào?, toàn thân cương thi đúng là bị ma khí bao phủ thậm chí còn chẳng nhìn ra nổi mặt mũi bất quá trên người Cương Thi có rất nhiều khối da thịt bị lở loét, trên người bọn chúng không thiếu... dòi bọ.
Trên người Cương Thi không có máu, không có kinh mạch nhưng thịt thì vẫn còn, từ phần thịt thối trong người bắt đầu dẫn dòi bọ đến, nhìn buồn nôn vô cùng, thậm chí rất nhiều cương thi còn mất tay, mất chân, mù mắt, có con mất nguyên cả phần hàm dưới, đối với một nữ tử như Mục Niệm Từ thì đây chính là địa ngục nhân gian.
Thân thể Niệm Từ toàn bộ đều run lên, nàng thực sự sợ cái thứ này.
Cũng may Vô Song vẫn đang ôm lấy nàng, ánh mắt đầy tự tin.
“Niệm Từ, yên tâm mấy thứ này rất nhanh sẽ qua, nhắm mắt lại một chút”.
Niệm Từ nghe lời Vô Song, đôi mắt lại nhẹ nhắm vào.
Vô Song sau đó ra hiệu cho Cưu Ma Trí, hắn chậm rãi đặt Niệm Từ xuống.
Cưu Ma Trí biết ý cũng là đi đến trước mặt Niệm Từ bảo vệ nàng, hắn cũng biết Vô Song muốn cường công đám cương thi này.
Vô Song đứng trên gò đất cao, thân hình cực tốc lao về phía trước đồng thời trong đầu chậm rãi suy tính.
Dùng thực lực khoảng ngũ tinh của Vô Song muốn giết chết 20 con cương thi cũng tương đương 20 luyện thể cao thủ là cực kỳ dễ dàng đặc biệt đám cương thi trí não còn cực thấp kém, tất nhiên cho dù Vô Song có thể giải quyết đám cương thi này cũng không thể đảm bảo gây ra động tĩnh không lớn.
Hắn muốn làm việc này để cho thần không biết quỷ không hay liền phải vận dụng ma lực, nâng sức mạnh của mình từ ngũ tinh vượt quá thập nhị tinh, trực tiếp đạt đến đế vị.
Càng quan trọng hơn, Vô Song muốn nghiên cứu lại vết bớt của chính mình.

Vết bớt của hắn quả thực cực kỳ không tầm thường, chỉ dựa theo ý nguyện của Vô Song, từ lúc hắn lao từ gò đất xuống chỗ đám cương thi, cả người hắn cũng biến thành ma hóa.
Toàn bộ ma khí bao phủ cơ thể, có chẳng Tam Long sau lưng sẽ không hiện ra nữa.
Sau khi hoàn toàn tiến vào trạng thái ma hóa, Vô Song lại phát hiện ra đám cương thi vậy mà bất động.
Lúc Vô Song lao xuống, toàn bộ cương thi đều lao về phía hắn nhưng khi hắn ma hóa, đám cương thi lại coi hắn không tồn tại hay nói đúng hơn là coi hắn trở thành một phần đồng bọn vậy.
Nhìn thấy biểu hiện này của cương thi, Vô Song khẽ nhếch miệng, hắn chậm rãi đi đến trước mặt một đầu cương thi, quơ quơ tay trước mặt nó.
Cương thi vậy mà một chút chút phản ứng cũng không có.
Vô Song nghĩ nghĩ một chút, lại bắt đầu thử tung ra một quyền.
Một quyền trực tiếp đánh nổ đầu cương thi sau đó hắn lại biến quyền thành trảo, trong lòng bàn tay của hắn sinh ra hấp lực, hấp lực liền hút toàn bộ ma khí trong người cương thi ra.
Lần trước khi giết chết ác tăng kia, ma khí chảy xuống đất rồi biến mất trong đại địa, lúc này ma khí hoàn toàn không xuất hiện tình trạng như trước, đều bị Vô Song hấp thụ.
Thân hình cương thi gục xuống, hóa thành bụi phấn, về phần ma khí chạy ngược vào trong cơ thể Vô Song tuy nhiên có một lượng rất lớn ma khí trực tiếp bốc hơi, từ cơ thể hắn bay ra ngoài.
Lượng ma khí này quá tạp, cơ thể Vô Song vậy mà chỉ lấy phần tinh hoa nhất còn lại đều đào thải ra ngoài.
Về phàn lũ cương thi, sau khi thấy đồng đội của mình gục xuống, đều quay mặt ra nhìn Vô Song nhưng vẫn là không có một chút chút cử động nào.
Vô Song cứ như đang đi chợ vậy, hành tẩu trong đám cương thi, từng quyền đánh ra, mỗi quyền trực tiếp làm một đầu cương thi về với cát bụi đồng thời mỗi quyền lại làm ma khí trong người hắn ra tăng lên một chút.
......
Hôm nay sinh nhật mình, chương này hơi ngắn nhưng mọi người thứ lỗi nhé.
Hôm nay không còn chương nào đâu.

Quyển 2 Chương 253

Thần Tiên Tỷ Tỷ (3)

Ở trên gò cao, Cưu Ma Trí là người nhìn rõ ràng nhất động tác của Vô Song, hiện nay có trời mới biết hắn kích động như thế nào.

Vô Song một đêm không ngủ thì Cưu Ma Trí cũng là một đêm không ngủ.

Cưu Ma Trí trong đêm nhớ về toàn bộ nhưng câu hỏi của Vô Song.

Nói trắng ra Vô Song căn bản không biết chút chút gì về Phật Sơn cả, hắn cứ như bỗng dưng xuất hiện tại Phật Sơn vậy, mọi hiểu biết của Vô Song về Phật Sơn đều cực kỳ mông lung, bất kể là người hay Thi Quỷ.

Từ điều này có thể biết Vô Song chắc chắn không tiến vào Phật Sơn quá lâu.

Tiếp theo là việc Vô Song ở trong nhân dạng, Vô Song... ăn đồ ăn, Vô Song chăm sóc cho Mục Niệm Từ, bất kể lời nói, suy nghĩ hắn đều quá mức giống một con người.

Ngoại trừ ma khí kinh khủng khiếp cùng với thực lực không thể tương trong trạng thái ma hóa ra, bình thường Vô Song chẳng khác gì con người.

Việc Vô Song là người hay là ma thì đến hiện nay Cưu Ma Trí còn chưa dám chắc, chưa thể phân định nhưng nhìn Vô Song giải quyết toàn bộ đám cương thi, trái tim Cưu Ma Trí liền đập thình thịch.

Nếu Vô Song là người chẳng khác gì nói... hắn là người duy nhất không sợ Thi, ít nhất là cương thi.

Hắn có thể liệp sát toàn bộ cương thi tại Phật Sơn mà không có bất cứ khó khăn nào.

Tại Phật Sơn nhiều nhất cũng chính là Cương Thi, trừ khi người bình thường chết đi để trở thành Nhục Thi ra thì hầu như bất cứ xác chết nào ở nơi này đều hóa thành Cương Thi.

Không màng đến những thứ khác, chỉ cần Vô Song có thể tiêu diệt đại đa số cương thì thì chỉ sợ từ nay về sau không còn Thi Triều.

Vô Song không biết Cưu Ma Trí đang nghĩ gì, thân ảnh của hắn rất nhanh trở lại bên cạnh Niệm Từ, bàn tay đưa ra nắm lấy tay nàng.

Niệm Từ cảm giác được hơi ấm truyền đến, mới chậm rãi mở mắt ra, lúc này trước mặt nàng căn bản chỉ còn một mảnh đất trống ngoài ra không còn gì cả.

“Cưu Ma Trí, theo ta biết ngươi nói là Thi Triều, vậy tại sao ta có cảm giác... không đúng?”.

Cưu Ma Trí đối với câu hỏi của Vô Song chỉ cười mà đáp.

“Công tử có điều không biết, Thi Triều cường đại nhất là buổi tối, vào buổi tối mới chân chính gọi là Thi Triều, về phần buổi sáng thì lại có chút thay đổi, đám

Thi đều toàn bộ rút đi, rút khỏi trận doanh nhân loại sau đó chia thành các nhóm nhỏ phân bố mà tập trung”.
“Buổi sáng dưới tác dụng của ánh mặt trời, ma khí phải chịu ảnh hưởng nhất định vì vậy đám Thi này luôn có chút trì trệ”.
“Đây cũng là thời điểm thích hợp nhất để nhân tộc liệp sát Thi, theo kinh nghiệm của thuộc hạ mà xem so với ban đêm thì đám Thi này thực lực chỉ còn lại 8 thành, tiếc nuối duy nhất là ban đêm khi thi triều tấn công vẫn luôn có đại chiến nổ ra, nhân tộc vẫn luôn thảm chiến từ đó đến buổi sáng cũng không thể phát ra bao nhiêu sức lực truy sát đám thi này”.
“Điều đáng nói nhất, cao thủ đỉnh tiêm của nhân tộc đúng là có thể xuất ra tiêu diệt lũ Thi này có điều chỉ cần cao thủ đỉnh cấp xuất thủ, nhất định có Thi Quỷ cấp độ tương ứng hiện thân ngăn cản”.
“Dần dần hai bên đều bắt đầu tự hiểu lẫn nhau, lấy buổi sáng coi là thời gian hòa bình, ban đêm là thời gian sinh tử quyết đấu, dĩ nhiên buổi sáng nhân tộc vẫn là phái người ra liệp sát Thi, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu nhưng cũng khó mà ảnh hưởng quá lớn đến tình hình chiến trận”.
Một tay vẫn nắm lấy tay Niệm Từ, tiêu hóa từng lời Cưu Ma Trí nói.
“Vậy ý ngươi là, buổi sáng gần như không có nguy hiểm nào?”.
Cưu Ma Trí nghĩ nghĩ một chút, đúng là gật đầu.
“Công tử, lúc nãy ta hỏi ngươi muốn đi vòng qua hay trực tiếp diệt sát đối phương là vì có lo lắng, tao thủ Tư Tinh căn bản rất ít xuất thủ bởi khi bọn họ xuất thủ, khí tràng vừa ra nhất định sẽ hấp dẫn Ma Thi tiến đến đây, bản thân Ma Thi đã có thể không chịu uy hiếp của ánh sáng, chiến lực căn bản không thay đổi”.
“Ma Thi lại có thể điều động đại lương Thiết Thi cùng Cương Thi trong khi cao thủ nhân tộc lại chia trận doanh, rất khó điều động được số lượng tương ứng, đấy là còn chưa kể không ở trong doanh trại mà chủ động xuất kích không khác gì bỏ qua vấn đề địa lợi, nếu bị Quỷ Vương xuất hiện tập kích chỉ sợ không về nổi “.
“Bình thường thì không sao nhưng khi có Thi Triều, Tử Tinh cao thủ chủ yếu đều thủ trong trận doanh, đợi đến ban đêm bọn họ sẽ trở thành lực lượng chủ lực đối kháng Thi Triều”.
Gật đầu với Cưu Ma Trí, Vô Song hiện nay lại càng muốn một mực hành động.
Thi Triều sớm muộn gì cũng sẽ hết, nếu hắn có thể tận dụng lần Thi Triều này đoạt ma khí vậy liền tốt nhất, bỏ qua cơ hội này không biết bao giờ mới có thể gặp Thi Triều, quan trọng hơn từng giây từng phút ở Ma Sơn đều là từng giây từng phút nguy hiểm.
Hắn không muốn bỏ lỡ bất kể là một giây hay một phút.
“Niệm Từ, ta đưa muội đến chỗ Thất Công được không, yên tâm Đông Phương Bạch ta lần này nhất định không bỏ muội một mình, ta đã nói để ta phụ trách vậy

từ nay về sau muội liền là nữ nhân của ta, ta càng không có lý do bỏ lại nữ nhân của mình”.
Mục Niệm Từ nghe vậy, bàn tay mềm mại càng nắm chặt tay Vô Song hơn.
Nàng là một nữ nhân cực độ truyền thống, nàng sẽ không như Hoàng Dung, không chủ động nói yêu một người, không chủ động điên cuồng vì một người, cũng không chủ động tranh một người, đây chính là nữ nhân truyền thống của xã hội phong kiến.
Nàng lúc này chỉ nắm tay Vô Song, một ngón tay chạm vào ngực mình sau đó lại ấn vào ngực Vô Song, ánh mắt đợm buồn nhưng cũng đầy kiên định.
“Muội đợi huynh về”.
Chỉ bốn chữ mà thôi, đơn giản vô cùng nhưng lại lấy đi toàn bộ dũng khí của Niệm Từ đồng thời như định hải thần châm đối với Vô Song, khiến hắn thật lâu không biết nói gì.
Một câu nói mà thôi nhưng cho Vô Song một cảm giác lạ lùng vô cùng.
Cảm giác lúc này phải nói thế nào?, Vô Song thời cấp 3 đương nhiên là học sinh giỏi, thời gian qua đi có rất nhiều thứ trong mái trường hắn quên nhưng cũng có rất nhiều thứ trong mái trường hắn nhớ.
Lúc này Niệm Từ làm Vô Song nhớ đến Thuyền và Bến.
Hắn là thuyền, nàng là bến.
Bằng một câu nói này, thuyền cho dù đi xa đến đâu, nhất định cũng sẽ quay về với bến.
Nhẹ vuốt mái tóc của Niệm Từ, Vô Song ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết.
“Cước bộ nhanh hơn, lập tức đi tới trận doanh nhân tộc”.
....
Vô Song không tiến vào trong phạm vi trận doanh nhân tộc, hắn chỉ đứng ở đằng xa nhìn Cưu Ma Trí đưa Niệm Từ vào bên trong, đưa Niệm Từ tiến về trận doanh võ lâm.
Trong trận doanh nhân tộc chỉ sợ có không ít người quen với Vô Song, lúc này Vô Song tạm thời không muốn hiện thân.
Nếu hắn muốn ra nhập trận doanh đã chẳng muốn chia tay với Niệm Từ, đã chẳng đưa nàng cho Hồng Thất Công, tiến vào trận doanh đồng nghĩa với cơ hội ra tay của hắn càng ngày càng ít, hắn càng ngày càng vướng tay vướng chân, hắn hiện nay không muốn bỏ qua bất cứ một cơ hội thăng tiến võ công nào.
Không bao lâu lắm, Cưu Ma Trí lại hiện thân, đối mặt với Vô Song.
Vẻ mặt mang theo sự cung kính, Cưu Ma Trí cúi đầu lên tiếng.
“Công tử, thuộc hạ đã sắp xếp tiểu thử ở lại trong trận doanh võ lâm nhân sĩ, không biết công tử còn yêu cầu gì chăng?”.
Đối với Cưu Ma Trí gật đầu, Vô Song đáp.
“Nhớ, ngươi nhất định phải để Niệm Từ gặp Bắc Cái, nàng... ngoại trừ ta cũng

chỉ còn một mình lão ăn mày mà thôi, ta cũng chỉ tin tưởng lão ăn mày chăm sóc nàng”.
“Nếu ai hỏi quan hệ của ngươi với nàng, cứ nói nàng là do ta gửi gắm cho ngươi là được, nếu có ai hỏi ta.. ngươi liền nói ta gọi Đông Phương Bạch”.
Cưu Ma Trí đương nhiên cũng biết tên của Vô Song có một chữ Bạch, dù sao Mục Niệm Từ thường thường vẫn gọi hắn như thế.
Ghi nhớ ba chữ Đông Phương Bạch, Cưu Ma Trí thực sự cảm thấy cái tên này hoàn toàn xa lạ, giang hồ từ khi nào có nhân vật bậc này?.
Có thể việc Vô Song ma hóa thì không tính nhưng võ công của Vô Song cũng siêu cấp đáng sợ, chí ít Cưu Ma Trí không tự tin có thể thắng Vô Song, loại cao thủ như Vô Song thực lực đã không thua kém gì một tuyệt thậm chí còn mạnh hơn, vậy vì cái gì vẫn cứ vô danh?.
“Vâng công tử, thuộc hạ nhất định làm đúng như công tử yêu cầu”.
Vô Song gật đầu, nghĩ nghĩ một chút lại đưa tay ra.
“Ngươi hiện nay giao bí tịch Hỏa Diễm Đao cho ta, về phần Hàng Long 15 chiêu đầu tiên, lúc này ta chưa có thời gian ghi lại, đợi thi triều rút đi ta sẽ lấy thân phận nhân sĩ võ lâm tiến vào trận doanh rồi tự mình liên hệ với nhau, sau đó liền giao cho người 15 chưởng pháp Hàng Long”.
Cưu Ma Trí căn bản không nghĩ ngợi gì, nếu Vô Song muốn cho dù cướp tuyệt học Hỏa Diễm Đao của hắn, hắn cũng không dám có ý kiến.
Từ trong ngực lấy ra một quyển bí tịch có điều Cưu Ma Trí sắc mặt lại ngại ngùng vô cùng.
“Công tử... bí tịch Hỏa Diễm Đao thuộc hạ chỉ có một bản này nhưng nó lại là chữ Phạn, hay là công tử cho thuộc hạ chạy về... vì công tử chép tay một bản chữ Hán?”.
Cái này cũng không phải Cưu Ma Trí cố tình, toàn bộ võ công Mật Tông đều là chữ Phạn, Cưu Ma Trí cũng biết chữ Phạn, vậy việc gì phải chép ra một bản chữ Hán?, chép chữ Hán chỉ dễ cho người Trung Nguyên có ý đồ xấu mà thôi.
Cưu Ma Trí vốn tưởng Vô Song sẽ đối với hắn trách cứ nào ngờ Vô Song trực tiếp cầm lấy bí tịch mà cười.
“Chữ Phạn, ta đương nhiên biết”.
Nói xong mặc kệ Cưu Ma Trí, Vô Song thân ảnh thoắt cái biến mất để lại Cưu Ma Trí gãi đầu không thôi.
“Đông Phương Bạch a Đông Phương Bạch, không biết ngươi xuất hiện là họa hay phúc, không biết là phúc cho nhân tộc hay họa cho nhân tộc đây”.
Thở ra một hơi, Cưu Ma Trí rốt cuộc quay đầu rời đi.
......
Thời gian cứ như vậy, lại trôi qua hai ngày.
Trong thời gian hai ngày nay, Thi Triều công kích càng ngày càng yếu, thậm chí

rất nhiều cao thủ nhìn ra, Thi Triều chuẩn bị kết thúc.
Trong hai ngày này, Vô Song đương nhiên là người thu hoạch lớn nhất.
Bằng vào thiên tư của hắn, học Hỏa Diễm Đao cũng chẳng khó gì, có Hỏa Diễm Đao lại càng làm chiến lực Vô Song mạnh hơn một bậc, chí ít thủ đoạn công kích tầm xa của hắn trở nên phi thường đáng sợ.
Tất nhiên đáng nói nhất là chiến tích của Vô Song, trong khoảng thời gian hai ngày, hắn giết chết vài trăm đầu Cương Thi, vài chục đầu Thiết Thi đặc biệt là diệt sát 3 đầu Ma Thi.
Ma Thi đúng là rất mạnh, thực lực của Ma Thi theo hệ quy chiếu đặt tại Ma Sơn thấp nhất cũng là Tứ Tinh, mạnh có khi lên tới Bát Tinh có điều khi Vô Song ở trạng thái ma hóa có thể nói hắn ‘chấp hết’.
Hai ngày điên cuồng liệp sát, điên cuồng thu thập ma khí khiến cho ma khí của Vô Song càng ngày càng mạnh bất quá để đến được cảnh giới Tứ Long thì không rõ phải mất bao nhiêu thời gian.
Hấp thụ ma khí vào người lại liên tục sử dụng trạng thái ma hóa chiến đấu, Vô Song lại nhận ra thêm một điều.
Hắn ở trạng thái Tam Long, theo lẽ thường sau khi hấp thụ ma khí thì trạng thái này của hắn sẽ phải càng ngày càng mạnh tức là thực lực khi ma hóa của hắn càng ngày càng tăng bất quá rõ ràng không phải.
Hắn trải qua thời gian này, rõ ràng cảm nhận được ma khí liên tục tăng cường nhưng chiến lực khi ma hóa của hắn căn bản không thay đổi.
Trước đây Vô Song từng ở trong trạng thái nhất long, khi đó hắn ma hóa có thể so với ngũ tuyệt cao thủ, chiến lực khoảng tứ tinh đến ngũ tinh, nếu không phải lần đó Long đảo chủ sử dụng Đạo khí khiến ma khí trong người Vo Song điên cuồng bạo loạn trực tiếp khiến đầu hắc long sau lưng hắn càng thêm điên cuồng lại phối hợp với Long đảo chủ muốn từ từ mài chết Vô Song mà bắt sống, hắn chỉ sợ không cách nào thủ hòa được Long đảo chủ.
Sau khi đạt đến nhị long, kể cả chưa từng bước vào ma hóa thì Vô Song đại khái nhìn ra thực lực của mình khoảng ngũ tuyệt đỉnh phong, chiến lực rơi vào từ thập tinh đến thập nhất tinh.
Hiện nay hắn ở trạng thái tam long, nếu cứ lấy thước đo cũ mà tính, chiến lực của Vô Song rơi vào khoảng thập ngũ tinh tất nhiên đây chỉ là ước lượng bởi thực lực bước vào đế vị căn bản không có bất cứ cái gì cho ngũ tuyệt cao thủ có thể so sánh.
Vô Song chỉ rõ ràng cảm thấy, bất kể hắn tiêu diệt bao nhiêu Thi, gia tăng bao nhiêu ma khí, hắn đều không thể gia tăng chiến lực bản thân thậm chí hai ngày qua hắn còn tưởng tượng mình đang sai lầm.
Ngồi trên một bờ suối, dùng nước suối mát lạnh rửa qua khuôn mặt, lại rửa qua tay cùng chân của mình, Vô Song càng nghĩ càng cảm thấy kỳ.

Hắn hiện nay trong lòng chỉ có thể chuyển hướng về Quỷ.
Theo hai ngày qua hắn kiểm nghiệm, ma khí hấp thụ từ Thi không có cách nào gia tăng chiến lực của hắn, chỉ sợ hắn hấp thụ bao nhiêu cũng không thể đột phá lên cảnh giới Tứ Long.
Hắn thực sự muốn một đầu Quỷ Vương nhảy ra trước mặt mình, cùng mình quyết đấu, chỉ là tìm đâu ra Quỷ Vương ở cái nơi này?.
Cưu Ma Trí nói mỗi lần Thi Triều chắc chắn có Quỷ Vương xuất hiện nhưng hai ngày hắn đồ sát Thi Triều không cố kỵ, đến cả cái bóng của Quỷ Vương cũng không thấy.
Mang theo suy nghĩ miên man, Vô Song tiến cả người xuống nước lạnh.
Tính cách Vô Song vốn sạch sẽ, nếu có cơ hội hắn nhất định vẫn sẽ luôn lựa chọn tẩy qua cơ thể, dù sao hắn không chịu được bẩn.
Vừa tiến vào nước suối, không biết có phải ông trời trêu đùa hắn hay không, xung quanh liền có âm thanh vang lên, là tiếng người.
Hơn nữa tựa hồ còn đang chiến đấu.
Có một điều nữa nhất định phải nói, tại Ma Sơn này khả năng cảm ứng của bất cứ cao thủ đều sẽ hạ xuống trên diện rộng, Vô Song cũng không ngoại lệ.
Trong không khí đâu đâu cũng là ma khí, chỉ cần là nhân tộc thì khả năng cảm ứng đều bị ma khí làm ảnh hưởng, ma khí lơ lửng trong không trung vốn vô hình nhưng hiệu quả chẳng khác gì một tòa mê trận cỡ lớn cả.
Nếu Vô Song không hóa thân thành ma, hắn nhất định cũng chịu ảnh hưởng rất lớn, lại thêm trong đầu đang suy nghĩ mông lung, mãi đến khi hắn ngâm mình trong nước lạnh hắn mới phát hiện ra cách đó không xa có người.
Nghĩ nghĩ một chút, Vô Song rốt cuộc vẫn bất chấp, hắn ngửa đầu tựa vào một mảng rêu xanh bám trên tảng đá, toàn thân đều thả lỏng chỉ lộ từ phần cổ lên.
Mấy ngày qua, suốt từ lúc ‘A Thanh’ mang hắn đến Yến Kinh, bất kể là cơ thể hay tâm trí của Vô Song đều phi thường mệt mỏi.
Vô Song hiện nay đã rất mạnh, chỉ cần hắn ma hóa lên cho dù Quỷ Vương cũng bị hắn vặt lông như gà, cho dù Quỷ Đế trong truyền thuyết hắn chưa chắc đã sợ, đánh không được hắn cũng có thể chạy, tại Ma Sơn hiện nay chỉ cần Ma Vật kia không ra, hắn có tư cách thả lỏng.
Hắn cũng cảm nhận được xa xa kia đang có chiến đấu nhưng mà hắn sao phải quan tâm?,
Nếu đám người nhân tộc kia có thể thắng là tốt nhất.
Nếu chết hết là tại thực lực chưa đủ, hắn căn bản không lăn tăn.
Dĩ nhiên nếu đối phương vận khí không tệ chạy về phía hắn, hắn vẫn là sẽ ra tay.

Quyển 2 Chương 254

Thần Tiên Tỷ Tỷ (4)

Vô Song ngâm mình trong nước lạnh, hắn đúng là không cảm thấy có gì đáng để quan tâm lắm.
Mái tóc trắng xõa ra đằng sau đồng thời Vô Song cũng bắt đầu nhận ra, mái tóc của hắn dài hơn trước.
Đã bao lâu rồi hắn chưa cắt tóc?.
Lúc trước kiểu tóc mà Vô Song lựa chọn vẫn luôn là tóc búi cao, hắn không mấy khi xõa tóc nhưng hiện nay hắn mới nhận ra, mái tóc trắng rốt cuộc đã dài quá cổ, mái tóc trắng của hắn hiện nay tết đuôi gà ở đằng sau cũng không khó khăn gì.
Vô Song đương nhiên nhận ra cách đó không xa đang có chiến đấu, chiến đấu giữa nhân tộc cùng Thi Quỷ.
Khoảng cách tương đối xa lại thêm từ trường Ma Sơn làm hắn khó lòng nhận ra thực lực phe nhân tộc bất quá thực lực phe Thi Quỷ hắn lại vô cùng rõ ràng, đại khái đều là Cương Thi, còn không có một con Thiết Thi nào.
Trong đám bằng hữu hay chí ít là người quen của Vô Song, quả thật không có bất cứ ai sợ hãi đám Cương Thi này, vì vậy nếu bị Cương Thi đẩy vào trạng thái nguy hiểm thì chắc chắn không phải người Vô Song quen.
Đã không phải là người hắn quen, hắn liền mặc kệ.
Sinh tử có số, lại thêm đây là Ma Sơn, có gan vào Ma Sơn, có gan đi săn Thi Quỷ thì nhất định phải có thực lực, thực lực không đủ cũng chỉ có cái chết.
Ước lượng thời gian khoảng 10 phút, Vô Song mới đứng lên, chậm rãi mặc lại quần áo, vẫn cứ là bạch y áo khoác đen, thú thật hắn không có quần áo để thay.
Đừng nói là quần áo mà vật dụng cá nhân hắn đều không có, hắn từ Đào Hoa Đảo rời đi quá gấp, một chút hành trang cũng không mang theo.
Bộ quần áo trên người trải qua chiến đấu thực sự không sạch sẽ gì, có điều tại nơi này không sạch sẽ thì cũng nhất định phải mặc vào.
Theo ý định của Vô Song, sau khi tìm được Quỷ Vương, hắn liền tìm bừa một thân phận mà ra nhập trận doanh võ lâm, chí ít đổi một chút đồ dùng cá nhân về.
Vô Song hiện nay cũng không đeo mặt nạ, hắn đi tắm thì đeo mặt nạ làm gì?.
Mặc quần áo xong, mái tóc vãn xõa ra đằng sau, bàn tay chậm rãi cầm đến mặt nạ thì động tác Vô Song hơi hơi khựng lại, hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được có người bước vào phạm vi này.
"Ừ, cũng chạy được đến đây, có như là có chút nỗ lực, ra tay một lần cũng không sao".

Tự nói với mình một câu, Vô Song lại buông mặt nạ xuống, từ bên hông lấy ra một sợi vải màu tím, bắt đầu buộc mái tóc của mình lên.
Dù sao cũng phải động thủ cứu người, buộc tóc lên liền thoải mái ra tay hơn một chút.
Buộc tóc xong, Vô Song lại cầm lấy mặt nạ, tiếp theo hắn đang định đeo mặt nạ lên lập tức liền sững người đến kinh ngạc, kinh ngạc đến mức toàn thân như chúng định thân thuật.
Tại sao lại như vậy?, rất đơn giản.
Từ trong tán cây có một thân ảnh cực tốc lao về phía Vô Song, tốc độ còn rất đáng sợ.
Tốc độ như vậy cho dù Vô Song cũng sẽ không coi thường tuy nhiên chưa đủ làm Vô Song kinh ngạc, cái làm Vô Song kinh ngạc là Vô Song lại có thể cảm nhận đại khái bộ pháp của người này là cái gì.
“Lăng Ba Vi Bộ”.
Nhếch miệng nói ra bốn chữ này, Vô Song trong lòng liền vui mừng.
Biết được Lăng Ba Vi Bộ ngoại trừ Lý Thu Thủy ra còn có thể là ai?.
Nếu vị nữ sư phụ này đến Ma Sơn, mọi việc lại càng dễ dàng hơn nhiều hơn nữa Vô Song cũng thoải mái hơn nhiều.
Hắn cũng buông tha ý định đeo mặt nạ, dù sao người quen cả cần gì đeo mặt nạ.
Giữ cái suy nghĩ này, Vô Song lại ngồi trên tảng đá, hai chân buông thõng xuống mặt nước, hắn thản nhiên mà đợi Lý Thu Thủy.
“Nàng mang theo một người?, là ai nhỉ?”.
Ngồi trên tảng đá, Vô Song vẫn đang cảm nhận người tiến đến, khoảng cách giữa hai bên lại rút ngắn một lần nữa, cảm giác của hắn liền rõ ràng hơn rất nhiều, hắn nhận ra tiến về phía mình thậm chí có hai người.
Một người đang dùng Lăng Ba Vi Bộ bế người còn lại tiến lên.
Vô Song đương nhiên thấy kỳ quái, bình thường Lý Thu Thủy thích nhất là độc hành, lần này dĩ nhiên lại mang theo người?.
Đè xuống chút tò mò này, Vô Song đầy hứng thú nhìn về phía cánh rừng sau đó càng ngày càng chắc chắn Lý Thu Thủy đến.
Người đang dùng Lăng Ba Vi Bộ nội công tương đối cao, có thể coi là đạt đến ngũ tuyệt cấp bậc bất quá cũng chỉ là cường giả nhất tinh mà thôi.
Nội lực cỡ này không cách nào so với Lý Thu Thủy nhưng mà hoàn toàn Lý Thu Thủy cũng có thể đang bị thương, cái này không nói trước được.
Nghĩ đến Lý Thu Thủy bị thương, Vô Song đứng lên, cũng vận lăng ba vi bộ muốn tiến đến, là người quen thì không thể không giúp.
Hắn vừa đứng lên, dùng lăng ba vi bộ lại thêm mị ảnh thân pháp mà lướt trên mặt nước, từ ngoài nhìn vào căn bản không khác gì tiên nhân, thân ảnh đạp trên mặt nước rất nhanh lướt qua dòng suối sau đó tiến về phía cánh rừng.

Nào ngờ Vô Song vừa lướt qua dòng suối, người trong cánh rừng cũng lao ra.
Người này vừa xuất hiện, trực tiếp làm Vô Song lần thứ hai sững người thậm chí bất cẩn mà lùi lại một bước, dù sao tốc độ đối phương lao ra tương đối dọa người.
Một bước lùi lại vừa vặn rơi xuống dòng suối, bằng thực lực của Vô Song chắc chắn sẽ không ngã xuống, hắn thậm chí dùng chân khí tạo ra một màng ngăn cách với dòng nước, căn bản không khác gì 'Hư Không Đạp Bộ'.
......
Người lao ra khỏi rừng cây dĩ nhiên không phải Lý Thu Thủy, đây là một nam nhân hay nói đúng hơn là một thiếu niên.
Thiếu niên này tuổi tác chỉ khoảng 17-18 đồng thời đang bế lấy một nữ nhân.
Thiếu niên tạm thời cũng không có nhìn thấy Vô Song, hắn còn đang quay đầu nhìn vào cánh rừng, giọng nói đầy lo lắng xen lẫn mệt mỏi.
"Vương cô nương... ngươi ở đây đợi ta, ta lại chạy đi đón A Châu cô nương".
Thiếu niên này vừa nói xong, lại muốn quay đầu rời đi nào ngờ thiếu nữ gọi là 'Vương' cô nương kia đưa tay ra kéo lấy vạt áo của y.
Vị vương cô nương này dĩ nhiên nhìn thấy Vô Song, sau đó trong ánh mắt thậm chí biến thành kích động.
"Tiểu nữ Tô Châu – Mạn Đà Sơn Trang – Vương Ngữ Yên, Ngữ Yên xin tiền bối nể tình đều là nhân tộc mà xuất thủ cứu giúp biểu ca của ta".
Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, rất êm tai.
Nàng thân cao chỉ khoảng 1m65, còn kém Niệm Từ khoảng nửa cái đầu.
Nàng một thân áo trắng, phong cách ăn mặc cực kỳ 'bảo thủ' nhưng không thể che được vòng eo tinh mỹ đến cực điểm cùng với khí chất như thiên tiên của mình trái lại kết hợp với tà áo trắng trên người lại càng cho nàng vài phần thoát tục, vài phần thanh lệ.
Mái tóc búi cao ở trên, buông thõng ở dưới, mái tóc của nàng tương đối dài, chạm đến tận sống lưng.
Da thịt nàng trắng nõn như bạch ngọc, chỉ một chút da thịt lộ ra bên ngoài khởi lớp quần áo thậm chí lại làm cho người ta ẩn ẩn nhận ra vài phần 'tiên khí'.
Nàng che nửa mặt trên, không thể nhìn ra được dung mạo của nàng nhưng chỉ riêng đôi mắt lộ ra không biết đã làm cho bao nhiêu nam tử siêu lòng.
Ánh mắt to tròn, lông mày lá liễu, trong ánh mắt tràn ngập sự tinh minh, ánh mắt nàng trong suốt, trong suốt đến mức cho người ta có cảm giác cái ánh mắt này nhìn rõ được vạn vật trong thế gian.
Đặc biệt nhất là nốt ruồi nhỏ nơi đuôi mắt trái, không khác gì 'vẽ mắt cho rồng' cả.
Chỉ một dấu chấm nhỏ trên đuôi mắt thôi lại chạm đến sự hoàn mỹ.
Ánh mắt mang theo sự cơ trí.

Ánh mắt mang theo nét mị hoặc.
Ánh mắt có nhu tình, có mật ý.
Ánh mắt có cả sự cứng cỏi, cố chấp.
Đây tuyệt đối là đôi mắt đẹp nhất Vô Song từng thấy, đôi mắt như tập trung vạn loại sắc thái trong thiên hạ.
Bàn về ánh mắt, ánh mắt của Tây Thi thậm chí còn đẹp hơn nàng nhưng ánh mắt Tây Thi thiên hướng mị hoặc nhân tâm, đi đến cực của sự mị hoặc.
Ánh mắt của nữ nhân này, lại làm cho Vô Song cảm thấy bình dị, cảm thấy nhẹ nhàng mà xinh đẹp một cách đặc biệt.
Ánh mắt của Tây Thi như rượu ngon, làm người ta như say như mê không cách nào thoát ra bất quá rượu nào cũng làm người ta say, sau cơn say cho dù là ai cũng cảm thấy sợ hãi với rượu.
Ánh mắt của nữ nhân trước mặt giống như trà, thanh lệ thoát tục, ngọt ngào dịu nhẹ, trà ngon làm người ta muốn nhâm nhi, muốn nhấp nháp, muốn từ từ thưởng thức, vị trà vào cuống họng nhưng hương còn nồng, cái vị thanh thanh còn vương mãi.
......
Vô Song thật ra... không cần phải nhìn mặt dưới của nàng, hắn thừa biết mặt dưới của nàng là thế nào.
Vô Song dám lấy mạng ra đặt cước, khuôn mặt nàng chính là nguyên vẹn Lý Thu Thủy đắp vào sau đó điểm thêm một nét chấm phá nơi đuôi mắt.
Rốt cuộc Vô Song cũng hiểu vì cái gì bức tượng trong Vô Lượng Sơn lại có nốt ruồi nơi đuôi mắt, thực sự như nét bút của thần vậy, quá mức hoàn mỹ.
Lý Thu Thủy thua là thua ở một dấu chấm nơi khóe mắt này.
Nàng như Tây Thi vậy có điều nàng vẫn còn có khoảng cách với Tây Thi.
Khi tỉnh rượu quả thực sợ với rượu nhưng mấy ai bỏ được rượu?, đây là sự đáng sợ của Tây Thi, biết là không đúng nhưng nàng khiến người khác không thể tự thoát ra.
Ánh mắt của Tây Thi... Lý Thu Thủy so không nổi.
Nếu Lý Thu Thủy mang theo đôi mắt của Tây Thi, nàng còn có thể liều cùng đôi mắt trước mặt so sánh, đáng tiếc nàng làm không được.
Về phần nữ tử họ Vương trước mặt, không cần nàng xưng danh, Vô Song vừa nhìn thôi đã biết nàng là ai.
Thần Tiên Tỷ Tỷ - Vương Ngữ Yên.
Còn kẻ đang hớt hả mồ hôi kia, còn ai ngoài Đoàn Dự?.
....
Vương Ngữ Yên thật ra cũng không thấy dung mạo của Vô Song, nàng sau được Đoàn Dự bế xuống, lập tức thấy được Vô Song nhưng nàng chỉ chú ý Vô Song ‘Hư Không Đạp Bộ’.

Hư Không Đạp Bộ ngoại trừ cần tuyệt đỉnh khinh công ra còn cần nội lực siêu cường, ít nhất cường hơn biểu ca của nàng vài lần, không phải cao thủ nào cũng dùng được Hư Không Đạp Bộ nhưng mà đã dùng được Hư Không Đạp Bộ chắc chắn là cao thủ.
Vương Ngữ Yên cúi đầu một bái bất quá nàng lại không được Vô Song đáp lại, trong nội tâm liền lo lắng.
Tiếp theo nàng lại nghe thấy âm thanh của Đoàn Dự, âm thanh làm nàng cảm thấy phiền.
“Thần Tiên... tỷ tỷ”.
Vương Ngữ Yên cảm thấy câu nói này rất phiền, Đoàn Dự đã nói với mình không biết bao nhiêu lần, lúc này có mặt tiền bối ở đây, Đoàn Dự dĩ nhiên còn có tâm tình nói ra mấy câu này?.
Vương Ngữ Yên cảm thấy đây là không lễ phép, nàng chỉ sợ tiền bối bực mình mà quay người rời đi, khi đó biểu ca cùng A Châu làm sao bây giờ?.
Nàng ngửa đầu lên nhìn về phía Đoàn Dự, muốn khiển trách hắn nào ngờ Đoàn Dự cũng không phải đang nhìn nàng, Đoàn Dự dĩ nhiên đang nhìn về hướng dòng suối.
Vương Ngữ Yên nội tâm cảm thấy lạ, nàng quay lại nhìn về phía Vô Song, sau đó nội tâm nàng cũng cực kỳ bất ngờ.
Đầu tiên Vô Song quá trẻ.
Thứ hai... Vô Song quá đẹp.

Quyển 2 Chương 255

Mộ Dung Phục

Nói về dung mạo, chỉ cần Vô Song không hóa trang, chỉ cần Vô Song không đeo mặt nạ, dung mạo hắn căn bản không ngại so sánh với bất cứ nữ nhân nào.

Ngoại trừ tồn tại dạng Hack như Tây Thi ra, đến cả Hoàng Dung hay Lý Thu Thủy còn cảm thấy ghen tỵ với dung mạo của Vô Song không thôi, chỉ xét khuôn mặt đẹp hắn chắc chắn không thua gì Vương Ngữ Yên chỉ là Vô Song chưa bao giờ muốn so dung mạo với ai mà thôi.

Nếu có một bảng xếp hạng dung mạo, Vô Song vẫn luôn tự loại mình ra nhưng chính hắn cũng biết khuôn mặt của mình có sức sát thương thế nào.

Hắn đã gặp qua tiểu Dương Quá, gặp qua tiểu Vô Kỵ, gặp qua Hồ Phỉ, gặp qua Quách Tĩnh, còn đây là Đoàn Dự.

Chí ít đã có 5 nhân vật chính trong Kim Dung nhìn thấy dung mạo của Vô Song, tất cả đầu không ngoại lệ, tuyệt đối đều chấn kinh.

Vương Ngữ Yên có thể áp qua được Lý thu Thủy vì đôi mắt của nàng, đôi mắt của nàng cho nàng một loại khí chất siêu phàm thoát tục mà Lý Thu Thủy không cách nào đuổi theo được tuy nhiên bàn về khí chất, Vô Song chưa từng ngại ai.

Hiện nay Vô Song đã là Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể nhưng nhiều năm qua khí chất của hắn vốn do Tiên Thiên Chí Âm Thể rèn luyện mà ra, vốn đã không khác gì thiên tiên hạ phàm, hiện nay lại thêm Đạo thể càng cho Vô Song ẩn ẩn có một loại siêu phàm thoát tục.

Khí chất của Vương Ngữ Yên đến từ đôi mắt còn khí chất của Vô Song chính là toàn bộ.

Toàn bộ cơ thể hắn đúc thành khí chất cho riêng hắn.

Hiện nay Vô Song lại đang dùng Hư Không Đạp Bộ, càng cho hắn thêm vài phần ‘hiệu ứng’.

Đoàn Dự không phải Vương Ngữ Yên, hắn căn bản chẳng biết cái gì về võ công, nay thấy người đứng lơ lửng trên mặt nước, tất nhiên hoảng sợ, tiếp theo lại nhìn dung mạo của Vô Song, lập tức hô lên bốn chữ ‘Thần Tiên Tỷ Tỷ”.

Đoàn Dự bản thân dĩ nhiên không phải người chuyên tình gì, hắn yêu thích cái đẹp, yêu thích mỹ nhân.

Loại yêu thích này tương đối ‘dị’, ví dụ yêu thích của nam nhân bình thường là muốn chiếm hữu, muốn chiếm đoạt còn Đoàn Dự lại coi như trân bảo, coi như một tác phẩm nghệ thuật mà yêu thích.

Có lẽ hắn là người thuần túy thưởng thức cái đẹp nhất.

Tại Thiên Long Bát Bộ, theo Vô Song mà nói chính Đoàn Dự mới là người hợp

với Tiêu Dao Phái thậm chí là nhân tuyển thích hợp nhất, đáng tiếc vận may nó vẫn cứ rơi vào đầu Hư Trúc.
Nhìn Đoàn Dự cùng Vương Ngữ Yên, Vô Song khẽ nhếch miệng mỉm cười.
Hắn vốn cứ nghĩ cốt truyện Thiên Long còn chưa bắt đầu dù sao Kiều Phong còn chưa làm bang chủ Cái Bang, sao có thể bắt đầu?, đáng tiếc hắn vẫn quên thế giới này bị bóp méo rất nhiều.
Bắc Cái hiện nay vẫn nắm quyền hành rất lớn, căn bản sẽ chưa buông quyền lực trong tay, Kiều Phong cho dù thực lực có vượt qua Hồng Thất Công nhưng danh vọng còn xa lắm mới bằng, quả thực khó mà làm bang chủ.
Cuộc đời của Đoàn Dự cũng bị thay đổi rất nhiều, tại thế giới này Đoàn Dự được Nam Đế nhất mực yêu thích, so với nguyên bản thực lực Đoàn Dự cũng chưa khác gì nhưng mà khi bé Đoàn Dự nuốt vào một con Chu Cáp, từ đó dẫn đến bách độc bất xâm có điều Chu Cáp vốn là kịch độc, người cứu Đoàn Dự khi đó đương nhiên là Nam Đế.
Nam Đế nắm được Tiên Thiên Công của Vương Trùng Dương, nội lực chí dương chí cương cực kỳ kinh khủng, bằng vào Tiên Thiên Công mạnh mẽ cứu lại Đoàn Dự một mạng đồng thời lại để Tiên Thiên Khí trong kinh mạch đoàn dự, dùng Tiên Thiên Khí ôn dưỡng cơ thể Đoàn Dự.
Đoàn Dự từ đó thể chất càng ngày càng tốt, thường thường lại theo Nam Đế tu hành, lấy kinh phật nhập võ, bản thân Đoàn Dự một chiêu một thức võ công cũng không hiểu nhưng hắn vì đi theo Nam Đế tu luyện dẫn tới nội lực cứ từng tầng từng tầng gia tăng, đều đều tháng qua tháng, năm qua năm.
Sau sự kiện Vô Lượng Sơn, Đoàn Dự nắm được Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công lại dựa vào Lăng Ba Vi Bộ, nội lực càng ngày càng mạnh.
Tại kiếp này Đoàn Dự thậm chí còn chưa gặp Chung Linh, chưa gặp Mộc Uyển Thanh, bản thân Đoàn Dự được Nam Đế mang đến Ma Sơn.
Nam Đế thực lực rất mạnh, từ khi nắm được Tiên Thiên Công thì thực lực của Nam Đế chỉ sợ xếp vào hàng cửu tinh, vượt xa toàn bộ những người khác trong ngũ bá hiện nay tuy nhiên nội lực như vậy Nam Đế vẫn chưa luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm.
Đoàn Dự chính là người mà Nam Đế gửi gắm hy vọng, toàn bộ quá trình phát triển của Đoàn Dự đều là do Nam Đế từng bước từng bước mà tính.
Nam Đế không dạy võ công cho Đoàn Dự cũng chẳng dạy Đoàn Dự tuyệt học Nhất Dương Chỉ chính là vì muốn nội lực của Đoàn Dự dần dần đột phá tiên thiên, sau đó trực tiếp học Lục Mạch Thần Kiếm.
Lần này Đoàn Dự theo Nam Đế đến Phật Sơn ở trong trận doanh Phật Gia, hắn vừa vặn học được Lục Mạch Thần Kiếm, vừa vặn đủ điều kiện xuất kiếm khí ra ngoài bất quá không khác nguyên tác là bao, cơ bản vẫn ‘lúc nổ - lúc xịt’>
Đoàn Dự ở trong Phật Sơn, mỗi ngày niệm kinh văn tịnh hoa ma khí, ban đầu thì

không sao nhưng dần dần có chút chán nản vì vậy mượn Lăng Ba Vi Bộ chạy ra ngoài.
Đoàn Dự cũng biết ở ngoài cực kỳ nguy hiểm, không dám chạy xa liền hướng về trận doanh giang hồ mà đi, sau đó ông trời vậy mà vẫn theo nguyên tác, để Đoàn Dự gặp mặt thần tiên tỷ tỷ của hắn – Vương Ngữ Yên.
......
Vương Ngữ Yên đáng lẽ cũng không thể tiến đến Ma Sơn chỉ là nàng trốn mẹ đi theo biểu ca.
Người ta nói Bắc Kiều Phong – Nam Mộ Dung, bản thân Mộ Dung Phục trên giang hồ cũng có danh tiếng rất lớn.
Mộ Dung Phục lại mang theo mộng phục quốc, điều Mộ Dung Phục cần nhất là danh tiếng cùng thế lực, hắn tất nhiên cũng muốn hướng về Ma Sơn, chí ít đến lấy một chút danh tiếng.
Mộ Dung Phục cũng tương đối khôn khéo, ngày thường nhất định sẽ không ra ngoài cùng Thi Quỷ chiến đấu nhưng mà đợi được Thi Triều này sắp rút đi, hắn liền hướng ra ngoài, muốn lập công trạng.
Mộ Dung Phục đi ra ngoài đương nhiên đám gia tướng cùng hai người A Châu – Ngữ Yên cũng đi theo, sau đó liền đến phiên Đoàn Dự cũng mặt dày bám theo.
Đội ngũ này cũng không tính là yếu, chỉ cần vận khí không quá kém thì sẽ không gặp nguy hiểm nào ngờ trên đường nhóm Mộ Dung Phục lại gặp phải Ma Nhân.
Ma Nhân cũng chính là lực lượng thứ ba tại Ma Sơn, là người bị dính ma khí quá nặng, ma khí nhập vào tâm dẫn tới không cách nào bình tĩnh, bị dục vọng chi phối mà hóa thân thành cuồng ma.
Ma Nhân cực kỳ lợi hại, lại thêm đám Cương Thi vây sát, Mộ Dung Phục hiện tại hoàn toàn có thẻ coi là tính mạng lâm nguy.
Đoàn Dự rốt cuộc nhờ vào Lăng Ba Vi Bộ mà mang Vương Ngữ Yên đột phá vòng vây, sau đó hắn liền lập tức muốn quay lại cứu A Châu thì lại bị Vương Ngữ Yên ngăn lại, sau đó Đoàn Dự nhìn thấy Vô Song.
Sự việc đại khái cũng là như thế.
......
Vô Song rốt cuộc bước lên bờ, hắn suy nghĩ một chút vẫn là cảm thấy nên cứu Mộ Dung Phục.
Nhắc đến Mộ Dung Phục... Vô Song còn chưa quên tại Vương Bản Sơn có Mộ Dung Thế Gia.
Phương Nam – Mộ Dung Gia.
Tại thế giới cũ của hắn, hắn không rõ Mộ Dung Phục cùng Kiều Phong ai mạnh ai yếu, truyền thuyết của Kiều phong rất nhiều nhưng truyền kỳ của Mộ Dung Phục cũng chưa bao giờ thiếu.
Cái tên Mộ Dung Phục này quả thực đáng để Vô Song tự mình đến nhìn một

chút.
Tất nhiên ngoài nguyên do Mộ Dung Phục ra, Vô Song còn muốn nhìn Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia.
Đấu Chuyển Tinh Di tuyệt đối không yếu, là một trong những tuyệt học hàng đầu võ lâm, Vô Song lúc này hình như đúng là thiếu một môn lấy nhu khắc cương.
Nói đến lấy nhu khắc cương, ngoài Đấu Chuyển Tinh Di ra cũng chỉ còn Càn Khôn Đại Na Di cùng Thái Cực Quyền.
Càn Khôn Đại Na Di cùng Thái Cực Quyền thì thế giới này chưa từng tồn tại, cũng chỉ có Đấu Chuyển Tinh Di có khả năng tới nay.
Vô Song vừa động, tốc độ nhanh vô cùng, thoắt một cái hắn đã tới trước mặt Vương Ngữ Yên.
Thú thật, Vô Song tương đối lùn.
Vương Ngữ Yên cao khoảng 1m65 thì Vô Song cũng chỉ cao 1m71 mà thôi.
Nếu dùng ánh mắt nam nhân xem nữ nhân thì chiều cao của Vô Song căn bản chính là hoàn mỹ.
Còn với ánh mắt của Vô Song tự đánh giá chính mình thì thực sự quá lùn.
Đối mặt với Vương Ngữ Yên, hắn cũng chỉ cao hơn nàng nửa cái đầu mà thôi.
“Vương Ngữ Yên?, Mạn Đà Sơn Trang?”.
Nhìn thẳng xuống Vương Ngữ Yên, sau đó Vô Song cười cười mà hỏi.
“Mẫu thân của ngươi gọi là Lý Thanh La đúng không?”.
Vương Ngữ Yên ánh mắt trừng lên nhìn Vô Song, tên của mẫu thân nàng căn bản không ai biết.
Đã rất lâu rồi không ai gọi mẫu thân nàng là Lý Thanh La, tất cả đều gọi bà là Vương phu nhân.
Vương Ngữ Yên cũng chẳng biết xưng hô với Vô Song như thế nào, Vô Song quá mức trẻ tuổi nhưng kể cả biểu ca của nàng cũng không thể làm được Hư Không Đạp Bộ, cho dù nghe đồn Bắc Kiều Phong cũng không chạm đến cảnh giới này.
“Mẫu thân của Ngữ Yên đúng là gọi như vậy... không biết..”.
Vương Ngữ Yên đang tính nói gì thì Vô Song từ trong ngực áo lấy ra một chiếc nhẫn màu xanh, thản nhiên đeo vào ngón cái.
“Nếu mẹ ngươi là Lý Thanh La, thì ta không thể không giúp”.
Nói xong hắn dùng hai tay bế Vương Ngữ Yên lên, đồng thời liếc mắt nhìn Đoàn Dự, mũi chân điểm nhẹ vào mắc cá chân của Đoàn Dự.
Đoàn Dự chỉ cảm thấy phần chân mình tê cứng, lập tức ngã xuống.
“Lăng Ba Vi Bộ của ngươi không tệ nhưng mà vận động quá lớn, phần chân đã bắt đầu tổn thương, ngươi nếu không quay lại thì thôi, ngươi quay lại liền không ra ngoài được, đứng ở đây đợi đi”.

Vận lên Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song mang Vương Ngữ Yên xuyên qua đường cũ, tốc độ cực nhanh.
“Chỉ đường đi, biểu ca của ngươi ở đâu?”.
Nằm trong ngực Vô Song, Vương Ngữ Yên hai tay đương nhiên đặt trong ngực hắn.
Đặt tay vào ngực Vô Song... Vương Ngữ Yên sắc mặt liền có chút mất tự nhiên, sau đó nàng... cứ như vậy mà dùng tay bóp.
Vương Ngữ Yên vốn tưởng Vô Song là nữ nhân nào ngờ khi áp tay vào ngực hắn chỉ thấy một vùng bằng phẳng, căn bản không có ngực.
Vương Ngữ Yên còn tưởng Vô Song dùng vải quấn quanh ngực, dù sao A Châu khi dịch dung thành nam nhân cũng thường thường làm thế.
Nàng tưởng tượng rất tốt, nào ngờ sau khi dùng tay một ấn, cũng vẫn là không có ngực.
Vô Song đang bế Vương Ngữ Yên liền dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn nàng.
“Ngươi làm cái gì vậy?”.
Vương Ngữ Yến ngượng chín cả mặt, nàng chỉ là tò mò mà thôi nhưng sau khi bị Vô Song hỏi liền biết mình làm việc hình như... không tốt lắm.
Vương Ngữ Yên cũng không ngốc, nàng thật sự đoán ra Vô Song là nam nhân, cũng như ngày trước Hoàng Dung có thể đoán ra vậy nhưng mà trên đời nào có nam nhân xinh đẹp như vậy?.
Nàng vậy mà chủ động sờ ngực nam nhân?.
Nàng vậy mà chủ động... chiếm tiện nghi nam nhân?.
Dùng dọng lý nhí mà đáp lời Vô Song.
“Không... không có gì, đúng rồi biểu ca của ta ở hướng đó”.
Để đánh tan sự xấu hổ Vương Ngữ Yên rốt cuộc nghĩ ra câu nói này.
Vô Song cười cười, cũng không để ý đến nàng, tiếp tục di chuyển.
Vô Song quả thật bị Vương Ngữ Yên làm rung động nhưng mà hắn cũng chưa đến mức si mê nàng, chưa đến mức không có nàng là không được.
Vô Song đối với Vương Ngữ Yên có thưởng thức nhưng chỉ là thưởng thức mà thôi, nếu nàng không chủ động tiến lên, hắn sẽ không chủ động đưa tay ra đón tiếp nàng.
Vào trước làm chủ, Vô Song còn chưa đến mức bà cháu cùng thu.
Hắn hiện nay đã có chút mập mờ với Lý Thu Thủy, hắn cũng không muốn làm việc này thêm phiền phức.
.....
Theo tốc độ của Vô Song, rất nhanh hắn đã phát hiện ra phương hướng chiến đấu, hai tay vẫn bế Vương Ngữ Yên, chân đạp vào thân cây cả người bắn lên không trung, vững vàng đứng trên một cành cây mà nhìn xuống dưới.
Bên dưới quả thực Mộ Dung Phục đang bị vây vào hạ phong thậm chí là tuyệt

đối hạ phong.
Mộ Dung Phục đang quyết đấu cùng một đầu Thiết Thi tương đương với đại tông sư cao thủ hơn nữa xung quanh hắn không thiếu Cương Thi đang liều mình tấn công.
Cũng may Mộ Dung Phục có Đấu Chuyển Tinh Di, còn có thể vừa đánh vừa lùi, tuy cực kỳ chật vật nhưng cũng chưa đến mức phải chết.
Sau lưng Mộ Dung Phục lúc này là đám gia tướng Đặng Bách Xuyên – Công Dã Càn – Phong Ba Ác- Bao Bất Đồng.
Bốn người này là gia tướng của Mộ Dung Phục, theo lẽ thường nhất định cũng phải vì Mộ Dung Phục chiến đấu, phải bảo vệ Mộ Dung Phục nhưng mà lúc này bản thân bọn họ cũng không thoát được, quanh bốn người chí ít cũng có hơn 10 đầu Cương Thi vây sát.
Bốn người tự thành trận pháp, dựa lưng vào nhau liều mạng phối hợp đồng thời bảo vệ một nữ tử ở khu vực trung tâm, nữ tử này không nói cũng biết, nàng chính là A Châu.
......
Vương Ngữ Yên nằm trong ngực Vô Song, nhìn thấy tình hình của biểu ca vẻ mặt liền biến sắc.
“Công... công tử, cầu người cứu biểu ca của Ngữ Yên”.
Ánh mắt của Vương Ngữ Yên rất độc, ánh mắt chẳng thua kém gì ngũ tuyệt cao thủ, nói trắng ra nàng là bậc thầy lý thuyết của Kim Dung, nàng đương nhiên cũng nhìn ra biểu ca cách thất bại không xa.
Nội lực của Mộ Dung Phục không còn nhiều, lúc này nhìn hắn sinh long hoạt hổ có điều đợi hắn cạn sạch nội lực, chỉ cần ma khí nhập thể, hắn chết chắc.
Im lặng không đáp lời Ngữ Yên, từ trên cao nhìn xuống... Vô Song đang quan sát Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Phục là ai?, đây chính là một trong những nam nhân vật đẹp trai nhất thế giới Kim Dung.
Hắn một thân hoa phục màu xanh, mái tóc đen búi cao, cho dù bị vây vào hạ phong nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác đường đường chính chính, anh khí bức người đặc biệt khi hắn dùng Đấu Chuyển Tinh Di lấy nhu thắng cương lại ẩn ẩn mang theo khí thể đại cao thủ, từ vẻ ngoài mà xem căn bản không thể chê một điểm nào.
Mộ Dung Phục thật sự rất soái, độ soái của hắn vượt xa Đoàn Dự, có thể cùng Hoàn Nhan Khang liều mạng.
Hoàn Nhan Khang soái giống công tử nhà giàu, gia đình quyền quý, giống một cái hoa hoa công tử.
Mộ Dung Phục lại có vẻ văn võ song toàn, gia đình gia giáo... thậm chí mang theo vẻ đẹp của người quân tử chân chính.

“Ngươi biết không, nếu ta ra tay ta tất nhiên thu phí, ta từ trước đến giờ chưa từng làm chuyện lỗ vốn”.
“Ngươi cùng ta có thể coi là có chút quan hệ, ta cũng có thể vì ngươi miễn phí ra tay bất quá lần này độ khó vẫn là tương đối cao, nếu miễn phí ra tay ta cảm thấy mình bị thiệt rất lớn, không biết Vương cô nương muốn dùng cái gì đổi cho ta?”.
Vương Ngữ Yên ánh mắt nhẹ nhíu, nàng lần đầu tiên gặp tình huống này, nàng cảm thấy nam tử này căn bản không thể so sánh với biểu ca, không có phong độ của biểu ca.
Cứu người dĩ nhiên đòi thù lao?.
Vương Ngữ Yên thở ra một hơi đồng thời nội tâm liền xoắn xuýt, nàng biết dùng gì đổi đây?.
“Ta... ta biết rất nhiều võ công trong thiên hạ... ta có thể dùng bí kíp võ công đổi cho ngươi?”.
Nghe lời nói của Vương Ngữ Yên, Vô Song suýt nữa bật cười.
“Đấu Chuyển Tinh Di, ngươi có thể cho ta không, Vương cô nương?”.
Vương Ngữ Yên liền biến sắc, sau đó thực sự tức giận nhìn Vô Song.
“Ngươi chính là nhân lúc cháy nhà mà hôi của, lợi dụng người khác gặp khó khăn, Đấu Chuyển Tinh Di là tuyệt học của nhà Biểu ca, đừng nói ta không biết, cho dù ta có biết ta cũng không nói cho ngươi”.
Thấy nàng tức giận, Vô Song đưa tay ra búng nhẹ vào sống mũi của nàng, động tác này làm khuôn mặt xinh đẹp của Vương Ngữ Yên nhăn lại.
“Ngươi... ngươi làm gì, ngươi đừng quá đáng “.
Vô Song thản nhiên đặt Vương Ngữ Yên ngồi xuống, hắn cũng không có hứng trò chuyện với nàng, hắn lúc này chỉ nhìn hai thứ.
Đầu tiên là Đấu Chuyển Tinh Di của nhà Mộ Dung.
Thứ hai là một nữ nhân.
Chính xác ở đây có ba nữ nhân.
Vương Ngữ Yên – A Châu cùng với một nữ nhân có cánh.
Nữ nhân này Vương Ngữ Yên không cách nào phát hiện được, toàn bộ mọi người ở đây chỉ có Vô Song phát hiện được ra nàng.
Nữ nhân này thậm chí cực kỳ bá đạo, trực tiếp hướng ma khí về phía Vô Song, đầy khiêu khích.
Ma khí chất lượng cao đến dọa người.
Có tâm chồng hoa – hoa chẳng nở.
Vô tâm cắm liễu – liễu lại xanh.
Vô Song tìm Quỷ Vương suốt 2 ngày, nay không ngờ lại gặp được một đầu Quỷ Vương, hơn nữa còn là nữ Quỷ Vương.
Quỷ Vương này quả thực có vốn để bá đạo, có vốn để khiêu khích Vô Song, nó mạnh hơn Cưu MA Trí nhiều, chỉ sợ bước vào hàng ngũ thập tinh.

Nếu Vô Song không có khả năng hấp thụ ma khí, nếu hắn chỉ là cao thủ nhân tộc bình thường, quả thật quá mạo hiểm để cứu Mộ Dung Phục.
Hắn đòi Đấu Chuyển Tinh Di chỉ sợ cũng là bình thường.

Quyển 2 Chương 256

Thần Thông (1)

Theo lời Cưu Ma Trí nói mỗi lần Thi Triều thì chắc chắn phải có Quỷ Tộc thống lĩnh, dù sao Thi đầu óc vô cùng đơn giản, nếu đơn đả độc đấu thì còn có thể nhưng đoàn đội chiến thì tác dụng căn bản không có, Thi Triều không có kẻ dẫn đầu, không có kẻ điều khiển thì căn bản không có sức uy hiếp thực chất với nhân tộc.

Bình thường một lần Thi Triều sẽ có ít nhất 3 tên Quỷ Vương cùng dẫn đầu, 3 Quỷ Vương chia theo 3 trận doanh của nhân tộc.

Phạm vi mà Vô Song chọn để liệp sát Cương Thi rất rộng, cũng không phải chỉ tính ở khu vực trận doanh võ lâm nhưng mà suốt 2 ngày, bất kể hắn liệp sát bao nhiêu Cương Thi thì đều không có cách nào dẫn dụ Quỷ Vương ra, không có cách nào tìm thấy tung tích Quỷ Vương.

Vô Song thậm chí chuẩn bị buông tay rồi nhưng không ngờ thực sự có Quỷ Vương hiện ra.

......

Bản thân Vô Song thật ra còn không nhìn thấy Quỷ bao giờ bất quá lần đầu tiên đụng mặt, lần đầu tiên phát hiện ra đối phương, Vô Song liền chắc chắn đây chính là 'Quỷ'.

Đây là một nữ Quỷ, làn da rám nắng màu nâu sạm tương đối bắt mắt, thân cao cũng phải 1m9, thực sự không khác gì người khổng lồ, dù sao nữ nhân 1m9... thực sự là một chiều cao vô cùng đáng sợ.

Lại nói đến nữ quỷ này, trên đầu có một cặp sừng nhưng nó không nhọn hoắt hướng lên mà cong lại, hai cặp sừng cong lại chạm vào nhau, cứ như đang đội một cái vương miện vậy, trên người ăn mặc cũng vô cùng bỏng mắt.

Trêm người nữ quỷ mặc giáp trụ màu đỏ như máu tuy nhiên giáp trụ của nó chỉ che hai mảnh trước ngực, hở toàn bộ phần eo bên dưới, về phần dưới chân cũng chỉ mặc giáp chân kéo dài đến bắp đùi cùng một tấm vải quấn quanh hông cứ như muốn khoe ra toàn bộ đường cong trên cơ thể mình.

Bắt mắt nhất sau lưng nữ quỷ có một cặp cánh, cặp cánh đỏ như máu tương tự cánh dơi, cặp cánh rất rộng chiều ngang cũng phải hơn 3m, trên cặp cánh nổi lên từng đường vân, từng hoa văn kỳ dị đồng thời còn có những đường xương rất dài dọc theo đôi cánh.

Khuôn mặt của nữ quỷ lại rất giống con người, tuy không nói là xinh đẹp tuyệt trần nhưng chí ít khuôn mặt mang theo vài phần phong tình, có chút giống nữ tử ngoại vực, mái tóc màu tím khẽ uốn lượn vắt về phía trước, che ngửa bộ ngực

phải.
Đây chính là toàn bộ hình ảnh nữ quỷ trong mắt Vô Song.
Đây cũng là lần đầu Vô Song biết hóa ra Quỷ Tộc cũng chia thành nam cùng nữ. Theo lời Cưu Ma Trí nói điều này tương đối phi lý.
Quỷ Tộc tiến hóa là từ thôn phệ nhau mà lớn lên, ban đầu đều là nhân loại bình thường nhất mà hóa thành, sau đó trải qua thôn phệ, biến sức mạnh của kẻ khác thành của mình mà dần dần cường đại.
Cách cường đại của Quỷ Tộc giống như nuôi trùng độc vậy, chỉ có độc trùng cuối cùng còn sống mới trở thành trùng độc vương, mới được người dân Tây Vực và đặc biệt là Miêu Cương lựa chọn.
Lại nói đến Quỷ Tộc, Quỷ Tộc chắc chắn không phải con người nhưng lại có nguồn gốc từ con người, việc nó phân chia giới tính cũng là bình thường, nữ quỷ này khi còn sống cũng hoàn toàn có thể là một trung niên mỹ phụ tuy nhiên trong lòng Vô Song lại mang theo chút quái ý.
Nữ quỷ này để đột phá đến Quỷ Vương thì phải nuốt bao nhiêu người, hấp thụ bao nhiêu người?, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu nam nhân?, bao nhiêu nam quỷ?.
Hấp thụ từng đấy nam quỷ liều... nó có thật sự là một nữ quỷ bình thường hay không?.
Vô Song đương nhiên cũng phải dẹp cái ý nghĩ này đi, quá mức ghê người, hắn căn bản không muốn kéo dài cái suy nghĩ này.
Quỷ Tộc là gì, ngày hôm nay Vô Song rốt cuộc cũng được diện kiến.
Hiện nay điều duy nhất làm Vô Song không hiểu là tại sao nữ quỷ này lại hành xử tương đối kỳ lạ như vậy.
Nếu nữ quỷ này đích thân xuất thủ, đừng nói là Mộ Dung Phục mà chỉ sợ Mộ Dung Bác cũng khó sống, dù sao đây là địa bàn của nàng, thực lực của nàng theo Vô Song chỉ sợ đã đạt đến thập tinh thậm chí là thập nhất tinh, đây đại khái là thực lực ngang ngửa Đồng Mỗ, thực lực cỡ này gần như quét ngang toàn bộ cảnh giới tinh vị.
Nữ qury không ra tay với Mộ Dung Phục có lẽ nàng đang có việc quan trọng hơn hoặc đại khái muốn chơi mèo vờn chuột đi?.
......
Ở bên dưới tình trạng của Mộ Dung Phục càng ngày càng tệ bởi con Thiết Thi thứ hai đã xuất hiện.
Ngồi trên cành cây cao, Vô Song chính mình thấy nữ quỷ cửa động ngón tay, sau đó một đầu Thiết Thi từ sau lưng nàng lao về phía Mộ Dung Phục.
Con Thiết Thi này tạm thời chưa đến nơi nhưng chỉ cần nó đến nơi, Mộ Dung Phục quả thực sẽ bị treo lên đánh.
Ngồi cạnh hắn, Vương Ngữ Yên đã gấp phát khóc, nàng không hiểu tại sao Vô

Song đến hiện giờ vẫn cứ bình chân như vại?, hắn rốt cuộc có muốn cứu biểu ca của mình hay không?.
Vương Ngữ Yên cắn răng, cho dù khuôn mặt không lộ nhưng đôi mắt hiện ra một tia khẩn thiết.
Nếu Vô Song không trải qua một khóa đào tạo bên cạnh Tây Thi chỉ sợ rất khó từ chối cái ánh mắt này của Ngữ Yên.
“Xin ngươi cứu biểu ca của ta, biểu ca sắp không trụ được rồi, cùng lắm... cùng lắm ta nói thuyết phục biểu ca, có thể mang Đấu Chuyển Tinh Di cho ngươi... tham ngộ một chút”.
Vương Ngữ Yên vừa dứt lời, thì Vô Song rốt cuộc cũng động.
Vô Song không động không phải vì Đấu Chuyển Tinh Di, hắn động vì nữ quỷ kia cũng động.
Vô Song một tay đưa ra, ôm lấy eo Vương Ngữ Yên, thân hình lướt thẳng xuống dưới, tốc độ nhanh đến mức Mộ Dung Phục chỉ cảm thấy như cơn gió thoáng qua.
Mũi chân Vô Song điểm xuống mặt đất, áo khoác đen theo gió bay phần phật, sau đó từ quanh thân hắn chín đường hỏa đao phá không mà ra.
Đây chính là Hỏa Diễm Đao của Mật Tông.
Chín đường hỏa diễm đao phá không mà ra, thực lực ngũ tinh của Vô Song không giữ lại chút nào, trực tiếp chém chết sạch toàn bộ Cương Thi trong phạm vi gần đó.
Cương Thi mà thôi, Hỏa Diễm Đao có thể chém như thái rau cắt dưa.
Hỏa Diễm Đao phóng ra, Vô Song lại xoay người nhẹ bước, mũi chân một điểm, thân hình cứ như vậy tiêu thất.
Từ đầu đến cuối, hắn vẫn cứ ôm Vương Ngữ Yên.
Mượn Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song xuất hiện ngay giữa Mộ Dung Phục cùng đầu Thiết Thi, một tay cách không đưa ra va chạm chưởng lực với Mộ Dung Phục, cổ tay xoay nhè nhẹ bẻ ngược cổ tay của hắn đồng thời từ trong tay Vô Song một lượng hàn khí xuất ra, đẩy lùi Mộ Dung Phục về phía sau ba bước.
Một tay khác Vô Song đưa ra, lần này không nhẹ nhàng như thế, đây chính là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, một chưởng đè lên ngực Thiết Thi, oánh nát phần ngực của nó, trực tiếp kích bay Thiết Thi đi, thân hình Thiết Thi sau khi rơi xuống đất, toàn bộ phần ngực đều nát vụn, không cách nào đứng lên.
Vô Song giải cứu Mộ Dung Phục, lại ôm lấy eo Vương Ngữ Yên bước lùi về phía sau.
Hắn mang theo một người nhưng tốc độ chỉ như cơn gió thoáng qua, Mộ Dung Phục chỉ cảm nhận hàn khí lành lạnh lướt qua người sau đó liền quay đầu lại.
Khi hắn quay đầu lại đã thấy Vô Song xuyên qua trận hình Cương Thi, xuất hiện bên cạnh đám người Phong Ba Ác.

Tay phải Vô Song buông eo Vương Ngữ Yên ra, đẩy nàng về phía Phong Ba Ác, tay trái biến thành chưởng, một chưởng đánh ra.
Chưởng kình của Vô Song vừa nhu hòa, vừa cương mãnh, kiếm khí bắn ra bốn phương, đây là Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng.
Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng uy lực thua xa Hỏa Diễm Đao nhưng mà để giải quyết đám Cương Thi trước mặt thì thừa sức, kiếm khí trên người Vô Song toàn bộ đều là sát lục kiếm ý, gần như là kiếm ý cao cấp nhất thiên hạ, kiếm khí đi đến đâu đầu lâu Cương Thi đều bị cắt rơi đến đấy. nhẹ nhàng vô cùng căn bản không có chút độ khó nào.
Từ lúc Vô Song xuất hiện đến khi giải quyết sạch đám Thi này, tất cả chỉ trong vài giây đồng hồ.
Vô Song thu tay lại, ánh mắt không chút nào nhìn Mộ Dung Phục, cũng không nhìn Vương Ngữ Yên, hắn nhìn chẳng vào A Châu.
A Châu xuất hiện làm Vô Song nhớ đến một việc.
Hắn không có đồ dịch dung.
Hắn nếu muốn tìm một thân phận mới, đại khái cũng nên dịch dung hoặc ít nhất cũng phải thay đổi màu tóc trắng, sự xuất hiện của A Châu chẳng khác gì cứu cánh cho hắn.
A Châu làn da không tính là trắng nõn, làn da của nàng thua xa Vương Ngữ Yên.
Thân hình của A Châu cũng không thể được như Vương Ngữ Yên, thân hình nàng tương đối đầy đặn.
Nàng không phải loại nữ nhân có số đô ba vòng đạt đến tầm siêu mẫu bất quá thân hình nàng cũng tuyệt đối không xấu, có da có thịt, chít ít ôm vừa tay.
A Châu đứng bên cạnh Vương Ngữ Yên căn bản không cosd dất diễn bất quá nàng có một vẻ đẹp chân chất cùng giản dị, quả thực tương đối phù hợp với Kiều Phong.
Nếu Kiều Phong là hoang mạc thiếu niên thì A Châu lại giống hương thôn cô nương, hai người thực sự rất hợp.
Có một đặc điểm nữa trên người A Châu... đó chính là ngực lớn.
Ngực của A Châu thực sự no đủ hơn Vương Ngữ Yên nhiều, Vô Song một đời duyệt mỹ tương đối nhiều, trong điều kiện không hóa trang, không có tình thay đổi kích cỡ phần ngực thì hắn đại khái có thể cho ra được số đô thích hợp.
Vòng ngực của Vương Ngữ Yên khoảng trên dưới 85, về phần A Châu chỉ sợ đạt đến 95, ngực nàng như muốn phá áo mà ra vậy.
Thở ra một hơi, Vô Song cũng rất nhanh đổi hứng thú, hắn biết lúc này thứ hắn cần quan tâm là nữ Quỷ Vương.
“Trở về trận doanh đi”.
Đây là câu đầu tiên Vô Song nói, lần này hướng về Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Phục sững người, có điều tình trạng hiện nay của hắn không tốt, hắn

đúng là vẫn nên trở về trận doanh.
“Mộ Dung Phục đa tạ cô nương hiệp nghĩa ra tay, không biết cô nương có thể cho Phục biết tôn tính đại danh, sau này Phục nhất định dùng hết sức báo đáp”.
Sắc mặt của Vô Song sau khi nghe câu này tuyệt đối không dễ nhìn, đặc biệt Mộ Dung Phục cho dù cúi đầu vẫn đang len lén nhìn Vô Song.
Có thể Vô Song không biết, trong mắt Mộ Dung Phục hắn... đã vượt qua địa vị của Vương Ngữ Yên.
Mộ Dung Phục là người tham lam, cũng như trọng lợi ích.
Vô Song xinh đẹp không?, dung mạo cùng khí chất của hắn nhất định đứng hàng đầu thiên hạ.
Về thực lực của Vô Song thì sao?, Mộ Dung Phục cũng không có mù, thực lực của Vô Song thậm chí đạt đến ngũ tinh.
Vô Song trẻ tuổi như vậy, có thực lực cao cường như vậy thì sư phụ hoặc thế lực sau lưng Vô Song còn có thể yếu sao?.
Nếu có thể lấy được phương tâm của Vô Song, khác gì có cả ba thứ này?.
Dung mạo, thực lực cùng thế lực, chỉ sợ Mộ Dung gia lập tức uy chấn giang hồ, trở thành chân chính đệ nhất thế gia tại phương nam.
Vô Song hiện tại rất muốn chọc mù mắt của Mộ Dung Phục nhưng mà hắn lúc này không có thời gian.
Hắn biến thân thì chắc chắn không sợ nữ quỷ nhưng mà hắn không biến thân thì không có cửa thắng.
Ngũ tinh đánh với thập tinh thậm chí thập nhất tinh?, đánh kiểu gì?.
Hắn cũng không có ý định giải thích, trực tiếp lên tiếng.
“Nhật Xuất Đông Phương, Duy Ta Bất Bại, ta gọi Đông Phương Bất Bại”.
“Không cần nói nữa, có cường địch đang tới, đối phương thực lực thông thiên, nếu các ngươi không chạy thì chắc chắn phải chết, ta cũng không bảo vệ được các ngươi”.
Mộ Dung Phục nghe vậy biến sắc, hắn cũng là người thông mình, âm thầm ghi nhớ tên của ‘Đông Phương’ cô nương lập tức xoay người rời đi.
Mộ Dung Phục cũng vì quá chú ý tới Vô Song mà không nhận ra sắc mặt của Vương Ngữ Yên tuyệt đối vô cùng đặc sắc.
Một người nam nhân mà nàng thích.
Một người nam nhân thích nàng.
Cả hai nam nhân không ngờ khi vừa đối mặt với dung mạo của Vô Song đều không cách nào tự kiềm chế?.
Nếu Vô Song là nữ thì cũng thôi đi, nhưng mà nàng biết... Vô Song là nam.
Vương Ngữ Yến cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng ngũ vị tạp trần.
Nàng cũng không phải là ghen, nàng chỉ cảm thấy một loại thất bại.
Không ngờ nàng có ngày lại thua trong tay một nam nhân?.

Vương Ngữ Yên cũng không nán lại dù sao nàng cũng sợ Vô Song nhắc tới Đấu Chuyển Tinh Di, liền lập tức rời đi.
Mộ Dung Phục mang theo đám gia tướng cùng Vương Ngữ Yên, nào ngờ chỉ thấy Vô Song điểm ra một ngón tay, từ trong tay hắn một tia hàn băng bắn thẳng vào cổ A Châu, A Châu cứ như vậy thần không biết quỷ không hay mà gục xuống.
Mộ Dung Phục thấy dị biến phát sinh, bất ngờ quay đầu lại không hiểu nhìn Vô Song thậm chí Vương Ngữ Yên cùng đám Phong Ba Ác cũng lo lắng không thôi.
Vô Song không nhìn Mộ Dung Phục, chỉ nhìn về phía nữ quỷ đang bay đến, ánh mắt càng ngày càng lạnh.
Một thân sát khí của Vô Song bành trướng, bao phủ toàn bộ không gian, từng đóa huyết quỳ hoa lại hiện trên đầu hắn, đáng sợ vô cùng nhưng mà cũng ma mị vô cùng.
“A Châu, ta và nàng vừa vặn quen biết, ta muốn tặng nàng một hồi tạo hóa, an toàn của nàng liền do ta phụ trách, các ngươi hiện tại nếu không rời đi, vậy ta liền mang A Châu rời đi trước, đến khi đó chỉ sợ các ngươi chết rất thảm rất thảm”.
Trước sát khí của Vô Song thậm chí Mộ Dung Phục còn không cách nào kháng cự được, hắn nhìn A Châu, lại nhìn Ngữ Yên, ánh mắt của Ngữ Yên căn bản không muốn để A Châu ở lại, có điều Mộ Dung Phục dám không để lại sao?.
Bất kể là Vô Song nói thật hay nói dối, kết quả cũng chỉ có thể.
Mộ Dung Phục không dám phật ý Vô Song.
Đây mới là sự thật.
Mộ Dung Phục cắn răng, nắm lấy tay Vương Ngữ Yên rồi quay đầu.
“Vậy Mộ Dung Phục liền gửi gắm A Châu cho Đông Phương cô nương”.
Lại quay về phái Vương Ngữ Yên, sắc mặt cứng lại.
“Chúng ta đi thôi”.
Bất kể Vương Ngữ Yên muốn hay không, đoàn người của nàng đi xa dần xa dần, dể lại A Châu nằm trên mặt đất.

Quyển 2 Chương 257

Thần Thông (2)

Đám người Mộ Dung Phục rời đi, nơi này chỉ còn lại Vô Song cùng một A Châu không hiểu gì mà bất tỉnh.
Nhìn A Châu nằm trên mặt đất, Vô Song khẽ mỉm cười.
A Châu chính là một trong hai nhân vật cho Vô Song nhiều tiếc nuối nhất.
Người đầu tiên là Niệm Từ, người thứ hai chính là A Châu.
Cuộc đời của Niệm Từ căn bản không nên tràn ngập đau khổ cùng đơn côi như thế.
Cuộc đời của A Châu căn bản cũng không nên kết thúc như vậy.
Vô Song cũng không có ý nghĩ sẽ thu A Châu lại bên người, Vô Song vẫn muốn theo nguyên tác, để A Châu lại bên Kiều Phong.
Nếu A Châu không chết sớm như vậy cuộc đời Kiều Phong cũng chẳng kết thúc sớm như vậy.
Hắn không biết hắn còn ở thế giới này bao lâu nhưng ít nhất hắn cũng sẽ làm gì đó cho hai người này, đây là suy nghĩ đơn thuần nhất của một fan Kim Dung, của một người có tiếc nuối với Thiên Long Bát Bộ.
Vô Song đã từng gặp Kiều Phong, thậm chí hai người còn đại chiến một hồi, không thể không nói chiến lực của Kiều Phong cực kỳ kinh người, ngày đó là lần đầu tiên Vô Song cảm nhận được thua thiệt một người khác, cảm giác hắn gần như không có cách nào thắng được Kiều Phong vậy.
Hiện nay thực lực của Vô Song đã sớm vượt qua Kiều Phong nhưng bản thân vị Thần Võ này vẫn cứ làm cho Vô Song nể trọng.
Đối với A Châu, hắn giữ nàng lại thứ nhất là muốn mượn ‘dụng cụ ‘ của nàng dù sao A Châu cũng là bậc đại hành gai trong nghề.
Về phần thứ hai, Vô Song hiện nay có đủ lực lượng để bảo đảm an toàn cho A Châu, đủ để cải biến cuộc đời nàng.
....
Nhẹ bước về phía A Châu, Vô Song dùng hai tay bế nàng lên, xoay người đặt nàng tới một phiến đá tương đối phẳng, sau lưng hắn tiếng gió phần phật nổi lên.
Chưa từng quay đầu, đặt A Châu xuống, lại nhìn nàng thêm một chút, Vô Song mới chậm rãi quay lại.
Chủ nhân của cơn gió kia đương nhiên chính là nữ quỷ.
Nữ quỷ lơ lửng trên bầu trời, đôi bàn chân trần duỗi thẳng ra, cả người thẳng tắp đứng trên không trung, ánh mắt của nó đầy hứng thú nhìn Vô Song.
Con mặt đỏ rực của nữ quỷ như có một ngọn lửa chập chờn, đôi môi nó cong lên

để lộ ra hai trước răng nanh.
Nữ quỷ đối với Vô Song nhẹ cắn môi, sau đó khẽ liếm môi một cái, nó cứ như đang nhìn đệ nhất mỹ vị vậy.
Vô Song hơi hơi nhíu mày với hành động của nữ quỷ, hắn duỗi thẳng tay ra, từ trong bàn tay hắn nội lực tích tụ, theo nội lực biến thành chí dương chí cương, Hỏa Diễm Đao lập tức được phóng ra.
Hỏa Diễm Đao theo gió mà đến, gào thét chém thẳng tới nữ quỷ bất quá khuôn mặt nữ quỷ vẫn cực kỳ tự tin.
Chỉ thấy nữ quỷ nắm chặt đôi tay, đôi tay mảnh mai kia lại nắm một loại lực lượng kinh người, cứ như vậy đấm ra hai quyền, hai quyền của nó mang theo sóng oanh kích, cực kỳ trực tiếp đập nát toàn bộ Hỏa Diễm Đao phóng ra.
‘Sức mạnh thân thể siêu cường’.
Đây là nhận xét đầu tiên của Vô Song về nữ quỷ hoặc nói đúng hơn là về quỷ tộc.
Quỷ tộc có thể coi như dạng cao cấp hơn của Thi, những gì Thi có Quỷ Tộc đương nhiên đều có.
THực lực của nữ quỷ tương tự với cường giả thập tinh của nhân loại, sức mạnh thân thể của nữ quỷ cường cũng là đương nhiên.
Dùng hai tay phá hủy Hỏa Diễm Đao của Vô Song, nữ quỷ vẫn không động,chỉ cười cười nhìn hắn, đôi cánh ma mị nhẹ rung đưa nàng lơ lửng trên bầu trời.
Nữ quỷ căn bản không có ý định xuất thủ.
Nhìn thấy một mặt này của nữ quỷ, Vô Song liền thấy lạ.
Vô Song không biến thân bởi hắn muốn xem thực lực của mình cùng nữ quỷ cách nhau bao xa, hơn nữa hắn càng muốn hiểu thêm về quỷ tộc bởi theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn biến thân trận chiến căn bản chẳng còn ý nghĩa.
Vô Song cho dù không tin tưởng lắm suy nghĩ hiện nay của mình, hắn vẫn cứ mở miệng.
“Ngươi muốn nói chuyện?”.
Ngoại trừ việc này ra, Vô song gần như không có bất cứ cái gì có thể giải thích cho hành động của nữ quỷ.
Với thực lực của nữ quỷ, căn bản sẽ không cần đợi cho đám người Mộ Dung Phục rời đi, nàng có thể hiện ra sớm hơn nhiều.
Với thực lực của nữ quỷ, chỉ cần nàng không muốn Đoàn Dự sao có thể mang người rời đi?.
Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự rất tốt nhưng phải xem đối mặt với ai, Vô Song chưa từng tin tưởng Đoàn Dự bằng vào Lăng Ba Vi Bộ lại mang thêm một người có thể thoát khỏi tay cao thủ ngang cấp với Đồng Mỗ.
Nữ quỷ chắc chắn có vấn đề, lại thêm nàng nhất quyết không chịu ra tay, Vô Song càng hoài nghi nữ quỷ có gì đó muốn nói, dĩ nhiên tiền đề là nàng phải

hiểu tiếng của nhân loại hoặc ít nhất nàng truyền tải nội dung làm Vô Song hiểu được.
Nữ quỷ nghe thấy Vô Song mở miệng, vẻ mặt tươi cười, nàng vậy mà gật đầu tuy nhiên rất nhắn khuôn mặt liền không tốt cho lắm
Nữ quỷ xuất phát điểm là nhân tộc, nàng có thể hiểu ngôn ngữ nhân tộc nhưng mà cái ngôn ngữ đó hiện nay nàng nói không được.
Đại khái nữ quỷ có thể hiểu Vô Song nói nhưng nàng sẽ không nói cho Vô Song hiểu được, nàng cũng không biết chữ, nữ quỷ lần này căn bản không biết làm gì mới tốt.
Đột nhiên ánh mắt hướng về phía A Châu, nữ quỷ đôi cánh rung lên, nàng đã hiện ra bên cạnh A Châu, tốc độ của nàng không kém chút nào so với Vô Song vận lên toàn lực.
Tiếp theo trên tay nữ quỷ hiện ra một luồng năng lượng hắc ám, quả cầu hắc ám trong tay nàng dĩ nhiên được tạo nên từ ma khí.
Nàng mang quả cầu ma khí kia, muốn nhét vào người A Châu.
Không cần suy nghĩ nhiều, với thực lực A Châu thì sau khi viên năng lượng này tiến vào cơ thể, chưa đến 10 phút đồng hồ... A Châu tất bị ma hóa.
Vô Song cũng sẽ không để nữ quỷ đụng đến A Châu, hắn tựa hồ ngay lập tức đưa tay ra, bắt lấy cổ tay nữ quỷ, mượn một chiêu Cầm Long Công đẩy tay nữ quỷ về, ánh mắt lóe lên sát khí.
“Đụng vào nàng, chết”.
Nữ quỷ bị Vô Song dùng lực đẩy lùi lại, nàng đương nhiên cũng chẳng đau đớn gì, ánh mắt kỳ quái nhìn Vô Song, sau đó lại nhìn A Châu,
Nhìn Vô Song... rồi lại nhìn A Châu, cứ đứng ngây ngốc như vậy vài giây đồng hồ.
Sau đó cũng chẳng rõ Vô Song chọc gì nàng hay nàng bị yếu tố ‘thần bí’ nào đó làm cho phát điên, sắc mặt vậy mà biến thành giận dữ, trong ánh mắt đỏ rực kia rốt cuộc xuất hiện sát khí.
Ánh mắt nàng vốn màu đỏ, thêm vào sát khí quả thực tương đối đáng sợ, ít nhất người thường sẽ cảm thấy vậy.
Nàng muốn giết A Châu.
Lại một lần nữa rung lên đôi cánh, nàng vậy mà thật sự động thủ.
Lần này tốc độ của nữ quỷ còn đáng sợ hơn lúc trước, tốc độ căn bản không thua đế vị cao thủ.
Nàng lướt qua người Vô Song, tím lấy A Châu đang bất tỉnh, năm ngón tay bám vào cổ A Châu, dùng một tay bóp cổ A Châu nâng lên trời, vẻ mặt đầy hứng thú cùng trêu tức quay đầu lại nhìn về phía Vô Song.
Nàng bắt được A Châu ngay trước mắt Vô Song, thậm chí trong mắt còn có sự kích động nhè nhẹ.

Nữ quỷ vừa quay đầu nào ngờ làm gì có hình bóng của Vô Song?, sau đó nàng chỉ cảm nhận một cơn gió ập đến, một quyền nện thẳng vào bụng mình, nữ quỷ cả người bị kích bay đi đồng thời một bàn tay đưa ra, cường lực đánh vào cổ tay nàng khiến nàng không thể không buông tay.
Vô Song chân đạp hư không, cả người tiến vào trạng thái ma hóa, hai tay bế A Châu lên, sắc mắt càng ngày càng lạnh.
Hắn không hiểu nữ quỷ muốn làm gì nhưng đây không phải lý do hắn tha cho nàng, hơn nữa Vô Song tự thân mình còn rất muốn giết vài đầu quỷ vương, chí ít hắn cần tính mạng quỷ vương để càng thêm hiểu rõ Ma Sơn này.
Nữ quỷ nếu có thể lên tiếng, nếu có thể nói ra điều gì đó làm Vô Song hứng thú, hắn tất nhiên sẽ có thể suy nghĩ một chút bất quá nàng lại ra tay với A Châu, đây chính là điều làm Vô Song căn bản không chấp nhận.
Từ sau sự việc A Thanh, Vô Song cực kỳ mẫn cảm với bất cứ ai đụng vào nữ tử bên cạnh hắn, cho dù A Châu không phải nữ nhân của Vô Song nhưng ai có thể đảm bảo cùng một trường hợp, nữ quỷ kia không đụng vào Niệm Từ?, đây là nghịch lân của Vô Song.
Không tiếp tục nói câu nào, Vô Song sử dụng ba đầu hắc long sau lưng cuốn lấy thân thể A Châu, bảo vệ nàng trong ma khí của chính hắn, thân ảnh như thuấn di mà tiến tới, một trọng quyền nện trực tiếp vào mặt nữ quỷ.
Vô Song không thể dùng võ kỹ khi ma hóa, hắn có chỉ là thân thể cực mạnh và tốc độ siêu cấp biến thái.
Nữ quỷ tiếp tục bị Vô Song oanh sát trên mặt đất, một quyền khiến nàng phun máu giữa hư không.
Máu của nữ quỷ không ngờ cũng là màu đỏ.
Chỉ hơi nghi hoặc, Vô Song căn bản sẽ không dừng tay, lại tiếp tục đuổi theo, từng quyền nối tiếp nhau.
Nữ quỷ hoàn toàn bị dọa sợ, nàng căn bản không dám cùng Vô Song cứng đối cứng nhưng tốc độ của Vô Song hoàn toàn vượt qua nàng, nữ quỷ cũng chỉ bị động mà phòng thủ.
Hai người đánh nhau không hề có phong phạm cao thủ võ lâm, cứ như hai đấu sĩ hiện đại vậy, đương nhiên nếu tính như thế thì Vô Song sẽ là đấu sĩ chuyên nghiệp còn nữ quỷ là dân nghiệp dư.
Nàng có thể đỡ từng quyền của Vô Song nhưng đau đớn không thể tả, thậm chí nếu Vô Song cảm giác không sai, xương cốt của nữ quỷ chỉ sợ cũng không chịu được.
10 chiêu – 20 chiêu – 50 chiêu.
50 chiêu qua đi, nữ quỷ căn bản không có sức phòng ngự nữa, hai người đều có thể bay trên bầu trời, Vô Song đánh nàng lui từ bắc đến nam, đến mức hai cánh tay của nữ quỷ vô lực buông thõng xuống.

Nữ quỷ chỉ có thể cắn răng vận sức mà vận động đôi cánh, cả người mượn thế lùi lại, cố gắng kéo dài thêm chút khoảng cách với Vô Song.
Khuôn mặt nữ quỷ vừa sợ vừa giận nhì Vô Song lại muốn động thủ, rốt cuộc cũng làm ra quyết định.
Nàng muốn chạy.
Vô Song dĩ nhiên cũng không tin tưởng nàng sẽ chạy được, tốc độ của hắn vượt quá xa nàng.
Tốc độ của nữ quỷ cũng rất cao, hơn xa Vô Song trong hình dạng nhân loại tuy nhiên Vô Song trong trạng thái ma hóa thì nàng không có tư cách so sánh.
Vô Song thấy nữ tử động, hắn dĩ nhiên cũng động, thân hình lại hiện ra trước mặt nàng, một quyền đánh tới, nào ngờ một quyền của Vô Song lại đánh vào khoảng không, nữ quỷ dĩ nhiên thật sự tiêu thất?.
Vô Song đứng trên không trung, hoài nghi một chút nhìn xung quanh, thực sự không có bất cứ dấu hiệu tồn tại nào của nữ quỷ.
“Kỳ lạ”.
Nghĩ đến bộ dạng của nữ quỷ, nghĩ đến việc nữ quỷ tựa hồ nghe hiểu tiếng nhân loại, lại thêm việc trong người nàng máu là máu đỏ, trên người khung xương cũng phi thường hoàn chỉnh, trừ đôi cánh cùng cặp sừng ra rất khó phân định sự khác biệt giữ nàng cùng nhân loại.
Nữ quỷ hiện thân, nàng có dụng ý gì thì Vô Song không biết, nhưng nàng quả thật có thể làm cho Vô Song phi thường hứng thú hay nói đúng hơn, Vô Song bắt đầu càng ngày càng hứng thú với quỷ tộc.
......
Nữ quỷ bỏ chạy, bên ngoài đám Thi lại không thể cho Vô Song hứng thú, cho dù Vô Song phát hiện ra vài thân ảnh Ma Thi thì hắn cũng vẫn không có hứng thú.
Ma Thi mà thôi, Vô Song đã giết qua vài con, thực lực cỡ đó không thể làm cho Vô Song hứng thú, quan trọng hơn Ma Thi không thể cho Vô Song bất cứ lợi ích gì, cũng giống như Cương Thi hay Thiết Thi, ma khí của bọn chúng đối với Vô Song hoàn toàn vô dụng.
Vô Song sau khi đánh chạy nữ quỷ, lại tìm một khoảng đất trống mà ngồi, bên cạnh hắn lúc này là A Châu vẫn đang bất tỉnh.
Nhìn A Châu tựa vào vai mình say ngủ, Vô Song vẫn chưa muốn gọi nàng dậy.
Vô Song y thuật cực cường, hắn có thể nhìn ra được thần sắc tiều tụy của A Châu.
Những ngày qua ở Ma Sơn, bản thân A Châu căn bản quá mệt mỏi, quá bị dày vò thậm chí Vô Song không thể hiểu nổi, não Mộ Dung Phục có bị bò đá hay không?.
Mang Ngữ Yên theo còn có thể dù sao công dụng của Ngữ Yên bày ra đó, nàng là bách khoa toàn thư về võ học, mang nàng theo còn có lợi ích rất lớn.

Về phần A Châu, Mộ Dung Phục mang nàng đến đây làm khỉ gì?.
A Châu cường đại nhất ở khả năng hóa trang cùng dịch dung nhưng mà Vô Song căn bản không tin cái khả năng này có tác dụng gì đối với Mộ Dung Phục, chẳng nhẽ hắn còn muốn dịch dung đi giữa đám Cương Thi?.
A Châu không phải không biết võ công nhưng mà nàng còn yếu hơn cả Niệm Từ, ở trong điều kiện này mà bắt nàng đến Phật Sơn không khác gì cực hình.
Lúc trước trong trận doanh, quả thực nàng không bị ma khí ảnh hưởng nhưng mà sau khi đi ra ngoài, ma khí bắt đầu nhập thể, cho dù chỉ có một lượng ma khí rất mỏng nhưng về lâu về dài chỉ sợ A Châu cũng sẽ ma hóa.
Vô Song đương nhiên sớm hóa giải ma khí cho nàng đồng thời hắn cố tình để nàng ngủ ngon một giấc, một giấc ngủ sâu có thể giúp nàng bắt đầu hồi phục thể lực.
Vô Song ngồi trên mặt đất, lại bắt đầu muốn nướng thịt thỏ, cho dù dưới ánh lửa có thể tụ tập rất nhiều Thi tiến tới bản thân Vô Song cũng căn bản chưa từng quan tâm.
Nhóm lửa, bắt đầu nướng thịt, nào ngờ trong bụi cây có động tĩnh, từ bên trong bụi cây quả thực có người đi ra.
Đây là một đạo sĩ.
Nhìn người này, Vô Song nhíu mày thật lâu.
Vô Song khó phát hiện ra đạo sĩ này vì hắn vẫn tính là nhân loại, dưới tác động của Ma Sơn thì Quỷ Tộc cùng Nhân Tộc đều cực khó bị phát hiện từ xa.
Về phần Vô Song nhíu mày là vì đạo sĩ này cách hoàn toàn ma hóa không xa.
Đạo sĩ tiến tới nhưng lại giữ khoảng cách cực xa với Vô Song, hắn đứng cách Vô Song khoảng 10m rồi dừng lại, chậm rãi ngồi xuống.
Vô Song hơi hơi nghi hoặc nhìn đạo sĩ bất quá chỉ cần đạo sĩ không đụng tới hắn, hắn cũng lười ra tay.
Đạo sĩ này sau khi ma hóa, giỏi lắm cũng chỉ là Cương Thi, Vô Song từ lâu đã không có hứng thú với Thi cấp độ này.
Tiếp theo mới là việc Vô Song không thể tưởng tượng, đạo sĩ mở miệng.
Sau đó cánh tay Vô Song run lên, suýt nữa rơi cả con thỏ đang quay trên lửa.
Chỉ nghe đạo sĩ nói.
“Ta thích ngươi”.
Vô Song xin thề, hắn cả đời chưa nghe câu nói nào có sức sát thương kinh khủng đến vậy.

Quyển 2 Chương 258
Thần Thông (3)

Vô Song hiện nay quả thực có xúc động một chiêu đánh chết kẻ trước mặt, cũng may hắn vẫn nhịn được.
Vô Song từng thấy qua ma hóa, tên ác tăng kia là trường hợp rõ ràng nhất.
Người bị ma hóa sẽ bị dục vọng tà ác xâm chiếm, sẽ làm ra những việc bình thường không bao giờ dám làm, về một mặt nào đó... tên đạo sĩ kia đương nhiên cũng có thể coi là làm việc bình thường không bao giờ dám làm.
Khác biệt lớn nhất của đạo sĩ cùng ác tăng chính là đôi mắt.
Đôi mắt của ác tăng đầy dâm dục, đầy tà hỏa.
Đôi mắt của đạo sĩ này lại trắng dã mà vô hồn.
Như sợ Vô Song hiểu lầm cái gì đó, đạo sĩ dùng hai tay quơ quơ rồi lại liên tục lắc đầu.
“Không phải hắn thích ngươi, mà là ta thích ngươi”.
Câu nói này từ miệng đạo sĩ thực sự một lần nữa làm Vô Song nổi da gà bất quá hắn cũng nghe ra cái gì đó không thích hợp.
Cố gắng nhịn xuống buồn nôn, Vô Song thở ra một hơi.
“Ngươi là ai? “.
Đạo sĩ nghe Vô Song hỏi, ánh mắt vẫn là trắng dã bất quá miệng của hắn lại lên tiếng.
“Sáng nay không phải chúng ta đã gặp rồi sao, ngươi còn đánh qua ta nữa”.
Vô Song nhíu mày, rồi lập tức nghĩ đến nữ quỷ.
“Là ngươi?, sáng hôm nay may mắn có thể chạy trốn, lúc này dĩ nhiên dám quay lại?”.
Đối với ‘đạo sĩ’ Vô Song hơi hơi nhếch miệng, trong nụ cười có chút nguy hiểm.
Vô Song lúc này cũng có thể đoán ra nữ quỷ đang đoạt xá đạo sĩ.
Nghĩ cũng không phải khó khăn cho lắm, dù sao quỷ tộc có thể điều khiển Thi.
Đạo sĩ này đã rất gần với ma hóa, hắn cũng sắp biến thành Thi đến nơi, tình trạng này chưa hẳn Quỷ tộc đã không để điều khiển.
Một điều tất yếu nữa là, nữ quỷ ban sáng quả thật có thể hiểu được lời nói của Vô Song nhưng lại không cách nào nói cho Vô Song hiểu.
Cái này có thể là do dây thanh quản hoặc cấu tạo phần cổ họng của quỷ cùng người khác nhau, dù sao tinh tinh cho dù rất giống người, cho dù tương đối thông minh có thể hiểu người nói gì thì cũng đâu biết nói tiếng người?.
Nữ quỷ cũng là thông minh, nàng vậy mà tìm được một kẻ ma hóa đi đến đây, kẻ này chưa biến thành Thi, vẫn có thể coi là có một phần con người, quả thật có

thể làm phát ngôn viên giữa Vô Song cùng nữ quỷ.
Nữ quỷ tựa hồ bị Vô Song nói đến chỗ đau, rõ ràng im lặng một chút rồi mới khiến đạo sĩ lên tiếng.
“Ta... ta sáng nay cũng không muốn làm kẻ thù của ngươi, ta là muốn đến nói chuyện... “.
Quả thực nàng đúng là đến nói chuyện.
Vô Song liệp sát nhiều Thi như vậy, nữ quỷ sao có thể không rõ ràng?.
Nếu thay Vô Song bằng Cưu Ma Trí, Cưu Ma Trí đã sớm bị truy sát đến chết chẳng qua nữ quỷ không cách nào đánh bại được Vô Song, nàng thực lực chỉ có thập tinh, cùng lắm thập nhất tinh nhưng Vô Song chính là đế vị, hai bên không cách nào so sánh.
Tất nhiên nếu Vô Song là nhân loại bình thường, nữ quỷ cũng lười quản Vô Song, dẫu sao nàng không đánh lại liền trực tiếp không chui ra, lựa chọn trở về nơi sâu nhất của Ma Sơn, khi đó Vô Song làm gì được nàng?.
Quỷ Vương bình thường quả thật khó mà trốn chạy được dưới tay đế vị cao thủ cũng không có cách nào ẩn mình được trong điều kiện đế vị cao thủ dốc sức đi tìm nhưng mà nàng không phải Quỷ Vương bình thường.
Nàng là vương trong vương, là người được đại nhân ‘ân tứ’.
Trong mắt nữ quỷ, quỷ tộc là tồn tại cao quý vượt xa nhân loại đồng thời nàng lại càng thêm cao quý so với quỷ tộc bình thường, nàng hoàn toàn coi nhân loại như con sâu cái kiến bất quá ai bảo Vô Song không phải là nhân loại đây?.
Lượng ma khí của Vô Song tinh thuần đến mức làm nữ quỷ chỉ có thể ngưỡng vọng.
Từ khi nàng có thần trí, ngoại trừ lúc tiến vào Thần Điện, gặp mặt ‘ngài’ sau đó được ‘ngài’ trợ giúp thức tỉnh ra, nàng chưa từng gặp luồng ma khí nào tinh thuần như vậy.
Ma khí của Vô Song có thể so với ‘ngài’.
Vô Song đương nhiên không phải là con người, chí ít trong mắt nữ quỷ, làm gì có con người nào có ba con hắc long sau lưng?, làm gì có con người nào mà ma lực còn tinh thuần hơn gấp bội so với quỷ tộc?.
Đầu óc của nữ quỷ ‘nảy số’ tương đối nhanh thậm chí nàng còn mạnh dạn suy đoán, Vô Song là tồn tại tương đương với ‘ngài’.
Hiện nay Vô Song chưa thể so sánh với ‘ngài’ nhưng mà Vô Song tương lai hoàn toàn có thể.
Nếu nàng là vương của quỷ tộc thì ‘ngài’ chính là thần linh, là tín ngưỡng của quỷ tộc.
Lúc này lại gặp một người có khả năng đuổi theo ngài, có ma lực cao quý không thua kém gì ngài, nữ quỷ liền bị hấp dẫn.
Trong dạng nhân loại, nữ quỷ chưa từng thấy Vô Song đẹp mắt, cũng như người

thường căn bản sẽ không thấy Vô Song ma hóa đẹp mắt bất quá khi đổi ngược lại thì hoàn toàn khác nhau.
Trong trạng thái ma hóa, trong mắt nữ quỷ bản thân Vô Song căn bản chính là soái vô địch thiên hạ.
Toàn bộ Ma Sơn chỉ có hai vị Quỷ Đế, một người là Hắc Đế, một người là Bạch Đế.
Bất kể Hắc Đế hay Bạch Đế đều không soái bằng Vô Song.
Trạng thái ma hóa của Vô Song căn bản quá ngầu, nữ quỷ đối với Vô Song chính là nhất kiến chung tình.
....
Vô Song đối với lời đáp của nữ quỷ bắt đầu nhíu mày.
Theo hắn hiểu thì nữ quỷ này thích hắn?, Vô Song cảm thấy mắt thẩm mỹ của mình còn rất bình thường, vì vậy hắn sẽ không thích nữ quỷ chí ít từ vấn đề dung mạo thì là như vậy.
Nữ quỷ không tính xấu nhưng cũng không cách nào so được với đám người Niệm Từ - Hoàng Dung hay Ngữ Yên, bản thân nữ quỷ trước đây cũng chỉ là thôn dân nơi Phật Sơn, nàng có thể là nữ nhân xinh đẹp nhất trong thôn nhưng để so với những nữ tử đẹp nhất thiên hạ thì còn kém nhiều lắm, huống hồ nàng hiện tại không còn là con người?.
Đương nhiên cho dù không có tình cảm với nữ quỷ, Vô Song vẫn cảm thấy nên nói chuyện một chút.
Nói chuyện luôn có thể kiếm được nhiều thông tin hơn giải quyết bằng vũ lực.
“Ngươi tốt nhất đi ra đây, thần thần bí bí như vậy thì có chuyện gì để nói?”.
Đạo sĩ lại ngập ngừng một chút, sau đó đáp.
“Ngươi... ngươi phải hứa không đánh ta, ta mới đi ra dù sao ngươi mạnh hơn ta quá nhiều”.
Vô Song hơi nhếch miệng bất quá hắn cũng vẫn gật đầu, đối với nữ quỷ hắn quả thật cảm thấy nàng không lật được sóng gió gì.
Nữ quỷ ‘thấy’ Vô Song gật đầu lập tức cử động.
Đầu tiên là đạo sĩ đứng lên, bước lùi về phía sau vài bước.
Tiếp theo không mất bao lâu theo một cơn gió xuất hiện, nữ quỷ vương liền hiện ra.
Nàng tư thế ngồi thực sự phi thường làm Vô Song chú ý.
Hai đầu gối quỳ xuống, phần hông gập sát lại, đây chính là kiểu ngồi truyền thống đến không thể truyền thống hơn của nữ tử Nhật Bản.
Nữ quỷ quả thật tương đối sợ Vô Song, nàng nhìn sang A Châu đang nằm bên cạnh Vô Song trong ánh mắt liền nổi lên ghen ghét.
Nàng cảm thấy Vô Song rõ ràng là người của quỷ tộc thậm chí là cường giả cấp bậc quỷ đế của quỷ tộc, sao có thể để cho nữ tử nhân loại làm ô uế?.

Tất nhiên sau bài học sáng nay, nàng quả thật sợ Vô Song, căn bản cũng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào.
Nữ quỷ cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống chân mình, nàng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Vô Song, cứ ngồi yên vị ở đó.
Thấy bộ dạng này của nàng, Vô Song khẽ cười.
“Ngươi có chuyện muốn nói với ta, vậy rốt cuộc là chuyện gì?”.
Nữ quỷ khó hiểu nhìn Vô Song.
“Ta... điều ta muốn nói là ta thích ngươi, không phải đã nói rồi sao?”.
Đây đương nhiên là âm thanh của lão đạo sĩ.
Quả thật cho dù biết đạo sĩ là con rối của nữ quỷ thì Vô Song vẫn cảm thấy khó chịu.
Hắn không khó chịu cho đạo sĩ mà khó chịu cho chính mình, cùng một nam nhân bàn việc yêu đương?.
Giọng đặc vị nam nhân, thực sự khiến Vô Song không biết làm thế nào.
“Trước muốn bàn việc này, kiến nghị ngươi đim tìm một nữ nhân chuẩn bị ma hóa, ngươi sử dụng một con rối là nam tử, căn bản không có chút phong tình nào”.
“Sau đó, ngươi nói ngươi thích ta?, rất cảm ơn ta cũng thích ta. Không có việc gì nữa ngươi có thể trở về”.
Nữ quỷ trợn tròn mắt mà nhìn Vô Song, nàng không ngờ Vô Song lại không chấp nhận mình.
Theo nàng cảm thấy, Vô Song đương nhiên phải chấp nhận mình mới đúng, dù sao toàn bộ quỷ tộc tại Ma Sơn nàng cũng có thể coi là mỹ nữ số 1 số 2.
“Ngươi tại sao không chấp nhận ta?, huyết mạch của ta có thể không cao quý như ngươi nhưng dõi mắt khắp nữ tính quỷ tộc sẽ không có mấy nữ nhân có thể so sánh được với ta... ta... ta chậm chí còn trải qua giác tỉnh ở Thần Điện”.
Vô Song vốn đang lơ đãng mà nghe thấy câu nói này, hứng thú của hắn lập tức bị kéo lên.
Giác tỉnh?, lại còn Thần Điện?.
“Giác tỉnh?, ngươi nói giác tỉnh nghĩa là sao?”.
Nữ quỷ hai mắt chớp chớp nhìn Vô Song, nàng cảm thấy Vô Song đương nhiên phải hiểu giác tỉnh là gì mới đúng?, dù sao Vô Song cũng là cấp bậc Quỷ Đế, đã là Quỷ Đế sao có thể không biết giác tỉnh?, không trải qua giác tỉnh?.
Ánh mắt nữ quỷ có chút nghi ngờ nhưng mà rất nhanh nàng lại tự lắc đầu.
Nàng đương nhiên cũng nhận ra Vô Song không phải là người Ma Sơn hơn nữa thậm chí còn không thuộc trận doanh Ma Sơn, Vô Song vốn thiên hướng nhân tộc, vốn là kẻ thù của Quỷ Tộc.
Tất cả điều này sẽ đúng nếu Vô Song là nhân loại nhưng trong mắt nữ quỷ Vô Song chính là quỷ tộc, còn giống quỷ tộc hơn cả quỷ tộc.

Nữ quỷ không hiểu nhiều về Vô Song nhưng nàng chắc chắn hiểu được, thân là Quỷ tộc tất không làm hại Quỷ tộc.
Vô Song hiện nay có thể chưa chọn được con đường đúng cho mình nhưng mà hắn dần dần cũng sẽ biết, đâu mới là con đường cho hắn.
"Giác tỉnh chính là giác tỉnh thần thông, chỉ cần là Quỷ Vương đều có thể tham dự tranh đoạt chiến, những QUỷ Vương mạnh nhất có thể nhận được danh ngạnh giác tỉnh, sau khi giác tỉnh liền nhận được thần thông... ta chính là một trong những quỷ vương thành công giác tỉnh".
Vô Song lông mày hơi nhíu, hắn không rõ thần thông là cái gì nhưng nhất định là thủ đoạn đặc biệt của quỷ tộc.
Quỷ tộc không thể dùng võ kỹ, không có chiêu thức vì vậy khi chiến đấu đơn thuần sử dụng sức mạnh nhục thân cùng tốc độ, cách chiến đấu này quá đơn giản dẫn đến cao thủ Quỷ tộc thường thường sẽ yếu hơn một chút so với cao thủ nhân loại.
Nếu có được thần thông, nếu có thểm một dạng thủ đoạn, Qury tộc cường giả liền có thể mạnh thêm không ít, chiến lực tất nhiên bạo tăng.
Đây chắc chắn không phải tin tốt lành gì với nhân tộc.
"Thần thông?, vậy thần thông của ngươi là gì? ".
Đối với nữ quỷ, Vô Song lại hỏi.
Nữ quỷ cũng sẽ không che dấu Vô Song, nàng cảm thấy không có gì đáng để che dấu.
Vô Song là Quỷ Đế, nàng là Quỷ Vương, nàng đúng là nên nghe hắn, cái này không phải sao?.
Nữ quỷ biết, chỉ cần Vô Song ma hóa sau đó tiến vào trung tâm Ma Sơn, hắn nhất định có thể trở thành một đời Quỷ Đế mới.
"Thần thông thức tỉnh của ta thiên hướng tấn công cùng sử dụng ma khí, bản thân ta có thể là một trong những Quỷ Vương có sức tấn công mạnh mẽ nhất quỷ tộc".
"Thường thường một Quỷ Vương khi thức tỉnh sẽ có 4 loại thần thông, ta cũng không ngoại lệ".
"Trong bốn loại thần thông có ba loại thiên hướng sử dụng ma khí tạo thành sát thương trực tiếp, uy lực căn bản không thua kém bất cứ võ kỹ nào của nhân loại, ngoài ra ta được thêm một dạng thuấn di thần thông trong cự ly ngắn... nhờ thuấn di thần thông mà ta sáng nay mới có thể thoát được".
Nói đến đây nữ quỷ đột nhiên kích động.
"Ta... ta sáng nay nghe được ngươi gọi Đông Phương Bất Bại đúng không, ta gọi là Vân Đóa... ".
"Vân Đóa thực sự thích ngươi, từ cái nhìn đầu tiên đã thích.... đây là chuyện thứ nhất".

“Chuyện thứ hai... Vân Đóa lúc này mới nghĩ ra, hay là ngươi theo ta về Thần Điện đi... ngươi thực lực đạt đến Quỷ Đế nhưng còn chưa thức tỉnh thần thông, vậy nếu thức tỉnh thần thông xong... Vân Đóa tin tưởng ngươi hoàn toàn có thể vấn đỉnh toàn bộ Ma Sơn, đứng đầu toàn bộ Quỷ tộc”.
Lời Vân Đóa nói không giả.
Vô Song không có thần thông vì vậy nếu trong trạng thái ma hóa hắn có lẽ yếu hơn Quỷ Đế bình thường nhưng chính bản thân Vô Song cũng không chỉ có dùng thân thể cùng tốc độ.
Nếu Quỷ Đế thông thường có thần thông thì Vô Song cũng có Hắc Long, chí ít hắn có thể làm cho Hắc Long nhập thể như lần đánh với Long đảo chủ, đây miễn cương coi như thần thông của chính Vô Song.
Vô Song hiện nay đã rất mạnh rồi bất quá nếu hắn trải qua giác tỉnh, có thêm thần thông, hắn còn mạnh thế nào?.
.....
P/S: Từ mai quay lại ít nhất 2 chương nha.

Quyển 2 Chương 259

Vô Song không có ý hạ thâp trí tuệ quỷ tộc hoặc vì hắn không phải quỷ tộc nên hắn không cách nào hiểu được suy nghĩ quỷ tộc.
Vân Đóa rất dễ nói chuyện, trừ việc phải dùng đạo sĩ để phiên dịch và giọng đạo sĩ đặc sệt vị nam tính ra thì cuộc nói chuyện giữa Vô Song cùng Vân Đóa vẫn tính dễ chịu.
Trải qua trò chuyện, Vô Song rốt cuộc hiểu thêm rất nhiều về Quỷ Tộc.
Từ Vân Đóa mà xem, đầu óc bọn họ tương đối đơn giản.
Đầu tiên trong tâm trí quỷ tộc bắt buộc phải nhớ kỹ ba điều.
Điều một, Quỷ Tộc cùng Nhân Tộc nhất định chỉ có một bên được tồn tại.
Điều hai, Quỷ Tộc là sinh mệnh cao cấp nhất thế gian.
Điều ba, Quỷ Tộc cấp thấp phải nghe lệnh Quỷ Tộc cấp cao.
Ngoại trừ ba điều được khắc sâu vào trong não ra, việc đối nhân xử thế của Vân Đóa có lẽ cũng chỉ như những đứa trẻ 9- 10 tuổi.
Quỷ Tộc cũng không phải hoàn toàn như lời Cưu Ma Trí nói.
Quỷ Tộc là từ nhân tộc biến hóa mà thành có điều bọn họ cũng không phải ăn thịt nhau mà tiến hóa, không phải giết lẫn nhau để mạnh lên.
Lúc trước Vô Song nghĩ mãi không hiểu, dù sao thôn phệ lẫn nhau để mạnh lên, cái hình ảnh này được thấy rất nhiều rất nhiều, hiệu quả đương nhiên rất cao nhưng mà phải hy sinh số lượng nguyên liệu khổng lồ.
Dân số Phật Sơn trước đây có bao nhiêu?, giỏi lắm thì có khoảng 10 vạn người.
Đây không phải là thời hiện đại, tại thời phong kiến dân số một vùng rất khó vượt qua con số này.
Phật Sơn cũng chẳng phải trung tâm kinh tế, kinh tế của Phật Sơn chủ yếu đến từ khách hành hương mang lại, Phật Sơn không đủ điều kiện hấp dẫn để thu hút nhân khẩu chấp nhận di chuyển một chẳng đường xa đến đây sinh sống, 10 vạn dân là một con số tương đối hợp lý.
Với 10 vạn nhân khẩu, cũng không thể nào có chuyện toàn bộ mọi người đều bị ma hóa, chí ít Vô Song biết có rất nhiều cư dân được đưa ra khỏi Phật Sơn, di cư đến nơi khác, số lượng dân cư bị hóa thành Quỷ Tộc căn bản cũng chẳng nhiều, giỏi lắm cũng chỉ khoảng 2-3 vạn người.
Với 2-3 vạn người trở thành Quỷ Tộc thì không cách nào dựa vào thôn phệ lẫn nhau tiến hành đột phá, bởi số lượng cao thủ của Quỷ Tộc chưa bao giờ kém nhân tộc, chỉ bằng cách thôn phệ thì sao có thể có chuyện này?.
Theo như Vân Đóa nói, Quỷ Tộc mạnh lên là nhờ thuế biến.
Ban đầu trên người Quỷ Tộc sẽ có khí xanh, khí xanh này được nhân loại coi là

độc khí nhưng nó lại có tác dụng cường hóa thân thể Quỷ Tộc.
Tại văn hóa Quỷ Tộc, bọn họ không có khái niệm Nhục Thi, những Quỷ Tộc cấp thấp nhất gọi là Quỷ Nô.
Quỷ Nô sẽ được khí xanh từ từ cường hóa sau đó trải qua hấp thụ ma khí, ma khí kết hợp với khí xanh, đến một mức độ nào đó thì Quỷ Nô sẽ tiến hành thuế biến.
Tỷ lệ thuế biến thành công của Quỷ Nô là khoảng 70%, cứ 10 Quỷ Nô sẽ có 7 quỷ tấn cấp Quỷ Binh.
Về phần 3 người còn lại cơ thể không chịu được thuế biến, bạo thể mà chết.
Lại đến phiên Quỷ Binh, Quỷ Binh lúc này cũng có khí xanh, cũng hấp thụ ma khí xung quanh để cường hóa tự thân nhưng Quỷ Binh cũng đã có ý thức rõ ràng chứ không mơ mơ hồ hồ, Quỷ Binh bắt đầu có sinh hoạt như Quỷ Tộc, tuy vẻ bề ngoài vẫn tương đối giống con người nhưng Quỷ Binh đã triệt để được coi là quỷ, toàn bộ lục phủ ngũ tạng của Quỷ Binh đều không còn giống con người.
Sau này Quỷ Binh một lần nữa tiến hóa thành Quỷ Tướng.
Quá trình thuế biến của Quỷ Binh không khác gì Quỷ Nô có điều tỷ lệ thành công chỉ khoảng 50%, trong lần thuế biến thứ hai, thân thể Quỷ Binh sẽ bắt đầu biến dị về mặt khung xương.
Sau khi tiến hóa xong, đại khái sẽ có vài bộ phận thay đổi, ví dụ như Vân Đóa có thêm một đôi cánh vậy.
‘Cánh’ gần như là bộ phận dễ xuất hiện nhất trong quá trình thuế biến lần hai, đương nhiên ngoại trừ cánh ra còn xuất hiện nhiều loại hình thù kỳ dị khác.
Tiếp theo là từ Quỷ Tướng đột phá đến Quỷ Vương.
Ở cái thời điểm này, trên người Quỷ Tướng đều không còn khí xanh, cũng không tiếp tục hấp thu ma khí.
Ma khí chỉ có tác dụng tôi thể cho Quỷ Tướng nhưng không thể giúp Quỷ Tướng tiến hóa.
Quỷ Tướng muốn tiền hóa liền phải tới Thần Điện, trải qua tẩy lễ mới có thể trở thành Quỷ Vương.
Về phần Thần Điện là gì, cho dù Vô Song cực kỳ tò mò cũng không được biết, không phải Vân Đóa không muốn nói mà nàng căn bản không dám nói.
Lại nói về Thần Điện, từ cấp độ Quỷ Tướng trở lên, muốn tiến hóa chỉ có thể tìm đến Thần Điện, được tồn tại trong Thần Điện ban ân, mới có thể tiến hành thuế biến.
Đương nhiên tồn tại trong Thần Điện là ai hay là cái gì thì Vân Đóa cũng không thể nói, nàng chỉ gọi vật đó là ‘ngài’.
Cấp bậc Quỷ Vương khác cấp bậc Quỷ Tướng ở đâu?, Quỷ Vương bắt đầu có sừng, còn Quỷ Tướng thì không.
Vô Song không phải là Quỷ tộc nên hắn không biết việc mọc thêm sừng trên trán có lợi ích gì bất quá ít nhất về mặt thẩm mỹ mà xem, có sừng thì càng thêm

giống quỷ.
Sừng cũng có thể coi là vương miện, là thứ để phân biệt giữa vương cùng tướng.
Cấp độ sau của Quỷ Vương cũng chính là Quỷ Đế.
Trước khi Quỷ Vương muốn thành Quỷ Đế liền phải trải qua một lần thuế biến nữa đồng thời lần thuế biến này đương nhiên sẽ diễn ra ở Thần Điện.
Lần thuế biến này được Quỷ Vương gọi là 'Thức Tỉnh'.
Chỉ có Quỷ Vương thức tỉnh thành công mới có cơ hội đột phá Quỷ Đế nhưng đây cũng chỉ là cơ hội mà thôi.
Vân Đóa chỉ là Quỷ Vương, nàng sẽ không hiểu cách tấn cấp Quỷ Đế, nàng chỉ biết sau khi thức tỉnh bản thân Quỷ Tộc liền sẽ có thần thông, bằng vào thần thông tự thân liền có thể chiến đấu với đỉnh cấp cao thủ của nhân loại.
Nếu Quỷ Vương bình thường có thể so với ngũ tuyệt cao thủ trung kỳ đổ xuống thì Quỷ Vương trải qua thức tỉnh chỉ sợ không thua kém gì ngũ tuyệt đỉnh phong, chiến lực sẽ rơi vào thập tinh tới thập nhị tinh.
Về cái gọi là Thần Thông, bản thân Vô Song cảm thấy tuy nó thần kỳ nhưng chưa hẳn đã là vô địch hay quá mức bá đạo gì.
Bản thân thần thông của Vân Đóa, có ba loại thần thông công kích cùng một loại thần thông thuấn di.
Ba loại thần thông công kích thì Vô Song chưa được xem cũng chưa được trải nghiệm, về phần thần thông thuấn di, hắn quả thực đã được trải nghiệm.
Thần thông thuấn di của Vân Đóa có thể giúp nàng chạy thoát khỏi tay của Vô Song một người mạnh hơn nàng rất nhiều tuy nhiên nếu đổi vị trí Vân Đóa thành Đồng Mỗ hay Vương Trùng Dương, chỉ cần thực tâm muốn dùng toàn lực bỏ chạy, Vô Song cũng khó có khả năng bắt được bọn họ.
Thần thông có thể đuổi kịp võ kỹ nhưng muốn vượt quá võ kỹ thì Vô Song vẫn chưa tin tưởng lắm.
Ngoài những thông tin sơ bộ về Quỷ Tộc, Vô Song còn biết được thực lực của Quỷ Tộc.
Quỷ Tộc có bao nhiêu Quỷ Vương?, tổng cộng có 27 Quỷ Vương.
Trong 27 Quỷ Vương này có 7 người thành công thức tỉnh, luyện ra thần thông gọi là Thất Quỷ Vương, bản thân Vân Đóa là một trong Thất Quỷ Vương.
Bên trên Thất Quỷ Vương đương nhiên là hai Quỷ Đế, Bạch Đế cùng Hắc Đế.
Từ thực lực của Vân Đóa mà xem, Vô Song có thể nói Quỷ Tộc mạnh đến biến thái.
Bọn họ có tổng cộng 27 cao thủ cấp ngũ tuyệt trong đó có 7 người không hề thua kém ngũ tuyệt đỉnh phong ngoài ra còn có thêm 2 ngũ đế.
Quan trọng nhất, Quỷ Tộc còn có 'Thi'.
Rốt cuộc trong Ma Sơn có bao nhiêu Thi?, cái này Vân Đóa căn bản không rõ.
Thi cũng không phải là tồn tại như Cưu Ma Trí nói.

Vì một lý do nào đó, Thi không chỉ đến từ xác chết nhân loại hoặc nhân loại trải qua ma hóa.
Thi có một phần rất lớn đến từ Thần Điện.
Cao thủ cấp độ ngũ tuyệt làm gì chết nhiều như vậy để có Ma Thi?.
Cao thủ đế cấp lại càng chưa bao giờ chết, căn bản khoogn tồn tại Đế Thi.
Ma Thi cùng Đế Thi đều là từ Thần Điện.
Mỗi Quỷ Vương đều có hai đầu Ma Thi đi theo, hai đầu Ma Thi này... được Quỷ Tộc gọi là bạn sinh.
Khi thành công tiến hóa từ Quỷ Tướng sang Quỷ Vương, bên cạnh sẽ xuất hiện hai viên trứng màu đen.
Quỷ Vương sau đó bắt đầu bế quan, dùng ma lực của bản thân mình ôn dưỡng thứ này, kết quả sau 7 ngày sẽ sản sinh ra hai đầu Ma Thi.
Hai đầu Ma Thi này toàn bộ đều được tạo nên từ hắc ám ngưng kết, bằng vào điểm này một ngũ tuyệt cao thủ quả thực không cách nào đánh bại một Quỷ Vương.
Quỷ Vương nếu không thức tỉnh thì vẫn sẽ luôn yếu hơn ngũ tuyệt cao thủ cùng cấp độ nhưng nếu mang thêm hai con Ma Thi hộ thân, căn bản không ngại bất cứ ngũ tuyệt cao thủ cùng cấp độ nào.
Vân Đóa thân là Thất Quỷ Vương, nàng hay bất cứ ai trong nhóm 7 con quỷ này đều có thêm hai Ma Thi đồng nghĩa với mỗi Quỷ Vương đỉnh phong đều sẽ có tứ đại Ma Thi hộ vệ.
Về phần Quỷ Đế, vì Vân Đóa không phải là Quỷ Đế, nàng không biết Quỷ Đế làm cách nào tạo ra Đế Thi bất quá quả thật hai vị Quỷ Đế đều có Đế Thi hộ vệ, mỗi người nắm giữ 4 đầu Đế Thi.
Tại Ma Sơn, có một đầu Đế Thi bị Vô Danh Tăng đánh chết, từ đó chỉ còn lại 7 đầu Đế Thi.
Thực lực của Quỷ Tộc hoàn toàn vượt xa nhân tộc, chỉ là Vô Song một mực không hiểu, vì cái gì Quỷ Tộc vẫn cứ giằng co cùng nhân tộc tại Ma Sơn?.
Làm một phép tính đơn giản, 20 đầu Quỷ Vương liền có 40 đầu Ma Thi, 7 đầu Quỷ Vương đỉnh phong liền có 28 đầu Ma Thi, 2 đầu Quỷ Đế liền có đến 7 đầu Đế Thi.
Số lượng cường giả cỡ này, hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.
Mang việc này đến hỏi Vân Đóa, Vô Song lại thu được một đáp án làm hắn hứng thú.
Quỷ tộc cũng chia trận doanh, lấy Bạch Đế cùng Hắc Đế chia làm hai trận doanh.
Bạch Đế là đối thủ của nhân tộc, về phần Hắc Đế liền nhận nhiệm vụ bảo vệ Thần Điện.
Thần Điện nằm ở nơi sâu nhất Ma Sơn, vậy vì cái gì phải chia một nửa chiến lực

của Quỷ Tộc ra bảo vệ Thần Điện?, ngoại trừ Nhân Tộc ra còn có thể lực nào có thể làm nguy hiểm Thần Điện?.
Ban đầu Vân Đóa muốn đưa Vô Song đến Thần Điện tiến hành thức tỉnh, Vô Song vốn chỉ là có chút hứng thú nhưng mà hiện tại, trải qua một đêm nói chuyện hắn càng ngày càng tò mò, càng ngày càng muốn đến Thần Điện xem một chút, xem thế giới này còn ẩn dấu thứ gì.
Cái hố này, càng ngày càng sâu.
......
Khi bình minh lên, A Châu vẫn chưa tỉnh lại, đương nhiên đây là vì Vô Song không muốn cho nàng tỉnh lại.
Về phần Vân Đóa, nàng căn bản không chịu ảnh hưởng của ánh sáng mặt trời như đám Thi có điều Vô Song cũng tinh tế nhìn ra, nàng không thích ánh sáng mặt trời.
Nhìn Vân Đóa bắt đầu ngồi không yên, Vô Song thở ra một hơi.
“Ngươi hiện nay thế nào?”.
Vân Đóa không hiểu câu hỏi của Vô Song cho lắm, hai mắt chớp chớp.
“Thế nào là thế nào?”.
“Ý của ta muốn hỏi, Thi triều lần này căn bản đã bị nhân tộc tiêu hủy, ngươi tính làm gì?”.
Vân Đóa nghe Vô Song nói, phùng má lên mà nhìn hắn.
“Thi triều chính là bị ngươi tiểu hủy... nhân tộc gì chứ... ngươi nhất định phải đề cho ta... của ta hai đầu Ma Thi đều bị ngươi phá hủy”.
Vô Song thấy biểu hiện này của Vân Đóa, không khỏi cười cười.
Hắn không phải Quỷ Tộc nhưng hắn không ngại kết giao với Quỷ Tộc, đặc biệt là khi Vô Song đã nổi sát tâm với Thiên Đạo, hắn thực sự không ngại cùng Quỷ Tộc hợp tác.
“Ngươi muốn ta đền thế nào?”.
Vân Đóa hơi hơi đỏ mặt, chỉ vào Vô Song, lại chỉ vào mình.
“Cho ta một tiểu quỷ, ta liền... không bắt ngươi đền”.
Lại là một câu nói có sức sát thương cực cao, và nó xuất phát từ miệng của đạo sĩ.
Vô Song lần này triệt để không chịu được nữa.
Vô Song thân hình nhoáng lên, chỉ một chút đã lao đến trước mặt Vân Đóa.
Vô Song đang ở trạng thái nhân loại, tốc độ đương nhiên kém xa Vân Đóa bất quá Vân Đóa lại bắt đầu tưởng tượng, nàng tưởng tượng... Vô Song giúp mình ‘chế tạo’ tiểu quỷ quỷ vì vậy Vân Đoán liền nhắm mắt lại mà đợi chờ.
Nào ngờ nàng nhắm mắt vài giây đồng hồ, vẫn chưa thấy Vô Song đụng vào mình, trái lại là một tiếng gầm rất lớn.
Vân Đóa dĩ nhiên không cảm thấy xa lạ với âm thanh này.

Đây chính là âm thanh Ma Hóa, âm thanh một người biến thành Thi.
Vân Đóa quay đầu lại, chỉ thấy đạo sĩ đã biến thành Thi.
Đạo sĩ biến thành Thi, nàng căn bản không thể mượn hắn mà lên tiếng, vẻ mặt cực kỳ tức giận mà chỉ chỉ Vô Song.
Vô Song khẽ nâng vai, hắn đơn giản thành công bịt miệng Vân Đóa đồng thời Vô Song cũng vừa thành công thử nghiệm.
Hắn cũng có thể như Vân Đóa, truyền ma khí vào người nhân loại, tùy theo lượng ma khí hắn truyền vào và khả năng ngăn cản ma khí của mục tiêu, Vô Song có thể đưa mục tiêu đến trạng thái ma hóa.
Dĩ nhiên đây là mục tiêu không có sức kháng cự với ma khí, gặp phải cao thủ phật đạo nhưu Cưu Ma Trí, căn bản cách này vô dụng.
Nhìn vẻ mặt tức giận của Vân Đóa, Vô Song bật cười.
"Ta hiện nay còn chưa thể đến Thần Điện, ta còn có vài việc phải làm, sau khi giải quyết xong công việc, ta liền đi đến nơi sâu nhất của Ma Sơn, khi đó ngươi dẫn ta đến Thần Điện, thế nào? ".
Vân Đóa đương nhiên chỉ có thể phùng má mà gật đầu, nàng dù sao cũng không thể nói, muốn phản đối cũng không được?.
Thế là Vân Đóa đưa tay ra chỉ Vô Song, lại chỉ bụng nhỏ của mình, đưa một ngón tay ra ngoắc ngoắc.
Vô Song suýt chút nữa bị nàng làm cho tăng huyết áp, hắn đương nhiên hiểu Vân Đóa tương đối cố chấp với hành động chế tạo tiểu quỷ quỷ.
Cũng chính vì Vân Đóa nói ra lời này, Vô Song mới phải bịt miệng nàng.
Thở ra một hơi, hắn cũng đành cùng Vân Đóa ngoắc ngoắc, sau này nếu hai người có thể thật sự cùng một trận tuyến, sau này nếu nàng có hỏi, cùng lắm Vô Song nói hắn khi đó không hiểu nàng nói gì, xem ai sợ ai?.
Vân Đóa thấy Vô Song ngoắc tay rốt cuộc vui vẻ mỉm cười, nàng quả thực cũng không có việc để làm, Thi Triều kết thúc, nàng tất nhiên phải trở về, nàng cũng không muốn bị đế vị cường giả của nhân loại tập kích.
......
Nhìn theo bóng lưng của Vân Đóa rời đi, Vô Song trong lòng liền tốt hơn không ít.
Hắn trước đây không hiểu về quỷ tộc, không biết đối mặt cùng quỷ tộc hay tồn tại thần bí kia thế nào nhưng mà hiện tại, khi hiểu rõ hơn bộ tộc này, chí ít khi tiếp xúc với Vân Đóa, hắn cảm thấy cô nàng Quỷ Tộc này không tệ lắm.
Dĩ nhiên trừ việc sinh một cái tiểu quỷ, Vô Song vẫn là xin đưa tay rút lui, cái trò chơi này quá kích thích, hắn liền không chơi.

Quyển 2 Chương 260

Vân Đóa rời đi, Vô Song mới có thể thở ra một hơi.
Vân Đóa tương đối hồn nhiên, hơn nữa nàng chỉ mới 7 tuổi.
Vô Song căn bản sẽ không chấp nhận tình cảm của nàng chứ đừng nói là giúp nàng sinh ra một cái tiểu quỷ quỷ, hắn với nàng cùng lắm chỉ có thể coi là bằng hữu.
Bản thân Vô Song cũng không biết, Quỷ Tộc hiện nay gặp một vấn đề rất lớn.
Quỷ Tộc là một chủng tộc mới tồn tại trên thế giới này, bản thân Vân Đóa hoàn toàn có thể coi là Quỷ Tộc thế hệ đầu tiên.
Quỷ Tộc thế hệ đầu tiên như nàng xuất hiện tại thế giới này cũng mới có khoảng 7 năm nay, tư duy của nàng thực sự tương đối giống trẻ em, có chút ngây thơ cùng thuần khiết.
Quỷ Tộc mới xuất hiện được 7 năm nên căn bản không có khái niệm thọ tận mà chết, vì vậy chính Vân Đóa cũng không biết tuổi thọ của chủng tộc mình là bao nhiêu thậm chí nàng có chút ngây thơ cho rằng Quỷ Tộc có thể thọ cùng thiên địa, dù sao nàng cũng chưa thấy Quỷ Tộc nào chết già.
Dân số của Quỷ Tộc phi thường trẻ tuy nhiên Quỷ Tộc cũng đang gặp một vấn đề lớn, vấn đề cũng liên quan tới dân số.
Vân Đóa không làm ở cục dân phòng, thế giới này lại càng không có cái gì là cục dân phòng, nàng không thể biết được chính xác dân số của Quỷ Tộc, nàng chỉ có thể đưa ra con số đại khái, từ 1000 đến 3000 người.
Dân số quỷ tộc ít đến thảm thương lại thêm Quỷ Tộc rất khó để tạo nên ‘máu mới’ cho chính bọn họ.
Cách thức chuyển hóa người phàm thành Quỷ Nô tất nhiên vẫn có thể sử dụng nhưng mà tại Ma Sơn đào đâu ra phàm nhân nữa?.
Nếu muốn tăng mạnh dân số Quỷ tộc cũng chỉ có cách diệt sát trận doanh nhân loại rồi đưa ma khí xâm chiếm các vùng dân cư khác, từ từ chuyển hóa nhân tộc thành quỷ tộc.
Cách này hiện tại có chút không khả thi, quỷ tộc không biết vì lý do gì phải chia nửa lực lượng ra, bằng một nửa lực lượng như hiện nay khó mà công hãm được trận doanh nhân loại thậm chí còn có chút thua thiệt so với trận doanh nhân loại.
Ngoại trừ cách dùng ma khí thì còn một cách tương đối dễ dàng khác, đấy chính là giao phối.
Cấu tạo thân thể của Quỷ tộc tuy không hẳn quá giống so với con người nhưng một số chức năng thì không khác gì, chí ít về mặt giao phối.
Phương thức này tương đối thực dụng đồng thời đây tuyệt đối là phương pháp

lâu dài, là tương lai phát triển của quỷ tộc tuy nhiên tại quỷ tộc thì Quỷ Nô cùng Quỷ Binh không thể sinh sản.
Chỉ có từ Quỷ Tướng trở lên mới có thể sinh sản hơn nữa cũng không rõ vì lý do gì, giữa hai người không được cùng cấp độ.
Điều này giải thích thế nào?, tức là chỉ có Quỷ Tướng – Quỷ Vương, Quỷ Tướng – Quỷ Đế hoặc Quỷ Vương – Quỷ Đế.
Vân Đóa là Quỷ Vương, nàng chỉ có thể chọn giao phối với Quỷ Tướng hoặc Quỷ Đế.
Quỷ Đế thì là việc không thể nào, về phần Quỷ Tướng thì sao?, nàng chướng mắt với Quỷ Tướng.
Bản thân Vân Đóa lần này tấn công nhân tộc không ngờ lại phát hiện ra Vô Song, nàng vừa nhìn thấy Vô Song đã yêu thích không thôi, hơn nữa nàng cảm thấy với việc ‘chế tạo’ tiểu quỷ quỷ thì Vô Song là nhân tuyển tốt nhất.
Bản thân Vô Song cứ nghĩ Vân Đóa đùa hoặc Vân Đóa không hiểu chuyện nhưng hắn nào biết bản thân Vân Đóa cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ cấp bách?.
......
Lại nói đến Vô Song, hắn nhìn mặt trời bắt đầu lên, thân hình chậm rãi quay lại quan sát A Châu.
A Châu hô hấp đều đều, so với sáng hôm qua thì khuôn mặt trở nên hồng nhuận hơn không ít.
Nhìn A Châu, Vô Song đột nhiên nhớ ra một chuyện, hắn hình như quên luôn Đoàn Dự.
Dùng tay vỗ trán mình một cái, Vô Song tuy không có giao tình gì với Đoàn Dự cũng không quá thích nhân vật này bất quá hắn đã gặp mặt Đoàn Dự, đại khái cũng sẽ không để Đoàn Dự chết thảm nơi ma Sơn.
Cũng may Đoàn Dự có Lăng Ba Vi Bộ, Vô Song cảm thấy tuy Đoàn Dự bị thương ở chân nhưng có Lăng Ba Vi Bộ, hắn chưa chắc đã gặp nguy hiểm, dù gì Thi triều cũng đang rút đi, tạm thời sẽ không có đại nhân vật thuộc trận doanh Thi Quỷ hiện thân.
Nghĩ nghĩ một chút, càng nghĩ càng cảm thấy yên tâm cho an toàn của Đoàn Dự, Vô Song bắt đầu gọi tỉnh A Châu.
A Châu hiện nay cũng không tựa vào vai Vô Song mà là tựa vào một thân cây, dù sao Vô Song cũng không muốn khi nàng tỉnh dậy lại nghĩ xấu cho hắn như Niệm Từ.
Niệm Từ nghĩ xấu hắn có thể nhận dù sao hắn cũng sẽ phụ trách với nàng, về phần A Châu vẫn cứ nên để Kiều Phong phụ trách đi.
A Châu dưới chân khí của Vô Song, không mất bao lâu liền tỉnh lại.
Nàng tỉnh lại ánh mắt có chút mơ hồ, tuy nhiên cả người khoan khoái đến lạ.

A Châu rất nhanh nhìn xung quanh sau đó liền phát hiện ra Vô Song.
Để tránh làm A Châu xấu hổ, Vô Song vẫn là đeo mặt nạ, trực tiếp xếp bằng giả vờ như đang luyện công.
A Châu vừa nhìn thấy Vô Song, quả thực giật mình không nhẹ bất quá khác với Niệm Từ, A Châu càng thêm hướng nội, cũng càng thêm bình ổn.
Nàng lặng đi một lúc, đầu óc rất nhanh chuyển động, nàng bắt đầu cố nhớ lại cảnh tượng trước khi mình ngất đi.
Trước đó nàng chỉ nhớ mình cùng công tử bị lũ Cương Thi vây sát, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì có một bóng trắng hiện thân, bóng trắng này vừa ra tay liền diệt sạch toàn bộ Cương Thi xung quanh.
A Châu chỉ nhớ được đến đây sau đó liền không nhớ gì khác.
Nàng không nhìn rõ dung mạo của ân nhân khi đó bất quá nàng cũng hiểu được, ân nhân chắc chắn là tiền bối giang hồ, chỉ có nhân vật cấp bậc ngũ tuyệt mới có võ công cao cường như vậy.
“Chẳng nhẽ đây là tiền bối cứu ta? “.
Tự hỏi một câu, A Châu bắt đầu đánh giá Vô Song.
Vô Song thực sự không có bất cứ cái gì giống tiền bối.
Vô Song tuy bịt mặt lại khiến A Châu không thể biết dung mạo của hắn nhưng mà toàn thân Vô Song trắng như bạch ngọc, da thịt trơn bóng vô cùng, cả người toát ra một loại sức sống của tuổi thanh xuân, vừa nhìn đã thấy không giống tiền bối võ lâm.
A Châu nghi hoặc một chút, ánh mắt lại bị thu hút bởi màu tóc Vô Song, mái tóc trắng kia... nàng cảm thấy tương đối quen mắt.
Nàng lại vỗ trán mình một cái, nàng nhớ ra bản thân vị tiền bối kia hình như cũng có mái tóc trắng cực kỳ yêu dị.
“Chẳng nhẽ đây là tiền bối? “.
Ngay lúc này, giọng nói của Vô Song vang lên.
“Quan sát đủ chưa?”.
A Châu bị Vô Song nói, hơi hơi đỏ mặt rồi cúi đầu đáp.
“Là tiền bối cứu A Châu sao?, không biết công tử gia nhà tiểu nữ thế nào rồi?, còn có Vương cô nương”.
Vô Song nghe nàng hỏi, chậm rãi đáp.
“Hai người bọn họ trở về doanh trại rồi, thực lực không ra sao bất quá gan là không nhỏ, dám lén trốn ra ngoài liệp sát Cương Thi, đúng là không biết lựa sức mình”.
Cũng như Ngữ Yên, A Châu là fan trung thành của Mộ Dung Phục, cũng vì quá thần tượng Mộ Dung Phục mà A Châu mới bắt đầu có hứng thú với Kiều Phong, muốn xem nhân vật tề danh cùng công tử nhà mình là thần thánh phương nào, kết quả mới tạo ra một trong những cuộc tình dang dở nhất Kim Dung.

Nghe Vô Song nói thực lực công tử nhà mình không ra sao, A Châu tất nhiên cảm thấy không phảinhưng Vô Song là tiền bối giang hồ võ công cái thế hơn nữa còn là ân nhân của nàng cùng công tử, nàng căn bản không dám cùng Vô Song đối nghịch.
Biết được Mộ Dung Phục cùng Vương Ngữ Yên trở về an toàn, A Châu thở nhẹ ra một hơi sau đó nàng lại bắt đầu không hiểu, hai người kia đã trở về, sao nàng lại ở đây?.
"Tiền bối... tiểu nữ có chuyện không rõ ràng... vì cái gì tiểu nữ lại? ".
Không đợi A Châu nói xong, Vô Song đáp.
"Ngươi đã bị ma khí nhập thể, không bao lâu tất nhiên ma hóa, dù sao thực lực ngươi quá yếu không thể chống lại ma khí, ta không đành lòng nhìn nữ hài như ngươi chết đi, vì vậy mới giữ ngươi lại bên mình, vì ngươi tiêu trừ ma khí, ngươi không cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều sao? ".
Nói dối mà thôi, cái này Vô Song chính là chuyên gia.
A Châu nghe Vô Song nói vậy, quả thực thấy thân thể mình đã tốt hơn rất nhiều, trên khuôn mặt ngập tràn cảm kích.
A Châu từ nhỏ là cô nhi, người đối tốt với nàng căn bản không nhiều, nàng rất dễ cảm động khi người khác đối xử tốt với mình.
"A Châu đa tạ tiền bối cứu mạng, công ơn của tiền bối A Châu nguyện cả đời không quên ".
A Châu hiện nay chỉ thiếu nước khóc lên, làm Vô Song tương đối bất đắc dĩ.
Đuổi đi một nữ quỷ thuần khiết lại mời đến một nữ tử thuần khiết không kém.
A Châu cũng biết khóc lóc trước mặt tiền bối là không tốt, nàng liền lau đi mấy giọt nước mắt, đối với Vô Song lại cúi đầu.
"Tiền bối, không biết phương tính đại danh của người là gì?, A Châu biết tiền bối là thế ngoại cao nhân nhưng cũng xin cho A Châu biết phương danh, sau này... A Châu chỉ cần có thể nhất định sẽ báo đáp tiền bối".
Vô Song có chút cười cười, vốn lại muốn mượn tên Đông Phương Bất Bại tuy nhiên rất nhanh hắn cảm thấy có chút không ổn.
Đông Phương Bất Bại cái danh hiệu này siêu cấp soái, vừa nghe đã thấy vô địch.
Trong tiềm thức của Vô Song, ngoại trừ danh hiệu Độc Cô Cầu Bại ra còn chưa có cái danh hiệu nào so sánh được Đông Phương Bất Bại tuy nhiên cái danh hiệu Đông Phương Bất Bại này hiện nay có chút khó xử.
Vô Song lúc trước không nghĩ đến nhưng mà hiện nay hắn không dám chắc hắn sẽ không có quan hệ gì với Quỷ Tộc, nếu dùng danh hiệu Đông Phương Bất Bại về một mặt nào đó có khả năng bị lộ đuôi.
Đầu tiên cái câu Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại, câu cửa hiệu này Niệm Từ đã nghe qua, nàng đương nhiên sẽ liên hệ Đông Phương Bất Bại cùng Đông Phương Bạch.

Đấy là chưa kể tại lần luận võ Yến Kinh, Vô Song đối với không ít người đều hô khẩu hiệu này.
Hắn tuy đã giết đám người Toàn Chân nhưng không có nghĩa giang hồ tứ xứ không có ai nghe thấy, nếu có người nghe được lại trùng hợp từ Yến Kinh đi đến đây, quả thật có thể lại gây khó cho Niệm Từ.
Hắn đương nhiên cũng không thể dùng tên Vô Song.
Nghĩ nghĩ một chút lại nhìn nhẫn của Tiêu Dao Phái trên ngón tay, Vô Song khẽ nhếch miệng.
“Ta gọi Tiêu Hà, ngoại hiệu Vô Hà Tử”.
Lão Vô Hà, đành phải mượn tên lão dùng tạm vậy.
Đối với Vô Hà Tử âm thầm xin lỗi, Vô Song liền thẳng thắn dùng cái tên này.
....
Trong lúc Vô Song đang ở cùng A Châu thì một người khác, một người Vô Song cực kỳ quan tâm hiện nay không tốt cho lắm.
Nàng chính là Tây Thi.
Tây Thi đánh chết cũng không ngờ, nàng lại một lần nữa gặp kẻ trước mặt.
Khác với A Thanh, Tây Thi căn bản không hiểu bao nhiêu về Ma Sơn, nàng chỉ biết Ma Sơn có một tồn tại siêu cường vượt qua cả A Thanh, không thua kém gì Thiên Đạo, đây là lý do nàng để lại đường lui cuối cùng cho mình nơi Ma Sơn.
Nàng sau khi phát hiện A Thanh bị đoạt xá, lập tức kéo Vô Song đến Ma Sơn.
Nàng tính toán căn bản không sai, Thiên Đạo đúng là không dám thò tay vào Ma Sơn.
Tây Thi đối với tồn tại ẩn mình nơi Ma Sơn không hiểu chút nào nhưng tình hình đại khái của Ma Sơn thì nàng vẫn hiểu, nàng biết với thực lực của mình tuyệt không gặp nguy hiểm nào, nàng sau khi tiến vào Ma Sơn đơn giản có thể bảo vệ được Vô Song cùng Niệm Từ.
Nàng nào ngờ khi mình còn chưa kịp hạ thân xuống mặt đất liền có một đại hắc thủ tóm lấy nàng.
Tây Thi cũng chỉ làm ra một phản ứng duy nhất là thả Vô Song cùng Niệm Từ xuống, cũng may thủ pháp của nàng tinh diệu để Niệm Từ ngã lên người Vô Song nếu không Niệm Từ chắc chắn phải gãy vài cái xương.
Tây Thi sau đó liền bị hắc thủ một kéo, kéo thẳng qua vô tận hắc ám, sau đó nàng cái gì cũng không rõ.
Tây Thi cứ như vậy mê mê hồ hồ suốt hai ngày, đến khi nàng mở mắt ra, bản thân mình đang nằm trên một chiếc giường ngọc, cực độ cao quý tuy nhiên hai chân nàng lại bị xích, bị gắn với thành giường.
Với năng lực của Tây Thi nàng đương nhiên thừa sức đập nát giường ngọc, phá tan xiềng xích nhưng mà nàng nào ngờ trên người mình lại dính phải phong ấn?, một cái phong ấn cả đời nàng còn chưa thấy, vậy mà nó hoàn toàn khóa lại thực

lực của nàng khiến Tây Thi không thể động một chút xíu sức lực nào, nàng hoàn toàn bị biến thành nữ tử trói gà không chặt.
Tố chất tâm lý của Tây Thi vẫn là phi thường cường hãn, nàng cảm thấy không thoát ra được liền không thoát nữa, an ổn mà ăn ngủ thêm một ngày.
Một ngày qua với nàng tương đối thoải mái, hoa quả bầy ngay bên tay phải, nước uống ở bên tay trái, đấy là chưa kể người dùng xích trói nàng.... đầu óc không bình thường.
Sợi xích tuy gắn chặt với giường ngọc nhưng mà phi thường dài, nàng vậy mà có thể đi khắp phòng, còn có thể tắm rửa thoải mái, thậm chí nàng tin tưởng mình có thể đi ra ngoài, đáng tiếc là cửa đã khóa mà thôi.
Cứ như vậy trôi qua một ngày, Tây Thi liền gặp phải đả kích.
Nàng rốt cuộc nhìn thấy kẻ phong ấn mình hơn nữa khi nhìn thấy người này, bản thân nàng sợ hãi không khác gì Thiên Đạo.
Nàng biết kẻ này, người duy nhất vượt qua A Thanh.
Chiến Thần – Tây Sở Bá Vương – Hạng Vũ.
So với A Thanh, Hạng Vũ càng mạnh, sức mạnh của Hạng Vũ căn bản không thể tưởng tượng có điều tính cách Hạng Vũ lại không thích hợp cúi đầu trước kẻ khác, vì vậy Thiên Đạo mới không khiến Hạng Vũ thay thế A Thanh.
Nếu lần Đế Thích Thiên đến, thay vị trí A Thanh bằng Hạng Vũ, Đế Thích Thiên chưa chắc thắng nổi.
Người mạnh nhất lịch sử Trung Hoa, sao có thể yếu?.
Tây Thi gặp Hạng Vũ, điều này căn bản không có gì nhưng mà đừng quên nàng là đại diễn viên dưới tay Thiên Đạo.
Thiên Đạo không muốn Hạng Vũ xưng đế, không muốn một kẻ không bị khống chế làm hoàng đế, vì vậy Thiên Đạo chấp thuận Lưu Bang, từ đó đưa nàng đến bên Hạng Vũ, bào mòn khí vận của Hạng Vũ, khiến nhà Hán thành công diệt Sở mở ra thiên triều bá nghiệp.
Năm đó... nàng từng đóng qua vai Ngu Cơ.
Tây Thi gặp mặt Hạng Vũ có thể không tính là cái gì nhưng Ngu Cơ gặp mặt Hạng Vũ chính là siêu cấp đại sự.
Hạng Vũ chính là tồn tại mạnh nhất ở Ma Sơn, là người có thể đứng song song với Thiên Đạo.
Vì cái gì Hạng Vũ phát triển thành dạng này, không ai biết, có lẽ chỉ có Thiên Đạo cùng Đế Thích Thiên hiểu được nhưng mà bất kể lý do là gì, thực lực của Hạng Vũ hiện nay là thật.
Dưới gầm trời này, cho dù Thiên Đạo cũng phải nể Bá Vương ba phần.
Tình hình của Tây Thi lúc này... cực xấu chí ít nàng sợ Hạng Vũ không khác gì Thiên Đạo.
.....

P/S: Chương hơi muộn, mọi người thông cảm:sad:

Quyển 2 Chương 261

A Châu quả thực tương đối dễ lừa, gần như Vô Song nói gì nàng cũng sẽ gật đầu.

A Châu thủa nhỏ không có phụ mẫu ở bên, nàng xuất thân chỉ là nô tỳ, thời gian đi ra ngoài cũng không nhiều, tại thời điểm này Mộ Dung Phục chính là ông trời của nàng, bản thân nàng thậm chí coi Mộ Dung Phục là cao thủ hàng đầu thiên hạ, lần này gặp một ‘tiền bối cao nhân’ còn mạnh hơn nhiều so với công tử nhà mình lại thêm ân cứu mạng của Vô Song, dĩ nhiên bảo gì nghe nấy.

Vô Song cũng không có ý định lợi dụng nàng, chỉ là muốn mượn A Châu dụng cụ hóa trang mà thôi, may mắn cho Vô Song, bản thân A Châu quả nhiên mang thứ này đi theo người.

A Châu là đại hành gia trong khoản dịch dung, nàng hóa trang cũng như Vô Song, căn bản là nam nữ đều có thể đóng vai, mấy thứ như bút vẽ, phấn mặt... thậm chí là cả mặt nạ dịch dung nàng cũng chuẩn bị đủ.

Vô Song cũng không hỏi nàng lý do tại sao nàng đi theo Mộ Dung Phục, thực sự quá nửa đây là thói quen, dù sao từ trước đến nay chỉ cần nàng ở gần bên Mộ Dung Phục đều sẽ đi theo hắn, lần này Mộ Dung Phục ra ngoài liệp sát Cương Thi, A Châu cũng đúng là đi theo.

Thật tình mà nói, với thực lực của Mộ Dung Phục tuyệt đối không đến mức thua đám Cương Thi, thực lực của hắn cũng đạt đến cấp bậc Đại Tông Sư, trong hàng ngũ Đại Tông Sư tuyệt đối cũng là rất mạnh, đáng tiếc Mộ Dung Phục vận khí quá kém, gặp phải Vân Đóa.

Vân Đóa tuy không tự ý ra tay với Mộ Dung Phục nhưng mà Thiết Thi do nàng phái tới được chính nàng điều khiển cùng chỉ đạo, nếu không phải có Đấu Chuyển Tinh Di hộ thể, Mộ Dung Phục đã sớm bị đánh tả tơi.

Mượn được dụng cụ dịch dung của A Châu, Vô Song cũng chẳng ngại ngần gì, hắn thậm chí tháo luôn mặt nạ của mình ra.

Ở bên cạnh Vô Song, A Châu hai mắt to mở lớn, cái miệng hơi hơi chu lên biểu hiện kinh ngạc tột độ.

Vô Song vậy mà cho nàng xem dung mạo, hơn nữa dung mạo của Vô Song lại còn quá mức kinh hãi thế tục, quá mức xinh đẹp.

A Châu là đại hành gia trong việc dịch dung, nàng đương nhiên có thể nhận ra ai dịch dung, ai không dịch dung, nàng biết có khả năng rất lớn đây là diện mạo chân thật của Vô Song.

A Châu một đời giả nữ cũng được mà giả nam cũng tốt có điều giờ phút này... nàng vậy mà không nhận rõ được tiền bối trước mặt mình là nam... hay là nữ.

Vô Song vẫn cứ dùng áo khoác ngoài che đi cơ thể bên trong, rất khó nhìn ra cơ thể của hắn, quan trọng hơn nữ nhân trong thời đại này không phải ai cũng như A Châu.
Nữ nhân hành tẩu giang hồ đặc biệt là có chút võ công đều lựa chọn kẹp thật chặt bộ ngực của mình lại, ngực lớn đương nhiên là tốt nhưng mà cũng bất lợi vô cùng, thường thường nếu hai nữ nhân võ công bằng nhau đối chiến... người ngực nhỏ hơn vẫn là sẽ chiến thắng.
Ngực nhiều khi... quá vướng víu, ảnh hưởng rất nhiều đến khả năng tấn công, thân pháp, bộ pháp, quyền pháp thậm chí cước pháp.
Tưởng tượng mà xem, mang hai quả tạ nhỏ phía trước người, có thể thoải mái chiến đấu sao?.
Từ cái quan điểm này mà nghĩ, A Châu lại càng mơ hồ, nàng không nhìn rõ được Vô Song là nam hay nữ thậm chí càng thiên về việc Vô Song là nữ, dù sao chỉ cần nẹp ngực chặt một chút, lại thêm áo khoác ngoài che đi chơ thể, ai có thể nhìn ra ngực nữ nhân?.
Vô Song cũng không để ý lắm đến vẻ mặt của A Châu, bằng vào 'hiểu biết' của hắn về A Châu, hắn cảm thấy A Châu đương nhiên có thể tin tưởng.
A Châu là nữ tử có ơn tất báo, nàng cùng Kiều Phong bắt đầu cũng từ hai chữ nhân nghĩa.
Về một vấn đề khác, Vô Song muốn A Châu nhìn thấy mặt mình, chí ít có thể giảm bớt khả năng phát sinh tình cảm của A Châu với bản thân hắn.
Vô Song vẫn luôn cảm thấy, từ khi hắn trọng sinh, hắn sống lại một thế, trên người luôn mang theo số đào hoa, hắn hiện tại cũng có chút sợ đi 'gieo tình' khắp nơi.
......
Vì dụng cụ hóa trang của A Châu có chút thiếu, nàng chỉ chuẩn bị vài tấm mặt nạ da người vì vậy Vô Song lại bắt đầu phải vẽ mặt.
Nhìn động tác của Vô Song, nhìn vẻ chăm chú của Vô Song, ánh mắt A Châu mở lớn, nàng cảm thấy động tác của Vô Song thật sự rất đẹp.
Nàng hiện tại lại càng chắc chắn tiền bối là nữ nhân, dù sao làn da trắng như bạch ngọc, ngón tay thuôn dài thon mịn, lại thêm động tác đầy tỷ mỉ thậm chí còn quyến rũ vô cùng.
Cho dù là nữ nhân, A Châu khi nhìn thấy Vô Song trong trạng thái nghiêm túc, thấy mái tóc trắng bạch rủ xuống, thấy một nửa dung mạo của hắn nghiêng về một hướng, đến chính A Châu cũng không thể không trầm trồ, trong ánh mắt không khỏi bị Vô Song mị hoặc.
Tất nhiên mị hoặc là mị hoặc, nàng cũng chỉ đang đơn thuần thưởng thức cái đẹp mà thôi, nàng không cho rằng mình thích nữ nhân.
Rốt cuộc trải qua một giờ đồng hồ, Vô Song mới tương đối hài lòng với sản

phẩm của mình sau đó chậm rãi đeo mặt nạ dịch dung lên.
Trình độ hóa trang của A Châu đương nhiên rất cao bất quá so sánh với Vô Song chỉ sợ thua kém không ít.
A Châu hóa trang là một loại bản lĩnh, là một loại sở thích.
Vô Song hóa trang cũng là một loại bản lĩnh nhưng không phải là sở thích, đây là cuộc sống của hắn, từ bé đến lớn, bất kể là hắn cố ý hay vô ý, hắn rất nhiều lần phải dùng diện mạo khác gặp người.
Ngoại trừ việc này ra, khí chất của Vô Song là thứ A Châu không cách nào có được.
Nếu Vô Song hóa trang nam nhân, hắn cùng A Châu có thể coi bất phân thắng bại.
Nếu Vô Song hóa trang nữ nhân, A Châu căn bản không thể so sánh, hơn nữa nàng cũng không thể nhận ra.
Dung mạo của Vô Song lúc này là dung mạo của Vô Hà Tử có điều trẻ hơn nhiều, bản thân Vô Song chưa nhìn thấy dung mạo thời tráng niên của lão nhân kia bất quá từ nét mặt của Vô Hà Tử hắn vẫn có thể đại khái mà vẽ ra, dung mạo hiện tại của Vô Song quả thật có đến 7 phần giống vẻ mặt của Vô Hà Tử khi còn trẻ.
Không thể không nói, Vô Hà Tử khi còn trẻ tuyệt đối là cấp bậc mỹ nam, toàn bộ lịch sử Tiêu Dao Phái đều không có ai xấu xí, tất nhiên Hư Trúc không được tính.
Đưa tấm gương nhỏ lên, quan sát dung mạo của mình hiện tại, lại bắt đầu nhìn lớp da xung quanh, đánh giá một lúc cảm thấy không có gì để chê, Vô Song mới quay đầu nhìn A Châu.
“Thế nào?, có nhận ra dấu hiệu dịch dung hay không? “.
A Châu chớp chớp ánh mắt, lại gần Vô Song đánh giá thật kỹ hắn, tiếp theo chậm rãi lắc đầu.
“Không có, khả năng dịch dung của tiền bối làm A Châu tự thẹn không bằng, căn bản không nhìn ra dấu hiệu dịch dung”.
Với đáp án của A Châu, Vô Song vẫn hài lòng, tiếp theo hắn hít vào một hơi thật sâu, vận lên Chính Khí Quyết.
Cái thứ này đã lâu Vô Song không dùng bất quá không phải là hắn không dùng nữa.
Chính Khí Quyết gắn vào lão Vô Hà có vẻ không hợp cho lắm bởi bản thân lão nhân này không khác gì Chu Bá Thông tuy nhiên gắn với khí chất của Vô Song lại cực kỳ thích hợp.
Vẻ ngoài ngọc thụ lâm phong, trên tay đeo nhẫn chưởng môn Tiêu Dao, một thân bạch y áo khoác đen mang theo vài phần bắt mắt cùng phong trần lại thêm cái khí thế ‘ chính nhân quân tử’, so về độ soái thậm chí đủ sức liều mạng cùng

Mộ Dung Phục.
Vô Song tạp học rất rộng, bất kể là cầm – kỳ - thi – họa hắn đều tinh thông, bản thân Chính Khí Quyết lại từ đọc sách mà ra, Chính Khí Quyết gần như hoàn mỹ dung nhập vào Vô Song chứ không phải chỉ là khoác một cái túi da bên ngoài.
Nếu không phải Vô Song sát nghiệt quá nặng, hắn không có cách nào an an ổn ổn vô lo vô nghĩ đọc sách thì hắn hoàn toàn có thể tự luyện ra Chính Khí của riêng mình.
Đáng tiếc hắn cùng con đường học thức này không chung đường.
Con đường học thức ngay từ ban đầu đã không phải sở thích của Vô Song, hắn học đơn giản chỉ vì sau này chuẩn bị gia nhập Tiêu Dao Phái đồng thời không muốn bỏ qua thiên phú của chính mình mà thôi.
Nhẹ vuốt ve nhẫn ngọc trên tay, Vô Song rốt cuộc nhếch miệng.
Hắn từ nhỏ đã muốn ra nhập Tiêu Dao Phái, dù sao phái Tiêu Dao quá mức mê người.
Sau này cho dù Vô Song hiểu biết nhiều hơn, cái nhìn rộng hơn, hắn không còn quá đặt nặng Tiêu Dao Phái nhưng khi cầm nhẫn chưởng môn trong tay lại lấy thân phận chưởng môn Tiêu Dao Phái xuất hiện trong mắt người đời, thực sự không ngăn cản nổi vài phần cảm khái.
....
Lần này Vô Song cũng không có kéo dài thời gian ở bên ngoài, hắn từ khi tiếp xúc với Vân Đóa liền cảm thấy tạm thời không cần thu thập bất cứ thông tin gì nữa quan trọng hơn Vô Song cũng tương đối ngại va chạm Quỷ tộc, thực lực tổng thể của Quỷ tộc quá kinh người.
Hắn vẫn nên điệu thấp một chút mà trở về trận doanh con người, lần này hắn liền mang A Châu cùng về.
Có Vô Song đi cùng, A Châu đương nhiên không gặp bất cứ nguy hiểm gì đồng thời khi đưa A Châu về trận doanh võ lâm, đến chính Vô Song cũng bất ngờ.
Trận doanh võ lâm không giống như tưởng tượng của hắn hay nói đúng hơn có lẽ hai tòa trận doanh kia cũng không giống tưởng tượng của hắn.
Lúc trước vì sợ cao thủ nhân tộc phát hiện, Vô Song không có lại gần trận doanh, hắn trực tiếp đợi Cưu Ma Trí quay trở lại, về phần lúc này khi chứng kiến thế nào là trận doanh, Vô Song không thể không bất ngờ.
Theo lý thuyết thông thường, trận doanh thì sẽ giống doanh trại nơi chiến trường, hơn nữa số lượng người cũng không thể so với quân đội, dù sao trận doanh cho dù tập hợp tất cả cao thủ trong võ lâm từ cấp tông sư trở lên cũng không nổi 1 vạn người.
Trận doanh võ lâm có lẽ là đông nhất, về phần trận doanh Phật – Đạo căn bản không cần phải xét, số lượng chắc chắn còn ít hơn.
Mang theo suy nghĩ này, Vô Song không có chút nào mong đợi với trận doanh

nhân loại bất quá khi hắn nhìn thấy nơi này, hai mắt chỉ có thể trừng lớn.
Đây căn bản không phải trận doanh, nơi này y như một tòa thành trấn vậy.
Trận doanh đối kháng Thi – Quỷ quả thật đều là thành trấn. là thành trấn dựng lên ở Phật Sơn.
Tòa thành cho dù không quá hùng vĩ nhưng lại đầy cổ kính, đầy trang nghiêm, bên ngoài tường thành thậm chí có cả máu.
Tòa thành này tuy là thành trí nhưng lại tương đối tiêu điều, chí ít cổng thành đang mở rộng, tòa thành cứ như một tòa thành không người vậy.
Nhìn sang A Châu ở bên cạnh, Vô Song không khỏi nghi hoặc mà hỏi.
“tiểu Châu, đây thật sự là trận doanh võ lâm?”.
Nghe Vô Song hỏi, A Châu lập tức gật đầu.
“Tiêu tiền bối, đây đúng là trận doanh võ lâm, tòa thành này thực sự quá rộng, số lượng người trong thành lại không nhiều, vì vậy tòa thành có chút tiêu điều”.
“Tiểu nữ được biết thành này trước kia có đến 2 vạn nhân khẩu nhưng mà hiện tại chỉ có khoảng hơn 2000 nhân sĩ võ lâm, số lượng căn bản không thể bảo vệ toàn bộ tòa thành hơn nữa trong thành cũng không có dân cư, cũng không cần bảo vệ ai”.
“Tòa thành sẽ được phân chia thành ngoại thành cùng nội thành, nội thành nằm ở trung tâm thành trì, nơi đây tập hợp toàn bộ 2000 cao thủ võ lâm, cũng là nơi chủ yếu chiến đấu với đám ma quái ngoài kia, về phần ngoại thành chỉ còn là cái xác không, bình thường sẽ không ai quản”.
Nghe A Châu nói, Vô Song lại gật đầu, hắn cảm thấy nàng trả lời tương đối hợp lý.
“Vậy chúng ta vào thành?”.
A Châu đương nhiên không có ý kiến gì, nàng cùng Vô Song liền chậm rãi vào thành.
Quả thực như lời A Châu nói, ngoại thành chỉ là cái xác, đi trên đường cái thỉnh thoảng có dấu hiệu con người, cũng thỉnh thoảng thấy vài người đi lại nhưng cũng không có ai nói với ai câu gì.
Cho dù là nhân sĩ võ lâm, cho dù là những người sống trên đầu đao lưỡi kiếm nhưng đặt bọn họ dưới áp lực Ma Sơn, chỉ sợ không hề dễ chịu.
Mờ mịt, mệt mỏi, mông lung... đây là những gì Vô Song thấy trong ánh mắt bọn họ.
Cho dù chỉ là đi thoáng qua, cho dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nội tâm Vô Song vẫn trở nên nặng nề.
Hắn chưa bao giờ sợ hãi Ma Sơn thậm chí hắn biết Ma Sơn còn là cơ hội của hắn, đáng tiếc hắn là dị loại, hắn về một mặt nào đó đã không còn là con người.
Về phần con người, đặt dưới áp lực nơi đây, đặt dưới nơi gọi là địa ngục trần gian này, tâm lý thoải mái mới là lạ.

....
Cứ theo A Châu dẫn đường, rẽ qua vài con phố, bước chân của Vô Song rốt cuộc thả chậm.
Vô Song nhìn thấy một góc hẻo lánh đầu đường, có một lão nhân bày sạp hàng, bên cạnh sạp hàng có một tấm cờ hiệu đặt ngay đó, chữ bên trên cũng là tương đối dễ nhìn.
Bên trên tấm cờ chỉ ghi hai chữ ‘Toán Mệnh’.
Giang hồ tràn ngập tam giáo cửu lưu, tràn ngập rất nhiều loại hình, nhiều loại nghề nghiệp.
Giang hồ không thiếu kỳ nhân dị sĩ đồng thời thừa thãi lưu manh cùng kẻ lừa đảo.
Dám ở Ma Sơn, dám ở trận doanh võ lâm mở một sạp hàng Toán Mệnh.
Người này một là ngu ngốc hai là thực sự có bản lĩnh hơn người.
Vô Song một đời, còn chưa từng đi toán mệnh, quan trọng hơn, A Thanh – Tây Thi hay Trương Tam Phong đều nói, mệnh của hắn không tại giới này, hắn vốn là kẻ ngoại giới, vậy ai có thể toán được mệnh của hắn?.
Trong lòng mang theo chút tò mò, Vô Song chuyển bước chân, đi đến vị trí sạp hàng.
Xung quanh sạp hàng cũng không có người, vắng tanh vắng ngắt cứ như sạp hàng này bị thế nhân quên đi, bị ghẻ lạnh vậy.
Vô Song đang định tiến đến mở miệng cũng bị A Châu ngăn lại.
A Châu thậm chí không ngại kéo áo của Vô Song, giọng nói đầy lo lắng.
“Tiền bối, người đừng đi đến chỗ đó, lão nhân kia... rất tà dị, toàn bộ nội thành cũng không có mấy ai nguyện ý lại gần ông ta, thậm chí ông ta còn bị đuổi ra khỏi nội thành, phải ở ngoại thành mở sạp “.
Nghe A Châu nói vậy, Vô Song lại càng hứng thú.
“Lão nhân này chẳng nhẽ là phương lừa đảo? “.
A Châu im lặng nghĩ nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.
“Không phải, tiểu nữ nghe nói lão nhân này bản sự còn rất lớn có điều không biết vì sao rất nhiều người sợ hãi hắn, không nguyện ý ở cạnh hắn, khiến hắn dần dần bị tất cả mọi người xa lánh... thậm chí coi như tà vật “.
A Châu vừa nói vậy, Vô Song hứng thú lại càng lớn.
Có bản lĩnh lại không ai dám lại gần?, Vô Song càng phải thử.
Bất chấp ánh mắt lo lắng của A Châu, Vô Song tiến thẳng tới quầy hàng, thản nhiên ngồi xuống.
“Ta gọi Tiêu Hà, nhìn thấy hai chữ Toán Mệnh liền có hứng thú rất lớn, lão nhân ngươi có bản lĩnh Toán Mệnh hay không?”.

Quyển 2 Chương 262

Vô Song ngồi xuống trước mặt lão nhân, sau khi hắn lên tiếng, lão nhân mới từ từ mở mắt ra, ánh mắt có chút vẩn đục nhìn Vô Song.
Vô Song cũng nhìn đối phương, trong mắt có hứng thú.
Toán Mệnh sao?, ta cũng thực sự muốn xem ngươi Toán Mệnh như thế nào.
Vô Song cũng đã chọn tốt tuổi tác của mình, trong thân phận Vô Hà Tử, tuổi tác của hắn khoảng gần 40 tuổi, đối với lão nhân râu tóc bạc phơ trước mặt có thể coi là vãn bối.
Lão nhân trước mặt Vô Song rất già, mái tóc hoa râm có chút thưa thớt, da thịt khô héo nhăn nheo đầy những vết đồi mồi, lưng cũng đã còng, ánh mắt thì vẩn đục.
Có mặt ở Ma Sơn căn bản không có người yếu.
Vô Song tạm thời không nhìn ra lão nhân này sâu hay cạn nhưng tuổi tác cỡ này có thể đến Ma Sơn, có thể bị người đời lo lắng mà đuổi ra ngoài nội thành, người này đương nhiên không đơn giản, không thể coi như một lão nhân gần đất xa trời mà đối đãi.
Vô Song quan sát lão nhân, lão nhân cũng quan sát Vô Song, sau đó mới từ từ mở miệng.
“Tiêu Hà?, người mới đến?”.
Lời nói của lão nhân có chút thều thào, trong giọng nói thậm chí còn có tử khí, Vô Song thân là y sư, hắn cũng có thể đại khái nhìn ra, lão nhân này đã rất yếu, đã cách cái chết không xa, trên người đầy tử khí.
“Ân, ta mới đến hôm nay, tại Ma Sơn là nơi sinh tử bất kể, cực kỳ nguy hiểm, nay thấy lão mở tiệm Toán Mệnh trong lòng liền có chút cảm khái, vẫn là đến đây Toán Mệnh, muốn xem chuyến đi Ma Sơn này còn có thể trở về hay không”.
Lý do đưa ra tất nhiên cực kỳ hợp lý, chỉ là lão nhân tựa hồ không nghe Vô Song nói gì cả, vẻ mặt lão nhân có chút ‘mộng’, ánh mắt trở nên mơ hồ.
Phải một lúc sau, lão nhân như từ trong suy nghĩ tỉnh lại, ánh mắt vẩn đục nhìn Vô Song.
“Tiêu Hà, cái tên này quả thực thú vị”.
“Nơi này là Đông Hoàng Lăng, là Đại Hán Di Lăng, ngươi nếu thực sự tên là Tiêu Hà vậy trong cõi u minh tất có chút duyên phận với Đông Hoàng Lăng”.
Vô Song nhíu nhíu mày có điều hắn cũng hiểu lời lão nhân này nói.
Đại Hán Di Lăng tức là lăng tẩm nhà Hán.
Nhắc đến nhà Hán thì phải nhắc tới Hán Cao Tổ - Lưu bang, phải nhắc đến Sở - Hán tranh hùng.

Năm đó Lưu Bang thua Hạng Vũ rất xa rất xa tuy nhiên hiền thần của Lưu Bang thì Hạng Vũ không so được.
Trong số hiền thần phò tá Lưu Bang năm đó có rất nhiều nhân tài, nổi tiếng nhất là Mưu Thánh Trương Lương cùng... Tiêu Hà.
Năm xưa Trương Lương có Phạm Tăng làm đối thủ, có thể coi là không cô đơn, chỉ có Tiêu Hà thực sự không tìm được đối thủ mà thôi.
Hạng Vũ thua Lưu Bang, ngoại trừ vì bên cạnh Lưu Bang đột nhiên xuất hiện Hàn Tín ra còn vì Hạng Vũ không có một Tiêu Hà ở bên cạnh.
Thành tại Tiêu Hà, bại tại Tiêu Hà.
Tám chữ này đã đủ nói lên tầm quan trọng của nhân vật truyền kỳ bên cạnh Lưu Bang này.
Tất nhiên Tiêu Hà là tên Vô Song mượn của Vô Hà Tử, hắn tất nhiên chẳng tin trong cõi U Minh giữa hắn cùng Đông Hoàng Lăng có duyên phận gì.
Tại thế giới kia, Tiêu Dao Tử cùng Vô Hà Tử là hai an hem ruột, người anh gọi Tiêu Dao, người em chính là Tiêu Hà.
Đối với lão nhân, Vô Song chỉ cười cho qua chuyện.
"Ân, cũng có thể coi là như thế đi, ta với Ma Sơn quả thật có duyên phận ".
"Lão nhân, không biết ngươi có thể bắt đầu Toán Mệnh chưa?".
Lão nhân này thực sự rất cổ quái, bởi Vô Song phát hiện ra người này cứ nói một câu lại tiến vào trạng thái lơ đãng, căn bản chỉ quan tâm lời mình nói, lời Vô Song nói mặc định không để ý.
Lại thêm một lúc, như từ trong cái trạng thái kia tỉnh lại, lão nhân hướng về Vô Song, khẽ gật đầu.
"Uhm, Tiêu Hà cái tên này không tệ không tệ, trùng tên với Tiêu tướng gia ".
Nói xong, lão nhân lại ngẫm nghĩ gì đó, bất quá lần này nhanh hơn rất nhiều, ánh mắt lại khóa lấy Vô Song.
"Đã trùng tên với Tiêu tướng gia, ắt hẳn trong cõi U Minh có liền quan tới Hán thất, có liên quan đến Hán thất lại xuất hiện ở Hoàng Lăng nhà Hán, hà tất lo sợ sinh tử?, ngươi không cần Toán Mệnh, trong cõi u minh tất có người phù hộ".
Lão già này nói xong, lại như tiến vào loại cảnh giới mơ hồ kia, hai mắt nhắm lại, dùng một tay chống mặt, bắt đầu có dấu hiệu muốn đi ngủ.
Ngồi đối mặt với lão nhân này, sắc mặt Vô Song giật giật.
Hắn căn bản không biết phải nói gì mới tốt, trên đời này còn có kiểu Toán Mệnh dựa vào tên?, vậy nếu hắn lấy tên giả Lưu Bang có phải vô địch luôn không?.
Lại nhìn lão nhân này, cảm thấy lão nhân không có ý định mở mắt ra, Vô Song cũng không có ý mà lại gọi tỉnh hắn, chậm rãi đứng dậy, lại cùng A Châu đi vào nội thành.
Cho dù không thể từ lão nhân hỏi ra cái gì bất quá hắn cảm thấy lời nói của lão nhân này chưa hẳn đã sai.

Hắn với nhà Hán căn bản không có chút chút liên quan gì, nếu phải hỏi Vô Song thích triều đại nào nhất của phong kiến Trung Quốc, hắn căn bản không ngần ngại mà chọn Tần.
Đối với nhà Hán bản thân hắn căn bản chẳng có bao nhiêu thiện cảm, lại càng không nguyện liên quan đến Hán thất bất quá trong cõi U Minh giữa hắn cùng Ma Sơn có duyên phận thì có lẽ không sai, hắn vẫn luôn cảm thấy trong Ma Sơn có gì đó đang kêu gọi mình.
......
Vô Song rời đi cũng là lúc lão nhân mở đôi mắt vẩn đục của mình ra, ánh mắt dõi theo phương hướng Vô Song cùng A Châu đi vào nội thành.
Ánh mắt của lão nhân rất đục, nếu co ai nhìn vào hai con người của lão nhân căn bản sẽ không nhìn thấy hình ảnh hai người Vô Song cùng A Châu trong đó chỉ là không rõ tại sao, mãi đến khi Vô Song cùng A Châu tiến vào nội thành bản thân lão nhân này mới quay đầu rời đi.
Quay đầu lại, tựa hồ nghĩ nghĩ gì đó, lão nhân từ trong bọc hành trang cũ kỹ lấy ra một quyển sách cổ, quyển sách có chút mục nát, chẳng biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, chẳng biết đã được lật ra xem bao nhiêu lần.
Đôi mắt vẩn đục cùng đôi tay già nua lần mò từng chữ từng chữ trong sách, lão nhân một lần nhìn sách, nhìn nguyên nửa ngày.
Sau nửa ngày, khi trời sẩm tối lão nhân mới ngửa đầu lên, sống lưng của lão bắt đầu kháng nghị.
Lấy bàn tay già nua di di phần sống lưng, bờ môi khô khốc của lão nhân cong lên một nụ cười khó hiểu.
“Không có mệnh cách, không ngờ lại không có mệnh cách”.
Thều thào vài câu, lão nhân đứng lên, cất quyển sách vào hành trang, nắm lấy bọc hành lý của mình, rời khỏi ‘cửa hiệu’, tay nắm trượng gỗ chậm rãi đi ra ngoài.
Thú vị là lão nhân này không vào nội thành, lão nhân này đi thẳng ra cửa thành.
....
Vô Song đương nhiên không biết những chuyện xảy ra sau đó, lại càng không ngờ lão nhân có thể như A Thanh cùng Tây Thi nhìn ra hắn không có mệnh cách.
Dĩ nhiên đây không phải là lần đầu tiên Vô Song bị toán ra không có mệnh cách.
A Thanh cùng Tây Thi là nhân vật viễn siêu nhân loại, thủ đoạn thông thiên có thể không nói tới.
Trương Tam Phong làm người hai thế đồng thời cũng không có mệnh cách, có thể không nói tới.
Ngoài ba người này ra còn có tứ đệ tử của Trương Tam Phong – Trương Y cùng thần bí lão nhân nơi cổ thành này.
Điểm chung của tất cả các nhân vật này... chính là mạnh.

......
Cùng với A Châu đi vào cửa thành, lần này cũng không giống ngoại thành mở cửa tự do, nội thành đương nhiên sâm nghiêm hơn rất nhiều.
Ở bên ngoài cửa nội thành không có cái không khí nghiêm trang như đối mặt với thủ vệ quân bình thường, dù sao đều là nhân sĩ võ lâm, những người thích đặt tự do lên hàng đầu, toàn bộ đều không quá quan tâm tới luật lệ nhưng mà chiến lực thủ thành thì tương đối đáng sợ.
Tại công thành, Vô Song có thể cảm nhận được nơi này tổng cộng có 7 vị đại tông sư, 20 tông sư, ngoài ra còn có 1 vị ngũ tuyệt cao thủ trấn ải.
Số lượng cao thủ như vậy thực sự tương đối kinh người.
Thi Triều vừa đi qua, bình thường nơi cổng nội thành cũng không có nhiều người qua lại bởi sau mỗi trận đại chiến, bất kể ai cũng đều rất mệt, không phải ai cũng thừa tinh lực như Mộ Dung Phục lựa chọn ra ngoài liệp quái.
Tất nhiên cho dù không thể so về độ nghiêm trang hay kỷ luật với quân đội chính quy bất quá muốn vào nội thành mà vượt qua sự chú ý của bọn họ là việc không thể, ngay cả Vô Song cũng không thể dù sao tố chất của từng cảnh vệ nội thành này đều rất cao.
Muốn tiến vào nội thành phải có lệnh bài thông hành, nếu không có lệnh bài thông hành thì bắt buộc phải đi đăng ký.
Cái này có chút giống xin giấy phép nhập cảnh ở hậu thế.
Vô Song cũng không quen bất cứ ai ở nơi đây, dù sao cổng thành bảo vệ toàn người lạ mặt, người duy nhất làm Vô Song quan tâm là một lão nhân ngồi trung tâm, đồng thời lão nhân này cũng đang nhìn Vô Song.
Đây chính là một vị ngũ tuyệt cao thủ của võ lâm cũng là người đứng đầu lần ‘trực ban’ ngày hôm nay.
Mỗi vị ngũ tuyệt cao thủ, cứ cách một khoảng thời gian liền phải đến cổng nội thành tiến hành giao ban, dù sao có bọn họ tồn tại có thể giảm thiểu tối đa rủi ro.
A Châu thì không giống với Vô Song, A Châu có lệnh bài thân phận.
Nàng đi theo Mộ Dung Phục, là người Mộ Dung thế gia, thậm chí ở đây có vài người còn nhận biết nàng, bằng vào lệnh bài thân phận sẽ không ai ngăn cản nàng tiến vào thành.
Sau khi A Châu được thông qua, nàng cũng không vội bước vào thành, chậm rãi đứng ở một bên đợi Vô Song.
Thấy A Châu không vào thành đồng thời lại hướng ánh mắt về phía Vô Song, vài người cũng chú ý đến điểm này, đồng thời sau khi A Châu được thông qua thì cũng đến lượt Vô Song bị hỏi đến.
Trước mặt Vô Song là một trung niên nhân, người này gọi là Vương Hạo.
Tất nhiên người này Vô Song căn bản không biết, tên còn chưa từng nghe thấy có điều thực lực rất không tệ, cũng đã là đại tông sư cường giả.

Vương Hạo vẻ ngoài bình thường nhưng thân hình cường tráng, ánh mắt tương đối sắc, hắn dùng ánh mắt đánh giá Vô Song từ đầu đến chân, sau đó mới lên tiếng.
“Tại hạ Vương Hạo, các hạ thật lạ mặt, chẳng hay là người phương nào?”.
Vô Song đối với người này hỏi, thản nhiên trả lời.
“Tiêu Hà, đến từ Tu Di Sơn”.
Vương Hạo nghe xong sắc mặt liền hiện vẻ khó hiểu.
Hắn cũng coi như đại lão trên giang hồ, hành tẩu trên giang hồ cũng gần 30 năm, còn chưa nghe đến Tu Di Sơn bao giờ.
“Tiêu huynh, thứ cho Vương mỗ cô văn quả lậu, thật sự không rõ Tu Di Sơn là nơi nào, không biết Tiêu huynh có thể nói rõ? “.
Vô Song nhíu nhíu mày, hắn thật ra nào biết Tu Di Sơn là nơi nào?.
Theo lời vô Hà tử thì Tu Di Sơn chính là cội nguồn Tiêu Dao Phái, bất quá nếu Vương Hạo chưa nghe thấy Tu Di Sơn, Vô Song cũng lười nói.
“Chưa nghe thấy?, vậy ta đến từ Thiên Sơn”.
Sắc mặt Vương Hạo lập tức giật giật, tuy rằng đã là nhân tộc thì sẽ cùng trận doanh với nhau, căn bản không xuất hiện khả năng phản bội nhân tộc đầu nhập quỷ tộc, chỉ cần là nhân tộc hầu như đều là đồng minh, vì liệp sát Thi Quỷ mà đến nhưng mà lời nói của Vô Song quả thật đáng ngờ.
Vương Hạo vốn còn đang muốn hỏi Vô Song thì ở sau lưng một âm thanh vang lên.
“Vị đạo hữu này, không biết có thể cùng ta nói vài lời”.
Người lên tiếng đương nhiên là lão nhân thực lực ngũ tuyệt kia.
Hai từ ‘đạo hữu’ của người này có thể làm Vương Hạo sợ run lên.
Có thể được ngũ tuyệt gọi là đạo hữu thì tất nhiên cũng là ngũ tuyệt cao thủ.
Vương Hạo cũng không dám hỏi Vô Song câu nói, cúi đầu thể hiện kính ý với Vô Song sau đó lùi lại, nhường chỗ cho vị cường giả sau lưng.
Trong thế giới này, có rất rất nhiều tông sư, có rất nhiều đại tông sư chưa từng xuất hiện trong Kim Dung.
Kim Dung dù sao cũng không cách nào miêu tả hết toàn bộ cao thủ trong võ lâm, trời nam đất bắc sao có thể thiếu cao thủ?.
Đại tông sư mạnh mẽ như đám người Mộ Dung Phục, Kiều Phong, Trần Cận Nam... đương nhiên sẽ được vào trong nguyên tác.
Về phần đại tông sư yếu hơn nhiều như Mã Ngọc, Vương Xử Nhất.... trừ khi có thân phận đặc thù mới được lột tả nếu không chỉ có thể bình bình vô danh.
Vương Hạo là một kẻ vô danh, căn bản không có gì lạ.
Điều làm Vô Song hứng thú là vị ngũ tuyệt kia, đã đến trình độ ngũ tuyệt không thể không xuất hiện trong Kim Dung.
Thản nhiên đi về phía người này, ngồi xuống, Vô Song khẽ mỉm cười.

“Đạo hữu là? “.
Người này thấy Vô Song hỏi tên mình, sắc mặt hơi nhíu, dù sao thiên hạ đúng là không có mấy người không biết ông ta, tất nhiên Vô Song đã hỏi, người này liền đáp.
“Lão phu là Thiết Chưởng Bang bang chủ - Thượng Quan Kiếm Nam, không biết đạo hữu đến từ thế lực nào?, lão phu nghe đão hữu nói Tu Di Sơn, đúng là chưa từng nghe thấy, lại nghe đạo hữu sử thành Thiên Sơn, chẳng nhẽ là cao thủ vực ngoại đến từ Thiên Sơn – Linh Thứu Cung? “.
Vô Song nghe Thượng Quan Kiếm Nam hỏi, tạm thời không đáp, hắn đang suy nghĩ đây là nhân vật nào.
Rất nhanh Vô Song cũng bắt đầu có thông tin về người này.
Thượng Quan Kiếm Nam là sư phụ của Cừu Thiên Nhận hơn nữa chiến tích của Thượng Quan Kiếm Nam tuyệt đối không tệ.
Năm xưa khi Hoàng Dược Sư còn trẻ, đích thân đến Thiết Chưởng Bang muốn giết một kẻ gọi là Triệu Bất Phàm.
Triệu Bất Phàm lại có giao tình với Thượng Quan Kiếm Nam, được ông ta hứa bảo vệ tính mạng, sau đó liền xảy ra trận chiến giữa Thượng Quan Kiếm Nam cùng Hoàng Dược Sư.
Kết quả trận chiến này, Triệu Bất Phàm vẫn còn sống, Hoàng Dược Sư bị thương phải chạy khỏi Thiết Chưởng Bang, tất nhiên thương thế của Thượng Quan Kiếm Nam cũng rất nặng, nặng hơn Hoàng Dược Sư nhiều.
Điều duy nhất Vô Song không ngờ là Thượng Quan Kiếm Nam hiện tại chưa chết, theo cốt truyện vì sợ Hoàng Dược Sư báo thù mà Cừu Thiên Nhận tự tay giết chết sư phụ, cướp lấy Thiết Chưởng Lệnh trở thành Thiết Chưởng Bang bang chủ rồi lập tức tự mình nộp lên Triệu Bất Phàm, từ đó hòa hoãn với Hoàng Dược Sư.
Nếu Thượng Quan Kiếm Nam không chết, Thiết Chưởng Bang chỉ sợ có hai nhân vật cấp ngũ tuyệt, thực lực trong võ lâm thực sự rất mạnh.
Về phần sao lão nhân này không chết, Vô Song lười tìm hiểu.
Đến cả Kiều Phong còn làm đệ tử của Hồng Thất Công hay Nhất Đăng là tiền bối của Đoàn Dự thì việc Thượng Quan Kiếm Nam chưa chết cũng hết sức bình thường.
Đối với câu hỏi của Thượng Quan Kiếm Nam, Vô Song khẽ cười.
“Tu Di Sơn là một tiểu sơn tại dãy Thiên Sơn, ta cũng đúng là xuất thân Thiên Sơn – Linh Thứu Cung, là chân truyền đệ tử của Cung Chủ cũng là Cung Chủ đời thứ 2 của Linh Thứu Cung”.
Thượng Quan Kiếm Nam lần này lập tức run lên, hai mắt trừng lớn mà nhìn Vô Song.
Hắn quả thực cảm thấy Vô Song nói láo.

Tính cách của Đồng Mỗ thiên hạ ai không biết?, nam tử nào dám xuất hiện trước mặt Đồng Mỗ?, vậy mà Đồng Mỗ lại còn nhận nam nhân làm đệ tử, đã vậy lại còn truyền ngôi?”.
“Khụ khụ, Tiêu huynh nói đùa, Đồng Lão làm người Thượng Quan Kiếm Nam ta vẫn là biết... ngươi là nam tử sao có thể được Đồng Lão thu nhận?”.
Thượng Quan Kiếm Nam vừa dứt lời, Vô Song liền động thủ, chỉ thấy ngón tay hắn xuất hiện một lớp băng mỏng, thản nhiên cười cười.
“Thượng Quan huynh không tin lời Tiêu mỗ?, cái này rất đơn giản, trong tay Tiêu mỗ là Sinh Tử Phù của sư phụ, Thượng Quan huynh có muốn thử? “.
Thượng Quan Kiếm Nam cho dù không tin lời của Vô Song bất quá nào dám thử?, nếu đây là Sinh Tử Phù thật hắn tránh còn không kịp, sao dám thử?, hắn còn chưa muốn chết.
Vẻ mặt cười khổ nhìn Vô Song, sau đó lắc đầu.
“Tiêu huynh nói quá, ta nào dám không tin lời ngươi, chỉ là tò mà mà thôi. Thực lực của Tiêu huynh đã đạt đến tinh vị cao thủ, ta không thể làm chủ đưa Tiêu huynh tiến vào nội thành, vậy đành theo lệ mà làm, đưa Tiêu huynh đến gặp minh chủ, Tiêu huynh thấy sao?”.
Vô Song đương nhiên đồng ý.
Hắn đến trận doanh võ lâm một nguyên do rất lớn chính là tò mò, hắn tò mò không biết minh chủ của trận doanh võ lâm là thần thánh phương nào.
Người có thể làm Long Tượng Cổ Phật đặt ngang hàng, có thể bình ổn ngồi ở vị trí minh chủ trận doanh võ lâm, có thể làm trận doanh võ lâm căn bản không thua bất cứ một trận doanh nào chắc chắn phải là đế vị cao thủ.
Đế vị cao thủ trong thiên hạ, cho dù không biết là ai nhưng Vô Song chắc chắn vẫn phải đến xem một lần.

Quyển 2 Chương 263

Thu Đệ Tử (1)

Vô Song vốn cực kỳ hứng thú với vị minh chủ của trận doanh võ lâm vì vậy cũng không ngại hỏi Thượng Quan Kiếm Nam tuy nhiên không hỏi thì thôi, hỏi ra mới biết thế nào là thất vọng.
Minh chủ của trận doanh võ lâm là người Vô Song quen mà đã là người Vô Song quen biết thì cũng chẳng cần nói, chắc chắn chẳng phải ngũ đế cao thủ.
Minh chủ trận doanh chính là bang chủ Cái Bang – Hồng Thất Công.
Tất nhiên tính rộng ra, Hồng Thất Công quả có tư cách làm minh chủ, trong toàn bộ trung nguyên danh tiếng của Hồng Thất Công cũng là số một số hai.
Trong mười cao thủ võ lâm may ra chỉ có một người nghe đến Vô Danh Tăng của Thiếu Lâm trong khi sẽ có đến chín người nghe thấy Hồng Thất Công của Cái Bang.
Cái Bang trải rộng khắp thiên hạ, dang tiếng của bang chủ Cái Bang đương nhiên cũng trải rộng khắp thiên hạ.
Kiều Phong đương nhiên rất mạnh có điều 'danh' của Kiều Phong không đúng với 'thực'.
Vì Kiều Phong là chưởng môn tương lai của Cái Bang, tại thế giới này danh tiếng của Kiều Phong cũng cực lớn, danh tiếng của hắn vượt xa thực lực của chính hắn, cơ hồ rất nhiều người đều công nhận võ lâm tương lai liền do Kiều Phong thống lĩnh.
Tương lai Kiều Phong có thể mạnh đến đâu thì Vô Song không biết nhưng tại thời điểm hiện tại, danh tiếng của hắn đúng là vượt rất xa thực lực của chính mình.
Lại nói đên minh chủ, Hồng Thất Công võ công cũng coi là hàng đầu võ lâm, danh tiếng tuyệt đối là hàng đầu võ lâm, quan hệ cũng rất rộng, nổi danh hào sảng bằng hữu thì nhiều mà địch nhân chẳng có mấy ai, ông ta đúng là đủ tư cách trở thành minh chủ.
Tất nhiên khi biết Hồng Thất Công là minh chủ võ lâm... Vô Song thực sự cảm thấy thất vọng không thôi, hắn liền hỏi tiếp Thượng Quan Kiếm Nam.
"Thượng Quan huynh, ta nghe nói trận doanh võ lâm có một vị cao thủ có thể cùng Tảo Địa Thần Tăng của Thiếu Lâm Tự phân cao thấp, không biết có đúng hay không?".
Thượng Quan Kiếm Nam nghe Vô Song hỏi vậy, ánh mắt liền chớp động.
"Không thể nào đâu, Tiêu huynh nghe ai nói vậy?, trận doanh võ lâm của chúng ta số lượng đông nhất nhưng mà cũng không có cao thủ đế vị, cũng như trận

doanh đạo giáo thì trận doanh võ lâm chúng ta có hai vị ngũ tuyệt đỉnh phong cao thủ trấn ải, hai người lại am hiểu hợp kích thuật liền tạm thời coi là đế vị cao thủ mà thôi”.
Vô Song lần này càng thêm nhíu mày, hắn đương nhiên không tin Cưu Ma Trí sẽ nói dối hắn, Cưu Ma Trí còn chưa dám nói dối hơn nữa việc này cũng không cần thiết cho hắn nói dối nhưng mà Thượng Quan Kiếm Nam thoạt nhìn cũng không phải nói dối?.
Nghĩ nghĩ một chút, Vô Song vẫn hỏi.
“Thượng Quan huynh, hai vị cao thủ trong lời ngươi nói là? “.
Thượng Quan Kiếm Nam lần này vẻ mặt cũng không tốt cho lắm, chỉ thấy thở dài một hơi, vẻ mặt mang theo chút buồn rầu cùng bất đắc dĩ.
“Hai vị kia chính là ở Hiệp Khách Đảo, Long – Mộc hai vị đảo chủ tuy nhiên đã rất lâu bọn họ không đến trận doanh, bọn họ khi thành lập trận doanh liền đến qua, sau đó ở lại nơi đây vài tháng rồi lập tức trở về Hiệp Khách Đảo, cả hai... gần như không có ý xuất thủ”.
“Rất nhiều người muốn hai người xuất thủ nhưng cho dù dùng mọi cách cũng không thể liên lạc với hai vị đảo chủ, cho dù cử người lên đảo cũng bị người ta mời về”.
“Vì hai vị đảo chủ không hiện thân, chúng ta cũng đành chọn ra một cao thủ võ lâm lên làm minh chủ, sau đó Hồng Thất Công liền được chọn, thống lĩnh trận doanh này”.
“Không thể không nói danh vọng của minh chủ rất cao, lại có kinh nghiệm điều hành Cái Bang, từ khi lên làm minh chủ, mọi việc đâu ra đấy, với thực lực của Tiêu huynh tất nhiên có thể trở thành trợ lực rất lớn cho toàn bộ trận doanh võ lâm chúng ta”.
Vô Song cũng không hứng thú lắm với mấy câu nói tiếp theo của đối phương,hắn triệt để cảm thấy hứng thú không còn.
Hắn thừa hiểu Long – Mộc hai người tuyệt không tiến vào Ma Sơn làm gì, lần trước bọn họ đến Ma Sơn rất có thể vì Tây Thi hạ lệnh, sau này nếu Tây Thi không tiếp tục hạ lệnh Hiệp Khách Đảo có thể coi là vĩnh thế không ra, mặc kệ thiên hạ nhân sinh.
Tình thế của trận doanh võ lâm hiện tại tương đối gay go, trong thời gian ngắn bọn họ tạm thời không có lo lắng nhưng một ngày đẹp trời, chỉ cần hai trong số Thất Quỷ Vương tập kích bất ngờ, trận doanh võ lâm không diệt cũng bị thảm thương.
Cũng may cho trận doanh võ lâm chính là việc quỷ tộc quá thiếu thông tin.
Cũng như nhân tộc, quỷ tộc chỉ hiểu đại khái về đối thủ của mình, cũng chẳng nắm được chiến lực rõ ràng của đối thủ nếu không Vô Song chắc chắn quỷ tộc nhất định sẽ mở một lần đại tập kích, một lần diệt sạch cao thủ trận doanh võ

lâm.
Về mặt quỷ tộc là thế, về mặt nhân tộc thì trận doanh võ lâm càng thêm cúi đầu.
Số lượng ngũ tuyệt cao thủ của trận doanh võ lâm căn bản không thiếu thậm chí còn vượt qua cả trận doanh đạo môn tuy nhiên bọn họ lại không có cao thủ trấn ải, đi đến đâu cũng thấp hơn người ta một đầu, tương đối khó chịu mà cũng tương đối mất mặt.
Cao tầng còn không cảm thấy gì nhưng tầng thấp hơn liền có chút tự ti.
Nhắc đến cao thủ, Vô Song lại bắt đầu tò mò với cao thủ huyền môn đạo gia, hắn không rõ cho lắm ngoại trừ Vương Trùng Dương ra thì đạo gia còn có cao thủ nào?.
Đạo gia không phổ biến như phật gia, vì vậy số người theo đạo gia lại càng ít, số lượng cao thủ cũng càng ít.
Thời gian này là lúc để đạo gia khai tông lập phái chiêu mộ môn đồ nhưng thời gian quá ngắn, không có vài chục năm rất khó đào tạo ra lứa cao thủ mới, điều này đồng nghĩa với bất kể là cao thủ tầng thấp nhất hay cao thủ tầng cao nhất... đạo gia đều không tốt.
Trừ Vương Trùng Dương, Chu Bá Thông cùng Lâm Triều Anh ra, đạo gia làm gì còn cao thủ nào?.
Nói về thế lực nhân tộc tại Ma Sơn, rốt cuộc vẫn cứ phải lấy Phật Môn làm đầu.
Long Tượng Cổ Phật cùng Tảo Địa Thần Tăng, hai tôn cự vô phách này một ngày còn ở bên trận doanh phật giáo thì một ngày phật giáo vẫn là đệ nhất giáo trong thiên nhạ, địa vị không thể lay chuyển.
......
Vô Song trên đường đi đến chỗ minh chủ, Thượng Quan Nam bắt đầu vì hắn giới thiệu cao thủ hàng đầu trong trận doanh cùng với phân chia chiến lực theo tinh vị bất quá Vô Song đương nhiên không quan tâm cho lắm.
Cao thủ trận doanh võ lâm Vô Song còn thân quen hơn so với Thượng Quan Kiếm Nam, đại khái hiện nay có Bắc Cái – Hồng Thất Công, có Tiểu Bắc Cái – Kiều Phong, có Đông Tà – Hoàng Dược Sư, có Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu Cừu Thiên Nhận, có Uy Đức Tiên Sinh – Bạch Tự Tại, có Đàm Công – Đàm Bà, ngoài ra đặc biệt nhất phải kể tới Trác Bất Phàm.
Bản thân Vô Song bất ngờ nhất với Đàm Công – Đàm Bà, hai người này trong Thiên Long Bát Bộ căn bản không có đất diễn có điều hiện tại cũng vẫn là ngũ tuyệt cao thủ, thực sự làm Vô Song cảm thấy khó tưởng tượng.
Tất nhiên có lẽ Đàm Công – Đàm Bà không yếu, tại Thiên Long Bát Bộ uy danh của bọn họ trên giang hồ cũng cực lớn, năm xưa lại là một trong những người hiếm hoi có thể sống sót sau trận chiến cùng Tiêu Viễn Sơn.
Tại thế giới này Đàm Công – Đàm Bà thực lực đúng là ngũ tuyệt cấp nhưng tuyệt đối xếp đáy tuy nhiên hai người tâm ý tương thông, am hiểu hợp kích, cho

dù Hoàng Dược Sư đích thân ra tay không có vài trăm chiêu rất khó đánh bại hai người, tại trong trận doanh chiến lực cũng không tệ.
Trác Bất Phàm xuất hiện tại trận doanh võ lâm tuy làm Vô Song bất ngờ nhưng cũng không lấy làm lạ.
Trác Bất Phàm làm người tương đối thích lo việc bao đồng, nếu không phải như thế hắn cũng chẳng nhập bọn với đám người 36 Động – 72 Đảo đánh tới Linh Thứu Cung, với tính cách cùng thực lực của hắn thì cũng chẳng có gì ngăn cản được việc hắn đến Ma Sơn tiêu diệt ma vật.
Thực lực của Trác Bất Phàm thì không cần nói, hắn quả thật có tư cách xếp vào ngũ tuyệt tuy nhiên cũng chỉ là sơ kỳ, có điều đặc biệt là Trác Bất Phàm tuổi còn rất trẻ.
Tại trận doanh võ lâm, ba vị ngũ tuyệt trẻ nhất chính là Kiều Phong – Trác Bất Phàm – Cừu Thiên Nhận.
Kiều Phong hiện tại mới 30 tuổi.
Trác Bất Phàm lớn hơn một chút, năm nay 32 tuổi.
Về phần Cừu Thiên Nhận là lớn nhất nhưng năm nay mới 35 tuổi.
Ba người này là ba đệ nhất thiên tài của trận doanh võ lâm.
Tất nhiên nếu mở rộng ra thêm một chút, tạm thời có thể tính Mộ Dung Phục vào bên trong, Mộ Dung Phục năm nay cũng vừa tròn 30 tuổi, hắn so với Kiều Phong cũng chỉ kém vài tháng tuổi, thực lực cũng đã là đại tông sư đỉnh phong, chỉ cần cơ duyên đến thì đột phá ngũ tuyệt cấp bậc trong năm nay cũng không phải là không được.
Dĩ nhiên cho dù thế nào, mấy người này đã không còn tư cách để cho Vô Song phải thật sự chú tâm, hắn cùng bọn họ đã không chung một đường, căn bản không thể so sánh.
....
Tiến vào trong nội thành, Vô Song bắt đầu thấy được nhiều người hơn.
Bọn họ là cao thủ võ lâm đương nhiên khác với người thường, nếu không có việc gì quan trọng sẽ không rời khỏi nhà như thường dân, hầu hết đều lựa chọn một mình một phòng.
Tất nhiên đây là một trận doanh, nếu đã là một trận doanh thì cũng phải có điểm khác bình thường.
Nội thành không lớn cho lắm, ở rìa bên ngoài nếu coi mỗi ngôi nhà là lều trướng thì ở trung tâm nội thành có một quảng trường nơi tập trung ‘binh lính’.
Quảng trường thực sự rất rộng, rất có thể là khu chợ trước của thường dân được phá đi, bất quá đây đương nhiên cũng không giống quảng trường bình thường, ở trên vậy mà có đến 8 võ đài được xây dựng.
Quả thật không hổ là người tập võ, khu vực võ đài là nơi tập trung nhiều người nhất, chí ít cũng có đến gần trăm người.

Đi qua khu vực võ đài, Thượng Quang Kiếm Nam cười cười.
“Tiêu huynh, mấy tiểu tử này sau mỗi trận chiến đều không thể ngồi yên, vẫn là lựa chọn động thân động cốt, nếu có cơ hội không ngại đến đây chỉ điểm cho đám hậu bối “.
Vô Song đương nhiên sẽ không thừa thời gian đến chỉ điểm cho bọn họ, hắn chỉ cười cười cho qua có điều rất nhanh lại chú ý đến một góc võ đài phía nam.
“Hai lão nhân kia là?”
Hướng theo ánh mắt của Vô Song, chỉ thấy trên võ đài đang đứng hai lão nhân già nua, hay nói đúng hơn là một lão nhân cùng một lão bà.
“Là Đàm Công cùng Đàm Bà, thường ngày cũng chỉ có hai vị này đến để ý đám hậu bối “.
“Thân thể của Đàm Công cùng Đàm Bà càng ngày càng không ổn, rất khó có thể tạo thành chiến lực trức tiếp trên chiến trường, cũng chỉ có thể ở hậu phương”.
Nhìn kỹ Đàm Công cùng Đàm Bà, hai người như cảm giác được gì đó cũng quay đầu lại nhìn Vô Song, sau đó hai bên đều khẽ gật đầu với nhau chỉ là trong mắt Đàm Công cùng Đàm Bà khẽ xuất hiện sự kinh ngạc đồng thời còn có cả hào hứng.
Trận doanh võ lâm lại có thêm một cao thủ, có thể không vui sao?.
....
Phải mất một lúc Thượng Quan Kiếm Nam mới dẫn Vô Song đến phủ chủ.
Nơi này vừa nhìn cũng biết trước là phủ thành chủ, sau này liền biến thành nơi ở của minh chủ cùng các cao thủ hàng đầu trong trận doanh.
Cao thủ hàng đầu trận doanh thường thường cũng không có mấy người sẽ ở lại đây, dù sao bọn họ còn có nhiều việc muốn làm, trừ khi bế quan thì mới tới chỗ này, điều kiện tốt, không khí cũng tốt.
Trong phủ chủ thường thường chỉ có minh chủ ở lại giải quyết công việc đồng thời có thêm 1-2 vị ngũ tuyệt cao thủ nhiệm vụ bảo vệ minh chủ khỏi sự tập kích bất ngờ.
Hai người bảo vệ minh chủ, theo lời Thượng Quan Kiếm Nam chính là Kiều Phong cùng Cừu Thiên Nhận.
Kiều Phong là đệ tử của Hồng Thất Công, dĩ nhiên phải ở lại.
Cừu Thiên Nhận là đệ tử của Thượng Quan Kiếm Nam, cũng coi là bậc vãn bối, căn bản không thể ngồi cùng hàng với các tiền bối võ lâm, cũng đành ở đây bảo vệ minh chủ.
Trong đám bọn họ còn có Trác Bất Phàm nhưng người này căn bản không có sư phụ, cũng không chịu quá nhiều ảnh hưởng.
Bước vào phủ chủ, Vô Song liền nhìn thấy một nam nhân khoanh tay đứng gần đó, người này ánh mắt rất sắc, tuổi không lớn nhưng khí thế đã rất không tệ.
Nam tử này vốn đang đứng ở cổng lớn, vừa thấy Thượng Quan Kiếm Nam liền

hơi cúi đầu.
“Sư phụ”.
Nghe người này gọi sư phụ, Vô Song đương nhiên có thể đoán ra là ai.
Cừu Thiên Nhận người này trẻ hơn Vô Song tưởng tượng đồng thời hình ảnh cũng khác rất nhiều so với Vô Song tưởng tượng.
Cừu Thiên Nhận có thể coi là ác nhân hàng đầu của tiểu thuyết Anh Hùng Xạ Điêu nhưng mà nhìn hắn lúc này lại chính khí đường đường, tuổi trẻ trán rộng, thân cao trên dưới 1m8, vừa nhìn đã cảm thấy vài phần khí khái, tất nhiên điểm đáng chú ý nhất trên người Cừu Thiên Nhận là đôi mắt cực sáng.
Thượng Quan Kiếm Nam đối với đệ tử của mình liền gật đầu, sau đó lại hướng về phía Vô Song.
“Tiêu huynh, đây là đệ tử của Thượng Quang mỗ, hắn gọi Cừu Thiên Nhận “.
“Thiên Nhận, vị này là Tiêu Hà, là cao thủ vực ngoại đến từ Linh Thứu Cung, còn không mau chào hỏi tiền bối?”.
Cừu Thiên Nhận đương nhiên vẫn ngoan ngoãn cúi đầu trước mặt Vô Song.
Kẻ này ngạo khí không lớn trái lại cực kỳ thực dụng, đây mới là bản chất của Cừu Thiên Nhận.
“Tiêu tiền bối tốt”.
Vô Song đối với một cái cúi đầu này vẫn thoải mái mà nhận, tiếp tục theo Thượng Quan Kiếm Nam tiến vào chủ điện, nơi Hồng Thất Công ở.
Đi một mạch đến chủ điện, đi qua bất cứ ai cũng có người cúi đầu chào hỏi Thượng Quan Kiếm Nam, tất nhiên không giống với Cừu Thiên Nhận, Thượng Quan Kiếm Nam sẽ không giới thiệu Vô Song với bọn hắn.
Mãi đến khi đứng trước cửa chủ điện, Vô Song lại phải dừng lại, vì hắn gặp mặt người quen.
Người đứng ở cửa chủ điện không ai khác ngoài Kiều Phong.
Chỉ có mấy tháng không gặp, Kiều phong rốt cuộc đã đột phá lên cấp bậc ngũ tuyệt, quả thực không hổ là thần võ, không hổ là một trong những nhân vật chính mạnh nhất Kim Dung.
Kiều Phong trong nguyên tác đến cả A Châu dịch dung còn không nhận ra, dĩ nhiên không thể nhận ra Vô Song.
Vừa thấy Thượng Quan Kiếm Nam tới, Kiều Phong cũng cúi đầu.
“Thượng Quan tiền bối”.
Thượng Quan Kiếm Nam cũng hòa hoãn mà mỉm cười, Kiều Phong người này vài năm sau chỉ sợ vượt qua cả lão sư của hắn, vượt qua cả Thượng Quan Kiếm Nam, ông ta sao có thể không khách khí?.
“Kiều thiếu hiệp tốt, vị này là Tiêu Hà là cao thử vực ngoài đến từ Linh Thứu Cung, lần này đến đây muốn cùng minh chủ xác nhận thân phận”.
Kiều Phong nghe vậy hai mắt mở lớn nhìn Vô Song sau đó trong ánh mắt tràn

ngập vui mừng.
Cũng như với Đàm Công Đàm Bà, kiều Phong cực kỳ vui vẻ khi biết trận doanh có thêm một ngũ tuyệt cấp bậc cao thủ.
“Tiêu Hà tiền bối tốt “.
Tiêu Hà hướng về Kiều Phong gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy thú vị.
Được Kiều Phong gọi bằng hai chữ ‘tiền bối’ trong khi ít lâu trước hắn cùng đối phương còn đánh đến người chết ta sống, Vô Song cũng không khỏi cảm khái khoảng thời gian ngắn ngủi mấy tháng qua, hắn quả thực tiến bộ không thể tưởng tượng nổi, từ đại tông sư hậu kỳ lên thẳng ngũ tuyệt trung kỳ thậm chí lên thẳng đế vị.

Quyển 2 Chương 264

Thu Đệ Tử (2)

Vô Song rốt cuộc cũng có thể mở ra cánh cửa chủ điện, theo Thượng Quan Kiếm Nam mà đi vào bên trong.

Nói là chủ điện nhưng cũng chỉ là một căn phòng đọc sách bình thường, hai bên xếp vài cái bàn, có vài lão nhân ngồi đó có vẻ đang cực kỳ bận bịu, ở chính giữa có một tiểu bậc thang, vượt qua tiểu bậc thang là bục cao, trên bục cao là bàn lớn, ngồi nơi bàn lớn cũng chính là Hồng Thất Công.

Bên trong căn phòng này có chút buồn cười, bất kể nhìn thế nào căn phòng này đều dành cho nho sĩ nhưng àm hiện tại bên trong đó toàn lão ăn mày.

Ngoại trừ Hồng Thất Công ra trong phòng còn 4 lão nhân nữa, vừa nhìn cũng biết là 4 vị trưởng lão Cái Bang, phong cách ăn mặc không lẫn vào đâu được.

Hồng Thất Công ngồi chủ vị, với võ công của ông ta thừa sức phát hiện Thượng Quan Kiếm Nam mang người tiến vào, vì vậy đã sớm chuẩn bị tinh thần, tư thế ngồi có chút nghiêm túc.

Nhìn bộ dáng này của Hồng Thất Công chính Vô Song còn thấy bình thường, hắn cũng phát hiện mấy vị trưởng lão cái bang tuy đang ra vẻ chăm chỉ làm việc nhưng mà tư thế ngồi cũng không ra sao, căn bản không thể ngồi yên.

Cái Bang mà... bảo bọn họ làm việc như dân văn phòng chẳng khác gì cực hình.

Vô Song đoán chừng nếu không phải hắn tiến đến, cũng không biết mấy lão nhân này đăng lăn lê bò toài thế nào nữa, tất nhiên đối mặt với người lạ vẫn phải làm ra vài điểm nghiêm túc một chút.

Hồng Thất Công cũng như Kiều Phong, căn bản không nhận ra Vô Song, có điều toàn thân Vô Song từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ không tầm thường, Hồng Thât Công đương nhiên cũng nhận ra Vô Song chắc chắn không yếu.

Sau khi làm ra nhận định này, ánh mắt Hồng Thất Công trở nên nóng rực, chỉ là ông không rõ thực lực của Vô Song rốt cuộc có thể xếp được bao nhiêu tinh.

Tại chiến trường này chiến lực cơ hồ là thứ quan trọng nhất, chiến lực của một người ảnh hưởng địa vị của người đó.

Tại nơi này ví dụ như Đàm Công – Đàm Bà chiến lực mỗi người chỉ là nhị tinh, dõi mắt khắp trận doanh nhân loại cũng là nhân vật xếp đáy, rất khó được người khác thật tâm coi trọng, dẫu sao đã đến cái trình độ này cái gì tuổi tác, cái gì thân phận là không có đất dùng, tất cả dùng thực lực để nói chuyện.

Hồng Thất Công thân là minh chủ nhưng chiến lực đại khái cũng chỉ có ngũ tinh. Nhân vật trong Tứ Bá hiện nay ngoại trừ Nam Đế ra thực lực đại khái cũng chỉ từ ngũ tinh đến lục tinh, vẫn là tương đối xấu hổ.

Cường giả mạnh nhất liên minh võ lâm chính là Uy Đức Tiên Sinh – Bạch Tự Tại có điều thực lực Bạch Tự Tại cũng chỉ là thất tinh.
Trận doanh võ lâm chỉ có số lượng, căn bản không có chất lượng.
Thượng Quan Kiếm Nam nhìn thấy vẻ mặt của Hồng Thất Công, cũng là khẽ cười, Thượng Quan Kiếm Nam đương nhiên hiểu được suy nghĩ của tất cả mọi người hơn nữa trong lòng hắn thì hắn cảm thấy Vô Song kể cả chiến lực không cao nhưng tác dụng cho liên minh vẫn là cực lớn.
Nếu Vô Song không nói dối vậy hắn chính là đệ tử của Thiên Sơn Đồng Lão, thân là đệ tử của Thiên Sơn Đồng Lão, chiến lực chưa hẳn đã cao, cùng lắm cũng chỉ là cường giả ngang hàng với thế hệ tứ bá nhưng ai bảo Vô Song có một cái sư phụ siêu cường đại?.
Nếu Đồng Mỗ có thể vì Vô Song ra nhập trận doanh võ lâm, tất nhiên khiến chiến lực trận doanh võ lâm bạo tăng, địa vị của trận doanh cũng từ từ mà tăng lên.
Nghĩ mà xem, một vị cường giả ngũ tuyệt đỉnh phong, ai có thể không coi trọng?.
“Minh chủ, vị này là Tiêu Hà, Tiêu huynh đến từ Thiên Sơn Linh Thứu Cung, là đệ tử duy nhất của Thiên Sơn Đồng Lão, lần này hạ sơn tiến đến đây chính là muốn vì nhân loại trống lại Thi Quỷ”.
Câu nói này làm cho Hồng Thất Công giật mình không nhẹ.
Thân phận của Vô Song quả thực cực kỳ đặc biệt hơn nữa cũng cực kỳ khó tin.
Từ bao giờ Đồng Lão lại nhận một nam nhân làm đệ tử?.
Tất nhiên tin hay không tin Hồng Thất Công vẫn phải bày ra thái độ, cũng may trận chiến này rất dễ phân biệt, chỉ cần là nhân tộc thì sẽ trung thành với nhân tộc, ít nhất 7 năm qua còn chưa có ai phản bội nhân tộc.
Vô Song nói thật đương nhiên càng tốt, Vô Song nói dối... cũng không sao cả, chỉ cần thực lực của hắn đủ dùng.
Hồng Thất Công lập tức rời khỏi chiếc bàn lớn, tiến về phía Vô Song.
“Tiêu huynh đệ, chào mừng ngươi đến với trận doanh võ lâm, lão Khiếu Hóa ta không giỏi ăn nói, nhưng mà Tiêu huynh đệ gia nhập trận doanh tất có thể khiến trận doanh chúng ta chiến lực tăng mạnh, thêm một người như Tiêu huynh đệ là thêm một phần thực lực, là thêm một phần chiến thắng cho nhân tộc”.
Hồng Thất Công nói rất kích động, nói rất khoa trương có điều cũng sẽ không thể làm Vô Song cảm động.
Lão Khiếu Hóa Tử là dạng người nào?, Vô Song cũng không lạ gì.
Mấy lời này nghe tám chín phần là Hồng Thất Công học thuộc lòng, sau đó gặp cao thủ nào ra nhập trận doanh cũng đều áp dụng mà thôi, đơn giản chỉ thay cái tên.
Quả thật bắt một nhân vật thiên hướng hưởng thụ như Hồng Thất Công phải

gánh cái liên minh này, cũng có chút khổ.
Hồng Thất Công thao thao bất tuyệt một hồi, nói đến Vô Song cũng có chút phiền có điều dường như văn bản học thuộc lòng kia đã đọc ra hết, Hồng Thất Công mới thở gấp một hơi, sắc mặt hơi đỏ.
Nói thẳng, chính Hồng Thất Công còn ngượng mồm.
“Tiêu huynh đệ, chung quy lại chúng ta chào mừng ngươi”.
“Ngươi đợi một chút, rất nhanh sẽ làm lệnh bài thân phận cho ngươi có điều trước khi làm lệnh bài thân phận, vẫn là đi trắc nghiệm chiến lực trước”.
Trắc nghiêm chiến lực chính là để xác nhận tinh vị.
Đàm Công – Đàm Bà là nhị tinh.
Hồng Thất Công là ngũ tinh.
Hoàng Dược Sư là lục tinh.
Bạch Tự Tại là thất tinh.
Thượng Quan Kiếm Nam là tam tinh.
Kiều Phong là tam tinh.
Trác Bất Phàm là nhị tinh.
Cừu Thiên Nhận là nhị tinh.
Đây đại khái chính là chiến lực đỉnh cao của trận doanh võ lâm.
Cả một trận doanh vậy mà cũng không có ai đủ sức so tài cùng Cưu Ma Trí trong khi tại trận doanh của mình chính bản thân Cưu MA Trí còn thừa nhận hắn chỉ ở trong 10 vị trí đầu, chỉ bằng một điểm này có thể nhìn ra địa vị trận doanh võ lâm.
Tất nhiên nếu mấy lão nhân của Hiệp Khách Đảo chịu tới, vậy thì cũng không giống.
....
Hồng Thất Công không giống như Thượng Quan Kiếm Nam, ông không suy nghĩ quá nhiều đến việc Đồng Mỗ, Hồng Thất Công lúc này chú ý cũng chỉ nhìn đến Vô Song, bản thân ông ta thật thâm không tin lắm việc Vô Song là đệ tử Thiên Sơn Đồng Lão, ai chẳng biết Đồng Lão ghét nhất nam nhân?.
Càng quan trọng hơn, cho dù Vô Song thật sự là đệ tử của Thiên Sơn Đồng Lão cũng sẽ không liên quan gì đến liên minh, Hồng Thất Công còn chưa tin dạng người như Đồng Lão sẽ quan tâm thế thái dân tình, lại càng không thích hành hiệp trượng nghĩa, đối với nàng nhân tộc có cái khỉ quan hệ?.
Lại nói đến kiểm tra chiến lực, tất nhiên sẽ không phải để hai người quyết chiến với nhau mà định chiến lực, cái cách này vừa không công bằng, vừa mất hòa khí. Ví dụ đơn giản như cho dù Chu Bá Thông sau này được danh hiệu Trung Thần Thông, hắn tám chín phần vẫn sẽ không đánh lại Đinh Xuân Thu cùng Âu Dương Phong, ai bảo Chu Bá Thông sợ độc?, ai bảo Chu Bá Thông sợ rắn?, hơn nữa thật sự cho Chu Bá Thông đánh với Nhất Đăng cũng chưa chắc qua nổi, dù

sao chỉ cần nhìn từ Nhất Dương Chỉ cũng đã khắc đến chết Song Thủ Hổ Bác của Chu Bá Thông.
Ngươi cận chiến mạnh?, ta chính là đứng từ xa tấn công, ngươi làm được gì?.
Võ công trong thiên hạ đều có khắc chế lẫn nhau, dùng người đấu với người rất khó tạo sự công bằng cùng chính xác tuyệt đối về chiến lực.
Dụng cụ dùng để trắc thí chiến lực gọi là Hắc Tinh Thạch.
Hắc Tinh Thạch thứ này cực kỳ thần dị, căn bản không thuộc về võ lâm nhân sĩ, đây là vật tìm được ở Ma Sơn.
Hắc Tinh Thạch tên như ý nghĩa, là một viên tinh thạch thuần màu đen, viên tinh thạch trước mặt Vô Song tính tổng ra cũng chỉ bằng một bình thủy tinh chứa nước được đặt long trọng nơi trung tâm mật thất.
Trong chủ phòng, nơi ở của minh chủ quả thực có mật thất, mật thất cũng là nơi trắc thí chiến lực cường giả ngũ tuyệt cao thủ.
Chỉ cần truyền một đòn toàn lực vào hắc tinh thạch, bản thân hắc tinh thạch liền sẽ chịu chấn động mà sinh ra ma khí, ma khí rất mỏng căn bản không thể làm ảnh hưởng đến cơ thể ngũ tuyệt cao thủ đồng thời ma khí sau khi sinh ra sẽ kết tinh lại thành những ngôi sao loại nhỏ, lơ lửng một lúc trên trời rồi mới dần dần biến mất.
Dựa vào số lượng hắc tinh xuất hiện mà phân định chiến lực một người.
Vô Song còn cố ý hỏi Hồng Thât Công về lai lịch Hắc Tinh Thạch nhưng mà chính Hồng Thất Công cũng tương đối mù mờ, chỉ nge nói Hắc Tinh Thạch tổng cộng có 5 viên, đều là xác chết của Đế Thi rơi ra, con Đế Thi do chính Tảo Địa Thần Tăng tự tay giải quyết.
Ngoài 5 viên Hắc Tinh Thạch này ra, từ trước đến nay chưa từng tìm được loại đá tương tự.
Hắc Tinh Thạch cũng rất cứng, nó có thể so với thân thể đế vị cao thủ, trừ cường giả thập nhất tinh chiến lực trở lên xuất ra một kích toàn lực còn có thể có tỷ lệ làm ảnh hưởng đến nó còn lại gần như không mảy may có tác dụng.
Dĩ nhiên nếu Vô Song ma hóa, một kích toàn lực liền rất có thể đập nát thứ này.
Vô Song từng trải qua sự việc ở Vương Bản Sơn, khi đó thân phận lệnh bài của Thiên Ý Thành căn bản cũng không thể nào là sản phẩm của con người, vì lẽ đó lần này gặp Hắc Tinh Thạch vẫn là tương đối dễ chấp nhận.
Cũng không đợi Hồng Thất Công nói gì, Vô Song toàn lực đánh ra một kích.
Trong ánh mắt mong đợi của Hồng Thất Công, hắc tinh thạch rung lên, từng đợt ma khí chậm rãi xuất hiện rồi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, ma khí ngưng kết thành ngôi sao màu đen.
Một sao.
Hai Sao.
Ba sao.

Bốn sao.
Năm sao.
Sáu sao.
Đến năm sao, Vô Song căn bản đã không nhìn tiếp, dù sao hắn cũng tin tưởng chiến lực của mình nằm ở giữa năm sao cùng sáu sao, chỉ cần yên ổn hiện ra năm ngôi sao thì Vô Song đã có thể chấp nhận.
Về phần Hồng Thất Công đương nhiên cực kỳ kích động, Hồng Thất Công bản thân cũng là ngũ tinh cường giả hơn nữa ông chỉ còn thiếu một chút liền đạt đến lục tinh, nay thấy trận doanh tự nhiên đi ra một vị lục tinh cường giả lại càng thêm vui mừng.
Hai người cũng không ngờ, Hắc Tinh Thạch cứ như hóa điên vậy, nó vẫn tiếp tục ngưng kết ra hắc tinh.
Bảy sao.
Tám sao.
Chín sao.
Mười sao.
Thập Tinh cường giả.
Mãi đến mười sao, nó mới dừng lại, điều này làm cho Vô Song cùng Hồng Thất Công dường như chôn chân tại chỗ.
Vô Song hắn có chút cảm giác như nằm mơ, hắn từ khi nào mạnh như vậy?, hắn đương nhiên quá hiểu cơ thể mình, bảo hắn sinh tử quyết đấu cùng Hồng Thất Công hắn còn sợ lưỡng bại câu thương, vì cái gì hiện nay hắn lại là Thập Tinh?.
Với Hồng Thất Công thì đã triệt để bị sự vui mừng chiếm khắp cơ thể.
Thập Tinh cường giả đây chính là tương đương với ngũ tuyệt đỉnh phong.
Tuy không biến thái như Vương Trùng Dương nhưng tuyệt đối là cao thủ hàng đầu của nhân loại, cho dù dõi mắt khắp liên minh, Thập Tinh cường giả cũng có thể lọt vào 10 vị trí đầu.
“Tiêu huynh đệ, quả thật thâm tàng bất lộ, Thập Tinh chiến lực, Lão Khiếu Hóa bội phục “.
Vô Song sắc mặt giật giật, hắn cảm thấy mình bị hố, hắn cảm thấy cái Hắc Tinh Thạch này không đáng tin.
Nếu thật sự Hồng Thất Công coi hắn là Thập Tinh, sau này một trong Thất Quỷ Vương tiến đến liền phải để hắn giải quyết.
Vô Song chỉ cần không đụng vào ma hóa thì chấp hết mọi thủ đoạn hắn cũng không có cửa thắng bất cứ ai trong Thất Quỷ Vương.
Lấy bàn tay di di hai huyệt thái dương, Vô Song vẫn là thở dài.
“Minh chủ, việc ta là Thập Tinh cường giả tạm thời đừng nói ra ngoài, người cứ nói ta là một cái ngũ tinh cường giả, thế nào?”.
Hồng Thất Công không hiểu ý Vô Song lắm nhưng cũng không lấy gì làm lạ,

trên đời không thiếu người thích giả heo ăn thịt cọp, thích điệu thấp một chút, Hồng Thất Công vẫn là vui vẻ đồng ý.
....
Lấy được lệnh bài thân phận, trong cái nhìn nóng rực không thoải mái của Hồng Thất Công, Vô Song rốt cuộc vẫn lết được ra khỏi phủ thảnh chủ.
Vừa ra khỏi, hắn liền đã thấy A Châu đợi sẵn.
A Châu đối với Vô Song cung kính mà cúi đầu.
“Tiền bối tốt”.
Vô Song lập tức cười cười.
“A Châu, ngươi không trở về với công tử nhà mình, sao lại đợi ta ở ngoài?”.
A Châu nghe vậy liền lễ phép đáp.
“Bẩm tiền bối, là Thượng Quan tiền bối nói với A Châu, để A Châu dẫn tiền bối đến chỗ ở, dù sao tiền bối còn chưa quen đường nội thành”.
Nghe A Châu nói vậy, Vô Song cũng là gật đầu, hắn không ngờ Thượng Quan Kiếm Nam còn chu đáo đến mức này, hắn chưa cần lên tiếng đã sắp xếp phòng ở cho hắn, còn để A Châu dẫn đường.
Hai người một ‘già’ một trẻ đi trên đường xá nội thành, nhìn vẻ nhu thuận của A Châu, nhìn nàng chậm rãi vì hắn dẫn đương, Vô Song có chút cười cười.
“Hay ta dạy võ công cho nàng?”.
Đây là suy nghĩ lúc này của Vô Song.
Hắn không rõ thế giới này ra sao, hắn không biết tương lai như thế nào.
Hắn cũng không tin mình là cái gì minh sư, không tin nếu hắn dạy hết võ công cho A Châu, bản thân A Châu có thể vô địch thiên hạ.
Duy chỉ có một việc hắn tin, hắn có thể cứu A Châu một mạng.
Tương lai không phải chính Kiều Phong chưởng chết A Châu sao?, vậy chỉ cần để Kiều Phong một chưởng không chết được A Châu liền tốt rồi.
Muốn Kiều Phong một chưởng không chết A Châu, vậy cũng đơn giản, Vô Song liền trực tiếp mang Cửu Âm Chân Kinh dạy cho nàng, bằng thân pháp ghi trong Cửu Âm Quyển Hạ, Vô Song có niềm tin biến A Châu thành Đoàn Dự phiên bản nữ.
Không cần đánh nhau, chỉ cần cắm đầu chạy, không tin Kiều Phong còn có thể giết được A Châu như trong nguyên tác.
Tất nhiên theo nguyên tác thì Kiều Phong bị thù hận che mờ lý trí còn A Châu chính là muốn thay cha chịu tội quyết ý đi chết, về điểm này... Vô Song vẫn nên giáo dục A Châu một chút.
....

Quyển 2 Chương 265

Thu Đệ Tử (3)

Nhắc đến thu đệ tử, cũng đang có một người khác muốn thu đệ tử.

Nếu Vô Song muốn đào tạo A Châu thành một Đoàn Dự phiên bản nữ, thì Đoàn Dự phiên bản chính gốc lúc này ra sao?.

Đoàn Dự tình hình hiện tại đúng là không quá tốt, bởi trái với suy đoán của Vô Song, Đoàn Dự vẫn chưa trở về nội thành.

Đoàn Dự lúc này đang ở trong một hang động, hai chân bị xích lại, đúng là không có cách nào có thể thoát ra.

Đoàn Dự đã ở chỗ này hơn một ngày, bên cạnh có một lu nước nhỏ, đại khái Đoàn Dự cũng sẽ không có chết đói chết khát nhưng tình trạng Đoàn Dự lúc này thật sự không ổn.

Đoàn Dự là thế tử Đại Lý, cho dù Đại Lý là nước nhỏ, là một tiểu quốc trên bản đồ quyền lực nhưng mà lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Đoàn Dự vẫn được coi là lớn lên trong nhung lụa.

Đoàn Dự vì thế mà khuôn mặt tương đối trẻ, năm nay Đoàn Dự đã 22 tuổi nhưng dung mạo hắn chỉ như thiếu niên 16-17 lại thêm Đoàn Dự thân hình cũng không cao, chỉ khoảng 1m69– 1m70, tại cái thời đại này nhìn kiểu gì cũng không giống nam nhân trưởng thành.

May mắn cho Đoàn Dự, xã hội này còn chưa sinh ra giày cao gót nếu không Vương Ngữ Yên chắc chắn cao hơn Đoàn Dự cả một cái đầu.

Công tâm mà nói, Đoàn Dự đặt bên cạnh Mộ Dung Phục đúng là kém xa, bất kể là dung mạo, khí chất, vóc dáng, sự thành thục, sự hiểu biết, Đoàn Dự đều không so nổi với Mộ Dung Phục, bản thân Vương Ngữ Yên si mê biểu ca mình cũng không phải không có lý do.

Đừng nói là Vương Ngữ Yên, bất cứ nữ nhân nào khi vừa nhìn thấy Mộ Dung Phục sau đó lại nhìn Đoàn Dự, nhất định sẽ chọn Mộ Dung Phục.

Lại nói Đoàn Dự hiện nay, quần áo đã lấm lem bụi bẩm, mái tóc đen rủ xuống nhìn rối vô cùng, phần cổ chân cũng đã trở nên tím ngắt vì dùng lực quá mạnh, đáng tiếc có dùng lực mạnh thế nào kết quả cũng không thay đổi, vẫn cứ không thể thoát ra được khỏi sợi xích dưới chân.

Đừng nói là Đoàn Dự, cho dù Kiều Phong hay chính Vô Song, chỉ cần bị xích lại liền không đi ra được.

Tất nhiên là trừ trường hợp Vô Song tiến vào trạng thái ma hóa.

Cái hang động này cũng vô cùng kín, không rõ thiên nhiên sinh ra đã thế hay có tác động của bàn tay con người mà bản thân hang động gần như toàn bộ bị rừng

cây che lấp, cho dù đi ngay gần đó cũng không thể phát hiện ra có hang động chưa kể hang động nằm sâu trong lòng đất, nó được xây dựng cứ như một cái tổ kiến vậy, một mê cung thật sự dưới lòng đất.
Bên dưới hang động công tâm mà nói...đây là cả một công trình kiến trúc.
Không biết là ai làm ra đại thủ bút như vậy, dám xây nguyên một công trình dưới lòng đất tại Ma Sơn này.
Nơi này nằm sâu dưới lòng đất, cho dù ma khí cũng rất khó xuyên vào hơn nữa tại nơi sâu nhất còn cực kỳ ẩm thấp, căn bản đến cả ánh sáng cũng không thể lọt.
Cũng may cho Đoàn Dự, hắn ở một nơi vẫn hướng về bên trên, theo các khe nứt gãy còn có ánh sáng chậm rãi chiếu vào, theo ánh sáng mờ mờ ảo ảo mà còn nhìn ra được đêm hay ngày.
Đã hơn một ngày, Đoàn Dự cho dù làm bất cứ thứ gì cũng không thể thoát ra hơn nữa hắn gào khản cổ cũng chẳng có động tĩnh gì vọng lại, cứ như toàn bộ hang động đều không có người vậy.
Đoàn Dự cũng chẳng biết mình bị nhốt bao lâu, nếu không phải vẫn có tia sáng để hắn cảm nhận thời gian, Đoàn Dự còn tưởng mình đã ở trong hang động này vài ngày.
Toàn bộ cơ thể đều đau nhức, mái tóc rủ xuống che kín khuôn mặt, đến cả ánh mắt cũng lờ đờ, đầu óc mông lung vô cùng.
Đoàn Dự chỉ nhớ ra, sau khi Vô Song mang Vương Ngữ Yên vòng ngược trở lại, hắn nghe lời Vô Song mà ở gần suối bắt đầu tĩnh tọa.
Đoàn Dự chỉ biết duy nhất một môn võ công đấy là thổ nạp pháp, môn võ công này chỉ có tác dụng duy nhất là bình ổn khí huyết, bình ổn hơi thở, là pháp môn tăng độ tập trung cho bản thân,là thứ mỗi lần thiền định các đại sư trong chùa Thiên Long đều sử dụng.
Đoàn dự dùng thổ nạp pháp, sau đó cứ như vậy tĩnh tâm mà xếp bằng, cho đến khi cảm thấy thân thể càng ngày càng tốt, mệt nhọc rút đi nhiề mới đứng lên.
Đoàn Dự lại nhìn thấy nước suối trong veo, nghĩ đến nơi này ‘thần tiên tỷ tỷ’ vừa đi tắm, sắc mặt liền đỏ lên.
Lại nhìn cơ thể mình bẩn thỉu, Đoàn Dự đúng là vẫn cởi quần áo, lội suối mà tắm.
Rất nhanh hắn lại lền bờ, mặc vào quần áo, cảm thấy chân mình đã tốt liền chủ động theo đường cũ trở về, tìm kiếm hai vị ‘thần tiên tỷ tỷ’.
Đoàn Dự nào ngờ trên đường quay về cánh rừng kia, Đoàn Dự liền bị một bàn tay thần bí tóm lấy, sau đó cái gì cũng không biết, khi hắn mở mắt ra thì đã thấy mình bị xích lại, vô phương thoát ra.
Nghĩ đến vận mệnh của mình, Đoàn Dự thực sự rất lo lắng, hắn dù sao va chạm xã hội rất ít, từ bé sống trong nhung lụa, từ bao giờ gặp phải chuyện này?.
Tại kiếp này đến cả Đoàn Diên Khánh còn chưa đụng vào Đoàn Dự, cuộc sống

của Đoàn Dự tuyệt đối dùng từ vô lo vô nghĩ để hình dung.
Đây là lần đầu tiên trong đời, Đoàn Dự bị người ta bắt cóc.
.....
Thời gian trôi qua, đột ngột có âm thanh vang lên làm Đoàn Dự từ trong mơ hồ tỉnh lại.
Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Đoàn Dự liền nhìn thấy đối phương.
Đối phương cũng đang nhìn Đoàn Dự, rồi thong thả ngồi xuống, hai chân khoanh lại chăm chú quan sát tù nhân của mình.
Khoảng cách giữa hai người rất gần, Đoàn Dự thậm chí có thể tháy rõ dung mạo người này.
Một thân tử y, sắc tím phiêu dật.
Một mái tóc đen dài buông thõng.
Khuôn mặt có một nửa bị che đi chỉ để lộ ra đôi mắt sắc lạnh, đôi mắt như có thể cứa xuyên qua lòng người.
Thú thật đôi mắt của đối phương làm Đoàn Dự sợ.
Đoàn Dự có thể nhận ra đối phương tuổi tác không lớn hoặc ít nhất từ dung mạo xem ra là vậy.
Tuy tuổi tác không lớn nhưng ánh mắt lại bao hàm rất nhiều thứ, ánh mắt người này thoạt nhìn như bình thản nhưng lại ẩn chứa vô tận ma niệm.
Đoàn Dự am hiểu nhất không phải là võ công mà là phật học cùng kỳ đạo.
Bằng vào phật học, bản thân Đoàn Dự thật sự có nhiều khi có thể thật tâm nhận ra... ai là người tốt, ai là người xấu.
Cái này cũng không phải là giả, một con người tốt xấu liền phải nhìn vào ánh mắt.
Rất nhiều người trời sinh mẫn cảm ví dụ như Đoàn Dự, sau đó Đoàn Dự từ bé tiếp xúc với phật kinh, trên người đã tồn động phật khí, hắn đúng là có thể nhật biết nhân tâm.
Đoàn Dự vừa nhìn kẻ trước mặt kia, hắn không thể trong chốc lát nói rõ đây là người tốt hay kẻ xấu, cái mà Đoàn Dự có thể thấy... chỉ là một vùng hắc ám, vô biên vô tận hắc ám trong ánh mắt người này.
Hắc ám không phải là xấu nhưng cũng sẽ không phải là tốt.
Hắc ám có thể là tà ác, là sự hủy diệt, là dục vọng đen tối nhưng mà nó cũng có thể là vô tận cô độc, cũng có thể là hận ý tạo thành....
Hắc ám thủy chung là rất nhiều loại cảm xúc trái ngược tạo thành, đây là hắc ám mà Đoàn Dự cảm nhận được.
Nam tử rốt cuộc thôi quan sát Đoàn Dự, hai chân vẫn khoanh trên mặt đất, hắn mở miệng.
Giọng nói của người này tương đối thản nhiên cũng tương đối bình tĩnh thậm chí Đoàn Dự còn không bắt được một tia cảm xúc của đối phương.

Chỉ thấy hắn nói.
“Ta trên người có vài món nợ cần trả, một trong số đó liền là nợ nần với Đoàn Thị Đại Lý “.
“Ngươi là Đại Lý thế tử, vừa vặn phù hợp để ta trả nợ, không biết ngươi có nguyện ý làm đệ tử của ta?”.
Đoàn Dự hai mắt trừng lớn nhìn kẻ này.
Tổ chức bắt cóc, tổ chức giam giữ dĩ nhiên chỉ là vì nhận đệ tử?.
Đoàn Dự nuốt một ngụm nước bọt tránh cho cổ họng khô nóng, sau đó ngập ngừng mà lên tiếng.
“Tiền bối... người có thể thả ta ra trước được không... hơn nữa Dự cũng không có hứng thú với võ học... võ học đánh đánh giết giết làm trái với quy tắc Phật gia... hơn nữa Dự cũng không thích đánh đánh giết giết”.
“Học võ có thể cường thân kiện thể, có thể bảo vệ bản thân bất quá... Dự trên người có một môn thân pháp, bằng vào môn thân pháp này... Dự cảm thấy đủ rồi”.
Nam nhân tất nhiên đoán ra được Đoàn Dự sẽ từ chối ý kiến của mình, nam nhân không nói gì, lại đứng lên.
Đoàn Dự nhìn theo thân ảnh nam nhân này từ từ biến mất liền thở dài, sau đó không khỏi tự trách mình.
Người thường hoàn toàn có thể đáp ứng đối phương sau đó kể cả không thích học võ công cũng có thể lựa thế mà làm, lợi dụng Lăng Ba Vi Bộ mà rời đi, chỉ cần trốn thoát đối phương có thể làm gì Đoàn Dự hắn?.
Tất nhiên đây không phải cách Đoàn Dự chọn, hắn quá mức chân thật, cái này cũng không phải hắn ngốc mà là hắn cố chấp.
Lại thêm một lúc, nam tử kia lại đi vào, theo ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Đoàn Dự nhìn thấy đối phương còn mang thêm một người trên vai.
Đối phương ném người này xuống trước mặt Đoàn Dự, sau đó như sợ Đoàn Dự nhìn không rõ, trong tay chẳng biết từ đâu lấy ra một cây nến, chậm rãi đốt nến lên.
Đoàn Dự lần này rốt cuộc rõ ràng, người bị ném đến đây là ai.
Đây là một nữ nhân, một nữ nhân toàn thân quần áo thuần một màu sắc xanh.
Vừa nhìn thấy nữ tử này, nội tâm Đoàn Dự liền rung động, căn bản không thể tin được mà bật thốt lên.
“Vương cô nương?”.
“Vương cô nương, người có sao không, Vương cô nương “.
Đáng tiếc cho dù Đoàn Dự kêu nát họng Vương Ngữ Yên cũng sẽ không tỉnh, nàng tạm thời đúng là không tỉnh lại được.
Nhìn vẻ lo lắng của Đoàn Dự, nam nhân này lại ngồi xuống.
“Thứ nhất bái ta vi sư, ta tha nàng một mạng”.

“Thứ hai ngươi rời đi, ta sau này không tiếp tục tới tìm ngươi, nhưng nàng liền thay thế ngươi, bị giam giữ cả đời ở đây”.
Đoàn Dự toàn thân run lên.
Tại thế giới này, hắn chưa gặp Mộc Uyển Thanh cũng chưa gặp Chung Linh.
Vương Ngữ Yên là nữ tử đầu tiên hắn gặp cũng là thần tiên tỷ tỷ của hắn, là tình đầu của hắn.
Đừng nghĩ lần trước nhìn thấy Vô Song, Đoàn Dự nói ra mấy chữ Thần Tiên Tỷ Tỷ nhưng mà nếu phải làm ra lựa chọn, hắn chắc chắn vẫn sẽ chọn Vương cô nương của hắn.
Vương Ngữ Yên thật sự cho Đoàn Dự một cái cảm xúc phi thường mãnh liệt, bắt đầu từ khi thấy nàng giống hệt bức tượng ngọc bích ở Lang Hoàn Động Thiên, hắn đã biết trong cõi u minh có người gắn kết hắn cùng Vương Ngữ Yên.
Đây là một loại cố chấp khác của Đoàn Dự, ngoại trừ việc Vương Ngữ Yên xinh đẹp tuyệt trần, ngoại trừ việc Vương Ngữ Yên thông minh tuyệt đỉnh... Đoàn Dự còn bất chấp theo đuổi Vương Ngữ Yên vì hai chữ duyên phận.
Nay thấy Vương Ngữ Yên ở đây, Đoàn Dự gần như không giữ nổi bình tĩnh.
“Ngươi... ngươi làm gì Vương cô nương, ngươi sao dám đụng vào Vương....”.
Chưa đợi Đoàn Dự nói hết, nam tử hướng một ngón tay chạm vào cổ họng của hắn, một ngón tay đụng tới như cây thép chọc vào vậy, làm Đoàn Dự trực tiếp ọe ra mà nôn khan.
Nam tử nhìn Đoàn Dự, ánh mắt thản nhiên.
“Ta đã nói, chỉ có hai lựa chọn, đừng nói lời thừa thãi”.
Đoàn Dự sau khi nôn khan xong, ánh mắt hết nhìn Vương Ngữ Yên lại nhìn nam tử thần bí, rốt cuộc cũng chịu thua.
“Được, vậy ta bái ngươi làm thầy có điều... mình Dự chịu khổ là được, xin ngươi... để Vương cô nương đi”.
Đoàn Dự nói xong, nam tử này lại gật đầu, căn bản không nói câu thứ hai, trực tiếp nắm lấy Vương Ngữ Yên mà rời đi.
Nhìn theo bóng lưng của nam tử này, nội tâm Đoàn Dự tiến vào đáy cốc, hắn cảm thấy tương lai một mảnh mờ mịt.
Hắn cảm thấy Vương cô nương hẳn là sẽ an toàn bất quá hắn cũng nghĩ đến Vô Song, hắn cũng không biết Vô Song có bị làm sao không?, dù sao Vô Song cũng đi cùng Vương Ngữ Yên?.
Một việc quan trọng nữa, đối phương có thể bắt được Vương Ngữ Yên một lần liền có thể bắt được hai lần, ba lần... chỉ cần nắm được Vương Ngữ Yên... Đoàn Dự có thể chạy được sao?.
Cuối cùng, Đoàn Dự trong nội tâm chưa bao giờ thích học võ, nay lại bị ép không thể không học, trong nội tâm chỉ có một loại uất khí, đáng tiếc uất khí của hắn chẳng biết năm nào tháng nào mới có thể phát tiết ra.

....
Đoàn Dự cũng không biết, sau khi lên mặt đất, nam tử cứ như vậy thản nhiên ném Vương Ngữ Yên xuống.
Vương Ngữ Yên vốn đang bất tỉnh lại cử động, thân hình như xà chẳng mấy chốc ngồi dậy, ánh mắt chớp động nhìn nam tử.
Tại trong bóng tối, Đoàn Dự cũng không nhìn quá rõ được 'Vương Ngữ Yên', nếu điều kiện ánh sáng đủ tốt, hắn có thể phát hiện nốt ruồi nơi đuôi mắt của 'Vương Ngữ Yên' căn bản không tồn tại.
Nữ tử này vừa ngồi dậy, đầy khó hiểu nhìn nam tử trước mặt.
"Tiền bối, người nói có việc muốn ta giúp... đại khái là việc này?".
Nam tử gật đầu, lại nhìn đối phương.
"Ta còn chưa đến mức đụng tới một tiểu cô nương, ngươi thay nàng liền tốt rồi "
"Thương thế của ngươi đã tốt, vậy rời đi thôi, ta độc lai độc vãng đã quen, không vì món nợ năm xưa căn bản sẽ không xuất thủ, ta sau này cùng Tiêu Dao Phái không còn nợ nần, ngươi đi đi".
Nam tử nói xong, lại quay đầu rời đi, căn bản chưa từng quay đầu lại nhìn Vương Ngữ Yên...
À không, phải nói nàng là Lý Thu Thủy mới đúng.
......
(Bù chương thiếu tối qua)

Quyển 2 Chương 266
Nợ Nần Thực Sự Rất Mệt Mỏi

Nam tử sau khi tiến vào hang động, hắn không khỏi thở ra một hơi nhọc khí.
Phải nói sao nhỉ?, hắn có thể coi là đương đại đệ nhất cao thủ, là đế vị cao thủ mạnh nhất của nhân gian có điều vì đạt được cái độ cao này, hắn nợ rất nhiều người.
Nợ ân tình là một việc tương đối khó giải quyết, càng thêm khó giải quyết là mấy kẻ hắn nợ cũng chưa từng cầu hắn một câu, một đám ngưu nhân chưa bao giờ xin giúp đỡ của người khác.
Nợ kéo dài nợ, từ đời cha chú kéo thẳng đến đời con cháu để rồi hiện nay hắn gần như phải còng lưng ra gánh món nợ ân tình khi trước.
Hắn đương nhiên sẽ không thích nợ người khác, chỉ cần hắn làm được hắn nhất định sẽ trả món nợ này nhưng mà... lúc này chính hắn cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.
Ma Sơn xuất hiện, toàn bộ võ lâm bị vây vào trong hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, thế là đám hậu bối của chủ nợ năm xưa lũ lượt xuất hiện, gần như bao nhiêu ân tình dồn hết vào trong khoảng thời gian này, cho dù siêu cấp đế vị cường giả cũng bắt đầu cảm thấy khó thở.
Lại trở về mật thất, có lẽ không ai biết mật thất này có một vị chủ nhân tương đối kinh người cũng tương đối nổi tiếng.
Chủ nhân ban đầu của địa đạo này chính là Hoàng Thường.
Nơi đây là nơi Hoàng Thường sống 40 năm, là nơi Hoàng Thường nghiên cứu ra Cửu Âm Chân Kinh đồng thời... cũng là nơi lưu giữ di thể của Hoàng Thường.
Tất nhiên cái bí mật này trong thiên hạ trừ nam tử ra đã không còn ai biết.
Lại hướng xuống dưới, đi về phía mật thất đang nhốt Đoàn Dự, nam tử lại thản nhiên ngồi xuống.
“Đã nhận ta làm sư phụ, thấy sư phụ sao còn chưa chịu quỳ xuống khấu đầu?”.
Đoàn Dự đang bị xích, nghe nam tử nói vậy sắc mặt giật giật, hắn có trăm cái ngàn cái không nguyện ý nhận đối phương làm sư phụ, hắn căn bản không thích học võ, việc đối phương ép hắn như vậy lại càng khiến hắn chán ghét học võ công hơn.
Đương nhiên Đoàn Dự cho dù có chống cự thế nào, chỉ cần nghĩ đến thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự cũng chỉ có thể cúi đầu.
Hai chân hắn khẽ đứng lên, sau đó phủi phủi quần áo, hai đầu gối quỳ xuống đất, đối với nam tử này tiến hành một khấu đầu.
Không rõ có phải lần trong Lang Hoàn Động Thiên thì Đoàn Dự đã quỳ bái quá

nhiều hay không, động tác này của hắn phi thường tiêu chuẩn, phi thường hoàn mỹ.
“Đệ tử Đoàn Dự... bái kiến sư phụ “.
Nam nhân này sắc mặt tương đối lạnh, đối với cái khấu đầu của Đoàn Dự chung quy đều không nhíu mày một cái, hắn cứ như vậy ngồi đó để cho Đoàn Dự một mực cúi đầu.
Đến khi Đoàn Dự sắp không chịu được nữa, nam tử này mới lên tiếng.
“Trong người ngươi kinh mạch vốn đã đả thông, đây có thể coi là công rất lớn của đám lừa trọc Thiên Long Tự”.
“Nội lực tràn đầy cơ thể, không thua kém gì nhị tinh thậm chí tam tinh cao thủ, đây một phần là do Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ mang lại nhưng một phần cũng là do Trí Hưng tiểu tử ngày ngày vì ngươi thông mạch”.
“Về phần thân pháp, Lăng Ba Vi Bộ di chuyển cự ly xa chưa tính là đỉnh cấp nhưng cận chiến trong phạm vi hẹp thì ngươi có thể không lo, đặc biệt chỉ cần có Lăng Ba Vi Bộ, rất khó có ai có thể thực sự áp sát được ngươi”.
“Cuối cùng là tinh thần, ngươi cũng như Trí Hưng, một đầu phật kinh, am hiểu kinh phật lại bắt đầu có phật khí, có thứ này cũng không sợ tẩu hỏa nhập ma”.
“Thân thể ngươi có dấu ấn của số mệnh cũng có dấu ấn của bàn tay con người, cả hai thứ này nhào nặn cho ngươi một khối thân thể hoàn mỹ, một tương lai hoàn mỹ”.
“Ngươi hiện nay chỉ thiếu hai thứ, thứ nhất là thủ đoạn công kích, thứ hai là tinh thần võ đạo”.
“Nếu ngươi bái ta vi sư, ta liền giúp ngươi hoàn thiện nốt hai thứ này”.
Nói xong nam tử tiến lên, cổ tay nhẹ xoay, đưa ra hai cánh tay trực tiếp bóp vào đùi Đoàn Dự.
Đoàn Dự vốn đang nghe đối phương nói bỗng thấy đối phương xuất thủ, hai chân bị xích căn bản không sử dụng được Lăng Ba Vi Bộ lại thêm có dùng Lăng Ba Vi Bô cũng khó lòng thoát khỏi tay đối phương, Đoàn Dự thực sự đến cả phản ứng cũng làm không được.
Tiếp theo chỉ nghe ‘ răng rắc ‘ hai tiếng, sau đó là cảm giác đau đớn truyền đến tận óc.
Đoàn Dự hét thảm một tiếng, khuôn mặt kịch liệt đỏ lên, cả người đau đớn vô cùng.
Hai chân của Đoàn Dự dĩ nhiên bị đối phương phế, đối phương vậy mà bóp nát xương đùi của hắn.
Không thể đứng bằng hai chân, Đoàn Dự trực tiếp gục xuống, hai tay ôm lấy hai chân, thân hình run rẩy không ngừng, đau đớn làm Đoàn Dự nói còn không thành tiếng.
Đối phương cảm thấy chưa đủ, liền tiến tới đưa ngón tay ra rất nhanh điểm vào

sống lưng Đoàn Dự.
Đoàn Dự lần này trực tiếp trợn mắt, cổ họng mở ra nhưng cũng không có bất cứ âm thanh nào, đau đớn làm hắn chết lặng.
Đối phương không biết dùng thủ pháp gì trực tiếp đoạn đi cột sống lưng của Đoàn Dự, từ phần đốt sống cổ đến bàn tọa, Đoàn Dự vậy mà không có bất cứ cảm giác gì.
Hai chân bị phế, thân trên bị bại liệt, Đoàn Dự trực tiếp từ trong đau đớn mà ngất đi.
Nhìn thấy Đoàn Dự ngất đi, nam tử vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nhíu cũng là không nhíu, cứ như hắn vừa ra tay với con sâu cái kiến vậy.
“Vậy là xong một việc, nếu không thể sử dụng võ công, vậy liền chết “.
Giọng nói thậm chí ẩn chứa sát khí, nam tử quay đi, như muốn chuẩn bị cái gì đó.
Không thể không nói, cách làm của nam tử này cực kỳ ghê người nhưng không phải là không có ý đúng.
Hắn dùng chính tính mạng của Đoàn Dự đến thúc đẩy Đoàn Dự.
Tại sao lại để cho Đoàn Dự hai tay?, quá nửa là muốn Đoàn Dự sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Thị tuy nhiên làm sao để một người như Đoàn Dự thực tâm học võ?.
Cực kỳ trực tiếp, cực kỳ đơn giản, không học võ vậy liền chết đi.
......
Giải quyết xong việc Đoàn Dự, nam tử này bước ra khỏi cửa động, ánh mắt nhìn xung quanh, mặt lộ vẻ nghiền ngẫm, hắn đang muốn xem mình tiếp tục phải giải quyết cái món nợ nào mới tốt.
Đang lúc phân vân, nam nhân đột nhiên lại nhíu mày, khóe miệng hơi nhếch lên.
“Sâu kiến ở đâu, cũng dám nháo sự? “.
Nam nhân nhẹ bước, bộ pháp của người này cực kỳ thần dị, cứ như bỗng dưng biến mất vậy.
Nam nhân sau đó xuất hiện trên một tảng đá lớn, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường nhìn mấy người phía dưới.
Phía dưới con mắt của nam nhân này đương nhiên không phải Thi – Quỷ mà là người thật.
Đây chính là đoàn người Thiên Long Tự đi tìm Đoàn Dự thậm chí Nhất Đăng đại sư cũng xuất thủ.
Đoàn Dự chính là hy vọng của Thiên Long Tự, là người có khả năng thứ hai ngoài Nhất Đăng học được Lục Mạch Thần Kiếm
Tuy Đoàn Dự con đường học Lục Mạch không giống với Nhất Đăng, hai người một già một trẻ chính là đại diện cho hai trường phái tu luyện Lục Mạch khác nhau.

Nhất Đăng ở Ma Sơn có thể coi là một nhân vật nổi tiếng.
Đầu tiên Nhất Đăng là chủ trì Thiên Long Tự.
Thiên Long Tự tất nhiên là chính tông phật giáo, có hơi hướng rất lớn nối gói phật giáo của Trung Nguyên, có hơi hướng gần với Thiếu Lâm Tự tuy nhiên Thiên Long Tự cũng đã được coi là ngoại vực, về mặt địa lý lại hướng về Mật Tông.
Muốn nói Thiên Long Tự rốt cuộc theo Mật Tông hay Thiếu Lâm quả thực cũng khó.
Bản thân Nhất Đăng lại là một trong thiên hạ ngũ bá, danh vọng nơi võ lâm cũng cực cao, hắn thành danh còn trước khi xuất gia, cũng có thể coi là cao thủ trận doanh võ lâm.
Đấy là còn chưa kể, Nhất Đăng dù gì cũng học Tiên Thiên Công, hắn cùng Vương Trùng Dương đi lại tương đối gần, nói hắn không có quan hệ với trận doanh đạo giáo cũng không ai tin.
Chân đạp hai thuyền đã là việc lớn, riêng Nhất Đăng chân đạp bốn thuyền, bất cứ trận doanh nào Nhất Đăng đều có quan hệ rất tốt vì vậy danh vọng của ông trong liên minh vẫn là cực cao.
Về mặt danh vọng đã như vậy, về mặt võ công Nhất Đăng cũng rất dọa người, chiến lực của Nhất Đăng đạt đến cửu tinh, vượt rất xa đám ngũ bá, cho dù Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong cùng lên hiện nay giỏi lắm cũng chỉ đánh hòa Nhất Đăng.
So với nguyên tác, Nhất Đăng quả thực thay đổi rất nhiều, thực lực mạnh đến không nói đạo lý.
Dĩ nhiên cái này cũng có nguyên do, đầu tiên Nhất Đăng may mắn nhận được chân truyền của Đại Lý khai quốc hoàng đế - Đoàn Tư Bình.
Đoàn Trí Hưng là cháu trực hệ của Đoàn Tư Bình, trước khi Đoàn Tư Bình chết vẫn mang một thân tuyệt học truyền lại cho Đoàn Trí Hưng.
Đoàn Trí Hưng trong hoa sơn luận kiếm cũng chỉ ngang đám người Hoàng Dược Sư – Hồng Thất Công- Âu Dương Phong chính là vì hắn bắt đầu học võ tương đối muộn.
Theo di huấn của Đoàn Tư Bình bản thân Đoàn Trí Hưng trước học võ phải học văn, phải học kinh phật, lấy kinh phật giữ gìn tâm trí, đến khi đại thành mới được đụng đến võ công.
Đoàn Trí Hưng cũng không có cơ duyên như Đoàn Dự vì vậy phải đi theo con đường Nhất Dương Chỉ mà chuyển hóa thành Lục Mạch nào ngờ sau này lại được Vương Trùng Dương mang Tiên Thiên Công đến đổi, dưới tác dụng của Tiên Thiên Công, Nhất Dương Chỉ của Đoàn Trí Hưng càng thêm bá đạo hơn nữa Đoàn Trí Hưng cũng bắt đầu theo lời dặn của Đoàn Tư Bình mà bắt đầu hướng về Lục Mạch Thần Kiếm.

Hiện nay Đoàn Trí Hưng đã rất gần với cảnh giới Nhất Dương Chỉ sáu mạch đại thành, chỉ còn thiếu một chút nữa liền luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm.
Chiến lực của Đoàn Trí Hưng tuyệt đối rất kinh người.
......
Đoàn Trí Hưng bất kể danh vọng hay chiến lực ở trong liên minh đều xếp vào hàng đầu, tuyệt đối là một nhân vật.
Lần này Đoàn Trí Hưng mang Đoàn Dự đến cũng chỉ đợi bản thân luyện thành Lục Mạch liền sẽ bắt đầu hướng dẫn Đoàn Dự luyện Lục Mạch Thần Kiếm, tưởng chừng mọi việc cực đơn giản thì Đoàn Dự mất tích.
Đoàn Dự đã có hai ngày không trở về.
Bình thường Đoàn Trí Hưng cũng biết Đoàn Dự đi theo Vương Ngữ Yên, việc của tiểu bối hắn còn chưa đến mức quản nhưng khi biết cháu yêu mất tích, Đoàn Trí Hưng đúng là đứng ngồi không yên.
Đoàn Trí Hưng cũng không cho người đi hỏi Vương Ngữ Yên về Đoàn Dự bởi ông ta có thứ để tìm cháu trai.
Đoàn Trí Hưng trên tay có một chuỗi tràng hạt làm từ trầm hương cổ mộc, đồng thời Đoàn Dự cũng có một cái vòng cổ được làm từ nguyên liệu tương tự.
Không rõ vì lý do gì hoặc cũng có thể chuỗi tràng hạt này là vật bất phàm từ đời Đoàn Tư Bình, bằng vài hai chuỗi tràng hạt, Đoàn Trí Hưng có thể cảm ứng được vị trí của Đoàn Dự.
Đoàn Trí Hưng muốn tìm Đoàn Dự, tuyệt đối không khó.
Khi nam nhân thần bí xuất hiện, Đoàn Trí Hưng cũng phát hiện ra đối phương.
Nhìn thấy đối phương, ánh mắt Đoàn Trí Hưng liền rụt lại, đối phương cho Đoàn Trí Hưng một cảm giác phi thường cường đại.
Tất nhiên Đoàn Trí Hưng sẽ không lùi bước, dù sao ông ta lần này đến đây cũng là đi tìm Đoàn Dự, sẽ không phải liều sống liều chết gì.
Cùng là nhân tộc, sao có thể liều sống liều chết với nhau.
“Lão nạp Nhất Đăng, không biết thí chủ...”.
Đoàn Trí Hưng còn chưa nói xong chỉ thấy nam nhân kia mở miệng, sau đó là một tiếng hống kinh thiên động địa.
Một tiếng nộ hống làm cho Đoàn Trí Hưng lùi lại hơn 5 bước mới có thể ổn định, càng đáng sợ hơn hai vị sư đệ của Đoàn Trí Hưng lúc này là Bản Trần Đại Sư (Khô Vinh), Bản Nhân Đại Sư dĩ nhiên phun máu đương trường, cứ như thế bị dọa ngất đi.
Cái hình ảnh này rất giống Kim Mao Sư Vương – Tạ Tốn gầm lên một tiếng có điều phải biết Bản Trần cùng Bản Nhân đều là tinh vị cao thủ, hai người đều là tứ tinh cao thủ tuyệt đối không phải loại tam giáo cửu lưu có thể so sánh.
Đoàn Trí Hưng lúc này đương nhiên cũng biết mình phải đối mặt với tồn tại nào.
Đế vị cao thủ.

Đoàn Trí Hưng cắn răng, hắn biết đối phương là đế vị nhưng mà hắn chưa chắc đã không thể cùng đối phương nói chuyện dù sao sau lưng hắn còn có Long Tượng Cổ Phật cùng Tảo Địa Thần Tăng, thiết nghĩ đối phương vuốt mặt cũng phải nể mũi.
“Tiền bối, Nhât Đăng vô ý mạo phạm tiền bối... Nhất Đăng chỉ là muốn tìm người nhà Đoàn Thị mất tích mà thôi, vẫn xin tiền bối... “.
Nhất Đăng chưa nói xong, nam tử này lại động, hắn lướt đi một cái đã hiện ra trước mặt Nhất Đăng, một chưởng thuần túy đánh ra.
Nhất Đăng biến sắc cũng đưa một chưởng ra đỡ, hai người cùng mượn thế mà lùi lại.
Nam tử một lùi, lùi lại nguyên vị trên tảng đá sau đó lập tức quay đầu rời đi, căn bản không thèm nhìn nhiều Nhất Đăng một lần.
Nhất Đăng lùi lại hơn 10 bước, có điều cảm thấy bản thân tương đối tốt, chưa có dấu hiệu nội thương lại nhìn thấy đối phương rời đi, Nhất Đăng liền muốn tiến tới xem hai vị sư đệ nào ngờ vừa bước ra một bước, miệng trào máu tươi, từ trong thể nội lập tức trở nên không ổn, vô số đường nội lực phá thể mà ra, chẳng mấy chốc biến Nhất Đăng thành huyết nhân, ầm ầm ngã xuống.
Đây chính là thực lực của đế vị cao thủ.
Trước mặt đế vị cao thủ, cửu tinh cường giả như Nhất Đăng cũng không đỡ nổi một chưởng.
Nam nhân sau khi đánh bại Nhất Đăng, tựa hồ cảm thấy vui vẻ, chân lướt theo gió, hướng thẳng về liên minh nhân tộc, chỉ là không biết hướng về liên minh nào mà thôi.
Về phần ba người Nhất Đăng?, hắn khinh thường quan tâm.
Thật ra năm đó hắn có nợ Đoàn Tư Bình ân tình bất quá ân tình này đã sớm định trên người Đoàn Dự, hắn lại không cần thiết bán mặt mũi cho Nhất Đăng lại càng không cho phép Nhất Đăng đi cứu Đoàn Dự, nếu Nhất Đăng cứu Đoàn Dự khác gì nói việc hắn hứa với Đoàn Tư Bình làm không được?, chẳng nhẽ muốn hắn thất hứa?.
Không có chuyện đó đâu.

Quyển 2 Chương 267
Chấp Nhất

Vô Song đương nhiên không biết Đoàn Dự bị sao, cũng càng không biết tại Ma Sơn có một nhân vật bậc này.
Vô Song hiện nay đang ngắm nhìn phòng ở của mình, phòng ở thật sự rất đẹp ít nhất nó vượt xa tưởng tượng của Vô Song.
Đầu tiên đây là một tòa nhà lầu có 3 tầng, tuy không lớn nhưng vì là nhà lầu nên lộ ra đặc biệt rộng rãi.
Vô Song là ngũ tuyệt cao thủ vì vậy chỉ cần gia nhập liên minh liền sẽ được cấp một tòa lầu như vậy hơn nữa không rõ có phải vì Vô Song trắc thí đạt được thập tinh chiến lực hay không mà vị trí nhà lầu của hắn cũng cực kỳ đẹp, nằm ngay gần phủ thành chủ, gần như phi thân một cái liền xuất hiện trong phủ thành chủ.
Nhiệm vụ của Vô Song cơ hồ cũng được xác định, hắn bình thường sẽ không phải ra ngoài làm nhiệm vụ, ai bảo trên lý thuyết hắn là cường giả mạnh nhất liên minh?, nhiệm vụ hiện nay của Vô Song chính là thủ hộ liên minh võ lâm.
Vô Song muốn nhận A Châu làm đệ tử nhưng mà hắn cũng chưa vội nói với nàng, trải qua hơn một ngày A Châu thực sự có chút gấp muốn trở về bên người công tử nhà mình, tất nhiên A Châu phải trả lời thế nào với Mộ Dung Phục cũng là Vô Song đã sớm an bài với nàng, hắn thật sự không muốn việc mình dịch dung bị lộ ra.
Ngồi một mình trong phòng, Vô Song hiện tại cũng không có việc gì để làm vì vậy liền ngồi hồi tưởng lại việc trong mật thất.
Hắn đã từng đưa ra nhận định đại khái chiến lực của mình là 15 tinh bất quá hắn cũng thừa hiểu từ ngũ tuyệt lên đến đế vị là một cái rãnh trời, một cái rãnh trời không phải ai cũng có tư cách vượt qua, cái giả thuyết này của hắn căn bản rất khó chấp nhận.
Lần này tiến vào mật thất kiểm tra tinh vị này hắn cũng sẽ không tin mình thật sự là 15 tinh bởi cho dù lấy tinh vị mà xét, một đơn vị ‘tinh’ của ngũ đế cao thủ chắc chắn lớn hơn rất nhiều một đơn vị ‘tinh’ của ngũ tuyệt cao thủ.
Vì cái vấn đề này, Vô Song chỉ có thể đưa ra một giả thuyết khác, giả thuyết viên hắc thạch kia đo được tối đa là 15 tinh hay nói cách khác... chiến lực của ngũ tuyệt cao thủ cũng sẽ không phải bị giới hạn trong 12 tinh mà là 15 tinh.
Chỉ có cái giả thuyết này mới có thể giải thích một số thứ.
Vô Song có chiến lực của đế vị cao thủ, hắn không tin viên hắc thạch đo được chiến lực đế vị của hắn nhưng mà vì viên hắc thạch hoàn toàn được tạo nên từ ma khí dẫn đến việc nó cực mẫn cảm với ma khí, nó cảm nhận được ma khí bị

Vô Song phong ấn sau đó trực tiếp phán xử Vô Song 15 tinh.
Tất nhiên nó cũng làm ra dự đoán dựa theo uy lực đòn đánh mà Vô Song gây ra, vì vậy nó phán xử cho Vô Song là 5 tinh.
Viên hắc thạch làm ra đáp án cuối cùng là lấy tổng uy lực ma khí trên người Vô Song cộng với uy lực đòn đánh của Vô Song rồi chia đôi.
Đáp án rất dễ tính, Vô Song chính là thập tinh cường giả.
......
Vô Song hiện đang phải đối mặt chính là danh lớn hơn thực.
Hắn không thể nào là đối thủ của bất cứ ai trong Thất Quỷ Vương, phải biết Vân Đóa nói Thất Quỷ Vương bản thân nàng cũng chỉ tính là không yếu cũng chẳng mạnh, thuộc về trung du.
Hắn muốn đánh bại được Thất Quỷ Vương, chỉ có nước Ma Hóa.
Nếu Ma Hóa mà không ai nhìn thấy thì không sao nhưng nếu có ai nhìn thấy, Vô Song bất kể thế nào đều không còn đường về.
Vô Song khoanh chân trên giường lớn, hắn đang tìm cách chậm rãi tăng cường thực lực của mình.
Đương nhiên sẽ không phải tăng về mặt võ học, võ học của Vô Song đã gặp bình cảnh, giỏi lắm trong thời gian ngắn chỉ có thể đạt đến lục tinh.
Cái mà Vô Song cần làm là cho dù vẫn ở trong trạng thái nhân loại nhưng có thể sử dụng ma lực cường hóa cơ thể.
Nếu cói phong ấn nơi cánh tay của hắn là một tờ giấy vậy mỗi lần hắn đều sẽ xé một phần nhỏ của tờ giấy, để ma khí cứ như thế thoát ra, nhập vào cơ thể.
Suy nghĩ này rất lớn mật, Vô Song chắc chắn không ngại ma khí nhập thể nhưng mà chỉ cần hắn khống chế không tốt, để ma khí lộ ra thì không khác gì ma hóa, hắn... lúc đó cũng sẽ không còn đường trở về nhân tộc.
Nghĩ nghĩ một chút, Vô Song vẫn là rời khỏi đây, rời khỏi nội thành đi ra bên ngoài, sau đó buổi tối liền quay lại, dù sao hiện tại hắn cũng là ngũ tinh cường giả, hắn đi ra ngoài cũng sẽ không có người nào ngăn cản, đấy là còn chưa kể trên danh nghĩa hắn còn là thập tinh cường giả, cho dù có người thực sự gây việc cũng sẽ có Hồng Thất Công đến chắn cho hắn.
Nghĩ là làm, cho dù vừa mới an vị được một chút, Vô Song vẫn là chọn rời đi.
Quả như Vô Song nghĩ, hắn rời khỏi nội thành cũng tuyệt không có người quản, ngay cả Thượng Quan Kiếm Nam cho dù có chút bất ngờ nhưng cũng không hề nói gì, Vô Song còn mạnh hơn Thượng Quan Kiếm Nam, hắn có thể nói gì?.
Một đường rời khỏi nội thành, Vô Song đi tới ngoại thành, lúc này... ánh mắt của hắn khẽ nhíu lại.
Lại là lão nhân kia, lại là lão nhân bói toán có chút khùng điên, khuôn mặt nhăn nheo, hai con ngươi trắng đục, mái tóc trắng phất phơ cùng sống lưng còng xuống.

Vô Song đi qua lão nhân, lão nhân cũng đi qua Vô Song, hai người cứ thế bước qua nhau.
Trong cái khoảnh khắc hai người đi qua nhau này, Vô Song thả chậm bước chân rồi dừng lại.
Lão nhân thì vẫn giữ tốc độ cũ, đi về phía trước.
Đột nhiên, Vô Song lên tiếng.
“Lão nhân, cổ của lão có vết bong da kìa”.
Lão nhân nghe vậy, quay đầu lại nhìn Vô Song, có chút cười cười, ánh mắt trắng đục không có con người đột nhiên khẽ đảo, một đôi mắt thâm thúy mà nhìn Vô Song.
“Chúng ta cũng giống nhau, không phải sao?”.
Lão nhân cười cười rồi lại quay người đi, để lại Vô Song đứng đó, sắc mặt hơi nhíu bất quá hắn cũng quay người rời đi.
Lúc này Vô Song có thể chắc chắn trăm phần trăm, đây chính là vị đại nhân vật trong trận doanh võ lâm.
Lão nhân cũng không quan tâm Vô Song nghĩ gì, hắn quay trở về bàn của mình, chậm rãi thu thập đồ dùng, quắp lấy cờ hiệu rồi lại xoay người rời đi, lần này là hướng ra ngoại thành.
Vô Song rời đi, lão nhân cũng rời đi.
Từ giờ phút này, Vô Song phải rất lâu nữa mới thấy lão nhân.
....
Lão nhân một đường đi thẳng, ánh mắt đục ngầu nhưng cứ như nắm giữ toàn bộ đất trời, căn bản không bước nhầm một bước.
Căn bản không có ai thấy, lão nhân này càng đi càng xa, đến khi biến mất hẳn vào vô tận hắc ám.
Nơi hắn đi là nơi không ai dám đi, nơi hắn đi là nơi xa nhất của Ma Sơn, nơi mà chẳng có nhân loại nào đặt chân đến.
Càng thần kỳ là, nơi đây là đế quốc của Thi – Quỷ nhưng căn bản không có sinh vật nào lại gần lão nhân này.
Theo thời gian, càng lại gần nơi trung tâm bóng tối, càng lại gần Thần Điện trong lời quỷ tộc. sống lưng lão nhân càng thẳng, thân hình càng ngày càng trở nên cao hơn.
....
Đây đã là ngày thứ 4 của Tây Thi ở Ma Sơn.
Có lẽ lúc này gọi nàng là Tây Thi liền không thích hợp, hiện nay nàng là Ngu Cơ.
Khuôn mặt giữa Ngu Cơ cùng Tây Thi căn bản không thay đổi nhưng một thần quần áo của nàng hoàn toàn đổi khác.
Một bộ y phục trắng như tuyết, một chiếc váy dài xẻ tà, một đôi chân hoàn mỹ lộ

ra ngoài.
Mái tóc của nàng cũng không còn búi cao, mái tóc buông thõng ở giữa, tết lại ở phần đuôi đông thời trên trán nàng có một chiếc vòng ngọc màu xanh, giống như vòng kẹp tóc vậy.
Tai nàng đeo một đôi khuyên tai trong suốt bằng hổ phách, vòng eo tinh mỹ buộc một đai lưng màu phấn hồng, phía sau đai lưng buộc vài tấm vải ngắn sặc sỡ bảy màu.
Quần trong của nàng làm bằng lụa mềm, màu trắng hồng kéo dài che kín đôi chân chỉ để lộ ra phần cổ chân cùng bàn chân.
Nơi cổ chân còn đeo một vòng ngọc.
Đây chính là Ngu Cơ, nguyên nguyên vẹn vẹn Ngu Cơ.
Hoàn hoàn mỹ mỹ Ngu Cơ.
Đệ nhất mỹ nhân thời đại Hán – Sở.
Ngu Cơ ngồi trên giường, nàng vẫn không thể đi ra khỏi căn phòng này, tất cả hoạt động của nàng đều có người hầu kẻ hạ, căn bản không cần lo nghĩ, cuộc sống tương đối nhàn nhã.
Đương nhiên Ngu Cơ hiện tại nàng tuyệt đối không sợ bị Thiên Đạo trả thù nhưng mà nàng lại sợ Hạng Vũ.
Hạng Vũ mà nàng gặp tuyệt không phải Bá Vương trong ký ức của nàng.
Nàng cảm nhận được Hạng Vũ đang trong quá trình dung hợp, dung hợp giữa nguyên bản Hạng Vũ cùng một tồn tại thần bí mà Ngu Cơ không thể gọi tên.
Từ khi nàng gặp Hạng Vũ, người này chưa từng nói với nàng một câu.
Hắn chỉ đến nhìn nàng một lần, thật sâu nhìn nàng sau đó rời đi để Ngu Cơ không biết làm gì mới phải.
Khoanh chân ngồi trên giường lớn, Ngu Cơ bỏ từng quả nho chín mọng vào miệng, một mặt lười biếng nhìn căn phòng xa hoa mà mình đã nhìn không biết bao nhiêu lần.
Trong lúc này, cánh cửa phòng mở ra.
Ngu Cơ theo thói quen liền nghĩ người hầu kẻ hạ bước vào bất quá khi thấy một lão nhân tiến tới đây, Ngu Cơ sắc mặt liền nhíu lại.
Không phải kẻ hầu người hạ, không phải là Bá Vương mà lại là một lão già.
Trên người lão già này căn bản không có ma khí.
Một lão già vì cái gì có thể xuất hiện ở đây?, nếu đây là một lão nhân bình thường, đánh chết Ngu Cơ cũng không tin.
Đối mặt với lão nhân đang lặng im nhìn mình, Ngu Cơ ánh mắt lóe lên.
Lão nhân này ánh mắt rất sắc cũng rất trần trụi.
Lão nhân một thân sống lưng thẳng tắp, khí thế tựa trời cao.
“Ngươi, là ai?”.
Ngu Cơ rốt cuộc cũng là người lên tiếng trước.

Lão nhân nhìn Ngu Cơ, chỉ khẽ cười.
“Đợi môt cánh hoa rơi
Đợi một đêm trăng tròn
Đợi một người quay về
Đợi một sợi trần duyên “.
Ngu Cơ lần này con mắt lập tức co rụt lại, vẻ mặt đầy kinh hoàng.
“Là ngươi?, ngươi còn chưa có chết?, ngươi... ngươi sao có thể chưa chết?”.
Lão nhân cười cười, nâng lên hai vai.
“Đây là thời đại của ta, sao ta có thể chết được?”.
Ngu Cơ có chút hít thở không thông, sau đó bất giác cười cười.
“Nước trong cuộc càng ngày càng sâu, vậy không biết ngươi lần này tìm ta có chuyện gì?, nói trước muốn mượn sức ta cũng được, giao tình của hai ta dù sao không cạn bất quá nhất định phải được hắn đồng ý nha”.
Ngu Cơ giọng nói lại trở về với chính nàng, mỗi câu nói đều mang theo vài phần mị ý.
Lão nhân đối với Ngu Cơ cười cười, nhưng rất nhanh ánh mắt liền sáng quắc nhìn nàng, căn bản không hề dài dòng.
“Đánh đi, nếu ngươi có tư cách chiến hòa với ta vậy liền có tư cách nhập cục, nếu không ngươi vẫn là cả đời ở đây thôi”.
Lão nhân nói xong da dẻ toàn thân nứt toác như lột xác vậy, hắn từ trong lớp da già nua chui ra ngoài, nửa khuôn mặt dưới che kín dưới lớp mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt sắc như có thể cắt gọt không gian.
Nhìn thấy lão nhân ‘lột xác’, Ngu Cơ không khỏi rùng mình.
Nàng đối với lời nói trước của lão nhân căn bản khinh thường để ý.
Đối phương còn sống đã làm nàng bất ngờ nhưng đối phương nghĩ mình là A Thanh sao?, nghĩ có thể đánh bại nàng?, cho dù nàng không còn đạo lực thì nàng vẫn tin tưởng ăn chắc đối phương.
Lúc này... thì lại có chút khác.
Năm đó nàng gặp qua đối phương, khi đó đối phương 35 tuổi.
Hiện nay một lần nữa gặp đối phương, đối phương vẫn mang theo dung mạo 35 tuổi.
“Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công?”.
Ngu Cơ có chút khó tin mà nói ra.
Nam nhân đương nhiên cũng không có gì nên che dấu, thản nhiên gật đầu.
“Chính xác là nó, vì Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, ta liền nợ ân tình của Tiêu Dao Phái”.
“Năm đó Vô Nhai Tử bị đẩy xuống núi, là ta cứu hắn một mạng”.
“Năm đó con bé họ Vu tẩu hỏa nhập ma, là ta cứu nàng một mạng”.
“Ít ngày trước, con bé họ Lý trọng thương sắp chết, là ta cứu nàng một mạng”.

“Ta đã trả hết nợ với Tiêu Dao Phái”.
Ngu Cơ đứng lên, nàng đương nhiên đã không bị phong ấn chỉ là nàng cũng không muốn rời đi nơi này hoặc nói không dám rời đi, dù sao nàng không tin mình sẽ thoát khỏi tay Hạng Vũ được.
Mái tóc bắt đầu tung bay, Ngu Cơ cả người lơ lửng giữa không trung.
“Muốn luyện Bát Hoang Lục Hợp yêu cầu Bất Lão Tuyền Thủy, ngươi kiếm đâu ra thứ này?”.
Thản nhiên bước ra một bước, thần kỳ cũng là đạp không mà đứng, nam tử ung dung trả lời.
“Là A Thanh cho ta “.
“Năm xưa A Thanh thất thế, trọng thương sắp chết, là ta cứu nàng một mạng”.
“Năm xưa A Thanh thương nặng vẫn muốn phong ấn Phật Sơn, là ta giúp nàng một tay”.
“Năm xưa A Thanh muốn mang một người rời đi, là ta trợ nàng bảo hộ hắn”.
“Một giọt Bất Lão Tuyền Thủy đổi lấy 3 lần ra tay, ta sau này không nợ gì nàng”.
Ngu Cơ rốt cuộc không hỏi nữa, nàng biết kẻ trước mặt.
Kẻ trước mặt nợ ân tình của rất nhiều người nhưng mỗi lần hắn nợ ân tình của ai là một lần hắn mạnh lên, là một lần hắn càng thêm cường đại.
Tây Thi không rõ A Thanh đánh giá cao thủ trong thiên hạ thế nào nhưng trong mắt nàng, đây là nam nhân mạnh nhất thiên hạ, là ngũ đế mạnh nhất trong thời đại của hắn.
Cho dù toàn bộ đế vị tập trung, cho dù toàn bộ đế vị cùng xuất phát điểm như nhau, nàng vẫn tự tin đặt vào kẻ này.
A Thanh tin tưởng Trương Tam Phong, nàng tin vào sự sáng tạo của Trương Tam Phong.
Tây Thi lại tin tưởng kẻ trước mặt, nàng tin vào sự chấp nhất của hắn.
Đế vị cao thủ mạnh nhất trong lòng Tây Thi, hắn gọi Độc Cô Cầu Bại.
....
P/S: Cao thủ tác thích nhất trong Kim Dung chính thức lên sàn.

Quyển 2 Chương 268
Truyền Kỳ Độc Cô (1)

Độc Cô Cầu Bại làm người cực kỳ chấp nhất, chấp nhất đến đáng sợ.
Vì chấp nhất mà Độc Cô Cầu Bại mới có thể một đời đi đến đỉnh cao, trở thành Độc Cô Cầu Bại.
Tên thật của Độc Cô Cầu Bại là gì?, chỉ cần hắn không nhắc tới thì thiên hạ này sẽ không ai biết, chỉ biết khi mà danh hiệu Độc Cô Cầu Bại vang lên, trải qua bao nhiêu năm tháng... Độc Cô vẫn cứ luôn Cầu Bại.
Tại trong nguyên tác, Độc Cô Cầu Bại một đời không đối thủ chết già nơi thâm sơn cùng bạn Điêu, chết trong cô độc cùng tịch mịch.
Tại thế giới này, Độc Cô Cầu Bại không đơn côi.
Năm đó Hoàng Thường danh chấn thiên hạ cũng trở thành công địch của thiên hạ, Hoàng Thường liền ở ẩn 40 năm cũng chính tại mật động nơi Đông Hoàng Lăng.
Cùng thời điểm đó, Độc Cô Cầu Bại 15 tuổi.
Độc Cô Cầu Bại trời sinh yếu ớt, trời sinh không thể tụ tập nội lực, kinh mạch Độc Cô Cầu Bại có tổn thương.
Độc Cô Cầu Bại không thể luyện võ kỹ, bất kể về mặt nào của thân thể hắn đều quá yếu, ngoại công sẽ không luyện được, nội công lại càng không, khởi điểm của Độc Cô Cầu Bại căn bản chính là phế nhân, tại cái thời đại này, nam nhân không có võ nghệ mà cũng chẳng có sức khỏe khác gì phế nhân?.
Một phế nhân lấy cái gì vấn đỉnh thiên hạ?, lấy cái gì đạt đến đế vị?.
Độc Cô Cầu Bại lên được đế vị chính vì hắn chấp nhất.
Hắn cảm thấy thân thể không được, hắn cảm thấy không tur a nội lực, hắn liền chọn kiếm đạo.
Người ta nói, cần cù bù thông minh nhưng mà Độc Cô Cầu Bại thực sự chưa từng cần cù.
Hắn sử kiếm rất khác người, kiếm của Độc Cô Cầu Bại là lý thuyết kiếm chứ không phải thực hành kiếm.
Năm đó hắn một người một thanh cương kiếm.
Kiếm rất nặng, hắn đương nhiên có thể nâng kiếm nhưng mà hắn không thể sử dụng kiếm mà đâm mà chém, sử chưa đến 30 chiêu kiếm cổ tay của hắn đều không chịu được, vì vậy Độc Cô Cầu Bại chấp nhất với 30 chiêu.
Hắn đặt ra mục tiêu, trong 30 chiêu kiếm liền hạ được đối thủ nhưng mà làm sao để hạ người khác trong 30 chiêu kiếm?.
Kiếm pháp cao siêu?, Độc Cô Cầu Bại không có.

Ân sư truyền thụ?, xin lỗi Độc Cô Cầu Bại không có ân sư.
Cơ duyên nhặt đường kiếm điển?, Độc Cô Cầu Bại còn chưa may mắn như vậy.
Thế là hắn quyết tâm, sáng tạo ra lý thuyết của riêng mình.
Kiếm đâm ngang, kiếm bổ dọc đã cũ rồi, kiếm của Độc Cô Cầu Bại muốn là muốn đánh vào điểm yếu nhất của đối thủ.
Sau đó Độc Cô Cầu Bại không luyện một chiêu một thức kiếm kỹ, hắn chỉ đi khắp nơi, đi nhiều nhìn nhiều, nhìn tận võ kỹ thiên hạ, võ giả chiến đấu dù xấu dù tốt, hắn đều nhìn trong mắt.
Độc Cô Cầu Bại tự mình chiến đấu với thứ võ đạo mà hắn nhìn ra, hắn tự sáng tạo cho mình một đối thủ nơi tâm khảm.
Năm 18 tuổi, Độc Cô Cầu Bại lần đầu rút kiếm, lần đầu đả bại một đối thủ.
Đối thủ không mạnh, hắn cũng không nhớ tên, số chiêu kiếm hắn dùng vèn vẹn 29 chiêu.
Độc Cô Cầu Bại lại cảm thấy cho dù lý thuyết thế nào cũng là lý thuyết, đối thủ sẽ không theo lý thuyết ra chiêu, đối thủ sẽ phải biến chiêu vì vậy Độc Cô Cầu Bại lại cầm cương kiếm của mình lên, lại đi tiếp.
Hắn muốn mang ‘biến hóa’ vào trong kiếm thuật của mình, lý thuyết kiếm chỉ cần có thể biến hóa tự nhiên, tất thành thực hành kiếm.
Độc Cô Cầu Bại trong vòng ba năm, cũng chỉ học trụ cột kiếm đạo, hắn thỉnh thoảng ra ngoài diệt trừ ác tặc xung quanh kiếm chút tiền bạc sau đó dùng tiền bạc kiếm được, mở một võ đài.
Võ đài quy củ rất đơn giản, Độc Cô Cầu Bại không quản tất cả, hắn chỉ ngồi xem chiêu.
Bất kể là ai, yếu cũng được mà mạnh cũng được, đều có thể lên võ đài.
Hai năm sau, năm 20 tuổi, Độc Cô Cầu Bại lại cầm lên cương kiếm rời đi.
Năm 20 tuổi, kiếm pháp của hắn sơ thành, hắn trải qua rèn luyện, cơ thể cũng không còn yếu như trước nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, chỉ nói về thân thể hắn yếu hơn cả tam lưu cao thủ thời ấy nhiều.
Để bù trừ cho điểm yếu thân thể, Độc Cô Cầu Bại lại nghĩ đến thanh cương kiếm của mình.
Cương Mãnh Lợi Hại.
Đây chính là Cương Kiếm.
Độc Cô Cầu Bại không thể sử dụng Cương Kiếm quá lâu vì vậy chiêu chiêu đều là sát chiêu, chiêu chiêu liền hướng về điểm yếu trong võ học đối phương mà phá.
Trong cùng thế hệ khi đó, danh tiếng của Độc Cô Cầu Bại càng ngày càng lớn, thiên tài trong thiên hạ khi đó không ai đỡ được kiếm thế của hắn, kiếm thế cực cường.
Độc Cô Cầu Bại lúc đó bỏ hết tất cả kiếm chiêu hoa mỹ, cũng mặc kệ kiếm ý có

bao nhiêu lợi hại, hắn chỉ dùng cương kiếm, chỉ hướng chỗ yếu của đối phương mà công kích, hướng chỗ sơ hở của đối phương mà phá.
Hắn bỏ mặc tất cả, chỉ dựa vào tấn công.
"Cương mãnh lợi hại, cứng mấy cũng xuyên,
Thời trẻ dùng để tranh đấu với quần hùng"
Năm 23 tuổi, Độc Cô Cầu Bại lại có thuế biến trong kiếm đạo.
Hắn là người phương Nam.
Phương Nam Kinh Thương, Phương Bắc Luyện Võ.
Võ phong phương Bắc mạnh hơn phương Nam nhiều, vì vậy Độc Cô Cầu Bại đi đến phương Bắc.
Trên đường đi qua một vùng rừng núi, Độc Cô Cầu Bại nhìn thấy một vị cao thủ Minh Giáo.
Minh Giáo Trung Nguyên vào thời kỳ đó thảm không thể tả, bị Hoàng Thường nhỏ suýt bật cả gốc, từ một siêu cường thế lực bị hạ xuống chỉ còn tam lưu thế lực lại thêm vô số cao thủ trước vốn có quan hệ tốt với Minh Giáo trong trận chiến với Hoàng Thường thảm thương vô số, những người còn sống lại ráo riết đi tìm Hoàng Thường.
Đám người này sau khi không tìm được Hoàng Thường, sau khi khai đao với gia đình Hoàng Thường liền cảm thấy... hụt hẫng.
Thân nhân của bọn họ là người trong Minh Giáo, đương nhiên đã chết trong tay Hoàng Thường.
Rất nhiều huynh đệ cũng chết trong tay Hoàng Thường, còn chưa kể bọn họ bị triều đình vây sát, ám sát mệnh quan triều đình lại còn trực tiếp đồ môn mệnh quan triều đình, nghĩ triều đình là cái gì?.
Thế là một trận tinh phong huyết vũ giữa triều đình cùng nhân sĩ võ lâm xuất hiện, tất nhiên đầu đuôi câu truyện sẽ phải bắt nguồi từ Minh Giáo.
Gần 7 năm qua đi, cuộc chiến giữ võ lâm nhân sĩ cùng triều đình mới dần dần hạ nhiệt nhưng mà Minh Giáo cũng trở thành cái gai trong mắt của rất nhiều người, có rất nhiều cao thủ võ lâm vốn không liên quan cũng bị cuốn vào trận chiến với triều đình.
Bọn họ đương nhiên không thể tìm hoàng đế lý luận, liền đến hành hạ Minh Giáo.
Minh Giáo trải qua 7 năm dưỡng thương, mởi thở được một ngụm nhọc khí thì lại bị người suýt nữa nhổ bật gốc, cao thủ chạy tán loạn.
Lần này Độc Cô Cầu Bại vừa vặn nhìn thấy một vị cao thủ Minh Giáo.
Đương nhiên Độc Cô Cầu Bại không có ý hiện thân, không có ý cuốn vào giao tranh chỉ là cơ duyên xảo hợp, tên cao thủ này lại học được Càn Khôn Đại Na Di.
Cho dù chỉ là tầng 1 của Càn Khôn Đại Na Di.

Cao thủ vô danh của Minh Giáo vẫn là chết, chết rất thảm có điều xác chết của hắn được chôn cất tương đối tử tế, người chôn cát hắn chính là Độc Cô Cầu Bại.
Độc Cô Cầu Bại từ Càn Khôn Đại Na Di nhìn ra cái gì là lấy nhu thắng cương, cái gì là tứ lạng bạt thiên cân.
Đương nhiên Độc Cô Cầu Bại rất cá tính, rất chấp nhất, chấp nhất với kiếm đạo, chấp nhất với hai chữ vô địch.
Hắn không cải biến kiếm đạo của mình trở thành lấy nhu thắng cương, tứ lạng bạt thiên cân... hắn cảm thấy mấy thứ này không hợp với con đường của hắn.
Mơ ước của Đôc Cô chính là lấy kiếm phá chưởng, lấy kiếm pháp phá toàn bộ võ kỹ trong thế gian, để cho người trong thế gian biết cho dù hắn không có nội công, hắn cũng có thể phá sạch nội công trong thiên hạ.
Rốt cuộc ở năm 23 tuổi, Độc Cô Cầu Bại buông xuống Cương Kiếm, hắn dùng Nhuyễn Kiếm.
Độc Cô tự hỏi, cương kiếm là cương, nếu gặp lấy nhu chế cương thì sao?.
Hắn liền chuyển thành nhuyễn kiếm, lấy nhu chế cương, lấy xảo chế nhu, lấy khinh chế tĩnh.
Kiếm pháp của Độc Cô Cầu Bại vẫn không có chiêu thức nhưng kiếm kỹ lại biến nhanh, biến thành tinh xảo, thường thường đối phương chưa kịp ra chiêu, kiếm của Độc Cô đã đến, hoặc là trực tiếp đánh vào điểm yếu hại của đối phương hoặc là trực tiếp bắt đối phương thu tay mà biến chiêu.
Đây mới là đạo lý mà Độc Cô Cầu Bại hướng đến.
Năm 25 tuổi, kiếm pháp của Độc Cô Cầu Bại gói gọn trong 4 chữ ‘Tiên Phát Chế Nhân ‘.
Nếu như Lấy Tĩnh Chế Động là đợi đối phương ra chiêu rồi chế ngự đối phương vậy Tiên Phát Chế Nhân là khi đối phương chưa ra chiêu liền chế ngự đối phương.
Năm 30 tuổi, Độc Cô Cầu Bại dùng nhuyễn kiếm, đả thương nghĩa sĩ, liền thả kiếm xuống vực, từ nay về sau không còn nhuyễn kiếm.
"Tử Vi nhuyễn kiếm, dùng trước ba mươi tuổi
Lỡ tay đả thương nghĩa sĩ, bèn vứt xuống vực sâu"
Có một việc phải hỏi, nghĩa sĩ mà Độc Cô Cầu Bại đả thương là ai?.
Là ai trong thế giới này được Độc Cô Cầu Bại coi là nghĩa sĩ? đến mức hắn buông đi tử vi nhuyễn kiếm của bản thân?.
Năm Độc Cô Cầu Bại 30 tuổi tức là sau sự kiện Hoàng Thường 15 năm.
Võ lâm khi trước tổn thương nguyên khí, vô số cao thủ chết trận lúc này cũng đã bắt đầu hồi phục nguyên khí, bắt đầu có dấu hiệu trở về thời kỳ đỉnh cao.
Độc Cô Cầu Bại không nhớ rõ năm nào tháng nào hắn được người đời gọi là Độc Cô Cầu Bại,
Độc Cô ở đây là Cô Độc, từ trước đến nay hắn chỉ một mình bước, một người

một kiếm, chưa từng có người thứ hai đi cạnh hắn.
Cầu Bại ở đây chính là một loại khinh thường, một loại bễ nghễ thiên hạ.
Ta là Độc Cầu Cầu Bại, ta chỉ có một người.
Từ khi xuất đạo đến nay, trăm chiến trăm thắng, chưa một lần bại, chưa một lần thế hòa, chưa một lần hạ phong, cao thủ trong thiên hạ có bao nhiêu?, cao thủ trong thiên hạ còn bao nhiêu?, ai có thể cho Độc Cô một lần bại?.
Lại nói đến nghĩa sĩ, năm đó Độc Cô Cầu Bại dùng nhuyễn kiếm đúng là đả thương nghĩa sĩ, hắn đả thương một đầu Thần Điêu.
Hắn đi qua Tuyết Sơn, bị Thần Điêu ngăn cản, bị Thần Điêu công kích rất lăng lệ, hắn liền lấy nhuyễn kiếm hạ sát Thần Điêu.
Sau đó Độc Cô Cầu Bại lại tìm thấy một tổ Điêu lớn nơi Đại Tuyết Sơn.
Ở đó có một con Điêu nhỏ đang co người lại, yếu ớt vô cùng.
Xung quanh tổ điêu có rất nhiều người chết.
Độc Cô Cầu Bại rốt cuộc cũng hiểu một số việc.
Con Thần Điêu mà Độc Cô gặp phải là một con cái, nó đang liều mình bảo vệ con nhỏ.
Hoàng Đế không biết vì cái gì, lại nằm một giấc mơ, giấc mơ cưỡi Thần Điêu bay lượn như tiên nhân.
Biết Tuyết Sơn có một đầu Thần Điêu, không biết bao nhiêu người muốn ra tay, muốn lấy Thần Điêu làm lễ vật dâng tặng hoàng đế.
Đương nhiên Thần Điêu trưởng thành không thể thuần hóa, đám người lên núi không ngờ lại phát hiện Thần Điêu có con, phát hiện Thần Điêu đang ấp trứng.
Nô hóa một con Thần Điêu còn nhỏ, dễ dàng hơn rất nhiều một đầu Thần Điêu trưởng thành.
Khi mà trứng nở, cũng là lúc nhân sĩ võ lâm tiến tới, muốn sát Thần Điêu, nào ngờ Thần Điêu quá mạnh mẽ, kẻ chết người thương mà bỏ chạy.
Thần Điêu mang theo thương thế, chính nó cũng không chịu được bao lâu thì lại gặp Độc Cô Cầu Bại, nó tưởng Độc Cô Cầu Bại muốn bắt con nhỏ vì vậy liều chết mà chiến, đánh đến hơi thở cuối cùng, sau đó chết trong tay Độc Cô.
Giây phút Độc Cô Cầu Bại tìm thấy điêu non cũng là lúc nó mở mắt ra nhìn hắn.
Từ đó Độc Cô không còn Cô Độc, bên người Độc Cô có thêm một đầu tiểu điêu.
......
P/S: Trước có làm một cái ngoại truyện cho Trương Tam Phong, lần này liền viết về Độc Cô Cầu Bại

Quyển 2 Chương 269
Truyền Kỳ Độc Cô (2)

Độc Cô Cầu Bại năm đó ở Tuyết Sơn lại là một lần cơ duyên của hắn.
Độc Cô Cầu Bại nhìn thấy vết tích mà Thần Điêu mẹ gây ra.
Thần Điêu rất mạnh, lấy lực phá pháp, một cánh của nó đập tới trực tiếp đánh chết kẻ thù ngay lập tức, lục phủ ngũ tạng toàn bộ dập nát, chết không thể chết hơn.
Độc Cô Cầu Bại lập tức nghĩ tới, kiếm pháp tại sao cứ phải chú trọng nhanh?, chú trọng tinh xảo?.
Kiếm pháp tại sao cứ phải chú trọng kiếm chiêu?, tại sao phải chú trọng kiếm ý?.
Mục đích cuối cùng của kiếm pháp là gì?.
Kiếm là quân tử kiếm, là thứ mà quân tử thích mang theo nhất.
Kiếm cũng là sát nhân kiếm, là thứ mà giới giang hồ thích sử dụng nhất.
Kiếm nhẹ mà tinh xảo, kiếm nhanh mà hiểm độc, kiếm có thể tùy tâm sở dục.
Chỉ là Độc Cô Cầu Bại cảm thấy kiếm như vậy quá đơn điệu.
Độc Cô Cầu Bại muốn là muốn kiếm của mình, thanh kiếm mạnh nhất thế gian, thanh kiếm không giống ai.
Nhìn lại đôi tay của mình, cũng như hồi trẻ sử dụng Cương Kiếm, Độc Cô Cầu Bại cũng biết bản thân còn rất xa mới đạt được lực lớn như của Thần Điêu.
Độc Cô Cầu Bại chưa bao giờ có hứng thú luyện thể, cho dù thân thể của hắn mạnh hơn lúc trước rất rất nhiều nhưng mà hắn vẫn không có hứng thú với bất cứ môn luyện thể công pháp nào.
Đứng lặng ở Tuyết Sơn, Độc Cô Cầu Bại hiện nay muốn làm hai việc.
Thứ nhất lấy lực phá chiêu, nhất kiếm xuất ra thế không thể đỡ.
Thứ hai Độc Cô Cầu Bại muốn tăng cường lực lượng của bản thân.
Rốt cuộc Độc Cô Cầu Bại lại đi, chỉ khác lần này bên cạnh hắn có một đầu tiểu Điêu.
Độc Cô Cầu Bại những năm tháng qua thu được một khối huyền thiết, tại thời đại của hắn huyền thiết căn bản rất khó đúc thành kiếm, Độc Cô Cầu Bại liền trực tiếp bỏ tiền, đúc ra kiếm phối, chỉ sử dụng kiếm phôi.
Từ đó Huyền Thiết Trọng Kiếm ra đời.
Từ đó Độc Cô Cầu Bại lưng đeo Huyền Thiết Trọng Kiếm, đi đến vùng duyên hải, luyện kiếm dưới biển.
Một mực biến mất khỏi giang hồ 5 năm, Độc Cô Cầu Bại rốt cuộc cũng bước vào cảnh giới mới của chính mình.
Tại thế giới này, năm Độc Cô Cầu Bại 35 tuổi, khi từ vùng duyên hải quay về

Trung Nguyên, Độc Cô Cầu Bại gặp một người.
Lại phải nói về tuổi tác tại thế giới này, Thiên Sơn Đồng Lão hiện nay mới gần 90 tuổi còn thế hệ Tứ Bá như Hoàng Dược Sư năm nay cũng ngoài 40 tức là Thiên Sơn Đồng Lão vượt qua thế hệ Tứ Bá gần 50 năm.
Sư phụ của Thiên Sơn Đồng Lão tức Tiêu Dao Tử không rõ chết năm bao nhiêu nhưng ông chắc chắn phải xuất hiện trên giang hồ trước thời đại Tứ Bá khoảng từ 60-70 năm.
Khoảng thời gian này, Tiêu Dao Tử có thể coi là cùng thời đại với Độc Cô Cầu Bại.
Từ Duyên Hải mượn thuyền đi đến Trung Nguyên, trên thuyề Độc Cô Cầu Bại đúng là đã gặp Tiêu Dao Tử.
Độc Cô Cầu Bại năm đó 35 tuổi, Tiêu Dao Tử thì mới 27. bên cạnh Tiêu Dao Tử còn một tiểu bé gái hơn 5 tuổi.
Hai người chênh lệch nhau 8 tuổi.
Ở trên thuyền khi đó, Độc Cô Cầu Bại cùng Tiêu Dao Tử nhận thức, một người đã biến mất khỏi giang hồ 5 năm, một người lại là vì tinh tú sáng nhất trên giang hồ trong 5 năm trở lại đây, hai người có thể không quyết đấu sao?.
Trận quyết đấu giữa hai người không có ai có thể nhìn thấy, cho dù Đồng Mỗ cũng không được, dù sao Đồng Mỗ khi đó quá nhỏ, chỉ có thể ở lại nhà thuyền mà đợi sư phụ cùng ‘thần bí đối thủ’ quyết chiến.
Trận chiến này không ai chứng kiến, bất kể là Độc Cô Cầu Bại hay Tiêu Dao Tử đều không nhắc đến thắng bại, kết quả trận chiến này trừ hai người bọn họ ra, không ai biết.
......
Tiêu Dao Tử một thân bạch y, không nhiễm bụi trần, tay cầm một vò rượu ngon, nhìn nhìn Độc Cô Cầu Bại.
“Độc Cô huynh, điểm dừng chân cuối cùng trong nhân sinh của ngươi là gì?”.
Độc Cô Cầu Bại một thân tử y, mái tóc màu đen xõa ra sau, chống huyền thiết kiếm xuống đất, lưng dựa huyền thiết kiếm, ngửa cổ uống một hớp rượu dài, Độc Cô thản nhiên đáp.
“Vô địch thiên hạ”.
Tiêu Dao Tử nghe vậy chỉ cười, cũng uống một hớp rượu.
“Vô địch thiên hạ sao?, ngươi hiện nay chẳng nhẽ chưa vô địch? “.
Đôc Cô Cầu Bại nhìn thật kỹ Tiêu Dao Tử.
Tiêu Dao Tử người này thực sự xứng với hai chữ Tiêu Dao, kẻ này không giống con người.
Miệng lúc nào cũng cười, ánh mắt như tinh tú, nhìn vào Tiêu Dao Tử không bám lấy một tia bụi trần, tiêu dao tựa gió, nhàn nhã tựa mây.
Độc Cô Cầu Bại không đáp lời Tiêu Dao Tử mà lại hỏi ngược lại.

“Vậy nhân sinh của ngươi, điểm cuối là gì?”.
Tiêu Dao Tử vươn vai một cái đứng lên, vẻ mặt đầy hào hứng, ánh mắt ngập tràn tự tin mà đáp.
“Trường sinh bất tử”.
Nghe thấy mong ước của đối phương, Độc Cô Cầu Bại không khỏi cười lớn.
“Trường sinh bất tử?, ước mơ của ngươi cũng quá xa vời đi, ngươi nghĩ mình là thần tiên? “.
Tiêu Dao Tử nghe vậy chỉ đáp.
“Không thử sao biết không thể?, dù sao ta mục tiêu cũng chính là trở thành thần tiên “.
Độc Cô Cầu Bại đưa tay ra, nắm lấy chuôi Huyền Thiết Kiếm, dùng một tay nâng Huyền Thiết Kiếm lên, lại đặt vào sau lưng.
“Vậy ta cũng hy vọng ngươi có thể trở thành thần tiên”.
“Đợi sau này khi ta vô địch, ta liền lấy máu tiên nhân tế kiếm”.
Tiêu Dao Tử sắc mặt không hề biến đổi, chỉ cười lớn.
“Được được, đợi sau này ngươi vô địch thiên hạ, còn ta trở thành thần tiên trường sinh bất tử, chúng ta lại đánh “.
“Lần này ta tìm được một nơi rất thú vị, nghe đồn có dấu tích của tiên nhân, có dấu tích trường sinh bất tử, nếu nơi này là thật ta không trừng có thể thật sự trở thành thần tiên, tiêu dao một thế, ta chỉ sợ hoàn thành mục tiêu trước Độc Cô huynh “.
Độc Cô Cầu Bại không đáp, một tay nắm chặt Huyền Thiết Trọng Kiếm, ánh mắt hướng về thiên không.
“Bằng vào thanh kiếm này, toàn bộ thiên hạ, ai có thể làm đối thủ của ta? “.
“Thiên hạ có vài kẻ ta chưa đánh bại được, lần này về trung nguyên diệt sạch đám bất tử đó, yên tâm rất nhanh ta liền vô địch thiên hạ, khi đó chỉ sợ ngươi còn chưa thành thần tiên “.
Tiêu Dao Tử cùng Độc Cô Cầu Bại đều cười, hai người riêng phần mình uống nốt hớp rượu sau đó đều quay người rời đi, cũng không nói với nhau câu nào.
Năm 35 tuổi Độc Cô Cầu Bại gặp Tiêu Dao Tử năm 28 tuổi.
Từ đó về sau, hai người không có cơ hội tái kiến, chưa từng gặp lại, cũng chưa từng lại quyết đấu qua.
......
Quả như lời Độc Cô Cầu Bại nói, Độc Cô thật sự vô địch.
Kiếm xông Thiếu Lâm, toàn bộ Thiếu Lâm từ trên xuống dưới không ai cản được.
Kiếm xông Minh Giáo, tổng đàn Minh Giáo Trung Nguyên không người là địch.
Kiếm hướng Cái Bang, Cái Bang Đả Cẩu Trận Pháp không chịu nổi một kích.
Bất kể môn phái nào, bất kể chưởng môn nào, bất kể tiền bối nào... đều chỉ có

thể ngưỡng vọng mà nhìn, đều chỉ có thể nhường đường cho hắn.
Độc Cô Cầu Bại, uy chấn Trung Nguyên.
Vô địch toàn bộ trung nguyên, Độc Cô Cầu Bại đi ra vực ngoại, hắn muốn tận mắt nhìn dị vực võ công.
Năm 36 tuổi, Độc Cô Cầu Bại đặt chân đến Ba Tư, khiêu chiến tổng đàn Minh Giáo.
Trận chiến không công bố kết quả nhưng chỉ thấy Độc Cô Cầu Bại lông tóc không thương, rời khỏi Minh Giáo tổng đàn, Minh Giáo cũng phong giáo 20 năm, suốt 20 năm không cử người xuống Trung Nguyên.
Năm 37 tuổi, Độc Cô Cầu Bại đặt chân đến Phù Tang, đánh khắp Phù Tang không địch thủ, không một ai chịu được 10 kiếm của hắn, Huyền Thiết Kiếm trong tay Độc Cô Cầu Bại căn bản không ai địch nổi.
Năm 38 tuổi, Độc Cô Cầu Bại đăng đỉnh võ lâm, vô địch thiên hạ nhưng mà Độc Cô Cầu Bại trong người vẫn không tu ra một tia nội lực.
Hắn cho toàn bộ thiên hạ thấy, không cần nội lực, Độc Cô Cầu Bại hắn vẫn vô địch thiên hạ.
Cùng năm đó, Độc Cô Cầu Bại lại một lần thuế biến, hắn gặp Đại Lý Khai Quốc Hoàng Đế - Đoàn Tư Bình.
Đoàn Tư Bình năm đó 40 tuổi, hơn Độc Cô Cầu Bại 3 tuổi.
Đoàn Tư Bình thân là hoàng đế một quốc gia, hơn nữa Đại Lý là tiểu quốc, Độc Cô Cầu Bại chỉ như một người lữ hành đi qua nơi đây, hắn chưa từng để ý Đoàn Tư Bình cũng như Đoàn Tư Bình chưa từng để ý Độc Cô Cầu Bại.
Cơ duyên xảo hợp, cả Đoàn Tư Bình cùng Độc Cô Cầu Bại vẫn gặp mặt nhau.
Hai người đều được mời tới Hiệp Khách Đảo.
Tất nhiên bằng vào thiên tư của hai người, khinh thường cái gọi là tiên võ.
Bọn họ không tin thế gian có tiên nhân, cho dù là có hai người cũng dám giết chết tiên nhân.
Đây cũng là lần đầu tiên, Tây Thi nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại cùng Đoàn Tư Bình.
Đây cũng là hình thái đầu tiên của Hiệp Khách Đảo, của Thưởng Thiện Phạt Ác Lệnh.
Tây Thi mất rất nhiều thời gian, đào tạo ra 20 Thưởng Thiện Phạt Ác Sứ, kết quả một lần đến Đại Lý, Đoàn Tư Bình cùng Độc Cô Cầu Bại giết sạch 20 Thưởng Thiện Phạt Ác sư, thế gian từ đó không còn Tưởng Thiện Phạt Ác Lệnh, Tây Thi trực tiếp phải rời kế hoạch của mình lại ròng rã 20 năm.
Trong trận chiến này, cả Đoàn Tư Bình cùng Độc Cô Cầu Bại đều kinh ngạc về đối phương.
Một người là khai quốc hoàng đế, tính cách đương nhiên cực kỳ bá đạo.
Một người là Độc Cô Cầu Bại, vô địch nhân gian, sự kiêu ngạo không cần nói

cũng biết.
Hai người ở cạnh nhau nhất định phải đối đầu với nhau nhưng mà một trận chiến lại cho hai người cảm nhận rất lớn.
Với Đoàn Tư Bình, ông nghĩ đến biến Nhất Dương Chỉ của Đoàn Thị thành cấp độ cao hơn, lấy kiếm khí nhập chỉ pháp...
Với Độc Cô Cầu Bại, Độc Cô Cầu Bại không ngờ lại cảm thấy trọng kiếm thật vướng víu, tại sao không dùng kiếm khí, dùng kiếm ý thay cho nội công?, dùng chính uy lực kiếm ý thay cho trọng kiếm.
Kết quả, một người sáng tạo ra Lục Mạch Thần Kiếm.
Một người sáng tạo ra Kiếm Vực.
Năm 38 tuổi, Độc Cô Cầu Bại tìm một hang động hoang vu mà ngộ kiếm, từ bỏ Huyền Thiết Kiếm.
Năm 41 tuổi, Đoàn Tư Bình bế quan không ra, truyền ngôi cho đời sau, tự mình bắt đầu sơ nghiệm nâng cấp Nhất Dương chỉ.
Năm 45 tuổi, kiếm vực của Độc Cô Cầu Bại thành đáng tiếc Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Tư Bình lại chưa thành, Độc Cô Cầu Bại có chút nuối tiếc nhưng cũng biết... chỉ cần Lục Mạch chưa thành, Đoàn Tư Bình không thể đánh bại mình, hai người quyết đấu gần như chắc chắn Đoàn Tư Bình thảm bại, vì vậy Độc Cô Cầu Bại rời khỏi Đại Lý, trở về Trung Nguyên.
Ở năm 35 tuổi, Độc Cô Cầu Bại đã vô địch, năm 45 tuổi hắn càng mạnh đến rối tinh rối mù nhưng mà thật sự không có người cho hắn thử kiếm, hắn bắt đầu hiểu thế nào là tịch mịch.
Độc Cô Cầu Bại ban đầu là muốn tìm Tiêu Dao Tử, theo Độc Cô Cầu Bại xem ra chỉ có tiểu tử năm xưa mói có tư cách thử Kiếm Vực, nào ngờ Tiêu Dao Tử từ lần bước ra hải ngoại chưa từng quay về Trung Nguyên, mất tăm mất tích.
Độc Cô Cầu Bại lại nghĩ đến Đoàn Tư Bình nhưng mà cũng chỉ có thể thở dài.
Không phải thiên tư của Đoàn Tư Bình không được chỉ là hắn muốn nâng Nhất Dương Chỉ thành Lục Mạch Thần Kiếm là quá khó khăn, con đường Đoàn Tư Bình đã vẽ ra sẵn, hắn thật sự đi đúng đường nhưng mà từ một mạch hóa thành sáu mạch, sao có thể hoàn thành trong thời gian ngắn?.
Độc Cô Cầu Bại rốt cuộc cùng chim Điêu đi ở ẩn.
Trong quá trình ở ẩn, Độc Cô Cầu Bại viết sách.
Một đời trải qua ngàn trận chiến, không một lần bại.
Độc Cô Cầu Bại muốn viết lại kiếm pháp của mình, thứ kiếm pháp không cần nội lực.
Thứ kiếm pháp vượt qua nhân thế, kiếm pháp phá giải mọi loại võ công, mọi loại chiêu thức trong thiên hạ.
Quyển sách tựa đề - Độc Cô Cửu Kiếm.
Dòng đầu tiên, liền viết:

“Phàm Là Võ Công Trong Thiên Hạ Luôn Luôn Có Sơ Hở, Chỉ Cần Là Võ Công Có Sơ Hở Liền Bại Bởi độc Cô Cửu Kiếm”.
Tích lũy cả đời, Độc Cô Cầu Bại đều dồn hết vào quyển sách này.
Viết xong Độc Cô Cửu KIếm, Độc Cô Cầu Bại mất 5 năm.
Năm 50 tuổi, Độc Cô Cầu Bại lại càng so với năm 45 tuổi mạnh hơn.
Hắn không tu luyện nội lực nhưng kiếm khí vô cùng vô tận, lấy kiếm khí thay thế nội lực, so đấu nội lực đơn thuần không có bất cứ ai có tư cách thắng nổi hắn.
Nội lực gặp phải kiếm khí, đều sẽ bị xé rách, bị thảm sát, bị xuyên qua.
Từ năm 45 tuổi sáng tạo ra Kiếm Vực, Độc Cô Cầu Bại thậm chí còn chưa được sử dụng Kiếm Vực một lần nào.
Sau khi hoàn thành Độc Cô Cửu Kiếm, Độc Cô Cầu Bại lại muốn đến Đại Lý, muốn nhìn Đoàn Tư Bình.
Thiên hạ ngoại trừ Đoàn Tư Bình hắn thực sự nghĩ không ra ai có thể có tư cách làm đối thủ của hắn.
Một đường bay về phương nam, Độc Cô Cầu Bại có chút hoài niệm liền dừng lại chốn xưa.
Độc Cô Cầu Bại là người nước Yên, là hoàng tộc Yên Quốc... đúng ra hắn là một cái hoàng tử mất nước hơn nữa dòng họ của Độc Cô Cầu Bại đã rất lâu không còn được nhắc đến, hắn họ Mộ Dung.
Quay về chốn xưa, Độc Cô Cầu Bại nhìn thấy một tiểu tử... một hậu bối, hắn gọi Mộ Dung Long Thành.
Độc Cô Cầu Bại không nhận ra Mộ Dung Long Thành nhưng mà Độc Cô Cầu Bại cũng chỉ cần biết kẻ này giống như mình, là hoàng tộc mất nước, là người họ kép Mộ Dung.
Mộ Dung Long Thành năm đó mới 25 tuổi hơn nữa mấy năm trước, Mộ Dung Long Thành đi qua Ba Tư, đi qua tổng đàn Minh Giáo, cũng giống như tiền bối của mình, Mộ Dung Long Thành nhìn thấy Càn Khôn Đại Na Di, sau đó liền có đốn ngộ.
Trở về Trung Nguyên, một mực ở ẩn không ra, rốt cuộc sáng tạo Càn Khôn Đại Na Di.
Độc Cô Cầu Bại bắt đầu có hứng thú với đứa hậu bối này, bởi thiên tư cùng tư chất của Mộ Dung Long Thành cực cao, tương lai không thể tưởng tượng.
Độc Cô Cầu Bại liền trở thành hắc y nhân, bắt đầu dạy dỗ Mộ Dung Long Thành, trở thành vị sư phụ thần bí cũng trở thành người thủ hộ Mộ Dung gia.
Sau đó ở phương Nam, Mộ Dung Gia càng ngày càng phát triển, trở thành nam phương đại thế tộc.
Mộ Dung Long Thành cũng càng ngày càng mạnh, năm 30 tuổi Mộ Dung Long Thành chính thức trở thành ngũ tuyệt cao thủ hơn nữa nếu xét tinh vị, năm 30

tuổi Mộ Dung Long Thành chiến lực thất tinh.
Độc Cô Cầu Bại đợi đến khi Mộ Dung Long Thành 30 tuổi liền rời đi.
Hắn đến thần bí, đi cũng thần bí, để Mộ Dung Long Thành mãi mãi không biết, vị hắc y nhân chỉ điểm cùng thủ hộ Mộ Dung gia là ai.
Độc Cô Cầu Bại năm đó 55 tuổi, vẫn là đến Đại Lý, vẫn tìm Đoàn Tư Bình.
Đoàn Tư Bình cũng thật sự luyện thành Lục Mạch Thần Kiếm, khiến Đọc Cô Cầu Bại lần đầu tiên sau bao nhiêu năm mới lộ ra chiến ý nào ngờ trước khi hai tuyệt đỉnh cao thủ quyết chiến, lại có người xen ngang.
Người xuất hiện ngăn cản trận chiến này không ngờ lại là Thiên Sơn Đồng Lão – Vu Hành Văn.
Vu Hành Văn 20 năm trước mới 4 tuổi, 20 năm sau nàng 24 tuổi.
Vu Hành Văn nhận lệnh sư phụ, muốn tìm Độc Cô Cầu Bại chỉ là nàng không biết vị tiền bối năm xưa ở đâu, thứ duy nhất nàng biết là lần xuất hiện gần nhất của vị thiên hạ đệ nhất cao thủ chính là Đại Lý.
Nàng một mực ở Đại Lý chờ 4 năm, rốt cuộc gặp được Độc Cô Cầu Bại.
Nàng đến đưa cho Độc Cô Cầu Bại thư tín của sư phụ.
Độc Cô Cầu Bại nhận được thư của Tiêu Dao Tử, đồng thời còn nhận được một cái hòm gỗ.
Bên trong thư tín viết... rất đơn giản nhưng lại làm Độc Cô Cầu Bại giận sôi.
Dòng đầu tiên.
“Độc Cô huynh, tiểu đệ Tiêu Dao rốt cuộc cũng không thành được thần tiên, không thể trường sinh bất lão, vẫn là hẹn Độc Cô huynh khi khác, nếu có kiếp sau nhất định bồi Độc Cô huynh tận hứng”.
Dòng thứ hai.
“Độc Cô huynh, trong hộp gỗ này chính là bí mật trường sinh bất lão, là thiên hạ đệ nhất kỳ công – Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công “.
“Lúc trước đặt tên Bất Lão Trường Xuân Công nhưng mà ta cảm thấy tên gọi chưa đủ bá khí, liền gọi Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công”.
Dòng thứ ba.
“Ta biết ta đi rồi, Độc Cô huynh vẫn là tịch mịch vì vậy hiến kế giúp Độc Cô huynh một lần, tại Đông Hoàng Lăng, có người có thể giúp Độc Cô huynh không còn tịch mịch chỉ là người này không biết còn sống được bao nhiêu ngày, Độc Cô huynh vẫn nhanh lên một chút “.
“Ta vì Độc Cô huynh để lại Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công lại vì ngươi giới thiệu một đối thủ, vì vậy Độc Cô huynh chính là nợ Tiêu Dao Phái của ta, sau này nếu có rảnh tay, vẫn xin chiếu cố đám hậu bối một hai”.
Độc Cô Cầu Bại cứ như vậy cầm hộp gỗ, cầm phong thư... rời khỏi Đại Lý.
Thật ra Độc Cô Cầu Bại rất muốn làm đối thủ của Đoàn Tư Bình chỉ là Đoàn Tư Bình xuất gia, thành lập Thiên Long Tự.

Độc Cô Cầu Bại muốn khiến Đoàn Tư Bình bất chấp tất cả đánh với mình một trận... quả thực không dễ.
Từ đó Độc Cô Cầu Bại cũng bắt đầu ngứa mắt với mấy con lừa trọc.
Một đường rời đi, đi đến Nhạc Sơn, đi đến Đông Hoàng Lăng.
Năm đó Độc Cô Cầu Bại 55 tuổi, gặp mặt Hoàng Thường.
40 năm trước Hoàng Thường mất tích, Độc Cô Cầu Bại 15 tuổi.
40 năm sau, Độc Cô Cầu Bại vô địch thiên hạ, bễ nghễ cổ kim.
40 năm sau, Hoàng Thường võ công đại thành, sáng tạo Cửu Âm Chân Kinh trở thành võ kinh.
Độc Cô Cầu Bại không có người để thử Kiếm Vực còn Hoàng Thường không có người để thử Cửu Âm Chân Kinh.
40 năm trước đệ nhất cao thủ cùng 40 năm sau đệ nhất cao thủ liền quyết chiến.
Trận đánh này, Độc Cô Cầu Bại xác nhận vô địch kiếm vực của bản thân mình.
Trận chiến này, Hoàng Thường bại.

Quyển 2 Chương 270

Truyền Kỳ Độc Cô (3)

Độc Cô Cầu Bại đại chiến Hoàng Thường, cuối cùng Độc Cô Cầu Bại thắng, một trận chiến này có thể coi là trận chiến thống khoái nhất trong 20 năm qua của Độc Cô Cầu Bại, chỉ tiếc một trận thắng này thắng không chọn vẹn.

Độc Cô Cầu Bại tuy cảm thấy một trận chiến này đánh cực kỳ vui sướng nhưng mà hắn không tận hứng.

Hoàng Thường đúng là rất mạnh nhưng khí huyết của Hoàng Thường đã không còn.

Hoàng Thường xuất thân nho sĩ, tuy am hiểu huyền môn đạo gia, am hiểu huyền học sau này lại sáng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh, thân thể càng ngày càng tốt nhưng có rất nhiều thứ ảnh hưởng tới Hoàng Thường.

Đầu tiên là ám tật, ám tật của trận chiến 40 năm trước.

Tiếp theo bất kể Hoàng Thường làm thế nào cũng không thể bù cho việc trước đây ông không biết võ công, cũng không trải qua rèn luyện thân thể.

Hoàng Thường năm nay đã cả trăm tuổi, huyết khí càng ngày càng thấp, nếu Hoàng Thường trẻ lại 30 năm, nếu Hoàng Thường năm 70 tuổi sáng tạo ra Cửu Âm Chân Kinh, khi đó quả thật có thể cho Độc Cô Cầu Bại tận hứng đáng tiếc thời gian không chờ người, thời gian là vũ khí sắc bén nhất, là thiên địch của vạn vật.

Độc Cô Cầu Bại cảm khái, sau đó... hai vị cao thủ đệ nhất thiên hạ đều ở lại Đông Hoàng Lăng.

Hoàng Thường dùng những năm cuối đời, viết ra Cửu Âm Chân Kinh.

Độc Cô Cầu Bại ở ngay cạnh hơn nữa Hoàng Thường cố ý truyền lại Cửu Âm Chân Kinh cho Độc Cô Cầu Bại.

Không thể không nói, Cửu Âm Chân Kinh có thể thay đổi hoàn toàn thể chất một người.

Hoàng Thường nhìn ra việc này, mới để Cửu Âm Chân Kinh cho Độc Cô Cầu Bại.

Độc Cô Cầu Bại vốn không muốn nhận tâm ý của Hoàng Thường nhưng lại nghĩ vị ‘tiền bối’ này gần đất xa trời, thực sự muốn tìm truyền nhân vì vậy cũng đành luyện.

Trong những năm cuối đời, Hoàng Thường có thể coi là nửa sư của Độc Cô Cầu Bại, cũng là người thầy duy nhất trong đời Độc Cô Cầu Bại.

Mượn nhờ Cửu Âm Chân Kinh, rốt cuộc Độc Cô Cầu Bại cũng có thể tu luyện nội công hơn nữa chiến lực của hắn càng mạnh.

Năm Độc Cô Cầu Bại 60 tuổi, Hoàng Thường qua đời.
Độc Cô Cầu Bại gần như có một thân thể mới, hắn có thể luyện nội công có điều Độc Cô Cầu Bại thật ra đã quá tuổi luyện võ, Độc Cô Cầu Bại căn bản cũng chẳng tìm được lý do luyện võ nữa.
Luyện võ cũng vậy mà không luyện võ cũng vậy, Độc Cô Cầu Bại hiện tại quá mạnh, mạnh đến mức chính hắn còn không hiểu mình mạnh đến mức nào.
Hắn đã không còn hứng thú với võ học.
Độc Cô Cầu Bại lúc đó ít nhất cũng là đế vị cao thủ, 60 tuổi... cũng sẽ không chết.
Độc Cô Cầu Bại dùng 5 năm, với tư chất của hắn lại thêm Hoàng Thường tận tình truyền thụ, cũng đã đại thành Cửu Âm Chân Kinh.
Độc Cô Cầu Bại hiện tại cũng không có hứng đi tìm Đoàn Tư Bình, thứ nhất Đoàn Tư Bình đã quy y, kẻ này không mấy hứng thú tranh đấu, thứ hai cho dù có đấu hắn cũng không tin Đoàn Tư Bình thắng nổi mình.
Độc Cô Cầu Bại bất giác nghĩ đến Tiêu Dao Tử, Độc Cô Cầu Bại không hiểu Tiêu Dao Tử tại sao lại chết, tại sao không thể thành thần tiên vì vậy lại cùng Thần Điêu đi tìm Đồng Mỗ.
Chuyện tiếp theo không cần phải nói, Đồng Mỗ gặp phải sư muội ám toán, là Độc Cô Cầu Bại cứu nàng một mạng, sau đó liền từ miệng Đồng Mỗ biết được năm đó Tiêu Dao Tử đi đâu.
Nơi Tiêu Dao Tử đi ngay cả chính Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng không được đặt chân đến, chỉ biết trong tay Tiêu Dao Tử có một tấm cổ đồ, mượn tấm cổ đồ này mới có thể đi được đến hòn đảo thần bí kia, hòn đảo này căn bản không xuất hiện trong ký ức nhà thuyền lại càng không xuất hiện trong bản đồ hải lý nhà Tống.
Đây là một hòn đảo... cứ như tự mình ẩn đi giữa thiên địa vậy>
Tiêu Dao Tử tất nhiên cũng không qua đời trên đảo mà còn trở về có điều sau khi trở về cũng không tái xuất giang hồ, chỉ bế quan tĩnh tu, không hỏi nhân thế sau đó sáng tạo ra Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.
Độc Cô Cầu Bại đã vô địch thiên hạ, lúc này hứng thú duy nhất của hắn chỉ là nơi Tiêu Dao Tử đặt chân.
Độc Cô Cầu Bại về già thực sự rất cô liêu, rất tịch mịch.
Hắn vẫn đợi có người có thể đánh bại mình, đợi người có thể cho hắn một bại bất quá hắn tìm không được>
Càng cô liêu, càng tịch mịch, Độc Cô Cầu Bại trong suy nghĩ liền có thay đổi.
Nếu hắn thật sự có thể làm được việc như Tiêu Dao Tử nói, cầu trường sinh thì sao?.
Nếu như hắn thật sự có thể trường sinh, hắn có rất nhiều thời gian để chờ, để đợi.
Ai biết được vài chục năm sau, vài trăm năm sau, thiên hạ ra được bậc kỳ tài

nào?, ai biết được tương lai lỡ đâu có người cho hắn xứng đáng đánh một trận chiến?.
Nghĩ được điểm này, nội tâm vốn bình lặng của Độc Cô Cầu Bại lại trở nên kích động, Độc Cô Cầu Bại life dong thuyền ra biển.
Dựa theo cổ đồ, Độc Cô Cầu Bại rốt cuộc trải qua không biết bao nhiêu khó khăn cũng tìm được hòn đảo thần bí chỉ là hòn đảo này không ngờ lại là tử đảo.
Trong đảo chướng khí mù mịt, âm khí bao phủ khắp nơi.
Trong đảo cho người ta một loại cảm giác tử vong.
Độc Cô Cầu Bại sau đố tìm được thấy một thôn làng nằm sâu trong khe núi, nằm sâu trong thung lũng.
Thôn làng này không rõ đã trải qua bao nhiêu năm, kiến trúc thực sự rất cổ kính, rất lạ mắt.
Độc Cô Cầu Bại thậm chí còn không nhìn được chữ trên bia đá đầu thôn làng.
Hắn đại khái có thể phỏng đoán đây là 'Hán tự' nhưng lại không giống, giống như càng xa xôi hơn.
Trong thôn làng cũng không có người sống, sự tình càng đáng nói là xung quanh đầy những bộ xương khô, là người chết sinh sinh hóa thành xương khô.
Cảnh tượng như địa ngục trần gian vậy.
Độc Cô Cầu Bại không tin tà hơn nữa nếu thật sự có tà vật hắn cũng tự tin chém chết tà vật, hắn trong lòng nổi lên hứng thú, bắt đầu tìm kiếm toàn bộ thôn làng.
Rốt cuộc trải qua một thời gian tìm kiếm, ánh mắt Độc Cô Cầu Bại cuối cùng cũng trở nên ngưng trọng.
Độc Cô Cầu Bại thấy được một tấm phù điêu cùng vài tấm lệnh kỳ.
Độc Cô Cầu Bại cảm thấy mấy hình ảnh này rất quen mắt, rốt cuộc liền nhớ ra khi ở bên cạnh Hoàng Thường đã từng nhìn thấy qua phù điêu cùng lệnh kỳ dạng này.
Đây là phù điêu nhà Tần.
Thời Độc Cô Cầu Bại sống là nhà Tống.
Độc Cô Cầu Bại xoay người lại, bắt đầu kiểm tra từng bộ xương cốt, hắn sau đó mới kinh ngạc phát hiện... xương cốt rất lạ.
Những bộ xương cốt cực kỳ già cỗi, chỉ cần ấn tay vào liền nát vụn, hoàn toàn đã bị phong hóa nhưng từ góc độ mắt nhìn mà xem, xương cốt lại trắng như bạch ngọc, mười phần hoàn mỹ.
Độc Cô Cầu Bại càng ngày càng có hứng thú, liền một mực muốn nhìn hết hòn đảo này.
Trong đảo không có sinh vật sống đồng thời Độc Cô Cầu Bại duy nhất phát hiện nguồn nước là từ một thác nước lớn đổ xuống.
Việc lạ liền hiện ra ở đây, nơi này rõ ràng là đảo hoang, vì sao có thác nước?.
Nếu là quốc đảo như Phù Tang hay Cao Ly thì Độc Cô Cầu Bại cũng không nói

có điều... hòn đảo này tương đối nhỏ, chí ít từ mắt nhìn mà xem là vậy.
Không có nguồn nước, đào đâu ra thác nước đổ?.
Độc Cô Cầu Bại lại chuyển thân, dùng kinh người khinh công trèo lên thác nước, lúc đó hắn mới ngớ người.
Tại mặt đất xem ra phía trên thác nước là bầu trời cao rộng, thác nước gần như là nơi cao nhất tòa đảo này nhưng chỉ có chân chính trèo lên thác nước mới thấy được toàn bộ bầu trời chỉ là ảo giác, Độc Cô Cầu Bại dường như có thể xuyên qua được bầu trời.
Hắn nhìn thấy phía trên thác nước là một ngọn núi còn cao hơn, thác nước liền... bắt đầu ở đây.
Lại một lần nữa chèo lên, Độc Cô Cầu Bại liền nhìn rõ cái hòn đảo này, phái trên thác nước không ngờ lại có cả một thảm cỏ xanh ngút tầm mắt, đúng hơn là nguyên một cái cao nguyên rộng lớn, còn cố muông thú đang sống, một hệ sinh thái hoàn toàn tươi tốt.
Phải làm sao để hình dung hòn đảo này?, hòn đảo như một quả táo cắn dở ở giữa chỉ lộ ra hai phần trên dưới vậy.
Phần lõi cắn dở chính là thác nước cùng ngọn núi phía trên.
Hai phần trên dưới một là mặt đất nơi ngập tràn tử khí, hai là một tầng thảo nguyên đầy sinh khí.
Độc Cô Cầu Bại sau đó liền đi dạo nơi thảo nguyên.
Thảo nguyên này rất rộng, rộng hơn nhiều phần mặt đất bên dưới, có cả nguồn nước, có cả hồ nước bất quá Độc Cô Cầu Bại ở đây suốt 3 tháng cũng không phát hiện con người, đến cả dấu vết con người cũng không có.
Rốt cuộc sau 3 tháng, hắn lại đi xuống vùng tử địa bên dưới, trong nội tâm đầy hồ nghi.
Cuối cùng, Độc Cô Cầu Bại trong đầu có hai ý niệm.
Hắn gần như lục tung hòn đảo này, ngoại trừ hai nơi chưa có đi.
Nơi thứ nhất là xuyên qua thác nước, nơi thứ hai là đáy hồ lớn.
Độc Cô Cầu Bại sống lâu trải nhiều, bên trong thác nước có một động thiên khác căn bản chẳng lạ gì.
Về phần bên dưới hồ nước có động thiên khác?, cái này rất khó xảy ra nhưng không phải không có.
Độc Cô Cầu Bại liền đi qua thác nước, thực sự phát hiện một căn phòng đá, bàn đá, ghế đá, giường đá, cùng một thạch thất bằng đá.
Đi vào bên trong thạch thất, Độc Cô Cầu Bại phát hiện đây giống như một căn phòng luyện đan, trung tâm thạch thất còn có một lò bát quái chỉ tiếc đã tắt lửa không biết bao nhiêu năm.
Một lượt dạo qua kiến trúc sau thác nước, Độc Cô Cầu Bại cũng thấy rất nhiều giá sách, rất nhiều quyển sách cổ, đáng tiếc hắn đều không hiểu bên trong viết

gì.
Không phải nói cũng dễ đoán, đây đều là chữ viết thời nhà Tần.
Độc Cô Cầu Bại tâm tình không yên, lại lặn xuống đáy hồ.
Người thường là làm không được nhưng Độc Cô Cầu Bại thân là đế vị cao thủ, là cao thủ nhân loại mạnh nhất thiên hạ, việc này với hắn dễ dàng vô cùng.
Quả nhiên ở dưới đáy hồ, Độc Cô Cầu Bại thấy một lỗ hổng, một đường hướng lên trên.
Bơi theo con đường đó, Độc Cô Cầu Bại lại ngoi lên mặt nước.
Hắn lại nhìn thấy mặt đất, xung quanh cỏ cây tươi tốt, hoa lá um tùm thậm chí còn có ánh sáng mặt trời chiếu xuống.
Cài này thực sự bất khả tự nghị.
Độc Cô Cầu Bại lại đi tham thính nơi này, sau đó hắn rốt cuộc... thấy người.
Đây là một lão nhân, ngồi trên một trận hình đạo gia lớn, trên người mặc thuần một sắc đen y phục, giữa ngực là đồ án bát quái, mái tóc màu trắng kéo dài, khuôn mặt khô đét.
Lão nhân này... đã chết không thể chết hơn.
Tư thế chết của lão nhân cũng thần kỳ, hai chân khoanh lại mà chết, trên ngực còn có một phần bị đánh lõm lại, phá hủy hoàn toàn lồng ngực.
Độc Cô Cầu Bại vừa nhìn thấy thủ pháp ra tay ánh mắt liền co rụt lại, lão nhân này chết bởi Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Lúc này Độc Cô Cầu Bại mới quan sát kỹ hơn một chút, chỉ thấy dưới trận hình bát quái mà lão nhân này ngồi có rất nhiều khe rãnh kéo dài trên mặt đất, tỏa ra bốn phương tám hướng chỉ là những khe rãnh này càng ngày càng mờ...
Độc Cô Cầu Bại sắc mặt giật giật, nghĩ đến cái gì đó liền một chưởng đánh ra, trực tiếp đánh bật lão nhân đang ngồi sang chỗ khác.
Hắn dĩ nhiên không thương tiếc một cái xác chết.
Sau đó quả nhiên ở trung tâm đồ án bát quái cũng có khe nứt, thậm chí có khe để đưa tay vào.
Độc Cô Cầu Bại không nghĩ gì nhiều, vận sức đưa hay tay vào bên trong, bằng kinh người lực lượng, Độc Cô Cầu Bại trực tiếp mở ra trận hình bát quái.
Bên dưới vậy mà vẫn còn.
Đáng nói là trước mặt thứ này, Độc Cô Cầu Bại trong lòng liền bàng hoàng.
Ở bên dưới là vô tận hắc ám, hơn nữa còn là một loại tử khí xuất hiện, hắn căn bản không biết bên dưới có gì, cũng không biết bên dưới sâu bao nhiêu, hắn chỉ biết... ở dưới như có một loại tồn tại nào đó, một loại sinh mệnh nào đó đang muốn đi lên.
Đứng trên mặt đất, Độc Cô Cầu Bại nhìn hai bàn tay của mình, trong tay có kích động.
20 năm rồi, đã 20 năm hắn chưa có cái kích động này, hắn cảm thấy bên dưới có

nguy hiểm.
Hắn thèm khát cảm giác nguy hiểm này đã 20 năm
Độc Cô Cầu Bại cũng bất chấp, thả người đi xuống.
Khi hắn rơi xuống, cả người bị hắc ám nuốt chửng, sau đó trận đồ bát quái kia sáng lên, toàn bộ mặt đất đều sáng lên, trận đồ bát quái điên cuỗng xoay tròn, rồi chậm rãi lại khép lại như không có gì, như chưa ai từng mở ra.
Về phần thân xác lão nhân lại càng thần kỳ, vậy mà trở về vị trí cũ.
Toàn bộ cứ như chưa từng có biến đổi.

P/S: Xin phép thiếu chương.
Mình hôm nay mắc mưa, ốm rồi, h nằm luôn rồi ( )
Chương này là chương từ hôm qua chưa đăng, h đăng đó ᕙ(⇀‸↼‶)ᕗ
Tình hình không biết mai có đỡ không, có khả năng mai vẫn không dậy được T_T.
Cầu tha thứ, cầu thông cảm, hứa khỏi ốm cái lại ngồi viết (ง'̀-'́)ง (ง'̀-'́)ง (ง'̀-'́)ง

Quyển 2 Chương 271

Quỷ Vực (1)

Nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười, Độc Cô Cầu Bại một tay ôm lấy hông của mình, thản nhiên bước về phía trước.

Chính bản thân hắn cũng không nhớ rõ đã bao lâu mình không bị thương, hiện nay mà nói tình trạng của Độc Cô chắc chắn không thể coi là tốt.

Ở ngực tuy tạm thời không thể dùng mắt nhìn ra vết thương gì nhưng chỉ có Độc Cô biết hắn đã gãy vài cái xương, nếu không phải bản thân Độc Cô luyện đến đại thành Cửu Âm Chân Kinh, có thể hạn chế tối đa ảnh hưởng thương tổn xương cốt gây ra thì hắn cũng chẳng dễ chịu gì.

Lục phủ ngũ tạng của Độc Cô đều đau đớn vô cùng thậm chí đã đến mức xuất huyết trong.

Đặc biệt là vết thương bên ngoài phần hông, vết thương rất sâu, lộ ra cả thịt bên trong, thoạt nhìn cực kỳ ghê người.

Đây chính là hậu quả của việc Độc Cô chiến cùng thiên hạ đệ ngũ cao thủ hiện tại.

Vì sao gọi là đệ ngũ?, nếu coi Thiên Đạo cùng Hạng Vũ là đồng cấp. cả hai đoạt lấy hai vị trí đầu thì A Thanh nghiễm nhiên sẽ đứng thứ ba.

Người thứ tư cùng thứ năm lúc trước vẫn chưa phân rõ là Độc Cô hay là Tây Thi nhưng mà bây giờ đã có đáp án, Tây Thi liền trở thành đệ ngũ cao thủ.

Không có đạo lực, không thể mượn Thiên Đạo trợ lực bản thân Tây Thi không có cách nào thắng nổi Độc Cô.

Tất nhiên Tây Thi bất tử, nàng sẽ không thể chết nhưng hiện tại nàng cũng đúng là không dám cầm dao cứa cổ mình như lúc đứng trước mặt Vô Song.

Nàng hiện tại chỉ cần dám tự sát chỉ sợ lập tức bị Thiên Đạo nắm lấy, Thiên Đạo hiện nay không thể làm gì Tây Thi nhưng nó cũng vẫn có thể lấy đi của nàng vài thứ.

Đạo lực là không cần nói, Tây Thi sẽ không thể mượn Đạo lực của Thiên Đạo.

Tiếp theo Tây Thi vẫn bất tử nhưng mà bất tử theo cách khác, nàng không thể phục hồi vết thương như trước, chỉ cần nàng chết nàng sẽ lập tức bị rời đến bên Thiên Đạo, sẽ tiến vào trạng thái ngủ say như mỗi lần nàng hoàn thành vai diễn của chính mình.

Tây Thi căn bản không dám đi chết, cuộc so tài giữa nàng cùng Độc Cô có thể coi là công bằng, ít nhất nàng lấy tư cách người 'có thể chết' đến đấu cùng Độc Cô.

.....

Đánh bại Tây Thi không làm Độc Cô vui vẻ, trên mặt hắn chẳng có bất cứ cảm xúc gì, dù sao mục tiêu Độc Cô vẫn luôn là đệ nhất thiên hạ.
Độc Cô cực kỳ cuồng ngạo, nếu không phải hắn hiện tại không có cách nào có thể thực sự gây tổn thương cho Thiên Đạo thì hắn cũng dám một mình một kiếm đến gặp Thiên Đạo.
Người Độc Cô muốn đấu nhất tất nhiên là A Thanh có điều hiện tại hắn không thể.
A Thanh chính là bị Thiên Đạo nhập hồn, đấu với A Thanh khác gì đấu với Thiên Đạo?.
Lại nói đến Độc Cô, đánh bại Tây Thi xong, Độc Cô một đường đi vào Thần Điện.
Thần Điện là một tòa tháp vàng nhưng nó không phải là màu vàng óng ánh của hoàng kim, nó là màu vàng thậm chí đã có chút ố.
Thần Điện nằm lơ lửng trên bầu trời nhưng mà nó là một công trình không tồn tại ở thế giới này.
Thần Điện nằm ở một nơi cực kỳ đặc biệt, nó nằm ở điểm nối.
Người khác có thể không hiểu điểm nối là gì nhưng nếu Vô Song ở đây hắn chắc chắn hiểu được.
Điểm nối chính là khu vực vừa nằm trong thế giới này vừa nằm ngoài thế giới này, là điểm tiếp giáp giữa hai giới với nhau, nơi đó là nơi đặt Thần Điện cũng là nơi Hạng Vũ không thể rời đi được.
Điểm nối chỗ này chính Vô Song đã đi qua một lần, đây chính là nơi mà Vô Song xuyên không, từ thế giới cũ chuyển tiếp tới nơi này, chỉ khác điểm nối tại thế giới cũ là một tế đàn khổng lồ còn điểm nối ở thế giới này chính là Thần Điện.
Điểm nối bình thường sẽ không xuất hiện trong mắt thế nhân, sẽ không bao giờ cho người khác tìm thấy nhưng nếu thực sự có đại năng giả xuất thế, bọn họ quả thật có khả năng tìm được điểm nối, khả năng lợi dụng điểm nối.
Nói đến đại năng giả có một người rất đặc biệt, kẻ này gọi là Đế Thích Thiên.
Đế Thích Thiên bản thân chưa đủ tư cách để làm ra mấy thứ như xé mở vị diện, như xuyên từ giới này đến giới khác bởi dù sao ngày đó Đế Thích Thiên thực lực cũng chỉ ngang ngửa A Thanh.
A Thanh có tư cách xé giới, chỉ cần nàng đi đến điểm nối, phát hiện được điểm nối liền có thể đưa Vô Song về nhà nhưng đấy là khi nàng còn có Đạo Lực.
Ngày đó Đế Thích Thiên muốn thắng A Thanh đầu tiên liền dùng kinh người thủ đoạn chặt đứt việc mượn Đạo lực của A Thanh mới dẫn đến hai người thực lực căn bản khó phân cao thấp sau đó Đế Thích Thiên dùng kinh nghiệm bản thân vượt A Thanh một đường.
Đế Thích Thiên có thể tự mình tìm được điểm nối, xuyên đến thế giới này vì hắn

có một thân phận kinh người.
Ngược dòng thời gian, Đế Thích Thiên vốn là bậc đại quan nhà Tần, là bậc đại danh y đương thời.
So với Đế Thích Thiên ngày đó cái gì là Lưu Bang?, cái gì là Hạng Vũ?, đều là bậc vãn bối.
Dọc cái thời đại Hán – Sở tranh hùng, nhân vật được coi là cùng tuổi tác với Đế Thích THiên có lẽ cũng chỉ có Phạm Phụ – Phạm Tăng.
Đế Thích Thiên ở trong nhà Tần thật sự cực kỳ được Tần Thủy Hoàng sủng ái, gần như là thân tín hàng đầu trong mắt Tần Hoàng, năm đó hắn gọi là Từ Phúc.
Từ Phúc bản thân không chỉ là danh y, nếu hắn chỉ là danh y thì hắn đã không đi được xa như thế.
Từ Phúc trên danh nghĩa là ngự dụng đại phụ của Tần Thủy Hoàng nhưng bản chất Từ Phúc lại là thuật sĩ, cũng có thể coi cùng một ‘ngành nghề’ với đám người huyền môn – đạo gia, đại khái cũng sẽ như Hoàng Thường sau này.
Tất nhiên Từ Phúc không chỉ như Hoàng Thường, Từ Phúc làm người có hai loại đại bản lĩnh vượt xa Hoàng Thường, hắn mới chân chính được coi là nhân vật huyền môn.
Đầu tiên là thuật luyện đan, thứ hai là thuật phong thủy.
Hoàng Thường thành tựu võ công vượt xa Từ Phúc nhưng mà tinh túy đạo gia, tinh túy huyền môn thì Từ Phúc hơn xa Hoàng Thường vài chục con phố.
Vì thuật luyện đan của Từ Phúc cực kỳ kinh người hắn mới càng ngày càng được Tần Hoàng yêu thích thậm chí là mù quáng tin tưởng, cũng vì Từ Phúc có đại bản lĩnh, Tần Hoàng mới bắt đầu nghĩ đến cái gọi là trường sinh bất tử.
Trường sinh bất tử, thọ cùng trời đất.
Thiên cổ nhất đế, đại tần vĩnh thế.
Đây chính là mộng tưởng của Tần Hoàng.
Tần Hoàng nếu không ngã xuống thì Lưu Bang hay Hạng Vũ chung quy chỉ là đám trẻ con, có dám tạo phản không đã là vấn đề rất lớn.
Bằng vào Đại Tần năm đó, chỉ cần Tần Nhị Thế không quá mức phế vật, chỉ cần Tần Nhị Thế không tận lực phá hủy Đại Tần bản thân Lưu Bang cùng Hạng Vũ cũng chưa chắc thắng nổi, đây chính là vị thế của Đại Tần năm đó, cho dù xuyên suốt lịch sử phong kiến Trung Hoa, bàn về quân sự cũng chưa có triều đại nào dám nói vượt qua Đại Tần.
Đỉnh cao quân sự, đỉnh cao thành tựu đã cho Tần Hoàng ánh mắt càng ngày càng cao, càng ngày càng phi thực tế, hắn lại càng ngày càng muốn trường sinh bất tử.
Từ Phúc là người được chọn, mang theo 3000 đồng nam – 3000 đồng nữ đi đến hải ngoại, tìm kiếm tiên phủ cầu thuốc trường sinh.
Lúc này Từ Phúc dĩ nhiên không thể nào thật sự tìm được thuốc trường sinh, nếu tìm được hắn đã sớm dùng, sau đó sớm thành lục địa thần tiên, còn đi theo Tần

Hoàng làm cái gì?, chính Từ Phúc cũng biết thế gian không thể xuất hiện trường sinh nhưng hắn vẫn cứ đi, hắn không dám phản đối Tần Hoàng, cũng không dám đánh nát mộng tưởng của Tần Hoàng.
Từ Phúc rốt cuộc vẫn là phong thủy đại sư, hắn đi đến một hòn đảo, nơi hắn có thể cảm nhận được linh khí cực kỳ nồng.
Dĩ nhiên linh khí nồng chỉ đại biểu hai việc, thứ nhất đảo này không có bao nhiêu người, thứ hai đảo này diện tích rộng.
Từ Phúc đến nơi, ở lại trên đảo gần hai năm sau đó lại mang 500 đồng nam – 500 đồng nữ rời đi.
Từ Phúc điểm dừng chân là một nơi khác, là một hòn đảo vô danh trên biển, một hòn đảo ma.
Dựa vào cổ thư, Từ Phúc tìm được hòn đảo này, nơi này âm khí cực dày đặc, âm u vô cùng thậm chí vào đêm trăng tròn còn có thể cảm thấy lạnh sống lưng, cảm thấy những âm thanh đáng sợ xuất hiện, xung quanh hòn đảo chướng khí mù mịt, sương mù rất lớn chưa kể để tiến vào hòn đảo này còn phải vượt qua không biết bao nhiêu đá ngầm, phương hướng cũng cực khó xác định, cứ như một phương trời mới vậy.
Hòn đảo Từ Phúc đến thứ nhất, rất có thể là Nhật Bản.
Hòn đảo Từ Phúc đến thứ hai, khả năng rất lớn nằm trong khu vực Tam Giác Quỷ hậu thế.
......
Từ Phúc biết không thể trở về đại lục, không thể quay về gặp Tần Hoàng, hắn liền quyết tâm ở lại trên đảo, cùng 500 đồng nam – 500 đồng nữ tự mình xây dựng một ngôi làng nhỏ, một nơi để đặt chân.
Từ Phúc chọn hòn đảo này thật ra vì trong cổ thư có nói qua lại thêm âm khí rất mạnh.
Mục tiêu của Từ Phúc chính là muốn tim nơi tụ tập âm khí nồng đậm nhất thế gian, chỉ có ở nơi cực âm mới có thể chân chính làm một số việc.
Từ Phúc không phải kẻ vô năng, tuyệt đối là cấp bậc đại tài, hắn biết trên đời không có cái gọi là thuốc trường sinh nhưng hắn không ngại nếm thử, không ngại tạo ra thuốc trường sinh.
Từ Đại Tần hắn mang không biết bao nhiêu thảo dược quý giá ra biển, sau đó trực tiếp chuyển đến đảo này, nơi hắn gọi là Quỷ Vực.
Có một cái lý thuyết rất khó tin nhưng không phải không có người tin tưởng.
Ở nơi cực âm chắc chắn gần sự 'bất tử' hơn nơi cực dương.
Tại nơi cực dương chỉ có thể đại biểu cho sự hủy diệt còn nơi cực âm lại khác.
Chỉ cần nhìn vào cùng một cái di hài, nếu đặt ở sa mạc cùng đặt ở bắc cực liền có thể nhìn rõ sự bảo quản chênh lệch thế nào, cũng là minh chứng tốt nhất cho cái lý thuyết này.

Dĩ nhiên nơi cực âm cùng nơi cực hàn cũng có chút khác nhau, nơi cực âm ít nhất sẽ không giết chế ngươi trực tiếp như nơi cực hàn.
Nếu nói ở hậu thế, nơi cực ẩm điển hình liền phải nhìn vào công trình Kim Tự Tháp, ở trung tâm Kim Tự Tháp, ở nơi đặt di hài Pharaon toàn bộ đều là nơi cực âm, chỉ có như vậy mới bảo vệ được di hài nhà vua.
......
Ở Quỷ Vực, Từ Phúc bắt đầu nếm thử luyện đan, nhưng càng luyện càng thất bại, đến khi sinh mạng hắn sắp chấm dứt, hắn vẫn không luyện ra được đan dược trường sinh bất tử.
500 đồng nam – 500 đồng nữ hắn mang đến trải qua chục năm đã sớm trở thành vài ngàn người, đã sớm xuất hiện thế hệ thứ hai thậm chí thứ ba, ngôi làng nhỏ cũng đã có xu hướng của tiểu thành.
Từ Phúc cũng không còn thiết tha quay về, cho dù hắn biết nếu quay về 8-9 phần Tần Hoàng đã sớm chết.
Tất nhiên Từ Phúc sẽ không từ bỏ, hắn đã đến nhưng ngày tháng cuối đời, hắn càng ngày càng đặt nặng trường sinh bất tử, hắn rốt cuộc nghĩ ra một việc, hắn nghĩ đến huyết tế.
Huyết tế toàn bộ 4120 nhân khẩu Quỷ Vực.
Hắn năm đó mang đến đây 1000 người, trải qua 50 năm con số này là 4120 người.
Năm xưa khi Vạn Lý Trường Thành xây dựng, Tần Hoàng đã chôn sống không biết bao nhiên dân công cùng nô lệ, oán khí ngất trời, cũng chính là Từ Phúc đứng ra phong ấn oán niệm.
Từ Phúc bản lĩnh thực sự phi thường lớn, dã tâm cũng phi thường lớn, hắn muốn trường sinh.
Hắn rốt cuộc thành công huyết tế 4120 nhân khẩu, bất kể già trẻ lớn bé.
Lập tế đàn, huyết tế.
Mượn luyện đan thuật, mượn oán khí trùng thiên, mượn huyết của hơn 4000 con người, hắn tất tay luyện một viên đan cuối cùng.
Bất kể là thế nào, hắn đều đánh cuộc, thành hắn liền trường sinh, bại hắn liền chết.
Đan dược luyện thành nhưng dược lực quá kinh người, bản thân Từ Phúc thân thể không cách nào chịu được dược lực, hắn liền nghiền nát viên đan dược này, thả vào một cái hồ nước nhỏ.
Hồ nước đương nhiên phi thường phi thường nhỏ, cùng lắm chỉ có vài m2 mà thôi, đặt ở hậu thế cũng chỉ được coi là hồ nuôi cá cảnh cỡ nhỏ.
Từ Phúc sau đó bắt đầu ngày ngày ở bên hồ nước, uống nước bên trong hồ.
Hắn cũng không ngờ dựa vào cổ thư hắn đánh liều luyện đan lần cuối vậy mà thật sự thành công hoặc ít nhất là mặt ngoài.

Ngày ngày uống nước trong hồ, hắn càng ngày càng trẻ ra, thân thể càng ngày càng tốt.
Từ ông lão gần 100 tuổi hắn bắt đầu trẻ lại như những năm 60 tuổi.
Hắn gọi đây là Hồ Trường Sinh.
Đáng lẽ Từ Phúc tưởng mình thành công Trường Sinh nhưng hắn cũng phát hiện ra, chỉ cần hắn rời khỏi phạm vi hồ nước quá xa, thân thể hắn bắt đầu héo rút.
Chỉ có ở cạnh Hồ Trường Sinh, hắn thân thể mới có thể chịu được.
Từ Phúc cũng phát hiện ra, thay vì uống nước trong hồ, hắn có thể dựa theo pháp môn đạo gia hấp thu khí trong hồ, hắn gọi đây là Trường Sinh Khí.
Hắn cũng gọi luôn sơn cốc dùng để luyện đan là Trường Sinh Cốc.
Từ Phúc trong mắt càng ngày càng sáng, hắn hiểu được chỉ cần huyết tế càng nhiều người, hắn càng có thể chế tạo thêm thuốc trường sinh, càng đến gần trường sinh.
Hắn quyết định, tự mình lấy nước Trường Sinh Hồ chia làm 7 cái hồ lô rượu, sau đó bắt đầu thực hiện mộng tưởng.
Từ Phúc chế tạo một thiên cổ sát trận tại chính hòn đảo này, sau đó mang theo 7 hồ lô rượu trở về hòn đảo đầu tiên hắn đặt chân năm xưa.
Hắn còn chưa quên 5000 nhân khẩu hắn bỏ lại 50 năm trước.
Từ Phúc bằng vào nước trong hồ lô rượu, có thể tạm thời bảo đảm dung nhan như những năm 60.
Trở lại chốn xưa, đương nhiên tại nơi đó nhân khẩu càng nhiều.
5000 nhân khẩu trải qua 50 năm chính là 3 đời sinh sản, lại thêm địa lợi rộng, tài nguyên phi thường nhiều, nhân khẩu trược tiếp gần như gấp 4 khi xưa, đạt đến gần 3 vạn người.
Tất nhiên nói 5000 nhân khẩu cũng không chính xác, đi theo Từ Phúc ra biển năm xưa còn có cả ngàn binh lính, cũng chẳng thiếu nô lệ trưởng thành, tổng nhân khẩu hắn để lại đảo này chỉ sợ lên tới gần vạn người.
Người đứng đầu đảo cũng là một viên thiên tướng của Đại Tần năm xưa, cũng vì hắn trước đó tay nắm binh quyền, chưởng quản 3000 binh lính mới tạo thành vị thế của mình, hắn hiện tại không khác gì đế vương.
Từ Phúc trở về cũng không đoạt quyền kẻ này, trái lại bắt đầu mê hoặc nhân tâm, bằng tài năng của Từ Phúc muốn ‘mị dân’ là việc dễ vô cùng lại thêm thân phận của hắn năm xưa vẫn còn, hắn có thể đi xác nhận thân phận rõ ràng với bất cứ ai, hắn liền trở thành lão thần tiên.
Hắn bắt đầu mê hoặc ‘chúa đảo’.
Hắn có thể làm cho Tần Thủy Hoàng bắt đầu tin vào trường sinh thì tên thiên hộ tướng năm xưa tính là gì?, đấy là chưa kể Từ Phúc hiện tại gần trăm tuổi nhưng dung mạo chỉ là ông lão 60, cả người lập lờ tiên khí.
Hắn rốt cuộc lại mang theo 5000 người đến quỷ vực, hắn nhồi nhét vào não bộ

những người này cái gọi là Trường Sinh Cốc.
Đến Trường Sinh Cốc, liền có thể Trường Sinh.

Quyển 2 Chương 272

Quỷ Vực (2)

Số phận của 5000 người được đưa đến Quỷ Vực như thế nào?, tất nhiên rất đơn giản, toàn bộ đều chết.
Lại huyết tế 5000 người, lại một đợt luyện Trường Sinh Đan thứ hai.
Từ Phúc tất nhiên muốn luyện đan lần thứ 3, lần thứ 4 thậm chí hắn dám giết sạch người trong thiên hạ đến khi đạt được trường sinh mới thôi.
Tất nhiên hắn cũng biết hiện tại hắn chưa thể điên cuồng bất chấp tất cả, hắn sau khi huyết tế 5000 người này thì cũng dừng tay, đầu tiên hắn lại phải trồng một lần dược thảo mới, cũng phải đợi dược thảo phát triển, thứ hai hắn cũng biết cái gì là buông thả.
Hắn bắt đầu coi con người như gia súc vậy, hắn coi nhân khẩu tại hòn đảo kia như nông trường, hắn cũng phải để từ từ cho nhân khẩu sinh ra.
Từ Phúc ở tại Trường Sinh Cốc, hắn quả thực sống tiếp 30 năm nữa, đồng thời hắn năm 130 tuổi không ngờ lại có dung mạo của trung niên 50 tuổi.
Trải qua 130 năm cuộc đời, Từ Phúc bắt đầu giống tiên nhân, thậm chí hắn quả thực có được đại bản lĩnh, thân thể hắn càng ngày càng tốt, hắn cũng bắt đầu tu luyện cái gọi là võ công.
Năm hắn 130 tuổi, lại trở về đảo xưa, người đứng đầu hòn đảo hiện nay đã không dùng từ tù trưởng để xưng hô mà phải là quốc vương, vị quốc vương này chính là con trai của thiên hộ tướng năm xưa, về phần thiên hộ tướng dĩ nhiên là một trong 5000 người đầu tiên bị hắn tẩy não.
Hắn đến cũng không phải là bắt nhân khẩu như trước, hắn cần đợi thêm vài chục năm cho dược thảo đầy đủ trưởng thành vì vậy hắn liền tặng cho quốc vương một bình hồ lô rượu chứa đầy Trường Sinh Thủy đồng thời hắn cũng mang đến rất nhiều Trường Sinh Thủy cho chính mình dùng, cho chính mình bảo trì thanh xuân.
Không uống Trường Sinh Thủy, hắn chắc chắn sẽ già đi, thậm chí sẽ chết rất nhanh.
Từ Phúc không rõ đến khi nào có thể chân chính Trường Sinh, hắn thực sự hoài nghi phải đợi đến lúc dung mạo trở lại còn 4-5 tuổi thì mới được gọi là trường sinh, dẫu sao so với 30 năm trước, tốc độ lão hóa thân thể khi không uống Trường Sinh Thủy đã chậm rất nhiều.
Lại bằng bản lĩnh của mình, Từ Phúc vẫn hoàn toàn có thể mị dân lần thứ hai hơn nữa hắn chân chính được coi là thần tiên.
Từ Phúc ở trên đảo, danh khí còn lớn hơn quốc vương, được quốc vương cung

phụng như người trời, hắn cũng mở đạo trường, mở ra cái gọi là Bái Nguyệt Giáo cũng thu vài tên tiểu đồng.
Hắn cứ cách vài năm phải trở về Trường Sinh Cốc lấy Trường Sinh Thủy, cứ như vậy đi đi lại lại, 20 năm nữa đi qua.
Từ Phúc đã 150 tuổi, vài tiểu đồng hắn thu đều học của hắn một thân bản lĩnh, một thân huyền môn đạo gia.
Từ Phúc cũng giao cho đám đệ tử này một nhiệm vụ, tiến về Trung Nguyên, nắm bắt thế cục Trung Nguyên, sau đó dương danh Bái Nguyệt Giáo đồng thời 'nhét' một quyển kinh thư đến Trung Nguyên.
Quyển kinh thư này gọi là Trường Sinh Quyết.
Giao phó cho đám đệ tử xong, Từ Phúc lại mang 5000 nhân khẩu trở về quỷ vực, tất nhiên cũng có quốc vương đời trước hơn nữa quốc vương hiện nay chính là đệ tử của hắn, hắn chân chính nắm toàn bộ hòn đảo này trong tay.
Sự việc sau cũng chẳng cần phải nói, hắn luyện Trường Sinh Đan lần thứ 3.
Lại trải qua 20 năm, hắn quay lại hòn đảo, dung mạo của hắn trở về năm 40 tuổi, chân chính được coi là trẻ trung.
Từ Phúc năm 170 tuổi trở về, bản lĩnh lại càng lớn hơn nữa khi hắn trở về quốc vương vẫn cứ là đệ tử của hắn, đương nhiên người ta càng tin về trường sinh.
Từ Phúc hiện tại đã rất gần trường sinh, đã rất gần với hai chữ thần tiên tuy nhiên hắn hiện tại có vài việc cảm thấy cản tay.
Hắn năm xưa thu 3 tên chân truyền đệ tử.
Người thứ nhất là đương đại quốc vương – Phù Tang quốc vương.
Người thứ hai là Bái Nguyệt Giáo Chủ.
Người thứ ba... được hắn cử đến Trung Nguyên đồng thời muốn lập phân đà Bái Nguyệt Giáo trung nguyên, đáng tiếc không thành công.
Từ Phúc ra tay chậm hơn người khác, khi tam đệ tử của hắn tiến về Trung Nguyên lại gặp ngay siêu cấp yêu nghiệt – Đạt Ma xuất thế, không chết mới là lạ.
Phật Giáo khi đó cũng thành công tiến vào trung nguyên, Bái Nguyệt Giáo thật sự gặp lực cản rất lớn.
Thật ra nếu muốn đào tín ngưỡng, Bái Nguyệt Giáo chưa chắc đã không thể cùng Phật Giáo đấu nhưng từ trên xuống dưới Bái Nguyệt Giáo cũng không có cái lực lượng này, bọn họ không có tín ngưỡng, cũng chẳng có bao nhiêu lịch sử phát triển, lại càng không thể tự mình xây dựng hệ tín ngưỡng riêng biệt, cái này thua xa so với Phật Giáo, rất khó mị hoặc dân chúng.
Tất nhiên chỉ cần lão bất tử như Từ Phúc ra tay, chỉ cần Từ Phúc bỏ ra vài chục năm liền dám mang Bái Nguyệt Giáo đặt song song cùng Phật Giáo có điều Từ Phúc không thể trở về Trung Nguyên.
Khoảng cách giữa Trung Nguyên cùng Phù Tang - Quỷ Vực của hắn quá xa, hắn

không dám đi.
Từ Phúc chỉ có thể thở dài, hắn tiếp tục dạy dỗ một tên đệ tử, từ toàn bộ Phù Tang tìm được một kẻ thiên phú tốt nhất.
Từ Phúc là người huyền môn đạo gia, bản thân cực kỳ am hiểu cái gì gọi là âm dương, cái gì gọi là càn khôn.
Từ Phúc dùng thời gian gần 30 năm, xây dượng lại Bái Nguyệt Giáo từ đầu, cho nó thực sự giống với một giáo phái sau đó lại cho tứ đệ tử tiến vào Trung Nguyên.
Tam đệ tử đã chết trong tay Đạt Ma, Trường Sinh Quyết cũng mất tích.
Tứ đệ tử lần này tiến vào Trung Nguyên, một thân võ nghệ phi thường cường hãn, bởi trong thời gian 30 năm xây dựng Bái Nguyệt Giáo, Từ Phúc sáng tạo ra Càn Khôn Quyết.
Từ Phúc đặt tên vẫn tương đối kém, tên gọi võ công cực kỳ đơn điệu, ví dụ Trường Sinh Quyết, Càn Khôn Quyết hay Trường Sinh Thủy, Trường Sinh Cốc... có điều tên gọi không lợi hại nhưng bản thân tuyệt học cực kỳ đáng sợ.
Càn Khôn Quyết tuyệt đối phi thường mạnh, dĩ nhiên tứ đệ tử của Từ Phúc kể cả thiên tài hơn nữa cũng không dám ở Trung Nguyên truyền giáo, hắn đánh không lại Phật Giáo.
Kết quả kẻ này chọn đến Ba Tư, tại Ba Tư đúng là chưa đến phiên Phật Giáo hô mưa gọi gió.
Tứ đệ tử rời đi, Từ Phúc lại mang người về Quỷ Vực, lần này là 1 vạn người.
Từ Phúc mang theo 1 vạn người trong đó có cả đại đệ tử cùng nhị đệ tử, hắn lúc này càng gần trường sinh càng gấp, càng muốn nhanh chạm đến trường sinh, hắn muốn tăng cường hiệu quả của Trường Sinh Cốc, của Trường Sinh Thủy vì vậy hắn cũng bất chấp mà mở rộng sát trận, toàn bộ quỷ vực hoàn toàn bị biến thành sát trận.
Tính cả 1 vạn người này, trong tay Từ Phúc đã có 2 vạn 5 ngàn oan hồn.
Từ Phúc đương nhiên không sợ mấy thứ này, hắn thậm chí ngoài đại sát trận còn mở ra cấm trận, phong ấn toàn bộ oan hồn, toàn bộ oán khí thậm chí cả âm khí dưới lòng đất.
Quỷ Vực trải qua cả trăm năm Từ Phúc cải tạo căn bản không giống Quỷ Vực, mặt ngoài xem càng giống Tiên Vực.
Từ Phúc sau đó tất nhiên lại luyện Trường Sinh Đan hơn nữa hắn gần như triệt để sống lại.
Từ Phúc năm đó 200 tuổi, không khác gì thiếu niên 20.
Từ Phúc biết rất có thể trải qua 100 năm... 200 năm nữa hắn liền chân chính trường sinh.
Từ Phúc càng gần trường sinh tham vọng càng lớn, hắn muốn rất nhanh trở về Phù Tang, huyết tẩy toàn bộ Phù Tang.

Hắn muốn xây dựng một siêu cấp sát trận ở Phù Tang, diệt sạch Phù Tang vài vạn nhân khẩu để cho hắn chân chính trở thành thần tiên.
Đúng lúc này... dị biến xảy ra.
....
Từ Phúc quá thành công rồi, vì quá thành công hắn càng ngày càng không cẩn thận.
A Thanh đến rồi.
A Thanh là ai?, nàng là chân chính thần tiên, là người đại diện của Thiên Đạo.
Từ Phúc là ai?, cho dù hắn sống 200 năm, cho dù hắn là lão bất tử nhưng hắn ở trước mặt A Thanh tính là gì?.
A Thanh đến đương nhiên là giết Từ Phúc, hắn phạm vào thiên điều, bị thiên phạt.
Thiên phạt không phải là sấm sét, không phải là thiên kiếp, thiên phạt chính là A Thanh.
Từ Phúc lấy cái gì chống lại A Thanh?, dĩ nhiên chỉ có thể trốn hơn nữa Từ Phúc quả thực có bản lĩnh kinh người, hắn thành công chạy đi được.
A Thanh sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng số Từ Phúc không cạn.
Đầu tiên hắn mở sát trận cầm chân A Thanh.
Thứ hai hắn cũng bất chấp tất cả điên cuồng bỏ chạy.
Thứ ba là oán linh.
25000 oán hồn chết trong tay Từ Phúc đã sớm sinh thành oán linh, Từ Phúc cũng sớm biết oán linh tồn tại.
Hắn phong ấn oán linh bởi hắn không có cách diệt oán linh, hắn cũng biết oán linh cường đại đến mức này chỉ cần thoát ra hắn liền phải chết.
Oán linh điên cuồng lại thêm sát trận quả thật cản tay A Thanh rất nhiều hơn nữa âm khí của Quỷ Vực đã bị phong ấn suốt 150 năm nay bộc phát ra, cho dù A Thanh cũng không thể dùng lực chế phục.
A Thanh hoàn toàn có thể mượn đạo lực giết chết oán linh nhưng nàng không mượn.
Nàng đã bao lâu không gặp đối thủ?, nàng thực sự cực kỳ cô độc.
Nàng vì vậy liền dùng tự thân bản lĩnh đánh cùng oán linh.
Về phần Từ Phúc, dĩ nhiên không thể chạy khỏi Quỷ Vực, đường sống duy nhất của hắn chính là A Thanh cùng oán linh lưỡng bại câu thương.
Toàn bộ Quỷ Vực là một đại trận, chỉ có sinh môn duy nhất đặt ở Trường Sinh Cốc vì vậy Từ Phúc coi như là an toàn.
Tiếp theo mọi việc lại càng vượt xa dự đoán của Từ Phúc.
Vì ‘dương gian’ sinh ra siêu cấp oán linh vì vậy ‘người âm giới’ liền đến rồi.
Đây cũng là lần đầu tiên A Thanh thấy người âm giới hơn nữa âm giới cũng rất rất lợi hại.

Đám người này gọi là tử thần, chuyên ra nhắm đến oán linh, oán linh thực sự như gặp khắc tinh, vô phương chống lại tử thần.
A Thanh là người đại diện của Thiên Đạo, cũng coi như người quản hạt dương giới, dĩ nhiên đám người âm giới cũng sẽ không làm gì nàng, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm mang oán linh về đương nhiên đối với A Thanh vẫn tương đối khách khí.
A Thanh từ những tử thần này liền biết không ngờ đối thủ của nàng chỉ là cấp đầu tiên của 'oán'.
Oán linh đối với tử thần chỉ là món ăn sáng nhưng nếu nó tiến hóa thành ma linh thì lại là một vấn đề khác.
Oán linh dù thế nào cũng là linh hồn, ma linh thì trạng thái đã biến thành nửa thực thể, dạng ma linh này mới chân chính là vấn đề, dĩ nhiên ma linh không phải lúc nào cũng có thể sản sinh ra.
A Thanh cùng tử thần nói với nhau rất nhiều việc trên trời dưới biển, nàng cực tò mò về những thứ này, dù sao đây không phải là vật dương gian, nàng sẽ không biết.
Trong thời gian này... Từ Phúc liền chạy.
Từ Phúc đương nhiên sẽ chạy không được khỏi Quỷ Vực, dù sao có chạy cũng sẽ bị A Thanh bắt được vì vậy... hắn lựa chọn bất chấp tất cả đi vào âm giới.
Tử thần muốn xuyên giới liền phải tạo ra một cái cổng gọi là giới môn.
Giới môn được tử thần mở ra trùng hợp lại ở trong Trường Sinh Cốc.
Đám người này căn bản không nhìn Từ Phúc, không để ý Từ Phúc, việc trước tiên chỉ là bắt oán linh.
Đám người này cũng không lo Từ Phúc nhảy vào âm giới dù sao nếu hắn dám tiến vào liền đại biểu cho một cái 'chết'.
Từ Phúc cũng không biết việc này, hắn thậm chí còn chẳng rõ giới môn dẫn đi đâu nhưng hắn liều, hắn không muốn chết, không muốn bị A Thanh giết chết.
Hắn liền dám nhảy vào giới môn, sau đó... linh hồn liền tách khỏi thể xác, hắn chân chính chết đi.
Hồn nhập âm giới, kết thúc sinh mệnh 200 năm của Từ Phúc.
Hồn nhập âm giới, mở ra hành trình mới, hành trình của Đế Thích Thiên.
Linh hồn nhập âm giới cũng tính là chết, đặc biệt là loại siêu cấp ác nhân như Từ Phúc chắc chắn càng thảm, có điều Từ Phúc không hổ là Từ Phúc, ở âm giới hắn mới chân chính bộc lộ tài năng, ba chữ Đế Thích Thiên mới danh vang khắp cõi âm tào địa phủ.
....
Đế Thích Thiên chết đi, sẽ không ai biết Quỷ Vực ở đâu.
Hắn chân chính biến mất nhưng mà sau khi hắn chết đi, nhân gian vẫn có vài việc liên quan đến hắn.

Việc thứ nhất, tứ đệ tử của hắn từ Ba Tư trở về.
Lúc này đứng đầu Phù Tang chính là Bái Nguyệt Giáo Chủ cũng là con trai của nhị đệ tử Từ Phúc.
Người này cũng là bậc đại tài, vừa là Bái Nguyệt Giáo chủ vừa là Phù Tang quốc vương.
Người này cùng tuổi với tứ đệ tử Từ Phúc nhưng mà lại thua một cái bối phận.
Từ Phúc chết đi, hoàn toàn biến mất vì vậy thân phận hay địa vị của hai người tương đối khó giải quyết.
Tứ đệ tử của Từ Phúc trở về vốn tưởng sư phụ sẽ đón mình làm thần tiên, trở thành trường sinh bất lão nào ngờ sư phụ một đi không về, hắn chỉ có thể ở lại Phù Tang đợi sư phụ.
Hắn cùng Bái Nguyệt Giáo Chủ lúc đầu còn có thể hòa hoãn nhưng một núi nào có hai hổ?, rốt cuộc 20 năm sau trải qua vô số ma sát hai bên đã sớm chẳng nhịn được nhau, xảy ra đại chiến.
Đây là Phù Tang, là sân nhà của Bái Nguyệt Giáo Chủ vì vậy hắn thắng.
Tứ đệ tử bản lĩnh cực cường, may mắn chạy được về Trung Nguyên, chạy được về Ba Tư tuy nhiên thương thế quá nặng, cũng không sống được lâu nữa.
Kẻ này hận chết Bái Nguyệt Giáo cũng hận ‘sư phụ’.
Hắn là theo ước định với Từ Phúc mà về Phù Tang, đáng lẽ theo hẹn ước 20 năm trước Từ Phúc đã phải đến đón hắn, đưa hắn trở thành tiên nhân trường sinh nhưng Từ Phúc chưa từng trở lại cũng chưa từng có giao phó.
Hắn vì Bái Nguyệt Giáo làm rất nhiều nhưng hiện tại bị đánh thành chó nhà có tang, cái gì cũng không có, sao có thể không hận?.
Trước khi chết hắn liền đổi tên Ba Tư – Bái Nguyệt Giáo thành Minh Giáo.
Ý nghĩ phi thường rõ ràng, một bên là Minh đối lập hoàn toàn với cái gọi là Nguyệt.
Càn Khôn Quyết từ đó cũng đổi tên thành Càn Khôn Đại Na Di.
Bái Nguyệt Giáo ở Ba Tư chính thức trở thành Minh Giáo Ba Tư.
Về phần Phù Tang – Bái Nguyệt Giáo cũng không tốt đẹp gì.
Ban đầu theo Từ Phúc thì Phù Tang Vương cùng Bái Nguyệt Giáo Chủ phải do hai người chấp chưởng nhưng Bái Nguyệt Giáo Chủ đời này lại kiêm nghiệm cả hai, đi ngược với giáo quy có điều vì hắn quá mạnh, Phù Tang vương thất có thể làm gì?.
Nếu không phải kẻ này lo lắng Từ Phúc hắn đã sớm giết sạch Phù Tang vương thất.
Việc không ai ngờ hắn cũng trọng thương, sau đó Phù Tang vương thất liền quay lại phản giáo hắn, dồn hắn vào chỗ chết, sau đó Phù Tang nội chiến.
.....
Việc thứ nhất qua đi rất nhiều năm liền đến việc thứ hai.

Trường Sinh Quyết biến mất bao nhiêu năm lại xuất thế trên giang hồ, rơi vào tay một tuyệt đỉnh thiên tài huyền môn, đạo hiệu Tiêu Dao Tử.
Ban đầu Từ Phúc muốn kéo càng nhiều người đến quỷ vực, muốn hấp dẫn người Trung Nguyên đến quỷ vực để hắn dễ bề thu thập 'nguyên liệu' nào ngờ tam đệ tử bị Đạt Ma đánh chết, Trường Sinh Quyết cũng biến mất.
Năm tháng qua đi, Trường Sinh Quyết cũng chẳng nguyên vẹn, rơi vào tay Tiêu Dao Tử chỉ còn lại tàn thư hơn nữa rất buồn cười, tàn thư viết bằng chữ Tần.
Cũng may Tiêu Dao Tử là bậc siêu cấp thiên tài, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, quả thật cũng vẫn tìm hiểu ra được nội dung tàn thư đồng thời từ chính nguyên lý trong tàn thư, hắn cơ duyên lĩnh ngộ mà sáng tạo ra Bất Lão Thường Xuân Công sau đó lại tự mình đi đến Quỷ Vực, muốn biết cái gì là trường sinh bất tử.
Không thể không nói, Từ Phúc về mặt nào đó cũng tạo ảnh hưởng rất lớn tới con đường của Tiêu Dao Tử, có rất nhiều thứ Tiêu Dao Tử lĩnh ngộ được từ Trường Sinh Quyết dù sao viết ra Trường Sinh Quyết bản thân Từ Phúc cũng bỏ ra rất nhiều tâm lực.
Từ Phúc hoàn toàn có thể coi là người đặt nền móng cho Tiêu Dao Tử cũng là cho Tiêu Dao Phái sau này.
Nói tốt về hắn cũng được, nói xấu về hắn cũng tốt nhưng không thể phủ nhận, tại cái thế giới này Từ Phúc viết ra một đoạn truyền kỳ của chính mình, chỉ là truyền kỳ của hắn không ai biết mà thôi.

Quyển 2 Chương 273

Mộ Dung Thế Gia (1)

Vô Song đương nhiên sẽ không biết được những việc xảy ra xung quanh mình, Độc Cô cũng thế mà Từ Phúc cũng vậy.

Vô Song lúc này đang lựa chọn một địa điểm cách xa trận doanh nhân loại, có thể coi là rất gần khu vực trung tâm Ma Sơn, địa điểm này thường thường sẽ không có người tiến vào.

Tuy khoảng cách có chút xa so với trận doanh nhân loại nhưng dọc quãng đường đi đi về về bản thân Vô Song cũng đúng là không lo lắng, bằng tốc độ của hắn muốn trở lại cũng chỉ mất khoảng 2 tiếng đồng hồ mà thôi.

Vô Song không am hiểu trận pháp lại càng không hiểu về phong thủy, hắn không biết cái gì là phong thủy bảo địa vì vậy trực tiếp chọn chỗ nào hắn cho là kín nhất, khó bị phát hiện nhất.

Xung quanh nơi này là hàng loạt bụi cây lớn, từng tảng đá xếp trồng lên nhau, thậm chí độ cao cũng tương đối lý tưởng, tương đương một ngộn đồi nhỏ ở ngoài kia, lựa chọn được một vùng đất trống như vậy bản thân Vô Song là tương đương đắc ý.

Khoanh chân trên một tảng đá tương đối bằng phẳng, Vô Song lại tiến vào trạng thái tu luyện.

Trên lý thuyết hắn muốn mượn sức mạnh ma lực nhưng trên thực tế hắn hiện tại còn chưa biết làm thế nào.

Từ trước đến nay hắn chỉ biết trực tiếp tiến vào trạng thái ma hóa chứ chưa từng thử theo dạng 'mượn' ma lực này.

Nói đơn giản thì Vô Song đang hướng đến ma hóa không toàn diện.

Ma hóa trước đây coi như là 100% ma hóa thì hắn đang hướng đến con đường ma hóa theo từng %.

Đầu tiên Vô Song đương nhiên cũng phải bước vào trạng thái ma hóa đồng thời cố gắng tập trung ý niệm của bản thân điều khiển ma khí trong cơ thể.

Hắn vốn nghĩ chỉ cần khống chế tốt ma khí từng điểm từng điểm thoát ra liền có thể tạm thời thành công nhưng làm rồi mới biết độ khó của nó là như thế nào, chỉ cần hắn điều động ma khí cả cơ thể hắn trực tiếp tiến vào ma hóa toàn thân.

Trong trạng thái ma hóa, Vô Song thật sâu nhíu mày rồi chậm rãi lại trở về nguyên bản.

Vô Song nâng tay phải của mình lên, cả cánh tay của hắn đầy những văn tự màu đen chằng chịt, nhìn những văn tự này Vô Song càng ngày càng tập trung hơn.

Văn tự trên tay phải đương nhiên là ngăn cản ma khí toát ra từ trong người hắn,

khiến người bên ngoài không cách nào nhận ra hắn có ma khí nhưng nó tuyệt đối không phải phong ấn ma khí, những văn tự này không có khả năng khắc chế ma khí của Vô Song.
Chỉ cần Vô Song muốn, hắn phi thường dễ dàng tiến vào ma hóa đặc biệt là từ khi đạt được đến cảnh giới Tam Long.
Trước đây ma hóa quả thật không dễ, ở trạng thái Nhất Long mà Vô Song muốn ma hóa liền phải tập trung toàn bộ cảm xúc trái chiều của bản thân.
Ở trạng thái Nhị Long thì hắn chưa thử, hắn cũng chưa biết quá trình ma hóa của mình thế nào.
Còn ở trạng thái Tam Long này thì không phải nói, chỉ cần ý niệm vừa động liền sẽ ma hóa thành công.
Dùng tay trái vuốt nhẹ lên tay phải của chính mình, Vô Song bắt đầu nhớ đến một số thứ.
Vết bớt này tính ra đã đi theo hắn 3 cái thế giới.
Từ trước khi hắn trọng sinh đã có nó, Vô Song cũng không bao giờ còn nghĩ đây chỉ là một hình xăm bình thường, một vết bớt bình thường.
Nếu vết bớt này đặc biệt như vậy thì nó có tác dụng gì?.
Trước đây rất lâu vết bớt đã sớm biến mất sau đó lần đến Vương Bản Sơn hay cụ thể là Hắc Địa thì nó lại hiện ra.
Tại lần đó Vô Song cũng chính thức biết được kiếp trước hắn nhất định sẽ không chết vào năm 30 tuổi, sau ngày sinh nhật tuổi 30 nhất định phải còn cái gì đó.
Tất nhiên mấy việc kia hắn đã sớm dẹp ra khỏi đầu dù sao nghĩ cũng là không nghĩ ra, hắn chỉ tập trung vào vết bớt.
Ở Hắc Địa cùng Ma Sơn có điểm chung là gì?, điểm chung của nó nơi này đều tụ tập những sinh vật không thuộc về thế giới loài người cùng những sức mạnh siêu nhiên không thể giải thích bằng lý thuyết thông thường.
Tuy rằng sinh vật ở Hắc Địa cùng sinh vật ở Ma Sơn khác nhau hoàn toàn về kiểu dáng, hình thái thậm chí là năng lực nhưng Vô Song vẫn có thể tìm được một điểm giống nhau, bọn chúng đều có ma khí.
Trước kia ở Vương Bản Sơn, ở Hắc Địa, Vô Song cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không hiểu, đến cả ma khí là gì hắn cũng không biết vì vậy hắn không nhận ra.
Lúc này thì khác, thật ra từ giây phút đầu tiên tiếp xúc với ma khí trên người A Thanh thì Vô Song đã cảm nhận được sự giống nhau, ma khí phong ấn A Thanh căn bản không khác gì thứ chất lỏng màu đen nhày nhụa ở tế đàn nơi Hắc Địa.
Về bản chất theo Vô Song thì hai thứ là một, khác biệt duy nhất một cái ở trạng thái khí một cái ở trạng thái đặc mà thôi.
Kết hợp các dòng suy nghĩ của bản thân mình lại, Vô Song bắt đầu hoài nghi vết bớt của hắn liên quan mật thiết đến ma khí.

Kiếp trước vết bớt không có gì quá mức đặc biệt là bởi kiếp trước Vô Song không có khả năng chạm đến ma khí.
Ở kiếp này từ khi tiếp xúc với ma khí thì vết bớt một mực đi theo hắn, nếu đã như vậy Vô Song không ngại thử nghiệm tiếp.
Hắn dồn toàn bộ tinh thần vào cánh tay phải... sau đó trực tiếp ma hóa toàn thân, điều động toàn bộ ma khí trong người về tay phải của mình.
Ma khí của Vô Song khi vận toàn lực không khác gì nội lực của một đế vị cao thủ toàn bộ xuất ra vậy, cực kỳ kinh khủng.
Ma khí dồn hết về tay phải, lập tức tạo nên một vòng xoáy trên chính tay phải của Vô Song.
Vì cả cơ thể Vô Song đang ma hóa, hắn không nhìn ra được ma khí di chuyển nhưng hắn có thể cảm nhận được, khi ma khí di chuyển đến cánh tay phải bắt đầu dồn lại một điểm, như trăm sông đổ về một chỗ, sau đó ở trên cánh tay phải Vô Song sinh ra điểm xoáy.
Ma khí cứ tiếp tục chảy vào, vòng xoáy càng ngày càng lớn, tụ xoáy càng ngày càng mạnh, như một cái lỗ đen vậy.
Mãi đến 10 phút sau tụ xoáy mới dừng lại sau đó càng ngày càng nhỏ, dần dần hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.
Vô Song đương nhiên phải cảm nhận được trên cơ thể mình xảy ra cái gì, hắn liền giải trừ ma hóa.
Trên cánh tay phải của Vô Song rốt cuộc cũng có biến chuyển, cả cánh tay vẫn là hoa văn màu đen nhưng ở phần cánh tay phải bắt đầu xuất hiện một hình tụ xoáy đặc dị.
Khẽ mỉm cười, ý niệm điều động, Vô Song bắt đầu để tụ xoáy biến hóa, tụ xoáy này không giống hoa văn trên cánh tay của hắn, tụ xoáy ngập tràn ma khí hơn nữa có thể bị chính Vô Song điều khiển.
Tụ xoáy dần dần thay đổi hình thù, trở thành một đóa quỳ hoa màu đen.
Vô Song có thể cảm giác được bên trong tụ xoáy có bao nhiêu ma khí, đây đương nhiên không phải toàn bộ ma khí trên người Vô Song đồng thời trữ lượng ma khí trong tụ xoáy cũng đã sớm đạt đến giới hạn nhưng chỉ cần Vô Song có thể điều động thứ này là đủ rồi, chí ít hắn nhìn ra một con đường.
Lại tiếp tục nếm thử điều động ma khí toàn thân, trở lại với trạng thái ma hóa, Vô Song lại nếm thử tạo ra đóa hoa thứ hai.
Lần thứ hai đương nhiên cũng không khác gì lần thứ nhất, trên tay Vô Song lại có một đóa hắc quỳ hoa bất quá Vô Song cũng có chút cảm giác không ổn.
Thứ nhất trên cơ thể hắn tựa hồ tương đối lệch, ma khí chỉ có thể tụ về bên tay phải còn lại bất cứ nơi nào trên cơ thể đều không tụ nổi ma khí.
Thứ hai Vô Song cũng cảm giác được ma khí trên người hắn quá nhiều, số lượng hắc quỳ hoa chỉ sợ hoàn toàn không đủ.

Hắc quỷ hoa chỉ có thể tạo ra trên tay phải của Vô Song, điều này đồng nghĩa với việc số lượng mỗi đóa hoa này có hạn, trữ lượng chứa ma khí của nó cũng tương đối hạn chế, muốn chứa đựng toàn bộ ma khí của Vô Song gần như là không thể.
Vô Song hiện nay chỉ có thể coi là tập khám phá cơ thể của chính mình, hắn còn rất nhiều việc phải làm.
.....
Khi trời bắt đầu tối, từ nơi tu luyện trở về lầu các của chính mình, tuy nhiên hắn vẫn chưa được nghỉ ngơi.
Đây là ngày thứ hai Vô Song ở trong trận doanh nhân tộc, lúc này hắn chưa quên mình có hẹn cùng A Châu.
Trở về nhà của mình, ở bên ngoài đã thấy A Châu đợi sẵn.
Nàng vừa nhìn thấy Vô Song trở về khuôn mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng.
“Tiền bối, người về rồi”.
Nhìn thấy A Châu đợi mình, Vô Song cũng hướng về nàng mà cười.
“Đợi ta lâu chưa?”.
A Châu nhu thuận cúi đầu.
“Tiểu nữ vừa mới tới, tiền bối nhìn sắc mặt của người đầy mệt mỏi, có việc gì sao?”.
Vô Song nghe vậy bản thân Vô Song cũng thở dài một hơi.
Điều động ma khí chưa bao giờ là việc dễ dàng, thực sự rất mệt mỏi.
Nghĩ mà xem tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển từng tia ma khí tụ tại một chỗ đồng thời không chỉ một lần mà còn là rất nhiều lần, sao có thể không mệt mỏi.
“Không sao, vào nhà đi”.
Vô Song thật ra còn không mang chìa khóa nhà, chìa khóa lầu này vẫn còn để A Châu cầm trong tay, dù sao cường giả như Vô Song cũng chẳng cần khóa cửa để tiến vào nhà.
A Châu ngoan ngoãn vì Vô Song mở cửa, trong mắt nàng mang theo sự tò mò rất lớn.
Nàng không hiểu tại sao tiền bối lại gọi mình đến đây đương nhiên A Châu cũng sẽ không hỏi trực tiếp.
Nàng vừa mở cửa liền chậm rãi ra bàn trung tâm, vì Vô Song rót một chén nước..
“Tiền bối người uống chén nước, A Châu vì người chuẩn bị nước tắm”.
Vô Song gật đầu, ngồi xuống nhìn theo A Châu xoay người rời đi, hắn càng nhìn càng thấy hợp mắt nàng.
Đương nhiên hợp mắt ở đây không phải là tình yêu cũng chẳng muốn chiếm giữ chỉ là A Châu cho Vô Song một cảm giác tương đối lạ.

Theo ngôn ngữ của hậu thế thì A Châu là một người giúp việc.
Nữ giúp việc xinh đẹp như A Châu cho dù là kiếp trước Vô Song cũng chưa thấy, cùng lắm chỉ có thể xuất hiện trên tiểu thuyết mạng, nữ nhân xinh đẹp ai đi làm cái nghề này?.
A Châu thực sự làm hết chức trách, cho dù Vô Song chưa hề mở miệng nàng vẫn ngoan ngoãn giúp hắn xử lý mọi việc, cho dù chính Vô Song cũng biết bình thường nàng cũng phải chăm sóc công tử 'Mộ Dung Phục ' của mình.
Nghĩ đến Mộ Dung Phục lại nghĩ đến A Châu, Vô Song không khỏi có chút bực mình.
Từ bản chất mà xem hắn không ghét Mộ Dung Phục nhưng nghĩ đến A Châu vì Mộ Dung Phục mà hầu hạ, hắn bắt đầu thật tâm có chút ghét Mộ Dung Phục rồi.
.....
A Châu không rõ tại sao nàng bị Vô Song gọi đến đây, đợi Vô Song đi tắm nàng lại vì hắn quét qua sàn nhà, khuôn mặt chuyên tâm nhất nhất, mãi đến khi Vô Song đi ra phòng tắm thì nàng thậm chí còn đang chuẩn bị vì Vô Song mà xuống bếp, nếu không phải Vô Song đưa tay ngăn cản nàng thì chẳng biết nàng ôm đồm bao nhiêu việc vào trong người.
"Ngồi xuống đi, ta có việc nói với ngươi".
A Châu nghe Vô Song nói đương nhiên không dám cãi lời, nàng cũng giống Mục Niệm Từ, chỉ cần là người mà các nàng tín phục thì cả hai sẽ không lựa chọn làm trái lời.
"A Châu, ngươi biết tại sao ta cứu ngươi chăng?".
A Châu nghe vậy chậm rãi lắc đầu.
"A Châu không rõ".
Hướng về A Châu khẽ cười, với tư cách là người xuyên không nắm giữ cốt truyện Kim Dung, Vô Song cũng không ngại biên chuyện xưa.
" A Châu, ta biết ngươi từ nhỏ lớn lên ở Cô Tô, là người Mộ Dung gia, vậy ngươi có từng đến Mạn Đà Sơn Trang?".
A Châu đương nhiên đã đến Mạn Đà Sơn Trang, đây chính là nhà của Vương Ngữ Yên, nàng cùng Ngữ Yên thân như chị em sao có thể không đến?.
"Vâng thưa tiền bối, A Châu đã đi qua Mạn Đà Sơn Trang ".
"Vậy ngươi gặp qua Vương phu nhân?".
A Châu suy nghĩ một chút, chậm rãi gật đầu.
"Vâng thưa tiền bối, A Châu đã gặp qua Vương phu nhân ".
Vương phu nhân tính tình rất 'thối', thậm chí nữ nhân nào của Đoàn Chính Thuần cũng có vấn đề về suy nghĩ, nếu Vô Song là Đoàn Chính Thuần có khi hắn cũng sẽ chạy, may cho A Châu là người đàn bà kia không biết nàng cũng là con gái Đoàn Chính Thuần nếu không A Châu cũng khó mà toàn mạng.
"A Châu, vậy ngươi có biết Vương phu nhân của Mạn Đà Sơn Trang tên thật là

gì không?”.
Cái này A Châu đương nhiên không biết.
Nàng khẽ lắc đầu.
“Tiền bối, A Châu không rõ tên thật của Vương phu nhân có điều Ngữ Yên tiểu thư là con gái Vương phu nhân, nếu tiền bối cần thì A Châu liền đi hỏi cho tiền bối”.
Vô Song nhìn A Châu mà bật cười.
“Ta lạ gì Vương phu nhân, nàng gọi Lý Thanh La, nàng là con gái sư phụ của ta, sư phụ ta gọi Lý Thu Thủy”.
“Về một mặt nào đó Lý Thanh La có thể coi là sư tỷ ta có điều nàng chưa từng được sư phụ quan tâm, thậm chí sư phụ cũng muốn chối bỏ nàng vì vậy ta cùng nàng căn bản cũng chẳng có giao tình gì “.
“Nhắc đến Thanh La là để ngươi hiểu rõ một chút giao tình giữa hai chúng ta, ta là đệ tử của sư phụ, là cao thủ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường... ân cái này ngươi cũng có thể chưa nghe thấy bất quá đám người Tứ Đại Ác Nhân có thể coi là thuộc hạ của ta, ở Nhất Phẩm Đường ta là lớn nhất”.
A Châu không hiểu Nhất Phẩm Đường là gì nhưng nàng sao có thể chưa nghe đến Tứ Đại Ác Nhân?, nàng dùng ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Vô Song bất quá nàng là nữ nhân thông minh, nàng cũng biết Vô Song chưa nói hết.
“Thanh La nàng ta dù sao cũng là con gái sư phụ, cũng không thể nào không quan tâm đến nàng, con gái nàng Vương Ngữ Yên tư chất kinh người nhưng thể chất lại không quá tốt, ta đích thân kiểm tra, Ngữ Yên quả thật không thích hợp luyện võ”.
“Ngươi cùng Ngữ Yên thân như tỷ muội lại cũng coi như quen biết lâu năm với Thanh La, ta lại nhìn ngươi vô cùng hợp mắt, việc này không ai thích hợp hơn ngươi rồi”.
“Ngươi có muốn học võ không?, nhận ta làm sư phụ sau đó giúp ta bảo vệ hai mẹ con Thanh La – Ngữ Yên?”.
....
(Nay 1 chương, nếu được thì sáng mai mình bù chương)

Quyển 2 Chương 274

Mộ Dung Thế Gia (2)

Nhắc đến Lý Thanh La tất nhiên chỉ là một cái cớ, là một cái cớ để A Châu chấp nhận.
Vô Song cũng không tin A Châu sẽ gật đầu luôn với bản thân mình, dù sao hiện nay người có ảnh hưởng nhất với A Châu vẫn là Mộ Dung Phục, vì vậy nếu không được Mộ Dung Phục chấp nhận bản thân A Châu rất khó gật đầu.
Như Vô Song suy đoán, A Châu quả thật không gật đầu thậm chí nàng có chút hốt hoảng.
Võ công?, tại thế giới này còn chưa có ai không thích võ công, bản thân A Châu cũng là như vậy nhưng mà nàng không dám quyết định, vì vậy A Châu chỉ có thể xin phép Vô Song cho nàng một khoảng thời gian suy nghĩ.
A Châu một đường trở về 'Mộ Dung Phủ', sắc mặt thủy chung luôn mang theo vẻ suy nghĩ.
Mộ Dung Phủ này đương nhiên không phải Cô Tô Mộ Dung Gia mà là biệt phủ của Mộ Dung Phục tại nội thành.
Bằng vào thực lực của Mộ Dung Phục còn lâu mới có tư cách tiến vào đây nhưng nếu là Mộ Dung gia thì khác.
Phương nam đệ nhất võ lâm thế gia, tư cách vẫn cứ là có đủ lại thêm đoàn người của Mộ Dung Phục tương đối nhiều, vẫn được Hồng Thất Công dành cho một tòa phủ đệ.
Nhắc đến Mộ Dung Phục cùng Mộ Dung gia, Vô Song thủy chung có suy nghĩ.
Mộ Dung Long Thành là ai thì Vô Song không biết thậm chí hắn còn không quá rõ Kim Dung có nhân vật này.
Người nổi tiếng nhất của Mộ Dung Gia chỉ có Mộ Dung Bác.
Mộ Dung Bác tất nhiên rất mạnh, theo Vô Song đánh giá hắn chỉ sợ đạt đến thập tinh cường giả nhưng thân phận của người này hiện nay là thế nào lại làm Vô Song khó đoán.
Mộ Dung Bác vẫn là ở trong Thiếu Lâm Tự hay ở nơi khác?, dù sao năm xưa Mộ Dung Bác vì không muốn bị Tiêu Viễn Sơn trả thù liền tiến vào tàng kinh các Thiếu Lâm Tự.
Bình thường thì Vô Song cũng lười đoán nhưng mà hiện nay Tảo Địa Tăng xuất thế, uy danh chấn động võ lâm vậy hai kẻ trốn chạy trong tàng kinh các Thiếu Lâm là Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác sẽ thế nào?.
Hai người bọn họ có còn tiến vào Thiếu Lâm Tự như cốt truyện không?, nếu không tiến vào thì bọn họ đi đâu?, nếu tiến vào thì hai người này đang dùng thân

phận gì xuất hiện nhân thế?.
Tảo Địa Tăng còn xuất thế, hai người này không thể một mực ẩn cư, Thiếu Lâm lúc này cực thiếu cường giả, với chiến lực của hai người sao có thể không vì Thiếu Lâm hiệu lực?.
Nghĩ đến Mộ Dung Bác – Tiêu Viễn Sơn đang vì Thiếu Lâm hiệu lực, Vô Song không thể không nâng thực lực Thiếu Lâm Tự lên thêm một bậc.
Phật Giáo thực sự quá mạnh, mạnh hơn hẳn phần còn lại của toàn bộ võ lâm.
Hiệp Khách Đảo không xuất thế, thiên hạ chỉ là trò chơi của Thiếu Lâm Tự cùng Mật Tông.
....
A Châu trở về phủ, người đầu tiên nàng gặp chính là Bao Bất Đồng.
Bao Bất Đồng là thủ vệ của Mộ Dung Phục, lúc này vừa thấy A Châu trở về lại thêm sắc mặt không đúng liền bước ra hỏi.
“A Châu, ngươi đi đâu mà bây giờ mới về?, hơn nữa nhìn mặt ngươi kìa, có việc gì sao?”.
A Châu ngửa mặt lên nhìn Bao Bất Đồng sau đó rất nhanh tùy chỉnh lại cảm xúc của mình.
“Bao tam ca, A Châu không sao, Bao tam ca yên tâm”.
Bao Bất Đồng nghe A Châu nói như vậy thì còn nói gì nữa, đương nhiên là im lặng nhìn theo A Châu tiến vào trong nhà.
A Châu trở về cũng không đi tìm Mộ Dung Phục mà về luôn phòng của chính mình, nàng tại nội thành liền sống chung với A Bích.
A Bích lúc này vẫn chưa trở về phòng, A Châu đương nhiên cũng đoán ra A Bích đang ở cùng công tử.
A Châu cùng Ngữ Yên thân như chị em còn A Châu cùng A Bích căn bản chính là chị em với nhau, hai người lớn lên bên nhau, thân phận cũng như nhau, tình cảm căn bản không cần phải nói thêm.
A Châu trở về phòng liền lên giường ngồi, thân thể hơi hơi ngả về sau.
Nàng tất nhiên cũng thích học võ, cũng tin tưởng tuyệt đối lời tiền bối nói nhưng mà... chính Vô Song nói với nàng, nếu nàng đi theo hắn liền sẽ không còn là nô tỳ của Mộ Dung Phục.
Nói đùa, đệ tử đầu tiên của Vô Song sao có thể là người dưới của Mộ Dung Gia?, cho dù Mộ Dung lão tổ – Mộ Dung Long Thành hiện thế còn chưa chắc Vô Song đã cho mặt mũi, Mộ Dung Bác cùng Mộ Dung Phục tính là cái gì?.
Lại nói đến A Châu, A Châu một mặt không nỡ rời xa Mộ Dung gia nhưng mà nàng một mặt cũng không muốn tình cảnh hôm đó xảy ra.
Ngày đó nàng bất lực thế nào trước đám cương thi, nàng còn nhớ mãi.
Nếu nàng có võ công tuyệt đỉnh liền có thể bảo vệ đám người Mộ Dung Phục, bảo vệ Vương Ngữ Yên cùng Đoàn Dự chứ chẳng trở thành gánh nặng cho toàn

bộ đoàn đội.
Mang theo đấu tranh nội tâm, cũng có lẽ nàng tương đối mệt mỏi, nàng liền tiến vào giấc mộng.
......
A Châu không biết khi nàng trở về chưa bao lâu thì có người đi theo nàng tiến vào Mộ Dung Phủ, người này đương nhiên chính là Vô Song.
Vô Song thoát bỏ lớp dịch dung, bỏ đi thân phận Tiêu Hà, sử dụng khuôn mặt của chính mình đến gặp Mộ Dung Phục.
Vô Song mái tóc trắng búi cao lộ ra cái cổ trắng ngần, một thân bạch y sạch sẽ, trên người đeo một khối mỹ ngọc, lẳng lặng tiến vào Mộ Dung Phủ, nhìn hắn hiện tại có chút giống nữ giả nam trang.
Với võ công của Vô Song đương nhiên đám Bao Bất Đồng không thể nhận ra, hắn sau một hồi quan sát rốt cuộc cũng phát hiện ra thư phòng của Mộ Dung Phục.
Hắn đương nhiên chưa tiến vào vội, thản nhiên ngồi ở mái nhà, cho đến khi A Bích đi ra khỏi thư phòng, Vô Song mới như một bóng ma tiến vào trong.
Mộ Dung Phục lúc này còn chưa hiểu việc gì xảy ra, hắn đang quay lưng vào cửa ra vào, tay cầm một quyển sách, khuôn mặt tương đối chăm chú.
Mộ Dung Phục còn tưởng A Bích quay lại, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.
“Bích?, phòng bếp chuẩn bị đồ ăn nhanh như thế đã quay lại sao?”.
Vô Song khẽ nhếch miệng, tiện tay lấy một cái ghế kéo lại, ngồi xuống mà nhìn Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Phục không thấy ai đáp lại, rốt cuộc cảm thấy không đúng liền xoay người lại, ngẩng mặt lên, khi hắn nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng xa lạ cả người liền giật mình.
Mộ Dung Phục quả thật tạm thời không nhận ra Vô Song, dù sao mấy hôm trước chỉ là gặp thoáng qua đồng thời khi đó Vô Song hoàn toàn xõa tóc, so với Vô Song hiện nay quả thật rất khác biệt.
Mộ Dung Phục không hổ một đời thiên tài, cũng rất nhanh bình tĩnh, đặc biệt khi thấy mái tóc trắng của Vô Song, trong mắt hắn dần dần chuyển thành kích động.
“Đông Phương cô nương?, người đến sao không nói với Phục một câu, Phục nhất định tự mình ra đón”.
Vô Song đối với vẻ thân sĩ của Mộ Dung Phục tương đối chán ghét, Mộ Dung Phục đây là diễn cho ai xem?.
“Mộ Dung Bác sao rồi?”.
Một câu nói không đầu không cuối làm Mộ Dung Phục toàn thân phát lạnh, sau đó trầm giọng mà lên tiếng.
“Gia phụ đã sớm tạ thế, không biết Đông Phương cô nương.. hỏi gia phụ có chuyện gì?”.

“Mộ Dung Bác còn kém tuổi ta”.
Lại một câu nói lạnh lùng của Vô Song vang lên, lần này Mộ Dung Phục lại càng sợ hãi có điều rất nhanh lại điều chỉnh sắc mặt bản thân.
Mộ Dung Phục cũng có thể coi là nhân vật co được dãn được, đáng tiếc thực lực hắn quá yếu, trong những lúc quan trọng chỉ toàn ‘dãn’ chứ không thể ‘co’.
Mộ Dung Phục cũng thật xui xẻo, hắn sống trong thời đại Thiên Long, đã mang kiếp nhân vật phụ lại gặp tình cảnh có đến 3 nhân vật chính cùng xuất thế, Mộ Dung Phục sống được mới là lạ.
Lúc này Mộ Dung Phục cũng không dám nhìn thẳng vào Vô Song mà lựa chọn cúi đầu.
“Đông Phương... tiền bối, không biết người hỏi gia phụ... có việc gì “.
Nhìn Mộ Dung Phục, Vô Song cười cười.
“Nha đầu A Châu đó, ta rất thích nàng, ngươi để nàng theo ta đi thôi”.
Mộ Dung Phục đương nhiên cũng có thể đoán ra A Châu cùng Vô Song nhất định có gì không bình thường, dù sao hôm đó chính Vô Song muốn giữ A Châu lại có điều hắn thật sự không ngờ Vô Song lại trực tiếp như vậy.
Mộ Dung Phục có dám trái lời Vô Song không?, đương nhiên là không, Mộ Dung Phục sẽ không vì A Châu đắc tội một cường giả.
Mộ Dung Phục đang định lên tiếng thì Vô Song khẽ đẩy tay ra, trên bàn bỗng chốc xuất hiện một tấm lệnh bài thập tinh.
Lệnh bài này đương nhiên là hàng thật giá thật, là Vô Song lấy từ chỗ Hồng Thất Công, bản thân hắn có một lệnh bài ngũ tinh, một lệnh bài thập tinh.
Đặt tấm lệnh bài thập tinh lên bàn, Vô Song cũng từ từ lấy ra một tấm lệnh bài khác, lại đặt cạnh lệnh bài thập tinh.
Tấm lệnh bài thứ hai toàn thân màu đen, bên trên là dòng chữ đỏ ngập tràn sát khí, trên lệnh bài ghi rõ ba chữ ‘Nhất Phẩm Đường’.
Đặt hai tấm lệnh bài lên xong, Vô Song cười cười.
Vô Song không mang theo bất cứ đồ đạc gì bên người có điều lệnh bài thân phận hắn vẫn là giữ được, dù sao đây cũng là thói quen của hắn.
Lúc trước Thiên Đạo dẫn Vô Song đến Yến Kinh, đồ đạc Vô Song đều không chuẩn bị nhiều nhưng trên người hắn vẫn mang theo 3 tấm lệnh bài.
Tấm đầu tiên là của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Tấm thứ hai là của Hoàn Nhan Hồng Liệt tặng hắn.
Tấm thứ ba là đại diện cho hoàng thất Tây Hạ, của chính Lý Thu Thủy cấp.
Một đường đặt cả ba tấm lệnh bài trên bàn, Vô Song mới khẽ mỉm cười.
“Ta cùng Mộ Dung Bác không quen biết gì nhưng việc của Mộ Dung gia ta vẫn là biết “.
“A Châu rất hợp mắt ta, ta quyết định nhận nha đầu kia làm đệ tử, ta đến chỉ là thông báo cho ngươi, căn bản không quan tâm ngươi nghĩ cái gì”.

“Việc thứ hai, mới là việc chính, không biết Mộ Dung Phục ngươi có còn muốn khôi phục hoàng thất Đại Yên? “.

Quyển 2 Chương 275

Mộ Dung Thế Gia (3)

Mộ Dung Phục nếu xét về võ công hay ngộ tĩnh tất nhiên không bằng Kiều Phong nhưng nếu không tính mặt võ thuật, Mộ Dung Phục thực sự có vài điểm vượt xa Kiều Phong, đặc biệt là hai chữ 'thiên hạ'.

Bỏ qua võ công, kiến thức mà Mộ Dung Phục hiểu được cũng đúng là hơn xa Kiều Phong.

Mộ Dung Phục lấy phục quốc làm mục tiêu, hắn thậm chí được đào tạo như một vị khai quốc hoàng đế, cố gắng tự định hướng mình thành minh quân phục quốc, vì vậy có rất nhiều thứ hắn phải hiểu, hắn phải biết.

Mộ Dung Phục chỉ liếc một cái liền nhận ra mấy tấm lệnh bài của Vô Song đại diện cho cái gì.

Đầu tiên thập tinh lệnh bài có thể đại diện cho chiến lực, tuy nhiên tấm lệnh bài này so với những tấm còn lại thì thua xa.

Hoàn Nhan Vương Phủ, Tây Hạ Vương Thất, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Nhìn thấy ba cái thế lực này... Mộ Dung Phục liền cảm thấy kích động không thôi, căn bản khó lòng bình tĩnh.

Kiều Phong nếu ngồi tại đây có lẽ chưa hiểu hết được việc gì xảy ra nhưng Mộ Dung Phục thì khác.

Hắn lần này nhìn thật kỹ Vô Song, sau đó có chút khó khăn lên tiếng.

"Tiền bối, chỉ cần người giúp ta khôi phục hoàng thất Đại Yên, ta nhất định sẽ báo đáp tiền bối... thậm chí phong tiền bối là vương gia khác họ".

Nghe đến đây Vô Song suýt nữa bật cười, có điều theo Vô Song nghĩ có lẽ đây đã là thứ lớn nhất Mộ Dung Phục có thể cho bản thân mình, hắn cũng không thể khôi phục Đại Yên sau đó tặng luôn cho Vô Song chứ?.

Đáng tiếc Vô Song sẽ không ở thế giới này lâu lại càng không quan tâm đến Đại Yên nho nhỏ.

Trong lịch sử bản thân Đại Yên chiến lực có lẽ mạnh hơn Đại Lý một chút nhưng thổ nhưỡng lại bé hơn nhiều, từ trên xuống dưới Đại Yên giỏi lắm cũng chỉ có 3-5 vạn quân, tuyệt đối điển hình của nước nhỏ không thể nhỏ hơn, lấy cái gì cho Vô Song hứng thú?.

"Đại Yên quá nhỏ, có cái gì để ta hứng thú?, có điều nói đi cũng phải nói lại, Mộ Dung gia có một thứ quả thật có thể gây nên hứng thú cho ta".

Nói xong Vô Song cũng chậm rãi đẩy hắc lệnh về phía Mộ Dung Phục.

"Ta muốn nhận được Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung gia, đổi lại ta liền giao toàn bộ quyền hành điều động Nhất Phẩm Đường cho ngươi, ngươi thấy thế

nào?”.
Vô Song một tay chống cằm thản nhiên mà chờ câu trả lời của Mộ Dung Phục.
Đấu Chuyển Tinh Di với Vô Song vốn là có cũng được mà không có cũng được nhưng mà hắn không muốn buông tha cho môn tuyệt học này.
Vô Song sớm muộn gì cũng phải quay về thế giới cũ, nước ở đó rất sâu rất sâu, hắn cũng không biết sẽ có ai đang đợi mình, việc sưu tầm tuyệt học sẽ trở nên phi thường khó.
Ví dụ đơn giản nhất, Mộ Dung Gia tại thế giới cũ mạnh gấp trăm lần Mộ Dung Gia ở thế giới này, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp.
Tại thế giới kia Mộ Dung Gia còn có Ngô Tam Quế đứng sau ủng hộ, chưa đến phiên Vô Song đứng ra giúp đỡ, hắn quả thật cũng không tin tưởng người ta sẽ hai tay dâng lên Đấu Chuyển Tinh Di cho mình.
Không chỉ Đấu Chuyển Tinh Di, tại thế giới này còn có vài môn tuyệt học khác hắn cũng muốn mang đi.
Đầu tiên phải kể đến Dịch Cân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công.
Thứ hai là Long Tượng Bát Nhã Công cùng Thích Già Trịch Tượng Công.
Cuối cùng chính là Đấu Chuyển Tinh Di cùng với La Hán Phục Ma Thần Công.
Đây đều là tuyệt học hàng đầu thiên hạ, cho dù Vô Song không dùng được nhưng không có gì đảm bảo thế lực dưới tay hắn không dùng được.
Long Tượng Bàn Nhược Công cùng Thích Già Trịch Tượng Công bản thân Vô Song tạm thời chưa nghĩ đến, dù sao hắn cũng chưa biết động thủ ra sao.
Dịch Cân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công thì dễ hơn nhiều, nếu không có gì thay đổi tại thế giới này Cửu Dương Thần Công vẫn còn ẩn mình chưa xuất thế, Vô Song hoàn toàn có thể tìm được còn Dịch Cân Kinh độ khó cũng không quá lớn, dù sao A Châu còn lấy được chẳng nhẽ Vô Song hắn không lấy được?.
La Hán Phục Ma Thần Công là tuyệt học xuất hiện trong Hiệp Khách Hành, Vô Song hắn không quá rõ ràng tình tiết của Hiệp Khách Hành chỉ biết môn tuyệt học này là trấn phái của Thiếu Lâm, nếu cơ duyên đến Vô Song cũng có thể thử tìm kiếm.
Cuối cùng là Đấu Chuyển Tinh Di, thứ này hiện nay ở ngay trước mặt, nhất định phải lấy đến tay.
....
Mộ Dung Phục lần này cũng không có đáp ứng Vô Song, hắn bị Vô Song làm cho khó xử vô cùng.
Đấu Chuyển Tinh Di là gốc rễ của Mộ Dung gia, sao có thể ngoại truyền?, ít nhất từ trước đến nay Mộ Dung gia chưa từng để môn tuyệt học này lộ ra ngoài.
Tất nhiên Nhất Phẩm Đường cũng làm Mộ Dung Phục tim đập chân run.
Nhất Phẩm Đường nổi tiếng nhất chinh là Tứ Đại ÁC Nhân còn lại trong Kim Dung thì Nhất Phẩm Đường vẫn tương đối vô danh.

Tất nhiên Nhất Phẩm Đường tuyệt đối rất mạnh, là tổ chức do nhân vật như Lý Thu Thủy mất bao nhiêu công sức tập hợp lại, có thể yếu sao?, càng quan trọng hơn những năm Lý Thu Thủy còn giao đấu cùng Thiên Sơn Đồng Mỗ thì Nhất Phẩm Đường cũng chưa hẳn đã thua đám cao thủ Linh Thứu Cung.
Vô Song chưa từng thử điều động cao thủ Nhất phẩm Đường nhưng đám người này cũng sẽ không yếu, hơn nữa Nhất Phẩm Đường ngoại trừ võ công từng người còn am hiểu ám sát cùng hạ độc, có thể sai khiến một tổ chức mạnh nhất Tây Hạ thử hỏi sao Mộ Dung Phục không động tâm?.
Một bên là tổ huấn, một bên là cơ hội phục quốc trước mặt, Mộ Dung Phục sẽ chọn cái gì?.
"Tiền bối... có thể cho vãn bối suy nghĩ một chút được không?, việc này quá gấp".
Vô Song cười cười, đưa tay ra thu lại từng tấm lệnh bài, chậm rãi đứng dậy.
"Ngươi giúp ta khuyên bảo nha đầu A Châu đó một chút, sau này nếu muốn tìm ta liền tìm qua A Châu là được, nghĩ kỹ việc trao đổi thì bảo A Châu nói với ta".
"Còn nữa, ta không hy vọng ngươi coi A Châu còn là nha hoàn của mình, tốt nhất coi như nàng cùng Mộ Dung Gia từ nay về sau không còn quan hệ".
Nói dứt lời, Vô Song thân hình như một cơn gió biến mất trong thư phòng, để lại Mộ Dung Phục trầm ngâm không thôi.
Mộ Dung Phục tất nhiên chẳng tiếc gì A Châu, đến cả Ngữ Yên hắn còn không tiếc huống hồ A Châu?, cái làm Mộ Dung Phục suy nghĩ là cuộc trao đổi với Vô Song.
Từ lý trí mà xem, Mộ Dung Phục bản thân thật sự rất muốn rất muốn trao đổi.
Hơn ai hết Mộ Dung Phục cũng hiểu giới hạn của bản thân mình, hắn làm người cao ngạo nhưng sâu trong nội tâm hắn thật ra vẫn tự biết lấy mình, chỉ bằng vào Đấu Chuyển Tinh Di hắn rất khó có thể bước vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ nhân gian.
Nếu có Nhất Phẩm Đường trợ giúp, thanh thế của hắn nhất định tăng mạnh, có cao thủ Nhất Phẩm Đường theo sau cho dù là Hồng Thất Công cũng phải dùng ánh mắt cẩn thận nhìn hắn, đây là cái Mộ Dung Phục thật sự rất muốn.
Dĩ nhiên một điều, Mộ Dung Phục cũng sẽ không tự làm ra quyết định, hắn phải đi hỏi tiền bối trong nhà – cha của hắn – Mộ Dung Bác.
....
Trời về khuya, trên bầu trời Ma Sơn hôm nay xuất hiện một vầng bán nguyệt soi rõ cả thiên không.
Trăng hôm nay rất sáng, đêm hôm nay cũng rất đẹp.
A Châu đứng ở bục cửa sổ, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, trong ánh mắt không che dấu được tâm sự.
A Bích lúc này cũng lại gần A Châu, vẻ mặt nồng đậm quan tâm.

“A Châu tỷ, có việc gì sao?”.
A Châu cười cười, nàng với A Bích chính là chị em, hai người vô cùng thân thiết, nàng đối mặt với A Bích khẽ nói.
“Bích, tiền bối muốn thu ta làm đệ tử”.
A Bích vừa nghe không hiểu ai là tiền bối có điều nàng cũng thông minh lập tức nghĩ ra gì đó.
“Là vị thần bí tiền bối cứu tỷ cùng công tử sao?, nếu tiền bối muốn thu đệ tử thì tốt quá rồi, A Châu tỷ nhất định phải nắm cơ hội này”.
A Bích tuy cảm thấy kỳ lạ vô cùng, với thân phận của hai nàng ở trong Mộ Dung Gia không phải là không thể học vxo công nhưng tư chất luyện võ của hai người cũng chẳng ra sao, A Bích không hiểu lắm tại sao vị tiền bối kia lại muốn thu A Châu làm đệ tử nhưng bất kể ra sao nàng từ trong nội tâm thật sâu vui mừng cho tỷ tỷ mình.
A Châu nghe A Bích nói, nàng cũng biết đây là cơ hội không thể bỏ qua có điều nàng vẫn không nỡ rời đi.
“Bích... tiền bối nói nếu ta làm đệ tử của người liền không thể ở lại Mộ Dung Gia, liền đi theo người, từ nay về sau không còn quan hệ với Mộ Dung Gia nữa”.
A Bích sắc mặt lập tức thay đổi, điều này tất nhiên không khó hiểu gì, ai muốn đệ tử của mình làm nha hoàn cho người khác nhưng chính A Bích cũng không nỡ xa A Châu.
“A Châu tỷ... tỷ vẫn nên đáp ứng tiền bối đi thôi, sau này công tử để muội cùng Ngữ Yên tiểu thư chăm sóc được không?”.
“ Tỷ đi theo tiền bối... tương lai mới có thể tìm được thân sinh phụ mẫu... người ở lại Cô Tô rất khó tìm được bọn họ “.
A Châu nghe đến thân sinh phụ mẫu lập tức run lên, trong lòng không khỏi mất mát nhưng cũng có thểm một loại quyết tâm, nàng nhất định phải đi tìm cha mẹ.
Thật ra còn có một việc mà A Bích không nói, nàng cho dù ngàn cái không muốn, vạn cái không muốn thì công tử nhà nàng nhất định vẫn sẽ đẩy A Châu đi.
A Châu trở thành đệ tử của một vị cao thủ võ lâm chẳng khác gì Mộ Dung gia móc nối quan hệ với người này, sau này Mộ Dung Gia gặp khó khăn hoặc Mộ Dung Phục có việc cần nhờ, bằng vào quan hệ với A Châu chẳng nhẽ tiền bối không xuất thủ?.
A Châu chỉ cần nói ra việc này với Mộ Dung Phục, nàng không đi cũng phải đi.
....
Cũng trong đêm trăng này, nơi thâm sơn Nhất Đăng mở mắt.
Nhất Đăng thương thế vốn rất nặng nhưng ông lại tu luyện Tiên Thiên Công, bản thân Tiên Thiên Công ngoại trù là nội công chí dương chí cương trong thiên hạ thì còn mang theo hiệu ứng trị liệu rất mạnh.
Ở hậu thế, không ít người còn cho rằng Tử Hà Thần Công vốn là tàn quyển của

Tiên Thiên Công mà ra, tất nhiên đây chỉ là giả thuyết nhưng cũng đủ để nói khả năng liệu thương của môn tuyệt học này.
Nhất Đăng tu luyện Tiên Thiên Công lại thêm bản thân Nhất Đăng cũng rất mạnh, cơ hồ trải qua một ngày kinh mạch liền bắt đầu ngưng tổn thương, thương thế dần dần chuyển tốt, Nhất Đăng rốt cuộc tỉnh lại.
Nhất Đăng tỉnh lại sau đó cảm thấy ngực đau xót vô cùng, không khỏi ho khan vài lần, toàn thân xương cốt như nát vụn.
Dùng ánh mắt quan sát xung quanh, Nhất Đăng vẻ mặt hiện ra nét nghi ngờ.
Lúc trước nơi ông ta ngất rõ ràng không phải tại nơi đây.
Cố muốn động thân thể đứng lên bất quá rất nhanh sắc mặt Nhất Đăng chuyển thành không tốt.
Nội lực của Nhất Đăng không điều động được chút nào, toàn thân không có một tia khí lực.
Nếu là người bình thường tất nhiên không nghĩ nhiều dù sao chính Nhất Đăng đang bị thương nặng nhưng mà Nhất Đăng lại không nằm trong phạm trù ‘bình thường’.
Y đạo của Nhất Đăng cực cường, cũng giống như Vô Song, Nhất Đăng là Y – Võ đồng tu.
Nhất Đăng cảm nhận được thân thể mình dính độc.
Ngay lúc Nhất Đăng đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì một âm thanh nữ nhân vang lên.
“Lừa trọc, không phải Âm Dương Hoan Hợp Tán nên ngươi không phải lo”.
Nhất Đăng sắc mặt co rụt lại, ông ta không ngờ ở ngay gần mình lại có người, người này thậm chí Nhất Đăng không thể phát hiện ra.
Kể cả khi nội lực không còn nhưng có thể làm Nhất Đăng không cảm nhận được thì nhất định cũng phải là nhân vật cấp bậc ngũ tuyệt đồng thời thân pháp siêu cường.
Trên cành cây lớn, một bóng hình yểu điệu theo gió mà lướt tới, nàng cho dù che kín nửa mặt dưới nhưng cũng không che hết được phong thái của nàng.
Nữ nhân này tất nhiên không ai khác chính là Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy hiện thân, ánh mắt liếc qua Nhất Đăng, rốt cuộc lại lên tiếng.
“Ngươi trúng Bì Tô Thanh Phong Tán, tốt nhất không nên cử động”.
Nhất Đăng trước nhìn thấy nữ tử này đã có vài phần ngờ ngợ, nay lại nghe được Bì Tô Thanh Phong lập tức nhận ra đối phương.
“Hóa ra là Tây Hạ hoàng thái hậu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu nay mới có dịp gặp mặt”.
Bình thường Nhất Đăng chưa hẳn đã sợ Bì Tô Thanh Phong, nội lực Nhất Đăng đủ cường để chống lại thứ này nhưng mà hiện tại Nhất Đăng đúng là vô pháp chống cự.

Lý Thu Thủy nhìn Nhất Đăng, căn bản cũng lười dài dòng.
“Ngươi nên biết lúc đó ngươi bị thương rất nặng, nếu ta không xuất thủ mang ngươi ra ngoài ngươi rất có khả năng bị đám ma vật ngoài kia xé thành trăm mảnh, là ngươi nợ ta một cái ân tình”.
“Ta yêu cầu rất đơn giản, có vài chỗ trong võ công ta không hiểu, ngươi liền giải thích giúp ta, sau khi ta hiểu thông, ta liền để ngươi rời đi tuyệt không giữ lại”.
Lần này lại đến phiên Nhất Đăng tò mò, là loại võ công gì đến cả Lý Thu Thủy cũng không hiểu?, Lý Thu Thủy ngộ tĩnh võ học hàng đầu thiên hạ, võ công có thể làm khó được nàng cho dù Nhất Đăng cũng cảm thấy hứng thú thật lớn.
Lý Thu Thủy tư chất còn vượt qua cả Nhất Đăng, Tây Hạ trong tay nàng tuyệt đối đủ sức nuốt chửng Đại Lý, về mặt nào thì nàng cũng chỉ hơn chứ sẽ không kém Nhất Đăng bất quá hiện nay nàng cũng có nỗi khổ trong người.
Trong tay nàng có một thứ mà Vô Song không có, đây là 10 vạn chữ Phạn trong Cửu Âm Chân Kinh.
Lý Thu Thủy có nguyên vẹn Cửu Âm Chân Kinh.
Nàng lúc trước đã nghe danh Cửu Âm Chân Kinh nhưng giờ mới có dịp được đụng tới lập tức như tiến vào ma chướng, không thể tự thoát, kinh hãi không thôi.
Cửu Âm Chân Kinh có sức hấp dẫn quá lớn với nàng, đặc biệt là phần chữ Phạn có điều nàng lại không quá hiểu.
Nội dung trong chữ Phạn cực kỳ cao thâm khó dò, chữ Phạn thì Lý Thu Thủy đúng là biết nhưng biết cũng có hạn.
Lấy ví dụ đơn giản thì như tiếng Anh vậy, trình độ của Nam Đế có thể chấm 10 điểm thì Lý Thu Thủy giỏi lắm chỉ có 6, nàng đúng là có rất nhiều thứ muốn hỏi Nam Đế.
Lý Thu Thủy là lục tinh cao thủ.
Tư chất của nàng siêu cường nhưng thành tựu của nàng không thể tiến thêm bởi tạp học của nàng quá nhiều, quá loãng.
Lý Thu Thủy lúc này đã bước ra khỏi ma chướng trong nội tâm, bước ra khỏi ma chướng mà Vô Nhai Tử tạo ra cho nàng thậm chí thù hận của nàng cùng Đồng Mỗ cũng có thể dẹp xuống.
Tâm kết đã mở, sau khi thương thế bình phục, nàng một đường chiến lực bạo tăng, trở thành cửu tinh cao thủ.
Tâm kết đã không còn, vậy Cửu Âm Chân Kinh là thứ cuối cùng nàng thiếu.
Chỉ cần nàng hiểu rõ Cửu Âm Chân Kinh, bước ra được một bước cuối cùng, hiểu ra con đường võ học cho riêng mình, nàng đời này có hy vọng đột phá đế vị.
Cho dù không đột phá được đế vị, bằng Cửu Âm Chân Kinh nàng ít nhất sẽ không thua sư tỷ của mình.

Quyển 2 Chương 276

Bình Yên Trước Bão.

Độc Cô Cầu Bại đương nhiên cũng không tốt đến mức tặng Cửu Âm Chân Kinh cho Lý Thu Thủy, với cá tính hiện nay của Độc Cô thì người này sẽ không tự nhiên làm việc tốt.
Năm đó Độc Cô Cầu Bại tự hứa với bản thân che chở Tiêu Dao Phái, hắn đã làm được, ra tay ba lần, cứu mạng ba đệ tử của Tiêu Dao Tử, sau này Độc Cô cùng Tiêu Dao Phái không ai nợ ai.
Về phần Cửu Âm Chân Kinh, thật ra đây là Độc Cô Cầu Bại nợ Hoàng Thường.
Cho dù Hoàng Thường không nói thì Độc Cô Cầu Bại cũng muốn mang môn tuyệt học này dương danh thiên hạ, muốn tìm truyền nhân cho Hoàng Thường.
Người mang Cửu Âm Chân Kinh xuất hiện ở trên giang hồ chính là Độc Cô Cầu Bại đồng thời chính Độc Cô mở đầu cho một cuộc tinh phong huyết vũ trên giang hồ.
Độc Cô vì Tiêu Dao Phái ra tay ba lần thì cũng muốn vì Hoàng Thường tìm đến ba người truyền nhân.
Người đầu tiên qua Hoa Sơn Luận kiếm đã chọn được, chính là Vương Trùng Dương.
Người thứ hai Độc Cô lựa chọn chính là Lý Thu Thủy, tư chất cùng tương lai của Lý Thu Thủy là 'bất khả hạn lượng', nàng hoàn toàn có tư cách dương danh Cửu Âm Chân Kinh.
Người thứ ba thì Độc Cô vẫn chưa chọn được nhưng theo bản ý của mình, phàm là truyền nhân của Cửu Âm Chân Kinh, phàm là người được Độc Cô giao tặng nguyên vẹn Cửu Âm Chân Kinh thì nhất định phải có khả năng trở thành đế vị cao thủ.
Nghĩ đến cảnh Cửu Âm truyền nhân toàn bộ là đế vị cao thủ thì Cửu Âm Chân Kinh chỉ sợ vượt qua Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm, trở thành đệ nhất tuyệt học trong thiên hạ.
Đây chính là 'món quà' Độc Cô muốn dành tặng Hoàng Thường.
Nói đến đây trong đời Độc Cô còn nợ một người, ấy là Đoàn Tư Bình.
Đoàn Tư Bình cùng Độc Cô giao tình tương đối cạn, hai người quen biết nhau, có chút kính nể nhau cũng là đối thủ của nhau nhưng Đoàn Tư Bình cùng Độc Cô Cầu Bại cũng chẳng có cơ hội giao thủ, về sau càng không gặp mặt nhau, giao tình càng ngày càng cạn.
Dĩ nhiên Độc Cô Cầu Bại sẽ không quên việt nhờ Đoàn Tư Bình thì Độc Cô mới bắt đầu nghiên cứu cùng sáng tạo ra Kiếm Vực vì vậy bất kể thế nào Độc Cô

Cầu Bại cũng sẽ vì Đoàn Thị ra tay.
Cho dù Đoàn Tư Bình không nhờ thì Độc Cô cũng cảm thấy nên vì Đoàn Tư Bình tìm một cái truyền nhân.
Lục Mạch Thần Kiếm thì Độc Cô không biết nhưng với võ công của Độc Cô, tiến vào Thiên Long Tự thần không biết quỷ không hay đoạt được bí quyết Lục Mạch Thần Kiếm thì dễ vô cùng.
Tất nhiên đoạt được thì hắn cũng không luyện, Lục Mạch Thần Kiếm chính là dành cho truyền nhân đời sau của Đoàn Tư Bình.
Tìm truyền nhân cho Đoàn Tư Bình vẫn tương đối là đau đầu, dù sao nhất định phải là họ Đoàn, là trực hệ đệ tử của Đoàn Tư Bình.
Dõi mắt khắp hoàng tộc Đại Lý, Độc Cô tạm thời vừa mắt hai kẻ.
Kẻ đầu tiên là Nhất Đăng – Đoàn Trí Hưng.
Kẻ thứ hai là đệ nhất ác nhân – Đoàn Diên Khánh.
Đoàn Trí Hưng võ công đã thành hình, cũng chỉ có thể đi theo con đường hóa Nhất Dương Chỉ thành Lục Mạch Thần Kiếm, đã không thể sửa đường.
Đoàn Diên Khánh trái lại thì Độc Cô cảm thấy hợp mắt, cho dù Đoàn Diên Khánh biến thành dị nhân người không ra người quỷ không ra quỷ, kinh mạch đã bị hủy hoại đến mức không thể luyện Nhất Dương Chỉ thì Độc Cô vẫn cứ thích kẻ này.
Đoàn Diên Khánh thiên tư ngút trời, chấp nhất vô cùng thậm chí Độc Cô còn nhìn thấy bản thân mình bên trong Đoàn Diên Khánh, đáng tiếc... cho dù Độc Cô có thể chữa trị thương thế cho kẻ này thì hắn cũng không học được Lục Mạch Thần Kiếm.
Lục Mạch Thần Kiếm có quan hệ rất lớn tới đạo phật.
Không phải lý do ngẫu nhiên mà Đoàn Tư Bình cũng lựa chọn xuất gia.
Đoàn Diên Khánh tính cách đã không thể hợp với phật giáo, Độc Cô Cầu Bại cũng vẫn phải từ bỏ.
Rốt cuộc mãi sau này nhìn thấy Đoàn Dự, Độc Cô Cầu Bại liền khóa chặt kẻ này.
Độc Cô không còn bao nhiêu thời gian, hắn căn bản không chờ được đến thế hệ sau nữa của Đoàn gia, quá lâu.
Hắn nhắm đến Đoàn Dự, liền trực tiếp ra tay.
......
Nói mấy ngày hôm nay ai ăn nhiều khổ nhất thì đáp án chắc chắn là Đoàn Dự.
Đoàn Dự hiện tại hai chân bị đánh gãy, phần sống lưng cũng bị bẻ đi, muốn nhúc nhích cũng làm không nổi.
Để hình dung về tình cảnh Đoàn Dự lúc này liền làm người khác không khỏi nghĩ tới Cầu Thiên Xích.
Đoàn Dự về mặt nội lực có lẽ hơn Cầu Thiên Xích nhưng tâm trí thì thua xa, lúc

này tuyệt đối bị vây vào trạng thái sống dở chết dở.
Nếu không phải có nội lực trẻo chống chỉ sợ Đoàn Dự đã sớm chết.
Rên rỉ một đêm, đau đớn một đêm đến mức đôi môi của Đoàn Dự khô khốc, hắn vừa khát, vừa đói lại vừa sợ.
Xung quanh qua vài lỗ thủng liền có từng tia sáng chiếu xuống khuôn mặt mang vài phần non trẻ của Đoàn Dự, mới trải qua gần 2 ngày mà Đoàn Dự như già đi 2 năm.
Cả người gục xuống, hai chân vẫn bị xích nhưng cho dù không bị xích cũng chẳng đứng lên nổi, cả ngừoi cứ như vậy nằm bò trên nền đất lạnh, đến chính Đoàn Dự cũng mơ mơ hồ hồ, không rõ mình sống hay chết nữa.
Trải qua gần hai ngày rốt cuộc Độc Cô lại trở về.
Trên người Độc Cô đương nhiên vẫn còn thương thế, hắn cũng có chút mệt mỏi, đi đi lại lại một quãng đường dài không phải việc dễ chịu gì.
Tiến vào bên trong, mắt thấy Đoàn Dự sống dở chết dở, Độc Cô Cầu Bại khẽ nhếch miệng, ánh mắt hiện ra một luồng tử quang.
Đây chính là Di Hồn Đại Pháp của Cửu Âm Chân Kinh.
Đoàn Dự chỉ cảm nhận da đầu tê dại sau đó toàn thân run lên, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ.
Tiếp theo thân thể Đoàn Dự cũng không thuộc về Đoàn Dự, hắn bắt đầu tự hành động theo ý niệm của Độc Cô, bắt đàu tự điều động nội công trogn kinh mạch.
Với Đoàn Dự, đây chính là cách dạy dỗ tốt nhất, để cơ thể hắn tự quen thuộc với lộ tuyến Lục Mạch Thần Kiếm vận động, sau đó không bao lâu Đoàn Dự quả thật sẽ sử dụng được Lục Mạch.
Cứ như thế Độc Cô xếp bằng trên mặt đất còn thân thể Đoàn Dự không ngừng run lên, chậm rãi vận công.
Đến rạng sáng hôm sau, Độc Cô Cầu Bại đứng lên, bước ra ngoài còn Đoàn Dự đã sớm bất tỉnh nhân sự, ánh mắt vô thần cả người như không xương nằm trên nền đất.
Phải đến gần nửa ngày sau, Đoàn Dự mới lại từ trong hôn mê tỉnh lại có điều trải qua cả đêm vận công, đau đớn trên người hắn cũng dịu đi, thần trí tỉnh táo hơn không ít.
Thần trí tỉnh táo nhưng thân thể Đoàn Dự đã sớm tới giới hạn, đây đã là ngày thứ ba, ngày thứ ba không có gì bỏ vào bụng, không ăn mà cũng chẳng uống, cứ như vậy Đoàn Dự sẽ cách cái chết không xa.
Đoàn Dự khó khăn mở mắt ra, khung cảnh vẫn một mầu thảm đạm như vậy có điều ngay trước mặt Đoàn Dự có thêm một thứ.
Đây là một cây gậy sắt cắm trên mặt đất, cao khoảng 3m, căn bản Đoàn Dự bình thường không thể chạm đến.
Trên đỉnh cây gậy có treo một cái hồ lô cùng một túi da.

Đoàn Dự lúc này bụng đã đói cồn cào, cổ họng thì như cháy, lúc này trong mắt Đoàn Dự chỉ còn hô lô cùng với túi da treo trên cao.
Đương nhiên Đoàn Dự đã tàn phế hai chân cũng không thể đứng lên. hắn còn có thể làm gì?.
Lúc này Đoàn Dự càng ngày càng gấp, cận kề với cái chết có ai không sợ?, có ai không hoảng đặc biệt là người còn chưa trải sự đời như Đoàn Dự.
Đoàn Dự cắn răng, suy nghĩ hiện nay của Đoàn Dự liền nghĩ tới Nhất Dương Chỉ của nhà mình, dù sao Nhất Dương Chỉ cũng là viễn trình công kích.
Đoàn Dự căn bản không học qua võ công cũng chẳng biết Nhất Dương Chỉ có điều ai bảo hắn quá cuống?, Đoàn Dự sau khi không biết làm gì cũng chẳng nghĩ ra cách nào liền dựa trên ký ức bản thân bắt đầu bắt chước động tác của bậc cha chú.
Đoàn Dự nào ngờ hắn đánh bậy đánh bạ lại cảm thấy một luồng nhiệt khí chạy dọc thân thể mình, sau đó kinh mạch toàn thân bắt đầu chuyển động, nội lực không cách nào còn yên tĩnh được nữa, từ ngón tay của Đoàn Dự một đường vô hình kiếm khí bắn tới.
Tất nhiên lần đầu sử dụng, Đoàn Dự vẫn là bắn trượt có điều cách làm của Độc Cô cầu bại vẫn là đúng, Đoàn Dự quả thật cũng bắt đầu nắm được cái gọi là Lục Mạch Thần Kiếm về phần bao giờ có thể chính xác sử dụng thì phải xem khát vọng sinh tồn của Đoàn Dự là như thế nào.
....
Vô Song cũng không biết chuyện của Đoàn Dự cùng Nhất Đăng, đến cả Lý Thu Thủy xuất hiện hắn cũng còn không biết, hiện tại mục tiêu của Vô Song chỉ là tu luyện, chỉ là cố gắng khống chế ma khí của bản thân mà thôi.
Từ sau khi A Châu trở về Mộ Dung Phủ, lại 2 ngày nữa trôi qua.
Rốt cuộc sau hai ngày khi Vô Song từ vị trí tu luyện trở về hắn liền gặp mặt A Châu, nàng vẫn như hai ngày hôm trước, lẳng lặng đứng trước cửa, một thân áo vải có chút sờn đang đợi Vô Song, vừa thấy Vô Song xuất hiện liền tiến lên đón hắn.
“Tiền bối, người trở về rồi”.
Nhìn dáng vẻ của A Châu bản thân Vô Song không khỏi cười.
“Còn gọi ta là tiền bối sao?, thế nào đã quyết định được chưa?”.
A Châu nghe vậy cúi đầu, nhỏ nhẹ mà chưa.
“A Châu gặp qua sư phụ”.
Nói xong nàng lại nhớ ra cái gì đó, từ trong ngực lấy ra một cái bọc nhỏ, dùng hai tay đưa cho Vô Song.
“Sư phụ... là công tử nói “.
Chưa đợi A Châu nói xong, Vô Song liền đưa tay ra cốc vào đầu nàng.
“Còn gọi hắn là công tử? “.

A Châu ngượng ngùng cúi đầu, nàng thật sự vẫn không quen, tất nhiên Vô Song cũng sẽ không ép buộc nàng, hắn sẽ để A Châu chậm rãi thích ứng.
Lại để A Châu mở cửa, Vô Sogn tay nắm bọc nhỏ chậm rãi đi vào bên trong.
Vật bên trong bọc nhỏ không cần nói cũng biết, tất nhiên là Đấu Chuyển Tinh Di.
......
Cùng lúc A Châu bước vào phòng Vô Song, ở một nơi cách rất xa rất xa có một kẻ không ngồi yên được nữa.
Thiên Đạo đương nhiên không thể nào chấp nhận Vô Song thoát khỏi tay nó.
Nó trừ khi không còn đường lùi nếu không sẽ không chọn bước vào Ma Sơn bởi Ma Sơn là sân nhà của Hạng Vũ tuy nhiên không phải cứ Vô Song tiến vào Ma Sơn là nó sẽ từ bỏ dù sao nó mới là chúa tể của thế giới này.
Thiên đạo cũng sẽ không lựa chọn nhập hồn kẻ khác, toàn bộ thế gian đã không có bộ thân thể nào hoàn mỹ như thân thể A Thanh, nếu nó rời khỏi thân thể A Thanh lúc này cũng chính là giao lại quyền điều khiển thân thể cho nàng, khi đó A Thanh kể cả không đánh lại nó thì cũng sẽ làm ra lựa chọn chạy về Ma Sơn, Thiên Đạo căn bản sẽ không để việc này xảy ra.
Đã không thể hoán đổi thân xác thì cũng đồng nghĩa với Hoàng Dung hiện nay tương đối an toàn, dù sao Thiên Đạo cũng chưa nghĩ đến đụng vào Hoàng Dung, toàn bộ thế giới này đều là của nó, Hoàng Dung đi bất cứ đâu ngoại trừ Ma Sơn đều là tiến vào lao tù, sao có thể chạy thoát?.
Thiên Đạo sẽ không bức Vô Song đến cùng đường, tuy nhiên cũng tuyệt không để Vô Song chạy thoát khỏi tay nó, vì vậy nó bắt đầu sử dụng một loại thủ đoạn... khác.
Trên thế giới này muốn bắt được Vô Song đã không có nhiều người, dù sao Vô Song lông cánh đã đủ, hắn cũng đã được coi là chuẩn đế vị cao thủ, bắt hắn tuyệt không dễ.
Nếu Thiên Đạo muốn bắt Vô Song chỉ có thể tự mình ra tay hoặc để một nhân vật đủ phân lượng đi tới Ma Sơn, tất nhiên là Thiên Đạo chọn phương án thứ hai.
Nó không đoạt xá nữa mà trực tiếp hóa trang, nó hóa trang thành Từ Phúc.
Nói cũng buồn cười, Từ Phúc năm xưa là con kiến trong mắt Thiên Đạo nhưng đến hiện tại Thiên Đạo lại phải đóng giả chính con kiến kia, tất nhiên với hình dạng bên ngoài của Từ Phúc lại thêm thực lực của Thiên Đạo, nó lại càng dống thần tiên, phi thường giống thần tiên.
Với thân phận Từ Phúc lại vận dụng đạo lực ảnh hưởng đến trí tuệ của kẻ khác cũng giống như lần nó làm ở Yến Kinh, nó thành công mang đến hai con rối.
Bái Nguyệt Giáo Chủ đời thứ 20 cùng Minh Giáo Giáo Chủ thế hệ này.
Hai người chưa phải đế vị cao thủ nhưng đây là thế giới của Thiên Đạo, nó có khả năng để cả hai chạm đến đế vị.

Nó đưa đạo lực vào cơ thể hai con rối này, bắt đầu dùng 7 ngày 7 đêm rèn luyện hai người, biến cả hai trở thành Tiên Thiên Đạo Thể.
Bàn về thể chất sẽ không so được cùng A Thanh và Tây Thi, nhưng Tiên Thiên Đạo Thể đã rất mạnh, ít nhất gần như đúc lại thân thể cho cả hai người này.
Trải qua vô số năm tháng, thật ra Bái Nguyệt Giáo cùng Minh Giáo cũng chẳng còn bao nhiêu oán thù với nhau, khoảng cách quá xa, năm tháng lại phai mờ, thù hận cũng chẳng có bao nhiêu.
Minh Giáo là bá chủ Ba Tư thì Bái Nguyệt Giáo làm bá chủ Phù Tang, hai bên đã đạt đến độ nước sông không phạm nước giếng thậm chí còn chẳng biết lẫn nhau tồn tại.
Lúc này hai người chia thành hai đường, lần lượt tiến vào Ma Sơn, hướng về Vô Song mà tới.

Quyển 2 Chương 277
Sát Quỷ (1)

A Châu căn cơ võ học tất nhiên không được, nàng không thích hợp luyện võ công.
Nàng cũng giống Ngữ Yên, thiên phú võ học có thể dùng từ 'nát' để hình dung.
A Châu tuy rất thông minh, thiên tư cũng rất tốt nhưng vì nàng căn bản không thích hợp luyện võ nên cũng không ai có ý định dạy võ nghệ cho nàng.
Lần này Vô Song tự mình ra tay muốn nhận nàng làm đệ tử đương nhiên cũng đã nghĩ kỹ.
Trong tay Vô Song có Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh quả thực có thể thay đổi thiên phú của một con người, bất kể là thiên tư hay thể chất.
Người luyện Cửu Âm Chân Kinh đến đại thành tất nhiên sẽ danh chấn thiên hạ, đây là việc không có gì để phản biện.
Tại thế giới này, nói về thân thể bản thân Độc Cô Cầu Bại còn có thân thể thảm hơn A Châu nhiều, chí ít A Châu nếu cố gắng còn có thể tu ra nội lực.
Về thiên phú cùng ngộ tĩnh thì A Châu cũng hơn xa Quách Tĩnh, ít nhất từ mặt ngoài có thể thấy nàng thông minh hơn đối phương.
Kết hợp hai điểm này, Vô Song không dám chắc thành tựu của A Châu sẽ cao đến mức nào nhưng mà hắn cũng có thể tin tưởng A Châu đủ sức tự lo cho mình.
Đương nhiên ngoài Cửu Âm Chân Kinh ra thì Vô Song còn hai con đường nữa có thể trợ giúp A Châu.
Thứ nhất là con đường của Đoàn Dự, nếu bắt đầu dạy cho A Châu về kinh lịch, về bát quái cùng phương vị sau đó lại có bản thân hắn thủ hộ thì A Châu không bao lâu cũng sẽ học được Bắc Minh Thần Công, đương nhiên phải trải qua một khoảng thời gian tương đối dài để Vô Song dùng nội lực lẫn dược vật cường hóa thân thể cho A Châu, ít nhất nới rộng kinh mạch của nàng đến mức nàng có thể chịu được Bắc Minh Thần Công tiêu chuẩn.
Sau khi luyện thành Bắc Minh Thần Công, tất nhiên thuận lý thành chương cũng sẽ truyền dạy cho A Châu – Lăng Ba Vi Bộ, tiếp theo dựa vào thể chất A Châu phối cho nàng một môn tuyệt học đương thời cũng không phải là khó, điển hình có thể kể đến Đấu Chuyển Tinh Di của chính Mộ Dung Gia, nếu cần thiết hơn nữa có thể dạy nàng thêm một bộ Đả Cẩu Bổng Pháp cùng phối hợp với một bộ Không Minh Quyền, đưa A Châu theo đường âm nhu tuyệt học.
Con đường thứ hai là con đường cao thủ chân chính, tất nhiên con đường thứ hai có độ khó tương đối cao, điều kiện là Vô Song có thể từ Thiếu Lâm Tự mang Dịch Cân Kinh ra, để cho A Châu song song tu luyện cả Cửu Âm Chân Kinh lẫn

Dịch Cân Kinh, nàng chỉ cần bằng nội lực cũng đủ cường ngạnh đánh chết không biết bao nhiêu cao thủ đương thời.
Nếu đi theo con đường này, nội lực A Châu sẽ phi thường cường hãn, võ công tu luyện của nàng sẽ không phải Đấu Chuyển Tinh Di nữa mà chuyển thành Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, trực tiếp hướng nàng theo đường dương cương tuyệt học.
Tất nhiên Hàng Long hay Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đều chưa hẳn hợp với nữ nhân tuy nhiên có cả Cửu Âm cùng Dịch Cân Kinh bù trừ sẽ gần như không xuất hiện trạng thái bất ổn nào.
Bất kể A Châu đi theo con đường nào thì Vô Song vẫn sẽ cố gắng lấy Cửu Âm Chân Kinh làm gốc, rèn lại căn bản cho nàng sau đó mới tiến tới bước tiếp theo.
Sau khi nghĩ xong ‘giáo trình’ cho A Châu, công việc hàng ngày của Vô Song liền trở nên tương đối dễ chịu.
Hắn truyền cho A Châu khẩu quyết của Cửu Âm Chân Kinh, cũng bắt đầu hướng dẫn nàng tu luyện, cũng bắt đầu giải thích cho nàng võ công trong thiên hạ phân chia ra sao, A Châu lúc này như Vô Song ngày đó trên Tử Ngọc Sơn, về phần Vô Song thì sẽ đóng vai Vô Hà Tử vậy.
Tại thời điểm này, Ma Sơn phi thường yên tĩnh, cũng không có giao tranh giữa hai phe thế lực với nhau vì vậy Vô Song gần như có một thời gian biểu cụ thể, một thời gian biểu tương đối nhẹ nhàng.
Hắn dùng thời gian 3 ngày truyền dạy Cửu Âm Chân Kinh cho A Châu, bắt đầu giúp nàng giải thích những vấn đề không hiểu trong võ công.
Sau khi A Châu có thể tự tu luyện Cửu Âm Chân Kinh, tự dùng Cửu Âm Chân Kinh rèn luyện chính cơ thể mình thì Vô Song lại tiếp tục lựa chọn tiến hành tu luyện.
Ban ngày A Châu sẽ dậy thật sớm chuẩn bị thức ăn cho Vô Song sau đó tiến hành tu luyện, đây cũng là lúc Vô Song rời khỏi nội thành.
Đến khi chiều tà, A Châu kết thúc tu luyện rồi sẽ vì Vô Song chuẩn bị nước tắm, chuẩn bị đồ ăn đợi Vô Song trở về.
Buổi tối là lúc Vô Song sẽ dạy cho nàng những thứ nàng không hiểu trong võ học đồng thời chính hắn tham ngộ Đấu Chuyển Tinh Di.
Đây chính là một ngày của Vô Song, suốt 1 tuần thời gian biểu của hắn không hề thay đổi.
....
Trải qua gần 10 ngày ngưng tụ hắc quỳ hoa, rốt cuộc Vô Song cũng có thành tựu của riêng mình.
Bằng vào hắc quỳ hoa trên cánh tay phải, thực sự cũng giống như Đại Bi Phú năm xưa, Vô Song có thể kích hoạt phong ấn trên hắc quỳ hoa, gia tăng tối đa sát thương của hắn thực hiện trên tay phải, cái này cũng có thể coi là ma hóa một

tay.
Uy lực so với ma hóa toàn thân thì không có bao nhiêu nhưng quả thật có thể gia tăng thực lực của Vô Song, đại khái với cánh tay phải, một đòn toàn lực của hắn có thể so với bát tinh cao thủ, tất nhiên để đến cảnh giới thập tinh thì vẫn còn một khoảng cách rất xa, Vô Song vẫn chưa thể chạm được đến ranh giới này.
Sau khi không biết dùng bao nhiêu cách cố gắng cô đọng ma lực tại bộ phận khác trên cơ thể nhưng đều không có tác dụng, Vô Song cũng đành chấp nhận con đường 'mượn' ma lực mà hắn nghĩ đến không thành công như dự định.
Nếu con đường này đã phải tạm thời dừng lại thì Vô Song tiếp tục phải nghĩ một cách khác.
Hắn rốt cuộc lại nghĩ đến Đại Bi Phú.
Trước kia hắn chưa đủ khả năng tham ngộ Đại Bi Phú nhưng mà hiện tại có Cửu Âm Chân Kinh, hơn nữa còn có Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, Tiểu Vô Tướng Công, Thiên Sơn Chiết Ma Thủ, toàn bộ những ưu thế này liền tăng cường cho Vô Song hiểu biết rất lớn về tổng cương võ đạo.
Chẳng phải không có lý do mà Vô Song quyết định nhận đệ tử, hắn cảm thấy hắn hiện nay bắt đầu đủ thực lực, đủ hiẻu biết để nhận đệ tử, so với thời gian đầu khi mới gặp Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh thì không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.
Nếu đã muốn tham ngộ Đại Bi Phú thì Vô Song cũng không cần phải cứ ra ngoài tu luyện tránh ánh mắt người đời hơn nữa ở trong liên minh cũng không thiếu cao thủ, hắn cũng không ngại mang một số thứ ra bàn luận.
Ba gã thợ giày thì vẫn cứ hơn Gia Cát Lượng.
Đứng lên phủi phủi quần áo, bỗng nhiên sắc mặt Vô Song hơi nhíu lại, hắn phát hiện ra có gì đó không đúng.
Nếu là Vô Song khi vừa vào Ma Sơn thì căn bản không cảm nhận được bất cứ thứ gì nhưng mà Vô Song hiện tại thì khác.
Những đóa hắc quỳ hoa của hắn có một loại đặc điểm làm Vô Song vẫn cảm thấy hài lòng đó chính là mẫn cảm với ma khí.
Hắc quỳ hoa cấu tạo ra sao thì Vô Song không hiểu lắm nhưng mà nó chính xác được tạo nên từ ma khí hơn nữa chính Vân Đóa cũng đã thừa hận ma lực trên người của Vô Song so với nàng càng thêm tinh thuần, càng thêm cô đọng.
Vân Đóa là một trong Thất Vương còn nói như vậy thì Vô Song đương nhiên sẽ tin tưởng, có lẽ ngoại trừ Quỷ Đế chưa xuất hiện ra sẽ không có bất cứ Quỷ Vương nào có ma khí tinh thuần như Vô Song.
Lại nói đến vì ma khí tinh thuần nên những đóa hắc quỳ hoa của Vô Song trở nên mẫn cảm với ma khí, khi nó gặp ma khí phạm vi gần đó sẽ bắt đầu nhè nhẹ rung chuyển, đây như là một dạng 'phàm ăn ' vậy.
Ma khí trên người Vô Song cảm nhận được ma khí từ bên ngoài và muốn thôn

phệ nó, chính cái cảm giác này sẽ cho Vô Song biết xung quanh hắn xuất hiện Thi hay Quỷ.
Sự ‘phàm ăn’ càng lớn, càng rõ ràng thì ma khí gần đó càng mạnh.
Lần này là lần đầu tiên sau 10 ngày thời gian ra ngoài tu luyện Vô Song cảm nhận được ma khí mạnh tới vậy, ma khí cỡ này chỉ sợ là nhân vật cấp Quỷ Vương thậm chí là người trong Thất Vương.
Nghĩ đến Thất Vương, Vô Song hứng thù dào dạt lập tức chuyển động.
Lần trước gặp Vân Đóa, hắn không tiện xẻ thịt nàng ra để mà nghiên cứu quỷ tộc, nếu đầu quỷ vương kia không phải Vân Đóa, cũng không có thuấn di thần thông thì nó chắc chắn sẽ tương đối thảm.
......
Vô Song cũng không biết, hắn đúng là phát hiện được quỷ vương nhưng không phải chỉ 1 con mà là 2 con thậm chí là 2 trong số Thất Quỷ Vương.
Hai trong số Thất Vương cùng xuất động, đây tuyệt đối là đại sự của quỷ tộc hơn nữa nếu là hai trong số Thất Vương hiện thân, để vị cao thủ nhìn thấy cũng sẽ chọn tránh lui.
Nên nhớ mỗi người trong Thất Quỷ Vương đều có 4 đầu Ma Thi thủ hộ.
Hai trong số Thất Vương điều động chính là đại diện cho chiến lực của 8 ngũ tuyệt cao thủ cùng 2 ngũ tuyệt đỉnh phong, đội hình này cơ hồ đã vượt quá nửa sức chiến đấu của đám người trên Hiệp Khách Đảo.
Hai đầu quỷ vương này đương nhiên sẽ không hành động nếu bản thân chúng nó không tìm được con mồi thích hợp hoặc lý do để xuất thủ.
Lần này cả 2 cảm nhận được ‘con môi’ nên mới xuất động.
Còn mồi trong mắt nhị vương chính là Lý Thu Thủy.
......
Lý Thu Thủy vừa mới đến Ma Sơn, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu có điều thực lực nàng rất cường đại, đám Thi nhìn thấy nàng tuyệt đối sẽ chết rất thảm, căn bản không uy hiếp được Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng.
Lý Thu Thủy vì thế cũng yên tâm nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh nàng nào biết nàng từ mấy ngày trước đã là con mồi của Quỷ Vương?.
Lý Thu Thủy rất mạnh, nếu nàng bất chấp tính mạng liều chết đánh một trận vẫn có thể khiến bất cứ ai trong Thất Vương cảm thấy đau đầu vì vậy chúng mới gọi thêm 1 người đến đây.
Lý Thu Thủy vì muốn chuyên tâm nghiên cứu võ công đồng thời bắt cóc Nhất Đăng nên chọn vùng thâm sơn cùng cốc, nàng đã tiến rất sâu vào trong Ma Sơn.
Nàng lại ở lại nơi này gần 10 ngày, phạm vi di chuyển cũng chỉ ở quanh đây, không bị Quỷ Vương coi là con mồi mới là lạ.
....
Nay 1 chương nhé, có gì mai mình bù

Quyển 2 Chương 278

Sát Quỷ (2)

Đã là Thất Quỷ Vương thì bọn chúng cũng sẽ giống như Vân Đóa, khả năng ẩn mình cùng che dấu khí tức vượt xa nhân loại, ít nhất khả năng đồng hóa của Quỷ Vương vào trong môi trường ở Ma Sơn cũng là thứ nhân loại không so sánh được, không phát hiện ra được.

Trong hai Quỷ Vương hiện thân, hình dáng cũng phi thường kỳ dị.

Quỷ Vương thứ nhất toàn thân thuần một màu đen, khuôn mặt chỉ có duy nhất một cái miệng, không nhìn thấy mắt mũi, gần như vô diện nhân vậy, ngoài cái này ra dọc sống lưng có từng cái xương trắng xuyên qua, hai bên đều có thậm chí bắt đầu xoắn lại với nhau gần như tạo thành một cái mai rùa bằng xương vậy.

Tất nhiên đã là Quỷ Vương thì phải có sừng, chỉ là không ai quy định trên đầu mọc sừng mà thôi, sừng của nó mọc ra ở ngay phần cùi chỏ, hai hay đều có.

Không giống Vân Đóa sừng của nàng mang tính trang trí rất lớn thì sừng của Vô Diện Nhân này thoạt nhìn rất có lực công kích, tất nhiên đây là từ mặt thẩm mỹ mà xem, cũng không ai dám chắc sừng của Vân Đóa không có tác dụng gì, cũng không ai dám chắc sừng của Vô Diện Nhân không dùng cho thẩm mỹ.

Quỷ Vương thứ hai thì lại rất đặc biệt, đây là nữ nhân.

Nữ nhân này rất cao, chiều cao có khi phải đến 1m8, đây là độ cao rất ‘không tưởng’ với nữ tử thời đại này.

Nữ nhân này hai tay khoanh lại, toàn thân trên dưới đều bị một tấm hắc y che đi, đầu đội mũ giáp cũng che kín lấy khuôn mặt chỉ đệ lộ ra một cái sừng ngắn xuyên cả qua giáp trụ.

Nữ tử này đặc biệt ở chỗ... trừ cái sừng nhỏ ra thì không có bất cứ thứ gì khác con người, đến cả cảm giác hắc ám của quỷ tộc cũng trở nên cực kỳ mỏng, đến mức ma khí trên người nàng gần như không thể cảm nhận ra, đây mới là lý do chính cho việc tại sao có đến hai trong Thất Vương xuất hiện mà Vô Song chỉ cảm nhận được có một.

Nhị quỷ đang quan sát Lý Thu Thủy bên dưới, sau đó bắt đầu trao đổi bằng ánh mắt với nhau.

Nhị quỷ tất nhiên cũng phát hiện ra Nhất Đăng nhưng bọn chúng cũng nhìn ra Nhất Đăng tình trạng không ổn.

Nhất Đăng thương thế đã khỏi đến 7 phần tuy nhiên trên người cũng vẫn không có nội công, vẫn bị Bì Tô Thanh Phong phong ấn nội công toàn thân lại, thể trạng của Nhất Đăng cũng phi thường cường hãn, cho dù không có nội công có lẽ vẫn hơn xa đại tông sư cao thủ thông thường nhưng mà trước mặt Lý Thu

Thủy thì căn bản vẫn phải đóng kiếp tù nhân, không thể tự mình chạy trốn.
Vô Diện Nhân lúc này bước lên một bước, nó không có mắt nhưng vẫn hướng đầu nhìn về hắc y nữ tử, nữ tử kia thì chậm rãi lùi lại một bước, nàng dùng hai tay nắm lấy hai mảnh áo choàng, bắt đầu dùng áo choàng che kín toàn bộ thân thể mình, nữ nhân này sau đó hoàn toàn biến mất, hoàn toàn trở nên vô hình.
Nếu dùng mắt tất nhiên vẫn thấy nữ tử này đứng đó nhưng nếu dùng cảm nhận mà xem thì nữ tử cứ như biến mất trong thiên địa vậy.
Không rõ đây có phải thần thông của nàng hay không nhưng mà tại Ma Sơn này chỉ cần nữ tử muốn ẩn mình, toàn bộ Ma Sơn đúng là không có người nào có thể từ cảm nhận mà phát hiện ra nàng, ngay cả Vô Song cũng không thể.
.....
Vô Diện Nhân thấy hành động của nữ tử cũng hiểu ý, cái miệng của hắn cười gằn, cả người lao thẳng xuống vách núi đồng thời theo Vô Diện Nhân hành động, bên cạnh hắn lập tức có mấy cái bóng thoát ra.
Những cái bóng này tất nhiên là Ma Thi, toàn bộ Ma Thi đang tản ra mục tiêu tạo thành một trận hình vây bắt Lý Thu Thủy, ít nhất đảm bảo nàng không dễ dàng chạy thoát, điều thú vị là ở phần hông hắc y nhân đều có hai con dấu, hai con dấu màu tím với hình khuôn mặt của vô diện nhân.
Đây có lẽ là một dạng thần thông của Vô Diện Nhân chỉ là tác dụng ra sao không ai biết.
Vô Diện Nhân động đương nhiên Lý Thu Thủy cũng có cảm giác.
Nàng không tài nào phán đoán ra được có phải có người đang hướng về mình không nhưng cao thủ cỡ Lý Thu Thủy sẽ không bao giờ hoài nghi ‘cảm giác’.
Đã đến trình độ bọn họ, cảm giác sẽ không tự nhiên sinh ra.
Lý Thu Thủy đứng lên, ngưng tụ nội lực tại đan điền, toàn thân xuất hiện khí trắng mơ mơ hồ hồ.
Nhất Đăng ngồi cạnh đó cũng nhận ra Lý Thu Thủy có hành động, vẻ mặt liền trở nên nghi hoặc nhưng mà rất nhanh Nhất Đăng hô lên.
“Lý thí chủ, là Quỷ Vương”.
Thất Quỷ Vương mới xuất hiện trong thời gian này vì vậy Nhất Đăng căn bản không biết dạng hình thái này tồn tại có điều ông vẫn phán đoán được đó là Quỷ Vương.
Tất nhiên Nhất Đăng cũng không quá lo ngại Quỷ Vương cho lắm, Quỷ Vương sao có thể làm đối thủ của Lý Thu Thủy?, dù sao Lý Thu Thủy hiện tại thực lực phải nói là ngày đi ngàn dặm, nàng đường đường cửu tinh cường giả, sao có thể thua?.
Về phần tại sao Nhất Đăng có thể phát hiện ra Quỷ Vương, đây không liên quan gì đến thực lực mà là Nhất Đăng vốn tu phật đạo, phật cùng ma cực kỳ đối nghịch với nhau, Nhất Đăng cảm nhận được tà vật sớm hơn nhiều so với Lý Thu

Thủy cũng là chuyện thường.
Lý Thu Thủy chưa từng nghe đến hai chữ Quỷ Vương, nàng hơi hơi nhíu mày nhưng mà nhìn mặt của Nhất Đăng thì Lý Thu Thủy cũng biết thứ sắp tới có lẽ cũng không dễ đối phó, từng đầu ngón tay của Lý Thu Thủy nhẹ chuyển động, nàng thậm chí bước nhẹ về phía Nhất Đăng, vì Nhất Đăng mà thủ hộ.
Lý Thu Thủy tài cao gan lớn, nàng chưa gặp phải sinh vật nào quá mạnh mẽ tại Ma Sơn vì vậy ánh mắt nàng vẫn rất cao.
Nàng tự tin nơi này sẽ không có gì gây nguy hiểm được cho mình vì vậy nàng chỉ có lo lắng cho Nhất Đăng, nếu Nhất Đăng mà chết thì nàng lỗ vốn lớn.
Cũng không bao lâu lắm, Lý Thu Thủy cũng nhìn thấy sinh vật gọi là Quỷ Vương.
Đừng nói Lý Thu Thủy, cho dù Nhất Đăng khi nhìn thấy sinh vật này cũng giật mình.
"Thứ gì đây?".
Lý Thu Thủy quay đầu nhìn Nhất Đăng, về Nhất Đăng thì ông ta cũng không biết gì cả, dù sao Thất Quỷ Vương đã có thay đổi bên ngoài lớn hơn nhiều Quỷ Vương bình thường.
Vô Diện Nhân cũng như Vân Đóa, nó có thể hiểu được ngôn ngữ loài người nhưng nó nói thì loài người sẽ không hiểu hơn nữ thân là Thất Quỷ Vương, nó càng thêm khinh thường con người, nó càng thêm cao ngạo.
Vô Diện Nhân căn bản không cần nói gì, lao thẳng đến Lý Thu Thủy, tốc độ của nó không kém gì thất tinh cao thủ của nhân tộc.
Lý Thu Thủy thấy Quỷ Vương tiến đến, đè xuống sự chán ghét trong nội tâm, nàng cũng xuất thủ.
Lý Thu Thủy một đời này đi khắp trời nam đất bắc, võ học mà nàng tu luyện có rất nhiều rất nhiều chứ tuyệt chẳng như nguyên tác.
Thế giới này dù sao vẫn khác với nguyên tác, ít nhất Lý Thu Thủy cũng tự mình thu thập rất nhiều võ học.
Thấy Quỷ Vương lao tới, Lý Thu Thủy ngọc thủ đưa ra, từ trong bàn tay nàng một luồng kinh người chưởng lực đánh tới.
"Bạch Hồng Chưởng Lực".
Bạch Hồng Chưởng Lực là chưởng pháp phi thường đặc biệt, nó không thể cương mãnh tuyệt luân như Thiên Sơn Lục Dương Chưởng của Đồng Mỗ nhưng nó mạnh ở biến hóa.
Bạch Hồng Chưởng Lực khi phát chương nó không xuất toàn bộ nội lực ra ngoài mà luôn giữ một phần nội lực trong lòng bàn tay, dựa vào một phần nội lực còn thừa lại này mà Lý Thu Thủy có thể không chế chưởng lực thay đổi phương vị tấn công, cực kỳ khó phòng.
Tất nhiên đầu Quỷ Vương kia cũng là không phòng được, Bạch Hồng Chưởng

Lực thản nhiên oanh kích lên cơ thể nó bất quá rất nhanh Lý Thu Thủy liền hiểu cái gì là Quỷ Vương.
Thân thể của Quỷ Vương quá mạnh, dính một chiêu Bạch Hồng Chưởng Lực vậy mà vẫn dũng mãnh tiến tới.
Vô Diện Nhân cũng giống như Vân Đóa, có 4 hạng thần thông.
Sau khi dính một chiêu Bạch Hồng Chưởng Lực, nó liền sử dụng thần thông thứ nhất.
Thần Thông thứ nhất theo ngôn ngữ Quỷ Tộc gọi là Di Hình.
LÝ Thu Thủy chỉ thấy một lớp hắc khí xuất hiện trên người Vô Diện Nhân sau đó tốc độ của nó liền bạo tăng hay nói đúng hơn là nó như xuyên qua cả không gian, lướt đến trước mặt Lý Thu Thủy.
Song quyền nắm lại, hai quyền đấm ra.
Lý Thu Thủy đương nhiên không sợ cận chiến, nàng lập tức vận Bắc Minh Chân Khí hộ thể, chân đạp Lăng Ba Vi Bộ, cơ thể như một làn gió lướt về phía sau đối phương, mạnh mẽ oanh kích vào sống lưng Quỷ Vương.
Một chưởng đánh vào lưng Vô Diện Nhân, Lý Thu Thủy có thể cảm nhận được Vô Diện Nhân đau đớn nhưng mà hoàn toàn không thể trọng thương nó thậm chí sau khi đánh vào lưng Vô Diện Nhân chính Lý Thu Thủy còn cảm thấy tay của mình đau đớn vô cùng, lực phản chấn làm cho cổ tay nàng tê đi.
Phần lưng của Vô Diện Nhân cứng gấp 5 lần bất cứ bộ vị nào của cơ thể nó, lúc này Vô DIện nhân cũng không xoay đầu đi, hai chiếc sừng cắm ở hai cái khuỷu tay đâm thẳng về phía sau.
Lý Thu Thủy thấy thế lại vận dụng Lăng Ba Vi Bộ mà nhẹ nhàng né tránh, thân thể Vô Diện Nhân tuy cường hãn nhưng tốc độ thua Lý Thu Thủy rất xa.
Lý Thu Thủy lại lướt đi, lần này nàng lướt thẳng đến trức ngực đối phương, tay hóa thành chỉ pháp.
“Thiếu Lâm – Niêm Hoa Chỉ”.
Niêm Hoa Chỉ ngưng kết thành băng khí, bắn thẳng vào ngực Vô Diện Nhân.
Một chưởng này quả nhiên có tác dụng, Vô Diện Nhân mở miệng kêu lên đầy đau đớn.
Thấy thế Lý Thu Thủy liền khẽ mỉm cười, nàng hoàn toàn tự tin mài chết sinh vật này, dù sao tốc độ của nó quá chậm.
Lý Thu Thủy lại biến thân chỉ là nàng bỗng phát hiện... mình không có cách nào lùi lại được, lưng của nàng vậy mà chạm vào một bức tường?.
Đây là thần thông thứ hai của Vô Diện Nhân – Tỏa Định.
Lý Thu Thủy lúc này mới phát hiện ra, cả nàng cùng Vô Diện Nhân bị bao vây bởi một luồng ma khí rất mỏng.
Nàng kinh hãi mà vận Bắc Minh Chân Khí, dùng toàn bộ nội lực muốn phá nát bình chướng này có điều nội lực nàng trực tiếp xuyên qua bình chướng, căn bản

không thể ảnh hưởng đến nó.
Vô Diện Nhân hàm răng mở lớn, nó rõ ràng đang cười.
Bàn tay đưa ra, một quyền oanh kích vào bụng Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy cắn răng, cũng đành đối chưởng với Vô Diện Nhân, dù sao hai người hiện nay gần như không có khoảng cách.
Quyền đối chưởng, Lý Thu Thủy bị đánh bay ra ngoài, thân thể của Vô Diện Nhân thực sự quá khủng bố tuy nhiên điều lạ là 'nhà tù' bằng hắc khí kia cũng đã biến mất.
Lý Thu Thủy chưa hiểu lắm việc gì xảy ra, Vô Diện Nhân lại áp sát nàng, song quyền nắm lại, lập tức tung chiêu.
Lý Thu Thủy chân đẹp nhẹ bước, hai tay đưa ra tạo thành vô hình bình chướng của riêng mình.
Nếu mà Vô Song đứng đây tất nhiên nhận ra võ công mà Lý Thu Thủy dùng, đây là Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Thế Gia.
Mượn Đấu Chuyển Tinh Di, Lý Thu Thủy tạo thành một bức tường không thể công phá, quyền đầu Hắc Diện Nhân có mạnh đến đâu cũng bị Lý Thu Thủy gạt ra ngoài, thậm chí nếu không phải Vô Diện Nhân ý thức chiến đấu cũng cực kỳ cường hãn, Lý Thu Thủy có thể dễ dàng dùng Đấu Chuyển Tinh Di khiến tay trái đối phương tự đánh tay phải đối phương.
Lý Thu Thủy càng đánh càng chiếm thượng phong, tới lui tự nhiên.
Tay Đấu Chuyển, chân đạp Lăng Ba, nàng chính là tiên thiên bất bại, cho dù Vô Diện Nhân thỉnh thoảng tạo ra tấm màn hắc khí bao vây lấy nàng thì nàng cũng không sợ, Vô Diện Nhân không có cách nào thực sự làm thương tổn đến Lý Thu Thủy.
Một người một quỷ giao đấu hơn 50 chiêu, rốt cuộc Lý Thu Thủy cũng hiểu rõ chiêu số của đối phương, nàng khẽ mỉm cười, biến thủ làm công, mượn Đấu Chuyển Tinh Di gạt bỏ hai cánh tay đối phương, hai bàn tay tụ lực mà đánh ra.
"Bắc Băng Thần Chưởng".
Đây lại là tuyệt học khác, tuyệt học của Đại Tuyết Sơn.
Hai chưởng đánh vào người Vô Diện Nhân, đột nhiên Lý Thu Thủy bắt đầu kinh hãi.
Hai bàn tay nàng đánh vào lồng ngực đối phương nhưng đối phương chỉ là cười gằn, nó bước lên một bước đấm thẳng vào bụng Lý Thu Thủy, một quyền trực tiếp lại đánh Lý Thu Thủy bay ra xa.
Lý Thu Thủy lần này thực sự cảm thấy không ổn, cơ thể nàng... cực độ không ổn.
Không rõ vì lý do gì, nàng không điều động được nội lực.
Nàng không phải dính độc mà là... rõ ràng có vài huyệt đạo trong người nàng bị đối phương khóa lại, thậm chí kinh mạch như bị nghẽn tắc, không thể vận động

nội công.
Đây là cái gì?.
Trong kinh mạch của nàng có rất nhiều chỗ bị ngưng kết lại, đừng nói vận công cho dù là cử động bình thường chỉ sợ... cũng gặp ngăn cản rất lớn.
Thần thông thứ ba của Vô Diện Nhân, gọi là Ngưng Kết.
Vô Diện Nhân đương nhiên sẽ không giải thích cho Lý Thu Thủy, mà cho dù giải thích thì nàng chắc chắn không hiểu, nó lập tức tiến đến, từng quyền từng quyền lại đánh ra.
Lần này Lý Thu Thủy khổ sở vô cùng, không còn có khả năng bình ổn đón đỡ đối phương, nàng hoàn toàn bị vây vào hạ phong, hơn nữa tình trạng chỉ biết càng ngày càng xấu.
Nàng lúc này cũng nhìn ra rồi, chỉ cần thân thể đối phương chạm vào người nàng, nàng nhất định sẽ bị nó dùng ‘phương pháp kỳ lạ’ khóa kinh mạch cùng huyệt mạch.
Quả nhiên chưa đến 20 chiêu sau, Lý Thu Thủy phun ra một búng máu, lại lảo đảo lùi lại, một thân thực lực của nàng vậy mà không cách nào đánh ra.
Vô Diện Nhân lại cười lớn, hai cái sừng ở khuỷu tay vậy mà co lại, sau đó bằng mắt thường có thể thấy được hai tay của nó có gì đó biến động, tiếp theo từ trong lòng bàn tay hai chiếc sừng đâm xuyên qua.
Nắm lấy hai chiếc sừng nhọn hoắt, Vô Diện Nhân sau khi hoàn thành khóa chặt con mồi, giờ là lúc nó nhấm nháp mỹ vị.

Quyển 2 Chương 279

Sát Quỷ (3)

Thần thông là đặc điểm của quỷ tộc mà quỷ tộc không phải là nhân tộc, tất nhiên sẽ không thể dùng kiến thức nhân tộc để mà giải thích cho quỷ tộc.

Lúc này Lý Thu Thủy thực sự không phải là đối thủ của Quỷ Vương, bản thân Vô Diện Nhân là một trong những Quỷ Vương thích cận chiến nhất, một khi nó đã thành công giăng bẫy kẻ thù nhất định sẽ không cho con mồi chạy thoát.

Lúc này nó đấu với Lý Thu Thủy mới chỉ phát động 3 loại thần thông hơn nữa cũng chưa chắc tác dụng của 3 loại thần thông kia đã thể hiện hết ra vậy mà nó có thể bắt được Lý Thu Thủy trên tay đủ để nói thần thông của Quỷ Tộc vừa quái dị vừa mạnh mẽ.

Lý Thu Thủy lại cố gắng chống đỡ đối phương thêm vài chiêu có điều nàng rốt cuộc cảm thấy quá sức, hai cặp sừng trên tay Vô Diện Nhân hiện ra, nó đâm thẳng về phía nàng khiến Lý Thu Thủy chỉ có thể né tránh, căn bản không thể chính diện đón đỡ mà nàng càng né tránh thì càng biết không ổn.

Vô Diện Nhân không biết làm gì cơ thể nàng nhưng Lý Thu Thủy cũng biết vận dụng thân thể càng ngày càng khó khăn, nàng khi dùng Lăng Ba Vi Bộ có rất nhiều lúc cảm nhận được bắp chân đau đớn, đến cả vận dụng Lăng Ba Vi Bộ cũng bắt đầu càng ngày càng gặp trắc trở.

LÝ Thu Thủy tốt cuộc lựa chọn bỏ chạy.

Nàng cổ tay khẽ xoay một cái, dùng hết sức lực bắn ra một viên sáp tròn về phía Nhất Đăng sau đó chân lui về phía sau, toàn lực mà bỏ chạy.

Hành động này mới đúng với Lý Thu Thủy, đánh không lại tất nhiên là chạy, bản lĩnh chạy trốn của nàng cũng là tốt vô cùng.

SO với trước đây, nàng để lại thuốc giải Bì Tô Thanh Phong cho Nam Đế đã tính là một bước thay đổi lớn bởi nếu nàng không để lại thuốc giải, bằng thực lực Nam Đế hiện tại căn bản không thể chạy thoát đối phương được, nếu nàng chạy đi thì Nam Đế nhất định sẽ bị Vô Diện Nhân giết chết.

Lý Thu Thủy tay bắn ra viên sáp, thân thể liền xoay đi, dùng toàn lực bỏ chạy nhưng mà nàng có chút quá coi thường Vô Diện Nhân rồi.

Vô Diện Nhân lòng bàn tay trái mở ra, trức tiếp bắn ra một chiếc sừng, chiếc sừng kia vậy mà còn có thể dùng như ám khí, nó cường lực bắn nát viên sáp mà Lý Thu Thủy phóng ra sau đó găm xuyên vào một vách đá gần đó.

Tiếp theo Vô Diện Nhân mở tay phải, cũng lại bắn chiếc sừng này về phía Lý Thu Thủy đang bỏ chạy.

Lý Thu Thủy nghe thấy tiếng xé gió liền run lên, cả người như hoàng yến bay

ngược về phía sau tránh lấy sát chiêu của đối phương tuy nhiên ngay giây phút mà nàng vừa nhảy lên thì Vô Diện Nhân đã lại dùng thần thông lướt đến.
Nó bay thẳng lên trên Lý Thu Thủy, một cước đạp xuống, cả người Lý Thu Thủy bắn ngược xuống dưới, sau đó tấm màn đen kia lại hiện ra, Lý Thu Thủy đang bay tự do xuống dưới liền bị chặn lại, nàng lập tức mở to mắt sau đó nàng liền nhìn thấy Vô Diện Nhân song thủ nắm lại thành quyền, hai quyền nện xuống.
Lý Thu Thủy kinh hãi thất sắc, đưa hai cánh tay ra đón đỡ sau đó nàng chỉ cảm nhận một luồng kinh người lực lượng đè xuống, hai cánh tay nàng như nát vụn, không khỏi hét thảm một tiếng.
Vô Diện Nhân tung ra hai quyền, tấm màn hắc ám cũng tan đi, cả người hắn lộn về phía sau, vui vẻ nhìn Lý Thu Thủy nằm trên mặt đất.
Lý Thu Thủy lần này thực sự bị thương nặng, nàng vốn không phỉa người giỏi chịu đựng sát thương gì lại càng không phải cường giả luyện thể, dính liên tục vài trọng quyền của đối phương nàng tất nhiên đã không chịu được.
Vô Diện Nhân lần này cũng không động, nó thản nhiên nhìn Lý Thu Thủy nằm đó như đang chờ đợi nàng làm ra dãy dụa cuối cùng vậy.
Đối mặt với Vô Diện Nhân gần như không thể chạy trốn, nó có thể rất nhanh áp sát đối phương sau đó lại thả ra tấm màn đen huyền bí kia, gần như không thể bứt ra được khỏi Vô Diện Nhân mà chạy.
Tấm màn đen kia không thể phá hủy bằng sức thường, ít nhất Lý Thu Thủy làm không được, cũng may nó chỉ có thể tồn tại trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi nhưng kể cả như thế Lăng Ba Vi Bộ tuyệt đối gặp phải khắc tinh.
Lăng Ba Vi Bộ bị khắc chế, nội lực bị khóa chặt, thân thể còn không cử động được như ý muốn, sức mạnh thân thể thua xa đối phương, còn có thể đánh sao?.
Cũng may cho Lý Thu Thủy, nàng không phải con mồi duy nhất của Vô Diện Nhân.
Vô Diện Nhân lúc này quay lại nhìn Nhất Đăng, miệng của nó xuất hiện một nụ cười gằn.
Không cần nói cũng biết, nó đang coi thường Nhất Đăng.
Nhất Đăng hiện tại cũng không ngồi ở vị trí cũ mà đang chạy đến đây, ông ta đương nhiên muốn cứu Lý Thu Thủy nhưng khi nhìn thấy Vô Diện Nhân quay lại nhìn mình, Nhất Đăng liền cười khổ.
Nhất Đăng đã đến tuổi này cũng sớm không sợ tử vong, lo lắng duy nhất của Nhất Đăng hiện tại cũng chỉ có Đoàn Dự.
Nhất Đăng lúc này chưa muốn chết nhưng cũng không sợ chết có điều chết như thế này quá mức không còn gì để nói.
Nếu là Nhất Đăng đỉnh phong, ông biết mình cũng không mạnh hơn Lý Thu Thủy hiện nay nhưng cũng chắc chắn có lực đánh với Vô Diện Nhân một trận.
Lúc trước Lý Thu Thủy hoàn toàn an ổn ép Vô Diện Nhân thì Nhất Đăng đương

nhiên cũng làm được chỉ là ông đến giờ vẫn không hiểu tại sao Lý Thu Thủy lại thua thảm như vậy, thua nhanh như vậy mà thôi, bản ý của Nhât Đăng hiện tại, nếu thực lực khôi phục thì chỉ cần cẩn thận một chút tất nhiên không lo lắng Vô Diện Nhân.
Dĩ nhiên Nhất Đăng hiện tại cũng tự mình biết mình, không có nội lực ông có thể làm gì?, có thể làm đối thủ của Vô Diện Nhân sao?.
Nhất Đăng công phu quyền cước cũng không hề tệ, sở học của ông không chỉ có Nhất Dương Chỉ đồng thời quanh năm suốt tháng luyện Tiên Thiên Công, Nhất Đăng thậm chí không cần nội lực vẫn có thể đánh hòa đám người Đàm Công – Đàm Bà thậm chí là đánh thắng bất cứ ai trong hai người tuy nhiên Đàm Công – Đàm Bà so sao được cùng Vô Diện Nhân?.
Nhất Đăng cũng không thể dùng truyền công nhập mật để lên tiếng dù sao ông cũng không còn nội lực, cũng chỉ đành mở miệng nói trực tiếp với Lý Thu Thủy.
“Lý thí chủ, người rời khỏi đây trước đi, lão nạp ở lại ngăn cản ma vật này, ở ngoài kia lão nạp có một đứa cháu gọi là Đoàn Dự, nếu Lý thí chủ có tin tức gì hay gặp qua xin chiếu cố nó một hai”
Lý Thu Thủy thực sự có cảm giác dùng đá đập vào chân mình, lúc này nàng cũng biết Nhất Đăng không phải là đối thủ Vô Diện Nhân này, đồng thời trong lòng Lý Thu Thủy xuất hiện những cảm giác không đúng.
Là chính nàng làm đối phương không còn nội lực, lại chính nàng phải nhờ đối phương dùng tính mạng trợ giúp, đây là lần đầu Lý Thu Thủy gặp tình cảnh này.
Nàng dùng một tia kính ý hướng về Nhất Đăng sau đó lập tức vận toàn lực muốn bỏ chạy.
Lý Thu Thủy vừa của động nào ngờ một cái bóng đã ập đến, lại một quyền nện vào bụng nàng, sau đó nó nâng cả người Lý Thu Thủy lên mà ném xuống đất.
Với kỹ năng thiên phú Di Hình của Vô Diện Nhân, Lý Thu Thủy sao có thể chạy?.
Vô Diện Nhân hướng về Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng mà cười gằn, ở lòng bàn tay của nó bắt đầu xuất hiện một vật, dĩ nhiên là một cái sừng khác đang muôn chui ra.
Vô Diện Nhân lấy một chân đạp lên ngực Lý Thu Thủy, tay phải bắn thẳng chiếc sừng mới mọc vào người nàng.
Lý Thu Thủy hét thảm một tiếng, chiếc sừng đâm xuyên qua bụng nàng, găm thẳng xuống đất, cũng may cho Lý Thu Thủy rõ ràng Vô Diện Nhân muốn chơi ‘mèo vờn chuột’, nó lúc này còn chưa muốn giết nàng.
Sau khi khóa định Lý Thu Thủy trên mặt đất, Vô Diện Nhân lướt về phía Nhất Đăng.
Nhất Đăng rất muốn cúu Lý Thu Thủy nhưng nội lực không có, ông ta làm được gì?.

Thấy Vô Diện Nhân lao tới, Nhất Đăng cũng chỉ cắn răng mà ngăn cản đối phương, dù sao bản thân Nhất Đăng không có thiên hướng ngoại công.
Trong Võ Lâm cũng có phân chia đặc điểm, ví dụ đạo gia trọng nhất nội công thì Phật gia trọng nhất ngoại công, cao thủ Phật Môn ai ai cũng là cường giả có thân thể không khác gì thép nguội tuy nhiên người THiên Long Tự thì không phải.
Thiên Long Tự so ra vẫn khác biệt rất nhiều với Mật Tông cùng Thiếu Lâm, so về độ dày của võ học thì rõ ràng Thiên Long Tự còn kém hơn nhiều, toàn bộ Thiên Long Tự cũng chỉ có một bộ Nhất Dương Chỉ có thể coi là võ học hàng đầu võ lâm cùng Lục Mạch Thần Kiếm được coi là tuyệt học nhân gian.
Nhất Đăng đối quyền cùng Vô Diện Nhân đương nhiên thua thiệt rất lớn nhưng mà ông ta vẫn khá hơn Lý Thu Thủy lúc nãy, mỗi quyền của Vô Diện Nhân đánh tới làm cánh tay Nhất Đăng tái cả đi nhưng chưa đến mức không thể ngăn cản.
Vô Diện Nhân càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hứng thú càng tăng, nó đối với Nhất Đăng thậm chí còn không sử dụng thần thông, cứ từng quyền mà đánh, quyền kình như bão tố, quyền ảnh liên miên bất tuyệt, lực quyền tựa như vạn cân.
Sau 30 chiêu, Nhất Đăng đã cảm thấy không thể đỡ nổi.
Sau 50 chiêu, ngực Nhất Đăng gãy nát.
Sau 70 chiêu, Nhất Đăng trực tiếp bị Vô Diện Nhân đạp xuống, đè lên đất mà đánh, một cái dẫm chân này Nhất Đăng không thể cục cựa nổi.
Vô Diện Nhân tiếp tục cười gằn, hai cánh tay của nó bắt đầu xuất hiện hai chiếc sừng nhọn, nó bắt đầu cảm thấy chơi chán, chuẩn bị hướng về Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy ra tay.
Trận đấu này bất kể thế nào cũng có thể nhìn thấy một trong Thất Quỷ Vương là tồn tại cường đại thế nào, thậm chí Vô Diện Nhân còn chưa đánh hết sức, tất nhiên cũng vì Vô Diện Nhân chưa gặp đỉnh cấp cao thủ của nhân loại.
Vô Diện Nhân ngay lúc muốn xuống tay bỗng dừng lại, nó hướng mắt lên phía trên núi, cho dù nó không có mặt mũi gì thì vẫn cảm thấy được nó đang nghi hoặc.
Tiếp theo Vô Diện Nhân mở miệng, trong miệng toàn là quỷ ngữ.
Ở phía bên kia cũng không có ai đáp lại nhưng nhìn Vô Diện Nhân thì nó có vẻ như có thể tiếp nhận thông tin.
Vô Diện Nhân ánh mắt lập tức hướng ra ngoài sau đó nhấc Nam Đế lên ném về phía Lý Thu Thủy.
Khi Nam Đế vừa chạm xuống đất nó liền lướt tới, lại dùng một cây sừng đâm xuyên bụng Nam Đế sau đó khuôn mặt hướng về phương xa.
Nó nhận được thông tin, một thông tin làm nó cảm nhận được nguy hiểm.

Quyển 2 Chương 280
Sát Quỷ (4)

Vô Diện Nhân buông tay mới có thể cứu được Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy một mạng, đương nhiên Vô Diện Nhân không có tốt bụng đến mức tha mạng cho hai người.
Quỷ tộc có trí thông minh rất cao, tuyệt đối không thể coi thường, chỉ cần nhìn vào việc Vô Diện Nhân có thể lập tức bắn nát viên giải dược Lý Thu Thủy phóng ra, ngăn cản Nhất Đăng tiếp nhận giải dược đã có thể thấy trí tuệ của nó tuyệt không thấp.
Nhìn vào Vân Đóa, có thể thấy một số việc liên quan đến nhận thức của nàng phi thường thấp nhưng nếu đã liên quan đến chiến đấu thì rất khác, Thất Quỷ Vương toàn bộ đều là chiến đấu cuồng, không chỉ thiên phú chiến đấu mà khả năng phán đoán, cảm giác cùng kỹ xảo chiến đấu đều nắm giữ ở trạng thái rất cao.
Vô Diện Nhân không muốn giết Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy chính là vì giữ hai người làm con tin.
Vô Diện Nhân bước ra vài bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiên không, lúc này thiên không bắt đầu xuất hiện một bình chướng màu lục bích, bình chướng này triệt để ngăn cản khu vực VÔ Diện Nhân đang đứng với thế giới bên ngoài.
Nó bắt đầu phát động thần thông thứ 4 của mình, thần thông kỳ danh 'Vô Giới'.
Vô Giới là dạng thần thông cường đại nhất trong số Thất Vương bởi đây là thần thông duy nhất đạt đến trình độ đủ sức làm đế vị cao thủ bất lực.
Vô Giới là bản mệnh thần thông của Vô Diện Nhân, hiểu theo cách đơn giản nhất đây là kết giới của Vô Diện Nhân.
Nó tạo ra một kết giới bán kính 30m hơn nữa đây còn là một kết giới hình tròn nguyên vẹn tức là ngay cả lòng đất cũng sẽ có một kết giới tương tự, hoàn toàn không có khả năng 'đào đất' mà xâm nhập kết giới.
Kết giới mạnh yếu không nằm ở Vô Diện Nhân mạnh yếu, kết giới mạnh yếu nằm ở 'Trận Kỳ' mạnh hay yếu.
Vô Diện Nhân tạo ra một vật gọi là Vô Diện Phù, hắn có thể tổng cộng tạo ra 16 tấm Vô Diện Phù.
Vô Giới được tạo nên từ 8 tấm trận kỳ ở 8 hướng, mỗi trận kỳ sẽ là một cao thủ Thi – Quỷ, đương nhiên cũng có thể là con người.
Mỗi cao thủ có thể gắn 2 tấm Vô Diện Phù lên trên người, khi bọn họ đứng theo phương vị nằm trong phạm vi bán kính 30, các tấm Vô Diện Phù tự động kết nối sức mạnh của bọn họ với nhau.
Trong trường hợp này, khi tập trung lực lượng của 8 Ma Thi lại, Vô Diện Nhân

đủ sức ngăn cản đế vị cao thủ tiến tới.
Vô Giới là dạng thần thông không có lực công kích nhưng tuyệt đối là thần thông phòng ngực cực mạnh, hơn nữa Vô Giới vừa có thể ngăn cản người bên ngoài tiến vào cũng có thể ngăn cản người bên trong đi ra, trong trường hợp cần thiết, Vô Diện Nhân hoàn toàn có thể dùng Vô Giới 'phong ấn' một đế vị cao thủ của nhân tộc tiến ra ngoài, đây mới là điểm đáng sợ nhất của Vô Giới, của Vô Diện Nhân.
Vô Diện Nhân vì đề phòng Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng chạy trốn đã sớm sắp đặt Vô Giới nhưng mà nó hiện tại căn bản không ngờ được vốn Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng đã không chạy được nhưng bên ngoài lại có kẻ đột kích.
......
Trên mặt đất, cả Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy đều trọng thương hơn nữa phải nói thủ pháp đả thương của Vô Diện Nhân vẫn cực kỳ cao minh, nơi cây sừng đâm tới lại ở rất gần lá phổi, chỉ cần Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy lên tiếng sẽ lập tức trở nên vô cùng đau đớn.
Hai người cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, không hiểu tại sao Vô Diện Nhân lại tha cho mình có điều rất nhanh hai người cũng phát hiện được lý do này.
Trên trời, đứng ngoài rìa lớp bảo vệ màu bích lục có một thân ảnh hiện ra.
Nhìn thấy thân ảnh này, ánh mắt Nhất Đăng co rụt lại, tâm chìm xuống đáy cốc.
Nhất Đăng dĩ nhiên nhìn thấy ma vật hơn nữa là ma vật siêu cấp cường đại, cường đại đến mức cho Nhất Đăng ngộp thở.
Nếu Nhất Đăng lúc trước tin tưởng hắn ở trạng thái đỉnh phong có thể đánh một trận cùng Vô Diện Nhân thì Nhất Đăng hiện tại cũng tin tưởng... kể cả hắn ở trạng thái đỉnh phong cũng khó mà giao thủ được với ma vật kia vài chiêu.
Về phần Lý Thu Thủy, trong mắt có kinh sợ nhưng cũng có nghi hoặc, nàng cảm thấy ma vật phi thường quen mắt.
Như nghĩ đến đeều gì đó, ánh mắt Lý Thu Thủy biến thành kích động, nàng nhớ tới ngày đó trên Dã Tam Pha, Vô Song từng 'ma hóa' lần đầu tiên, từng đánh cho nàng không kịp đề phòng.
Vô Song lúc này cường đại hơn nhiều Vô Song khi đó nhưng nhìn mặt ngoài cũng không khác gì nhau, đều là toàn thân hắc hóa không rõ dung mạo, có chăng khác biệt chỉ là thân thể của Vô Song.
Vô Song lúc này ở vào trạng thái Tam Long.
Trong trạng thái này vốn là ba đầu hắc long cắm ở sau lưng chính hắn bất quá Vô Song cảm thấy về mặt thẩm mỹ vẫn chưa đủ 'soái', hắn quyết định thử thay đổi hình dạng một chút, tất nhiên đáp án làm hắn tương đối hài lòng.
Đầu tiên hai đầu hắc long bám vào hai tay, trực tiếp khiến hai cánh tay Vô Song mọc ra một tầng hắc long giáp kéo dài hết từ ngón tay đến tận bả vai ngoài ra ở trên bả vai cũng xuất hiện hai cái đầu rồng sinh động.

Ở phần hông của Vô Song cũng quấn lấy một đầu hắc long khiến cho nửa thân trên của Vô Song cũng bắt đầu được che phủ bằng hắc long giáp, ở giữa ngực cũng có một đầu hắc long hiện ra.
Nhìn Vô Song hiện tại tương đối khủng bố, khí diễm cực mạnh.
Vô Diện Nhân cũng nhìn thấy Vô Song, trong lòng nó tất nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi.
Cũng như Vân Đóa, nó nhìn ra được Vô Song phi thường cường đại, là cấp bậc... Quỷ Đế hoặc ít nhất cũng đã rất gần với Quỷ Đế.
Vô Diện Nhân chưa từng nhìn thấy Vô Song nơi quỷ tộc vì vậy trong lòng xuất hiện sự e dè, nó không biết Vô Song là ai nhưng theo bản năng cũng nghĩ đến là cường giả quỷ tộc, là một đời đương nhiệm Quỷ Đế vì vậy Vô Diện Nhân mở miệng hỏi.
Vô Song ở trên cao, hắn thấy Vô Diện Nhân mở miệng phát ra âm thanh gì đó, tất nhiên hắn không hiểu.
Hắn chỉ hiểu Lý Thu Thủy đang bị thương, thương thế còn rất nặng, trong mắt Vô Song liền xuất hiện sát khí.
Vô Song tại sao nhất định phải để Đồng Mỗ đến với Vô Nhai Tử?, bởi hắn muốn Lý Thu Thủy sau này có thể không quan tâm tới nam nhân kia, nói Vô Song không có cảm tình gì với Lý Thu Thủy thì chính hắn cũng không tin.
Vô Song không hiểu lắm tại sao Lý Thu Thủy đang ở đây còn về phần nhà sư bên cạnh nàng là ai thì hắn cũng không nhận ra vì vậy hắn trực tiếp không quan tâm.
Hắn nhìn thấy Vô Diện Nhân ở bên dưới, trực tiếp cười gằn, sau đó nắm tay lại thành quyền, một quyền nện xuống kết giới.
Một quyền làm kết giới lập tức rung lên bất quá làm Vô Song không tin được là kết giới này dĩ nhiên chưa bị đập nát.
Về phần Vô Diện Nhân, nó cũng không ‘mê trai’ như Vân Đóa, nó nhìn thấy động tác của Vô Song trong lòng lập tức run sợ, nó biết Vô Song là kẻ địch, cho dù không hiểu tại sao đường đường là quỷ tộc, là tồn tại rất gần với quỷ đế lại trở thành kẻ địch thì nó vẫn phải làm ra chuẩn bị.
Vô Diện Nhân hiện tại cũng cảm thấy may mắn thậm chí còn có cả khinh thường Vô Song, đừng nói chỉ là chuẩn quỷ đế mà cho dù quỷ đế chân chính đến đây muốn phá được Vô Giới cũng không dễ dàng.
Quả nhiên Vô Diện Nhân nội tâm càng ngày càng tốt, nó thấy Vô Song tung càng ngày càng nhiều quyền nhưng Vô Giới cũng chỉ rung lên, cách trạng thái bị phá hủy rất xa.
Vô Diện Nhân dương dương tự đắc, trực tiếp đi đến chỗ Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy.
Lúc này nó đương nhiên không cố kỵ Vô Song, dù sao Vô Song cũng phá không

nổi Vô Giới, đã không cố kỵ Vô Song nó việc gì cần giữ con tin?.
Càng quan trọng là nó dùng một loại đặc thù thủ đoạn liên lạc cùng cao tầng Quỷ Tộc, chẳng bao lâu sẽ có càng nhiền cường giả đến đây, khi đó loại ‘phản bội’ như Vô Song nhất định phải chết.
Vô Diện Nhân lúc này cũng có chút tham lam, quỷ tộc bọn họ phát triển vốn dựa vào việc thôn phệ lẫn nhau, tuy nhiên đến cấp bậc Quỷ Tước trở lên đã không ai dám dùng cách này dù sao nếu hàng trăm Quỷ Tướng truy sát Quỷ Vương thì quỷ tộc tất nhiên đại loạn.
Quỷ tộc đăng cấp sâm nghiêm, sẽ không cho cấp bậc thấp uy hiếp cấp bậc cao hơn bất quá nếu xuất hiện Quỷ tộc cao tầng phản bội thì sao?.
Từ trước đến nay chưa từng có trường hợp này nhưng mà Vô Diện Nhân càng ngày càng chắc chắn Vô Song phản bội quỷ tộc, nếu đã như vậy chỉ cần Vô Song chết, nó hoàn toàn có thẻ xin một chén canh, khi đó tuy không thành được quỷ đế nhưng trở thành tồn tại đứng đầu Thất Quỷ Vương cũng không phải là khó.
Càng nghĩ nội tâm Vô Diện Nhân càng vui vẻ, mà nội tâm càng vui vẻ nó lại càng muốn hành hạ con mồi.
Trong tay Vô Diện Nhân lại hiện ra một chiếc sừng nhọn, nó muốn nghe tiếng hét, tiếng van xin thảm thiết của cường giả nhân tộc, nó muốn nhìn cường giả nhân tộc cúi đầu, muốn cảm nhận sự sợ hãi, sự khiếp sợ của nhân loại.
Vô Diện Nhân đúng là cực kỳ tự tin, nào ngờ nó rất nhanh cảm thấy lạnh cả sống lưng, nó nhìn thấy cái gì?.
Nó thấy đầu hắc long ở giữa ngực Vô Song mở ra, Vô Song vậy mà trực tiếp nuốt luôn cả Vô Giới.
Vô Giới dù được tạo thành như thế nào thì đây cũng là sư kết hợp giữa thần thông của Vô Diện Nhân cùng ma lực.
Nếu là đế vị cao thủ nào khác còn cảm thấy vướng tay vướng chân với Vô Giới nhưng Vô Song thì không, hắn trực tiếp thôn phệ toàn bộ ma lực tạo nên Vô Giới.
Ma lực tạo nên Vô Giới phi thường nhiều dù sao cũng là 8 đầu Ma Thi đồng lực tạo thành, Vô Song muốn một miệng ăn hết nhất định sẽ rất mất thời gian nhưng nếu chỉ trực tiếp phá ra một gọc Vô Giới thì lại dễ dàng vô cùng.
Vô Song trực tiếp đập ra một lỗ thủng của Vô Giới, thân hình như biến thành một đầu hắc long lao tới
Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức Vô Diện Nhân không kịp làm ra phản ứng.
Nắm đấm của Vô Song quá cường đại, một nắm đấm làm khuôn mặt Vô Diện Nhân gần như biến dạng.
Tung ra một nắm đấm sau đó biến quyền thành trảo, Vô Song nắm luôn đầu Vô Diện Nhân, lực lượng nhừ bài sơn đảo hải trực tiếp ấn đầu nó xuống mặt đất.
Chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, cả khuôn mặt Vô Diện Nhân liền cắm xuống đất, trên

mặt đất xuất hiện một cái hố bằng nửa người trưởng thành.
Vô Song xuất hiện thực sự phi thường bạo lực.

Quyển 2 Chương 281
Sát Quỷ (5)

Vô Song có một thứ mà không có bất cứ Quỷ Tộc nào nắm giữ, hắn mang theo khả năng thôn phệ ma khí.
Nếu coi ma khí là nội lực của quỷ tộc thì Vô Song chẳng khác gì cao thủ nắm giữ Bắc Minh Thần Công, chính vì đặc điểm này hắn có thể có khắc chế cực kỳ mạnh đối với quỷ tộc, gần như thiên địch vậy.
Một quyền khiến cho Vô Diện Nhân cả khuôn mặt bị ấn xuống đất, Vô Song lập tức một chuyển tiến đến bên người Lý Thu Thủy, vẻ mặt mang theo chút lo lắng.
"Sao ngươi lại tới đây?".
Vô Song biết Ma Sơn có một loại tà lực khiến rất rất nhiều cao thủ muốn tiến vào nhưng Lý Thu Thủy lúc trước ở gần A Thanh, Vô Song không tin A Thanh không cảnh báo cho nàng về Ma Sơn, nàng không lên đến Ma Sơn mới phải.
Ma Sơn có thể hấp dẫn người khác tiến tới nhưng không phải tẩy não người khác, nếu có thể giữ được bản tâm thì cũng sẽ không bị thứ này mê đảo tâm trí, rõ nhất chính là hai người Long – Mộc đảo chủ, nghe lời Tây Thi nhất quyết không tiến vào nơi này.
Lý Thu Thủy nghe thấy âm thanh của Vô Song liền mỉm cười, nàng cười có chút yếu nhược nhưng trong mắt ẩn ẩn sự an tâm.
Nàng tất nhiên sẽ không thể nói mình bị Độc Cô Cầu Bại mang đến đây vì vậy liền mở miệng.
"Người ta nhớ ngươi nên đến đây... không được sao?".
Vô Song ngẩn ra sau đó rất nhanh biết nàng lại trêu đùa chính mình có điều khi thấy Lý Thu Thủy vừa nói 1 câu lại ho ra máu, Vô Song lập tức cúi người, dùng tay điểm lên vài huyệt đạo của nàng.
"Đừng nói nữa, ta đưa ngươi về".
Hắn từ đầu đến cuối chính là mặc kệ Nhất Đăng, mặc kệ luôn Vô Diện Nhân.
Vô Song bắt đầu vì Lý Thu Thủy cầm máu sau đó nhìn thấy chiếc sừng cắm xuyên người nàng, ánh mắt Vô Song sát khí càng ngày càng lớn.
Vô Song hiện tại không có nội công, cũng không thể lấy nội công ra hộ pháp cho nàng vì vậy cũng đành đứng lên, hắn biết vết thương trên người Lý Thu Thủy nếu đường đột rút ra thì tai hại bậc nào.
Vô Song lần này lại nhìn đến Vô Diện Nhân khó khăn đứng lên, trong mắt sát khí của hắn càng ngày càng nặng.
Vô Song lại một lần nữa lao tới.
Vô Diện Nhân quá mức sợ hãi, nó sao đủ sức chống lại chuẩn đế vị cao thủ?.

Vô Diện Nhân lập tức đưa tay ra, tạo ra một tấm hắc khí chắn trước người mình, cả người hắn rất nhanh được bao bọc trong một quả cầu đen, đây chính là thần thông thứ 2 của Vô Diện Nhân.
Thần thông này không chỉ ngăn cản đối phương lùi lại đồng thời còn bảo vệ bản thân của chính mình.
Tiếp theo nó lại sử dụng Di Hình, muốn dùng Di Hình kéo dài một đoạn khoảng cách với Vô Song sau đó chạy trốn.
Thần thông Tỏa Định của nó không thể bị phá hủy, tuy nhiên chỉ có thể tồn tại vài giây đồng hồ sau đó sẽ lập tức biến mất.
Bản thân Vô Diện Nhân nghĩ đến cũng rất đẹp, mượn vài giây thở dốc nó liền kéo dài khoảng cách với Vô Song sau đó chạy đến chỗ ‘nữ nhân kia’.
Thú thật Vô Diện Nhân nếu không phải bất đắc dĩ sẽ không đi tìm nữ nhân kia, Quỷ Vương thứ hai xuất hiện ở nơi đây.
Khác với Vân Đóa, nữ quỷ vương kia ở bên trong Quỷ Tộc vốn không được chào đón bởi nàng căn bản không hề giống quỷ, nàng còn giống con người hơn cả con người, thứ duy nhất trên người nàng tồn tại ma khí chỉ là tấm hắc áo choàng mà thôi.
Tất nhiên nữ nhân kia cho dù không được yêu thích thì nàng vẫn là người trong Thất Vương, thực lực không cần phải nói, Vô Diện Nhân lúc này nghĩ tới mượn nữ quỷ kia mà mở ra đường lui.
Chỉ cần cho nó đủ thời gian, nó hoàn toàn có thể chạy đến chỗ nữ tử kia đáng tiếc nó lại một lần nữa bị Vô Song dọa sợ.
Đáng lẽ ra tấm màn đen của Vô Diện Nhân có thể tồn tại vài giây đồng hồ nhưng mà khi bàn tay Vô Song chạm vào nó, rõ ràng chỉ ngừng lại một chút sau đó hai mắc hắc long trên vai Vô Song lóe sáng, trực tiếp thôn phệ ma lực bên trên tấm chắn, gần như trong một cái tích tắc, Vô Song đã nuốt chửng tấm chắn kia.
Vô Diện Nhân kinh hãi gần chết, nó vận toàn lực lướt về phía sau, dùng Di Hình thần thông chạy bán sống bán chết, đáng tiếc chân của nó bị Vô Song nắm lại.
Di Hình thần thông rất nhanh, trong lúc dùng thần thông này nó còn nhanh hơn cả Vô Song nhưng ngay trước khi sử dụng thần thông, một chân đã bị Vô Song tóm lấy, nó vậy mà kéo luôn cả Vô Song lướt đi.
Di Hình thần thông đúng là có thể mang thêm người đi cùng, chỉ cần bám vào thân thể của Vô Diện Nhân mà thôi.
Vô Diện Nhân hiện tại tâm như trò tàn, nó mạnh mẽ xoay người dùng một quyền đánh vào mặt Vô Song.
Một quyền rất mạnh nhưng chạm vào da thịt Vô Song rõ ràng chỉ làm Vô Song khẽ nghiêng người một chút, sau đó Vô Song trực tiếp tung một nắm đấm khác xuống, một quyền lần thứ hai ép Vô Diện Nhân ngã xuống đất.
Vô Song cũng như Vô Diện Nhân, không có võ kỹ, không có chiêu thức hoa mỹ,

hắn chỉ có thân thể siêu cấp biến thái.
Lúc trước Vô Diện Nhân dùng thân thể đè ép Nhất Đăng thế nào thì Vô Song còn dùng thân thể đè ép hắn hơn cả như thế, mỗi quyền vang lên nghe sao mà kinh người thậm trí trên ngực Vô Diện Nhân bắt đầu xuất hiện từng vết lõm, bên trong xương cốt gần như gãy vụn.
Vô Diện Nhân hét lên đau đớn, nó gần như dùng một loại gầm rú.
Vô Song không hiểu nó đang nói gì, nếu hắn biết quỷ ngữ thì hắn có thể hiểu được Vô Diện Nhân đang gào thét, nói nữ quỷ kia đến giúp nó, đáng tiếc nữ quỷ kia mất tăm mất tích, không hề đáp lại.
Dĩ nhiên nếu Vô Diện Nhân có mắt, Vô Song chắc hẳn cũng có thể từ ánh mắt của nó nhìn ra cái gì đó, đáng tiếc nó không có.
Lần này Vô Song xuất thủ đánh Vô Diện Nhân thực sự quá mức dễ dàng, đây cũng là vì Vô Song gần như khắc chết nó, dẫu sao thủ đoạn mạnh nhất của Vô Diện Nhân chính là được tạo nên từ ma lực, Vô Diện Nhân là dạng cường giả thích áp đặt đối phương, giống như chuyên đi khắc chế kẻ khác nhưng bản thân lại không có sát thương thực chất, gặp phải Vô Song liền trở nên phi thường bị động.
Cũng may cho Vô Diện Nhân, rất nhanh xung quanh có vài thân ảnh lao đến chỗ Vô Song.
Đây chính là Ma Thi thủ hộ Vô Diện Nhân.
Toàn bộ 4 đầu Ma Thi cấp tốc lao tới, cho dù Vô Song cũng phải tránh lui.
Vô Diện Nhân thấy Vô Song lùi lại liền vui mừng quá đỗi mà bỏ chạy, toàn lực thúc dục Di Hành mà chạy đi.
Vô Song thấy đối phương bỏ chạy, ánh mắt có tức giận nhưng cũng không dám đuổi theo, bị 4 đầu Ma Thi vây sát quả thật có chút phiền phức hơn nữa hắn không dám rời xa Lý Thu Thủy, nếu hắn rời đi mà có việc gì bất ngờ xảy ra, chính Vô Song cũng không tha cho mình.
......
Vô Diện Nhân chạy rất nhanh, nói về đào mệnh nó không sánh được với Vân Đóa nhưng vì Vô Song tạm thời không thể đuổi theo, nó vẫn tính là có thể chạy thoát, cho dù người tràn đầy thương thế.
Vô Diện Nhân không rõ đâm qua bao nhiêu bụi cây, nó trực tiếp không để ý đường, mãi đến khi thấy một con suốt mới dừng lại, hai đầu gối gục xuống mồm liên tục thở dốc.
Nó thực sự bị thương rất nặng, trên người gần như bị Vô Song đập nát hơn nữa lần này nó còn hy sinh 4 đầu Ma Thi ở lại cản Vô Song.
Ma Thi tất nhiên có thể từ trong Thần Điện lĩnh đến nhưng mà nếu nó muốn lĩnh 1 con Ma Thi liền phải đợi 1 năm, 4 con Ma Thi chính là 4 năm.
Khi hắn trở thành Quỷ Vương, hắn được cấp 2 đầu Ma Thi.

Khi hắn trở thành một trong Thất Quỷ Vương, hắn có thểm 2 đầu Ma Thi.
Bây giờ toàn bộ rất có thể sẽ bị Vô Song giết hết, trong lòng Vô Diện Nhân liền đau đớn vô cùng, từ nay trong Thất Quỷ Vương thực lực của hắn tuyệt đối xếp đáy.
Đừng quên Vô Giới của Vô Diện Nhân bắt buộc phải có Ma Thi trợ giúp, lúc trước bằng vào 4 đầu Ma Thi bản thân Vô Diện Nhân có thể coi là kẻ có thể khóa chân bất cứ ai trong Thất Vương, còn hiện nay chỉ sợ gặp Thất Vương hắn liền tự thấp đi một đầu.
Một tay ôm bụng, cắn răng mang theo thương thế rời đi nào ngờ phía trước có người cản đường hắn.
Người cản đường chính là nữ quỷ vương kia.
Vô Diện Nhân vừa thấy nữ quỷ, nội tâm liền tức giận mở miệng chất vấn.
“Ngươi tại sao không hiện thân?, bằng vào ta cùng ngươi thêm vào 8 đầu Ma Thi chẳng nhẽ không đánh bại được kẻ kia?, ngươi dám để mặc bản vương vào nguy hiểm?, ngươi muốn dồn bản vương vào chỗ chết?”.
Vô Diện Nhân không tức giận là việc không thể bởi nếu nữ quỷ thật sự động thủ thêm vào tình trạng của Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng hoàn toàn không tốt thì Vô Song chắc chắn sẽ lựa chọn rút lui, đấy là còn chưa kể càng đánh lâu cứu viện của quỷ tộc càng nhanh đến, càng đánh lâu Vô Diện Nhân càng có tự tin giết Vô Song.
Nữ quỷ nghe đồng đội của mình chất vấn, nàng ngửa đầu lên nhìn Vô Diện Nhân sau đó áo choàng hơi động, nữ quỷ bước ra một bước.
Nữ quỷ này ở trong Thất Vương được gọi là Lãnh.
Áo choàng của Lãnh hơi hơi run lên sau đó rơi xuống đất.
Giây phút áo choàng rơi xuống, không còn cảm nhận được chút ma khí nào trên người Lãnh.
Trừ cái sừng nhỏ mọc lên kia, nàng không khác gì nhân loại.
Thân cao 1m8, dáng người cân đối vô cùng.
Cơ thể từ trên xuống dưới mặc một lớp áo da bó sát người màu đen, ở phần ngực, hai đùi, hai bên cánh tay liền có từng lớp vẩy bạc bao phủ.
Nữ nhân này là điển hình của chân dài, eo thon, ngực lớn.
Lớp áo bó ép sát từng đường cong trên cơ thể nàng, từng lớp da thịt như toàn bộ thể hiện ra ngoài.
Nữ tử này cũng không cao như mọi người tưởng tượng nhưng nàng vậy mà đi một đôi giày cao gót màu đen, ít nhất cũng phải 10 cm.
Đôi giày này hoàn mỹ ôm lấy bắp chân nàng, càng lộ ra tư thái cao ngạo.
Tiếp theo từ sau lưng, nàng rút ra hai thanh huyết nhận.
Vô Diện Nhân lúc này thật sự bị dọa sợ rồi, nó lùi lại vài bước, không thể tin được mà nói.

“Ngươi muốn làm gì?, ngươi là người trong Thất Vương, ta cũng là Thất Vương?, ngươi dám phản lại lời Ngài?, dám phạm quy tắc của Ngài?, còn không mau buông vũ...”.
Vô Diện Nhân chưa nói hết lời đã ho ra một búng máu, bụng của nó bị một cây huyết nhận xuyên thủng.
Lãnh đã áp sát nó từ bao giờ, huyết nhận tay phải đâm xuyên bụng Vô Diện Nhân, cổ tay trái cầm ngược huyết nhận đâm thẳng từ trên xuống dưới, xuyên qua ngực trái Vô Diện Nhân.
Vô Diện Nhân cứ như vậy mà gục xuống, nó có sinh mệnh lực rất kinh người của quỷ tộc nhưng mà hiện tại cho dù chưa chết cũng tuyệt đối bị vây vào trạng thái hấp hối.
Nữ quỷ một tay nâng Vô Diện Nhân lên, chậm rãi bước về phía trước.

Quyển 2 Chương 282

Nữ Quỷ.

Vô Song không có tuyệt sát thủ đoạn cũng không có công kích diện rộng thủ đoạn, hắn chỉ có thể dùng kinh người tốc độ cùng thân thể mạnh mẽ khũng khiếp mà tiến lên vì vậy hắn giải quyết 4 đầu Thi Ma cũng mất kha khá thời gian.

Thi Ma chỉ là con rối bên người Quỷ Vương, thực lực ngay cả xếp trong hàng ngũ tuyệt cũng không phải lfa cao, theo Vô Song động thủ thì Thi Ma đại khái thực lực ngang ngửa với Cừu Thiên Nhận hiện tại.

Đương nhiên Cừu Thiên Nhận hiện tại theo Vô Song xem hắn còn yếu hơn nguyên tác, yếu hơn thời kỳ đỉnh phong của hắn.

Hầu hết các nhân vật của Thiên Long hay Xạ Điêu đều chưa phát triển được hết thực lực của mình, dù sao nếu theo cốt truyện Xạ Điêu bản thân Quách Tĩnh hiện nay cùng lắm mới đại náo Hoàn Nhan Phủ, cốt truyện Thiên Long thì Kiều Phong bây giờ có lẽ cũng mới nhậm chứ bang chủ.

Tất nhiên còn có vài nhân vật 'đặc dị' như Nhất Đăng hay Vương Trùng Dương thì không tính, bọn họ đã bước lệch so với cốt truyện chính khá nhiều.

Lại nói đến Vô Song lúc này, hắn hoàn toàn đặt mục tiêu diệt nhanh đám Ma Thi, căn bản không thèm né bất cứ quyền nào đánh tới, trực tiếp lấy thương đổi thương, đương nhiên với thực lực của Ma Thi không cách nào chịu được chiến thuật này của Vô Song.

Cho dù 4 đầu Ma Thi đã sinh linh trí, đã tự thành trận hình thì cũng không thể ngăn cản Vô Song bao nhiêu thời gian, mỗi quyền Vô Song đánh ra liền gần như đánh nát một phần thân thể trên người Ma Thi, mỗi Ma Thi khó lòng mà chịu được đến quyền thứ 5 của hắn.

Cùng với 4 đầu Ma Thi đánh hơn 50 chiêu, Vô Song rốt cuộc thu tay lại, thở ra một ngụm nhọc khí, ngay cả chính cơ thể hắn cũng có chút thương tổn.

Cũng may Vô Diện Nhân cắm đầu bỏ chạy, nếu Vô Diện Nhân liều mạng ở lại cùng sống cùng chết với Ma Thi của mình, Vô Song chưa chắc đã giải quyết mọi việc dễ dàng như vậy.

Vô Diện Nhân cực kỳ sợ hãi Vô Song bởi trong lòng hắn Vô Song vẫn là quỷ tộc, thân là quỷ tộc khi đã tu luyện tới trình độ này sao có thể không có thần thông?.

Chính Vô Diện Nhân cũng tưởng khả năng thôn phệ của Vô Song là một loại thần thông, theo nó thì Vô Song còn đến 3 loại thần thông tương đương, nó không chạy mới là lạ.

Trên mặt đất, 4 đầu Ma Thi đã bị đánh nát nhừ, Vô Song lúc này đưa tay ra, đầu

hăc slong trên tay hắn di chuyển từ vai xuống bàn tay, mở miệng một cắn, bắt đầu thôn phệ ma lực.
Ma lực không thể làm Vô Song mạnh lên, không thể làm Vô Song đột phá trạng thái Tứ Long nhưng nó có thể giúp Vô Song phục hồi, dù sao khi Vô Song ma hóa cũng tiêu hoa ma lực rất lớn, chỉ có nuốt chửng ma lực xung quanh hoặc ma lực của đối thủ mới giúp Vô Song có thể thoải mái chiến đấu trong tình trạng ma hóa.
Sau khi hấp thụ toàn bộ ma khí xung quanh, khí diễm của Vô Song càng thêm mạnh mẽ đồng thời trên mặt đất sự tồn tại của toàn bộ Ma Thi đều bị xóa sạch, căn bản không cồn gì cả.
Nhìn vào đám Ma Thi này, Vô Song không khỏi nghĩ đến Đế Thi.
Đế Thi từng làm Tảo Địa Thần Tăng bị thương, loại chiến lực này chính Vô Song cũng có chút lo lắng.
Bản thân Vô Song từng nhìn thấy ma vật tấn công Đào Hoa Đảo, cho dù hắn không chắc đó có phải là Đế Thi hay không nhưng mà nếu như vậy thì Đế Thi thực sự cao cấp hơn Ma Thi quá nhiều quá nhiều.
Đế Thi như có cả sinh mạng bên trong vậy, còn Ma Thi cùng lắm chỉ coi là khôi lỗi cao cấp mà thôi.
Thở ra một hơi nhọc khi, một đường đánh chết 4 đầu Ma Thi cũng không nhẹ nhõm gì, Vô Song quay người chậm rãi bước về phía Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng.
Nhất Đăng nhìn thấy Vô Song bước tới, trong lòng liền có lo lắng, ông đang không hiểu lắm Vô Song rốt cuộc muốn làm gì thì Vô Song đột nhiên xuất thủ, trực tiếp đánh ngất Nhất Đăng.
Thân thể Nhất Đăng cường hãn hơn Lý Thu Thủy nhiều lắm, cho dù đang trọng thương lại ăn thâm một đòn của Vô Song, trạng thái vẫn còn tốt hơn Lý Thu Thủy.
Vô Song nhìn Lý Thu Thủy trọng thương, rốt cuộc cũng giải trừ ma hóa.
Đến khi Lý Thu Thủy thấy vô Song giải trừ trạng thái đáng sợ kia, mới thở ra một hơi.
Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc Vô Song hại mình nhưng mà nếu Vô Song không thể trở lại hình dáng nhân tộc, hắn sẽ bị nhân tộc vô biên vô tận truy sát, đấy là còn chưa kể quỷ tộc chắc chắn cũng không tha cho ‘dị vật’ như hắn.
Vô Song không biết Lý Thu Thủy đang nghĩ gì, hắn lúc này cúi xuống, đưa một luồng chân khí nhu hòa chạy dọc cơ thể nàng, hắn bắt đầu vận lên Bắc Minh Thần Công.
Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể bắt đầu vận chuyển, nội lực trong người hắn không còn phân thành âm hay dương mà biến thành một dạng nội lực đặc biệt hơn – Bắc Minh Chân Khí.

Bắc Minh Thần Công của Vô Song hiện tại không thể vì hắn hấp thu nội lực của người khác tuy nhiên Bắc Minh Chân Khí vẫn còn tác dụng rất lớn.
Dùng Bắc Minh Chân Khí bảo vệ lục phủ ngũ tạng của Lý Thu Thủy, một tay còn lại điểm lên vài yếu huyệt của nàng, Vô Song mới ôn nhu lên tiếng.
"Chịu đau một chút".
Lý Thu Thủy nghe Vô Song nói liền khẽ lườm hắn, hắn dĩ nhiên coi nàng là tiểu hài tử?.
Vô Song rốt cuộc đụng tới chiếc sừng kia, nội lực trong người bắt đầu biến đổi thành trạng thái Cực Âm, hai ngón tay chạm vào bụng Lý Thu Thủy, hắn sử dụng Huyền Băng Chỉ.
Dùng hai đầu ngón tay đưa hàn khí vào phần vết thương của Lý Thu Thủy, khí lạnh làm thân thể nàng hơi hơi run lên, làm nguyên phần xung quanh vết thương trở nên tê cóng, Vô Song lúc này mới thuận thế rút chiếc sừng này ra.
Máu bắn lên, cả người Lý Thu Thủy co giật, khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn đau đớn nhưng mà nàng đúng là không kêu một tiếng.
Sau khi rút chiếc sừng ra, Vô Song lập tức lại chuyển đổi về Bắc Minh Chân Khí, dùng chân khí bảo vệ toàn bộ phần vết thương của nàng, hắn cũng xé ra vạt áo của chính mình, vì nàng băng bó phần bụng.
Nhìn vòng eo tinh mỹ tuyệt luân làm không biết bao nhiêu nam nhân điêu đứng nhưng lúc này lại xuất hiện một vết thương ghê người, chính Vô Song còn đau lòng.
Vô Song dùng hai tay bế ngang Lý Thu Thủy lên, sau đó lại nhìn Nhất Đăng.
"Hắn giải quyết thế nào?".
Lý Thu Thủy nằm trong ngực Vô Song, sắc mặt hơi tái đi, đầu dựa vào vai hắn mà đáp.
"Người này là Nhất Đăng đại sự, lần này coi như ta nợ đại sư, không thể thấy chết mà không cứu".
Lý Thu Thủy nói xong lại chỉ về phía xa.
"Ở đó, trong túi đồ của ta con kim sang dược".
Vô Song nghe vậy khóe miệng liền giật giật, dĩ nhiên đợi hắn băng bó xong cho nàng rồi mới chỉ chỗ kim sang dược?.
Tất nhiên Vô Song cũng không chỉ nghĩ tới Kim Sang Dược, bản thân Vô Song nghĩ đến Tây Vực – Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.
Thân là Tây Vực bá chủ, Lý Thu Thủy sao không thể có thứ này?.
Quả nhiên bên trong túi vải của Lý Thu Thủy, Vô Song liền nhìn thấy rất nhiều dược liệu, thậm chí có cả ngân châm.
Nhìn vào chiếc túi này, ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng, hắn tiếp tục tìm kiếm một hồi, rốt cuộc phát hiện một cái hộp ngọc gồm 3 tầng.
Mở hộp ngọc ra, cảm nhận được thứ quen thuộc bên trong, Vô Song liền khẽ

cười.
Đã rất lâu rồi, Vô Song mới nhìn thấy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao.
Cầm trong tay Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, thương thế của Nhất Đăng cùng Lý Thu Thủy hoàn toàn có thể không lo.
Vô Song bắt đầu ngồi xuống xử lý thương thế của Lý Thu Thủy, bôi một lớp Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lên xác thực thần dược này bắt đầu khô đặc lại, phủ kín lên vết thương, bản thân vết thương cũng không còn chảy máu.
Đặt Lý Thu Thủy ngồi xuống, Vô Song lại đến bên người Nhất Đăng.
Tất nhiên cách Vô Song xử lý với Nhất Đăng thì mạnh bạo hơn nhiều, trực tiếp rút chiếc sừng kia ra là được, sau đó lại bôi Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao lên.
Xử lý thương thế cho hai người, Vô Song mới bước đến chỗ Lý Thu Thủy mà mỉm cười.
“Tốt nhất theo ta về trận doanh đi, bên trong không có bao nhiêu cao thủ nhưng vẫn tính là an toàn “.
Lý Thu Thủy ngồi dựa vào thân cây, nàng hiện tại vẫn tương đối yếu ớt nhưng sức lực đã lớn hơn không ít, nàng ném cho Vô Song một cái mị nhãn mà cười.
“Tiểu tử ngươi, lúc trước không phải câu thứ nhất tiền bối, câu thư hai sư phụ sao?, mới một thời gian không gặp liền học hư?”.
Vô Song cũng là bật cười, dùng ngón tay nhẹ gõ đầu nàng.
“Ai bảo ta mạnh hơn nàng đây “.
Nói xong Vô Song hướng mắt nhìn Nhất Đăng, ánh mắt hơi nhíu.
“Nhất Đăng đại sư, kẻ này hơi khó giải quyết”.
Lý Thu Thủy nghe vậy cũng trầm mặc, nàng đương nhiên hiểu ý Vô Song.
Nhất Đăng là người chứng kiến toàn bộ việc này, cho dù ông ta không thấy Vô Song trở lại trạng thái nhân loại nhưng nếu nhìn vào người đi bên cạnh Lý Thu Thủy, cũng không khó đoán ra thân phận Vô Song hoặc ít nhất cũng có nghi ngờ.
Nhất Đăng rơi vào tình cảnh này cũng vì Lý Thu Thủy, bản thân Lý Thu Thủy đương nhiên không muốn Nhất Đăng chết, về phần Vô Song cũng là như vậy, hắn sẽ không lấy oán báo ơn.
Nghĩ một chút, Vô Song chỉ thở dài.
“Thôi, đến đâu thì đến dù sao lão nhân này dù có nhận ra ta cũng không có chứng cớ chính xác, nói cũng không ai tin “.
Lý Thu Thủy đương nhiên chỉ biết gật đầu, nàng không có ý kiến gì về việc này.
Vô Song cũng không thể để Nhất Đăng ở đây, quá nguy hiểm, hắn suy tính một chút liền để Lý Thu Thủy ở lại, bản thân ẩn đi, ít nhất để Nhất Đăng tỉnh lại không nhìn thấy hắn, hắn liền từ phương xa bảo vệ Lý Thu Thủy sau đó một đường bảo vệ hai người tiến về trận doanh.
Vô Song tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhảy lên đỉnh núi, từ trên cao quan sát vị trí Lý Thu Thủy cùng Nhất Đăng.

Thời gian cứ thế, chậm rãi trôi qua.
Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, đang trong trạng thái tu luyện, Vô Song đột ngột mở mắt ra.
Bên cạnh hắn vậy mà xuất hiện một người, đương nhiên nói đúng hơn là một vị nữ quỷ giống người.
Nàng ngồi ngay bên cạnh Vô Song, hơn nữa Vô Song còn không biết nàng xuất hiện khi nào.
Vô Song không thể cảm nhận được ma khí từ người nữ quỷ này thậm chí hắc quỷ hoa của hắn cũng không xoay, Vô Song chỉ nhìn thấy rất rõ chiếc sừng nhỏ kia mà thôi.
Nhìn thấy sừng của đối phương, Vô Song đương nhiên đoán đối phương là quỷ tộc tuy nhiên từ việc đối phương không toát lên địch ý, Vô Song rốt cuộc vẫn không có ma hóa.
Hắn dùng ánh mắt quan sát nữ quỷ này từ đầu đến chân.
Nữ quỷ cũng nhìn Vô Song, ngón tay khẽ chỉ về phía sau.
Theo ngón tay của nàng, Vô Song lúc này mới nhìn thấy Vô Diện Nhân nằm một đống ở đó, cũng không rõ sống hay chết.
Nữ quỷ chỉ vào mình sau đó đưa bàn tay ra khẽ lắc lắc, tiếp theo lại chỉ vào Vô Song, rồi chỉ vào Vô Diện Nhân, bàn tay sau đó đưa lên cổ, làm động tác cứa cổ.
Ý của nàng chính là muốn Vô Song đi giết Vô Diện Nhân kia?.
Vô Song dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nữ tử này sau đó bật cười.
“Các ngươi không phải cùng tộc sao? dĩ nhiên lại dùng ta đối phó hắn?”.
Nữ quỷ nhìn Vô Song không đáp, hơn nữa phi thường nhân tính hóa nâng lên hai vai của mình, ngụ ý không quan tâm, sau đó thản nhiên chỉ tay về Vô Diện Nhân xong lại chỉ xuống dưới đất.
Ngôn ngữ hình thể của nữ tử này quả thật xuất sắc hơn Vân Đóa nhiều.
Nàng chính là đang nói, Vô Diện Nhân đánh trọng thương Lý Thu Thủy, chẳng nhẽ Vô Song không muốn trả thù?.
Vô Song rốt cuộc vẫn bị nàng thuyết phục.
Hắn biết việc này cũng không đơn giản như vẻ bên ngoài nhưng mà hắn nhất định cũng muốn tự mình giải quyết một thành viện quỷ tộc, đặc biệt là người trong Thất Quỷ Vương.
Vô Song tiến tới, bản thân Vô Diện Nhân thực sự đã cách cái chết không xa, chỉ còn thoi thóp, đến cả ý thức cũng trở nên mơ mơ hồ hồ.
Vô Song không nghĩ nhiều, đơn giản đưa tay ra một chưởng đánh xuống, dùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đánh thẳng vào lồng ngực đối phương, sau đó lại vận lên Hỏa Diễm Đao, trực tiếp phá nát thân thể Vô Diện Nhân từ bên trong.
Vô Diện Nhân chết rất dễ dàng, không có gì phải suy nghĩ, cái Vô Song muốn biết là sau khi thứ này chết đi, hình thù sẽ ra sao?.

Vô Diện Nhân chết, một đoàn hắc khí liền nổ tung, sau đó hắc khí bắn ngược lên thiên không thậm chí như đang muốn chạy trốn vậy.
Vô Song chắc chắn không để việc này xảy ra, hắn đưa tay tới, biến bản thân trở thành trạng thái ma hóa, trực tiếp dùng hắc long thôn phệ đoàn hắc khí.
Hắn khí bị hắc long cản trở như gặp thiên địch, không có bao nhiêu sức chống cự liền bị đánh nát.
Hắc khí biến mất để rồi từ bên trong đoàn hắc khí, một trái tim màu đỏ rơi xuống.
Vô Song dùng tay nắm lấy trái tim này, thứ này vậy mà vẫn đang đập.
Cầm lấy trái tim, Vô Song quay lại nhìn nữ quỷ, trong mắt vừa có tò mò, vừa có hứng thú.
Nữ quỷ cũng đứng lên, từ sau lưng rút ra hai cây huyết nhận.
Bước chân nàng phi thường uyển chuyển lại gần Vô Song, cùng với bộ quần áo dính chặt thân thể kia, quả thực có thể khiến vô số nam nhân chảy máu mũi.
Nàng bước đến, chậm rãi cầm lấy huyết nhận, nhẹ rạch một đường trên trái tim đỏ kia.
Trái tim kịch liệt rung chuyển rồi hoàn toàn lặng đi.
Từ bên trong trái tim không có kinh mạch, không có dây thần kinh, theo đường rạch của nữ quỷ chỉ có một dạng chất lỏng màu đỏ.
Nữ quỷ chỉ vào Vô Song, sau đó lại đưa hai tay chắp lại làm động tác uống nước, nàng chính là bảo Vô Song uống thứ này.
Vô Song tất nhiên sẽ không uống, hắn nào biết đây là cái khỉ gì?.
Thấy Vô Song lắc đầu, nữ quỷ đưa tay ra cực kỳ tự nhiên cầm lấy trái tim, tiếp theo đặt lên miệng, một hơi uống sạch để lại Vô Song có chút không biết làm thế nào.
Nữ quỷ này thực sự không coi Vô Song là người ngoài, thậm chí không coi Vô Song là kẻ thù.
Nàng quá mức tự nhiên rồi.
....
Theo động tác của nữ quỷ, trái tim càng ngày càng khô quắt lại, rốt cuộc bị nữ quỷ bóp vụn trong tay.
Nàng dùng một tay khác lau miệng mình, thân thể bắt đầu biến đổi.
Những vảy giáp màu trắng trên trang phục của nàng bắt đầu chuyển thành màu đỏ như máu.
Vô Song rất muốn nhìn nữ tử này sẽ biến đổi thế nào nhưng mà chờ vài phút đồng hồ qua đi, nữ tử này dĩ nhiên chỉ đổi màu trang phục, căn bản không còn gì khác.
Khí chất cũng vẫn như thế, cùng lắm với y phục màu đỏ thì cho người khác cảm giác có chút yêu dị.

Về phần tất cả những thứ còn lại, một chút đều không thay đổi.

Góc khóc lóc.
Nghỉ 2 ngày mới nghĩ ra cách đánh Boss.
Trước con Boss map này là Hạng Vũ mà h chuyển qua Thiên Đạo r, nó mạnh quá xá, nghĩ mãi mới nghĩ ra cách hợp lý ăn boss T_T.

Quyển 2 Chương 283
Bí Mật Quỷ Tộc (1)

Nữ quỷ trước mặt rất lạ, tuyệt đối rất lạ.
Ngay cả với Vô Song mà nói, hắn càng nghĩ nàng giống nữ nhân câm hơn là một nữ quỷ không biết nói chuyện.
Đương nhiên từ một số việc mà nàng đang làm, Vô Song vẫn sẽ nghĩ nàng là quỷ.
Điều làm Vô Song hứng thú nhất, nữ tử này không có chút khí tức nào.
Vô Song không cảm nhận được nàng mạnh hay là yếu thậm chí khi hắn nhắm mắt lại hắn còn không nhận thức được sự tồn tại của nữ quỷ, đến cả cảm giác của Vô Song còn hoàn toàn không xuất hiện, đây là việc khó tin bậc nào?.
Cảm giác hay trực giác của Vô Song từ khi trọng sinh đã phi thường cường hãn, ngay cả lần đó tại Đào Hoa Đảo khi ma vật xuất hiện, hắn vẫn có thể cảm giác được một hai nhưng vì sao với nữ quỷ này lại vô dụng?.
Trường hợp này thực sự không mấy khi xảy ra, hoặc đây là thần thông của nàng giống như Vân Đóa hay Vô Diện Nhân nếu không thì nàng phải rất mạnh, mạnh vượt xa ma vật xuất hiện trên Đào Hoa Đảo.
Nhìn nữ quỷ dùng một tay lau khóe miệng mình, Vô Song rốt cuộc không nhịn được mà hỏi.
"Ngươi mang nó đến đây chỉ để cho ta giết?".
Nữ quỷ nghe hiểu lời Vô Song, nàng gật đầu rồi lại lắc đầu.
Nữ quỷ bắt đầu hoài nghi nhân sinh một chút, cái cổ hơi hơi ngửa lên, lặng mà đứng đó, không rõ nàng đang nghĩ gì.
Đương nhiên Vô Song rất phối hợp, đứng nguyên đó đợi nàng nghĩ xong.
Một lần nữa nhét đôi huyết nhận vào sau lưng, nữ quỷ đưa hai tay ra rồi vẽ thành một hình khối giữa không trung, tiếp theo nữ quỷ lại dùng ngón tay chỉ chỉ quần áo của mình hay nói đúng hơn là màu đen trên áo.
Nữ quỷ lần này dùng ánh mắt mong đợi nhìn Vô Song, thực sự rất mong hắn hiểu được.
Vô Song vừa nhìn cũng đúng là hiểu được, ý nữ quỷ này chính là hỏi hắc lệnh.
Vô Song đương nhiên sẽ không giao hắc lệnh ra cho nàng, tấm lệnh được tìm trên thân thể ma vật sao có thể nói muốn đưa ra là đưa?.
Trước đây Vô Song không hiểu quá rõ về Ma Sơn nhưng mà hiện tại hắn có đủ nhận thức để hiểu được ma vật trên Đào Hoa Đảo siêu việt hơn tất cả tồn tại mà Vô Song đã gặp tại Ma Sơn lúc này, ít nhất là về chiến lực.
Vô Song không tin có bất cứ tồn tại nào trong Thất Quỷ Vương có thể so sánh

được với ma vật, chỉ bằng điểm này cũng có thể thấy được hắc lệnh này quý giá nhường nào.
Nữ quỷ thấy Vô Song cứ lặng im nhìn mình, trong mắt ẩn ẩn có tức giận, ẩn ẩn có không bình tĩnh.
Nàng rốt cuộc làm ra quyết định, lại rút đôi song nhận ra, hướng về Vô Song công kích.
Nữ quỷ này thực sự rất đặc biệt, nàng đã không có chút khí tức nào, ngay cả khi chiến đấu cũng chẳng có bất cứ cảm xúc nào.
Không có chiến ý lại càng không có sát khí, cũng không cảm nhận được bất cứ cảm xúc trái chiều nào, nếu không phải nàng vẫn đang vung kiếm về Vô Song, hắn còn tưởng nàng vẫn đang cùng hắn ‘hòa bình’.
Nữ quỷ tiến tới, khoảng cách của nàng với Vô Song quả thật rất gần, nàng đương nhiên có thể vung kiếm chém hắn.
Vô Song cũng không né tránh dù sao hắn dang ở trong trạng thái ma hóa, hắn đương nhiên chỉ cần đưa tay ra đỡ huyết đao của nàng.
Vô Song nào ngờ khi huyết đao chạm vào tay hắn, nữ tử này buông đao.
Huyết đao như có ‘linh’, sau khi nàng buông đao bản thân thanh huyết đao này khẽ xoay tròn trên không trung tạo ra một đường bán nguyệt cực đẹp.
Nữ tử hạ thấp trọng tâm xuống, nắm lấy thanh đao cả người lướt qua Vô Song.
Tốc độ nàng quá nhanh, động tác cũng quá mức khéo léo, càng đáng sợ là huyết đao thực sự xuyên qua được cơ thể Vô Song, xuyên qua lân giáp để lại một vết cắt dài nơi phần hông.
Một nhát chém duy nhất, nữ tử lướt qua người Vô Song, thân hình cực kỳ không tuân thủ quy luật vật lý, nàng đang lao đi mà bỗng xoay người lại, thanh huyết nhận thứ hai chém tới.
Vô Song đương nhiên không thể để nàng được như ý, hắn đưa ray ra trực tiếp nắm lấy huyết đao của nàng tuy nhiên nữ tử này lần thứ 2 buông đao.
Huyết đao bị Vô Song nắm trong tay, nàng thản nhiên buông ra, năm ngón tay áp vào ngực Vô Song.
Vô Song cảm thấy một xung lực khủng khiếp cắt qua cơ thể, nữ tử này vậy mà có ‘kiếm khí’.
Vô Song không chắc chắn lắm về việc này nhưng rất hiển nhiên, thứ nàng đánh ra cực kỳ giống kiếm khí.
Kiếm khí thuần một màu đen phá không mà ra, cho dù phòng ngự Vô Song đáng sợ hơn nữa thì cũng cảm thấy đau đớn, kiếm khí tạo ra rất nhiều vết cắt trên ngực hắn.
Vô Song đã lâu lắm rồi mới bị áp chế thế này, tuy nhiên hắn thực sự cũng chưa có gì phải lo lắng, chẳng qua hắn cảm thấy nữ quỷ này quá mức quỷ dị.
Nữ quỷ lần đầu tiên đánh ngã Vô Song, nàng lại lướt đến bên người hắn, tốc độ

của nàng nhanh hơn Vân Đóa hay Vô Diện Nhân rất nhiều.
Nữ quỷ tiến tới lại muốn ấn một tay về phía Vô Song, muốn lần thứ hai dùng kiếm khí đả thương hắn tuy nhiên Vô Song sao có thể cho phép nàng?, hắn cũng đưa tay ra nắm lấy cổ tay nàng, ngăn cản nàng đụng vào ngực hắn đồng thời Vô Song thực sự nổi lên chiến ý.
Hắn bắt đầu coi nàng viễn siêu rất nhiều Vô Diện Nhân, nếu nữ quỷ là người trong Thất Quỷ Vương thì tuyệt đối phải là người mạnh nhất Thất Quỷ Vương.
Bị Vô Song nắm lấy tay, nữ quỷ khẽ chuyển, cổ tay của nàng cũng nắm luôn lấy cánh tay Vô Song sau đó rốt cuộc Vô Song không cười được nữa.
Vô biên vô tận ma khí xuất hiện quanh người nàng, Vô Song không lạ gì cái cảnh này, đây là Kiếm Vực, là Kiếm Vực của ma vật kia.
Vô Song thực sự bị khóa lại, hắn rơi vào kiếm vực.
Cái này cũng không thể trách Vô Song, hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra, nữ quỷ này dĩ nhiên còn có võ công của nhân loại hơn nữa còn là cảnh giới tối cao của kiếm đạo?.
Thế nào gọi là kiếm vực?, cảm giác có chút giống tiên hiệp.
Vô Song ở trong một vùng không gian không quá lớn, theo mắt hắn mà xem thì bán kính khoảng 3m2 tuy nhiên nơi đâu cũng là kiếm khí, càng đáng nói là xung quanh người hắn, giây phút hắn bị nữ quỷ nắm lấy tay, giây phút bị kiếm vực bao phủ, hắn giống như bị nhốt vậy, có rất nhiều hắc kiếm khí xuất nhiện bên người hắn, cứ như vô số cọc gỗ khóa chặt từng phần cơ thể của hắn vậy.
Nữ quỷ ánh mắt lóe lên nhìn Vô Song, nàng không thể mở miệng nhưng từ ánh mắt mà xem, Vô Song biết nàng thực sự muốn có hắc lệnh bài, quan trọng hơn trong ánh mắt nữ quỷ dĩ nhiên không có tức giận, không có uy hiếp mà là một loại ‘cầu xin’, cứ như nàng đang trong thế yếu vậy.
Cái cảm giác này rất lạ rất lạ.
....
Trong khi nữ quỷ đang khống chế Vô Song thì ở một nơi khác, tại nơi được quỷ tộc coi là Thần Điện.
Hạng Vũ lúc này đang ở cùng Độc Cô Cầu Bại.
Nếu mà nhìn Hạng Vũ hiện tại tuyệt đối sẽ làm người ta tê cả da đầu.
Hắn ngồi trên vương miệng của chính mình, nửa bên trái là da thịt con người, nửa bên phải chỉ toàn xương trắng, tuy nhiên nếu để ý kỹ phần thịt bên trái đang có dấu hiệu sinh trưởng về phía bên phải, gần như một dạng tái tạo vậy.
Hạng Vũ ngồi đó, nhìn Độc Cô Cầu Bại trong hình dáng lão nhân. Hạng Vũ giọng nói như sấm rền, đầy tính uy nghiêm.
“Độc Cô, Vô Diện chết rồi “.
Độc Cô ngồi một góc, ánh mắt ngước lên nhìn Hạng Vũ, trong mắt không cảm thấy cso gì to tát.

“Chết thì chết, phế vật mà thôi có gì để ngươi quan tâm? “.
Hạng Vũ thở ra một hơi, hắn cũng đúng là không quan tâm Vô Diện chết thế nào.
“Hừ, Vô Diện đi cùng Lãnh”.
Lần này Độc Cô quả thật khẽ giật mình, bản thân Độc Cô không cảm thấy trên đời này có ai có thể giết Vô Diện nếu Lãnh đi cùng.
“Không thể nào, trừ khi Lãnh muốn Vô Diện chết, nếu không phế vật kia không thể chết”.
Hạng Vũ khẽ cười.
“Cái này thì ta không biết, có điều Vô Diện trước khi chết, có đụng phải cao thủ quỷ tộc cấp bậc quỷ đế, việc này khiến ta không hiểu”.
Độc Cô nghe vậy sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn không ít.
Người ngoài không hiểu Quỷ Tộc.
Đến chính Quỷ Tộc còn không hiểu chủng tộc của mình.
Toàn bộ Quỷ Tộc có thể coi là sản phẩm của Hạng Vũ cùng Độc Cô, việc xuất hiện một quỷ đế mà hai người không biết vốn là việc không thể nào.
Nói dễ nghe một chút, quỷ tộc sinh ra thế nào căn bản không ai biết.
Con người là một chủng tộc thì quỷ cũng là một chủng tộc.
Một chủng tộc không thể được tạo ra trong vòng 7 năm, hơn nữa là một chủng tộc cấp cao có suy nghĩ riêng biệt, ít nhất Thiên Đạo làm không được.
Đến cả Thiên Đạo giới này còn làm không được, Hạng Vũ cùng Độc Cô sao có thể làm được.
Độc Cô lần này đứng lên, có điều cũng không rời khỏi Thần Điện.
“Ngươi hiện tại không đi được, ta thì phải trấn thủ nơi này, để nàng đi được không?”.
Hạng Vũ tất nhiên biết ‘nàng ‘ là ám chỉ ai.
Hắn không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của mình nhưng nghĩ đến Lãnh, nghĩ đến tình báo của Vô Diện, Hạng Vũ gật đầu.
“Để nàng đi vậy, ta cũng thật muốn biết Lãnh đang làm cái gì”.

Quyển 2 Chương 284
Bí Mật Quỷ Tộc (2)

Vô Song bị vây trong kiếm vực của đối phương, cả người hắn đều là hắc ám kiếm khí hơn nữa chính Vô Song cũng cảm nhận được kiếm khí của đối phương cực mạnh, chắc chắn có thể gây tổn thương cho cơ thể mình có điều càng là như vậy chiến ý của hắn càng cường.

Bị vây trong kiếm khí, Vô Song trực tiếp gầm lên một tiếng, toàn bộ ba đầu hắc long gào thét như muốn phá nát lao tù, hắc long trên thân thể hắn toàn bộ rút đi trở lại vị trí trên lưng Vô Song, ba đầu hắc long gầm rú, trên người Vô Song vô tận hắc ám cứ thế mà tràn ra, ma lực bị đẩy đến đỉnh cao.

Sau đó Vô Song mạnh mẽ xoay người, cũng bất chấp kiếm khí đang khóa chặt cơ thể hắn, hắn trực tiếp lấy ma khí ngạnh kháng kiếm khí của đối phương, cực kỳ cường ngạnh đánh ra một lỗ thủng trong kiếm vực của nữ quỷ.

Ngay sau khi đánh ra một lỗ thủng, Vô Song đấm ra hai quyền, hai quyền biến thành trảo, hai tay mạnh mẽ xé rách kiếm vực, nữ quỷ thật sự bị Vô Song phản kháng điên cuồng mà có chút luống cuống, nàng rốt cuộc lùi lại.

Nữ quỷ rất mạnh, nàng mạnh đến đâu thì Vô Song cũng không rõ tuy nhiên Vô Song gần như chắc chắn một điều, thân thể nữ quỷ cực kỳ bình thường.

Thân thể nàng có lẽ chỉ tương đương với đẳng cấp Vô Diện hoặc Vân Đóa, cho dù cường đại thì cũng chẳng cường đại hơn bao nhiêu.

Nữ quỷ lần này lùi lại rất xa bởi nàng cũng có thể đoán được điều gì sẽ đến, quả nhiên ngay sau khi thoát ra được khỏi kiếm vực, Vô Song lao thẳng đến tấn công nàng.

Lúc này thân thể Vô Song vẫn xuất hiện vô tận hắc ám xung quanh, nhìn từ bên ngoài thì hắn không hề bị thương gì, lớp ma khí cực dày vẫn đang bảo vệ cho hắn nhưng chính Vô Song cũng biết, thể nội của hắn đúng là bị thương hơn nữa bị thương không nhẹ.

Từ khi đạt đến tam long cảnh, Vô Song lần đầu tiên được coi là chân chính bị thương.

Hắn không tự đại đến mức tam long cảnh của mình là vô địch có điều nếu nữ quỷ này thật sự chỉ là một trong Thất Vương của quỷ tộc thì Vô Song lại phải đánh giá chiến lực quỷ tộc theo cách khác.

Nữ quỷ thấy Vô Song áp sát mình, chỉ có thể lấy song đao ra đỡ, một quyền của Vô Song va chạm trực tiếp với song đao của nàng, khiến nàng một lần nữa bị đẩy ra xa, tuy nhiên nữ quỷ này khinh công cũng thực sự cực cao, nàng cho dù bị Vô Song gần như bằng thủ đoạn bạo lực nhất đánh bay đi thì mũi chân vẫn điểm

trên mặt đất.
Vô Song có thể cảm nhận được, nàng dồn toàn bộ chấn lực của Vô Song xuống mũi chân rồi truyền trực tiếp xuống mặt đất, từ đó nàng lùi lại cực kỳ tự nhiên thậm chí còn không nhận bất cứ lực công kích nào.
Nhìn thấy động tác này của nàng, Vô Song càng ngày càng hứng thú, chiến ý cũng càng ngày càng cao.
Hắc long lại gầm lên, hai đầu hắc long sau lưng nhập vào cánh tay hắn, hai đầu hắc long xoay tròn trên tay Vô Song, mở hết tốc độ bản thân, Vô Song lại xuất quyền.
Nữ quỷ lần này cũng không tránh, mũi chân lướt trên mặt đất đột nhiên phát lực, lần này Vô Song có thể chắc chắn, nữ quỷ sử dụng nội lực, một dạng nội lực màu đen.
Nữ quỷ vận khí xuống bàn chân, cả người bắn thẳng lên không trung như phi yến, sau đó ngay trên không trung thân thể nàng khẽ lộn ngược lại, nắm lấy song kiếm chém ra hai đường.
Vô Song lần đầu không đánh trúng nàng, hắn cũng không thể bay lên áp sát nàng bởi hai đường kiếm khí đã lao tới, hắn chỉ có thể dùng hai chân đứng trên mặt đất, trực tiếp hướng lên trời tung ra hai quyền.
Hắc long mở miệng, trực tiếp cắn nát hai đường kiếm khí của nàng, sau đó Vô Song dùng sức hai chân dẫm xuống mặt đất, cả người cũng bắn lên trên không trung.
Hắn lực chân siêu cường, một lần nữ như hỏa tiễn lao tới trước mặt nữ quỷ.
Về phần nữ quỷ cũng không tỏ ra sợ hãi, nàng chân đạp thiên không, hai tay nắm chặt huyết nhận, trực tiếp nhét huyết nhận ra sau lưng, cả người trùng xuống.
Khi Vô Song lao đến, quyền đầu đã gần sát nữ quỷ, nữ quỷ rốt cuộc rút hai thanh đao ra, hơn nữa nàng chỉ cầm chuôi đao, nàng cầm ngược song đao chém ra hai đường kiếm khí.
Kiếm khí lần này còn mạnh hơn lần trước tuy nhiên đối với Vô Song thì còn chưa đủ, hắc long mở miệng, cái miệng lớn của nó như tạo thành một cái lỗ đen, Vô Song trực tiếp dùng ma lực khủng khiếp đè nát kiếm khí của nàng.
Hắn xé rách kiếm khí, quyền đầu đánh thẳng vào bụng dưới nữ quỷ.
Nữ quỷ dính chiêu của Vô Song, cả người co gập lại tuy nhiên ánh mắt của nàng càng ngày càng bình tĩnh.
Một quyền của Vô Song kể cả không đánh chết được nàng tuyệt đối cũng làm cho nàng bị tổn thương rất nặng, chắc chắn chẳng dễ chịu gì dù sao thân thể nàng quá mức bình thường nhưng đáng lẽ nàng sẽ bị đánh bay đi thì ở tiểu phúc xuất hiện một năng lực khủng khiếp, năng lực này bắt đầu tạo thành một vòng xoáy, vòng xoáy lập tức bạo nổ, hất bay Vô Song đi.
Vô biên vô tận kiếm khí từ đan điền của nữ quỷ bắn ra, kiếm khí phá thể mà tới,

cắt lên cơ thể Vô Song, oanh kích hắn bắn thẳng xuống bên dưới.
Kiếm khí rất nhiều, ít nhất nó gần như che phủ cả một vùng không gian, kiếm khí cắt qua đỉnh núi, khiến trên đỉnh núi xuất hiện vô số vết cắt nhìn mà ngây người.
......
Ở bên dưới, Lý Thu Thủy thực sự bị dọa sợ.
Lý Thu Thủy đương nhiên không thể không nhận ra bên trên có chiến đấu nhưng mà nàng có thể làm gì?.
Nàng biết nàng hiện tại chỉ là gánh nặng của Vô Song, cho dù không muốn thì nàng cũng chỉ có thể an tĩnh mà nghỉ ngơi, chỉ có thể tin vào sự cường đại của Vô Song.
Chấn động bên trên thực sự cực lớn mà chấn động càng lớn thì Lý Thu Thủy càng lo lắng, nàng biết thực lực Vô Song ra sao, ít nhất nhìn vào thảm trạng Vô Diện Nhân khiến nàng đánh giá Vô Song sẽ không thua kém Đồng Mỗ.
Cường giả như Vô Song khi chiến đấu chỉ có hai trường hợp.
Hoặc là bẻ gãy nghiền nát đối phương hoặc là khổ chiến.
Nếu là khổ chiến thì nhất định cực kỳ nguy hiểm bởi đối phương tuyệt đối cũng cực mạnh.
Lý Thu Thủy vừa cố gắng chữa trị nội thương, vận chuyển nội lực đồng thời thỉnh thoảng vẫn đang nhìn trận chiến trên núi kia.
Nàng không biết bên kia chiến đấu ra sao nhưng khi nữ quỷ bắn ra vô biên vô tận kiếm khí thì Lý Thu Thủy cảm thấy sợ hãi không thôi.
Nàng sợ hãi không phải vì uy lực của chiêu này, nàng sợ hãi vì nàng nhìn thấy chiêu này, nàng đã từng được tận mắt chứng kiến.
Không chỉ nàng mà Đồng Mỗ hay Vô Nhai Tử nếu đến đây chắc chắn cũng nhận ra một chiêu này.
Năm xưa Tiêu Dao Tử trở về, sư phụ thất bại trong việc đi tìm trường sinh bất lão.
Sư phụ của nàng từ đó chuyên tu võ công, ngày đêm tiến vào mật thất chỉ mong sớm hoàn thành Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.
Sau khi từ hải ngoại trở về, không bao lâu sau Tiêu Dao Tử liền qua đời, cái chết của sư phụ hiện nay vẫn là điều Tiêu Dao Tam Lão không thể nào hiểu nổi bất quá trước khi lâm trung, ngoại trừ Duy Ngã Độc Tôn Công ra thì Tiêu Dao Tử còn thể hiện một môn võ công khác, thứ võ công mà chắc chắn khi rời khỏi Trung Nguyên bản thân ông ta sẽ không biết.
Chiêu thức này gọi là Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.
Lý Thu Thủy có thể chắc chắn, kẻ đang chiến đấu với Vô Song chính là sử dụng một chiêu này.
(Chương test)

Quyển 2 Chương 285

Bí Mật Quỷ Tộc (3)

Tiêu Dao Tử là một nhân vật mang tính truyền thuyết.
Tiêu Dao Tử có phải nhân vật mạnh nhất hay không thì vẫn tương đối khó xác định nhưng mà thiên tư cùng ngộ tĩnh của Tiêu Dao Tử hoàn toàn có thể nói là cổ kim hiếm có.
Tại thế giới này, Đồng Mỗ là người đi gần sư phụ nhất, khi sư phụ từ hải ngoại trở về, Đồng Mỗ năm đó là thiếu nữ 20 còn Lý Thu Thủy mới 10 tuổi.
Lý Thu Thủy ngày đó còn là một đứa trẻ, nàng có rất nhiều thứ không biết, tầm mắt rất bé nhưng cũng chính vì tầm mắt bé, chính vì nàng còn là trẻ con mới dẫn đến có những ký ức nàng cả đời không quên được.
Tiêu Dao Tử ở hải ngoại 3 năm trở về Trung Nguyên, Lý Thu Thủy có thể cảm nhận rất rõ sư phụ thay đổi.
Bản thân Tiêu Dao Tử thậm chí mất đi cái gọi là tiêu dao tự tại, nàng cảm thấy sư phụ không còn giống sư phụ nhưng lại một mực không dám nói ra.
Sau này Tiêu Dao Tử phá quan mà ra, sáng tạo thành công Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, trực tiếp truyền thụ cho Đồng Mỗ.
Tiếp theo ông truyền cho Lý Thu Thủy – Tiểu Vô Tướng Công, về phần Vô Nhai Tử tất nhiên là Bắc Minh Thần Công.
Sau khi bàn giao cho truyền nhân của mình, Tiêu Dao Tử lại rời đi.
Tiêu Dao Tử lần này rời đi một năm, sau đó trở lại, khi đó Vô Nhai Tử lại càng không giống bình thường, Tiêu Dao Tử triệt để phong ấn mình với thế giới bên ngoài... sau đó hóa điên.
Lý Thu Thủy cũng không rõ sư phụ của mình bị sao, nàng chỉ nhớ năm đó Tiêu Dao Tử từng cùng Đồng Mỗ đánh một trận>
Tiêu Dao Tử tất nhiên mạnh hơn Đồng Mỗ rất nhiều rất nhiều, Đồng Mỗ năm đó chỉ là thiếu nữ 20, thực lực có thể cao bao nhiêu? bất quá Tiêu Dao Tử khi đó thực sự rất yếu, yếu đến mức làm Đồng Mỗ cũng không tin được.
Hai người giao thủ, Tiêu Dao Tử sử dụng chiêu cuối cùng chính là Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.
Tuy lúc đó Tiêu Dao Tử rất yếu nhưng chiêu này viễn siêu khả năng của Đồng Mỗ, bản thân Vô Nhai Tử cùng Lý Thu Thủy đều phải xuất thủ, hợp lực 3 người mới có thể ngăn cản chiêu này.
Tiêu Dao Tử sau đó bình tĩnh lại, trở về phòng lấy ra một hộp ngọc rồi đưa cho Đồng Mỗ, đây chính là thứ Đồng Mỗ đưa cho Độc Cô Câu Bại.
Sau khi Đồng Mỗ rời đi không bao lâu, Tiêu Dao Tử liền tọa hóa, ngôi vị

chưởng môn truyền lại cho Vô Nhai Tử, kết thúc một đoạn truyền kỳ, kết thúc sinh mạng một nhân vật phong vân.
....
Lý Thu Thủy hiện tại rất muốn lên núi, rất muốn nhìn kẻ sử dụng Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là ai. nàng không biết bao nhiêu năm chưa nhìn thấy thứ này rồi?.
Về phía Vô Song, hắn không biết cái gì là Phá Thể Vô Hình Kiếm, chỉ là hắn biết uy lực thứ này cực kỳ đáng sợ, cảm giác đau đớn chạy dọc toàn bộ thân thể hắn, cho dù có lớp ma hóa bên ngoài cũng không cách nào ngăn cản được kiếm khí của đối phương.
Vô Song nội tâm có chút ghen tỵ với nữ quỷ.
Nữ quỷ hoàn toàn có thể sử dụng nội công hơn nữa còn có thể sử dụng kiếm khí, nữ quỷ chẳng khác gì cao thủ võ lâm bình thường.
Vô Song hắn không phải một lần muốn chuyển hóa ma lực làm nội lực nhưng kết quả không hề khả quan.
Ma lực chỉ có thể tạo nên một bộ giáp siêu cường trên thân thể hắn chứ không thể biến hóa thành nội năng lượng, không thể trở thành nội lực.
Vô Song cũng từng thử truyền nội lực xuyên qua lớp ma khí trên người nhưng cũng không nổi, khi hắn ma hóa cơ thể hắn cứ như tự động phong ấn nội lực bản thân lại vậy.
Từ trước đến bây giờ qua rất nhiều lần thử nghiệm, Vô Song thậm chí đã từ bỏ, hắn đã nghĩ đến trạng thái ma hóa căn bản không thể dùng võ thuật nhân loại nhưng mà nữ quỷ xuất hiện đoạn tuyệt toàn bộ suy nghĩ của hắn, mở ra cho hắn một chân trời mới vậy.
Nếu Vô Song có thể sử dụng võ công trong trạng thái ma hóa, hắn không còn chỉ là chuẩn đế vị cao thủ, hắn chắc chắn sẽ trở thành đế vị cao thủ.
Dĩ nhiên lúc này hắn không có cơ hội mà suy nghĩ quá nhiều, thân thể của hắn lao thẳng xuống mặt đất, lực chấn động làm Vô Song cảm nhận xương cốt của mình như nứt ra bất quá hắn cũng mặc kệ, cả người bắn ngược lên, liên tục lùi về phía sau.
Khi Vô Song vừa lùi lại, quả nhiên có không biết bao nhiêu đường kiếm khí chém tới, trực tiếp oanh kích vào nơi hắn vừa ngã xuống.
Nữ quỷ lần này ra tay đủ ‘ngoan độc’.
Nữ quỷ đứng lặng trên không trung mà nhìn Vô Song.
Nàng thực sự thấy không biết làm cách nào.
Nàng đương nhiên không muốn ra tay với Vô Song nhưng mà nàng cũng không thể lên tiếng, không thể nói cho hắn hiểu.
Nhìn Vô Song khó khăn đứng lên, nữ quỷ cũng chỉ có thể thở dài.
Nàng rốt cuộc làm ra quyết định, đánh bại Vô Song, khống chế hắn cướp lấy hắc

lệnh sau đó muốn tính gì thì tính.
Nữ quỷ dùng những đầu ngón tay tinh xảo xoay tròn huyền nhận trong tay thành hình bán nguyệt.
Nàng bắt đầu dùng đến thứ chỉ thuộc về quỷ tộc, được gọi là thần thông.
Thần thông đầu tiên của nữ quỷ gọi là Thiên Chuyển.
Vung hai thanh huyết đao lên, động tác nhẹ nhàng vô cùng.
Hai thanh huyết nhận xoay tròn, nàng mở tay ra nắm lấy chuôi đao.
Thanh đao thứ nhất phóng thẳng đi về phía Vô Song.
Vô Song cũng không ngờ nàng lại sử dụng đòn công kích này, hắn cũng không biết đây là thần thông của nàng vì vậy trực tiếp tung quyền, dùng nắm đấm hất bay thanh đao đang lao tới.
Vô Song cũng không nhìn ra, chiếc sừng nhỏ trên đầu nàng đã hoàn toàn biến mất.
Giây phú huyết nhận lao đến, khi nó sắp chạm vào quyền đầu của Vô Song thì thanh huyết nhận vỡ tan ra, vụ nổ khiến một đoàn hỏa diễm xuất hiện, ở ngay trong đoàn hỏa diễm chính là thân ảnh nữ quỷ.
Nữ quỷ hoàn toàn đổi vị trí cho huyết nhận.
Vô Song cả kinh, hắn rất sợ nữ quỷ lại kéo mình vào kiếm vực, lập tức chuyển thân lùi lại đồng thời hai tay cùng xuất quyền.
Quyền kình của Vô Song cực kỳ kinh khủng, tiếng gió rít lao thẳng về phía nữ quỷ.
Nữ quỷ không tránh không né, bàn tay trực tiếp buông thanh huyết nhận còn lại ra, sau đó thân thể nổ tung thành một đoàn hỏa diễm.
Quyền kình của Vô Song đánh xuyên qua đoàn hỏa diễm nhưng tuyệt đối đánh không trúng nữ quỷ, nữ quỷ lúc này một lần nữa hoán đổi, nàng hoán đổi vị trí của mình trở về nơi cũ, thay vào đó chính là thanh huyết nhận đầu tiên.
Tiếp theo huyết nhận đầu tiên lại nổ tung, thân thể nàng tiếp tục xuất hiện trong đoàn hỏa diễm.
Nửa thân trên hơi cúi, tay nghiêng đi quơ trên mặt dất, nắm lấy cây huyết nhận thứ hai, thân hình cực tốc lao tới chém vè phía Vô Song.
Không thể không nói, thần thông của nữ quỷ phải dùng từ kinh người để hình dung.
Nàng không biết dùng cách nào có thể hoán đổi tự do vị trí của mình cùng vũ khí, cũng may nàng chỉ có thể sử dụng một cây huyết nhận, nếu nàng có thể hoán đổi vị trí với càng nhiều vũ khí thì nàng gần như tương đương với bất tử, Vô Song còn không biết đối đâu với nàng thế nào.
Nữ quỷ lại hiện ra hơn nữa tốc độ đạt đến cực đại, dùng hết sức bình sinh bổ một đao xuống.
Vô Song đưa một tay ngang ra, một tay thì trực tiếp nắm lại thành quyền, nhất

quyền oanh kích phần bụng của nàng.
Đáng tiếc, lại một lần nữa công kích của Vô Song xuyên qua nàng, lần này không có hỏa diễm gần như là một đoàn tàn ảnh, đến cả thanh huyết nhận cũng không có ai điều khiển, va chạm vào tay Vô Song trực tiếp bị đánh bay ra.
Vô Song tuyệt đối không tin nữ quỷ công kích chỉ có thế, quả nhiên hắn cảm nhận sống lưng đau xót, nữ quỷ không rõ bằng thủ đoạn gì đã xuất hiện ở sau lưng Vô Song, năm ngón tay ấn vào lưng hắn.
Vô số kiếm khí theo động tác này phá không mà tới, tuy nó không thể phá nát hắc giáp của Vô Song nhưng uy lực thậm chí xuyên qua hắc giáp, oanh kích lên thể nội của Vô Song.
Thần thông thứ hai mang tên Quỷ Ảnh.
Vô Song không hiểu thần thông của nữ quỷ là gì, hắn chỉ biết hắn không thể lại tiếp tục nhận kiếm khí của nàng, ba đầu hắc long gầm thét bắn ngược về phía sau.
Hắc long lập tức cắn thẳng vào thân thể nữ quỷ, ba đầu hắc long cắn thẳng vào thân thể nàng.
Vô Song dùng hắc long giữ lấy nàng, cũng là lúc nàng dùng loại thần thông thứ ba.
Thần thông mang tên Lưỡng Giới.
Ba đầu hắc long gần như cắn chặt lấy thân thể nàng tuy nhiên thân thể nữ quỷ lập tức hư hóa, sau đó cái bóng của nàng lại trở nên chân thực, cái bóng dĩ nhiên xuyên qua mặt đất, trực tiếp đưa tay đâm một nhát vào sống lưng Vô Song.
Đây tuyệt đối là ‘đâm’, dùng tay mà đâm.
Một lần tấn công này nhìn như không có gì dù sao tay không mà thôi, có cái gì đáng ngại? tuy nhiên bàn tay của nữ quỷ trực tiếp đâm nát hắc giáp của Vô Song, xuyên qua trạng thái ma hóa của hắn, đâm thẳng vào sống lưng của hắn.
Vô Song biết, hắn tuyệt đối bị thương rất nặng thậm chí ma hóa còn đang rút đi.
Đối phương đâm thẳng vào cột sống Vô Song đồng thời cái bóng của nàng cũng dần dần trở về với mặt đất, thân thể nữ quỷ lại trở nên ngưng thực, nàng dùng hai bàn tay giữ lấy hai đầu hắc long, một lần nữa vận dụng Kiếm Vực.
Kiếm Vực hiện ra, một lần nữa khóa kín Vô Song, kiếm khí cắt nát hắc giáp của bản thân hắn đồng thời nữ quỷ đưa tay ra, vẫn là động tác dùng tay làm kiếm, trong ánh mắt không thể tin tưởng được của Vô Song, nàng trực tiếp chặt một đầu hắc long của hắn xuống.
Đầu hắc long bị chặt, Vô Song rốt cuộc không kiên cường nổi nữa, ma hóa lập tức rút về.
Khi ma hóa rút về, Vô Song sao có thể chống lại kiếm vực của nữ quỷ?.
Kể từ lúc xuyên không đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Vô Song bại trận.
Vô Song từng có thời gian nhỏ yếu nhưng chỉ cần hắn có đủ sức đánh với đối

phương một trận căn bản chưa bao giờ thua, chỉ có duy nhất lần này, hắn thực sự bỉ nữ quỷ đánh cho không biết đường nào mà lần.
Kiếm khí của nàng siêu mạnh, mạnh không kém gì ma vật trên Đào Hoa Đảo.
Thực lực như vậy lại thêm thần thông vừa kỳ dị vừa đáng sợ, nói nữ quỷ này có trình độ tương đương đế vị cao thủ, Vô Song cũng tin.
Nữ quỷ dùng kiếm vực khống chế Vô Song đồng thời khi đã không có ma lực quanh thân, nàng rất nhanh hướng ánh mắt tìm kiếm hắc lệnh trên người Vô Song.
Chết người là hắc lệnh đúng là ở trên người Vô Song.
Những thứ như ‘lệnh bài’ Vô Song luôn mang theo người, đặc biệt là thứ như hắc lệnh dù sao đây cũng là vật rơi ra từ ma vật, sao có thể tầm thường.
Nữ quỷ tay thò vào ngực áo của Vô Song, tay nắm hắc lệnh rồi trong ánh mắt không tin được của Vô Song, nàng đưa miệng vào hắc lệnh mà lên tiếng.
“Xì, không thấy ai ngu như ngươi, người ta đã bảo đưa đây, đưa luôn có phải nhanh không?”.
Nàng... vậy mà có thể nói ra ngôn ngữ loài người?.
Nói theo cách đúng hơn, cái hắc lệnh này dĩ nhiên là máy phiên dịch ngôn ngữ?.
Nàng sau khi nói xong câu đầu tiên, cảm thấy cực kỳ hài lòng, lại tiếp tục nhìn Vô Song.
“Này, có hứng thú đến Thần Điện không?, ta dẫn ngươi đi? “.

Quyển 2 Chương 286
Bí Mật Quỷ Tộc (4)

Vô Song từng nghĩ những tấm hắc lệnh này nhất định phải có bí mật kinh khủng nào đó nhưng hắn hiện tại liền biết mình nhầm rồi.
Thật ra lần đó Ma Sơn cử ma vật tìm đối thủ ít nhất cũng là cấp bậc ngũ tuyệt đỉnh phong, người nắm giữ hắc lệnh dĩ nhiên cũng phải là ngũ tuyệt đỉnh phong.
Hắc lệnh quả thật chính là dụng cụ phiên dịch nhưng nếu nghĩ theo cách nó có thể khiến cao tầng quỷ tộc giao tiếp cùng cao tầng nhân tộc thì đây cũng có thể coi là một bí mật kinh khủng.
Vô Song sau khi phát hiện ra công dụng của hắc lệnh, hắn thở ra một hơi đồng thời kiếm vực xung quanh bản thân hắn cũng đã biến mất.
Vô Song đang ở trong tâm thái của kẻ thua trận, căn bản chẳng vui vẻ gì nhưng mà sự tò mò của Vô Song vượt xa cái gọi là cảm xúc khi thua trận.
Vô Song nhìn nữ quỷ, không nhịn được mà hỏi.
“Ngươi có thể sử dụng võ công?”.
Nữ quỷ nghĩ nghĩ một chút rồi thản nhiên gật đầu.
“Biết, có gì không? “.
Vô Song lại hỏi.
“Ngươi làm sao có thể sử dụng võ công?, quỷ tộc sử dụng ma lực mà ma lực căn bản không thể chuyển hóa thành nội lực, cũng không thể được dùng cho võ công mới đúng”.
Nữ quỷ nghe Vô Song nói, nàng khẽ mỉm cười.
Ngón tay thần bí mà chỉ xuống đất.
Vô Song căn bản không hiểu được nàng ám chỉ cái gì, chỉ nghe nữ quỷ lại nói.
“Ngươi hiểu thế nào về quỷ tộc?, cho dù quỷ tộc còn không hiểu về chính bọn chúng thì người ngoài như ngươi có tư cách gì hiểu?”.
“Ngươi hiểu thế nào về ma khí?, ma khí sinh ra như thế nào?, ma khí tồn tại thế nào?, nếu ngươi không biết sao có thể nhận định về ma khí? “.
Nói xong ngón tay nàng nhẹ ấn vào trán Vô Song.
“Theo ta đi, ngươi không giống nhân loại cũng không giống quỷ tộc, ngươi rất đặc biệt “.
“Vì ngươi rất đặc biệt, ta liền không muốn vì một cái phế vật mà đối địch với ngươi vì vậy ta tự mình xuất thủ, mang phế vật kia đến cho ngươi giết”.
“Ta cũng chưa từng muốn giao thủ với ngươi, chỉ là không cách nào khơi thông ngôn ngữ mà thôi, ngươi cũng có thể thấy ta với ngươi không mang địch ý”.
“Theo ta về Thần Điện đi “.

Nhìn thẳng vào mắt Vô Song, nàng chậm rãi lên tiếng, ngữ khí cực kỳ kiện định.
Vô Song thực sự bị nàng đả động tuy nhiên hắn cũng cảm thấy không an toàn.
Lúc này Vô Song cứ như đứng trước một cái ngã rẽ vậy.
Hắn càng ngày càng có nhiều việc muốn biết nhưng mà chính hắn cũng hiểu ở trong Thần Điện tồn tại cái gì, tồn tại một thứ mà Thiên Đạo còn sợ hãi.
Hắn cùng thứ kia chưa từng gặp nhau nhưng bản năng Vô Song liền không muốn gặp nó.
Cái cảm giác bị khống chế, bị tính toán là thứ cảm giác Vô Song ghét nhất, lần đó khi đối mặt với Thiên Đạo, Vô Song hắn thoạt nhìn chiếm lợi rất lớn nhưng thật ra thì sao?.
Hắn mất rất nhiều thứ.
Hắn mất một tri kỷ là A Thanh.
Hắn mất một minh hữu hiện tại là Hoàn Nhan Hồng Liệt, là vương tộc Kim Quốc.
Hắn để nữ nhân hắn yêu nhất trong thế giới này rơi vào tình cảnh không hề an toàn thậm chí hắn rất sợ, rất rất sợ Thiên Đạo sẽ không chế nàng.
Vô Song từ khi đến Ma Sơn, mọi việc đều cực thuận lợi nhưng có ai biết Vô Song chưa từng ngủ?.
Vô Song thời gian chỉ nhắm mắt ngưng thần tiến vào trạng thái luyện công.
Hắn thực sự không dám ngủ bởi khi ngủ hắn rất có thể sẽ mơ, mơ đến Hoàng Dung.
Có người nói giấc mộng đôi khi là điểm báo trong tương lai, đối với một người gặp rất nhiều quái mộng như Vô Song, hắn không muốn nhìn thấy bất cứ cảnh nào liên quan đến Hoàng Dung.
Hắn rất sợ sẽ mất nàng, sẽ mất Dung nhi như cái cách hắn mất A Thanh.
Hắn có thể tự hào hắn là người đặc biệt nhất thế giới này bởi hắn không có mệnh cách nhưng đây cũng là bi ai của hắn.
Không có mệnh cách liền đứng ngoài thiên đạo, đứng ngoài thế giới này tuy nhiên thực lực không đủ ai cho phép ngươi đứng ngoài?, hắn nhất định phải chọn.
Thiên Đạo từng dùng A Thanh uy hiếp hắn, từng dùng Tây Thi uy hiếp hắn, tương lai càng có thể là Hoàng Dung.
Hiện nay hắn đến gặp ma vật trong Ma Sơn, thứ này có thể sẽ học theo Thiên Đạo hay không?.
Có khi nào nó sẽ mang Niệm Từ ra uy hiếp hắn?, mang Lý Thu Thủy ra uy hiếp hắn?, ngay cả Tây Thi khi tiến vào Ma Sơn cũng bặt vô âm tính, có khi nào nàng cũng bị ma vật lôi ra uy hiếp hắn?.
Sau này hắn phải làm cái gì trong trận chiến này?, nếu ma vật cùng Thiên Đạo đều lấy nữ nhân quan hệ gần gũi ra uy hiếp hắn?, hắn chọn ai?, hắn bỏ ai?.

Hắn dám chọn sao?, hắn có thể bỏ ai sao?.
Vô Song thực sự không dám chọn, lại càng không thể bỏ ai.
Chính vì vậy, hắn không dám tiến vào nơi xa nhất Ma Sơn, không dám tiến vào Thần Điện, tuyệt đối không dám.
Thở ra một hơi, trong lòng Vô Song nặng trĩu, hắn đối với nữ quỷ chỉ có thể lắc đầu.
“Xin lỗi, ta tạm thời không muốn tiến đến cái gọi là Thần Điện “.
Nử quỷ căn bản không ngờ Vô Song sẽ trả lời như vậy, nàng nhíu mày thật sâu nhưng mà bản thân nàng cũng không muốn ép Vô Song.
Như đã nói, nàng cảm nhận được Vô Song đặc biệt, vì hắn đặc biệt nên nàng không muốn đối địch với hắn.
Khác với quỷ tộc khác, nàng là một dạng quỷ tộc đặc biệt.
Trong mắt nàng tất cả quỷ tộc đều là phế vật... là một loại thất bại.
Nàng không biết Vô Song là dạng tồn tại nào nhưng chỉ riêng việc hắn có thể chuyển hóa giữa nhân tộc cùng quỷ tộc đã đủ nói ra hắn đặc biệt, ít nhất trong mắt nàng hắn không phải loại thất bại.
Vì hắn không phải loại thất bại, nếu không vạn bất đắc dĩ, nàng thực sự không muốn ra tay với hắn.
Nữ quỷ thản nhiên thu huyết nhận lại, khẽ gật đầu.
“Sau này nếu ngươi đổi ý cứ tiến thẳng về trung tâm Ma Sơn, với sức mạnh của ngươi đi vào nơi đó chẳng có gì là khó, nếu ngươi đến ta sẽ cảm giác được, ta đón ngươi đến quỷ tộc”.
Vô Song cũng cho nàng một cái gật đầu hữu hảo nào ngờ khi nữ quỷ vừa định rời đi, nàng liền sững lại, ánh mắt nhìn về phương xa.
Vô Song cũng bị động tác của nữ quỷ làm hấp dẫn, cũng hướng ánh mắt về phương xa.
Nơi phương xa có một đoàn bạch khí lượn lờ, một nữ nhân tựa như đạp mây mà đến.
Tất nhiên cái bạch khí kia Vô Song không lại gì, đây là thiên đạo lực lượng, tất nhiên nó cũng có thể đến từ Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.
Nữ tử này cả Vô Song cùng nữ quỷ căn bản không lạ gì.
Tây Thi rốt cuộc về rồi.
Nàng đạp không mà đến như đi trên thải vân, hơn nữa bộ quần áo mà nàng đang mặc càng khiến nàng có thêm vài phần uyển chuyển.
Nếu thật tâm mà nói, Tây Thi là một diễn viên siêu đẳng.
Ở trong hình ảnh Bao Tích Nhược nang đoan trang, thành thục, xinh đẹp mà hiền lành.
Nàng cũng có khi biến mình thành Võ Chiếu, cao quý cùng đầy quyền uy, nàng khi đó cao ngạo tựa trời.

Nàng khi trở về với Tây Thi... mà chính Vô Song cũng không biết đây có phải tính cách của Tây Thi chân chính hắn không, khi đó nàng yêu mị tận xương, yêu diễm chấn kinh thiên hạ.
Còn hiện tại nàng lại cho người khác cảm giác uyển chuyển mà tự tại, linh lung mà nhẹ nhàng.
Nàng hiện thân thậm chí cho Vô Song cảm giác đầu tiên chính là... nàng lại đổi vai diễn rồi.
Quả nhiên nữ quỷ thấy nàng, kinh ngạc mà nói.
“Ngu Cơ?, sao ngươi lại tới đây”.
Nàng lúc này không phải Tây Thi, nàng là Ngu Cơ.
....
Ngu Cơ chân hạ xuống đất, khẽ nhìn Vô Song, ném cho hắn một cái ánh mắt rồi lại nhìn nữ quỷ, ôn nhu mà cười, nụ cười thực sự đầy hiền lành cùng chân thật.
“Lãnh, là hắn bảo ta đến xem một chút, xem rốt cuộc vì sao Vô Diện chết hơn nữa cũng muốn hỏi có gì xảy ra với ngươi”.
Ngữ khí bình thản cũng mang theo vài phần ôn nhu, nàng lại nhìn Vô Song rồi nói tiếp.
“Khi đến đây ta cũng tò mò, rốt cuộc là nhân vật nào có thể giết được người đi cùng với ngươi bất quá hiện tại ta cũng tương đối hiểu được chuyện gì xảy ra”.
“Ngươi lui ra trước để ta nói với kẻ này vài điều được không?, yên tâm ta có thể thuyết phục hắn tới Thần Điện”.
Lãnh nghe Ngu Cơ nói, ánh mắt sáng lên, nàng đương nhiên biết miệng lưỡi của nàng không so được với Ngu Cơ.
Lãnh đương nhiên là gật đầu.
“Vậy phải để ngươi tự thân xuất trận rồi, ta đi ra trước”.
Lãnh đương nhiên cũng không sợ Vô Song hại Ngu Cơ, nàng không tin Vô Song có thể làm thương tổn tới Ngu Cơ, thực lực Ngu Cơ còn cao hơn cả nàng, Vô Song thắng nàng còn không được, tư cách gì đụng đến Ngu Cơ?.
....
Nhìn Lãnh rời đi, Ngu Cơ mới thở ra một hơi sau đó nàng đưa tay ra đấm vào ngực Vô Song một cái.
“Vô Song, đến Thần Điện đi”.
Mấy chữ này với mấy chữ Lãnh nói khi trước không khác gì nhau nhưng nếu từ miệng Tây Thi thì có trọng lượng gấp trăm lần.
Vô Song cũng không đáp nàng ngay, nhìn y phục của nàng sau đó hỏi.
“Ngu Cơ?, đây là thân phận của ngươi hiện tại?”.
Ngu Cơ cười cười rồi gật đầu.
“Ừ, từ nay về sau gọi ta là Ngu Cơ đi, ít nhất ở nơi này là vậy”.
Vô Song cũng gật đầu, hắn tìm một chỗ ngồi xuống, Ngu Cơ cũng rất nhanh tìm

một chỗ ngồi bên cạnh hắn tuy nhiên Vô Song cũng nhìn ra, vị trí ngồi của nàng có chút khoảng cách với Vô Song.
Vô Song lông mày nhíu thật sâu nhưng cũng không nói gì.
Nếu giữa hắn cùng A Thanh có thể coi là tri kỷ thì giữa hắn cùng Tây Thi có thể coi là bạn tình.
Bạn tình hai chữ này tương đối vi diệu nhưng mà bất kể Vô Song hay Tây Thi đều khó có tình cảm chân thật với đối phương, đây là chắc chắn.
Có chăng Tây Thi cần năng lực của Vô Song, Vô Song cần năng lực của Tây Thi, là trần trụi trao đổi, không hơn không kém.
Nhìn Tây Thi... phải nói là nhìn Ngu Cơ bây giờ, Vô Song liền nghĩ đến khá nhiều thứ.
Hắn tuy không giỏi sử Trung Quốc cho lắm nhưng đại khái vẫn sẽ biết Hạng Vũ – Ngu Cơ.
Nếu Tây Thi ở trong thân phận Ngu Cơ, hắn có tin tưởng rất lớn... Hạng Vũ cũng ở trong Ma Sơn hơn nữa rất có khả năng Hạng Vũ chính là tồn tại cuối cùng ở Ma Sơn.
Nếu nghĩ đến điểm này, trái lại Vô Song cảm thấy khoảng cách giữa hắn cùng Ngu Cơ chính là dĩ nhiên.
Tây Thi là siêu cấp diễn viên là diễn viên nhất định phải tuân thủ vai diễn của chính mình.
Hắn cũng không hỏi những ngày qua nàng như thế nào, dù sao không cần hỏi.
Nhìn nàng, Vô Song chậm rãi đáp.
“Cho ta lý do tại sao ta phải đi cái gọi là Thần Điện kia? “.
Ngu Cơ nhìn Vô Song sau đó hỏi ngược hắn.
“Thiên Đạo sáng tạo ra cái thế giới này, cũng sáng tạo ra nhân tộc nhưng ngươi biết nhân tộc phải trải qua bao nhiêu năm tháng mới thành hình như hiện tại không?”.
“Thiên Đạo hiện tại đã suy yếu rất nhiều nhưng không thể phủ nhận nó cường đại vượt xa tất cả mọi người, vượt xa cả Ma Sơn này, nếu đã như vậy vì cái gì việc Thiên Đạo mất rất nhiều năm thai nghén cùng phát triển mới ra được nhân loại thì Ma Sơn chỉ mát vài năm đã sáng tạo ra Quỷ Tộc?”.
“Ngắn ngủi 7 năm, quỷ tộc thành hình. Có suy nghĩ, có thất tình lục dục thậm chí có khả năng sinh sản giống loài, căn bản không khác gì nhân tộc hơn nữa còn cao cấp hơn nhân tộc, việc này cho dù Thiên Đạo cũng làm không nổi”.
“Quỷ Tộc là đến từ nơi đó, ma khí tại Ma Sơn cũng đến từ nơi đó”.
Nơi đó mà Ngu Cơ chỉ chính là dưới mặt đất.
Vô Song nhìn ngón tay nàng hướng xuống, trầm ngâm một chút mà nói.
“Sinh vật dưới lòng đất?”.
Ngu Cơ thản nhiên lắc đầu.

“Quỷ tộc là một thí nghiệm, là sự lai tạo của hai giống loài, nhân loại cùng một dạng sinh vật gọi là ma “.
“Nhân loại đến từ chính người dân tại Phật Sơn này, còn ma là sinh vật đến từ địa ngục, xuyên qua La Sinh Môn mà nhập nhân giới “.
“Những thứ này bản thân ta lúc trước không biết nhưng trong thời gian ở Ma Sơn, chính ta cũng đã được chứng kiến một số thứ, được nhìn thấy La Sinh Môn”.
“Thần Điện có thể rất nhanh làm quỷ tộc lột xác cũng bởi La Sinh Môn, đám Thất Quỷ Vương cũng đều từ La Sinh Môn đi ra, đáng tiếc trong Thất Quỷ Vương chỉ có Lãnh thành công hơn nữa nàng thành công theo cách cực kỳ đặc biệt, cũng không tính là La Sinh Môn”.
“Có rất nhiều việc chính ta cũng mơ hồ không rõ bởi ta chưa đi qua La Sinh Môn, chưa tự mắt nhìn thấy thế giới bên kia thế nào nhưng tại Thần Điện, có kẻ đã đi qua”.
“Đến Thần Điện, gặp người này đi”.
“A Thanh đã không còn, người duy nhất có thể dẫn đạo cho ngươi chỉ có hắn”.
Vô Song thở hắt ra một hơi, trong lòng hắn xuất hiện rất nhiều cảm xúc không tên thậm chí khi hắn nghe đến La Sinh Môn, hắn còn mơ hồ có cảm giác thân quen.
Cố gắng đè xuống những cảm xúc này, Vô Song đáp,
“Là người nào? “.
Ngu Cơ nhìn Vô Song mỉm cười nói ra bốn chữ.
“Độc Cô Cầu Bại”.

Quyển 2 Chương 287

Khi Sư Diệt Tổ

Vô Song nhìn thật kỹ Ngu Cơ, quả thật khi nghe nàng nhắc tới Độc Cô Cầu Bại khiến Vô Song giật mình không thôi.

Độc Cô Cầu Bại người này có thể chân chính làm Vô Song bội phục, từ chân tâm mà yêu thích.

Như đã nói, hai cái danh hiệu tượng nhất trong Kim Dung đối với Vô Song chính là Độc Cô Cầu Bại cùng Đông Phương Bất Bại.

Khác với Vô Danh Tăng hay Trương Tam Phong, bản thân Độc Cô Cầu Bại còn chưa tình xuất hiện, vì chưa từng xuất hiện nên Vô Song càng hứng thú, càng muốn nhìn một nhân vật cả đời bất bại, cả đời chỉ cầu một lần thua trận này.

Ngay lúc này hắn quả thực cũng muốn đến cái gọi là Thần Điện.

Hắn chưa từng thấy La Sinh Môn, chưa từng thấy thế giới bên kia cũng không rõ ma là cái gì.

Hắn có thể đoán ra kẻ gọi là Hạng Vũ là tồn tại cuối cùng nơi Ma Sơn, hắn không biết Hạng Vũ sẽ đối với bản thân mình làm cái gì, có lựa chọn như thiên đạo hay không bất quá thời điểm hiện tại hắn vẫn tương đối tin tưởng Ngu Cơ.

Khác với nữ quỷ, Ngu Cơ cùng Vô Song đủ quen biết, Vô Song cũng nguyện tin tưởng nàng.

Ngu Cơ thấy Vô Song chỉ nhìn mình, nàng cũng có chút thở dài.

“Ta biết ngươi lo nghĩ cái gì, ta biết ngươi không muốn gặp sự việc như A Thanh nhưng mà ta có thể đảm bảo với ngươi, việc đó sẽ không xảy ra”.

“Cho dù hắn có muốn làm như Thiên Đạo thì hắn cũng làm không nổi, dù sao Thiên Đạo trên ý nghĩa vẫn là chưởng khống giả của thế giới này, nó có thể làm được rất nhiều việc vượt qua năng lực của nó hiện nay, kẻ kia chung quy vẫn khó mà so bì được”.

Ngu Cơ dứt lời, Vô Song cũng đứng lên phủi phủi quần áo của mình, hắn đối với Ngu Cơ gật đầu.

“Được, đang đợi câu nói này của ngươi, ta theo ngươi đến cái gọi là Thần Điện đi”.

“Tuy nhiên ta còn phải sắp xếp vài việc”.

Vô Song hướng ánh mắt về phía dưới chân núi, Ngu Cơ cũng là hiểu ý mỉm cười gật đầu.

Vô Song cũng không nói thêm gì nữa, tung người từ trên đỉnh núi xuống, tất nhiên cho dù không ở trong trạng thái Ma Hóa bản thân Vô Song vẫn có khinh công cực cao, nhảy núi cũng không có nguy hiểm gì.

Trở lại mặt đất liền nhìn thấy sắc mặt Lý Thu Thủy đầy lo lắng nhìn mình, Vô Song đối với nàng xuất hiện một nụ cười an lòng.
Lý Thu Thủy ngón tay chỉ lên bên trên, nhíu mà mà hỏi Vô Song.
"Việc gì xảy ra trên đó?".
Vô Song đương nhiên không muốn nói nhiều về mấy chuyện này, đôi vai hơi nâng lên.
"Bằng hữu phương xa mà thôi, là người giống với A Thanh tiền bối".
Nhắc đến A Thanh tiền bối đương nhiên Lý Thu Thủy cũng phải biết đồng thời nếu là bằng hữu cảu A Thanh thì trong mắt Lý Thu Thủy liền đại diện cho sự cường đại.
Tất nhiên càng cường đại thì nàng lại càng muốn hỏi về sư phụ năm xưa.
Nàng nhận ra Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí nhưng mà chính nàng cũng không chắc chắn đây là võ công chỉ thuộc về sư phụ.
Cái này cũng rất đơn giản, thường thường võ công mà Tiêu Dao Tử sử dụng luôn là võ công mà ông sáng tạo ra bất quá đấy là thường thường chứ không phải tất cả, bản thân Tiêu Dao Tử luôn có sở thích sưu tầm toàn bộ võ học nhân gian, đến chính Lý Thu Thủy cũng không rõ Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là của sư phụ hay là loại võ công trên nhân thế.
Theo thời gian, nàng càng ngày càng có thực lực, càng ngày càng có uy vọng nơi võ lâm, nàng cũng đôi lần muốn tới tìm loại võ công này có điều cho dù dốc toàn lực Tây Hạ Quốc bản thân nàng cũng tìm không nổi, sau đó nàng bắt đầu nghĩ tới đây là võ công của Tiêu Dao Tử sáng tạo từ đó cũng bắt đâu quên thứ này đi.
Giờ phút này, lại được thấy Phá Thể Vô Hình Kiếm, nàng sao có thể không tò mò?.
Nàng muốn một cái đáp án, nàng muốn biết thật sự là võ công do sư phụ nàng sáng tạo cho người khác hay là võ công mà sư phụ nàng sưu tập đến.
Bất kể đáp án là như thế nào, người có thể biết Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí rất có khả năng liên quan đến sư phụ, liên quan đến sự thay đổi của Tiêu Dao Tử.
Lý Thu Thủy muốn mở miệng, nàng rất muốn hỏi Vô Song bất quá Lý Thu Thủy giỏi nhất cũng là hiểu ý nam nhân, nàng biết chính Vô Song cũng có việc không muốn nói, nàng rốt cuộc vẫn lựa chọn yên lặng.
Vô Song không phát hiện ra Lý Thu Thủy có gì không đúng, hắn đối với nàng nhẹ nhàng mỉm cười, từ trong ngực áo lấy tới một tấm hắc lệnh.
"Thu Thủy, lần này ta chỉ sợ có chút việc quấn thân, tạm thời khó mà trở về được, nàng... giúp ta vài việc được không?".
Vô Song đến cả 'nàng' cũng dùng rồi, từ này vốn không thích hợp với thân phận của chính Lý Thu Thủy tuy nhiên Lý Thu Thủy chỉ thản nhiên gật đầu.
Nàng nhìn hắn, đầy tự nhiên.
"Giữa ta và ngươi còn cần phải nhờ vả nữa sao?, có điều ngươi có thể nói ngươi

đi đâu được không?, bao giờ sẽ trở về?".
Cái này Vô Song chỉ cười, hắn lại nhìn Nhất Đăng còn chưa tỉnh, một tay đưa ra đỡ lấy eo Lý Thu Thủy, cùng nàng xoay người lại, đi ra khỏi chỗ này.
Lý Thu Thủy bị Vô Song lấy tay ôm eo mình, bản thân có chút không tự nhiên, vòng eo tinh mỹ khẽ chuyển động một chút nhưng mà nàng cũng không có ý đẩy tay hắn ra.
Một đời này nàng phóng túng quen rồi, phóng túng thêm một lần cuối nữa thì sao?.
Một đời này nàng điên cuồng đủ rồi, điên cuồng thêm một lần cũng không ai có thể nói nàng.
Một đời này nàng cũng mạnh mẽ đủ rồi, nàng cũng muốn yếu đuối một lần.
"Này, Nhất Đăng thì sao, cứ để ông ta nằm đó? ".
Đầu có chút tựa vào vai Vô Song, Lý Thu Thủy khẽ hỏi.
Lý Thu Thủy còn cao hơn cả Vô Song một chút, nhìn nàng tựa đầu vào vai hắn còn có chút không tự nhiên bất quá Vô Song cũng không quan tâm mấy cái tiểu tiết này.
"yên tâm, ở đây có người bảo về hắn, hắn chết không được".
Nói xong Vô Song cười cười, dùng hai tay bế Lý Thu Thủy lên.
Lý Thu Thủy bị động tác cảu Vô Song làm cho bất ngờ, nàng lúc này cũng cực hiểu ý hắn, triệt để đóng lấy vai một nữ nhân bình thường không chút võ công, thậm chí còn cố tình đưa hai tay ra nắm lấy vạt áo Vô Song.
"Ngươi làm gì nha? ".
"Nàng không phải bị thương sao?, ta liền bế nàng".
Sau đó hai người trở về liên minh nhân tộc trong tiếng cười như chuông bạc của Lý Thu Thủy, người được vô số cao thủ nhân tộc tránh như tránh tà, mệnh danh hồ ly.

Với thực lực của Lý Thu Thủy, nàng rất dễ dàng ra nhập liên minh tán tu hơn nữa nàng gần như không cần phải khai ra thân phận như Vô Song, cho dù đám người Đàm Công – Đàm Bà gặp Lý Thu Thủy cũng lập tức nhận ra thậm chí kinh sợ không thôi.
Dĩ nhiên việc của Lý Thu Thủy thì Vô Song cũng không quan tâm cho lắm, nàng ra nhập liên minh căn bản không có độ khó nào thậm chí nàng còn không cần phải trắc thí thực lực, tự mình lĩnh đến một tấm 'ngũ tinh lệnh bài'.
Cái này cũng không thể trách Hồng Thất Công làm việc không theo phép tắc, trên giang hồ ai không biết môn hạ Tiêu Dao từ trước đến nay không thích làm theo phép tắc?.
Bản thân Lý Thu Thủy giảo hoạt như hồ ly, võ công cũng cực kinh người, chưa kể nàng còn nắm giữ cả Tây Hạ, là đại diện cho Tây Hạ trợ chiến giúp đỡ Trung

Nguyên.
Tây Hạ tuy không phải siêu cường quốc gì nhưng nàng là dùng thân phận quân chủ một nước mà đến, Hồng Thất Công dám không khách khí với nàng sao?, thân phận của nàng làm lớn ra thì tuyệt không đùa được, ai biết Lý Thu Thủy có tự nhiên phát điên sau đó phái đại quân Tây Hạ đánh xuống Tống hay không?.
Tây Hạ đánh Tống tất nhiên chưa tính là gì nhưng chỉ cần Tây Hạ phát binh nhà Kim không thể không lên theo, về phần Ma Sơn gì gì đó, đối với người Kim cùng người Tây Hạ vốn không quan trọng, đây vốn là việc riêng của người Hán, vì cái gì bọn ho phải lo lắng?.
Chí ít khi người Tây Hạ cùng người Kim chưa nhìn thây sự khủng bố của Ma Sơn, sẽ không ai quan tâm nơi này.
Hiện tại có một vị quân chủ Tây Hạ tự mình đến đây, tuyệt đối là một việc trọng đại chí ít nếu Lý Thu Thủy cảm nhận được sự đáng sợ của Ma Sơn, đây sẽ không chỉ là cuộc chiến của nước Tống mà sẽ có thêm Tây Hạ.
Lý Thu Thủy cũng đúng là không quan tâm đến Ma Sơn, nàng hiện tại đang nằm trên giường, thân hình vẫn còn chút ướt, cơ thể chỉ quấn một tấm khăn trắng muốt, hai tay chống cằm mà nhìn Vô Song.
“Ngươi nha, kiếm đâu ra được nữ nha hoàn như vậy?”.
Vô Song cũng cười cười, hắn khi trở về dùng hình ảnh của Vô Hà Tử, lúc này thì lại dùng mặt thật.
Hắn hiện tại một lòng chỉ suy nghĩ về lời nói của Ngu Cơ, một lòng chỉ nghĩ đến Thần Điện, đến cái gọi là La Sinh Môn.
Ngu Cơ nói, nàng cho hắn ba ngày, ba ngày sau nữ quỷ gọi là Lãnh sẽ đến đón hắn.
Thời gian ba ngày đối với Vô Song thật ra cũng tính là đủ, hắn tuyệt chẳng có việc gì để làm hiện nay.
Thở ra một hơi, bước lên giường, nâng cằm Lý Thu Thủy lên.
“Nàng hả?, vốn là người hầu của con gái nàng nha”.
Lý Thu Thủy nghe vậy sắc mặt liền hiện vẻ nghi ngờ sau đó liền hỏi.
“Ý ngươi là Thanh La?”.
Vô Song cũng thật không biết nói gì, trên đời này không ngờ có người mẹ cực phẩm như Lý Thu Thủy, thảo nào Vương phu nhân tính cách chẳng ra làm sao.
“Con gái của nàng có một đứa con gái, cô bé này cũng đang ở Ma Sơn, có muốn đi nhìn một chút không?”.
Lý Thu Thủy bĩu môi biểu thị lắc đầu.
“Không có hứng thú, dù sao nhìn thấy bọn họ ta liền không vui”.
“Đúng rồi, ngươi muốn ta làm gì?”.
Vô Song thay đổi tư thế, một tay vòng qua người Lý Thu Thủy, vuốt ve từng sợi tóc dài của nàng.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn ngươi chăm sóc cô bé A Châu trong thời gian ta đi vắng thôi, nàng là đệ tử đầu tiên của ta, có gì ngươi chiếu cố nàng một chút”.
Lý Thu Thủy cũng xoay người lại, dùng một tay đấm vào bụng Vô Song.
“Nói mau, ngươi mà cũng thu nhận đệ tử?, khai ra đi nàng có phải tiểu tình nhân mới của ngươi hay không?”.
Vô Song bật cười.
“Đương nhiên không phải, đây là thuần túy thu đệ tử”.
Lý Thu Thủy vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Vô Song bất quá nàng đúng là vẫn gật đầu sau đó nhoài người ra, đưa cái lưỡi đinh hương nhẹ liếm lỗ tai hắn.
Nàng thở vào gáy hắn một hơi ngọc khí.
“Yên tâm, ngươi là đệ tử của ta, nàng là đệ tử của ngươi, ta liền là tổ sư của nàng, chiếu cố nàng cũng là đương nhiên”.
Vô Song lần này xoay người lại, thân đè lên người Lý Thu Thủy, chăm chú nhìn nàng mà nói.
“Thu Thủy, biết bây giờ ta muốn làm gì nhất không?”.
Lý Thu Thủy ánh mắt nhìn thẳng vào Vô Song, khẽ liếm môi mà nói.
“Không biết nha”.
Vô Song cũng cúi đầu, cắn nhẹ vào cái cằm của nàng, sau đó chếch đầu một chút, thở vào phần gáy nàng.
“Ta muốn khi sư diệt tổ”.

Quyển 2 Chương 288
Hoàn Chỉnh Cửu Âm Chân Kinh

Tình dục quả thực có khả năng giải tỏa những cảm xúc trái chiều rất tốt, không phải ngẫu nhiên mà Vô Hà Tử hay Mục Nhân Thanh đều nhắc đến việc này.
Vô Song cũng không nghĩ đến, lần này hắn có thể ngủ thật ngon, ít nhất ngủ được đến sáng, đến tận khi mặt trời bắt đầu lên thì Vô Song mới mơ màng tỉnh lại.
Lý Thu Thủy hiện nay vẫn đang ngủ, về mặt tinh thần nàng tốt hơn Vô Song nhiều nhưng thân thể của nàng không được, dù sao Lý Thu Thủy hiện nay vẫn có thương bệnh trong người.
Nếu không phải hiệu quả Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao quá mức nghịch thiên thì Vô Song cũng không nghĩ đến cùng ngủ với Lý Thu Thủy.
Nhìn làn da như bạch ngọc của nàng nằm bên cạnh hắn, Vô Song trong lòng liền có rất nhiều cảm xúc.
Hắn vẫn biết trên mặt Lý Thu Thủy có đeo một tấm mặt nạ da người, Lý Thu Thủy tuyệt đối sẽ không cho ai nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng, cho dù có là Vô Song.
Nhìn nàng say ngủ như một nữ nhân bình thường, Vô Song đưa tay vuốt ve làn da nhẵn mịn của nàng, Lý Thu Thủy thực sự bảo dưỡng quá tốt, từng tấc da của nàng đều mịn màng mà đàn hồi vô cùng, thân thể nàng cũng không cứng rắn như người luyện võ mà mềm mại vô cngf, cứ như là không xương vậy, khi ôm eo nàng cảm xúc thực sự phi thường tốt.
Như cảm nhận được Vô Song đang vuốt ve cơ thể mình, Lý Thu Thủy có chút mở màng mà cử động, thân thể hơi hơi run lên, ánh mắt chậm rãi mở ra.
Nhìn thấy Vô Song đang nghiêng người nhìn mình, Lý Thu Thủy lười biếng lại nhắm lại, khóe miệng hơi cong lên.
“Để im cho ta ngủ, đừng nghịch”.
Câu nói này của nàng lại càng làm Vô Song thấy buồn cười.
Hắn thực sự cũng không ngờ có ngày hắn lại trở thành nam nhân của nàng.
Hắn cùng Lý Thu Thủy thật ra rất tự nhiên, cũng như Tây Thi ngày trước, một đêm phong tình đi qua, một đêm phong tình có nguyên nhân rất lớn là từ thể xác của cả hai người.
Nếu hỏi Lý Thu Thủy có tình cảm với Vô Song hay không?, nàng có lẽ sẽ trả lời là có nhưng hỏi nàng có thể thật sự đè xuống hình ảnh Vô Nhai Tử hay không, nàng chỉ sợ sẽ lắc đầu.
Vô Song đủ hiểu Lý Thu Thủy cũng như Lý Thu Thủy hiểu Vô Song, cả hai

đúng là có thể dùng từ tự nhiên mà đến với nhau, giữa hắn cùng Lý Thu Thủy thật ra còn dễ tâm sự, dễ nói chuyện hơn giữa hắn cùng Dung Nhi nhiều.
“Thương thế nàng sao rồi?”.
Vô Song vẫn chưa buông tha nàng, động tác những ngón tay lướt trên da thịt khiến Lý Thu Thủy buồn cười vô cùng, không cách nào ngủ yên.
Nàng mị nhãn một lần nữa mở ra, hờn dỗi mà nhìn Vô Song.
“Nhân gia thương thế tốt lắm, ngươi không cần phải quản, không phải ngươi còn có tiểu cô nương ở bên dưới đang đợi sao?, xuống dạy võ công cho người ta đi, để yên nhân gia ngủ”.
Nàng nói xong như nhớ ra cái gì đó, khóe miệng lại cong lên.
“A Thanh tiền bối đã bao giờ nói với ngươi về Cửu Âm Chân Kinh chưa? “.
“ Tiền bối luôn nói với ta về môn tuyệt học này hơn nữa tiền bối còn bảo ta chỉ cần luyện thành Cửu Âm Chân Kinh tất có thể sánh ngang với sư tỷ, ta không phải không tin tiền bối bất quá đến khi thực sự nhận được Cửu Âm Chân Kinh mới thấy môn tuyệt học này quá mức thần diệu”.
Thương thế của Lý Thu Thủy vốn rất nặng nhưng mà hiện tại đúng là nó đang tốt lên.
Nếu không phải Vô Song biết thương thế Lý Thu Thủy dùng tốc độ khó tin mà hồi phục hắn cũng không dám cùng nàng đại chiến trên giường.
Đầu tiên là công hiệu nghịch thiên của Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, tuy nhiên thứ này chỉ giúp vết thương đóng vảy không bị chảy máu, bản thân thể nội của nàng vẫn là bị trọng thương.
Thứ hai là vì Lý Thu Thủy trời sinh mị cốt, am hiểu nhất là thuật phòng the, đối với nàng việc này cực kỳ quen thuộc.
Cuối cùng chính là nhờ Cửu Âm Chân Kinh, là nhờ 10 vạn chữ Phạn, nàng nhờ Cửu Âm Chân Kinh mới có thể bảo vệ lục phủ ngũ tạng, ôn dưỡng kinh mạch khiến nội thương càng ngày càng tốt.
Vô Song nghe nàng nhắc đến Cửu Âm Chân Kinh liền tỏ ra nghi hoặc sau đó liền tò mò mà hỏi.
“Cửu Âm Chân Kinh?, nàng từ đâu đoạt được Cửu Âm Chân Kinh? “.
Vô Song quả thực không khỏi cảm thấy tò mò, theo hắn Cửu Âm Chân Kinh chỉ có đến từ 4 nguồn.
Thứ nhất là từ Quách Tĩnh trên Đào Hoa Đảo bất quá Đào Hoa Đảo ở cách quá xa Trung Nguyên, Lý Thu Thủy khó mà đến nơi này, cho dù nàng có đến cũng khó mà lên đảo.
Thứ hai là từ chỗ Vô Song, tất nhiên trường hợp này có thể loại đi.
Thứ ba là ở chỗ Chu Bá Thống bất quá Chu Bá Thông khi rời khỏi Đào Hoa Đảo liền đi cùng Bắc Cái – Đông Tà, Lý Thu Thủy rất khó nhận được Cửu Âm Chân Kinh, sau khi rời khỏi hai người kia, Chu Bá Thông liền về bên sư huynh của

mình, Lý Thu Thủy càng khó mà nhận được.
Thứ tư tất nhiên là Vương Trùng Dương, hơn nữa còn là bản đầy đủ nhất tuy nhiên Vương Trùng Dương cũng thừa hiểu đưa Cửu Âm Chân Kinh cho Lý Thu Thủy thì tương lai võ công Lý Thu Thủy liền tăng tiến cực mạnh, cho dù chưa chắc đã vượt qua ông ta nhưng muốn làm vật cản cho Vương Trùng Dương vẫn là thừa sức, Vương Trùng Dương căn bản sẽ không làm cái loại chuyện này.
Nghe Vô Song hỏi vậy, Lý Thu Thủy cười cười.
“Ngươi hỏi làm gì?, có một vị tiền bối đưa cho ta bất quá ta không rõ tính danh của tiền bối, tiền bối cũng không muốn ta tiết lộ hành tung của người”.
Lý Thu Thủy nói vậy khiến Vô Song lại càng tò mò, hắn biết hai chữ ‘tiền bối’ trong miệng nàng sẽ rất nặng.
Nếu nghiêm khắc mà so sánh, về tuổi tác bản thân Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy hoàn toàn có thể làm tiền bối của Ngũ Bá, tiền bối của Lý Thu Thủy sẽ là nhân vật bậc nào?.
Rất tò mò cũng rất muốn biết tính danh nhân vật thần bí kia bất quá Vô Song cũng thực sự không hỏi, nếu nàng đã không muốn nói, Vô Song sẽ không ép nàng cũng như nàng chưa từng hỏi Vô Song việc xảy ra trên đỉnh núi vậy.
Lý Thu Thủy thấy Vô Song im lặng, nàng lại tiếp tục cười, thân thể không mảnh vải che thân khẽ nhúc nhích.
“Muốn học Cửu Âm Chân Kinh hay không?, bóp chân cho nhân gia đi, nhân gia dạy cho ngươi, thế nào?”.
Vô Song nghe vậy liền cười lớn.
Vô Song so với lúc ở trên Tử Ngọc Sơn đã thay đổi rất nhiều rất nhiều tuy nhiên sở thích của hắn thì vẫn như cũ, hắn thích chân.
Chân của Lý Thu Thủy rất đẹp, bắp chân trắng nõn mà mềm mại, từng tấc da thịt của nàng đều cực kỳ mịn màng, xúc cảm rất tốt, làn da không có một vết xước dù là nhỏ nhất, đặc biệt Lý Thu Thủy còn cực thích khoe chân, nàng từ trước đến nay bước đi đều dùng chân không, chân nhỏ khẽ kiễng, gót ngọc ửng hồng, từng ngón chân phải dùng từ hoàn mỹ vô khuyết để mà hình dung.
Trong các nữ nhân mà Vô Song đã gặp, so khuôn mặt thì có nhiều người hơn nàng nhưng mà so chân mà nói, nàng nhất định là số một số hai.
Nửa thân dưới của Lý Thu Thủy đáng được xưng tụng hai chữ hoàn mỹ, ít nhất là từ eo trở xuống.
Vô Song đưa tay ra, những đầu ngón tay xen kẽ ngón chân của nàng, hắn chậm rãi nắm lấy.
Một tay nhẹ ấn vào bắp chân mềm mại, Vô Song cúi thấp đầu xuống, khẽ mở miệng.
“Tuân lệnh phu nhân”.
Lý Thu Thủy nghe vậy liền cười khanh khách.

Nàng thích cảm giác này, rất thích.
Trong phòng lại vang lên từng tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ hòa vào nhau.
Có chăng chỉ khổ cho A Châu, nàng ở dưới tầng 1 mặt đã đỏ đến mang tai.

So về mọi mặt Lý Thu Thủy khó mà bì nổi Tây Thi, cho dù bất cứ điểm nào Tây Thi đều như một bản nâng cấp của Lý Thu Thủy vậy tuy nhiên có 2 điều của Lý Thu Thủy mà Tây Thi không thể so sánh.
Đầu tiên là sự mơ hồ, thứ hai là sự thoải mái.
Sự mơ hồ đến từ tình cảm của Lý Thu Thủy dành cho Vô Song, khi ôm nàng trong ngực, khi cảm nhận từng đường cong, từng tấc da thịt của nàng, Vô Song đều có thể cảm nhận nàng như hòa vào hắn, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của nàng nhưng thứ tình cảm này rất mơ hồ.
Hắn muốn đưa tay ra, nắm lấy trái tim nàng, nắm lấy thứ tình cảm này, hắn muốn nàng thực sự có thể quên đi tất cả, triệt triệt để để trở thành nữ nhân của hắn.
Về phần sự thoải mái, bất kể là Tây Thi hay Lý Thu Thủy đều rất biết làm hài lòng nam nhân, biết làm chon am nhân thoải mái nhưng mà khi ở bên Tây Thi thì chính Vô Song cũng có quá nhiều thứ phải lo, quá nhiều thứ phải nghĩ còn ở bên Lý Thu Thủy thì không.
Cũng có thể vì Tây Thi quá mạnh mẽ, nàng sống quá nhiều kiếp, nàng mang trọng trách quá lớn, ở bên cạnh nàng Vô Song luôn cảm thấy một vách ngăn, một vách ngăn làm hắn không thể từ chân tâm coi nàng là nữ nhân của mình, giữa nàng và hắn ngay từ đầu đã là lợi ích, quan hệ của hai người dựa trên lợi ích.
Với Lý Thu Thủy, hắn có thể cảm nhận được phương tâm của nàng, có thể ôm nàng vào lòng, không lo không nghĩ.
Vô Song hiện nay đủ cường địa, đủ để ôm Lý Thu Thủy như cách nam nhân ôm nữ nhân, đủ để bảo vệ nàng như cách nam nhân bảo vệ nữ nhân.

Chẳng biết qua bao lâu, Lý Thu Thủy mị nhãn như tơ, dùng ngón tay nhẹ vẽ vài đường trên ngực Vô Song, khóe miệng khẽ mở.
“Ngươi không thành thật”.
Vô Song bật cười.
“Ai bảo nàng quá mức mê người đây? “.
Tiếp theo Vô Song lại hỏi.
“Cửu Âm Chân Kinh của nàng, không biết có phần chữ Phạn hay không? “.
Câu hỏi này của Vô Song đơn giản chỉ là mong đợi mà thôi, hắn cũng không quá tin tưởng sẽ được đáp án như mong muốn.
Hắn mong đợi bởi hai chữ ‘tiền bối’ mà Lý Thu Thủy nói.

Quả thực không ngờ, Lý Thu Thủy cho Vô Song một cái đáp án khiến hắn không thể không mỉm cười.
“Đừng nhắc đến nữa, thật sự là thừa thời gian, không có việc gì đi phiên âm chữ Phạn ra, không vì mấy cái chữ này ta cũng đâu cần nhờ đến Nhất Đăng “.
Cuộc đời thực sự rất thú vị, Vô Song còn đang nghĩ phải trao đổi cái gì, phải thuyết phục như thế nào để Vương Trùng Dương chịu truyền lại 10 vạn chữ Phạn trong Cửu Âm Chân Kinh cho hắn nào ngờ hắn lại trực tiếp nhận được trong hoàn cảnh này?.
Có được 10 vạn chữ Phạn này, Vô Song rốt cuộc có thể hoàn thành Cửu Âm Chân Kinh, có được Cửu Âm Chân Kinh nguyên vẹn.
Dĩ nhiên thời gian có chút thiếu, hắn đã hứa với Ngu Cơ, 3 ngày sau liền đến Thần Điện.
So với Cửu Âm Chân Kinh nguyên bản thì hắn có hứng thú với Độc Cô Cầu Bại cùng La Sinh Môn hơn.
Độc Cô Cầu Bại là huyền thoại hắn thích nhất trong Kim Dung.
Về phần La Sinh Môn, từ sâu trong nội tâm của hắn thực sự muốn nhìn thấy thứ này.

Quyển 2 Chương 289

Trung Tâm Ma Sơn.

Thời gian 3 ngày rất nhanh trôi qua, trước khi rời khỏi liên minh hắn liền viết 3 lá thư, một gửi cho A Châu, một gửi cho Hồng Thất Công, một gửi cho chính Lý Thu Thủy.
Trong thư viết cũng không nhiều, đại khái hắn muốn A Châu hướng về Lý Thu Thủy hỏi võ công, cứ coi Lý Thu Thủy là hắn.
Với Hồng Thất Công, Vô Song coi như là "xin nghỉ ", hướng về vị minh chủ này nói rằng mình sẽ rời khỏi Ma Sơn một thời gian.
Cuối cùng với Lý Thu Thủy, hắn cũng có thể mở miệng nói với nàng nhưng mà hắn thực sự tương đối ngại, trong thư đương nhiên nói với nàng, ngoại trừ chiếu cố A Châu thì còn để ý tới Niệm Từ, hơn nữa hắn cũng nói thân phận của Niệm Từ với nàng, không giống với A Châu, Niệm Từ thực sự là nữ nhân của hắn.
Vô Song cũng không biết Lý Thu Thủy đọc được thư sẽ có biểu cảm như thế nào bởi hắn lúc này đang ở cùng Ngu Cơ.
Vô Song từng nghĩ Thần Điện là cái gì, nơi chung tâm của Ma Sơn là cái gì bất quá khi thực sự tiến vào nơi này hắn mới biết những thứ hắn đoán căn bản không đúng.
Ma Sơn thật sự chẳng khác gì Phật Sơn, nơi này rất đẹp, cây cối xanh mơn mởn, dòng nước chảy biếc, đâu đó là tiếng hót như ẩn như hiện, căn bản không có không khí chết chóc của chữ "Ma".
Nơi trung tâm Ma Sơn chính là như vậy, thậm chí còn có cảm giác như bồng lai tiên cảnh.
Về phần Quỷ Tộc, bọn họ xây dựng những công trình kiến trúc ngay trên núi, nhìn cảnh này không thể làm Vô Song không nghĩ đến Hắc Địa.
Tại Hắc Địa cũng là những căn nhà đá như vậy, tuy nhiên lý do xây nhà đá trên núi của hai bên lại khác nhau.
Tại Ma Sơn này, hầu hết Quỷ Tộc đều có cánh, đều có thể bay, đây là lợi thế rất lớn của Quỷ Tộc cũng vì vậy bọn họ xây nhà càng cao càng tốt.
Nếu phải nhận xét về công trình kiến trúc thì phải dùng từ hùng vĩ để mà hình dung.
Từng căn nhà đá thì cũng không có gì nhưng nếu hàng ngàn căn nhà đá được xây lơ lửng trên núi thì lại là một việc khác, rât khác.
Trên núi có rất nhiều con đường mòn quanh co, những con đường căn bản không dành cho người đi đồng thời kiến trúc của Quỷ tộc cũng chia thành 4 tầng.
Tầng đầu tiên ở trong những hang động thông nhau trong lòng núi, những hang

động này sẽ có độ cao khoảng 15m so với mặt đất, quỷ tộc sống trong hang thường là quỷ tộc cấp thấp, bọn họ sống quần cư mà thành một bộ lạc.
Từ Quỷ Tướng trở lên bắt đầu xây nhà đá trên lưng chừng núi, những ngôi nhà đá cách mặt đất khoảng 30m.
Quỷ Vương thì sống cao hơn, bọn họ cách mặt đật khoảng 50m đồng thời ngôi nhà của Quỷ Vương cũng rất dễ thấy, cứ như một lâu đài nhỏ của văn hóa phương Tây thời kỳ phục hưng vậy, tất nhiên không hẳn là lâu đài hay pháo đài, mấy ngôi nhà này giống một tòa tháp canh cỡ lớn hơn.
Trên nữa, cách mặt đất khoảng 70, nơi đó 7 tòa nhà đá được dựng lên, nhà đá rất lớn, những tòa nhà đá này mới thực sự đáng được gọi là tiểu lâu đài, diện tích mỗi tòa nhà có khi lên tới 50m2 hơn nữa còn là chia tầng, mỗi nhà đá có từ 3-4 tầng lâu.
Vô Song cũng thực bội phục ngọn núi này, ít nhất đủ khả năng chịu lực cho không biết bao nhiêu công trình được xây dựng.
Đương nhiên nếu Vô Song biết được đây là Nhạc Sơn, ngọn núi chính của toàn bộ Phật Sơn thì cũng sẽ không cảm thấy quá mức đặc biệt, Nhạc Sơn trước đây là nơi xây dựng không biết bao nhiêu chùa chiền của nhân tộc, là trung tâm Phật Sơn cũng là thánh địa phật môn.
Ở trên đỉnh núi, Vô Song bắt đầu có thể nhìn thấy những công trình chân chính, toàn bộ đều là chùa chiền được xây dựng, chúng nối với nhau thành một đại công trình ngay trên núi, nếu người nào không biết mà nhìn lên còn tưởng là đại chùa nào đó.
Không cần đoán cũng biết, theo Vô Song công trình trên kia rất có thể coi là Thần Điện.
Hắn bước chân đến đây, cũng không trực tiếp bước vào bởi người dẫn đường cho hắn "Lãnh" đã dừng lại.
Lãnh nhìn Vô Song một chút rồi chỉ vào người hắn.
“Biến thân trước đi, lúc tiến vào bớt có ngươi hỏi ngươi”.
Vô Song nghe vậy cũng là gật đầu sau đó biến thân.
Hắn trở thành trạng thái hắc long như cũ, tất nhiên lần trước Vô Song chịu một nhát chém của Lãnh, cho dù hắn sẽ không thật sự bị đánh về trạng thái Nhị Long nhưng mà hiện tại từ mặt khí thế mà nói Vô Song đã yếu đi rất nhiều.
Hắn cần thời gian khôi phục tổn thương, Hắc Long cũng cần thời gian.
Trước đây Vô Song có thể coi là chuẩn đế nhưng hiện tại hắn chỉ là ngũ tuyệt đỉnh phong, coi như là tồn tại mạnh nhất trong đám Thất Vương mà thôi.
Phải nói thêm một điều, theo lời Ngu Cơ bản thân Lãnh không phải là người trong Thất Vương.
Thất Vương đều là sản phẩm thất bại, chỉ có duy nhất Lãnh là thành công.
Có một việc càng đáng nói hơn, Lãnh có sư phụ là nhân loại, ở bên sư phụ ma

khí của nàng càng ngày càng được gột rửa, nàng cũng càng ngày càng giống với nhân tộc hơn, tất nhiên sư phụ của nàng căn bản không cần nói Vô Song cũng đoán được, người này không phải Độc Cô Cầu Bại thì còn có thể là ai?, dù sao trừ Độc Cô ra bản thân Vô Song cũng khó nghĩ ra ai đào tạo được đệ tử có kiếm khí kinh khủng như vậy.
Có Lãnh dẫn đường lại thêm Vô Song đang Ma Hóa, trên đường đi căn bản sẽ không có ai ngăn cản hắn, cùng lắm trên đường đi sẽ có rất nhiều Quỷ Tộc nhìn Vô Song sau đó cúi đầu cung kính với hắn.
Vô Song lần này cũng thật sự được nhìn thấy Quỷ Tộc hơn nữa hắn cũng bắt đầu hiểu xã hội Quỷ Tộc như thế nào.
Dưới Quỷ Tướng gần như được tính là dân thường, cuộc sống căn bản chẳng khác gì nhân loại, bọn họ nhiệm vụ duy nhất chỉ là "sống" mà thôi.
Từ cấp bậc Quỷ Tướng thì có thể tham dự chiến đấu nhưng hầu hết Quỷ Tướng đều sẽ được bố trí phòng ngự, bố trí sắp đặt bảo vệ khu vực trung tâm này của Quỷ Tộc, sẽ không phải ra tiền tuyến.
Chỉ có từ Quỷ Vương trở lên mới phải bước ra tiền tuyến, mới đụng mặt nhiều lần với nhân loại.
Nói ra bản thân Quỷ Tộc giống như loài thượng đẳng vậy, bọn họ trực tiếp sử dụng nô lệ là Thi để chiến đấu, đến cả Quỷ Vương cũng sẽ chủ yếu điều khiển Thi, sẽ không thật sự ra trận.
Quỷ Tộc rất sợ chết, bọn họ rất sợ mất đi bất cứ thành viên nào trong tộc đàn.
Dân số Quỷ Tộc rất ít, chưa đến 5000 người, Quỷ Tộc không chịu nổi tiêu hao.
Từ góc độ này mà xem Vô Song có thể hiểu cái chết của Vô Diện Nhân gây ảnh hưởng thế nào trong Quỷ Tộc, chỉ sợ cao tầng Quỷ Tộc sẽ không công bố cái chết này ra ngoài, đây nhất định là tổn thất mang tính "thương căn động cốt" với bọn họ.
Một đường lên cao, độ cao 30m rồi đến 50m, tiếp theo là 70m.
Mãi đến cái độ cao này mới có người ngăn cản đường đi của Vô Song cùng Lãnh.
Tại khu vực này chủ yếu là cấp bậc Quỷ Vương trở lên dù sao đây được coi là lãnh địa của Thất Quỷ Vương.
Cản đường Vô Song cùng Lãnh cũng chính là người trong Thất Vương.
Kẻ này cả người toàn xương nhìn không khác gì đầu lâu đang đi lại cả bất quá từng khúc xương của hắn lại cực kỳ to lớn, thân hình cao phải đến 2m, hoàn toàn được coi là khổng lồ.
Xương trên người hắn cũng chẳng phải xương trắng, toàn bộ đều là màu đen hơn nữa còn đen bóng, cứ như kim loại được đánh bóng lên vậy.
Khúc xương này trên người mặc giáp trụ màu trắng bạc, sau lưng có một tấm áo choàng rộng cùng với một thanh đại đao cũng rất lớn, đại đao ít nhất cũng phải

dài 2m, mũi đao gần như chạm xuống mặt đất.
Ngoại trừ thanh đao này ra, tay của hắn còn cầm một cây trường đao cán dài, trường đao có tay cầm màu trắng, lưỡi đao đen như mực.
Không biết đối phương mạnh yếu ra sao nhưng quả thật vừa nhìn cũng cảm thấy có vài phần uy vũ.
Hắn chặn đường Lãnh sau đó mở miệng nói gì đó, tất nhiên hắn nói cái gì thì Vô Song chịu chết, cái duy nhất mà Vô Song hiểu là kẻ này nói rất dài, hơn nữa Lãnh còn có chút khó chịu.
Thân phận của Lãnh trong Thất Vương là yếu nhất, nàng bị Thất Vương ghẻ lạnh nhất bởi nàng quá giống con người đồng thời nàng cũng quá mức điệu thấp, đây là lý do chính bất cứ ai trong Thất Vương đều không để nàng vào mắt.
Kẻ trước mặt được gọi là Tu La Vương.
Vô Diện Nhân lúc trước được gọi là Vô Diện Vương.
Vân Đóa được gọi là Song Dực Vương.
Về phần Lãnh được gọi là Ma Ảnh Vương.
Đương nhiên những cái này Vô Song hiện tại vẫn chưa có biết, hắn lúc này chỉ nghe Lãnh quay đầu lại về phía hắn, tay cầm hắc lệnh mà mở miệng.
“Này, dẹp đường giúp ta đi “.
Vô Song ngạc nhiên nhìn Lãnh, về phần Tu La Vương cũng ngạc nhiên nhìn Lãnh.
Lãnh nói tiếng nhân tộc đương nhiên Tu La Vương cũng phải hiểu nhưng mà hắn không hiểu ở chỗ tại sao nàng lại nói thứ ngôn ngữ này?.
Tiếp theo ánh mắt Tu La Vương co rụt lại, hắn chỉ thấy một cái bóng lóe lên, một quyền đầu nện thẳng xuống trước mặt hắn, một quyền duy nhất khiến khuôn mặt được tạo nên từ xương của hắn vang lên những âm thanh răng rắc ghê người.
Tiếp theo Vô Song biến quyền thành trảo, đưa năm ngón tay tóm lấy đầu Tu La Vương cứ như thế ấn xuyên đầu hắn vào vách núi ngay cạnh đó, hành động cực kỳ bạo lực.
Làm xong việc này, Vô Song hơi hơi nâng vai lên.
“Nhiệm vụ hoàn thành”.
Lãnh cũng không nói gì nữa, chỉ với hắn gật đầu sau đó hướng thẳng lên trên đỉnh núi.
Vô Song ung dung bước theo nàng, ánh mắt như có như không liếc qua Tu La Vương.
Thân thể kẻ này rất mạnh, mạnh còn hơn Vô Diện Vương tuy nhiên cũng chỉ như thế mà thôi, Tu La Vương ở trước mặt Vô Song căn bản không chịu nổi một kích, ít nhất là khi hai bên so thân thể va chạm với nhau.
Về lý do tại sao Lãnh cần nhờ Vô Song giải quyết?, Vô Song hoài nghi nếu mà

nàng ra tay, Tu La Vương này chết mất.
Lãnh vừa đi được vài bước bỗng quay đầu nhìn Vô Song một chút.
“Từ này, cứ gặp kẻ nào trong Thất Vương cản đường, đánh không cần hỏi “.
Nói xong lại quay đầu đi tiếp.
Nhìn theo bóng lưng của nàng, Vô Song không hiểu ra sao bất quá hắn cũng bật cười, đánh thì đánh thôi, Thất Vương gặp hắn ngoại trừ ăn đòn ra làm gì còn có khả năng nào khác?.

Quyển 2 Chương 290

Thần Điện – Sát Sinh Lộ

Vô Song một đường đi theo Lãnh lên đến đỉnh Nhạc Sơn.

Nơi này là một công trình kiến trúc phật giáo rất lớn thậm chí đâu đâu cũng có thể nhìn thấy được tượng phật, buồn cười là một nơi đầy không khí phật giáo thế này lại là nơi tập trung đầu não của quỷ tộc.

Kiến trúc này rất lớn nên Vô Song cũng khó lòng mà biết được nơi đây là dành cho ai ở, toàn bộ quỷ tộc đứng trên Thất Vương cũng chỉ có Song Đế, bản thân Song Đế sao có thể ở trong một công trình lớn như vậy?, dù sao cả quãng đường bên dưới cũng đã thể hiện quỷ tộc không hiểu hưởng thụ như nhân loại, đến cả trình độ như Thất Vương cũng chỉ ở trong một nơi gọi là 'tạm' đối với ngũ tuyệt cường giả của nhân loại mà thôi.

Chính vì điểm này mà Vô Song tin tưởng công trình kiến trúc trước mặt chính là nơi được coi là Thần Điện, dẫu sao không khí trang nghiêm của nó thực sự có chút hơi hướng 'thần'.

Lãnh vẫn không nói gì, Vô Song đương nhiên sẽ không hỏi, trên đường cũng không xuất hiện kẻ như Tu La Vương chặn đường, một đường đi tới.

Tại đỉnh núi vậy mà không có người nào, ít nhất cả quãng đường đi từ hành lang ngoài đến khu vực trung tâm, Vô Song đến cả một cái bóng cũng không thấy.

Cứ như thế đi thẳng một mạch, mãi cho đến khi Lãnh dừng lại trước một khoảng không, Vô Song cũng dừng theo.

Đây là một khoảng sân rất lớn nhưng lại không có bất cứ công trình kiến trúc nào, quả thực tương đối lạ mắt.

Lãnh dừng lại, nàng sau đó đưa tay ra, lúc này từ trong bàn tay nàng xuất hiện một lượng ma khí rất lớn, ma khí rất nhanh tạo thành đại thủ ấn mà tiến về phía trước.

Trên người Lãnh gần như không tồn tại ma khí đấy là bởi vì khả năng dấu khí của Lãnh quá tốt, bản thân ma khí trong người nàng chỉ sợ vượt qua tất cả nhân vật trong Thất Vương thậm chí gộp cả 5 người còn lại trong Thất Vương hiện nay cũng được.

Đại thủ ấn tiến vào khỏng không như bị vật gì đó ngăn cản, Lãnh đương nhiên cũng cảm nhận được điểm này, nàng nắm tay lại, đại thủ ấn cũng nắm lại sau đó nàng một kéo, giật ngược tay về phía sau, một tâm thanh vỡ tan vang lên.

Toàn bộ không gian như rung động, một tấm màn che bị nàng bóp nát cứ như từng mảnh thủy tinh bị đập vỡ vậy, rốt cuộc hình ảnh chân thực nơi khoảng không mới hiện ra.

Vô Song nhìn thấy toàn bộ trong mắt, hắn chỉ biết chôn chân tại chỗ.
Tại vị trí mà Lãnh đứng cách vị trí Vô Song đứng 2 bước chân đồng thời cách cái hố trước mặt 1 bước chân.
Trước mặt Vô Song cùng Lãnh là một cái hố rất lớn, phi thường lớn.
Cái hố này gần như chiếm toàn bộ khoảng không hơn nữa cái hố này Vô Song lạ gì?.
Ngày đó ở tế đàn cổ nơi Hắc Địa hắn chính là nhìn thấy thứ này, tất nhiên hai bên vẫn có khác biệt.
Ở Hắc Địa thì hố đen này cho Vô Song cảm giác nguy hiểm cùng sợ hãi như có vô số sinh vật đang muốn chui lên, thức ma khí đặc sánh cô đọng lại cùng oan hồn lượn lờ, đây mới chân chính là địa ngục, là cổng vào địa ngục.
Còn tại nơi đây, ma khí cũng đặc quánh lại nhưng lại bình lặng đến sợ, sự yên lặng cùng tịch mịch khiến người ta nhìn vào có cảm giác bất an, cảm giác sợ hãi trong mơ hồ.
Lãnh nhìn Vô Song, nàng mỉm cười.
“Dám nhảy không?”.
Nói rồi nàng cả người nhảy xuống để lại Vô Song trên mặt đất.
Vô Song nhếch miệng một cái, hắn cũng nhảy xuống.
Giây phút hai người biến mất, mặt đất lại trở nên bình thường, căn bản như chưa từng có gì xảy ra.
Không gian được tái tạo, hố đen cứ như chưa xuất hiện bao giờ, trước mặt chỉ là khoảng sân rộng.

Vô Song đã từng trải qua cảm giác tiến vào cái ‘hố’ này tuy nhiên lần thứ 2 trải nghiệm thì cảm giác vẫn cứ rất tệ.
Nó nhớp nháp mà nhầy nhụa, cứ như đang tắm trong những thùng dầu mỏ vừa đào lên vậy, cho dù chính Vô Song đang ở trong trạng thái ma hóa thì cảm xúc khó chịu kia vẫn cực kỳ chân thật.
Hắn cứ chìm dần chìm dần, căn bản không biết mình chìm đến đâu cũng không nhìn thấy Lãnh ở đâu, cả người như đang ở trong một biển dầu, thân thể hắn càng ngày càng nặng>
Không rõ tiến xuống được bao lâu, Vô Song bắt đầu cảm nhận được oán hồn, những linh hồn đang gào thét lượn lờ, những linh hồn trong suốt với muôn vàn sắc thái trên khuôn mặt, đưa cánh tay đen xì của nó ra bám lên cơ thể Vô Song.
Hắn như cảm nhận được hàng ngàn hàng vạn cánh tay đang cố kéo mình xuống vậy.
Vô Song hiện tại vẫn giữ được ý thức nhưng vì hắn giữ được ý thức nên hắn cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu.
Lại qua một thời gian, hắn không chỉ cảm nhận được oán hồn đụng đến mình,

hắn còn cảm nhận được tiếng than khóc kể lệ, những tiếng gào rống thê lương vô cùng.
Cái âm thanh này nếu muốn đưa ra ví dụ rõ ràng nhất thì nó giống tiếng mèo kêu nửa đêm, nghe sao mà ghê người.
Vô Song chán ghét cảm giác này, hắn không biết mình còn phải tiến xuống bao lâu, còn phải đối mặt với cảm giác này bao lâu, hắn liền dùng hết toàn bộ sức lực điều động tam long sau lưng.
Tam long vốn đang buông thõng nhìn không khác gì sinh vật đã chết đột nhiên cử động rồi gầm lên, thậm chí không đợi Vô Song điều khiển tam long tham lam mở miệng, từng miếng từng miếng cắn vào khoảng không gian đen ngòm này.
Vô Song có thể cảm nhận được sự vui thích của tam long, tam long bị thương sau trận chiến với Lãnh thậm chí đang bắt đầu hồi phục, bắt đầu chậm rãi có được khí thế của bản thân mình.
Tam long tham lam mà thôn phệ mỏi thứ hơn nữa không biết có phải ma uy của tam long quá mạnh hay không những oán hồn kia bắt đầu sợ run, bắt đầu tản ra không dám lại gần Vô Song nữa, hắn bắt đầu cảm thấy sự tĩnh lặng, sự tĩnh lặng dễ chịu.
Dần dần theo thời gian, tam long cũng đình chỉ thôn phệ ma khí, điều này khiến Vô Song mơ hồ cảm thấy lạ, tam long gần như cũng không quá thích thú ma khí ở đây, nó chỉ thôn phệ đủ cho chính bản thân mình hồi phục, tuyệt không lấy thêm một phần nào, việc này so với sự thôn phệ đầy tham lam trước đây của tam long rõ ràng không giống.
Thú thật Vô Song đã làm bạn cùng tam long trong thời gian không ngắn nhưng mà hắn căn bản không hiểu nổi thứ này, đây rốt cuộc là một phần cơ thể hắn hay là sinh vật nào ký sinh trên người hắn?.
Suy nghĩ miên man của Vô Song chỉ bị cắt đứt khi hắn thấy điểm sáng, điểm sáng duy nhất nơi cõi u linh đầy tăm tối.
Vô Song dùng hết sức, cứ như một thợ lặn di chuyển giữa đấy biển vậy, hắn vùng vẫy trong vô tận hắc ám mà di chuyển cả người về điểm sáng.
Hắn cứ như thế bơi theo điểm sáng, đến khi xuyên qua điểm sáng kia, cả người Vô Song mới trồi ra khỏi hắc ám, hai tay hắn chạm được đến đại địa hoặc ít nhất theo hắn cảm giác thì mình cũng chạm đến một vật thể phẳng.
Vô Song trồi lên, hắn lúc này mới nhìn thấy tất cả không gian xung quanh.
Nửa người dưới của hắn còn đang ở trong hắc ám, nửa người trên đã rời khỏi, hắn vận thêm chút sức, cả người liền rời khỏi hắc ám, bước lên mặt đất.
Hắn không nhìn thấy Lãnh, hắn chỉ nhìn thấy một hành lang đá rất dài, xung quanh là từng bức tượng đặt hai bên, cuối hành lang đá là một bậc cầu thang không thấy điểm cuối, về phần trên cầu thang có gì thì hắn cũng không nhìn rõ, dù sao phía trên lại là vô tận hắc ám.

Thú vị ở chỗ mỗi bức tượng đều đáng phát sáng, ánh sáng như đèn huỳnh quang vậy, chói mắt vô cùng đặc biệt khi ở trong cái không gian này.
Đặt chân lên hành lang đá, hắn có cảm giác như đang đi trong vũ trụ vậy bởi hai bên hành lang đá là vô tận bóng đêm, là bóng đêm chân chính chứ không phải hắc ám đến từ ma khí, chỉ thiếu chút ánh sáng nữa thôi thì hắn thật sự nghĩ mình đã ra ngoài vũ trụ.
Đứng trước hành lang đá, Vô Song bắt đầu không biết phải làm gì, dù sao cảnh vật trước mặt hắn quá lạ, thậm chí hắn bắt đầu nghĩ tới phim ảnh kiếp trước, có phải sau khi đi đến giữa hành lang thì tượng đá sẽ cử động mà tấn công hắn không?, hay trên hành lang trống không này lại đặt đầy cơ quan, bước sai một bước liền chết?.
Hắn biết mình có chút nghĩ nhiều nhưng mà không đề phòng cũng không được.
Vô Song phải đứng lặng im quan sát như vậy đến 5 phút đồng hồ, hắc ám bên dưới mới có biến động, một bàn tay xuyên qua hắc ám, cũng bám vào hành lang đá mà ngoi lên, người này dĩ nhiên là Lãnh.
Lãnh rời khỏi hắc ám, sau đó kinh ngạc mà nhìn Vô Song.
“Không thể nào, ngươi còn đến Thần Điện trước ta? “.
Vô Song có chút dở khóc dở cười với ‘cô hướng dẫn viên ‘ này, lần đầu hắn thấy hướng dẫn viên còn đến sau du khách.
“Ngươi rất không trách nhiệm”.
Lãnh nghe Vô Song nói cũng không biết phản bác kiểu gì, nàng trực tiếp lựa chọn đổi chủ đề.
“Nơi này chính là Thần Điện, vị trí này gọi là Tử Vong Lộ”.
“Trên Tử Vong Lộ có tổng cộng 72 bức tượng ngọc, mỗi bên có 36 bức tượng... bất quá mấy thứ này ngươi cũng không cần lo lắng, mấy bức tượng ngọc này ngươi cứ hiểu là quan tài, không cần quan tâm tới nó”.
“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi vào Thần Điện, đi gặp sư phụ”.
Lãnh nói xong lại chậm rãi bước đi, Vô Song tất nhiên sẽ đi theo Lãnh, trên đường đi hắn bắt đầu quan sát kỹ những bức tượng này hơn, lúc trước hắn chỉ đứng từ xa mà nhìn nhưng khi bắt đầu đi đến vị trí cầu thang, đi qua rất nhiều ngọc tượng thì hắn cũng phát hiện, ở trong 72 bức tượng này có 6 bức tượng không mang theo màu bạch ngọc mà triệt để hóa thành màu xám.
Trong nội tâm cảm thấy âm thầm kỳ lạ tuy nhiên chính Vô Song cũng cảm giác được Lãnh không muốn nói nhiều về mấy thứ này, hắn cũng đành im lặng bước lên cầu thang cùng nàng.
Cầu thang này cũng không bình thường, lúc đầu thì Vô Song chưa cảm giác rõ ràng nhưng khi đi qua khoảng 50 bậc cầu thang, hắn cảm nhận được sát khí đè xuống cơ thể mình.
Lãnh lúc này mới quay lại, một lần nữa nói với Vô Song.

“Cầu thang có 5000 bậc, cứ 50 bậc sát khí liền mạnh hơn, cầu thang này gọi là Sát Sinh Lộ, muốn bước hết... rất khó”.
“Đương nhiên cũng có cách khác không cần đi hết Sát Sinh Lộ cũng có thể đến được Thần Điện, ngươi muốn thử một chút sát khí uy lực như thế nào hay trực tiếp tiến vào Thần Điện? “.
Vô Song hơi nhíu mày, hai chữ ‘rất khó’ từ miệng Lãnh ý vị không tầm thường.
“Ngươi vượt qua được bao nhiêu bậc? “.
Lãnh nghe vậy nhíu mày sau đó rút ra đôi huyết nhận của mình.
“2200 bậc, sau đó ta liền nhận được thứ này “.
“Sư phụ nói ngươi cũng nên trải nghiệm một chút Sát Sinh Lộ này, ngươi đi được càng xa, tặng thưởng càng nhiều bất quá ta nói thẳng, không vượt qua được 1500 bậc... tốt nhất không nên thử đi làm gì, dù sao trước 1500 bậc cũng không có cái gì đáng cầm “.
“Nhân loại các ngươi khả năng chống lại sát khí rất yếu, rất dễ tâm thần thất thủ, rất dễ tẩu hỏa nhập ma, chỉ sợ ngàn bậc... cũng là thử thách rất lớn “.
Lãnh nói xong đã thấy Vô Song bước ra một bậc, hắn im lặng không đáp, một đường tiến về phía trước.
Lãnh nhìn thấy hành động của Vô Song chỉ là lắc đầu không nói.
Sát Sinh Lộ sẽ không thật sự giết người nhưng sát khí không phải trò đùa, nàng không tin Vô Song có thể đi xa bao nhiêu, dù sao nàng cũng mạnh hơn Vô Song, nàng chỉ đi được 2200 bậc thì Vô Song có thể đi được bao nhiêu?.

Quyển 2 Chương 291

Đầy Bồn Đầy Bát (1)

Vô Song thực sự không tin mình sẽ thua Lãnh.
Hắn đánh nhau có thể không phải đối thủ của nàng nhưng chẳng nhẽ khả năng chịu đựng cũng không bằng của nàng?.
Cho dù cái cầu thang khỉ gió này không có phần thưởng hắn cũng dám đi một lần, tất nhiên phần thưởng cũng là một cái làm Vô Song tò mò.
Đôi huyết nhận của Lãnh chưa cho Vô Song cảm thấy quá đáng sợ nhưng mà hắn cũng không coi thường nó.
Đầu tiên về độ sắc bén, nó có thể cắt ra một lớp trên hắc giáp của Vô Song, gây cho Vô Song thương tổn trực tiếp thì Vô Song đánh giá thứ này có thể ngang ngửa Ỷ Thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao, tất nhiên đây chỉ là ước lượng của Vô Song, Vô Song còn chưa được trải nghiệm Ỷ Thiên Kiếm – Đồ Long Đao.
Thứ hai là về khả năng của huyết nhận, Vô Song chưa rõ thứ này có năng lực gì nhưng bản năng Vô Song biết Lãnh vẫn chưa cho hắn nhìn thấy uy lực huyết nhận, cường giả cấp bậc như Lãnh sử dụng vũ khí có thể tầm thường sao?, Vô Song chí ít sẽ không tin.
Ví dụ đơn giản nhất chính là Trương Tam Phong, bản thân Trường Sinh Chân Nhân đã sớm vô địch một giới nhưng không phải bên người vẫn mang theo Chân Vũ Kiếm sao?.
Lại nói tới Chân Vũ Kiếm, Vô Song chỉ biết thở dài, hắn cũng mất luôn thanh kiếm này trên Đào Hoa Đảo, hiện tại bên người Vô Song còn không có binh khí thích hợp, hắn càng muốn thử bước vào Sát Sinh Lộ.

Như Lãnh đã nói, Sát Sinh Lộ cứ 50 bậc sẽ tăng thêm lượng lớn sát khí.
Sát khí ở bậc thứ 50 thì chỉ đủ cho Vô Song có cảm giác, loại sát khí này như gió nhẹ thổi vậy, không có cái gì đặc biệt.
Đến khi vượt quan bậc 100, sát khí quả thật mạnh lễn nhưng vẫn chưa đủ làm Vô Song quan tâm, cứ như thế tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, thân hình cứ như xé gió vậy, chẳng mấy chốc hắn đã chạm đến bậc thang thứ 1000.
Tại bậc thang thứ 1000 như lời Lãnh nói, quả thực đủ làm Vô Song động dung.
Sát khí ngưng thực, sát khí đã hóa đao, loại sát khí này về một mặt nào đó không khác gì kiếm khí, vô số sát khí ngưng chực chém về phía Vô Song khiến không gian xung quanh vang lên những âm thanh ‘keng keng ‘ như kim loại va chạm vậy.
Sát khí ngưng thực ở bậc 1000 quả thật sẽ khiến không ít ngũ tuyệt cao thủ của

nhân loại lùi bước, đáng tiếc nó đối với Vô Song vẫn là không đủ, thân thể Vô Song quá mức cường hãn so với cái gọi là sát khí này.
“Thực sự muốn xem đến bậc 2200 sẽ ra cái gì?”.
Tự nói với mình một câu, Vô Song lại tiếp tục tiến lên, tốc độ càng ngày càng nhanh.
Tất nhiên trong tình trạng liên tục bị sát khí ngưng thực tấn công, bước đi càng chậm Vô Song sẽ phải chịu tấn công càng nhiều.
Mỗi bậc cầu thang của Sát Sinh Lộ đều khá lớn, ít nhất phải vài bước chân đồng thời ngăn cách mỗi bậc đều có một lớp tường khí vô hình, vì vậy cũng không thể nào một đường chạy thẳng, sát khí càng mạnh tường khí đương nhiên sẽ càng mạnh, ai không thể chịu được sát khí công kích ít nhất là trong thời gian đập tan tường khí thì nhất định sẽ bị đào thải.
Cũng may thân thể Vô Song siêu cấp biến thái, bất kể vách ngăn hay sát khí đều khó lòng ngăn cản bước chân của hắn.
Mãi đến bậc thứ 1500, Vô Song mới thực sự phải dừng lại.
Lần này hắn khó lòng một đường hát vang như trước, sát khí không còn ngưng thực mà sát khí đã ngưng ảnh, không còn chỉ là một đường kiếm khí như trước, nó thật sự hóa thành lợi kiếm, vô số thanh kiếm chém về phía Vô Song.
Vô Song lúc này cũng không có cách nào tùy tiện để sát khí đánh vào người mình nữa, hắn bắt đầu dùng từng quyền từng quyền ngạnh kháng sát khí, lấy quyền đầu của mình trực tiếp đánh tan sát khí lao tới đồng thời một tay cách không đánh ra liên tục vài quyền về phía bình chướng.
Bình chướng lúc này đã tương đối cứng rắn, Vô Song không thể cứ đụng là vỡ nữa, hắn phải thực sự chú tâm công kích.
Vượt qua bậc thang 1500, tiếp tục một đường hát vang tiến mạnh, cho đến bậc thang thứ 2000.
Bậc thang này thực sự rất khác, Vô Song hoàn toàn phải dừng lại mà ngước nhìn kỳ cảnh trước mắt.
Sát khí ngưng thực, sát khí hóa kiếm, lúc này thì sát khí ngưng mục.
Cho dù biết mình chỉ đang đứng trên một bậc cầu thang nhỏ vô cùng nhưng Vô Song như thấy cả thiên địa bao phủ lấy mình vậy, cả một bầu trời đỏ như máu, ở trung tâm bầu trời có một con mắt người, nhãn cầu màu trắng, con ngươi đen ngòm, thực sự không khác gì một con mắt bị móc ra, con mắt này đang chớp động nhìn lấy Vô Song bên dưới.
Sát khí lúc này hoàn toàn trở thành vô hình, theo ánh mắt kia chớp động, nó xuyên thấu qua cơ thể Vô Song, tiến vào thức hải hắn, sát khí muốn tấn công tâm trí của Vô Song.
Sát khí ở bậc 2000 chắc chắn sẽ không sẽ yếu như bậc 50, sẽ không cho Vô Song cái gọi là ‘thử’, hắn trực tiếp bị côgn kích vào đại não, sau đó ánh mắt hắn

mờ đi, càng ngày càng mờ.
Vô Song hiểu việc gì phải xảy ra với mình, cái này gọi là tâm ma.
Sát khí quá nặng, không thết điều khiển được sát khí thì nó sẽ quấn thân, sát khí tiến vào đại não tấn công chính tâm trí con người.
Theo như ngôn ngữ khoa học mà nói, cái này chính là mặc cảm tội lỗi.
Còn theo ngôn ngữ võ hiệp thì đây là tâm ma.
Vô Song chưa từng gặp tâm ma, chưa từng gặp hoàn cảnh này nhưng hắn cũng không dám 'chơi' thứ này.
Cắn răng một cái, nhịn xuống đau đớn trong thức hải, Vô Song dùng hết sức mà tung quyền, hy vọng có thẻ đánh nát bình chướng... bất quá việc Vô Song càng không ngờ là quyền hắn tung ra chỉ có thể đánh vào khoảng không.
Tai của Vô Song bắt đầu ù ù, hắn gần như không thể xác định phương hướng.
Hơn nữa Vô Song dần dần nhìn thấy ảo giác, hắn thấy rất nhiều oan hồn xuất hiện trước mắt, lúc đầu chỉ là bóng mờ nhưng càng ngày càng ngưng thực.
Có những kẻ hắn biết, hắn nhớ mặt.
Có những kẻ chỉ thoáng qua trong cuộc đời hắn.
Điểm chung của tất cả những kẻ này... đều là oan hồn trong tay Vô Song.
Lệ khí càng ngày càng nặng, sát khí ảnh hưởng càng ngày càng lớn đến Vô Song sau đó bất giác Vô Song cảm thấy đau.
Một thanh kiếm đâm xuyên ngực Vô Song.
Trước mặt hắn xuất hiện một kẻ máu me be bét, người này thậm chí không còn đầu nhưng mà từ phục trang mà xem Vô Song nhận ra hắn chính là Hoàn Nhan Khang, kẻ mới bị Vô Song chặt đầu.
Sau đó lại có thân ảnh đi tới, rút kiếm đâm hắn, người này là Khưu Xử Cơ, cũng là một cái xác không đầu.
Dần dần càng nhiều càng nhiều người tiến tới đâm hắn, thân thể Vô Song càng ngày càng nặng trĩu, tai của hắn càng ngày càng nghe thấy nhiều âm thanh mà chính hắn cũng không hiểu.
Tiếng gầm thét, tiếng khóc lóc, thậm chí là cả tiếng van xin.
Những âm thanh này làm đầu óc Vô Song càng ngày càng rối, thân thể hắn càng ngày càng nặng.
Có cảm giác như cả một biển máu đang đè hắn xuống, thân thể hắn chìm dần, chìm dần.
Ngay lúc tưởng chừng Vô Song sắp bị nuốt chửng một tay hắn đưa lên, xuyên qua những oan hồn rồi mạnh mẽ nắm lại.
Một đầu hắc long bám theo cánh tay phi vũ cửu thiên, cái miệng lớn điên cuồng mở ra, ánh mắt Vô Song triệt để đổi thành màu đỏ.
Hai đầu hắc long còn lại gầm thét, từ sống lưng của hắn bắt đầu điên cuồng chuyển động, chúng nó mở miệng trực tiếp nuốt chửng toàn bộ oán hồn xung

quanh.
“Phế vật, cút”.
Vô Song gầm lên một tiếng, chân tiến về phía trước đồng thời đầu óc của hắn cũng càng ngày càng thanh tỉnh.
Trên người hắn xuất hiện từng vầng bán nguyệt màu đỏ, đây là kiếm khí của hắn, là Tịch Tà kiếm khí.
Tịch Tà là sát lục kiếm, là kiếm pháp mang theo sát khí lăng lệ nhất Kim Dung.
Thời điểm này Vô Song trên người không có kiếm, hắn liền lấy tay làm kiếm, hai tay dang rộng ra.
Mỗi tay của hắn có hai đầu hắc long bám vào, hắc long lần này cũng triệt để điên cuồng, bắt đầu thôn phệ chính sát khí xung quanh, nó muốn chọc thủng bầu trời đỏ như máu kia.
Vô Song còn không thèm vượt qua bình chướng, hắn lúc này còn muốn hủy mục, hủy thiên.
Sát khí điên cuồng tiến vào người Vô Song, cũng điên cuồng bị hắc long thôn phệ, sát lục kiếm khí xung quanh hắn càng ngày càng dày đặc, từng tia sát khí trực tiếp bị Vô Song cô đọng lại, hòa vào sát lục kiếm khí của mình.
Lúc trước sát lục kiếm khí của Vô Song rất nhỏ chỉ như từng cái ám khí mà giang hồ hay dùng thì hiện tại nó càng ngày càng lớn, bắt đầu chân chính được coi là vầng bán nguyệt.
Mãi cho đến khi sát lục kiếm khí phát triển đến độ lớn ngang ngửa Hỏa Diễm Đao mới bắt đầu đình chỉ, Vô Song ánh mắt đỏ lừ nhìn lên thiên không, bầu trời kia đã bị xuyên thủng, mục nhãn trực tiếp bị cắn nát.
Vô Song lần này cũng không thèm nghĩ ngợi, càng không muốn chờ đợi, cứ như vậy lao thẳng về phía trước.
Hắn biết Sát Sinh Lộ này chỉ sợ là kỳ ngộ của chính bản thân hắn, đẩy hắn đi được một bước rất xa trên con đường Kiếm Vực.
Xung quanh hắn hiện nay có đến trăm đạo huyết ảnh kiếm khí, hắn vừa chạy vừa tự mình cô đọng kiếm khí bản thân, hắn lần này triệt để điên cuồng.
Kiếm khí từ trăm đạo, theo mỗi bước chân của hắn liền giảm đi một đạo.
Vô Song xuyên từ bậc thang thứ 2000 đến bậc thang 2100, số lượng kiếm khí lơ lửng trên người hắn vèn vẹn chỉ còn 10 đạo.
Sát lục kiếm khí lúc này vẫn chỉ là sát lục kiếm khí, nếu theo đẳng cấp phân chia kiếm khí của Vô Song đang ở trong trạng thái ngưng thực, lần này đi vào Sát Sinh Lộ cho hắn chỉ dẫn rất lớn.
Kiếm khí cũng như sát khí.
Sau kiếm khí ngưng thực sẽ là kiếm khí ngưng ảnh.
Sau kiếm khí ngưng ảnh chỉ sợ thực sự sẽ mở ra kiếm vực dù sao sát khí ngưng mục cũng dã bắt đầu tự tạo lĩnh vực cho chính nó.

Càng nghĩ Vô Song càng có cảm giác có thể thành công, đáng tiếc duy nhất của hắn là từ tầng 2000 đến tầng 2099 không còn nhìn thấy bầu trời đỏ như huyết kia, xung quanh căn bản không còn sát khí.
Cái này thì Vô Song cũng không biết, bởi vì hắn phá hủy sát mục dẫn đến từ bậc 2000 đến bậc 2099 không còn bất cứ một chút sát khí nào, cứ 100 bậc liền sẽ có một sát mục xuất hiện, một sát vực mới được tạo ra.
Cậy có hắc long mở đường, Vô Song trực tiếp tiến vào bậc 2100, ở nơi đó vẫn là sát mục kia nhìn chằm chằm vào hắn nhưng mà hiện tại hắn cũng có thể thấy rõ, đôi mắt kia bắt đầu xuất hiện tơ máu, bắt đầu khiến hắn có cảm giác điên cuồng.
Tất nhiên thứ kia điên cuồng thì sao?, hắn thực sự lười quan tâm.
Hắc long toàn bộ mở, lại bắt đầu điên cuồng thôn phệ tất cả.
....
Bậc 2200, vẫn cứ là sát mục, vẫn cứ là tơ máu nhưng tơ máu càng ngày càng dày đặc, cứ như nó muốn nứt ra vậy.
Bậc 2300, sát mục triệt để hóa thành màu đỏ, ít nhất con ngươi kia đỏ như máu.
Bậc 2400, sát mục hoàn toàn hóa thành màu huyết hồng, con ngươi cũng biến mất, nó đã có thể coi là huyết nhãn, con mắt đỏ rực như huyết.
Bậc 2500, trên bầu trời kia hiện lên sát vân, từng đám mây máu huyền phù trên bầu trời.
Bậc 2600, sát vận càng ngày càng dày đặc.
Bậc 2700, sát vân hóa vũ, vũ hóa hình, mỗi giọt mưa là một tia sát khí, sát khí được cô đọng lại nhỏ như kim châm, cứ như thế mà lao xuống.
Bậc 2800, ba đầu hắc long bắt đầu không chịu được, mưa càng ngày càng lớn, sát khí càng ngày càng đáng sợ, nó trực tiếp làm tổn thương bản thể hắc long.
Bậc 2900, hắc lân gần như tan vỡ, Vô Song có thể cảm giác được hắc long đau đớn như thế nào, đây chính là cảm giác khi đánh với Lãnh, uy lực sát vũ thực sự quá khủng khiếp, hắn tin tưởng nếu không phải hắc long mang theo khả năng thôn phệ, hắn chỉ sợ sớm không chịu được.
Nếu là đế vị cao thủ khác, chỉ sợ khi sát vân hóa vũ, toàn thiên không đều là sát vũ, ở bậc 2700 đã không các nào dùng thên thể đề kháng.
Hiện tại Vô Song phải chọn, là rút lui hay tiếp tục bước vào bậc 3000.
Vô Song chưa hiểu quá rõ về Sát Sinh Lộ nhưng hắn có cảm giác, chỉ cần lùi ra, chỉ cần lùi một bước hắn tất nhiên sẽ được tính là thất bại, bản thân rời khỏi sát sinh lộ.
Tình thế của hắc long cực kỳ không tốt nhưng nếu hắn điên cuồng một lần, vẫn có thể mở ra bậc thứ 3000 bất quá Vô Song cũng tinh tế mà nhận ra, cứ 1000 bậc... chỉ sợ là một cái độ khó hoàn toàn mới.
“Liều”.
Nhìn thấy kiếm khí sau lưng mình, Vô Song liều.

Kiếm khí của hắn hiện tại đã biến thành 30 đạo, hắn đã không thể cô đọng thêm, sát lục kiếm khí của hắn đã cô đọng tới giới hạn, bắt đầu ra tăng số lượng từ 10 đạo lên 30 đạo.
Sát lục kiếm khí của hắn hiện tại thực sự cực kỳ đáng sợ, hắn tin tưởng 30 đạo kiếm khí này về bản chất đã không thua kém tuyệt học Hỏa Diễm Đao của Cưu Ma Trí.
Sức phá hoại có thể thua Hỏa Diễm Đao nhưng nếu chỉ bàn về giết người, nó còn đáng sợ hơn cả Hỏa Diễm Đao, kiếm khí sắc bén tận cùng, hơn nữa tốc độ phóng ra tuyệt đối hơn xa Hỏa Diễm Đao.
Hắn chưa thể tạo thành kiếm vực, vì vậy hắn gọi thứ này là Sát Lục Đao.
Vô Song ở bậc 2999 chính thức có thêm một tuyệt học.

____
(Bù chương hôm qua)

Quyển 2 Chương 292
Đầy Bồn Đầy Bát (2)

Cho dù biết hắn thực sự có thể chịu tổn thương rất nặng, hắn rốt cuộc vẫn cứ liều.

Hắn thực sự bị mê hoặc, mê hoặc bởi Sát Sinh Lộ này.

Trên quãng đường 2999 bậc Vô Song đã được học rất nhiều, rất nhiều thứ liên quan đến kiếm vực hoặc nói rộng ra là lĩnh vực.

Vô Song lúc này mới nhận ra, nếu giết người sinh sát khí, nếu kiếm có kiếm khí, đao có đao khí thì đến cả quyền cũng có quyền khí... hay nói với cái tên khác là quyền ảnh.

Hắn bắt đầu được nhìn thấy cách tạo ra lĩnh vực.

Nội lực đủ cường hãn liền có thể cách không tấn công, liền có thể xuất khỏi thân thể, đây là thường thức.

Quyền đủ mạnh sẽ sinh ra kình, quyền kình mạnh mẽ đến một mức nào đó sẽ sinh ra quyền ảnh.

Kiếm đủ mạnh sẽ sinh ra kiếm khí, khi kiếm khí ngưng thực gọi là kiếm mang, kiếm mang hóa hình gọi là kiếm hồn, tụ tập toàn bộ kiếm hồn thành một vực ấy là kiếm vực.

Vô Song hoài nghi, rất hoài nghi trên kiếm vực có lẽ là kiếm giới bởi bầu trời sát khí càng ngày càng rộng, càng ngày càng sống động.

Ban đầu chỉ là sát khí như gió thoảng qua, sát khí sau đó ngưng lại trở thành thực chất, sát khí bắt đầu như đao như kiếm, sát khí ngưng tụ đến mức nào đó sinh ra hồn, từ hồn hóa hình, khi sát khí hóa hình uy lực không thể ước lượng.

Sát khí thành hình lại ngưng tụ thành mục, sát mục thành vực, tạo thành lĩnh vực riêng của sát khí.

Sát khí thành mục, mục sinh huyết vân, huyết vân càng nhiều thì vực càng mạnh.

Ở bậc 2999 chính Vô Song cũng cảm thấy cái vực này quá mức mạnh mẽ rồi, nó đang chuẩn bị lột xác, Vô Song muốn nhìn, muốn nhìn sau độ cao tối đa của vực thì sẽ là gì.

Cắn răng, dùng toàn lực xuất ra một kích, lấy ba đầu hắc long tụ lại một điểm, oanh kích lên bình chướng trước mặt.

Bình chướng chịu một quyền toàn lực của Vô Song, nó liền rung lên nhưng mà còn chưa nát vụn.

Vô Song đương nhiên cũng không lấy gì làm lạ, hắn từng quyền từng quyền đánh ra đồng thời hắn phá bình chướng càng chậm, hắn phải chịu huyết vân công kích càng nhiều, hắc long thương tổn càng lớn.

Bắt đầu từ bậc 2700 đã không phải những bậc trước có thể so sánh, độ khó là kinh người.
Vô Song cho dù có hắc long, cho dù mở ra thôn phệ toàn lực cũng không thể nào trực tiếp đục lỗ thủng trên trời, chỉ có thể cắn răng má phá bình chướng mà thôi, nếu Vô Song dám bất chấp thời gian ngạnh kháng huyết mục trên cao cùng vô biên vô tận huyết vân trên trời chỉ sợ hắn còn không đi qua được bậc 2800 chứ đừng nói sắp vượt qua 3000 bậc thang.
Bình chướng ở bậc 2999 thực sự quá mức biến thái, Vô Song đánh ra gần 30 quyền toàn lực mới có thể đánh nát nó.
30 quyền toàn lực... Vô Song có đủ tự tin đánh chết Vô Hà Tử, tiền đề là Vô Hà Tử đứng im cho hắn đánh đồng thời không dùng bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào.
Nói đơn giản hơn, nếu một đế vị cao thủ bắt trước Không Kiến Thần Tăng trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký, đứng chịu quyền thì cũng khó sống qua 30 quyền này.
Bình chướng bậc 2999 chỉ sợ đã tương đương với thân thể của đế vị cao thủ thậm chí còn mạnh hơn.
Bình chướng tan vỡ, đập vào mắt Vô Song không còn là huyết mục, không còn là huyết vân.
Hắn nhìn thấy một gam màu mới, một gam màu đen thuần túy.
Hắn như rơi vào vô tận hắc ám vậy.
Sau đó bất kể không gian hay thời gian đều bắt đầu chậm lại, chí ít Vô Song cảm nhận được là như thế.
Giữa màn đêm tăm tối, một thân ảnh mờ mờ ảo ảo xuất hiện, đây là hư ảnh người khổng lồ.
Hắn nắm lấy một thanh trường đao, hai tay nâng trường đao qua đầu, sau đó chém xuống.
Vô Song cử động không nổi, hắn chỉ có thể dương mắt mà nhìn đại đao chém xuống mình.
Trong giây phút này, hắn như nhìn ra thiên địa mới vậy.
Sát khí thành mục sinh ra sát vực.
Mục sinh huyết vân, sát vực càng ngày càng mạnh.
Huyết vân đủ nhiều... nó phá vỡ sát vực, đồng thời sinh ra linh.
Vực có linh ấy là giới, Vô Song đang đối đầu với sát giới, hắn đang đối đầu với thiên địa uy thế đè xuống.
Sát khí cô đọng tinh thuần cực điểm, không nhìn ra một chút dấu hiệu nào của sát khí, toàn bộ sát khí ẩn vào thiên địa, chỉ chờ một đao này chém xuống, cả một thế giới dồn lại trong một ánh đao.
Vạn vật có hồn, hoa lá cỏ cây đều có hồn nhưng hoa lá cỏ cây sẽ không có linh, nếu chúng sinh linh ấy là yêu quái.
Hồn là linh hồn, linh là linh trí.

Vô Song lần đầu tiên rợn tóc gáy.
Tất cả cảnh vật đều rất chậm rất chậm, Vô Song lúc này được nhìn thấy cảnh giới cao hơn của vực nhưng mà hắn cũng hoài nghi, hoài nghi liệu mình có sống qua được một đao này không?.
Nếu hắn đạt đến cảnh giới này, đế vị cao thủ tính là gì?.
Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu hắn.
Cũng thực sự may mắn cho Vô Song, hắn hiện tại căn bản không là gì so với hư ảnh khổng lồ đang chém xuống kia nhưng trong người Vô Song có một sinh vật không chịu thua kém.
Sinh vật này cảm thấy, bản thân nó căn bản không thua kém cái thứ kia.
Ba đầu hắc long gầm thét mà lên, chúng không còn hiện ra sau lưng Vô Song mà hiện ra ở trước ngực hắn, xuyên phá ngực của hắn mà lao đầu về ánh đao bổ xuống.
Hắc long lần này hoàn toàn thay đổi, nó không chỉ như một bộ phận trên người Vô Song như trước, nó cứ như có linh vậy.
Mỗi đầu hắc long dài hơn trăm m, ba đầu hắc long cùng lao ra, một phần cơ thể của chúng vẫn cứ gắn trong người Vô Song nhưng toàn bộ thân hình bắt đầu đối kháng với đại đao bổ xuống.
Kết quả?, thật ra cũng không khó đoán cho lắm, hắc long bất kể hóa to hay hóa nhỏ thì thực lực vẫn không đổi, nó rất yếu chí có cốt khí cực cường mà thôi.
Nó không thích cảm giác bất lực, cảm giác bị đè nén kia.
Yếu cũng được, yếu nữa cũng được, chỉ là không mặc cho người ta chém giết mà thôi.
Vô Song đứng ở nơi này, hoàn toàn với tư cách khán giả, trong giây phút này hắn như hiểu ra cái gì đó mơ mơ hồ hồ.
Đại đao biến chiêu, từ trên cao bổ xuống sau đó biến thành chém ngang, một đao chặt cả ba đầu hắc long rơi xuống, thế không thể đỡ.
Một đao này Vô Song không tin sức người đỡ được nhưng cũng vì một đao này, Vô Song có thể lùi lại.
Đây là động tác trong vô thức, chính hắn cũng không rõ tại sao thân thể mình tự đông di chuyển nhưng hắn rốt cuộc vẫn lùi lại.
Vô Song cảm thấy mình đang rơi, rơi từ trên chín tầng thiên không xuống mặt đất, thân hình hắn lại chìm dần, chìm dần.

Khi Vô Song lần thứ hai mở mắt ra, hắn vẫn đang đứng bằng 2 chân trên mặt đất, cả người ướt đẫm mồ hôi, hai tay từ bao giờ đang nâng lên, đôi tay khẽ run.
Đứng bên cạnh Vô Song hiện nay chính là Lãnh.
Vị trí của Vô Song là ở bậc thang thứ 50.
Lãnh nhìn thảm trạng của Vô Song, trong mắt nàng xuất hiện ý cười.

“Thế nào?, trải nghiệm sự kinh khủng của Sát Sinh Lộ hay chưa?, ngươi lên được bậc thang bao nhiêu?, là 1700, 1800 hay 1900? “.
Vô Song im lặng một lúc, hắn mới có thể tỉnh hồn.
Hắn hiện tại cũng không còn ma hóa mà ở trong trạng thái nhân tộc, tuy nhiên đứng ở bậc thang thứ 50 thì căn bản không có độ khó, chỉ sợ A Châu đi đến đây cũng có thể đứng được.
Thở ra một hơi, Vô Song nhìn Lãnh.
Nếu là lúc trước hắn còn muốn khoe nàng, hắn còn muốn nói mình đi xa hơn nàng nhiều nhưng mà hiện nay hắn chỉ thấy nực cười.
Có gì để khoe?, khoe hắn bất lực trước thứ kia sao?.
Vô Song im lặng, không nói chỉ khẽ cúi đầu bất quá hắn im lặng không có nghĩa là Sát Sinh Lộ im lặng.
Cả Vô Song cùng Lãnh đều nhìn thấy cả khoảng không màu đen sáng rực lên, ánh sáng màu đỏ chiếu sáng mảnh không gian này.
Sát Sinh Lộ có bao nhiêu bậc thì Vô Song không biết, Lãnh cũng không biết chỉ là khi đứng ở bậc thứ 50 nhìn lên chỉ thấy vô tận bóng tối, lúc này nơi bóng tối cứ như có vầng mặt trời hiện ra vậy.
Theo từng tia sáng màu đỏ chiếu xuống, như có một viên lưu tinh lướt đến chỗ Vô Song.
Lãnh nhìn thấy vật này, trong mắt liền hứng thú, nàng biết đây là phần thưởng vượt qua Sát Sinh Lộ.
Điều nàng không ngờ là hiện ra trước mặt Vô Song... không phải binh khí.
Hiện ra trước mặt Vô Song là một đóa hoa sen.
Lãnh không biết vật này là gì, Vô Song cũng không biết vật này là gì, thứ này huyền phù giữa trời sau đó rơi xuống trong tay Vô Song.
Bông hoa sen này thực sự rất "dị".
Nó không mùi, màu sắc cũng rất lạ, màu sắc của nó cứ như màu da người vậy hơn nữa khi cầm cái thứ này trong tay khiến Vô Song liên tưởng tới cao su.
Đây gần như chỉ là "dị vật" hình đóa hoa sen, tuyệt không phải là hoa sen.
Cả Vô Song cùng Lãnh đều không biết, Độc Cô Cầu Bại lúc này khó tin mà đứng dậy, trong mắt Độc Cô xuất hiện sự kinh ngạc không thể tin.
“Không thể nào, Sát Sinh Lộ lại có Hoa Sen Liên Ngẫu?”.
Độc Cô Cầu Bại nói xong câu này, chính hắn cũng không tin nhưng mà hắn nhất định phải làm ra lựa chọn.
Độc Cô Cầu Bại biết ở trong Sát Sinh Lộ hiện tại là ai.
Hắn cũng hiểu Hoa Sen Liên Ngẫu là cái gì.
Rất nhanh Độc Cô Cầu Bại rút kiếm.
Lúc trước đối mặt với Nhất Đăng, Độc Cô Cầu Bại đến kiếm còn khinh thường rút.

Ngay sau khi rút kiếm, sau lưng Độc Cô Cầu Bại xuất hiện một hư ảnh mờ mờ ảo ảo, hư ảnh này cũng theo động tác của hắn mà rút kiếm, một kiếm xuất ra chém đứt cả thiên không.
Xuất ra một kiếm, Độc Cô Cầu Bại lại ngồi xuống, lựng dựa về phía sau, ánh mắt nhắm lại, mái tóc dài buông thõng, ngón tay thon dài chậm rãi nắm lấy một bình rượu, tự mình nhấm nháp rượu ngon, căn bàn như chính bản thân hắn chưa từng cử động, chưa có việc gì xảy ra vậy.

Quyển 2 Chương 293

Hoa Sen Liên Ngẫu.

Lãnh vì không nhận ra vật trong tay Vô Song là gì, nàng đơn giản chỉ nghĩ Vô Song thua kém nàng.
Dù sao cái gọi là Hoa Sen Liễn Ngẫu này không phải vũ khí, thoạt nhìn cũng chẳng có khí tức nào, không cho người ta cảm giác cường đại, cũng chẳng cho người ta cảm giác nguy hiểm cần đề phòng, thứ này gần như giống đồ trang trí vậy.
Lãnh thậm chí nghĩ Vô Song... không qua nổi 1000 bậc.
Lãnh nghĩ đến một điểm này còn không có tâm tình trêu chọc Vô Song, nàng sợ hắn... xấu hổ mà tủi thân.
Nói cũng lạ, Lãnh không hiểu tại sao nàng lại có chút thân cận với Vô Song.
Tính cách của Lãnh vốn ít nói, nàng thực sự thích ẩn trong bóng đêm, cứ như càng ít người để ý nàng thì càng tốt vậy.
Nàng tuyệt đối là mạnh nhất trong Thất Vương, ngay cả Song Đế chắc gì đã mạnh hơn nàng?, nàng đủ tư cách chiến đấu với bất cứ đế vị cao thủ nào của nhân loại bởi thần thông của nàng quỷ dị tuyệt luân.
Lãnh là sản phẩm hoàn hảo nhất, là sự kết hợp của nhân tộc cùng quỷ tộc, sự kết hợp hoàn chỉnh nhất.
Nàng vừa có kiếm pháp thông thần, nàng lại có thần thông nghịch thiên đấy là chửa kể đôi huyết nhận của nàng tuyệt đối đủ sức liệt vào hàng thần binh lợi khí.
Chính vì nàng quá trầm, nàng quá muốn ẩn mình mới dẫn đến cả quỷ tộc không có mấy ai biết được thực lực của nàng.
Trong mắt quỷ tộc có rất rất nhiều người đều coi thường nàng, đầu tiên nàng quá giống nhân tộc, nàng chính là bị kỳ thị, thứ hai thân là người trong Thất Vương nàng còn yếu hơn Quỷ Vương bình thường, nếu không phải bên người nàng luôn có 4 đầu Ma Thi thủ hộ đã có không ít quỷ vương muốn hạ bệ nàng, muốn đá nàng khỏi vị trí Thất Quỷ Vương.
Trong Thất Quỷ Vương cũng giao thủ với nhau để mà xếp hàng, Lãnh cũng là người yếu nhất.
Đây chính là lựa chọn của nàng, càng trầm càng tốt, càng ẩn mình càng tốt, thiên hạ cứ quên hết về nàng đi, nàng căn bản không muốn ai nhắc đến mình, căn bản không muốn nói một câu một lời với ai.
Chỉ đến khi nàng nhìn thấy Vô Song, nàng bất giác cảm thấy giữa nàng cùng hắn thân cận.
Đây là một cảm giác rất vi diệu, cảm giác này nàng chỉ được gặp khi ở bên

người sư phụ.
Nếu trước đây nàng chỉ có thân thể của nhân loại thì hiện tại tính cách nàng cũng bắt đầu thay đổi theo thiên hướng nhân loại, chỉ là nàng không biết mà thôi.
Lãnh vì không muốn Vô Song ‘xấu hổ’, nàng liền nghĩ ngay đến chủ đề khác.
“Này, còn đứng ngây ra đó làm gì, theo ta đi gặp sư phụ”.
Vô Song trong tay nắm hoa sen, thật sự cảm thấy không hiểu ra sao nhưng mà hắn cũng sẽ không coi thường vật này, đây chính là phần thưởng của bậc thứ 3000, thứ này sao có thể tầm thường?.
Lúc trước khi thử qua Sát Sinh Lộ, Vô Song còn chưa hiểu rõ cái thứ này nhưng mà khi đi đến bậc 3000 thì hắn cũng phải biết độ khó ở tầng này gấp bao nhiêu lần bậc 2200.
Có thể coi từ 2200 – 2500 là độ cao thông thường của đế vị cao thủ.
Từ 2500 – 2700 là độ cao khiến đế vị cao thủ bỏ ra một cái giá rất lớn.
Từ 2700 – 2900 chỉ sợ đã là độ cao không tưởng với đế vị cao thủ.
Nói thật, nếu Vô Song không có khả năng thôn phệ sát khí của hắc long, không có khả năng dùng hắc long trực tiếp cắn chết tâm ma cùng oan hồn, hắn không biết mình có lết qua nổi tầng 2000 hay không.
Nắm thật chắc hoa sen, Vô Song lại đi theo Lãnh.
Trước mặt hắn chỉ có một con đường đi thẳng lên Sát Sinh Lộ, bước thẳng về phía trước, hắn cũng thật sự không rõ Lãnh có thể dẫn hắn đến đâu?.
Chỉ thấy Lãnh cười cười, nàng đưa một tay ra, ấn vào khoảng không.
Thực sự rất giống ảo thuật, Vô Song căn bản không hiểu gì chỉ thấy một cái cửa xuất hiện ngay bên cảnh Sát Sinh Môn.
Từ khi đi theo Lãnh hắn cảm thấy hình như bất cứ công trình nào, bất cứ chỗ nào đều biết tự ẩn mình đi vậy, sau đó nàng rất thần kỳ mà lại lôi nó ra.
Lãnh cũng không biết Vô Song đang nghĩ gì, nàng mở cửa xong, trước mặt Vô Song lại xuất hiện một hành lang có điều hành lang sáng đèn hơn nhiều thậm chí hắn còn nhìn thấy một ngôi nhà lớn ngay cuối con đường này.
Bước vào bên trong, Lãnh lại ung dung đóng cửa lại, nhìn động tác của nàng cứ như mang theo cánh cửa thần kỳ của Doremon vậy, ảo diệu vô cùng.
Vô Song đi trên độc lộ, hướng về nhà lớn.
Đây là một ngôi nhà mang theo hơi hướng kiến trúc phương Đông, cụ thể thì rất giống kiến trúc Nhật Bản, chất liệu xây nhà nếu Vô Song không nhầm chỉ sợ lấy trúc làm chủ yếu.
Cửa ra vào cũng là loại cửa kéo phủ kín vải trắng tương đối dày, đây đương nhiên là cửa trượt của Nhật Bản.
Ngôi nhà có chút cổ xưa, là kiến trúc cổ của Nhật Bản, thoạt nhìn rất khó để Vô Song liên tưởng tới Độc Cô Cầu Bại.
Càng đáng nói kiến trúc nơi đây cũng rất buồn cười, độc lộ xung quanh đều là

đèn lồng, độc lộ dẫn thẳng đền ngôi nhà này, hai bên là khoảng sân rộng nhưng mà trong sân lại không bày biện bất cứ thứ gì, vô cùng trống trải.
Vô Song bước lên, hắn cũng không biết mình có nên cởi giày ra hay không, dù sao người Nhật cũng thực sự là bắt khách nhân cởi giày mới được bước vào nhà nào ngờ cánh cửa trượt tự động mở ra.
Từ trong nhà, không rõ là căn phòng nào, Vô Song liền nghe thấy một âm thanh lười biếng vang lên.
“Lãnh, ngươi lui trước đi”.
Lãnh nghe vậy đương nhiên cung kính lùi lại, nàng không có tiến vào mà ra hiệu cho Vô Song đi thẳng vào bên trong.
Cũng không nghĩ nhiều, Vô Song bước thẳng vào bên trong đồng thời khi hắn chính thức vào nhà hai cánh cửa trượt cũng tự động đóng lại.
Phong khách trước mặt... hoặc đúng hơn là căn phòng đầu tiên Vô Song thấy bàn ghế rất thấp, cũng toàn bộ đều được làm từ gỗ.
Đang không biết làm gì tiếp, từ một căn phòng chếch hướng bên trái, Vô Song thấy một nam tử đi ra.
Người này mái tóc đen có chút buông thõng, mái tóc rất dài mà cũng rất mượt.
Làn da cũng rất trắng, ít nhất làn da có thể liều mạng với Vô Song.
Người này một thân áo tím, cũng là loại áo bó sát người, áo trong để hở phần vai trái đổ xuống, nguyên cánh tay trái trắng ngần lộ ra ngoài, về phần cánh tay phải thì lại bị vải tím che đi, gần như mặc một ái áo bó sát người sau đó cắt đi một cánh tay vậy.
Thời trang... của người này vô cùng ‘dị’.
Chân đi dép dỗ điển hình của người dân Nhật Bản, ở phần dưới đầu gối đổ xuống cũng đeo thêm giáp chân, loại giáp Vô Song từng thấy trong chiến quốc Nhật Bản.
Nhìn đi nhìn lại, hắn thật sự nghĩ đây là một người Nhật Bản, đáng tiếc cũng không nhìn thấy dung mạo của người này, nửa mặt dưới bị che đi chỉ lộ từ sống mũi.
Đôi mắt của người này cũng đen nhánh, đen một cách bất thường gần như trong con ngươi kia đang ẩn chứa thứ gì đó, một thứ đại diện cho vô tận hắc ám.
Người này ngồi xuống, nhìn Vô Song đang đứng trước mặt mình, khẽ gật đầu với hắn.
“Ngồi đi”.
Vô Song cũng ngồi xuống, nếu hắn không nhầm đây chính là Độc Cô Cầu Bại có điều hình ảnh Độc Cô Cầu Bại thế này hơi quá sức tưởng tượng của chính hắn.
Độc Cô không quan tâm Vô Song nhìn mình như thế nào, hắn tự mình lên tiếng.
“Trà hay rượu?”.

Vô Song hơi bất ngờ với câu hỏi này nhưng vẫn trả lời.
“Rượu”.
Độc Cô gật đầu, sau đó lại hỏi.
“Đã nghe Huyền Băng Bích Hỏa Tửu chưa?”.
Nghe cái tên này, Vô Song cũng gật đầu hơn nữa hứng thú rất lớn.
Huyền Băng Bích Hoa Tửu thứ này Lý Thu Thủy từng cho Vô Song uống một lần, lúc đó hắn còn quá yếu, uống xong còn suýt nữa bạo thể mà chết, về phần hiện tại?, Vô Song vẫn tin tưởng mình có thể uống được thứ này.
Độc Cô đưa tay ra, lúc này Vô Song mới nhìn thấy ngón tay Độc Cô rất thon, rất dài.
Độc Cô cầm lấy bình sứ nhỏ đặt trên bàn, chậm rãi rót ra hai chén rượu.
Chén rượu thứ nhất đặt trước mặt Vô Song.
Chén rượu thứ hai nắm trong tay một lúc, sau đó hơi lạnh bắt đầu bốc lên.
Độc Cô dĩ nhiên đang dùng nội lực mà điều chế rượu, tất nhiên loại rượu trong chén cũng phải đặc biệt, Vô Song tin tưởng không thể nào chỉ dùng hàn lực để mà điều ra rượu.
Rót cho Vô Song hai chén, Độc Cô lại tự rót cho mình một chén, chậm rãi thưởng thức.
Vô Song tay cầm hai chén ngọc, có chút không biết làm gì nhưng thấy Độc Cô đã đưa chén lên uống, hắn cũng đưa chén theo, đưa cả hai ly rượu vào miệng, uống một hơi.
Rượu vừa xuống cổ họng, Vô Song đả cảm thấy băng hỏa lưỡng trọng thiên xuất hiện trong người mình, nội lực của hắn bắt đầu trở nên sôi sục tuy nhiên vì tửu quá ít, cũng khó lòng làm nội lực Vô Song có thẻ tiến bộ bao nhiêu.
“Rượu ngon”.
Cảm nhận vị tê của đầu lưỡi, vị cay của cuống họng, hương thởm của rượu vẫn còn hiện hữu trong miệng cùng cảm giác băng hỏa chạy trong người, Vô Song không thể không khen một câu.
Độc Cô gật đầu, chậm rãi đặt chén rượu của mình xuống.
“Ta biết ngươi có rất nhiều thứ muốn hỏi ta, có rất nhiều việc muốn biết nhưng mà trước đó ta phải nói, ngươi nghĩ cách làm sao dấu được đóa hoa sen kia đi, nếu không cho dù ta muốn cũng chẳng cứu nổi ngươi”.
Lời Độc Cô nói làm Vô Song giật mình, hắn nâng đóa hoa sen lên, đặt trên bàn, ánh mắt tò mò nhìn nó một hồi rồi lại nhìn Độc Cô.
“Tiền bối, thứ này là gì?”.
Độc Cô thản nhiên đáp.
“Hoa Sen Liên Ngẫu”.
“Tích xưa, thượng giới có kẻ gọi là Na Tra”.
“Na Tra chết đi, hồn tán trong thiên địa, có cao nhân huyền môn xuất thủ, vì Na

Tra tụ hồn, tạo lại thân, thân thể Na Tra chính là Hoa Sen Liên Ngẫu tạo thành".
"Tích xưa đúng hay không, ai biết?, chỉ biết Hoa Sen Liên Ngẫu có thể tạo lại thân thể, cái này không giả".
"Một đóa hoa sen đổi một mạng, một đóa hoa sen tạo một thân, thứ này nếu để một số người nhìn thấy, ngươi chắc chắn chết không có chỗ chôn".
Độc Cô vừa nói vừa nhẹ cười, giọng nói rất nhẹ, rất bình thường như không có chuyện gì vậy, đối với Độc Cô cái gọi là 'chết không có chỗ chôn' là dành cho Vô Song, căn bản không liên quan gì đến hắn.
Vô Song thực sự không ngờ Độc Cô đến cả Na Tra cũng biết?, bất quá nghĩ lại hắn cảm thấy bình thường, dù sao Phong Thần Diễn Nghĩa cũng là từ Trung Quốc mà ra, Vô Song không phải là người Trung Quốc cũng chẳng mê Phong Thần, hắn không biết tiểu thuyết này xuất hiện năm nào tháng nào, vì vậy cũng mặc kệ.
Nếu thứ trước mặt Vô Song thật là Hoa Sen Liên Ngẫu, là thứ đúc lại thân thể Na Tra thì vật này có chút quá đáng sợ rồi.
Vô Song không biết ai cần thứ này nhưng đây là vật của 'tiên nhân' rồi, thế giới này chỉ sợ khó có vật nào đáng giá hơn.
Nghĩ đến Hoa Sen Liên Ngẫu, Vô Song không khỏi nghĩ tới Sát Sinh Lộ.
Đây là nơi nào mà có thể mang thần vật bậc này đến tặng cho Vô Song?.
"Tiền bối, Sát Sinh Lộ là... nơi nào? ".
Độc Cô nghĩ nghĩ một chút, nhưng sau đó nhẹ cười.
Cho dù nửa mặt dưới bị che lại, Vô Song vẫn nghe được Độc Cô đang cười bật ra.
"Bỏ đi, trước ta hỏi ngươi, ngươi nghĩ thế nào về Lãnh?".
Vô Song nghi hoặc sau đó lắc đầu.
"Nàng rất mạnh, cũng rất khó hiểu, trong quỷ tộc nàng chỉ sợ chỉ dưới Song Đế hoặc cũng có thể còn cường đại hơn Song Đế, dù sao vãn bối chưa thấy Song Đế cũng chưa thấy Lãnh thể hiện hết sức mạnh".
Độc Cô gật đầu, ngón tay gõ nhẹ trên bàn, ánh mắt đầy ma mị, con ngươi màu đen lóe lên.
"Uhm, Lãnh không tệ ".
"Rất nhiều năm trước, ta gặp một người, một nữ tử, nữ tử này sắc mặt chưa từng thay đổi, vẫn luôn cao cao tại thượng, lại cực kỳ ít nói, ở bên cạnh nàng như bên cạnh một khối băng không hơn không kém, vì vậy ta gọi nàng là Lãnh".
"Nhiều năm sau, Lãnh đến gặp ta, nói với ta vài việc, ta nợ Lãnh vì vậy xuất thủ giúp nàng một chút".
"Đến hiện tại, coi như giao kèo giữa ta cùng nàng cũng hết, ngươi có biết người phụ nữ kia tên thật là gì không?".
Vô Song theo bản năng lắc đầu, hắn còn chưa thích nghi được tốc độ đổi chủ đề

truyện của Độc Cô, mãi đến khi nghe thấy Độc Cô mở miệng nói ra đáp án, Vô Song mới run lên.
“Nhiều năm trước, Lãnh đến tìm ta, ta lúc đó mới biết nàng gọi là A Thanh”.
“Trong người Lãnh có 1 hồn của A Thanh, thế nào truyện này thú vị không? “.
Vô Song ngây người mà nhìn Độc Cô.
Không biết võ công Độc Cô thế nào nhưng phong cách nói chuyện quả thật là độc nhất vô nhị, phong cách nói chuyện không biết cách nào mà lần hơn nữa không ngờ vừa mới gặp mặt, mỗi câu Độc Cô nói ra lại làm Vô Song chấn động vô cùng.
Không ngờ Lãnh lại có 1 hồn của A Thanh?.
Nếu Lãnh có 1 hồn của A Thanh, nàng cúng sẽ có cái gì đó giống với A Thanh, có lẽ đây là một trong những lý do rất lớn làm kiếm đạo của Lãnh cực kỳ đáng sợ.
Vô Song chậm rãi hít vào một hơi lãnh khí, ánh mắt nhìn nam tử trước mặt, sống lưng bắt đầu trở nên thẳng tắp, hắn bắt đầu cảm giác được, buổi nói chuyện lần này với Độc Cô Cầu Bại chỉ sợ cả đời hắn cũng không quên được, hắn có cảm giác... Độc Cô đang vì hắn mở ra một tấm màn thật lớn, tấm màn mà hắn không tưởng nổi.

Quyển 2 Chương 294

Vén Màn (1)

Vô Song thực sự quan tâm đến A Thanh đặc biệt khi nghe Lãnh là một trong tam hồn của A Thanh.

Sống lưng thẳng tắp, đến cả hô hấp cũng chậm lại, Vô Song nhìn chằm chằm Độc Cô đợi vị tiền bối này cho đáp án, đợi vị tiền bối này nói tiếp nào ngờ Độc Cô lại một lần nữa chuyển đề tài.

“Không biết Ngu Cơ có nói cho ngươi cách hình thành Quỷ Tộc không?”.

Câu hỏi này rất rất làm Vô Song cụt hứng, nhưng mà nghĩ lại thì Vô Song lại bình tĩnh hơn.

Nói đến quỷ tộc, chính Lãnh cũng là quỷ tộc, nếu nàng là quỷ tộc thì việc hình thành quỷ tộc đúng là nên để Vô Song phải quan tâm.

“Ngư Cơ nói với vãn bối, quỷ tộc được hình thành từ nhân loại cùng một dạng sinh vật gọi là ma”.

Độc Cô khẽ gật đầu rồi lại hỏi.

“Ma đến từ đâu?”.

Vô Song nhíu mày, nhưng cũng không suy nghĩ quá lâu liền đáp.

“Ma đến từ địa ngục”.

Cái này chính là thường thức của Vô Song, cho dù là thời hiện đại, vào những năm 20xx đi chăng nữa con người vẫn không thoát ra được khỏi yếu tố tâm linh.

Cũng sẽ không có ai dám khẳng định không có yếu tố tâm linh tồn tại trên đời, đặc biệt là người châu Á.

Nói về ma đương nhiên sẽ nghĩ tới linh hồn người chết, linh hồn người chết liền đến từ cõi âm hay còn gọi là địa ngục.

Bản thân ma cũng có nhiều loại, đầu tiên là linh hồn chết quá thảm, quá oan khuất liền không thể siêu thoát, không cam lòng xuống hoàng tuyền, vật vờ nơi nhân gian.

Thứ hai là oán niệm quá sâu, oán khí quá lớn, cái dạng này thường thường xuất không còn là ma nữa, sẽ hóa thành lệ quỷ.

Thứ ba là trốn từ dưới cõi âm lên dương gian, dạng ma này thường thường xuất hiện vào ngày cực âm nhưng nhiều nhất là trong tháng cô hồn.

Cuối cùng, có một số ma tu đạo gia trực tiếp nuôi ma, biến nó thành hung ma mà điều khiển.

Dĩ nhiên tất cả những kiến thức này là Vô Song đọc tiểu thuyết mạng mà ra, hắn cũng không biết là thừa hay là thiếu, vì vậy hắn sẽ không múa rìu qua mắt thợ, chỉ trả lời một câu rồi lại im lặng đợi Độc Cô mở miệng.

Thú thật Vô Song rất sợ Độc Cô lại đổi chủ đề, hắn liền sẽ không biết đâu mà lần.
May cho Vô Song, Độc Cô không có đổi chủ đề.
“Chính xác, ma đến từ địa ngục”.
“Ma là một dạng sinh vật sống ở cõi âm, ngươi cũng có thể gọi là người cõi âm cũng được”.
“Thiên hạ chia âm dương, có dương giới thì phải có âm giới”.
“Dương giới có nhân tộc thì âm giới cũng có cư dân của mình, cư dân âm giới được gọi là ma”.
“Đương nhiên nếu như trên dương gian, ngoài nhân loại ra thì còn có chó, mèo, lợn, gà... thì âm giới cũng không chỉ có ma”.
“Âm – dương cách trở nhưng nhân – ma lại là một vòng tuần hoàn, ở âm giới chỉ có duy nhất ‘ma’ có liên quan mật thiết tới dương giới “.
“Người chết nhe đèn diệt, hồn về với trời, xác về với đất, trải qua luân hồi, người sẽ trở thành ma trở thành cư dân âm giới”.
“Ma chết như niệm tàn, hồn về với đất, xác theo gió về trời, trải qua luân hồi, ma lại trở thành cư dân dương giới”.
Độc Cô dừng lại một chút, tất nhiên những cái Độc Cô nói cũng không phải quá khó chấp nhận.
Ở châu Á từ xưa đến nay vẫn luôn tìn vào luân hồi, tin vào kiếp này kiếp sau.
Người chết sẽ xuống địa ngục, sau đó liền phải trả nhân quả khi còn sống gọi là 18 tầng địa ngục.
Sau đó liền uống Mạnh Bà Thang, tiến vào luân hồi, chuẩn bị sống một cuộc đời mới.
Những thứ Độc Cô nói trên căn bản chính là như vậy.
Người là khởi đầu của ma nhưng ma cũng là khởi đầu của người, nếu cõi âm có tồn tại, nếu luân hồi là thật thì người cùng ma cũng như trứng và gà vậy, không thể nói cái gì có trước cái gì có sau, đây là một vòng tuần hoàn, là luân hồi.
Chỉ là người cùng ma kết hợp, sinh ra quỷ.
Vậy tại sao phải kết hợp hai thứ này với nhau?, mục đích là gì?.
Nếu con người bị nhiễm ma khí của cõi âm rồi trở thành quỷ, Vô Song sẽ không nghĩ nhiều nhưng nếu người cùng ma hòa với nhau trở thành quỷ thì nhất định phải có mục đích.
Độc Cô đợi một lúc, cho Vô Song tiếp nhận tất cả những gì hắn nói, cũng cho Vô Song thời gian tự hỏi, Độc Cô mới lại nói.
“Ở Ma Sơn này tồn tại quỷ tộc, quỷ tộc là sản phẩm của ma cùng người, vậy ngươi có phải đang tự hỏi, quỷ tộc sứ mệnh là gì không?”.
Vô Song ánh mắt co rụt lại, gật mạnh đầu.
“Xin tiền bối cho ta biết”.

Độc Cô cười cười.
“Ngươi đã bao giờ nghĩ, ma cùng người đều có chung một nỗi sợ không?”.
“Có luân hồi, người sẽ không bao giờ chết, chỉ là khi một người đi hết vòng tròn, trở lại dương gian thì hắn không còn là chính hắn mà thôi”.
“Ma cũng không bao giờ chết, có luân hồi, nó chỉ đi một vòng tròn của chính nó, trở lại âm giới ma cũng không còn là bản thân nó kiếp trước”.
“Vậy quỷ thì sao?, quỷ chết liề không có luân hồi”.
“Quỷ tộc thật ra là một cái lồng giam, ma hồn tiến vào nhân thể, có thể sống lại một kiếp nhưng vĩnh không siêu sinh”.
“Nói rõ hơn thì ma hồn sau khi tan biến sẽ lại chuyển lên dương gian, gọi là đầu thai nhưng nếu ma hồn không chết, bị chuyển lên dương gian sau đó tiến vào nhân thể vậy nó không có khả năng tiến vào luân hồi, nó không còn cơ hội đầu thai”.
“Mỗi sinh linh quỷ tộc là một cái lồng giam, lấy xác người làm lông giam, giam giữ ma hồn bên trong”.
“Sứ mạng của quỷ tộc rất đơn giản, không để ma hồn bên trong siêu sinh, chỉ thế mà thôi”.
Sự việc càng ngày càng mông lung, thậm chí Vô Song còn càng ngày càng không hiểu.
“Tiền bối, nếu người nói quỷ tộc chỉ để giữ ma hồn bên trong vậy không phải chỉ cần quỷ tộc chết hết thì ma hồn cũng vĩnh viễn chết theo sao?, tại sao lại cho quỷ tộc sống?, hơn nữa quỷ tộc còn có thức tỉnh, có tiến hóa, có Thất Quỷ Vương, có Song Quỷ Đế, đây rốt cuộc là cái gì?”.
Độc Cô nghe hàng loạt câu hỏi của Vô Song, khẽ lắc đầu.
“Câu hỏi thú vị, ngươi hiểu nhiều về quỷ tộc hơn ta tưởng”.
“Vậy trước khi trả lời câu hỏi này, ngươi nên hỏi ma đến từ đâu, vì lý do gì mà ma có thể tiến vào dương gian với sô lượng lớn như vậy “.
“Ta cũng trả lời cho ngươi, A Thanh không thể không nói cho ngươi về Đế Thích Thiên đúng không?, năm đó Đế Thích Thiên ở âm giới làm một chuyện tương đối kinh khủng, kinh động toàn bộ âm giới”.
“Cho dù ta không thích kẻ này thì vẫn phải bội phục hắn, Đế Thích Thiên ngày đó có thể coi là chọc thủng trời”.
“Đế Thích Thiên xuyên đến giới này, hắn thành công sống lại 1 thế nhưng mà hắn cũng sợ, hắn sợ âm giới cho người truy sát hắn, dù sao ở âm giới vẫn có những thứ rất kinh khủng”.
“Hắn lấy được một vật khỏi âm giới, vật này là âm giới chí bảo gọi là U Minh Ấn”.
“Hắn ban đầu xuyên qua giới này bằng một đường khác chứ không phải ở Đông Hoàng Lăng này, hắn sau khi đến dương giới liền đến thẳng Đông Hoàng Lăng,

sau đó liền xảy ra trận chiến giữa hắn và A Thanh, cái này ta cũng không nhắc lại”.
“Quan trọng là, Đế Thích Thiên dùng U Minh Ấn tự mình khai thông đạo, mở một cái La Sinh Môn tại dương gian”.
“Hắn không có lên dương gian một mình, hắn còn kéo theo một đám Ma ở âm giới lên dương gian qua cái gọi là La Sinh Môn”.
“Đám Ma này dưới sự trợ giúp của ma khí từ U Minh Ấn, lại thêm việc La Sinh Môn nối liền hai giới, chúng bắt đầu trở thành oán linh, bắt đầu trở thành thực thể”.
“Vậy câu hỏi đặt ra, làm cách nào tiêu diệt oán linh? “.
“Đám oán linh này sau khi đến dương gian liền phải tìm thực thể để chui vào, bọn chúng chỉ cần tìm được thực thể liền được tính là ‘sinh mệnh dương gian’ “.
“Thực thể dễ tìm nhất là gì?, đương nhiên là nhân loại”.
“Có tổng cộng 72 đầu Ma Hồn được Đế Thích Thiên mang chạy ra khỏi âm giới, số lượng ma hồn này chẳng là cái khỉ gì so với số lượng nhân loại sống tại Nhạc Sơn này, bọn chúng muốn tìm thực thể để lẩn trốn thì dễ vô cùng”.
Nói đến đây Độc Cô trầm ngâm một chút, lại nhếch miệng.
“Nếu ngươi muốn biết trình độ đám Ma Hồn thoát ra này, mỗi kẻ đều tương đương với đế vị cao thủ của nhân loại, ta có thể đảm bảo với ngươi, đám này bất kể một kẻ nào đểu có lực giết ngang võ lâm Trung Nguyên “.
“Đáng tiếc trên đời vẫn còn tồn tại tương đương nghịch thiên, nàng gọi là A Thanh”.
“A Thanh rất thông minh, hơn nữa nàng cũng hiểu về âm giới, nàng không biết âm giới có việc gì xảy ra nhưng nàng có thể đoán được rất nhiều thứ “.
“Nàng muốn ngăn cảm đám ma nhân kia nhưng mà nàng cũng biết, nàng có tâm mà vô lực”.
“A Thanh bị Đế Thích Thiên đả thương rất nặng, sao có thể ngăn cản 72 đế vị liên thủ?, thế là nàng liền thả luôn đầu hung ma đệ nhất thiên hạ nơi Đông Hoàng Lăng ra, ấy chính là Hạng Vũ”.
“A Thanh cùng Hạng Vũ có giao kèo với nhau, Hạng Vũ giúp nàng trấn áp đám Ma Nhân, giúp nàng phong ấn Nhạc Sơn, nàng liền giúp Hạng Vũ một việc”.
“Ngày đó bên ngoài chỉ biết A Thanh ra tay trấn áp ma vật nhưng thực tế là nàng – ta – cùng thiên hạ đệ nhất hung hồn Hạng Vũ ra tay phong ấn Nhạc Sơn”.
“Nhạc Sơn bị phong ấn, ma khí co lại thành một cáo lồng giam, ma nhân không thể thoát ra ngoài nhưng đó chỉ là tạm thời, ma nhân rất thông minh, chúng biết mình không thể tự mình phá vỡ phong ấn nhưng cũng thừa hiểu phong ấn chẳng giữ được bao lâu, vì vậy lựa chọn ẩn mình nhân thế, trốn trong Nhạc Sơn”.
“Ngày đó nơi này là thánh địa phật môn, có cả vạn dân thường, vậy ngươi có biết cách nào để tìm 72 đầu Ma Nhân trong vạn thường dân không?, hơn nữa còn

là lúc ma khí ngập tràn toàn bộ Phật Sơn?”.
Độc Cô nói, Vô Song chỉ nghe.
Hắn càng nghe càng mơ hồ, nhưng cũng càng ngày càng cảm thấy tấm màn che phủ thế giới này dần dần mở ra rõ hơn bao giờ hết.
Hắn không hiểu tại sao Độc Cô lại biết những việc này, cũng không hiểu tại sao A Thanh lại không nói cho hắn, thậm chí lời A Thanh nói còn hoàn toàn khác.
Hắn cũng không hiểu trả lời câu hỏi của Độc Cô như thế nào.
Nhưng không biết vì sao, trong người Vô Song khẽ rùng mình, hắn bỗng nghĩ đến Thiên Đạo.

Quyển 2 Chương 295
Vén Màn (2)

Dương gian có luật dương gian, âm giới cũng có luật âm giới.
Khi mà sinh vật thuộc về âm giới lại chạy lên dương gian, lúc đó bất kể là dương gian hay âm giới đều nhất định phải làm ra phản ứng bởi dạng này chính là ‘phá luật’.
Ngồi trước mặt Độc Cô, Vô Song đang đợi câu trả lời của ông ta, Vô Song muốn biết rất nhiều điều.
Vô Song muốn nghe về sự hình thành của quỷ tộc, về sứ mạng quỷ tộc, về lý do tại sao quỷ tộc lại được đặt ở giới này, chẳng nhẽ chỉ vì phong ấn 72 linh hồn từ âm giới lại có thể sinh ra một tộc đàn?, có thể hy sinh tính mạng của cả vạn người?.
Vô Song không phải loại thiện nam tín nữ gì, hắn cũng chẳng là nhà tuyên truyền hòa bình, cả vạn người ở Nhạc Sơn này vốn không liên quan đến hắn bất quá hắn không muốn bản thân mình rơi vào một cuộc chiến không hiểu gì cả.
Độc Cô ngồi đối mặt với Vô Song, thản nhiên tiếp tục lấy một bình chén rượu khẽ nhấp, sau đó tiếp tục nói.
“Để tìm được 72 ma hồn giữa cả vạn nhân khẩu cũng không dễ, đặc biệt là xung quanh toàn là ma khí cũng vì vậy âm giới cũng phải ra tay, âm giới đưa lên dương giới một thứ gọi là Thập Điện Diêm La”.
“Sát Sinh Lộ hay toàn bộ những nơi ngươi đi qua, đều là của công trình gọi là Thập Điện Diêm La, điện nay gọi là Chuyển Luân Điện”.
“Chuyển Luân Điện thực sự rất cường đại, thực sự thành công phong ấn 72 ma hồn nhưng mà ma hồn cũng chưa bao giờ yếu, đây là một cuộc thảm chiến nhưng sau khi đại chiến kết thúc lại có 1 vấn đề, đó là không thể trở về âm giới”.
“Chuyển Luân Điện hiện thế trên dương gian đã là phạm luật, đã khiến Diêm Vương dùng đại giới đánh đổi bất quá vì U Minh Ấn đã mất, Chuyển Luân Điện không thể trở về “.
“Cường giả Chuyển Luân Điện cũng là cao thủ âm giới, không thể ở trên dương gian quá lâu, cuối cùng bọn họ đánh phải bỏ lại Chuyển Luân Điện tại Ma Sơn này, theo lỗ hổng La Sinh Môn mà về âm giới, Thập Điện Diêm La từ đó về sau chỉ còn cửu điện “.
“Chuyển Luân Điện thành công phong ấn ma hồn chạy thoát nhưng lỗ hổng La Sinh Môn thì không khép lại được “.
“La Sinh Môn là cổng dẫn ma hồn từ âm giới lên dương gian, nhưng rắc rối nhất là La Sinh Môn thông với rất nhiều lỗ hổng âm giới”.

“Giải thích kỹ hơn cho ngươi, ở âm giới có rất nhiều cửa để oan hồn từ dương gian xuống hoàng tuyền, vì nó có rất nhiều cửa nên không thể nào khống chế được toàn bộ lỗ hổng, chỉ có điều lỗ hổng đó đều dẫn đến không gian loạn lưu, tiến vào nhất định bị Luân Hồi lực xé nát, bình thường ma hồn sẽ không dám đi qua cổng thông đạo nhưng La Sinh Môn lại nối rất nhiều cổng đó với nhau, ma hồn đi qua cổng thông đạo có khả năng rất lớn có thể thực sự đến được dương gian”.
“La Sinh Môn một ngày không khép lại, ma hồn một ngày có thể lên được âm giới”.
“Rốt cuộc âm giới đã ra một quyết định, hy sinh toàn bộ người ở Nhạc Sơn, chuyển hóa thành quỷ tộc”.
“Quỷ tộc không phải là sinh linh âm giới cũng không thuộc về dương giới, về một mặt nào đó có thể coi là không phạm luật “.
“Tất nhiên để hình thành quỷ tộc cũng là rất khó, không phải cứ lấy bừa ma hồn nào cũng có thể trở thành quỷ tộc cường đại, việc lựa chọn ma hồn rất phiền não, hơn nữa số lượng ma hồn nhất định cũng rất lớn, cũng phải trung thành, đảm bảo không phản bội âm giới nhưng cũng phải đảm bảo đủ mạnh”.
“Thế là âm giới quyết định, lấy hồn bị phong ấn trong thạch tượng của 72 ma hồn chạy trốn, xóa đi linh trí chỉ, reo vào cấm chế mà biến thành Quỷ tộc cường đại, tất nhiên thân thể loại người cũng khó mà chịu được hồn lực cường đại đến từ đám ma hồn kia, muốn có thân thể thích hợp tốt nhất phải đi tìm cao thủ võ lâm, lấy xác cao thủ võ lâm làm nguyên liệu chế tạo quỷ tộc”.
“Quỷ Vương từ đó ra đời, Quỷ Vương thành công tiếp nhận truyền thừa trong Chuyển Luân Điện thì được nâng lên hàng Thất Vương, đến hiện nay có 6 Thất Vương được sinh ra theo cách đó, ngoại trừ Lãnh”.
“Tại sao lại nói bọn chúng là sản phẩm thất bại?, bởi bọn chúng cả đời không khá lên được, thiên phú cả đời không thay đổi, cùng lắm chỉ là khôi lỗi sinh ra linh trí, ngoại trừ Lãnh “.
“Lãnh mang theo tàn hồn của A Thanh, thiên phú kiếm đạo của nàng cho dù ta cũng thầm than, không gian phát triển là vô hạn”.
“Lại nói quỷ tộc chiến đấu với nhân tộc, bản tọa nói thẳng quỷ tộc dốc hết sức ra thì nhân tộc không thể chiến thắng, quỷ tộc chưa từng dùng hết sức đánh với nhân tộc, chỉ là cứ mỗi thời gian nhất định sẽ phải đi kiếm ‘nguyên liệu’ mà thôi, tất nhiên nhiệm vụ của quỷ tộc cũng là ngăn cản nhân tộc vô tình tiến vào La Sinh Môn rồi đến âm giới, hậu quả không ai chịu được”.
Nói đến đây Độc Cô lại lặng đi, một lúc sau mới mở miệng.
“Đế Thích Thiên là nhân loại tiến vào âm giới, ta cũng như vậy, diêm vương sẽ không chấp nhận có một ta thứ hai hoặc Đế Thích Thiên thứ hai”.
“Nhân tiện, giới thiệu với ngươi, bản tọa là điện chủ Chuyển Luân Điện”.

Chương này đăng chỉ là giữ điểm kinh nghiệm T_T.
Mình lại ốm liệt giường rồi.
Rip tác T_T.

Quyển 2 Chương 296
Lời Mời Của Độc Cô

Trong thế giới này, từ khi Đế Thích Thiên ra tay, thế giới đảo điên, dòng thời gian cùng không gian bị bẻ cong, ngoại trừ A Thanh cùng Tây Thi ra không còn ai có thể nắm giữ trí nhớ về thế giới nguyên bản nữa tuy nhiên Độc Cô Cầu Bại cũng có được đặc quyền này.
Đế Thích Thiên là một đoạn truyền kỳ của âm giới thì Độc Cô cũng là như vậy, cả hai đều là cường giả dương gian đi lạc vào âm giới, tự mình mở ra truyền kỳ của mình.
Đế Thích Thiên có thể trở thành cánh tay đắc lực nhất của Diêm Vương thì Độc Cô cũng là điện chủ Chuyển Luân Điện, là một trong Thập Đại Diêm La Vương của âm giới.
Chuyển Luân Điện được chọn để xuất hiện, được chọn mang lên dương gian cũng là vì thân phận của Độc Cô đồng thời cũng vì Độc Cô không thể coi là sinh mệnh thuộc về thế giới này nữa, trí nhớ của hắn đều được bảo lưu một cách cực kỳ đầy đủ.
Chuyển Luân Điện hiện tại đã không còn tử thần cũng không còn âm binh, chỉ có một mình Độc Cô.
Ở Ma Sơn này, cho dù không có lấy một thuộc hạ, Độc Cô vẫn có thể cùng đẳng cấp với Hạng Vũ, hai người chia nửa Ma Sơn, cùng nhau cai quản Ma Sơn.
Tại Ma Sơn này, ngoại trừ Độc Cô ra không ai có thể là đối thủ của Hạng Vũ thậm chí Hạng Vũ hiện tại còn không đánh lại Độc Cô, Hạng Vũ lúc này vẫn đang trong quá trình 'chuyển sinh'.
Độc Cô lúc này ngửa đầu lên nhìn Vô Song, lại lên tiếng.
"Ngươi đã gặp qua Ngu Cơ, chắc cũng biết Hạng Vũ? ".
"Tốt nhất ta khuyên ngươi khi đi ra ngoài tìm cách xử lý Hoa Sen Liên Ngẫu kia đi, đương nhiên với khả năng của ngươi muốn xử lý thứ này căn bản không nổi, chỉ cần ngươi đi ra ngoài Hạng Vũ nhất định có thể cảm nhận được trong tay ngươi có vật này".
"Hoa Sen Liên Ngẫu có thể tái tạo thân thể, sinh ra một thân thể mới, chỉ cần thủ pháp thích hợp thì đây chẳng khác gì sống lại một thế, thứ này tuyệt đối là thần vật ".
"Hạng Vũ hắn đang trong quá trình sống lại một thế, hắn là một tuyệt thế hung hồn lại có thể điều khiển long mạch của Đông Hoàng Lăng, có thể chưởng khống ma khí của Ma Sơn, nếu là bình thường dạng hung hồn như Hạng Vũ nhất định sẽ bị âm giới toàn lực truy sát đáng tiếc hiện nay không phải lúc bình

thường”.
“Hạng Vũ đã mạnh đến nỗi toàn bộ thiên hạ này không có một ai có tư cách áp chế hắn nữa, vì vậy mục tiêu của hắn là tái sinh, là sống lại, chỉ cần hắn thành công tái sinh, thoát khỏi thân phận hung hồn thì từ đó về sau, kể cả La Sinh Môn biến mất, âm giới có thể rảnh tay xử lý hắn đi chăng nữa thì cũng vô lực, hắn chân chính trở thành sinh mạng dương giới, đứng ngoài khả năng của âm giới”.
“Quá trình tái tạo của Hạng Vũ vẫn đang diễn ra, trong thời gian ngắn hắn chưa thể thực sự sống lại bất quá nếu có Hoa Sen Liên Ngẫu thì khác “.
“Ngươi đã nắm được Hoa Sen Liên Ngẫu thì nên nghĩ một chút, nghĩ xem nên che giấu Hạng Vũ ra sao hoặc trực tiếp đưa cho hắn, hơn nữa với tính cách Hạng Vũ, hắn bá đạo vô cùng, đối với hắn việc ngươi đưa Hoa Sen Liên Ngẫu cho hắn vốn là một loại nghĩa vụ vậy, giống như sứ giả tiểu quốc mang cống phẩm cho hoàng đế, hắn sẽ cảm thấy hết sức bình thường, ngươi cũng không nên nghĩ đến chỗ tốt gì”.
Độc Cô nói xong lại làm Vô Song bắt đầu phản cảm với Hạng Vũ hơn nữa Vô Song cũng cảm thấy lời Độc Cô không phải là giả.
Tính cách của Hạng Vũ vốn là bá đạo tuyệt luân, là một đời bá vương, hắn không phải là Lưu Bang, về mặt đối nhân xử thế tuyệt đối so không được với Lưu Bang, lại thêm bị phong ấn bao nhiêu năm qua, hắn tâm tính cũng bắt đầu bị hận thù thay thế, hắn lại càng thêm tiến về hướng tối tăm.
“Tiền bối, tạm không nói đến Hoa Sen Liên Ngẫu, vãn bối có thể hỏi tiền bối tại sao lại giúp cho Hạng Vũ chăng? “.
“Vãn bối biết đành rằng Hạng Vũ rất mạnh nhưng theo lời tiền bối, hắn trên lý thuyết phải là mục tiêu tiền bối săn đuổi mới đúng, tại sao tiền bối không lựa chọn trợ giúp Thiên Đạo?, trợ giúp chủ nhân chân chính của thế giới này?, dù sao bất kể Thiên Đạo hay Hạng Vũ đều có thể ngăn cản đám ma hồn tiến về dương gian”.
Đối với câu hỏi của Vô Song, Độc Cô không hỏi gật gù.
“Câu hỏi hay “.
Nói xong Độc Cô vì Vô Song lại rót một chén rượu, tiếp tục tự rót cho mình một chén, ánh mắt Độc Cô bắt đầu xuất hiện hắc ám, đôi mắt toàn bộ chuyển thành màu đen.
“Thiên Đạo hay Hạng Vũ thật ra bản tọa đều không thích cho lắm, vậy trước khi nói cho ngươi biết lý do tại sao bản tọa chọn Hạng Vũ thay vì Thiên Đạo, bản tọa lại muốn hỏi lại ngươi một câu”.
“Nếu ngươi có sức mạnh để bình đẳng đối mặt với hai bọn chúng, ngươi có dám đứng ra tranh một hồi? “.

Quyển 2 Chương 297
Hóa Thân

Vô Song chưa bao giờ dễ tin người, hắn chưa hẳn có ý hại người nhưng mà tâm phòng người không thể không có, ví dụ điển hình gần nhất là khi gặp Lãnh, cũng vì hắn đề phòng nàng giữa nàng cùng hắn mới có một trận chiến.
Đến cả Tây Thi hay Lý Thu Thủy thì Vô Song còn có một thời gian tránh như tránh tà, đặc biệt là Tây Thi, hắn từng cảm thấy nàng như rắn rết, nàng quá nguy hiểm, tránh được càng xa càng tốt.
Ấy vậy mà... Vô Song cũng không rõ tại sao, từ đầu đến cuối hắn đều cực tin tưởng Độc Cô.
Gần như là vô điều kiện tin tưởng vậy, Độc Cô nói cái gì, hắn liền tin cái đó.
Ví dụ như bí mật về quỷ tộc chẳng hạn, bí mật này Độc Cô nói ra khác rất rất nhiều những lời A Thanh nói, những lời Vân Đóa nói hay thường thức của nhân loại về quỷ tộc.
Lại ví dụ như cái gọi là âm tào địa phủ, thập điện diêm la, cái này không ít người cũng biết, trong những câu truyện thần thoại, cổ tích, mấy cái từ này thiếu gì?, chỉ cần thêm một chút kiến thức liền thoải mái biên ra một câu chuyện, lấy cái gì ra đảm bảo âm tào địa phủ tồn tại?.
Dẫu cho âm tào địa phủ tồn tại, dẫu cho âm giới là có thật đi chăng nữa thì lấy gì đảm bảo những lời Độc Cô nói đều đúng?.
Chưa kể vì cái gì thân là người sống tiến xuống âm giới, Độc Cô cùng Đế Thích Thiên có thể thành truyền kỳ?, chẳng nhẽ cứ người sống may mắn xuống âm giới đều được 'buff' trở thành tuyệt thế đại nhân vật?.
Lại nói tiếp những thứ như Hoa Sen Liên Ngẫu, dạng thần vật này liệu có tồn tại?, liệu có phải là sự thật?, hơn nữa cái gì mà tạo thân thể mới, cái gì mà sống lại một thế, những lời này bình thường nói ra ai sẽ tin?.
Những lời Độc Cô nói có trăm ngàn chỗ hở, trăm ngàn chỗ để vặn hỏi nhưng mà Vô Song không rõ vì sao, hắn nguyện ý tin tưởng.
Hắn tin tưởng Độc Cô đang nói thật.
Cho dù không có lý do gì, hắn cũng tin tưởng.
Trước câu hỏi của Độc Cô, hắn thật tâm suy nghĩ.
Nếu hắn có sức mạnh, sức mạnh đủ để đối kháng Hạng Vũ hay Thiên Đạo thì sẽ có chuyện gì xảy ra?.
Thế giới nào cũng như nhau mà thôi, luôn có một loại quy tắc bất di bất dịch.
Thế giới mạnh yếu nằm ở việc Thiên Đạo mạnh hay yếu chứ không phải sinh linh trong thế giới đó mạnh hay yếu.

Ví dụ như một thế giới chỉ toàn phàm nhân, không có ai luyện võ thậm chí thế giới không có sinh linh toàn cây cỏ hoa lá chưa hẳn đã thua thế giới toàn tiên nhân với thần nhân.
Quan trọng vẫn là ở tại Thiên Đạo.
Thiên Đạo sáng tạo thế giới, hình thái thế giới ra sao là do Thiên Đạo lựa chọn, đẳng cấp sinh linh mạnh yếu là Thiên Đạo quy định.
Về phần sức mạnh của Thiên Đạo tính như nào?, được tính bởi Đạo Lực.
Đạo Lực rốt cuộc là gì?, là năng lực khống chế của Thiên Đạo với thế giới, ấy là Đạo Lực.
Thiên Đạo càng có thể hoàn mỹ khống chế thế giới của mình thì Đạo Lực càng mạnh, thế giới đó càng mạnh, đương nhiên Thiên Đạo càng mạnh.
Thiên Đạo giới này căn bản không thể gặp mặt Thiên Đạo giới khác, hai cái Thiên Đạo không thể song song cùng tồn tại, có thể đi lại giữa hai thế giới chỉ có thể là sinh linh.
Sinh linh cho dù cường đại thế nào, cho dù mạnh đến nghịch thiên thì khi xuyên giới đều phải chịu một quy tắc, thực lực của sinh linh tối đa chỉ ngang ngửa với Thiên Đạo giới đó.
Trong điều kiện bình thường, Thiên Đạo sẽ luôn mạnh hơn sinh linh kia bởi Thiên Đạo ở tại thế giới của chính nó, ở tại sân nhà của nó, thực lực ngang nhau nhưng có thêm địa lợi, thậm chí có cả thiên thời cùng nhân hòa, sinh linh rất khó thắng được Thiên Đạo.
Sinh linh xuyên giới nếu yếu như Vô Song thì không sao nhưng nếu mạnh như Đế Thích Thiên, nhất định có đại chiến xảy ra, nhất định sẽ bị Thiên Đạo tự thân diệt sát.
Những khái niệm này Vô Song không hiểu, hắn cũng không biết gì cả, cũng vì cái khái niệm này mà Độc Cô nói ‘nếu Vô Song có thực lực đối kháng với Hạng Vũ hoặc Thiên Đạo ‘ chứ không nói Vô Song có thể chống lại cả hai.
Vô Song đương nhiên cũng không tin hắn đủ sức chống lại cả hai, hơn nữa hắn còn chẳng biết mình lấy tư cách gì bình khởi bình tọa cùng Thiên Đạo và Hạng Vũ bất quá chữ ‘nếu’ của Độc Cô lại làm Vô Song có rất nhiều suy tính.
“Nếu’ Vô Song có thể thật sự đạt đến cảnh giới kia, hắn sẽ làm gì?.
Trầm ngâm một lúc, Vô Song rốt cuộc mở miệng.
“Tiền bối, nếu ta có thực lực như vậy, ta ngại gì một trận chiến? “.
Nếu phải so sánh, cả Thiên Đạo cùng Hạng Vũ hắn cũng thật không thích.
Hạng Vũ về một mặt nào đó độc chiếm Tây Thi hay còn gọi là Ngu Cơ, cho dù từ trước tới nay Vô Song chưa từng thật lòng coi nàng là nữ nhân của mình, chưa từng thật sự động tâm với nàng thì trên góc độ nam nhân hắn vẫn không thích Hạng Vũ.
Về phần Thiên Đạo càng không phải nói, Hạng Vũ chỉ ở mức không thích mà

thôi, Thiên Đạo thì thực sự làm Vô Song nổi lên sát tâm.
Hắn ngại gì một chiến?.
Độc Cô nghe Vô Song nói vậy, liền phá lên cười.
“Ta biết ngươi đạt tới Tam Long, ta cũng biết ngươi đang cố gắng tiến hóa Tam Long của bản thân mình, ta biết một nơi có thể cho ngươi tiến hóa, một nơi thích hợp nhất với ngươi, chỉ cần thành công đi qua nơi này, ngươi chưa hẳn đã dưới Hạng Vũ, dám đi hay không?”.
Giờ phút này, Vô Song một lần nữa lựa chọn tin tưởng Độc Cô, cho dù không rõ tại sao nhưng hắn thật sự tin tưởng, cứ như trong cõi u linh có cái gì đang đả động tới hắn vậy.
“Dám, có gì không dám?”.
Độc Cô gật đầu, bàn tay đưa ra nắm lấy Hoa Sen Liên Ngẫu, ánh mắt cũng tràn ngập hứng thú.
“Được, nếu ngươi đã dám đi vậy bản tọa liền cho ngươi một hồi tạo hóa”.
“Để bản tọa dạy ngươi cách sử dụng Hoa Sen Liên Ngẫu, thứ này diệu dụng chính là tạo ra một thân thể mới, bất cứ kẻ nào nắm giữ Hoa Sen Liên Ngẫu đều có hai lựa chọn, hoặc là tận dụng thứ này tái tạo thân thể, dung nhập hồn phách, sống lại một thế”.
“Về phần lựa chọn thứ hai cũng là tái tạo thân thể, lại tự cắt ra một phần hồn phách, tạo ra thân ngoại hóa thân “.
“Ngươi hiện tại chưa có chết, không thể sử dụng cách thứ nhất vậy chỉ có thể đi con đường thứ hai, dùng vật này tạo ra hóa thân của chính mình”.
“Chỉ có tạo ra thân ngoại hóa thân mới khiến khí tức Hoa Sen Liên Ngẫu vĩnh viễn biến mất, mới khiến Hạng Vũ không cách nào cảm nhận được “.
“Bản tọa có thể tạm thời ngăn cản khí tức của thứ này nhưng không thể ngăn cản quá lâu, Hoa Sen Liên Ngẫu bản thân là tiên vật, muốn triệt để phong ấn nó không dễ, Ma Sơn một mặt nào đó lại là sân nhà Hạng Vũ, muốn che mắt hắn lại càng không dễ”.
“Lần này, bản tọa trước khi dẫn ngươi đến nơi đó, liền vì ngươi thức tỉnh vật này, đúc ra hóa thân, triệt để khiến Hoa Sen Liên Ngẫu biến mất khỏi thế gian đi”.
Độc Cô nói xong thậm chí không hỏi ý kiến Vô Song, trực tiếp dùng ngón cái điểm vào tâm đóa hoa sen, bất quá sắc mặt Độc Cô rất nhanh khẽ nhíu, trong ánh mắt hiện ra một tia quái dị.
Độc Cô một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn dung mạo của Vô Song, rất nhanh Độc Cô phá lên cười, lần này tiếng cười vô cùng thống khoái, thậm chí làm Vô Song có cảm giác ‘nóng mặt’.
Vô Song còn chưa kịp hỏi lý do tại sao Độc Cô cười, chỉ thấy Độc Cô vỗ bàn một cái, tay cầm hoa sen, một tay còn lại đưa ngón cái lên, chỉ về phía Vô Song.

“Ha ha, thực sự là trời đất trêu người, đóa hoa sen này dĩ nhiên lại là giống cái”.
“Bản tọa còn cảm thấy có chút khó hiểu nhưng nhìn mặt ngươi liền rõ ràng rồi, tại Sát Sinh Lộ, Sát Nhãn nhìn thấy dung mạo của ngươi, với cái trí tuệ ngu đần của nó liền sẽ mặc định ngươi là nữ nhân”.
“Thực sự cười chết bản tọa “.
Độc Cô càng nói càng khoái trí, thậm chí làm hình ảnh cao thâm của Độc Cô trong mắt Vô Song... triệt để không còn cái gì.
Tất nhiên với một người vẫn luôn phải đóng vai nữ nhân như Vô Song, trái lại cũng không cảm thấy có cái gì sai thậm chí trong lòng còn có chút chờ mong.
Hắn không rõ hóa thân là cái gì, không rõ thứ này mạnh bao nhiêu nhưng nếu thật sự hóa thân của hắn là nữ nhân, sau này... có lẽ hắn cũng không bị vây vào tình trạng dở khóc dở cười nữa đi?.
Thân phận nữ nhân cứ để hóa thân đến đóng, về phần hắn trực tiếp hóa trang thành nam nhân?, sau này liền chấm dứt đóng mấy màn kịch chính hắn cảm thấy chán ghét.
Nghĩ đi nghĩ lại, cái hóa thân này thực sự đáng để Vô Song chờ mong.

Quyển 2 Chương 298
Nhật Nguyệt Tôn Giả –Song Đế Hàng Lâm

Hoa Sen Liên Ngẫu thuộc hàng tiên phẩm.
Tiên phẩm là cái gì thì Vô Song chịu, chỉ biết Độc Cô xưng như vậy.
Nếu đã là tiên phẩm liền không thuộc về nhân thế, nếu đã không thuộc về nhân thế, muốn sử dụng thứ này cũng không phải trong thời gian một sớm một chiều.
Theo lời Độc Cô nói thì Vô Song căn bản không giúp được gì cả, việc duy nhất Vô Song cần làm là nhỏ máu vào trong hoa sen.
Tất nhiên không phải là nhỏ máu nhận chủ đơn giản như vậy, mỗi ngày vào giờ nhất định hắn đều phải cắt tay của mình, lấy máu nuôi hoa sen, chỉ có cách này mới có thể làm cho hoa sen thức tỉnh, sau khi hoa sen thức tỉnh xong mới trở thành phân thân của hắn, mới có thể tách hồn ra, trở thành sinh mệnh.
Để nuôi được đóa Hoa Sen Liên Ngẫu này nhất định không phải trong thời gian một sớm một chiều, vì vậy hắn cũng phải ở lại nơi này.
Thời gian ở tại Chuyển Luân Điện, Vô Song thường sẽ tiến vào không gian tràn ngập ma khí ngoài kia, dùng ma khí ôn dương hắc long đang trọng thương, sau đó đến giờ sẽ trở về tưới máu cho hoa sen rồi lại tiến vào trạng thái tu luyện, cố gắng bình ổn khí huyết, khi rảnh một chút có thể tìm Lãnh tỷ thí kiếm pháp, một ngày của hắn thường thường cũng là như thế.
Cắt máu nuôi hoa sen cũng làm khí huyết Vô Song tổn thương rất lớn, cũng may hắn có Cửu Âm Chân Kinh trong người, trong thời gian này hắn cũng triệt để yên tĩnh lại, nghiên cứu huyền diệu Cửu Âm Chân Kinh.
Cửu Âm Chân Kinh là tổng cương về võ học trong thiên hạ nhưng cũng mang theo ý niệm huyền môn rất rõ ràng, đặc biệt là 10 vạn chữ Phạn bên trong nó, cho dù là Bắc Cái gần như phế hết võ công nhưng sau khi nắm được yếu quyết của Cửu Âm Chân Kinh, sau khi được Nam Đế phiên dịch ra phần chữ Phạn này liền có thể cấp tốc bình ổn lại thương thế, một lần nữa hô mưa gọi gió, có thể thấy khả năng trị thương cùng hồi phục thân thể của Cửu Âm Chân Kinh mạnh mẽ biến thái đến mức nào.
Cửu Âm Chân Kinh quả thực có thể trợ giúp Vô Song vượt qua một cửa ‘tế huyết’ này.
Vô Song cũng không biết, khi thấy hắn đang sử dụng Cửu Âm Chân Kinh, ánh mắt Độc Cô lại hơi hơi sáng lên.
Bản thân Độc Cô trong tâm khảm luôn muốn tìm cho Hoàng Thường 3 cái truyền nhân.
Truyền nhân của Độc Cô nhất định phải là tuyệt thế thiên tài giống như chính

Hoàng Thường vậy, trong mắt Độc Cô nếu hắn biết Quách Tĩnh là truyền nhân của Cửu Âm Chân Kinh, hắn chỉ sợ sẽ không chấp nhận thậm chí còn nghĩ Cửu Âm Chân Kinh bị hạ giá trị của chính nó.
Bản thân Độc Cô là vậy, Độc Cô cũng không thích những kẻ không có thiên phú, không có tư chất.
Độc Cô cũng sẽ không phủ nhận, dạng người như vậy không hẳn không thể đi đến đỉnh cao nhưng mà không thích vẫn cứ là không thích, giống như Hoàng Dược Sư mãi sau này cũng không thích con rể của mình vậy.
Độc Cô trước đây tìm được Vương Trùng Dương, mới đây lại chọn tiếp Lý Thu Thủy, đến hiện tại thì thấy Vô Song.
Độc Cô trong phòng gỗ, khoanh chân luyện công, giữa hai tay của hắn là một đóa hoa sen đang nhẹ xoay tròn có điều hoa sen hiện nay đã bắt đầu có màu phớt hồng.
Độc Cô vì đang 'luyện' Hoa Sen Liên Ngẫu cũng sẽ không rảnh tâm mà đến chỉ đạo Vô Song luyện võ, nhưng sau khi hoa sen thành hình, Độc Cô cũng không ngại tự mình ra tay, chỉ điểm Vô Song một hai, chính thức coi Vô Song là truyền nhân thứ ba của Hoàng Thương trên thế gian này.
Dĩ nhiên những chuyện này nói sau, quan trọng nhất vẫn là đóa hoa sen trước mặt.
Cứ như vậy, thời gian bất tri bất giác lại đi qua 2 tuần.

Hai tuần – 14 ngày.
Đây là một con số rất lẻ, cũng không đẹp đẽ gì lại càng không phải con số đặc biệt gì nhưng mà sau 14 ngày kể từ khi Vô Song rời khỏi liên minh, rốt cuộc có hai vị khách tiến tới liên minh.
Hai người này, một kẻ mặc hắc y, một kẻ mặc hồng y.
Kẻ mặc hắc y đeo một tấm mặt nạ bạc sáng lóng lánh, đồng thời tấm mặt nạ này cũng thật kỳ dị, nó có hình bán nguyệt.
Kẻ mặc hồng y lại khác, hắn lộ mặt ra ngoài, là một lão nhân khoảng 60-70 tuổi, mái tóc hoa râm nhưng ánh mắt nóng rực hỏa diễm, khác với hắc y nhân bên cạnh, người này nội khí bức người, khí thế như rồng, vừa nhìn đã biết bậc đại cao thủ nơi võ lâm.
Khi hai người này xuất hiện thì không che dấu khí thế của mình chút nào, đương nhiên đây là nói hồng y nhân, hắc y nhân khí thế rất trầm, một thân khí thế không lộ ra ngoài, càng có thêm vài phần quỷ dị bất quá chỉ bằng khí thế của một mình hồng y nhân đã đủ để Thượng Quan Kiếm Nam sợ mất mật.
Trùng hợp là, ngày hôm nay vẫn là Thượng Quan Kiếm Nam đứng ra thủ vệ nội thành.
Thượng Quan Kiếm Nam thấy hai ngươi tiến đến, nội tâm liền có lo lắng.

Nếu là người mang thiện chí, cũng sẽ không đến mức dùng khí thể mở đầu như vậy, loại gặp mặt này rất bức bách, rất dễ tổn thương hòa khí.
Với hắc y nhân, Thượng Quan Kiếm Nam nhìn không rõ sâu cạn, không rõ mạnh yếu.
Với hồng y nhân, Thượng Quan Kiếm Nam cũng chẳng nhìn ra thực lực của đối phương tột cùng là gì nhưng hắn suy đoán đối phương ít nhất cũng phải là thập tinh cường giả... thậm chí thập nhất tinh cường giả.
Thượng Quan Kiếm Nam không dám chậm trễ liền ôm quyền mà tiến tới.
Thập tinh cường giả trở lên, về một mặt nào đó đã đủ xếp vào hàng tiền bối.
Ngũ tuyệt đỉnh phong, thậm chí nửa bước đế vị (chuẩn đế) đều viễn siêu ngũ tuyệt cao thủ bình thường, dùng tiền bối để hình dung cũng không quá phận.
Thượng Quan Kiếm Nam đi tới, hai tay ôm quyền.
"Vãn bối Thượng Quan Kiếm Nam, không biết cao tính đại danh hai vị tiền bối?, không biết hai vị tiền bối tiến tới liên minh có việc gì?".
Thượng Quan Kiếm Nam trong nội tâm lo lắng nhưng mà cũng chưa hẳn run sợ.
Đối phương kể cả quỷ dị hơn nữa thì vẫn là nhân loại, ở bên ngoài thì nhân loại với nhân loại còn có thể ăn thịt nhau nhưng đây là Ma Sơn, nhân loại đến đây đều chung chiến tuyến, đều muốn chống lại yêu ma quỷ vật, căn bản sẽ không ra tay với đồng tộc.
Chưa kể một việc cực kỳ quan trọng, cho dù trận doanh võ lâm không có đế vị cao thủ tọa trấn, không có cả ngũ tuyệt đỉnh phong cao thủ tọa trấn nhưng đừng quên bọn họ cũng là một phần của trận doanh nhân loại.
Trận doanh nhân loại có tồn tại đế vị hơn nữa có đến 3 người.
(Cặp đôi Vương Trùng Dương + Lâm Triều Anh tính là một đế vị).
Thượng Quan Kiếm Nam cúi đầu, đã cho đủ mặt mũi hơn nữa đương nhiên hai người tiến tới cũng không thể lập tức động thủ, đây là đối đầu với toàn bộ nhân loại hoặc ít nhất là toàn bộ võ lâm, trên đời này còn chưa có ai mang lá gan lớn như vậy.
Trong hai người tiến đến đều dừng lại, cả hai nhìn nhau một chút, rốt cuộc hồng y nhân lùi lại.
Khác với những gì cả hai thể hiện ra, hồng y nhân không thích nói chuyện.
Hắc y nhân bước tới, dùng ánh mắt thượng vị giả nhìn Thượng Quan Kiếm Nam, sau đó giọng nói âm lãnh vang lên.
"Bái Nguyệt Giáo Chủ đại diện Phù Tang Quốc, muốn gặp mặt Bắc Cái đại hiệp, phiền ngươi thông báo".
Bái Nguyệt Giáo Chủ đời này, vì hắn đeo mặt nạ hình bán nguyệt, có đến 60% khuôn mặt bị che đi nhưng 40% khuôn mặt còn lại lộ ra ngoài, có thể thấy tuổi tác không lớn, da trắng bạch thậm chí còn tưởng người bệnh mới rời giường, môi có chút mỏng nhưng ánh mắt cực sắc, trong ánh mắt thậm chí còn có cả hàn

khí.
Nghe người này xưng danh, Thượng Quan Kiếm Nam trong nội tâm kinh hãi.
Bái Nguyệt Giáo cực kỳ nổi tiếng, là đệ nhất đại giáo của Phù Tang.
Cho dù người Trung Nguyên đa phần coi thường thiên hạ, chỉ coi quốc thổ là vô địch nhưng hiện tại tình thế Đại Tống tương đối thảm, Kim Quốc, Thổ Phồn, Mông Cổ đều có thể đè Đại Tống ra mà đánh.
Phù Tang, Tây Hạ, Ba Tư đều có thể tổ chức tấn công Đại Tống, tuy không như ba đại quốc bên trên nhưng với tình cảnh Đại Tống hiện nay cũng khó mà đỡ được, dù sao Đại Tống chỉ có thể thủ, cũng chẳng có sức mà công.
Vì vậy các thế lực ‘dị quốc’ càng ngày càng trở nên nổi tiếng.
Ví dụ Minh Giáo Ba Tư.
Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Thiên Sơn Linh Thứu Cung.
Phù Tang Bái Nguyệt Giáo.
Mấy thế lực này đều là đại phái trong thiên hạ, đã có thể đặt đồng cân đồng hạng với Cái Bang – Toàn Chân – Thiếu Lâm của Trung Nguyên, thiên hạ không ai dám coi thường.

Quyển 2 Chương 299
Hạ Mã Uy

Nói về thế lực bên ngoài Trung Nguyên quả thực có rất nhiều.
Có Đại Tuyết Sơn – Tuyết Sơn Phái.
Có Thiên Sơn – Linh Thứu Cung.
Có Bạch Đà Sơn – Bạch Đà Sơn Trang.
Có Tây Vực – Mật Tông
Những môn phái này thực lực đều không yếu đặc biệt là Linh Thứu Cung hay Mật Tông, thậm chí hai đại phái này chưa hẳn đã dưới Cái Bang cùng Thiếu Lâm tuy nhiên về mặt 'chính trị' thì lại có chút chưa đủ.
Cho dù ở toàn bộ Tây Vực, Mật Tông cũng có ảnh hưởng rất lớn nhưng còn chưa đủ để can thiệp tới quyết định quốc gia, cái này cũng như Thiếu Lâm vậy, chủ trì Thiếu Lâm đến cả tư cách vào triều còn không có chứ đừng nói cai thiệp quốc gia đại sự.
Những môn phái này có thể gọi là một phái võ lâm, được gọi chung là Ẩn Tông,
Thế lực bên ngoài Trung Nguyên còn có một loại tên gọi khác để phân biệt với Ẩn Tông, gọi là Dị Tông.
Dị Tông có thể có nhiều, có thể ít cũng như Ẩn Tông vậy tuy nhiên nhắc đến Dị Tông thì phải nhắc đến 4 thế lực sau.
Nhất Phẩm Tây Hạ.
Minh Giáo Ba Tư.
Bái Nguyệt Phù Tang.
Thiên Long Đại Lý.

Tại sao lại gọi là Ẩn Tông?, nếu coi Trung Nguyên là thiên hạ vậy những môn phái nằm ngoài thiên hạ liền gọi là ẩn thế, tức Ẩn Tông.
Về phần Dị Tông, cái danh từ này cũng không phải là kỳ thị mà để nói những môn phái dạng này cũng không thể dùng luật giang hồ để hình dung, không thể coi là môn phái giang hồ.
Ví dụ như Nhất Phẩm Đường chẳng hạn, bảo Nhất Phẩm Đường phái toàn bộ cao thủ ra, chắc chắn cũng không phải đối thủ Thiếu Lâm Tự, thậm chí Tảo Địa Thần Tăng không cần ra tay, cao thủ Thiếu Lâm cũng dễ dàng giải quyết Nhất Phẩm Đường... về mặt lý thuyết thì chính là như vậy.
Về mặt thực tế, Nhất Phẩm Đường cao thủ có thể không có bao nhiêu nhưng Nhất Phẩm Đường Chủ – Lý Thu Thủy chỉ cần hạ lệnh liền có 5 vạn hùng binh Tây Hạ đi theo, vậy Thiếu Lâm đánh kiểu gì?, căn bản không thể là đối thủ.

Những Dị Tông này mạnh không nằm ở việc có bao nhiêu cao thủ, bọn họ mạnh ở việc có thể điều động vật lực quốc gia, có thể ảnh hưởng đến lựa chọn quốc gia, có thể làm thay đổi cán cân về chính trị, đây là thức đặc quyền các môn phái trên giang hồ không thể so sánh.
Thời đại này cũng không có 'đại hội giao lưu', khó mà biết được các môn phái ngoài Trung Nguyên thực lực rốt cuộc đến đâu nhưng chung quy vẫn tạo thành thường thức, đắc tội Ẩn Tông còn có thể nhưng nhất định không nên đắc tội Dị Tông.
Dĩ nhiên Dị Tông hay Ẩn Tông chỉ là cái tên hiểu ngầm của võ lâm Trung Nguyên, cũng không dám mang ra trực tiếp xưng hô với cao thủ vực ngoại.
Lần này hắc y nhân tự xưng Bái Nguyệt Giáo Chủ tiến đến, không cần xét mạnh yếu nhưng địa vị của hắn chắc chắn không dưới Lý Thu Thủy hiện nay.
Thượng Quan Kiếm Nam không dám chậm trễ, xoay người liền tiến vào bên trong, báo cho Hồng Thất Công.
Hồng Thất Công nghe tin lại càng không dám chậm trễ, lập tức tới tiếp đón hai vị khách nhân mới tới này.
Tại thời điểm này, nói về quốc lực thì Phù Tang Quốc cũng không quá mạnh mẽ, thua khá xa so với Tây Hạ của Lý Thu Thủy nhưng mà Phù Tang lại có địa lợi tương đối đặc biệt.
Phù Tang bốn mặt đều giáp biển, cùng với Cao Ly đều được coi là đảo quốc.
Cao Ly hiện tại vẫn là tiểu quốc, có thể tạm bỏ qua, nhưng Phù Tang đã lớn mạnh hơn Cao Ly nhiều.
Bản thân Phù Tang cũng đã có lực lượng quân đội riêng, tất nhiên nhắc đến Phù Tang đều sẽ nói đến võ sĩ đạo (Samurai) hay nhẫn giả (Ninja) gì gì đó nhưng trong mắt quân vương chân chính, bọn họ chỉ nhìn thấy hải quân của Phù Tang.
Lực lượng trên biển của Phù Tang thực sự rất mạnh, mạnh còn hơn cả thủy quân Đại Tống.
Thủy quân Đại Tống đánh trên sông còn được, ra biển căn bản không chịu nổi hải quân Phù Tang, đương nhiên trên lý thuyết, Phù Tang không có hải quân, bọn họ gọi đám người này là hải tặc.
Chính quyền Phù Tang sẽ không công nhận đây là quân đội quốc gia, về phần hải tặc Phù Tang sẽ hoạt động trên những vùng biển của chính Đại Tống, chuyên cướp hàng hóa thương nghiệp rồi mang về Phù Tang.
Đại Tống đương nhiên cũng rất muốn trả đòn Phù Tang nhưng biết làm sao?, người ta ở giữa biển, đánh là đánh không xong, chưa kể Đại Tống đã dầu hết đèn tắt, ốc còn không lo nổi mình ốc, sức đâu uy hiếp Phù Tang?, rốt cuộc cũng đành mặc kệ.
Cái cảm giác năm lần bảy lượt bị người gây sự, bị người đánh mà không làm gì được, vô hình chung khiến người Phù Tang trong mắt người Trung Nguyên cũng

chẳng tốt đẹp gì.
So với Tây Hạ chí ít còn có quan hệ thông thương, còn có giao tình thì những quốc đảo trên biển như Phù Tang với Cao Ly mới thực sự bị coi là ‘dị quốc’.
Lại nói Hồng Thất Công, rất nhanh bước ra, ông lúc này vừa ra đến cửa thành liền đã cảm nhận khí tràng rất lớn của hồng y nhân đồng thời cũng thấy hắc y nhân đang nhìn mình.
Hồng Thất Công nhìn thấy cả hai người này, không khỏi âm thầm hít vào một hơi khí lạnh.
Hai người này ông đều nhìn không thấu, giống hệt như Thượng Quan Kiếm Nam vậy.
Hồng Thất Công không khỏi đối với bọn họ lại kính trọng hơn một phần.
“Lão phu Hồng Thất Công, nay mà minh chủ Võ Lâm trận doanh, không biết vị nào là Bái Nguyệt Giáo Chủ?”.
Hắc y nhân nghe vậy liền tiến tới một bước, sau đó khẽ gật đầu cùng Hồng Thất Công.
Hồng Thất Công thấy vậy cũng gật đầu theo, lại hỏi.
“Không biết cao tính đại danh của các hạ?”.
Hắc y nhân im lặng một chút, rồi chậm rãi mở miệng.
“Thiên Vũ Chính Tắc, ngươi gọi ta là Nguyệt Tôn Giả là được rồi, không cần gọi tính danh của ta”.
Nói xong, Nguyệt Tôn Giả lại chỉ về hồng y nhân sau lưng, lại đối với Hồng Thất Công giới thiệu.
“Hắn họ Hoăc, là Minh Giáo giáo chủ, ngươi cũng gọi hắn Nhật Tôn Giả là được “.
Hồng Thất Công lần này không khỏi run lên, cẩn thận nhìn về phía hồng y nhân họ Hoắc.
Nói đến Minh Giáo đương nhiên là Minh Giáo Ba Tư dù sao Trung Nguyên hiện nay đã không còn Minh Giáo.
Minh Giáo trước kia ở Đại Tống quả thật tồn tại, nó xâm nhập vào Trung Nguyên từ thời Võ Chiếu – Võ Tắc Thiên hoàng đế nhưng mà với tư cách dị giáo, cũng khó mà phát triển, Minh Giáo phát triển rầm rộ nhất có lẽ là khoảng thời gian vài chục năm trước.
Đáng tiếc Minh Giáo lấy tín ngưỡng của mình thu môn đồ, cái này vốn không sai dù sao Phật Giáo không phải là cũng làm thế sao?, đáng tiếc lại đụng phải huyền môn đạo gia chánh tông cao thủ – Hoàng Thường.
Hoàng Thường là đại diện cho huyền môn đạo gia, bản thân Hoàng Thường liền cho là Minh Giáo lừa người dối mình, mị hoặc dân chúng Trung Nguyên, cái này vốn không do đúng sai, chỉ là tín ngưỡng khác nhau mà thôi, thế là Hoàng Thường động thân diệt Minh Giáo.

Minh Giáo khi đó cũng đủ cứng, không rõ dùng cách gì lại đả động võ lâm nhân sĩ, cùng Hoàng Thường một trận chiến.
Minh Giáo sau đó thảm thương, chỉ có thể phong sơn ẩn thế nhưng chưa hề bị diệt, về phần Hoàng Thường bị sao cũng không cần nói nữa.
Việc tiếp theo mới là chí mạng với Minh Giáo, bởi vì Minh Giáo khiến triều đình Đại Tống khi đó ngứa mắt với võ lâm nhân sĩ, đến cả gia đình của mệnh quan triều đình cũng dám giết, đến cả mệnh quan triều đình cũng dám không coi vào đâu, thế là triều đình tự phái đại quân đi diệt Minh Giáo.
Nên nhớ Đại Tống lúc đó không phải Đại Tống phế vật như hiện tại.
Kết quả thì võ lâm tiêu điều, kẻ chết người thương, rất nhiều giáo phái bị xóa khỏi võ lâm hoặc trực tiếp quy ẩn.
Minh Giáo là khỏi nguồn của tất cả, đương nhiên bị quân đội Đại Tống nhổ tận gốc bất quá thỏ khôn đào ba hang, vẫn có một phần tinh anh Minh Giáo chạy ra khỏi cuộc thảm sát.
Sau đó các thế lực võ lâm cũng nổi giận, bọn họ đương nhiên không dám chống lại triều đình liền quy hết cho Minh Giáo cùng Hoàng Thường, là nguyên nhân chính gây ra màn tinh phong huyết vũ này.
Hoàng Thường đã mất tích, cả nhà thì đã chết, từ đó Minh Giáo tất nhiên ôm trọn trách nhiệm, người Minh Giáo liền thành chuột chạy qua đường, ngừoi gặp người đánh.
Sau đó vài năm, toàn bộ chi nhánh của Minh Giáo bị diệt sạch, Trung Nguyên không còn Minh Giáo.
Hồng Thất Công không được trải qua cái thời đại đó nhưng tuổi tác ông cũng không nhỏ, cũng biết một số điều, Minh Giáo thời đại đó căn bản không yếu hơn nữa Minh Giáo Trung Nguyên cũng chỉ là một phần của Minh Giáo Ba Tư.
Hồng Thất Công có thể không rõ Bái Nguyệt Giáo mạnh bao nhiêu nhưng ông rõ ràng Minh Giáo mạnh bao nhiêu, Minh Giáo rất mạnh, chỉ sợ còn hơn cả Cái Bang.
Đối với hồng y nhân họ Hoắc, Hồng Thất Công lại không thể không chắp tay.
Tiếp theo hướng vể hai vị khách nhân này, hơi hơi mỉm cười.
“Hóa ra là hai vị cao nhân từ Phù Tang cùng Ba Tư, hạnh ngộ hạnh ngộ, hai vị có gì xin mời vào phủ chủ nói chuyện, mời”.
Hồng Thất Công làm ra thủ thế mời nhưng cả Nhật Nguyệt hai người căn bản cũng không động.
Cả hai nhìn nhau một chút, như thành thỏa thuận gì với nhau, Nguyệt Tôn Giả lùi lại cùng vị trí với Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả thì lại tiến lên, lão nhân này cười gằn.
Nhật Tôn Giả một đầu tóc đỏ hoa râm, mái tóc dài nhưng lại lưa thưa vô cùng, thực sự rất quái dị.

Nhật Tôn Giả vẻ mặt già nua nhưng da dẻ hồng hao như da trẻ con, ánh mắt nóng rực như lửa.
Kẻ này thân cao chỉ khoảng 1m7, hoàn toàn coi như thấp bé nhưng khí tràng lại lớn kinh người.
Nhật Tôn Giả không nói câu nào, đối với Hồng Thất Công đang không hiểu gì, hắn tung ra một quyền.
Quyền kình như mang theo hỏa diễm, Hồng Thất Công lập tức tái mặt, tuy nhiên quyền này không nhanh, ông ta rất nhanh cũng có thể né tránh.
Hồng Thất Công cho dù hiền lành cũng không khỏi tức giận, ông đã cho đối phương đủ mặt mũi, dĩ nhiên đối phương còn muốn công kích?.
“Nhật Tôn Giả?, ngươi muốn làm cái gì?”.
Giọng Hồng Thất Công quả thực đã phẫn nộ.
Nếu đối phương tấn công Thượng Quan Kiếm Nam thì cũng thôi, Hồng Thất Công còn có thể hòa hoãn hỏi xem thế nào nhưng đối phương rõ ràng động thủ với mình, với minh chủ trận doanh, đây là vấn đề danh dự toàn bộ trận doanh, cũng là danh dự võ lâm Trung Nguyên.
Nhật Tôn Giả chỉ cười nhếch miệng.
“Một quyền kia, là báo trước”.
Giọng hắn khàn khàn như sắp đứt hơi vậy, sau đó lại tiến lên một bước.
Hồng Thất Công lần này biết đối phương thực sự ra tay, lập tức cũng động thủ.
Chỉ nghe một tiếng long ngâm vang lên, khí thế như rồng.
Hồng Thất Công biến chiêu, không lùi mà tiến, một chưởng đánh ra.
“Kháng Long Hữu Hối”.
Nhật Tôn Giả thấy một chiêu này, ánh mắt híp lại, hắn đưa tay ra, năm ngón tay mở lớn.
Năm ngón tay tiếp xúc với hư ảnh hình rồng, sau đó cổ tay một xoay, tay hắn gạt một cái, dĩ nhiên một chiêu Kháng Long Hữu Hối bị hất văng ra.
Một đòn này khiến Hồng Thất Công sợ gần chết.
Kháng Long Hữu Hối kình lực khủng khiếp ra sao, Hồng Thất Công sao có thể không biết?.
Dùng tay không hất văng Kháng Long Hữu Hối?, một xoay cổ tay triệt tiêu kình lực?, Hồng Thất Công còn chưa tưởng tượng ra.
Năm xưa tương truyền có kẻ gọi là Mộ Dung Bác hùng cứ phương nam, giỏi nhất tá lực đả lực, bản thân luyện thành một bộ tuyệt học gọi là Đấu Chuyển Tinh Di.
Hồng Thất Công chưa có dịp giao thủ với Mộ Dung Bác nhưng mà theo ông cảm thấy, ngay cả Mộ Dung Bác muốn hất bay được Hàng Long của mình cũng không phải là việc dễ dàng, ấy vật mà Nhật Tôn Giả chỉ dùng một tay.
Nhật Tôn Giả hất bay Kháng Long Hữu Hối ra, tay phải xuất hiện hỏa diễm, cứ

thế mà đánh tới.
Hồng Thất Công cũng không kịp lùi lại, chỉ có thể cứng đối cứng, lại một chiêu Hàng Long được đánh ra.
“Kiến Long Tại Điền”.
Bản ý của Hồng Thất Công, lấy một chiêu này hóa giải thế công của kẻ địch, sau đó lại dùng một chiêu Thần Long Bài Vỹ, tất có thể lui đối phương thậm chí còn đánh trọng thương Nhật Tôn Giả.
Kế hoach là không sai nhưng nào ngờ chưởng lực hai người vừa chạm nhau, Hồng Thất Công đã phun ra máu tươi, cả người lùi lại hơn 10 bước.
Nhật Tôn Giả ánh mắt càng ngày càng lăng lệ, lần này cả người hắn như bốc lên hỏa diễm vậy.
Chiêu hắn hất bay Hàng Long, đương nhiên là đỉnh đỉnh đại danh Càn Khôn Đại Na Di.
Về phần nội lực trên người hắn, chính là tuyệt học Minh Giáo – Quang Minh Thánh Hỏa Công.
Nội lực sục sôi đến tận cùng, cả người như biến thành hỏa nhân, biến thành vầng thái dương, chiêu chiêu đều mang theo hỏa diễm, uy lực vô cùng.
Cũng may cho Hồng Thất Công, Nguyệt Tôn Giả rốt cuộc ra tay, hắn đưa tay ra nắm lấy vai của Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả khẽ níu mày nhưng cũng cảm thấy nơi này không thể đánh chết Hồng Thất Công, vì vậy cũng là thu tay.
Hồng Thất Công miệng phun máu tươi, đồng thời rất nhiều cao thủ trung nguyên cạnh đó cho dù kinh ngạc nhưng cũng đã rút kiếm ra, một bộ tất cả cùng lên.
Cũng may Nguyệt Tôn Giả đứng ra, cười cười, khóe miệng hắn cong lên rất có một loại mê hoặc.
“Thất Công một chiêu Hàng Long cũng luyện đến lô hỏa thuần thanh, đáng tiếc Nhật Tôn Giả đã chạm đến chữ đế, ngươi cố gắng hơn nữa cũng không thể rồi”.
Một chữ ‘đế’ quả thật trấn động toàn trường.
Tiếp theo Nguyệt Tôn Giả tiến lên một bước, thân pháp kẻ này... thực sự nhanh kinh khủng.
Hắn áp sát Hồng Thất Công, vỗ vai Hồng Thất Công mà cười cười.
“Thất Công, chúng ta vào bên trong nói chuyện”.
Cái gì là hạ mã uy?.
Cái này chính là hạ mã uy.

Quyển 2 Chương 300
Hiểm Họa Sơ Hiện

Nhìn Nguyệt Tôn Giả đi sau lưng Hồng Thất Công, nói thật không ít nhân sĩ giang hồ cảm thấy bị sỉ nhục nhưng mà có thể làm gì?.
Nhân sĩ Trung Nguyên tuy nhiều nhưng có thể làm đối thủ của đế vị cao thủ sao?, đương nhiên là không, bằng vào thực lực của bọn họ đến bao nhiêu chết bấy nhiêu mà thôi.
Cho dù không thực sự biết đối phương có phải đế vị cao thủ hay không nhưng chỉ cần nhìn đối phương vài chiêu liền đánh bại Hồng Thất Công, cho dù Thượng Quan Kiếm Nam ở đây cũng run cầm cập, chiến ý căn bản không hiện nổi lên trong đầu.
Nếu không phải đế vị, chí ít cũng là ngũ tuyệt đỉnh phong thậm chí chuẩn đế.
Thế nào là chuẩn đế?, là thập ngũ tinh chiến lực, loại chiến lực này một người có thể ngạnh kháng vài cái ngũ tuyệt cao thủ, một người độc thân chiến tứ bá cũng không phải vấn đề gì thậm chí còn ung dung thủ thắng.
Loại chiến lực này đã coi như quét ngang trận doanh võ lâm không địch thủ, đánh thì đánh thế nào?.
Dĩ nhiên Nhật Nguyệt Tôn Giả sẽ là không dám đánh, bọn họ còn chưa dám cuồng ngạo đến mức lấy sức hai người chống lại toàn bộ liên minh nhân loại tại Ma Sơn, cho dù bọn họ có là chân chính đế vị cao thủ cũng không dám nâng lên việc này.

Hồng Thất Công bị đánh bại lại bị Nguyệt Tôn Giả vỗ vai tiến về phía trước, một mặt sầu thảm nhưng cũng không biết làm gì mới tốt, dù sao bại cũng là bại, đối phương lại chưa hiện ra địch ý, vì vậy đánh đi theo đối phương tới phủ thành chủ.
Trong lúc Nhật Nguyệt Tôn Giả đi theo Hồng Thất Công vào bên trong, tại bên ngoài có một người đang tự hỏi.
Người này chính là Kiều Phong.
Kiều Phong vốn đi theo sư phụ ra cửa nội thành nhưng khi thấy sư phụ bị khống chế, Kiều Phong cũng không có động mà là đang tự hỏi.
Kiều Phong làm người bề ngoài thô thiển nhưng bên trong lại bao hàm trí tuệ, biết tính trước tính sau, biết nhìn nhận cái gì đúng, cái gì sai.
Kiều Phong cũng không nghĩ hai người kia có thể gây hại tới sư phụ, điều làm Kiều Phong phải chân chính suy nghĩ hiện tại, là võ công.
Một chiêu Kháng Long Hữu Hối, vận dụng không có sai lầm.

Một chiêu Kháng Long Hữu Hối kia dương cương có thể thua chính Kiều Phong hắn nhưng tinh tế 10 phần, mềm mại mà tự nhiên.
Cho dù như vậy vẫn bị đối phương một cái xoay cổ tay hất bay đi.
Kiều Phong không phải Quách Tĩnh, năm nay hắn đã 30 tuổi, một đời đánh không biết bao nhiêu trận lớn nhỏ, ánh mắt cực tinh minh, Kiều Phong cũng phải nhìn ra vài thứ.
Trong mắt Kiều Phong đối phương sử dụng thủ pháp tá lực đả lực nhưng mà chính Kiều Phong còn không ngờ thiên hạ có người sử dụng thủ pháp kia được đến bước này, một cái xoay chuyển cổ tay có thể hất Hàng Long đi, có thể làm Hàng Long uy mãnh tuyệt luân phải đổi hướng mà đi.
Ánh mắt Kiều Phong càng ngày càng sáng.
Đầu tiên hắn bội phục thực lực Nhật Tôn Giả.
Thứ hai hắn muốn cải tiến Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Kiều Phong là một cái kỳ nhân, chỉ bằng một bộ Thái Tố Trường Quyền hắn đi ngang võ lâm không địch thủ, hắn có thể luyện Thái Tố Trường Quyền đến đỉnh cao, đánh bao nhiêu trận, chiến bao nhiêu người, vượt qua bao nhiêu khó khăn, tất cả cũng là một bộ quyền pháp này.
Thái Tố Trường Quyền mạnh hay không?, cái này không ai dám nói yếu dù sao Thái Tố Trường Quyền cũng là võ công Tống Thái Tổ sáng chế nhưng mà nói mạnh thì cũng không ai dám nói mạnh.
Mạnh có thể mạnh đến đâu?, dù sao Thái Tố Trường Quyền trên giang hồ rất nhiều người biết, gần như là hàng bình dân nhất trong giới võ lâm, thiên hạ này người luyện Thái Tố Trường Quyên không có 1 vạn thì cũng có 8000 nhưng trong số bọn họ không một ai làm được như Kiều Phong.
Kiều Phong đã đưa Thái Tố Trường Quyền đến một loại đẳng cấp chưa từng có.
Hiện nay, khi được nhìn thấy Càn Khôn Đại Na Di của chính tông Minh Giáo, nhìn thấy thế nào là tá lực đả lực chân chính, Kiều Phong lại có điều suy nghĩ, hắn muốn cải thiện Hàng Long của Cái Bang, muốn đưa Hàng Long Thập Bát Chưởng tiến thêm một bước.
Cửu vi cực, thập vi tôn. Không rõ tại sao, Kiều Phong cảm thấy Thập Bát Chưởng có chút nhiều.
Tại thế giới này, người mang Hàng Long Nhị Thập Bát Chưởng thành Hàng Long Thập Bát Chưởng chính là Hồng Thất Công mà không phải Kiều Phong như trong nguyên tác nhưng tại thời điểm này, Kiều Phong vẫn cứ bắt đầu con đường nâng cấp Hàng Long của chính mình.
Đương nhiên những gì Kiều Phong đang nghĩ, không ai biết.

Trong phủ thành chủ, lần này đến cả Hoàng Dược Sư cũng phải hiện thân.
Một bên là Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công, Đàm Công, Đàm Bà, Thượng

Quan Kiếm Nam.
Một bên chính là Nhật Nguyệt Tôn Giả.
Cho dù năm vị cường giả của trận doanh võ lâm cùng ngồi tại đây, quả thực so về khí thế với một mình Nhật Tôn Giả cũng vẫn thua kém, chứ đừng nói Nguyệt Tôn Giả vẫn không hiện một tia khí thế nào.
Ngồi vào bàn, Nguyệt Tôn Giả mới khẽ cười.
"Hồng Thất Công, ta làm người không muốn dông dài, ta lần này muốn Thất Công giúp một việc, nếu được vậy sau này chúng ta liền là bằng hữu, thế nào?".
Hồng Thất Công nghe Nguyệt Tôn Giả hỏi, cũng chưa dám nhận lời chỉ là gật đầu.
"Không biết Nguyệt Tôn Giả muốn nhờ lão phu việc gì?".
Nguyệt Tôn Giả thản nhiên mà đáp.
"Ta biết Hồng Thất Công có một nữ đệ tử, người này cũng đang ở cùng ngài, gọi là Mục Niệm Từ, giao nàng cho ta thế nào? ".
Hồng Thất Công ánh mắt co rụt lại, căn bản không thể hiểu nổi.
"Nguyệt Tôn Giả, không biết ngươi muốn tiểu nữ có chuyện gì?".
Lần này Hồng Thất Công đúng là không nghĩ ra.
Nguyệt Tôn Giả đương nhiên cũng sẽ không nói thật cho Hồng Thất Công.
Bọn hắn đến nơi này đã có gần 1 tháng, vốn muốn lùng bắt Vô Song nhưng căn bản không nhìn thấy Vô Song lần nào, đến cả tung tích của Vô Song cũng không thấy.
Bọn hắn là người của Thiên Đạo, đương nhiên cũng rõ quan hệ của Niệm Từ cùng Vô Song, vì Niệm Từ mà Vô Song hắn mới dám chống lại Thiên Đạo, chạy đến nơi này.
Không tìm được Vô Song thì nên tìm Mục Niệm Từ đi?, nắm được Mục Niệm Từ sợ gì không thể gọi Vô Song ra?.
Chỉ cần Vô Song ra sợ gì không bắt được?.
Bản thân Nhật Nguyệt Tôn Giả cũng không rõ Vô Song mạnh bao nhiêu, dẫu gì ngay cả Thiên Đạo cũng không rõ ràng lắm, dù sao trạng thái của Vô Song nằm ngoài hiểu biết của Thiên Đạo.
Tất nhiên Vô Song có mạnh hơn cũng có thể vượt qua Nhật Nguyệt Tôn Giả sao?.
Nguyệt Tôn Giả suy nghĩ một chút, khẽ cười rồi nhìn Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả kẻ này cũng hiểu ý, lại mở miệng.
"Nàng với bản giáo có duyên, bản tọa muốn mang nàng về Minh Giáo, làm một đời Thánh Nữ".
Cái lý do này quả thực 'chuẩn'.
Dù sao Minh Giáo cũng là tôn giáo lớn nhất nhì Tây Vực, độc bá Ba Tư.
So về độ truyền giáo mà nói, tại Tây Vực thì Minh Giáo chưa hẳn đã thua Phật

Giáo.
Tiếp theo đây lại liên quan tới tín ngưỡng, tín ngưỡng thì không có đúng sai, chỉ có tin hay không tin.
Nếu người Minh Giáo thực sự tin Mục Niệm Từ là thánh nữ của bản giáo, vậy cái này liền đúng, không cần bất cứ lý do nào cả cũng như Phật Giáo khi nói đến chữ ‘duyên’ rồi lại nói tới kiếp trước kiếp sau, mấy cái này ai chứng minh được?.
Hồng Thất Công bản thân không thích Nhật Tôn Giả nhưng nghe lời đối phương nói, trong nội tâm liền động.
Thứ nhất ông cảm thấy Niệm Từ hiện tại không nhà để về, trở thành một đời thánh nữ của Minh Giáo cũng không phải là xấu, đây là tốt cho nàng.
Thứ hai ông cũng cảm thấy, nếu việc này thành trận doanh võ lâm lại có sự trợ giúp của Hỏa Tôn Giả thậm chí cả Nguyệt Tôn Giả, khi đó thế lực trận doanh chưa hẳn đã thua Phật Giáo, vượt xa cả Đạo Giáo.
Thứ ba, chính Hồng Thất Công cũng không muốn làm căng với hai vị khách nhân mạnh mẽ này.
Nghĩ nghĩ một chút, Hồng Thất Công liền mở miệng.
“Cái này ta không thể thay Niệm Từ quyết định, ta liền đi hỏi Niệm Từ một chút sau đó truyề lời nàng tới hai vị tôn giả, thế nào?”.
Nguyệt Tôn Giả hơi hơi nhướng mày.
Nhật Tôn Giả thì khuôn mặt thậm chí biến thành nổi giận.
Bọn họ là đế vị cao thủ, bọn họ chịu mở miệng nói với Hồng Thất Công đã không phải là hỏi ý kiến mà là yêu cầu.
Cả hai căn bản không nghĩ Hồng Thất Công lại dám không lập tức gật đầu?.
Bất quá Nguyệt Tôn Giả vẫn gật đầu, có điều khóe miệng hơi nhếch.
“Thất Công, ngươi có thể dẫn chúng ta đến chỗ nàng được không, ngươi hỏi ý kiến nàng, sau đó đến phiên chúng ta nói với nàng vài lời?”.
Hồng Thất Công nghĩ nghĩ, cảm thấy không có gì không đúng, liền đứng lên vui vẻ mà dẫn đường.
“Đương nhiên không có gì, ta dẫn hai vị tôn giả đi gặp nàng”.

Quyển 2 Chương 301

Nhật Nguyệt Tôn Giả – Phật Đạo Song Đế (1)

Lúc này ở trong thư phòng của Mục Niệm Từ cũng có một vị khách đặc biệt, người này là Lý Thu Thủy.
Thật ra cũng không có cái gì đặc biệt, nàng sau khi chữa lành thương thế bắt đầu theo lời Vô Song giúp A Châu luyện võ.
Thiên phú của A Châu không có gì gọi là cao siêu, nàng thông minh thì đúng nhưng trên mặt võ học nàng quả thực được coi là không có tư chất, Lý Thu Thủy rất nhanh cũng mất hứng với A Châu.
Nếu A Châu tự động hỏi nàng về tu luyện, nàng sẽ giải thích, nếu không nàng liền mặc kệ.
Thời giap tiếp theo của Lý Thu Thủy dùng để luyện Cửu Âm Chân Kinh.
Trong vòng 7 ngày, võ công của Lý Thu Thủy lại tiến thêm một bước dài.
Tiểu Vô Tướng Công của nàng vốn chia thành Vô Vi – Vô Sắc - Vô Tướng tam đại cảnh giới.
Tiểu Vô Tướng Công của Lý Thu Thủy bao nhiêu năm nay đã đạt đến đỉnh của Vô Tướng cảnh, đương nhiên chính Lý Thu Thủy cũng không cảm thấy môn võ công này còn có thể tiến thêm nhưng mà khi nắm được Cửu Âm Chân Kinh thì lại khác.
Tiểu Vô Tướng Công trên lý thuyết có thể diễn hóa mọi loại võ công trong thiên hạ.
Cửu Âm Chân Kinh trên lý thuyết là tổng cương của toàn bộ võ học trong thiên hạ.
Tiểu Vô Tướng Công cùng Cửu Âm Chân Kinh nhất định là một cái hoàn mỹ tổ hợp.
Người không luyện đến đỉnh cao Tiểu Vô Tướng Công có thể chưa hiểu được trạng thái kỳ diệu của Lý Thu Thủy nhưng nếu đạt đến cái trình độ này của nàng có thể hiểu được cái gì là trăm sông đổ về biển lớn, cái gì là tất cả học thức quy về nguồn cội.
Lý Thu Thủy chính là đang ở trong trạng thái này, đang ở trong cảnh giới này.
Càng nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh nàng lại càng nhìn rõ, càng hiểu rõ võ học mà cả đời mình nhìn, cả đời mình sao chép.
Tiểu Vô Tướng Công gần như không chỉ là sao chép, không chỉ là phỏng theo mà nó như diễn hóa, biến hư thành thật.
Lý Thu Thủy không biết gọi cảnh giới này là gì, nhưng nàng biết Tiểu Vô Tướng Công của nàng rõ ràng đang lột xác.

Nàng liền gọi đây là Đại Vô Tướng Công.
Nắm được Cửu Âm Chân Kinh, toàn bộ vật cản trong võ đạo của Lý Thu Thủy cứ như biến mất, những thứ nàng không hiểu trong bỗng chốc lại trở nên thông tuệ.
Lý Thu Thủy cũng không phải là một điểm căn cơ cũng không có, trái lại căn cơ của nàng siêu cường hãn.
Nói về tuổi tác, nàng còn nhiều tuổi hơn Nhất Đăng, miễn cưỡng mà nói cũng đủ tư cách xưng tiền bối với Nhất Đăng nhưng thực lực của nàng thì sao?, nàng trước đó cùng lắm chỉ có thể coi là nhỉnh hơn 1 bá mà thôi, nếu đổi ra chiến lực thì chiến lực của nàng chỉ khoảng từ ngũ tinh đến lục tinh.
Thiên Sơn Đồng Mỗ chiến lực là như thế nào?, rất ít người thấy Đồng Mỗ toàn lực ra tay, ngay cả Vô Song cũng như vậy nhưng với bất cứ ai khi nói đến Đồng Mỗ đều sẽ nói chiến lực của Đồng Mỗ ít nhất cũng là thập nhị tinh.
Tư chất luyện võ của Lý Thu Thủy căn bản không hề thua Đồng Mỗ thậm chí còn hơn, nếu không vì thế nàng sao có tư cách được học Tiểu Vô Tướng Công?, sự thông tuệ của nàng căn bản không cần nói thêm.
Lý Thu Thủy lại mang theo Bắc Minh Thần Công cùng Lăng Ba Vi Bộ, nội lực của nàng chưa bao giờ là ít, chưa bao giờ là thiếu, đáng tiếc lượng đã đủ nhưng chất thì không.
Đầu tiên nàng có tâm kết.
Thứ hai nàng không thể cô đọng võ công của chính mình, Tiểu Vô Tướng Công vô tình lại hại chính bản thân nàng.
Nếu nàng không có tâm kết, nếu nàng chuyên tâm luyện võ thì cũng không có gì nhưng tâm kết đã thành, tâm kết đi theo nàng vài chục năm đã thành tâm ma, sau này kể cả tâm ma có bị chính nàng phá thì nàng cũng không còn cách nào để tiến thêm trên con đường võ đạo – quá muộn.
May mắn cho Lý Thu Thủy, trên đời vẫn còn Cửu Âm Chân Kinh.
Tâm kết đã giải, Cửu Âm Chân Kinh một lần nữa cho nàng đạt được sư thăng hoa về võ học.
Nàng hiện tại mới ‘bắt đầu’ có phong phạm của chính mình, thập tinh cường giả.
Đột phá thập tinh, tâm tình vui vẻ, Lý Thu Thủy liền đến gặp mặt Mục Niệm Từ.
Với võ công của Lý Thu Thủy, muốn tránh qua sự phát hiện của Hồng Thất Công cũng không khó, rất dễ dàng tiếp cận Mục Niệm Từ sau đó theo những gì Vô Song viết trong thư, Lý Thu Thủy rất nhanh có thể chứng minh mình là người Vô Song đưa đến bảo vệ Niệm Từ, vậy mọi viêc liền dễ nói.
Lý Thú Thủy chưa tiếp xúc với Mục Niệm Từ thì thôi nhưng khi tiếp xúc rồi nàng liền cảm thấy Mục Niệm Từ hợp mắt hơn A Châu nhiều.
Cái này không phải là tốt xấu, đây là cái nhìn về con người.
A Châu giống với dạng nữ nhân thôn dã, nữ nhân nhu mì mà ngoan ngoãn.

Mục Niệm Từ thật ra cũng không khác A Châu là mấy, nhưng thêm vào đó nàng có sự quật cường cùng cố chấp, đặc biệt nhất Mục Niệm Từ xinh hơn A Châu.
Cái vấn đề dung mạo này nếu người khác có thể không để ý nhưng với người Tiêu Dao Phái thực sự cực kỳ để ý.
Ví dụ như cho Lý Thu Thủy chọn giữa Mộ Dung Phục hay Hư Trúc, không cần nghĩ cũng biết nàng đi chọn Mộ Dung Phục, về phần vừa Hư Trúc căn bản lười nhìn.
Vì nàng cảm thấy hợp mắt với Mục Niệm Từ hơn là A Châu vì vậy thời gian nàng ở chỗ Mục Niệm Từ cũng nhiều hơn hẳn, đồng thời nàng bắt đầu vì Mục Niệm Từ dạy vài chiêu vài thức.
Lý Thu Thủy suy nghĩ đơn giản, nàng cảm thấy Vô Song đã nhận A Châu làm đệ tử, sau đó để mình dạy dỗ A Châu rồi lại thần thần bí bí viết thư để lại kể về Mục Niệm Từ, quá nửa cũng muốn nàng chăm sóc Mục Niệm Từ, dạy võ cho Mục Niệm Từ, thế là Lý Thu Thủy nhân lúc tâm tình rất tốt, không ngại truyền thụ vài chiêu vài thức.
Ở mặt võ công, thiên phú của Mục Niệm Từ vẫn là cao hơn A Châu.
Ngày hôm nay, Lý Thu Thủy đang dạy Mục Niệm Từ cách thổ nạp khí, đột nhiên lông mày lá liễu của nàng khẽ cau lại, trong ánh mắt có sự e ngại.
“Niệm Từ, có người đến, đừng nói với ai có ta ở đây, cứ coi như ngươi ở một mình”.
Nói rồi Lý Thu Thủy không đợi Niệm Từ hiểu,thân pháp rất nhanh ẩn sau cánh cửa tủ.
Mục Niệm Từ còn chưa hiểu gì xảy ra liền nghe bên ngoài sân có tiếng bước chân, có tiếng nói chuyện, dung mạo xinh đẹp hơi hơi nghi hoặc, nàng cũng đứng lên hướng về phía cửa phòng.
Hồng Thất Công đúng là dẫn Nhật Nguyệt Tôn Giả đến rồi.

Lý Thu Thủy ẩn thân trong tủ quần áo, ánh mắt nhíu chặt.
Nàng không nhìn ra bên ngoài có chuyện gì nhưng mà nàng lại nhận ra khí thế của Nhật Tôn Giả.
Kẻ này khí thế không ai nhầm được, cơ thể như liệt diễm, cứ như bất cứ lúc nào cũng sẽ bùng cháy, cũng sẽ thiêu đốt toàn bộ không gian trước mặt.
Minh Giáo – Giáo chủ.
Nhân vật hàng đầu tại Tây Vực như vậy, Lý Thu Thủy không thể không biết.
Thêm một việc nữa nàng không thể không thừa nhận, bất kể là Ba Tư hay Minh Giáo đều mạnh hơn Tây Hạ cùng Nhất Phẩm Đường nhiều.
Nhật Tôn Giả kẻ này hoàn toàn có thể coi là cự vô phách tại Tây Vực, địa vị của hắn có lẽ không thua kém Vương Trùng Dương ở Trung Nguyên.
Cũng vì nhận ra đối phương, Lý Thu Thủy mới thấy không ổn.

Nàng ngưng thần điều khí hơn nữa vì nàng vừa trải qua một quá trình thuế biến, toàn thân khí tức trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, khi nàng dã muốn ẩn thân, Nhật – Nguyệt Tôn Giả đúng là khó mà nhận ra được.

Mục Niệm Từ không biết hai người sau lưng sư phụ mình là ai nhưng khi thấy Thất Công, bản thân nàng tất nhiên an tâm hơn nhiều.

Hồng Thất Công sẽ không hại nàng.

Bước tới, đối mặt với ba người, Mục Niệm Từ lễ phép mà cúi đầu.

"Thất Công, hảo ".

Sau đó ngưng lại một hơi, lại hướng về hai người sau mà chào.

"Hai vị hiền bối, hảo ".

Thất Công nhìn thấy Niệm Từ liền cười ha hả.

Tại cái thế giới này, Thất Công cùng Hoàng Dung thiếu một đoạn gặp gỡ, ông chỉ có đệ tử nữ duy nhất là Niệm Từ, trong đám hậu bối, ông cũng chỉ hợp mắt với Niệm Từ.

Việc cha mẹ Niệm Từ bị người Kim diệt sát lại càng làm Thất Công thêm thương yêu nàng, muốn bảo vệ nàng.

"Niệm Từ, hai vị này là cao thủ vực ngoại, một người đến từ Phù Tang, một người đến từ Ba Tư".

Thất Công dứt lời, Nguyệt Tôn Giả liền bước lên, hắn hơi hơi mỉm cười, khóe miệng đầy ma mị.

"Ngươi gọi Niệm Từ đúng không?".

Niệm Từ đối với Nguyệt Tôn Giả bản năng có chút đề phòng nhưng nhớ lại hai người này do Thất Công dẫn đến liền khẽ đép.

"Vâng, tiểu nữ gọi là Mục Niệm Từ".

Nguyệt Tôn Giả ánh mắt lấp lóe, sau đó hắn cảm nhận thực lực Niệm Từ một chút.

Cảm thấy Niệm Từ mạnh hơn so với tình báo một chút nhưng mà thiết nghĩ cũng chẳng có gì đặc biệt, Nguyệt Tôn Giả rốt cuộc xác định mục tiêu.

"Niệm Từ, vị bằng hữu này của ta họ Hoắc, ngươi có thể gọi là Nhật Tôn Giả, hắn là Minh Giáo – Giáo Chủ ở Ba Tư".

"Hắn dùng vô thượng thần thông, đốt lên Thánh Hỏa Lệnh của Minh Giáo liền phát hiện ở Trung Nguyên xa xôi có người hữu duyên liền lặn lội tới đây, hắn muốn thu ngươi làm thánh nữ Minh Giáo, không biết ý ngươi ra sao?".

Không thể không nỏi, thể hiện lúc này của Nguyệt Tôn Giả cực kỳ tốt.

Phong độ mười phần, lời nói bình thản mà nhẹ nhàng, khóe miệng khẽ cong, ánh mắt tràn ngập hiền hòa, đây chính là hình ảnh 'người tốt' trong tiềm thức đa số mọi người.

Đáng tiếc ở đây có một người không cảm thấy thế.

Núp trong phòng nhỏ, Lý Thu Thủy không nhìn thấy bên ngoài có việc gì nhưng nàng vẫn nghe được bọn họ nói chuyện, vì nghe được nàng mới cảm thấy không ổn, rất không ổn.

Quyển 2 Chương 302
Nhật Nguyệt Tôn Giả – Phật Đạo Song Đế (2)

Ở bên ngoài kia, Nguyệt Tôn Giả vẫn cười cười nói nói với Niệm Từ, một bộ người tốt, một bộ cao nhân nơi võ lâm.
Hồng Thất Công cùng Nhật Tôn Giả căn bản cũng không lên tiếng.
Hồng Thất Công đúng là đến hiện nay vẫn chưa cảm thấy có cái gì không đúng, trái lại với lời nói của Nguyệt Tôn Giả còn làm ông ta hơi hơi có hảo cảm, dù sao Nguyệt Tôn Giả nói năng với Mục Niệm Từ quá nhẹ nhàng rồi.
Nhật Tôn Giả lại càng không nói gì, hai người cùng một ruộc với nhau hơn nữa đã lên kế hoạch thật kỹ, cũng không có gì phải hành động.
Ở đây chỉ có Lý Thu Thủy biết, đại sự không ổn.
Hồng Thất Công có thể đi nhiều, có thể thăm thú phong cảnh nhiều nơi được gọi là thần long thấy đầu không thấy đuôi nhưng hiểu biết của Hồng Thất Công còn kém Lý Thu Thủy nhiều lắm.
Tại Trung Nguyên, Lý Thu Thủy không dám so thông tin cùng bang chủ Cái Bang nhưng ngoài địa vực Trung Nguyên thì Hồng Thất Công không có khả năng so với nàng.
Trốn trong phòng, khi biết hai kẻ tiến tới, một người là Minh Giáo – Giáo Chủ còn một lại là nhân sĩ Phù Tang, Lý Thu Thủy đã thấy không ổn.
Đến khi đối phương mở miệng, nàng lại càng nhìn ra điểm không ổn.
Thứ nhất Thánh Hỏa Lệnh của Minh Giáo từ khi nào có tác dụng tìm người?.
Thứ hai Minh Giáo Thánh Nữ từ trước tới nay đều chọn từ thiếu nữ Ba Tư, từ trinh nữ Ba Tư hơn nữa cái chức danh thánh nữ này còn có tính kế thừa, từ mẹ sang con, nhất mạch đơn truyền.
Chỉ khi thánh nữ đời tiếp theo thực sự không được lòng giáo chúng hay làm ra đại sự mất mặt đến Minh Giáo thì mới bị phế bỏ, một lần nữa tuyển thánh nữ khác.
Từ những thứ Lý Thu Thủy hiểu về Minh Giáo, cái ngôi vị thánh nữ còn chư đến phiên Mục Niệm Từ đi nhận.
Dĩ nhiên việc của Minh Giáo thế nào Lý Thu Thủy không dám nói cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, trong việc này biết đâu còn khúc mắc?.
Việc làm Lý Thu Thủy để ý nhất là khi kẻ đến từ Phù Tang kia mở miệng.
Lý Thu Thủy am hiểu nhất không phải võ công mà là mị thuật, mị thuật chính là đệ mị nhân tâm.
Lý Thu Thủy bản thân nắm giữ một chiêu truyền âm sưu hồn đại pháp, tạo nghệ linh hồn của nàng căn bản không thấp, đặc biệt khi nắm được Cửu Âm Chân

Kinh, khi tham ngộ Di Hồn Đại Pháp của Cửu Âm Chân Kinh, tạo nghệ linh hồn của nàng lại càng trở nên đáng sợ.
Nàng cho dù ở tương đối xa Mục Niệm Từ, cho dù không trực tiếp nhìn kẻ đến từ Phù Tang kia lần nào thì nàng vẫn hiểu đối phương đang làm gì.
Người Phù Tang có một loại bí thuật gọi là Tù Mệnh Ngôn Thuật.
Tù Mệnh Ngôn Thuật cũng có thể hiểu là thuật thôi miên, dùng lời nói, ngữ điệu, ánh mắt, thậm chí cả khí tràng ảnh hưởng đến tâm thần đối phương, sau đó từ từ không chế đối phương.
Tù Mệnh Ngôn Thuật thứ này thật sự là quái thuật, nếu dùng trên nam nhân tác dụng không hề cao nhưng nếu dùng trên nữ nhân thì tác dụng cực lớn.
Lý Thu Thủy am hiểu mị thuật, người khác chưa từng nghe Tù Mệnh Ngôn Thuật của Phù Tang nhưng nàng thì khác, nàng thậm chí còn có hứng thú học xuống thuật này, đáng tiếc chưa có cơ hội mà thôi.
Nếu đối phương có thiện ý, việc gì phải dùng Tù Mệnh Ngôn Thuật với Mục Niệm Từ?.
Lý Thu Thủy ánh mắt lóe lên, trong mắt hiện ra dị sắc.
"Hừ, trò xiếc".
Lý Thu Thủy nhắm mắt lại, miệng của nàng liền lẩm bẩm.

Nguyệt Tôn Giả ánh mắt hiện tại hoàn toàn hóa thành hắc ám, về phần Mục Niệm Từ nàng gần như bị kẻ trước mặt mê hoặc, khóe miệng run rẩy mở ra, muốn chính mình thừa nhận sẽ đi theo Nhật Tôn Giả đến Ba Tư, ra nhập Minh Giáo trở thành Thánh Nữ.
Ngay lúc này khuôn mặt Mục Niệm Từ đột ngột biến thành thống khổ, khuôn mặt xinh đẹp cau lại sau đó liên tục bước về phía sau.
Nguyệt Tôn Giả đứng xoay lưng về phía Hồng Thất Công, ông không nhận ra đối phương ánh mắt thay đổi nhưng từ chỗ ông đứng lại cực dễ dang fthấy được vẻ mặt thống khổ của Mục Niệm Từ.
Việc tiếp theo khiến Hồng Thất Công lập tức hướng về phía Mục Niệm Từ bởi Nguyệt Tôn Giả cũng lùi lại ba bước, hắn hcưa trọng thương nhưng sắc mặt căn bản không dễ chịu gì. Hắn không khỏi mà hét lên.
"Là ai?, ai dám phá hỏng đại kế của bản tọa? ".
Mục Niệm Từ thì triệt để ngã ngồi xuống, ôm ngực thở hổn hển, trong mắt lộ ra sợ hãi, đầy kiêng kị nhìn Nguyệt Tôn Giả.
"Hừ, đối với một tiểu cô nương lại sử dụng mị thuật?, thực sự mất mặt Bái Nguyệt Giáo".
Lý Thu Thủy cũng không bán mặt mũi cho đối phương, thân hình theo gió mà tới, rất nhanh lướt đến chỗ Mục Niệm Từ.
Lý Thu Thủy đương nhiên sẽ không sợ đối phương.

Nàng còn chưa biết hai kẻ này đạt đến đế vị cao thủ vì vậy nhận thức của nàng thì hai kẻ này giỏi lắm chỉ là ngũ tuyệt đỉnh phong, chiến lực từ thập tinh đến thập nhị tinh.
Năm xưa nàng còn yếu hơn bây giờ, Đồng Mỗ còn không thể dồn nàng đến chỗ chết, nàng không đánh lại đối phương chẳng nhẽ không thể chạy?, hơn nữa nàng cũng là thập tinh cao thủ, đánh nhau sống chết xem ai sợ ai?.
Nguyệt Tôn Giả mạnh hơn Lý Thu Thủy nhiều nhưng nếu chỉ so mị thuật, hắn còn kém xa.
Đè xuống nộ hỏa trong người, Nguyệt Tôn Giả đang định lên tiếng thì một bàn tay chạm vào vai hắn.
Nhật Tôn Giả mắt tràn ngập hung quang mà cười.
“Kế hoach của ngươi thất bại, giờ đến kế hoạch của ta”.
Kế hoạch của Nhật Tôn Giả là gì?, giết người, bắt cóc Mục Niệm Từ.
Nguyệt Tôn Giả thấy vậy cũng chỉ thở dài nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, bọn họ là hai đế vị cao thủ, bọn họ sợ ai?.
Lúc này Hồng Thất Công đã chắn trước người Mục NIệm Từ, một mặt tức giận.
“Hai người các ngươi muốn gì?, dĩ nhiên lại ra tay với một tiểu nữ hài?”.
Hồng Thất Công hiện tại giận sôi, cho dù không quá hiểu việc gì diễn ra thì ông vẫn phải biết đối phương sử dụng tà thuật với Mục Niệm Từ.
Đây chẳng khác nào tát vào mặt sư phụ như ông ta cả, thân là sư phụ dĩ nhiên lại đẩy đệ tử vào nguy hiểm?.
Một tiếng hét của Hồng Thất Công sử dụng cả nội lực Hàng Long, khí thế như rồng, tất nhiên một tiếng hét không phải là để uy hiếp gì hai kẻ trước mặt mà là để cho người bên ngoài biết được việc bên trong, Hồng Thất Công đúng là không có tự tin chống lại hai người này.
Hồng Thất Công vừa hét lên một tiếng đã thấy Nhật Tôn Giả xuất hiện trước mặt, một chưởng tràn ngập hỏa diễm đánh tới.
“Chết”.
Hồng Thất Công song thủ mở ra, cũng dùng hết sức bình sinh đánh ra một chưởng nhưng kình lực đối phương thực sự quá kinh khủng, lập tức cả người Hồng Thất Công liền bị đánh bay.
Một chưởng đẩy lùi Hồng Thất Công, Nhật Tôn Giả song thủ mở ra, hướng về phía Lý Thu Thủy.
“Càn Khôn Đảo Hải, Nhất Thủ Che Thiên”.
Hắn gầm lên một tiếng, hai tay còn cách xa Lý Thu Thủy nhưng mà kình lực như bóp méo cả không gian, Lý Thu Thủy hốt hoảng cảm nhận được kình lực bốn phương tám hướng đang tạo thành một cái lồng giam khóa chặt lấy mình, nàng thậm chí còn không chạy ra ngoài được>
Lý Thu Thủy không nghĩ gì liền lao ra ấy chính là vì nàng... tưởng mình mạnh.

Nếu đối phương cũng là ngũ tuyệt đỉnh phong, nàng không đánh thắng được nhưng cầm hòa cũng là không có vấn đề gì, lại thêm vô số cao thủ trong trận doanh cùng lên, chẳng nhẽ không thể đẩy lùi hai người?.
Đấy là chưa kể chỉ cần một tín hiệu, chẳng mất bao lâu liền có cao thủ trận doanh khác tới trợ chiến, càng không có vấn đề gì xảy ra.
Nàng tính tới tính lui, chỉ tính thiếu thực lực của hai kẻ này.
Hai kẻ này quá mạnh, thực sự quá mạnh.
Nguyệt Tôn Giả còn chưa động, chỉ bằng mình Nhật Tôn Giả vậy mà không ngờ đã có thể trong chớp mắt đánh bay một ngũ tuyệt, khống chế một ngũ tuyệt khác.
Cũng may Lý Thu Thủy đã sớm không phải là Lý Thu Thủy trước đây, nàng đưa tay ra nắm lấy tay Niệm Từ, trên người nội lực mạnh mẽ bành trướng, nàng kéo ngược Mục Niệm Từ ra sau lưng, song chưởng đưa ra đẩy về phái đối phương.
“Bạch Hồng Chưởng Lực”
“Vô Tướng Kiếp Chỉ”.
Hai tay đánh ra hai chưởng song song, sau đó dưới chân vận dụng Lăng Ba Vi Bộ cực kỳ tinh diệu, lại lấy nội lực ngạnh kháng, nàng mạnh mẽ thoát ra được khỏi lồng giam kình lực vốn đang bủa vây lấy mình.
Một tay ôm Mục Niệm Từ, nàng thực sự muốn chạy.
Hai chưởng của nàng đánh về phía Nhật Tôn Giả, chỉ thấy đối phương đưa tay ra, bàn tay mang theo Càn Khôn, một cái xoay tay liền chuyển hướng chưởng lực bắn ra hướng khác, bất quá hắn cũng không lập tức đuổi theo Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy vừa động thân bay lên bầu trời đã thấy bên cạnh mình xuất hiện Nguyệt Tôn Giả.
“Nhật Nguyệt Lăng Không “.
Nguyệt Tôn Giả miệng khẽ ngâm nga, sau đó tay nắm lại thành quyền, một quyền oanh kích.
“Bái Nguyệt Quyền Pháp”.
Quyền này đánh tới, Lý Thu Thủy cũng kịp biến chiêu, lấy Đấu Chuyển Tinh Di tạo thành tấm chắn, bảo vệ cả nàng cùng Niệm Từ có thể lùi lại nhưng hai người một lần nữa bị đẩy xuống mặt đất.
Lúc này tình hình thật sự không ổn.
Nhật Tôn Giả đã đứng ngay sát cạnh Lý Thu Thủy mà cười gằn.
Nguyệt Tôn Giả thì lại phiêu phù trên không trung, hai tay chắp sau lưng, cứ như tiên nhân đạp không mà đứng vậy.

Quyển 2 Chương 303
Nhật Nguyệt Tôn Giả – Phật Đạo Song Đế (3)

Hai người Nhật Nguyệt Tôn Giả thực ra rất giống Vô Song.
Chiêu thức chưa đủ tinh diệu.
Nội lực chưa đủ.
Cảnh giới võ học cũng chưa đủ.
Đây chính là thân thể thành đế, tất nhiên so về cảnh giới võ học hai người này còn hơn Vô Song nhiều.
Một là Bái Nguyệt Giáo Chủ, một là Minh Giáo Giáo Chủ, hai người này lúc trước có lẽ yếu hơn Đồng Mỗ một chút nhưng nhất định cũng là cùng đẳng cấp với nàng, gần như một cặp Long – Mộc đảo chủ vậy.
Cảnh giới thân thể thành đế cũng có một lợi thế rất lớn, chỉ cần không có đế vị cường giả ở gần đó thì khi chiến đấu đế vị cũng khó mà cảm nhận được thực lực chân chính.
Lý Thu Thủy hiện tại đã tương đối mạnh nhưng để đối đầu cùng hai vị tôn giả căn bản là không thể, cho dù một người nàng cũng không chịu được.
Lý Thu Thủy tay nắm Mục Niệm Từ, một mặt sầu khổ.
Mục Niệm Từ hiện tại ánh mắt vẫn cứ mơ màng, nàng vẫn còn chưa thể tỉnh lại từ tà thuật của Nguyệt Tôn Giả.
Từ Mệnh Ngôn Thuật ảnh hưởng rất lớn đến tâm trí nữ tử, ít nhất cũng phải cần một khoảng thời gian mới bắt đầu trở về bình thường.
Càng nghĩ đến Tù Mệnh Ngôn Thuật, Lý Thu Thủy trong lòng càng tức giận nhưng mà nàng hiện tại thực không biết làm sao.
Mới chỉ giao thủ mà thôi nàng đã cảm thấy không có lấy một tia cơ hội chiến thắng nào.
Nói thì lâu nhưng mọi việc diễn ra cực nhanh, Lý Thu Thủy vừa mới lùi lại thì ở cách đó không xa, Hồng Thất Công cũng nhịn xuống thương thế, hét lớn một tiếng.
“Kháng Long Hữu Hối”.
Hồng Thất Công lần này cũng không có hướng về Nhật Tôn Giả, ông thừa hiểu một chiêu Hàng Long của mình không có cách thương tổn Nhật Tôn Giả.
Một chưởng này nhắm ngay Nguyệt Tôn Giả, một chưởng này cũng khiến ánh mắt Lý Thu Thủy sáng lên.
Chỉ cần Nguyệt Tôn Giả tránh ra một đường, Lý Thu Thủy chưa hẳn đã không có tư cách bỏ chạy.
Đáng tiếc Lý Thu Thủy cũng quá coi thường Nguyệt Tôn Giả rồi.

Nguyệt Tôn Giả ánh mắt nhìn thấy Hàng Long lao đến, trong mắt sát khí rất nồng.
Phù Tang không như Trung Nguyên, Phù Tang võ học thật ra không chú trọng quyền pháp hay kiếm pháp, võ học Phù Tang hoặc là lấy đao pháp làm chủ, hoặc là ám khí làm chủ.
Thân là Bái Nguyệt Giáo Chủ, Nguyệt Tôn Giả sao có thể không tinh thông đao pháp?.
Lấy tay làm đao, cỏ tay khẽ nghiêng.
“Bái Nguyệt Thiên Ma Đao”.
Đao khí tung hoành hơn nữa còn là hàn băng đao khí, chí âm chí hàn đao khí.
Đao là bá vương đao nhưng ở Phù Tang, đao là sát nhân đao.
Đao ở Trung Nguyên đại diện dương dương cương cương, uy mãnh vô cùng.
Đao ở Phù Tang đại diện lãnh huyết vô tình, nhất đao tuyệt sát.
7 đường đao khí phá không mà ra, theo động tác Nguyệt Tôn Giả đao khí trực tiếp chém nát hư ảnh Hàng Long lao tới, hàn băng đao khí cắt nát một chiêu Kháng Long Hữu Hối của Hồng Thất Công.
Hồng Thất Công không yếu, Hàng Long Thập Bát Chưởng lại càng không yếu nhưng mà... khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn.
Cái này cũng như nếu để Quách Tĩnh hồi mới học được Hàng Long lấy Hàng Long đi đánh với Tây Độc vậy, đây chính là tự ngược.
Tay trái một đao chém ra, tay phải cũng biến chiêu, hai tay trở thành song đao.
“Bái Nguyệt Thiên Ma Đao – Thiên Ma Triền Thân”.
Lần này đao khí như xà, đao khí như có linh, trực tiếp bẻ cong, lao về phía Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy vốn định chạy, nàng nào ngờ Nguyệt Tôn Giả giải quyết một chiêu của Hồng Thất Công nhanh như vậy?, hơn nữa nàng lại càng không ngờ một đao tiếp theo của đối phương trực tiếp tạo thành lao tù, khóa chặt lấy nàng.
Ngay lúc sắp bị nhốt lại, thân hình Lý Thu Thủy dùng một động tác không tưởng, lướt ngang trên hư không.
Thấy một động tác này, Nguyệt Tôn Giả sắc mặt cũng khẽ biến.
Về phần Nhật Tôn Giả ánh mắt thậm chí hiện ra sát khí.
Có ai biết năm đó Nhật Tôn Giả là ai?, năm đó hắn là đệ nhất thiên tài Minh Giáo Ba Tư, hắn liền đi tới Trung Nguyên, nhận trách nhiệm xây dựng Minh Giáo Trung Nguyên.
Năm đó hắn làm rất tốt, Minh Giáo cũng rất mạnh nhưng ai ngờ gặp phải loại siêu cấp quái vật như Hoàng Thường.
Hoàng Thường lấy sức một người, diệt đi Minh Giáo Trung Nguyên, đánh cho Nhật Tôn Giả suýt chút nữa bỏ mạng, phải rời khỏi Trung Nguyên chạy về Ba Tư.

Động tác khinh công của Lý Thu Thủy, Nhật Tôn Giả không nhầm được.
Chiêu thức này trước đây chưa có tên nhưng sau này Hoàng Thường cũng viết vào bên trong Cửu Âm Chân Kinh, nó gọi – Hoành Không Na Di.
Lý thu Thủy tránh được tù lung nhưng nàng nào ngờ Nhật Tôn Giả gần như phát điên, hắn đã ở ngay sau lưng nàng.
Nhật Tôn Giả ánh mắt long sòng sọc, hắn từ lần bị Hoàng Thường đánh bại, chưa từng đặt chân tới Trung Nguyên, cũng không biết Cửu Âm Chân Kinh là cái gì, hắn chỉ biết Lý Thu Thủy tất là hậu nhân của kẻ thù năm xưa.
Không thể không đỏ mắt, không thể không có sát khí.
Đừng nói là Lý Thu Thủy mà Nguyệt Tôn Giả cũng bị dọa sợ bởi trong bàn tay của Nhật Tôn Giả chẳng biết từ bao giờ đã hiện ra một vật.
Thánh Hỏa Lệnh.
Trên người Nhật Tôn Giả hiện ra một cái hư ảnh hỏa long, hỏa long như muốn thiêu rụi tất cả, bao gồm cả Lý Thu Thủy cùng Mục Niệm Từ vậy.
"Viêm Long Vô Song".
Tay cầm Thánh Hỏa Lệnh, bất chấp mà đập xuống, Lý Thu Thủy không chết cũng trọng thương.
Đây chính là đế vị toàn lực đánh xuống, hơn nữa Lý Thu Thủy cũng không kịp phản ứng.
Ngay lúc tưởng như Lý Thu Thủy chắc chắn chịu một chiêu này, đến cả Lý Thu Thủy cũng không biết làm thế nào thì đột nhiên một đường kinh khủng kiếm khí lao tới, mạnh mẽ va chạm vào Thánh Hỏa Lệnh.
Thánh Hỏa Lệnh đương nhiên sẽ không vỡ nát nhưng Nhật Tôn Giả thì không dễ chịu gì, chỉ nghe một tiếng nổ khủng khiếp đinh tai nhức óc, Lý Thu Thủy ôm Mục Niệm Từ bị đánh bay xuống đất, nhưng mà Nhật Tôn Giả cũng lùi lại hơn 5 bước, sắc mặt trở nên khó coi.
Lý Thu Thủy còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy sau lưng mình còn đang huyền phù 8 thanh hư kiếm.
Kiếm khí hóa hình, kiếm khí ngưng thực.
Đây là Cửu Kiếm Kiếm Ý, là Cửu Kiếm Cực Ý.
Lúc này, rốt cuộc đám người Đàm Công – Đàm Bà, Hoàng Dược Sư, Thượng Quan Kiếm Nam, Kiều Phong, Cừu Thiên Nhận, Trác Bất Phàm mới chạy vào đại viện.

Ở Chuyển Luân điện xa xôi, gần như không thuộc về cái thế giới này, đang vì Vô Song luyện hóa liên ngẫu, Độc Cô không thể không mở mắt, trong mắt có nghi hoặc.
"Cửu Kiếm mất một còn tám".
"Nha đầu họ Lý kia gặp nguy hiểm?".

Nghĩ nghĩ một chút, Độc Cô không quan tâm, lại tiếp tục nhắm mắt lại, coi như không có gì xảy ra.

Độc Cô có thể không quan tâm nhưng ở liên minh nhân loại, có hai người đồng thời mở mắt ra.
Trong mắt hai người có miên man khó hiểu, có kinh hãi thất sắc nhưng cả hai người căn bản cũng không nghĩ nhiều, đều động thân mà ra.
Bọn họ không cách nào cảm giác được trận chiến giữa Lý Thu Thủy cùng Nhật Nguyệt Tôn Giả nhưng giây phút kiếm khí nổ tung kia, bọn họ căn bản không thể không có cảm ứng.
Thứ kiếm khí kia, hai người đều nhận ra.
Vì nhận ra, bọn họ liền hướng về trận doanh võ lâm.

Quyển 2 Chương 304

Nhật Nguyệt Tôn Giả – Phật Đạo Song Đế (4)

Đế vị có kiêu ngạo của đế vị nhưng đế vị cũng phải có ánh mắt của đế vị.

Đám người trong trận doanh võ lâm thú thật, Nhật Nguyệt Tôn Giả chưa từng để vào mắt.

Lý do duy nhất để bọn họ mất công dùng miệng lưỡi nói chuyện với Mục Niệm Từ chỉ là vì không muốn gây rắc rối, không muốn nửa đường xuất hiện "Trình Giảo Kim" mà thôi.

Sau khi Lý Thu Thủy nửa đường phá hủy kế hoạch, cả hai căn bản cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp giết Lý Thu Thủy lại cướp Mục Niệm Từ là được.

Trong mắt hai người, cho dù toàn bộ đám ngũ tuyệt trong trận doanh cùng lên, kết quả cũng không khác gì nhiều.

Đây là sự kiêu ngạo của đế vị.

Tất nhiên lúc này thì có chút khác, bất kể Nhật Tôn Giả hay Nguyệt Tôn Giả đều cảm thấy những đường kiếm khí huyền phù giữa trời kia đáng sợ bậc nào, tuyệt đối khiến cả hai dựng tóc gáy.

Hai người cũng sẽ không thật sự sợ kiếm khí kia, nhưng đối với người đưa kiếm khí vào trong cơ thể Lý Thu Thủy thì nhất định không thể không sợ.

Hai người sống đến từng tuổi này, cũng chưa nhìn thấy kiếm khí đáng sợ như vậy bao giờ.

Đấy còn là kiếm khí đưa vào trong cơ thể Lý Thu Thủy, nếu chân thân tự mình giá lâm, tự mình xử kiếm, hai người nghĩ tới cảnh này đều không rét mà run.

Càng lo lắng, hai người càng muốn kết thúc sớm việc này.

Chỉ có cách điên cuồng đánh tới, hủy diệt luôn 8 đạo kiếm khí còn lại, sau đó bắt cóc Mục Niệm Từ rồi rời đi mà thôi.

Đương nhiên cả hai cũng biết, kẻ để kiếm khí trong người Lý Thu Thủy có mạnh hơn nữa cũng không qua được"chủ nhân " của mình, có chủ nhân chống lưng, bọn họ chưa chắc đã sợ đắc tội kẻ kia, trời sụp còn có người chống lưng không phải sao?, hơn nữa chủ nhân của bọn họ chính là ông trời.

Nhật Tôn Giả tay cầm Thánh Hỏa Lệnh, ánh mắt hoàn toàn là coi khinh quần hùng võ lâm, nắm Thánh Hỏa Lệnh một đường lao tới.

Thánh Hỏa Lệnh vật này cực kỳ không tầm thường, nó không chỉ kiên cố gần như không thể phá hủy, nó còn có tác dụng rất lớn cho người đi theo con đường dương cương uy mãnh.

Chỉ cần đưa vào bên trong đủ dương cương nội lực, đủ để thắp sáng thánh hỏa lệnh, thứ này sẽ triệt để ‘phát hỏa’, triệt để khuếch đại uy năng chưởng pháp,

sinh ra chân chính hỏa diễm.
Thánh vật đệ nhất Ba Tư, căn bản không thể coi thường.
Đối với quần hùng mà nói, Nhật Tôn Giả khinh thường để vào mắt.
“Quang Minh Thánh Hỏa – Viêm Long Vô Song”.
Thánh Hỏa Lệnh rực sáng, hỏa long lại hiện thế, theo một động tác ‘chém’ của Nhật Tôn Giả, nguyên một đầu hỏa long lao về phía quần hùng.
Nhìn hỏa long lao tới, cho dù mạnh như Hoàng Dược Sư cũng cảm thấy kinh sợ.
Hoàng Dược Sư từng đối đầu với Hàng Long Thập Bát Chưởng của Hồng Thất Công nhưng đầu hỏa long này còn cho ông cảm giác mạnh gấp 10 lần, uy mãnh tuyệt luân.
Hoàng Dược Sư còn đang không biết phản ứng ra sao thì Kiều Phong đã bất chấp, bước lên một bước, hai tay hướng lên cao, nội lực bành trướng.
“Hàng Long Thập Bát Chưởng – Kháng Long Hữu Hối”.
Cùng một chiêu Kháng Long Hữu Hối, tinh tế không bằng Hồng Thất Công nhưng uy lực ẩn ẩn còn cao hơn 1 đầu.
Tất nhiên một chiêu Kháng Long Hữu Hối của Kiều Phong căn bản không thể cản được hỏa long uy mãnh kia.
Chỉ thấy Hoàng Dược Sư cũng nhanh chóng làm ra quyết định, cổ tay nhẹ chuyển, dồn toàn bộ nội lực mà đánh ra.
“Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng”.
Hoàng Dược Sư cùng Kiều Phong đi đầu công kích, những người còn lại đương nhiên biết làm gì tốt nhất, ví dụ như thầy trò Thượng Quan Kiếm Nam cùng Cừu Thiên Nhận tựa sát lưng vào nhau, đồng thời đánh ra hai chưởng ‘Thiết Chưởng Thần Công”.
Trác Bất Phàm ở sau Cừu Thiên Nhận cũng xuất kiếm, kiếm thế như rồng, đi sau mà đến trước.
“Truy Phong Kiếm”.
Kiếm của Trác Bất Phàm thực sự rất nhanh, chỉ nghe tiếng gió vang lên, kiếm khí đã xé không mà tời.
Không phải ngẫu nhiên Trác Bất Phàm ở biên cương phương bắc được phong tặng hai chữ ‘Kiếm Thần’.
So với những người này thì Đàm Công – Đàm Bà lại tỏ ra yếu hơn rất nhiều, hai người đến cả khí thể của hỏa long cũng khó mà chịu nổi, trực tiếp lựa chọn lùi lại.
Tất nhiên liên thủ lực lượng của 5 vị ngũ tuyệt cao thủ, oanh kích lên hỏa long đang lao tới vẫn là không thể, toàn bộ 5 người trực tiếp bị đánh bay đi, cũng may việc làm của họ không phải là vô ích, hỏa long sau khi cắn nuốt tất cả công kích lao về phía mình, uy lực đã có vài phần giảm bớt.
Ngay cả như thế Trác Bất Phàm cùng Thượng Quan Kiếm Nam miệng đều có

máu tươi chảy xuống, trái lại Cửu Thiên Nhận dĩ nhiên một mặt hồng hào, vừa nhìn đã thấy không chịu tổn hại quá nhiều.
Kiều Phong cùng Hoàng Dược Sư thì không cần nói, Kiều Phong đạp về phía sau 7 bước, mỗi bước đều như in thẳng xuống nền gạch, mỗi bước trực tiếp đưa kình lực xuống mặt đất, làm nền gạch như nát vụn sau đó khi dừng lại, sắc mặt như thường, không nhìn ra thương thế.
Hoàng Dược Sư thì thân hình như yến, nhẹ lướt trên mặt đất, phiêu phiêu tựa gió, nhẹ nhàng tựa mây, chỉ thấy cơ thể khẽ lùi, rất nhanh bình thường trở lại.
Mỗi người ở đây đều có biểu hiện khác nhau nhưng lại có chung một nhận thức, đấy là sợ hãi thực lực kẻ trước mặt.
Nhật Tôn Giả thấy một đòn đắc thủ liền cười lớn.
“Đám phế vật”.
Tay nắm Thánh Hỏa Lệnh, Nhật Tôn Giả không kiêng nể gì hơn nữa thân hình cũng chuẩn bị động, hắn muốn giáp công.
Nhật Tôn Giả làm người cuồng ngạo, khinh thường thiên hạ nhưng hắn chính là có chân tài thực học.
Nhật Tôn Giả vừa nhìn cũng hiểu ai mạnh ai yếu, bằng một cái Thánh Hỏa Lệnh đập xuống, giết chết Đàm Công Đàm Bà cũng là dễ hiểu.
May mắn là ngay khi hắn chuẩn bị động thủ, hắn liền kinh ngạc mà quay đầu lại.
Chỉ thấy Nguyệt Tôn Giả cũng đang chật vật lùi lại, hơn nữa bao quanh Nguyệt Tôn Giả chính là vô biên vô tận đao khí.
Nguyệt Tôn Giả đến cả đao vực cũng mở ra, nhưng trước mặt hư ảnh kiếm khí như thật như ảo dĩ nhiên vẫn cứ ăn quả đắng.
“Kệ đám bọn chúng, kiếm khí này quá mức cường đại, nếu chúng ta không liên thủ trấn áp, chỉ sợ có biến”.
Nguyệt Tôn Giả thở hổn hển mà nói, 8 đạo kiếm khí huyền phù giữa trời lúc này chỉ còn có 7 nhưng ngay cả thế hắn vẫn kinh hãi vô cùng.
Mở ra cả đao vực vẫn bị đường kiếm khí kia ngạnh sinh bắn ngược trở lại, vậy nếu chân thân tiến đến, chẳng nhẽ lấy thủ cấp của hắn trong vòng 1 chiêu?, nghĩ đến điểm này nội tâm Nguyệt Tôn Giả không rét mà run.
Nhật Tôn Giả nghe đồng đội mình nói, nội tâm cũng không vui, hắn đang trải nghiệm cảm giác tàn sát thiên hạ cao thủ, đang cực kỳ kích động bất quá hắn cũng hiểu cái gì nên, cái gì không nên.
Hắn hay Nguyệt Tôn Giả đều có tự tin đủ sức hủy hết đám kiếm khí kia nhưng mà hủy trong bao lâu?, bọn họ là đang tấn công trận doanh võ lâm, một trong tam đại trận doanh của nhân loại, đây là hành động khiêu kích nhân loại tại Ma Sơn.
Nhật Tôn Giả mạnh mẽ xoay người, tay nắm Thánh Hỏa Lệnh, thân hình như biến thành hỏa nhân, mạnh mẽ lao tới.

“Thánh Hỏa Lệnh – Địa Ngục Viêm Long”.
Thánh Hỏa Lệnh lần này lại càng sáng hơn, đến mức cổ tay Nhật Tôn Giả còn đang run lên.
Lần này không còn hỏa long, không còn bất cứ một loại hư ảnh nào hiện ra nhưng người ngu cũng nhìn thấy bên trong Thánh Hỏa Lệnh đang nén một loại nội lực kinh khủng, một chiêu này đập xuống tựa như diệt thế, đủ sức đánh nát thân thể bất cứ một ngũ tuyệt cao thủ nào ở đây.
Nguyệt Tôn Giả đương nhiên cũng không thể không động, hai tay làm đao, hắn điều động toàn bộ đao khí của bản thân mình, ngưng tụ đao khí thành một thanh chân thực đao.
“Bái Nguyệt Đoạn Hồn Đao”.

Thú thật, người duy nhất không hiểu gì chính là Lý Thu Thủy.
Nàng vốn tưởng mình phải chết thì thứ kiếm khí kinh khủng này hiện ra.
Nếu nàng biết thứ này tồn tại trong người mình thì cũng thôi đi nhưng nàng căn bản không biết, hơn nữa nàng còn không đoán ra là ai để thứ này trong cơ thể mình.
Tất nhiên nàng hiện tại cũng nghĩ kỹ, nàng liền nghĩ tới A Thanh, có lẽ trong mắt nàng cũng chỉ có A Thanh có kiếm pháp bậc này, trong nội tâm không khỏi âm thầm cảm kích A Thanh tiền bối.
Dĩ nhiên nàng cũng nghĩ tới Độc Cô chỉ là nàng không biết tên Độc Cô, còn không rõ võ công của Độc Cô là gì, vũ khí là cái gì vì vậy nàng trái lại không dám đoán bừa.
Một mặt Lý Thu Thủy cảm khái A Thanh cường đại nhưng một mặt cũng sầu lo vô cùng, nàng tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm nhưng nàng có thể đỡ được bao lâu?, kiếm khí kia có thể vì nàng ngăn cản bao lâu?.

Trong sân lúc này cảnh tượng cực kỳ thú vị.
Đám ngũ tuyệt của liên minh thì căn bản không biết làm cái gì, chỉ có thể trở thành khách qua đường mà nhìn trận chiến không thuộc phạm trù của bọn họ.
Ở giữa sân thì Nhật Nguyệt Tôn Giả điên cuồng công kích những đạo kiếm khí kia, một thân tuyệt học mỗi chiêu mỗi thức hiển lộ ra làm người thấy mà kinh.
Đương nhiên làm người kinh hãi nhất vẫn là từng đạo kiếm khí huyền phù giữa trời.
Người kích động nhất ở đây chính là Trác Bất Phàm.
Nếu không phải chỗ này có người, nếu không phải địch nhân còn tại, hắn thậm chí còn muốn quỳ bái thứ kiếm khí kia.
Là kiếm đạo cao thủ, là người sống vì kiếm, hiểu cho kiếm.
Trác Bất Phàm cảm nhận một cỗ tang thương, một cỗ kiêu ngạo trong từng thanh

kiếm hư ảo kia.
Hắn cảm nhận được một loại bễ nghễ, một loại vô địch, một loại coi thường thiên hạ quần hùng.
Đế vị thì sao?, bản tọa chỉ dùng kiếm ý, sinh sinh khóa chết hai tên đế vị cao thủ. Đế vị thì sao?, còn chưa có tư cách cho bản tọa đụng kiếm.
Đây chính là cảm giác lúc này của Trác Bất Phàm, hắn như hiểu lời kiếm ý nói, hiểu sự cao ngạo, hiểu sự khinh thường thế gian kia.
Trác Bất Phàm lúc này không khỏi thở ra một hơi, nội tâm kịch liệt rung động.
Hắn được gọi là Kiếm Thần nhưng mà cái danh hiệu này, đứng trước chủ nhân từng đạo kiếm khí kia... căn bản không có mặt mũi nào.
Tất nhiên kiếm khí có cường hơn nữa thì cũng có hạn, cũng có điểm cuối.
Nhật Nguyệt Tôn Giả liên thủ, rốt cuộc cũng đánh nát toàn bộ kiếm ý đang bảo vệ Lý Thu Thủy.
Đáng tiếc Nhật Nguyệt Tôn Giả tốn quá nhiều thời gian.
Ngay khi Nhật Nguyệt Tôn Giả muốn cướp Mục Niệm Từ trong tay Lý Thu Thủy thì lại có một tia kiếm khí xuất hiện.
Vẫn là cỗ kiếm ý kia, phá không mà đâm xuống.
Nếu không phải Nhật Tôn Giả nhanh chân lùi lại, cánh tay hắn chỉ sợ bị kiếm khí đáng sợ sinh sinh chém đứt.
Nhật Tôn Giả không khỏi chửi ầm lên.
“Mẹ kiếp, như thế nào còn nữa?”.
Lúc này huyền phù trước người Lý Thu Thủy, dĩ nhiên vẫn còn thứ kiếm khí kia, vẫn còn thanh kiếm mờ mờ ảo ảo kia, hơn nữa còn đến 3 thanh.
Nguyệt Tôn Giả nội tâm trầm lại nhưng mà hắn cũng không để ý đến kiếm khí mà đang nhìn một nam tử đạp không mà đứng.
Nam tử này đang ở ngay trên đầu Lý Thu Thủy.
Nhìn thấy nam tử, Nguyệt Tôn Giả không khỏi thở dài một hơi mà cảm thấy may mắn.
Hắn nhận ra nam tử kia, cũng vì nhận ra nên hắn biết đây chắc chắn không phải chủ nhân thứ kiếm khí khủng bố vừa rồi.
Cái này có thể coi là vạn hạnh trong bất hạnh.
Lý Thu Thủy mắt đẹp khẽ chớp, ngày hôm nay với nàng như mộng vậy.
Đầu tiên 9 đạo kiếm khí không biết từ đâu mà ra, ngay lúc nàng tưởng phải chết thì nó xuất hiện bảo vệ tính mạng nàng.
Tiếp theo khi 9 đạo kiếm khí bị đánh nát, nàng lại tưởng mạng mình đến đây là tận thì lại có 3 đạo kiếm khí tương tự hiện thế.
Đây là cái tình tiết gì?.
Lý Thu Thủy đương nhiên cũng nhận ra bên cạnh mình có người, nàng không khỏi nhìn lại kẻ kia.

Người này hạ thân xuống, đứng chắn trước người Lý Thu Thủy, vẻ mặt tự nhiên, khí định thần nhàn.
Một thân trang phục mang theo hai màu chủ đạo, màu trắng cùng màu xanh dương.
Mái tóc đen búi cao, thân hình cao lớn nhưng lại lộ ra cân bằng.
Khuôn mặt trắng, thoạt nhìn vô cùng trẻ trung, khuôn mặt anh tuấn bất phàm lộ ra vẻ tự tin cường đại cùng ánh mắt sâu thẳm, ánh mắt như đang ẩn chứa cả thiên hạ bên trong.
Nam tử này Lý Thu Thủy cũng nhận ra.
Ở đây ngoài nàng còn có Bắc Cái Hồng Thất Công cùng Đông Tà Hoàng Dược Sư nhận ra.
Ngũ Bá đệ nhất nhân, Trung Thần Thông – Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương một thân đạo bào, hắn không nhìn Nhật Nguyệt Tôn Giả, ánh mắt tựa như đang hồi tưởng.
Hắn quay lưng về phía Lý Thu Thủy nhưng giọng nói lại như vang lên ngay cạnh bên tai nàng.
“Năm xưa, tiền bối tặng ta một hồi tạo hóa, đồng thời để lại cho ta chín đạo kiếm khí”.
“Năm xưa tuổi trẻ bồng bột, còn chưa biết trời cao bao nhiêu, đất rộng bao nhiêu, không biết bao lần tự đẩy mình vào nguy hiểm, là chín đạo kiếm khí này cứu ta”.
“30 năm, từ chín đạo kiếm khí chỉ còn lại 3 đạo, cũng may không phụ lòng tiền bối trợ giúp Vương Trùng Dương ta đã rất lâu không phải để kiếm khí hộ chủ”.
“Lý tiên tử, ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi gặp tiền bối khi nào chăng? “.
Lời của Vương Trùng Dương dĩ nhiên là truyền âm nhập mật, người bên ngoài không thể nghe thấy.
Lý Thu Thủy bị Vương Trùng Dương hỏi, trong lòng liền có nghi hoặc, sau đó rất nhanh chuẩn bị báo ra tung tích của A Thanh với Vương Trùng Dương thì hai vị Nhật Nguyệt Tôn Giả đã cướp lời nàng.
Nguyệt Tôn Giả ánh mắt ngưng trọng nhìn Vương Trùng Dương nhưng mà hắn thực sự không coi đây là truyện lớn.
Vương Trùng Dương hiện tại là đạo giáo đệ nhất nhân nhưng mà cũng chỉ thế mà thôi.
Rất nhiều năm trước, đạo giáo đệ nhất nhân là Hoàng Thường, nếu Hoàng Thường hôm nay hiện thân thì hắn còn nể trọng vài phần nhưng Vương Trùng Dương còn chưa đủ tư cách.
Vương Trùng Dương cậy có Lâm Triều Anh bên cạnh, hai vợ chồng bằng một bộ Song Kiếm Hợp Bích phối hợp hoàn mỹ với nhau liền có thể ngang hàng đế vị cao thủ nhưng so với đế vị chân chính vẫn luôn có khoảng cách nhất định huống

hồ hiện tại Vương Trùng Dương chỉ đến một mình?.
“Trùng Dương Chân Nhân, ta lần này đến Trung Nguyên chỉ vì nữ tử họ Mục kia, nếu ngươi thức thời tốt nhất lùi lại, bản tọa không muốn đối nghịch cùng ngươi, lại càng không muốn đối nghịch với nhân sĩ võ lâm trung nguyên”.
“Đưa nữ nhân họ Mục cho bản tọa, bản tọa liền rời đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng thế nào?”.
Nguyệt Tôn Giả nói xong, Nhật Tôn Giả liền tiếp lời.
“Hừ, Trùng Dương tiểu tử, nếu là Hoàng lão tặc ở đây bản tọa nể mặt lão tặc kia 3 phần, nhưng là tiểu tử ngươi thì chưa đủ tư cách, thức thời vẫn là lùi lại, nếu không đừng trách Thánh Hỏa Lệnh của bản tọa không lưu tình”.
Vương Trùng Dương nhìn Nhật Nguyệt Tôn Giả không khỏi nheo mắt lại.
Nhật Nguyệt Tôn Giả hiện tại mạnh hơn quá nhiều quá nhiều so với nhận thức của Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương từng đánh bại Đồng Mỗ mà Nhật Nguyệt Tôn Giả cùng lắm chỉ ngang ngửa Long Mộc Đảo Chủ, còn yếu hơn Đồng Mỗ một chút, ấy vậy mà hiện tại... đối phương cho Vương Trùng Dương cảm giác đang đối mặt với đế vị cao thủ.
Tất nhiên ai cũng có bí mật, không phải sao?.
Vương Trùng Dương làm người cho kẻ khác cảm giác hòa ái nhưng hắn tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.
Nếu là bình thường hắn có thể còn quan tâm lời nói đối phương, cùng đối phương hỏi cho ra lẽ nhưng mà hiện tại?, mơ tưởng.
Vương Trùng Dương nhìn Nhật Nguyệt Tôn Giả đứng gần đó, chậm rãi mà đáp.
“Cút”.
Không ai ngờ Vương Trùng Dương nói ra câu này, Nguyệt Tôn Giả còn tốt chứ Nhật Tôn Giả sắc mặt không che dấu được nổi sát khí.
Hắn không ghét Phật Gia cho lắm, hắn từ trước đến nay ghét nhất Đạo Gia.
“Bằng một cái ngũ tuyệt đỉnh phong, trong mắt bản tọa chỉ là kiến hôi, ngươi còn chưa đủ tư cách”.
Nắm Thánh Hỏa Lệnh, hắn muốn ngay lập tức đánh chết Vương Trùng Dương nào ngờ lại có một âm thanh như ẩn như hiện vang lên.
“Trùng Dương đạo hữu không đủ tư cách, vậy lão nạp không biết có đủ không?”.

Quyển 2 Chương 305
Liên Ngẫu Thành Hình

Ai cũng có bí mật của mình, ai cũng có góc khuất của mình.
Vương Trùng Dương có.
Nhật Nguyệt Tôn Giả có.
Hồng Thất Công có.
Hoàng Dược Sư có.
Đã là con người, không thể không có những thứ này, vì vậy Tảo Địa Thần Tăng cũng có.
Nói đến Tảo Địa Thần Tăng thì có thể hiểu ông là nhân vật lãnh tụ của Thiếu Lâm nhưng cách xuất hiện lại tuyệt chẳng giống nguyên tác chút nào.
Thời gian xuất thế của Tảo Địa Thần Tăng thật ra cũng rất gần, đại khái trong những năm Hoa Sơn Luận Kiếm lần 1.
Tảo Địa Thần Tăng tên thật là gì không ai biết, xuất thân thế nào cũng chẳng ai hay, người này xuất hiện ở Thiếu Lâm Tự mà chủ trì Thiếu Lâm khi đó còn không biết, trong Thiếu Lâm Chứng Phổ ghi lại tất cả các đời đệ tử của Thiếu Lâm đều không có Tảo Địa Thần Tăng.
Nếu theo lẽ thường, một người như vậy sao có tư cách ở Thiếu Lâm?, lại còn quản Tàng Kinh Các?.
Tất nhiên Tảo Địa Thần Tăng không phải bình thường.
Đầu tiên phải nói rõ, trên giang hồ có khi ông được gọi là Tảo Địa Thần Tăng, có khi lại gọi là Vô Danh Tăng, hai cái danh hiệu này cùng nói về một người nhưng ý nghĩa khác nhau.
Muốn nhìn xưng hiệu thế nào mới đúng, tốt nhất nhìn vào ngữ cạnh.
Nếu nói về võ, người Thiếu Lâm hay giang hồ đều gọi ông là Tảo Địa Thần Tăng.
Nếu nói về phật pháp, người ta sẽ gọi ông là Vô Danh Thiền Sư.
Võ nghệ của ông đạt đến đế vị, cái này không cần phải nói nhưng phật học của Vô Danh Thiền Sư cũng cực kỳ đáng sợ, nghe đồn phật học của ông đã đạt đến cảnh giới miệng sinh liên hoa, độ hóa 3000 thế giới.
Tất nhiên đây chỉ là truyền thuyết, là một loại thủ pháp nói quá nhưng cũng đủ nhận thức phật học của ông.
Lại nói đến sự xuất hiện của người này.
Thật ra trong Hoa Sơn Luận Kiếm lần 1, đáng lẽ Thiếu Lâm Tự cũng phải có người tham dự, năm đó trong Thiếu Lâm Tự có một nhân vật gọi là Hỏa Công Đầu Đà.

Hỏa Công Đầu Đà xuất thân chỉ là tiểu hỏa kế trong Thiếu Lâm Tự, đáng lẽ không có tư cách tiếp xúc võ công hơn nữa mặt mũi xấu xí, thân hình thấp bé, rất hay bị người khác bắt nạt.
Hỏa Công Đầu Đà là người có thiên tư tuyệt thế, thiên tư có thể nói truy thẳng Đạt Ma Tổ Sư năm xưa, không được ai truyền võ nhưng chỉ cần nhìn vào đám vũ tăng Thiếu Lâm luyện võ liền có thể tự thông, sau đó lại lén lút tiến vào Tàng Thư Các, tự mình nghiên cứu võ công.
Hỏa Công Đầu Đà thông minh đến nỗi, hắn không có sư thừa, không có ai giảng dạy lý niệm võ công nhưung vẫn thành đại tài, sau khi võ học đại thành, Hỏa Công Đầu Đà tự mình ra tay báo thù, phế đi không biết bao nhiêu vũ tăng Thiếu Lâm năm xưa bắt nạt hắn.
Việc này kinh động tới Giới Luật Viện, đầu tiên Hỏa Công Đầu Đà ra tay lăng lệ, chuyên môn đánh cho tàn phế, thứ hai hắn không được chấp thuận lại lén học võ công Thiếu Lâm, đây lại càng là trọng tội.
Không được cho phép lại đi học võ công, cái này tại thời đại đó chính là cấm kỵ đặc biệt trong một môn phái như Thiếu Lâm, chẳng phải ngẫu nhiên trong nguyên tác Giác Viễn cuối cùng phải chọn cái chết, Trương Tam Phong cho đến khi trở thành Trương Chân Nhân vẫn bị Thiếu Lâm coi là phản đồ, không được tiến vào Thiếu Lâm Tự.
Lại nói Hỏa Công Đầu Đà, hắn chiến lực kinh thiên, mới hơn 30 tuổi đã gần như vô địch Thiếu Lâm, cho dù đệ nhất cao thủ của Giới Luật Viện năm đó Khổ Trí Thiền Sư cũng chết trong tay hắn.
Toàn bộ Thiếu Lâm tiến vào nội chiến, đúng lúc đó Tảo Địa Thần Tăng hiện thân, ngăn cơn sóng giữ.
Hỏa Công Đầu Đà không thể là đối thủ của Tảo Địa Thần Tăng, tất nhiên bị đánh bại.
Hắn mang theo đám ‘huynh đệ ‘ của mình chạy đến Tây Vực, lập ra Kim Cương Tông.
Hỏa Công Đầu Đà chiến Thiếu Lâm cũng không phải chỉ là một ngươf chiến, đây gần như là nội chiến Thiếu Lâm, vô số cao thủ Thiếu Lâm tự tàn sát lẫn nhau, đến mức một vị cao tăng khác của Thiếu Lâm cũng lựa chọn ẩn thế.
Khổ Tuệ Thiền Sư vì không chịu được cảnh nội chiến lại không thể bảo trì trung lập, sẽ không có phe nào cho phép Khổ Tuệ trung lập, Khổ Tuệ cũng bỏ Thiếu Lâm mà đi, đến Tây Vực lập ra Thiếu Lâm Tây Vực.
Sau khi Tảo Địa Thần Tăng hiện thân, trọng trấn Thiếu Lâm, bình ổn nội loạn, Thiếu Lâm mới trở lại yên bình nhưng căn cơ đại tổn, bắt đầu phong sơn, gần như không đả động gì đến thế gian.
Lại nói Thiếu Lâm Tây Vực cùng Kim Cương Tông hiện nay đều trở thành một phần của Mật Tông.

Khổ Tuệ Thiền Sư lần này không tiến về Trung Nguyên mà ở lại Mật Tông, ngày ngày ăn chay niệm phật.
Hỏa Công Đầu Đà thì quả thực có đến Trung Nguyên, có mặt tại chính Ma Sơn này, tương truyền Hỏa Công Đầu Đà chính là cánh tay trái của Long Tượng Cổ Phật.
Cũng vì có Hỏa Công Đầu Đà tồn tại, chiến lực của Mật Tông siêu cấp cường hãn.
So với một Thiếu Lâm cố gắng dùng Tảo Địa Thần Tăng trèo chống thì Mật Tông mới coi là mạnh mẽ, thậm chí chiến lực Mật Tông có thể nói là đệ nhất tại Ma Sơn này.
Mật Tông ngoại trừ Long Tượng Cổ Phật ra còn có một vị Nhiên Đăng Cổ Phật cùng Hỏa Công Đầu Đà, hai người được coi là Tả Phật cùng Hữu Phật, dĩ nhiên Hỏa Công Đầu Đà hiện tại được gọi là Kim Cương Cổ Phật.
Long Tượng – Nhiên Đăng – Kim Cương, ba người này trấn thủ một phương, Mật Tông ổn ổn đè ép Thiếu Lâm bất quá bên Thiếu Lâm chỉ bằng một mình Tảo Địa Thần Tăng cũng khiến Mật Tông chưa bao giờ dám coi thường, đủ để thấy Tảo Địa Thần Tăng mạnh mẽ.
Thiên hạ còn đồn, Tảo Địa Thần Tăng là thiên hạ đệ nhất cao thủ, là đệ nhất đế vị cao thủ.
Cái lời đồn này không ai chứng thực bởi đã trở thành đế vị, gần như sẽ không bao giờ động thủ nhưng chỉ bằng lời đồn này, lại không có bất cứ đế vị cao thủ nào ý kiến, đã đủ nói ra tất cả.

Nhật Nguyệt Tôn Giả tuyệt đối không ngờ Tảo Địa Thần Tăng hiện thân ở đây.
Ông lần này xuất hiện với một bộ trang phục hiển lộ một chữ ‘võ’.
Ai ai cũng biết, vị thần tăng này xuất hiện trong mắt thế gian với hai thân phận, đại diện cho hai màu áo.
Nếu là Vô Danh Thiền Sư, tất một thân áo vải sờn, giản dị vô cùng.
Nếu là Tảo Địa Thần Tăng, trên người mặc một tấm áo cà sa vàng, áo cà sa quấn dọc cơ thể, bên dưới mặc một chiếc quần vải trắng dài đến bắp chân, ở cổ đeo một vòng xá lợi rất lớn, từng viên xá lợi to bằng nắm tay người trưởng thành, ở mỗi bên cổ tay đều đeo một vòng sắt màu đỏ.
Nhìn bằng mắt thường cũng biết, đâu là hiện thân của phật, đâu là hiện thân của võ.
Tảo Địa Thần Tăng đến nơi, chân đạp lầu các, một tay đặt ra sau lưng, một tay chắp về phía trước, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhắm lại.
Ông cũng không phải cạo trọc đầu như tăng nhân Thiếu Lâm, trên đầu của ông có một phần tóc rất ngắn, mái tóc đều đã chuyển sang màu trắng, trên trán không có nhiều chấm hương như những cao tăng khác của Thiếu Lâm, ở giữa trán chỉ

có một dấu chấm tròn duy nhất.
Nhật Nguyệt Tôn Giả có thể coi thường Vương Trùng Dương nhưng không ai dám coi thường Tảo Địa Thần Tăng.
Lần này ngay cả Nhật Tôn Giả vô pháp vô thiên sắc mặt cũng ngưng trọng.
“Thần Tăng, ngươi hà cớ gì phải chen vào việc này? “.
Nguyệt Tôn Giả ở bên cạnh cũng nhanh chóng đáp lời.
“Thần Tăng, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nữ nhân Mục Niệm Từ này đối với chúng ta đúng là có đại sự quan trọng, chúng ta không thể không có nàng”.
“Hay là thế này, giao Mục Niệm Từ cho ta, hai chúng ta tất nguyện ý mang môn đồ Bái Nguyệt Giáo cùng Minh Giáo đến Trung Nguyên, vì Trung Nguyên giải ưu? “.
“Quan trọng hơn, đích thân một trong hai người chúng ta, cũng có thể tọa trấn nơi này, gia tăng chiến lực cho nhân loại, thế nào?”.
Lời nói của Nhật Nguyệt Tôn Giả không thể không nói là hấp dẫn, phi thường hấp dẫn.
Hy sinh một nữ tử, đổi lấy vô tận chiến lực từ phương xa kéo đến.
Hy sinh một nữ tử võ công cùng lắm chỉ cỡ nhị lưu cao thủ, có thể đổi lấy một đế vị cao thủ, trên đời ai không đổi?, đấy là chưa kể Minh Giáo cùng Phù Tang giáo đồ đến Trung Nguyên trợ chiến.
Đây gần như là bỏ một mà kiếm về hàng trăm, hàng ngàn vậy.
Cho dù cả Hồng Thất Công, khuôn mặt cũng tái đi.
Ông không hiểu tại sao Mục Niệm Từ lại quan trọng với đối phương như vậy, ông đương nhiên cũng không muốn hy sinh Mục Niệm Từ nhưng bình tâm mà nghĩ, cho dù ngay cả Hồng Thất Công cũng có kích động gật đầu.
Nếu đây không phải là Mục Niệm Từ mà là A Niệm Từ, B Niệm Từ, C Niệm Từ cái gì đó, Hồng Thất Công có lẽ thực sự lựa chọn hy sinh nàng.
Hồng Thất Công còn nghĩ thế, thử hỏi những người ở đây nghĩ thế nào?.
Đáng tiếc trái với mọi người suy nghĩ, Tảo Địa Thần Tăng khóe miệng mấp máy.
“A Di Đà Phật, hai vị tôn giá cất công đến Trung Nguyên, bần tăng không thể từ phương xa đón tiếp, trong lòng có hổ thẹn nhưng Trung Nguyên có luật của Trung Nguyên “.
“Nữ tử họ Mục này, hai vị vẫn không nên đụng tới, để bần tăng tiễn hai vị rời khỏi Phật Sơn, chúng ta vẫn là nước sông không phạm nước giếng”.
“Về phần nếu hai vị vẫn muốn vì Trung Nguyên, vì Phật Giáo giải nỗi ưu lo, bần tăng từ trong chân tâm bội phục, hướng về Phật Tổ cầu cho hai vị sau này có thể tiến vào nơi tịnh thổ cực lạc”.
Lời nói của Tảo Địa Thần Tăng nghe rất hoa mỹ, bất quá cũng không khác gì Vương Trùng Dương, vẫn là một chữ cút.

Nhật Nguyệt hai người nhìn nhau, cứ như nằm mộng vậy, bọn họ căn bản không ngờ Mục Niệm Từ vốn chỉ là một nữ tử bình thường, vì cái gì có thể làm nhiều cao thủ vì nàng bảo vệ như vậy?.
Hồng Thất Công thì cũng thôi dù sao theo tình báo, Hồng Thất Công là sư phụ của Mục Niệm Từ, thế nhưng Lý Thu Thủy giải thích thế nào?, Vương Trùng Dương giải thích thế nào? mà Tảo Địa Thần Tăng là có chuyện gì?.
Nguyệt Tôn Giả hít vào một hơi lãnh khí, giọng nói liền trở nên âm trầm.
“Hai vị, chúng ta không thể không có nữ nhân này”.
Nhật Tôn Giả ánh mắt hiện lên ngọn lửa, hắn không quen ăn nói khép nép.
“Hừ, vậy thì đánh, bản tọa còn không tin không thắng nổi các ngươi”.
Vương Trùng Dương đứng đó, ánh mắt hướng về Tảo Địa Thần Tăng, trong mắt có sự khó hiểu.
Tảo Địa Thần Tăng không nhìn Vương Trùng Dương, ánh mắt vẫn nhắm, thản nhiên đáp.
“Nếu hai vị đã nghĩ kỹ, vậy chúng ta rời khỏi nội thành đi, ta cùng Trùng Dương đạo hữu liền làm đối thủ hai vị tôn giả, nếu hai vị thắng, ta liền đảm bảo hai người có thể mang nữ thí chủ họ Mục kia rời đi, nếu hai vị thua, xin mời rời khỏi Phật Sơn”.
Nói xong Tảo Địa Thần Tăng khẽ chắp tay, thân hình theo gió mà đi.
Nhật Nguyệt Tôn Giả nhìn nhau, cũng động thân rời khỏi.
Vương Trùng Dương khẽ liếc Lý Thu Thủy một chút, không nói gì chỉ đối với nàng gật đầu, thân hình cũng lướt đi.
Bốn người rời đi, để lại cho đám người ở đây... thật sự không hiểu việc gì xảy ra.

Trong lúc bốn vị đỉnh cấp cao thủ trong thiên hạ rời đi, tại Chuyển Luân Điện liền có một vị khách.
Nàng là Ngu Cơ.
Ngu Cơ tiến về Chuyển Luân Điện, nàng cũng không nhìn thấy Vô Song đang tu luyện, nàng lần này không có đến thăm Vô song mà tiến thẳng đến nơi ở của Độc Cô.
Ngu Cơ nhìn Độc Cô đang khoanh chân xếp bằng, trước mặt là một đóa hoa sen đang lơ lửng giữa không trung.
Đóa hoa sen này rất lớn, nếu lúc trước Vô Song vẫn có thể cầm trong tay thì hiện tại nó... chỉ sợ Vô Sông ngồi lên cũng được, giống như đài sen vậy.
Ngu Cơ nhìn thấy Độc Cô, đồng thời Độc Cô cũng mở mắt ra.
Ngu Cơ khuôn mặt hiện tại tương đối mệt mỏi, không biết nàng làm cái gì nhưng khí sắc hiện tại tuyệt đối không tốt gì.
Trong tay Ngu Cơ cầm một cái hộp ngọc màu trắng bạch, thản nhiên buông tay mà đẩy hộp ngọc cho Độc Cô.

"Thứ ngươi cần, ta mang đến rồi".
Độc Cô ánh mắt hiện ra một tai tán thưởng, khi hộp ngọc đang gần chạm vào Độc Cô thì liền sinh sinh dừng lại, huyền phù giữa trời.
Độc Cô đưa tay ra, hộp ngọc liền mở.
Từ trong hộp ngọc, Độc Cô lấy ra một chiếc bình ngọc, bên trong có một loại chất lỏng màu đỏ.
Hướng về phía Ngu Cơ, Độc Cô rốt cuộc mở miệng.
"Muốn nhìn thành phẩm hay không?".
Ngu Cơ cũng hứng thú, hơn nữa nàng hiện tại đúng là rất mệt, quyết định ngồi xuống.
"Được, ta muốn xem thứ ngươi gọi là tiên vật sau khi hóa hình sẽ thành cái gì".
Nói xong Ngu Cơ lại nghĩ về Vô Song.
Vô Song rất đẹp, nhưng hắn không phải nữ nhân.
Ngu Cơ không rõ Hoa Sen Liên Ngẫu là gì, nghe còn chưa nghe nhưng chỉ từ việc nó hóa hình thành người đã làm Ngu Cơ hứng thú, quan trọng hơn Ngu Cơ còn nghe Độc Cô nói, thứ này là 'giống cái', lại còn nhận Vô Song làm chủ.
Nếu nhận Vô Song làm chủ cũng phải có vài phần giống Vô Song đi?.
Ngu Cơ không thể không tò mò.

Quyển 2 Chương 306

Tảo Địa Thần Tăng (1)

Hoa Sen Liên Ngẫu muốn thành hình cũng không phải trong một sớm một chiều tuy nhiên trên đời lại có một vật có thể giúp đóa hoa sen này xảy ra biến hóa về chất sau đó thăng hoa mà hóa hình.
Hoa Sen Liên Ngẫu muốn trưởng thành thì cũng chỉ khoảng nửa tháng thời gian nhưng từ lúc trưởng thành đến lúc hóa hình thì phải mất 1 năm thời gian, trừ khi sử dụng Túy Sinh Mộng Tửu để tưới.
Túy Sinh Mộng Tửu có thể liệt vào hàng tiên phẩm nhưng mà loại rượu này cũng không ai dám uống.
Chỉ cần uống một ngụm Túy Sinh Mộng Tửu liền coi như chết đi.
Túy Sinh Mông Tửu có thành phần quan trọng nhất chính là Mạnh Bà Thang.
Uống một ngụm Túy Sinh Mộng Tửu, tất nhiên quên hết toàn bộ sự việc kiếp này, trí nhớ bị xóa sạch.
Đây không phải là mất trí nhớ bởi mất trí nhớ chung quy có cơ hội tìm lại được, vẫn có khả năng hồi phục trí nhớ nhưng Túy Sinh Mộng Tửu chính là xóa trí nhớ, cho dù làm cách nào cũng không thể nhớ lại được, coi như trí nhớ của ngươi được tính lại từ đầu, là một trang giấy trắng.
Người không còn một chút trí nhớ nào, vậy còn là người đó hay không?, chỉ sợ sau khi uống xong, sự tồn tại của chính bản thân mình cũng bị phủ định.
Tất nhiên Túy Sinh Mộng Tửu được liệt vào hàng tiên phẩm cũng không phải chỉ có công dụng như vậy, nó còn một vài công dụng khác, điển hình nhất ở bên trong Túy Sinh Mộng Tửu ẩn chứa một tia lực lượng luân hồi.
Luân hồi có thể lau đi sự tồn tại của một người, có thể dễ dàng xóa đi trí nhớ của một người, vì Túy Sinh Mộng Tửu vốn được làm từ nước Mạnh Bà Thang, dĩ nhiên cũng sẽ mang theo một tia luân hồi lực lượng.
Có một tia luân hồi lực lượng này, muốn Hoa Sen Liên Ngẫu hóa hình... cũng đủ rồi.
Để có được Túy Sinh Mộng Tửu đối với Độc Cô cũng không khó, dù sao đây là sản phẩm có thể kiếm được ở âm giới nhưng để mang thứ này lên dương giới thì lại có chút phiền phức, nhất định phải cần Ngu Cơ giúp đỡ.
Độc Cô nhờ Ngu Cơ, dùng đạo lực bảo vệ bình Túy Sinh Mộng Tửu này, khi nó có đạo lực bảo về thì về một ý nghĩa nào đó, nó được thiên đạo thừa nhận, được thiên đạo thừa nhận liền có thể tồn tại nơi dương gian, chỉ có vậy mới bắt đầu khiến liên ngẫu thành hình.
Túy Sinh Mộng Tửu không hổ là hàng tiên phẩm, khi đổ bình nhỏ này lên hoa

sen, hoa sen bốc lên một đoàn khí trắng, sau đó bắt đầu kịch liệt run rẩy.
Tiếp theo chỉ thấy khí trắng bắt đầu ngưng tụ thành một đám mây, toàn bộ đài sen bên dưới đang chậm rãi xoay tròn, theo mỗi vòng xoay của nó lại có thể cảm giác được đài sen héo rút đi một phần.
Ngu Cơ lần đầu tiên mới thấy chuyện như vậy, ánh mắt tràn ngập hứng thú.
“Này... thứ này bao giờ mới thành hình?”.
Độc Cô nhìn nàng một chút, rồi lại nhìn Liên Ngẫu đang xoay tròn, khẽ cười.
“Nhiều nhất 2 tiếng “.
Ngu Cơ nghe xong, trực tiếp lực chọn xếp bằng nhắm mắt lại, im lặng đợi qua thời gian này.
Với cao thủ như nàng, một lần tiến vào nhập định thậm chí vài ngày trôi qua, thời gian 2 tiếng quả thực quá ngắn.
Đương nhiên đây là với nhập định, thời gian hai tiếng đồng hồ còn có thể làm rất nhiều việc, ví dụ phân thắng bại giữa đế vị với đế vị vậy.

Cùng là đế vị cao thủ như nhau nhưng Nhật Nguyệt Tôn Giả lại là thân thể thành đế về phần Tảo Địa Thần Tăng thì đi theo con đường võ đạo thành đế.
Hai con đường này khó phân cao thấp, dù sao Long Tượng Cổ Phật cũng đi theo con đường thân thể thành đế, Long Tượng Cổ Phật vẫn cứ hùng cứ Tây Vực, trở thành đệ nhất cao thủ của Tây Vực, vì vậy có thể nói chỉ cầm chạm đến một chữ đế, gần như rất khó phân ra cao thấp.
Tất nhiên khoảng cách giưa Nhật Nguyệt Tôn Giả cùng Tảo Địa Thần Tăng thật ra vẫn còn.
Hai người thiếu quá trình tích lũy của đế vị, hai người tuy thân thể thành đế nhưng thân thể này chính là được Thiên Đạo cấp cho, được Thiên Đạo làm cho thăng hoa chứ không phải tự thân thực lực,không phải cảnh giới chân chính của bọn họ.
Nhật Nguyệt Tôn Giả nếu có thời gian, tiến vào bế quan củng cố cảnh giới sau đó mới xuất thế thì bọn họ chính là đế vị nhưng mà hiện tại thì còn thiếu một chút có điều Nhật Tôn Giả người này cũng không quá quan tâm tới việc củng cố cảnh giới.
Có thể Nguyệt Tôn Giả còn thiếu một chút mới có thể so sánh với đế vị cao thủ nhưng Nhật Tôn Giả tay nắm Thánh Hỏa Lệnh được liệt vào hàng thần binh, có Thánh Hỏa Lệnh trong tay hắn hoàn toàn xóa đi khoảng cách của mình với đế vị bình thường, thậm chí còn ẩn ẩn vượt qua chiến lực của đế vị một phần.
Lúc này bốn người đứng đối mặt với nhau, Nhật Nguyệt Tôn Giả nhìn hai vị cường nhân đại diện cho Phật Giáo cùng Đạo Giáo.
Bản tâm Nhật Nguyệt Tôn Giả là không muốn đánh nhưng hiện tại không đánh cũng phải đánh.

Nhìn Tảo Địa Thần Tăng từ đầu đến cuối mắt không mở ra, trong mắt Nhật Tôn Giả lóe lên sát khí.
“Thiên Vũ Chính Tắc, ngươi cùng con lừa trọc kia quyết đấu, ta giải quyết nhanh đạo sĩ mũi trâu, sau đó hai chúng ta hợp công, cùng giết con lừa trọc kia “.
Nguyệt Tôn Giả nghe vậy gật đâu nhưng trong mắt vẫn có sự kiêng kỵ nồng đậm.
Ở Tây Vực ai chẳng biết Long Tượng Cổ Phật là đệ nhất cường giả?, về phần Trung Nguyên có ai chưa nghe danh Tảo Địa Thần Tăng?.
Thiên hạ còn đồn, Tảo Địa Thần Tăng tự mình đánh chết một đầu ma vật cấp đế.
Ma vật cấp đế có thể không mạnh bằng đế vị cao thủ thông thường nhưng một chữ ‘đế’ thì chưa bao giờ nhẹ cả, đánh bại ma vật, đánh lui ma vật khác rất nhiều với đánh chết ma vật.
Có thể đánh chết ma vật, đại diện cho chiến lực Tảo Địa Thần Tăng cực kỳ kinh người.
“Hoắc lão, hay để ta giải quyết Vương Trùng Dương?, ngươi dùng Thánh Hỏa Lệnh quyết đấu với lão tăng kia?, dù sao ta thực sự rất muốn lãnh giáo kiếm pháp Toàn Chân giáo, kiếm pháp Trung Nguyên, muốn biết đao pháp Phù Tang hay kiếm pháp Trung Nguyên mạnh hơn”.
Lời nói của Nguyệt Tôn Giả có đầu có cuối, có trước có sau nhưng mà nói thẳng ra, hắn không muốn tự mình áp trận đánh với Tảo Địa Thần Tăng.
Đùa gì thế?, hắn với Nhật Tôn Giả trên danh nghĩa là đồng bọn nhưng ai chẳng biết bao năm qua Bái Nguyệt Giáo cùng Minh Giáo luôn ngứa mắt nhau?.
Hắn cùng Nhật Tôn Giả căn bản không có cái giao tình khỉ gì, vì cái gì lại ôm việc khó vào người?.
Nhật Tôn Giả đại diện cho Minh Giáo, đại diện cho Ba Tư, hắn nắm thần binh của Ba Tư – Thánh Hỏa Lệnh.
Nguyệt Tôn Giả tuy đại diện cho Bái Nguyệt Giáo, tuy hắn có thể ảnh hưởng nhất định tới Phù Tang Quốc nhưng mà tuyệt chẳng phải toàn bộ.
Thiên Hoàng cùng Bái Nguyệt Giáo Chủ vẫn luôn minh tranh ám đấu, Thiên Vũ Chính Tắc hắn tuy nhiên là nhân vật số 1 số 2 đất Phù Tang nhưng hắn muốn mang thần binh Phù Tang Quốc rời khỏi bản thổ lại là việc không thể, thứ này vẫn còn đang trong tay Thiên Hoàng.
Không có thần binh, hắn nào dám ôm việc khó vào người?.
Theo Nguyệt Tôn Giả cảm thấy, việc hắn đánh cùng Tảo Địa Thần Tăng không khác gì việc Vương Trùng Dương đánh cùng Nhật Tôn Giả mang theo thần binh Thánh Hỏa Lệnh vậy, đều nguy hiểm như nhau.
Nhật Tôn Giả nghe Nguyệt Tôn Giả nói, nhíu chặt lông mày lại nhưng mà hắn cũng có suy nghĩ của mình.
Hắn ghét Đạo Giáo là việc ai cũng biết, hắn rất muốn giết Vương Trùng Dương

nhưng mà nếu về mặt lợi ích mà nói, Phật Giáo mới là kẻ thù lớn nhất của Minh Giáo.
Minh Giáo cùng Phật Giáo ở Tây Vực vẫn đang điên cuồng tranh đoạt tín ngưỡng, tranh đoạt giáo đồ.
Nếu hắn hôm nay đánh bại đệ nhất cao thủ Phật Môn, tin này truyền ra ngoài, địa vị của hắn ở Tây Vực lại càng lớn, hơn nữa Minh Giáo còn có thể gây ra đại tiếng vang, thừa cơ công kích Phật Giáo, việc gì không làm?.
Về phía Nguyệt Tôn Giả cùng Vương Trùng Dương... hắn cảm thấy Vương Trùng Dương giỏi lắm cũng chỉ ngang ngửa với hai người bọn hắn khi chưa được Thiên Đạo trợ lực, thực lực cỡ đó sao có thể gây sóng gió gì?.
Nếu muốn đánh bại Tảo Địa Thần Tăng vẫn cần sự giúp đỡ của Nguyệt Tôn Giả, nghĩ nghĩ một chút, hắn gật đầu.
"Ân, vậy phân chia như thế, có điều Thiên Vũ Chính Tắc ngươi giải quyết lỗ mũi trâu kia nhanh một chút, đừng nói đường đường đế vị được đại nhân phong tặng đánh không lại một cái ngũ tuyệt đỉnh phong".
Thế là hai vị Nhật Nguyệt Tôn Giả rất nhanh chia xong.

Nhật Nguyệt Tôn Giả chọn đối thủ, ở bên cạnh hai vị cao thủ Phật – Đạo căn bản cũng chưa động.
Nhìn Tảo Địa Thần Tăng vẫn đứng im trên tảng đá lớn, Vương Trùng Dương chỉ có thể thở dài.
Vương Trùng Dương sau đó nhìn thấy Nguyệt Tôn Giả chém ra một đường đao khí về phía mình, ánh mắt khẽ nhíu, trước khi né tránh đao khí còn không quên nhìn Tảo Địa Thần Tăng một lần nữa.
Cuối cùng Vương Trùng Dương chuyển thân, thân hình cấp tốc lùi ra xa.
Vương Trùng Dương vừa lùi, Nguyệt Tôn Giả đã lao đến áp sát hắn, đao khí tung hoành, thoạt nhìn khí thế lớn vô cùng.
Về phần Nhật Tôn Giả, ngay lúc Vương Trùng Dương lùi lại, hắn đã lao tới, tay nắm Thánh Hỏa Lệnh, trên người bao quanh bởi ngập tràn hỏa diễm, thẳng hướng Tảo Địa Thần Tăng mà đập xuống.

Quyển 2 Chương 307
Tảo Địa Thần Tăng (2)

Nguyệt Tôn Giả hướng về Vương Trùng Dương mà ra tay.
Nhật Tôn Giả đối thủ đương nhiên là Tảo Địa Thần Tăng.
Tay nắm Thánh Hỏa Lệnh, trong lòng Nhật Tôn Giả lúc này tràn ngập nộ hỏa.
Hắn không hiểu lý do tại sao, đến bây giờ Tảo Địa Thần Tăng vẫn cứ nhắm mắt?.
Nhật Tôn Giả nắm Thánh Hỏa Lệnh, mạnh mẽ gầm lên.
“Thánh Hỏa Lệnh – Viêm Long Vô Song”.
Thánh Hỏa Lệnh mạnh mẽ đập xuống, cùng lúc Tảo Địa Thần Tăng đưa tay ra.
Tảo Địa Thần Tăng mạnh thế nào?, cái này không mấy ai trong thiên hạ rõ, chỉ biết tất cả những ai từng đấu với Tảo Địa Thần Tăng đều chưa từng quay lại đấu lấn thứ 2.
Bàn tay trống không đưa ra, bỗng một bức tường khí xuất hiện, Nhật Tôn Giả chỉ cảm thấy nội lực kinh khủng khiếp của Tảo Địa Thần Tăng đè nén lên vùng không gian này, nội lực của ông hùng hồn đến nỗi như có cuồng phong thổi qua, quần áo của Nhật Tôn Giả rung lên bần bật.
Thánh Hỏa Lệnh uy lực vô song nhưng sau khi chạm vào bức tường nội lực kia, cho dù là Nhật Tôn Giả cũng bị đánh bật lại.
Nhật Tôn Giả lộn vòng trên không trung, rất nhanh ổn định thân thể, ánh mắt khó coi mà nhìn Tảo Địa Thần Tăng.
Thần Tăng lúc này hai mắt vẫn nhắm, một tay đã thu về đặt trước ngực, chân cũng không bước ra một bước.
“A Di Đà Phật, Hoắc thí chủ vẫn nên rời khỏi đây thì hơn”.
Dùng một tay đặt trước ngực, đầu khẽ cúi, một bộ phật pháp vô biên.
Nhật Tôn Giả càng nhìn, nộ hỏa càng tăng, hắn không nghĩ ngợi gì, lại bất chấp tất cả mà tấn công.
“Thánh Hỏa Lệnh - Địa Ngục Viêm Long”.
Cánh tay của Nhật Tôn Giả rung lên, tay hắn còn nổi cả gân xanh, đối với Thần Tăng lại tiếp tục chém ra một đường.
Hỏa diễm kinh khủng đến nỗi nó chuyển sang màu nâu sẩm, hơi nóng như nung được cả sắt thép, Thánh Hỏa Lệnh từ trên cao chém xuống giống hệt một thanh địa ngục ma đao vậy.
Tảo Địa Thần Tăng lần này lại đưa tay ra, nắm ngón tay biến thành trảo, nhẹ ấn.
Nhật Tôn Giả chỉ cảm thấy một đường nội lực hùng hồn vô cùng vô tận đánh về phía mình, có một cánh tay hư ảo kéo dài từ tay của Tảo Địa Thần Tăng mạnh

mẽ chặn lại một chém từ Thánh Hoa Lệnh, sau đó cánh tay hư ảo kia như phát lực, một lần nữa bật lùi Nhật Tôn Giả ra ngoài.
Lần này hắn đã không dễ dàng lùi lại như vậy nữa, lần này hắn phải bước về sau 3 bước mới có thể triệt tiêu toàn bộ dư chấn ủa đòn vừa rồi, ánh mắt nhìn Tảo Địa Tăng đã có vài phần kinh sợ.
Đây là lần đầu tiên, Nhật Tôn Giả cảm nhận được có người nội lực cao tới mức này, không cần chiêu thức hoa mỹ, cũng không cần né tránh, trực tiếp dùng nội lực cứng đối cứng, bức lui đối phương về phía sau.
Nhật Tôn Giả đương nhiên không phải loại gan nhỏ, năm xưa hắn từng cùng Hoàng Thường đánh một trận, kể cả thua thảm nhưng chiến ý chưa bao giờ cạn, huống hồ là hiện tại gặp mặt Tảo Địa Tăng?.
Nhật Tôn Giả tay nắm chặt Thánh Hỏa Lệnh một lần nữa, nhưng lại không sử dụng võ kỹ, hắn sử dụng như một thanh kiếm, thân hình cấp tốc tiến tới, chém về phái Tảo Địa Thần tăng.
Tảo Địa Thần Tăng lần này vẫn không có mở mắt, khi khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần, Tảo Địa Tăng rốt cuộc mở miệng.
“A di đầ phật, thiện tai thiện tai”.
Vừa dứt lời, một tiếng rống lớn vang lên, âm ba công kích đánh thẳng về phía Nhật Tôn Giả.
Đây gần như là tiếng gầm kinh động cả trời đất vậy, như sấm sét giữa trời quang.
Nhật Tôn Giả chỉ cảm thấy đầu mình ung lên, không khỏi loạng choạng lùi lại một lần nữa, đây là lần thứ ba hắn tấn công Tảo Địa Tăng đồng thời đều không công mà lui.
Nhật Tôn Giả khó khăn lắc đầu, đánh tan tạp âm trong thức hải của mình, khuôn mặt vô cùng khó coi nhìn về phía Tảo Địa Thần Tăng.
Một chiêu vừa rồi hắn căn bản không lạ gì, đây là Thiếu Lâm Sư Tử Hống.
Nếu là người khác sử dụng Sư Tử Hống... ví dụ như Tạ Tốn chẳng hạn, chỉ sợ Nhật Tôn Giả sẽ dùng Thánh Hỏa Lệnh đập nát hàm răng đối phương, Sư Tử Hống rất khó ảnh hưởng đến hắn nhưng mà với Tảo Địa Thần Tăng thì khác.
Nếu nội lực của Nhật Tôn Giả là biển thì nội lực của Tảo Địa Tăng chỉ sợ là thiên không, nội lực quá mạnh như vô cùng vô tận không thấy điểm cuối, một tiếng hống trực tiếp bức lui Nhật Tôn Giả, khiến hắn không công mà về, không thể không thu tay.
Nhật Tôn Giả nhìn lên Tảo Địa Thần Tăng đang đứng chỗ cao, lúc này Tảo Địa Thần Tăng đã mở mắt.
Không nhìn vào đôi mắt kia thì thôi, vừa nhìn Nhật Tôn Giả đã cảm thấy không đúng.
Đôi mắt kia thật ra tương đối bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt nhưng không hiểu sao Nhật Tôn Giả liền cảm thấy quen thuộc.

Hắn có cảm giác, mình đã gặp qua đối phương ở đâu đó, nhưng hiện tại lại không thể nhớ ra.
Đương nhiên Nhật Tôn Giả cũng chắc chắn, hắn không phải quen thuộc với hình dạng này của Tảo Địa Thần Tăng.
Trong thâm tâm của Nhật Tôn Giả, chẳng rõ vì sao hắn lại có một hình bóng mơ hồ, hắn như nhớ về một ai đó... người này tuyệt đối không phải Tảo Địa Tăng trước mặt bất quá hắn căn bản nhớ không được mà thôi.
Tảo Địa Tăng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu cùng Nhật Tôn Giả.
Một cái gật đầu này, cứ như chào hỏi người quen cũ vậy.
Nhật Tôn Giả không khỏi dừng tay mà lên tiếng.
“Ngươi rốt cuộc là ai?, ta có cảm giác ngươi rất quen thuộc?, rõ ràng đã gặp ngươi ở đâu đó? “.
Tảo Địa Tăng không đáp, lần này chính ông tự mình động thủ, rốt cuộc đã rời khỏi vị trí mỏm đá kia.
Có một điều Nhật Tôn Giả không biết, Tảo Địa Tăng đang nhường hắn 3 chiêu.
Về phần tại sao Tảo Địa Tăng nhường, cái này không ai rõ.
Trước khi Tảo Địa Tăng động thân nhìn không có cái gì xảy ra nhưng khi ông ta vừa biến mất, tảng đá lớn lúc nãy nơi ông đứng liền nát vụn.
Tảo Địa Tăng nắm giữ Thiếu Lâm đệ nhất nội công – Dịch Cân Kinh.
Cái này không phải chuyện hiếm lạ gì, cũng như ai ai cũng biết Long Tượng Cổ Phật nắm giữ Long Tượng Bàn Nhược Công hay Vương Trùng Dương nắm giữ Tiên Thiên Công vậy.
Chỉ là hiếm ai biết, ngoại trừ Dịch Cân Kinh, Tảo Địa Tăng còn nắm giữ bao nhiêu thần công Thiếu Lâm mà thôi.
Tảo Địa Tăng tuyệt đối rất nhanh, thân hình như một cơn gió, gần như sau một cái chớp mắt đã hiện ra trước mặt Nhật Tôn Giả, bàn tay mở ra, lấy năm ngón thành trảo, thân ảnh như quỷ mị vòng ra sau, đưa tay đánh thẳng vào gáy Nhật Tôn Giả.
Một chiêu này là Thiếu Lâm Tuyệt Học – Đại Lực Kim Cương Chưởng.
Một cái ‘gõ ‘ đầu này nếu thực sự thành công, chỉ sợ cao thủ cỡ Mộ Dung Bác – Tiêu Viễn Sơn sau một chiêu đã bị chế ngự.
Tất nhiên Nhật Tôn Giả mạnh hơn hai lão nhân kia nhiều, thấy kình phong ập vào mặt, một tay của hắn cũng đưa ra.
“Càn Khôn Đại Na Di”.
Nhật Tôn Giả tay trái đưa ra, gạt tay của Tảo Địa Tăng, một cỗ nhu kình từ trong tay trái của hắn xuất hiện, hắn dùng nhu kình trực tiếp xoay cổ tay, đè tay của Tảo Địa Tăng xuống, sau đó tay trái khẽ dịch, đánh thẳng vào bả vai Tảo Địa Tăng.
Tảo Địa Tăng không tránh không né, cũng xoay cổ tay, năm ngón tay thành trảo

tóm lấy tay Nhật Tôn Giả, đồng thời vận kình lực.
Đây là Thiếu Lâm – Long Trảo Công.
Nhật Tôn Giả tay trái còn chưa kịp ra đòn đã cảm thấy đau đớn vô cùng, sắc mặt liền nhăn lại nhưng mà hắn là cường giả thân thể thành đế, đau đớn là có nhưng thương tổn gần như bằng 0.
Nhật Tôn Giả rất nhanh biến quyền thành trảo, lực lượng trên cánh tay bành trướng, cũng tóm lấy cánh tay của Tảo Địa Tăng, tay phải nắm Thánh Hỏa Lệnh đơn giản một đập.
Thánh Hỏa Lệnh đập vào người Tảo Địa Tăng, Tảo Địa Tăng cũng không có động tác gì, thậm chí không làm ra tránh né.
Chỉ thấy Thánh Hỏa Lệnh đập vào đầu ông, nghe ‘coong’ một tiếng, không khỏi bị đánh bật ra.
Lần này cho dù là Nhật Tôn Giả cũng kinh hãi gần chết.
Đây không phải là thân thể của Tảo Địa Tăng cứng đến đâu, Nhật Tôn Giả chỉ cảm thấy một vô hình vật cản ngăn lại mình đụng vào thân thể Tảo Địa Tăng mà thôi.
Sau đó Nhật Tôn Giả cũng phát hiện ra, xung quanh hắn cùng Tảo Địa Tăng xuât hiện một cái lồng giam... gần như một cái chuông vậy.
“Không thể nào?, Thiếu Lâm Kim Chung Trạo? “.
Nhật Tôn Giả vừa biết mình đang ở trong Kim Chung Trạo, sắc mặt hơi tái, Thánh Hỏa Lệnh lại xuất hiện hỏa diễm, mạnh mẽ đánh về phía bên cạnh.
“Thánh Hỏa Lệnh – Hỏa Long Trục Nhật”.
Hỏa long vờn quanh người, sau đó quấn quanh cánh tay phải Nhật Tôn Giả, theo động tác của Thánh Hỏa Lệnh, nó gầm thét phóng ra, lao vào bức tường vô hình do Tảo Địa Tăng thiết lập.
Một chưởng này cực kỳ kinh khủng, trực tiếp làm toàn bộ bức tường vô hình rung động như sắp bị đánh nát nhưng mà bức tường này... rốt cuộc vẫn đứng vững.
Nhật Tôn Giả thấy vậy, lại nắm chặt Thánh Hỏa Lệnh, hắn muốn nhanh nhanh đập nát cái lồng giam này nào ngờ hắn... thấy Tảo Địa Tăng mỉm cười.
Tảo Địa Tăng từ đầu đến giờ, tay phải luôn để sau lưng, lúc này cũng không có ý định vận dụng tay phải.
Chỉ thấy tay trái ông phát lực, nội lực hùng hồn của Dịch Cân Kinh điên cuồng phóng ra, gần như nghiền ép Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả như cảm giác cánh tay trái của mình sắp bị đối phương bóp nát vậy.
Hắn cũng không dám liều, Quang Minh Thánh Hỏa Công tầng 12 toàn bộ vận dụng, lại thêm Thánh Hỏa Lệnh, thân hình triệt để trở thành hỏa nhân.
Tay trái nắm chặt cánh tay Tảo Địa Tăng, hai người bắt đầu đấu nội lực.

Dịch Cân Kinh lấy ngũ hành làm chủ, nội lực của Dịch Cân Kinh là khó nắm bắt nhất, mang đủ thuộc tính Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ.
Ngũ hành sinh sinh bất tức, ngũ hành tương sinh tương khắc, vĩnh viễn không thể khô cạn, đây chính là nguyên lý nội lực của Dịch Cân Kinh.
Quang Minh Thánh Hỏa Công lại đẩy dương cương nội lực lên đến đỉnh điểm, đưa nguyên tố ‘hỏa’ thăng hoa đến cực điểm, cứ như vầng thái dương thiêu cháy cả nhân gian vậy.
Nhật Tôn Giả lại có Thánh Hỏa Lệnh, có thể khuếch đại uy lực dương cương nội lực, hắn đương nhiên không sợ đấu nội lực với Tảo Địa Tăng.
Hai người cứ như thế cầm chân nhau nhưng Nhật Tôn Giả càng ngày càng cảm thấy không ổn.
Tay phải của Tảo Địa Tăng vẫn không sử dụng.
Nhật Tôn Giả cứ có cảm giác mình đang bị ‘chấp’ vậy.
Nghĩ mà xem, người ta không có thần binh, người ta đến cả tay phải cũng không dùng, chỉ dùng tay trái liền ngang ngửa với ngươi?, mặt mũi để đâu?, uy danh Minh Giáo Giáo Chủ để đâu?.
Càng nghĩ, Nhật Tôn Giả càng giận sôi lên.
Nhật Tôn Giả một bên đấu nội lực với Tảo Địa Tăng, một bên xoay Thánh Hỏa Lệnh, chém thẳng vào cổ Tảo Địa Tăng.
Hắn muốn ép Tảo Địa Tăng dùng tay phải.
Nào ngờ lại nghe ‘coong’ một tiếng, lần này không phải vô hình nội lực cản lại, mà là chân chính nhục thân va chạm.
Thiếu Lâm – Thiết Đầu Công.
Tảo Địa Tăng lần này lại nhắm mắt, một bộ khí định thần nhàn, tiếp tục dùng nội lực cứng đối cứng.
Nhật Tôn Giả ánh mắt long sòng sọc, tay nắm Thánh Hỏa Lệnh, lại chém thẳng vào người Tảo Địa Tăng.
Lại nghe ‘coong’ một tiếng, Thánh Hỏa Lệnh vẫn bị bật ra.
Thiếu Lâm – Thiết Bố Sam.
Nhật Tôn Giả lại nắm Thánh Hỏa Lệnh, hắn liên tục công kích lên nhục thân Tảo Địa Tăng.
Không biết đã đánh bao nhiêu chiêu, đến mức cổ tay của hắn còn có chút đau, có điều tất cả đều vô dụng.
Tảo Địa Tăng trước mặt như không phải là con người vậy, nhục thân của hắn thậm chí còn cứng hơn cả thép nguội, cứng hơn cả huyền thiết.
Thánh Hỏa Lệnh vô kiên bất tối, không gì phá nổi vậy mà đập vào người Tảo Địa Tăng... khiến Nhật Tôn Giả có cảm giác mình đang đánh vào một cái Thánh Hỏa Lệnh khác vậy.
Tảo Địa Tăng đứng im chịu không biết bao nhiêu chiêu, rốt cuộc lại mở mắt, đối

với Nhật Tôn Giả khẽ cười.
“Hoắc thí chủ, buông tay đi thôi”.
Nhật Tôn Giả đương nhiên không phục, nội lực của hắn cùng nội lực Tảo Địa Tăng vẫn đang điên cuồng đấu nhau, cản bản khó phân ra thắng bại, vì cái gì nói hắn thua?.
Hắn không làm tổn thương được đối phương nhưng mà đối phương cũng đâu tổn thương được hắn?.
“Hừ, lừa trọc bớt nói nhảm, ngươi có thể làm gì được bản tọa?”.
Tảo Địa Tăng khẽ cười.
Thú thật, Tảo Địa Tăng bản tâm không muốn ra tay với đối phương, Tảo Địa Tăng thực sự quen biết Nhật Tôn Giả.
Thở ra một hơi, Tảo Địa Tăng bắt đầu mở miệng, hơn nữa lại còn là mở miệng niệm kinh.
“Ám – Ma – Ni – Bát – Di – Hồng”.
“Ám – Ma – Ni – Bát – Di – Hồng”.
“Ám – Ma – Ni – Bát – Di – Hồng”.
“Ám – Ma – Ni – Bát – Di – Hồng”.
Lúc đầu, Nhật Tôn Giả còn chưa hiểu gì xảy ra nhưng mà Tảo Địa Tăng niệm kinh càng ngày càng nhanh, đến mức Nhật Tôn Giả bắt đầu không nhìn rõ miệng đối phương đang mở hay đang đóng.
Đáng sợ nhất là... hắn đang ở trong Kim Chung Trảo.
Phật Giáo là tín ngưỡng, Ma- NI Giáo (Minh Giáo) đương nhiên cũng là tín ngưỡng.
Tảo Địa Tăng là tín đồ nhà Phật, tương tự cũng là như vậy với Nhật Tôn Giả.
Tảo Địa Tăng muốn dùng phật pháp độ hóa Nhật Tôn Giả là việc không thể nào, dù sao mỗi bên có tín ngưỡng của mình, đã đến trình độ của bọn họ, nắm giữ tín ngưỡng cực kỳ sâu sắc, cực kỳ cao thâm, sao có thể thay đổi?.
Cái đáng sợ ở đây là, Nhật Tôn Giả bị nhốt trong Kim Chung Trạo.
Theo mỗi âm thanh từ miệng Tảo Địa Tăng, lại như có tiếng chuông vang trong đầu Nhật Tôn Giả, từng tiếng ong ong đáng sợ vô cùng.
Nhật Tôn Giả đầu óc càng ngày càng mơ hồ, tiếng chuông rung càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhanh, như muốn đánh nổ thức hải của hắn vậy.
Nhật Tôn Giả khóe mắt long sòng sọc, tay phải nắm Thánh Hỏa Lệnh, điên cuồng đập vào người Tảo Địa Tăng.
Đáng tiếc hắn vùng vẫy vô ích, hắn động tác đập càng ngày càng chậm.
Hắn tâm thần bắt đầu thất thủ, nội lực điên cuồng xói mòn.
Tiếp theo nội lực của Tảo Địa Tăng bắt đầu dễ dàng thắng thế, xuyên qua kinh mạch trong người Nhật Tôn Giả, bắt đầu... khóa kinh mạch Nhật Tôn Giả lại.
Nhật Tôn Giả ánh mắt càng ngày càng mờ, hai tai chảy máu, Thánh Hỏa Lệnh

cũng không giữ được, cứ thế mà buông ra.
Lại thêm vài phút đồng hồ, hắn cả ngươi không còn sức lực.
Đến khi Tảo Địa Tăng thả tay ra, Nhật Tôn Giả người như cọng bún, ầm ầm gục ngã.
Nhìn Nhật Tôn Giả bất tỉnh dưới chân mình, Tảo Địa Tăng lại chắp tay, vì người quen niệm một câu phật hiệu.
“A Di Đà Phật “.
Một câu niệm phật này đương nhiên cũng phải chắp tay nhưng lần này là chắp bằng hai tay.
Tảo Địa Tăng sau đó chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Nguyệt Tôn Giả cùng Vương Trùng Dương chiến đấu.
Tay phải của ông... đã không còn để sau lưng.

Quyển 2 Chương 308
Kế Hoạch Của Độc Cô (1)

Tảo Địa Tăng cùng Nhật Tôn Giả chiến đấu, toàn bộ âm thanh thật ra đều gói gọi bên trong Kim Chung Trạo, ở bên ngoài căn bản không cảm nhận được.
Đương nhiên ở trong Kim Chung Trạo, cũng khó mà cảm nhận được việc bên ngoài.
Trong lúc Nhật Tôn Giả vừa gục ngã thì ở bên kia chiến tuyến, Nguyệt Tôn Giả cùng Vương Trùng Dương lại đánh đến thiên hôn địa ám, hai bên chiêu thức lăng lệ vô cùng.
Ban đầu Nguyệt Tôn Giả có phần coi thường Vương Trùng Dương, dù sao trong mắt hắn thì Vương Trùng Dương cũng chỉ ngang ngửa với bản thân mình khi chưa được Thiên Đạo tẩy lễ, hắn sao có thể thua mình khi trước?.
Nguyệt Tôn Giả bản thân lại nắm giữ đao vực, có đao vực hắn gần như vượt qua đồng cấp cường giả, bây giờ hắn còn chênh cấp với Vương Trùng Dương, thử hỏi hắn sao có thể thua?.
Trên lý thuyết chính là như vậy nhưng mà thực tế thì Nguyệt Tôn Giả mới thấy không ổn, mới thấy càng ngày càng sai.
Dưới đao vực trợ giúp, thời gian đầu Vương Trùng Dương quả thật rất khó đánh, liên tục bị vây vào trạng thái hạ phong, gần như chỉ có thể cố gắng chống đỡ, thế bại là tất nhiên vậy.
Ban đầu thì vốn là như thế, Nguyệt Tôn Giả thậm chí có thể thấy Vương Trùng Dương dùng hết sức bảo vệ một mảnh đất nơi mình đứng, dùng cả Tiên Thiên Công cùng Không Minh Quyền cố gắng chống lại vô biên vô tận đao khí.
Về sau thì Nguyệt Tôn Giả mới bị dọa sợ, Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương... thực sự vượt qua tưởng tượng Nguyệt Tôn Giả.
Vương Trùng Dương là một dạng cường giả tương đối dị biệt ở Trung Nguyên.
Tại sao lại nói dị biệt?, cường giả ở Trung Nguyên luôn có danh khí rất lớn, thậm chí phải nói là có rất nhiều thông tin cho cường giả vực ngoại nghiên cứu bất quá Vương Trùng Dương thì không.
Ai cũng nói Vương Trùng Dương mạnh nhưng mà mạnh như thế nào?.
Đầu tiên chiến tích nổi tiếng nhất của Vương Trùng Dương năm đó là đánh bại tứ bá, giành ngôi vô địch Hoa Sơn Luận Kiếm nhưng mà tứ bá tính là cái gì?, tại thế giới này tứ bá rất khó mang ra làm chuẩn mực thước đo, năm đó tứ bá cũng chỉ như Kiều Phong hiện nay mà thôi, coi như là thiên tài mới xuất đầu trên giang hồ, đánh bại tứ bá giành ngôi vị Trung Thần Thông?, cái thành tích này thực sự khó mà đánh giá.

Tiếp theo Vương Trùng Dương lại tham gia chiến trận, chống lại quân Kim.
Lúc đó đối thủ chủ yếu của Vương Trùng Dương là ai?, là Kim binh, cái đối thủ này càng không có khả năng đánh giá, không có khả năng lấy làm thước đo.
Sau này Vương Trùng Dương rời khỏi Trùng Dương Cung, rời khỏi Toàn Chân GIáo, cùng Lâm Triều Anh ngao du thiên hạ.
Sau đó Vương Trùng Dương danh tiếng bắt đầu lộ ra, trở thành một đời đứng đầu của huyền môn đạo giáo.
Vương Trùng Dương từng đánh bại Lý Thu Thủy.
Vương Trùng Dương từng đánh bại Thiên Sơn Đồng Mỗ.
Vương Trùng Dương thậm chí từng đặt chân lên Hiệp Khách Đảo.
Những trận chiến này gần như đã xác định ngôi vị đệ nhất nhân dưới đế vị của Vương Trùng Dương nhưng mà càng như thế, thiên hạ lại càng tò mò.
Vương Trùng Dương mạnh thì ai cũng biết, nhưng mà hắn mạnh đến đâu?.
Lý Thu Thủy bản thân chỉ được cái tiếng, nàng chưa phải đỉnh cấp thiên hạ trong thiên hạ, hơn nữa trận chiến giữa nàng cùng Vương Trùng Dương, Vương Trùng Dương trực tiếp dùng nội lực tinh thuần thủ thắng.
Thiên Sơn Đồng Mỗ cùng Long – Mộc đảo chủ đương nhiên là đỉnh cấp cao thủ nhưng trận chiến này không ai được thấy, chỉ có kết quả được truyền ra ngoài, thậm chí trận chiến với Long – Mộc đảo chủ còn không truyền ra kết quả.
Mãi về sau này, Vương Trùng Dương tiến vào Ma Sơn, tiếp nhận trận doanh đạo giáo lại liên thủ cùng Lâm Triều Anh, khi đó hai vợ chồng được công nhận nếu gộp lại liền trở thành đế vị cao thủ.
Một chữ ‘đế ‘ này không ai dám dùng bừa, việc Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh được xưng hiệu này có rất nhiều người cảm thấy không phục thậm chí không rõ ràng nhưng chỉ cần không có đế vị cao thủ nào đứng ra phản đối, một chữ đế này vẫn chưa có ai dám đứng ra nói năng này nọ.
Đùa gì thế?, mình Vương Trùng Dương trên danh nghĩa đã là đệ nhất nhân dưới đế vị, nay thêm Lâm Tiều Anh, chỉ cần đế vị không ra, ai trên đời dám tự mình chứng thực?, chẳng nhẽ muốn lấy 1 địch 2 để chứng minh hai người gộp lại không bằng đế vị?, đây thuần túy là muốn chết.
Từ đó địa vị của Vương Trùng Dương bắt đầu có chút mông lung mơ hồ.
Ai cũng biết, hai tuyệt học của Vương Trùng Dương là Tiên Thiên Công cùng 72 đường Không Minh Quyền... bất quá Tiên Thiên Công hay Không Minh Quyền kia thiên hạ còn không ai rõ thực hư thế nào, còn không rõ cả lộ tuyến chiêu số.
Một mình Vương Trùng Dương đã như vậy, đừng nói đến thêm Lâm Triều Anh, Song Kiếm Hợp Bích của hai người được gọi là thiên hạ đệ nhất hợp công nhưng nó dài ngắn thế nào trên đời vẫn chưa có người đi kiểm chứng.
Chung quy lại, Nhật – Nguyệt Tôn Giả đến Trung Nguyên, từ tình báo của Bái Nguyệt Giáo cùng Minh Giáo bọn họ có thể tương đối hiểu cao thủ võ lâm

Trung Nguyên, chỉ có Vương Trùng Dương triệt để mơ mơ hồ hồ.
Vương Trùng Dương lộ diện rõ ràng trong mắt thế nhân, nhưng hắn càng lộ diện, người ta lại càng khó nhìn ra chiến lực thực tế của hắn, càng không biết chiêu thức lộ tuyến của hắn như thế nào.
Nguyệt Tôn Giả cũng không phải là khinh địch, trái lại hắn vừa vào liền sử dụng đến cả đao vực, đã thể hiện hắn cực kỳ nghiêm túc chiến trận này, đến khi hắn thấy Vương Trùng Dương chỉ dùng Tiên Thiên Công cùng Không Minh Quyền cố thủ một chỗ, Nguyệt Tôn Giả trong nội tâm mới thở ra một hơi.
Nào ngờ càng ngày, Không Minh Quyền càng mạnh.
Quyền kình bình thường, Nguyệt Tôn Giả chắc chắn không sợ nhưng ngoại trừ kình, trong quyền còn có ý.
Quyền ý thật ra cũng như đao ý, kiếm ý, Nguyệt Tôn Giả đến cả Đao Vực còn có thể mở ra, cái chữ 'ý' này hắn còn thật sự không sợ.
Mãi đến khi, ý càng ngày càng mạnh, kình càng ngày càng kinh khủng.
Quyền như thác lũ, quyền nối theo quyền, quyền sau mạnh hơn quyền trước, bắt đầu chạm đến sự thăng hoa.
Ý đến đỉnh cao liền hóa hình, gọi là ngưng thực.
Kiếm hay đao, sau khi ý hóa hình, có thể nếm thử hình thành 'vực'.
Vực mở rộng đến một mức độ nào đó liền thăng hoa, sau đó hình thành 'giới'.
Cảnh giới hiện tại của Nguyệt Tôn Giả cùng Lãnh có thể coi là ngang nhau, đều là Vực nhưng mà Nguyệt Tôn Giả quả thật không ngờ, Vương Trùng Dương cũng đạt đến cảnh giới này.
Kiếm có Kiếm Vực, Đao có Đao Vực thì Quyền cũng có.
Khác biệt duy nhất, bất kể là kiếm cùng đao đều là vũ khí chứ không phải thân thể, cho dù sau này có thể đạt đến cảnh giới vô kiếm hay vô đao thì nó vẫn cứ là vũ khí về mặt lý thuyết, chỉ có quyền là gắn với thân thể.
Quyền đến một mức nào đó, không gọi là 'Quyền Vực', nó gọi là 'Quyền Hồn".
Quyền Ý đến cực hạn, liền sinh ra hồn.
Nguyệt Tôn Giả lúc này căn bản không dám đứng im quan sát, hắn thậm chí lao thẳng về phía Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương thật ra có thể rất sớm gọi ra Quyền Hồn nhưng hắn lựa chọn chờ đợi.
Đưa uy lực Không Minh Quyền đến cực hạn, sau đó mới diễn sinh Quyền Hồn.
Lúc này sau lưng Vương Trùng Dương rốt cuộc có hư ảnh thuộc về mình, tổng cộng 7 quyền.
Hư ảnh hình quyền nhè nhẹ xoay tròn, trên mỗi hư ảnh diễn sinh ra một đóa bạch liên, Vương Trùng Dương nhìn Nguyệt Tôn Giả lao tới, thản nhiên nắm tay lại.
"Phá".

Bảy quyền cùng phát, đây là chung cực quyền của Vương Trùng Dương.
Bảy quyền oanh kích lên đao vực, uy lực va chạm giữa hai bên cực kỳ đáng sợ.
Nguyệt Tôn Giả cũng không dám coi thường Vương Trùng Dương nữa, hai tay chắp lại, tự động diễn hóa đao ảnh thành hình, hắn cũng ngưng ra đao ảnh nhưng tốc độ ngưng đao ảnh của hắn quá chậm, chậm hơn Vương Trùng Dương nhiều.
Ai bảo Nguyệt Tôn Giả từ đầu không ngưng đao ảnh đây?.
Thế là Nguyệt Tôn Giả vì bị Vương Trùng Dương đánh cho trở tay không kịp, hắn chỉ có thể ngưng tụ ra 4 thanh ma đao.
Số lượng ma đao căn bản chịu không nổi hư ảnh hình quyền của Vương Trùng Dương.
Đao vực của Nguyệt Tôn Giả trực tiếp bị đánh nát, Nguyệt Tôn Giả cả người bắn ngược ra sau, miệng liền phun ra một búng máu.
Sắc mặt Nguyệt Tôn Giả hoàn toàn chuyển sang màu trắng, hơn nữa ánh mắt đầy kinh hãi nhìn Vương Trùng Dương.
“Ngươi... ngươi cũng là đế vị?”.
Nguyệt Tôn Giả không có ngu, giả sử như Đồng Mỗ cũng ngưng tụ ra 7 quyền mà oanh kích với 4 thanh ma đao của Nguyệt Tôn Giả, người thua chắc chắn vẫn cứ là Đồng Mỗ.
Chỉ có cùng đẳng cấp cường giả, chỉ có bỏ qua khoảng cách giữa ngũ tuyệt cao thủ cùng đế vị cao thủ mới có thể đánh cho Nguyệt Tôn Giả thảm bại như vậy.
Vương Trùng Dương hoành không mà đứng, tay áo phất phơ theo gió khẽ động.
Vương Trùng Dương nhìn Nguyệt Tôn Giả khẽ cười, hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.
Nhìn thấy bộ dạng này của Vương Trùng Dương, Nguyệt Tôn Giả cắn chặt hàm răng.
“Vô sỉ”.
Hắn không khỏi chửi ra thành tiếng, nếu ban đầu Vương Trùng Dương cũng lộ ra mình là đế vị, hai người đánh đến võ đầu giỏi lắm là hòa, nhưng mà Vương Trùng Dương lại che dấu thực lực, sau đó toàn lực một kích, trong mắt Nguyệt Tôn Giả đây chính là đánh lén.
Nguyệt Tôn Giả dĩ nhiên sẽ không thua, hắn hiện tại thất thế với Vương Trùng Dương nhưng nếu muốn phân ra thắng bại còn xa lắm, nào ngờ Nguyệt Tôn Giả còn chưa kịp lần thứ 2 động thủ, đã nghe một âm thanh làm hắn run lên.
“A Di Đà Phật “.
Nguyệt Tôn Giả cứng ngắc quay đầu lại, đã thấy Vô Danh Tăng lao về phía mình.
Tất nhiên Vô Danh Tăng cũng không công kích hắn, khi khoảng giữa hai người còn lại 10m, Vô Danh Tăng khẽ chắp tay, gật đầu.
“Nguyệt Thí Chủ, thắng bại đã phân, người không cần cố chấp, vẫn là rời khỏi

Phật Sơn đi thôi”.
Nguyệt Tôn Giả lần này rất có xúc động chửi thề, hắn bên này còn vướng tay vướng chân với Vương Trùng Dương, ai biết bên kia Nhật Tôn Giả đã trực tiếp thua trận?.
Tiếp theo lại nghe Vô Danh Tăng nói.
“Nguyệt thí chủ, vị bằng hữu của người thương thế tương đối nặng, vẫn là nhanh chân đến giúp hắn liệu thương, như vậy mới kịp thời ngăn cản ám thương”.
Nguyệt Tôn Giả thân hình khẽ run, chiến đấu không có bao lâu, dĩ nhiên Vô Danh Tăng giải quyết xong Nhật Tôn Giả?, lại còn thương thế tương đối nặng?.
Hắn lại nhìn Vô Danh Tăng, toàn thân trên dưới không có một vết thương, hơi thở bình ổn, mặt mũi hồng hào, trong lòng liền lạnh lại.
Nguyệt Tôn Giả rốt cuộc xoay người, đối với Vô Danh Tăng cùng Vương Trùng Dương không khỏi lên tiếng.
“Hôm nay được chứng kiến thực lực của Phật Đạo Song Đế, Chính Tắc không khỏi bội phục”.
“Võ Lâm Trung Nguyên, không hổ là nơi ngọa hổ tàng long”.
Hắn nói xong, mặt mũi tương đối xám xịt mà rời đi.
Hắn đột phá đế vị, trong lòng liền vui mừng thậm chí nghĩ đi khiêu chiến thiên hạ cao thủ, mục tiêu của hắn khi đó chính là Vô Danh Tăng nhưng ngày hôm nay hắn mới chân chính hiểu được, thật ra cùng là đế vị với nhau, chiến lực cũng có khác biệt rất nhiều.
Vô Danh Tăng thực sự quá mạnh.

“Oa, trời ạ “.
Đây là âm thanh của Ngu Cơ.
Nàng lúc này ánh mắt căn bản không thể rời khỏi nữ hài đang lơ lửng trên không trung.
Nữ hài này còn rất nhỏ, tuổi tác chỉ khoảng 3-4 tuổi.
Tay chân như búp măng vậy, thậm chí cơ thể có chút mũm mĩm, làn da trắng bạch bạch, ngón tay ngón chân nhỏ xíu, vừa nhìn bé gái này thậm chí cho người khác cảm giác muốn... cắn một cái.
Nữ hài đang được một đoàn khí trắng bao bọc, phần eo thậm chí còn vài cái lá sen phớt hồng xung quanh, toàn thân trên dưới không mảnh vải che thân nhưng vì có khí trắng bao bọc mờ mờ ảo ảo thậm chí còn có vài phần tiên khí.
Thứ duy nhất giống người lớn của cô bé này là mái tóc, mái tóc dài bất thường so với tuổi.
Tóc dài màu trắng nhẹ nhàng uốn lượn, nhẹ nhàng phiêu phiêu lay động.
Mái tóc mềm mại chấm lưng, nhìn như một dòng sông bạc vắt qua giải ngân hà vậy.

Nữ hài hiện tại vẫn nhắm mắt lại, gần như chưa hề có nhận thức với thế gian nhưng Ngu Cơ có thể cảm nhận được hơi thở rất yếu ớt, hơi thở của sinh mệnh.
Độc Cô lúc này cũng đứng lên, ánh mắt tương đối vui mừng.
Cho dù đến địa vị của hắn, sống tận đến hiện tại mới nhìn thấy Liên Ngẫu thành hình lần đầu tiên, hơn nữa còn là đích thân hắn đúc tạo khối thân thể này.
“Thế nào?, đẹp mắt chứ?”.
Vì vui mừng, chính Độc Cô ngữ khí nói chuyện còn có chút thay đổi.
Ngu Cơ ở phía đối diện, gật mạnh đầu một cái.
“Vật này còn có thể lớn lên hay không?, nếu lớn lên nhất định trở thành tuyệt thế mỹ nhân, nếu mà đưa cho ta dạy dỗ, đợi đến khi tuổi tròn 15, chỉ sợ thế gian lại có thêm yêu cơ”.
Độc Cô đương nhiên tin tưởng ánh mắt của Ngu Cơ, nhưng mà hắn cũng sẽ không để Ngu Cơ thật sự dạy dỗ vật này, hắn còn phải hỏi ý kiến của Vô Song.
“Đương nhiên sẽ lớn lên bất quá hiện tại Liên Ngẫu mới chỉ có sinh mệnh, còn chưa có hồn, nhất định phải làm một bước cuối cùng – Trảm Hồn”.
Việc Trảm Hồn này, đương nhiên là phải để Vô Song đến làm.

Quyển 2 Chương 309
Kế Hoạch Của Độc Cô (2)

Vô Song thật sự không ngờ tốc độ của Độc Cô lại nhanh như vậy, khi được Độc Cô thông báo, Vô Song lập tức từ thạch thất tu luyện đi đến nhà gỗ.
Hắn không biết Ngu Cơ đến hơn nữa khi hắn đi vào cũng không thấy bóng dáng của Ngu Cơ đâu, toàn bộ chú ý của hắn đều đang nhìn về phía nữ hài lơ lửng trên không trung kia.
Vô Song nhìn nữ hài kia, chỉ thấy vừa quen vừa lạ.
Hắn tất nhiên chưa gặp nữ hài này nhưng mà hắn chẳng nhẽ không nhận ra dung mạo của chính mình?.
Hắn cảm giác, nếu dung mạo hiện tại của Vô Song, trẻ lại khoảng 15 tuổi, vậy chính là nữ hài kia.
Phải nói lại một lần nữa, dung mạo hiện tại của Vô Song thật sự không phải dung mạo khi còn bé của hắn, hắn khi còn bé.... thực sự không thể xinh đẹp được bằng 1/100 nữ hài này, dù sao khi còn bé dung mạo của hắn giống hệt phụ thân chứ đâu như hiện tại.
Độc Cô nhìn thấy Vô Song sững người, khẽ cười với hắn.
“Thế nào?, đủ xinh đẹp?”.
Vô Song không biết nói gì, nhìn thấy ‘một mình khác’ thực sự không quen, hơn nữa lại là một hắn phiên bản nữ, nguyên nguyên vẹn vẹn nữ hài.
Ban đầu Vô Song còn không nghĩ quá nhiều đến việc này nhưng hiện tại... khi chứng kiến thành phẩm đầu óc của hắn cũng khó mà suy nghĩ như bình thường.
Độc Cô thấy Vô Song không đáp, bản thân tiếp tục lên tiếng.
“Liên Ngẫu thành hình nhưng chưa có hồn, cũng chưa có tên “.
“Ngươi trước hết đặt cho nó một cái tên, thế nào?, hay vẫn gọi nó là Vô Song?”.
Vô Song nhìn nhìn nữ hài đang lơ lửng kia, trầm ngâm một chút rồi đáp.
“Vẫn gọi là Vô Song đi thôi, họ Cơ, tên Vô Song”.
Cái tên Cơ Vô Song này quả thực gắn liền với thân phận nữ của chính hắn.
Độc Cô gật đầu, lấy tay điểm vào mi tâm của nữ hài.
Vì có khí trắng xung quanh, Độc Cô cũng không chạm vào nữ hài, chỉ thấy tay hắn sáng lên một chút, sau đó lại như không có gì xảy ra.
Độc Cô lần này ngồi xuống, hắn nhìn thẳng về phía Vô Song.
“Bước tiếp theo là trảm hồn nhưng mà trảm hồn là một công việc không dễ dàng, ngươi tốt nhất điều chỉnh trạng thái một chút, chính bản thân ta cũng phải điều chỉnh trạng thái, nếu không chỉ sợ có rủi ro không đáng có”.
Trảm hồn thật ra cũng giống phẫu thuật vậy, nếu coi hồn phách là một bộ phận

trên cơ thể thì công việc này cũng tương đương cắt một bộ phận trên cơ thể ra nhưng lại không làm ảnh hưởng tới các chức năng trong cơ thể, cho dù ở thời hậu thế những ca phẫu thuật như vậy cũng cực kỳ phức tạp, đến cả chuyên gia hàng đầu thế giới cũng nhất định phải điều chỉnh trạng thái thật tốt, huống gì Độc Cô?.
Hồn phách lại còn là thứ hư vô mờ mịt, lại còn là thứ không thể chạm bằng tay, muốn trảm hồn phách bình thường cũng chỉ có thể sử dụng hồn phách tự thân, độ khó lại càng cao.
Có câu kim cương cắt kim cương thì ở âm giới cũng có câu ‘Lấy Hồn Trảm Hồn’.

____

Vô Song sẽ không hoài nghi lời Độc Cô nói, hắn liền ngồi xuống, bắt đầu ổn định trạng thái của chính mình.
Đoạn thời gian này, vì tẩm bổ Hắc Long, Vô Song thường xuyên tiến xuống không gian hắc ám bên dưới, tuy thứ này không gây quá nhiều ảnh hưởng cho Vô Song nhưng ảnh hưởng vẫn là có.
Thấy Vô Song chuẩn bị tiến vào trạng thái nhập định, Độc Cô hơi hơi ngửa về phía sau, ánh mắt híp lại, đột nhiên hỏi.
“Này, ta nghe Ngu Cơ nói ngươi không phải là người thế giới này, ngươi xác định cũng đúng là không có mệnh cách, vậy ngươi kể một chút về thế giới của ngươi cho ta nghe xem?”.
Vô Song nghe vậy, mở mắt ra nhìn Độc Cô.
Trong lòng Vô Song cũng có chút cảm khái, hắn đương nhiên sẽ không kể về thời hiện đại cho Độc Cô dù sao Độc Cô nhìn thế nào cũng là người cổ đại, kể về thế giới hiện đại cho hắn... chỉ sợ không thích hợp dù sao những việc này đối với người như Độc Cô cực kỳ khó tin, nếu Độc Cô lại còn bắt Vô Song giải thích tường tận về những thứ như máy tính, TV, điện thoại, ô tô... thì Vô Song cũng xin chịu chết.
“Thế giới của vãn bối?, ở nơi đó võ học thực sự phát triển hơn nơi này, ít nhất theo ta thấy vãn bối vậy”.
“Ở thế giới của vãn bối, cũng có cường giả vô địch thiên hạ, người này gọi là Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong”.
Vô Song dứt lời, không khỏi nhìn Độc Cô một chút, quả nhiên Độc Cô ánh mắt hứng thú thật lớn.
Vô Song trong lòng hiện tại chỉ có một suy nghĩ, hắn không biết liệu Độc Cô Cầu Bại trong thế giới này đánh cùng Trường Sinh Chân Nhân ở thế giới kia, ai cao ai thấp?.
Đè xuống suy nghĩ của mình, Vô Song tiếp tục kể, về phần Độc Cô lại nghe như say như mê.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, dù sao tại nơi này rất khó để nắm rõ thời gian chính xác, Độc Cô cùng Vô Song hiện tại cứ như đôi bạn nhậu vậy.
Vô Song thao thao bất tuyệt kể về thế giới cũ, Độc Cô lại chăm chú lắng nghe, ánh mắt càng ngày càng hứng thú hơn nữa thỉnh thoảng lại nói vào một câu.
Đến khi Vô Song kể đến đoạn Trương Tam Phong đẩy mình đến thế giới này cùng với chuyện xưa của Trương Tam Phong thì Độc Cô cũng không thể không thở dài một hơi.
Độc Cô thật ra cũng hiểu cho Trương Tam Phong.
Trương Tam Phong vô địch thiên hạ nhưng cái thiên hạ ý không phải thiên hạ của ông ta.
Độc Cô cũng có thể coi là vô địch thiên hạ, ở âm giới hắn là điện chủ Chuyển Luân Điện, địa vị không dưới Đế Thích Thiên nhưng cho dù thành tựu cao hơn nữa, nơi đó không phải quê hương của hắn.
"Quả thực đáng tiếc, tiểu tử Trương Tam Phong kia sinh ra quá muộn, nếu hắn sinh cùng thời ta, quả thực mong cùng hắn một trận chiến".
Nghe Độc Cô than thở, Vô Song trong lòng cũng hiểu ra, tại cái thế giới kia, cho dù Độc Cô thua xa Trương Tam Phong hắn cũng dám đánh, cũng dám cùng Trường Sinh Chân Nhân tranh đoạt ngôi vị đệ nhất thiên hạ, không phải sao?.
Kể xong chuyện, Vô Song cũng điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, những tưởng Độc Cô sẽ bắt đầu đối với hắn tiến hành Trảm Hồn nhưng không ngờ Độc Cô lại lên tiếng.
"Ta biết ngươi nhất định phải trở về thế giới kia, cũng như ta chỉ cần có cơ hội liền nhất định phải trở về dương gian vậy, nếu ngươi phải trở về thế giới kia, có muốn nghe cái nhìn của ta không?".
Vô Song thực sự rất giật mình, đây là lần đầu tiên có người nói với hắn câu ý, cũng là lần đầu tiên có người đả động việc này với hắn.
Đương nhiên nếu được Độc Cô chỉ điểm, không gì tốt hơn.
"Xin tiền bối cứ nói".
Đối với Độc Cô, Vô Song quay người ôm quyền.
Độc Cô thấy vậy, tự rót cho mình một ly Huyền Băng Bích Hỏa Tửu, sau đó mới chậm rãi đáp.
"Phù Tang Quốc có Bái Nguyệt Giáo, nếu thế giới của ngươi tương tự như thế giới này vậy Bái Nguyệt Giáo chắc hẳn vẫn tồn tại, như vậy ngươi nên đến Phù Tang một chuyến".
"Tại Phù Tang, ngoài Bái Nguyệt Giáo ra còn có Ẩn Giả Thôn, Ẩn Gia Thôn là lực lượng do Thiên Hoàng đào tạo cùng nuôi dưỡng nhưng mà Ẩn Giả Thôn chung quy vẫn là thế lực võ lâm, không thuộc về triều đình Phù Tang, có tiền liền có thể điều động Ẩn Giả Thôn, đám người này có thể coi là lính đánh thuê

chuyên nghiệp, hơn nữa thực lực còn không yếu".
"Về phần Bái Nguyệt Giáo, cái giáo phái này tương đối thú vị, có thời gian nên đi qua một chút, biết đâu có đại thu hoạch? ".
"Ngoại trừ Phù Tang ra, ngươi cũng có thể đến Tây Vực".
"Tây Vực không chỉ có Minh Giáo mà còn rất nhiều môn phái khác, võ lâm Tây Vực thực sự không khác gì Võ Lâm Trung Nguyên, nước nơi này cực sâu".
"Tại giới này, có một tông môn gọi là Hoan Hỉ Tông, Hoan Hỉ Tông nằm ở Tửu Tuyền Sơn, Tửu Tuyền Sơn là dãy núi rất lớn ở Tây Vực, bản thân Bạch Đà Sơn Trang cũng chỉ là một ngọn núi lớn nằm trong dãy Tửu Tuyền Sơn".
"Hoan Hỉ Tông đệ nhất cường giả là một kẻ không tệ, hắn ở Tây Vực được gọi là Nhiên Đăng Cổ Phật, sáng tạo ra Nhiên Đăng Bảo Điển, ta khuyên ngươi nếu muốn trở lại thế giới kia, tốt nhất đoạt tới Nhiên Đăng Bảo Điển".
"Nhiên Đăng Bảo Điển càng tu càng khó, nó không có cảnh giới cuối cùng, có thể tu đến vô hạn lần, thực lực của Nhiên Đăng Cổ Phật chỉ sợ không thua kém gì tiểu nha đầu dãy Thiên Sơn kia, nhờ Nhiên Đăng Bảo Điển hắn liền đủ sức độc bộ Tây Vực".
"Nhiên Đăng Bảo Điển có tổng cộng 12 tầng, sau khi luyện đến tầng 12, ngươi phải tìm một thuộc hạ trung thành hoặc người ngươi có thể tin tưởng sau đó truyền tất cả Nhiên Đăng Hỏa cho người đó".
"Kẻ đó sẽ được coi là một cây đèn Nhiên Đăng, đồng thời sau khi truyền công xong, thực lực ngươi giảm mạnh, một thân nội lực chỉ còn lại 3 thành bất quá ngươi cũng có thể tu luyện lại Nhiên Đăng Bảo Điển từ đầu".
"Mỗi lần tu luyện lại, nội lực ngươi so với lúc trước đều gia tăng 3 thành, bản thân Nhiên Đăng Cổ Phật tu luyện lại tổng cộng 15 lần, hắn nội lực không thua kém cao thủ đế vị, có thể coi là nội lực đệ nhất dưới đế vị cũng không phải nói quá lời bất quá thức đáng sợ nhất của Hoan Hỉ Tông là Đèn Nhiên Đăng".
" 15 lần tu luyện lại tạo cho hắn 15 cây Đèn Nhiên Đăng, trong số 15 người này có 5 kẻ là đại tông sư, 5 kẻ là nhị tinh chiến lực, 3 kẻ ngũ tinh chiến lực, 1 kẻ thất tinh chiến lực, 1 kẻ cửu tinh chiến lực".
"Ngươi dùng Nhiên Đăng Bảo Điển trùng tu càng nhiều, thuộc hạ sau này của ngươi càng mạnh, nói không quá Nhiên Đăng Bảo Điển có thể lấy sức một người, tạo ra một cái môn phái, đáng tiếc theo ta xem qua, Nhiên Đăng Cổ Phật người này khó mà trở thành đế vị cao thủ, nội lực của hắn trải qua 15 lần trùng tu vốn cực kỳ tinh thuần nhưng vì nội lực quá nhiều vô tình lại thành bình chướng cho hắn, khiến hắn không cách nào cô đọng nội lực mà thành đế".
"Ngươi nếu có tu luyện vật này, nhất định phải cẩn thận, đừng đi theo con đường của Nhiên Đăng".
"Ngoại trừ Phù Tang Quốc cùng Hoan Hỉ Tông ra, ta còn vì ngươi giới thiệu một môn phái khác ở dị vực, gọi là Bạch Đà Sơn Trang ".

“Ta đã nghe địa vị của Bạch Đà Sơn Trang trong miệng ngươi, nhưng ngàn lần vạn lần đừng coi thường Bạch Đà Sơn Trang, dưới Bạch Đà Xà Trận, không phải đế vị không ai dám đi vào, đi vào tất chết, nếu ngươi hàng phục được cao thủ Bạch Đà Sơn Trang, có thể nắm được Bạch Đà Xà Trận, ít nhất về mặt ‘thủ’ ngươi tạm thời không cần lo lắng”.
“Cuối cùng, đi xa hơn một chút, có ngọn núi gọi là Côn Lôn Sơn, tại đây có Côn Lôn Phái, nếu được thì cũng có thể đi qua, Côn Lôn có vài vật không tệ”.
Nói đến đây, Độc Cô lại tự mình rót một chén rượu, sau đó vì Vô Song rót tiếp một chén rượu.
“Chúc ngươi trở về thế giới kia, có thể thành đại nghiệp”.
Vô Song cầm ly rượu, hắn chung quy cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng khó có thể giải thích.
Hắn chỉ biết, từ nơi sâu thẳm, hắn vẫn tin tưởng Độc Cô.
Âm thầm ghi nhớ những lời này, Vô Song cũng cụng ly.
Sau khi uống hết một chén Huyền Băng Bích Hỏa Tửu, thân hình Vô Song đột nhiên gục xuống.
Giây phút Vô Song gục xuống, Ngu Cơ mới xuất hiện, mắt đẹp nhìn chằm chằm Độc Cô.
“Bây giờ bắt đầu?”.
Độc Cô gật đầu.
“Hiện tại bắt đầu Trảm Hồn, Trảm Hồn xong liền bắt đầu”.
Ngu Cơ nhìn Độc Cô, hít vào một hơi thật sâu.
“Độc Cô, lần này ta chính là đập nồi dìm thuyền đi theo ngươi, ngươi tốt nhất đừng có thất bại”.
Độc Cô nhìn Ngu Cơ, cũng lười để ý nàng, trên tay không biết từ bao giờ xuất hiện một con dao nhỏ.
“Im lặng một chút, bản tọa bắt đầu Trảm Hồn”.
“Ngươi tốt nhất trở về, sau khi việc thành, bản tọa lại gọi ngươi”.
Ngu Cơ nghe vậy, bản ý vốn không tình nguyện nhưng suy nghĩ một hồi, vẫn là gật đầu quay đi, trước khi đi không khỏi quan sát thật kỹ Độc Cô cùng Vô Song một lần.

Quyển 2 Chương 310

Tử Thần Thí Luyện (1)

Vô Song không hiểu chuyện gì xảy ra với mình nhưng khi lần thứ 2 hắn có được ý thức, hắn đã ở một nơi hoàn toàn khác.
Đứng xung quanh Vô Song, là những người hắn không quen.
Xung quanh hắn có rất nhiều rất nhiều người nhưng chỉ có độc một loại trang phục.
Quân áo thuần một sắc đen với hoa văn màu đỏ.
Loại trang phục này vẫn tính là tương đối bắt mắt, ít nhất ở khoảng phối màu của nó.
Tất cả những người ở đây đều mặc trang phục thuần một sắc đen, dung mạo cũng hoàn toàn bị che đi, trên mặt đồng nhất một dạng mặt nạ vô diện, khác biệt duy nhất có lẽ chỉ là những con số khắc trên tấm mặt nạ này.
Đây là một loại không khí rất quỷ dị, theo Vô Song thấy chỗ này có ít nhất cả ngàn người, nhưng toàn bộ ngàn người này đều yên tĩnh đứng thẳng, hai mắt nhẹ nhắm, ngoại trừ tiếng hô hấp rất mỏng ra gần như không có bất cứ một âm thanh nào khác.
Vô Song rất muốn lên tiếng, rất muốn hỏi những người xung quanh, hắn muốn biết nơi này rốt cuộc là đâu nhưng dưới cái không khí nghiêm trang này, hắn lại lựa chọn im lặng, lựa chọn giống như những người này, cũng nhắm mắt lại.
Hai mắt từ từ khép lại, trong đầu Vô Song bắt đầu suy nghĩ miên man.
Đây là đâu?.
Hắn tại sao lại ở đây?.
Độc Cô Cầu Bại đâu?, Hoa Sen Liên Ngẫu đâu?.
Đám người này là ai?.
Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu, nhưng sẽ không ai giải đáp cho hắn.
Cái không khí yên tĩnh này thực sự rất nặng nề, chẳng biết bao lâu mới có một âm thanh vang lên, phá tan sự tĩnh lặng này.
Xuất hiện trên bầu trời lúc này là một ‘người’.
Vô Song thật ra cũng không dám chắc đây có phải con người không nữa.
Kẻ này một đầu tóc trắng, tóc dài chấm lưng.
Nếu chỉ tính phần khuôn mặt, đây đương nhiên là nhân loại có điều hai tay hai chân đều giống với loài chim, cụ thể ở đây là diều hâu.
Kẻ này đứng lơ lửng trên bầu trời, giây phút hắn xuất hiện, không khí hoàn toàn đổi khác.
Hắn nhìn cả ngàn người phía dưới, sắc mặt thản nhiên.

"Bản tọa đại diện Diêm La Điện, đứng ra điều hành lần thí luyện này, quy tắc ta sẽ không nói lại lần nữa, bất cứ thủ đoạn nào cũng có thể chấp nhận, chỉ cần sống đi hết Sát Sinh Lộ liền sẽ trở thành Tử Thần dưới quyền Diêm Vương, sau đó sẽ được điều động tới các điện khác bên trong Thập Điện Diêm La".
Người này nói xong, toàn bộ ngàn hắc y nhân rốt cuộc mở mắt, một thứ sát khí kinh khủng xuất hiện, thứ sát khí này gần như ép Vô Song thở không nổi.
Thân là một trong số ngàn người này, hắn có lẽ là người duy nhất cảm thấy không rõ chuyện gì xảy ra.
Vì cái gì đang yên đang lành hắn lại nghe đến mấy chữ này?.
Diêm La Điện?, Tử Thần?, Thập Điện Diêm La?, Âm Giới?.
Hắn khi nào lại đến Âm Giới rồi?, hơn nữa tại sao lại xuất hiện ở nơi đây?.
Dĩ nhiên với tâm trí hiện tại của Vô Song, hắn không khó để đoán ra được vài điều, chỉ sợ lần này có động tác rất lớn từ Độc Cô Cầu Bại.
Vô Song thực sự không rõ Thập Điện Diêm La trong miệng bọn họ là những điện nào, hiện tại hắn chỉ biết Chuyển Luân Điện cùng vừa mới nãy nghe được Diêm La Điện.
Độc Cô thân là Chuyển Luân Điện Chủ, nhất định cũng sẽ có thủ đoạn của mình, chỉ là vì sao không nói với hắn câu nào?.
Đang suy nghĩ mông lung, Vô Song liền thấy không gian trước mặt xuất hiện một cái vòng xoáy lớn màu đen, trong vòng xoáy xuất hiện kinh người hấp lực, nó lập tức hút toàn bộ ngàn người đang có mặt nơi đây vào bên trong.
Vô Song đương nhiên muốn chống lại hấp lực, đây không phải là hắn cố tình chỉ là thân thể làm ra phản ứng bất quá sức hút của thứ này vượt quá tưởng tượng của Vô Song, gần như khi nó vừa mở miệng hút, Vô Song không hề có sức chống cự, trực tiếp bị đưa vào.
Trong lúc bị hút vào, thứ duy nhất mà Vô Song nhớ ra được, chỉ là Sát Sinh Lộ.
Ba chữ này, hắn vẫn tương đối quen thuộc, hóa ra Sát Sinh Lộ không chỉ có ở Chuyển Luân Điện.

Lần thứ hai mở mắt ra, có điều lần này thời gian rất nhanh, Vô Song có cảm giác chỉ một cái tích tắc vậy, hắn gần như có thể ngay lập tức thanh tỉnh.
Sau đó Vô Song liền phát hiện, mình đang ở trong một cánh rừng nguyên sinh, cây cối rậm rạp, bụi cỏ còn cao hơn nửa thân người, chỉ nhìn qua một thoáng, Vô Song đã xác định nơi này gần như không thể dùng mắt để mà quan sát, các tán cây cùng bụi cỏ quá nhiều, quá lớn, chắc chắn không thể nhìn xuyên qua.
Đáng nói nhất, Vô Song cũng chưa quên kẻ đến từ Diêm La Điện kia có nói... dùng bất cứ thủ đoạn nào... đi hết con đường Sát Sinh Lộ.
Vô Song cũng không ngu ngốc, cho dù kẻ kia không có nói rõ thì Vô Song cũng tự hiểu đây nhất định là một trận chém giết, chỉ sợ hắn lại trải qua lần thứ hai

trong đời, lần thứ hai đi qua thí luyện của Thiên Ý Thành.
Khác biệt lớn nhất có lẽ là lượng thông tin, hắn chẳng có bất cứ thông tin gì ở đây.
Khi mới mở mắt ra, hắn không dám cử động, bị cái không khí yên tĩnh đáng sợ kia làm ảnh hưởng, hắn cũng hoàn toàn đứng im nhưng mà hiện tại hắn cũng bắt đầu kiểm tra thân thể này.
Thứ nhất là vũ khí, sau hông của hắn có một thanh hắc kiếm, kiếm này tương đối dài, khoảng trên dưới 60 cm tuy nhiên ở trong cánh rừng này, hắc kiếm có lẽ không giúp được gì quá nhiều cho hắn.
Tiếp theo bên hông, phần thắt lưng có một thanh đoản kiếm.
Đoản kiếm này thoạt nhìn không khác gì bình thường nhưng mà nó cực kỳ nặng, nặng đến nỗi Vô Song còn không tin được, cầm trên tay ước chừng có khi cũng phản nặng tới 40 kg.
Nên biết đây là trọng lượng đo lường của hậu thế chứ không phải là của Trung Quốc Cổ Đại, 40 kg cũng tương đương với 80 cân trong thế giới võ hiệp.
Đoản kiếm nặng 80 cân?, đây là đoản kiếm hay là tạ?.
Ngoại trừ những thứ này ra, Vô Song trên người cũng chẳng còn bất cứ vũ khí gì khác, điều này làm hắn triệt để không biết làm thế nào.
Sau khi kiểm tra vũ khí, liền đến lúc kiểm tra thân thể.
Khi kiểm tra thân thể Vô Song mới bi ai phát hiện ra vài điều.
Đầu tiên bộ quần áo này không cởi ra được.
Thứ hai bộ quần áo này khiến Vô Song không cách nào xác định được thân thể mình rốt cuộc ra sao, cứ như hắn đang mặc một tấm trọng giáp bên ngoài vậy, tuyệt đối không thể nhìn thấy thân thể bên trong mình thế nào.
Cũng may Vô Song vẫn cảm nhận được kinh mạch, cảm nhận được đan điền cùng mạch máu, ít nhất thân thể hắn có lẽ vẫn là con người, dù sao kinh mạch huyệt đạo đều không thay đổi.
Mặt nạ vô diện cũng không cởi được, hơn nữa mặt nạ này tương đối cứng rắn, Vô Song hoài nghi đến cả dùng kiếm đâm thẳng vào thứ này, nó cũng hoàn hảo nguyên vẹn.
Cuối cùng là kiểm tra thực lực của chính mình.
Hắn đang ở âm giới.
Hắn đang tham dự một kỳ thí luyện mà chính hắn còn không hiểu gì.
Từ đầu đến cuối hắn đều đang cảm thấy bất lợi, may mắn duy nhất có lẽ là thực lực của bản thân hắn hiện tại.
Hắn bằng cách nào đó rõ ràng cảm giác được hắc long tồn tại chỉ là hắn không có cách nào triệu hồi hắc long ra mà thôi.
Hắn cũng biết mình không ở trong trạng thái ma hóa đồng thời vì không triệu hoán được hắc long, hắn cũng sẽ không thể ma hóa nhưng mà hắn rõ ràng có thể

mượn ma khí của hắc long, sau đó chậm rãi điều động ma khí này, sử dụng nó như nội lực của bản thân.
Ít ra... nếu không có sai sót gì quá lớn thì thực lực Vô Song hiện nay đại khái khoảng bát tinh hoặc cửu tinh của nhân loại, dẫu sao lượng ma khí của hắc long cũng viễn siêu nội lực của hắn khi trước, hắn lúc này cũng coi như ngũ tuyệt hậu kỳ.
Lo lắng lớn nhất của Vô Song... ngũ tuyệt hậu kỳ ở cái cuộc thí luyện này xếp hạng thế nào?.
Dựa lưng vào một thân cây lớn, Vô Song bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, cả người tiến vào ẩn núp.
Hắn dùng con mắt, dùng cả đôi tai chậm rãi quan sát địa hình chung quanh, hắn cũng không có động mà lựa chọn quyết định chờ đợi.
Trước khi hành động, hắn ít nhất cũng phải có được thông tin, phải hiểu đây là đâu, phải hiểu luật của cái thí luyện này rốt cuộc là gì.
Ẩn mình trong bụi cỏ thời gian tương đối lâu, nhưng xung quanh toàn bộ đều phi thường yên tĩnh, sự yên tĩnh này bất giác làm bản thân Vô Song cảm thấy thoải mái hơn, hắn cũng triệt để bình tĩnh lại, như chính cái không gian xung quanh.
Hắn nhớ Độc Cô muốn giới thiệu cho hắn một nơi, nếu không có cái gì sai lầm thì đây chính là đích đến.
Nơi này chỉ sợ có đại kỳ ngộ.
Nói đến kỳ ngộ, hắn cũng đột ngột phát hiện ra, hắc long trong người hắn hiện tại bắt đầu không yên tĩnh.
Biết nói sao nhỉ?, Vô Song từ lâu đã nhận ra, hắc long bản thân cũng có suy nghĩ của chính mình, nó chẳng phải tử vật nhưng mà thứ cảm xúc duy nhất mà Vô Song cảm nhận được của hắc long có chẳng chỉ là sự phẫn nộ.
Sự phẫn nộ điển hình nhất ở bậc thang thứ 3000 nơi Sát Sinh Lộ.
Chỉ duy có lúc này, Vô Song cảm nhận được sự tham lam của Hắc Long.
Nó đang hướng về một phương, sau đó cùng Vô Song cố gắng câu thông.
Hắc Long cùng Vô Song sẽ không thể nói gì với nhau nhưng có thể cảm nhận được trạng thái của nhau, Vô Song biết Hắc Long đang muốn gì.
Nó muốn nói, ở chỗ này có thứ hấp dẫn nó.

Ánh mắt nhìn về phía Hắc Long đang nhìn, Vô Song chậm rãi hít vào một hơi.
Nếu đã có đại cơ duyên, bất kể thế nào hắn cũng phải đi đoạt.
Vô Song từng đau đầu không biết làm sao đột phá lên cảnh giới Tứ Long, ở chỗ này có thể là chìa khóa cho câu hỏi của hắn.
Thế là Vô Song bắt đầu động.

Nốt arc ngắn này là về nhà rồi.

Cố lên cố lên.

Quyển 2 Chương 311

Tử Thần Thí Luyện (2)

Vô Song là lần đầu tiên đến giới này, thậm chí những thứ hắn hiểu về âm giới còn rất mơ hồ, gần như chỉ là một trang giấy trắng.
Những điều hắn hiểu, những điều hắn nghe gần như chẳng thể giúp hắn có thểm bất cứ lợi thế nào trong âm giới.
Vô Song không biết rằng, thuyết âm – dương cùng luân hồi của Độc Cô nói đương nhiên là đúng nhưng âm giới này rộng hơn hắn tưởng nhiều lắm.
Nói theo cách đơn giản hơn, dương giới có rất nhiều, có nhiều thế giới song song tồn tại nhưng chỉ có một âm giới cai quản tất cả, là điểm cuối của tất cả dương giới, của tất cả các thế giới song song.
Cũng như việc có vô số con đường cùng có chung một điểm kết thúc vậy.
Âm giới thực sự rất mạnh, mạnh vượt xa dương giới, ít nhất là so với cái thế giới Vô Song đang sống.
Âm giới có rất nhiều chủng tộc, không chỉ có nhân loại đồng thời cái gọi là Tử Thần Thí Luyện này tuyệt nhiên không chỉ dành cho nhân loại.
Tử Thần Thí Luyện chỉ lấy nhân loại làm hình ảnh, làm một loại quy nhất để chiến đấu mà thôi, trong cả ngàn người tham gia Tử Thần thí luyện, số lượng nhân loại chưa đến 30% bất quá theo vô số năm tháng, vô số thử nghiệm khiến âm giới biết được thân thể nhân loại luôn là hình dạng chiến đấu tối ưu nhất.
Vì vậy Tử Thần Thí Luyện vẫn luôn phải lấy thân thể người chiến đấu.
Luật rất đơn giản, Tử Thần thật ra không phải chọn ra ai mạnh nhất mà là chọn ra chiến lực của ai cao nhất, cùng một cảnh giới, cùng một xuất phát điểm như nhau, ai có chiến lực cao nhất vậy liền có thể đi đến cuối cùng.
Vì âm giới cực kỳ rộng lớn, nó rộng đến mức ngay cả Diêm Vương cũng khó lòng biết được toàn bộ thế lực của âm giới, ở âm giới ngoại trừ Minh Vương Điện hay còn được gọi là Địa Ngục ra còn có rất nhiều siêu cấp thế lực khác.
Thiên tài đến từ các siêu cấp thế lực, ở cùng độ tuổi dĩ nhiên vượt xa những thiên tài đi lên bằng đôi chân của chính mình, tốc độ tu luyện viễn siêu cùng tuổi, từ mặt này mà xem ra Minh Vương Điện rốt cuộc đề ra một loại chuẩn tắc.
Tham gia Tử Thần Thí Luyện sẽ không đưa bản thân vào chiến đấu mà chia một phần hồn phách điều khiển hắc giáp tham gia thí luyện, tất cả hắc giáp đều được cố định ở một mức độ giống nhau, ai có thể phát huy chiến lực cao nhất dựa trên loại lực lượng cố định này tất nhiên sẽ là người mạnh nhất.
Loại quy tắc này thực sự vẫn tính là tương đối công bằng, hơn nữa cũng không phải kẻ mạnh nhất liền là kẻ có khả năng trở thành Tử Thần nhất, dù gì Tử Thần

cũng không chỉ cần mỗi thực lực mà còn cần cả đầu óc, là tập hợp rất nhiều khả năng.
Vô Song không hiểu về lần thí luyện này, vì vậy bản thân hắn thậm chí còn tương đối hạ thấp nó.
Tại âm giới, Tử Thần là một danh xưng không dễ đạt được, dõi mắt khắp Minh Vương Điện thì địa vị Tử Thần thậm chí đã được coi là trung thượng.
Dùng phép so sánh đơn giản với dương gian, địa vị Tử Thần không thua kém với tam phẩm đại quan.
Để đạt được cái địa vị như vậy thì những Tử Thần này tuyệt đối rất mạnh.
Cho dù đây chỉ là Tử Thần Thí Luyện, chọn ra Tử Thần tiến nhập Thập Điện Diêm La thì chiến lực của từng người đều là độc bá một phương nơi Âm Giới, cực kỳ đáng sợ.

____

Bỏ qua lan man về Âm Giới, lúc này Vô Song vẫn đang di chuyển trong cánh rừng nguyên sinh.
Hắn nhớ rất rõ từng lời nói của kẻ tóc trắng đại diện Diêm La Điện kia.
Cái gọi là Sát Sinh Lộ này cũng chia tầng, và vì nó chia tầng nên Vô Song cũng đoán mình đang ở tầng thấp nhất.
Những kẻ cường đại nhất thường thường sẽ không thể nào còn ở tầng thứ này bởi đây là một cuộc thi, những cuộc thi dạng này căn bản không thể không có thời gian.
Từ cái suy nghĩ này mà Vô Song di chuyển rất chậm, gần như khi xác định xung quanh không có người, Vô Song mới bắt đầu chuyển động, cứ thế Vô Song càng di chuyển, càng khó phát hiện ra sinh vật sống nào, càng khó phát hiện ra thí sinh nào.
Có một điểm đặc biệt nữa mà trong quá trình di chuyển Vô Song mới có thể phát hiện ra, nơi mu bàn tay phải của hắn có một ấn ký, ấn kỳ này gần tương tự như la bàn vậy, nó vĩnh cửu chỉ về một hướng.
Nếu Vô Song không nhầm, cái mũi tên này đương nhiên sẽ chỉ về phía cửa lên tầng thứ hai.
Để đảm bảo cho hắn không đụng độ bất cứ địch nhân nào, Vô Song trực tiếp lựa chọn rời khỏi, đi xa khỏi cái hướng chỉ của ấn ký.
Nhờ việc này, suốt quãng đường Vô Song thật sự không gặp ai, không gặp bất cứ thí sinh nào trong thí luyện.
Theo Vô Song ước tính, hắn ít nhất phải ở trong cánh rừng này trong 5 giờ đồng hồ, phải tốn tưng đó thời gian Vô Song mới lần theo cảm giác của Hắc Long mà đến nơi.
Nếu không phải Hắc Long có cảm giác, Vô Song thậm chí còn nghĩ đến cố thủ ở vị trí mà hắn xuất hiện, nhất quyết chẳng ra ngoài, dù gì trong những nơi như thế

này, quan trọng nhất là thông tin, thông tin không đủ làm bất cứ việc gì cũng khó khăn vô cùng.
Theo cảm giác của Hắc Long, Vô Song rốt cuộc cũng có thể tìm đến địa điểm yêu cầu.
Đứng trước nơi này, sắc mặt Vô Song hơi hơi nhíu lại, lúc trước hắn còn nghĩ Hắc Long sẽ dẫn mình đến điện thờ hoặc di tích bỏ hoang gì đó, dẫu sao mấy chỗ này mới có dáng vẻ đại cơ duyên nhưng đến nơi rồi hán mới biết là mình nhầm.
Nơi hắn đứng là một vùng đất gồ ghề, xung quanh chỉ toàn đá với sỏi, căn bản không có thứ gì khác, nơi này rốt cuộc có gì có thể khiến hắc long tỏ ra kích động như vậy?.
Ngay khi hắn đang chần chừ, Hắc Long lại động, cảm xúc của nó càng ngày càng mãnh liệt.
Nhận ra dị thường của Hắc Long, Vô Song bắt đầu di chuyển.
Vùng đất này gần như không có chỗ ẩn núp, ngoại trừ vài tảng đá lớn bằng nửa thân người xung quanh, cực kỳ dễ quan sát, đứng tại nơi đây Vô Song gần như căng mắt ra mà nhìn, đều không phát hiện được nơi nào đáng chú ý, hắn liền triệt để tử bỏ suy nghĩ, một mực đi theo cảm giác của Hắc Long.
Cho đến khi một lần nữa hắn dừng lại, hắn đang đứng bên cạnh một tảng đá nhỏ, tảng đá này có lẽ cũng chỉ vừa đủ đặt mông ngồi xuống mà thôi nhưng ngay cái vị trí này chắc chắn là nơi Hắc Long thèm khát nhất, là nơi Hắc Long muốn dẫn hắn đến nhất.
Đứng trước mặt tảng đá, dùng hai tay khẽ nâng thứ này lên, khi nhìn thấy vật bên dưới, Vô Song không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.
Dưới tảng đá nhìn như hết sức bình thường này, dĩ nhiên hình đồ án.
Đồ án hình thù kỳ dị, Vô Song rất khó để miêu tả hình dạng của nó nhưng mà hiện tại Vô Song thực sự có xúc động muốn đi chạm vào thứ này.
Thế là hắn không nghĩ gì, trực tiếp đưa tay chạm xuống.
Tiếp theo từ vị trí Vô Song đang đứng, rất nhanh mặt đất sáng lên, vô số văn tự màu đen lấy hắn làm trung tâm trực tiếp tỏa ra bốn phương tám hướng, chiếm lấy toàn bộ mặt đất.
Một đồ án khổng lồ xuất hiện, tiếp theo Vô Song có thể thấy từng dòng chữ màu đen kia như bị bóc lên, cứ như vậy bay thẳng về phía người Vô Song, nó bay xuyên qua cơ thể Vô Song, nhập vào thể nội của hắn.
Vô Song cũng không làm ra bất cứ ngăn cản nào, bởi Hắc Long đang tham lam hấp thụ cái thứ vặn tự này.
Điều làm hắn bất ngờ nhất là Hắc Long chỉ thôn phệ một nửa số văn tự, sau đó triệt để không đụng tới nữa.
Sau khi thôn phệ xong văn tự hắc ám, Hắc Long cực kỳ vô trách nhiệm, nó hoàn

toàn chấm dứt liên hệ với Vô Song, gần như ngủ vùi vậy.
Đứng giữa vùng đất hoang, Vô Song dở khóc dở cười, lại nhìn đồ án trên tay mình, rốt cuộc mang theo khuôn mặt bất đắc dĩ mà thầm thở dài.
“Vẫn là đến tầng tiếp theo đi “.
Nói xong, Vô Song theo đường cũ mà về hơn nữa lần này tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều, dù sao khả năng có kẻ địch đã là không hề lớn.
Vô Song không biết, giây phút mà hắn đang hấp thụ hắc ám văn tự, ở bên ngoài có vài người đều đang nhíu mày.
Đây là một cuộc thi, đã là cuộc thi thì phải có giám khảo, có giám sát viên.
Cuộc thi lần này do Diêm La Thiên Tử Điện nhận trách nhiệm tổ chức, tổng giám sát trưởng đương nhiên là Diêm La Điện Chủ.
DIêm La Điện Chủ ánh mắt lúc này nhìn chằm chằm vào đại đồ án trước mặt mình.
Cả Sát Sinh Lộ tổng cộng có 100 cái động thiên, coi như là có 100 tầng, toàn bộ đều là do Diêm La Điện bố trí.
Với địa vị của nhân vật đứng đầu Diêm La Điện, người này căn bản sẽ không bao giờ để ý tầng thứ 100, chỉ có 10 vị trí đầu mới làm hắn có chút tò mò, loại phế vật ở những tầng dưới vì sao phải xem?, vì sao phải để ý?.
Vì cái suy nghĩ này nên hắn mới bất ngờ, hắn vậy mà cảm nhận được Hắc Diệu Thạch trấn thủ động thiên tầng 100 dĩ nhiên có hiện tượng suy yếu.
Đây rốt cuộc là cái khỉ gì?, Hắc Diệu Thạch này là do chính hắn lựa chọn, là tích lũy của Diêm La Điện, nếu không phải thí luyện tử thần luôn hết sức quan trọng, hắn căn bản sẽ không bỏ thứ này ra ngoài, vậy mà hiện tại Hắc Diệu Thạch đang có dấu hiệu suy yếu?.
Càng nghĩ hắn càng không hiểu, càng muốn xem tầng thứ 100 rốt cuộc xảy ra cái gì, đáng tiếc khi thí luyện đã mở, cho dù thiên vương lão tử cũng không có cách nào tiến vào nơi này, Diêm Vương đích thân đến cũng không được hướng gì chỉ là một điện chủ như hắn?.

Quyển 2 Chương 312
Vô Song (1)

Tại Sát Sinh Lộ này có tổng cộng 100 tầng đồng thời cũng có 1000 thí sinh tham dự Tử Thần Thí Luyện.
Những kẻ ở đây đều là thiên tài hội tụ ở khắp mọi nơi, khắp các thế lực trong Âm Giới, đương nhiên phần nhiều vẫn là thế lực bản địa ở xung quanh Minh Vương Điện.
Nếu đã là thiên tài, sao có thể chấp nhận tự hạ thấp giá trị của mình mà không lựa chọn tiến lên?, dẫu sao có thể leo cao bao nhiêu trên Sát Sinh Lộ thì cũng thể hiện cho tiềm lực của ngươi cao bao nhiêu, giá trị hai chữ thiên tài của ngươi có sức nặng bao nhiêu, kể cả không được đệ nhất thì cũng không thể thua kém người khác.
Vì cái lý do này, sẽ không ai thực sự bồi hồi ở tầng thứ 100 như Vô Song, kẻ nào không muốn leo càng cao?, không muốn tiến càng xa?.
Có thể nói từng tầng 100 đến rất nhiều tầng sau thực sự chưa chắc đã có người nào làm đối thủ của Vô Song.
Vô Song thì không biết được cái việc này, mà dù có biết thì hắn cũng không quan tâm bởi hiện tại hắn thực sự cảm thấy chỗ này là mỏ vàng.
Hắn không hiểu bất cứ gì trong cái trò thí luyện này, bên trong thí luyện có bảo tàng từ thời viễn cổ hay truyền thừa cường giả nào đó như trong mấy câu truyện huyền huyễn tiên hiệp mà hắn từng đọc hay không thì hắn cũng không biết, hắn chỉ biết lần này hắn tuyệt đối đạt được đại bổ vật.
Ban đầu, Vô Song còn hoài nghi cảm giác của Hắc Long, không biết những hắc ám văn tự kia có tác dụng gì, cho dù là lần đầu tiên Hắc Long thôn phệ cái vật này, thì hắn vẫn không phát giác ra Hắc Long có thay đổi gì về chất hay kể cả về lượng nhưng theo số lần thôn phệ hắc ám văn tự càng nhiều, biến chuyển của Hắc Long lại càng lớn.
Lúc trước Vô Song đang ở tầng 100 của thí luyện, lúc này hắn đã có mặt ở tầng 95.
Suốt 6 tầng, hắn đi hơn 1 ngày.
Thời cổ đại không có đồng hồ, muốn biết thời gian chỉ có thể ước lượng là chính, rất khó đưa ra thời gian chính xác, với Vô Song hiện tại hắn đại khái cũng tính ra mình đã đến Tử Thần Thí Luyện được 1 ngày, thậm chí là hơn.
SUốt 1 ngày này hắn không gặp người nào, thậm chí xác chết cũng không thấy.
Cái này phải nói thêm một chút, dù sao tất cả Tử Thần Thực Tập nơi này đều là dùng thủ đoạn trảm hồn mà đến, sau này khi chiến đấu nếu thực sự chết trận, hồn

phách liền bị diệt, trở thành vật bổ cho trận pháp Sát Sinh Lộ, về phần hắc giáp thì hòa với đại địa.
Đương nhiên hồn phách diệt thì chủ thể cũng sẽ không chết, dù sao đây cũng chỉ là trảm hồn, cùng lắm làm chủ thể tĩnh dương một thời gian mà thôi.
Suốt 6 tầng, không một đối thủ, không có thêm bất cứ thông tin gì nhưng mà đại thu hoạch thì đúng là có.
Hắc ám văn tự kia dĩ nhiên lại khảm lên vẩy của Hắc Long.
Hắc Long là rồng đương nhiên có vẩy, vẩy của nó cũng rất cứng, không phải ngẫu nhiên trong khi Ma Hóa thân thể của Vô Song lại biến thái như vậy nhưng mà Vô Song chắc chắn lúc trước những cái vẩy này không có ký tự gì nhưng hiện tại mỗi cái vẩy đều có ký tự rất nhỏ bám lên.
Vô Song có ba đầu Hắc Long, trải qua 6 tầng hắn có thể hoàn thiên việc khắc ký tự lên trên người một đầu.
Đầu Hắc Long được Vô Song khắc ký tự toàn thân, rốt cuộc cũng làm ra biến đổi.
Hắc Long của Vô Song tương đối đặc biệt, nó có đầu rồng, có vẩy rồng, có thân rồng nhưng không có tay cũng chẳng có chân.
Lần này đầu Hắc Long biến đổi, nó vẫn không có tay chân nhưng trên đầu bắt đầu xuất hiện một chiếc vương miện.
Vô Song cũng không chắc cái vật kia có nên gọi là vương miện hay không nhưng rõ ràng ở trên đầu Hắc Long xuất hiện một bộ phận rất giống vương miện, bảo vệ toàn bộ phần đầu của nó, hai chiếc đen nhánh cũng bắt đầu mọc dài ra gấp rưỡi, từng chiếc vẩy trở nên đen nhánh, bằng ánh mắt mà xem Hắc Long liền mạnh mẽ hơn không ít.
Vô Song vốn đang sầu não không biết làm sao gia tăng thực lực cho Hắc Long, nay thấy con đường mở ra trước mặt, sao có thể không quan tâm?, hắn lại càng chú tâm sưu tầm hắc ám văn tự.

Vô Song tiếp tục tiến lên, từ tầng 95 đi thẳng đến tầng 90, một đường hát vang tiến mạnh, cũng không gặp đối thủ gì đáng nói.
Từ đầu thí luyện đến giờ, Vô Song chưa chân chính gặp đối thủ nào, cũng vì vậy hắn lại càng không thể thu thập bất cứ thông tin nào, lại càng không rõ chiến lực của đám người này ra sao nhưng mà hiện tại hắn lại không thể không liều mạng tăng tốc.
Ăn quen mỹ vị, có thể muốn bỏ là bỏ được sao?.
Hắc ám văn tự này thực sự ‘siêu cấp ngon lành’ đối với Vô Song, hắn thực sự không muốn bỏ lỡ thứ này hơn nữa đây dù gì cũng là cuộc thi, cuộc thi thì luôn có thời gian hạn định, hắn cũng không muốn hết thời gian hạn định mình bị đá ra ngoài, nếu như vậy thì hắc ám văn tự kia biết đào đâu ra đây?.

Vô Song leo từ tầng 100 lên tầng 95 mất nguyên 1 ngày nhưng hắn leo từ tầng 95 đến tầng 80 chỉ mất 5 giờ đồng hồ.
Trong cái lộ trình này, hắn vẫn không gặp đối thủ đồng thời đầu Hắc Long thứ hai cũng hoàn thành phủ kín hắc ám văn tự, đến cả đầu Hắc Long thứ ba cũng đang trên con đường hoàn thành.
Thành quả này làm Vô Song tương đối kích động, hắn thậm chí hoài nghi khi hoàn thành quá trình này, Hắc Long của hắn sẽ bắt đầu thuế biến, tiến vào trạng thái Tứ Long.
Có một vấn đề nữa khi hắn thôn phệ hắc ám văn tự chính là mỗi lần thôn phệ của Hắc Long là khác nhau.
Lúc trước Vô Song cứ nghĩ 3 đầu Hắc Long của mình là đồng nhất nhưng mà hiện tại quả thực có khác biệt, từ lượng hắc ám văn tự thôn phệ ở mỗi tầng ma xem liền dễ dàng nhận ra sự khác biệt này.

____

Một đường tiến xa, Vô Song cũng không biết, rốt cuộc ở ngoài kia có người nhịn không được.
Diêm La Điện Chủ họ Cơ, tên Vĩnh Sinh.
Cơ Vĩnh Sinh đương nhiên rất mạnh, hắn cùng với Độc Cô là cùng cấp bậc cường giả.
Đừng nghĩ Độc Cô chỉ là cao thủ võ hiệp, nếu không phải chịu giới hạn của Thiên Đạo thế giới kia, nếu Thiên Đạo hay Hạng Vũ chuyển đến một vị diện cấp cao hơn, nơi mà giới hạn thực lực được nới rộng ra, Độc Cô giết bọn họ không cần đến kiếm thứ 2.
Thực lực của một vị điện chủ trong Thập Diện Diêm La thực sự rất mạnh, phóng mắt khắp Âm Giới, đều là tuyệt đại nhân vật, bá chủ một phương.
Diêm La Thiên Tử Điện, lại càng là một trong tứ đại điện, xếp hàng thứ 3 trong Thập Điện.
Cơ VĨnh Sinh hiện tại cảm thấy có kẻ đang vuốt râu hùm chính mình.
Diêm La Thiên Tử Điện rất giàu có, nhưng mà cũng không giàu có đến mức cho đối phương trắng trợn cướp tài nguyên của chính mình.
Tử Thần Thí Luyện nhất định là đại sự, là đại sự cực lớn trong Minh Vương Điện.
Tử Thần không phải giống như đám đầu trâu mặt ngựa hay hắc bạch vô thường chỉ chuyên môn đối phó hồn phách, Tử Thần là chiến lực nòng cốt nhất của Minh Vương Điện hơn nữa xếp hạng các điện trực thuộc Minh Vương Điện cao thấp thế nào không nằm ở điện chủ mạnh ra sao mà nằm ở lực lượng Tử Thần mạnh thế nào.
Dù gì Thập Đại Điện Chủ có mạnh có yếu nhưng cũng không ai dám nói dễ dàng vượt qua đối phương, thân phận bọn họ càng không thích hợp đứng ra tranh đoạt

với nhau, muốn chiếm lợi ích, muốn tranh địa vị tất nhiên phải nhìn tử thần.
Diêm La Điện lần này để tranh quyền tổ chức đã bỏ ra cái giá rất lớn, cũng vì bỏ ra cái giá này bọn họ là điện đầu tiên được phép chọn người, cho dù chỉ là chọn trước một người nhưng mà tuyệt đối cũng làm không ít kẻ đỏ mắt.
Tại Sát Sinh Lộ này, trong số 1000 thiên tài thường thường sẽ chỉ lấy 100 người, trong đó chói mắt nhất tất nhiên là 10 người đứng đầu.
Được chọn trước 1 trong 10 người, sao có thể không làm kẻ khác đỏ mắt?.
Cơ Vĩnh Sinh tranh đoạt đến cái danh ngạnh này, tương đương vui vẻ nhưng mà hiện tại hắc cười không nổi.
Hắc Diệu Thạch... suốt từ tầng thứ 100 đến tầng thứ 80 đang điên cuồng giảm đi, rõ ràng đang có kẻ ngấm ngầm thôn phệ.
Hắc Diệu Thạch thứ này là tâm can bảo bối của Cơ Vĩnh Sinh, hắn sao có thể chấp nhận cho kẻ khác đụng vào?.
Cơ Vĩnh Sinh ánh mắt ngập tràn sát khí, đồng thời nơi hắn đang ngồi là chủ điện, tại chủ điện hắn hoàn toàn có thể nhìn ra bảng xếp hạng hiện tại của thí luyện.
Bên trong thí luyện xảy ra việc gì thì hắn không biết, cái thí luyện này người bên ngoài là không can thiệp vào được, trừ khi là cường giả viễn siêu thực lực của Minh Vương, loại cường giả này ở âm giới còn chưa sinh ra, Cơ VĨnh Sinh tất nhiên cũng vô pháp động tay.
Hắn chỉ xác định được, kẻ đang ở tầng thứ 80 hiện tại là ai.
Tầng 80 lúc này tổng cộng chỉ có duy nhất 1 người, hơn nữa 1 người này cũng là kẻ đi cuối cùng trong số những tử thần dự thi, hắn đi phi thường chậm, từ tầng 100 đến tầng 80 có thể nói dùng tốc độ rùa bò.
Cơ Vĩnh Sinh dơ tay ra một nắm, trong hư không xuất hiện một tấm hắc tạp, ánh mắt hắn liền nhìn chăm chú vào hắc tạp.
“Cơ Vô Song?, họ Cơ? “.
Cơ Vĩnh Sinh nhíu chặt lông mày, ánh mắt vốn ngập tràn sát khí bỗng dãn ra, trong mắt có hoài nghi.
Họ Cơ là đại tộc của Minh Vương Điện, không cần dựa vào thực lực Minh Vương Điện thì Cơ gia cũng đã rất mạnh.
Cơ Vĩnh Sinh thậm chí hiện tại còn chưa thể tiến vào cơ quan đầu não của Cơ gia, chỉ riêng điểm này đã đủ nói lên Cơ gia hùng hậu thế nào.
Vì không thể trở thành đầu não Cơ gia, hắn thực sự hoài nghi không biết Cơ Vô Song có phải trực hệ đệ tử của Cơ gia hay không?.
“Chẳng nhẽ là kỳ binh?, mấy lão già trong tổ miếu rốt cuộc lại chơi cái trò gì?, muốn lấy Hắc Diệu Thạch của Diêm La Điện làm cái gì? “.
Cơ gia là tư, Diêm La Điện là công.
Hai cái ai cao ai thấp rất khó nói nhưng với Cơ Vĩnh Sinh thì hắn đương nhiện

chọn Cơ gia.
Ánh mắt của Cơ VĨnh Sinh khẽ chuyển, hắn lại nhìn lên tầng thứ 77, khóe miệng cong lên.
“Nếu là kỳ binh Cơ gia, nhất định không thể yếu, thậm chí thực lực còn hơn xa đám Tiềm Long năm nay, vậy để xem kỳ binh mấy lão già kia dạy bảo, thực lực ra sao?”.
Ánh mắt của Cơ Vĩnh Sinh hiện tại dừng ở hai cái tên.
Tầng thứ 80 – Cơ Vô Song.
Tầng thứ 77 – Thiên Huyễn Tộc – Xích Mị.
Xích Mị ở tầng thứ 77 không phải bởi vì kẻ này yếu mà là vì kẻ này biến thái cuồng.
Xích Mị tham dự Thí Luyện không phải là tiến vào bất cứ điện nào trong Thập Điện Diêm La, vì vậy hắn không quan trọng kết quả.
Hắn ở tầng thứ 77 chung quy là vì cảm giác... nghiền ép kẻ yếu.
Trong mắt Cơ Vĩnh Sinh, thực lực của Xích Mị tuy không tính là gì nhưng vào 30 vị trí đầu thí luyện năm nay cũng không phải là khó.
Cười cười, Cơ Vĩnh Sinh đưa tay khẽ nắm, hắc tạp liền biến mất trong hư không.

Quyển 2 Chương 313

Vô Song (2)

Tại Tử Thần Thí Luyện đúng là đã cố gắng làm ra sự công bình nhất, bắt tất cả tuyển thủ tham dự giới hạn cùng một cảnh giới như nhau nhưng mà cố thì cũng chỉ là cố, thế gian nào có công bình tuyệt đối?.
Cùng cảnh giới vậy phải nhìn thủ đoạn, nếu đã nói thủ đoạn thì thiên tài tán tu hay tiểu thế lực có tư cách gì so sánh cùng thiên tài đại thế lực?.
Đành rằng có thứ gọi là vận khí tồn tại nhưng ngươi có vận khí thì người khác cũng có vận khí, trừ khi ngươi là 'khí vận chi tử' hay nói cách khác mang theo 'nhân vật chính vầng sáng' thì mới có khả năng dùng vận khí mà bỏ qua chênh lệch của xuất thân.
Xích Mị chưa thể vào hàng thập đại thiên tài của thí luyện năm nay nhưng hắn hội tủ đủ các yếu tố để được công nhận là cường giả trong cùng thế hệ.
Đầu tiên không cần nói, Xích Mị có thiên phú.
Tiếp theo xuất thân của Xích Mị rất tốt.
Cuối cùng kẻ này không phải hoa trong nhà kính, hắn là một bông hoa đá chịu đủ gió sương, kinh nghiệm thực chiến phi thường mạnh.
Trong ba điểm ở trên, đáng nói nhất là xuất thân.
Xích Mị xuất thân là người Thiên Huyễn Tộc.
Thiên Huyễn Tộc là bàng chi của Thiên Diễn Hải Tộc, sau khi trải qua đại biến cố mà phải di chuyển, tách ra khỏi chính tộc mà đổi tên thành Thiên Huyễn.
Thiên Diễn Hải Tộc có hai loại thần thông thiên phú đáng sợ vô cùng, đầu tiên là ảo thuật, thứ hai là toán mệnh thuật.
Thiên Huyễn Tộc thì không được như chủ tộc, rất nhiều thần thông đã thất lạc nhưng mà thiên phú ảo thuật may mắn vẫn còn, vì vậy thiên tài của Thiên Huyễn Tộc ai ai cũng là cao thủ ảo thuật, tại Âm Giới danh tiếng vẫn không tệ.
Xích Mị lần này ở tại tầng thứ 77 bởi hắn không muốn tiến lên tiếp, Xích Mị tham ra Tử Thần Thí Luyện vốn không phải để làm Tử Thần, so với Tử Thần hắn càng muốn trở thành phán quan, hắn tham ra thí luyện này chỉ vì một lời nhờ vả của bằng hữu.
Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, từ khi mới bắt đầu thí luyện liền ngay lập tức di chuyển, lựa chọn tầng thích hợp sau đó bày trận.
Tại sao nói tầng 77 là tầng thích hợp?, đơn giản thì những kẻ quá mạnh sẽ không ở lại nơi đây, bọn họ rất nhanh xuyên qua tầng thứ 77 nhưng mà những kẻ không đủ mạnh hoặc ít nhất yếu hơn Xích Mị rất khó có thể có tốc độ leo tháp nhanh hơn hắn, thế là khi tiến vào tầng 77 thường thường sẽ lập tức tiến vào ám toán

của Xích Mị.
Xích Mị thậm chí còn không hiện thân, chỉ bày ra một cái ảo trận hắn đã ngăn cản 27 thí sinh tiếp tục tiến lên.
Dĩ nhiên với con số cả ngàn thí sinh, số lượng mà Xích Mị loại cũng là không tính cao chỉ là hắn vẫn tranh thủ rất nhiều thời gian, ngăn cản rất nhiều người nhanh chóng muốn leo tháp.
Xích Mị đợi nửa ngày, thân thể ẩn trong một tán cây lớn, hắn cũng triệt để thả lỏng.
Xích Mị cứ như loài nhện đang chờ con mồi vậy nhưng mà chính hắn cũng biết, con mồi căn bản sẽ không xuất hiện nữa, hắn phải tiếp tục di chuyển.
Mục tiêu tiếp theo của Xích Mị, là tầng 50, hắn sẽ dọn dẹp toàn bộ những kẻ đang có mặt từ tầng 76 đến tầng 50.
Ngay khi Xích Mị muốn thu lưới rời đi, sắc mặt liền nhíu lại.
“Đừng đùa?, giờ phút này vẫn còn một kẻ đang vượt tháp?, tốc độ chậm như vậy? “.
“May mắn ta vẫn chưa rời đi”.
Xích Mị nói xong, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh lẽo.
Con mồi trong mắt hắn, đương nhiên là Vô Song.

Vô Song không như Xích Mị, hiện tại thì hắn chưa biết đối phương đang quan sát chính mình, hắn vừa vặn đặt chân lên tầng 77.
Khác với Xích Mị tự mình giải quyết 27 thí sinh trong thí luyện thì Vô Song đến cả một cái bóng còn chưa thấy.
Vì càng chưa thấy ai hắn lại càng thêm cẩn thận, càng lên cao hắn càng phải cẩn thận bởi hắn không biết ở tầng tiếp theo phải đối mặt với cái gì.
Tại cái Sát Sinh Lộ có thể hiểu là một tòa tháp khổng lồ hình ốc, tầng 100 là tầng diện tích rộng nhất, càng lên cao thì càng hẹp dần, theo Vô Song tính toán chỉ sợ càng lên cao càng khó trốn tránh nhau, gần như đi đâu cũng gặp địch nhân vậy.
May mắn duy nhất hiện tại là Hắc Long của hắn toàn bộ đều hoàn thành quá trình khắc hắc ám văn tự, nhìn Hắc Long triệt để trở nên mạnh mẽ hơn không ít bất quá Vô Song vẫn không hiểu mình thiếu cái gì mới có thể đạt đến trạng thái Tứ Long?.
Ngay khi hắn đang suy nghĩ về trạng thái Tứ Long của bản thân thì bước chân đột ngột dừng lại.
Đứng giữa thiên địa tầng 77, Vô Song rốt cuộc cảm giác có gì đó không đúng.
Ở cách Vô Song một khoảng tương đối xa, Xích Mị cũng nhíu mày lại, Vô Song hiện nay chỉ cách ảo trận mà hắn bày ra chưa đến 3 bước chân, vậy mà dĩ nhiên Vô Song lại dừng lại?.
Thân là ảo thuật sư, Xích Mị thực sự tương đối ngại với những kẻ có trực giác

biến thái, thân ẩn nấp chỗ kín, Xích Mị đầy mặt hoài nghi nhìn Vô Song, hắn không nghĩ Vô Song lại có trực giác nhạy bén đến thế.
Đương nhiên hắn vẫn đang lựa chọn bất động, kiên nhẫn chờ con mồi của mình.
Quả nhiên không bao lâu lông mày của Xích Mị liền dãn ra, hắn thấy Vô Song bước vào ảo trận.
Xích Mị cười gằn, tay cầm một thanh tiểu đao sắc nhọn, thân hình chậm rãi hạ thấp, từ từ tiến về phía ảo trận.
Xích Mị đương nhiên sẽ không trực tiếp đi vào, hắn phải đợi con mồi trực tiếp bị ảo trận mê huyễn, khi đó con mồi liền không có khả năng phản kháng, mặc cho hắn chém giết.
Hành hạ con mồi như vậy, là sở thích của Xích Mị.
Xích Mị bắt đầu nhắm mắt lại, sau đó đếm.
Đến khi mở mắt ra, Xích Mị bước vào trong ảo trận, nơi đó quả nhiên hắn thấy Vô Song đang đứng sững người lại.
Xích Mị thấy vậy ánh mắt cực kỳ thản nhiên, dù sao bao nhiêu con mồi của hắn đều trong tình trạng này, hắn còn lạ gì.
Xích Mị tiến tới, thanh tiểu đao vung lên, nhắm thẳng vào cổ Vô Song mà cứa.
Nào ngờ ngay lúc này Vô Song lại đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Xích Mị, tay phải nắm thành quyền, một quyền đánh thẳng vào ngực đối phương.
Xích Mị bị đánh văng ra ngoài như quả bóng xì hơi, mãi đến khi đập vào một thân cây hắn mới có thể dừng lại, vẻ mặt khó tin nhìn Vô Song.
Vô Song cũng nhìn Xích Mị sau đó lại nhìn lại nắm tay của mình.
Hắn cảm thấy khó hiểu, một quyền này Vô Song chính là dùng toàn lực, nếu đòn này đánh vào người Bắc Cái, đối phương không chết nhưng cũng khó mà đứng lên được nhưng Xích Mị chỉ tỏ ra đau đớn mà thôi, Vô Song rõ ràng cảm giác được mình chưa thể làm tổn thương đến xương đối phương.
Xích Mị rất sợ những kẻ có trực giác đáng sợ và trực giác của Vô Song từ khi xuyên không thì cũng không thua ai bất quá chỉ bằng trực giác hắn cũng chưa dám tự thân đi vào ảo trận nhưng ai bảo hắn có Ma Long?.
Từ lần ở Chuyển Luân Điện, từ lần bước trên Sát Sinh Lộ đó, Vô Song cũng biết Hắc Long của hắn có khả năng chống lại ảo giác rất tốt hay đúng hơn là những loại lực lượng liên quan đến mặt trái rất tốt.
Xích Mị nhìn Vô Song, tay nắm chặt tiểu đao, một tay ôm ngực sau đó hắn rất nhanh làm ra quyết định, chỉ thấy hắn xoay người bỏ chạy.
Nhìn thấy Xích Mị chay, Vô Song sao có thể cho phép?, hắn cũng dự định đuổi theo đối phương nhưng mà ngay lúc này Vô Song lại hơi chần chừ.
Hắn dùng cái gì đuổi đối phương đây?.
Từ khi tham gia thí luyện, Vô Song chỉ di chuyển bằng chân, căn bản chưa từng dùng đến võ học, đến hiện tại... hắn cũng không rõ võ học có thể dùng một cách

bình thường như thế giới võ hiệp hay không.
Tất nhiên Vô Song cũng không nghĩ quá lâu, hắn cả người ngả về phía trước, sử dụng Quỳ Hoa Thân Pháp lướt về phía Xích Mị.
Ngay khi sử dụng Quỳ Hoa Thân Pháp, Vô Song liền có lại cái cảm giác... rất lâu rồi hắn không có lại.
Quỳ Hoa Bảo Điển của hắn hiện nay tuyệt không giống Quỳ Hoa Bảo Điển cũ.
Vô Song đã từ lâu không còn sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển chiến đấu nhưng hiện tại nó cho Vô Song kinh ngạc rất lớn.
Đây không phải là Quỳ Hoa ở thế giới của Độc Cô, đây là Quỳ Hoa ở thế giới Trương Tam Phong.
Thân pháp của hắn không còn là Quỷ Ảnh Thân Pháp mà trở thành Mị Ảnh Thân Pháp.
Sau lưng Vô Song hiện ra hai ma ảnh, trên người hắc khí tỏa ra, tạo thành từng đóa hắc quỳ hoa.
"Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh"
Thân hình Vô Song lập tức lướt đi, sau đó hắn xoay người một cái, từng đóa hắc quỳ hoa nở rộ giữa thiên không, bắn thẳng về hướng Xích Mị.
"Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Bảo Điển – Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp".
Hắn hiện tại không có Quỳ Hoa Khí, hắn cũng chẳng biết gọi cái loại khí trong người mình là cái gì nữa nhưng đúng là hắn có thể vận dụng hết sức tự nhiên.
Xích Mị có nhanh hơn chăng nữa cũng khó lòng nhanh hơn tốc độ của Quỳ Hoa, hơn hết Xích Mị không phải kẻ thuần chiến đấu.
Trong điều kiện có ảo thuật trợ giúp, Xích Mị hoàn toàn đủ sức lọt vào top 30 thiên tài của thí luyện lần này nhưng nếu không có ảo thuật... chiến lực của hắn căn bản không có gì đặc biệt.
Trước sự nổ tung của Quỳ Hoa, chỉ thấy Xích Mị xoay người, vận toàn lực cứng đối cứng, sau đó thân thể hắn lạo một lần nữa bị đánh bay đi.
Trên người hắn bắt đầu xuất hiện lỗ thủng nhưng mà lại không có máu, tất cả các thí sinh tham gia thí luyện đều không mang nhục thân đến, cũng sẽ không có máu.
Chỉ cần thành công phá hủy lớp hắc giáp bên ngoài, dĩ nhiên sẽ tử vong.
Xích Mị bị đánh bay đi nhưng trong lúc này ánh mắt của hắn lại đang lóe sáng, sau đó trong mắt xuất hiện một tia sáng mờ mịt, bắn thẳng về Vô Song.
Xích Mị bắn ra một tia sáng này mới lảo đảo đứng lên, đồng thời hắn lại nhìn Vô Song.
Một chiêu này của Xích Mị được gọi là thần thức công kích, thần thức công kích còn vượt xa linh hồn công kích, lấy thần thức trực tiếp đánh vào linh hồn người khác, cưỡng ép tấn công linh hồn sau đó gây tổn thương.
Thần thức công kích là thủ đoạn phi thường khó phòng, bất quá ai bảo Xích Mị

gặp Vô Song?.
Linh hồn hay thức hải của Vô Song thực sự quá mức cường đại, từ xưa đến nay Vô Song vẫn chưa gặp dạng công kích này, cũng sẽ không biết linh hồn hay thức hải mình mạnh bao nhiêu, hắn thậm chí còn không hiểu đối phương vừa làm gì.
Vô Song rõ ràng cảm nhận được tia sáng kia nhưng khi nó tiến vào cơ thể mình, lập tức bị đánh bật ra sau đó hóa thành hư vô.
Thức hải của Vô Song thực sự biến thái vượt xa cùng cấp, thức hải của hắn vốn được kết nối cùng tam đầu Hắc Long, độ kiên cố đã không cần nói thêm.
Xích Mị không hiểu chuyện gì xảy ra, hắn lúc này chỉ thấy một điều duy nhất là Vô Song... căn bản không có bất cứ biểu hiện gì không đúng.
Xích Mị ôm lấy thương thế, cắn răng lần thứ hai phát động công kích.
Chỉ thấy tay hắn bắt đầu kết ấn, sau đó từ mi tâm một đoàn khí trắng xuất hiện.
Xích Mị thực sự không tin, không tin công kích của mình không có tác dụng với Vô Song.
Khí trắng rất nhanh ngưng thành hình, Vô Song có thể thấy Xích Mị đưa tay ra nắm lấy đoàn khí trắng, đoàn khí trắng này ngưng tụ thành một cây trường thương, sau đó Xích Mị ném thẳng về phía hắn.
Nói thật Vô Song cũng thực sự không biết nói gì cả.
Những thủ đoạn kiểu này khác xa với những gì hắn biết, làm Vô Song liên tưởng tới đám Quỷ Vương nơi Ma Sơn, bọn chúng không sử dụng võ công, chỉ sử dụng thần thông.
Mũi thương kia lao đến rất nhanh, tốc độ của nó còn nhanh hơn cả tốc độ phản ứng của Vô Song nhưng mà sắc mặt Vô Song thủy chung cũng không thay đổi gì, hắn không tránh bởi hắn không cần tránh.
Trường thương đâm xuyên trán của hắn, sau đó hoàn toàn như chui vào thức hải của Vô Song, đây đương nhiên cũng là công kích về mặt linh hồn, đáng tiếc khi trường thương vừa nhập thân thể Vô Song, đối mặt với nó là một cái miệng rộng đen ngòm, một đầu Hắc Long mở miệng, trực tiếp nuốt chửng thứ này.
Ngay tiếp theo, Vô Song động.
Sử dụng Mị Ảnh thân pháp, hắn không cho Xích Mị lấy một cơ hội phản ứng, bàn tay mở ra, thân hình Vô Song triệt để trở thành một cái bóng ma, lướt xuyên người Xích Mị.
“Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Bảo Điển – Cực Lạc Hoàng Tuyền”.
Đến khi thân hình Xích Mị ầm ầm đổ xuống, Vô Song mới nghi hoặc nhìn hắn.
Vô Song không biết Xích Mị là cao thủ xếp hạng như thế nào trong thí luyện nhưng từ trận chiến này mà xem thì nhận định của Vô Song với đối phương chỉ là một chữ ‘yếu’.
Hắn không cảm thấy Xích Mị mạnh bao nhiêu lại thêm việc Xích Mị hiện tại cũng chỉ ở tầng 77, càng không có khả năng để Vô Song đánh giá cao hắn.

Cúi thấp người xuống, muốn hỏi Xích Mị về thí luyện này nào ngờ cái mặt nạ vô diện của hắn nứt đôi ra tiếp theo một đoàn khí trắng mờ nhạt bốc lên, khí trắng rất nhanh tan vào thiên địa.
Cả thân thể mặc hắc y của hắn cũng nát vụn, biến thành một loại hắc ám lực lượng, hoàn với đại địa, cũng biến mất vô ảnh vô tung.
Xích Mị cứ như thế... thật sự bị loại.

Quyển 2 Chương 314
Ma Hóa Tứ Long – Ma Vực Hiện.

Đánh bại Xích Mị, Vô Song trái lại không mấy vui vẻ.
Thứ nhất theo hắn cảm thấy Xích Mị rõ ràng tương đối yếu, ít nhất những gì hắn thể hiện ra với Vô Song là như thế.
Thứ hai Vô Song không thể thu thập bất cứ thông tin nào, hắn xin thề hắn không có ý hạ sát thủ với đối phương nhưng không hiểu ra sao Xích Mị dễ dàng gục ngã đến thế.
Xích Mị bị đánh bại, Vô Song lại bắt đầu tiến hành công việc của mình, lại đi tìm hắc ám văn tự mà không biết rằng một người họ Cơ khác đối với hắn lại càng ngày càng có hứng thú.
Cơ Vĩnh Sinh tuy không biết tình hình chân chính bên trong thế nào nhưng hắn có thể biết kẻ nào ở tầng nào, tình trạng của từng thí sinh ra sao.
Nói thật tốc độ giải quyết Xích Mị của Vô Song làm Cơ Vĩnh Sinh tương đối ấn tượng.
Nếu có thể giải quyết Xích Mị chỉ trong vài phút đồng hồ thì chiến lực chỉ sợ đã đuổi kịp Thập Đại Tiềm Long của thí luyện năm nay.
Đương nhiên tiền đề là Vô Song không có thủ đoạn nào phòng ngự linh hồn, cái này sẽ khiến chiến lực Xích Mị vô hạn suy yếu, căn bản không đáng tiền.
Cơ Vĩnh Sinh không rõ Vô Sòng là lấy chân tài thực học ra giải quyết Xích Mị hay là thắng Xích Mị dựa trên việc khắc chế linh hồn công kích của đối phương nhưng không thể phủ định, Cơ Vĩnh Sinh bắt đầu nhìn chằm chằm vào Vô Song.
Đến khi hắn cảm giác được, lực lượng Hắc Diệu Thạch tầng 77 bắt đầu hao tổn, rốt cuộc thở dài.
“Mấy lão đầu kia rốt cuộc muốn làm gì?, thật sự là không hiểu nổi”.
Nghĩ nghĩ một hồi, hắn cũng không cho người liên lạc với Cơ gia dù sao việc này ban đầu hắn không biết tức là không ai thông báo cho hắn, nếu đã như vậy đồng nghĩa với đại lão Cơ gia muốn tuyệt đối bí mật, Cơ Vĩnh Sinh thừa hiểu hắn có đến tổ điện Cơ gia tự mình hỏi tộc lão cũng chưa chắc đã có được câu trả lời.
Cơ Vĩnh Sinh đã coi Vô Song là thiên tài Cơ gia đương nhiên sẽ không tiếp tục sử dụng thủ đoạn đối phó hắn chỉ là trong lòng Cơ Vĩnh Sinh vẫn còn một tia nghi hoặc cuối cùng.
Trong tấm hắc tạp kia rõ ràng có ghi xuất thân của Vô Song.
Cơ Vô Song, nam 18 tuổi, xuất thân tán tu, địa hạt Tống Đế.
Tống Đế Vương Điện cũng là một trong Thập Điện Diêm La, về phần địa hạt

chính là phạm vi quản hạt.
Cơ Vô Song dĩ nhiên lại lấy được tư cách tham dự thí luyện từ phạm vi quản hạt của Tống Đế Điện?.
Cơ Vĩnh Sinh thực sự thấy lạ, dù sao Tống Đế Điện địa hạt cách tương đối xa Diêm La Điện, nếu Vô Song là người của Cơ gia thì ắt hẳn cũng không thể đến từ địa hạt xa xôi như vậy chứ?, dù sao Cơ gia tổ điện cũng nằm trong phạm vi Diêm La Điện.

Mặc kệ Cơ Vĩnh Sinh đang nghĩ gì, Vô Song cũng là không biết, hắn lúc này chăm chỉ 'đào bảo tàng' của chính mình.
Điều Vô Song cảm thấy lạ là sau khi đối mặt Xích Mị ở tầng 77, một đường đi lên tầng 70 hắn cũng không gặp thêm một đối thủ nào.
Mãi đến tầng 65. dị biến xảy ra.
Vô Song một đường vẫn cứ đi tìm hắc ám văn tự, vẫn cứ liên tục thôn phệ thứ này, hắn không rõ hắc ám văn tự còn có tác dụng với Hắc Long hay không bởi từ sau tầng 80 hắn đều không cảm giác được Hắc Long có cái gì thay đổi nhưng chỉ cần Hắc Long vẫn cứ có cảm giác thèm muốn thì Vô Song sẽ tiếp tục đi tìm hắc ám văn tự cho nó hấp thụ.
Rốt cuộc trời không phụ lòng người, sau khi lấy được hắc ám văn tự tầng thứ 65, Hắc Long rốt cuộc biến chuyển.
Vô Song lần đầu tiên cảm nhận được ma lực của Hắc Long một cách rõ ràng như vậy.
Lần đầu tiên hắn tiến vào trạng thái ma hóa, đầu óc hắn chẳng hề thanh tỉnh.
Lần thứ hai bước vào trạng thái ma hóa, thực sự cũng không có cái gì để nói, dù sao cũng chỉ hấp thụ ma lực của A Thanh, Vô Song không có cảm giác gì đặc biệt.
Lần thứ ba ma hóa, đạt đến trạng thái Tam Long, Vô Song lần đầu cảm nhận được sự thăng hoa, hắn cảm nhận được sự sục sôi của ma khí, đấy cũng là lần đầu tiên hắn có thể hiểu được suy nghĩ của Hắc Long, hiểu được cảm xúc của Hắc Long sau đó thoải mái điều khiển trạng thái ma hóa của bản thân mình.
Về phần trạng thái Tứ Long thì sao?, Vô Song hiện tại không thể ma hóa, ít nhất là hắn đang cảm thấy thế, cái bộ quần áo mà hắn đang mặc này gần như có hiệu quả cố định hình dạng cơ thể thậm chí là ngăn cách ma hóa vậy, hắn hoàn toàn không thể tiến vào trạng thái này nhưng hắn thực sự cảm giác đầu Hắc Long thứ tư sinh ra.
Không thể ma hóa vậy Vô Song làm sao biết được Tứ Long khác Tam Long ở đâu?.
May mắn là Tứ Long không chỉ có ma hóa.
Cửu vi cực, cứ lấy tam long làm một cảnh giới vậy tứ long liền là bước sang một

trang mới.
Vô Song không thể ma hóa nhưng hắn rõ ràng hắn lại có một thứ khác.
Nhật Nguyệt Quang Huy.
Hắc Ám Lĩnh Vực.
Trạng thái Tứ Long vậy mà cho Vô Song lĩnh vực, một cái lĩnh vực chân chính.
Lĩnh vực chính là đồng cấp với kiếm vực của Lãnh hay đao vực Nguyệt Tôn Giả.
Điều duy nhất khác biệt với những vực này, vực của Vô Song là ma vực.
Ma vực của Vô Song là một không gia tối đen như mực, đồng thời ẩn trong ma vực là vô số đóa quỳ hoa.
Cái này gần như là sự kết hợp từ ma khí của Hắc Long cùng Quỳ Hoa Bảo Điển của Vô Song vậy, thực sự làm Vô Song cực kỳ có hứng thú, cực kỳ muốn kiểm tra sức mạnh đến từ ma vực.
Từng đóa quỳ hoa màu đen nhánh, cánh hoa khắc đầy hắc ám văn tự đồng thời cũng chính vì cái màu đen này mà từng đóa quỳ hoa gần như hòa lẫn vào ma vực, dùng mắt thường là không thể nhìn ra.
Vô Song lúc này đột nhiên tự tin đến lạ, cũng đột nhiên kiêu ngạo đến lạ.
Tâm tình hắn như hòa vào tâm tình đầu Hắc Long thứ 4, hắn thực sự cảm thấy cực kỳ tự tin thậm chí là kiêu ngạo.
Cảm nhận từng đóa hắc ám quỳ hoa trong ma vực của chính mình, Vô Song trong người chiến ý càng ngày càng lớn, lớn đến mức chính hắn cũng không kiểm soát được.
Cái này rất giống khi hắn đột phá Tam Long, khi đó hắn cũng triệt để điên loạn, nếu không phải bản thân cố tình ép cái cảm xúc này xuống, giữ lấy một tia lý trí chỉ sợ khi đó đến cả Thiên hắn cũng dám đánh một trận.
Lại nói trong nội tâm Vô Song hiện tại vô cùng chờ mong.
Hắn mới đến tầng 65 đã có thể đạt đến Tứ Long, vậy nếu hắn có thể đi đến tầng cao nhất, hắn có thể đi xa bao nhiêu?.
Ngũ Long? hay Lục Long?.
Nếu ở thế giới trên kia, Vô Song chưa từng dám nghĩ cái gì Ngũ Long, cái gì Lục Long bởi hắn không thể tìm ra cách giúp Hắc Long tiến hóa nhưng mà hiện tại, Vô Song có lòng tin rất lớn, phi thường lớn.
“Cao thủ âm giới?, vậy liền đến xem cao thủ âm giới có bao nhiêu thực lực”.
Vô Song dứt lời, tốc độ của hắn như một cái bóng lướt đi, thẳng hướng tầng 64.

Quyển 2 Chương 315

Ác Nhân Cốc (1)

Trong khi Vô Song vừa hoàn thành ma vực thì lúc này Ngu Cơ cùng Độc Cô một lần nữa đối mặt với nhau.
Ngu Cơ thật sự có được sự tự do rất lớn, dù sao Hạng Vũ thường thường sẽ không rời khỏi vị trí của mình, thân thể của hắn không thể di chuyển, nếu muốn rời đi hắn liền phải bỏ ra cái giá không nhẹ, điều này làm chậm quá trình tái tạo cơ thể của chính hắn khá nhiều.
Không có Hạng Vũ đứng ra, cho dù là Quỷ Đế cũng không có tư cách làm đối thủ của Ngu Cơ, càng không có tư cách hỏi nàng đi đâu làm gì, vì vậy Ngu Cơ thực sự cực kỳ tự do.
Ngu Cơ lúc này đối mặt với Độc Cô, ánh mắt mang theo vài phần tò mò.
“Này, ngươi nói ngươi đưa hắn xuống âm giới, nhưng mà hắn cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, hắn có thể thành công không?”.
Độc Cô hiện tại không biết vì lý do gì cũng đã đóng cửa không gian nhà gỗ, trực tiếp ra bên ngoài lựa chọn ngồi xuống, thấy Ngu Cơ hỏi hơi ngẩng mặt lên, nhìn nàng một chút rồi gật đầu.
“Ai có thể thất bại nhưng hắn thì không”.
Dứt lời, Độc Cô ánh mắt hơi híp lại nhìn Ngu Cơ.
“Ngươi lại đang định làm gì? “.
Ngu Cơ cười cười không nói, đầy thần bí xoay người rời đi.
Độc Cô thực sự không hiểu Ngu Cơ đang định làm gì nhưng mà bản thân hắn cảm nhận được trong mắt Ngu Cơ có sát khí.
Là việc gì làm Ngu Cơ hiện ra sát khí?, Ngu Cơ rốt cuộc muốn giết ai?.
Nói thật, với địa vị của Ngu Cơ hiện tại, rất khó có người đáng cho nàng đích thân ra tay, dù sao trong một cõi này, trừ Thiên Đạo, trừ Hạng Vũ cùng Độc Cô ra, còn ai Ngu Cơ không thể giết?, còn ai có tư cách ngang hàng với nàng?.
Ngu Cơ rời đi không bao lâu, lại có người khác xuất hiện, lần này là Lãnh.
Độc Cô phát hiện ra Lãnh, hơi hơi mỉm cười.
“Tiểu tử Đoàn Dự kia sao rồi? “.
Lãnh nghe sư phụ hỏi liền đáp.
“Cũng tiến bộ hơn không ít, Lục Mạch Thần Kiếm của hắn vẫn chưa thể có thể sử dụng tùy ý nhưng cũng không đến nỗi nào”.
Độc Cô nghe được sau đó khẽ gật đầu.
Đoàn Dự có tất cả mọi thứ để trở thành tuyệt đỉnh cao thủ ngoại trừ tâm tình.
Độc Cô thật ra cũng không mong mỏi gì Đoàn Dự có thể vô địch thiên hạ nhưng

mà trong khắp thiên hạ này cũng khó có ai thích hợp Lục Mạch Thần Kiếm hơn Đoàn Dự.
Nghĩ nghĩ một chút, Độc Cô lại nói.
"Được rồi, vậy ngươi rời đi trước, tiếp tục giúp ta để ý tiểu tử đó, dù sao ta hiện tại không thể rời khỏi nơi đây".
Lãnh nhận lệnh của sư phụ, ngoan ngoãn mà cúi đầu.
"Vâng thưa lão sư".
Nói xong thân hình của nàng rất nhanh hòa vào màn đêm.
Ngu Cơ vừa đi, Lãnh lại đến.
Độc Cô đối với cả hai người này, trong nội tâm chỉ biết thở dài.
Hai người sống cùng một thời kỳ, cũng chẳng vui vẻ gì với nhau nhưng vận mệnh lại trói chặt vào nhau.
Hai người đến hiện tại đều có lựa chọn riêng của chính mình, đều phải vì lựa chọn của mình mà nỗ lực, vì lựa chọn của mình mà trả giá, Độc Cô hiểu cho cả 2 người nhưng hắn cũng không dám nhận định con đường của cả 2 là tốt hay là xấu.
Thở dài một hơi, Độc Cô lại tiến vào trạng thái nhập định, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

____

Âm giới – Địa Ngục, Diêm La Địa Khu.
Cơ Vĩnh Sinh hiện tại mặt mày càng ngày càng hứng thú, cũng càng ngày càng chăm chú nhìn vào cái tên Vô Song.
Không vì cái gì cả, chỉ vì tốc độ leo tháp của Vô Song bỗng nhiên tăng đột biến.
Tử Thần Thí Luyện kéo dài 5 ngày, sau 5 ngày bất kể thế nào đều sẽ được truyền tống ra ngoài, tức là mỗi người có 120 tiếng trong Sát Sinh Lộ.
Hiện nay là ngày thứ hai của Thí Luyện, Vô Song lúc trước mất gần 48 tiếng mới đi được đến tầng 65.
Tiếp theo Vô Song chỉ dùng 3 tiếng đồng hồ liền thông quan, tiến thẳng tới tầng 40.
Trải qua 48 tiếng, Vô Song rốt cuộc đã đến được tầng 40, cũng có thể coi là một vị trí 'không thấp'.
Tử Thần Thí Luyện mục tiêu lớn nhất là tìm cao thủ trẻ tuổi thay máu mới cho Địa Ngục nhưng mà cho dù những người không được chọn thì cũng không phải không có thu hoạch gì ví dụ như sau khi kết thúc thí luyện, leo được càng nhiều tầng tháp thì phần thưởng lại càng phong phú.
Bình thường đánh nhau vỡ đầu cũng sẽ muốn leo lên dù sao nơi đây sẽ không thực sự chết đi nhưng mà muốn có được phần thưởng thì phải đứng trong Sát Sinh Lộ suốt 120 tiếng, tương đương với trong quá trình tham gia không có bị đào thải, không có bị 'chết'.

Vì vậy cho dù liều mạng cũng phải biết mình biết ta, biết bản thân có thể đi đến đâu mà quyết định dừng lại.
Những tầng thấp hơn, Vô Song rất khó gặp thí luyện giả nhưng từ tầng 40 điều này đã thay đổi, dù sao tầng 40 / 100 cũng đã không tính thấp, đã được coi là tầng trung thượng, rất nhiều người thực lực không đủ liền quyết định dừng lại ở đây.
Cơ Vĩnh Sinh có thể biết được vị trí các thí sinh trong thí luyện, hắn đương nhiên nhìn ra từ tầng 65 đến tầng 40 thật ra không phải không có ai mà là Vô Song không gặp mà thôi, địa hình quá rộng, số lượng người phân tán ra, nếu không phải may mắn phát hiện ra đối phương thì cũng tương đối khó tìm đến, có tìm đến cũng sẽ mất rất nhiều thời gian, sẽ không ai mất tưng đó thời gian cho những tầng thấp như vậy.
Cơ Vĩnh Sinh dùng ánh mắt xem khắp tầng 40, cố gắng muốn tìm một cái tên thích hợp, một cái tên có thể cho Cơ Vĩnh Sinh một lần nữa đánh giá lại chiến lực của Vô Song, đáng tiếc Cơ Vĩnh Sinh chỉ có thể lắc đầu ngao ngán.
Hắn tiếp tục ngước mắt lên, tầm mắt di chuyển, rất nhanh lại khóa được một cái mục tiêu khác.

Cơ Vĩnh Sinh thấy được mục tiêu để thử sức Vô Song thì Vô Song cũng đang dừng lại quan sát mục tiêu của mình.
Thật ra hắn chẳng cảm nhận được cái quái gì cả, có điều đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều ‘người’ như thế này.
Tại tầng 40, Vô Song rất nhanh có thể cảm ứng được rất nhiều tồn tại, rất nhiều thí sinh trong khu vực lân cận.
Càng đáng nói, cái khu vực này lại là khu vực có hắc ám ma văn mà hắn cần thôn phệ.
Số lượng không ít, tổng cộng 7 người.
Vô Song từ tầng 65 đến tầng 40 vẫn đang điên cuồng thôn phệ hắc ám ma văn đồng thời thứ ma văn này cũng không làm cho Vô Song thất vọng, nó vẫn có tác động rất lớn đến sự thay đổi của Ma Long.
Vô Song đã đạt đến Tứ Ma Long, việc hấp thụ hắc ám ma văn không còn giúp khảm văn tự lên người Ma Long nhưng nó lại cho Ma Long một thứ khác, Vô Song có thể cảm nhận rõ ràng hắc ám ma văn đang biện thành một bộ giáp, một bộ chiến giáp quấn quanh thân rồng tuy nhiên việc này cực kỳ hao tổn.
Từ tầng 65 đến nay, Vô Song mới đủ hắc ám ma văn để thành một bộ giáp cho đầu Hắc Long thứ nhất.
Nếu cứ cái đà này, Vô Song ước tính chỉ sợ ngay cả tầng cao nhất thì hắn cũng không thể hoàn thành việc trú giáp cho Ma Long.
Tất nhiên hoàn thành hay không thì hắn vẫn phải làm tốt nhất, kiếm nhiều hắc

ám ma văn nhất có thể.
Lại nói những kẻ ở gần khu vực này, bọn họ không lựa chọn chiến đấu với nhau mà đều cách nhau một khoảng tương đối, ánh mắt quan sát đối thủ của mình nhưng tuyệt không có ý định động thủ, lý do vì sao thì Vô Song cũng là không biết.
Nghĩ nghĩ một chút những người này, Vô Song không nghĩ ra cách nào làm bọn họ rời đi hoặc giải quyết việc này trong yên bình.
Việc hắn hấp thụ hắc ám ma văn vốn không thể để người bên ngoài nhìn thấy, dù sao Vô Song cũng không rõ hắc ám ma văn là cái gì, quý giá ra sao, người khác thấy hắn hấp thu được thứ này còn có biểu hiện gì.
Vô Song rốt cuộc quyết định hiện thân.
Vô Song nhanh chóng bước đến khu vực có hắc ám ma văn, đồng thời theo động tác này của hắn, 7 kẻ kia cũng đều hướng ánh mắt trở lại.
Tất nhiên chỉ là nhìn một cái sau đó tăng cường đề phòng, bản thân sẽ không thực động thủ >
Bọn họ không mạnh mẽ gì cho cam, việc đến tầng này rồi lựa chọn không tiến lên cũng là vì an toàn, đồng thời cũng vì an toàn, nếu không bị công kích trước liền sẽ không tự động tấn công kẻ khác.
Vô Song thấy những người này đều không có ý tấn công mình, lại thấy bọn họ cũng không có ý cử động, Vô Song suy nghĩ một chút, vẫn là lên tiếng.
“Các vị, rời đi thôi, khu vực này ta muốn chiếm dụng rồi”.
Vô Song lên tiếng làm cả 7 người giật mình, ánh mắt không khỏi nhìn về Vô Song một lần nữa, trong ánh mắt nhìn Vô Song như nhìn thằng ngu vậy.
Bọn họ ở đây thực lực cũng là tương đương, ở tầng này dĩ nhiên cũng có kẻ mạnh kẻ yếu nhưng mạnh yếu cũng không chênh lệch bao nhiêu, Vô Song cũng là người đến tầng 40, đương nhiên cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam, dĩ nhiên còn muốn bọn họ rời đi?.
Người gần nhất với vị trí đứng của Vô Song lúc này ánh mắt hướng lên, sau đó trong mắt có sát khí.
“Rời đi?, ngươi đến sau còn muốn ta rời đi?, khẩu khí thật lớn”.
Những người tham gia thí luyện đều mặc đồng nhất một loại trạng phục, không ai nhận ra ai, hơn nữa khí thế lại càng không lộ, trừu khi tự mình ra tay nếu không rất khó nhìn ra mạnh yếu.
Vô Song nhìn đối phương nói vậy, cũng chỉ cười cười.
Vô Song hiện tại cũng rất khác với lúc hắn đang ở tầng 100, ít nhất hắn cũng có kha khá thông tin.
Sau khi đánh bại Xích Mị, sau khi đột phá đến Tứ Long, Vô Song cũng không phải không gặp một cái bóng nào, trái lại hắn đã hạ không ít đối thủ.
Từ miệng bọn họ, hắn cũng hiểu quy tác của trò chơi này, cũng hiểu được điều gì

phải để ý, điều gì phải cẩn thận.
Tính cách của Vô Song cũng không phải là dễ nói chuyện, hắn chỉ là đang... thông báo mà thôi.
Đối phương vừa dứt lời, thân ảnh Vô Song lập tức biến thành tàn ảnh, cực tốc lao tới.
Trong thí luyện này, Vô Song biết có 10 kẻ phải cẩn thận.
Vô Song cũng biết từ tầng 30 trở lên, Sát Sinh Lộ sẽ thay đổi.
Vô Song cũng biết leo được càng cao, phần thưởng càng lớn nhưng mà cũng càng sợ bị loại bỏ.
Hắn cũng biết, so với đám người ở tầng 40, hắn chắc chắn vượt xa bọn họ.
Vô Song không có cách nào biết được những người này mạnh hay yếu dựa trên một cái nhìn, một ánh mắt nhưng mà hắn bị sự kiêu ngạo của Hắc Long ảnh hưởng.
Nếu hắn đạt đến trạng thái Tứ Long, lại tu thành Ma Vực còn không đánh lại mấy kẻ ở tầng 40 thì hắn lấy tư cách gì tiến lên vị trí càng cao hơn?.
Thế là Vô Song động.
Kẻ vừa lên tiếng còn không kịp phản ứng gì, trọng quyền của Vô Song đã đánh tới.
Một quyền nện thẳng vào mặt đối phương, theo lực quyền của Vô Song cùng thân thể hắn, một quyền này ấn thẳng kẻ kia ngã rầm xuống, quyền kình kinh khủng đánh xuyên mặt nạ đối phương, trực tiêp đánh nát cả đầu.
Đến khi Vô Song thu tay lại, toàn bộ thân hình đối phương hóa thành một đám hắc khí, sau đó chân chính biến mất.
Sáu người còn lại phải dùng từ bàng hoàng để hình dung, sau đó rất nhanh cả người căng cứng, theo phản ứng mà đứng bật cả lên nhưng cũng không có ai tấn công Vô Song.
Tất cả đều lựa chọn như nhau, nhìn Vô Song thật kỹ rồi bắt đầu tự động lùi lại, tự động rời đi hơn nữa rời đi khoảng cách rất xa.
Vô Song đứng đó, đưa tay ra nhìn bàn tay của mình, không khỏi một lần nữa gật đầu.
Uy lực thân thể của hắn không phải lần đầu tiên hắn được nhìn thấy nhưng vẫn đang với nó tán thưởng không thôi.
Vô Song hiện tại không thể ma hóa nhưng mà chỉ tính riêng thân thể, thật ra Tứ Long cũng đã không thua kém Tam Long khi bước vào ma hóa là bao.
Hắn hiện tại không cần ma hóa cũng có thể đạt đến chiến lực thập nhị tinh đến thập tam tinh.
Thực sự đã không yếu.
Vô Song vừa đánh gái bản thân mình, vừa không khỏi đánh giá chiến lực đám người này.

Chiến lực đại khái đều là từ tam tinh trở lên.
Vô Song không biết trên tầng cao hơn còn có cái gì, còn có kẻ có chiến lực viễn siêu đế vị hay không nhưng mà hắn vẫn đang tương đối tự tin với thực lực bản thân hiện nay.
Ngoài việc này ra, Vô Song cũng không khỏi bội phục Âm Giới.
Thí luyện này có cả ngàn người, kẻ yếu nhất cũng ngang tam tinh cường giả nhân loại, phải biết cảnh giới của bọn họ đều là đồng nhất, tức là cảnh giới bị hạ đi đến mức độ thích hợp cho thí luyện, bọn họ chỉ là dùng 'trảm hồn' mà cử phân thân đến đây, nếu là chân chính bản tôn xuất hiện, cũng không biết là cảnh giới gì?.
Đương nhiên nếu thí luyện này chỉ giới hạn cảnh giới ngang ngửa với 'ngũ tuyệt' trên dương gian thì Vô Song đúng là không có gì phải lo lắng.
Cùng cảnh giới ngũ tuyệt, chiến lực có biến thái hơn nữa, liệu có thể vượt qua đế vị?.

Quyển 2 Chương 316

Ác Nhân Cốc (2)

Đã không có ai ở gần đây, đương nhiên Vô Song thoải mái hấp thụ hắc ám văn tự.
Giải quyết xong hắc ám văn tự ở tầng 40, hắn lại hướng về phía trước.
Với thực lực của Vô Song thật sự rất khó gặp đối thủ ở những tầng này, hắn một đường hát vang tiến mạnh, mãi cho đến tầng 31 mới một lần nữa dừng lại.
Thật ra tại tầng 31 thì Vô Song vẫn không có đối thủ nhưng mà thông lộ từ tầng 31 lên tầng 30 thì lại không giống.
Thông lộ bình thường giữa mỗi tầng là một bình chướng không gian, sau khi xuyên qua bình chướng thì sẽ lên thẳng tầng cao hơn nhưng thông lộ này rõ ràng thay đổi.
Vô Song có thể nhìn thấy một bậc cầu thang đá, cầu thang đá hướng thẳng lên thiên không.
Lúc này Vô song vừa tiến tới vị trí cầu thang, cũng có 4-5 người đang nhìn hắn, ánh mắt có e ngại.
Tầng 31 diện tích đã nhỏ hơn những tầng bên dưới rất nhiều, một đường Vô Song xuyên thẳng tầng 31 mà đến cầu thang đá đã thể hiện rõ thực lực của bản thân hắn mạnh đến đâu, người ở chỗ này có không ít người thấy được Vô Song tự mình xuất thủ.
Tốc độ cực nhanh, chiêu chiêu đều là sát chiêu hơn nữa quyền kình cũng mạnh đến ghê người.
Thấy Vô Song đến, những người này đều bắt đầu ngưng khí phòng thân, ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của hắn.
Vô Song thấy vậy cũng chỉ âm thầm lắc đầu, sau đó thân hình khẽ chuyển.
Thấy Vô Song vừa biến mất, kẻ đang ở gần hắn nhất đột nhiên thấy lạnh sống lưng, thân thể bắn ngược khỏi vị trí của mình đồng thời cũng cực nhanh xuất quyền.
Đáng tiếc hắn vẫn không nhanh hơn được Vô Song, hắn xuất quyền ra đã thấy Vô Song nắm cổ tay hắn giật ngược lại, dùng một tay ấn thẳng hắn xuống dưới nền đất.
Một tay của hắn bị Vô Song tóm lấy, sức nặng đè xuống khiến hắn gần như không cử động được.
Nếu ở tầng 40 thực lực của Vô Song ở khoảng thập nhị tinh thì hiện tại chỉ sợ đã đạt đến thập ngũ tinh.
Về phần những kẻ ở tầng này, chiến lực đa số rơi vào từ thất tinh đến cửu tinh.

Thật ra cùng cấp độ rất khó để Vô Song dễ dàng áp chế đối phương đến như vậy nhưng mà tại thí luyện này cứ như có cái gì đó đang điên cuồng gia tăng lực chiến cho hắn vậy, thực sự vượt khỏi cái cảm giác thực lực của hắn hiện tại.
Điều này rất khó giải thích với chính Vô Song nhưng mà điểm khác biệt ở đâu thì hắn đại khái cũng nhìn ra, khác biệt chính là ở hắc giáp.
Vô Song ước lượng chiến lực của mình không sai, hắn hiện nay chính xác là thập ngũ tinh cường giả nhưng mà cái bộ quần áo hắn mặc trên người thì không phải.
Không chỉ Vô Song mạnh lên mà hắn có cảm giác bộ quần áo này cũng là như vậy, điều này khiến Vô Song thấy tương đối khó hiểu.
Nếu như Vô Song tối đa có thể sử dụng 10 phần sức mạnh thì bộ quần áo này làm cho hắn mạnh gấp 2 thậm chí gấp 3 lần, đây rốt cuộc là cái gì?.
Tất nhiên Vô Song sẽ tạm gác việc này ra khỏi đầu, hắn lúc này chỉ dùng một quyền liền khóa chặt kẻ bên dưới, đồng thời trong ánh mắt kinh sợ của những người ngồi đây, Vô Song rốt cuộc ngồi xuống.
Hắn ngồi xuống đồng thời cũng buông tay ra, giải thoát khống chế cho kẻ kia, miệng khẽ mở.
“Cầu thang kia là cái gì?”.
Kẻ bị Vô Song khống chế vừa được thả ra, cánh tay như muốn gãy nát nhưng sự đau đớn rất nhanh cũng bị bất ngờ thay thế, hắn không ngờ Vô Song hỏi một câu như vậy.
“Ngươi... ngươi chẳng nhẽ không biết Vũ Môn?”.
Vô Song nghe đối phương nói không khỏi nhíu mày.
Vũ Môn?.
Cái danh tự này tương đối quen tai, ở Việt Nam có thuyết cá chép hóa rồng, cá chép vượt long môn liền có thể hóa rồng.
Vũ Môn cùng Long Môn thật ra cũng là một cách gọi.
Nếu trước mặt hắn là Vũ Môn chẳng nhẽ còn muốn thí sinh hóa rồng?.
Lại nhớ đến hắn từng thu được thông tin, từ tầng 30 bản thân Sát Sinh Lộ liền có biến chuyển, ánh mắt không khỏi nheo lại.
“Vũ Môn là cái gì?”.
Giọng nói lạnh lùng của Vô Song một lần nữa làm kẻ kia kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến Vô Song khủng bố, hắn cũng không dám nói gì Vô Song, đè xuống sự kinh ngạc của mình mà đáp.
“Vũ Môn để cô đọng ma ý”.
“Từ tầng 100 đến tầng 31 là quá trình sưu tập đến ma ý, khi chạm đến tầng 30 bản thân ma ý sẽ cô đọng lại, trở thành ma thân, cường giả vượt qua tầng 30 toàn bộ đều đúc ra ma thân”.
Lại một cái khái niệm mới làm Vô Song khó hiểu, hắn lại hỏi.

“Sưu tập ma ý?, sưu tập như thế nào?, Ma thân?, là cái gì? “.
Trước một loạt câu hỏi của Vô Song, kẻ này sắc mặt cũng không tốt gì, đối với Vô Song khó khăn trả lời.
“Khụ khụ, ta... ta cũng là thí luyện giả như ngươi,... vì vậy cũng không biết ma thân là gì “.
“Về phần ma khí sưu tập thế nào ta cũng không có biết, cái này không ai trong thí luyện biết, ma khí hầu như dựa trên quá trình thể hiện của bản thân tại các tầng dưới, sau đó khi đến tầng 30 sẽ được cô đọng lại, tùy theo lượng ma khí liền sẽ cô đọng ra chất lượng ma thân khác nhau”.
“Ta... ta cũng chỉ biết có thế, ngươi đừng diệt sát ta”.
Kẻ này xuất thân từ tiểu thế lực, hắn muốn tranh một danh ngạnh tham gia thí luyện đã không dễ, leo lên đây lại càng không dễ, thực sự không muốn cứ như thế bị Vô Song diệt sát, đây chính là mất cả chì lẫn chài.
Còn về cái gọi là ma thân, đây đúng là làm khó hăn.
Kẻ nào đến được tầng 30 hầu như đều sẽ được tuyển chọn vào trong Thập Điện, trở thành một đời Tử Thần, mấy người này sao hắn có thể quen biết, có thể hỏi?.
Trong nhà hắn cũng không có chưởng bối nào từng trải qua Tử Thần Thí Luyện, hỏi cũng vô ích.
Vô Song nhìn kẻ này cũng không giống nói dối, hắn lại hướng ánh mắt về những người khác, tiếp tục mở miệng, lần này giọng nói tương đối lớn.
“Trong các ngươi, kẻ nào biết Ma Thân là cái gì?”.
Lúc trước Vô Song cùng kẻ kia chỉ là thì thầm, cũng không ai rõ bọn họ nói cái gì nhưng mà lần này hắn nói rõ ra, mấy kẻ xung quanh liền khẽ giật mình.
Đương nhiên những người này hầu hết cũng như kẻ kia, thực sự không rõ Ma Thân là cái gì, chỉ có duy nhất một người nhìn Vô Song, trong ánh mắt hơi híp lại.
“Ma Thân?, cái này ta biết nhưng mà ta khuyên ngươi tạm thời đừng có đi lên tầng 30”.
Kẻ này vừa nói xong, Vô Song lập tức lướt về phía hắn, tốc độ nhanh đến nỗi làm kẻ kia không khỏi hoảng sợ lùi lại hai bước.
Nhìn thẳng vào mắt hắn, Vô Song lạnh giọng.
“Ma Thân là cái gì?, vì sao ta không lên nên tầng 30?”.
Hắn nhìn Vô Song một chút, chỉ thở ra một hơi.
“Ma Thân là ma khí cô đọng, từ trên tầng 30 đều dùng Ma Thân chiến đấu, đương nhiên Ma Thân mạnh yếu khác nhau, mỗi người mỗi khác “.
Nói xong hắn do dự một chút, lại tiếp tục nói.
“Về phần tại sao không thể lên tầng 30... là vì Ác Nhân Cốc – Giang Tiểu Vương đang ở đó... “.
Giang Tiểu Vương, cái tên này quả thật làm Vô Song thấy thú vị.

Một trong thập đại thiên tài của thí luyện năm nay, Ác Nhân Cốc – Giang Tiểu Vương.
Ác Nhân Cốc?, cái tên này tương đối quen thuộc, Vô Song tất nhiên nhớ tới Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết bất quá tám chính phần chỉ là trùng tên, cũng sẽ không liên quan gì.
Cái làm hắn chú ý là Giang Tiểu Vương.
Hắn không phải người âm giới, khó mà biết tiểu vương gia Ác Nhân Cốc rốt cuộc mạnh mẽ ra sao nhưng từ trong miệng những kẻ hắn gặp, hắn từng nghe thấy cái tên này.
Trước thí luyện, danh tự của thập đại thiên tài năm nay đã sớm không phải điều gì quá mức bí mật.
Ác Nhân Cốc – Giang Tiểu Vương là cao thủ xếp thứ 7 trong thập đại thiên tài.
Điều duy nhất Vô Song không hiểu là tại sao Giang Tiểu Vương lại ở tầng 30 mà không ở tầng 7?.
“Ngươi vì sợ hắn nên không tiến vào tầng 30? “.
Nghe Vô Song đột nhiên hỏi, kẻ kia không khỏi gật đầu.
“Đương nhiên phải sợ, ngươi không biết cách làm của ma đầu kia sao?”.
“Tầng nào có hắn, tất không có thí sinh tồn tại, lúc trước ta đến nơi này, vốn muốn vượt Vũ Môn nào ngờ cũng thấy ma đầu kia bước đến... còn dọa ta một trận, ta không rõ hắn đã rời khỏi tầng 30 chưa... nhưng mà ta vẫn muốn đợi thêm một thời gian”.
Nhìn đối phương sợ hãi, Vô Song ánh mắt lóe lên.
Đúc ma thân?.
Đứng hàng thứ 7 trong thập đại thiên tài?.
Vô Song hắn vẫn chưa có ai để thử nghiêm Ma Vực đâu, hắn trong nội tâm chiến ý bắt đầu điên cuồng đề thăng.
Thân hình như bóng ma, hắn lướt đến vũ môn sau đó lập tức bước đi.

Vô Song cũng không biết, người mà Cơ Vĩnh Sinh chú ý cũng chính là Giang Tiểu Vương này.
Giang Tiểu Vương tên thật là Giang Thụy, là tiểu ma vương của Ác Nhân Cốc.
Dĩ nhiên đã gọi là Ác Nhân Cốc, tất nhiên không phải là nơi yên lành gì.
Giang Thụy lúc này đang ở tầng 30 hơn nữa hắn chính là ngồi ngay Vũ Môn.
Hắn ngồi trên lưng một thí sinh khác, chỉ thấy kẻ kia hai tay hai chân chống xuống đất, dùng bốn chi đỡ lấy cơ thể mình, làm ghế ngồi cho Giang Thụy.
Hai tay khoanh trước ngực, một chân buông thõng, một chân gác lên chân còn lại.
Giang Thụy hai mắt khẽ nhắm cũng chẳng biết đang nghĩ gì nhưng mà khí thế của hắn trực tiếp khóa chặt toàn bộ tiểu không gian trước mắt, đè ép cho kẻ bên

dưới đến thở cũng khó khăn.
Ở dưới tầng 30, khí thế không hiện, thân phận không lộ nhưng từ tầng 30 liền không giống.
Tầng 30 thực sự là thiên địa khác, rất khác.

Quyển 2 Chương 317

Ác Nhân Cốc (3)

Giang Thụy tâm tình hiện nay tuyệt không tốt lành gì.
Hắn xuất thân từ Ác Nhân Cốc, bản thân Ác Nhân Cốc là một thế lực không ai dám đụng tới trong quá khứ nhưng mà hiện tại có chút khác biệt.
Ác Nhân Cốc nằm trong địa hạt Chuyển Luân Điện đồng thời nó cũng là thế lực trực tiếp nhận lệnh của Chuyển Luân Điện.
Về phần Ác Nhân Cốc được thành lập thế nào?, Ác Nhân Cốc được thành lập bởi 3 người.
Người đầu tiên Giang Thụy nghe nói là một Phán Quan trực thuộc Địa Ngục, về phần vị Phán Quan nào thì hắn cũng không rõ.
Người thứ hai là Chuyển Luân Điện Chủ đời này, Độc Cô Cầu Bại.
Người thứ ba là Tả Hộ Pháp của Diêm Vương – Đế Thích Thiên.
Ác Nhân Cốc lập ra vốn cho tán tu, cho người xuất thân từ tiểu thế lực hay thậm chí là trọng phạm.
Ác Nhân Cốc không phân chia trên dưới, không phân đúng sai lại càng không ai quan tâm xuất thân của đối phương, ở trong Ác Nhân Cốc chỉ có chém giết.
Ác Nhân Cốc ban đầu không mấy ai để ý, thậm chí được coi là nơi không ai muốn đến.
Ác Nhân Cốc chưa từng an toàn, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, tính mạng luôn đặt trong trạng thái báo động.
Ác Nhân Cốc không có cơ duyên, không có truyền thừa chứ đừng nói thiên tài địa bảo gì gì đó.
Ác Nhân Cốc cứ tồn tại như vậy, cho những kẻ khát máu nhất khắp cõi địa ngục tập trung, thỏa sức chém giết, tự kết thúc tính mạng của nhau, nói thẳng ra là chó cắn chó.
Tù phạm có thể lựa chọn tiến vào hắc ngục chịu phạt cho tội lỗi của mình hoặc trực tiếp đến Ác Nhân Cốc chém giết, về phần ngươi có thể sống được bao lâu trong Ác Nhân Cốc, đấy là việc của ngươi.
Ác Nhân Cốc trước đây cũng gần như là nơi tuyên phán tử hình vậy.
Mãi về sau này mới bắt đầu có sự thay đổi.
Đế Thích Thiên cùng Độc Cô Cầu Bại vì Ác Nhân Cốc ra một đạo luật gọi là Ác Nhân Luật.
Đạo luật này lần đầu tiên phân chia địa vị của những người trong Ác Nhân Cốc, địa vị cao thấp dựa vào thực lực cao thấp, đều là do chém giết mà ra.
Sau đó Ác Nhân Cốc xuất hiện 7 tòa thành được gọi là Thiên Tội Thành.

Đứng đầu Thiên Tội Thành là Ác Nhân Vương, đứng đầu Ác Nhân Cốc là 7 vị Ác Nhân Vương.
Tiếp theo tại Thiên Tội Thành không cho phép chém giết, Ác Nhân Vương cũng đồng thời là chúa tể Thiên Tội Thành, trở thành người đứng đầu tòa thành này, tay nắm quyền sinh quyền sát.
Để phát triển Ác Nhân Cốc, Đế Thích Thiên, Độc Cô Cầu Bại lại tiếp tục sáng tạo ra một loại thủ pháp tu luyện riêng biệt, kỳ danh ma võ.
Ma võ hiểu đơn giản là lấy võ thuật của dương gian kết hợp với ma lực âm giới mà thành, từ đó người Ác Nhân Cốc ai ai cũng tu luyện Ma Võ, mở ra một loại trào lưu tu luyện hoàn toàn mới nơi địa ngục.
Võ thuật thật ra địa ngục cũng có nhưng về căn bản sẽ không giống với dương gian, chỉ có khi Ma Võ xuất hiện mới bắt đầu hình thành một loại tu luyện khác, hơn nữa Ma Võ thực sự phù hợp với những kẻ trong Ác Nhân Cốc, loại tu luyện này tàn ác cực điểm, chú trọng nhất sát phạt, cực kỳ tàn nhẫn.
Người Ác Nhân Cốc rất ít khi được ra ngoài nhưng mỗi lần ra ngoài, mỗi lần chiến đấu với thế lực nơi khác liền làm bất cứ thế lực nào cảm thấy khó giải quyết.
Thời gian trôi qua, Ác Nhân Cốc thực sự không còn là một lò sát sinh của địa ngục nữa, nơi này trở thành thế lực trực thuộc Chuyển Luân Điện hay nói đúng hơn 7 tòa Thiên Tội Thành trở thành thế lực nghe lệnh trực tiếp của Chuyển Luân Điện.
Chuyển Luân Điện ban đầu là điện yếu nhất trong thập điện nhưng mà nhờ có Ác Nhân Cốc liên tục cung cấp máu mới, cung cấp một lực lượng cực kỳ hiếu chiến cùng tàn bạo, Chuyển Luân Điện vị trí càng ngày càng cao, thậm chí có cơ hội đánh vào vị trí tứ cường điện.
Đỉnh cao của Ác Nhân Cốc thậm chí trở thành thánh địa thui rèn chiến lực của toàn bộ cõi địa ngục, sự tàn bạo của nơi này có thể thui rèn ra những quái vật thật sự, nói không ngoa rất nhiều đời thiên tài của Địa Ngục đều đi qua Ác Nhân Cốc, đều tự thân nhập trận mà chém giết.
Địa vị của Ác Nhân Cốc cứ theo thế mà tăng cùng với sự phát triển của Ma Võ, ngắn ngủi ngàn năm Ma Võ đã trở thành đường lối tu luyện riêng biệt hơn nữa còn trải rộng trên khắp địa ngục.
Ma Võ... bằng một cách nào đó được rất nhiều tán tu lựa chọn, thậm chí Ma Võ còn làm rất nhiều đại gia tộc, đại thế lực nóng mắt, bọn họ không bao giờ chấp nhận cho một thứ có thể đe dọa sự thống trị hay quyền lực của bọn họ.
May mắn cho Ác Nhân Cốc, cũng không phải ai cũng chán ghét Ma Võ ít nhất chủ nhân địa ngục – Diêm Vương thực sự hợp mắt với Ma Võ, là người đứng sau thúc đẩy Ma Võ một cách mạnh mẽ nhất.
Ma Võ có thể vô hình chung làm suy yếu lực lượng đại thế lực nhưng lại tăng

cường chiến lực của chính Địa Ngục, đối với Diêm Vương mà nói, đây là một mũi tên trúng hai đích.
Nào ngờ khi Diêm Vương ủng hộ Ma Võ một cách mạnh mẽ nhất, khi Ác Nhân Cốc phát triển mạnh mẽ nhất đồng thời Chuyển Luân Điện chính thức trở thành một trong tứ điện của Địa Ngục thì... mọi thứ đổ vỡ.
Đế Thích Thiên phản lại địa ngục.
Càng khó hiểu là Đế Thích Thiên phản địa ngục chạy lên dương giới.
Nếu hắn phản địa ngục để ra nhập thế lực nào khác nơi âm giới thì còn dễ nói, còn có thể hiểu được nhưng hắn thật sự chạy lên dương giới.
Mục đích của hắn không ai biết thậm chí không ai hiểu nhưng mà cái việc này cũng trực tiếp đánh sập Ác Nhân Cốc.
Vị Phán Quan thần bí được cho là thành lập Ác Nhân Cốc kia chưa từng tự thân xuất hiện, Ác Nhân Cốc trên lý thuyết do Độc Cô cùng Đế Thích Thiên cộng đồng chưởng quản.
Đế Thích Thiên rời đi, hắn chính là mang theo tử sĩ của mình, mang theo những kẻ trung thành nhất với mình chạy khỏi âm giới lên dương gian.
Cuộc vây giết Đế Thích Thiên cũng chính là nội chiến của Chuyển Luân Điện.
Trận chiến này mặc kệ kết quả ra sao, Chuyển Luân Điện cũng thảm thương, trực tiếp mất đi địa vị của mình.
Ác Nhân Cốc thì sao?, phải biết gần 7 phần cao thủ đứng đầu của Ác Nhân Cốc chết trong trận nội chiến này, Ác Nhân Cốc còn có thể có được địa vị của mình sao?.
Không chỉ Ác Nhân Cốc, thậm chí sau sự ra đi của Đế Thích Thiên, cái gọi là Ma Võ cũng đang bị chính địa ngục bóp chết.
Là Ác Nhân Cốc thiên tài, Giang Thụy thực sự không vui vẻ gì, trên người mở hồ còn cảm thấy bất lực.
Giang Thụy xuất thân Ác Nhân Cốc, hắn thật ra không cần tham gia thí luyện năm nay bởi hắn đương nhiên có danh ngạnh tiến vào Chuyển Luân Điện trở thành một đời Tử Thần mới, đáng tiếc Chuyển Luân Điện lúc này cũng không dám dùng chính người của Ác Nhân Cốc.
Ai biết có phải hậu thủ Đế Thích Thiên để lại hay không?.
Đừng nói Chuyển Luân Điện, cho dù toàn bộ Thập Điện cũng không có điện nào muốn thu nhận người CHuyển Luân Điện.
Giang Thụy tham gia thí luyện năm nay... thực sự đang cầu một đường ra, hắn hy vọng có thể khiến người khác thấy thiên tư của mình, đánh bại toàn bộ thiên tài hàng đầu trong thí luyện, sau đó đoạt ngôi vị đệ nhất.
Hắn muốn nói cho đám thiên tài kia biết, Ác Nhân Cốc hiện nay cho dù không bằng Ác Nhân Cốc trước đây nhưng nhất định cũng không thua kém người khác.

Giang Thụy đã đợi ở đây rất lâu, bất cứ kẻ nào sau khi đặt chân lên tầng 30 đều bị hắn diệt sát, từ khi hắn bước vào tầng này, thực sự cũng chưa có ai thành công bước lên tầng 30.
Giang Thụy hiện nay đang nhắm mắt, hắn đang tính thời gian.
Theo dự tính của hắn, lúc này cường giả chân chính cũng đang bắt đầu tìm thấy được vị trí của mình, cũng đang ổn định vị trí.
Giang Thụy chậm rãi đứng lên, vung tay thành quyền, một quyền nện thẳng xuống kẻ làm ghế cho mình nãy giờ, một quyền đánh cho hắn về hư vô.
Thân thể khẽ xoay chuyển, ánh mắt hướng về tầng 29.
Trong mắt ngập tràn sát khí, Giang Thụy – Giang Tiểu Vương hắn muốn đánh xuyên 29 tầng, hắn muốn đánh bại hết cái đám thiên tài kia.
Thập đại thiên tài không có ai là dễ đụng nhưng thân là người xếp thứ 7 trong thập đại thiên tài, Giang Thụy hắn sợ ai?.
Giang Thụy hừng hực chiến ý mà bước đi nào ngờ không gian sau lưng biến động.
Giang Thụy hơi hơi nheo mắt lại, sau đó quay đầu nhìn về thông lộ giữa tầng 31 và 30, khóe miệng cong lên.
“Không ngờ lúc này vẫn còn một con mồi đến muộn, cũng xui xẻo cho hắn, nếu đến muôn hơn một chút, có lẽ cũng không bị ta diệt sát đi”.
Giang Thụy tự nói với mình, hai chân đứng thẳng, hai tay khoanh lại, hắn đang đợi kẻ đi ra từ thông lộ.
Lúc đi ra khỏi thông lộ cũng là lúc ma thân hoàn toàn hiện ra.
Tất nhiên sau này có thể thu ma thân lại, đồng thời vì ma thân trực tiếp thay thế cho hắc giáp, bản thân sẽ sử dụng khuôn mặt thật gặp người.
Cường giả từ tầng 30 trở lên, hầu hết có thể nhận ra mặt của nhau.
Giang Thụy đang muốn xem hắn sẽ chuẩn bị tiêu diệt ‘người quen’ nào thì thông lộ triệt để sáng lên.
Tiếp theo một cái đầu hắc long chui ra ngoài, sau đó hai cái, ba cái, rồi bốn cái.
Giang Thụy tiếp theo thấy một kẻ toàn thân ngập tràn ma diễm bước ra, bốn đầu hắc long gắn thẳng vào sống lưng của hắn sau đó bắt đầu lơ lửng giữa không trung.
Giang Thụy không phải kẻ ngu, hắn là một trong thập đại thiên tài, hắn vừa nhìn thấy dạng Ma Thân này không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.
“Ma Thân thật mạnh”.
Sau đó đầu óc hắn rất nhanh vận chuyển, hắn đang nghĩ xem kẻ bước ra kia là nhân vật nào.
Rất nhanh hắn nghĩ tới một cái tên.
“Biện Thành Điện - Di Hình?”.
Di Hình, giới tính nam, năm nay 19 tuổi.

Di Hình, xuất thân Hắc Sơn, địa khu Biện Thành Điện, xếp thứ 5 trong thập đại thiên tài thí luyện năm nay.
Ngoại trừ Di Hình ra, Giang Thụy thật sự nghĩ không ra đối phương là ai.
Nếu kẻ trước mặt là Di Hình, Giang Thụy chiến ý lại càng cường đại nhưng mà rất nhanh khi ma thân biến mất, Giang Thụy lại giật mình.
“Nữ nhân? “.
Đây tuyệt đối là một dung mạo Giang Thụy chưa từng gặp hơn nữa lại còn là nữ nhân, trăm phần trăm nữ nhân.
Vô Song cũng nhìn thấy Giang Thụy đứng đó tuy nhiên hiện tại... Vô Song căn bản không để ý đến Giang Thụy, hắn đang để ý đến cơ thể mình.
Hắn dĩ nhiên lại đang trong thân nữ nhân?.
Cái thân thể này thực sự không khác gì Liên Ngẫu sau khi lớn lên cả.
Hắn tham ra thí luyện năm nay chính là dùng Liên Ngẫu thân... là Liên Ngẫu sau khi trảm hồn tham chiến.
Nhìn thấy thân thể chân chính của mình sau khi rời khỏi hắc giáp, Vô Song lần đầu tiên có xúc động muốn chửi Độc Cô.
Hố người có cần hố đến mức đó không?.

Giang Thụy sắc mặt khẽ nhíu nhìn Vô Song.
Hắn thấy Vô Song cũng đang đứng yên, ánh mắt đang nhìn chăm chú hai tay hai chân của mình, bộ dạng có chút ngu.
Nếu đối phương là nam tử, Giang Thụy đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội xuất thủ.
Giang Thụy đương nhiên nhận ra người trước mặt mạnh ra sao, dù gì Ma Thân kia cũng không thể giả được, nếu thấy đối thủ ngu như vậy, trực tiếp ra tay tấn công không phải dễ dàng sao?.
May mắn... Vô Song là nữ.
Nhìn bộ dạng của Vô Song hiện nay, Giang Thụy tương đối không biết làm sao.
Giang Thụy hắn không phải chính nhân quân tử gì, hắn giết người không có một ngàn thì cũng có tám trăm nhưng mà hắn cũng có kiêu ngạo của mình.
Hắn là thiên tài, trong cuộc thí luyện này, nếu hắn phải dùng thủ đoạn để đối phó với một nữ nhân... cái này thực sự có chút mất mặt rồi.
Cũng phải qua vài phút thời gian, Vô Song mới lại để ý Giang Thụy.
Hắn mở miệng, đang định lên tiếng đột nhiên... ngậm miệng lại.
Vô Song sau đó chạm vào cổ mình, hắn có một loại cảm giác... nói đúng hơn là chắc chắn, nếu mình lên tiếng thì đây sẽ là giọng nữ nhân.
Sắc mặt của Vô Song khẽ cau lại.
Bộ hắc giáp trước kia không chỉ che đi dung mạo, che khí tức, che đậy luôn cả giới tính.

Đến hiện tại khi không có thứ này, Vô Song không biết làm thế nào mới tốt, chính hắn còn đang cảm thấy không quen, phi thường không quen.
Giang Thụy thấy Vô Song chạm vào cổ mình, trong lòng khẽ động.
“Chẳng nhẽ cô ta bị câm? “.
Nghĩ tới đây Giang Thụy rốt cuộc có chút thương cảm với Vô Song.
Đầu óc đã... không thông minh cho lắm lại còn bị câm.
Thở ra một hơi, Giang Thụy hiếm hoi đóng vai người tốt một lần.
“Ta rời đi, để lại tầng 30 cho ngươi, tầng này đã sớm không có người, ngươi chỉ cần tìm một chỗ ẩn thân, tiếp theo không có gì phải lo lắng, đợi hết giờ liền được truyền tống ra ngoài “
“Ngươi cẩn thận một chút, không nên xuất hiện trước mắt người lạ, chỉ cần không bị diệt sát tất có thể tiến vào thập điện”.
“Cũng không biết là thế lực nhà nào, để một nữ nhân ngốc tham dự Tử Thần Thí Luyện?, ác tâm còn hơn mấy lão già Ác Nhân Cốc”.
Nói rồi Giang Thụy cũng bỏ mặc Vô Song, thậm chí không biết có phải là cố tình làm ra vẻ lãnh khốc hay không, hắn trực tiếp đi một mạch không quay đầu lại, bóng lưng có chút cô liêu.
Đến khi Giang Thụy đi rồi, Vô Song mới miệng.
“Thằng điên”.
Nói xong... Vô Song triệt để cúi đầu, hắn đoán không có sai, đây đúng là giọng nữ nhân.

Quyển 2 Chương 318
Ác Nhân Cốc (4).

Cơ Vĩnh Sinh hiện tại như đang ngồi xem Tv vậy.
Hắn ánh mắt hoàn toàn dõi theo Vô Song, hơn nữa cũng cực kỳ mong đợi xem Vô Song sẽ làm gì với Giang Thụy.
Hắn đang đợi, đợi một trận chiến với Giang Thụy, nếu Vô Song thắng vậy Cơ Vĩnh Sinh chắc chắn Cơ Vô Song chính là cao thủ mà Cơ gia phái đến, là thiên tài Cơ gia âm thầm tài bồi.
Nếu Vô Song thua?, hắn có lẽ sẽ thực sự hoài nghi Vô Song, dù sao hắn cảm thấy thiên tài Cơ gia được mấy lão già kia dấu kín như vậy không thể thua mới đúng, chí ít sẽ không thua Giang Thụy.
Hắn vốn đang háo hức nào ngờ... hai chấm đỏ trên màn hình cũng không có va chạm.
Vô Song vẫn đứng ở tầng 30, Giang Thụy lại hướng về tầng 29, cái này làm Cơ Vĩnh Sinh có chút mộng.
Tất nhiên hắn không biết được, những chuyện tiếp theo còn làm hắn khó hiểu hơn.

GIang Thụy rất mạnh, chí ít từ tầng 29 trở lên hắn như chiến thần hàng lâm, thần cản giết thần, phật cản giết phật.
Bất cứ ai gặp Giang Thụy đều chỉ có thể than vận khí đen đủi, Giang Thụy thực sự quá mạnh, với thực lực cảu hắn trừ khi tiến vào tầng 15 trở lên nếu không tìm đối thủ đánh ngang tay cũng không được.
Giang Thụy một đường chém giết... còn Vô Song một đường đoạt bảo.
Vô Song không rõ Giang Thụy có thể phát hiện ra hắn không nhưng mà hắn đại khái có thể cảm nhận được đối phương.
Giang Thụy một đường đánh giết thực sự rất ghê người đáng tiếc Vô Song sẽ không quan tâm, có kẻ đi trước mở đường, Vô Song chỉ cần đoạt hắc ám văn tự, có thể coi là việc nhẹ lương cao.
Giang Thụy thật sự không hổ là một trong thập đại thiên tài khóa này, cho dù Vô Song không thực sự có thể nhìn thấy toàn cảnh chiến đấu nhưng chỉ cần cảm nhận được khí tức của Giang Thụy liền đủ.
Giang Thủy mạnh đến trình độ hắn có thể quét ngang một tầng hơn nữa mỗi lần chiến đấu đều dùng thời gian cực ngắn giải quyết đối thủ.
Sau đó Vô Song bắt đầu tò mò với Giang Thụy, mãi đến tận tầng 15, sự tò mò này trở nên cực đại.

Giang Thụy một đường đấu đá lung tung, thần cản giết thần, phật cản giết phật, thực sự rất bá đạo nhưng đây không phải là lý do khiến Vô Song không thể ngăn cản tò mò với hắn.
Lý do chính ở đây là Vô Song không cảm nhận được sự thèm khát hắc ám văn tự của hắc long nữa, cứ như hắc long lại chạm đến bình cảnh.
Hắc long như một sinh vật thèm ăn, Vô Song giựa vào cảm giác thèm ăn của nó đến thôn phệ hắc ám văn tự nhưng mà khi hắc long không đói nữa, không còn thèm muốn hắc ám văn tự nữa, chính Vô Song cũng không biết làm gì.
Hắn lần đầu tiên thấy hắc ám văn tự, hắn còn chưa biết thứ này tìm thế nào, không có hắc long dẫn đường sao hắn có thể tìm được?.
Lại nói một chút về sự thay đổi của hắc long, Vô Song lúc này vững chắc đã có thể coi mình là Tứ Long đồng thời trạng thái ma hóa của hắn cũng bắt đầu thay đổi.
Khi hắn đúc thành ma thân, ma thân không khác gì trạng thái tam long là bao có chăng chỉ thêm một cái đầu rồng.
Lúc này sau khi cảm giác thèm ăn của tứ long chấm dứt, Vô Song bắt đầu hoàn thành một loại hoa lệ biến hóa chỉ là biến hóa này Vô Song cũng có chút khó chịu.
Bình thường tam long sẽ như một bộ giáp trụ khoác lên người hắn, vì vậy bất kể hắn chiến đấu kịch liệt ra sao, quần áo cũng không bị ảnh hưởng gì.
Lần này thì tốt rồi, hắc giáp biến mất, tất cả chỉ còn lại hắc ám ma văn.
Vô Song như bị một cái áo da bó chặt vào người vậy... phải nói trang phục của hắn hiện tại không khác gì Lãnh, tuyệt đối là một tấm áo da thuần màu đen bó sát cơ thể, ở trên tấm áo da này không còn là ma khí nữa, tất cả đều là hắc ám văn tự.
Vô Song là nam nhân 100%, hắn sao có thể chịu được loại trang phục này?.
Càng đáng chết hơn Vô Song hiện tại đang trong thân Liên Ngẫu, hắn đang là nữ nhân.
Nữ nhân thân thể chính hắn còn không quen thuộc gì nay lại bị một cái áo bó đến không thể bó hơn ám lên người, càng khiến Vô Song không thoải mái.
Dĩ nhiên người ngoài nhìn vào triệt để không nghĩ vậy, hắn hiện tại chẳng khác gì Lãnh cả, hơn nữa bàn về thân thể hay khuôn mặt mà nói, Lãnh càng không so được với Vô Song.
Khi Vô Song ma hóa có thể gọi là bỏng mắt.
Ngoại trừ trang phục ra liền đến mặt nạ, trước đây hắc ám phủ kín khuôn mặt hắn nhưng hiện tại nó chỉ che từ phần sống mũi Vô Song xuống, để lộ ra đôi mắt của hắn.
Chung quy lại, Vô Song tương đối xoắn xuýt với cái loại biến hóa này.
Hắn thậm chí nói với bản thân mình, nếu không bị dồn vào sinh tử, tuyệt không

ma hóa, tuyệt không lộ ra ma thân.
Tiếp theo mọi việc đều dễ nói, vì không thu thập hắc ám văn tự nữa, Vô Song không biết làm gì liền đi theo sau lưng Giang Thụy, lại gần hắn một chút quan sát thiên tài chân chính chiến đấu.
Trước đây Vô Song từ xa cảm nhận khí tức của Giang Thụy, bản thân Giang Thụy cũng là không biết nhưng mà hiện tại khi hắn lại gần quan sát, Giang Thụy liền nhận ra.
Giang Thụy trong lòng lúc này đều tương đối bực mình, hắn không ngờ nữ nhân ngốc kia lại bám theo hắn, hơn nữa còn theo hắn lên tận tầng 15 này.
Giang Thụy vốn muốn quay đầu lại giáo huấn Vô Song một chút, dù sao hắn không thích có người theo đuổi mình tuy nhiên bản thân Giang Thụy rốt cuộc vẫn không có làm vậy.
Giang Thụy xuất thân Ác Nhân Cốc, Ác Nhân Cốc không phải nơi cho kẻ hiền lành gì nhưng cũng chẳng phải ai ở Ác Nhân Cốc cũng là ma đầu cuồng sát, là kẻ giết người không gớm tay.
Giang Thụy trừ việc cá tính mạnh một điểm, hiếu chiến một điểm thật ra vẫn tính là không có gì quá phận hơn nữa hắn cũng là một nam nhân bình thường.
Với thân phận nam nhân, Giang Thụy trong lòng trái lại có một tia thích ý.
Hắn không biết Vô Song lúc này biểu cảm ra sao nhưng hắn lại cảm thấy Vô Song sùng bái mình.
Thú thật, một nguyên nhân rất lớn làm Giang Thụy không ra tay với Vô Song ở ngay tầng 30 là vì... Vô Song dung mạo quá đẹp.
Hắn mới 18 tuổi, khí huyết đường đường, căn bản không chịu nổi dung mạo của Vô Song.
Giang Thụy thật ra không phải là loại khao khát khó nhịn với nữ nhân nhưng ngay lần đầu tiên thấy dung mạo của Vô Song, nhìn thấy Vô Song đứng đó dùng ánh mắt ngắm nhìn cơ thể mình, bộ dạng phi thường ngốc, không hiểu sao trái tim Giang Thụy khẽ nhảy lên một nhịp.
Hắn cảm giác được cái vấn đề này, chính hắn còn cảm thấy không tự nhiên vì vậy một đường tiến thẳng về phía trước, hắn chính là không muốn tiếp tục nói chuyện với Vô Song.
Hắn biết Vô Song ở tầng 30 nhất định có thể vào thập điện, khi đó hắn bằng biểu hiện của mình cũng có thể tranh thủ vào cùng một điện với Vô Song, khi đó hắn theo đuổi người ta cũng không tính là muộn, về phần hiện tại Giang Thụy chỉ muốn một đường đánh bại toàn bộ thiên tài trong thí luyện.
Hắn một đường đánh thắng, tâm tình cũng rất tốt nào ngờ thấy Vô Song vẫn bám theo mình.
Hắn hiện tại có một suy nghĩ, chính là nghĩ... mặc kệ Vô Song.
Cái cảm giác này thực sự rất tốt, hắn lúc này gần như mặc sức thể hiện cho mỹ

nhân xem, cho mỹ nhân càng thêm sùng bái hắn hơn nữa hắn lại giả vờ như không phát hiện Vô Song ở sau lưng, một đường biển hiệu trạng thái tốt nhất, đã đánh là thắng... loại phong cách này theo Giang Thụy mà nói... nhất định phi thường có mị lực.
Cách chiến đấu của Giang Thụy đầy lực lượng, đầy tốc độ thậm chí cực kỳ khát máu, loại chiến đấu này cộng thêm khí thế của hắn thực sự có thể hấp dẫn không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.
Vô Song hiện tại đúng là rất hứng thú với GIang Thụy nhưng mà không phải như Giang Thụy suy nghĩ, Giang Thụy chiến lực ra sao, biểu hiện thế nào, Vô Song không quan tâm cho lắm nhưng hắn thật sâu bị Ma Võ của đối phương hấp dẫn.
Hắn bắt đầu theo sát Giang Thụy, từ tầng 15 đi đến tầng 12.
Có Giang Thụy mở đường, đương nhiên Vô Song không phải chiến đấu, cũng vì không phải chiến đấu hắn càng quan sát kỹ người này hơn sau đó bắt đầu thật sâu bị thứ võ công của hắn hấp dẫn, dĩ nhiên tại thời điểm này Vô Song còn không biết đây gọi là Ma Võ cũng như Ma Võ hình thành ra sao.
Giang Thụy sử dụng một bộ quyền pháp gọi là Hiên Viên Đế Phượng Quyết.
Tên nghe cực kỳ kinh người, bằng vào một bộ Hiên Viên Đế Phượng Quyết này, hắn gần như vô địch, ít nhất Vô Song còn chưa thấy ai cản được đường của hắn.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết... đang mở ra cho Vô Song một cái nhìn mới.
Hắn khi xưa còn đang tự hỏi, Lãnh vì cái gì có thể lấy ma khí ra dùng cho võ học?.
Hắn hiện tại quan sát Giang Thụy, bắt đầu tìm ra được con đường riêng, con đường làm sao lấy ma khí sử dụng võ học.
Không biết có phải trùng hợp hay không, hắn tự gọi phương thức này mà Ma Võ.
Lãnh có thể làm được một bước kia chính là vì Độc Cô dạy nàng Ma Võ.
Vô Song có thể mở ra một chân trời mới chính vì Giang Thụy sử dụng Ma Võ.
Ma khí tại sao không dùng được cho võ công?.
Ma khí thực sự khác rất xa nội lực, ít nhất kinh mạch bình thường không thể nào sử dụng ma khí, ma khí không thể theo kinh mạch truyền tải, không có kinh mạch, võ công dùng như thế nào?.
Kinh mạch không chứa ma khí, đan điền không thể cất giữ ma khí vậy còn xài được võ công khỉ gì?.
Ma khí cũng không thể nhập vào xương cốt, bởi nó là khí.
Ma khí cách dùng duy nhất chỉ là quấn quanh cơ thể, tạo thành một lớp ngoại vật sau đó cứ như trạng thái tam long của Vô Song, dùng cường lực mà tấn công địch thủ.
Chỉ có giờ phút này, Vô Song mới hiểu, ma khí rốt cuộc phải làm thế nào, Ma

Võ phải làm thế nào.
Vô Song không biết ai là người lấy võ công kết hợp với ma khí nhưng mà hắn hiện tại không thể không bội phục, người sáng tạo ra Ma Võ nhất định là thiên tài.
Cơ thể con người có bao nhiêu % là nước? - 75%.
Điều này nói ra cái gì?, nói ra cơ thể con người thật ra toàn bộ không phải là một khối đặc, cũng như toàn bộ cơ thể con người không phải đều là dây thần kinh, là mạch máu, là nội tạng vậy.
Ma Võ chính là dựa theo một điểm này mà thành, tự tạo một hệ kinh mạch cho riêng mình, dùng ma khí mà tạo ra.
Người sử dụng Ma Võ thật ra... có 2 hệ kinh mạch riêng biệt.
Một hệ kinh mạch ở trong cơ thể, một hệ kinh mạch là dùng ma khí tạo ra.
Vô Song nhìn Hiên Viên Đế Phượng Quyết, hắn có thể nhìn ra rất rất nhiều thứ.
Hắn mơ hồ còn cảm giác, mỗi bộ Ma Võ là một loại hệ thống kinh mạch riêng.
Với mỗi bộ Ma Võ khác nhau, người dùng lại tự động thay đổi hệ kinh mạch thứ hai của mình, sau đó tiếp tục sử dụng Ma Võ.
Đây là một cái rất kinh người lý thuyết nhưng mà ở trước mặt Vô Song lại chân thực như vậy.
Hắn hiện tại thậm chí khát vọng, khát vọng tự mình tấn công tập kích Giang Thụy, bắt hắn sử dụng bộ Ma Võ thứ hai, hắn muốn xem suy nghĩ của mình là thật hay là giả.
Cũng mãy Vô Song không phải đóng vai kẻ ác bởi Giang Thụy rốt cuộc gặp vật cản.
Một đường đánh đông dẹp bắc, một đường diệt sát đối thủ của Giang Thụy rốt cuộc dừng lại ở tầng 10.
Hắn rốt cuộc cũng gặp cường địch.

Quyển 2 Chương 319

Va Chạm (1)

Vô Song chính bản thân cũng không rõ vì cái gì hắn có thể cảm giác rõ ràng kinh mạch trong người Giang Thụy như vậy nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng cái cảm nhận này của mình.
Trong người Giang Thụy đang chảy hai luồng kinh mạch, một cái của hắn, còn một cái khác dùng để sử dụng Ma Võ.
Về phần Vô Song, tại sao hắn cũng có thể sử dụng Ma Võ?, dẫu sao hắn cũng đúng là đang dùng ma khí để vận chuyển Quỷ Hoa Bảo Điển, cái đáp án này hắn thật sự không biết, cũng vì không biết, vì không rõ cũng chỉ tạm thời quy cho Liên Ngẫu.
Lại nói đến Giang Thụy, tại tầng thứ 10 hắn rốt cuộc gặp cường địch, hơn nữa là cường địch mà hắn không lường trước được>
Đây là một nhà sư, một vị tiểu sư phụ phi thường đẹp trai.
Da trắng như tuyết, đôi mày khá mỏng cùng ánh mắt sáng như minh châu, nếu không phải khuôn mặt cùng thân thể rõ là nam nhân thì sau khi nhìn vào đôi mắt kia Vô Song còn tưởng đây là nữ ni cô.
Tiểu tăng này một thân áo cà sa cũng là đặc biệt, hắn mặc nguyên một bộ quần áo bằng lụa trắng trên người, Vô Song cũng không biết cách ăn mặc này đẹp mắt ở chỗ nào?, nhìn thực sự... tương đối đau mắt.
Chung quy lại ngoại trừ mấy chấm tròn trên trán, Vô Song còn chưa biết kẻ này giống tăng nhân điểm nào nhưng mà hắn cũng đúng là tăng nhân.
Vô Song nghe Giang Thụy hô tên hắn, cái tên này với Vô Song quả thực như sấm bên tai.
Giang Thụy vừa thấy kẻ trước mặt liền đã hô lên hai chữ ‘ Dạ Đề’.
Hoàng Tuyền Điện – Dạ Đề.
Trong đầu Vô Song chỉ có duy nhất một cái danh tự này bởi trong thiên tài khóa này cũng đúng chỉ có một cái Dạ Đề, bài danh thứ nhất trong thập đại thiên tài.
Hoàng Tuyền Điện cũng có thể coi là phật điện, là một loại ‘phật’ khác của âm giới.
Giáo lý hay luật lệ của nó cùng phật đạo dương gian có khác gì nhau hay không thì Vô Song không rõ nhưng đúng là Hoàng Tuyền Điện thờ phật, kính phật.
Vô Song không theo đạo phật nhưng mà hắn cũng biết thật ra ở địa ngục không phải không có bồ tát, Địa Tạng Vương Bồ Tát không phải ở dưới âm giới sao?, tất nhiên đây là những điều hắn hiểu về phật giáo còn ở dưới âm giới này rốt cuộc có ai tương tự cùng Địa Tạng Vương không hắn cũng chịu.

Cái đáng quan tâm nhất là tại sao Dạ Đề lại ở nơi này.
Tại Hoàng Tuyền ĐIện mà nói, Dạ Đề chưa phải đệ nhất thiên tài nhưng mà Hoàng Tuyền Điện là siêu cấp thế lực tại âm giới, bọn họ có thể có địa vị ngang hàng với địa phủ, loại thế lực cỡ này vượt xa Ác Nhân Cốc cả trăm lần đồng thời không thể nào cấp đệ nhất thiên tài của mình đến địa phủ tranh đoạt một hồi danh ngạnh làm 'culi'.
Tử Thần về một mặt nào đó, cũng đúng là culi cấp cao dưới quyền địa phủ.
Dạ Đề tuy không phải đệ nhất thiên tài nHoàng Tuyền Điện nhưng thực lực hay thiên phú của hắn đều đã rất ghê ghớm, hắn mạnh đến nỗi trong thập đại thiên tài không một ai có tự tin đánh bại hắn, ngay cả Giang Thụy vô pháp vô thiên cũng không.
Đây là trình độ chênh lệch, xuất thân của Dạ Đề khiến cho Dạ Đề vĩnh viễn áp những thiên tài khác trong thí luyện năm này 1 đầu.
Đương nhiên địa phủ cũng không phải không có đỉnh cấp thiên tài nhưng mà dạng thiên tài này cũng lười tham gia tử thần thí luyện, đối với bọn họ tử thần thí luyện chung quy cũng là gân gà võ tỏi, không có hứng thú đáng để tự trảm thần hồn mà tiến vào.

____

Dạ Đề nhìn thấy Giang Thụy tiến đến, ánh mắt thản nhiên như không, khóe miệng khẽ cười.
Giang Thụy khi bước vào tầng 10, vừa thấy Dạ Đề lập tức giật nảy cả mình, sau đó thốt lên danh xưng của đối phương.
Về phần Vô Song, lúc này cũng vừa vặn bước vào tầng 10.
Vì hắn đi theo Giang Thụy một lúc lâu, giữa hai người cũng thành một loại ăn ý nào đó, Giang Thụy sẽ không đối với Vô Song nói cái gì, Vô Song cũng chỉ đi theo quan sát hắn, tuyệt không nói một lời.
Vô Song cứ ngỡ như bình thường, Giang Thụy lên đến tầng 10 nhất định phải đi thẳng đến cổng vào tầng 9, trên đường đi gặp ngừoi nào đánh người đó nhưng mà ai ngờ hắn lại chôn chân chỗ này?.
Thế là lúc Vô Song bước lên, hắn ở ngay sát sau lưng Giang Thụy đồng thời nghe Giang Thụy hô hai chữ 'Dạ Đề'.
Biết được thân phận của Dạ Đề, Vô Song hướng về phía đối phương nhìn một chút, nào ngờ Dạ Đề cũng đang nhìn hắn.
Dạ Đề kẻ này... vừa mới thấy Vô Song lập tức ánh mắt sáng lên, phải nói ánh mắt sáng như đèn đường ô tô vậy, hắn cũng mặc kệ Giang Thụy trước mặt, lập tức lên tiếng.
"A di đà phật, ta vừa nhìn đã nhận ra cô nương cùng ta có tơ hồng quấn thân, nghiệp lực còn tại, giữa hai chúng ta kiếp trước nhất định đã có qua một đoạn tình duyên, nhân sinh ngắn ngủi, kiếp này trên đường tình duyên của ta không

thể không có cô nương rồi”.
Vô Song triệt để chết lặng, sau đó hắn còn chưa kịp phản ứng cái gì đã thấy Dạ Đề đưa tay ra, hắn muốn bắt lấy tay của Vô Song.
Giang Thụy đang đứng trước người Vô Song liền triệt để phẫn nộ, trực tiếp đưa tay ra, ngăn cản một tay của Dạ Đề đang đưa tới.
Dạ Đề đột nhiên bị Giang Thụy hất tay ra, trên khuôn mặt liền biểu hiện không vui, trong mắt không che dấu nổi sát khí.
“Cút”.
Hắn chỉ lạnh giọng đối với Giang Thụy nói một câu.
Trong mắt hắn Giang Thụy tính là cái đinh gì?, nữ nhân hắn muốn còn chưa đến phiên Giang Thụy đứng ra tranh.
Giang Thụy đối với ánh mắt của Dạ Đề, cũng bước lên một bước, chắn trước người hắn.
“Dạ Đề, ngươi đừng quá đáng “.
Dạ Đề nghe vậy hắn lập tức cười lạnh.
“Nữ nhân của ngươi?”.
Chỉ một câu nói quả thực khiến Giang Thụy không biết đáp sao, nhưng mà hắn không rõ mà xui quỷ khiến thế nào thật sự gật mạnh đầu.
“Đúng thì sao?”.
Giang Thụy nói xong câu này mới thấy không ổn.
Rất nhanh Dạ Đề xoay tay thành quyền, cũng là một quyền đánh ra.
Hắn dùng không phải là Ma Võ mà là lực lượng thân thể chân chính, một quyền này phải nói là siêu nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả Giang Thụy cũng khó mà theo kịp/
Giang Thụy chỉ kịp đưa tay lên, lấy tay bảo vệ cơ thể, sau đó vẫn cứ bị quyền của Dạ Đề đánh bay đi, bật ra hơn 7 bước mới ổn định lại được.
Nhìn Dạ Đề, sắc mặt Giang Thụy đầy nộ khí.
Dạ Đề người này thân thể siêu cấp biến thái bởi hắn không phải nhân loại, không dùng nhân thân.
Hắn là một con khỉ, một con Viêm Hỏa Ma Hầu.
Viêm Hỏa Ma Hầu cũng chia huyết mạch, huyết mạch chia cửu phẩm, cửu phầm huyết mạch đương nhiên là cao nhất.
Dạ Đề huyết mạch cũng không tính cao, chỉ là ngũ phẩm nhưng vì Viêm Hỏa Ma Hầu thiên phú phi thường đáng sợ, ngũ phẩm huyết mạch cũng đã giúp hắn trở thành thiên tài khó gặp dọc cõi âm giới.
Đánh bay Giang Thụy, hắn rất nhanh lại coi Giang Thụy là không khí, đối với Vô Song mỉm cười, thậm chí một tay đưa lên muốn vuốt ma hắn.
“Mỹ nhân, theo bần tăng đi thôi, không cần để ý tên phế vật kia, bần tăng cho ngươi...”.

Hắn còn chưa nói hết câu, bàn tay đã bị Vô Song nắm lại.
Hắn thấy Vô Song nắm tay mình, cũng chỉ là cười cười, ai ngờ hắn rất nhanh phát hiện... hắn không rút tay ra được.
Sau đó hắn thấy bóng đêm bao phủ bản thân, hắn trong tích tắc bị một cái ‘vực’ bao phủ.
Vô Song giữ lấy tay Dạ Đề, ánh mắt cũng đầy hứng thú mà nhìn hắn, khóe miệng cong lên một vệt sát khí.

Quyển 2 Chương 320
Va Chạm (2)

Dạ Đề bàn tay bị Vô Song nắm lấy căn bản không thể rút ra, trong mắt đã có kinh hãi.
Bàn tay của Vô Song đương nhiên không lớn bằng tay Dạ Đề, phải dùng từ tiêm tiêm yếu đuối để mà hình dung, ngọc thủ vừa đưa ra thậm chí cho người ta cảm giác... thương tiếc, thậm chí cho người ta ảo giác, Dạ Đề chỉ cần dùng một xíu sức lực liền sẽ bẻ gãy cánh tay của Vô Song vậy.
Đến chính Dạ Đề cũng không ngờ, trong cơ thể Vô Song bộc phát một loại lực lượng kinh khủng đến như vậy.
Về phần Vô Song,, hắn thật ra cũng không quá có ác cảm với Dạ Đề, ít nhất vẫn chưa đến mức khiến Vô Song nhất định phải giết người, với bản tính của Vô Song, gặp phải trường hợp này hắn không ngại trêu đùa đối phương một phen, ít nhất năm xưa không phải Đường Quan Nam cũng chịu cảnh như vậy sao?.
Bây giờ thì lại có chút khác, Vô Song trong mắt ngập tràn sát khí, nếu hắn không chiến với Dạ Đề một trận, hắn chỉ sợ mình cũng không chịu nổi.
Nói như thế nào, bất kể Tam Long hay Tứ Long đều là đại diện cho cảm xúc trái chiều, đều là ma tính.
Từ đầu đến giớ, Vô Song vẫn chưa có chỗ phát tiết ma tính của chính mình.
Nếu Dạ Đề không hiện thân, hắn chỉ sợ cũng không chịu được thêm bao lâu, trực tiếp lựa chọn Giang Thụy mà đánh một trận.

Dạ Đề không rút tay ra được lại bị một loại hắc ám không gian mà hắn không biết tên bao phủ, ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng tuy nhiên hắn phản ứng cũng là cực nhanh, ngay khi rơi vào vực của Vô Song, chỉ thấy miệng hắn mở ra, gầm lên một tiếng.
Tiếng gầm này thực sự có phần giống Sư Tử Hống của Thiếu Lâm Tự nhưng không phải võ công, đơn thuần là âm thanh từ cổ họng của hắn phát ra, thứ này càng đáng sợ hơn nữa khi mà theo một tiếng gầm này, Dạ Đề có thể đưa ‘uy’ của mình vào tấn công đối phương.
Uy là cái gì thì Vô Song hiện tại không biết được, hơn nữa cách tấn công này chính Vô Song cũng không cảm giác được.
Một tiếng gầm này tác dụng đầu tiên cũng không khác Sư Tử Hống là bao, lập tức dùng sóng âm mà oanh kích Vô Song.
Tác dụng thứ hai của nó, trong mắt Dạ Đề lóe ra một tia sáng.
Hắn đã đưa ‘uy’ của mình vào người Vô Song.

Trong mắt Dạ Đề rõ ràng có thể thấy một đầu ma hầu đang lao tới linh hồn Vô Song.
Thân hình ma hầu đỏ rực, cả người bao phủ bởi hỏa diễm, thân hình khổng lồ của nó cứ như một tòa núi lửa phuan trào vậy, ma hầu đưa hai cánh tay của mình ra, lao về thân thể nhỏ bé của Vô Song.
Dạ Đề nhìn thấy cảnh này liền khẽ cười.
Uy của Dạ Đề chính là đầu đại ma hầu này còn uy của Vô Song?, trong mắt Dạ Đề đây chính là một tiểu cô nương không có sức phản kháng.
Chỉ cần Uy của Dạ Đề hủy diệt Uy của Vô Song, theo Dạ Đề mà nói trận này đã không cần đánh.
Dạ Đề đang đợi đại ma hầu đập nát hư ảnh thiếu nữ xinh đẹp trước mặt đột nhiên sắc mặt hắn khẽ biến, từ ngưng trọng biến thành kinh hãi.
Cái bóng thiếu nữ kia đang lan tỏa ra đại địa, cái bóng trong phút chốc như bao phủ cả đại địa, cái bóng cực kỳ khổng lồ, nó viễn siêu thân thể ma hầu.
Sau đó từ trong cái bóng, một cái miệng hắc ám mở ra, một cắn.
Mặt đất như xuất hiện một cái miệng vậy, cái đầu cự đại này trực tiếp nuốt chửng ma hầu, đến cả xương cũng không nhả ra.
Ma hầu triệt triệt để để cứ thế mà biến mất trong mắt Dạ Đề.
Uy của hắn chưa kịp làm gì liền bị đánh nát, càng đáng sợ hơn uy của Vô Song rốt cuộc là cái gì bản thân Dạ Đề cũng không nhìn thấy được, không quan sát được, hắn chỉ biết tiếp theo minh phải đối mặt với cái gì mà thôi.
Dạ Đề phun ra một ngụm máu, hai mắt, hai tay cùng với mũi của hắn đều chảy máu, thoạt nhìn khổ sở vô cùng.
Dạ Đề một tay vẫn cứ bị Vô Song giữ lấy nhưng hắn cũng không dám nghĩ gì nhiều, thân hình bỗng chốc biến lớn, sau đó sức mạnh bạo tăng, dùng toàn bộ lực lượng bắn ngược về phía sau.
Dạ Đề đã dùng đến ma thân.
Ma thân của hắn giống hệt uy của hắn có điều nhỏ hơn không ít.
Chỉ thấy một đầu hỏa diễm ma hầu hiện ra trước mặt Vô Song, toàn thân mặc chiến giáp, cả người rực lửa, thân cao gần 3m, cơ thể to như một tòa tiểu sơn đồng thời trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt, mỗi viên tràng hạt to bằng đầu người.
Hóa thành thành Viêm Hỏa Ma Hầu, lực lượng của Dạ Đề cực kỳ mạnh, hắn chỉ cần dùng sức lùi lại vậy mà có thể xuyên thủng qua vực của Vô Song, an ổn thoát ra ngoài.
Dạ Đề vừa thoát ra, khuôn mặt khỉ của hắn vẫn còn chưa hết kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Vô Song.
“Ngươi... ngươi là quái vật gì?”.
Vô Song không hiểu lắm đối phương muốn nói gì, ánh mắt hắn lúc này đã chuyển thành màu đỏ, hắn không có hơi sức tiếp chuyện cùng Dạ Đề.

Tiếp theo chỉ thấy ngón tay của Vô Song khẽ cong lên, thân thể nhè nhẹ run.
Từ thân thể Vô Song bắt đầu có hai cái bóng bước ra.
Ngón tay Vô Song nhẹ điểm, hai cái bóng cũng nhè nhẹ run lên theo tiết tấu cảu hắn.
“Chết”.
Hướng mặt lên nhìn Dạ Đề, Vô Song khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười lạnh, hắn cùng hai cái bóng sau lưng lao thẳng về đối phương.
Dạ Đề thấy Vô Song lao lên, sao dám khinh thường, hắn nắm chặt tay mình lại, hỏa diễm bùng nổ.
Hắn không giống Giang Thụy.
Hắn khinh thường Giang Thụy bởi trong người hắn chảy xuôi huyết mạch, là viễn cổ ma hầu.
Hầu tộc là đại cự bá trong yêu tộc, có thể nói là cự vô phách cũng không phải quá, bản thân hầu tộc huyết mạch cực kỳ cao quý.
Viêm Hỏa Ma Hầu ở trong hầu tộc cũng không phải là giống loài cao quý nhất bất quá so với rất nhiều huyết mạch dị chủng khác đã được coi là rất đáng sợ.
Hắn có thủ đoạn của Hoàng Tuyền Điện lại có thần thông huyết mạch, hắn vượt xa Giang Thụy nhưng mà đối mặt với Vô Song... hắn lại sợ.
Cái cảm giác bị một sinh vật kinh khủng nuốt mất uy, cảm giác này thật ra Dạ Đề cũng không lạ gì.
Tại chính Hoàng Tuyền Điện, hắn cũng cảm nhận được cảm giác này.
Đây chính là chênh lệch đẳng cấp về huyết mạch, chênh lệch cực lớn.

Dạ Đề tung quyền, quyền ảnh ngưng tụ thành hỏa diễm, từng quyền từng quyền đánh về phái Vô Song.
Tốc độ tung quyền của Dạ Dề phi thường nhanh, thậm chí quyền này chưa đi, quyền khác đã tới, quyền quyền hợp với nhau.
Quyền đè lên quyền, ý đè lên ý, quyền chỉ biết càng ngày càng mạnh, thậm chí quyền kình của hắn dần dần còn như nghiền ép cả hư không, kình lực phong bế bốn phương tám hướng, khóa chặt lấy Vô Song, gần như không cho Vô Song cử động.
Nhìn thấy một chiêu này của Dạ Đề, Vô Song gần như không thể di chuyển nổi, thân pháp của hắn có nhanh đến mấy nhưng nếu bị kình lực khóa chặt, không có không gian để mà di chuyển, hắn còn có thể làm gì?.
Vô Song nhìn thấy thủ đoạn này của Dạ Đề, trong mắt ngập tràn sát khí cũng không khỏi xuất hiện một tia tán thưởng, một quyền của Dạ Đề không thể không nói phi thường cao minh hơn nữa cũng giúp Vô Song nhìn thấy yếu điểm của thân pháp.
Thân pháp cho dù nhanh đến mấy cũng phải cần không gian di chuyển, nếu có

thể khóa chặt được không gian liền không khác gì tạo ra một tòa lao tù, đủ để khiến thân pháp chịu chết.
Tiếp theo chỉ thấy Vô Song ngọc thủ đưa ra đồng thời cả người hắn cũng ma hóa, hắn cũng gọi ra ma thân.
Ma thân đương nhiên là cái Vô Song rất không muốn dùng, khi dùng ma thân toàn bộ đường cong cơ thể của hắn đều được thể hiện một cách hoàn mỹ nhất, nóng bỏng nhất, loại biến thân này... Vô Song căn bản không quen.
Ma thân vừa ra, không có hắc long sau lưng, cũng không cho người ta cảm giác mạnh mẽ gì nhưng bàn tay của Vô Song vừa va chạm đại quyền của Dạ Đề thì dị biến xảy ra.
Từ bàn tay Vô Song nhìn như cực kỳ yếu đuối nhưng lại mơ hồ tạo ra một tấm chắn cỡ nhỏ.
Tiếp theo chỉ thấy Vô Song nghiêng người, xoay lòng bàn tay đồng thời một tay kia cũng đưa ra.
Hai tay cùng tạo ra một tấm chắn nhỏ, rồi theo động tác của hắn Vô Song cứ như không cần dùng bất cứ một chút sức lực nào, hắn làm chếch lực quyền của Dạ Đề, một quyền kinh khủng kia vốn đang nghiền ép không gian nhưng cứ như đụng vào một tấm kính chiết xạ, khiến nó lệch hẳn ra một hướng khác.
Vô Song có thể nói là hất bay một quyền này đi hơn nữa trong mắt Vô Song ngập tràn ánh sáng.
Hắn đã đúng.
Ma võ mạnh một cách khủng khiếp, mạnh đến kinh người.
Một chiêu vừa rồi chính là Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung gia, là ma khí âm giới kết hợp võ học dương gian hơn nữa càng đáng sợ hơn chính là hiệu ứng Mị Ảnh của Quỳ Hoa.
Hai cái bóng sau lưng Vô Song, cùng theo động tác của hắn, vậy mà cũng sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di.
Ba cái Đấu Chuyển Tinh Di hợp lại, sau đó theo một động tác của Vô Song, trực tiếp hất bay trọng quyền của Dạ Đề về hướng khác, về phần đi đâu thì Vô Song cũng lười xem.
Theo một chiêu Đấu Chuyển Tinh Di tá lực đả lực, ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng, nội tâm càng ngày càng mãnh liệt.
Hắn muốn thử càng nhiều, hắn như đang đắm mình trong một thế giới mới, một loại cảnh giới mới, mặc cho Dạ Đề cùng Giang Thụy kinh hãi gần chết.
Chỉ thấy sau khi thoát được một trọng quyền, Vô Song cả người dừng lại, hai tay bắt đầu vẽ thành hình, sau lưng tiếng long ngâm thét gào, hai tay hắn lại đánh ra một chiêu Hàng Long.
Vô Song cũng như Tĩnh, chỉ biết 15 chiêu Hàng Long nhưng mà 15 chiêu Hàng Long thật ra cũng đủ rồi.

“Đột Như Kỳ Lai”.
Vô Song thầm niệm tên một chiêu này, chưởng lực cực nhanh, kình lực nén thành một đường, lao thẳng tới Dạ Đề trước mặt.
Rất hiển nhiên đây không phải chỉ một chiêu Đột Như Kỳ Lai, không chỉ là một đầu long, đây là ba chiêu Đột Như Kỳ Lai đè lên nhau mà tới.
Đột Như Kỳ Lai tên như ý nghĩa, không phải chiêu mạnh nhất Hàng Long nhưng tốc độ thì không phải nói, tốc độ ập đến của nó tuyệt đối là đứng đầu Hàng Long.
Ba chiêu đổ dồn lên nhau, Dạ Đề trợn tròn mắt lên mà nhìn, sau đó hai tay Dạ Đề chắp lại.
“Hoàng Tuyền Chuông”.
Dạ Đề biết hắn có tránh cũng không được, cũng liền trực tiếp ngạnh kháng chiêu này, trên người hắn xuất hiện một cái chuông vàng, một cái Hoàng Tuyền Chuông.
Lấy Hoàng Tuyền Chuông mạnh mẽ đối kháng Hàng Long.
Kết quả đương nhiên rất tốt, Hoàng Tuyền Chuông là thủ pháp phòng ngự của Hoàng Tuyền Điện, sao có thể bình thường?.
Hàng Long đập vào Hoàng Tuyền Chuông, một âm thanh kinh khủng khiếp vang lên, một sóng âm công kích thậm chí bắn ngược lại Vô Song.
Hoàng Tuyền Chuông uy lực cực kỳ đáng sợ, nó mang lực va chạm chuyển thành âm ba công kích, lấy âm ba công kích phản ngược đối phương đồng thời người bên trong Hoàng Tuyền Chuông căn bản không có bất cứ ảnh hưởng nào.
Tuyệt học Hoàng Tuyền Các dĩ nhiên rất nghịch thiên, Dạ Đề cũng tin tưởng Vô Song nhất định sẽ bị chính công kích của mình bắn ngược lại nào ngờ hắn thấy Vô Song rất nhanh rút kiếm ra.
Hắn còn đang không hiểu Vô Song làm gì đã thấy kiếm trong tay Vô Song khẽ động, đường kiếm run lên nhè nhẹ.
“Ngọc Tiêu Kiếm Pháp”.
Theo Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, Vô Song mũi kiếm khẽ lay động, lập tức mang kiếm khí hóa thành sóng âm, sóng âm nhè nhẹ mà động, cắt nhẹ vào từng đường sóng âm của Hoàng Tuyền Chuông, sau đó tự mở cho Vô Song một đường thông lộ, hắn chỉ cần nhẹ rung mình mà lướt qua.
Ngay sau khi lướt qua, tốc độ Vô Song lại được đẩy đến đến cực hạn, trong ánh mắt không tưởng của Dạ Đề, hắn thấy Vô Song áp sát đến mình, một tay chạm vào Hoàng Tuyền Chuông.
Việc tiếp theo... phi thường quen thuộc.
Dạ Đề lại bị thứ hắc ám kia bao phủ, lần thứ hai rơi vào vực của Vô Song.

Quyển 2 Chương 321
Ma Võ Xưng Uy

Bàn tay chạm vào Hoàng Tuyền Chuông, bàn tay Vô Song xuất hiện hấp lực, ở bàn tay của hắn cứ như có một cái lỗ đen được sinh ra vậy.
Dạ Đề là người trải nghiệm rõ nhất những gì xảy ra, hắn cảm giác Hoàng Tuyền Chuông lắc lư càng ngày càng mạnh, thậm chí bắt đầu càng ngày càng gần trạng thái đổ nát.
Dạ Đề ở trong Hoàng Tuyền Chuông lại càng phải tập trung, càng phải đưa lực lượng mình vào duy trì thứ này nhưng hắn có thể duy trì được bao lâu?.
Trước đây Vô Song không dùng được Bắc Minh Thần Công bởi hắn căn bản không thể hút được nội lực của ai nữa nhưng mà ở đây tất cả các dạng năng lượng đều quy về ma lực, đều quy về một đơn vị đồng nhất.
Bắc Minh Thần Công cũng đã tiến hóa thành Ma Võ hơn nữa không phải chỉ có mình Vô Song mà hai cái bóng của hắn cũng đang sử dụng Bắc Minh Thần Công.
Ba luồng Bắc Minh Thần Công cùng vận chuyển tạo thành 3 vòng xoáy hấp lực kinh khủng, đến cả Dạ Đề cũng ăn không tiêu.
Hoàng Tuyền Chuông liên tục rung chuyển sau đó càng ngày càng mờ đi, theo sắc mặt Dạ Đề càng ngày càng tái, Hoàng Tuyền Chuông rốt cuộc biến mất vào trong hư vô.
Hoàng Tuyền Chuông biến mất, Dạ Đề đương nhiên rơi vào vực của Vô Song, rơi vào ma vực của Vô Song.
Dạ Đề ban đầu không thể thoát khỏi vực của Vô Song, phải dùng đến ma thân thì mới có hy vọng nhưng đừng quên lúc này Vô Song cũng mở ra ma thân.
Dạ Đề vốn muốn thoát ra nhưng chỉ thấy hắn càng lùi lại, vực lại càng rộng lớn, gần như không thể nào đuổi kịp tốc độ bao phủ của ma vực.
Tiếp theo Dạ Đề thấy đau nhói, có một đóa quỳ hoa đang bám vào người hắn.
Ngay sau đó càng ngày càng nhiều quỳ hoa bám vào người hắn.
Dạ Đề kinh hãi biến sắc, cả người vận lực, muốn dùng tay đập nát từng đóa quỳ hoa kia nhưng mà khi hắn vừa đập nát một đóa, quỳ hoa liền nở rộ, bên trong xuất hiện từng tia từng tia ma khí nhỏ như kim châm lao về phía Dạ Đề.
Ma khí cũng không thể chân chính gây tổn thương cho hắn nhưng những cái kim châm này lại phi thường đặc biệt.
Nó lao vào người Dạ Đề sau đó ngay lập tức biến mất.
Dạ Đề cũng căn bản không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, hắn chỉ biết vùng vẫy, dùng hết sức rời khỏi ma vực.

Tiếp theo mặt đất nơi hắn đứng, cái mảnh không gian ngập tràn màu đen này bỗng biến thành một cái đầm lầy hắc ám, hai chân Dạ Đề dần dần lún xuống.
Dạ Đề hét lên một tiếng, cả người biến thành màu đỏ, hảo diễm điên cuồng tuôn ra.
Theo hỏa diễm càng ngày càng lớn, quỳ hoa liên tiếp bị đốt trụi nhưng mà càng đốt quỳ hoa càng nở rộ, càng nhiều tia hắc ám rất nhanh lao về phía hắn rồi biến mất.
Càng đốt, mặt đất càng sục sôi, tốc độ lún của Dạ Đề càng ngày càng nhanh.
Dạ Đề trong thân ma hầu điên cuồng mà gầm thét, hắn thậm chí như núi lửa đang chuẩn bị phun trào, từ cơ thể hắn một cột hỏa diễm bắn xuyên qua thiên không, đâm xuyên qua ma vực.
Cột hỏa diễm đốt cháy một tầng trời, dễ dàng xuyên thủng ma vực của Vô Song.
Nhìn thấy một chiêu này của mình thành, Dạ Đề trên mặt rốt cuộc hiện ra một tia vui vẻ, hắn dùng hết sức bình sinh muốn thoát ra nào ngờ ánh mắt Vô Song lóe lên, ánh mắt chuyển thành màu bạc, đến cả con ngươi cũng biến mất.
Dạ Đề không biết tại sao, hắn thật sâu muốn nhìn vào con mắt kia, con mắt kia bỗng chốc trở thành thứ đẹp nhất trên đời này, trở thành thứ mỹ diệu nhất trên đời này.
Hắn như chết trong một cái ánh mắt, ánh mắt ma mị đến lạ thường.
Vô Song đứng đó, nhoẻn miệng cười.
“Cửu Âm Chân Kinh – Di Hồn Đại Pháp”.
Cũng không phải chỉ có người âm giới mới có thủ đoạn công kích linh hồn.
Đến khi Dạ Đề kịp tỉnh lại, ma vực lại khép đồng thời Vô Song cũng đã rút kiếm ra, động thân mà đến.
Dạ Đề rất nhanh lấy lại trạng thái, cả người hắn nóng lên, lại đang nghĩ lần thứ hai bạo nổ, lần thứ hai xuyên qua ma vực của Vô Song có điều Vô Song sao có thể để hắn làm một trò hai lần?.
Kiếm của Vô Song đã không phải Ngọc Tiêu Kiếm Pháp, đây là Tịch Tà Kiếm Pháp.
Kiếm thế như rồng, sát khí nồng nặc cực điểm, Vô Song theo gió mà đến, kiếm nhanh đến tận cùng, càng đáng sợ hơn hai cái bóng sau lưng hắn... cùng múa.
“Tảo Đãng Quần Ma”
“Lưu Tinh Phi Trụy”
“Hoa Khai Kiến Phật”
“Giang Thượng Lộng Địch”.
Dạ Đề chỉ thấy từng chiêu từng chiêu kiếm cắt lên cơ thể mình, hắn chỉ có thể ngạnh sinh lấy thân thể cường hãn ra chống đỡ nhưng mà càng chống đỡ hắn càng luống cuống bởi từng đóa hắc quỳ hoa kia cứ bám vào người hắn, hơn nữa mỗi lần nó bám vào cứ như có vật gì cắn thẳng vào thịt của hắn vậy.

Chân Dạ Đề càng lún càng sâu, tốc độ của hắn càng ngày càng chậm.
Dạ Đề cắn răng, trong mắt có hận ý, hắn thậm chí muốn tự bạo.
Dạ Đề không biết hắc quỳ hoa có tác dụng gì, không biết từng cái hắc châm biến mất kia có tác dụng gì nhưng hắn biết... hắn chỉ sợ không thoát ra ngoài được.
Không thoát ra ngoài được không bằng tự bạo dù sao hắn cũng sẽ không chết thật.
Nghĩ đến một điểm này, Dạ Đề cắn răng, gầm lên một tiếng, trái tim hắn nảy lên liên tục hơn nữa trái tim càng ngày càng đỏ.
Vô Song cũng nhìn ra một điểm này của hắn, Vô Song một lần nữa mỉm cười, nụ cười rất đẹp, rất ma mị nhưng theo nụ cười này Dạ Đề sống lưng càng ngày càng lạnh.
Hắn càng ngày càng kiên định tự bạo nhưng rồi hắn đột ngột nhận ra thủ pháp Vô Song thay đổi.
Tịch Tà Kiếm Pháp vốn đã khiến cho Dạ Đề chảy không biết bao nhiêu máu đã thu lại từ bao giờ, Vô Song thu kiếm, đưa chưởng.
Biến chưởng thành chỉ pháp, hắn trong lúc này tâm trí phi thường bình tĩnh, thậm chí có thể phân tâm đa dụng,
Hai cái bóng sau lưng Vô Song cũng rung động theo hắn, từng chỉ từng chỉ điểm vào người Dạ Đề.
Dạ Đề ban đầu chỉ thấy đau nhói toàn thân nhưng rất nhanh hắn phát hiện... mình vậy mà không cách nào cử động thân thể theo ý muốn, đến cả tự bạo cũng không.
Lần này Vô Song sử dụng chính là Dược Vương Thần Châm, hắn dùng ma khí phong bế toàn bộ kinh mạch Dạ Đề.
Từng đường kinh mạch trong người bị khóa lại, Dạ Đề biết mình càng ngày càng không ổn.
Ánh mắt hắn chuyển thành màu huyết hồng, huyết mạch sục sôi đến cực hạn, hắn không chấp nhận thua thế này.
Trái tim hóa thành nhiệt hạch, chỉ thấy Dạ Đề gầm lên một lần cuối cùng, sau lưng hắn có hai đôi tay hiện ra, cả người triệt để biến thành hỏa diễm.
Hắn lúc này thay vì hai tay liền chuyển thành bốn tay, lực lượng cơ thể phải nói là cực kỳ khủng khiếp, theo mỗi động tác của hắn phản kích, ma vực của Vô Song lại càng thêm lung lay, cứ như bất cứ lúc nào cũng đổ nát.
Vô Song híp cả mắt lại, miệng nhẹ lẩm bẩm.
“Bạo”.
Theo âm thanh này, toàn bộ Quỳ Hoa cùng nổ.
Quỳ Hoa nổ sẽ không nổ chết Dạ Đề dù sao thân thể hắn quá biến thái nhưng từng cái hắc châm lại trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể hắn.
Tiếp theo Vô Song biến đổi thủ pháp, theo từng ngón tay của Vô Song cử động,

hắn lại mở miệng.
“Định”.
Dạ Đề đột ngột cảm thấy hỏa diễm trên người mình vụt tắt, trên người chẳng biết từ bao giờ tràn ngập hắc ám văn tự.
Quan trọng hơn, hắn cảm thấy ở dưới chân mình có một sinh vật nào đó đang tiến đến.
Dạ Đề triệt để bị hắc ám văn tự bao phủ cũng là lúc dưới ma vực của Vô Song, một cái đầu hiện ra.
Nó thích ăn nhất là hắc ám văn tự, nó bị sự ‘thơm ngon’ của Dạ Đề hấp dẫn.
Nó từ vô tận hắc ám xuyên qua, nó há miệng, một cắn.
Dạ Đề toàn thân run lên, sau đó bị nó nuốt chửng, cứ như thế biến mất.
Sinh vật kia sau khi hưởng thụ mỹ vị liền lại lặn xuống nơi thuộc về nó, vô biên vô tận hắc ám.
Dạ Đề chết, Ma Vực giải.
Dạ Đề chết, Vô Song nhè nhẹ nắm tay mình lại, cảm nhận lực lượng chảy trong huyết quản, cảm nhận sự cường đại nghịch thiên của cái gọi là Ma Võ.
Dạ Đề chết, Giang Thụy ở cạnh Vô Song... đến cả thở mạnh cũng không dám, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song, sắc mặt kinh ngạc gần chết.
Giang Thụy sao không nhìn ra, Vô Song cũng sử dụng Ma Võ?.
Giang Thụy thực sự không thể tưởng tượng Vô Song cũng biết Ma Võ hơn nữa... hắn không có mù, hắn nhìn ra Ma Võ của Vô Song là đẳng cấp gì.
Ma Võ cũng chia phẩm giai, toàn bộ bao hàm cửu phẩm, cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm cao nhất.
Hắn không thể nhìn thấy toàn bộ trận chiến của Vô Song cùng Dạ Đề dù sao ma vực mở ra lập tức tạo thành kết giới, Giang Thụy muốn nhìn cũng không nhìn được.
Hắn chỉ biết trước khi gọi ra Ma Vực, Vô Song vậy mà toàn bộ đều sử dụng nhất phẩm Ma Võ cho dù loại Ma Võ này... Giang Thụy không biết tên.
Ma Võ là do Độc Cô Cầu Bại, Đế Thích Thiên hai người cộng đồng sáng tạo dựa trên võ học dương gian.
Chỉ cần là đỉnh cấp võ học trên dương gian vậy tất nhiên là đỉnh cấp Ma Võ bất quá cả Độc Cô Cầu Bại hay Đế Thích Thiên khi còn sống cũng không có sở thích sưu tầm võ kỹ dương gian vì vậy Ma Võ tại âm giới hoặc là võ công của hai người biến đổi thành Ma Võ hoặc do hai người sáng tạo ra.
Cái trước còn dễ nói, cái sau thực sự khó nói.
Sáng tạo Ma Võ không phải là không thể nhưng cực mất thời gian, Độc Cô cùng Đế Thích Thiên cũng không rảnh như vậy, suốt vài ngàn năm số bộ Ma Võ được hai người cộng đồng sáng tạo chỉ sợ không quá 10 đầu ngón tay.
Vô Song thì sao?, võ công Vô Song sử dụng hoặc là nhất lưu trong thiên hạ hoặc

trực tiếp liệt vào hàng đỉnh cấp trong thiên hạ.
Nói về số lượng tuyệt học, Vô Song chưa chắc đã dưới Độc Cô hay Đế Thích Thiên.
Sau khi chuyển hóa thành Ma Võ, hắn đương nhiên nắm giữ một lượng nhất phẩm Ma Võ cực lớn, lớn hơn bất cứ ai ở Ác Nhân Cốc hiện tại.

Dạ Đề chết, Cơ Vĩnh Sinh triệt để cười.
Cơ Vĩnh Sinh sau khi thấy cái tên Dạ Đề biến mất, triệt để không còn lo lắng gì, hắn chắc chắn Vô Song là người Cơ gia, là thiên tài Cơ gia cất giữ.
Dạ Đề chết có thể đánh tan toàn bộ hoài nghi của Cơ Vĩnh Sinh.
Đương nhiên Dạ Đề sẽ không chết thật, nơi này chỉ là một đạo phân hồn của hắn.
Dạ Đề thật sự đang ở Hoàng Tuyền Điện luyện công.
Dạ Đề thật sự lúc này đột nhiên nôn ra một búng máu, sắc mặt bỗng tái nhợt.
Nhìn thấy biểu hiện của Dạ Dề, ở bên cạnh hắn một nam tử lên tiếng.
“Cửu sư đệ, có chuyện gì?”.
Dạ Đề nhìn người này, dùng một tay lau đi vết máu trong miệng, thân hình khó khăn đứng lên, rời khỏi bồ đoàn của mình.
“Lục sư huynh, ta không sao”.
Dạ Đề nói xong, cũng không để ý ánh mắt hồ nghi của lục sư huynh, hắn lảo đảo bước ra khỏi nơi này.
Trong đầu Dạ Đề hiện tại... ngoài hình bóng của Vô Song cũng chỉ có Vô Song.
Tất nhiên đây không phải là ham muốn chiếm đoạt mà là sự sợ hãi, hắn nghĩ đến cái sinh vật hắc ám kia mà cả người phát run>
Càng đáng sợ là Dạ Đề tổng cộng đã thấy nó hai lần, cả hai lần... hắn đều không nhìn được dung mạo của nó, không nhìn ra nó tròn hay méo lại càng không biết đây là sinh vật nào.
Dạ Đề trong nội tâm vừa sợ hãi lại vừa tò mò, hắn nhất định phải đến gặp sư phụ, nhất định phải hỏi một phen.

Quyển 2 Chương 322
Rời Khỏi Âm Giới (1)

Giải quyết xong Dạ Đề, bản thân Vô Song thực sự chưa tận hứng.
Hắn gần như điên cuồng muốn trải nghiệm Ma Võ của bản thân vậy bất quá Dạ Đề quả thật không đủ mạnh để Vô Song thử nghiệm toàn bộ Ma Võ.
Bản thân Dạ Đề rất mạnh nhưng điều kiện tiên quyết là Vô Song không mở ra ma vực.
Cái ma vực này rốt cuộc còn có công dụng gì không thì Vô Song không quá rõ nhưng hắn thủy chung cảm giác được Ma Vực còn rất rất nhiều thứ để mình đào móc ra.
Thu hồi ma vực, rút đi ma thân, Vô Song ánh mắt mới nhìn về phía Giang Thụy đồng thời cũng thấy Giang Thụy đang nhìn mình.
Nhìn đối phương, Vô Song trong lòng lại nổi lên chiến hỏa, hắn đang không biết có nên giải quyết nốt kẻ này hay không.
Giang Thụy thấy Vô Song nhìn mình, sắc mặt lần đầu đỏ lên, cứ như nữ nhân vậy.
Giang Thụy nhìn Vô Song, ánh mắt như bị khóa chặt lại, rốt cuộc khó khăn lắm hắn mới mở miệng.
"Cô... cô nương cũng là người Ác Nhân Cốc? ".
Ác Nhân Cốc là thánh địa của Ma Võ, chỉ có người của Ác Nhân Cốc mới có tư cách sở hữu số lượng Ma Võ nhiều như Vô Song tuy nhiên Giang Thụy trong lòng vẫn lấy làm lạ, hắn không hiểu Ác Nhân Cốc từ bao giờ xuất hiện người như vậy?.
Vô Song nào biết Ác Nhân Cốc là cái gì, hắn đang muốn trả lời đối phương đột nhiên thấy một viên lưu tinh bay thẳng đến vị trí của mình, viên lưu tinh lúc đầu tốc độ cực nhanh nhưng càng đến gần Vô Song thì càng chậm lại, rốt cuộc rơi vào trong tay hắn.
Đây là một viên đá tròn vo, to bằng nửa cái đầu người, thuần một sắc đỏ sẫm tuy nhiên ngoại trừ chút vẻ bề ngoài này ra thì không nhìn thấy thêm bất cứ đặc điểm nào của vật này.
Nắm lấy hồng ngọc, Vô Song không khỏi quay đầu nhìn Giang Thụy, nghĩ nghĩ một chút sau đó bắt trước Lãnh, dùng ngón tay chỉ vào vật này.
Vô Song nếu không bắt buộc phải nói, hắn căn bản không muốn nói.
Giang Thụy cũng rất nhanh hiểu ý của Vô Song, trong ánh mắt lại càng khó hiểu.
Tham gia thí luyện, còn có người không biết vật này?.

Trong thí luyện này, tầng 30 trở lên liền đúc ma thân.
Ma thân được tạo nên như thế nào?, được tạo nên từ chiến quả, đánh bại càng nhiều người ở tầng dưới thì ma thân càng mạnh, đương nhiên ma thân cũng có giới hạn.
Ma thân không bao giờ vượt qua thực lực chân chính của bản thân, tức là cho dù có loại nhiều người hơn nữa, ma thân cũng chỉ trưởng thành đến mức độ nhất định, về phần nếu không đánh bại đủ người, ma thân không thể trưởng thành đến đẳng cấp chân chính của thí sinh, khi đó bước qua tầng 30 chiến lực liền giảm mạnh.
Tầng 30 đến tầng 11 là một phương trời khác đồng thời tầng 10 trở lên lại là một phương trời khác.
Từ tầng 10 đã bắt đầu chia thành chủ tầng cùng phó tầng.
Một tầng chỉ cho phép 1 chủ tầng tồn tại về phần phó tầng thì không giới hạn.
Chủ tầng là người đầu tiên bước vào tầng, phó tầng được chọn bắt đầu từ người thứ hai trở đi.
Chủ tầng cứ đánh bại một phó tầng liền thu được hắc ngọc, phó tầng đánh bại chủ tầng sẽ thu được hồng ngọc sau đó trở thành chủ tầng tiếp theo.
Hắc ngọc cùng hồng ngọc về cơ bản là một loại tiền tệ trong Sát Sinh Lộ, sau khi Sát Sinh Lộ kết thúc liền có thể sử dụng.
Tại khi thí luyện kết thúc, cường giả 10 tầng đầu tiên sẽ được tiến vào Hư Các, tại Hư Các bản thân hắc ngọc có thể quy đổi vũ khí, bản thân hồng ngọc liền quy đổi công pháp.
Rất khó để nói hắc ngọc hay hồng ngọc giá trị cao hơn, giá trị tùy vào cái nhìn mỗi người, nhìn vào bản thân đám người này cần gì.
Nghe Giang Thụy giải thích một hồi, Vô Song rốt cuộc cũng hiểu nhưng mà hắn trong lòng cũng có chút bực mình.
VIên hồng ngọc này lớn như vậy, sao có thể mang theo?.
Trong lòng vừa nghĩ đến điểm này, hồng ngọc như thông linh tự động hóa nhỏ lại, đến khi kích cỡ chỉ như một viên bi mới triệt để dừng lại.
Dùng hai ngón tay cầm lấy hồng ngọc, Vô Song mới hài lòng gật đầu, nghĩ nghĩ một chút mới nhét vào ngực áo mình.
Giải quyết xong hồng ngọc, hắn lại nhìn Giang Thụy.
Mỗi lần Vô Song chủ động nhìn Giang Thụy, Giang Thụy đều tương đối kích động.
Vẫn là không muốn nói chuyện cùng đối phương, Vô Song cúi người, khẽ ngồi xuống đất, ngón tay đưa ra bắt đầu ở trên mặt đất viết chữ.
Vừa dùng ngón tay chạm vào mặt đất, Vô Song cũng có chút không biết làm sao.
“Cái thế giới này dùng chữ gì?, ngôn ngữ gì? “.
Hắn có thể nghe hiểu đám người này nói chuyện, hắn cũng biết đây chắc chắn

không phải là loại ngôn ngữ nào trên thế giới mà hắn biết, đây gần như là ngôn ngữ riêng của địa phủ.
Hắn có thể nghe hiểu, cũng có thể nói chuyện nhưng mà hắn thật sự không biết viết chữ.
Thở ra một hơi, rốt cuộc thu tay lại, hướng mắt lên nhìn Giang Thụy.
“Ngươi muốn nói gì, nói đi?”.
Giọng nói của hắn rất lạnh nhưng mà trong thân Liên Ngẫu liền có chút mềm mại như cánh sen lại mang theo chút nhẹ nhàng thuần túy, cứ như một cơn gió thu se lạnh thổi qua đại địa sau những ngày hè nóng nực vậy.
Giang Thụy một lần nữa bị đình trụ, hắn không hiểu ra sao nhưng mà càng nhìn Vô Song, hắn có cảm giác mị lực của Vô Song lại càng đáng sợ.
Liên Ngẫu là tiên vật, tiên vật thứ này thiên hạ khó ai đùa được bởi thân sinh liên ngẫu liền là tiên thiên thân tức tiên thiên thiên phú.
Về phần thiên phú như thế nào thì phải xem bản thể sau khi luyện thành liên ngẫu lại trải qua trảm hồn thế nào, bản thể ra sao có ảnh hưởng tương đối lớn đến liên ngẫu sau này.
Tất nhiên mấy việc này hiện tại Vô Song không biết.
Giang Thụy rốt cuộc không hổ là một đời thiên tài, tâm trí vẫn dùng được, hắn vỗ mạnh vào đầu mình một cái, cố gắng giữ lấy thanh tỉnh, hai mắt nhìn chằm chằm xuống đất.
Giang Thụy không phải chưa từng thấy mị thuật, mị thuật ở âm giới còn cường gấp ngàn lần dương giới, có biết bao nhiêu yêu quái sử dụng mị thuật?, tuy nhiên mị thuật vốn là tu luyện mà ra gọi là hậu thiên tu luyện.
Hậu thiên tu luyện được bao xa liền phải xem yếu tố tiên thiên thế nào hay còn gọi là tư chất cùng thân thể bất quá nếu trời sinh đã mang mị tính thì sao?.
Giang Thụy nghe đồn, bất kể dương giới hay âm giới đều không có tiên thiên sinh mệnh thể sinh ra, loại sinh mệnh này bị trời đất triệt để phong sát.
Cái gọi là tiên thiên thể chất hay tiên thiên thiên phú đã sớm bị quy về thần thông, mấy chữ ‘tiên thiên’ đã rất ít người dùng nhưng càng thế lực lớn càng phải hiểu khác nhau như thế nào mà càng hiểu thì càng không dám loạn dùng.
Tiên thiên sinh vật đã không có khả năng sinh ra nhưng mà tiên thiên sinh vật không phải không tồn tại hơn nữa chỉ cần là tiên thiên sinh vật tồn tại đều có thể lật trời, đều có khuấy đảo thiên hạ, là tồn tại không thể phạm.
Dạng tồn tại này đương nhiên có hậu nhân nhưng hậu nhân của chúng rất khó sinh ra, cho dù sinh ra huyết mạch chỉ biết càng ngày càng yếu, càng ngày càng thua kém tiên tổ nhưng mà có yếu nữa thì vẫn vượt xa rất nhiều chủng loại thần thú.
Giang Thụy là phàm thân, là phàm nhân.
Dạ Đề thì khác, hắn đã được coi là thần thú.

Giang Thụy còn không quên Dạ Đề mang thần thú hóa thành ma thân, đến cả như vậy hắn cũng không đấu lại Vô Song, trong lòng Giang Thụy liền có rất nhiều suy nghĩ.
Nếu Vô Song cũng là phàm thân, dùng Ma Võ để đánh bại Dạ Đề thì cũng thôi nhưng mà hắn hoài nghi Vô Song là hậu nhân của những sinh vật khủng khiếp kia, khi đó quả thật có thể kế thừa đặc điểm tiên tổ, mang theo mị hoặc thần thông cũng không phải là không thể, nếu như thế hắn càng không dám nhìn Vô Song, càng nhìn thần trí chỉ biết càng rối bời sau đó rất nhanh lạc lối, rất nhanh trầm luân sau đó chỉ sợ thành một đời sinh khôi.
“Cô nương... người là người của Ác Nhân Cốc?”.
Một lần nữa hỏi lại câu này, sau đó chỉ thấy Vô Song lắc đầu.
Giang Thụy lập tức liền tiếp lời.
“Cô nương không đến từ Ác Nhân Cốc, không biết người học Ma Võ từ đâu?”.
Vô Song lần này rốt cuộc cũng biết Ma Võ trong suy nghĩ của mình cũng cùng tên với Ma Võ tại âm giới.
Nghe câu hỏi của Giang Thụy, Vô Song lại nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại.
Nghĩ đến kẻ này, Vô Song cũng đáp.
“Độc Cô Cầu Bại”.
Giang Thụy nghe Vô Song nói, thân hình không khỏi run lên.
Độc Cô Cầu Bại cái danh tự này thật ra không phải ai cũng biết nhưng thân là người của Ác Nhân Cốc hắn không thể không biết.
Chuyển Luân Điện Chủ – Độc Cô Cầu Bại.
Thật ra đây đúng hơn là danh hiệu tự xưng của Chuyển Luân Điện Chủ.
Chuyển Luân Điện Chủ sau này lấy họ Mô Dung, tên hai chữ Độc Cô, gọi là Mộ Dung Độc Cô.
Tại sao phải đổi tên?, âm giới này nước sâu lắm, sao dám xưng hai chữ Cầu Bại?, từ đó thế nhân chỉ biết Chuyển Luân Điện Chủ gọi là Độc Cô, dùng Độc Cô mà xưng chứ ít ai biết hai chữ Cầu Bại ở đằng sau là thế nào.
Giang Thụy nghe Vô Song nhắc đến Độc Cô Cầu Bại, trong mắt liền sáng lên.
Hắn lập tức nghĩ đến... Vô Song là ‘quân bài’ mà Độc Cô mời đến, trọng hưng lại Chuyển Luân Điện.
Một mình Vô Song đương nhiên khó mà trọng hưng lại được Chuyển Luân Điện hiện tại nhưng Giang Thụy lại thấy rất có thể Độc Cô nhờ đến thế lực đằng sau Vô Song, nếu vậy lại bất đồng.
Sau lưng Vô Song ai biết là tôn cự vô phách nào?.
Nghĩ đến đây, gánh nặng trên người Giang Thụy nhẹ hơn không ít.
“Cô nương... nếu ngươi học Ma Võ từ chỗ Độc Cô tiền bối... không biết có thể chỉ điểm Giang Thụy một hai?”.
Vô Song mày liễu khẽ nhíu lại, sau đó đáp.

“Chỉ điểm thì không rảnh bất quá có thể trao đổi Ma Võ”.
Giang Thụy nghe vậy, sắc mặt liền vui mừng.
Ma Võ cũng không phải không thể trao đổi, dù sao Ma Võ có thể cấp tốc phát triển trong thời gian ngắn chính là nhờ trao đổi mà ra, đương nhiên nhất phẩm Ma Võ thì không được truyền ra ngoài.
Giang Thụy nghe Vô Song nhắc đến Độc Cô Cầu Bại, lại thêm suy đoán của hắn vậy bản năng liền cho rằng Vô Song cũng là người được Độc Cô lựa chọn, nếu vậy sao coi là người ngoài được?, trao đổi Ma Võ không phải là không thể.
Nghĩ nghĩ một chút, Giang Thụy hơi hơi hướng về Vô Song mà đáp.
“Cô nương... người nói người học Ma Võ từ Độc Cô tiền bối, không biết người có được truyền thụ Độc Cô Kiếm Cảnh hay chăng?”.
Giang Thụy cũng không phải muốn Độc Cô Kiếm Cảnh nhưng mà đệ tử chân truyền của Độc Cô không thể không biết Độc Cô Kiếm Cảnh, đây như là tiêu chí vậy.
Giang Thụy hỏi chính là muốn xácn nhận lại lời Vô Song lần cuối.
Hắn vốn tưởng Vô Song sẽ sử dụng ra vài chiêu trong Độc Cô Kiếm Cảnh nào ngờ Vô Song triệt để lắc đầu.
“Không biết, chưa bao giờ nghe, kẻ đó không nói với ta về thứ này”.
Giang Thụy nghe vậy triệt để không hiểu sau đó trong mắt có dò xét nhìn Vô Song.
Vô Song cũng nhìn hắn, bằng sự thông minh của Vô Song hắn cũng hiểu Giang Thụy tại sao như vậy nhìn mình, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, Vô Song thản nhiên mà nói.
“Ta cũng không phải truyền nhân của hắn, học kiếm pháp của hắn làm gì?”.
Dứt lời, Vô Song cũng hiểu chỉ sợ đối phương rất khó trao đổi Ma Võ với mình, dù sao có nhiều thứ cũng khó mà truyền ra ngoài.
Hướng thẳng lên tầng 9 mà đi, căn bản cũng không đối với Giang Thụy nói một lời.

Quyển 2 Chương 323

Rời Khỏi Âm Giới (2)

Sự việc thật sự có chút thú vị.

Trước đây là Giang Thụy mở đường sau đó Vô Song một đường đi theo hắn nhưng mà hiện tại Vô Song lại một đường dẫn đầu để Giang Thụy lẽo đẽo theo sau.

Giang Thụy hiện tại tâm trạng rất phức tạp, trong đầu hắn thậm chí loạn thành một đoàn bất quá cũng từ sự tò mò, hắn liền đi theo Vô Song.

Khác biệt giữa hai người chỉ là tâm trạng lúc sau.

Vô Song với Giang Thụy đơn thuần là tò mò, đơn thuần là muốn nhìn xem cường giả Âm Giới rốt cuộc có gì hơn người còn Giang Thụy hiện tại đã sớm triệt để kinh ngạc.

Vô Song lần đầu biểu hiện cho Giang Thụy chiến lực kinh khủng của mình, một đường thần cản giết thần, phật cản giết phật, hắn giết thẳng đến tầng 1.

Đến Dạ Đề bản thân Vô Song còn đánh thắng, ở cuộc thi này có ai có tư cách ngăn cản hắn?, một người cũng không.

Những thí sinh còn lại trong thí luyện thực sự yếu hơn Dạ Đề rất nhiều bởi không ai có thần thông.

Dạ Đề trên người chảy huyết mạch thần thú, hắn là nửa người nửa yêu, sau khi gọi ra ma thân thực lực rất mạnh, ít nhất nếu Vô Song muốn dùng Quỳ Hoa giết chết hắn gần như vô vọng, Quỳ Hoa không đủ sát thương giúp cho Vô Song giải quyết Dạ Đề.

Với những người khác thì sao?, kể cả gọi ra ma thân, cũng không thể nào theo kịp tốc độ của Quỳ Hoa hơn nữa phòng thủ không đủ cường hãn ngăn cản uy lực của Tịch Tà từ đó Vô Song giải quyết trận đấu phi thường nhanh.

Ban đầu hắn còn muốn trải nghiệm Ma Võ của bản thân nhưng càng ngày hứng thú của hắn lại càng giảm đi, dù sao võ học mà hắn biết không phải vô biên vô tận, thế là hắn triệt để mở ra Quỳ Hoa cùng Tịch Tà, chiến đấu phải nói là dùng từ thuấn sát để hình dung.

Lúc này Vô Song rốt cuộc thu tay lại, trên trời lại xuất hiện một viên lưu tinh.

Hắn đưa tay ra, nắm lấy viên hồng ngọc thứ 10.

Thu thập 10 viên hồng ngọc, trở thành chủ nhân tầng thứ 1 trong Sát Sinh Lộ, lúc này trong đầu Vô Song rốt cuộc nghĩ đến một chuyện.

Hắn trở về dương gian kiểu gì?, hắn cũng không muốn mãi mãi ở âm giới.

Âm giới này nước rất sâu, hắn còn chưa có tự tin đến mức đảm bảo được an toàn

cho mình khi ở đây,đồng thời phương thức tiến vào nơi này của Vô Song cũng cực kỳ khó hiểu, căn bản không phải theo con đường bình thường, chỉ cần ai muốn tra cũng không khó.
Vô Song suy nghĩ rất đơn giản, nếu Độc Cô đưa hắn đến nơi này thì chỉ cần người mạnh hơn Độc Cô vậy liền có thể khám phá ra, có thể nhìn ra được thủ đoạn của Độc Cô, dù sao Độc Cô không phải vô địch.
Vô Song đã ở tầng cao nhất, đương nhiên dành ngôi vị đứng đầu thí luyện nhưng đứng đầu xong làm gì?.
Đứng đầu thí luyện sẽ khiến Vô Song trở thành chúng tinh phủng nguyệt, là một khỏa lưu tinh sáng nhất trên bầu trời nhưng cũng là người bị chú ý nhiều nhất, hắn không tin đại năng dưới âm giới không nhìn ra hắn có gì đặc biệt.
Độc Cô là Chuyển Luân Điện Chủ tức là ít nhất phải có 9 vị điện chủ khác có thực lực ngang ngửa với Độc Cô.
Nghĩ đến Độc Cô, nghĩ đến làm cách nào trở về dương gian, trong lòng Vô Song triệt để đen lại, trong lòng bất giác có một loại hoang mang.
Thở ra một hơi đầy nhọc khí, Vô Song rốt cuộc nhìn Giang Thụy.
“Hai lựa chọn, ngươi tự sát để lại hắc ngọc hoặc ta tự mình ra tay “.
Vô Song nói một câu làm Giang Thụy giật mình, sau đó rất nhanh cười khổ.
Lần này Giang Thụy muốn lấy thân mình xông phá 10 tầng nhưng mà không nghĩ lại gặp quái thai như Vô Song.
Trong thập đại thiên tài năm nay, trừ Dạ Đề ra ai Giang Thụy cũng có tự tin chiến thắng hơn nữa hắn còn át chủ bài, nếu vận dụng át chủ bài hắn với Dạ Đề phần thắng cũng chỉ là 5-5, hắn không phải không có cơ hội đạt được đệ nhất.
Đáng tiếc khi nhìn thấy Vô Song lúc này, hắn cũng biết mình đã không có cách nào chiến tiếp, cửa thắng căn bản bằng 0.
Nhìn Vô Song bắt đầu không kiên nhẫn thậm chí có ý định động thủ, Giang Thụy liền gãi đầu.
“Cô nương... ta muốn trao đổi Ma Võ với ngươi”.
Vô Song lần này nghe vậy liền nhíu mày.
“Trước không phải ngươi không đổi sao?, sao lại đổi ý?”.
Giang Thụy cũng chỉ có thể tiếp tục cười khổ mà cúi đầu.
“Ta... ta sợ sau này không còn cơ hội trao đổi Ma Võ “.
“Chiến lực của cô nương ta cũng thấy rõ mồn một, ngươi cũng trực tiếp nói ra Độc Cô tiền bối lại thẳng thắn mà bảo không phải để tử của người.... ta vẫn là lựa chọn tin tưởng ngươi”.
Vô Song đối mặt với Giang Thụy, khóe miệng khẽ nhếch.
“Trao đổi xong, ngươi nghĩ ta tha cho ngươi? “.
Giang Thụy nghe vậy hơi hơi ngửa đầu lên nhìn Vô Song, vừa thấy dung mạo của hắn lại cúi đầu xuống.

“Ta đi xuống tầng thứ 2 không được sao?, dù sao một viên hắc ngọc... căn bản không đủ đổi bất cứ vật gì giá trị”.
Nghe Giang Thụy nói, lại nhìn 10 viên hồng ngọc trên người mình, Vô Song suy nghĩ một chút, vẫn là gật đầu.

Việc trao đổi Ma Võ thực sự diễn ra rất nhanh bởi Giang Thụy chỉ có 3 bộ Ma Võ.
Bộ Ma Võ thứ nhất gọi là Hiên Viên Đế Phượng Quyết.
Bộ Ma Võ này Vô Song cũng đã nghe qua lúc đi theo Giang Thụy bất quá khi nghe kẻ này nói về xuất xứ... Vô Song không thể không bị hấp dẫn.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết là Ma Võ do Đế Thích Thiên sáng tạo, đặt tại Ác Nhân Cốc.
Đế Thích Thiên dựa vào thư tịch sưu tập được ở Tần Quốc năm xưa mà sáng tạo ra Hiên Viên Đế Phượng Quyết.
Bản thân Hiên Viên Đế Phượng Quyết vốn là một môn quyền pháp của Tần Vương Doanh Chính dùng để cường thân kiện thể, tác dụng cũng tương đương Thái Cực Quyền dưỡng sinh của hậu thế, sau đó được Đế Thích Thiên cải biên, rồi phát triển thành Ma Võ.
Hiên Viên là hoàng đế đầu tiên của nhân loại trong truyền thuyết Trung Hoa tuy nhiên danh xưng ‘hoàng đế’ của Hiên Viên theo tiếng Trung lại có nghĩa là ‘vua vàng’, đại diện cho hành thổ (Hoàng ( ))
Sau này khi Tần Thủy Hoáng thống nhất Trung Hoa, mượn tích xưa Tam Hoàng – Ngũ Đế, hiệu xưng Hoàng Đế (Hoàng ( )).
Đây là ý nghĩa của hai chữ Hiên Viên đồng thời vì Hiên Viên đại diện cho hành thổ bản thân Hiên Viên Đế Phượng Quyết cũng mang theo ‘thổ’ thuộc tính, là một môn luyện thể công pháp cường hãn.
Về phần hai chữ Đế Phượng, đây là về mặt nội tu.
Tần Thủy Hoàng hiệu xưng thiên cổ nhất đế, chữ Đế chính là chỉ bản thân ông ta.
Đế là thiên tử, là chân long vậy phượng đương nhiên là đại diện cho nửa còn lại, là hình ảnh nữ nhân của hoàng đế, bản thân hai chữ ‘Đế Phượng’ lại đại diện cho một môn song tu công pháp của bậc đế vương.
Tất nhiên công pháp của Tần Thủy Hoàng vượt xa thường nhân bởi khi đó Tần Thủy Hoàng thực sự đáng với danh xưng ‘thiên cổ nhất đế’, hắn dựa vào khí vận cùng long mạch Đại Tần khi đó khiến cho Hiên Viên Đế Phượng Quyết đẳng cấp vượt rất rất xa Hoàng Đế Nội Kinh của hậu thế.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết mạnh yếu ra sao Vô Song chưa có thời gian nghiên cứu nhưng xuất thân của môn võ học này không thể không làm cho Vô Song hứng thú.

Môn Ma Võ thứ hai của Giang Thụy cũng là quyền pháp, càng đặc biệt là bộ quyền pháp này phi thường nổi tiếng.
Nếu Hiên Viên Đế Phượng Quyết là Đế Thích Thiên dựa theo công pháp của Tần Thủy Hoàng mà để lại cho Ác Nhân Cốc thì bộ quyền pháp này cũng gần tương tự.
Bộ quyền pháp được gọi là Thái Tố Thiên Tượng.
Thái Tố Thiên Tượng bắt nguồn từ chính Thái Tố Trường Quyền tại dương gian.
Ban đầu Thái Tố Trường Quyền được gọi là Thái Tổ Trường Quyền nhưng nhiều năm qua đi, cách xưng hô bắt đầu sai lệch, từ 'Tổ' thành 'Tố'.
Thái Tố Trường Quyền chính là do Tống Thái Tổ – Triệu Khuông Dận sáng tạo.
Khác với Hiên Viên Đế Phượng Quyết chỉ dành cho Tần Thủy Hoàng tu luyện trên con đường thành tiên thì Triệu Khuông Dẫn mang bộ quyền pháp này dạy cho toàn thiên hạ, mục đích đương nhiên giúp con người cường thân kiện thể.
Độc Cô Cầu Bại vì kính Tống Thái Tổ liền cải tiến Thái Tố Trường Quyền thành Thái Tố Thiên Tượng, đồng thời đưa nó vào hàng nhất phẩm Ma Võ.
Bộ Ma Võ cuối cùng của Giang Thụy có tên Thiên Vũ Kỳ Kiếm.
Thiên Vũ Kỳ Kiếm bản thân không phải võ công Trung Nguyên mà xuất thân từ Phù Tang.
Năm xưa khi Độc Cô du lịch Phù Tang có gặp qua cao thủ Thiên Vũ gia, Thiên Vũ tộc đương nhiên không phải đối thủ của Độc Cô nhưng mà kiếm pháp của Thiên Vũ gia cực kỳ không tệ vì vậy Độc Cô vẫn nhất mực ghi nhớ, sau này lại nâng cấp một chút, sáng tạo ra bộ Ma Võ gọi là Thiên Vũ Kỳ Kiếm.
Giang Thụy tất nhiên không chỉ có 3 bộ Ma Võ này nhưng để nói đỉnh cấp dùng cho trao đổi, hắn cũng chỉ có 3 bộ không hơn.
Để đổi Hiên Viên Đế Phượng Quyết – Thái Tố Thiên Tượng – Thiên Vũ Kỳ Kiếm bản thân Vô Song liền mang Đấu Chuyển Tinh Di – Thiên Sơn Lục Dương Chưởng cùng Hỏa Diễm Đao đổi với Giang Thụy.
Đương nhiên hai bên trao đổi vẫn tương đối thích ý, dù sao Giang Thụy cũng là đại gia về quyền pháp, hắn đối với cả ba bộ tuyệt học Vô Song đưa căn bản không có ý kiến gì, lại càng không dám có ý kiến.
Trao đổi xong đương nhiên phải nghiên cứu võ công, Vô Song ở lại tầng 1 còn Giang Thụy tiến xuống tầng thứ 2.

Vô Song một mực nghiên cứu võ công hơn nữa cũng nhờ thế mà tâm tình hắn trở nên bình yên hơn một chút, hắn tạm thời có thể đẩy việc trở về dương gian ra khỏi đầu.
Hắn một mực chuyên tâm nghiên cứu võ học, tâm vô tạp niệm.
Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, đương nhiên với Vô Song mà nói hiện tại hắn không có khái niệm thời gian, chỉ khi nào tự mình bị truyề tống ra ngoài hoặc

được đưa vào Hư Các hắn may ra mới mở mắt mà nhìn xung quanh.
Ở trạng thái này Vô Song có thể rất nhanh lĩnh ngộ võ học nhưng mà tưởng như hắn có thể một mực tọa hạ, một mực tham ngộ võ học thì đột nhiên ánh mắt Vô Song mở ra.
Ánh mắt tràn đầy hoang mang, tràn đầy lo lắng sau đó triệt để biến thành tức giận.
Vô Song không biết tại sao, trong lòng hắn nóng như lửa đốt, đột nhiên không thể thanh tỉnh, không thể tiếp tục tiến vào tọa hạ.
Cũng đúng lúc này, trong nội tâm hắn nghe thấy một âm thanh.
Âm thanh như xuyên qua thời không, xuyên qua hai giời mà truyền đến tai hắn.
Hắn không rõ âm thanh này từ đâu phát ra nhưng nội tâm hắn rõ ràng nghe được, cũng vì nghe được mà sát khí của hắn càng ngày càng nồng, càng ngày càng đáng sợ.
“Vô Song ca ca... cứu muội “.
“Muội đau đầu quá... “
“Cứu muội... muội không muốn quên...”
“Cứu muội...”.
Sát khí lan ra toàn thân Vô Song, hắn không nghe thấy thanh âm này nhưng mà nội tâm hắn cảm nhận được.
Đây là giọng của Dung nhi, là Dung nhi đang cầu cứu hắn.
Vô Song đang khoanh chân liền đứng bật dậy, hai mắt huyết hồng.
Hắn muốn trở về, hắn nhất định phải lập tức trở về.
Dung nhi gặp nguy hiểm, nàng cần hắn.
Nội tâm Vô Song càng ngày càng điên cuồng, âm thanh kia càng ngày càng chân thật.
Hắn muốn lập tức quay lại nhưng mà hắn quay lại kiểu gì?, hắn làm sao có thể trở lại?.
Dung nhi rốt cuộc bị sao?.
Nộ hỏa thiêu đốt toàn bộ nội tâm hắn nhưng mà hắn không quan tâm, hắn lúc này trong đầu chỉ có một ý niệm, hắn nhất định phải về Đào Hoa Đảo, bất kể cái gì hắn cũng phải về Đào Hoa Đảo.
Nội tâm gầm thét, trong lòng hắn có một cỗ chấp niệm mãnh liệt nhưng mà chấp niệm thì làm được gì?, hắn sao có thể quay về?, lấy gì mà quay về?.
Hắn không biết cách, vì vậy hắn điên cuồng gào thét, điên cuồng gọi Độc Cô nhưng mà theo âm thanh hắn càng ngày càng lớn, theo sát khí hắn càng ngày càng nồng nặc... Độc Cô vẫn chưa từng liên lạc với hắn.
Theo nội tâm điên cuồng của Vô Song, tứ long cùng ra, tứ long xuất hiện sau lưng hắn.
Theo Vô Song gào thét, tứ long cũng gầm vang, tiếng gầm rung chuyển toàn bộ

tầng cao nhất Sát Sinh Lộ.
Tiếp theo Vô Song có cảm giác như có cái gì đang nhất định muốn chui ra khỏi người mình.
Hắn không biết cái này là tốt hay là xấu nhưng mà hắn hiện tại cũng triệt để mặc kệ tốt xấu, cái gì cũng được, ma cũng được mà thần cũng được, chỉ cần đưa hắn về bên cạnh Dung nhi, cái gì chui ra hắn cũng chấp nhận.
Thế là trán Vô Song nhúc nhích, hai mắt hắn dần dần trở về màu sắc ban đầu, đồng thời một con mắt đỏ lừ mọc ra từ trán hắn.
Tứ Long chẳng biết từ bao giờ đã trở thành Ngũ Long.
Tam Long Ma Thân – Tứ Long Ma Vực – Ngũ Long Ma Nhãn.
Tam Long là nộ – Tứ Long là cuồng mà Ngũ Long là chấp.

Ngũ Long xuất, tam nhãn vừa lộ, toàn bộ Sát Sinh Lộ rung chuyển sau đó lập tức nổ tung.
Toàn bộ thí sinh ở trong Sát Sinh Lộ đều bị bắn ngược ra ngoài.
Về phần Vô Song?, trước mặt hắn tất cả mọi thứ để siêu siêu vẹo vẹo, hắn căn bản không thể nhìn thấy gì nhưng từ con mắt thứ ba có một sợi chỉ hồng phóng ra, cắm vào hư không.
Sau đó Vô Song cảm nhận thiên địa nổ vang, sấm chớp ầm ầm, không gian vặn vẹo, thân hình hắn triệt để bị bóp méo sau đó biến mất trong thiên địa.
Vô Song rời khỏi âm giới.

Quyển 2 Chương 324

Không Đề (1).

Âm dương vốn cách trở đôi đường, đây vốn là hai thế giới, cũng không thể dùng giá trị của thế giới này để mà thiết lập cho thế giới khác.
Có người nói một ngày trên thiên đình bằng một năm dưới hạ giới.
Ở âm giới thời gian chênh lệch cũng không có quá đáng như vậy nhưng đúng là có chênh lệch với tỷ lệ 1: 10.
Một ngày ở dưới âm giới liền bằng mười ngày nơi dương gian.
Vô Song tổng cộng ở dưới âm giới gần 4 ngày tức là trên dương gian cũng đã trôi qua 40 ngày.
40 ngày nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài.
Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều việc muốn làm cũng không xong nhưng mà cũng có rất nhiều việc thực sự có thể hoàn thành.
Những âm thanh mà Vô Song nghe được của Hoàng Dung chính là từ Đào Hoa Đảo truyền đến.
Vì sao Vô Song nghe được?, cái này hắn thực sự không biết, đây như cảm nhận của tâm linh vậy nhưng cái cảm nhận này... Vô Song triệt để tin tưởng, hắn biết Dung nhi của hắn đang cần hắn, nàng chắc chắn đang gặp nguy hiểm.
Đào Hoa Đảo lúc này thuần một sắc trắng, sắc trắng bao kín cả hòn đảo hoa lệ.
Đào Hoa Đảo hiện nay có đại tang.
Vô Song sẽ không bao giờ tin tưởng được, cha vợ của hắn đã mất.
Khoảng 10 ngày trước, rốt cuộc di thể Hoàng Dược Sư được đưa về Đào Hoa Đảo.
Cái chết của một trong ngũ bá năm xưa cũng không hề oanh động toàn bộ võ lâm như những gì bản thân ông đáng được nhận, thật sự chỉ có rất ít người biết việc này.
Thứ nhất, cái chết của Hoàng Dược Sư diễn ra ở Ma Sơn, tất cả mọi chuyện diễn ra ở nơi này đều bị che dấu, thậm chí Ma Sơn còn là một địa danh không có thật trong cuộc sống những người dân bình thường.
Thứ hai là hung thủ sát hại Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dược Sư không phải là mạnh nhất thiên hạ nhưng muốn thần không biết quỷ không hay để sát hại ông cũng không phải ai cũng làm được, chỉ sợ ít nhất cũng phải là đế vị cao thủ.
Càng đáng nói, trên di thể Hoàng Dược Sư người ta tìm được rất nhiều chứng cứ, chứng cứ có thể lật mặt sát nhân.
Thứ nhất, Hoàng Dược Sư bị giết mà thần không biết quỷ không hay nói rõ thực

lực đối phương kinh người, không phải đế vị thì cũng phải đặt một chân vào đế vị.
Thứ hai, Hoàng Dược Sư bị giết bởi một người có chí dương nội lực, nội lực như nhiệt hỏa kinh khủng vô cùng nhưng cách điều tiết chưởng lực cũng phải dùng từ kinh hãi tuyệt luân để miêu tả.
Hung thủ chưởng lực như liệt hỏa, gần như đốt cháy lục phủ ngũ tạng của Hoàng Dược Sư nhưng lại không gây ra bất cứ động tĩnh gì, chuyện này thực sự... quá mức khó tin.
Thứ ba, vết thương chí mạng nhất đánh thẳng vào ngực bởi một vật siêu cứng, trực tiếp đánh nát lồng ngực của Hoàng Dược Sư, xương gãy đâm xuyên tim mà chết.
Cuối cùng, trên người Hoàng Dược Sư chỉ có 3 loại vết thương.
Vết thương chí mạng là do vật cứng đập vào người, loại vết thương thứ hai do chưởng pháp khủng khiếp gây ra, còn vết thương thứ ba... chính là kiếm khí của Ngọc Tiêu Kiếm Pháp.
Ở Ma Sơn, cái chết của Hoàng Dược Sư chắc chắn là đại sự mà đã là đại sự thì thậm chí đế vị cũng không thể không quan tâm.
Trong mắt đế vị cao thủ, chính bọn họ cũng hiểu được giết Hoàng Dược Sư thì dễ nhưng hội tụ đủ các yếu tố này trên đời chỉ có 2 người.
Người thứ nhất là cao thủ hơn 50 năm trước của Mộ Dung gia – Mộ Dung Long Thành.
Người thứ hai là đệ nhất cao thủ Ba Tư – Minh Giáo hiện nay – Nhật Tôn Giả.
Đặt hai người này lên bàn cân sau đó lại nhìn sang di thể của Hoàng Dược Sư, không cần nghĩ nhiều cũng có thể bỏ đi một cái tên.
Người giết Hoàng Dược Sư chỉ sợ 9 phần chính là Hỏa Tôn Giả.
Biết Hỏa Tôn Giả giết người nhưng ai có thể đến tận Ba Tư tìm hắn?.
Vô Danh Tăng?, Long Tượng Cổ Phật? hay Vương Trùng Dương?.
Cả ba người này đều không thể.
Vô Danh Tăng được coi là cao thủ đệ nhất thiên hạ nhưng sự tồn tại của Vô Danh Tăng ở Ma Sơn là để cân bằng chiến lực giữa Thiếu Lâm và Mật Tông.
Dù biết Vô Danh Tăng rời đi cũng rất khó có chuyện gì xảy ra nhưng nếu ba vị cự vô phách của Mật Tông đối phó Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Tự lấy gì để thắng?.
Long Tượng Cổ Phật lại càng không đi, hắn vì cái gì phải bán mạng cho cao thủ Trung Nguyên?, chưa kể lý do cũng tương tự Vô Danh Tăng, Long Tượng Cổ Phật sao có thể rời đi khi Vô Danh Tăng vẫn ở Ma Sơn?.
Người cuối cùng là Vương Trùng Dương, đừng nói Vương Trùng Dương cho dù là thêm cả Lâm Triều Anh cũng không thể lấy mạng nổi Nhật Tôn Giả, hai người dám độc xông Minh Giáo chỉ sợ đến mạng còn phải bỏ lại.

Đế vị không phải trò đùa, đánh ngang tay đã khó chứ đừng nói đến lấy mạng.
Cho dù hung thủ được xác định, thiên hạ cũng quả thật không có ai đủ sức đến Ba Tư lấy mạng Nhật Tôn Giả hoặc ít nhất là đến khi Ma Sơn biến mất bằng không sẽ không ai ra tay.

____

Di thể của Hoàng Dược Sư đưa về Đào Hoa Đảo, người đau khổ nhất là ai?, đương nhiên là Hoàng Dung.
Trong khoảng thời gian này Hoàng Dung liệu có tốt?, đáp án chắc chắn là không.
Đầu tiên phải nói, tình lang của nàng không từ mà biệt, mất tăm mất tích.
Vô Song rời đi không để lại lời nhắn, Vô Song rời đi thậm chí Hoàng Dung còn không biết hơn nữa Hoàng Dung cũng không biết tìm Vô Song ở đâu.
Nàng phải tìm hắn ở đâu?, thiên hạ trời cao biển rộng biết đi đâu tìm người?.
Nàng là thiên kim tiểu thư Đào Hoa Đảo nhưng cả Đào Hoa Đảo được bao nhiêu người?, nàng thực sự không có khả năng phái người thăm dò tin tức của Vô Song.
Nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn, tin tưởng hắn có việc gấp không thể nói cho nàng, tin tưởng nàng đợi hắn trên Đào Hoa Đảo, hắn sẽ về với nàng.
Sau đó... trong khi chờ đợi vô vọng, Hoàng Dung lại nhìn thấy di thể của phụ thân mình.
Hoàng Dung nhiều lần trong miệng nói nàng không thích phụ thân nhưng sao có thể coi là thật?, con sao có thể không có tình cảm với phụ?.
Nhìn thấy di thể của phụ thân, Hoàng Dung khóc 3 ngày 3 đêm bên linh cữu, nàng khóc đến mức ngất đi.
Có hai việc đáng nói lúc này.
Thứ nhất trên đảo hiện nay có Quách Tĩnh.
Quách Tĩnh rất tốt, hắn coi Vô Song là huynh đệ vậy Hoàng Dung đương nhiên là đệ muội của hắn, Quách Tĩnh liền thay Vô Song chiếu cố Hoàng Dung.
Trên đảo chỉ có toàn ách bộc, người được coi là bình thường cũng chỉ có Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, trong những ngày này trên đảo chỉ có Quách Tĩnh nói chuyện với Hoàng Dung.
Việc thứ hai lại càng đáng nói.
Đào Hoa Đảo nói là thế lực của Hoàng Dược Sư nhưng mà hiện tại nó chẳng khác gì cái nhà tù, cái nhà tù giam cầm Hoàng Dung do thiên đạo giám sát.
Thiên Đạo chân đạp hư không, ánh mắt nhẹ mở ra.
Trong thân xác A Thanh, nó như đang nghĩ đến việc gì đó, khóe miệng cong lên một nụ cười rất đẹp nhưng lại làm người ta rợn cả da gà.
Nó là Thiên Đạo, có rất nhiều việc nó có thể làm.
Trước đây nó đã từng xuất thử ở Yến Kinh, dùng đạo lực điều khiển con người,

bắt con người hành động theo cái kịch bản do chính nó đề ra nhưng Thiên Đạo cũng biết cách này chỉ là tiểu đạo.
Như Vô Song lần đó, dùng Tam Long đánh nát vô hình bình chướng, tất nhiên có thể giải thoát khống chế cho mọi người, cũng giống như cắt đứt sợi dây điều khiển thì con rối có thể thoát khỏi vận mệnh bị chưởng khống vậy.
Vì vậy Thiên Đạo nghĩ ra một cách cao minh hơn nhiều, nó dùng đạo lực sáng tạo mộng cảnh hơn nữa mộng cảnh này còn chân thực đến không thể chân thực hơn.
Nên nhớ, tại thế giới này Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vốn là một đôi, giữa hai người có nhân quả.
Vô Song như một thanh kiếm cắt đứt sợi dây nhân quả kia còn Thiên Đạo thì lại đang nối sợi dây này lại.
Nó không biết tại sao Hoàng Dược Sư chết dù sao việc này diễn ra ở Ma Sơn nhưng mà Hoàng Dược Sư chết mới hợp ý của nó, phi thường hợp ý.
Vì cái chết của phụ thân, Hoàng Dung đã đứng gần bờ vực sụp đổ, cũng là lúc nàng dễ nhập mộng nhất.

Quyển 2 Chương 325

Không Đề (2)

Hoàng Dung những ngày hôm nay đối với nàng cứ như địa ngục vậy, nàng đang ở trong một cái ranh giới giữa thực và mộng.
Sau cái chết của phụ thân, nàng bắt đầu không có cách nào ngủ ngon, nàng bắt đầu gặp quái mộng.
Quái mộng chân thật đến nỗi chính nàng còn không biết đây là mộng hay là thật.
Quái mộng tiếp nối với nhau, cứ khi nào nàng nhắm mắt lại, nàng lại nhập mộng.
Cảm giác giữa thực và ảo đan xen lẫn nhau, cái cảm giác không biết cái nào là thật, cái nào là mộng, cảm giác hư hư thực thực, đã đẩy nàng đến bờ vực của sự chịu đựng.
Là Vô Song cứu nàng trước đám dâm tăng... hay Quách Tĩnh đưa tay ra trợ giúp nàng, không hề tị hiềm thân phận ăn mày của nàng?.
Là Vô Song tự thân nấu cho ăn cho nàng... hay Quách Tĩnh mời nàng bữa cơm đầu tiên?.
Là Vô Song chữa trị vết thương cho nàng... hay Quách Tĩnh vì nàng khoác lên tấm áo ấm giữa ngày đông giá rét?.
Là nàng theo Vô Song lên Dã Tam Pha để rồi gặp Lý Thu Thủy hay nàng cùng Quách Tĩnh đến Yến Kinh, nhìn thấy Dương Thiết Tâm?, nhìn thấy Bao Tích Nhược?.
Là nàng theo Vô Song vào Hoàn Nhan Phủ Đệ hay nàng theo Quách Tĩnh đại náo Hoàn Nhan Phủ?.
Nàng cứ như vậy mê mê hồ hồ mà sống, mê mê hồ hồ mà tự hỏi.
Nàng hiện tại còn không dám nói cái gì là mộng, cái gì là chân thật.
Những việc giữa nàng với Vô Song, nàng sao có thể quên?.
Những việc giữa nàng cùng Quách Tĩnh cũng chân thật đến lạ, cứ như chính bản thân nàng từng trải qua.
Điều đáng sợ nhất là hình ảnh của Quách Tĩnh cùng Vô Song cứ xen kẽ xuất hiện trong đầu nàng.
Đứng trước áp lực cực lớn, đại não nàng như nổ tung vậy, nàng cố gắng tìm hiểu tình trạng của bản thân nhưng mà càng tìm càng không thể hiểu, càng cố hiểu nàng càng tiến thật sâu vào cái cảm giác này.
Nàng cứ như một con người nhưng có hai số phận, hai cuộc đời, hai trí nhớ vậy.
Đại não nàng rốt cuộc phải làm ra lựa chọn, nàng phải chọn số phận cho mình, là Vô Song hay là Quách Tĩnh.

Không ai biết Thiên Đạo tại sao lại dùng thủ đoạn này đối với nàng nhưng không thể không nói, Thiên Đạo đã làm được rất tốt, làm đủ cao minh.
Điều càng nguy hiểm lúc này là Quách Tĩnh cũng đang trên đảo.
Hoàng Dung rốt cuộc vẫn là không chịu được, nàng triệt để ngã bệnh.
Có lẽ đối với nàng ngã bệnh mới là tốt nhất, ít nhất thân thể nàng gục xuống, nàng có lẽ sẽ không phải chịu cảnh dày vò, chịu cảnh hai loại kí ức cùng đè lên nhau.
Về cơ bản, ký ức của nàng cùng Vô Song cho nàng cảm giác gần gũi nhất nhưng mà cái ký ức của nàng cùng Quách Tĩnh lại chân thực hơn cả.
Nàng đi theo Vô Song một năm... nhưng mà trong thế giới Kim Dung, nàng đi theo Quách Tĩnh một đời.
Trong cơn mê man, đại não nàng bắt đầu làm ra lựa chọn, bắt đầu phản xạ một cách tự nhiên bằng việc loại bỏ một loại ký ức.
Là loại bỏ ký ức gần gũi nhất hay ký ức chân thật nhất?.

Hoàng Dung rốt cuộc lại mở mắt ra, nàng không rõ mình đã mê man bao lâu.
Đôi mắt vô hồn hoàn toàn ngây dại, đã không còn cái cảm giác sắc sảo thông minh của Nữ Gia Cát.
Cũng phải thôi, ai có thể chịu đựng được cái cảm giác của nàng?.
Nàng hiện tại đã không còn thân thích, đến cả ký ức trong đầu nàng... nàng cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả.
Khi nàng mở mắt ra, người đầu tiên nàng thấy... là một nam nhân trong ký ức khác của nàng.
Đôi môi khô khốc, Hoàng Dung liền mở miệng.
“Tĩnh ca ca... Dung nhi khát”.
Nàng nhìn thấy Quách Tĩnh, nàng rất mệt mỏi, đại não như chết lặng nhưng từ cái cảm giác thân quen trong ký ức, nàng vẫn mở miệng gọi ba chữ ‘Tĩnh ca ca’, vẫn mở miệng xưng mình là ‘Dung nhi’.
Trong tiềm thức, nàng cảm giác có gì đó không đúng nhưng bản năng nàng lại cảm thấy thân quen.
Sao trách được nàng?, ở một thời không khác, một thế giới Kim Dung khác, ba chữ ‘Tĩnh ca ca’ này nàng đã gọi một đời.
Quách Tĩnh đang ngồi bên cạnh giường của Hoàng Dung, hắn vừa thấy nàng mở miệng lập tức mỉm cười.
Khuôn mặt Quách Tĩnh hiện tại khó mà so được với Quách đại hiệp sau này nhưng cũng cương trực hơn người, trong ánh mắt lại tràn đầy thật thà thậm chí là khờ khạo.
Thấy Hoàng Dung mở miệng, Quách Tĩnh vui mừng quá đỗi, sau đó rất nhanh đứng lên, chạy đông chạy tây vì nàng rót nước.

“Dung nhi, muội tỉnh rồi, thực sự tốt quá, đợi một chút ta đi lấy nước cho muội”.
Nhìn thân ảnh Quách Tĩnh rời đi, nhìn hắn luống cuống lấy nước, nhìn nụ cười của hắn, Hoàng Dung bỗng chốc cảm thấy quen thuộc.
Nàng cứ như lục bình không rễ, phiêu đãng dưới dòng nước, nàng rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, nàng muốn tìm nơi níu kéo lại chính bản thân mình.
Tất cả những thứ này không phải suy nghĩ của Hoàng Dung mà là bản năng thân thể nàng làm ra lựa chọn.
Trong thế giới này, còn cái gì níu kéo nàng sống tiếp?, chính là nam nhân của nàng, là những ký ức về thứ tình cảm đẹp đẽ tuổi thanh xuân, là thứ tình đầu không thể quên.
Đáng chết là nàng hiện tại có đến hai mối tình đầu.
Quách Tĩnh rất nhanh chạy đến sau đó một tay ân cần ấn vào lưng nàng, từ từ đỡ nàng dậy.
Một tay khác cầm chén nước, đưa gần kề đôi môi nàng.
Trong lúc yếu đuối nhất, Hoàng Dung bất chợt cảm thấy chút ấm áp.
Nhẹ nhấp một ngụm nước, vì cơ thể quá yếu, nàng lại lựa chọn gục xuống nhưng mà vì Quách Tĩnh đang nâng lưng nàng lên, theo động tác này nàng lại bắt đầu tựa vào lồng ngực Quách Tĩnh.
“Tĩnh ca ca... muội mệt quá”.
Quách Tĩnh nghe vậy, lại càng tỏ ra quan tâm nàng hơn, chậm rãi đặt nàng nằm xuống, đầy ôn nhu cùng ấm áp lên tiếng.
“Dung nhi, muội cứ nghỉ ngơi, ca đi lấy đồ ăn cho muội, đã hai ngày muội không có gì bỏ vào bụng rồi”.
Nói xong Quách Tĩnh không quên đưa tay ra, chạm nhẹ vào trán Hoàng Dung sau đó lại vui vẻ mỉm cười.
“Tốt quá, Dung nhi hạ sốt rồi, muội mấy ngày qua mê man khiến cho ta lo lắng không tài nào ngủ được, cuối cùng ông trời cũng nghe thấy tiếng lòng ta mà để Dung nhi bình an tỉnh lại”.
Những lời nói cực kỳ chân thật, vô tình làm lòng Hoàng Dung cảm thấy ám áp.
Ánh mắt nàng mờ dần nhìn theo Quách Tĩnh chạy ra cửa.
Nàng lại tiến vào trạng thái mê man.
“Tĩnh ca ca... người tốt với Dung nhi quá”.
...
Không đúng.
“Ta... ta... ta còn có Vô Song ca ca “.
“Vô Song ca ca ở đâu?, sao không ở bên Dung nhi... Dung nhi sợ lắm, thật sự sợ lắm”.
“Vô Song ca ca, người đi đâu rồi?”.
...

“Tĩnh ca ca... thật ngốc... cũng quá đỗi thật thà, đi trên giang hồ nhất định sẽ bị người bắt nạt... ta phải thật tốt trợ giúp Tĩnh ca ca “.

...

“Vô Song ca ca?... mà Vô Song ca ca là ai? “.

“Đầu ta đau quá, ngực ta đau quá “.

“Ta thật sự không muốn nghĩ nữa... thực sự mệt quá... mệt quá”.

Ở trên thiên không, A Thanh khoanh tay lại, đạp thiên mà đứng, khóe miệng chậm rãi mỉm cười.

Đương nhiên, một người không thể hoàn thành vai diễn của mình.

Không chỉ có Hoàng Dung thay đổi mà Quách Tĩnh cũng thay đổi có điều Thiên Đạo không cho phép Quách Tĩnh có đặc quyền như Hoàng Dung.

Thiên Đạo còn cho Hoàng Dung cơ hội tự hỏi, cơ hội tự mình làm ra lựa chọn còn với Quách Tĩnh?, nó trực tiếp gạt bỏ ký ức của Quách Tĩnh, triệt để khiến Quách Tĩnh dung nhập với ký ức của chính hắn với Hoàng Dung.

Lại nói tại sao nó không tự tay xóa ký ức của Hoàng Dung?, nếu nó làm vậy chẳng khác gì cho Hoàng Dung một kiếp sống mới, khi đó nó không thể nào giúp Hoàng Dung khôi phục lại ký ức với Vô Song.

Nếu không thể làm được việc này, nó cũng không có cách khiến Vô Song triệt để đứng về bên nó, thần phục nó, giúp đỡ nó.

Nó phải giữ lại chút ký ức cuối cùng của Hoàng Dung, nó phải khiến Hoàng Dung lựa chọn ký ức với Quách Tĩnh cùng phong ấn lại ký ức với Vô Song.

Đây mới là thập toàn thập mỹ.

Chỉ cần Hoàng Dung tự thôi miên chính mình, chấp nhận lựa chọn Quách Tĩnh, nó biết cả thiên hạ này không ai giúp được Vô Song nữa, ngoài nó ra ai có tư cách lấy lại ký ức cho Hoàng Dung?.

Nước cờ này... thực sự cao.

Quyển 2 Chương 326

Bình Thiên (1)

Ma Sơn mất Vô Song hay có Vô Song thật ra cũng không ảnh hưởng gì.
Ma Sơn những ngày nay bình yên đến lạ, trừ cái chết của Hoàng Dược Sư ra thật sự không còn bất cứ đại sự gì khác.
Vốn trận doanh nhân loại cùng trận doanh quỷ tộc đang tạo nên sự ăn ý nào đó, cả hai bên đều không muốn phá động chiến tranh thì ngay lúc này ở Ma Sơn bốc lên một cột ma khí kinh khủng.
Ma khí từ một điểm tại Ma Sơn bắn thẳng lên thiên không, phóng lên tận trời.
Ma khí bắn vào chín tầng mây, sau đó rất nhanh xâm thực, nó khiến toàn bộ mây trắng trên trời trở thành thuần một màu đen.
Giữa ban ngày ban mặt, màn đêm rất nhanh che phủ đại địa.
Rất nhiều cao thủ nhân loại ở Ma Sơn đều phá cửa mà ra, hướng thẳng lên bầu trời, ánh mắt kinh hãi gần chết.
Trên bầu trời lúc này, ngoại trừ mây đen ùn ùn kéo đến, ngoại trừ ma khí thông thiên ra còn có một cái miệng lớn đang mở, một đầu sinh vật không ai có thể gọi tên đang nuốt lấy mặt trời.
Thiên địa bao phủ bởi một màu hắc ám.
Lòng người bàng hoàng, kinh hãi, tất cả cứ như tận thế đè ép thẳng xuống vậy.
Với nhân tộc thì là như vậy nhưng Quỷ Tộc thì lại đang cuồng hoan.
Quỷ tộc không hiểu hiện tượng này là vì sao nhưng trong tiềm thức bọn họ, hắc ám không khác gì một loại quang minh khác, là quang minh của quỷ tộc, thử hỏi có sinh mệnh nào của quỷ tộc không cuồng hoan?.
Diệt thế với nhân tộc chính là một loại thăng hoa với quỷ tộc, đồng nghĩa với thiên hạ sau này liền thuộc về quỷ tộc.
Quỷ tộc gầm vang, nhân tộc lo sợ.
Đế vị từ khắp các trận doanh, bất kể đang làm gì đều cấp tốc tập hợp.
Cao thủ quỷ tộc cũng rất nhanh tập hợp lại trân đỉnh Ma Sơn, toàn bộ quỷ vương thậm chí cả quỷ đế đều động thân mà đến.
Toàn bộ Ma Sơn chỉ có hai người có biểu hiện không đúng.
Người đầu tiên là Hạng Vũ, hắn đang trong quá trình tái tạo sinh mệnh thể mới, lúc này hắn vẫn trong trạng thái nửa người nửa xương trắng, trên nửa bên mặt hình người của hắn xuất hiện một nụ cười gằn, trong con mắt trái ẩn ẩn có nộ hỏa không tên.
Người thứ hai đương nhiên là Độc Cô Cầu Bại.
Độc Cô Cầu Bại mở mắt, khuôn mặt ẩn trong chiếc mặt nạ rốt cuộc xuất hiện

một nụ cười.
Theo nụ cười này của hắn, không gian sau lưng của Độc Cô bắt đầu dị động, sau đó một chiếc quan tài từ từ hiện ra.
Quan tài này toàn thân đen tuyền nhưng mà nó không hề có nắp, bên trong quan tài chính là một tuyệt thế mỹ nhân đang nhắm nghiền mắt.
Trên dung mạo xinh đẹp tuyệt trần kia cho người ta cảm giác bình yên đến lạ.
Chiếc quan tài này đi ra, sau đó từ trong cái không gian kia lại có một chiếc quan tài khác, chỉ là bên trong cũng không có bất cứ ai, chiếc quan tài này là quan tài rỗng.
Hai chiếc quan tài huyền phù trước mặt Độc Cô, cứ lẳng lặng như vậy mà trôi nổi giữa hư không.
Theo ma khí xuất hiện càng ngày càng nhiều, theo bầu trời tối đen như mực, sau đó là cảnh sinh vật hắc ám nuốt lấy mặt trời, ngay cái lúc này trên dung mạo thiếu nữ rốt cuộc cũng có biến đổi.
Thiếu nữ như đang ngủ say, vốn không có bất cứ biểu hiện hay cử động gì đột nhiên vầng trán khẽ nhúc nhích, từ cái trán hoàn mỹ của nàng có một con mắt xuất hiện.
Con mắt đỏ ngầu như máu đang chớp động nhìn Đôc Cô sau khoảng vài giây đồng hồ, nó liền khép lại.
Khi con mắt kia khép lại thì mọi chuyện như chưa hề xảy ra, căn bản không nhìn thấy dị tượng trên vầng trán của thiếu nữ đồng thời hai chiếc quan tài cũng rơi xuống đất, chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, hai quan tài liền lặng im nằm đó.
Cũng theo một cái nhắm mắt này, bầu trời lại trở về cái vẻ trong vắt vốn có, toàn bộ ma khí như tiêu tan.

Sự việc diễn ra ở Ma Sơn đương nhiên Thiên Đạo không thể không thấy.
Cái hiện tượng ‘nhật thực’ kia diễn ra trên toàn bộ trung nguyên, cho dù ở Đào Hoa Đảo thì vẫn cảm nhận được cái gì là hắc ám, cái gì là ma khí.
Bản thân Thiên Đạo vốn là tồn tại cường đại nhất giới này nhưng chính nó cũng có cảm giác bất ổn.
Nó cảm thấy cái loại hắc ám này phi thường nguy hiểm.
Thiên Đạo nghĩ đến cái gì đó, nó lại phóng tầm mắt đến mà nhìn hai người Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung.
Quả nhiên như nó bày cục, Hoàng Dung rốt cuộc cũng lựa chọn phong ấn ký ức với Vô Song mà tiếp nhận ký ức với Quách Tĩnh.
Thứ nhất, nàng cùng Quách Tĩnh tại thế giới này thực sự có cái gọi là nhân quả tồn tại.
Thứ hai, nàng cùng Quách Tĩnh thậm chí có ký ức một đời, nó hoàn chỉnh hơn ký ức với Vô Song nhiều.

Thứ ba, Vô Song không có ở đây.
Thứ tư, Quách Tĩnh hoàn toàn bị thay đổi ký ức, hắn liền trở thành Quách Tĩnh trong nguyên tác, khi đó hắn có thể toàn tâm toàn ý mà diễn cái vai diễn Thiên Đạo đặt ra.
Đây là một loại phản xạ, một dạng loại bỏ một cách vô thức đến từ đại não của chính nàng.
Khi ở một mình, Hoàng Dung còn có quyền tự hỏi, nàng còn có thể lưu giữ chút hình ảnh cuối cùng về Vô Song nhưng mỗi lần như vậy hai loại ký ức ghi đè lên nhau khiến đầu nàng đau như búa bổ, đau đến ngất đi.
Còn khi ở bên Quách Tĩnh, ký ức về Vô Song hoàn toàn bị đè xuống, khi đó bản năng nàng liền cảm thấy dễ chịu hơn, ít nhất cái cảm giác đau đầu kia không còn, nàng bản thân tâm lý lại càng muốn nghiêng về Quách Tĩnh.
Trên một góc Đào Hoa Đảo hiện nay có một đống lửa nhỏ, hai người Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đang ngồi cạnh nhau, trên đống lửa là một con gà nướng đang nhẹ quay tròn, bên cạnh có vài bình Nữ Nhi Hồng nhỏ.
Cảm nhận gió biển man mát thổi đến, cảm nhận những cánh hoa đào nhè nhẹ rung động.
Mắt nhìn ra biển, đôi chân trần đung đưa trên mỏm đá, đầu dựa vào vai Quách Tĩnh, Hoàng Dung liền cảm thấy bình yên đến lạ.
Quách Tĩnh cũng một tay đưa ra ôm lấy vòng eo của nàng, một mặt thỏa mãn.
Tại Đào Hoa Đảo này có thể trực tiếp so với những Resort cao cấp nhất của hậu thế, chỉ cần cảm nhận cái không gian này đủ khiến bất cứ ai cũng cảm thấy thoải mái, cũng cảm thấy trong lòng bình yên.
Ngay lúc nàng cùng Quách Tĩnh đang ngắm cảnh biển, trái tim Hoàng Dung liền nhẹ rung lên.
Nàng hướng về Quách Tĩnh, muốn mở miệng.
Bản ý nàng muốn nói cảm ơn với hắn, muốn nói nếu không có hắn nàng chỉ sợ không thể vượt qua nổi nỗi đau mất cha nhưng ngay khi nàng chuẩn bị mở miệng, nàng bị màn đêm ập xuống làm cho sợ hãi.
Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh đồng thời ngửa đầu lên, bọn họ thấy toàn bộ cảnh nhật thực xảy ra.
Hoàng Dung không biết tại sao, trái tim nàng đau nhói.
Nàng... bất tri bất giác buông tay mình ra, một tay cũng đang bám lấy phần hông của Quách Tĩnh chẳng biết từ bao giờ đã hạ xuống, ánh mắt có chút ngơ ngác.
Nhật thực?.
Bầu trời tối đen như mực?.
Nàng có cảm giác phi thường quen thuộc, cứ như nàng đang quên cái gì đó, có cái gì cực kỳ quen thuộc của nàng bị người ta lấy mất vậy.
Ánh mắt Hoàng Dung mờ đi, thân hình có chút lảo đảo.

Quách Tĩnh hiện tại cũng chỉ mạnh ngang ngửa bản thân hắn khi lần đầu đến Đào Hoa Đảo, cũng chẳng hơn cùng thời gian trong cốt truyện chính bao nhiêu, hắn lại bị nhật thực làm hấp dẫn, cũng không thể nào nhận biết được sự thay đổi của Hoàng Dung.
Việc tiếp theo lại càng kỳ dị, Hoàng Dung đứng lên.
Quách Tĩnh cảm nhận được, ngước mắt nhìn nàng, sau đó Quách Tĩnh không thể tưởng tượng nổi, Hoàng Dung cứ như thế ngã xuống vách núi.
Cũng may Quách Tĩnh phản ứng nhanh lại ở ngay gần nàng, hắn liền đưa tay ra nắm lấy tay Hoàng Dung.
"Dung nhi, cẩn thận".
Vẻ mặt cực kỳ sợ hãi, tuy nhiên Quách Tĩnh sau khi nắm được tay Hoàng Dung liền không có khó khăn gì kéo được nàng lên.
Hoàng Dung được Quách Tĩnh cứu, thân thể khẽ run, tiếp theo chỉ thấy Quách Tĩnh ôm lấy nàng, cực kỳ lo lắng.
"Dung nhi, muội có sao không, muội sao lại không cẩn thận vậy".
Hoàng Dung vốn muốn cảm ơn 'Tĩnh ca ca' của nàng, thú thật nàng cũng không hiểu mình bị làm sao.
Nàng có cảm giác... cũng một lần nhật thực như vậy, nàng bị rơi xuống núi, tuy nhiên chỗ đó cũng không quá cao... nàng chỉ là bị trật chân mà thôi.
Không hiểu ra sao, hai tay cũng đang muốn ôm lấy Quách Tĩnh, bầu trời bỗng chốc trở nên sáng sủa.
Ánh mắt của Hoàng Dung lại bị sự thay đổi của bầu trời hấp dẫn, nàng ngửa mặt lên nhìn thiên không.
Lúc này tại thiên không, có một nam tử tóc trắng đạp không mà đứng.
Hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả.
Ánh mắt hắn đỏ như máu, ánh mắt ngập tràn điên cuồng cùng sát khí.
Xung quanh người hắn, từng rải hắc ám tọa thành thải vân lơ lửng xung quanh, hắn đứng hiên ngang giữa trời, cực kỳ bắt mắt, cái cảm giác hắc ám đối nghich với quang minh này, bỗng chốc như biến hắn trở thành trung tâm của toàn bộ thiên không vậy.

Quyển 2 Chương 327

Bình Thiên (2)

Hoàng Dung ánh mắt cứ như vậy nhìn chăm chú vào nam nhân này.
Kể cũng lạ, người này có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt có thể khiến bất cứ nữ nhân nào đều cảm thấy tự ti, trên người luôn toát ra một loại mị khí như ẩn như hiện nhưng không hiểu sao Hoàng Dung vẫn chắc chắn đây là nam nhân.
Cái khuôn mặt này thoạt nhìn xa lạ vô cùng nhưng càng ngày nàng càng cảm thấy quen thuộc, cứ như nàng đã gặp người này ở đâu, chỉ là nàng không cách nào nhớ ra mà thôi.
Quách Tĩnh đang ôm Hoàng Dung, hắn cũng cảm thấy có cái gì không đúng, hắn chậm rãi quay đầu lại liền nhìn thấy Vô Song.
Quách Tĩnh đầy chủ nghĩa nam nhân mà đẩy Hoàng Dung ra phía sau, ánh mắt đầy kiêng kỵ nhìn Vô Song.
"Ngươi là ai?, tại sao có mặt trên Đào Hoa Đảo ".
Hắn nói xong còn không quên nói nhỏ một câu với Hoàng Dung ở đằng sau.
"Dung nhi cẩn thận, người này cho ta cảm giác bất an vô cùng ".
Vô Song thính lực tốt đến mức nào?, hắn hoàn toàn có thể nghe thấy lời Quách Tĩnh nói.
Ánh mắt hắn khẽ đảo, hắn lại nhìn Hoàng Dung.
Đối mặt với ánh mắt của Vô Song, Hoàng Dung liền cảm thấy không tốt, trong lòng nàng như có cái gì đó lại được đốt lên, cái cảm giác này làm nàng mơ hồ sợ hãi.
Thân hình nhỏ nhắn cố gắng ẩn sau tấm lưng của Quách Tĩnh, nàng thậm chí không dám nhìn vào mắt Vô Song.
Quách Tĩnh cũng cảm nhận được ánh mắt Vô Song nhìn Hoàng Dung, nói thật ánh mắt này Quách Tĩnh cũng sợ.
Con mắt đỏ như máu, ngập tràn sát khí cùng với nộ hỏa.
Tiếp theo Hoàng Dung đưa tay ra, nắm lấy vạt áo của Quách Tĩnh, nhẹ kéo.
"Tĩnh ca ca, muội sợ".
"Không phải sợ, có ta ở đây".
Một lần nữa gắt gao che lại Hoàng Dung, ánh mắt Quách Tĩnh đầy kiên định nhìn Vô Song, trong ánh mắt đã không có sợ hãi.
Quách Tĩnh không hổ là Quách Tĩnh, hắn thực sự rất không tệ, đặc biệt là đối với Hoàng Dung đáng tiếc đối mặt với hắn là Vô Song.
Vô Song nghe thấy tất cả cũng nhìn thấy tất cả.

Hắn vừa rời khỏi âm giới, sau đó theo thông đạo thần bí, theo tiếng gọi hắn cảm nhận được mà xuất hiện ở nơi đây.
Hắn hiện tại còn chẳng biết mình đang là thân nam nhân thay vì thân nữ nhân.
Hắn hiện tại cũng chẳng cảm giác được cái gì khác, không nhận ra xung quanh có bất cứ ai, có chăng chỉ có Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh.
Hắn biết mọi việc không như hắn nghĩ, hắn biết ẩn sau việc này chắc chắn có hắc thủ nhưng mà... hắn hiện tại không quan tâm được đến cái mức đó.
Bất kể là tam long, tứ long hay ngũ long chung quy đều phải đẩy cảm xúc trái chiều đến cực hạn.
Trong lòng Vô Song hiện nay chỉ còn sát khí, hắn muốn hủy diệt tất cả những thứ trước mặt.
Bàn tay chậm rãi nắm lại, Vô Song sát tâm đại thịnh.
Từ khi bước vào trạng thái tam long đến nay, thật sự Vô Song càng ngày càng đi gần 2 chữ ma hóa, bất kể là nghĩa bóng hay nghĩa đen nhưng mà hắn liệu có quan tâm không?.
Hắn thực sự đúng là không quan tâm.

Vô Song hít vào một hơi lãnh khí, cảm nhận cái không khí của biển tràn đầy lồng ngực, hắn bàn tay chậm rãi nắm lại sau đó từ thể nội một đoàn kinh người hỏa diễm phóng ra, chém thẳng về phía Quách Tĩnh.
Tuyệt học – Hỏa Diễm Đao.
Hỏa Diễm Đao phá không mà ra, nhắm thẳng cổ họng Quách Tĩnh mà chém, đáng tiếc Quách Tĩnh cũng không phải như đám người ở Yến Kinh, muốn để Vô Song thích làm gì thì làm.
Chỉ thấy Quách Tĩnh nắm lấy tay Hoàng Dung, sau đó thân pháp một chuyển, cả hai lướt sang ngang.
Ngay khi hai người lướt đi, mặt đất chỗ cũ lập tức nổ tung, nguyên vách đá bị Hỏa Diễm Đao chém nát, vết đao in thẳng xuống mặt đất tạo thành một cái hố, đáng sợ vô cùng.
Quách Tĩnh có chút khờ nhưng mà không có ngu, hắn rất nhanh đẩy Hoàng Dung đi.
“Dung nhi, mau chạy đi, ta ở lại cầm chân kẻ này”.
Quách Tĩnh vừa nói xong, chỉ thấy một cơn gió ập đến.
Thân pháp của Quách Tĩnh so với kí ức của Vô Song đúng là mạnh hơn rất nhiều, lúc nãy hắn chính là sử dụng Xà Hành Ly Phiên trong Cửu Âm Chân Kinh mang Hoàng Dung tránh được một chiêu Hỏa Diễm Đao nhưng mà Xà Hành Ly Phiên tính là gì?.
Có hắn ở đây, Quách Tĩnh lại còn dám anh hùng cứu mỹ nhân?, muốn Hoàng Dung chạy đi?.

Vô Song như một bóng ma hiện ra trước mặt Quách Tĩnh, một chân dơ cao rồi đạp thẳng xuống.
Một cước này... Vô Song lưu thủ 9 phần.
Hắn là vì chút ký ức cuối cùng còn lưu giữ được, chút thiện cảm với Quách Tĩnh mà hắn từng quen biết, giữ cho Quách Tĩnh một mạng.
Một cước đạp xuống, không thể giết chết Quách Tĩnh nhưng đủ ấn đầu Quách Tĩnh xuống đất, một cước này chưa đủ lấy mạng Quách Tĩnh nhưng cũng đủ để Quách Tĩnh tạm thời không thể đứng lên.
Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh bị gục xuống, trong mắt đầy kinh hãi cùng lo lắng, nàng hét lớn.
"Tĩnh ca ca".
Ba cái chữ này làm trái tim Vô Song đau nhói hơn nữa hắn càng ngày càng khó chịu.
Vì cái gì?.
Hắn biết trong này có huyền cơ nhưng ba chữ 'Tĩnh ca ca' không khác gì trọng pháo oanh kích nội tâm hắn cả.
Ma diễm trên người Vô Song bốc lên ngùn ngụt, nộ khí của hắn càng ngày càng lớn, thậm chí hắn càng ngày càng không tỉnh táo.
Vô Song đưa tay ra, hắn rất nhanh nắm lấy tay Hoàng Dung, sau đó kéo nàng vào trong lồng ngực mình.
Động tác của hắn quá nhanh, nhanh đến mức Hoàng Dung không kịp phản ứng, sau đó Vô Song một tay ôm lấy eo nàng, hắn tham lam mà hạ môi xuống, chiếm lấy đôi bờ môi của nàng.
Trong mắt hắn hiện tại không còn cái gọi là nhu tình mật ý, chỉ có dục vọng chiếm đoạt, chỉ có vô tận cuồng nộ.
Hắn gần như ngấu nghiến đôi bờ môi kia.
Hắn cũng mặc kệ Quách Tĩnh có thể chậm rãi đứng lên.
Hắn mặc kệ Quách Tĩnh tức giận, hắn cũng mặc kệ Quách Tĩnh ra tay với bản thân mình.
Hắn ôm Hoàng Dung rất chặt, đến mức hắn như muốn mang cơ thể nàng cùng với hắn hòa làm một vậy.
Ở sau lưng hắn, có tiếng long ngâm thét gào.
Ở sau lưng hắn, Quách Tĩnh hai tay cùng vẽ, hắn dùng Song Thủ Hổ Bác, đánh ra hai chiêu Hàng Long.
"Hàng Long Thập Bát Chưởng – Chấn Kinh Bách Lý".
Hai tay cùng vẽ, hai chiêu Hàng Long cùng đánh.
Quách Tĩnh rất ít nổi lên sát tâm nhưng mà hiện tại hắn thực sự muốn giết kẻ trước mặt, kẻ này dám ô nhục Hoàng Dung của hắn.
Hai chưởng đánh vào sống lưng Vô Song... sau đó chỉ nghe hai tiếng 'răng rắc'.

Cổ tay của Quách Tĩnh gãy gập lại, hắn bị hộ thân cường khí của Vô Song bắn ngược, cả người như diều đứt dây, thổ huyết mà bay đi.
Quách Tĩnh thực sự... siêu yếu, ít nhất so với Vô Song hiện tại.
Hoàng Dung hiện tại thì sao?.
Nàng rất sợ hãi, phi thường sợ hãi nhưng mà nàng không hiểu tại sao... trong lòng không có chán ghét, không có khinh bỉ.
Càng vì thế, nàng càng sợ hãi, càng muốn vùng vẫy nhưng sao có thể vùng vẫy khỏi đôi tay của Vô Song?.
Nàng chỉ có thể làm một hành động cuối cùng, đôi mắt xinh đẹp trào ra hai hàng nước mắt, nước mắt chậm rãi lăn dài trên má nàng.
Hai hàng nước mắt... khiến Vô Song cảm thấy lành lạnh.
Trong phút chốc, Vô Song trở nên tỉnh hơn không ít, hắn nhè nhẹ buông Hoàng Dung ra.
Ngắm nhìn dung mạo của nàng, ngắm nhìn hai hàng nước mắt lăn dài trên má.
Vô Song trong nội tâm đau nhói, hắn cúi xuống dùng tay giúp nàng lau đi hai hàng lệ.
Hoàng Dung cứ đứng đó mà nhìn Vô Song.
Nàng không biết tại sao... nàng không chống cự.
Nàng không biết tại sao... kẻ này buông nàng ra nhưng nàng khôgn hề bỏ chạy.
Nàng bản năng sợ hãi, nàng sợ hãi cái cảm giác này nhưng mà nàng cũng tò mò, nàng tò mò muốn biết mình rốt cuộc bị làm sao.
Sau đó không bao lâu, trong ký ức nàng lại hiện lên hai loại hình ảnh xếp đè lên nhau, hai loại ký ức cùng bao phủ cơ thể mình.
Hoàng Dung liền thét lên một tiếng, cả người cúi gập lại, đau đớn mà ôm lấy đầu mình.
Nhìn thấy Hoàng Dung như vậy, ánh mắt Vô Song như muốn nứt ra, hắn cũng lập tức cúi xuống, khóe miệng run run.
“Dung nhi... Dung nhi “.
Hắn lúc này bất tri bất giác nhận ra... hắn ngoại trừ gọi hai chữ Dung nhi ra thật sự không biết làm gì giúp nàng.
Hắn vội cúi xuống, thân là một đời thần y, Vô Song bản năng liền muốn bắt mạch cho Hoàng Dung nhưng mà Hoàng Dung hai tay ôm chặt đầu mình, cả người run rẩy liên tục, đây căn bản không phải là để Vô Song bắt mạch.
Vô Song cũng rất nhanh đưa tay áp vào lưng nàng, dùng nội lực ấm áp truyền tải khắp thân thể nàng, hắn muốn giúp Hoàng Dung thoải mái một chút nhưng chưa kịp đợi Vô Song đưa nội lực đi khắp người Hoàng Dung, thân thể nàng đã không chịu được, cứ như vậy vô thức mà ngất đi.
Nàng đau đến ngất đi.
Vô Song nhìn thấy Dung nhi ngất lịm trong tay mình, sát khí vốn đã dần dần

giảm bớt lại một lần nữa bùng cháy.
Hắn không biết việc Hoàng Dược Sư đã chết.
Hắn không biết giữa Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung xảy ra chuyện gì.
Hắn chỉ biết hắn tin Dung nhi của hắn, kẻ có thể làm Dung nhi ra nông nỗi này không phải là Quách Tĩnh mà là Thiên Đạo.
Sát khí càng ngày càng dày đặc, ma diễm ngập trời nhưng đầu óc Vô Song càng ngày càng thanh tỉnh.
Hắn hiện tại rốt cuộc lại trở về làm chính hắn, ít nhất hắn không còn chịu tác dụng phụ sau khi lần đầu đạt đến Ngũ Long.
Vô Song hiện nay mới có thể bình tĩnh, bình tĩnh mà phát hiện ra trên bầu trời có hai kẻ đạp không mà đứng.
Hai người này Vô Song không quen biết nhưng nếu hỏi đám người ở Ma Sơn có lẽ không lạ gì.
Hai người này còn có thể là ai khác ngoài hai vị Nhật – Nguyệt Tôn Giả.
Hai người thấy Vô Song nhìn mình, cũng thản nhiên nhìn hắn, cho dù dung mạo chân thật bị mặt nạ che đi nhưng vẫn lộ ra phần miệng bên dưới, cả hai kẻ đang đối với Vô Song mỉm cười, một nụ cười khinh miệt.
Thiên Đạo đương nhiên biết Vô Song xuất hiện có điều nó không ngăn cản Vô Song tiếp xúc Hoàng Dung, nó muốn cho Vô Song biết Hoàng Dung hiện tại thuộc về nó, nó có thể điều khiển nhân sinh quỹ tích của Hoàng Dung.
Điều duy nhất Thiên Đạo không ngờ là Hoàng Dung cứng cỏi hơn nó tưởng nhiều, nàng khi đối mặt với Vô Song vậy mà lại có một tia thần trí thanh minh.
Thật ra một phần là nhờ Hoàng Dung, một phần cũng là nhờ nhật thực, nhật thực diễn ra liền điên đảo càn khôn, liền che phủ đi thiên cơ, nuốt chửng đạo lực.
Nhật thực xuất hiện, mới giảm đi khống chế của Thiên Đạo trên người Hoàng Dung, cho nàng một cơ hội có thể khơi lại cái ký ức bị phong ấn kia, cho dù chỉ là rất mơ hồ.
Thiên Đạo đương nhiên không để Hoàng Dung tiếp xúc với Vô Song lâu hơn, nó không muốn có cái gì bất ngờ xảy ra nữa, vì vậy nó phái Nhật – Nguyệt Tôn Giả đến.
Hai người này kể từ khi thất bại ở Ma Sơn thì không về địa bàn của mình, đều ở tại Đào Hoa Đảo nghe lệnh Thiên Đạo.
Đương nhiên với võ công của hai người, Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của họ.
Song đế cùng xuất hiện, đương nhiên là để bắt Vô Song.
Trong hai người, vẫn là Nguyệt Tôn Giả bước lên trước.
“Tiểu tử, chủ nhân đã đợi ngươi lâu lắm rồi, đi gặp chủ nhân thôi”.
Hắn nói xong, cả hắn cùng Nhật Tôn Giả đều hiểu ý nhau, phóng thích khí tức đè thẳng xuống Vô Song.

Hai kẻ này đã không giống thời gian trước đây tại Ma Sơn, bọn họ có thể hoàn mỹ khống chế thực lực của mình, bọn họ tuyệt đối có thể coi là đế vị chân chính.
Trong mắt hai người, Vô Song giỏi lắm cũng chỉ ngang ngửa Thiên Sơn Đồng Mỗ hay chính bọn họ khi trước, lấy tư cách gì kháng cự song đế?.
Càng quan trọng hơn, bọn họ nắm Hoàng Dung trong tay, Vô Song có thể không nghe lời sao?.
Đáng tiếc hai đế vị cao thủ này nhầm rồi.
Hai người đang phóng thích khí tức đè về phía Vô Song, ý đồ làm Vô Song cúi đầu thì đột nhiên thấy Vô Song cười gằn, trong miệng hắn vậy mà có cả ma khí bốc lên.
Nhìn hai đế vị đạp không mà đứng, sát khí Vô Song đại thịnh.
“Chó giữ nhà mà thôi, cũng dám lớn lối? “.
“Yên tâm, ta giải quyết rất nhanh, sau đó tự thân mình bẻ cổ ngươi xuống”.
Câu nói thứ hai, ánh mắt Vô Song không thèm nhìn Nhật Nguyệt Tôn Giả, ánh mắt mang theo kinh thiên sát khí, khóa chặt một thân ảnh khác đang quan sát tất cả.
Ở Yến Kinh, hắn chỉ có thể chạy nhưng mà ở Đào Hoa Đảo... hắn có thể chiến.

Quyển 2 Chương 328

Tống Cao Tổ.

Vô Song hiện tại mạnh thế nào?, cái này chính bản thân hắn cũng không rõ ràng chứ đừng nói là người khác.
Đối với Thiên Đạo hay Nhật – Nguyệt tôn giả mà nói thực lực của Vô Song vẫn cứ giữ lại ở khoảng thời gian gần 2 tháng trước, bằng cái thực lực này đối đầu với bất cứ ai trong hai vị tôn giả cũng không có cửa thắng chứ đừng nói là tự bản thân Thiên Đạo ra tay.
Thiên Đạo vẫn tương đối tin tưởng hai vị tôn giả vì vậy nó không chủ động hiện thân, đây cũng là thói quen của nó, nó đã quá quen chưởng khống mọi vật, nếu không phải vạn bất đắc dĩ nó sẽ không lựa chọn xuất thủ.
Lại nói Vô Song, hắn hiện tại một lần nữa cần phát tiết cảm xúc trong lòng.
Chỉ bằng Quách Tĩnh còn lâu lắm mới đủ để Vô Song phóng ra hết sát khí, đặc biệt là còn qua chuyện của Hoàng Dung, sát khí của hắn càng ngày càng lớn, càng ngày càng nồng.
Nhật – Nguyệt hai người vốn đối với Vô Song cực kỳ tự tin nhưng đột ngột thấy khóe miệng Vô Song cong lên, sau đó từ miệng hắn ma khí kinh người xuất hiện.
Hai người theo bản năng liền là nhíu mày nhưng cũng chưa đến mức để tâm dù sao việc Vô Song có thể hấp thu ma khí, có thể sử dụng ma khí, hai người cũng được Thiên Đạo dự báo trước.
Hai người đường đường là đế vị, đối với Vô Song cũng chỉ hơi hơi ngưng thần mà thôi, cũng không đến mức phải dốc toàn lực sinh tử một trận chiến.
Nhật Nguyệt hai người nhìn nhau một chút, khẽ gật đầu sau đó Nhật Tôn Giả liền tiến về phía trước.
Nhật Tôn Giả người này thực sự là khắc tinh của Vô Song, tuyệt đối có thể nghiền ép hắn.
Theo quan điểm của hai người, Vô Song là dạng cường giả cận chiến, lấy lực mà thắng, dùng thân thể cường hãn đánh bại đối phương.
Loại cường giả này tuyệt đối bị Càn Khôn Đại Na Di khắc đến chết, tuyệt đối khó có khả năng chiến thắng.
Nhật Tôn Giả bước ra một bước đồng thời Vô Song cũng động.
Vô Song sử dụng cũng không phải là bất cứ chiêu thức nào của hắn, hắn sử dụng là Ma Võ.
Ma Võ tại thế giới này đương nhiên không sử dụng được, dù sao âm dương cách biệt, Ma Võ khó mà có tác dụng gì nhưng mà Ma Võ dù sao cũng được dựng

trên kiến thức về võ thuật dương gian, uy lực của nó có thể thua xa Ma Võ chân chính nhưng muốn so với tuyệt học đương đại thì chưa chắc kém hơn bao nhiêu.
Đối với Vô Song, đây là một loại thử nghiệm.
Hắn lựa chọn võ công tương đối đơn giản, Thái Tố Thiên Tượng, phiên bản Ma Võ của Thái Tố Trường Quyền.
Trong 3 bộ Ma Võ mà Vô Song lấy được dưới âm giới, Thái Tố Thiên Tượng là bộ đầu tiên hắn đọc, cũng là bộ duy nhất hắn kịp nghiên cứu.
Thái Tố Thiên Tượng bản thân xuất ra từ Thái Tố Trường Quyền mà Thái Tố Trường Quyền ở thời đại này thực ra không khác Thái Cực Quyền của ngàn năm sau là bao, thuộc về toàn dân võ học, ai cũng có thể biết nhưng không phải ai cũng muốn dùng, loại võ công này thực sự có thể xếp vào hàng tam giáo cửu lưu, trừ loại biến thái như Kiều Phong còn lại rất ít người có thể mang Thái Tố Trường Quyền đánh ra cái gì quá mức ghê gớm.
Nhật Tôn Giả thấy Vô Song dùng quyền, trong mắt liền lộ ra coi thường cùng phẫn nộ.
Hắn không phải người Trung Nguyên nhưng mà một thời gian rất lâu trước đã đi qua Trung Nguyên thậm chí còn tự mình thống lĩnh Minh Giáo Trung Nguyên, sao có thể không nhìn thấy Thái Tố Trường Quyền?.
Hắn quả thực không ngờ Vô Song lại mang thứ này ra đấu với hắn, đây chính là vũ nhục bản thân hắn.
Nhật Tôn Giả sắc mặt đỏ lên, bàn tay mở lớn, hắn thậm chí không sử dụng Càn Khôn Đại Na Di, hắn cảm thấy dùng Càn Khôn Đại Na Di với Vô Song là dùng dao mổ trâu đi giết gà.
Hai tay hắn biến chưởng thành đao, hỏa kình bao phủ hai bàn tay, Nhật Tôn Giả tốc độ cực nhanh mà lao tới, khí thế hung hãn vô cùng, cả người bao phủ bởi một thân hỏa diễm.
Đây cũng là Minh Giáo Tuyệt Học – Thánh Hỏa Đao Pháp.
Thánh Hỏa Đao uy lực vô cùng, lấy tay làm đao, hỏa diễm ngút trời, Nhật Tôn Giả nội lực như biển cả đè ép thẳng xuống Vô Song.
Đối với Nhật Tôn Giả công kích, Vô Song chỉ nắm tay lại, tung quyền.
Thái Tố Trường Quyền chỉ có 3 chiêu.
Chiêu thứ nhất là Thái Tố Trường Quyền, chiêu thứ hai là Thái Tố Miên Miên Quyền, triêu cuối cùng là Thái Tố Phiêu Phiêu Quyền.
Tên nghe rất tầm thường, uy lực cũng rất tầm thường.
Đối với Nhật Tôn Giả công kích, Vô Song trực tiếp sử dụng chiêu đầu tiên – Thái Tố Trường Quyền bất quá dưới cái tên mới Thái Tố Thiên Diễn Quyền.
Theo một động tác này của Vô Song, Nhật Tôn Giả ánh mắt lập tức co lại, hắn là người có thể cảm giác được rõ nhất cái gì xảy ra.
Thái Tố Thiên Diễn Quyền có thể... thiên diễn.

Một quyền của Vô Song không có bao nhiêu uy lực, chẳng có bao nhiêu kình lực cũng chẳng nhìn ra bao nhiêu nội lực bất quá theo một quyền này không ngờ lại dẫn động ra thiên địa đại thế.
Một quyền xuất ra như kéo toàn bộ thiên địa theo vậy, ở quyền đầu có một loại khí bàng bạc, mờ mờ ảo ảo.
Loại khí này thực sự không quá mạnh nhưng mà lại vô tình cho người ta cảm giác uy áp phi thường khó hiểu.
Vô Song xuất huyền, lấy quyền đối hỏa đao.
Sau một chiêu đầu tiên, người bị đánh bay ra không ngờ là Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả một chiêu bất lợi, trong ánh mắt liền ngập tràn kinh ngạc.
“Ngươi... thân thể ngươi sao lại mạnh như vậy?, hơn nữa đây là cái gì quyền? “.
Vô Song không đáp, tay trái vẫn nắm thành quyền, tay phải cũng đi theo, mượn Lăng Ba Vi Bộ, tốc độ nhanh đến cực hạn, hai tay vũ lộng đánh về phía Nhật Tôn Giả.
Nhật Tôn Giả kinh hãi quá đỗi, hắn cũng không còn dám sử dụng Thánh Hỏa Đao đối phó với Vô Song, hai tay khẽ xoay, đây là Càn Khôn Đại Na Di.
Nhật Tôn Giả sử dụng Càn Khôn Đại Na Di còn Vô Song chính là sử dụng Thái Tố Miên Miên Quyền.
Thái Tố Trường Quyền là sử dụng một tay, Thái Tố Miên Miên Quyền chính là dùng hai tay, tất nhiên nó cũng có tên mới gọi là Thái Tố Thiên Địa Quyền.
Tay trái là thiên, tay phải là địa, thiên địa uy áp hợp lại một thân, uy thế không thể đỡ.
Càn Khôn Đại Na Di quả thật phi thường phi thường mạnh, nó tuy tương tự với Đấu Chuyển Tinh Di nhưng sát thương cùng lực dẫn vượt xa Đấu Chuyển Tinh Di.
Đấu Chuyển Tinh Di không mang theo thuộc tính võ công còn Càn Khôn Đại Na Di lại nồng đậm hỏa thuộc tính, hai cái ai hơn ai kém tạm không nói nhưng đúng là từ bên ngoài mà xem... Càn Khôn Đại Na Di càng có tính công kích.
Hai tay Nhật Tôn Giả trực tiếp vũ lộng, tạo thành một bức tường khí vô hình, một vòng tròn càn khôn.
Càn Khôn Đại Na Di giỏi nhất là lấy tứ lượng bạt thiên cân, sau đó là chuyển dẫn chiêu thức của đối phương.
Ban đầu Thái Tố Thiên Địa Quyền đánh xuống không thể xuyên qua được vòng càn khôn, thoạt nhìn Vô Song tấn công phi thường uy mãnh còn Nhật Tôn Giả đến một bước cũng không lùi, thong dong tự tại, ai cũng có thể nhìn thấy Nhật Tôn Giả đang chiếm ưu thế nào ngờ Nhật Tôn Giả lúc này mặt đã tái mét, không khỏi hét lên.
“Còn đứng ngây ra đó, tiểu tử này có tà dị, mau giúp lão phu”.
Một tiếng hét này làm Nguyệt Tôn Giả giật nảy cả mình nhưng mà hắn cũng

không thể không giúp, lập tức lao đến.
Về phần Nhật Tôn Giả có khổ tự biết.
Hắn có thể cảm thấy quyền của Vô Song không hề có uy lực nhưng uy thế lại khủng khiếp vô cùng, hắn có thể lấy tứ lượng bạt thiên cân nhưng hắn lấy cái gì đẩy đi uy thế thiên địa?, hai quyền của Vô Song liên tục đánh xuống, quyền nối quyền, uy tăng uy, cứ như cả thiên địa cùng ép, Càn Khôn Đại Na Di của Nhật Tôn Giả căn bản chỉ có nước bị động chịu đòn.
Nhật Tôn Giả hét ra một tiếng, Nguyệt Tôn Giả đương nhiên rất nhanh lao tới nhưng mà hắn còn chưa kịp làm gì đã thấy Vô Song xoay người thiên không, tay trái thu lại, tay phải xuất ra một quyền.
Quyền cuối cùng trong Thái Tổ Trường Quyền – Thái Tổ Phiêu Phiêu Quyền còn có cái tên mới gọi là Thái Tổ Thiên Nộ.
Một quyền này hút sạch uy thế thiên địa, hợp với uy thế tự thân, sau lưng Vô Song liền xuất hiện một bóng ảnh.
Một quyền đánh xuống, như thiên địa cùng nộ.
Một quyền này trực tiếp làm Nhật Tôn Giả vận toàn lực Càn Khôn Đại Na Di, trực tiếp làm Nguyệt Tôn Giả mở đao vực.
Sau đó... cả hai đều lùi lại hơn 10 bước mới có thể ổn định thân thể, hai cánh tay đều phát run.
Về phần Vô Song?, hắn ngạo nghễ mà đứng, hơn nữa sau lưng còn có một cái bóng ảnh khổng lồ.
Cái bóng này như có linh thức, nó nhìn thật kỹ Vô Song sau đó mới dần dần biến mất.
Trong nháy mắt này, nội tâm Vô Song cũng không khỏi rung động.
Không biết tại sao, hắn cảm giác quyền thứ ba trong Thái Tổ Trường Quyền gọi ra cái bóng kia... chính là bóng lưng của Tống Cao Tổ.
Cái bóng kia chưa bao giờ nói cho Vô Song một chữ nào, chỉ là Vô Song cảm nhận mà ra.
Thái Tổ Trường Quyền là do Triệu Khuông Dẫn để lại cho hậu thế nhưng mà đừng quên chính Triệu Khuôn Dẫn dùng một bộ Thái Tổ Trường Quyền này cả đời, đánh đông dẹp bắc.
Chính sử thế nào thì Vô Song không rõ nhưng hắn có cảm giác, trong thế giới võ hiệp, bậc đế vương tuyệt đối không yếu, Thái Tổ Trường Quyền cũng tuyệt đối không tầm thường như những gì hắn biết.
Tại sao Kiều Phong bằng một bộ quyền pháp này cũng có thể xưng hùng võ lâm?.
Một phần đến từ bản thân Kiều Phong nhưng một phần cũng chỉ sợ vì Kiều Phong tìm ra tinh túy của Thái Tổ Trường Quyền.
Thái Tổ Trường Quyền... cũng như Không Minh Quyền, quyền không nhìn lực

mà quyền nhìn uy.
Dùng uy đưa vào quyền, lấy uy mà phát lực... đây chỉ sợ là thủ đoạn của bậc đế vương, cũng chỉ có bậc đế vương mới có thể đạt được đỉnh cao của uy thế.
Nếu uy của Không Minh Quyền đến từ tự thân, uy càng ngày càng lớn, càng đánh uy thế càng kinh khủng thì uy của Thái Tố Trường Quyền chỉ sợ đến từ kết nối của bản thân với thiên địa.
Cái sự kết nối này hiện tại Vô Song chưa hiểu nhiều hơn nữa chỉ sợ thiên hạ cũng không mấy người hiểu, theo Vô Song mà nói có lẽ cả Kiều Phong cũng chỉ vô tình mà đạt đến chứ hắn cũng khó lòng mà hiểu một cách tận tình.
Thủ đoạn sử dụng uy thế này, cũng đúng là chỉ xuất hiện trong tay bậc đế vương, nắm cả thiên hạ trong tay, lấy lực cả thiên hạ mà xuất quyền.
Dĩ nhiên Vô Song hiện tại căn bản không thể đánh ra uy thế của Thái Tố Trường Quyền nhưng ai bảo hắn dùng là Thái Tố Thiên Tượng.
Thái Tố Thiên Tượng là do Độc Cô cải biến, không biết Độc Cô dùng thủ đoạn gì nhưng Thái Tố Thiên Tượng quả thực có thể tự động kết nối với uy thế thiên địa, bỏ qua một bước khuyết thiếu rất lớn trong Thái Tố Trường Quyền.
Ngoại trừ cái việc này ra, Thái Tố Thiên Tượng hay Thái Tố Trường Quyền đều đang cho Vô Song một loại linh cảm về võ học rất lớn, cho Vô Song nhìn thấy một con đường khác của võ học.
Vô Song nắm song quyền của mình, ánh mắt cũng không nhìn Nhật Nguyệt Tôn Giả nữa, ánh mắt hắn trực tiếp nhìn về thiên không.
Sau đó... hắn ma hóa.
Cũng không phải là Tam Long mà là Ngũ Long.
Giải quyết chó giữ nhà, sau đó lại tìm đến chủ nhân.

P/S: Mấy ngày nay tác giả không có nhà, muốn viết cũng khó mà viết được, mọi người thông cảm

Quyển 2 Chương 329

Ma Long vs Thiên Đạo (1)

Mọi việc nói thì dài nhưng thật ra cũng không có bao lâu, Vô Song cùng Nhật Tôn Giả từ ban đầu đến hiện tại cũng chỉ giao thủ hơn 10 chiêu.
Bọn họ đều đã đăng lâm đế vị, 10 chiêu quả thực chỉ như một cái chớp mắt vì vậy đến tận khi Vô Song phóng thích toàn bộ ma long của mình ra, Nhật Nguyệt Tôn Giả đều có chút không phản ứng kịp.
Từ đầu đến cuối, hai người tuyệt đối bị vây vào tình thế xấu, từ đầu đến cuối đều vô pháp biết Vô Song đang che dấu cái gì, dù sao Vô Song hiện tại quá mức tà dị.
Đến khi Vô Song giải phóng toàn bộ ma khí trong người, có thể nói dùng từ kinh thiên động địa để hình dung.
Vô Song không rõ tại trạng thái ngũ long thực lực của bản thân hắn đến mức nào nhưng tuyệt đối hơn xa đế vị bởi hắn có thể cảm nhận được rõ ràng ngũ long mạnh hơn tam long bao nhiêu.
Ngũ long vừa ra có thể nói là thiên hạ khiếp sợ.
Cũng may trong trạng thái ngũ long này, Vô Song vẫn là thân nam nhân, hắn không phải ăn mặc cái loại quần áo kỳ dị kia.
Trong trạng thái ngũ long phiên bản nam thật ra phi thường đẹp mắt, hơn xa phiên bản nữ, chí ít là trong mắt hắn.
Nửa người dưới của Vô Song vẫn hắc hóa như thường lệ, gần như không thay đổi với trạng thái tam long nhưng nửa người trên thì biến đổi nghiêng trời lệch đất.
Đầu tiên, màu tóc của hắn chuyển thành màu đen tuyền, hơn nữa tóc cũng trở nên dài hơn, xõa đến tận vai chứ không còn như màu trắng nguyên vẹn.
Thứ hai, nửa thân trên của hắn để trần, lộ ra toàn thân bắp thịt, đồng thời trên da thịt điểm xuyến những đường ma văn, gần giống như hình xăm vậy, ma văn xen lẫn từng đường nét cơ bắp hoàn mỹ cho người ta cảm giác tà dị vô cùng.
Thứ ba, ma khí của hắn không còn tạo hình hắc long đáng sợ nữa, ma khí cuộn lại sau lưng Vô Song thành từng dải hắc ám, cứ như dải lụa kéo dài vậy.
Trạng thái này của Vô Song rất khó để đưa ra cảm nhận gì nhưng chung quy lại có thể gói gọn trong hai chữ ‘Ma Mị’.
Biến thành ngũ long, Vô Song không muốn tiếp tục chơi đùa với Nhật Nguyệt Tôn Giả.
Vô Song động nhưng mà lần này Nhật Nguyệt Tôn Giả căn bản không động, không phải không thể động mà là không kịp phản ứng với tốc độ của Vô Song,

Vô Song cứ như đang thuất di vậy.
Vô Song như bóng ảnh, lướt qua Nhật – Nguyệt hai người, sau đó chỉ thấy ngực Nhật – Nguyệt Tôn Giả đều xuất hiện một đóa hắc quỳ hoa, hắc quỳ hoa in lên ngực, hai người lập tức cảm giác lục phủ ngũ tạng rung lên bần bật, chỉ sau một chiêu duy nhất đều gục cả người xuống, sắc mặt trắng bệch, trong ánh mát ngập tràn kinh hãi, ngập tràn khó tin.
Hắc quỳ hoa ấn trên ngực như hắc hỏa đang rực cháy trên ngực Nhật Nguyệt Tôn Giả có điều hắc hỏa lúc này cũng đang bị một đoàn bạch liên ngăn cản, cũng nhờ có bạch liên hộ thân, Nhật Nguyệt Tôn Giả mới không đến mức chết ngay sau một chiêu của Vô Song.
Cái này tuyệt đối không phải đùa, dùng một phép so sánh thú vị, Vô Song nếu là Vô Danh Tăng thì Nhật – Nguyệt Tôn Giả hiện tại trình độ chỉ sợ cũng chỉ ngang ngửa sư chữ Huyền của Thiếu Lâm.
Tất nhiên đây không phải nói về thực lực mà là về chênh lệch trình độ.
Ngũ long tại thân, một giới này Vô Song dám xưng bốn chữ Độc Cô Cầu Bại.
Đáng tiếc Vô Song cũng không phải chủ nhân giới này, vuốt mặt còn phải nể mũi, chủ nhân không cho phép, muốn giết Nhật Nguyệt hai người thực sự không dễ.
Trên cơ thể Nhật Nguyệt Tôn Giả vậy mà có đạo lực hộ thân.
Vô Song muốn đánh vỡ đạo lực hộ thân của cả hai cũng không khó nhưng mà hắn cũng không muốn nữa, Vô Song hiện tại ánh mắt bị thứ khác hấp dẫn, ánh mắt nhìn về phía A Thanh.
Đạp không mà đứng, thải vân đầy trời, khuôn mặt kia thực sự quá quen thuộc với Vô Song, chỉ có cái ánh mắt, cái ánh mắt mang theo đại khí bàng bạc, mang theo một loại chưởng quản thiên hạ nhân sinh.
Ánh mắt này dĩ nhiên không phải của A Thanh, ánh mắt này là của Thiên Đạo.
Lúc này thấy Thiên Đạo xuất hiện, Vô Song cũng không còn sát khí, trong lòng bình tâm đến lạ, ánh mắt hắn cũng thản nhiên đối mặt với thứ này.
“Ngươi đã làm gì Dung nhi? “.
Một người dưới đất, kẻ đứng trên trời, cứ như vậy mà đối thoại với nhau.
Thiên Đạo nhìn Vô Song, con mắt bạc kia cũng dần dần híp lại, Vô Song so với lần ở Yến Kinh thay đổi quá nhiều.
Trước đó Vô Song chỉ là con kiến trong mắt Thiên Đạo, nó muốn di thế nào thì di, nếu không phải Tây Thi bất chấp tất cả, kéo Vô Song chạy đến Ma Sơn, nếu không phải Hạng Vũ nhận ra Tây Thi, giây phút cuối cùng trợ thủ cả hai người một tay, cả hai còn chưa chắc thoát ra được khỏi lòng bàn tay Thiên Đạo.
Về phần hiện tại trên Đào Hoa Đảo, lần đầu tiên Thiên Đạo nhận được sự uy hiếp từ Vô Song, nó thực sự có cảm giác... Vô Song có thể gây tổn thương cho nó.

Nó không nguyện ý mở miệng nhìn con kiến năm xưa chạy thoát khỏi tay mình, điều nó muốn là Vô Song thần phục chứ không phải bình khởi bình tọa nói chuyện với nó chỉ là lần này nó không thể không mở miệng.
“Ngươi... “.
Nói đến đây nó ngập ngừng một chút, chính nó cũng không biết phải hỏi cái gì. chẳng nhẽ hỏi tại sao Vô Song lại mạnh lên nhiều như vậy?, đối với nó câu hỏi này quá mất mặt.
“Ngươi có thể an tâm, ta có thể trả lại con bé đó nguyên nguyên vẹn vẹn cho ngươi, chỉ cần ngươi trợ giúp ta thôn phệ kẻ trong Ma sơn kia”.
Nghĩ một chút, nó vẫn quyết định thay đổi lời kịch.
Nghe lời nó nói, Vô Song bản năng liền muốn đập nát cái thứ trước mặt mình ra.
“Lần cuối cùng, ngươi làm gì nàng?”.
Vô Song lần này đè thấp âm thanh xuống, hắn đúng là đang kìm nén.
Nếu không biết việc gì xảy ra với Dung nhi, hắn quả thực không nghĩ đến việc động thủ với thứ này, hắn rất sợ nó lại làm gì trên người Dung nhi, như cái cách nó làm trên người A Thanh.
Thế giới này có rất nhiều việc Vô Song chưa hiểu hoặc chưa thể nhìn rõ nhưng cái tầm màn bí mật của nó hắn cũng hiểu được một phần nào.
Vì sao A Thanh phải cắt một phân hồn để trở thành Lãnh?.
Vì sao Tây Thi có thể để lại đường lui cho mình, còn A Thanh thì không?.
Vì sao những lời A Thanh nói với hắn đêm hôm đó cùng những lời Độc Cô nói lại không giống nhau?.
Vì sao Trương Tam Phong lại đẩy hắn đến đây?.
Là cứu vớt A Thanh? là cứu vớt cái thế giới này?.
Trước đây Vô Song không nhìn ra, cũng không nghĩ ra được nhưng mà hiện tại khi đứng trên đỉnh sức mạnh của thế giới, tầm mắt của hắn liền rộng hơn, có rất nhiều việc hắn đều nghĩ đến.
Hắn có cảm giác từ khi mình bị Trương Tam Phong đưa đến đây, thế giới này mới bắt đầu cái guồng quay của nó.
Tại sao sớm không đến, muộn không đến mà phải đợi đúng lúc Vô Song xuyên không, đặt chân đến Thái Hồ thì cốt truyện Xạ Điêu mới bắt đầu thực sự chuyển động?.
Thế giới này như có cái gì đó một mực chưởng khống vậy, thứ này chỉ sợ cũng không phải là Thiên Đạo.
Cái cảm giác này ban đầu còn không quá mức rõ ràng nhưng khi đối mặt với Thiên Đạo lần thứ hai, cảm giác đúng là càng ngày càng rõ, càng ngày càng làm nội tâm Vô Song cảm nhận sự nặng nề.

Thiên Đạo thì không biết Vô Song đang nghĩ gì, đối với Vô Song nó chỉ nhếch

miệng cười.
Nó có cao ngạo của mình, nó quả thật cảm thấy Vô Song có thể uy hiếp với mình nhưng cái này còn lâu mới đủ để nó thực sự coi Vô Song là đối trọng.
Vô Song tuy cho nó rất nhiều bất ngờ nhưng đã đến Đào Hoa Đảo, còn mong rời đi sao?.
“Ngươi so với lúc trước mạnh lên không ít nhưng ngươi nghĩ ngươi đủ tư cách chất vân ta?”.
“Nếu ngươi ngoan ngoãn vì ta làm việc, ta có thể trả lại nữ nhân này cho ngươi, còn nếu ngươi nhất mực chống cự, cũng đừng trách ta không khách khí, kiên nhẫn của ta dành cho ngươi đã sớm hết “.
Nghe Thiên Đạo nói, Vô Song bàn tay chậm rãi nắm lại, ánh mắt phi thường kiên định.
“Nếu ngươi đã không nói ngươi làm gì nàng, vậy ta bắt ngươi nói là được”.
Vô Song lúc này quả thật rất tự tin, hắn lúc này là ngũ long chứ không phải tam long như xưa.
Ngũ long có thể không địch lại một Thiên Đạo toàn vẹn nhưng Thiên Đạo hiện tại?, Vô Song dám chiến.
Vô Song vừa dứt lời, chỉ thấy trên người A Thanh xuất hiện một vòng bạch sắc hào quang, sau đó dưới chân nó hiện ra một đóa tuyết liên khổng lồ, Thiên Đạo trực tiếp khống chế thân thể A Thanh khoanh chân ngồi trên tuyết liên, xung quanh từng đoạn thải vân cũng biến đổi, trở thành từng đóa bạch liên nở rộ.
Mây dưới chân nó cuồn cuộn như sóng, từng đám mây gắn kết lại với nhau, trên người Thiên Đạo tỏa ra bạch quang chói lọi, cứ như tiên quốc hiện thế vậy, cả một vùng biển Đào Hoa Đảo đều có một loại không khí thần thánh, không thể phạm.
Thiên Đạo mở to ánh mắt màu bạc của nó, ánh mắt trở lại với sự cao ngạo quen thuộc, miệng khẽ mở.
“Quỳ xuống thần phục”.
Nói xong bốn chữ, hư không biến động, đạo lực của nó bao trùm lấy toàn bộ thiên không Đào Hoa Đảo.
Vô Song đứng dưới đất, cảm nhận áp lực kinh khủng đè vào thân mình bất quá sắc mặt vẫn không hề biến đổi quá nhiều, áp lực thứ này sao có thể đè ép được sự cao ngạo của Hắc Long?.
Đứng dưới mặt đất, nhìn Thiên Đạo bày ra trận thế, Vô Song rốt cuộc cũng biết... Thiên Đạo chiến đấu như thế nào.
Trước đây Thiên Đạo dùng đạo lực, trực tiếp diễn ra kiếm khí của A Thanh, thoạt nhìn phi thường cường hãn nhưng mà thứ này căn bản chỉ là ‘tiểu náo’, là trò chơi nhỏ của nó.
Kiếm khí của A Thanh muốn đả thương đế vị cao thủ không phải là không được

nhưng nếu gặp tồn tại cao hơn đế vị thì không đủ dùng, đối với tồn tại như Vô Song, Thiên Đạo không thể không lấy ra bản lĩnh chân thật.
Thiên Đạo bản thân vốn không có kinh nghiệm chiến đấu, nó sinh ra đã là mạnh nhất thì chiếu đấu với ai?, vì vậy nó cũng sẽ không tự mình xuất thủ đánh với Vô Song.
Thủ đoạn của Thiên Đạo gọi là... sáng tạo.
Nó dùng đạo lực làm ra sáng tạo, lấy sáng tạo lực mà hủy diệt tất cả những ai phản kháng nó.
Trên bầu trời lúc này xuất hiện hàng vạn vạn thanh kiếm, che lấp cả mảnh thiên không, vạn vạn thanh kiếm liền mang theo đạo lực, vạn vạn thanh kiếm đều nghe theo lệnh Thiên Đạo.
Nó được bảo vệ trong đóa tuyết liên, đến động cũng không động nhưng theo ý niệm của nó, vạn vạn thanh đạo kiếm cùng lao xuống, có thể nói là phô thiên cái địa.
Vô Song nhìn thấy tình cảnh này, hắn thực sự sợ.
Vô Song không phải sợ Thiên Đạo mạnh mẽ mà là hắn sợ hãi Thiên Đạo điên loạn.
Nó dĩ nhiên... công kích toàn bộ hòn đảo này, nó muốn một chiêu hủy đi Đào Hoa Đảo, đương nhiên cũng bao gồm hủy diệt toàn bộ sinh mạng của Đào Hoa Đảo.
Vô Song căn bản không dám nghĩ, hắn vận toàn bộ tốc độ, lao về phía Hoàng Dung mà ôm lấy nàng, về phần Quách Tĩnh hay Nhật Nguyệt Tôn Giả, mấy người này đã ngoài phạm vi quan tâm của hắn.
Ôm lấy Dung nhi còn đang bất tỉnh, Vô Song trực tiếp vận khởi hắc long thân, toàn bộ năm đầu hắc long không còn trong trạng thái dải lụa mà đều hóa hình, hắn trực tiếp lấy ngũ long cùng tập hợp, tạo thành một vòng bảo vệ, một lá chắn ôm chọn hắn cùng Hoàng Dung lại.
Vạn vạn thanh đạo kiếm cùng đâm xuống, quả thực có thể nói như hủy thiên diệt địa nhưng mà chân chính sát thương thì không có bao nhiêu, dù sao loại thủ đoạn công kích quần thể này uy lực đơn cá nhân chưa hẳn đã mạnh.
Vạn vạn đạo kiếm oanh kích xuống đại địa, trực tiếp đánh hủy diệt luôn toàn bộ Đào Hoa Đảo, không cần biết cây cối, sinh vật, kiến trúc hay con người, tất cả đều bị hủy diệt.
Cả tòa Đào Hoa Đảo, nguyên vẹn nhất chỉ có lồng phòng ngự của Vô Song mà thôi.
Vô Song ở bên trong đương nhiên cũng cảm nhận được đại địa rung động, toàn bộ Đào Hoa Đảo thảm trạng hắn không cần nhìn cũng có thể đoán được đại khía.
Vô Song cũng không có lựa chọn một mực không di chuyển, một mực làm bia ngắm cho Thiên Đạo, hắn sau khi chịu qua được cơn mưa đạo kiếm này, trực

tiếp lấy ngũ long quấn thân, lấy hắc hỏa mở đường, cả cơ thể như một đầu đại hắc long xé rách thiên không.
Chỉ thấy vô tận hắc ám quấn quanh Vô Song, trực tiếp đánh ra một thông lộ, xuyên qua cơ mưa đạo kiếm, mở ra một con đường lao thẳng về thiên quốc của Thiên Đạo.
Tốc độ của Vô Song nhanh đến cùng cực, hắn đâm thủng thải vân mà hiện ra trước mặt Thiên Đạo, một tay ôm Hoàng Dung, một tay nắm lại, mượn thiên địa đại thế, sau lưng hắn thân ảnh Tống Thái Tổ lại hiện lên.
“Thái Tố Thiên Nộ”.
Một quyền nện thẳng vào mặt của Thiên Đạo nhưng mà quyền của hắn rất nhanh bị ngăn cản lại, trước mặt Thiên Đạo hiện ra một vòng khí vô hình, vậy mà triệt để ngăn lại trọng quyền của Vô Song.
Về phần Uy thế của thiên địa... thực sự không có tác dụng gì với Thiên Đạo, gần như thân ảnh Tống Thái Tổ vừa hiện ra sau đó liền biến mất.
Thiên Đạo căn bản không sợ uy.
Nhìn Vô Song xuất quyền, nó khẽ nhếch miệng.
“Ngu xuẩn”.
Vẫn khoanh chân mà ngồi, thải vân liền biến đổi, hư không đạo lực liền biến thành từng trọng quyền, giống hệt như quyền trong tay Vương Trùng Dương vậy, mỗi hư ảnh trọng quyền to cứ như một tòa núi nhỏ vậy, trong chốc lát quyền ảnh ngập trời mà oanh kích Vô Song.
Vô Song chân đạp hư không, hắn cũng đã sớm thu tay lại đồng thời nhập toàn bộ hắc long vào người, biến thân hình hắn toàn bộ bao phủ trong hắc giáp.
Một tay ôm lấy Hoàng Dung, một tay nắm thành quyền, hắn cũng liên tục xuất quyền.
Quyền này cũng là thiên địa uy thế, là Thái Tố Thiên Diễn Quyền.
Thiên địa uy thế không thể gây thương hại cho Thiên Đạo nhưng mà uy lực cực kỳ kinh người, so với đạo lực cũng không kém.
Đạp lên hư không cứ như đang đi trên đất bằng, mượn nhờ Lăng Ba Vi Bộ di chuyển trong ngập trời quyền ảnh, Vô Song vừa ôm Hoàng Dung vừa lùi.
Tất nhiên công kích của Thiên Đạo phi thường cường hãn, Vô Song kể cả biến về hắc giáp, kể cả mượn thiên địa lực lượng oanh kích đạo lực nhưng mà mỗi lần đánh nát một ‘đạo quyền’ toàn bộ xương cốt của hắn đều đang rung lên.
Vừa đánh vừa lùi, trên người Vô Song cũng phải chịu không ít quyền nhưng mà cũng may thân thể hắn đủ cường hãn, vẫn cứ mang Hoàng Dung an toàn hạ xuống đất.
Ngập trời quyền ảnh theo Vô Song đặt chân xuống đất cũng biến mất, thay vào đó lại là đạo kiếm.
Trước là vạn vạn đạo kiếm nhưng mà hiện tại số lượng đã ít đi rất nhiều, chỉ còn

lại hơn ngàn thanh nhưng mà kích cỡ... cũng gấp đạo kiếm trước kia cả trăm lần.
Thiên Đạo dùng ánh mắt khinh thường nhìn Vô Song như nhìn con kiến vậy.
“Quỳ xuống thần phục”.
Cả ngàn thanh đạo kiếm lần nữa oanh kích xuống, lần này uy lực so với cơn mưa đạo kiếm kia... chỉ sợ gấp mười lần.
Vô Song đã không thể tiếp tục ôm Hoàng Dung, hắn phân ra một đầu hắc long, nhẹ cuốn lấy nàng mà nâng lên ở sau lưng hắn, hai chân dang rộng, hai tay đưa ra, giữa hai tay của hắn xuất hiện một lớp màng chắn vô hình.
Đây đương nhiên cũng là tuyệt kỹ võ học – Đấu Chuyển Tinh Di.
Công bằng mà nói, tất cả thủ đoạn công kích của Thiên Đạo thật ra không khác gì chiêu thức võ học chỉ là uy lực cùng chất lượng hơn xa mà thôi.
Đấu Chuyển Tinh Di quả thực vẫn có thể giữ lại điểm mạnh nhất của nó – Tá Lực Đả Lực.
Mượn Đấu Chuyển Tinh Di bảo hộ, lại lấy bốn đầu hắc long quấn thân, hai tay Vô Song liên tục vũ động nhưng mà hắn vẫn phi thường chật vật, không ít lần Đấu Chuyển Tinh Di không thể kháng cự được đạo kiếm, để đạo kiếm trực tiếp cắt lên người Vô Song.
Nếu không có hắc long dùng ma hỏa thủ hộ, một thân hắc giáp của hắn đã sớm bị phá hủy.
Một đợt đạo kiếm này, sinh sinh khiến Vô Song lùi lại hơn ngàn bước mới có thể vượt qua nhưng mà vượt qua xong thì sao?, trên bầu trời lại xuất hiện đạo kiếm.
Không phải vạn vạn thanh, không phải ngàn thanh, chỉ là trăm thanh kiếm.
Mỗi thanh đạo kiếm... nhìn cứ như một thác nước treo ngược trên trời vậy, có thể dùng từ khổng lồ để hình dung.
Thiên đạo vẫn nhìn Vô Song bằng con mắt kia bất quá câu nói cũng có chút thay đổi.
“Ta đã nương tay 2 lần, đừng thách thức giới hạn của ta “.
“Thần phục ta, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không ta trực tiếp luyện chế con bé kia làm sinh khôi, luyện chế toàn bộ bằng hữu của ngươi thành sinh khôi, khi đó ngươi hối hận cũng muộn rồi “.

Quyển 2 Chương 330
Ma Long vs Thiên Đạo (2).

Vô Song không biết sinh khôi là cái gì nhưng mà hắn cảm thấy ngứa tai vô cùng.
Vô Song lần này trực tiếp mở ra vực của mình, toàn bộ không gian xung quanh hắn liền biến thành màu đen.
Ma vực vừa hiện, trong mắt Thiên Đạo liền lộ ra sự chán ghét nồng đậm đồng thời nó đối với Vô Song lại bắt đầu xuất hiện sát khí.
Nó hiện tại đã cảm thấy... không giết Vô Song không được.
Việc Vô Song có thể thôn phệ và sử dụng ma khí nó đương nhiên biết nhưng mà với nó hiện tại, giải thích duy nhất cho việc Vô Song đột ngột mạnh lên trong thời gian ngắn chỉ có một..., nó cảm thấy Vô Song đã thần phục sinh vật tại Ma Sơn kia tức là lựa chọn đối địch với nó.
“Chết”.
Một chữ xuất ra từ miệng nó, trăm thanh đạo kiếm lại đâm xuống, nó như muốn nghiền nát Vô Song, chém hắn thành thịt vụn.
Ma vực của Vô Song mở ra nhưng mà quả thật khó lòng chống lại đạo kiếm của Thiên Đạo, ban đầu ma vực như một vòm trời ngăn cách Vô Song với không gian xung quanh nhưng mà rất nhanh đạo kiếm đâm xuống, ma vực chỉ có thể chịu được vài đợt đạo kiếm liền bắt đầu rung chuyển, bắt đầu bị xuyên qua.
Đương nhiên Vô Song cũng không không gọi ma vực của hắn ra cho vui, khi đạo kiếm đâm xuyên qua tấm màn ma vực chỉ thấy hàng ngàn đóa hắc quỳ hoa lơ lửng đồng loạt nổ tung.
Hắc quỳ hoa nổ tung bộc phát ra vô tận hắc khí sau đó hắc khí tự động kết thành ma văn, ma văn thành dải, cùng với hắc ám lực lượng trở thành một tấm lưới, lấy từng dải ma văn ngăn cản đạo kiếm đâm xuống.
Đối với Vô Song, đây đã là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của hắn ở trạng thái Tứ Long.
Hắc ám ma văn không biết làm thành từ cái gì nhưng khi đan lại thành chuỗi, từng chuỗi xếp với nhau thành một tấm lười trời thực sự có thể cường ngạnh chống lại toàn bộ đạo kiếm đánh xuống.
Dĩ nhiên Vô Song cũng biết ngăn cản được lần này không có nghĩa là hắn ngăn cản được mãi mãi, ai mà biết được Thiên Đạo còn đang giữ cái thủ đoạn gì?, hắn nhất định phải phản công, phải làm ra quyết định.
Chỉ thấy sau khi Vô Song ngạnh kháng Thiên Đạo, phần trán của hắn liền nhúc nhích.
Từ giữa trán Vô Song, con mắt thứ ba xuất hiện, con mắt thuần một sắc đỏ như

máu, trong con mắt như cất chứ vô tận huyết hải.
Vô Song thật ra còn không nắm giữ được ngũ long của chính mình, hắn không biết ngũ long mạnh đến mức nào... thậm chí cho dù cả tứ long hắn còn không hiểu rõ.
Trận chiến này Vô Song không khác gì lâm trận mài gươm hơn nữa hắn đến hiện tại gần như cũng không biết Thiên Đạo cao thấp, không rõ nó còn đang che dấu cái gì, không rõ thực lực của nó đến tột cùng là thế nào.
Trận chiến này thực sự bất lợi vô cùng.

Ngũ long hoàn toàn mở, con mắt thứ ba lập tức tỏa ra hung quang, con mắt đỏ như máu đối nghịch hoàn toàn với ánh mắt màu bạc của Thiên Đạo.
Con mắt của Vô Song như chứa đựng cả tu la huyết tràng, con mắt như đang cất dấu cả địa ngục bên trong vậy, con mắt này đại diện cho nỗi sợ.
Về phần Thiên Đạo, ánh mắt màu bạc của nó chứa đầy sự uy nghiêm, cứ như thần linh ở trên cao quan sát chúng sinh, con mắt này đại diện cho sự kính sợ.
Cả hai đều là nỗi sợ nhưng trên bản chất rõ ràng khác nhau bất quá khi hai loại ánh mắt gặp nhau, bất kể là Thiên Đạo hay Vô Song đều run lên.
Trong lòng cả hai đều có cảm giác... gặp được thiên địch.
Vô Song thì cũng thôi đi nhưng mà Thiên Đạo sao có thể chấp nhận việc này?, nó là thiên, ở đâu ra còn thiên địch?.
Cái ánh mắt của Vô Song làm nó chán ghét vô cùng, thậm chí sự chán ghét lên đến tột đỉnh, còn vượt qua cả Hạng Vũ nơi Ma Sơn.
Nó hiện tại thậm chí đã không quan tâm tới Hạng Vũ, không quan tâm đến Ma Sơn, nó chỉ muốn giết Vô Song mà thôi.
Vô Song cũng không biết một cái ánh mắt này đã khiến Thiên Đạo thay đổi thế nào, hắn hiện tại... thực sự có chút không biết làm sao.
Hắn mở ra con mắt thứ ba nhưng mà... đến chút chút biến đổi cũng không có, chút chút tác dụng cũng không có.
Về phần Thiên Đạo lúc này, nó vẫn ngồi trên đóa tuyết liên nhưng mà trên người nó xuất hiện uy thế khủng khiếp.
Nếu uy thế của nó trước đây chỉ là bão cấp 7 cấp 8 thì hiện tại chỉ sợ là bão cấp 15.
Toàn bộ bầu trời đen kịt lại, thải vân hóa thành mây đen.
Mây đen bao phủ cả bầu trời, sấm chớp xuất hiện liên tục, từng tia tử điện như ẩn như hiện.
Thiên đạo sử dụng đạo lực, sử dụng sáng tạo lực bởi nó muốn Vô Song thần phục.
Hiện tại nó sử dụng thiên phạt, nó muốn giết Vô Song.

Vô Song đối mặt với ngập trời sấm chớp thực sự không biết làm sao, hắn thậm chí còn đang tính ôm lấy Hoàng Dung sau đó xoay người bỏ chạy bất quá đúng lúc này dị biến xảy ra.
Huyết nhãn bắt đầu phát uy.
Huyết nhãn của Vô Song đối mặt với thiên uy cuồn cuộn liền mở lớn ra, sau đó từ phần đuôi mắt bắt đầu xuất hiện những tơ máu, tơ máu rất nhanh xâm chiếm phần trán của Vô Song, có thể thấy toàn bộ phần trán của hắn dần dần hiện lên những đường tơ máu màu đỏ, cực thô cũng cực rõ ràng.
Tơ máu hiện ra, con ngươi hoàn toàn biến mất, con mắt thứ ba trở về thuần một màu huyết hồng.
Ma vực của Vô Song... trực tiếp biến mất, ma thân cũng toàn bộ thu về hơn nữa là cưỡng ép thu về mà không nằm trong sự điều khiển của hắn, Vô Song trở về với phàm thân thậm chí Hoàng Dung đang ở sau lưng hắn cũng rơi thẳng xuống đất.
Con mắt thứ ba sau đó bắn ra một loại tia sáng, tia sáng huyết hồng này rất ngắn, nó không bắn vào thiên đạo trên cao kia mà bắn vào hư không, từ trong hư không vậy mà hiện ra một cánh cửa khổng lồ, giống như một cái giới môn vậy.
Trên giới môn có chữ viết, Vô Song rõ ràng không nhận ra kiểu chữ này nhưng hắn... quả thực có thể hiểu trên tấm bảng viết gì.
Trên đó là 3 chữ La Sinh Môn.
La Sinh Môn cũng rất nhanh mở ra, thời điểm La Sinh Môn mở ra, đầu Vô Song như muốn vỡ tung vậy, đầu hắn như nứt ra làm hàng ngàn hàng vạn mảnh.
Lúc này thời gian cùng không gian như dừng lại, hơn nữa Vô Song đau đớn đến mức linh thức của hắn biến thành vô dụng, hắn thậm chí mất đi giác quan, cả thế giới của hắn chỉ còn lại một màu đỏ, còn lại bất cứ thứ gì hắn cũng không cảm nhận được.
Đến tận lúc Vô Song bắt đầu có lại tri thức, con mắt thứ ba của hắn đã đóng lại, La Sinh Môn thì đã biến mất từ lúc nào.
Vô Song cả người bủn rủn, hắn vô lực gục cả người xuống mặt đất, khó khăn ngửa đầu lên nhìn Thiên Đạo.
Trên bầu trời, mây đen đã biến mất, Thiên Đạo vẫn cứ đạp không mà đứng, nó căn bản chưa hề bị thương nhưng mà Vô Song có thể nhìn ra một thứ ở trong mắt nó, một thứ mà hắn chưa từng cảm nhận được, đó là sự sợ hãi.
Trong mắt Thiên Đạo có sự sợ hãi.
Thiên quốc mà nó tạo ra đã biến mất, tuyết liên dưới chân nó cũng biến mất, vô biên vô tận lôi kiếp cũng biến mất, chỉ có Thiên Đạo vẫn còn đứng đó.
Nó run rẩy nhìn Vô Song, sau đó rất nhanh sự sợ hãi biến thành sát khí.
Nó không ngờ không gọi ra đạo lực mà trực tiếp hướng tay về phía Vô Song, nâng tay mà chém, đây là kiếm khí của A Thanh.

Một nhát chém này Vô Song đương nhiên không tránh được, hắn trực tiếp bị kiếm khí cắt thẳng vào người, cơ thể hắn như quả bóng xì hơi bắn ngược ra ngoài, trên ngực xuất hiện một vết thương lớn vô cùng, vết thương sâu đến tận xương.

Dây chính là một kiếm toàn lực của A Thanh, nếu không phải Vô Song nhục thân hiện tại đã không thua kém Đế Vị, một kiếm này muốn giết hắn thì dễ vô cùng.

Một kiếm giết không được Vô Song, đương nhiên kiếm thứ hai cũng tiến đến.

Vô Song khó khăn đứng dậy, nhìn thấy đường kiếm khí kia ánh mắt không khỏi co rụt lại.

Hắn hiện tại vậy mà không thể điều động ma lực, không thể liên hệ ma long.

Rốt cuộc trong lúc mở con mắt thứ ba, việc gì đã xảy ra?.

Hắn rất muốn biết nhưng sẽ không ai nói cho hắn biết, hắn cũng không có thời gian suy nghĩ, hắn nhất định phải ngăn cản một chiêu này.

Toàn thân Vô Song đau đớn vô cùng nhưng lại không ảnh hưởng đến nội lực của hắn, nội lực Vô Song toàn lực thôi động, trong người hắn 6 đường hỏa đao phá không mà ra.

Hắn dùng Hỏa Diễm Đao, cường công một chiêu kiếm khí của Thiên Đạo.

Hỏa Diễm Đao đương nhiên chịu không nổi thứ kiếm khí kia nhưng mà kiếm khí sau khi đánh nát Hỏa Diễm Đao mà lao tới chỗ Vô Song, uy lực 10 phần chỉ còn lại 5, Vô Song trực tiếp nắm lại song quyền, dùng song quyền oanh kích, đánh nát kiếm khí đang lao tới.

Hắn một lần nữa lùi lại 3 bước nhưng mà cũng không có thương tổn đích thực.

Thiên Đạo thấy vậy, ánh mắt híp lại, sau đó... nó gọi ra kiếm vực.

Đây là kiếm vực của A Thanh.

Nhìn thấy kiếm vực xuất hiện, Vô Song trong nội tâm liền trở nên âm trầm hơn không ít, hắn không rõ vì sao Thiên Đạo lại thay đổi cách tấn công nhưng mà hắn cũng biết đối mặt với kiếm vực của A Thanh, hắn hiện tại cũng không chống nổi.

Vô Song đầu có rất nhanh vận chuyển, hắn đang nghĩ cách làm sao bảo vệ Hoàng Dung chạy ra khỏi Đào Hoa Đảo thì bỗng nhiên hắn cảm thấy một khí tức quen thuộc xuất hiện.

Bên người Vô Song, rất nhanh hiện ra một người.

Tấm lưng này, loại trang phục này, khí chất này, Vô Song sẽ không thể nhầm.

Ngu Cơ dĩ nhiên xuất hiện ở Đào Hoa Đảo.

Ngu Cơ hiện thân, nhoẻn miệng mỉm cười đầy khiêu khích với Thiên Đạo.

Nàng cười hì hì đối mặt với ‘cấp trên cũ’ của mình mà nói.

“Thật không có ý tứ, ta mang hai người bọn họ về Ma Sơn, Thiên Đạo đại nhân nếu có thời gian, xin mời ghé qua Ma Sơn một chuyến”.

Quyển 2 Chương 331
Trở Lại Ma Sơn – Đặc Huấn (1)

Vô Song không rõ tại sao Ngu Cơ lại hiện thân ở đây nhưng mà càng làm hắn khó hiểu chính là Thiên Đạo căn bản cũng không ngăn cản Ngu Cơ rời đi.
Thực lực của Thiên Đạo thế nào Vô Song đã rõ, lần trước ở Yến Kinh bản thân Thiên Đạo có thể không kịp trở tay mà để Ngu Cơ mang Vô Song rời đi nhưng lần này liệu có thể không?, chính Vô Song còn không tin nó để Vô Song rời đi dễ như vậy.
Thiên Đạo đã khác rất nhiều so với lần trước, Vô Song có thể cảm nhận rõ ràng việc nó muốn giết hắn như thế nào, thiết nghĩ nếu hiện tại Vô Song có định thần phục với nó, nó cũng tuyệt không quan tâm mà lựa chọn giết chết hắn.
Suy nghĩ của Vô Song là đúng nhưng thực tế thì vẫn khác xa so với những gì hắn nghĩ, Thiên Đạo cho dù ánh mắt tràn ngập tức giận nhưng nó cũng không ngăn cản Ngu Cơ, đến một chút ngăn cản cũng không.
Trong thân xác A Thanh, thiên đạo đạp không mà đứng chỉ có thể dùng ánh mắt dõi theo Ngu Cơ, nhìn theo Ngu Cơ vận chuyển đạo lực mang Vô Song cùng Hoàng Dung rời đi.
Sự lựa chọn của Thiên Đạo đúng là làm Vô Song không có cách nào hiểu được.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Ngu Cơ lại một lần nữa sử dụng thuấn di, đương nhiên rất nhanh có thể trở về Ma Sơn nhưng mà bất ngờ là điểm dừng chân của Ngu Cơ không ở địa bàn của quỷ tộc, nơi Ngu Cơ mang hắn đến là một cửa hang động nằm sâu trong khe núi.
Vô Song hai tay ôm lấy Hoàng Dung, ánh mắt nghi hoặc nhìn Ngu Cơ.
“Sao lại đến đây?”.
Nghe Vô Song hỏi, Ngu Cơ cười cười.
“Ngươi nha, ngươi còn không biết vì ngươi mà Phật Sơn loạn thành một đoàn sao?, đến cả chúng ta cũng không thể không chuyển đi”.
Nhíu lông mày, Vô Song quả thật không hiểu gì cả.
“Ta làm gì?, hơn nữa tình hình Ma Sơn hiện tại thế nào?”.
Ngu Cơ dùng ánh mắt đầy thần bí nhìn hắn, sau đó nàng thản nhiên nâng đôi vai của mình lên.
“Cũng không có gì nhưng mà Hạng Vũ hắn thoát ra ngoài rồi “.
“Lúc trước đáng nhẽ là Độc Cô đến đưa ngươi trở về Ma Sơn nhưng mà vì Hạng Vũ, Độc Cô không thoát ra được liền phải để ta đến “.
“Ngươi thực sự là náo lật trời nha, cũng may có Độc Cô tồn tại, có thể kiềm chế Hạng Vũ nếu không hắn thật sự phá núi mà ra, thoát khỏi phong ấn mà rời khỏi

Phật Sơn, lúc đó liền có chuyện vui”.
Vô Song không để ý gì lắm đến lời của Ngu Cơ, cái hắn quan tâm là thứ khác.
Từ lời nói của nàng, hắn cũng có thể nhận ra Ma Sơn hiện tại phi thường loạn, nếu đã như vậy thì hắn lại lo lắng, lo lắng cho Lý Thu Thủy, lo lắng cho Mục Niệm Từ, ngoài ra còn có cả A Châu.
“Trận doanh nhân tộc thế nào rồi?”.
Vô Song nghĩ đến những nữ nhân của mình liền không kiềm được mà lên tiếng.
Vô Song sau trận chiến với Thiên Đạo, hắn không dám cuồng ngôn có thể thắng được tồn tại song song cùng Thiên Đạo là Hạng Vũ nhưng mà theo Vô Song thấy... quỷ đế bình thường gặp hắn bao nhiêu liền chết bấy nhiêu, bỏ Hạng Vũ ra hắn có thể lấy sức một mình diệt đi quỷ tộc.
Nếu quỷ tộc dám đụng vào những người thân bên cạnh hắn, hắn không ngại cho quỷ tộc biết thế nào là diệt thế.
Ngu Cơ ném cho Vô Song một cái mị nhãn.
“Đàn ông các người, kẻ nào cũng là đại hoa tâm”.
“Ngươi đừng nghĩ trận doanh nhân tộc yếu, chỉ cần Long Tượng Cổ Phật cùng Vô Danh Tăng ở đó, Hạng Vũ không ra bản thân quỷ tộc không thể công phá được nhân tộc, mấy nữ nhân của ngươi, tạm thời có thể an tâm”.
Nói hết lời, không đợi Vô Song hỏi tiếp, Ngu Cơ liền đi vào bên trong sơn động.
Cái sơn động trước mặt Vô Song lúc này cũng chính là sơn động mà Hoàng Thường ở lại năm xưa, cũng là nơi Độc Cô giam giữ Đoàn Dự.
Vô Song cũng không đợi ở bên ngoài quá lâu, mang theo Hoàng Dung, hắn chậm rãi bước sau lưng Ngu Cơ.
Hang động này phi thường tối, cũng phi thường quanh co nhưng mà với bậc cao thủ như Vô Song hay Ngu Cơ thì cũng không khó khăn gì, đã đến trình độ này bóng tối không thể coi là vật cản.
Một đường Vô Song cũng không rõ là rẽ bao nhiêu cái cung đường, mãi đến khi bước chân Ngu Cơ chậm lại thì Vô Song cũng dừng theo.
Sau đó ánh mắt Vô Song hơi hơi nhíu lại, ở bên phải của hắn là một động nhỏ, bên trong động vậy mà có người.
Kẻ này thực sự làm cho Vô Song hứng thú bởi đây là người quen.
“Ngu Cơ, sao tiểu tử đó lại ở đây?”.
Ngu Cơ quay lại nhìn Vô Song sau đó lại nhìn sang bên phải, không nghĩ gì nhiều mà cười cười.
“Ai biết Độc Cô hắn bị thần kinh cái gì?, là Độc Cô mang hắn đến đây, lý do vì sao thfi ta không rõ”.
Vô Song nghe vậy gật đầu, ánh mắt hướng về phía cái động bên cạnh.
Người này đương nhiên không xa lạ gì, chính là Đoàn Dự.
Quan sát Đoàn Dự thật kỹ, Vô Song mới lại phát hiện hóa ra Đoàn Dự không

phải đang ở một mình, trong hang động vậy mà còn có Lãnh.
Lãnh vẫn bá đạo như vậy, chỉ cần nàng không muốn lộ ra khí tức, khí tức như tan vào trong thiên địa, muốn phát hiện nàng không phải là chuyện dễ, nếu thực lực Vô Song không tăng đột biến đúng là không có phát hiện ra nàng.
Đoàn Dự lúc này khác rất xa so với ký ức của Vô Song, ít nhất hắn chịu chạy.
Đoàn Dự không đủ khả năng phát hiện được Lãnh, hắn chỉ có thể dùng Lăng Ba Vi Bộ mà tránh thoát khỏi kiếm khí của Lãnh tập kích khắp bốn phương tám hướng, Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự phải nói là càng ngày càng thành thục.
Tất nhiên huấn luyện Đoàn Dự không chỉ có thế, thỉnh thoảng Lãnh liền vận dụng phô thiên cái địa kiếm khí ép cả không gian lại, khóa chặt mọi đường lui của Đoàn Dự, sau đó nhất định bắt Đoàn Dự phải ngạnh kháng một chiêu.
Đoàn Dự lấy gì ngạnh kháng kiếm pháp của Lãnh?, đương nhiên chỉ có thể là Lục Mạch Thần Kiếm.
Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự trong mắt Vô Song hiện tại không khác ná cao su là bao nhưng nếu mang ra ngoài, uy lực thực sự không tệ, đã vượt qua Hàng Long của Quách Tĩnh, quan trọng nhất Đoàn Dự cho dù chưa thể mang uy lực của Lục Mạch đi đến đỉnh cao nhưng mà vẫn có thể sử dụng nó một cách bình thường, sẽ không xuất hiện tình trạng ‘lúc nổ, lúc xịt’.
Có vẻ như cũng phát hiện được Vô Song trở lại, Lãnh đột nhiên thu lại toàn bộ kiếm khí của mình, nàng như hồn ma từ trong bóng tối chui ra trước mặt Đoàn Dự.
Đoàn Dự thấy vậy cũng lập tức dừng lại, hắn đương nhiên không phát hiện được Ngu Cơ cùng Vô Song đang quan sát hai người.
Nhìn Lãnh đi ra, Đoàn Dự không khỏi lên tiếng.
“Sư tỷ, hôm nay chúng ta dừng ở đây?”.
Đoàn Dự ngày đó dập đầu trước mặt Độc Cô, đương nhiên tính là đệ tử Độc Cô, cũng vì vậy Lãnh liền thành sư tỷ của hắn.
Lãnh nhìn Đoàn Dự vẻ mặt vui vẻ, nàng không nói gì chỉ gật đầu.
Để lại Đoàn Dự không hiểu việc gì xảy ra cho lắm, Lãnh cứ như vậy đi ra ngoài.
Đoàn Dự còn lại một mình trong thạch thất, vẻ mặt chỉ có thể cười khổ, đương nhiên trong ánh mắt cũng tự tin hơn không ít.
Theo lời của Lãnh, chỉ cần hắn có thể đả thương được Lãnh liền được phép rời khỏi hang động này mà ra ngoài.
Đoàn Dự không rõ Lãnh mạnh đến mức nào nhưng hắn hiện tại với võ công của mình càng ngày càng tự tin.
Chỉ có người trong cuộc mới biết, gần 2 tháng qua đặc huấn, Đoàn Dự võ công tăng tiến thế nào.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Lãnh ra ngoài, nàng nhìn thấy Vô Song cùng Ngu Cơ cũng không khỏi cúi đầu,

khẽ chào hỏi hai người, sau đó hướng về Vô Song mà nói.
"Lão sư muốn gặp ngươi, để ta dẫn đường".
Vô Song cũng không lạ gì cái việc này, không hiểu tại sao Độc Cô vẫn cứ luôn để Lãnh dẫn đường cho hắn mà không phải là Ngu Cơ.
Hắn đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, vẫn mang theo Hoàng Dung đang bất tỉnh mà đi theo Lãnh.
Lần này cũng không phải rẽ qua hàng loạt cung đường nữa, rất nhanh Lãnh đưa Vô Song đến một thạch thất, đứng bên ngoài một cái cửa đá.
Cửa đá như có chế độ tự động vậy, thấy Vô Song cùng Lãnh vừa dừng lại trước cửa, thạch thất liền mở ra.
Lãnh cũng không đi vào bên trong với Vô Song mà để hắn tự mình đi vào.
Vô Song còn chưa bước vào đã thấy Độc Cô đang ngồi trên ghế đá, thản nhiên đọc sách, vừa nhìn đã thấy cực kỳ thoải mái.
Vô Song gật đầu với Lãnh một cái, mang theo Hoàng Dung đi vào.
Trong thạch thất này ngoại trừ một cái giường đá, một bộ bàn ghế đà, vài cây đèn cầy ra còn lại toàn bộ đều là tủ sách.
Vô Song không vội chào hỏi Độc Cô mà là chậm rãi đặt Hoàng Dung xuống trên giường đá, sau đó mới nhìn Độc Cô.
"Nàng... ".
Vô Song chưa nói dứt lời, Độc Cô đã mở miệng.
"Tình trạng của cô bé này ta biết, rất tệ".
Rõ ràng cảm nhận sắc mặt Vô Song cũng không tốt gì, Độc Cô khẽ đặt quyển sách xuống.
"Tình trạng của nàng... cái này ta cũng không biết giải thích thế nào cho ngươi, nhưng nếu phải nói một cách đơn giản nhất, nàng hiện tại gần như không phải Hoàng Dung ngươi biết, nàng là Hoàng Dung nguyên bản của thế giới này ".
Vô Song nghe vậy trong lòng liền trĩu nặng, hắn thậm chí không cần Độc Cô trả lời, hắn vẫn có thể đoán ra được đại khái.
"Có cách nào cứu nàng không?".
Độc Cô nhìn Hoàng Dung yên lặng nằm trên giường đá, suy nghĩ một chút, vẫn là gật đầu.
"Người thắt nút là người cởi dây, Thiên Đạo biến nàng thành như vậy, liền để Thiên Đạo đưa nàng trở về".
Nhắc đến Thiên Đạo, Vô Song triệt để nhíu mày.
Hắn nếu có thể khiến Thiên Đạo ra tay đưa Hoàng Dung trở về như cũ thì hắn còn hỏi làm gì?.
"Thiên Đạo?, bằng vào việc ta hiểu nó, cho dù nó chết cũng chưa chắc đã giúp ta toại nguyện".
Câu nói này không giả, đặc biệt là ánh mắt tràn ngập sát khí của Thiên Đạo với

Vô Song lúc trước.
Độc Cô nghe Vô Song nói, thản nhiên gật đầu.
“Ta đương nhiên biết, nhưng mà ngươi hiểu sai ý ta “.
“Thiên Đạo hiện tại sẽ không giúp ngươi, nó coi ngươi là kẻ thù số một nhưng mà nếu Thiên Đạo mới thì sao?”.
Vô Song lập tức tỏ ra khó hiểu.
“Nói rõ một chút, ngươi rốt cuộc là ý gì? “.
Độc Cô lùi lại, ngồi xuống ghế đá, hắn nhìn Vô Song một lúc rồi chậm rãi mở miệng.
“Trước ta hỏi ngươi nếu có sức mạnh ngươi có dám làm đối thủ của Thiên Đạo cùng Hạng Vũ hay không”.
“Kế hoạch của ta rất đơn giản, giết Thiên Đạo cũ, thay Thiên Đạo mới, ngươi đến giải quyết thứ này, ta giải quyết Hạng Vũ, đưa hắn về âm giới mà nhập luân hồi “.
“Lần này chơi hơi lớn, không biết ngươi có dám không?”.
Nhìn chằm chằm vào hai mắt Độc Cô, nhìn ánh mắt hắn ngập tràn tinh quang, Vô Song liền hỏi.
“Thiên Đạo mới? “.
Độc Cô thản nhiên gật đầu.
“Thiên Đạo chết đi vậy liền phải thay một cái Thiên Đạo mới vào, để Ngu Cơ nàng đến làm đi, nàng cũng phi thường hứng thú”.

Quyển 2 Chương 332

Trở Lại Ma Sơn – Đặc Huấn (2)

Vô Song ánh mắt nhìn chăm chú Độc Cô, rốt cuộc cũng ngồi xuống giường đá, ngay sát bên cạnh Hoàng Dung.

"Độc Cô, ta không biết tại sao nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng, việc của Dung nhi có liên quan gì đến ngươi không?".

Độc Cô tay vẫn cầm quyển sách, một quyển kinh thư thoạt nhìn tương đối cổ, bìa ngoài thuần một màu xanh bất quá trên bìa ghi chữ gì thì Vô Song cũng không nhận ra.

Đây không phải dạng chữ Hán thông thường, đây là chữ thời đại nhà Tần.

Toàn bộ căn phòng này đều là kinh thư được ghi lại trong thời Tần.

Tần Thủy Hoang năm xưa căn bản không hợp mắt với nho giáo cũng vì vậy sự kiện đốt sách chôn nho mới xuất hiện vào thời Tần, sau đó vì đắc tội nho giáo quá thảm mà muôn đời sau rất ít nhà nho nâng lên Tần Đế, thời đại nhà Tần là một trong những thời đại sáng rực rỡ nhất trong bầu trời lịch sử Trung Hoa nhưng với ngòi bút của nho giáo sau này... nhà Tần thực sự bị hạ cấp khá nhiều.

Sách trong căn phòng này đa số đều tồn tại từ thời đại nhà Tần, thoát khỏi vụ đốt sách nho học của Tần Đế mà tồn tại đến ngày nay, trong thiên hạ người đọc hiểu dạng chữ viết này đã gần như không có.

Bỏ qua vụ sách, Độc Cô thản nhiên đáp lời Vô Song.

"Việc này ta không liên quan".

"Ở trên Đào Hoa Đảo ngươi cũng gặp mặt hai kẻ gọi là Nhật – Nguyệt rồi, nhạc phụ đại nhân của ngươi chính là chết trong tay Nhật Tôn Giả ".

"Ban đầu kẻ này tiến tới Ma Sơn là muốn bắt cóc tình nhân Niệm Từ của ngươi, sau đó bị Lý Thu Thủy ngăn cản, Lý Thu Thủy là người của Tiêu Dao Phái, Tiêu Dao Phái đối với ta lại có chút liên hệ, trên người nàng có tín vật của bản tọa, vì vậy có vài người nhận ra liền xuất thủ đánh đuổi Nhật Tôn Giả trở về".

"Cứ nghĩ hắn sẽ chạy khỏi Ma Sơn nhưng không ngờ lại lựa chọn ám sát cha vợ ngươi, lúc đó ta cũng là bất ngờ, thậm chí không hiểu".

"Tiếp theo ta mới có thể nhìn ra chút môn đạo, cái chết của cha vợ ngươi lại thêm sự biến mất của ngươi là con đường dễ nhất công phá tâm linh Hoàng Dung, sau đó nàng mới dễ dàng rơi vào bẫy của Thiên Đạo".

"Thiên Đạo tính toán... không sai">

Vô Song nghe vậy, sống lưng liền dựng thẳng, cả người bốc lên ngập trời sát khí. Bảo hắn có tình cảm gì với Hoàng Dược Sư thì không đúng nhưng mà trong tứ bá bản thân Hoàng Dược Sư là hợp với hắn nhất, thậm chí không vì Hoàng Dung

hắn cùng Đông Tà hoàn toàn có thể coi nhau như tri kỷ, cực kỳ hợp tính.
Đông Tà bản thân còn truyền dạy võ nghệ cho hắn, đến cả Cửu Âm Chân Kinh cũng dốc lòng đưa Vô Song, không tính không toán, kỳ môn độn giáp, âm nhạc đạo lý chỉ cần hắn không hiểu hắn đều có thể đến hỏi, Hoàng Dược Sư căn bản không giữ lại chút nào.
Vô Song đã không còn bé nữa, hắn vô pháp coi Hoàng Dược Sư trở thành sư phụ hợp cách như Vô Hà Tử năm xưa nhưng ân tình của Hoàng Dược Sư hắn nhất định sẽ không quên, nay nghe Hoàng Dược Sư bị giết, trong lòng nộ hỏa khó mà dẹp được.
Bàn tay hắn đưa ra, nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại của Hoàng Dung, trong lòng thật sâu tự trách.
Hắn thực sự có lỗi với nàng, có lỗi với Đào Hoa Đảo.
Mọi việc không phải do hắn gây ra nhưng bảo hắn không liên quan thì chắc chắn không đúng.
Nếu Vô Song biết Hoàng Dược Sư đã mất, trên Đào Hoa Đảo hắn nhất định sẽ đánh chết tươi Nhật Tôn Giả đầu tiên chứ không phải ra tay với Thiên Đạo.
Nghĩ đến Nhật Tôn Giả, bàn tay Vô Song nhẹ nắm lại.
Nhật – Nguyệt Tôn Giả đương nhiên vẫn chưa chết, giây phút Thiên Đạo hủy diệt Đào Hoa Đảo liền tạo ra một vòng đạo lực hộ vệ, nâng cả hai người này lên, trực tiếp đưa hai người này biến mất.
Không chỉ có Nhật – Nguyệt Tôn Giả mà cả Quách Tĩnh cũng được Thiên Đạo mang đi.
Nói đến Quách Tĩnh, trong lòng Vô Song lại nặng trĩu.
Hắn cùng Quách Tĩnh cũng có thể tính là quen thuộc, nhưng mà hiện tại sự tồn tại của Quách Tĩnh lại làm Vô Song cảm thấy lo lắng.
Trên Đào Hoa Đảo, nhìn thấy Thiên Đạo ra tay cứu Quách Tĩnh, trong lòng Vô Song liền cảm thấy không ổn.
Quách Tĩnh nếu không có tác dụng gì bản thân Thiên Đạo nhất định sẽ không ra tay, Vô Song sợ nhất là Quách Tĩnh có thể làm chìa khóa, chìa khóa khiến Hoàng Dung mãi mãi không thể trở về bình thường.
“Ngươi nói ngươi giải quyết Hạng Vũ, ta thì lo Thiên Đạo sau đó để Ngu Cơ tiếp quản công việc này, bất quá ngươi nghĩ ta có thể thắng được Thiên Đạo sao?”.
Cái này không phải Vô Song tự ti, hắn đã tự mình đọ sức với Thiên Đạo một lần, liền cảm thấy kẻ này khó chơi như thế nào.
Vô Song cứ nghxi Độc Cô sẽ phản ứng với câu hỏi của hắn như thế nào, không ngờ Độc Cô lại chỉ bật cười.
“Cái này là lo lắng của ngươi?, ta thì lại không nghĩ vậy”.
“Ngươi có biết tại sao ta yên tâm để Ngu Cơ mang ngươi trở về Ma Sơn không?, đấy là bởi vì Ngu Cơ có đạo lực còn Thiên Đạo thì không có”.

“Nói thật, Đạo Lực của Thiên Đạo là vô cùng vô tận, có thể giết nó nhưng muốn làm nó khô cạn đạo lực là việc không tưởng, tất nhiên muốn giết Thiên Đạo cũng không hề dễ dàng, chỉ cần nó còn đạo lực thiên hạ đã không ai giết nổi nó”.
Tiếp theo chỉ thấy Độc Cô đưa tay ra, ngón tay chỉ về phía Vô Song.
“Chìa khóa nằm ở chính bản thân ngươi, ngươi liền có khả năng khóa chết đạo lực của nó, giống như cách Đế Thích Thiên dùng Thiên Địa Ấn phong ấn đạo lực của Thiên Đạo, từ đó nó mới thua”.
Một câu nói của Độc Cô làm Vô Song giật mình, sau đó ánh mắt hắn khóa chặt Độc Cô.
“Ngươi rốt cuộc còn che dấu ta cái gì?, vì cái gì ngươi biết năng lực... mà chính bản thân ta cũng không biết?”.
Đối với câu hỏi của Vô Song, Độc Cô từ chối cho ý kiến, thậm chí hắn cứ như còn không nghe vậy.
“Khóa chặt được đạo lực của Thiên Đạo, độ khó khi đó liền dễ hơn nhiều rồi, khi đó ngươi chỉ phải chiến đấu với A Thanh “.
“Đánh với Thiên Đạo ta không nhìn thấy cửa thắng của ngươi nhưng mà đối đầu với A Thanh thì cửa thắng của ngươi được nâng lên chút chút “.
“Bản thân Thiên Đạo chỉ biết dùng đạo lực, khi nó chuyển sang dùng nội lực cùng kiếm khí liền lộ ra thiếu sót rất lớn về kinh nghiệm, thực lực giỏi lắm chỉ coi như đỉnh phong đế vị, thực lực cỡ này vẫn là vô địch thiên hạ nhưng không phải là không có cơ hội thắng, cũng không phải là khong thể đánh bại”.
Nếu không có đạo lực, thực lực của Thiên Đạo có lẽ cũng chỉ ngang ngửa Độc Cô Cầu Bại trước khi xuống âm giới.
Độc Cô khi đó chân chính được coi là vô địch thiên hạ nhưng mà nếu hắn gặp Đoàn Tư Bình, Tiêu Dao Tử cùng Hoàng Thường liên thủ, lấy sức 3 người này hoàn toàn có thể giết chết Độc Cô.
Thay đổi trường hợp của hai bên, nếu tìm được 3 vị cao thủ đỉnh cấp thiên hạ cùng vây sát Thiên Đạo, không phải là việc không thể nào, Thiên Đạo không có đạo lực, chỉ dựa vào thực lực của A Thanh liền không phải không thể đánh bại.
Vô Song nhíu lông mày rồi khẽ lắc đầu, mắt lạnh vẫn đang nhìn Độc Cô.
“Ta không hứng thú nghe kế hoạch của ngươi, ta muốn biết ngươi rốt cuộc còn việc gì đang che dấu ta?”.
“Việc ở âm giới ta có thể không hỏi nhưng mà vì sao ngươi biết tác dụng của Ma Long?, ngươi thân ở Ma Sơn vì cái gì nắm rõ tình tình ở Đào Hoa Đảo như vậy? “.
“Vì cái gì A Thanh lại phải chia ra một hồn mà trở thành Lãnh? “.
“Vì cái gì ban đầu ngươi đang bắt tay cùng Hạng Vũ vốn chỉ là diệt đi oan hồn như lời ngươi nói nhưng ngươi sau này lại chuyển sang làm đối thủ của cả hai?, ngươi vì cái gì muốn diệt Hạng Vũ, sau đó lập nên luôn Thiên Đạo mới? “.

“Ở âm giới, ta cũng nghe nói về Đế Thích Thiên, về cả ngươi, Đế Thích Thiên làm gì cái thế giới này, đến tận bây giờ ta vẫn không rõ, cũng như ngươi đang định làm gì thế giới này?, ta cũng không rõ”.
“Ngươi rốt cuộc có dự định gì?”.
Độc Cô hạ quyển sách trên tay xuống mà nhìn Vô Song, sau đó Vô Song có thể cảm giác được cặp lông mày hắn khẽ nhíu.
Độc Cô đúng là không muốn trả lời mấy cái vấn đề của Vô Song cho lắm.
“Người chết thì không nên biết quá nhiều, nếu ngươi không thể đánh bại Thiên Đạo, ngươi tất nhiên đã là người chết, cần gì tìm hiểu mấy thứ này? “.
“Nếu ngươi có thể đánh bại Thiên Đạo, vậy khi đó ta liền có người giúp ngươi giải quyết nghi vấn trong lòng”.
Không thể không nói, câu trả lời của Độc Cô làm Vô Song không hài lòng nhưng hắn cũng không tìm ra được cách nào để phản bác.
Người chết đúng là không nên biết quá nhiều, biết nhiều cũng không có chỗ dùng.
“Được, đã vậy ta liền hỏi cací khác, ngươi nói Thiên Đạo không thể vận dụng đạo lực, cái này thì ta tin nhưng mà khi đó ta cũng không thể dùng ma lực hơn nữa ta không tin ta có thể khóa chặt đạo lực của nó trong thời gian quá dài”.
“Tiếp theo là về thực lực, không có đạo lực thì Thiên Đạo có thể sử dụng nội lực của A Thanh tức là đế vị đỉnh phong theo lời ngươi nói nhưng không có ma lực, ta cũng không nghĩ mình đạt đến cái trình độ kia”.
“Nếu ngươi đặt niềm tin nơi ta thà rằng bảo Ngu Cơ, bảo chính nàng đối đầu cùng Thiên Đạo liền có phần thắng lớn hơn “.
Độc Cô cũng không có phản biện lại lời Vô Song, hắn chỉ cười cười.
“Ngu Cơ không có khả năng đánh với Thiên Đạo, cái này tương đối phức tạp nhưng ta có thể đảm bảo, cho dù Thiên Đạo chỉ còn lại hơi tàn, nàng đi đấu với nó cũng chỉ có một con đường chết”.
“Ta đương nhiên cũng có thể tìm cao thủ võ lâm mạnh hơn ngươi ra tay, dù sao nếu không có ma lực, thực lực của ngươi là không quá khả quan, có lẽ chỉ ngang hai kẻ Nhật – Nguyệt, muốn ngươi đánh bại Thiên Đạo trong thân xác A Thanh cũng là không thích hợp bất quá cao thủ trong thế giới này ai không có mệnh cách?, chỉ cần có mệnh cách, gặp mặt Thiên Đạo cũng chỉ có một con đường chết”.
“Muốn đánh bại thứ này, chỉ có thể nhìn xem bản thân ngươi “.
“Không biết ngươi đã nghe tới kiếm pháp hoàn mỹ nhất thiên hạ chưa?”.
Vô Song nhìn Độc Cô, nghi hoặc đáp.
“Là Độc Cô Cửu Kiếm? “.
Độc Cô nghe vậy bật cười.
“Sai, là Song Kiếm Hợp Bích, nếu ngươi có thể sử dụng Song Kiếm Hợp Bích,

trận này có cửa thắng”.
“Ngươi có thể khóa chặt đạo lực của Thiên Đạo trong hai giờ, trong khoảng thời gian này, bằng vào bộ song kiếm hợp bích, không phải không có tương lai”.
Vô Song lông mày nhíu chặt nhìn Độc Cô.
“Song kiếm hợp bích thật sự có thể mạnh như vậy?, nhưng mà song kiếm tất nhiên lấy hai người hợp lại, ta cũng không biết Song Thủ Hổ Bác, lấy cái gì ra sử dụng?, hay ngươi muốn nói để Lãnh giúp đỡ ta?”.
Đây là điều duy nhất Vô Song nghĩ ra được, dù sao cao thủ kiếm đạo trong thiên hạ không có mấy người hơn được Lãnh, để nàng thế vị trí của Tiểu Long Nữ hay Lâm Triều Anh trong bộ song kiếm hợp bích này tuyệt đối không làm giảm uy lực kiếm pháp mà còn làm uy lực kiếm pháp tăng mạnh.
Vô Song nghĩ vẫn là tương đối hợp lý, nào ngờ Độc Cô trực tiếp phủ định.
“Song Kiếm Hợp Bích vốn tạo nên từ hai người tâm ý tương thông nhưng mà đã là hai người sao có thể làm được chân chính tương thông với nhau? “.
“Cái gọi là Song Thủ Hổ Bác đúng là có thể khiến một người xử ra Song Kiếm nhưng đây cũng chỉ là tiểu thừa, một người sao có thể so với hai người hợp lực?”.
“Song Kiếm Hợp Bích hoàn mỹ trong mắt ta liền là hai đỉnh cấp cao thủ trong thiên hạ, tâm ý tương thông như một người, sau đó cùng sử dụng, loại kiếm pháp bậc này cho dù là ta cũng không nhìn ra được điểm yếu, chỉ có thể dùng lực mà phá, dùng chênh lệch thực lực cực lớn để mà thắng”.
Nói đến đây, trong mắt Độc Cô lộ ra ý cười.
“Tâm ý tương thông, hai người hòa vào một, cái này chỉ là những từ tồn tại tương đối trên lý thuyết nhưng mà ngươi liền có thể đưa nó vào thực hành”.
“Ngươi liền sử dụng Song Kiếm Hợp Bích đối phó Thiên Đạo, người phối hợp với ngươi... chính là ngươi”.
Ánh mắt Vô Song mở thật lớn, hắn ban đầu không hiểu nổi lời Độc Cô nói nhưng rất nhanh kinh ngạc thốt lên.
“Là Liên Ngẫu?”.
Song Kiếm Hợp Bích phiên bản hoàn mỹ nhất liền cứ như thế được tạo ra.
Vô Song làm nam, Liên Ngẫu làm nữ, hai người liền có thể đạt được cái trạng thái không tưởng gọi là tâm lý tương thông kia.
Vô Song cùng... chính hắn thực sự có thể dùng được bộ kiếm pháp hoàn mỹ này.

Quyển 2 Chương 333
Trở Lại Ma Sơn – Đặc Huấn (3)

Độc Cô sau khi nói cho Vô Song về Song Kiếm Hợp Bích liền đứng lên, chỉ thấy một tay Độc Cô đưa ngang, trong tay xuất hiện một dạng lực lượng kỳ dị, không gian như bị xé ra một lỗ thủng.
Từ trong không gian, một cái quan tài đen liền bị kéo ra, sau đó nắp quan tài cũng chậm rãi được nâng lên.
Bên trong quan tài, cũng chính là liễn ngẫu hay còn được gọi là Cơ Vô Song.
Liên ngẫu hiện tại phải nói là hết sức quen thuộc với Vô Song, đây chính là dung mạo của hắn, không khác chút gì chỉ là mái tóc trắng khi xưa chỉ dài đến cổ thì nay đã dài gần đến sống lưng.
Liên ngẫu thực sự rất đẹp, đẹp đến mê hồn.
Vô Song tuyệt không có thói quen soi gương để ngắm dung mạo của mình, hắn cảm thấy dạng này tương đối biến thái nhưng mà khi đối mặt với Liên Ngẫu hắn không thể không công nhận, dung mạo của hắn thực sự rất đẹp.
Trong trạng thái nữ nhân, phải nói là hoàn mỹ.
Vô Song hiện tại chiều cao đã lên đến 1m75, về phần Liên Ngẫu cũng phải cai đến 1m7.
Trong cái thời đại này, nơi mà nữ giới thường thường không cao lớn gì thì Liên Ngẫu gần như... hạc giữa bày gà vậy.
Riêng đôi chân cùng vòng eo tinh tế đến cực điểm có lẽ đã không thua kém chút nào với Lý Thu Thủy.
Bộ ngực chưa thể so sánh với loại khủng bố như A Châu nhưng đặt bên cạnh Ngữ Yên cũng là khó phân cao thấp.
Khuôn mặt tinh xảo như bước ra từ trong giấc mộng, làn da trắng như tuyết lại ẩn ẩn màu phớt hồng mềm mại, vừa cho người ta cảm giác thanh lệ thoát tục nhưng lại ẩn ẩn nét mị hoặc khó nói.
Một lần nữa phải xác định lại, Liên Ngẫu quá đẹp.
Điều làm Vô Song không hiểu là, hắn không thể có bất cứ cảm nhận gì với Liên Ngẫu, cứ như trước mặt hắn chỉ là hình nộm vậy.
Độc Cô như cũng hiểu ý Vô Song, khẽ dùng tay áp lên quan tài, sau đó quan tài cứ như vậy tan vào trong hư không, chỉ để lại Liên Ngẫu lơ lửng trên bầu trời.
Ngay khi không còn quan tài phong ấn, Vô Song liền có một loại cảm giác phi thường phi thường đặc biệt.
Đến khi hai chân Liên Ngẫu chạm đất, đến khi Liên Ngẫu mở mắt ra, Liên Ngẫu cùng Vô Song cứ như vậy mà nhìn nhau,

Từ bên ngoài mà xem thì hai người cực kỳ ám muội nhưng chỉ có Vô Song mới hiểu được cái cảm giác này.
Đại não của hắn như đang chia thành hai phần, hắn như có hai thân thể hoặc nói đơn giản hơn, Vô Song là tay phải, Liên Ngẫu là tay trái, tất cả đều được điều khiển bởi đại não.
Độc Cô cũng không tiếp tục làm phiền Vô Song, nhè nhẹ đứng lên vỗ vai hắn.
“Tập quen thuộc với phân thân của chính ngươi đi, ngày mai ta liền dẫn ngươi đến gặp hai vợ chồng Vương Trùng Dương, bắt đầu xem một chút Song Kiếm Hợp Bích”.
_ _ _ _ _ _ — _ _ _ _ _ _
Sáng ngày tiếp theo, từ rất sớm Độc Cô cùng Vô Song đã đi ra ngoài.
Vô Song cũng có thể coi là ngộ tĩnh cực cao, hắn muốn làm quen với Liên Ngẫu cũng không quá khó đồng thời Vô Song cũng phải giải quyết một việc khác.
Liên Ngẫu sau này đối ngoại liền gọi là Cơ Vô Song, vậy Vô Song cũng phải có một cái tên của mình.
Vô Song đã rất lâu không có ngồi xuống viết một cái bản kế hoạch như nhiều năm về trước nhưng đêm hôm qua hắn thực sự thức suốt đêm lập một bản kế hoạch mới.
Tại bản kế hoạch này, hắn mới có thể hai bút cùng vẽ, dùng cả hai thân phận mà không ai có thể phát hiện ra, cũng vì vậy hắn đối ngoại cũng phải có một cái tên mới.
Cái tên hắn chọn cũng không xa lạ gì với chính bản thân hắn, họ Đông Phương tên một chữ Bạch.
Chỉ cần đeo mặt nạ che đi dung mạo của cả hai thân phận, hắn liền không lo bị kẻ khác lật tẩy.
Nhóm ba người được Độc Cô dẫn đường, rất nhanh tiến vào trận doanh nhân tộc.
Trận doanh võ lâm hiện tại rõ ràng phòng ngự sâm nghiêm hơn nhiều so với lúc Vô Song rời đi.
Theo như Độc Cô nói, ngay lúc Vô Song trở về thế giới này thì hiện tượng nhật thực lại xảy ra, ma khí bốc lên che kín cả bầu trời, từ đó trận doanh nhân loại liền như gặp phải báo động đỏ, bật hết hỏa lực mà phòng ngự trận doanh, chỉ sợ quỷ tộc mở cuộc tập kích đại quy mô.
Thật ra nếu không phải Hạng Vũ bị Độc Cô ngăn chặn, đúng là quỷ tộc liền bất chấp tất cả đánh ra ngoài, san bằng trận doanh nhân loại cũng không biết chừng.
Vô Song cũng không đi đến trận doanh giang hồ nhân sĩ để gặp mặt A Châu cùng Lý Thu Thủy, hắn đi theo Độc Cô đến thẳng trận doanh đạo giáo.
Trong thời kỳ phòng ngự nghiêm ngặt này muốn tiến vào bên trong trận doanh đạo giáo cũng thực sự không dễ dàng, cho dù lấy thân phận nhân tộc tiến tới, dẫu

sao sau sự kiện Hoàng Dược Sư chết trong tay Nhật Tôn Giả khiến cho chính con người cũng khó tin con người.
Đương nhiên phòng bị kỹ càng thế nào nhưng gặp phải cao thủ siêu thoát phạm trù hiểu biết của con người thì cũng bằng thừa, Độc Cô vẫn hoàn toàn dễ dàng mang theo Vô Song đến gặp Vương Trùng Dương.
Vương Trùng Dương cũng giống Bắc Cái, đều ở trong một biệt viện có điều nhỏ hơn của Bắc Cái nhiều.
Biệt viện nhỏ nhưng lại bao gồm cả mảnh sân tương đối lớn, giữa sân có cả một hòn giả sơn cùng tiểu hồ nuôi cá, bốn phía đều là cây cảnh, bản thân Vô Song cũng đã có thể coi là hiểu biết kỳ môn độn giáp, hắn, hắn chỉ cần dùng mắt nhìn cũng có thể cảm nhận được sân vườn của Vương Trùng Dương rõ ràng là sắp đặt theo phong thủy thậm chí mơ hồ nhìn ra dấu hiệu của trận pháp.
Độc Cô thì không quan tâm nhiều như vậy, căn bản cũng không hề mang theo chút lo lắng nào mà mở luôn cửa thư phòng đi vào bên trong.
Cửa thư phòng mở ra, Vương Trùng Dương lông mày hơi nhíu, chậm rãi ngửa đầu lên, nhìn về phía trước mặt.
Vương Trùng Dương từ sau khi có được Cửu Âm Chân Kinh, gần như đóng vai thế ngoại cao nhân, rất ít tiếp xúc với người ngoài, đến cả sự việc trong trận doanh đều là do phu nhân Lâm Triều Anh đứng ra giải quyết, Vương Trùng Dương sẽ không động vào.
Bình thường Vương Trùng Dương thích nhất là yên tĩnh đọc sách, cũng không thích bị người nào quấy rầy cái sự thanh tĩnh này.
Ngửa đầu lên, Vương Trùng Dương chỉ thấy hai nam một nữ đang tiến đến trước mặt mình.
Hai nam này, một người toàn thân mặc quần áo màu tím, nhìn tương đối... không hợp thị giác.
Nam nhân thứ hai bên trong mặc bạch y, bên ngoài mặc áo khoác đen.
Về phần nữ nhân, toàn thân đều là thanh lam sắc, quả thực mang theo vài phần phiêu miễu thoát tục.
Đặc điểm chung của cả ba người này, đều là đeo mặt nạ, không cách nào nhìn rõ dung mạo, gần như cố tỏ ra vẻ thần bí vậy.
Vương Trùng Dương thấy ba người tiến vào, trong lòng thực sự cảm thấy trầm trọng.
Bằng vào thực lực của bản thân mình vậy mà không phát hiện ra được đối phương đi vào trạch viện, tất nhiên thân là đế vị cao thủ, khí tràng của Vương Trùng Dương siêu mạnh.
Hắn đứng lên, đặt quyển sách trong tay xuống, một tay đặt ra sau lưng, sống lưng thẳng tắp nhìn ba vị khách không mời mà đến.
“Không biết ba vị khách nhân từ phương xa đến, là lỗi của Trùng Dương, không

biết ba vị là?”.
Ngữ khí đạm mạc tự nhiên như nước chảy mây trôi nhưng khí tràng lại bắt đầu bao phủ toàn bộ căn phòng này.
Từ sau khi Đông Tà bị ám sát, không khí của liên minh nhân tộc chắc chắn không tốt đẹp gì, chỉ cần gặp phải kẻ khả nghi trong nội tâm lập tức hiện ra vẻ đề phòng, cho dù là Vương Trùng Dương cũng như vậy.
Độc Cô thấy Vương Trùng Dương hỏi chỉ là khẽ cười, sau đó tiến lên một bước.
Bản thân Độc Cô đã lâu không gặp Vương Trùng Dương, thực sự rất muốn giao thủ cùng tên vãn bối này.
“Tiểu tử, ngươi là đế vị, hắn cũng là đế vị, có muốn thử một lần không? “.
Không quay đầu lại, Độc Cô cứ như vậy liên tượng.
Ở sau lưng Độc Cô, Vô Song cũng nhìn Vương Trùng Dương, trong lòng thực sự cực kỳ giật mình.
Hắn cũng như đại đa số người khác, chưa từng nghĩ Vương Trùng Dương là đế vị.
Lúc trước ở Yến Kinh, bản lĩnh của Vương Trùng Dương thì Vô Song cũng đã được tận mục sở thị, khi đó Vương Trùng Dương chỉ muốn chỉ điểm cho hắn nhưng cũng suýt làm hai cánh tay của Vô Song bị phế.
Vô Song đương nhiên không mang thù với Vương Trùng Dương mà đến hiện tại hắn vẫn tương đối cảm kích đối phương bất quá nếu có cơ hội giao thủ cùng vị Trung Thần Thông này, Vô Song nhất định cũng muốn thử một chút.
“Được, để ta đi”.
Vô Song không suy nghĩ nhiều, lập tức gật đầu.
Vương Trùng Dương nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng càng ngày càng âm trầm.
Nhật – Nguyệt Tôn Giả trước đây không phải đế vị nhưng đùng một cái, cả hai đều đạp chân vào đẳng cấp này.
Hiện tại đối mặt với ba người thần bí, nữ nhân kia tạm thời bất luận nhưng từ lời của Độc Cô cùng Vô Song làm cho Vương Trùng Dương có cảm giác hai người này chỉ sợ cũng là đế vị.
Cách tay sau lưng của Vương Trùng Dương nhẹ nắm lại có điều Vương Trùng Dương cũng thật không ngờ, Vô Song nói đánh là đánh.
Chân của hắn rất nhanh vận chuyển Lăng Ba Vi Bộ, vừa thấy một chiêu này ánh mắt Vương Trùng Dương không khỏi cau lại.
“Lăng Ba Vi Bộ?”.
Vô Song không đáp, mượn nhờ Lăng Ba VI Bộ hắn rất nhanh áp sát Vương Trùng Dương, sau đó song thủ cùng xuất.
Vương Trùng Dương cũng xuất chiêu đối lại, hai người trong chớp mắt người tới ta đi hơn 20 quyền.

Đương nhiên Vương Trùng Dương cũng nhận ra võ công của Vô Song là từ nhà nào.
Đây chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, thứ võ công Vương Trùng Dương căn bản không hiếm lạ.
Vương Trùng Dương dùng Không Minh Quyền đối lại với Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song, dùng thân pháp của Cửu Âm đối chọi cùng Lăng Ba Vi Bộ, hai bên nội lực tung hoành khắp căn phòng, thậm chí kình phong còn tạo thành tiếng gió rít gào.
Vương Trùng Dương càng đánh càng tỏ ra thích ý, cho dù không đoán được Vô Song là ai mà lại nắm giữ tuyệt học Tiêu Dao Phái nhưng mà Vương Trùng Dương cũng không quản nhiều như vậy, thân hình khẽ chuyển liền lao ra ngoài cửa sổ.
“Bằng hữu phương xa, chúng ta ra ngoài đánh “.
Vô Song thấy Vương Trùng Dương lao ra, hắn cũng chuyển thân mà đi, hai người lập tức đổi chiến trường.
Vương Trùng Dương cùng Vô Song ở ngoài kia đánh loạn thành một đoàn thì ở trong phòng, Độc Cô cười cười với chính bản thân Vô Song, một Vô Song khác.
“Thế nào, có cảm nhận được ngươi đang chiến đấu không?”.
Trong thân thể nữ nhân, Vô Song gật đầu, khóe miệng tuyệt mỹ khẽ cong lên.
“Cái cảm giác này đúng là đặc biệt, ta ở đây nhưng cũng có thể biết được một ta khác đang làm gì, cảm nhận ra sao, tình trạng thế nào, thực sự rất thần kỳ”.
Nói xong Vô Song lại nhẹ bước, ưu nhã chuyển thân đến ghế Vương Trùng Dương ngồi lúc trước, ánh mắt đảo qua quyển sách Vương Trùng Dương đang xem.
“Tu Chân Ích Cốc Chi Pháp?”.
Nhìn thấy bìa quyển sách này, Vô Song không khỏi cảm thấy hứng thú.
“Tu Chân?, chẳng nhẽ là tu tiên?”.
Độc Cô ở gần đó cũng ghé mắt nhìn qua, sau đó khẽ cười.
“Thực sự không ngờ thứ này có mặt ở đây, tiểu tử Trùng Dương tìm được nó đúng là giỏi”.
Thấy ngữ khí của Độc Cô tương đối vui vẻ, Vô Song càng thêm hứng thú.
“Rất lợi hại sao?”.
Độc Cô nghe xong liền phá lên cười.
“Lợi hại?, quả thật lợi hại, bản thân quyển sách này liền là lừa người rối mình, trình độ lừa đảo thực sự đáng để ta phải vỗ tay, bất quá thứ này đúng là rất hiếm, tiểu tử Trùng Dương tìm được đã là không tệ”.
“Quyển sách này là một lão già chết tiệt nào đó thời Tiên Tần sáng tạo, là cổ thư nhà Tần, lão già này làm người cũng đúng là kỳ nhân, bản tính quá lười biếng, đến cả nấu cơm cũng lười vì vậy liền nghĩ ra Ích Cốc Thuật, mượn khí đạo dẫn

vào thân thể, chuyển khí đạo làm sinh lực hay nói gần hơn là hít khí trời mà sống".
"Không thể không bội phục lão già kia, hắn vậy mà có thể thật sự hít khí trời, trước kia ngày ăn ba bữa nay hắn cũng chỉ cần ăn 1 bữa, trước kia nhịn đói 3 ngày liền nằm giường không đứng lên được thì nay nhịn đói 5 ngày mới bắt đầu kiệt sức".
"Quyển sách này công hiệu lớn nhất là khả năng chịu đói tốt, ngoài ra không có gì đặc biệt, chẳng qua lại có người dụng ý xấu, mang thứ này vào cung đình Đại Tần, lại thêm hai chữ Tu Chân đằng trước".
"Tần Đế năm đó vậy mà bị thứ này lừa gạt, nói cái gì mà tiên nhân chỉ cần hít thở khí trời liền không cần ăn uống, rồi cái gì mà bước đầu tu tiên trường sinh bất lão".
"Tần Đế quả thật tu luyện theo sách này, cảm thấy kỳ hiệu không thôi bắt đầu tin vào tu tiên, từ đó mới có chuyện tin tưởng tiên nhân, tin vào trường sinh bất lão".
"Sách này nói tốt thì cũng tốt, nói xấu thì cực xấu. Nói lợi hại thì lợi hại nhưng tác dụng chân chính cũng không bao nhiêu bất quá đọc cái này cũng không gây hai gì, ngươi cứ tham khảo cũng được".
Công dụng của quyển sách này đúng là kỳ hoa.
Vô Song bản thân đã luyện thành một môn bế khí thuật gọi là Quy Tức Công dành cho người lười thở nay lại gặp một môn Ích Cốc Thuật dành cho người lười ăn, đây đúng là tuyệt phối.
Nghĩ nghĩ một chút, lại quan sát cuộc chiến giữa hắn và Vương Trùng Dương, cảm thấy hai người không có vài trăm chiêu khó mà phân ra thắng bại, Vô Song liền trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu Ích Cốc Thuật.

Quyển 2 Chương 334

Trở Lại Ma Sơn – Đặc Huấn (4)

Ở bên trong thư phòng, một bóng hình xinh đẹp đang trầm ngâm nghiên cứu Ích Cốc Thuật đồng thời thỉnh thoảng lại hơi ngửa đầu lên, mang những điều không hiểu mà hỏi Độc Cô.

Ở bên ngoài thì bản thân Vô Song lại đang thống khoái đánh một trận cùng Vương Trùng Dương.

Vương Trùng Dương không chỉ là cao thủ quyền pháp hàng đầu thiên hạ mà kiếm pháp cũng phải dùng hai chữ tuyệt luân để mà đánh giá, kiếm pháp của Vương Trùng Dương cao siêu hơn hẳn so với đám người Đông Tà nhiều.

Toàn Chân Kiếm Pháp thì Vô Song đã thấy, cũng chẳng xa lạ gì nhưng mà cùng một bộ Toàn Chân Kiếm Pháp ở trong tay Vương Trùng Dương vậy mà khiến Ngọc Tiêu Kiếm Pháp của Đào Hoa Đảo gần như bị ép toàn diện, mãi đến khi Vô Song sử dụng Tịch Tà Kiếm Pháp thì mới có thể thay đổi thế bại, khiến hai người chân chính bình thủ.

Về phần quyền pháp, Không Minh Quyền vẫn bá đạo như ngày nào, Vương Trùng Dương không sử dụng 'vực' của bản thân mình, tát nhiên Vô Song cũng sẽ không dùng, hai người lúc này vốn cũng chỉ là võ học giao lưu, chưa đến mức dốc hết sức mà chiến.

Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương càng đánh càng mạnh, mạnh đến mức khi Không Minh Quyền đạt đến 72 quyền chồng lên nhau, uy lực của nó làm cho Thiên Sơn Chiết Mai Thủ của Vô Song không cách nào chịu nổi, mỗi quyền đơn giản không khác gì một đòn toàn lực của Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đánh ra.

Dĩ nhiên Vô Song cũng không quá sợ hãi Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương, sau khi Thiên Sơn Chiết Mai Thủ không thể chống lại Không Minh Quyền thì Vô Song trực tiếp lựa chọn Đấu Chuyển Tinh Di, dùng Đấu Chuyển Tinh Di an ổn bình thủ cùng Không Minh Quyền.

Cái này cũng không phải Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thua kém quá nhiều Không Minh Quyền chỉ là Không Minh Quyền gia trì thêm hiệu ứng càng đánh càng mạnh, càng đánh càng bá đạo, cái này Thiên Sơn Chiết Mai Thủ rất khó chống lại.

Bản thân Thiên Sơn Chiết Mai Thủ trọng nhất là 'phá chiêu' cùng 'chế địch', sức sát thương cùng uy lực Thiên Sơn Chiết Mai Thủ không nhiều gì cho cam, cũng chẳng có khả năng đánh nhanh thắng nhanh, gặp phải dạnh như Không Minh Quyền liền lộ ra bị khắc chế.

Chuyển sang Đấu Chuyển Tinh Di, lấy tá lực đả lực làm chủ liền nhẹ hơn nhiều, chí ít thêm vào nội công của Vô Song cũng chưa đến mức bị Không Minh Quyền đánh cho không thở ra hơi.
Không Minh Quyền của Vương Trùng Dương cũng không phải là thiên hạ vô địch, uy thế cũng chỉ có thể kéo đến một mức độ nhất định gọi là vật cực tất phản, uy thế lên như thủy triều thì cũng đến thời điểm phải rút.
Bằng vào Đấu Chuyển Tinh Di, Vô Song liền đủ sức đội đến lúc Không Minh Quyền rút đi.
Không Minh Quyền uy thế vừa giảm, Vô Song liền xoay cổ tay, lập tức sử dụng Thái Tố Thiên Tượng.
Thái Tố Thiên Tượng cùng Không Minh Quyền có thể coi là cùng một loại quyền thuật, cùng lấy uy nhập quyền, càng đánh càng mạnh, càng đánh càng làm người ta kinh hãi.
Vương Trùng Dương cũng như Vô Song, trong lòng cực kỳ thư thích.
Ban đầu Vương Trùng Dương còn tưởng Vô Song là địch nhân nhưng sau khi không hề cảm nhận được sát khí của Vô Song thì liền trực tiếp biến thành luận bàn với hắn, Vô Song cùng Vương Trùng Dương đều là cùng một loại cường giả, lấy quyền cùng kiếm làm chủ, hai người đối chiêu với nhau đều có lợi ích rất lớn.
Vương Trùng Dương ban đầu vốn kinh hãi với thực lực của Vô Song nhưng mà hiện tại ông càng ngày càng tò mò.
Vương Trùng Dương đi khắp thiên hạ, đương nhiên đã nhìn qua rất nhiều loại võ học.
Thân pháp Vô Song dùng là Lăng Ba Vi Bộ.
Quyền pháp là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ thậm chí còn có cả Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Từ những thứ này Vương Trùng Dương vốn chắc chắn Vô Song là cao thủ Tiêu Dao Phái thậm chí còn đang hoài nghi kẻ làm đối thủ của mình chính là Vô Nhai Tử, dù sao Tiêu Dao Phái cũng chỉ có mình Vô Nhai Tử là nam.
Tiếp theo Vô Song lại xuất ra Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung gia, quyền pháp từ Thiên Sơn Chiết Mai Thủ lại chuyển thành Thái Tố Trường Quyền đặc biệt kiếm pháp mà Vô Song chính là kiếm pháp Đào Hoa Đảo cùng một loại cực tốc kiếm pháp không tên mà chính Vương Trùng Dương cũng không nhận ra.
Hai người đều là đế vị cao thủ, nếu chỉ dừng ở luận bàn thì rất khó chân chính phân ra thắng bại, thế là từ sáng đến tận khi mặt trời xuống núi, hai người vẫn cứ một mực luận bàn với nhau, người đi ta tới suốt 2000 chiêu.
Bất kể là kiếm pháp, quyền pháp, thân pháp, chưởng pháp, nội lực đều muốn so một lần.
2000 chiêu là một con số cực lớn, cả đời Vô Song còn chưa trải qua trận chiến

nào dài như thế này.
Vô Song vốn tôn sùng tốc độ, tôn sùng đánh nhanh thắng nhanh còn Vương Trùng Dương lại am hiểu đánh chậm chắng chắc, hai người tuyệt học lộ tuyến tương đương nhau nhưng cách chiến đấu thì khác xa nhau.
Chiến đấu đường dài như vậy, Vô Song vô cùng cảm thấy không quen, thường thường có thời điểm liền lộ ra yếu thế với Vương Trùng Dương, bị Vương Trùng Dương đẩy xuống hạ phong nhưng mà thực lực của hắn tương đương đối phương, kể cả rơi xuống hạ phong thì cũng sẽ không thua được, hai người tạm thời coi là bình thủ.
Vô Song lúc này vẫn quấn lấy Vương Trùng Dương mà đối quyền, hai người đã giao thủ đền chiêu thứ 2340, đánh đến mức ngay cả cổ tay Vô Song cũng cảm giác được đau đớn, cảm giác được mệt mỏi bất quá trong lòng hắn lại như mở cờ.
Lúc trước Độc Cô đã nói hắn phải luyện Song Kiếm Hợp Bích, mà Song Kiếm Hợp Bích chưa bao giờ là sát sinh kiếm pháp như Tịch Tà Kiếm Phổ.
Sử dụng Song Kiếm Hợp Bích kiềm chế lực lượng của Thiên Đạo thì không thể nào hy vọng đánh nhanh thắng nhanh, chỉ có thể hy vọng từ từ bình hòa sau đó tìm cơ hội phản kích mà thôi.
Vô Song chưa từng cố gắng giao thủ theo cái loại này nhưng sau một trận chiến với Vương Trùng Dương, hắn học được rất nhiều, rất nhiều.
Về phần Vương Trùng Dương đương nhiên cũng thu được lợi ích cực lớn.
Vốn hắn còn muốn đọ kiếm pháp với Vô Song nhưng mà Vương Trùng Dương cực kỳ thích Thái Tố Trường Quyền của Vô Song thậm chí bắt đầu nhìn ra đây đã không phải Thái Tố Trường Quyền bình thường.
Lấy uy đọ uy, lấy Không Minh Quyền giao thủ cùng Thái Tố Trường Quyền thực sự cho Vương Trùng Dương rất nhiều sáng ý, cho Vương Trùng Dương có không gian phát triển Không Minh Quyền của chính bản thân mình.
Hai nam nhân chiến đấu phi thường hang hái, gần như bất chấp, mãi đến khi cửa đại viện chậm rãi mở ra, hai người mới giật mình mà thu tay lại.
Cửa đại viện lúc này xuất hiện một vị siêu cấp mỹ nhân.
Một thân đạo bào mang theo hai màu trắng xanh, vừa nhìn đã biết là áo đôi với Vương Trùng Dương.
Thân cao hơn 1m6, thân thể ẩn trong lớp đạo bào rất khó làm cho người ta quan sát kỹ lưỡng nhưng mà thoạt nhìn cũng phi thường cân đối.
Mái tóc đen bùi cáo lộ ra cái cổ cao ngạo trắng ngần, đặc biệt là dung mạo.
Dung mạo của nữ tử này Vô Song có thể trực tiếp chấm 8 điểm, dung mạo cỡ này không tính là tuyệt thế mỹ nhân như Tây Thi hay thậm chí là Vương Ngữ Yên, dung mạo nàng đánh giá đúng nhất thì dưới Lý Thu Thủy cùng Hoàng Dung một bậc nhưng trên A Châu chút chút.

Dung mạo dạng này chưa đủ làm Vô Song cảm thấy bất ngờ hay có kích động gì nhưng nữ tử này thực sự rất đặc biệt, dung mạo lộ rõ ra sự cao ngạo cùng nét cá tính, ánh mắt ngập tràn tự tin nhưng ẩn ẩn mang theo sự ương ngạnh, khóe miệng thủy chung mỉm cười cho người ta một loại cảm giác nàng phi thường tự tin thêm cái cổ cao khiến nữ tử này lộ ra một loại khí chất lãnh ngạo mà cao quý.
Nữ tử này vừa nhìn, không cần ai giới thiệu Vô Song cũng biết nàng chính là Cổ Mộ tổ sư – Lâm Triều Anh.
Tại thế giới này tất nhiên không có Cổ Mộ.
Vương Trùng Dương đến cả sự nghiệp kháng Kim cũng đã không màng, đến cả Toàn Chân Giáo cũng giao lại cho Mã Ngọc, bản thân mang theo Lâm Triều Anh chu du khắp thiên hạ thì Lâm Triều Anh sáng lập ra Cổ Mộ làm chi?.
Nàng vốn theo Vương Trùng Dương chu du thiên hạ, gặp hết cao thủ trong nhân gian, cùng phu quân được mệnh danh là bộ đôi mạnh nhất võ lâm, thực lực của Lâm Triều Anh tuyệt đối rất mạnh, chỉ sợ so với đám tứ bá còn phải hơn một bậc.
Đến khi theo Vương Trùng Dương tới Ma Sơn, nàng liền chay nam nhân của mình quản lý trận doanh Đạo gia, để cho phu quân có thể một lòng nghiên cứu võ đạo, không bị tạp vật quấn thân.
Lâm Triều Anh ở thế giới này cũng có thể coi là một phiên bản khác của Hoàng Dung, một phiên bản trí mưu có thể không bằng nhưng võ nghệ hơn xa.
Lại nói Lâm Triều Anh hôm nay cũng tương đối mỏi mệt, dịp gần đây trong liên minh cực kỳ không bình tĩnh, nàng cũng phải chịu áp lực rất lớn.
Đến buổi chiều, sau khi giải quyết xong hết công việc trong trận doanh, Lâm Triều Anh liền nhanh chân trở về biệt viện, vừa mới đến gần biệt viện Lâm Triều Anh đã cảm thấy hai luồng khí tức kinh thiên va đập vào nhau.
Luồng khí tức thứ nhất nàng tất nhiên chẳng lạ gì, đây là khí tức của Vương Trùng Dương.
Luồng thứ hai thì nàng căn bản không nhận ra.
Nếu không phải nàng không cảm nhận được sát khí chỉ sợ cũng bất chấp tất cả, cầm kiếm lao vào trong biệt viện mà trợ giúp phu quân, nàng ban đầu đúng là hoài nghi phu quân bị tập kích như cái cách Hỏa Tôn Giả tập kích Đông Tà vậy.
Biệt viện của Vương Trùng Dương nằm riêng ra một góc, phi thường hẻo lánh, cũng sẽ không có người canh phòng, không có người đi lại, đây cũng là yêu cầu của cả hai vợ chồng Vương – Lâm bọn họ, bọn họ thực sự thích yên tĩnh.
Cũng vì thích yên tĩnh, Vô Song cùng Vương Trùng Dương đánh đến thiên hôn địa ám nhưng chỉ cần không xuất đại chiêu liền khó có người cảm nhận được.
Lâm Triều Anh tiếp theo đương nhiên mở cửa đi vào, khi nàng bước vào thì cả Vô Song lẫn Vương Trùng Dương đều có phản ứng, chậm rãi tách nhau ra.
Vương Trùng Dương thấy Lâm Triều Anh trở về, đối với nữ nhân của mình khẽ

cười một cái cùng ánh mắt an tâm, sau đó hai tay khẽ chắp mà chào hỏi Vô Song.
“Các hạ quả thực võ công cái thế, nhân tộc chúng ta lại có thêm một đế vị cao thủ, thực sự là đại vận, không biết cao tính đại danh?”.
Vô Song nghe vậy cười cười, hắn cũng sẽ không nói mình là Vô Song, dù sao từ lúc ở Yến Kinh gặp Vương Trùng Dương tất cả cũng chỉ có khoảng 1 năm, khoảng thời gian quá ngắn so với tốc độ tăng sức mạnh của hắn, thực sự không tốt lên tiếng.
“Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại, tại hạ Đông Phương Bạch, lần đầu gặp qua Trùng Dương Chân Nhân “.
Vương Trùng Dương nhe Vô Song nói không khỏi kinh ngạc, dù sao ngoại hiệu của Vô Song... thực sự quá bá khí.
Về phần cái tên Đông Phương Bạch này, Vương Trùng Dương tuyệt chưa nghe nói.
Vương Trùng Dương đang muốn hỏi tiếp Vô Song đến từ phương nào thì cửa thư phòng của hắn mở ra, Độc Cô một mặt nhàm chán mà lên tiếng.
“Tiểu Trùng Dương,, ta đợi nguyên nửa ngày chính là vì cô vợ của ngươi chưa trở về, nay nàng trở về rồi, cũng không thể bắt chúng ta đợi tiếp chứ?”.
Xưng hô của Độc Cô tuyệt đối làm Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh không hiểu gì nhìn nhau?, sắc mặt liền không mấy tốt đẹp gì.
Đến thân phận như bọn họ, nơi nào bị xưng hô như thế?.
Lâm Triều Anh cũng chưa từng là cái thục nữ, nàng lập tức muốn lên tiếng hỏi một chút Độc Cô là ai, nào ngờ nàng chưa kịp mở miệng đã thấy Độc Cô trên người xuất hiện kinh khủng kiếm khí.
Sau đó kiếm vực của Độc Cô bao phủ cả cái biệt viện này, kiếm khí của hắn xuất thế.
Mỗi tia kiếm khí... thậm chí đều không thua ‘thập đạo kiếm’ của Thiên Đạo.
Nhìn thấy kiếm khí này, Vương Trùng Dương ánh mắt mở thật lớn, sau đó kinh ngạc đến ngây người.
“Tiền bối... là người sao?”.
Độc Cô cũng lười giải thích, thu hết kiếm khí bản thân, xoay đầu vào thư phòng.
“Tiểu Trùng Dương, dẫn cô vợ nhỏ của ngươi vào thư phòng đi thôi, lần này ta đến là có việc muốn nhờ”.
Vương Trùng Dương nghe vậy, từ trong kích động tỉnh lại, khẽ gật đầu với Vô Song rồi mỉm cười với phu nhân, tay đưa ra nắm tay Lâm Triều Anh, đi vào trong thư phòng, mặc kệ cho cả Lâm Triều Anh cùng Vô Song sắc mặt đều có chút cổ quái.

Quyển 2 Chương 335

Đặc Huấn (5)

Độc Cô thật sự có giao tình rất sâu cùng Vương Trùng Dương, về phần giao tình của hai người này tại sao lại như vậy thì cả Vô Song cùng Lâm Triều Anh đều không quá rõ ràng.

Nhìn Vương Trùng Dương một mực cung kính gọi Độc Cô làm tiền bối, trong lòng Vô Song liền bắt đầu có chút nghi hoặc cũng có chút tự hỏi.

Vương Trùng Dương mạnh thế nào thì ai cũng biết nhưng mà sư phụ Vương Trùng Dương là ai?.

Trong ngũ bá, bất cứ ai cũng có xuất thân của chính mình, cho dù là Đông Tà cũng thế, chỉ có Vương Trùng Dương lại tự mình khai tông lập phái, về phần trước khi trở thành tuyệt thế cao thủ, trước khi lập ra Toàn Chân Giáo xuất thân của Vương Trùng Dương là gì?, đây vẫn là một dấu hỏi lớn.

Đương nhiên nếu cả Độc Cô cùng Vương Trùng Dương không có ý định nói, Vô Song sẽ không hỏi.

Bằng vào uy tín của Độc Cô trong lòng Vương Trùng Dương, mọi việc thực sự cực kỳ dễ dàng, ít nhất hai vợ chồng Vương Trùng Dương cùng Lâm Triều Anh cũng không có bất cứ phản đối nào với việc truyền thụ cho Vô Song bộ Song Kiếm Hợp Bích.

Độc Cô nói với Vương Trùng Dương tương đối qua loa, đại khái nhiệm vụ yêu cầu để cho hai người Vô Song sử dụng Song Kiếm Hợp Bích có thể đánh hòa một cao thủ 'vô địch thiên hạ'.

Bốn chữ vô địch thiên hạ này tuyệt không nhẹ, trọng lượng cực lớn.

Trong mắt Vương Trùng Dương, Vô Song cũng chỉ tương đương với mình, tất nhiên Vô Song còn lưu thủ trogn cuộc đọ sức vừa rồi nhưng Vương Trùng Dương cũng chưa hề tận sức, hai bên dù sao cũng vẫn là giao hữu.

Cao thủ mạnh nhất trong mắt Vương Trùng Dương chính là Độc Cô, được xưng là vô địch thiên hạ cũng chỉ có mình Độc Cô Cầu Bại, muốn để hai người Vô Song sử dụng Song Kiếm Hợp Bích làm đối thủ với cao thủ tương đương Độc Cô Cầu Bại, nói thật tâm lý Vương Trùng Dương cũng không nắm chắc.

Nói về trận pháp, trong Kim Dung có rất nhiều trận pháp mạnh mẽ, Thiên Cương Bắc Đẩu Trận của Toàn Chân Giáo, Thất Tinh Trận của Võ Đang, Kim Cương Phục Ma Trận của Thiếu Lâm, tất cả đều là trận pháp hàng đầu tuy nhiên ít người biết Song Kiếm Hợp Bích cũng là một loại trận pháp.

Song Kiếm Hợp Bích tuyệt đối không phải phép tính 1+1 đơn giản như vậy, đây là một loại trận pháp dành cho hai người, khả năng phối hợp càng cao, tâm ý

càng tương thông, kiếm pháp càng hoàn mỹ, càng khó đánh bại.
Vương Trùng Dương vẫn luôn lựa chọn con đường đánh chậm thắng chắc vì vậy bản thân Song Kiếm Hợp Bích cũng chưa bao giờ là bộ kiếm pháp thuần công kích nhưng mà nó đúng là bộ kiếm pháp khó đánh bại nhất.
Ví dụ đơn giản, cặp đôi Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương nếu gặp phải hai người Thiên Sơn Đồng Mỗ cùng Nhật Tôn Giả liên thủ thì sẽ ra sao?.
Đơn thuần luận trình độ, hai vợ chồng Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương chắc chắn sẽ thua, dù sao Vương Trùng Dương có thể ngang ngửa Nhật Tôn Giả nhưng Lâm Triều Anh không có khả năng thắng nổi Đồng Mỗ, nàng với Đồng Mỗ còn cách nhau một khoảng rất xa.
Lý thuyết là như vậy nhưng nếu mang vào thực hành, để Lâm Triều Anh cùng Vương Trùng Dương sử dụng Song Kiếm Hợp Bích, kết quả trận chiến hoặc là hòa, hoặc là thắng, căn bản không thể thua.
Ví dụ trên là miêu tả rõ nhất cho uy lực Song Kiếm Hợp Bích thuật nhưng mà để hai người Vô Song dùng thuật này đánh cùng cao thủ cấp bậc vô địch thiên hạ thì Vương Trùng Dương cũng không có mấy tự tin.
Tất nhiên tự tin hay không thì hai vợ chồng Vương – Lâm cũng dốc lòng truyền dạy cho Vô Song.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Trước hết muốn học Song Kiếm Hợp Bích thì phải học Toàn Chân Kiếm Pháp cùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp.
Toàn Chân Kiếm Pháp liền để ‘Đông Phương Bạch’ học, còn Ngọc Nữ Kiếm Pháp liền để ‘Cơ Vô Song’ học.
Đối với Vô Song mà nói, Toàn Chân Kiếm Pháp chính bản thân hắn cũng hiểu rõ, ít nhất về mặt chiêu thức, tốc độ nắm giữ Toàn Chân Kiếm Pháp của Vô Song có thể làm cho Vương Trùng Dương níu cả lưỡi, chỉ sau chưa đến 1 tiếng đồng hồ, Vô Song vậy mà thực sự thông hiểu toàn bộ Toàn Chân Kiếm Pháp.
Trước đây nếu chỉ tính thuần Toàn Chân Kiếm Pháp, kiếm pháp của Vô Song có lẽ chỉ ngang ngửa Lưu Xử Huyền nhưng sau 1 tiếng được Vương Trùng Dương chỉ điểm, kiếm pháp của hắn đã không hề thua kém Khưu Xử Cơ, tức là trình độ Toàn Chân Kiếm Pháp đã đủ sức vỗ ngực đứng đầu Toàn Chân Giáo.
Về phần Ngọc Nữ Kiếm Pháp, loại kiếm pháp này lại làm cho Vô Song kinh hỷ rất lớn.
Cơ Vô Song không có nội lực, không thể tu luyện nội lực, võ công đơn thuần là ngoại công.
Bằng thân liên ngẫu, được gọi là tiên thân, đẳng cấp thân thể quá cao, cao đến nỗi nội lực là thứ... không thể tu luyện, đây là một điểm trừ rất lớn của liễn ngẫu trong thế giới võ hiệp.
Đương nhiên cũng không thể nói thân phận Cơ Vô Song không có nội lực, Cơ

Vô Song là thân liên ngẫu, có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa vào trong cơ thể, hấp thụ tinh hoa của đất trời mà thành một dạng năng lượng, cái dạng này có thể coi là một dạng khác của nội lực, một cách tụ tập nội lực đặc dị không thông qua đan điền nhưng mà cách này rất chậm, phi thường chậm.
Cơ Vô Song hiện tại tạm thời không có nội công mà nếu có thì nội công cũng phi thường yếu, nội công của Cơ Vô Song chỉ sợ chưa chắc đã sánh bằng Chung Linh chứ đừng nói là Mộc Uyển Thanh.
Vì một điểm này mà Độc Cô mới để cho Cơ Vô Song đến học Ngọc Nữ Kiếm Pháp.
Cổ Mộ Phái từ xưa đến nay cũng đều không coi trọng nội công, không phải bọn họ không tu nội công nhưng nội công Cổ Mộ khó mà so nổi với thân pháp cùng chiêu thức của Cổ Mộ.
Nếu thân pháp cùng kiếm pháp Cổ Mộ tinh diệu hàng đầu thiên hạ thì nội lực chỉ ở mức trung thượng, hơn đám môn phái tam giáo cửu lưu ngoài kia nhưng so với đại môn phái thì còn kém nhiều.
Ngọc Nữ Kiếm Pháp cũng như vậy, đây là loại kiếm pháp chỉ có kiếm chiêu, không bao gồm nội lực.
Kiếm pháp này tương đối giống Tịch Tà Kiếm Pháp hay Quỳ Hoa Bảo Điển, không thuần nội lực chỉ đề cao chiêu thức.
Nếu Tịch Tà Kiếm Pháp lấy siêu tốc làm điểm mạnh thì Ngọc Nữ Kiếm Pháp thực sự xứng với hai chữ ‘Ngọc Nữ’, độ tinh diệu của Ngọc Nữ Kiếm Pháp thậm chí làm Vô Song giật cả mình.
Ngọc Nữ Kiếm Pháp không thể nhanh bằng Tịch Tà Kiếm cũng không có uy lực như Tịch Tà Kiếm nhưng kiếm pháp hoa mỹ vô cùng, nó hoa mỹ đến mức làm cho Vô Song cảm thấy thừa thãi, đây không phải là dùng kiếm nữa mà là múa kiếm, chân chính múa kiếm.
Kiếm trong Ngọc Nữ Kiếm Pháp hư chiêu còn nhiều hơn thực chiêu, gần như... vẽ rắn thêm chân vậy, là dạng kiếm pháp nếu cho Vô Song ngày xưa nhìn, hắn trực tiếp vứt đi, nếu bộ kiếm pháp này không ghi tên, không phải do Lâm Triều Anh truyền dạy, Vô Song còn nghĩ đây là kiếm pháp phường mãi nghệ hoặc là chuyên dùng cho cung đình ngự yến.
Ngọc Nữ Kiếm Pháp điểm mạnh nhất là... đẹp, còn lại Vô Song chưa thấy gì.
Loại kiếm pháp này tất nhiên thích hợp với Cơ Vô Song nhưng mà có thể lợi hại sao?, cái này chính hắn cũng không tự tin cho lắm.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Sau khi truyền dạy cho Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song hai bộ kiếm pháp cơ bản của Song Kiếm Hợp Bích, hai vợ chồng Vương – Lâm lại tiếp tục truyền đưa Vô Song đến bước thứ hai.
Bước thứ hai rất đơn giản, chính là nâng cấp Toàn Chân Kiếm Pháp cùng Ngọc

Nữ Kiếm Pháp.
Phiên bản nâng cấp của Toàn Chân Kiếm Pháp gọi là Trùng Dương Kiếm Pháp.
Trùng Dương Kiếm Pháp đương nhiên lấy theo tên của Vương Trùng Dương đồng thời cũng chính là kiếm pháp tối cao của Toàn Chân Giáo, là trấn giáo kiếm pháp.
Trùng Dương Kiếm Pháp cũng chính là kiếm pháp mà Vương Trùng Dương sử dụng để chống lại Tịch Tà Kiếm Pháp của Vô Song.
Trùng Dương Kiếm Pháp chiêu thức liền lấy theo tên của tròm sao Bắc Đẩu, bao gồm 7 chiêu kiếm.
Thiên Xu Tham Lang Kiếm - dương cương chiêu thức, kiếm chiêu mở đầu, khí thốn thiên hà, lấy uy nhập kiếm, dùng kiếm uy tạo thành hư kiếm, hư hư thực thực hòa vào làm một, uy lực không cùng.
Thiên Tuyền Cự Môn Kiếm - lấy uy nhập kiếm, lấy uy chồng uy mà thành cương kình, kình lực cử thế vô song, là kiếm nặng nhất thiên hạ, chuyên dùng phá phòng.
Thiên Cơ Lộc Tồn Kiếm - lấy uy nhập kiếm, dùng kiếm uy tạo thành ảnh kiếm, kiếm pháp biến hóa khôn cùng, khó biết thật giả.
Thiên Quyền Văn Khúc Kiếm – lấy uy làm kiếm, kiếm pháp như nước chảy mây trôi, thế không thể đỡ.
Thiên Hành Liêm Trinh Kiếm – lấy uy làm kiếm, kiếm thế chưa thành mà kiếm uy đã tới, tốc độ nhanh khôn cùng.
Vũ Khúc Trùng Dương Kiếm - lấy kiếm khí mà thành vực, đưa kiếm uy vào vực, mở ra hai tầng kiềm vực, lấy song trọng kiếm vực đồng thời vận hành, chém giết địch nhân.
Phá Quân Trùng Dương Kiếm - lấy kiếm khí mà thành vực, đưa kiếm uy vào vực, nén toàn bộ kiếm vực thành hư kiếm, là tuyệt sát kiếm.
Đây chính là giới thiệu của Trùng Dương Kiếm Pháp, thực sự giới thiệu nghe mà giật cả mình.
Đương nhiên Vô Song cũng sẽ không thật sự tin vào lời giảng của Vương Trùng Dương về uy lực kiếm pháp, mấy thứ này là tùy thân trải nghiệm nhưng mà Trùng Dương Kiếm Pháp thực sự làm Vô Song phi thường hứng thú, kiếm pháp này thực sự đã tiệm cận cái gọi là ‘hoàn hảo’.
Có thể công kích cự ly rộng bằng Tham Lang Kiếm, có thể dùng Cự Môn Kiếm phá hủy phòng ngự đối phương, có thể sử dụng kiếm chiêu biến hóa như Lộc Tồn Kiếm..., Trùng Dương Kiếm Pháp không thuầnc ông kích như Tịch Tà Kiếm Pháp, xét về tấn công có thể không so được nhưng nói về độ đa dạng, sự hoàn mỹ thì Tịch Tà Kiếm Pháp căn bản không so nổi.
Kiếm pháp đạo gia đa phần cũng là như vậy, đạo gia vẫn luôn coi trọng sự hoàn mỹ, ví dụ nội công đạo gia vẫn luôn tôn sùng âm dương hợp nhất, rất ít phân

dương cương hay âm nhu, vẫn luôn chọn con đường âm nhu hòa hợp.
Đông Phương Bạch thì học Trùng Dương Kiếm vậy Cơ Vô Song học gì?.
Lâm Triều Anh vì Cơ Vô Song truyền thụ phiên bản nâng cấp của Ngọc Nữ Kiếm gọi là Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.
Nhìn loại kiếm pháp này, Vô Song suýt cắn đứt lưỡi bản thân, Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp là kiếm pháp cao nhất của Cổ Mộ hơn nữa... nó là kiếm pháp đặc biệt nhất thiên hạ.
Muốn dùng Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp đầu tiên phải tâm vô tạp niệm, một lòng trống trải, không có bất cứ cảm xúc gì, giữ cho tinh khí thần đều hòa làm một.
Điểm này thật ra với cao thủ đỉnh cấp thiên hạ cũng không khó.
Điều kiện thứ hai của Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp là phải nắm được hai chữ ‘Tố Tâm’.
Tại sao nói Ngọc Nữ Kiếm Pháp đẹp?, bởi vì khi múa kiếm, kiếm ảnh duy trì rất lâu, lâu hơn hẳn kiếm ảnh bình thường.
Kiếm ảnh bình thường chỉ tính bằng tích tắc nhưng mà kiếm ảnh của Ngọc Nữ Kiếm Pháp có thể duy trì theo giây, từ 1-2 giây.
Loại kiếm pháp này nếu múa dưới ánh trăng thậm chí còn cho người ta cảm tưởng thần tiên đang múa kiếm, ngưng tụ ánh trăng làm kiếm vậy, đẹp vô cùng.
Đến khi Vô Song luyện Tố Tâm Kiếm Pháp thì hắn mới thấy sự bá đạo của loại kiếm pháp này.
Mỗi đường kiếm cảnh mà Ngọc Nữ Kiếm Pháp tạo ra đều kết nối cùng ‘tâm’, cứ như một sợi chỉ vô hình vậy.
Điểm cường đại nhất của Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp là làm cho cái sợi chỉ vô hình kia trở thành có hình, khiến kiếm ảnh không có bất cứ sát thương nào đột ngột chuyển thành kiếm khí, đột ngột công kích địch nhân.
Cái này gọi là biến giả làm thật, biến hư thành thật.
Trời gian tồn tại rất lâu của kiếm ảnh chính là vì có thể dễ dàng chuyển hóa kiếm ảnh thành tự chân công kích, tà dị vô cùng.
Vô Song được hai vợ chồng Vương – Lâm truyền dạy, quả thực cũng không khỏi bội phục hai người, hắn còn chưa chính thức được học Song Kiếm Hợp Bích đã cảm thấy Trùng Dương Kiếm Pháp cùng Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp mạnh mẽ thế nào.
Cặp đôi mạnh nhất thiên hạ không phải là hư danh.

Quyển 2 Chương 336

Đặc Huấn (6)

Vô Song bản thân là thiên tài võ học lại thêm thể chất trời cho, đối với hắn mà nói một đường luyện võ cực kỳ thông thuận, cho dù là Trùng Dương Kiếm Pháp hay Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp cũng không phải là khó khăn gì, tốc độ học tập của hắn phi thường nhanh.

Điều duy nhất lúc này làm Vô Song lo lắng chính là bản thể liên ngẫu.

Liên ngẫu không phải vật của giới này, thân liên ngẫu của Cơ Vô Song vốn là tiên thân mà đã là tiên thân thì có rất nhiều thứ khác biệt với thường thức, khác biệt với đạo lý thông thường của phàm thế.

Những điều Lâm Triều Anh giảng dạy về Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, Vô Song hiểu, hiểu rất thấu triệt nhưng hiểu là một việc, làm được không lại là một việc khác.

Trong thân liễn ngẫu, hắn có thể múa được Ngọc Nữ Kiếm Pháp cực kỳ hoàn mỹ, cũng có thể tạo ra kiếm ảnh tồn tại lâu dài nhưng lại không thể tạo được sợi chỉ vô hình liên kết với tâm thần của bản thân, đây chẳng khác gì nói Cơ Vô Song không thể nào học được Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.

Song Kiếm Hợp Bích trên lý thuyết được tạo nên từ Toàn Chân Kiếm Pháp cùng Ngọc Nữ Kiếm Pháp nhưng ở thế giới này thực sự đã biến đổi tương đối nhiều.

Song Kiếm Hợp Bích trước đây của Lâm Triều Anh thật ra chỉ là loại mộng tưởng, Lâm Triều Anh sáng tạo ra bộ kiếm pháp này chính là đứng giữa ranh giới của thù hận cùng tình yêu.

Vì hận Vương Trùng Dương mà sáng tạo võ công Cổ Mộ, chuyên khắc chế võ công Toàn Chân nhưng cũng vì yêu nam nhân này mà sáng tạo Song Kiếm Hợp Bích, kiếm pháp tối cao của Cổ Mộ, chỉ mong cùng người thương có thể tiếu ngạo giang hồ, hai người có thể một mực ở bên nhau.

Tại giới này, mộng tưởng đã không còn là mộng tưởng, là thực tế.

Hai vợ chồng ở bên nhau gần mười năm, Song Kiếm Hợp Bích chỉ biết càng ngày càng hoàn chỉnh, càng ngày càng đáng sợ, cho đến khi Vương Trùng Dương đột phá đế vị cũng là lúc Song Kiếm Hợp Bích Thuật bước ra một trang mới, trở thành liên hợp giữa Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp cùng Trùng Dương Kiếm Pháp.

Uy lực thậm chí hơn xa trong nguyên tác, dù sao Song Kiếm Hợp Bích Thuật bên trong còn bao gồm âm dương đại đạo, bao gồm lý niệm võ học bên trong Cửu Âm Chân Kinh, chỉ sợ đã trở thành kiếm pháp hàng đầu trong thiên hạ, chưa hẳn đã thua Độc Cô Cửu Kiếm của chính Độc Cô Cầu Bại.

Đây mới là lý do khiến Độc Cô Cầu Bại nhất định phải để Vô Song đến học bộ kiếm pháp này.
Khi phát hiện ra Cơ Vô Song không thể hoàn thành quá trình biến hư làm thực, biến kiếm ảnh thành kiếm khí của Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp thì tất cả mọi người liền gặp nan đề.
Vì cái nan đề này, nhóm bốn người Vương Trùng Dương, Lâm Triều Anh, Độc Cô cùng Vô Song đều dừng luyện công, cộng đồng mà nghĩ cách.
Thời gian của bọn họ dĩ nhiên cũng không nhiều, theo lời Độc Cô thời gian chỉ có vèn vẹn 1 tháng, trong 1 tháng Vô Song nhất định phải hoàn thành Song Kiếm Hợp Bích Thuật vì vậy nhóm người vừa phải nghĩ biện pháp trợ giúp Cơ Vô Song học được Tố Tâm Kiếm Pháp lại vừa phải đẩy nhanh quá trình đặc huấn.
Trong quá trình đặc huấn này, Vương Trùng Dương cũng phát hiện ra điểm yếu rất lớn của Vô Song, đấy chính là khả năng cảm nhận khí.
Như đã nói trước đây, bất cứ ngũ tuyệt nào cũng có khả năng cảm nhận khí tuy nhiên đây không phải là thiên phú mà là quá trình tích lũy võ học cùng kinh nghiệm.
Thời gian của Vô Song đột phá lên ngũ tuyệt sau đó từ ngũ tuyệt chạm thẳng vào đế vị thật ra rất ngắn, đặc biệt là giai đoạn sau này hắn thường xuyên sử dụng ma lực thay cho nội lực, căn bản cũng chẳng tích lũy bao nhiêu kinh nghiệm cảm nhận khí.
Cái điểm yếu này bình thường sẽ không lộ ra, nếu Vô Song chiến đấu với cao thủ ngang ngửa mình hoặc cao thủ yếu hơn hẳn mình thì hắn hoàn toàn có thể dùng phản ứng nhanh nhạy thay cho khả năng cảm nhận khí nhưng mà nếu gặp địch thủ mạnh hơn mình nhiều thì sao?.
Khí cảm là thủ đoạn mà bất cứ ngũ tuyệt nào cũng sử dụng thay cho đôi mắt bởi có những thứ mắt không nhận ra nhưng khí cảm nhận ra, khí cảm thậm chí còn có thể cảm nhận thông tin trước cả đôi mắt, đáng tiếc khí cảm thứ này Vô Song cũng không có.
Khí cảm tập luyện cũng không phải là khó, thiên địa vạn vật chỉ cần tồn tại đều có khí, như một dạng đánh dấu cho sinh mệnh, cho vật chất vậy.
Trong võ học, cái khí này thật ra giống hồn trong đạo học, cũng như thiên địa vạn vật đều có hồn vậy, cảm nhận khí cũng chính là cảm nhận hồn.
Hòa tâm vào thiên địa, mang uy thế của mình nhập vào đất trời, đồng bộ với đất trời, vậy liền có thể cảm nhận khí.
Cảm nhận khí rất nhiều người đều có thể làm được, quan trọng trình độ cao thấp thế nào.
Trước khi có thể tìm ra cách để Liên Ngẫu học được Tố Tâm Kiếm Pháp, Vô Song liền có thời gian biểu mới.

Hắn từ nay về sau liền phải phong ấn đôi mắt lại, dừng băng vải mà bịt mắt, chỉ dùng tâm mà cảm nhận mọi vật.
Hắn mỗi buổi sáng đều theo Vương Trùng Dương luyện kiếm, đi theo Vương Trùng Dương học võ công Toàn Chân, tất nhiên còn cả võ công Cổ Mộ, dù sao Song Kiếm Hợp Bích đều yêu cầu phải am hiểu rất lớn đối với tuyệt họ chai phái.
Đến buổi chiều, hắn lại theo Độc Cô luyện võ, trong khoảng thời gian này mục tiêu của hắn là nắm giữ Hiên Viên Đế Phượng Quyết cùng Thái Tố Thiên Tượng Quyền, đương nhiên vấn đề này là để Độc Cô lo, về phần Thiên Vũ Kỳ Kiếm thì lại chó chút vẽ rắn thêm chân, tạm thời không cần thiết.
Bài học của ‘Đông Phương Bạch’ là như vậy còn với Cơ Vô Song, thời gian chỉ là tập luyện Ngọc Nữ Thân Pháp.
Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp đương nhiên phải đi cùng Ngọc Nữ Thân Pháp, căn bản không thể tách rời.
Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp có thể không học được nhưng Ngọc Nữ Thân Pháp độ khó không cao, không cần yêu cầu đặc thù thân thể vì vậy Cơ Vô Song học xuống cực kỳ dễ dàng.
Tất nhiên Ngọc Nữ Thân Pháp này cũng là bản cường hóa so với cốt truyện ban đầu, dù sao ban đầu thân pháp phái Cổ Mộ là do Lâm Triều Anh sáng tạo ra nhưng hiện tại Lâm Triều Anh cũng nắm giữ Cửu Âm Chân Kinh, dùng lý niệm Cửu Âm Chân Kinh đưa vào võ học Cổ Mộ khiến võ học ban đầu của nàng đều đạt được một bước lột xác cực lớn.
Sau khi học thân pháp, Cơ Vô Song chỉ cần phải ngồi xuống đọc sách, nghiên cứu võ học.
Thật ra đây là một cái Bug rất lớn của chính Vô Song.
Vì Đông Phương Bạch và Cơ Vô Song tâm ý tương thông, có thể dùng chung cả giác quan của nhau vì vậy nếu luyện võ công đều sẽ là Đông Phương Bạch đi luyện còn nghiên cứu võ công đều là để Cơ Vô Song đến nghiên cứu, nhờ thế mà hắn có thể vừa là thực hành vừa học lý thuyết trong cùng một khoảng thời gian.
Cái này gọi là sử dụng chung ‘tri thức’.
Đặc huấn cứ như vậy kéo dài 10 ngày.
Sau 10 ngày, rốt cuộc Độc Cô Cầu Bại liền tìm đến Vô Song, nói cho hắn biết đã tìm ra cách cho tiên thân như Cơ Vô Song có thể học được Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.
Độc Cô Cầu Bại không hổ là nhân vật đặt ra nền móng ma võ cho địa ngục, khả năng thay đổi võ công cho thích hợp của Độc Cô quả thật đủ sức ngạo thị thiên hạ.
Vô Song rất hoài nghi, nếu ném Quỳ Hoa Bảo Điển cho Độc Cô, bằng một cách thần kỳ nào đó ông ta cũng có thể làm cho Quỳ Hoa Bảo Điển không cần phải

thiến.
Lại quay về vấn đề Tố Tâm Kiếm Pháp.
Cách của Độc Cô Cầu Bại nói phức tạp thì phức tạp, nói đơn giản thì cũng đơn giản.
Độc Cô lợi dụng việc Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song tuy hai mà là một, hai người sử dụng chung một đại não, vậy thì trực tiếp thay đổi Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp một chút.
Ban đầu Tố Tâm Kiếm là để một sợi chỉ vô hình kết nối giữa hư và thực trong tâm thần của Cơ Vô Song thì nay nó sẽ tạo thành một vô hình lạc ấn trong đầu Đông Phương Bạch, sau đó Đông Phương Bạch liền thay Cơ Vô Song sử dụng Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp.
Cách này yêu cầu khả năng phối hợp cực kỳ kinh khủng của cả hai đồng thời cũng là độ khó rất lớn cho chính Vô Song.
Cơ chế hoạt động của hai thân thể thực sự rất phức tạp.
Cả hai dùng chung một đại não nhưng không đại diện cho trong đầu của cả hai đều không có não, hai người thậm chí là hai bản thể khác nhau, thậm chí có suy nghĩ của riêng mình nhưng hai đại não lại có liên kết với nhau, có thể cảm nhận suy nghĩ của nhau, có thể sử dụng chung các giác quan cảm nhận của nhau, thậm chí có thể cảm nhận được cảm xúc, suy nghĩ của nhau.
Đây là một loại kết nối mà không thể dùng định lý khoa học hay bất cứ lời lẽ nào để giải thích.
Việc bắt não bộ Đông Phương Bạch phải thay Cơ Vô Song sử dụng Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp quả thực như khiến bản thể Đông Phương Bạch phải chiến đấu trên hai mặt trận, với Đông Phương Bạch mà nói áp lực không thể coi là không lớn, đã thế còn phải cố gắng hết sức cùng nhịp di chuyển với bản thể còn lại để tạo ra Song Kiếm Hợp Bích Thuật, đây chính là chiến đấu trên ba mặt trận.
Vô Song từ trước đến nay vẫn luôn coi phiên bản nam là bản gốc, phiên bản nữ chỉ là phân thân vì vậy hắn vẫn là chấp nhận cái sáng kiến này của Độc Cô, dù sao chính bản thân hắn cũng không thể thua phân thân đi?.
Tất nhiên đừng nghĩ phân thân của Vô Song là yếu, Cơ Vô Song trên người không có nội lực, hoặc nội lực rất mỏng nhưng thân thể của nàng phi thường mạnh mẽ, đây chính là thân thể thành đế, chỉ bằng nhục thể thậm chí còn mạnh hơn Vô Song ở trạng thái Tam Logn sau khi ma hóa, Cơ Vô Song tuyệt đối đủ sức coi là đế vị cao thủ, bàn về thân thể phiên bản nữ biến thái hơn bản thể gốc của Vô Song nhiều.
Nghĩ ra cách thì mọi việc tiếp theo trở nên cực kỳ đơn giản.
Mất năm ngày để Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song học được Song Kiếm Hợp Bích Thuật.
Thời gian 15 ngày còn lại, cũng chính là việc lựa chọn đối thủ mới.

Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song nhiệm vụ chính là sử dụng Song Kiếm Hợp Bích để chống lại Độc Cô Cầu Bại, coi Độc Cô như A Thanh mà chiến.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Thời gian không đợi ai, ngay cả với Thiên Đạo cùng Hạng Vũ cũng vậy.

Trong 15 ngày mà Vô Song tiến vào đặc huấn, Thiên Đạo cùng Hạng Vũ cũng không ngồi yên.

Không phải ngẫu nhiên mà Độc Cô chỉ cho Vô Song thời gian 30 ngày không hơn cũng không kém, đây là thời gian mà Độc Cô ước lượng chính xác... ma khí ở Ma Sơn sẽ hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên ma khí biến mất không đại diện cho việc Ma Sơn yên bình mà là đại diện cho việc tuyệt thế hung ma phá phong ấn mà ra, đại diện cho Hạng Vũ chân chính sống lại, đạt được tân sinh.

Hạng Vũ là tồn tại duy nhất ngoài Vô Song có thể giết Thiên Đạo hơn nữa tỷ lệ thành công còn rất cao bởi Hạng Vũ nắm được một loại năng lượng của đất trời, hắn nắm được lực lượng gọi là ‘thiên diệt’.

Bá Vương Hạng Vũ có thể chưởng quan lôi kiếp hơn nữa đây không phải là lôi kiếp của thế giới này.

Nói ra rất khó tin nhưng Hạng Vũ thực sự làm được, hắn có thể chưởng quản lôi kiếp âm giới, tuy chỉ là một bộ phận phi thường nhỏ... nhưng mà cũng đủ rồi.

Cái này phải nói thẳng đến việc Hạng Vũ bị phong ấn tại thế gian này.

Thân xác hắn bị Hán Cao Tổ – Lưu Bang phong ấn tại Đông Hoàng Lăng, dùng địa mạch nhà Hán phong ấn.

Hạng Vũ là cái gai trong mắt Lưu Bang, là nỗi sợ của Lưu Bang, vì vậy Hạng Vũ chết đi cũng không làm Lưu Bang an tâm.

Vào thời đại đó cực kỳ tin vào học thuyết ‘kiếp sau’ hoặc chuyển thế trùng sinh, Lưu Bang thực sự rất sợ Hạng Vũ có thể chuyển thế trùng sinh, trở thành kẻ lật đổ cơ đồ nhà Hán.

Lưu Bang phong ấn xác chết của Hạng Vũ tại Đông Hoàng Lăng, lấy vực ngoại vẫn thạch chế thành đinh bảy tấc, dùng loại đinh này đâm xuyên thân thể Hạng Vũ, lại dùng long mạch phong ấn thẳng vào người Hạng Vũ.

Sau này đến thời Hán Vũ Đế, Hán Vũ Đế vì tin tưởng tu tiên trường sinh, đức tin của Hán Vũ Đế chỉ sợ không kém Tần Thủy Hoàng là bao, thế là Hán Vũ Đế tiếp tục làm ra một chuyện điên cuồng.

Hán Vũ Đế cho gọi rất nhiều đạo sĩ lập đàn, sau đó sưu tầm khắp thiên hạ một loại thần mộc gọi là Thiên Niên Trầm Hương, trực tiếp dùng Thiên Niên Trầm Hương làm quan tài.

Hán Vũ Đế tin vào vĩnh sinh, tin vào tu tiên, ông ta tin mình có thể sống lại một thế nhưng mà Hán Vũ Đế cũng giống Tần Thủy Hoàng, rất sợ trong lúc mình đang chuẩn bị sống lại liền có kẻ tiến vào lăng mộ, gây hại cho ông.

Tần Thủy Hoàng lựa chọn thì ai cũng biết, những tượng đất sét binh lính đã quá nổi tiếng, dùng những binh lính này bảo vệ cho ông, bảo vệ cho ông kiếp sau hoàn mỹ phục sinh còn Hán Vũ Đế thì chọn cái gì?.
Ông ta cũng điên cuồng không kém, chọn nuôi oán linh.
Mang quốc vận của nhà Hán đè lên oán niệm của Hạng Vũ, dùng long mạch toàn Trung Nguyên cùng quốc vận nhà Hán đề bắt oán niệm Hạng Vũ vĩnh kiếp không tan, trở thành hung linh bảo vệ quan tài của ông ta.
Hạng Vũ hồn đã về âm giới, vốn phải tiến vào luân hồi, không có cách hồi phục trí nhớ trên dương gian nhưng mà hai vị hoàng đế nhà Hán thực sự bỏ ra đại giới, đã thế vừa giữ lại nhục thân cho hắn, vừa ngưng tụ oán hồn của hắn khiến cho dưới âm giới Hạng Vũ đoạt được đại cơ duyên, mượn nhân quả dương gian mà hồi phục ký ức.
Hạng Vũ sau đó liền biến mất cỏi âm tào địa phủ, ra nhập một thế lực khác dưới âm giới.
Việc tiếp theo càng trùng hợp, đầu tiên nhà Hán mất nước, tiếp theo Đế Thích Thiên đến.
Đế Thích Thiên chính là cướp thành quả của Hán Vũ Đế, cướp nhục thân Hán Vũ Đế mà sống lại một thế đồng thời phá luôn phong ấn cho Hạng Vũ.
Hạng Vũ cũng mượn La Sinh Môn, mượn thông đạo của Đế Thích Thiên đánh nát mà trở về thế giới này.
Đáng lẽ hắn không thể trở về dễ như vậy nhưng ai bảo thân xác hắn vẫn còn?, oán niệm vẫn ở đây?, hắn cũng sẽ như Vô Song lúc trước, như có một ngọn hải đăng soi đường cho hắn trở về.
Tìm lại thân thể, dung nhập oán linh của mình, Hạng Vũ cũng giống như Đế Thích Thiên, muốn sống lại một thế tuy nhiên thời gian dài hơn nhiều.
Về phần tại sao Hạng Vũ có thể giết Thiên Đạo là bởi vì hắn chưởng quản lôi kiếp, lôi kiếp ở âm giới mà hắn tìm được vốn đền tứ thế lực hắn đầu nhập, mang theo dạng lôi kiếp này hắn có thể dùng lôi kiếp thanh tẩy đạo lực, có thể trực tiếp hủy diệt đạo lực, bằng vào điểm này, hắn cũng đủ sức ép Thiên Đạo như Vô Song ép Thiên Đạo không thể dùng đạo lực.
Khác biệt duy nhất, hắn mạnh hơn Vô Song nhiều.
Hắn là Trung Hoa đệ nhất nhân, là Bá Vương Hạng Vũ.
Hắn hiện tại ở sâu trong Ma Sơn, ánh mắt càng ngày càng sáng, nụ cười càng ngày càng lạnh, trong ánh mắt nhập tràn dục vọng.
Hắn cũng đang tính thời gian, hắn muốn xem ngày hắn khôi phục nhục thân, thiên hạ ai ngăn được hắn?.
Độc Cô không được, Thiên Đạo càng không được.
Hắn sống lại, hắn quay về liền để chưởng khống cái thế giới này, lấy lại cơ đồ của chính hắn ngàn năm trước.

Quyển 2 Chương 337
Long Tượng Cổ Phật.

Có một câu hỏi rất hay, nếu chỉ luyện ngoại công thì tìm ai để luyện.
Thiên hạ võ lâm mười người nghe câu hỏi này, có 7 người trực tiếp chọn Thiếu Lâm Tự, Trung Nguyên Thiếu Lâm Tự đại danh đỉnh đỉnh, có ai không biết, có ai không hay?.
Ba người cuối cùng liền sẽ chọn Tây Vực Mật Tông.
Vậy đáp án nào đúng nhất?, thật ra rất khó để phán xét, muốn xem đâu là thiên hạ đệ nhất luyện thể môn phái thực sự quá khó, mãi cho đến khi Long Tượng Cổ Phật xuất hiện, người này liền chứng minh cho toàn bộ thiên hạ biết, Mật Tông thể thuật vượt qua Thiếu Lâm.
Tại sao lại nói như vậy?, đáp án cũng là đơn giản, Long Tượng Cổ Phật là người duy nhất trong thiên hạ lấy thân thể thành đế, dùng thân thể đạt đến đế vị mà không hề liên quan đến nội lực.
Bằng vào hai pho tuyệt học Long Tượng Bàn Nhược Công cùng Thích Già Trịch Tượng Công, bản thân Long Tượng Cổ Phật thật sự thành đế.
Chỉ dùng thân thể thành đế, việc này thực sự phải nói là siêu khó, khó đến mức ngay cả Vô Danh Tăng của Thiếu Lâm cũng vô pháp hoàn thành, từ đó thánh địa luyện thể trong thiên hạ liền thuộc về Mật Tông.
Mật Tông thật ra là một liên minh chứ không hẳn là một môn phái.
Mật Tông bao gồm tứ đại môn phái, lần lượt là Thiếu Lâm Tây Vực, Kim Cương Tông, Hoan Hỉ Tông cùng Thanh Hải Tông, lấy tứ đại môn phái tập hợp mà thành Mật Tông.
Tây Vực không giống Trung Nguyên, bọn họ là rất nhiều quốc gia xen kẽ lẫn nhau, ngoại trừ Minh Giáo ra rất ít có tông phái nào có thể chiếm được một vùng đất lớn như vậy để truyền giáo.
Giáo đồ Minh Giáo bao phủ toàn bộ Ba Tư, căn bản không có bất cứ một đạo giáo nào đủ sức chen chân vào Ba Tư, tại Ba Tư thì Minh Giáo một nhà độc đại.
Giáo đồ của Minh Giáo dĩ nhiên cũng không chỉ giới hạn ở Ba Tư mà lan rộng ra toàn bộ Tây Vực, trong một cuộc chiến liên quan đền truyền giáo thì những môn phái khác tôn thờ đạo phật không thể không liên hợp với nhau.
Nếu không liên hợp, căn bản không thể truyền giáo, không có tư cách thu nhận giáo đồ, từ đó Mật Tông liền ra đời.
Trong tứ đại giáo phái hình thành Mật Tông, danh tiếng xấu nhất liên là Thanh Hải Tông.
Thanh Hải Tông tên ban đầu vốn gọi là Thanh Hải Hắc Giáo tọa trấn hắc hải.

Ban đầu sẽ không một ai nghĩ mời Thanh Hải Hắc Giáo tiến vào liên minh, nhân tuyển của chưởng môn ba giáo phái còn lại vốn là Thiên Long Tự.
Thiên Long Tự – Đoàn Thị Đại Lý tuy không hẳn là ở Tây Vực nhưng mà cũng đã tương đối gần, bản thân tin sùng đạo phật, thực lực không tính là mạnh nhưng lại có quốc vận Đại Lý duy trì, trừ khi Đại Lý diệt quốc nếu không Thiên Long Tự sừng sững không ngã, chỉ cần dựa vào điểm này quá đủ để mời vào liên minh, trở thành một phần của Mật Tông, trong cuộc chiến truyền giáo.
Minh Giáo tại sao lại mạnh?, nếu nói về lượng cao thủ, Minh Giáo vốn không thể đối kháng với Mật Tông nhưng ai bảo tại Ba Tư thì Mani giáo là quốc đạo?.
Tương tự như ở Đại Lý, Phật Giáo là quốc đạo, địa vị của Thiên Long Tự cực kỳ siêu phàm.
Theo kế hoạch ban đầu, tên của Thanh Hải Hắc Giáo sẽ bị loại ra nào ngờ Thanh Hải Hắc Giáo xuất hiện một kẻ tự xưng Long Tượng.
Long Tượng bằng sức mạnh của mình, ngạnh sinh thuyết phục tam đại chưởng môn còn lại, khiến Thanh Hải Hắc Giáo trở thành một phần của Mật Tông đồng thời đổi tên Thanh Hải Hắc Giáo thành Thanh Hải Tông.
Sau trận chiến này, Long Tượng liền thành danh, cũng trở thành Tây Vực đệ nhất cao thủ.
Long Tượng không chỉ có võ lực kinh nhân mà phật học của Long Tượng cũng vượt xa nhân thế, được xưng Cổ Phật lên ngôi minh chủ liên minh, trở thành Mật Tông Tông Chủ – Long Tượng Cổ Phật.
Tiếp theo Kim Cương Tông Chủ trở thành Kim Cương Cổ Phật.
Hoan Hỉ Tông Chủ trở thành Nhiên Đăng Cổ Phật.
Tây Vực Thiếu Lâm Tông Chủ trở thành Bát Nhã Cổ Phật
Đây cũng là tứ đại thần tăng của Tây Vực trong đó Long Tượng Cổ Phật là đế vị, ba người còn lại đều là ngũ tuyệt cao thủ, đặc biệt là Kim Cương Cổ Phật cùng Nhiên Đăng Cổ Phật chỉ sợ đều không dưới Thiên Sơn Đồng Mỗ.
Thế lực của Mật Tông từ đó phát triển với tốc độ siêu phàm, thế không thể đỡ, liên hợp tứ đại thế lực thực sự có thể áp Minh Giáo một đầu, khiến Minh Giáo thu mình hơn rất nhiều.
Cũng vì vậy Minh Giáo mới phải tập trung chuyển đường phát triển, từ Tây Vực chuyển về Trung Nguyên, hình thành Minh Giáo Trung Nguyên, bản thân Minh Giáo Ba Tư đã rất khó phát triển tiếp vùng đất tín ngưỡng của mình.
Nhìn vào trận chiến tranh đoạt tín đồ này đủ để thấy Long Tượng Cổ Phật là người có khả năng cỡ nào.
Một lẽ dĩ nhiên, một người như Long Tượng Cổ Phật thì Độc Cô Cầu Bại không thể không đến thăm.
Thời gian hiện tại cực kỳ gấp gáp, Độc Cô muốn tìm cách nhanh nhất tăng lực lượng cho Vô Song, vậy liền phải tìm tới người này.

Bản thân Đông Phương Bạch đã không có bất cứ cách nào nhanh chóng tăng lực lượng một cách đột biến nhưng mà Cơ Vô Song thì khác.
Cơ Vô Song chính là trời sinh tiên thai, lại được rèn luyện ở âm giới, trải qua ngũ long gia trì một thân, khi trở về dương gian liền ẩn trong huyền sinh quan, vượt qua âm dương nhị khí giữa hai giới, đây chính là tiên thể.
Loại thể chất như Cơ Vô Song đã vượt khỏi phạm trù tiên thiên thiên phú bình thường, loại thể chất này không đi học Long Tượng Bàn Nhược Công thì quá mức phí phạm đồng thời cũng chỉ có một mình Long Tượng Bàn Nhược Công có thể trợ giúp Cơ Vô Song lập tức tăng chiến lực lên một mảng lớn.
Nhiều người nghĩ Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì nội lực nhưng căn bản không hề có, Long Tượng Bàn Nhược Công chỉ tăng cường sức mạnh thân thể, đạt đến cảnh giới thập long thập tượng.
Dùng lực phá van pháp, lấy sức mạnh kinh hãi thế tục trực tiếp ép nát nội lực, phá hủy mọi vật cản trước mặt, đây chính là Long Tượng Bàn Nhược Công.
Dĩ nhiên người luyện công này nếu thích hoàn toàn có thể đi tìm một bộ nội công khác song song học tập, tiếp tục gia trì nội lực bản thân.
Ví dụ điển hình nhất là Kim Luân Pháp Vương tại thế giới này, Kim Luân Pháp Vương bên ngoài thì tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công về phần nội lực liền tu luyện Chuyển Luân Đại Pháp.
Đối với Độc Cô, Đông Phương Bạch còn rất nhiều thứ phải học của Vương Trùng Dương.
Đông Phương Bạch có thực lực của đế vị cao thủ nhưng hắn còn chưa có cái tầm của đế vị cao thủ, hắn phải học cách làm sao sử dụng được thực lực của chính mình một cách tốt nhất, loại công việc này không ai thích hợp hơn Vương Trùng Dương.
Với Cơ Vô Song, mục tiêu đương nhiên là phải đi tìm Long Tượng Cổ Phật.
Thời gian đếm ngược còn 13 ngày cho đến lúc Hạng Vũ hoàn thành tái sinh.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Long Tượng Cổ Phật lúc này đang ngồi trong mật thất, một cái mật thất không hề có chút ánh sáng nào.
Hai chân khoanh lại, hắn cứ như thế mang cả người ẩn vào trong bóng tối vô tận, như muốn che dấu sự tồn tại của mình với chính thế gian này.
Long Tượng Cổ Phật bao nhiêu tuổi?, hắn năm nay đã ngoài 60, tuổi tác tương đương Vương Trùng Dương.
Người này làn da như cổ đồng, thân cao khoảng 1m8, toàn bộ thân hình gầy như que củi, lộ ra cả xương, cứ như bị bỏ đói lâu năm vậy.
Long Tượng Cổ Phật... cách ngồi thiền cũng rất khác người, hai chân khoanh lại nhưng mà hai chân không chạm đất.
Long Tượng Cổ Phật ở trong mật thất, dùng đỉnh đầu chống xuống đất, cả người

cứ như thế trong trạng thái ngồi thiền "ngược", kì dị vô cùng.
Long Tượng đang luyện công dĩ nhiên không muốn ai làm phiền mình vì vậy cái mật thất này bình thường cũng sẽ không có ai dám tiến đến.
Tâm thần không minh, thả lỏng toàn bộ thân thể, chính Long Tượng cũng không biết mình đang nghĩ gì, hắn cứ như thể để tâm thần mình bay theo chín tầng mây, không để ý đến bất cứ thứ gì xung quanh.
Cái trạng thái này một mực được giữ đến khi hành lang bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.
Long Tượng mở bừng mắt, trong mắt có hai vệt kim quang, thực sự không ngờ trong mắt Long Tượng dĩ nhiên con ngươi cũng chuyển thành màu vàng, kỳ dị vô cùng.
Long Tượng khẽ chuyển thân, hai tay vốn đang chắp trước ngực liền khẽ động, lấy một tay chống xuống đất nâng cả cơ thể mình lên, hai chân đang khaonh liền duỗi thẳng hướng lên trời, cổ tay khẽ ngửa, cơ thể đổ về phía trước, sau đó lưng hơi cong lại, hai chân liền chạm đất, nửa người tiếp tục lần thứ hai cong nhẹ liền trở về trạng thái đứng thẳng.
Ở bên ngoài, tiếng bước chân rốt cuộc dừng lại, một giọng nói cung kính vang lên.
“Bẩm tông chủ, có Lâm nữ sĩ muốn đến cầu kiến”.
Hai hàng lông mày của Long Tượng khẽ giật giật, Lâm nữ sĩ ở đây chính là Lâm Triều Anh, Lâm Triều Anh trên lý thuyết địa vị không hề kém Nhiên Đăng Cổ Phật hay Kim Cương Cổ Phật bên cạnh hắn, nàng đích thân đến đây muốn gặp, Long Tượng cũng khó mà không gặp mặt.
“Ngươi dẫn Lâm nữ sĩ đến chính phòng, ta rất nhanh liền đi ra”.
Long Tượng tuy khó hiểu tại sao lâm Triều Anh lại đến đây nhưng động tác cũng không chậm, trong cái không gian chẳng có chút đèn này, hắn đưa tay ra vừa vặn lấy ra một chiếc ảo mỏng làm bằng tơ lụa, khoác tấm áo lên người, Long Tượng rất nhanh từ mật thất đi ra ngoài.
Bước chân ra khỏi cửa, cũng không rõ vì sao, thân thể khô đét của Long Tượng lại như được một loại khí sinh mệnh thổi vào, từng bắp thịt bắt đầu căng lên, từng đường cơ bắp lộ ra ngoài.
Phong cách ăn mặc của Long Tượng cũng thực sự rất đặc biệt, đầu tiên là một chiếc quần trắng bằng lụa tơ tằm thượng hạng, loại quần ống rộng cực kỳ thoải mái.
Nửa thân trên của Long Tượng khoác một tấm áo lụa trắng nhưng mà lại không hề che đi phần ngực, lộ hoàn toàn làn da màu cổ đồng cùng từng nét cơ bắp hoàn mỹ ra ngoài.
Hai ống tay áo rộng thùng thình chỉ lộ ra bàn tay của Long Tượng bên ngoài.
Nhìn Long Tượng ngoại trừ đầu không hề có tóc ra thực sự không thấy một điểm

nào giống tăng nhân.
Bước ra khỏi cửa mật thất, Long Tượng hai tay chắp về phía sau, thản nhiên bước về chính phòng, bước chân của hắn rất khoan thai nhưng khoảng cách mỗi bước lại tương đối xa, nhìn cứ như Long Tượng đang lướt đi trên mặt đất vậy.
Không để Lâm Triều Anh phải chờ bao lâu, sau khi tăng nhân Mật Tông vì đám người Lâm Triều Anh pha xong một tách trà thì sau tấm bình phong, Long Tượng đi ra ngoài.
Long Tượng bước ra ngoài, khẽ mỉm cười hữu hảo với Lâm Triều Anh bất quá ánh mắt cũng không hề nhìn nàng, kim quang trực tiếp đánh giá hai người đi cùng nàng.
Lần này đi theo Lâm Triều Anh có hai người, một nam một nữ.
Nam trên người thuần một sắc tím, mặt cũng bị che đi, rất khó nhìn ra cái gì.
Nữ trên người một sắc lam y, dung mạo cũng không lộ ra ngoài nhưng khí chất hơn người, nàng đứng đó cho dù không lên tiếng, cho dù không lộ ra diện mạo nhưng cũng không ai dám bỏ qua, tuyệt đối chiếm lấy vị trí trung tâm của căn phòng, cho dù là Lâm Triều Anh đứng bên cạnh nữ nhân này cũng lộ ra vẻ kém sắc hơn rất nhiều.
Lâm Triều Anh đương nhiên không xấu, nàng đã có thể coi là mỹ nữ ấy vậy mà nữ nhân bên cạnh Lâm Triều Anh còn chưa cần lộ mặt đã cho người ta vô hình chung cảm nhận... nàng ta tuyệt đối đẹp hơn Lâm Triều Anh.
Dĩ nhiên hai người đi bên cạnh Lâm Triều Anh cũng chẳng khó đoán, một là Độc Cô, hai là Cơ Vô Song.
Một thân áo trắng bằng lụa tơ tằm phiêu phiêu trong gió, bàn tay lớn của Long Tượng đưa ra, hướng về Lâm Triều Anh, khẽ gật đầu rồi mỉm cười hữu hảo.
“Lâm nữ sĩ, không ngờ hôm nay lại có thời gian rảnh đến đây, không biết có phải có đại sự gì phát sinh hay chăng?”.
Long Tượng tuy để ý đến Độc Cô cùng Vô Song bất quá chỉ là một ánh nhìn mà thôi, sau đó lập tức lại coi Lâm Triều Anh làm chủ đạo, hướng về Lâm Triều Anh lên tiếng.
Đối với Long Tượng, Lâm Triều Anh thực sự phi thường kính nể, nàng là một dạng nữ cường nhân, trên đời có rất ít nam nhân làm nàng kính nể nhưng mà Long Tượng chắc chắn là một trong số đó.
Hướng về Long Tượng khẽ cười, Lâm Triều Anh dùng tay hướng về hai người Độc Cô cùng Vô Song.
“Đại sư, ta lần này đến đây cũng chỉ là người dẫn mối mà thôi, là hai vị đây muốn gặp đại sư”.
Long Tượng tỏ ra bất ngờ, sau đó mới chân chính xoay người nhìn trực diện Vô Song cùng Độc Cô mà nói.
“Không biết hai vị là?”.

Long Tượng năm nay bằng tuổi Vương Trùng Dương nhưng dung mạo hai người có chênh lệch rất lớn.
Ví dụ lấy Lâm Triều Anh làm mốc, dung nhan của Lâm Triều Anh đại khái giống với nữ nhân 30 tuổi thì Vương Trùng Dương chỉ giống một nam nhân ngoài 20, Vương Trùng Dương nhìn còn trẻ hơn Lâm Triều Anh gần 10 tuổi.
Về phần Long Tượng, hắn dung mạo đương nhiên trẻ hơn nhiều so với tuổi của hắn nhưng mà so với Lâm Triều Anh cũng già hơn nhiều, chỉ từ dung mạo mà xem thì Long Tượng cũng phải ngoài 40, dung mạo cho người ta một loại cảm giác uy nghiêm cùng già rặn.
Long Tượng lên tiếng thì Độc Cô cũng lên tiếng.
Đầu tiên Độc Cô cũng không vội đáp lời Long Tượng mà là hướng về Lâm Triều Anh.
“Triều Anh, ngươi trở về trước đi, trong trận doanh còn nhiều việc cần ngươi phải đứng ra”.
Lâm Triều Anh cũng rất thông minh, không hỏi nhiều, nàng hướng về Long Tượng khẽ cười.
“Đại sư, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, trong trận doanh quả thật còn nhiều việc cần ta giải quyết, ta vẫn là rời đi trước đi”.
Nhìn theo Lâm Triều Anh xoay người rời đi, Long Tượng mắt lộ vẻ tò mò.
Hắn không hiểu Độc Cô là ai, lại có thể làm Lâm Triều Anh nhún nhường như vậy?.
Đang trong lúc suy nghĩ, câu nói tiếp theo của Độc Cô làm Long Tượng giật nảy mình, trong mắt lập tức rụt lại.
Chỉ nghe Độc Cô mỉm cười mở miệng.
“Vốn nghe danh Long Tượng Bàn Nhược Công của Mật Tông đã lâu, nay mới có dịp nhìn thấy “.
“Thế gian đồn đại Long Tượng Bàn Nhược Công có tổng cộng 13 tầng, toàn bộ thiên hạ ngoại trừ một tiểu bối gọi là Kim Luân luyện đến tầng thứ 10 ra cũng chỉ có Long Tượng Cổ Phật luyện được đại thành 13 tầng”.
“Long Tượng Bát Nhã Công đại thành liền có thể trở thành đế vị, thuyết pháp này thực sự làm ta nửa tin nửa ngờ, nhưng mà nay gặp mặt ngươi ta mới dám chắc, cái thuyết pháp này vốn chỉ là lừa thầy dối người “.
Một câu nói, quả thật có thể làm cho Long Tượng Cổ Phật nổi lên sát tâm với Độc Cô.
Long Tượng Cổ Phật không giống Bát Nhã Cổ Phật, hắn xuất thân Thanh Hải Hắc Giáo.
Thanh Hải Hắc Giáo sau vài chục năm vốn đã tẩy trắng nhưng bản thân Long Tượng Cổ Phật chắc chắn không phải hạng người hòa nhã, lúc nào cũng nói nói cười cười hay là dùng phật pháp tịnh hóa người khác.

Đừng nói Long Tượng Cổ Phật, cho dù ở Mật Tông hay Thiếu Lâm không thiếu tăng nhân đi theo đường ‘chiến tăng’, lấy võ làm chủ, phật đạo... thật ra chỉ để ngoài miệng mà thôi.
Long Tượng trong lòng có sát ý nhưng mà Độc Cô cũng chỉ cười cười, ánh mắt yên tĩnh đến lạ mà nhìn đối phương.
Độc Cô thật ra đang cảm thấy phi thường vui vẻ, chuyến này mang Vô Song đến tìm đúng người rồi.

Quyển 2 Chương 338
Long Tượng Khát Vọng

Long Tượng cũng không uổng là đế vị cao thủ, trong lòng có sát khí nhưng căn bản không hề hiện ra chút nào, nhìn thấy ánh mắt tươi cười của Độc Cô, Long Tượng đặt một tay trước ngực sau đó đáp.
“A di đà phật, không biết ý của thí chủ đây là gì?”.
Độc Cô cười cười thản nhiên mà đáp.
“Ta vừa nãy có nhìn qua kẻ gọi là Kim Luân kia, ta cũng tương đối hiểu Long Tượng Bàn Nhược Công của các ngươi, điều thú vị mà ta cảm thấy, Long Tượng Bàn Nhược Công của ngươi còn yếu hơn của Kim Luân”.
“Kim Luân lúc này đã luyện đến Long Tượng Bàn Nhược Công tầng 10, theo ta phán đoán Long Tượng Bàn Nhược Công của ngươi chỉ là tầng 8, không biết ta đoán có sai không?”
Lời nói của Độc Cô tuyệt đối cực kỳ khó tin.
Long Tượng Bàn Nhược Công vốn là do Long Tượng Cổ Phật sáng tạo ra, làm gì có việc hắn mới luyện đến tầng 8 trong khi Kim Luân lại luyện đến tầng 10?.
Bản thân là người sáng tạo Long Tượng Bàn Nhược Công, nếu chỉ luyện đến tầng 8 vậy vì cái gì dám nói Long Tượng Bàn Nhược Công có 13 tầng?.
Long Tượng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Độc Cô, trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, chậm rãi mà đáp.
“Thí chủ nói gì, bần tăng không hiểu hơn nữa việc này chỉ sợ trên đời cũng không ai hiểu, không ai tin”.
Lời Long Tượng nói đương nhiên là đúng, trên đời có mấy ai ngớ ngẩn tin vào mấy lời vô lý kia?.
Độc Cô cũng không quan tâm cho lắm, chỉ đáp lại.
“Ta thật ra không cần ai tin cả, chỉ cần ngươi tin là được”.
“Long Tượng Bàn Nhược Công khó thế nào bằng vào trường hợp của ngươi, ngươi phải hiểu rõ nhất, theo người tiểu tử Kim Luân kia có thể luyện đến tầng bao nhiêu?, có thể vượt qua tầng 10 sao? “.
Long Tượng lần này rốt cuộc tỏ ra không vui.
“Bần tăng không biết ý của thí chủ là gì, việc của Mật Tông vốn để Mật Tông giải quyết, không phiền thí chủ để ý, bần tăng còn rất nhiều việc phải làm, mời thí chủ rời khỏi nơi đây”.
Ý của Long Tượng rất đơn giản, hắn đuổi khách.
Độc Cô nghe xong căn bản không thèm di chuyển, ánh mắt vẫn đầy ý cười.
“A?, công việc quan trọng?, yên tâm ta có thể đảm bảo không có việc gì quan

trọng bằng việc này”.
Dứt lời Độc Cô nhìn về phía Cơ Vô Song rồi gật đầu.
Long Tượng cũng chú ý cái nhìn của Độc Cô, sau đó chỉ thấy Vô Song một chân dẫm xuống đất, thân thể phi tốc mà lao tới.
Nhìn thấy động tác này, Long Tượng giật nảy cả mình.
Hắn không cảm nhận được bât cứ ba động nội lực nào của Vô Song nhưng mà tốc độ của Vô Song căn bản không phải đùa.
Sau đó Vô Song đơn giản xuất quyền, Long Tượng cũng xuất quyền.
Năm tay hai người mạnh mẽ va vào nhau, Long Tượng lùi lại một bước, Vô Song thân hình bị đẩy về 7 bước mới có thể dừng lại.
Tất nhiên Vô Song cũng chẳng có cảm xúc gì, trong bản thể Cơ Vô Song dùng lực lượng thân thể đánh bại được Long Tượng mới là quái sự.
Thân thể của Cơ Vô Song mạnh hơn Vương Trùng Dương là chắc chắn nhưng lấy gì mạnh hơn Long Tượng?, mạnh hơn cường giả luyện thể mạnh nhất thiên hạ.
Chỉ có duy nhất Long Tượng ánh mắt trừng lớn, khó tin mà nhìn Vô Song, sau đó lại nhìn Độc Cô.
Hắn thấy Độc Cô gật đầu với mình, Long Tượng liền giật mình, tiếp theo nhìn về Vô Song ánh mắt càng ngày càng sáng.
Long Tượng tốc độ rất nhanh, hơn nữa khi hắn di chuyển cứ như long hành hổ bộ, khí thế như lôi đình.
Sức mạnh thân thể Long Tượng quá mạnh, mãnh đến mức khi hắn di chuyển thậm chí còn có kình khí xuất hiện, chỉ bàn về thân thể đọ sức, thế gian này ai đủ khả năng đối trọng với hắn?, Cơ Vô Song hiện tại cũng không có tư cách so sánh.
Cơ Vô Song thấy Long Tượng tiến đến, căn bản không hề làm ra phản ứng, trước khi đến đây hắn cùng Độc Cô đều đã lên kế hoạch thật kỹ.
Ban đầu Độc Cô chỉ là muốn đến xem một chút, nhưng sau khi cảm nhận được sâu cạn của Long Tượng liền lập tức nghĩ ra cách này.
Bằng vào thực lực của Độc Cô, cần gì phải đi đường vòng, cần gì phải nhờ Lâm Triều Anh?, Độc Cô hoàn toàn có thể trực tiếp mang Vô Song đi vào.
Độc Cô không làm vậy vì hắn đã nhìn thấy thứ cần thấy, nhìn thấy sâu cạn của Long Tượng.
Long Tượng bước đến chỗ Vô Song, hắn cao hơn Vô Song gần hai cái đầu, khuôn mặt tuổi trung niên xuất hiện một nụ cười sáng lạn, ánh mắt ngập tràn nóng bỏng nhìn Vô Song như nhìn tuyệt thế mỹ ngọc vậy.
Long Tương đưa tay ra, rất nhanh nắm lấy tay Vô Song.
Động tác này đối với nữ nhân vốn là phi thường vô lễ nhưng mà Long Tượng nào thèm quan tâm, đồng thời trong mắt hắn cũng chẳng có một tia dục vọng,

trong ánh mắt toàn bộ đều toát ra cái vẻ nóng rực, nhãn châu màu vàng một mực khóa chặt lấy Vô Song.
“Trời ạ, thật mềm, thật trắng, sao có thể như vậy?, không hề có nội lực?, thật sự không hề có nội lực?, thân thể mềm mại như vậy, đàn hồi như vậy lại không có nội lực, vì cái gì chịu được một quyền của ta? “.
Vô Song tuy biết Long Tượng không có ý gì nhưng mà hắn không có thói quen để một nam nhân giữ chặt tay mình, hắn bắt đầu chuyển mắt nhìn Độc Cô, thấy Độc Cô khẽ gật đầu.
Vô Song hiểu ý, tay phải khẽ nắm lại sau đó xuất thẳng một quyền vào ngực Long Tượng.
Long Tượng đương nhiên nhìn thấy nhưng mà hắn cũng lười tránh, trực tiếp chịu một quyền của Vô Song.
Một quyền này thậm chí không làm Long Tượng lùi lại, nhưng mà lông mày hắn đều hơi giật giật, hắn có cảm giác đau.
Cảm giác đau trên cơ thể truyền đến đại não, Long Tượng sắc mặt càng ngày càng vui vẻ.
“Tiểu cô nương, mau xuất thủ tiếp, xuất thủ tiếp, căn bản không cần phải nương tay với bần tăng”.
Vô Song khóe miệng co quắp, hắn đương nhiên biết Long Tượng không có bị biến thái cũng không có sở thích đặc biệt gì nhưng mà nghe câu nói này hắn vẫn hơi lạnh sống lưng.
Long Tượng cho hắn xuất thủ, hắn đương nhiên không nhẹ tay, cứ lao về phía Long Tượng, quyền đấm cước đá.
Long Tượng cũng sẽ không đứng im cho Vô Song tấn công, chỉ thấy Vô Song một đường tiến lên còn Long Tượng một đường lùi lại, hai tay chắn trước người, hoàn toàn bị Vô Song đè ra đánh nhưng mà Vô Song cũng khó có đòn đánh thực chất nào ảnh hưởng đến Long Tượng.
Long Tượng vừa đi vừa lui, rốt cuộc sau khi lùi thẳng đến tấm bình phong, đến lúc giao thủ với Vô Song gần chục chiêu, hắn mới đưa hai tay ra, thản nhiên đẩy về phía trước.
Vô Song chỉ cảm thấy một loại lực lượng kinh khủng từ đôi bàn tay kia, cho dù nó không chạm đến mình, Vô Song cũng không thể không lùi lại.
Long Tượng sau đó nhìn Độc Cô, hít vào một hơi lãnh khí.
“Nàng... nàng là quái thai gì vậy?, đừng nói với ta... nàng trời sinh đã như vậy “.
Thân thể Vô Song trắng nõn mà hồng hào, mềm mại nhẹ nhàng vô cùng, dùng tay ấn vào không cảm thấy một chút chút sức lực nào nhưng mà chỉ có giao thủ mới biết, thân thể này đã không kém đế vị, hơn nữa căn bản không có nội lực hộ thân, Long Tượng chắc chắn không nhìn nhầm.
Độc Cô đối với Long Tượng mỉm cười gật đầu.

“Thế nào?, theo ngươi cô bé này có thể học xuống Long Tượng Bàn Nhược Công của Mật Tông không?, có thể hoàn thành 13 tầng Long Tượng hay không?”.
Lần này Long Tượng ánh mắt tỏa sáng khóa chặt lấy Vô Song, thản nhiên mà gật đầu.
“Được, ta có niềm tin rất lớn, nàng có thể thật sự học được 13 tầng Long Tượng Bàn Nhược Công”.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Đông Phương Bạch giao cho vợ chồng Vương Trùng Dương – Lâm Triều Anh.
Cơ Vô Song thì lại gửi chỗ Long Tượng Cổ Phật.
Độc Cô Cầu Bại làm xong hai việc này liền thực sự an tâm.
Thật ra Độc Cô rất muốn mang Vô Song cho Vô Danh Tăng bởi quan hệ của Độc Cô cùng vị thần tăng này không hề kém so với Vương Trùng Dương, chỉ cần đưa Vô Song cho Vô Danh Tăng, không cần Độc Cô tốn nước bọt, Vô Danh Tăng cũng sẽ nhận Vô Song làm đệ tử.
Điều duy nhất mà Long Tượng vượt qua Vô Danh Tăng ở trong mắt Độc Cô là vì Long Tượng... với Vô Song vốn là cùng một loại người.
Ở thế giới này không có học thuyết tiên thiên, ở thế giới này không có một cái Trường Sinh Chân Nhân để viết ra học thuyết trên.
Độc Cô thời gian sống trên dương gian cũng chỉ hơn 90 năm, hắn cũng không có thời gian nghiên cứu mấy thứ này, sau này xuống âm giới, không biết có bao nhiêu loại thần thông, thể chất tồn tại, hắn càng không đi nghiên cứu cái tiên thiên học thuyết kia.
Tất nhiên cho dù không nghiên cứu, Độc Cô đi nhiều, nhìn thấy nhiều, cũng biết rất nhiều đặc biệt là khi trước Vô Song kể cho hắn về thế giới kia, về Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Long Tượng vốn là dị nhân.
Mẫu thân của hắn khi sinh ra hắn vốn là song bào thai nhưng lại là dị thai, thai không thể sinh ra.
Tại sao lại nói là dị thai bởi đơn giản Long Tượng sinh ra có hai đầu, là hai đứa trẻ cùng gắn vào một thân.
Mẫu thân hắn khi sinh ra... cục thịt kinh khủng kia thậm chí lập tức liền qua đời, hơn nữa hắn trực tiếp bị coi là yêu quái.
Tại thời đại ngàn năm sau, việc hai thai nhi chung một thân còn làm người ta kinh hồn táng đảm huống gì thời đại này?, Long Tượng căn bản chính là yêu quái chuyển sinh.
Người trong thôn không dám giết Long Tượng, rất sợ bị yêu quái ban đêm báo mộng trả thù liền ném hắn vào bìa rừng.
Ở đây Long Tượng gặp một kỳ nhân, một vị thần y.

Người này cảm thấy Long Tượng có giá trị nghiên cứu rất lớn, liền... thử tách hai thân của hắn ra.
Những sự việc tiếp theo quá mức kinh dị, sẽ không ai muốn nhớ lại nhưng không thể không nói, Long Tượng thực sự còn sống.
Loại phẫu thuật phức tạp hàng đầu thế giới hiện đại vậy mà ở ngàn năm trước thật sự có quái nhân làm được.
Tất nhiên hai cái mạng chỉ còn lại một, chỉ có Long Tượng còn sống.
Đương nhiên nếu chỉ là 2 người 1 thân thì cũng thôi, đáng nói nhất là tiên thiên thiên phú.
Đầu tiên, Long Tượng có Tiên Thiên Bách Mệnh Thể, không cần biết là hắn hay anh(em) song sinh của hắn có nhưng đúng là bằng loại thể chất này, trong hai người có một người có thể sống tiếp.
Thứ hai, Long Tượng ngoại trừ TIên Thiên Bách Mệnh Thể ra hắn còn song song sở hữu hai loại căn cơ thiên phú là Lực Bạt Sơn Hà cùng Tiên Thiên Kim Cốt.
Tiên Thiên Bách Mệnh Thể không chỉ giúp Long Tượng sống dai hơn người khác rất nhiều mà còn giúp khí huyết của Long Tượng phi thường lớn, khí huyết mạnh mẽ đến mức làm người ta biến sắc.
Lực Bạt Sơn Hà lại cho Long Tượng sức lớn vô cùng.
Tiên Thiên Kim Cốt đương nhiên làm thân thể Long Tượng cứng rắn như cương thiết.
Long Tượng lớn lên bên dã nhân, uống sữa muông thú mà trưởng thành, sống cùng muông thú trong rừng sâu nước thẳm.
Sau này dã nhân kia coi Long Tượng như con, truyền thụ cho hắn y thuật của mình.
Năm Long Tượng 18 tuổi, dã nhân qua đời.
Năm đó Long Tượng không hề biết bất cứ võ công gì nhưng bất cứ đại tông sư nào gặp hắn đều chỉ có một con đường chết, Long Tượng chính là quái vật hình người.
Tiếp theo cơ duyên xảo hợp, Long Tượng vì thần lực kinh người liền lọt vào mắt Thanh Hải Hắc Giáo, trở thành đệ tử Thanh Hải Giáo.
Ở nơi này, Long Tượng được học võ công.
Cũng tại nơi này, Long Tượng lộ ra điểm đáng sợ nhất của mình.
Hắn dựa vào thiên tư võ học nghịch thiên, dựa vào hiểu biết về y học kinh người đồng thời dựa vào thiên phú của mình, Long Tượng sáng tạo ra hai pho võ học.
Một là Long Tượng Bàn Nhược Công.
Hai là Thích Già Trịch Tượng Công.
Cái này cũng như việc Tiêu Dao Tử năm xưa dựa vào Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể mà sáng tạo Tiểu Vô Tướng Công, việc sử dụng thiên phú cơ

thể rồi sáng tạo ra võ học cũng không phải mỗi Long Tượng làm.
Long Tượng Bàn Nhược Công bao gồm 13 tầng.
Thích Già Trịch Tượng Công bao gồm 10 tầng.
Dựa theo thiên phú Lực Bạt Sơn Hà, hắn rất nhanh có thể hoàn toàn luyện đại thành Thích Già Trịch Tượng Công, dù sao loại võ học này cũng từ chính thiên phú Lực Bạt Sơn Hà mà ra.
Long Tượng thiên phú võ học thực sự cực nghịch thiên, cho dù cả hai môn tuyệt học mà hắn sáng tạo đều chỉ trên lý thuyết nhưng bằng tiên thiên thiên phú, hắn biến lý thuyết thành thực tế.
Đại thành Thích Già Trịch Tượng Công lại thêm tiên thiên thiên phú trợ giúp, Long Tượng năm đó đủ bước vào hàng ngũ tuyệt đỉnh phong.
Vấn đề lớn nhất còn lại là Long Tượng Bàn Nhược Công.
Hắn sáng tạo ra một bộ công pháp hoàn chỉnh với 13 tầng nhưng mà chính hắn cố gắng hết sức cũng chỉ luyện được 7 tầng.
Long Tượng Bàn Nhược Công sẽ điên cuồng cường hóa cơ thể, điên cuồng làm cơ thể lột xác nhưng mà lực lượng của Long Tượng quá lớn, thân thể hắn trời sinh đã quá mạnh mẽ, khí huyết quá khổng lồ, hắn có ép bản thân đến chết cũng không tài nào lột xác được đủ 13 lần, thăng hoa cơ thể được 13 lần.
Tất nhiên năm đó hắn luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ 6 liền đã trở thành đế vị chứ chưa nói tầng 7.
Long Tượng lại bắt đầu tìm cách, hắn muốn làm mềm hóa cơ thể, làm tăng độ dẻo dai của cơ thể quái vật này.
Hắn một mặt dùng dược vật trợ giúp, một mặt đi đến Thiên Trúc xa xôi tầm sư học đạo.
Hắn ở Thiên Trúc đạt được một môn Du Già Công (Yoga).
Sau đó trở về Tây Vực, tiếp quản Thanh Hải Giáo, sau đó điên cuồng luyện Du Già Công.
Du Già Công đương nhiên đủ nghịch thiên, nó giúp Long Tượng vượt qua tầng 6, đạt đến tầng 7 thậm chí là tầng 8 của Long Tượng Bát Nhã Công nhưng mà... chỉ thế mà thôi.
Long Tượng cũng biết, kể cả hắn đời này có cơ duyên nghịch thiên, cũng chỉ luyện được Long Tượng Bát Nhã Công tới tầng 9, sau đó cả đời liền chết ở tầng thứ này.
13 lần lột xác, 13 lần thăng hoa cơ thể chỉ là loại lý thuyết hão.
Cái này cũng như liên tục gấp đôi một tờ giấy hình vuông 13 lần vậy.
Trên lý thuyết đương nhiên có thể nhưng thực tế?, cái này quá khó.
Long Tượng thậm chí đã từ bỏ cho đến khi hắn gặp Vô Song ngày hôm nay.
Chưa tu qua nội công, thân thể mềm mại còn hơn da đứa bé mới sinh, sức mạnh cơ thể thì không thua kém đế vị.

Hùng tâm vốn tắt của Long Tượng lại được thổi bùng lên, hắn nhất định phải thử lần cuối cùng.
Thiên tư của Kim Luân rất tốt, đã luyện đến tầng thứ 10 của Long Tượng Bàn Nhược Công nhưng mà với Long Tượng... Kim Luân vốn không đủ.
Kim Luân có thể luyện đến tầng thứ nào?, có thể là tầng 11, tầng 12, thậm chí tầng 13 nhưng mà kể cả thế Kim Luân chiến lực cũng có giới hạn, thân thể của Kim Luân vốn là phàm thân, ngộ tĩnh cao hơn nữa có ích gì?, luyện thành 13 tầng Long Tượng Bàn Nhược Công, bản thân Kim Luân cũng chỉ là đế vị hơn nữa chắc chắn không phải là đối thủ của chính Long Tượng hiện tại.
Còn Cơ Vô Song?, nếu có thể hoàn thành 13 tầng Long Tượng Bàn Nhược Công... Long Tượng cũng không dám nghĩ, không dám phỏng đoán.

P/S: Giải thích một chút.
1) Kim Luân với Quách Tĩnh tuổi tác tương đương nên khi Quách Tĩnh xuất hiện Kim Luân cũng xuất hiện, chỉ là không xuất hiện trong Anh Hùng Xạ Điêu nhưng không phải tại thời điểm đó chưa sinh ra.
2) Kim Luân so với nguyên tác mạnh hơn rất nhiều là vì có Long Tượng giúp đỡ.
3) Tại thế giới này, tuổi tác của Kim Luân ~ Cưu Ma Trí, cả hai hơn Kiều Phong 1-2 tuổi và hơn Quách Tĩnh khoảng 10 tuổi.

Quyển 2 Chương 339

Phong Khởi Vân Động – Trời Yên Biển Lặng.

Ma khí của Ma Sơn đang thay đổi từng ngày, đây là việc mà người ở trong Ma Sơn rõ nhất, ma khí càng ngày càng loãng.
Vốn đây phải là tin vui nhưng rất nhiều cao thủ nhân tộc cảm thấy không vui được, bọn họ làm bạn với ma khí bao nhiêu năm qua, phải là người rõ nhất tình hình Ma Sơn.
Bọn họ không có cảm giác ma khí càng ngày càng loãng là tốt bao nhiêu, cứ như đang có một thứ gì đó điên cuồng hấp thụ ma khí vào người vậy, ma khí tuy càng ngày càng loãng nhưng mà một cỗ vô hình áp lực lại như đè nén lên tất cả mọi người.
Tâm lý của nhân tộc tại Ma Sơn chắc chắn không thoải mái gì, có lo lắng, có sợ hãi, có cả nôn nóng bất an, bọn họ cảm nhận được sẽ có chuyện xảy ra nhưng mà lại không thể nào biết được đây rốt cuộc là việc gì, cái tâm lý không nắm rõ này là cái thứ đáng sợ nhất.
Đương nhiên thiên hạ không phải không có người nắm rõ, ví dụ như Độc Cô Cầu Bại, ví dụ như Thiên Đạo.
Thiên Đạo đã xuất hiện ở Ma Sơn hơn nữa không phải chỉ một hay ngày.
Sau trận chiến với Vô Song, nó lập tức lẩn trốn, nó rất sợ, phi thường sợ đạo lực của nó sẽ biến mất mãi mãi.
Với thân phận của nó đáng lẽ sẽ không sợ những thứ này, trong thế giới này ai có thể khiến nó run sợ?, đáng tiếc Vô Song là ngoại lệ.
Vô Song nằm ngoài số mệnh, là người từ thế giới khác tức là Vô Song có những thứ mà Thiên Đạo không biết, vì không biết nên nó lo lắng, vì lo lắng nên nó sợ.
Ngoài điểm này ra, khi con mắt thứ ba của Vô Song mở, cái ánh mắt kia đến hiện tại vẫn làm nó nhớ rõ mồn một, vẫn làm nó sợ hãi từ tận chân tâm.
Nó có cảm giác mình như một miếng thịt tươi đang rơi vào tầm ngắm của một đầu hồng hoang cự thú vậy.
Cũng may, chỉ sau hai tiếng đồng hồ, đạo lực đã trở lại với Thiên Đạo.
Thiên Đạo sau khi hồi phục đạo lực, lập tức bay đến Ma Sơn, thậm chí bất chấp tất cả, nó muốn chém giết Vô Song ngay tại Ma Sơn bất quá khi nhìn thấy tình hình của Ma Sơn, nó lựa chọn yên tĩnh chờ đợi.
Ma lực của Ma Sơn cực kỳ đặc biệt, nó có thể ngăn cản đạo lực tiến tới, đây là lý do tại sao Thiên Đạo không muốn tiến tới nơi này.
Ở Ma Sơn cứ như một thế giới khác, nơi này Hạng Vũ có thể điều động ma lực trợ giúp bản thân mình nhưng Thiên Đạo không thể, nó mất đi ưu thế sân nhà

của chính nó.
Nó đã quen sử dụng đạo lực nghiền áp tết cả những kẻ mình gặp mặt, giờ cái ưu thế lớn nhất của nó bị mất đi rồi lại chuyển sang cho đối phương, nó sao mà dám đánh?.
Lúc trước một đường lao đến Ma Sơn muốn giết Vô Song vốn là ý nghĩ nhất thời, nó thật sự cũng không dám lao vào Ma Sơn.
Ở bên ngoài nó vẫn bất bại, tuy bị Vô Song uy hiếp nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự vô địch của nó còn khi nó tiến vào Ma Sơn, nó chỉ sợ sẽ chết thật.
Lần này nó dừng lại ở Ma Sơn thậm chí không có ý định rời đi chính là vì nó có cảm giác Ma Sơn đang mất đi ma khí, thứ ở trung tâm Ma Sơn kia đang hấp thu ma khí vào người, không bao lâu nữa toàn bộ Ma Sơn sẽ không còn ma khí.
Đến lúc này, sự tự tin của Thiên Đạo mới hiện ra.
Nó biết Vô Song là kẻ thù của nó hơn nữa Vô Song cùng thứ sinh vật sâu trong kia vốn là cùng một phe nhưng nó vẫn tràn đầy tự tin, tại giới này nó là vô địch, cho dù lấy một địch hai thì có sao?.
Cho dù không thể sử dụng đạo lực trong vài tiếng đồng hồ, bằng vào thực lực của A Thanh nó vẫn là độc bộ thiên hạ, ngay cả có khả năng không địch lại ma vật kia nó cũng sẽ không chết, nó không tin nó không thể giữ mang trong vài tiếng đồng hồ.
Nó là Thiên Đạo, ánh mắt tự nhiên cực độc, nó không thể dùng đạo lực nhưng vừa nhìn cũng thấy Vô Song chẳng thoải mái gì, một chiêu kia Vô Song chỉ sợ không thể dùng nhiều lần trong thời gian ngắn, đã như vậy nó sợ cái gì?.
Nó quyết định đợi, đợi cho ma lực tan hết liền tiến vào Ma Sơn, hủy diệt Ma Sơn sau đó cướp đi ‘tâm’.
Nếu có ‘tâm’ mới nó có thể cố định lại thế giới này, sau đó từ từ hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.
ĐIều mà Thiên Đạo sợ nhất là ma khí ở Ma Sơn còn tồn tại thêm vài chục năm, thứ sinh vật kia vài chục năm đều không đi ra, liều tiêu hao cùng Thiên Đạo, đây mới là ưu thế bất bại.
Thiên Đạo không hiểu thứ sinh vật kia cho nên nó sợ, nếu nó biết cá tính của Hạng Vũ, chắc chắn cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, dù sao Hạng Vũ từ trước đến nay đều không chịu dưới người, đều không thích nhịn người.
Việc Thiên Đạo đợi ở ngoài Ma Sơn cũng không ai biết, cho dù là Độc Cô Cầu Bại dù sao có đạo lực bảo hộ hơn nữa đây còn là thế giới của nó, ai có thể tìm được tung tích?.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Thời gian trôi qua càng ngày càng nhanh, mắt cũng có thể thấy 30 ngày mà Độc Cô tính ra chẳng còn bao nhiêu.
Hạng Vũ lúc này cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất so với Hạng Vũ mà Độc

Cô từng nhìn thấy.
Thân hình của Hạng Vũ rất lớn, thân cao phải đến 2m, nhìn Hạng Vũ ngồi trên long ỷ cứ như một đại cự nhân vậy, khí thế bức người.
Hạng Vũ mái tóc đen nhánh dài đến chấm lưng, hắn cũng không búi tóc của mình lên mà mặc nó xõa xuống.
Hắn ngồi trên long ỷ, không nói một câu, không có một hành động nào thừa thãi, chỉ đơn giản là ngồi nhưng lại cho người khác một cảm giác áp bức đến hủy diệt.
Khuôn mặt Hạng Vũ vuông vức, hắn không giống mỹ nam tử gì gì đó trong truyền thuyết, dung mạo chỉ có thể nói là bình thường nhưng chính cái sự vuông vức đó lại tạo cho Hạng Vũ sự nghiêm nghị, nét cứng rắn của nam nhân.
Đặc biệt nhất là đôi mắt kia, đôi mắt của hắn đã chuyển thành màu tím của tử điện, đôi mắt mang theo một loại lực lượng hủy diệt, khiến cho ai nhìn vào đôi mắt ấy cũng chỉ còn cảm giác sợ hãi, như đang đối mặt với cơn bão nộ của thiên nhiên vậy.
Hạng Vũ còn có một thân thể mới sớm hơn cả dự định của Độc Cô.
Lúc này hắn cực kỳ tự tin, sự tự tin đến mức cường đại, thậm chí đến mức bá đạo.
Sự bá đạo của hắn cũng chính là thứ làm người khác bị hấp dẫn nhất, một loại mị lực vô hạn của chính Hạng Vũ.
Có một điều thú vị nữa phải nói, Hạng Vũ có thể đúc được thân thể sớm như vậy cũng là do Vô Song cùng Độc Cô giúp đỡ.
Vô Song khi xuyên giới trở về đã vô tình mở ra một lỗ thủng giữa hai giới, cho dù chỉ là khoảnh khắc.
Vô Song khi trở về dẫn động ma khí kinh thiên động địa thậm chí trực tiếp tạo nên nhật thực, loại ma khí này toàn một bộ phận rất lớn bị Hạng Vũ nắm lấy.
Độc Cô cũng biết Hạng Vũ nắm được loại ma khí này nhưng lại không rõ hắn nắm được nhiều ít bao nhiêu, vì vậy cũng chỉ đưa ra thời gian 30 ngày, đáng tiếc Độc Cô đoán sai, từ đó đến nay trải qua 20 ngày, Hạng Vũ đã đạt được trạng thái đỉnh phong của chính mình.l
Hắn đúc thành thân thể nhưng mà hắn cũng không vội động, Hạng Vũ đang suy nghĩ.
Cũng như Độc Cô, Hạng Vũ thiếu thông tin.
Nếu Thiên Đạo không biết sự tồn tại của Độc Cô thì Hạng Vũ cũng không biết sự tồn tại của Vô Song
Điều làm Hạng Vũ quan tâm là hắn làm thế nào để bỏ qua Độc Cô cũng như Thiên Đạo quan tâm làm thế nào để loại bỏ Vô Song vậy.
Hạng Vũ cùng Thiên Đạo đều có tự tin của chính mình nhưng mà cả hai cũng có nỗi lo của mình.
Với Thiên Đạo, nó lo lắng phải địch lại cả Vô Song cùng Hạng Vũ còn Hạng Vũ

lại lo lắng địch lại cả Độc Cô cùng Thiên Đạo.
Thiên Đạo còn đỡ nhưng Hạng Vũ mới gọi là vấn đề nan giải, hắn hiện tại chỉ có thể coi là ngang Độc Cô.
Hạng Vũ có thể khắc chế Thiên Đạo nhưng hắn khắc chế không được Độc Cô, ngay cả khi Ma Sơn ngập tràn ma khí, hắn cũng không làm được bởi Độc Cô vốn không sợ ma khí.
Vì cái vấn đề phiền não này, Hạng Vũ sau khi đúc thành chân thân cũng không tiếp tục có bất cứ hành động nào, trong khoảng thời gian này, hắn đang suy tính, suy tính xem khi ma khí trong thiên địa toàn bộ tan hết, hắn sẽ làm sao để chống lại cả Độc Cô cùng Thiên Đạo.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Mỗi phương cường giả đều có suy tính của chính mình, thân là một trong tam cực của thiên hạ lúc này, Độc Cô cũng vậy.
Không ai biết, Độc Cô trước đây có phái ra một người, một người rời khỏi Ma Sơn.
Người này họ Đoàn, tên Trí Hưng, được thế nhân xưng là Nam Đế.Nam Đế ở trận doanh nhân tộc là một cái nhân vật nhưng mà cũng không phải đỉnh cấp, sự rời đi của Nam Đế thậm chí không khiến quá nhiều người để ý, dù sao trước khi rời đi, Nam Đế cũng đang bị thương.
Nam Đế gặp Độc Cô lúc nào thì không ai biết, Độc Cô giao cho Nam Đế cái nhiệm vụ gì cũng không ai biết nhưng mà hiện tại trước mặt Nam Đế xuất hiện một trung niên nam nhân.
Nam Đế nhìn trung niên nhân này, ánh mắt rung động thật sâu.
Cũng không nói bất cứ lời nào, Nam Đế giao ra một chiếc hộp nhỏ.
Trung niên nhân đưa bàn tay to rộng ra, nắm lấy trước hộp này, chậm rãi mở ra, bên trong có một cây tiểu kiếm.
Nhìn thanh tiểu kiếm này, ánh mắt trung niên nhân co rụt lại.
“Đại sư, kẻ đó nói ngươi mang cái này đến đây, ngoài ra hắn có nói gì nữa chăng?”.
Nam Đế chắp tay lại, hơi hơi cúi đầu.
“Vị tiền bối đó nói... hội kiến Phật Sơn”.
Bốn chữ đơn giản vô cùng, cũng chẳng có hàm ý gì.
Trung niên nhân đóng chiếc hộp gỗ, thản nhiên gật đầu đáp.
“Được, hội kiến Phật Sơn, đại sư nghỉ ngơi một ngày, ta cho người vì ngươi làm lễ tẩy trần, ngày mai chúng ta lập tức xuất phát đến Phật Sơn”.
_ _ _ _ _ _ _ _
Trước cơn bão, trời yên biển lặng, các phương đều đang chờ đợi.

Quyển 2 Chương 340
Phong Khởi Vân Động – Thiên Muốn Biến

Đông Phương Bạch ngồi cạnh Độc Cô, ánh mắt nhìn lên bầu trời cao rộng, hắn đương nhiên có thể cảm thấy ma khí ở Ma Sơn đang biến mất càng ngày càng nhiều, thậm chí bầu trời đã trở nên trong xanh.
Hai người, một cái bàn đá.
Vô Song cùng Độc Cô mỗi người liền tự rót tự uống.
Càng những ngày này, trong lòng Vô Song bỗng thanh thản đến lạ.
Hắn không đi gặp Lý Thu Thủy, không đi gặp A Châu, không đi gặp Ngu Cơ, không đi gặp Mục Niệm Từ, đến cả Hoàng Dung hắn cũng không đi nhìn.
Dung nhi bây giờ liền để Ngu Cơ chăm sóc nàng.
Bỏ qua tất cả, cái gì cũng không nghĩ, mấy ngày hôm nay lòng Vô Song nhẹ hơn rất nhiều.
Tự rót tự uống nốt một chén rượu, Vô Song mới quay lại nhìn Độc Cô.
"Độc Cô, ta có hai việc muốn hỏi, không biết ngươi có thể trả lời?".
Độc Cô cũng tự rót một chén rượu, thản nhiên gật đầu.
"Chỉ cần có thể trả lời, ta liền trả lời".
Vô Song nghe vậy, nghĩ nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng.
"Ta cùng ngươi có quen nhau hay không?, ý ta là trước đây nữa ".
Vô Song nói một câu làm chính hắn cũng thấy giật mình nhưng mà đây là cảm nhận của hắn, từ khi gặp Độc Cô, hắn liền có cảm giác này.
Vì cái gì Độc Cô nói gì Vô Song cũng tin?, vì cái gì Vô Song liền mặc cho Độc Cô bài bố con đường tiếp theo hắn đi?, đây là vì ở nơi sâu xa, hắn đối với Độc Cô luôn có một loại tín niệm khó hiểu.
Độc Cô đưa chén rượu lên miệng, hơi hơi khựng lại, sau đó nhìn Vô Song một chút.
"Ừ, trước đây chúng ta có quen biết ".
Cái đáp án này thật ra Vô Song đã mơ hồ tự trả lời cho mình, hắn chỉ không ngờ Độc Cô lại trả lời trực tiếp như vậy.
"Trước đây ta là người thế nào?".
Độc Cô uống nốt ly rượu trong tay rồi đáp.
"Đáng ghét hơn Đế Thích Thiên nhiều ".
Nghe ngữ khí của Độc Cô, Vô Song cũng là cười cười.
"Nếu ta không nhầm, âm giới các ngươi mục tiêu hàng đầu là mang thế giới này trở về như cũ, chứ không phải là lựa chọn Hạng Vũ hay Thiên Đạo".
"Tất nhiên Hạng Vũ... theo ta đoán hắn có lẽ cũng là hung hồn hay quỷ hồn gì

đó, vẫn có chú liên quan đến âm giới, ngươi muốn đối phó với hắn là không sai nhưng vì cái gì lại còn đối phó với cả Thiên Đạo?”.
“Thiên Đạo đang trong thân xác A Thanh, từ quan hệ của Lãnh với ngươi, ngươi cùng nàng cũng không phải là kẻ thù hơn nữa ta còn cảm giác giao tình của các ngươi không tệ “.
“Ta có cảm giác, nếu thật sự Thiên Đạo có thể lấy được cái gọi là ‘tâm’ như lời A Thanh trước đây nói, nó không hẳn sẽ không trả lại thân xác cho A Thanh, việc lựa chọn giết Thiên Đạo gần như đồng nghĩ với hủy đi thân xác A Thanh “.
“Trận chiến này, thực sự phi thường khó hiểu”.
Độc Cô nghe một loạt câu hỏi của Vô Song, hắn hơi hơi đứng lên, tay cầm lấy bình rượu mà bước về phía trước.
Sống lưng thẳng tắp cũng đang nhìn lên bầu trời.
“Vậy ngươi định không chiến?”.
Vô Song cũng chỉ lắc đầu.
“Chỉ là tò mò mà thôi, chiến.. ta nhất định muốn chiến”.
Độc Cô liền bật cười.
“Lý do?, trận chiến này thật ra ngươi đúng là không cần chiến, là ta lôi ngươi vào”.
Vô Song cũng bật cười.
“Không vì gì cả, ghét cả hai mà thôi”.
Lần này Độc Cô phá lên cười, tiếng cười đặc biệt lớn, cũng đặc biệt sảng khoái.
“Đây cũng là trận chiến cuối cùng của ta ở giới này, có lẽ cũng là cuối cùng của người, đêm nay về phủ đệ của ngươi đi, bảo nha đầu gọi là A Châu kia làm một bữa, uống đến thống khoái, được chứ?”.
Vô Song đứng lên, thản nhiên mà đáp.
“Nga, nghe rất được nhưng mà thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, ngươi không thể không trả tiền “.
Độc Cô hơi nhướng mày.
“Trả cái gì đây?”.
Vô Song hứng thú nhìn hắn.
“Độc Cô Cửu Kiếm”.
Nghe bốn chữ này, Độc Cô xuất quyền, một quyền đấm thẳng vào đầu Vô Song, đương nhiên một quyền này không đau.
“Ta đã bảo mà, ta ghét ngươi còn hơn Đế Thích Thiên “.
_ _ _ _ _ _ _ _
Tại biệt viện của Vô Song trong trận doanh võ lâm, A Châu lúc này cực kỳ bất ngờ.
Nàng không ngờ tiền bối đã rời đi hơn 2 tháng lại trở về, khuôn mặt lập tức ngập tràn vui vẻ.

A Châu đã sớm rời khỏi Mộ Dung gia, việc này là do Lý Thu Thủy tự mình đến nói với Mộ Dung Phục, đương nhiên là Mộ Dung Phục đồng ý, từ bỏ một A Châu đổi lấy sự giúp đỡ của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, loại người như Mộ Dung Phục chắc chắn sẽ đồng ý.
Khoảng thời gian Vô Song không trở về nhà, Lý Thu Thủy vẫn thay hắn làm sư phụ của A Châu nhưng mà A Châu tư chất đúng là không cao vì vậy Lý Thu Thủy càng thiên hướng Niệm Từ, càng muốn dạy võ cho Niệm Từ, một tuần nàng chỉ ghé qua nơi này hai lần dạy võ cho A Châu còn lại đều sẽ ở chỗ của Niệm Từ.
Thật ra đối với Lý Thu Thủy, tư chất chưa phải nguyên nhân số 1 mà nàng ít đến gặp A Châu, vấn đề lớn nhất là thân phận.
A Châu là đệ tử của Vô Song nhưng mà Niệm Từ lại là nữ nhân của Vô Song, tương lai sẽ là 'tỷ muội' của nàng, thân thiết với tỷ muội vẫn là tốt hơn thân thiết cùng bậc vãn bối như A Châu, cái này cũng là dễ hiểu.
A Châu trong khoảng thời gian này cực kỳ rảnh, ngoại trừ tu luyện võ công ra, nàng liền lựa chọn trồng hoa, chăm sóc cây cảnh ở trong biệt viện, ban đầu nàng có chút nhớ cuộc sống ở Mộ Dung gia, nhớ công tử nhưng mà Mộ Dung Phục vì sợ Lý Thu Thủy coi hắn phá minh ước, nào dám cho A Châu trở lại trong phủ?, A Châu nhất định vẫn phải ở lại biệt phủ của Vô Song.
Ban đầu A Châu có lẽ còn không quen nhưng mà hơn hai tháng qua nàng cũng cảm thấy cuộc sống thoải mái vô lo vô nghĩ này không phải không tốt, nghĩ được điểm này nàng liền ngoan ngoãn không nghĩ nhiều nữa, chờ đợi Lý Thu Thủy đến dạy võ công sau đó là chăm vườn hoa trong vườn, cuộc sống được coi là thư thích.
Ngày hôm nay, nàng thực sự không ngờ Vô Song trở về.
Theo lời Vô Song phân phó, A Châu cũng không mang việc này báo cho Lý Thu Thủy, chỉ im lặng ngoan ngoãn vì hắn chuẩn bị một bàn tiệc rượu.
Nàng không hiểu tiền bối có ý gì nhưng mà hôm nay nàng cảm thấy tiền bố rất lạ, phi thường lạ.
Trong đêm, ngồi ngoài sân rộng, Vô Song cùng Độc Cô cứ như vậy, uống đến say mèm, đêm hôm nay trăng thanh gió mát, bầu trời đầy sao, lại thêm có người bầu bạn, tâm tình Vô Song cùng Độc Cô đều đặc biệt thoải mái.
_ _ _ _ _ _ _
Một đêm không có chuyện gì xảy ra, chỉ là sáng hôm sau, trong trạch viện cũng không thấy cái bóng Vô Song đâu.
Độc Cô tỉnh lại từ trong giấc ngủ, ánh mắt khẽ đảo xung quanh.
Độc Cô thật ra chưa bao giờ là kẻ uống rượu giỏi, nếu chỉ uống rượu mà không vận nội công chỉ sợ Kiều phong còn chấp 10 lần Độc Cô hắn.
Đêm hôm qua hắn thực sự thả tâm mà uống, uống đến say bất kể đất trời nhưng

mà không phải Độc Cô không nhận ra cái gì, chỉ là hắn không nói mà thôi.
Hắn thực sự nhìn thấy Vô Song ngay rạng sáng đã rời đi, về phần Vô Song rời đi làm gì?, hắn tất nhiên cũng biết.
Độc Cô khẽ vươn vai mà cười, hắn hiểu Vô Song, vì hiểu Vô Song nên hắn cũng lười ngăn cản Vô Song.
Vô Song lần này chính là đi tìm Thiên Đạo.
Độc Cô đặt ra 30 ngày thời gian cho Vô Song, lúc này mới qua 27 ngày nhưng mà Vô Song vẫn rời đi.
Trải qua 27 ngày đặc huấn, sức mạnh của Vô Song trong thân phận Đông Phương Bạch thực sự chưa khác biệt quá nhiều so với chính hắn nhưng mà Cơ Vô Song thì đã rất khác.
Tiên thể không hổ là tiên thể, trải qua 27 ngày liền luyện đến tầng 6 của Long Tượng Bàn Nhược Công.
Mất 24 tiếng đồng hồ học xong tầng thứ 1.
36 tiếng đồng hồ cho tầng thứ 2
54 tiếng cho tầng thứ 3
81 tiếng cho tầng thứ 4
122 tiếng cho tầng thứ 5
180 tiếng cho tầng thứ 6
Nếu thời gian cho phép, Cơ Vô Song không mất bao lâu liền có thể đột phá tầng thứ 7.
Nội trong 1 năm, hắn có tự tin đột phá tầng 10 của Long Tượng Bàn Nhược Công.
Trong 3 đến 5 năm, đại thành Long Tượng cũng không phải là không thể.
Tất nhiên Vô Song không có thời gian và chính hắn cũng không muốn chờ.
Vô Song suy nghĩ rất đơn giản, hắn xuất thủ càng sớm với Thiên Đạo, cửa thắng càng cao.
Đợi ma khí tan đi hết, Thiên Đạo chắc chắn sẽ tiến vào Ma Sơn, lúc đó Vô Song không có cửa lùi, chỉ có thể liều mình đánh một trận cuối cùng hơn nữa Ma Sơn không thiếu người quan trọng với hắn, bằng vào việc hắn hiểu Thiên Đạo, thứ này chỉ cần tiến vào Ma Sơn liền sẽ tìm người thân của Vô Song mà ra tay đầu tiên.
Vô Song nhất định phải ngăn nó bước vào Ma Sơn, trận chiến giữa hắn và Thiên Đạo nhất định phải diễn ra bên ngoài Ma Sơn.
Một việc thứ hai, ma khí chưa tan hết vậy Thiên Đạo liền không dám tiến vào, hắn nếu thất bại còn có thể lấy Ma Sơn làm điểm tựa mà lui, chưa hẳn phải chết.
Cuối cùng, ai biết Thiên Đạo cùng Hạng Vũ có tự nhiên nổi hứng liên thủ hay không?, khi đó mới gọi là phiền phức.
Từ ba việc trên, ngay sau khi Cơ Vô Song đột phá tầng 6 của Long Tượng Bàn

Nhược Công, Vô Song nhất định phải chiến một trận với Thiên Đạo, không thể kéo dài.
Vô Song không biết Thiên Đạo ở đâu nhưng mà cái này cũng không làm khó hắn, bằng vào việc hắn hiểu Thiên Đạo, thứ này chỉ cần đợi hắn bước ra khỏi Ma Sơn, nhất định sẽ hiện ra chém giết.
Quả nhiên, rạng sáng khi Vô Song rời khỏi Ma Sơn được khoảng 30 dặm, trên bầu trời A Thanh liền xuất hiện.
Ánh mắt của A Thanh khóa chặt lấy Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song bên dưới, trong mắt ngập tràn sát khí nhưng mà cũng có sự khó hiểu xen lẫn hoang mang.
Đông Phương Bạch vốn là y nguyên xi hình dáng của Vô Song, Thiên Đạo chắc chắn nhận ra nhưng còn Cơ Vô Song thì sao?.
Từ khi nào thiên hạ có thêm một người không có mệnh cách?.
Một ‘Đông Phương Bạch’ đã làm nó đau đầu vậy nếu thêm một kẻ không có mệnh cách nữa, nó còn đau đầu cỡ nào?.
Bị vây trong ngập trời sát khí của Thiên Đạo, Vô Song ngửa đầu lên mà nhín nó, khóe miệng cong lên.
“Này, ngươi ở trên cao quá lâu rồi, xuống đây đi, ngày hôm nay ta thực sự rất muốn biến thiên “.

Quyển 2 Chương 341
Song Kiếm Hợp Bích Thuật.

Thiên Đạo cực độ không hiểu nhìn Vô Song nhưng mà nếu Vô Song đã đến đây, nó nhất định sẽ không tha cho Vô Song trở về.

Cái gọi là biến thiên trong tai nó vốn chỉ là trò cười, thiên hạ thật ra rất nhiều kẻ tâm thần không biết tự lượng sức mình, bao đời nay thiếu gì kẻ muốn nghịch thiên mà đi?, loại nhân vật này vốn cực kỳ ngu xuẩn, Thiên Đạo nghe loại lời nói này cũng là nghe đến nhàm tai, đến mức nó chỉ coi đây là một trò hề.

Thiên Đạo vốn đang định vận dụng đạo lực nhanh chóng chém giết Vô Song đột nhiên ánh mắt của nó xuất hiện gợn sóng, trong ánh mắt dần dần có thêm một tia tham lam.

Thiên Đạo lúc trước chỉ để ý đến 'Đông Phương Bạch', căn bản không nhìn nữ nhân bên cạnh kia, cho dù Cơ Vô Song đương nhiên cũng không có mệnh cách nhưng Thiên Đạo cũng sẽ không quá quan tâm, nó không tin Cơ Vô Song cũng có được thứ năng lực tà ác kia.

Loại năng lực kia thế gian có một người sở hữu đã là thiên đại kỳ ngộ, đào đâu ra hai người?.

Đến khi nó kịp nhìn kỹ nữ nhân bên cạnh Vô Song, trong mắt chỉ còn lại tham lam cùng dục vọng.

Đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được một thân thể hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến mức hai sản phẩm nó tự hào nhất là A Thanh cùng Tây Thi đều thua xa, hoàn mỹ đến mức Thiên Đạo có cảm giác, chỉ cần nó chiếm được thân thể này, không cần đạo lực nó cũng mạnh hơn A Thanh.

Nó thậm chí có ảo giác, thân thể này đủ cường đại gánh chịu toàn bộ bản thể của nó chiếm đóng.

Độc Cô không có nói cho Vô Song, thứ trước mặt hắn không phải là bản thể chân thật của Thiên Đạo, Thiên Đạo vốn không thể hàng chân thân xuống hạ giới bởi năng lượng của nó quá mạnh, thế gian không có vật chứa nào đủ sức chịu tải thứ năng lượng này.

Thiên Đạo hiện tại yếu hơn nó thời điểm đỉnh phong rất nhiều nhưng lạc gà gầy còn hơn ngựa béo, năng lực của nó thật ra không phải một cái Ngũ Long như Vô Song có thể mạo phạm, đáng tiếc chỉ cần không có vật chứa đủ cường đại, Thiên Đạo vô pháp tham chiến.

Thiên Đạo bản thể hiện tại bị thương rất nặng, nó chỉ có thể tìm được vật chứ, tách ra thương thế mới có thể vận dụng đạo lực mà chiến, đây là lý do nó nhất mực phải đoạt xá A thanh sau đó còn muốn triệu hồi Tây Thi trở về.

Ngày đó tại Yến Kinh, nếu không phải nó muốn khống chế Vô Song lại thêm Vô Song may mắn đột phá hủy đi âm mưu của nó thì hiện tại nó cũng sẽ giống Vô Song, sử dụng song trọng phân thân,một cái A Thanh một cái Ngu Cơ.
Lại nói lúc này, ánh mắt tham lam của nó khóa chặt thân thể Cơ Vô Song như đang nhìn tuyệt thế mỹ vị vậy, thậm chí mục tiêu của nó cũng bắt đầu thay đổi, thay vì muốn giết chết Vô Song, nó lại muốn khống chế nữ nhân kia trước.
Đoạt xá một người có mệnh cách vốn dễ vô cùng, dù sao đây là thế giới của nó, nó làm gì mà chẳng được?, chỉ có đoạt xá một người không có mệnh cách mới khó nhưng cũng không phải không làm được.
Nghĩ tới một điểm này, thân thể A Thanh trên không trung rung lên, ở sau lưng nàng xuất hiện một đôi cánh màu trắng thuần, một đôi cánh dài phải đến 3m, lông vũ thuần một màu trắng tinh, mang theo vẻ thánh khiết cao quý không thể xâm phạm.
Nhìn A Thanh như thiên thân hàng lâm vậy, sau đó dần dần từng đôi cánh khác lại hiện ra, không mất bao lâu A Thanh liền như trở thành thiên sứ, sau lưng nàng tổng cộng có đến 8 đôi cánh, ánh mắt chuyển sang màu vàng, mang theo hoàng kim lực lượng, loại lực lượng làm người khác không chịu được mà muốn quỳ bái, ở giữa trán A Thanh thì hiện ra một con mắt bạc, con mắt thứ ba này đang nhìn chằm chằm Vô Song.
Ngoài cái điểm này ra, Vô song có thể thấy rõ trên người A Thanh nổi lên rất nhiều tia máu, những đường gân nổi rõ mồn một.
Thiên Đạo đã bắt đầu kéo căng thân xác A Thanh, nó đẩy vật chứ đến giới hạn, nó muốn điều động loại lực lượng lớn nhất.
Thiên sứ 16 cánh?, Vô Song nhìn cái loại biến thân này cũng không khỏi hít một hơi lãnh khí, hắn không rõ ở trạng thái này Thiên Đạo mạnh bao nhiêu nhưng mà cảm giác nguy hiểm của Thiên Đạo vượt xa lần trên Đào Hoa Đảo kia.
Tại Đào Hoa Đảo, Thiên Đạo đương nhiên cũng không dốc sức mà đánh, nó không coi Vô Song là đối thủ, việc gì phải dốc sức?, ngoài ra khi đó nó vẫn còn muốn Vô Song hàng phục chứ không muốn giết hắn, hiện tại thì khác, nó bắt đầu coi Vô Song là đối thủ hơn nữa còn là kẻ nhất định phải giết.
Trong thân xác A Thanh, Thiên Đạo không nói một lời, lần này thay vì đóa tuyết liên thì nó lại đang ngồi trên một đài sen, trên người nó tỏa ra thứ ánh sáng hoàng kim cứ như ánh sáng mặt trời chiếu rọi đại địa vậy, thần thánh vô cùng.
Đạo lực lại bành trướng nhưng nó không gọi ra đạo kiếm như trước, sau lưng nó là từng thân ảnh trắng muốt, sau lưng mỗi thân ảnh này đều có 4 đôi cánh nhẹ múa, tất cả đều là thiên sứ.
Thiến sứ 8 cánh, trên tay mỗi thiên sứ đều cầm một thanh đạo kiếm, hàng chục thiên sứ trên trời lấy hai tay nắm lấy đạo kiếm, thân hình như mũi tên mà lao xuống tấn công Vô Song.

Nhìn đám thiên sứ này lao xuống, Vô Song khóe miệng rốt cuộc nhếch lên.
Trong tay Đông Phương Bạch xuất kiếm, kiếm này là Chân Vũ Kiếm.
Trong tay Cơ Vô Song đương nhiên cũng có kiếm, kiếm này gọi là Hắc Long Kiếm.
Chân Vũ Kiếm là của chính A Thanh khi trước tặng hắn, là kiếm của Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong.
Hắc Long Kiếm, thanh kiếm này thật ra không có danh tiếng gì, là Độc Cô đưa cho hắn, dĩ nhiên nếu là kiếm của Độc Cô Cầu Bại, Vô Song cũng không có bất cứ hoài nghi gì về sức mạnh của nó.
Hắn hoàn toàn có thể dùng 'huyết nhãn' phong ấn lại đạo lực của Thiên Đạo nhưng đây chỉ là khi đạo lực của Thiên Đạo sử dụng vượt xa chiến lực của hắn, nếu không hắn chắc chắn sẽ không dùng.
Vô Song không có ngu, hắn đương nhiên cũng nhìn ra Thiên Đạo đang đẩy giới hạn của thân thể A Thanh lên, loại hành động này hậu hoạn vô cùng.
Đương nhiên Thiên Đạo nào phải đồ ngu, nó cũng biết thân thể A Thanh không chịu được loại cường độ đạo lực này nhưng nó cũng có suy tính của mình.
Đầu tiên nó vận dụng toàn lực là muốn tránh thoát huyết nhãn của Vô Song, khi trước Vô Song dùng con mắt này phong ấn được đạo lực trên người nó, lần này đạo lực thậm chí còn mạnh hơn gấp đôi, nó muốn xem huyết nhãn có thể tiếp tục phong ấn nó hay không.
Thứ hai bản thân nó cũng muốn giải quyết trận chiến này nhanh, nó không hy vọng thứ sinh vật ở sâu trong Ma Sơn kia cảm nhận được mà xuất hiện, nó không sợ sinh vật kia nhưng mà nó lại không muốn nảy sinh biến cố, đặc biệt là khi nhìn thấy thân thể của Cơ Vô Song.
Chung quy lại, mỗi người đều có toan tính của mình.
_ _ _ _ _ _ _ __
Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song hai người bộ pháp lập tức biến đổi, cả hai tự lấy nhau làm trục, bộ pháp bước theo biểu đồ thái cực, hai người lần đầu tiên cùng nhau xuất một lần Song Kiếm Hợp Bích.
Kiếm của Đông Phương Bạch như liệt nhật còn kiếm của Cơ Vô Song lại ôn nhuận như ánh trăng trên trời.
Dùng hai thanh tuyệt thế thần binh, đối kháng cùng thiên sứ đang lao tới.
Những thiên sứ 8 cánh này cũng không phải như đạo kiếm, chỉ lao xuống là xong, bọn chúng gần như một dạng khôi lỗi được tạo nên từ đạo lực vậy, tổng cộng 30 con.
Vô Song cũng có thể cảm giác chiến lực của cái đám này, 30 đầu thiên sứ 8 cánh, chiến lực chỉ sợ... không có một con này dưới bát tinh cường giả của nhân loại.
Nói đơn giản hơn, hai người Vô Song như đang bị 30 cái Nam Đế vây công vậy.

Hai người phối hợp với nhau, bước bước liền sát, uyển chuyển vô cùng đồng thời từ hai loại kiếm pháp khác nhau, như kết hợp nhật nguyệt, khí tràng của Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song hợp nhất, khí tràng của hai người biến thành một vòng âm dương, biến thành biểu đồ thái cực.
Đây chính là lưỡng nghi trận của đạo giáo.
A Thanh đứng trên không trung, ánh mắt bạc vẫn trừng lớn mà nhìn tất cả, trong nội tâm cũng giật mình không nhỏ.
30 vị Nam Đế vây công, đây là loại chiến lực bậc nào?, đại khái không có một đế vị cao thủ nào dám thử nhưng mà dưới Song Kiếm Hợp Bích, hai người Vô Song có thể tới lui tự nhiên.
Đám thiên sứ tám cánh này tất nhiên sở hữu đạo lực, dùng đạo lực mà tấn công nhưng đường kiếm vô pháp vượt qua kiếm khí của cả hai người Vô Song, đặc biệt là từ phía phiên bản nữ.
Kiếm pháp của Cơ Vô Song thoạt nhìn không có gì đặc sắc nhưng mỗi đường kiếm liền để lại kiếm ảnh, để lại vô số kiếm ảnh sát bên người, sau đó theo chuyển động của bộ đôi, kiếm ảnh cũng chuyển động theo, cảm giác này thật ra không khác kiếm vực là bao.
Quan trọng nhất, kiếm ảnh vốn là vô hình nhưng chỉ cần kiếm của thiên sứ đánh đến, kiếm ảnh liền ngưng tụ thành kiếm khí, vững vàng ngăn chặn một kiếm.
Kiếm của Cơ Vô Song chủ thủ, kiếm của Đông Phương Bạch liền chủ công, Trùng Dương Kiếm Pháp, kiếm như mặt trời, kiếm khí cường mãnh vô cùng, lại dựa vào thất tinh bắc đẩu mà làm kiếm chiêu, uy lực tê cả da đầu.
“Thiên Xu Tham Lang Kiếm”, một kiếm xuất ra vô số kiếm khí, trực tiếp vây sát một thiên thần 8 cánh, khóa lại đường lui của nó.
“Thiên Tuyền Cự Môn Kiếm”, xoay nhẹ cổ tay, kiếm khí xung quanh như nén lại, một kiếm toàn lực chém xuống, lực nặng vô cùng, trực tiếp cắt xuyên qua người một thiên thần, Chân Vũ Kiếm mang theo kinh người hàn khí, trực tiếp mang hàn băng lực lượng ấn vào người nó, sau đó dưới tác dụng Cự Môn Kiếm, thiên sứ 8 cánh cứ như một bức tượng băng bị đánh nát vụn vậy.
“Thiên Cơ Lộc Tồn Kiếm “, một kiếm đâm ra không rõ đâu là thật đâu là giả, chỉ bằng một kiếm liền bức cho vài đầu thiên sứ lập tức phải biến chiêu mà về thủ, căn bản không thể phân rõ đâu là hư chiêu, đâu là thực chiêu.
“Thiên Quyền Văn Khúc Kiếm”, kiếm như lưu tinh, kiếm khí cùng kiếm uy hợp làm một, thế không thể đỡ, cho dù thiên sứ biết trước mà phòng ngự, một kiếm cũng dễ dàng xuyên qua ngực nó.
“Thiên Hành Liêm Trinh Kiếm”, kiếm như kinh hồng, tốc độ nhanh không tưởng, một kiếm vừa xuất đầu người đã bay lên, một thiên sứ lại bị chém chết đương trường.
Trùng Dương Kiếm Pháp thế công phi thường bá đạo, thường thường khi Vô

Song toàn lực xuất kiếm, chỉ mất vài kiếm liền sẽ lấy mạng một thiên sứ hơn nữa hắn chỉ cần công, không cần thủ.
Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, phòng ngự đến giọt nước không lọt, hơn nữa hai người lại di chuyển theo một loại âm dương bộ pháp, loại bộ pháp này theo di chuyển của cả hai vô tình tạo quấn theo linh khí phạm vi xung quanh, đây mới là điểm đáng sợ nhất.
Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp không dùng nội lực, vì vậy Cơ Vô Song có thể chịu tải áp lực chiến đấu rất lớn.
Trùng Dương Kiếm Pháp đương nhiên sử dụng nội lực hơn nữa còn rất nhiều bất quá theo âm dương bộ pháp vận chuyển, linh khí trực tiếp tràn vào thân thể người dùng, chậm rãi mà hồi phục nội lực bản thân.
Loại bộ pháp này rất giống với Lăng Ba Vi Bộ có điều Lăng Ba Vi Bộ khi vận chuyển sẽ tăng nội lực cho người dùng còn Âm Dương Bộ Pháp liền sẽ hồi phục nội lực cho người sử dụng.
Bằng vào Song Kiếm Hợp Bích Thuật, đám thiên sứ này thật sự tính là gì?.

Quyển 2 Chương 342
Thập Đầu Long – Hắc Long Vũ (1)

Thiên Đạo đương nhiên cũng có thể nhìn ra điểm đáng sợ của Song Kiếm Hợp Bích, nhìn vào cái loại kiếm pháp này, Thiên Đạo cũng không khỏi đau đầu.
Kinh nghiệm chiến đấu của nó không cao, đặc biệt là dùng võ học nhưng mà ánh mắt của nó chắc chắn không yếu, nó cũng nhìn ra điểm bất phàm của Song Kiếm Hợp Bích.
Nó biết, hiện tại hai người Vô Song bị vây vào thế hạ phong nhưng mà cũng không nói ra được cái gì, đám thiên sứ kia chỉ có thể vây hai người lại nhưng không thể vượt qua được phòng tuyến của Song Kiếm Hợp Bích, về lâu về dài số lượng thiên sứ nhất định sẽ bị giết hết.
Nghĩ nghĩ một chút, đôi cánh bạc lại rung lên, toàn bộ đám thiên sứ đang vây công Vô Song lập tức tan thành hư vô,
Một ý niệm, hơn 20 đạo thiên sứ biến mất, sau đó lại bắt đầu xuất hiện đám thiên sứ mới.
Nhìn cái đám này, Vô Song cũng không khỏi rùng mình.
Không còn là 8 cánh thiên sứ mà là 12 cánh thiên sứ.
Trên bầu trời xuất hiện 30 đầu 12 cánh thiên sứ, vũ khí của bọn chúng cũng không phải là đạo kiếm mà là một cây trượng hoàng kim, cái cây trượng hoàng kim này được hình thành từ cái gì thì Vô Song cũng có thể đoán ra một hai, trượng hoàng kim được tạo thành từ lôi kiếp.
8 cánh thiên sứ chiến lực ngang với bát tinh cường giả của nhân loại, 12 cánh thiên sứ liền là thập nhị tinh cường giả tương đương với... Thiên Sơn Đồng Mỗ.
12 cánh thiên sứ cách chiến đấu cũng không giống 8 cánh thiên sứ, cái đám này không lao xuống mà tấn công Vô Song, chỉ thấy chúng dàn hàng trên trời, bao vây lấy một vùng thiên không, trong tay đám này hoàng kim quyền trượng liền xuất hiện từng tia lôi điện.
Vô Song ánh mắt trở nên ngưng trọng, đối phương muốn dùng thiên kiếp đối phó hắn, loại sức mạnh này cũng không thể dùng võ công bình thường mà giải quyết, Song Kiếm Hợp Bích căn bản không thể làm đối thủ của cái thứ này.
Vô Song ánh mắt bắt đầu chuyển lên nhìn Thiên Đạo một chút, hắn muốn xem phản ứng của Thiên Đạo thế nào.
Ánh mắt hắn rõ ràng có thể nhìn ra, thân thể của chính A Thanh cũng đang chậm rãi run lên.
Tạo ra 30 thiên sứ thực lực không kém Thiên Sơn Đồng Lão, đây chính là lực lượng vô địch thiên hạ, cho dù Thiên Đạo mượn thân A Thanh có lẽ cũng chỉ làm

được đến mức này, chẳng nhẽ còn mong nó triệu hoán 30 đế vị cao thủ?, nếu nó thật sự làm được việc này đã chẳng phải kiêng kỵ Hạng Vũ như vậy.
Nghĩ thông suốt cái này, Vô Song tự tin hơn nhiều, cả hai người Vô Song đều bắt đầu xuất hiện ma khí, sau đó liền biến thân.
Dạng biến thân tất nhiên không hề thay đổi chút nào so với ngày trước, Đông Phương Bạch nửa thân dưới bị ma văn che kín tạo thành một lớp hắc giáp, nửa thân trên để trần lộ ra từng đường cơ bắp cùng từng hoa văn màu đen lấp ló, sau lưng là 5 đạo thải vân màu đen kéo dài.
Với Cơ Vô Song trang phục thì không khác Lãnh là bao đồng thời sau lưng cũng có 5 đạo thải vân kéo dài.
Nhìn thấy cả hai người Vô Song biến thân, cho dù Thiên Đạo cũng phải run lên.
Trước đây nó cực kỳ tự tin cái ánh mắt kinh khủng kia chỉ có thể xuất hiện một lần nhưng mà... hiện tại nó không có cái tự tin đó, có trời mới biết nếu có thêm một ánh mắt đỏ như máu nữa thì chuyện gì xảy ra.
Tay ngọc hơi run lên, ngón tay chỉ về phía Vô Song, nó lạnh giọng.
“Giết “.
Thiên Đạo hạ lệnh, 30 đầu thiên sứ quay thành vòng tròn, đạo lực trên người bốc lên tạo thành 30 cột sáng chiếu sáng toàn bộ thiên không, trong tay hoàng kim quyền trượng lóe sáng, một vòng diệt thế lôi kiếp ầm ầm đánh xuống.
Một đợt tấn công này thực sự được xưng là diệt thế, mặt đất bị đánh thành nát vụn thậm chí trên bầu trời đến cả lỗ đen cũng hiện ra, không gian cực độ không ổn định.
Thiên kiếp lực lượng vẫn luôn là cái gì đó cực kỳ kinh khủng.
Vô Song hít vào một hơi lãnh khí, chính hắn cũng không khỏi cảm thấy nhỏ bé trước uy lực của đất trời nhưng mà càng cảm thấy nhỏ bé, trong lòng Vô Song càng có một loại nghịch ý, một loại kiêu ngạo.
Hắc long có nghịch lân, bản tính của nó thật ra vốn ở một chữ ‘nghịch’, bảo nó cúi đầu?, thà rằng giết nó.
Âm thanh lôi kiếp đánh xuống như có thể xé rách hư không, đập nát màng nhĩ vô số người, thứ âm thanh như diệt thế hàng lâm nhưng mà trong cái âm thanh kinh khủng đó, có một tiếng long ngâm cao vút mà lên, sau đó từng tiếng long ngâm xuất hiện, vang vọng giữa đất trời.
Ma khí kinh khủng bốc lên, hai luồng ma khí hòa vào với nhau, sau đó một cảnh tượng kinh thiên động địa xuất hiện.
Trên thiên không, A thanh vẫn đứng đó, nàng như chúa tể thiên hạ.
Dưới nàng là 30 thiên sứ 12 cánh, trong tay cầm hoàng kim quyền trượng.
A Thanh như đại diện cho thiên giới.
Về phần bên dưới, xuất hiện một đầu tuyệt thế ma long, con ma lòng này có đến 10 cái đầu, gọi là Thập Đầu Ma Long.

Thứ này mang theo ma khí khủng khiếp, đại diện cho hết thảy tà ác của thế gian, cứ như sinh vật ma quỷ từ âm tào địa ngục chui ra.
Thập đầu ma long, gánh thiên kiếp.
Dĩ nhiên thập đầu ma long này chỉ là giả tưởng, nếu một ngày Vô Song thật sự có thể đạt đến thập long cảnh giới, hắn đã không phải tốn công đánh cùng Thiên Đạo, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng diệt đi thứ này.
Thập đầu ma long này vốn là ảnh ảo, ảnh ảo liên kết của hai cái ngũ đầu long mà thành, một của Đông Phương Bạch, một của Cơ Vô Song.
Thiên địa dị tượng lúc này thật sự rõ mồn một, đến mức cho dù ở ngoài 30 dặm, cho dù ở Ma Sơn cũng có thể cảm nhận.
Bất kể là nhân tộc hay quỷ tộc đều run sợ, thậm chí muốn cúi rạp xuống.
Cả hai tộc đều không hiểu việc gì xảy ra nhưng mà từ màu sắc, bọn họ cũng liền chọn ‘trận doanh’ của mình.
Nhân tộc tất nhiên tin vào thứ ánh sáng hoàng kim kia, quỷ tộc thì sùng bái màu đen cực độ tăm tối.

_ _ _ __ _ _ _ _ _ _ __ _ _
Trận giao thủ của Vô Song cùng Thiên Đạo cũng chỉ mới bắt đầu nhưng mà Hạng Vũ cũng đã đứng ngồi không yên.
Hạng Vũ hiện tại đương nhiên là trạng thái toàn thịnh của bản thân mình, hắn cũng không cần đợi Thiên Đạo gọi ra 12 cánh thiên sứ mới phát hiện được trận chiến này, ngay thi Thiên Đạo biến thân thành 16 cánh thiên sứ, hắn đã nhận ra.
Hạng Vũ có thể ước lượng thực lực của mình, hắn cảm thấy mình không hề thua Thiên Đạo, cho dù là 16 cánh thiên sứ cũng như vậy, hắn đối với Thiên Đạo không có kinh sợ nhưng mà lại có tò mò.
Hắn tò mò không biết, là kẻ nào ép Thiên Đạo tiến hóa thành cái dạng này?, trên đời ngoài hắn cùng Độc Cô ra, còn có ai có thể làm được một bước này?.
Hạng Vũ cũng không nghĩ tới Độc Cô bởi vì Độc Cô vốn không có cửa địch lại Thiên Đạo.
Độc Cô không sợ ma lực nhưng hắn lại không có khả năng khắc chế đạo lực, đã không thể khắc chế đạo lực liền không có tư cách làm đối thủ của Thiên Đạo.
Đứng ở Ma Sơn, Hạng Vũ thậm chí muốn xuất động, rời khỏi Ma Sơn nhìn một chút, là trận chiến của ai, là kẻ nào có thể ép được Thiên Đạo.
Hắn cũng không ngại xuất thủ, tiễn cả hai chướng ngại trước mặt một đoạn đầu đài, đáng tiếc Hạng Vũ hiện tại đi không được.
Hạng Vũ lúc đó vừa muốn rời đi, chỉ thấy một loại kinh khủng áp lực đè chặt lên mình.
Hạng Vũ nắm tay co lại, đơn giản xuất quyền.
Quyền của hắn là Bá Quyền, là Bá Vương Quyền, quyền mạnh mẽ tuyệt luân, đánh nát cả không gian trước mặt nhưng mà đối với cái áp lực kinh khủng kia,

Bá Vương Quyền của Hạng Vũ cũng tìm không được cảm giác ưu việt.
Hạng Vũ dùng song quyền đánh trực tiếp đánh ra một đạo lộ, hủy đi toàn bộ vực đang bao phủ mình nhưng trong mắt hắn không có ý cười.
Hắn thấy Độc Cô từ bao giờ đã tiến đến, vẫn là khuôn mặt ẩn sâu dưới lớp mặt nạ kia, chỉ có ánh mắt như đang mỉm cười nhìn Hạng Vũ.
“Bá Vương Hạng Vũ, cái tên này đã sớm thành dĩ vang, hay là ta gọi ngươi bằng cái tên kia đi, Hạng Vô Hận đúng không? “.
“Xin lỗi, hôm nay ngươi là không đi ra khỏi đây được rồi”.
Độc Cô khí định thần nhàn mà nhìn Hạng Vũ... hay phải nói là Hạng Vô Hận.
Hạng Vô Hận chính là một sinh mệnh khác của Hạng Vũ dưới âm giới, là thân phận của hắn.
Hạng Vô Hận cũng nhìn Độc Cô, hắn cũng không vội động thủ, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.
“Ngươi ở đây, Thiên Đạo ở ngoài kia, vậy thứ gì là đối thủ của Thiên Đạo?”.
Đối với câu hỏi của Hạng Vô Hận, Độc Cô Cầu Bại từ chối cho ý kiến.
Từ từ rút ra một thanh kiếm màu đen tuyền từ sau lưng.
Thanh kiếm này rất mỏng, lưỡi kiếm cũng cực cong, đây là loại kiếm chủ yếu được dùng tại Nhật Bản, dạng như một thanh kiếm ‘Samurai’ nhưng mà lại có chút ngắn hơn, màu sắc cũng cực yêu dị.
Tất nhiên Độc Cô rút ra thanh kiếm này cũng không làm Hạng Vũ có cái gì phải suy nghĩ, hắn chỉ nhìn Độc Cô mà gằn giọng.
“Ngươi có biết đây là Đông Hoàng Lăng không?, đây vẫn là sân chơi của bản đế, lúc trước bản đế chưa thành nhân thể ngươi mới có cơ hội cầm chân bản đế, nay bản đế chết mà phục sinh, ngươi lấy tư cách gì ngăn cản bản đế ”.
Độc Cô nghe vậy liền bật cười.
“Võ phu thất bại mà thôi, cũng dám xưng đế?, nực cười”.
Hạng Vũ cũng không giận gì, bàn tay lớn nắm lại, cực kỳ bá khí mà đáp.
“Thiên hạ sau này liền là đất của Đại Sở, giết chết ngươi, từ nay về sau thiên hạ liền xuất hiện Đại Sở Hoàng Triều, bản tỏa liền là Sở Thiên Đế”.
Vô Song muốn sớm chiến cùng Thiên Đạo thì sao Độc Cô có thể chậm hơn hắn?.
Độc Cô cho Vô Song thời gian 30 ngày là hạn cuối cùng nhưng không nói câu nào ngăn cấm Vô Song không thể tiền phát chế nhân, xuất thủ sớm trước thời hạn.
Độc Cô hiểu Vô Song nghĩ gì đồng thời hắn cũng có tính toán của hắn, hắn cũng không hy vọng Vô Song dùng hết thời hạn này.
Độc Cô chưa từng lo lắng Thiên Đạo sẽ có biến số, hắn lo lắng là Hạng Vũ – Hạng Vô Hận sẽ có biến số.
Thời gian 3 ngày cuối cùng kia... là biến số của Hạng Vô Hận.

Kẻ này cũng giống Đế Thích Thiên, đều muốn mưu tính dương thế.

Mục tiêu của Đế Thích Thiên là gì đến bây giờ cũng không ai biết nhưng mục tiêu của Hạng Vô Hận thì Độc Cô cũng chẳng khó để nhìn ra.

Độc Cô đại diện cho Diêm Vương Điện, đại diện cho cõi U Minh Âm Tào Địa Phủ.

Hạng Vô Hận thì lại đến từ một thế lực khác, cái thế lực này chưa hẳn đã so được với Âm Tào Địa Phủ nhưng cũng là một đầu cự vô phách tại âm giới.

Hạng Vô Hận lần này trở về, muốn trở thành một đời Thiên Đạo mới đồng thời hắn muốn chuyển biến chính cái thế giới này, khiến thế giới này trở thành hậu hoa viên của hắn.

Hạng Vô Hận tầm mắt đã rất cao, không cần phải gò bó trong một cái dương giới như này, cái gọi là thiên cổ nhất đế hay Sở Thiên Đế gì gì đó Hạng Vô Hận đã không quá quan tâm.

Mục tiêu chân chính của hắn là ‘luyện giới’, trở thành thiên đạo một giới sẽ cho hắn trợ lực cực lớn, để hắn có vốn tranh hùng nơi âm gian, đây cũng có thể coi như một loại tu luyện.

Hắn chỉ cần luyện hóa giới này, có thể trở thành thiên đạo một giới khi đó tiền đồ của hắn liền là vô hạn, sau này ở âm giới chưa chắc hắn đã không thể thật sự trở thành một cái Sở Đế, lập ra một Đại Sở Hoàng Triều ngay dưới cõi âm.

Thiên Đạo, Độc Cô muốn diệt.

Hạng Vũ – Hạng Vô Hận, Độc Cô cũng muốn giết.

Quyển 2 Chương 343
Hắc Long Vũ (2)

Độc Cô chiến đấu cùng Hạng Vũ, đây tuyệt đối là đỉnh cao quyết đấu chứ không phải như Vô Song cùng Thiên Đạo.
Vô Song cùng Thiên Đạo thật ra chênh lệch rất lớn, Vô Song chỉ có thể dùng ‘xảo’ mà đấu với Thiên Đạo, đây vốn không phải là một trận ngang đẳng cấp chiến đấu.
So về trình độ, so về độ kịch liệt thì Hạng Vũ cùng Độc Cô chỉ sợ còn trên một bậc nhưng mà đáng tiếc không ai có thể quan sát trận chiến này.
Độc Cô biết ở trong trận doanh nhân loại có rất nhiều người quen của Vô Song, thậm chí có cả người quen của hắn, khi mà hắn mở hết lực chiến của mình, Ma Sơn tất hủy, tất cả sinh linh của Ma Sơn chỉ có một con đường chết.
Hạng Vũ thì sao?, hắn đương nhiên cũng không muốn diệt sát hết đám quỷ tộc của mình, quỷ tộc chính là công sức của hắn, có điên mới tiêu hủy.
Độc Cô cùng Hạng Vũ liền lựa chọn tiến vào hố đen vạn trượng, tiến vào nơi vô tận hắc ám tại đỉnh Phật Sơn quyết đấu, chỉ có nơi này mới không liên lụy đến sinh linh chung quanh.
_ _ _ __ _ __ _ _ _
Độc Cô đấu với Hạng Vũ, trận chiến này thực sự không ai hay.
Trận chiến của Vô Song đối với Thiên Đạo, rất nhiều người cảm nhận được nhưng không ai dám xem.
Vô Song cùng Thiên Đạo chiến đấu, uy thế tỏa ra không khác gì diệt thế.
Trên trời sấm sét ầm ầm, thiên kiếp như vô biên vô tận đánh xuống, ở bên dưới thập đầu long gào thét, ma khí tung hoành, một bên công, một bên thủ.
Trên thiên không, cho dù là con mắt bạc của Thiên Đạo cũng không có cách nào rõ ràng việc gì xảy ra bên dưới, lấy đạo lực va chạm thẳng vào ma lực tạo ra một loại sóng xung kích riêng biệt, loại va chạm này thật sự đến cả nó cũng không thể nắm rõ được tình hình.
Thiên Đạo chỉ có thể ước lượng, ước lượng đến khi nào thì dừng tay.
Đạo lực trong người nó cũng không phải vô cùng vô tận, nó đương nhiên không thể liên tục tạo ra lôi kiếp mà đánh xuống Vô Song.
Giả sử Vô Song đủ cường đại, có thể không chết dưới lôi kiếp hàng lâm thì nó sẽ là người chết trước, thân thể A Thanh đang bị đẩy đến cực hạn, có muốn cũng không thể nào mạnh mẽ sử dụng đạo lực trong thời gian quá dài, nếu là như thế chỉ sợ thân xác này cũng chẳng còn.
Tất nhiên Thiên Đạo cũng không phải không thấy cái gì, nó có thể cảm nhận

thập đầu long kia đang dần dần bị tiêu hủy, đang dần dần bị đánh nát bét.
Cho đến lúc không cảm nhận được sức mạnh Thập Đầu Long, nó liền dừng tay.
Đám 12 cánh thiên sứ, theo một ý niệm của Thiên Đạo lập tức dừng lại, những đôi cánh khẽ rung trên thiên không, trong tay vẫn còn cầm hoàng kim quyền trượng, gần như chỉ cần thấy dấu hiệu sinh mệnh bên dưới, lập tức lại bắt đầu vô tận công kích vậy.
Ở bên dưới lúc này thì thế nào?, ở dưới mặt đất xuất hiện một cái hố trời, Thiên Đạo trực tiếp oanh ra một cái hố sâu hoắm, bán kính lên tới 15m, gần như nguyên cả vùng đất bị đánh thành bình địa.
Mặt đất nổ tung, không có bất cứ một sinh vật nào còn sống.
Thập đầu long của Vô Song?, đương nhiên rất cường đại nhưng mà dưới uy thế của lôi kiếp chắc chắn bị đánh cho không toàn thây.
Thập đầu long chỉ là ảnh ảo, chân chính phòng ngự của Vô Song là vực, hắn dùng hai cái hắc ám vực chồng lên nhau, tạo thành một đóa hắc quỳ hoa khổng lồ phòng ngự lôi kiếp nhưng mà ngay cả thế, hắc ám quỳ hoa cũng không chịu được.
Giây phút hắc quỳ hoa bị đánh tan, Vô Song thậm chí muốn sử dụng huyết nhãn, khóa lại đạo lực của Thiên Đạo nhưng mà ngay thời điểm này, hắn thay đổi chủ ý.
Lý do là bởi, thân thể Cơ Vô Song phát sinh dị biến.
Cơ Vô Song vốn do liên ngẫu mà thành, thân thể được coi như tiên thể.
Tiên thể là cái gì thì hiện tại Vô Song chịu, hắn cũng lười đi tìm hiểu, hắn chỉ biết đây là thể chất phi thường biến thái, biến thái đến mức tồn tại như Độc Cô Cầu Bại cũng không thể không cảm thán.
Tiên thể mạnh mẽ thế nào thì Vô Song đã sớm được diện kiến, nói không ngoa chỉ cần Cơ Vô Song đột phá đến tầng 7 – Long Tượng Bàn Nhược Công, thì phân thân liền vượt qua bản thể của chính hắn, thực sự rất biến thái.
Đến thời điểm hiện nay, hắn lại một lần nữa được chứng kiến thế nào là tiên thể.
Tiên thể dĩ nhiên lại không sợ thiên kiếp, thiên kiếp đầy trời đánh xuống, đánh thẳng tới thân thể Cơ Vô Song sau đó uy lực lập tức bị phát tán ra xung quanh, căn bản không thể gây hại cho bản thể nàng.
Càng đáng sợ hơn, lôi điện khi chạy qua cơ thể Cơ Vô Song lại như cường hóa thêm cho thân thể này, chính Vô Song cũng cảm thấy thân thể hắn tràn ngập lực lượng, thân thể của hắn đang dần dần mạnh lên, cho dù không quá rõ ràng, cứ như đang trải qua một lần thăng hoa nữa vậy.
Cũng chính vì nhân ra điểm này, Đông Phương Bạch trực tiếp ngồi xuống, triệt để từ bỏ đối kháng lôi kiếp, để mặc Cơ Vô Song đối mặt với kiếp vân đầy trời, với vô biên vô tận lôi kiếp đánh xuống.
Hạng Vũ có thể dùng lôi kiếp khắc đạo lực, hắn không sợ đạo lực.

Độc Cô Cầu Bại sợ đạo lực nhưng mà lại không sợ ma lực.
Vô Song không ngờ mình không những có khả năng khắc thế đạo lực, hắn còn có thể khắc chế lả lôi kiếp, thậm chí ngay cả ma lực hắn cũng chưa chắc đã sợ, cho dù là Hạng Vũ hay Thiên Đạo đều nhất định sẽ bị hắn khắc chế rất lớn.
_ _ _ _ _ _ _ _ _
Lôi kiếp tản đi, Thiên Đạo trong thân xác A Thanh lại dùng thứ ánh mắt màu bạc kia quan sát vạn vật, bằng cái ánh mắt cao cao tại thượng, chưởng khống nhân gian, nó nhìn thấy hai người Vô Song.
Hai người dĩ nhiên lông tóc không thương tổn.
Tiếp theo ánh mắt của nó nhìn chằm chằm về phái Cơ Vô Song, trên người Cơ Vô Song vậy mà có từng tia từng tia lôi kiếp như ẩn như hiện.
Lôi điện lực lượng chạy trong từng thớ thịt, chạy trong từng đường kinh mạch, một thứ sức mạnh bạo ngược, đáng sợ vô cùng.
Đông Phương Bạch vẫn khoanh chân ngồi đó, không có ý đụng động.
Cơ Vô Song thì khác, nàng bắt đầu biến thân, trở thành trạng thái ma hóa của chính mình.
Bản thân Vô Song có thể cảm nhận được thứ lực lượng cực kỳ đáng sợ, thứ lực lượng vốn không phải thuộc về hắn.
Đây gần như là lực lượng Vô Song đánh cắp của Thiên Đạo vậy, loại lực lượng này không thuộc về Vô Song, theo hắn chiến đấu, thứ lực lượng này chỉ biết càng ngày càng tổn thất, sau đó hoàn toàn biến mất nhưng mà Vô Song hiện tại cũng lười quan tâm.
Năm đường hắc thải vân sau lưng Cơ Vô Song bắt đầu biến động, trở thành năm đầu hắc long.
Ngũ đầu long lại một lần nữa hiện ra nhưng mà trên cơ thể bọn chúng ngoại trừ năng lượng hắc ám còn có từng tia lôi điện, còn có lôi kiếp lực lượng.
Hai đầu hắc long rất nhanh nhập vào hai cánh tay Vô Song, từng đường lân giáp lại xuất hiện, bao phủ cánh tay hắn, sau đó lân giáp bao phủ hai chân, bao phủ luôn toàn bộ phần ngực của Vô Song lại.
Dùng năm đầu hắc long tạo thành lân giáp, Cơ Vô Song dậm chân, cả người bắn thẳng lên thiên không.
Trong lúc này, tốc độ của Cơ Vô Song cứ như tên lửa đạn đạo vậy.
Thiên Đạo thậm chí còn phản ứng không kịp, cho đến lúc Cơ Vô Song vọt thẳng lên trước mặt nó, bàn tay nắm lại, một quyền toàn lực đánh ra.
Thiên Đạo lập tức động ý niệm, trước mặt nó xuất hiện từng vòng từng vòng kết giới, lấy đạo lực mà thành kết giới.
Một đấm của Cơ Vô Song va chạm với kết giới đầu tiên, lôi điện lực lượng lập tức bành trướng, sau đó oanh nát một tấm kết giới đầu tiên.
Kết giới đầu tiên bị đánh nát, thế quyền không giảm, kết giới thứ hai, thứ ba, thứ

tư... một quyền mang theo lôi kiếp lực lượng xuyên thủng toàn bộ bảy tầng kết giới.
Nói thì lâu nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh, từ bên ngoài chỉ chấy Cơ Vô Song bắn ngược cơ thể lên sau đó xuất quyền.
Quyền đầu bị ngăn cản một chút sau đó liền cứ như thể đánh xuống, một quyền nện thẳng vào mặt A Thanh.
Một quyền này là do tiên thể đánh ra, một quyền này mang theo lực lượng có thể xếp vào hàng đầu thiên hạ, chưa hẳn đã thua một kích toàn lực của Long Tượng Cổ Phật là bao nhiêu, lại thêm thiên kiếp gia trì, một quyền này đã tiếp cận với bốn chữ 'đệ nhất thiên hạ'.
Một quyền đánh bay A Thanh đi, đây là lần đầu tiên Vô Song có thể chân chính đụng vào Thiên Đạo, có thể làm bị thương Thiên Đạo.
Một quyền này đánh bay A Thanh, khiến thân thể A Thanh như một viên lưu tinh bị hất bay đi.
Tất nhiên Vô Song cũng phải hiểu một đạo lý, chỉ đánh một quyền thì quá thiệt, nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi.
Vô Song cũng đuổi theo Thiên Đạo, nếu Thiên Đạo như lưu tinh thì Vô Song như lôi điện xé ngang trời, hắn cứ đè lên Thiên Đạo mà đánh.
Thiên Đạo bao giờ bị ủy khuất như vậy?, nó bị đánh đến mức ngơ ngác, đến mức căn bản không kịp phản ứng.
Vì vậy quyền thứ hai của Vô Song cũng đánh đến, đương nhiên quyền này chân chính nện vào mặt nó.
Cái cảm giác đau đớn này cực kỳ chân thực, cảm giác này Thiên Đạo chưa từng thử nghiệm.
Bản thân nó vốn không có thực thể, đã bao giờ có cảm giác đau như vậy?.
Từ khi nó đoạt xá a Thanh, nó vẫn chưa từng bị động đến người chứ đừng nói là bị thương.
Thiên Đạo bị dính quyền thứ hai, trong mắt liền bạo nộ, nó cảm thấy mình bị nhục nhã, trong mắt nó ánh sáng bạc càng ngày càng lớn.
Vô Song thì cũng lười quan tâm, hắn mặc kệ tất cả, cứ thế đuổi theo Thiên Đạo mà đánh.
Chỉ thấy Thiên Đạo rất nhanh tạo ra từng vòng từng vòng kết giới thủ hộ hơn nữa cũng khống chế đường bay của chính mình.
Thiên Đạo liên tục tạo ra kết giới dĩ nhiên liên tục có thể làm Cơ Vô Song cảm thấy cản tay nhưng mà thiên kiếp lực có thể khắc chế đạo lực, mượn thiên kiếp lực Cơ Vô Song vẫn cứ điên cuồng công kích Thiên Đạo.
Thiên Đạo không thể như trước bị động chịu đòn, liền dùng chính thân thể của A Thanh đối kháng với Vô Song, lấy đạo lực gia trì thân thể mà ngạnh kháng.
Mượn cách này, Thiên Đạo có thể không bị Vô Song lần thứ ba đả thương nhưng

nó có khổ tự biết, thân thể A Thanh sao có thể so với tiên thể?, so sao được với tiên thể của Cơ Vô Song trải qua Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì, trải qua nhiều lần thăng hoa.
Thiên Đạo tuy không tiếp tục bị đánh nhưng mỗi lần va chạm cùng Vô Song nó đều cảm thấy đau, cái cảm giác với nó tuyệt không vui vẻ gì.
Nó vừa bị động lùi lại, vừa vận chuyển ý niệm, đám thiên thần 12 cánh gần như lao thẳng về phía Vô Song, toàn bộ hoàng kim quyền trượng cũng biến mất, thay vào đó là đạo kiếm.
Thiên Đạo cũng không ngu, nó có thể cảm nhận được thân thể Cơ Vô Song hấp thu được lôi kiếp, nó sẽ không lại dùng lôi kiếp chiến đấu, nó chuyển sang dùng thuần đạo lực.
Cho dù lôi kiếp lực trên người Vô Song có thể khắc chế đạo lực nhưng mà bị 30 đầu thiên sứ vây công, lại thêm Thiên Đạo quấn lấy, Cơ Vô Song còn có thể đánh đến khi nào.
Trên thiên không, chẳng mấy chốc, Cơ Vô Song lại bị vậy, đám thiên sứ tạo thành một vòng trận pháp 3 tầng, tuyệt đối không thể cho Cơ Vô Song tiến lên, dưới sự vây công này, cho dù muốn tiếp tục tấn công Thiên Đạo cũng sinh sinh bị ngăn lại.
Thiên Đạo thì đã thoát ra một khoảng cách an toàn, ánh mắt nhìn chằm chằm Cơ Vô Song trên bầu trời, lúc này nó trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết, cái sự tĩnh lặng này mới là đáng sợ nhất, phi thường đáng sợ.

Quyển 2 Chương 344
Hắc Long Vũ (3)

Trên bầu trời, bị vây vào trận hình của đám 12 cánh thiên sứ, ánh mắt Cơ Vô Song liền hép khờ lại.
Sau lưng nàng, từng đạo hắc long lại hiện ra, hắc long giáp liền biến mất.
Chỉ thấy thân hình Cơ Vô Song khẽ run lên, tiếp theo liền biến mất.
Theo một động tác này, đám 12 cánh thiên sứ cũng hành động theo, đều cực tốc lao về một thân ảnh mờ mờ ảo ảo.
Ở bên dưới, Đông Phương Bạch tất nhiên sẽ không để một bản thể khác của chính hắn phải chiến đấu một mình.
Từ dưới mặt đất đứng lên, ánh mắt dõi theo Thiên Đạo đằng lặng lẽ đứng đó, hắn cảm thấy Thiên Đạo đang làm gì đó, hắn ghét cái cảm giác bình tĩnh này của Thiên Đạo.
Thiên Đạo thật ra... không được Vô Song đánh giá quá cao.
Nó mạnh đương nhiên cực mạnh nhưng bản tính của nó thì không.
Thiên Đạo luôn muốn nắm mọi việc trong lòng bàn tay, nhưng mà nó lại quá dễ kích động, quá dễ để cảm xúc chi phối cũng quá đỗi tự tin vào thực lực của mình.
Bằng một ví dụ đơn giản nhất, Thiên Đạo cứ như một đại thiếu gia nhà giàu, chưa bao giờ quan tâm vấn đề tiề bạc nhưng mà lần đầu bước ra đời vậy.
Đây cũng là lý do tại sao, Thiên Đạo luôn cho Vô Song một loại cảm giác thiết gì đó, nó thiếu tâm tình của cường giả nhưng mà lúc này nhìn nó cứ lặng im mà đứng đó, cái sự bình tĩnh kia thật sự làm cho Vô Song cảm thấy không ổn.
Cái này như bình yên trước cơn bão vậy.

_ _ _ _ _ _ _ _ _

Trên thiên không, chỉ thấy từng đạo tàn ảnh va vào nhau, một bên là màu đen, một bên là màu trắng.
Cơ Vô Song tốc độ cực nhanh, nhanh hơn bất cứ thiên sứ 12 cánh nào nhưng mỗi lần nàng cử động đều phải đối mặt với 10 đầu thiên sứ 12 cánh vây công, cho dù nàng có thể thoát ra được một lần vậy liền lại phải chịu một đợt vây công khác, cái trận pháp chia làm 3 vòng vây sát này thực sự cực kỳ biến thái.
Nhìn thì trận thế không có bao nhiêu tinh diệu nhưng mà nếu toàn bộ những kẻ hình thành lên trận vây công này đều là tuyệt thế cường giả thì trận thế cũng theo nước lên mà thuyền lên, trở thành một đại trận không thể vượt qua.
Cơ Vô Song bị vây lại, không thể thoát ra ngoài, mặc dù lôi kiếp lực lượng trên người nàng vẫn còn nhưng đám thiên sứ này cũng không phải phàm vật, chỉ

bằng một hay hai quyền đám này lập tức lùi lại, không cho Cơ Vô Song có bất cứ cơ hội nào diệt sát thiên sứ, thiên sứ không bị diệt sát, vòng vây chỉ biết càng ngày càng thắt chặt, áp lực lên người Cơ Vô Song càng ngày càng lớn.
Tình thế của Cơ Vô Song cực kỳ xấu nhưng ngay lúc này một tiếng long ngâm vang lên, lại là tiếng hắc long gầm thét.
Đông Phương Bạch một lần nữa chuyển về ma thân, hắn cũng lao lên bầu trời.
Đáng lẽ Đông Phương Bạch cũng không còn bao nhiêu ma lực nhưng ai bảo Cơ Vô Song vì hắn che chắn, vì hắn ngăn cản toàn bộ lực lượng lôi kiếp, nhờ có tiên thể của Cơ Vô Song mà Đông Phương Bạch mới có thời gian lấy lại một hơi.
Ma thân mở ra, cũng không phải lập tức lao vào chém giết mà Đông Phương Bạch mở ra kiếm vực.
Vô Song thành tựu lớn nhất trong những ngày qua không phải là giúp Cơ Vô Song học được Long Tượng Bàn Nhược Công mà là thành tựu kiếm vực.
Đáng lẽ với hiểu biết về kiếm đạo của Vô Song, hắn vẫn chưa đủ sức hình thành kiếm vực của riêng mình nhưng mà kiếm vực hay ma vực vẫn có điểm chung rất lớn, Vô Song thiên tư hơn người lại có nhân vật như Độc Cô dốc lòng chỉ dạy, hình thành kiếm vực là việc hoàn toàn có thể, quan trọng là nhanh hay chậm mà thôi.
Rất may mắn, Vô Song vẫn là hoàn thành trước khi hết thời gian Độc Cô đặt ra.
Tay nắm Chân Vũ Kiếm, có kiếm vực trợ giúp, Vô Song lại một lần nữa múa kiếm.
“Vũ Khúc Trùng Dương Kiếm”
Chỉ thấy Vô Song thét dài một tiếng, uy thế của hắn liền hòa vào thiên địa, kiếm vực lập tức biến động, từ 1 tầng kiếm vực trở thành 2 tầng kiếm vực.
Hai tầng kiếm vực khác một tầng kiếm vực ở chỗ nào?, cái này không phải là uy lực lớn hơn mà là uy thế lớn hơn.
Một tầng kiếm vực mang kiếm khí ép thẳng xuống tất cả những sinh vật ở bên trong kiếm vực, hai tầng kiếm vực tác dụng tương tự, nhưng mà cùng số lượng kiếm khí đó lại có thể tăng gấp đôi uy thế, hai tầng kiếm vực song song hoạt động, kiếm uy trùng thiên.
Vô Song chỉ chém ra một kiếm.
Một kiếm chém về 10 thiên sứ ở tầng ngoài cùng, lập tức chém ra một con đường.
Một kiếm này dồn toàn bộ kiếm khí của Vô Song lại, bất cứ thiên sứ nào dám một mình đón đỡ liền sẽ bị chém chết tươi hơn nữa hắn xuất thủ quá nhanh, đám thiên sứ cũng không kịp phản ứng, vì vậy Vô Song liền thành công mở ra con đường đầu tiên.
Quỳ Hoa Bảo Điển vận chuyển đến cực hạn, xuyên qua con đường vừa mở ra mà tiến vào vòng tròn thứ hai.

Ngay lúc bản thể Đông Phương Bạch tiến vào vòng tròn thứ hai, ở phía trong nơi bị vòng tròn thứ ba vây lại, Cơ Vô Song cũng thu kiếm.
Kiếm thu lại, hai tay nàng đưa ra, nắm lại thành quyền.
Trên người hắc long tung bay như một tấm hắc ám xiêm y được hình thành vậy, ma mị vô cùng.
“Thái Tố Thiên Tượng”.
Thái Tố Thiên Tượng không dùng nội lực mà là dùng uy thế hơn nữa đây còn là ngoại công quyền thuật, dĩ nhiên phù hợp với yêu cầu của thân thể Cơ Vô Song.
Hai tay nắm lại, song trọng quyền liên tục đánh ra.
Thái Tố Thiên Địa Quyền.
Cơ Vô Song cũng không có mục tiêu nào, chỉ là mượn thiên địa uy thế lung tung mà xuất quyền, quyền kình xé rách cả hư không, oanh kích bốn phương tám hướng, trực tiếp đánh bật toàn bộ đám thiên sứ vây quanh ra.
Đám thiên sứ này quả thật không ai có thể đỡ được một quyền của Cơ Vô Song.
Dính một quyền sẽ không chết cũng không đến mức trọng thương nhưng lực quyền quá mạnh, lực quyền quá mạnh thì bọn chúng liền không đón đỡ được, bị cường lực đẩy lùi, trận thế tất nhiên không còn tồn tại.
Cơ Vô Song từ trong phá ra, Đông Phương Bạch liền từ ngoài giết đến, vẫn là song trọng kiếm vực, Chân Vũ Kiếm nắm chặt trong tay.
“Phá Quân Trùng Dương Kiếm”.
Phá Quân Trùng Dương Kiếm, một kiếm này phá hủy luôn kiếm vực của Vô Song nhưng mà uy lực của kiếm này không phải nói, đến cả Vương Trùng Dương cũng khuyên Vô Song không nên dùng.
Dưới uy lực một kiếm này, một vết rách dài từ cổ tay đến bả vai Vô Song xuất hiện, máu tươi bắn ra, một kiếm uy lực lớn đến nỗi tự đả thương chính cánh tay Vô Song.
Kiếm nắm trong tay, hắn trực tiếp chém bay ba cái đầu thiên sứ lên trời, một kiếm chém chết 3 đầu thiên sứ 12 cánh.
Trận pháp vây công vòng thứ 2 trực tiếp bị Đông Phương Bạch xuyên qua.
Đông Phương Bạch xuyên qua phòng tuyến thứ hai, Cơ Vô Song cũng xuyên qua phòng tuyến thứ ba, cả hai một lần nữa hội họp, cộng đồng xuất kiếm.
Sau lưng hai người lại hiện ra một vòng tròn thái cực, Song Kiếm Hợp Bích lại thành hình.
Có Song Kiếm Hợp Bích Thuật, hai người Vô Song liền dám tiêu hao chiến, chỉ cần đối thủ không cường đại đến mức có thể lập tức xuyên thủng phòng tuyến của cả hai thì Song Kiếm Hợp Bích nhất định có thể đánh đến tận cùng.
Từ 30 đầu thiên sứ 12 cánh lúc này, chỉ còn lại 25 đầu, 3 con bị Đông Phương Bạch chém chết, 2 con bị Cơ Vô Song dùng Thái Tố Thiên Tượng đánh cho nát xác bất quá số lượng vẫn là cực kỳ kinh khủng, số lượng này cho dù có Song

Kiếm Hợp Bích thì vẫn làm cho Vô Song cảm thấy áp lực rất lớn.
Ngay lúc Vô Song tưởng hắn sẽ bị thiên sứ của Thiên Đạo vây công thì đột nhiên toàn bộ đám thiên sứ này dĩ nhiên cứ như thế biến mất chỉ để lộ ra thiên đạo chân đạp hư không.
Ánh mắt của nó vẫn như vậy, cực độ bình tĩnh.
Sau đó trên người nó bắt đầu có khí trắng bốc lên, đây đương nhiên là đạo lực.
Đạo lực của Thiên Đạo ngưng tụ thành hình, càng ngày càng lớn, rất nhanh thân hình A Thanh biến mất, thân hình nàng bị đạo lực che phủ, chỉ còn một cự nhân chiều cao hơn 3m đang đứng trên bầu trời, một kẻ khổng lồ được tạo nên từ đạo lực.
Bàn tay Thiên Đạo đưa ra, trong tay nó xuất hiện một thanh kiếm dài hơn 3m, thanh kiếm này... chất liệu như thế nào thì Vô Song không đoán ra nhưng mà chắc chắn không phải đạo lực, cũng không phải lôi điện lực lượng.
Nắm lấy thanh kiếm khổng lồ còn dài hơn cả chính thân thể nó chỉ bằng một tay, Thiên Đạo liền nâng kiếm lên, chém thẳng về phía Vô Song.
Kiếm này không mang theo đạo lực, nhưng mà một kiếm chém ra như bài sơn đảo hải.
Kiếm này dĩ nhiên chém ra kiếm khí.
Vô Song không ngờ Thiên Đạo không đợi hắn dùng huyết nhãn liền ‘chơi’ cái dạng này, không dùng đạo lực, chỉ dùng kiếm khí.
Hai người Vô Song đương nhiên không chậm, xoay lưng vào nhau, cùng song song xuất kiếm.
Chân Vũ Kiếm cùng Hắc Long Kiếm xuất ra đồng thời tạo thành một hư ảnh thái cực, dùng lực lượng âm dương hòa vào với nhau, ngăn đón một kiếm của Thiên Đạo.
Lúc chưa đối kiếm thì thôi, khi đối kiếm rồi sắc mặt Vô Song khẽ tái đi, sau đó Đông Phương Bạch cùng Cơ Vô Song đều không giữ được kiếm trong tay, cả hai bị chém bay cả kiếm đi.
Kiếm khí của Thiên Đạo không dừng lại, oanh kích lên cả hai người.
Rất may Cơ Vô Song bước ra một bước, hay tay đưa ra vỗ mạnh về phía trước, lấy kình lực cơ thể sinh sinh ngạnh nát kiếm khí lao tới đồng thời Đông Phương Bạch ở phía sau hai tay đưa ra, từ trong tay của hắn hai đầu hắc long bắn ngược lên, ném lấy Chân Vũ Kiếm cùng Hắc Long Kiếm mà kéo về.
Kiếm vừa về với chủ, hai người chưa có cơ hội thở dốc, Thiên Đạo nắm lấy đại kiếm, lại chém ra.
Lần này không phải một đường kiếm khí mà là mười đường kiếm khí.
Kiếm khí cách không lao tới, thế không thể đỡ.
Nhìn cái loại kiếm khí này, chính Vô Song cũng không rõ, Thiên Đạo sao có thể làm được?.

Dĩ nhiên dù rõ hay không rõ, hắn vẫn phải làm ra phản ứng, lần này vẫn là Cơ Vô Song đứng ra đỡ nhưng không phải là dùng nhục thân, sau lưng nàng năm đầu hắc long bao bọc lấy cả hai, tạo thành một tấm chắn hắc ám, tiếp tục ngạnh kháng kiếm khí của Thiên Đạo.
Năm đầu hắc long tạo thành một vòng tròn hắc ám, hoàn toàn bao phủ hai người vào bên trong, sau đó cái vòng tròn hắc ám này bị kiếm khí của Thiên Đạo bắn bay thẳng xuống mặt đất, sau đó bị kiếm khí khổng lồ kia chém nát vụn.
Vô Song cùng Đông Phương Bạch bị bắn ngược ra ngoài, trên người Cơ Vô Song vẫn coi là an toàn nhưng trên người Đông Phương Bạch thì đã xuất hiện từng vết máu, trên người hắn rõ ràng bị thương.
Thiên Đạo vô tình, cũng lười nhìn hai người, tay lại nắm trọng kiếm, nó lần này mới thật sự là Thiên Đạo.
Vô tình, mạnh mẽ, thế không thể đỡ.

Quyển 2 Chương 345

Hắc Long Vũ (4)

Thiên Đạo lần này ra tay rất chậm, kiếm khí của nó tốc độ thật ra không cao nhưng mà Vô Song lại không nghĩ ra cách để mà thắng.
Kiếm khí này uy lực viễn siêu tưởng tượng của Vô Song hơn nữa mỗi kiếm khí xuất ra đều mang theo trọng kình khóa chặt không gian xung quanh, Vô Song cũng không thể lách qua kiếm khí này trừ khi đánh vỡ trọng kình phong tỏa nhưng mà đánh vỡ trọng kình xong thì né tránh kiếm khí kiểu gì?.
Không né được kiếm khí, đánh vỡ trọng kình làm chi?.
Đây gần như là dùng lực phá pháp vậy, kiếm khí mạnh đến nỗi tất cả phản kháng đều là phù dung, đều là mộng tưởng vô nghĩa.
Điều đáng sợ nhất chính là kiếm khí này quá thần bí, thần bí đến mức Vô Song chẳng hiểu cái gì cả.
Vì cái gì kiếm khí mà thôi, sao có thể mạnh như vậy?.
Kiếm khí của Thiên Đạo từ bao giờ mạnh như vậy?, còn viễn siêu cả thiên kiếp của chính bản thân nó lại thêm lớp đạo lực bảo vệ thân thể A Thanh kia, Vô Song cũng không biết tình trạng của A Thanh thế nào, lại càng không rõ sâu cạn của Thiên Đạo.
Hai người Vô Song nhìn thấy Thiên Đạo đưa kiếm lên, không khỏi rùng mình nhìn nhau, sau đó cả hai cùng gật đầu.
Không cần biết thế nào, nhất định phải lại gần được Thiên Đạo, để nó cứ đứng ở trên kia mà chém kiếm xuống, hai người chắc chắn phải chết.
Cơ Vô Song lập tức đưa tay ra nắm lấy vạt áo của Đông Phương Bạch, ném thẳng hắn lên thiên không.
Ném Đông Phương Bạch Xong, hai tay thu lại, ánh mắt lóe lên.
Thái Tố Thiên Tượng – Thái Tố Thiên Nộ.
Thân ảnh Tống Thái Tổ lại hiện ra sau lưng Vô Song, sau đó đại hư ảnh kia xuất quyền.
Quyền này không đánh về phía Thiên Đạo bởi Vô Song thừa hiểu uy thế không có tác dụng với thứ trên trời kia, quyền này là đánh vào Đông Phơng Bạch.
Cũng không phải tấn công vào Đông Phương Bạch, từ khi đi theo Long Tượng, khả năng khống chế lực của Cơ Vô Song cực kỳ siêu phàm, dù sao cường giả luyện thể không chỉ quan tâm sức mạnh thân thể mà còn phải nắm chắc khả năng khống lực của bản thân.
Lực lượng phi thường mạnh mẽ nhưng chỉ đánh vào ngay phần khoảng không dưới hai chân Đông Phương Bạch, một quyền này trực tiếp bắn thẳng Đông

Phương Bạch lên, tốc độ lao lên còn nhanh gấp đôi.
Tốc độ lao lên của Đông Phương Bạch gia tăng nhưng mà có nhanh hơn nữa cũng khó lòng chạm được vào Thiên Đạo bởi nó đã thành công xuất kiếm.
Lại là thứ kiếm khí kinh khủng kia, tuy nhiên cũng không phải 10 đạo kiếm khí, lần này chỉ có 5 đạo.
Đang ở trên không trung, đang lao thẳng về phía Thiên Đạo, Đông Phương Bạch cũng không dám suy nghĩ nhiều, cũng không quan tâm vì cái gì lúc trước là 10 đạo, lúc sau lại chỉ có 5 đạo, hắn phải nghĩ ra cách vượt qua cái thứ này, phải chạm được vào Thiên Đạo, bất kể ra sao hắn cũng không thể để Thiên Đạo tiếp tục xuất kiếm.
"Hiên Viên Đế Phượng Quyết".
Trên không trung, Đông Phương Bạch gầm lên một tiếng.
Thái Tố Thiên Tượng theo lời của Độc Cô là 'đế đạo võ học', là võ học của Tống Thái Tổ khai sáng vương triều nhà Tống.
Hiên VIên Đế Phượng Quyết cũng là như vậy, là đế đạo võ học, tuyệt học của Thiên Cổ Nhất Đế – Tần Thủy Hoàng.
Tống Thái Tổ tin mệnh trời, mới mượn thiên uy của trời, lấy thiên uy mà nhập quyền.
Tần Thủy Hoàng còn lâu mới ngoan ngoãn như vậy, Hiên Viên Đế Phượng Quyết không mượn mệnh trời mà là mượn mệnh mình.
Tần Thủy Hoàng một đời kiệt ngạo bất tuân, một đời không cúi đầu.
Bất kể là trước khi về Tần, khi đã trở về Tần, khi chỉ là tiểu hoàng đế còn ngồi chưa ấm chỗ cho đến khi phục chúng, đến khi chém đầu Lã Bất Vi, đến khi chinh phục 6 nước thống nhất thiên hạ, đến khi đốt sách chôn nho, đến cả khi tìm trường sinh đại đạo.
Tần Thủy Hoàng chưa bao giờ tin trời, hắn chỉ tin mình, bản thân Tần Thủy Hoàng luôn mang theo một chữ 'nghịch'.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết, muốn sử dụng liền phải đốt huyết, đốt cháy máu huyết trong cơ thể.
Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể của Vô Song lập tức chuyển hóa nội lực, đưa hắn trở thành chí dương chí cương thể.
Hai cánh tay của Vô Song bốc cháy ngùn ngụt đồng thời sau lưng hắn hiện lên một hư ảnh, một đôi cánh phượng hoàng rực cháy, dĩ nhiên đây chỉ là hư ảnh.
Cánh phượng hiện ra, chân long liền nhập thế, một tiếng long ngâm vang lên, thay vì hắc long như trước, một đầu hoàng kim long liền xuất hiện, hộ thể cho Vô Song.
Hình dạng của Thái Tố Thiên Tượng có thể gọi ra cái bóng của Tống Thái Tổ còn hình dạng của Hiên Viên Đế Phượng Quyết liền gọi ra hỏa phụng hoàng cùng chân long.

Chân long là cương khí, cương khí bảo hộ Vô Song.
Hỏa phượng hoàng là dương khí, dương khí đốt cháy huyết của Vô Song.
Vô Song liền va chạm cùng năm đường kiếm khí của Thiên Đạo.
Kiếm khí thực sự siêu mạnh, mạnh vượt qua khả năng của Vô Song nhưng mà hắn sợ gì?.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết chuyên dùng để đốt huyết, từ nghịch cảnh mà sinh, đốt càng nhiều máu huyết, hắn càng mạnh mẽ, chiến lực càng cao.
Vô Song biết, hắn nhất định phải liều.
Một lần, đốt toàn bộ 7 phần huyết mạch trong cơ thể, Vô Song chưa bao giờ cảm nhận được thứ sức mạnh nào như thế, thứ sức mạnh này cứ như Vô Song dùng sinh mạng đánh đổi vậy, dùng sinh mạng của mình chỉ để đánh ra một quyền.
Kim long rít gào đồng thời sau lưng Vô Song, năm đầu hắc lọng cũng hiện ra, chúng nó như hiểu ý của chủ nhân, nhất định phải xuyên qua được năm đường kiếm khí này.
Hắc long rít gào, từ lưng của Vô Song, chúng nó mở miệng, năm đầu hắc long cùng gầm thét, bắn ra một cột ma lực về phía sau, lần thứ hai tạo thành lực đẩy cho chủ nhân.
Đông Phương Bạch dưới hai nguồn trợ lực, hắn thực sự xuyên thủng qua kiếm khí của Thiên Đạo.
Một quyền duy nhất, đánh nát cương khí xung quanh, thân ảnh xoay tròn được bao vệ bởi hai màu ‘vàng- đen’, như một cơn lốc xa lạ lao về phái Thiên Đạo.
Thiên Đạo lần này đương nhiên cũng không thể tiếp tục xuất kiếm, nó không có đủ thời gian.
Vô Song đã áp sát được nó, một quyền toàn lực nện vào Thiên Đạo, nện vào phần giáp được hình thành từ đạo lực.
Cánh tay của Vô Song đâm thẳng vào bên trong thân thể khổng lồ kia nhưng mà... Thiên Đạo cũng xuất quyền, một quyền của nó nện thẳng vào ngực Vô Song.
Tay phải xuất quyền, tay trái cũng xuất quyền, quyền thứ hai từ trên đánh xuống, đập thẳng vào lưng Vô Song.
Hai quyền cùng đập xuống, chỉ nghe tiếng xương gãy răng rắc.
Hoàng kim long đang bảo vệ Vô Song liền bị đánh nát, hỏa phượng hoàng cũng tan biến.
Vô Song dính hai ‘đạo quyền’ của Thiên Đạo, hắn phun ra một ngụm máu, toàn thân xương cốt gần như nát vụn, hắn cứ như vậy rủ cả người xuống, gần như không còn chút sức lực nào, hai quyền của Thiên Đạo... gần như đánh nát người Vô Song vậy.
Thân thể Đông Phương Bạch không thể so sánh với thân thể Cơ Vô Song, hai quyền kia quá sức chịu đựng của hắn, cứ như thế Đông Phương Bạch vô lực mà

rơi xuống.
Hai quyền xuất ra, Thiên Đạo hài lòng, trong mắt nó rốt cuộc lại thể hiện cảm xúc của mình, trong mắt không khỏi đầy vẻ đắc ý.
Sao có thể không đắc ý?, nó hiện tại chỉ cần lại chém ra một chiêu kiếm liền sẽ chém chết Vô Song ngay lập tức, Vô Song hiện tại như một quả bóng xì hơi đang vô lực rơi xuống, đã vô lực chạy thoát khỏi tay nó.
Vô Song lại không dùng cái huyết nhãn kia, không thể khóa lại đạo lực của nó, vậy thiên hạ này hiện tại còn ai cứu được Vô Song?.
Nắm lấy đại kiếm, Thiên Đạo chuẩn bị lần thứ tư công kích nhưng mà ngay lúc nó cầm lấy thanh đại kiếm, ánh mắt mới co rụt lại.
Đông Phương Bạch đã rơi xuống nhưng mà... vì cái gì cánh tay đánh xuyên qua lớp đạo lực của nó vẫn còn đang bám lại?, cánh tay của Đông Phương Bạch sao có thể dài đến thế?.
Khi ánh mắt của nó rùng mình nhìn lại, trên ngực của nó không phải là cánh tay của Đông Phương Bạch mà là một đầu Hắc Long.
Tiếp theo vượt qua suy nghĩ của nó, Đông Phương Bạch vốn như ngọn nến trước gió, trong ánh mắt lại sáng lên.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết thức thứ nhất gọi là Chân Long Kim Phượng.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết thức thứ hai gọi là Phượng Hoàng Dục Huyết.
Thức thứ nhất là đốt huyết, thức thứ hai là trùng sinh.
Tác dụng thức thứ hai rất đơn giản, bất kể thế nào, cho dù cường địch có là ai đi nữa nhất định không thể giết chết hắn trong 1 chiêu hay nói cách khác Vô Song không thể chết sau một chiêu.
Phượng Hoàng Dục Huyết ngăn cho Vô Song không bị Thiên Đạo đánh chết trong một chiêu nhưng mà song trọng đạo quyền của Thiên Đạo cũng không thể đánh chết được Vô Song vậy Phượng Hoàng Dục Huyết chẳng phải là vô dụng?.
Thật ra chiêu này ngoại trừ đặc điểm trên, đặc điểm lớn nhất của nó giữ cho thần trí của Vô Song thanh tỉnh, hắn không có bị đánh ngất chỉ sau một chiêu.
Thần trí thanh tỉnh là đủ để Vô Song sử dụng hắc long.
Cắm một đầu hắc long vào ngực Thiên Đạo sau đó bốn đầu Hắc Long ở lưng Đông Phương Bạch vốn tưởng đã chết nay lại được thổi hồn vào, bọn chúng như tìm được sinh mệnh của chính mình, lập tức mở mồm ra, cắn thẳng vào người Thiên Đạo.
Thiên Đạo nào ngờ còn có dị biến này, đáng sợ nhất là... ma long đang nuốt đạo lực trên người nó.
Vô Song đã từng mơ một giấc mơ, trong cái giấc mơ kia hắn thấy hắc ảnh, hắc ảnh thần bí cũng sở hữu hắc long.
Giấc mơ đó diễn ra ở Lôi Cổ Sơn, giấc mơ vẫn một mực được Vô Song lưu giữ, khi đó hắn có một câu hỏi, hắc long có thể thôn phệ đạo lực hay không?.

Đến khi ở Yến Kinh, cái cảm giác này càng rõ ràng, cũng chẳng phải ngẫu nhiên trạng thái tam long khi đó có thể dễ dàng phá hủy kết giới đạo lực của thiên đạo, hắc long... có lẽ thực sự có thể thôn phệ đạo lực.
Vô Song thật ra rất muốn trải nghiệm năng lực này nhưng mà hắn lại muốn giữ làm kì chiêu.
Hắc long có thể thôn phệ đạo lực hay không thì hắn không chắc nhưng mà hắc long nhất định có thể bị đạo lực chém chết, hắn cũng không muốn chỉ vì thôn phệ vài đầu thiên sứ mà để Thiên Đạo phát hiện, sau đó đối với hắn phòng bị.
Lần này Vô Song đặt cược, cược hắc long thôn phệ được đạo lực, vì cược nên hắn mới áp sát Thiên Đạo bất chấp kết quả, lần này hắn... cược thắng rồi.
Thiên Đạo rõ ràng cảm thấy lớp giáp đạo lực của nó đang dần dần bị thôn phệ, nó liền cực độ sợ hãi.
Nó lập tức nghĩ đến việc phải giết chết kẻ trước mặt.
Có năm đầu hắc long cắn lên người Thiên Đạo, đương nhiên Vô Song sẽ không rơi xuống, vì không rơi xuống hắn thật ra vẫn trong phạm vi công kích của Thiên Đạo.
Hai nắm tay Thiên Đạo nắm lại, nó cũng không có thời gian mà dùng kiếm, trực tiếp muốn dùng song quyền điên cuồng oanh kích Vô Song.
Ngay thời điểm này, nó thấy sinh vật đáng ghét kia mở miệng.
“Ngu si”.
Hai chữ trong miệng Vô Song làm Thiên Đạo khẽ run lên, tiếp theo Vô Song rút cả bốn đầu Hắc Long đang cắm trên người Thiên Đạo ra chỉ để lại một đầu duy nhất làm điểm tựa sau đó cả người đu ngược ra sau lưng Thiên Đạo, bốn đầu Hắc Long còn lại tiếp tục cắm vào phần lưng của nó.
Thiên Đạo tuyệt đối triệt để bạo nộ nhưng mà nó không có cơ hội bạo nộ, Cơ Vô Song đã hiện ra trước mặt nó, năm đầu hắc long đưa ra, cắm thẳng vào trước mặt nó.
Đạo lực trên ngừoi Thiên Đạo đang điên cuồng bị rút đi.
Thiên Đạo sợ hãi quá đỗi, song quyền đưa ra liên tục đánh về phía Cơ Vô Song trước mặt nhưng mà Cơ Vô Song không phải Đông Phương Bạch, Cơ Vô Song dám ngạnh kháng quyền của Thiên Đạo, cho dù bị rơi vào trạng thái hạ phong tuyệt đối nhưng chắc chắn không chết được, Thiên Đạo không thể oanh kích Cơ Vô Song ra.
Rốt cuộc... Thiên Đạo phải lựa chọn.
Nó rút lên một âm thanh quái dị, cả người liền nổ tung.
Thiên Đạo nổ tung đương nhiên chỉ là bộ giáp đạo lực bên ngoài nhưng mà vụ nổ này thật sự đủ sức đánh bay Vô Song cùng Đông Phương Bạch đi, cũng may hai người đều có hắc long hộ thể, bị đánh bay thẳng xuống mặt đất nhưng sẽ không chết.

Đông Phương Bạch cả người bị oanh xuống dưới, có hắc long hộ thân hắn vẫn tạo thành một cái hố nhỏ dưới mặt đất, toàn thân xương cốt như nứt gãy, đau đớn khôn cùng, lần này Đông Phương Bạch tuyệt đối là trọng thương, bị thương rất nặng.
Cơ Vô Song thì khác, thân là tiên thể lại có hắc long thủ hộ, thân thể này chạm đất chỉ mạnh mẽ lộn vòng vài cái, sau đó khó khăn đứng lên nhìn Thiên Đạo.
Thiên Đạo lúc này trở về thân hình A Thanh, đại kiếm trong tay nó đã biến mất từ bao giờ, khuôn mặt của nó cũng triệt để trở nên tái nhợt.

Quyển 2 Chương 346

Cược Thắng

Thiên Đạo lần này tuyệt không dễ chịu, nó thực sự không thể tưởng tượng trên đời lại có cặp đôi khắc được nó đến vậy.
Có thể khóa đạo lực, có thể không sợ thiên kiếp, có thể hấp thụ thiên kiếp thậm chí đến cả đạo lực cũng hấp thụ?.
Hơn hai tháng trước, tại Yến Kinh nó lần đầu giao thủ cùng Vô Song, khi đó Vô Song chỉ là tam long.
Hiện tại Vô Song đã là ngũ long, sức mạnh của Vô Song hoàn toàn tỷ lệ thuận với số đầu long trên người hắn.
Thiên Đạo cũng không thể nào biết được... liệu Vô Song sẽ mất bao lâu thời gian để trở thành lục long.
Nếu trở thành lục long, nó có thể thắng nổi Vô Song hay không?.
Đây là lần đầu tiên nó gặp trường hợp này, ngay cả dựa vào thức hải của A Thanh nó cũng không thể nghĩ ra bất cứ cách gì.
Trong lòng Thiên Đạo đã bắt đầu tự hỏi, trong lòng nó đã có hoang mang.
Thiên Đạo nhìn Cơ Vô Song bên dưới lại nhìn Đông Phương Bạch bị trọng thương, nó lại bắt đầu lần thứ hai triệu hoán đạo lực, lại muốn trở về trạng thái cự nhân như trước.
Tất nhiên trạng thái này vốn không phải là cho vui, Thiên Đạo hóa thân thành hình dáng này thật ra là vì 'uy'.
Lần trước nhìn thấy Thái Tố Thiên Tượng của Vô Song thì nó đã nghĩ ra uy thế.
Bản thân nó vốn là thiên đạo tất nhiên không thể mượn thiên uy, nó còn không cảm nhận được thiên uy thì sao có thể mượn?, có điều ở trong thân thể A Thanh thì khác, cũng vì đang trong thân thể A Thanh mà nó nghĩ ra một con át chủ bài mới.
A Thanh đúng là có thể mượn Thiên Uy nhưng mà 'uy' của A Thanh lồng vào kiếm khí đương nhiên cũng không thể quá mức biến thái như mấy đường kiếm khí nó vừa tạo ra lúc nãy, lý do chính cho việc kiếm khí siêu cấp bá đạo được chém ra vốn là nhờ thiên đạo giáp phủ ở bên ngoài.
A Thanh thân thể không đủ để chịu đựng phụ tải uy lớn đến mức đó vì vậy Thiên Đạo mới dùng đạo lực bảo hộ cho nàng, có đạo lực thủ hộ đồng thời chịu tải áp lực của 'uy' cho thân thể A Thanh, khối thân thể này có thể mượn được lượng uy thế tối đa, gấp 5 lần khả năng bình thường của chính A Thanh.
Mỗi đường kiếm khí A Thanh chém ra chỉ sợ đã không thua kém vài trăm đạo kiếm hợp lại làm một, uy lực phải dùng từ kinh thiên động địa để hình dung bất

quá đi kèm với uy lực thì tốc độ tạo thành kiếm khí cũng không phải quá nhanh, tốc độ chỉ ngang với những đường chém của người bình thường.
Cao thủ chân chính một giây có thể xuất ra bao nhiêu kiếm?, người bình thường một giây có thể xuất ra bao nhiêu kiếm?, vì sự chênh lệch này nên có thể nói tốc độ xuất kiếm phi thường chậm.
Cái này âu cũng là dễ hiểu, dù sao thiên uy đi từ ngoài vào, kiếm khí của A Thanh lại đi từ trong ra, hai loại năng lượng còn phải trải qua quá trình dung hợp mà quá trình này thì không diễn ra ở trong thân thể A Thanh, nó diễn ra trong thiên đạo giáp ở bên ngoài, sau đó lại chuyển đến thanh đại kiếm khổng lồ rồi mới chém ra, tốc độ không chậm mới là lạ.
Thiên Đạo bị Vô Song hút đi đạo lực, không thể duy trì thiên đạo giáp bên ngoài vì vậy dĩ nhiên cũng không thể nào mượn thiên uy mà tiếp tục chém ra kiếm khí kinh khủng kia.
Nó đánh bay Cơ Vô Song cùng Đông Phương Bạch nhưng cũng không có ý định lập tức tấn công mà lại lựa chọn tái tạo thiên đạo giáp, hơn nữa tốc độ tái tạo cũng không tính là quá nhanh.
Không rõ vì lý do gì, thiên đạo tạo ra lớp thiên đạo giáp kia mất tương đối nhiều thời gian, lần trước nó thậm chí còn phải dùng 30 đầu thiên sứ để câu giờ cho bản thân mình, hiện nay nó đương nhiên cũng phải nghĩ ra biện pháp câu giờ.
Bạch nhãn lại mở, con mắt bạc của nó căng ra hết cỡ, sau đó trên bầu trời bắt đầu xuất hiện một con mắt bạc khổng lồ.
Con mắt này mở ra, thân thể A Thanh lập tức bục máu, nàng liền biến thành huyết nhân, áp lực trên thân thể nàng quá lớn, thân thể này gần như không chịu nổi.
Con mắt kia mở ra, bầu trời như bị xé làm đôi, từ trong kẽ hở cảu bầu trời, một cái đầu hiện ra, đây là một đầu thiên sứ khác.
Một con thiên sứ duy nhất, một con thiên sứ 16 cánh.
Con thiên sứ này tương đối lớn, thân cao phải đến 5m, cứ như tiểu cự nhân vậy, sải cánh cảu nó mở rộng đến 10m, khi sải cánh nhẹ vỗ cả mặt đất như không có ánh sáng.
Gọi ra được đầu thiên sứ này, trong thân thể A Thanh,Thiên Đạo liền khẽ thở ra một hơi, nó tin tưởng dùng thứ này cản đường liền có thể đủ thời gian cho nó tái tạo lại thiên đạo giáp.
Đầu 16 cánh thiên sứ này tuyệt đối không phải đế vị thông thường, thực lực của nó phải rơi vào hàng đế vị đỉnh phong, đây coi như là đầu hộ pháp mạnh nhất của Thiên Đạo lúc này dù sao thực lực của cái thứ này đã không thua kém quá nhiều so với chính bản thân A Thanh, trong thân thể A Thanh căn bản không gọi ra được sinh vật mạnh hơn.
Nhìn thấy thứ này hiện thân, Vô Song không khỏi nheo mắt lại.

Vô Song tạm thời chưa nhìn thấu thứ kiếm khí kinh khủng kia của Thiên Đạo nhưng mà hắn có thể đại khái đoán ra kiếm khí đó đương nhiên liên quan đến lớp đạo lực bảo vệ bên ngoài của Thiên Đạo, nếu đã như vậy hắn tuyệt không thể cho Thiên Đạo 'bài cũ soạn lại'.
Dưới mặt đất, Đông Phương Bạch không ngần ngại rút ra vài cây ngân châm sau đó cắm lên đỉnh đầu mình.
Lại là Phượng Hoàng Châm.
Một lượt cắm lên đầu 6 cây châm, trên đầu Vô Song thậm chí tỏa ra khói trắng, thân thể khẽ run lên một chút rồi đứng lên.
Sau lưng hắn, ngũ long như lấy lại sức sống, thân thể bọn chúng đã cực độ uể oải nhưng mà trong mắt chiến ý vẫn còn, con mắt y nguyên đỏ như máu, càng trong nghịch cảnh, hắc long lại càng điên cuồng.
Về phía bản thể nữ, cũng thở ra một hơi, trực tiếp triệu hoán hắc long rồi gọi ra hắc long giáp.
Hai người chia thành hai đường, lại bắn ngược lên không trung, truy thẳng Thiên Đạo.
Thiên Đạo đứng im một chỗ, cũng không có ý định động, nó phi thường tin tưởng vào đại thiên sứ của mình.
Đầu đại thiên sứ cũng không làm chủ nhân thất vọng, tốc độ phi thường nhanh, lao thẳng đến vị trí của chủ nhân, vì chủ nhân ngăn cản cả hai hướng công kích.
Nó không dùng đạo kiếm, tay nắm thành quyền, quyền cực kỳ nhanh đánh thẳng xuống vị trí của Cơ Vô Song, dù sao Cơ Vô Song cũng lao đến trước.
Một quyền của nó cực kỳ kinh người hơn nữa nắm tay cũng phải to hơn cả cơ thể Cơ Vô Song nào ngờ khi nắm tay khổng lồ kia đụng vào nắm tay nhỏ của Vô Song, nơi hai quyền chạm vào nhau lập tức vang lên âm thanh đinh tai nhức óc, không gian thậm chí như bị đánh rách ra, dĩ nhiên thực lực hòa nhau.
Cơ Vô Song thân hình run lên, bị bắn ngược lại một đoạn nhưng rất nhanh cả người liền ổn định đồng thời hai tay thành quyền liên tục đấm tới.
Lại là Thái Tố Thiên Tượng.
Đại Thiên Sứ thân thể cũng khẽ run nhưng vì thân thể nó quá lớn cũng sẽ không bị đánh bay đi.
Đại Thiên Sứ cơ hồ không tin tưởng được Cơ Vô Song lại mạnh như thế, lại thấy Cơ Vô Song xuất quyền, nó đương nhiên phải xuất quyền đối kháng lại nhưng mà ở bên phải, Đông Phương Bạch cũng đuổi sát đến.
Đại Thiên Sứ linh quang khẽ động, quyền đang tính xuất ra liền thu lại, hai tay khép với nhau, giữa hai tay của nó xuấ hiện một quầng sáng cực đáng sợ, nó cứ như đang dồn đạo lực lại vậy.
Cơ Vô Song có thể cảm thấy rõ ràng nhất sức mạnh của quầng sáng kia, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, vẫn quyết định cứng đối cứng.

“Thái Tố Thiên Nộ”.
Sau lưng Cơ Vô Song, thân ảnh Tống Thái Tổ lại hiện ra, thân ảnh khổng lồ kia vì Vô Song xuất ra một đấm, một đấm khổng lồ nện về phía đại thiên sứ.
Đại thiên sứ cũng ép cả hai cánh tay mình lại sau đó mạnh mẽ mở ra, quầng sáng đạo lực liền nổ tung, sức phá hoại căn bản không thua kém khi Thiên Đạo bạo tạc Thiên Đạo giáp của chính mình.
Một vệt sáng lóe lên mang theo thiên uy không cùng, thân ảnh của Tống Thái Tổ liền bị đánh nát, trọng quyền biến thành hư vô.
Đại Thiên Sứ ánh mắt sáng lên, nó thấy cả Cơ Vô Song cùng Đông Phương Bạch liền bị đánh bay đi.
Nó cũng có thể nhìn ra Đông Phương Bạch đã là ngọn nến trước gió vì vậy nó lựa chọn Cơ Vô Song.
Trên bầu trời, 8 đôi cánh rung lên, tốc độ của nó tỷ lệ ngược với thân hình khủng khiếp kia, chỉ trong một chớp mắt đã đuổi đến trước mặt Cơ Vô Song, trọng quyền nện xuống.
Cơ Vô Song chỉ có thể đưa hai tay ra đỡ trước ngực nhưng mà cả cơ thể cũng bị nó đập bắn xuống đất, tạo ra một cái hố nhỏ trên mặt đất, Cơ Vô Song đau đớn đến mức khuôn mặt tuyệt mỹ cau lại, miệng thổ ra một búng máu.
Đại Thiên Sứ được thế, lao thẳng xuống chắp hay tay lại với nhau rồi nện xuống.
Ở trong hố, Cơ Vô Song cũng chỉ có thể cắn răng lựa chọn cứng đối cứng, đưa hai tay nhỏ bé lên đón đỡ đồng thời năm đầu hắc long liền xuất hiện, hướng thẳng về trước mặt mà chụm lại, muốn vì chủ nhân ngăn cản một chiêu này.
Trọng quyền đánh xuống, năm đầu hắc long liền bị đánh nát, cái hố Cơ Vô Song đứng trực tiếp rộng ra gấp hai, thân thể nhỏ bé bị lún thẳng xuống, trọng quyền kia khủng khiếp đến nỗi khi mà áp lực nó đè xuống, trên người Cơ Vô Song liền bị rách ra vô số vết thương, thân thể Cơ Vô Song cùng A Thanh hiện tại phi thường tương tự, đều chảy rất nhiều máu.
Đại Thiên Sứ đương nhiên không buông tha, nó tiếp tục muốn dùng trọng quyền đánh chết luôn Cơ Vô Song nhưng mà rất nhanh nó kinh ngạc mà xoay đầu.
Đông Phương Bạch trong mắt nó vốn đã sớm chết, vốn không thể nào chịu được một chiêu kia, vì cái gì hiện tại chưa có chết?.
Đông Phương Bạch hiện tại vậy mà đã áp sát Thiên Đạo, năm đầu hắc long một lần nữa cắm phập vào lớp thiên đạo lực đang từ từ xuất hiện kia.
Nhân lúc Đại Thiên Sứ xoay đầu lại, thân ảnh Cơ Vô Song mượn Lăng Ba Vi Bộ khẽ xoay ngược, thân ảnh bắn lên cao, hai cánh tay cũng chắp lại thành quyền, bàn tay nhỏ nhắn nện lên khuôn mặt khổng lồ của nó, một đập này khiến thân thể khổng lồ kia ngã ầm xuống.
Về phần Đông Phương Bạch, hắn đang phi thường hưởng thụ, hưởng thụ cảm giác thôn phệ đạo lực lần thứ hai.

Đại Thiên Sứ lần này tuyệt đối bị lừa rất thảm, nó có thể dễ dàng nhìn thấy Vô Song bị đánh bay ra ngoài thậm chí nó còn thấy thân ảnh Vô Song bị đánh nát vụn nhưng mà cũng không phải, thứ mà nó thấy bị đánh nát là một thứ khác.
Một chiêu kia đánh nát Mị Ảnh của chính Vô Song.
Quỳ Hoa Bảo Điển là con bài thân thuộc nhất của Vô Song nhưng trọng trận chiến này vốn không có tác dụng quá lớn nhưng mà trong hoàn cảnh vừa rồi, Vô Song vẫn quyết định dùng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Mị Ảnh vừa hiện ra liền bị đánh nát nhưng mà nhờ Mị Ảnh thân pháp, tốc độ Đông Phương Bạch cũng bạo tăng, từ trong tử lộ mà thoát ra, đoạt được một đầu sinh lộ.
Năng lượng bạo tạc của Đại Thiên Sứ rất lớn có điều trước khi bạo tạc lực lượng nổ tung, Vô Song mượn Mị Ảnh thân pháp trực tiếp xuyên qua phía sau, Mị Ảnh phân thân của hắn không theo kịp, ngay một sát na sau liền nổ tung.
Lần này liền thật sự có chuyển cơ.
Thiên Đạo giáp còn chưa tái tạo xong, dĩ nhiên không thể tự bạo hơn nữa còn chưa tái tạo thành đã bị Đông Phương Bạch thôn phệ, Thiên Đạo liền không có cách nào, chỉ có thể triệt tiêu đạo lực, cả người thoát ra ngoài.
Thiên Đạo vừa lui, Thiên Đạo giáp liền biến mất.
Thiên Đạo trong thân thể A Thanh lúc này ánh mắt ngập tràn huyết hồng, nó muốn băm Vô Song thành trăm mảnh, ngàn mảnh nhưng mà tựa hồ... nó làm không được nữa.
Giây phút này, Đông Phương Bạch mở huyết nhãn của mình, trực tiếp khóa đạo lực.
Nhìn thấy con mắt này của Đông Phương Bạch, Thiên Đạo thực sự tương đối vui mừng, nó đang đợi Vô Song khóa đạo lực của chính mình nhưng mà nó tuyệt đối không ngờ, huyết nhãn của Vô Song lại chiếu thẳng vào Đại Thiên Sứ vừa đứng lên.
Đại Thiên Sứ còn không hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể lập tức nát tan, đạo lực bị phong bế, nó đương nhiên biến mất.
Huyết nhãn mở ra thì thân thể Đông Phương Bạch cũng tự động triệt tiêu ma lực trên người, cứ như vậy từ trên trời rơi xuống.
Đông Phương Bạch cũng sẽ không bị rơi nát xác, hắn liền rơi vào vòng tay của phân thân.
Trên bầu trời, thân thể A Thanh triệt để run rẩy, ánh mắt không tin nổi nhìn hai người bên dưới.
“Ngươi... ngươi lám sao có thể biết? “.
Cơ Vô Song bên dưới đối với lời nói của Thiên Đạo chỉ thản nhiên đáp lại.
“Cũng không có gì, là Tây Thi bày cách”.
Vô Song chờ đến tận lúc này mới dùng huyết nhãn cũng chính là đợi Đại Thiên

Sứ chui ra.
Hắn lần này... tiếp tục cược thắng rồi.

Quyển 2 Chương 347

Trận Cuối Cùng (1)

Vô Song có thể dùng huyết nhãn để khóa đạo lực của Thiên Đạo nhưng mà đây cũng không phải là thượng sách.

Thiên Đạo tuy không có kinh nghiệm sinh tử chiến nhưng nó đâu có ngu?.

Lần đầu tiên Vô Song có thể xuất kỳ bất ý làm nó không thể phản kháng nhưng trải qua thời gian 27 ngày, chẳng nhẽ Thiên Đạo lại không thể nghĩ ra cách gì sao?.

Minh chứng rõ nhất là xuyên suốt cuộc chiến này, Thiên Đạo đều thay đổi cách thức chiến đấu, không còn như trên Đào Hoa Đảo.

So với lần trên Đào Hoa Đảo, Thiên Đạo mạnh hơn rất nhiều, ra tay cũng đáng sợ hơn rất nhiều, dĩ nhiên việc này cũng có thể giải thích rằng nó nhất mực muốn giết Vô Song bất quá nếu muốn giết Vô Song thì cũng không cần thay đổi hoàn toàn cách thức chiến đấu như vậy.

Ban đầu tại Đào Hoa Đảo, nó trực tiếp hình thành đạo lực, dùng lực sáng tạo của mình điều khiển đạo lực mà chém giết Vô Song.

Lần này nó gần như không tự mình điều động đạo lực mà lựa chọn đám thiên sứ.

Không rõ đám thiên sứ kia có tác dụng gì nhưng mà bọn chúng hoàn toàn do đạo lực hình thành, hoàn toàn tự có khả năng chiến đấu một mình, từ đầu đến cuối trận chiến ngoại trừ việc tạo ra thiên đạo giáp để vận lên kiếm khí, Thiên Đạo cũng không phải tự thân ra tay.

Đám thiên sứ do Thiên Đạo tạo ra chính là thực thể riêng biệt tức là Thiên Đạo chỉ cần triệu hoán bọn chúng, sau đó liền không phải lo.

Thiên Đạo tạo ra bọn chúng bằng cách nào?, mang đạo lực của mình chia làm nhiều phần mà tạo ra những sinh vật này, nếu như nó bị Vô Song phong ấn đạo lực, trên người không còn đạo lực nhưng chỉ cần những sinh vật này còn sống, nó tuyệt không quan tâm.

Đạo lực của nó có thể không dùng được nhưng những sinh vật thiên sứ này sẽ không biến mất, thân thể bọn chúng vẫn được đạo lực mà ban đầu nó tách ra duy trì, trừ khi bị diệt sát hoặc sử dụng hết toàn bộ năng lượng đạo lực trong người, nếu không cho dù Thiên Đạo bị phong bế đạo lực, đám thiên sứ này vẫn vì Thiên Đạo mà chiến.

Ngay từ đầu trận, Thiên Đạo đã cho Vô Song cảm giác nó cố hết sức bởi khi đó chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra mạch máu trên người A Thanh nổi lên, đáng sợ vô cùng, gần như bất cứ lúc nào thân thể của A Thanh cũng có thể nổ tung vậy.

Cái này cũng không phải là nó diễn nhưng mà cũng không phải như Vô Song được nhìn thấy.
Thiên Đạo quá sức là đúng nhưng nó quá sức không phải vì những gì nó thể hiện ra, át chủ bài chân chính của nó chính là đại thiên sứ 16 cánh, được nó dấu trong hư không.
Có Đại Thiên Sứ làm lá bài tẩy, nó sẽ không cần sợ hãi đạo lực bị phong bế, cho dù đạo lực có thật sự bị phong bế đại thiên sứ cũng sẽ bảo vệ nó không gặp bất cứ nguy hiểm nào.
Sức mạnh của đại thiên sứ tuyệt chẳng phải chuyển đùa.
Cơ Vô Song hiện tại cũng chỉ yếu hơn Long Tượng một chút vậy mà không có cách nào làm đối thủ của Đại Thiên Sứ, vật này quá khủng bố.
Nếu chỉ lấy lực lượng thân thể so sánh, Cơ Vô Song cùng Đại Thiên Sứ có thân thể ngang nhau nhưng mà Đại Thiên Sứ lại có thể vận dụng đạo lực, lấy đạo lực gia trì thân thể, cái dạng này Cơ Vô Song chắc chắn không phải đối thủ của nó.
Để nghĩ cách vòng qua 'huyết nhãn' của Vô Song, Thiên Đạo đã bỏ rất nhiều công sức, nghĩ ra cách này nào ngờ nó quên mất bên cạnh Vô Song có một người hiểu nó, người này chính là Tây Thi.
Tây Thi (Ngu Cơ) nàng đương nhiên chẳng thể đoán được Thiên Đạo sẽ đấu với Vô Song ra sao nhưng mà nàng có thể cho Vô Song thông tin, thứ năng lượng đáng sợ nhất của đạo lực vốn không phải như Vô Song nghĩ.
Đạo lực không chỉ có uy lực, đạo lực liền là lực lượng thế giới, đây là loại lực lượng hoàn mỹ nhất, không gì không làm được.
Thiên kiếp lực đại diện cho sử hủy diệt, là lực lượng công phạt của Thiên Đạo thì Đạo lực thật ra đại diện cho sự sáng tạo, đại diện cho sinh mệnh lực lượng.
Chung cực của sự sáng tạo là gì?, đây chính là tạo ra sự sống.
Thiên Đạo hoàn toàn có thể tạo ra sự sống tất nhiên đây không phải là việc một sớm một chiều nhưng mà nếu chỉ tạo ra sinh mệnh thể dựa vào đạo lực sau đó thổi hồn cho sinh mệnh thể thì cũng không có cái gì khó.
Loại sinh mệnh thể như đám thiên sứ kia gọi là Sinh Hồn.
Thiên Đạo lần này tấn công Vô Song, nó liền muốn sử dụng Sinh Hồn.
Sinh Hồn được tạo ra thì như đã nói, nó không sợ Vô Song dùng huyết nhãn phong bế đạo lực của nó, nào ngờ Vô Song vậy mà cũng đang đợi, đợi Thiên Đạo lật ra con át chủ bài – Đại Thiên Sứ.
Phong ấn được Đại Thiên Sứ, thứ này coi như đạo lực diệt tuyệt, biến về hư vô.
Đại Thiên Sứ biến mất, đương nhiên Đông Phương Bạch cũng chẳng tốt lành gì, hắn hiện tại trọng thương rất nặng, không thể tài chiến nhưng mà vẫn còn Cơ Vô Song ở đây.
Mình Cơ vô Song không thể làm đối thủ của Thiên Đạo nhưng mà Thiên Đạo hiện tại cũng không tốt đẹp gì, thân thể A Thanh đã bị đẩy đến giới hạn rồi, A

Thanh đã không thể tiếp tục vận dụng đạo lực mà cho dù có thể thì số lượng cũng cực kỳ khiêm tốn.
Dạng chiến lực này của A Thanh hiện giờ, Cơ Vô Song không phải không có sức đánh một trận.
Trận chiến này vốn đang từ ‘tiên hiệp’ liền quy về võ hiệp, dùng võ giải quyết.
Đặt bản thể của chính mình xuống, Cơ Vô Song bước ra một bước, bàn tay nhẹ nắm lại.
Trên thiên không,A Thanh cũng từ từ hạ xuống mặt đất, Thiên Đạo cũng không lựa chọn đứng trên không trung nữa.
A Thanh có thể bay chính là nhờ đạo lực nhưng mà Cơ Vô Song cũng có ma lực, cũng có thể bay, ưu thế bầu trời thật ra đã không còn lại chút nào.
Thân thể A Thanh đã đến giới hạn, Thiên Đạo liền không muốn sử dụng thêm bất cứ thứ gì liên quan đến đạo lực nữa, nếu như thế chỉ đẩy thân thể này đến tình cảnh nổ tung.
Thiên Đạo rốt cuộc cũng theo kế hoạch Độc Cô đặt ra lúc trước, dùng võ mà chiến.
Cơ Vô Song cũng cực kỳ mong đợi trận chiến này, trận chiến có thể coi là công bằng.
Thiên Đạo vừa hạ xuống đất, Vô Song đã không muốn đợi, thân hình lao vút về phía đối phương, dấu chân ấn mạnh đến nỗi còn in hằn dấu vết lên mặt đất.
Tốc độ Vô Song cực nhanh nhưng bên kía, Thiên Đạo cũng không chậm.
Không rõ Thiên Đạo lấy từ đâu ra một thanh mộc kiếm, nhìn thấy thanh mộc kiếm này trong mắt Vô Song thậm chí sát cơ bốc lên ngùn ngụt.
Một kiếm này vốn thuộc về bản thân A Thanh, nhưng hiện tại nàng đã không còn là nàng.
Kiếm này vốn gọi là Trường Sinh Kiếm bởi nó được tạo thành từ Trường Sinh Mộc, là bản mệnh vũ khí của A Thanh, kiếm tuyệt đối không bình thường.
Quyền đầu của Vô Song lần đầu tiên va chạm vào Trường Sinh Kiếm.
Lực quyền của Vô Song kinh khủng đến mức có thể đánh ngã thân thể Đại Thiên Sứ nhưng khi va chạm vào Trường Sinh Kiếm, lực quyền lập tức bị phân hóa ra bốn phương tám hướng, không thể chân chính gây tổn hại cho thanh kiếm này.
Nắm lấy Trường Sinh Kiếm, Thiên Đạo cũng khẽ lùi lại, bàn chân nhẹ dẫm, thân thể cũng nhẹ xoay, nhìn Thiên Đạo hiện tại như đang múa vậy.
Dĩ nhiên không phải là nó múa mà là A Thanh như đang múa, kiếm của nàng hòa vào thiên nhiên, hòa vào thiên địa, kiếm pháp của A Thanh là vậy, kiếm pháp đại diện cho hai chữ ‘tự nhiên’.
Đây là lần đầu tiên, Vô Song được tự mình công bình chiến đấu cùng A Thanh.
Kiếm khí của A Thanh dung nhập vào bốn phương đất trời, kiếm khí... vô hình.
Vô Song căn bản không cảm nhận được kiếm khí của A Thanh phóng ra, theo

động tác múa của nàng, đến cả khí tức của nàng cũng hòa vào thiên địa, khí tức càng ngày càng mỏng, Vô Song thậm chí không phát hiện ra được A Thanh nữa.
A Thanh đang ở trước mặt nhưng với Vô Song, trước mặt hắn cứ như là ngọn núi sừng sững, như là dòng suối trong mát thậm chí là trời cao mây trắng.
Cảnh vật xung quanh như yên tĩnh lại, Vô Song chân chính lạc giữa thiên địa.
Cái cảm giác này thực sự rất tốt, tâm tình thả lỏng, cả người thoải mái vô cùng.
Đây là cánh giết người của A Thanh, đây là Việt Nữ Kiếm của nàng.
Kiếm như phù hoa, kiếm như mộng, một kiếm xuất gia như xuân thu đại mộng, mở mắt hồn đã về với trời.
Người chết không có bi, không có hận, trong lòng chỉ có thanh thản.
Đáng tiếc Việt Nữ Kiếm của nàng lần này vô hiệu.
Việt Nữ Kiếm Pháp bao trùm lấy Cơ Vô Song nhưng ai bảo Cơ Vô Song cùng Đông Phương Bạch cùng một đại não?.
Cơ Vô Song hoàn toàn rơi vào ý cảnh của Việt Nữ Kiếm nhưng Đông Phương Bạch thì không.
Chỉ thấy Cơ Vô Song vốn đang đứng im, đang không có bất cứ phản ứng nào bỗng xuất quyền.
Một lần xuất ra tổng cộng 12 quyền, quyền như oanh lôi nện vào mộng cảnh trước mặt.
Quyền ra đến đâu liền va chạm với một đường vô hình kiếm khí, sau đó tự động triệt tiêu lẫn nhau, 12 quyền xuất ra, ý cảnh của Việt Nữ Kiếm liền sụp đổ.
Thân ảnh Cơ Vô Song cứ như vậy lướt đến trước mặt A Thanh, một tay ngăn lại Trường Sinh Kiếm, một tay nắm thành quyền, quyền xuất thẳng vào đan điền A Thanh.
Một đòn này siêu nhanh, cũng siêu chuẩn xác nhưng mà khi quyền của Vô Song đụng vào bụng A Thanh đột nhiên một luồng khí nhè nhẹ xuất hiện, vì A Thanh ngăn cản một chiêu này.
Trường Sinh Kiếm trong tay A Thanh khẽ rung lên, sau đó thanh kiếm chém xuyên qua cánh tay của Vô Song.
Thân hình Cơ Vô Song lập tức run lên, chân dẫm mạnh xuống mặt đất, bắn ngược về phía sau, ánh mắt đầy rung động nhìn A Thanh.
Kiếm trước là Việt Nữ Kiếm, kiếm sau là Giai Nhân Kiếm.
Tất nhiên Vô Song không biết tên loại kiếm pháp này, chỉ là... kiếm pháp này có thể bẽ gãy không gian.
Giai Nhân Kiếm có phần giống Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp, bằng cách nào đó Giai Nhân Kiếm khiến người ta sinh ra ảo giác, cảm nhận về không gian lập tức vặn vẹo, cứ như thời cổ đại nhìn thấy tuyệt thế giai nhân vậy.
“Bắc phương hữu giai nhân,
Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,
Tái cố khuynh nhân quốc.
Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,
Giai nhân nan tái đắc.”

Đây chính là ý cảnh của Giai Nhân Kiếm, một cái nhìn của mỹ nhân liền có thể làm nghiêng thành, một cái quay đầu của nàng có thể khuynh quốc.

Dẫu biết nghiêng thành, dẫu biết khuynh quốc cũng không quản, chỉ cầu lại được thấy bóng hình kia một lần.

Có Đông Phương Bạch ở kia, Cơ Vô Song sẽ không rơi vào ý cảnh của kiếm pháp nhưng mà bản thân Cơ Vô Song không ngừng run lên, Giai Nhân Kiếm mới chỉ bộc lộ ra ý cảnh đã khiến Vô Song lập tức bắn ngược, hắn cảm thấy trong nụ cười giai nhân kia có một loại khí tức tử vong, cực kỳ đáng sợ.

Vô Song đang cực độ đề phòng A Thanh, tất nhiên Thiên Đạo trong thân xác A Thanh lúc này cũng nhíu mày thật sâu, nó không hiểu vì cái gì Vô Song không nhập mộng cảnh?.

Một lần có thể do may mắn nhưng mà lần thứ hai?.

Hai ‘nữ nhân’ lần đầu giao thủ đều lựa chọn dừng lại, chậm rãi quan sát đối phương.

Quyển 2 Chương 348
Trận Cuối Cùng (2)

Kiếm pháp của A Thanh có thể nói là tuyệt diệu nhất trần đời.
Nàng tự thành kiếm pháp riêng, không đi theo bất cứ nhà nào, kiếm pháp của nàng cũng chẳng theo sáo lộ nào.
Nàng nhìn núi liền nghĩ ra Sơn Chi Kiếm.
Nàng nhìn nước liền nghĩ ra Thủy Chi Kiếm.
Nàng nhìn Tây Thi, năm đó nàng liền sáng tạo Giai Nhân Kiếm.
Nàng năm đó ở thảo nguyên chăn cừu, liền sáng tạo ra Việt Nữ Kiếm.
Kiếm pháp của nàng chẳng quan tâm cái gọi là sinh tử, sát phạt, tốc độ, kiếm của nàng cũng không quan tâm uy thế, kiếm thế, kiếm khí.
Kiếm của A Thanh chỉ là kiếm cảnh, lấy kiếm nhập cảnh.
Nàng xuất kiếm là thiên địa kiếm, kiếm của nàng không phải Trường Sinh Kiếm mà là thiên địa kiếm.
Không ai biết mỗi lần sáng tạo ra kiếm pháp thì nàng nghĩ gì, người đời sáng tạo ra một đến hai loại kiếm pháp đã được gọi là thiên tư ngút trời nhưng mà một đời A Thanh, nàng sáng tạo ra cả trăm loại kiếm pháp.
Chỉ cần nàng cảm nhận được ý cảnh vậy kiếm pháp liền sinh ra.
Đáng tiếc A Thanh hiện tại đã không còn là A Thanh, nàng chỉ còn là cái xác không hồn.
Kiếm cảnh vẫn là của nàng nhưng hồn đã khác, kiếm đã trở nên vô hồn, cảnh cũng chẳng còn hồn.
Những điều này hiện tại Vô Song không hiểu, Vô Song cũng không nhìn ra nhưng không đại biểu cho Vô Song không bội phục A Thanh.
Năm đó ở Yến Kinh, A Thanh cho Vô Song một loại cảm giác phi thường gần gũi, phi thường nhẹ nhàng nhưng mà lại cao không thể chạm, năm đó Vô Song chưa từng tin tưởng hắn sẽ vượt qua được nàng.
Ngày hôm nay, Vô Song được đấu với nàng, được chân chính đọ sức với nàng nhưng mà chỉ qua 2 chiêu, hắn liền có cảm giác mình hiện tại vẫn không thể so sánh với nàng.
Càng mang theo loại cảm xúc này, Vô Song càng vì A Thanh mà bi ai, nàng đã không còn là nàng.
Thiên Đạo dù sao cũng không phải là A Thanh, nó có thể nắm được kiếm đạo của nàng, có thể có năng lực của nàng nhưng mà nó không có hồn của nàng.
Theo Thiên Đạo mà nói, nó có cảm giác... Vô Song không sợ ảo cảnh hoặc những thứ tương tự như vậy.

Cái suy nghĩ này cực kỳ hợp lý bởi Vô Song đã khắc chế Thiên Đạo quá nhiều, giờ thêm một hạng khắc chế nữa có là gì đâu?.
Nghĩ được một điểm này, trong thân xác A Thanh, Thiên Đạo liền biến chiêu, tay vẫn cầm Trường Sinh Kiếm nhưng mà nó không quyết định sử dụng tiếp thứ kiếm pháp bình thường, chỉ thấy trên người nó xuất hiện kiếm vực.
Kiếm vực thứ này, Cơ Vô Song không có.
Không phải tư chất Cơ Vô Song không được mà tại thân thể của chính nàng không cho phép, ma vực Cơ Vô Song có thể triệu hồi nhưng 'vực' liên quan đến võ học thì tuyệt chẳng thể làm được.
Kiếm vực vẫn khủng bố như vậy hơn nữa đây cũng không phải là kiếm vực bình thường, đây là kiếm giới.
Nguyên cả một vùng không gian bị kiếm giới phong tỏa, như cả thiên địa ép xuống Cơ Vô Song vậy.
Nhìn thấy kiếm giới của A Thanh, Vô Song không khỏi hít vào một hơi lãnh khí, đây là lần đầu tiên một khái niệm trên 'vực' xuất hiện.
Thế gian này ngoại trừ A Thanh cũng chỉ có một mình Độc Cô đạt đến trạng thái 'giới', thứ đẳng cấp vượt xa 'vực'.
Kiếm vực được tạo nên từ hai mảng, đầu tiên là kiếm khí thứ hai là kiếm ý.
Kiếm khí là phần bao bọc xung quanh, là phần bên ngoài kiếm vực còn kiếm ý thì là phần bên trong, phần tấn công trực tiếp địch nhân.
Kiếm giới là khái niệm rộng lớn hơn của kiếm vực, bản thân kiếm giới không được hình thành bởi 'khí' mà là bởi 'ý'.
Kiếm khí cùng kiếm ý lúc này mới lộ ra sự khác biệt lớn nhất, kiếm khí cho dù nhiều thế nào cũng chỉ là có hạn nhưng 'ý' lại tại thân, ý có thể kéo dài vô hạn, mở ra vô hạn.
Giới mặt ngoài là kiếm ý, mặt trong là kiếm hồn hay còn gọi là kiếm linh.
Vực có ý liền thăng hoa, ý tập trung liền thành hồn, vực có hồn tất thành giới.
Đây là lời mà Độc Cô nói với Vô Song, về cái gọi là kiếm giới này, nhưng chính Độc Cô cũng không dạy Vô Song bất cứ thứ gì về kiếm giới.
Kiếm vực thật ra có thể giống nhau bởi kiếm ý tuy nhiều nhưng chung quy bị giới hạn bởi kiếm pháp, kiếm pháp thì lại có thể trùng nhau.
Ví dụ như Tịch Tà Kiếm Pháp của Vô Song mặc định liền là sát lục kiếm ý, trong tương lai giả sử có một ngày Nhạc Bất Quần hoặc Lâm Bình Chi đạt đến cảnh giới của Vô Song, bọn họ cũng sẽ có sát lục kiếm ý, từ đó mà thành vực.
Kiếm hồn thì lại khác, hồn đi theo người, kiếm hồn như nhân hồn, khía niệm 'giới' cũng là như vậy, kiếm giới gần như là một khái niệm có thể định nghĩa những không thể truyền dạy, chỉ có thể tự thân mà khám phá.
_ _ _ _ _ _ _ _
Lại nói đến kiếm giới, kiếm giới bao phủ lấy Vô Song, Vô Song như cảm nhận

mình bị tách rời ra khỏi thiên địa mà rơi vào một thiên địa khác, thiên địa mà A Thanh làm chủ đạo, mảnh thiên địa mà nàng là Thiên Đạo.
A Thanh cũng hoàn toàn biến mất trước mắt Vô Song, tất cả chỉ còn lại một thanh kiếm gỗ lơ lửng trên không trung.
Bốn phương tám hướng là đồng cỏ bao la bát ngát trải ngút tầm mắt, bầu trời trong xanh cao rộng với từng đám mây tắng lững lờ trôi, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống đại địa cùng những cơn gió hiu hiu thôi.
Đây chính là 'giới' của A Thanh.
Một thế giới bình yên đến lạ.
Đứng giữa 'giới' của A Thanh, Vô Song có chút không biết làm sao, kiếm vực có thể cho kẻ khác vô tận uy áp, loại kiếm vực nào cũng như vậy nhưng đã lên khái niệm giới thì lại chẳng biết thế nào mà lần, hồn khác nhau dẫn đến giới khác nhau.
Vô Song ánh mắt khóa chặt Trường Sinh kiếm kia, thanh kiếm gỗ này như là trung tâm của đất trời vậy, bản thân Vô Song không có kinh nghiệm đối mặt với kiếm giới vì vậy chỉ có thể lựa chọn theo bản năng.
Vô Song chân đạp mạnh xuống đất, cả người bắn ngược lên, hướng về Trường Sinh Kiếm mà ra tay.
Kiếm Giới có kiếm hồn, nếu có thể đánh vỡ kiếm hồn tất nhiên kiếm giới hoàn toàn biến mất, tại mảnh thiên địa này, Trường Sinh Kiếm chính là kiếm hồn của kiếm giới, hủy được thứ trước mặt, Vô Song tất nhiên có thể đi ra.
Nói thì dễ nhưng chỉ có làm mới thấy nó khó thế nào, khi Vô Song lao đến trước mặt hắn xuất hiện từng cơn gió nhẹ thổi qua, sau đó toàn bộ những cơn gió nhè nhẹ kia đều cô đọng thành kiếm khí, hàng ngàn hàng vạn đoạn kiếm khí bao trùm cả mảnh không gian, theo sự điều khiển của kiếm hồn mà chém thẳng về phía Vô Song.
Vô Song đương nhiên không thể tiến lên nữa, chỉ có thể dùng thân thể siêu cường ngạnh kháng đám kiếm khí này.
Kiếm khí bản thân không đủ gây sát thương trực tiếp cho Vô Song vì thân thể này thực sự quá biến thái nhưng hàng ngàn hàng vạn đoạn kiếm khí cùng lao xuống tuyệt đối ép cho Vô Song không thể tấn công, chỉ có thể bị động chịu đòn.
Tiếp theo lại thấy Trường Sinh Kiếm run lên, mảnh không gian này cũng bắt đầu run nhè nhẹ.
Thấy cảnh này, Vô Song trực tiếp bị dọa.
"Không thể nào đâu?, đừng đùa? ".
Kiếm khí trong giới này bắt đầu ngưng tụ lại, 10 đạo kiếm khí bắt đầu nhập lại với nhau, sau đó lại hợp 10 đạo kiếm khí như vậy lại lần nữa.
Cái loại hình dạng này Vô Song đâu lạ gì?, tại Đào Hoa Đảo bản thân Thiên Đạo chính là chơi trò này, lấy trăm đạo kiếm hợp thành một thanh kiếm, cứ như vậy

mà chém thẳng xuống chỗ Vô Song.
Trên bầu trời, Vô Song có thể đếm được toàn bộ 200 thanh kiếm, nhìn 200 thanh kiếm này hướng về phía mình, Vô Song không khỏi lạnh cả sống lưng.
Mấy thanh kiếm này cũng không giống với đạo kiếm, so về uy lực thua xa đạo kiếm bởi đạo kiếm được tạo nên từ đạo lực mà đạo lực là năng lượng mạnh nhất tại thế giới này.
Uy lực có thể không bằng nhưng những thanh kiếm này đều mang theo một phần hồn của giới, tức là bọn chúng không chỉ có uy lực.
Kiếm hồn của A Thanh là gì thì Vô Song không biết nhưng mà rất nhanh cũng sẽ biết, chỉ thấy 200 thanh kiếm khổng lồ kia cứ như vậy mà lao xuống.
Khi những thanh kiếm này lao xuống, thức đầu tiên Vô Song cảm giác được không phải những thanh kiếm này mạnh bao nhiêu mà là hồn trong kiếm, là kiếm hồn của A Thanh.
Vô Song cảm thấy cả người thoải mái vô cùng, tâm khí thần đều buông lỏng, cứ như một người đi đến viên mãn, không còn bất cứ gì nuối tiếc, một đời thanh thản, tâm vô tạp niệm.
Người đã không còn nuối tiếc, đã tâm vô tạp tiệp, một đời thanh thản thì có kháng cự với cái chết hay không?, loại người này liền không quá kháng cự với cái chết, gọi là ra đi trong thanh thản.
Đây chính là kiếm hồn của A Thanh, là sự thanh thản.
Loại kiếm hồn này thực sự quá mức kinh khủng, nó khiến người ta buông lỏng tất cả, thanh thản mà đón nhận cái chết đang lao xuống.
Vô Song ở trong giới nhưng Đông Phương Bạch thì ở bên ngoài, vì vậy hắn cũng cảm nhận được mình đang bị ảnh hưởng như thế nào bất quá biết là một việc mà thoát ra khỏi tình cảnh này lại là một việc khác.
Kiếm giới không đơn giản chỉ là ảo cảnh, kiếm hồn của A Thanh cũng không phải là ảo giác, kiếm hồn của nàng có thể tru tâm.
Hai trăm thanh kiếm rốt cuộc đâm xuống, bản thân Cơ Vô Song rốt cuộc vẫn không có bất cứ một phản ứng gì, cứ như thế mặc cho thứ này tấn công.
Toàn bộ kiếm giới cứ như vậy mà run lên, trận đấu cứ như vậy mà kết thúc, Vô Song thật sự... không thể thắng được A Thanh hiện tại.
Muốn chống lại kiếm giới của A Thanh, ít nhất phải có song kiếm hợp bích thuật, dùng cả Đông Phương Bạch cùng Vô Song hợp lại, chỉ có như vậy mới đủ sức cùng A Thanh chiến một trận.
Hai người tách ra, bất kể Cơ Vô Song hay Đông Phương Bạch đều không phải đối thủ của nữ nhân này.
Nàng thực sự quá mạnh.
_ _ _ _ __ _ _
Kiếm giới tan ra, Thiên Đạo trong thân xác A Thanh lạnh lùng đạp không mà

đứng, trên mặt có một vòng tiếu dung, nó rốt cuộc cũng thắng hơn nữa còn thắng cực kỳ dễ dàng.
Nó vốn nghĩ sẽ phải khổ chiến nhưng nào ngờ lại thắng dễ như vậy?.
Nó vẫn luôn nghĩ đạo lực của nó là vô địch, là mạnh nhất thế gian, luôn nghĩ trước thủ đoạn của mình, không ai có thể là địch.
Cái suy nghĩ này khi gặp Vô Song liền ầm ầm đổ vỡ, nó bị Vô Song khắc chế trăm bề, đáng tiếc Vô Song rốt cuộc chỉ có thể áp chế được Thiên Đạo, hắn không áp chế được A Thanh, một người đã đi đến đỉnh cao của kiếm đạo.
Cực kỳ trực tiếp, dùng võ để luận, Vô Song tất nhiên không thể làm đối thủ của A Thanh.
Lúc này điều duy nhất mà Thiên Đạo muốn biết là tình trạng của Vô Song.
Nó đương nhiên cực kỳ tự tin Vô Song sẽ chết, nếu không chết thì cũng phải trọng thương, không thể cử động.
Thiên Đạo khẽ nhếch miệng, sau đó nhìn về phía Đông Phương Bạch ở xa xa, nó rõ ràng có thể nhìn thấy ánh mắt Đông Phương Bạch gần như không thể tin đang nhìn về phía này, nội tâm nó lại càng đắc ý.
Tiếp theo không lâu lắm, đợi bụi mù tan đi, Thiên Đạo ánh mắt liền rụt lại.
Vô Song vậy mà không hề bị thương hơn nữa bên cạnh Vô Song vậy mà xuất hiện ra thêm một nữ nhân.
Đừng nói là Thiên Đạo mà ngay cả Vô Song cũng không thể tin được, giây phút đối mặt với kiếm giới ép xuống, bản năng liền đã nghĩ trận chiến này chắc chắn thất bại, thậm chí chạy còn không chạy được nào ngờ lại có một bàn tay đưa ra, nắm lấy vạt áo của Vô Song sau đó kéo ra ngoài, khiến Vô Song lông tóc không tưởng.
Nữ nhân này là ai?, vừa nhìn thấy nàng, Vô Song cùng Đông Phương Bạch quả thật bị rung động thật sâu, hai người vậy mà từ đầu đến cuối quên mất nàng.
Khắc chế Thiên Đạo có thể dùng Vô Song nhưng khắc chế A Thanh?, vậy phải nhìn nàng.
Lãnh không ngờ lại cực kỳ chính xác hiện thân ở đây.

Quyển 2 Chương 349
Kết Thúc (1)

Vô Song nhìn chằm chằm vào Lãnh, gần như không thể tin tưởng được mà nói.
“Ngươi... ngươi sao lại đến đây?”.
Lãnh vẫn lạnh lùng như vậy, đối với câu hỏi của Vô Song, nàng thản nhiên đáp.
“Sư phụ để ta đi theo ngươi, sau đó nói ta ở xa quan sát... đến khi thấy kiếm giới xuất hiện liền đến cứu ngươi”.
Một câu nói phi thường, phi thường đơn giản.
Lãnh đương nhiên biết kiếm giới là cái gì, nàng trình độ kiếm vực còn cao hơn Vô Song, sao có thể không hiểu kiếm giới?, chỉ là nàng chưa đạt đến mà thôi.
Đáp án của Lãnh cũng cho thấy nàng cực độ tin tưởng lời sư phụ Độc Cô, dù sao nàng cũng hiểu kiếm giới là gì, việc nàng lao vào kiếm giới cứu lấy Vô Song không khác cái chết là bao, nàng còn yếu hơn cả Vô Song, lấy cái gì cứu?.
Nếu không phải nàng là một phần của A Thanh, mang theo một phần ‘hồn’ của A Thanh khiến nàng có thể tiến lui tự nhiên trong Kiếm Giới thì nàng hiện tại đã là thi thể.
Ngoài điểm này ra, Vô Song không thể không bội phục Lãnh, khả năng ẩn thân của Lãnh thực sự quá kinh khủng.
Không hổ là một A Thanh thứ hai, mang thân nhập vào thiên địa, cho dù Vô Song hay Thiên Đạo đều không thể nhận ra.
Cái nhận xét trên thực sự ‘dìm’ Thiên Đạo, bản thân Thiên Đạo không có khả năng không nhận ra có người khác ở gần đây nhưng mà vì Lãnh quá đặc biệt khí tức của nàng hòa vào thiên địa thì cũng thôi nhưng nàng cùng A Thanh vốn là một mà khí tức của A Thanh cũng luôn mặc định hòa vào thiên địa.
Thiên Đạo chỉ cần không dùng mắt tìm thấy hình dáng của Lãnh vậy liền không thể tìm thấy Lãnh, khí tức của nàng và A Thanh hoàn toàn dung hợp với nhau, tuy hai mà là một, thử hỏi Thiên Đạo làm sao nhận ra?.

_ _ _ _ _ _ _

Sự xuất hiện của Lãnh cũng đột nhiên làm Vô Song ‘thông não’, hắn có thể tự trả lời rất nhiều câu hỏi.
Đầu tiên, vì sao những lời chính A Thanh nói với hắn tại Thái Hồ Độ không giống với những lời Độc Cô nói?, đáp án đã rõ, ký ức của A Thanh bị thay đổi, nàng thay đổi ký ức của chính mình sau khi ‘trảm hồn’ để tạo ra Lãnh, nàng muốn che dấu sự tồn tại của Độc Cô và Lãnh.
Tây Thi có thể để lại đường lui cuối cùng nơi Ma Sơn hơn nữa Vô Song có cảm giác, tại Yến Kinh hôm đó kể cả Vô Song không hiện thân thì Tây Thi cũng chưa

chắc đã bó tay chịu trói vậy vì cái gì Tây Thi có thể để lại đường lùi cho mình còn A Thanh thì không?.
A Thanh có thể tâm kế thua xa Tây Thi nhưng mà nàng có thật sự ngốc không?, nàng chẳng nhẽ chưa từng nghĩ tới việc Thiên Đạo sẽ đối phó mình?, chưa từng tìm đường lui cho mình?.
Tây Thi có thể, A Thanh tất nhiên có thể, đường lui của A Thanh chính là Lãnh.
A Thanh có thể đoán ra Thiên Đạo sẽ làm gì với mình, nàng liền nhờ Độc Cô trảm hồn hơn nữa nàng đã làm việc này từ rất lâu.
Thứ hai, Vô Song bất chợt nhận ra, Thiên Đạo đang bị tính kế.
Vô Song xuất hiện, hắn là người ngoại giới, không có mệnh cách.
A Thanh ngay lập tức tìm đến Vô Song, sau đó Vô Song liền lần đầu tiên hấp thu ma khí mà trở thành Nhất Long.
Việc này trước đây Vô Song nghĩ không ra nhưng hiện tại rất khác, hắn cùng Độc Cô quen nhau từ rất lâu trước, Vô Song không nhớ gì về Độc Cô nhưng không có nghĩa Độc Cô cũng vậy, nếu việc này từ đầu đến cuối do Độc Cô chủ đạo, việc A Thanh để cho Vô Song hấp thu ma lực sau đó hình thành hắc long quá mức dễ hiểu.
Dĩ nhiên A Thanh trong đầu khi đó cũng tự mất đi ký ức, nàng sẽ không nhớ gì về Độc Cô, nàng tìm được Vô Song chính là lần nhật thực đó, trên người nàng khi đó đầy ma khí, việc Vô Song hấp thụ ma khí của nàng cũng trở nên cực kỳ hợp tình hợp lý.
Vô Song có thể thôn phệ ma khí, hắn không sợ ma khí điều này làm tác dụng của Vô Song trở nên vô hạn phóng đại trong mắt A Thanh khi đó đồng nghĩa với địa vị của Vô Song trở nên vô hạn phóng đại trong chính mắt của Thiên Đạo.
Lại phải nói tới lần đó tại Dã Tam Pha, lần đầu Vô Song gặp Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy, Âu Dương Phong cùng Bạch Tự Tại đồng thời xuất thủ để tranh đoạt một vật, một vật thuộc về Vương Trùng Dương.
Trước Vô Song không quan tâm lắm tại sao Vương Trùng Dương lại để cho tiêu cục áp tải vật đó đến chỗ mình, nhưng khi quen biết Vương Trùng Dương thì lại khác.
Trước hắn không nhận ra nhưng khi đột nhiên nhớ lại liền không đơn giản như vậy, nên nhớ Thất Tinh Kiếm tác dụng lớn nhất là trừ đi ma khí, với Tiên Thiên Công kinh khủng của Vương Trùng Dương cùng thực lực cấp đế vị, ma khí tính là cái khỉ gì?, cần gì đến Thất Tinh Kiếm.
Sự kiện Thất Tinh Kiếm chỉ sợ cũng là Độc Cô bày ra, bằng giao tình của Độc Cô với Vương Trùng Dương việc này không khó.
Tại cái sự kiện này khiến Vô Song gặp Lý Thu Thủy, khiến Vô Song lần nữa mạnh lên đồng thời đến Yến Kinh...
Lý do đến Yến Kinh khi đó cực kỳ hợp lý, đi lấy một quyển kinh phật chữ Phạn,

vừa giúp Vô Song kháng cự lại ma khí, vừa giúp hắn sau này có thể phiên dịch Cửu Âm Chân Kinh.
Ở Yến Kinh, hắn liền gặp Tây Thi, cũng là lần đầu tiếp xúc với Tây Thi.
Tây Thi có thể đã biết Độc Cô từ trước, cũng có thể nàng không biết nhưng nàng dễ dàng nhìn ra được Vô Song không có mệnh cách, nàng có cảm giác Vô Song có thể giải thoát cho mình.
Vô Song có thể trợ giúp Thiên Đạo giết ma vật nhưng ai biết hắn có thể trợ giúp ma vật giết Thiên Đạo hay không?, với Tây Thi khi đó Vô Song đột nhiên trở nên cực kỳ quan trọng, nàng liền một mực dây dưa cùng Vô Song.
Việc sau này cực dễ nói, Vô Song đến Linh Thứu Cung, rồi qua Lôi Cổ Sơn, tất cả những việc này không hẳn là do Độc Cô tính toán nhưng mà Độc Cô chỉ cần nắm chặt một viêc – để Vô Song đột phá đến nhị long.
Vô Song học được Tiểu Vô Tướng Công cùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ vậy hắn có thể bỏ được đám tuyệt học còn lại của Tiêu Dao Phái sao?, thế là Vô Song thực sự trở thành Tiêu Dao truyền nhân đồng thời hắn thành công đạt đến nhị long tại Lôi Cổ Sơn.
Ở Lôi Cổ Sơn, Vô Song trở thành ngũ tuyệt cấp cao thủ, hắn liền tiến về Đào Hoa Đảo mà học Cửu Âm Chân Kinh.
Mấu chốt ở đây là Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh giúp Vô Song khai trí, giúp Vô Song hiểu rất nhiều về võ học, về chính thân thể con người.
Cửu Âm Chân Kinh chưa chắc đã giúp gì nhiều cho Vô Song về mặt chiến đấu bởi hắn thường xuyên ma hóa tăng chiến lực nhưng mà hiện tại Vô Song mới nhận ra, chính vì Cửu Âm Chân Kinh mới khiến Vô Song học tập Ma Võ với tốc độ nhanh kinh khủng như vậy.
Nhờ Cửu Âm Chân Kinh mà Vô Song mới có thể nắm rõ Ma Võ đến vậy, mới có thể dùng mắt mà nhìn ra bí mật Ma Võ tại chuyến đi âm giới kia.
Cửu Âm Chân Kinh nguyên vẹn này vốn cũng là Lý Thu Thủy đưa cho hắn, Lý Thu Thủy nhận Cửu Âm Chân Kinh chính là từ Độc Cô.
Lần Vô Song đột phá tam long tại Yến Kinh, lần này có thể không liên quan gì đến Độc Cô nhưng mà Vô Song có một loại niềm tin mãnh liệt... Độc Cô không đứng sau việc này nhưng Độc Cô có thể đoán được việc này, có thể đoán được bước tiếp theo của Thiên Đạo.
Độc Cô không phải là Thiên Đạo, rất khó có thể biết được Thiên Đạo sẽ làm gì nhưng Độc Cô gặp qua A Thanh, A Thanh... hoàn toàn có thể ‘bắt bài’ Thiên Đạo, biết Thiên Đạo sẽ làm gì.
Ở Yến Kinh, Vô Song trở thành Tam Long.
Chạy đến Ma Sơn, Vô Song đụng độ quỷ tộc đồng thời Độc Cô cũng đưa Lý Thu Thủy đến nơi này.
Vì cứu Lý Thu Thủy, Vô Song gặp Lãnh đồng thời gặp lại Tây Thi với thân phận

mới ‘Ngu Cơ’.
Từ Lãnh bản thân Vô Song gặp Độc Cô.
Từ việc Tây Thi trở thành Ngu Cơ khiến... Vô Song vô cùng phản cảm với Hạng Vũ, hắn cũng là nam nhân, cho dù hắn không có tình cảm với Tây Thi nhưng hai người có quan hệ xác thịt, nghĩ đến nữ nhân ngủ cùng mình lại ngủ với nam nhân khác, cái này có thể tâm tình tốt mới là khó.
Gặp qua Độc Cô, Vô Song liền đến âm giới, từ tam long trở thành ngũ long, sau đó quay về.
Vô Song sau đó có hai thân phận, phiên bản nam là Đông Phương Bạch, phiên bản nữ là Cơ Vô Song.
Vô Song cũng lập tức trở thành khắc tinh của Thiên Đạo.
Vô Song phát triển trong thế giới này, từ đầu đến cuối chỉ sợ Độc Cô đều biết, con đường phát triển của Vô Song từ đầu đến cuối là để hắn khắc chế Thiên Đạo.
Về phần Lãnh, nàng là để khắc chế chính A Thanh hay nói đúng hơn, A Thanh... bắt tay với Độc Cô lừa Thiên Đạo một vố.
_ _ _ __ _ _ __
Trong vài giây ngắn ngủi, Vô Song nghĩ thông rất nhiều thứ, cũng đột nhiên hiểu ra rất nhiều việc.
Từ đầu, Độc Cô cũng không phải bắt tay Hạng Vũ, cũng không muốn bắt tay Thiên Đạo, Độc Cô đang đợi hắn đến.
Chỉ sợ ngay cả việc A Thanh đưa Trương Tam Phong rời khỏi giới này cũng là trao đổi giữa nàng trước đây cùng Độc Cô.
A Thanh đưa Trương Tam Phong đi là nhân, Trương Tam Phong gửi Vô Song về, ấy là quả.
Tây Thi trăm phương ngàn kế muốn thoát kiếp con rối, nàng muốn giết Thiên Đạo.
A Thanh trăm phương ngàn kế muốn bảo vệ Thiên Đạo, nàng muốn giết Tây Thi... nhưng mà điều này là thật sao?, A Thanh chẳng nhẽ chưa từng có ý nghĩ gì khác?.
Vô Song hiện tại không khỏi nhìn Lãnh một lần nữa sau đó hít vào một hơi lãnh khí.
Thế giới này vốn là một vở kịch, một vở kịch lấy Vô Song là nhân vật chính, lấy Thiên Đạo làm nhân vật phản diện, lấy A Thanh làm biên kịch, lấy Độc Cô làm đạo diễn.
Thiên Đạo có thể thắng được trận này... mới là phi lý.
Câu hỏi cuối cùng hiện tại của Vô Song chỉ là... vì cái gì Độc Cô lại phối hợp với A Thanh giải quyết Thiên Đạo?, đây có lẽ không đúng với chức trách của hắn?.

_ _ _ _ __ _

Vô Song đang suy nghĩ miên man thì bị âm thanh lạnh lẽo khác gọi về thực tại.

A Thanh hiện tại nhìn chằm chằm vào Lãnh, giọng khẽ run lên.

“Ngươi... ngươi là ai? “.

Thiên Đạo đoạt xá A Thanh, nó hiện tại cũng đang cảm thấy có gì đó rất không ổn, phi thường không ổn.

Đáng tiếc Lãnh sẽ không trả lời nó, so với A Thanh, trí nhớ của Lãnh căn bản là tờ giấy trắng tinh.

Vô Song nhìn Lãnh một chút, hắn cũng không quyết định nghĩ vu vơ, chân dậm xuống đất, thân hình cực tốc lao lên.

Một quyền nện thẳng vào mặt A Thanh, một quyền đánh A Thanh bay thẳng xuống đất.

Thiên Đạo giận dữ, cũng quên luôn Lãnh, lại mở ra kiếm giới.

Kiếm giới vừa mở... liền nổ tung, biến mất như chưa từng tồn tại.

Một quyền tiếp theo của Vô Song lại đánh tiếp, một quyền nặng đến mức làm Thiên Đạo phun ra máu tươi.

Nó không hiểu, nó lại vận kiếm giới nhưng mà... kiếm giới hiện ra rồi sẽ lại biến mất như chưa từng tồn tại.

A Thanh có thể gọi ra kiếm giới nhưng mà A Thanh cùng Lãnh vốn là một, khi Thiên Đạo khống chế A Thanh gọi ra kiếm giới, ở đầu bên kia Lãnh hoàn toàn có thể làm nó biến mất.

Thiên Đạo lúc này không nhìn ra được điểm đặc biệt của Lãnh thì nó đã không nên tồn tại.

Sau hai lần nó không thể làm kiếm giới xuất hiện, ánh mắt nó liền khóa chặt Lãnh, giọng nói biến thành run sợ.

“Ngươi, ngươi là ai? “.

Nó hiện tại còn sợ hơn cả khi bị Vô Song khắc chế.

Nếu chỉ có Vô Song, bởi Vô Song là người ngoại giới, không có mệnh cách, Vô Song trở thành thiên địch của nó không phải là không thể, nó thậm chí đã chuẩn bị tinh thần chỉ là không ngờ Vô Song phát triển nhanh thế mà thôi.

Vô Song là thiên địch của nó thì sao?, nó vẫn tự tin thắng trận này nhưng khi nhìn thấy Lãnh, nó có cảm giác có một thứ gì đó mà mình không biết.

Nó từ người đánh cờ... cứ như trở thành con cờ vậy.

Cái cảm giác này cực kỳ đáng sợ, đến mức làm Thiên Đạo khủng hoảng.

Quyển 2 Chương 350
Kết Thúc (2)

Vô Song tốc độ cực nhanh cũng cực bám người, Vô Song là tiên thể, mỗi quyền liền đánh cho A Thanh đau đến xanh cả mặt.
A Thanh chưa từng là luyện thể cường giả, thân thể nàng thật ra đã rất cường hãn, nếu chỉ tính thuần thân thể nàng vượt xa Nhật – Nguyệt Tôn Giả thậm chí so với Tảo Địa Thần Tăng cũng không hề kém.
Thân thể A Thanh xuất phát điểm còn cao hơn nhiều so với Long Tượng, dẫu sao A Thanh cũng được thiên đạo tẩy lễ bất quá A Thanh chưa từng cố gắng đi theo con đường luyện thể.
Nghĩ cũng không lạ gì, đường đường đại mỹ nhân ai lại lao vào quyền đấm cước đá dã man như vậy?, trên đời này cũng chỉ có một mình Vô Song may ra mới đi theo cái con đường này.
Trong Kim Dung, Kim Luân Pháp Vương từng muốn truyền thụ Long Tượng Bàn Nhược Công cho Quách Tương, đương nhiên cái yêu cầu này bị loại từ vòng gửi xe, đường đường đại mỹ nhân lại toàn thân cơ bắp, khí lực lớn vô cùng, đánh nhau thì cứ lao lên trước quyền đấm cước đá?, có điên mới chịu.
A Thanh cũng là như vậy hơn nữa nàng có kiếm đạo, kiếm đạo của nàng có thể chấp mọi cao thủ trong thiên hạ, Độc Cô mà không trải qua rèn luyện ở âm giới cũng không có tư cách đứng trước mặt nàng, vậy nàng cần gì quan tâm đến thân thể rèn luyên?.
Thân thể của nàng vốn đã đủ dùng.
Lúc này điểm yếu của A Thanh liền lộ ra, Thiên Đạo trong thân thể A Thanh chính là bị Vô Song đè ra mà đánh.
Đương nhiên nếu là bình thường chuyện này không thể xảy ra, phải biết A Thanh tu luyện đến mức nào?, sao có thể bị luyện thể cao thủ đánh đến không còn sức hoàn thủ.
Khác biệt duy nhất ở đây là Lãnh, A Thanh hoàn toàn có thể dùng kiếm khí bức lui Vô Song thậm chí là nội lực, việc này vốn quá dễ với nàng nhưng giữa A Thanh cùng Lãnh như có một sợi dây vô hình nào đó, Lãnh... có thể ảnh hưởng đến khả năng sử dụng kiếm khí hay nội lực của A Thanh.
Cứ thử tưởng tượng, nội lực từ đan điền đi ra ngoài, đi được nửa đường liền đứt đoạn trở về.
Kiếm khí xuất ra, vốn muốn tấn công Vô Song nhưng lại bị kẻ khác sinh sinh can thiệp dẫn tới kiếm khí trực tiếp lướt qua người Vô Song mà bắn ra ngoài.
Dưới tình trạng này, còn đánh thế nào?.

Thiên Đạo cũng không có ngu, nó biết tất cả những việc này bắt đầu là từ khi Lãnh hiện thân, muốn có thể thoát khỏi tình trạng này chỉ có giết Lãnh nhưng mà nó ra tay kiểu gì?.
Thân thể A Thanh đã đến giới hạn, không thể sử dụng tiếp đạo lực, bản thân A Thanh hiện tại cũng không thể thoát ra khỏi sự tấn công của Vô Song.
Trong thân thể A Thanh, Thiên Đạo rốt cuộc bị dồn đến tử lộ.
Nó không cam tâm, nó muốn dãy dụa nhưng mà đau đớn làm nó tỉnh lại, đau đớn kéo nó xuống mặt đất.
Nó hiện tại... thực sự không nghĩ ra bất cứ cơ hội lật bàn nào.
Khuôn mặt kia lại ăn một trọng quyền của Vô Song, thân thể một lần nữa gục xuống.
Ánh mắt nó trở nên mờ dần, nó rõ ràng nhìn thấy Lãnh vẫn thản nhiên đứng đó.
Nó ánh mắt mờ dần nhưng không hiểu sao nó lại có thể nhìn rõ dung mạo của Lãnh, dung mạo rõ ràng đã bị che đi.
Nó có một loại cảm giác quen thuộc không thể tưởng tượng được.
Dần dần, thương thế của nó càng ngày càng nặng, thân thể này càng ngày càng đứng trên bờ vực sụp đổ bất quá nó cũng càng ngày càng nhìn rõ Lãnh.
Trong giây phút một quyền của Vô Song lại đánh xuống, thân ảnh Lãnh trong mắt nó dần biến đổi, trở thành một A Thanh khác đang lạnh lùng đứng đó.
Ánh mắt Thiên Đạo mở lớn, dùng toàn bộ sức lực, lấy tay làm kiếm, lấy hết sức toàn thân chém ra một chiêu.
Một chiêu này thậm chí không đủ làm Vô Song bị thương nhưng vẫn đủ làm Vô Song lùi lại một bước né đòn.
Vô Song lùi lại, chân lại nhẹ ấn xuống đất, bản thân Vô Song liền không cho Thiên Đạo cơ hội lật bàn bất quá Thiên Đạo thậm chí còn gục ngã trước khi Vô Song tiến lên, thân thể cứ như vậy gục xuống, cả người toàn máu, khó khăn lắm mới có thể dùng hai tay chống xuống đất.
Thiên Đạo ánh mắt đục ngầu, nó không có nhìn Vô Song mà nhìn chằm chằm vào Lãnh đang đứng xa xa, trong miệng đầy máu nhưng vẫn mở ra, giọng nói có chút khàn khàn.
“Khặc khặc, ta rốt cuộc hiểu rồi, rốt cuộc cũng hiểu rồi”.
“Nuôi ong tay áo, là nuôi ong tay áo”.
Nói xong mấy chữ này, Thiên Đạo lại càng ho ra càng nhiều máu, cứ như bị tức giận công tâm vậy.
Thiên Đạo một lần nữa khó khăn mở mắt ra mà nhìn Vô Song, giọng nói tràn ngập lạnh lẽo.
“Các ngươi tính toán hay lắm nhưng mà bản tọa sẽ không thua “.
“Bản tọa nhất định sẽ báo thù, sẽ cho các ngươi biết thế nào là sống không bằng chết”.

Thân thể A Thanh liên tục run lên, một luồng đạo lực cực lớn bành trướng, Vô Song vừa nhìn thấy cảnh này lập tức vận toàn bộ thân pháp mà lùi lại.
Thiên đạo có ngạo khí của mình, nếu chết trong tay Vô Song không bằng tự bạo.
A Thanh dĩ nhiên sẽ không biết tự bạo nhưng nếu Thiên Đạo vận dụng đạo lực quá lớn, vượt qua sự chịu đựng của thân thể A Thanh, thân thể nàng lập tức như một quả boom mà phát nổ.
Thân thể A Thanh triệt để nổ tung, vụ nổ đạo lực một lần nữa quét ngang toàn bộ phạm vi xung quanh.
Trận chiến này, kết thúc rồi.
Vụ nổ rất lớn nhưng đối với Vô Song mà nói cũng không nguy hiểm.
Lãnh là người đầu tiên lùi lại, nàng trên đường rời đi trực tiếp mang theo Đông Phương Bạch đang trọng thương, tốc độ của nàng cực nhanh, hơn nữa nàng cũng đủ mạnh, vụ nổ này không thể gây ra sát thương trực tiếp cho nàng.
Cơ Vô Song lùi lại không kịp, dù sao khoảng cách quá gần vụ nổ nhưng ai bảo Vô Song thân thể quá mức cường hãn đây, cho dù bị oánh bay đi cũng chỉ gãy vài cái xương, chưa đến mức trọng thương.
Khói bụi tan đi, nhìn nguyên một vùng đất bị san bằng thành binh địa, cảm nhận cái không gian yên tĩnh đến đáng sợ m trong lòng Vô Song như có một cỗ áp lực tan thành mây khói, Vô Song không khỏi ngã ngửa về phía sau, hai tay hai chân trải rộng, mệt đến không muốn động dù chỉ một ngón tay.
Người duy nhất còn đứng lúc này là Lãnh, thân thể nàng liên tục run lên, đến mức chính Vô Song cũng phải ghé mắt mà nhìn.
Vô Song nhìn Lãnh, cũng không có ý định nói một câu, không có ý định quan tâm đến tình trạng của nàng.
Trong lòng Vô Song rất rõ, chỉ sợ lúc này A Thanh chân chính phải trở về.
Linh hồn của A Thanh cũng sẽ không bị Thiên Đạo diệt sát bởi nếu làm vậy Thiên Đạo đào đâu ra cảm nhận kiếm pháp của chính A Thanh?, hồn A Thanh không còn, đào đâu ra kiếm giới?.
Thân xác cũ đã bị hủy diệt, A Thanh đáng lẽ hình thân cầu diệt nhưng nhìn Lãnh lúc này, Vô Song liền có thể dễ dàng đoán ra việc tiếp theo.
Không biết qua bao lâu, khi thân thể Lãnh không còn run lên, Vô Song khẽ mở miệng.
“Ngươi sau này tính đi đâu?, trở thành Thiên Đạo?”.
Lãnh dường như không nghe thấy lời Vô Song nói, nàng đứng lẳng lặng nhìn hai tay của mình, rồi lại nhìn khắp cơ thể, Vô Song thậm chí cảm giác được sắc mặt Lãnh khẽ đỏ lên.
“Độc Cô chết tiệt, cái trang phục gì đây?”.
Mấy cái chữ này vào tai Vô Song, làm hắn bật cười.
Trang phục của Lãnh gần như áo da đen bó sát người của hậu thế, trên thang

điểm ‘sexy’ mà nói Vô Song mạnh dạn chấm điểm 10.
So với một A Thanh ăn mặc cổ trang kín đáo vô cùng, dĩ nhiên không thể quen được.
A Thanh nói ra câu này, nàng sau đó cũng ngồi xuống chỗ Vô Song, hai chân khoanh lại, ánh mắt mơ hồ nhìn lên bầu trời.
“Thiên Đạo?, cái này để Tây Thi làm đi “.
Vô Song nghe vậy cũng không có ý kiến gì, Thiên Đạo bản thân A Thanh không muốn, cái này mới là hợp lý, tính cách của nàng thực sự không thích hợp.
“Sau này ngươi đi đâu?”.
A Thanh không quay đầu lại, cả người cũng ngả xuống đất, hai tay hai chân mở rộng, giống hệt tư thế của Vô Song, ánh mắt vẫn nhìn bầu trời.
“Ta theo Độc Cô đến âm giới, muốn xem một chút thế giới khác như thế nào?. Ngươi đi cùng ta không?, yên tâm ta liền bảo vệ ngươi”.
Nằm cạnh nàng, Vô Song phì cười.
“Nghỉ, ta bảo vệ ngươi mới không sai biệt lắm, hơn nữa ta cũng không muốn đến âm giới, ta có nơi để về”.
Vô Song giờ mới phát hiện ra, hắn đã phi thường mệt mỏi, lúc này... có lẽ hắn nên trở về rồi.

Quyển 2 Chương 351
Kết Thúc (3)

A Thanh trở về có thể coi là một việc vui lớn chỉ là Vô Song rất nhanh nhớ ra một việc.
Hắn ngồi dậy, nhìn A Thanh không khỏi lên tiếng.
“Giải quyết Thiên Đạo xong, còn lại Hạng Vũ “.
Hắn nói đến đây, A Thanh cũng ngồi dậy, nàng chỉ khẽ cười.
“ Hạng Vũ?, ngươi cũng bớt lo chuyện bao đồng, người đối đầu với Hạng Vũ là Độc Cô Cầu Bại, hắn ta đã ra tay ngươi liền không cần lo lắng, về nhà nghỉ ngơi là được, trận chiến này... xong rồi”.
Nghe A Thanh đáp, Vô Song suy nghĩ một chút rồi gật đầu.
Hạng Vũ mạnh thế nào thì Vô Song không rõ nhưng mà Vô Song có niềm tin rất lớn vào Độc Cô.
Nam nhân có trách nhiệm của chính mình, Vô Song đã hoàn thành trách nhiệm thì Độc Cô cũng sẽ, loại người như Độc Cô mới không cần kẻ khác quan tâm.
“Tại sao ngươi lại phải đối phó với Thiên Đạo?, chẳng nhẽ cũng như Tây Thi? “.
“Ngoài ra, Độc Cô đáng lẽ không nên giúp ngươi mới đúng, cái này có vẻ không hợp chức trách của Độc Cô cho lắm”.
Vô Song không hiểu luật của âm giới, hắn ở âm giới trong thời gian rất ngắn nhưng mà hắn đại khái có cảm giác, người âm giới luôn luôn hạn chế làm những việc liên quan tới dương gian.
A Thanh nhìn Vô Song, đôi vai gầy nâng lên.
“Cái này hả, ta hiện tại không có hứng thú nói với ngươi, để Tây Thi nói với ngươi đi “.
“Độc Cô kéo nàng ta vào trong trận chiến này, nàng ta cũng không thể không làm mà hưởng đúng không?”.
Cười cười, A Thanh đứng dậy, hướng về Ma Sơn mà đi.
Nhìn theo bóng lưng A Thanh, hai người Vô Song cũng chậm rãi ngồi dậy mà tiến về Ma Sơn.

_ _ _ _ _ _ _ _ _

Hai người Vô Song về đến Ma Sơn cũng là chia trận doanh mà đi, Cơ Vô Song hướng về Mật Tông còn Đông Phương Bạch thì trở về trận doanh võ lâm của chính mình.
Thân thể Cơ Vô Song rất tốt, trận chiến này làm nàng trọng thương nhưng mà cũng chỉ đến thế mà thôi, tuyệt không có gì nguy hiểm nhưng mà Đông Phương Bạch thì bị thương rất nặng, trừ thương thế của Thiên Đạo gây ra, hắn còn chịu

phản phệ của Phượng Hoàng Châm, không phải hắn có Cửu Âm Chân Kinh, bằng vào Cửu Âm Chân Kinh bảo vệ cơ thể chỉ sợ đã sớm không đứng lên nổi.
Không thể không nói, Cửu Âm Chân Kinh mang theo khả năng trị liệu phi thường cường hãn, đây là một bất ngờ nho nhỏ với chính Vô Song.
Tất nhiên cái này không phải là ăn không nói có, theo nguyên tác Kim Dung, Hồng Thất Công chỉ sợ bị thương còn nặng hơn Vô Song, đến cả võ công cũng còn bị phế ấy vậy mà nhờ Cửu Âm Chân Kinh vẫn có thể hồi phục một cách thần tốc, hiệu quả trị liệu không cần nói cũng rõ.
Mang theo thân thể mệt mỏi, việc đầu tiên Vô Song làm khi trở về trận doanh võ lâm là đi ngủ, cũng mặc kệ ánh mắt khó hiểu cùng lo lắng của A Châu, Vô Song mang theo một thân đầy máu cứ thế gục trên giường khiến cho A Châu kinh hãi đến biến sắc.
Vô Song cứ như vậy ngủ, ngủ suốt 1 ngày.
Vô Song ngủ vào chiều ngày 27, khi hắn tỉnh lại đã là... tối ngày 28.
Vô Song hiện tại đã được coi là thần y, hắn rõ ràng mình ngủ nhiều như vậy là do thân thể bị đẩy tới giới hạn, quá mức mệt mỏi về phần các vết thương kia, chỉ cần có Cửu Âm Chân Kinh âm thầm hộ thể, đợi hắn tỉnh lại liền bắt đầu tự kê đơn mà chữa trị, trên người hắn còn có Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, thực sự không có nguy hiểm gì.
Mượn một điểm này Vô Song mới bất kể tất cả mà nằm vật xuống giường.
Khi hắn một lần nữa mở mắt ra, đầu của hắn có chút đau.
Ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, vẫn là căn phòng quen thuộc chỉ là trên người hắn không hề có quần áo.
Hạ thân ngoài chiếc quần nhỏ ra thì cả người không còn gì cả, quanh người đều được băng bó lại gần như không khác gì xác ướp ai cập.
Nhìn những đường băng bó trên người, sắc mặt Vô Song khẽ co giật.
Người băng bó cho Vô Song y thuật tương đối cao, cái này chính Vô Song cũng công nhận nhưng mà người này hình như quan tâm Vô Song thái quá, đến những vết thương nhỏ cũng cố dùng băng buộc lại làm Vô Song thực sự không biết nói gì mới đúng.
Ngay khi Vô Song đang phân vân, cửa bên ngoài liền mở ra.
Cửa mở, một nữ nhân chậm rãi bước vào, hai tay mang theo một thay nước ấm, khi nàng vừa ngước đầu lên đã thấy Vô Song ngồi dậy, khuôn mặt xinh đẹp liền vui mừng quá đỗi mà chạy đến.
“Bạch lang, ngươi tỉnh rồi”.
Nàng đương nhiên chính là Mục Niệm Từ.
Niệm Từ một thân áo đỏ phi thường bắt mắt, ống tay áo cùng chân lại đều đang kéo lên, nhìn tổng quan có chút buồn cười.
Nghe thấy Niệm Từ gọi mình là “Bạch lang’, Vô Song có chút không quen, hắn

cảm thấy xưng hô này thủy chung có cái gì đó sai sai.
Niệm Từ lại không quan tâm nhiều như vậy, nàng chạy đến bên giường Vô Song, khuôn mặt cực độ quan tâm.
“Bạch lang, ngươi cảm thấy thân thể thế nào?, ngươi có đói không, Niệm Từ liền mang cháo đến cho ngươi”.
Vô Song cười cười, đưa một tay ra nhẹ kéo Niệm Từ vào ngực, sau đó một tay còn lại nhẹ day cái mũi của nàng.
“Niệm Từ, sao muội lại ở đây “.
Niệm Từ nghe Vô Song hỏi, miệng đẹp hơi chu lên.
“Bạch lang, ngươi còn hỏi nữa, nếu không phải Thủy tỷ tỷ nói ngươi để tỷ tỷ đến bảo vệ ta, ta còn tưởng ngươi không cần Niệm Từ nữa “.
“Ngươi bị thương nặng đến như vậy cũng không nói cho Niệm Từ, ngươi hôn mê hơn 1 ngày, Niệm Từ thực sự rất sợ”.
Niệm Từ đầu áp vào ngực Vô Song, thân hình khẽ run lên.
Cũng như Hoàng Dung, nàng hiện tại cũng chỉ có một mình, người được coi là thân nhân của nàng... cũng chỉ có mình Vô Song.
Đối với Niệm Từ, nếu không có Vô Song chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu về đâu, nên làm gì mới tốt, nàng thực sự rất sợ mất nam nhân này, mỏ neo giữ nàng lại với thế giới.
“Niệm Từ, muội nói Thủy tỷ tỷ?, là Lý Thu Thủy?”.
Niệm Từ nghe Vô Song hỏi, ngoan ngoãn đáp.
“Vâng, là Thủy tỷ tỷ, huynh bị thương rất nặng, A Châu cô nương quá sợ hãi liền chạy đến nói cho Thủy tỷ tỷ, vết thương trên người huynh cũng là do Thủy tỷ tỷ băng bó “.
“Bạch lang, ngươi sau này đừng làm chuyện nguy hiểm được không, huynh mà có mệnh hệ gì, ta cùng Thủy tỷ tỷ... còn có cả A Châu cô nương biết làm sao bây giờ? “.
Vô Song nghe vậy liền phì cười, hắn đang định nói thêm vài lời với Niệm Từ, bên ngoài lại có người đi vào.
Lý Thu Thủy một thân hồng y, vẫn là cái quần đùi màu hồng ngắn cụt ngủn khoe đôi chân dài kia thêm vào một bộ áo khoác dài đến tận chân bó sát người cũng màu phấn hồng, Lý Thu Thủy thực sự vẫn yêu mị như vậy, mị đến tận xương.
Lý Thu Thủy thấy ánh mắt Vô Song không kiêng nể gì quan sát mình, nàng liền ném cho hắn một cái lườm, sau đó bước đến trên giường.
Lý Thu Thủy chậm rãi ngồi xuống, hướng về Vô Song trách cứ.
“Nói mau, thật thà sẽ được khoan hồng, ngươi ra ngoài quyết đấu với ai?, thương thế nặng như vậy?, nhìn thấy thương thế của ngươi... ta còn tưởng ngươi không qua khỏi nữa”.
Nhìn Lý Thu Thủy rồi lại nhìn Mục Niệm Từ, Vô Song khẽ cười, hắn đưa hai tay

ra ôm lấy cả hai nàng vào lòng.
“Không có gì, sau này sẽ không còn nguy hiểm như vậy nữa”.
Nói xong Vô Song lại ngập ngừng một chút, hắn nhớ rõ thế giới cũ hình như vẫn còn Đế Thích Thiên?.
Tất nhiên Vô Song rất nhanh ném cái tên này ra khỏi đầu, hắn hiện tại quá mệt mỏi, việc sau này liền để sau này tính.
Ôm chặt lấy hai nàng, Vô Song lại mở miệng.
“Niệm Từ, Thu Thủy, hai người theo ta đi?”.
Hai nàng trong ngực Vô Song, ánh mắt hơi ngước lên, kinh ngạc nhìn hắn.
Niệm Từ sau đó nhìn Lý Thu Thủy, ánh mắt chớp động.
Lý Thu Thủy hiểu ý cô ‘muội muội’ này, nàng không khỏi chu miệng lên, ngón tay nhẹ bấu vào eo Vô Song.
“Ngươi nghĩ cái quỷ gì vậy, chúng ta không phải đã theo ngươi rồi sao?, còn cần ngươi phải nói”.
Nhìn hai nàng, Vô Song cười cười.
“Ta không phải người thế giới này... nhiệm vụ của ta ở đây đã hoàn thành, ta muốn rời đi “.
“Niệm Từ, Thu Thủy, theo ta đi đi”.
Vô Song bắt đầu vì hai nàng giảng giải, vì hai nàng nói ra thân phận của chính mình.
Đương nhiên việc này rất khó tiếp nhận nhưng với hai nàng mà nói cái này cũng không quan trọng.
Lý Thu Thủy đã chân chính nhường lại Vô Nhai Tử cho sư tỷ mà theo Vô Song, nàng liền trao thân cho hắn, trao tâm cho hắn, với nàng hiện tại mà nói ở thế giới này cũng không có gì đáng giá níu kéo.
Nếu bỏ qua việc khác thế giới, cùng lắm coi như Vô Song đến từ một quốc gia cực xa Trung Nguyên, hỏi xem Lý Thu Thủy có dám rời khỏi Trung Nguyên mà theo Vô Song hay không?, đáp án chắc chắn là có.
Về phần Niệm Từ lại càng dễ nói, bản tính nàng là vậy, một nữ nhân truyền thống không thể truyền thống hơn.
Với nàng, lấy chồng liền theo chồng, chưa nói tới việc nàng cũng không còn thân nhân, chỉ cần là nơi có Vô Song, nàng liền nguyện ý đến.

_ _ _ _ _ _ _ _
Rất nhanh, ngày 28 trôi qua.
Ngày 29 trôi qua.
Sáng ngày 30 rốt cuộc đã đến.
Thuyết phục xong Niệm Từ cùng Lý Thu Thủy, làm công tác tư tưởng cho hai người thậm chí Vô Song dùng gần 2 ngày, kể về thế giới nơi mình đến cho hai nàng, công tác tư tưởng có thể coi là hoàn mỹ.

Làm xong cái công tác này, Vô Song liền lo lắng, hắn lo lắng cho Độc Cô.
Hắn không hoài nghi việc Độc Cô sẽ thành công trấn áp Hạng Vũ nhưng mà... theo lời A Thanh nói, Độc Cô cùng Hạng Vũ hiện nay chỉ sợ đã chiến đấu 3 ngày, vậy mà không có bất cứ động tĩnh gì.
Trong sân nhỏ, Vô Song vẫn đang cởi trần, người vẫn đầy dải băng, Thu Thủy căn bản không cho hắn tháo băng ra.
Ngồi trên ghế tựa, Vô Song thoải mái dãn lưng, bên cạnh hắn là Niệm Từ nhu thuận giúp hắn khâu quần áo.
A Châu thì đang ở trong phòng bếp trợ giúp Thu Thủy sắc thuốc, cuộc sống hiện tại có thể coi là yên bình.
Ngay lúc Vô Song đang thư giãn nhất, toàn bộ Ma Sơn liền run lên.
Mặt đất như nứt toác ra, cứ như có một sinh vật khổng lồ nào đang chuyển động vậy, một trận động đất cứ như vậy xuất hiện tại Ma Sơn.
Vô Song lập tức chuyển thân ôm lấy Niệm Từ, vận Lăng Ba Vi Bộ lùi lại, ở phương xa Lý Thu Thủy cũng ôm lấy A Châu, mượn Lăng Ba Vi Bộ lướt đến chỗ Vô Song.
Vô Song cùng Lý Thu Thủy bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có nồng đậm nghi hoặc.
Rất nhanh đáp án xuất hiện, nơi chân trời không biết từ đầu xuất hiện một sinh vật khổng lồ, một con thần long.
Con thần long này... là chân chính long, thân hình lóng lánh màu vàng, là ngũ trảo kim long.
Hơi thở của nó quét qua toàn bộ Ma Sơn, làm toàn bộ sinh vật của Ma Sơn đều sợ hãi, một thứ sức ép vô hình ép thẳng xuống, thứ sức ép này thậm chí còn làm cho Lý Thu Thủy muốn quỳ xuống dập đầu.
Đừng nói Lý Thu Thủy, chỉ cần không phải đế vị, toàn bộ đều phải cúi đầu trước nó.
Vô Song cũng cảm nhận được sức ép này, ánh mắt hắn liền trở nên lạnh lẽo.
“Súc sinh ngông cuồng”.
Nói ra bốn chữ này, trên người Vô Song xuất hiện năm đầu Hắc Long, vì ba nàng sau lưng gánh toàn bộ áp lực.
Ánh mắt Vô Song híp lại mà nhìn con hoàng kim long kia.
Sinh vật này rất mạnh, chỉ sợ cũng là đế vị đỉnh phong, Vô Song muốn đấu ngang ngửa với nó chỉ sợ một lần nữa phải kết hợp với bản thể nữ của chính mình.
Đầu hoàng kim long này là từ đâu chui ra?.
_ _ _ __ _ _ _ __
Hoàng kim long xuất hiện, ở sâu trong hắc ám vô tận, Hạng Vũ cười gầm vang.
Hạng Vũ cùng Độc Cô hiện tại đều là huyết nhân nhưng mà thoạt nhìn Hạng Vũ

thảm hơn không ít, hắn đến cả đứng còn không đứng nổi.
Hạng Vũ nằm trên mặt đất, ánh mắt đỏ như máu mà nhìn Độc Cô.
“Độc Cô, không hổ là điện chủ mạnh nhất Thập Điện không có một trọng... khặc khặc nhưng mà ngươi quá ngu, nơi này là Đông Hoàng Lăng, là long mạch nhà Hán “.
Hạng Vũ ánh mắt sáng lên, hắn bắt đầu cảm nhận long lực truyền vào cơ thể mình.
“Ta đã nói Đông Hoàng Lăng là địa bàn của ta, bản đế không chỉ có thể điều khiển ma lực mà còn có thể điều khiển long mạch nhà Hán... không đúng, nó sau này liền là long mạch của Đại Sở Hoàng Triều”.
Nhìn Hạng Vũ cuồng ngôn, Độc Cô thở ra một hơi, cánh tay có chút run nhưng ánh mắt đầy vẻ coi thường.
“Ngu xuẩn”.
Hai chữ vào tai Hạng Vũ, hắn khó hiểu mà nhìn Độc Cô sau đó ánh mắt trừng lớn không thể tin được nhìn vào khoảng không.
Ngũ Trảo Kim Long vừa hiện hình, vừa hô phong hoán vũ vậy mà... chết.
Chỉ thấy trên bầu trời, một cái miệng lớn mở ra, một đầu huyết lang há miệng, một cắn.
Ngũ trảo kim long của nhà Hán, long mạch của nhà Hán cứ như thế... trở thành hư vô.
Hạng Vũ không thể tin được, thứ sức mạnh đang chảy xuôi trong người hắn hoàn toàn... biến mất, hắn cứ như vậy gục xuống.
“Không phải, không đúng, kia là sinh vật gì, là ai?, là ai?, là kẻ nào?, thứ gì có thể thôn phệ long mạch của bản đế?, của Đại Sở Hoàng Triều”.
Hạng Vũ... thậm chí có chút điên cuồng.
Độc Cô lại rút kiếm ra, ánh mắt mang theo thương hại nhìn Hạng Vũ.
“Ngươi là Bá Vương, cái này ta cũng công nhận nhưng trước kẻ kia, ngươi tính là gì? “.
“Một giới võ phu mà thôi, vẫn là từ bỏ mộng hoàng triều đi, giới này vốn đã định hình, trừ kẻ kia, ai dám xưng vương xưng đế?, kẻ kia đi ra, long mạch tính là cái gì?”.
Hạng Vũ vẫn không tin được mà nhìn Độc Cô, khóe miệng run lên.
“Kẻ kia?, ngươi nói kẻ kia là ai?, chẳng nhẽ họ Lưu đó có hậu thủ? “.
Độc Cô lắc đầu, nói ra mấy chữ.
“Bắc Phương Bá Chủ – Thiết Mộc Chân”.
Nam Đế rời đi, chính là để mời Thiết Mộc Chân đến.
Hoàng kim long?, khí số nhà Hán vốn đã hết, Hoàng Kim Long chỉ là cái xác rỗng.
Khí số nhà Tống cũng đã tàn, Hoàng Kim Long nhà Tống cũng chỉ là mèo bệnh.

Nói về khí số, thiên hạ này ai hơn được Bắc Phương Bá Chủ?, ai hơn được Thiết Mộc Chân?.
Hạng Vũ bá khí mười phần thì sao?, hắn trên tư cách là cường giả thì Độc Cô không thể không bội phục nhưng mà con đường đế vương?, hắn lấy tư cách gì cùng Thiết Mộc Chân đấu?.
Bắc Phương Hung Lang mở miệng, rồng đều phải nằm xuống, là hổ phải cúi đầu.
Thời đại này vẫn phải trở về quỹ tích của nó, thời đại này bậc đế vương nào cũng phải nhường đường cho Thành Cát Tư Hãn.
Trận chiến giữa Độc Cô cùng Hạng Vũ chính thức kết thúc.
Độc Cô vẫn là tính xa hơn một đường, vẫn là mạnh hơn một đường.

Quyển 2 Chương 352

Kết Thúc (4)

Ma Sơn hiện tại phải nói là không ai có thể tưởng tượng nổi những việc vừa diễn ra, đầu hoàng kim long mấy giây trước còn sinh long hoạt hỗ, vài giây sau liền bị ăn không nhả xương, cái cảm giác này phi thường khó chấp nhận.

Ngay cả Vô Song cũng đang chuẩn bị toàn lực ứng phó với thứ này, cả Cơ Vô Song tại mật thất Mật Tông cũng phá quan mà ra chuẩn bị quyết chiến, mọi thứ cứ như một trò đùa vậy.

Ở Ma Sơn hiện nay chỉ sợ không có ai hiểu chuyện gì xảy ra ngoại trừ Nam Đế.

Nam Đế đứng trên một ngọn núi tại Ma Sơn, dùng ánh mắt sợ hãi mà nhìn nam nhân trước mặt.

Người này có nét cao lớn điển hình của dân Mông Cổ, triều cao phải đến 1m9, mái tóc dài xơ cứng đầy thô ráp, mái tóc bị gió bụi nơi đại mạc ảnh hưởng rất nhiều.

Tóc dài xõa đến tận sống lưng, hai bên là hai phần tóc mai bị buộc lại, trên người mặc một chiếc áo khoác lông sói thuần một màu trắng, ánh mắt người này không có tinh quang sáng lang, cũng không có tia sáng nhiếp người, một ánh mắt rất bình thường nhưng không hiểu tại sao trong ánh mắt của người này Nam Đế cảm nhận một loại 'hùng vĩ'.

Đứng trên núi cao, ánh mắt Thiết Mộc Chân nhìn về phía đầu kim long bị nuốt chửng, ánh mắt của hắn kéo dài ra tít tắp, Nam Đế nhìn theo Thiết Mộc Chân rồi không khỏi rùng mình, Nam Đế cứ có cảm giác nơi nào ánh mắt Thiết Mộc Chân nhìn đến... liền trở thành con mồi của hắn, liền sẽ lại như đầu hoàng kim long kia, bị huyết lang thôn phệ.

Thiết Mộc Chân hiện tại đã ngoài 40 nhưng dung mạo so với Kiều Phong cũng không khác bao nhiêu, trên người Thiết Mộc Chân không có cái ý vị nam tử nồng đậm như Kiều Phong cũng không cảm thấy khí khái anh hùng như Kiều Phong bất quá Thiết Mộc Chân chỉ cần đứng đó, thế gian đã không có nam nhân nào vượt qua được ông ta, ít nhất về mặt khí thế.

Cả người Thiết Mộc Chân như một cái hố đen vạn trượng, chỉ cần đứng nguyên ở đó cũng hút tất cả mọi vật vào, như trở thành tâm của thế giới, là trục quay của cả thế giới này.

Nhìn vào Kiều Phong có thể thấy chủ nghĩa cá nhân, thấy thế nào là hình dáng anh hùng đầu đội trời chân đạp đất nhưng nhìn Thiết Mộc Chân lại cho người ta cảm nhận được cái gì là 'đại thế'.

Thiết Mộc Chân giải quyết xong đầu hoàng kim long liền khẽ liếm môi, ánh mắt

cũng chưa từng nhìn nhiều Nam Đế một cái.
“Người kia quả không lừa ta, ở đây có thứ ta cần”.
Nói xong Thiết Mộc Chân lại dõi ánh mắt của hắn ra khắp Ma Sơn, Thiết Mộc Chân từ bé ánh mắt đã như vậy, ánh mắt có thể nhìn xa hơn người thường rất nhiều, ánh mắt của Thiết Mộc Chân thậm chí cho người ta cảm giác hắn có thể nhìn thấy được cả chân trời.
Ánh mắt hắn đi đến đâu, nơi đó sẽ là lãnh thổ Mông Cổ, Thiết Mộc Chân ánh mắt có thể thấy cả đường chân trời, hắn đưa tay ra liền nắm gọn cả thiên hạ.
“Đại sư, chuyến đi lần này đa tạ ngươi dẫn đường rồi”.
Thiết Mộc Chân quay lại khẽ cười với Nam Đế, thực sự mà nói bản thân Thành Cát Tư Hãn – Thiết Mộc Chân cũng không phải chỉ biết sát phạt, chỉ biết đánh đánh giết giết, đây là một nam nhân tràn ngập mị lực và đầy tài hoa chỉ là tại hoa của ông bị khả năng quân sự kinh khủng hoàn toàn che mờ đi mà thôi.
Tại thời điểm này, Thiết Mộc Chân còn trẻ, Mông Cổ tại thế giới này vẫn chưa đên lúc khí thốn sơn hà, Thiết Mộc Chân vẫn chưa hoàn toàn lộ ra vẻ lăng lệ của chính mình, bảo kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ, kiếm vẫn chưa thấy máu.
Thiết Mộc Chân hiện tại đối với Nam Đế vẫn tương đối kính trọng.
Nam Đế thấy Thiết Mộc Chân cảm ơn mình liền rất nhanh lắc đầu.
“Thí chủ, không cần phải cảm ơn lão nạp, ta cũng không làm được cái gì”.
Thiết Mộc Chân chỉ cười cười, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội.
“Đại sư không nên khiêm tốn, chuyến đi này người giới thiệu cho ta rất nhiều về phong thổ Trung Nguyên làm ta mở rộng tầm mắt, đây coi như là một phần tâm ý của Thiết Mộc Chân này”.
“Sau này có cơ hội, lại mời đại sư đến đại mạc một phen, Thiết Mộc Chân nhất định sẽ mở yến tiệc khoản đãi”.
Thiết Mộc Chân nói xong liền cười lớn, cưỡi lên thớt bảo mã của mình, xoay người rời đi Ma Sơn.
Nhìn theo bóng lưng của Thiết Mộc Chân, Nam Đế bỗng run lên, trong lòng mơ hồ có một loại sợ hãi.
Lúc này Nam Đế không còn là Nam Đế, ông đang nhìn Thiết Mộc Chân với cái ánh mắt của Đoàn Trí Hưng.
Đoàn Trí Hưng cảm thấy... sau này chỉ sợ Đại Lý rất khó thoát khỏi nanh vuốt cảu đầu hung lang bắc phương này.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Hạng Vũ cùng Thiên Đạo song song thất bại, thế giới này rốt cuộc đã không có quá nhiều việc phải suy nghĩ.
Đã không có gì để bận tâm về giới này, Vô Song liền theo A Thanh đến tìm Độc Cô, hắn muốn biết làm sao trở về thế giới cũ.
Trước đây A Thanh nói với hắn, nàng có thể giúp hắn quay về nhưng mà hiện tại

việc này A Thanh trực tiếp đá cho Độc Cô, lý do cũng thật đơn giản.
A Thanh trước đây mạnh thế nào?, A Thanh bây giờ mạnh thế nào?, căn bản không thể so sánh, A Thanh không đưa được hắn về thế giới cũ cũng là bình thường.
Độc Cô quả thật không hổ là Độc Cô, bản thân hắn quyết đấu với Hạng Vũ nguyên 3 ngày vậy mà ngay hôm sau khi Vô Song ngụ ý muốn gặp Độc Cô, A Thanh lập tức dẫn hắn đi có điều trên mặt A Thanh thủy chung xuất hiện một nụ cười 'khó lường'.
Cái nụ cười này làm Vô Song đầy khó chịu, đáng tiếc khi hắn hỏi A Thanh nào sẽ trả lời?.
Một lần nữa trở lại ngôi nhà phong cách Nhật Bản của Độc Cô, lại nhìn thấy Độc Cô đang một mình uống rượu, Vô Song liền tự nhiên như nhà của mình, đi xuống ngồi ngay cạnh hắn.
"Thương thế sao rồi?".
Độc Cô lúc này cũng không mặc bộ quần áo tím thường thấy kia nữa, quần thì vẫn giữ nguyên nhưng áo đã sớm không có, nửa thân trên đều đang dùng vải trắng băng bó lại, thương thế nhìn cũng đã thấy không nhẹ.
"Yên tâm, nhẹ hơn ngươi".
Nghe Độc Cô trả lời, Vô Song liền lười đấu võ mồm với hắn, tự vì mình rót lấy một ly rượu nhỏ.
"Thiên Đạo đã giải quyết xong, Hạng Vũ có lẽ cũng là như vậy, không biết hắc thủ sau màn như ngươi còn có dự định gì không?".
Độc Cô bật cười, đơn giản chỉ lắc đầu.
"Gì mà hắc thủ sau màn?, cái này không có bằng chứng cũng không thể hắt nước bẩn lên người ta ".
Vô Song đương nhiên sẽ không tin mấy lời này của hắn, bất quá hắn cũng không muốn đi sâu vào cái vấn đề này, Độc Cô đã không chịu nhận ắt cũng có lý do của mình.
Độc Cô cũng coi như là quan chức âm giới, hắn bày mưu tính kế giải quyết Hạng Vũ vốn là trách nhiệm, là nghĩa vụ, sẽ không ai nói gì hắn nhưng nếu hắn ra tay đối phó với Thiên Đạo dương gian thì việc liền không dễ giải quyết, chỉ sợ là trọng tội.
Tự rót tự uống đến 3 ly rượu, Vô Song mới thở ra một hơi.
"Ta muốn trở về rồi, là A Thanh bảo ta đến hỏi ngươi".
Độc Cô cầm lấy ly rượu trong tay, hơi hơi gật đầu.
"Ừ, cũng đến lúc trở về bất quá trước khi trở về nhất định phải làm nốt một việc".
Vô Song nhìn Độc Cô, nghĩ nghĩ một chút, buột miệng nói ra.
"Tây Thi? ".

Độc Cô thản nhiên gật đầu.
“Ừ, là nàng, việc cuối cùng liền phải để nàng trở thành Thiên Đạo giới này”
“Nàng trở thành Thiên Đạo, có nàng toàn lực giúp đỡ, cả ngươi và ta trở về đều dễ hơn nhiều”.
“Muốn xuyên giới nhanh nhất hoặc là được Thiên Đạo giới đó cho phép hoặc đi qua giới môn”.
“Ngươi xuất hiện ở cái thế giới này không nói cũng biết là đi qua giới môn nhưng giới môn cũng có nhiều loại, có rất nhiều giới môn chỉ có đi chứ không có đường về, ngươi muốn trở về tốt nhất là phải nhờ đến Thiên Đạo mở đường “.
Với câu nói của Độc Cô, Vô Song cũng không hề phản đối, hắn chỉ hỏi.
“Giúp nàng thế nào? “
Độc Cô không cần nghĩ, rất nhanh đáp.
“Bản thể của Thiên Đạo thực sự chưa có chết, ngươi đánh bại chỉ là phân thân của nó, là ý thức tách rời của nó bất quá bản thể Thiên Đạo hiện tại cũng chỉ còn là cái xác”.
“Trở thành một đời Thiên Đạo mới, vấn đề này Tây Thi nàng ta quá biết phải làm thế nào nhưng năng lực của nàng có chút yếu, theo kế hoạch là ta đến giúp nàng hoàn thành truyền thừa nhưng mà bây giờ liền để ngươi đi “.
“Phân thân của ngươi là tiên thể lại có thể hấp thu được đạo lực, luyện hóa đạo lực, ngươi giúp nàng là dễ dàng nhất, bản thân ta nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng không muốn liên quan quá nhiều tới dương giới”.
Vô Song dĩ nhiên sẽ giúp Tây Thi, nàng làm Thiên Đạo thực sự vẫn tốt hơn nhiều Thiên Đạo cũ, tốt hơn nhiều so với Hạng Vũ lên ngôi.
“Nếu ta toàn lực trợ giúp nàng, ta phải mất bao lâu? “.
Độc Cô trầm ngâm một chút rồi đáp.
“Nhanh thì một năm, chậm thì hai năm, quá trình này không ngắn”.
Cũng không để Vô Song kịp lên tiếng, Độc Cô lại nói thêm.
“Ta khuyên ngươi, thời gian cuối cùng tại thế giới này, chịu khó cường hóa võ đạo của mình, tại thế kia của ngươi cái gọi là ma lực chỉ sợ không hữu dụng”.
Vô Song ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm vào Độc Cô, hắn không nói gì mà đang đợi đối phương giải thích.
“Ma lực là năng lực của âm giới, nơi dương gian đây vốn là cấm kỵ lực lượng”.
“Sẽ không có Thiên Đạo dương giới nào chấp nhận ma lực âm giới tồn tại hơn nữa quy tắc dương gian cũng rất khó cho phép ma lực tồn tại “.
“Cái giới này ốc còn không lo nổi mình ốc, Thiên Đạo điêu linh, ma khí hay ma lực từ âm giới đã sớm phủ kín thiên địa, vì vậy ngươi mới có thể sử dụng ma lực “.
“Trở về thế giới cũ, khả năng này không cao, chỉ sợ cả Ma Long ngươi cũng không triệu ra được”.

“Thiên Đạo dù sao vẫn là chủ nhân của thế giới, có những thứ chủ nhân cực kỳ không thích, cũng không nên trêu ngươi nó”.
“Dĩ nhiên nếu ngươi muốn từ bỏ tất cả, đến âm giới, ta liền cho ngươi một chức quan nha sai “.
Độc Cô nói vậy, Vô Song liền không khỏi phải nghiêm túc suy nghĩ.
Dĩ nhiên lời Độc Cô nói không phải là không có lý, thế là Vô Song liền đưa tay ra.
“Đưa đây”.
Độc Cô khó hiểu nhìn hắn.
“Đưa gì? “.
Vô Song nhoẻn miệng cười.
“Ngươi không phải bảo ta cần tìm cách tăng chiến lực sao?, đưa Độc Cô Cửu Kiếm đây”.
_ _ _ _ _ _ — _ _ _ _
Cứ tưởng Vô Song có thể rất nhanh quay về có điều hắn vẫn ở lại thế giới này thêm 2 năm.
Thời gian 2 năm ở đây tất nhiên cũng không phải vô nghĩa, trong 2 năm này Vô Song gần như đi khắp thiên hạ, cùng với những nữ nhân của mình chân chính ‘tiếu ngạo nhân gian’.
Nếu không phải hắn có nơi phải trở về, tại thời điểm này cũng đã có thể coi là kết thúc viên mãn.
Khoảng thời gian này, Vô Song liền mang theo Hoàng Dung, Lý Thu Thủy cùng Niệm Từ đi khắp thiên hạ.
Từ Trung Nguyên đại phái đến Tây Vực xa xôi, sau đó là đại mạc rộng lớn, hắn đi rất nhiều, cũng thấy rất nhiều.
Dĩ nhiên chuyến đi này cũng không có bất cứ nguy hiểm gì, thiên hạ này ai có thể làm đối thủ của Vô Song hắn?, tuyệt không có ai.
Trong thời gian 2 năm này, có vài chuyện đáng được coi là đại sự.
Đầu tiên là một phân thân khác của hắn – Cơ Vô Song.
Cơ Vô Song liền theo trợ giúp Tây Thi, đưa nàng trở thành Thiên Đạo.
Vô Song lúc trước còn không hiểu lắm câu hỏi của A Thanh khi hắn đánh bại Thiên Đạo nhưng mà khi chính thức trợ giúp Tây Thi thì hắn liền biết vấn đề của Thiên Đạo.
Hắc long của Vô Song ngoại trừ đạo lực ra còn có thể thôn phệ cả ma lực,vì vậy hắn cảm giác rất rõ ràng trong người Thiên Đạo vậy mà có ma lực, bản thể Thiên Đạo chảy xuôi ma lực chỉ là bình thường sẽ không có người nhìn ra mà thôi.
Nếu không phải vì cái ma lực này, Độc Cô có lẽ tuyệt không đối phó Thiên Đạo hơn nữa chưa chắc Thiên Đạo đã chủ động đoạt xá A Thanh.
Nguồn ma lực này trong người Thiên Đạo không ngờ lại là hậu thủ của Đế Thích

Thiên, người này không chỉ cướp đi tâm giới mà còn muốn cướp luôn ‘giới’ này.
Chỉ cần Thiên Đạo có thể một lần nữa lấy lại tâm, ổn định lại quá trình tự hủy của mình, hậu thủ của Đế Thích Thiên liền lộ ra, hắn có thể đoạt xá Thiên Đạo, biến Thiên Đạo thành phân thân của mình.
Thiên Đạo không biết vì sao lại không thể phát hiện ra hậu thủ của Đế Thích Thiên hơn nữa theo vết thương của Đế Thích Thiên gây ra cho nó càng ngày càng nặng, thần trí của nó càng ngày càng chịu ảnh hưởng để rồi bị chính luồng ma lực kia thúc đẩy, nhanh chóng tìm lại ‘tâm’ của chính mình.
Vô Song chưa bao giờ gặp qua Đế Thích Thiên nhưng là với thủ đoạn của kè này, cho dù là đối thủ Vô Song cũng không thể không bội phục.
Độc Cô cùng Đế Thích Thiên không hổ là hai người song song thành lập Ác Nhân Cốc, cả hai người căn bản không thể coi thường, chỉ là mục tiêu, chỉ là con đường của bọn họ khác nhau mà thôi.
Hiểu ra tình trạng của Thiên Đạo, Vô Song liền bỏ được câu hỏi cuối cùng, tâm tình hắn khi đó trở nên tương đối thoải mái.
Về phần trợ giúp Tây Thi thì cũng không có gì, Tây Thi như thực hiện một nghi thức nào đó mà Vô Song không thể hiểu cũng không muốn đi hiểu, sau đó Tây Thi coi Vô Song như một cỗ máy lọc đạo lực,nhiệm vụ của Vô Song chỉ là hấp thu đạo lực của Thiên Đạo sau đó truyền lại cho Tây Thi mà thôi.
Công việc không dễ dàng bởi nó phi thường tốn thời gian nhưng cũng không có bất cứ độ khó nào.
Đại sự thứ hai đối với Vô Song đương nhiên là Dung nhi.
Dung nhi là một vết đau trong lòng Vô Song, trải qua hai năm, cuộc sống của nàng rất tốt, nàng cũng một mực ở bên cạnh Vô Song... nhưng mà Hoàng Dung mất đi trí nhớ thuộc về mình.
Vô Song là người ở bên cạnh nàng, chăm sóc nàng, hắn đương nhiên là người quan trọng nhất của nàng, với một người mất toàn bộ trí nhớ cùng ký ức như Hoàng Dung, thế giới của nàng cũng chỉ có Vô Song.
Càng vì việc này, Vô Song càng cảm thấy đau lòng.
Trí nhớ của Hoàng Dung cũng sẽ không thật sự mất đi mà là bị phong ấn lại, nàng bị Độc Cô cho dùng một loại bí thuốc của âm giới, một loại thuốc làm từ Mạnh Bà Thang.
Nếu muốn Dung nhi hoàn toàn trở lại làm Dung nhi mà Vô Song biết, hắn liền phải đợi đến lúc Tây Thi trở thành Thiên Đạo.
Đương nhiên nói gì thì nói, mang theo Lý Thu Thủy, Hoàng Dung, Niệm Từ ngao du nhân gian trong 2 năm cũng không thể coi là xấu, khoảng thời gian 2 năm ở ‘dị giới ‘ này thực sự là quãng thời gian thoải mái nhất cuộc đời Vô Song.
Không tranh đấu, không tính toán, không lo nghĩ, chỉ chân tâm làm bạn chúng nữ, sau đó đi khắp thiên hạ trải nghiệm nhân sinh đồng thời tăng cường kiến

thức của chính bản thân mình.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Hai năm, Vô Song từng đến Thiếu Lâm, từng tiến vào Thiếu Lâm Tàng Kinh Các đồng thời cũng thu về Dịch Cân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công của Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm – Vô Danh Tăng người này thật ra Vô Song còn chưa có gặp, người này như có quan hệ cực sâu với Độc Cô, bản thân Độc Cô hy vọng Vô Song tốt nhất thần không biết quỷ không hay mà tiến vào Thiếu Lâm, đừng xung đột với Vô Danh Tăng.

Việc này quả thực Vô Song vẫn làm được, hắn trong trạng thái ma hóa ngũ long hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay mà đột nhập Thiếu Lâm Tự bất quá để đạt được Dịch Cân Kinh cùng Cửu Dương Thần Kinh, Vô Song phải tìm suốt 1 tháng.

Rời khỏi Tung Sơn, Vô Song lại dẫn ba nữ đến gặp Đồng Mỗ, đương nhiên đây chỉ là thăm hỏi.

Đồng Mỗ hiện tại tinh thần rất tốt, nàng hiện tại cùng Vô Nhai Tử hoàn toàn ẩn cư, Vô Nhai Tử thương thế so với trước kia càng nặng, tính mạng không lo nhưng đã triệt để tàn phế hơn nữa Vô Nhai Tử thủy chung vẫn không thích Đồng Mỗ... nhưng mà có hề gì?.

Đồng Mỗ cảm thấy đáng là được.

Bản thân Đồng Mỗ liền không muốn tái xuất giang hồ, Đồng Mỗ liền muốn cùng sư đệ sống nốt quãng đời còn lại nơi thâm sơn.

Vô Song cũng không có ý định gặp Vô Nhai Tử, hắn tương đối ngứa mắt với kẻ này, thế là đoàn người là tiếp tục di chuyển, trước khi đi Đồng Mỗ liền đưa cho Vô Song một cái hộp gỗ, Đồng Mỗ cũng vì Vô Song đưa ra một ngón tay cái >

Cũng như Vô Song không thích Vô Nhai Tử thì Đồng Mỗ vẫn cực chán ghét Lý Thu Thủy nhưng giữa hai người... rốt cuộc cũng coi như không có hận thù.

Tại thế giới này đã không có trận Lôi Cổ Sơn, không có Vô Nhai Tử, không có Linh Thứu Cung – Thiên Sơn Đồng Mỗ, không có Tây Hạ – Lý Thu Thủy.

Phái Tiêu Dao... chân chính biến mất khỏi dòng chảy võ lâm.

_ _ _ _ _ _ _

Rời khỏi nơi Đồng Mỗ ẩn cư, Vô Song dẫn ba nàng ra biển, theo hộp gỗ của Đồng Mỗ chỉ đường, Vô Song tìm được Bất Lão Trường Xuân Cốc của Từ Phúc, tìm được nơi đánh dấu truyền kỳ của Đế Thích Thiên.

Tại đây Vô Song cũng tìm được vài bình Bất Lão Tuyền Thủy, đương nhiên Bất Lão Tiền Thủy sẽ không giúp Vô Song bất tử hay trẻ ra, trước đây Từ Phúc cỏ cả hồ Bất Lão Tuyền Thủy, hắn cũng sẽ không thực sự bất tử.

Bất Lão Tuyền Thủy chính là thuốc dẫn, thuốc dẫn để tu luyện kỳ công đứng đầu Tiêu Dao Phái – Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.

_ _ _ _ _ __ _ _ _
Lại dong thuyền ra khởi, từ Bất Lão Trường Sinh Cốc, Vô Song lại đưa tam nữ đến Phù Tang.
Ở đây Vô Song đơn giản chỉ là du lịch, thăm thú cảnh sắc Nhật Bản hậu đại nhân tiện dành thời giant ham ngộ Thiên Vũ Kỳ Kiếm cùng Độc Cô Cửu Kiếm.
Ở lại Nhật Bản nửa năm, Vô Song lại dẫn tam nữ rời đi, trở về Trung Nguyên.

_ _ _ _ _ _ _ _
Trở về Trung Nguyên, nơi đầu tiên Vô Song muốn đến là Tây Vực.
Vô Song đi đến Ba Tư, đến tổng đàn Minh Giáo.
Không ai biết Vô Song đến cũng không ai biết Vô Song làm gì, chỉ biết Nhật Tôn Giả ngày hôm sau bị phát hiện chết trong thư phòng, toàn bộ Ba Tư liền đại loạn.

_ _ _ _ _ _ _ _ _
Vô Song tiếp tục thăm thú các chùa chiền Tây Vực, đặc biệt hắn đi đến Hoan Hỉ Tông.
Tại nơi này hắn gặp Nhiên Đăng Cổ Phật, dùng Cửu Dương Thần Công trao đổi Nhiên Đăng Bảo Điển của Hoan Hỉ Tông.

_ _ _ _ __ _ _ _
Xuôi theo đường Tây Vực, Vô Song cùng chúng nữ đến Đại Lý, ở Đại Lý một lần nữa Vô Song gặp qua Đoàn Dự bất quá Đoàn Dự hiện tại đúng là rất khác.
Đoàn Dự lúc này đã là đệ nhị cao thủ Đại Lý, không tính Nhất Đăng khắp Đại Lý đã không có người làm đối thủ của Đoàn Dự, trải qua vài năm nữa chỉ sợ Đoàn Dự liền dễ dàng siêu việt Nhất Đăng thậm chí có hy vọng đột phá đế vị, trở thành cường giả đế vị thứ hai của Đại Lý sau tổ tiên Đoàn Tư Bình.
Dĩ nhiên Đại Lý chỉ là điểm qua đường của Vô Song mà thôi.

_ _ _ _ _ _ _ __ _ _ _
Vô Song mượn đường Đại Lý, đến Nam Cương gặp Miêu Tộc.
Vô Song y thuật đã được coi là thần y, y thuật của hắn làm toàn bộ Miêu Tộc bội phục không thôi, Vô Song dẫn chúng nữ ở lại Miêu Tộc 3 tháng, hắn muốn học sử dụng độc thuật của người Miêu Cương.

_ _ _ _ _ _ __ _ _
Từ Nam Cương – Miêu Tộc, Vô Song không ngờ lại tìm thấy một dãy núi cực lớn gọi là Hắc Mộc Nhai.
Dĩ nhiên Hắc Mộc Nhai hiện tại không có Nhật Nguyệt Thần Giáo, không có Đông Phương Bất Bại.
Tại đây, Vô Song nổi hứng xây dựng một ‘mật thất’, hắn để lại Quỳ Hoa Bảo Điển đồng thời dùng Tịch Tà Kiếm Pháp viết lên vách tường 8 chữ.
“Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại”.
Vô Song không biết hậu nhân ai có thể tìm được mật thất này mà nhận được

truyền thừa võ công, hắn cũng không phải thực tâm muốn biết, đây chung quy chỉ là hắn nổi hứng mà thôi.

_ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _

Ở Hắc Mộc Nhai đợi 3 ngày, Linh Thứu của Linh Thứu Cung liền đón nhóm người Vô Song rời đi, một đường theo Linh Thứu, Vô Song lại hướng về bắc cương.

Hắn đến gặp Thiết Mộc Chân, gặp vị danh nhân lịch sử này.

Chặng đường của Vô Song cũng coi như dừng lại ở đây, Vô Song trở thành Mông Cổ quốc sư, cái vị trí vốn phải thuộc về Kim Luân, tất nhiên tại thế giới này Kim Luân gặp mặt Vô Song chỉ có thể đi vòng.

Vô Song ở bên cạnh trợ giúp Thiết Mộc Chân thành đại nghiệp đồng thời học tập chính khả năng của Thiết Mộc Chân.

Tại nơi này, Vô Song bắt đầu ngồi xuống tu luyện Cửu Dương Thần Công cùng Nhiên Đăng Bảo Điển.

_ _ _ _ _ __ _

Hai năm, cứ như thế đi qua, nhẹ nhàng mà thanh bình.

Quyển 2 Chương 353
Đoạn Kết Một Thế Giới

Độc Cô quả thật ước lượng thời gian vô cùng chuẩn xác.
Ít nhất một năm, nhiều nhất hai năm, đúng hai năm sau, Tây Thi liền trở thành Thiên Đạo giới này.
Việc trở thành Thiên Đạo sẽ có thay đổi thế nào?, cái này ngoài tầm hiểu biết và nhận định của Vô Song, hắn chỉ biết Tây Thi nói 'công việc hoàn thành', vậy liền hoàn thành, những việc còn lại Vô Song sẽ không có hứng thú đi quản.
Tây Thi trở thành thiên đạo một giới nàng cũng tự chia bản thân thành bản thể cùng phân thân.
Bản thể của nàng ở đâu?, hình thù ra sao?, cái này Vô Song không nhìn thấy cũng không biết, hắn thấy chỉ là phân thân của nàng.
Về một mặt nào đó, bản thể của Tây Thi liền gắn với giới này, chỉ có phân thân có thể dùng đẻ đi lại, có thể cảm nhận như một dạng sinh mệnh.
Cái trường hợp này đương nhiên cũng giống Thiên Đạo lúc trước, nó có bản thể cùng phân thân, phân thân chính là khi nó đoạt xá A Thanh.
Bản thể của Tây Thi hiện tại ra sao thì Vô Song không thấy, đối mặt với hắn hiện tại chỉ là phân thân của Tây Thi, đương nhiên hình dạng hiện tại cũng không khác chút nào so với Tây Thi mà Vô Song quen biết.
Nàng hiện thân, khẽ cười với Vô Song.
"Lần này phải đa tạ ngươi rồi, cũng thực sự bội phục Độc Cô, lần đó ở Ma Sơn hắn đến gặp ta, nói thật cho tới hiện tại ta cảm thấy như một giấc mơ vậy, đến giờ ta vẫn có chút không tin được".
Tây Thi nói xong, trong đầu tự động nghĩ về trận chiến của nàng cùng Độc Cô tại Ma Sơn.
Trận chiến đó kết quả hay diễn biến chính Tây Thi cũng lười nhớ, nàng nhớ nhất chỉ là kế hoạch của Độc Cô, nàng tự nhận thông minh hơn người nhưng mà trước cái kế hoạch của Độc Cô cũng không khỏi hít một hơi lãnh khí, nàng chỉ muốn mượn nhờ ma vật mà giết Thiên Đạo giải thoát cho chính mình còn Độc Cô vậy mà lại muốn cho nàng thay thế Thiên Đạo hơn nữa còn muốn giải thoát cho cả A Thanh.
Tây Thi thật ra cũng không chán một cuộc sống bất tử, nàng chỉ không muốn làm một con cờ bất tử mà thôi, nàng không muốn cả đời mình liền làm con rối trong tay người ta, ngày qua ngày, năm qua năm, vĩnh hằng mà bất biến.
Mắt đẹp lại nhìn Vô Song, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười ma mị.
" Ngươi theo giúp tỷ tỷ hai năm thực sự làm tỷ tỷ cảm động, thế nào có cần tỷ tỷ

giúp ngươi thư giãn hay không, tỷ tỷ cũng không ngại thân nữ nhân của ngươi nha”.
Vô Song nghe Tây Thi nói cũng lười để ý đến nàng, lúc này Vô Song ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tây Thi.
Hắn ngừng lại một chút, sau đó vẫn lên tiếng.
“Thật ra việc này ta không muốn nói đến bất quá ta sắp rời đi... vẫn phải hỏi một câu”.
“Kiến thức về giang hồ của ta không nhiều nhưng có vài việc ta vẫn biết, Minh Giáo Ba Tư là tiến vào Trung Thổ như thế nào?, bọn họ tiến vào Trung Thổ chính là do Võ Tắc Thiên Hoàng Đế công nhận”.
Tây Thi ban đầu không để ý lắm đến lời Vô Song nhưng mà rất nhanh khuôn mặt xinh đẹp liền trở nên nghiêm túc, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào Vô Song, đợi Vô Song tiếp tục lên tiếng.
“Võ Tắc Thiên ba chữ này ta cũng không muốn nhắc lại... ta chỉ biết thiên hạ này ngoại trừ đám người Minh Giáo Ba Tư, tại Trung Thổ có một người hoàn toàn có thể nắm giữ Càn Khôn Đại Na Di cùng chí dương chí cương nội lực khác”.
“Năm đó ở Yến Kinh ngươi đã nói cái gì ta vẫn nhớ “.
“Năm ngoái bản thể của ta đến Minh Giáo, ta cũng không hỏi kẻ họ Hoắc đó bất cứ câu nào, trực tiếp tiễn hắn sang thế giới khác... nhưng bản thân ta chưa từng nghĩ hắn là hung thủ hại chết nhạc phụ”.
“Cho dù lý do ra tay của hắn cực kỳ thích đáng, cho dù việc hắn giết chết nhạc phụ của ta người có lợi nhất chính là thiên đạo nhưng mà ta vẫn chưa bao giờ nghĩ hắn ra tay “.
“Người được lợi nhất chi nhạc phụ chết thật ra không phải Thiên Đạo khi đó mà là ta đúng không? “.
“Đông Tà – Hoàng Dược Sư, nhạc phụ của ta do ngươi giết đúng không?”.
Tây Thi lặng đi vài giây sau đó thật sự gật đầu.
“Không hổ là nam nhân lọt vào mắt của ta, Hoàng Dược Sư đúng là ta giết bất quá ngươi muốn làm gì?, trả thù?”.
Vô Song có thể trả thù sao?, ít nhất với Tây Thi hắn không trả thù được.
A Thanh giúp hắn rất nhiều nhưng Tây Thi chẳng nhẽ ít..., hắn chỉ là có chút khó chấp nhận.
Ngày đó hắn giết Nhật Tôn Giả một phần vì kẻ này đi theo Thiên Đạo, kẻ này biết một số việc không nên biết, dĩ nhiên phải chết hơn nữa Vô Song cũng muốn nhìn một chút Càn Khôn Đại Na Di cùng Quang Minh Thánh Hỏa Công.
Một nguyên do khác, hắn giết Nhật Tôn Giả như để thôi miên chính mình, để cho Hoàng Dược Sư đã chết một cái công đạo, cả thiên hạ này tin Nhật Tôn Giả giết người, vậy hắn chính là hung thủ, chỉ thế mà thôi.
Ngay từ khi biết Hoàng Dược Sư chết hắn quả thực nghĩ là Thiên Đạo phái

người ra tay nhưng khi biết Hoàng Dược Sư chết vì chiêu thức của chính mình, kiếm khí của chính mình đồng thời cũng chết vì chí dương chí cương nội lực... người đầu tiên Vô Song loại bỏ trong đầu thật ra cũng là Nhật Tôn Giả.
Đường đường đế vị cao thủ, có cả ngàn cách giết người, ngàn cách giả mạo người khác, cớ gì phải lậy ông tôi ở bụi này?.
Ví dụ như Vô Song, bây giờ kể cả hắn giết Hồng Thất Công hắn cũng có tự tin hướng dư luận mặc định hung thủ là Kiều Phong, cái này phi thường dễ.
Thiếu Lâm Long Trảo Thủ bản thân hắn biết, Cầm Long Công hắn cũng có thể dùng Tiểu Vô Tướng Công nhái lại y chang, nội công Thiếu Lâm hắn làm nhái căn bản cũng chẳng ai phân biệt nổi, về phần Hàng Long thì lại càng không sai, thêm vào vài manh mối để lại, Kiều Phong đừng mơ thoát khỏi cái 'tội' này.
Tại thời điểm đó, Vô Song người đầu tiên liền nghĩ tới Tây Thi, nghĩ tới lời nàng nói nơi Yến Kinh.
Nàng muốn cho Hoàng Dung không nhà để về, không thân không thích, nàng muốn mài đi 'nhuệ khí' của Hoàng Dung.
Chỉ có một Hoàng Dung như vậy mới có thể buông thả tất cả đi theo Vô Song, mới có thể không rời xa Vô Song, mới có thể chấp nhận Vô Song có thật nhiều nữ nhân bên người.
Hoàng Dung như lục bình không rễ, chỉ có Vô Song có thể nắm lại nàng, đây chính là mục đích của Tây Thi.
Tây Thi vì hắn mà ra tay?, Vô Song lấy tư cách gì đi báo thù nàng.
Tây Thi lúc này thấy Vô Song không nói lời nào, nàng cũng thở dài một hơi.
"Vô Song, Hoàng Dung mất đi một người cha nhưng lại có ngươi, ta hiện tại đã là Thiên Đạo, ta đủ sức mang Hoàng Dung của thế giới này trở về, để nàng lại ở bên Quách Tĩnh sau đó vài chục năm nữa liền cùng trượng phu cùng sinh cùng tử với thành Tương Dương nhưng mà ngươi nguyện ý sao? ".
"Hoàng Dung mấ đi một người cha ở thế giới này nhưng ngươi mang nàng đi, đến thế giới kia của ngươi không phải còn có một Hoàng Dược Sư khác? ".
"Thời gian thay đổi, thế giới thay đổi nhưng chung quy Đông Tà này vẫn cứ là Đông Tà kia, là hai nhân vật giống nhau, song song tồn tại ở hai chiều thế giới khác nhau, đối với Hoàng Dung rời khỏi thế giới này mới đúng là con đường của nàng ".
Nói đến đây, Tây Thi từ trong ngực liền lấy ra một hộp ngọc đưa cho Vô Song.
"Cầm, thứ này coi như tỷ tỷ bồi tội với nữ nhân của ngươi, cũng coi như tỷ tỷ trả thù lao 2 năm qua cho ngươi ".
Vô Song nắm lấy hộp ngọc kia, hắn không mở ra, thản nhiên hướng về Tây Thi.
"Thứ gì đây?".
Tây Thi khuôn mặt liền hiện ra một tia tự hào, một tia đắc ý.
Nhìn thấy bản mặt này của Tây Thi, Vô Song với thứ trong tay liền càng thêm

coi trọng, Tây Thi là người phi thường giỏi che dấu cảm xúc, nàng thể hiện cảm xúc bên ngoài chỉ sợ chẳng liên quan quái gì tới cảm xúc bên trong của nàng nhưng mà lúc này Vô Song có thể cảm nhận nàng từ trong chân tâm cảm thấy đắc ý, cảm thấy kiêu ngạo.
Không để Vô Song chờ lâu, Tây Thi đáp.
“Ngươi bản thân đã nghe tới Đế Đạo Võ Học hay chưa? “.
Vô Song nghe nàng hỏi liền gật đầu.
“Đã nghe, trên người ta có hai bộ Đế Đạo Võ Học”.
Đế Đạo Võ Học chính là võ kỹ của đế vương hơn nữa không phải đế vương nào cũng có thể đúc kết ra Đế Đạo Võ Học, theo lời Độc Cô nói, đế vương có thể sáng tạo ra được Đế Đạo Võ Học tuyệt đối đều là bậc đại đế vương, là bậc đại kỳ tài.
Chỉ thấy Tây Thi nhẹ cười mà nói.
“Ừ, Hiên Viên Đế Phượng Quyết của Tần Thủy Hoàng cùng Thái Tố Thiên Tượng Quyền của Triệu Khuông Dẫn chính là Đế Đạo Võ Học”.
“Thế giới này ban đầu như A Thanh nói, nó là một dòng sông lịch sử nguyên vẹn chảy dài chứ chẳng phải từng khúc sông đè lên nhau... trở thành một cái hồ”.
“Trong suốt dòng chảy lịch sử của thế giới cũ, thiên hạ chỉ có 7 bộ Đế Đạo Võ Học, chỉ có 7 người đúc kết ra được Đế Đạo Võ Học”.
“Tần Thủy Hoàng, Lưu Bang, Triệu Khuông Dẫn, Lý Thế Dân, Chu Nguyên Chương, Thiết Mộc Chân... cùng ta”.
Tần Thủy Hoàng - Hiên Viên Đế Phượng Quyết.
Lưu Bang - Thiên Tử Quyền Pháp.
Triệu Khuông Dẫn - Thái Tổ Thiên Tượng Quyền.
Lý Thế Dân - Như Lai Thần Chưởng
Chu Nguyên Chương – Tu La Phu Đồ Công.
Thiết Mộc Chân – Thương Lang Chiến Hồn Quyết.
Võ Tắc Thiên – Thánh Thần Phù Dung Công.
Bản thân Võ Tắc Thiên muốn so với những nhân vật kia quả thực không đủ nhưng ai bảo nàng cũng là thiên cổ nhất đế?, là nữ hoàng đế duy nhất?.
Thật ra trong danh sách này còn thiếu thời nhà Thanh, bản thân hoàng đế nhà Thanh hoàn toàn cũng có thể đúc kết ra đế đạo võ học nhưng mà khi đó thiên địa linh khí đã cạn kiệt quá mức, tài trí đã đủ, vận nước cũng đủ nhưng thiên địa linh khí lại thiếu, rốt cuộc nhà Thanh cũng không thể có Đế Đạo Võ Học của chính mình.

_ _ _ __ _ _ _ _ _

Tây Thi đối với Thánh Thần Phù Dung Công của mình cực kỳ tự tin bất quá nàng đặt tên cũng có chút kỳ hoa.
Bản thân Võ Tắc Thiên niên hiệu chính là Thánh Thần Hoàng Đế, bản thân nàng

sáng tạo Đế Đạo Võ Học liền lấy tên Thánh Thần Phù Dung Công nhưng thực chất tên gọi ban đầu của nó vốn là Minh Ngọc Phù Dung Công bất quá nàng cảm thấy tên chưa đủ bá khí liền thay hai chữ Minh Ngọc thành Thánh Thần.
Nhìn về phía Vô Song, việc đổi tên Tây Thi đương nhiên sẽ không nói.
"Thiên hạ chỉ có 7 bộ Đế Đạo Võ Học, ngươi liền nắm tới tay 3 bộ, quả thực là đại khí vận, đáng tiếc Thành Cát Tư Hãn – Thiết Mộc Chân hiện tại chưa xưng đế, cũng chưa đến thời điểm hắn sáng tạo ra Thương Lang Chiến Hồn nếu không ngươi liền có 4 bộ".
"Thiên Tử Quyền Pháp đã thất truyền, nghe nói Hán Vũ Đế khi chết liền mang theo, để lại trong di mộ mà di mộ của hắn thì lại có tuyệt thế hung hồn cùng long mạch nhà Hán thủ hộ, đến cả ta cũng không muốn tiến vào, hiện tại chỉ sợ trong tay Đế Thích Thiên".
"Như Lai Thần Chưởng là vật nhà Đường, thứ này ta lười tìm cũng lười động vào, ngươi tìm được hay không liền là vận khí của ngươi, vật Đường triều ta không quan tâm".
"Tu La Phù Đồ Công tại thời điểm này căn bản không có, Chu Nguyên Chương tiểu tử còn chưa sinh ra, thế giới này hiện tại chưa từng tồn tại, ta khi xưa cũng không hứng thú, cũng chưa từng đọc qua".
"Ngươi quay lại thế giới kia, nếu có cơ duyên có thể đim tìm thử, Đế Đạo Võ Học thứ này có càng nhiều càng tốt, so với võ học bình thường chỉ có cao hơn, tuyệt không thấp hơn ".
Nói xong... Tây Thi liền tiến lên một bước, tốc độ của nàng rất nhanh, nàng cứ như vậy ôm Vô Song một cái.
Hai... nữ nhân cứ như vậy lẳng lặng mà ôm nhau, Vô Song thậm chí cảm giác được làn u hương thơm ngát trên người Tây Thi, cảm nhận được cơ thể hoàn mỹ vô khuyết của nàng.
Vô Song hai tay run lên, cũng nhẹ ôm lấy nàng.
_ _ _ _ _ _ _
Chẳng biết qua bao lâu, Tây Thi mới buông Vô Song ra, nàng nhẹ nhàng cười, nụ cười từ tận chân tâm.
"Được rồi, tỷ tỷ không giữ ngươi lại nữa, tỷ tỷ lúc này liền đi mang về Hoàng Dung của ngươi rồi đưa ngươi trở về".
Hành trình 4 năm của Vô Song tại thế giới này rốt cuộc kết thúc.

Quyển 2 Chương 354
Phiên Ngoại

Phiên Ngoại 1: Thiên Hạ
Vô Song hiện tại quả thật đủ xưng là vô địch thiên hạ nhưng mà người biết hắn không nhiều.
Hắn như một lữ khách đi qua thế giới này, việc mà hắn làm rất nhiều nhưng người biết hắn chẳng có mấy ai, hắn như một cái bóng lướt qua thế giới, rất nhiều người cảm nhận được những việc hắn làm nhưng không ai có thể nắm được chân thân của hắn.
Hắn chung quy, không thuộc về thế giới này.
Hắn đến không mấy ai biết, hắn đi lại không mấy ai hay.
Người không biết hắn đương nhiên không kể về hắn, người biết hắn khi nghĩ về hắn chỉ là cảm khái, cũng không nói một câu nào.
Thế giới này rất nhiều năm sau chỉ có duy nhất một nơi còn lưu lại sự tồn tại của hắn đó chính là tổ miếu nhà Nguyên.
Bên cạnh bức tượng Đại Khả Hãn – Thiết Mộc Chân, là một bức ‘dị tượng’.
Bức tượng này chỉ là một hắc y nhân, đến cả khuôn mặt cũng không được đúc, cho người ta một cảm giác thuần màu đen, một loại cảm giác huyền bí mà đáng sợ vô cùng.
Trên tượng chỉ ghi mấy chữ nhỏ: Nhật Xuất Đông Phương – Duy Ta Bất Bại.
Hắn được gọi là Mông Cổ Thái Sư, liệt vào hàng khai quốc công thần – Đông Phương Bạch.
Theo lời ghi lại trong tổ miếu nhà Nguyên, Đông Phương Thái Sư còn rất trẻ nhưng võ công vô địch thiên hạ, thái sư vì Mông Cổ ra mặt, bình định võ lâm Trung Nguyên, mở đường cho Mông Cổ thôn tính Trung Nguyên, thành lập nhà Nguyên.
Dưới sự dẫn đầu của Thiết Mộc Chân cùng tài năng Đông Phương Thái Sư, người Mông Cổ liền bắt tay với nhà Tống hai bút cùng vẽ, diệt đi nhà Liêu sau đó lại thôn tính nhà Kim, đánh Ba Tư, nhận Tây Hạ thần phục rồi đánh thẳng Trung Nguyên, diệt nhà Tống.
Nhà Nguyên chính thức thành lập.
_ _ __ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Phiên Ngoại 2: Thiên Long Tam Huynh Đệ.
Nhắc đến tam huynh đệ trong võ lâm thời đó quả thực không ai có thể quên.
Đại ca Kiều Phong, nhị ca Quách Tĩnh cùng tam đệ Đoàn Dự.
Vô Song rời đi căn bản không biết những việc này có điều hắn chắc chắn sự xuất

hiện của hắn cũng hủy luôn Hư Trúc, tại thế giới này Hư Trúc vốn là người qua đường.
Quách Tĩnh bị Tây Thi dùng thủ đoạn lau đi trí nhớ, bản thân Quách Tĩnh trí nhớ chỉ còn lại đến lúc ở Đào Hoa Đảo trước khi Vô Song rời đi.
Quách Tĩnh mất một đoạn trí nhớ, sau khi ở Trung Nguyên 2 năm liền được triệu về Mông Cổ, trở thành phò mã Mông Cổ, tất nhiên nữ nhân của Quách Tĩnh chính là thanh mai chúc mã Hoa Tranh.
Quách Tĩnh trong đoạn thời gian ở Mông Cổ được 'thái sư' chỉ dạy lại thêm Cửu Âm Chân Kinh, võ công có thể nói là thăng tiến với tốc độ tên lửa.
Tiếp theo Quách Tĩnh liền mang mẫu thân về lại Trung Nguyên, thăm lại nhà xưa, tại đây liền gặp lại đại ca Kiều Phong cùng tam đệ Đoàn Dự.
Đoàn Dự thì không cần nói, hắn chưa bao giờ thích võ công nhưng võ công vẫn thành một phần cuộc sống của hắn, khi Độc Cô cùng Lãnh rời đi bản thân Nam Đế liền mang Đoàn Dự về Thiên Long Tự.
Đoàn Dự chưa bao giờ ham thích võ học nhưng lại làm ít công to, tại thời điểm Đoàn Dự gặp Quách Tĩnh cả hai người đều là ngũ tuyệt cao thủ, chiến lực 8 tinh.
Trong ba huynh đệ, mạnh nhất phải kể đến Kiều Phong, khi đó Kiều Phong chiến lực đã là 10 tinh.
Kiều Phong sau khi chứng kiến Hồng Thất Công bị Nhật Tôn Giả đánh bại, chứng kiến Hàng Long bị Càn Khôn Đại Na Di khắc chế, bằng vào thiên tư kinh người của mình, Kiều Phong sáng tạo ra Cửu Long Hàng Thiên Chưởng, là bản rút ngắn của Hàng Long Thập Bát Chưởng, rút từ 18 chưởng chỉ còn lại 9.
Cửu Long Hàng Thiên Chưởng của Kiều Phong được coi là chưởng pháp mạnh nhất võ lâm.
Ngoại trừ chưởng pháp, Kiều Phong liên cơ duyên xảo hợp mà tu luyện Dịch Cân Kinh.
Nhắc đến Dịch Cân Kinh liền phải nhắc đến Linh Thứu Cung Chủ – A Châu.
Không thể không nói duyên phận là thứ không ai có thể chia cắt, A Châu cùng Kiều Phong vẫn đến với nhau nhưng đây không phải là A Châu mà Kiều Phong có thể giết trong 1 chiêu.
A Châu đi theo Vô Song học được Cửu Âm Chân Kinh sau đó đoạn thời gian ở Ma Sơn, nàng lại được Lý Thu Thủy dạy dỗ.
Bản thân A Châu không hợp mắt với Lý Thu Thủy, nàng không được Lý Thu Thủy coi trọng về võ công nhưng nàng lại được Lâm Triều Anh hết sức ưa thích, nàng liền đi theo Lâm Triều Anh, trở thành đệ tử Lâm Triều Anh trong 2 năm.
Lâm Triều Anh đời này sẽ không sáng tạo Cổ Mộ, nàng liền mang võ học cả đời dạy cho A Châu.
Tiếp theo khi Vô Song rời đi, hắn mang A Châu đến gặp Đồng Mỗ, Linh Thứu Cung dù sao là tâm huyết của Đồng Mỗ, Linh Thứu Cung không thể không có

chủ, chủ nhân Linh Thứu Cung liền là A Châu.
A Châu cai quản Linh Thứu Cung như thế nào là việc của nàng nhưng mà tại Linh Thứu Cung võ học của A Châu lại càng đáng sợ, nàng liền được chân truyền của Đồng Mỗ, tu luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công cùng Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.
Tư chất của A Châu không cao nhưng cơ duyên của nàng kinh người, tại thời điểm Kiều Phong đạt đến 10 tinh chiến lực bản thân A Châu cũng không hề yếu hơn nam nhân của mình.
Kiều Phong đương nhiên vẫn đi theo lộ tuyến cũ, vẫn bị vu oan hãm hại, vẫn sẽ nghe lời Khang Mẫn mà đi báo thù.
A Châu vẫn đóng giả phụ thân của mình nhưng đúng là một chưởng của Kiều Phong... đừng mơ giết nổi A Châu phiên bản siêu cấp này.
Tiếp theo hiểu lầm hóa giải, A Châu theo Kiều Phong về nhà Liêu, Kiều Phong trở thành Nam Viện Đại Vương đồng thời kết hôn cùng A Châu.
Tại hôn lễ, A Châu liền mang Dịch Cân Kinh của Vô Song để lại tặng trượng phu làm của hồi môn.
Tất nhiên ngay cả A Châu cũng không biết đây là Dịch Cân Kinh, dù sao khi đó Vô Song cũng chỉ bảo với nàng đây là của hồi môn của nàng ngày xuất giá, A Châu đương nhiên nghe lời.
Vì không biết đây là Dịch Cân Kinh, Kiều Phong y nguyên vẫn luyện, võ công một ngày tăng tiến ngàn dặm, chính Kiều Phong còn cảm khái không thôi, đối với 'sư phụ' của A Châu mà liên tục bội phục.
Thế giới này căn bản vẫn vậy, trận Nhạn Môn Quan vẫn diễn ra, Kiều Phong vẫn bắt hoàng đế nhà Liêu là Gia Luật Hồng Cơ khiến chiến tranh Liêu – Tống dừng lại.
Kiều Phong vẫn cứ dùng mũi tên đâm vào trái tim tự sát nhưng mà Kiều Phong thực sự không chết, Dịch Cân Kinh quá mức cường hãn, cường hãn hơn nội công Thiếu Lâm của Phong cả trăm lần, Kiều Phong chỉ bị trọng thương mà thôi.
A Châu nắm trong tay Cửu Âm Chân Kinh lại là bản đã phiên âm chữ Phạn, nàng liền dùng Cửu Âm Chân Kinh chữa trị cho trượng phu, Kiều Phong căn bản không lo.
Sau này hai vợ chồng A Châu – Kiều Phong liền quyết định ẩn thế, nơi hai người ở ẩn chính là Thiên Sơn – Linh Thứu Cung.
Hai vợ chồng liền đến sống cùng Đồng Mỗ.
Vào những năm đó, Vô Nhai Tử cũng đã qua đời, Đồng Mỗ không tiếp tục đột phá Bát Hoang Lục Hợp Công, không tiến vào đế vị, sau khi truyền dạy võ công cho A Châu, nàng sống thêm vài năm rồi cũng qua đời, nàng cùng sư đệ Vô Nhai Tử được chôn chất chung cùng một phần mộ.
Khi còn sống không thể đến được với nhau, khi chết liền để nàng cùng sư đệ quy

về một phần mộ.

_ _ _ __ _ _ _

Phiên Ngoại 3: Thế Giới Vận Hành

Kiều Phong cùng A Châu ẩn thế tại Linh Thứu Cung, chỉ còn lại Đoàn Dự cùng Quách Tĩnh.

Ba huynh đệ tại Nhạn Môn Quan uống đến say mèm sau đó... liền chia tay.

Quách Tĩnh trợ giúp Thiết Mộc Chân bình định nhà Kim, diệt Ba Tư, lấy Hoa Tranh làm chính thất, sau này Tây Hạ thần phục Mông Cổ, Thiết Mộc Chân liền giúp Quách Tĩnh nạp Ngân Xuyên Công Chúa – Lý Thanh Lộ làm thiếp.

Đoàn Dự làm Đại Lý Hoàng Đế, lập Vương Ngữ Yên làm hoàng hậu, thu Uyển Thanh cùng Chung Linh làm phi.

Mông Cổ sau này thế không thể đỡ, cuối cùng binh chia hai đường, một đường đánh Tống một đường đánh Đại Lý.

Tại Vô Lượng Sơn, Quách Tĩnh liền cùng Đoàn Dự đánh một trận.

Sau đó Kiều Phong cùng A Châu đến, ba huynh đệ tiếp tục cùng nhau uống rượu, cùng nhau quên đi thế sự.

Đoàn Dự cùng Quách Tĩnh khi đó đều đã là ngũ tuyệt đỉnh phong, cao thấp khó luận nhưng mà Đại Lý lấy gì kháng lại Mông Cổ đây?, rốt cuộc Đại Lý lựa chọn giống Tây Hạ, chấp nhận thần phục Mông Cổ, Đoàn Dự được phong làm Trấn Nam Vương.

Quách Tĩnh là người Hán, vì mẫu thân của mình Quách Tĩnh rốt cuộc cũng không hướng về nhà Tống ra tay mà là trợ giúp nhà Nguyên sau này đánh chiếm Tây vực, sau này hiệu xưng Bình Tây Vương.

Không có Quách Tĩnh thủ vững Tương Dương, Tương Dương thành thủ được 1 năm thì mất, nhà Tống cứ như thế rất nhanh bị xóa xổ.

_ _ _ __ _ _ _

Quách Tĩnh cưới A Tranh sinh ra ba đứa con, 1 nữ cùng 2 nam.

Quách Tĩnh với Lý Thanh Lộ sinh ra ba đứa con, 2 nữ cùng 1 nam

Đáng nói đứa con trai út, Quách Tĩnh liền đặt tên là Dương Quá.

Họ Dương ở đây là vì Quách Tĩnh tưởng nhớ Dương Thiết Tâm, Quách Tĩnh một đời không cha liền coi Dương Thiết Tâm như cha.

Dương Quá lớn lên mang theo thân thể tráng kiện của cha, mang theo dung mạo của mẫu thân cùng... trí tuệ của họ nhà Lý.

Sau khi nhà Nguyên thống nhất thiên hạ, một lần Quách Tĩnh liền mang người nhà lên Linh Thứu Cung gặp mặt đại ca cùng nhị đệ.

Tại nơi này Dương Quá gặp Tiểu Long Nữ.

Nàng thật là gì?, cái này ai quan tâm, chỉ biết nhũ danh của nàng đúng là Tiểu Long Nữ.

Phụ thân của nàng là Trấn Nam Vương – Đoàn Dự, mẫu thân của nàng liền là

Vương Ngữ Yên.
Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ vừa gặp đã thân, sau đó thành một đôi thanh mai trúc mã, tuy rằng Tiểu Long Nữ vẫn là lớn hơn Dương Quá 5 tuổi.
Sau này A Châu cùng Kiều Phong lại nhận Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ làm đệ tử.
A Châu vốn muốn mang Linh Thứu Cung để lại cho Long nữ nhưng nàng tính tình đạm bạc, tính cách có chút giống mẫu thân Ngữ Yên, rốt cuộc cũng từ chối.
Dương Quá sau này hành tẩu giang hồ, việc nghĩa vô số được xưng hai chữ Đại Hiệp, tiếp theo dưới cơ duyên xảo hợp vẫn tìm được kiếm chủng của Độc Cô Cầu Bại, hơn nữa bên trong vậy mà còn có nguyên bản Độc Cô Cửu Kiếm.
Bản thân Độc Cô Cửu Kiếm ban đầu vốn là không có, thứ này là do Vô Song âm thầm để lại.
Dương Quá khi đó võ công đã thành hình, vào hàng tuyệt thế cao thủ.
Ba người Kiều Phong – Quách Tĩnh – Đoàn Dự đều trở thành đế vị thì Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đều chạm đến ngũ tuyệt đỉnh phong.
Không hẳn là thiên tư của Dương Quá cùng Long Nữ quá kinh khủng nhưng ai bảo thế hệ đi trước quá kinh khủng đây?, hai người chỉ mới 30 đều đã đạt đến cảnh giới độc bộ thiên hạ – ngũ tuyệt đỉnh phong.
Dương Quá cầm Độc Cô Cửu Kiếm, đối với Độc Cô Cầu Bại bội phục không thôi, nhờ vào cảm ngộ kiếm đạo của Độc Cô Cầu Bại lại thêm lý niệm võ học của Độc Cô Cửu Kiếm, Dương Quá sau vài năm nghiền ngẫm rốt cuộc thông suốt toàn bộ, đột phá từ ngũ tuyệt đỉnh phong lên hàng đế vị.
Sau này Dương Quá liền tìm một kiếm đạo thiên tài mà truyền lại Độc Cô Cửu Kiếm, bản thân Dương Quá cùng Long Nữ căn bản không ham thế tục quyền thế, không muốn nhiễm khói lửa nhân gian liền lựa chọn đến Chung Nam Sơn, hai người lập ra Cổ Mộ, rời khỏi giang hồ.
Về phần Độc Cô Cửu Kiếm để lại, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, rốt cuộc rơi vào tay một thiếu niên trẻ tuổi họ Phong, là người phái Hoa Sơn.
Tất nhiên đây là truyện trăm năm sau, khi mà nhà Nguyên đã mất.
Nguyên do nhà Nguyên mất cũng không khác gì lịch sử, nhà Nguyên bị diệt, nhà Minh lên thay, Chu Nguyên Chương lên ngôi hoàng đế.
Chu Nguyên Chương trở thành hoàng đế nguyên nhân lớn nhất là nhờ Minh Giáo của Trương Vô Kỵ.
Minh Giáo Ba Tư bị diệt, Ba Tư cũng diệt quốc, không cần nói cũng biết Minh Giáo tàn dư thù hận nhà Nguyên ra sao, tàn dư của Minh Giáo toàn bộ chuyển về Trung Nguyên, ẩn thân Trung Nguyên mà đối phó nhà Nguyên.
Dĩ nhiên đây cũng là một câu chuyện dài, một câu truyện với sự xuất hiện của Trương Tam Phong, Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược....

– – – – – – – –

Phiên Ngoại 4: Võ Đang cùng Nga My.
Tại Cổ Mộ, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ có 3 đứa con, 1 nam cùng hai nữ.
Dương Quá họ Dương nhưng phụ thân Dương Quá là Quách Tĩnh.
Bản thân Dương Quá cũng là ‘kỳ hoa’, Dương Quá hiểu họ ‘Dương’ của mình là từ đâu, hiểu suy nghĩ của phụ thân từ đó 3 đứa con, 2 đứa liền lấy họ Quách, 1 đứa liền lấy họ Dương.
Tại Chung Nam Sơn sau này, Quách – Dương là hai đại tộc nhưng lại cùng một gốc, Quách – Dương vốn là một.
Lại nói tới con của Dương Quá cùng Long Nữ, con gái út của hai người họ Quách, tên một chữ Tương.
Quách Tương sau này có dịp rời Chung Nam Sơn lên Thiếu Lâm Tự, vô tình lại thấy Hà Túc Đạo tiến Thiếu Lâm.
Nàng đương nhiên cũng thấy Giác Viễn chiến Hà Túc Đạo, sau đó nàng nhìn tận mắt rất nhiều chuyện, đặc biệt là lúc Thiếu Lâm Tự trách tội Giác Viễn làm mất kinh thư, trách tội Giác Viễn học trộm võ công, trách tội Trương Quân Bảo học trộm võ công.
Quách Tương được Dương Quá nhất mực yêu thích, có thể nói nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.
Nàng xinh đẹp như mẹ, thông minh như cha đồng thời cũng tà khí như cha, nàng sao chấp nhận việc Thiếu Lâm Tự làm, nàng liền náo, liền ngăn cản Thiếu Lâm Tự cao tăng.
Võ công của Quách Tương khi đó còn chưa thể gọi là cao thủ nhưng tuyệt học Cổ Mộ khi đó chính là tinh hoa của toàn bộ thế giới Kim Dung.
Có Độc Cô Cửu Kiếm, có Dịch Cân Kinh, có Cửu Âm Chân Kinh, Hàng Long Thập Bát Chưởng, Đả Cẩu Bổng, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, Cổ Mộ Võ Học, Lăng Ba Vi Bộ, Bắc Minh Thần Công...
Gần như tinh hoa võ học bản thân Cổ Mộ không thiếu một quyển, Quách Tương chỉ bằng Lăng Ba Vi Bộ cùng thân pháp Cổ Mộ liền thật sự mang được Giác Viễn chạy ra ngoài.
Nàng cực kỳ thông minh, nàng biết mang Quân Bảo đi thì Giác Viễn chỉ sợ vẫn chết, chỉ có mang Giác Viễn đi, Thiếu Lâm vì ngại mặt mũi liền sẽ cho người truy theo Quách Tương cùng Giác Viễn, bản thân Quân Bảo còn nhỏ cùng lắm chỉ bị giam lỏng.
Nàng vừa chạy vừa để lại ám hiệu cầu cứu phụ thân.
Rốt cuộc đánh nhỏ thì lớn đến.
Hai vợ chồng Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đều là đế vị cao thủ, bất cứ ai trong hai người cũng đủ sức náo đổ Thiếu Lâm huống gì cả hai cùng đến?, Thiếu Lâm Tự bị đánh đến sứt đầu mẻ trán, hai vợ chồng Quá – Long thực sự đã vô

địch thiên hạ, đấy là chưa nói hai người còn Song Kiếm Hợp Bích Thuật căn bản không dùng.
Quách Tương an toàn, Giác Viễn an toàn nhưng Quân Bảo thì không như thế, bản thân Quân Bảo không chết nhưng mà đã bị phế võ công, gần như phế nhân.
Quách Tương bạo nộ, tất nhiên nàng bạo nộ căn bản không tính, quan trọng là Dương Quá nộ.
Dương Quá làm người tà khí vô cùng, làm việc vốn theo sở thích, thế là Dương Quá liền phế võ công 7 vị cao thủ mạnh nhất Thiếu Lâm thời đó rồi nghênh ngang rời đi.
Trương Quân Bảo con đường sau này cũng sẽ không thật sự phế, bằng võ học Cổ Mộ lưu trữ còn sợ gì sao?.
Trương Quân Bảo ở lại Cổ Mộ 3 năm, không chỉ thương thế khỏi hết, võ công đại tiến mà còn... mang theo tâm của Quách Tương ra ngoài, sau đó Dương Quá cho dù đau lòng cũng vẫn để con gái yêu theo Trương Quân Bảo hành tẩu giang hồ.
Trương Quân Bảo cùng Quách Tương trở về gặp Giác Viễn, với Trương Quân Bảo thì Giác Viễn như người cha vậy, mang theo 'người yêu' đến gặp phụ thân tất nhiên là bình thường vô cùng.
Tại đây Trương Quân Bảo cùng Quách Tương đều được truyền thừa toàn vẹn Cửu Dương Thần Công.
Nhiều năm sau, cái tên Trương Quân Bảo đã biến mất, thế nhân chỉ biết đến Trương Tam Phong.
Hai vợ chồng Trương Tam Phong cùng Quách Tương thành lập ra Võ Đang hơn nữa tại đời của hai người... cả hai thực sự cũng được coi là vô địch thiên hạ.
Sau cặp vợ chồng Kiều Phong – A Châu cùng Dương Quá – Tiểu Long Nữ, thế gian lại có một cặp vợ chồng mà hai người đều là đế vị.
Võ Đang hình thành đương nhiên cũng phải có Nga My.
Nga My tổ sư là một nhân vật thần bí, nàng là truyền nhân Linh Thứu Cung, sau đó không biết vì sao lại thành lập chi nhánh Linh Thứu Cung ở trên Nga My Sơn.
Vì Linh Thứu Cung chỉ nhận nữ, Nga My tất nhiên cũng chỉ nhận nữ.
Thân phận Nga My Tổ Sư cực kỳ thần bí, nàng cũng rất ít khi đi lại trên giang hồ, chỉ nghe nói nàng họ Chu.
Nữ tử họ Chu là người Linh Thứu Cung mà Linh Thứu Cung cùng Cổ Mộ đi lại phi thường gần, nàng với Quách Tương lại là đồng lứa, thân như chị em, hai người trong một lần bàn luận võ học, dựa vào sở học cả hai liền phối hợp với nhau sáng tạo Nga My Cửu Dương Công cùng Nga My Kiếm Pháp, đây cũng là cơ sở của Nga My Phái.
Tất nhiên ban đầu Nga My Phái không gọi là Nga My, nó gọi là Trung Nguyên –

Linh Thứu Cung.
Qua thời gian, cái tên này quá dài lại thêm phái này lập ở Nga My rốt cuộc cũng đổi về cái tên Nga My.
Nga My cùng Võ Đang liền song song tồn tại hơn nữa hai phái quan hệ phi thường gần, truyền thừa từ năm này qua năm khác, rất nhiều năm sau hai phái vẫn còn tồn tại ở hậu thế, cùng Thiếu Lâm tồn tại, đặc biệt là Võ Đang đã hoàn toàn không thua kém gì Thiếu Lâm, Thiếu Lâm căn bản không thể một nhà độc đại.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
P/S: Chương này tác chỉ cố gắng cho cái kết viên mãn nhất của các nhân vật trong thế giới này thôi (trừ Hư Trúc vì tác thuộc dạng anti thanh niên này)

Quyển 3 Chương 1

Miêu Nữ – Lam Đình

Nơi này là một vùng rừng rậm cực kỳ ẩm thấp, cây côi vươn cao khỏi đại địa, những tán cây lớn đến nỗi che đi cả ánh sáng mặt trời cho cánh rừng này một loại cảm giác phi thường âm u cùng quỷ dị, từng cơn gió thỉnh thoảng thổi qua làm những tán lá cây đồng loạt run lên tạo ra âm thanh như tiếng khóc than vậy, lạnh lẽ vô cùng.

Nơi này thực sự phi thường hoang vắng, đến cả dấu hiệu xuất hiện của con người cũng không có, một cánh rừng tự nhiên, một cánh rừng nguyên sinh.

Tại loại địa phương này con người không phải là chủ nhân chân chính, chủ nhân chân chính của nơi này là muông thú, là độc trùng, đặc biệt trong những nơi như vậy độc trùng phi thường độc, chỉ cần bị cắn một cái hoàn toàn có thể trở thành người thiên cổ.

Dĩ nhiên nói như vậy cũng không đúng, những cánh rừng nguyên sinh tại địa phương khác thì không biết thế nào nhưng tại nơi này có chut không giống bởi đây là đất người Miêu.

Nam Cương – Miêu Vực.

Miêu Cương – Miêu Tộc.

Đây là xưng hô của thế gian về vùng đất này, võ lâm nhân sĩ thực sự không mấy ai muốn tiến tới nơi đây, thực sự quá quỷ dị, quá dọa người.

Tại Miêu Cương đứng đầu là hai tổ chức, một là Miêu Cương Ngũ Độc Giáo hai là Miêu Tộc – Tổ Miếu.

Về một mặt nào đó bất kể là Ngũ Độc Giáo hay Tổ Miếu đều là thế lực người Miêu nhưng chung quy hai thế lực này vẫn có minh tranh ám đấu, nơi nào có người thì chẳng có tranh đấu?, dĩ nhiên tranh đấu cũng chỉ trong một mức độ nào đó mà thôi, tranh đấu căn bản không thể ảnh hưởng đến lợi ích của người Miêu.

Đứng đầu Ngũ Độc Giáo hiện tại là một nhân vật cực nổi tiếng trong võ lâm, nghe danh của nàng thậm chí 7 phần cao thủ tại Nam Võ Lâm sợ xanh cả mặt, nàng gọi Hà Thiết Thủ.

Đứng đầu Tổ Miếu là hội đồng trưởng lão Miêu Tộc tuy nhiên trên danh nghĩa đối ngoại là Miêu Tộc tộc trưởng, tộc trưởng người Miêu hiện tại họ Lam, tên Phượng Hoàng.

Vì quan hệ giữa Hà Thiết Thủ cùng Lam Phượng Hoàng phi thường tốt, những năm nay đất Miêu Cương cũng một mực hòa thuận.

Bản thân Lam Phượng Hoàng có giao tình rất tốt với cao tầng Nhật Nguyệt Thần Giáo, từng có lời đồn Lam Phượng Hoàng được Đông Phương Giáo Chủ nhận

làm muội muội, cho dù nàng đến Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không có mấy người dám đắc tội nàng.
Hà Thiết Thủ cũng không kém, năm xưa Hà Thiết Thủ có một đoạn nhân sinh giang hồ rất dài, nàng không quen được cao thủ cỡ Đông Phương Bất Bại nhưng mà nàng với Xà Vương – Viên Thừa Chí có một đoạn chuyện xưa không để ai biết, nàng cùng Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh còn có duyên sư trò, đặc biệt quan hệ của Hà Thiết Thủ cùng những tổ chức 'Phản Thanh Phục Minh' phi thường tốt.
Nhờ vào Hà Thiết Thủ cùng Lam Phượng Hoàng, đất Miêu Cương hiện tại không có mấy người dám đắc tội, đặc biệt là Ngũ Độc Giáo đi trên giang hồ địa vị cũng rất lớn, tất nhiên Ngũ Độc Giáo bị liệt vào hàng Ma Giáo, đối với thế nhân Ngũ Độc Giáo trở thành phân bộ của Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Thế nhân nói thiên hạ có 3 đại môn phái chuyên dụng độc là Tinh Túc Hải – Tinh Túc Phái, Thục Trung – Đường Môn, Miêu Cương – Ngũ Độc Giáo, trong 3 đại phái này, Ngũ Độc Giáo yên ổn đứng đầu, trở thành đệ nhất dùng độc môn phái.
Độc của Ngũ Độc Giáo thật ra chưa chắc đã hơn được Đường Môn cùng Tinh Túc Hải bao nhiêu nhưng mà bọn họ lại biết nuổi Trùng Cổ, loại sinh vật này làm người ta tê cả da đầu.
Người Miêu nuôi trùng đã thành một loại văn hóa, trở thành thói quen, bản thân người Miêu nuôi trùng cũng như người Trung Nguyên nuôi trâu, bò, lợn, gà hay chó vậy.
Tất nhiên nuôi Trùng cũng có rất nhiều quy định phức tạp mà người ngoài không thể biết, Trùng cũng có phân chia cấp bậc, cấp bậc của Cổ Trùng phụ thuộc vào trình độ người nuôi, phụ thuộc vào dược vật cùng giống.
Muốn tìm giống Trùng tốt hoặc là lấy ấu trùng của cặp bố mẹ ưu tú hoặc là tự ra ngoài tìm kiếm trong những cánh rừng nguyên sinh.
Với cách thứ nhất, tỷ lệ thành công đạt được Trùng tốt cực cao nhưng mà... đây chỉ là cách dành cho người trong đại tộc hơn nữa không phải lúc nào muốn có cũng được, không phải cặp Trùng Vương nào cũng dễ dàng sinh ra hậu đại, mỗi lần sinh sản đều làm thực lực Trùng Vương giảm mạnh.
Với cách thứ hai, độ khó tìm được một con Trùng non chất lượng tốt cũng không khác đi đào kho báu là bao bất quá việc này thực sự rất kích thích, rất nhiều người Miêu tuổi trẻ đều chọn cách này, tất nhiên cách này phải xem ánh mắt, phải xem khí vận hơn nữa còn phải xem thực lực, có rất nhiều vùng đất tại Miêu Cương được đánh giá là nguy hiểm, không cẩn thận liền sẽ lập tức mất mạng.
Lúc này sâu trong rừng rậm, có một thân ảnh nhẹ nhàng di chuyển.
Đây là một nữ nhân người Miêu, nàng thân cao khoảng 1m6, một thân phục trang người Miêu, mái tóc cắt ngắn, làn da trắng mịn một cách bất ngờ cùng với

khuôn mặt đẹp vô cùng.
Dung mạo của nàng thực sự rất đẹp, cứ như từ trong tranh ra vậy hơn nữa nét đẹp này không giống với vẻ đẹp của nữ nhân Trung Nguyên, khuôn mặt tròn chứ không thuôn dài như nữ nhân Trung Nguyên, nói nàng xinh đẹp không bằng nói nàng vô cùng dễ thương.
Từ dung mạo mà xem chỉ sợ nữ nhân này còn chưa quá 16 tuổi, đôi môi mọng nước, ánh mắt long lanh, thực sự... búng ra sữa.
Nàng di chuyển trong cánh rừng, tốc độ không chậm, vừa nhìn cũng biết trong người liền mang theo võ công hơn nữa phi thường quen thuộc cánh rừng này.
Thiếu nữ gọi là Lam Đình, là một nữ nhân miêu tộc chính gốc.
Lam Đình lần này đương nhiên cũng như rất nhiều thiếu nam thiếu nữ khác của Miêu Tộc, nàng muốn đi tìm ấu trùng.
Dạo gần đây âm khí đặc biệt mảnh, khí trời ẩm thấp, thực sự là thời điểm thích hợp cho đa số ấu trùng sinh trưởng, Lam Đình thân là thiếu nữ Miêu Tộc đương nhiên không bỏ lỡ cái dịp này.
Điều duy nhất khác với bạn cùng lứa, Lam Đình biết võ công, võ công của nàng cũng không tệ bởi chị gái của nàng chính là Lam Phượng Hoàng, một thân võ nghệ đều là do tỷ tỷ truyên lại, tại Miêu Tộc cũng không quá trọng võ nhưng võ là một trong những viện pháp bảo hiểm tốt nhất cho người Miêu hành tẩu trong rừng.
Bằng võ công cùng sự hiểu biết đối với những cánh rừng Miêu Cương, Lam Đình dám đến những chỗ bạn bè cùng lứa không dám đến, dám đi những nơi mà bạn bè cùng lứa không dám đi.
Nàng vậy mà một mực hướng về trung tâm mà đi, ánh mắt càng ngày càng sáng, nụ cười càng ngày càng tươi rói như một đóa hướng dương nở rộ vậy.

_ _ _ __ _ _

Lam Đình vui vẻ như vậy vì đêm hôm qua nghe lén được một việc, tỷ tỷ của nàng nói có một đầu Trùng Vương sắp sinh ra ở sâu trong cánh rừng này, vừa nghe tin Lam Đình liền kích động không thôi.
Cao thủ Miêu Tộc có rất nhiều người nuôi trùng ngay ở trong những cánh rừng nguyên sinh, tại nơi này nuôi liền dễ dàng hơn nhiều, giống như chăn thả gia súc tự nhiên vậy, trong quá trình này thỉnh thoảng cũng sẽ có Trùng Vương sinh ra.
Trùng Vương sinh ra không tính là đại sự gì với người Miêu bởi Trùng Vương cũng có nhiều loại, Miêu Tộc vốn không thiếu Trùng Vương, trừ khi là Trùng Đế sinh ra mới có thể coi là đại sự toàn tộc.
Lam Đình trời sinh đã có cảm giác lực rất mạnh, nàng chỉ biết con Trùng Vương sắp sinh kia nằm sâu trong sơn mạch, cũng không biết vị trí cụ thể nhưng mà nàng tin vào cảm giác của mình, nàng liền đi theo cảm giác.
Rốt cuộc sau khoảng 2 giờ di chuyển trong rừng, Lam Đình rốt cuộc dừng lại,

nhịp tim của nàng khẽ đập nhanh hơn, nàng biết nàng sắp đến, ít nhất là thứ hấp dẫn cảm giác của nàng đang ở gần đây.
Bước chân chậm lại, khẽ rón rén đi về phía trước, Lam Đình khẽ cúi thấp người, trước mặt nàng là một tán cây rậm rạp.
Dùng ngón tay nhè nhẹ điểm qua tán cây, thân hình chậm rãi xuyên qua sau đó đôi mắt đẹp của Lam Đình trừng lớn, căn bản không tin vào mắt mình.
Trước mặt nàng... có một xác nam nhân.
Xác chết thì Lam Đình đã thấy không ít, cũng không có gì lạ, điều lạ là nàng thấy có rất nhiều sinh vật đang vây quanh xác chết này, nhỏ thì có thỏ, có nhím, lớn thậm chí có cả cáo, cả sói... đáng sợ nhất trong đám này còn có 2 con gấu lớn cùng 3 đầu lão hổ.
Lam Đình thực sự run lên, nàng không hiểu sao đám thú này căn bản không đụng vào xác chết kia mà chỉ lẳng lặng nằm bên cạnh, bình yên đến lạ, cứ như... đang muốn bảo vệ cái xác vậy.
Lam Đình lại bắt đầu hướng ánh mắt lên trên, nàng thấy rất nhiều dây leo đứt gãy, nàng lập tức hiểu xác chết này chỉ sợ từ trên cao ngã xuống.
Mắt đẹp khẽ cau lại, nàng biết từ trên cao ngã xuống nhưng lại có rất nhiều dây leo trống đỡ có lẽ sẽ không chết, lại nhìn từng tia nắng xuyên qua những tán lá cây chiếu xuống cái xác kia, Lam Đình khẽ cắn răng, bước nhẹ về phía trước.
Nàng thật ra cũng rất sợ đám muông thú kia tấn công mình, nàng ban đầu chỉ bước một bước, cho đến khi thấy những muông thú này thậm chí không phản ứng gì, nàng mới dám bước tiếp.
Mãi cho đến khi nàng lại gần xác chết, đám muông thú này căn bản vẫn không thèm động một chút nào, cứ như nàng là người vô hình vậy.
Lam Đình nhìn ba đầu lão hổ một chút, lại nhìn sang hai con hắc hùng, nàng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, bàn tay run run chạm vào xác chết.
Vừa chạm một cái, nàng liền giật bắn mình mà thu ngón tay lại, may mắn thế nào những sinh vật kia cũng không có ý định động, duy chỉ có mấy đầu lão hổ hơi hơi mở mắt ra nhìn nàng rồi lại khép mắt vào, căn bản không có thêm hành động nào.
Nhìn nhìn ngón tay của mình, Lam Đình thở ra một hơi.
“Trời ạ, thật ấm, da thật mềm... người này còn chưa có chết”.
Lam Đình hít vào một hơi không khí tươi mát như muốn cổ vũ cho chính mình, nàng cúi xuống, dùng hai tay xoay người này lại.
Tiếp theo một tay che miệng, ánh mắt trừng lớn đến phát ngốc.
“Trời ạ, đẹp trai quá”.
Chỉ thấy đây là một nam nhân mang mái tóc trắng yêu dị, khuôn mặt tuyệt đối được coi là mỹ nam tử, đẹp đến có chút vô lý, cứ như lấy dung mạo của một mỹ nam tử kết hợp với dung mạo của một mỹ nữ tử mà thành vậy, chỉ cần dùng cái

dung mạo này thêm vào 3 tấc lưỡi, đời này liền không lo, nhất định không thiếu nữ nhân vì hắn chu cấp, nuôi hắn một đời, không thiếu trung niên mỹ phụ thậm chí có xúc động nuôi tiểu tình nhân.
Làn da trắng bóc hơn nữa mềm mại vô cùng, đàn hồi vô cùng, chỉ có quần áo rách rưới trên người cùng với hô hấp mỏng manh nơi chóp mũi mới khiến Lam Đình cảm nhận đây là một người trọng thương.
Lam Đình cực kỳ thiện lương, nàng muốn cứu mỹ nam tử này, thật sự mà nói dung mạo người này quá đẹp, đẹp đến nỗi làm trái tim thiếu nữ chưa tuổi trăng tròn rung động thật sâu.
Cái vẻ đẹp khác hẳn với người Miêu Cương, khác với bất cứ nam tử Miêu Cương nào mà nàng đã từng gặp trước đây, cái khí chất không người Miêu nào có được>
Lam Đình biết võ công, nàng đưa nam nhân này về cũng không hề khó nhưng mà nhìn những sinh vật xung quanh, nàng không khỏi sợ hãi.
Lam Đình lúc này liền chắp hai tay lại, thành kính mà nhắm mắt.
“Các đại thúc, các đại bá, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp a, tiểu nữ chỉ là muốn cứu ngươi, không muốn mạo phạm, các đại thúc, các đại bá đừng có cắn ta nha”.
Liên tục khấn vài lần, Lam Đình mới mở mắt ra, nàng phi thường cẩn thận muốn nâng nam nhân này lên, đột nhiên một lão hổ đang nằm liền đứng lên, nó đứng lên thân cao lập tức quá nửa người nàng.
Lam Đình sợ hãi xanh cả mặt lập tức lùi lại, nắm tay nhỏ đưa ra.
“Hổ đại thúc đừng đến gần nha, ta có võ đó, mau mau rời xa ta một chút”.
Nhìn vẻ mặt kinh hãi biến sắc của nàng quả thực làm người ta cười đau cả bụng.
Đầu lão hổ kia nhìn nhìn Lam Đình, sau đó cúi thấp đầu, cọ cọ đầu vào nam nhân bất tỉnh kia, cứ như con mèo nhỏ vậy.
Lam Đình mắt lớn lại mở rộng, sau đó nàng thấy lão hổ liên tục cọ đầu vào nam tử kia vài lần, Lam Đình mới đánh bạo mà lên tiếng.
“Hổ đại thúc, người... người muốn giúp tiểu Đình mang đại ca này về?”.
Cũng chẳng rõ con Hổ này có phải yêu quái không hay nó có thể hiểu tiếng người, chỉ thấy đại đầu dĩ nhiên nhẹ cúi xuống, cứ như gật đầu vậy.
Thật ra sinh vật này sẽ không gật đầu, nó chỉ là đang liếm chân mà thôi, nào ngờ Lam Đình lại hiểu sai, cực kỳ vui mùng mà vỗ tay.
“Tốt quá,tốt quá, Hổ thúc thúc ngươi tuyệt đối là con Hổ tốt”.
Nói xong nàng lại tiến lên, cẩn thận nâng nam tử này lên, sau đó đặt lên lưng lão hổ.
Lão hổ cũng vui vẻ, căn bản không có phản ứng gì, một người một thú cứ thế di chuyển, hướng về bên ngoài bìa rừng mà đi.
Ngày hôm nay Lam Đình rốt cuộc vẫn không thấy Trùng Vương, nàng cũng

quên cả việc đi tìm Trùng Vương nhưng mà cô bé cũng không để ý lắm, ra ngoài mang một mỹ nam tử về... hình như so với Trùng Vương đáng giá hơn nhiều lắm.
Tỷ tỷ nàng là Lam Phượng Hoàng, muốn nhìn Trùng Vương... cũng chỉ cần nói với tỷ tỷ mà thôi, nàng mới không quan tâm thứ này.
Tự thôi miên mình một câu như vậy, Lam Đình trong lòng liền vui đến lạ, nàng liền tung tăng nhảy chân sáo mà hướng ra ngoài bìa rừng, với Lam Đình mà nói, ngày hôm nay thật đẹp.
_ _ _ _ _ _ _ _ __ _ _
P/S: Thật ra hơn 300 chương trước đáng lẽ phải tách ra làm 2 phần nhưng mà mình khi đó lười quá, quên tách:P.
Từ chương này lại tách tiếp vậy:P

Quyển 3 Chương 2
Mỗi Người Một Phương.

Lam Đình hiện tại cũng thực sự không biết lão hổ này có phải yêu quái tu thành hay không, dĩ nhiên vừa mới chuẩn bị ra khỏi bìa rừng liền dừng lại, đưa cái lưỡi dài đỏ lòm ra nhẹ liếm lấy tay nàng.
Bản thân Lam Đình khi đó chính là sợ gần chết nhưng mà cũng may lão hổ không có xin của nàng một miếng thịt, nó chỉ cọ cọ đầu vào tay Lam Đình sau đó liền không tiếp tục tiến lên nữa.
Lam Đình cũng rất thông minh liền hiểu ý lão hổ, lão hổ ở trong rừng còn có thể làm chúa sơn lâm nhưng mà nếu ra ngoài tiến vào làng của người Miêu chỉ sợ còn chưa đợi Lam Đình giải thích đã bị giết chết.
Nàng vui vẻ nhẹ vỗ đầu lão hổ.
“Hổ thúc thúc, tiểu Đình tạm biệt ngươi nha, Tiểu Đình nhất định chữa trị cho đại ca tóc trắng này”.
Từ trên lưng lão hổ, Lam Đình cõng nam nhân kia xuống, với thân thể thiếu nữ bình thường việc này dĩ nhiên quá sức nhưng với Lam Đình thì khác, ai bảo nàng biết võ công đây?.
Lam Đình cõng nam nhân này một đường chạy về làng, trên khuôn mặt xinh đẹp đã có chút lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn háo hức vô cùng.
Tạm thời miễn bàn nam nhân trên lưng nàng phi thường đẹp trai, ít nhất nàng cũng cứu được một mạng người, không phải sao?.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Lam Đình là em gái của tộc trưởng Lam Phượng Hoàng, nàng ở trong cộng đồng người Miêu có thể coi là tiểu công chúa, sẽ không ai thực sự dám gây khó dễ cho nàng, thấy trên lưng Lam Đình mang theo một nam nhân thậm chí liền có người chuyên môn vì nàng chạy đến.
Tại Miêu Tộc mà nói bọn họ tôn thờ mẫu hệ, địa vị của phụ nữ phi thường cao cũng vì tôn thờ mẫu hệ chính bản thân nữ nhân người Miêu đặc biệt bạo gan, bọn họ liền không giống nữ tử Trung Nguyên, đối với nam nhân sợ đầu sợ đuôi.
Thấy trên lưng Lam Đình đang cõng một người liền có ba nữ tử vì nàng chạy đến, vẻ mặt đầy qua tâm.
“Đình Đình, ai vậy”.
Người lớn tuổi nhất trong ba người lên tiếng, thấy người này Lam Đình lập tức tươi cười.
“Diệu di, vị đại ca này ta tìm thấy trong rừng, không biết tại sao lại bất tỉnh nữa, ta liền mang về tộc”.

Nữ tử được gọi là Diệu di ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, người bình thường bị điên mới xuất hiện trong địa bàn Miêu Tộc, mới dám đi vào vùng rừng hoang nước độc này.
Tất nhiên nghi hoặc là nghi hoặc, tạm thời Diệu di sẽ không nói cái gì, nàng chỉ âm thầm quan sát nam nhân kia.
Nàng đang quan sát, hai nữ nhân trẻ tuổi ở bên cạnh đã gần như rú lên.
"Không thể nào, đẹp trai quá, trời ạ hắn có màu tóc trắng này".
"Oa da của hắn còn trắng hơn cả da ta, chạm vào thật mềm nha, người Tây Vực dưỡng da như thế nào vậy? "
"Hắn chỉ sợ không phải người Trung Nguyên nha, có khi là người Tây Vực xa xôi, trời ạ không ngờ nam nhân tây vực lại đẹp trai như vậy, lần này tiểu Đình ngươi liền nhặt được bảo nha".
"Đình Đình, ngươi không phải là đánh ngất ngươi ta đấy chứ?, sau đó mang về trại làm 'áp trai phu nhân'? ".
"Đình Đình, ta nghĩ ngươi lập tức hạ cổ đi thôi, mỹ nam tử như vậy biết tìm đâu bây giờ, đợi hắn tỉnh dậy hắn bỏ chạy thì sao?, vẫn là hạ cổ khống chế thì hơn nha".
"Đình Đình, tỷ tỷ có một đầu Chu Sa Trùng Vương, là tứ phẩm Trùng Vương, mang nam nhân này cho tỷ tỷ chăm sóc thế nào? ".
"Đình Đình, đừng nghe nàng, tỷ tỷ có một đầu Phệ Hồn Đường Lang, là đỉnh cấp tứ phẩm Trùng Vương, đổi cho tỷ tỷ liền lời hơn".
Thực sự màu tóc của nam nhân này quá bắt mắt, gần như thu hút rất nhiều ánh mắt nữ nhân Miêu Tộc, sau đó hàng loạt âm thanh vang lên làm Đình Đình đỏ cả mặt.
Cũng may cho nàng, rốt cuộc Diệu di cũng lên tiếng giải tán đám đông.
"Hừ, còn thể thống gì nữa, cũng không phải chưa từng thấy nam nhân, một đám sắc nữ, không thấy tiểu huynh đệ này còn bất tỉnh sao?, mau đưa vào xem xét tình hình, cứu ngươi hơn cứu hỏa, các ngươi ở đây chặn đường còn ra thể thống gì, sau này đợi tiểu huynh đệ tỉnh không phải muốn nói gì thì nói sao?".
Diệu di sau đó liền giúp Lam Đình cõng nam nhân này, mang theo Lam Đình rời khỏi đám đông.
Nàng vừa rời đi, ở sau lưng có mấy thiếu nữ không nhịn được mà bĩu môi.
"Diệu di rõ ràng là muốn ăn mảnh nha".
"Phải phải, Diệu di là trưởng lão trong tộc, đến cả ngũ phẩm Trùng Vương cũng có vài con, chỉ sợ tiểu Đình liền thật sự không nhịn được mà trao đổi nha".
"Hừ, còn nói chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân, nam nhân Miêu Tộc một đám thân hình thô to, da dẻ thì đen, sao có thể so với tiểu bạch kiểm này".
_ _ _ _ _ _ _ _ _
Diệu di cùng Lam Đình cũng không biết đám thiếu nữ Miêu Tộc bị bỏ lại sau

lưng bàn luận cái gì, lúc này nàng đặt nam tử thần bí trên giường, bàn tay liền vì hắn bắt mạch.
Lam Đình ở bên cạnh cũng không dám lên tiếng, không dám làm Diệu di phân tâm, mãi đến khi Diệu di buông tay ra, Lam Đình mới dám mở miệng.
“Diệu di, ca ca này... bị làm sao?”.
Diệu di hai hàng lông mày cau lại, khó khăn lên tiếng.
“Hắn... thân thể hắn cực kỳ đặc biệt, chính a di cũng không biết giải thích thế nào, mạch tượng của hắn rất bình thường, cũng không có dấu hiệu suy yếu hay thương thế, hơn nữa thân thể người này... “.
Diệu di lúc này thật sự không biết nói gì, nàng muốn đưa nội lực vào cơ thể nam nhân kia nhưng nội lực nàng vừa đưa vào liền biến mất không còn giữ lại chút nào.
Diệu di không tin tà, liền đưa vào một con tiểu Trùng, dùng Cổ Trùng muốn xem thương thế nam nhân này ra sao, nào ngờ Cổ Trùng vừa nhập người... cũng liền mất liên hệ với nàng, như bị cái gì lập tức diệt sát vậy, phi thường đang sợ.
Diệu di không nói với Lam Đình cái việc này nhưng nàng đối với nam nhân này bắt đầu có kiêng kỵ, nàng thậm chí muốn mang việc này báo cáo cho tộc trưởng – Lam Phượng Hoàng.
“Hơn nữa thân thể ngươi này... a di cũng không có cảm giác bị suy yếu hay thương tật bên ngoài, a di không rõ vì sao hắn hiện tại không tỉnh lại nhưng mà... có lẽ cũng không thực sự nguy hiểm đến tính mạng”.
Nghĩ tới Lam Đình còn nhỏ, Diệu di rốt cuộc đổi câu trả lời.
Lam Đình nghe vậy vui mừng quá đỗi, một mặt tươi cười tựa như hoa.
“Tốt quá, ca ca không bị sao, không nguy hiểm đến tính mạng là được rồi”.
Nhìn thấy Lam Đình cười cười, Diệu di cũng khẽ cười.
“Đình Đình, nói cho a di biết nam nhân này ngươi tìm thấy ở đâu?”.
Lam Đình đương nhiên kể từ đầu đến đuôi câu chuyện cho Diệu di, càng kể sắc mặt Diệu di càng lộ ra vẻ nghi hoặc.
Nàng cảm thấy nam nhân nằm trên giường kia càng ngày càng thần bí rồi.
Nàng phi thường muốn mang tin này báo cho tộc trưởng... bất quá Lam Phượng Hoàng hiện tại không có mặt ở Miêu Tộc, nàng lúc này đang ở trên Hắc Mộc Nhai, không có vài ngày sẽ không trở về.
Diệu di thở ra một hơi rồi đứng lên vỗ vai Lam Đình.
“Đình Đình, nam nhân này thương thế không có gì phải lo liền để a di chăm sóc hắn thế nào?, chiều nay Đình Đình còn phải đến chỗ lão sư, Đình Đình ngươi làm bài tập của lão sư chưa?”.
Nghe đến đây, Đình Đình mặt liền xìu lại.
Nàng ghét nhất đi học.
Lão sư là thầy dạy chữ Hán, nữ tử Miêu Cương bình thường cũng sẽ không quan

tâm lắm đến cái môn học này nhưng Đình Đình thì khác, nàng sau này liền phải giúp đỡ tỷ tỷ rất nhiều việc, không thể cả đời đều ở Miêu Cương, nhất định phải biết chữ Hán.

Bữu môi nhìn Diệu di bất quá Đình Đình cũng không dám nói gì, nàng phi thường nghe lời.

“A di, vậy người liền chăm sóc đại ca này nha, đại ca tỉnh lại nhất định phải gọi Đình Đình, Đình Đình liền đi làm bài tập”.

Nhìn theo hình dáng Đình Đình đi ra ngoài, Diệu di không khỏi thở dài.

Nàng cảm thấy nữ tử người Miêu... rất dễ bị nam tử bên ngoài lấy mất phương tâm.

Ngũ Độc Giáo Chủ – Hà Thiết Thủ là như vậy, Miêu Tộc Tộc Trưởng – Lam Phượng Hoàng cũng thế, đến cả tiểu Đình... không ngờ hiện tại cũng bắt đầu học xấu, học rung động.

Lại nhìn nam tử đang nằm trên giường kia thật kỹ, Diệu di liền đi ra ngoài, nàng hiện tại cũng rất bận, sắp tới Miêu Tộc liền đón một đoàn khách phi thường quan trọng.

Lam Phượng Hoàng hiện tại không có trong tộc, mọi việc chuẩn bị tiếp đón khách nhân vẫn là để nàng cùng vài vị trưởng lão khác giải quyết, cũng thực sự... bù đầu.

_ _ _ _ _ _ __ _ _

Nam nhân bị ngất xỉu này không cần nói cũng có thể dễ dàng đoán ra, hắn đương nhiên là Vô Song.

Vô Song hiện tại chính thức trở về thế giới cũ bất quá chặng đường trở về không dễ chịu gì cho lắm.

Bình thường muốn xuyên giới chỉ đi một mình nhưng Vô Song liền đi theo đoàn, hắn liền phải gánh chịu phong hiểm phi thường lớn.

Hắn, Lý Thu Thủy, Mục Niệm Từ, Hoàng Dung cùng Mai Siêu Phong, tổng cộng đã là 5 người, việc trở về liền phải tính toán thật kỹ.

Đầu tiên Tây Thi liền dùng đạo lực bảo vệ 5 người sau đó đưa cả 5 trở về nhưng không có gì đảm bảo đạo lực của Tây Thi có thể chịu được không gian phong bạo.

Tây Thi hiện tại còn chưa tính là Thiên Đạo trưởng thành, chưa phải là trạng thái mạnh nhất của nàng, hơn nữa theo lời Độc Cô, thế giới cũ của hắn cơ hồ cao cấp hơn thế giới của Tây Thi nhiều tức là Thiên Đạo giới này mạnh hơn Tây Thi nhiều.

Vô Song dĩ nhiên sẽ không để nữ nhân của mình gặp nguy hiểm vì vậy hắn, Độc Cô cùng cả Tây Thi đều bàn bạc rất kỹ.

Sau đó thì ba người đưa ra quyết định, dùng đạo lực của Tây Thi, ma lực của Độc Cô cùng Vô Song bảo hộ toàn bộ 4 nữ nhân, về phần Vô Song chỉ sử dụng

đạo lực của Tây Thi.
Kết quả thực sự khả quan, ít nhất khi xuyên giới thì lớp bảo hộ nữ nhân của Vô Song vẫn chưa bị hủy đi, chỉ có Vô Song là không tốt như vậy, Vô Song thân thể phi thường cường hãn lại thêm ngã xuống ngay rừng hoang có rất nhiều dây leo trợ giúp, hắn cũng không thật sự bị thương gì, quan trọng là Vô Song vượt qua không gian thông đạo, đại não của hắn bị chấn động không nhẹ, không có vài ngày khó lòng mà trở về như bình thường.
Lúc này cũng phải nói thêm, lần này trở về trên người Vô Song cũng mang theo một món quà của Độc Cô, cái này gọi là Huyền Sinh Quan.
Huyền Sinh Quan chính là quan tài mà Độc Cô dùng để giữ phân thân của Vô Song lúc trước, cái quan trọng nhất là Huyền Sinh Quan khi cần có thể thu lại như vòng cổ, Vô Song liền để phân thân của mình trong này, cũng vì có Huyền Sinh Quan, Vô Song hiện tại tuy bất tỉnh nhưng cũng không phải không biết cái gì, cũng tuyệt không nguy hiểm.
Vô Song về cơ bản hắn vẫn thanh tỉnh, điều duy nhất làm Vô Song lo lắng là... những nữ nhân của hắn ra sao.
Hắn không lo nữ nhân của mình gặp nguy hiểm khi xuyên giới nhưng địa điểm của các nàng thực sự làm Vô Song lo lắng.
Hắn quan ngại nhất... chính là Dung nhi cùng Niệm Từ.
Lý Thu Thủy sau 2 năm chỉ nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, thực lực của nàng đã rất mạnh, hiện tại tuy vẫn chưa bằng Thiên Sơn Đồng Mỗ nhưng cũng chẳng kém đi bao nhiêu.
Mai Siêu Phong cũng được Vô Song chữa trị ánh mắt, nàng không còn là người mù, nàng tu luyện cũng là Cửu Âm Chân Kinh phiên bản đầy đủ, nàng hiện tại chưa phải tuyệt thế cao thủ nhưng cũng không đến mức không thể bảo vệ mình.
May mắn duy nhất là Vô Song đã thông báo trước cho nữ nhân của mình, hắn để lại cách liên lạc với đám người Thiên Long Giáo, chỉ cần các nàng không bị rơi vào tình trạng quá mức nguy hiểm, muốn tìm người Thiên Long Giáo có lẽ cũng không khó.
Nằm trên giường không thể cử động, Vô Song bản tâm khẽ thở dài, hắn cảm thấy... thời gian trôi qua thật chậm, quả thực không dễ chịu chút nào.

Quyển 3 Chương 3

Thần Nông Dược Viên?.

Sự xuất hiện của Vô Song tại Miêu Tộc thực sự cũng không làm cho quá nhiều người chú ý, dù sao hắn cũng không phải đại nhân vật gì hơn nữa Vô Song thậm chí còn chưa tỉnh lại, lúc đầu chỉ còn có nữ nhân miêu tộc chú ý đến hắn nhưng chỉ một hai ngày trôi qua, miêu tộc liền quên mất cái nam nhân tóc trắng này.

Đến cả nữ nhân tên Diệu cơ hồ cũng không mấy để ý đến Vô Song, nàng cứ như có rất nhiều việc để làm, một ngày chỉ đi qua nhìn hắn hai lần sau đó lập tức rời đi, tại Miêu tộc những ngày nay, nàng thực sự bận.

Người duy nhất còn chăm sóc Vô Song chỉ có tiểu Đình Đình.

Hôm nay đã là ngày thứ hai Vô Song nằm ở Miêu tộc, nếu tính theo ngày trở về thì hắn đã trở về thế giới này được 3 ngày.

Tiểu Đình ngồi trên giường, cô bé tỉ mỉ vì Vô Song lau mặt, tất nhiên với cô bé như Đình Đình mà nói, nàng không có quá nhiều kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, nàng chỉ biết vì Vô Song lau mặt mà thôi, còn việc cởi áo giúp Vô Song lau người... thú thật nàng chưa từng nghĩ đến, cho dù nghĩ đến nàng cũng chưa chắc có dũng khí đi làm.

Quay lưng với Vô Song, tiểu Đình đặt thau nước xuống, khuôn mặt xinh đẹp hơi bĩu môi tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Thực sự phiền phức a, tỷ tỷ vì cái gì lại xếp người ta đi thi chứ, ta cũng đâu có tự mình đăng ký”.

Nằm trên giường, Vô Song có thể nghe thấy lời nàng nói, Vô Song trong nội tâm chỉ thấy buồn cười, cho dù không hiểu lắm những lời tiểu Đình nói nhưng mà ngũ khí của nàng thực sự quá mức trẻ con.

Sau đó tiểu Đình lấy từ trong hành trang một quyển sách, vẻ mặt khẽ cau lại.

“Tự nhiên bắt ta đọc sách, lại còn là học y thuật... cuộc thi tuần sau liền diễn ra, hiện giờ học kịp sao?”.

Tiểu Đình phụng phịu nhưng cũng chỉ là phụng phịu mà thôi, cái này rất giống mấy đứa bé của hậu thế, rõ ràng không thích học, rõ ràng mỗi lần ngồi vào bàn đều phụng phịu nhưng cũng không dám cãi lời bố mẹ, vẫn phải ngoan ngoan mà ngồi vào bàn, ngoan ngoãn mà học.

Tiểu Đình ngồi thẳng xuống nền đất, tựa lưng vào thành giường, bắt đầu đọc sách.

Bình thường tiểu Đình nói tiếng người Miêu Cương có điều nàng đọc sách lại là chữ Hán, âm thanh trong trẻo của nàng liền tục vang lên, nàng nhìn đến đâu liền đọc ra thành tiếng đến đó.

Vô Song nằm trên giường, hắn có thể nghe rõ mồn một những gì nàng đọc ra, hắn vừa mới nghe liền biết nàng đang đọc Hoa Đà Y Kinh.
Hoa Đà Y Kinh là một quyển sách y thuật tương đối quý giá nhưng chỉ là quý mà thôi, bên trong kiến thức cũng không phải quá mức siêu phàm, hầu như chỉ là kiến thức cơ bản về y thuật.
Dĩ nhiên sách có hai chữ Hoa Đà thì cũng sẽ không tầm thường, cùng là kiến thức cơ bản về y thuật nhưng Hoa Đà Y Kinh viết phi thường rõ ràng, luận điểm cũng cực kỳ chính xác, liền mạch, dễ hiểu, Hoa Đà Y Kinh cơ hồ là quyển sách nhập môn tốt nhất cho các Hành Y Thế Gia.
Lam Đình tại sao có quyển sách này thì Vô Song cũng không để ý cho lắm, quyển sách này chỉ quý mà thôi chứ chưa đến mức bất truyền, quan trọng là Vô Song có cảm giác cô bé này cứ như đang chuẩn bị ‘hành y cấp tốc ‘ vậy.
Hành y cấp tốc mấy từ này đương nhiên là tài họa, y sư thì làm gì có y sư nào học cấp tốc?, cho dù là Vô Song từ lúc gặp ông ngoại đến thời điểm hiện tại tham khải y thuật cũng đã có 10 năm, hắn còn chưa dám học cấp tốc, y sư học cấp tốc chẳng khác gì là tử thần giết người.
Tất nhiên mấy chữ này cũng không phải không có ý nghĩa, học cấp tốc y thuật thực sự không phải không có, ví dụ như cảm mạo thì dùng lá tía tô, dùng hạt sen có thể chữa mất ngủ... chỉ cần nắm được mấy loại kiến thức này, hành y cấp tốc cũng không phải không thể nhưng mà bọn họ không thể coi là y sư, cùng lắm chỉ coi là lang trung học đồ mà thôi.
Trong y sư giới cũng có luật của mình, dưới y sư là lang trung, lang trung chia tứ phẩm lần lượt là học đồ, hạ cấp, trung cấp cùng thượng cấp.
Y sư thì chia làm hạ cấp, trung cấp, thượng cấp cùng Danh Y.
Trên Danh Y sẽ là phong hào, đại khái được gọi là thần y cùng thánh y.
Thần y thiên về châm cứu, thánh y thiên về dùng dược vật, bất quá cái này chỉ là lý thuyết, thần y nói không biết dùng dược ai tin?, thánh y không biết châm cứu thì ai tin?, đã đến đẳng cấp này xưng hào cũng ít ai quan tâm, trải qua thời gian, chung quy rất ít địa phương gọi là y thánh, chủ yếu đều đổi sang một cách xưng hô thống nhất là thần y.
Thần Y Hoa Đà hoặc Y Thánh Hoa Đà là cùng một nghĩa, Thần Y Trương Trọng Cảnh – Y Thánh Trương Trọng Cảnh cũng là như vậy.
Vô Song trải qua 10 năm, bàn về châm cứu huyệt mạch hắn đã được coi là thần y, lại thêm quãng thời gian ở lại Miêu Cương trong thế giới trước, Vô Song y thuật thực sự dùng hai chữ đỉnh cấp để mà hình dung.
Hắn cảm thấy nếu hắn tỉnh lại mà dạy dỗ Lam Đình, cuộc thi gì gì đó 1 tuần sau nàng không phải không có khả năng thắng, đáng tiếc là hắn còn chẳng biết mình bao giờ tỉnh lại.
Dĩ nhiên Vô Song có thể tự kích động Huyền Sinh Quan thả ra Cơ Vô Song

nhưng mà cái này quá mức kinh hãi thế tục hơn nữa Vô Song hiện tại tạm thời vẫn là không muốn.
Vô Song vốn đang suy nghĩ linh tinh về cô bé tiểu Đình này, đột nhiên hai mắt hắn sáng bừng.
Lúc trước, tâm thần của Vô Song bị vây vào một khoảng không tối đen, hắn có thể nhận biết mọi vật vốn là từ tâm thần của Cơ Vô Song trong Huyền Sinh Quan truyền lại, hiện tại đột nhiên xung quanh liền sáng ngời, hắn biết... mình tỉnh lại.
Tâm thần của Vô Song là bị không gian phong bạo làm tổn thương, nhưng thương thế thì hắn tự biết, đây cùng lắm chỉ coi là sang chấn trong y học, thời gian bất tỉnh cũng không dài
Thực sự không ngờ vừa muốn nói tỉnh lại... liền thật sự tỉnh lại.
Vô Song hoài nghi, cô bé gọi là Lam Đình này không khéo là phúc tinh của hắn cũng nên.
_ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _
Lam Đình tựa lưng vào thành giường, miệng nhỏ vẫn đang lẩm bẩm.
“Người bị bệnh xanh xao vàng vọt, chân tay bủn rủn liền là huyết khí không đủ, huyết khí không đủ liền châm...”.
Lam Đình vốn đang khép sách lại, nàng theo trí nhớ đọc đến đây liền ngập ngừng, nàng vậy mà không nhớ huyệt nào, thế là lại giở sách ra.
“À, là huyệt huyết hải”.
Nói xong mặt đẹp khẽ nhíu lại, nàng lại quên huyệt này ở đâu, cũng may một ngón tay của nàng còn đang lưu dấu trang, nàng lại lật ra, muốn xem y đồ cơ thể người.
Cơ thể con người có bao nhiêu huyệt?, cái này Lam Đình thực sự không biết, nàng chỉ biết rất nhiều huyệt, siêu cấp nhiều huyệt, nàng nhìn hoa cả mắt.
Ánh mắt mở lớn hết cỡ, cố mà tìm huyệt huyết hải thì bỗng có người lên tiếng.
“Huyệt huyết hải nằm ở đùi trong, mặt trước, cách đầu gối khoảng 2 thốn (4-5 cm) “.
Lam Đình máy móc gật đầu.
“A cảm ơn”.
Sau đó nàng chuyển ánh mắt nhìn về vị trí đầu gối trong đồ hình, rất nhanh liền nhìn thấy huyệt huyết hải, nàng không khỏi cười.
“Thực sự đúng này?, cảm ơn, cảm ơn ngươi”.
Nàng cũng không quay đầu, bắt đầu lại dở sách, muốn tiếp tục đọc nhưng mà đột nhiên sững lại..., nàng cảm thấy có cái gì không đúng cho lắm.
Nàng rất nhanh xoay người lại, ở trên giường... tóc trắng ca ca của nàng liền đã ngồi dậy từ bao giờ, ánh mắt của ca ca như đang cười với nàng vậy.
Lam Đình há hốc miệng, sau đó cũng kệ luôn quyển sách trong tay, nàng... thậm

chí thả luôn cả Hoa Đà Y Kinh xuống đất.
Hoa Đà Y Kinh trong giới y học liền không khác gì Tam Tự Kinh của nho giáo là bao, vậy mà tiểu Đình cũng có thể buông xuống đất, vừa nhìn cũng biết cô bé này không hứng thú gì với y học, sở thích của nàng chỉ là chơi Cổ Trùng mà thôi.
"Ca ca, ca ca tỉnh lại rồi, để Đình Đình gọi Diệu di, bảo Diệu di đến kiểm tra thương thế của ngươi".
Vô Song nghe vậy liền cười cười, hắn thì cần gì ai kiểm tra thương thế?.
"Là muội mang ta về sao?".
Cái này điển hình là biết mà cố hỏi, Vô Song dĩ nhiên không thể nói việc gì Đình Đình làm hắn cũng biết.
Tiểu Đình vốn đang muốn chạy ra gọi Diệu di nhưng nghe Vô Song hỏi liền ngoan ngoãn đáp.
"Vâng, là tiểu Đình mang ca ca về".
Vô Song đối với nàng gật đầu đầy trừu mến.
Hắn thật ra cũng đã cảm thấy mình bắt đầu già đi, càng ngày càng giống trung niên nhân, đặc biệt là quãng thời gian 2 năm cuối cùng kia, đi nhiều, nhìn nhiều, tâm cũng rộng hơn nhiều.
Nếu lúc trước hắn nhìn Đình Đình còn có thể vì dung mạo của nàng mà kinh diễm thậm chí xuất hiện dục vọng của nam nhân nhưng mà hiện tại Vô Song một chút cảm giác cũng không có, hắn cứ như trưởng bối đối mặt với vãn bối vậy.
"Muội gọi là Đình Đình sao?, nơi này là Miêu Cương – Miêu Tộc đúng không?".
Đình Đình vui vẻ gật đầu.
"Vâng ca ca, muội gọi là Lam Đình, mọi người đều gọi muội là tiểu Đình hoặc Đình Đình, còn nơi này đúng là Miêu Tộc".
"Ca ca, người tên là gì?, sao lại đến Miêu Tộc".
Đối với Đình Đình, Vô Song đưa tay ra, nhẹ xoa đầu nàng, Đình Đình cũng không tránh né, một mặt hưởng thụ, cô bé này... hình như rất thích trưởng bối xoa đầu, cho dù thoạt nhìn Vô Song cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu.
Phải biết Vô Song tuyệt đối là khai khống tuổi.
Khi hắn bắt đầu xuyên không đến thế giới kia, cũng chỉ có 12-13 tuổi nhưng không rõ vì sao sau khi xuyên không, sau khi bị Trương Tam Phong đẩy đi hắn thân thể nhìn như 16, sau đó trải qua 4 năm hắn liền tự động coi mình là 20 tuổi, thực tế ra mà tính Vô Song kiếp này cũng chỉ 16-17 tuổi mà thôi, so với Đình Đình giỏi lắm lớn hơn 1-2 tuôi.
"Ca ca gọi là Vô Song, lần này ca ca đến Miêu Tộc thật ra là muốn đi qua Ngũ Độc Giáo, tại Ngũ Độc Giáo ca ca có người quen, chỉ là giữa đường... ca ca tẩu hỏa nhập ma, cái này cũng là vì ca ca luyện công đi lệch đường, sau đó may mắn tai qua nản khỏi nhưng cũng bất tỉnh nhân sự, tỉnh lại liền thấy muội rồi".

Lam Đình một mặt quan tâm mà hướng về Vô Song.
“A, tẩu hỏa nhập ma?, cái này rất đáng sợ nha, tỷ tỷ của muội liên tục nói luyện võ tối kỵ liền là tẩu hỏa nhập ma, chỉ sợ chết lúc nào cũng không biết”.
“ Ca ca nói có người quen ở Ngũ Độc Giáo?, người quen của ca ca chẳng lẽ là người Miêu?, không biết là... vị tỷ tỷ nào người Miêu”.
Lam Đình nói xong giọng thậm chí có chút mất mát, có chút chua.
Ở Ngũ Độc Giáo đương nhiên không có người Hán,chỉ có người Miêu, nàng nhìn Vô Song đẹp trai như vậy tất nhiên không thiếu bóng hồng quanh người, hắn lần này đến Miêu Cương... chỉ sợ là tìm tỷ tỷ xinh đẹ nào đi.
Vô Song cũng có thể nhận ra ngữ khí của Lam Đình là ý gì, hắn suýt nữa bật cười.
Dĩ nhiên Ngũ Độc Giáo với Vô Song không thể không nói có quan hệ sâu xa.
Đầu tiên là Hà Thiết Thủ, việc của Hà Thiết Thủ với Viên Thừa Chí rất ít người hiểu tường tận nhưng Vô Song sao không hiểu?.
Viên Thừa Chí tạm tính là chú của Vô Song, Hà Thiết Thủ cùng Viên Thừa Chí coi như không tính đến được với nhau nhưng phủ nhận sạch quan hệ thì không đúng.
Ngoài điểm này ra, Hà Thiết Thủ thậm chí còn được coi là Hoa Sơn đệ tử bởi Hà Thiết Thủ cũng là đệ tử Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh, nàng về mặt này cũng có thể gọi là sư tỷ của Vô Song.
Một điểm cuối cùng, tại Hắc Địa lúc trước Vô Song liền nhận được thông tin về Lý Mạc Sầu, Dạ Xoa liền để Mạc Sầu tiến về Miêu Cương, nhận Hà Thiết Thủ lám sư phụ.
Từ Hà Thiết Thủ, Vô Song hòa toàn có thể tìm được Lý Mạc Sầu, gặp được Mạc Sầu mọi việc liền dễ dàng hơn rất nhiều.
Ngoài điểm này ra, ông ngoại của hắn chính là Độc Thủ Dược Vương, mà quan hệ của Độc Thủ Dược Vương với toàn bộ Miêu Cương không thể nói là không sâu xa, lại càng không thể không liên quan gì đến Ngũ Độc Giáo.
“Ha ha, tiểu Đình đoán đúng rồi, ca ca lần này đến Ngũ Độc Giáo liền muốn tìm Hà chưởng môn”.
Vô Song vừa nói, Lam Đình liền giật nảy mình.
“A, là Hà di sao?, không thể nào, Hà di không phải rất lâu không gặp qua người ngoài sao”.
Vô Song đưa một ngón tay ra, nhẹ nhéo cái mũi của nàng.
“Ca ca cũng không tính là người ngoài, ca ca với Hà chưởng môn quả thực có chút quen thuộc”.
Lam Đình rất nhanh liền gật đầu, miệng nhỏ hơi chu lên.
“Vô Song ca ca quen Hà a di, vậy cũng không phải người ngoài rồi “.
Giọng nói lần này thực sự vui vẻ, bản thân Lam Đình trước còn sợ bị vị tỷ tỷ nào

người Miêu tranh mất Vô Song nhưng mà Hà ai di tuyệt đối không phải.
Nàng biết Hà a di của nàng căn bản sẽ không động tâm với nam nhân.
Nghĩ đến đây nội tâm cô bé lại tỏa sáng.
“Đúng rồi, Vô Song ca ca, ta vẫn đi báo với Diệu di một tiếng “.
Nàng nói xong, lại như nhớ ra cái gì mà vỗ đầu mình một cái.
“Chết, quên mất... Diệu di hiện tại rất bận, đang chuẩn bị đón tiếp người Thần Nông Cốc... muội vẫn là không nên làm phiền Diệu di”.
“Ca ca đợi muội một chút, muội vào bếp vì ca ca làm đồ ăn, ca ca nhất định rất đói”.
Nói xong cô bé tung tăng mà chạy ra ngoài, nhìn theo bóng lưng của nàng, ánh mắt của Vô Song tràn ngập nhu hòa có điều hắn rất nhanh nhớ lại mấy chữ.
“Thần Nông Cốc?, Lam Đình nói là Thần Nông Cốc? “.
Thần Nông Cốc nơi này Vô Song lạ gì, không phải là thế lực sư phụ của Tương Vân sao?.
Nếu Vô Song gặp được Mạc Sầu, hắn có thể liên hệ với Thiên Long Giáo để tìm tung tích chúng nữ nhưng mà nếu Vô Song gặp được Tương Vân, hắn có thể biết những việc xảy ra ở Thiên Ý Thành những năm qua.
Ngoại trừ chúng nữ, thật ra Thiên Ý Thành mới là nơi Vô Song quan tâm nhất, hắn không biết trong thời gian hắn đi, có kẻ nào dám đụng vào huynh đệ của hắn hay không.
Không có thì tốt, nếu để hắn biết, đám người này thực sự rất thảm, phi thường thảm.

Quyển 3 Chương 4
Lại nghe Tương Vân

Lam Đình thực sự là một tiểu mỹ nhân không thể chê, chí ít trong con mắt của Vô Song là như vậy.
Cô bé này không chỉ có khuôn mặt như hoa, nụ cười như họa mà còn giữ lại nét thiên chân vô tà, đôi mắt vẫn luôn hồn nhiên đế lạ, tấm lòng cũng phi thường tốt, trình độ nấu ăn vô cùng không tệ.
Trong số nữ nhân mà Vô Song biết, trừ Dung nhi ra cũng chỉ có Linh Tố có thể so tài nấu ăn với nàng, tất nhiên đây chỉ là ước lượng của Vô Song, hắn đã lâu không gặp Linh Tố không biết cô vợ nhỏ của hắn hiện tại trình độ ấn ăn đã như thế nào, tăng tiến ra sao.
Lam Đình không biết Vô Song đang nghĩ gì về mình, nàng hiện tại ngồi trên ghế gỗ, hai tay chống cằm đặt trên bàn, ánh mắt chăm chú mà nhìn Vô Song.
Nàng nhìn hắn ăn... không biết tại sao trong nội tâm liền vui đến lạ.
Vô Song ngồi trên giường, cái cảm giác bị người nhìn chằm chằm này thực sự có chút không quen nhưng mà hắn cũng không tiện chọc phá Lam Đình, hắn hiện tại cũng chỉ sợ mình ngửa đầu lên nhìn nàng một cái, tiểu Đình lập tức đỏ mặt không biết chui xuống cái lỗ nào.
Đồ ăn nàng nấu đương nhiên rất ngon nhưng mà để ăn xong bữa ăn này cũng tuyệt không dễ dàng.
Đặt bát xuống, Vô Song rốt cuộc vẫn cứ phải ngẩng đầu lên, Lam Đình quả thực đỏ mặt quay đầu ra, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống chân mình, đến chính nàng không biết nàng đang nhìn cái gì.
Vô Song cười cười, lần đầu tiên sau vài ngày hắn xuống giường, đặt chiếc bát lên bàn.
"Đình Đình, lúc nãy quyển sách muội đọc là Hoa Đà Y Kinh đúng không?".
Lam Đình chớp chớp mắt nhìn Vô Song sau đó vô thức gật đầu.
"Vâng, ca ca, lúc nãy muội đọc là Hoa Đà Y Kinh".
Vô Song gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng, tuy giữa hai người vẫn còn cách nhau một cái bàn, Vô Song vẫn cứ làm cho Lam Đình không dám ngửa đầu lên, nàng thực sự rất hay xấu hổ.
"Đình Đình, muội có vẻ không thích y thuật, vì cái gì lại đọc Hoa Đà Y Kinh?, nếu đã không thích tốt nhất không nên làm, nếu đã không thích học cũng là vô ích".
Lam Đình lần này hai mắt sáng lên mà nhìn Vô Song, nàng lập tức gật đầu.
"Đúng, đúng, muội thật sự không thích đọc mấy cái này, thực sự không hiểu gì

cả lại khó nhớ nữa, không biết tỷ tỷ vì cái gì nhất định bắt ta học đây? “.
“Đọc sách cũng có thể nhưng mà tỷ tỷ còn bắt Đình Đình dự thi... trời ạ ca ca có biết đối thủ là ai không?, đối thủ chính là người Thần Nông Cốc, các nàng toàn là y đạo thế gia, trong đầu có cả một xa sách... Đình Đình sao có thể so với người ta chứ, tỷ tỷ thật là”.
Vô Song cũng triệt để vì Đình Đình gãi đầu gãi tai, nếu cuộc thi của nàng với mấy thiếu nữ bằng tuổi Miêu Tộc, Vô Song có tự tin trong một tuần có thể cho nàng đoạt giải, giải nhất giải nhì thì không rõ lắm nhưng chẳng nhẽ đến giải khuyến khích cũng không có?.
Về phần đối thủ của nàng là người Thần Nông Cốc thì vô cùng khác, người Thần Nông Cốc trên giang hồ không tính là cường hãn nhưng chắc chắn vẫn là đại thế lực trên giang hồ, là thánh địa của y sư trong thiên hạ.
Người trên giang hồ ai chẳng không từng bị thương?, bị thương ai không cần tìm đến y sư?, đã tìm đến y sư thì mấy ai dám đắc tội thánh địa của y sư?.
Thần Nông Cốc thật sự rất cường đại, cho dù Thiếu Lâm Tự hay Võ Đang nếu không bất đắc dĩ thường thường vẫn là lấy lễ đối đãi với bọn họ, cái đáng sợ nhất của Thần Nông Cốc là môn hạ rất nhiều, thậm chí trong hoàng cung không phải không có ngự y xuất thân từ Thần Nông Cốc.
Người Thần Nông Cốc ở tuổi Lam Đình chỉ sợ cũng đã là trung cấp lang trung, thiên phú cao hơn nữa thì đã là thượng cấp lang trung.
Nếu loại siêu cấp yêu nghiệt như Tương Vân chỉ sợ nàng phải đạt đến trung cấp y sư.
Loại cuộc thi này thì còn thi cái khỉ gì?, buông tay quy hàng là tốt nhất.
Có chút khó hiểu với cách làm của tỷ tỷ Đình Đình, Vô Song không khỏi lên tiếng.
“Tỷ tỷ muội rốt cuộc muốn muội thi cái gì? “.
Lam Đình nghĩ một chút, nàng đang nhớ những lời tỷ tỷ nói.
“A, tỷ tỷ nói... ta lần này là... chủ chốt, mục tiêu là dùng hiểu biết về y thuật... cùng độc thuật để đăng tràng thi đấu, đối thủ của muội gọi là cái gì nhỉ?, à nàng gọi là Thẩm Tương Vân, mục tiêu của muội chính là đánh bại nàng ta”.
Vô Song nghe thế suýt nữa ngã ngửa ra đằng sau.
“Khụ khụ, Đình Đình, muội biết... Thẩm Tương Vân là ai sao? “.
Vô Song hiện tại thực sự hoài nghi là trùng tên.
Lam Đình nghi hoặc nhìn Vô Song sau đó lắc đầu.
“Muội không có biết, chỉ nghe nói nàng ta cũng xấp xỉ tuổi muội mà thôi, hình như cũng là chủ tướng của Thần Nông Cốc “.
“Y thuật muội... thực sự không có chút niềm tin nào nhưng mà Vô Song ca ca yên tâm, muội từ nhỏ đã làm bạn với Cổ Trùng, làm bạn với độc thuật, muội cũng là độc sư, căn bản sẽ không thua nàng”.

Trên lý thuyết y thuật đứng trên độc thuật, y thuật bao gồm độc thuật bởi 'Y' là một khái niệm phi thường rộng lớn tuy nhiên lý thuyết chỉ là lý thuyết, thực tế y thuật cùng độc thuật đã sớm tách thành hai đường.
Y sư hoàn toàn có thể là độc sư, độc sư hoàn toàn có thể là y sư nhưng mà cái này là mỗi người tự biết, y sư cùng độc sư về tác dụng là hoàn toàn khác nhau cứ như ánh sáng và bóng tối, sao có thể chung đường?.
Độc sư cũng không phân chia như y sư, độc sư chia cửu phẩm từ thấp đến cao, trên cửu phẩm là danh hào chữ 'đế' gọi là Độc Đế.
Độc Đế của độc sư cùng Thần Y của y sư coi như ngang hàng.
Cuộc thi lần này chính là diễn ra giữa Thần Nông Cốc cùng Ngũ Độc Giáo, là một hồi luận y.
Vô Song cả đời còn chưa tưởng tượng ra thiên hạ còn có cái trò chơi này nhưng nghĩ lại cũng không lạ, năm xưa ông ngoại hắn không phải cũng luận y sao?, thừa sống thiếu chết, tân tân khổ khổ rốt cuộc mới đoạt được bốn chữ Độc Thủ Dược Vương.
Nhìn lại Lam Đình nhắc đến độc thuật có chút tự đắc, Vô Song chỉ biết tặc lưỡi.
Nếu chỉ trùng tên thì Vô Song không quan tâm lắm nhưng lĩnh đội Thần Nông Cốc còn có thể trùng tên sao?, chủ tướng Thần Nông Cốc ngoại trừ chủ nhân Thần Nông Dược Thể còn ai có tư cách hơn?.
Gặp phải Thẩm Tương Vân, cho dù Vô Song cũng không dám tự tin thắng nàng chứ đừng nói là Lam Đình, bản thân Thần Nông Dược Thể là một loại hack, nó cùng Ách Nan Độc Thể hoàn toàn coi như thần binh lợi khí của y giới.
Vô Song hiện tại cũng hiểu tại sao tỷ tỷ Lam Đình lại cho nàng lên đấu cùng Tương Vân.
Cái này chẳng khác gì một câu chuyện xưa, lấy con ngựa kém nhất đua cùng con ngựa tốt nhất của đối phương, đây đơn thuần là bảo tồn chiến lực, ngoài ra không có gì đáng nói.
Nếu... đối thủ của Lam Đình không phải Tương Vân thậm chí Vô Song còn có xúc động đóng giả Lam Đình lên đài đấu một trận.
Y đấu là thứ Vô Song chưa từng thử qua đặc biệt khi đối thủ còn mang theo siêu cấp hack Thần Nông Dược Thể, đáng tiếc nếu là Tương Vân thì hắn rất nhanh bỏ qua cái ý nghĩ này.
Lại nhìn Lam Đình vẫn không hiểu gì xảy ra, Vô Song cười hỏi.
"Đình Đình, nơi này là Ngũ Độc Giáo, muội lại họ Lam, vậy muội có phải là muội muội của Lam Phượng Hoàng không? ".
Vô Song cái này đơn thuần là nói đùa, cả cái Miêu Tộc này hay thậm chí cả Ngũ Độc Giáo thì Vô Song chỉ biết 3 người, Hà Thiết Thủ, Hà Hồng Dược cùng Lam Phượng Hoàng.
Họ Lam hắn cũng chỉ nghĩ ngay đến Lam Phượng Hoàng, hắn hỏi câu kia chỉ là

muốn bẻ câu chuyện, sau đó tiện thể hỏi về Lam Phượng Hoàng một chút.
Vô Song không có quá nhiều hứng thú với Lam Phượng Hoàng nhưng mà nàng có giao tình không tệ cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo, mượn mối quan hệ này để người Nhật Nguyệt Thần Giáo giúp Vô Song tiếp tục tìm tung tích chúng nữ, vậy liền có thể có thêm đại trợ lực.
Thú thật nếu Vô Song có thể huy động cả thiên hạ đi tìm các nàng, Vô Song chăc chắn cũng sẽ huy động.
Lam Đình nhìn Vô Song, nàng lại nói một câu làm Vô Song tiếp tục không tin được.
“Ân, ca ca nói đúng rồi, tỷ tỷ của muội chính là Lam Phượng Hoàng”.
“Ca ca quen Hà di chẳng nhẽ cũng quen cả tỷ tỷ của muội?”.
Vô Song đương nhiên không quen Lam Phượng Hoàng nhưng mà hắn lại có gặp qua Điền Bá Quang... cũng có thể coi là biết chút chút về Lam Phượng Hoàng, đương nheine sẽ không ngần ngại mà gật đầu.
“A?, Lam Phượng Hoàng là tỷ tỷ của muội?, trùng hợp như vậy? “.
“Ta cũng không phải quen tỷ tỷ muội, là một người bạn của ca quen, sau đó kể lại cho ca”.
Lam Đình rất nhanh lại tin lời Vô Song nói.
“ A, ra là vậy, Vô Song ca ca có cần muội giới thiệu ca ca với tỷ tỷ được không?”.
Vô Song đương nhiên gật đầu.
“Tiểu Đình Đình, được vậy thì tốt quá, ta cũng muốn diện kiến Lam tiểu thư”.
Lam Đình chỉ đợi Vô Song nói vậy liền đưa bàn tay nhỏ lên, nắm thành nắm đấm.
“Biết ngay mà, Vô Song ca ca thật xấu, mới nhắc đến tỷ tỷ liền đã muốn đến gặp nhưng mà tỷ tỷ hiện tại không có mặt trong tộc, Diệu di nói tỷ tỷ phải vài ngày nữa mới về, Vô Song ca ca vẫn là đợi thêm vài ngày đi “.
Vô Song bật cười, thiếu nữ này... quả thật không có gì để nói.
Lam Phượng Hoàng xinh đẹp hay không?, đương nhiên Lam Phượng Hoàng rất xinh đẹp nhưng mà đến cả Tây Thi bản thân Vô Song cũng không xa lạ gì, Lam Phượng Hoàng muốn cho Vô Song mê luyến nàng chỉ bằng dung mạo đương nhiên vô cùng khó, gần như không thể.
Nếu nói về dung mạo, cho dù Vô Song chưa từng gặp Lam Phượng Hoàng, hắn vẫn tự tin nói mình thích dung mạo Lam Đình hơn.
So với những nữ nhân xinh đẹp mà Vô Song gặp, dung mạo của Lam Đình chính là thuộc loại ‘lạ’.
Đưa tay ra, nhẹ xoa đầu nàng, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời, Vô Song cười cười.
“Đình Đình, muội muốn đi tìm Trung Vương không?”>

Vô Song lúc trước không biết tại sao Lam Đình đi vào rừng nhưng khi nàng đưa Vô Song về, Vô Song liền nghe đám nữ nhân Miêu Tộc một mực nhắc đến Trùng Vương, đối với sự quan trọng của Trùng Vương trong cộng đồng Miêu Tộc bản thân Vô Song không phải không biết, hắn còn rất rõ.
Trong 3 tháng thời gian tại thế giới kia, ở trong Miêu Cương thì Vô Song phần nhiều thời gian cũng là học khống Trùng.
Trình độ chưa hẳn đã cao như người Miêu chân chính nhưng cũng đã không tệ, đặc biệt Vô Song có một thứ vũ khí bí mật có thể hấp dẫn Trùng Vương.
Bên trong Huyền Sinh Quan chính là Cơ Vô Song, Cơ Vô Song thân là liên ngẫu, là tiên vật.
Chỉ cần thả ra một tia khí tức của Cơ Vô Song ra ngoài, có thể làm động vật bị hấp dẫn, thậm chí bị mê hoặc.
Xưa Vô Song đọc truyện trên mạng, thấy rất nhiều yêu thú bảo vệ linh thảo dược thảo nhưng mà Vô Song không tin cho lắm bất quá hiện tại hắn không thể không tin.
Hên là thế giới này không có linh thú hay yêu thú gì đó nếu không bọn chúng chỉ sợ vừa mới cảm nhận được khí tức tiên vật liền sẽ điên cuồng.
Cũng nhờ vào ‘tiên khí’ này mà Vô Song có thể hấp dẫn được đám thú rừng kia, lấy bọn chúng ra bảo vệ mình thậm chí còn có thể khống chế lão hổ trợ giúp Lam Đình đưa chính hắn trở về.
Lam Đình nghe Vô Song rủ nàng đi nhìn Trùng Vương thậm chí quên hết tất cả, quên luôn cả việc nàng còn phải nghiên cứu Hoa Đà Y Kinh, lập tức nhảy cẫng lên.
“Hay quá hay quá, Vô Song ca ca sẽ dẫn ta đi bắt Trùng Vương sao?”.
Nói xong nàng lại len lén nhìn Vô Song.
“Ca ca... ca biết Trùng Vương ở đâu ra sao?”.
Vô Song liền bật cười.
“Không biết liền đi tìm, yên tâm tìm Trùng Vương rất dễ dàng “.
“Nắm chắc “.
Hai chữ cuối vừa kết thúc, hắn đã cúi xuống bế ngang Lam Đình lên, vận khởi thân pháp rời khỏi phòng, tốc độ... nhanh không thể tưởng tượng.

Quyển 3 Chương 5

Mai Siêu Phong

Vô Song mang Lam Đình đi tìm Trùng Vương đương nhiên là muốn làm nàng vui vẻ.
Hắn thật ra có rất nhiều việc để làm nhưng Lam Đình đáng để Vô Song bồi nàng ra ngoài một ngày.
Ở Miêu Cương không tính là nơi hàng đầu hắn phải đi nhưng nếu đã đến, hắn cũng có việc phải làm.
Miêu Cương thuộc về gần với Nam Võ Lâm, Vô Song đầu tiên muốn quay về Thiên Ý Thành nhìn một chút, sau đó liền đi thăm ông ngoại, thăm Linh Tố rồi bắt đầu bồi dưỡng thế lực của chính mình.
Nam Võ Lâm bồi dưỡng thế lực dễ hơn Bắc Võ Lâm nhiều, ở Nam Võ Lâm ngoại trừ Nam Thiếu Lâm cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo ra thì không có bất cứ thế lực nào được tính vào hàng siêu cấp môn phái.
Đường Môn cùng Mộ Dung Gia thế lực đương nhiên không tệ nhưng đây là gia tộc thành hình, không phải môn phái, nếu muốn tranh lực ảnh hưởng, tranh nhân mạch cơ bản rất khó, loại thế gia này Vô Song thủy chung chưa từng tính, trừ khi có một cuộc đại thanh tẩy khiến Mộ Dung Gia cùng Đường Môn bắt đầu sử dụng người ngoại tộc.
Ngũ Độc Thần Giáo cũng rất mạnh nhưng lại bị vây ở Miêu Cương, căn bản không thể rời khỏi Miêu Cương, bản thân Ngũ Độc Thần Giáo thực sự không có yêu cầu chỉ nhận người Miêu Cương nhưng ai lại dở hơi lặn lội từ Trung Nguyên vượt qua không biết bao nhiêu cánh rừng, bất chấp nguy hiểm mà gia nhập Ngũ Độc Thần Giáo đây?.
Về phần Thiên Ý Thành cũng không tính, Thiên Ý Thành là tổ chức sát thủ nhưng bị giới hạn bởi triều đình, bị rất nhiều danh môn đại phái nhìn chằm chằm, ngay cả triều đình cũng nhìn chằm chằm, có thể coi Thiên Ý Thành là siêu cấp học viện của Nam Võ Lâm thì được nhưng muốn rời khỏi Vương Bản Sơn phát triển ra ngoài thì khó như lên trời, chưa kẻ còn cái Hắc Địa to đùng ở đằng sau, Thiên Ý Thành gần như là ốc không lo nổi mình ốc, không có sức tranh dành địa bàn.
Lần này hắn trở về dĩ nhiên cũng muốn bắt đầu kế hoạch của Thiên Long Giáo, Nam Thiếu Lâm chắc chắn là điểm bắt đầu.

_ _ _ _ _ _ _ _ _

Trong lúc Vô Song mang Lam Đình ra ngoài, các nữ nhân của hắn bây giờ ra sao?.

Đầu tiên là Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong được Vô Song phẫu thuật lại ánh mắt, nàng đã có thể nhìn, có thể trở thành người bình thường như bao người khác.
Bản thân Mai Siêu Phong dĩ nhiên cũng được xếp vào hàng mỹ nhân, chỉ là lúc trước nàng quá mức quỷ dị mà thôi.
Mai Siêu Phong xuyên giới, nơi nàng hạ xuống... thậm chí nàng cũng không biết.
Nàng xuyên giới cũng như những nữ nhân khác của Vô Song, nàng được bảo vệ phi thường kỹ càng, thậm chí có thể nói là lông tóc không tổn thương.
Nàng xuất hiện trên một ngọn đại sơn, núi này tên gì thì nàng không biết, bất quá sau 2 ngày nàng cũng khám phá ra chút thông tin.
Mai Siêu Phong thân pháp cực tốt, nàng dù sao cũng tu luyện Cửu Âm Chân Kinh hơn 10 năm, cho dù chỉ là bản sai đường.
Sau khi chỉnh lý lại, tu luyện Cửu Âm Chân Kinh đầy đủ, loại trừ ám tật cùng ám thương, nàng võ công tăng tiến cả ngàn dặm.
Nếu trước đây nàng gặp phải Toàn Chân Thất Tử lập trận chỉ có một đường bỏ chạy nhưng hiện tại nàng liền có sức đánh một trận thậm chí phá trận mà thoát ra, thực lực Mai Siêu Phong cũng đã được coi là Đại Tông Sư cường giả.
Mai Siêu Phong mượn nhờ thân pháp trong Cửu Âm đi lại trong rừng, nàng cũng không phải hoa trong kính, nàng năm xưa ở sa mạc cùng trượng phu cái gì không trải qua?, tìm chút đồ ăn trong rừng với nàng không phải khó, khả năng sinh tồn của Mai Siêu Phong rất mạnh.
Nàng mới xuyên giới, thực sự thế giới này với nàng hoàn toàn mới lạ, nếu không phải Vô Song làm công tác tư tưởng rất nhiều cho chúng nữ, các nàng rất có khả năng bị dọa sợ, hoang mang vô cùng.
Mai Siêu Phong cũng biết thế giới này không khác gì thế giới cũ của mình, nàng cũng biết thế giới này từng có một người gọi là Mai Siêu Phong giống hệt nàng chỉ là vận mệnh của nàng bị Vô Song sinh sinh thay đổi còn Mai Siêu Phong kia thì không may mắn như vậy.
Mai Siêu Phong rất rõ ràng, nàng cùng Mai Siêu Phong trong thế giới này là cùng một người, cùng một con đường phát triển.
Nàng nếu không gặp Vô Song, nàng sẽ làm gì?, kết cục tốt đẹp nhất mà nàng nghĩ ra chính là vì sư phụ chịu một chưởng, cam tâm tình nguyện dùng tính mạng mình mà chắn cho sư phụ, nàng chỉ mong trước khi chết... được sư phụ tha lỗi, vì đồng môn huynh đệ năm xưa mà khấu đầu, vì sư mẫu nơi hoàng tuyền mà tạ tội.
Vô Song nói với nàng, ở thế giới này Mai Siêu Phong kia đã chết, dùng mạng mình để đổi lấy thanh thản, đổi lấy sư phụ tha lỗi.
Nàng hiện tại liền rất muốn đến Đào Hoa Đảo, đặt chân lên đất xưa... nhìn sư

phụ.
Dĩ nhiên nàng cũng không phải là loại người nông nổi, đời này nàng đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, đã không phải người sẽ bị tình cảm hoàn toàn lấn át lý trí.
Nàng biết việc đầu tiên là phải tìm đại thành, dựa vào ám hiệu của Vô Song mà liên lạc với cái gọi là ‘Thiên Long Giáo’.
Nếu nàng một mực không tìm được ‘Thiên Long Giáo’ thì phải tìm được đường đến một nơi gọi là Tử Ngọc Sơn, sau đó đợi ở đây, đợi Vô Song đến đón,
Nếu Tử Ngọc Sơn quá mức xa xôi, nàng liền phải tìm được Dược Vương Cốc, sau đó liền ở lại Dược Vương Cốc, đợi Vô Song đến đón.
Đây chính là lộ tuyến của toàn bộ chúng nữ nhân, lộ tuyến để Vô Song dễ dàng tìm bọn họ nhất.
Trải qua thời gian 2 ngày, Mai Siêu Phong một người trên núi, nàng rốt cuộc cũng phát hiện ra đây là đâu bởi nàng phát hiện ra một môn phái.
Môn phái này gọi là Hoa Sơn Kiếm Phái.
Nhìn thấy mấy chữ này, Mai Siêu Phong trái tim liền run lên, nàng biết nơi này rất có thể là Hoa Sơn.
Hoa Sơn là nơi nào?, là nơi sư phụ nàng thành danh, là nơi Ngũ Bá tranh Cửu Âm Chân Kinh.
Mai Siêu Phong cũng không dám xuất hiện trong mắt người Hoa Sơn, nàng chỉ dám lẳng lặng mà nhìn bọn họ từ xa, âm thầm đánh giá những người này.
Đệ tử phái Hoa Sơn trong mắt Mai Siêu Phong thực sự không mạnh mẽ gì cho cam, nàng cảm thấy bọn họ rất yếu, dĩ nhiên nàng cũng không vì vậy mà coi thường Hoa Sơn, ngọn núi này trong lòng nàng quá mức thần thánh, nàng chỉ có thể ngưỡng vọng, chủ nhân của ngọn núi này sao có thể tầm thường?.
Đáng tiếc Mai Siêu Phong nghĩ sai rồi, Hoa Sơn Kiếm Phái quả thực rất tầm thường.
_ _ _ _ _ _ _ __
Ngày thứ 2 tại Hoa Sơn, Mai Siêu Phong liền phát hiện ra Hoa Sơn Kiếm Phái, sau đó nàng dành nguyên 1 ngày để quan sát môn phái này.
Mãi đến tận đây, khi có thể đại khái đánh giá thực lực tổng thể của Hoa Sơn, nàng rốt cuộc động.
Mai Siêu Phong đạp lên tán lá cây mà đi, khinh công của nàng có thể nói vượt xa đại tông sư bình thường, đệ tử Hoa Sơn lấy gì mà phát hiện ra nàng?.
Mượn nhờ khinh công siêu phàm, Mai Siêu Phong thành công lẻn vào Hoa Sơn.
Hoa Sơn này thật ra khác nhiều so với Hoa Sơn trong nguyên tác, chí ít đệ tử rất nhiều.
Đệ tử của Hoa Sơn chia thành nội môn cùng ngoại môn.
Nội môn đệ tử thì như đám người Lệnh Hồ Xung, Lục Hầu Nhi...

Đệ tử ngoại môn thì không được nhận chân truyền của sư phụ, không được tự tìm sư phụ cùng sư nương, một tuần có ba ngày sư phụ hoặc sư nương sẽ đến dạy dỗ một chút, đại lượng thời gian còn lại là để Lao Đức Nặc đến chỉ dạy.
Chỉ có đệ tử thiên phú xuất sắc trong hàng ngũ ngoại môn, lọt vào mắt Lao Đức Nặc mới có thể được giới thiệu cho sư phụ, sư nương rồi lại để hai người đến kiểm tra một chút, hợp cách thì thu làm nội môn đệ tử.
Hoa Sơn dù sao cũng có một thời đại huy hoàng của mình hơn nữa tại thế giới này Hoa Sơn vẫn cứ là nơi Ngũ Bá Chi Chiến diễn ra, địa vị quả thực không thấp, danh tiếng vượt xa thực lực, đệ tử của Hoa Sơn vẫn là rất nhiều.
Mai Siêu Phong xâm nhập vào Hoa Sơn, nàng muốn bắt một đệ tử Hoa Sơn đến hỏi đường nhưng như đã nói, nàng cảm thấy đệ tử Hoa Sơn không mạnh nhưng lại không rõ sâu cạn Hoa Sơn, trong mắt nàng... đây chỉ sợ là siêu cấp đại phái, nàng thực sự không dám quá lỗ mãng.
Tiến nhập vào Hoa Sơn, Mai Siêu Phong cứ theo đường nhỏ mà đi, thấy đệ tử đi lại thành đội nàng liền ẩn thân, cố gắng tìm đệ tử lạc đàn.
Vận khí của Mai Siêu Phong thực sự phi thường tệ, không rõ tại sao đệ tử Hoa Sơn dĩ nhiên cứ đi thành đội với nhau, Mai Siêu Phong chờ hơn 2 tiếng đồng hồ vẫn chưa gặp được ‘con mồi’ thích hợp.
Nàng cũng không ngu ngốc, nàng biết càng lên cao chỉ sợ càng gần ‘tổng bộ’ Hoa Sơn Phái, dù sao công trình kiến trúc nào không phải như vậy?.
Cắn răng một cái, Mai Siêu Phong lại di chuyển, theo đường mòn mà đi.
Nàng không tiếp tục dựa theo công trình hành lang của Hoa Sơn di chuyển, nàng trực tiếp đi ra địa phận bên ngoài, tìm chỗ có nước.
Môn phái nào không cần phải sinh hoạt?, đã cần sinh hoạt thì không thể không có nước, ở trên núi cũng sẽ không đào giếng tự nhiên mà là đào một cái giếng cạn sau đó đi tìm nguồn nước.
Mục tiêu của Mai Siêu Phong là các tạp dịch đệ tử, những đệ tử thường thường được phái đi chẻ củi hoặc lấy nước.
Mai Siêu Phong có thính giác cực mạnh, hơn nữa khả năng sinh tồn trong tự nhiên cũng không thấp, nàng quả thực tìm được một con suối trên Hoa Sơn, sau đó trực tiếp rung cây đợi thỏ.
Trời không phụ lòng người, sau 30 phút, nàng thấy được con mồi đi lẻ đầu tiên.
Chỉ thấy người này thân cao khoảng 1m75, chiều cao tại thế giới này vẫn tính là không tệ.
Tiếp theo mái tóc dài búi cao, làn da có chút xạm lại, khuôn mặt rất trẻ trung, ánh khí bừng bừng.
Người này muốn nói là đẹp trai thì có chút không phải nhưng không rõ tại sao trên người luôn có một loại cảm giác đại khí, khoáng đạt thậm chí là bất cần, ngông nghênh.

Mai Siêu Phong chỉ bằng một cái nhìn có thể nhận xét... kẻ này không phải phàm nhân.
Nàng nhìn thấy con mồi này liền chùn tay, nàng thực sự không muốn đắc tội người Hoa Sơn Phái nhưng mà nàng đã tìm kiếm gần 3 tiếng đồng hồ, nàng dĩ nhiên không cam tâm cứ thế lại đợi tiếp.
Trong lúc nàng đang suy nghĩ, nam nhân kia tốc độ lại càng nhanh hơn, hắn hướng thẳng đường núi mà đi, thậm chí rời khỏi phạm vi Hoa Sơn Phái.
Ánh mắt của Mai Siêu Phong lần này sáng lên, trực tiếp đi theo đối phương.

Quyển 3 Chương 6

Mai Siêu Phong – Lệnh Hồ Xung

Lệnh Hồ Xung dùng hết tốc độ mà di chuyển, từ nhỏ đến lớn hắn đều ở Hoa Sơn, đương nhiên cực kỳ quen thuộc con đường nơi đây.
Chẳng mấy chốc, Lệnh Hồ Xung liền trèo lên đỉnh núi, núi này gọi là Ngọc Nữ Phong.
Ngọc Nữ Phong là một trong những chủ phong của cả dãy Hoa Sơn.
Hoa Sơn Kiếm Phái chính là nằm trên Ngọc Nữ Phong.
Cũng thật đáng buồn cho Hoa Sơn, tại dãy Hoa Sơn mà nói ngọn chủ phong chân chính dĩ nhiên là Hoa Sơn nhưng mà nơi này lại là nơi Ngũ Bá Phân Tranh, Hoa Sơn Đỉnh... bản thân Hoa Sơn Kiếm Phái không dám chiếm, cũng không dám lập phái.
Lại nói Lệnh Hồ Xung trèo lên Ngọc Nữ Phong, Ngọc Nữ Phong tại sao lại có tên như vậy?, bởi trên núi rất nhiều đá cẩm thạch trắng, nhìn như ngọc vậy, đẹp đẽ vô cùng.
Trên Ngọc Nữ Phong cũng trồng rất nhiều hoa ngọc nữ khiến cho toàn bộ Ngọc Nữ Phong tạo thành một màu trắng thanh khiết mà nhẹ nhàng, Ngọc Nữ Phong thực sự phi thường đẹp, hoàn toàn xứng với cái tên 'Ngọc Nữ'.
Trên Ngọc Nữ Phong nhiều nhất là hoa Ngọc Nữ nhưng mục tiêu của Lệnh Hồ Xung cũng không phải là loài hoa này, hắn trèo lên đỉnh núi, nhìn đông nhìn tây.
Rất nhanh Lệnh Hồ Xung tìm được một đoạn dây thừng dấu trong khe đá, thứ này dĩ nhiên là Lệnh Hồ Xung chuẩn bị ngày hôm qua.
Tìm được dây thừng, lại đi đến một thân cây tùng tương đối chắc chắn, Lệnh Hồ Xung buộc dây lại, một đầu quấn vào eo mình, sau đó bắt đầu trèo xuống bên dưới.
Bên dưới đương nhiên là vực, dưới vực cũng không phải có truyền thừa cao nhân tiền bối gì, Lệnh Hồ Xung là muốn hái hoa.
Trên vách đá không ngờ xuất hiện Ưu Đàm Hoa.
Lệnh Hồ Xung chính là muốn hái loài hoa này, đến tặng Nhạc Linh San.
"Sư muội a, đợi một chút sư huynh liền hái Ưu Đàm Hoa cho ngươi, ngươi liền không được khóc nữa".
Nói ra thành tiếng một câu, Lệnh Hồ Xung phi thường cẩn thận di chuyển trên vách đá.
Nếu việc hái Ưu Đàm Hoa dễ như vậy, Lệnh Hồ Xung cũng không cần sợ trước sợ sau.
Nếu sư phụ cùng sư nương biết Lệnh Hồ Xung ở vách núi hái Ưu Đàm Hoa chỉ

sợ sẽ đánh gãy chân hắn, dù sao việc này quá mức nguy hiểm.
Lệnh Hồ Xung vì Nhạc Linh San có thể nói là mạng cũng không cần.
Sau gần 30 phút cố gắng, Lệnh Hồ Xung rốt cuộc mới chạm được vào đóa Ưu Đàm Hoa kia, khuôn mặt đầy mệt mỏi, nhễ nhại mồ hôi nhưng vẫn cười tươi rói.
Thành công nắm lấy Ưu Đàm Hoa, Lệnh Hồ Xung mới thở ra một hơi, sau đó bắt đầu trèo lên.
Ngay khi sắp trèo lên đỉnh lúc này biến cố dĩ nhiên xảy ra, dây thừng vậy mà đứt.
Lệnh Hồ Xung quá sợ hãi, sắc mặt tái đi nhưng mà võ công của hắn không tệ, một tay vẫn bám được vào vách đá nhưng mà vách đá của Ngọc Nữ Phong thực sự không tốt để bám.
Đá tại Ngọc Nữ Phong chủ yếu là đá vôi cùng đá cẩm thạch trắng, bất lể là loại nào đều không thích hợp cho người bám.
Ưu Đàm Hoa cất kỹ trong ngực, hai tay của Lệnh Hồ Xung bắt đầu run lên, hắn muốn tìm chỗ leo lên nhưng mà tìm mãi không thấy, thân thể của hắn rất nặng, chân đạp trên vách núi thậm chí đã khiến vài viên đá bở ra mà rơi xuống.
Lệnh Hồ Xung trong lòng lạnh lại, ánh mắt rất nhanh đảo qua, rốt cuộc cắn răng di chuyển, từng bước từng bước bám vào vách đá mà lên.
Di chuyển được vài đoạn, Lệnh Hồ Xung lại gần mặt đất thêm một bước, lúc này mới thở ra một hơi có điều ngay khi hắn thở phào, vách đá mà hắn bám liền vỡ ra, Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên không có chỗ bám, cơ thể cứ như vậy rơi xuống.
“Hết rồi... Lệnh Hồ Xung ta chẳng nhẽ chết ở đây?”.
“Sư phụ, sư mẫu, các sư đệ... còn có Linh San”.
Ngay lúc Lệnh Hồ Xung tưởng mình phải chết, có một ngọc thử đưa ra nắm lấy tay hắn, sau đó thân pháp người này cực kỳ quỷ dị, dĩ nhiên mang Lệnh Hồ Xung kéo ngược lên trên đỉnh Ngọc Nữ Phong.
Lệnh Hồ Xung nằm trên mặt đất, hai tay hai chân mở rộng thở hổn hển.
Tất nhiên Lệnh Hồ Xung rất nhanh phải ngồi dậy mà nhìn ân nhân của mình, sau đó ánh mắt của hắn liền mở lớn.
Người cứu hắn đương nhiên là Mai Siêu Phong hơn nữa Mai Siêu Phong thực sự rất đẹp.
Vô Song không cho nàng xõa tóc như trước mà bắt nàng búi tóc lên, thú thật nàng xõa tóc ra, tóc tai bù xù nhìn rất dọa người, vì vậy nàng cũng nghe lời mà xõa tóc.
Làn da trước kia của nàng trắng bạch, sau khi trừ hết độc tố làn da tuy đã không mang theo bệnh nhưng vẫn thuần một màu trắng, làn da như bạch ngọc vậy.
Mai Siêu Phong một thân quần áo đen, mái tóc đen như gỗ mun, da dẻ trắng ngần như bạch ngọc, khuôn mặt tinh xảo, đôi lông mày cong cong, làn môi chín mọng, đặc biệt nhất không rõ có phải vì luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hay

không, những ngón tay của Mai Siêu Phong rất đẹp, phi thường đẹp.
Chỉ bàn về ngón tay, Vô Song còn chưa thấy nữ nhân nào có bàn tay đẹp như nàng, cho dù là Tây Thi cùng lắm chỉ có thể ngang bằng mà thôi, không có khả năng vượt qua.
Mai Siêu Phong gặp Vô Song liền có được tân sinh mệnh nhưng về bản chất nàng thật ra cũng có thể tính là thiếu phụ, cái cảm giác hòa hợp của hai thân phận lại với nhau quả thực sinh ra cho Mai Siêu Phong một khí chất riêng biệt, vừa thanh lệ thoát tục lại vừa có một cỗ phong vận bốc lên.
Lệnh Hồ Xung thật sự bị dọa ngốc, đầu tiên là từ chỗ chết mà sống lại, thứ hai hắn dĩ nhiên thấy nữ nhân.
Nữ nhân Lệnh Hồ Xung không phải chưa bao giờ thấy nhưng trên Ngọc Nữ Phong từ bao giờ có nữ nhân ngoài sư nương cùng Linh San?, hơn nữa nữ nhân này phi thường đẹp, dung mạo không hề kém sư nương, thân hình thì đẹp hơn sư nương nhiều.
Về phần Nhạc Linh San?, nói thật vẻ đẹp của Mai Siêu Phong không phải một cô bé chưa phát dục như Linh San có thể so.
Mai Siêu Phong cũng nhìn thấy ánh mắt của Lệnh Hồ Xung nhìn mình, nàng có chút không được tự nhiên, một đời này của nàng có rất ít nam tử nhìn nàng như vậy.
Mai Siêu Phong khẽ ném cho Lệnh Hồ Xung một ánh mắt băng lãnh, bàn tay ngọc đưa ra.
“Ta cứu ngươi một mạng, Ưu Đàm Hoa về ta”.
Lệnh Hồ Xung nghe vậy, nghĩ nghĩ một chút vẫn đưa ra, đặt đóa Ưu Đàm Hoa vào trong tay nàng.
Mai Siêu Phong trái lại có chút ngạc nhiên mà nhìn hắn.
“Ta ở trên đỉnh núi, nghe ngươi nói muốn tặng cho sư muội, vì cái gì lại dễ dàng giao ra như vậy?, ngươi không yêu thích sư muội sao?”.
Lệnh Hồ Xung chỉ là cười cười mà giải thích.
“Có chứ, Linh San liền là người ta yêu nhất nhưng mà nếu cô nương không cứu ta, ta cũng chẳng còn mạng mà mang nó về, cô nương đã muốn vậy ta liền tặng cô nương “.
“Ta còn sống, đại khái vẫn còn cơ duyên, không biết chừng vài thánh nữa lại xuất hiện một đóa Ưu Đàm Hoa khác, khi đó đến tặng sư muội... cũng được”.
Mai Siêu Phong khẽ cười, nàng không nói nữa mà lại nhẹ cầm lấy đóa Ưu Đàm Hoa này.
Lệnh Hồ Xung có thể thấy thân hình Mai Siêu Phong khẽ run lên nhè nhẹ, trong mắt có một loại bi thương khó nói.
Năm xưa, sư ca Trần Huyền Phong... vì làm nàng cười cũng tặng nàng đóa hoa này, cũng như Lệnh Hồ Xung, bất chấp nguy hiểm vì nàng hái đến nó, chậm rãi

cài lên mái tóc đen mượt của nàng, cũng chậm rãi lấy đi tâm của nàng.
Mai Siêu Phong muốn cài đóa Ưu Đàm Hoa này lên tóc nhưng nàng làm không được, bàn tay càng ngày càng run lên, sau đó rực tiếp thả Ưu Đàm Hoa về phía Lệnh Hồ Xung.
Nàng đứng dậy, cười có chút thê lương.
"Hoa này thật đẹp nhưng một đời ta chỉ cần một đóa, đóa hoa này không phải hoa của sư ca".
Nàng nói ra một câu như tiếng lòng của mình, nội tâm nàng lúc này cực độ không ổn định, nàng chỉ có thể khẽ quay đầu lại, vì Lệnh Hồ Xung mà lên tiếng.
"Ngươi mang nó về, cài lên mái tóc sư muội đi, sư muội ngươi chắc chắn sẽ rất thích, hoa rất đẹp".
"Trở về thì cẩn thận một chút, sợi dây thừng của ngươi có kẻ đụng tay đụng chân".
Mai Siêu Phong như quên mất cả mục tiêu mà nàng tìm đến Lệnh Hồ Xung, nhìn thấy đóa Ưu Đàm Hoa này trong lòng nàng như nổi sóng vậy, nàng chỉ muốn đến một nơi không ai thấy mà gặm nhấm nỗi đau, mà lạc trong thứ quá khứ mỹ diệu nhưng cũng đầy đau đớn kia.
Mai Siêu Phong lướt đi như gió, để lại mình Lệnh Hồ Xung ngơ ngác trên Ngọc Nữ Phong cùng tiếng gió nhè nhẹ thổi, cùng từng khóm hoa Ngọc Nữ nhè nhẹ run lên.

Quyển 3 Chương 7

Ngọc Diện Tu La – Lý Thu Thủy

Mai Siêu Phong dừng chân ở Hoa Sơn có thể coi là không nguy hiểm.
Tại Hoa Sơn ngoại trừ yếu tố bất ngờ không thể phán định là Phong Thanh Dương ra, tại Hoa Sơn còn ai có thể làm đối thủ của nàng?.
So với Mai Siêu Phong thì trạng thái của Lý Thu Thủy... phải nói là dở khóc dở cười hơn nhiều lắm.
Lý Thu Thủy nơi dừng chân là đại mạc, là Mông Cổ.
Một thân hồng y, bước trên sa mạc, có thể nói tâm trạng Lý Thu Thủy hiện tại không tôt đẹp gì.
Nàng ghét cái không khí đáng ghét này, cái nóng của đại mạc.
Cũng may là hiện tại có một việc tương đối thú vị làm nàng quên đi cảm giác nóng khô rát này.
Nàng nhìn thấy một cái cô nương thú vị, gọi là Lý Văn Tú.
Vì cô nương này, Lý Thu Thủy liền quyết định dành thời gian cho nàng, tạm thời cũng lười để ý đến Vô Song.
Nàng không giống Mai Siêu Phong, nàng cường đại.
Nàng cường đại đến mức Vô Song có thể không cần lo lắng, trừ khi nàng mạo phạm đế vị cao thủ nếu không thiên hạ mặc nàng đi ngang.
Ngoại trừ Cửu Âm Chân Kinh ra, Lý Thu Thủy trong người còn có Nhiên Đăng.
Vô Song tu luyện Nhiên Đăng Bảo Điển cũng không phải để cho có mà chính là tặng cho nữ nhân của mình.
Nhiên Đăng Bảo Điển đương nhiên không hoàn mỹ, nó có tác dụng phụ rất lớn, người luyện Nhiên Đăng Bảo Điển sẽ có nội lực cực kỳ khủng khiếp nhưng nội lực cũng rất loãng không hề tinh thuần.
Lần đó gặp Nhiên Đăng Cổ Phật, Vô Song phải công nhận nội lực người này còn mạnh hơn cả chính bản thân Vô Song, nội lực vô đối trong hàng ngũ tuyệt, đến cả đế vị có khi cũng so không nổi nhưng mà nội lực khủng khiếp như vậy nhưng đối chưởng với Vô Song vẫn bị vây vào hạ phong.
Bản thân Nhiên Đăng Bảo Điển liền sẽ tạo ra Nhiên Đăng, mang Nhiên Đăng nhập vào thân thể thuộc hạ sau đó lập tức khiến nội lực thuộc hạ nắm giữ Nhiên Đăng trở nên mạnh mẽ.
Đây có thể nói là kỳ công trong thiên hạ, kỳ công chỉ thuộc về Nhiên Đăng Cổ Phật nhưng loại kỳ công này cũng hại chính hắn.
Phải làm rõ một chút về Nhiên Đăng Bảo Điển, đầu tiên Nhiên Đăng Bảo Điển thật ra không có 'tầng', cũng không có cảnh giới, quy tắc thứ nhất của Nhiên

Đăng Bảo Điển là ngưng tụ Nhiên Đăng Chân Lực rồi kết tinh thành Nhiên Đăng, mang Nhiên Đăng truyền vào người khác.
Quy tắc thứ hai, sau khi Nhiên Đăng truyền cho người khác liền coi như mất hoàn toàn Nhiên Đăng Chân Lực, phải tiếp tục ngưng tụ Nhiên Đăng Chân Lực thành Nhiên Đăng thứ hai bất quá ngưng tụ Nhiên Đăng lần hai khó hơn ngưng tụ Nhiên Đăng lần một nhưng Nhiên Đăng lần hai lại mạnh hơn Nhiên Đăng lần một, cung cấp lượng nội lực nhiều hơn.
Quy tắc thứ ba, một người trong cơ thể chỉ tồn tại một Nhiên Đăng tức là mỗi người một đời chỉ có thể truyền Nhiên Đăng một lần.
Quy tắc cuối cùng, càng cô đọng nhiều lầm Nhiên Đăng, trữ lượng nội lực càng tăng nhưng chất lượng nội lực càng loãng.
Vì chất lượng nội lực càng tăng dẫn đến năng lượng trong Nhiên Đăng lần sau vượt qua lần trước nhưng cũng vì chất lượng nội lực càng giảm mà quá trình tịnh hóa nội lực càng tăng dẫn tới Nhiên Đăng lần sau cô đọng mất nhiều thời gian hơn lần trước.
Nhiên Đăng Bảo Điển là con dao hai lưỡi, nó có tạo nên một siêu cường môn phái nhưng cũng hủy đi một đế vị cao thủ, Vô Song chư bao giờ cho rằng Nhiên Đăng Cổ Phật không thể chạm tới đế vị.
Nhiên Đăng Bảo Điển là kỳ công, Vô Song công nhận nhưng bảo hắn tu luyện hắn liền phải xem xét bất quá thiên hạ có một thứ gọi là công pháp kết hợp ví dụ Lăng Ba Vi Bộ cùng Bắc Minh Thần Công hay chính Lăng Ba Vi Bộ cùng Lục Mạch Thần Kiếm.
Trên đời có hai bộ nội lực có thể bổ trợ cho Nhiên Đăng Bảo Điển, một là Dịch Cân Kinh hai là Cửu Dương Thần Công.
Dịch Cân Kinh chuyên tịnh hóa nội lực, nội lực chứa đầy tạp chất chỉ cần tu luyện Dịch Cân Kinh liền hoàn toàn không lo.
Về phần Cửu Dương Thần Công thì sao?, Cửu Dương Thần Công lại chuyên cô đọng nội lực.
Cửu Dương Thần Công có tổng cộng 10 tầng, mệnh danh Thập Dương.
Mỗi tầng liền ngưng tụ ra được ‘Dương’, luyện đại thành 10 tầng liền hình thành ’Thập Dương’.
Muốn ngưng tụ Dương của Cửu Dương yêu cầu nội lực càng ngày càng lớn, nhưng mỗi lần ngưng tụ xong thì chất lượng nội lực lại càng tinh thuần.
Nhiên Đăng Bảo Điển cùng Cửu Dương Thần Công chính là đi ngược lại hoàn toàn với nhau, Cửu Dương Thần Công có thể làm Nhiên Đăng Bảo Điển không còn khuyết điểm, Nhiên Đăng Bảo Điển lại giúp Cửu Âm Thần Công đẩy nhanh quá trình hình thành ‘Dương’.
Dĩ nhiên bởi Cửu Dương Thần Công chỉ có Thập Dương, Vô Song đời này trừ khi muốn tự giảm thực lực của mình, hắn cũng chỉ nên tạo ra Thâp Đăng.

Vô Song nắm giữ cả Dịch Cân Kinh cùng Cửu Dương Thần Công trong tay nhưng mà hắn không chọn Dịch Cân Kinh, hắn lựa chọn song song tu luyện Cửu Dương Thần Công cùng Nhiên Đăng Bảo Điển.
Trong thời gian 1 năm cuối cùng ở doanh trại Mông Cổ, Vô Song thành công ngưng tụ Nhị Đăng.
Đăng thứ nhất tặng cho Lý Thu Thủy, Đăng thứ hai tặng cho Niệm Từ.
Lý Thu Thủy thật ra không cần Nhiên Đăng bởi sớm muộn nàng cũng có thể đuổi kịp Thiên Sơn Đồng Lão khi trước nhưng mà Vô Song muốn thêm một bước đảm bảo, vững vàng ổn định chiến lực của nàng ở 12 tinh.
Với Niệm Từ, Vô Song là lo lắng cho nàng, hắn không cần Niệm Từ vì mình làm bất cứ thứ gì, hy sinh bất cứ cái gì thậm chí cũng chẳng cần nàng nắm giữ tuyệt thế võ công, hắn đơn thuần muốn bảo vệ nàng.
Mục Niệm Từ không có võ công của Lý Thu Thủy, không có thân pháp của Mai Siêu Phong, cũng chẳng có khả năng của Hoàng Dung, Vô Song lo lắng nhất chính là Niệm Tự.
Hắn biết Nhiên Đăng càng về sau gia tăng nội lực càng lớn nhưng mà hắn vẫn quyết định tặng Nhiên Đăng thứ hai cho Niệm Từ, cũng chỉ mong nàng có thể an toàn, có thể đợi Vô Song đến đón ngoài ra hắn thực sự không mong mỏi gì hơn.
_ _ _ __ _ _ _ _
Quay lại với Lý Thu Thủy, nàng thực sự cực kỳ hứng thú với thế giới này bởi theo Vô Song, tại thế giới này còn 1 nàng khác, hơn nữa chỉ sợ thực lực không dưới nàng.
Cái này có thể không hứng thú sao?, không kích động sao?, bằng tính cách của Lý Thu Thủy nàng thực sự muốn tìm 'nàng' khác kia thử xem ai cao ai thấp.
Nàng có đầu óc, cũng có thừa thực lực, nàng muốn tìm Thiên Long Giáo vốn là việc dễ dàng vì vậy nàng mặc định bỏ việc này ra khỏi đầu, nàng mục tiêu là thăm thú thế giới này, đồng thời nếu có thể thì cũng nhanh chóng tìm tới Niệm Từ, nàng cũng hiểu trong 4 người, Niệm Từ là người không an toàn nhất.
Lý Thu Thủy hạ xuống khu vực đại sa mạc, nàng cũng không như Mai Siêu Phong, nàng lập tức đi tìm cư dân xung quanh, sau đó liền dễ dàng biết được mình đang ở vùng Nội Mông.
Nội Mông là nơi nào?, đại khái là trực thuộc phạm vi bên trong của Mông Cổ tức là Bắc Cương của nhà Thanh hiện nay.
Tiếng Mông Cổ bản thân Lý Thu Thủy đương nhiên cũng biết, nàng có thể coi là bậc thầy ngôn ngữ, nàng có thể nói được tiến Hán, tiếng người Liêu, Kim, tiếng Tây Hạ, tiếng Ba Tư, tiếng Mông Cổ.
Trong các đại quốc, chỉ có tiếng Thiên Trúc, dùng chữ Phạm để viết thì nàng không hiểu mà thôi.
Ở thế giới của nàng, nàng có một năm cùng Vô Song ở tại ngay địa phương này,

tuy hai thế giới không hẳn là giống nhau nhưng Lý Thu Thủy vẫn cảm thấy một tia thân quen.
Nàng cảm thấy quen thuộc liền vô lo vô nghĩ, cứ theo ‘duyên’ mà đi.
Duyên của nàng chính là một cô bé, gọi là Lý Văn Tú.
Lý Văn Tú rõ ràng là người Hán, dĩ nhiên lại lớn lên ở Nội Mông, trong một dân tộc Mông Cổ gọi là Cáp Tát Khắc.
Người Cáp Tát Khắc cực kỳ thiện chiến, cùng hiếu võ, không kể nam nữ, 6-7 tuổi trở lên đều sống trên ngựa, am hiểu đủ loại vũ khí đặc biệt là tài bắn cung cùng đoản đao.
Một người Cáp Tát Khắc có thể đánh với một trăm người thường, còn một trăm người Cáp Tát Khắc thì có thể hoành hành đất Hồi Cương.
Tất cả những thông tin này, dĩ nhiên là Lý Thu Thủy đi hỏi, đương nhiên nghe xong nàng cũng không tin lắm, dù sao cũng chỉ là thủ đoạn lừa người, năm xưa nàng đối ngoại cũng tuyên bố ‘một binh sỹ Tây Hạ có thể trống lại cả trăm Hán Binh’, mấy cái lời nói này nàng từ xưa đến nay không tin.
Cái nàng quan tâm chỉ có Lý Văn Tú.
Dung mạo Lý Văn Tú không tính là mỹ nhân hoặc ít nhất trong mắt Lý Thu Thủy là thế nhưng mà Lý Văn Tú cốt cách tinh kỳ, là luyện võ kỳ tại, đây là Lý Thu Thủy chắc chắn.
Nàng vừa nhìn đã cảm thấy cô bé kia thiên phú rất tốt hơn nữa cũng họ ‘Lý’.
Đây là một cái thế giới hoàn toàn mới, Lý Thu Thủy coi như đang tha hương, lại đột nhiên gặp một nữ nhân cùng họ, là nữ tử người Hán duy nhất trong phạm vi xung quanh đây, trong lòng Lý Thu Thủy quả thật thấy lạ, hơn nữa càng quan sát Lý Văn Tú, nàng càng ngày càng thích cái cô bé này.
Lý Văn Tú ít nói, tính cách có chút trầm.
Lý Văn Tú không phải tuyệt thế mỹ nữ nhưng tạm gọi khuôn mặt cũng là ưa nhìn, tấm lòng cực tốt đồng thời vô cùng đảm đang.
Điều thú vị nhất mà Lý Thu Thủy phát hiện, Lý Văn Tú vậy mà yêu thầm một nam nhân gọi là Tô Phổ, nam nhân này... lại yêu một người khác không phải nàng.
Lý Thu Thủy sau 3 ngày quan sát Lý Văn Tú, rốt cuộc muốn đưa tay ra, muốn thu cô bé này làm nghĩa nữ đồng thời thu làm Tiêu Dao truyền nhân.
Theo lời Vô Song nói, Tiêu Dao Phái tại thế giới này cũng không khác Tiêu Dao Phái nàng biết chút nào, cũng là đang đi đến bước đường cùng.
Lý Thu Thủy bản ý liền không thích điều này, hiện tại Vô Song chính là Tiêu Dao Phái chưởng môn trong lòng nàng, trước đây nàng không quan tâm lắm đến Tiêu Dao Phái nhưng hiện tại theo Vô Song, nàng cũng lại không muốn phái Tiêu Dao hoàn toàn biến mất, nàng liền coi Lý Văn Tú làm nhân tuyển đầu tiên cho Tiêu Dao Phái.

Dung mạo tạm coi là đủ, thiên phú theo nàng đánh giá là rất tốt, về phần đa tài đa nghệ?.
Biết dùng kiếm, dùng đao, biết cưỡi ngựa bắn cung, biết nấu nương, giặt quần áo, lau nhà, quét nhà... trong mắt Lý Thu Thủy đây chính là đa tài đa nghệ.
Ba điểm đã đủ, thêm vào duyên phận một chữ ‘Lý’ cùng mối tình đơn phương của Lý Văn Tú, Lý Thu Thủy xác định muốn nhận cô bé này rồi.
Mang theo suy nghĩ của mình, đêm hôm đó Lý Thu Thủy lẻn vào bên trong nhà Kế lão.
Kế lão người này cũng biết võ công nhưng lại một mực che dấu, Lý Thu Thủy cũng lười để ý đối phương vì sao che dấu, dấu hay không dấu đều quá yếu trong mắt nàng, căn bản không khác gì nhai.
Lý Văn Tú là cô nhi, từ nhỏ liền sống với Kế lão.
Nếu Lý Văn Tú là nữ nhân người Hán duy nhất thì Kế Lão cũng là nam tính người Hán duy nhất tại đây.
Nàng lẻn vào bên trong nhà Kế Lão, đột nhiên lại thấy hai bóng người đến gần, nhận ra người nam tử trong đó, Lý Thu Thủy hơi mỉm cười rồi lại ẩn thân.
Nam tử này chính là người Lý Văn Tú yêu đơn phương gọi là Tô Phổ, nữ nhân bên cạnh không cần nói cũng biết, gọi là A Mạn.
Tô Phổ là đệ nhất dũng sĩ trong tộc, A Mạn thì lại là đệ nhất mỹ nữ, hai người đương nhiên là tuyệt phối.
Nhìn đôi nam nữ này, lại không phát hiện ra Lý Văn Tú có trong nhà, Lý Thu Thủy liền triệt để ẩn thân mà xem kịch vui.
Tô Phổ cùng A Mạn cũng không biết Kế lão chỉ là ngoài trời đổ mưa to liền đến đây trú ẩn mà thôi, cũng không phải đặc biệt tìm Lý Văn Tú.
Lý Thu Thủy không quá hiểu nhiều về việc này, dù sao thông tin của nàng cũng có hạn, nàng chỉ mới biết Lý Văn Tú có 3 ngày, Lý Văn Tú còn không biết nàng.
Việc Lý Văn Tú thích Tô Phổ cũng là Lý Thu Thủy nghe được cô bé này tự thuật sau đó nội tâm hứng lên liền điều tra Tô Phổ rồi lập tức lại tìm nhìn A Mạn.
Về phần Kế lão, Lý Thu Thủy cũng tìm hiểu qua, là Hán nhân, thích uống trà châm trà, một đời không quen biết ai, tính cách có chút quái gỡ, cũng chỉ biết duy nhất một mình Lý Văn Tú.

_ _ _ _ _ _ _ _
Phải một lúc sau, tiếp đón Tô Phổ cùng A Mạn, Kế lão mới đi xuống bếp, không ngờ lại thấy Lý Văn Tú đang ở đó đợi sẵn.
“A... ngươi về...”
Lý Văn Tú vội vàng nhảy tới, giơ tay bịt miệng ông lại, ghé tai ông nói thầm:
“Đừng để họ biết cháu đang ở đây”.
Kế lão thấy thật là lạ lùng nhưng cũng gật đầu. Một lúc sau, Kế lão đem rượu sữa dê, hồng trà ra để tiếp khách.

Lý Văn Tú ngồi bên bếp lửa, văng vẳng nghe thấy tiếng cười nói của Tô Phổ và A Mạn từ nhà trên vọng xuống, khiến một ý nghĩ nàng không sao chế ngự nổi: “Ta muốn ra gặp chàng, nói với chàng vài câu”.
Thế nhưng khi nghĩ đến những lời chửi rủa của cha Tô Phổ và cái roi của ông ta, tuy đã mười năm qua nhưng không lúc nào tiếng roi của Tô Lỗ Khắc không vang vang trong đầu nàng.
Lý Văn Tú ngồi im trong phòng, náng như dùng hết tâm thần chỉ muốn nghe Tô Phổ cùng A Mạn nói chuyện, trái tim nàng liền trở nên đau xót, khuôn mặt có chút thống khổ.
Lý Thu Thủy ở một bên nhìn thấy tất cả, nàng liền thấy lạ mà hiện thân.
Lý Thu Thủy thân pháp siêu nhanh, nàng hiện ra trước mắt Lý Văn Tú như một bóng ma vậy sau đó hai tay giữ lấy khuôn mặt của Lý Văn Tú, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng.
Lý Văn Tú hai mắt đột nhiên run lên, sau đó đồng tử dàn ra, trở nên vô hồn.
Lý Thu Thủy bản thân biết thuật thôi miên.
Nàng ban đầu tu mị thuật cũng đã được coi là một dạng thuật thôi miên điều khiển tâm trí người khác hướng về tình dục lại thêm truyền âm sưu hồn đại pháp. Sau này học Cửu Âm Chân Kinh, nắm giữ Di Hồn Đại Pháp, khả năng thôi miên của nàng càng đáng sợ.
Lý Văn Tú gần như không có bất cứ phản ứng nào liền bị nàng hoàn toàn thôi miên.
Lý Thu Thủy sau đó liền im lặng mà nghe về cuộc đời của nàng.
Nghe nàng kể về cái chết của cha mẹ, kể về kẻ thù, kể về lần gặp Kế lão, sống với Kế lão.
Kể về tình đơn phương giữa nàng cùng Tô Phổ, kể về việc nàng bị phụ thân Tô Phổ khinh ghét.
Kể về nàng gặp sư phụ, kể về nàng lần đầu tiên giết người, rồi kể về lúc nàng bắt đầu học võ công.
Ánh mắt Lý Thu Thủy dần dần trở nên nhu hoa, nàng ghé vào tai Lý Văn Tú, giọng nói như ma âm.
“Thích hắn ít nhất cũng phải đến nhìn hắn, ngươi ở đây liền có ích gì”.
Mở miệng như u hương, Lý Thu Thủy nói một câu, sau đó lại biến mất.
Nàng biến mất đồng thời càng thêm xác định, Lý Văn Tú nhất định phải làm đệ tử Tiêu Dao Phái.
_ _ _ __ _ _ __ _
p/S: Ai muốn hiểu thêm về Lý Văn Tú có thể tìm đọc Bạch Mã Khiếu Tây Phong.

Quyển 3 Chương 8

Ngọc Diện Tu La – Lý Thu Thủy (2)

Lý Thu Thủy vừa biến mất, ánh mắt Lý Văn Tú dần dần trong trẻo trở lại, sau đó ở bên ngoài có tiếng bước chân đi tới, thì ra là Kế lão.

Kế lão xuống đây muốn mang một bát sữa nóng cho nàng nào ngờ Lý Văn Tú đột nhiên hạ giọng nói.

“Cháu không uống đâu, cháu đi thay quần áo, giả làm một thanh niên Cáp Tát Khắc đến nhà xin tránh mưa, ông đừng để lộ ra nhé “

Không đợi Kế lão trả lời, nàng lẻn qua cửa sau dắt con ngựa trắng, xông vào trong trận bão đang mịt mù trời đất, lặng lẽ đi thật xa.

Nàng đi một mạch đến hơn một dặm, mới nhảy lên lưng ngựa chạy một vòng rồi tiến về phía cửa trước. Cơn bão rất to, tưởng như mây đen trên trời như sắp ép xuống đầu, di chuyển ngoài thời tiết này thực sự cực kỳ đáng sợ,

Nàng sống nơi Hồi Cương mười hai năm, chưa bao giờ thấy trời đất lại quái lạ đến thế, trong lòng không khỏi sợ hãi, vội giục ngựa chạy thẳng đến cửa nhà giơ tay gõ, nói tiếng Cáp Tát Khắc:

“Làm ơn cho vào! Làm ơn cho vào! “

Kế lão mở cửa, cũng dùng tiếng Cáp Tát Khắc hỏi lại

“Huynh đệ, cái gì thế?”

Lý Văn Tú nói:

“Trận bão này lớn quá thể đi được, lão trượng, làm ơn cho tôi tránh gió tuyết ở trong nhà một lát.”

Kế lão đáp nhìn nhìn Lý Văn Tú nam trang từ đầu đến chân sau đó gật đầu mà nói.

“ Được chứ, được chứ! Có ai đi ra ngoài mà mang theo nhà mình được đâu. Đã có hai người bạn khác cũng đang tránh tuyết trong này rồi. Mời ngươi vào đây.”

Nói xong nhường cho Lý Văn Tú tiến vào, lại hỏi.

“Thanh niên, ngươi là muốn đi đâu đây? “

Lý Văn Tú nghĩ một chút cũng rất nhanh đáp lại

“Cháu định đi lên vùng Hắc Thạch, không biết còn bao xa? “

Lý Văn Tú nói xong, trong bụng không khỏi nghĩ thầm: “Kế gia gia đóng kịch giỏi lắm, không có chút sơ hở nào”.

Kế lão cũng cực kỳ phối hợp, ông giả vờ kinh ngạc nói:

“ Ôi chao, nếu muốn đi Hắc Thạch ư? Thời tiết xấu thế này, hôm nay không thể nào đến được đâu, chi bằng nghỉ lại đây một đêm, sáng mai hãy đi. Chứ không nếu lạc đường thì thật khổ “

Lý Văn Tú đương nhiên là đồng ý.
"Vậy đa tạ lão gia gia rồi"
Nàng đi vào trong nhà, phủi sạch tuyết bám trên người. Tô Phổ và A Mạn hai người ngồi sánh vai bên một lò sưởi. Tô Phổ cười nói:
"Huynh đệ, chúng tôi cũng đang tránh tuyết đây, mời lại sưởi chút cho ấm "
Lý Văn Tú bản thân có chút không quen nhưng cũng gật đầu.
"Ân, cám ơn ngươi ".
_ _ _ __ _ _ _ _
Nhìn Lý Văn Tú giả nam trang, nhìn nàng cùng Kế lão đóng kịch, Lý Thu Thủy có chút buồn cười, sau đó nàng liền cộng điểm cho Lý Văn Tú, có thể đóng kịch không phải là một loại 'đa tài đa nghệ sao '.
Nàng muốn tiếp tục nghe xem Lý Văn Tú cùng Tô Phổ sẽ nói cái gì, xem biểu hiện của Lý Văn Tú ra sao nào ngờ con mắt nàng dần dần híp lại, cảm giác lực của Lý Thu Thủy cực kỳ cường đại, nàng có thể nhận biết được có người sắp đến.
Lý Thu Thủy thậm chí cảm giác được mùi huyết tinh nhàn nhạt ở trên người này, trong lòng âm thầm lấy làm lạ, Lý Thu Thủy hướng ánh mắt ra xa, trong mắt có sát khí.
"Không biết người đến là ai, tốt nhất an phận để im cho bản tọa xem kịch vui, nếu không..".
Lý Thu Thủy hừ lạnh một cái, cả người lại như hòa vào thiên địa.
_ _ _ _ _ _ __ _
Lý Thu Thủy hoàn toàn ẩn thân, một lúc sau khi mà ba người Lý Văn Tú – Tô Phổ – A Mạn đang trò chuyện thì đột nhiên có tiếng ngựa vang lên.
Ở bên ngoài lúc này một người đang cưỡi ngựa chạy về hướng căn nhà. Thảo nguyên tuyết đóng đã nhiều, mỗi bước chân ngựa mất rất nhiều hơi sức nên chạy không thể nào nhanh được. Tiếng chân ngựa càng lúc càng gần, Kế lão cũng đã nghe thấy, lẩm bẩm nói:
"Lại có một người đến tránh bão nữa đây."
Tô Phổ và A Mạn hoặc chưa nghe thấy, hoặc nghe thấy mà không để ý, hai người vẫn nắm tay nhau, nói chuyện rù rì.
Một lúc sau, người cưỡi ngựa đã đến trước cửa, tiếp đến là tiếng đập cửa bình bình. Tiếng đập thật là thô bạo, không lễ độ như kẻ đến xin trú ẩn.
Kế lão nhíu mày, đi ra mở cửa. Chỉ thấy một gã cao to mặc áo da cừu, mặt đầy râu ria, bên hông đeo một thanh trường kiếm, lớn tiếng nói.
"Bên ngoài gió tuyết lớn quá, ngựa chạy không nổi."
Giọng nói tiếng Cáp Tát Khắc chưa sõi, mắt gườm gườm, nhìn những người trong nhà như dò xét. Kế lão nghi hoặc nhìn người này một chút, nội tâm cảm thấy không vui nhưng vẫn là nói.

“Mời vào trong uống một chén rượu.”
Nói xong bưng một chén rượu đưa cho y, người này uống một hơi cạn sạch, ngồi xuống bên cạnh đống lửa, cởi áo ngoài ra, thấy hai bên hông đeo hai thanh đoản kiếm sáng lấp loáng. Một thanh kiếm cán màu vàng, một thanh kiếm cán màu bạc.
Lý Văn Tú vừa nhìn thấy hai thanh tiểu kiếm trong lòng chấn động, cổ họng dường như có vật gì chặn lại, mắt hoa lên, nghĩ thầm: “Đây là song kiếm của mẹ ta”.
Khi Kim Ngân tiểu kiếm Tam Nương Tử chết đi, Lý Văn Tú tuy còn nhỏ, nhưng đôi kiếm này nhận biết ngay, không thể nào lầm được.
Nàng đưa mắt liếc nhìn gã kia, trong lòng run lên, nàng lập tức nhận ra người này., hắn chính là một trong ba người thủ lãnh năm xưa chỉ huy đám người đuổi theo truy sát cha mẹ nàng.
Hiện tại đã mười hai năm qua, tướng mạo nàng đã hoàn toàn đổi hẳn nhưng một gã hơn ba mươi tuổi có thêm mười hai năm cũng chẳng thay đổi bao nhiêu.
Nàng sợ y nhận ra mình, không dám nhìn y lâu, nghĩ thầm: “Nếu không phải vì cơn bão tuyết này thì ta đâu có gặp lại Tô Phổ, cũng đâu có gặp lại gã ác tặc này”.
Kế lão đối với nam nhân mới đến kia cũng dùng câu hỏi y như với Lý Văn Tú lúc trước.
“ Khách nhân từ đâu đến đây? Có đi đến nơi nào xa không?”
Gã kia ậm ừ, tự mình rót uống một chén rượu nữa. Khi đó bên đống lửa ngồi năm người, Tô Phổ không còn có thể nói chuyện riêng với A Mạn được, y nhìn Kế lão chăm chăm rồi nói.
“Lão bá bá, tôi muốn hỏi thăm một người.”
Kế lão nghe vậy liền hỏi lại.
“Ai thế? “
Tô Phổ đáp:
“ Là người hồi bé hay cùng tôi chơi đùa, là một cô bé người Hán...”
Y nói đến đây, tim Lý Văn Tú bỗng thót lên, vội quay đầu nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào y.
Tô Phổ cũng không để ý đến Lý Văn Tú ăn mặc nam trang, chậm rãi mà nói tiếp:
“ Nàng ta tên là A Tú, về sau qua bảy tám năm, không còn gặp nàng ta nữa. Ta nghe nói nàng ở chung với một ông già người Hán, chắc là ông phải không? “
Kế lão im lặng một chút, nhìn mặt Lý Văn Tú để hỏi xem ý thế nào, đáng tiếc Lý Văn Tú đã sớm quay đầu sang chỗ khác, ông ta không biết phải trả lời sao cho phải, chỉ ậm ừ.
Tô Phổ người này cũng không cảm nhận được có gì khác biệt, tiếp tục nói.
“Nàng hát thật là hay, người ta bảo rằng cô ta hát còn hay hơn tiếng chim Thiên

Linh hót nữa. Thế nhưng mấy năm qua, tôi không còn được nghe nàng hát nữa. Nàng có còn ở đây nữa không?
Kế lão ngập ngừng, ấp úng không biết trả lời ra sao, cuối cùng đành nói.
“Không, không, cô bé không... không có ở đây...”
Lý Văn Tú lập tức cũng xen vào:
“ Ngươi hỏi cô gái người Hán, ta biết rồi. Cô ta chết đã mấy năm nay.”
Tô Phổ giật mình kinh hãi hỏi
“A, Nàng ta sao có thể chết?, nàng ta vì sao mà chết? “.
Kế lão nhìn Lý Văn Tú, lão căn bản không hiểu gì nhưng linh cơ khẽ động, vội nói:
“Bị bệnh... bệnh... “
Tô Phổ hơi thừ người ra, trong mắt có một tia thương tiếc mà nói
“ Ta khi còn bé thường hay cùng nàng chơi chăn cừu, nàng hát cho tôi nghe nhiều bài lắm, cũng kể cho tôi nghe nhiều chuyện cổ. Mấy năm không gặp, nào ngờ người xưa cũng đã không còn, nàng dĩ nhiên đã chết rồi “
Kế lão ở một bên cũng thở dài.
“Con bé thật sự rất tội nghiệp”
Tô Phổ nhìn ngọn lửa, lặng thinh xuất thần, nói tiếp:
“Nàng nói cha mẹ đều bị bọn ăn cướp giết chết, lênh đênh cô khổ lạc loài đến đây...”
A Mạn ở bên cạnh hỏi:
“ Thế cô đó có xinh đẹp không? “
Tô Phổ đáp:
“Khi đó ta còn nhỏ, không nhớ nữa. Chỉ còn nhớ cô ta hát thật hay mà kể chuyện cũng thật hay...”
Gã đàn ông lưng đeo hai thanh tiểu kiếm trong mắt hiện ra linh quang đột nhiên nói:
“Ngươi nói là một cô gái người Hán? Cha mẹ cô ta bị hại, chỉ có một mình đến đây? “
Tô Phổ nghe vậy liền đáp.
“Đúng vậy, ông có biết cô ta không? “
Gã kia không đáp, lại hỏi tiếp.
“Có phải cô ta cưỡi một con ngựa trắng, đúng không?”
Tô Phổ đáp:
“ Đúng rồi, ông có gặp cô ta rồi sao?”
Gã đàn ông đột nhiên đứng dậy, hầm hầm nhìn Kế lão gằn giọng hỏi:
“ Nàng ta chết nơi đâu? “
Kế lão nói ấm ớ mấy câu, gã kia liền hỏi:
“ Cô ta có để lại cái gì không? Mọi thứ ngươi giữ hết phải không? “

Kế lão liếc y một cái, lạ lùng hỏi:
“Cái đó có can hệ gì đến ngươi đâu?”
Gã kia đáp:
“ Ta có một vật rất quan trọng bị con bé đó ăn cắp mất. Ta đi kiếm mãi mà không ra, đâu có ngờ nó đã chết rồi... “
Tô Phổ đứng vùng dậy, lớn tiếng nói:
“Ngươi đừng có nói năng láo lếu, A Tú đời nào đi ăn cắp đồ gì của ngươi?”
Gã kia đáp:
“ Ngươi biết gì mà nói? “
Tô Phổ đáp:
“A Tú từ bé chơi với ta, nàng là một cô gái rất lương thiện, quyết không bao giờ lấy của ai cái gì. “
Gã kia bĩu môi lộ vẻ khinh miệt, nói:
“ Vậy mà nó ăn cắp đồ của ta đó.”
Tô Phổ đưa tay cầm cán đao đang đeo nơi hông, quát lớn:
“Ngươi tên là gì? Ta xem ngươi không phải người Cáp Tát Khắc, không chừng là bọn cướp người Hán “
Gã kia đi đến bên cửa, mở rộng cửa nhìn ra ngoài. Cửa vừa mở ra, một trận gió thổi ùa vào cuốn theo bao nhiêu bông tuyết. Chỉ thấy một đồng tuyết trắng xóa, bão thổi ào ào, người ngựa không cách gì đi được.
Gã lập tức nghĩ thầm: “Bên ngoài không có ai, trong nhà chỉ có một đứa con gái, một ông già, một thanh niên ốm o gầy guộc, chỉ giơ tay là đánh ngã. Chỉ có thanh niên to khỏe này, vài chiêu liền giải quyết được”
Nghĩ thế nên y không coi vào đâu, nói:
“Là người Hán thì đã sao? Ta họ Trần, tên Đạt Hải trên giang hồ có ngoại hiệu là Thanh Mãng Kiếm, ngươi có nghe đến bao giờ chưa?”
Tô Phổ đâu có biết qui củ giang hồ của người Hán ra sao, lắc đầu nói:
“Ta chẳng nghe tới. Ngươi có phải cường đạo người Hán không? “
Trần Đạt Hải nói:
“Ta là tiêu sư, chuyên đánh ăn cướp để mưu sinh, sao lại là cường đạo được?”
Tô Phổ nghe thấy không phải là ăn cướp, nét mặt liền dịu hẳn xuống, nói:
“Không phải ăn cướp người Hán thì không sao. Ta đã nói trong số người Hán cũng có người tốt, nhưng cha ta nhất định không tin. Từ giờ ngươi không được nói A Tú lấy đồ của ngươi nữa.”
Trần Đạt Hải cười nhạt
“Cô gái đó chết rồi, sao ngươi còn nhớ đến là sao?”
Tô Phổ đáp
“ Khi nàng còn sống là bạn của ta, chết đi rồi cũng vẫn là bạn. Ta không để cho ai nói xấu nàng cả. “

Trần Đạt Hải không lòng dạ nào tranh biện với y, quay sang hỏi Kế lão:
“Những gì của cô đó để lại nay ở đâu? “
Lý Văn Tú nghe thấy Tô Phổ biện hộ cho mình, trong lòng cực kỳ kích động: “Y không hề quên ta, không hề quên ta! Y đối với ta thật có lòng”.
Về phần ở bên cạnh ngôi nhà, Lý Thu Thủy cũng nghe rõ mồn một, cũng không khỏi cảm thấy thú vị.
“Tiểu tử này cũng không vô tâm như kẻ kia, chỉ là có chút ngốc mà thôi, ngốc đến đáng yêu”.
Nói xong nội tâm Lý Thu Thủy cũng không biết làm sao, nàng có hảo cảm với Lý Văn Tú, đương nhiên cũng muốn Lý Văn Tú đến được với Tô Phổ nhưng mà nếu vậy Lý Văn Tú chịu theo nàng đến Trung Nguyên sao?, chịu bỏ người yêu theo nàng học võ sao?.
Ánh mắt nàng hơi lóe lên, lại nhìn A Mạn một chút, A Mạn thực sự rất đẹp, ở trong mắt Lý Thu Thủy được coi là đẹp thì chính là tuyệt thế mỹ nữ, chỉ tính dung mạo Lý Văn Tú so không được.
Lý Thu Thủy vẫn cảm thấy cái mối tình này, Tô Phổ 8-9 phần liền chọn A Mạn, nghĩ tời đây nàng cười cười, tiếp tục xem kịch hay nhưng mà ánh mắt nàng cũng có thêm một tia sát khí, nàng hiện tại lập tức phán định kẻ họ Trần này phải chết.
Lý Thu Thủy không phải mao đầu tiểu tử như Tô Phổ, tuổi thật của nàng có khi lớn hơn cả Kế lão, nàng đương nhiên nhận ra kẻ kia có sát tâm.
_ _ _ _ __ _
Ở trong nhà, A Tú nghe Trần Đạt Hải tra vấn những đồ đạc của mình để lại, không khỏi kỳ quái: “Ta làm gì có lấy của y cái gì đâu, y tìm là tìm cái gì đây?”.
Tiếp theo chỉ nghe Kế lão hỏi lại:
“ Khách quan thất lạc cái gì thế? Tiểu cô nương đó rất là thành thật, lão hán tin chắc là nó nhất quyết không lấy cái gì của ai đâu.”
Trần Đạt Hải hơi trầm ngâm, nói:
“ Đó là một bức vẽ. Đối với thường nhân thật vô dụng, nhưng vì đó là... đó là của tiên phụ chính tay vẽ, ta vẫn thường đi tìm bức họa đó. Nếu tiểu cô nương đó có ở nơi đây, không biết ngươi đã từng nhìn thấy bức tranh đó chưa? “
Kế lão đáp
“ Bức vẽ đó vẽ cái gì, vẽ sơn thủy hay vẽ người?”
Trần Đạt Hải ngập ngừng:
“ Vẽ... vẽ sơn thủy.”
Tô Phổ cười khẩy nói:
“ Tranh vẽ cái gì cũng không biết, vậy mà dám vu cho người ta ăn cắp của mình.”
Trần Đạt Hải giận quá, soẹt một tiếng rút ngay trường kiếm đeo ở lưng ra, quát lên:

“ Tiểu tặc, bộ ngươi không muốn sống hay sao? Lão gia giết người như cơm bữa, biết điều lập tức ngậm miệng lại “.
Tô Phổ cũng rút ngay đoản đao đeo ở lưng ra, lạnh lùng nói.
“Muốn giết một người Cáp Tát Khắc, e rằng không dễ dàng đâu.”
A Mạn ở bên cạnh sợ hãi mà kéo áo người yêu.
“Tô Phổ, đừng chấp y làm gì.”
Tô Phổ nghe thấy A Mạn nói thế, từ từ đút thanh đao trở vào vỏ. Trần Đạt Hải chỉ một lòng muốn lấy bức địa đồ Cao Xương mê cung, bọn chúng lang thang nơi sa mạc mười năm, đi khắp sa mạc thảo nguyên, cũng chỉ để đi tìm Lý Văn Tú, bây giờ nghe được chút manh mối, tuy y tính tình hung ác, nhưng cũng biết việc nhỏ không nhịn ắt hư chuyện lớn, nên hầm hầm trừng mắt nhìn Tô Phổ, quay sang hỏi Kế lão:
“Bức họa đó, có thể nói là một bức địa đồ, vẽ sông núi địa hình trong sa mạc “
Kế lão toàn thân hơi run rẩy, nói:
“ Sao ngươi... sao ngươi biết bức địa đồ ở trong tay cô gái đó? “
Trần Đạt Hải nói:
“ Chuyện đó chắc chắn không sai vào đâu được. Nếu ngươi đem bức địa đồ đó giao lại cho ta, thể nào ta cũng hậu tạ.”
Nói xong lấy từ trong bọc ra hai đĩnh bạc vứt lên bàn, dưới ánh lửa lấp loáng, sáng lóe lên. Kế lão trầm ngâm giây lát, chầm chậm lắc đầu nói:
“ Ta chưa từng thấy bao giờ “
Trần Đạt Hải nói:
“Ta muốn xem di vật của tiểu cô nương đó “
Kế lão nào tìm ra được cái gì là di vật, không biết nói làm sao với kẻ này:
“ Cái đó... cái đó...
Trần Đạt Hải giơ tay trái lên, rút phắt chiếc tiểu kiếm cán bạc, phập một tiếng đâm ngay xuống bàn, nói.
“ Không có lôi thôi gì hết. Để ta tự mình đi kiếm.”
Nói xong cầm ngay một cây nến bằng mỡ cừu, đẩy cửa đi vào phòng. Phòng y vào chính là phòng ngủ của Kế lão, thoạt nhìn là biết ngay, tiện tay lục tung mấy cái rương, rồi đi qua phòng của Lý Văn Tú.
Y thấy những quần áo Lý Văn Tú thay đổi ra, nói:
“Chà, nó lớn rồi mới chết nhỉ? “
Lần này y lục soát thật là kỹ lưỡng, ngay cả quần áo khi còn bé của Lý Văn Tú y cũng lật ra coi.
Quần áo khi còn nhỏ của Lý Văn Tú đều là do mẫu thân may cho, khi lớn lên mặc không còn vừa nhưng nàng vẫn cất giữ kỹ lưỡng.
Trần Đạt Hải vừa nhìn thấy những áo quần trẻ con thêu thùa sặc sỡ, nhớ lại tình cảnh mười năm xưa đuổi theo vợ chồng Lý Tam trên sa mạc, vui vẻ kêu lên:

“Đúng rồi, đúng rồi, đúng nó rồi.”
Y lục tung hết tất cả đồ đạc trong căn phòng, bao nhiêu quần áo đều xé rách ra để xem xét nhưng nào có thấy bức địa đồ ở đâu? Tô Phổ thấy y ngang ngược phá hoại di vật của Lý Văn Tú, mấy lầm nắm đao toan đứng lên, nhưng lần nào cũng bị A Mạn ngăn lại.
Kế lão thỉnh thoảng lại liếc Lý Văn Tú, thấy nàng vẫn chăm chăm nhìn ngọn lửa, đối với hành vi hung bạo của Trần Đạt Hải làm như nhìn mà không thấy.
Kế lão trong lòng băn khoăn: “Trước lưỡi dao của gã bạo khách này, không biết con bé tính sao?”.
Lý Văn Tú xem thần tình Tô Phổ, trong lòng vừa thật mênh mang, lại vừa êm ái: “Y vẫn còn nhớ đến ta, chỉ vì muốn bảo hộ di vật của ta, đã toan rút dao thí mạng với người khác”.
Thế nhưng trong lòng nàng cũng lạ lùng: “Gã ác tặc này nói ta ăn cắp địa đồ của y, không biết là bức địa đồ nào?’.
Khi mẹ nàng sắp chết có nhét một bức địa đồ vào áo nàng, lúc đó nguy cơ khẩn bách nên không kịp nói rõ cho nàng nghe, đến khi mẹ con chia tay không còn có dịp nào nhìn thấy nhau nữa.
Bọn ăn cướp Tấn Uy tiêu cuộc mười năm qua đi mòn gót chân khắp các vùng nam bắc Thiên Sơn để tìm tung tích nàng, chính Lý Văn Tú nào có hay biết gì đâu?
Trần Đạt Hải tìm kiếm hồi lâu, không thấy manh mối gì, trong lòng cực kỳ thất vọng, đột nhiên gay gắt hỏi:
“ Thế con bé đó chôn ở đâu?”
Kế lão ngơ ngẩn nói:
“ Chôn ở xa lắm, xa lắm “
Trần Đạt Hải lấy từ trên tường xuống một chiếc mai, nói:
“ Ngươi dẫn ta đi.”
Tô Phổ đứng lên, quát lớn:
“Ngươi đến đó làm gì?”
Trần Đạt Hải nói:
“ Ngươi hỏi làm gì? Ta muốn đến đào mả nó lên xem, không chừng bức địa đồ đó chôn theo nó ở trong mộ.”
Tô Phổ giơ đao chắn ngang cửa, quát:
“Ta không để cho ngươi động đến phần mộ của nàng”
Trần Đạt Hải giơ cái xẻng lên, làm như muốn đánh xuống, quát lớn:
“Cút”
Tô Phổ nghiêng qua bên trái, đao trong tay đã đâm tới.
Trần Đạt Hải lập tức vứt chiếc xẻng, rút trường kiếm nơi hông ra, nghe keng một tiếng, đao kiếm đã chạm nhau, hai người đều nhảy lùi về sau một bước, rồi lại

xông lên đấu tiếp.
Cái sảnh đường của căn nhà vốn không lớn gì, khi hai bên múa may, Kế lão và A Mạn đều nép vào một bên, đứng sát bên tường, chỉ một mình Lý Văn Tú đứng ngay trước cửa sổ.
A Mạn xông tới rút thanh tiểu kiếm Trần Đạt Hải cắm trên bàn ra, toan vào giúp Tô Phổ một tay, nhưng hai người đang đấu thực sự cực kỳ căng thẳng, nàng không cách gì xen vào được.
Tô Phổ bây giờ đã được phụ thân Tô Lỗ Khắc truyền hết tài nghệ, đao pháp biến huyễn, chiêu số cực kỳ tàn độc, lúc đầu Trần Đạt Hải có hơi núng thế, trong bụng không khỏi lạ lùng: “Không ngờ thằng nhãi Cáp Tát Khắc này, võ công không kém gì hảo thủ Trung Nguyên”.
Ngay lúc này, đằng sau hơi có tiếng gió, một thanh tiểu kiếm ném tới, chính là A Mạn bất ngờ đánh lén. Trần Đạt Hải vội vàng tránh qua bên phải, nghe soẹt một tiếng, cánh tay trái đã bị đao của Tô Phổ rạch một đường.
Trần Đạt Hải cuồng nộ, vụt vụt vụt đâm luôn ba kiếm, sử dụng tuyệt kỹ thành danh là Thanh Mãng kiếm pháp. Tô Phổ chỉ thấy trước mắt mũi kiếm lấp loáng chẳng khác nào mãng xà phun nọc, không biết kiếm của y đâm về hướng nào.
Tô Phổ chưa kịp đỡ thì trường kiếm của kẻ địch đã đâm tới mặt, vội vàng nghiêng đầu né tránh, bên cổ đã bị trúng kiếm, máu chảy dầm dề. Trần Đạt Hải thắng thế đâu có nhường ai, một kiếm nữa lại đâm ngay vào cổ tay Tô Phổ, nghe choang một tiếng, đoản đao đã rơi xuống đất.
Đường kiếm thứ ba tung ra, Tô Phổ không cách gì đề ngự thế ắt chết tươi ngay, Lý Văn Tú vội tiến lên một bước, định chờ khi y đâm ra sẽ thi triển Đại Cầm Nã Thủ chộp lấy tay y, đã thấy A Mạn nhảy tới, chặn ngay trước mặt Tô Phổ, kêu lên:
“Không được giết y.”
Trần Đạt Hải thấy A Mạn mặt đẹp như hoa, nhưng khuôn mặt đầy hốt hoảng, trong lòng nghĩ lại không đâm kiếm đó ra, mũi kiếm để ngay vào ngực nàng, cười nói:
“Ngươi quan tâm cho y đến thế, tên nhãi này là tình lang của ngươi phải không?”
A Mạn đỏ mặt gật đầu. Trần Đạt Hải nói:
“Được, ngươi muốn ta tha mạng cho y cũng được, ngày mai khi gió ngớt rồi, ngươi phải đi theo ta.”
Tô Phổ giận quá, rống lên một tiếng, từ phía sau A Mạn xông ra. Trần Đạt Hải vung thanh trường kiếm xéo qua, lại để ngay yết hầu y, chân trái đá quét ngang đùi, Tô Phổ lại ngã ngay xuống đất, thanh kiếm vẫn bám theo cổ họng. Lý Văn Tú đứng một bên, theo dõi sát Trần Đạt Hải, nếu như y có ý hại Tô Phổ, nàng sẽ ra tay giải cứu ngay. Với tài nghệ nàng bây giờ, đối phó với hạng người như gã

quả thật có thừa.
Thế nhưng A Mạn nào hay đại viện ở ngay bên cạnh, trong cơn gấp rút, vội nói:
“Ngươi chớ đâm, ta bằng lòng đó.”
Trần Đạt Hải mừng lắm nhưng mũi kiếm không nhích ra, nói:
“ Ha ha, tiểu mỹ nhân, ngươi đã bằng lòng thì đừng có trở mặt “.
A Mạn nghiến răng nói:
“ Ta không trở mặt đâu, ngươi bỏ kiếm ra đi.”
Trần Đạt Hải cười ha hả, nói:
“Nếu ngươi trở mặt cũng không chạy được đâu.”
Y cho kiếm vào vỏ, rồi nhặt đoản đao của Tô Phổ lên cầm lăm lăm trong tay. Đến lúc này trong nhà chỉ còn mình y là có binh khí, nên không còn sợ ai phản kháng. Y nhìn ra cửa sổ, nói:
“Trời này chắc đi ra ngoài không được, chỉ còn nước chờ cho trời tạnh hãy ra đào mộ.”
A Mạn đỡ Tô Phổ ngồi tại một bên, thấy cổ y máu vẫn chảy ròng ròng, trong lòng bối rối, toan xé áo mình cho y buộc vết thương. Tô Phổ lấy trong túi ra một cái khăn tay lớn, nói:
“Dùng cái khăn này buộc được rồi.”
A Mạn cầm lấy chiếc khăn, buộc vết thương lại cho y, nghĩ đến mình rồi đây rơi vào tay tên cường đạo này, không biết có cơ hội thoát thân không, tủi thân nước mắt rơi lã chã. Tô Phổ hạ giọng chửi:
“Đồ ăn cướp chó má, đồ khốn nạn.”
Lúc này y đã có chủ định, nếu như tên cướp nhất định bắt A Mạn đem đi, dù biết phải chết y cũng nhất định ra tay.
Sau trận đánh vừa rồi, năm người ngồi quanh bếp lửa, ai nấy đều cực kỳ căng thẳng. Trần Đạt Hải một tay cầm đao, một tay cầm bát rượu, thỉnh thoảng lại nhìn A Mạn, rồi nhìn Tô Phổ. Bên ngoài gió bấc vẫn vù vù, cuốn theo từng mảng tuyết, đập lên tường, lên mái nhà. Chẳng ai nói một câu.
Lý Thu Thủy cũng không có ý định động thân, nàng là đang muốn xem Lý Văn Tú muốn làm gì.
Ánh mắt nàng còn chưa có mù, bằng thực lực của Lý Văn Tú hiện tại chấp 3 người như Trần Đạt Hải cũng lên vẫn có thể thắng nhẹ nhàng.
Ngoài điểm này ra, bản thân Lý Thu Thủy cũng nghi hoặc, rốt cuộc là vì cái gì khiến Trần Đạt Hải một mực muốn tìm đồ trong tay Lý Văn Tú?.
Tất nhiên với trí tuệ của Lý Thu Thủy, đoán cũng chẳng khó gì, chỉ bằng vài lời Trần Đạt Hải nói, nàng đương nhiên có thể đoán ra – bản đồ khó báu.
Nàng chỉ tò mò rốt cuộc kho báu lớn thế nào?.
Nàng biết Vô Song đang tính làm gì, Vô Song muốn lập quốc.
Lập quốc là một việc phi thường tốn sức hơn nữa cũng cần đại lương nhân lực

cùng vật lực.
Nhân lực tạm thời Lý Thu Thủy không biết tìm đâu ra nhưng vật lực thì đang ở ngay trước mặt.
Lý Văn Tú vừa nhìn đã biết không tham vinh hoa phú quý, không yêu của cải châu báu, nếu đệ tử tương lai không muốn cái bảo tàng này, thân là sư phụ Lý Thu Thủy liền 'nhận hộ' nàng.
Nói thật bằng thực lực của Lý Thu Thủy hiện tại, bảo tàng này nếu thật sự được tìm ra, ai cũng không tranh lại nàng.
Ở trong nhà lúc này, Lý Văn Tú trong lòng nghĩ thầm: "Cứ để cho tên ác tặc này phách lối một phen, không cần giết y vội".
Đột nhiên trong bếp một thanh củi sáng bừng lên, nghe tách một cái, ngọn lửa bùng lên soi sáng rõ mặt mọi người. Lý Văn Tú thấy chiếc khăn Tô Phổ quấn trên cổ, trong lòng chấn động, chăm chăm nhìn. Kế lão thấy ánh mắt nàng có điều khác lạ, cũng nhìn theo, hỏi:
"Tô Phổ, chiếc khăn đó ở đâu mà ngươi có được đó?"
Tô Phổ ngây người, tay vỗ lên cổ nói:
"Ông hỏi cái khăn này ư? Đó là người đã chết A Tú cho tôi đó. Hồi còn nhỏ chúng tôi đi chăn cừu, bị một con sói lớn xông tới cắn tôi chúng tôi, tôi giết chết con sói đó nhưng cũng bị nó cắn phải. A Tú dùng chiếc khăn này buộc vết thương..."
Lý Văn Tú nghe những lời đó, nàng thấy mọi vật đều mờ đi, thì ra mắt đã nhòa lệ. Kế lão vào trong phòng lấy ra một vuông vải trắng, đưa cho Tô Phổ nói:
- Ngươi dùng miếng vải này buộc vết thương, cởi cái khăn đó xuống cho ta xem nào.
Tô Phổ hỏi lại:
- Sao thế?
Trong khi Kế lão nói, Trần Đạt Hải cũng chăm chăm nhìn vào chiếc khăn nơi cổ Tô Phổ, bỗng nhiên cầm đao đứng lên, quát lớn:
"Bảo ngươi cởi cái khăn đó đưa đây."
Tô Phổ trừng trừng nhìn y. A Mạn sợ Trần Đạt Hải làm dữ, cởi cái khăn cho Tô Phổ, đưa cho Kế lão rồi lấy miếng vải trắng buộc lại vết thương. Kế lão cầm chiếc khăn vấy máu trải lên bàn, khêu ngọn đèn cao lên rồi xem xét kỹ. Trần Đạt Hải cũng săm soi một hồi, đột nhiên vui mừng kêu lên:
"Đúng rồi, đúng rồi, đây chính là địa đồ Cao Xương mê cung "
Y giơ tay chụp lấy chiếc khăn, cười ha hả, sướng không để đâu cho hết. Kế lão tay phải nhúc nhích dường như muốn đoạt lại chiếc khăn nhưng sau cố nhịn. Ngay lúc đó, bỗng từ xa có tiếng người kêu:
"Tô Phổ, Tô Phổ..."
Lại có một người khác kêu lớn:

“ A Mạn, A Mạn ơi...”
Tô Phổ và A Mạn cùng nhảy nhổm lên, cùng kêu:
“Cha mình đang đi kiếm.”
Tô Phổ chạy ra cửa, đang định mở bỗng thấy sau gáy lạnh toát, một thanh trường kiếm đã dí vào cổ. Trần Đạt Hải lạnh lùng nói:
“Ta bảo ngồi xuống, không được động đậy.”
Tô Phổ không cách nào khác hơn đành phải ngồi xuống.
Một lúc sau, tiếng bước chân của hai người đã ngay ngoài ngõ. Có tiếng Tô Lỗ Khắc nói:
“Có phải đây là nhà tên giặc người Hán đó không? Ta không vào đâu “
Xa Nhĩ Khố đáp:
“Không vào ư? Thế đi đâu tránh bão tuyết bây giờ? Hai tai ta lạnh muốn rớt ra rồi. “
Tô Lỗ Khắc tay cầm một bầu rượu, trên đường đi uống liên tục cho khỏi lạnh, lúc này cũng đã ngà ngà say, lè nhè nói:
“ Dù có lạnh đến rơi cả đầu ta cũng không thèm vào nhà của người Hán đâu.”
Xa Nhĩ Khố đáp:
“Ngươi không vào, ở ngoài bão tuyết chết cóng cho mà xem, ta cứ vào.”
Tô Lỗ Khắc nói:
“ Con ta và con ngươi đều kiếm không ra, sao lại đi vào nhà tên Hán tặc để tránh tuyết là sao? Ngươi... ngươi chẳng có anh hùng khí khái chút nào.”
Xa Nhĩ Khố đáp:
“Trên đường chẳng thấy hai đứa đâu, chắc là chúng nó vào đây tránh tuyết rồi, đừng lo. Đừng để cho hai đứa nhỏ tìm không thấy, mà hai đứa già lại chết lạnh.”
Tô Phổ thấy Trần Đạt Hải đứng nép mình sau cánh cửa tay hờm sẵn kiếm, đợi ai vào là y đâm ngay, tình thế cực kỳ nguy cấp, kêu lên:
“ Đừng có vào.”
Trần Đạt Hải trừng mắt quát lên:
“Ngươi còn mở miệng là ta giết ngươi liền.”
Tô Phổ thấy cha ở vào cảnh nguy hiểm, gượng đứng lên cầm chiếc ghế xông thẳng vào Trần Đạt Hải. Trần Đạt Hải nghiêng qua tránh được, đâm ra trúng ngay đùi Tô Phổ. Tô Phổ kêu lên một tiếng, ngã lăn ra. Y cực kỳ nhanh nhẹn, sợ địch nhân chém thêm một kiếm nữa, liền lăn một vòng ra xa mấy thước.
Trần Đạt Hải không đuổi theo, chỉ giơ kiếm đứng sau cửa, nghĩ bụng thằng nhỏ Cáp Tát Khắc này mình sẽ tính sau, cho nó sống thêm vài khắc cũng không sao, người ở ngoài vào cần phải giết trước.
Chỉ nghe bên ngoài Tô Lỗ Khắc vẫn tiếp tục nói líu cả lưỡi:
“Ngươi mà vào nhà tên người Hán chết tiệt ấy là ta đánh ngươi đó.”
Nói xong đấm ngay một quyền trúng ngay ngực Xa Nhĩ Khố. Nếu phải lúc bình

thường, Xa Nhĩ Khố thấy y sau túy lúy, dẫu có bị một đấm cũng chẳng thèm chấp, nhưng lúc này hơi rượu cũng đang bốc lên, liền thò chân khoèo một cái.
Tô Lỗ Khắc vốn đã đứng không vững, lại bị y móc chân liền ngã ngửa ra ngay, nhưng cũng thuận thế ôm ngay chân đối phương. Thế là hai người ôm nhau vật lộn trong bãi tuyết.
Tô Lỗ Khắc bốc một nắm tuyết, nhét vào mồm Xa Nhĩ Khố, Xa Nhĩ Khố liền giơ tay quờ lung tung khiến Tô Lỗ Khắc bật cười ha hả.
Xa Nhĩ Khố nhổ được nắm tuyết ra rồi, bình một tiếng, đấm ngay vào mũi Tô Lỗ Khắc, lập tức máu chảy ròng ròng. Tô Lỗ Khắc không thấy đau, mà vẫn cười như nắc nẻ, hai tay nắm chặt tóc Xa Nhĩ Khố không buông. Cả hai đều là dũng sĩ Cáp Tát Khắc cả nghìn dặm chung quanh ai cũng biết tiếng, lúc này say rượu vật nhau chẳng khác gì hai đứa trẻ đang đùa nghịch.
Tô Phổ và A Mạn trong lòng cực kỳ gấp gáp, chỉ mong Tô Lỗ Khắc thắng, để ngăn được Xa Nhĩ Khố tiến vào. Chỉ thấy bên ngoài bình bành bất tuyệt, tôi đánh anh một quyền, anh trả lại một đấm, vừa chửi rủa, vừa cười cợt, ai cũng lè nhè.
Ngay lúc đó, một tiếng ầm thật lớn, cửa mở tung ra, gió lạnh lẫn tuyết ở ngoài ùa vào, Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố hai người ôm nhau cũng lăn theo. Cửa ập vào ép luôn Trần Đạt Hải sau cánh cửa, khiến y không sao chém xuống được. Thế nhưng Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố vẫn không buông nhau ra.
Xa Nhĩ Khố nói:
“ Ngươi chẳng vào là gì đây?”
Tô Lỗ Khắc giận lắm, hai tay nắm chặt lấy cổ y, quát lớn:
“ Ra mau, ra mau.”
Hai người vẫn vật nhau dưới đất, một người kéo người kia ra, một người giữ người kia lại không cho cử động. Bỗng nhiên Tô Lỗ Khắc cất tiếng ồm ồm hát:
“Ngươi đánh không lại ta, ta là Cáp Tát Khắc dũng sĩ số một, Tô Phổ là số hai, mai này Tô Phổ sinh con thì là thứ ba... còn ngươi Xa Nhĩ Khố là hàng thứ năm...”
Trần Đạt Hải thấy hai gã say sưa, nghĩ thầm không có gì đáng sợ. Lúc đó gió nổi càng mạnh, khiến lửa trong bếp bay tung tóe, Trần Đạt Hải vội dùng sức đóng cửa lại. Tô Phổ và A Mạn thấy cha mình đang lăn vào đống lửa, vội vàng chạy tới đỡ dậy, cùng kêu lên:
- Cha ơi, cha ơi!
Thế nhưng hai người thân thể nặng nề, đỡ đâu có nổi. Tô Phổ kêu lên:
“ Cha ơi, cha ơi! Tên cường đạo người Hán đây này.”
Tô Lỗ Khắc tuy đang say mèm, nhưng mười năm qua lúc nào cũng canh cánh trong lòng mối thù với bọn cướp người Hán, vừa nghe tới "Hán nhân cường đạo", liền tỉnh ngay mấy phần, vùng dậy kêu lên:

“Bọn cướp người Hán ở đâu?”
Tô Phổ chỉ ngay vào Trần Đạt Hải. Tô Lỗ Khắc liền thò tay vào lưng rút đao, nhưng khi y và Xa Nhĩ Khố hai người vật lộn, con dao đã rơi ở bên ngoài tuyết rồi, chỉ thấy trống không kêu lên:
“ Đao đâu, đao đâu! Ta phải giết nó.”
Trần Đạt Hải giơ thanh kiếm ra, để ngay vào cổ họng y, quát lên:
“Quì xuống.”
Tô Lỗ Khắc giận quá, vùng dậy, nhưng đang say rượu không có chút lực khí nào, chưa đến được chỗ địch nhân thì mình đã té nhào.
Trần Đạt Hải cười khẩy, vung kiếm chém xuống, đầu vai Tô Lỗ Khắc máu phun ra ngay. Tô Lỗ Khắc kêu lên thảm thiết, muốn vùng lên thí mạng, nhưng hai đùi mềm nhũn, không sao đứng lên được.
Xa Nhĩ Khố rống lên một tiếng, tung mình nhào vào Trần Đạt Hải. Trần Đạt Hải lại vung kiếm đâm ra, trúng ngay đùi y, Xa Nhĩ Khố cũng ngã lăn ra. Kế lão quay lại nhìn Lý Văn Tú, thấy nàng thần sắc trấn tĩnh, không có vẻ gì sợ hãi.
Trần Đạt Hải cười nhạt:
“Mấy con chó Cáp Tát Khắc kia, hôm nay ông làm thịt từng đứa một.”
A Mạn vội xông lên chắn trước mặt cha, run run nói:
“Ta bằng lòng đi theo ngươi, ngươi đừng giết họ.”
Xa Nhĩ Khố giận dữ nói:
“Không được, không được đi theo thằng giặc cướp chó má ấy, để nó giết ta đi còn hơn.”
Trần Đạt Hải lấy trên tường xuống một chiếc thòng lọng buộc dê, quàng vào cổ A Mạn, cười đểu giả:
“Tốt lắm, ngươi là tù binh của ta, là nô lệ của ta. Ngươi mau mau thề đi, từ nay không bao giờ phản bội ta thì ta sẽ tha cho hai con chó Cáp Tát Khắc kia.”
A Mạn nước mắt ròng ròng, nghĩ thầm nếu mình không bằng lòng, cha mình và Tô Lỗ Khắc sẽ bị y giết cả, đánh phải cất tiếng thề:
“Có Chúa Allah ở trên trời, từ nay về sau...”
Nàng còn chưa kịp thề đột nhiên một viên tuyết bắn thẳng vào cổ họng, cả người ngã nhào ra đằng sau.
Biến cố quá mức đột ngột, Trần Đạt Hải đăng đắc ý lập tức giật mình nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài một hồng y nữ tử một chân bước vào căn nhà.
Nàng cao hơn 1m7, ăn mặc phải nói là nóng bỏng mắt, một thân hồng y, làn váy bên dưới không cách nào che đi đôi chân dài trắng nón dài miên man, khuôn mặt đã che lại nhưng ánh mắt như câu hồn nam nhân.
Phần trên tuy không ‘hở hang’ như phần dưới có điều bộ ngực nàng như muốn xé áo mà ra, lại thêm trên người nàng có một loại hương khí đặc thù, tuyệt đối làm nam nhân mê muội.

Trần Đạt Hải vừa thấy nàng, tâm đều bị câu mất lập tức lớn tiếng nói.
“Đại mỹ nhân, đại mỹ nhân”.
Hắn vừa mở miệng lập tức kinh ngạc mà che miệng lại, hai tay ôm lấy miệng mình, ánh mắt trừng lớn.
Cái lưỡi của hắn... dĩ nhiên bị người khác sinh sinh cắt đi, một phần lưỡi vẫn trong tay hồng y nữ tử kia.
Nàng tiếp theo đưa ngón tay ra một điểm, nội lực thành hình bắn xuyên thủng hai đầu gối cùng hai bả vai của Trần Đạt Hải, hắn cứ như thế hai tay hai chân chống xuống dưới... như chó vậy.
Nữ tử bước vào đương nhiên là Lý Thu Thủy, nàng chậm rãi ngồi lên lưng Trần Đạt Hải, ngọc thử đưa ra nắm lấy chiếc khăn lúc nãy của Tô Phổ, ánh mắt khẽ đảo qua địa đồ vẽ trên đó.
Nàng nghe kẻ này gọi là Cao Xương Mê Cung.
Trong đầu Lý Thu Thủy liền nghĩ tới Cao Xương Quốc.
Nắm lấy tấm khăn này trong tay, Lý Thu Thủy ánh mắt nhìn về phía Lý Văn Tú, thản nhiên hỏi.
“Sao không ra tay?, ngươi giết hắn vốn không khó”.
Nàng bị hỏi, nội tâm liền run lên, nàng chưa từng gặp Lý Thu Thủy, tại sao Lý Thu Thủy lại hỏi mình như vậy?.
Lý Thu Thủy tiếp tục mở miệng, lần này liền dùng truyền âm nhập mật.
“Vì sao ngươi không ra tay?, là vì ngươi hy vọng kẻ này bắt A Mạn đi, khi đó ngươi liền có cơ hội bên cạnh tình nhân”.
“Vì sao ngươi không ra tay?, vì ngươi là người Hán, ngươi căm hận người Cáp Tát Khắc”.
“Ngươi luôn tỏ ra tốt bụng, tỏ ra muốn giúp đỡ tất cả mọi người nhưng trong lòng ngươi lại ước kẻ kia giết hết đám người Cáp Tát Khắc, giết chết cha của Tô Phổ, để ngươi không bị ngăn cản, để ngươi có thể ở cùng tình nhân “.
“Ngươi biết kẻ này năm xưa là một trong những người truy sát phụ mẫu ngươi nhưng ngươi không động, thù giết cha mẹ trong mắt ngươi cũng chưa tính là gì, ngươi vẫn muốn để hắn giúp ngươi giết hết những kẻ đáng giết, ta nói có đúng không?”.
Người bên ngoài chỉ thấy Lý Thu Thủy lặng im ngồi đó, miệng nàng lẩm bẩm nhưng lại bị khăn vải che đi, quả thực chỉ thấy bên dưới hơi động, căn bản không hiểu gì cũng không ai dám lên tiếng, chỉ có Lý Văn Tú sắc mặt càng ngày càng tái mét, càng ngày càng không ổn.
Lý Thu Thủy khẽ cười.
Đệ tử này, nàng nhận chắc.
Cao Xương Mê Cung?, Cao Xương Di Tích?, nàng cũng lấy chắc rồi.

Quyển 3 Chương 9
Cao Xương di tích (1)

Lý Văn Tú có thể không công nhận lời Lý Thu Thủy nói, có thể chính nội tâm nàng cũng chưa từng công nhận nhưng không thể không nói, lời của Lý Thu Thủy mang tính tru tâm rất lớn.
Vì cái gì A Tú không ra tay?, vì cái gì nàng phải chờ đợi?, tại sao nàng khôlangập tức giết kẻ kia?.
Nàng chưa từng suy nghĩ đến điểm này nhưng chẳng nhẽ nàng không mong muốn A Man biến mất?, mong muốn tất cả những người bắt nạt nàng đều biến mất?.
Nàng từ nhỏ đã mất mẫu thân, mất phụ thân, nhìn cha mẹ chết nhưng không thể làm gì.
Nàng từ nhỏ sống với Kế lão, coi Kế lão như ông bất quá nơi đây chỉ có mình nàng cùng Kế lão là người Hán, bằng mối đại thù của người Hán cùng người Cáp Tát Khắc, nàng có thể sống thoải mái sao?, nàng chính là lớn lên trong sự ghẻ lạnh.
Nàng chẳng nhẽ chưa từng hận qua bọn họ?, chưa từng hận qua phụ thân Tô Phổ?.
Lý Văn Tú lúc này có chút hoảng loạn, những câu hỏi của Lý Thu Thủy với nàng, nàng không trả lời được một câu nào.
Lý Thu Thủy khẽ cười, thân hình đứng lên, nhấc chân đẹp đạp xuống, một đạp này đạp nát đầu Trần Đạt Hải, cả óc cũng dính vào sàn nhà.
Động tác của Lý Thu Thủy quá mức đáng sợ, cho dù Kế lão đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió cũng cảm thấy lạnh gáy, thậm chí A Mạn cùng Văn Tú sắc mặt đều trở nên tái xanh, thân thể đều khẽ run lên.
Lý Thu Thủy cầm lấy chiếc khăn tay, lại nhẹ thả ra.
“Cao Xương Quốc, Cao Xương Di Tích bên trong không biết có bao nhiêu vàng bạc châu báu đây?, đáng tiếc bản tọa thấy thứ này muộn vài chục năm, nếu là vài chục năm trước có lẽ cũng đi tranh một hơi, lần này coi như làm phúc cho bộ tộc Cáp Tát Khắc các ngươi.
Lý Thu Thủy dứt lời, dùng tay thả nhẹ tấm khăn ra, sau đó một tay đưa ra nắm lấy A Tú đang trong thân nam trang, thân hình cứ như vậy biến mất trước mặt mọi người, cứ như tiên nhân vậy.
Đặc biệt nhất, Lý Thu Thủy không nói tiếng Hán, nàng nói tiếng Mông Cổ.
Tiếng Mông Cổ cùng tiếng Cáp Tát Khắc có chút khác nhau nhưng vẫn cùng một cội, người Cáp Tát Khắc đại đa số đều hiểu tiếng Mông Cổ, dĩ nhiên cũng

hiểu lời Lý Thu Thủy nói.
Dùng tiếng Mông Cổ để nói, Lý Thu Thủy liền muốn mấy người ở đây tin tưởng nàng, dù sao cũng đỡ hơn nhiều với việc dùng tiếng Hán, thù hận của hai tộc là không thể xóa nhòa.
Dùng tiếng Mông Cổ còn cho người Cáp Tát Khắc cảm thấy là đồng tộc, là cao nhân đồng tộc, hậu quả đương nhiên rất khác biệt.
Giữa trời tuyết lớn ập xuống, Lý Thu Thủy cứ như vậy mang Lý A Tú rời đi.
_ _ — _ _ _ _
Lý Thu Thủy khinh công cực đánh sợ, chẳng mất bao lâu liền mang Lý A Tú tiến vào một khe núi, dùng Bắc Minh Chân Khí bảo hộ kinh mạch nàng, giúp nàng chống lạnh.
Làm xong việc này, Lý thu Thủy tự chọn một tảng đá mà ngồi xuống, vẻ mặt hứng thú quan sát A Tú.
Lý A Tú hiện nay mới hoàn hồn lại, nàng cũng không biết vì sao mà lên tiếng.
"Không phải, không phải đâu, ta không muốn bọn họ chết chỉ là ta... ta muốn để Tô Lỗ Khắc thúc thúc biết không phải người Hán nào cũng xấu... ta khi đó nhất định muốn cứu thúc thúc".
"Trước đó ta cũng muốn cứu Tô Phổ, chẳng qua A Mạn... A Mạn lao ra mà thôi ".
Lý Văn Tú nói đến đây, Lý Thu Thủy đơn giản bật cười.
"Người không vì mình, trời chu đất diệt, ngươi làm vậy vốn không có sai, cớ gì cần giải thích? ".
Lý Văn Tú ánh mắt mở ra nhìn Lý Thu Thủy, chỉ thấy Lý Thu Thủy đứng lên, khẽ cười.
"Ta đâu có nói ngươi làm sai?, hơn nữa ngươi cũng không có trách nhiệm phải báo cáo với ta, phải giải thích với ta dể mà chứng minh người làm đúng ".
"Đúng với sai thật ra vốn là ở bản thân người suy nghĩ, người ngoài biết gì mà nói, biết gì mà phán xét? ".
"Thích hay không thích, đúng hay sai ngươi vốn tự biết"
"Ngươi không có trách nhiệm phải đối tốt với những người không đối tốt với ngươi, lại càng không có trách nhiệm phải chúc phúc cho người ngươi yêu, đây mới là nhân chi thường tính".
Lý Văn Tú như muốn nói thêm cái gì đó nhưng mà nàng không phản biện được.
Cái này cũng đúng là nhân tính, nhân tính ai cũng vậy, nàng cần gì phải giải thích đâu?, nàng giải thích chắc gì người ta đã tin đâu?.
Lý Thu Thủy thấy Lý Văn Tú không đáp, nàng ngồi xuống bên cạnh Lý Văn Tú, đưa tay ra vỗ nhẹ sống lưng của nàng.
"Ngủ đi, ngủ thật ngon, sáng mai ta dẫn ngươi đi xem trò hay".
_ _ — _ _ _ _ _

Lý Thu Thủy để lại Cao Xương Địa Đồ tại nhà Kế lão đương nhiên không phải nàng không quan tâm.
Lý Thu Thủy từ xưa đến nay chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt, cho dù nàng theo Vô Song thì nàng cùng hai chữ người tốt không hề liên quan đến nhau. Địa đồ nào chẳng có nguy hiểm?, di tích nào chẳng có bẫy rập?, nàng cần là cần cờ thí đi đầu.
Cho dù địa đồ không có nguy hiểm, cho dù thực sự không có bẫy rập, lấy sức của nàng đồ diệt một tộc cũng chẳng phải việc gì khó khăn, nàng có rất nhiều cách dễ dàng làm việc này, đơn cử dễ dàng nhất là thả Bi Tô Thanh Phong vào nước giếng.
Quả nhiên như Lý Thu Thủy suy tính, sáng sớm hôm sau, khi gió bão đã bớt dần, Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố liền đi ra chiêu tập tộc nhân hương về Cao Xương Di Tích mà đi.
Hơn 300 tráng đinh người Cáp Tát Khắc liền tổ chức thành đội thứ nhất bao gồm 6 người tinh anh đứng đầu bộ tộc đi trước mở đường, còn các đội thứ hai, thứ ba cũng tiếp theo.
Đoàn người đi đầu này dĩ nhiên bao gồm Tô Phổ, Tô Lỗ Khắc, Xa Nhĩ Khố, ngoài ra còn có cả A Mạn, 2 người còn lại một kẻ gọi là Lạc Đà, một kẻ gọi là Tang Tư Nhi.
Trong bộ Cáp Tát Khắc từ đời này truyền sang đời khác, trong đại sa mạc có một tòa mê cung, trong đó có không biết bao nhiêu là châu báu, thế nhưng không ai biết đường đến mê cung, còn đi loanh quanh tìm kiếm trong sa mạc không tìm được lối về thì ai cũng sợ, thành thử không ai dám mạo hiểm đi vào.
Hiện tại thì đã khác, đã có địa đồ trong tay, trong sa mạc lại đầy tuyết, hai ba chục ngày cũng chưa tan hết, đằng sau lại có đại đội nhân mã tiếp ứng, còn sợ nỗi gì?
Đến ngày thứ tám, sáu người đi theo bản đồ in trên tấm vải vào trong dãy núi.
Đá núi mấp mô, càng vào sâu càng khó đi, trong núi gập ghềnh chẳng có đường đi, đoàn người cứ theo địa đồ chỉ thị mà vượt qua những triền núi, thung lũng, trước mắt thấy con đường vô cùng vô tận, đoàn người cứ hướng về phía trước mà đi tưởng chừng như đi thẳng vào địa ngục.
Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố thấy bốn bề hung hiểm, trong lòng đã thấy ớn, liền anh một câu tôi một câu hai bên cãi nhau. Tô Lỗ Khắc nói:
“Xa Nhĩ Khố, ngươi toàn thân run bần bật, sợ quá vỡ mật thì khổ. Chi bằng ngồi đây đợi ta, nếu kiếm thấy châu báu thể nào cũng chia cho ngươi một phần.”
Xa Nhĩ Khố đáp:
“ Bây giờ thì lên mặt anh hùng hảo hán, để đến khi ác quỉ nó ra, xem ngươi chạy trước hay con ngươi chạy trước nào?”
Tô Lỗ Khắc đáp:

“ Đúng đó, cha con ta thấy quỉ cũng còn có sức mà chạy, còn hơn ngươi sợ quá chỉ còn nước khụy xuống mà run.”
Hai người nói qua nói lại không ngoài chuyện ác quỉ trong sa mạc. Đi thêm một hồi, bốn bề chung quanh đều tối om, căn bản cũng không nhìn ra được địa đồ đang vẽ cái gì. Tô Phổ nói:
“ Cha ơi, mình ngừng lại đây nghỉ ngơi, ngày mai đi tiếp.”
Tô Lỗ Khắc cùng Xa Nhĩ Khố nhìn nhau, sáu người trong rừng sâu núi thẳm, lần theo bản đồ mà đi. Tối hôm nay đến một vùng quỉ khí âm u, ai nấy trong lòng đều sợ hãi, thỉnh thoảng tiếng chim rúc, hay tuyết đóng trên cành rơi ụp xuống, khiến mọi người đều nhảy dựng cả lên.
Hai người cũng không khỏi cảm thán, giữa rừng sâu mà vẫn có đường đi, tuy cỏ mọc cao ngất che phủ, nhưng dấu vết từ xưa vẫn còn nhìn rõ.
Trong tay cầm địa đồ, nay đã không thể nhìn thấy, hai người không ai dám bỏ địa đồ mà đi, cũng đành quyết định ở lại một đếm, kiếm đống củi khô mà sưởi ấm, dự định ngày mai tiếp túc.
Đoàn 6 người cũng không biết, trên vách núi cao, Lý Thu Thủy mang Lý Văn Tú một mực quan sát tất cả.
Lý Thu Thủy lúc này sắc mặt không tốt đẹp gì mà phi thường nghiêm túc nhìn địa hình bên dưới, nàng không thể không thốt lên.
“Cao, thực sự cao, không ngờ lại là trận pháp”.
Ở bên cạnh, Lý Văn Tú nghe nàng nói vậy, khó hiểu mà đáp.
“Tiền bối, trận pháp là sao? “.
Lý Thu Thủy lùi lại, tiếc vào hốc núi, bình tĩnh mà giải thích cho Lý Văn Tú.
“Trận pháp là vật của đạo gia, người bình thường cũng khó tiếp xúc đến, trận pháp công hiệu đại khái có rất nhiều nhưng hay gặp nhất là mê trận, sát trận cùng khốn trận”.
“Không rõ là cao nhân nào xây dựng Cao Xương Mê Cung này vậy mà liền mượn thế cả dãy núi mà thành đại mê cung, đoàn người bên dưới may mắn có bản đồ trong tay, có thể giữ lại một mạng nếu không chỉ có thể đi vòng vòng, đi đến đâu quay về chỗ đó”.
“Bọn họ tách đoàn mà đi, để lại ám hiệu trên đường nhưng những kẻ đi sau cũng không có địa đồ, cho dù theo ám hiệu mà đi chắc chắn cũng bị lạc, bị khốn tại mê cung khổng lồ này”.
“Cao Xương Quốc đã sớm diệt nhưng không phải không có kỳ nhân”.
Lý Văn Thú nghe Lý Thu Thủy nói về uy lực trận pháp thì không khỏi sợ hãi, nàng lại lo lắng cho Tô Phổ.
“Tiền bối... vậy Tô Phổ bọn họ có bị làm sao hay không?, có nguy hiểm hay không? “.
Lý Thu Thủy híp mắt lại mà nhìn, một lúc sau liền lắc đầu nhè nhẹ.

“Trong tay có địa đồ, vậy có lẽ không lạc được”.
Một câu này của nàng mới làm Lý Văn Tú yên tâm hơn.
Lý Văn Tú tính đến ngày hôm này đã ở bên cạnh Lý Thu Thủy ròng rã 8 ngày, đây là một quãng thời gian không ngắn ấy vậy mà Lý Văn Tú vẫn không hiểu Lý Thu Thủy muốn gì ở mình tuy nhiên nàng lại cảm thấy ở bên cạnh Lý Thu Thủy cũng không phải có cái gì không tốt.
Trong khoảng thời gian này, Lý Thu Thủy không yêu cầu nàng làm bất cứ việc gì, trừ việc nàng không thể rời đi, đương nhiên nàng cũng kiêm luôn việc nấu ăn. Bằng thực lực mà Lý Thu Thủy bày ra, Lý Văn Tú cũng đã sớm tin tưởng mình không thể rời đi nếu như không có sự cho phép của tiền bối tuy nhiên nàng cũng cảm thấy mình không giống như bị bắt đi.
Lý Thu Thủy nói về chân tài thực học có thể không sánh bằng Vô Nhai Tử nhưng mà nàng đi rất nhiều, nàng cũng hiểu rất nhiều, nàng dạy cho Lý Văn Tú rất nhiều, rất nhiều kiến thức.
Kiến thức của Vô Nhai Tử chính là lấy trong sách ra, kiến thức của Lý Thu Thủy chính là tự trải nghiệm mà ra, nàng diễn giải phi thường chân thực cũng phi thường dễ hiểu, nàng như vì Lý Văn Tú mở ra một chân trời mới vậy.
Võ công, khí chất cùng sự hiểu biết đến kinh người của Lý Thu Thủy trong những ngày qua bắt đầu thật sâu làm Lý Văn Tú bội phục.
Đáng tiếc duy nhất nàng vẫn không nhìn thấy dung mạo của tiền bối, không biết tên thật của tiền bối.
_ _ _ _ _ _ __
Buổi sáng hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên xuyên cành lá chiếu vào, cả bọn đều tinh thần phấn khởi, lại tiếp tục tìm đường mà đi. Đi một lúc nữa, A Mạn người chịu trách nhiệm quan sát địa đồ bỗng nhiên chỉ về một phương hướng mà kêu lên:
“ Là nơi này, mọi người coi kìa! “
Tô Phổ vạch cây ra thấy dưới đất có một con đường nhỏ, ánh mắt lộ ra một tia vui vẻ.
“Phụ thân, nơi này có đường”
Bấy giờ con đường khúc khuỷu, chỗ cao chỗ thấp thật là khó đi, có lúc phải vòng qua núi, có lúc lại chui vào hang, nếu không phải có địa đồ trên tay quả thực không cách gì đi tiếp được.
Đi đến giữa trưa, ai nấy đều cực kỳ mỏi mệt, chỉ có Tô Phổ thân thể tráng niên, sức mạnh rất lớn vẫn tương đối tỉnh táo, Tô Phổ lúc này liền nói
“Cha, A Mạn đi không nổi nữa rồi, mình ngồi nghỉ chút đã “
Tô Lỗ Khắc chưa kịp trả lời, bỗng nghe Xa Nhĩ Khố đi ở phía trước kêu lên “A” một tiếng. Tô Lỗ Khắc vội vàng vượt lên, đi qua mấy hàng cây, thấy trước mặt là một quả núi, trên đó có hai cánh cửa đúc bằng thép. Cánh cửa đã rỉ sét hiển

nhiên cực kỳ cũ kỹ.
Cả sáu người cùng reo lên:
“Cao Xương mê cung!”
Đoàn người tay cầm địa đồ, trải qua ròng rã gần 10 ngày, rốt cuộc cũng đã thấy Cao Xương Di Tích trong truyền thuyết.

Quyển 3 Chương 10

Cao Xương Di Tích (2)

Phát hiện ra Cao Xương Di Tích, đám người vui mừng quá đỗi, Tô Lỗ Khắc là người đầu tiên đi tới, dùng sức đẩy cánh của bất quá hai cánh cửa dĩ nhiên không hề di chuyển chút nào.
Xa Nhĩ Khố thấy Tô Lỗ Khắc không đẩy nổi cửa, cũng đi tới thêm chút sức nhưng mà cánh cửa cứ như có vật gì chặn bên trong vậy, căn bản mở không ra.
A Mạn xem kỹ chung quanh cánh cửa, thấy không có máy móc gì, nhưng cánh cửa dường như trời sinh gắn liền vào núi đá, chẳng có chút khe hở nào.
A Mạn cầm chiếc vòng cửa, xoay qua bên trái không thấy gì, nội tâm nàng bất giác có chút thất vọng mê cung này xây dựng đã mấy trăm năm qua, tuy trong sa mạc cực kỳ khô ráo thế mà cửa sắt cũng đã hoen rỉ, nếu như có cơ quan chuyển động thì cũng không còn dùng được.
Nàng đang suy nghĩ ngẩn ngơ nào ngờ khi nàng chuyển ngược lại phía bên phải, thì cái vòng lỏng ra, nàng tiếp tục lắc thêm mấy cái, Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố hai người đang hì hục đẩy cửa, đâu ngờ thiết môn bỗng mở vào bên trong nên đều bổ nhào về trước, cả hai kinh hãi nhưng lập tức định thần, cười ha hả rung cả toàn thân.
Phía sau cánh cửa là một cái hang đen ngòm, Tô Phổ vội đốt đuốc, một tay soi, một tay cầm đao, đi trước dẫn đường, đoàn người đi hết cái hang, đằng trước có một ngã ba, cả đội 6 người lập tức phân vân.
Tô Lỗ Khắc lúc này liền tiến lên một bước rồi lên tiếng.
“ Chúng ta có sáu người lại có ba đường, nếu chia ra tất nhiên dễ dàng nhưng lại sợ nguy hiểm, không bằng ba người đi bên trái, ba người đi bên phải, sau đó quay lại hội họp với nhau tại đây? “.
A Mạn nghe vậy lập tức lắc đầu.
“Cái đó không ổn đâu đại bá, nơi này... chỉ sợ là mê cung, đường đi ắt hẳn ngoằn nghèo, chúng ta vẫn là nên đi chung một chỗ, có gì còn có thể tiếp ứng lẫn nhau”.
Tô Lỗ Khắc thì lại không cho là đúng.
“Ở trong cái hang núi này biết bao nhiêu đường, nếu chúng ta đi theo đội biết năm nào tháng nào mới có thể dò đường thành công?”.
Tô Lỗ Khắc tuy là nói thế nhưng mà đoàn người vẫn quyết định bỏ phiếu, rốt cuộc số đông chiến thắng, đoàn người làm theo lời A Mạn, cả nhóm đi cùng một đường.
A Mạn xem xét một chút, nàng ít nhất cảm thấy đường bên phải có vẻ rộng rãi

nhất, dựa theo suy nghĩ hết sức bình thường, nàng liền quyết định cả nhóm đi đường bên phải.
Đi được khoảng trăm mét, đoàn người một lần nữa phải dừng lại, lần này ngay cả Tô Lỗ Khắc cũng thầm than.
“A Mạn quả thực nói không sai, may mà chúng ta không có tách đoàn”.
Trước mặt đoàn người có nhánh chia ra, thực sự không biết di chuyển thế nào.
A Mạn nhìn một lúc, cũng thầm thở dài nhưng mà nàng trời sinh cẩn thận, cũng rất thông minh, linh quang lập tức hiện lên.
“Mê cung cho dù thế nào cũng phải có một đường chính xác, mê cung này dù gì cũng là người Cao Xương Quốc năm xưa xây dựng, chỉ có người Cao Xương Quốc mới biết đường đi chính xác”.
“Đoàn người chúng ta tốt nhất liền dừng lại tìm kiếm manh mối, xem giữa các nhánh đường có chỗ nào xuất hiện chi tiết lạ không, chỉ cầu mong người Cao Xương Quốc có để lại chút thông tin gì đó, chút ký hiệu để nhận ra đường”.
Nàng nói đương nhiên không sai, đã gọi là Cao Xương Di Tích lập ra chẳng nhẽ cho vui?, mấy cái nơi này vốn để cho hậu nhân Cao Xương Quốc đến tìm tòi, đến nhận lại kho báu của tổ tiên, nếu đến cả hậu nhân Cao Xương Quốc còn tìm không ra thì lập nên cái nơi này làm khỉ gì?.
Nếu hậu nhân Cao Xương Quốc muốn tìm ra chỉ sợ người Cao Xương Quốc liền phải để lại ký hiệu hay đại khái cái gì đó tương tự.
Đoàn người dừng lại, dùng lửa chiếu sáng xung quanh, cố gắng hết sức quan sát mỗi nhánh đường đi, đột nhiên Tô Phổ không khỏi sợ hãi kêu lên.
“Trời ạ, nhánh đường này có dấu chân mờ mờ”.
Tô Phổ vừa nói, đoàn người liền rợn tóc gáy, Cao Xương Di Tích đã trải qua vài trăm năm, đào đâu ra dấu chân?.
Dấu chân này chẳng nhẽ là của ma quỷ?.
Tô Lỗ Khắc cùng Xa Nhĩ Khố có chút sợ hãi nhìn nhau nhưng mà hai ngời trời sinh đã không ai chịu ai, lập tức nói.
“Hừ sợ gì chứ, nếu có dấu chân thì liền đi theo dấu chân thôi, gặp phải ma quỷ liền một đao chém chết là được”.
Thế là đoàn người lại đi theo dấu chân mờ mờ kia mà tiến lên, khi đoàn người rời đi, từ trong bóng tối Lý Thu Thủy mang Lý Văn Tú một lần nữa hiện ra.
Sắc mặt Lý Thu Thủy không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc.
“Ma?, quỷ?, ma quỷ mà còn để lại dấu chân “.
Lý Thu Thủy hơi hơi nhếch miệng, vụ Cao Xương Di Tích này có vẻ còn thú vị hơn cả nàng tưởng tượng, bằng lịch duyệt của nàng không thể không nhìn ra dấu chân này đặc biệt ở đâu, nàng sau đó liền nắm tay Văn Tú, thản nhiên nói.
“Lại đi theo bọn họ, lần này Cao Xương Di Tích nhất định có trò vui”.
Lý Văn Tú không hiểu lắm nhưng nào dám cãi lời tiền bối, vẫn là đi cùng nàng

tiến về phía trước.
Đoàn người xem kỹ dấu chân, theo một đường mà đi. Có khi đường nhánh hai bên đều có dấu chân, họ chỉ có nước chọn đại một đường, đi một hồi lâu, trong hang núi không biết đã bao nhiêu nhánh đường. Mỗi khi đến chỗ nhánh chia, A Mạn lại dùng dao khắc lên tường làm dấu, để khi quay về khỏi bị lạc lối. Đột nhiên trước mắt mở rộng thành một vùng trống không, phía bên kia lại có hai cánh cửa sắt, nằm sâu trong triền núi.
Đoàn người đi ra khoảng đất trống đi về phía cửa bên kia, Tô Lỗ Khắc lại đến vặn chiếc vòng, nào ngờ cánh cửa này chỉ khép hờ, chỉ đẩy nhẹ một cái, đã "kẹt" một tiếng mở ra ngay.
Đoàn người đi vào, thấy bên trong là một điện đường, bốn bề toàn là tượng Phật đắp bằng đất hay tạc bằng gỗ, đi qua khỏi điện đường, liên miên bất tuyệt không biết bao nhiêu phòng ốc, phòng nào cũng toàn là tượng Phật, thỉnh thoảng trên tường có những hàng chữ Hán viết nào là Cao Xương Quốc Quốc Vương, Văn Thái, Đại Đường Trinh Quan Thập Tam Niên... Có một tòa điện đường lại đầy những tượng đất người Hán, đứng giữa là một ông già, trên biển đề chữ "Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Tử Vị", trái phải thêm mấy chục người khác, đề các tên Nhan Hồi, Tử Lộ, Tử Cống, Tử Hạ, Tử Trương.... Tô Lỗ Khắc thấy nhiều tượng người Hán liền nhăn mặt đi ra nơi khác.
A Mạn không giống Tô Lỗ Khắc, đầu óc nàng thông minh lập tức nhìn ra điểm khác lạ mà nghĩ thầm: "Ở nơi này mọi người đều theo đạo Hồi, sao trong mê cung lại nhiều tượng Phật, lại có cả người Hán? Trên tường lại viết chữ Hán, thật là lạ lùng".
Dĩ nhiên nàng chỉ nghi hoặc, nàng cũng không thể phán đoán ra cái gì, đoàn người qua hết phòng này đến phòng khác, thấy quá nửa cung thất đã bị hủy hoại, có phòng thì đầy cát vàng, đến cửa ngõ cũng bị lấp kín, đường trong mê cung vốn dĩ thật là phức tạp, rắc rối, lại thêm tường đổ cát lấp, càng khiến cho họ thêm nhức đầu, thỉnh thoảng thông lộ lại có vài bộ xương trắng, các dụng cụ trong Cao Xương Di Tích nằm lăn lốc khắp nơi, căn bản cũng không giống như những gì người Hồi Cương đang dùng, gần giống như đồ của người Hán vậy.
Dĩ nhiên với người Cáp Tát Khắc thì những đồ vật này quả thực cực kỳ lạ mắt, ai đấy đều tấm tắc khen lạ lùng bất quá cái gọi là kim ngân tài bảo, vàng bạc châu báu thì lại không thấy đâu.
Đoàn người cứ theo con đường hầm tối đen mà đi tới, đột nhiên phía trước có một tiếng người hầm hừ nói:
"Ta ở nơi đây an tĩnh đã một nghìn năm qua, kẻ nào đến làm rộn ta đó. Đứa nào lớn mật tới đây lập tức chết ngay."
Người đó nói tiếng Cáp Tát Khắc, giọng thật là nhuần nhuyễn, thanh âm tuy không lớn nhưng nghe vẫn rõ ràng.

A Mạn là người đầu tiên bị dọa sợ, nàng kinh hoảng kêu lên
“Ác quỉ đó! Y... y nói ở đây đã một nghìn năm.”
Nàng cầm tay Tô Phổ, lùi về sau mấy bước. Lạc Đà ở phía sau vội kêu lên.
“Đó là người chứ không phải quỉ đâu.”
Y giơ cao cây đuốc tiến lên, Tang Tư Nhi không dám tỏ ra kém thế, cũng xông lên mấy bước, đi ngang với y.
Hai người đi đến một khúc quẹo, bỗng dưng cùng kêu lên, thân hình ngã ngửa về sau. Mọi người kinh hãi, Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố vứt đuốc trên tay, chạy lên đỡ họ dậy, chỉ thấy phía trước vọng ra một tiếng cười quái dị, và tiếng người nói:
“Ta ở đây đã một nghìn năm, ta ở đây đã một nghìn năm. Kẻ nào vào đây là chết.”
Xa Nhĩ Khố không dám nghĩ thêm, vội ôm Lạc Đà chạy ngược lại. Tô Lỗ Khắc cũng ôm Tang Tư Nhi, cùng tất cả mọi người cùng chạy, đằng sau tiếng cười quái dị vẫn tiếp tục đuổi theo. Đến khoảng sân có chút ánh sáng, nhìn lại Lạc Đà và Tang Tư Nhi hai người khóe miệng ứa máu, đã chết cả rồi.
Bốn người nhìn nhau, trong lòng vừa đau đớn vừa kinh hoàng. A Mạn run run nói:
“Con ác quỉ không muốn ai tới... tới làm rộn nó, thôi mình đi ra đi.”
A Mạn thông minh thì có thông minh nhưng mà... nàng quá mức thiện lương cũng quá mức ngây thơ đồng thời lại có chút nhát gan, đương nhiên lúc này cũng không nghĩ ra cái gì.
Đến nước này, Tô Lỗ Khắc và Xa Nhĩ Khố không ai còn dám hung hăng sấn tới nữa, tính mạng dù sao vẫn là quan trọng nhất, bọn họ liền theo dấu đã ghi, ôm hai cái xác người đi ra khỏi mê cung.
Xa Nhĩ Khố chết mất hai đệ tử thương yêu, trong bụng thật là đau đớn, không ngừng chùi nước mắt. Tô Lỗ Khắc cũng không còn dám trêu chọc y, chỉ có thể im lặng mà thở dài.
A Mạn ở bên cạnh thì lại nói:
“Thôi mình cứ theo đường cũ mà về, từ nay... vĩnh viễn không bao giờ quay lại đây nữa.”
Xa Nhĩ Khố cũng nén đau thương mà gật đầu đáp:
“Đại đội nhân mã của bộ tộc mình sắp kéo đến đây rồi, phải cho họ biết, đừng để anh em nào tiến vào, ai vào là chết tươi đấy.”
Tô Lỗ Khắc nói:
“Đúng lắm. Chỉ nên ở bên ngoài mê cung, thì... thì sẽ không sao cả.”
Có sao hay không thật cũng chẳng ai biết. Thế nhưng bốn người đi ra đến sáu bảy dặm, đến một khu đất trống rồi lúc ấy mới dừng bước. Tô Lỗ Khắc nói:
“Ác quỉ sợ ánh mặt trời, nó muốn đuổi theo mình đến chỗ đồng trống này thế nào cũng bị nắng cháy.”

A Mạn có chút sợ hãi hỏi lại:
“Thế tối thì sao?”
Tô Lỗ Khắc gãi gãi đầu, không sao trả lời được, tỏ ra luống cuống chỉ có thể không ngừng tỏ ra trấn định mà thôi.
Cũng may làm sao đến tối thì đội nhân mã đầu tiên đã đến nơi, cái này phải quy công rất lớn nhờ ám hiệu đoàn người Tô Lỗ Khắc để lại trên đường cùng với dấu chân trên tuyết, nếu không có những thứ này đoàn người đi sau căn bản rất khó qua được đại mê cung kia.
Thấy tiếp viện đến, nhóm bốn người bình tâm không ít, Tô Lỗ Khắc vội kể chuyện tìm ra mê cung, trong cung có ác quỉ hại người như thế nào kể cho mọi người nghe, bọn họ tuy đông người mật lớn nhưng chẳng ai dám đề nghị đi vào thám hiểm.
Chẳng bao lâu sau, đội thứ hai, đội thứ ba lần lượt kéo đến, mấy trăm người ở đất bằng nghỉ ngơi, cứ mỗi nhóm mười người lại đốt một đống lửa, lửa rực sáng cả một phương trời, theo bọn họ mà nói lửa sáng như vậy, ác quỷ nào dám lại gần, đoàn đội liền yên tâm không ít.
Đoàn người chạy khỏi mê cung đương nhiên ngoại trừ Lý Thu Thủy.
Nàng thực sự cảm thấy buồn cười, từ xưa đến nay chỉ có nàng dọa ma người khác, nào có người khác dọa ma nàng bất quá Lý Thu Thủy cũng không có ý định hiện thân, nàng mặc kệ con quỷ trong mê cung, cũng mặc kệ đám người Tô Phổ chạy ra ngoài, nàng cùng Lý Văn Tú căn bản vẫn ở lại.
Lý Văn Tú cũng thực sợ quỷ nhưng mà có Lý Thu Thủy ở đây, nàng liền an tâm không ít.
Cùng Lý Thu Thủy ẩn thân trong một căn phòng kín bên trong di tích, Lý Văn Tú dựa lưng vào tường, đầu óc nghĩ ngợi lung tung.
“Cha mẹ ta hàng vạn dặm từ Trung Nguyên xa xôi đến đất Hồi Cương, cũng chỉ vì muốn tìm đến Cao Xương mê cung. Hai người chưa tìm được đến nơi thì đã táng mạng. Thực ra nếu có kiếm được chăng nữa, phần lớn cũng bị ác quỉ trong cung giết chết, trừ khi nghe tiếng quỉ liền lùi ra ngay. Thế nhưng cha ta, mẹ ta một thân võ công, không đời nào lại nghe lời ác quỉ. Ôi, người võ công có cao bao nhiêu, nhưng làm sao đánh lại được quỉ quái?”.
Lý Thu Thủy đương nhiên không biết Lý Văn Tú đang nghĩ gì, nàng cơ bản chỉ muốn đóng vai người xem kịch vui, nàng ra tay chẳng nhẽ còn có kịch xem?.
Về phần cái gọi là ác quỷ, chỉ tay một cái liền có người chết gì gì đó, nàng triệt để khinh thường, ác quỷ này rõ ràng là do người đóng giả, điểm cộng duy nhất là trình độ phóng ám khí cũng không tệ.
Lý Thu Thủy cùng Lý Văn Tú căn bản chưa từng rời khỏi mật thất, cũng không biết những việc xảy ra bên ngoài dù sao Lý Thu Thủy không phải thần tiên.
Nàng cùng Lý Văn Tú ở lại mê cung đến rạng sáng, đột nhiên ánh mắt Lý Thu

Thủy liền mở ra.
Lúc này Lý Văn Tú vẫn đang say ngủ không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có Lý Thu Thủy biết được dị động bên ngoài.
'Ác quỷ' kia trong đêm rời khỏi mê cung, cái này nàng biết.
'Ác quỷ' rời khỏi mê cung sau đó quay lại, nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ rồi lại ra ngoài.
Nó ra ngoài không bao lâu, vậy mà bắt thêm một người về, người này chính là A Mạn.
Lý Thu Thủy trong mắt lóe lên sát khí, nàng đương nhiên sẽ không để A Mạn chết, nếu A Mạn chết thì Lý Văn Tú sao có thể chết tâm mà rời khỏi Tô Phổ?.
Cho dù nội tâm đã muốn trừ đi con quỷ này nhưng nàng vẫn là yên lặng xem kì biến, nếu nó thật sự dám đụng A Mạn, nàng cũng sẽ không còn đóng vai người xem nữa, trực tiếp tiễn đầu ác quỷ này về với cõi âm.

Quyển 3 Chương 11
Cao Xương Di Tích (3)

A Mạn bị bắt đi lúc nào thì Lý Thu Thủy không để ý cho lắm, A Mạn bị bắt đi dẫn đến ảnh hưởng ngoài kia thế nào?, Lý Thu Thủy càng chưa từng quan tâm chỉ là nàng rất nhanh lại nhận biết được, kẻ giả ác quỷ kia bắt đầu di chuyển.

Kẻ này tạm thời không động đến A Mạn, Lý Thu Thủy có thể không để ý, đồng thời lúc này Lý Văn Tú cũng tỉnh dậy.

Thấy nàng ngồi dậy, Lý Thu Thủy nhẹ vỗ đầu nàng, thản nhiên nói.

“Đêm qua ngủ được không?”.

Lý Văn Tú nhìn Lý Thu Thủy sau đó gật đầu.

“Đêm qua vãn bối ngủ rất ngon”.

Lý Văn Tú đương nhiên sợ ác quỷ nhưng mà chỉ cần một ngày còn có tiền bối bảo vệ nàng, nàng liền không sợ, khoảng thời gian ở cùng Lý Thu Thủy cho Lý Văn Tú biết người bên cạnh nàng cường đại ra sao.

Nếu trên đời thật sự có ác quỷ thì tiền bối chắc chắn là thần tiên.

Lý Thu Thủy cười cười, lại nói nhỏ với nàng.

“Đêm qua ác quỷ trở về liền bắt theo cô bé mang tên A Mạn kia, chỉ sợ tiểu tình nhân của ngươi lại máu dồn lên não, một đường muốn đuổi theo ác quỷ, muốn cùng chết với nó”.

Lý Văn Tú nghe xong hoảng hốt vô cùng, vội nói.

“Tiền bối, ác quỷ cực kỳ đáng sợ, xin người cứu Tô Phổ”.

Nàng vừa nói xong, nào ngờ Lý Thu Thủy đã đưa một tay ra, kéo nàng vào trong người sau đó bắt đầu thì thầm to nhỏ.

_ _ _ _ __ _ _

Bên trong Cao Xương Di Tích lúc này, lại có vài người xuất hiện, đây chính là nhóm người Tô Phổ đi mà trở về.

Nhóm người Tô Phổ vẫn là ba người cũ, ngoài ra không ngờ còn có thêm Kế lão.

Bốn người đi quanh co một hồi thật lâu, Tô Phổ vừa đi vừa gọi:

“A Mạn, A Mạn, em ở đâu?”.

Tô Phổ đang gọi, ở trong góc tường liền có âm thanh vang lên, nhóm bốn người lập tức giật mình, đề phòng cẩn thận, chỉ sợ ác quỷ xuất hiện nào ngờ đi ra lại là một nam nhân gầy gò, trên người mặc phục trang Cáp Tát Khắc xuất hiện.

Vừa nhìn thấy người này, Tô Phổ lập tức lên tiếng.

“Là ngươi?”.

Người bước ra chính là Lý Văn Tú, nàng đối mặt với Tô Phổ cũng có chút mất tự nhiên.

Kế lão vốn đang lo lắng cho Lý Văn Tú bị Lý Thu Thủy bắt đi không thấy tung tích, nay thấy Lý Văn Tú liền vui vẻ nhưng mà không dám kêu ra thành tiếng, ánh mắt đục ngầu khẽ quan sát nàng từ đầu đến chân.
Mấy ngày qua Lý Văn Tú đi theo Lý Thu Thủy thoải mái vô cùng, căn bản cũng không có gì mệt mỏi, không thể nhìn ra chút ủy khuất nào.
Lý Văn Tú nhìn Tô Phổ sau đó gật đầu.
“Là ta”.
Tô Phổ, Tô Lỗ Khắc, Xa Nhĩ Khố đồng loạt nhìn Lý Văn Tú, đặc biệt Tô Lỗ Khắc đầy đề phòng với nàng.
“Tại sao ngươi lại ở đây, trước đây chúng ta đâu có thấy ngươi? “.
Bọn họ hoài nghi Lý Văn Tú dĩ nhiên là chính xác, nàng bị Lý Thu Thủy bắt đi, bọn họ đương nhiên nhìn thấy nhưng mà hiện tại lại thần bí xuất hiện trong mê cung, nói không có gì khả nghi thì không ai tin.
Quan trọng nhất, bọn họ còn chưa quên Lý Thu Thủy, nếu cả người nữ nhân đáng sợ kai cũng đến đây thì sao?, hay là người nữ nhân kia chính là ác quỷ?.
Lý Văn Tú đã được Lý Thu Thủy dặn dò một phen, đối với loại câu hỏi này cũng thản nhiên mà trả lời.
“Mấy ngày trước tiền bối mang ta ra ngoài, muốn hỏi ta tung tích một người sau đó liền thả ta ở ngoài sa mạc, trong lúc ta đang muốn trở về thì lại gặp đoàn người Cáp Tát Khắc đang hướng về nơi này mà đi, ta tò mò đi theo, một đường liền nhìn thấy Cao Xương Mê Cung, đêm hôm qua ta nhân lúc... ác quỷ tấn công các ngươi liền lẻn vào bên trong, một đường đi tới đây”.
“Trong này có rất nhiều đường lớn đường nhỏ nhưng tựa hồ đều có ký hiệu do các ngươi ghi lại, ta cũng không có bị lạc đường, rất nhanh liền xuất hiện chỗ này”.
Lý Văn Tú hay Lý Thu Thủy đương nhiên không biết hôm qua ác quỷ làm cái gì nhưng bằng việc nó bắt được A Mạn vậy cũng chẳng khó đoán, nó muốn tấn công đoàn người, giả thần giả quỷ cho chót.
Dĩ nhiên lời Lý Văn Tú nói xong, nàng liền không thoải mái cho lắm, ánh mắt đám người Tô Phổ nhìn nàng đã không còn hữu hảo, dù sao nàng cũng là lẻn vào, lợi dụng bọn họ mà lẻn vào.
Tô Lỗ Khắc bản tính vốn nóng như lửa, lập tức lên tiếng.
“Hừ, ngươi tốt nhất đi ra ngoài, người gầy gò như vậy có bao nhiêu sức lực?, không muốn bị ác quỷ giết chết tốt nhất đi thật xa khỏi nơi đây”.
“Ngươi ăn mặc đồ của người Cáp Tát Khắc, nói ngôn ngữ Cáp Tát Khắc nhưng mà tại sao ta chưa từng thấy ngươi trong tộc?, hơn nữa đã là người đồng tộc vì cái gì phải lén lén lút lút, không dám quang minh chính đại mà đi “.
Tô Lỗ Khắc càng nói càng kích động, thậm chí như muốn phán định Lý Văn Tú là người xấu.

Lý Văn Tú với phụ thân của Tô Phổ chưa từng có ấn tượng tốt, bấ quá nàng hiện tại cũng không muốn quá cương với đối phương, chỉ đưa tay ra trước miệng, làm dấu im lặng.
“Nói nhỏ một chút, ác quỷ nghe thấy chỉ sợ lão nhân ngươi mới gặp nguy hiểm”.
Nghe nàng nói vậy, Tô Lỗ Khắc tuy bực mình nhưng mà vẫn rất nhanh im miệng, hắn đúng là sợ ác quỷ.
Thấy lão nhân này im miệng, Lý Văn Tú mới nói.
“Ta vào đây từ đêm qua, liền một mực trốn trong này, ác quỷ vốn không phải là quỷ mà là người đóng”.
“Hắn đội lên một đầu tóc trắng, chân đi cà kheo nên mới cao như vậy... tối hôm qua ta cũng thấy hắn mang A Mạn về, cũng thấy loáng thoáng hắn bỏ mặt nạ ra nhưng vì tị hiềm kẻ này lợi hại ta cũng không dám hiện thân “.
Nhắc đến A Mạn, đoàn người hoàn toàn bị hấp dẫn, đặc biệt là Tô Phổ kích động không thôi, hai tay đưa ra nắm lấy bả vai của Lý Văn Tú, động tác của hắn mạnh đến mức làm nàng có chú đau.
“A Mạn?, ngươi gặp A Mạn?, nàng thế nào, nàng có an toàn không?, ác quỷ...”.
Tô Phổ vừa nói tới đây, liền bị Lý Văn Tú gạt tay ra, Tô Phổ sức lớn hơn người nhưng so sao được với kẻ luyện võ đã có căn cơ như Lý Văn Tú, lập tức chỉ cảm thấy một luồng sức lực đẩy mình ra.
Tô Phổ còn đang âm thầm kinh ngạc thì Lý Văn Tú đã nói.
“Ta không biết A Mạn thế nào dù sao cũng không dám lại gần kẻ kia, kẻ kia ta đã nói rồi, là người chứ không phải là ác quỷ “.
Sau đó Lý Văn Tú nhìn chằm chằm Tô Phổ, trong lòng nàng cứ như rỉ máu vậy, nhìn thấy người mình yêu đang điên cuồng vì một người khác, có thể không đau lòng sao?.
“Ta cũng không muốn A Mạn chết, nếu muốn cứu nàng chúng ta nhất định phải phối hợp”.
“Đầu tiên phải dọa kẻ kia, sợ một phen mới được”.
“Hắn cũng là người, hắn có thể ra tay giết người thần bí như vậy vốn là nhờ ám khí, nay chúng ta hô lên mang đại đội nhân mã tìm A Mạn, tất có thể dọa sợ hắn, không chừng hắn thật sự bỏ chạy”.
Tô Lỗ Khắc, Xa Nhĩ Khố và Tô Phổ hoàn toàn bị Lý Văn Tú thuyết phục, lập tức cùng theo kế đó lớn tiếng la lên:
“A Mạn, A Mạn, đừng có sợ, tất cả mọi người đến cứu ngươi đây.”
Các điện đường trong mê cung đều trống không, tiếng bốn bề dội lại oang oang. Đi một hồi nữa, bỗng nghe tiếng đàn bà kêu thét lên, giọng đúng là A Mạn.
Tô Phổ vội theo âm thanh chạy đến, đẩy một cánh cửa, thấy A Mạn nằm co ở một góc phòng, hai tay bị trói quặt ra đằng sau. Hai người vừa mừng vừa sợ, cùng kêu lên. Tô Phổ chạy đến cởi dây trói, hỏi:

“Con ác quỉ đâu?”
A Mạn đáp:
“Y không phải là quỉ, mà là người. Y vừa mới ở đây, nghe thấy tiếng của các người, định ôm em bỏ chạy. Em cố hết sức dãy dụa, y nghe thấy đông người nên vội hốt hoảng chạy mất.”
Tô Phổ thở phào một hơi, hỏi tiếp:
“Thế... thế người đó hình dáng ra sao? Tại sao y lại bắt em đến đây?”
A Mạn đáp:
“Trên đường y bịt chặt mắt em, đến mê cung rồi tối đen nên không nhìn rõ tướng mạo y ra sao cả.”
Tô Phổ quay lại nhìn Lý Văn Tú, ánh mắt đầy vẻ cảm kích.
Ngay lúc này A Mạn nhìn Xa Nhĩ Khố, nghi hoặc mà nói
“ Cha, người này nói tên y là Ngõa Nhĩ Lạp Tề, cha có biết... “
Nàng nói chưa dứt câu, Xa Nhĩ Khố và Tô Lỗ Khắc cùng kêu lên:
“ Ngõa Nhĩ Lạp Tề? “
Hai người kêu lên như thế thật đã rõ ràng, không những họ biết Ngõa Nhĩ Lạp Tề mà còn biết rành là khác. Xa Nhĩ Khố đáp:
“Người đó là Ngõa Nhĩ Lạp Tề ư? Không thể được. Chính y nói y là Ngõa Nhĩ Lạp Tề? Ngươi không nghe nhầm đấy chứ?”
A Mạn nói:
“Y nói y có quen mẹ con.”
Tô Lỗ Khắc nói:
“ Thế thì đúng rồi, đúng là Ngõa Nhĩ Lạp Tề rồi.”
Xa Nhĩ Khố lẩm bẩm nói:
“ Y quen với mẹ ngươi? Là Ngõa Nhĩ Lạp Tề? Vì cớ gì... cớ gì y lại biến thành ác quỉ trong mê cung?”
A Mạn nói:
“Y không phải quỉ, y là người. Y nói từ lúc còn nhỏ đã yêu mẹ con, nhưng mẹ con lại có mắt không tròng, đi lấy cái thằng khùng là cha con... Ấy chết, cha ơi, cha đừng giận, cái tên đê tiện đó nói đó.”
Tô Lỗ Khắc cười sằng sặc, nói:
“ Ngõa Nhĩ Lạp Tề là thằng đê tiện, nhưng y nói đâu có sai, cha ngươi đúng là thằng khùng...”
Xa Nhĩ Khố giơ quyền đấm ra, Tô Lỗ Khắc vừa cười vừa né tránh, nói tiếp:
“ Ngõa Nhĩ Lạp Tề trước đây giành mẹ ngươi với cha ngươi, y bị thua. Y không phải là người tử tế gì, nửa đêm mang dao vào giết cha ngươi. Ngươi xem, bên mang tai y có cái sẹo, chính là do Ngõa Nhĩ Lạp Tề chém đó.”
Mọi người nhìn Xa Nhĩ Khố, quả nhiên bên cạnh tai có một vết sẹo dài. Cái sẹo đó ai ai cũng đã thấy nhưng có điều không biết tại sao. A Mạn nắm tay cha, nhỏ

nhẹ nói:
“Cha, lúc đó cha bị thương có nặng lắm không?”
Xa Nhĩ Khố đáp:
“ Cha ngươi tuy bị trúng ám toán của y, nhưng cũng đánh gục được y, đè được y xuống trói gô lại.”
Y nói mấy câu đó, trong giọng có vẻ tự hào, nói tiếp:
“ Hôm sau tộc trưởng họp mọi người lại, tuyên bố trục xuất tên vô lại đó ra khỏi bộ tộc, vĩnh viễn không cho quay về, nếu lén lút trở lại sẽ xử tử. Từ đó đến nay không còn thấy y đâu nữa, tên khốn kiếp đó ẩn nấp trong mê cung làm trò gì? Còn ngươi làm sao lại để cho y bắt được?”
A Mạn nói:
“ Hôm nay lúc trời vừa sáng, con vào rừng đi giải, ngờ đâu tên tồi bại đó nấp ở đằng sau, đột nhiên xông ra, bịt miệng con lại, ôm chạy thẳng lên đây. Y nói y không lấy được mẹ con thì bắt con thay thế. “
“Con van xin y thả con về, nói mẹ con không thích y thì con cũng không thể nào thích y được. Y nói: “Ngươi thích ta cũng được mà không thích ta cũng không sao, nhưng ngươi là người của ta rồi. Bọn Cáp Tát Khắc nhát gan, không đứa nào dám vào mê cung cứu ngươi đâu”.
Xa Nhĩ Khố hậm hực nói:
“Y giết chết Lạc Đà, Tang Tư Nhi, mình đuổi theo mau, bắt nó đem xử tử.”
Tô Lỗ Khắc biết được con ác quỉ chẳng qua chỉ là Ngõa Nhĩ Lạp Tề giả ra thì đâu còn sợ gì nữa. Huống chi họ cũng biết tên này võ công bình bình, nếu gặp phải làm gì chẳng tóm được? Xa Nhĩ Khố thì muốn báo thù giết học trò mình nên cầm đuốc giơ lên, đi trước mọi người.
Kế lão nắm vạt áo Lý Văn Tú nói nhỏ:
“Đó là chuyện trong bộ tộc người Cáp Tát Khắc, bọn mình chẳng liên quan gì, đứng bên ngoài chờ họ cũng được.”
Lý Văn Tú dùng ánh mắt nhìn đoàn người đi trươc,s thấy khoảng cách cũng tương đối mới nhìn Kế lão, lại cảm nhận giọng ông run run, quả là sợ hãi lắm, ôn tồn nói:
“Kế gia gia, ông ngồi ở trong sân này chờ cháu, có được không? Gã Cáp Tát Khắc xấu xa kia võ công ghê lắm, chỉ sợ bọn Tô... Lỗ Khắc đánh không lại, cháu phải giúp họ một tay.”
Kế lão thở dài nói:
“Thế thì mình cùng đi vậy.”
Lý Văn Tú nở môt nụ cười hiền hòa với ông, nói:
“ Chuyện này sẽ xong xuôi, ông đừng lo gì cả.”
Kế lão đi song song với Lý Văn Tú nói:
“Chuyện này xong rồi, ta sẽ về Trung Nguyên. A Tú, ngươi có đi về cùng với ta

chăng?”
Lý Văn Tú thấy thật khó nghĩ, hình ảnh quê cũ đất Trung Nguyên, trong lòng nàng chỉ còn mờ mờ ảo ảo. Nàng đã sống nơi thảo nguyên này mười hai năm, chỉ yêu thích gió tuyết, cát bụi, với cánh đồng bao la ngút ngàn, những đàn cừu, đàn bò và tiếng chim thiên linh nửa đêm cất tiếng hót...
Càng có một việc quan trọng hơn, nàng thật ra cũng không phải người ngu, nàng cảm thấy tiền bối đối với nàng có chút đặc biệt, cũng là tiền bối để nàng ra ngoài nói với đám người Tô Phổ, nàng biết tiền bối vẫn đang ẩn thân nơi này, nếu tiền bối không cho phép, nàng sao có thể rời đi.
Nghĩ nghĩ một chút, Lý Văn Tú nhẹ lắc đầu.
“Ông ơi, việc này cháu tạm thời không nghĩ tới, hay là đợi chuyến này trở về an toàn, ông cháu mình lại bàn tiếp “.
Nói rồi nàng cũng không muốn Tô Phổ bỏ mình quá xa, cứ thế đi theo đoàn người.

Quyển 3 Chương 12

Cao Xương Di Tích (3)

Nàng cũng không sợ hãi như Kế lão, nàng là người duy nhất biết được có tiền bối tại nơi này, dĩ nhiên không có gì nguy hiểm.
Kế lão không thuyết phục được A Tú, cũng chỉ có thể cắn răng chậm rãi mà bước theo.
Ngay lúc này, thật tâm Lý Văn Tú bỗng thấy thương gã Ngõa Nhĩ Lạp Tề kia. Y không lấy được người y thương yêu, lại còn bị đuổi ra khỏi bản tộc, sống đơn độc nơi mê cung.
A Mạn đã mười tám tuổi rồi, y ở mê cung này chắc cũng phải hai chục năm? Có khi còn lâu hơn nữa, thời gian cô độc dài đằng đẵng như vậy, không điên điên khùng khùng mới là lạ.
“Ngõa Nhĩ Lạp Tề, đứng lại!”
Đột nhiên từ phía trước vọng lại tiếng quát giận dữ của Xa Nhĩ Khố.
Lý Văn Tú nghe đến đây không còn kịp chờ Kế lão nữa, vội vàng theo hướng tiếng nói chạy lên, nàng chạy qua khỏi cửa của một toà đại điện, thấy trong điện đường, Xa Nhĩ Khố tay cầm trường đao đang đấu với một người nhô lên hụp xuống. Người đó hai tay không, mặc trường bào màu trắng, bịt khăn trùm đầu cũng màu trắng chỉ lộ hai con mắt, khăn và áo đều đầy vết máu, chính là gã có tên là Ngõa Nhĩ Lạp Tề đã giả làm ác quỉ hôm qua bắt cóc A Mạn.
Khác biệt duy nhất là hôm nay y không đi cà khêu nên áo dài vén lên quấn ngang bụng.
Tô Lỗ Khắc, Tô Phổ thấy Xa Nhĩ Khố tay cầm đao đấu với y tay không, tin chắc nhất định thắng nên không tiến lên đánh giúp, hai người chỉ cầm cao ngọn đuốc, mồm thì hò hét trợ uy.
Lý Văn Tú chỉ mới coi vài chiêu, biết là không xong, kêu lên:
“Cẩn thận!”
Nàng đang toan ra tay, đã nghe bình một tiếng, ngực Xa Nhĩ Khố đã trúng một chưởng, mồm hộc máu ngã văng ra ngoài.
Cha con Tô Lỗ Khắc kinh hãi, cùng vứt đuốc đi múa đao xông lên, hợp công kẻ địch. Hai cây đuốc bị vứt xuống đất, trong điện lập tức tối thui không còn nhìn rõ được nữa.
Lý Văn Tú ánh mắt đầy vẻ lo lắng, lại thấy tiền bối không có ý xuất hiện cũng đành hét lớn một tiếng.
“Tô Phổ, lui ra! Tô Lỗ Khắc bá bá, lui ra, để ta lên đấu với y “
Tô Lỗ Khắc tính tình thế nào?, đương nhiên không đồng ý, giận dữ mà đáp:

“ Ngươi tránh ra, đừng có la lối.”
Thanh trường đao trong tay y liền vung ra, tiếng kêu vù vù. Đao pháp của người Cáp Tát Khắc có một đường lối riêng, thật là cương mãnh ác liệt, thế nhưng thân thủ Ngõa Nhĩ Lạp Tề thật là linh hoạt, từ dưới đất vung chân đá văng trường đao trong tay Tô Phổ.
Lý Văn Tú vội tiến lên một bước, bàn tay đưa ra nắm lấy thanh đao của Tô Phổ còn đang rơi trên không, thân hình rất nhanh chuyển động, chém ra hai đao.
Nàng theo sư phụ học quyền cước và lưu tinh chùy, đao pháp chưa từng học qua, nhưng lúc này bốn người đang quấn quít một chỗ, chùy pháp nếu thi triển không khỏi lỡ trúng cha con Tô Phổ hơn nữa bên người nàng càng không có chùy, nàng đành dùng quyền pháp phối hợp đao pháp, ngưng thần tiếp chiến.
Tô Phổ mất đao liền dùng tay chân đấm đá, Ngõa Nhĩ Lạp Tề một đấu với ba nhưng vẫn không sút kém chút nào.
Đấu được hơn một chục hiệp, Ngõa Nhĩ Lạp Tề kêu lớn một tiếng, quyền bên trái đánh ra, trúng ngay sống mũi Tô Phổ, lại đá luôn một cái trúng bụng Tô Lỗ Khắc.
Cha con Tô Lỗ Khắc dính trọng chiêu đều ngã không ai ngồi dậy được.
Ngõa Nhĩ Lạp Tề nội lực thâm hậu, đánh trúng rồi khó mà gượng lại, bất kể là Tô Phổ hay Tô Lỗ Khắc tuy có tráng kiện vạm vỡ nhưng cũng chịu không nổi.
Hai người này đánh nhau chỉ cậy sức, không có lộ tuyến rõ ràng, gặp phải cao thủ đã sinh ra nội kình đúng là không có sức kháng cự.
Cục diện bây giờ trở thành một mình Lý Văn Tú đấu với kẻ địch, né qua tránh lại hiển nhiên đã kém thế. Ngõa Nhĩ Lạp Tề quát lên:
“ Ngươi mau cút đi thì ta tha mạng cho.”
Lý Văn Tú thấy nếu mình bỏ chạy, cùng lắm chỉ mang được Kế lão theo, ba người Cáp Tát Khắc thể nào cũng trúng phải độc thủ của y. thành ra nàng không kể sống chết, hết sức chống đỡ.
Ngõa Nhĩ Lạp Tề giơ tay trái ra, Lý Văn Tú liền né qua bên phải, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, hữu chưởng liền đánh vụt ra, nghe bịch một cái trúng ngay đầu vai.
Lý Văn Tú loạng choạng muốn ngã, trong đầu lóe lên một ý niệm: “Chiêu Thanh Đông Kích Tây này sư phụ đã dạy ta rồi, sao lại không nhớ tới?”.
Lúc này Ngõa Nhĩ Lạp Tề lại quát lớn:
“ Ngươi không chạy đi, ta giết ngươi đó. “
Lý Văn Tú đương nhiên sẽ không bỏ chạy, nàng không thể để Tô Phổ chết, trong lòng nổi lên một ý chí ngang tàng, cũng kêu lên:
“ Ngươi giết ta thì cứ giết.”
Nàng lại muốn lao lên liều chết với đối phương, nhưng trong đầu nàng bỗng chốc hiện ra một âm thanh đầy nhu hòa.
“Lùi lại hai bước”.

Âm thanh này vang lên cực kỳ đột ngột, Lý Văn Tú bị bất ngờ nhưng âm thanh như có ma lực, nàng luống cuống mà lùi lại, vừa vặn một chân của kẻ kia đá tới, dĩ nhiên một chiêu này không có đánh trúng.
"Nghiêng người sang phải, quét trụ".
Giọng nói thần bí vẫn vang lên trong đầu, Lý Văn Tú lập tức kịp phản ứng, nghĩ đến tiền bối đang giúp mình thì mừng lắm, nàng vội nghiêng người sang phải, chân duỗi ra quét trụ đối phương.
Đối phương vừa tung chân, cưa kịp thu chân về liền đã bị Lý Văn Tú đánh ngã bất quá kẻ này lưng vừa chạm đất liền đã mượn sức mà nhảy ngược lại, trong ánh mắt đầy hồ nghi nhìn Lý Văn Tú.
Hắn còn chưa kịp hiểu Lý Văn Tú xảy ra chuyện gì đã thấy Lý Văn Tú lao tới, tốc độ rất nhanh, quyền đấm cước đá.
Dĩ nhiên đây cũng là chỉ thị của Lý Thu Thủy, nhưng mà Lý Văn Tú cũng không ngờ, nàng vừa áp sát đối phương, chỉ mới qua vài chiêu hông đã dính một trọng quyền đau điếng, cả người ngã ngửa ra sau, sắc mặt tái xanh.
"Sao lại như vậy".
Nàng rõ ràng làm theo chỉ thị của tiền bối, bất quá nàng cũng không gặp nguy hiểm gì bởi đột nhiên nghe vù một tiếng, một người đã nhảy tới đánh với Ngõa Nhĩ Lạp Tề.
Lý Văn Tú vội vàng lăn một vòng, quay đầu nhìn lại, tưởng chừng không tin nổi mắt mình, thì ra Kế lão đã tay cầm một thanh chủy thủ đang đấu với Ngõa Nhĩ Lạp Tề.
Thân thủ Kế lão cực nhanh, căn bản không giống một ông già, xuất chiêu nhanh như gió, không có vẻ lụm cụm chút nào.
Lạ lùng thay, Kế lão giơ tay ra chân, chiêu nào cũng giống hệt Ngõa Nhĩ Lạp Tề, chẳng khác gì võ công do sư phụ nàng là Hoa Huy truyền thụ. Lý Văn Tú lập tức hiểu ngay: "Đúng rồi, võ công Trung Nguyên đều như thế cả. Kế lão và gã Cáp Tát Khắc kia đều học võ công Trung Nguyên, mình đâu có biết là Kế gia gia biết võ".
Hai người càng đấu càng hăng, Ngõa Nhĩ Lạp Tề đột nhiên eo éo kêu lên:
" Mã Gia Tuấn, ngươi khỏe chứ?"
Kế lão hơi giật mình, nhảy vội về phía sau, Ngõa Nhĩ Lạp Tề giơ tay ra, chính là sử dụng một nửa chiêu Thanh Đông Kích Tây.
Kế lão thực sự quá hiểu rõ đối thủ này, không mắc mưu của y, chủy thủ liền vung qua bên phải đón trước nào ngờ Ngõa Nhĩ Lạp Tề không sử dụng tiếp nửa dưới của chiêu Thanh Đông Kích Tây, tay trái chộp vào mặt Kế lão, lột luôn một mảng da mặt của ông ta.
Lý Văn Tú, Tô Lỗ Khắc và A Mạn ba người cùng kinh hoảng kêu lên, riêng Lý Văn Tú dường như muốn ngất xỉu. Chỉ thấy Ngõa Nhĩ Lạp Tề tung mình nhảy

lên, chân trái đá ra, chân phải đá tiếp, uyên ương liên hoàn, đều trúng ngay mình Kế lão bất quá ngay khi đó, một ánh sáng trắng lóe lên, thanh chủy thủ trong tay Kế lão phóng vụt ra, đâm phập ngay vào bụng địch thủ.
Ngõa Nhĩ Lạp Tề thảm thiết kêu lên một tiếng, hai tay ra chiêu Ngũ Lôi Oanh Đính, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Kế lão. Lý Văn Tú biết rằng nếu quyền này đánh trúng, Kế lão không sao sống nổi.
Nàng hiện tại cũng mặc kệ tiền bối sau lưng, không kịp nghĩ gì cố hết sức bình sinh mà nhảy tới giơ tay ra đỡ, nghe lách cách mấy tiếng, hai tay dường như muốn gãy vụn.
Hai người giằng co, Ngõa Nhĩ Lạp Tề tay không đánh xuống được, Lý Văn Tú cũng không cách nào đẩy được y ra.
Tô Lỗ Khắc lúc này đã cử động được rồi liền nhảy lên dùng hết sức đấm luôn vào cằm Ngõa Nhĩ Lạp Tề. Ngõa Nhĩ Lạp Tề ngã ngửa về sau, đụng ngay vào tường, sụm ngay xuống.
Lý Văn Tú lúc này cũng không để ý tới đối thủ, vội kêu lên:
“Kế gia gia, Kế gia gia!”
Nàng đỡ Kế lão dậy, không dám mở mắt, mặt ông ta ắt hẳn máu thịt bầy nhầy thật là ghê rợn, nào ngờ khi nàng hé mắt nhìn ra, trước mặt lại là một người đàn ông tráng niên.
Nàng giật mình mở to mắt, chỉ thấy y mặt mày nhẵn thín, râu ria cạo sạch, trông cũng khá đẹp trai, trong cảnh tranh tối tranh sáng thấy y mặt trắng bệch không một chút máu.
Người này chỉ chừng ngoài ba mươi, chỉ có đôi mắt là còn quen thuộc trên một khuôn mặt lạ hoắc, thật là thần bí.
Lý Văn Tú ngơ ngẩn hồi lâu mới “A” lên một tiếng kinh hoàng, đẩy Kế lão ra nhảy lùi về sau. Nàng bị trúng quyền cước, rơi xuống đứng không vững nên ngồi bệt xuống, ấp úng nói:
“Ngươi... ngươi...”
Kế lão đáp:
“ Ta... ta không phải là Kế gia gia của ngươi, ta... ta... “
Đột nhiên y oa lên một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi, hổn hển nói tiếp:
“ Đúng đó, ta là Mã Gia Tuấn, từ trước tới nay giả làm ông già họ Kế. A Tú, ngươi không giận ta chứ?”
Hai tiếng “A Tú” vẫn không khác gì mười năm qua đầy vẻ thiết tha lo lắng. Lý Văn Tú nói:
“ Tôi không giận ông, đương nhiên là không giận. Từ trước đến nay ông đối với tôi thật tốt, thật tốt.”
Nàng nhìn Mã Gia Tuấn, lại nhìn người nằm gục nơi bức tường Ngõa Nhĩ Lạp Tề, trong bụng không biết bao nhiêu là ngờ vực. Lúc này A Mạn đã đỡ cha lên,

xoa bóp vết thương trên ngực y. Tô Lỗ Khắc và Tô Phổ nhặt đao, hai người khập khiễng đi tới trước mặt Ngõa Nhĩ Lạp Tề. Ngõa Nhĩ Lạp Tề nói:
“A Tú, sao ta bảo ngươi chạy đi, ngươi không chạy?”
Y nói bằng tiếng Hán, thanh điệu giống hệt sư phụ nàng Hoa Huy. Lý Văn Tú không kịp suy nghĩ, buột miệng kêu lên:
“ Sư phụ!”
Ngõa Nhĩ Lạp Tề nói:
“Ngươi bây giờ mới nhận ta ư?”
Y chầm chậm giơ tay gỡ khăn choàng đầu, quả nhiên chính là Hoa Huy. Lý Văn Tú vừa kinh ngạc, vừa đau lòng, chạy đến gục dưới chân y, kêu lên:
“ Sư phụ, sư phụ, con đâu có biết là thầy. Con... con lúc đầu đã đoán là sư phụ nhưng họ nói đây là người Cáp Tát Khắc tên là Ngõa Nhĩ Lạp Tề, thầy cũng nhận như thế.”
Hoa Huy lúc này thản nhiên nói:
“ Ta chính là người Cáp Tát Khắc, bị bộ tộc đuổi ra, vĩnh viễn không cho quay trở lại. Ta đến Trung Nguyên nơi người Hán sống, học võ công của người Hán, ha ha, thu người Hán làm học trò, Mã Gia Tuấn, ngươi khỏe chứ, khỏe chứ? “
Mã Gia Tuấn nói:
“ Sư phụ, tuy thầy có ơn với tôi, nhưng lại...”
Lý Văn Tú lại càng ngạc nhiên, nói:
“Kế gia gia, ông... ông ta cũng là thầy của ông sao?”
Mã Gia Tuấn nói:
“ Ngươi đừng gọi ta là Kế gia gia nữa. Ta là Mã Gia Tuấn. Ông ta là sư phụ của ta, dạy ta võ công, cùng ta quay về đất Hồi Cương, nửa đêm dẫn ta lẻn vào vùng người Cáp Tát Khắc. Y dùng độc châm giết mẹ của A Mạn...”
Y nói bằng tiếng Hán. Lý Văn Tú càng nghe càng lạ lùng, dùng tiếng Cáp Tát Khắc hỏi A Mạn:
“Mẹ ngươi bị y dùng kim độc giết chết đấy ư?”
A Mạn chưa kịp trả lời, Xa Nhĩ Khố đã nhảy dựng lên, kêu lớn:
“ Đúng đó, đúng đó. Mẹ của A Mạn, nàng Nhã Lệ Tiên thân ái của ta, một ngày kia toàn thân tím bầm, bị bạo bệnh chết, thì ra là vì ngươi Ngõa Nhĩ Lạp Tề. Ngươi là tên ác ôn giết chết vợ ta.”
Y vùng lên toan ra thí mạng với Ngõa Nhĩ Lạp Tề, nhưng đã bị trọng thương, vừa cử động vết thương lại tấy lên, phải ngồi thụp xuống. Ngõa Nhĩ Lạp Tề nói:
“Đúng thế. Ta giết Nhã Lệ Tiên đó, ai bảo nàng không có mắt lấy một tên khùng, lại không chịu bỏ đi theo ta?
“
Xa Nhĩ Khố gào lên:
“ Đồ ác tặc, đồ ác tặc.”

Mã Gia Tuấn dùng tiếng Cáp Tát Khắc nói:
“ Ông ta vốn định giết Xa Nhĩ Khố nhưng hôm đó Xa Nhĩ Khố không biết đi đâu, tìm mãi không ra. Sư phụ ta đích thân đi tìm Xa Nhĩ Khố, dặn ta bỏ thuốc độc xuống giếng nước cho toàn thể bộ tộc chết hết. Thế nhưng bọn ta lúc đó tá túc tại một nhà người Cáp Tát Khắc, chủ nhân đối đãi thật chu đáo, có gì cũng đem ra mời khách. Ta nghĩ đi nghĩ lại, không thể nào ra tay được. Khi sư phụ ta quay về, nói tìm không ra Xa Nhĩ Khố, hỏi ra mới biết ta không nghe lời bỏ thuốc độc xuống giếng, lập tức nổi cơn lôi đình, nói ta hẳn là đã tiết lộ bí mật của ông ta, nên muốn giết ta diệt khẩu. Ta bị ép uổng quá mức, đành phải tiên hạ thủ vi cường, xuất kỳ bất ý bắn ba mũi độc châm vào lưng ông ta.”
Ngõa Nhĩ Lạp Tề hậm hực nói:
“Ngươi là tên cẩu tặc vong ân phụ nghĩa, hôm nay rồi cũng chết vì tay ta.”
Mã Gia Tuấn không để ý đến ông ta, nói với Lý Văn Tú:
“Hơn mười năm nay ta trốn nơi Hồi Cương, ẩn náu ở bộ tộc Thiết Diên, giả vờ làm một ông già, cũng vì sợ sư phụ ta chưa chết. Chỉ có nơi đây là ông ta không dám quay về thôi. Ta có biết đâu ông ta lại ở ngay gần đây, thành ra ý niệm đầu tiên là phải chạy về Trung Nguyên.”
Lý Văn Tú thấy hơi thở ông ta yếu dần, biết ông ta bị Ngõa Nhĩ Lạp Tề dùng cước pháp liên hoàn đá trúng hai cái, nội tạng đã bị vỡ nát, không còn cách gì sống được, quay đầu lại nhìn Ngõa Nhĩ Lạp Tề, thấy con dao đâm vào bụng lút tận cán, cũng không sao thoát khỏi.
Nàng ở Hồi Cương hơn mười năm, chỉ có hai người này thực lòng lo liệu cho mình, chăm sóc cho mình, nào ngờ ân oán triền miên, đến nỗi giết lẫn nhau để thành thế hai bên cùng chết. Mắt nàng nhòa lệ, hỏi Mã Gia Tuấn:
“Kế... Mã đại thúc, đại thúc... biết ông ta chưa chết, lại ở gần đây sao không lập tức quay về Trung Nguyên?”
Khóe miệng Mã Gia Tuấn lộ một nụ cười thê lương, nói nhỏ:
“Dương liễu nơi đất Giang Nam nay đã trổ mầm rồi. A Tú, ngươi một mình về đi, từ nay... nên cẩn thận, Kế gia gia, Kế gia gia từ nay không còn lo cho con được nữa...”
Thanh âm mỗi lúc một yếu, sau cùng không còn nghe gì nữa. Lý Văn Tú nằm phục lên người ông, kêu lên:
“Kế gia gia, Kế gia gia, ông đừng chết.”
Lý Văn Tú gần như gào lên mà khóc, sau đó nàng cũng mặc kệ tất cả, mở miệng van xin.
“Tiền bối, tiền bối ở đâu, con xin người cứu lấy Kế gia gia, cứu lấy Kế gia gia”.
Lý Thu Thủy ban đầu vốn muốn xem tiếp kịch vui nhưng đến nước này nàng cũng không thể không hiện ra.
Lúc trước nàng nhìn thấy kẻ giả quỷ này liền nhớ đến Kế lão, nàng là bậc ngũ

tuyệt đỉnh phong trên cõi đời này, vừa nhìn cũng thấy bộ pháp hai người từ một lò mà ra, lão nhân gọi là Kế lão này che dấu rất tốt nhưng bộ pháp di chuyển cũng không thể muốn nói đổi là đổi, vừa nhìn đã thấy ngay.
Nàng vốn có thể để Lý Văn Tú thắng dễ nhưng lại muốn xem Kế lão này còn định đóng kịch đến bao giờ, không ngờ kẻ này thực sự vì Lý Văn Tú mà liều mạng.
Lý Thu Thủy hiện thân, nàng vừa hiện ra nhóm người Tô Phổ như trúng tà, lập tức ngất lịm.
Lý Thu Thủy bước ra một bước mà nhìn Văn Tú.
“Yên tâm, bọn họ chỉ là bị ngất mà thôi”.
Sắc mặt Lý Thu Thủy lạnh lùng đánh giá Hoa Huy cùng Mã Gia Tuấn đều đang rất gần với tử thần, nàng theo bản năng không muốn cứu ai cả.
Nàng có Bắc Minh Chân Khí, bảo vệ tính mạng cả hai không phải việc khó nhưng chỉ là bảo vệ mà thôi, đợi Bắc Minh Chân Khí tán hai người cũng nhất định phải chết.
Nàng muốn cứu cả hai thì phải liên tục truyền Bắc Minh Chân Khí vào thể nội hai người, sau đó phải nhanh chóng tìm được nơi có dược thảo hoặc danh y, mới có một tia cơ hội mà cứu mạng cả hai.
Nàng cũng không phải là thần tiên, trong tay không có bất cứ dược liệu gì, cũng chẳng có thuốc, muốn cứu hai người này khó hơn lên trời.
“Hai người này đã bước một chân vào tử địa, ta cùng lắm chỉ có thể vì bọn họ duy trì tính mạng nhưng mà cũng chẳng thể sống thêm được bao lâu, ta cũng không phải là thần tiên, trừ khi bọn họ đáng để ta bỏ ra đại giới”.
Mã Gia Tuấn lúc này đã ngất lịm, nào biết việc gì xảy ra hơn nữa sinh mạng của hắn đang đi đến bước cuối cùng, chỉ sợ chưa đến 1 phút đồng hồ nữa thì thần tiên cũng khó cứu.
Về phần Hoa Huy cũng chắc chắn phải chết nhưng mà Hoa Huy bản thân nội lực cũng coi như không tệ, có thể cường ngạnh sống lâu hơn Mã Gia Tuấn một chút thời gian.
Hoa Huy thấy Lý Thu Thủy từ hư không hiện ra, theo bản năng liền sợ hãi nhưng mà khi vừa thấy Lý Thu Thủy, ánh mắt liền dại ra, hắn vậy mà bất chấp thương thế, dùng hai đầu gối quỳ xuống đất, cúi đầu một bái.
“Thuộc hạ Nhất Phẩm Đường – Hoa Huy tham kiến tôn chủ”.
Hắn nói câu này, Lý Văn Tú liền trợn tròn mắt nhìn Lý Thu Thủy.
Về phần Lý Thu Thủy?, nàng cũng suýt nữa tưởng mình nghe nhầm bất quá nàng phi thường nhanh trí, tỏ vẻ như không có gì, mắt đẹp khẽ liếc Hoa Huy.
“Ngươi nhận ra bản tọa? “.
Hoa Huy nghe thấy vậy liền mừng quá, hắn biết mình có khả năng sẽ sống được một kiếp, vội thành thật khấu đầu.

“Hơn 10 năm trước, thuộc hạ gia nhập Nhất Phẩm Đường, có cơ duyên được nhìn thấy tôn chủ tự mình tới Nhất Phẩm Đường một lần, đối với tôn chủ thuộc hạ kính cẩn có thừa, chưa bao giờ dám quên”.
Lý Thu Thủy im lặng, đôi mắt đẹp nhẹ chuyển, trong nội tâm âm thầm tính toán.
Nàng dĩ nhiên đoán ra Hoa Huy đang nhầm giữa hai Lý Thu Thủy với nhau.
Đương nhiên hai người giống hệt nhau từ khí chất đến hình dạng, phong cách ăn mặc, giọng nói thậm chí cả tính cách, không nhầm mới là lạ.
Điều làm Lý Thu Thủy hứng thú ở chỗ, cái Tây Hạ Nhất Phẩm Đường ở thế giới này hình như mạnh hơn Nhất Phẩm Đường của nàng không ít.
Trong đầu Lý Thu Thủy rất nhanh hiện lên một ý niệm.
Nếu nàng giết chết Lý Thu Thủy ở thế giới này, vậy không phải là làm ít ăn nhiều sao?, phải biết quốc khố Tây Hạ chỉ có nhiều chứ không có ít hơn Cao Xương Quốc, hơn nữa còn có toàn bộ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường trong tay Lý Thu Thủy ở thế giới này.
Nếu nàng có thể thay thế người kia, nàng thậm chí có thể giúp Vô Song rút ngắn thời gian 10 năm, để quá trình lập quốc của Vô Song sớm hơn 10 năm, đây tuyệt đối không phải nói đùa.
Nghĩ đến đây, Hoa Huy tựa hồ chưa thể chết?.

Quyển 3 Chương 13

Cao Xương Di Tích (kết)

Lý Thu Thủy trong vài giây, liền nghĩ ra rất nhiều vấn đề sau đó thở dài một tiếng tỏ vẻ bất lực.

“Văn Tú, kẻ gọi là Mã Gia Tuấn này thương thế quá nặng, lục phủ ngũ tạng nát vụn, bản thân hắn nội lực cũng không cao, không thể cường ngạnh ngăn chặn thương thế, cho dù là thần tiên cũng khó cứu”.

“Về phần sư phụ ngươi Hoa Huy, hắn cũng coi như là thuộc hạ của ta, nội lực của hắn còn đủ giúp hắn trèo chống một khoảng thời gian, ta cố sức cứu hắn xem sao”.

Lý Văn Tú nghe Kế lão của nàng chắc chắn phải chết thì tâm liền như nứt ra nhưng mà lại nghe sư phụ Hoa Huy có thể sống tiếp trong lòng liền thấy một chút ánh sáng, coi như vạn hạnh trong bất hạnh, vội nói.

“Xin tiền bối cứu sư phụ ta”.

Lý Thu Thủy cười cười, Hoa Huy hiện tại vẫn chưa thể chết được hơn nữa kẻ này sinh mệnh tương đối cứng, cho dù nàng không ra tay, tạm thời vẫn kéo dài hơi tàn, Lý Thu Thủy lúc này không vội.

“Văn Tú, sư phụ ngươi gọi ta một tiếng tôn chủ, vậy hắn liền biết thân phận của ta, ta cũng nói thẳng với ngươi một việc, ta từ xưa đến nay chưa làm việc tốt, ta chỉ làm việc có lợi với mình, việc không có lợi ta sẽ không miễn phí ra tay”.

Cái này đương nhiên là đúng, Lý Thu Thủy bất kể ở thế giới nào đều sẽ không đóng vai bồ tát, muốn nàng phát thiện tâm cứu người?, mơ tưởng.

Lý Văn Tú còn chưa hiểu rõ lắm lời của Lý Thu Thủy đã thấy Lý Thu Thủy tiếp tục mở miệng.

“Bái ta vi sư, ta liền cứu kẻ này “.

“Ngươi đi theo ta đã gần 10 ngày, cũng biết cách làm của ta, nếu không phải ta cảm thấy hợp mắt với ngươi cũng sẽ không dành từng đó thời gian cho ngươi”.

“Dĩ nhiên ta cũng không ép buộc ngươi, nếu ngươi không thích có thể rời đi mê cung này, mang theo đám người Cáp Tát Khắc rời đi, sau này coi như chưa từng thấy bản tọa “.

“Nếu ngươi chấp nhận làm đệ tử bản tọa, ta liền hy sinh chân khí trong người cứu Hoa Huy, sau đó mang đám người Cáp Tát Khắc này ra ngoài bất quá từ nay về sau ngươi đi theo ta, đến cả tiểu tình nhân Tô Phổ ngươi cũng không thể gặp, trừ khi võ nghệ đại thành được ta cho phép đi lại một mình trên giang hồ mới có thể muốn đi đâu thì đi, nếu không ngươi cũng sẽ như mấy ngày nay, một mực ở bên bản tọa”.

Nói rồi Lý Thu Thủy chân đẹp nhẹ bước, lại gần A Mạn vốn đang bất tỉnh, khẽ cười.
“Ta rất hợp mắt ngươi, nếu ngươi không muốn làm đệ tử của ta, ta cũng cho ngươi một hồi chúc phúc, ta giết cô bé này xong, chỉ cần ngươi ra chút sức, Tô Phổ nhất định là của ngươi”.
Lý Thu Thủy nói xong, một ngón tay cứ như vậy nhẹ chạm vào cổ A Mạn, thực sự làm Lý Văn Tú sợ hãi quá đỗi.
Lý Văn Tú bản tính thiện lương hơn nữa tình cảm giữa Tô Phổ và A Mạn nàng rõ mồn một, nàng... đã thấy Tô Phổ điên cuồng vì A Mạn thế nào, nàng thực sự không muốn tiền bối giết A Mạn.
Những ngày nay ở bên cạnh tiền bối rất tốt, nàng cảm thấy rất thoải mái, cảm giác được bảo vệ, cảm giác vô lo vô nghĩ này nàng lần đầu tiên mới có, sau này một mực theo tiền bối cũng không tệ.
Đặc biệt nhất, nàng cũng biết sau này Tô Phổ cùng A Mạn ra ngoài tất cử hành hôn lễ, nàng còn ở lại làm gì nữa?.
Nàng di chuyển ánh mắt nhìn sư phụ Hoa Huy, vốn muốn hỏi gì thì Hoa Huy đã lập tức lên tiếng.
“Nha đầu ngốc, ngươi còn nghĩ cái gì, tôn chủ chính là Tây Hạ Quân Vương, tay nắm hàng vạn binh quyền, võ nghệ siêu quần bạt tụy không thua kém tiên nhân, đi theo tôn chủ nhận được dạy dỗ của người, sau này ngươi....”.
Hắn đang nói đến đây đột nhiên thấy ánh mắt lạnh của Lý Thu Thủy nhìn lại, lập tức ngậm miệng.
Lý Thu Thủy khẽ hừ một tiếng với Hoa Huy, sau đó không tiếp tục nói gì, chỉ nhìn Văn Tú.
Rốt cuộc Lý Văn Tú không suy nghĩ quá lâu, liền cúi đầu với Lý Thu Thủy.
“Tiền bối, A Tú cha mẹ chết sớm, đời này chỉ có Kế lão cùng sư phụ đối tốt với ta, nay Kế lão đã mất, chỉ còn sư phụ, xin tiền bối cứu sư phụ, từ nay về sau Văn Tú liền theo tiền bối, tùy tiền bối sai bảo”.
Lý Thu Thủy nghe vậy bật cười, thân hình như lướt gió mà đến, nhẹ dùng ngón tay nhíu cái mũi của nàng.
“Nha đầu ngốc, vậy hóa ra mấy ngày nay ta không đối tốt với ngươi bao giờ sao?, sao lại kể thiếu ta rồi?, hơn nữa ta muốn nhận ngươi làm đệ tử, cũng không phải sai bảo hạ nhân, ngươi chính là tăng ác danh cho ta phải không? “.
Lý Văn Tú đã lâu lắm rồi không có ai thân mật với nàng như vậy, trừ phụ mẫu đã mất, động tác thân mật này Lý Thu Thủy vẫn là người đầu tiên làm.
Nàng hơi hơi cúi đầu, mặt mày ửng đỏ.
“Không, tiền bối đối với ta rất tốt, rất tốt, trên đời này ngoài phụ mẫu phải có ba người đối tốt với ta mới đúng, Kế lão,sư phụ cùng tiền bối”.
Nói xong Lý Văn Tú một lần nữa chắp tay cúi đầu.

“Văn Tú tham kiến sư phụ”.
Nghe Văn Tú nói thế, lúc này Lý Thu Thủy mới hài lòng.
Nàng bước một bước, nhẹ vòng ra sau Hoa Huy, chưởng lực ép thẳng vào sống lưng hắn, Hoa Huy sau đó chỉ cảm thấy một một luồng nhiệt khí chạy dọc cơ thể mình, hắn rên lên một tiếng rồi lập tức ngất lịm.
Văn Tú thấy thế lập tức lo lắng.
“Tiền... sư phụ, Hoa Huy sư phụ bị sao rồi?”.
Lý Thu Thủy nhìn nàng, thản nhiên mà đáp.
“Cũng không có gì, ta giúp hắn bảo vệ tính mạng, tạm thời chết không được chỉ là ta không muốn hắn tỉnh mà thôi “.
Nói xong nàng đầy hứng thú mà nhìn khắp Cao Xương Di Tích.
“ A Tú, người người đều nói Cao Xương Di Tích có đầy kim ngân tài bảo nhưng từ đầu đến cuối một chút chút kim ngân tài bảo đều không có, ngươi có thấy lạ không? “.
A Tú nhìn Lý Thu Thủy, khẽ gật đầu.
“Vâng... đồ nhi cũng cảm thấy lạ, nơi này có rất nhiền bàn ghế, đồ dùng, tượng phật của người Hán nhưng lại không thấy chút vàng bạc châu báu nào”.
Lý Thu Thủy tìm một phần đất sạch khẽ ngồi xuống, thản nhiên nói.
“Thế nhân đều bị lừa cả, A Tú nghe nói bản đồ là cha mẹ ngươi tìm đến, thế ngươi có biết lai lịch của mê cung này không?”
Lý Văn Tú đương nhiên không biết, chỉ có thể lắc đầu.
“ A Tú không biết, Sư phụ, người có biết không?”
Lý Thu Thủy khóe miệng cong lên, nhẹ đáp.
“Đêm qua lúc ngươi ngủ, ta có đi một vòng mê cung, liền tìm thấy một tấm bia đá, trên đó khắc rõ việc xây dựng mê cung này, thì ra xây dựng từ đời Đường Thái Tông “
Lý Văn Tú đâu có biết Đường Thái Tông là ai, Lý Thu Thủy liền kể tiếp cho nàng nghe lai lịch của tòa mê cung. Nơi đây chính là thuộc về nước Cao Xương thời nhà Đường.
Thân là bá chủ Tây Hạ, tuy Tây Hạ xuất hiện sau Cao Xương vài trăm năm nhưng mà điển văn điển tịch cũng là không thiếu, cộng thêm tấm bia đá cổ xưa kia ghi lại, nàng rốt cuộc cũng hiểu bí ẩn Cao Xương Di Tích này.
_ _ _ _ _ _
Hồi đó Cao Xương là một nước lớn ở Tây Vực, sản vật phong phú, quốc thế cường thịnh. Năm Trinh Quan nguyên niên đời Đường Thái Tông, quốc vương nước Cao Xương tên là Cúc Văn Thái thần phục nhà Đường. Đường triều phái sứ giả đến Cao Xương, đòi y phải theo qui củ của người Hán. Cúc Văn Thái nói với sứ giả:
“Chim ưng bay trên trời, chim trĩ nằm trong bụi, con mèo ở trong nhà, con chuột

chui dưới hang, mỗi giống có một tính cách, giống nào ra giống nấy tự mình sống theo mình.”
Y nói thế có ý rằng các ngươi tuy là chim ưng dữ tợn bay trên trời nhưng ta cũng là loài gà rừng, ẩn nấp nơi đồng cỏ, tuy các ngươi có là con mèo đi lại nơi sảnh đường, thì ta cũng như con chuột nhắt, nằm sâu dưới hang, các ngươi chắc đã làm gì được ta? Hai bên mỗi bên có những tính cách riêng, thích hợp riêng, không thể bên nào ép bên nào phải theo ý mình, sao các ngươi nhất định bắt ta phải theo qui củ tập tục của người Hán là sao?
Đường Thái Tông nghe nói thế, giận dữ lắm bảo rằng y là giống dã man, không phục vương hóa nên sai đại tướng Hầu Quân Tập đem quân chinh phạt.
Cúc Văn Thái nghe tin nói với bách quan rằng:
“Nước Đại Đường ở cách xa ta bảy ngàn dặm, ở giữa là một ngàn dặm đại sa mạc, đất không có cỏ, không có nước, gió lạnh như dao cắt, trời nắng thì như thiêu, làm sao đem đại quân vượt qua được? Họ đem quân tới đánh ta, nếu như đem binh thật nhiều, lương thảo tiếp viện sẽ không lo nổi. Còn nếu như chỉ đem dưới ba vạn quân thì ta không sợ. “
“Mình sẽ dĩ dật đãi lao (lấy nhàn nhã chống nhọc mệt), kiên quyết thủ trong thành chỉ cần giữ được hai mươi ngày, quân nhà Đường hết lương thực ắt phải quay về.”
Y biết rằng quân nhà Đường ghê gớm nên đưa ra kế sách chỉ thủ mà không đánh nên chiêu tập dân phu xây một tòa mê cung ở một nơi cực kỳ bí mật, để nếu như đô thành không giữ được thì có nơi rút về.
Thời kỳ đó nước Cao Xương tương đối hùng cường, các thợ giỏi của Tây Vực đều tụ tập tại vùng này. Tòa mê cung xây dựng rất ngoằn ngoèo, kiên cố, bao nhiêu trân kỳ bảo vật ở trong nước đều đem vào cất nơi đây. Cúc Văn Thái tính toán rằng nếu quân Đường có đánh vào mê cung cũng chưa chắc tìm được nơi y ở.
Hầu Quân Tập đã từng học binh pháp của Lý Tịnh, rất giỏi dùng binh, đánh thẳng tới thế như chẻ tre, vượt qua được sa mạc. Cúc Văn Thái nghe nói đại quân nhà Đường kéo đến, lo lắng không biết làm cách nào, sợ quá mà chết.
Con trai y là Cúc Trí Thịnh lên nối ngôi. Hầu Quân Tập tất lãnh đại quân, đánh đến chân thành, đánh nhau luôn mấy trận quân nước Cao Xương đại bại.
Quân nhà Đường có một loại xe dùng để công thành, cao mười trượng, trông như một cái tổ chim nên gọi là “sào xa”. Loại sào xa đó đẩy đến chân thành, quân sĩ từ cao đánh xuống, ném đá bắn tên, quân Cao Xương khó mà chống đỡ. Cúc Trí Thịnh chưa kịp chạy về mê cung thì thành đã vỡ, đành phải đầu hàng.
Nước Cao Xương từ khi Cúc Gia lập quốc đến đây, truyền được chín đời, tổng cộng một trăm ba mươi tư năm, tới năm Trinh Quan thứ mười bốn nhà Đường thì bị diệt vong. Khi đó nước Cao Xương từ đông sang tây tám trăm dặm, từ nam

chí bắc năm trăm dặm là một đại quốc bên Tây Vực.
Hầu Quân Tập bắt được vua nước Cao Xương Cúc Trí Thịnh cùng văn võ bách quan và các người tài giỏi đem giải về Trường An (kinh đô nhà Đường), lấy hết các đồ quí giá trong mê cung.
Vua Đường Thái Tông bảo là nước Cao Xương không chịu bị người Hán đồng hóa, không biết được những gì tốt đẹp của Trung Hoa thượng quốc nên sai đem rất nhiều sách vở, y phục, dụng cụ, nhạc khí... của người Hán cho nước Cao Xương. Người Cao Xương không theo mà nói rằng:
“ Con gà rừng không thể học cách bay lượn của con chim ưng, con chuột không thể bắt chước con mèo kêu meo meo, dù người Hán các ngươi có hay cách nào chăng nữa, người Cao Xương chúng ta cũng không thích.”
Họ đem tất cả sách vở, văn vật, dụng cụ, tượng Phật, tượng Khổng Tử, tượng Lão Quân của Đạo giáo... vua nhà Đường ban cho đem cất vào mê cung, chẳng ai thèm nhìn đến một lần.
Hơn một nghìn năm qua, sa mạc biến thiên, cây cối mọc lên, tòa cố cung trước nay vốn cực kỳ bí mật lại càng thên ẩn bí. Nếu như không có địa đồ đưa đường chỉ lối, không ai có thể tìm được. Người Cáp Tát Khắc ngày nay và dân tộc Cao Xương không có liên quan gì đến nhau.

– – – – — – – –
Lý Thu Thủy kể xong, Lý Văn Tú cũng không khỏi thở dài một câu.
“Nhà Đường làm thế là không đúng”.
Nàng sau đó lại đứng lên, nhìn chung quanh một chút, quả nhiên toàn đồ dùng của người Hán, trong nội tâm không hiểu sao có một cỗ chán ghét.
“Sư phụ, vậy Cao Xương Di Tích thật sự không có gì đáng coi là bảo vật sao?, không ngờ người Hán đánh nhau vỡ đầu chảy máu, không ngờ phụ mẫu của ta đều chết, bao nhiêu người tranh không tiếc mạng cũng chỉ vì... một toa di tích trống không”.
Lý Thu Thủy cười rộ lên nhưng ánh mắt nàng thủy chung mang theo tinh quang.
“Thời nào cũng có kỳ nhân, Hầu Quân Tập tài dùng binh quả thật đáng sợ nhưng mà hắn không am hiểu cơ quan, không hiểu trận pháp”.
“Hắn chỉ nhìn thấy Cao Xương Di Tích này mà không biết đây vốn là mặt ngoài”.
Lý Văn Tú một mặt không hiểu, vội hỏi.
“Sư phụ, ý của người... nơi này có huyền cơ?”.
Lý Thu Thủy thản nhiên gật đầu.
“Có huyền cơ, huyền cơ rất lớn, cũng không thể không bội phục người thiết kế ra nơi này, Cao Xương Mê Cung là 3 toàn mê cung xếp lên nhau”.
“Vòng ngoài là mê cung do thiên nhiên cùng địa thế mà thành, vòng trong chính là Cao Xương Di Tích, Hầu Quân Tập năm đó chỉ biết có Cao Xương Di Tích,

không biết trong Cao Xương Di Tích còn một tòa Cao Xương Mê Cung”.
Lý Thu Thủy một đời không am hiểu trận pháp, nàng đến cả bày trận pháp còn không biết, phá trận pháp cũng mơ mơ hồ hồ nhưng nàng lại đọc rất nhiều sách, biết rất nhiều trận pháp, đại khái vì trí nhớ nàng tốt, nàng có thể học những thứ sách ghi lại nhưng thực hành thì cũng không biết bao nhiêu.
Tại Tiêu Dao Phái trước đây, Lý Thu Thủy từng đọc một quyển sách Mặc gia, nàng từ khi tiến vào Cao Xương Di Tích đã ngờ ngợ, sau khi đi theo đám người Tô Phổ thì liền chắc chắn nơi này đã không còn kho báu... cho đến khi nàng nhìn thấy tấm bia đá kia.
Tấm bia đá kia có huyền cơ.
Bản thân nàng thật ra cũng không chắc Hầu Quân Tập năm đó có thể tìm thấy huyền cơ của tấm bia đá hay không nhưng mà nàng cũng không quá tin tưởng Hầu Quân Tập đến cả cái này cũng am hiểu hơn nữa nếu khám phá ra huyền cơ bên trong, Cao Xương Di Tích chỉ sợ không toàn vẹn như vậy, thế là trong nội tâm nàng liền chắc chắn, trong mê cung này vẫn còn mê cung khác.
Dưới mặt đất, ngay dưới Cao Xương Mê Cung chỉ sợ mới là truyền thừa chân chính của Cao Xương Quốc.
Cao Xương Quốc Chủ – Cúc Văn Thái vừa nghe tin Hầu Quân Tập dẫn quân đến đã sợ vỡ mật mà chết, loại người nhát gan này mới là loại người tham sống nhất, thân là người xúc tiến xây dựng Cao Xương Di Tích, Cúc Văn Thái không toan tính chút gì, Lý Thu Thủy cũng không tin.
Dĩ nhiên muốn kiểm tra liền phải mang hết đám người này ra ngoài, sau đó kể lại tình hình Cao Xương Di Tích cho đám người kia, có thể khiến bọn họ chắc chắn rằng Cao Xương Di Tích đã không có gì, đợi toàn bộ rời đi, Lý Thu Thủy mới dẫn Lý Văn Tú vào thám thính huyền cơ thật sự.
Nghĩ tới đây, Lý Thu Thủy nhẹ vỗ tay Lý Văn Tú.
“Đưa bọn họ ra ngoài trước lại nói “.
_ _ _ _ _ __ _
P/s: Đoạn huyền cơ là tác giả thêm vào đấy:P.
Theo nguyên tác, Cao Xương Di Tích không có gì đâu:P.

Quyển 3 Chương 14
Kho báu cao xương quốc

Lý Thu Thủy ở thế giới của mình xây dựng nên Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, nàng thừa hiểu nơi này quy củ nghiêm ngặt thế nào, luôn lấy nàng làm chủ, thậm chí không thiếu tử sĩ nguyện vì nàng mà chết.

Tại thế giới này tuy có một Lý Thu Thủy khác nhưng bản thân nàng cũng chưa bao giờ hoài nghi 'một mình khác'.

Hoa Huy chắc chắn không phải người tốt, là kẻ hung ác, nhỏ nhen, đa nghi thậm chí tiểu nhân, loại người này người khác chỉ muốn giết cho nhanh, sợ như tránh tà nhưng tại Nhất Phẩm Đường thật ra không thiếu, Lý Thu Thủy cũng không sợ nhất là loại người này.

Nàng bị người khác gọi là hô ly tinh cũng đâu phải không có nguyên do?.

Trong đám người, Hoa Huy là kẻ tỉnh lại đầu tiên, sau đó Lý Thu Thủy liền trực tiếp phân phó Hoa Huy kể lại tất cả những gì hắn biết về Cao Xương Di Tích cho đám người Tô Phổ.

Nàng cũng trực tiếp nói luôn mục đích của nàng với Hoa Huy, nàng muốn chiếm lấy Cao Xương Mê Cung làm tổng đà của Nhất Phẩm Đường.

Hoa Huy cũng tính là thông minh, Lý Thu Thủy nói đến đây liền lập tức vâng mệnh làm theo.

Đám người Tô Lỗ Khắc cùng Xa Nhĩ Khố vốn hận chết Hoa Huy nhưng mà lại kiêng kỵ võ công của Hoa Huy, thêm vào Lý Văn Tú đang ở bên cạnh Hoa Huy nên cũng không dám làm gì, chỉ nghe hắn kể lại về Cao Xương Di Tích.

Hoa Huy bản thân giả vờ trọng thương sắp chết, buông bỏ đồ đao, hắn thậm chí còn tận tâm diễn đến mức thỉnh thoảng ho ra một búng máu.

Sau khi vì đám người Tô Phổ giang giải về Cao Xương Di Tích, lại ngụ ý để cho di hồn người Cao Xương được yên nghỉ, hy vọng không ai tiến vào Cao Xương Di Tích liền trực tiếp phun ra máu tươi rồi ngất lịm.

Lý Văn Tú liền mang Hoa Huy đi chôn cất, trước khi đi nàng không quên từ xa xa nhìn bóng lưng Tô Phổ biến mất, trong ánh mắt ngập tràn cảm xúc phức tạp.

Lý Văn Tú nhìn theo đoàn người Cáp Tát Khắc rời đi liền thở dài một hơi, sau đó Hoa Huy thì thần kỳ sống lại, Lý Thu Thủy cũng hiện thân.

Đối với Hoa Huy đi bên cạnh, Lý Thu Thủy thực sự có chút phiền nhưng mà nàng cũng không tiện xử lý hắn, dẫu sao cũng có A Tú ở bên cạnh.

Muốn thăm dò Cao Xương DI Tích lần thứ hai, nhất định phải không có mặt kẻ này, hơn nữa kẻ này cũng phải đi xa.

Lý Thu Thủy rất nhanh truyền lệnh, nói Hoa Huy trở về Tây Hạ, giúp nàng triệu

tập Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.
Hoa Huy đối với lời Lý Thu Thủy nói căn bản không dám phản kháng, lập tức rời đi.
Dĩ nhiên Hoa Huy một đời này cũng đừng mong đi đến được Tây Hạ.
Hoa Huy cảm thấy thương thế mình rất tốt, phi thường tốt, gần như khỏi hẳn vậy, từ sự sùng bái với Lý Thu Thủy, hắn cũng không nghĩ bất cứ thứ gì nhưng mà Hoa Huy không biết hắn còn sống là nhờ Bắc Minh Chân Khí duy trì, đợi Bắc Minh Chân Khí tan hết, hắn chắc chắn phải chết.
Cử Hoa Huy tiến về Tây Hạ, Lý Thu Thủy căn bản không sợ đánh rắn động cỏ, Hoa Huy tuyệt không về được hơn nữa bằng cách này lại càng không sợ A Tú đau lòng, sau này tìm bừa một lý do hợp thức hóa cái chết của Hoa Huy, tất cả đều dễ dàng.
_ _ _ _ _ _ _
Hoa Huy rời đi hai ngày, Lý Thu Thủy mới lại dẫn Lý Văn Tú tiến nhập mê cung, tiến về tảng đá trung tâm Cao Xương Di Tích.
Lý Thu Thủy đứng trước tảng đá, trực tiếp đánh ra một chưởng.
Một chưởng của nàng làm toàn bộ bia đá nổ tung, đá bắn tung tóe bất quá không ai ngờ trong tấm bia đá này dĩ nhiên còn tồn tại một tấm bia đá nhỏ hơn.
Tấm bia đá kia toàn bộ làm bằng đá thạch anh sáng loáng, nó vừa hiện ra lập tức chiếu sáng cả không gian di tích xung quanh.
Lý Thu Thủy trầm ngâm một chút nhìn tấm bia đá này, ngoại trừ việc nó làm bằng thạch anh trắng ra thì cũng không có bất cứ thứ gì đặc biệt.
Ở bên cạnh nàng, Lý Văn Tú không khỏi tò mò hỏi.
“Sư phụ, tấm bia đá này... rốt cuộc ẩn dấu huyền cơ gì? “.
Lý Thu Thủy cũng là dở khóc dở cười, nàng vốn nghĩ tấm bia đá này sẽ có chỉ dẫn nào đó nhưng căn bản một chút cũng không, thế còn biết làm sao?.
Phái Tiêu Dao bọn họ mạnh đương nhiên mạnh bất quá kiêu ngạo không thua ai, chuyên gia đóng vai cao nhân, đóng mãi thành nghiện.
Cái này là tất xấu cố hữu của Tiêu Dao Phái, cho dù là Lý Thu Thủy cũng không thoát được, trước kia nàng một mực nói cứ như nắm chắc tất cả trong tay, hiện giờ lại không biết làm cái gì, nếu nói thật với Lý Văn Tú không phải quá mất mặt sao?.
Lý Thu Thủy trên mặt không có biểu tình, nàng khẽ ngửa cổ lên nhìn trần nhà làm như đang quan sát sự tình gì ghê ghớm lắm.
Thật ra lý do duy nhất khiến nàng nhìn trần nhà chỉ vì những bức tường xung quanh nàng đã nhìn không ít lần mà thôi tuy nhiên ngay lập tức nàng phát hiện ra dị tượng, trên trần nhà... quả thực có vấn đề.
Nàng lại nhìn xuống khối thạch anh trắng, lại ngửa cổ nhìn lên trên nhà, cứ làm thế vài lần sau đó không khỏi bật cười.

“Văn Tú, chúng ta qua đêm ở đây, ngày mai tính tiếp “.
Văn Tú dĩ nhiên tin tưởng sư phụ, thế là hai sư trò lại ở bên trong Cao Xương Di Tích một đêm.

_ _ _ _ _ _ _ _ _

Ban đêm Văn Tú đang say ngủ liền bị Lý Thu Thủy khẽ đánh thức, nàng dùng hai tay xoa xoa mắt mình, sau đó tính mở miệng hỏi sư phụ nhưng hình ảnh tiếp theo rất nhanh làm nàng... không biết nói gì.
Chỉ thấy trên trần nhà một tia sáng chiếu thẳng xuống, chiếu đúng vị trí khối thạch anh trắng.
Thạch anh nhận được tia sáng liền phản chiếu tia sáng đến một bức tường.
Bức tường này thoạt nhìn rất bình thường có điều Lý Thu Thủy cũng không tin nó không có huyền cơ.
Lý Thu Thủy cùng Lý Văn Tú đến trước bức tường, ánh mắt nàng trầm ngâm, tia sáng chiếu vào đây đã nói nàng đi đúng đường nhưng cái bức tường này rốt cuộc ẩn dấu cái gì?.
Với kinh nghiệm của nàng, hoặc là bức tường có cơ quan ẩn mật hoặc là bức tường có chỉ dẫn đến địa điểm kế tiếp.
Nàng liền lấy ra một tấm khăn, tiếp theo trong ánh mắt không thể tưởng tượng của Lý Văn Tú, Lý Thu Thủy đưa một tay còn lại ra, từ tay của nàng từng tầng hàng băng ngưng kết lại.
Hư không tạo vật, đây là hư không tạo vật trong truyền thuyết.
Dĩ nhiên cái này độ khó cũng không phải quá lớn, dù gì Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng làm được, Lý Thu Thủy hiện tại có gì mà không làm được?, chỉ là ngưng kết âm nhu nội lực lại thành băng mà thôi, đối với người chuyên đi theo đường âm nhu như nàng mà nói, việc này dễ vô cùng, độ khó còn ít hơn Thiên Sơn Đồng Mỗ nhiều.
Dùng băng hệ lực lượng tẩm ướt chiếc khăn, nàng thản nhiên đưa nó cho Lý Văn Tú.
“A Tú, giúp sư phụ lau bức tường này”.
A Tú ngoan ngoãn gật đầu bước lên, trong lòng liền dở khóc dở cười.
Nàng sống bên cạnh sự phụ đủ lâu để biết... sư phụ phi thường thích sạch sẽ, ít nhất công việc lau chùi thế này nàng sẽ không làm.
Quả nhiên Lý Thu Thủy có chút chán ghét bụi bẩn, nàng lập tức chuyển thân lướt ra ngoài phải đến 10m, yên lặng nhìn Lý Văn Tú làm việc.
Những bức tường trong Cao Xương Di Tích đều đã phải trải qua cả ngàn năm không có ail au chùi, bụi bẩn vô cùng, một tấm khăn căn bản không thể lai được bất quá nếu chỉ lau phần diện tích nhỏ bị ánh sáng phản chiếu vào thì vẫn là dễ dàng.
Từng tầng từng tầng bụi bị bóc ra, Lý Thu Thủy mới lại chuyển thân mà đến,

nhìn bức tường kia ánh khẽ híp lại.
Nàng ban đầu đưa tay ra suy nghĩ tương đối ngây thơ, thực sự muốn ấn vào xem có cơ quan hay không, rất tiếc nàng ấn vào chỉ là tường, sẽ không có cơ quan.
Lý Thu Thủy hơi hơi nhíu mày, nàng bắt đầu dùng cả năm ngón tay khẽ cảm nhận tấm bia đá này, rốt cuộc ánh mắt dần dần lại sáng lên.
Thu tay thành quyền, dùng quyền ấn nhẹ vào tường, nàng thực sự không dám tung một quyền toàn lực, chỉ sợ hủy luôn bức tường này, nàng hiện tại chỉ dám đơn thuần dùng nội lực công kích, phi thường cẩn thận.
Theo động tác của nàng, một lớp tường lại bị đánh bật ra, không ngờ bên trong cũng là đá thạch anh.
Lý Thu Thủy vội lùi lại, theo nàng lùi lại tia sáng phản chiếu lại tiếp tục bị điều hướng, lần này chuyển thẳng đến một cây cột đá.
Lý Thu Thủy sắc mặt khẽ cau lại, nàng nhìn nhìn Lý Văn Tú một chút.
Lý Văn Tú chỉ có thể chịu mệnh thở dài, đưa tay ra xé lấy vạt áo của mình.
Dĩ nhiên quần áo của Lý Văn Tú phi thường nghiêm cẩn, đây là dạng trang phục đi trong sa mạc của người hồi, chỉ hận không thể che kín toàn thân, nào có hở hang gì?, nàng có xé thêm vài miếng vải chỉ sợ cũng không hở một phần da, một phần thịt.
Quen việc dễ làm, Lý Văn Tú lại đến lau bụi bẩn trên cây cột kia.
Lần này Lý Thu Thủy tiến đến quan sát, chỉ chạm chạm một chút, nàng lập tức lựa chọn tiếp tục đánh nát bề mặt của nó có điều bên trong cột đá này cũng không phải có thạch anh.
Phần ánh sáng mặt trăng chiếu vào bị Lý Thu Thủy hoàn toàn đánh nát, sau đó bên trong lộ ra một cái hốc.
Lý Thu Thủy nhìn cái hốc này, sắc mặt rốt cuộc trở nên cực kỳ vui vẻ, nàng đưa tay vào sau đó nhẹ ấn.
Bên trong hốc có cơ quan.
Chỉ nghe ‘cạch’ một tiếng sau đó Lý Thu Thủy lập tức bước lùi lại, thậm chí còn cầm lấy tay Văn Tú.
Cái cột đá này dĩ nhiên nhẹ xoay, mà nó xoay thì... cả tấn bụi đổ xuống, toàn bộ không gian ngập tràn khói bụi.
Lý Thu Thủy lập tức vận Bắc Minh Chân Khí thành vòng bảo hộ, sinh sinh ngăn cản toàn bộ đám bụi này, sắc mặt không khỏi cau lại.
Rốt cuộc khi mà khói bụi tán đi, nàng cùng Lý Văn Tú đều trở nên tương đối kích động, cột đá này dĩ nhiên mở ra, lộ ra một cầu thang tối đen.
Lý Thu Thủy lần này không cần nói gì, Lý Văn Tú đã châm một cây đuốc, hai người chậm rãi tiến xuống địa cung bên dưới.
Địa cung bên dưới chỉ sợ đã ngàn năm không có ai tiến vào hơn nữa nằm sâu dưới lòng đất cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo, âm u mà đáng sợ.

Nếu không phải có Lý Thu Thủy ở bên, Lý Văn Tú hiện nay trái tim nhỏ đã sớm nhảy loạn, cái cảm giác âm u này thực sự làm nàng sợ hãi.
Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Lý Thu Thủy rốt cuộc thở phào một hơi, nàng rốt cuộc đoán không sai, đây mới thực sự là Cao Xương Mê Cung.
“Lần này thực sự đào được bảo”.
Lý Thu Thủy nói xong, dõi mắt mà nhìn.
Nơi này cũng không giống phần kiến trúc phía trên, phía trên kiến trúc rõ ràng xây theo dạng cung điện còn nơi đây chỉ là thạch thất, một hành lang dài với rất nhiều căn phòng nhỏ.
Lý Văn Tú đi sau lưng Lý Thu Thủy, nàng dõi mắt nhìn theo sư phụ, tay cầm bó đuốc, nàng lúc này bỗng có chút cảm giác lạ thường.
“Sư phụ, không khí ở đây...”.
Lý Thu Thủy không đợi nàng nói hết liền gật đầu.
“Không khí ở đây thật ẩm, chỉ sợ... bên dưới nữa còn có mạch nước ngầm, cửa vào của Cao Xương Mê Cung không chỉ có một “.
Lý Thu Thủy cũng không để ý lắm đến cái mạch nước ngầm kia, nàng trực tiếp mở ra một căn phòng.
Căn phòng này bên trên có ghi chữ nhưng là chữ cổ Cao Xương Quốc, loại chữ này Lý Thu Thủy xin chịu.
Tấm cửa sắt đã hoen ố trực tiếp mở ra, từng tiếng ‘kít’ vang lên lạnh cả sống lưng.
Khi căn phòng này toàn bộ mở ra, một thứ ánh sáng chói lòa xuất hiện, ánh sáng của hoàng kim.
Bên trong căn phòng dĩ nhiên phủ đầy vàng, toàn bộ đều là những đồng tiền vàng chất thành núi.
Lý Văn Tú thực sự không có khái niệm về tiền tài vật chất, nàng chưa từng quan tâm đến mấy thứ này ấy vậy mà nhìn núi vàng này cũng không khỏi há hốc miệng.
“Trời ạ, nhiều... nhiều vàng quá”.
Lý Thu Thủy cười cười không nói, nàng bắt đầu nhìn hết cái hành lang này một lượt, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm túc.
Nàng biết hành lang này nơi đâu cũng là vàng ròng bạc trắng, là tài nguyên của Cao Xương Quốc nhưng mà có một thứ... tuyệt đối không dễ nhìn.
Trong địa cung này chỉ sợ có rất nhiều xác chết, chết vô cùng tàn nhẫn.
Điều này nàng cũng không nói với Lý Văn Tú.
Nàng cũng không lạ gì vua chúa đương thời, tính ra chính bản thân nàng cũng là vua là chua.
Địa cung này được xây dựng xong, không cần phải nói cũng biết toàn bộ những người tham gia xây dựng nó đều phải chết, chỉ có như thế mới bảo đảm an toàn

cho Cúc Văn Thái cùng toàn bộ hoàng thất, đảm bảo Hầu Quân Tập chắc chắn không thể tìm ra bọn họ.
Lý Thu Thủy cùng Lý Văn Tú tiếp tục di chuyển trong hành lang, một đường nhìn qua tất cả các gian phòng.
Trong mật thất này có tổng cộng 10 gian phòng chứa đồ, bên trong tất cả đều phủ kín hoàng kim tài bảo, gần như 70% quốc khố Cao Xương Quốc đều đang ở nơi đây, thực sự nhìn lóa cả mắt.
Ngoại trừ 10 gian phòng chứa đầy của cải, trong mật thất dĩ nhiên còn một cầu thang đi xuống, bên dưới cầu thang này cũng là một gian mật thất khác nhưng chỉ vèn vẹn có 6 căn phòng hơn nữa cũng không phải xây dựng theo dạng hành lang, gần như xây theo kiến trúc sinh hoạt bình thường, đây chính là nơi Cúc Văn Thái cùng hoàng thất sinh sống nếu tiến vào Cao Xương Di Tích.
Dĩ nhiên đây chỉ là lý thuyết mà thôi, Cúc Văn Thái cũng không có phúc mà đến được đây.
Những căn phòng này được chế tác phi thường tinh xảo có điều đồ đạc đã cũ nát cả, nhìn đống đồ đạc này toàn bộ đều là của người Cao Xương nhưng hầu hết đều phá không thành hình, không có cái gì đáng để quan sát.
Lý Thu Thủy lúc này đương nhiên không có dừng lại, nàng liền muốn đi thông toàn bộ Cao Xương Di Tích này.
Đường xuống của Cao Xương Di Tích chắc chắn không phải là con đường Lý Thu Thủy đi xuống, con đường nàng đi xuống căn bản chưa có ai đi qua, cột đá còn chưa bị phá, ai có thể đi qua?.
Cái này chứng minh còn có một con đường khác, Lý Thu Thủy hoài nghi con đường thứ hai tiến vào Cao Xương Di Tích là đường thủy.
Nàng cùng Lý Văn Tú lại trở ngược lại lên khu vực bên trên nơi cất chứa kho báo Cao Xương Quốc, sau đó bắt đầu đi dọc hành lang, đi đến cuối con đường.
Quả nhiên càng đi không khí càng ẩm thấp, tốc độ Lý Thu Thủy cũng bắt đầu chậm lại.
Cuối hàng lang này cũng có một cầu thang bằng đá, bước xuống cầu thang bằng đá... không ngờ lại là một động thiên khác, một thế giới khác.
Xung quanh không có dấu hiệu kiến trúc của con người, đây tuyệt đối là không gian tự nhiên mà thành hình, trước mặt Lý Thu Thủy cùng Lý Văn Tú là một hồ nước lớn, mặt nước mát lạnh trong suốt, cái động thiên này thực sự giống với một hang động chứa đầy nước vậy, bên trên cùng còn không thiếu thạch nhũ thành hình.
Nhìn thấy cái khu vực này, Lý Thu Thủy rốt cuộc cũng biết Cao Xương Di Tích chỉ sợ không phải xây trong ngày một ngày hai, từ lúc Hầu Quân Tập đến tấn công Cao Xương Quốc bản thân Cúc Văn Thái mới muốn xây dựng Cao Xương Di Tích, đừng nói là sức người cho dù thánh thần cũng chưa chắc đã xây dựng

kịp.
Lý Thu Thủy hoài nghi nơi này vốn là do các đời Cao Xương Hoàng Đế trước xây dựng, sau đến thời Cúc Văn Thái, hắn bắt đầu mở rộng, tiếp tục xây thêm tầng bên ngoài của Cao Xương DI Tích.
Cúc Văn Thái vốn sợ chết, hắn sợ Hầu Quan Tập tìm được Cao Xương Di Tích liền giết vào, sau đó toàn bộ tài bảo Cao Xương Quốc tích góp đời này qua đời khác sẽ bị nhà Đường cướp mất liền bắt đầu xây dựng một tòa di tích khác đè lên, tiếp theo bắt đầu nhét một phần bảo khố vào bên trong hòng qua mắt Hầu Quân Tập.
Hầu Quân Tập năm đó đúng là bị lừa.
Lý Thu Thủy thở ra một hơi lại nhìn hồ nước này, trong lòng không khỏi bội phục người Cao Xương Quốc, so với Cao Xương Quốc thì Tây Hạ Quốc của nàng thật sự khó mà so sánh được.
Cao Xương Quốc dù sao đã truyền thừa 9 đời, tích góp của nó thực sự phải nói là viễn siêu Tây Hạ.
Nàng lúc này liền rút lại lời nói lúc trước, chỉ bằng cái công trình Cao Xương Di Tích này, Tây Hạ khó lòng bì được Cao Xương.
Về phần công tượng xây dựng nên Cao Xương Di Tích, lúc trước Lý Thu Thủy nghĩ bọn họ bị giết tập trung trong một căn phòng nào đó nhưng hiện tại nàng liền chắc chắn, đám công tượng này bị dìm chết, xác chết toàn bộ đều dưới đáy hồ trong suốt này.
Quan sát hồ nước lớn một lúc, Lý Thu Thủy cuối cùng vẫn quyết định rời đi, chuyến đi thăm dò Cao Xương DI Tích vậy liền đủ rồi.
Nàng không có thuyền, không thể biết hồ nước này dẫn đến đâu, nàng sợ nhất đây là một mạch nước ngầm.
Có thể ngàn năm trước ngoài kia còn có một cái hồ lớn thông xuống đây nhưng mà ngàn năm sau thì chưa chắc.
Nơi này là đại sa mạc Qua Bích (Gobi), ngàn năm trải qua, việc cát che lấp nguyên cả một hồ nước cũng chẳng phải chuyện gì khó hiểu, nếu nơi này thực sự là hồ nước ngầm nói rõ một cửa vào khác liền bị che lấp, bị hoàn toàn bịt kín.
Nàng vươn vai một chút, suy đoán của nàng thủy chung chỉ là suy đoán nhưng mà nàng hiện tại lười đi xác thực, việc xác thực vẫn là để nam nhân của mình đến làm thì hơn.
Lý Thu Thủy ánh mắt quay lại nhìn Lý Văn Tú, nàng khẽ cười.
“ A Tú, sư phụ ở bên cạnh con cũng gần nửa tháng, con vẫn chưa biết tên vi sư”.
“Ta cũng họ Lý, gọi là Lý Thu Thủy, là Tiêu Dao Phái tam đệ tử, nay ta chính thức thu con làm đệ tử, con liền là đệ tử đời thứ ba của Tiêu Dao Phái “.
“Trên ta còn có một sư tỷ cùng một sư huynh, sư tỷ đời này không thu đệ tử, sư huynh... coi như thu hai cái đệ tử, coi như hai kẻ đó là sư huynh của ngươi, bất

quá Tiêu Dao Phái chúng ta có chút chuyện xưa, nếu ngươi một ngày gặp được mấy sư huynh kia... cứ giết cho nhẹ nợ”.
Lý Thu Thủy nói một câu này mang theo sát khí, thậm chí làm Lý Văn Tú run lên, nàng không hiểu gì cả.
Việc của Tiêu Dao Phái, thực sự phi thường rắc rối, cũng phi thường khó hiểu.
Thấy sắc mặt Lý Văn Tú có chút đờ ra, Lý Thu Thủy khẽ cười, nhẹ vỗ đầu nàng.
“Nha đầu ngốc, nghĩ nhiều làm gì, nghe theo lời sư phụ không phải tốt sao? “.
“Được rồi, việc lớn đã làm xong, chúng ta rời đi thôi, từ nay ta chính thức truyền thụ võ công công cho ngươi”.
Lý Văn Tú ánh mắt chớp động nhìn Lý Thu Thủy, không khỏi hiếu kỳ hỏi.
“Sư phụ... vậy chúng ta tiếp theo muốn đi đâu? “.
Lý Thu Thủy nghĩ nghĩ một chút, khóe miệng cong lên.
“Đi Thiên Sơn”.
_ _ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _ _
Thế giới này thực sự chơi vui, thực sự làm Lý Thu Thủy cực độ hào hứng, nếu đã như vậy nàng liền mặc kệ ‘tên kia’.
Nàng là Lý Thu Thủy, là Ngọc Diện Tu La – Lý Thu Thủy, nàng lúc này liền muốn đi chơi, đợi nàng mệt rồi, nàng liền sẽ đi tìm hắn.
Dù sao nàng cũng vì hắn đoạt được một tòa bảo khố, hắn cũng không thể trách nàng đi?.
Nếu hắn trách nàng... nàng liền đánh hắn bất quá... đại khái vẫn là đánh không lại.
Nghĩ đến Vô Song, Lý Thu Thủy cũng không biết làm sao, võ công của nàng trong quãng thời gian 2 năm kia có thể nói là ngày đi ngàn dặm nhưng mà Vô Song phải gọi là ngày đi vạn dặm.

Quyển 3 Chương 15

Phượng Hoàng Đất Miêu Cương (1)

Vô Song thân ở Miêu Cương, hắn dĩ nhiên không biết Lý Thu Thủy cùng Mai Siêu Phong gặp phải cái gì hơn nữa hai người này cũng là hai người mà hắn bớt lo lắng nhất, đặc biệt là Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy không gây họa cho người ta đã là phi thường tốt, đợi người ta hãm hại nàng?, cái này căn bản Vô Song không tin cho lắm.
Vô Song hiện nay vẫn đang bồi tiếp Lam Đình, hắn rất thoải mái cùng cô nàng này dạo chơi trong rừng sâu, hai người vào rừng tìm kiếm Trùng Vương, mãi đến khi mặt trời xuống núi mở trở lại.
Khi hai người sắp trở về làng, đi qua một ngã rẽ, tiểu Lam Đình vẻ mặt vốn đang cực kỳ vui vẻ lại lộ ra sợ hãi, nàng nhanh chóng núp sau lưng Vô Song.
Vô Song không hiểu sao cô bé này đột nhiên thay đổi như vậy?, hắn cũng dõi mắt mà nhìn về phía thôn làng người Miêu, rất nhanh Vô Song không khỏi mỉm cười.
“Thế nào?, sợ hả cô nương”.
Tiểu Lam Đình cúi gằm mặt lại, lúc này nàng cũng không dám đi ra.
Ở bên ngoài làng người Miêu lúc này dĩ nhiên có Diệu di đợi sẵn.
Nàng ta chưa phát hiện ra Lam Đình có điều chỉ bằng việc Diệu di đứng đó, Lam Đình cũng đã không dám trở về.
Lam Đình hiện tại gần như... trẻ em hậu thế trốn học đi chơi vừa về thấy mẹ đứng trước cửa vậy, không sợ không được.
Lam Đình đương nhiên cảm thấy mình có lỗi, dù sao nàng đi chơi quên cả đất trời, quan tâm gì bài vở đâu, nay Diệu di đứng đó nhất định là đợi nàng về.
Lam Đình không lạ gì Diệu di, Diệu di đầu tiên nhất định sẽ tìm khắp cả làng, đến khi không thấy nàng liền dứng ngoài cổng làng đợi, mội lần nàng trở về liền sẽ bị Diệu di đánh mông, làm cho mông nhỏ sưng đỏ lên.
Trưởng lão Miêu tộc có rất nhiều nhưng mà nàng sợ Diệu di nhất, Diệu di là người tỷ tỷ nàng chỉ định chăm sóc lấy nàng.
Cha mẹ nàng mất sớm, nàng từ nhỏ liền sống với tỷ tỷ nhưng mà tỷ tỷ của nàng lại trở thành Miêu Tộc Tộc Trưởng, tỷ tỷ sau đó bận trăm công nghìn việc, tỷ tỷ căn bản không có thời gian chăm sóc nàng, tất cả đều để Diệu di lo liệu, nhiều năm trôi qua bản thân Lam Đình thậm chí coi Diệu di là mẹ nuôi, tình cảm giữa hai người phi thường sâu sắc bất quá tình cảm là tình cảm, sợ thì vẫn là sợ.
Vô Song không biết quá rõ quan hệ của Diệu di cùng Lam Đình, hắn chỉ nhẹ vỗ lưng nàng.

“Tiểu Đình có tin ca ca không?”.
Lam Đình mắt đẹp mở lớn, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Vô Song không khỏi khẽ gật đầu, sắc mặt thiếu nữ ửng đỏ.
“Trời ạ, Vô Song ca ca thật đẹp trai”.
Vô Song cười cười, hắn đương nhiên không nghe được tiếng lòng của Lam Đình, Vô Song nắm lấy tay Lam Đình, mượn Lăng Ba Vi Bộ lướt về phía trước.
Tốc độ của Vô Song phi thường nhanh, người thường chỉ có cảm giác một cơn gió thoáng qua mà thôi, chỉ thấy loáng một cái, hắn đã mang Lam Đình hiện ra trước mặt Diệu di.
Diệu di căn bản không kịp phản ứng, thật sự quá mức bất ngờ, hai người cứ như từ hư không xuất hiện vậy, sau đó Diệu di anh mắt liền trừng lớn, dần dần trở nên không có tiêu cự.
Thuật thôi miên của Vô Song khó mà sánh bằng Lý Thu Thủy nhưng tạm cũng coi như là cao thủ đặc biệt hắn làm người hai kiếp... thậm chí càng nhiều hơn nữa, linh hồn lực của Vô Song phi thường mạnh mẽ.
Cũng như Lý Thu Thủy sử dụng thuật thôi miên với Lý Văn Tú, trước làm đối phương bất ngờ thậm chí rơi vào tình trạng hoảng hốt sau đó dùng Di Hồn Đại Pháp, trực tiếp tấn công linh hồn mục tiêu.
Diệu di cả người liền sững lại, sau đó Vô Song thản nhiên ôm lấy lưng của Lam Đình, lách qua Diệu di, mở hết tốc lực đưa Lam Đình trở về phòng.
Lam Đình hiện tại vẫn cảm thấy tất cả như mơ vậy, nàng chỉ thấy Vô Song mang theo mình đến trước mặt Diệu di sau đó thần kì ở chỗ Diệu di căn bản không phản ứng gì, không mắng chửi gì nàng, cứ thế để cho hai người lách qua.
Đứng trước cửa phòng nhỏ, Lam Đình cười tươi như hoa vậy.
“Vô Song ca ca thực sự là thần nhân”.
Lời này nàng nói thực sự không giả, nàng cảm thấy Vô Song ca ca rất thần kỳ.
Đơn cử như vào rừng tìm Trùng Vương, nàng cùng với Vô Song ca ca đi đông đi tây căn bản không có ý định thật sự tìm.
Nàng ban đầu chỉ cảm thấy chơi vui bởi Vô Song quả thật không có ý định quan sát hay tìm tòi cái gì, hắn đơn giản chỉ dẫn tiểu Đình đi chơi nhưng mà Vô Song dĩ nhiên vừa chơi vừa tìm cũng được 3 đầu Trùng Vương cho Lam Đình, cái này phải dùng từ bất khả tự nghị để hình dung.
Trùng có rất nhiều loại trùng, cũng có rất nhiều loại công dụng.
Được dùng nhiều nhất là dạng ấu trùng tương tự như sâu non, dạng ấu trùng này có thể là Cổ gần giống một dạng pháp thuật yểm bùa thậm chí khống chế.
Nhật Nguyệt Thần Giáo – Tam Thi Não Thần Đan chính là chơi Cổ mà ra, thứ này thật ra là Ngũ Độc Thần Giáo phát minh ra trước bất quá đơn thuần chỉ là Cổ, sau này Nhật Nguyệt Thần Giáo mới phát triển thành Tam Thi Não Thần Đan.

Dĩ nhiên Cổ có rất nhiều loại Cổ, công dụng cũng là vô số.
Cổ có thể dùng để yểm bùa, có thể dùng làm thuốc, dùng chế độc thậm chí dùng để thăm dò hay thám thính, tất cả đều là Cổ.
Ngoại trừ Cổ ra liền phải kể đến Trùng, Trùng thì đơn giản chỉ là côn trùng, loài nào là côn trùng đều có thể biến thành Trùng, từ châu chấu, bọ cạp, bọ ngựa thậm chí đến cả bọ hung, ong, muỗi, toàn bộ đều là Trùng.
Trùng cũng chia đẳng cấp, đầu tiên là chia theo chất lượng, thấp nhất là Hoàng Trùng, trên nữa có Huyền Trùng, Địa Trùng cùng Thiên Trùng.
Thiên Trùng liền được gọi dưới cái tên Trùng Vương, Trùng Vương thì lại chia 7 màu.
7 màu ở đây không phải là màu nào cao cấp hơn màu nào mà là số màu trên thân Trùng Vương, Thất Thải Trùng Vương chính là khủng bố nhất.
Ở trên Trùng Vương là Chuẩn Trùng Đế, đây có thể coi là Bát Thải Trùng Vương, dĩ nhiên Bát Thải Trùng Vương không thể sinh ra trong tự nhiên, cách duy nhất để hình thành nó chính là ‘Vạn Độc Trận’, để vạn loài độc trùng thôn phệ lẫn nhau trong đó ít nhất phải có trăm đầu Trùng Vương cùng mười đầu ngoài Ngũ Thải Trùng Vương mới có cơ hội sản sinh ra Bát Thải Trùng Vương tức là cấp chuẩn đế.
Về phần Cửu Thải Trùng Vương được người Miêu gọi là Trùng Đế, dạng sinh vật này có thể giết cả đế vị cao thủ như chơi, cho dù Thần Nông Dược Thể hay Ách Nan Độc Thể thuộc dạng siêu cấp hack nhưng nếu bị Cửu Thải Trùng Vương cắn...khả năng chết vẫn rất cao.
Dạng Trùng Đế này đã siêu thoát định lý về độc dược, toàn bộ lịch sử người Miêu từ trước tới nay mới chỉ có duy nhất một đầu Cửu Thải Trùng Đế tồn tại, đấy đã là việc từ không biết bao nhiêu năm trước, đến hiện tại ngay cả cách tạo ra Cửu Thải Trùng Đế cũng không ai biết.
Thật ra Cửu Thải Trùng Đế biến mất cũng là may mắn cho người Miêu Cương, nếu dạng sinh vật có thể giết cả đế vị cao thủ này tồn tại chỉ sợ đế vị cao thủ khắp thiên hạ liền liên hợp đồ sát người Miêu, căn bản không thể để thứ kia tồn tại.
Dọc đất Miêu Cương chỉ có bốn đầu Bát Thải Trùng Vương bất quá vì Cửu Thải Trùng Vương đã biến mất vì vậy người Miêu cũng bắt đầu công nhận Bát Thải Trùng Vương là Trùng Đế.
Bốn đầu Trùng Đế ở Miêu Cương, Lam Phượng Hoàng có một, Hà Thiết Thủ cũng có một.
Bằng vào Trùng Đế bên người, Lam Phượng Hoàng võ công giỏi lắm chỉ tính là tông sư đỉnh phong nhưng mà nàng đi lại trên giang hồ cũng cực ít khi gặp nguy hiểm, về phần Hà Thiết Thủ tọa trấn Miêu Cương thì lại càng không có người dám đến thách đấu.

Bên trên là kiến thức về Cổ Trùng trưởng thành, Cổ Trùng trưởng thành dĩ nhiên khác với 'Ấu'.
Ấu là thuật ngữ của người Miêu Cương để nói về ấu trùng mới sinh hoặc thậm chí vẫn còn trong trứng.
Đẳng cấp của Ấu chỉ chia thành Phàm Ấu, Vương Ấu cùng Đế Ấu.
Phàm Ấu rất nhiều, đi khắp đất Miêu Cương cứ tìm là có, Vương Ấu thì hiếm hơn nhiều về phần Đế Ấu cứ xuất hiện một đầu liền là đại sự của Miêu Cương.
Ấu ở đây phân chia dựa vào tương lai của thứ này có thể đạt đến tình trạng nào.
Ví dụ như Vương Ấu tương lai nếu nuôi đúng cách có thể đạt đến Tam Thải, Tứ Thải Trùng Vương.
Nếu có cơ duyên hoàn toàn đủ sức trở thành Ngũ Thải Trùng Vương.
Tương tự như Vương Ấu thì Đế Ấu tương lai cao nhất của nó đạt đến Bát Thải Trùng Vương.
Lần trước Lam Đình chạy vào trong rừng gặp Vô Song, nàng chính là đi tìm Vương Ấu.

_ _ _ — _ _
Quay trở về Lam Đình cùng Vô Song, nàng hiện tại cực kỳ sùng bái Vô Song ca ca bởi Vô Song ca ca dĩ nhiên tìm được Trùng Vương cho nàng, là Trùng Vương trưởng thành chứ không phải Vương Ấu.
Một buổi chiều ra ngoài, tổng cộng đạt được 2 đầu Nhị Thải Trùng Vương cùng 1 đầu Tứ Thải Trùng Vương, đối với Lam Đình tất nhiên là siêu cấp thu hoạch, cũng vì vậy nàng liền coi ca ca như 'thần' vậy.
Trùng Vương bình thường nào chịu tự động nhận chủ?, tự động nghe lời?.
Thu phục Trùng Vương chủ yếu có 3 cách.
Cách đầu tiên là nuôi từ bé đến lớn, làm bạn cùng Trùng Vương, từ lúc nó còn là Vương Ấu đến khi trở thành Trùng Vương chân chính, dạng này là phổ biến nhất.
Cách thứ hai, nếu bản thân nắm giữa một đầu từ Ngũ Thải Trùng Vương trở lên cũng có thể dùng nó tạo thành uy áp, khống chế đám Trùng Vương dưới hai đẳng cấp, đương nhiên số lượng khống chế cũng có hạn.
Cách cuối cùng chính là dùng thiên tài địa bảo đến hấp dẫn Trùng Vương, để nó vì mình mà ra tay, đây gần như một dạng trao đổi, bản thân có thể có một đầu Trùng Vương, về phần Trùng Vương lại có cơ hội tiến hóa cấp cao hơn, coi như hai bên cùng đạt được lợi ích bất quá cách này không dựa trên tình cảm, nhất định phải liên tục bồi đắp tình cảm với Trùng Vương nếu không nó hoàn toàn có thể phản, thậm chí giết ngược chủ nhân.
Bất kể là cách nào trong ba cách trên... đều không phải là cách Lam Đình thu nhận được Trùng Vương.
Mấy đầu Trùng Vương qua tay Vô Song... sau đó cứ như thế nhận Lam Đình làm

chủ, thực sự thần kỳ không thể tả.
_ _ _ __ _ _ _ _ __
Vô Song đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục ở lại với Đình Đình, dù sao hiện giờ mặt trời đã xuống núi, cô nam quả nữ căn bản không nên ở cùng một phòng hơn nữa bất cứ lúc nào nữ nhân được Lam Đình gọi là Diệu di kia cũng sẽ quay về tìm Lam Đình, Vô Song lại càng không có cớ mà ở lại.
Vô Song sau khi tạm biệt Lam Đình liền trở về nhà, dĩ nhiên là ngôi nhà khi mà Vô Song lần đầu tỉnh lại.
Trong phòng vẫn không một bóng người, vị trí ngôi nhà cũng là tương đối heo hút bất quá Vô Song thực sự thích mấy chỗ như này.
Khoanh chân bắt đầu tiến vào trạng thái thiền định, Vô Song dần dần ngồi xuống tu luyện.
Trước kia hắn chủ tu Quỳ Hoa Bảo Điển, có ngồi tĩnh tu cũng chỉ để thả lỏng cơ thể, hắn rất ít khi thực sự tu luyện nội công dù sao Quỳ Hoa Bảo Điển không phải thuần tu luyện, chỉ ngồi im một chỗ mà tu luyện nội lực chỉ phí hoài Quỳ Hoa Bảo Điển.
Hiện giờ thì khác, Vô Song nắm trong tay Cửu Dương Thần Công cùng Nhiên Đăng Bảo Điển, nhất định phải tiến vào trạng thái thiền định, liên tục tu luyện nội lực.
Có một câu hỏi là hiện tại Vô Song mạnh hay yếu?.
Vô Song hiện tại không thể điều động ma lực, không thể ma hóa vì thế thực lực của hắn phải nói là giảm cực mạnh nhưng trong hai năm cuối cùng ở lại thế giới kia, Vô Song một mực tu luyện nội lực, một mực tu luyện võ công, dùng hai năm thời gian thực lực của Vô Song hiện tại tạm coi như là ngũ tuyệt hậu kỳ, chiến lực thập tinh.
Vô Song hiện tại còn yếu hơn cả Lý Thu Thủy một chút bất quá hắn vẫn tương đối tự tin vào chính mình, không bao lâu nhất định sẽ đuổi kịp nàng.
Vô Song chỉ cần đột phá Cửu Dương Thần Công tầng thứ tư liền sẽ chân chính trở thành ngũ tuyệt đỉnh phong, khi đó hắn bắt đầu có vốn đi lại trên giang hồ, có vốn để bắt đầu tự gây dựng thế lực của riêng mình.
Đấy là phần của bản thể, thế còn phân thân thì sao?, nói ra cũng thực xấu hổ, từ ngày phân thân xuất hiện, phân thân vẫn luôn đè lên bản thể.
Tại thế giới trước, Đông Phương Bạch căn bản đánh không lại Cơ Vô Song, dù sao thân thể Cơ Vô Song quá bá đạo.
Khi quay về thế giới này, Đông Phương Bạch càng đánh không lại Cơ Vô Song, bản thân Đông Phương Bạch hiện tại còn là ngũ tuyệt hậu kỳ nhưng... Cơ Vô Song chính là đế vị hàng thật giá thật.
Mất đi ma lực chẳng ảnh hưởng gì đến thân thể biến thái của Cơ Vô Song.
Trong thời gian 2 năm cuối cùng kia, Cơ Vô Song cũng không chân chính tu

luyện lấy một ngày nào nhưng cho dù thế khoảng cách giữa hai bên vẫn là cực lớn, đây là sự khác biệt cốt yếu của tiên thể cùng phàm thể.
Cho dù Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể của Vô Song tên nghe kiêu ngạo thế nào thì nó vẫn cứ là phàm thể, là thể chất của phàm nhân, vẫn là không so nổi với tiên thể của liên ngẫu.
Cũng vì vẫn để Cơ Vô Song ở trong Huyền Sinh Quan, Vô Song hiện tại gần như có một siêu cấp đế vị thủ hộ bên người, căn bản không sợ bất cứ nguy hiểm nào.
Hắn hiện tại tiến vào tu luyện, trong đầu cũng đang chuẩn bị chia tay Lam Đình, sau đó chuyển hướng đến Ngũ Độc Giáo.
Nếu Vô Song có thời gian, hắn nhất định sẽ bồi cô bé này lâu hơn nhưng đáng tiếc hắn không có, tiến vào Ngũ Độc Giáo gặp mặt Hà Thiết Thủ, hỏi tung tích Mạc Sầu sau đó liên lạc với người Thiên Long Giáo.
Sau khi liên lạc được với Thiên Long Giáo liền trở về làng của người Miêu, đi tìm Tương Vân, từ Tương Vân đại khái nắm được tình hình Thiên Ý Thành, sau đó liền theo Tương Vân về Thiên Ý Thành.
Đây chính là kế hoạch cụ thể của Vô Song, đáng tiếc kế hoạch là hắn đặt ra nhưng kế hoạch có thể thực hiện hay không... cũng không phải do hắn.
Đêm hôm nay, ngôi nhà của Vô Song xuất hiện một vị khách đặc biệt.
Con Phượng Hoàng đất Miêu Cương.

Quyển 3 Chương 16

Phượng Hoàng Đất Miêu Cương (2)

Căn nhà của Vô Song dĩ nhiên không phải là nơi quan trọng gì, bản thân Diệu di mang hắn tới đây chính là tránh ánh mắt đám sắc nữ trong tộc, thực sự kín đáo vô cùng.

Cho dù là việc Vô Song tỉnh lại cũng không phải ai cũng biết, chỉ sợ ngoài Lam Đình ra cũng chỉ có Diệu di dù sao nữ nhân này thỉnh thoảng vẫn đi qua nhìn Vô Song.

Hôm nay nàng đi qua nơi này phát hiện Vô Song biến mất sau đó cũng phát hiện Lam Đình biến mất chỉ sợ gấp chết, Vô Song cũng hoàn toàn tin tưởng vị Miêu Tộc Trưởng Lão này đêm nay rất có thể đi tìm hắn, hỏi cho rõ trắng đen.

Nếu coi Diệu di như mẫu thân của Lam Đình, làm gì có mẫu thân nào để cho con gái đi chơi cả ngày bên trai lạ?, hơn nữa lại còn là trốn học đi chơi, đây nhất định là trọng tội.

Việc Diệu di không huy động người Miêu tộc đại lượng tìm kiếm, đại lượng báo động đã là... phi thường điềm tĩnh thậm chí ngoài dự liệu của Vô Song.

_ _ _ _ _ _

Ban đêm, Vô Song nghiêm chỉnh tu luyện gần như vài tiếng đồng hồ đều không có một cử động nhỏ, đột nhiên hắn chậm rãi mở mắt ra, bên ngoài của phòng hắn có người tiến đến.

Người này đứng trước cửa, chậm rãi dùng bàn tay mà gõ.

“Cốc... cốc... cốc”.

Vô Song trong lòng đoán là Diệu di đến, hắn buông thõng hai chân mà đứng lên.

“Cửa không đóng, mời vào”.

Hắn đi thẳng ra chiếc bàn giữa phòng, chậm rãi rót nước.

Diệu di dù sao cũng có chăm sóc qua Vô Song hắn, gặp mặt người ta cũng nên thể hiện chút cảm kích.

Xoay người về hướng cửa, Vô Song rót một chén nước sau đó mới chậm rãi quay người lại.

Vừa quay lại Vô Song liền có chút giật mình, trước mặt hắn không phải là nữ nhân được gọi là Diệu di mà là một nữ tử trẻ tuổi hơn nhiều.

Diệu di năm nay đã ngoài 30 còn nữ tử này chỉ khoảng 23-34 tuổi.

Nàng cũng không tính là cao, khoảng 1m65, trên người không mặc y phục Miêu Tộc mà là một thân quần áo đen bó sát, tương đối đặc biệt.

Loại quần áo này không phải dạng bó chặt người như Lãnh hay Cơ Vô Song khi trước mà là vải đan thành áo, gần giống như dạng váy liền quần của nữ nhân

châu Âu thời trung cổ vậy, đương nhiên bên dưới của nàng cũng không phỉa là váy, là một lớp quần bó màu đen.
Nói thật mang nàng ném về ngàn năm sau... phong cách ăn mặc cũng không tính lỗi thời.
Điểm đặc biệt tiếp theo trên đầu đội một chiếc mũ lông, mũ lông cũng màu đen hơn nữa phần đuôi mũ kéo rất dài.
Khuôn mặt tinh xảo nhưng lại điểm lên những đường hoa văn màu đen, những đường hoa văn cắt ngang qua khuôn mặt cứ như chiến văn vậy, làm người ta rất khó nhìn thấy toàn bộ dung mạo của nàng.
Chung quy lại, nữ nhân này cực kỳ đặc biệt, nàng khác toàn bộ nữ tử người Miêu khác.
Nhìn nàng, Vô Song thản nhiên cười một nụ cười hữu hảo, tay chỉ vào ghế giữa nhà mà nói.
“Cô nương, mời ngồi”.
Vô Song ngồi xuống trước, nữ tử này thản nhiên bước theo.
Hai tay chống lấy cằm, miệng nhỏ khẽ mở ra.
“Ngươi có biết ta là ai không?”.
Nàng lên tiếng, Vô Song đương nhiên sẽ đáp lời, hắn trực tiếp lắc đầu.
“Không biết, ta thật sự chưa từng gặp qua cô nương”.
Nữ tử khẽ cười thản nhiên lên tiếng.
“Ta gọi Hà Thiết Thủ, nghe nói ngươi quen ta? “.
Nàng xưng ra họ tên, Vô Song lập tức giật mình có điều hắn rất nhanh lắc đầu.
“Hà Thiết Thủ ta biết cũng không phải là cô nương, chắc là trùng tên đi”.
Nữ tử mân mê miệng nhỏ, sau đó lại nói.
“Ngươi nói ngươi quen Hà Thiết Thủ, vậy ngươi gặp qua nàng?”.
Vô Song nhìn nhìn nữ tử này một chút rồi lắc đầu.
“Nói thật, chưa gặp qua”.
Nữ nhân nhíu mày sau đó cũng mỉm cười.
“Ngươi chưa gặp qua Hà Thiết Thủ, vì cái gì lại biết ta không phải Hà Thiết Thủ?, cũng vì cái gì nói ngươi quen Hà Thiết Thủ”.
Vô Song đầy thú vị nhìn nữ tử này, hắn cảm thấy nàng... thực sự hơi trẻ con so với cái tuổi của nàng, có chút giống Lam Đình.
Nghĩ đến Lam Đình lại nghĩ đến nữ tử này, Vô Song trong nội tâm cũng thầm có đáp án bất quá hắn vẫn là quyết định cùng nàng diễn trò.
“Là ngực, ngực của Hà Thiết Thủ mà ta quen lớn hơn ngươi nhiều”.
Hắn nói thể, nữ tử trong mắt liền hiện lên lửa giận, nàng lập tức đưa tay ra vỗ mạnh lên bàn, một chưởng của nàng trực tiếp đập nát cái bàn gỗ, cũng may Vô Song nhanh tay vẫn là giữ được cái chén nước lại.
“Ngươi nói cái gì? “.

Vô Song nhẹ nhấp một ngụm nước, khẽ liếm môi.
“Nga?, có gì kích động quá như vậy?, ta chỉ nói sự thật mà thôi”.
Vô Song dĩ nhiên chưa từng thấy ngực Hà Thiết Thú lớn hay không nhưng ngực nữ tử trước mặt thì căn bản không lớn, so về bộ ngực mà nói nàng còn thua cả Vương Ngữ Yên một chút.
Nhắc đến ‘ngực’ quả thật như đụng vào nghịch lân của nàng, nàng lúc này đứng lên, ánh mắt khóa chặt Vô Song.
“Nam nhân suốt ngày để ý đến mấy cái đó?, loại như ngươi tuyệt đối là căn bã”.
Vô Song suýt nữa phì cười, thản nhiên đáp lại.
“Nam nhân không để ý đến mấy cái đó mới là căn bã, loại nam nhân này được gọi là yêu nhân, cực kì đáng sợ”.
Nữ tử như cũng hiểu lời Vô Song nói, sắc mặt đỏ lên nhưng mà đây là đỏ vì tức giận, nàng cảm thấy Vô Song rất ngứa mắt.
Nữ tử đứng đó, động cũng không động chỉ cười lạnh nhìn Vô Song, nàng muốn giáo huấn tên dâm tặc này.
Không ai thấy nàng động bởi nàng căn bản không động, nàng đứng đó khẽ nhếch miệng như đang muốn đợi Vô Song kêu gào đau đớn nhưng mà rất nhanh nữ tử này biến sắc, một vật cực nhỏ từ trong người Vô Song bị bắn ngược ra ngoài, sau đó dĩ nhiên hóa thành than.
Vô Song vẫn thản nhiên nhấp chén nước trắng trong tay mình, có chút cười cười nhìn nàng.
“Nga, cũng không cần chỉ vài câu nói là đánh đánh giết chứ?, đã thế lại còn dùng cả Cổ, Lam tộc trưởng hình như tính khí hơi không tốt “.
Cổ tiến vào cơ thể liền phi thường khó trị bất quá có hai cách tương đối đơn giản.
Đầu tiên là chí dương chí cương nội lực, điển hình là Cửu Dương Thần Công.
Thứ hai là chí âm chí nhu nội lực ngưng kết thành hàn băng, trực tiếp đông kết kinh mạch lại, bản thân Huyền Minh Thần Chưởng có thể coi là lựa chọn không tồi.
Cổ phi thường sợ nhiệt độ, dĩ nhiên Cổ cũng có những loại dị biệt, có thể thật sự kháng lại nhiệt độ nóng hoặc lạnh nhưng mà nữ tử trước mắt cũng chưa đến nỗi hạ độc thủ với Vô Song.
Nàng nghe Vô Song gọi một tiếng Lam tộc trưởng, trong mắt liền có kinh ngạc, nàng chậm rãi ngồi xuống, hai tay khoanh lại che đi bộ ngực của mình.
“Ngươi nhận ra ta từ đầu?”.
Vô Song trầm ngâm một chút, khẽ gật gật.
“Ta cảm thấy một tia nguy hiểm từ ngươi, cả đất Miêu Cương này có thể cho ta cảm thấy nguy hiểm chỉ có... Trùng Đế “.
“Người có Trùng Đế ở Miêu Cương cực ít, còn trẻ như vậy thì lại càng ít, ngoài

Hà Thiết Thủ ra có lẽ cũng chỉ có một mình cô nương đi".
"Về phần phân biệt giữa hai người thì lại càng dễ, tu vi võ học của Hà chưởng môn vượt xa Lam tộc trưởng".
Vô Song chưa từng gặp Hà Thiết Thủ nhưng mà năm xưa nàng có thể đánh hòa Viên Thừa Chí, thực lực sao có thể yếu?.
Nàng năm xưa đã mạnh như vậy, cả chục năm trôi qua cũng không thể là tông sư cường giả như nữ tử trước mặt, vậy nữ tử này dĩ nhiên là Lam Phượng Hoàng.
Con Phượng Hoàng đất Miêu Cương.
_ _ _ _ _ _ _
Lam Phượng Hoàng cũng bị lời nói của Vô Song thuyết phục, không khỏi gật đầu.
"Vậy là ngươi từ đầu liền trêu đùa ta?, loại nam nhân thích trêu đùa nữ nhân cũng chẳng phải tử tế gì".
Đối với câu nói của nàng, Vô Song hơi nhếch miệng.
"Không phải Lam tộc trưởng vừa tới cũng trêu đùa ta sao?, hơn nữa còn muốn giáo huấn ta thật thảm, loại nữ nhân như vậy cũng không hiền lành gì, chúng ta coi như là cùng một loại người".
Lam Phượng Hoàng lần này từ chối cho ý kiến, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Song từ trên xuống dưới.
Nàng nhìn Vô Song một lúc sau đó liền nhận ra hai điều.
Điều đầu tiên... Vô Song phi thường đẹp trai.
Điều thứ hai... nàng không nhìn thấy nam tử tóc trắng này, một chút cũng không nhìn thấu.
Nàng lần này về tộc, đầu tiên là muốn tìm muội muội nhưng mà lại không thấy muội muội đâu, sau đó nàng đương nhiên đi tìm Diệu di.
Diệu di nghe vậy cũng hoảng sợ, suy nghĩ đầu tiên của nàng là chạy đến nhìn Vô Song, quả nhiên Vô Song cũng đã biến mất.
Nàng thực sự lo lắng Vô Song là do thế lực thù địch Miêu tộc cử đến bắt cóc Lam Đình, thậm chí nàng còn đang muốn vận động toàn bộ Miêu nhân lục tung đất Miêu Cương lên, cũng may là Lam Phượng Hoàng ngăn lại.
Nàng có tặng cho Lam Đình một đầu Tam Thải Trùng Vương, bằng con Trùng Vương này chỉ cần không phải ngũ tuyệt cao thủ Lam Đình hoàn toàn có thể vô sự, từ miêu tả của Diệu di mà nói, Vô Song vẫn cực kỳ trẻ tuổi.
Diệu di cũng không phải cô văn quả lậu, nam tử trẻ tuổi mà nàng không nhận ra thì chắc chắn không phải tuyệt thế thiên tài phương nam, đã như vậy khó có khả năng là ngũ tuyệt cao thủ.
Ngoài cái này ra Lam Phượng Hoàng còn có tự tin của chính mình, đây là đất người Miêu, là địa bàn người Miêu, không phải ai cũng có tư cách gây hại cho Miêu Tộc tiểu công chúa.

Đến khi chiều tà, Lam Đình rốt cuộc trở về, sau đó nàng liền gặp tỷ tỷ của mình.
Lam Đình cũng không sợ Lam Phượng Hoàng như nàng sợ Diệu di, lập tức nhảy vào lòng tỷ tỷ mà khoe khoang.
Một câu Vô Song ca ca thế này, một câu Vô Song ca ca thế nọ, nói đến Lam Phượng Hoàng còn có chút phiền.
Càng đặc biệt ở chỗ Lam Đình còn hết mực khoe khoang Vô Song vì nàng bắt về ba đầu Trùng Vương.
Cái này tất nhiên làm Lam Phượng Hoàng càng thêm hứng thú, rốt cuộc ngay đêm nàng liền đến gặp Vô Song, muốn xem kẻ này là thần thánh phương nào.
Lam Phượng Hoàng hiện tay hai tay vẫn khoanh trước ngực, hai chân bắt chéo lên nhau hơn nữa cái bàn nàng đã sớm đập nát, nhìn nàng cùng Vô Song thực sự phi thường kỳ quái.
“Ngươi hình như rất hiểu về Trùng Thuật của người Miêu? “.
Vô Song nhìn nhìn nàng một chút, khuôn mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo hiếm có.
“Ta là thần y”.
Bốn chữ như tiếng sấm nổ trong đầu Lam Phượng Hoàng vậy, nàng trừng mắt mà nhìn Vô Song.
“Đừng đùa?, ta không có hứng thú nói chuyện đùa”
Lần này nàng thật sự sinh khí, Vô Song vậy mà lần thứ hai dám trêu đùa nàng.
Nàng thật sự không ngờ Vô Song vẫn giữ khuôn mặt kiêu ngạo kia, ánh mắt thản nhiên nhìn nàng.
“Ta cũng không đùa, bản thân ta đến từ Tử Ngọc Sơn, Thẩm Thần Y là sư huynh của ta, Tương Vân có thể coi là sư chất của ta, vì cái gì ta không thể là Thần Y đây? “.
“Cũng như Lam cô nương, năm nay chưa đến 30 cũng đã có thể khống được Trùng Đế, ta cũng chưa thấy ai hoài nghi tư cách của cô nương”.
Lần này Lam Phượng Hoàng rốt cuộc nhìn thật kỹ Vô Song.
Thẩm Tương Vân?, nàng đương nhiên biết.
Đệ nhất truyền nhân thế hệ này của Thần Nông Cốc, nàng có thể không biết sao?, dĩ nhiên thân phận của Thẩm Tương Vân không chỉ là vậy.
Thẩm Tương Vân là con gái của Thẩm Thần Y, một trong tam đại Thần Y hiện nay còn hiện thân trên giang hồ, địa vị trong Y Giới cực cao.
Thẩm Tương Vân có thể nói... là thánh nữ của Y Giới cũng không quá, địa vị của nàng chưa hẳn đã dưới Thánh Cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo bao nhiêu, đấy là chưa kể Lam Phượng Hoàng nghe nói sau lưng Thẩm Thần Y còn một nhân vật cực kỳ kinh khủng chống lưng, bằng vào nhân vật này ngay cả Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không dám dễ dàng đắc tội.
Nếu Vô Song thật sự là sư đệ Thẩm Thần Y, là sư thúc Thẩm Tương Vân...hơn nữa cũng là Thần Y thì địa vị của hắn có thể dùng từ siêu phàm để hình dung.

Dĩ nhiên Lam Phượng Hoàng sẽ không tin lời của Vô Song, nói không có bằng chứng thì ai nghe?.
“Ta lấy gì để xác nhận ngươi là Thần Y đây?, lời ngươi nói không có gì làm bằng chứng”.
Nhìn Lam Phượng Hoàng, Vô Song cười cười.
“Lam cô nương, ta hình như không cần phải chứng minh với ngươi cái gì đi?, ngươi không tin cũng được nha có điều ngươi sẽ làm gì ta? “.
“Không dối gạt Lam cô nương, ta ngày mai liền muốn tạm biệt Lam Đình, rời khỏi Miêu Tộc, cũng vẫn cảm ơn người Miêu Cương mấy ngày nay một mực chăm sóc ta”.
Lam Phượng Hoàng còn có thể nói gì?, chẳng nhẽ ngăn cản Vô Song rời đi bất quá nếu Vô Song thật sự là Thần Y... nàng lại không muốn hắn rời đi.
Lam Phượng Hoàng nghĩ nghĩ một chút, không khỏi đưa tay ra.
“Vô Song công tử, thứ cho Phượng Hoàng thất lễ, coi như Phượng Hoàng tạ lỗi với ngươi”.
“Phượng Hoàng hiện tại có việc nhờ công tử, chỉ cần công tử có thể chứng minh mình... mình là Thần Y, Phượng Hoàng cầu công tử một việc, nếu công tử làm thành Phượng Hoàng nguyện mang một đầu Thất Thải Trùng Vương đến làm tặng vật hơn nữa sau này công tử đến Miêu Cương liền trở thành thượng khách, nếu công tử gặp kẻ địch truy sát, chỉ cần chạy đến Miêu Cương, người Miêu nhất định sóng vai với công tử mà chiến”.
Nàng nói câu này thực sự làm Vô Song cảm thấy tính nghiêm trọng của sự việc.
Thất Thải Trùng Vương... nếu biết dùng có thể cắn chết bất cứ ngũ tuyệt cao thủ nào và đương nhiên Vô Song chắc chắn biết dùng hơn nữa Thất Thải Trùng Vương không chỉ để hạ độc.
Vô Song không cần Thất Thải Trùng Vương để giải quyết đối thủ nhưng Thất Thải Trùng Vương có rất nhiều công hiệu, nó không chỉ thuần liên quan tới độc tính, có một đầu Thất Thải Trùng Vương thực sự không khác mấy với một trợ thủ cấp ngũ tuyệt.
Về phần tiếp theo thì lại càng đáng sợ, Lam Phượng Hoàng nói vậy khác gì bảo người Miêu sẽ cùng tiến cùng lùi với Vô Song?, tuy chưa hẳn đến mức như vậy nhưng lời nói này tuyệt đối cực nặng.
Giả sử Vô Song bị đế vị cao thủ truy sát, Miêu Tộc có lẽ thực sự không giúp hắn mà lựa chọn giữ mình nhưng nếu Vô Song bị vài cao thủ ngũ tuyệt truy sát, chỉ cần hắn chạy được tới Miêu Cương, tỷ lệ giết ngược đám cao thủ này vẫn là cực cao.
Là việc gì khiến Lam Phượng Hoàng bỏ ra cái giá lớn như vậy?.

Quyển 3 Chương 17
Số Phải Chết

Vô Song không hiểu tại sao mình có chút thích chọc ghẹo đôi chị em họ Lam này, thực sự Lam Phượng Hoàng rất giống Lam Đình phiên bản vài năm sau, Vô Song có hảo cảm rất lớn với Lam Đình đương nhiên cũng sẽ có hảo cảm với Lam Phượng Hoàng.
Cho dù Vô Song chán ghét Lam Phượng Hoàng chăng nữa, bằng vào giao tình của hắn và Lam Đình thì Vô Song cũng không nguyện ý gây thù với nàng.
Nếu Lam Phượng Hoàng bắt buộc cần Vô Song chứng minh mình là Thần Y, hắn cũng chỉ nói đùa với nàng vài câu sau đó sẽ chứng minh cho nàng xem, Vô Song thực sự không ngờ nàng đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, hơn nữa còn bỏ ra đại lễ lớn như vậy.
Rốt cuộc là việc gì có thể khiến Lam Phượng Hoàng thay đổi như thế?.
Ánh mắt Vô Song nhìn chằm chằm vào Lam Phượng Hoàng, sau đó nói.
“Lam tiểu thư, ngươi chẳng nhẽ muốn ta cứu ai?”.
Lam Phượng Hoàng thân hình run lên sau đó gật đầu.
“Đúng vậy, ta cần công tử cứu một người bất quá tiền đề công tử phải chứng minh mình thật sự là Thần Y”.
Vô Song nghĩ nghĩ một chút liền mở miệng.
“Chứng minh như thế nào? “.
Lam Phượng Hoàng nhìn Vô Song một chút rồi chậm rãi nói.
“Phượng Hoàng không hiểu nhiều nhưng y thuật vẫn có thể tự nhận là không tệ, Phượng Hoàng từ nhỏ lại làm quen độc dược, Phượng Hoàng có thể chắc chắn công tử không phải là Ách Nan Độc Thể, cũng không phải là Thần Nông Dược Thể”.
“Công tử lúc nãy thể hiện ra chí dương chí cương nội lực ép chết Cổ của Phượng Hoàng có điều Phượng Hoàng vẫn tương đối tự tin, có một số loại Trùng mà chí dương chí cương nội lực không thể kháng được”.
“Chúng ta chứng minh rất đơn giản, Phượng Hoàng có một đầu Bát Thải Trùng Vương hay còn gọi là Trùng Đế, công tử để nó cắn, chỉ cần công tử có thể sống được quá 3 tiếng đồng hồ, Phượng Hoàng liền tin tưởng người là Thần Y”.
Lời Phượng Hoàng nói nghe giật cả mình, nếu không phải ngữ khí của nàng cực bình tĩnh, Vô Song còn tưởng nàng cố tình muốn giết người.
Không chuẩn bị trước, ai dám để Trùng Đế cắn?, đây chính là tự sát.
Trùng Đế so với Đế vị cao thủ của nhân loại cũng chỉ dưới một bậc, Thần Y bình thường nhìn thấy dạng sinh vật này liền sợ hãi không thôi, nhất định phải chuẩn

bị kỹ lượng thậm chí trực tiếp quay đầu rời đi.
Một chữ ‘Đế’ chưa bao giờ dùng để đùa.
Dĩ nhiên Lam Phượng Hoàng vẫn để lại một đường sống, chỉ cần sau 3 tiếng đồng hồ không chết... liền sẽ có thuốc giải bất quá việc này ai điên mà làm?.
Thắng?, có được gì hay không cũng không biết hơn nữa phi thường khó thắng.
Thua?, liền mất mạng.
Vô Song đối với Lam Phượng Hoàng khẽ nhếch miệng.
“Lam tiểu thư, chứng minh kiểu này có hơi đáng sợ chăng?, ta khá là cam đoan Thần Y trên đời căn bản cũng không có ai dám nhận “.
Lam Phượng Hoàng cũng biết yêu cầu này rất khó thậm chí là vô lý, nàng lập tức đáp lại.
“Công tử xin thứ cho Phượng Hoàng... đây gần như là yêu cầu bắt buộc, đương nhiên Phượng Hoàng sẽ không để công tử chết, nếu người không chịu được, Phượng Hoàng nhất định sẽ cho công tử thuốc giải “.
Vô Song lần này bắt đầu im lặng suy nghĩ.
Trùng Đế là thứ không đùa được, sinh vật bậc này độc tố của nó chỉ sợ Cửu Dương Thần Công cũng khó mà phòng hơn nữa Cửu Dương Thần Công của Vô Song mới chỉ lên đến tầng thứ 3, bảo kháng lại độc của Trùng Đế chính hắn cũng chẳng tin.
Rốt cuộc, Vô Song vẫn là đưa tay ra trước mặt Lam Phượng Hoàng.
“Lam tiểu thư, trò chơi này thực sự là kích thích bất quá cũng nên thay đổi luật chơi một chút, ta vẫn là tự tin mình không cần giải dược của tiểu thư nhưng nếu ta có thể tự mình giải được độc dược của Bát Thải Trùng Vương, Lam tiểu thư liền tặng ta một đầu Thất Thải Độc Vương nữa, thế nào?”.
Lam Phượng Hoàng ánh mắt trừng lớn nhìn Vô Song, cái biểu hiện này thực sự quá mức giống Lam Đình.
“Ý công tử là không cần giải dược cũng có thể giải độc Trùng Đế của Phượng Hoàng?”.
Vô Song cười cười thản nhiên gật đầu.
“Đúng “.
Đối với Lam Phượng Hoàng, mất một đầu Thất Thải Trùng Vương thực sự tương đối nặng, nhưng mà trò chơi này nàng cũng dám liều.
Nếu Vô Song là Thần Y hơn nữa khả năng giải độc kinh khủng đến mức không cần chuẩn bị cũng có thể chống lại độc tố của Trùng Đế thì rất có khả năng sẽ cứu được người kia.
Chỉ cần cứu được người kia, cho dù mất đi hai đầu Thất Thải Trùng Vương, nàng cũng thấy đáng.
“Được, vậy Phượng Hoàng chấp nhận trò chơi này “.
Nàng đưa tay ra, nắm lấy tay Vô Song.

Nàng vừa cầm lấy tay Vô Song, sắc mặt liền giật giật, tay của Vô Song thực sự quá trắng, làn da quá mềm, đến mức cả nàng cũng ghen tỵ.
Tay phải cầm tay Vô Song, tay trái úp lên cổ tay Vô Song.
Vô Song thậm chí không thấy Lam Phượng Hoàng xuất ra Trùng Đế, hắn chỉ thấy khẽ nhói một cái, hai tay Lam Phượng Hoàng đã buông ra, thản nhiên quan sát Vô Song.
Khả năng sử dụng Trùng của Lam Phượng Hoàng chỉ sợ đã liệt vào hàng đứng đầu thiên hạ.
Vô Song đương nhiên không dám chậm trễ, Lam Phượng Hoàng vừa buông tay ra, nguyên cả cánh tay của Vô Song đã biến thành hàn băng, hắn sử dụng cực hàn chân khí kết tinh lại, đóng băng nguyên cánh tay của mình, từ phần bàn tay đến thẳng phần cẳng tay.
Tiếp theo tay phải Vô Song xuất hiện từng làn hơi nước, hắn bắt đầu ngưng tụ hàn băng châm, từng châm từng châm đâm lên tay trái của mình.
Cánh tay trái của Vô Song sau đó run lên nhè nhẹ, theo số lượng hàng băng châm càng ngày càng nhiều, tần số run lên của cánh tay càng ngày càng lớn.
Tiếp theo chỉ thấy đầu Vô Song bắt đầu có khói bốc lên, cả người hắn hiện nay đều nhễ nhại mồ hôi, Vô Song bắt đầu chuyển nội lực sang dạng chí dương chí cương.
Nội lực Vô Song như sôi lên, nhiệt lực chạy dọc cơ thể Vô Song, rồi dần dần chạy qua cánh tay trái, chạy qua lớp hàn băng bao phủ bên ngoài.
Từng cây hàn băng châm khẽ lay động, trên đầu mỗi cây châm dần dần xuất hiện từng đường từng đường khí đen bốc lên, đây chính là độc tố của Trùng Đế.
Dĩ nhiên muốn giải quyết độc tố của thứ này cũng không chỉ đơn giản như vậy, Vô Song dùng Cửu Dương Nội lực triệt để hòa tan toàn bộ hàn băng châm trên người sau đó tay phải áp vào vai trái, trong tay phải của hắn lại xuất hiện hàn băng lực kinh người, dùng hàn băng lực tiếp tục đóng băng tay trái của mình lại.
Lần thứ hai đóng băng, lần thứ hai thi hàn băng châm sau đó lại sử dụng Cửu Dương Nội Lực mà ép độc ra.
Vô Song quá trình làm phi thường nhanh, căn bản không hề dừng lại có điều ánh mắt của hắn không có chỗ nào tỏ ra hoảng loạn hay vội vã, đến một chút gấp gáp cũng không có, Vô Song ánh mắt từ đầu đến cuối đều trong suốt, ánh mắt thản nhiên đối mặt với Lam Phượng Hoàng.
Dĩ nhiên việc ép độc của Trùng Đế không đơn giản chỉ là thi châm, chỉ là chuyển hóa giữa hai loại nội lực chí dương cùng chí âm, Vô Song còn phải dùng cả Bắc Minh Chân Khí bảo hộ toàn bộ vùng kinh mạch, lấy Bắc Minh Chân Khí trực tiếp ngạnh kháng lại độc tố của Trùng Đế tiến vào bên trong.
Ngoài Bắc Minh Chân Khí bản thân Vô Song còn dùng đến cả Cửu Âm Chân Kinh, lấy lực lượng của Cửu Âm Chân Kinh không ngừng ôn dưỡng kinh mạch,

không ngừng ôn dưỡng lục phủ ngũ tạng.
Rốt cuộc trải qua ròng rã 2 giờ đồng hồ không ngừng không nghỉ, toàn bộ năm đầu ngón tay của Vô Song đều biến thành màu đen, lại theo nội lực của hắn ép xuống đầu ngón tay bắt đầu xuất hiện từng giọt nước màu đen, tanh hôi vôi cùng.
Từng giọt từng giọt bị ép ra, sắc mặt Vô Song mới dần dần trở nên dễ chịu, dần dần hồng hào trở lại.
Liên tục ép độc khoảng 15 phút, cánh tay trái của Vô Song mới trở về bình thường, hắn lúc này mới thu tay lại mà nhìn Lam Phượng Hoàng, khóe miệng hơi hơi cong lên.
“Lam tiểu thư, không biết như vậy có tính là quá quan không?”.
Lam Phượng Hoàng lúc này mắt đẹp thật sâu rung động nhìn Vô Song, nàng thực sự không ngờ Vô Song vậy mà có thể bức được độc Trùng Đế ra ngoài.
Nàng ban đầu vốn tưởng Vô Song mang theo linh đan diệu dược gì nhưng hắn vậy mà lại chọn cách bức độc Trùng Đế ra.
Nàng không phải người ngoài nghề, y cùng độc luôn đi đôi với nhau, đến cả dược thuốc còn có 3 phần độc tính, kịch độc cũng có 3 phần dược tính, ai có thể hoàn toàn chia cắt chúng ra?.
Cũng vì vậy Lam Phượng Hoàng hoàn toàn có thể nhìn ra Vô Song biến thái như nào.
Đầu tiên là nội lực, nội lực tinh thuần đến cực điểm hơn nữa không ngờ Vô Song có thể tự do chuyển đổi nội lực, từ Chí Dương thành Chí Hàn, từ Chí Hàn quy về Chí Dương.
Loại thủ đoạn này nàng căn bản chưa từng nghe thấy chứ đừng nói là gặp.
Thứ hai là y thuật của Vô Song, từng châm từng châm nàng đều nhìn vào mắt.
Mỗi lần Vô Song tổng cộng thi 27 châm.
Vô Song trong 2 tiếng đồng hồ tổng cộng thi châm 9 lần.
Tính ra hắn hạ 243 châm.
Trong 243 châm này... dĩ nhiên không có một châm nào trùng nhau, Vô Song dùng 9 lần châm phủ kín toàn bộ cánh tay trái, đầu châm sau không hề đụng vào đầu châm trước, thanh lọc độc tố của toàn bộ 243 đường kinh mạch huyệt đạo, phong bế 243 lộ tuyến dẫn độc trong cơ thể, ép cho độc tố không thể tiến lên, chỉ có thể bị ép tại cánh tay của chính hắn sau đó càng ngày càng bị đẩy lùi, bị bức ra ngoài.
Loại thủ đoạn thi châm này thực sự kinh người.
Lam Phượng Hoàng đứng lên đối với Vô Song chắp tay mà cúi đầu.
“Vô Song công tử, Phượng Hoàng bội phục”.
Nàng đến hiện tại vẫn không chắc chắn việc Vô Song có phải Thần Y hay không nhưng nàng có thể chắc chắn hai việc khác.

Việc thứ nhất, chỉ tính thi châm thuật, Vô Song có thể bước vào hàng ngũ Thần Y thậm chí Thần Y đương thời chưa chắc đã có ai vượt qua được hắn.
Việc thứ hai, Vô Song siêu mạnh, chí ít cũng phải là ngũ tuyệt hậu kỳ cao thủ.
Nhìn tuổi tác của Vô Song, bất cứ việc nào trong hai việc cũng làm Lam Phượng Hoàng thấy lạnh cả người, đây không thể là thành tựu của một thanh niên nhân chưa đến 20.
Cho dù là Thẩm Tương Vân được gọi là thánh nữ trong Y Dược Giới, đến hiện tại y thuật cũng mới bước vào hàng ngũ y sư, còn xa lắm mới đạt đến hai chữ Thần Y.
Bảo Thẩm Tương Vân trước 25 tuổi đạt tới Thần Y, Lam Phượng Hoàng miễn cưỡng tin.
Bảo Thẩm Tương Vân trước 20 tuổi đạt tới Thần Y, đừng nói là nàng cho dù phụ thân của Tương Vân cũng không tin.

_ _ _ __ _ _ _

Lam Phượng Hoàng sau khi chắp tay xong mới lại lên tiếng.
“Công tử, lần này Phượng Hoàng triệt để bội phục người, đầu Thất Thải Trùng Vương mà Phượng Hoàng hứa nhất định Phượng Hoàng sẽ đưa lên có điều không biết công tử trạng thái hiện nay thế nào?”.
Vô Song nhìn Lam Phượng Hoàng, hắn cũng hiểu ý nữ nhân này.
“Cho ta 2 giờ đồng hồ, sau đó liền điều chỉnh trạng thái đến viên mãn”.
Lam Phượng Hoàng nghe vậy, sắc mặt liền lộ ra vui mừng.
“Công tử đoán không sai, Phượng Hoàng là chuẩn bị cầu công tử cứu một người, nếu cứu được người này Phượng Hoàng cùng toàn bộ Miêu Cương đều đội ơn công tử, hai đầu Thất Thải Trùng Vương nhất định đúng hạn mà đưa lên”.
Vô Song đương nhiên không sợ Lam Phượng Hoàng rút lại lời hứa hay lật lọng, hắn hiện tại tương đối tò mò, rốt cuộc là nhân vật nào khiến Miêu Cương hạ vốn như thế?.
Vô Song nhìn Lam Phượng Hoàng một chút, đầu óc khẽ chuyển.
Việc của ông ngoại trước đây, Vô Song cũng biết một hai.
Ông ngoại có hai vị sư đệ, một người gọi Thạch Vạn San, một người gọi Lam Giác.
Năm xưa ba huynh đệ tại Miêu Cương quyết đấu tranh ngôi vị Độc Thủ Dược Vương, rốt cuộc ông ngoại hắn dành chiến thắng, thu được Dược Vương Phần Thiên.
Thạch Vạn San thì thu được Dược Vương Thần Đỉnh, sau đó mất tăm mất tích từ lâu không đi lại trên giang hồ.
Về phần Lam Giác vốn là người Miêu Cương, năm đó liền thu được Ngũ Độc Bảo Điển liền lập ra Miêu Cương Ngũ Độc Giáo.
Lam Giác người này bản thân cũng ít quan tâm tới ngôi vị Độc Thủ Dược

Vương nhất cũng là người thiên tư võ học kinh khủng nhất trong ba huynh đệ.
Đây là nhân vật cấp lão tổ của Miêu Tộc, theo Vô Song xem ra nếu muốn cứu người có lẽ chỉ có Lam Giác.
Lam Giác cũng họ Lam, hoàn toàn có thể là ông của Lam phượng Hoàng cùng Lam Đình.
Thân là Ngũ Độc Giáo lão tổ lại là ông của tộc trưởng đời nay, nếu gặp phải sinh mệnh nguy hiểm dĩ nhiên đủ sức làm Miêu Cương dốc hết vốn liếng bất quá nếu người gặp nguy hiểm là Lam Giác, tâm của Vô Song liền hơi chìm xuống.
Lam Phượng Hoàng lúc nãy thử Vô Song chính là dùng 'độc' để thử, vậy rất có khả năng vấn đề của Lam Giác liên quan đến một chữ 'độc'.
Y thuật thì Vô Song không biết thế nào chứ độc thuật Vô Song chưa hiểu mình lấy cái gì ra để hơn Lam Giác?, đến cả Lam Giác còn gặp vấn đề về sinh mạng, Vô Song giúp được cái gì?, càng quan trọng hơn cả đất Miêu Cương này thiếu gì độc sư vượt quá Vô Song?, không ai giúp được Lam Giác thì Vô Song giúp làm sao?.
Đấy là chưa kể nếu Lam Giác thật sự sắp chết, chỉ cần chuyển lời một tiếng chẳng nhẽ ông ngoại không tự mình tiến tới?, ông ngoại tiến tới còn không thể giúp thì Vô Song cũng không tin mình giúp được cái gì.
"Lam tiểu thư, thứ cho ta hỏi thẳng, người mà tiểu thư cần ta cứu có phải là Ngũ Độc Lão Tổ? ".
Lam Phượng Hoàng nghe Vô Song nói vậy, sắc mặt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.
"Vô Song công tử đã nghe qua danh tiếng tổ phụ? ".
Vô Song hơi nhíu mày, hóa ra Lam Giác không phải là ông của Lam Phượng Hoàng mà là tổ phụ.
Dĩ nhiên cái này cũng hợp lý, đâu phải ai quá tuổi tráng niên mới có con như ông ngoại đâu?.
"Thân là Thần Y lại tiến vào đất Miêu Cương, thực sự không ai không nghe qua danh tiếng lão tổ, cũng không ai không muốn gặp lão tổ, cùng bàn luận đạo học một phen".
Thấy Vô Song nói vậy, Lam Phượng Hoàng cũng tin, dù sao trên giang hồ rất ít người biết tổ phụ của nàng nhưng trong Y Dược giới thì không.
Nàng đối với Vô Song khẽ cười hữu hảo.
"Người cần công tử cứu dĩ nhiên không phải tổ phụ, tổ phụ sức khỏe rất tốt, nếu công tử muốn gặp tổ phụ, Phượng Hoàng không ngại giới thiệu cho người".
Vô Song nghe thấy người cần cứu không phải Lam Giác Lão Tổ hắn trong lòng lại lấy làm kỳ.
"Phượng Hoàng, ta có chút không hiểu, bằng y thuật lão tổ chẳng nhẽ cứu không được người kia?, thú thật Thần Y ở đâu còn cao cao tại thượng chứ ở Miêu Cương bản thân ta không tin lắm ".

Lam Phượng Hoàng hơi hơi gật đầu, sắc mặt có chút bất đắc dĩ.
“Công tử, việc này ta đã nhờ tổ phụ nhưng mà tổ phụ cũng bất lực”.
“Tổ phụ khi đó nhìn thấy người kia... vừa nhìn đã thu tay về mà nói... người này số phải chết”.
“Phượng Hoàng cũng biết việc này gần như đã vô vọng nhưng người này đối với Phượng Hoàng... thực sự không thể không cứu, nay gặp công tử tuổi trẻ đã là Thần Y ắt phải có bản sự, Phượng Hoàng cũng không đặt áp lực gì cho công tử, chỉ cần... công tử đến nhìn một chút... đến xem một chút người này”.
Lần này Vô Song rốt cuộc cảm thấy thú vị.
Người phải chết?.
Người này số phải chết vậy mà hiện tại vẫn còn sống?, bất kể thế nào chỉ sợ cũng là một nhân vật.
Gặp mặt qua một lần cũng không phải không được, về phần cứu được hay không liền xem duyên số đi, Vô Song trong lòng cũng không có mấy tự tin.

Quyển 3 Chương 18
‘Bạch Đại Ca’

Bản thân Lam Phượng Hoàng vì cứu người thực sự đã cực kỳ gấp, nàng thậm chí lựa chọn ngồi im đợi Vô Song tĩnh tọa, đợi Vô Song hồi phục trạng thái rồi lập tức mang theo Vô Song rời đi.

Thật ra mà nói, lần Thần Nông Cốc giao lưu với Ngũ Độc Giáo cũng là nàng đứng ra thúc đẩy, bài thi cuối cùng liền muốn đưa ra triệu chứng của người kia, xem ai có thể tìm ra biện pháp tối ưu nhất liền tính là vô địch.

Dĩ nhiên khi mà cả Lam Giác cũng không có cách nào cứu trị thì nàng cũng chẳng hy vọng gì vào mấy y sư của Thần Nông Cốc, nàng chỉ quan tâm tới Thẩm Tương Vân.

Thẩm Tương Vân là Thần Nông Dược Thể trong truyền thuyết, nàng hoàn toàn có khả năng đưa ra chủ kiến không ai ngờ dù sao Thần Nông Dược Thể vẫn cứ là thể chất hack, ai biết có thể tạo nên điều thần kỳ gì?.

Hôm nay nàng vô tình gặp Vô Song, nàng đến hiện tại trong lòng vẫn chưa chịu công nhận Vô Song là Thần Y nhưng mà nàng lại phát hiện ra một thứ đáng sợ của Vô Song, đó là thực lực.

Đại khái trong lòng nàng thì Vô Song là Y – Võ song tu.

Y thuật của Vô Song chưa hẳn đã là Thần Y nhưng thuật châm cứu cao đến dọa người về phần võ công lại càng không cần phải nói, Vô Song dĩ nhiên có những thứ mà Thần Y khác không có, coi như một loại đặc dị.

Quan trọng nhất cái thủ đoạn chuyển hóa giữa chí dương thành chí hàn rồi chí hàn quay về chí dương, thú thật Lam Phượng Hoàng hiện nay vẫn cảm thấy như mơ, trong lòng nàng liền xác định Vô Song cũng "hack".

Giống như Thẩm Tương Vân, Vô Song cũng có một loại khả năng nào đó không theo quy tắc bình thường, đây mới là điểm Lam Phượng Hoàng trọng thị ở Vô Song.

Người mà nàng cần cứu được tổ phụ nói là "Số Phải Chết", nếu đa như vậy nhất định phải cần những người không theo quy tắc bình thường đến cứu trị.

_ _ _ _ _ _ _ __ _

Một mực đợi Vô Song 2 tiếng đồng hồ, cho đến khi Vô Song mở mắt ra, Lam Phượng Hoàng vẫn còn ngồi đấy, nàng căn bản chưa từng cử động, chưa từng rời đi.

Ánh mắt Vô Song nhìn thấy sự mong đợi của Lam Phượng Hoàng, hắn hít sâu một hơi rồi nhẹ gật đầu.

“Đi thôi”.

Lam Phượng Hoàng nghe vậy, nụ cười hiện rõ trên mặt bất quá nàng nhìn Vô Song một lúc lại hơi hơi cúi đầu.
“Vô Song công tử... cái chỗ ta dẫn ngươi đến là trọng địa của người Miêu chúng ta, Phượng Hoàng cho dù có tâm dẫn công tử đến thì vẫn phải bịt mắt người lại, hy vọng người hiểu cho “.
Vô Song đối với cái việc này đương nhiên không có ý kiến gì, nơi nào chẳng có trọng địa?.
Vô Song đương nhiên cũng không sợ hãi Lam Phượng Hoàng sẽ hại hắn, thú thật Vô Song đã không còn là mao đầu tiểu tử năm xưa, hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, Miêu Cương quả thật có nguy hiểm nhưng mà nguy hiểm được hơn Thiên Đạo sao?.
Ngoài ra còn phải nói thêm một việc, bịt mắt với Vô Song vốn là vô dụng, Vô Song bản thân có đến 4 con mắt, hắn hoàn toàn có thể dựa vào Huyền Sinh Quan mà nhìn rõ tất cả mọi thứ bên ngoài, cảm nhận rõ tất cả mọi thứ bên ngoài, có bịt mắt vào với hắn cũng không tính là gì.
Mọi việc rất nhanh được giải quyết, Lam Phượng Hoàng liền mang Vô Song rời đi, rời khỏi căn nhà ban đầu.
Giữa Lam Phượng Hoàng cùng Vô Song là một sợi dây thừng quấn lấy hông cả hai
Giữa hai người lúc này là một sợi dây thừng buộc thẳng vào hông, Lam Phượng Hoàng cứ thế dẫn đường cho Vô Song.
Đường núi có chút khó đi nhưng mà cao thủ như Vô Song mà nói thì cũng không phải vấn đề gì đồng thời từ Huyền Sinh Quan, Vô Song nhìn khung cảnh xung quanh không khỏi thấy là lạ.
Trời hiện nay đã tờ mờ sáng, có lẽ khoảng 3-4h, mặt trời còn chưa lên, cảnh vật mờ mờ ảo ảo nhưng đã không khó nhìn như trong đêm tối, xuyên qua những con đường hẹp, những tán cây thậm chí cả nhưỡng đoạn đường núi cao gồ ghề, Vô Song thậm chí còn nhìn thấy từng con suối chảy róc rách.
Lam Phượng Hoàng căn bản không có dẫn hắn đi vào địa phương của người Miêu, nàng như dẫn hắn vào trong rừng sâu vậy.
Miêu Tộc thật ra có rất nhiều chi, tại Miêu Cương dĩ nhiên không chỉ có một làng người Miêu,dĩ nhiên cũng có thể Lam Phượng Hoàng dẫn Vô Song đến một làng người Miêu khác bất quá nếu như vậy thì không đến mức thần bí như thế đi?.
Đoạn đường thật sự có chút dài, tốc độ cả hai người lại không tính là nhanh, hai người đi vào lúc 3-4h sáng, theo Vô Song cảm nhận phải đến gần 6h sáng khi mặt trời dần dần nhú lên, Lam Phượng Hoàng mới dừng lại thở dốc một hơi.
Việc tiếp theo càng khiến Vô Song cảm thấy quái lạ, trước mặt hắn là một rừng trúc.

Trúc cùng tre thật ra là hai loại cây dễ sinh trưởng nhất, việc có rừng trúc tại cánh rừng này thật ra không phải là không thể nhưng cái này chắc chắn là do người chồng, căn bản không thể xuất hiện trong tự nhiên.
Lam Phượng Hoàng dẫn Vô Song vào bên trong rừng trúc, lần này thì Vô Song bắt đầu thật sự giật mình.
Hắn đã không phải Vô Song trước đây, ít nhất qua một chuyến ở Đào Hoa Đảo, Vô Song với trận pháp không còn dốt đặc cán mai, hắn nhận ra rừng trúc này không ngờ cũng được sắp đặt thành trận pháp, là Cửu Cung Bát Quái Trận của đạo gia.
Tất nhiên Lam Phượng Hoàng đã dẫn đường cho Vô Song thì nàng cũng phải biết phá trận, cũng không mất quá nhiều thời gian, hai người rốt cuộc đi xuyên qua rừng trúc, trước mặt Vô Song liền là một ngôi nhà lớn, nhìn từ mặt ngoài ít nhất phải 70m2, toàn bộ đều làm bằng trúc.
Lam Phượng Hoàng đến tận đây mới xoay lại, chậm rãi vì Vô Song tháo khăn bịt mắt ra, vẻ mặt của nàng mang theo vài tia bất đắc dĩ.
“Vất vả cho công tử rồi, đường có chút xa”.
Vô Song làm bộ nhắm nghiền mắt lại, phải vài giây sau mới mở ra, đối với Lam Phượng Hoàng áy náy hắn cũng cười cười.
“Không phải là có chút xa mà là rất xa rồi, đi đoạn đường này cho ta cảm giác còn mệt hơn lúc ngồi bức độc Trùng Đế nữa, chỉ tính riêng cung đường này ta liền muốn tăng thù lao”.
Lam Phượng Hoàng nghe vậy cũng cười, nàng sau đó với Vô Song nhẹ cúi đầu.
“Vô Song công tử, người đợi ta một chút, ta vào bên trong”.
Nói xong chỉ thấy nàng tiến về cửa nhà trúc, nhẹ vỗ lên cánh cửa.
“Bạch đại ca, Bạch đại ca, muội đến đây, ca có trong phòng không?”.
Lam Phượng Hoàng lên tiếng gọi vọng vào, vài giây sau trong nhà liền có âm thang vang lên.
“Là tiểu Hoàng à, mau vào đi, gọi cả khách nhân bên ngoài vào”.
Lam Phượng Hoàng nghe được người bên trong nói mới quay đầu lại với Vô Song, khẽ cười.
“Công tử, mời vào “.
Vô Song tất nhiên cũng bước theo Lam Phượng Hoàng vào nhà đồng thời trong lòng có chút kỳ quái.
Nam tử kia giọng nói còn rất trẻ, giọng nói cũng hữu lực 10 phần, căn bản không giống người sắp chết, ngoài ra nam tử này trong tên có một chữ Bạch.
Điều làm Vô Song không biết nói gì là cách xưng hô của hắn với Lam Phượng Hoàng, dĩ nhiên lại gọi con gái người ta là tiểu Hoàng?, cái này có chút giống gọi tiểu cẩu vậy, cũng may còn chưa trực tiếp đổi thành A Hoàng.
Bên trong căn nhà này tất cả mọi đồ vật đều được bài trí rất đơn giản, toàn bộ

dụng cụ đều làm bằng trúc lộ ra một loại cảm giác văn nhã đồng thời nơi này có rất nhiều sách, người bên trong nếu không phải là văn nhân đương thời chỉ sợ cũng là người thích nghiên cứu tạp học nhân gian, đa tài đa nghệ.
Lam Phượng Hoàng dẫn Vô Song đến chính phòng, vào đến nơi Vô Song căn bản đến một cái bóng người cũng không thấy, Lam Phượng Hoàng rất nhanh mời Vô Song ngồi xuống chiếc bàn thấp giữa phòng, bàn tay nhẹ nhàng đưa ra nắm lấy bình sứ, vì hắn nhẹ nhàng rót một chén rượu.
"Nơi này không có trà chỉ có rượu, đây là đặc sản của Miêu Cương chúng ta, Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu, không chỉ có công hiệu ngưng thần điều tức còn có thể kháng độc tính, đi lại trong Miêu Cương chướng khí mù mịt, người Miêu muốn đi xa nhất định không thể thiếu loại rượu đặc chế này".
"Vô Song công tử mời ngồi một chút, Phượng Hoàng vào bên trong nói chút chuyện với Bạch đại ca".
Vô Song cười cười, gật đầu với nàng, hắn đương nhiên cũng không làm gì, chỉ ngồi im một chỗ thưởng thức rượu.
Nói thật Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu của người Miêu Cương đúng là cực phẩm.
Vô Song đã uống qua Huyền Băng Bích Hỏa Tửu, rượu này công dụng thì lớn nhưng uống chẳng ra sao, ít nhất Vô Song không thích.
Thiêu Đao Tử của Mông Cổ vị quá nồng, uống như đốt cháy cả cổ họng, Vô Song cũng không quá yêu thích.
Hầu Nhi Tửu của đại sư ca, Nữ Nhi Hồng của Trung Nguyên bản thân Vô Song cũng uống qua, bản thân Hầu Nhi Tửu bên trong rượu có mùi hoa quả rất nồng, người thích đương nhiên thấy dễ chịu, người không thích liền cảm thấy có chút gì đó không quá thoải mái, về phần Nữ Nhi Hồng uống đương nhiên không tệ nhưng vị rượu chưa đủ mạnh lại là một điểm trừ.
Trong số các loại rựou Vô Song từng uống, Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu của Miêu Cương chỉ sợ là đứng đầu, dĩ nhiên Vô Song không phải mới uống rượu này, tại thế giới kia hắn đã đi qua Miêu Cương, còn chuyên học tập cách điều chế Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu, đáng tiếc người Miêu cũng không truyền ra ngoài cho hắn, cái này còn làm Vô Song nuối tiếc một đoạn dài.
Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu có vị thơm nhàn nhạt nhưng hương lại lan xa, cho người ta một loại cảm giác thoải mái.
Vị của nó ban đầu thì đắng nhưng khi đến họng thì lại dần biến thành ngọt, có một loại cảm giác ôn hương trong cổ họng, thoải mái vô cùng, rượu vào ruột vẫn còn lưu hương, trong miệng còn cảm giác nhẹ dịu nhưng hơi tửu lại khiến người ta ngà ngà say, như mộng như mị.
Tạm không bàn tác dụng, với Vô Song mà nói, chỉ tính rượu ngon bản thân Ngũ Bảo Mật Hoa Tửu đất Miêu Cương tuyệt đối là đứng đầu.
Dĩ nhiên Vô Song còn chưa thử hết toàn bộ rượu nhân gian, vì dụ như Tây Vực –

Bồ Đào Mỹ Tửu hắn chưa có dịp thử hoặc lại ví dụ Quan Ngoại – Thiệu Hưng Tửu hắn cũng chưa thử, Hồi Tộc – Rượu Sữa Dê hắn cũng chưa nếm lần nào....
Trong đầu nghĩ đến rượu, Vô Song cứ tự rót tự uống, thời gian trôi qua có chút mau, chính hắn cũng quên tính.
Mãi một lúc sau, khi Lam Phượng Hoàng trở lại, Vô Song mới buông chén, bình rượu trên bàn liền ít hơn ¾.
Đối với Lam Phượng Hoàng đi ra, Vô Song khẽ cười cười.
“Lam tiểu thư, Ngũ Bảo Hoa Mật Tửu của Miêu Cương ta đã nghe danh từ lâu, nay mới có dịp nếm thử, quả thật là nhân gian mỹ tửu, không biết có thể bỏ thức yêu thích, dạy ta cách chế rượu được chăng? “.
Lam Phượng Hoàng nghe vậy cũng là cười cười.
“Công tử, chỉ cần người cứu được Bạch đại ca liền là thượng khách Miêu tộc, Lam Phượng Hoàng liền cung kính dâng lên tửu phương”.
Vô Song nghe vậy hơi nhếch miệng, đoạt được tửu phương loại rượu này đúng thật là khó, tại thế giới kia Vô Song đã không đạt được, tại thế giới này dĩ nhiên còn phải cứu người thì Lam Phượng Hoàng mới cho?.
Kẻ này đến cả Lam Giác còn nói ‘phải chết’, Vô Song cũng không có mấy tin tưởng.
Tiếp theo hắn liền được Lam Phượng Hoàng dẫn vào nội phòng, vừa nhìn cũng biết là phòng ngủ của ‘Bạch đại ca’.
Phòng ở phi thường sạch sẽ, bầy biện đồ vật cũng không khác những căn phòng khác bao nhiêu, giữa phòng để một chiếc bàn trúc dài, bên trên có một cây đàn huyền cầm màu đỏ cực bắt mắt đồng thời ngay giữa căn phòng liền có một tấm bình phong lớn, gần như chia đôi căn phòng này ra.
Vô Song vừa nhìn thấy tấm bình phong này, nội tâm không khỏi mang theo ý nghĩ kỳ quái.
“Lam tiểu thư, không phải ngươi chuẩn bị để ta hư không bắt mạch đấy chứ? “.
Vô Song vừa hỏi, Lam Phượng Hoàng liền quay đầu lại, khẽ cười với hắn.
“Công tử thân là Thần Y, chẳng nhẽ sợ việc này?”.
Vô Song đương nhiên không sợ chỉ là có chút lấy làm kỳ.
Nếu kẻ được Lam Phượng Hoàng gọi là Bạch đại ca kia là nữ, từ vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân thì hư không bắt mạch cũng không phải là quá khó hiểu nhưng rõ ràng đối phương là nam.
Nam với nam mà cũng phải chơi cái trò này?.
Trong đầu Vô Song lập tức hiện lên một cái thuyết âm mưu, hắn cảm giác... kẻ này chẳng nhẽ có bệnh lây qua đường hô hấp?, nếu thế thì Vô Song quả thật tình nguyện ngồi cách hắn thật xa.
Ngồi xuống chiếc bàn trung tâm, trên đó đã có vài sợi tơ cực mỏng đặt lên trên, mấy sợ tơ này đều gắn trên cổ tay nam tử kia, chỉ đợi Vô Song đến bắt mạch mà

thôi.
Ngồi xuống, Vô Song cũng không vội vào việc chính, ánh mắt muốn nhìn qua bình phong quan sát người thần bí này, đáng tiếc bình phong phi thường dày, nói là bình phong thà nói luôn là bức tường di động còn hợp lý hơn, cái gì cũng không nhìn thấy.
Trêm tấm bình phong này có thêu một bức tranh Bách Điểu Triều Phượng, từng sợi tơ mỏng điểm xuyết qua từng con mắt trong bức tranh mà kéo ra ngoài, Vô Song không khỏi cảm thấy ‘Bạch đại ca’ này quả thực là kỳ nhân.
Không tiếp tục suy nghĩ miên man, Vô Song bắt đầu nhắm mắt lại, điều chỉnh trạng thái của chính mình, sau đó nhẹ đặt tay lên những sợi tơ này, bắt đầu vì đối phương bắt mạch.
Ở bên cạnh hắn, Lam Phượng Hoàng phi thường chú tâm quan sát Vô Song, trong ánh mắt có một tia hy vọng nồng đậm.
Đáng tiếc là Lam Phượng Hoàng lại thất vọng, chỉ vài giây sau Vô Song lập tức buông tay ra, vẻ mặt kinh hãi gần chết nhìn về phía tấm bình phong này hay đúng hơn là muốn nhìn ‘Bạch đại ca’ sau tấm bình phong.
Kẻ này... thực sự số phải chết.

Quyển 3 Chương 19

Ta Họ Đông Phương, Tên Bạch.

Vô Song bản thân hiện tại có chút sợ kẻ sau tấm bình phong kia.

Ban đầu Vô Song chưa hiểu cái gì gọi là 'số phải chết' nhưng hiện giờ hắn đã hiểu, hiểu xong thì hắn liền sợ.

Vì cái gì kẻ này đến hiện tại còn sống?.

Thông thường bắt mạch liền xem mạch tượng.

Kẻ này mạch có tồn tại thậm chí mạch tượng căn bản cực kỳ bình thường, tạm thời không nhìn ra chút bệnh tật nào.

Tiếp theo đưa chân khí vào dò xét kinh mạch của hắn, dọc theo kinh mạch... Vô Song chỉ có thể cảm nhân một màu xám.

Tiếp tục đưa chân khí vào thân thể đối phương, qua kinh mạch để kiểm tra lục phủ ngũ tạng... Vô Song cũng chỉ thấy một màu xám.

Người bình thường chắc chắn phải có sinh cơ, nếu không có sinh cơ thì sẽ là người chết, ngay cả lão nhân đặt một chân xuống quan tài cũng phải còn lại một tia sinh cơ nhưng mà kẻ này đến một tia sinh cơ cũng không có, cả người đầy tử khí.

Kinh mạch của hắn không khác gì thường nhân nhưng toàn bộ cơ thể hắn đâu đâu cũng là tử khí, nghe mà lạnh cả người.

Ví dụ người sắp chết, trên mặt sẽ có một tia tử khí nhưng mà kẻ này cứ như toàn bộ thân thể, toàn bộ kinh mạch, huyệt đạo, lục phủ ngũ tạng, toàn thân xương cốt đều như được tạo thành từ tử khí vậy.

Đây là trường hợp đầu tiên Vô Song gặp trong đời.

Phải biết tử khí nó khác với ma khí rất nhiều, ma khí màu đen còn tử khí màu xám, Vô Song chắc chắn sẽ không nhận nhầm.

Kẻ này không phải yêu ma, cũng không phải quỷ hồn chạy từ âm giới lên nhập vào người khác.

Nếu là dạng quỷ hồn đoạt xá nhất định sẽ phải sản sinh ma khí, Vô Song hiện tại không thể điều động ma khí nhưng không có nghĩa là ma khí che dấu được hắn.

Vô Song ngón tay run run, rời khỏi những sợi tơ bạc kia, ánh mắt rốt cuộc trở về với vẻ bình thường, hắn nghĩ nghĩ một chút vẫn quyết định mở miệng.

Bản thân Vô Song tính tò mò vẫn là lớn, hắn muốn biết vì cái gì nam nhân kia rơi vào tình trạng này.

Dính Cổ?, cái này có vẻ không đúng, chơi Cổ mấy ai chơi lại Lam Phượng Hoàng hay Lam Giác, nếu hai người đều không có khả năng cứu nam nhân này thì không đến lượt Vô Song được Lam Phượng Hoàng gọi đến.

Dính độc?, cái này cũng tương tự như Cổ, đất Miêu Cương còn chưa có chỗ cho Vô Song thể hiện tài giải độc.
Trọng thương?, là loại võ công gì có thể làm cơ thể con người ngập tràn tử khí?, mà cho dù thật sự có cái loại võ công này đi chăng nữa, vì cái gì nam tử kia còn chưa có chết?, vẫn còn ở trong một tòa nhà trúc cực kỳ trang nhã, có tâm đọc sách, có tâm uống rượu, có tâm đánh đàn?.
Người này căn bản không có nằm một chỗ, đây là Vô Song xác định.
Căn nhà này phi thường gọn gàng đã nói rõ thường xuyên có người dọn dẹp, dụng cụ trong nhà cũng chẳng giống là để một chỗ không đụng vào, ít nhất giá sách không có bụi, cây đàn huyền cầm sạch sẽ tinh tươm chứng nó nam nhân này rất hay sử dụng.
Căn nhà trúc này ở xa làng người Miêu hơn nữa còn có trận pháp bên ngoài, người thường muốn vào chăm sóc hay quét dọn cho hắn chỉ sợ vô cùng không thực tế lại thêm Lam Phượng Hoàng cứ như muốn dấu sự tồn tại của người này trong mắt thế nhân vậy, lại càng khó có khả năng nhiều người biết nơi này.
Lam Phượng Hoàng cũng không thể thường xuyên đến dọn dẹp, nàng cũng không phải vô công dồi nghề, không có việc để làm.
Nếu đã như thế thì nam tử này tạm thời còn có khả năng sinh hoạt hơn nữa tựa hồ sinh hoạt rất tốt?.
Càng nghĩ Vô Song càng không hiểu, càng nghĩ Vô Song càng thấy kỳ.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
“Khụ khụ, tiểu đệ còn kém Phượng Hoàng vài tuổi, Phượng Hoàng đã gọi người là Bạch đại ca vậy tiểu đệ cũng gọi ngươi là Bạch đại ca đi”.
“Thú thật tiểu đệ cũng đọc nhiều sách, nhìn thấy nhiều quái bệnh, gặp nhiều quái dạng trong thiên hạ nhưng mà thân thể của Bạch đại ca... thực sự là lần đầu nhìn thấy, không biết Bạch đại ca... là gặp phải chuyện gì? “.
Lam Phượng Hoàng nghe Vô Song hỏi liền hơi hơi nhíu mày, nàng biết tính tình Bạch đại ca quái dị, căn bản không mấy để ý tới người ngoài, Vô Song hỏi chỉ sợ Bạch đại ca lười trả lời.
Lam Phượng Hoàng cũng hiểu thầy thuốc hỏi trạng thái của bệnh nhân là đương nhiên nhưng mà chính nàng cũng không được Bạch đại ca nói gì huống hồ Vô Song?.
Nàng lúc này chuẩn bị mở miệng lên tiếng thì đột nhiên Bạch đại ca lại mở miệng.
Vẫn là cái giọng nói kia, cực kỳ khí định thần nhàn, không hề lộ ra một tia ốm yếu, bệnh tật.
“Ngươi gọi ta một tiếng Bạch đại ca, vậy không biết ngươi gọi là gì? “.
Vô Song nghe nam tử này mở miệng, cũng không nghĩ nhiều liền đáp.
“Tiểu đệ gọi là Vô Song “.

Bạch đại ca như đang dùng thời gian lưu giữ cái tên của Vô Song trong đầu mình vậy, tiếp theo hắn lại lên tiếng.
“Tiểu Hoàng, ngươi trở về trước đi, trong tộc còn rất nhiều việc cần ngươi xử lý “.
Lam Phượng Hoàng trợn tròn mắt gần như không thể tin mà nhìn về phía Bạch đại ca, nàng tựa hồ muốn nói gì đó nhưng mà lại nuốt xuống cổ họng, ánh mắt nhìn Vô Song một chút sau đó thật sự rời đi.
Vô Song ngồi ngay bên cạnh, biểu cảm của Lam Phượng Hoàng không dấu được hắn.
Ban đầu Vô Song tưởng Bạch đại ca kia cùng với Lam Phượng Hoàng có thân tình nhưng hiện tại xem ra không phải, giọng nói kẻ này phi thường bình thản nhưng Lam Phượng Hoàng lại xuất hiện kính ý, căn bản không dám trái lời, đến cả nói thêm một câu nàng cũng không làm, cũng không bàn giao bất cứ thứ gì với Vô Song.
Một lời nói khiến Lam Phượng Hoàng ‘duy mệnh mà tòng’ thực sự không nhiều người dù sao địa vị của Lam Phượng Hoàng tại thế giới này rất cao, trên lý thuyết nàng hiện tại là chủ nhân của Miêu Cương, Miêu tộc nhân khẩu không nhiều những cũng phải có cả vạn người, quyền lực của Lam Phượng Hoàng có thể nhỏ sao?.
Lam Phượng Hoàng rất nhanh rời đi, trong phòng chỉ còn lại Vô Song cùng nam tử thần bí.
Người này rốt cuộc chuyển động, cho dù Vô Song không thấy chính xác hắn vẫn có thể nhận ra người này ngồi dậy, từ trạng thái nằm dài trên giường liền đổi thành ngồi thẳng sống lưng.
Sau đó người này bước xuống đất, dùng tay khẽ đẩy tấm bình phong ra.
Nhìn thấy người này, ánh mắt Vô Song không khỏi giật mình.
Một đầu tóc bạc búi cao, mái tóc của hắn vậy mà bạc trắng.
Về màu sắc thực sự tương tự với màu tóc của Vô Song có điều màu tóc của Vô Song tràn ngập sức sống còn của ngươi này giống tóc của lão nhân quá trăm tuổi vậy, cả đầu bạc trắng.
Mái tóc gần như hiển lộ rõ nhất tử khí của người này nhưng mà khuôn mặt của hắn phi thường trẻ, Vô Song chỉ nhìn mặt mà đoán liền cảm thấy hắn không quá 30.
Ánh mắt đen nhánh, hơn nữa rất sâu, rất trong, thậm chí tràn ngập linh khí, ánh mắt này lại càng không thuộc về người sắp chết.
Một thân trang phục cũng thuần một sắc trắng, thân cao khoảng gần 1m8, làn da trắng như bạch ngọc, làn da người này hoàn toàn có thể liều mạng với Vô Song.
Ngoài những điểm này ra... nam tử này thật sự rất đẹp.
Đây là lần đầu tiên trong đời, Vô Song khó xác định được kẻ này rốt cuộc là nam

hay là nữ.
Nói là nữ tựa hồ không đúng nhưng nói là nam thì khuôn mặt của hắn lại đẹp như hoa vậy.
Nam tử này so với dung mạo của Vô Song hiện nay thậm chí ẩn ẩn còn nữ tính hơn đồng thời đây cũng tuyệt đối là một mỹ nam tử.
Nếu Vô Song cho người khác cảm giác 'tiểu bạch kiểm' thì nam tử này giống với 'bệnh lang quân'.
Không biết tại sao, khi nhìn thấy nam tử này... trong lòng Vô Song lại có một loại cảm giác tương tự, hai người có rất nhiều điểm giống nhau.
Người này ngồi đối diện Vô Song, hai chân khoanh lai, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt hữu thần nhưng lại dùng bàn tay trắng nõn chống cằm, khóe miệng tạo thành một dạng độ cong ma mị.
Hắn nhìn Vô Song, nhè nhẹ lên tiếng.
"Ta họ Đông Phương, tên một chữ Bạch".
Nghe người này nói xong... Vô Song thực sự không biết phỉa diễn tả cảm giác của mình như thế nào.
Đông Phương Bạch?, Đông Phương Bạch?, là cái nào Đông Phương Bạch?.
Cái tên Đông Phương Bạch này, Vô Song không dùng trăm lần thì cũng có đến tám mươi lần.
Ngày hôm nay, hắn vậy mà cũng gặp một người tên Đông Phương Bạch?.
Quan trọng nhất, tại cái thế giới này, Nhật Nguyệt Thần Giáo – Đông Phương Bất Bại cũng họ Đông Phương, tên một chữ Bạch.
Vô Song đột nhiên cũng mỉm cười, hắn bỗng cảm thấy thế giới này thật nhỏ, dùng một tay nhẹ chống cằm, Vô Song hướng ánh mắt nhìn về người này, không khỏi hiếu kỳ mà hỏi.
"Nhật Xuất Đông Phương?, Duy Ngã Bất Bại? ".
Nam tử này cười cười, nụ cười của hắn rất mị hoặc nhân tâm.
"Nhật Xuất Đông Phương, Duy Ngã Bất Bại ".
Câu trên của Vô Song là câu hỏi, câu dưới của Đông Phương Bạch là câu trả lời.
Vô Song một đời này chỉ có duy nhất Độc Cô Cầu Bại cho hắn cảm giác tương tự.
Chỉ có duy nhất Độc Cô Cầu Bại khiến Vô Song vừa gặp đã muốn kết giao.
Độc Cô Cầu Bại là người thứ nhất, hiện tại Đông Phương Bất Bại liền là người thứ hai.
Ngoại trừ thứ cảm xúc này ra, Vô Song còn có một loại cảm giác 'Giả Hành Tôn gặp Tôn Hành Giả', hắn đóng vai Đông Phương Bạch không biết bao nhiêu lần, hiện tại liền gặp chính chủ rồi.

Quyển 3 Chương 20

Quỳ Hoa Áo Nghĩa – Quỳ Hoa Vũ

Vô Song hiện tại thực sự lại có chút tự đắc.

Hắn là người xuyên không, trên lý thuyết hắn biết rất nhiều về Đông Phương Bạch còn người này lại không hiểu gì về hắn, đây là một loại cảm giác rất thú vị.

Lại nhìn Đông Phương Bạch hiện tại, chỉ thấy hắn cũng đang nhìn chằm chằm mình, Vô Song bản thân lại có chút không quen.

Hắn có cảm giác phi thường thưởng thức thậm chí muốn kết giao với vị Đông Phương Giáo Chủ này nhưng mà đối phương là yêu nhân a, đối phương nhìn cứ như muốn ăn thịt Vô Song vậy.

Vô Song vốn có chú cảm giác ưu việt trước Đông Phương Bạch nhưng mà qua một cái nhìn chằm chằm của đối phương, cảm giác ưu việt này liền biến mất không còn lại gì.

Cái nhìn của vị Đông Phương Bất Bại này thực sự mang tính sát thương tương đối cao.

Đông Phương Bạch lúc này cũng thấy Vô Song hơi hơi rụt mắt lại, hắn liền bật cười, thản nhiên mà nói.

"Tiểu Song, không phải ngươi muốn hỏi tại sao ta lại rơi vào tình trạng này sao?, sao không tiếp tục hỏi nữa? ".

Vô Song nghe hai chữ 'tiểu Song' mà khóe miệng co giật, hai chữ 'tiểu Song' còn có sát thương hơn cả lần Vô Song được gọi là 'Song nhi', đặc biệt lại từ miệng Đông Phương Bạch nó như có thêm một cỗ tà dị vậy.

Cũng chẳng biết Đông Phương Bạch có phải thói quen là vậy không, hết tiểu Hoàng rồi lại tiểu Song, chẳng nhẽ Vô Song lại gọi đối phương là tiểu Bạch để đáp lễ?.

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Vô Song cũng không biết nếu gọi thế thì vị Bạch đại ca này có nổi điên lên hay không nữa.

"Đúng rồi, ta quên mất, vậy Bạch đại ca vì sao rơi vào trạng thái này? ".

Đông Phương Bạch cười cười, bàn tay cong lại, từng ngón tay thon dài khẽ đưa ra, dùng đầu ngón tay nâng lên ly rượu, nâng ly rượu lên nhẹ nhấp môi, động tác phi thường mềm mại, phi thường mị hoặc.

Ánh mắt Đông Phương Bạch mị mị nhìn Vô Song, sau đó rốt cuộc ngửa cổ uống hết ly rượu.

Đến cả cái cổ của Đông Phương Bạch cũng là trắng ngần, cổ còn đẹp hơn đại đa số nữ tử trong thiên hạ.

Cái cảm giác đối mặt với một người luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thực sự là lần đầu

Vô Song trải nghiệm, thực sự... quá đặc sắc.
Cùng là Quỳ Hoa Bảo Điển, bản thân Ngụy Trung Hiền lại cho Vô Song một loại cảm giác kinh tởm, gần như tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.
Vô Song thích lấy màu sắc ra để nhận xét về một người, hắn sẽ đặt màu nâu cho Ngụy Trung Hiền.
Về phần Đông Phương Bất Bại?, lúc trước Vô Song không ít lần tưởng tượng hình dạng của đối phương nhưng mà hiện tại đã gặp rồi, hắn liền lấy màu tím đại diện cho người này.
Tím ma mị đến đáng sợ, Đông Phương Bạch là một nam nhân ma mị đến đáng sợ.
Đông Phương Bạch cũng không rõ Vô Song đang nghĩ gì, sau khi uống xong ly rượu của mình, chậm rãi đặt ly nhỏ xuống... sau đó không khí trong căn phòng đột nhiên căng ra.
Vô Song cảm nhận ngập trời sát khí khóa chặt lấy mình, sát khí của người này vượt xa Vô Song, vượt rất xa Vô Song.
Nếu sát khí được tích tụ từ việc sát nhân mà thành, sát khí của Đông Phương Bạch chí ít gấp 5 lần Vô Song.
Sát khí như bóp nghẹt cả không gian, như biến toàn bộ không giant rang nhã xung quanh thành bãi chiến trường, thành nơi tử thần đi ngang qua.
Ánh mắt của Đông Phương Bạch lạnh lẽo đến đáng sợ, ánh mắt như đóng băng linh hồn kẻ khác.
Vài giây trước, người thản nhiên nói cười kia là Đông Phương Bạch.
Vài giây sau, trước mặt Vô Song chính là Đông Phương Bất Bại.
“Nói, Quỳ Hoa Bảo Điển của ngươi đến từ đâu?”.
Vô Song cũng không bị sát khí của Đông Phương Bạch dọa sợ, nói thật trên đời đã không ai có thể bằng khí thế đòi ép nổi Vô Song nữa.
Ánh mắt Vô Song cực kỳ thanh tỉnh nhìn Đông Phương Bạch, sau đó áo của hắn không gió mà bay, tròng mắt cũng hiện lên từng tia mị hoặc đặc dị, Vô Song hiện tại lại trở về làm Vô Song.
“Không học từ ngươi là được “.
Một câu trả lời ngắn gọn, Đông Phương Bất Bại liền biến mất ngay trước mặt Vô Song.
Vô Song cũng lập tức biến mất.
Trong căn nhà trúc chỉ còn lại tàn ảnh va vào nhau cùng một loại khí tức cực kỳ đặc dị của riêng Quỳ Hoa Bảo Điển.
Hai người nhanh không thể tưởng tượng, gần như mở hết tốc lực mà chiến.
Vô Song đạt đến Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 6 trong khi Đông Phương Bất Bại là tầng 6 đỉnh phong thậm chí nửa bước tầng 7 cũng không biết chừng.
Vô Song rời đi 4 năm, trình độ Đông Phương Bất Bại tăng lên bao nhiêu ai mà

biết?, điều duy nhất Vô Song biết là kẻ này chưa đạp vào đế vị.
Dĩ nhiên Vô Song cũng chỉ dùng cảm giác mà phỏng đoán, thiên hạ này không có nhiều người quen thuộc đế vị như Vô Song, dù sao hắn không chỉ từng tiếp xúc với đế vị mà còn trực tiếp đăng lâm đế vị rồi, hắn hiểu cái đẳng cấp này khác với ngũ tuyệt ở chỗ nào.
Lại nói trận chiến của hai người, hai người không nói với nhau câu nào, chiêu chiêu đều là sát chiêu nhưng dĩ nhiên không làm tổn hại bất cứ vật phẩm nào trong nhà trúc, sau đó chỉ thấy thoáng một cái, hai tàn ảnh lướt ra khỏi cửa sổ sau đó lại lao vào nhau.
Nhiều năm trước Vô Song thấy Quách Tĩnh đại chiến Viên Thừa Chí.
Tại thời điểm này hắn có thể nói, tốc độ trận chiến này nhanh hơn trận chiến kia 10 lần.
Cảnh giới võ học của Đông Phương Bất Bại vượt quá Vô Song nhưng Vô Song lại có Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể gia tăng chiến lực, hai người lại phi thường hiểu rõ Quỳ Hoa Bảo Điển, thực sự khó phân cao thấp.

_ _ _ __ _ _ _ _ __

Hai thân ảnh lướt qua rừng trúc, một đường hướng ra ngoài.
Trận pháp trong rừng trúc này là Đông Phương Bất Bại tạo ra, hắn đương nhiên dễ dàng rời đi.
Về phần Vô Song đã thấy Lam Phượng Hoàng phá trận, trận pháp này hắn cũng không quá xa lạ, đương nhiên rời đi không khó.
Hai người rời khỏi rừng trúc, tiến vào cánh rừng hoang vu bên ngoài, chỉ nghe tiếng gió vù vù, không gian như bị cắt ra.
Càng đáng sợ hơn ở chỗ vì tốc độ hai người quá nhanh, viễn siêu ánh mắt nhân loại bình thường dẫn đến trong cánh rừng này xuất hiện bốn quỷ ảnh màu đen, cứ như ma quỷ từ địa ngục lên tới dương gian vậy.
Quỷ ảnh màu đen này đều là do Vô Song cùng Đông Phương Bất Bại triệu hồi ra, tất cả đều là Mị Ảnh Thân Pháp.
Hai người đều là tầng 6 Quỳ Hoa Bảo Điển, mỗi người có thể tạo nên hai Mị Ảnh.
Mị Ảnh tốc độ không theo được chủ nhân, khi chủ nhân lướt đi thì bị nán lại, thành ra từ ngoài nhìn vào như bốn đầu ma hồn giao chiến với nhau.
Quỳ hoa khí tung hoành, từng đóa quỳ hoa xuất hiện trên không trung phân chia không gian thành hai loại màu sắc khác nhau.
Quỳ hoa của Vô Song là Hắc Ám Quỳ Hoa, Quỳ Hoa của Đông Phương Bất Bại là Huyết Sát Quỳ Hoa.
Một đóa Quỳ Hoa đen nhánh cùng một đóa Quỳ Hoa đỏ thẫm nhẹ xoay tròn với nhau.

_ _ _ _ _ _ __ _ _ _

"Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Địa Ngục Mị Ảnh".
Hai thân ảnh lướt về phía nhau, tốc độ nhanh đến nỗi như hồn ma xuyên qua nhau sau đó bốn đầu ma hồn liền lao tới, ma hồn của Mị Ảnh cũng lao vào nhau, bốn cái bóng hắc ám như muốn xé nát nhau ra, hai màu Quỳ Hoa trực tiếp va chạm trong thiên địa.
"Quỳ Hoa Bảo Điển – Chước Chước Quỳ Hoa – Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp".
Lần này không phải là bóng ảnh va chạm mà là hai đóa quỳ hoa trên trời cùng xoay chuyển sau đó nổ tung ra, quỳ hoa nở rộ tạo thành đầy trời ám khí, từng tia từng tia Quỳ Hoa lực lượng ngưng tụ thành thực chất, bắn thẳng xuống đại địa.
Quỳ Hoa của Vô Song vốn màu đen nhưng khi nó nở rộ lại là màu trắng tinh khiết của hàn băng, là cái lạnh lẽo của hàn băng.
Quỳ Hoa của Đông Phương Bất Bại thì thuần một màu đỏ, khi nó nở rộ như kiếm ra khỏi vỏ không thể thu lại, sát khí ngưng tụ thành thực chất, nhuộm đỏ hồng trần.
Vô Song cùng Đông Phương Bất Bại hiện tại cứ như rơi vào một loại cảm giác vô ngã vậy, đặc biệt là Vô Song.
Cái cảm giác này phi thường kỳ quái nhưng chính Vô Song lại không nguyện thoát ra, chính hắn cũng không biết phải nói gì với cái cảm giác này.
Đã bao lâu rồi, bao lâu rồi Vô Song quên đi Quỳ Hoa?.
Ròng rã 4 năm ở thế giới kia, Quỳ Hoa bị Vô Song quên đi.
Không phải là Quỳ Hoa yếu đi nhưng nó đã không còn là bản sắc của Vô Song, không còn chiếm một vị trí bất di bất dịch trong kho tàng võ học của Vô Song.
Chỉ đến thời điểm này, Vô Song lại trở lại với cảm giác khi xưa, say trong Quỳ Hoa, mê trong Quỳ Hoa.
Cái cảm giác say máu đầy ma mị nhưng đêm trăng hôm đó tại Vương Bản Sơn.
Cảm giác từng tia huyết mạch kéo căng ra trong không gian ngập tràn mùi máu nồng nặc.
Cái cảm giác đẹp đẽ khôn cùng của sự hủy diệt, của sự sát phạt.
Ròng rã 4 năm, Vô Song quên đi cảm giác này.
Vô Song như một con thú quên cách săn mồi nay được thả về chốn rừng hoang vậy.
Quỳ Hoa là vậy, nó đẹp đến mê hồn, vẻ đẹp của sự hủy diệt, vẻ đẹp của cái chết.
Dưới ánh mặt trời nhẹ chiếu, từng tia nắng buổi ban mai chiếu lên mái tóc bạc của Vô Song, chiếu lên khuôn mặt tinh xảo của nó, cái hình ảnh này bao lâu Vô Song không thấy?.
Quỳ Hoa Bảo Điển trong người Vô Song ngủ say bốn năm lúc này lại như tìm về bản sắc của chính nó, áo nghĩa của chính nó.
Vô Song biết Cửu Dương Thần Công, biết Cửu Âm Chân Kinh, biết Bắc Minh Thần Công, biết cả Hàng Long Thập Bát Chưởng, Đả Cẩu Bổng Pháp, Thiên

Sơn Lục Dược Chưởng, Hõa Diễm Đao....

Sơ học của hắn phi thường phi thường nhiều thậm chí sở học của hắn đã vượt xa cả đế vị thông thường, trên đời làm gì có ai tập trung nhiều sở học một thân như Vô Song bất quá lúc này Vô Song đột nhiên nhận ra, Quỳ Hoa Bảo Điển vẫn là một thứ gì đó gắn với huyết mạch của hắn.

Khi Quỳ Hoa Vũ, Vô Song lại như trong cơn say, võng ngã với tất cả.

Nói hắn cùng Đông Phương Bất Bại quyết đấu không bằng nói hai người đang múa, điệu múa thuộc về Quỳ Hoa Bảo Điển.

_ _ _ __ _ _ _ _

Quỳ Hoa Điệp Vũ.

Quỳ Hoa Ti Triền.

Quỳ Hoa Quỷ Tập.

Quỳ Hoa Phi Bộc.

Quỳ Hoa Lưu Tinh.

Quỳ Hoa Mị Ảnh.

_ _ _ _ __ _

Địa Ngục Mị Ảnh

Quỳ Hoa Vĩnh Kiếp

Quỳ Hoa Vĩnh Sinh.

Quỳ Hoa Khấp Hồn

Quỳ Hoa Tỏa Mộng

Quỷ Hoa Xảo Tiệp.

Cực Lạc Hoàng Tuyến.

Chí Thượng Bất Bại.

_ _ _ __ _ _

Vô Song không rõ bao nhiêu năm rồi hắn mới lại nhìn thấy huyết ảnh kia.

Huyết ảnh như đang chỉ dẫn hắn, đi nốt con đường của Quỳ Hoa Bảo Điển, chỉ dẫn cho hắn biết... thế nào là Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 6, là Tiên Thiên Quỳ Hoa Bảo Điển.

Ánh mắt Vô Song dần dần trở thành màu huyết hồng, hắn thực sự không thể tưởng tượng trải qua bao nhiêu năm hắn lại một lần nữa không khống chế nổi tâm trí, bị Quỳ Hoa hoàn toàn mê dẫn.

Quỳ Hoa Bảo Điển là đế cấp võ học nhưng Cửu Âm Chân Kinh cũng là, Cửu Dương Chân Kinh cũng thế, Long Tượng Bàn Nhược Công cũng vậy... đời này đâu thiếu đế cấp võ học?.

Quỳ Hoa Bảo Điển có thể mê huyễn Vô Song, nó có thể trở nên khác biệt bởi Quỳ Hoa đã ăn vào máu của Vô Song, nó đã thành một phần linh hồn Vô Song, từ lúc Vô Song yếu nhất đến tận thời điểm này, từng chiêu từng thức, từng hình ảnh thậm chí hơi thở của Vô Song cũng đã gắn với đóa Quỳ Hoa kia.

Vô Song như say trong Quỳ Hoa nhưng mà... say một mình thì buồn lắm, cũng thật may mắn cho Vô Song, hiện nay có một người say cùng hắn, người này là đỉnh đỉnh đại danh Đông Phương Bất Bại.
Không biến chiêu, không hoa chiêu cũng chẳng xảo kình, chỉ là thuần tốc độ.
Không thay đổi chiêu thức, cả hai người cứ như vậy sử dụng một loại lộ tuyến chiêu số nhất định, cùng di chuyển theo huyết nhân mà Vô Song tưởng tượng ra, theo từng động tác của huyết nhân, từng chiêu từng chiêu trong Tiên Thiên Quỳ Hoa lập đi lập lại.
Không biết giao thủ bao nhiêu chiêu, 300 chiêu?, 500 chiêu?, 1000 chiêu?, 3000 ngàn chiêu?.
Vô Song cũng không biết hơn nữa hắn cũng không đếm được nữa, mãi cho đến khi huyết nhân kia dừng lại, Tiên Thiên Quỳ Hoa Bảo Điển chính thức tự thành lộ tuyến, ánh mắt Vô Song mới có một tia thanh minh.
Ngay lúc này, Đông Phương Bất Bại vậy mà thu tay lại, hắn thậm chí không phòng ngự, bàn tay của Vô Song gần như xuyên phá yết hầu hắn.
Trong một sát na lấy lại được tâm trí, cơ thể Vô Song rùng mình, ngón tay của Vô Song vừa vặn chạm đến cổ Đông Phương Bất Bại, hắn mới dừng lại, cả người Vô Song đã nhễ nhại mồ hôi từ bao giờ.
Về phần Đông Phương Bất Bại?, lúc này một tay che miệng, hắn ho, ho rất dữ dội, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia mỏi mệt nhưng mà sau đó khi hắn ngẩng đầu lên, vẫn là nụ cười đầy ma mị kia.
“Quỳ Hoa chính tông của lão già kia có khác, đã lâu lắm rồi không được thấy, thấy nó liền lại nghĩ vẩn vơ, tâm trạng có chút không yên”.
Đông Phương Bất Bại... phải nói là Đông Phương Bạch mới đúng, lúc này hắn nhẹ đi qua người Vô Song, vỗ nhẹ lên vai Vô Song cũng không nói gì cả, trở về nhà trúc để Vô Song lặng im đứng đó, lặng im trải nghiệm, hấp thu Thiên Thiên Quỳ Hoa.
Một lúc sau, trong ngôi nhà trúc, tiếng đàn huyền cầm nhẹ cất lên.
Hương bỉ ngạn say lòng lãng khách
Sắc bỉ ngạn nhuộm thắm tà linh.
Lá kia đợi mãi hoa đâu thấy,
Lá buồn ủ rũ sắc hoa khoe.
Nại hà kiều chân bước lòng vươn vấn,
Canh mạnh bà gột rửa nỗi đơn côi.
Người ra đi đầu không ngoảnh lại,
Kiếp trần ai gửi lại cùng hoa,
Bao khổ ải qua nại hà tan biến.
Để một mai hóa kiếp luân hồi.
Tình nồng đã dứt Hồi ức tàn phai

Tư niệm cũng đoạn Bỉ Ngạn hoa,
Hoàng Tuyền lộ Sông Vong Xuyên,
đá Tam Sinh Nguyện chờ
Bỉ Ngạn Hoa mang màu tươi của máu
Nhuộm hoàng tuyền một sắc đỏ đau thương
Khi đã yêu bất chấp đạo lý luân thường
Cũng không quản ngàn năm chưa gặp gỡ.
Bờ vong xuyên một lần ta hẹn ước
Rồi cả đời vĩnh viễn chẳng thấy nhau
Tình không màng nhân quả trước hay sau
Duyên cũng định một đời là sinh tử.
Tôi yêu hoa cũng vì sắc hoa đỏ
Lặng lẽ một mình ôm trọn lấy nỗi đau
Cứ vì ai âm thầm mà chờ đợi
Rồi chuyển hồi nhân thế bước qua nhau.
Em cũng đừng trách sao tôi hay nghĩ
Cơn gió nhẹ cũng lưu vết cắt sâu
Chắc bởi vì tôi nhìn hoài Bỉ Ngạn
Sợ tình mình chớm nở chóng tàn phai.
_ _ _ _ _ _ _ _
Khúc nhạc này, Vô Song biết, nó gọi là Bỉ Ngạn.

Quyển 3 Chương 21

Đông Phương Bạch nhờ vả

Tiếng đàn của Đông Phương Bạch thực sự rất cao, cầm nghệ của hắn thực sự cũng cực đáng sợ.

Cầm nghệ của Đông Phương Bạch đã vượt qua Hoàng Dược Sư, ngang hàng với Tiên Âm.

Tiếng đàn của hắn vang lên không ngừng không nghỉ còn Vô Song thì vẫn lặng đứng ở ngoài cánh rừng ngoài kia.

Hắn có thể nghe thấy tiếng đàn như ẩn như hiện, lúc cao lúc thấp, lúc xa lúc gần, như mộng như mị.

Dưới tiếng đàn của Đông Phương Bạch, Vô Song lẳng lặng mà đứng, hai mắt nhắm nghiền.

Đến khi Vô Song mở mắt ra, hắn không khỏi đưa hai tay của mình lên, ngắm nhìn đôi tay này, sau đó có chút cười cười.

Hắn thật sự tự trách mình đầu đất.

Năm xưa bằng Quỳ Hoa Bảo Điển hắn có thể dùng thực lực nhất lưu cao thủ giết tông sư như giết gà giết chó.

Hiện tại nắm giữ Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn đạt cảnh giới ngũ tuyệt hậu kỳ nhưng mà... chiến với ngũ tuyệt hậu kỳ khác vẫn lo trước lo sau, chiến với ngũ tuyệt đỉnh phong cũng không mong thắng lợi, chỉ nghĩ... ngang tài ngang sức.

Đây vốn không phải là thứ suy nghĩ nên thuộc về Quỳ Hoa Bảo Điển.

Quay lưng lại, ánh mắt phức tạp nhìn về nhà trúc, lúc này khúc Bỉ Ngạn kia cũng đã dừng lại từ bao giờ.

Vô Song cũng không nghĩ nhiều, một lần nữa bước vào nhà trúc, sau đó lần này đã quen thuộc hơn trước, hắn đi vào chính phòng lúc này chỉ thấy Đông Phương Bạch đang tự rót tự uống, lần này Vô Song rốt cuộc nhìn ra chút mỏi mệt trên người Đông Phương Bạch.

Thân thể của hắn... chỉ sợ không thích hợp để chiến đấu, hắn không biết vì cái gì khiến cho đệ nhất cao thủ dưới đế vị lại thành cái trạng thái này nhưng mà ngay cả thế Đông Phương Bạch vẫn cứ là Đông Phương Bạch.

Nhật Xuất Đông Phương, Duy Ngã Bất Bại.

Câu nói này đến tận hiện tại vẫn không hề thay đổi, ít nhất là Vô Song cảm thấy thế.

Vô Song đến hiện tại thực sự còn chẳng nắm rõ trận chiếu giữa mình cùng Đông Phương Bạch nhưng mà từ cảm giác mà nói Đông Phương Bạch chỉ sợ còn mạnh hơn cả Thiên Sơn Đồng Lão, ít nhất là một bậc.

Nói Đông Phương Bạch đạt đến đế vị... chỉ sợ Vô Song cũng tin.
Trước khi Vô Song quyết đấu với Đông Phương Bạch, hắn còn cảm thấy người này chưa đủ sức chạm đến đế vị nhưng mà hiện tại suy nghĩ của Vô Song bắt đầu lung lay.
Ngồi xuống đối mặt với Đông Phương Bạch, Vô Song lần này nghiêm túc mà nhìn đối phương.
“Bạch đại ca, rốt cuộc tình trạng của ngươi bị làm sao “.
“Ta cũng không phải tự cao tự đại nhưng mà... không biết chừng ta thật sự có thể giúp ngươi”.
Đông Phương Bạch lúc này đưa hai ngón tay trắng dài cầm ly rượu, ánh mắt mị mị nhìn Vô Song, thản nhiên nói.
“Cũng không có gì, đại khái trong giáo có phản đồ, Ngụy Trung Hiền cấu kết với một bằng hữu cũ của ta, hạ độc ta sau đó liền truy phái toàn bộ cao thủ đại nội truy sát ta, việc cũng chỉ có thế”.
Đông Phương Bạch nói cực kỳ nhẹ nhàng, cứ như đang nói về con gà con chó vậy, cứ như chuyện không liên quan gì đến hắn.
Dĩ nhiên Vô Song sẽ không tin lời nói Đông Phương Bạch cho lắm.
Nói đùa gì thế?, bị hạ độc, bị truy sát?, kết quả nếu Đông Phương Bạch chết thì cũng thôi nhưng mà Đông Phương Bạch cũng không chết hơn nữa... bằng cái thực lực của chính hắn hiện tại, chẳng nhẽ không thể báo thù?.
Đông Phương Bạch hiện tại cứ như là đang đi nghỉ dưỡng vậy, nào có chút thù hận nào?.
Đông Phương Bạch cũng hiểu Vô Song đang nghĩ ngợi gì có điều hắn không giải thích thêm, lúc này Đông Phương Bạch chẳng biết tại sao từ trong tay lấy ra một tấm lệnh bài.
Hắn nhìn Vô Song khẽ mỉm cười.
“Vô Song, ngươi từ chỗ nào học được nguyên bản Quỳ Hoa Bảo Điển của lão già kia? “.
Vô Song lần này cũng lập tức trả lời.
“Đệ xuất thân từ Tử Ngọc Sơn, Quỳ Hoa Bảo Điển là do Vô Hà Tử tiền bối giao cho “.
Nhắc đến Vô Hà Tử, Đông Phương Bạch gật đầu, có vẻ như cũng đoán được câu trả lời này.
“Ngươi gọi ta một tiếng Bạch đại ca, lại tự mình xưng đệ, ta và ngươi đều nhận chân truyền của lão già kia, cũng có thể coi là đồng môn “.
Nói tới đây Đông Phương Bạch dừng lại một chút, chạm vào chiếc lệnh bài màu đen trên bàn sau đó đẩy nhẹ nó về phía Vô Song.
“Đại ca hiện tại không thể rời đi nơi này, ngươi có hứng thú không?, từ nay trở đi ngươi liền thay đại ca, làm Đông Phương Bất Bại? “.

“Thiên hạ này trừ đại ca và ngươi cũng chỉ có Ngụy Trung Hiền biết Quỳ Hoa Bảo Điển, chỉ cần ngươi đeo mặt nạ vào lại sử dụng Tiên Thiên Quỳ Hoa, thiên hạ liền không ai biết được thật giả, thế nào?”.
Cái câu nói này của Đông Phương Bất Bại thực sự quá kinh người, hắn dĩ nhiên lại muốn Vô Song đóng giả mình?.
Đóng giả Đông Phương Bất Bại... đương nhiên sẽ bị Ngụy Trung Hiền cùng toàn bộ Đông Xương truy sát nhưng mà Vô Song hiện tại sợ gì Đông Xưởng?.
Ngoài vấn đề này ra, nếu Vô Song trở thành Đông Phương Bất Bại liền có thể trở thành Nhật Nguyệt Giáo Chủ, nắm trong tay Nhật Nguyệt Thần Giáo quyền khuynh thiên hạ, triệt để giúp kế hoạch của Vô Song lại gần một bước.
Vô Song thực sự không hiểu, ánh mắt đăm chiêu nhìn Đông Phương Bạch.
“Bạch đại ca, thứ cho Vô Song không thể nhận, ít nhất ta không thể làm việc ta không hiểu rõ”.
Đông Phương Bạch nghĩ nghĩ một chút, hai vai nâng lên.
“Ngươi biết loại người nào gọi là loại người phải chết không? “.
“Ngươi đến đây chắc tiểu Hoàng cũng nói rõ ra rồi, lần trước Ngũ Độc Lão Tổ cũng đến, Ngũ Độc Lão Tổ cũng không hổ là lão bất tử cùng thời lão già kia, vừa nhìn liền biết ta ‘số phải chết’ “.
Loại người nào là loại người phải chết?, cái này Vô Song thật sự không hiểu.
Thấy Vô Song im lặng, Đông Phương Bạch khẽ nhếch miệng.
“Loại người gọi là phải chết là loại người cố tình muốn chết”.
“Con kiến còn muốn sống huống gì con người?, chỉ cần có một cơ hội sống vậy liền cố mà sống, chỉ có loại người muốn chết mới phải chết”.
“Trên người ta toàn bộ đều là tử khí, cái này là ta muốn chết, chỉ khi ta muốn sống ta mới rời khỏi nơi này, mạng Đông Phương Bạch vốn thuộc về chính ta, không phải do trời”.
“Mấy cái này hiện tại nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu, chỉ biết hiện tại đại ca tạm thời không muốn sống, chỉ thế mà thôi”.
“Cái thân phận Đông Phương Bất Bại này... có hay không cũng đã không quan trọng, ta lần này đến cả sinh mệnh cũng có thể buông, những thứ như dạnh vọng, tiền tài, quyền lực ta đều đã sớm không quan tâm, tại Hắc Mộc Nhai chỉ còn duy nhất một người ta không yên tâm”.
Nói đến đây, ánh mắt của Đông Phương Bạch trở nên nhu hòa.
Vô Song nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng không khỏi cảm khái.
Đông Phương Bạch không phải nam nhân chân chính, hắn không có may mắn như Vô Song.
Vô Song không rõ tại sao Đông Phương Bạch lại đi con đường này nhưng mà hắn đã không thể quay lại.
Hình bóng làm ánh mắt của một đại ma đầu trở nên nhu hòa... có lẽ phải đẹp

lắm.
Đông Phương Bạch thực sự rất khó hiểu, đến tận bây giờ Vô Song vẫn chưa hiểu người trước mặt đang muốn làm cái gì, cái gì mà không thích sống, cái gì mà muốn chết, rồi khi muốn sống thì lại đi ra?.
Vô Song không thể hiểu nhưng mà Vô Song hiểu cái ánh mắt kia.
Vô Song không rõ nư nhân này là ai nhưng để một người đã buông tha cả sự sống cũng không nở quên đi... người này Vô Song cũng muốn gặp một lần.
“Là đại tẩu sao? “.
Vô Song quyết định cắt ngang lời Đông Phương Bạch.
Đông Phương Bạch nghe vậy có chút cười khổ, nụ cười của hắn tương đối đắng.
“Là muội muội”.
Sau đó Đông Phương Bạch nhìn Vô Song từ đầu đến chân một chút rồi cười rộ lên.
“Ngươi cũng có thể thử theo đuổi nàng nha, có điều nàng phi thường mạnh, cẩn thận nàng đánh chết ngươi”.
Vô Song triệt để nghệt mặt ra, sau đó đầy thú vị mà hỏi lại.
“Đại ca ngươi thực sự không sợ ta theo đuổi nàng?, hơn nữa nàng mạnh đến mức nào? “.
Đông Phương Bạch nghĩ nghĩ một chút, sau đó liền nói.
“Thực lực của nàng hiện tại ngang với ta của 10 năm trước”.
Vô Song nào biết Đông Phương Bất Bại 10 năm trước thực lực thế nào?.
Thấy Vô Song không hiểu, Đông Phương Bạch khẽ cười.
“Quỳ Hoa Tầng 7 “.
Lần này Vô Song thực sự không thể tin nổi mà nhìn Đông Phương Bạch bất quá Vô Song rất nhanh nhớ ra một việc.
Quỳ Hoa Bảo Điển là một công pháp kỳ dị trong thiên hạ, Quỳ Hoa không đại diện cho cảnh giới mà đại diện cho chiến lực.
Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 7 không đại diện cho việc người luyện Quỳ Hoa sẽ trở thành đế nhưng lại đại diện cho người này có chiến lực của đế.
Cái khái niệm này chính Vô Song cũng quên mất sau đó Vô Song đột nhiên sững người nhìn Đông Phương Bạch.
“Không thể nào, chẳng nhẽ Quỳ Hoa Bảo Điển có 8 tầng?”.
Đông Phương Bạch nhìn Vô Song, hắn im lặng không nói tiếng nào nhưng lại làm cho Vô Song rung động thật lớn.

– – – – – –— – –

Quyển 3 Chương 22
Đã lâu không gặp (1)

Đông Phương Bạch xuất hiện một lần nữa làm kế hoạch của Vô Song bị đảo lộn, bản thân Vô Song thực sự bị hấp dẫn với thân phận Đông Phương Bất Bại.

Bản thân Đông Phương Bất Bại không phải là cái danh hão mà còn đại diện cho Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Đông Phương Bạch là bá chủ Hắc Mộc Nhai bao nhiêu năm nay, hắn bị phản bội nhưng không có nghĩa tại Hắc Mộc Nhai không có người trung thành với hắn hơn nữa tại Hắc Mộc Nhai, cho dù kẻ ám toán Đông Phương Bạch kia có thể thực sự thành công đẩy ngã Đông Phương Bạch nhưng chỉ cần không thấy xác của Đông Phương Bạch liền không dám tuyên bố Đông Phương Bạch chết.

Đông Phương Bạch thật ra càng không thể chết, kẻ kia chỉ cần không bị ngu thì nhất định tìm trăm cách để che dấu sự biến mất của Đông Phương Bạch, ít nhất không thể để tin tức Đông Phương Bạch chết lộ ra ngoài.

Đông Phương Bạch là thủ hộ thần của Hắc Mộc Nhai, tại thế giới này nói hắn là ma giáo giáo chủ có lẽ cũng đúng.

Đứng đầu ma giáo Trung Nguyên là Minh Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo, là Quang Minh Sơn và Hắc Mộc Nhai.

Quang Minh Đỉnh của Minh Giáo hiện nay cực loạn, Minh Giáo giáo chủ Dương Đỉnh Thiên qua đời nhiều năm, Minh Giáo từ trên xuống dưới không ai phục ai, chia năm bè bảy mảng, trừ khi Minh Giáo đứng trước bờ vực an nguy đám người này mới có thể một lần nữa bắt tay với nhau cộng đồng hợp tác.

Về một mặt nào đó, tại Bắc võ lâm Minh Giáo chỉ có thể dùng đông đảo giáo đồ trấn thủ Quang Minh Sơn cùng Quang Minh Đỉnh, giữ mình có thể không lo nhưng mà lại không đủ sức ngạnh kháng lại chính đạo môn phái.

Nhật Nguyệt Thần Giáo ở nam phương thì khác, giáo đồ không hề thua kém Minh Giáo, lại có Đông Phương Bạch tọa trấn từ trên xuống dưới duy mệnh là từ, vốn là một khối gắn kết, tại nam võ lâm mà nói Nhật Nguyệt Thần Giáo hoàn toàn là một nhà độc đại, đến cả Nam Thiêu Lâm mang ra cũng so không nổi.

Từ khi Dương Đỉnh Thiên chết sau đó Đông Phương Bạch xuất hiện thì toàn bộ thế lực ma giáo đều thay đổi, cán cân quyền lực nghiêng hẳn về nam phương, toàn bộ ma giáo đều lấy Đông Phương Bạch làm cờ đầu, một lệnh Hắc Mộc Nhai truyền xuống, trừ Minh Giáo ra thì hầu như toàn bộ môn phái lớn nhỏ của ma đạo đều sẽ nghiêm túc chấp hành.

Vô Song phi thường muốn tìm chúng nữ, vì muốn tìm chúng nữ hắn rốt cuộc bắt tay với Đông Phương Bạch.

Vô Song rất tự tin vào Khinh Huyền, vào Thiên Long Giáo trong tay nàng phát triển những năm qua nhưng mà nói Thiên Long Giáo hiện tại so sánh được lực ảnh hưởng với Nhật Nguyệt Thần Giáo thì Vô Song không tin, việc tìm người này dùng ảnh hưởng của Nhật Nguyệt Thần Giáo thì dễ hơn nhiều.
Bắt tay với Đông Phương Bạch dĩ nhiên cũng phải học một số thứ từ người đi trước này, cũng không thể vừa xuất hiện liền đã bị người ta phát giác bất quá việc làm quen này với Vô Song thực sự dễ vô cùng.
Hai người công pháp cùng một nguồn, tuy Đông Phương Bạch lấy sát nhập đạo cái này Vô Song tạm thời chưa làm được nhưng hắn lại có Tịch Tà Kiếm Pháp, là sát đạo kiếm pháp dĩ nhiên cũng có thể làm thành vài phần tương tự.
Về phần sát khí, sát khí của Đông Phương Bạch viễn siêu Vô Song nhưng sát khí của Vô Song thật ra cũng đã cực cường, sát khí nếu chỉ dùng để dọa người Vô Song cũng sẽ làm được.
Ngoại trừ những điểm này ra còn có cả khí chất ma mị cùng những hành động ‘không giống nam nhân’, mấy thứ này với ai có thể là khó nhưng với Vô Song tuyệt đối không khó, hắn thậm chí còn có vài phần giỏi hơn Đông Phương Bạch.
Phần khó nhất chỉ là ‘nhận biết’, nhận biết người của Nhật Nguyệt Thần Giáo, cái này bắt buộc Vô Song phải nhớ kỹ, cũng may Đông Phương Bạch cũng coi như là kỳ nhân, cầm kỳ thi họa đều cực kỳ tinh thông.
Bản thân Đông Phương Bạch bị vây ở Quỳ Hoa Bảo Điển tầng 7 suốt 10 năm, đều không thể bước ra được một bước cuối cùng, sau đó hắn liền mặc kệ, thả lỏng tâm tình trong cầm – kỳ – thi – họa.
Đông Phương Bạch cầm kỹ không thua kém gì Tiên Âm, Kỳ thuật cùng bút họa đều vượt xa Vô Song, cái điểm này thật sự làm Vô Song cực kỳ bội phục hắn.
Bằng vào bút họa của chính mình, Đông Phương Bạch liền lấy giấy vẽ lại dung mạo một số nhân vật trên ‘Hắc Mộc Nhai’ làm Vô Song nhất định phải nhớ nếu không liền sẽ lộ đuôi mà bị người phát hiện.
Vì việc này, chuyến đi của Vô Song đến Ngũ Độc Giáo liền bị trì hoãn.
Vô Song tạm không thể rời xa nhà trúc của Đông Phương Bạch, hắn liền viết một bức thư, nhờ Lam Phượng Hoàng chuyển đến Ngũ Độc Giáo, chỉ đích danh đưa cho Lý Mạc Sầu.
Lý Mạc Sầu ở Ngũ Độc Giáo học nghệ 4 năm, bằng tư chất của nàng thật ra chưa hẳn đã còn lại ở Ngũ Độc Giáo nhưng ai bảo Vô Song không có bất cứ thông tin gì đây?, hắn không thể không phiền Lam Phượng Hoàng đi một chuyến.
Lại nói về Lam Phượng Hoàng, Đông Phương Bạch nói với nàng Vô Song có cơ hội cứu trị quái bệnh của chính mình, Lam Phượng Hoàng dĩ nhiên vui mừng quá đỗi, ngoại trừ việc chưa mang Thất Thải Độc Vương cho Vô Song ra thì nàng hoàn toàn coi Vô Song là thượng khách, đến cả tửu phương Ngũ Bảo Mật

Hoa Tửu cũng đưa cho Vô Song, địa vị của Vô Song trong mắt nàng thậm chí được đề cao vài bậc.
Vô Song ở cùng nhà trúc với Đông Phương Bạch, rảnh rỗi liền cùng hắn đối luyện có điều thân thể người này hiện tại không tốt, vì không muốn làm thân thể Đông Phương Bạch càng ngày càng xấu hai người chỉ dừng lại ở trên dưới 300 chiêu không hơn.
Tiếp theo liền là quãng thời gian Vô Song theo Đông Phương Bạch học đàn.
Những cái khác có thể không học nhưng đàn bắt buộc phải học, dẫu sao Đông Phương Bạch người này sở thích lớn nhất là đánh đàn, thậm chí dùng tiếng đàn thay cho tiếng nói.
Khó khăn lớn nhất của việc này là việc khiến hai người có tiếng đàn giống hệt nhau là hoàn toàn không thể, để khắc phục điểm này hoàn toàn phải xem diễn kỹ của Vô Song đến đâu, cái này Đông Phương Bạch sẽ không quan tâm.

_ _ _ __ _ _ _ _
Khoảng hai ngày sau khi Lam Phượng Hoàng rời đi, nàng rốt cuộc cũng trở lại đồng thời gửi lại luôn phong thư cho Vô Song, nàng vậy mà không tìm được người.
Lý Mạc Sầu hai năm trước đã rời khỏi Miêu Cương, nàng đi đâu ngay cả Hà Thiết Thủ cũng không biết.
Lý Mạc Sầu đến Miêu Cương nhận Hà Thiết Thủ làm sư phụ, việc này cực kỳ bí mật hay nói đúng hơn bản thân Hà Thiết Thủ không muốn công bố ra ngoài, nàng chưa từng để Lý Mạc Sầu xuất hiện trước đám đông cũng như cũng sẽ không chủ động giới thiệu Lý Mạc Sầu với bất kỳ ai.
Lý Mạc Sầu về một mặt nào đó là do Dạ Xoa giới thiệu đến, mối quan hệ của Dạ Xoa cùng Miêu Cương thực sự không phải là việc để người ngoài biết được, Dạ Xoa ngoài sáng vẫn là Ngũ Độc Giáo phản đồ, Lý Mạc Sầu là do phản đồ giới thiệu đến đây, nếu tin này lộ ra không chỉ Hà Thiết Thủ gặp rắc rối mà bản thân Lý Mạc Sầu thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng.
Ban đầu Lam Phượng Hoàng đến Ngũ Độc Giáo sau đó trực tiếp hỏi Lý Mạc Sầu còn làm Hà Thiết Thủ nghi trước nghi sau, mãi đến khi Lam Phượng Hoàng tự mình nói ra là giúp người chuyển thư tín Hà Thiết Thủ mới thông báo cái tin này.
Nếu không phải Hà Thiết Thủ xác nhận Lam Phượng Hoàng đến cả mặt mũi Lý Mạc Sầu cũng chưa từng gặp, ngay cả tên cũng mới chỉ nghe qua lần đầu chỉ sợ nàng sẽ vì đứa đệ tử này mà dấu diếm, căn bản coi như Lý Mạc Sầu chưa từng tồn tại.
Dĩ nhiên mấy việc này Lam Phượng Hoàng cũng không biết gì cả.
Lam Phượng Hoàng chỉ là người đưa thư, sau khi trở về liền giao lại thư tín cho Vô Song đồng thời chuyển lời Hà Thiết Thủ.

Không thể gặp được Lý Mạc Sầu là việc trái ý muốn của Vô Song vì vậy hắn hiện tại tạm thời cũng không thể liên lạc với người Thiên Long Giáo, tại đất Miêu Cương này trừ chính người Miêu ra thì không có bất cứ một tổ chức nào có thể đưa chân được vào, ngay cả Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng không thể.
Ngũ Độc Giáo là minh hữu của Nhật Nguyệt Thần Giáo chứ tuyệt chẳng phải hạ nhân, người Nhật Nguyệt Thần Giáo đến Miêu Cương tuyệt đối cũng phải ngoan ngoãn lại, thành thực mà làm người nếu không chết cũng không rõ chết ra sao.
Lam Phượng Hoàng sau khi chuyển lời xong, nàng cũng không tiếp tục làm phiền Vô Song 'trị bệnh' cho Đông Phương Bạch, liền lại rời đi, những ngày hôm nay trong Miêu Cương thực sự tương đối gấp, Y- Độc Đại Điển chỉ còn vài ngày nữa là tổ chức.
Cái gọi là Y – Độc Đại Điển đương nhiên một lần thi tài – giao lưu giữa Miêu Cương Ngũ Độc Giáo cùng Thần Nông Cốc.
Y – Độc Đại Điển này không chỉ toàn bộ Miêu Cương quan tâm mà chính Vô Song cũng cực kỳ quan tâm thậm chí vì Y – Độc Đại Điển bản thân Vô Song vẫn quyết định rời khỏi nhà trúc, tiến trở về Miêu Tộc, hắn muốn đợi Tương Vân.
Thời gian cũng không bắt Vô Song chờ đợi quá lâu, sau hai ngày kể tử khi Lam Phượng Hoàng trở về từ Ngũ Độc Giáo rốt cuộc một thiếu nữ họ Lam khác lại tiếp tục vì hắn truyền tin.
Lam Đình cực kỳ tự nhiên mở phòng của hắn, vẻ mặt có chút hớt hải cùng lo lắng, cô nhóc này bước vào là khi Vô Song đang dựa lưng vào ghế đọc sách, thấy vẻ mặt của nàng Vô Song liền khẽ cười.
"Tiểu Đình, có gì mà như bị ma đuổi vậy? ".
Lam Đình thở hổn hển, lại gần bàn gỗ giữa phòng, tự rót cho mình một ly nước, sau đó mới ngửa đầu lên nhìn Vô Song.
"Vô Song ca ca, đoàn người của Thần Nông Cốc đến rồi nha, ca ca có muốn theo ta đi xem bọn họ không?".
Nghe được tin này, Vô Song không thể không hạ quyển sách xuống, trong mắt hiện lên hồi ức.
Cũng 4 năm rồi không nhìn thấy cô bé kia, nàng hiện tại không biết thế nào rồi?.
Năm xưa khi Vô Song bị đưa đến Hắc Địa, Tương Vân là người lo lắng nhất, là người sợ hãi nhất.
Hắn ở Hắc Địa gần nửa năm sau đó lại biến mất suốt 4 năm không một tin tức để lại... không biết để cô bé năm xưa lo lắng vì hắn đế mức nào nữa?.

Quyển 3 Chương 23

Đã lâu không gặp (2)

Tính đi tính lại, Thẩm Tương Vân có lẽ là người quen đầu tiên Vô Song gặp lại từ khi trở về.

Hắn đã trở về thế giới này tròn 10 ngày, tất cả những người hắn gặp đều là người mới, đều là bằng hữu mới tuyệt không có lấy một người quen.

Cùng với Lam Đình đến nhìn đoàn đội của Thần Nông Cốc, ngay cả Vô Song cũng không thể giữ cho tâm tính bình lặng, cứ như người xa quê lâu ngày nay lại được gặp thân nhân vậy, cảm giác này là ai cũng khó mà bình tĩnh cho nổi.

Vô Song cũng không xuất hiện trong đội ngũ tiếp đón Thần Nông Cốc, hắn cùng Lam Đình xuất hiện trên một ngọn cây cao, việc trèo thẳng lên cây mà quan sát đoàn đội thực sự làm Lam Đình thích thú vô cùng, bất quá Lam Đình có chút chứng sợ độ cao, vẫn phải đưa tay ra bám vào vạt áo Vô Song, cô bé này sợ ngã.

Từ trên cao nhìn xuống, cảnh vật đều nhỏ lại nhưng Vô Song lại có thể nhìn tổng thể toàn bộ đoàn đội.

Có rất nhiều thế lực trên giang hồ lực chọn màu sắc hoặc trang phục đặc dị của riêng mình ví dụ như Miêu Cương Ngũ Độc Giáo bản thân giáo đồ đều là màu tím, ví dụ như trang phục của Toàn Chân hay Võ Đang, trang phục Cái Bang, loại áo vải thô màu vàng thêm cái đầu cạo trọc của đệ tử Thiếu Lâm... tất cả đều rất dễ nhận biết.

THần Nông Cốc cũng là như vậy, thuần một sắc trắng, ngựa trắng, quần áo trắng, đến cả xe ngựa cũng trắng, khăn trùm đầu cũng là màu trắng, Vô Song mà không nhìn thấy cờ của Thần Nông Cốc hắn còn tưởng đây là đám tang ai đó.

Nói cũng phải may mắn, không rõ vị cao nhân nào chọn cái loại trang phục này, lúc cuối cùng còn biết tỉnh lại mà đổi ký hiệu môn phái Thần Nông Cốc sang hoa văn màu đỏ, nếu vẫn cứ giữ nguyên màu trắng thêm vào cái nền trắng của cờ chỉ sợ cờ Thần Nông Cốc trực tiếp biến thành cờ tang.

Thần Nông Cốc theo Vô Song hiểu biết thì chia làm Y Điện cùng Võ Điện.

Võ Điện chỉ nhận nam nhân, Y Điện thì không có giới hạn như vậy.

Bản thân Thần Nông Cốc, Võ Điện rất giống hạ nhân, chủ yếu là nhận cô nhi từ khắp nơi trở về nuôi dưỡng, nếu có thiên phú sẽ tiến vào Y Điện, không có thiên phú sẽ tiến vào Võ Điện.

Không phải Vô Song muốn dìm Võ ĐIện của Thần Nông Cốc mà là vì Thần Nông Cốc vốn không chuyên võ, đám người đi ra từ võ điện coi như bị hủy luôn tương lai, trừ khi vận khí siêu cấp đi trên giang hồ gặp được truyền thừa rơi thẳng vào đầu nếu không võ đạo một đường bình bình, có lẽ giỏi lắm thì chết ở

cánh của đại tông sư cảnh giới.
Tại Thần Nông Cốc, Võ Điện địa vi phi thường thấp, chỉ cao hơn người hầu trong cốc một bậc mà thôi.
Y Điện thì lại khác, Y Điện chia thành Luyện Đan Điện, Y Sư Điện cùng Linh Dược Viên.
Luyện Đan Điện đào tạo luyện đan sư, Y Sư Điện thì đào tạo y sư về phần Linh Dược Viên thì lại có chút đặc biệt.
Chỉ có y sư hoặc luyện đan sư mới có thể tiến vào đồng thời bắt buộc phải là y sư hoặc luyện đan sư do Thần Nông Cốc đào tạo từ đầu đến đuôi, nói dễ hiểu hơn thì người trong Linh Dược Viên chủ yếu cũng là cô nhi được Thần Nông Cốc nuôi dưỡng, thiên phú nghề Y đủ tốt, sau này thành tài liền bước vào Linh Dược Viên.
Nói về y thuật hay luyện đan thuật bản thân Thần Nông Cốc chưa dám tự xưng vô địch thiên hạ nhưng mà nói về nuôi trồng cùng chăm sóc thảo dược thì quả thật là vô địch, Linh Dược Viên tuyệt đối là mệnh căn của Thần Nông Cốc.
Bản thân Thần Nông Cốc ở trong võ lâm ngoại trừ là thánh địa y học giới ra thì cũng có tác dụng tương tự như Thiên Ý Thành.
Thiên Ý Thành là cái nôi đào võ giả thì Thần Nông Cốc cũng là cái nôi đào tạo y sư, cả hai đều thuộc dạng nửa học viện.
Rất nhiều Y dược thế gia đều cam tâm tình nguyện đóng tiền đưa con cái vào Thần Nông Cốc đào tạo, ở đây không chỉ có kiến thức, không chỉ được dạy bảo mà còn bắt đầu xây dựng mối quan hệ với các thiên tài bên trong y dược giới, sau này khi tốt nghiệp ở Thần Nông Cốc liền sẽ có giao tế rất rộng, con đường phát triển tiếp theo liền dễ hơn nhiều.
Bằng vào điểm này có thể nghĩ Tương Vân ở Thần Nông Cốc được chào đón đến mức độ nào, cũng bởi vì vậy năm xưa nàng mới lựa chọn chạy đến Thiên Ý Thành tĩnh tu, nếu nàng còn ở Thần Nông Cốc chỉ sợ ngay cả nàng cũng loạn, thời gian từ chối tỏ tình có khi còn nhiều hơn thời gian học y.
Ngoài những việc trên ra còn phải nói đến yếu tố an toàn của Thần Nông Cốc.
Thần Nông Cốc có rất nhiều thảo dược quý thậm chí dược vương hay tiên dược.
Đây chắc chắn không phải tu tiên giới, dược vương hay tiên dược gì gì đó không thể có tác dụng kinh khủng như mấy cái câu chuyện kia nhưng chỉ bằng cái tên cũng thấy được giá trị liên thành, Thần Nông Cốc có thể tồn tại đến ngày nay ngoại trừ quan hệ cực rộng trong võ lâm ra bọn họ còn cần thế lực bảo vệ mình.
Thế lực bảo vệ của Thần Nông Cốc tuyệt đối rất cứng, cứng không kém gì Thiên Ý Thành.
Sau lưng Thiên Ý Thành là triều đình, hai bên quan hệ hợp tác song song.
Sau lưng Thiên Ý Thành là Trấn Nam Vương Phủ, hai bên quan hệ cũng là hợp tác song song.

Có Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế đứng ra đảm bảo, có cả vạn hùng binh tọa trấn bốn hướng xung quanh Thần Nông Cốc chưa kể ‘Dược Trận’ của Thần Nông Cốc có thể nói là độc bộ thiên hạ, ngay cả đế vị cao thủ bình thường muốn tiến vào đoạt linh dược cũng phải suy nghĩ thật nghiêm túc.
Về phần đệ tử Thần Nông Cốc đi ra ngoài, điển hình là những lần di chuyển theo đoàn thế này bọn họ cũng được bảo vệ tuyệt đối, bảo vệ ở đây không phải đám Võ Điện mà là từ các thế lực khắp nơi tại nam phương bắt tay hữu hảo với Thần Nông Cốc cử cao thủ đến.
Giang hồ đâm chém nhau là quá bình thường, nơi nào không cần y sư?, chỉ cần là thế lực lớn tại nam phương tất nhiên đặt mối quan hệ hữu hảo cùng Thần Nông Cốc, từ đó tùy theo độ quan trọng của mỗi chuyến di chuyển mà lực lượng bảo hộ được điều đến cũng khác nhau.
Lần này Thẩm Tương Vân đến Ngũ Độc Giáo, Vô Song có thể đếm được trong đội ngũ này có đến 25 đại tông sư cao thủ đi theo bảo hộ, con số đủ để nói là kinh người.
Từ trên cao nhìn xuống, nhìn đoàn độ Thần Nông Cốc đi vào Miêu Cương, Vô Song không thể không cảm khái cái thế lực đặc dị này.
So chiến lực chân chính Thần Nông Cốc khó mà so với Thiên Ý Thành nhưng lực hiệu triệu thì chửa hẳn đã kém bao nhiêu, thảo nào năm xưa Tương Vân cho dù đến Thiên Ý Thành địa vị của nàng cũng phải dùng từ ‘siêu nhiên’ để hình dung, cho dù loại quái thai như Vô Song dành thành tích kinh khủng như vậy... cũng khó mà so được với một ngón tay của cô bé này.
Thở ra một hơi, có chút cười khổ.
“Thần Nông Dược Thể a, thực sự không trêu được cái loại thể chất này”.
Lam Đình ở bên cạnh cũng nghe Vô Song nói vậy, cô bé chu miệng nhỏ lên không phục.
“Hừ Vô Song ca ca, không cho ngươi khen Thần Nông Dược Thể, chẳng qua... chẳng qua Ách Nan Độc Thể không xuất thế, nếu Ách Nan Độc Thể truyền nhân xuất thế.... Thần Nông Dược Thể tính là cái gì “.
Nhìn Lam Đình chu môi lên, Vô Song lại bật cười, Lam Đình cô bé này rất dễ làm Vô Song vui vẻ, hắn đương nhiên hiểu ý nàng.
Tại Miêu Cương mà nói nơi độc đạo xưng hùng thì Ách Nan Độc Thể địa vị quả thật siêu thoát tất cả.
Ách Nan Độc Thể cùng Thần Nông Dược Thể đời này đến đời khác so tài với nhau, không loại thể chất nào chịu thua kém loại thể chất nào, muốn phân cao thấp thực sự rất khó, cùng lắm thì Thần Nông Dược Thể danh tiếng tốt hơn một chút mà thôi.
Nghĩ đến Ách Nan Độc Thể, tâm Vô Song liền trở nên nhu hòa.
Nghĩ cũng lạ, Thần Nông Dược Thể cùng Ách Nan Độc Thể truyền nhân, một

người là tiểu sư chất của hắn, một người lại là cô gái nhỏ của hắn.
Vô Song nghĩ về Linh Tố, nàng không phải nữ nhân đẹp nhất mà hắn biết, dung mạo của nàng chỉ có thể tính là thường thường nhưng mà Linh Tố lại là cô gái đầu tiên đi qua cuộc đời hắn ở thế giới này, là cô gái đầu tiên hắn coi như 'cô vợ nhỏ'.
Gặp Tương Vân xong, Vô Song sẽ trở về Thiên ý Thành, trên đường hắn liền ghé qua Dược Vương Cốc, nhất định phải về thăm ông ngoại, thăm Linh Tố.
_ _ _ _ _ _ __ _
Đang suy nghĩ miên man về Linh Tố, ánh mắt Vô Song bỗng khựng lại.
Hắn ban đầu cũng không nghĩ đến việc sẽ thấy Tương Vân ở đây dù sao đệ tử Thần Nông Cốc trực tiếp chui thẳng vào trong xe ngựa, xe ngựa này trừ khi tự mình ló đầu ra cửa sổ nếu không Vô Song cũng chịu, không thể nào biết ai ở bên trong tuy nhiên hắn hiện tại rất nhanh phát hiện ra, trong chiếc xe ngựa thứ ba của đoàn người Thần Nông Cốc, không khí có chút không đúng.
Hắn rất khó để nói ra cái gì không đúng nhưng mà linh hồn lực của Vô Song cực kỳ cường đại, cũng vì vậy khả năng cảm nhận sự vật của hắn cũng trở nên vi diệu hơn rất nhiều.
Chiếc xe ngựa kia đặc biệt ở chỗ, khi quan sát nó Vô Song cảm thấy tâm hồn dễ chịu.
Loại cảm giác này không nhầm được, đây là cảm giác Vô Song đã từng có bên Tương Vân.
Cô gái nhỏ này chắc chắn ở trong chiếc xe kia.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ __
Đoàn xe ngựa Thần Nông Cốc đi thẳng vào trong làng Miêu tộc, đây cũng chính là ngôi làng của Lam Đình.
Sau khi đội tiếp đón dẫn đoàn Thần Nông Cốc đến nơi nghỉ ngơi, tất cả đều rút về dù sao đây là quy định của Thần Nông Cốc, truyền nhân Thần Nông Cốc ra ngoài đến cả người hầu cũng tự mang theo, căn bản không cần người Miêu Cương lo lắng.
Đoàn người Thần Nông Cốc rất nhanh tản ra, lần này Thần Nông Cốc đến MIêu Cương tổng cộng mang theo 7 vị truyền nhân, toàn bộ đều là người Y Sư Điện.
Truyền nhân Thần Nông Cốc tự chia phòng nghỉ ngơi ở bên trong cùng, khu vực bên ngoài liền dành cho người hầu cùng đệ tử Võ Điện, cuối cùng là đại tông sư cao thủ từ khắp các thế lực xung quanh nam phương liền chia ra phòng ngự nơi hiểm yếu, đảm bảo tuyệt đối không có bất cứ ai có thể lẻn vào.
Tất nhiên cái gọi là tuyệt đối này cũng chỉ mang ý nghĩa tương đối, với một số người, xuyên qua trận địa này tuyệt không phải việc khó, điển hình là Vô Song.

Quyển 3 Chương 24
Đã lâu không gặp (3)

Vô Song một đường bám theo đội ngũ Thần Nông Cốc, sau đó hắn lại dựa vào cái cảm giác dễ chịu của linh hồn kia mà dừng lại trước cửa một căn phòng bất quá khi hắn đang chuẩn bị chuyển thân mà vào thì lại phải dừng lại, thân ảnh nhún một cái đã thấy hiện trên nóc nhà.

Vô Song dừng lại bởi hiện tại có một nam tử đang đi đến căn phòng này.

Người này cao khoảng 1m7, chiêu cao không tính là quá tốt tại thế giới này.

Một thân bạch y mang theo tiêu chí ký hiệu của Thần Nông Cốc, một lá cỏ bốn nhánh màu đỏ trước ngực và sau lưng.

Nam nhân này không tính quá đẹp trai nhưng vẻ mặt coi như là cương trực.

Người này vừa mới chọn phòng xong dĩ nhiên đi thẳng đến đây, muốn tới tìm Tương Vân? mặc dù Vô Song cũng không chắc chắn 100% đây là phòng Tương Vân.

Ở thời cổ đại, nghe trộm hay nhìn trộm vốn cực kỳ dễ, chỉ cần tháo lớp mái ngói trên cùng ra hoàn toàn có thể biết bên dưới xảy ra cái gì.

Vô Song không phải chuyên nghiệp trong việc này nhưng mà hắn vẫn thừa hiểu, chậm rãi tháo mái ngói ra, ánh mắt lẳng lặng quan sát bên dưới.

Ở phía dưới, tiếng gõ cửa vang lên, có điều Vô Song cũng không thèm quan tâm cái tiếng gõ cửa kia, hắn chỉ quan tâm đến một thân ảnh bên dưới.

Phòng này... có tổng cộng ba người, toàn bộ đều là nữ nhân.

Trong ba người bên dưới có hai người mặc áo trắng, là thuần phục trang của Thần Nông Cốc, nữ nhân duy nhất còn lại mặc một thân lam y.

Nàng cũng là người Thần Nông Cốc nhưng cơ hồ lại không phải tuân theo quy tắc thông thường của Thần Nông Cốc.

Nàng ngồi đó đang tự mình châm trà, mái tóc màu đen mượt mà dài đến chấm lưng, thân hình hơi gầy gò lộ ra vẻ yếu nhược mảnh mai, khuôn mặt của nàng Vô Song khó có thể quan sát từ trong vị trí này nhưng mà Vô Song biết hắn không nhầm được.

Khí chất của Thần Nông Dược Thể không lẫn đi đâu được, cô bé này chính là Tương Vân bất quá nhìn cái vẻ gầy gò yếu nhược của Tương Vân, Vô Song lại có chút đau lòng.

Cô bé này mấy năm làm gì không biết yêu thương thân thể mình như vậy?.

_ _ _ _ _ _ _ __ _ _

Ở bên dưới lúc này, tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên.

Thanh Tuyền ngửa gương mặt thanh tú nhìn ra ngoài, trên khuôn mặt có một tia

ngoài ý muốn.
Nàng cũng không biết giờ phút này ai lại đến đây?.
Đường đi giữa Thần Nông Cốc cùng Ngũ Độc Thần Giáo chẳng phải gần gì cho cam, bản thân Tương Vân cũng không phải võ giả, nàng thân thể lại không tốt lắm, trên đường quả thực mệt mỏi, nàng hiện tại vốn muốn thả lỏng nghỉ ngơi hơn nữa hầu hết đệ tử Thần Nông Cốc cũng là như vậy, vì cái gì vừa mới chọn phòng xong liền có người tìm nàng.
Tương Vân chưa nói gì, hai nữ tử áo trắng trong phòng động cũng không dám động, sau đó một người bước chậm về phía nàng.
“Tiểu thư? “.
Thanh Tuyền lúc này rốt cuộc gật đầu.
“Thư Lan tỷ, người ra ngoài mở cửa đón khách nhân đi”..
Hai nữ tử áo trắng, một người gọi là Thư Kỳ, một người gọi là Thư Lan.
Thư Lan cùng Thư Kỳ vốn là nữ hầu của Tương Vân nhưng bản tính Tương Vân vốn cũng chưa từng tỏ ra cao cao tại thượng với ai, chưa từng hách dịch với người nào, nàng đối xử với Thư Lan cùng Thư Kỳ rất tốt, trong mắt hai người Tương Vân căn bản không giống chủ nhân mà là giống cô em gái cần bọn họ chiếu cố vậy.
Thư Lan bản thân cũng biết Tương Vân mệt mỏi, nàng trong lòng cũng đã không vui vẻ gì với khách nhân bên ngoài nhưng bọn họ là hạn nhân, phải học cách dấu suy nghĩ của mình, một mặt tươi cười chậm rãi vì nam nhân bên ngoài mở cửa.
Vừa nhìn thấy người bên ngoài, Thư Lan khẽ sững lại một chút sau đó vội nhún mình cúi đầu.
“Bạch công tử “.
Thư Kỳ ở bên trong, nghe âm thanh của Thư Lan, ánh mắt cũng có chút không tốt đẹp gì, nàng trở về chính phòng, đối với Tương Vân khẽ nói nhỏ.
“Tiểu thư, là họ Bạch đến đây”.
Tương Vân với người này cũng không phải quá yêu thích hay nói đúng hơn nàng với tất cả nam nhân ở Thần Nông Cốc chưa từng yêu thích nhưng tính cách nàng là vậy, ôn ôn nhu nhu,mềm mềm mại mại, rất khó ác tâm với người khác, đặc biệt là những năm này nàng lại càng thêm hướng nội, thậm chí còn có chút tự dấu mình vào trong.
Nam tử khác nhìn thấy Tương Vân như vậy liền nghĩ là Tương Vân e thẹn, cho dù năm lần bảy lượt bị nàng từ chối khéo vẫn một mực theo đuổi nàng, việc này làm nàng rất phiền.
Trong những nam nhân đó, họ Bạch kia tuyệt đối là một trong những kẻ bám dai nhất, dĩ nhiên hắn cũng có vốn để bám dai như vậy.
Đầu tiên hắn gọi Bạch Phàm, Bạch Bạch – Phàm Phàm, nhìn tổng thể bên ngoài hắn không có chút gì đặc biệt, không đẹp không xấu, không cao không thấp,

không có điểm nào làm người ta hấp dẫn nhưng cũng không có chỗ nào làm người ta vừa thấy đã chán ghét.
Bỏ qua dung mạo, đến khí chất của người này, không rõ có phải là y đạo thế gia xuất thân, là thư hương môn đệ hay không, người này thực sự rất giống thư sinh, trên người lại mang theo một loại hạo nhiên chính khí, có chút ổn trọng, có chút trầm ổn, chung quy lại về mặt khí chất cũng có thể coi như quá quan, hấp dẫn một đám nữ tử.
Dĩ nhiên dung mạo cùng khí chất không phải vấn đề chính, kẻ này xuất thân từ Vân Nam Bạch Gia.
Vân Nam Bạch Gia cái tên này đặt trên giang hồ 100 người có lẽ phải có 99 người không biết nhưng mà nhắc đến Vân Nam Bạch Dược thì 100 người phải có 80 người biết.
Bắc Phương có Kim Sang Dược, nam phương có Vân Nam Bạch Dược.
Vân Nam Bạch Dược quả thật rất tốt, cầm máu trị thương trên giang hồ không thể không mang theo, độ nổi tiếng không thua kém gì Kim Sang Dược.
Vân Nam Bạch Dược chính là do Bạch gia xuất phẩm, là Bạch gia điều chế, tại Vân Nam thì Bạch gia là thiên hạ đệ nhất y dược thế gia, cho dù hướng mắt khắp nam phương bản thân Bạch gia cũng có thể xếp vào top 7.
Bạch Phàm lại là con thứ hai của Bạch gia gia chủ đời này, tại một nơi gọi là Y Đạo Thánh Địa như Thần Nông Cốc thì Bạch Phàm chỉ bằng thân thế đã có thể kết giao với một đống bằng hữu, mê chết một đám nữ nhuân.
Cuối cùng là thiên phú của hắn, thiên phú của Bạch Phàm phải nói là cực tốt, năm nay 24 tuổi đạt đến Y Sư trung cấp, cùng đẳng cấp với Tương Vân hiện giờ.
Không phải ai cũng ‘hack’ được như Tương Vân, ở độ tuổi Bạch Phàm đạt đến độ cao như vậy đã là thiên tài hàng đầu Thần Nông Cốc hơn nữa vì xuất thân ở Bạch gia, con đường phát triển của hắn cũng được định sẵn.
Năm 25 tuổi trở về gia tộc, năm 30 tuổi trùng kích Y Sư cao cấp, năm 40 tuổi trùng kích Danh Y, sau đó trở thành trụ cột Bạch gia, trong y giới lại xuất hiện một Bạch Y Sư.
Dung mạo không xấu, khí chất tạm ổn, gia thế hiển hách, thiên phút trác tuyệt, những điểm này quá đủ để Bạch Phàm có vốn truy đuổi Tương Vân, tại Thần Nông Cốc cũng không có mấy nam nhân đủ sức vượt qua hắn.
Bạch Phàm địa vị trong cốc rất lớn, Thư Lan cũng không có tư cách làm khó người này, hai bên trò chuyện vài câu, Bạch Phàm liền tiến thẳng vào trong chính phòng.
Hắn một bộ dạng thư sinh quân tử, rất dễ hấp dẫn mỹ nữ nhưng mà khi đối mặt với Tương Vân, Bạch Phàm chứ như bị trư nhập vậy, một mặt si mê.
Bạch Phàm có vốn để cho nữ nhân khác theo đuổi hắn, Tương Vân thì lại có vốn để làm nam nhân như Bạch Phàm chết mê chết mệt.

Khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, thanh tú động lòng người, mỹ lệ mà thoát tục.
Khí chất nhẹ nhàng như làn gió thoảng, tan ra như u hương, hương khí như xâm nhập vào lòng người rồi trải dại cả vạn dặm.
Đây chính là thánh nữ của Thần Nông Cốc – Thẩm Tương Vân.
Tương Vân nhìn thấy Bạch Phàm đứng sững ở đó, lông mày hơi nhíu lại sau đó chậm rãi gật đầu mở miệng.
“Bạch đại ca, ngươi tốt”.
Một tiếng gọi này mang theo ngữ âm của Tương Vân, cho dù không có chút cảm giác gì của tình cảm nào nhưng mà âm của Tương Vân rất đặc biệt, nhẹ nhàng mà ấm áp, nhu mì dịu dàng thực sự làm tâm Bạch Phàm run lên.
Hắn cố gắn trấn tỉnh bản thân, tiến đến ngồi xuống trước mặt Tương Vân.
“Vân... Tương Vân muội muội, lần này tranh tài với Ngũ Độc Giáo, muội có ý tưởng gì chăng”.
Hắn vốn muốn gọi Vân nhi... nhưng mà lại sợ Tương Vân không thích hơn nữa hắn hiểu rõ đúng là Tương Vân không thích ai gọi mình như vậy.
Tương Vân nhìn Bạch Phàm, trong mắt nàng tràn ngập khó hiểu.
“Muội cũng không có ý tưởng gì?, Bạch đại ca có ý tưởng gì chăng? “.
Bạch Phàm đương nhiên biết Tương Vân không suy nghĩ gì, Thần Nông Dược Thể của nàng thì cần suy nghĩ gì?, trừ khi Ngũ Độc Giáo chui ra một cái Ách Nan Độc Thể hơn nữa thiên phú cùng Tương Vân vẫn phải tương tự thì mới có chuyển cơ nếu không trận mở màn của Tương Vân nàng thắng chắc.
Dẫu biết là thế nhưng Bạch Phàm ngoài truyện này ra còn có thể nói cái gì đâu?, thế là hắn rất nhanh mỉm cười, tỏ ra trầm ổn mà lo lắng cho Tương Vân.
“Tương Vân, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, lần quyết đấu này của Thần Nông Cốc chúng ta với đám người Miêu Cương kia chính là trận quyết đấu giữ y sư cùng độc sư, chúng ta tuyệt không được thua, để cho cả thiên hạ biết y sư vẫn luôn dẫm lên đầu độc sư mà đi”.
“Lần này ta bắt được thông tin mật của đám người Miêu, đối thủ của muội chính là đệ nhất thiên tài Miêu Tộc – Lam Đình”.
Lam Đình từ khi nào thành đệ nhất thiên tài?, có điều Bạch Phàm biên chuyện xưa vẫn là rất tốt.
“Lam Đình chính là muội muội của Lam Phượng Hoàng, Lam Phượng Hoàng năm xưa gây tổn hại danh tiếng của Thần Nông Cốc chút ta, hung hang đánh mặt Thần Nông Cốc, lần này nàng ta để Lam Đình xuất trận, ác ý chưa tận chính là vẫn muốn tổn hại thanh danh Thần Nông Cốc chúng ta, muội nhất định không được lưu thủ”.
“Ta nghe nói Lam Đình với muội tuổi tác tương đương, nàng ta không phải Ách Nan Độc Thể nhưng Độc thuật kinh người, từng đó tuổi đã thuần hóa 4 đầu Trùng Vương, Y thuật cũng cực đáng sợ, trong cùng thế hệ người Miêu tuyệt

không có đối thủ”.
Tương Vân nghe Bạch Phàm nói, nàng chưa gặp Lam Đình bao giờ nhưng mà trong nội tâm cũng bắt đầu nhớ kỹ cái tên này.
Tuổi tác tương đương với nàng, nếu có thể bằng bản sự tự mình thu phục, nuôi dưỡng sau đó sở hũu 4 đầu Trùng Vương.... thiên phú cỡ này đã không thua kém Lam Phượng Hoàng năm xưa.
Dĩ nhiên nàng chỉ là coi trọng mà thôi, nàng còn chưa coi Lam Đình là địch thủ của mình, đối với nàng... cùng thế hệ chỉ có duy nhất một người để nàng coi làm đối thủ.
Dược Vương Cốc – Trình Linh Tố – Trình tỷ tỷ.
Nghĩ đến Lam Đình sau đó chẳng biết tại sao lại nghĩ đến Trình Linh Tố, trong nội tâm của Thẩm Tương Vân liền trở nên đau xót, ánh mắt mang theo ưu thương.
“Bạch đại ca, đa tạ ngươi đã nói cho ta biết thông tin này, Tương Vân nhất định toàn lực ứng phó, sẽ không để Thần Nông Cốc mất mặt, không biết Bạch đại ca có chuyện gì không?”.
Bạch Phàm đương nhiên không chỉ tới đây nói nhảm, lúc này sống lưng của hắn thẳng tắp.
“Tương Vân, muội là minh châu của Thần Nông Cốc, đám người Miêu tộc lần này biết muội đến bên ngoài liền mở trận hình đón tiếp cực kỳ long trọng nhưng bên trong nhất định không muốn Thần Nông Dược Thể xuất thế, Thần Nông Dược Thể xuất thế thì y sư chúng ta sẽ ép độc sư bọn họ vài chục năm không ngóc đầu lên nổi”.
“Không có tâm hai người nhưng không thể không phòng người, muội nhận cái này đi”.
Chỉ thấy Bạch Phàm từ trong ống tay áo lấy ra một hộp ngọc, hắn mở hộp ngọc ra bên trong có một tấm ngọc bội màu trắng kích cỡ tương đối nhỏ.
Nhìn thấy vật này, cả Tương Vân cũng bất ngờ.
“Bạch đại ca, thứ này quá quý giá, Tương Vân không thể nhận”.
Vật bên trong quả thật không thể coi thường, nó là Quan Âm Thiên Hàng Bội.
Xuất xứ của nó ra sao thì không ai biết, chỉ biết đây là bảo vật truyền đời của Bạch gia.
Quan Âm Thiên Hàng Bội không phải đeo ở bên hông mà là lấy dây xuyên qua, đeo như vòng cổ.
Khối ngọc bội này không tầm thường ở chỗ trời sinh có thể ức chế độc tính sinh vật, cho dù là Thất Thải Trùng Vương chỉ sợ cũng khó lòng không bị ảnh hưởng.
Trùng Vương bình thường gặp khối ngọc bội này liền tỏ ra sợ hãi vô cùng, ngay cả có thể bất chấp sợ hãi mà tấn công người đeo bội, vì thần trí không yên trong nội tâm đầy sợ hãi, độc tố 10 phần có khi chỉ xuất ra 3 phần.

Quan Âm Thiên Hàng Bội có thể liệt vào hàng thần vật tại y đạo giới.
Thú thật thì dưới Thất Thải Trùng Vương bản thân Tương Vân cũng lười nhìn, Thần Nông Dược Thể đâu phải ngồi không?, Quan Âm Thiên Hàng Bội với nàng có cũng được mà không có cũng được nhưng Tương Vân một đời không phải không có người khác, ví dụ như cha nàng Thẩm Thần Y chẳng hạn?.
Khối ngọc này kể cả không dùng cũng có thể mang ra tặng người thân thích, an toàn vô cùng, diệu dụng vô cùng hơn nữa ngoại trừ công dụng ra, ý nghĩa của nó cũng phi thường lớn, bảo vật truyền đời của Bạch gia có thể nhẹ sao?.
Thấy Tương Vân không đồng ý, Bạch Phàm cũng chẳng lạ gì, hắn không có ý thu ngọc lại, chỉ ôn nhu mà cười.
“Tương Vân, muội cũng biết tâm ý của ta với muội, là ta lo lắng cho muội, khối ngọc này như bày tỏ tâm ý của sư ca “.
“Tương Vân, ta theo đuổi muội ròng rã 7 năm, muội chẳng nhẽ không hiểu lòng ta sao?, lần này rời khỏi Miêu Cương ta cũng chuẩn bị rời khỏi Thần Nông Cốc, trở về gia tộc tiếp nhận công việc trong tộc, Tương Vân... theo ta về Bạch gia đi, ta nhất định...”.
Hắn nói đến đây, Tương Vân rốt cuộc đưa tay ra làm thủ thế dừng.
“Đủ, Bạch đại ca, tâm ý của ngươi ta biết nhưng mà tâm ý của ta ngươi cũng biết, việc này sau không nói lại, tiểu muội chúc đại ca trở về Bạch gia có thể làm Bạch gia càng ngày càng phát triển, về phần Quan Âm Thiên Hàng Bội, Bạch đại ca vẫn cầm về thì hơn”.
“Muội lúc này đường xá đi lại vất vả, trên người không khỏe, vẫn muốn yên tĩnh nghỉ ngơi, cảm ơn Bạch đại ca đã quan tâm ta, lúc này ta thực sự không muốn nói chuyện”.
“Thư Lan, Thư Kỳ, tiễn Bạch đại ca một đoạn, ta muốn nghỉ ngơi”.
Nàng lần này nói rất rõ, chính là đuổi khách.
Bạch Phàm tròng mắt không hiểu tại sao lại toát ra một tia thịnh nộ, hắn đứng thẳng dậy, cầm lấy hộp ngọc thu vào trong tay.
“Tương Vân muội muội đã muốn nghỉ ngơi, ta liền không làm phiền ngươi nữa”.
Cũng không đợi Thư Lan, Thư Kỳ lại gần, Bạch Phàm đi thẳng ra ngoài.
Hắn đi qua cả hai người, vì vậy Thư Lan Thư Kỳ đều không thấy diện mạo của Bạch Phàm hiện nay, hắn lúc này vậy mà cười gằn, nụ cười có chút đáng sợ.

Quyển 3 Chương 25

Đã lâu không gặp (4)

Thư Lan – Thư Kỳ nhìn theo bóng lưng Bạch Phàm, căn bản cũng không nghĩ gì chỉ là đóng cửa lại.

Hai người còn chưa trở về chính phòng đã thấy âm thanh của Tương Vân mang lên.

"Thư Lan tỷ, Thư Kỳ tỷ, ta muốn đi ngủ, nếu còn có ai đến gặp vậy liền nói ta thân thể không khỏe, liền nghĩ ngơi rồi".

Thư Lan cùng Thư Kỳ nghe vậy lập tức đồng thanh đáp.

"Vâng tiểu thư".

Hai người vì Tương Vân đóng lại cửa chính phòng, để lại Tương Vân một mình.

Lúc này Tương Vân không hiểu ra sao liền nằm nhoài trên bàn, mặt áp xuống bàn gỗ, khuôn mặt tinh xảo thật sự mệt mỏi.

Nàng nằm ra một lúc sau đó mới vươn vai đứng lên, tiến về giường ngủ.

Nàng trong nội tâm thực sự mệt mỏi, mệt mỏi không phải vì họ Bạch kia dù sao loại sự tình này nàng đã thấy nhiều lần, nàng cũng không suy nghĩ gì vốn coi là việc cực kỳ bình thường.

Nàng hiện tại mỏi mệt vì nghĩ đến Linh Tố tỷ tỷ.

Linh Tố dĩ nhiên không sao nhưng mà Tương Vân thậm chí đã không dám đến thăm Linh Tố, nàng thẹn với lòng.

Không ai biết tại sao những năm nay Tương Vân lại thay đổi.

Nàng như trưởng thành hơn, sống nội tâm hơn, ít nói hơn... đặc biệt ít cười hơn.

Nội tâm của Tương Vân những năm nay chưa bao giờ là ổn, vì vậy thân thể nàng bắt đầu trở nên gầy gò, bắt đầu có chú không tốt.

Tương Vân đương nhiên hiểu thân thể mình hơn ai hết, nàng là y sư... nhưng mà nàng cũng mặc kệ.

Cởi ra thanh y bên ngoài, Tương Vân cả người rơi tự do xuống chiếc giường mềm mại, nàng cả người thậm chí không muốn động, bàn tay vắt ngang trên đầu, suy nghĩ miên man.

Chẳng biết từ lúc nào, bờ môi mềm nhẹ run lên, đôi mắt nhòe đi, Tương Vân vậy mà khóc.

Tương Vân không biết tại sao, hôm nay nàng rất lạ, từ sau sự kiện kia nàng đã lâu lắm không khóc nhưng hôm nay lại khác.

Nàng cũng không đi tìm hiểu, tự coi như là tiếng lòng của mình, nàng cũng hiểu đôi khi khóc ra, lòng liền nhẹ hơn nhiều lắm... nhiều lắm.

Nàng cùng Linh Tố tỷ tỷ hoàn toàn có thể coi là tỷ muội, thân thiết vô cùng có

điều nàng cùng tỷ tỷ lại cùng thích một nam nhân.
Nàng cũng không cho rằng đây là sai, ở ngàn năm sau dĩ nhiên sai nhưng tại thời điểm này khi mà nho giáo vẫn làm chủ, khi mà tam tòng tứ đức đặt lên hàng đầu, năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường như ăn cơm uống nước, có gì lạ sao?.
Cùng lắm, Linh Tố tỷ tỷ làm chính thê, nàng là thiếp, cũng không có gì phải lo lắng, phải suy nghĩ.
Sai lầm duy nhất... là nàng không bảo vệ được người mình yêu.
Nàng một mực không dám gặp Linh Tố tỷ là bởi nàng một mực không dám nói ra sự thực này.
Những năm nay, thư từ của Linh Tố tỷ gửi cho tiểu sư thúc đều qua tay nàng... sau đó nàng liền giữ lại.
Nàng một mực lưu giữ, đợi đến ngày 15 tháng 7 âm lịch hàng năm, nàng liền mang thư tín của tỷ tỷ đốt cho tiểu sư thúc dưới hoàng tuyền.
Phải, tiểu sư thúc đã chết, đã không còn tại nhân thế, việc này... chỉ có mình nàng biết.
Ở trong Thiên Ý Thành, tiểu sư thúc có một đám bằng hữu... bọn họ rất nhiều người cũng... đoán được việc này chỉ là không ai muốn tin, cũng không ai muốn khẳng định.
Toàn bộ đệ tử Thiên Ý Thành chỉ có duy nhất Tương Vân... có thể khẳng định tiểu sư thúc đã không còn tại dương thế.
Nàng thậm chí một mực ảo tưởng, ảo tưởng Vô Song ở bên nàng, bảo vệ lấy nàng, nàng một mực ảo tưởng Vô Song còn sống, hắn ở nơi Hắc Địa một mực còn có thể trở về.
Năm đó những thiên tài cùng theo Vô Song đến Thiên Ý Thành hiện tại... cũng đã chuẩn bị tốt nghiệp, chuẩn bị kết thúc niên khóa của chính mình.
Một khóa của Thiên Ý Thành chỉ kéo dài 5 năm, từ đám tiểu tử không biết chút chút gì về Thiên Ý Thành, từ một đám chỉ có thể bị Vô Song che chở nay cũng đã được coi lão bối đi trước, cũng đã có thể cậy già lên mặt mà lại bắt nạt ma mới... nhưng mà trong đám đó đã không còn hình ảnh Vô Song.
Tương Vân rời khỏi Thần Nông Cốc là vì yên tĩnh, nàng sau đó rời khỏi Thiên Ý Thành... là vì nàng không chịu nổi.
_ _ _ _ __ _ _ _
Có một việc mà Vô Song không thể biết, hơn bốn năm trước, Tương Vân liền hạ ‘Cổ’ hắn.
Trên lý thuyết y – độc là thế bất lưỡng lập nhưng mà đây chỉ là lừa trẻ con.
Độc sư chẳng nhẽ không thể dùng y cứu người?, Y sư chẳng nhẽ không thể dùng độc giết người?.
Thủ đoạn bảo vệ của Y sư là gì?, có y sư sử dụng võ công, gọi là Y- Võ đồng tu, ông ngoại của Vô Song là ví dụ.

Có y sư sử dụng châm làm ám khí hoặc hơn nữa liền tẩm độc vào châm, điển hình như phụ thân của Tương Vân – Thẩm Thần Y.
Có người thậm chí sử dụng điểm huyệt thủ đoạn mà tấn công kẻ khác, Vô Song nhiều năm trước dựa vào Dược Vương Thần Châm chính là chơi trò này.
Những thủ đoạn trên ở y giới là tương đối quang minh chính đại nhưng chung quy chỉ là tiểu thừa, thủ đoạn bảo hộ mạnh mẽ nhất của y sư liền không khác độc sư là bao, nuôi Trùng cùng khống Cổ.
Người khác có thể khó khăn nhưng Tương Vân là Thần Nông Dược Thể, nàng nuôi Trùng cùng khống Cổ vốn cực dễ, chưa kể sau lưng nàng chỗ dựa cũng cực cứng, tài nguyên mặc nàng tiêu xài, nàng với việc này từ trước tới nay chưa từng nghĩ nhiều.
Năm đó nàng mới tiếp xúc với Cổ, loại Cổ đầu tiên mà nàng học... là Đồng Tâm Cổ.
Đồng Tâm Cổ không phải bùa yêu, không phải Sinh Tử Cổ, nó là một loại ‘Cổ’ cấp thấp nhưng mà cực khó điều chế, cái giá để khống Đồng Tâm Cổ cũng không nhẹ nhàng gì, chính là dùng khí huyết của Tương Vân nuôi dưỡng nó, kéo dài sinh mệnh của nó.
Đương nhiên với Thần Nông Dược Thể mang theo lực lượng sinh mệnh này, Tương Vân không sợ hao tổn khí huyết, cùng lắm nàng lấy đan dược bù lại.
Bắt đầu nói một chút về Đồng Tâm Cổ, nàng hạ vào người mình Mẫu Cổ, trong người Vô Song là Tử Cổ.
Năm đó Vô Song đương nhiên không lợi hại như hiện tại hắn cũng chưa từng đề phòng qua Tương Vân, bị hạ Cổ là việc dĩ nhiên đồng thời không thể phát hiện ra.
Đồng Tâm Cổ cũng không làm Vô Song mạnh hơn lại càng không làm hắn yếu đi, nó chỉ có tác dụng duy nhất chính là giúp Tương Vân... đại khái nắm được vị trí của Vô Song đồng thời biết được trạng thái cơ thể của Vô Song.
Cái này gọi là Mẫu Tử Đồng Tâm, mẫu sẽ luôn quan tâm đến tử, lo lắng, chăm sóc cho tử.
Khi Vô Song tiến vào Hắc Địa cũng là lúc hắn bị hạ Cổ, bản thân Tương Vân liền muốn biết Vô Song an nguy, chỉ cần Vô Song gặp nguy hiểm hoặc bị trọng thương nàng cũng sẽ là người đầu tiên biết, sau đó tiến vào Hắc Địa nhất định phải chữa trị cho Vô Song.
Nếu Vô Song... thực sự bị uy hiếp đến tính mạng, nếu Hắc Địa thực sự quá nguy hiểm, nàng nguyện ý van xin Cốc Chủ tiến về Thiên Ý Thành cứu Vô Song ra hơn nữa đừng quên nàng còn có một vị gia gia, một lão ‘già mà không kính’, lão nhân này chỉ cần xuất thế liền đủ sức mang Vô Song rời khỏi Thiên Ý Thành.
Năm đó Tương Vân vẫn rất ương ngạnh thậm chí là tinh quái, nàng không phục, tại sao Vô Song lại bị đày vào Hắc Địa?, hơn nữa Vô Song lại không cho nàng

trợ giúp hắn?.
Nàng khi đó liền âm thầm nắm tay nhỏ, nếu Vô Song xảy ra việc gì nàng liền náo lật trời, cho Thiên Ý Thành từ trên xuống dưới một cái bài học.
Đoạn thời gian tiếp theo thì ai cũng biết, Vô Song tại Hắc Địa thật ra cũng có thương thế nhưng cũng không quá nguy hiểm gì, Tương Vân tạm thời cũng yên lòng... bất quá cho đến một ngày kia, nội tâm Tương Vân tuyệt không bình tĩnh, lòng của nàng như muốn nát ra.
Ngày đó là ngày Vô Song xuyên giới.
Đồng Tâm Cổ ở khoảng cách tương đối xa đã bắt đầu mất linh chứ đừng nói là cách cả hai giới.
Ngày đó Tương Vân không cách nào cảm giác được Tử Cổ trên người Vô Song tồn tại.
Vô Song vốn ở Hắc Địa, nơi này chung quy vẫn thuộc về Vương Bản Sơn, Mẫu Cổ không thể nào không cảm nhận được.
Tiếp theo nàng liền bất chấp, nàng đi xuống Hắc Địa.
Bằng thân phận của nàng việc này dĩ nhiên không được, quá mức nguy hiểm nhưng Tương Vân thực sự quá mức không bình thường, nàng như mặc kệ tất cả nhất định phải tiến vào Hắc Địa.
Lần đó đến cả Thiên Ý Thành Chủ cũng tự mình đi theo nàng, tuyệt không để Thánh Nữ Thần Nông Cốc gặp một tia nguy hiểm.
Tại Hắc Địa, nàng liền... không cách nào tìm được Vô Song, tìm được tiểu sư thúc.
Thông tin duy nhất mà nàng biết chỉ là... có người thấy Vô Song khi đó tiến xuống CỬu Đầu Xà, đi vào đại mê cung.
Nàng nội tâm cơ hồ nát vụn, nàng thậm chí muốn tiến xuống Cửu Đầu Xà, cuối cùng bị Thiên Ý Thành Chủ làm cho bất tỉnh, đưa trở về mặt đất.
Mấy ngày sau đó, nàng lần đầu tiên trong đời lâm trọng bệnh, nàng ốm rất nặng, ròng rã một tháng trời, kinh động đến mức sư phụ nàng Thần Nông Cốc Chủ cũng bị dọa sợ, tự mình đến Thiên Ý Thành.
Tiếp theo, Tương Vân... liền muốn bắt lấy một tia hy vọng cuối cùng, ở Hắc Địa nàng gặp qua Hoàn Nhan Bình, cũng biết hôm đó Kim Hộ Pháp liền theo Vô Song tiếng xuống Hắc Địa.
Nàng liền đi tìm Kim Hộ Pháp nhưng mà Kim Hộ Pháp không rõ vì sao lại rời khỏi Thiên Ý Thành.
Thân là hộ pháp tất nhiên có quyền rời đi nhưng mà nàng bao năm nay đã bao giờ rời khỏi Thiên Ý Thành đâu?, tại sao Vô Song vừa biến mất... nàng lại rời đi?.
Nội tâm Tương Vân càng ngày càng bất ổn, nàng cứ như vậy sống mơ mơ màng màng ở Thiên Ý Thành nửa năm.

Nàng không tin Vô Song chết nhưng mà còn có chuyển cơ sao?.
Suốt nửa năm, Mẫu Cổ đều không thể cảm nhận được Tử Cổ để rồi... Tương Vân gặp phản phệ, bị Đồng Tâm Cổ phản phệ, nàng lần thứ hai ngã gục.
Mẫu mất đi tử có thể không đau lòng sao?, có thể an ổn sống một đời sao?, dĩ nhiên là không.
Mẫu Cổ chết đi, Tương Vân liền không còn bất cứ cách gì để có thể tìm được Vô Song, nàng sau khi tỉnh lại liền bị kéo từ trong mơ màng trở về với sự thật... sư thúc đã không còn trên nhân thế.
Nàng nội tâm đã nát vụn, không còn muốn ở lại Thiên Ý Thành thêm một giờ, một phút nào nữa, Tương Vân chính thức rời đi.
Tương Vân không hề có lỗi trong việc của Vô Song nhưng mà nàng một mực lại ôm lỗi vào người mình, sau đó Tương Vân cũng mất đi vẻ hoạt bát đáng yêu của chính nàng khi trước, trở thành một Tương Vân sống nội tâm, thành một Tương Vân tự cô lập chính mình.
Nàng lao đầu vào y thuật, muốn dùng y thuật mà quên đi Vô Song, mà tự gây tê chính mình, thân thể nàng từ đó càng ngày càng không tốt, càng ngày càng yếu nhưng mà nàng không quan tâm.
Nàng cũng không dám nói sự thật cho Linh Tố tỷ, nàng... vẫn nhận trách nhiệm chuyển thư từ cho Linh Tố tỷ, nàng vẫn nói Vô Song... sắp rời khỏi Thiên Ý Thành tiến về Dược Vương Cốc.
Nàng nói dối rất nhiều, che dấu cũng rất nhiều nhưng mà càng như vậy nội tâm nàng càng năngj nề, càng không dám gặp Linh Tố tỷ.
Nàng đã trở lại Thần Nông Cốc, khoảng cách đến Dược Vương Cốc cũng không tính xa nhưng mà nàng không dám, không dám đến Dược Vương Cốc hơn nữa nàng một mực nói mình ở Thiên Ý Thành, một mực không dám nói nàng đã trở về... nàng biết chỉ có Thiên Ý Thành mới đủ sức ngăn người ngoài tiến vào, ngăn Linh Tố tỷ đến gặp nàng.
Đoạn thời gian tiếp theo, chiến trường Bắc Cương nổ ra, Kim hộ pháp từ lâu biến mất vậy mà xuất hiện.
Tương Vân như tìm thấy một tia sáng le lói cuối đường hầm, nàng đi từ Thần Nông Cốc đến Bắc Cương.
Ở đây nàng thật sự gặp Kim Hộ Pháp... cũng thực sự nghe Kim Hộ Pháp xác nhận... Vô Song đã chết, chết trong tay sinh vật thần bí dưới Cửu Đầu Xà kia.
Khi đó Tương Vân thậm chí muốn thốt ra.
“Tại sao ngươi còn sống mà sư thúc của ta lại không? “.
“Tại sao ngươi không phải người chết mà là sư thúc của ta? “.
Trong một giây, nàng như điên cuồng nhưng rất nhanh trong nội tâm chỉ còn thê lương, mấy lời cuối cùng kia nàng cũng không nói, trong nội tâm không còn tức giận hay thù hận... trong nội tâm chỉ còn khoảng trống.

_ _ _ _ _ _ __ _ _ _

Tương Vân vốn tưởng đã quên đi Vô Song, đã thành công gây tê chính mình nhưng đoạn được đến Miêu Cương... nàng càng ngày càng cảm thấy không tốt, nàng nhớ Vô Song.

Cho đến khi thật sự đặt chân vào Miêu Cương, vào làng của người Miêu, vết thương vốn tưởng đã gây tê thành công lại rỉ máu, nội tâm nàng không hiểu tại sao... chưa từng bình tĩnh.

Nằm trên giường, Tương Vân cứ như vậy mà khó, nàng cũng chẳng rõ mình thiếp đi lúc nào.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ __

Không rõ lúc nào thiếp đi cũng không rõ khi nào nàng tỉnh lại.

Nàng tỉnh lại, ánh mắt mờ mờ có điều...nàng thấy một người đang ngồi ở đầu giường,nhẹ xoa mái tóc dài của nàng.

Nàng không nhìn rõ dung mạo kẻ kia, chỉ thấy kẻ kia cũng đang nhìn nàng, khóe miệng hắn chậm rãi mở ra.

“Tương Vân, đã lâu không gặp “.

Quyển 3 Chương 26
Hôn

Tương Vân nghe thấy âm thanh này... nàng cảm thấy thật quen thuộc.
Nàng nhìn mái tóc trắng đặc dị kia... nàng cảm thấy thật quen thuộc.
“Ân, gặp lại hắn trong mộng... cũng không tệ lắm”.
Ba chữ ‘tiểu sư thúc’ là đặc quyền của nàng, trên đời chỉ có nàng xưng hô Vô Song như vậy bất quá nàng sẽ không thực sự coi hắn là sư thúc, đây là điều chắc chắn.
Nàng với Vô Sogn cũng không hơn kém bao nhiêu tuổi, nàng từ ban đầu gặp mặt đã chưa từng coi Vô Song là trưởng bối.
Nàng khi đó còn có chút không phục, vì cái gì lại phải gọi người bằng tuổi mình là sư thúc đây.
Nàng gọi Vô Song là sư thúc vậy chẳng nhẽ sau này gặp mặt Linh Tố tỷ tỷ cũng phải gọi là cô cô?.
Tương Vân không hiểu tại sao mình lại có mấy cái suy nghĩ linh tinh như vậy, nàng hiện tại nghĩ về những hình ảnh đầu tiên khi gặp Vô Song cùng Linh Tố tại Tử Ngọc Sơn, nàng không khỏi cười ngây ngô.
Khi đó hai người bọn họ ai cũng nghĩ bản thân nàng ngoan hiền, một mực là cô bé nghe lời nhưng mà ai biết đâu, Tương Vân chính là rất xấu bụng.
Tương Vân cứ thế hai mắt nhắm lim dim, nàng tận hưởng cái hình ảnh này, tận hưởng cái cảm giác này, tận hưởng có bàn tay nhè nhẹ xoa đầu nàng, tâm hồn nhẹ nhàng đến lạ.
Tất nhiên Tương Vân cũng sẽ không một mực bị vây vào trạng thái này, nàng rốt cuộc cảm thấy có cái gì đó không đúng.
Nếu là mơ?, sao có thể chân thực đến vậy?, hơn nữa nàng cũng có cảm giác mình không giống như là đang mơ dẫu sao xúc cảm từ đầu ngón tay của kẻ kia vuốt ve mái tóc nàng không nhầm được, cái này chắc chắn không giả.
Tương Vân bỗng hốt hoảng ngồi dậy, gần như là bật dậy vậy.
Nàng sau đó quay đầu nhìn kẻ kia, hai tay nắm lấy chăn mỏng che trước ngực, lập tức hét lên.
“AAAAAAAAAAA”.
Vô Song cũng bị tiếng hét của Tương Vân dọa sợ nhưng mà tiếng hét của nàng thực sự không gây ra quá nhiều người chú ý cho lắm.
Đầu tiên là nàng thích yên tĩnh, nàng chọn căn phòng đặc biệt yên tĩnh, nằm riêng một góc, không thích người ngoài đến quấy rầy.
Thứ hai, Thư Lan cùng Thư Kỳ đã sớm bị Vô Song điểm huyệt, tiến vào giấc

ngủ, căn bản không thể nghe thấy.
Thứ ba là cổ họng Tương Vân bao năm nay cũng vẫn như vậy... nàng thuộc dạng có hét cháy cổ cũng không mấy ai nghe được, tiếng hét của nàng... ôn nhu vô cùng.
Tương Vân cũng không hổ là Thần Nông Cốc đệ nhất thiên tài, nàng rất nhanh cũng bình tĩnh lại.
Nàng ban đầu khi nthấy một nam nhân xa lạ xuất hiện bên cạnh giường mình lại thêm vào trạng thái bất ổn hiện tại, không hoảng sợ mới là lạ.
Nàng sau khi cố trấn an mình, hai tay giữ lấy chăn mỏng, mắt đẹp nhẹ đánh giá Vô Song.
“Ngươi... ngươi là ai? “.
Nàng hiện tại cũng chẳng biết mình đang sợ hãi hay đang tức giận nữa, nhìn nam nhân xa lạ này, nàng cảm giác có chút... kỳ quái.
Nói thế nào nhỉ?, người này có 3 phần quen thuộc, 7 phần lạ lẫm nhưng mà đây chỉ là ánh mắt đánh giá, sâu trong tâm nàng cũng có cảm giác... người này thực quen.
Màu tóc trắng kia... thực sự làm Tương Vân xuất hiện rất nhiều hồi ức, rất nhiều hình ảnh nàng cất dấu nơi sâu nhất trong trái tim lại xuất hiện nhưng cũng chỉ thế mà thôi.
Kẻ này màu tóc giống tiểu sư thúc nhưng khuôn mặt căn bản không giống.
Người này đẹp trai, đẹp trai hơn Bạch Phàm rất rất nhiều nhưng mà đẹp trai cũng không có tác dụng tăng điểm trên đường đến trái tim Tương Vân, ai bảo nam nhân nàng thích xinh đẹp còn hơn cả nàng?.
Hỏi xong một câu, Tương Vân bắt đầu dùng ánh mắt khóa chặt đối phương, nàng cũng không có yếu nhược như vẻ bề ngoài, nàng có rất nhiều thủ đoạn không để ai biết.
Nàng đang nhìn chằm chằm hắn, hắn cũng nhìn chằm chằm nàng, sau đó hắn bật cười, đưa tay ra.
Tương Vân bản thân là muốn tránh, nàng sao có thể để nam nhân khác dễ dàng đụng đến mình nhưng mà nàng bi ai phát hiện ra, kẻ trước mắt rất kì dị.
Hắn đưa tay ra, nhìn như động tác đơn giản nhưng mà Tương Vân lại có cảm giác nàng vậy mà không thể né tránh, cứ như hắn vừa nâng tay lên, bàn tay đã chạm vào người nàng vậy, cực kỳ quái dị.
Nam nhân này dùng tay chạm vào mặt Tương Vân, khẽ nhéo cái mũi của nàng.
“Nha đầu, có phải bất ngờ không?”.
Một lần nữa nghe lại giọng nói này, Tương Vân có chút sững sờ, giọng nói thật quen, phi thường quen.
Nàng cố gắng lùi lại, tránh khỏi cánh tay của đối phương, khuôn mặt nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt thậm chí có sợ hãi.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?, tiến vào đây làm gì? “.
Vô Song cũng không biết tâm trạng của Tương Vân đang bất ổn, hưans còn không thấy nàng khóc.
Vô Song ở trên cao, hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt hay biểu cảm chân thực của kẻ gọi là Bạch Phàm kia nhưng khi Bạch Phàm đứng dậy rời đi, Vô Song liền cảm nhận được kẻ này có ác ý với Tương Vân.
Cảm giác của Vô Song là siêu cường, Bạch Phàm thực sự khó mà vượt qua nổi cảm giác lực của Vô Song, thế là Vô Song thay vì lập tức gặp Tương Vân liền rời đi, bám theo Bạch Phàm.
Sau khi hắn quay lại, Tương Vân đã ngũ, hắn liền bối tiếp nàng một mực ngồi bên cạnh nàng.
Lúc này thấy Tương Vân biểu hiện hoảng loạn, ánh mắt sợ hãi nhìn mình, Vô Song trong lòng trái lại có chút không biết làm sao.
Dung mạo của hắn hiện tại đã thay đổi rất nhiều, giống với nam nhân chân chính, cái diện mạo này là bản phối hợp của Lệ Thương Thiên cùng khuôn mặt của Vô Song lúc trước.
Dù sao Vô Song nếu không có lần thành công đạt được Tiên Thiên Chí Âm Thể, khi hắn lớn lên hắn sẽ không khác gì Thiên Vương thứ hai.
Về sau Vô Song đạt được Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể hơn nữa cái độ tuổi của hắn khi đó cũng là tuổi phát dục, hắn trực tiếp lựa chọn đổi hết âm nhu thành dương cương, dung mạo của hắn từ siêu cấp nữ tính bắt đầu thay đổi dần dần, trở thành diện mạo hiện tại.
Tương Vân không nhận ra hắn... thật ra cũng là dễ hiểu.
Vô Song lần này thu tay lại, hắn không tiếp tục làm cho cô gái nhỏ này sợ hãi, hắn bắt đầu suy nghĩ một chút, vài giây sau khóe miệng liền cong lên.
_ _ _ _ __ _ _
“Trong thiên hạ có một nơi gọi là Tử Ngọc Sơn, tại Tử Ngọc Sơn bên trên có Vong Ưu Thôn, sau Vong Ưu Thôn có Tiêu Dao Cốc”.
“Trong Tiêu Dao Cốc có một lão già mà không kính, suốt ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngoài ra còn thích uống rượu, thích đi trêu người, tuyệt chẳng có bộ dạng cao nhân tiền bối, hơn nữa lão già này còn có cái biệt hiệu tương đối kinh người, nghe đâu lão gọi Độc Cô Cầu Hòa “.
“Ngoại trừ lão già mà không kính kia, tại Tiêu Dao Cốc còn có Vạn lão, Vạn lão thân hình cao lớn, khuôn mặt đáng sợ lại chưa bao giờ từng mở miệng nói chuyện nhưng tốt tính vô cùng, thường thường lấy giúp người làm vui”.
“Rời khỏi Tiêu Dao Cốc liền là Vong Ưu Thôn, nói là thôn nhưng mà lại không có mấy người”.
“Đầu tiên là đại sư huynh, suốt ngày uống rượu, nghe nói là lấy tưu nhập đạo nhưng mà đại sư huynh thường xuyên uống say đến mức nhận một con khỉ làm

huynh đệ, với nó uống đến quên cả trời đất, ta thực sự hoài nghi không biết là lấy tửu nhập đạo hay là uống nhiều quá trực tiếp ảnh hưởng đến thần kinh hay không".
"Dĩ nhiên đại sư huynh rất tốt, cũng rất cường đại có điều lại không tử tế cho lắm, thường xuyên bắt ta uống rượu, năm đó ta còn chưa lên 10 đâu".
"Nhị sư huynh thì lại khác xa đại sư huynh, làm người ổn trọng thậm chí có chút cứng ngắc nhưng mà học phú năm xe, nhị sư huynh thực sự hiểu rất nhiều, bản tình trầm ổn rất đáng để người ta tin tưởng, tại Vong Ưu Thôn... cái gì không biết tốt nhất là đi hỏi nhị sư huynh, dù sao nhị sư huynh đáng tin nhất".
"Tam sư huynh thì đặc biệt béo, suốt ngày một mặt tươi cười, nhìn từ trên xuống dưới giống hệt lão nông vậy nhưng mà y thuật thông thần, có điều tam sư huynh bản thân lại rất hay ra ngoài, nhiều khi muốn cùng tam sư huynh học y thuật thật sự rất khó khăn bất quá ta vẫn thích làm thân với tam sư huynh nhất, ai bảo nhà huynh ấy có cô con gái xinh như hoa như ngọc đây? ".
"Tứ sư huynh cùng ngũ sư huynh phải nói là tuyệt phối, bọn họ...".
Vô Song còn đang muốn nói tiếp, một bàn tay liền che miệng hắn lại, Tương Vân cả người run run nhìn hình, giọng nói của nàng triệt để run rẩy.
Nàng rút bàn tay lại, nhìn nam tử đẹp trai trước mặt, khuôn mặt này vừa xa lạ lại vừa thân thuộc, thực sự làm trái tim yếu ớt của nàng đập liên hồi.
"Ta... hỏi ngươi, trận pháp Tiêu Dao Cốc... đi như thế nào".
Vô Song đến cả nghĩ cũng không nghĩ, thản nhiên mà đáp.
"Trận pháp này được gọi là Tiêu Dao Trận, trận pháp này bắt nguồn từ Đào Hoa Đảo - Đào Hoa Trận, khi mang đến Tiêu Dao Cốc thì có biến đổi một chút nhưng trên lý thuyết vẫn là không quá khác biệt".
"Trân pháp dựa trên bát quái, phân thành tám quẻ thứ tự lần lượt là càn, khôn, chấn, cấn, ly, khảm, đoài, tốn,, muốn vượt qua trận này liền phải bước theo lộ tuyến của tám quẻ".
"Mỗi quẻ trong bát quái được tạo nên từ âm cùng dương, ở trong Tiêu Dao Cốc, cây liễu tượng trưng cho quẻ dương, cây trúc tượng trưng cho quẻ âm, mỗi lần ngươi dựa theo bát quái trận mà di chuyển liền khiến hoạt cảnh xung quanh thay đổi, sương mù cũng vì thế mà biến đổi theo, chỉ cần đi đúng bát quái tám quẻ mà ở bên trên liền có thể khiến trận pháp biến đổi 8 lần, sau đó liền có thể xông trận thành công".
"Càn là dương dương dương, khôn tức âm âm âm, chấn là dương âm âm, cấn đại biểu âm âm dương, ly là dương âm dương, khảm là âm dương âm, đoài là dương dương âm, cuối cùng là tốn âm dương dương".
"Bước đầu tiên bước ra liền là quẻ càn, nhìn về hướng quẻ càn đại biểu đi về phía tây bắc"
"Quẻ khôn là hướng là tây nam, quẻ chấn là đông, quẻ cấn là đông bắc, quẻ ly là

là nam, quẻ khảm là bắc, quẻ đoài là tây, cuối cùng quẻ tốn là đông nam”.
Tương Vân nghe Vô Song trả lời, nội tâm một lần nữa run lên sau đó mấp máy môi, lại hỏi.
“Ở... Đỗ Khang Thôn... ta có một tỷ tỷ gọi là Thích Phương, tỷ tỷ phi thường xinh đẹp, tỷ tỷ ở cùng Địch Vân đại ca và phụ thân của nàng... Thích lão gia, sau đó cả nhà ba người liền bị tứ đại ác tặc tấn công... ngươi có biết tứ đại ác tặc tên gì không?”.
Vô Song cười cười nhìn nàng, thản nhiên nói.
“Nga, ta nhớ năm đó không phải đi Đỗ Khang Thôn nha mà là đi Ngưu Gia Thôn, còn có lão nhân gia đánh xe, lão nhân gia ta cũng không biết tên đâu nhưng nghe muội gọi là Trần gia gia”.
“Về bốn kẻ kia cùng lắm chỉ coi là tiểu tặc, không coi là đại ác tặc được, bốn người lấy tên dựa theo bản sự cùng hình dáng bên ngoài”.
“Kẻ thấp bé gọi là Tiểu Quái.
Kẻ to béo gọi là Bạch Tượng.
Kẻ dong dỏng cao gọi là Kim Nhạn.
Kẻ thân hình vừa phải gọi là Đổ Thần.”
Lại nhìn Tương Vân run rẩy, Vô Song tiếp tục mở miệng.
“Đây cũng là lần đầu tiên ta thất bại, cái này cũng không muốn nghĩ lại làm gì, tại Ngưu Gia Thôn lần đó thực sự là thứ ta muốn quên... có điều may mắn Tiểu Quái, Bạch Tượng, Kim Nhạn cùng Đổ Thần bốn người không phải địch nhân mà là bằng hữu, thuộc hạ của... “.
Vô Song chưa kịp nói hết lời, làn môi thơm của Tương Vân đã đưa lên chặn miệng hắn, đôi môi nhỏ đang liên tục run rẩy, nàng hôn có chút trúc trắc.
Làn môi thật mềm, làn môi mang theo làn u hương thơm ngát, làn môi mang theo cả phương tâm của thiếu nữ.

Quyển 3 Chương 27
Tâm Thiếu Nữ (Hôm nay 1 chương)

Tương Vân cũng không hiểu tại sao mình đột nhiên lại làm vậy hơn nữa... thực sự mà nói trong làng nàng có chút mơ hồ không rõ, cũng vì mơ hồ không rõ mà nàng sợ.
Những điều Vô Song nói... thiên hạ này thực sự cũng chưa hẳn có mình Vô Song biết, ví dụ như... có ai đó trong Vong Ưu Thôn mang toàn bộ những điều này truyền ra ngoài chẳng hạn, có ai đó trong Vong Ưu Thất Hiền cấu kết với bên ngoài chẳng hạn, dĩ nhiên đây chỉ là ví dụ, loại ví dụ này ngay cả Tương Vân cũng không tin.
Về phần... vụ việc Thích Phương, nếu ai đó đủ thần thông quảng đại vẫn có thể tìm hiểu được, dù sao Thích gia vẫn sống ở Ngưu Gia Thôn, dù sao đám thuộc hạ của Khinh Huyền cũng chẳng phải đại cao thủ ở không thấy hình, đi không thấy bóng, biết đâu từ nhiều năm trước đã bị ai đó ghi nhớ?, đã bị kẻ nào một mực dám sát?.
Ngay cả Khinh Huyền khi đó cũng chưa tính là cường giả, nàng... để lại dấu hiệu cho người khác lần theo không phải là không thể.
Điều khó khăn duy nhất là việc này đã xảy ra rất lâu, rất lâu rồi lại chẳng phải đại sự võ lâm gì, muốn tìm được chân tướng tường tận có lẽ không phải là việc đơn giản.
Tương Vân biết rõ tất cả những điều trên chỉ là lý thuyết... nhưng cho dù là lý thuyết, cho dù chỉ có 0.001% xảy ra thì nàng vẫn lo sợ, nàng sợ người trước mặt không phải là Vô Song, là kẻ... giả mạo Vô Song.
Lý trí của nàng mang theo nỗi sợ hãi nhưng mà tâm của nàng lại phản bội chính nàng, một nụ hôn này như trút hết khí lực toàn thân của Tương Vân, nàng hiện nay còn không hiểu nàng đang làm cái gì nữa.
Môi rời môi, thân thể Tương Vân khẽ run, sau đó nàng đưa hai tay ra, chạm vào mặt Vô Song, nàng thật sự hy vọng hắn đang đeo mặt nạ da người, cơi bỏ lớp mặt nạ kia ra liền sẽ là dung mạo quen thuộc mà nàng biết, khi đó nàng có thể triệt để thả lỏng, triệt để tin tưởng đây là Vô Song.
Đáng tiếc nàng phải thất vọng, Vô Song cũng không đeo mặt nạ, hắn căn bản không dịch dung.
Vô Song nhìn toàn bộ động tác của Tương Vân, hắn đương nhiên hiểu Tương Vân đang muốn làm gì, trong lòng hắn lại có chút đau đớn, vì cái gì Tương Vân một mực không chịu tin tưởng hắn thật sự là Vô Song?.
Không phải nàng không tin chỉ là nàng sợ, nỗi sợ tiềm ẩn trong lòng không thể

xóa đi.
Vô Song đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy hai cánh tay nhỏ của Tương Vân, kéo nàng sát vào ngực mình.
Tương Vân khẽ ‘A’ một tiếng, thân thể liền bị kéo vào trong lòng Vô Song, ôm lấy thân thể gầy yếu của nàng, Vô Song cúi đầu xuống, ôn nhu mà hỏi.
“Cô gái ngốc, làm gì đó?”.
Tương Vân bị Vô Song ôm vào lòng, nàng ban đầu là muốn thoát ra nhưng cơ thể rất nhanh lại dịu xuống, ngoan ngoãn mà nằm trong lòng hắn, nàng hơi ngửa cái cổ lên nhìn dung mạo trước mặt, đôi môi nhẹ mấp máy.
“Ngươi... ngươi thực sự là tiểu sư thúc sao?”.
Vô Song nhìn thẳng vào mắt nàng, chân thực vô cùng, mắt đối mắt mà trả lời.
“Yên tâm, thiên hạ này còn chưa có người dám giả mạo tiểu sư thúc “.
Tương Vân mắt đẹp nhìn hắn, sau đó bỗng nói.
“Ta... ta có đi qua Hắc Địa, không tìm thấy tiểu sư thúc đâu, người nơi đó nói người tiến xuống Cửu Đầu Xà sau đó không tiếp tục lên trên nữa, ta thậm chí từng đến gặp Kim hộ pháp, chính bản thân Kim hộ pháp cũng nói tiểu sư thúc... bị sinh vật thần bí dưới Hắc Địa giết chết... “.
“Người lúc này rốt cuộc làm sao đi ra khỏi Hắc Địa?, hơn nữa lại xuất hiện ở nơi đây “.
Ôm Tương Vân trong lòng, Vô Song có chút bất ngờ, hắn không ngờ nàng lại đi xuống Hắc Địa hơn nữa càng không ngờ Kim Hộ Pháp lại nói dối Tương Vân, khi Kim Hộ Pháp mang Trương Quân Bảo rời đi rõ ràng Vô Song đang ở bên cạnh Trương Tam Phong, nào có nguy hiểm gì?.
Dĩ nhiên Vô Song rất nhanh nghĩ thông điểm này, Kim Hộ Pháp có lẽ liền nghe lời Trương Tam Phong, nếu đây là ý muốn của Trương Tam Phong thì ắt hẳn cũng có lý do, dù sao cao nhân mà nhiều khi có mấy cái suy nghĩ ai cũng không hiểu.
“Hơn 4 năm trước bản thân sư thúc thật ra đã sớm rời khỏi Hắc Địa”.
“Lần tiến vào Hắc Địa trước đây cũng không phải xử phạt mà là rèn luyện, Tương Vân cũng biết thiên phú của sư thúc đúng không?, lúc đó sư thúc lọt vào mắt xanh của một người, bất quá trước hết phải tiến vào Hắc Địa hoàn thành quá trình luyện thể “.
“Sau này, hoàn thành quá trình luyện thể xong, người này liền đón sư thúc đi một địa phương thần bí để rèn luyện,cũng vì đảm bảo bí mật cho sư thúc mới khiến Kim Hộ Pháp nói dối Tương Vân, sư thúc thật sự không có chết, cũng không có làm sao cả chỉ là 4 năm qua trong quá trình đặc huấn bản thân sư thúc không thể rời đi, không thể liên lạc với bên ngoài “.
“Sư thúc thật sự xin lỗi làm Tương Vân lo lắng”.
Tương Vân nằm trong ngực Vô Song, lần này nàng bắt đầu có chút tin tưởng,

phòng tuyến cuối cùng của nàng sắp bị đánh tan, lưng nàng rốt cuộc thả lỏng toàn bộ mà dựa vào ngực Vô Song.
“Tiểu sư thúc, người nói... người nói cao nhân kia là ai?”.
Vô Song dĩ nhiên sẽ không hô mấy cái tên như A Thanh, như Độc Cô Cầu Bại, tại thế giới này mấy cái tên đó không dùng được.
“Là Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong”.
Nhắc đến Trương Tam Phong quả thực là một viên thuốc an thần siêu cấp, tại cái thế giới này nhắc tới thiên hạ đệ nhất cao thủ cơ hồ tất cả mọi việc từ vô lý sẽ biến thành hợp lý.
Địa vị của Trương Tam Phong tuyệt đối không phải để đùa, cho dù không biết bao nhiêu năm qua Trương Tam Phong không xuất hiện trên giang hồ, không tự mình xuất thủ với ai nhưng chỉ cần Võ Đang sừng sững còn ở đó, chỉ cần người biết sự khủng bố của Trương Tam Phong vẫn còn sống thì địa vị của Trường Sinh Chân Nhân tại núi Võ Đang kia tuyệt không thể xâm phạm.
Sau khi đưa ra danh hiệu Trương Tam Phong, Vô Song liền nói tiếp.
“Tương Vân bản thân là người Thần Nông Cốc chắc cũng phải nghe đến Tiên Thiên Học Thuyết đi?, ví dụ như của Tương Vân là Thần Nông Dược Thể, của Linh Tố là Ách Nan Độc Thể vậy, trước đây thể chất của ta là Tiên Thiên Chí Âm Thể”.
“Vì Tiên Thiên Chí Âm Thể là thuần âm thể chất bản thân ta lại là nam nhân, khi đó dung mạo lập tức bị ảnh hưởng nhưng mà quãng thời gian 4 năm ở bên cạnh Trường Sinh Chân Nhân, thể chất của ta một lần nữa biến hóa, không còn là Tiên Thiên Chí Âm Thể ban đầu, cơ thể cũng không còn là thuần âm thể vì vậy trong quá trình phát dục tiếp theo dung mạo cũng từ từ thay đổi, từ từ biến dang trở thành như vậy “.
Lần này Tương Vân có thể không tin sao?, nàng thực sự nguyện ý tin Vô Song.
Cho dù có chút không quen dung mạo kia nhưng lời nói, nhưng cảm giác mà Vô Song mang lại cho nàng vẫn y nguyên những năm tháng đó.
Tương Vân ngồi trong lòng Vô Song, chậm rãi quay người, thân hình nằm gọn trong người hắn, nàng lần này đưa hai tay lên khẽ chạm vào dung mạo của Vô Song, trong mắt chảy ra hai hàng lệ.
“Tiểu sư thúc, sau này không cho phép ngươi rời đi nữa được không... Tương Vân lúc đó cứ sợ ngừoi... người biến mất trên cõi đời này, Tương Vân mãi mãi không được gặp người nữa”.
“Còn có Linh Tố tỷ, những năm qua Linh Tố tỷ gửi cho Tương Vân rất nhiều thư từ hỏi thăm sư thúc nhưng mà Tương Vân không biết phải gửi cho ai, Tương Vân... thậm chí mang thư này đi đốt cho tiểu sư thúc ngươi dưới cửu tuyền “.
“Tương Vân không biết làm sao chấp nhận việc sư thúc ngươi không còn trên đời, Tương Vân cũng không biết phải nói với Linh Tố tỷ như thế nào, một mực

phải giấu trong lòng, sư thúc người biết không, những năm qua Tương Vân rất khổ, cũng rất mệt mỏi”.
Cứ thế, Tương Vân dựa vào lòng hắn mà khóc nức nở, nước mắt của nàng thấm đẫm vạt áo của hắn, thậm chí nàng khóc đến mức bản thân lại một lần nữa ngủ thiếp đi lúc nào không hay chỉ là so với giấc ngủ trước, dung mao thanh tú của Tương Vân xuất hiện một nụ cười ngọt ngào.
_ _ _ _ __ _ _ _
Tương Vân thích Vô Song từ khi nào?.
Đây chính là chuyến đi thăm Thích Phương.
Lần đó ở Ngưu Gia Thôn bản thân Vô Song không muốn nhớ lại, đấy là lần đầu tiên Vô Song khinh bỉ một người thậm chí muốn giết một người, nếu hiện tại gặp lại đối phương Vô Song cũng lập tức lựa chọn chém chết, kẻ này chính là phụ thân của Thích Phương gọi là Thích Trường Phát.
Lần đó với Vô Song, hắn không muốn nhớ lại nhưng lần đó với Tương Vân thì rất khác.
Nàng lần đầu tiên bị Vô Song in bóng hình ảnh vào trong trái tim nhỏ bé.
Vô Song chưa bao giờ biết có rất nhiều người bị hắn hấp dẫn bởi... lúc hắn giết người, lúc hắn chiến đấu.
Màu đỏ của máu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần cùng mái tóc trắng mang theo vẻ thánh khiết thậm chí còn có cái lành lạnh như đóng băng linh hồn người khác.
Tất cả những hình ảnh kia thực sự thật sâu khắc trong lòng thiếu nữ, nàng sao quên được giây phút Vô Song đẩy nàng rời đi?, một mình ở lại vì nàng chiến đấu?.
Sau đó khi Vô Song ngã xuống, Tương Vân như cảm thấy nửa bầu trời của mình sụp đổ vậy.
Ngày đôm đó tại Ngưu Gia Thôn, thật sự cho nàng rất nhiều cảm xúc, thậm chí làm nàng cả đời này không quên.
Lần đó trái tim nhỏ bé của Tương Vân thật sự bắt đầu rung động, nàng khi đó còn chưa hiểu yêu là cái gì nhưng mà bằng sự xuất hiện của Khinh Huyền cùng Mạc Sầu, nàng khi đó căn bản không thể giúp gì Vô Song, nàng chỉ có thể đứng nhìn, đứng nhìn Khinh Huyền cùng Mạc Sầu chăm sóc Vô Song, đặc biệt là Khinh Huyền.
Tương Vân xinh ra vốn đã xinh đẹp nhưng mà nàng khi đó lấy cửa gì ra so sánh với Khinh Huyền?, nàng chỉ là một cô bé.
Đứng từ xa nhìn Vô Song khi đó... cảm xúc đầu tiện của nàng là mất mát, nàng không biết làm sao cả.
Tiếp theo trở về Tử Ngọc Sơn, nàng thực sự muốn hảo hảo cảm ơn tiểu sư thúc, muốn cảm ơn tiểu sư thúc liều mạng cứu nàng bất quá tại Tử Ngọc Sơn có Linh Tố.

Lần đó Tương Vân nhìn thấy Vô Song cùng Linh Tố hôn nhau.
Giây phút đó chỉ có nàng biết, nàng... ức đến mức nào, cũng ghen tị đến mức nào.
Nàng không biết mình bị sao nữa nhưng cái cảm giác của nàng không phải là giả, với một cô bé như Tương Vân khi đó cái cảm giác này... nàng vẫn chưa hiểu rõ nhưng nó lại quá mức rõ ràng.
Nàng bắt đầu thích một người nhưng khi Khinh Huyền cùng Mạc Sầu xuất hiện nàng căn bản không dám nói ra.
Nàng bắt đầu học nấu ăn, muốn như Mạc Sầu nấu ăn cho người đó, muốn... bày tỏ cảm xúc của mình với người đó thì lại phát hiện ra, hắn thích một người khác.
Lúc đó lựa chọn của Tương Vân chính là chạy trốn, nàng không thể làm rõ cảm xúc của mình, nàng liền rời khỏi Tử Ngọc Sơn, trở về Thần Nông Cốc.
Vô Song không bao lâu sau liền chia tay Linh Tố, tiến về Nga My Sơn.
Tại Thần Nông Cốc, Tương Vân mới thực sự hiểu rõ lòng mình, nàng càng lớn càng biết cái gì làm cảm giác yêu.
Nàng khi đó mỗi năm đều về qua Tử Ngọc Sơn nhưng mà nào có gặp được Vô Song?.
Thời gian không làm cho hình ảnh của Vô Song bị xóa nhòa trong lòng nàng, nó chỉ làm cho nỗi tương tư tăng dần theo tháng ngày.
Tương Vân càng lớn càng hiểu chuyện nhưng hình bóng kia cũng càng ngày càng rõ ràng, thứ tình cảm đơn phương đã thành tương tư, thứ tình đầu chiếm trọn trái tim thiếu nữ.
Khi lại một lần nữa gặp lại Vô Song ở Vương Bản Sơn, khi lại nhìn thấy Vô Song tiến vào sát đạo, nhìn từng hạt máu nhuộm đỏ màu tóc của Vô Song, dưới ánh trăng Vương Bản Sơn khi đó, Vô Song như sát thần hàng lâm, vẻ đẹp của sự chết chóc được lột tả toàn bộ, vẻ đẹp làm Tương Vân như si như say.
Nàng rốt cuộc cũng không che dấu được tình cảm của mình nữa nhưng mà Tương Vân cũng không dám nói ra miệng, nàng có rất nhiều thời gian ở bên Vô Song, không như những năm đó, nàng tin tưởng năm tháng ở Thiên Ý Thành, Vô Song sẽ hiểu tình cảm của nàng dành cho hắn.
Tương Vân thật không ngờ, Vô Song bị đưa vào Hắc Địa.
Mọi việc tiếp theo... đã không cần phải nói.
Khi đó nuối tiếc nhất một đời của Tương Vân chính là... nàng có rất nhiều cơ hội nói nàng thích hắn, nàng yêu hắn nhưng mà nàng không dám nói để đến khi muốn nói lại không thể nói.

_ _ _ _ _ _ _

Nằm trong ngực Vô Song, nàng ngủ thật nhẹ nhàng, thật ngọt ngào.
Bàn tay nhỏ kia ngay cả khi ngủ vẫn một mực nắm chặt vạt áo Vô Song, nàng đã buông ra một lần, nàng liền không nguyện ý buông bỏ lần thứ hai.

Quyển 3 Chương 28
Cơ vô song xuất thế

Tương Vân lần thứ hai tỉnh lại, ánh mắt nàng có chút mơ màng nhưng mà việc đầu tiên nàng làm là đưa ánh mắt ra nhìn Vô Song, nàng không muốn lại đánh mất hình ảnh của hắn.
Nàng ngồi dậy, ánh mắt hoảng loạn mà ngơ ngác, nàng... vậy mà không thấy Vô Song đâu cả, trong phòng ngoại trừ nàng không có bất cứ ai.
Nội tâm Tương Vân triệt để hoảng loạn.
“Chẳng nhẽ ta nằm mơ? “.
Ngay lúc này, ở bên ngoài phòng có tiếng bước chân, Tương Vân trong nội tâm lại có một tia sáng.
“Chẳng nhẽ là tiếng bước chân huynh ấy? “.
Rất tiếc nàng liền nhầm rồi, cửa phòng lúc này mở ra, là Thư Lan cùng Thư Kỳ vẻ mặt đầy hốt hoảng.
Hai người nhìn thấy Tương Vân an toàn mới thở phào một hơi.
Trong hai người, Thư Lan liền bước ra lên tiếng.
“Tiểu thư... hai người nô tỳ không biết làm sao liền ngủ một mạch đến tận bây giờ, xin tiểu thư thứ tội”.
Hai người dĩ nhiên sợ hãi dù sao đang sinh long hoạt hổ liền một mực ngủ vùi đến tận khi trời nhá nhem tối, ngủ đến không biết trời nam đất bắc, mặt kệ tiểu thư.
Bọn họ là người Thần Nông Cốc, có một số việc vẫn phải hiểu, ví dụ như y học chẳng hạn.
Hai người đi theo Tương Vân thời gian dài, y thuật cũng biết chút chút, hai người rõ thân thể của mình không thể ngủ vùi như vậy vì thế lập tức lo lắng có kẻ gian xuất thủ đánh ngất hai người hoặc bỏ thuốc mê vào trà sau đó làm chuyện xấu với tiểu thư.
Cũng may chạy vào đến nơi, tiểu thư vẫn an toàn trên giường, hai người mới thở dài một hơi.
Cho dù không hiểu gì cả nhưng mà hai người cũng đè xuống luôn việc tại sao mình lại ngủ say đến thế, chỉ cần tiểu thư không gặp việc gì liền tốt rồi.
Tương Vân nghe hai người nói, ánh mắt liền mờ mịt.
“Ta... ta thật sự mộng sao? “.
Lại nhìn Thư Lan cùng Thư Kỳ rõ ràng vừa tỉnh lại, Tương Vân mang theo chút mong mỏi cuối cùng.
“Thư Lan tỷ, Thư Kỳ tỷ... bên ngoài có ai không?”.

Thư Lan cùng Thư Kỳ nhìn nhau, trong mắt mang theo nồng đậm nghi hoặc, dĩ nhiên là cả hai đều không nhìn thấy có ai ở ngoài.
Lần này đến lượt Thư Kỳ lên tiếng, nàng có chút không biết làm sao mà đáp.
“Tiểu thư có chuyện gì sao?, bên ngoài căn bản không có người nào, chỉ có hai tỷ muội nô tỳ mà thôi”.
Thư Lan cùng Thư Kỳ ở cùng Tương Vân bao nhiêu năm, sao có thể không phát hiện ra Tương Vân hiện tại trạng thái cực kỳ không đúng?.
Hai người thậm chí biết khoảng thời gian cách đây vài năm tiểu thư nhà mình phải dùng từ kiệt quệ để hình dung, mãi đến tận bây giờ mới bắt đầu tốt lên, tiểu thư hiện tại chẳng nhẽ gặp phải việc gì xúc động?.
Trên giường chỉ thấy Tương Vân nắm lấy chiếc chăn mỏng, nàng thực sự không tin vừa rồi chỉ là mơ, là mơ sao có thể chân thật đến thế.
Ngay lúc nàng còn đang bị vây vào những suy nghĩ không có đường ra, ngay lúc Thư Lan hay Thư Kỳ còn không hiểu gì, ở bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên.
Lúc này cũng đã là tối, tính theo giờ cũng đã khoảng 7-8 giờ tối, giờ này còn ai tiến đến?.
Thư Lan cùng Thư Kỳ không khỏi nhìn nhau rồi lại nhìn Tương Vân.
Tương Vân cũng nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng hiện tại căn bản không muốn gặp ai, chỉ muốn ở đây một mình vì vậy lập tức lắc đầu.
“Nói ta đang mệt không tiếp khách, là ai cũng mời họ về”.
Tương Vân nói thế, nàng lại dựa lưng vào tường, không biết đang nghĩ cái gì.
Thư Lan cùng Thư Kỳ thì chắc chắn không dám cãi lời Tương Vân, cả hai nhìn nhau một cái đều cúi đầu đi ra, chậm rãi vì nàng đóng cửa lại.
Thư Lan một lần nữa bước ra ngoài nhận trách nhiệm mở cửa.
Thư Lan cũng không biết là ai tới nhưng nàng tin tưởng đối phương cũng là người trong Thần Nông Cốc đến gặp tiểu thư mà thôi, cũng không xa lạ gì.
Nàng khẽ mở cửa... bất quá đối diện với nàng là một dung mạo hoàn toàn xa lạ nhưng mà người này thậm chí làm hô hấp Thư Lan như đình trệ.
Nàng cũng là nữ nhân hơn nữa còn là nữ nhân bình thường, nàng dĩ nhiên cũng thích nam nhân có điều... nữ nhân trước mặt quá đẹp, đẹp đến nỗi ngay cả thân nữ nhân như Thư Lan cũng không khỏi động dung.
Chỉ thấy bên ngoài một thiếu nữ tóc trắng đứng đó, nàng cao 1m7, hơn Thư Lan một cái đầu.
Mái tóc màu trắng cắt ngang vai lộ ra vẻ trả trung năng động, quần áo trên người cũng không có bất cứ thứ gì hở hang, áo trong là loại áo tơ tằm dài tay màu trắng, bên ngoài khoác một tấm áo mỏng màu đen.
Bên dưới cũng không phải là váy mà là quần dài màu đen, bó sát từng tấc da thịt cùng với một đôi giày cổ cao thậm chí ôm đến cả bắp chân.
Nữ tử này ăn mặc tương đối kì dị nhưng mà lại cực bắt mắt hơn nữa chỉ riêng cái

dung mạo này, Thư Lan dám nói đặt tại Thần Nông Cốc... cũng là đứng đầu thậm chí còn vượt qua cả Tương Vân.
Nữ tử tay cầm một cái khay ngọc, trên khay là một bát sứ đậy lại, không rõ đựng gì chỉ biết vật bên trong vẫn còn nóng hổi.
Nữ nhân này hướng ánh mắt nhìn Thư Lan một chút, miệng nhỏ mở ra.
"Tương Vân tỉnh chưa?".
Thư Lan giật mình, từ giọng nói của người này... nàng chắc chắn phải biết tiểu thư nhưng mà Thư Lan ở với tiểu thư bao nhiêu năm, nào biết tiểu thư có bằng hữu như thế này?.
Người khác nàng có thể sẽ quên dù sao tiểu thư giao thiệp vẫn rất rộng nhưng tuyệt thế mỹ nữ như vậy chính Thư Lan cũng vô pháp quên.
Môi nhỏ chín mọng, ánh mắt ma mị chết người, làn da trắng nõn như bạch ngọc, thân hình hoàn mỹ không có điểm nào để chê, đôi chân thôn mượt dài miên man, đến cả bộ ngực bên trong bị chiếc áo tơ tằm kia che phủ cũng quyết không chịu thua kém mà ngạo kiều khoe độ cong của nó ra ngoài.
Nữ nhân này là ai?, đương nhiên là Vô Song bất quá là Cơ Vô Song.
Cũng như Vô Song khoảng thời gian cuối cùng tại thế giới kia thay đổi rất nhiều thì Cơ Vô Song cũng như vậy dù sao tiên thể cũng không phải sẽ không phát triển nữa.
Không biết Độc Cô làm cái gì, tiên thể của Vô Song rõ ràng có thể lớn lên bất quá vẻ bên ngoài sẽ bị đình chỉ lại ở khoảng 20 tuổi.
Cơ Vô Song năm nay còn chưa tới 20, tính ra cũng chỉ khoảng 18 tuổi bất quá bất kể về phương diện nào cũng khác xa so với lúc chiến đấu với Thiên Đạo, thực lực có thể không tăng thậm chí là giảm vì không có ma khí hay ma long nhưng sắc đẹp... đã không phải Cơ Vô Song trước đây có thể so sánh.
Vô Song mắt đẹp nhìn Thư Lan, cũng không nói gì, trực tiếp lách qua nàng.
Thư Lan quá sợ hãi, vội muốn ngăn lại.
"Cô nương, tiểu thư nhà chúng ta đang mệt mỏi trong người, sẽ không tiếp khách".
Thư Lan cũng có võ công, nàng cùng Thư Kỳ năm nay đều 22 tuổi, thực lực nhất lưu cao thủ.
Nàng xoay người muốn giữ Vô Song lại nào ngờ chưa kịp đụng tới Vô Song, bàn tay đã run lên như có lớp tường khí trực tiếp bức nàng lùi lại.
Vô Song cũng lười quan tâm Thư Lan, khẽ chuyển bộ pháp, cả người hắn như bóng ma xuyên qua cả Thư Kỳ đang muốn tiến lên,rất nhanh mở cửa phòng Tương Vân.
Tương Vân đang ngồi trên giường, tay ôm gối ngủ, lưng dựa vào tường ánh mắt có chút mơ hồ.
Nàng vừa thấy cửa phòng mở ra liền ngửa đầu lên sau đó cả người liền sững lại,

kinh ngạc không nói ra lời.
Tiếp theo đã thấy Vô Song bước tiếp một bước, đứng trước giường của Tương Vân, nhẹ nhàng ngồi xuống đặt khay lớn kia lên giường, mỉm cười có chút ưu nhã.
“Xem muội kìa, lại chuẩn bị khóc? “.
“Ngồi dậy ăn một chút đi, cả ngày cũng không ăn gì rồi”.
Thư Lan cùng Thư Kỳ hiện tại mới kịp đuổi theo nhưng đập vào mắt bọn họ là cảnh tưởng cực kỳ kinh người, chỉ thấy Tương Vân dĩ nhiên nhoài người ra, hai tay vòng qua cổ Vô Song, cả người dính sát lấy Vô Song, cứ như đang ôm tình nhân vậy.
Việc tiếp theo càng làm Thư Lan với Thư Kỳ... muốn chết cũng có.
Chỉ thấy Tương Vân cũng không để ý hai nàng, vậy mà đưa môi thơm kề môi nữ nhân kia.
Đây là một cảnh tượng làm người khác chỉ biết đấm ngực dậm chân, hai cái tuyệt thế mỹ nữ vậy mà ôm ấp nhau, hai làn môi vậy mà khẽ chạm vào nhau sau đó... triệt để không quan tâm đến ai nữa.
Đây rốt cuộc là cái tình tiết gì?.
Thư Lan cùng Thư Kỳ chỉ biết nhìn nhau cười khổ, sau đó đóng cửa lại coi như chưa có gì xảy ra.
Hai người sau khi đóng cửa, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng vẫn đang không thể tin.
“A Kỳ... tiểu thư bao nhiêu năm nay được người theo đuổi, cũng không biết đã từ chối bao nhiêu nam tử... ta cứ tưởng tiểu thư ánh mắt cao... hóa ra là tiểu thư thích nữ nhân... trời ạ”.
Thư Kỳ cũng nuốt một ngụm nước bọt.
“Lan tỷ, nếu tin này mà truyền ra, chỉ sợ 7 phần nam nhân trong Thần Nông Cốc khóc ròng ra mất, tiểu thư nhà chúng ta dĩ nhiên có cái... sở thích này”.
Hai người nhìn nhau cùng cười khổ, sau đó trong mắt đều có một tia cẩn thận.
Nhất định không được nói điều này ra ngoài, chỉ cần tin này lộ ra danh vọng của tiểu thư liền có nguy hiểm.
Chỉ cần việc này không lộ ra, luyến ái của tiểu thư cũng chẳng ai quản được.
Tương Vân thích nữ nhân thì cùng lắm một đời không lấy nam nhân thôi, cũng không có cái gì không thể chấp nhận, đừng quên một số tiền bối đi trước... không phải là không cần nam nhân sao?.
Nga My Tổ Sư nghe nói một đời không cần nam nhân, Linh Thứu Cung Chủ nghe nói đến tận bây giờ vẫn chưa phá thân đâu...
Nữ nhân một đời không lấy nam nhân tựa hồ không phải việc gì quá lạ lẫm đi?.
_ _ _ _ _ _ _
Mặc kệ Thư Lan cùng Thư Kỳ nghĩ ngợi linh tinh, trong phòng bây giờ là một

mảnh ngọt ngào.
Chỉ thấy Tương Vân nằm trong ngực Vô Song, ngoan ngoãn mở cái miệng nhỏ để Vô Song bón từng thìa từng thìa.
Trong khay ngọc kia là một bát gà hầm, bản thân Tương Vân khí huyết thiếu, Vô Song chính là xuống bếp vì nàng, thú thật đã lâu lắm rồi hắn không xuống bếp nữa.
Về phần tại sao Vô Song lại để thân phận này đi ra ngoài Huyền Sinh Quan?,hắn hiện tại bắt đầu thay đổi kế hoạch của mình.
Nếu Đông Phương Bạch thật sự phải hóa thân thành Đông Phương Bất Bại thì Cơ Vô Song cũng phải có thân phận của mình.
Dung mạo của Cơ Vô Song chính là nguyên trạng dung mạo của Vô Song khi trước, hơn nữa cái tên Cơ Vô Song này không phải không ai biết thậm chí rất nhiều người đã nghe thấy.
Đông Phương Bạch dùng thân phận Nhật Nguyệt Giáo Chủ xuất hiện trên giang hồ thì Cơ Vô Song chính là Tử Ngọc Sơn truyền nhân.
Hai thân phận song song, chính thức thành hình.

Quyển 3 Chương 29

Thiên vũ gia tộc

Cơ Vô Song đang ở cùng Tương Vân vậy thân phận Đông Phương Bạch đang làm gì?.
Hắn lúc này đang ở trên một nóc nhà khác, ánh mắt cẩn thận nhìn xuống bên dưới.
Nói đến một trong những lý do chính hắn để Cơ Vô Song rời khỏi Huyền Sinh Quan chính là vì nhân vật trong ngôi nhà này.
Như đã nói, Vô Song có lẽ là người duy nhất cảm nhận được Bạch Phàm có ác ý với Tương Vân vì vậy hắn bám theo Bạch Phàm.
Bạch Phàm dĩ nhiên không thể phát giác ra Vô Song bám theo, hắn sau đó liền đi khắp toàn bộ khu nhà khách của Thần Nông Cốc do người Miêu sắp xếp.
Kẻ này bên ngoài là đi chào hỏi mọi người, thực sự không có bất cứ hành động gì khác, mãi đến khi ra đến vòng ngoài cùng, hắn tiến tới một ngôi nhà nhỏ, lén thả một tờ giấy vào bên trong khe cửa sổ rồi lập tức rời đi không có chuyện gì.
Khu nhà khách của Miêu Tộc dành cho Thần Nông Cốc chia làm hai phần.
Đầu tiên là nội viện, thứ hai là ngoại viện.
Nội viện là những ngôi nhà chia nhiều gian phòng, xây dựng hoàn toàn theo kiến trúc người Hán, là nơi cho đệ tử trực hệ của Thần Nông Cốc cùng với hạ nhân ở lại.
Ngoại viện thì chia thành đơn hộ cùng đa hộ, đơn hộ lúc này dành cho đại tông sư cao thủ đi theo bảo vệ đoàn người Thần Nông Cốc, đa hộ thì lại để cho đệ tử Võ Viện của Thần Nông Cốc cùng với một số lượng hạn nhân đi theo.
Vô Song bám theo Bạch Phàm liền dừng lại ở một đơn hộ sau đó khóa chặt lấy hộ này.
Bằng quan hệ của Vô Song với Lam Phượng Hoàng, hắn rất dễ có thể tìm ra danh tính người này.
Họ Trác tên Thanh Đề.
Trác Thanh Đề thực sự là một cái tên ‘lạ hoắc’, Vô Song căn bản chưa nghe hơn nữa dạng tên này ở Trung Nguyên cũng không phải là dễ gặp, cũng coi như là tên hiếm được sử dụng.
Người Miêu chỉ có thể biết được tên đại tông sư cao thủ chứ không thể biết được xuất thân của người này, đến cả tuổi tác hay khuôn mặt cũng không phải quá rõ ràng dù sao Thần Nông Cốc không có trách nhiệm phải đưa toàn bộ thông tin bất cứ ai trong đoàn cho Miêu Tộc.
Biết được tên Trác Thanh Đề với Vô Song căn bản không giải quyết được gì, hắn

tạm thời cũng không nhìn thấy khuôn mặt của đối phương bởi Trác Thanh Đề cũng không có trong phòng, Vô Song chỉ có thể lẻn vào trong gian đơn hộ, xem một chút Bạch Phàm viết gì.
Tờ giấy là hình vuông 4x4 bị gấp lại, bên trên cũng không phải là chữ Hán, cũng may Vô Song sơ học kinh người, hắn đúng là vẫn nhận ra loại chữ này, cũng vì nhận ra dạng chữ này nội tâm Vô Song liền có suy nghĩ khác.
Chữ trên giấy là chữ Nhật Bản hay còn gọi là Phù Tang, trên giấy chỉ có duy nhất một chữ 'Phong'.
Về phần tại sao Vô Song hiểu chữ Phù Tang?, cái này liền phải cảm ơn thế giới kia, dù sao Vô Song cũng có 3 tháng thời gian ở lại Phù Tang Quốc.
Tiên Thiên Thiến Phú – Cái Thế Thần Đồng của Vô Song vẫn còn đó, học tập vẫn luôn là điểm mạnh của hắn ngay cả trong vấn đề ngôn ngữ.
Biết được đây là dạng chữ Phù Tang, nội tâm Vô Song không thể nói là không hứng thú.
Phù Tang Quốc là một nơi cực kỳ thú vị cũng cực kỳ phức tạp, nơi này tại thế giới kia có thể dùng một chữ 'loạn' để hình dung nhưng mà vì nó 'loạn' nên nó cũng cực cường đại.
Tổng thể ra Phù Tang dĩ nhiên không so nổi với Trung Nguyên nhưng phải biết Phù Tang nhỏ hơn Trung Nguyên rất nhiều nhưng ngay cả như thế bản thân Phù Tang Quốc cũng có thực lực cực đáng sợ, đến cả Vô Song ngày trước nếu không mượn ma lực chỉ vận dụng võ học hắn cũng không đủ sức làm mưa làm gió tại Phù Tang.
Tại thế giới này không rõ Phù Tang Quốc ra sao, thế lực như nào bất quá lại thấy cái dạng chữ này Vô Song lại càng muốn lưu ý Trác Thanh Đề cùng Bạch Phàm.
Thật ra khi trước theo Vô Song mà nói, Bạch Phàm muốn đối phó Tương Vân đại khái là làm nội ứng, cho người tấn công đoàn đội Thần Nông Cốc, hoặc là bắt đi nàng hoặc là nửa đường xuất hiện làm bộ anh hùng cứu mỹ nhân.
Cái dạng trò đùa này Vô Song đã không xa lạ gì nhưng hiện tại nhìn thấy dấu hiệu của Phù Tang quốc, hắn không thể không liếc mắt nhìn lại Bạch Phàm, kẻ này cũng không tầm thường như Vô Song nghĩ.
– – – — – — –
Đêm về khuya, trăng đêm nay cũng không xuất hiện, bầu trời tối đen như mực, Vô Song chậm rãi lẻn vào bên trong đơn hộ này.
Trên giường Trác Thanh Đề đã sớm ngủ say như chết.
Người này đương nhiên không phải thiên tài gì, từ dung mạo mà xem năm nay đã ngoài 40, trên mặt không trải qua dịch dung, thân cao khoảng 1m7, thân hình gầy yếu thoạt nhìn cũng chẳng có chút sức lực gì.
Trác Thanh Đề người này chính là cao thủ ám khí, ít nhất từ bàn tay cùng đầu ngón tay xem ra thì Vô Song chắc chắn 7 phần là vậy.

Vô Song cũng không hỏi Trác Thanh Đề cái gì, lại càng không khống chế hắn, bản thân Vô Song chỉ xin Lam Phượng Hoàng một ít an thần thảo rồi trực tiếp để thẳng vào trong bình trà của hắn.
An thần thảo dĩ nhiên không có độc thậm chí còn là một loại thuốc, bản thân an thần thảo liền khiến người ta dễ dàng tiến vào giấc ngủ, hơn nữa còn là giấc ngủ sâu, khi tỉnh dậy thì tỉnh táo vô cùng, cả người thần thanh khí sảng có điều đối với những người mang trách nhiệm bảo vệ như Trác Thanh Đề thì an thần thảo cũng không khác độc dược là bao, dù sao thân là hộ vệ lại ngủ say như chết điều này ai có thể chấp nhận?.
Vô Song cũng mặc kệ Trác Thanh Đề là chấp nhận hay không chấp nhận, hắn chậm rãi đi lại trong phòng, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.
Đầu tiên là hành trang của Trác Thanh Đề bất quá trong hành trang của hắn cũng không có gì làm Vô Song hứng thú,cùng lắm là chút độc dược cùng ám khí.
Vô Song lại di chuyển đến bên giường hắn, bắt đầu lục quần áo của người, đáng tiếc bên trong cũng không có gì.
Một đường tìm khắp gian phòng, Vô Song liền hơi hơi nhíu mày.
“Chẳng nhẽ ta nhầm? “.
Không khỏi tự hỏi mình một câu, dù sao trong phòng cũng không tìm ra vật gì khả nghi, bản thân Trác Thanh Đề dung mạo cũng là người Trung Nguyên, không hề giống người Phù Tang.
Nghĩ nghĩ một chút, Vô Song lại tiến về giường, lật nghiêng người Trác Thanh Đề lại, bắt đầu kiểm tra lưng hắn, lần này ánh mắt Vô Song liền sáng lên.
“Là Thiên Vũ gia? “.
Lưng của Trác Bất Phàm thật sự có hình xăm, hơn nữa dạng hình xăm này Vô Song tuyệt không lạ gì.
Đây là dạng hình xăm đặc biệt, khác hẳn với Trung Nguyên bởi đây là xăm màu.
Xăm màu như thế nào thì Vô Song không đi tìm hiểu nhưng thứ này là ‘đặc sản’ của Phù Tang.
Trên lưng Trác Thanh Đề có rất nhiều phiến hoa anh đào màu đỏ, thoạt nhìn từ xa cứ như hao anh đào đang rơi xuống vậy.
Hoa anh đào dĩ nhiên không phải chỉ có Phù Tang mới tồn tại, tại Đào Hoa Đảo cũng sinh trưởng rất tốt nhưng hình xăm hoa anh đào màu đỏ có lẽ đúng là chỉ thuộc về Phù Tang, thuộc về Thiên Vũ gia.
Biết được đối phương có liên quan tới Thiên Vũ gia, Vô Song lập tức rời đi, căn bản cũng không cần tìm hiểu thêm.
Vô Song không phải là sợ Thiên Vũ gia tộc mà là hắn quá hiểu cái gia tộc này.
Thiên Vũ gia tộc là một trong 3 đại tộc của Phù Tang đồng thời cũng là chính tộc của Bái Nguyệt Giáo.
Nhắc đến Bái Nguyệt Giáo có ai quên Nguyệt Tôn Giả? hơn nữa Thiên Vũ Kỳ

Kiếm của Vô Song cũng xuất phát từ Thiên Vũ gia.
Thiên Vũ gia tại Phù Tang hoàn toàn có thể đại diện cho toàn bộ Bái Nguyệt Giáo.
Vô Song đến hiện tại vẫn có ấn tượng tương đối mạnh với kẻ gọi là Nguyệt Tôn Giả – Thiên Vũ Chính Tắc kia.
Thiên Vũ Chính Tắc so với đồng bọn họ Hoắc kia thì thông minh hơn nhiều lắm.
Vô Song đến Phù Tang vốn là muốn giết người này, dù sao hắn đã giết Nhật Tôn Giả cũng không có lý do tha cho Nguyệt Tôn Giả.
Khác với họ Hoắc, Thiên Vũ Chính Tắc sau khi biết sự cường đại của Vô Song cũng không chọn liều chết chiến đấu, lại càng không huy động lực lượng Thiên Vũ gia hay Bái Nguyệt Giáo.
Hắn xin Vô Song 1 tháng, cho hắn sống thêm 1 tháng sắp xếp công việc trong gia tộc, điều chỉnh Bái Nguyệt Giáo đồng thời đi gặp Thiên Hoàng.
Đổi lại thời gian 1 tháng này, hắn có thể vô hạn cung cấp thông tin cho Vô Song, chỉ cần Vô Song muốn hỏi hắn sẽ trả lời tường tận.
Thực lực của Vô Song khi đó tuyệt đối không phải Thiên Vũ Chính Tắc có khả năng chống lại, hắn thực sự bị Vô Song giết nhưng mà kẻ này... bằng một cách thần kỳ nào đó có thể khiến Thiên Hoàng khi đó không đụng vào Thiên Vũ gia, ít nhất không đuổi tận giết tuyệt mà chỉ là chèn ép, bóp thế lực Thiên Vũ gia lại chỉ còn nửa so với ban đầu.
Thiên Vũ gia cùng Bái Nguyệt GIáo cũng cực an phận, ít nhất cho đến khi Vô Song trở về thế giới này, Bái Nguyệt Giáo vẫn đang triệt để ngủ đông, không tham gia bất cứ quyết định nào của Phù Tang Quốc.
Thiên Vũ Chính Tắc.
Nghĩ đến cái tên này, Vô Song cười cười rồi rời đi.
Hắn sẽ không tin tưởng Bạch Phàm ngu như vậy, chỉ bằng một cái Trác Thanh Đề đòi đụng đến Tương Vân, sau lưng Trác Thanh Đề dĩ nhiên phải có người.
Vậy là cái thế lực nào dám vì Bạch Phàm mà đối kháng với Thần Nông Cốc?, nói thật một câu... đáng sao?.
Bạch gia đúng là gia tộc mạnh nhưng so với Thần Nông Cốc căn bản chưa tính là gì, kể cả mục tiêu xuất thủ không phải vì Bạch gia mà là Tương Vân thì phong hiểm cũng cực lớn, trừ Nhật Nguyệt Thần Giáo ra ở nam phương này khó có thế lực nào đủ khả năng.
Nhật Nguyệt Thần Giáo sẽ ra tay với Tương Vân sao?, cái này vẫn có khả năng tương đối lớn nhưng mà Tương Vân hiện tại là khách quý của Ngũ Độc Giáo, nay Nhật Nguyệt Giáo trong tối cho người ám toán Tương Vân, việc này lộ ra ngoài chẳng phải vừa gây thù cùng Thần Nông Cốc lại vừa ‘tát vào mặt’ Ngũ Độc Giáo sao?.
Bằng vào một mình Tương Vân chưa hẳn đã đủ để Nhật Nguyệt Thần Giáo bất

chấp tất cả mà ra tay, quan trọng nhất bản thân Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện nay chắc gì đã lo được việc bên ngoài?, bản thân mình còn lo chưa xong, muốn duỗi tay ra ngoài căn bản không dễ như vậy.
Nếu không phải Nhật Nguyệt Thần Giáo đồng thời lại nhìn thấy hình xăm của Trác Bất Phàm thì Vô Song chắc chắn sự kiện lần này có Thiên Vũ gia đứng sau đồng nghĩa với Bái Nguyệt Giáo muốn tiến vào Trung Nguyên.
Mục tiêu của Bái Nguyệt Giáo là gì thì Vô Song không biết nhưng bọn họ tiến vào Trung Nguyên thì tuyệt đối có trò vui để xem.
Tại thế giới này vì Minh Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo song song tồn tại vì vậy có một số thứ không đúng.
Đầu tiên Thánh Hỏa Giáo ở Ba Tư (Ma-ni giáo) là khởi nguồn của Minh Giáo Trung Nguyên.
Bái Nguyệt Giáo ở Phù Tang thì lại là khởi nguồn của Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Quan hệ của Minh Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo vốn cũng chưa bao giờ tốt dù sao Mani giáo cùng Bái Nguyệt Giáo vốn là thế lực đối đầu nhau, tuy hai phái ở cách xa vạn dặm nhưng từ tín ngưỡng mà xem tuyệt đối là công địch.
Sự việc không có gì đáng nói cho đến khi Nhậm Ngã Hành chấp chưởng Nhật Nguyệt Thần Giáo.
Nhậm Ngã Hành kẻ này vốn là bị thần kinh, độ cuồng của hắn so với Bạch Tự Tại cũng không kém bao nhiêu, một mực nghĩ mình vô địch thiên hạ.
Hắn không muốn Nhật Nguyệt Thần Giáo chịu áp chế từ bất cứ thế lực nào vì vậy liền muốn thoát khỏi Bái Nguyệt Giáo, lần đó hai bên cực kỳ căng thẳng nhưng mà Nhậm Ngã Hành thực sự thành công dù sao Bái Nguyệt Giáo ở xa tận Phù Tang, cũng khó mà đủ sức giao chiến cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo ở Trung Nguyên.
Rốt cuộc Nhật Nguyệt Thần Giáo thành công tự lập môn hộ đồng thời quan hệ với Minh Giáo lập tức tốt lên.
Minh Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo bỗng chốc trở thành minh hữu, hai phái cộng đồng bắt tay nhau bản thân Bái Nguyệt Giáo căn bản không làm gì nổi.
Sau thời kỳ của Nhậm Ngã Hành là lúc Đông Phương Bạch lên làm giáo chủ, đây là thời điểm cực thịnh của Nhật Nguyệt Thần Giáo, Bái Nguyệt Giáo càng không làm gì nổi.
Bản thân Bái Nguyệt Giáo từ đó cũng mất hoàn toàn lực ảnh hưởng tại Trung Nguyên, trực tiếp bị đá ra khỏi miếng bánh này.
Hiện tại Thiên Vũ gia bắt đầu có hành động đại diện cho Bái Nguyệt Giáo... liền cảm thấy mình có đủ thực lực để tiến vào Trung Nguyên phân một miếng bánh đồng nghĩa với Bái Nguyệt Giáo bắt đầu có tự tin dám ngạnh kháng Nhật Nguyệt Thần Giáo của Đông Phương Bất Bại.
Rốt cuộc Thiên Vũ gia cùng Bái Nguyệt Giáo lấy đâu ra tự tin?.

Hoặc là bọn họ biết tình trạng của Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện nay.
Hai là bọn họ có... đế cấp cao thủ sinh ra.
Trường hợp trên thì Vô Song căn bản không tin cho lắm, trường hợp dưới?, cái này không phải là không thể.
“Thiên Vũ Chính Tắc a, hy vọng người thành công đột phá đế vị, cũng tự mình tiến vào Trung Nguyên cho ta gặp mặt một chút”.
Tự nói một câu, thân hình Vô Song cứ như vậy hòa vào đêm tối.

Quyển 3 Chương 30

Nhị nữ chiến huyết đao môn (1)

Bắc phương cùng nam phương từ xưa đến nay vẫn luôn khác biệt với nhau, người nam luôn có chút không ưa người bắc chỉ biết võ dũng, người bắc lại chê trách người nam võ phong yếu ớt.
Bắc phương xuất giai nhân, nam phương hiện tài tử.
Bắc phương võ phong bưu hãn, nam phương thì văn phong vượt lên hàng đầu.
Bắc phương đại thành đều là trọng điểm quân sự, nam phương đại thành thì lại là trọng điểm kinh tế.
Nói về đại thành của nam phương thực sự không thể không nhắc đến một cặp thành trì cực nổi tiếng.
Nói là một cặp vì đây là hai tòa thành vô cùng gần với nhau, gần như chỉ cách chưa đến nửa ngày đi lại, nơi này thậm chí coi là đặc khu của phương nam, là vùng đất giàu có nhất của nam phương, một trong số những vùng đất mà Trấn Nam Vương – Ngô Tam Quế thèm muốn đã lâu nhưng vẫn không thể đưa tay vào được.
Hai tòa thành này gọi là Giang Lăng Thành cùng Hành Dương Thành.
Trong hai tòa thành này bản thân Hành Dương Thành liền nổi tiếng hơn cả, Hành Dương Thành một mặt tựa vào núi Hành Sơn mà nhắc đến Hành Sơn thì rất nhiều người cũng nghĩ tới Hành Sơn Phái.
Hành Sơn Phái chưa từng coi là đại thế lực trên giang hồ nhưng mà cũng là một trong ngũ nhạc kiếm phái đương thời, thanh danh không phải là không có lại thêm việc Hành Sơn Phái là đại phái lớn nhất Hành Sơn, ở gần với Hành Dương Thành từ đó có rất nhiều ký danh đệ tử đăng ký học võ, trong ngũ nhạc kiếm phái mà nói bàn về tài lực thì Hành Sơn Phái tuyệt đối đứng đầu.
Hành Dương Thành có Hành Sơn Phái coi như có chút thanh danh trong giới võ lâm phương Bắc về phần Giang Lăng Thành thì vô danh hơn nhiều, trên bản đồ võ lâm tổng thể mà nói thực sự không có chút ảnh hưởng nào.
Giang Lăng Thành là thủ phủ của Giang Lăng, Giang Lăng cũng bao gồm luôn cả Hành Dương Thành bên trong, đây là thủ phủ giàu có bậc nhất phương nam, cũng vì điểm này mà triều đình nắm rất chặt một mảnh Giang Lăng trong tay, triều đình căn bản không cho phép đại thế lực gây tông lập phái ở đây, từ đó mới tiện nghi cho Hành Sơn phái,
Ngoại trừ Hành Sơn Phái ở Hành Dương Thành ra, tại Giang Lăng thành thật ra cũng có một nhóm nhân sĩ võ lâm nổi tiếng, gọi là Lạc – Hoa – Lưu – Thủy.
Bốn người này không bàn về võ công chỉ bàn về danh vọng, cực kỳ nổi tiếng đất

Giang Lăng thậm chí được gọi là nam phương tứ hiệp, danh vọng cực cường.
Lạc ở đây là Lạc Thiên Trữ
Hoa ở đây là Hoa Thiết Cán đại hiệp.
Lưu ở đây là Lưu Thừa Phong
Thủy ở đây là Thủy Đại.
Bốn người này danh vọng rất lớn hơn nữa gia đại nghiệp đại, ngoại trừ võ nghệ ra còn là một phương thổ hào, ngày thường lấy hành thiện làm niềm vui, lấy giúp người làm trách nhiệm, từ đó được xưng tứ hiệp.
Thủy Đại là người đứng cuối trong Lạc Hoa Lưu Thủy cũng là người võ công kém nhất bất quá Thủy Đại có một cô con gái quốc sắc sinh hương, là đại mỹ nữ đất Giang Lăng, nàng gọi Thủy Sanh.
Thủy Sanh tròn 18 tuổi phải gọi là hoa nhường nguyệt thẹn, từ trên xuống dưới Thủy gia đều coi đại tiểu thư nhà mình xinh đẹp không kém gì Điêu Thuyền năm xưa, trong Giang Lăng thành số lượng nam nhân say mê Thủy Sanh mà xếp hàng hoàn toàn đủ chật kín một dãy phố.
Thủy Sanh ngoại trừ xinh đẹp còn ham mê võ nghệ, thích hành hiệp trượng nghĩa, nàng lấy phụ thân làm tấm gương hơn nữa... nàng lấy Tương Dương Thành – Quách phu nhân làm mục tiêu.
Nàng sau này nhất định phải được gọi là nữ hiệp, là nữ hiệp hàng đầu thiên hạ.
Thủy gia rất giàu có, từ nhỏ Thủy Sanh đã coi như là muốn gì được nấy, chưa từng lo lắng đến nhân thế, có thể nói nàng thích chơi gì thì chơi, thích làm gì thì làm.
Vào thời điểm Vô Song tỉnh lại tại Miêu Cương thì Thủy Sanh cũng đang nhận một nhiệm vụ mà nàng coi là cực kỳ quan trọng, ấy chính là áp tiêu.
Dĩ nhiên Thủy Sanh áp tiêu cho chính nhà của mình, chuyến đi cũng không xa xôi khó khăn gì, đi từ Hành Dương về Giang Lăng.
Chặng đường này nói là áp tiêu không bằng nói là Thủy Sanh mang tiền từ nhà đi ‘shoping’ ở Hành Dương sau đó được hạ nhân đưa về Giang Lăng.
Một đường Thủy Sanh cực kỳ vui vẻ, suốt chặng đường chỉ nghe thấy tiếng cười của nàng, tiếng cười như chuông bạc.
Thủy Sanh hiện tại rất vui, chuyến đi này của nàng liền có sư huynh Uông Khiếu Phong bồi tiếp, một đường hát vang, một đường hưởng thụ tình ái, đối với thiếu nữ đang yêu thì còn gì đẹp hơn đây?.
Ngay lúc nàng cùng sư huynh Uông Khiếu Phong chỉ còn cách Giang Lăng thành vài dặm, đi qua một con đường nhỏ lúc này dị biến bỗng nhiên xảy ra.
Chỉ thấy trên đường không biết từ lúc nào đã có đá lớn cùng thân cây chặn lại, căn bản không thể tiến lên.
Uông Khiếu Phong vừa thấy như vậy, hắn liền giữ chặt bội kiếm bên người mà che muội muội ở đằng sau, đối với tình cảnh này không khỏi cao giọng.

“Mọi người cẩn thận, có biến “.
Thật ra không cần Uông Khiếu Phong nói, toàn bộ đoàn độ đều dùng ánh mắt ngưng trọng quan sát xung quanh.
Về phần Thủy Sanh, nàng ước mơ làm nữ hiệp làm sao có thể chịu đứng ở phía sau, lập tức cầm lấy kiếm của mình, sóng ngựa ngang bằng Uông Khiếu Phong, vẻ mặt đầy tự tin.
“Tiểu tặc phương nào còn không mau xuất hiện, dĩ nhiên dám cản đường Thiên Thủy tiêu cục chúng ta”.
Thấy nàng cao giọng, ở xung quanh liền có dị động.
Từ hai bên lùm cây, từng thân ảnh xuất hiện.
Những người này vừa đi ra, Thủy Sanh lập tức run lên, trong mắt nàng mang theo sợ hãi mà núp sau lưng sư huynh của mình.
Về phần Uông Khiếu Phong lập tức nắm chặt trường kiếm, trong miệng mang theo từng tia ngưng trọng.
“Dĩ nhiên là Huyết Đao Môn?”.
Huyết Đao Môn ở nam phương không so được với Nhật Nguyệt Thần GIáo nhưng mà cũng đáng sợ vô cùng, nghe đồn Huyết Đao Lão Tổ thực lực chính là ngũ tuyệt cao thủ, đao pháp mạnh mẽ kinh người, trên đời khó mà có địch nhân.
Một mảnh nam phương có mấy ai tự tin chiến thắng Huyết Đao Lão Tổ.
Đám người xuất hiện toàn bộ đều là đầu trọc, thân hình cực cao tất cả đều phải trên 1m8, cơ bắp vạm vỡ, mặt mũi dữ tơn, bên ngoài khoác hồng y bằng vải cắt ngang người để lộ ra nửa bên ngực cường tráng, dọc cánh tay từ vai đến cẳng tay đều xăm hình một cây đao lớn, đây chính là dấu hiệu nhận biết chung của Huyết Đao Môn.
Đội hộ vệ Thủy gia có khoảng hơn 30 người, về phần Huyết Đao Môn đệ tử số lượng thậm chí lên tới 20 người, vừa nhìn thấy đám lạt ma dâm tăng này đi ra thậm chí đội hộ vệ đã mất đến 7 phần chiến ý.
Trong đám lạt ma một kẻ chậm rãi đi ra, vai u thịt bắp nhìn chằm chằm vào Thủy Sanh, trong mắt lộ ra vẻ dâm loạn, phải biết Thủy Sanh tuyệt đối là đại mỹ nữ, nữ nhân cỡ nay dâm tăng Huyết Đao Môn sao có thể không thèm khát.
Kẻ này cũng không nói gì nhiều, không nói bất cứ lời thừa nào mà hạ lệnh.
“Giết sạch nam nhân, giữ lại nữ nhân cùng tài bảo, mang nữ nhân này về cho lão tổ”.
Hắn vừa hạ lệnh, huyết đao dâm tăng đã lao tới.
Huyết Đao Môn toàn bộ đều luyện Huyết Đao Đao Pháp, đây là một môn đao pháp rất đáng sợ, cực kỳ thị huyết, càng luyện hung tính càng cao mà hung tính càng cao thì càng phải phát tiết ra ngoài nếu không chắc chắn sẽ bị bức điên.
Cái gì phát tiết tốt nhất?, hoặc là giết người, điên cuồng tiến vào chém giết giải phóng hung tính còn hai là nữ nhân, cũng vì vậy mà Huyết Đao Môn triệt để

đứng vào hàng ngũ tà phái, đệ tử của Huyết Đao Môn lâu ngày không muốn làm người xấu cũng không được, trừ khi tự phế võ công.
Huyết Đao Môn thực lực không quá mức đáng sợ nhưng lại mạnh ở đồng đều, bất cứ đệ tử nào của Huyết Đao Môn đều có chiến lực nhất lưu cao thủ thậm chí không ít còn đạt đến tông sư cấp, bọn họ lấy hung tính quy thành chiến lực, cực lợi hại.
Đoàn bảo vệ của Thủy gia căn bản không có tư cách ngăn cản đệ tử Huyết Đao Môn chém giết, đám người Huyết Đao Môn đều sử dụng đại đao nặng 20 cân (10 kg), toàn bộ chỉ nâng bằng một tay, lực đao chém xuống đến đá cũng nát vụn chứ nói gì đến người.
Huyết Đao đệ tử đưa đao đến đâu đám hộ vệ Thủy gia dạt ra đến đấy, đao thứ hai bổ xuống liền có thể làm cánh tay bọn họ bục máu, đao thứ ba liền đánh bay vũ khí, đến đao thứ tư thường thường sẽ tiễn một người Thủy gia xuống cửu tuyền.
Ở trên ngựa Uông Khiếu Phong nhìn thấy mà kinh bất quá có Thủy Sanh ở đây hắn cũng không tiện lộ ra vẻ sợ hãi, hai chân dẫm vào yên ngựa, thân hình như chim yến lướt đến, khi lướt đến hắn còn không khỏi hét lên.
“Ổn định, ổn định trận hình, bảo vệ sư muội”.
Hắn hét thật ra cũng chỉ cho có, đội hình hộ vệ Thủy gia đã bị đánh nát bét, lúc này thực sự vô lực mà tập hợp dù sao khi mà chất lượng cách biệt, số lượng cũng không chiếm ưu thế thì còn đánh cái gì?.
Trong đội ngũ này Uông Khiếu Phong liền lộ ra vẻ hạc giữa bầy gà.
Đầu tiên hắn là một nam nhân đẹp trai cũng cực phong độ, tóc dài phiêu dật, thân ảnh lướt ngang lướt dọc, kiếm pháp lấy tinh diệu làm chủ quả thật nhìn Uông Khiếu Phong chiến đấu hiện nay sẽ cảm thấy cực kỳ bị hấp dẫn.
Mị lực của kẻ này không phải là không có.
Võ nghệ cũng đủ cao.
Uông Khiếu Phong kiếm kỹ như điện xà vậy, kiếm trong tay hắn thường thường nhắm vào cổ đệ tử Huyết Đao Môn mà đâm, kiếm qua liền vong mạng.
Đệ tử Huyết Đao Môn lực lớn vô cùng nhưng tốc độ thì lại không cao, gặp phải tốc độ như Uông Khiếu Phong liền lộ ra vẻ khó giải quyết, Uông Khiếu Phong vừa nhập trận không bao lâu đã có 3 tên đệ tử Huyết Đao ôm yết hầu mà ngã xuống.
Nhìn thấy Uông Khiếu Phong đại triển thân thủ, đám người đằng sau mới bắt đầu ổn định lại, về phần Thủy Sanh thì ánh mắt triệt để biến thành nhu tình, đây chính là sư ca của nàng, là thanh mai trúc mã, là người yêu của nàng – Uông Khiếu Phong.
Đáng tiếc Uông Khiếu Phong bay nhảy cũng chẳng được bao lâu đã thấy một kẻ lao nhanh về phía mình.
Kẻ này cũng chính là người dẫn đội hôm nay, là một trong Thập Đại Thiên

Vương của Huyết Đao Môn gọi là Từ Đạt.
Từ Đạt thân hình thậm chí đến 1m9 nhưng tốc độ không hề chậm, chỉ loáng một cái đã hiện ra trước mặt Uông Khiếu Phong.
Uông Khiếu Phong còn chưa chạm mặt Từ Đạt đã thấy một luồng kình lực ập tới, hắn không khỏi sợ hãi mà lùi bước, hắn vừa lùi lại thì thấy một vật bay thẳng về phía mình, Từ Đạt dĩ nhiên ném đao ra.
Uông Khiếu Phong kinh hãi quá đỗi vội ngửa người ra sau tránh thanh đao bay qua bỗng nhiên thanh đại đao đang bay với tốc độ đáng sợ lại như bị một lực nào đó kéo ngược lại, hóa ra ở chuôi đao còn có gắn dây xích.
Uông khiếu Phong thầm kêu không tốt, nửa người lộn lại ổn định thân hình bất quá thanh đại đao kia đã lại chém tới.
Từ Đạt hai tay chỉ cầm lấy sợi xích dài gắn với đại đao dùng sức mà quăng, dùng sức mà quật.
Uông Khiếu Phong lần này đã không đủ thời gian né tránh, chỉ có thể đưa kiếm chắn trước người chặn lại đại đao, lần này tuyệt đối là cứng đối cứng.
Hai binh khí vừa chạm vào nhau, cánh tay của Uông Khiếu Phong run lên, liễu kiếm của hắn trực tiếp bị đánh bay đi.
Từ Đạt căn bản cũng không cho Uông Khiếu Phong cơ hội thở dốc, Uông Khiếu Phong vừa bị đánh lùi lại đã thấy Từ Đạt lao tới, một đầu gối nện thẳng vào ngực Uông Khiếu Phong, tiếng xương ngực vỡ nghe rõ ràng vô cùng.
Hai sợi dây xích đưa ra, thắt thẳng vào cổ Uông Khiếu Phong, hai tay vận lực nâng ngược cả người Uông Khiếu Phong khỏi không trung, hắn muốn bẻ gãy cổ Uông Khiếu Phong ngay tại chỗ.
Mọi việc diễn ra quá nhanh căn bản không mấy ai kịp phản ứng, mấy giây trước còn thấy Uông Khiếu Phong đại hiện thần uy nhưng mà hiện tại đã như con gà chết sắp bị bẻ cổ.
Hai chân hắn điên cuồng đạp trên không trung nhưng mà nào có tác dụng gì?.
Ở trên ngựa, Thủy Sanh sợ hãi quá đỗi, nàng cũng mặc kệ tất cả phi thân về phía Từ Đạt, nhuyễn kiếm đâm thẳng vào vị trí của hắn.
"Ác tăng, thả sư huynh của ta ra ".
Từ Đạt thấy nàng lao đến liền cười ha hả, rốt cuộc buông Uông Khiếu Phong ra để hắn ngã vật trên đất sau đó tay trái nắm lấy cán đao gắn sau lưng, vung mạnh một đao.
Một đao chém ra, kình lực lao thẳng tới Thủy Sanh, Thủy Sanh căn bản không kịp hiểu việc gì xảy ra đã thấy một luồng cương khí ập vào người, nàng vội đưa kiếm chống đỡ liền bị đánh bay đi.
Từ Đạt một chiêu liền đánh bại Thủy Sanh không khỏi cười lớn.
"Ha ha, đại mỹ nhân a, ngươi căn bản không phải là đối thủ của sư gia, muốn thắng sư gia liền lên giường quyết đấu, sư gia còn nhường cho vài hiệp".

Giọng hắn nói cực kỳ dâm đãng khiến cho Thủy Sanh vừa tức vừa sợ đồng thời nguyên đám dâm tăng bên cạnh cũng cười lên ha hả, bọn hắn liền coi Thủy Sanh là cá nằm trên thớt.
Từ Đạt mắt nhìn Thủy Sanh nhưng không quên để ý Uông Khiếu Phong, thấy Uông Khiếu Phong muốn động đậy tựa hồ định làm gì đó, Từ Đạt nào cho hắn toại nguyện, trực tiếp đạp thẳng bàn chân xuống, đạp trúng phần xương vỡ trước ngực của Uông Khiếu Phong.
“Mặt trắng, tính làm cái gì đây? “.
Một đạp này làm cả người Uông Khiếu Phong run lên, hắn phun ra một ngụm máu, đau đớn khôn cùng hai tay cố gắng di dời chân lớn của Từ Đạt ra, hai mắt đã trợn cả lên.
Từ Đạt nhìn Uông Khiếu Phong nằm đó, trong người hung tính càng tăng, nếu không phải lão tổ có lệnh phải nhanh chóng tìm xử nữ trở về, Từ Đạt thậm chí muốn trước mặt Uông Khiếu Phong nhục nhã Thủy Sanh một phen.
Về phần tại sao hắn biết Thủy Sanh là xử nữ?, cái này có lẽ là pháp môn bí truyền của Huyết Đao Môn đi.
Dĩ nhiên nếu đã không thể mang Thủy Sanh ra nhục nhã Uông Khiếu Phong hắn liền làm ngược lại, hắn lúc này chuẩn bị cho Uông Khiếu Phong sống không bằng chết, bản thân Từ Đạt ghét nhất là những kẻ đẹp mã, chính là dạng nam tử như Uông Khiếu Phong.
Hắn đưa tay ra muốn xách Uông Khiếu Phong lên bất quá lúc này từ cánh rừng một viên đá bắn thẳng đến.
Từ Đạt thấy ám khí vội đưa tay ra đỡ nhưng vừa đỡ xong hắn liền kinh hãi.
Ngoại công của Từ Đạt thế nào chỉ có hắn tự biết, ngoại công phi thường cường đại ấy vậy mà vẫn bị viên đá kia găm thẳng vào thịt, đau đớn làm Từ Đạt không khỏi bước lùi lại mấy bước.
Hắn cực kỳ tức giận, ánh mắt khóa chặt phương hướng của kẻ xuất ám khí.
“Ai, mau cút ra cho lão tử “.
Hắn vừa dứt lời... liền trợn tròn mắt bởi đi ra là một nữ nhân, một nữ nhân... còn đẹp hơn cả Thủy Sanh.

Quyển 3 Chương 31

Nhị nữ chiến huyết đao môn (2)

Từ Đạt cảm thấy hôm nay khí vận của mình vô cùng tốt, dĩ nhiên gặp hai đại mỹ nhân hơn nữa người sau còn vượt qua người trước.

Chỉ thấy một nữ tử thân cao khoảng 1m65, trên người mặc một bộ áo vải màu xanh lam nhàn nhạn, bên ngoài khoác một tấm áo choàng trắng, áo choàng dài đến đầu gối, phía dưới mặc loại quần nhung đặc thù của người Hồ màu trắng đồng thời chân đi một đôi giày lông cao cổ màu bạc... màu lông phi thường giống lông sói.

Nữ tử này gần như không lộ ra một phần da thịt nhưng chỉ bằng dung mạo kia cũng khiến không biết bao nhiêu nam nhân bị thu hút, bị chinh phục.

Quần áo nữ tử này căn bản không phải quần áo Trung Nguyên, gần giống với loại quần áo của dân tộc thiểu số trên những dãy núi cao ngất nơi Bắc Cương hơn, tất nhiên chỉ là giống mà thôi dù sao quần áo trên người nàng đặc biệt quý giá, bất kể chất liệu, hình dáng đều là hàng đầu thiên hạ.

Ví dụ như lớp áo khoáng ngoài kia toàn bộ đều làm từ lông sói trắng trên Đại Tuyết Sơn.

Quần của nàng là Thiên Hương Lộc săn ở Tây Lĩnh – Tây Vực lột da mà thành.

Áo trong làm bằng tơ tằm thượng hạng nơi Ba Tư đồng thời dưới lớp áo xanh nhà nhạt kia còn có một bộ nhuyễn vị giáp, có thể giúp nàng đảm bảo đao thương bất nhập.

Về phần đôi giày cũng không có gì để nói, toàn bộ đều được làm từ da cùng lông sói xám trên đại thảo nguyên.

Cuối cùng là thắt lưng quấn lấy vòng eo nhỏ nhắn, chiếc thắt lưng này chất liệu hoàn toàn làm từ da chồn, viên ngọc đính ở giữa là Lưu Ly Bảo Ngọc... là sản vật chỉ có tại Cao Ly hơn nữa đây chính là quốc cống, là phái đoàn Cao Ly mang đến cống cho triều đình.

Toàn thân nàng tính tổng mà nói chỉ sợ cũng phải vạn lượng bạc, chỉ tính quần áo trên người cũng đủ bằng một năm thu vào của Thủy gia.

Nữ tử ăn mặc cực kỳ ‘bá đạo’ này là ai?, nàng chính là Hoàng Dung.

Hoàng Dung thật ra cũng không thích phô trương như vậy bất quá nàng chỉ mặc nguyên quần áo ở thế giới kia xuyên không tới đây mà thôi.

Ngày cuối cùng tại thế giới kia, Vô Song liền mang nàng đến chào tạm biệt Khả Hãn, đây chính là trang phục ngày hôm đó.

Sau khi cáo biệt Khả Hãn – Thiết Mộc Chân, nàng liền tiến hành xuyên không, căn bản không kịp thay đổi y phục, việc này làm cho Hoàng Dung có chút không

biết phải làm gì.
Cũng như chúng nữ, Hoàng Dung xuất hiện ở một nơi mà nàng không thể nhận ra, nhưng khác với Mai Siêu Phong, Hoàng Dung liền không lựa chọn lập tức đi tìm người để hỏi, Hoàng Dung lựa chọn tiếp nhận hoàn cảnh xung quanh, từ từ thích ứng.
Đầu tiên nàng cũng không nguyện ý mang loại trang phục này đi lại trên đường, cực kỳ thu hút ánh mắt nhưng mà loại trang phục này thật ra không phải không có ích, Hoàng Dung suy nghĩ một hồi vẫn là giữ lại.
Trang phục này nếu gặp phải đạo tặc đương nhiên bọn chúng lập tức chặn đường cướp của bất quá Hoàng Dung hiện tại cũng có tự tin bảo vệ mình không lo.
Trang phục này nếu gặp quan bình triều đình thì chắc chắn là đại trợ giúp, quan bình triều đình nhìn thấy một thân phục trang của nàng, chỉ cần có chút hiểu biết liền sẽ nhận định Hoàng Dung là tiểu thư nhà đại phú đại quý, nàng muốn hỏi gì hay sưu tầm thông tin gì cũng trơ nên dễ hơn.
Suốt ba ngày nay, Hoàng Dung cứ đường lớn mà đi, nàng thực sự rất nhanh hòa nhập với thế giới này, ít nhất nàng hỏi được rất nhiều việc.
Nàng biết mình đang ở Giang Lăng Quận, cũng biết đại thành gần nhất là thành Giang Lăng.
Ngoại trừ việc này ra nàng còn biết được một đại sự của võ lâm sắp tới, tại thành Hành Dương – Lưu Chính Phong quyết định tổ chức chậu vàng rửa tay.
Lưu Chính Phong là ai thì nàng cũng hỏi được, theo nàng nghĩ bản thân Lưu Chính Phong... căn bản không phải nhân vật lớn gì cho cam nhưng mà từ lời người dân trên đường thì lại tựa hồ không phải.
Nam võ lâm đại khái là vậy, có mạnh có yếu nhưng mạnh yếu cũng không đại diện toàn bộ cho danh vọng cùng độ ảnh hưởng.
Ảnh hưởng của Lưu Chính Phong ở Hành Dương Thành là rất lớn đồng thời lại nghe nói Ngũ Nhạc Kiếm Phái đều chuẩn bị tề tụ ở Hành Dương.
Hoàng Dung lại lập tức hỏi Ngũ Nhạc Kiếm Phái là gì sau đó nàng liền hài lòng.
Trong Ngũ Nhạc Kiếm Phái có một phái gọi là Hoa Sơn, bốn phái còn lại thì nàng chưa nghe tên bao giờ.
Dĩ nhiên cũng như Mai Siêu Phong, Hoàng Dung đang quá đề cao Hoa Sơn, cũng vì vậy nàng cho rằng Hoa Sơn là đại phái của võ lâm, nếu Hoa Sơn cũng đến tham dự chậu vàng rửa tay của Lưu Chính Phong ắt hẳn toàn bộ giang hồ cũng chú ý.
Đến nơi đó, nàng liền có thể dễ hơn một chút tìm hiểu tung tích của Vô Song thậm chí là gặp Vô Song.
Nàng hiểu vị trí của mình hiện tại, trong thời gian ngắn liên hệ với Thiên Long Giáo?, cái này nàng không quá mức tin tưởng, việc để lại ám hiệu liên lạc trên đường thật ra dựa rất nhiều vào vận khí hơn nữa cũng phải dựa vào mức độ

cường đại của Thiên Long Giáo, những điểm này Hoàng Dung trực tiếp coi là 'ngoài tầm tay', nàng không thể tự mình quyết định.

Nếu đến Hành Dương, nàng liền có thể tự mình tìm thông tin cần thiết hơn nữa bất kể Giang Lăng hay Hành Dương đều là đại thành, khả năng tìm được người Thiên Long Giáo cũng lớn hơn rất nhiều.

Hoàng Dung mất 1 ngày làm quen thế giới này, mất tiếp 1 ngày nghĩ xong kế hoạch tiếp theo phải đi, sau đó nàng liền một mạch hướng về Giang Lăng.

Thật ra nàng cũng muốn đến Hành Dương nhưng mà Lưu Chính Phong nghe nói là danh môn chính phái, địa vị còn rất lớn, muốn tham dự chậu vàng rửa tay nhất định phải có thiệp mời.

Theo Hoàng Dung suy luận, Lưu Chính Phong coi như là địa đầu xà nhưng mà hắn cũng không thể không cấp mặt mũi cho những địa đầu xà khác, Lưu Chính Phong nhất định phải gửi thiệp mời cho bốn vị đại hiệp Lạc – Hoa – Lưu – Thủy. Danh tiếng bốn người này ở Giang Lăng lớn như vậy, sao có thể không có thiệp mời?.

Nghĩ thông điểm này, nàng rốt cuộc đi đến Giang Lăng sau đó liền gặp chuyện trước mặt.

Hoàng Dung đương nhiên không thể đứng nhìn, đặc biệt là nhìn thấy đám Huyết Đao Dâm Tăng này.

Nàng tuyệt đối chưa quên ngày nàng gặp Vô Song, nếu không có Vô Song nàng chỉ sợ đã thất trinh trong tay đám Huyết Đao Dâm Tăng, thậm chí sau này chỉ sợ sống không bằng chết.

Nhìn thấy Huyết Đao Dâm Tăng tại thế giới này không ngờ chẳng khác gì thế giới của nàng, Hoàng Dung trong mắt liền hiện lên sát tâm.

_ _ _ — _ _ _

Hoàng Dung xuất hiện tuyệt đối thu hút toàn bộ ánh mắt xung quanh.

Nàng thực sự quá đẹp.

Ban đầu chỉ tính riêng dung mạo mà nói có lẽ Hoàng Dung cũng chỉ nhỉnh hơn Thủy Sanh một chút nhưng mà hiện tại nàng có một loại băng cơ ngọc cốt, một loại ý vị rất khác với nữ nhân bình thường.

Đây thật ra cũng không phải khí chất của chính Hoàng Dung nhưng mà đến cả Vô Song cũng không ngờ Ngọc Nữ Tâm Kinh phi thường thích hợp với Hoàng Dung.

Ngọc Nữ Tâm Kinh đương nhiên là loại công pháp chuyên dành cho phái đẹp, thậm chí bất cứ nữ nhân nào luyện ngọc nữ tâm kinh đều sẽ có một khí gọi là 'ngọc nữ khí' làm cho làn da trắng nõn nà trở nên mềm mại vô cùng.

Biết công dụng của Ngọc Nữ Tâm Kinh là thế nhưng khi Hoàng Dung luyện, môn võ công này như hòa làm một với nàng, Hoàng Dung bây giờ chỉ sợ đã không thể dùng từ ngọc nữ để đánh giá mà phải là từ tiên nữ, từ trên xuống dưới

không nhiễm bụi trần, không nhập hồng trần, vĩnh viễn cho người ta cảm giác cao không thết chạm như ánh trăng giữa trời, thánh khiết mà mỹ lệ.
Hoàng Dung xuất hiện, nàng cứ như đoạt hết quang mang xung quanh vậy, đến cả Từ Đạt hô hấp cũng trở nên nặng nề, ánh mắt một màu nóng rực.
Từ Đạt lập tức nhấc chân khỏi người Uông Khiếu Phong, hắn một bước thật dài lao về phía Hoàng Dung.
“Mỹ nữ a, đừng chống cự, bản đại gia tuyệt đối không làm đau ngươi, tuyệt đối ôn nhu”.
Từ Đạt vừa nói vừa chạy, trên mặt đã ngập tràn sắc dục.
Hoàng Dung nhíu mày một chút, nàng đã sớm nhìn ra Từ Đạt ngoại công rất mạnh có điều nàng không phải Uông Khiếu Phong.
Từ Đạt lao tới, thấy sắp chạm được vào vạt áo của Hoàng Dung thì nàng bỗng lùi lại một bước.
Hoàng Dung lùi lại một bước đương nhiên Từ Đạt sẽ phải tiến lên một bước, ngay lúc này thân thể Hoàng Dung nhẹ nghiêng, tốc độ của nàng tăng vọt lướt qua người Từ Đạt.
Tiếp theo Từ Đạt chỉ thấy nhói ở chân thì ra hắn bị Hoàng Dung đá thẳng vào chân trụ lập tức ngã sấp xuống đất.
Từ Đạt là đại tông sư cao thủ, hơn nữa ngoại công cực cường, hắn vừa ngã xuống liền lấy tay chống cơ thể, nâng cả cơ thể lên.
Hắn sau đó cả người quay ngược lại, muốn bắt lấy Hoàng Dung đáng tiếc vẫn là không bắt được, thân hình Hoàng Dung như quỷ mị chẳng biết từ bao giờ đã vòng qua phía sau hắn, đá thẳng vào cẳng chân của Từ Đạt làm hắn một chân phải quỳ xuống đất.
Từ Đạt gầm lên giận giữ, hắn lúc này cũng biết Hoàng Dung không dễ chơi như Thủy Sanh hay Uông Khiếu Phong, cả người liền muốn bật khỏi mặt đất sau đó rút đại đao ra bất quá Hoàng Dung nào cho hắn được như ý nguyện.
Hoàng Dung trực tiếp dùng tay từ trên cao đánh xuống, ấn vào đỉn hđầu Từ Đạt.
Từ Đạt thì cũng phát hiện ra điểm này, hắn vội đưa tay lên đón đỡ đồng thời trong lòng không khỏi mừng thầm, hắn đã nhìn qua tốc độ của Hoàng Dung, thú thật bản thân hắn có chút không nắm chắc bắt được nàng nhưng mà hiện tại Hoàng Dung dĩ nhiên lại lựa chọn cứng đối cứng với hắn, chỉ cần hắn có thể nắm được cánh tay của nàng hắn liền sẽ bắt gọn Hoàng Dung.
Suy nghĩ của Từ Đạt rất đẹp chỉ là Hoàng Dung thật sự sẽ sai lầm sao?, cái này căn bản không thể.
Hoàng Dung một trảo ấn xuống, đụng vào tay của Từ Đạt, bản thân Từ Đạt cũng mở tay ra muốn tóm gọn Hoàng Dung nào ngờ... trên tay của Hoàng Dung xuất hiện một loại khí mơ hồ, thứ khí nhạt màu xanh này quấn quanh từng đầu ngón tay của nàng.

Tiếp theo Từ Ân lập tức hét thảm, bàn tay của hắn bị xuyên qua, máu tươi bắn lên, bàn tay trái liền bị Hoàng Dung phế đi.
Cửu Âm Chân Kinh – Cửu Âm Thần Trảo.
Mượn Cửu Âm Thần Trảo, xuyên qua da thịt Từ Đạt vốn không hề khó.
Từ Đạt đau đớn nhưng mà hắn lúc này lộ ra kinh nghiệm phong phú, hắn bất chấp tất cả lăn tròn trên mặt đất, cảm nhận cánh tay của hắn bị Hoàng Dung dùng Cửu Âm Thần Trảo xuyên thẳng qua, hắn đau đến tê tâm liệt phế nhưng cuối cùng vẫn thành công lăn một vòng, tách rời khỏi Hoàng Dung.
Hoàng Dung lập tức phi thân muốn bám theo nào ngờ đám dâm tăng kia cũng phản ứng kịp, thấy đại ca không ổn liền lao lên khóa chặt Hoàng Dung, một đám rút đại đao lao về phía nàng.
Hoàng Dung lần này không khỏi nhíu mày, nàng vội lùi lại rồi nhìn về phía Thủy Sanh, lần đầu tiên từ khi xuất hiện Hoàng Dung mở miệng.
“Cô nương, đưa kiếm của ngươi cho ta mượn”.
Thủy Sanh nghe vậy mới bừng tỉnh nàng lập tức phi kiếm của mình cho Hoàng Dung.
Hoàng Dung vội muốn đưa tay bắt lấy kiếm nào ngờ Từ Đạt gầm lên một tiếng, tay trái hắn đã bị phế nhưng tay phải căn bản không sao, hắn nắm lấy đầu dây xích dùng toàn lực mà quăng đại đao.
Đại đao lao thẳng về phía Hoàng Dung làm nàng không thể không lùi lại, thấy bức lui được Hoàng Dung, Từ Đạt lại gạt ngang tay mình ra, dùng sợi dây xích đánh mạnh vào liễu kiếm đang bay đến của Thủy Sanh, lập tức làm thanh liễu kiếm bắn ngược ra chỗ khác.
Từ Ân không hiểu rõ Hoàng Dung chỉ biết Hoàng Dung cực kỳ mạnh, hắn thấy Hoàng Dung xin kiếm của Thủy Sanh liền nghĩ Hoàng Dung là cao thủ kiếm pháp.
Mới chỉ dùng trảo pháp đã kinh khủng như vậy, giờ chuyển sang kiếm pháp thì còn đến mức nào?, thế là hắn nào dám cho Hoàng Dung sử kiếm, vội đánh bay thanh kiếm kia đi rồi gầm lên.
“Bao vây nàng, tất cả cùng lên”.
Đám ác tăng được lệnh liền lao về phía Hoàng Dung như sói đói vậy, nhìn thấy đám người này Hoàng Dung triệt để nhăn mày.
Nàng có Cửu Âm Chân Kinh, nàng tin tưởng chỉ bằng thân pháp ghi lại trong Cửu Âm rồi dùng Cửu Âm Thần Trảo liền sẽ giải quyết sạch đám dâm tăng này nhưng mà thủ đoạn ra tay cực kỳ độc ác, Hoàng Dung không phải xuất thủ không được nhưng tuyệt đối có thể khiến Thủy Sanh ở kia có ác cảm với nàng.
Hoàng Dung ban đầu cứu người cũng không suy nghĩ gì nhưng mà cờ của Thủy gia đất Giang Lăng hiện rõ như vậy nàng không muốn nhìn cũng là khó.
Nàng đang muốn dựa vào một trong tứ hiệp của GIang Lăng mà tiến vào Lưu

phủ của Lưu Chính Phong, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thực sự không muốn gây hiểu nhầm cho Thủy Sanh.
Ngoại trừ lý do này ra, dùng Cửu Âm Thần Trảo giết người thực sự rất bẩn, máu thịt bày nhày bắn ra thậm chí có thể hủy y phục của nàng.
Bộ quân áo này... là lễ vật của Vô Song tặng nàng, nàng sao có thể để nó bị hủy.
Hoàng Dung ánh mắt đảo quanh, nàng lập tức lùi lại cầm một cây gậy gỗ ngắn ở sau lưng ngay chỗ đoàn xe Thủy Sanh, nắm cây gậy này Hoàng Dung liền tự tin hơn không ít.
Nàng vốn muốn dùng kiếm pháp Đào Hoa Đảo nhưng mà xem ra đã không được, vậy chi bằng chuyển sang Đả Cẩu Bổng Pháp.
Ngay lúc nàng đang muốn sử chiêu đầu tiên trong Đẩ Cẩu Bổng Pháp bỗng có một âm thanh mang theo sát cơ vang lên.
“Sớm nghe sư phụ nói, tiến về phương nam gặp phải người Huyết Đao Môn, gặp một giết một, gặp mười liền giết mười, nay nhìn thấy Huyết Đao Môn các ngươi ta cảm thấy lời sư phụ nói quả thực còn nhẹ”.
Đây là một giọng nói của nữ nhân, giọng nói rất bình thản nhưng cũng cực cương ngạnh.
Chỉ thấy nàng từ đường nhỏ xuất hiện, chân đẹp nhẹ bước, một tà áo tím tung bay, thanh kiếm trong tay nàng khẽ rung lên, tốc độ cực nhanh lướt về phía đám người Huyết Đao Môn.
Nàng lướt đến đâu, cao thủ Huyết Đao Môn liền gục xuống đến đấy, chết ngay lập tức, cổ họng đều bị cắt đứt.
Kiếm pháp của nàng bá đạo tuyệt luân,từng bước từng bước đều sát cơ bừng bừng, cực kỳ đáng sợ.
Từ Đạt đang trọng thương, nhìn thấy kiếm pháp kia không khỏi há hốc mồm sau đó nhìn thấy thân ảnh đang lao đến, sợ tới mức toàn thân cứng đờ.
“Là Nga My Phái – Viên Tử Y, lập tức rời đi, trở về báo với lão tổ”.
Từ Đạt chỉ nói ra một câu vội xoay người bỏ chạy mất dạng, đến cả chiến ý cũng không có.
Viên Tử Y nhìn thấy Từ Đạt không chiến mà chạy, mắt đẹp sát cơ càng thịnh nhưng mà nàng hiện tại trong một sớm một chiều cũng khó mà đuổi kịp Từ Đạt dù sao khoảng cách hai bên tương đối xa lại thêm nàng đang bị đám người Huyết Đoa Môn ngăn lại, nội tâm có chút không vui.
Ngay tại thời điểm này, Viên Tử Y chỉ thấy một thân ảnh áo trắng hiện ra, dùng gậy gỗ đập thẳng vào chân Từ Đạt khiến hắn quỳ cả hai chân xuống đất.
Hoàng Dung mượn Cửu Âm Thân Pháp dễ dàng đuổi theo tên ác tăng này, trong tay cầm gậy gỗ nhẹ đặt lên đôi vai, nhìn nàng hiện tại... bá khí mười phần.
“Cô nương kia nói đúng, gặp người Huyết Đao Môn tốt nhất không để người nào chạy thoát”.

Hoàng Dung nói xong, ánh mắt nhìn về phía Viên Tử Y khẽ mỉm cười.
Viên Tử Y đứng đó, tay cầm Tử Y Huyễn Kiếm, nàng cũng thản nhiên đối với Hoàng Dung gật đầu.
Đây là lần đầu tiên, hai nữ gặp nhau.

Quyển 3 Chương 32

Tử Y Kinh Hãi

Viên Tử Y danh tiếng thực sự rất thịnh, đặc biệt là những năm nay sau khi Vô Song rời đi.

Viên Tử Y là đệ nhất thiên tài phương bắc, bất kể thiên phú hay thực lực đều vô cùng cường hãn.

Hiện tại Viên Tử Y vẫn chỉ là tông sư cao thủ, đến cả đại tông sư còn chưa đạt đến nhưng mà đại tông sư bình thường thấy nàng tuyệt đối là sợ như sợ cọp.

Viên Tử Y bản thân tu luyện Nga My Cửu Dương Công của Nga My Phái đã đến tầng 7, bằng Nga My Cửu Dương Công tầng 7 nàng thật ra đã đủ khả năng thử đột phá đại tông sư cảnh giới nhưng mà nàng một mực chỉ giữ ở tông sư cảnh thậm chí không phải tông sư đỉnh phong.

Viên Tử Y ngoại trừ Nga My Cửu Dương Công còn tu luyện Võ Đang Cửu Dương Công.

Theo nguyên tác hai môn võ công này đều là phần thiếu tách ra từ Củu Dương Thần Công nhưng mà tại thế giới này khác biệt rất lớn.

Bât kể là Nga My Cửu Dương Công hay Võ Đang Cửu Dương Công đều là từ Cửu Dương Thần Công nguyên bản mà tách ra, đền là Trương Tam Phong tự mình 'biên'.

Trương Tam Phong cũng không có ý định biến Nga My Cửu Dương Công hay Võ Đang Cửu Dương Công siêu việt Cửu Dương Thần Công, đến cả khả năng so sánh chỉ sợ còn không được nhưng mà nếu ghép võ công hai phái vào thì lại là việc khác.

Trên đời này rất ít người biết Nga My Cửu Dương Công cùng Võ Đang Cửu Dương Công có thể ghép lại với nhau trở thành một môn tuyệt học gọi là Tĩnh Hư Cửu Dương Công.

Tĩnh Hư Cửu Dương Công được coi là công pháp kết hợp duy nhất tại võ lâm hiện tại, dĩ nhiên bí mật này không phải ai cũng có quyền biết, người nhận ra Tĩnh Hư Cửu Dương Công chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bản thân Viên Tử Y nắm giữ Nga My Cửu Dương Công tầng 7 đồng thời cũng tu luyện đến Võ Đang Cửu Dương Công tầng 5, chỉ cần Võ Đang Cửu Dương Công đột phá lên đến tầng 7 nàng liền có thể kết hợp hai môn công pháp trở thành nội công tuyệt học cao nhất Nga My Phái – Tĩnh Hư Cửu Dương Công.

Bằng vào điểm này, Viên Tử Y một mực giới hạn thực lực của mình, căn bản không hề đột phá.

Dĩ nhiên không phải vì thế mà thiên hạ quần hùng coi thường nàng, Viên Tử Y

trở thành truyền nhân số 1 của Nga My Phái, nàng ngoại trừ kiếm pháp cùng võ công của Nga My ra còn nắm giữ Diệt Tuyệt Kiếm Pháp cùng Đại Bi Phú hơn nữa không phải Đại Bi Phú tầng 1 của Vô Song, nàng mở hoàn toàn tam đại bí môn cảu Đại Bi Phú, luyện đến Đại Bi Phú tầng 3.
Diệt Tuyệt Kiếm Pháp càng không phải nói, cơ hồ là sát đạo kiếm pháp mạnh nhất chính phái, tại thế giới này thậm chí có thể tề danh cùng Tịch Tà Kiếm Pháp.
Viên Tử Y thân là tông sư cảnh giới nhưng lực sát thương của nàng đã không dưới ngũ tuyệt, chỉ tính công kích mà nói nàng hoàn toàn có thể đạt đến tam tinh tức là còn nhỉnh hơn Đàm Công Đàm Bà.
Ngũ tuyệt cường giả thì Viên Tử Y còn chưa dám chắc thắng nhưng đại tông sư cao thủ... đối với nàng cũng không khác a miêu a cẩu là bao, Từ Đạt nhìn thấy Viên Tử Y không chạy mới lạ.

_ _ _ __ _ _ _ _
Viên Tử Y thực sự siêu cường đại, 5 năm qua nàng ngoại trừ vài lần về sư môn ra thì hầu hết đều hành tẩu trên giang hồ, kinh nghiệm chiến đấu kinh người lại thêm... nàng từng lên Tử Ngọc Sơn, tại Tử Ngọc Sơn được một vị tiền bối thần bí họ Vạn rèn cho một thanh hảo kiếm đặt tên là Tử Y Lãnh Kiếm.
Nắm trong tay Tử Y Lãnh Kiếm lại thêm Diệt Tuyệt Kiếm Pháp, đám người dâm tăng trước mặt nàng căn bản không có gì đáng để xem, Viên Tử Y lúc này ánh mắt liền dõi theo Hoàng Dung.
Nàng đầu tiên gặp Hoàng Dung liền âm thầm kinh ngạc, dung mạo của Hoàng Dung... thực sự quá đẹp.
Viên Tử Y ghét nam nhân thậm chí hận nam nhân, điều này mới dẫn đến mối quan hệ của nàng cùng Vô Song khi đó nhưng mà nàng vẫn là một nữ tử bình thường, nàng cũng không phải đặc biệt thích nữ tử.
Tại cái thời đại này trường hợp hai nữ nhân thích nhau vẫn là rất hiếm, địa vị của nữ giới vốn không cao bằng năm giới chưa kể trong thời phong kiến cái gọi là ‘đồng giới’ thì luôn bị phỉ nhổ, trừ khi ngươi là hoàng dế thích làm gì thì làm nếu không nước bọt thế gian cũng đủ dìm chết ngươi.
Viên Tử Y cũng hiểu điều này, bản thân nàng ngày đó thích Vô Song thật ra cũng là có chút suy nghĩ.
Nàng đời này tuyệt không yêu nam nhân hơn nữa sau này nàng liền thay Diệt Tuyệt sư tỷ trở thành Nga My chưởng môn, một đời cũng không lấy nam nhân, đã không yêu nam nhân vậy nàng cùng sư muội khi đó liền là hợp tình hợp lý, nàng đời này... liền quyết định đứng ra nắm lấy tay sư muội, chỉ cần một mình sư muội là được.
Viên Tử Y vì thế sau này hành tẩu trên giang hồ, bất kể nam nhân hay nữ nhân đều không cách nào làm nàng rung động bất quá hôm nay gặp Hoàng Dung nàng

không khỏi cảm thán.
Hoàng Dung thật sự quá đẹp, nếu đặt ở võ lâm phương Bắc chỉ sợ ngồi vững ngôi vị đệ nhất mỹ nữ cũng không phải là không thể, quan trọng nhất không hiểu tại sao nàng nhìn Hoàng Dung phi thường quen thuộc, cứ như nàng đã gặp cô gái này ở đâu nhưng lại không có cách nào nhớ ra.
Vì không nhớ ra, nàng quan sát Hoàng Dung càng ngày càng kỹ sau đó ánh mắt chậm rãi biết thành kinh ngạc.
“Đừng đùa?, nàng dĩ nhiên biết Đả Cẩu Bổng Pháp? “.
Ở bên kia, Hoàng Dung chính là dùng Đả Cẩu Bổng đánh Từ Đạt, thật sự giống như... đánh chó vậy.
Từ Đạt cho dù hung hãn thế nào, cho dù liều mạng thế nào vẫn cứ bị Hoàng Dung đánh ngã, hơn nữa liên tục bị đánh ngã, từng gậy từng gậy nện vào người.
Gậy gỗ thì không hề có sức sát thương nhưng mà... Đả Cẩu Bổng thì lại khác, dùng Đả Cẩu Bổng vốn là lấy tứ lượng bạt thiên cân, đừng nói là loại người như Từ Đạt, cho dù là ngũ tuyệt cao thủ chuyên luyện thể bị Đả Cẩu Bổng liên tục đánh vào người cũng ăn không tiêu.
Cả người Từ Đạt không chỗ nào không có máu, mặt mũi bầm dập, xương cốt nhiều chỗ đã gãy, hắn ban đầu còn có thể hung hãn nhưng càng về sau càng chỉ có thể nằm trên mặt đất, đau đớn kêu gào, triệt để bị đánh thành chó chết.
Hoàng Dung không chuyên về chiến đấu, kinh nghiệm của nàng thua kém Tử Y nhiều vì vậy nàng tương đối chú tâm đối phó Từ Đạt, cũng vì chú tâm mà nàng quên mất Đả Cẩu Bổng Pháp có địa vị như thế nào.
Thật ra cũng không thể trách nàng, nàng biết về thế giới này không nhiều, Vô Song dù sao cũng chỉ có thể nói đại khái những gì hắn biết, đến cả Vô Song còn không hiểu cái thế giới này, lấy gì nói rõ cho Hoàng Dung?.
Vô Song còn chưa đụng độ cao đồ nào của phái Cái Bang, hắn chỉ có thể từ suy nghĩ bình thường mà luận.
Theo hiểu biết của Vô Song, Đả Cẩu Bổng chỉ chuyền cho bang chủ nhưng Đả Cẩu Bổng Pháp thì không phải như vậy hơn nữa tại thế giới kia Vô Song đã có cơ hội đụng mặt với trưởng lão Cái Bang, bọn họ trong tay cũng quả thực nắm giữ Đả Cẩu Bổng Pháp chỉ là không đầy đủ mà thôi.
Từ cái điểm này, Vô Song cũng không nghĩ Đả Cẩu Bổng Pháp là bí mật bất truyền gì, hắn cũng chỉ khuyên Hoàng Dung không nên sử dụng toàn bộ Đả Cẩu Bổng Pháp để tránh gây ra hiểu lầm mà thôi.
Vô Song hay Hoàng Dung cũng thật sự không ngờ... Đả Cẩu Bổng Pháp tại thế giới này đúng là bất truyền, chỉ có Cái Bang bang chủ mới có thể học đến về phần trên dưới Cái Bang tuyệt đối không được biết Đả Cẩu Bổng Pháp.
Cái Bang tại thế giới này có Liệt Cẩu Trận, có Sát Cẩu Trận, có cả Loạn Cẩu Trận.

Cái Bang tại thế giới này đơn thể công kích có Loạn Cẩu Côn, có Sát Cẩu Côn, có Thiên Cẩu Côn.
Bất kể là loại côn hay bổng pháp nào đều không liên quan gì đến Đả Cẩu Bổng Pháp.
Hoàng Dung một tay dùng Đả Cẩu Bổng, đánh cho Từ Đạt kêu cha gọi mẹ nhưng mà nàng cũng làm cho Viên Tử Y nhớ đến một người.
Viên Tử Y lần này đến cả tâm chiến đấu cũng không có, mượn một thức Hồi Phong Phất Liễu Kiếm chém chết tên dâm tăng sau lưng rồi theo đà mà lùi lại.
Lúc này trong mắt nàng có hai thân ảnh, một người là Hoàng Dung áo trắng trước mặt, một người... là Hoàng Dung áo vàng.
Hai cái thân ảnh dần dần dung hợp lại... trở nên hoàn mỹ.
Viên Tử Y lần đầu thấy Đả Cẩu Bổng Pháp là khi nào?, nàng không phải được thấy Hồng Thất Công sử dụng mà là Quách phu nhân thành Tương Dương sử dụng.
Lúc này nàng mới phát hiện ra... Quách phu nhân trẻ lại 20 tuổi... liền giống Hoàng Dung như đúc.
Nàng đã gặp qua Quách Phù... nói thật Hoàng Dung còn giống... Quách phu nhân gấp 10 lần Quách Phù.
Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Quyển 3 Chương 33

Hai nữ tiến Giang Lăng

Hoàng Dung rốt cuộc dừng tay sau đó buông luôn cây gậy gỗ trong tay mình ra, ở dưới mặt đất Từ Đạt triệt để nằm bẹp một chỗ, hắn lúc này còn chưa có chết nhưng hơi thở mỏng manh vô cùng, cũng chẳng rõ sống được bao lâu nữa.

Từ Đat bị giải quyết, Hoàng Dung lúc này mới hướng về phía Viên Tử Y nhìn một chút.

Nàng thật ra sẽ không cảm khái Viên Tử Y đẹp thế nào, Viên Tử Y đẹp ra sao dù gì Hoàng Dung đối với sắc đẹp của Viên Tử Y vẫn chưa đến mức kinh ngạc.

Tử Y đương nhiên rất đẹp nhưng nếu mang lên bàn cân cùng với Lý Thu Thủy thì Viên Tử Y vẫn kém một chút.

Trên người Tử Y đẹp nhất là khuôn mặt mà hầu hết nữ tử trong thiên hạ nếu chỉ lấy khuôn mặt làm điểm mạnh thì khó mà qua nổi Lý Thu Thủy.

Cái làm Hoàng Dung kinh ngạc là thực lực của Viên Tử Y.

Hoàng Dung kinh nghiệm chiến đấu không cao nhưng tầm mắt thì lại không thấp dù sao nam nhân của nàng cũng là nhân vật vô địch một giới.

Trong thời gian 2 năm cuối cùng du ngoạn thiên hạ kia, Hoàng Dung đã thấy rất nhiều, vì thấy nhiều nên Hoàng Dung cũng đại khái biết được chiến lực của mình.

Nàng năm nay cũng đang tuổi đôi mươi dĩ nhiên được coi là thiên tài trẻ tuổi, bằng vào 2 năm học tập Cửu Âm Chân Kinh, bằng vào 4 năm tu luyện Ngọc Nữ Chân Kinh lại thêm võ học Đào Hoa Đảo, Đả Cẩu Bổng Pháp thì thực lực của Hoàng Dung rất mạnh, thiên tài trẻ tuổi một đời rất ít người có thể so sánh với nàng thậm chí trong thời gian đi theo Vô Song, trừ Vô Song ra nàng quả thật chưa thấy thiên tài nào ngang ngửa với mình chứ đừng nói vượt qua.

Nàng thực sự không ngờ rằng vừa mới xuyên giới, đến thế giới này được 3 ngày đã gặp Tử Y, một người chiến lực không hề kém nàng đồng thời nhìn Tư Y ra chiêu, nhìn nàng di chuyển, không chế lực lượng thực sự phải dùng từ lô hỏa thuần thanh để đánh giá, kinh nghiệm chiến đấu của Viên Tử Y căn bản không có cái gì để chê.

Về mặt chiến đấu Tử Y cũng phải cảm ơn sư phụ cùng sư tỷ của mình, bất kể Phong Lăng Sư Thái hay Diệt Tuyệt Sư Thái đều là nữ nhân ghét ác như cừu, gặp ác nhân... triệt để chuyển sang trạng thái cuồng sát.

Tử Y căn bản cũng chưa đến cái mức đó nhưng mà nàng cực hận nam nhân, thế là trong quá trình hành tẩu giang hồ nàng liền tự mình ra tay xử lý không biết bao nhiêu bại hoại võ lâm, làm trong sạch cho toàn bộ giang hồ, nhân vật hung

ác tại võ lâm phương bắc có không ít kẻ chết trong tay nàng mà đám nhân vật này có kẻ nào đơn giản?, trải qua từng trận chiến kinh nghiệm chiến đấu của Viên Tử Y càng ngày càng mạnh, trải qua nhiều năm mới thành Viên Tử Y như hiện tại.
Trước đây tại phương Bắc, nhắc đến thiên tài liền phải đặt Kiều Phong lên hàng đầu nhưng mà khoảng 5 năm trước, Kiều Phong ở thành Tương Dương được Quách nữ hiệp trao cho Đả Cẩu Bổng trở thành một đời bang chủ mới của Cái Bang, Kiều Phong đã không thể dùng từ 'thiên tài' để hình dung vì vậy cái danh hiệu này liền chuyển cho Viên Tử Y.
Viên Tử Y mạnh đến mức toàn bộ võ lâm phương nam cũng không có thiên tài nào chịu nổi phong mang của nàng, vài năm trước phương nam có một đao khách thiên tài gọi là Phong Nhất Trận xuất thân Đại Đao Môn từng quyết đấu với Viên Tử Y.
Phong Nhất Trận thực lực đương nhiên phi thường cường hãn ấy vậy hai người chỉ giao thủ 20 chiêu, Phong Nhất Trận đã buông đao chịu thua, căn bản chịu không nổi công kích của Tử Y.
Sau Phong Nhất Trận, không thiếu nam phương thiên tài thiếu niên muốn quyết đấu cùng đệ nhất thiên tài phương bắc này bất quá càng chiến thua càng thảm, phong mang của Viên Tử Y càng ngày càng cao.
Đến thời điểm này, cùng lắm tại nam phương chỉ có một kẻ gọi là Phi Hổ ở Thiên Ý Thành có tư cách cùng thế hệ chiến một trận với nàng.
Dĩ nhiên đây cũng chỉ là có tư cách mà thôi, Phi Hổ người này vẫn thưa được tính là tốt nghiệp Thiên Ý Thành, chưa thể rời ra ngoài độc lai độc vãng, hắn có thể đánh lại được Viên Tử Y hay không thì có trời mới biết.
Lại quay về với Hoàng Dung lúc này, nàng sau khi âm thầm bội phục thực lực của Viên Tử Y liền nghĩ đến một việc khác.
Từ Đạt lúc chạy đã nói Viên Tử Y xuất thân Nga My Phái.
Nga My Phái vừa vặn được Vô Song miêu tả khá kỹ, là một đại phái ít nhất nếu làm ra so sánh thì mạnh hơn Đào Hoa Đảo của phụ thân nàng khi xưa nhiều.
Biết Viên Tử Y là người Nga My Phái, Hoàng Dung liền có tâm kết giao, dù sao cũng có lợi cho việc hỏi tin tức của Vô Song
Nàng thản nhiên mặc kệ Từ Đạt sống dở chết dở nơi đó, hướng về phía Viên Tử Y mà đi.
Viên Tử Y lúc này cũng nhét chuôi Tử Y Lãnh Kiếm vào bao, trang phục của nàng cũng dính vài tia huyết, tất nhiên máu này không phải là của nàng.
Viên Tử Y thấy Hoàng Dung tiến đến, khoảng cách giữa hai người càng gần lại càng khiến nàng nghĩ tới Quách phu nhân, hai người giống nhau đến đáng sợ.
Viên Tử Y lần này hiếm có mà mở miệng nói chuyện.
"Ta gọi là Viên Tử Y từ Nga My Sơn đi đến nam phương, thấy tiểu muội võ

công thật cao không rõ tính danh là gì?, là cao đồ phương nào?”.
Hoàng Dung thấy Viên Tử Y mở miệng, nàng cũng khẽ đáp.
“Muội gọi Hoàng Dung, bản thân là giang hồ tán nhân, gặp qua Tử Y tỷ “.
Viên Tử Y nghe thấy Hoàng Dung xưng tên, kinh ngạc càng lớn.
Trùng khuôn mặt, trùng võ công... giờ trùng cả tên?.
Viên Tử Y hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, nàng cũng nghe một quái sự trong thiên hạ.
Thiên hạ có một loại võ học gọi là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, có công hiệu làm người trẻ lại, gần như một dạng cải lão hoàn đồng thậm chí thanh xuân vĩnh trú, Viên Tử Y thậm chí hoài nghi nữ tử trước mặt chính là Quách phu nhân luyện Duy Ngã Độc Tôn Công.
Về cái gọi là tán nhân?, Viên Tử Y cũng không tin, tán nhân mà được như Hoàng Dung thì thiên tài trong thiện hạ đổ xô đi làm tán nhân từ lâu rồi, cần gì phải gia nhập môn phái mà chịu hàng loạt quy tắc, giới điều.
Viên Tử Y lần này khẽ cười gật đầu hữu hảo cùng Hoàng Dung, sau đó không khỏi hỏi dò.
“Hoàng Dung?, tên thật hay a bất quá Quách nữ hiệp tại thành Tương Dương tựa hồ cũng tên là Hoàng Dung, muội cùng Quách nữ hiệp không biết có quen biết gì không? “.
Lần này đến lượt Hoàng Dung hơi tái mặt, nàng cũng như Lý Thu Thủy đều biết tại thế giới này có một ‘nàng’ khác tồn tại nhưng mà trường hợp của Hoàng Dung oái oăm hơn nhiều.
Hai cái Lý Thu Thủy thật sự không khác gì nhau, thậm chí võ học có lẽ cũng tương đương dù sao Lý Thu Thủy tại thế giới này nắm trong tay Đại Vô Tướng Công, không rõ mạnh mẽ ra sao nhưng từ tên thôi đã thấy hơn Tiểu Vô Tướng Công một bậc, về phần Lý Thu Thủy của Vô Song thì lại học được Cửu Âm Chân Kinh, hai người ai cao ai thấp phải đấu mới biết.
Còn hai cái Hoàng Dung thì sao?, một người năm nay mới đôi mươi, một người đã hơn 30 gần 40 tuổi, đấy là chưa kể một người còn đã có cả con gái lớn, con gái tuổi tác cũng chỉ kém Hoàng Dung hiện tại một chút mà thôi.
Đáng nói nhất, Hoàng Dung là nữ nhân của Vô Song còn Quách phu nhân lại là nữ nhân của Quách Tĩnh.
Hoàng Dung thực sự cảm thấy việc này rất hoang đường, rất khó chấp nhận.
Nàng coi như tạm thời chấp nhận học thuyết thế giới song song mà Vô Song nói, hơn nữa đến cả xuyên giới nàng cũng đã trải qua, trí tưởng tượng của Hoàng Dung thậm chí tăng mạnh nhưng mà cứ nghĩ đến việc... một nàng khác đi yêu Quách Tĩnh thì nàng lại cảm thấy khó tin vô cùng.
Nàng thậm chí tự hỏi, nếu không có Vô Song, nàng chẳng nhẽ sẽ là nữ nhân của Quách Tĩnh?, cái cảm giác này chưa bao giờ làm nàng vui vẻ, cứ như nàng...

phản bội Vô Song vậy.
Đối với Hoàng Dung, nàng cực kỳ mẫn cảm với một nàng khác kia, thế là lập tức lắc đầu phủ định.
“Tử Y tỷ tỷ nói đàu rồi, người trùng tên với người cũng không phải là cái gì quá mức lạ lẫm”.
Để tránh đi việc này, Hoàng Dung trực tiếp hướng về Thủy Sanh.
_ _ _ __ _ _ _ _
Nói thì lâu nhưng trận chiến này diễn ra rất nhanh, Thủy Sanh hiện tại mới kịp phản ứng, nàng thấy Hoàng Dung lại gần mình không khỏi cúi đầu sau đó chạy thẳng đến chỗ của Uông Khiếu Phong.
Uông Khiếu Phong lúc này sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, Thủy Sanh thấy người yêu như vậy thì sao có thể chịu được, lập tức khóc lớn.
“Đại ca, đại ca, người làm sao vậy, người mau tỉnh lại đi... người đừng chết, đừng bỏ Sanh nhi một mình”.
Nàng cứ ôm ngực Uông Khiếu Phong, kéo hắn vào người mình mà khóc, người ngoài nhìn vào chắc chắn rất thương tâm.
Dĩ nhiên người ngoài là ai thì Hoàng Dung cùng Viên Tử Y không biết, hai nàng chỉ biết Thủy Sanh... hình như hơi ngốc.
Hoàng Dung còn chưa kịp mở miệng đã thấy Viên Tử Y lên tiếng.
“Ngươi có tin ngươi ôm hắn thêm một hồi, xương ngực rung quá mạnh liền cắm thẳng vào phổi vào tim hay không?, khi đó hắn liền triệt để chết đi “.
Thủy Sanh bị nói vậy, quá mức sợ hãi vội buông Uông Khiếu Phong ra, vì nàng có chút luống cuống thả tay để đầu Uông Khiếu Phong cứ như vậy đập xuống đất nghe ‘rộp’ một tiếng.
Nhìn Thủy Sanh luống cuống mà Hoàng Dung cùng Viên Tử Y không khỏi mặc niệm cho Uống Khiếu Phong.
Chỉ mong... hắn không có chết luôn tại chỗ đi.
Thủy Sanh cũng biết mình vừa làm cái gì, vẻ mặt lại hoảng hốt vô cùng cũng may Hoàng Dung đã tiến tới.
“Muội muội, ngươi để cho tỷ, yên tâm người tình của ngươi chưa có chết, chỉ bị thương nặng mà thôi”.
Hoàng Dung thật ra có một câu chưa có nói... nàng chỉ sợ Uông Khiếu Phong ở bên cạnh Thủy Sanh thêm một lúc nữa liền thật sự chết ở đây cũng không biết chừng.
Đám hộ vệ đi theo Thủy Sanh đương nhiên chưa có chết hết, hơn nữa vì bọn họ là thương đội, dụng cụ y tế cũng không thiếu thốn gì, Uông Khiếu Phong rốt cuộc được Hoàng Dung cứu trị, buộc chặt phần xương vỡ lại, tính mạng đã không lo.
Nhìn thấy người yêu được đặt lên xe ngựa, Thủy Sanh đầy cảm kích nhìn Hoàng

Dung sau đó lại nhìn Viên Tử Y.
Thú thật nàng có chút sợ Viên Tử Y nhưng mà nàng cũng biết nhận ơn không thể không cảm kích.
Thủy Sanh cùng Quách Phù đều có bệnh ‘nhị thế tổ’, cả hai đầu có có chút ‘dị’ hơn nữa tính cách cực kỳ tiểu thư bất quá Thủy Sanh còn hiểu tốt xấu không có triệt để quái thai như Quách Phù.
“Hai vị tỷ tỷ, ta gọi là Thủy Sanh, người Thủy gia tại Giang Lăng, nay được hai vị tỷ tỷ ra tay tương trợ bản thân Thủy Sanh cảm kích vô cùng, không biết hai vị tỷ tỷ có thể về Thủy gia cho Thủy Sanh cơ hội báo đáp được không? “.
Hoàng Dung đương nhiên đồng ý, nàng cười hữu hảo với Thủy Sanh mà nói.
“Thủy muội muội, ta thật ra cũng đang tính đến Giang Lăng thăm thú phong cảnh, cũng tiện đường”.
Thủy Sanh nghe vậy liền vui mừng quá đỗi, về phần Viên Tử Y thì sao?.
Với tính cách của nàng thật ra sẽ từ chối nào ngờ nàng suy nghĩ một chút sau đó liền gật đầu.
Nàng không có hứng thú nhận báo đáp của Thủy Sanh nhưng mà nàng hiện tại lại đầy hứng thú với Hoàng Dung.
Tất nhiên không phải về mặt tình cảm mà là thân phận cô gái này, Hoàng Dung trong mắt Viên Tử Y liền phủ lên một loại màu sắc cực kỳ thần bí.

Quyển 3 Chương 34

Người ta thích gọi vô song.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Vì truyện free nên mọi người nếu có thể thì đọc trên web giúp mình nhé (mình đang cần test check view ạ).

_ _ _ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _

Trải qua sự việc Huyết Đao Môn công kích, đoàn xe ngựa liền cẩn thận hơn rất nhiều bất quá ngay cả đám cận vệ Thủy gia cũng không quá mức lo lắng dù sao bọn họ trong đội ngũ xuất hiện hai nữ nhân cực kỳ lợi hai.

Điều duy nhất phải chú ý chỉ có tốc độ đoàn xe, bọn họ không thể tăng tốc bởi Uông Khiếu Phong còn trọng thương nằm trong xe, tốc độ quá nhanh sẽ ảnh hưởng xấu tới thương thế của hắn, cũng may đoạn đường này cách Giang Lăng thành không tính là xa.

Ngoại trừ xe hàng hóa ra, lúc này có hai xe ngựa để không.

Một xe ngựa thì để Uông Khiếu Phong nằm đồng thời có hai tỳ nữ Thủy gia chăm sóc hắn.

Thật ra Thủy Sanh rất muốn tự mình chăm sóc tình lang nhưng mà rốt cuộc vẫn bị Hoàng Dung ngăn lại.

Đùa gì thế?, thương thế của Uông Khiếu Phong mới cố định lại, nay để Thủy Sanh chăm sóc chỉ sợ từ đây đến Giang Lăng thành Uông Khiếu Phong liền toi mất, Hoàng Dung cũng không muốn vô cớ có người chết.

Trong hai chiếc xe ngựa thì một đã bị Uông Khiếu Phong chiếm, chiếc còn lại liền để cho ba nữ.

Nói thật khi mà Thủy Sanh, Hoàng Dung cùng Viên Tử Y ngồi chung một chỗ, cả không gian xe ngựa như sáng bừng lên, ba nàng mỗi người đều có thể dùng từ đại mỹ nhân để hình dung nếu không phải thế giới này vốn do nhiều thế giới gộp lại thì ba người mỗi người đều là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân một thời.

Trong xe ngựa ba nữ ngồi với nhau, Hoàng Dung cùng Thủy Sanh trò chuyện rất vui vẻ, hơn nữa học thức của Hoàng Dung thật sự làm Thủy Sanh mở rộng tầm mắt, hai người ở trong xe một đoạn đường mới gặp như đã thân thiết từ lâu chỉ có Viên Tử Y một mặt nhắm mắt dựa vào thành xe có vẻ như đang ngủ say, không quan tâm gì cả.

Hoàng Dung tài giao tiếp cực tốt bất quá nàng cũng nhìn thấy Viên Tử Y tựa hồ không thích nói chuyện nàng vì vậy cũng không làm phiền Tử Y, về phần Thủy Sanh nàng tương đối sợ vị tỷ tỷ áo tím này càng không dám chủ động tiếp chuyện.

Hoàng Dung cũng không biết Tử Y cho dù nhắm mắt nhưng vẫn đang chậm rãi quan sát nàng, trong lòng càng ngày càng kinh ngạc, càng ngày càng khó hiểu.
Tử Y lần này đến Giang Lăng dĩ nhiên không phải chuyên đi cứu Thủy Sanh mà là nàng nhận nhiệm vụ của sư tỷ, thay sư tỷ đến Hành Dương một chuyến tham gia yến tiệc tại Lưu Phủ, đến xem Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay.
Thật ra việc này còn chưa đến phiên nàng phải động thân mà đi, sự kiện cỡ này vốn chỉ để đệ tử Diệt Tuyệt sư tỷ là Đinh Mẫn Quân bất quá viên Tử Y chủ động xin đi, Diệt Tuyệt đương nhiên là đồng ý.
Tử Y lần này đến nam phương cũng không quan tâm họ Lưu kia làm gì, Hành Sơn Phái chưa từng được Nga My Phái để vào mắt, nàng tới đây là vì Vô Song.
Tử Y lần đầu trở về Nga My liền nhận được tin Nga My lúc trước bị tấn công, địch nhân chính là Kim Diện Phật - Miêu Nhân Phụng cùng Phi Thiên Hồ Ly.
Càng đáng nói hơn Vô Song cơ hồ bị Phi Thiên Hồ Ly làm trọng thương, đến cả A Kha cũng bị bắt đi, nàng thực sự bàng hoàng, nội tâm sợ hãi đến mức run rẩy.
Ngay lập tức Tử Y đi tìm Tiên Âm, dù sao Tiên Âm cũng là người mang Vô Song rời khỏi Nga My Sơn, đến Tử Ngọc Sơn mà cầu Thẩm Thần Y ra tay.
Tiên Âm thấy Tử Y xuất hiện hơn nữa một mực quan tâm tới Vô Song, nàng liền nói Vô Song vốn đã bình an, rời khỏi Tử Ngọc Sơn mà thăm thú thiên hạ, cũng như nàng trải nghiệm nhân sinh cầu đột phá vậy.
Viên Tử Y nghe được Vô Song không làm sao liền thở ra một hơi bất quá nghĩ đến tiểu A Kha bị bắt đi nội tâm nàng liền thắt lại.
Nàng đời này không thể sinh con dù sao nàng vẫn chưa nghe chuyện hai nữ nhân có thể tạo ra bảo bảo, A Kha gần như là con của nàng và Vô Song vậy, nàng sao có thể không quan tâm A Kha, đáng tiếc Tiên Âm tuyệt không nhắc đến A Kha, nàng căn bản không biết A Kha đang ở trên Tử Ngọc Sơn.
Kể từ lần đó nàng lại càng thêm chán ghét nam nhân, đến cả kẻ gọi là Kim Diện Phật – Miêu Nhân Phụng vốn được thế gian coi là hiệp nghĩa cũng lòng muông dạ thú.
Tử Y cũng biết mình chưa thể là đối thủ của Miêu Nhân Phụng, nàng không thể trực tiếp tìm tung tích của A Kha từ Miêu Nhân Phụng được hơn nữa nàng cũng hiểu đối phương là đại cao thủ đương thời cũng chưa đến mức ra tay hạ sát một đứa bé.
Về phần kẻ gọi là Phi Thiên Hồ Ly kia, Tử Y cũng không nghĩ sẽ tìm được hắn, dù gì nhân vật này chính sư phụ của nàng cũng không dám chắc đấu lại, mạnh hơn Miêu Nhân Phụng một bậc.
Viên Tử Y sau đó liền liều mạng luyện công, không ngừng làm mình cường đại hơn nữa thường xuyên ra tay diệt sát thổ phỉ cùng đạo tặc tại phương Bắc, danh tiếng của nàng thực sự càng ngày càng thịnh có điều danh tiếng tăng cao nhưng sư muội Vô Song dĩ nhiên không hề tìm đến nàng?.

Viên Tử Y theo thời gian nàng càng ngày càng lo lắng, thế là nàng rốt cuộc hạ quyết tâm lên Tử Ngọc Sơn một chuyến.
Tử Ngọc Sơn là nơi nào?, Tử Y đương nhiên biết, nơi này không phải ai cũng dám lên, gần như là đất tư của một siêu cường giả.
Siêu cường giả vốn đã là thế ngoại cao nhân, loại người này ghét nhất là bị kẻ khác làm phiền nhưng vì Vô Song nàng vẫn 'mạo hiểm' hướng về Tử Ngọc Sơn mà đi.
Nàng nào ngờ người trên Tử Ngọc Sơn đối với nàng phi thường tốt đặc biệt khi biết nàng là sư tỷ của Vô Song, nàng thậm chí còn nhìn thấy nhân vật 'siêu cường' trong truyền thuyết kia.
Tại Tử Ngọc Sơn nàng biết Vô Song đi them kiếm thánh Mục Nhân Thanh đồng thời nàng cũng được Vạn lão tặng cho một thanh hảo kiếm.
Lại rời khỏi Tử Ngọc Sơn, Tử Y một đường đi tìm Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh.
Người này vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Viên Tử Y một mực tìm kiếm gần 2 năm mới gặp được chân thân của Kiếm Thánh.
Năm đó khi nàng xuống núi, nàng 17 tuổi còn Vô Song mới 11.
Khi nàng gặp Kiếm Thánh, nàng đã 21 tuổi tức là sự kiện một năm về trước.
Tại đây nàng lại biết được Vô Song ở Thiên Ý Thành.
Nơi nào thì nàng không biết chứ nam phương Thiên Ý Thành vốn như sấm bên tai, nếu không phải nàng 17 tuổi mới rời khỏi Nga My thì nàng cũng không ngại tiến vào Thiên Ý Thành xem lợi hại ra sao.
Nàng hiểu Thiên Ý Thành cũng biết nơi này ngoại nhân không vào được, Viên Tử Y thực sự quá lo lắng cho sư muội, trong mắt nàng sư muội vốn là thiên chân vô tà, ngây thơ thuần phát, đến một nơi chuyên dành cho đám sát thủ giết người, sư muội nàng sao có thể không bị bắt nạt?.
Suy nghĩ của Viên Tử Y thực sự được chứng thực, dù sao thiên tài của Thiên Ý Thành ở nam phương tên tuổi cũng hơi hơi lộ ra.
Có kẻ họ Đường, có kẻ họ Mộ Dung, có kẻ họ Cổ... nàng nghe được tương đối nhiều cái tên nhưng tuyệt nhiên không có Vô Song.
Trong lòng nàng liền chắc chắn... sư muội trong Thiên Ý Thành ăn không ít khổ, khi đó nàng liền quyết định... đừng để nàng biết kẻ nào bắt nạt sư muội nếu không nàng chắc chắn sẽ cho kẻ đó sống không bằng chết.
Cùng khoảng thời gian này nàng gặp một kẻ tên Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận của Đại Đao Môn, kẻ này vẫn mang theo cái bản tính xưa, là một hoa hoa công tử, thấy Tử Y xinh đẹp liền lại gần tán tỉnh nào ngờ bị nàng đánh cho thừa sống thiếu chết, nếu không nể mặt mũi Đại Đao Môn bằng vào tính cách của nàng chỉ sợ nàng đã sớm giết đối phương.
Nàng cũng thực sự không ngờ nàng lại biết được tung tích của Vô Song từ

miệng Phong Nhất Trận.
Phong Nhất Trận khi đó mồm miệng toàn máu, đến cả đứng lên cũng không nổi, hắn đối với Viên Tử Y đầy bội phục mà nói một câu.
“Ngoại trừ Vô Song ra, ngươi chính là nữ nhân thứ hai làm bản công tử bội phục “.
Phong Nhất Trận bị đánh không ra hình dạng nhưng không khác gì khi xưa, miệng vẫn là rất mạnh bất quá hắn lại nói đúng lòng Tử Y.
Tử Y liền hỏi hắn tung tích của Vô Song sau đó ánh mắt nhíu chặt lại.
Theo lời Phong Nhất Trận, Vô Song trình độ... có chút quá dọa người, nếu không phải đối phương miêu tả Vô Song kia giống hệt sư muội mà nàng biết thì nàng còn tưởng nhầm người.
Chiến lực cùng thiên phú của Vô Song bày ra đó nhưng mà tại sao ở Thiên Ý Thành không hề có phong thanh?.
Viên Tử Y quá mức lo lắng, nàng thậm chí muốn xin sư phụ xuất trận, giúp nàng tiến vào Thiên Ý Thành nhưng mà rốt cuộc nàng vẫn nhịn xuống.
Nàng biết một khóa của Thiên Ý Thành chỉ kéo dài 5 năm, sư muội đã ở trong đó hơn 4 năm cũng sắp đến thời gian đi ra.
Nàng rốt cuộc lại nhịn thêm nửa năm, nếu không tìm thấy sư muội... nàng thậm chí muốn giết vào Thiên Ý Thành.
Lần này nàng chờ đợi lại trùng luôn với dịp Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay, nàng liền thay Đinh Mẫn Quân tiến về Hành Dương Thành, có thể coi là một công đôi việc.
Sau khi tham dự xong sự kiện này nàng liền sẽ đến phụ cận Vương Bản Sơn mà chờ sư muội.
_ _ _ _ __ _ _
Trên đường trở về Giang Lăng thành, nghĩ đến việc sắp gặp được sư muội, trong lòng Tử Y rốt cuộc có chút ấm áp, không hiểu ra sao nàng lại hướng về Hoàng Dung, thản nhiên hỏi một câu.
“Dung muội muội quả thực học thức năm xe, dung mạo lại như thiên tiên, võ công cũng hơn người, không biết nam nhân may mắn nào có thể có được trái tim Dung muội đây? “.
Hoàng Dung quả thực bị bất ngờ, nàng cùng Thủy Sanh đang nói chuyện nào ngờ Viên Tử Y lại lên tiếng?.
Sau đó Thủy Sanh cũng cực hào hứng mà hỏi.
“Đúng rồi Dung tỷ tỷ, muội cũng muốn biết Dung tỷ tỷ đã có nam nhân trong lòng chưa?, nếu chưa có tỷ tỷ đến Giang Lăng muội muội nhất định làm mai cho tỷ, nam nhân trẻ tuổi ở Giang Lăng, tỷ thích ai muội liền lập tức mang hắn đến cho tỷ, thế nào? “.
Thủy Sanh đương nhiên là nói đùa, về phần Viên Tử Y đơn giản chỉ là tò mò mà

thôi.
Theo Tử Y thấy Hoàng Dung quá giống Quách phu nhân.
Trên đường đi đến cả Tử Y cũng âm thầm bội phục sở học của Hoàng Dung, cơ hồ không gì không biết, chuyện gì nàng cũng có kiến giải, tài trí của Hoàng Dung không thể nào không làm Viên Tử Y nghĩ đến Quách phu nhân.
Nàng hỏi nam nhân của Hoàng Dung liền muốn xem Hoàng Dung còn giống Quách phu nhân đến mức nào.
Nàng nghe nói trước đây Quách đại hiệp rất khờ, hơn nữa Quách đại hiệp cũng không phải loại người trắng trẻo đẹp trai, nàng là đang muốn biết nam nhân Hoàng Dung chọn... liệu có như Quách đại hiệp năm xưa?.
Hoàng Dung bị hỏi, nàng hơi hơi đỏ mặt nhưng cũng không nghĩ đến việc che giấu, nàng liền cười nói.
“Ta đương nhiên có người thương rồi”.
“Học thức của ta còn không bằng người này nữa, đừng nói học thức mà ngay cả võ công cũng thua rất xa, đến cả dung mạo nha, ta cũng không tự tin”.
Hoàng Dung càng nói càng làm Thủy Sanh hứng thú, mấy cái trên nàng không quan tâm nhưng mà người có thể làm cho đại mỹ nư như Hoàng Dung tỷ còn không tự tin... rốt cuộc là người nào?.
“Dung tỷ tỷ, người thương của ngươi nhất định cực kỳ nổi tiếng, có phải là Mộ Dung công tử hay không? “.
Đây thật ra là nhân vật hợp lý nhất mà Thủy Sanh nghĩ ra, dù sao Mộ Dung Phục học thức cả nam phương đều biết, võ công thì tuyệt đối cực kỳ cường đại, dung mạo càng khỏi phải nói.
Về phần Viên Tử Y ánh mắt cũng chớp động, nàng không lên tiếng nhưng cũng âm thầm gật đầu với Thủy Sanh.
Nam nhân của Hoàng Dung đương nhiên không thể quá già, không thể hơn nàng quá nhiều tuổi.
Nam nhân tuổi tác khoảng dưới 30, tại nam phương này trừ Mộ Dung Phục ra căn bản Viên Tử Y không nghĩ được ra ai hợp với miêu tả của Hoàng Dung.
Hoàng Dung cười cười với hai nàng, bản thân nàng nào biết Mộ Dung Phục tròn méo ra sao?, tên thì nàng cũng có nghe qua tất nhiên là tại cái thế giới của nàng mà tại nơi đó trước mặt Vô Song... Mộ Dung Phục tính là cái gì.
Che miệng nhẹ cười, Hoàng Dung ánh mắt đầy tự hào mà lên tiếng.
“Không phải Mộ Dung Phục nha, người trong trái tim ta căn bản siêu việt Mộ Dung Phục”.
“Người trong tim ta gọi là Vô Song”.
Hoàng Dung vừa cười vừa nói ra tên Vô Song, ở bên cạnh Thủy Sanh căn bản chưa từng nghe qua cái tên này, nàng liền bĩu môi nghĩ thầm.
“Quả nhiên như cha nói, khi yêu vào thì nam nhân của mình tuyệt đối là số một,

như trong mắt ta Uông đại ca chính là số một vậy “.

Về phần Viên Tử Y thì sao?.

Lúc này cánh tay Tử Y khẽ run, đến cả bội kiếm cũng làm rơi xuống, một mặt ngỡ ngàng nhìn Hoàng Dung.

Học thức?, sư muội của nàng học thứ thế nào sao nàng không biết?, năm đó Vô Song lấy đi trái tim Tử Y chính là nhờ tiếng đàn, nàng ở bên cạnh sư muội bao nhiêu năm chẳng nhẽ không hiểu tài năng sư muội hơn nữa toàn bộ sách trong Tiên Âm Động bản thân Vô Song đều đã xem hết, học thức kinh người.

Võ công?, nàng thật ra không rõ võ công sư muội cao đến đâu nhưng qua lời kể của Phong Nhất Trận, nàng tin tưởng sư muội võ công cũng rất tốt, cao hơn Hoàng Dung không phải là không thể dù sao cũng đã 5 năm đi qua.

Dung mạo?, dung mạo của sư muội.... quả thực có tư cách vượt qua Hoàng Dung, năm đó sư muội mới 11 tuổi, hiện nay cũng đã 16, dung mạo còn đẹp đến mức nào... Tử Y cũng không dám nhận định.

Chẳng lẽ?.

Trong lòng Tử Y lần này triệt để run lên

Quyển 3 Chương 35
Phong vân tụ hành dương (1)

Biểu hiện kỳ lạ của Viên Tử Y đương nhiên không dấu được ánh mắt của Hoàng Dung, dù sao Viên Tử Y từ đầu đến cuối vốn cực kỳ trầm ổn thậm chí là lạnh lùng vậy mà sau khi nghe thấy nàng nói ra tên Vô Song, sắc mặt triệt để biến thành không đúng.

Hoàng Dung đương nhiên không lạ gì nam nhân của mình, có thể nói phong lưu thành tính, reo tình vô số.

Nàng chưa bao giờ nghe Vô Song kể về việc thế giới này hắn có bao nhiêu nữ nhân nhưng mà nàng biết cũng tuyệt đối không ít, đây là điểm trừ duy nhất của Vô Song trong lòng nàng, thực sự quá mức hoa tâm.

Nhìn Viên Tử Y, Hoàng Dung thở dài một cái không khỏi hỏi.

"Tử Y tỷ, có việc gì chăng? ".

Tư Y lúc này cũng biết mình thất thố, đối với Hoàng Dung khẽ gật đầu lên tiếng.

"Vô Song?, thực sự trùng hợp, trên Nga My Sơn ta cũng có một sư muội gọi là Vô Song ".

Viên Tử Y cũng không thể hỏi dò Vô Song mà Hoàng Dung nói đến là nam hay nữ, câu hỏi này quá não tàn.

Người thương của Hoàng Dung không phải là nam chẳng lẽ là nữ?... bất quá đây chỉ là tâm lý ám thị của chính Tử Y, bản thân nàng thật ra cũng biết người thương của Hoàng Dung hoàn toàn có khả năng là nữ, không phải nàng cũng vậy sao?.

Dĩ nhiên tại cái thế giới này, nếu người Hoàng Dung nói thật sự là nữ... quá nửa Hoàng Dung cũng không dám thừa nhận, dù sao hai nữ nhân... việc này là trái với đạo lý thông thường.

Hoàng Dung nghe Viên Tử Y nói, trong lòng lại càng thêm để ý có điều nàng vẫn là nói thật.

"Quả thực là trùng hợp, sư muội của Tử Y tỷ cũng gọi là Vô Song sao?, không ngờ lại trùng tên với nam nhân của ta ".

Hoàng Dung nói xong, khuôn mặt Tử Y mới hòa hoãn hơn một chút, cứ như thả được gánh nặng trong lòng vậy bất quá Tử Y không nhận ra ánh mắt Hoàng Dung hơi hơi lóe lên.

Hoàng Dung thật ra không biết tuổi thật của Vô Song, tuổi tác của Vô Song thậm chí hắn chưa từng nói tới tuy nhiên việc Vô Song còn rất trẻ thì ai cũng biết, dung mạo của Vô Song bây giờ cũng chỉ khoảng 20 mà thôi.

Vô Song ở thế giới kia trong 4 năm vậy trước khi hắn rời đi liền 16 tuổi, tất

nhiên Hoàng Dung tuyệt không quên dung mạo của Vô Song lần đầu hai người gặp nhau.
Nam nhân của nàng khi đó đẹp đến dọa người, đẹp đến ma mị.
Dung mạo kia đẹp đến nỗi một khoảng thời gian chính Hoàng Dung còn cảm thấy tự ti, đến cả Âu Dương Khắc còn si mê không bỏ thậm chí trực tiếp chuyển mục tiêu từ nàng sang Vô Song.
Hoàng Dung thừa hiểu Vô Song khi giả làm nữ nhân thì đẹp thế nào... nếu bằng một lý do nào đó hắn từng đóng giả sư muội của Viên Tử Y... chỉ sợ Viên Tử Y tuyệt không nhìn ra.
Viên Tử Y kinh nghiệm chiến đấu vượt xa Hoàng Dung nhưng mà kinh nghiệm tình ái thì thua xa, dù gì Hoàng Dung cũng có tình yêu hoàn chỉnh hơn nữa nàng còn ở cùng yêu nữ như Lý Thu Thủy, về mặt tình cảm có rất nhiều cái Lý Thu Thủy làm Hoàng Dung mở rộng tầm mắt.
Nhờ vậy mà Hoàng Dung thậm chí có thể nhìn ra một tia tư ẩn, một tai tình ý của Viên Tử Y khi nhắc về sư muội sau đó là cái vẻ nhẹ nhõm khi biết sư muội của mình... không phải Vô Song trong miệng Hoàng Dung, cái cảm giác này nàng không nhận sai bao giờ.
Ánh mắt Hoàng Dung lóe lên, không khỏi đối với Tử Y hỏi.
“Tử Y tỷ tỷ, ta nghe tên ác tăng đó nói ngươi là người Nga My Phái?, Nga My Phái là đại phái phương bắc đúng không, người sao lại đến phương nam? “.
Tử Y không biết dụng ý của Hoàng Dung, nàng vẫn nghiêm túc trả lời.
“Cũng không có gì, lần này đến nam phương việc đầu tiên là muốn tham gia Lưu phủ đại lễ, nghe nói Lưu Chính Phong – Lưu đại hiệp muốn chậu vàng rửa tay, thối lui khỏi giang hồ. Sau khi từ Lưu phủ trở về ta muốn đến một nơi tìm gặp tiểu sư muội, chúng ta cũng đã có vài năm không gặp mặt “.
Hoàng Dung lần này càng ngày càng tin tưởng suy nghĩ của mình, có điều nàng chưa kịp nói tiếp cái gì ở bên cạnh Thủy Sanh đã lên tiếng.
“ A?, Lưu Chính Phong?, là Lưu thúc thúc sao, thúc thúc muốn rời khỏi võ lâm sao muội không biết?”.
Khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Sanh lộ ra ngạc nhiên cực độ.
Hai nữ Tử Y cùng Hoàng Dung cũng không biết là Thủy gia cùng Lưu gia quan hệ vẫn tương đối gần dù sao đều là hào môn đồng thời đều là nhân sĩ võ lâm, hai nhà cách nhau cũng không phải xa, giao tình hai bên có thể tính là thâm hậu.
Lưu phủ của Lưu Chính Phong bản thân Thủy Sanh còn đến vài lần, nàng thật ra càng không xa lạ gì chỉ là nàng thật sự không biết Lưu thúc thúc muốn chậu vàng rửa tay.
Chậu vàng rửa tay ở thế giới này tuyệt đối là đại sự, cũng như minh tinh hay siêu sao của hậu thế tuyên bố giải nghệ vậy.
Hoàng Dung bị Thủy Sanh hấp dẫn, tạm đè xuống suy nghĩ trong lòng đối với

Tử Y mà lên tiếng.
“Thủy muội muội, việc này rất nhiều người đều nghe thấy nha, dĩ nhiên muội không biết? “.
Thủy Sanh nghe Hoàng Dung hỏi liền hơi đỏ mặt, chỉ bằng việc Tử Y từ Nga My xa xôi đến tận đây dự lễ thì nàng cũng hiểu việc này đã truyền xa thế nào vậy mà nàng vừa mới từ Hành Dương trở về lại không biết chút nào.
Thật ra Thủy Sanh không phải là không có cảm nhận được gì, nàng... nàng đúng là thấy không khí Hành Dương Thành có chút không đúng nhưng mà khi đó nàng suốt ngày ở bên cạnh sư ca Uông Khiếu Phong, tầm mắt cũng chỉ có sư ca, nào biết cái gì nữa?.
“Người ta không chú ý mà... cũng không phải người ta không biết nha”.
Nói xong, hai mắt Thủy Sanh liền sáng lên.
“Đúng rồi, Dung nhi tỷ, lần này trở về nhà phụ thân ta thấy thương thế của sư ca chỉ sợ sẽ cấm cửa ta không cho phép ta ra khỏi nhà, bên ngoài quá nguy hiểm”.
“Điển lễ của Lưu thúc chắc chắn là nơi hào kiệt chính phái khắp nơi hội tụ về, ta không thể không đi mở rộng tầm mắt, hay là đợi về đến nhà ta ở Giang Lăng, Dung nhi tỷ cùng Tử Y tỷ liền nói giúp muội một câu... bằng võ công của hai tỷ chắc chắn không có gì phải lo lắng cả, muội liền có thể tham dự điển lễ của Lưu thúc rồi “.
Tử Y ngồi một bên, nàng trong lòng đã tự xác nhận Vô Song của Hoàng Dung và Vô Song của nàng khác nhau, Tử Y dĩ nhiên sẽ không lại thất thố, nàng hiện tại quay về trạng thái ban đầu, khi nghe thấy Thủy Sanh cầu khẩn chỉ là hơi hơi hé mắt mà thôi.
Với Hoàng Dung, nàng lúc này liền vui vẻ đồng ý, nàng không có thiếp mời, Thủy Sanh chính là thiếp mời của nàng, khi đó nàng có thể tiến một bước đến việc gặp mặt Vô Song.
Sau khi đồng ý với Thủy Sanh, Hoàng Dung ánh mắt hơi lóe lên nhìn Tử Y.
Tử Y rõ ràng nói nàng muốn đi gặp sư muội vậy ắt hẳn cũng phải biết sư muội nàng ở đâu đi?.
Hoàng Dung đã chắc 8 phần người trong tim cả hai là một, nếu Tử Y có thể tìm được Vô Song vậy nàng cũng có thể tìm được hắn, về phần Vô Song giải thích thế nào với Tử Y?, tựa hồ đây không phải là việc nàng cần suy nghĩ, nàng muốn để nam nhân hoa tâm kia tự giải quyết hậu quả.
“Tủ Y tỷ tỷ, Dung nhi... thật ra cũng đang không biết đi đâu, đợi sau sự kiện tại Lưu phủ, Dung nhi có thể theo Tử Y tỷ nhìn Vô Song cô nương hay không?, dù sao kết giao thêm một bằng hữu trên giang hồ liền có thêm một trợ lực “.
Tử Y tương đối bất ngờ với câu nói của Hoàng Dung, nàng hiện tại còn chưa chắc mình đã tìm được sư muội Vô Song, hơn nữa Hoàng Dung gặp sư muội nàng làm gì?, nàng thực sự cảm thấy khó hiểu nhưng mà nghĩ nghĩ một chút Tử

Y vẫn gật đầu.
“Tốt, đoạn đường tiếp theo có Dung nhi muội muội làm bạn, cũng không tính là nhàm chán”.
Tử Y nói xong lại tiến vào trạng thái nhắm mắt điều tức, nàng cũng không biết câu nói này làm Hoàng Dung trở nên... e dè với chính Tử Y.
Việc Tử Y thích nữ nhân thì Hoàng Dung đã chắc chắn dù sao tình cảm của Tử Y với sư muội của mình khó mà che dấu được ánh mắt của Hoàng Dung.
Hoàng Dung thật ra cũng không kỳ thị Tử Y, nàng từ nhỏ lớn lên bên cạnh phụ thân mà phụ thân nàng là ai?, là Đông Tà – Hoàng Dược Sư.
Hoàng Dược Sư tuyệt không phải người miệng đều ‘nhân chi sơ – tính bản thiện’, bản thân Hoàng Dược Sư thậm chí còn coi thường đạo lý cùng giới luật thế gian, nếu không ông cũng chẳng cùng Dương Quá xưng huynh gọi đệ, đã chẳng phải là một trong số ít người một mực cổ vũ tình yêu sư trò của Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ.
Nếu Vô Song thật sự là nữ nhân, không biết chừng Hoàng Dung hiện tại cũng như Tử Y, yêu thích một nữ nhân, dù sao việc này chính Hoàng Dung cũng không quá kháng cự.
Điều duy nhất khác biệt ở đây là hiện tại Hoàng Dung đã có nam nhân trong lòng mình, nàng sợ nhất Viên Tử Y lại lấy mình làm mục tniêu... dù gì Tử Y cũng thích nữ nhân nha?, ai quy định một nữ nhân không thể thích nhiều nữ nhân đâu?.

Quyển 3 Chương 36

Phong vân tụ hành dương (2)

Tại thời điểm Vô Song tỉnh lại, tam nữ Tử Y – Hoàng Dung – Thủy Sanh bắt đầu trên đường đến Giang Lăng sau đó không bao lâu liền sẽ hướng về Hành Dương.
Tại thời điểm Vô Song gặp mặt Đông Phương Bạch tức là khoảng 2 ngày sau khi tam nữ gặp nhau, ở một nơi xa xôi khác cũng có một thế lực hướng về Hành Dương, thế lực này gọi là Hoa Sơn.
Trong Ngũ Nhạc Kiếm Phái thật ra cũng chia cao thấp, ví dụ Hành Sơn giàu có nhất, Tung Sơn mạnh nhất còn Hoa Sơn giàu truyền thống nhất.
Không phải ngẫu nhiên theo nguyên tác Tả Lãnh Thiền phải hạ thủ với Hành Sơn đầu tiên, ấy là vì Hành Sơn quá mức giàu có, nhất định phải gõ một cái.
Tả Lãnh Thiền muốn nhất thống ngũ nhạc, trước liền chọn ra tay với Hành Sơn sau đó liền phải chọn Hoa Sơn bất quá Hoa Sơn không thể dùng cách của Hành Sơn để mà đối phó.
Hoa Sơn nước rất sâu, phi thường sâu.
Bản thân Tả Lãnh Thiền không để ý Nhạc Bất Quần, người này quá yếu so với hắn, Tả Lãnh Thiền kiêng kỵ Hoa Sơn là vì... Hoa Sơn là một trong những thế lực hiếm hoi có đến 3 ngũ tuyệt cường giả.
Bản thân Tả Lãnh Thiền cũng là ngũ tuyệt nhưng mà chính hắn cũng không chắc chắn thắng được bất cứ ai trong ba vị cường giả phái Hoa Sơn hơn nữa đã đến cái địa vị này thì Tả Lãnh Thiền cũng phải biết Hoa sơn bí văn.
Hoa Sơn Phái không phải Tả Lãnh Thiên có thể nuốt gọn, nói hắn muốn nuốt gọn Hoa Sơn không bằng nói hắn muốn thu phục Hoa Sơn Khí Tông cùng Hoa Sơn Kiếm Tông.
Ngoại trừ Hoa Sơn Khí Tông cùng Hoa Sơn Kiếm Tông ra tại Hoa Sơn còn một môn phái khác... gọi là Hoa Sơn Hỗn Nguyên Tông.
Tại Kiếm – Khí tranh đấu năm xưa, bản thân kiếm tông liền thua thảm, mất đi địa bàn Hoa Sơn tại Ngọc Nữ Phong nhưng mà cũng không thật sự bị đuổi ra khỏi Hoa Sơn, bọn họ vẫn ở tại dãy Hoa Sơn chỉ là có chút tư ẩn, người thường muốn tìm thấy cũng không dễ gần như bị vây vào dạng nửa phong bế tông môn.
Thật ra Hoa Sơn Khí Tông là kẻ thắng trận bản thân cũng thương căn động cốt, bọn họ thật sự muốn hủy diệt Hoa Sơn Kiếm Tông cũng không phải việc dễ dàng gì đặc biệt Hoa Sơn Kiếm Tông có một tồn tại đứng sau gọi là Phong Thanh Dương.
Phong Thanh Dương đứng sau Hoa Sơn Kiếm Tông, vì vậy Hoa Sơn Khí Tông là không dám thật sự diệt sát đối thủ này, cho dù Phong Thanh Dương đã sớm

buông tay với thế tục thậm chí không coi mình là người Hoa Sơn nhưng trong bóng tối vẫn âm thầm thủ hộ Kiếm Tông.
Kiếm Tông có Phong Thanh Dương thủ hộ chắc chắn sẽ không sợ bị đuổi tận giết tuyệt nhưng mà chính Kiếm Tông cũng không dám làm quá, không dám trực diện quyết đấu cùng Khí Tông bởi Khí Tông cũng có một đại nhân vật sau lưng, Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh.
Khác với Phong Thanh Dương chỉ âm thầm thủ hộ Kiếm Tông, Mục Nhân Thanh còn trực tiếp ra mặt thủ hộ Khí Tông mà Mục Nhân Thanh là ai?, đây chính là sư phụ của Xà Vương – Viên Thừa Chí, chiến với Mục Nhân Thanh khác gì chiến với Viên Thừa Chí?, chẳng nhẽ muốn gây sự cùng hai vị ngũ tuyệt cao thủ?.
Vì cái trạng thái này Kiếm Tông cùng Khí Tông tạm coi là nước sông không phạm nước giếng bất quá cứ mười năm sẽ có một đợt Hoa Sơn Nội Đấu, dùng đệ tử Kiếm Tông cùng đệ tử Khí Tông quyết chiến, về phần người thắng được gì, người thua mất gì thì bên ngoài cũng không quá rõ ràng.
Kiếm Tông cùng Khí Tông, trên giang hồ tính thực lực chân chính không có bao nhiêu nhưng thực lực sau lưng đủ làm bất cứ đại thế lực nào trên giang hồ cũng phải suy nghĩ.
Tung Sơn muốn Hoa Sơn thuần phục... phi thường khó.
Dĩ nhiên cũng không phải là không thể làm Hoa Sơn thuần phục, ví dụ như chấp nhận ngũ nhạc kiếm phái hợp nhất sau đó công khai tuyển minh chủ chẳng hạn, chỉ cần là công bình quyết đấu thì Phong Thanh Dương hay Mục Nhân Thanh đều sẽ không nói gì, thân phận bọn họ là không tiện can thiệp vào vấn đề này.
Tả Lãnh Thiền thậm chí đã nghiên cứu rất kỹ, viết ra kế sách để khiến Nhạc Bất Quần chấp nhận hợp phái nhưng mà kế hoạch này vào khoảng 2 năm trước liền chết non bởi Tả Lãnh Thiền trong lúc vô tình biết được tại Hoa Sơn có môn phái thứ ba, gọi là Hoa Sơn Hỗn Nguyên Tông.
Cái thông tin này Tả Lãnh Thiền có từ đâu tạm thời bất luận nhưng đúng là với sự xuất hiện của Hỗn Nguyên Tông thì Tả Lãnh Thiền liền bắt đầu im lặng xuống, tiến vào trạng thái chờ đợi, cũng không hề có thêm bất cứ đại động tác gì.
Hoa Sơn Hỗn Nguyên Tông ý nghĩa như thế nào?, đây là môn phái không chủ tu kiếm đạo cũng không chủ tu khí công, bọn họ là cân bằng, là kiếm – khí đồng tu.
Dĩ nhiên Hoa Sơn Hỗn Nguyên Tôn còn thần bí hơn cả Hoa Sơn kiếm Tông thậm chí ngay cả Nhạc Bất Quần cũng không biết tại Hoa Sơn còn có môn phái này, có thể nói Hoa Sơn Hỗn Nguyên Tông là ẩn thế môn phái, người biết nó còn ít hơn cả người biết đến Tiêu Dao Phái.
Lại nói về Nhạc Bất Quần cùng Hoa Sơn Khí Tông, lúc này tại đại điện Nhạc Bất Quần đang triệu tập đệ tử của mình.
Nhạc Bất Quần tuổi tác lớn hơn Quách phu nhân một chút, có thể nói cùng thế

hệ với Bắc Hiệp Quách Tĩnh, năm nay đã ngoài 40 tuy nhiên trình độ thua xa Quách Tĩnh.
Nhạc Bất Quần hiện tại mới chỉ là đại tông sư cường giả, cho dù hắn quả thật có thể coi là một trong những đại tông sư cao thủ mạnh nhất thiên hạ này, so với Tử Y thậm chí còn mạnh hơn một chút bất quá nhìn vào tuổi tác... đời này nếu hắn không có được đại cơ duyên chỉ sợ cả đời không thể đột phá lên ngũ tuyệt cấp.
Nhạc Bất Quần có bộ râu màu đen rất đẹp, vầng trán cao, khuôn mặt cho dù đã có dấu hiệu tuổi tác vẫn lộ ra vẻ cương nghị, ánh mắt phi thường sâu.
Thân cao khoảng 1m75, trên người mặc áo vải màu xanh, sống lưng thẳng tắp trên người toát ra một loại khí chất của nho gia, giọng nói trầm ổn không cao không thấp, bước chân không nhanh không chậm thậm chí còn có thói quen thường xuyên để một tay nắm lại sau lưng, thực sự nhìn Nhạc Bất Quần... người ta gọi là Quân Tử Kiếm cũng không sai.
Nhạc Bất Quần đứng ở đại điện lúc này, bên cạnh là phu nhân Ninh Trung Tắc, trong phòng ngoại trừ hai vợ chồng ra thì còn có ba người, đầu tiên là Lệnh Hồ Xung, thứ hai là Nhạc Linh San, cuối cùng là đệ tử lớn tuổi nhất Lao Đức Nặc.
Nhẹ nhấp một ngụm trà, Nhạc Bất Quần ngồi ở chính phòng liền lên tiếng.
“Lần này ta gọi các ngươi đến đây là có việc hệ trọng, tháng sau Lưu sư thúc Lưu Chính Phong của các ngươi quyết định rời khỏi giang hồ, chậu vàng rửa tay “.
“Ta thân là Hoa Sơn chưởng môn tất nhiên phải đi hơn nữa lần này muốn mang theo toàn bộ Hoa Sơn hạch tâm đệ tử cùng tiến về phía nam, coi như giúp các người mở rộng tầm mắt, quen biết thêm các sư huynh sư tỷ trong giang Ngũ Nhạc Kiếm Phái “.
“Ngũ Nhạc Kiếm Phái chung một mạch, đồng khí tương liên, đệ tử Ngũ Nhạc Kiếm Phái nhất định phải nối tiếp giao tình của thế hệ đi trước “.
“Chuyến đi lần này rất dài, Hoa Sơn Phái chúng ta không thể không cẩn thận chuẩn bị, ta đã bàn bạc rất kỹ với sư mẫu của các ngươi, lần này muốn phái một nhóm Hoa Sơn đệ tử tiến về phía nam trước thăm dò tình hình, dù gì nam phương cũng là đất Ma Giáo, Nhật Nguyệt Thần Giáo lần này chưa chắc đã không có động tĩnh gì”.
“Nay ta quyết định để Linh San cùng Đức Nặc hạ sơn trước, các ngươi gọi thêm Hầu Nhi, ba người mang theo lộ phí đi theo đường lớn mà tiến về phụ cận Hành Dương thành, sau đó tìm một chỗ ở lại, đợi chúng ta đến liền hội quân “.
“Đức Nặc ngươi hành xử cẩn thận, biết tiến biết thối hơn nữa võ công cũng cao cường, Lính San sau này liền để ngươi chăm sóc “.
Nhạc Bất Quần nói xong, Lao Đức Nặc lập tức cung kính gật đầu.
“Cẩn tuân lời nói của sư phụ “.
Nhạc Linh San lúc này lại hơi bĩu môi.

“Phụ thân, sao người không để đại sư ca hạ sơn cùng con? “.
Ở bên cạnh, Lệnh Hồ Xung cũng hướng mắt về sư phụ cùng sư nương, một mặt mong đợi.
Đáng tiếc Ninh Trung Tắc lúc này lên tiếng.
“Linh San ngươi cũng đừng náo, nếu không phải ngươi chết sống muốn xem phong cảnh phương nam mẫu thân cũng không định để ngươi theo nhị sư huynh xuống núi”.
“Xung nhi võ công tất nhiên là cao nhất nhưng Xung nhi cũng là Hoa Sơn đại sư huynh, Xung nhi ở tại Hoa Sơn còn có việc khác, Đức Nạp kinh nghiệm nhiều, hành xử ổn trọng, để Đức Nạp xuống núi với ngươi ta cùng phụ thân đều yên tâm, Đức Nạp mới có thể vì ngươi sửa sai, mẫu thân cũng không lạ gì Xung nhi, nó chỉ biết hùa với ngươi nào biết can ngăn cái gì? ”.
“Về phần lão Lục, nó võ công không cao nhưng trời sinh thông minh, giỏi mồm mép, nó lần này theo các ngươi hạ sơn cũng là hợp lý, ngươi ra ngoài có lão Lục đi theo cũng không sợ bị người ta lừa bán đi”.
Nghe mẫu thân nói vậy, Nhạc Linh San liền bĩu môi.
“Mẫu thân, người ta... người ta cũng không có xấu như ngươi nói “
Việc đã quyết định, Lao Đức Nặc cùng Linh San liền lui ra ngoài, trong phòng chỉ có Lệnh Hồ Xung.
Lệnh Hồ Xung tựa hồ biết sư phụ cùng sư nương có gì muốn nói, lập tức một mặt kính cẩn.
Lần này đến phiên Nhạc Bất Quần lên tiếng.
“Xung nhi, ngươi tính cách thế nào không cần ta cùng sư mẫu ngươi nói, ngươi cũng tự biết, ngươi sau này hạ sơn liền là bộ mặt của Hoa Sơn, nhất định phải nghiêm cẩn lại, không thể làm Hoa Sơn chúng ta mất mặt “.
“Đặc biệt khi xuống núi, ta biết ngươi thích kết giao bằng hữu nhưng phải biết kẻ nào nên kết giao, kẻ nào không, tuyệt không được kết giao với đám bàng môn tà ma ngoại đạo, phải vì Hoa Sơn phái chúng ta giữ nghiêm kỷ cương, cho các sư đệ noi theo”.
Lệnh Hồ Xung coi Nhạc Bất Quần như cha, lời này đương nhiên hắn ngoan ngoãn nghe theo gật đầu.
“Vâng thưa sư phụ, người có thể yên tâm, Xung nhi nhất định không để cho phái Hoa Sơn mất mặt”.
Thấy Lệnh Hồ Xung lễ phép đáp lại, Nhạc Bất Quần mới hài lòng, sau đó Ninh Trung Tắc ở một bên cười duyên.
“Xung nhi, ngươi cũng không cần quá mức gò bó, chỉ cần biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm mà thôi”.
Nói xong nàng lại đứng lên, đặt lên bàn một quyển sách.
“Xung nhi, ngươi là đại đệ tử của Hoa Sơn Phái, đêm qua ta cùng sư phụ ngươi

trò chuyện hồi lâu, rốt cuộc cũng quyết định đến lúc truyền cho ngươi nội công chí cao của bản phái – Tử Hà Thần Công".
"Tuy nhiên sư phụ sợ ngươi luyện công sai đường, một lòng cầu nhanh chóng dẫn đến tẩu hỏa nhập ma liền chia Tử Hà Thần Công thành 5 phần, ngươi trước luyện thử phần đầu tiên, có gì không hiểu nhất định phải đến hỏi sư phụ ngươi biết chưa? ".
Ở bên cạnh, Nhạc Bất Quần không quên nói thêm.
"Tử Hà Thần Công của bản phái chú trọng chậm mà chắc, từng bước từng bước mà tiến, ngươi cũng không cần hấp tấp".
Lệnh Hồ Xung hai mắt sáng rực nắm lấy quyển sách mỏng kia, trong nội tâm toàn bộ đều là vui mừng, lập tức hướng về sư phụ cùng sư nương khấu đầu.
"Đa tạ sư phụ, đa tạ sư nương, Xung nhi nhất định không làm cho hai người thất vọng, nhất định làm dạng danh Hoa Sơn".
Nói xong Lệnh Hồ Xung cũng xoay người mà rời đi, để lại Nhạc Bất Quàn cùng Ninh Trung Tắc trong phòng, ánh mắt chậm rãi dõi theo đứa đại đệ tử này.
Chỉ một quyển Tử Hà Thần Công cũng phải chia làm 5 phần ấy vậy mà lại khiến Lệnh Hồ Xung mừng rỡ như bắt được vàng, từ điểm này có thể thấy Hoa Sơn Khí Tông hiện tại... thực lực ra sao.

Quyển 3 Chương 37

Lệnh Hồ Xung sau khi đạt được Tử Hà Thần Công trong nội tâm thực sự rất vui vẻ, hắn vui không phải vì Tử Hà Thần Công mà là vì sư phụ cùng sư nương coi trọng mình, cái cảm giác này người ngoài khó mà chia sẻ được.
Lệnh Hồ Xung sau khi rời khỏi chính đường cũng không có lập tức đi tìm Nhạc Linh San mà là đi thẳng lên đỉnh Ngọc Nữ Phong.
Nhạc Linh San lúc này quá nửa đang chuẩn bị đồ đạc sau đó liền đi gặp Lục Hầu Nhi nói chuyện, Lệnh Hồ Xung hiện tại không muốn quấy rầy sư muội, sáng mai sư muội rời đi thì tối nay Lệnh Hồ Xung liền đến chào tạm biệt nàng, thời gian buổi tới mới... đặc biệt lãng mạn.
Một đường lên đến Tử Ngọc Sơn, trong tay Lệnh Hồ Xung có thêm một cái hồ lô rượu.
Rượu này hắn lấy từ chỗ lão Lục – Lục Hầu Nhi.
Tại Hoa Sơn này lão lục chính là người thân thiết nhất với Lệnh Hồ Xung, tất nhiên không tính Linh San.
Bản thân Lục Hầu Nhi biết điều chế Hầu Nhi Tửu, khi nào Lệnh Hồ Xung hết tiền xuống núi mua rượu liền đến gặp lão lục, lần này cũng là như vậy.
Không mất quá lâu, khoảng nửa tiếng đồng hồ, Lệnh Hồ Xung liền có mặt trên đỉnh Ngọc Nữ Phong, có điều khác với bình thường, Lệnh Hồ Xung bắt đầu quan sát xung quanh, đến khi xác định không có ai gần đó mới hô lên.
“Mai tỷ, Mai tỷ, người có ở đây không? “.
Hắn cứ như thế mà gọi, một lúc sau từng đóa hoa ngọc nữ khẽ rung động, một hắc ảnh lướt gió mà đi không bao lâu liền hiện ra trước mặt Lệnh Hồ Xung.
Người này dĩ nhiên là Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong khẽ nhìn Lệnh Hồ Xung, sau đó mở miệng.
“Có chuyện gì? “.
Lệnh Hồ Xung cười cười, đưa trong tay một hồ lo rượu cho nàng.
“Mai tỷ, ta mang rượu đến cho ngươi”.
Mai Siêu Phong nhíu hai hàng lông mày lá liễu bất quá vẫn đưa tay ra nhận lấy có điều nàng cũng không mở ra, chỉ dùng ánh mắt hồ nghi nhìn đối phương.
Lệnh Hồ Xung như đã quen biểu hiện này của Mai Siêu Phong, chỉ nói.
“Ta sắp rời khỏi Hoa Sơn, chỉ sợ khoảng thời gian tiếp theo khó mà bồi tiếp Mai tỷ, lần trước Mai tỷ người tỏ ra thích loại rựou này, lần này ta đặc biệt lên đưa cho người, dù sao Mai tỷ giúp ta rất nhiều”.
Mai Siêu Phong nghe vậy gật đầu, lại khẽ hỏi.
“Ngươi muốn đi đâu?, mà khi nào xuất phát? “.

Lệnh Hồ Xung tính toán một chút rồi đáp.
“Lần này ta theo sư phụ cùng sư mẫu xuôi nam, hướng về Hành Dương thành, khoảng 7 ngày nữa liền xuất phát”.
Mai Siêu Phong nghe vậy khẽ gật đầu, nàng thực sự không quan tâm cho lắm, bắt đầu mở hồ lô rượu ra nhẹ nhấp một hớp.
Nhìn cái cổ trắng ngần ngửa lên, nhìn những ngón tay ngọc nắm lấy hồ lô rượu thản nhiên mà uống, nội tâm Lệnh Hồ Xung không khỏi rung động.
Tất nhiên đây không phải rung động của tình yêu nam nữ mà là thưởng thức cái đẹp của chính Lệnh Hồ Xung, Mai Siêu Phong thực sự rấ đẹp.
Mai Siêu Phong không có cái vẻ trẻ con hồn nhiên như Linh San cũng không hẳn là thiếu phụ như Ninh Trung Tắc, nàng cứ như là sự hòa quyện hoàn mỹ của hai người với nhau vậy.
Mai Siêu Phong có vẻ đẹp trưởng thành đến sắc sảo của một nữ nhân trưởng thành nhưng khí chất lại luôn có cái cảm giác thanh khiết hơn nữa Mai Siêu Phong biểu cảm... thậm chí có chút ngây thơ để mà hình dung, tất cả những thứ này quyện vào làm một khiến cho lãnh tử như Lệnh Hồ xung thực sự rung động về thị giác.
Lệnh Hồ Xung tính đến thời điểm hiện tại cũng quen được ‘Mai tỷ’ 3 ngày, tính từ lúc Mai Siêu Phong cứu hắn trên Ngọc Nữ Phong.
Cũng vì quen biết Mai Siêu Phong mà Lệnh Hồ Xung cũng rất hiểu nàng, Mai Siêu Phong phải dùng một tờ ‘dị’ để hình dung.
Nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, cứ như không thuộc về thế giới này.
Nàng dĩ nhiên hỏi Lệnh Hồ Xung... chưởng môn Hoa Sơn là ai?.
Đến Hoa Sơn còn không biết chưởng môn Hoa Sơn?.
Nàng cũng hỏi Lệnh Hồ Xung... thành thị gần nhất với Hoa Sơn là nơi nào.
Cái này Lệnh Hồ Xung càng cạn lời, ai chẳng biết thành thị gần nhất với Hoa Sơn chính là thành Trường An?, Hoa Sơn là một đại phái nằm gần kinh thành Đại Thanh, việc này dĩ nhiên Mai Siêu Phong còn không biết?.
Biết được thành Trường An, Mai Siêu Phong cũng lập tức yêu cầu Lệnh Hồ Xung dẫn nàng đi.
Ơn cứu mạng của Mai Siêu Phong còn đó, Lệnh Hồ Xung dĩ nhiên đồng ý, hắn lấy cớ xuống núi mua rượu mà rời khỏi Hoa Sơn, mang theo Mai Siêu Phong đến Trường An nhưng chính lúc này Lệnh Hồ Xung càng triệt để cạn lời với Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong quả thực như từ trên trời rơi xuống, căn bản không biết một chút đường xá nào, việc này cũng thôi đi, càng quá đáng là nàng đối với bất cứ đồ vật nào của Trường An đều tỏ ra hứng thú nồng đậm, bất kể là quần áo, vải vóc, châm cài tóc, trang sức... thậm chí cả tiểu đồ chơi.

Thật ra khó trách được Mai Siêu Phong, nàng sống vào thời nhà Tống nào được nhìn thấy đồ vật nhà Thanh tròn méo ra sao?, nàng đến Trường An cứ như đi du lịch nước ngoài ở hậu thế vậy, không tò mò mới là lạ.
Một đường theo Mai Siêu Phong gần như nguyên ngày, Lệnh Hồ Xung cũng nhận ra một điều, Mai Siêu Phong rất giàu, chỉ một ngày ở Trường An... nàng tiêu cả ngàn lượng bạc hơn nữa nàng tiêu không phải là bạc mà là thỏi vàng, Lệnh Hồ Xung nào ngờ Mai Siêu Phong vốn bình thường vô cùng lại là đại phú bà?.
Tiền trên người Mai Siêu Phong đương nhiên là Vô Song cấp, cả bốn nữ nhân khi xuyên giới đều được Vô Song đặt vào trong hành nang trăm lượng hoàng kim, hắn thực sự sợ nữ nhân của mình thiếu tiền, đến cả nhu yếu phẩm cần thiết duy trì sự sống cũng không thể bổ sung đủ.
Lại nói Mai Siêu Phong, một đường như trẻ nhỏ thích gì mua nấy hơn nữa... người xách đồ liền là Lệnh Hồ Xung, một ngày theo Mai Siêu Phong thực sự làm Lệnh Hồ Xung mệt mỏi vô cùng, đến gãy cả chân.
Mai Siêu Phong ở Trường An cả ngày thật ra không chỉ mua đồ, nàng vốn dựa theo ký hiệu Vô Song dạy để lại ám hiệu trên đường đi, đen đủi cho nàng ở chỗ nơi này là kinh thành Đại Thanh, Thiên Long Giáo căn bản chưa thể vươn mình đến đây hay nói đúng hơn không có bất cứ một cái thế lực nào vươn mình được đến đây, nàng chỉ có thể vô công mà trở về.
Trở về Hoa Sơn hôm đó, Lệnh Hồ Xung liền bị trách phạt dù sao hắn chạy xuống núi từ sáng đến tận tối muộn, không bị Nhạc Bất Quần phạt mới là lạ.
Trùng hợp là Lệnh Hồ Xung bị phạt lên Ngọc Nữ Phong diện bích, cả ngày tiếp theo không được ăn cơm, cũng không cho ai đến thăm.
Ở trên Ngọc Nữ Phong, Lệnh Hồ Xung sẽ thiếu ăn sao?, đương nhiên là không bởi Mai Siêu Phong đã mua rất rất nhiều đồ, hắn ở trên này không có ai tiếp tế thêm vài ngày vẫn có thể sống tốt.
Ở trên Ngọc Nữ Phong, không có việc gì làm Lệnh Hồ Xung liền tiếp chuyện Mai Siêu Phong.
Mai Siêu Phong cũng kể chuyện cho Lệnh Hồ Xung, nàng kể những việc Lệnh Hồ Xung cả đời chưa nghe thấy.
Nàng nói về biển, nói về hải đảo xa xôi.
Nàng nói về thảo nguyên, về những biển cát trải dài tít tắp, nàng nói về đại mạc phương Bắc.
Những nơi nàng đã sống, đã đi qua, những nơi gắn liền với cả cuộc đời nàng, những nơi này Lệnh Hồ Xung đương nhiên không biết.
Về phần Lệnh Hồ Xung, hắn cũng kể chuyện, kể về mọi việc trên trời dưới đất của Hoa Sơn, kể về thành Trường An, về phong thổ Trung Nguyên thậm chí kể về võ lâm phương Bắc.

Trong những câu chuyện của Lệnh Hồ Xung, Mai Siêu Phong bị cuốn hút nhất là Ngũ Tuyệt Chi Chiến.
Nàng vậy mà bắt Lệnh Hồ Xung kể đi kể lại, đáng tiếc mấy việc này Lệnh Hồ Xung cũng chỉ biết đại khái, những việc hắn biết thiên hạ đều biết, hắn cũng không hiểu thêm về bất cứ ai trong ngũ tuyệt đương thời.
_ _ _ _ _ _ _
Lại quay về với hiện thực, Mai Siêu Phong ngồi trên một phiến đá mịn, hai chân khoanh tròn.
Lệnh Hồ Xung ngồi thẳng dưới đất, tựa lưng vào phiến đá gần đó.
Thực sự không ngờ hai người lại ngồi uống rượu đối ẩm với nhau, lại bắt đầu những câu chuyện trời nam đất bắc.
Mãi đến khi mặt trời xuống núi,chiều tà phủ xuống, Lệnh Hồ Xung mới cáo biệt mà rời đi.
"Mai tỷ, ta rời đi trước, vài ngày nữa ta lại đến thăm ngươi, lại mang cho ngươi một bình Hầu Nhi Tửu".
Nhìn Lệnh Hồ Xung chuẩn bị rời đi, Mai Siêu Phong không hiểu ra sao linh cơ lại lóe lên.
"Ngươi nói cái gọi là chậu vàng rửa tay kia rốt cuộc là như thế nào? ".
Lệnh Hồ Xung cũng biết Mai tỷ của hắn căn bản mù tịt kiến thức võ lâm liền thản nhiên kể tường tận cho nàng.
Mai Siêu Phong nghe được, trong lòng liền lấy làm kỳ, lại hỏi.
"Thế Lưu Chính Phong, Lưu sư thúc gì gì đó của ngươi, hắn muốn rời khỏi giang hồ việc này kinh động đến mức làm toàn phái Hoa Sơn của ngươi phải đến dự sao? ".
Lệnh Hồ Xung cười hắc hắc, lại bắt đầu vì Mai Siêu Phong giải thích.
"Tỷ không biết, Lưu sư thúc chính là phó chưởng môn Hành Sơn Phái, Ngũ Nhạc Kiếm Phái chúng ta đồng khí tương liên, đây dĩ nhiên là võ lâm đại sự ".
"Sư phụ lần này dẫn sư huynh đệ chúng ta xuống núi để tăng lịch duyệt đồng thời kết giao hào kiệt võ lâm, đây là cơ hội hiếm có".
"Ngoài Ngũ Nhạc Kiếm Phái ra còn rất nhiều danh môn đại phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Cái Bang cử người đến bất quá bọn họ chung quy là người ngoài, cũng chỉ cần cử người đại diện mà thôi, không cần phải bang chủ hoặc chưởng môn tự mình tới".
"Ta không phải nói ngoa nha Mai tỷ, Ngũ Nhạc Kiếm Phái chúng ta cùng tiến cùng lui, trên giang hồ địa vị rất lớn, Lưu sư thúc rửa tay gác kiếm dĩ nhiên là đại sự giang hồ".
Mai Siêu Phong nghe vậy ánh mắt bắt đầu sáng lên.
Nàng hiện tại... không ngờ có suy nghĩ muốn đến Hành Dương.
Nàng thật ra không để ý gì việc này nhưng nàng lại hiểu sư muội Hoàng Dung,

sư muội thông minh như vậy nhất định cũng phải biết cách tìm hiểu thông tin nhanh nhất chính là đến nơi toàn bộ nhân sĩ võ lâm tụ tập.
Mai Siêu Phong không hiểu tại sao liền có cảm giác sư muội sẽ tới Hành Dương Thành, tham gia Lưu Chính Phong – Chậu Vàng Rửa Tay, từ đó tìm tung tích của Vô Song.
Mai Siêu Phong thậm chí còn nghĩ Vô Song... rất có thể cũng sẽ đến nơi này dù sao đây là đại sự võ lâm, ở tận bắc phương xa xôi cũng chuẩn bị mà tới.
Nàng rốt cuộc quyết định, vài ngày tiếp theo lại đến Trường An, nếu không nhận được liên lạc của Thiên Long Giáo, nàng liền bám theo Lệnh Hồ Xung mà tới Hành Dương.

Quyển 3 Chương 38

Phong Vân Tụ Hành Dương (4)

Hoàng Dung cùng Tử Y hướng về Hành Dương.
Mai Siêu Phong cũng hướng về Hành Dương.
Vô Song thì thế nào?.
Quay lại thời gian thực hiện tại, Vô Song đang cùng Đông Phương Bạch đối ẩm.
Hắn thật ra không hề biết sự kiện Chậu Vàng Rửa Tay dù sao Miêu Cương Ngũ Độc Giáo cũng tính là vực ngoại, không phải trong võ lâm Trung Nguyên, Lưu Chính Phong rửa tay hay rửa chân liên quan gì đến người Miêu?, người Miêu hơi đâu để ý "tiểu nhân vật" người Hán chậu vàng rửa tay?, đương nhiên không ai quan tâm.
Người Miêu không quan tâm thì Vô Song cũng dĩ nhiên không thu được bất cứ thông tin gì.
Hắn lúc này đang chậm rãi đợi Thiên Vũ gia tộc có hành động, hắn muốn xem Thiên Vũ gia ở thế giới này có bản lĩnh gì, có thể gây nên sóng gió gì.
Ngồi tựa lưng vào bàn lớn, một tay thưởng thức rượu, hai mắt lim dim thưởng thức tiếng nhạc của Đông Phương Bạch bất quá Đông Phương Bạch không hiểu sao liền dừng lại.
Vô Song đang từ trong mộng mị như bị người khác sinh sinh kéo ra ngoài, hắn không khỏi nghi hoặc nhìn Đông Phương Bạch.
“Bạch đại ca?, người có chuyện gì sao? “.
Đông Phương Bạch không nói, cũng tự rót tự uống một chén rượu, ánh mắt hơi hướng ra ngoài.
Lúc này bầu trời một mảnh tối đen, xung quanh chướng khí có chút mù mịt, cùng tiếng gió thổi rì rào, âm thanh này vào buổi tối thực sự tương đối dọa người.
Đây chính là cảnh sắc ban đêm của Miêu Cương, cũng không đẹp đẽ gì.
Vô Song sau khi từ phòng của Trác Thanh Đề trở về liền đến thẳng nhà trúc của Đông Phương Bạch.
Thân phận Cơ Vô Song đã lộ ra ngoài, bản thân Vô Song liền không muốn hắn lại xuất hiện trước mắt thế nhân, ít nhất không muốn xuất hiện trước mắt đám người Thần Nông Cốc.
Lúc này Đông Phương Bạch như từ trong suy tư tỉnh lại, hắn đánh giá Vô Song từ trên xuống dưới rồi chậm rãi đứng dậy đi đến tủ quần áo trong nhà mặc cho Vô Song không hiểu gì cả.
Trong ánh mắt khó hiểu của Vô Song... Đông Phương Bạch lấy ra một vật... một

vật thuần màu đỏ, đỏ rực đến nóng cả mắt.
Vô Song nhìn thấy vật này không khỏi nhíu mày, chính hắn còn cảm thấy quá chói lòa.
Nào ngờ Đông Phương Bạch trực tiếp ném cho hắn, lạnh lùng mà nói.
“Thử đi, xem có vừa không, nếu không vừa ta liền vì ngươi sửa lại”.
Vô Song triệt để há hốc mồm, kinh ngạc nhìn đối phương.
“Bạch đại ca, cái này đùa không vui nha “.
Đông Phương Bạch căn bản không nương tình với hắn, cực kỳ vô tình đáp.
“Ngươi đáp ứng tiếp nhận thân phận Đông Phương Bất Bại của ta vậy ngươi không muốn mặc cũng phải mặc”.
Vô Song lúc này mới nhớ ra... Đông Phương Bất Bại đi liền với sắc đỏ, sắc đỏ ngập trời.
Hắn khẽ rùng mình một cái nhưng mà Vô Song đã đáp ứng đối phương chẳng nhẽ lại lắc đầu từ chối?.
Hắn đang muốn nói gì đó, Đông Phương Bạch liền lại tung ra một cái tất sát kỹ.
“Lúc ngươi chấp nhận thay thế ta ngươi liền muốn ta giúp ngươi tìm kiếm vài người làm trao đổi, ta lúc này cũng vừa vặn tìm được một trong số bọn họ “.
Nói rồi thản nhiên thả tấm áo đỏ kia trên bàn rồi lại ngồi xuống tự uống tự rót, đây chính là muốn Vô Song tự xử.
Vô Song cắn răng, cầm lấy chiếc áo này, hắn... thực sự là bị ép thảm.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Trang phục của Đông Phương Bất Bại tuyệt không đơn giản, bên ngoài làm bằng tơ lụa thượng hạng nhưng mà áo này còn có một lớp bên trong, lớp bên trong cũng màu đỏ, may đè lên lớp áo ngoài dẫn đến chỉ có người mặc mới cảm nhận được.
Vô Song chạm vào lớp bên trong, ánh mắt không khỏi giật mình.
“Là Thiên Tằm Tơ? “.
Đông Phương Bạch lần này đầy coi thường nhìn Vô Song, khóe miệng cong lên.
“Bộ áo này gọi là Nhật Nguyệt Thánh Bào hoặc Nhật Nguyệt Tinh Quang Bào, là tiêu chí của Đông Phương Bất Bại ta, ngươi nghĩ nó tầm thường?”.
Lần này Vô Song đỏ mặt, nếu vậy này làm từ Thiên Tằm Tơ thì có... dị nữa Vô Song vẫn cắn răng mà mặc.
Vô Song từng có một món quà sinh nhật, tấm bao tay được làm từ Thiên Tằm Tơ có thể đao kiếm bất xâm.
Dĩ nhiên cái vật này đã sớm thất lạc khi Vô Song xuyên giới, lúc này không ngờ lại nhận được một tấm áo... làm hoàn toàn từ Thiên Tằm Ty.
Chỉ bằng một điểm này có thể chứng minh, Đông Phương Bạch giàu có hơn Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh không biết bao nhiêu lần, vật này nói là thần binh cũng không quá.

Thiên Tằm Ty khả năng ngăn cản công kích bằng chưởng pháp thì thua Nhuyễn Vị Giáp trên người Hoàng Dung một bậc nhưng mà ngăn chặn công kích gây ra bằng vũ khí thì lại siêu việt Nhuyễn Vị Giáp một bậc.
Quan trọng hơn Nhuyễn Vị Giáp của Dung Nhi chỉ che được phần ngực còn tấm áo này... che được toàn thân tức là đao kiếm bất xâm, ám khí không thể đụng, không phải thần binh thì là cái gì?.
Bộ quần áo này không hổ là vật bất ly thân của Đông Phương Bất Bại.
Vô Song cũng là người luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, hắn chẳng nhẽ không biết Quỳ Hoa sợ nhất cái gì?.
Quỳ Hoa Bảo Điển có tốc độ né tránh phải gọi là điên cuồng, chưởng pháp gần như không thể ép đến thân hắn nhưng mà đao kiếm thì có thể, hơn nữa Quỳ Hoa Bảo Điển vốn am hiểu dùng kim châm hoặc kiếm làm vũ khí, dạng chiến đấu này cũng không khỏi thường xuyên va chạm cùng vũ khí đối phương, nay có bảo y hộ thân tuyệt đối như thêm một cây thần binh trong tay vậy, hiệu quả không thể đo lường.
Vô Song rốt cuộc mặc vào bộ y phục của Đông Phương Bạch nào ngờ khi hắn vừa thử khoác lên, Đông Phương Bạch còn chẳng thèm quay đầu nhìn lại đã nói.
“Trong tủ còn có một số vật đi theo, ngươi cũng nhất định phải mặc lên người “.
Vô Song còn chưa mặc xong bộ trang phục này sắc mặt đã hơi biến ảo, để rồi không khởi thở dài một hơi, nhận mệnh mà đeo lên y phục của Đông Phương giáo chủ.
_ _ _ _ _ _ _ __
Y phục của Đông Phương Bất Bại thực sự quá cầu kỳ, siêu cấp cầu kỳ, phải nói là từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, hai kiếp làm người Vô Song mới thấy bộ y phục nào cầu kỳ thế này.
Thật ra trên TV kiếp trước hắn cũng thấy rất nhiều bộ quần áo... đến mức hắn còn không nghĩ đây là quần áo cho người mặc nhưng mà đây chỉ là nhìn còn giờ Vô Song được tự mình trải nghiệm, cảm giác đương nhiên rất khác.
Đầu tiên là lớp áo đỏ trên người, đây giống như một cái áo choàng hơn, bao lấy toàn bộ thân thể Vô Song đồng thời ống tay áo cùng đuôi áo đều có viền đen, viền đen trên tông đỏ rực thực sự cực bắt mắt.
Trong tay áo có rất nhiều những ngăn nhỏ, gần như đặc chế riêng để nhét ám khí vào vậy, đây là loại tay áo dùng riêng cho Quỳ Hoa Bảo Điển.
Đuôi áo thì rất dài cứ như đuôi công nhưng không bám thẳng xuống đất mà là có chút cong lên, kiêu kỳ vô cùng.
Ngoại trừ hình thái trang phục ra, bộ quần áo này bên trên còn thêu hình một đầu phượng hoàng uốn lượn, từ phần ngực vòng đến tận sau lưng.
Sau phần áo đỏ rực bên ngoài là nội y bên trong.
Đầu tiên là áo bó màu đen, trang phục của Đông Phương Bất Bại hoàn toàn là ba

màu vàng – đen – đỏ kết hợp, lấy đỏ cùng đen làm tông màu, lấy màu vàng điểm xuyết lên bên trên, nếu đây là quần áo dành cho nữ nhân thì thưc sự rất đẹp, giống một đầu phượng hoàng cao ngạo đang bay lượn cửu thiên vậy, đáng tiếc đây là quần áo cho nam nhân.
Lại nói đến áo bó, áo này chất liệu làm bằng gì thì Vô Song cũng không nhận ra nhưng mà bám người vô cùng bất quá cũng nhẹ vô cùng, đặc biệt hơn đây là loại áo xẻ theo hình trái tim ở cổ, gần như lộ cả vòng ngực ra ngoài... đúng là chỉ có nam nhân tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển mới chơi cái loại y phục biến thái này.
Tiếp theo là quần, quần cũng không khác gì áo, chất liệu giống hệt cũng bó sát toàn thân, mặc cả áo cả quần cho Vô Song cảm giác như mặc đồ lặn của kiếp trước vậy tuy nhiên lại nhẹ hơn nhiều.
Tại phần quần của Vô Song còn gắn hai tấm hộ chân màu đỏ, hai tấm hộ chân này đều gắn vào phần đùi non, ôm sát hai bắp chân từ hông đến tận gần đầu gối, hai tấm hộ chân này còn có khe rãnh ẩn sâu bên trong, có thể nhét ám khí, kim châm thậm chí dao nhỏ hoặc phi tiêu đều không có vấn đề gì.
Ở đầu gối cũng là hai tấm đệm tròn màu đỏ ôm chọn cả hai đầu gối lại nhưng cũng không ảnh hưởng gì đền độ co lại của chân.
Phụ kiện cuối cùng trên chân là giày, là đôi giày màu đen ống cao, đến cả đế giày cũng cao, đây không khác gì giày bốt của nữ nhân cả, đôi giày này ôm gọn lấy chân của Vô Song nguyên từ phần đầu gối đổ xuống.
Trên đôi giày cũng không thể không có phụ kiện, tại phần gót giày khoảng 5cm kia có cơ quan rãnh nhỏ, bên trong tùy sở thích của Vô Song, hoặc là gắn ám khí hoặc trực tiếp gắn dao nhỏ.
Xong phần phụ kiện ở chân lại quay ngược lên phụ kiện ở ngực.
Đầu tiên là một cái ảo mỏng khác màu đỏ, áo này mặc ra ngoài áo lót màu đen, tấm áo khoác màu đỏ mỏng tan căn bản mặc vào không có cảm giác gì tuy nhiên nó lại tương đối dài, dài đến sát hông của Vô Song, dọc theo đường xẻ hông sắp đặt tổng cộng 4 khối hộp, toàn bộ đều thiết kế cho ngân châm.
Một vật không thể thiếu nữa là thắt lưng, thắt lưng đặt ở ngoài cùng, ôm chọn phần hông của Vô Song lại cũng như buộc chặt phần trên cùng phần dưới của tấm áo ngoài cùng và đương nhiên cái thắt lưng to bản màu đen này cũng có cơ quan khí.
Ở phần ngay giữa thắt lưng có một cơ quan nhỏ, chỉ cần Vô Song khẽ động ngân châm liền bắn ra ngoài.
Có một điều nữa phải nói là chiếc áo bó màu đen trong cùng là áo ngắn tay, tay của nó chỉ kéo dài từ vai đến cẳng tay mà thôi, phần cánh tay hoàn toàn để trần.
Cánh tay để trần là dọn chỗ cho đôi bao tay đỏ rực bằng thiên tằm tơ, đôi bao tay này cũng là dạng bó sát da của Vô Song đồng thời không có ngón tay, chỉ có kẽ tay, nó ôm chọn từ mu bàn tay đến hết cánh tay Vô Song, đương nhiên công

dụng bao tay Thiên Tằm Tơ thì Vô Song không cần phải nói nữa.
Vật liệu cuối cùng trên tay là một cơ quan khí màu đen, gắn thẳng vào bên dưới khớp tay, ẩn trong ống tay áo rộng lớn của lớp áo ngoài, đây cũng là bộ phận phóng ám khí của Đông Phương Bất Bại.
Phần phục trang cuối cùng là mặt nạ, mặt nạ này cũng không có gì đặc biệt chỉ là nửa bên mặt là màu đỏ có in hình một đóa hoa hồng lớn, nửa bên mặt còn lại thì là màu trắng không có bất cứ hoa văn hay họa tiết gì.
Có lẽ bộ phận duy nhất thiết trong lớp trang phục này chính là mũ che đầu, về phần tại sao không làm nốt thì Vô Song chịu.
_ _ _ _ _ _ _
Bước ra từ phòng thay đồ, ánh mắt Vô Song chớp động nhìn Đông Phương Bạch sau đó hắn tương đối bực mình thản nhiên ngồi xuống.
Đông Phương Bạch nhìn Vô Song từ đầu đến chân, lần này rốt cuộc gật đầu.
“Không sai biệt lắm, trừ màu tóc ra thì hoàn mỹ”.
Tiếp theo Đông Phương Bạch cứ như làm ảo thuật, lấy ra một cây quạt giấy, một tấm hắc lệnh, một khối ngọc phù toàn bộ đặt lên trên bàn, hắn thậm chí trực tiếp đeo ba vật này lên trên đai lưng của Vô Song.
“Quạt này gọi là Nhật Nguyệt Linh, lưỡi của nó cực sắc có thể cắt đầu bất cứ ai, phần thân quạt phủ một lớp Thiên Tằm Tơ mỏng bên ngoài, dùng thân quạt có thể ngạnh kháng lợi kiếm nhưng từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy điểm gì đặc biệt, quản này nặng 2.5 cân, dài 20 phân, linh hoạt lạ thường, đương nhiên ngoại trừ việc dùng làm vũ khí còn có thể làm trang sức phẩm, bên trên quạt có khe rãnh, có thể phóng ám khí, tổng cộng 15 căn ngân châm chia làm 3 lần phóng”.
“Ngọc bội này là Nhật Nguyệt Bội, có thể hấp thu ánh sáng nhật nguyệt, giữ cho tinh thần thanh tỉnh, cả người luôn có cảm giác khoan khoái, tất nhiên đây cũng là trang sức phẩm “.
“Cuối cùng là Hắc Mộc Lệnh, vật này đại diện cho thân phận Nhật Nguyệt Thần Giáo, có vật này có thể lên Hắc Mộc Nhai, về phần Nhật Nguyệt Thánh Bào là đại diện cho thân phận Nhật Nguyệt Giáo Chủ của chính bản thân ngươi sau này, muốn giáo đồ Nhật Nguyệt Thần Giáo nhận ra ngươi, ngươi tốt nhất vẫn phải mặc nó”.
Nói đến đây, Đông Phương Bạch lại từ trong ngực lấy ra hai vật, là hai tấm mặt nạ da người.
“Dung mạo của ngươi không giống ta, trước cứ dùng nó tránh cho người khác nhận thấy “.
Tiếp nhận hết những vật này, Vô Song triệt để thở dài, hắn có chút không biết nói gì với Đông Phương Bạch.
Đây là lần đầu tiên Vô Song dành cả nửa tiếng đồng hồ chỉ để mặc quần áo.

“Được rồi, Bạch đại ca ngươi có thể nói việc lúc trước chứ?, ngươi rốt cuộc tìm được tung tích của ai?”.
Đông Phương Bạch hiện tại cũng không làm khó Vô Song, thản nhiên đáp.
“Là một nữ nhân họ Mục, tên Niệm Từ, không biết tại sao nàng lại xuất hiện ở phụ cận Ma Thiên Nhai... cũng giống như ngươi không biết tại sao lại xuất hiện ở Miêu Cương vậy”.
Lần này Vô Song căn bản cũng không bình tĩnh, trong tứ nữ hắn lo lắng nhất chính là Niệm Từ.
“Ma Thiên Nhai?, Ma Thiên Cư Sĩ – Tạ Yên Khách? “.
Nói ra mấy lời này làm Vô Song không khỏi lo lắng.
Đừng nghĩ thế giới trước Tạ Yên Khách dễ nói chuyện, hắn vốn là thằng điên chẳng qua gặp người điên hơn gấp mười lần mà thôi, nếu không gặp phải Đồng Lão thì hắn còn nghe lời vậy sao?.
Mục Niệm Từ nếu gặp phải thằng điên kia... chỉ sợ nàng gặp nguy hiểm.
Vô Song thậm chí suýt chút nữa đứng lên lao ra khỏi Miêu Cương, hướng thẳng về Ma Thiên Nhai bất quá hắn vẫn nhịn được mà nhìn Đông Phương Bạch.
“Bạch đại ca... ngươi làm sao tìm được tung tích của nàng?”.
Lần này Đông Phương Bạch khẽ cười mà nói.
“Ngươi không nên coi thường hệ thống tình báo của Nhật Nguyệt Thần Giáo hơn nữa ngươi tựa hồ có ác cảm rất lớn với Tạ Yên Khách đi?, lúc nãy mắt của ngươi còn có sát khí? “.
“Cô gái gọi là Niệm Từ kia vốn đụng phải một tiểu môn phái gọi là Trường Nhạc Bang, tựa hồ gặp rắc rối gì đó nhưng võ công của nàng không tệ, thoát được khỏi cao thủ Trường Nhạc Bang vây bắt nhưng lại chạy lên Ma Thiên Nhai “.
“Nàng hiện tại đang ở cùng Tạ Yên Khách, Tạ Yên Khách... là người của ta, ngươi có thể yên tâm, ta thậm chí đã bảo Tạ Yên Khách ngày đêm đưa nàng tới Miêu Cương “.
Vô Song thật sâu nhìn Đông Phương Bạch, hắn không khỏi cúi đầu.
“Bạch đại ca, đa tạ rồi”.
Về phần Trường Nhạc Bang?, hắn hiện tại trực tiếp ném vào danh sách đen, đừng để Vô Song gặp được nếu không ngày diệt bang chắc chắn không còn xa.
Đông Phương Bạch cũng chỉ cười cười mà lắc đầu.
“Ta không phải là người tốt, việc không có lợi ta sẽ không làm, ta đã giúp ngươi bảo vệ cô gái họ Mục kia, ngươi liền thay ta làm một việc”.
Vô Song sống lưng khẽ ngồi thẳng nghiêm túc mà nhìn Đông Phương Bạch.
“Bạch đại ca, người cứ nói”.
Cái gọi là giúp người không cần báo đáp vốn không tồn tại, Vô Song được Đông Phương Bạch giúp, hắn liền giúp lại Đông Phương Bạch, đây mới là hợp tình hợp lý.

Đông Phương Bạch nghe vậy thản nhiên vươn vai một chút, chậm rãi nhấp thêm chén rượu nhỏ sau đó mới từ từ nói.
"Ta có một thuộc hạ họ Khúc, kẻ này võ công chẳng ra sao nhưng vẫn là trưởng lão Nhật Nguyệt Giáo ".
Không đợi Đông Phương Bạch nói hết, Vô Song đã khẽ rùng mình.
Khúc trưởng lão? – Khúc Dương?.
Khúc Dương - Lưu Chính Phong?, Chậu Vàng Rửa Tay?, Tiếu Ngạo Giang Hồ?.
Đông Phương Bạch cũng không rõ Vô Song nghĩ gì, lại thấy hắn nói tiếp.
"Khúc Phong kẻ này vẫn coi như hợp mắt ta dù sao cầm nghệ rất tốt bất quá ta hiện tại không thể rời đi, nghe nói lão nhân này chuẩn bị gặp rắc rối, hắn muốn đến Hành Dương, ngươi giúp ta chiếu cố hắn một hai, dùng thân phận Đông Phương Bất Bại mà giúp hắn".
"Lần này tại Hành Dương có rất nhiều chính đạo cao thủ, đừng có làm mất mặt bốn chữ Đông Phương Bất Bại này ".

_ _ _ _ –– _ _

Tại sao Lưu Chính Phong lại muốn rửa tay?, lại muốn chậu vàng rửa tay?, đây chính là vì quan hệ của hắn cùng Khúc Dương đã có dấu hiệu lộ ra ngoài.
Bằng thù hận Ngũ Nhạc Kiếm Phái cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo, mối giao tình của hai người sẽ bị cả hai giáo phỉ nhổ đặc biệt là Lưu Chính Phong.
Khúc Dương có thể độc lai độc vãng nhưng Lưu Chính Phong có nhà, có gia đình, hắn đi không được.
Việc này nếu làm không tốt chỉ sợ là án diệt môn, Lưu Chính Phong nhất định phải nhanh chóng rời khỏi võ lâm, chậu vàng rửa tay.
Về phần Khúc Dương, võ nghệ không ra sao nhưng tâm vẫn rất cứng, rất cố chấp. Cho dù biết Hành Dương những ngày sau là nơi toàn bộ võ lâm chính phái tụ tập hắn vẫn đến, nếu lão đệ của mình xảy ra vấn đề gì Khúc Dương nhất định ra tay cứu giúp.
Càng đáng nói, Khúc Dương coi đây là việc tư, hắn không nói việc này với bất cứ trưởng lão nào trong giáo, lại càng không muốn mượn sức Nhật Nguyệt Thần Giáo, dĩ nhiên muốn tự mình hành động, đây khác gì đâm đầu vào chỗ chết?.
Khúc Dương bản tâm không muốn Nhật Nguyệt Thần Giáo lao vào trận chiến với chính đạo tông môn hơn nữa cho dù hắn muốn cao tầng Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng còn lâu mới tham chiến, vì Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong?, căn bản không đáng.
Nếu có Đông Phương Bất Bại ở Hắc Mộc Nhai thì Nhật Nguyệt Thần Giáo còn có khả năng chiến bất quá Đông Phương Bất Bại lúc này trên danh nghĩa là đang bế quan không màng thế sự, căn bản không thể xuất thủ, Nhật Nguyệt Thần Giáo liền chỉ cố thủ Hắc Mộc Nhai, căn bản vô tâm chiến cùng chính đạo tông môn.

_ _ –– _ _ –– _ _

Hơn ai hết Vô Song có lẽ hiểu rõ nhất sự kiện Chậu Vàng Rửa Tay đại diện cho cái gì.
Hơn nữa Khúc Dương còn có một cô cháu gái là người quen của Vô Song.
Có Vô Song hắn ở đây, ai dám làm hại tiểu Phi Yến?.
Việc này không cần Đông Phương Bạch lấy Niệm Từ ra trao đổi, Vô Song nhất định cũng phải xuất thủ.
....
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Quyển 3 Chương 39

18 + (Suy nghĩ kỹ trước khi đọc)

Chân thân của Vô Song lúc này trong lòng liền hướng về Hành Dương hơn nữa vẫn còn tương đối háo hức.
Sự kiện Chậu Vàng Rửa Tay có thể coi là sự kiện mở đầu cho Tiếu Ngạo Giang Hồ, là khởi đầu cho toàn bộ Tiếu Ngạo thế giới, sự kiện này không thể nói là nhỏ.
Vô Song tin tưởng người của Thiên Long Giáo hoàn toàn có khả năng tập trung ở đây, hắn có thể liên lạc với người Thiên Long Giáo ở ngay thành Hành Dương.
Vô Song hiện tại làm gì cũng có chút cản tay bởi hắn không có thuộc hạ của chính mình, nếu hắn có thể liên lạc được với thủ hạ trong Thiên Long Giáo, mọi việc đều trở nên dễ dàng hơn nhiều.
Hành Dương hiện tại như một vòng xoáy khổng lồ đang hấp thu toàn bộ cái nhìn của thiên hạ vậy, cái vòng xoáy đang hút hết sự chú ý của cả thiên hạ về đây.
Lưu Chính Phong tại thế giới này không tính là nhân vật mạnh mẽ gì nhưng danh tiếng cực đại, sức ảnh hưởng cực lớn thậm chí còn có thể có quan hệ với triều đình, Lưu Chính Phong thực sự rất không tệ.
Vô Song thật ra có chút khó hiểu bởi Đông Phương Bạch đã nói với hắn sự kiện này quy tụ rất nhiều danh môn đại phái trong toàn thiên hạ, không thiếu cao thủ chính giáo tụ tập lại đây, loại tràng cảnh này vượt xa những gì Vô Song nhớ trong Tiếu Ngạo Giang Hồ.
Đành rằng Ngũ Nhạc Kiếm Phái đều phải cử người đến, đành rằng có một số môn phái không nằm trong Ngũ Nhạc sẽ đến nhưng mà vì cái gì cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Cái Bang... đều cử người đến?, việc này tuyệt đối là quái sự thậm chí Hành Dương Thành hoàn toàn có thể là một hồi huyền cơ khác.
Vì cái suy nghĩ này Vô Song cũng không tiếp tục ở lại Ngũ Độc Giáo, hắn lập tức bắt đầu đi tới Hành Dương, hắn muốn tìm hiểu xem Hành Dương Thành ngoại trừ Lưu Chính Phong ra còn ẩn dấu quái sự nào không.
Đông Phương Bạch đương nhiên sẽ không ngăn cản Vô Song rời đi, tại Hành Dương thật ra đến sớm một chút mới tốt, sau này nếu cao thủ chính đạo tập trung đủ mà Vô Song mới đến, căn bản không biết được thực lực của đối phương thì vẫn tương đối phiền phức.
Dĩ nhiên Đông Phương Bạch chỉ là cảm thấy Vô Song sẽ gặp phiền phức mà thôi, hắn không hoài nghi thực lực của Vô Song, Vô Song là Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, việc này Đông Phương Bạch thật ra cũng sớm nhận thấy, muội muội của hắn cũng là loại thể chất này.

Vô Song hiện tại đã có 7 phần thực lực của hắn năm xưa, coi như gặp phải đế vị cao thủ vẫn đánh không được nhưng chạy chẳng nhẽ cũng không xong?.
Đông Phương Bạch có niềm tin tuyệt đối vào Quỳ Hoa Bảo Điển, cũng vì thế hắn tin tưởng Vô Song sẽ không gặp nguy hiểm thực sự nào.
_ _ _ _ _ __ _ _
Chân thân của Vô Song phải rời đi, vậy phân thân của hắn ra sao?.
Phân thân của Vô Song hiện tại đang rất khó xử, hắn đang cùng giường ngủ với Tương Vân.
Thật ra hắn muốn ngủ dưới đất hoặc trực tiếp nhập định cho qua đêm tối có điều Tương Vân một mực không có cho phép, nàng một mực kéo Vô Song lên giường cùng mình, một mặt hứng thú.
Ngũ cùng mỹ nhân?, Vô Song thật ra cũng không xa lạ gì cái việc này hơn nữa hắn cũng không có ý định xấu xa gì với Tương Vân, cùng lắm ôm mỹ nhân ngủ qua một đêm mà thôi, Vô Song không phải chưa làm bao giờ cũng không cảm thấy khó khăn gì, đáng tiếc ông trời là không cho hắn ngủ được một đêm hẳn hoi.
Bên ngoài là giờ nào?, Vô Song cũng không biết, hắn chỉ biết hiện tại hắn không thể nào ngủ nổi.
Tương Vân lúc này trên người chỉ mặc một bộ quần áo làm bằng tơ tằm mỏng tan, bộ áo ngủ của nàng thật ra cũng không có cái gì, đây là tiêu chuẩn quần áo ngủ cực kỳ bình thường, là quần ngủ và áo ngủ gắn với nhau, không hề có gì đặc biệt nhưng trên người Tương Vân thì lại không giống.
Tương Vân trên người luôn có một loại hương khí tự nhiên, Thần Nông Dược Thể của nàng luôn khiến linh hồn người khác cảm thấy an tĩnh,cảm thấy thoải mái lại thêm thân hình có chút gầy gò tiêm tiêm yếu đuối của Tương Vân, kết hợp với quần áo ngủ màu trắng làm bằng tơ tằm cứ ngỡ che đi được cơ thể nàng nhưng lại cho Vô Song một loại cảm giác khác, một loại ý vị khác.
Vô Song ban đầu cũng không nghĩ gì nhiều, hắn thấy Tương Vân nhắm mắt, hơi thở đều đều liền đưa tay ra ôm nàng nhẹ vào lòng, đương nhiên đây chỉ là ôm mà thôi nào ngờ Tương Vân mở mắt.
Ánh mắt long lanh nhìn Vô Song, sau đó khuôn mặt nàng đầy vui vẻ cọ vào ngực hắn.
Xúc cảm từ ngực truyền đến... thực sự không biết dùng từ nào để diễn tả, đây là lần đầu tiên Vô Song ở trong thân thể nữ nhân hoàn chỉnh.
Tiếp theo Tương Vân cảm thấy dùng mặt cọ cọ không đủ, nàng liền đưa tay ra nhẹ ấn vào ngực Vô Song, một tay thậm chí luồn qua áo ngủ mà nhấn một cái.
Cơ Vô Song nào gặp tình cảnh này bao giờ?, vội lập tức sẵng giọng.
“Ngủ đi, nếu không ta liền đánh mông muội”.
Tương Vân cười hì hì nhìn Cơ Vô Song, một tay càng không yên phận di chuyển

trên ngực Vô Song, một tay trực tiếp ôm lấy vòng eo của Vô Song.
“Thực sự không khoa học, vì cái gì... tỷ tỷ ngươi ngực lớn hơn ta nhiều như vậy?, còn cả mông nữa, thực sự không công bằng”.
Đây là cách xưng hô mới của Cơ Vô Song dùng Tương Vân, Cơ Vô Song gọi Tương Vân là muội, Tương Vân liền gọi Vô Song là tỷ tỷ, cánh xưng hô này thậm chí do chính Tương Vân đề ra, nàng cảm thấy cực kỳ thích thú.
Vô Song nào có thể trả lời được Tương Vân?, chỉ có thể đưa ngọc thủ ra đánh nhẹ vào tay nàng.
“Đừng nghịch, ngủ đi”.
Tương Vân căn bản không ngủ, môi thơm khẽ mở cắn nhẹ vào cằm nhọn của Vô Song, lần này Vô Song không khỏi run lên, cảm giác như điện giật vậy.
Tiếp theo tiểu sắc nữ còn quá đáng hơn, không hiểu nàng nghĩ cái gì lưỡi nhỏ đưa ra nhẹ liếm má Vô Song, thực sự táo bạo vô cùng.
Vô Song nào ngờ Tương Vân sẽ có hành động như vậy, bản thân ‘nàng’ còn không kịp phản ứng hơn nữa thân thể nữ nhân này quá mức xa lạ với chính Vô Song, những cảm xúc mà thân thể truyền lại... thực sự làm Vô Song không biết nói thế nào, chỉ biết dùng từ khác lạ để hình dung.
Vô Song theo bản năng muốn đẩy Tương Vân ra nhưng mà lại cảm thấy... sai sai.
Vô Song hiện tại có thể chia làm hai phiên bản, nam cùng nữ coi như một người nắm giữ hai thân thể song song tồn tại, trên lý thuyết hắn vẫn là hắn nhưng thực tế thì có thế không?, có trời mới biết được.
Trước kia những động tác này Vô Song đã làm không ít, hắn vốn xe nhẹ đường quen mới phải nhưng khi trong thân nữ nhân lại hoàn toàn không có biện pháp nào, căn bản chỉ như tiểu hài tử không thể so sánh cùng Tương Vân.
Vô Song muốn đẩy Tương Vân ra nhưng mà động tác cũng không có bao nhiêu sức, Tương Vân thấy thế ánh mắt càng vui vẻ, nàng đưa môi thơm ra, hàm răng ngà khẽ mở cắn nhẹ vào làn môi của Vô Song, sau đó bắt đầu chủ động chiếm lấy đôi môi chỉ thuộc về riêng nàng đêm nay kia.

_ _ _ _ _ _ _ _ _
Thú thật Tương Vân bản thân có chút khó chấp nhận việc này nhưng khi nàng chấp nhận thì lại thấy hứng thú vô cùng, một loại cảm giác khác.
Nàng bản thân không thể tin được lời Vô Song giải thích, giải thích rằng hắn chiếm được thần vật, linh hồn tách làm hai phần, một phần giữ trong thân thể một phần nhập vào thần vật sau đó thần vật liền hóa thành Cơ Vô Song hiện tại.
Vô Song thậm chí trực tiếp đổi lỗi cho Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong tuy nhiên cái này quá mức khoa trương, khoa trương đến Tương Vân không thể tin hơn nữa chỉ cần là người không bị thần kinh đại khái cũng không tin.
Đáng tiếc là Tương Vân hiện tại thực sự bị thần kinh, khi yêu vào con người liền

không còn là chính mình, đến cả suy nghĩ cũng không thể trở nên bình thường, nàng không cách nào tin tưởng việc Vô Song nói nhưng mà nàng nguyện ý tiếp nhận đặc biệt là khi nghe tin... nàng là người đầu tiên biết Cơ Vô Song tồn tại.
Tương Vân nghĩ rất đơn giản, nếu trên đời đã có hai Vô Song tồn tại vậy nàng không cần phải tranh giành cùng Linh Tố tỷ tỷ, cũng không cần tranh giành cũng chúng nữ nhân, nàng chỉ cần một Vô Song là được.
Nàng thân là y sư, nàng thậm chí hiểu quá rõ thân thể nữ nhân cùng nam nhân cũng chính vì quá mức hiểu rõ Tương Vân... đối với thân thể người thậm chí đã có một loại miễn dịch, một loại thờ ơ.
Cái này thật ra Vô Song cũng mắc phải, thân là y sư bản thân nam hay nữ cũng không khác biệt gì cả, trong mắt y sư đây đều được gọi chung là 'người'.
Trừ khi là người có tình cảm hoặc có nhận biết thì đối xử cùng cách nhìn nhận mới khác nhau, còn lại nếu chỉ là nam cùng nữ đơn thuần hầu hết đều quy về chung một hệ quy chiếu – con người, là kinh mạch, là huyệt đạo, là lục phủ ngũ tạng.
Tương Vân nàng cảm thấy nam nhân vốn không có cái gì đáng xem hơn nữa nam nữ hoan ái tuy nàng chưa trải qua nhưng mà nàng cũng có nhận biết nhất định, chỉ có nữ nư hoan ái mới làm nàng cảm thấy tò mò, dù sao không có sách nào ghi lại hoặc ít nhất nàng chưa từng đọc.
Vì tò mò... đêm nay Tương Vân thực sự muốn thử bất quá đây cũng là một loại thả lỏng tâm linh của chính nàng.
Bốn năm qua Tương Vân không thay đổi chỉ là nàng dấu tính cách của mình vào nơi sâu nhất trong trái tim, nàng sống như một Tương Vân khác, chỉ có như thế nàng mới chịu được nỗi đau kia, nàng mới phong ấn lại hình ảnh chiếm trọn trái tim mình.
Bốn năm qua, một Tương Vân hoạt bát, một Tương Vân thông minh, dễ thương nhưng cũng đầy bướng bỉnh hoàn toàn biến mất thay vào đó là một Tương Vân điềm tĩnh đến lạnh lùng, lạnh với tất cả mọi vật xung quanh, thản nhiên mà điềm đạm.
Bốn năm qua đi, mãi đến hôm nay Tương Vân như mới được giải thoát.
Hai làn môi chạm nhau, Tương Vân đưa hai tay lên nhẹ vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ kia, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả nàng.
Xung quanh chỉ là đêm tối, nàng không thể nhìn xuyên bóng tối, nàng chỉ có thể dùng tay cảm nhận, nàng cảm nhận từng đường cong cơ thể của người bên cạnh, xúc cảm truyền lại làm từng ngón tay của Tương Vân run lên.
Vô Song... thật sự bị Tương Vân dọa sợ, ngay cả khi ở Nga My Sơn, dùng thân phận nữ nhi ở cùng Tử Y hai người cũng chưa từng... đi xa đến mức này hơn nữa ngày đó Vô Song là thân nam nhân, hiện tại trong thân nữ nhân, dưới sự công kích của Tương Vân... nàng thậm chí có cảm giác như bước vào một cái thế giới

khác vậy.
Vô Song hiện tại thực sự là phải cố chịu đựng, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, môi có chút run lên, toàn bộ cơ thể đều nổi da gà.
Đây cũng không phải vì sợ mà là vì xúc cảm quá mức rõ ràng.
Cơ Vô Song thậm chí phải tự động ngăn cản nhận thức của bản thể với phân thân nếu không nàng thực sự sợ bản thể cũng không chịu được.
Một bản thể cùng một phân thân có thể chia sẻ nhận thức, có thể chia sẻ cái nhìn thậm chí là cảm xúc nhưng mà cái gọi là 'cảm xúc' đương nhiên có thể đơn phương đóng lại.
Hai người ở hai vị trí khác nhau, ví dụ đơn giản nhất một người uống rượu, một người lại ăn cơm, nếu có thể cảm nhận y hệt nhau thì sẽ ra cái gì?, đấy là chưa nói đến sinh hoạt bình thường.
Lại nói đến Cơ Vô Song lúc này, nàng rốt cuộc vẫn cứ là Vô Song.
Một tay ôm lấy hông Tương Vân, lật ngược người Tương Vân lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.
"Muội có biết muội đang đùa với lửa không? ".
Tương Vân bị Vô Song đè xuống, nụ cười càng thêm vài phần tinh nghịch.
"Lần đầu của nam cùng nữ nhất định rất đau, Tương Vân mới không thích chịu đau nhưng mà tỷ tỷ cũng như Tương Vân nha, đều là nữ nhân, Tương Vân không sợ dù sao lửa cũng không lan được đến chỗ muội".
Vô Song rốt cuộc triệt để bất lực với cô nàng này, trong phòng ngủ liền vang lên những âm thanh... người thường không thể nghĩ ra nổi.
Biệt viện này cách âm rất tốt bất quá chỉ khổ cho Thư Lan cùng Thư Kỳ, hai tỷ muội cũng là cừng giường, nguyên một đêm cũng không thể ngủ, mặt đỏ tới mang tai.

Quyển 3 Chương 40

Hành Dương Thành – Lệ Xuân Viện (1)

Miêu Cương là vùng đất nằm giữa Tây Vực cùng phía nam Trung Nguyên, từ Miêu Cương đi đến Hành Dương Thành cũng không tính xa đặc biệt là với tốc độ của Vô Song, đại khái hắn mất 2 ngày liền dừng chân ở thành Hành Dương.

Trong hai ngày này tại Miêu Cương chính là thời điểm tổ chức Y – Độc Đại Điển bất quá đại điển này thật ra đã không quan trọng.

Vốn ban đầu Lam Phượng Hoàng muốn từ đại điển này mà quen biết Tương Vân sau đó nhờ Tương Vân xem bệnh cho Đông Phương Bạch nhưng mà hiện tại đã có Vô Song, nàng với đại điển này liền biết thành... có cũng được không có cũng không sao, dù gì kết quả thì nàng cũng biết trước.

Thiên hạ xuất hiện dạng quái thai Thần Nông Dược Thể như Tương Vân, đến cả nàng còn chưa chắc địch lại thì một thế hệ này của Miêu Cương ai địch được?, lần đại điển này chưa mở ra đã xác định trước bên thua là Miêu Cương, chỉ là làm sao để không thua quá khó coi mà thôi.

Về phía Thần Nông Cốc, đại điển trước bọn họ liền thua trong tay Ngũ Độc Giáo, thua trong tay một thiên tài độc sư gọi là Lam Phượng Hoàng nhưng mà đây cũng là việc cả 10 năm trước, thế hệ năm đó đều đã rời khỏi Thần Nông Cốc, việc này tính ra thù oán cũng chưa sâu, hai bên còn chưa đến mức nhục nhã lẫn nhau, vì điểm này Y – Độc Đại Điển năm nay thực sự coi như kết quả an bài, hai bên vẫn tương đối hòa khí.

_ _ __ _ __ _ __ _

Vô Song... hay lúc này phải gọi là Đông Phương Bạch.

Vô Song rời khỏi Miêu Cương tiến đến Hành Dương khi đó Y – Độc Đại Điển liền đã chuẩn bị bắt đầu, bản thân hắn cũng không chào hỏi qua Lam Đình dù sao cô bé hiện nay đang rất hăng hái chuẩn bị cho lần thi tài này, về phần tại sao Lam Đình đột nhiên hăng hái như vậy thì có trời mới biết.

Vô Song vì không muốn làm phiền nàng thậm chí đến cả Lam Phượng Hoàng hắn đều không nói cho.

Sau hai ngày đi đường rốt cuộc dừng trước của Hành Dương Thành, thành thực sự rất cao, tường thành phải đến 7m hơn nữa nhìn từ góc độ ánh mắt của hắn mà xem ra tường thành cũng rất dày, kể cả có dừng máy bắn đá công kích hoặc trọng pháo của nhà Thanh cũng chưa hẳn có thể đánh sập được một mảng tường thành.

Thành Hành Dương quả nhiên không hổ là trọng địa nam phương, cùng với Giang Lăng Thành trở thành hai tòa đại thành duy nhất không chịu bất cứ ảnh

hưởng gì từ phía Ngô Tam Quế.
Vô Song lúc này sau lưng mang theo một cái rương lớn, ánh mắt khẽ nhìn về phía thủ vệ quân của Hành Dương Thành, ánh mắt không khỏi nhíu lại.
Đại Thanh khác xa Đại Tống, ở Đại Thanh có luật cấm mang khí giới.
Cái này thật ra lịch sử đã có sẵn nhưng thế giới này thì có chút khác, nhân sĩ giang hồ bình thường đều không được mang khí giới vào thành, muốn mang khí giới vào thành chỉ có thể bằng ba cách.
Cách thứ nhất có lệnh bài môn phái, là nhị lưu môn phái trên giang hồ trở lên mới được phép mang vũ khí vào thành.
Thế nào là nhị lưu môn phái?, ví dụ trong Ngũ Nhạc Kiếm Phái thì Thái Sơn Phái có thể coi là nhị lưu môn phái.
Cách thứ hai dành cho tán tu giang hồ, nhất định phải có thông hành lệnh do quan viên địa phương cấp cho, với tiểu thành bình thường chỉ chỉ cần có quan ấn của thất phẩm quan lại bảo đảm liền có thể mang theo khí giới nhưng mà đại thành như Hành Dương chỉ sợ phải dùng quan ấn của tứ phẩm đại quan.
Cách cuối cùng chính là đi theo thương đội, dĩ nhiên phải là đại thương đội mới có quyền mang theo vũ khí vào thành, nếu không phải đại tiêu cục hay thương đội thì hầu hết chọn ngủ lại ngoài thành, đưa người vào mua nhu yếu phẩm sau đó đi vòng qua thành trí, tiếp tục áp tiêu.
Vô Song trên người đương nhiên có vũ khí, hắn mang theo rất nhiều ngân châm cùng ám khí, đấy là chưa kể bộ đồ siêu cấp phức tạp dùng cho thân phận Đông Phương Bạch.
Nhìn bên ngoài Vô Song vẫn là bạch y, áo khoác đen như cũ nhưng mà lớp áo trong cùng đã đổi thành hắc y bó sát, đến cả quần của hắn cũng là hai lớp, bên trong rương đồ chỉ có áo đỏ rộng mặc bên ngoài, áo lót mỏng màu đỏ ở bên trong cùng với đôi giày cao cổ mà thôi, trong hòm cũng không có khí giới.
Vô Song bình thường hắn sẽ lựa chọn trực tiếp dùng khinh công xuyên qua đám thủ vệ này nhưng hiện tại Vô Song lại không chắc chắn như thế, ai biết Hành Dương thành có phải là nơi ngọa hổ tàng long không?, Vô Song tạm thời không muốn gây chú ý.
Rốt cuộc Vô Song vẫn chọn cách đi qua cửa bình thường, khi bị thủ vệ ngăn lại hắn thản nhiên lấy ra một tấm hắc lệnh.
Nhìn thấy tấm hắc lệnh này ánh mắt thủ vệ không khỏi co lại sau đó khẽ gật đầu với Vô Song.
Hắc Mộc Lệnh của Nhật Nguyệt Thần Giáo, dĩ nhiên có thể sử dụng.
Nhật Nguyệt Thần Giáo là siêu cấp môn phái, cho dù nó có là tà phái đi chăng nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì đến công nhận của Đại Thanh với nó.
Bằng tấm Hắc Mộc Lệnh, Vô Song có thể tránh khỏi việc bị khám người bất quá cái rương sau lưng hắn quá lớn, bắt buộc phải mở ra.

Vô Song cũng không muốn làm lớn chuyện, chỉ khẽ bước lên một bước từ trong ngực móc ra một tấm ngân phiếu.
“Quan gia, làm phiền rồi”.
Thủ vệ quan tay cầm lấy ngân phiếu, có thể nói mặt không đỏ tim không đập, động tác phi thường gọn gàng nhanh lẹ nhét tấm ngân phiếu vào bên trong ngực áo, tiếp theo liền trầm giọng nhìn Vô Song.
“Vào đi, còn ra thể thống gì? không có lần sau”.
Vô Song trong nội tâm là muốn cười, tiền tài đúng là có thể thông lộ hơn nữa còn rất tốt.
Mang theo bảo rương, Vô Song khẽ quan sát đường phố Hành Dương Thành.
Nói về độ sầm uất, nơi này thậm chí phải gấp 3 lần Yến Kinh dù sao thời thế thay đổi, nhà Thanh giàu có là việc không phải bàn, vượt xa nhà Tống, vượt xa luôn cả nhà Kim.
Thanh triều dù gì cũng là một trong các triều đại giàu có cùng phồn thịnh nhất Trung Quốc, đại thành Hành Dương vượt xa Yến Kinh tại thế giới kia cũng không có gì khó hiểu.
Trên đường người đi lại như mắc cửi, hàng quan san sát nhau hơn nữa đủ các loại đèn lồng, màu sắc, bảng hiệu trang trí.
Vô Song thậm chí còn cảm thấy đầu mình có chút loạn, nơi này thực sự quá phồn thịnh, so với thành phố Hà Nội kiếp trước... chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu, đương nhiên sự phồn thịnh liền tỷ lệ thuận với ồn ào, những âm thanh trên đường lớn vang lên liên tục, âm chồng lên âm.
Vô Song có chút không quen cái loại không khí này, hắn liền muốn tìm một khách sạn nghỉ chân hơn nữa Vô Song lần này là muốn tìm hiểu thông tin, trong tiềm thức của Vô Song trên đời này làm gì có nơi nào tìm hiểu thông tin tốt hơn khách điếm đây?.
Vô Song đi thêm một đoạn đường, hắn rốt cuộc nhìn thấy một khách điếm lớn tên là Thiên Dương Khách Điếm.
Nhìn thấy bảng hiệu, Vô Song cầm theo bảo rương muốn tiến vào bên trong đặt phòng, dự tính của hắn liền là ngủ một giấc, đến chiều liền đi thu thập thông tin nào ngờ khi còn cách của khách điếm vài bước chân, hắn liền thấy hai thực khách say khướt khoác vai nhau đi ra ngoài.
“A Ngưu, lần này ngươi đến Hành Dương lão ca liền giúp ngươi đón gió tẩy trần, hắc hắc”.
Trung niên râu kẽm bước chân liêu xiêu vừa đi vừa nói.
Bên cạnh là nam tử da ngăm đen, cũng đã say đến đỏ cả mặt đáp lời.
“Dịch đại ca, tiểu đệ lần đầu đến Hành Dương còn cần đại ca giúp đỡ rồi”.
Trung niên râu kẽm gọi là Dịch đại ca kia trực tiếp bật cười sau đó khoát tay.
“Hắc hắc, lão đệ yên tâm theo đại ca liền có chỗ ăn chỗ chơi, trước hết ta liền

đưa ngươi đến Lệ Xuân Viện đi, cho ngươi thưởng thức mỹ nữ Hành Dương”.
Chính là ba chữ ‘Lệ Xuân Viện’ kia làm Vô Song khựng lại.
Lệ Xuân Viện?, cái danh từ này thực sự rất rất quen.
Vô Song đương nhiên biết nơi này là kỹ viện hơn nữa nếu nói đến việc tìm kiếm thông tin thì kỹ viện chỉ sợ siêu việt khách điếm vài bậc nhưng mà một đời Vô Song thậm chí còn chưa đi kỹ viện bao giờ, hắn chưa bao giờ thiếu nữ nhân việc gì phải đến nơi son phấn lầu xanh này?.
Tất nhiên còn một lý do nữa, hắn cảm thấy kỹ viện... có chút bẩn, hắn mới không hứng thú tuy nhiên Lệ Xuân Viện... thì khác.
Vô Song cứ như vậy đứng lặng cả nửa phút, đầu hắn mới sực nhớ ra Lệ Xuân Viện là nơi nào.
Lệ Xuân Viện?, Vi Xuân Hoa?, Vi Tiểu Bảo?.
Hắn thực sự bị suy nghĩ này dọa sợ.
Năm nay A Kha mới 8 tuổi, Vi Tiểu Bảo có thể bao nhiêu? hoặc là có thể trùng tên hay không?, tất nhiên trùng tên hay không thì Vô Song vẫn cứ muốn đến nhìn một chút, hắn muốn xem đây có thật sự là Lệ Xuân Viện trong ký ức của hắn hay không.
Nghĩ đến đây Vô Song lập tức xách bảo rương, quay đầu rời đi, bám theo hai nam tử say khướt chân đã siêu siêu vẹo vẹo kia, khóe miệng khẽ cong lên.
Nếu gặp Vi Tiểu Bảo tựa hồ không tệ, hắn có thể lại có thểm một cái tiểu bằng hữu để kết giao.
....
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Quyển 3 Chương 41

Vô Song mang theo bảo rương một đường đi theo hai nam nhân say rượu kia, cũng không biết có phải hai người say quá đầu óc không bình thường hay không mà Vô Song có cảm giác đường đi vòng vèo vô cùng, cứ như cố tình mua đường vào thân vậy.
Cũng không nhớ rõ đi qua mấy con phố rốt cuộc Vô Song mới nhìn thấy nơi gọi là Lệ Xuân Viện.
Lệ Xuân Viện thực sự rất lớn, ít nhất nhìn từ bên ngoài vào là thế, nơi này là lầu cao 4 tầng, tại cái thời đại này mà nói đã là rất đáng sợ, Vô Song không nhìn thấy được tổng quan của Lệ Xuân Viện nhưng mà mặt tiền của nó ít ra cũng phải cả trăm m2, Lệ Xuân Viện lớn đến nỗi chiếm chọn cả một góc phố Hành Dương Thành.
Không biết Vô Song có phải quá nhiễm phim ảnh ở tiền kiếp hay không, hắn vốn nghĩ ban đêm mới là thời gian lầu xanh làm việc phát đạt nhất nhưng mà tựa hồ áp dụng lên Lệ Xuân Viện trước mặt thì không giống, nơi này đến cả ban ngày người đi lại cũng như mắc cửi, thực sự rất đông.
Bên ngoài cửa Lệ Xuân Viện ngoại trừ một dàn 12 hộ vệ đứng nghiêm trang ra còn có 2 trung niên mỹ phụ, đối với Vô Song thì hai người này không tính 'mỹ' bất quá nếu lấy ánh mắt thế nhân mà xem thì đã rất không tệ.
Hai trung niên nữ nhân kia quá nửa là tú bà đón khách nhưng mà hồng lâu không phải chỉ có một tú bà sao?, bây giờ sao lại có hai người?.
Cũng không đợi Vô Song kịp làm rõ, một trong hai người nhìn thấy Vô Song sau đó liền vỗ vai người kia, cả hai như nói cái gì đó rồi đồng thời nhìn Vô Song.
Hai trung niên nữ nhân này chỉ trỏ về phía Vô Song, vài giây sau trung niên nữ nhân mặc áo màu xanh hướng thẳng về phía Vô Song.
Vô Song thật ra cũng biết mình đi trên đường liền là tâm điểm của mọi người, hắn thực sự rất đặc biệt.
Tông màu trắng đen vốn đã là tông màu cực nổi hơn nữa tại thời đại này cũng không có bao nhiêu người chọn loại phục trang này, thời đại này nam nhân liền chuộng ba loại màu chính là trắng, xám cùng xanh, về phần nữ nhân quần áo thì càng không phải nói gần như đủ tất cả các loại màu nhưng mà cũng không thường xuyên có màu đen.
Màu trắng gần như đại diện cho tang thương tiêu điều, màu đen lại đại diện cho tử vong cùng hắc ám, hai loại màu sắc này đặc biệt là màu đen rất ít khi được dùng.
Bỏ qua vấn đề trang phục thì chỉ riêng màu tóc trắng của Vô Song đã hấp dẫn

không biết bao nhiêu người sau đó từ màu tóc liền sẽ chú ý đến khuôn mặt của hắn.
Vô Song quá mưc đẹp trai, nói là rồng phượng trong loài người cũng không tính là nói quá, bằng vào dung mạo của mình Vô Song đi trên đường có thể làm rất nhiều nữ nhân lưu lại ánh mắt trên người hắn,lưu luyến không rời.
Cuối cùng là bảo rương mà Vô Song mang theo, rương này cũng không giống rương đựng vàng bạc, kho báu chuyên dùng vận chuyển tài bảo mà là dương gỗ dài, chiều dài khoảng 1m, chiều rộng thì khoảng 30 cm, gần giống với hộp đựng đàn nhưng mà lớn hơn một chút, cũng dài hơn một chút, mang theo vật lớn như vậy hành tẩu trên đường quả thực không thể không làm người ta chú ý.
_ _ _ _ _ —
Trung niên nữ nhân áo xanh một đường đi đến chỗ Vô Song, trên đường thậm chí uốn éo vô cùng, hai cục thịt trước ngực không ngừng rung lên hơn nữa trên người có mùi son phấn rất nặng, khuôn mặt thậm chí đánh phấn đến trắng bạch.
Nhìn nữ nhân này Vô Song thật sự có chút bội phục, lắc hông liên tục như vậy có khi nào trật khớp hay không?.
Nữ nhân này đến chỗ Vô Song, lại nhìn hắn từ đầu đến chân, ánh mắt càng ngày càng sáng thậm chí như muốn ăn tươi nuốt sống Vô Song vậy.
Nói thật hiện tại Vô Song thân cao khoảng hơn 1m7 của Vô Song tại thế giới này không tính là cao nhưng mà... Vô Song lại có súc cốt công, hắn vẫn đang dùng súc cốt công duy trì thân thể ở khoảng 1m8.
Vô Song vẫn còn đang tuổi ăn tuổi lớn, hắn nhất định có thể cao thêm, chiều cao không phải vấn đề của hắn nhưng hiện tại hắn đang đóng giả Đông Phương Bất Bại, ít nhất cũng phải giống chiều cao của Đông Phương Bạch nếu không lấy cái gì ra đóng giả người ta?.
Chiều cao của Vô Song hiện tại kết hợp cùng dung mạo của hắn có thể coi là hoàn mỹ.
Rốt cuộc nữ nhân này cũng thu lại ánh mắt, ngón tay thậm chí đưa ra muốn chạm vào ngực Vô Song.
Vô Song theo bản năng khẽ lui lại một bước, hắn thực sự chán ghét cái mùi son phấn trên người nữ nhân áo xanh.
Thấy Vô Song lùi lại, nữ tử này cười rộ lên, cười đến mức hai khối thịt trước ngực trực tiếp rung động.
“Tiểu đệ đệ a, còn biết đỏ mặt, thực sự rất dễ thương “.
“Ngươi đứng ở đây quan sát Lệ Xuân Viện chúng ta thật lâu, có phải là muốn vào hay không?, để tỷ tỷ dẫn người vao bên trong, yên tâm các tiểu muội trong đó nhất định hầu hạ ngươi thật tốt”.
Nói xong lại ném cho Vô Song một cái mị nhãn, cái lưỡi đưa ra liếm đôi môi của mình.

“Tiểu đệ đệ có phải là lần đầu tiên tới nơi này hay không?, hay là ngươi trực tiếp chọn tỷ tỷ đi, tỷ tỷ đảm bảo hầu hạ ngươi sướng như tiên nhân”.
Vô Song lần đầu tiên có xúc động muốn quay đầu rời đi về phần đây có phải Lệ Xuân Viện của Vi Xuân Hoa cùng Vi Tiểu Bảo hay không?, Vô Song thậm chí đã có chút không muốn quan tâm, cũng may Vô Song tính tò mò vốn là rất lớn... hắn rốt cuộc cũng nhịn xuống chán ghét mà hỏi.
“Lệ Xuân Viện?... nơi này... có gì chơi vui?”.
Giọng hắn hỏi tương đối ngập ngừng khiến nữ nhân kia càng chắc chắn Vô Song tuyệt đối không có chút kinh nghiệm nào, nụ cười càng ngày càng tươi rồi.
“Chơi vui chơi vui, yên tâm cái gì cũng chơi vui, Lệ Xuân Viện chúng ta chính là trung tâm giải trí của toàn bộ Hành Dương thành nha, tiểu đệ đệ muốn chơi cái gì liền cùng tiểu đệ đệ chơi cái đó”.
Nói xong nữ tử này một lần nữa nhìn quần áo của Vô Song.
Quần áo của Vô Song chắc chắn không phải quần áo thông thường bằng vải vóc, quần áo của hắn chỉ có chút dị biệt nhưng mà chất liệu cực tốt.
Nữ nhân này cái gì không giỏi nhưng nhìn mặt đoán người lại có một loại bản sự rất lớn, nếu không phải có cái tài này liền không thể ở lại Lệ Xuân Viện, phải biết nàng ta năm nay cũng đã ngoài 40 tuổi, một đời dùng thân xác kiếm tiền, đến cái độ tuổi này đã sớm không có mấy khách nhân muốn, bị cho một khoản tiền giải ước về quê kiếm ăn.
Nàng được thăng lên làm tú bà trong Lệ Xuân Viện, ánh mắt thực ra rất độc.
Da dẻ Vô Song trắng bóc, còn hơn cả làn da các cô nương trong Lệ Xuân Viện, hơn nữa quần áo trên người tuyệt không tầm thường, kẻ không có tiền sao có thể được như Vô Song?, đấy là chưa kể trên người Vô Song có một loại khí chất cực kỳ hấp dẫn người, một loại khí chất chính nữ nhân này cũng không biết xưng hô ra sao... nàng cả đời chỉ may mắn thấy được trên người chủ nhân.
Chủ nhân của Lệ Xuân Viện là ai?, người này có tư cách đặt song song cùng Ngô Tam Quế, người này gọi Phúc Kiến An.
Loại khí chất trên người Vô Song... cho nàng có cảm giác tương tự với chủ nhân, chính vì vậy cho dù thấy Vô Song còn đứng cách xa Lệ Xuân Viện 10m, nàng vẫn chủ động chạy tới, chủ động làm quen thậm chí chủ động hiến thân.
Phúc Kiến An là đại mỹ nam tử, Vô Song cũng vậy.
Phúc Kiến An trong người có đại tài, hắn có một loại tự tin kinh khủng với chính bản thân mình, Vô Song đương nhiên cũng chưa bao giờ thiếu tự tin.
Phúc Kiến An tay nắm đại quyền, Vô Song hiện tại đúng là chưa có quyền lực gì đáng nói nhưng đừng quên hắn ở bên người Thiết Mộc Chân một khoảng thời gian, hắn là Mông Cổ Thái Sư, tính về quyền hành ở cái thế giới kia hắn cũng không thua kém Phúc Kiến An.
Từ ba điểm này mà nói, khí chất của Vô Song quả thực có phần giống với Phúc

Kiến An, một loại khí chất của thượng vị giả kết hợp với dung mạo tuyệt thế làm cho hắn đi đến đâu cũng sẽ trở thành trung tâm của mọi vật, khiến người ta vô tình hoặc cố ý muốn thân cận thậm chí muốn tin phục.
Đây không phải là Tiên Thiên Thiên Phú nhưng cũng tuyệt chẳng kém Tiên Thiên Thiên Phú.

_ _ _ _ _ _ _ __
Nhìn nữ tử trước mặt không ngừng nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, Vô Song không khỏi thở ra một hơi.
"Ồ, ta muốn chơi cái gì liền chơi cái đó?, ta nghe nói rất nhiều năm trước thế gian xuất hiện một đại mỹ nhân gọi là Trần Viên Viên, là kinh thành đệ nhất ca kỹ, chỉ bán nghệ không bán thân?, không biết Lệ Xuân Viện có dạng danh kỹ như vậy hay không? ".
Câu này Vô Song vốn muốn hỏi cho có, hắn từ xưa đến nay không tin lắm mấy cái gọi là bán nghệ không bán thân, đây chẳng qua là chiêu bài tăng giá mà thôi bất quá mấy nữ tử như vậy đầu tiên phải có chút tài nghệ, thứ hai dung mạo cùng thân hình tuyệt đối đáng tiền bỏ ra, cuối cùng là... số lần tiếp khách không nhiều, trên người không có loại cảm giác 'dong chi tục phấn'.
Loại nữ nhân này... tạm thời không làm cho Vô Song khó chịu.
Trung niên nữ tử kia nghe Vô Song hỏi vậy, hai mắt tỏa sáng.
Nàng thật ra không phải loại người văn nhã gì, làm cái nghề này còn đòi văn nhã? bất quá nàng lại hiểu cách kiếm tiền, hiểu cách làm việc của lầu xanh.
Dạng nữ nhân như Vô Song nói, bất kể là có chịu lên giường với khách hay không, đều sẽ kiếm một khoản đại bút cho kỹ viện, thậm chí tùy theo cấp bậc danh kỹ, khách nhân muốn xếp hàng gặp nàng còn phải lộ ra tài hoa, muốn có cơ hội lộ ra tài hoa còn phải nộp bạc đăng ký.
Vô Song mở miệng liền dám hỏi loại nữ nhân này, trong người chắc chắn cực có tiền, về phần tài hoa?, theo nàng nghĩ tài hoa làm con khỉ gì dù sao cũng không mài ra ăn được, chỉ bằng dung mạo của Vô Song đặt ở đó vấn đề tài hoa có thể trực tiếp bỏ qua.
"Khách khách, đệ đệ quả nhiên là người biết hàng nha, vừa vặn Lệ Xuân Viện mấy ngày trước vừa đến một kim bài danh kỹ, nàng hiện tại danh khí rất lớn, không phải ai muốn gặp mặt nàng đều có thể gặp mặt nha, tỷ tỷ có thể dẫn đệ đệ đi đăng ký nhưng mà có được diện kiến nàng hay không phải xem bản lĩnh của đệ đệ rồi".
Rốt cuộc nữ nhân áo xanh vẫn là thành công kéo Vô Song vào trong Lệ Xuân Viện, đây cũng có thể coi là lần đầu tiên Vô Song đến lầu xanh kể từ khi xuyên không đến giờ, cũng có thể là một loại trải nghiệm.
....
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.

Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Quyển 3 Chương 42
Hành Dương Thành – Vi Tiểu Bảo

Vô Song trên đường tiến vào Lệ Xuân Viện mới biết tên nữ nhân trung niên áo xanh, nàng tự xưng Mộng Oánh, ở trong Lệ Xuân Viện được xưng là Oánh ma ma.

Cái tên này theo Vô Song mà nói không thể gọi là không hay thậm chí có chút văn nhã nhưng mà đặc vào người vị Oánh ma ma thì mười phần sai.

Đương nhiên mỗi người có chuyện xưa của mình, có con đường của mình, Vô Song sẽ không vô cớ phán xét người khác, bản thân hắn chỉ không thích nhưng tuyệt đối sẽ không ghê tởm vị Oánh ma ma này.

Tiếp theo vào đến Lệ Xuân Viện, Vô Song không khỏi bất ngờ về nơi này, Lệ Xuân Viện theo lời Mộng Oánh thì có... 5 tầng chứ không phải là 4.

Đây là công trình kiến trúc bao gồm tầng hầm, tầng một, tầng hai, tầng ba cùng tầng bốn.

Tầng hầm của Lệ Xuân Viện cửa vào không tại mặt tiền, cửa vào là ở hậu viện, nơi này là sòng bạc lớn nhất Hành Dương.

Sòng bạc tại thời đại này không hiếm lạ gì, cũng không phải nơi quan phủ không cho phép, thật ra cũng không cần xây dựng nơi bí mật như vậy bất quá càng bí mật lại càng cho người ta một loại cảm giác an toàn mà thần bí, loại cảm giác này hấp dẫn không ít con bạc.

Tầng một là tầng tiếp khách, cũng là nơi Mộng Oánh dẫn Vô Song vào bên trong, cái nơi này là đại sảnh, thậm chí có thể coi là cửa hàng ăn uống luôn cũng được, đi qua hành lang tiến vào chính phòng, bên trong xếp rất nhiều bàn ghế, cũng có không ít người đang ngồi, trên bàn đều bày đồ ăn đồ uống linh đình, ở khu vực trung tâm có một sân khấu lớn, bên trên lúc này... là ca kỹ đang nhảy múa, tất cả đều ăn mặc quần áo tây vực, khuôn mặt bị mạng mỏng che lại, chân trần đi trên thảm đồng thời phần eo hoàn toàn lộ ra, thân thể mềm dẻo vô cùng, thực sự cực kỳ chuyên nghiệp.

Nhìn cái hình ảnh này Vô Song không khỏi gật đầu, hắn nhớ đến nhà hàng thậm chí khách sạn kiếp trước, rất nhiều nơi sắp đặt sân khấu sau đó có cả dàn nhạc trợ hứng.

Vô Song không rõ chủ nhân Lệ Xuân Viện là ai nhưng mà đầu óc kẻ này thực sự rất không tầm thường.

Đương nhiên nơi này là kỹ viện, là kỹ viện thì không thể thiếu kỹ nữ, trên mỗi bàn ăn thực sự đều có mỹ nữ hầu rượu, các nàng không ngờ cũng chỉ mặc đồng nhất một trang phục, bên dưới là quần bó ôm sát từ hông đến bắp chân, bên trên

là yếm đào chỉ che đi phần ngực, loại trang phục này lộ hoàn toàn phần cánh tay, phần lưng cùng từ bắp chân đổ xuống, thực sự nóng mắt vô cùng, đặt biệt có nhiều nữ tử... không ngờ chỉ buộc nửa cái yếm.
Thế nào là buộc nửa yếm?, loại yếm này tổng cộng có 3 cái nút thắt, một thắt ở sau gáy, một là thắt sau lưng còn một cái cuối thắt bên hông, có rất nhiều nữ nhân tại tầng một bỏ qua phần thắt bên hông làm cho hai phần trước ngực trực tiếp căng tràn, gần như muốn đẩy cái yếm ra.
Đương nhiên cũng không thiếu nữ nhân thắt đủ các nút trên yếm, cái này cũng không phải bọn họ cẩn thận hay không muốn hở hang gì cả mà là thân thể khác nhau.
Thắt hai nút có thể khoe ra phần ngực, nếu thắt đủ ba nút thì lại dùng để khoe eo. Loại trang phục này thực sư phi thường phi thường có ý tứ.
Nghe Mộng Oánh ở bên cạnh thao thao bất tuyệt về Lệ Xuân Viện, về sáng kiến của chủ nhân nơi này, Vô Song từ trong lòng cũng bắt đầu bội phục Phúc Kiến An, đương nhiên hiện tại Vô Song vẫn chưa biết Phúc Kiến An là chủ nhân Lệ Xuân viện hơn nữa bằng độ hiểu biết của hắn với Kim Dung thế giới có khi cái tên Phúc Kiến An này hắn còn chưa nghe.
Hắn biết về Kim Dung thế giới cũng không qua đọc sách lại càng chưa thể nói là fan trung thành của Kim Dung, hắn chủ yếu là xem phim mà ra, ngoại trừ Thiên Long Bát Bộ, Thần Điêu Tam Bộ Khúc, Tiếu Ngạo Giang Hồ cùng Lộc Đỉnh Ký bản thân Vô Song còn dám nói là hiểu biết, các tác phẩm khác thì hắn căn bản chỉ mơ mơ hồ hồ.

_ _ _ __ _ _ _ _
Mộng Oánh không biết vì cái gì mà cứ như phát điên vậy, nữ nhân năm nay đã quá 40 này một bên vừa dẫn Vô Song đi trong Lệ Xuân Viện, miệng thì không khỏi thao thao bất tuyệt, cứ như... muốn nói chuyện với hắn nhiều nhất có thể vậy.
Từ tầng 1 lên trên tầng 2 tổng cộng có 4 cầu thang, ngay khi Mộng Oánh cùng Vô Song đang trên cầu thang chuẩn bị lên tầng 2, Mộng Oánh còn đang muốn vì Vô Song giới thiệu tầng 2 của Lệ Xuân Viện thì có một hình ảnh làm Vô Song nhíu mày.
Lúc trước đi vào thật ra Vô Song đã thấy, tại một cái bàn trong góc có một đám người đang bu vào nhau bất quá hắn cũng không để ý, chỉ có lên trên cao hắn mới nhìn rõ bên phía đó rốt cuộc xảy ra việc gì.
Trong góc lúc này tụ tập khoảng 7-8 nam tử, tuổi tác đa số còn rất trẻ, ở trung tâm cái bàn không ngờ lại là một tiểu hài tử.
Đứa nhóc này ngồi hẳn trên bàn, hai chân khoanh lại, miệng không ngừng thao thao bất tuyệt.
Làn da có chút xạm đen, khuôn mặt non nớt nhưng ánh mắt cực kỳ có thần,

miệng mở liên tục căn bản không khép lại, vì nơi này quá ồn Vô Song cũng không nghe rõ nó đang nói gì nhưng mà quá nửa cũng là đang kể chuyện.
Đứa bé này không tính là đẹp mà thật ra Vô Song cũng không có cái khái niệm về vẻ đẹp của nam nhân cho lắm, trong mắt hắn nam nhân chỉ cần không phải dạng như Hoàn Nhan Khang hay Đông Phương Bạch thì đại khái quy về 'không đẹp', trên mặt không có dị tật hoặc dung mạo quá mức kinh khủng thì quy về 'không xấu'.
Nhìn đứa bé này, Vô Song trong lòng liền nghĩ đến một cái tên.
"Oánh tỷ, đứa bé này là ai? ".
Mộng Oánh thấy Vô Song dừng lại thật ra cũng đã chú ý, lại thấy hắn hỏi khóe miệng liền hơi bĩu một cái nhưng vẫn giải thích.
"Thằng nhóc đó a?, nó gọi Vi Tiểu Bảo, là con một tú bà khác trong Lệ Xuân Viện chúng ta, cũng thật nực cười không ngờ cô ta đến cả sinh con xong rồi còn không bị đuổi đi hơn nữa còn cho con mình làm việc trong Lệ Xuân Viện, lại thêm một miệng ăn, tốn cơm tốn gạo".
"Đệ đệ không cần để ý đến thằng bé đó, nó bất học vô thuật, cả ngày không làm việc gì có ích, xấu người xấu nết, chỉ biết biên chuyện lừa người kiếm mấy đồng lẻ, cả ngày nói cái gì Thiên Địa Hội với Hồng Hoa Hội, chẳng biết học hư ở đâu, cái này may mà nó còn nhỏ không hiểu chuyện, sau này nó lớn lên còn dám nói lời này lọt vào tai người khác chính là họa diệt môn, không biết chừng tương lai còn gây họa cho Lệ Xuân Viện chúng ta".
Mộng Oánh thực sự có ác cảm rất lớn với Vi Tiểu Bảo nhưng mà Vô Song lại nhận ra trong mắt nàng có một loại khát vọng, nàng đang đố kị với Vi Xuân Hoa.
Vô Song chưa gặp Vi Xuân Hoa, cũng không biết dung mạo của Vi Xuân Hoa so với Mộng Oánh như thế nào, hắn lại càng không biết quan hệ hằng ngày của hai người ra sao nhưng mà Vô Song vẫn nhìn ra được một số điều.
Trên chiếc bàn kia cũng không phải chỉ có vài đồng lẻ, trên bàn là bạc trắng, rõng rã khoảng 7-8 lượng bạc.
Nói thật 7-8 lượng bạc liền có thể đủ cho một nhà hai người ăn trong 1 tuần.
Các cô nương Lệ Xuân Viện đương nhiên có tiền riêng nhưng mà tiền riêng đều là chút cơm thừa canh cặn mà thôi, khách nhân tặng tiền cho các nàng thì chín phần phải nộp lên cho các mama, các mama liền lại nộp lên trên nữa, cô nương tiếp khách một lần... giỏi lắm cũng chỉ giữ lại khoảng 10 lượng bạc, con số có lẽ cũng không khác chỗ bạc trên bàn kia là bao.
Dĩ nhiên cái thông lệ này không áp dụng cho kim bài danh kỹ, những người này địa vị vượt xa mama bình thường dù sao các nàng ngày có thể kiếm cả trăm lượng bạc, cả ngàn lượng bạc thậm chí nếu mỹ nhân như Trần Viên Viên... dạng danh kỹ này ngày kiếm vạn lượng cũng không phải nói quá.
Vi Tiểu Bảo ở cái tuổi này đã có thể nuôi sống mẫu thân mình, thực sự không tệ.

Mộng Oánh đời này có thể sinh con hay không?, quá nửa là không dù sao nàng đã từng này tuổi đồng thời nhìn ánh mắt nàng Vô Song cũng đoán ra nàng không có lấy một mụn con, nàng mở miệng mắng Vi Tiểu Bảo có lẽ cũng là vì trong nội tâm ghen tị mà thôi.
Vô Song lần này cũng không tiếp tục lên trên, trong ánh mắt khó hiểu của Mộng Oánh, Vô Song thản nhiên đi xuống cầu thang, hướng về cái bàn nơi Vi Tiểu Bảo ngồi, ánh mắt lóe lên.
Vi Tiểu Bảo người này là một trong những nhân vật Vô Song thích nhất trong Kim Dung, có sắc tâm cũng có sắc đảm.
Vi Tiểu Bảo thực sự rất vô lại, làm người không từ thủ đoạn nhưng lại rất giảng nghĩa khí, trời sinh thông minh, hắn không phải loại người đa mưu túc trí như Hoàng Dung cũng chẳng có tầm nhìn xa nhưng mà khả năng ứng biến cùng độ nhạy đầu có Vi Tiểu Bảo tuyệt không thua ai.
Bản thân Vi Tiểu Bảo có thể là tiểu nhân đúng nghĩa nhưng mà hắn lại là một tiểu nhân trọng tình trọng nghĩa.
Quan trọng hơn, Vi Tiểu Bảo lúc này còn chưa gặp Trần Cận Nam chưa ra nhập Thiên Địa Hội, Vô Song thực sự động tâm muốn thu nhân tài này.
....
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Quyển 3 Chương 43

Hành Dương Thành –Luận Anh Hùng

Vô Song bước tới cũng không làm nhiều người chú ý bởi lúc này tất cả những người xung quanh đã bị câu chuyện của Vi Tiểu Bảo hấp dẫn.

Chỉ nghe Vi Tiểu Bảo thao thao bất tuyệt.

"Trên giang hồ không thể không nghe đến Song Trần, bắc Trần Cận Nam, nam Trần Gia Lạc ".

"Sinh thời không gặp Trần Cận Nam không phải là anh hùng, không thấy Trần Gia Lạc không gọi là hiệp khách".

"Song Trần mỗi người mỗi vẻ, Trần Cận Nam đường chủ Thiên Địa Hội võ công đã đến mức vô địch thiên hạ, một thân trảo pháp có thể đánh nát cả núi đá tường thành, thân pháp như tiên nhân bay lượn, thân cao 2m, anh khí bừng bừng, tiếng nói như sấm, bộ pháp như long như hổ, sống lưng thẳng tắp như núi thái sơn, ánh mắt chưa nhật nguyệt tinh quang, đi đến đâu quân Thanh lập tức dạt ra đến đấy ".

"Trần Gia Lạc thì khuôn mặt như hoa như ngọc, dung mạo có thể sánh với nhật nguyệt trên cao, là người hiệp nghĩa bên người không thiếu huynh đệ sinh tử, Trần Gia Lạc thân là Hồng Hoa Hội đường chủ võ công đương nhiên cũng cực kỳ lợi hai nhưng mà cái đáng sợ nhất Trần Gia Lạc kết giao với rất nhiều bằng hữu, ai ai cũng là cao thủ giang hồ, là một đời hiệp khách, Hồng Hoa Hội ở phương nam vốn đang chờ thời, chỉ cần Trần tổng đà chủ hô một lệnh, toàn bộ cao thủ phương nam liền nhất mực hô ứng, cái gì mà Thiếu Lâm, Nhật Nguyệt... tất cả đều là bằng hữu của Trần tổng đà chủ, thế lực trải rộng khắp phương nam".

Vô Song đứng đó nghe Vi Tiểu Bảo biên chuyện xưa, hắn nghe đến mức không nghe nổi nữa.

Đương nhiên hắn cũng biết Vi Tiểu Bảo vốn là dùng miệng kiếm cơm, 'chém gió' kiềm tiền, đứa nhóc này nhất định phải kể càng khoa trương, càng khó tin mới càng gây ra hứng thú.

Dĩ nhiên Vô Song chưa gặp Trần Gia Lạc, chưa biết người này thân cao thấp tròn méo hay bản lĩnh ra sao nhưng mà hắn đã gặp Trần Cận Nam.

Trần Cận Nam làm gì đến mức như Vi Tiểu Bảo nói?, thân cao khoảng gần 1m8 không ngờ đã bị biến thành 2m, lại còn long hành hổ bổ?, trảo pháp vô địch thế gian?.

Khoảng 5 năm về trước Vô Song có gặp qua Trần Cận Nam, nếu chỉ xét trên bình diện đại tông sư thì đúng là Trần Cận Nam rất mạnh, trải qua 5 năm không rõ người này bước chân vào hàng ngũ tuyệt hay chưa nhưng kể cả bước chân vào

rồi... trên giang hồ thật ra cũng chưa đến phiên Trần Cận Nam giương oai.
Vô Song bắt đầu đưa bàn tay ra, vận chuyển hàn băng nội lực, lập tức không khí xung quanh có chút lạnh lại.
Hắn không chế nội lực phi thường tốt, căn bản cũng không có bất cứ ai cảm nhận được cái gì khác thường, ngay cả Mộng Oánh ngay sát Vô Song cũng như vậy.
Hàn khí làm những người xung quanh bất giác có chút không quen, bọn họ đều thấy sống lưng mình lạnh lại, không tự chủ được mà khẽ di chuyển thân hình một chút, đám người này gần như cộng động dì chuyển lộ ra một khoảng trống nhỏ cho Vô Song đi vào.
Vô Song tiến vào còn Mộng Oánh đương nhiên không đi theo, nàng ta bây giờ còn không hiểu tại sao Vô Song dĩ nhiên không muốn đi trải nghiệm cái gọi là 'thiên thượng nhân gian' mà lại ngồi nghe vài ba câu chuyện tầm phào của Vi Tiểu Bảo.
Vô Song trên người còn mang theo một cái rương lớn, hắn khi tiến tới trước bàn này liền làm người chung quanh chú ý sau đó không khỏi vô tình lại tránh ra thêm một chút.
Rốt cuộc Vô Song rất nhanh liền có thể đối mặt với VI Tiểu Bảo.
Vi Tiểu Bảo đang thao thao bất tuyệt không ngờ lại thấy có người tiến đến, hắn dương ánh mắt lên nhìn Vô Song một chút, ánh mắt hơi kinh ngạc bất quá sau đó vẫn tiếp tục nhập tâm làm việc của mình, đối với Vi Tiểu Bảo mà nói bản thân Vô Song đương nhiên là khách nhân về phần dung mạo của Vô Song?, ai lại quan tâm cái này.
Vi Tiểu Bảo từ trước đến nay chỉ quan tâm dung mạo nữ tử, dung mạo nam tử hắn tuyệt đối chưa bao giờ nhìn nhiều vài lần thậm chí nam nhân dung mạo đẹp... còn gây ra phản cảm rất lớn với Vi Tiểu Bảo, dù sao bản thân thằng nhóc này là ganh tỵ.
Vô Song thấy Vi Tiểu Bảo vẫn đang tiếp tục kể chuyện, hắn hơi mỉm cười từ trong ngực lấy ra một quan bạc lớn, ròng rã 50 lượng bạc đặt lên bàn.
Tiếng quan bạc đập lên bàn gỗ thực sự rất nặng, lập tức tất cả mọi người đang nghe Vi Tiểu Bảo trò chuyện đều hướng ánh mắt nhìn Vô Song, nhìn thấy quan bạc đặt ở kia ai nấy đều không khỏi hít một hơi lãnh khí.
Vi Tiểu Bảo thấy thỏi quan ngân này thậm chí còn cảm giác miệng đắng lưỡi khô, vốn không quan tâm đến Vô Song nhưng hiện tại vội thay đổi, khuôn mặt không khỏi hiện lên nụ cười lấy lòng.
"A khách quan, khách quan mời ngồi, người muốn nghe chuyện gì Tiểu Bảo liền kể cho ngươi nghe, hay là ngươi nghe Trần tổng đà chủ đại chiến gian tặc Ngao Bái, chuyện này từ trước đến giờ lá bí mật nha, ta còn chưa kể cho ai bao giờ".
Vô Song nghe vậy cười cười, hắn cũng thật sự ngồi xuống ghế dài, hướng về Vi

Tiểu Bảo.
“Tiểu huynh đệ năm nay bao nhiêu tuổi?”.
VI Tiểu Bảo vốn tượng Vô Song muốn nghe chuyện nào ngờ lại hỏi mình câu nnày bất quá Vi Tiểu Bảo cũng không có suy nghĩ gì trực tiếp trả lời.
“Ta năm nay 11 tuổi, đại ca ngươi hỏi làm gì?”.
Lần này đến phiên Vô Song bất ngờ, hắn vốn nhớ theo nguyên tác tuổi của A Kha còn lớn hơn Vi Tiểu Bảo, hiện tại A KHa mới chưa đến 9 tuổi vì cái gì Vi Tiểu Bảo đã 11?.
Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ thoáng qua dù sao tại cái thế giới này những điều ghi lại trong nguyên tác đã bị thay đổi quá nhiều, Vi Tiểu Bảo sinh sớm vài năm cũng không phải là quái sự.
“11 tuổi đã có thể kiếm tiền, thực sự rất giỏi”.
Vi Tiểu Bảo nghe vậy một mặt liền hiện lên vẻ tự hào, bản thân Vi Tiểu Bảo tinh quái là đúng nhưng đừng quên tuổi tác của Vi Tiểu Bảo quá nhỏ, vốn đang là một đứa bé, dĩ nhiên thích người khác khen mình.
Vô Song chỉ nói chuyện với Vi Tiểu Bảo hai câu, sau đó liền đứng lên quay đầu nhìn Mộng Oánh.
“Lệ Xuân Viện có phòng riêng đúng không?, phiền sắp xếp cho ta một căn phòng, ta liền tiếp chuyện vị tiểu huynh đệ này một lúc”.
Mộng Oánh lúc trước vì bị người chắn trước mặt cũng không nhìn rõ mọi việc nhưng mà hiện tai nhìn thấy quan bạc trên bàn cả người liền run lên, ánh mắt lộ ra nồng đậm không thể tin đồng thời trong mắt nhìn thỏi bạc cũng biết thành nóng rực.
Đương nhiên có Vô Song ở đây bản thân Mộng Oánh cũng sẽ không thực sự làm gì nhóc Vi Tiểu Bảo bất quá nếu không có Vô Song ở đây thì sao?, nàng nhất định sẽ liên hợp với các mama khác cướp đoạt cái quan bạc này, cùng lắm để lại cho Vi Tiểu Bảo chút canh mà thôi.
Vi Tiểu Bảo tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng, trên khuôn mặt không khỏi lộ ra chán ghét, bản thân đứa nhóc này quá hiểu cách làm người của đám nữ tử trong Lệ Xuân Viện.
Một tay đưa ra nhét quan bạc vào trong túi áo, sau đó lấy nốt chỗ bạc vụn bỏ vào quần, cứ như vậy đi theo Vô Song, một mặt đầy khiêu khích nhìn Mộng Oánh.
Mộng Oánh đối với Vi Tiểu Bảo chán ghét vô cùng nhưng mà hiện tại cũng không giám nói gì, có thể cho một đứa bé đến 50 lượng bạc... vậy có thể chi cho một mỹ nhân bao nhiêu?, chỉ sợ ngàn lượng bạc cũng sẽ không chớp mắt đi?.
Lần này Mộng Oánh rốt cuộc chắc chắn trăm phần trăm, Vô Song nhất định là công tử nhà đại phú đại quý.

_ _ _ _ __ _

Tầng trệt dưới mặt đất của Lệ Xuân Viện là sòng bài, tầng một nơi đại sảnh tạm

coi như là hàng ăn, trên tầng ba chính là phòng trà.
Thế nào gọi là phòng trà?, là phòng riêng dành cho khách nhân, có thể coi là không gian riêng, hiệu quả cách âm còn rất tốt bất quá tại Lệ Xuân Viện mà nói phòng trà thường thường đều sẽ có kỹ nữ đến hầu rượu thậm chí ở trong phòng trà muốn ngủ với mỹ nhân cũng chẳng phải là chuyện gì khác biệt.
Đương nhiên Vô Song sẽ không cho gọi người, hắn thuê một phòng riêng bên trong chỉ có hắn cùng Vi Tiểu Bảo.
Vi Tiểu Bảo lần này rốt cuộc ngồi xuống ghế, ánh mắt chớp động nhìn Vô Song, nói thật đến hiện tại Vi Tiểu Bảo trong lòng vẫn cực kỳ hoang mang.
50 lượng bạc... đây thực sự là số tiền lớn với đứa nhóc như Vi Tiểu Bảo nhưng mà ‘đối phương’ thực sự có chút kỳ quái ít nhất Vi Tiểu Bảo cảm thấy ánh mắt Vô Song nhìn hắn có chút gì đó không đúng, cảm giác này không khỏi làm Vi Tiểu Bảo rợn cả gáy.
Hắn không ít lần nghe mẫu thân nói... tại Lệ Xuân VIện đôi khi gặp phải loại nam nhân đặc biệt... loại nam nhân này không thích nữ nhân mà chỉ thích nam nhân, đặc biệt là nam nhân hoặc tiểu hài tử trắng trẻo mập mạp.
Vi Tiểu Bảo cũng biết mình không đẹp trai gì nhưng mà trước mặt Vô Song... đứa bé này thực sự vẫn cảm thấy có chút không yên.
“Trời ạ... lỡ ta gặp phải biến thái thì sao đây?”.
Vô Song thì không biết Vi Tiểu Bảo đang nghĩ gì, hắn lúc này bắt đầu liền tiến vào việc chính.
“Vi Tiểu Bảo đúng không?, ta nghe ngươi kể chuyện thực sự thấy rất thú vị “.
“Bắc Thiên Địa, Nam Hồng Hoa, Bắc Cận Nam, Nam Gia Lạc “.
“Trần Cận Nam cùng Trần Gia Lạc là thần tượng của ngươi sao? “.
Một câu hỏi lập tức làm Vi Tiểu Bảo hứng thú, như một đứa trẻ được hỏi về sở thích vậy, lập tức thao thao bất tuyệt.
“Đại ca, cái này đúng nha, ta thực sự thần tượng hai vị Trần tổng đà chủ”.
Vô Song ngồi mệt bên nghe vậy lại hỏi.
“Vậy vì sao Tiểu Bảo ngươi hâm mộ hai người này?”.
Vi Tiểu Bảo một mặt mộng tước, cái cổ hơi ngước lên, ánh mắt càng ngày càng sáng.
“Hai vị Trần tổng đà chủ võ công cao cường, trừ gian phạt ác giúp đỡ thế nhân, là đại anh hùng trong thiên hạ, Tiểu Bảo đương nhiên hâm mộ, sau này Tiểu Bảo cũng phải trở thành Trần tổng đà chủ, lấy hai vị Trần tổng đà chủ làm gương”.
Vô Song lần này triệt để bật cười.
Ai lấy Trần Cận Nam làm gương thì Vô Song không rõ nhưng Vi Tiểu Bảo thì chắc chắn không, nếu Vi Tiểu Bảo lấy Trần Cận Nam làm gương, hắn sau này chỉ sợ cũng chẳng sống lâu được.
Vô Song lần này từ ngực lại lấy ra một thỏi quan ngân trị giá 50 lượng, ánh mắt

hắn sáng lên nhìn Vi Tiểu Bảo.
“Tiểu Bảo, không biết trong mắt ngươi, thế nào gọi là anh hùng? “.
....
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan

Quyển 3 Chương 44

Hành Dương Thành – Luận Anh Hùng (2)

Thế nào là anh hùng?.

Câu hỏi này của Vô Song thực sự làm Vi Tiểu Bảo phải suy nghĩ, hắn bắt đầu tưởng tượng ra anh hùng trong lòng hắn phải như thế nào.

Bắc Cận Nam – Nam Gia Lạc, hai người này dĩ nhiên là thần tượng của Vi Tiểu Bảo nhưng mà thú thật Vi Tiểu Bảo chỉ nghe qua giang hồ đồn thổi, bất kể là hình dáng, dung mạo của hai người ra sao hắn đều không biết.

Cái này tựa hồ có chút giống nghe radio tưởng tượng nhân vật thời đại sau này, tất cả chỉ là từ óc tưởng tượng của Vi Tiểu Bảo mà ra.

Vi Tiểu Bảo biết cho dù hai thần tượng của mình cùng hiện ra, cùng đứng trước mặt hắn thì hắn cũng không thể nào nhận ra.

Điều duy nhất mà Vi Tiểu Bảo biết, Trần Cận Nam cương trực thẳng thắn, chỉ cần nhìn bên ngoài liền chắc chắn cảm thấy đây là một anh hùng hảo hán, đầu đội trời chân đạp đất.

Trần Gia Lạc thì làn da có chút trắng, khuôn mặt cực kỳ đẹp thậm chí còn làm cho nữ nhân ghen tỵ, phải nói là ngọc thụ lâm phong, anh khí bức người thậm chí có người ẩn ẩn còn nói Trần Gia Lạc là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.

Lúc này như nghĩ đến cái gì đó, Vi Tiểu Bảo hơi hé mắt nhìn dung mạo Vô Song, trong lòng lại hơi giật thót.

"Trời ạ, kẻ trước mặt thật sự rất đẹp trai, nếu ta là nữ nhân chỉ sợ cũng phải ghen tị đi, liệu... liệu có phải Trần Gia Lạc – Hồng Hoa Chủ đại đương gia ở trước mặt hay không? ".

Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng có thể cảm thấy khả năng này rất dễ xảy ra, dù sao người thường cũng không thể nào cho hắn một số tiền lớn như vậy, có nhiều tiền lại ở bên trong kỹ viện, muốn làm gì thì ai cũng biết cớ gì phải ngồi nghe hắn kể chuyện?.

Vi Tiểu Bảo rất thông minh, đầu óc có rất nhiều linh quang, Vi Tiểu Bảo cũng biết mình chỉ có thể kiếm tiền ở chính phòng dù sao tại tầng 1 cũng là nơi thực khách ăn uống, ngồi xem con hát – ả đào, những lúc tại sân khấu chính không có ai hắn liền lén lút chọn một bàn trong góc khuất mà kể chuyện.

Vi Tiểu Bảo không được học chữ nhưng không phải không biết tự học chỉ là vì người không dạy hắn cũng không nhận được nhiều mặt chữ bất quá không ảnh hưởng đến Vi Tiểu Bảo biên chuyện xưa, chuyện của hắn vốn là nghe từ miệng người khác rồi biên thành, loại chuyện này đa phần là hư cấu, nói quá, là chuyện ma quái căn bản không mấy ai tin nhưng kể từ khi hắn bắt đầu kể về Song Trần

(Trần Cận Nam + Trần Gia Lạc) thì rõ ràng lượng người nghe nhiều hơn, thu nhập cũng bắt đầu tăng.
Nhận ra một điểm này Vi Tiểu Bảo lại càng bám vào Song Trần sau đó càng kể càng đầu nhập thậm chí coi đó là thần tượng của mình bất quá nội tâm Vi Tiểu Bảo cũng tự mình hiểu lấy, chuyện mà hắn kể vốn là hư cấu, người nghe lần đầu còn thích thú, nghe nhiều sẽ thành nhàm tai, Vi Tiểu Bảo biết cái công việc biên chuyện này cũng khó có thể làm cả đời.
Ước mơ của Vi Tiểu Bảo chính là gia nhập Thiên Địa Hội hoặc Hồng Hoa Hội, trở thành một đời đại hiệp, trở thành anh hùng.
_ _ _ _ _ _ — _
Vi Tiểu Bảo lúc này ngước lên nhìn Vô Song thật kỹ thậm chí trong lòng đang bắt đầu biến chuyển liên tục, nội tâm càng ngày càng mừng.
"Người này chẳng lẽ thật sự là Trần Gia Lạc, Trần đại đương gia?, nếu như vậy có phải Trần đại đương gia đang khảo nghiệm ta?, chuẩn bị dẫn ta vào Hồng Hoa Hội hay không? ".
Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, Vi Tiểu Bảo sống lưng lập tức thẳng tắp.
"Đại ca, anh hùng liền phải giống với Trần đại đương gia, Trần Gia Lạc".
Thấy Vi Tiểu Bảo trả lời, Vô Song khẽ nhíu mày, cái câu trả lời này dĩ nhiên không hợp tai Vô Song, ít nhất Vô Song đang không mong đợi sẽ được đáp án này.
"Ồ, vậy không biết Trần đại đương gia – Trần Gia Lạc làm được sự tích gì, đáng gọi là anh hùng? ".
Vi Tiểu Bảo nghe vậy, lại bắt đầu suy nghĩ.
Nói thật Hồng Hoa Hội làm rất nhiều việc nhưng mà Vi Tiểu Bảo muốn biết cũng chẳng dễ.
Hắn sống ở Hành Dương Thành, là trọng thành của nhà Thanh, ở cái địa phương này ai dám đi nâng Hồng Hoa Hội?, chẳng nhẽ lại muốn ăn cơm tù? thậm chí còn phải chịu đòn roi?.
Vi Tiểu Bảo nghe được về Hồng Hoa Hội vốn là từ giang hồ nhân sĩ, đương nhiên giang hồ nhân sĩ sẽ không trực tiếp kể với Vi Tiểu Bảo, hầu hết là Vi Tiểu Bảo nghe lén mà ra hoặc là từ miệng chính kỹ nữ Lệ Xuân Viện, dù gì kỹ nữ cũng là một trong những loại nghề nghiệp moi thông tin dễ nhất.
Vi Tiểu Bảo ở phương nam cũng khó nghe được sự tích về Thiên Địa Hội, lần duy nhất mà hắn nghe được 'đại hành động' của Thiên Địa Hội cũng thật thần kỳ, chính là trận chiến mà Vô Song tham gia.
Nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy không có cái gì để nói, VI Tiểu Bảo lại mở miệng.
"Đứng lên đuổi Mãn Thanh ra khỏi đất người Hán, trong mắt Tiểu Bảo đây chính là đại anh hùng ".
Vô Song nghe vậy không khỏi cười cười.

“Phản Thanh?, Phục Minh? “.
Mấy chữ này ý vị thật sự rất sâu.
Vô Song thật ra cũng chẳng lạ gì Thiên Địa Hội, hắn không biết Hồng Hoa Hội ra sao nhưng Thiên Địa Hội thì lại rõ mồn một.
Thiên Địa Hội vốn không phải Phản Thanh Phục Minh, sau này cho dù có Phản Thanh thành công cũng chưa đến lượt người họ ‘Chu’ giành lại ngôi báu, ngôi báu thật ra khả năng rất lớn dành cho Đài Loan Trịnh gia.
Sau khi phản Thanh xong, hoàng đế là ai không quan trọng, quan trọng chỉ là người Hán.
Đáng tiếc mấy cái này Vi Tiểu Bảo còn chưa có hiểu, vì hắn chưa hiểu Vô Song thản nhiên nói.
“Phục lại nhà Minh?, là giao lại ngôi vị cửu ngũ chí tôn cho loại người như Chu Thường Lạc?, Chu Do Hiệu? “.
“Tại cái thời đại đó, khởi nghĩa nôi lên liên miên bất tuyệt, người người không đủ ăn, không đủ mặc, đói nữa rét nữa cũng chỉ có thể ôm nhau mà sống “.
“kinh tế đình trệ, nhà nhà lầm than, người người cuộc sống không bằng cẩu, tha hương mà sống, binh đạo hỏa hoạn nổi lên bốn phía, nhân dân đến một ngày cũng không được thái bình”.
“Vợ mất chồng, con mất cha mẹ, gia đình nhà tan cửa nát đâu đâu cũng có, loại nhà Minh như vậy cớ gì phải phục hồi? “.
Vi Tiểu Bảo lần này thực sự bị Vô Song dọa sợ, tuy nhiên loại lời này của Vô Song căn bản không tính là đại nghịch bất đạo thậm chí còn không có tội.
Tại thời đại nhà Thanh nói xấu nhà Minh, đây là vô tội có công.
Vi Tiểu Bảo học ít, cũng không hiểu nhiều về những việc hàng trăm năm trước, lấy cái gì ra cãi lại Vô Song, chỉ có thể khó khăn phản bác.
“Người Mãn Thanh không phải người Hán, dù gì cũng không thể để đất người Hán do người Mãn Thanh cai trị”.
Vô Song như đã biết trước Vi Tiểu Bảo nói như vậy, hắn thản nhiên chỉ vào Vi Tiểu Bảo.
“Tiểu Bảo đúng không?, việc của ngươi thật ra ta đã nghe nữ nhân gọi là Mộng Oánh kia nói rồi, hiện tại ta đúng thật sự muốn hỏi ngươi vì cái gì biết mình là người Hán?, lỡ cha ngươi là người Mãn Thanh thì sao? “.
Một câu này đúng là tru tâm có thể khiến Vi Tiểu Bảo sợ run lên.
Theo nguyên tác bản thân Vi Tiểu Bảo chưa bao giờ nghĩ đến việc này nhưng mà ở thế giới này thì không giống.
Đầu tiên dùng đầu gối suy nghĩ thì Vô Song cũng phải đoán được chủ nhên Lệ Xuân Viện phải là bậc đại phú đại quý hơn nữa nhất định phải là người Mãn Thanh.
Vì cái gì nhất định phải là người Mãn?, ấy là vì Hành Dương Thành gần như là

địa khu kinh tế phương Nam, theo Vô Song tìm hiểu trong mấy ngày nay hắn cũng hiểu Giang Lăng Thành cùng Hành Dương Thành ý vị ra sao, cả hai tòa thành này đều do người Mãn Thanh cai quản, là người Mãn Châu chân chính.
Không phải tộc ta – tất có dị tâm.
Cái loại suy nghĩ này không phải chỉ có người Hán mới có chẳng qua là bọn họ treo ở cửa miệng nhiều nhất mà thôi.
Hành Dương thành chủ nhất định là quý tộc người Mãn, vậy làm gì có chuyện cho phép Lệ Xuân Viện do người Hán làm chủ?, Lệ Xuân Viện là trung tâm giải trí lớn nhất của Hành Dương, ngày thu đấu vàng, nói thật thiên hạ này còn không có người Hán nào có tư cách tại thành Hành Dương nắm giữ gia sản như Lệ Xuân Viện.
Lệ Xuân Viện là gia sản người Mãn, giới vương công quý tộc người Mãn đến đây tiêu khiển cũng chẳng phải là số ít, ai biết trong bọn họ có ai từng ngủ qua đêm với Vi Xuân Hoa hay không?.
Vi Xuân Hoa năm nay cũng phải hơn 30, từ tư săc của Mộng Oánh mà xem ra... Vô Song có thể tạm coi Vi Xuân Hoa nhan sắc như Mộng Oánh 10 năm trước, vậy thì Vi Xuân Hoa cũng tuyệt không xấu.
Vi Tiểu Bảo năm nay đã 11 tuổi, vậy thời điểm Vi Xuân Hoa gặp ‘phụ thân’ Vi Tiểu Bảo nhan sắc ít nhất cũng như Mộng Oánh năm 20 tuổi, Vi Xuân Hoa khi đó chỉ sợ là kim bài của Lệ Xuân Viện, qua đêm với quý tộc người Mãn có cái gì khó hiểu?, có cái gì không thể?.
Vi Tiểu Bảo lúc này không có đáp Vô Song, bản thân hắn... thực sự càng nghĩ càng sợ hãi.
Vi Tiểu Bảo không phải ngu ngốc, lời nói bình thường rất khó dọa sợ nhưng mà lời nói của Vô Song cũng không bình thường.
Vi Tiểu Bảo sinh ra đã ở trong Lệ Xuân Viện, đại khái cũng biết mẹ mình năm xưa là đại mỹ nhân có tiếng, cho dù hiện tại Vi Xuân Hoa vẫn có vài phần xuân sắc, vài phần phong phạm, tại Lệ Xuân Viện này bản thân Vi Xuân Hoa đúng thật từng là kim bài danh kỹ.
Kim bài danh kỹ... tại Lệ Xuân Viện ngoại trừ tiếp khách nhân người Hán ra thực sự cũng tiếp rất nhiều khách nhân người Mãn Thanh thậm chí cái sau còn vượt lên cái trước.
Nếu Vi Tiểu Bảo là hỗn huyết giữa người Mãn cùng người Hán thì sao?, khi đó Phản Thanh Phục Minh... bốn chữ này liền không giống, tuyệt đối không giống.

Quyển 3 Chương 45

Người Hán cùng người Mãn khác nhau chỗ nào?, đây thực sự là câu hỏi khó.
Vô Song một đời này cũng chưa phải không từng nhìn thấy người Mãn, nói thật ra người Mãn cùng người Hán căn bản nhìn không thấy bao nhiêu điểm khác nhau, hiện giờ Vi Tiểu Bảo chỉ cần kết tóc bím của người Mãn, nói hắn là người Mãn có lẽ không ai không tin, dù sao quá khó phân biệt.
Cách duy nhất để phân biệt giữa người Mãn cùng người Hán chính là người Mãn thì có tóc bím, người Hán thì không.
Tại thế giới này cũng không có luật lệ người người nhà nhà đều phải tết tóc bím mà trái lại chỉ có quý tộc Mãn Châu mới để loại tóc này, nói đây là kiểu tóc quý tộc cũng không phải là nói quá.
Lại nói Vi Tiểu Bảo hiện tại, trong lòng vẫn đang cực độ bàng hoàng bất quá đứa nhỏ này tính cách vẫn rất cứng, đối với lời nói của Vô Song cũng không phục.
“Ta mới không tin ta là hỗn huyết, mẹ ta là người Hán, ta nhất định là người Hán”.
Vô Song phá lên cười, cũng không có ý định phản bác Vi Tiểu Bảo, lần này hắn đến cũng chính là nói một câu này mà thôi.
Nhìn Vi Tiểu Bảo kích động, Vô Song thản nhiên giải thích.
“Cũng không cần kích động như vậy, người Mãn thì sao mà người Hán thì sao?, quan trọng không phải là huyết thống”.
“Trong một nhà đến anh em ruột thịt còn có lúc phản bội lẫn nhau huống gì người cùng một dân tộc?, ví như nữ nhân Mộng Oánh kia, vừa nhìn đã thấy không thích mẹ con các ngươi:.
Vi Tiểu Bảo nghe đến đây thầm cho là có lý, liền hỏi lại Vô Song.
“Vậy cái gì mới quan trọng nhất?, dù sao theo lời đại ca nói ta cũng cảm thấy cùng là người Hán với nhau chắc gì đã tin tưởng lẫn nhau “.
Sống ở cái nơi như Kỹ Viện, Vi Tiểu Bảo thật ra nhìn thấy rất nhiều mặt của xã hội này, người Hán tự giết người Hán đâu phải việc gì hiếm lạ?, chỉ cần có một chút rượu trong người liền tự đâm chém nhau, ấy là chưa nói đến vàng ròng bạc trắng đưa tới trước mặt, giết nhau cũng chẳng phải là không thể.
Vô Song nhìn Vi Tiểu Bảo một chút, lại lấy từ trong ngực ra một tấm chi phiếu.
Tấm chi phiếu này vừa đặt lên bàn, ánh mắt Vi Tiểu Bảo liền không cách nào trở thành bình tĩnh.
Hắn không biết tấm chi phiếu này giá trị bao nhiêu bởi hắn không biết chữ nhưng mà Vi Tiểu Bảo nhìn thấy con dấu của tiền trang Đại Thanh.
Chi phiếu vốn là một tờ giấy không hơn không kém, nó chỉ có giá trị khi được

chính triều đình Đại Thanh đóng dấu lên.
Một tấm chi phiếu giá trị thấp nhất luôn là 100 lượng bạc trắng.
Vô Song lần này khóe miệng khẽ nhếch lên.
“Tấm chi phiếu này giá trị ngàn lượng bạc “.
“Lúc trước ta cho tiểu tử ngươi 50 lượng, nhìn ánh mắt của Mộng Oánh đã trở nên nóng rực, nếu ta cho ngươi một ngàn lượng bạc, ngươi nghĩ nàng ta biết được sẽ làm gì?”.
Vi Tiểu Bảo nghe đến ngàn lượng bạc liền đã thấy sợ, nghe xong câu thứ hai lại càng sợ.
Ngàn lượng bạc trắng thật ra... đủ mua mạng người rồi.
Tất nhiên Vi Tiểu Bảo rất thông minh, hắn rất nhanh lại hiểu ra vài việc.
“Theo ý đại ca ngươi nói, phải chăng ngân lượng là quan trọng nhất?”.
Vô Song cười cười, vừa gật vừa lắc đầu với Vi Tiểu Bảo.
“Gần đúng, thật ra quan trọng nhất với một người là gì?, cái này liền phải xem người đó suy nghĩ thế nào nhưng mà cho dù bất cứ ai đi chăng nữa, làm việc vẫn phải nhìn vào lợi ích “.
“Giống như một thần y trị bệnh cứu người, người này không mang danh lợi, chỉ cầu có thể cứu bệnh nhân, cho dù chính bản thân người này cũng không cầu được biết đến, không cầu được hồi đáp bất quá vị thần y này sau khi cứu người liền thấy lòng thanh thản, thâm thần khoan khoái, đây cũng là lợi ích”.
“Lại ví dụ như các cô nương trong Lệ Xuân Viện này, người nào làm việc vì sở thích?, vốn tất cả đều là miếng cơm manh áo, đó cũng là lợi ích”.
“Cái gọi là Phản Thanh Phục Minh vốn cũng là lợi ích, căn bản không phải hành hiệp trượng nghĩa”.
“Trần Gia Lạc hay Trần Cận Nam, bất kể là ai trong hai người nếu có thể lật đổ nhà Thanh, ấy không phải công lao truyền thế?, sau này triều đình mới xuất hiện thay thế nhà Thanh, hai người bọn họ liền là khai cuốc công thần “.
“Trần Gia Lạc năm nay bao nhiêu tuổi?, Trần Cận Nam năm nay bao nhiêu tuổi?, nhà Thanh chiếm Trung Nguyên đã bao nhiêu năm?, bọn họ làm gì được trải qua thời đại nhà Minh, bọn họ làm sao biết được những năm cuối đời nhà Minh thối nát ra sao? “.
“Phản Thanh thì ta không rõ đúng hay sai nhưng Phục Minh thì chắc chắn không, phản Thanh xong chỉ cần là người Hán lên ngôi vậy mọi chuyện đều hợp tình hợp lý “.
“Trần Cận Nam cùng Trần Gia Lạc làm việc không phải vì lý tưởng, bọn họ làm là vì lợi ích, khẩu hiệu Phản Thanh Phục Minh đưa ra vốn chỉ để mê hoặc giới sĩ phu nho giáo đương thời, mang cái tư tưởng trung quân ái quốc, cái tư tưởng bài ngoại tộc để đẩy lòng căm phẫn lân, hướng về một ngọn cờ, đây chính là Phản Thanh Phục Minh”.

Đương nhiên những lời này Vô Song nói ra cũng biết chưa chắc đúng, đơn cử nhất là việc ‘Phục Minh’.
Tại thế giới này bao hàm cả cốt truyện Ỷ Thiên Đồ Long Ký, tại cái thời đại này có một nhân vật tên Chu Nguyên Chương.
Minh Thái Tổ tại thế giới này tên là gì?, Vô Song không quá quan tâm nhưng tuyệt đối không phải tên Chu Nguyên Chương.
Chu Nguyên Chương người này vẫn cứ là một vấn đề đè trong tâm khảm Vô Song, tại thời đại này ngoài những nhân vật chính mang theo ‘quầng sáng’ của chính mình thì còn hai người Vô Song đặc biệt kiêng kỵ.
Một là Thiết Mộc Chân, hai là Chu Nguyên Chương.
Thiết Mộc Chân năm nay nghe đồn đã gần trăm tuổi, nếu là trong lịch sử vốn đã sớm chết nhưng tại thế giới này Thiết Mộc Chân chỉ sợ còn lâu mới chết, ông ta sống thêm chục năm vẫn là thừa sức.
Về phần Chu Nguyên Chương hiện tại vẫn còn không biết ở nơi nào, ở cái góc nào trong Minh Giáo nhưng mà tương lai của hắn còn rất dài rất dài.
Hai người này đều có thể sáng tạo Đế Đạo Võ Học của riêng mình.
Vô Song đã ở bên cạnh Thiết Mộc Chân tại thế giới kia, hắn đủ hiểu Thiết Mộc Chân là nhân vật như nào, đây tuyệt đối là người cực kỳ đáng sợ.
Không bàn về khả năng chính trị, quân sự chỉ nói về thiên tư võ học, thiên tư võ học của Thiết Mộc Chân có thể dùng từ kinh khủng khiếp để hình dung.
Một năm kia khi hắn hấp thụ Ngũ Trảo Kim Long nơi Hắc Địa, Vô Song khi nhìn vào bóng lưng của Thiết Mộc Chân luôn cảm nhận được một đầu lang không lổ, một đầu lang muốn thôn thiên nuốt địa.
Khoảng thời gian đó Đế Đạo của Thiết Mộc Chân dĩ nhiên chưa thành, Đế Đạo chưa thành đã bá đạo như vậy, đợi nó đại thành thì còn đến mức nào.
Tương tự với trường hợp Chu Nguyên Chương.
Vô Song chưa từng gặp người này nhưng đại khái có thể nắm được thân phận hắn, chỉ sợ là trực hệ nhà Minh chạy trốn được ra ngoài, nhà Minh có Chu Nguyên Chương, có Đài Loan Trịnh gia, có Thiên Địa Hội, Hồng Hoa Hội cùng cả Minh Giáo, cơ hội đông sơn tái khởi đúng là vẫn còn.
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Trong lúc Vô Song đang miên man nghĩ về Chu Nguyên Chương thì Vi Tiểu Bảo ngồi đối diện cũng lặng im, đứa bé này hiện tại vẫn đang yên lặng suy nghĩ về từng lời Vô Song nói.
Cũng chẳng biết suy nghĩ qua bao lâu, Vi Tiểu Bảo mới lại ngước nhìn Vô Song.
“Vậy theo đại ca ngươi, thế nào gọi là anh hùng?”.
Vô Song suy nghĩ một chút rồi đưa ngón tay ra chỉ thẳng về phía Vi Tiểu Bảo.
“Như ngươi liền là anh hùng “.
Vi Tiểu Bảo lập tức lắc đầu không hiểu.

“Ta?, ta sao có thể gọi là anh hùng? “.
Vô Song chỉ cười sau đó thản nhiên đáp.
“Trong mắt mẫu thân ngươi, ngươi chính là tiểu anh hùng, là niềm vui sống duy nhất”.
“Mới 11 tuổi, vì tránh để cho mẫu thân phải tiếp khách không phải liều mạng kiếm bạc sao? “.
“Trần Cận Nam có thể làm gì?, đứa bé như ngươi không làm được, Trần Cận Nam không thể làm gì?, đứa bé như ngươi chưa chắc đã không làm được”.
“Nếu cho mẫu thân ngươi chọn lựa, nói xem Trần Cận Nam là anh hùng hay ngươi là anh hùng? “.
Thấy Vi Tiểu Bảo một mặt mờ mịt nhưng vẫn vô thức gật đầu, Vô Song đứng lên, có chút đưa tay ra xoa đầu hắn.
Đầu tiểu tử này thực sự vẫn rất tròn.
“Anh hùng trong mắt ta rất đơn giản, anh hùng không cần hô phong hoán vũ, không cần cái gì đầu đội trời chân đạp đất, cũng không cần chém giết ngàn vạn địch nhân, anh hùng chỉ cần thủ vững phía sau lưng mình là được, đừng để một mực đi về phía trước, đến khi quay lại sau lưng chỉ còn một mảnh chiến trường”.
Những lời này Vi Tiểu Bảo thực sự không hiểu nhưng mà hắn giờ phút này cảm thấy cực kỳ thâm ảo, thậm chí bắt đầu ghi nhớ xuống.
Vô Song rốt cuộc cũng không tiếp tục lên tiếng nữa, hắn một lần nữa lại xoa đầu Tiểu Bảo, khuôn mặt lần này hướng về phía ngoài.
Hắn một tay trực tiếp lấy ngàn lượng ngân phiếu nhét vào áo ngực của Vi Tiểu Bảo, động tác này làm Vi Tiểu Bảo giật nảy cả mình, ánh mắt từ trong suy tư liền trở về bình thường.
“Đại ca... thứ này là? “.
Vô Song thản nhiên nói.
“Chuộc thân cho mẹ ngươi đi, hai mẹ con sau này rời khỏi Lệ Xuân Viện đi thôi, một đứa trẻ như ngươi ở nơi này cũng không tốt”.
Vi Tiểu Bảo đương nhiên muốn rời khỏi Lệ Xuân Viện, thú thật có đứa trẻ nào lại muốn nhìn mẹ mình làm kỹ nữ... bất quá Vi Tiểu Bảo muốn là một chuyện, Vi Xuân Hoa có muốn không lại là chuyện khác.
Vi Xuân Hoa từ khi còn trẻ đã ở bên trong Lệ Xuân Viện, sống bằng nghề buôn bán xác thịt, nay rời ra ngoài nàng có thể làm gì?.
Một số người bằng tuổi Vi Xuân Hoa sau khi ‘giải nghệ’ liền trở về quê, mang theo một số tiền sau đó cưới chồng sinh con, ấy cũng coi là đi hết một kiếp nhân sinh nhưng mà Vi Xuân Hoa có Vi Tiểu Bảo, ai còn có thể cưới nàng?.
Vi Xuân Hoa một đời này rất khó rời khỏi Lệ Xuân Viện hoặc ít nhất phải đợi, đợi đến khi Vi Tiểu Bảo trưởng thành, có thể nuôi lấy mẫu thân.
Việc này Vô Song hiểu, đáng tiếc Vi Tiểu Bảo không hiểu, bàn tay nhỏ đưa ra

lập tức chạm vào ngực mình, như muốn xác nhận ngân phiếu vẫn ở trong ngực áo vậy, thậm chí Vô Song có thể nghe thấy tiếng tim đập của Tiểu Bảo.
Tiểu Bảo thực sự không hổ là người mang hào quang nhân vật chính, đứa trẻ này cũng rất nhanh đè xuống kích động mà nhìn Vô Song.
“Đại ca, ngươi đã nói người nào làm gì đều có mục đích, đều có lợi ích, vậy ngươi tại sao phải giúp mẹ con ta?”.
Cầm trong tay ngàn lượng bạc mà vẫn có thể bình tĩnh hỏi ra câu này, Vi Tiểu Bảo quả thật khác xa những đứa trẻ cùng tuổi nhiều lắm.
“Vì tiểu tử ngươi đáng giá chỗ bạc này, không được sao? “.
Nói rồi Vô Song thản nhiên mở cửa đi ra ngoài, để mặc Vi Tiểu Bảo đứng lặng một chỗ không hiểu gì bất quá rất nhanh tiểu tử này chạy theo Vô Song, bàn tay nhỏ đưa ra kéo lấy vạt áo của hắn, một mặt đường đường chính chính mà lên tiếng.
“Đại ca, ta bán nghệ chứ không bán thân, ngươi... ngươi tuyệt đối không được có chủ ý xấu với ta “.
Lần này Vô Song triệt để phá lên cười.

Quyển 3 Chương 46

Mang tâm lý muốn thu phục Vi Tiểu Bảo về bên mình bất quá Vô Song hiện tại cũng không gấp, hắn cảm thấy mình vẫn còn thời gian từ từ tăng hảo cảm với Tiểu Bảo, lần này hắn đến gặp Tiểu Bảo chỉ là muốn reo một 'hạt mầm' vào trong lòng đứa bé này.
Tại sao Vô Song lại muốn làm vậy?, hắn ít nhất phải làm cho hình ảnh của Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội không còn hoàn mỹ vô khuyết, nhất định phải kéo hình ảnh hai hội này xuống, ít nhất cho Vi Tiểu Bảo biết bọn chúng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài.
Chỉ cần một mực nhằm vào cái vấn đề này, Vô Song hoàn toàn tự tin có thể từ trong tay Thiên Địa Hội hoặc Hồng Hoa Hội đoạt Vi Tiểu Bảo, đưa hắn về Thiên Long Giáo.
Chỉ có thân là người xuyên không như Vô Song mới biết có Vi Tiểu Bảo ở trong cung đình nhà Thanh là trợ lực lớn đến nhường nào.
Tại thế giới này nước rất sâu, triều đình nhà Thanh cũng tuyệt chẳng đơn giản như trong Lộc Đỉnh Ký nhưng mà Vô Song vẫn tin tưởng vào Vi Tiểu Bảo, nhân vật chính dù có thế nào cũng vẫn là nhân vật chính.

_ _ _ __ _ _ _ _

Ở bên Vi Tiểu Bảo, đứa nhóc này nhắc đến 'bán nghệ không bán thân', mấy chữ này vô tình lại làm Vô Song nhớ ra mục tiêu của mình tiến vào Lệ Xuân Viện này, thế là hắn không khỏi cúi thấp người, ngồi xổm xuống mà hỏi Tiểu Bảo.
"Tiểu Bảo, mấy chữ bán nghệ không bán thân này là ai dậy ngươi? ".
Câu hỏi này đương nhiên là hỏi thừa, thân ở Lệ Xuân Viện lớn lên, Tiểu Bảo sao lại chưa biết.
Tiểu Bảo lúc này bĩu môi mà nhìn Vô Song.
"Có gì mà không biết chứ, kim bài danh kỹ của Lệ Xuân Viện ai không treo cái biển này? ".
Ở đây lại phải làm rõ một chú, tại Lệ Xuân Viện cao cấp nhất là Kim Bài Kỹ Nữ cùng Kim Bài Danh Kỹ.
Trước đây chỉ có Kim Bài Danh Kỹ tồn tại nhưng mà hiện tại thì có thêm Kim Bài Kỹ Nữ.
Ban đầu danh kỹ vốn cùng nghĩa với kỹ nữ nhưng từ sau thời đại Trần Viên Viên thì danh kỹ được mang theo một loại hàm nghĩa khác, đại khái đi liền với năm chữ 'bán nghệ không bán thân'.
Ban đầu danh kỹ chỉ là kỹ nữ cao cấp nhưng mà hiện tại danh kỹ liền mang ý nghĩa khác về phần kỹ nữ cao cấp thì đã đổi thành Kim Bài Kỹ Nữ.

Vô Song nhìn thấy biểu cảm của Vi Tiểu Bảo theo dạng ‘ta không lạ gì’, hắn liền khẽ cười.
“Ồ, Kim Bài Danh Kỹ sao?, vậy theo Tiểu Bảo mà nói Kim Bài Danh Kỹ nào ở Lệ Xuân Viện là tốt nhất? “.
Lần này như nói đúng chỗ ngứa của Vi Tiểu Bảo, đứa nhóc này lập tức tỏ ra hào hứng.
“A, Kim Bài Danh Kỹ của Lệ Xuân Viện bản thân Tiểu Bảo cũng không lạ gì, kỹ nữ muốn lập đền thờ mà thôi, cái gọi là bán nghệ không bán thân chỉ là cách tăng giá của Lệ Xuân Viện chúng ta, bất quá mấy vị tỷ tỷ đó đúng thật là xinh đẹp, đại ca ngươi muốn có một đêm Thiên Thương Nhân Gian với bọn họ chỉ sợ phải bỏ ra vài trăm lượng bạc một lần bất quá đảm bảo sẽ không phí phạm, đảm bảo sẽ làm đại ca hài lòng”.
VI Tiểu Bảo hiện nay không ngờ đóng tốt vai một người trong ngôi nhà Lệ Xuân Viên, dĩ nhiên vì Lệ Xuân Viện mà ‘pr’.
Vô Song tiếp theo lại bắt đầu hỏi thế nào là Kim Bài Danh Kỹ, sau đó hắn liền không thể không phục độ hắc của Lệ Xuân Viện.
Bản thân Kim Bài Danh Kỹ đa số đều sẽ chỉ biết hai loại ‘kỹ’, hoặc là nhạc kỹ hoặc là vũ kỹ.
Muốn nhìn nhạc kỹ cùng vũ kỹ, một lần chỉ phải bỏ ra vài chục lượng bạc, đương nhiên chưa tính tiền thưởng cho các nàng, rồi tiền đồ ăn, tiền rượu... tính ra cũng phải cả trăm lượng bạc.
Không làm gì cũng mất trăm lượng bạc, theo lời Vi Tiểu Bảo đây cơ hồ đã sánh ngang với một đêm tiêu dao bên người Kim Bài Kỹ Nữ của Lệ Xuân Viện.
Tất nhiên cái này gọi là mặt mũi, là phẩm giá, người giàu có chân chính sẽ không để ý số tiền này, đại khái như Vô Song hắn sẽ không để ý.
Ngoài việc thưởng thức ‘kỹ’ của mấy Danh Kỹ này ra, nếu muốn có ‘phục vụ ngoài luồng’ liền phải tiêu tốn số tiền gấp 5 lần, chỉ sợ 500 lượng bạc mới có thể cùng các nàng tiêu dao khoái hoạt một đêm, giá trị bản thân của Danh Kỹ chính là gấp 5 lần so với Kỹ Nữ, cá biệt thậm chí tại Lệ Xuân Viện có những Danh Kỹ được định giá ngàn lượng một đêm, một đêm của những nữ nhân này có khi còn đủ chuộc thân cho kỹ nữ tầm thường trong Lệ Xuân Viện.
Tiểu Bảo được dịp liền nói rất nhiều thứ liên quan đến Danh Kỹ trong Lệ Xuân Viện cho Vô Song, bất quá khi Vô Song một lần nữa hỏi Tiểu Bảo, tại Lệ Xuân Viện thì Danh Kỹ nào cao cấp nhất, Tiểu Bảo không ngờ lại tỏ ra ngập ngừng.
Lúc này Tiểu Bảo đứng bên cạnh Vô Song, một mặt cúi đầu, phải suy nghĩ một lúc mới mở miệng.
“Đại ca, phải xem ngươi lựa chọn thế nào rồi “.
Lần này Vô Song lại bất ngờ, không khỏi càng thêm hứng thú.
“Lựa chọn?, còn phải lựa chọn ra sao nữa? “.

Vi Tiểu Bảo nghĩ nghĩ một chút, lại vì Vô Song giải thích.
“Tại Lệ Xuân Viện này có tứ đại danh kỹ lần lượt là Thu Trà, Ngân Xuyên, Đổng Quỳnh, Linh Nhi, bốn vị tỷ tỷ này... bất cứ ai đều có giá trị thiên kim hơn nữa... cũng không bao giờ xuất hiện cùng nhau, tùy từng ngày đại ca ngươi mới có thể thấy bọn họ, đại khái thì cứ hai ngày một người mới xuất hiện, kim bài mới được đề lên, hôm nay nếu đệ không nhớ nhầm là ngày của Ngân Xuyến tỷ “.
“Cả bốn người cũng không giống danh kỹ bình thường, cầm kỳ thi họa bốn hạng đều thông. Hôm nay đến phiên Ngân Xuyên tỷ tỷ, Ngân Xuyên tỷ vũ kỹ thực sự rất tốt, vòng eo tinh mỹ tuyệt luân, đệ nghe nói Ngân Xuyên tỷ tỷ theo học danh sư Tây Vực, thuật múa bụng có thể làm hài lòng bất cứ khách nhân nào, thân hình như xà tinh trong truyền thuyết vậy”.
Nói tới đây Vi Tiểu Bảo ngập ngừng một chút rồi mới lên tiếng tiếp.
“Đại ca ngươi muốn tìm Kim Bài Danh Kỹ tốt nhất Lệ Xuân Viện lúc này cũng chỉ có Ngân Xuyên tỷ tỷ bất quá... bất quá gần đây Lệ Xuân Viện chúng ta xuất hiện một yêu nữ”.
Vi Tiểu Bảo không nói thì thôi, hắn vừa nói xong thì Vô Song không thể không bị hấp dẫn, lập tức hứng thú nồng đậm mà hỏi.
“Yêu nữ?, là thế nào? “.
Trên đời này đương nhiên không có yêu nữ nhưng mà theo lời Vi Tiểu Bảo nói... việc này đúng là kỳ hoa.
Nữ nhân này mới đến Lệ Xuân Viện trong 7 ngày gần đây, nàng từ khi tiến vào Lệ Xuân VIện đến cả hình dáng thế nào cũng không một ai thấy, cho dù là ăn cơm uống nước hay tắm rửa sinh hoạt thì nàng cũng chưa từng xuất hiện.
Tất cả mọi sinh hoạt của nữ nhân này liền do hai nha hoàn đứng ra sắp xếp.
Hai nha hoàn của nàng một người gọi là Ngọc Huyền, một người là Thanh Thanh, điều làm Vi Tiểu Bảo khó hiểu nhất là hai tỳ nữ này... đều có thể coi là cực kỳ xinh đẹp thậm chí không hề thua bất cứ danh kỹ nào của Lệ Xuân Viện, cho dù là tứ đại danh kỹ cũng vậy.
Thanh Thanh thân hình dong dỏng cao, tóc dài quá lưng mượt mà vô cùng, khuôn mặt hoàn toàn giống với mỹ nữ Trung Nguyên, là dạng khuôn mặt thon gọn với chiếc cằm nhọn xinh xắn, đặc biệt phải nói cho dù là Vi Tiểu Bảo sinh ra ở nơi Thanh Lâu, một đời cũng không gặp được người nào thân hình hoàn mỹ như Thanh Thanh.
Về phần nha hoàn thứ hai gọi là Ngọc Huyền, thân hình không có tốt như Thanh Thanh thậm chí có thể coi là có chút đầy đặn, thân hình cũng không quá cao, khuôn mặt lại tương đối tròn, khuôn mặt không giống với nữ nhân Trung Nguyên bất quá... nữ nha hoàn này có nụ cười hớp hồn không biết bao nhiêu thực khách, nói là nụ cười tỏa nắng cũng không quá.
Một người thiên sinh lệ chất, một người thì lại ngọt ngào gần gũi, Vi Tiểu Bảo

thực sự không hiểu chủ nhân của hai người còn thế nào?.
Nữ tử này thậm chí từ ngày đến Lệ Xuân Viện liền được định là Kim Bài Danh Kỹ, cũng chưa từng một lần hạ Kim Bài xuống, 7 ngày liên tục vẫn treo Kim Bài tiếp khách nhưng mà tất cả khách nhân từ đầu đến cuối đều chưa thể nhìn thấy dung mạo của nàng, thậm chí trực tiếp nói chuyện với nàng cũng không có mấy người.
Nữ tử này có thể... tạm coi là chân chính Bán Nghệ Không Bán Thân, dù sao từ đầu đến cuối vẫn chưa có thực khách nào của Hành Dương có thể lên giường với nàng, đến cả nắm tay nàng cũng chưa nghe ai nói.
Khách nhân muốn gặp nàng hoặc là vượt qua ‘thử thách’ nào đó mà Vi Tiểu Bảo không biết hoặc là trực tiếp bỏ ra 5000 lượng bạc bất quá khi đối diện vẫn phải cách một lớp bình phong.
Bỏ ra 5000 lượng bạc cũng không phải trực tiếp có thể gặp nàng mà nói chuyện nhân sinh, bỏ bạc xong liền nghe nữ nhân này tấu một khúc nhạc, một khúc nhạc tầm thường vô cùng nhưng mà khách nhân vừa nghe xong đều toàn bộ quay đầu rời đi, trên mặt biểu tình hài lòng cực điểm sau đó... vài ngày sau lại tiếp tục đến ‘cống’ tiền.
Lệ Xuân Viện không thiếu ‘tài’ nữ, cầm kỹ của các nàng cũng không tệ bất quá không một ai hiểu được tiếng đàn của nữ nhân kia, cũng không một ai cảm thấy đây là khúc đàn hay.
Dần dần người trong Lệ Xuân Viện đều coi nàng là yêu quái, có khả năng mị hoặc nhân tâm, đồng thời danh tiếng nữ nhân này càng ngày càng lớn, lớn đến độ bậc đại phú đại quý trong thành Hành Dương không ai không đến, không ai không muốn một lần nhìn thấy dung nhan của nàng.
Cũng không rõ có phải ‘thử thách’ của nàng quá mức khó khăn hay không nguyên khoảng thời gian này cũng chưa có ai vượt qua được, chỉ có thể dùng ngân lượng trực tiếp đến nghe một khúc đàn của nàng.
Đương nhiên vẫn rất nhiều người chọn vượt ‘thử thách’, thứ nhất mỗi lần đăng ký chỉ mất 50 lượng bạc, thứ hai liền sẽ được gặp Thanh Thanh hoặc Ngọc Huyền, nói thật với 50 lượng bạc liền có thể nhìn thấy hai đại mỹ nhân phong tình hoàn toàn khác nhau với một số người chỉ sợ sẽ sẵn sàng bỏ ra.
Vi Tiểu Bảo lớn lên ở Lệ Xuân Viện còn chưa bao giờ nhìn thấy quái sự như vậy, càng quái hơn ở chỗ vị Tổng Quản của Lệ Xuân Viện còn không biết nàng là ai, không được diện kiến dung mạo của nàng, nghe nói... Kim Bài Danh Kỹ của nàng chính là do chủ nhân của Lệ Xuân Viện tự mình hạ xuống, bằng vào cái lời đồn này trên dưới Lệ Xuân Viện lại càng không dám làm gì nàng.
Vi Tiểu Bảo càng kể, Vô Song càng hứng thú.
Rốt cuộc là nữ tử nào bá đạo như vậy.
Tấu một khúc nhạc đòi 5000 lượng bạc?, hơn nữa một ngày nàng ta tấu cũng

không phải chỉ một khúc, một ngày thu nhập chẳng nhẽ cả vạn lượng bạc?.
Nữ tử này Vô Song bắt đầu cảm thấy... không gặp không được.

Quyển 3 Chương 47

‘Yêu nữ’ trong miệng Vi Tiểu Bảo thật ra cũng không phải lúc nào cũng có thể gặp được, đúng là ngày nào Kim Bài cũng được dựng lên chưa từng hạ xuống bất quá ‘Yêu nữ’ chỉ xuất hiện vào buổi tối, khi toàn bộ sinh ý Lệ Xuân Viên tốt nhất.
Đương nhiên vào khoảng thời gian này căn phòng của nàng tuyệt đối được coi là trung tâm của Lệ Xuân Viện, khiến không biết bao nhiêu kỹ nữ, danh kỹ ghen tỵ không thôi.
Từ giờ đến tối còn không biết bao nhiêu thời gian, thế là Vô Song quyết định theo Vi Tiểu Bảo dạo chơi toàn bộ Lệ Xuân Viện một lần.
Có Vi Tiểu Bảo chỉ đường Vô Song mới biết Lệ Xuân Viện là quần thể kiến trúc lớn thế nào.
Lệ Xuân Viện thật ra không chỉ chiếm một mặt phố của Hành Dương Thành, nó tổng cộng có hai cửa vào, chiếm nguyên hai mặt phố.
Một mặt là tòa lầu các xa hoa 4 tầng kia, một mặt liền là hậu viện.
Hậu viện được xây dựng vốn là phòng bếp, phòng cửi lửa, nơi ở của hạ nhân trong chính Lệ Xuân Viện bất quá ở giữa hậu viện cùng tòa lầu 4 tầng bên ngoài còn có một nơi gọi là Thiên Thượng Nhân Gian.
Lệ Xuân Viện là tên gọi chung của toàn bộ công trình kiến trúc này nhưng nó cũng được dùng để gọi riêng cho toàn lầu các 4 tầng.
Tại Lệ Xuân Viện nói đúng ra không có Danh Kỹ, chỉ có kỹ nữ.
Danh Kỹ toàn bộ được đặt bên trong Thiên Thượng Nhân Gian.
Thiên Thượng Nhân Gian không phải được xây theo kiến trúc lầu các mà là một tòa đại trạch nằm ngay phía sau Lệ Xuân Viện.
Từ cửa chính điện đi thẳng ra ngoài, theo đường lớn liền thấy Thiên Thượng Nhân Gian ngay trước mặt, Thiên Thượng Nhân Gian là một tòa đại trạch viện nhưng mà lại chỉ có 3 mặt tường, mặt tường ngay phần cổng trước cũng không tồn tại, phần cổng trước vậy mà được thay bằng một cánh rừng tiểu trúc chắn ngang hai bên rồi dẫn thẳng vào trong.
Từ toa tiểu trúc đi thẳng vào liền có thể thấy từng hòn giả sơn, thấy từng tòa bệ đá đặt giữa vườn, khung cảnh xung quanh tràn ngập hoa lá cây cỏ, còn có cả hồ nước nhỏ nơi trung tâm, bên dưới từng đàn cá màu đỏ nhẹ nhàng chuyển động.
Phong cảnh của Thiên Thượng Nhân Gian thực sự cực kỳ hữu tình thậm chí cho Vô Song cảm giác đây như vườn ngự uyển vậy.
Sau khi đi qua khu vườn nhỏ cùng từng tỏa giả sơn liền thấy một thềm đá, thềm đá toàn bộ đều làm bằng Thạch Anh sáng loáng, bước khỏi bậc thềm đá liền là

sàn gỗ, sàn gỗ này cũng không phải kiểu như ngôi nhà của Độc Cô Cầu Bại khi trước, nói đúng hơn thì đây là một hành lang gỗ, toàn bộ đều là gỗ Tử Đinh Hương tỏa ra một mùi thơm nhẹ dịu lòng người.
Hành lang gỗ này cũng không phải là đường thẳng, nó cứ như một cung đường riêng biệt vậy, một cung đường bao quanh toàn bộ Thiên Thượng Nhân Gian, cung đường gỗ này chia thành nhiều ngã rẽ, mỗi ngã rẽ sẽ dẫn đến một tòa lầu các hai tầng, lầu các diện tích không lớn khoảng 30m2.
Tầng 1 của tòa lầu các thường là nơi nha hoàn tiếp khách nhân, tầng 2 liền là phòng của Danh Kỹ.
Theo lời Vi Tiểu Bảo nói toàn bộ Thiên Thượng Nhân Gian tổng cộng có 12 tòa lầu các như vậy bất quá thường thường mỗi ngày chỉ có khoảng 5 tòa lầu các có Danh Kỹ đến ở dùng để tiếp khách còn lại 7 tòa lầu các còn lại đều để trống bất quá từ khi ‘yêu nữ’ đến thì một ngày thường thường sẽ có 6 tòa lầu các có chủ nhân vào ở.
Vô Song đi theo Vi Tiểu Bảo, một mực nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện thực sự phải nói là mở rộng tầm mắt.
Thiên Thượng Nhân Gian nơi này thực sự được xây dựng vô cùng kỳ công, Danh Kỹ ở Thiên Thượng Nhân Gian có giá cực cao không phải là không có lý.
Thiên Thượng Nhân Gian nơi này bất cứ ai tiến vào đều có một loại cảm giác cao sang, quyền quý, giống với một loại đẳng cấp khác biệt vậy, người bước vào nơi này không tiêu tiền quả thực xấu hổ với chính thân phận của mình.
Tiếp theo Vi Tiểu Bảo liền dẫn Vô Song tới một tòa tiểu lầu chữ Thiên.
Chữ Thiên này chính là đẳng cấp của Lệ Xuân VIện tức Kim Bài Danh Kỹ trong Thiên Thượng Nhân Gian.
Dĩ nhiên một đường tới đây cũng không phải là không có người, trên một cung đường này Vô Song thậm chí thấy không ít quan binh.
Với Vi Tiểu Bảo thì đây có lẽ là việc thường nhưng mà với Vô Song thì hắn lại phải đánh giá thêm về thế lực sau lưng Lệ Xuân Viện một chút.
Mang quân lính chính quy của Thanh Triều đi bảo vệ Thương Thiên Nhân Gian?.
Dạng người lấy việc công giải quyết vấn đề tư như thế này mà không ai dám nói gì chỉ sợ phải là vương gia đương triều, là hoàng thân quốc thích.
Nguyên một cung đường đi đến tòa lầu này Vô Song đếm qua cũng có gần 30 quan binh Đại Thanh.
Tiếp theo không rõ có phải hiện tại còn quá sớm hay không, căn phòng chữ Thiên lúc này ngoại trừ Vô Song ra liền chưa có khách nhân nào tiến đến.
Vi Tiểu Bảo lúc này cẩn thận nhìn một chút sau đó liền chỉ về phía tấm bảng hiệu.
“Vô Song đại ca, chính là nơi này rồi “.

Vô Song theo ngón tay của Tiểu Bảo nhìn về phía tấm bảng kia ánh mắt không khỏi nhíu, bên trên chỉ thấy ghi bốn chữ.
“Khuynh Quốc Khuynh Thành”.
Nhìn bốn chữ này Vô Song không khỏi gật đầu, nữ nhân trong này cũng đủ tự tin phải biết ở thế giới này đây là 4 chữ cực nặng.
Khuynh Quốc Khuynh Thành vốn là mỹ tử tả sắc đẹp cho đến khi thế gian xuất hiện một vị Khuynh Quốc Yêu Cơ – Trần Viên Viên.
Sau khi Trần Viên Viên được thế gian gọi bằng danh hiệu này, thế gian gần như không có mỹ nhân nào dám dùng từ tương đương miêu tả hay lấy làm ngoại hiệu của chính mình.
Khuynh Quốc Khuynh Thành vốn để miêu tả về sắc đẹp của nữ nhân thì nay bị biến nghĩa thành ‘nữ nhân mị hoặc thiên hạ, gây hai cho nhân gian’, tại thời điểm này Khuynh Quốc Khuynh Thành liền sẽ mang nghĩa ‘hồ ly tinh’.
Trần Viên Viên là Khuynh Quốc Yêu Cơ, ngụ ý bản thân nữ nhân này là Tô Đắc Kỷ đầu thai chuyển thế.
Thú thật Vô Song bản thân đúng là muốn đi gặp Trần Viên Viên một lần, dù sao ‘Tô Đát Kỷ’ thì Vô Song đã sớm thấy dung mạo, Trần Viên Viên có thể so sánh với nàng không biết nhan sắc ra sao?.
Lại nói bốn chữ Khuynh Quốc Khuynh Thành này, Vô Song sau khi nhìn thấy liền vỗ vai Vi Tiểu Bảo.
“Tiểu Bảo, dẫn đường đi thôi”.
Vi Tiểu Bảo nghe vậy cũng gật đầu, lập tức dùng tay nắm lấy chiếc chuông lớn trước mắc mà rung.
Chuông rung lên, không bao lâu cửa lớn liền mở ra.
Người mở cửa đương nhiên là nữ nhân hơn nữa nàng ta cũng nhận ra Tiểu Bảo.
“Tiểu Bảo?, ngươi đến đây có việc gì không? “.
Nhìn thấy nữ nhân này xuất hiện đến cả Vô Song cũng phải giật mình.
Làn da trắng hay không?, làn da của nàng không quá trắng nhưng tuyệt đối không đen hơn nữa làn da ánh lên vẻ đầy sức sống, một loại cảm giác tràn ngập sinh mệnh.
Nữ tử này mặc một làn váy màu tím cùng áo dái tay màu trắng, lộ ra bắp chân trần bên dưới.
Áo trắng bên trên có thể coi là tương đối ôm sát người lộ ra bộ ngực vểnh lên cùng vòng eo thon gọn.
Eo của nàng không tính là tinh tế, đến cả bắp chân thật ra cũng không hoàn mỹ, thân hình muốn gọi là hoàn hảo thì chắc chắn không đúng nhưng phối hợp lại với nhau thì lại tạo nên một loại cảm giác hài hòa đến bất ngờ.
Tiếp theo phải nói đến khuôn mặt nữ nhân này, mặt nàng căn bản là tròn nhưng cằm bên dưới cũng có chút nhọn, ánh mắt long lanh đen nhánh, sống mũi có

chút cao, đặc biệt là đôi môi của nàng.
Môi trên có ba điểm phồng, môi dưới lại hơi co lại đồng thời môi dưới lại dày hơn môi trên tạo nên từng đường cong hoàn mỹ, đường viên môi rõ nét vô cùng, nàng nhìn Vi Tiểu Bảo mà khẽ mỉm cười, chỉ một nụ cười mỉm thôi cũng làm hai khóe môi nhẹ rung động mà có chút nhu ra, thực sự quyến rũ vô cùng lại kết hợp với cái cằm nhỏ nhắn kia... thực sự làm Vô Song rung động.
Hắn đã thấy rất nhiều mỹ nhân trên đời nhưng mà hắn chưa từng thấy ai như nàng.
Xét từng bộ phận trên cơ thể, trừ đôi môi kia ra thì không thể so sánh với bất cứ nữ nhân nào của Vô Song nhưng khi kết hợp với nhau... không hiểu sao trong đầu Vô Song hiện lên hai chữ ‘hoàn hảo’.
Hai chữ này từ trước đến nay Vô Song chỉ dành tặng cho 3 người.
Đầu tiên là Khinh Huyền, thứ hai là Lý Thu Thủy, cuối cùng chính là Tây Thi.
Nữ tử này đẹp một cách kỳ lạ.
_ _ __ _ _ _ _
Nàng mở cửa, ban đầu là thấy Tiểu Bảo sau đó lại thấy Vô Song.
Ánh mắt khẽ nhìn Vô Song, cái nhìn phi thường ngắn sau đó liền rụt mắt về, khóe miệng hơi mở ra, khi đôi môi kia nhẹ mở cứ như hoa sen nở rộ vậy, tiếng nói của nàng rất thanh cũng rất mảnh, giọng nói cho người ta một loại cảm giác dịu dàng, tự nhiên mà thanh thoát.
Nàng hướng về Vô Song mà hỏi.
“Xin lỗi, vị công tử này phải chăng đến tìm tiểu thư nhà ta? “.
Vô Song vốn muốn nhìn ‘yêu nữ’ trong miệng Tiểu Bảo, hắn ban đầu chỉ là hiếu kỳ mà thôi nhưng lần này không thể không rung động.
Chỉ một ‘hầu gái’ của nàng đã đẹp như vậy, đã khiến Vô Song ngắm nhìn không biết bao nhiêu mỹ nhân vậy mà vẫn rung động thì chủ nhân còn là nhân vật nào?.
Trong một giây phút Vô Song còn đang nghĩ vị ‘yêu nữ’ kia chính là Tây Thi chuyển thế.
Hắn dĩ nhiên cũng đoán ra, cô gái này gọi là Ngọc Huyền.
Nếu người bước ra là Thanh Thanh, thú thật Vô Song chưa chắc đã rung động thế này dù sao Thanh Thanh cũng là nữ nhân xinh đẹp vô cùng mà nữ nhân xinh đẹp trên đời này ai qua được Khinh Huyền?, ai qua được Tây Thi?.
Ngọc Huyền thì khác, vẻ đẹp của nàng chỉ sợ phải dùng từ “Thiên Niên Nan Ngộ’, ngàn năm mới có một nữ tử đặc dị như vậy.
“Ta từ Tây Vực xa xôi đi qua Hành Dương Thành, nghe danh Lệ Xuân Viện có một vị Khuynh Quốc Yêu Cơ thứ hai xuất thế liền không nén được tò mò, không nhịn được mà tới đây bái phỏng”.
Ngọc Huyền nghe vậy, nàng vẫn giữ vẻ dịu dàng kia thản nhiên đáp lại.
“Công tử, hiện tại mặt trời mới xuống núi, tiểu thư nhà chúng ta còn đang nghỉ

ngơi, đợi khi trời tối hắn công tử liền quay lại, Ngọc Huyền liền vì công tử xếp chỗ”.
Nàng nói xong thản nhiên lùi lại, dùng hai tay khẽ đóng cửa.
Đây chính là đuổi khách, cực kỳ vô tình đuổi khách.
Vô Song cũng không ra tay ngăn cản nàng, nhìn theo hai khe cửa kia đóng lại trong lòng Vô Song nhận ra hai điều.
Thứ nhất cho dù Ngọc Huyền che dấu rất tốt nàng vẫn có một loại cao ngạo từ tận trong xương, cho dù nàng chỉ là một giới nha hoàn, nàng đối với khách nhân như Vô Song thủy chung vẫn có cao ngạo của chính mình.
Thứ hai, Ngọc Huyền chắc chắn biết võ công.
Nhìn hai cánh cửa đóng lại, Vô Song không khỏi một lần nữa phải nghiêm túc suy nghĩ.
Nha hoàn còn như vậy, chủ nhân liệu sẽ đến mức nào?.

Quyển 3 Chương 48

Hành Dương Thành – Người quen

Vi Tiểu Bảo đứng ở bên cửa, cho dù năm này mới 11 tuổi bản thân Tiểu Bảo cũng đối với Ngọc Huyền cực kỳ ấn tượng.

Số lượng nữ nhân mà Vi Tiểu Bảo nhìn thấy còn nhiều hơn cả Vô Song dù sao từ khi sinh ra tiểu tử này đã ở tại nơi đây, nữ nhân có thể tính bằng hàng trăm người bất quá Vi Tiểu Bảo vẫn cảm thấy không ai ấn tượng bằng Ngọc Huyền.

Cái này cũng giống hệt với Vô Song vậy, nữ nhân xinh đẹp thậm chí xinh đẹp đến mức hoàn mỹ trên đời không phải không có đặc biệt Vi Tiểu Bảo cảm thấy tứ đại danh kỹ của Lệ Xuân Viện toàn bộ đều xinh đẹp hoàn mỹ, đều là nữ thần trong lòng nam nhân nhưng mà kể cả dung mạo bọn họ xinh như hoa, như họa thì cũng không thể che đi quầng sáng của nữ hầu gái kia.

Cả nữ hầu gái của 'yêu nữ' bản thân Vi Tiểu Bảo đều đã gặp, như đã nói Thanh Thanh nhan sắc không dưới tứ đại danh kỹ Lệ Xuân Viện còn Ngọc Huyền... nàng có một vẻ đẹp rất khó diễn tả, một nét chấm phá riêng biệt giữa Lệ Xuân Viện ngát ngát đóa hoa.

Nếu toàn bộ Lệ Xuân Viện là một rừng hoa hồng khoe sắc thắm thi nhau phô ra nét đẹp, nét quyến rũ thì Ngọc Huyền như một bông hoa hướng dương mọc xen lẫn, cùng với ánh sáng mặt trời mà tỏa ra thứ ánh sáng của chính mình.

Đến khi Ngọc Huyền đóng cửa lại, Vi Tiểu Bảo mới như tỉnh hồn lại, đứa nhỏ này không khỏi huých nhẹ vai Vô Song.

"Vô Song đại ca, ta không nói điêu chứ?, rất nhiều người nguyện ý đưa tiền không phải là để nhìn yêu nữ kia mà là hai nha hoàn của nàng".

Vô Song đối với Vi Tiểu Bảo tất nhiên dùng tên thật của mình, cái này cũng không ảnh hưởng chút nào dù sao kể cả hắn cùng phân thân có dùng một tên thì cũng không có bất cứ ai có thể hoài nghi hai người là một.

Vô Song lần này còn đang chuẩn bị đóng vai Đông Phương Bạch, cùng lắm hắn coi như hai chữ 'Vô Song' này là tên giả Đông Phương Bạch sử dụng, sẽ không gặp vấn đề gì.

"Thực sự là bất ngờ, nàng rất đặc biệt".

Vi Tiểu Bảo gật đầu rồi lại hỏi.

"Đại ca, thế bây giờ ngươi tính làm gì?, đợi ở đây hay trở về Lệ Xuân Viện ăn uống một chút? ".

Vô Song đối với câu hỏi của Vi Tiểu Bảo khẽ suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu.

"Trước tiên tìm cái gì lót bụng đi, đệ đi đặt cho ta một phòng nhân tiện tìm giúp

cho ta một cô nương tới đây “.
Vi Tiểu Bảo đối với Vô Song cười hắc hắc, nghe đến tìm cô nương đứa nhỏ này lập tức biết Vô Song muốn làm gì, Tiểu Bảo lập tức gật đầu.
“Vô Song đại ca, vậy chúng ta về thôi”.
Thế là Vô Song cùng Vi Tiểu Bảo lại trở về Lệ Xuân Viện, trước khi đi Vô Song vẫn không khỏi hướng ánh mắt về phía cánh cửa kia, không thể không nói Ngọc Huyền cho hắn ấn tượng rất mạnh.
Hắn không nói Ngọc Huyền xinh đẹp tuyệt trần hay hoàn mỹ tuyệt luân gì gì đó, nàng bất kể khuôn mặt hay thân thể đều khó có thể so với mỹ nữ đương thời thậm chí so với A Châu bản thân Ngọc Huyền chưa chắc đã vượt qua nổi nhưng nàng có một sự hài hòa khó tả.
Sự kết hợp của thân thể, làn da, khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười... tất cả đều cho Vô Song một loại cảm giác hoàn hảo, vẻ đẹp của nàng chính Vô Song còn khó mà diễn tả được bằng lời.
Vô Song rời khỏi Thiên Thượng Nhân Gian, trong đầu lại không ngừng bắt đầu suy nghĩ về nữ tử được gọi là yêu nữ kia.
Nếu thế giới này có Tây Thi tồn tại thì người ‘yêu nữ’ kia tất nhiên là Tây Thi, trừ Tây Thi ra Vô Song không có nhân tuyển nào tốt hơn.
Tất nhiên Vô Song cũng biết rất hiếm khả năng Tây Thi tồn tại, nếu không phải là Tây Thi thì rốt cuộc là nữ nhân nào?.
Đầu của Vô Song bắt đầu nhận định vô số nữ tử trong Kim Dung nhưng càng nghĩ hắn càng cảm thấy không có khả năng.
“Chẳng nhẽ là Nhậm Doanh Doanh? “.
Theo lời Tiểu Bảo kể nữ nhân này cầm kỹ cực kỳ giống ‘yêu quái’, loại cầm kỹ không có gì đặc biệt nhưng lại làm cho không biết bao nhiêu người bỏ tiền ra, dĩ nhiên Vô Song đi nhiều thấy cũng nhiều, hắn không tin cầm kỹ bình thường có thể làm được trình độ này, nữ nhân kia cầm kỹ chỉ sợ đã đến một cảnh giới đáng sợ gọi là Khống Âm Thuật.
Loại cầm kỹ này Vô Song mới chỉ thấy Tiên Âm thể hiện ra, ngoại trừ cô cô thì đến cả Hoàng Dược Sư tại thế giới kia cũng không đàn nổi.
Thế nào gọi là Khống Âm Thuật?, đây là loại cầm kỹ khống chế âm thanh, khiến... mỗi người đều nghe ra một loại âm thanh khác nhau, về phần âm thanh mỗi người nghe được như thế nào liền sẽ do cầm sư quyết định.
Chỉ có loại cảnh giới này mới có thể giải thích tốt nhất cho quái sự kia.
Trong thế giới Kim Dung, nói đến cầm thuật cũng chỉ có thể là Nhậm Doanh Doanh.
Nhậm Doanh Doanh thân là Thánh Cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo, địa vị cao quý vô cùng, chỉ hơn chứ không kém so với Tương Vân, dạng nữ nhân như Doanh Doanh không phải là không thể có hai nữ tử như hoa như ngọc đi theo.

Đương nhiên đây chỉ là Vô Song đoán mà thôi, hắn cũng không dám chắc dù sao số lần hắn đoán sai cũng không phải là ít.

_ _ _ _ __ _ _

Vi Tiểu Bảo thân là người của Lệ Xuân Viện, việc Vi Tiểu Bảo chọn phòng cho Vô Song vẫn rất dễ dàng, có thể nói là quen việc dễ làm, Vô Song cùng Vi Tiểu Bảo lên thẳng lầu 4 – Lệ Xuân Viện.

Lần 3 cùng lầu 4 của Lệ Xuân Viện cũng không khác gì nhau cho lắm, đều là dạng phòng riêng, là phòng của kỹ nữ cùng khách nhân qua đêm bất quá lầu 4 vốn là nơi của Kim Bài Kỹ Nữ, lầu 3 thì chỉ là kỹ nữ bình thường.

Vi Tiểu Bảo biết Vô Song không thiếu tiền liền trực tiếp lựa chọn cho hắn Kim Bài Mỹ Nữ, nữ nhân tiếp chuyện Vô Song lúc này gọi là Liễu Thu Trúc, cái tên rất đẹp, rất có ý cảnh.

Nữ nhân này leo được đến địa vị Kim Bài Kỹ Nữ cũng không phải là không có nguyên do, ít nhất so với tất cả nữ tử Vô Song từng nhìn thấy trong Lệ Xuân Viện liền đẹp hơn một bậc, trên người còn có một cỗ mị ý như có như không.

Mị ý tức mị thuật, mị thuật có người trời sinh đã có, có người tu luyện mà thành, cũng có người trong cuộc sống luyện thành, Liễu Thu Trúc chính là dạng thứ ba.

So với những nữ tử lựa chọn phô da thịt của mình ra bên ngoài câu dẫn khách nhân, nàng liền cao hơn 2 bậc.

So với những nữ tử trên người luôn có một loại mị ý hiện rõ mồn một, đại khái gọi là dâm nữ câu dẫn nam nhân kia, nàng cao hơn 1 bậc.

Dạng nữ nhân này ở Lệ Xuân Viện không làm Kim Bài Danh Kỹ kể cũng uổng, nàng đã biết tiết chết mị thuật của mình, đã biết khống chế mị ý, coi như mị thuật tiểu thành.

_ _ _ _ _ __ _

LIễu Thu Cúc lúc này cũng phi thường khó hiểu, nàng vốn được Vi Tiểu Bảo liên hệ.

Ở trong Lệ Xuân Viện thì ngoại trừ các mama dẫn khách ra còn có đám ma cô, nhiệm vụ tương đương.

Dĩ nhiên ma ma là để quản kỹ nữ còn đám ma cô vốn là hộ vệ Lệ Xuân Viện nhưng tinh thông miệng lưỡi đảm nhận, nhiệm vũ cũng là dẫn khách tuy nhiên cái đám này căn bản không có tư cách dẫn khách đến lầu 4, dẫn khách đến gặp Kim Bài Danh Kỹ là việc của ma ma.

Vi Tiểu Bảo thì lại tương đối đặc thù, mẹ của hắn Vi Xuân Hoa dĩ nhiên là một mama, Vi Tiểu Bảo ở trong Lệ Xuân Viện miệng rất ngọt, được rất nhiều tỷ muội yêu thích, cho dù là Kim Bài Danh Kỹ cũng sẽ rất ít người chán ghét tiểu tử này dù sao Vi Tiểu Bảo vẫn là trẻ con, năm nay mới 11.

Vi Tiểu Bảo chỉ sợ là một trong số ít nam nhân có thể giới thiệu khách cho Kim Bài Kỹ Nữ như các nàng.

Vi Tiểu Bảo thậm chí trực tiếp đưa 50 lượng bạc cho Liễu Thu Cúc, nói với nàng có 'đại khách nhân'.
Liễu Thu Cúc nội tâm vui vẻ, cất 50 lượng bạc vào trong ngăn tủ sau đó lập tức chuẩn bị tiếp khách, dĩ nhiên 'đại khách nhân' trong lòng nàng thường thường cũng phải đáng tuổi cha nàng, chỉ có những người này mới chi bạo như vậy, hơn nữa không đi tìm danh kỹ thể hiện văn nhã mà trực tiếp tìm kỹ nữ.
Liễu Thu Cúc thậm chí còn tưởng tượng khách nhân lần này là một lão béo trung niên nào đó bất quá khi Vô Song bước vào, nàng cảm thấy cả căn phòng bừng sáng.
Vô Song quá trẻ tuổi hơn nữa khuôn mặt của hắn phải nói là cực kỳ đẹp trai, đến mức Liễu Thu Cúc cảm thấy trái tim mình đập liên hồi, nàng bất tri bất giác mà đỏ mặt.
Tiếp theo mọi việc vẫn đúng theo 'quy trình', hạ nhân liền bày biện sơn hào hải vị lên bàn, nàng liền lại gần muốn hầu rượu Vô Song nào ngờ... Vô Song đưa tay ra tỏ ý ngăn lại.
Việc tiếp theo thì làm nàng triệt để buồn bục, chỉ thấy Vô Song tự rót, tự uống căn bản không để ý đến nàng, cứ như nàng không tồn tại vậy.
Liễu Thu Cúc ban đầu tương Vô Song là diễn trò, nàng cũng tự rót tự uống nhưng mà một lúc sau thấy Vô Song thực sự không có ý quan tâm đến mình, nàng mới không biết làm sao.
Không phải dùng thân thể tiếp khách vẫn thu được ngân lượng?, cái này làm gì có cô nương nào không muốn bất quá... cũng phải xem khách nhân là ai.
Người như Vô Song, nàng nguyện ý tiếp, phi thường nguyện ý muốn tiếp nhưng mà đối phương căn bản không để ý đến nàng, lúc ban đầu bước vào chỉ nhìn nàng một chút sau đó tự mình tiến vào bàn ăn, coi nàng như người dưng nước lã, người chưa từng tồn tại vậy.
Liễu Thu Cúc rốt cuộc không ăn được nữa, nàng cũng... không lên tiếng mà lựa chọn dùng một tay chống cằm, ánh mắt quan sát Vô Song sau đó ánh mắt không khỏi mang theo si mê.
Như đã nói, mị thuật cũng chia loại người.
Vô Song là loại người thứ nhất, trời sinh mị thuật.
Hắn hiện tại không còn giống nữ nhân, mị hoặc của hắn đương nhiên không còn sức sát thương với nam nhân nhưng mà sát thương với nữ nhân y nguyên vẫn còn.
Liễu Thu Cúc thậm chí cảm giác mình đang đi lạc trong từng góc cạnh trên khuôn mặt Vô Song vậy.
Mãi đến khi Vô Song ngửa đầu lên nhìn nàng, nàng mới đỏ mặt mà rụt ánh mắt lại.
"Mặt ta có gì sao? ".

Liễu Thu Cúc xin thề một đời này chưa bao giờ trái tim nàng đập liên hồi như vậy, nàng nhìn Vô Song không khỏi cắn răng mà đáp.
“không... không có gì”.
VÔ Song cũng gật đầu, một tay đưa ra lấy một tấm khăn ăn thấm nước nhẹ lau miệng, tiếp theo hắn lấy từ ngực ra một thỏi quan ngân khác, giá trị cũng là 50 lượng bạc đặt lên bàn.
“Ta có chút việc muốn hỏi cô nương, không biết cô nương có nguyện ý trả lời “.
Liễu Thu Cúc ngửa mặt lên nhìn Vô Song, nàng có thể cảm nhận khuôn mặt kia không có một chút sắc dục, trong lòng thầm than.
Đây chính là cuộc đời của nàng, nàng từ xưa đến nay chưa từng được chọn nam nhân, nam nhân kể cả làm nàng chán ghét nàng cho dù ngàn cái không muốn vạn cái không muốn thì vẫn phải theo người ta lên giường.
Nam nhân làm nàng có thiện cảm, làm nàng thật sự muốn hầu hạ người ta trên giường thì người ta từ đầu đến cuối chưa từng quan tâm tới nàng.
“Công tử xin hỏi, Thu Cúc chỉ cần biết liền sẽ trả lời”.
Nàng sau đó nhìn 50 lượng bạc kia, nội tâm liền đắng chát.
Thật ra Vô Song không cần gửi bạc, nàng không cần 1 lượng bạc của hắn nàng cũng sẽ trả lời.
Phận kỹ nữ như nàng... đôi khi không chỉ biết đến tiền.
Nàng rốt cuộc cũng không đưa tay ra tiếp nhận thỏi bạc này mà là hai tay hạ xuống dưới bàn, ánh mắt triệt để nhìn xuống dưới hai chân.
Vô Song thấy biểu hiện của nàng hơi nhíu mày nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bất quá ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng hỏi Thu Cúc về tình hình Hành Dương Thành, Vô Song đột nhiên không mỏ miệng được.
Hắn ra dấu cho Thu Cúc im lặng, sau đó chậm rãi đứng lên, hắn vậy mà cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.
Mở cửa, đi ra hành lang, Vô Song cũng đã thấy vài nữ nhân đang đứng ở hành lang giống mình mà nhìn xuống dưới.
Tầng 4 hay kể cả là tầng 3 của Lệ Xuân Viện đều có tính năng cách âm rất tốt, việc xảy ra dưới tầng 1 chỉ cần đóng cửa sổ vào liền sẽ không hề nghe được bất quá chỉ khi tiếp khách thì cửa lầu 3 hay lầu 4 mới đóng lại, bình thường cửa sổ vẫn là mở ra, chỉ có cửa chính đóng lại mà thôi.
Có không ít người trên tầng 4 cũng nghe được biến động bên dưới, liền tiến ra ngoài.
Vô Song đứng trên hành lang, nhìn xuống dưới, ánh mắt không khỏi co rụt lại.
Hắn vậy mà gặp người quen, người quen thứ hai sau Tương Vân.

Quyển 3 Chương 49
Hành Dương Thành – Người quen (2)

Vô Song gặp lại ai?, đây là một người chính hắn cũng không ngờ được.
Nơi đây là kỹ viện, thông thường kỹ viện trừ kỹ nữ cùng danh kỹ ra căn bản sẽ không có nữ nhân bước vào nhưng người quen của Vô Song thì vẫn đúng là nữ nhân.
Vẫn mái tóc ngắn kia, kiểu tóc che đi nửa bên mắt, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, ánh mắt vẫn bức người như vậy, thân hình vừa vặn đạt tới 1m70, trên người mặc một chiếc áo dài màu đen che đi toàn bộ phần cánh tay, dưới chân vẫn là chiếc quần đùi quen thuộc gần như muốn khoe toàn bộ đôi chân dài kia ra, dưới bắp chân là một đôi giày cổ cao, cũng không rõ làm bằng da con gì nhưng đôi giày này cực kỳ bóng lại ôm sát lấy bắp chân, thực sự vô cùng mê người.
Trong các nữ nhân mà Vô Song biết cũng chỉ có 2 người dám tiến vào Lệ Xuân Viện đường đường chính chính như vậy, người đầu tiên là Lý Thu Thủy, người thứ hai họ Quy tên Mạc Ly.
Vô Song từ khi trở về thế giới này còn chưa gặp nhân vật nào của Thiên Long Giáo, đến khi hắn không cố gắng muốn liên lạc với người Thiên Long Giáo nữa thì lại gặp.
Vô Song hiện tại đang đóng vai Đông Phương Bạch, cho dù hắn biết Hành Dương Thành rất có khả năng có cứ điểm của Thiên Long Giáo nhưng mà hắn cũng không để lại bất cứ ám hiệu gì, đến cả đi hỏi thông tin hắn cũng muốn vào Lệ Xuân Viện chứ không thử tìm người Thiên Long Giáo.
Cái này gọi là có tâm trồng hoa, hoa không nở, vô tâm cắm liễu, liễu lại xanh.
Tất nhiên nữ nhân này cũng không cần giới thiệu, nàng chính là Mạc Ly, Ly công tử của Thiên Long Giáo.
Vô Song nhìn thấy nàng trong lòng không khỏi thổn thức.
5 năm trước hắn gặp nàng, khi đó hắn chỉ cao đến ngực Mạc Ly, hiện tại hắn có thể cao hơn Mạc Ly nửa cái đầu.
Mạc Ly thật ra cũng không thay đổi gì nhiều bất quá khí tức của nàng càng ngày càng mạnh, nàng không còn là đại tông sư cường giả như trước nữa, sau 5 năm nàng đã là ngũ tuyệt cao thủ.
Việc thực lực của Mạc Ly tăng lên thật ra Vô Song cũng không lấy làm lạ, 5 năm trước đây cùng là đại tông sư với nhau nhưng Mạc Ly chắc chắn mạnh hơn Trần Cận Nam thậm chí Vô Song tự tin cùng đẳng cấp đại tông sư đến cả Kiều Phong đích thân ra tay muốn thắng Mạc Ly cũng không dễ.
Trải qua khoảng thời gian 5 năm nàng bước vào ngũ tuyệt cảnh giới cũng không

phải là khó hiểu, nên biết cái ngày Thiên Long Giáo còn tồn tại bản thân Mạc Ly cũng là thiên tài hàng đầu Tây Vực lại thêm sau lưng nàng có Kiếm Thánh – Mục Nhân Thanh đằng sau, nàng không tiến vào ngũ tuyệt mới là vô lý.
Về phần tại sao nàng lại xuất hiện trong Lệ Xuân Viện?, Vô Song cũng lười quan tâm dù sao cũng không phải quái sự gì, nên biết tính cách Mạc Ly rất ‘dị’, nàng là chân chính thích nữ nhân, sẽ không quan tâm nam nhân.
Thích nữ nhân tiến vào Lệ Xuân Viện có gì sai?.
_ _ _ _ _ __ _
Chỉ thấy dưới đại sảnh lúc này, có vài mama đứng cạnh nhau vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ nhìn Mạc Ly.
Phong cách của Mạc Ly bao năm vẫn thế, nàng thích nữ nhân nhưng mà nàng lại chưa bao giờ mặc nam trang, đây mới là việc tương đối khó hiểu.
Mạc Ly đối với một đám người Lệ Xuân Viện thản nhiên khoanh tay lại, động tác này lại nâng bộ ngực của nàng lên, khiến nó càng thêm hùng vĩ, nhìn vào bộ ngực kia đôi khi Vô Song không hiểu Mạc Ly di chuyển có khó không?, dù sao phong cách chiến đấu của Mạc Ly vẫn cực kỳ đẫm máu.
“Thế nào?, nghe nói Hành Dương thành Lệ Xuân Viện các ngươi mới xuất hiện một Yêu Cơ không kém gì Trần Viên Viên năm xưa, bản công tử tò mò mà đến, dĩ nhiên lại không tiếp? “.
Giọng nói của nàng rất cao mà cũng rất bá khí, thứ bá khí đến cả nam nhân cũng không sánh bằng.
Ở phía bên kia, các mama cười khổ nhìn nhau sau đó có một người chậm rãi đi ra, mama này có vẻ già nhất, đầu đã lấm tấm tóc bạc, trên khuôn mặt cơ hồ đã xuất hiện vài nếp nhăn khó mà che đi.
“Vị cô nương này, nơi này không thích hợp cho ngươi đến, vẫn là lui về thì hơn, không nên nháo sự “.
Mạc Ly nghe vậy, nhìn nữ nhân kia từ đầu đến cuối, nàng hơi nhếch miệng coi thường.
“Ta không thích hợp?, vậy loại gái điếm già như ngươi thích hợp sao? “.
“Bản công tử đã nói rồi, bản công tử lần này là đến thưởng hoa, cút, đừng làm bẩn mắt bản công tử”.
Nói xong Mạc Ly thản nhiên thả tay nải trên vai mình xuống, tay nải lập tức bục ra làm một đám nữ nhân trong Lệ Xuân Viện há hốc mồm.
Trong tay nải dĩ nhiên toàn vàng là vàng, vàng đến lóa cả mắt.
Đừng nói là đám nữ nhân trong Lệ Xuân Viện cho dù cả khách nhân cũng âm thầm nuốt nước miếng, trong mắt nhiều người còn hiện lên lòng tham.
Cũng không mất mấy giây, từ lầu hai đã có một thân ảnh lao thẳng về phía Mạc Ly.
“Ha ha, lão Hổ ta sống cả đời còn chưa thấy nữ nhân đến kỹ viện chơi gái, ngươi

thì chơi được cái gì chứ, chỗ này để lão hổ ta tiêu cho”.
Chỉ thấy một đai hán thân cao hơn 1m8 phi thẳng từ lầu 2 xuống chỗ của Mạc Ly, một mặt cực kỳ tham lam.
Mạc Ly đương nhiên cũng coi như là mỹ nữ nhưng mà trước đống vàng này quả thật không ai để ý đến dung mạo của nàng.
Kẻ tự xưng là lão Hổ kia vừa động, có rất nhiều người cũng lập tức đứng lên, ánh mắt đều mang theo vẻ tham lam thậm chí có vài kẻ theo lão Hổ lao tới cũng lập tức muốn đánh cướp chỗ vàng này.
Tại Hành Dương Thành đánh cướp dĩ nhiên là trọng tội nhưng mà bọn họ là dân giang hồ tứ xứ, cướp đoạt đống vàng kia sau đó chạy ra khỏi Hành Dương Thành liền là trời cao biển rộng, ai có thể làm gì?, khi đó chọn bừa một tòa tiểu thành cũng là phú ông một phương, có ai không nguyện ý?.
Đáng tiếc bọn họ tầm nhìn tương đối ngắn, chỉ thấy Mạc Ly bước sang trái một bước, tay trái dơ lên nhẹ tung quyền.
Quyền này đánh vào không khí nhưng một quyền nhẹ nhàng vô cùng lại tạo ra quyền kình, một quyền đánh thẳng cho lão Hổ bay ngược về hàng lang tầng hai, thân hình lao thẳng vào lan can gỗ làm nguyên một mảng lan can gẫy vụn, miệng sùi bọt mép hai mắt trợn ngược lên, không rõ sống hay chết.
Tiếp theo Mạc Ly cũng không thu tay lại, trực tiếp dùng tay trái đấm ra vài quyền, quyền tốc của nàng rất nhanh, cơ hồ chỉ thấy nàng xuất ra một quyền nhưng lại có không biết bao nhiêu ảnh quyền sinh ra, tiếp theo đám nữ nhân trong Lệ Xuân Viện liền nhìn thấy nguyên một đám đại hán bay giữa thiên không, phun máu đương trường sau đó thân hình rơi ‘rầm’ xuống, miệng đều sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng.
Mạc Ly lúc này thản nhiên phủi tay, ánh mắt nhìn về phía nữa nhân già nhất kia.
“Gái điếm già, bản công tử không đến đây để vui đùa, ta biết chỗ dựa Lệ Xuân Viện các ngươi rất cứng, bản công tử không muốn nháo sự, dẫn bản công tử đến gặp nàng “.
Mạc Ly nói xong cúi người nâng bọc hành lý lên, tay thuận tiện ném cho vị mama kia một đĩnh vàng.
“Dẫn đường “.
Vị mama kia cầm lấy thỏi vàng thậm chí còn cảm thấy đôi tay mình nóng rực có điều... nàng cũng không dám nhận.
“ Vị... vị công tử này, nô gia... nô gia gọi là Hứa Nặc, Hứa Nặc có thể dẫn công tử đến gặp vị cô nương kia bất quá vị cô nương kia sẽ không gặp người... “.
Mạc Ly nghe vậy ánh mắt liền lạnh lại, một ánh mắt làm Hứa Nặc run cả người.
Hứa Nặc đương nhiên có thể nhận vàng sau đó dẫn Mạc Ly đến gặp ‘yêu nữ’ kia nhưng mà chắc chắn Mạc Ly sẽ không gặp được đối phương, đại khái tình hình cũng không khác gì Tiểu Bảo cùng Vô Song, vị yêu nữ kia căn bản không chịu

tiếp khách, không chịu gặp người, chỉ có khi trời tối hẳn nàng mới chịu động thân.
Nếu là bất cứ danh kỹ nào của Lệ Xuân Viện, vì mấy thỏi vàng này nàng dám ép bọn họ tiếp khách, đừng nói chỉ là nữ nhân như Mạc Ly cho dù là ông già sắp xuống lỗ nàng cũng dám bắt bọn họ tiếp nhưng mà nữ nhân kia không được.
Nàng thực sự rất sợ Mạc Ly khi không gặp được người liền đối với nàng xuất thủ, Hứa Nặc cũng không phải ngu đần, một quyền của Mạc Ly đánh vào người đám đại hán kia đã thế, đánh vào người nàng còn đến mức nào?, đấy là chưa kể Mạc Ly tuyệt đối không phải là người dễ nói chuyện.
Hứa Nặc thực sự không chịu nổi ánh mắt của Mạc Ly, chỉ có thể cắn răng nói tiếp.
"Công tử... vị cô nương kia vốn không thuộc quy chế Lệ Xuân Viện chúng ta, không ai ép được nàng cả, nàng chỉ tiếp khách khi trời hoàn toàn tối, lúc này... vẫn còn sớm vài giờ, nô gia... nô gia có thể dẫn công tử tới gặp nàng nhưng mà... nàng có lẽ không chịu gặp công tử".
Mạc Ly nhìn Hứa Nặc, trong lòng liền âm thầm tính toán.
Nàng lần này đến đây đương nhiên là muốn gặp nữ tử kia, hoa hoa công tử như nàng vì sinh sau đẻ muộn không có cơ hội diện kiến Trần Viên Viên, nay nghe nói Hành Dương Thành có nữ danh kỹ có thể so sánh với Trần VIên Viên, nàng nào chịu được?, dĩ nhiên tiến đến.
Nàng tiến đến nhưng mà không phải không điều tra gì Lệ Xuân Viện, nàng biết đây là tài sản của Phúc Kiến An, tại Đại Thanh này ngay cả Ngô Tam Quế cũng không nguyện ý cứng đối cứng với Phúc Kiến An huống gì nàng?.
Nàng không muốn động thủ trong Lệ Xuân Viện, vị 'yêu nữ' sánh ngang với Trần Viên Viên kia không chịu gặp nàng thì nàng cũng không thể động thủ ép người ta bất quá nàng lại không muốn đợi, mặt mũi của nàng rất lớn, nàng đợi chẳng nhẽ nói nàng không bằng một kỹ nữ?.
Mạc Ly đang suy nghĩ bỗng một vật bay thẳng về phía nàng, tốc độ cực nhanh.
Ánh mắt Mạc Ly lần này lóe lên sát khí, không ngờ lại có kẻ dám phóng ám khí vào nàng?, bất quá nàng cũng cảm thấy kẻ phóng ám khí này thực lực không tệ, từ tốc độ ám khí mà nói đối phương căn bản không yếu.
Mạc Ly đưa tay ra, vận kình đón lấy vật kia sau đó sắc mặt liền hơi biến.
Đầu tiên bàn tay của nàng cách khuôn mặt khoảng 20 cm, nàng mở tay ra nắm lấy vật này... sau đó nàng thực sự không ngờ kình lực của đối phương quá đáng sợ, cánh tay nàng liền khẽ run lên, khoảng cách từ nắm tay đến mặt bị giật ngược lại, chỉ còn khoảng 5 cm.
Mạc Ly ánh mắt hướng về phía người xuất thủ, chỉ thấy một nam tử tóc trắng đang mỉm cười hữu hảo nhìn nàng, vẻ mặt đầy tự tin.
"Vị công tử này, bản công tử cũng đang đợi cô nương kia mở cửa tiếp khách,

trong thời gian đợi có mở một bàn ăn, không biết ngươi có hứng thú cùng bản công tử ngồi đợi hay không đây?”

Quyển 3 Chương 50

Mạc Ly nhìn thấy Vô Song đứng trên đó, ánh mắt không khỏi lạnh lại.
Nàng dĩ nhiên không nhận ra Vô Song bất quá màu tóc trắng của Vô Song lại làm nàng khó chịu.
Màu tóc trắng thực sự rất hiếm gặp trên đời, Mạc Ly thường xuyên đi lại giữa Tây Vực cùng Trung Nguyên cũng chỉ thấy 2 người mang theo màu tóc trắng này.
Người đầu tiên là Thiên Vương – Lệ Thương Thiên, người thứ hai đương nhiên là con trai Thiên Vương – Vô Song.
Tất nhiên phải hiểu màu tóc mới sinh ra đã có khác rất nhiều với tóc trắng của tuổi xế chiều, ví dụ như màu tóc của Vô Song cùng Đông Phương Bạch, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhận ra sự khác nhau.
Lệ Thương Thiên là người cuộc đời nàng bội phục nhất, năm đó Thiên Long Bát Bộ Chúng đều là tuyệt thế thiên kiêu khắp Tây Vực tụ hội lại, vì ý tưởng của Thiên Vương mà chiến, vì Thiên Long Giáo mà thành lập, địa vị của Thiên Vương là không thể rung chuyển.
Về phần Vô Song trong lòng nàng thì sao?, thú thật Mạc Ly không giống Khinh Huyền, nàng không làm được việc nhận chủ, con trai Thiên Vương liền có thể làm Thiên Vương?, đây với nàng liền là trò cười, nàng nguyện ý trở về Thiên Long Giáo chẳng qua vì giao tình của chính nàng với Khinh Huyền về phần huyết mạch của Thiên Vương nàng sẽ không đi quan tâm, nàng nguyện tin phục ý chí của Thiên Vương chứ không phải huyết mạch của hắn.
Long Vương mất tích không ai biết Long Vương đi đâu nhưng mà nếu Long Vương một ngày nào đó xuất hiện bản thân nàng thà nguyện ý đầu nhập Long Vương còn hơn đi theo tiểu tử kia, đương nhiên bỏ qua vấn đề phục tùng thì nàng vẫn tương đối hợp mắt với Vô Song, bản thân Vô Song gặp khó khăn nàng cũng nguyện ý đưa tay giúp đỡ một, hai.
Huyết mạch của Thiên Vương chung quy cũng có ý vị đặc biệt trong lòng nàng.
Cả hai người mang màu tóc trắng kia hiện nay... đều không còn trên cõi đời, cũng vì vậy Mạc Ly cực kỳ ngứa mắt với cái màu tóc này.
Mạc Ly không đáp lời Vô Song, chỉ thấy nàng mở bàn tay ra, thỏi bạc mà Vô Song bắn về phía nàng đã nát vụn thành bột từ bao giờ, có thể thấy kình lực của Mạc Ly là kinh khủng thế nào.
Lúc này không khí của Lệ Xuân Viện thậm chí bị ép lại, một cỗ hàn khí vô tình xuất hiện trong lòng tất cả mọi người.
Trong một góc Lệ Xuân Viện, Vi Tiểu Bảo sợ đến nỗi trốn sau hốc bàn bất quá

ánh mắt vẫn hơi hơi nhô lên, hết nhìn Vô Song lại nhìn Mạc Ly, khuôn mặt đầy sợ hãi nhưng ánh mắt sáng rực.
Vi Tiểu Bảo không thích luyện võ nhưng hắn lại rất thích võ thuật, bản tính Vi Tiểu Bảo thông minh nhưng lại không cần cù, bảo hắn bỏ ra vài chục năm tinh nghiên võ kỹ đương nhiên Vi Tiểu Bảo làm không được nhưng mà cũng chẳng liên quan gì đến mộng tưởng của Vi Tiểu Bảo, thời đại này ai không muốn làm cao thủ võ lâm, thân mang tuyệt kỹ.
Vi Tiểu Bảo từ khi quen Vô Song liền biết Vô Song không phải là người thường, nay thấy Vô Song biết võ công trong lòng liền mừng quá đỗi, dù sao... theo hắn cảm thấy Vô Song dạy cho mình một chiêu nửa thức đương nhiên cũng được đi?.
Vi Tiểu Bảo không rõ Vô Song với hai vị Song Trần kia thì như thế nào nhưng mà không thấy nữ tử kia chỉ cần đánh bừa vài quyền có thể làm một đống đại hán sống dở chết dở sao?, Vô Song dám đứng ra đối địch với nữ tử kia lại thêm... có vẻ không rơi xuống hạ phong, trong lòng Vi Tiểu Bảo liền cảm thấy thật lợi hại.
Ngay lúc Vi Tiểu Bảo còn đang miên man suy nghĩ làm cách nào mở lời xin học võ công đã thấy Mạc Ly nắm tay lại thành quyền, một quyền đánh thẳng về phía hành lang tầng 4.
“Muốn mời bản công tử một bữa cơm, nếu là mỹ nhân bản công tử đương nhiên đồng ý bất quá nam nhân?, phải xem ngươi có tư cách hay không”.
Một quyền này của Mạc Ly, nàng dùng 7 phần lực lượng.
Quyền của Mạc Ly thực sự rất mạnh, Vô Địch Thiết Quyền Môn ở Tây Vực không phải hư danh, bản thân Mạc Ly lại là thiên tài hàng đầu Tây Vực, nàng thậm chí còn mạnh hơn cả phụ thân mình, một quyền của nàng thực sự không ai có thể coi thường.
Đáng tiếc Mạc Ly cùng Vô Song vốn không cùng đẳng cấp, chỉ thấy Vô Song thản nhiên đưa một tay ra, năm ngón tay tưởng như vô lực bất quá khi tiếp lấy quyền kình của Mạc Ly, hắn chỉ xoay cổ tay một cái liền làm quyền kình hướng thẳng về nơi khác mà đi, cứ như bị đại lực hất bay ra vậy.
Một quyền không cần đỡ cũng chẳng cần tránh, cứ thể lướt qua người Vô Song.
Mạc Ly đứng dưới tầng 1 ánh mắt lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc nồng đậm sau đó... trong lòng nàng liền nghĩ ra một cái tên – Mộ Dung Phục.
Vô Song đã từng bị rất nhiều người nhầm thành Mộ Dung Phục, ít nhất khi Hoàng Dung miêu tả về Vô Song thì Thủy Sanh hay Tử Y người đầu tiên nghĩ tới đều là Mộ Dung Phục, đến lúc này người nhầm lẫn tiếp theo là Mạc Ly.
Mạc Ly đại đa số thời gian đều ở Tây Vực, nàng không có cơ hội trực tiếp so chiêu cùng Đấu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Gia nhưng mà ánh mắt nàng không thấp, nàng chỉ cần vừa nhìn đã biết thủ đoạn tá lực đả lực của Vô Song

đáng sợ thế nào.
Thủ đoạn tá lực đả lực cỡ này, trong thiên hạ ngoại trừ Ba Tư – Càn Khôn Đại Na Di, Nam Võ Lâm – Đấu Chuyển Tinh Di, Bắc Võ Lâm – Thái Cực Quyền ra thì nàng không nghĩ tới loại võ công nào khác.
Nơi này lại là nam phương, là địa bàn của Mộ Dung Gia.
Nàng chưa nghe ai nói Mộ Dung Phục tóc trắng cả nhưng mỹ mạo của Mộ Dung Phục thì nàng đã nghe qua, lại thêm tuổi tác cùng thực lực mà Vô Song lộ ra ngoài, Mạc Ly không nhầm mới là lạ.
Nếu đã biết đối phương là Mộ Dung Phục, trong lòng Mạc Ly âm thầm suy tính một chút, nàng rốt cuộc vẫn lựa chọn hòa hoãn.
Nam Mộ Dung – Bắc Kiều Phong.
Câu này không phải để cho vui, người đời nói chỉ mình Bắc Kiều Phong cũng có thể so với toàn bộ Mộ Dung Gia nhưng mà toàn bộ Mộ Dung Gia có ai để kể?, cũng chỉ có Mộ Dung Phục.
Mộ Dung Phục cho dù không mạnh bằng Kiều Phong nhưng cũng chẳng yếu đi bao nhiêu, hai người bọn họ là nhân trung long phượng, thực lực áp lên đầu một đám thiên tài đi sau không thể cựa quậy.
Mạc Ly cũng không nghĩ mình thua kém đám thiên tài Trung Nguyên kia nhưng mà nàng dù gì cũng là thế hệ đi sau, nàng chỉ mới đột phá ngũ tuyệt trong thời gian gần đây trong khi 4 năm trước Kiều Phong liền trở thành ngũ tuyệt cao thủ, tiếp nhận Cái Bang.
Nàng không nghe thấy Mộ Dung Phục đột phá ngũ tuyệt nhưng mà kẻ này vốn sống trong phủ Trấn Nam Vương, cho dù đột phá cũng chẳng lộ ra ngoài, Mạc Ly cảm thấy thời gian đột phá của Mộ Dung Phục cũng chẳng chậm hơn Kiều Phong bao nhiêu, nàng hiện tại muốn đấu với đối phương đại khái liền nắm chắc 9 phần thất bại.
Mạc Ly rốt cuộc thu tay lại, nàng nhún chân một cái đã thấy cả người bắn lên, đạp chân vào lan can tầng 2 rồi lan can tầng 3, rốt cuộc chân đạp vào lan can tầng 4, hạ đến bên người Vô Song.
“Ngươi có tư cách mời bản công tử cùng ăn, dẫn đường đi”.
Vô Song cười cười, tính cách của Mạc Ly bao năm vẫn thế có điều hắn cũng không phản cảm, Mạc Ly là thân nữ nhân, nàng từ rất sớm đã phải tiếp quản Vô Địch Thiết Quyền Môn của phụ thân, từ rất sớm đã phải trải nghiệm gánh nặng khủng khiếp, ở cái nơi loạn như Tây Vực, tính cách không đủ ác liệt, không đủ cứng rắn chỉ sợ nàng đã sớm chết, Vô Địch Thiết Quyền Môn đã sớm bị diệt.
Vô Song từ trong ngực lấy ra một tấm ngân phiếu, hắn hơi hơi vận kình rồi phất tay, tấm ngân phiếu theo động tác của hắn rơi thẳng về phía Hứa Nặc.
Vô Song thản nhiên hướng về phía Hứa Nặc mà cười.
“Coi như là tiền sửa đống vật dụng này đi “.

Sau đó Vô Song xoay lưng tiến về gian phòng của mình, Mạc Ly ở đằng sau ánh mắt chớp động nhìn theo bóng lưng của hắn, nội tâm âm thầm lấy làm kỳ nhưng cũng không nói nhiều, chậm rãi đi theo.

Quyển 3 Chương 51

Bát Bộ Thiên Long (2)

Trong phòng lúc này đương nhiên đã mang tới một bàn đồ ăn mới, bên cạnh vẫn là Liễu Thu Cúc hầu rượu bất quá có thêm một vị khách là Mạc Ly.
Thú thật đây là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy dáng ngồi của Mạc Ly, nàng mặc một chiếc quần đùi bó sát ngắn cũn sau đó đôi chân dài vậy mà lại khoanh trên ghế cứ như trên đất bằng, Vô Song nhìn thấy còn khó chịu thay cho nàng.
Mạc Ly ban đầu liên tục uống vài ly rượu sau đó nếm một chút thức ăn, tiếp theo nàng liền hạ đũa xuống mà nhìn Vô Song.
“Ngươi không phải chỉ muốn mời bản công tử một bữa ăn chứ? “.
Vô Song lúc nãy đã ăn đủ, hắn đương nhiên sẽ không đụng đũa, hắn hiện tại cũng chỉ đơn giản nhấp mấy chén rượu.
Vô Song nghe Mạc Ly hỏi thì chỉ cười cười, ánh mắt khẽ nhìn Liễu Thu Cúc.
Thu Cúc thực sự không hổ là Kim Bài Kỹ Nữ, nàng rất biết nhìn mặt khách nhân, nàng lại vì Vô Song cùng Mạc Ly mỗi người rót một chén rượu sau đó mới chậm rãi đứng lên cúi đầu.
“Hai vị công tử, tiểu nữ xin phép ra ngoài trước”.
Thu Cúc bản thân đương nhiên là muốn ở bên cạnh Vô Song bao nhiêu hay bấy nhiêu nhưng mà Vô Song đã không muốn nàng còn có thể làm gì?.
Ra đến ngoài, Thu Cúc cẩn thận đóng lại cửa chính, kiểm tra cửa sổ sau đó mới chậm rãi rời đi, nàng muốn tìm Vi Tiểu Bảo, muốn... hiểu thêm một chút về Vô Song dù sao Tiểu Bảo cũng là người giới thiệu Vô Song cho nàng.
Thu Cúc rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người, lúc này Vô Song mới hướng về phía Mạc Ly cười cười, hắn đưa một ngón tay ra nhúng vào ly rượu, ở trên bàn liền viết mấy chữ.
Mạc Ly ánh mắt liền híp lại, sau đó khuôn mặt nàng liền trở nên nghiêm túc hơn không ít, chỉ thấy trên bàn Vô Song viết ba chữ ‘Thăng Long Hội’ bằng rượu.
Thiên Long Giáo là đệ nhất thế lực ở Tây Vực, đỉnh cao của Thiên Long Giáo năm đó thì Mani Giáo ở Ba Tư còn phải tránh lui, người biết Thiên Long Giáo thực ra không ít thậm chí nếu có người nhận ra thân phận của Mạc Ly, nàng cũng không thấy bất ngờ nhưng mà Thăng Long Hội thì lại khác.
Người biết Thăng Long Hội tuyệt đối không nhiều.
Mạc Ly rốt cuộc ngồi thẳng sống lưng, nhìn về phía Vô Song mà nói.
“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì? “.
Vô Song hiện tại cũng biết Mạc Ly sẽ không nhận ra mình hơn nữa nơi này cũng không thích hợp nói chuyện, hắn thản nhiên lên tiếng.

“Ta muốn gặp người của Thiên Long Giáo, ta không tin tại Hành Dương không có phân đà Thiên Long Giáo, dẫn ta đến đó chúng ta lại nói chuyện tiếp”.
Lần này Mạc Ly như có như không mỉm cười với Vô Song, không thể không nói nàng cười còn rất đẹp, rất có phong phạm.
“Ngươi thực sự có gan tiến tới phân đà Thiên Long Giáo chúng ta sao? “.
Vô Song cảm thấy ngữ khí của nàng có chút không đúng nhưng mà cũng không nghĩ nhiều, thản nhiên gật đầu.
“Có gì mà không dám”.
Mạc Ly rốt cuộc đứng lên, đôi chân dài chạm đất, nàng hơi chếch ra một bước, dùng tay làm dấu hiệu mở đường.
“Vậy xin mời rồi, Atula thay mặt Thiên Long Giáo nghênh đón quý khách”.
Vô Song hơi dừng lại, liếc nhìn Mạc Ly một chút rồi gật đầu, hai người liền chậm rãi rời khỏi Lệ Xuân Viện, trước khi ra khỏi của Vô Song còn nhìn thấy tiểu tử Vi Tiểu Bảo đang liên tục nháy mắt với mình, bất quá Vi Tiểu Bảo cũng thực sự sợ Mạc Ly, căn bản không dám đường đường chính chính đi ra cản đường hai người.
Khẽ mở miệng, nói gì đó với Vi Tiểu Bảo, rồi gật đầu với hắn, Vô Song sau đó mới bước ra ngoài.
Đương nhiên Vô Song là đang dùng ‘khẩu âm’, ý bảo tối nay hắn vẫn quay lại gặp vị ‘yêu nữ’ kia, Vi Tiểu Bảo liền ngoan ngoãn đợi hắn.
_ _ _ _ _ _ __ _ _
Một đường đi tới, đầu óc Vô Song một lần nữa lại chuyển động, lúc này chẳng hiểu ra sao hắn lại có cảm giác vị yêu nữ kia là người quen.
Trước khi Vô Song gặp Mạc Ly thì hắn không hề nghĩ tới nhưng mà gặp Mạc Ly xong thì khác, Mạc Ly xuất hiện ở đây ai biết Khinh Huyền có đến không?, nếu thật sự có người dám so mỹ mạo với Trần Viên Viên có lẽ Khinh Huyền liền là một ứng cử viên, Vô Song cảm thấy trên đời này đã không có nữ nhân nào có thể dùng mỹ mạo mà ép Khinh Huyền.
Về phần tại sao Mạc Ly lại nháo sự đòi gặp Khinh Huyền?, cái này có trời mới biết, ai biết các nàng có mưu tính gì?.
Việc duy nhất không hợp lý là cầm nghệ của Khinh Huyền có điều nếu thật sự là Khinh Huyền thì nàng sẽ không sử dụng cầm nghệ làm say lòng người khác, chỉ sợ nàng sẽ sử dụng ‘độc thuật’ của chính bản thân mình mê đảo tâm trí khách nhân, về phần tiếng đàn thì Khinh Huyền đúng là không có gì đặc sắc.
Mạc Ly dẫn Vô Song đi nguyên một vòng lớn, vượt qua vài con đường của Hành Dương Thành sau đó dừng lại trước một khu nhà rộng.
Khu nhà này cửa lớn gần như mở toang hơn nữa cũng có không ít người qua lại, Vô Song có thể thấy hoàn toàn rõ bên trong có cái gì, bên trong dĩ nhiên toàn ngựa là ngựa.

Mạc Ly như phát hiện ra Vô Song nghi hoặc, thản nhiên mà cười.
“Nơi chúng ta đến là ở ngoài thành, chẳng nhẽ ngươi muốn đi bộ? “.
Vô Song nghe vậy cũng không cần nàng giải thích thêm, cứ điểm của Thiên Long Giáo đặt ở ngoài thành cũng không có gì là bất hợp lý, tại Hành Dương Thành có lẽ không khác Trường An Thành bao nhiêu, triều đình Đại Thanh quản lý rất mạnh, thế lực khác muốn an tâm xây dựng cứ điểm ở đây chưa bao giờ là việc dễ dàng.
Hai người thuê lấy hai con ngựa sau đó liền tiến thẳng về phái thành Tây, một đường đi thẳng.
Tốc độ cưỡi ngựa của Mạc Ly không nhanh cũng không chậm, nàng đi có chút thong thả hơn nữa càng đi lại càng xa, càng đi xung quanh càng ít người.
Vô Song một đường theo nàng, ánh mắt càng ngày càng híp lại nhưng mà hắn cũng không nghĩ gì, hắn thực sự tò mò không biết Mạc Ly tỷ tỷ của mình lại đang có cái chủ ý gì đây?.
Cứ thế hai người không nói với nhau câu nào, đường đi có chút yên tĩnh, cho đến khi hai con ngựa từ bao giờ đã đi thẳng vào trong cánh rừng, nàng mới quay người lại nhìn Vô Song.
“Đã biết Thiên Long Giáo tồn tại hẳn cũng phải nghe Bát Bộ Thiên Long đi? “.
Câu hỏi này không đầu không đuôi nhưng mà Vô Song vẫn hiểu được, hắn thản nhiên gật đầu.
“Thiên Long Giáo – Bát Đại Hộ Pháp, không biết không được “.
Mạc Ly gật đầu, nàng lại quan sát dung mạo của Vô Song thật kỹ, sau đó không khỏi hỏi.
“Ngươi biết ta gọi là A Tu La, ta còn chưa biết ngươi gọi là cái gì đâu? “.
Vô Song cười cười nhìn nàng, thản nhiên đáp.
“Vô Song, gọi ta là Vô Song được rồi”.
Mạc Ly nghe vậy gật đầu với Vô Song sau đó lại xoay người trở về vị trí cũ, Vô Song cũng không biết trong lòng nàng sát khí càng ngày càng nặng.
Đi thêm một đoạn đường rừng, không ngờ trước mặt hai người lại có một căn nhà gỗ nhỏ.
Mạc Ly lúc này mới xuống ngựa, nàng rất nhanh buộc dây cương vào cọc gỗ rồi gật đầu với Vô Song.
“Vào đi thôi”.
Giọng nói này của nàng có chút lạnh lùng, rất khó đoán được tâm tình của Mạc Ly thế nào, Vô Song cũng chỉ biết xuống ngựa làm theo nàng rồi bước vào cửa.
Căn nhà gỗ này thực sự rất nhỏ, chỉ khoảng 15m2 không hơn, nói căn nhà này là cứ điểm của Thiên Long Giáo nói thật Vô Song cũng không tin.
Cửa gỗ mở ra, trong ngôi nhà vậy mà có người, chỉ thấy một lão bá lưng hơi còng đứng lên nhìn Mạc Ly rồi lại nhìn Vô Song.

Lão bá này người gầy như que củi, mái tóc lưa thưa chỉ còn lại vài cọng màu trắng, thoạt nhìn có chút gần đất xa trời.
Lão bá nhìn Mạc Ly, trong mắt cũng không biểu hiện bất cứ thứ gì, ông lại nhìn về phía Vô Song.
Mạc Ly cũng không đợi lão bá lên tiếng liền đáp.
“Khách nhân từ phương xa tới”.
Lão bá nghe vậy liền gật đầu, lại trở về cái ghế quen thuộc sau đó ngồi xuống, cũng không tiếp tục nhìn Vô Song cùng Mạc Ly.
Nội tâm của Vô Song hiện tại thực sự hiếu kỳ, hắn không rõ lão bá này là ai, Mạc Ly dẫn hắn đến nơi này làm gì bất quá rất nhanh Mạc Ly dùng hành động giải đáp nghi hoặc của hắn.
Nàng một tay chạm xuống thành chiếc giường gỗ đặt góc nhà, bàn tay khẽ vận lực liền nâng nó lên.
Dưới chiếc giường này vậy mà có một cánh cửa sắt khác được gắn thẳng vào mặt đất.
Nhìn thấy vật này Vô Song không khỏi cảm thán.
“Thực sự không ngờ, Thiên Long Giáo không hổ là Thiên Long Giáo”.
Từng là đệ nhất giáo phái của Tây Vực, Thiên Long Giáo hiện tại tuy mỗi người một phương, lòng người ly tán nhưng tuyệt đối không tầm thường.
Mạc Ly cười không đáp, nàng đưa tay xuống khẽ di chuyển trên tấm cửa sắt này, chỉ thấy ở giữa tấm cửa sắt có một khối cầu hình tròn lồi một nửa ra ngoài, Mạc Ly bắt đầu cẩn thận xoay chuyển chứ này.
Khối cầu hình tròn dưới bàn tay của nàng khẽ chuyển động sau đó chỉ nghe ‘cách’ một cái, tấm cầu nứt ra làm hai, để lộ một khoảng trống bên dưới.
Mạc Ly lần này dùng tay ấn vào nơi đó, tấm cửa sắt liền mở ra, thân hình Mạc Ly rơi thẳng xuống dưới, hoàn toàn chìm vào bóng tối.
Vô Song thấy vậy cũng không suy nghĩ nhiều lập tức chuyển thân đi theo nàng, hắn cũng nhảy xuống bên dưới, căn phòng phút chốc chỉ còn lại một mình lão bá.
Lão bá lúc này mới đứng dậy, quen việc dễ làm nửa người ở trên mặt đất, nửa người cúi xuống dưới kéo một mảnh cửa sắt lên, sau đó tương tự với mảnh thứ hai.
Hai mảnh cửa sắt được kéo lên, lão bá tiếp tục ghép hai khối cầu lại với nhau rồi bắt đầu xoay trở về vị trí cũ, sau đó mới chậm rãi kéo chiếc giường gỗ được nâng lên kia xuống.
Xong xuôi mọi việc ông lại ngồi xuống bàn gỗ, coi như không có việc gì xảy ra.
_ _ _ _ __ _
Dưới mặt đất có tối hay không?, đương nhiên rất tối bất quá cả Mạc Ly cùng Vô Song đều là cao thủ ngũ tuyệt, bóng tối đã không thể ảnh hưởng tới hai người

quá nhiều.
Bên dưới cũng không phải dạng mật thất được xây hẳn hoi như mê cung trong Hoàn Nhan Phủ mà chỉ là hai vách đá thô căn bản chưa từng qua xử lý, đây giống với địa đạo được đào hơn là mê cung được xây dựng.
Tất nhiên chỉ riêng việc đào được địa đạo ở sát Hành Dương Thành đã là một việc gì đó cực kỳ đáng sợ.
Vô Song vốn tưởng địa đạo này cũng không quá dài dù sao muốn làm một đại địa đạo thực sự rất không dễ chứ đừng nói là ngay ngoại thành Hành Dương thế này bất quá nhắn nhầm, đây tuyệt đối là một địa đạo khổng lồ dưới lòng đất.
Tốc độ của Mạc Ly không chậm, của Vô Song đương nhiên cũng không chậm nhưng hai người cơ hồ đi bộ khoảng 40 phút đồng hồ, đi qua vài cái ngã rẽ rốt cuộc Mạc Ly mới dừng lại, đây đã là đường cụt.
Nói là đường cụt thì không đúng, trước mặt có vài bậc thang đá được xây dựng thô sơ, vừa nhìn cũng biết hướng con người đi về phía trên.
Mạc Ly tiếp tục không nói gì, lập tức bước lên thềm đá đi thẳng về bức tường trước mặt, Vô Song đương nhiên cũng là đi theo nàng.
Bức tường trước mặt cũng là cơ quan thuật tạo thành, Mạc Ly không biết ấn loạn ở đâu rốt cuộc cũng làm bức tường đá bị đẩy ra, Vô Song mới phát hiện mình đang ở đâu, hắn dĩ nhiên đang ở trong một căn phòng, nhìn căn phòng này thật sự giống với... nhà tù.
Trên mặt đất dùng rơm phủ kín, cả căn phòng còn chẳng có đồ dùng nào, tất cả cũng chỉ có một cái cửa sổ được song sắt bịt lại cho ánh sáng hơi hơi chiếu qua mà thôi.
Phía trước mặt là nguyên một hàng chắn bằng sắt, tuyệt đối giống hệt cửa phòng tù.
Thông đạo khổng lồ dưới lòng đất dĩ nhiên lại dẫn tới một nhà tù?.
Vô Song lần này nhìn Mạc Ly không khỏi bật cười.
“Đừng nói với ta cứ điểm của Thiên Long Giáo lại nằm ngay trong nha môn Hành Dương “.
Mạc Ly lười trả lời Vô Song, nàng khẽ đẩy cửa ra, cửa phòng cũng thật sự không có khóa.
Mạc Ly một lần nữa dẫn đường cho Vô Song ra ngoài, hắn lúc này có thể thấy đây là một hành lang hẹp, hai bên được thắp đuốc sáng trưng.
Dọc hành lang này không thiếu nhà lao, Vô Song đại khái cũng có thể cảm nhận được trong tòa đại lao này có khoảng 7-8 người, về phần phòng tù mà Mạc Ly mở của lại nằm ở ngoài cùng, nó có mở hay đóng thì những căn phòng sát bên trong cũng không thể nào quan sát được.
Tiếp theo đi được vài bước, Vô Song liền nhìn thấy có người, đây là một đám người ăn mặc tương đối quái dị, quần áo đều làm bằng vải thô không có gì đặc

biệt có điều toàn bộ đều trùm kín đầu, dùng một cái mặt nạ chim ưng bịt kín khuôn mặt lại.
Đám người này bên hông có khoái đao hơn nữa đi thành đội với nhau vừa vặn 8 người.
Vừa nhìn thấy Mạc Ly cả 8 người đều khẽ giật mình sau đó tự động xếp thành hai hàng nhường đường cho nàng, đầu không khỏi cúi thấp xuống một chút.
Mạc Ly không nói gì, nàng coi đây là chuyện dĩ nhiên, nàng thản nhiên đi xuyên qua bọn họ, đương nhiên Mạc Ly không tỏ thái đội, Vô Song cũng lười quản.
Từ đây đi hết địa lao trên đường còn gặp thêm vài nhóm như thế này bất quá đều không có ngoại lệ, đều chủ động cúi đầu nhường đường cho Mạc Ly, đến hỏi cũng không dám hỏi.
Rốt cuộc rời khỏi địa lao, không gian bên ngoài liền trở nên thoải mái hơn rất nhiều, cũng không còn gò bó như ban đầu tuy nhiên khi vừa bước ra khỏi địa lao Vô Song liền thấy một đội binh mã đứng đợi mình.
Chỗ này khoảng 30 người, toàn bộ đều đội đầu chim, đều đeo khoái đao, vừa thấy Mạc Ly cùng Vô Song bước ra liền đồng thanh cúi đầu ôm quyền.
“ATula đại nhân”.
Mạc Ly lúc này chính thức quay người nhìn Vô Song, ánh mắt hiện lên sát khí.
“Mộ Dung Phục, hoan nghênh ngươi tới Thiên Ưng Trại, nơi này cũng là cứ điểm của Thiên Long Giáo ta, không biết Mộ Dung công tử đối với Thiên Long Giáo có ý kiến gì?, cũng không biết Trấn Nam Vương muốn nói gì với Thiên Long Giáo ta? “.
Vô Song bị nàng nói căn bản không hiểu gì bất quá hắn cũng không để ý điểm này, hắn đang để ý tại nơi này ngoại trừ Mạc Ly dĩ nhiên còn có cao thủ khác, hơn nữa không chỉ một.
Trong đầu Vô Song hiện tại chỉ có một suy nghĩ.
Bát Bộ Thiên Long chỉ sợ có vài vị đều xuất hiện tại chỗ này.
Theo Vô Song im lặng, bên ngoài càng ngày càng nhiều người Thiên Ưng Trại tiến đến, từng nhóm khoảng 30 người, bên hông ngoại trừ khoái đao vậy mà còn móc sắt.
Ngoại trừ điểm này, cửa ra địa lao không rõ từ bao giờ đã đóng lại.
Địa lao của Thiên Ưng Trại cực kỳ không tầm thường, gần như khoét núi để xây dựng địa lao vậy, lúc ở bên trong Vô Song còn không biết, ra đến bên ngoài mới thấy nguyên một ngọn tiểu sơn sau lưng mình, khi cửa vào địa lao đóng lại dĩ nhiên đoạn đường sau lưng Vô Song liền bị chặn, hắn vậy mà không còn đường lùi.

Quyển 3 Chương 52

Bát bộ thiên long (3)

Bát Bộ Thiên Long có mạnh hay không?, thật ra cũng không quá mạnh.
Nhìn Dạ Xoa lúc trước Vô Song có thể biết thực lực của Bát Bộ Thiên Long đến đâu, đương nhiên Dạ Xoa cũng có thể coi là người yếu nhất trong Bát Bộ Thiên Long.
Bát Đại Hộ Pháp của Thiên Long Giáo thật ra cực kỳ trẻ tuổi, bọn họ lớn tuổi hơn Hồ Phỉ nhưng lại nhỏ hơn thế hệ Mộ Dung Phục cùng Kiều Phong, người nhiều tuổi nhất trong số các hộ pháp Thiên Long Giáo nghe nói cũng chỉ ngang tuổi Kiều Phong.
Nếu Thiên Long Giáo tồn tại thêm 10 năm, Bát Bộ Thiên Long của bọn họ mỗi người có thể đảm đương một phương nhưng mà đáng tiếc thời thế không phép Thiên Long Giáo tồn tại, trời diệt Thiên Long Giáo quá sớm.
Vô Song một đời này đã gặp qua 3 trong số 8 người của Bát Bộ.
Đầu tiên là Dạ Xoa – Khinh Huyền, xuất thân Miêu Cương Ngũ Độc Giáo.
Thứ hai là Khẩn Na La – Lăng Phong, trái với Khinh Huyền bản thân Vô Song chỉ gặp người này duy nhất một lần khi Thiên Long Giáo tàn dư muốn đánh lên Tử Ngọc Sơn, Vô Song đối với Lăng Phong cũng không có ấn tượng quá lớn.
Người cuối cùng đương nhiên là ATula – Quy Mạc Ly, là vị mỹ nữ tóc ngắn đang dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào hắn.
Tất nhiên có một điều mà Vô Song thủy chung không hiểu là cách xưng hô của Thiên Long Giáo, cái này khi xưa hắn còn nhỏ không cố ý đi sâu vào tìm hiểu, chưa từng cố gắng đi hỏi Khinh Huyền nhưng mà hiện tại hắn mới thấy không đúng.
Trong Thiên Long Bát Bộ vốn bao gồm Thiên (Thần), Long, Dạ Xoa, Càn Thát Bà, ATula, Ca Lâu La, Khẩn Na La cùng Ma Hầu La Già.
Tại Thiên Long Giáo bản thân Vô Song thủy chung nghe nói đến Bát Đại Hộ Pháp nhưng mà Thiên cùng Long vốn là Thiên Vương cùng Long Vương, hai người đứng đầu Thiên Long Giáo, căn bản không được tính là hộ pháp, vậy con số 8 là từ đâu ra?, vì cái gì gọi là Thiên Long Giáo Bát Đại Hộ Pháp trong khi kể đi kể lại chỉ có 6 người?, chẳng nhẽ Thiên Vương cùng Long Vương cũng tính là hộ pháp?.
Vấn đề này Vô Song có lẽ chỉ có thể tự mình đi hỏi người trong cuộc, cụ thể là mấy vị hộ pháp trước mặt Vô Song hiện tại.

_ _ _ __ _ _ _ __ _

Vô Song lúc này phát hiện tổng cộng có 3 luồng khí tức khóa chặt hắn, một

trong số đó là Mạc Ly, một người thì khí tức yếu hơn Mạc Ly khá nhiều còn người cuối cùng khí tức lại hoàn toàn lấn át Mạc Ly.
Vô Song không cần đoán cũng biết người mạnh nhất này là ai, chỉ sợ đây chính là đại danh đỉnh đỉnh Tây Vực – Ca Lâu La.
Ca Lâu La ở Tây Vực có thể sánh ngang cùng Kiều Phong nơi Trung Nguyên đủ để thấy người này mạnh ra sao hơn nữa đây còn là đệ tử của phụ thân hắn, là đệ tử duy nhất.
Ca Lâu La là người đứng đầu trong bát đại hộ pháp của Thiên Long Giáo, cũng là người lấy 'ưng' làm tiêu chí, cái gọi là Thiên Ưng Trại không cần nghĩ nhiều cũng có thể biết tám chín phần là thế lực dưới quyền Ca Lâu La.
Lại nói Mạc Ly lúc này xưng hô Vô Song là Mộ Dung Phục, nàng sau khi gọi một tiếng này giáo chúng của Thiên Ưng Trại lập tức bày trận.
Mỗi nhóm Thiên Ưng Giáo Đồ bao gồm khoảng 30 người, nơi này tổng cộng có 4 nhóm.
Lấy Mạc Ly làm trung tâm, Thiên Ưng Giáo Đồ lập tức lướt về phía trước, 120 người cộng đồng di chuyển, nếu từ trên cao nhìn xuống tuyệt đối là cảnh tưởng khổng lồ, điều đáng nói là bọn họ là mang theo xích sắt, mỗi sợi xích khoảng 30 cm nhưng lại có hai đầu gắn móc câu có thể rất nhanh kết nối với nhau.
Đây là lần đầu tiên Vô Song nhìn thấy cái loại biến trận này, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ.
Trận pháp của Thiên Long Giáo mạnh hay yếu?, giang hồ không có bất cứ bình luận nào bất quá Thiên Long Giáo dù sao cũng là giáo phái có tín ngưỡng riêng, đi theo đạo Bà La Môn của Thiên Trúc, phàm là môn phái có tín ngưỡng riêng thì luôn có trận pháp.
Chỉ thấy hàng trong cùng rất nhanh kết thành tường sắt, từng sợi xích sắt căng ngang ra như một cái võ đài vậy, một võ đài khoảng 20m2.
Vòng trong thiết trí xong, vòng ngoài cũng di chuyển, Thiên Ưng Giáo Đồ lai lấy khu vực giữa làm mốc, toàn bộ giáo đồ còn lại di chuyển theo hình tròn, chia theo phương vị, lấy quẻ tượng mà bước, theo bát quái mà đi.
Mỗi nhóm mười người kết nối móc sắt với nhau, hướng về 8 phương vị Càn, Khôn, Ly, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Đoài, mỗi đội chấn một phương tạo thành một đồ hình bát quái bên ngoài bao vây lấy trận sắt hình vuông bên trong.
Tốc độ biến trận của Thiên Ưng Giáo Đồ thực sự cực nhanh, đám người này thoạt nhìn không có bao nhiêu sức mạnh nhưng phối hợp đã vô cùng nhuần nhuyễn đồng thời thân pháp của bọn họ vượt xa chính thực lực của mình.
Vô Song bị vây vào trận sắt trung tâm bất quá trận sắt này vừa nhìn cung biết chỉ là khốn trận, Vô Song muốn phá lúc nào thì phá lúc đó, quan trọng là tác dụng của trận đồ này.
Trận đồ này tại Thiên Long Giáo gọi là Thiên Long Khởi Phong Bát Quái Trận.

Trung tâm kết thành một khối như tòa đại sơn vĩnh viễn không di chuyển, giáo chúng bên ngoài lại dựa theo quẻ tượng mà bước giống như từng cánh quạt xoay tròn vậy, phương vị trận pháp liên tục biến đổi, không nhìn đâu ra được sinh lộ, đâu là tử lộ, đặc biệt hơn lúc này gió khởi.
Gió từ đâu đến?, gió đương nhiên là từ trên trời nhưng mà cơ gió này thực sự quái dị, cứ như cả thiên địa bị trận pháp này hấp dẫn, toàn bộ gió từ bốn phương tám hướng bị hút về vậy.
Trước mặt Vô Song, Mạc Ly một đầu tóc ngắn tung bay, đến cả quần áo của nàng cũng tung bay lộ ra cái bụng trắng ngần, vòng eo tinh tế không một điểm trừ cùng với cơ bụng khỏe khoắn lộ ra từng bó cơ bất quá lại không hề phản cảm, không hề làm cho Mạc Ly giống với nam nhân mà lại mềm mại tự nhiên vô cùng.
Mạc Ly nắm tay lại đối với Vô Song khẽ nhếch miệng.
“Không hổ là Nam Mộ Dung, tình cảnh này vẫn có thể tự nhiên như không, Atula thực sự bội phục”.
“Lần này để Bát Bộ Thiên Long, Atula hộ pháp lãnh giáo cao chiêu nam phương đệ nhất thiên tài đi”.
Gió khởi, Mạc Ly động.
Cơn gió này cực kỳ quái dị thậm chí Vô Song rốt cuộc cũng nhận ra cơn gió này bị trận pháp hút tới sau đó toàn bộ đều xoay quanh người Mạc Ly, uy áp của Mạc Ly lập tức tăng mạnh.
Nếu trước đây chiến lực của Mạc Ly chỉ là nhị tinh tới tam tinh thì hiện tại bảo nàng là ngũ tuyệt lục tinh thì Vô Song cũng tin.
Đây mới là lần đầu tiên Vô Song thấy trận pháp của thế giới này.
Trận pháp một đời hắn đã thấy nhiều nhưng mà thế giới khác nhau, trận pháp cũng khác nhau.
Ví dụ như võ công của thế giới này đã vượt xa khỏi phạm trù võ hiệp thông thường thì trận pháp tại thế giới này cũng vậy.
Thiên Long Khởi Phong Bát Quái Trận chính là một trong bát đại trận pháp của Thiên Long Giáo, uy lực không thể coi thường.
_ _ _ _ _ __ _
Mạc Ly lần này tự tin rất mạnh dù sao nàng biết Mộ Dung Phục cũng khó lòng mà vượt qua chiến lực của nàng lúc này, cùng chiến lực một trận chiến nàng vẫn chưa sợ ai.
“Bát Tí Liên Hoành Sát”.
Nàng hét lên một tiếng, uy thế kinh người hơn nữa chiến ý hừng hực.
Atula chính là như vậy, nắm giữ danh hiệu Atula tức Mạc Ly là chiến thần của Thiên Long Giáo, thân là chiến thần nàng nhất định phải đi đầu mỗi trận chiến, là người đốt lên chiến hóa của Thiên Long Giáo.

Âm thanh của nàng lạnh băng, hai bàn tay trắng nõn của nàng xuất hiện một lớp cương khí hơn nữa bên ngoài còn có một ‘tiểu phong quyển’ quấn quanh, trong phút chốc Mạc Ly như biến thành một tôn ma thần, ánh quyền liên miên bất tuyệt, nàng lúc này thậm chí cho người khác cảm giác... nàng có đến 8 cánh tay.
Quyền chưa đến mà cương kình đã ép thẳng về phía Vô Song, quyền kình ép chặt bốn phương tám hướng của hắn, căn bản không cho phép hắn lùi.
Vô Song đương nhiên cũng không lùi, hai tay mở ra biến quyền thành trảo cổ tay nhẹ xoay.
Nếu như Mạc Ly là một tôn ma thần có 8 cánh tay thì đôi tay của Vô Song lại như một cánh mai mềm mại nhưng mà cành mai này lại có vô số bông hoa nở rộ.
Linh Thứu Cung tuyệt học – Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.
Vô Song hai chân dẫm xuống đất, hai tay hắn đưa ra cổ tay thì nhẹ xoay, hắn đứng im một chỗ ngạnh kháng Mạc Ly nhưng lại cho người ta cảm giác hắn tạo ra một bức tường khổng lồ, một bức tường được tạo ra từ vô số bàn tay khẽ xoay tròn vậy, quyền của Mạc Ly chưa đến đều đã bị ngăn lại, quyền kình chưa phát ra liền phải thu về, uy lực 10 thành đánh ra chưa nổi 3 thành.
Mạc Ly ban đầu vốn nghĩ Vô Song sẽ dùng Đấu Chuyển Tinh Di dù sao Đấu Chuyển Tinh Di là tuyệt học phòng ngự hàng đầu của thế gian hơn nữa Đấu Chuyển Tinh Di lại đi theo hướng tá lực đả lực thực sự khắc chế rất mạnh Vô Địch Thiết Quyền của nàng nhưng nào ngờ Vô Song lại chọn cách này.
Mạc Ly ban đầu còn nghi hoặc nhưng càng đánh càng buồn bực, càng đánh càng kinh hãi, Vô Song cứ như biết trước tất cả, biết quyền của nàng sẽ đánh về phía nào, nàng vừa đưa tay ra nắm thành quyền thì bàn tay của Vô Song đã đẩy đến, ép nàng phải thu tay lại.
Thế công của Mạc Ly như bão tuyết nhưng mà cơn bão đó cũng không thể ngăn cản hoa mai khoe sắc, bão tuyết trên Thiên Sơn không tiêu diệt nổi cành mai yếu đuối kia nở rộ.
Mạc Ly dĩ nhiên cũng biết cứ thế đánh tiếp nàng chắc chắn phải thua, nàng lập tức dậm chân hãm cả thân thể mình lại, ánh quyền như bão tố đột ngột thu lại, tiếp theo ‘phong quyển’ đang quấn quanh tay nàng lập tức biến thành lớn, nàng một chân dậm xuống mặt đất, cả người tiến về phía trước một bước, hạ thấp trọng tâm mà tung ra một đấm.
Một đấm duy nhất.
Vô Địch Thiết Quyền – Đề Hồ Lực Thiên Quân.
Nàng dồn toàn bộ sức của mình tung ra một quyền, một quyền này quả thật Thiên Sơn Chiết Mai Thủ không đỡ nổi.
Thiên Sơn Chiết Mai Thủ chuyên nhằm vào xảo kình cùng diệu chiêu mà phá, nếu là thuần quyền kình lại mang theo uy lực khủng khiếp bản thân Thiên Sơn Chiết Mai Thủ liền lộ ra điểm yếu, dĩ nhiên là trong trường hợp trình độ của Vô

Song cùng Mạc Ly tương đương.
Vô Song cũng không muốn bắt nạt Mạc Ly 'tỷ tỷ' của hắn, một tay cũng thu lại sát ngực, lòng bàn tay xòe ra.
Lòng bàn tay của hắn mạnh mẽ đỡ trọng quyền của Mạc Ly bất quá hắn vậy mà không lùi lại dù chỉ một bước, Mạc Ly chỉ cảm thấy mình đánh vào một mặt gương xa lạ sau đó kình lực liền bị phong tỏa, bị bắn ngược ra bốn phương tám hướng.
Đây đương nhiên là Đấu Chuyển Tinh Di mà Mạc Ly thầm lo ngại.
Một tay dùng Đấu Chuyển Tinh Di bảo hộ cơ thể, Vô Song tiến lên một bước thân hình như quỷ ảnh, một tay đưa ra, lòng bàn tay khẽ đẩy vào ngực Mạc Ly.
Tất cả hành động cực nhanh hơn nữa động tác của Vô Song không có bất cứ điểm gì để chê, tay của hắn chẳng mang theo chút chút lực đạo nào nhưng cũng làm Mạc Ly bị dọa, nàng không khỏi bước lùi lại một bước.
Nàng lùi lại một bước, kình lực tự nhiên yếu bớt, tay của Vô Song đang vận Đấu Chuyển Tinh Di liền thuận thế đẩy ra, hất bay toàn bộ kình lực sang phương hướng khác, kình lực cứ thế bị đẩy thẳng lên hư không.
Về phía Mạc Ly, nàng không hổ là Atula của Thiên Long Giáo, khả năng chiến đấu cực mạnh, chỉ thấy khi nàng bị đẩy lùi một bước liền lập tức lấy chân sau làm trụ, chân trước thu về thành thế trung bình tấn ổn định toàn bộ trọng tâm, một tay thu lại, một tay xuất quyền.
Biến bị động thành chủ động chỉ trong chớp mắt.
"Thiên Hạ Bá Quyền".
Quyền này không chỉ có quyền kình nó còn sinh ra ảnh hơn nữa chẳng biết có phải tại cơn gió kia hay không mà quyền ảnh của Mạc Ly lại là một đầu đại ưng, một đầu đại ưng cực nhanh lao về phía Vô Song.
Vô Song đương nhiên có thể dùng Đấu Chuyển Tinh Di ngăn lại nhưng mà hắn không muốn, trước mặt quyền ảnh đang lao đến kia Vô Song mở ra hai tay, hai tay hóa thành trảo, hài bàn tay vốn trắng ngần của hắn không ngờ lại nổi gân lên, sau lưng Vô Song xuất hiện một tiếng long ngâm.
Hai tay Vô Song như hai cái hàm rồng, hai tay đập lại trực tiếp dùng kình lực ép nát đầu ưng của Mạc Ly.
Một chiêu này Vô Song sử dụng Thiếu Lâm – Long Trảo Thủ.
Hai tay ép nát ưng ảnh, Vô Song dẫm một chân về phía trước, hai tay lập tức kéo lại, nội lực trên người điên cuồng vận chuyển sau đó Vô Song đẩy tay ra.
"Kiến Long Tại Điền".
Long ngâm lần này phi thường rõ ràng gần như làm rung cả màng nhĩ của Mạc Ly, sau đó long ảnh oanh kích mà ra, trực tiếp đánh về phía nàng.
Mạc Ly ở quá gần Vô Song nào kịp tránh né, nàng cho dù kinh sợ nhưng cũng chỉ biết cắn răng mà ngạnh kháng.

“Bất Bại Tàn Hồng Quyền – Hồng Sí Quán Nhật”.
Ánh mắt Mạc Ly trực tiếp hóa thành màu đỏ thậm chí da thịt cũng trở nên ửng đỏ, nàng dùng song quyền nện thẳng vào đầu long của Vô Song.
Dùng song quyền ngạnh kháng một chiêu Kiến Long Tại Điền, sau đó nàng ngửa người về phía sau, nâng chân của mình lên cao rồi dậm xuống.
“Bất Bại Tàn Hồng Quyền – Vô Địch Thiết Cước”.
Một cái dậm chân này làm mặt đất trực tiếp bị oanh ra một cái hố, hư ảnh Hàng Long bị đạp nát cả đầu mà hóa thành hư vô có điều Mạc Ly không thể không lùi lại, nàng bị đánh bật ra.
Nàng lúc này một đầu gối khụy xuống mặt đất, một tay chống lấy thân thể, người nàng không hề bị thương nhưng mà ánh mắt cực kỳ khó coi nhìn về phía Vô Song vẫn bình chân như vại đứng đó.
Mượn cả trận pháp nàng dĩ nhiên vẫn rơi vào hạ phong hơn nữa nàng lúc nãy mạnh mẽ phát động Bất Bại Tàn Hồng Quyết bản thân khí huyết liền có tổn thương, cũng không dễ chịu như vẻ bề ngoài, nào có khí định thần nhàn như Vô Song?.
_ _ _ _ _ ___
Bất Bại Tàn Hồng Quyết chính là công pháp của Mạc Ly hơn nữa là công pháp của phụ thân nàng để lại.
Người luyện Bất Bại Tàn Hồng Quyết cả đời không thể thành ngũ tuyệt cao thủ nhưng chiến lực so với ngũ tuyệt chưa chắc đã thua kém.
Năm đó phụ thân nàng học nghệ đã thành mới thu được Bất Bại Tàn Hồng Quyết, Quy Tân Thụ cũng không thể luyện nó đến đại thành đành, môn tuyệt học này liền để lại cho Mạc Ly hơn nữa Bất Bại Tàn Hồng Quyết còn bao gồm cả pháp môn quán đỉnh, năm đó nàng chưa tới 20 đã là đại tông sư đỉnh phong, đến khi gặp Vô Song nàng đã 25 tuổi nhưng vẫn là đại tông sư đỉnh phong.
Tại thời điểm này, nàng cũng gần 30 đáng lẽ cũng vẫn phải là đại tông sư đỉnh phong tuy nhiên trong khoảng thời gian này nàng đạt được đại cơ duyên, đại cơ duyên trợ giúp mình đột phá ngũ tuyệt.
Nàng cũng biết mình so với Mộ Dung Phục còn kém chút chút nhưng mà nàng căn bản không thể tin được nàng mượn cả trận pháp nhập thân sau đó còn phải vận cả Bất Bại Tàn Hồng Quyết thế mà vẫn rơi vào hạ phong?.
Mộ Dung Phục sao lại mạnh như vậy được?.

Quyển 3 Chương 53

Ca Lâu La – Ma Hầu La Gia

Mạc Ly cá tính rất mạnh hơn nữa nàng đã được định sẵn là chiến thần của Thiên Long Giáo, nàng dĩ nhiên sẽ không nhận thua.

Mạc Ly trở thành Atula năm bao nhiêu tuổi?, đây là một vấn đề.

Năm nay nàng 29 tuổi còn Vô Song thì khoảng 15-16 tuổi.

Vào thời điểm Thiên Long Giáo cực thịnh bản thân Mạc Ly cùng lắm cũng chỉ 12-13 tuổi ấy vậy mà nàng đã được hiệu xưng là Atula.

Thiên Long Giáo ngày đó là đệ nhất thế lực của Tây Vực, vào thời điểm đó Bát Bộ Thiên Long địa vị đều tương đương Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo, để cho một cô bé 12-13 tuổi ngồi vào địa vị Tứ Đại Pháp Vương của Minh Giáo liệu giáo đồ Minh Giáo có phục?.

Giáo đồ Minh Giáo không phục vậy giáo đồ Thiên Long Giáo chẳng nhẽ phục? bất quá đúng là Thiên Long Giáo đồ chịu phục.

Thứ nhất Thiên Long Giáo vốn xuất phát từ Bà La Môn của Thiên Trúc nhưng mà lại biến dị rất nhiều, vốn tín ngưỡng Bà La Môn nhưng sau đó gần như trở thành tín ngưỡng của Thiên Vương, sống theo lý niệm Đại Quốc Gia Tây Vực của Thiên Vương, một lời Thiên Vương nói trong Thiên Long Giáo căn bản không khác gì hoàng đế cả.

Có một giáo phái tương tự như Thiên Long Giáo ngày xưa là Nhật Nguyệt Thần Giáo hiện tại, một lời Đông Phương Bất Bại nói cũng không có ai dám ý kiến đồng thời Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng tách hoàn toàn ra khỏi Bái Nguyệt Giáo, Bái Nguyệt Giáo sứ giả lên Hắc Mộc Nhai còn mạng trở về hay không là một vấn đề khó chứ đừng nói là dám hống hách không coi ai ra gì.

Về vấn đề thứ hai, Quy Mạc Ly là con gái của Quy Tân Thụ mà Quy Tân Thụ tị hiềm là đệ tử của Kiếm Thánh nên không ra nhập Thiên Long Giáo nhưng từ trên xuống dưới Thiên Long Giáo ai không biết Vô Địch Thiết Quyền Môn là minh hữu cường đại hàng đầu của Thiên Long Giáo ngày đó?, ngôi vị Atula này Quy Mạc Ly ngồi vốn phải là của Quy Tân Thụ, nếu coi Quy Mạc Ly ngồi vị trí này là đại diện cho phụ thân vậy thì lại càng không ai dám có ý kiến.

Thứ ba là Quy Mạc Ly cực mạnh, nàng nắm trong tay Bất Bại Tàng Hồng Quyết, bản thân Bất Bại Tàn Hồng Quyết căn bản không kém Thiên Long Bát Bộ Thần Công của Thiên Vương cùng Long Vương, nói về tuyệt học khởi điểm thì Bát Bộ Thiên Long không ai sánh được với Mạc Ly, tiềm lực của nàng là vô hạn.

Mạc Ly hiện tại có thể âm thầm bội phục thực lực của ‘Mộ Dung Phục’ trước mặt nhưng mà muốn nàng nhận thua thì còn xa lắm.

Mạc Ly cũng không đứng lên, vẫn cứ cái tư thế một đầu gối chống xuống đất, một tay đặt bên dưới, nửa người hơi hướng về phía trước đồng thời sau lưng nàng hiện lên một đôi cánh huyết hồng mờ mờ ảo ảo.
Đây là dấu hiệu của Bất Bại Tàn Hồng Quyết.
Loại tuyệt học này ở thế giới kia có thể xa lạ nhưng mà thế giới này thì tuyệt đối không, chỉ cần là tuyệt học đều phải có dấu hiệu riêng, ví dụ nhưu Hàng Long thì luôn có hư ảnh kim long lượn lờ sau lưng cùng tiếng long ngâm vang tận trời, Quỳ Hoa Bảo Điển sau khi đột phá Tiên Thiên thì lại có Mị Ảnh đi theo, cái hình ảnh này Vô Song đã sớm không lạ gì.
Vô Song đương nhiên sẽ không kiêng kị Mạc Ly bất quá hắn bỗng cảm thấy Bất Bại Tàn Hồng Quyết của nàng cực kỳ quen thuộc, cứ như chính Vô Song đã gặp ở đâu vậy, đương nhiên Vô Song hiện tại vẫn chưa biết đúng tên loại tuyệt học này.
Khi Mạc Ly gọi ra đôi cánh huyết hồng kia rốt cuộc Vô Song mới nhớ ra Bất Bại Tàn Hồng Quyết vì sao lại quen thuộc như vậy, hắn cảm thấy Bất Bại Tàn Hồng Quyết có gì đó rất giống với Hiên Viên Đế Phượng Quyết, thực sự rất giống.
Hiên Viên Đế Phượng Quyết thú thật Vô Song còn chưa có thời gian tham ngộ, đến cả tập luyện cũng không có, hắn chỉ có chút thời gian tìm hiểu, chạm đến da lông của mông đế đạo võ học này, hắn mượn Hiên Viên Đế Phượng Quyết cũng chỉ vì tính năng ‘không bị tiêu diệt ngay lập tức’ của nó, tránh được một chiêu thuấn sát của Thiên Đạo mà thôi, nay thấy đôi cánh hư ảo sau lưng Mạc Ly, nội tâm của Vô Song liền khẽ động.
Hắn cũng chuẩn bị vận Hiên Viên Đế Phượng Quyết lên, sau đó dựa theo chính Mạc Ly mà rèn luyện đế đạo võ học của mình, đáng tiếc lúc này có người ngăn cản Mạc Ly.
Mạc Ly vốn đang chuẩn bị lao về phía Vô Song thì thân thể nàng khẽ run lên, nàng chỉ thấy có một bàn tay đang đặt lên đầu nàng.
“Atula, ngươi vẫn phải biết nếu ngươi vận toàn bộ thứ đó thì thân thể ngươi sẽ chịu tổn thương thế nào, hơn nữa kẻ trước mặt cũng không phải Mộ Dung Phục “.
Giọng người ngày rất nhạt mà cũng rất lạnh, phong cách xuất hiện cũng cực kỳ ‘dị’.
Người này rõ ràng dùng một tay chạm vào đầu Mạc Ly nhưng mà... hắn đang khoanh hai chân lại, một tay đặt trước ngực, một tay còn lại liền đưa xuống dưới chạm vào đầu nàng, dùng cánh tay kia nâng toàn bộ thân thể hơn nữa Mạc Ly vậy mà không hề cảm nhận được chút sức nặng nào.
Người này khuôn mặt cũng không thể nhìn rõ, từ phần mắt đổ xuống hắn đeo một chiếc mặt nạ hình mỏ chim chỉ lộ ra đôi mắt rất sắt, mái tóc dựng đứng có chút kéo dài về phía sau, nửa thân dưới mặc loại quần ống rộng bó chặt lại ở

phần cổ chân, nửa thân trên để trần, ở phần vai quấn lấy một tấm vải đỏ sau đó để mặc tấm vải đỏ này bay trong gió.
Ngoại trừ điểm này ra, nửa thân trên của hắn còn có rất nhiều hình xăm, đều là những vệt đen dài ngoằng mà Vô Song không thể nhận ra, loại hình xăm mà Vô Song không thể hiểu ý nghĩa.
Người này sau khi ngăn cản Mạc Ly, chỉ thấy tay hắn khẽ ấn, thân hình liền lộn ngược về phía trước hơn nữa thân hình của hắn nhẹ vô cùng, nhẹ đến mức vô lý.
Năm ngón chân tiếp đất sau đó cả người trùng xuống, thân thể nhún một nhịp rồi mới từ từ đứng thẳng bằng hai chân, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng Vô Song.
“Không phải Mộ Dung Phục lại biết Đấu Chuyển Tinh Di, dung mạo xuất chúng, tuổi tác lại trẻ như vậy, nếu không phải vài năm trước ta có giao thủ qua với Mộ Dung Phục, có nhìn thấy hắn thì không khéo ta cũng nhầm”.
Người này tồn tại Vô Song đã sớm biết nhưng mà hắn cũng đang âm thầm kinh ngạc khinh công của đối phương, đây là lần đầu tiên Vô Song thấy cái loại khinh công này.
Nói về thân pháp Vô Song vốn không ngại bất cứ ai nhưng mà thấy người này hắn còn phải bội phục, thân pháp kẻ này không rõ nhanh thế nào nhưng mà lại nhẹ vô cùng, cứ như đang bồng bềnh trên không trung vậy.
Cái này không giống như thân pháp bình thường, ví dụ khi Vô Song vận lên Mị Ảnh hắn thậm chí còn như đang bay bất quá hắn tuyệt chẳng thể làm nổi như nam nhân này, Vô Song bay giống như chim nhạn thì nam nhân này lại bồng bềnh như bóng bay của hậu thế vậy.
Đương nhiên tại thời điểm này Vô Song cũng biết hắn là ai, người trước mặt chính là Ca Lâu La, đứng đầu Bát Đại Hộ Pháp của Thiên Long Giáo cũng là chân truyền đệ tử của phụ thân hắn.
Ca Lâu La bao nhiêu tuổi thì Vô Song cũng không rõ, hắn chỉ biết là người lớn tuổi nhất trong Bát Bộ, cũng là cường giả mạnh nhất Bát Bộ, có thể cùng tề danh với Kiều phong phương Bắc cùng Mộ Dung Phục phương nam.
Ca Lâu La vừa lên tiếng liền giải trừ hiểu nhầm của Mạc Ly với Vô Song nhưng mà người này sớm không nói, muộn không nói đợi Mạc Ly xuất thủ thất lợi mới nói đã chỉ rõ hắn vốn không phải loại người lấy dĩ hòa vi quý làm đầu.
Nếu Vô Song yếu hơn Mạc Ly, Vô Song có chết hắn cũng không thèm giải thích.
Ca Lâu La khí diễm không mạnh, hắn như thu toàn bộ khí diễm của bản thân vào trong cơ thể, đến cả thực lực chân chính của kẻ này Vô Song cũng không nhìn ra, đây là điểm cộng rất lớn của Ca Lâu La trong mắt Vô Song, có thể làm Vô Song không nhìn ra sâu cạn thì thực lực tuyệt đối không yếu.
“Ngươi chắc hẳn là Ca Lâu La đứng đầu trong bát đại hộ pháp của Thiên Long Giáo đi, vậy người còn lại kia rốt cuộc là vị nào? “.

Ca Lâu La nghe Vô Song hỏi căn bản không lên tiếng giải thích, về phần Mạc Ly đang đứng cạnh Ca Lâu La trong nội tâm lại trở nên kinh ngạc hơn nữa còn có tò mò.
Vô Song không phải Mộ Dung Phục thì hắn là ai?, lúc trước nàng nghe Vô Song xưng tên căn bản không tin là thật, nàng khi đó còn nghĩ 'Mộ Dung Phục' xưng mình là 'Vô Song' vốn để nhục nhã Thiên Long Giáo.
Vô Song nhìn thấy Ca Lâu La xuất hiện lại không hề tỏ ra bất ngờ, vừa nhìn một cái đã nói thẳng ra thân phận Ca Lâu La đồng thời còn nói luôn một người nữa chưa xuất hiện.
Vô Song không quá xa lạ với Thiên Long Giáo, ấy vậy mà thấy đến 3 vị Thiên Long Giáo hộ pháp năm xưa hiện thân trốn này vẫn bình chân như vại, điểm này làm Mạc Ly thực sự có chút bội phục.
_ _ _ — _ _ _
Vô Song vừa dứt lời, rốt cuộc lại có một người nữa nhập trận nhưng mà phong cách nhập trận của người này khác xa Ca Lâu La.
Hắn thản nhiên đi vào trong trận nhưng là đi thẳng từ ngoài vào thức là khiến giáo đồ Thiên Ứng Trại tự động tránh ra một con đường, trận pháp khi đó liền trực tiếp bị phá.
Người này một thân bạch y che kín toàn thân, hai chân lộ ra ống quần màu xanh, đi giày nhung màu đen, ở hai bên đều khảm một viên bảo thạch, trên người đính cũng không ít đồ trang sức, đều là dùng bảo ngọc mà gắn lên, sáng chói vô cùng.
Mái tóc đen búi cao để lộ toàn bộ khuôn mặt thanh tú, người này khuôn mặt thực sự rất trắng, cả người lộ ra một loại hào hoa phong nhã, một loại khí chất mị hoặc riêng biệt tuy nhiên ánh mắt người này lại có một cỗ dâm ý, vừa nhìn cũng biết chỉ sợ là bậc hái hoa cao thủ trong nhân gian.
Tay cầm một chiếc quạt giấy có vẽ hình núi sông non nước, nhẹ phe phẩy quạt giấy để lộ ra bàn tay với tận 3 chiếc nhẫn ngọc màu xanh biêc sáng loáng, bước chân rất chậm hướng về Vô Song, đến khi bước đến chỗ của Ca Lâu La, người này mỉm cười thản nhiên lên tiếng.
"Nga, tại hạ họ Âu Dương, tên một chữ Tuệ, hiện tại là Bạch Đà Sơn Trang thiếu chủ, hạnh ngộ hạnh ngộ".
Nghe người này xưng hô, ánh mắt Vô Song không khỏi nhíu lại.
Họ Âu Dương hơn nữa còn thiếu chủ Bạch Đà Sơn Trang?, người này rốt cuộc có quan nhệ gì với Tây Độc – Âu Dương Phong?.
Thêm một việc nữa hắn có thể đứng ở đây chỉ sợ cũng là một trong Bát Bộ năm xưa, Bạch Đà Sơn Trang thì luôn nổi tiếng với độc thuật cùng rắn.
Nói đến Ưng thì phải liên tưởng tới Ca Lâu La, nói đến xà thì không thể bỏ qua Ma Hầu La Gia.
Điều đáng nói nhất hắn lại dùng tên thường mà xưng, tự gọi mình là Âu Dương

Tuệ, không nguyện dùng Ma Hầu La Gia làm danh xưng chứng tỏ hắn vốn không coi mình là người Thiên Long Giáo nữa, đây là phủi sạch quan hệ.
Vô Song từ đầu đến nay đều coi Thiên Long Giáo chắc chắn là của hắn, nay lại thấy Ma Hầu La Gia muốn phủ sạch quan hệ với Thiên Long Giáo, trong lòng hắn tuy không trách đối phương nhưng mà cũng không vui vẻ gì, đối với Ma Hầu La Gia bản thân Vô Song đã có phản cảm, người này trong lòng hắn địa vị đã không bằng Ca Lâu La cùng Atula – Mạc Ly.
Dĩ nhiên đây chỉ là ấn tượng ban đầu, năm đó Thiên Long Giáo sụp đổ, Ca Lâu La thì đến đại hoang mạc Gobi chu du bốn phương tám hướng, Atula trở về tự trọng trấn Vô Địch Thiết Quyền Môn, Ma Hầu La Gia quá nửa cũng về Bạch Đà Sơn Trang hô phong hoán vũ, Càn Thát Bà thần thần bí bí không rõ tung tích, cả Thiên Long Giáo cũng chỉ còn mình Dạ Xoa cùng Khẩn Na La cố gắng trèo chống.
Công bằng mà nói trong Bát Bộ cũng chỉ có Dạ Xoa cùng Khẩn Na La thực sự muốn Vô Song một lần nữa chấp chưởng địa vị của phụ thân hắn để lại, những người còn lại trong lòng không có ý riêng Vô Song căn bản không tin.

Quyển 3 Chương 54

Vô Song đối với ba vị hộ pháp trước mặt cũng có ấn tượng tương đối về thực lực.
Ca Lâu La thực lực rất sâu, năm nay có lẽ hắn cũng phải ngoài 35 tuổi, thực lực chỉ sợ phải đến 8 tinh thậm chí 9 tinh cường giả.
Mạc Ly thì yếu hơn Ca Lâu La nhiều bất quá giây phút nàng vận đôi cánh mờ ảo kia lên, chiến lực của nàng trong mắt Vô Song đạt đến 5 tinh, dĩ nhiên không tính trận pháp.
Cuối cùng là Âu Dương Tuệ, người này cho Vô Song cảm giác lạ nhất, nhìn đi nhìn lại, kiểu gì cũng chỉ là đại tông sư hơn nữa khí thế của Âu Dương Tuệ thậm chí còn yếu hơn Trần Cận Nam khi xưa.
Trong Bát Bộ, người trẻ tuổi nhất là Mạc Ly, mạnh nhất là Ca Lâu La, yếu nhất thì là Dạ Xoa, những thông tin này Vô Song đã sớm biết nhưng mà trải qua 5 năm, Dạ Xoa cũng không thể yếu đến nỗi đại tông sư cũng chưa đạt đến đi?
Dạ Xoa yếu nhất trong bát đại hộ pháp đương nhiên cũng không phải tư chất nàng kém nhất mà là Ngũ Độc Bảo Điển nàng tu luyện có vấn đề nhất, cũng chính vì Ngũ Độc Bảo Điển mới làm nàng không thể tiến xa trên mặt võ học bất quá Âu Dương Tuệ thì lại làm sao?.
Dẫu biết Bạch Đà Sơn Trang hiện nay đã không thể so với Bạch Đà Sơn Trang nhiều năm về trước nhưng dù gì cũng là đại thế lực của Tây Vực, Âu Dương Tuệ sao có thể yếu đến vậy?.
_ _ _ _ _ _ _ _
Một lần nữa đè xuống tất cả suy nghĩ trong lòng, hướng về phía Âu Dương Tuệ cùng Ca Lâu La.
“Ta gọi Vô Song, không biết cái tên này các ngươi đã nghe chưa? “.
Cái tên Vô Song dĩ nhiên cả ba người đều nghe, bất quá biểu hiện của mỗi người lại khác nhau.
Đầu tiên Ca Lâu La, ánh mắt vốn cực sắc cảu hắn lại càng thêm níu lại thậm chí Vô Song còn nhìn thấy trong mắt Ca Lâu La có sát khí.
Thứ hai là Âu Dương Tuệ, vẻ mặt căn bản nhìn không ra điểm gì, một chút cảm xúc cũng không.
Cuối cùng mà Mạc Ly, nàng lần này trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc cùng hoài nghi nồng đậm.
Trong ba người vẫn là Âu Dương Tuệ mở miệng trước, hắn phe phẩy chiếc quạt của mình, vẫn là nụ cười tươi tỉnh vô cùng.
“ A?, bằng hữu hóa ra gọi là Vô Song, tên thật hay, tên thật bá khí bất quá tên mà

thôi cũng không quan trọng đúng không?, không biết bằng hữu lần này theo Atula đến Thiên Ưng Trại chúng ta là muốn làm gì đây? “.
Càng nhìn Âu Dương Tuệ, Vô Song càng cảm thấy kẻ này khó lường.
Vô Song lúc này đã nhìn thấy tam đại hộ pháp của Thiên Long Giáo, trong lòng cũng đã có suy nghĩ của mình bất quá sau khi nhìn thấy Âu Dương Tuệ hắn lại có chút thay đổi trong nội tâm, vì vậy không vội trả lời liền hướng về phía Ca Lâu La.
“Xưa nghe nói Ca Lâu La là đệ nhất thiên tài Tây Vực được tề danh cùng Bắc Kiều Phong, không biết ngươi đã đối đầu với Bắc Kiều Phong lần nào chưa? “.
Câu hỏi này của Vô Song làm Ca Lâu La tương đối bất ngờ, sau đó hắn bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ một chút, vài giây sau mới mở miệng.
“Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong, thiên tài Trung Nguyên quả thực không hề đơn giản, bản thân ta đều đã có cơ hội so chiêu với hai người, với Nam Mộ Dung thì hơi chiếm thượng phong, với Bắc Kiều Phong thì thua một chiêu, nửa thức”.
Cái câu ‘một chiêu, nửa thức’ này Vô Song thật sự rất quen, đây là tiền đề để Kiều Phong trở thành Võ Thần.
Bản thân Vô Song cũng thật không biết, Ca Lâu La nói câu này là có suy tính.
Ca Lâu La năm nay 37 tuổi, hắn hơn Kiều Phong 3 tuổi, hơn Mộ Dung Phục 5 tuổi.
Bản thân Ca Lâu La không cần biết làm người ra sao nhưng hắn cũng mang theo cốt khí của Thiên Vương, hắn là nhân vật đứng đầu một thế hệ thiên tài Tây Vực.
Lời nói của Ca Lâu La vốn mang theo ẩn ý khác, nếu Mộ Dung Phục bằng tuổi hắn thì hai người ngang sức ngang tài, nếu Kiều Phong bằng tưởi hắn, hắn liền thua Kiều Phong một chiêu nửa thức.
Đây mới là ẩn ý của hắn tuy nhiên Vô Song sao có thể hiểu được? mà cho dù có hiểu thì Vô Song cũng sẽ không quá để ý.
Nghe Ca Lâu La trả lời, Vô Song khẽ gật đầu tuy nhiên vì câu trả lời này của hắn thì vô tình lại làm cho Vô Song đánh giá sai thực lực của người này, dù sao Kiều Phong hiện tại mới được trở thành bang chủ Cái Bang, vẫn được tính là cao thủ thế hệ trẻ, thực lực của Kiều Phong có mạnh cũng chưa mạnh đến đâu.
Nhìn Ca Lâu La, Vô Song khẽ cười, trên người hắn bốc lên từng luồng hoàng khí, sau đó một thân ảnh hoàng kim long ngưng tụ mà thàn, cuối cùng là một tiếng long ngâm cao vút đến tận thiên không.
Ca Lâu La đã sớm biết Vô Song học được Hàng Long dù sao hắn từng đánh một trận với Kiều Phong, sao có thể không rõ môn võ công này?.
Điều Ca Lâu La không biết là Vô Song có thể học được bao nhiêu phần của Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng không như Đả Cẩu Bổng Pháp, tại thế giới

này không phải không thể dạy cho người khác, không nhất định cứ phải là Cái Bang chưởng môn tuy nhiên người có thể tạo ra hư ảnh hoàng kim long cùng tiếng long ngâm tuyệt đối rất khác, đây là biểu hiện của việc nắm giữ toàn bộ Hàng Long Thập Bát Chưởng.
Thiên hạ này có bao nhiêu người có thể nắm chọn vẹn Hàng Long Thập Bát Chưởng?, vèn vẹn chỉ có 4 người đồng thời Ca Lâu La cực kỳ chắc chắn trong 4 người này không có ai gọi là Vô Song, cũng không có ai trẻ tuổi như vậy.
Ca Lâu La như cũng đoán được Vô Song muốn làm gì, chiếc khăn quấn quanh hai vai của hắn không gió vẫn cứ tung bay, đuôi mắt hơi hơi cong lên, bàn tay dần dần co lại.
Vô Song đối với Ca Lâu La cũng cười cười, thản nhiên mở miệng.
“Thực lực của Atula ta đã được thử qua, không biết Ca Lâu La ngươi như thế nào?, đạt được mấy phần chân truyền của Thiên Vương năm xưa?”.
Vô Song thật tâm muốn đấu cùng Ca Lâu La, người này là đệ tử duy nhất của phụ thân hắn, cũng là người kế nghiệp y bát của phụ thân hắn, bản thân Ca Lâu La chính là truyền nhân duy nhất của Thiên Long Bát Bộ Thần Công.
Vô Song từng đi qua thế giới kia, ở thế giới kia Vô Song là tồn tại mạnh nhất, hắn còn mạnh hơn cả Tây Thi đã hóa thân Thiên Đạo bất quá hắn vẫn chưa thể đi khắp thế gian này, vẫn chưa có cơ hội đi tới Thiên Trúc.
Thiên Trúc là đất Phật, là quê hương của Đạt Ma hơn nữa cũng là đất của Bà La Môn.
Bà La Môn thật ra cũng có thể coi là Mật Tông, gọi là Mật Tông Bà La Môn, so với Đại Thừa Phật Giáo có chỗ tương tự nhưng cũng có rất nhiều chỗ khác biệt, năm đó Long Tượng Cổ Phật lăn lội từ Tây Vực đến Thiên Trúc, bỏ ra không biết bao nhiêu công sức cùng cố gắng mới có thể kết giao với Bà La Môn, có thể đạt được Du Già Công của Thiên Trúc mang về Trung Nguyên, nếu không có Du Già Công – Long Tượng Cổ Phật chưa chắc đã leo được lên tới cái độ cao như vậy.
Long Tượng Cổ Phật từng nói với Vô Song, tại Bà La Môn thì Du Già Công không tính là đệ nhất, đệ nhất nội công của Bà La Môn vốn là Thiên Long Bát Bộ Thần Công tuy nhiên lại chỉ nội truyền, trừ khi Long Tượng Cổ Phật quyết định gia nhập Bà La Môn lại ở trong môn tinh nghiên phật lý 10 năm mới có cơ hội đạt được tuyệt học này, đương nhiên Long Tượng sẽ không đồng ý, hắn vốn là siêu cấp luyện thể yêu nghiệt, con đường luyện khí không hợp với hắn.
Trong lời nói của Long Tượng Cổ Phật, Bà La Môn ở Thiên Trúc địa vị không bằng Đại Thừa Phật Giáo nhưng mà cũng không kém bao nhiêu, hai bên có thể coi như Nam Thiếu Lâm cùng Bắc Thiếu Lâm ở thế giới này vậy, Nam Thiếu Lâm dù yếu hơn thì Bắc Thiếu Lâm cũng không phải muốn diệt là diệt được.
Tuyệt học trấn phái Thiên Long Bát Bộ Thần Công có thể sánh ngang cùng Dịch

Cân Kinh tổ truyền của Đại Thừa Phật Giáo, Vô Song cũng không dám coi thường bất quá nếu Kiều Phong từng dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng thắng qua Ca Lâu La thì Vô Song khá chắc chắn Thiên Long Bát Bộ Thần Công của Ca Lâu La còn lâu mới đến trạng thái hoàn mỹ.

_ _ _ __ _ _ _

Vô Song muốn chiến, Ca Lâu La đương nhiên sẽ không sợ, trong số 4 người duy nhất trong thiên hạ biết được Hàng Long Thập Bát Chưởng, ngoại trừ Hồng Thất Công cùng Quách Tĩnh thực lực sâu không thể lường ra, hai người còn lại bao gồm Kiều Phong bản thân Ca Lâu La cũng chưa từng lo lắng huống gì là Vô Song?.

Vô Song sau lưng có một thân ảnh hoàng kim long thì sau lưng Ca Lâu La dị tượng cũng thành hình.

Dị tượng của Thiên Long Bát Bộ Thần Công chính là một đầu Thanh Long, một đầu Thanh Long mờ mờ ảo ảo tuy nhiên đôi mắt lại cực kỳ có thần vận, đôi mắt của nó thuần một thứ ánh sáng màu tím.

Thiên Long Bát Bộ Thần Công không có tiếng long ngâm kinh thiên động địa nhưng mà ánh mắt của hư ảnh kia chân thật đến nỗi cứ như đang trực tiếp chiêm ngưỡng long uy vậy, cái nhìn chằm chằm của một đầu chân long.

Thấy Thanh Long của Ca Lâu La, cho dù là Vô Song cũng phải âm thầm gật đầu.

Chỉ bằng khí sau lưng, trận này đánh không uổng.

Quyển 3 Chương 55
Kim Long vs Thanh Long (2)

Long ngâm cùng Long uy đồng thời hiện lộ, một cái nghe bằng tai, một cái nhìn bằng mắt.
Khi thân ảnh Kim Long gào thét cùng thân ảnh Thanh Long đầy uy thế hiện ra, cho dù là Âu Dương Tuệ hay Mạc Ly ánh mắt đều khẽ biết sau đó lập tức lựa chọn lùi lại, đừng nói là bọn họ ngay cả trận pháp Thiên Long Khởi Phong Bát Quái Trận cũng phải lập tức triệt tiêu.
Không phải bon j họ không muốn giúp tôn chủ của mình nhưng mà uy danh Hàng Long Thập Bát Chưởng lại như sấm bên tai.
Giáo đồ Thiên Ưng Trại vốn được gọi là Garula dưới quyền Ca Lâu La, một trong bát bộ của Thiên Long Giáo tuy nhiên khi Thiên Long Giáo bị diệt, tàn dư Garula may mắn thoát khỏi tiến vào Trung Nguyên, đổi tên thành Thiên Ưng Giáo do Ca Lâu La trực tiếp quản hạt, cho đến khi Ca Lâu La quyết định đặt giáo phái ở ngoại vi Hành Sơn mới đổi về làm Thiên Ưng Trại, dù sao Hành Dương Thành không phải là nơi thích hợp cho chữ ‘phái’ tồn tại.
Lại nói chính những người được gọi là Garula này, trong đám bọn họ thật ra không phải ai cũng trực tiếp tham dự trận đại huyết tẩy Thiên Long Sơn Mạch năm đó dù sao tại Thien Ưng Trại hiện tại có rất nhiều ‘tân binh’ tuy nhiên lão binh vẫn còn tồn tại, vì còn tồn tại nên ký ức vẫn rõ mồn một.
Ca Lâu La năm xưa thống lĩnh Garula từng ngăn cản một người, người này gọi là Bắc Hiệp – Quách Tĩnh.
Năm đó Ca Lâu La cũng chỉ có hơn 20 tuổi, mượn địa thế Thiên Long Sơn Mạch lại thêm Thiên Long Khởi Phong Bát Quái Trận, lại tuổi trẻ cuồng ngạo vì vậy dám đứng ra ngăn cản Bắc Hiệp.
Trong trận chiến đó, Quách Tĩnh không chỉ đánh tan tự tin của Ca Lâu La mà còn đánh tan luôn toàn bộ Garula, nếu không phải Viên Thừa Chí đến kịp lúc, Ca Lâu La thật ra đã sớm chết.
Dĩ nhiên thực lực của Quách Tĩnh đáng lẽ ra chưa đủ để có thể làm được việc này nhưng mà Quách Tĩnh nắm giữ Hàng Long Thập Bát Chưởng, đây là bộ chưởng pháp chuyên đánh quần công, sức công phá cơ hồ liệt vào hàng vô địch thiên hạ hơn nữa Hàng Long còn được gọi là chưởng pháp phá trận pháp hàng đầu thiên hạ, dùng cương mãnh vô địch trực tiếp nghiền áp trận pháp.
Thiên Long Khởi Phong Bát Quái Trận đứng trước mặt Hàng Long của Quách Tĩnh thực ra không khác gì tờ giấy, cũng vì vậy khi nghe tiếng long ngâm sau lưng Vô Song, rất nhiều lão binh đều lựa chọn rút lui, triệt tiêu trận pháp.

Không phải bọn họ sợ chết hay sợ gì Hàng Long mà là bọn họ biết có lập trận cũng không có tác dụng, chỉ là thương vong vô ích.
Ca Lâu La thấy Thiên Ưng Giáo đồ của bản thân rút đi, hắn đương nhiên cũng không quan tâm, hắn cũng biết trận pháp với Hàng Long Thập Bát Chưởng thực sự bị khắc chế rất mạnh hơn nữa hắn cũng không còn là tiểu tử 15 năm trước, hắn hiện tại vẫn chưa phải đối thủ của Quách Tĩnh nhưng tuyệt đối sẽ không bại chỉ bởi một bộ Hàng Long của đối phương.

_ _ _ _ __ _ _ _ _

Cũng không biết tại sao, giây phút này Vô Song cứ như cảm thấy một cái gì đó, một loại chiến ý không thuộc về hắn đang hướng về phía Ca Lâu La vậy.
Cái này có lẽ không nằm ở đúng sai, không nằm ở nhận định mà là bởi võ công, không rõ vì sao Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Thiên Long Bát Bộ Thần Công thực sự có cảm giác như nước với lửa vậy.
“Ca Lâu La hộ pháp, xin mời ”.
Không đợi Ca Lâu La trả lời cũng không cần đợi Ca Lâu La trả lời, Vô Song dẫm mạnh chân xuống đất, cùng tiếng long ngâm kinh khủng, hắn lao về phía Ca Lâu La.
Âm thanh như thét gào mang theo một loại uy thế không thể đỡ, ở bên ngoài nhìn vào thậm chí thấy long ảnh sau lưng Vô Song như đang há miệng ra, muốn nuốt chửng Ca Lâu La vậy, quanh người Vô Song ngập tràn thứ ánh sáng màu vàng, dương cương nội lực bị đẩy đến đỉnh điểm, cứ như thái dương hỏa quấn quanh thân, thế không thể đỡ.
Ca Lâu La vốn đang đứng bất động rốt cuộc ánh mắt cũng tràn ngập chiến ý, hắn mở miệng hét ra một tiếng, một tiếng này là thuần nội công mà thành, đây cũng không giống tiếng hét của loài người mà như âm thanh của hùng ưng đang bay lượn vậy.
Theo Bà La Môn Giáo, Ca Lâu La chính là sinh vật lấy rồng làm thức ăn, bản thân Ca Lâu La hắn nhất định không sợ rồng.
Thanh Long không hề gào thét nhưng nó cũng có uy của mình, cái uy tụ mà không phát, chỉ cần khi phát ra nhất định là hủy thiên diệt địa.
Cả người Ca Lâu La nổi lên một đoàn khí xanh nhàn nhạt, khí xanh phiêu hốt vô định, nửa giống gió nửa lại giống mây, thậm chí loại khí này như tản vào thiên địa.
Ca Lâu La cong hai tay lên, biến hai tay thành trảo, Vô Song cũng không rõ đây là ưng trảo hay long trảo nữa chỉ biết con mắt Thanh Long rốt cuộc rực sáng, cả người nó vậy mà bị một loại khí màu tím ngưng tụ, cứ như một đầu Thanh Long đang ngự tử khí vậy.
Vô Song lao đến trước mặt Ca Lâu La, một chân dậm xuống đất, cả người nhảy bật lên, long trảo mở rộng một chưởng đánh xuống.

“Phi Long Tại Thiên “.
Long trên trời lao xuống đại địa, cái miệng kim long mở rộng, một đòn đánh xuống như muốn đánh nát cả thân thể Ca Lâu La.
Ca Lâu La cũng không sợ, hắn khép hai tay lại, hai chân bước chếch, cũng gầm lên một tiếng.
Khép hai tay làm một, trực tiếp biến song thủ thành một cái miệng rồng, Thanh Long cũng mở miệng.
“Thiên Long Nộ Ngâm”.
Gió nổi lên, khí di chuyển, khí từ đại địa truyền qua hai chân, lên thẳng sống lưng dẫn qua hai tay rồi qua miệng rồng, đầu Thanh Long uốn lượn, dọc sống lưng Ca Lâu La mà mở miệng, đối đầu với Kim Long.
Hai chiêu va chạm vào nhau, khí lãng bắn ra bốn phương tám hướng thậm chí làm cho giáo đồ Thiên Ưng Giáo vốn đang cách xa cả chục bước chân cũng bị đánh lui ra sau, không thiếu kẻ thổ huyết đương trường.
Đây mới là chiêu đầu tiên.
Kình lực phản ngược lại lên trời, dư uy ấn xuống đại địa.
Kình lực đẩy lùi Vô Song bắn ngược lại, dư uy ấn nát cả phần mặt đất Ca Lâu La đang đứng.
Vô Song ở trên không, hắn không có điểm tựa thân hình chỉ có thể mượn sức lộn vài vòng giảm trừ kình khí sau đó mới ổn định thân hình, chân đạp xuống đất.
Mượn cơ hội này, Ca Lâu La dùng toàn bộ lực chân, bắn vọt cơ thể mình về phía Vô Song, hai tay dang rộng.
Hai tay khép lại liền thành miệng Thanh Long, hai tay mở ra biến thành Long Trảo.
“Cầm Long Trảo”.
Nhìn thấy trảo pháp của đối phương Vô Song không khỏi thầm than, trảo pháp của Ca Lâu La thực sự rất đáng sợ, uy mãnh như Long nhưng lại nhanh như Ưng, một loại trảo pháp phi thường kì dị.
Hàng Long Thập Bát Chưởng không có trảo pháp nhưng Vô Song không phải không có trảo công, Vô Song vừa ổn định một chân xuống đất liền đưa hai tay ra, dọc theo hai cánh tay hắn hoàng khí cũng biến động mà trở thành long trảo.
“Cầm Long Công”.
Thiếu Lâm Long Trảo Thủ vốn là tuyệt học của Thiếu Lâm nhưng khi kết hợp với Hàng Long Thập Bát Chưởng, kết hợp với Hàng Long Khí nó lại có thêm thần vận, có thêm long uy, trở thành Cầm Long Công.
Đây là một loại trảo pháp chuyên dùng bổ trợ của Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng là một trong những trường hợp võ công bổ sung cực hiếm gặp trong toàn thiên hạ nhưng mà cho dù thế nào bản thân Cầm Long Công rốt cuộc vẫn được coi là một phần của Hàng Long Chưởng Pháp.

Cầm Long Trảo như nộ long muốn xé xác con mồi, Long nộ không thể cản.
Cầm Long Công thì lại như uy long, dùng uy mà chế địch, Long Uy không thể phạm.
Cầm Long Trảo thiên về công, Cầm Long Công lại thiên về khắc chế đối thủ, hai loại trảo pháp tên gần giống nhau nhưng lại hoàn toàn khác nhau về bản chất.
Thế công của Ca Lâu La phải nói là điên cuồng như bài sơn đảo hải, Vô Song thì lại vừa lùi vừa thủ, phòng ngự đến giọt nước không lọt, trảo pháp liên tục va chạm vào nhau, thậm chí trảo khí còn cắt ra xung quanh, để lại từng vết cắt ghê người trên vách đá.
Thân ảnh Ca Lâu La thậm chí đã biến thành tàn ảnh, tốc độ nhanh đến mức Vô Song còn thầm than bất quá Vô Song bước bước lại có chừng mực, bước bước đều ổn trọng, căn bản nhìn không ra một điểm hạ phong.
Lúc này cũng đã không có bất cứ một Thiên Ưng Giáo Đồ nào dám đứng đây mà quan sát chiến trận, chỉ có Atula cùng Âu Dương Tuệ ở lại.
Âu Dương Tuệ vẫn cứ phe phẩy quạt của hắn, khuôn mặt nhìn không ra bất cứ điểm nào nhưng mà Atula – Mạc Ly thì lại nhìn đến níu lưỡi, nàng căn bản không ngờ được Vô Song lại mạnh đến mức này.
Trận chiến này thực sự cực cân tài cân sức bởi trên thực tế Vô Song cũng không mạnh hơn Ca Lâu La là bao.
Chiến lực của Vô Song lúc này là ngũ tuyệt hậu kỳ, nếu hắn không dùng Quỳ Hoa Tiên Thiên cũng không vận dụng lợi thế của Tiên Thiên Âm Dương Hoàn Mỹ Đạo Thể, chiến lực của hắn ở vào khoảng giữa thập tinh cùng thập nhất tinh (10 -11).
Ca Lâu La thì sao?, hắn năm nay 37 tuổi, chiến lực cửu tinh nhưng không biết vì sao Ca Lâu La lại am hiểu một loại pháp môn có thể kết nối với long mạch, toàn bộ Thiên Ưng Trại đều xây dựng theo loại bí pháp này khiến cho Ca Lâu La dành được địa lợi tuyệt đối tại nơi đây, chiến lực của hắn cũng ở vào khoảng giữa thập tinh cùng thập nhất tinh.
Hai bên cơ hồ tạo thành một loại thỏa thuận ngầm, một người chỉ dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng, một người chỉ dùng Thiên Long Bát Bộ Thần Công, trận chiến này có thể nói phi thường kịch liệt hơn nữa cũng phi thường đáng sợ.
Đây không phải người chiến với người nữa, từ con mắt của Mạc Ly, nàng thấy hai đầu long đang quần nhau, Kim Long chiến Thanh Long.

Quyển 3 Chương 56

Kim Long vs Thanh Long (3)

Ca Lâu La một đường tiến lên, một đường thế công như bão táp nhưng mà hắn càng đánh càng kinh hãi, ánh mắt hắn căng ra, gần như không mấy tin tưởng việc trước mặt, Vô Song vậy mà có thể ngăn cản thế công bão táp của hắn, không để thân thể chịu đến một vết thương.

Ca Lâu La từng đánh với Kiều Phong, hắn đương nhiên cũng không lạ gì Cầm Long Công nhưng mà Cầm Long Công của Vô Song với Kiều Phong chỉ có hơn chứ không có kém.

Kiều Phong muốn kháng lại Cầm Long Trảo của Ca Lâu La chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết, liều mạng phản kích, lấy thương đổi thương, dùng uy kháng nộ mới đánh lui đương Ca Lâu La nhưng mà Vô Song rõ ràng là dùng uy chế nộ, so với Kiều Phong phải cao hơn một bậc.

Cái này cũng khó trách Kiều Phong dù sao Vô Song cũng luyện qua Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, trảo pháp của Kiều Phong là tinh nghiên của trăm nhà đúc kết mà thành, Kiều Phong đúng là khó so với Vô Song về mặt này.

Ca Lâu La cũng biết đánh nhiều không thể phá được thế thủ của Vô Song, hắn nhất định sẽ chịu phản kích vì vậy liền biến chiêu.

Hai tay đột ngột thu lại, hai tay dang ra như hùng ưng dang cánh, một chân dùng sức búng cả người lên cao, phong khí hiện ra sau lưng, hư ảnh Thanh Long vốn đang lượn lờ sau lưng Ca Lâu La rốt cuộc di chuyển.

Chỉ thấy Thanh Long từ trên vai đã hiện xuống quấn quanh chân hắn, thân hình ở trên không Ca Lâu La lập tức đạp xuống.

“Thiên Long Toản Động Cước”.

Một cước đạp xuống, đây không phải là thế công liên miên bất tuyệt mà mà một đòn tuyệt sát, một chiêu này về bản chất không khác Phi Long Tại Thiên là bao.

Vô Song từ khi thấy Ca Lâu La nhảy lên liền đã lùi lại một bước, hai tay thu lại, nay thấy hắn đạp xuống một cước này trong lòng cũng có chuẩn bị, một tay thu lại sát ngực, một tay duỗi ra.

“Kiến Long Tại Điền “.

Vô Song không lựa chọn chủ mà chọn biến thủ thành công, long trảo mở ra như muốn cắn thẳng vào cổ con mồi.

Trên thiên không, Thanh Long lao xuống, dưới đại địa Kim Long liền há miệng, muốn cắn thẳng vào phần cổ của Thanh Long, đương nhiên Thanh Long cũng muốn xuyên thẳng qua ngực Kim Long.

Ca Lâu La thấy Vô Song căn bản cũng không thủ, trong mắt liền lộ ra một tia tàn

nhẫn, hắn đương nhiên cũng nhìn ra Vô Song đang liều bất quá hắn thì sợ gì.
Hai người lại va chạm với nhau, một tay Vô Song đã bắt được cổ chân của Ca Lâu La, một tay khác như Kim Long há miệng nắm thẳng vào đùi đối phương nhưng mà một cước này cho dù không chân chính đánh vào ngực Vô Song nhưng kình lực thì xuyên phá qua hai tay Vô Song, đập thẳng vào ngực hắn.
Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, Vô Song liền bị bắn ngược đi, thân hình lao rầm vào vách núi sau lưng, trọng miệng không khỏi thổ huyết bất quá cái tiếng 'rắc' kia cũng không phải là của Vô Song mà là của Ca Lâu La.
Ca Lâu La một chân chạm đất, chân còn lại thì đang nâng lên, nguyên phần chân của hắn bị bẻ cong đi nhìn cực kỳ ghê người, sắc mặt của Ca Lâu La do có mặt nạ che đi khó mà nhìn ra biểu hiện nhưng đôi mắt của hắn cũng đang lộ ra đau đớn.
Đương nhiên bên Vô Song cũng không dễ chịu gì, một cước vừa rồi không thương tổn đến xương hắn nhưng kình lực của nó thì lại khác, kình lực xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng của Vô Song, thương thế không thể coi là nhẹ.
Vô Song rốt cuộc đứng lên, hít thật sâu một hơi, sau đó trên người Vô Song hiện ra một tiểu ảnh kim long, con kim long này nhỏ hơn hư ảnh đằng sau của hắn nhiều nhưng lại có cảm giác ngưng đọng hơn nhiều.
Ca Lâu La thấy một chiêu này, thản nhiên mở miệng.
"Tiềm Long Vật Dụng? ".
Vô Song cũng cười cười mà nhìn Ca Lâu La.
"Đánh tiếp được chăng?, một bên chân của ngươi đã gãy? ".
Vô Song thật ra không lo thương thế bởi hắn học Cửu Âm Chân Kinh.
Hắn không có ý vận dụng Cửu Âm Chân Kinh bởi nếu dùng bằng một chiêu Xà Hành Ly Phiên hắn có thể dễ dàng né qua một cước kia bất quá Cửu Âm Chân Kinh hoàn mỹ ở chỗ tự động vận chuyển, vẫn đang tự động chữa trị nội thương cho Vô Song.
Ca Lâu La nghe Vô Song hỏi vậy, chân bị bẻ gãy của hắn bỗng vang lên những âm thanh răng rắc, sau đó vậy mà duỗi thẳng ra, toàn bộ quá trình chỉ thấy ánh mắt Ca Lâu La nhíu chặt lại một chút mà thôi.
Vô Song với đối phương cũng không thể không gật đầu.
"Du Già Công của Thiên Trúc, vốn nghe nói là đệ nhất luyện thể kỳ công, nay được thấy cũng không phải là lạ".
Du Già Công còn được biết với cái tên khác là Yoga, đương nhiên nó không có diệu dụng nối liền xương nhưng mà nó cường đại hơn Súc Cốt Công không biết bao nhiêu lần, nói về hiệu quả Súc Cốt thì Súc Cốt Công trong Cửu Âm Chân Kinh còn thua Du Già Công nhiều.
Trong một sát na kia, Vô Song đúng là cảm thấy hắn không có thành công bẻ xương chân của Ca Lâu La, đối phương tự biến đổi cơ bắp, tự 'uốn' chân theo

động tác bẻ của hắn, sau đó Vô Song liền bị đạp bay đi, chung quy vẫn không đủ thời gian phế một chân của Ca Lâu La.
Ca Lâu La đối với Vô Song khẽ gật đầu coi như đồng ý, chân bị gãy của hắn liền hạ xuống, hai tay chắp trước ngực.
“Thiên Long Canh Kim”.
Theo Ca Lâu La mở miệng, trên người hắn dần dần xuất hiện một tầng khí kim sắc hộ thân, thấy thứ này Vô Song không khỏi âm thầm kinh ngạc.
Hàng Long Chưởng Pháp cùng Thiên Long Thần Công thực sự giống nhau đến mức đáng sợ, gần như là tương đối vậy.
Tiềm Long Vật Dụng có thể ngưng kình, lấy kình khí Hàng Long tạo thành lớp phòng hộ, ngưng mà không phát là một loại tường khí hộ thân, một chiêu Thiên Long Canh Kim kia quá nửa cũng là tường khí hộ thể, hai bên giống nhau kinh người.
Có một điều làm Vô Song không hiểu là, bản thân Hàng Long vốn là chí dương chí cương, họa chăng có khi kết hợp với Cửu Âm Chân Kinh mới sinh ra nhu kình nhưng mà Thiên Long Bát Bộ Thần Công dĩ nhiên lại là chí nhu sinh dương, thực sự cực kỳ đặc biệt.
Chí dương có thể sinh nhu, chí nhu đương nhiên có thể sinh dương có điều Thiên Long Bát Bộ Thần Công mới là loại võ học đầu tiên mà Vô Song nhìn thấy nó đi theo nguyên lý này.
Vô Song sau khi gọi ra kình khí hộ thân, hai tay liền thu lại, toàn bộ nội lực trong người đều được đẩy lên sau đó hai tay mạnh mẽ đánh ra.
“Thời Thừa Lục Long”.
Một tiếng gầm từ miệng Vô Song phát ra, tiếng gầm rung cả màng nhĩ Mạc Ly cùng Âu Dương Tuệ, tiếng long ngâm thực sự kinh tâm động phách, cứ như muốn xé rách cả mảnh không gian trước mặt vậy.
Thời Thừa Lục Long, một chiêu này cho dù là Kiều Phong mang theo siêu buff ‘ Võ Thần’ cũng không có cách nào sử dụng liên tục, một chiêu này được liệt vào hàng mạnh nhất của Hàng Long Chưởng Pháp, cũng là tốn nhiều nội lực nhất của Hàng Long Chưởng Pháp.
Chỉ thấy từ hai tay Vô Song, sáu con rồng cùng xuất, cuồn cuộn đại thế bao phủ cả thiên địa, sáu đầu kim long gầm thét mà lao tới, một chiêu này chuyên dùng để kháng trận pháp, ví dụ nếu đối thủ của Vô Song là Toàn Chân Thất Tử, chỉ bằng một chiêu này Vô Song cũng có lòng tin phá trận thậm chí đánh chết ngay lập tức vài người trong thất tử.
Ca Lâu La là người cảm nhận rõ ràng nhất sáu đầu rồng này mạnh thế nào hơn nữa Thời Thừa Lục Long mang theo uy thế kinh khủng khiếp, nó gần như lấy cương kình khóa chặt bốn phương tám hướng, cho dù muốn chạy thoát khỏi cương kình phong tỏa cũng không phải việc dễ.

Ca Lâu La bình thường hắn sẽ chọn quay người né tránh, đừng nói là Ca Lâu La mà cho dù là Vô Song cũng lựa chọn tránh, cao thủ trong thiên hạ thấy một chiêu Thời Thừa Lục Long trong Hàng Long Chưởng Pháp thậm chí có 8 phần lựa chọn tránh lui.
Đáng tiếc đây không phải là bình thường, Ca Lâu La đang đại diện cho Thiên Long Thần Công, hắn tuyệt không né tránh, hắn cũng chọn lấy cứng đối cứng.
Hai tay kéo sát người, hai chân hạ thấp xuống, toàn bộ nội lực cũng được đẩy ra, chỉ thấy mái tóc Ca Lâu La tung bay, khí xanh cuộn lại ở hai tay, dùng hết sức bình sinh mà đẩy ra một chưởng.
"Thần Long Hoành Không".
Một tiếng gầm này không vang như Vô Song nhưng lại cao vút, nếu như Vô Song mang theo long ngâm vang vọng bốn phương tám hướng, phong tỏa đại địa thì tiếng gầm của Ca Lâu La như muốn phá thiên mà đi.
Một chiêu Thần Long Hoành Không đánh ra, vẫn là hư ảnh Thanh Long kia nhưng mà nó trở nên lớn hơn bao giờ hết, gần như to gấp ba.
Nó không có tác dụng phong tỏa kình lực bốn phương tám hướng mà là tụ toàn bộ kình lực tại một đường thẳng, lấy lực mà phá diệt, dùng một chiêu duy nhất đánh chết đối phương tại chỗ.
Một đầu Thanh Long khổng lồ lao thẳng đến, nó rất nhanh bị sáu đầu Kim Long bao vây, sau đó Thanh Long rít gào lao thẳng mà tới, không tránh không né, về phần Kim Long cũng lập tức há miệng, mỗi con Kim Long như muốn cắn nát một phần của Thanh Long, như muốn xé xác đối thủ mình ra.
_ _ _ _ __ _
Đại chiêu vừa ra, Âu Dương Tuệ lập tức lùi lại, lúc này thân pháp của hắn rất nhanh thậm chí viễn siêu cao thủ ngũ tuyệt bình thường đồng thời một tay đưa ra, dùng hai ngón tay kéo lấy cổ áo Mạc Ly, hắn cứ như vậy dùng mũi chân lướt trên mặt đất, trực tiếp đưa Mạc Ly lùi lại.
Mạc Ly đương nhiên cũng không phản kháng, nàng cũng lựa thế mà lui có điều ánh mắt của nàng hiện tại lại như chết lặng.
Nàng có thể thua Mộ Dung Phục, có thể thua Kiều Phong càng có thể thua Ca Lâu La, nàng thua không phải nàng cảm thấy mình kém hơn bọn họ chỉ là nàng thiếu một chút thời gian.
Ca Lâu La mang theo truyền thừa của Thiên Vương, từ sự thần tượng của nàng với Thiên Vương nàng có thể cảm thấy mình thua Ca Lâu La không hề mất mặt nhưng với Mộ Dung Phục hay Bắc Kiều Phong nàng vẫn luôn không phục.
Nàng tin tưởng mình chỉ cần điều trị thân thể thành công, giải trừ ám tật lại thêm Bất Bại Tàn Hồng Quyết nàng nhất định đánh bại được Nam Mộ Dung – Bắc Kiều Phong, thế hệ thiên kiêu một đời phải để nàng đứng đầu.
Đừng quên tuổi tác của Mạc Ly vẫn còn kém hơn Mộ Dung Phục một chút.

Về phần cao thủ trẻ tuổi hơn nàng?, thú thật Mạc Ly chưa từng để ý, cái gì mà Nga Mi Phái – Viên Tử Y, cái gì mà Võ Đang – Tống Thanh Thư, cái gì Thiên Ý Thành – Phi Hổ, Mộ Dung Gia – Mộ Dung Yến Nhi?, đám tiểu bối này nàng chưa từng nhìn thẳng.
Cho đến tận thời điểm này, nàng triệt để không thể tin.
Nàng biết Vô Song mạnh nhưng... không thể mạnh như vậy mới phải, Vô Song thoạt nhìn còn trẻ như vậy, trên mặt còn có vài phần non nớt chỉ sợ chưa tới 20 tuổi, 20 tuổi đã có thể cùng Ca Lâu La đánh đến thiên địa rung chuyển, vậy nàng tính là gì?.
Hai người Ca Lâu La cùng Vô Song quyết đấu không ngờ lại như trọng chùy đánh vào chính bản thân Mạc Ly.

Quyển 3 Chương 57

Kim Long vs Thiên Long (4)

Ca Lâu La thực sự rất mạnh, mạnh đến kinh khủng.

Người này không phải nhân vật của Kim Dung, cũng như Thiên Vương, Long Vương hay Vô Hà Tử, bọn họ là người của thế giới này.

Vô Song cũng biết người của thế giới này sẽ không thua nhân vật trong Kim Dung, hắn suốt ngày hạ thấp Vô Hà Tử nhưng mà hắn cũng không tin có bất cứ đế vị nào trên đời có thể dễ dàng thắng Vô Hà Tử, cũng đừng quên đế vị thế giới này không chỉ có Vô Hà Tử còn có Cầm Đế, còn có cả Đao Tông thậm chí càng nhiều người mà Vô Song không biết.

Cao thủ ‘bản địa’ cùng cao thủ ‘Kim Dung’ liền tạo thành một thế giới, một cái thế giới thiên kỳ bách quái, kỳ nhân vô số, mãnh nhân cũng chưa bao giờ ít tuy nhiên cao thủ thiên tài của thế giới này thú thật Vô Song lại chưa thấy ai.

Ví dụ nhắc đến thiên tài của Kim Dung liền có thể kể cả đám người, thế giới này lấy ai so với Dương Quá?, Trương Vô Kỵ hay thậm chí là Lệnh Hồ Xung đây?.

Đến khi Vô Song quyết đấu với Ca Lâu La rốt cuộc cũng biết thiên tài của thế giới này là như nào.

Ca Lâu La quá mạnh, nói kẻ này không dưới Kiều Phong bản thân Vô Song cũng tin, thế giới này có lẽ thật sự không thiếu thiên tài có thể so với những người mang theo hào quang nhân vật chính kia.

Một chiêu chí dương chí cương của Vô Song, vốn nghĩ ép được Ca Lâu La lại nhưng mà hai bên cũng không ai qua được ai, Vô Song chỉ cảm thấy tức ngực vô cùng như có một tảng đá lớn đập vào ngực mình vậy.

Tiếp theo ‘kình khí’ ngưng tụ của chiêu Tiềm Long Vật Dụng cũng lập tức bị đánh vỡ, Vô Song biết nếu hắn không nghĩ cách thì lần này đúng là ăn đòn thảm.

Vô Song lập tức đưa hai tay ra, hai cổ tay ép vào nhau, hai tay hợp lực đánh mạnh một đòn.

“Long Chiến Vu Dã”.

Chiêu này vốn mang tính lâm nguy bộc phát, chỉ chiến mà không lùi, như trọng chùy đánh vào đối phương, như cuồng long nghiền ép tất cả.

Vô Song dùng một chiêu nện thẳng vào sóng kình lực trước mặt, sau đó cả người hắn vậy mà vẫn bị hất bay ra phía sau, hai chân bám trên mặt đất tạo thành một khe rãnh dài.

Đến khi khói bụi tan đi, Vô Song thậm chí quỵ một chân xuống, trong miệng lần thứ hai chảy ra máu tươi.

Hắn vẫn không có bị thương quá nặng nhưng lực phản chấn của hai chiêu vang

vào nhau khiến hắn không thể không phun ra một ngụm máu này, giải tỏa áp lực cho lồng ngực, mặt của hắn cũng không khỏi trắng lại.
Vô Song hơi hơi ngửa đầu lên nhìn về phía trước, lúc này Ca Lâu La cũng hiện ra sau làn khói.
Nguyên một mảnh đại địa ở giữa hai người bị đánh nứt ra, nên biết mặt đất nơi đây vốn cứng vô cùng vậy mà cũng bị oanh tạc như địa lôi vậy.
Vô Song không rõ Ca Lâu La dùng chiêu gì để phá hủy dư chấn đòn đánh vừa rồi bất quá nhìn hắn cũng không có tốt đẹp gì, Vô Song có thể thấy hai cổ tay của Ca Lâu La gãy gập lại, nhìn kinh khủng vô cùng.
Đương nhiên đây chỉ là vẻ bề ngoài, kẻ luyện Du Già Công vốn là yêu quái, là một đám quái vật không sợ ngoại thương đặc biệt là thương tổn liên quan đến xương cốt.
Quả như Vô Song nghĩ, hai bàn tay gãy gập kia khẽ run lên, sau đó chỉ nghe răng rắc liền trở về bình thường, tà đạo vô cùng, cũng may trên hai bàn tay kia từng giọt máu vẫn theo ngón tay chảy xuống nếu không Vô Song còn tưởng đối phương lông tóc không tổn hại.
Nghĩ cũng thấy kỳ, Vô Song cảm thấy lúc này mình cũng rất giống Viên Thừa Chí ngày xưa quyết đấu với Quách Tĩnh, thân mang theo Cửu Âm Chân Kinh vốn không khác gì Tử Hà Thần Công của Viên Thừa Chí, nội thương không ngừng được cải thiện, nhìn như nghiêm trọng nhưng thật ra cũng không có gì đáng ngại.
Đối phương thì lại giống Quách Tĩnh khi đó bất quá Quách Tĩnh dùng kình khí bảo vệ cơ thể, mượn kình khí Hàng Long khiến hắn không sợ ngoại thương, không sợ kiếm pháp của Viên Thừa Chí còn Ca Lâu La thì lại trực tiếp hồi phục cả ngoại thương.

_ _ _ __ _ _

Ca Lâu La thấy Vô Song ngước lên nhìn mình, trong lòng hắn cũng âm thầm kêu khổ nhưng nơi này là địa bàn của Ca Lâu La, hắn không thể tỏ ra yếu thế.
Ca Lâu La muốn đánh bại Vô Song không?, cái này đương nhiên là có nhưng mà hắn không thể.
Đây không phải vì Ca Lâu La kém mà là vì Vô Song có Cửu Dương Thần Công.
Cũng như Cửu Âm Chân Kinh, Vô Song chưa từng vận Cửu Dương Thần Công nhưng Cửu Dương Thần Công vẫn sẽ vì hắn tăng tốc độ khôi phục nội lực, cái này gần như là một loại kỹ năng bị động vậy, không thể tắt được, cho dù Vô Song không sử dụng nó vẫn luôn tồn tại.
Cửu Âm Chân kinh trị nội thương, Cửu Dương Thần Công hồi nội lực, nội lực của Vô Song chưa đến mức liên miên bất tuyệt nhưng mà cũng có lợi hơn Ca Lâu La nhiều.
Ca Lâu La cũng không biết trạng thái của Vô Song ra sao nhưng mà hắn cũng

biết trạng thái của hắn.
Nếu hai bên chỉ giao thủ qua lại như dạng lấy Cầm Long Công đấu với Cầm Long Trảo thì Ca Lâu La đánh với Vô Song vài ngày cũng không ngại nhưng nếu liên tục dùng đại chiêu, chỉ khoảng nửa ngày lập tức Ca Lâu La cũng ăn không tiêu.
Ca Lâu La âm thầm ước lượng nội lực của Vô Song, sau đó hắn lên tiếng.
“Nếu chỉ là luận bàn vậy giải quyết theo luận bàn đi, lấy 3 chiêu định thắng bại, lúc trước coi như 1 chiêu, giờ còn 2 chiêu”.
Bát Bộ Thiên Long không phải khi nào cũng tập hợp, bọn họ tập hợp không phải cho vui, lúc này mặt trời sắp xuống núi, đúng là Ca Lâu La không có thời gian.
Đừng nói là Ca Lâu La không có thời gian, Vô Song cũng không có.
Mặt trời sắp xuống núi, lúc này trở về Hành Dương Thành chỉ sợ trời cũng sắp tối, đợi Vô Song tắm rửa thay y phục, ăn một bữa cơm thì Hành Dương Thành cũng tiến vào đêm tối, hắn còn chưa quên Lệ Xuân Viện có Ngọc Huyền đồng thời còn có một yêu nữ đâu.
“Tốt, còn 2 chiêu thì còn 2 chiêu, lấy 2 chiêu định thắng bại đi “.
Chiêu nổi tiếng nhất của Hàng Long là gì?, đáp án chỉ có thể là Kháng Long Hữu Hối nhưng mà muốn đem Kháng Long Hữu Hối làm chủ chiêu phân thắng bại với Ca Lâu La thì chính Vô Song cũng không tự tin, trong lòng hắn khẽ suy nghĩ vài giây, rốt cuộc đứng thẳng dậy phủi phủi quần áo.
Ca Lâu La đương nhiên không rõ Vô Song đang nghĩ gì, hắn hai chân đứng thẳng, hai tay chắp lại trước ngực, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại, rõ ràng nhìn có chút giống niệm kinh.
Thiên Long Bát Bộ Thần Công xuất phát từ Thiên Trúc, là quê hương của phật giáo, không có liên quan tới phật pháp đương nhiên không thể bất quá Thiên Long Giáo được tạo nên từ Thiên Vương đã thoát ra khỏi giáo lý đạo phật tuy nhiên động tác ra chiêu thì vẫn mang chút hơi hướng của phật gia, cái này căn bản không tránh được.
Tiếp theo trên người Ca Lâu La hiện lên hai luồng khí, một xanh một đỏ, hai loại khí này bao phủ hai cánh tay của hắn.
Vừa nhìn thấy khí của đối phương, Vô Song đã giật mình.
Khí xanh là nhu, khí đỏ là dương, đây là dương nhu kết hợp.
Chí nhu sinh chí dương, chí dương sinh chí nhu, chí dương chí nhu hòa hợp, vừa nghĩ đến trường hợp thứ 3 thì Vô Song cũng biết Ca Lâu La tính dùng đại sát chiêu.
Vô Song cũng không dám chậm trễ nữa, khí của hắn cũng lập tức bành trướng hơn nữa Vô Song bống nhiên cho người khác cảm giác lớn lên, thân thể mơ hồ trở nên hùng vĩ như thiên địa.
Nhìn thấy Vô Song biến đổi, Ca Lâu La cũng âm thầm kiêng kỵ, hắn thậm chí

cũng đoán ra luôn Vô Song muốn dùng gì.
"Hàng Long Thập Bát Chưởng – Chấn Kinh Bách Lý".
Vô Song đưa hai tay lên cao, thân ảnh Kim Long bay vút lên trời rồi biến mất hoàn toàn nơi cửu thiên, ánh mắt Vô Song càng ngày càng sáng, chí dương chí cương nội lực thậm chí như muốn đốt cháy chính bản thân hắn.
Chí dương chí cương trên lý thuyết thì thua kém bất cứ cảnh giới nào trong ba cảnh giới nêu trên tức là có phần không bằng Chí Dương Chí Nhu Hợp Nhất của Ca Lâu La nhưng mà một chiêu Chấn Kinh Bách Lý này không chỉ xem nội lực.
Câu thông thiên địa, chưởng pháp như cơn sóng ngàn trùng, thế như sấm chớp, chấn kinh trăm dặm.
Uy lực của Chấn Kinh Bách Lý liền phải xem khả năng câu thông thiên địa hay cái gọi là uy thế, uy thế bản thân càng mạnh thì tỷ lệ thuận với khả năng câu thông thiên địa càng mạnh.
Một chiêu Chấn Kinh Bách Lý này bản thân Kiều Phong tuyệt đối vượt qua Hồng Thất Công thậm chí vượt qua Quách Tĩnh bởi hắn là Thần Võ, trời sinh đã có cái gọi là thần uy bất quá nếu so với Vô Song thì đúng là có chút thua kém.
Thần Võ của Kiều Phong giúp Kiều Phong vô thức câu thông thiên địa nhưng Vô Song lại có ý thức câu thông thiên địa, hắn dù sao cũng nghiên cứu rất kỹ con đường này, từng đàm đạo cùng Vương Trùng Dương, cùng Độc Cô Cầu Bại thậm chí Thái Tố Thiên Tượng của Triệu Khuông Dẫn bản thân Vô Song còn nắm giữ, trình độ không cần phải nhiều lời.
Chỉ thấy bốn phương tám hướng gió nổi vân động, cả thiên địa như bị Vô Song điều động sau đó từ trên bầu trời một hư ảnh Kim Long lại lao xuống tuy nhiên nó không còn là Kim Long nữa mà là Lôi Long.
Hai tay thu lại, nửa người hạ thấp, Vô Song đẩy ra đầu Lôi Long này.
"Chấn Kinh Bách Lý".
Gió sét gầm vang, thiên địa như biến động, một chưởng này của Vô Song tuyệt đối là đỉnh cao của chính bản thân hắn hiện tại.
Ca Lâu La thấy một chưởng này, hắn cũng không có ý lùi, một chân dẫm xuống, một chân bước lên một bước, hai tay cùng đẩy.
"Thủy Long Xuất Hải – Thiên Hỏa Cuồng Long".
Hai tay vẽ ra hai đầu long, một cái là Thủy Long, một cái là Hỏa Long, lấy thủy hỏa dung hợp, toàn bộ gân cánh tay của Ca Lâu La nổi lên, thân hình không ngừng rung chuyển.
Lôi Long gầm thét thế không thể đỡ, Thủy Hỏa Lưỡng Long quyện vào nhau uy thế không hiện nhưng lại cất chứa một luồng năng lượng sẵn sàng bạo nổ.
Lại một lần nữa, Vô Song với Ca Lâu La cứ như mất trí, chỉ muốn dốc hết sức không để lại một chút đường lui.
Lần này lại là một âm thanh kinh khủng vang lên, Chấn Kinh Bách Lý còn mang

theo cả sóng âm diệu dụng, nó làm nguyên một đỉnh Hành Sơn rung chuyển, chim muông đang bay lượn trên trời rất nhiều con không thể ổn định thân hình mà lao xuống đất, muông thú phủ rập xuống đại địa.
Muông thú như vậy con người cũng không khác là bao, phòng ốc của Thiên Ưng Trại đều rung lên, Thiên Ưng giáo đồ ở gần một chút trực tiếp bị chấn cho bất tỉnh nhân sự, Thiên Ưng giáo đồ ở xa may mắn hơn thì chỉ thấy ù tai hoa mắt cả người nằm bệt xuống.
Mạc Ly thậm chí phải gọi ra hộ thân cương khí, dùng toàn lực mà chắn dư chấn cho Âu Dương Tuệ, ấy vậy cả hai người vẫn cứ bị thổi bay đi.
Hai người đối chưởng cứ như một hồi diệt thế, hai người đối chưởng uy thế hơn trận Quách Tĩnh – Viên Thừa Chí đâu chỉ vài lần?.
Cái này thực sự Vô Song không thể hiểu nổi, cứ như Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Thiên Long Bát Bộ Thần Công có thâm thù đại hận vậy, khi hai loại chưởng pháp này va chạm với nhau nó tạo ra dư chấn kinh khủng gấp mấy lần bình thường.
Rõ ràng chỉ là hai ngũ tuyệt hậu kỳ độ chưởng nhưng uy lực thậm chí đã kéo thẳng đến ngũ tuyệt đỉnh phong liều sống liều chết đánh ra thậm chí là đế vị cường giả đọ chiêu uy thế cũng chỉ thế này mà thôi.
Núi long đất lở, nguyên phần địa lao sau lưng Vô Song gần như đổ sập xuống, che đi cả mật địa dưới lòng đất.
Tiếp theo chỉ thấy loáng thoáng hai thân thể bắn ngược ra ngoài.
Vô Song bị bắn ngược vào lớp đất đá ngay sau lưng, Ca Lâu La thì bị hất bay vào mấy thân cây gần đó thậm chí làm nguyên thân cây bị đánh gãy.
Hai người lần này thực sự thảm, thảm đến mức quá đáng.
Cái này cũng nằm ngoài suy nghĩ của cả hai.
Ngày xưa Ca Lâu La đánh với Quách Tĩnh, hắn yếu hơn Quách Tĩnh quá nhiều, căn bản không có sự cân bằng này.
Hắn cũng từng đánh với Kiều Phong nhưng mà khi đó Kiều Phong mới đột phá ngũ tuyệt không lâu, hai người bản thân vốn chỉ là luận bàn hơn nữa còn là Ca Lâu La một mực lưu thủ.
Chỉ có đánh với Vô Song, hai bên cùng tạo ra một loại lực lượng tương đồng đến đáng sợ, đều là toàn lực đánh ra không hề lưu thủ, uy lực phản chấn còn gấp mấy lần uy lực chưởng pháp vốn có.
Hàng Long Chưởng Pháp cùng Thiên Long Thần Công rốt cuộc có cái bí mật gì?, nếu là võ học bình thường sao có thể khắc chế nhau như vậy hơn nữa tương tự như vậy?.
_ _ _ __ _ _ _ __ _
Vô Song lưng dựa vào đống đá vụn sau lưng, cả người hắn đều trở nên đau điếng, cũng may thân thể của Vô Song cũng được coi là biến thái, cùng lắm chỉ

gãy vài cái xương mà thôi.
Nằm trong đống đá vụn, Vô Song lại có chút không biết làm sao, hắn thực sự bị dư chấn kia dọa sợ, bản thân Vô Song vẫn còn một chiêu Hàng Long nữa chưa đánh ra, một Hàng Long cải tiến của riêng Vô Song nghĩ ra nhưng mà hiện tại hắn thực sự tương đối run tay.
Ai mà biết được đánh tiếp một chưởng cuối cùng, hắn có còn gãy vài cái xương đơn giản như thế hay không?.
Vô Song hiện tại nói thương nặng thì không đúng nhưng chắc chắn đã bị thương, dư uy kia chính hắn cũng ăn không tiêu.
Vô Song rốt cuộc cắn răng, hắn vẫn quyết định đứng lên, đánh ra một chiêu Hàng Long cuối cùng, cái này một phần là vì mặt mũi một phần vì chính Hàng Long.
Thiên Long Thần Công là của phụ thân hắn nhưng nó hiện tại thuộc về Ca Lâu La.
Hàng Long Chưởng Pháp lại chân chính thuộc về Vô Song, Vô Song lần đầu tiên kể từ khi học Hàng Long hắn có loại cảm giác... tâm ý tương thông với loại chưởng pháp này.
Cảm giác rất đặc dị, cảm giác này Vô Song chỉ gặp duy nhất trên Quỳ Hoa Bảo Điển.
Vô Song cảm nhận được Hàng Long không muốn thua, chết cũng không muốn thua hơn nữa hắn biết ở phía bên kia Ca Lâu La cũng sẽ có cảm nhận tương tự, Thiên Long cũng sẽ không muốn thua, chết cũng không muốn thua.

Quyển 3 Chương 58

Mạc Ly Tỷ Tỷ

Vô Song đứng lên từ lớp đá vụn, hắn hướng mắt nhìn về đối thủ của mình.
Ca Lâu La lúc này thậm chí còn chưa đứng lên, lưng dựa vào một gốc cây gãy, khi hắn thấy Vô Song nhìn mình mới cắn răng chậm rãi đứng dậy, cho dù có mặt nạ che nửa khuôn mặt dưới cũng không làm cho sắc mặt hắn hết tái nhợt.
Hắn đứng lên trên người đã có chút run, thương thế của Ca Lâu La chỉ sợ rất nặng.
Nhìn thương thế của Ca Lâu La, Vô Song âm thầm giật mình, hắn không hiểu sao Ca Lâu La lại bị thương nặng vậy?, rõ ràng Ca Lâu La cùng Vô Song có thể coi là ngang tài ngang sức, Vô Song hiện tại chỉ bị gãy vài cái xương, nội thương trong người cũng tạm gọi là nặng nhưng tuyệt không đến nỗi như Ca Lâu La.
Cái này thật ra cũng dễ hiểu, Ca Lâu La có bí pháp kết hợp bản thân với địa mạch khiến chiến lực hắn từ cửu tinh tăng lên thập tinh thậm chí là thập nhất tinh.
Ca Lâu La vốn sẽ không bị thương nặng như thế, hắn cùng Vô Song thương thế cũng sẽ không khác gì nhau nhưng mà hắn đánh chết cũng không ngờ Hàng Long Chưởng Pháp cùng Thiên Long Thần Công va chạm với nhau lại thành như vậy, địa mạch tại Thiên Ưng Trại sau một chiêu vừa rồi liền bị phá hủy.
Nói là phá hủy thì không quá chính xác nhưng bí thuật của Ca Lâu La mất tác dụng thì đúng, đây mới là tai hại.
Khi xuất chưởng hắn là thập nhất tinh cường giả nhưng khi dư chấn lan ra hắn chỉ còn là cửu tinh cường giả thậm chí là bát tinh cường giả hơn nữa một phần chưởng pháp trong người còn chưa thể thoát ra hết dẫn tới tự phản phệ lần thứ nhất.
Bí thuật liên kết địa mạch bị phá, đương nhiên dẫn tới tự phản phệ lần thứ hai.
Đến lúc hứng chịu dư chấn kinh khủng kia là tự phản phệ lần thứ ba cũng là lần nặng nhất.
Cuối cùng khi hắn bắn ngược ra sau sống lưng lại đập vào thân cây, xương cốt hắn rất cứng hắn sẽ không sợ chỉ một thân cây nhưng xung lực truyền lại kết hợp với dư chấn đánh tới từ hướng ngược lại thì thành phản phệ lần thứ tư.
Thú thật chịu 4 lần lực phản phệ này, Ca Lâu La còn đứng lên được đã khiến thiên hạ bội phục, lau mắt mà nhìn.
Dĩ nhiên mấy việc này Vô Song không hiểu, Vô Song chỉ thấy Ca Lâu La cứ như ngọn nến trước gió vậy, đến đứng còn không vững.
Ca Lâu La kẻ này thực sự là một kẻ điên, hắn hiện tại bất cứ lúc nào cũng có thể

gục ngã nhưng mà... hắn vẫn đứng lên hơn nữa trên người lại nổi lên khí xanh, hắn vậy mà vẫn muốn đánh ra một thức cuối cùng.
Nhìn Ca Lâu La, Vô Song không khỏi nghĩ tới Thiên Vương.
Người này là phụ thân trên danh nghĩa của hắn cũng là sư phụ của Ca Lâu La.
Vô Song cũng không biết, ngày đó trên Thiên Long Sơn Mạch bản thân Thiên Vương có phải cũng bị ép đến bước này không?, rõ ràng như ngọn nến trước gió, rõ ràng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã, rõ ràng bị tam đế vây công nhưng vẫn sừng sững đứng đó, tuyệt không quay đầu, cũng không chạy trốn?.
Thiên Vương là cột chống trời của Thiên Long Giáo, là người dựng lên Thiên Long Giáo cũng là người cuối cùng... còn đứng sừng sững nơi Thiên Long Sơn Mạch.
Nếu khi đó Thiên Vương không đứng lên, nếu không lựa chọn chiến đến chết có lẽ Quỳ Hoa Lão Tổ sẽ không chết.
Nếu Thiên Vương lựa chọn không chiến, lựa chọn bỏ chạy có lẽ chính ông ta cũng không chết nhưng mà có thể sao?, Thiên Vương chỉ cần quay lưng bỏ chạy, toàn bộ bát đại hộ pháp của Thiên Long Giáo chắc chắn chết hết không còn một ai, Thiên Long Giáo thậm chí còn không có cơ hội tro tàn lại chạy.
Nghĩ cũng thật buồn cười, theo Bà La Môn Giáo, Thiên Long Bát Bộ hình thành để bảo vệ Đại Phạm Thiên, rốt cuộc tại Thiên Long Sơn Mạch lại để Đại Phạm Thiên đứng ra, vì Bát Bộ Thiên Long mở ra một con đường.

_ _ _ __ _ _
Không rõ tại sao, Vô Song lại thấy hình ảnh của Thiên Vương trong người Ca Lâu La, Vô Song có chút muốn thu tay nhưng mà hắn cũng sẽ không lựa chọn dừng tay như vậy.
Vô Song vẫn sẽ đánh ra một thức Hàng Long nhưng mà với thương thế của Ca Lâu La hiện tại Vô Song có tự tin khống chế chưởng pháp của mình vừa vặn đẩy ngã hắn, sẽ không thương tổn hắn.
Với loại người như Ca Lâu La, thương hại còn không bằng giết hắn, chỉ có thua trong chiến trận, thua tâm phục khẩu phục bản thân Ca Lâu La mới có thể chấp nhận.
Tiếng long ngâm lại vang lên, một chiêu Vô Song muốn sử dụng gọi là Đột Như Kỳ Lai.
Uy lực không mạnh nhưng thắng ở nhanh.
Vô Song vốn đang muốn vận chưởng, Ca Lâu La bên kia cũng đang muốn cắn răng liều một lần thì bỗng đầu của hắn đau đớn, một quyền nện thẳng vào gáy của hắn.
Ca Lâu La lập tức ngã sấp xuống, đầu chóng mắt hoa, cũng may người này không ra tay quá nặng nếu không Ca Lâu La chỉ sợ bất tỉnh nhân sự.
Người ra tay chính là Mạc Ly.

Nàng lúc này đứng ra đánh ngã Ca Lâu La, Mạc Ly cũng hiểu Ca Lâu La như ngọn nến trước gió, đánh tiếp hậu quả... chính nàng cũng không chịu nổi.
“Đánh cái gì mà đánh?, Ca Lâu La ngươi có phải bị điên rồi không?, hai người các ngươi là ngang sức ngang tài, đánh nữa muốn hủy đi Thiên Sơn Trại? “.
Ca Lâu La ánh mắt khó khăn nhìn Mạc Ly, hắn đang định mở miệng lại thấy Mạc Ly lập tức lên tiếng.
“Định nói cái gì?, câm mồm cho bản công tử, đừng quên bản công tử là cháu của Xà Vương, ngươi không nghe ta để ta nói với thúc thúc khi đó cho ngươi đẹp mặt”.
Cái gì gọi là cả vú lấp miệng em?, cái này chính là.
Nàng không cho Ca Lâu La lên tiếng rồi lại nhìn Vô Song, vẻ mặt đầy bá khí.
“Được rồi, đánh cũng đã đánh, thể hiện cũng đã thể hiện, hai người các ngươi lấy thế hòa mà phân”.
“Đừng nói gì, ngươi cùng Ca Lâu La đánh nhau quá phá hoại, muốn đánh thì để Âu Dương Tuệ tiếp ngươi, nếu không muốn đánh thì ngươi thu tay lại cho bản công tử”.
Mạc Ly đã nói thế, Ca Lâu La cùng Vô Song có thể làm gì?, đặc biệt là Vô Song, hắn lúc này lại cảm thấy tương đối thú vị.
Không rõ tại sao hắn lại thấy Mạc Ly tỷ tỷ của mình... không ngờ lại có tình ý như có như không với kẻ gọi là Ca Lâu La này?.
Đương nhiên cái này trăm phần trăm là tình đơn phương, nhìn Mạc Ly vì Ca Lâu La đứng ra thoạt xem bá khí mười phần nhưng trong mắt Vô Song lại có chút ngốc.
Vô Song bật cười, hóa ra Mạc Ly tỷ tỷ của hắn còn có chút bình thường, chưa đến mức thật sự coi mình là nam nhân.
Vô Song lúc này hơi hướng về Âu Dương Tuệ, ánh mắt mang theo chút chiến ý.
Vô Song bản thân cũng tương đối hứng thú với kẻ này, kẻ này thực sự rất sâu.
Nếu Ca Lâu La như hùng ưng giang cánh bay lươn cửu thiên thì Âu Dương Tuệ lại như một đầu đại xà đang ngủ đông, không ai biết lúc nào sẽ tỉnh lại, sẽ dùng nọc độc cắn người.
“Ngươi muốn chiến hay không? “.
Âu Dương Tuệ đang phe phẩy quạt, nghe Vô Song nói thế hắn thản nhiên nở một nụ cười, không thể không công nhận kẻ này có hàm răng rất sáng, hắn cười cũng rất đẹp, gần như có thể coi là nụ cười tràn đầy sức sống, có chút thanh xuân của tuổi trẻ.
“Ha ha, Vô Song huynh đệ ngươi vẫn tìm người khác, Âu Dương Tuệ ta chỉ giỏi đánh nhau với nữ nhân, đặc biệt là đánh nhau trên giường, còn lại Âu Dương Tuệ ta không chơi, khi không giao thủ với nhau, thực sự rất mất hòa khí “.
Âu Dương Tuệ nói xong, hắn trực tiếp tìm một tảng đá ngồi xuống, một chân thả

lỏng, một chân vắt ngang, tay vẫn phe phẩy quạt, một mặt cười hì hì.
Mạc Ly như cũng quá quen với phong cách nói chuyện của kẻ này, ánh mắt hướng về Vô Song, ánh mắt đầy đề phòng.
“Thôi được rồi, lúc trước ta nhận nhầm ngươi là Mộ Dung Phục, có chút không đúng coi như bản công tử vì người xin lỗi”.
“Ngươi gọi là Vô Song đúng không?, tựa hồ hiểu tương đối rõ Thiên Long Giáo chúng ta, vậy không biết ngươi một mực muốn tìm tới cứ điểm Thiên Long Giáo làm gì? “.
Mạc Ly rốt cuộc đi vào trọng tâm, Vô Song cũng hướng về nàng mỉm cười gật đầu.
Vô Song không lên tiếng nhưng mà hắn lại dùng truyền âm nhập mật, đưa âm thanh trực tiếp vào tai nàng.
Mạc Ly sau đó toàn thân khẽ run lên, nàng nghe rõ ràng Vô Song nói rất chậm.
“Mạc Ly tỷ tỷ, ta nói ta là Vô Song nha, ngươi chẳng nhẽ không nhận thức ai gọi là Vô Song sao? “.
Mạc Ly có nhận thức ai là Vô Song sao?, đương nhiên là có nhưng mà đánh chết nàng cũng không thể hòa hợp hai hình ảnh Vô Song với nhau, cùng lắm hai người... chỉ có chung màu tóc.
Mạc Ly thậm chí còn tưởng Vô Song đang muốn trêu đùa mình, nội tâm không khỏi tức giận,thậm chí chuẩn bị mở miệng mắng người thì giọng nói của Vô Song lại vang lên trong đầu nàng.
“Ta biết tỷ tỷ ngươi rất khó chấp nhận, vậy không biết ngươi nhớ đến Miếu Thổ Địa chăng? “.
“Nơi này không thể nói chuyện, chúng ta đi chỗ khác kín đáo hơn “.
Miếu Thổ Địa?, ngôi miếu hoang này đương nhiên là lần đầu tiên Mạc Ly gặp Vô Song.
Nàng đang không biết nói gì mới tốt thì Vô Song lần này đã trực tiếp lên tiếng, nói ra thành lời.
“Ha ha, cũng không có gì, ta thay mặt Nhật Nguyệt Thần Giáo muốn nói chút chuyện làm ăn với Thiên Long Giáo các ngươi mà thôi “.
“Ban đầu giáo chủ bảo ta đến tìm Thiên Long Giáo nội tâm ta còn coi thường, vốn nghĩ Thiên Long Giáo đã bị diệt, còn lại bao nhiêu thực lực nhưng đúng là ta đã nhầm, Thiên Long Giáo dù sao vẫn từng là đệ nhất đại phái Tây Vực, vẫn có căn cơ làm ăn cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo “.
“Atula công tử?, không biết có hứng tìm chỗ bàn việc làm ăn hay không? “.
Vô Song lời này nói đương nhiên nói cho Ca Lâu La cùng Âu Dương Tuệ nghe.
Mạc Ly cũng nghe vậy, rốt cuộc đấu tranh tư tưởng vài giây, nàng liền gật đầu.
“Được, không vòng vo nữa, chúng ta kiếm chỗ bàn công việc”.
Dứt lời nàng trực tiếp đi về một phương hướng khác, Vô Song cũng vội chuyển

thân mà theo sau.
Trên đường đi Mạc Ly có chút hồn vía lên mây, nàng thực sự không thể gắn hai hình ảnh Vô Song với nhau nhưng mà... nội tâm nàng biết nếu Vô Song này là Vô Song mà Dạ Xoa nhận làm chủ... Thiên Long Giáo chỉ sợ thật sự sống lại.
Tro tàn lại cháy, phượng hoàng trùng sinh.
....
Ai có lòng tốt đi qua để lại vài viên châu ạ (^{3}) (^{3})
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Quyển 3 Chương 59
Nguy cơ

Vô Song cùng Mạc Ly rời đi để lại Âu Dương Tuệ ở lại cùng Ca Lâu La.

Ca Lâu La thương thế rất nặng nhưng cũng chưa đến mức không thể đứng lên, Ca Lâu La nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, một tay ôm ngực đồng thời lại nôn ra một búng máu, thoạt nhìn có chút thảm hại.

Đến khi Mạc Ly cùng Vô Song biến mất khỏi tầm mắt hắn, Ca Lâu La mới quay lại nhìn Âu Dương Tuệ, Âu Dương Tuệ lúc này cũng đang thản nhiên nhìn Ca Lâu La, một tay phe phẩy quạt, Âu Dương Tuệ từ đầu đến cuối cứ như đang xem kịch vui vậy, từ đầu đến cuối hắn đều lấy tư cách người xem đến ngồi nhìn trận chiến này.

Ca Lâu La muốn mở miệng nói cái gì đó bất quá chỉ lắc đầu, hắn cứ như vậy mang theo thương thế mà rời đi, người này đã vốn quen độc lai độc vãng, cũng quen tự mình ngồi nhấm nháp thương đau.

Âu Dương Tuệ một mình còn đứng trên mảnh đất trống, hắn đưa tay ra mân mê khóe miệng của mình, trong mắt dần dần hiện ra hứng thú.

“Nghe lệnh Đông Phương Bất Bại?, Đông Phương Bất Bại hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, còn có thể ra lệnh gì? “.

“Vô Song?, am hiểu Hàng Long Chưởng Pháp “.

Âu Dương Tuệ thầm nói mấy câu, khóe miệng nhếch lên rồi chậm rãi rời đi.

Có một điều Vô Song không biết, trong Bát Bộ Thiên Long của Thiên Long Giáo, lấy Ca Lâu La mạnh nhất, Dạ Xoa yếu nhất bất quá người mạnh thứ hai là ai?, người mạnh thứ hai chính là Ma Hầu La Gia – Âu Dương Tuệ.

_ _ _ _ __ _ _ _ __

Âu Dương Tuệ cùng Ca Lâu La làm gì đương nhiên Vô Song không rõ, lúc này hắn cùng Mạc Ly đang ở trong một mật thất, lại là một mật thất nằm sâu dưới lòng đất.

Thực sự không biết Thiên Ưng Trại có bao nhiêu cái địa đạo, bao nhiêu cái mật thất nữa?, chẳng trách năm đó Thiên Long Giáo bị diệt nhưng mà rất nhiều người của Thiên Long Giáo có thể chạy ra, Vô Song nhìn từ Thiên Ưng Trại mà xem cũng có thể đoán được Thiên Long Giáo chế tạo Thiên Long Sơn Mạch thành nguyên một cái tổ ong với vô số lối thoát.

Một lần nữa đối mặt với Mạc Ly bất quá hiện tại thái độ của Mạc Ly với Vô Song đã dần trở nên hòa hoãn hơn, Mạc Ly lúc này nhìn Vô Song, nàng khẽ hỏi.

“Mấy lời lúc trước ngươi nói rốt cuộc là sao? “.

Mạc Ly hiện tại đương nhiên vẫn chưa tin tưởng Vô Song.

Nàng từ khi gặp Vô Song liền một mực tự xưng là Atula bất quá nàng ở Tây Vực tương đối nổi tiếng, Vô Song có tâm thì muốn biết tên nàng chẳng phải là việc khó.
Về phần cái gọi là Thổ Địa Miếu năm đó lại càng chẳng phải việc gì to tát, triều đình Đại Thanh chỉ cần kiểm tra một chút liền biết được nơi hội quân năm đó của Thiên Địa Hội, tòa Thổ Địa Miếu kia thậm chí còn bị Thanh triều phá hủy, sự kiện này người biết không nhiều nhưng cũng tuyệt không ít, có chút quan hệ trong triều đình thì việc biết được việc này chẳng phải cái gì lạ.
Thấy Mạc Ly nhìn xăm soi mình, Vô Song nghĩ nghĩ một chút rồi trực tiếp lấy từ trong ngực áo ra một tấm ngân phiếu, đương nhiên ngân phiếu này không phải dùng để cho Mạc Ly, hắn khẽ cắn đầu ngón tay của mình, ngay trước mặt Mạc Ly viết ra mấy chữ.
Mạc Ly ánh mắt nhìn chằm chằm vào từng nét chữ của Vô Song, ánh mắt càng ngày càng khó tin.
Chỉ thấy bên trên tờ ngân phiếu viết ba chữ ‘Thăng Long Hội’.
Dĩ nhiên nếu đây là kiểu chữ Hán thì Mạc Ly cũng sẽ không để ý nhưng đây rõ ràng là chữ quốc ngữ Việt Nam.
Tại thế giới này cũng chỉ mình Vô Song hiểu được dạng chữ viết này, hắn gửi thư từ cho Dạ Xoa đều là dùng chữ Việt Nam, loại thư từ này cho dù bị cao thủ Đông Xương của Thanh triều tìm được, cho bọn họ dò cả đời cũng không hiểu nội dung.
Tại thế giới này chỉ có 2 người hiểu được ý nghĩa mấy chữ này, một là Vô Song hai là Dạ Xoa.
Vô Song là người sáng tạo còn Dạ Xoa là người duy nhất đọc hiểu.
Đương nhiên Mạc Ly thân là bạn của Dạ Xoa nàng cũng hiểu chút chút, nếu nguyên cả phong thư thì nàng căn bản chịu chết nhưng tên một số người nàng vẫn sẽ hiểu được mặt chữ.
Thế nào gọi là hiểu mặt chữ?, ví dụ như ba chữ Thăng Long Hội mà Vô Song viết kia, Mạc Ly xem không hiểu, nàng cũng không đọc được nhưng mà nàng biết Thăng Long Hội tiếng hán phiên âm theo loại ‘chữ’ kia thì đại khái sẽ viết như thế này.
“Mạc Ly tỷ tỷ, cái này có thể chứng minh không? “.
Mạc Ly nắm lấy tờ ngân phiếu, sắc mặt nhíu chặt nhưng mà nàng rốt cuộc vẫn mở miệng.
“Chưa đủ, ta cần thêm bằng chứng... chứng minh ngươi là tiểu tử kia”.
Vô Song nhìn nàng, chạm chạm vào tóc của mình, vẻ mặt tươi cười.
“Nga, thế màu tóc của ta được không? “.
Mạc Ly đương nhiên không chấp nhận, nàng không khỏi ném cho Vô Song một ánh mắt lạnh lẽo.

“Ngươi tính đùa ta? “.
Vô Song lần này nghiêm túc hơn không ít, hắn bắt đầu suy nghĩ đồng thời trong lòng cũng buồn bực.
Việc tạo ra hai thân phận, hai Vô Song cùng tồn tại đương nhiên rất tốt nhưng mà chỉ riêng việc giải thích cũng đã khiến Vô Song cảm thấy vất vả, hắn hiện tại gặp bất cứ ai cũng phải giải thích, nhất định phải làm người ta tin tưởng, đây không phải là việc dễ chịu gì.
“Năm ta 5 tuổi tại Tử Ngọc Sơn, lần đầu tiên gặp Dạ Xoa, cũng là lần đầu tiên gặp người Thiên Long Giáo, hôm đó ta thấy ba người, một là Dạ Xoa, một là Khẩn Na La – Lăng Phong, người cuối cùng là Kiền Thác Bà... bất qua đến bây giờ ta vẫn chưa biết tên”.
Vô Song nói đến Kiền Thác Bà trong nội tâm lại mang theo chút tò mò.
Kiền Thác Bà bản thân Vô Song không rõ tên của nàng chỉ biết năm xưa lão Vô Hà Tử gọi là Hình nha đầu.
Kiền Thác Bà cùng Khẩn Na La đều xuất thân từ Tiên Âm Động, là sư muội cùng sư đệ của cô cô hắn – Tiên Âm.
Ban đầu Vô Song vốn tưởng Kiền Thác Bà, Khẩn Na La cùng Dạ Xoa là ba người có cùng chí hướng đến nhận hắn làm chủ, tiếp quản Thiên Long Giáo thay phụ thân hắn nhưng mà không phải.
Dạ Xoa từng kể cho Vô Song, bản thân Kiền Thác Bà năm đó nguyện ý xuất thủ chỉ là vì Khẩn Na La cầu tình, nàng sau sự kiện trên Tử Ngọc Sơn liền rời khỏi Trung Nguyên, trở về hải ngoại, Vô Song nghe nói nàng vốn đang ở Cao Ly, đã có ý rời xa giang hồ tranh đấu, sau khi từ Cao Ly trở về Trung Nguyên bản thân nàng đã có thể coi là lần cuối cùng ra tay, sau đó lại trở về Cao Ly mai danh ẩn tích.
Kiền Thác Bà thần bí đến nỗi cả Dạ Xoa cũng không nói cho hắn biết tên thật của nàng, bản thân người này cứ như muốn biến mất khỏi thế gian, chỉ cầu vô danh, cầu một đời an tĩnh không nguyện tái xuất giang hồ.
Về phần Kiền Thác Bà mạnh hay yếu thì Vô Song cũng chẳng rõ dù sao trận chiến kia nàng từ đầu đến cuối đến cả lời thoại cũng chẳng có mấy câu huống hồ là tham chiến.
Lại phải nói tiếp một chút đến Cao Ly, quốc gia này Vô Song chưa từng đi qua nhưng mà hắn cũng biết ở Cao Ly không phải không có đại môn phái.
Cao Ly thực sự bị coi là mảnh đất khỉ ho cò gáy, người Trung Nguyên thậm chí coi Cao Ly là vùng hoang vu, là đảo hoang không có bao nhiêu người sinh sống nhưng mà Vô Song từng đi qua Phù Tang, người Phù Tang lại hiểu rất rõ về Cao Ly.
Tại Cao Ly có một môn phái gọi là Tứ Thần Môn, thực lực thậm chí không dưới Bái Nguyệt Giáo, trong điển tịch của Bái Nguyệt Giáo thậm chí xếp Tứ Thần

Môn vào thất đại môn phái.
Thất đại môn phái trong miệng Bái Nguyệt Giáo ở đây là chỉ 7 môn phái lớn nhất thiên hạ nhưng không bao gồm võ lâm Trung Nguyên.
Xếp đầu tiên là Tây Vực – Mật Tông, thứ hai Phù Tang – Bái Nguyệt Giáo, thứ ba Thiên Trúc –Bà La Môn, thứ tư Ba Tư – Thánh Hỏa Giáo (Mani giáo), thứ năm Cao Ly – Tứ Thần Môn, thứ sáu Phù Tang – Thiên Vụ Thôn, thứ bảy Thiên Sơn – Linh Thứu Cung.
Cái bản xếp hạng này đương nhiên cũng không quá chính xác, dù gì Bái Nguyệt Giáo cũng cực ghét Mani giáo, bọn họ có thể công bình xếp hạng Mani giáo mới là lạ tuy nhiên cũng có thể lấy làm thước đo, nếu coi Linh Thứu Cung là thế lực yếu nhất trong bảy đại phái thì Vô Song cũng đoán ra được những đại phái này mạnh thế nào, chí ít nhất định phải có một tồn tại tương đương Đồng Lão.
_ _ _ _ _ _ __
Trở lại hiện thực, Vô Song vẫn đang thao thao bất tuyệt mở miệng.
Hắn nói rất nhiều, hắn về về trận chiến Tam Bộ Thiên Long đánh Tử Ngọc Sơn.
Hắn kể về Uyên Ương Chi Chiến, trận đại chiến giữa Thiên Địa Hội cùng nhà Thanh.
Hắn kể về đại chiến giữa Bắc Hiệp – Quách Tĩnh cùng Xà Vương – Viên Thừa Chí.
Hắn đương nhiên cũng không quên kể về Uyển Thanh, về Mạc Ly, về Mục Nhân Thanh thậm chí là đại đệ tử của Kiếm Thánh – Hoàng Chân.
Mạc Ly không cắt ngang lời Vô Song nên hắn cũng chỉ biết kể, kể đến khi nào nàng nói hắn dừng lại bất quá khi nói đến đoạn Mục Nhân Thanh đưa mình tới Thiên Ý Thành thì Vô Song lại không biết nói gì nữa.
Thấy hắn bắt đầu im lặng, Mạc Ly mới ngửa đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt lạnh lùng.
“Sao ngươi không nói tiếp? “
Vô Song lần này không khỏi lắc đầu cười khổ.
“Ta nói tiếp những việc sau, tỷ tỷ ngươi cũng không biết nha? “.
Cái suy nghĩ này đương nhiên là đúng, Mạc Ly cũng chỉ biết Vô Song được Mục Nhân Thanh đưa tới Thiên ý Thành nhưng những chuyện sau nàng sao có thể biết hơn nữa Vô Song thật ra cũng chẳng còn cái gì gọi là chuyện sau.
Sau sự kiện ở Thiên Ý Thành, Vô Song biến mất khỏi thế giới này, khi đó lấy cái gì ra để mà kể?.
Vô Song còn chưa dứt lời đã thấy Mạc Ly tung quyền.
Một quyền đánh thẳng vào bụng Vô Song.
Vô Song đương nhiên có thể né tránh nhưng mà hắn... thực sự có chút không dám né tránh, hắn cảm nhận được Mạc Ly đang phẫn nộ, nàng phẫn nộ vì cái gì?.
Vô Song trong nội tâm liền run lên, hắn có cảm giác trong thời gian hắn biến

mất khỏi thế giới này chỉ sợ có rất nhiều việc... mà hắn không biết đặc biệt là Thiên Long Giáo.
Bằng một cách nào đó, Tương Vân nghĩ rằng hắn đã chết vậy có phải bằng một cách tương tự Thiên Long Giáo cũng biết rằng Vô Song đã chết không?.
Nghĩ đến đây Vô Song liền có chút sợ, hắn không sợ Thiên Long Giáo bị diệt, hắn không sợ Thiên Long Giáo biến mất bởi hắn hiện tại có đủ sức dựng lại một cái Thiên Long Giáo khác, cho dù Bát Bộ Thiên Long toàn bộ không tồn tại hắn vẫn có tự tin tạo ra Bát Bộ Thiên Long chỉ thuộc về hắn nhưng mà Vô Song sợ... sợ sự biến mất của mình ảnh hưởng tới Dạ Xoa, ảnh hưởng tới Mạc Sầu.
Hắn từ khi quay về thế giới này, hắn vốn tưởng mình ở trong Thiên Ý Thành vậy bên ngoài rất khó biết tung tích của hắn, dù sao Thiên Ý Thành cũng cực kỳ bí mật, cách ly với thế giới bên ngoài nhưng nhìn Mạc Ly lúc này hắn biết... có lẽ mình nhầm rồi.

Quyển 3 Chương 60

Nguy cơ (2)

Một quyền của Mạc Ly thực sự không nhẹ, một quyền này nàng như dùng toàn lực xuất ra, cho dù Vô Song ngoại công không hề yếu cũng phải khụy người xuống, Vô Địch Thiết Quyền Môn tại Tây Vực vốn đâu phải vô danh.
Mạc Ly tung ra một quyền, sau đó thu tay lại, ánh mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm vào Vô Song.
"Sao ngươi không kể tiếp?, kể tiếp 4 năm qua ngươi đi đâu? ".
Giọng nói của nàng cho Vô Song cảm giác cực kỳ nặng nề, giọng nói này làm nội tâm Vô Song càng ngày càng trầm xuống.
Cảm giác này là cảm giác Vô Song chán ghét nhất, cực kỳ chán ghét.
Ngày đó ở Ma Sơn, Vô Song thậm chí không dám chợp mắt, hắn chỉ biết lao đầu vào luyện công, lao đầu chiến đấu, đến cả một giây thả lỏng cũng không dám, hắn sợ mỗi khi nhắm mắt, mỗi nghĩ thả lỏng Vô Song lại nghĩ về Dung nhi, khi đó hắn thực sự không dám nghĩ tiếp, không dám nghĩ ở Đào Hoa Đảo bản thân Thiên Đạo sẽ làm gì Hoàng Dung.
Hắn thực sự không thể chịu nổi cảm giác này.
Vô Song hiện tại rất sợ, rất sợ trong lúc hắn rời đi có chuyện gì xảy ra với Khinh Huyền cùng Mạc Sầu.
Nắm chặt tay lại, Vô Song đối mặt với Mạc Ly, giọng nói của hắn như nghiến lại, trên người hắn thậm chí có cả sát khí, sát khí bao phủ Mạc Ly.
Một đời Mạc Ly giết người nhiều lắm nhưng so sao được với Vô Song?, một đời Vô Song đã giết rất nhiều, rất nhiều người đặc biệt sau khi từ Sát Thần Lộ đi ra, được chứng kiến thân ảnh đáng sợ kia, sát khí của Vô Song càng thêm nồng, càng thêm đáng sợ.
Sát khí như cô đặc lại, bao phủ lấy Mạc Ly, thứ sát khí này làm Mạc Ly không khỏi run lên, nàng bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé, một sinh vật nhỏ bé trước mặt một đầu hồng hoang cự thú vậy bất quá nàng là Atula, nàng ngẩng cái cổ trắng ngần lên nhìn Vô Song, mái tóc ngắn không gió nhẹ chuyển động, trong mắt không có lấy một tia sợ hãi.
"Thế nào?, ngươi mạnh rồi muốn ra tay với ta? ".
Vô Song đương nhiên cũng biết mình không đúng, hắn bắt đầu đè nén lại sát khí của mình, cố gắng đè nén cả giọng nói của mình mà trả lời Mạc Ly.
"Mạc Ly tỷ tỷ... Khinh Huyền rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? ".
Mạc Ly nhìn Vô Song, hai tay khoanh trước ngực, nàng hơi nhếch miệng.
"Ngươi nói trước, 4 năm qua ngươi đi đâu? ".

Nhìn Mạc Ly, Vô Song một lần nữa phải giữ cho mình bình tĩnh, hắn im lặng cả phút rồi mới chậm rãi mở miệng.
“Khoảng 4 năm trước, tại Hắc Địa ta có cơ duyên gặp mặt Trường Sinh Chân Nhân – Trương Tam Phong”.
“Khi đó bản thân lão nhân gia muốn đưa ta đến một nơi, lão nhân gia nói là kỳ ngộ, ta đến Thiên Ý Thành đương nhiên là để mạnh lên, nay lão nhân gia đã nói như vậy ta cũng không ngần ngại rời khỏi Thiên Ý Thành đi theo Trường Sinh Chân Nhân “.
“Sau đó ông... đưa ta đến một mật địa cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, theo lời lão nhân gia chỗ này gọi là Kiếm Trủng, là mộ địa của Độc Cô Cầu Bại”.
“Mộ địa này là một tòa mê cung nằm sâu bên trong Thiên Ý Thành, chính bản thân ta cũng không thể đi ra trừ khi... có thể nắm giữ chọn bộ Độc Cô Cửu Kiếm của Độc Cô Cầu Bại, mượn hướng dẫn của Độc Cô Cửu Kiếm mới có thể đi ra khỏi khu vực này “.
“Ta mất hai năm ở trong Kiếm Trủng mới có thể thoát ra nhưng mà cửa ra... lại không phải ở Thiên Ý Thành nữa, cửa ra của Kiếm Trủng không ngờ lại nằm ngoài Vương Bản Sơn, sau đó Trường Sinh Chân Nhân ông ta lại đến đón ta... đưa ta lên Võ Đang”.
“Ta ở Võ Đang khoảng 1 tháng sau đó vốn muốn liên lạc với các ngươi tuy nhiên Trương Tam Phong lão nhân gia muốn ta tới Đại Lý một chuyến, gửi một phong thư đến Đại Lý hơn nữa việc này phải làm thật bí mật”.
“Ta rời khỏi Võ Đang, một đường bí mật hành tẩu liền tới Đại Lý, sau khi gửi phong thư của Chân Nhân cho Đoàn Thị Đại Lý liền trở về, trên đường trở về ta không ngờ lại bị tập kích, hắc y nhân là thế lực phương nào chính ta cũng không nhận ra, gần như không thể phán đoán bất quá hắc y nhân rất mạnh, một đường vừa chạy vừa chiến cho đến Đại Lý Vô Lượng Sơn, ta rốt cuộc không địch lại mà ngã xuống vực”.
“Lúc đó ta tưởng mình đã chết đi nhưng lại may mắn rơi vào một thạch động, gọi là Vô Lượng Ngọc Bích, ở nơi này ta... nhận được truyền thừa của Tiêu Dao Phái, học tập Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công tuy nhiên khi đó ta bị mắc chứng mất trí nhớ, không biết mình là ai, đi đâu về đâu, ta cứ như vậy sinh hoạt trong Vô Lượng Ngọc Động suốt 2 năm”.
“Mãi đến khi ta luyện đại thành Bắc Minh Thần Công, cùng Tiểu Vô Tướng Công của Tiêu Dao, lúc đó trí nhớ ta mới trở lại, ta liền lập tức rời khỏi Đại Lý, một đường đi về Trung Nguyên, tại đây ta nghe được Hành Dương Thành – Lưu Chính Phong quyết định chậu vàng rửa tay, ta nghĩ đây là đại sự của võ lâm phương nam, rất có khả năng tại đây gặp được người Thiên Long Giáo.. từ đó không ngủ không nghỉ một đường di chuyển tới đây “.

“Bốn năm qua,ta như rời khỏi thế giới này, triệt để cách biệt với thế gian, ta không thể liên lạc với ai cũng không biết cái gì xảy ra xung quanh, thiên hạ phong vân chuyển đến nơi nào... mãi cho đến bây giờ ta mới thấy Mạc Ly tỷ tỷ... mới thấy người đầu tiên mà ta nhận ra sau suốt 4 năm”.
Cái chuyện xưa này đương nhiên là Vô Song soạn sẵn, hắn soạn sẵn từ khi còn ở bên Thanh Tuyền, dù sao nhất định cũng phải hợp thức hóa lý do hắn biến mất.
Độc Cô Cửu Kiếm hắn đương nhiên biết, vụ Kiếm Trủng tại thế giới này chắc hẳn cũng tồn tại, Vô Song không sợ ai hoài nghi.
Vô Lượng Ngọc Động thì càng không phải nói, không có cái này thì làm gì có Đoàn Dự về sau hơn nữa Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công bản thân hắn đương nhiên cũng biết.
Dựa vào Tiểu Vô Tướng Công thì Vô Song còn có thể hợp lý hóa luôn cả việc hắn biết Hàng Long cùng Đấu Chuyển TInh Di dù sao Tiểu Vô Tướng Công chuyên đi sao chép võ học của người khác đương nhiên Tiểu Vô Tướng Công cho dù có sao chép Hàng Long cũng không thể nào bá đạo như Hàng Long chính tông bất quá Vô Song nếu thật sự thêm mắm thêm muối vào cũng có thể nói thông, đặc biệt hắn có gì cứ đổ cho Trương Tam Phong, trên đời chỉ sợ không có mấy người không tin.
Cái chuyện xưa của Vô Song thực sự cực vô lý nhưng mà chung quy vẫn có lý hơn là việc hắn xuyên giới, cái việc này lại càng thêm khó tin.
Cuối cùng là dung mạo hắn thay đổi, Vô Song cứ đổ thẳng cho hai tuyệt học Bắc Minh Thần Công cùng Tiểu Vô Tướng Công, dù gì Tiêu Dao Phái không phải toàn trai xinh gái đẹp sao?, tuyệt học của Tiêu Dao Phái trong mắt người đời vốn vô cùng thần bí, nay bịa thêm một cái công dụng trú nhan hoặc thay đổi dung mạo cũng không phải là không ai tin.

_ _ _ __ _ __ _ _
Lời nói của Vô Song thực sự rất khó tin nhưng mà Mạc Ly cũng không tìm ra lý do gì để nói lại.
Câu chuyện này khó tin ở việc Vô Song quá may mắn nhưng mà nếu muốn giải thích cho việc làm thế nào để một đứa trẻ năm nay mới 15 tuổi đã có thực lực vượt qua cả Ca Lâu La thì cũng chỉ có thể lấy lý do này mà giải thích.
Độc Cô Cầu Bại là đế vị, truyền thừa của Tiêu Dao Phái cũng là truyền thừa của đế vị cường giả – Tiêu Dao Tử, nhận truyền thừa của hai vị cường giả đế vị hoàn toàn có thể khiến Vô Song đạt đến cái tình trạng này, tuy độ khó rất lớn nhưng không phải là không thể.
Mạc Ly rốt cuộc cũng chấp nhận cái chuyện xưa này, nàng trong mắt liền hòa hoãn một chút sau đó nhìn Vô Song thật kỹ, như cố gắng xác nhận lại đây là tiểu tử năm đó mà nàng biết.
Cái sự yên tĩnh này kéo dài không lâu nhưng lại làm cho Vô Song cảm thấy áp

lực đè lên ngực mình cực kỳ lớn.
“Được rồi, Khinh Huyền nàng... không có việc gì nhưng mà cũng không tốt cho lắm”.
“Thiên Long Giáo trước đây hay là Thăng Long Hội mà ngươi cùng nàng sáng lập hiện tại tình trạng an nguy sớm tối, có thể nói nửa hủy diệt cũng không quá “.
“Thời gian ngươi rời đi mọi thứ vốn rất tốt, chúng ta theo kế hoạch của ngươi đẩy mạnh giao thương giữ Tây Vực cùng Trung Nguyên, đẩy mạnh tích súc tài nguyên cùng tiền bạc đồng thời với sự giúp đỡ của Xà Vương, Thăng Long Hội có thể cộng đồng chia sẻ hệ thống tình báo của Thiên Địa Hội cùng Hồng Hoa Hội”.
“Cả ta và Khinh Huyền đều đồng ý với việc kéo địa bàn hoạt động Thăng Long Hội về phía nam, cách xa chính quyền nhà Thanh, cách xa các đại phái giang hồ hơn nữa nam phương cũng cực kỳ giàu có, việc luân chuyển hàng hóa phi thường dễ dàng”.
“Khoảng thời gian đầu sau khi được triều đình nhà Thanh cấp phép giao thương, chúng ta bắt đầu đặt cứ điểm tại phương nam sau đó lại thêm Tây Hạ đứng ra mở đường, chúng ta cũng có thể thông thương ở Tây Vực, Khinh Huyền khi đó thậm chí đã thấy được ngày Thiên Long Giáo chúng ta trở lại, nàng còn nói đây là lúc Phượng Hoàng Trùng Sinh”.
“Con đường thông thương của Thăng Long Hội đầu tiên thì đi thẳng qua Nhạn Môn Quan, tập kết ở Tây Hạ sau đó luân chuyển qua các quốc gia Tây Vực. Con đường thứ hai là đường thủy, dùng đại thuyền chở đồ từ Đông Độ Khẩu thẳng đến Phù Tang cùng Đài Loan, tại Đài Loan được Xà Vương sắp xếp cho một tiểu đảo để tập kế đồ rồi lại vòng ngược lại Tây Hạ. Con đường cuối cùng thì nhờ vào quan hệ của Mạc Sầu với Ngũ Độc Giáo, mượn đất của người Miêu Cương làm nơi giao thương, coi như một cái Nhạn Môn Quan thứ hai “.
“Mọi việc vốn rất tốt cho đến khi minh hữu của Thăng Long Giáo... muốn tự mình làm riêng, minh hữu lại đâm sau lưng chúng ta một đao”.
Nàng nói đến đây hận ý không nhẹ, phải biết người minh hữu này cơ hồ hủy đi ¾ Thăng Long Hội, cướp đoạt toàn bộ con đường, cùng sinh ý của Thăng Long Hội, khiến cho Thăng Long Hội gần như diệt tuyệt.
Nghe Mạc Ly nói đến đây, Vô Song ánh mắt trở nên lạnh hơn bao giờ hết, hắn không rõ minh hữu của Thăng Long Hội là ai nhưng hắn lại có thể lờ mờ đoán được.
“Là Lý Thu Thủy đúng không? “.
Mạc Ly nghe đến ba chữ Lý Thu Thủy, hận ý của nàng thực sự rất nặng, Vô Song còn thấy bàn tay Mạc Ly chậm rãi nắm lại.
“Đúng, là Lý Thu Thủy”.
Tại sao Vô Song có thể đoán được là Lý Thu Thủy?, Vô Song đâu có lạ gì nàng.

Lý Thu Thủy tại thế giới này cùng thế giới kia vốn là một loại người, giảo hoạt như hồ ly, thậm chí là độc ác vô cùng, dạng người thích gì làm đấy không quan tâm trước sau, không quản thiện ác chỉ cầu khoái nhân tâm.
Nếu không phải ở thế giới kia có A Thanh cùng Vô Song, có thể thành công thay đổi bản thân nàng chỉ sợ Lý Thu Thủy thế giới kia vẫn là một đầu hồ ly, độc còn hơn cả độc của Âu Dương Phong.
Lý Thu Thủy tại thế giới này bản thân Vô Song còn chưa gặp qua bao giờ, cũng không có A Thanh đến chế ngự nàng, nàng phá tung tất cả vốn chẳng phải khó.
Thăng Long Hội ban đầu được lập nên trên danh nghĩa là sản nghiệp của Tây Hạ, là đoàn thương gia của Tây Hạ, đến cả giấy phép kinh doanh, giấy phép xuất nhập hàng hóa đều là nhà Thanh cấp cho Tây Hạ rồi Tây Hạ mới cấp cho Thăng Long Hội.
Lý Thu Thủy ban đầu chưa quen với việc hành thương, nàng ta có thể chờ đợi nhưng mà sau này thì sao?, khi đã bắt được tất cả các mối làm ăn của Thăng Long Hội, nàng lật bàn cũng chẳng có gì khó khăn.
Tây Hạ Nhất Phẩm Đường mạnh hơn xa Thăng Long Hội của Vô Song, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường của Lý Thu Thủy một khi đã quen với công việc cùng con đường kiếm tiền của Thăng Long Hội thì thay thế không khó.
Nếu có thể làm một mình, Lý Thu Thủy khinh thường bắt tay cùng Thăng Long Hội.
Năm đó nàng nợ ơn phụ thân của Vô Song một lần, mượn ân tình này nàng đến Trường An thành công kết nối thương nghiệp giữa Tây Hạ cùng Trung Nguyên, với nàng mà nói ân tình đã trả đủ hơn nữa thậm chí nàng có thể kiêu ngạo mà nói rằng... nàng cho Thăng Long Hội 2 năm kiềm tiền, đây còn là nể tình xưa nghĩa cũ.
Nàng cho dù nói vậy, Thăng Long Hội làm gì được nàng?, đừng nói Thăng Long Hội cho dù Thiên Long Giáo tàn dư tất cả tập hợp lại cũng không địch nổi Tây Hạ.
Điều duy nhất mà Vô Song không hiểu là... Lý Thu Thủy vốn không thích đi một mình, ít nhất là với những gì hắn hiểu về nàng.
Nàng có thể bán đứng đồng đội nhưng điều kiện là phải tìm được đồng đội tốt hơn.
Trong một giây phút,Vô Song lập tức hỏi.
“Lý Thu Thủy.... nàng ta bắt tay cùng ai?... là Mộ Dung gia? “.
Nói tới đây Vô Song không khỏi trách mình suy nghĩ chậm, lập tức vỗ vào đầu mình.
“Không phải, Mộ Dung Gia còn chưa có tư cách này, nàng bắt tay với Ngô Tam Quế? “.
Mạc Ly hơi nhếch miệng sau đó bất lực gật đầu với Vô Song.

“Phải, là lão đại phương nam – Ngô Tam Quế “.
“Có Ngô Tam Quế nhúng tay, Lý Thu Thủy rất nhanh mở rộng thương nghiệp của mình, nàng mất đi hậu thuẫn của Xà Vương, không cách nào tập kết hàng ở Đài Loan Trịnh Gia nhưng có Ngô Tam Quế mở đường nàng có thể trực tiếp tập kết hàng ở Sài Tang sau đó nghe nói nàng cùng Bái Nguyệt Giáo có qua lại, thậm chí thông thương với cả Phù Tang”.
“Có Ngô Tam Quế hậu thuẫn lại thêm Tây Hạ của nàng là đại quốc gia gần Nhạn Môn Quan nhất giờ lại thông thương với Phù Tang, Lý Thu Thủy có thể coi là ngày thu đấu vàng, kinh tế Tây Hạ càng ngày càng mạnh, thậm chí... ta biết nàng còn đang điên cuồng phát triển binh mã”.
Lý Thu Thủy những năm nay đúng là phong sinh thủy khởi, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường của nàng thậm chí càng ngày càng mở rộng, bắt đầu hoàn toàn lấn át Thiên Sơn Linh Thứu Cung.
Tây Hạ Nhất Phẩm Đường dưới tay nàng... chỉ cần thêm vài năm thậm chí nó có thể phát triển đến trình độ hàng đầu trong các đại phái tại Tây Vực, thế đã thành gần như không một thế lực nào có thể ngăn cản, chỉ cần một ngày Ngô Tam Quế còn trọng trấn nam phương, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường chỉ có thể một mực phát triển, đương nhiên Thăng Long Hội... liền chết trong trứng nước.

Quyển 3 Chương 61

Thăng Long Hội hiện tại thực sự rất khó sống, nếu không phải còn có Xà Vương giúp một tay chỉ sợ đã sớm bị diệt, cùng vì việc này mà những năm qua Khinh Huyền chạy đôn chạy đáo, bản thân nàng thậm chí như muốn liều cả mạng vậy nhưng tất cả chỉ là dã tràng xe cát.

Điều đáng nói nhất là Khinh Huyền cố gắng như vậy, bất chấp tất cả lao đầu vào công việc giúp Thăng Long Hội phát triển cũng không phải vì nàng muốn phục hồi Thiên Long Giáo mà là nàng chỉ không muốn tâm huyết của Vô Song tan thành tro bụi mà thôi.

Vô Song thực sự chưa từng bỏ bao nhiêu công sức vào Thăng Long Hội nhưng nàng vẫn một mực coi đây là ước vọng của Vô Song, thậm chí Khinh Huyền còn nghĩ Vô Song muốn xây dựng Thăng Long Hội trở thành một Thiên Long Giáo khác, vượt qua Thiên Long Giáo.

Không thể không nói nếu Thăng Long Hội có thể một mực phát triển nó sẽ trở thành con đường tơ lụa, một con đường tơ lụa có thể làm cho Tây Vực phồn thịnh.

Thăng Long Hội về một mặt nào đó đã khác biệt với Thiên Long Giáo, Thiên Long Giáo lấy ý niệm thế giới đại đồng, xây dựng một Đại Quốc Gia Tây Vực, ý niệm của Thiên Vương cực lớn cũng cực vĩ đại nhưng mà để hoàn thành Đại Quốc Gia trong mộng của Thiên Long Giáo bọn họ liề phải bắt đầu một tràng chiến tranh, lấy chiến ngưng chiến, mang chiến tranh phủ kín toàn bộ Tây Vực Bách Quốc.

Thăng Long Hội thì khác, nó không có ý niệm đại đồng, cũng không có Đại Quốc Gia nhưng mà nó lại như một mảng lưới khổng lồ gắn kết tất cả các dân tộc Tây Vực với nhau, dần dần mở ra sự ngăn cản của từng quốc gia, nối tiến toàn bộ Tây Vực Bách Quốc, dùng thương nghiệp phát triển toàn bộ Tây Vực thậm chí đỉnh cao của nó sẽ tạo ra một cái Tây Vực Liên Minh.

Đây chính là ý niệm của Vô Song khi đó, cũng là mục tiêu của Khinh Huyền.

Vô Song thừa hiểu Thiên Long Giáo là đệ nhất giáo phái tại Tây Vực nhưng mà muốn thống nhất Tây Vực phải trải qua những việc gì, thống nhất Tây Vực nếu chỉ dùng cái tư tưởng Thế Giới Đại Đồng cùng Đại Quốc Gia như Thiên Vương nói thì rất khó, rất rất khó.

Vô Song không nói là Thiên Vương không làm được nhưng đây là một quá trình cực dài, trải qua không biết bao nhiêu binh đao khói lửa, cũng chẳng phải nói đâu xa năm đó tấn công Thiên Long Sơn Mạch ngoại trừ thế lực nhà Thanh ra thì bản thân Mani Giáo cũng góp công góp sức hăng hái nhất, từ tận Ba Tư đánh tới.

Chỉ có dùng kinh tế, dùng thương nghiệp nới lỏng phòng tuyến giữa các quốc gia, chỉ có như vậy mới bắt đầu kéo gần các quốc gia lại với nhau, dùng lợi ích làm mồi nhử, lấy quân sự uy hiếp, dần dần thôn phệ từng tiểu quốc một lại, sau đó từng bước từng tích lực lượng, trở thành một đại quốc của Tây Vực.
Chỉ có thế mới có hy vọng đặt chân ở Tây Vực, mới có thể giảm thiểu thương vong chiến tranh.
Bản thân Vô Song chung quy cũng không phải là Thiên Vương, không thể mang theo cái Thế Giới Đại Đồng của Thiên Vương trong tâm khảm, những gì phụ thân hắn trải qua ở Tây Vực, nhìn thấy ở Tây Vực, Vô Song căn bản chưa từng thấy cũng chưa từng cảm nhận, hắn rất khó có thể hiểu, có thể chấp nhận, có thể có cùng mộng tưởng với Thiên Vương.
Đến cả bản thân Vô Song lúc này còn mông lung, hắn không biết nhiệm vụ của mình tại thế giới này là gì.
Hắn hiện tại đã sớm biết việc mình xuyên không chắc chắn không phải là việc ngẫu nhiên, hắn đến thế giới này cũng chẳng phải ngẫu nhiên bất quá ẩn sau đó còn một tấm màn bóng tối, một tấm màn che kín đi toàn bộ ký ức của hắn, ký ức của hắn trở nên mơ mơ hồ hồ.
Hắn phải đi đâu?, hắn phải làm gì?.
Cái gọi là quyền lực bản thân Vô Song chưa hẳn đã muốn, ít nhất hắn không có hứng thú làm hoàng đế, Vô Song cảm thấy trở thành Cung Chủ Linh Thứu Cung còn thoải mái hơn hoàng đế gấp ngàn lần, vạn lần.
Làm hoàng đế không khó nhưng làm đấng minh quân thì rất khó, Vô Song có thể nguyện ý trở thành Mông Cổ Thái Sư trợ giúp Thiết Mộc Chân nhưng nếu bảo hắn thay thế Thiết Mộc Chân làm hoàng đế Đại Nguyên chỉ sợ hắn sẽ từ chối.
Về phần võ học hay tiền tài Vô Song lại càng chưa từng để tâm, nói về tiền tài hắn thân là người xuyên không sao có thể không biết Tứ Thập Nhị Chân Kinh, sao có thể không biết kho báu lớn nhất Đại Thanh ở đâu?, bằng số tiền này hắn thừa sức ăn sung mặc sướng cả đời thậm chí vài đời.
Về võ công, thú thật Vô Song tin tưởng cho hắn thêm 2 năm, chỉ cần thêm 2 năm nữa thôi hắn có thể đạp vào đế vị.
Cuối cùng là Đế Thích Thiên, Vô Song biết kẻ này trốn từ âm giới lên dương giới, hắn thậm chí mơ hồ cảm thấy hắn cũng có quen biết với kẻ này như đã từng quen biết với Độc Cô.
Đế Thích Thiên là tội đồ của âm giới cái này có thể đúng, có thể chính xác nhưng mà liên quan gì tới Vô Song đâu?, cũng như Thiên Đạo tại thế giới kia, nếu nó không nhất quyết muốn ép Vô Song thần phục nó... Vô Song nhất định cũng vẫn sẽ lựa chọn giúp đỡ nó tiêu diệt Hạng Vũ, tiêu diệt Ma Vật nơi Ma Sơn rồi trở về bình thường.
Cái gọi mà mục đích hay lý tưởng sống tại thời điểm này Vô Song thực sự chưa

có, đến cả sự tồn tại của bản thân mình hắn đôi khi còn cảm thấy rất mông lung.
Hắn vốn là từ đâu đến?, hắn đến đây để làm gì?, quá khứ của hắn ra sao?, tương lai của hắn còn có cái gì chờ đợi mình?.
Vô Song chỉ có thể không ngừng làm mình mạnh lên mà chuẩn bị cho tương lai, hắn chỉ có thể đi một bước tính một bước.
Như chính bản thân Vô Song nói, hắn chỉ muốn bảo vệ phần đất sau lưng, không cho những người đi theo mình gặp nguy hiểm, hắn vốn cầu một đời này bình an chứ không phải chém chém giết giết, đoạt thiên hạ phong vân.
Hắn như mũi kiếm sắc nhọn những múi kiếm này không dùng để đồ sát thiên hạ mà là để bảo vệ những thứ quý giá nhất sau lưng.
Trong những thứ quý giá nhất đó đương nhiên bao gồm Khinh Huyền.
Khinh Huyền cũng như Vô Song, nhưng mà nàng lại không hiểu hắn, nàng với hắn vốn là người hai thế giới khác nhau, bản thân Khinh Huyền nàng liền coi Thăng Long Hội là mộng tưởng cả đời của Vô Song.
Nàng một mực bôn ba vì Thăng Long Hội thậm chí mấy năm này Mạc Ly có thể thấy Khinh Huyền một mực xanh xao, có đôi khi một ngày Khinh Huyền chỉ ngủ vài tiếng đồng hồ, chợp mắt chút rồi lại tỉnh, nàng muốn dành toàn tâm toàn ý phát triển Thăng Long Hội nhưng sâu trong thâm tâm nàng... nàng cảm thấy nàng là người có tội với Vô Song.
Cái vấn đề này mới là vấn đề tiên quyết.

_ _ _ _ __ _ _ __ _
Khinh Huyền thực sự rất giống một người... nàng rất giống Lý Thu Thủy nhưng mà lại chưa triệt để như Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy yêu đến chết đi sống lại nhưng hận lại hận cả ngàn năm.
Mạc Sầu cũng giống Lý Thu Thủy nhưng ngay từ tố chất suy nghĩ của hai người khác nhau, Mạc Sầu có thể coi là nhẫn tâm nhưng mà Lý Thu Thủy lại ác hơn nhiều, nàng có thể làm ra những việc không ai làm được, giết người chỉ là đầu rơi xuống đất, Lý Thu Thủy còn có thể làm được nhiều việc vượt xa hai chữ 'giết người' kia nhiều đặc biệt Mạc Sầu si vì tình, chấp vì tình còn Lý Thu Thủy nàng cho hận ai, cho dù căm thù ai nàng vẫn có thể giữ cho đầu mình tỉnh táo, đây là điểm Mạc Sầu không cách nào so sánh với Lý Thu Thủy.
Khinh Huyền cũng là loại người như Lý Thu Thủy bất quá nàng vẫn chưa trải qua những việc Lý Thu Thủy trải qua, nàng vẫn đang trong gian đoạn yêu đến chết đi sống lại, nàng vẫn chưa từ yêu thành hận.
Khinh Huyền một đời chưa từng yêu ai, nói ra cũng nực cười tình đầu của nàng lại là một đứa bé... chỉ đáng tuổi con nàng.
Nam nhân đầu tiên làm Khinh Huyền động lòng chính là Thiên vương bất quá nàng đối với Thiên Vương là cảm giác ngưỡng vọng, năm đó nàng mới 16, Thiên Vương đã cao tận trời, thứ cảm giác khi đó của nàng với Thiên Vương vốn

không phải là tình yêu, nó vốn là sự ngưỡng mộ, là chút rung động của thiếu nữ.
Nàng là Dạ Xoa của Bát Bộ Thiên Long, là một trong bát đại hộ pháp của Thiên Long Giáo, trời sinh băng cơ ngọc cốt, trời sinh yêu mị hơn người, nàng thiên sinh lệ chất, xinh đẹp tuyệt trần bất quá... cho dù tất cả các đặc điểm trên đều không thể nào khỏa lấp được việc nàng yếu.
Nàng được gửi tới Thiên Long Giáo ban đầu vốn là một cuộc giao dịch, là sự bắt tay của Miêu Cương với Thiên Long Sơn Mạch, vì cái giao dịch ngầm này Ngũ Độc Bảo Điển của nàng không có cách nào luyện đến đại thành, võ công của nàng một đời bị đình trệ, một đời này cho dù thiên tư nàng cao như nào nàng cũng không đột phá lên nổi ngũ tuyệt cảnh giới.
Nàng là người yếu, thân là người yếu bản thân Khinh Huyền lấy gì để tồn tại?, đầu tiên là độc công của nàng, là khả năng dùng độc của nàng nhưng quan trọng nhất là vẻ bề ngoài chính nàng tạo ra cho mình.
Nàng tự biến mình thành hồ ly tinh, biến thành sinh vật dùng sắc đẹp mị hoặc nhân gian, trở thành bông hoa hồng có gai, kiều diễm vô hạn nhưng lại không ai dám đụng vào.
Cuộc đời của nàng cứ như vậy cho đến khi nàng gặp Vô Song.
Khinh Huyền bản thân cũng không biết mình thích Vô Song ở cái điểm gì nữa, đối với nàng... thích thì thích thôi.
Ban đầu Khinh Huyền có thể cảm thấy một Thiên Vương khác trên người Vô Song, một Thiên Vương rất gần rất gần mình chứ không phải cao không thể chạm, cho đến khi dung mạo Vô Song hoàn toàn thay đổi, lúc đó nàng mới biết mình thích ‘tiểu tử’ kia vốn không phải vì dung mạo giống Thiên Vương, lại càng không phải vì hắn mà máu mủ của Thiên Vương.
Đối với một nữ nhân như Khinh Huyền mà nói... nàng mang theo sự táo bạo của nữ tử người Miêu nhưng bản thân nàng lại chưa hề có kinh nghiệm tiếp xúc với nam nhân, nam nhân bình thường thấy nàng như thấy độc xà, nam nhân không sợ nàng thì đều dùng ánh mắt dâm dục nhìn nàng, muốn chiếm đoạt nàng, muốn khống chế nàng... đối với Khinh Huyền mà nói trên đời chỉ có duy nhất hai loại nam nhân này.
Đến khi gặp Vô Song, thiên hạ xuất hiện loại nam nhân thứ ba gọi là ‘nam nhân mà Cơ Khinh Huyền thích” bất quá nàng năm đó đã gần 30, ẩn sau cái vẻ mị hoặc mà kiều diễm vô hạn kia thật ra da mặt nàng rất mỏng, nàng thậm chí nói thành tiếng việc này cũng trở nên khó khăn vô cùng, Vô Song thật sự chỉ đáng tuổi con nàng.
Với nữ tử cổ đại khi mà 13-14 tuổi đã kết hôn, đến năm 30 tuổi chỉ sợ con đầu lòng cũng chẳng nhỏ hơn Vô Song là bao, nàng là Cơ Khinh Huyền là Dạ Xoa của Thiên Long Giáo, cái việc xấu hổ này cho dù nàng ngàn muốn vạn muốn cũng không thể nói ra.

Nàng rốt cuộc lựa chọn như bình thường đối đãi Vô Song, người bên ngoài nhìn vào nàng vẫn là Dạ Xoa, vẫn thích trêu đùa nam nhân, mị hoặc chúng sinh, chỉ có nàng cùng Vô Song tự hiểu lấy nhau, hai người không nói vẫn có thể cảm nhận được tâm ý của nhau.
Việc Vô Song đến Thiên Ý Thành, Khinh Huyền dĩ nhiên biết, nếu không biết năm đó nàng sao có thể gửi thư cho Vô Song nhưng... chết tiệt nhất là bức thư đó Vô Song chưa gửi hồi âm cho nàng.
Vô Song ngày đó tiến xuống Hắc Địa, hắn vẫn chưa có thời gian hồi âm cho Khinh Huyền, cho Thiên Long Giáo.
Việc đó vốn không phải đại sự gì dù sao Vô Song nhất định cũng sẽ gửi thư hồi âm nhưng ai mà ngờ được hắn một mạch rời đi 4 năm?.
Cũng như Tương Vân, Khinh Huyền cũng tìm mọi cách thăm dò tung tích của Vô Song thậm chí nàng mạo hiểm mất mạng, mạo hiểm bị người Miêu trói vào cột gỗ thiêu sống, nàng bất chấp tất cả trở về Miêu Cương gặp sư phụ, nàng cầu sư phụ trợ giúp mình một lần.
Nếu Thần Nông Cốc Chủ có thể tiến vào Thiên Ý Thành thì Ngũ Độc Lão Tổ – Lam Giác đương nhiên có thể.
Lam Giác đối với Khinh Huyền khi đó cũng chỉ thở dài một hơi, rốt cuộc vẫn chấp nhận thỉnh cầu của nàng, mang Khinh Huyền đến Thiên Ý Thành.
Sự viêc này là khoảng 3 năm về trước.
Kết quả tiếp theo cũng không khó nói, cũng như Tương Vân đối với cái chết của Vô Song, Khinh Huyền như sụp đổ.
Nàng sụp đổ nhưng mà càng trong hoàn cảnh này nàng lại càng tỉnh táo.
Nàng không giống như Tương Vân, không tự nhốt tất cả cảm xúc của mình trong trái tim, không tự cô lập chính mình.
Nàng là Khinh Huyền, nàng khi đó liền coi Thăng Long Hội... là vật cuối cùng Vô Song để lại, nàng liền muốn phát triển Thăng Long Hội.
Năm đó... Vô Song đã nói đợi hắn lớn lên hắn liền tiếp quản Thăng Long Hội, nàng... không đợi được hắn đến tìm nàng nhưng nàng... có thể tìm hắn.
Nàng chỉ cầu đến khi có thể gặp hắn dưới cửu tuyền, nàng có thể mỉm cười vỗ ngực tự hào mà nói... nàng không làm hỏng mộng tưởng của hắn, nàng quản lý Thăng Long Hội rất tốt.
Khinh Huyền rất cố gắng, Thăng Long Hội phát triển càng ngày càng mạnh nhưng rồi sao?, rốt cuộc Thăng Long Hội trong tay nàng vẫn bị đả kích, đả kích mang tính hủy diệt.
Nàng so với Lý Thu Thủy còn non lắm, nàng so với Lý Thu Thủy chung quy vẫn chưa đủ độc, chưa đủ khôn khéo lại càng chưa đủ nhẫn tâm.
Hai năm trước, Tây Hạ Nhất Phẩm Đường thành công thanh thế Thăng Long Hội, bọn họ mở Tây Hạ Thương Hành Hội, độc chiếm con đường tơ lụa giữa

Trung Nguyên cùng Tây Vực.
Hai năm qua, Mạc Ly là người ở gần Khinh Huyền nhất, nàng có thể thấy Khinh Huyền điên cuồng như thế nào, cố gắng như thế nào nhưng mọi thứ nàng nhận được chỉ là sự bất lực, một khi Ngô Tam Quế đã đưa tay ra trợ giúp Lý Thu Thủy, Thăng Long Hội lấy cái gì đấu lại?, đừng nói Thăng Long Hội cho dù Thiên Long Giáo tại thời điểm cực thịnh cũng chưa chắc đọ nổi, đừng quên Ngô Tam Quế là một trong Thiên Hạ Tứ Vương.
Rốt cuộc Khinh Huyền cũng suy sụp, nhưng Mạc Ly biết Khinh Huyền ngay cả yếu ớt, ngay cả suy sụp cũng chưa dám buông Thăng Long Hội một ngày.
Nàng có thể sống một ngày liền không để Thăng Long Hội diệt trong tay mình.
Mạc Ly thậm chí đã làm hết cách, đã khuyên hết lời cũng không thể thay đổi được Khinh Huyền, nàng chỉ có thể cắn răng một mực giúp Khinh Huyền, một mực chấp mê cùng nàng, điên cuồng cùng nàng nhưng mà là điên cuồng trong vô vọng.
_ _ _ — _ _ _ _
Mạc Ly miệng thao thao bất tuyệt, Vô Sogn thì lại chỉ có thể lặng im mà đứng.
Đến khi Mạc Ly một lần nữa ngửa mặt lên nhìn Vô Song, nàng rốt cuộc hỏi hắn.
"Một quyền kia là ta đánh thay cho nàng".
Vô Song nghe vậy, đầu của hắn hơi cúi xuống.
Bốn năm qua hắn đạt được rất nhiều nhưng để hắn đạt được như vậy... có người phải bỏ qua rất nhiều thứ khác.
"Một quyền kia, quá nhẹ".
Đây chính là lời của Vô Song.
Mạc Ly nhìn hắn, nàng rốt cuộc cũng chỉ thở dài.
"Về Tây Vực đi, về gặp Khinh Huyền thôi... nếu ngươi trở lại chậm thêm một chút... nàng chỉ sợ không chịu nổi, Khinh Huyền lúc này rất yếu".
Vô Song nhắm mắt lại.
Cuộc đời hắn có rất nhiều việc mà hắn không tính được, có rất nhiều kế hoạch biến đổi không kịp so với thực tế ập tới.
Hắn có thể trả lời Mạc Ly thế nào?, trước câu nói này hắn có thể lắc đầu sao? thậm chí vì Khinh Huyền... bữa tiệc Hành Dương Thành này... hắn có thể nguyện ý từ bỏ.
Có nhiều việc rất khó lựa chọn nhưng Vô Song là vậy, khi hai lựa chọn song song tồn tại hắn sẽ chọn thứ làm hắn nghĩ đến đầu tiên.
Nói nhẫn tâm một chút... cho dù toàn bộ nhân vật trong Tiếu Ngạo Giang Hồ chết hết cũng không đổi được Khinh Huyền.
Vô Song cúi đầu, đè nén lại cảm xúc của bản thân, ánh mắt của hắn rốt cuộc trở về thanh tỉnh như cũ, hắn hướng về Mạc Ly khẽ hỏi.
"Lúc trước tỷ tưởng ta là Mộ Dung Phục, nghe ta hỏi về Thăng Long Hội liền

nổi lên sát khí sau đó dẫn ta tới Thiên Ưng Trại, không ngại dốc toàn lực giết ta... có phải Ngô Tam Quế bắt đầu tấn công Thăng Long Hội? “.
Mạc Ly nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống, nàng nặng nề gật đầu.
“Ngô Tam Quế muốn thôn phệ Thăng Long Hội, nói đúng hơn hắn ngỏ ý muốn tiếp nhận toàn bộ tàn dư của Thiên Long Giáo, muốn thâu tóm Thiên Long Giáo”.
Vô Song dần dần ngồi xuống, đối diện với Mạc Ly.
“Vậy ý tứ của Thiên Long Giáo thế nào? “.
Vô Song vốn tưởng Mạc Ly sẽ lập tức trả lời nhưng trái lại nàng lựa chọn im lặng, rốt cuộc đợi một lúc nàng mới lấy ra một tấm ngọc phù.
Tấm ngọc phù này rất đặc biệt, đây là một ngọc phù thuần màu đen hơn nữa hình dáng của nó rõ ràng giống với hình dấu ấn hơn là một khối ngọc, loại ấn ký của quan lại địa phương tại mỗi văn bản, đương nhiên cũng nhỏ hơn nhiều, tinh xảo hơn nhiều.
Mạc Ly đưa vật này cho Vô Song, nàng thản nhiên nói.
“Đưa nội lực vào thử đi”.
Vô Song không nghĩ gì, cầm lấy hắc ngọc sau đó khẽ truyền nội lực vào bên trong, rất nhanh sắc mặt hắn hơi nhíu lại.
“Nghe thấy tiếng long ngâm đúng không? “.
Vô Song đối với câu hỏi của Mạc Ly không thể không gật đầu.
“Phải, là tiếng long ngâm, khối ngọc này cũng thật sự rất đặc biệt”.
Mạc Ly lại đưa tay ra tiếp lấy khối hắc ngọc, sắc mặt đầy lo âu.
“Đây là Hắc Long Vương Ấn, là ngọc bội của Long Vương, chú ruột của ngươi”.
“Vật này, người của Ngô Tam Quế đưa cho Ca Lâu La, sau đó chúng ta liền tập trung lại đây, vật này chưa bao giờ rời xa người Long Vương, nay lại xuất hiện trong tay Ngô Tam Quế... thực sự làm ta bất ngờ”.
“Nói thật nếu ngươi là Mộ Dung Phục ta cũng chưa dám giết ngươi, chỉ đánh một trận thừa sống thiếu chết mà thôi, không biết được trạng thái của Long Vương... ta còn không dám ra tay “.
Vật này vừa đưa ra, Vô Song thực sự thấy lòng hắn nặng lại.
Long Vương?, cái tên này thật sự đã lâu không nghe,
Đế vị cao thủ Lệ Thương Long.

Quyển 3 Chương 62-1

Khẩn Na La

Lệ Thương Long, mấy chữ này ý vị không thể không nói là nặng.
Cái gì gọi là Thiên Long Giáo?, Thiên Long Giáo vốn không phải là vì công pháp tối thượng của giáo phái gọi là Thiên Long Bát Bộ Thần Công, cái gọi là Thiên Long Giáo vốn ghép từ hai cái tên, Lệ Thương Thiên cùng Lệ Thương Long.
Ngô Tam Quế nắm giữ vật bất ly thân của Long Vương vậy có ý nghĩa gì?.
Thứ nhất Long Vương làm rơi vật này trên đường, Ngô Tam Quế vô tình nhặt được, đương nhiên trẻ con còn không tin cái lý do này.
Thứ hai Long Vương đang trong tay Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế muốn dùng Long Vương hiệu lệnh chư hầu, hiệu lệnh Thiên Long Giáo thần phục.
Thứ ba Long Vương vì một vấn đề nào đó... ở cùng phe với Ngô Tam Quế.
Cái vấn đề nào đó này rất rộng, có thể là Long Vương bị ép, có thể là Long Vương muốn lợi dụng Ngô Tam Quế... đương nhiên cũng có thể Long Vương thần phục Ngô Tam Quế.
Nói thật những người khác nhau thì nhìn vấn đề cũng khác nhau.
Long Vương là cột chống trời của Thiên Long Giáo, một cây cột đã đổ xuống, Thiên Vương đã hoàn toàn biến mất nhưng Long Vương vẫn còn tồn tại.
Người có thể đứng lên gây dựng lại Thiên Long Giáo về tình về lý không phải là Vô Song mà là Long Vương.
Long Vương cùng Thiên Vương thành lập Thiên Long Giáo, đương nhiên Long Vương có quyền tiếp quản Thiên Long Giáo.
Nếu Long Vương thực sự đứng ra kêu gọi, ngoại trừ Khinh Huyền ra... Vô Song không dám chắc có ai trong bát đại hộ pháp năm đó không trở về dưới cờ của Long Vương.
Đáng tiếc Vô Song thực sự không có cái nhìn đẹp với Long Vương.
Tại sao Vô Song lại nghĩ như vậy?, trận chiến tại Thiên Long Sơn Mạch kia, Thiên Vương chiến tử, Long Vương mất tích.
Long Vương sớm không mất tích, muộn không mất tích lại mất tích ngay trước đại chiến Thiên Long Sơn Mạch.
Ngày đó Long Vương có thể chưa bước vào đế vị nhưng thực lực cũng sẽ không dưới Đồng Lão dù sao Thiên Vương cùng Long Vương có thể coi là vận mệnh chi tử của thế giới này, ấy vậy mà Long Vương lại mất tích.
Long Vương mất tích, Thiên Vương lấy sức một người địch lại cự đầu võ lâm, Thiên Long Giáo không có người thay Thiên Vương điều hành toàn cục đành

phải để Bát Bộ Thiên Long mỗi người lĩnh xướng một phương.
Bát Bộ Thiên Long năm đó trừ Ca Lâu La còn được coi là hơi hơi mạnh ra thì còn có ai nữa?, Thiên Long Giáo không thua mới là lạ.
Ngoài cái này ra còn một thứ nữa Vô Song luôn cảm thấy không ổn.
Từ Thiên Ưng Trại thì Vô Song đã nhìn ra Thiên Long Giáo tuyệt đối am hiểu đào địa đạo, Thiên Long Sơn Mạch chỉ sợ đã sớm đầy những địa đạo dưới lòng đất.
Địa đạo dưới lòng đất không chỉ có tác dụng phòng ngự mà còn có tác dụng tấn công, có đại tác dụng, cái này cũng như dân quân Việt Nam đào hầm ngày trước vậy lại thêm địa thế Thiên Long Sơn Mạch vốn quen thuộc vô cùng với người Thiên Long Giáo, Thiên Long Giáo hoàn toàn chiếm được địa lợi, nhưng mà trận chiến kia không hề có yếu tố địa lợi.
Quân lực của Thanh triều đánh vào, võ lâm Trung Nguyên tấn công... bọn họ không hề bị địa đạo ngăn cản, cũng không hề bị tập kích.
Trận chiến kia Vô Song chưa từng trải qua nhưng không phải là không biết, không phải là không tìm hiểu, vì tìm hiểu nên hắn mới thấy vô lý.
Trận chiến đó, liên minh phạt Thiên Long Giáo gần như đánh chính diện, đánh thẳng vào Thiên Long Giáo, trên đường không hề có cái gì ngăn cản, có thể nói là tiến quân thần tốc.
Vô Song từ bé đến giờ vẫn luôn cảm thấy Thiên Long Giáo có nội gian, nay nghe được tên Long Vương... Vô Song không hiểu tại sao lại cảm thấy người này rất có vấn đề.
Đương nhiên đây là suy nghĩ của Vô Song còn với người Thiên Long Giáo, cho dù bọn họ cũng biết trận chiến kia có vấn đề nhưng đánh chết cũng không ai gắn hai chữ ‘nội gian’ lên người Long Vương, đây là khác biệt về nhận thức.
Vô Song cũng không dám đi quá sâu vào vấn đề này, thú thật với hắn hiện tại Thiên Long Giáo có hay không hắn cũng không quan tâm, hắn cần chỉ là cần một Khinh Huyền mà thôi, hắn còn thời gian, hắn có thể làm lại từ đầu hơn nữa cũng không mất bao lâu thời gian.
“Vậy các ngươi tính thế nào? “.
Một lần nữa, Vô Song hỏi lại câu này.
Mạc Ly một mặt trĩu nặng nhìn Vô Song, nàng khẽ đáp.
“Khinh Huyền thì cũng không phải nói, nàng vì ngươi đến cả tính mạng cũng không cần, ngươi nhất định phải tốt với nàng”.
“Ta thì chưa biết thế nào, ta vốn muốn ở lại cùng Khinh Huyền nhưng mà ngươi bây giờ đã trở về... vậy liền để ngươi chăm sóc nàng “
“Nếu Long Vương tự mình đi ra, tự mình nói chuyện với ta có lẽ ta... cái này có chút tàn nhẫn với ngươi nhưng ta có lẽ sẽ đi theo ngài”.
“Âu Dương Tuệ thì khỏi phải nói, trong lòng hắn Long Vương còn hơn cả Thiên

Vương, Kiền Thác Bà ở hải ngoại nàng còn không biết thông tin này, Khẩn Na La... ta chưa gặp hắn nhưng tám chín phần cũng sẽ theo Thiên Vương”.
“Cuối cùng là Ca Lâu La... Ca Lâu La hắn là người phức tạp nhất, ta biết bản thân Ca Lâu La chưa từng chấp nhận việc nhận ngươi làm chủ để ngươi chấp chưởng Thiên Long Giáo, bản thân Ca Lâu La muốn chính mình kế thừa di nguyện của Thiên Vương mà gây dựng lại Thiên Long Giáo, những năm qua Ca Lâu La hành tẩu ở đại sa mạc Gobi cũng không phải là công cốc”.
“Ngươi cũng biết nếu ngươi là người kết thừa máu mủ của Thiên Vương thì Ca Lâu La là người kế thừa ý chí của Thiên Vương... bất quá Long Vương xuất hiện, nếu ngài thực sự hiện thân có lẽ Ca Lâu La cũng nguyện trở về gây dựng lại Thiên Long Giáo”.
Mạc Ly nói xong, nàng lúc này nhớ ra cái gì đó không khỏi hỏi Vô Song.
“Ngươi hỏi chúng ta tính thế nào, vậy ngươi tính thế nào? “.
Mạc Ly hiện tại thậm chí có chút thương hại cho Vô Song, hắn cứ như thái tử bị truất quyền thừa kế vậy.
Đối với vẻ mặt của Mạc Ly, Vô Song đương nhiên hiểu sau đó bật cười.
“Mạc Ly tỷ tỷ, người không cần quan tâm, ta chỉ quan tâm Khinh Huyền, những thứ còn lại ta không để ý”.
Mạc Ly nghĩ vậy cũng gật đầu, nàng đứng dậy phủi phủi quần áo, đương nhiên Mạc Ly gật đầu xong có suy nghĩ thế nào chỉ mình nàng biết, Vô Song không hiểu được.
Mạc Ly thấy Vô Song cười nàng lại tưởng hắn cố tỏ ra không quan tâm dù sao Mạc Ly đương nhiên có thể thấy được Vô Song dành tâm huyết cho Thăng Long Hội thế nào, làm nguyên một bản kế hoạch xây dựng Thăng Long Hội ngay từ khi nhỏ như vậy, sao có thể không có tâm huyết?.
Có tâm huyết với Thăng Long Hội như vậy sao lại không có tâm huyết với Thiên Long Giáo?.
Theo Mạc Ly bản thân Vô Song cũng như Ca Lâu La, đều dành hết toàn tâm toàn ý muốn gây dựng cơ đồ Thiên Long Giáo, cũng bi ai cho hai người Long Vương xuất hiện khiến sự cố gắng của cả hai có chút vô ích.
Càng nghĩ càng đi xa, càng nghĩ càng cho mình là đúng, ánh mắt Mạc Ly có chút nhu hòa.
“Đúng rồi, ngươi ở Lệ Xuân Viện có phải là biết tin của Lăng Phong, muốn gặp hắn nên mới đến không?”.
Vô Song nghe thấy nàng nói câu này liền nghệt mặt ra, một mặt không hiểu gì.
Lăng Phong?.
Khẩn Na La – Lăng Phong?.
Thú thật người này ở trong đầu Vô Song có ấn tượng rất nhạt, hắn chỉ nhớ kẻ này từng đóng giả Tiên Âm cô cô của hắn về phần dung mạo của người này Vô

Song còn quên.
Lăng Phong sao lại ở Lệ Xuân Viện?.
Vô Song chợt nhớ ra Lăng Phong cũng là cao đồ Tiên Âm Động, chẳng nhẽ yêu nữ trong miệng Vi Tiểu Bảo là Lăng Phong hóa trang mà thành?.
Vô Song nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.
“Khụ, Mạc Ly tỷ tỷ, ý của ngươi là Khẩn Na La?, hắn... hắn ở trong Lệ Xuân Viện sao? “.
Mạc Ly dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Vô Song, sau đó đưa tay đấm nhẹ vào ngực hắn.
“Tiểu tử, ngươi đến Lệ Xuân Viện không phải tìm Lăng Phong vậy chẳng nhẽ muốn tìm kỹ nữ?, ngươi có tin ta đánh chết ngươi tại đây không? “.
Vô Song nào dám nói mình đi tìm kỹ nữ, chỉ có thể gãi đầu.
“Tỷ tỷ, ta chỉ là hiếu kỳ với vị Yêu Cơ có thể sánh ngang với Trần Viên Viên mà thôi hơn nữa Hành Dương lúc này nổi tiếng nhất là sự kiện Chậu Vàng Rửa Tay của Lưu phủ, ta lần này đến Hành Dương rất sớm vốn là thám thính tin tức, ngươi cũng biết ta thiếu thốn tin tức thế nào, ai chẳng biết muốn hỏi tin tức liền phải đi tìm kỹ nữ?”.
Mạc Ly nghe vậy cũng nguôi xuống, nàng nhìn Vô Song một chút mới chậm rãi nói.
“Yêu Cơ sánh ngang với Trần Viên Viên nói thật ta cũng muốn gặp, đâu chỉ mình ngươi”.
“Lần này ta đến Lệ Xuân Viện vốn là muốn hội họp với Lăng Phong, Lăng Phong kẻ này chính là nha hoàn Thanh Thanh bên cạnh vị Yêu Cơ kia, cũng không phải là bản thân nàng”.
Nói xong Mạc Ly cười tà dị với chính Vô Song.
“Tiểu tử ngươi cũng lâu không gặp Lăng Phong đi, vậy ta cùng ngươi đến xem hắn, để cho ngươi biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, cũng không phải trên đời có mình người xinh đẹp hơn cả nữ tử “.
Lăng Phong người này, thân là nam nhân mà xinh đẹp hơn hẳn nữ nhân, nói về nhan sắc... Tiên Âm còn thua kém Lăng Phong 3 phần.
Trong Tiên Âm Động có tứ đại đệ tử, bốn người đều như hoa như ngọc bất quá Tiên Âm Động thật ra từ trước đến nay chỉ nhận nữ.
Bản thân Cầm Đế năm đó đúng là chỉ nhận nữ nhân nhưng mà vì Lăng Phong quá xinh đẹp, nàng khi thu nhân hắn còn tưởng Lăng Phong là bé gái, rốt cuộc cũng làm Tiên Âm Động phải phá luật, cũng vì Lăng Phong tồn tại nên Tiên Âm mới không ngần ngại gì thu nhận Vô Song dù sao Vô Song khi đó cùng với Lăng Phong vốn cùng một loại người, là nam nhân mà có khuôn mặt đủ làm một đám nữ nhân ghen tị chết.
Bàn về nhan sắc, khi mà Lăng Phong đã thực sự muốn giả gái, nhan sắc cũng chỉ

thua kém một mình Trần Viên Viên.
....
Ai có lòng tốt đi qua để lại vài viên châu ạ (³) (³)
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Quyển 3 Chương 62-2

Bắc Địa Phong Vân (1)

Trong lúc thiên hạ đang đổ dồn ánh mắt về Hành Dương Thành thì ở một nơi cách xa không biết bao nhiêu dặm đường, nơi mà bốn phương tám hướng đâu đâu cũng là cát vàng bao phủ.
Tại vùng cát vàng mênh mông chẳng hiểu sao lại tồn tại một tòa tiểu đảo, một tòa tiểu đảo giữa sa mạc quả thật phải gọi là kỳ quan nhân thế.
Tòa ốc đảo này như báu vật của tự nhiên, báu vật của toàn bộ đại sa mạc này vậy, nơi này gọi là Bán Nguyệt Đảo.
Tại sao gọi là Bán Nguyệt Đảo?, đơn giản vì vùng hồ nước bao quanh tiểu đảo có hình bán nguyệt còn lại là cát vàng phủ kín, từ trên không nhìn xuống nơi này cứ như là thiên đường vậy.
Bán Nguyệt Đảo diện tích không lớn, so với một tòa tiểu thành của Trung Nguyên còn nhỏ hơn nhưng mà đây là một khối bảo địa, là nơi rất nhiều đoàn thương buôn đều đi qua và ở lại tiếp tế lương thực cùng nước uống.
Tại đại sa mạc Gobi mà nói Bán Nguyệt Đảo quả thật là thiên đường.
Trong Bán Nguyệt Đảo nhiều nhất là các sạp hàng tiếp tế lương thực, nước uống, có một số nơi lại được xây dựng làm nhà kho, ngoại trừ những nơi này ra đương nhiên còn có khách điếm cùng nhà dân.
Nhà dân tại Bán Nguyệt Đảo đa số nằm ở phía tây ốc đảo nhỏ này, dân số cũng không cao khoảng gần ba trăm người, đương nhiên bọn họ cũng không phải sinh ra và lớn lên ở Bán Nguyệt Đảo, bọn họ thậm chí còn không thể coi là 'người dân'.
Bán Nguyệt Đảo như một công ty còn bọn họ là nhân viên, những người sinh sống ở Bán Nguyệt Đảo chủ yếu làm việc phục vụ thương khách dừng lại tiếp tế hoặc trực tiếp lựa chọn nghỉ ngơi.
Có một điều kỳ lạ là Bán Nguyệt Đảo phi thường phi thường quy củ, cho dù là đạo tặc cũng thường không bén mảng tới đây, thương hành đến nơi này cũng lựa chọn im lặng làm việc của mình, đển cả tranh chấp cũng hiếm khi xảy ra chứ đừng nói là bạo động.
Lý do chính của việc này vì Bán Nguyệt Đảo thuộc cộng đồng sở hữu của tộc Barga, tộc Khoton cùng tộc Darkhad.
Ba bộ tộc này đương nhiên không phải bộ tộc Trung Nguyên, đây là ba bộ tộc thuộc đế quốc Mông Cổ.
Đại sa mạc Gobi đã có một nửa nằm trong quyền quản hạt của người Mông Cổ, khu vực này gọi là vùng Nội Mông, tại thế giới này người Mông Cổ vẫn là tồn

tại gì đó cực kỳ đáng sợ, đại diện cho bất khả chiến bại, bất kể là bạch đạo hay hắc đạo đều cực kỳ kính sợ.
Bán Nguyệt Đảo thậm chí không có người Hán tồn tại, là sản nghiệp trực thuộc đế quốc Mông Cổ đương nhiên những người sống ở Bán Nguyệt Đảo cũng không phải người Mông Cổ chân chính, chủ yếu là người Hồi, người Yết, người Lâm Nhung thậm chí có cả người Kim, người Liêu, bọn họ hầu hết đến từ những quần thể bộ tộc nhỏ và vừa ở khu vực Nội Mông.
Lại nói tới Bán Nguyệt Đảo, tại đây có một khách điếm nổi tiếng gọi là Bán Nguyệt Lâu, là nơi hầu hết khách nhân đều lựa chọn nghỉ ngơi qua đêm.
Bán Nguyệt Lâu ở sa mạc đương nhiên không thể xây cao nhưng mà cũng có đến 3 tầng, ban đêm nghe nói nhìn ra ngoài trời có thể vươn tay chạm vào cả ánh trăng, cũng vì thế mà giá phòng ở tầng 3 cao hơn hẳn giá phòng tầng 2, về phần tầng 1 đương nhiên là tửu điếm, là đại sảnh ăn uống.
Lúc này trong Bán Nguyệt Lâu khá ồn ã, người người nói chuyện, những câu chuyện trên trời dưới biển, những câu chuyện thật thật giả giả, những âm thanh cãi vã, chửi lộn thậm chí từng tiếng cười to vang lên đã thành một loại thông lệ tại Bán Nguyệt Lâu này.
Trong cái không khí ồn ã ấy, tấm rèm che ở cửa Bán Nguyệt Lâu khẽ mở ra, một thân ảnh chậm rãi bước vào.
Giây phút thân ảnh này bước vào gần như thổi một làn khí lạnh khắp tầng 1 ồn ã kia, rất nhiều người vốn đang nói chuyện, đang ăn uống chè chén đều dừng lại nhìn về phía người này.
Đen, đỏ.
Đây là cảm giác của tất cả mọi người.
Người tới thân cao khoảng 1m7, trên người từ đầu đến chân đều phủ kín hắc giáp, trên bộ hắc giáp có từng đường hoa văn màu đỏ khẽ uốn lượn bắt mắt vô cùng.
Người này nếu không phải có mái tóc dài lộ ra sau đầu cùng phần giáp ngực nhô ra ngoài thì ăn bản rất khó có thể đoán được đây là nam tử hay nữ tử.
Đương nhiên đây là nữ tử.
Nàng lê đôi chân mệt mỏi, bộ hắc giáp va vào sàn gỗ vang lên từng âm thanh ‘cộp cộp’, có thể thấy bộ giáp này nặng đến mức nào.
Rốt cuộc dừng lại trước bàn thu ngân lớn ngay tầng một, dừng lại trước mặt một trung niên nhân râu kẽm, nàng mở miệng.
“Còn phòng trống hay không? “.
Giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi.
Trung niên râu kẽm này đương nhiên không phải chủ nhân Bán Nguyệt Lâu nhưng mà cũng là quản lý nơi đây đồng thời cũng kiêm luôn thu chi hàng ngày của Bán Nguyệt Lâu, ông ta vừa thấy nàng mở miệng thì khuôn mặt liền tươi

cươi, hai tay chắp lại.
“Khách quan, Bán Nguyệt Lâu hiện tại cũng không còn phòng đơn nhưng mà phòng đôi thì vẫn còn, là phòng duy nhất còn lại hơn nữa ở trên lầu 3”.
Nữ tử mặc hắc giáp như không quan tâm lắm, nàng chỉ muốn xin một chỗ tá túc mà thôi, nàng thực sự rất mệt.
“Ừ, phòng đôi cũng được, nói với tiểu nhị chuẩn bị cho ta một thùng nước nóng, một bàn ăn tùy ý, có món gì ngon cứ bày lên cùng hai bình Thiêu Đao Tử”.
Nữ tử này dám gọi Thiêu Đao Tử có thể thấy... tửu lượng có lẽ cực kinh người.
Nàng nói xong từ trong túi nhỏ bên hông lấy ra một quan bạc lớn đặt trên bàn, giọng nói thản nhiên.
“không cần trả lại”.
Quản lý đương nhiên cười ha hả, một mặt gật đầu.
“Vâng vâng, khách nhân cứ lên nghỉ ngơi trước, bản điếm rất nhanh dọn đồ lên”.
Dứt lời hắn lấy một tấm mộc bài mặt sau có chữ Thiên, mặt trước đánh số 11, dùng hai tay cung kính đưa cho hắc giáp nữ tử.
Nàng một tay đưa ra nắm lấy bài phòng bất quá như nhớ ra cái gì đấy lại quay đầu lại.
“Con ngựa của ta có chút đặc biệt, nó chỉ ăn cỏ tươi hơn nữa phải đổ chút rượu lên trên cỏ, nước cũng như vậy tỷ lệ 5 nước, 1 rượu, đừng có nhớ sai”.
Nàng lại tiện tay ném thêm một quan bạc lên bàn, chuẩn bị lê thân lên lầu.
Ngay lúc này, tấm rèm lại mở ra.
Tầng 1 vốn đang yên tĩnh vì sự xuất hiện của hắc giáp nữ tử thì một lần nữa bị hấp dẫn, chỉ thấy có hai nữ tử đi vào bên trong.
Một người thân cao khoảng hơn 1m7, nàng dùng mạng che mặt không ai thấy dung mạo nhưng ăn mặc bỏng mắt vô cùng, quần áo hầu như chỉ làm bằng lụa mỏng, khiến da thịt nửa kín nửa lộ, tại sa mạc này mà nói... ăn mặc như nàng thực sự cực kỳ hiếm gặp.
Nữ tử này che mặt đương nhiên không ai nhận biết được nàng nhưng mà vòng eo tinh mỹ tuyệt luân lộ ra cùng với đôi chân dài miên man yểu điệu bước đi, khiến cho không biết nam nhân ở đây nuốt nước miếng.
Nữ tử còn lại thì lại ăn mặc quấn kín người, dạng trang phục chuyên đi trong sa mạc bất quá từ màu sắc cùng hoa văn mà xem thì giống với người Hồi.
Nữ tử ăn mặc kín đáo này thấp hơn người bên cạnh khoảng nửa cái đầu nhưng mà khuôn mặt trắng ngần lộ ra vẻ thanh tú, chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến người khác cảm thấy nàng cũng là một đại mỹ nữ.
Hai nữ tử này cũng bước đến quầy, nữ tử ăn mặc như Hồi tộc lúc này lên tiếng.
“Lão nhân gia, phiền người xếp cho chúng ta một phòng đôi, ở bên ngoài có một đầu bạch mã, nó chỉ thích ăn cỏ tươi, phiền người chuẩn bị một chút”.
“Chuẩn bị cho hai người chúng ta một thùng nước tắm, về phần đồ ăn thì có món

gì ngon bày hết lên cũng được, thêm 2 bình rượu sữa dê”.
Nàng nói xong bàn tay rất nhanh chạm vào hông, đặt túi tiền của mình lên bàn.
Trung niên nhân vừa nhìn thấy túi tiền kia liền nuốt nước miếng, bên trong có khoảng 10 đồng tiền tròn, đường kính khoảng 6cm bất quá toàn bộ đều bằng vàng, ánh sáng của vàng làm trung niên nhân có chút hoa mắt.
Trung niên nhân đương nhiên muốn tiếp cọc làm ăn này nhưng mà... nhưng mà thực sự cũng không có phòng trống.
Bán Nguyệt Lâu nước rất sâu, hơn nữa làm việc ở đây cũng không hẳn vì lợi nhuận, trung niên nhân còn chưa dám làm ra cái việc đuổi khách trọ rồi mời người mới vào.
Nuốt một ngụm nước miếng, hắn không khỏi cúi đầu.
“Hai vị tiểu thư, Bán Nguyệt Lâu thực sự rất xin lỗi, chúng ta đã hết phòng, bất kể phòng đơn hay phòng đôi đều đã hết, phòng đôi cuối cùng vị cô nương này đã thuê rồi”.
Hắn vừa nói vừa chỉ về phía hắc giáp nữ tử.
Nữ tử mặc áo người Hồi nghe vậy mặt trắng không khỏi thất vọng, sau đó thở dài quay đầu lại.
“Tỷ tỷ, chúng ta đến chậm rồi, hay đêm nay ngủ lại nhà dân”.
Tỷ tỷ của nàng không nói gì, không rõ là đồng ý hay không đồng ý nhưng ngay lúc này hắc giáp nữ tử lại lên tiếng.
“Cùng là nữ tử bôn ba nơi hoang mạc cả, dù sao cũng là phòng đôi, chúng ta chia sẻ phòng cũng được”.
Nàng nói xong cũng không quá để ý đến hai người bạn cùng phòng đêm nay của mình, bước chân thẳng lên cầu thang.
Bước chân của nàng rất nặng, phi thường nặng, mỗi bước chân đều vang lên từng tiếng ‘cộp cộp’ đáng sợ, bộ giáp của nàng rốt cuộc nặng bao nhiêu cân?.
Thấy nữ tử kia nói vậy, nữ tử mặc quần áo người Hồi không khỏi vui mừng, nàng cũng không để ý đến việc người kia ăn mặc kỳ quái.
“Tỷ tỷ, tốt quá rồi, chúng ta đi thôi”.
Vị tỷ tỷ kia không nói gì chỉ gật đầu, hai người cũng nhẹ bước theo thân ảnh hắc giáp nặng chịch kia.
– – – – — – – — –
Ba nữ nhân cùng chung một phòng đương nhiên không có gì không được chỉ là không khí có chút nặng.
Đầu tiên nữ nhân ăn mặc hở hang rõ ràng không nguyện ý nói chuyện, nàng từ khi vào phòng chỉ ngồi trên giường, ánh mắt có chút hứng thú quan sát hắc giáp nữ tử.
Hắc giáp nữ tử thì như đã quen với mấy việc này, nàng ngồi xuống sàn gỗ bắt đầu tháo trang bị trên người mình.

Cuối cùng là nữ tử mặt trắng ăn mặc quần áo Hồi tộc, nàng có chút không biết nói gì, ngồi giữa phòng, đương nhiên ánh mắt cũng đang nhìn hắc giáp nữ tử, một mặt muốn nói lại thôi.
Thời gian dần trôi qua, từng bộ phận của hắc giáp được tháo xuống, rất nhanh nữ tử mặc quần áo Hồi tộc liền há hốc miệng.
Chỉ thấy rời khỏi bộ hắc giáp... là một người hoàn toàn khác.
Nàng dong dỏng cao, làn da hơi ngăm ngăm, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp đồng thời toát lên nét mạnh mẽ trong ánh mắt.
Khác với vẻ đáng sợ của hắc giáp, nữ tử này sau khi cởi giáp ra liền ngồi thẳng lên giường, lưng dựa vào thành giường, đầu hơi ngửa về phía sau lộ ra cái cổ trắng ngần, lộ ra thân thể có chút gày, đôi mắt với hàng mi cong bắt đầu lim dim, đôi môi mềm đã có chút khô khốc.
Nàng thực sự rất mệt mỏi.
Thấy nàng như vậy, nữ tử mặc quần áo Hồi tộc vội lấy một túi da bên hông chạy đến.
“Tỷ tỷ, đây là rượu sữa dê ở chỗ ta, ngươi uống một ngụm đi”.
Nữ tử kia mắt lim dim tỉnh lại, nàng đúng là rất khát, cũng không nghĩ nhiều tiếp nhân túi da kia.
“Cảm ơn”.
Giọng nói nhẹ nhàng nhưng có chút yếu nhược, mệt mỏi, nàng lại ngửa cổ hớp một hơi, nhìn từng giọt nước từ khóe miệng lăn dài trên má rồi lăn qua cái cổ cao ngạo trắng ngần kia thật sự có một phen phong vị.
Nàng uống xong liền đưa cổ tay lên nhẹ lau miệng, tiếp theo mới nói.
“Tiểu muội muội, rượu ngon, ngươi là người Hồi sao? “.
Nàng hỏi câu này cũng không phải không có lý do, nàng nhìn kiểu gì cũng thấy người trước mặt là người Hán bất quá người Hán sao lại mặc quần áo người Hồi?.
Nữ tử được hỏi cũng vộ lắc đầu.
“Không phải, muội là người Hán bất quá lớn lên ở ngoài đất Nội Mông này, có thể coi là người Cáp Tát Khắc “.
“Muội gọi Lý Văn Tú, tỷ tỷ ngươi gọi là gì”.
Nghe đối phương hỏi, nữ tử khẽ mỉm cười, cũng báo ra tên mình.
“Ta là người Hồi bất quá sống ở đất Hán cũng rất lâu, ta gọi Hoắc Thanh Đồng”.
Lý Văn Tú ở đây đương nhiên nữ tử ăn mặc cực kỳ bỏng mắt kia là Lý Thu Thủy.
Lý Thu Thủy lúc này cũng không báo tên mình ra, nàng cũng thu lại ánh mắt với Hoắc Thanh Đồng, thân hình khẽ nằm xuống.
“Văn Tú, tỷ tỷ hơi mệt, bao giờ đồ ăn cùng nước tắm được dọn lên ngươi liền gọi tỷ tỷ dạy”.

Lý Văn Tú cùng Lý Thu Thủy lúc này chính là lấy tỷ muội mà xưng, Lý Thu Thủy cũng không gọi là Lý Thu Thủy, nàng gọi Lý Văn Thanh.
Văn Tú – Văn Thanh, quả thật nghe cũng giống tỷ muội trừ việc hai người... khí chất hoàn toàn khác nhau ra.
Lý Văn Tú đương nhiên gật đầu.
"Tỷ tỷ ta biết rồi, người cứ nghỉ ngơi đi".
_ _ __ _ _ __ _
Lý Thu Thủy nằm xuống sau đó xoay người, cũng không ai biết nàng có thực sự ngủ không hay lại nghĩ ra trò gì, trong phòng chỉ còn Lý Văn Tú cùng Hoắc Thanh Đồng.
Lý Văn Tú là người Hán nhưng sinh sống nơi Nội Mông.
Hoắc Thanh Đồng là người Nội Mông nhưng lại sống nơi đất Hán từ rất sớm.
Giữa hai người chẳng hiểu sao lại có chút cảm giác 'tha hương gặp cố nhân ', không mất bao lâu liền có thể trở thành bằng hữu.
Lý Văn Tú cũng là người luyện võ, nàng nhìn bộ hắc giáp đặt dưới đất của Hoắc Thanh Đồng, rốt cuộc cũng không nén được tò mò mà hỏi.
"Hoắc tỷ tỷ, bộ hắc giáp này của ngươi cũng phải nặng đến 20 cân đi?, thực sự quá dọa người hơn nữa thoạt nhìn cũng cực bá khí, tỷ tỷ ngươi chẳng nhẽ là trọng kỵ binh? ".
Hoắc Thanh Đồng nghe nàng hỏi liền cười cười, khẽ gật đầu.
"Ừ, tỷ tỷ là trọng kỵ binh".
Hoắc Thanh Đồng nói xong, nàng khẽ thở dài, nàng bắt đầu nhớ về đoạn thời gian trước, đoạn thời gian nàng ở Bắc Vực.
Đoạn thời gian này là địa ngục với nàng, địa ngục còn hơn cả Hắc Địa, hơn nữa ở đây nàng cũng không ngừng lột xác.
Hoắc Thanh Đồng tại Bắc Địa, nàng có hai việc không thể quên.
Việc thứ nhất là sự đẫm máu của chiến trường Bắc Địa.
Việc thứ hai là... danh tướng trong thiên hạ lợi hại như thế nào.
Người nàng rất mệt mỏi, nàng lại uống thêm rượu của Lý Văn Tú, hai mắt dần nặng trĩu.
Nàng không khỏi nhẹ cười với Lý Văn Tú, sau đó mở miệng.
"Văn Tú, tỷ tỷ hơi mệt liền ngủ trước, nếu tiểu nhị dọn đồ nước tắm lên thì đánh thức tỷ tỷ dậy ".
Thế là trong phòng chỉ còn một mình Văn Tú, nàng thực sự có chút không biết làm gì.
Hoắc Thanh Đồng hiện tại rất mệt, nàng cũng không có hơi sức quan tâm Lý Văn Tú, nàng dần dần chìm vào giấc mộng.
Trong mộng, nàng như trở về chiến trường Bắc Địa, nàng... lại nhìn thấy hắn.
Một trong thiên hạ tứ vương – Phúc Kiến An – Phúc Vương.

_ _ _ _ __ _ _ _ _ _ _
Khói lửa vang lên, trận kỳ dồn dập, mùi máu tanh chiến trường như mộng như ảo.
Đây là Bắc Địa, cũng là lần đầu tiên Hoắc Thanh Đồng được chứng kiến đại chiến quy mô như thế này, đương nhìn thấy Phúc Kiến An lợi hại ra sao.
Thiên hạ nói Phúc Vương là đệ nhất mỹ nam tử nhưng cũng là đệ nhất hoa hoa nam tử bất quá ngày đó trên chiến trường Bắc Địa, nàng thật sâu bị hấp dẫn, thật sâu bị chấn động.
Giây phút Phúc Kiến An điều quân chống lại binh lính Mông Cổ, hắn có một sự ma mị, một sự hấp dẫn đến khó tả.
P/s (giáp 20 cân tàu ~ 10 kg nhé)
....
Ai có lòng tốt đi qua để lại vài viên châu ạ (^{3}) (^{3})
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Quyển 3 Chương 62-3

Bắc Địa Phong Vân (2)

Hoắc Thanh Đồng có nhận xét gì về Phúc Kiến An?, ít nhất lần đầu gặp người này nàng tuyệt chẳng có bao nhiêu quan tâm, lại càng không có hảo ý.
Nàng là người Hồi mà người Hồi cùng người Hán cũng chẳng phải vui vẻ gì, có thể nói hai bên chiến loạn liên miện, triều đình nhà Thanh còn không ít lần đưa quân đánh Hồi tộc.
Bản thân Hoắc Thanh Đồng từ rất nhỏ đã tiến vào Thiên ý Thành, nàng tiếp xúc với đủ loại người, nàng đối với người Hán cũng không có hận ý nhưng mà Phúc Kiến An lại là Phúc Vương, là một trong những nhân vật quyền lực nhất triều đình nhà Thanh, thậm chí hắn có thể là người trực tiếp hạ lệnh tấn công Hồi tộc của nàng.
Phúc Kiến An thân là một trong thiên hạ tứ vương, loại người như hắn đương nhiên không phải tầm thường.
Phúc Kiến An được gọi là đệ nhất mỹ nam tử, hắn thực sự quá mức đẹp trai đến nỗi ngay cả Hoắc Thanh Đồng chưa từng để ý tới dung mạo cũng phải ghé mắt mà nhìn đừng nói tới các nữ tử khác.
Phúc Kiến An làn da rất trắng, làn da của hắn hiện lên ánh ngọc mềm mại, làn da làm Hoắc Thanh Đồng không khỏi ghen tỵ.
Phúc Kiến An ánh mắt đen nhánh hơn nữa cực kỳ nhu hòa, ánh mắt của hắn như có thể bắt lấy tâm bất cứ thiếu nữ nào.
Chung quy lại từ bề ngoài mà xem ra Phúc Kiến An thực sự không có điểm trừ nào, hắn hoàn hảo.
Đương nhiên đây chỉ là về bên ngoài, Hoắc Thanh Đồng ngoại trừ việc không thích hắn là người Hán ra thì nàng còn ghét việc Phúc Kiến An quá mức ngả ngớn.
Kẻ này không có nữ nhân không chịu được, xung quanh hắn cũng chưa bao giờ thiếu nữ nhân, càng đáng giận hơn là hắn thường xuyên coi đây là một loại biểu hiện, hắn thích mang nữ nhân đi khắp nơi, đến trước cả mặt nữ nhân khác.
Không thiếu lần Hoắc Thanh Đồng cùng sư phụ của nàng nói chuyện với Phúc Kiến An, khi đó hắn vừa nằm trên giường... vừa vui đùa với mỹ nhân đồng thời vừa nói chuyện với hai người, cứ như đang ăn cơm uống nước chứ không phải là quan hệ xác thịt vậy.
Nếu không phải Kim Hộ Pháp một mực ở đó... Hoắc Thanh Đồng thậm chí bạo nộ trực tiếp rời Bắc Địa, căn bản không muốn gặp kẻ này.
Kẻ này đã thế còn cực kỳ thích truy đuổi mỹ nhân, đừng nói là nàng cho dù sư

phụ nàng thậm chí là cả Quách phu nhân cũng từng bị hắn đùa giỡn, đương nhiên đây chỉ là dùng miệng lưỡi, không thể không nói miệng kẻ này như không xương, miệng của hắn cực ngọt, đáng tiếc miệng ngọt cũng không phải điểm cộng của Phúc Kiến An trong mắt nàng.
Nàng ghét Phúc Kiến An, đây là suy nghĩ của Hoắc Thanh Đồng bất quá cũng vì nàng ghét kẻ này từ đó nàng... lại càng quan sát hắn nhiều hơn, càng ở gần Phúc Kiến An nàng như cảm thấy có một hắc động xung quanh người hắn, một vòng xoáy khổng lồ... muốn kéo linh hồn nàng vào bên trong vậy.
_ _ _ _ _ _ _
Trong giấc mộng của chính mình nơi Bán Nguyệt Lâu, Hoắc Thanh Đồng lần đầu tiên liền mơ về dung mạo của kẻ kia sau đó giấc mơ dần dần thay đổi, nàng lại nhớ về thời điểm quân Mông Cổ công thành.
Chỉ có người trực tiếp đến Bắc Địa thì mới biết tràng cảnh khi đó ra sao.
Ở trên tường Vĩnh An Thành khi đó, lần đầu tiên Hoắc Thanh Đồng được thấy quân Mông Cổ hùng mạnh thế nào.
Mông Cổ thống lĩnh lần này là Gia Luật Võ Thần cũng là một trong thiên hạ tứ vương hơn nữa Hoắc Thanh Đồng khi đó còn cảm thấy cùng là tứ vương với nhau nhưng Gia Luật Võ Thần vượt qua Phúc Kiến An quá nhiều, dù sao hung danh của người này vang khắp trời nam đất bắc còn danh tiếng của Phúc Kiến An vốn từ việc hắn ‘đẹp mã’ mà ra.
Trên tường cao Vĩnh An Thành ngày đó, Thanh Đồng thấy từng tháp công thành chậm rãi tiến tới, tốc độ của nó không nhanh nhưng làm cho Hoắc Thanh Đồng không khỏi tim đập chân run.
Mỗi tòa tháp phải cao đến 20m, tất cả đều được làm bằng gỗ, ở chân tháp bọc một lớp kinh loại sáng loáng, thứ kim loại này vừa nhìn cũng đã thấy chuyên dùng để bảo vệ thân xe, đao kiếm bình thường không thể thương tổn nó.
Tòa tháp này chia làm hai bộ phận, bộ phận đầu tiên là đỉnh tháp nơi đứng đầy quân lính, đám binh lính này đều là cung tiễn thủ Mông Cổ chỉ cần đợi xe đến sát thành Vĩnh An liền điên cuồng bắn tên, dùng lợi thế cao độ mà tiêu diệt quân thủ thành, đương nhiên ở phần đỉnh tháp cũng có từng lớp tường sắt dày được dựng lên, gần như chỉ cho bên trong bắn ra, bên ngoài căn bản không thể gây thương tổn vậy.
Phần trên lầu là thế nhưng phần bên dưới mới đáng nói, Thanh Đồng cảm nhận được trong mỗi tòa tháp công thành đều có đại lượng quân lính, bất kể là bộ binh hay kỵ binh.
Tháp công thành đương nhiên sẽ không thiết kế theo dạng ‘đặc’, Thanh Đồng cũng đại khái nhìn ra bên trong có thứ gì, bên trong tòa tháp chia thành từng tầng từng tầng, có tổng cộng bao nhiêu tầng Hoắc Thanh Đồng cũng không nhìn ra nhưng nguyên tòa tháp chỉ sợ cũng chứa vài nghìn quân.

Từng tầng ngăn cách nhau mới một cầu thang, cầu thang này không có bậc mà là dạng dốc thoai thoải, nó có thể bảo đảm cho việc bất kể bộ binh hay kỵ binh đều có thể một đường dũng tiến, lao thẳng xuống tường thành Vĩnh An mà chiếm lấy địa lợi.
Ngoài điểm này ra, ở phía chân tháp công thành cũng có một cọc gỗ được vót nhọn, cọc gỗ khổng lồ này là phần duy nhất xuyên thẳng qua lớp kim loại bọc xung quanh, dụng cụ chuyên để phá cổng thành.
Cho dù có là người ngu đi chăng nữa cũng biết bằng xe công thành này Vĩnh An thành không giữ nổi.
Chiến lực của binh sỹ Mông Cổ thế nào thì ai cũng biết, chỉ cần đội quân trong những tòa tháp kia đạp lên được tường thành thì toàn bộ tường thành Vĩnh An liền biến thành chiến trận, thế cuộc cực kỳ khó đoán.
Đương nhiên chỗ này cũng không có bao nhiêu binh lực, nếu chỉ là binh lực trong xe công thành mà nói còn lâu mới đủ đánh sập thành VĨnh An nhưng đừng quên đại quân Mông Cổ còn áp sát phía sau, thử nghĩ mà xem đại quân Mông Cổ áp sát phía sau sẽ làm gì khi phía trên tường thành quân đội nhà Thanh không thể tiện ra tay?.
Hoắc Thanh Đồng biết cũng sẽ không mất bao lâu cổng thành liền bị phá hủy, sau đó quân Mông Cổ lao vào thành Vĩnh An mà đồ thành.
Đây là vô địch chiến thuật của người Mông Cổ, chiến thuật công thành lợi hại nhất thiên hạ, đơn giản mà trực tiếp đến tận cùng.
Dĩ nhiên thiên hạ làm gì có vô địch chiến thuật?, muốn phá hủy xe công thành này thật ra không khí, cứ nhằm bánh xe mà tấn công bất quá muốn tấn công bánh xe không cho thứ này di chuyển liền phải mở cửa thành nghênh chiến.
Nghênh chiến ở nơi nào thì không biết nhưng tại vùng diện tích đất bằng phẳng mà rộng lớn như Bắc Địa hiện nay thì đây là hành động tự sát, muốn dùng cái gì nghênh chiến?, dùng bộ binh?, bộ binh nào địch lại kỵ binh?.
Dùng kỵ binh?, kỵ binh nào địch lại kỵ binh mông cổ?
Nếu là nhiều năm trước, nhà Kim còn tồn tại bằng vào trọng kỵ binh của người Kim quả thật phá được chiến thuật này của người Mông Cổ dù sao trọng kỵ binh của người Kim cũng là một trong những binh chủng kỵ binh mạnh nhất, có tư cách song hành với khynh kỵ binh người Mông cổ, đáng tiếc nhà Kim đã diệt.
_ _ _ _ _ _ __
Trên tường thành khi đó là một loại áp lực kinh khủng, không ai có thể nói câu gì.
Hoắc Thanh Đồng theo bản năng nhìn sư phụ nhưng mà sư phụ của nàng – Kim Hộ Pháp cũng đứng lặng ở đó, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc tuy nhiên cũng không nói được gì.
Hoắc ThanH Đồng lại nhìn sang bên phải, nơi đó hai vợ chồng Quách Tĩnh cũng

một mặt ngưng trọng, thú thật khi đó cũng là lần đầu tiên nàng thấy cặp đôi Quách Tĩnh cùng Quách phu nhân.
Rốt cuộc người đầu tiên lên tiếng là Quách phu nhân, chỉ thấy nàng lập tức ra lệnh cho mọi người.
“Lập tức chuẩn bị hỏa tiễn cùng vật liệu dễ cháy, dùng hỏa công đối phó thứ này, không thể để thứ này áp sát tường thành”.
“Đánh trống tập trung quân đội, lấy binh sỹ Hồi Tộc, Yết Tộc cùng Khiết Đan làm chủ phòng ngự tường thành, binh sỹ người Hán liền tập trung dưới chân thành, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng ngạnh kháng đại quân Mông Cổ”.
“Tĩnh ca ca, người xuống dưới đó... cố gắng phá hủy bánh xe, phá hủy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chủ yếu làm chậm tốc độ tiến lên của thứ đó cho chúng ta chuẩn bị, nhưng nhất định phải giữ an toàn, lấy an toàn làm đầu”.
Nàng tiếp tục quay đầu nhìn Phúc Kiến An, Quách phu nhân khi đó hơi nhíu mày rồi hạ giọng.
“Vương gia, xin người hạ lệnh mở cổng thành, cho kỵ binh trú tại Bắc Địa hộ trỡ Tĩnh ca ca, dùng kỵ binh gây hoảng loạn cho địch, tạm thời ngăn cản bước tiến của thứ này, dụ kỵ binh địch tiến lên, lấy kỵ binh hai bên đối chiến, cố gắng kéo dài thời gian, chí ít cũng phải kéo dài được nửa giờ”.
Kỵ binh tại Bắc Địa nằm trong tay An Lộc Sơn, người này địa vị ẩn ẩn còn cao hơn cả trượng phu của nàng, nơi này không phải Tương Dương Thành, Quách phu nhân đương nhiên không điều động được, nàng phải xin ý kiến Phúc Kiến An.
Quách phu nhân bản thân cũng không thích Phúc Kiến An, theo nàng xem ra kẻ này triệt để chỉ biết an nhàn hưởng lạc dù sao suốt từ lúc đến Bắc Địa chỉ thấy người này tiệc tùng thâu đêm, ngủ trên bụng mỹ nhân ngày này qua ngày khác, gần như cùng An Lộc Sơn hưởng thụ hết phong tình Băc Địa, làm gì có chút gì giống người làm đại sự?.
Bản thân An Lộc Sơn ở sau lưng Phúc Kiến An cũng đang thầm nuốt nước bọt, hắn cũng sợ quân Mông Cổ công thành.
An Lộc Sơn cùng người Mông Cổ đánh không biết bao nhiêu trận lớn nhỏ nhưng mà thua nhiều thắng ít, chỉ có thể bo bo cố thủ Bắc Địa, sao không biết thực lực quân Mông Cổ ra sao?.
Điều càng đáng nói đối thủ của An Lộc Sơn vốn chỉ là quân đội của các bộ tộc du mục trên đất Mông Cổ tạo thành, tuyệt đối chẳng phải quân chính quy, đám kỵ binh đó đã lợi hại như vậy thì quân chính quy Mông Cổ còn lợi hại ra sao.
Hắn không nghĩ ra được cái gì, theo bản năng cũng muốn làm theo lời của Quách phu nhân, dù sao nàng cũng được hiệu xưng là nữ gia cát, bản thân Quách Tĩnh lại là Bắc Hiệp lừng danh đồng thời kết giao huynh đệ với Nhạc Phi – Nhạc đại nguyên soái, An Lộc Sơn nghe nói Quách Tĩnh người này đần độn thô kệch

nhưng cũng học được vài phần bản lãnh dẫn quân của Nhạc Phi, để hắn dẫn kỵ binh ngăn cản người Mông Cổ... An Lộc Sơn thực sự đồng ý hai tay hai chân. Thật ra chỉ cần không bắt hắn tự mình dẫn quân, hắn đều đồng ý.
Ánh mắt mọi người đều đang hướng về Phúc Kiến An, dù sao Quách phu nhân trên danh nghĩa không chức không quyền, làm gì có quyền sai khiến ai.
Lúc này chỉ thấy Phúc Kiến An quay đầu nhìn Quách phu nhân từ trên xuống dưới, hắn không khỏi liếm môi, động tác này không hiểu tại sao lại làm cho Quách phu nhân cảm thấy rùng mình.
Tiếp theo rốt cuộc Phúc Kiến An mở miệng nhưng cũng không phải là ra lệnh, hắn quay đầu nhìn Kim hộ pháp.
"Hoàn Nhan nguyên soái, chúng ta cược không? ".
Kim hộ pháp nhìn Phúc Kiến An, nàng đâu lạ gì kẻ này thản nhiên đáp lại.
"Không biết vương gia muốn cược gì? ".
Phúc Kiến An liếm môi, sau đó không ngờ lại chỉ về phía Hoắc Thanh Đồng.
"Tiệc khánh công đêm nay, để nàng tiếp rượu bản vương, thế nào? ".
Kim hộ pháp thậm chí không nhìn Hoắc Thanh Đồng, nàng thản nhiên gật đầu.
"Được, bất quá điều kiện phải xem bản lĩnh vương gia rồi".
Phúc Kiến An cười ha hả, tiếng cười có chút cuồng ngạo nhưng mà cái tiếng cười này của hắn không ngờ lại làm cho không khí trên tường thành dần dần thay đổi, ít nhất mọi người thay vì sợ hãi quân Mông Cổ liền chuyển sang khó chịu với hắn.
Phúc Kiến An cũng không thấy ra cái mệnh lệnh gì nhưng của thành Vĩnh An từ từ hạ xuống.
Phúc Kiến An một thân áo trắng mỏng, thực sự không có chút phong phạm gì của đại soái nơi chiến trường, hắn bước một bước về phía tường thành, thản nhiên nói.
"Vậy mời Hoàn Nhan nguyên soái hộ pháp cho bản Vương, bản Vương trời sinh đã sợ máu, ra chiến trường nhìn thấy máu trong lòng liền không thoải mái".
Hắn nói rồi cứ như vậy bước xuống, cả người rơi thẳng xuống bên dưới trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.
Tiếp theo chỉ thấy một đầu huyết hồng bảo mã từ cổng thành chạy ra, vừa vặn tiếp lấy Phúc Kiến An hơn nữa hắn rơi từ độ cao 10m xuống, đầu bảo mã vậy mà vẫn có thể chịu được, nó đơn giản chỉ hí một tiếng vang trời.
Hoàn Nhan Tuyết Y đứng trên tường thành, nàng quay đầu lại nhìn Hoắc Thanh Đồng, giọng nói thản nhiên.
"Thanh Đồng, cố gắng mà quan sát, quan sát tài dụng binh của người này, hơn nữa đừng nghĩ hầu rượu hắn liền là vũ nhục ngươi, cơ hội được hầu rượu cho một người trong Thiên Hạ Tứ Vương... không dễ".
Hoàn Nhan Tuyết Y dứt lời cũng lập tức nhảy xuống tường thành, nàng đương

nhiên không cần ngựa đỡ, thân thể như chiến thần hàng lâm mà tiếp đất vậy.
Sau đó... bất kể là Quách phu nhân, Hoắc Thanh Đồng, Quách Tĩnh hay An Lộc Sơn đều không tin vào mắt mình, chỉ thấy Phúc Kiến An cưỡi huyết mã hai tay đưa lên cao sau đó chắp lại để rồi chậm rãi hạ cả hai tay xuống.
“Xuyên kích”.
Hai chữ vang lên, từ trong tường thành một đạo kỵ binh lao thẳng ra ngoài.
Đạo kỵ binh này như thác lũ lao ra hơn nữa từ đầu đến thân đều mặc bạch y giáp trụ, đến cả ngựa cũng là bạch mã phủ lên giáp trắng.
Đây là Chính Bạch Kỳ Kỵ Binh của Đại Thanh.
Đạo kỵ binh này phi tốc lao ra sau đó lại tự tách thành hai phần mà lách qua vị trí đứng của Phúc Kiến An, lao thẳng về tháp công thành của người Mông Cổ.
Chính Bạch Kỳ tung bay, Chính Bạch Kỳ Kỵ Binh đã xuất động, từng chiếc xe công thành cũng chậm rãi dừng lại đồng thời nơi phương xa tiếng vó ngựa vọng lại, kỵ binh Mông Cổ cũng lao ra, hướng thẳng về kỵ binh Mãn Thanh.
Nếu kỵ binh nhà Thanh như một dòng lũ màu trắng thì kỵ binh Mông Cổ lại như bão cát sa mạc vậy.
Trong lều trướng Mông Cổ, ánh mắt Gia Luật Chiến Thần mở ra hết cỡ, hắn khóa chặt thân ảnh Phúc Kiến An đồng thời Phúc Kiến An cũng như có như không nhìn về hướng hắn.
Hai người rõ ràng không nhìn thấy được nhau, khoảng cách quá xa nhưng lại cảm nhận được ánh mắt của nhau tồn tại, đây là một loại khí tràng, bọn họ là cùng một loại người.
_ _ _ — _ _ _
Người dẫn đầu kỵ binh Mông Cổ lần này gọi là Gia Luật Lưu Ca.
Không cần biết hắn là ai, hắn xuất thân thế nào chỉ cần biết trong tên hắn có hai chữ Gia Luật, chỉ bằng hai chữ này trên chiến trường không ai dám coi thường hắn.
Gia Luật Lưu Ca tiến quân thần tốc, kỵ binh Mông Cổ đi sau mà đến trước, kỵ binh Mông Cổ thực sự rất nhanh, nhanh nhất thiên hạ cũng không quá đáng.
Kỵ binh của Gia Luật Lưu Ca lần này đạt đến hơn 3 vạn người trong khi Chính Bạch Kỳ của Phúc Kiến An chỉ có 1 vạn.
Trong điều kiện thông thường, một kỵ binh người Mông Cổ có thể chấp 3 kỵ binh người Hán.
3 vạn kỵ binh Mông Cổ... thậm chí có thể chấp 15 vạn kỵ binh người Hán.
Đây là sức mạnh chân chính của đế quốc Mông Cổ.
Gia Luật Lưu Ca căn bản cảm thấy 1 vạn quân đội nhà Thanh không đáng để làm bữa tráng miệng, trận chiến này hắn thắng chắc đáng tiếc Gia Luật Lưu Ca nhầm, hắn không biết rằng Chính Bạch Kỳ không có người Hán, bọn họ là người Mãn Thanh.

Kỵ binh Mãn Thanh căn bản không phải kỵ binh người Hán so sánh được.
_ _ _ _ __ _ _ _
Ở trên chiến trường lúc này, kỵ binh Mông Cổ đã vượt qua những chiếc xe công thành kia, một đường khí thế như lôi đình vạn quân, muốn lập tức nuốt gọn đoàn bạch mã kỵ binh trước mặt.
Ngay thời điểm này, Phúc Kiến An cũng nhếch miệng.
“Không phải là Võ Thần sao?, có chút đáng tiếc”.
“Nhập Quan, Tất Sát”.
Giọng Phúc Kiến An không lớn nhưng bên cạnh có Hoàn Nhan Tuyết Y, Hoàn Nhan Tuyết Y cứ như phối hợp với Phúc KIến An lâu năm nàng bắt đầu vận nội lực lên mà thay hắn truyền lời.
“Nhập Quan, Tất Sát”.
Một tiếng này Chính Bạch Kỳ kỵ binh vốn đang chia hai đường lại khép đầu lại, nhập làm một đạo kỵ binh bất quá nếu từ trên cao nhìn xuống Chính Bạch Kỳ Kỵ Binh cứ như một thanh trường thương vót nhọn vậy.
Cũng không mất bao lâu từ sau khi thay đổi trận hình, hai bên kỵ binh va chạm với nhau.
Gia Luật Lưu Ca đương nhiên không quan tâm trận hình đối phương, đối với hắn mà nói hai bên kỵ binh lao thẳng vào nhau nào có chuyện kỵ binh Mông Cổ thua.
Tiếp theo chỉ thấy Chính Bạch Kỳ kỵ binh toàn bộ đều rút trường thương sau lưng ra, hai tay nắm chắc trường thương, một loại động tác đều cực kỳ đồng nhịp.
Nhìn thấy cảnh này Gia Luật Lưu Ca sắc mặt hơi biến, hắn vội mở miệng.
“Biến trận, tản đội hình “.
Hắn vừa hạ lệnh, quân đội Mông Cổ đương nhiên cũng chuẩn bị tản đội hình nhưng nào ngờ kỵ binh Chính Bạch Kỳ toàn bộ đều hạ thấp trọng tâm, nửa người cúi về phía trước, tốc độ ngựa vậy mà bạo tăng, tốc độ nhanh đến mức quân đội Mông Cổ còn chưa kịp đổi trận, chưa kịp tản đội hình.
Sau đó sắc mặt Gia Luật Lưu Ca liền tái mét, Chính Bạch Kỳ va chạm với kỵ binh Mông Cổ... sau đó kỵ binh Mông Cổ liền bị đánh dạt ra, người chết ngựa đổ, nguyên đội hình kỵ binh như bị chia ra làm hai phần, như bị một mũi trường thương đâm xuyên thẳng vào trong.
Gia Luật Lưu Ca đương nhiên hiểu chuyện gì xảy ra.
“Trọng... trọng kỵ binh”.
Thiên hạ không phải chỉ có người Kim mới có trọng kỵ binh mà người Mãn Thanh cũng có, bát kỳ Mãn Thanh đều là trọng kỵ binh.
Trọng kỵ binh đâm rầm vào khinh kỵ binh đơn giản không khác gì ô tô đâm vào xe máy vậy hơn nữa đội hình phi tốc lao lên, quân Mông Cổ liền bị đánh trở tay

không kịp.
Gia Luật Lưu Ca thấy cảnh này nội tâm liền trầm xuống, trận hình khinh kỵ binh đã loạn nhưng mà hắn vẫn có thể nắm được tình hình vì vậy liền ra lệnh.
“Tản đội hình, bao vây tiễn sát”.
Kỵ binh Mông Cổ cận chiến siêu mạnh nhưng mà nói đến kỵ binh Mông Cổ thì phải nói đến khả năng vừa chạy vừa bắn tên, đây là đại sát khí chuyên dùng đấu lại trọng kỵ binh, mài trọng kỵ binh đến chết, người đời gọi là chiến thuật thả diều của người Mông Cổ, loại chiến thuật này bọn họ đã dùng chán gần như là bất bại.
Gia Luật Lưu Ca vừa mở miệng, quân đội Mông Cổ gần như bất chấp thương thế, bất chấp bị kỵ binh Chính Bạch Kỳ đánh thẳng đội hình vội bắt đầu tản ra, thay đổi trận hình thành cánh cung, muốn bắt đầu giữ khoảng cách mà nã tên.
Đáng tiếc cái này vốn là điều Phúc Kiến An muốn, hắn lại mở miệng.
“Nhập Quan – Hoành Đao”.
Đương nhiên cái âm thanh này lại phải để Hoàn Nhan Tuyết Y nói hộ, âm thanh của nàng vang vọng chiến trường.
Thế nào gọi là hoành đao?, chỉ thấy Chính Bạch Kỳ đang như trường thương lao tới bỗng nhiên tốc độ chậm hẳn lại, biến phần sống lưng làm đầu, quân đột nhanh chóng dạt ra hai bên, vó ngựa tung bay biến thành hai thanh loan đao cắt qua hai mặt của chiến trường, một từ trên đánh xuống mạn sát trái, một từ dưới đánh lên mạn phải trên.
Hai thanh hoàn đao cắt qua lập tức chia toàn kỵ binh Mông Cổ làm bốn phần, trận hình triệt để tan tác.
Ở trong trướng bồng, Gia Luật Võ Thần ánh mắt híp lại, sau đó thở ra một hơi, bắt đầu lên tiếng.
“Thu công thành tháp lại “.
Gia Luật Võ Thần vừa nhìn đã biết, trận chiến này kỵ binh Mông Cổ thua chắc bất quá hắn cũng không có biểu tình gì, hắn nhìn ra được Mãn Thanh vì muốn chống lại kỵ binh Mông Cổ đã nghĩ ra một loại kỵ binh mới.
Loại kỵ binh được lai tạo giữa trọng kỵ binh của người Kim cùng khinh kỵ binh của người Hán hơn nữa lại thêm khả năng chấp hành mệnh lệnh kinh người của người Mãn, đây thực sự là khối xương cứng với kỵ binh Mông Cổ.
....
Ai có lòng tốt đi qua để lại vài viên châu ạ (³) (³)
Commend càng nhiều, tác giả càng có hứng viết truyện.
Cầu đại gia tặng kim nguyên đậu cùng nguyệt phiếu, hứa sẽ ngoan.

Quyển 3 Chương 62-4

Bắc Địa Phong Vân (3)

Kỵ binh Mông Cổ vốn là khinh kỵ binh, vũ khí của bọn họ không phải trường thương giống kỵ binh nhà Hán mà là đoản đao.
Nói thật chỉ cần là người biết nghĩ đều sẽ cảm thấy trường thương mạnh hơn đoản đao nhưng thực chất thì không phải, cực kỳ sai lầm.
Trường thương gọi là vua chiến trường dù sao 'một tấc trường thương một tấc cường' nhưng với người Mông Cổ bọn họ thích nhất là tiêu diệt đám kỵ binh sử dụng vũ khí này.
Tại sao lại nói như vậy?, đây là vấn đề tốc độ.
Kỵ binh Mông Cổ có hai điểm siêu mạnh.
Điểm thứ nhất là khả năng cưỡi ngựa dù sao cho dù đứa bé 5 tuổi lớn lên ở thảo nguyên cũng đã biết cưỡi ngựa, sống trên lưng ngựa chứ đừng nói kỵ binh chính quy.
Điểm thứ hai là ngựa, ngựa của Mông Cổ nói mạnh nhất thế giới cũng chẳng ngoa, là ngựa nhanh nhất trong thiên hạ cũng là ngựa dai sức nhất trong thiên hạ.
Nhờ hai đặc điểm này mà kỵ binh Mông Cổ gần như nuốt gọn khinh kỵ binh sử dụng trường thường của người Hán dù sao tỷ lệ kỵ binh người Hán có thể dùng một thương đâm chất kỵ binh Mông Cổ ngay lập tức là cực thấp, kỵ binh Mông Cổ hoàn toàn có thể dựa vào khả năng của bản thân mà tránh né ngay trên lưng ngựa.
Tiếp theo chỉ cần khoảng cách giữa hai thớt ngựa bị thu lại, trở thành ngắn hơn độ dài của trường thương cũng là lúc loan đao phát huy tác dụng, tại khoảng cách gần chém giết thì trường thương thua chắc lại thêm tài cưỡi ngựa của người Mông Cổ cho dù khoảng cách chiến đấu rất hẹp bọn họ vẫn có thể thoải mái khiển ngửa, vì cái này khiến mỗi khi chiến trận nổ ra, kỵ binh người Hán liền bị giết rất thảm.
Đây là cách chiến đấu với khinh kỵ binh còn khi gặp phải trọng kỵ binh, khi mà loan đao gần như rất khó gây tổn thương trực tiếp cho trọng giáp thì người Mông Cổ liền chọn chiến thuật thả diều, vừa chạy vừa bắn, mỗi khi trọng kỵ binh lại gần thì chạy, đến khi trọng kỵ binh dừng lại thì bắn.
Ngựa của trọng kỵ binh cho dù có khỏe đến mấy cũng phải chịu tải một loại trọng lượng trên người, không bao lâu cũng sẽ bất lực mà đổ xuống, trọng kỵ binh không đánh mà diệt, đây cũng là cách chủ yếu làm kỵ binh Mông Cổ hoàn toàn tiêu diệt kỵ binh Kim Quốc.
Từ hai bài học này mà Đại Thanh cũng bắt đầu chế tạo kỵ binh cho riêng mình,,

kỵ binh có thể đánh cùng kỵ binh Mông Cổ.
Đầu tiên là ngựa, ngựa của người Mãn Thanh không phải ngựa Trung Nguyên, không phải ngựa Mông Cổ mà là ngựa của vùng gió phương bắc, của những đại mục trường nằm gần La Sát Quốc.
La Sát Quốc là nước nào?, đây chính là nước Nga cổ đại, loại ngựa nhà Thanh chính là loại ngựa của Đông Âu.
Ngựa không nhanh bằng ngựa của Mông Cổ nhưng cực khỏe, bắp chân thô to, sức thồ cùng sức chịu đựng rất lớn.
Để giảm tải cho sức ngựa cũng như tăng tốc độ của ngựa, triều đình Mãn Thanh đương nhiên phải giảm thiểu trọng lượng giáp nhưng mà làm sao giảm thiểu trọng lượng giáp để vẫn bảo đảm đây là trọng kỵ binh?, đáp án chính là thay đổi nguyên liệu chế giáp, nguyên liệu làm giáp của quân đội Mãn Thanh chính là Đằng Giáp sau đó phủ một lớp da thú bên ngoài, tiếp tục phủ thêm một lớp vải bạc xung quanh ngăn cản những bộ giáp này bắt lửa.
Đây là một bước cải thiện rất lớn của Đại Thanh hơn nữa không chỉ kỵ binh mà còn có thể thấy ở trên người đám Huyết Chích Tử, bước tiến này từ đầu đến cuối đều là Phúc Kiến An nghĩ ra.
Tiếp theo là vũ khí, vũ khí đương nhiên là trường thương nhưng đây chỉ là vũ khí xung trận, trường thương chỉ dùng cho phá công cuộc xuyên trận, công cuộc phá đội hình còn lại kỵ binh nhà Thanh cũng đều sử dụng loan đao.
Loại loan đao này nặng hơn đao của người Mông Cổ, độ hinh hoạt kém hơn nhưng sức công phá lại cao hơn nhiều, áp dụng đúng quy tắc của trọng kỵ binh, nếu hai loại loan đao va chạm vào nhau loan đao gãy trước chắc chắn là loan đao của kỵ binh Mông Cổ.
Người Mãn Thanh cũng không có tài cưỡi ngựa như người Mông Cổ cũng vì vậy kỵ binh Mãn Thanh phải đẩy mạnh khả năng phối hợp nhóm, dùng khả năng phối hợp đoàn đội át đi kỹ năng cá nhân.
Một đội của quân Mông Cổ khoảng từ 15 đến 20 người bởi kỵ binh Mông Cổ đã quen với việc tách nhỏ binh lực sau đó không ngừng dùng kỹ năng của mỗi kỵ binh mà rong ruổi nơi chiến trường, đoạt xác con mồi hoặc chia thành từng đợt công kích mài chết con mồi.
Một đội của Mãn Thanh lại tính theo doanh, mỗi doanh cả ngàn người, mỗi lần biến trận thì sẽ biến đổi theo dạng từng doanh, cứ lấy ngàn người phối hợp với nhau.
Cũng vì yêu cầu biến thái này mà kỵ binh Mãn Thanh chỉ có thể do con cháu Mãn Châu xây dựng thành, chỉ có những đứa trẻ ưu tú nhất người Mãn lại được qua đào tạo từ khi còn rất nhỏ mới có thể tiến vào Bát Kỳ.
Tổng hợp tất cả các yếu tố trên, kỵ binh Mãn Thanh thực sự rất mạnh, phi thường mạnh hơn nữa so với thời kỳ Mãn Thanh nhập Trung Nguyên mà nói bản

thân kỵ binh Mãn Thanh đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, tất cả thay đổi đều nhằm khắc chế kỵ binh Mông Cổ và người nhận trách nhiệm thay đổi phong cách chiến đấu của bát kỳ ngày xưa chính là Phúc Kiến An.
Đương nhiên cho dù dùng lời nói hoa mỹ thế nào đi chăng nữa thì cũng có hai điểm mà kỵ binh Mãn Thanh không thể đuổi kịp kỵ binh Mông Cổ, đầu tiên là 'giá thành' tạo ra một kỵ binh người Mãn cơ hồ bằng 5 kỵ binh Mông Cổ, thứ hai là số lượng con cháu người Mãn không có cách nào so được với người Mông Cổ, số lượng kỵ binh Mãn Thanh luôn bị vây vào thế yếu, vì vậy kỵ binh Mãn Thanh chỉ có thể dùng để thủ, không thể dùng làm tấn công, không thể liều hao tổn cùng kỵ binh Mông Cổ.
Để khắc chế một điểm này, Phúc Kiến An vẫn phải lấy bộ binh bổ khuyết, dùng trận hình bộ binh kết hợp kỵ binh, lấy hai bút cùng vẽ, sử dụng hai loại binh chủng mới có cơ hội ngang sức ngang tài với kỵ binh Mông Cổ.
_ _ — _ _ — _ _ —
Giây phút Chính Bạch Kỳ kỵ binh lao thẳng về phía kỵ binh Mông Cổ, từ phía trong thành Vĩnh An bắt đầu có đại lượng bộ binh xuất hiện.
Bản thân Phúc Kiến An là muốn lấy kỵ binh dụ kỵ binh của Mông Cổ giao chiến, như vậy có thể ép toàn bộ công thành khí dừng lại hơn nữa có thể tranh thủ thời gian cho bộ binh để cho bộ binh có thể giàn trận.
Đội bộ binh này số lượng cũng không nhiều, khoảng 2 vạn người đương nhiên tại chiến trường này 2 vạn bộ binh thực sự không tính là gì, 2 vạn bộ binh thậm chí còn không đủ cho kỵ binh Mông Cổ nhét kẽ răng tuy nhiên đám bộ binh này cũng không tầm thường.
Đây là một chi bộ binh được tạo nên từ người Mãn Thanh cùng người Hán, đương nhiên binh lính thì là người Hán, tướng lĩnh thì là người Mãn.
Cứ xếp 80 người làm một phương, đứng đầu 80 người Hán sẽ là một người Mãn gọi là Phương Sĩ.
Mỗi phương xếp thành trận hịnh vuông, lấy 50 người trực tiếp cầm khiên làm thành tường chắn, 30 người bên trong thì lại dùng lưỡi mác về phần Phương Sĩ thì mang theo cờ hiệu đồng thời bên người có một sợi dây xích quấn ngang hông.
Đoàn kỵ binh này vừa ra, mỗi phương như biến đổi thành một cái lô cốt đặt trước mặt đại địa, bảo vệ cho Phúc Kiến An.
_ _ _ _ — _ _ _
Phúc Kiến An một thân áo vải trắng, cưỡi một thớt bảo mà đỏ rực như lửa, tại chiến trường này thực sự rất bắt mắt, gần như là trung tâm của chiến trường vậy, đương nhiên Gia Luật Lưu Ca cũng là nhìn thấy.
Gia Luật Lưu Ca hiện tại liền biết trận này đánh không được, trận hình kỵ binh Mông Cổ đã loạn hơn nữa lại bị chia cắt thành mảnh nhỏ, bị ép cận thân va chạm

cùng trọng kỵ binh của Mãn Châu, thử hỏi thiên hạ này có chi khinh kỵ binh nào dám cận chiến với trọng kỵ binh?.
Gia Luật Lưu Ca cũng nhìn thấy từng xe công thành bắt đầu lùi lại, hắn cũng ý thức được việc mình phải làm, giờ là đến lượt hắn kéo dài thời gian, kéo dài thời gian cho khí giới công thành trở về doanh trại.
Đương nhiên đây thật ra không hẳn đã là việc hắn phải quan tâm, từ trong doanh trại kỵ binh Mông Cổ rất nhanh lao ra, bọn họ là muốn bảo vệ những công trình khổng lồ này.
Gia Luật Lưu Ca hoàn toàn có thể lựa chọn rút lui nhưng mà hắn không cam tâm đồng thời trong đại doanh vẫn chưa có tiếng tù và báo hiệu lui binh, Gia Luật Lưu Ca ánh mắt rốt cuộc chuyển rời đếm Phúc Kiến An cưỡi ngựa thản nhiên đứng đó cùng với đội kỵ binh của triều đình nhà Thanh đang bày trận ngay ngoài thành Vĩnh An.
Bắt giặc phải bắt vua, Gia Luật Lưu Ca biết đội kỵ binh của mình muốn thắng chỉ có thể bằng cách bắt sống Phúc Kiến An, chỉ có như thế mới có thể chuyển bại thành thắng.
Gia Luật Lưu Ca nội tâm lúc này thực sự cực kỳ bạo nộ, hắn thậm chí cảm thấy sỉ nhục không biết dấu mặt đi đâu cho hết.
Đường đường là đội kỵ binh mạnh nhất thiên hạ, đường đường là danh tướng mang họ kép Gia Luật, hắn vậy mà để một chi kỵ binh còn ít hơn kỵ binh của mình đán tan, hắn không phục cũng không chấp nhận.
Hắn rốt cuộc vẫn không rời mắt được khỏi Phúc Kiến An, lập tức hung tính đại thịnh, đại đao trong tay liền tục chém ra vài đường, theo đại đao vung vẩy trực tiếp chém chết vài Chính Bạch Kỳ kỵ binh đang gần đó, tiếp theo chỉ thấy hắn quay ngược sống đao một tay còn lại kéo dây cương ngựa, con ngựa của hắn hí lên một tiếng thật dài.
“Huynh đệ theo ta, thoát vây tấp át”.
Gia Luật Lưu Ca nói xong trên người hắn hiện lên một đoàn huyết khí màu đỏ, sau đó hai tay nắm lấy đại đao cứ như chiến thần hàng lâm, một đường loạn chém, lúc này không phải binh lính có khả năng ngăn cản hắn, quả thật để Gia Luật Lưu Ca giết ra một đường máu.
Gia Luật Lưu Ca lao ra, kỵ binh Mông Cổ như tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng lập tức thúc ngựa đi theo đối phương, lướt thẳng ra khỏi sự kiềm tỏa của Chính Bạch Kỳ kỵ binh, khói bụi tung bay hướng về phía Phúc Kiến An mà chém giết.
Nhìn thấy hành động của Gia Luật Lưu Ca, trên tường thành Quách Tĩnh cũng giật mình sau đó lập tức cũng muốn lao xuống tường thành trợ giúp Phúc Vương.
Quách Tĩnh đương nhiên biết tại chiến trường đôi khi sự xuất hiện của một siêu

cấp cao thủ có thể thay đổi được thế cục, dù sao đạo lý đánh giặc phải bắt vua không ai không biết, nhiệm vụ bắt vua liền phải giao cho siêu cấp cao thủ đi làm, nhiệm vụ bảo vệ vua cũng phải cần siêu cấp cao thủ đến gánh.
Quách Tĩnh rất nhanh phi thẳng xuống tường thành, hắn còn mạnh hơn cả Kim Hộ Pháp đương nhiên tiếp đất không gặp khó khăn gì, thân hình như long hành hổ bộ muốn lướt đến chỗ Phúc Kiến An, vì Phúc Kiến An đánh chết Gia Luật Lưu Ca.
Ngay lúc Quách Tĩnh lướt đến hắn rất nhanh liền khựng lại, hắn chỉ thấy bên cạnh Phúc Kiến An có một người cũng khẽ động, người này thản nhiên bước ra một bước chắn cho Phúc Kiến An, đương nhiên người này chính là Kim Hộ Pháp.
Sau đó lại thấy Phúc Kiến An đưa tay lên cao rồi mạnh mẽ nắm lại.
"Hãm Trận Doanh, liệp trận".
Binh đoàn bộ binh này gọi là Hãm Trận Doanh, đây là dựa vào một chi bộ binh cực cường đại trong thời Tam Quốc mà gây dựng thành.
Phúc Kiến An cũng không rõ Hãm Trận Doanh của mình xây dựng cùng Hãm Trận Doanh của Trương Liêu ngàn năm trước có thật sự giống nhau hay không nhưng mà hắn đúng là dựa trên chi bộ binh này mà đào tạo ra một nhánh bộ binh chuyên dùng để hãm trận, chuyên dùng khắc chế kỵ binh đột kích.
Một lệnh của Phúc Kiến An chỉ thấy từng Phương Sĩ người Mãn rút ra đại kỳ sau lưng bắt đầu điều động đại kỳ, theo đại kỳ khẽ điều động binh sỹ Hãm Trận Doanh bắt đầu liệp trận, từ đội hình góc cạnh lập tức thu gọn lài thành hình tròn sau đó di chuyển theo phương vị hàng ngang như con cua bò vậy, từng Phương Trận ráp lại với nhau như tường thành, mũi kích đâm ngược về phía trước, bọn họ đang đợi kỵ binh Mông Cổ xung kích.
Càng đáng nói hơn trong mỗi Phương Trận đều có Phương Sĩ, bọn họ bắt đầu ném móc sắc về phía nhau, dùng móc sắt kết nối với nhau thành từng hàng, từng lối, lập tức tạo ra một cái trận doanh trên đại địa, một trận doanh được xây dựng bằng chính con người.
Đây là trận liên hoàn của Phúc Kiến An, chuyên dùng chống kỵ binh đột kích đương nhiên trận này có một điểm yếu cố hữu là khả năng di chuyển, chỉ cần gặp phải chiến thuật thả diều của kỵ binh Mông Cổ liền sẽ bị đánh tan nát, cũng vì vậy Phúc Kiến An mới nhất định phải xây dựng cả trọng bộ binh cùng trọng kỵ binh, dùng hai loại quân đội bổ khuyết cho nhau chỉ có như thế mới dám cường đấu với kỵ binh Mông Cổ một trận.
Hãm Trận Doanh di chuyển, Gia Luật Lưu Ca đương nhiên cũng thấy, ánh mắt hắn không khỏi mang theo chút sợ hãi.
Hãm Trận Doanh không hẳn là trọng bộ binh mà chia làm hai loại Công Binh cùng Thủ Binh.

Thủ Binh không mang theo bất cứ vũ khí gì, trên người chỉ có trọng giáp cùng khiên chắn, Công Binh thì trực tiếp cầm một thanh kích, một thanh thương sau lưng, bên hông có loan đao đồng thời còn mang theo cả nỏ.
Cái này giống như mỗi một quân lính chỉ chấp hành một loại nhiệm vụ, muốn gọi nó là trọng bộ binh hay bộ binh bình thường đúng là rất khó.
Gia Luật Lưu Ca cũng nhìn ra loại Hãm Trận Doanh này thực sự cũng chỉ mạnh ở liệp trận còn lại rất bị động nhưng mà vì nó mạnh ở liệp trận liền có thể khóa chặt khả năng xung kích tốc độ cao của kỵ binh Mông Cổ.
Gia Luật Lưu Ca nội tâm mang theo hàn khí, thậm chí hắn bắt đầu nghĩ đến việc rút lui nhưng mà Chính Bạch Kỳ kỵ binh sau lưng cũng đang biến đổi.
Chỉ nghe lại là âm thanh của nữ nhân kia vang lên, âm thanh làm trái tim Gia Luật Lưu Ca trở nên sợ hãi.
“Thu Trận – Trọng Đột”.
Chính Bạch Kỳ kỵ binh vốn đang chia làm bốn đường, như bốn bức tường thành cắt ngang quân đội kỵ binh Mông Cổ tuy nhiên vì Gia Luật Lưu Ca phá vây mà ra, phần sau lưng của Chính Bạch Kỳ lại trở nên trống không, Chính Bạch Kỳ tướng lĩnh nghe thấy Hoàn Nhan Tuyết Y lên tiếng lập tức ghìm cương ngựa, một loạt thay đổi phương vị biến phía sau làm phía trước, bốn đạo phòng tuyến như dạt ra biến thành hai hình vòng cung tựa lưng vào nhau.
Một vòng cung mạnh mẽ như tường thành, trực tiếp cùng kỵ binh Mông Cổ quần nhau, một vòng cung thì quay đầu thúc ngựa chạy thẳng xuống, chạy thẳng về phía Gia Luật Lưu Ca như sài lang đang há miệng vậy.
Gia Luật Lưu Ca cắn răng, hắn biết mình không có đường lui chỉ có thể nắm lấy đại đao hét lên.
“Huynh đệ, theo ta xung trận, chỉ là một đám bộ binh mà thôi, giết”.
Kỵ binh Mông Cổ không hổ là kỵ binh mạnh nhất thiên hạ, đám kỵ binh này chỉ có hơn 5000 người lại vừa trong chỗ chết chém giết mà ra vốn phải tỏ ra cực kỳ mệt mỏi nhưng theo một tiếng ‘giết’ của Gia Luật Lưu Ca thì lại như sói đói thấy con mồi, đồng bộ nắm chặt loan đao bất chấp mà xông trận.
Bọn họ xông trận thì như thế nào?, đương nhiên thành công.
Từng thớt kỵ mã lao vào lô cốt hình người của Hãm Trận Doanh, lấy kỵ mã va đập thẳng vào từng phương trận của Hãm Trận Doanh, với lực xung kích của kỵ binh Mông Cổ quả thực có thể đập nát vài cái phương trận nhưng mà có thể đập được bao nhiêu mới là vấn đề.
Phương trận của Hãm Trận Doanh do Phúc Kiến An xây dựng theo từng lớp, từng tầng, nhiệm vụ duy nhất của những tầng đầu... đúng là đổi mạng.
Lấy xác người mà làm tường thành, đương nhiên quan trọng còn có cả xác ngựa, rất nhiều xác ngựa để lại sau mỗi lớp phương trận bị vượt qua.
5000 kỵ binh Mông Cổ có thể vượt qua được tổng cộng 7 lớp phương trận nhưng

rốt cuộc không tiến lên nổi nữa, xích sắt tại mỗi lớp phương trận triệt để khóa cứng binh đoàn kỵ binh, xác chết tự thành tường thành không thể vượt qua, đây đã là tử địa.
Kỵ binh bị vây ở tử địa liền chắc chắn phải chết bởi lúc này Hãm Trận Doanh lại di chuyển, theo điều động của Phúc Kiến An phương trận hình tròn lại biến đổi thành hình vuông như những bức tường đang khép lại, từng mũi trường thương từ trong phương trận phi ra y như xiên thịt, phương trận hai bên cùng ép lại, toàn bộ kỵ binh Mông Cổ đều chắc chắn phải chết.
Gia Luật Lưu Ca đương nhiên cũng biết không còn khả năng cứu nguy, hắn hơi hướng mắt về phía đại doanh Mông Cổ, hắn trong giây phút này có thể thấy rất nhiều thứ, thậm chí thấy đội kỵ binh thứ hai của Mông Cổ đã lao ra, một đường rầm rầm tiến xuống.
Đội kỵ binh thứ hai tiến tới nhưng mà không giống bão cát sa mạc bọn họ lại giống hàng trăm dòng suối vậy.
Một chi kỵ binh chia làm...30 đường mà lao xuống, kỵ binh Mông Cổ không lựa chọn cường công, không lựa chọn lấy loan đao tập sát mà chuyển thành cung tên, muốn bao vây tiễu trừ quân đội nhà Thanh.
Không chỉ Gia Luật Lưu Ca thấy mà ai cũng có thể đoán ra tiếp theo là chuyện gì.
Phúc Kiến An rốt cuộc cũng lựa chọn thu quân.
Chính Bạch Kỳ kỵ binh đạo thứ nhất đã vòng về, đạo thứ hai cũng rất nhanh bất chấp quân Mông Cổ dây dưa mà vòng về, bọn họ là trọng kỵ binh nếu một đường chạy thẳng thì khinh kỵ binh Mông Cổ đúng là chưa thể làm được gì.
Phúc Kiến An vẫn cưỡi trên con huyết mã, ánh mắt của hắn trở nên sáng hơn, hắn như nhận ra người đang dẫn đầu đạo quân kỵ binh thứ hai kia.
Nhận ra người này, Phúc Kiến An quay đầu nhìn Hoàn Nhan Tuyết Y, thản nhiên nói.
“Giải quyết hắn đi”.
Hoàn Nhan Tuyết Y nghe lời lập tức lên ngựa, nàng không cần mang theo vũ khí một đường thúc ngựa lao về phái Gia Luật Lưu Ca.
Hoàn Nhan Tuyết Y vừa động, Phúc Kiến An cũng đưa tay ra, chạm lấy một cây tù và đeo bên hông ngưa, hắn đưa lên miệng thổi.
Tiếng tù và vang lên, toàn bộ Phương Trận lại chuyển động đồng thời toàn bộ Chính Bạch Kỳ kỵ binh cũng di chuyển, tiến thẳng vào bên trong Phương Trận.
Khiên chắn nâng lên, một binh lính người Hán hai tay giữ chặt khiên chắn trực tiếp quỳ một chân xuống, đập rầm thứ này xuống đất sau đó binh lính người Hán thứ hai lập tức cũng đặt khiên chắn lên tạo thành một lớp khiên chắn hai tầng.
Cứ như vậy một vòng tròn khiêng chắn rất nhanh thành hình, toàn bộ chỉ bao lấy phương viên xung quanh lại.

Lần này bất kể là Thủ Binh hay Công Binh đều quy về làm Thủ Binh.
Thủ Binh trên người không có vũ khí, chỉ biết cầm khiên chắn, trên người mỗi Thủ Binh đều sẽ có hai tấm khiên chắn, một cầm ở tay một đeo sau lưng, lúc này từng tấm khiên chắn sau lưng cũng bị gỡ ra, từng Công Binh đều nắm lấy trực tiếp thiết lập phòng thủ.
Trước chỉ là lô cốt, sau chính là tường thành.
Về phần kỵ binh Chính Bạch Kỳ trực tiếp nhập trận, chui vào trong tường thành, toàn bộ đồng dạng xuống ngựa, từng thớt bảo mã bắt đầu khụy hai chân xuống, cúi thấp đầu nằm trên mặt đất, Chính Bạch Kỳ kỵ binh biến thành cung binh.
Phúc Kiến An lúc này thực sự muốn xem, quân Mông Cổ có thể làm gì?.
Quân đội của Phúc Kiến An chỉ huy quả thực phi thường biến thái, bọn họ phối hợp với nhau như cỗ máy vậy đặc biệt là trận hình phối hợp, thực sự làm cho người ngoài nhìn thấy mà sợ.
Phương trận vừa biến đổi xong cũng là lúc Hoàn Nhan Tuyết Y đã xách ngược Gia Luật Lưu Ca lên đồng thời đội kỵ binh Mông Cổ thứ hai cũng ập tới.
Đội kỵ binh Mông Cổ này sau đó không lựa chọn tiến công, trực tiếp dàn đội hình thành một cánh cung lớn sau đó lại không tiếp tục động, vị đại tướng lĩnh binh lần này nhìn về trận hình của Phúc Kiến An không khỏi cau mày.
Trận hình phòng ngự khổng lồ, đương nhiên trận hình này có thể dùng sức ngựa cường công nhưng cường công xong chẳng khác gì rơi vào tử lộ, rơi vào con đường của 5000 kỵ binh kia.
Về phần muốn chơi chiến thuật thả diều?, Phúc Kiến An căn bản không có ý động, thả diều với ai?.
Muốn từ bốn phương tám hướng bắn cung tiêu diệt đối thủ... nói thật nhìn ngợp trời khiên chắn kia chính kỵ binh Mông Cổ cũng không tự tin.
Ngoài ra còn một việc nữa phải nói, trận hình này của Phúc Kiến An có tổng cộng 8 cửa ra, 8 thông lộ để nhập trận nhưng mà cũng không có bất cứ ai nghĩ đây là thông lộ, đây vốn là tử lộ.
Bên trong trận này còn có trọng kỵ binh của người Mãn Thanh, lao vào thông lộ mở sẵn kia chẳng khác nào đưa đầu ra cho đối phương chém.
Rốt cuộc chỉ thấy vị đại tướng dẫn binh kia dương cung, bắn ra một mũi tên.
Mũi tên của người này tốc độ như xé gió, tiếng gió rít nghe ghê cả người, hướng thẳng về phía Phúc Kiến An.
Đương nhiên Phúc Kiến An được bảo hộ bởi khiên trận, mũi tên sẽ không thực sự bắn được đến bên người hắn, quan trọng hơn mà nói đối thủ cũng không nghĩ sẽ bắn được Phúc Kiến An.
Mũi tên kia vốn đang bay với tốc độ kinh khủng lại bỗng như có ma chú ám lên vậy mà từ từ chúc đầu xuống, cắm thẳng xuống mặt đất.
Một binh sỹ vội cầm lấy mũi tên, cung kính đưa cho Phúc Kiến An.

Một tay nắm lấy mũi tên, Phúc Kiến An chậm rãi tháo một lớp giấy trắng bên trên ra, đây là Thư Tiễn.
Ánh mắt khẽ đảo qua vài dòng chữ, Phúc Kiến An mỉm cười nhếch miệng.
“Tuyết Y, thả người thôi”.
Hoàn Nhan Tuyết Y cũng không nghĩ nhiều, cưỡi ngựa của nàng một người rời khỏi phương trận hướng về phía đội kỵ binh của Mông Cổ cách đó vài trăm m, trên vai nàng vẫn đang mang theo Gia Luật Lưu Ca không rõ sống chết.
Nàng thúc ngựa hướng tới, vị đại tướng kia cũng thúc ngựa, hai người tiến đến khoảng cách 10m thì dừng lại.
Hoàn Nhan Tuyết Y thản nhiên ném Gia Luật Lưu Ca xuống đất, ánh mắt híp lại nhìn đối phương.
“Thần tiễn Triết Biệt, tiễn thuật vẫn làm cho người ta lau mắt mà nhìn”.
Triết Biệt cũng không xuống ngựa đỡ lấy Gia Luật Lưu Ca, chỉ thấy hắn tự mình thúc ngựa, hai chân bám trên lưng ngựa, cả người nghiêng sát mặt đất một tay nhấc lên Gia Luật Lưu Ca.
Triết Biệt kiểm tra thương thế của Gia Luật Lưu Ca một chút sau đó rốt cuộc với mỉm cười.
“Đa tạ Tuyết Y nguyên soái hạ thủ lưu tình”.
Hoàn Nhan Tuyết Y cũng chỉ nhếch vai.
“Nghe lệnh làm việc mà thôi, cũng không phải nguyên soái gì, ngươi không phải muốn đổ cho ta tội phạm thượng chứ? “.
Triết Biệt cũng không nói, hắn mang theo Gia Luật Lưu Ca rời đi, trước khi đi không khỏi cúi người với Hoàn Nhan Tuyết Y sau đó ánh mắt như diều hâu nhìn về phía Phúc Kiến An.
Hắn khóa chặt thân ảnh của Phúc Kiến An vài giây tiếp theo hai tròng mắt nhẹ lưu chuyển, hắn nhìn thấy Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng nhìn thấy hắn.
Triết Biệt thậm chí có thể nhìn thấy trong mắt Quách Tĩnh có một tia trốn tránh.
Triết Biệt khẽ thở dài, thúc ngựa rời đi, theo hắn quay lưng toàn bộ kỵ binh Mông Cổ đều nhét loan đao vào hông, ghìm chặt yên ngựa cũng không hề có động tác thừa.
Hai quân cứ như thế lui binh.

Quyển 3 Chương 63
Khuynh quốc khuynh thành

"Thanh Đồng tỷ, Thanh Đồng tỷ ".

Âm thanh của Lý Văn Tú vang lên, âm thanh đánh thức Hoắc Thanh Đồng, gọi nàng từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Hoắc Thanh Đồng bản thân có chút mỏi mệt, ánh mắt hơi hơi lim dim, phải mất một lúc nàng mới có thể hoàn toàn tỉnh lại.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt của Lý Văn Tú, rốt cuộc đầu óc liền bị kéo về hiện tại.

"Cơm nước dọn xong rồi sao?".

Lý Văn Tú ngồi trên giường, khẽ cười với Thanh Đồng.

"Không phải đâu, ta thấy tỷ tỷ người ngủ say quá cũng không đành lòng gọi, tỷ tỷ ta nói cứ để cho ngươi ngủ, thân thể ngươi quá mệt mỏi rồi".

"Bây giờ trời cũng đã tối, ta vừa gọi người mang đồ ăn đến sau đó mới gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ người ăn một chút rồi lại ngủ".

Hoắc Thanh Đồng mỉm cười gật đầu với Văn Tú bất quá nàng rất nhanh hỏi.

"Ta có gọi hai bình Thiêu Đao Tử, không biết có mang lên chưa? ".

Lý Văn Tú nghe vậy liền đứng lên, từ trong hộc bán lấy ra hai bình rượu nhỏ rồi lại đặt xuống trên giường.

"Thanh Đồng tỷ, Thiêu Đao Tử thực sự rất khó uống, người không ngờ uống được cái thứ này ".

Thanh Đồng bật cười, nàng lại chỉ về phía góc phòng, chỗ này có một cái chậu bằng đồng thau.

Đây đương nhiên không phải lần đầu tiên Hoắc Thanh Đồng đến khách điếm này, nàng biết mỗi phòng đều có một chậu đồng cho khách nhân.

Nàng chậm rãi đứng lên cầm lấy chậu đồng đặt xuống dưới đất, đôi chân trần nhẹ nhàng đặt lên bên trên, tiếp theo đổ một bình rượu xuống chân, nàng không ngờ lại muốn dùng Thiêu Đao Tử rửa chân.

Thiêu Đao Tử chạm vào da thực sự có chút nóng hơn nữa hương rượu cực nồng bất quá nó lại làm cho Hoắc Thanh Đồng có chút thoải mái, nàng bắt đầu ngồi luôn xuống sàn gỗ bắt đầu nhẹ đấm bóp đôi chân của mình.

Lý Văn Tú một mực ngồi quan sát tất cả rất nhanh trợn mắt, nàng thấy đôi chân của Hoắc Thanh Đồng dần dần chuyển thành màu trắng, trắng nõn nà.

Lúc này Lý Văn Tú mới nhận ra vài điểm không thích hợp, Hoắc Thanh Đồng rõ ràng làn da ngăm đen nhưng mà cái cổ trắng ngần, giờ sau khi dùng rượu lau lên đôi chân của mình, đôi chân của nàng cũng trở thành màu trắng nõn, giống hệt

cái cổ cao ngạo vậy.
Thanh Đồng cũng phát hiện Lý Văn Tú tò mò, nàng một tay vẫn xoa bóp bàn chân, bắp chân, gót chân đồng thời cũng hướng về Văn Tú giải thích.
“Ta ở trong quân doanh, ở trong quân doanh cũng có nữ tử bất quá nữ tử làn da trắng nõn thì cũng chỉ có doanh kỹ, đối với cái chỗ tập trung nguyên một đám nam tử như quân doanh mà nói, làn da trắng thật ra cũng là cái tội”.
Nàng không nói nhiều nhưng mà Văn Tú cũng hiểu chỉ là Văn Tú không biết Thanh Đồng trong đội quân nào?, đội quân nào lại mặc hắc giáp che kín toàn thân đáng sợ như vậy?.
Dùng Thiêu Đao Tử nhẹ thoa lên đôi chân, bàn tay không ngừng đấm bóp đôi chân của mình, khuôn mặt Thanh Đồng mới dãn ra một chút.
“Văn Tú, giúp ta bảo tiểu nhị mang nước nóng lên đi, ta muốn tẩy thân “.
Cũng không lâu lắm, nước tắm được chuẩn bị, bàn ăn cũng được dọn lên.
Lý Văn Tú thật ra cũng có mấy ngày không tắm, tại sa mạc này mà nói tắm rửa là một việc cực kỳ xa xỉ, thế là nàng rốt cuộc cũng quyết định tiến vào chậu gỗ, cùng Thanh Đồng tắm chung.
Hai người là nữ tử lại có chút hòa hợp với nhau đương nhiên không có gì để nói hơn nữa chậu nước rất lớn dù sao đây là chậu gỗ chuẩn bị sẵn cho phòng đôi tức là đến cả việc ‘uyên ương tắm’ cũng được nghĩ đến, chậu gỗ đủ cho cả ba người chứ đừng nói chỉ là hai.
Trong chậu nước còn đang nhẹ bốc lên làn khói nhàn nhạt, Văn Tú có thể thấy Thanh Đồng làn da dần dần biến trắng, làn da có chút thô ráp trở nên mềm mại.
Văn Tú nhìn làn da của Thanh Đồng thực sự không khỏi hâm mộ.
“Thanh Đồng tỷ tỷ, làn da của ngươi thật đẹp, ta thật hâm mộ a”.
Làn da của Văn Tú đúng là khó sánh được với Thanh Đồng.
Thanh Đồng nghe vậy mỉm cười rất nhanh đáp lại.
“Tỷ tỷ Văn Thanh của ngươi làn da mới gọi là cực phẩm, ta còn không sánh bằng nàng đâu, đúng rồi Văn Thanh nàng ta đâu rồi? “.
Từ khi ba người chung phòng, Thanh Đồng còn chưa nói chuyện với Lý Văn Thanh câu nào.
Nghe Thanh Đồng hỏi, Lý Văn Tú cũng không biết trả lời ra sao, chỉ ậm ừ.
“Tỷ tỷ ta nói muốn thăm thú Bán Nguyệt Đảo liền ra ngoài từ trước chỉ để lại một mình ta ở đây”.
Nói xong Lý Văn Tú lại nghĩ cái gì đó, nàng tiếp tục nói.
“Thanh Đồng tỷ tỷ, tỷ nói mình là người Hồi Tộc nhưng từ nhỏ đã ở Trung Nguyên bất quá nơi đây là đất Nội Mông, người chẳng nhẽ định trở về trong tộc sao? “.
Thanh Đồng đương nhiên không có gì không thể nói, nàng gật đầu.
“Ừ, ta từ 8-9 tuổi đã rời khỏi Nội Mông mà đến Trung Nguyên, bôn ba 15 năm ở

bên ngoài cũng đến lúc trở về trong tộc “.
Văn Tú nghe vậy không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên.
“Tỷ tỷ, ta từ năm 7 tuổi cũng từ Trung Nguyên đến đất Nội Mông... sau đó cha mẹ ta đều bất hạnh qua đời, chỉ còn ta lưu lạc một thân một mình ở đây, hơn 10 năm qua đi... ta cũng định trở về Trung Nguyên nhìn một chút, xem Trung Nguyên như thế nào “.
Thanh Đồng khẽ đưa tay ra vỗ nhẹ vai Văn Tú, cũng chẳng biết nàng có ý gì, sau đó nàng hỏi.
“Vậy ngươi cùng tỷ tỷ của mình muốn đến nơi nào ở Trung Nguyên?, Trung Nguyên đất rộng người đông, phồn thịnh hơn xa Nội Mông nhưng mà thị phi cũng hơn xa Nội Mông chúng ta, ngươi cùng tỷ tỷ của mình nhất định phải cẩn thận”.
Văn Tú ngửa cái đầu dựa vào thành gỗ, nàng cũng nhẹ đáp.
“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, lần này hai tỷ muội cúng ta muốn đến Bắc Cương, tỷ tỷ ta nói... muốn đến Thiên Sơn “.
Thanh Đồng nghe vậy không khỏi giật mình.
“Thiên Sơn?, là Thiên Sơn tại Tây Vực?, trời ạ ngươi có biết đoạn đường này xa thế nào không hơn nữa Thiên Sơn... cũng không phải nơi tốt đẹp gì”.
Thanh Đồng ở Trung Nguyên đa số thời gian đều trong Thiên Ý Thành nhưng cũng không đại biểu cho việc nàng chưa nghe đến Thiên Sơn Linh Thứu Cung.
Tất nhiên Thanh Đồng cũng rất nhanh nghĩ ra cái gì đó... nàng liên tưởng đến tỷ tỷ của Văn Tú – Lý Văn Thanh.
“Chẳng nhẽ hai tỷ tỷ các ngươi muốn bái nhập môn hạ Linh Thứu Cung? “.
Văn Tú nào biết Linh Thứu Cung là gì, một mặt mờ mịt.
“Ta chỉ nghe theo tỷ tỷ, còn lại cũng không biết”.
Thanh Đồng nghe vậy cũng không có ý hỏi thêm, nàng từ trong làn nước nóng đứng dậy, thân thể không mảnh vải che thân lấy đến một bình rượu đặt cùng đồ ăn trên bàn rồi lại chậm rãi tiến vào thùng nước.
“Ta trở về Nội Mông, muội lại muốn đến Thiên Sơn xa xôi, chúng ta tuy chỉ có duyên gặp mặt một lần nhưng lại rất hợp nhau, tỷ tỷ chúc ngươi thuận buồm xuôi gió, sau này nếu nhớ tỷ tỷ thì đến Hồi Cương, đưa vật này ra liền có thể gặp tỷ tỷ “.
Thanh Đồng nói xong một tay cầm bình rượu một tay tháo chiếc vòng nhỏ bên tai nàng đặt vào tay Văn Tú.
Nàng còn thấy Văn Tú đang định nói gì liền đưa bình rượu lên ngăn lại.
“Không được không nhận nha, nếu không ta sẽ tức giận “.
“Ngày mai có lẽ tỷ tỷ lên đường đến Hồi Cương, đêm nay chúng ta uống thật đã đi”.
Lý Văn Tú rốt cuộc cũng không nói gì, im lặng tiếp nhận lễ vật của Thanh Đồng

sau đó khẽ gật đầu.
“Được, Thanh Đồng tỷ tỷ hôm nay ta liền uống cho ngươi say mèm, cho ngươi biết ta lớn lên ở Cáp Tát Khắc, bản lĩnh gì cũng không giỏi nhưng bản lĩnh uống rượu vẫn phải có”.
Thanh Đồng nghe vậy cũng bật cười.
“Vậy phải xem tửu lượng của hai chúng ta ai cao ai thấp rồi”.
_ _ _ _ _ _ __ _ _ _
Trong lúc Hoắc Thanh Đồng cùng Lý Văn Tú trò chuyện, ở Hành Dương Thành bản thân Vô Song cùng Mạc Ly thì lại đang cực kỳ hứng thú.
Hai người trở về Hành Dương Thành trời đã sớm tối, đương nhiên cũng là giờ ‘yêu nữ ‘ tiếp khách.
Vô Song quen việc dễ làm trực tiếp gọi Vi Tiểu Bảo dẫn đường đến Thiên Thượng Nhân Gian còn Mạc Ly đương nhiên chậm rãi đi theo hắn.
Nhìn thấy Mạc Ly, Vi Tiểu Bảo thậm chí sợ đến mức một đường không dám quay đầu lại, một mạch đi thẳng, hướng về căn phòng thiên cấp của yêu nữ mà tới.
Một lần nữa trở lại căn phòng kia Vô Song thực sự cảm thấy như hai nơi khác nhau.
Lúc trước nguyên tòa tiểu lâu đều đóng lại, không khí có chút nhẹ nhàng thanh tĩnh nhưng hiện tại cửa lớn mở ra, đèo lồng treo sáng cả một con đường, rực sáng nguyên tỏa tiểu lâu thực sự làm người ta cảm nhận được một loại ý vị khác.
Vi Tiểu Bảo thân là hạ nhân của Lệ Xuân Viện, đứa nhóc này cũng không có tư cách bước vào nơi đây, cũng chỉ có thể nhìn theo Vô Song cùng Mạc Ly tiến vào bên trong.
Bình thường những căn phòng thiên cấp này nếu chưa mở tiếp khách thì thôi, chỉ cần chủ nhân nguyện ý Vi Tiểu Bảo chắc chắn có thể tiến vào nhưng mà khi những căn phòng này tiếp khách, Vi Tiểu Bảo lại vào không được, dù sao hắn vẫn là nam nhân, chỉ có nha hoàn trong Lệ Xuân Viện chuyên lo dót nước pha trà cho khách nhân mới có tiến vào, Vi Tiểu Bảo theo luật chỉ có thể lầm lũi đi ra.
Không có Vi Tiểu Bảo dẫn đường đối với hai người Vô Song cùng Mạc Ly cũng không phải vấn đề gì lớn, hai người tiến thẳng vào đại sảnh bất quá đại sảnh hiện tại cũng có không ít người.
Đại sảnh có tổng cộng 10 cái ghế, cứ giữa hai cái ghế tựa lớn thì có một bàn trà nhỏ đặt bên cạnh, trong phòng hiện tại đã cũng đã có đến 6 người.
Vô Song không quá rõ ràng quy của nơi đây nhưng nhìn số lượng ghế thì hắn cũng hiểu được phần nào, mỗi căn phòng Thiên Cấp chỉ sợ giới hạn 10 vị khách nhân một lần, người đến muộn căn bản không có chỗ chỉ có thể đợi người có ghế rời đi.

Đây thật ra là một cái thông lệ rất tốt dù sao quá nhiều khách nhân cùng đợi, cùng đứng trong tòa tiểu lâu này thì khác gì cái chợ?, đương nhiên hạ thấp phẩm vị của những Danh Kỹ này đặc biệt còn là Kim Bài Danh Kỹ.
Lại nói khách nhân tiến vào đây không phải đại phú thì cũng là đại quý, cũng không ai nguyện đắc tội đám người này, chẳng nhẽ còn để bọn họ đánh nhau tranh đoạt ghế?, vì vậy lại đặt ra luật người đến sau chỉ có thể ra ngoài chờ đợi, chờ người đến trước rời đi, căn bản không thể dùng vũ lực, tất nhiên cũng có thể mua lại ghế ngồi hoặc xài thủ đoạn khác, mấy thứ này Vô Song cũng không quá để ý.
Hắn cùng Mạc Ly tiến vào đại sảnh tuy nhiên chưa thể bước vào đã có hai cái tỳ nữ đứng ra chặn đường, vẻ mặt cực kỳ cung kính.
“Hai vị khách nhân xin dừng bước”.
Hai nữ tử này cũng không phải Ngọc Huyền cùng Thanh Thanh.
Ngọc Huyền thì Vô Song đã gặp, Thanh Thanh tuy chưa gặp nhưng nghe nói thân phận chân chính là Khẩn Na La mà người này trong miệng Mạc Ly... vốn là tồn tại giống với Vô Song, nam nhân nhưng xinh đẹp tuyệt trần, Thanh Thanh căn bản cũng không thể tầm thường như hai nữ tử trước mặt.
Thấy bị cản đường, cũng may người cản đường không phải là nam nhân, Mạc Ly vẫn là tương đối dễ nói chuyện.
“Có việc gì không? “.
Hai nữ vốn thấy Mạc Ly là nữ trong lòng âm thầm kinh ngạc bất quá Thiên Thượng Nhân Gian đúng là không có quy định cấm nữ nhân đến, hai nữ nhất mực cung kính mà đáp.
Hai nàng cũng giống với tiếp tân ở hậu thế, cũng luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, chỉ nghe Mạc Ly hỏi cũng biết là người đầu tiên đến đây vì vậy rất nhanh cúi đầu nhẹ nhàng đáp.
“Hai vị khách nhân, muốn tiến vào đại sảnh phải chi tiền qua môn”.
Tiền qua môn là cái gì?, nghĩa đen chính là vé vào cửa.
Vô Song với Mạc Ly nhìn nhau, ánh mắt hai người đều có chút không biết làm sao, rốt cuộc Vô Song cũng là người lên tiếng.
“Bao nhiêu? “.
Hắn hỏi rất trực tiếp, đương nhiên hai nữ tử cũng trả lời rất trực tiếp.
“Bẩm khách quan, là 500 lượng bạc một người”.
500 lượng bạc lại chỉ là tiền vé vào cửa, Vô Song cũng chỉ biết tặc lưỡi.
Hắn đương nhiên không tiếc chút tiền này nhưng mà cũng không khỏi cảm thấy Thiên Thượng Nhân Gia quá biết kiếm tiền.
Hắn đến chỉ là nhìn mỹ nữ mà thôi chứ cũng không phải đi nhìn Khủng Long tiền sử còn sống, dĩ nhiên muốn 500 lượng bạc hơn nữa còn chưa chắc nhìn thấy được người ta, hắn nghe Vi Tiểu Bảo nói từ ngày yêu nữ tới nơi này còn chưa ai

thấy được dung mạo của nàng đâu.
Mạc Ly ở bên cạnh cũng lại không tỏ ra cái gì, nàng cực kỳ thản nhiên lấy ra hai đĩnh vàng lớn.
Nàng vậy mà muốn trả tiền luôn hộ Vô Song.
Hai nữ nhìn thấy Mạc Ly xuất thủ đều khẽ giật mình, người đến đây chủ yếu đưa ngân phiếu chứ trực tiếp dùng bạc hay vàng chi trả hai người cũng không thấy nhiều.
Đương nhiên chỉ bất ngờ một chút, trong hai nữ tỳ một người cung kính tiếp đĩnh vàng trong tay Mạc Ly, một người xoay đầu lại tiến về một chiếc bàn, sau đó cầm một cái khay đến, trên khay có hai tấm lệnh bài.
“Đây là lệnh bài của hai vị, nô tỳ cầu chúc hai vị ngày hôm nay có thể được cô nương bên trong tiếp đón”.
Đây đương nhiên là câu chúc thừa, vị cô nương kia từ ngày đến Lệ Xuân Viện cứ như bà hoàng vậy, căn bản chưa từng hạ mình gặp ai.
Vô Song cùng Mạc Ly mỗi người đều tiếp lấy một tấm lệnh bài, đây là một tấm lệnh bài thuần làm bằng gỗ, chế tạo quả thật tương đối tinh xảo, mặt trước viết bốn chữ Thiên Thượng Nhân Gian, mặt sau lại là bốn chữ Khuynh Quốc Khuynh Thành.
_ _ _ _ _ _ __ _ _
Không có hai nữ ngăn lại, hai người rất nhanh tiến vào chính phòng.
Chính phòng này thực sự rất rộng, ít nhất đủ chỗ cho 10 người ngồi vẫn cảm thấy rộng rãi, vẫn có một khoảng không lớn ngay giữa phòng.
Trong phòng đã có 6 người ngồi sẵn, còn lại 4 chiếc ghế chưa có chủ nhân đồng thời sau mỗi chiếc ghế đều có hai tỳ nữ đứng sẵn ở đó một mặt mỉm cười cung kính.
Nguyên chính phòng ngoại trừ 10 khách nhân ra cũng đã có đến 20 nữ hầu, cho dù chính Vô Song cũng không hiểu sắp xếp thêm một đám nữ nhân đứng đó để làm gì, chẳng nhẽ là tăng thêm vài phần mặt mũi?.
Vô Song đang quan sát người khác thì những người này cũng đang quan sát Vô Song hay nói đúng hơn là quan sát Mạc Ly.
Bọn họ chỉ dùng vài giây nhìn Vô Song còn lại... đều nhìn chằm chằm Mạc Ly trong mắt không khỏi lộ ra kinh ngạc.
Mạc Ly rõ ràng ăn mặt cực kỳ táo bạo, không phải dạng trang phục nửa kín nửa hở như Lý Thu Thủy nhưng mà cũng ngắn cũn thêm vào dung mạo của nàng bản thân Mạc Ly tuyệt đối là mỹ nữ.
Mỹ nữ đến Lệ Xuân Viện làm gì?, đặc biệt là Thiên Thượng Nhân Gian này?, chẳng nhẽ là đánh ghen?.
Đương nhiên suy nghĩ này rất nhanh bị dập tắt bởi mọi người đều thấy Vô Song cùng Mạc Ly ngồi xuống, mỗi người một ghế.

Trên chiếc ghế này còn có một khe rãnh cắm lấy lệnh bài, Vô Song cùng Mạc Ly nhìn một chút rốt cuộc đồng thời cắm lệnh bài xuống.
Vừa nhìn thấy động tác này ai cũng hiểu... Mạc Ly là đến tìm nữ nhân.
Về phần Vô Song đám bọn họ trực tiếp bỏ qua, căn bản không để ý.

Quyển 3 Chương 64
Tàn Hoa Bảo Giám (1)

Thật tâm mà nói giờ phút này tại Thiên Thượng Nhân Gian đối với Vô Song rất đặc biệt, hắn sống từng đấy năm còn chưa trải qua cái trường hợp này bao giờ.
Đóng một khoản tiền lớn sau đó lại còn phải xếp hàng, đã thế còn phải thể hiện tài hoa, phải hợp mắt với vị nữ nhân trong kia, chí ít có thể vượt qua thử thách của nàng mới được đến gặp mặt nàng, gặp mặt xong còn có thể làm gì?, chỉ sợ từ công đoạn gặp mặt đến việc lên giường còn là một quãng đường xa như Vạn Lý Trường Thành.
Nữ nhân kia thực sự rất cao giá, phi thường cao giá, cũng không biết nàng dung mạo ra sao, có mấy phần dung mạo của Trần Viên Viên năm xưa?.
Vô Song căn bản không được nhìn thấy mặt Trần Viên Viên nhưng mà từ A Kha mà nói hắn cũng thừa biết Trần Viên Viên cực kỳ đẹp, phải biết A Khan gay từ khi 3 tuổi đã lộ ra vài phần mỹ mạo, khuôn mặt còn lâu mới hình thành nét riêng nhưng tiểu A Kha tương lai tuyệt đối là 'thần tiên tỷ tỷ' chốn nhân gian.
Theo nguyên tác Kim Dung mà nói, mẫu thân của A Kha còn đẹp hơn nàng vài phần.
Tại thế giới Kim Dung xuất hiện 3 mỹ nữ rất đặc biệt, đầu tiên là Tây Thi, thứ hai là Trần Viên Viên, thứ ba là Kha Tư Lệ.
Tây Thi là nữ nhân vật xuất hiện rất ít trong tác phẩm của Kim Dung, gần như chỉ là vài nét chấm phá về nhân vật này bất quá nàng vẫn là mỹ nữ đẹp nhất 5000 năm lịch sử Trung Quốc, đứng đầu tứ đại mỹ nhân xuyên suốt dòng thời gian dài đằng đẵng, Kim Dung căn bản cũng... khó mà dám tự nhận có nữ nhân vật nào của mình vượt qua được Tây Thi.
Người thứ hai là Trần Viên Viên, mỹ mạo của Trần Viên Viên chưa hẳn đã được Kim Dung miêu tả hoa mỹ tuyệt luân như các nhân vật khác của chính ông, dẫu sao nàng vốn là một nhân vật phụ nhưng nàng cũng là một đại yêu cơ có thật trong dòng chảy lịch sử, tính sát thương của nàng chỉ sợ còn cao hơn Tây Thi, cao hơn cả Đắc Kỷ trong truyền thuyết, nàng dù gì cũng là mồi lửa đốt cháy hai cái triều đại, hai cái vương triều, cũng như Tây Thi bản thân Trần Viên Viên rất khó có thể có nhân vật nữ nào của Kim Dung có thể vượt qua, đây là vấn đề lịch sử.
Người cuối cùng là Kha Tư Lệ, đây là nhân vật được tả sắc đẹp bá đạo nhất, nàng đẹp đến mức có thể biến chiến tranh thành hòa bình, dùng dung mạo có thể hủy diệt cả chiến trường, nàng xuất hiện đẹp đến nỗi binh đao khói lửa không thể chạm tới, siêu phàm khỏi vẻ đẹp thế gian, nữ nhân này không rõ vì sao lại

được Kim Dung sử dụng ngói bút nâng lên đến hàng tuyệt mỹ, nếu chỉ xét bằng ngôn từ miêu tả mà nói bất kể là Tiểu Long Nữ, Triệu Mẫn, Hoàng Dung, Ngữ Yên thấy nàng đều phải dạt ra một bên.
Vô Song đương nhiên không phải là fan cuồng của Kim Dung, không phải tác phẩm nào của Kim Dung hắn cũng đọc, cũng thuộc, những cái hắn biết chỉ là qua phim ảnh, hắn hiện tại còn không biết trong Kim Dung có một nữ tử gọi là Kha Tư Lệ nhưng mà hắn dù gì thì vẫn phải biết đến Trần Viên Viên.
'Tiểu' Trần Viên Viên đang ở trong tòa lầu các này rốt cuộc mỹ mạo ra sao?.
_ _ _ _ _ __ _ _ _
Đương nhiên Thiên Thượng Nhân Gian này cũng không có quá mức ác tâm, chí ít trên bàn kia bất kể là hoa quả hay rượu chỉ sợ đều là hàng tinh phẩm, đặc biệt là rượu.
Hoa quả thì hắn không quá để ý nhưng đúng là có thể thấy nhiều loại không tồn tại ở nam phương, tai đất phương nam rất khó gặp phải chỉ sợ chuyển thẳng từ bắc phương xuống.
Về phần rượu, Vô Song không thể từ mùi mà phát hiện ra là loại rượu nào nhưng mà hương rượu nhẹ dịu dễ chịu vô cùng, ngửii vào trong lòng có một loại cảm giác thanh tâm thoải mái, chỉ sợ không phải là phàm vật.
Bàn ghế không rõ làm bằng chất liệu gì nhưng bất kể là màu sơn, hình dáng đều có một loại cảm giác đại phú đại quý, thậm chí mùi hương nhè nhẹ như có như không, dễ chịu vô cùng.
Cảnh sắc trang trí trong phòng thực sự rất ưu nhã, bốn phía bức tường Vô Song thấyh không ít tranh chữ cùng họa tác đặc biệt tầng lầu này lại lấy hai màu trắng – xanh nhạt làm chủ đọa, nhẹ dịu trang nhã, Vô Song thật ra còn nghĩ nơi này vốn là thư phòng của vị tiểu thư nhà nào chứ chẳng phải là thanh lâu hồng trần.
Thiên Thượng Nhân Gian nơi này nhận tiền của khách ít nhất về mặt lễ tiết không mất đi, không làm cho người cảm giác khó chịu, đây là lý do tại sao tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian vốn không hẳn là để lên giường cùng mỹ nhân mà còn là một loại thể hiện, một loại đẳng cấp riêng biệt.
Chủ nhân Thiên Thượng Nhân Gian thực sự biết cách moi tiền.
_ _ _ _ __ _ _ _
Vô Song đang quan sát xung quanh đương nhiên những người đến trước cũng đang quan sát hắn nói đúng hơn là quan sát Mạc Ly.
Trừ Mạc Ly cùng Vô Song ra trong phòng còn có 6 người khác.
Những người này đều tọa trên ghế, nói thật bất kể dung mạo hay khí chất đều là nhất lưu, Vô Song cũng không biết có phải tài tử đất Giang Nam luôn có một loại phong cách ăn mặc như nhau không mà những người này thực sự đồng nhất một cách ăn mặc.
Tông màu chủ đạo trên người hoặc xanh nhạt hoặc trắng lộ ra một vẻ nho nhã,

một vẻ quân tử.
Bên hông ai cũng phải có một tấm ngọc bội, có thể là thân phận cũng có thể là bình an.
Điều đặc biệt nhất là tóc, trong này có 4 nam tử để tóc búi cao sau đó trực tiếp đội mũ lên, những người này chỉ sợ là chuẩn tài tử.
Về phần 2 người còn lại thì đều tóc tết đuôi, dáng người hơi cao, vẻ mặt quả thực có vài phần khác với người phương nam, chỉ sợ là quý tộc người Mãn, trên người thiếu vài phần văn nhã nhưng lại nhiều vài phần cảm giác kim tiền, bất quá đây cũng là hai người khí tràng mạnh nhất, cảm giác tự tin mạnh nhất.
Hai người mà Vô Song nói ánh mắt cũng không phải ngoan ngoãn gì, ánh mắt đều tập trung trên người Mạc Ly, từ khi nàng bước vào đến khi nàng ngồi xuống thậm chí ánh mắt cứ như bị định thân trên đôi chân dài của nàng vậy.
Chân của Mạc Ly rất dài, cũng rất đẹp, đôi chân của nàng so với Lý Thu Thủy hay Khinh Huyền đương nhiên không được nhưng vẫn phải được 7-8 phần.
Vô Song có thể nhìn ra ánh mắt của những người kia đương nhiên Mạc Ly cũng có thể.
Nàng thích nữ nhân, nếu là nữ nhân nhìn nàng sẽ cảm thấy không có vấn đề gì nhưng mà nam nhân nhìn chằm chằm thì lại khác.
Mạc Ly sau đó trực tiếp co hai chân lên ghế, ngồi khoanh chân trên ghế gỗ thu lạo cặp chân dài miên man nhưng rõ ràng lại khoe ra cặp đùi mạnh khỏe đầy sức sống.
Dĩ nhiên Mạc Ly không quan tâm cái này, nàng dùng ánh mắt sắc lạnh hướng về hai người kia, khẽ nhếch miệng.
“Nhìn cái gì, có tin bản công tử móc mắt hai người các ngươi ra không? “.
Mạc Ly nói lời này đã là rất ưu nhã, nàng thực sự không muốn động thủ tại Thiên Thượng Nhân Gian.
Đầu tiên đây là nơi Khẩn Na La ở, nàng không rõ Khẩn Na La có ý gì nhưng cũng không muốn ảnh hưởng đến hắn.
Thứ hai nàng biết chủ nhân của Lệ Xuân Viện là ai, nàng cũng không thể để Thăng Long Hội hay Thiên Long Giáo một bên vừa làm kẻ thù Ngô Tam Quế, một bên vừa lựa chọn đắc tội Phúc Kiến An.
Mạc Ly đã cảm thấy nàng rất là nín nhịn nhưng mà hai nam tử tết tóc kia lại cảm thấy... nàng quá mức kỳ hoa, không khỏi bật cười trong đó có một người thậm chí đứng khỏi ghế, hai tay để sau lưng ánh mắt đầy một cỗ dục hỏa.
“Rõ ràng là mỹ nữ lại học cái gì giả trang nam tử?, lại còn tự xung bổn công tử, thực sự không biết là nữ nhân nhà ai lại cực phẩm như thế”.
“Hay là thôi đi, mỹ nhân ngươi có đưa được tiểu Trần Viên Viên kia lên giường cũng không làm ăn được gì, hay là để đại ca ca giúp vui, ngươi đi theo đại ca ca phiên vân phúc vũ thế nào?”.

Kẻ này vừa mở miệng bản thân Vô Song đã biết là có trò hay để xem, quả nhiên Mạc Ly đang ngồi trên ghế lập tức đứng bật dậy, một tay đưa ra hướng đến mặt hắn.
Mạc Ly muốn bẻ gãy cổ kẻ này hoặc ít nhất cũng muốn tháo nửa hàm răng của hắn xuống.
Vô Song rất thoải mái ngồi xem cũng không có ý động nhưng mà hắn rất nhanh cũng hơi hơi rụt mắt lại, hắn thấy một thư sinh ngồi đó động.
Người này rõ ràng đang ngồi trên ghế nhưng thân hình trong phút chốc như mờ đi, hắn chắn trước người nam tử người Mãn kia, trong tay cầm một tiểu quạt giấy hất về phía Mạc Ly.
“Tốc độ thật nhanh”.
Đây chính là suy nghĩ của Mạc Ly hiện tại, đương nhiên nàng là Atula, nào có ngại chiến.
Chỉ thấy nàng đang gia tốc lại bỗng hãm cả người lại, thân thể lùi một bước bât quá lại lấy lùi làm tiến, lấy chân sau làm trụ từ trên cao đạp xuống.
Một cước này cứ như càng thêm khoe ra đôi chân hoàn mỹ vậy, thậm chí càng làm kẻ kia... nóng mắt, đôi mắt của hắn như có lửa vậy.
Vô Song ngồi một chỗ cũng không có ý động, hắn thực sự rất thấy hứng thú.
Một cước của Mạc Ly tuyệt không yếu, người bình thường nghe tiếng gió đã sợ mất mật nhưng rõ ràng đối phương không sợ, đối phương một mặt khí định thần nhàn thậm chí còn ung dung ngắm nhìn Mạc Ly, đến cả ý lùi cũng không có, nhìn vào điểm này có thể biết nam nhân người Mãn cũng chẳng phải vật trong ao.
Đương nhiên một cước của Mạc Ly đánh không được đối phương, một cước này là đánh về phía thư sinh trước mặt.
Thư sinh kia vậy mà cũng không né không tránh, hắn một tay đưa ra, cong bàn tay lại, tốc độ xuất thủ rất nhanh, dùng tay mình chạm vào mũi chân Mạc Ly, nhìn như không có chút lực đạo nào nhưng lại thành công đẩy Mạc Ly ra, khiến nàng mất đà mà lùi lại hai bước.
Đương nhiên thư sinh kia không khá hơn chỗ nào, hắn đỡ một cước này cả người như quả bóng bị sút bay đi, thân hình ngã rầm ra chiếc bàn sau lưng, nhìn thấy cũng không phải nhẹ nhàng gì.
Thư sinh bị đánh ngã nhưng mọi chuyện cũng không chỉ như thế, giây phút Mạc Ly bị lùi lại, 3 thư sinh còn lại đồng thời động, thân hình xoay tròn tạo ra bóng ảnh, lướt thẳng đến chỗ của Mạc Ly.
Tốc độ 3 người này dĩ nhiên cũng làm Mạc Ly bất ngờ.
Mạc Ly nào tin được việc trước mặt, rõ ràng khí tức rất bình thường nhưng mà tốc độ lại đáng sợ vô cùng, càng ngạc nhiên hơn bọn họ phối hợp đến thiên ý vô phùng, cứ như tập luyện không biết bao nhiêu năm tháng vậy.

Ba người này khóa mọi đường lui của Mạc Ly, quạt trong tay mở ra đồng thời chém về phía nàng, khi những cây quạt này mở ra Vô Song có thể thấy ánh sáng lấp lóe, thứ này chỉ sợ là Thiết Phiến.
Thiết Phiến nghĩa đen là quạt sắt nhưng ở Trung Nguyên không thấy nhiều, vật này vốn tồn tại nhiều ở Phù Tang đương nhiên nếu thực tâm muốn chế tạo thì Trung Nguyên không phải không có.
Quạt rất nhẹ, rất sắc nhưng lại bền đến kinh người, về một mặt nào đó Thiết Phiến của Phù Tang cũng tôn lên luôn kỹ thuật rèn sắt của quốc gia này.
Ba người bỗng chốc vây Mạc Ly lại, thế là trong đại sảnh bắt đầu đánh nhau loạn cả lên.
Mạc Ly thật ra mạnh hơn bất cứ ai trong ba kẻ này nhưng mà bọn họ lại cực nhanh đồng thời cơ hồ am hiểu một loại vây công trận pháp nào đó, trơn như cá trạch vậy, Mạc Ly nhất thời cũng chưa thể công kích được bất cứ ai.
Từng tia sáng lóe lên trong ánh đèn nhẹ dịu ở đại sảnh, bằng sự phối hợp của ba người không ngờ có thể bắt đầu làm Mạc Ly lộ ra chật vật, nàng chỉ có thể không ngừng né tránh, không ngừng lùi lại.
Đến khi tên thư sinh thứ tư đứng dậy tham chiến, Mạc Ly gần như bị khóa chết vậy, nàng cũng không còn đường lùi.
_ _ _ _ __ _ _
Trong đại sảnh cực loạn hiện tại cũng chỉ có một mình Vô Song cùng một nam tử người Mãn khác còn ngồi đồng thời cả hai không ngờ cũng quan sát lẫn nhau.
Vô Song đột nhiên cảm thấy hôm nay rất thú vị, nước Hành Dương Thành đúng là càng ngày càng sâu.

Quyển 3 Chương 65

Tàn Hoa Bảo Giám (2)

Thế giới này đương nhiên phải khác với lịch sử mà Vô Song biết.

Ví dụ như không phải ai cũng có tư cách để tóc đuôi sam.

Cùng là kiểu tóc nhưng vốn khác nhau hơn nữa kiểu tóc còn thể hiện thân phận.

Đầu tiên muốn tết tóc đuôi sam thì phải là người Mãn, nếu không phải là người Mãn thì phải được vương tộc người Mãn ân chuẩn.

Tóc đuôi sam cũng có nhiều loại, đầu tiên là tết chỉ qua gáy, dạng tóc đuôi sam này thực sự rất xấu trong mắt Vô Song nhưng đây chủ yếu là dạng tóc của quan viên Đại Thanh, bọn họ khi vào triều nhất định phải tết tóc lại như vậy sau đó đội lên một cái mũ đỏ với lông đuôi dài ở đằng sau, biểu hiện cho một dạng 'đuôi sam' khác, loại lông đuôi dài này thường là lông vũ gắn trên chóp mũ, màu sắc cũng lấy màu đen làm chủ, chiều dài khoảng 20 cm.

Loại thứ hai là tóc đuôi sam dài nhưng không được quá lưng, đây là nhân vật có tước hiệu trong triều đình người Mãn, loại người này phần nhiều là quý tộc người Mãn nhưng cũng có người khác tộc được phong tước.

Loại cuối cùng là tóc đuôi sam dài quá chấm lưng, đây là vương tộc nhà Thanh, là trực hệ hoàng thất hoặc là trực hệ gia tộc có người được phong vương.

Lúc đầu Vô Song không để ý lắm, con mắt của hắn vốn không thể quan sát khắp căn phòng này nhưng mà hiện tại Vô Song rốt cuộc cũng phát hiện, hai nam tử kia đều để tóc tết quá chấm lưng, đây là vương tộc người Mãn.

Tất nhiên tại đất phương nam này vương tộc thật ra cũng có thể là người Hán, cũng có thể là con cháu trực hệ của Trấn Nam Vương Phủ, con cháu trực hệ của Ngô Tam Quế.

Vô Song cùng nam tử người Mãn nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có chút ẩn ý về phần trận chiến trong đại sảnh thật ra Vô Song không quan tâm cho lắm.

Hắn ban đầu còn thấy hứng thú nhưng nhìn một chút liền bỏ qua tuy nhiên trong nội tâm Vô Song cũng đang cảm thấy tương đối 'kinh sợ' với cái đám người này.

Vô Song luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chân chính hắn chỉ cần nhìn thân pháp liền phát hiện ra đối phương thân pháp tương đồng rất lớn với Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng mà chắc chắn không thể nào là Quỳ Hoa Bảo Điển chân chính.

Vô Song không chắc Quỳ Hoa Bảo Điển nguyên bản có ai còn học được ngoài hắn cùng Đông Phương Bạch hay không dù sao thế gian có rất nhiều việc khó nắm chắc nhưng mà hắn chắc chắn bốn kẻ kia không thể nào học Quỳ Hoa Bảo Điển.

Vô Song trong đầu liền nghĩ tới Tàn Hoa Bảo Giám, loại bí kíp võ công cực kỳ

tàn độc dựa trên chính Quỳ Hoa Bảo Điển.
Thời Vô Song chưa dời khỏi thế giới này, Vô Song mơ hồ biết được Tàn Hoa Bảo Giám đang được Ngụy Trung Hiền phát triển rộng rãi hơn, đến khi trở về hắn mới một lần nữa hiểu được mức độ ‘phổ cập’ của thứ này.
Ngụy Trung Hiền thân ở Đông Xưởng, là cơ quan quyền lực không khác gì thanh tra của hậu thế vốn ở phương Bắc không ngờ sau gần 5 năm bằng một cách nào đó thứ võ công này xuất hiện ở phương Nam.
Đám thư sinh này một mặt thanh tú trắng trắng bạch bạch, Vô Song còn nghĩ là tài tử Giang Nam nhưng mà hắn hiện tại chỉ có thể bật cười, bốn người này rõ ràng là thái giám, nào có phải là tài tử gì, mặc áo dài che kín chân tay thậm chí còn hơi che phần cổ lại khiến yết hầu rất khó quan sát, hóa ra là để che dấu thân phận thái giám của mình.
Tàn Hoa Bảo Giám đương nhiên so không được với Quỳ Hoa Bảo Điển nhưng mà cũng cực kỳ đáng sợ, tốc độ tu luyện của Tàn Hoa Bảo Giám còn kinh dị hơn cả Quỳ Hoa Bảo Điển.
Bước đầu tiên đương nhiên là thiến, bước thứ hai liền đốt cháy tuổi thọ, rút tuổi chọ từ 60-70 năm xuống còn hơn 20 năm, biến tuổi thọ thành tiềm năng, dùng tiềm năng mà thay đổi thân thể, không tu nội lực chỉ rèn luyện thân thể cùng tốc độ, đẩy tốc độ đến cực hạn của thể chất, không rèn nội công chỉ rèn võ kỹ, sau khoảng từ 2-3 năm một tam lưu cao thủ thậm chí... có thẻ giết cả Đại Tông Sư.
Đương nhiên Tàn Hoa Bảo Giám không phải ai cũng có thể luyện được, vì vậy mới gọi là ‘tàn hoa’.
Đầu tiên là thiến, tất nhiên bước đầu chỉ cần chịu thiến liền không có vấn đề gì dù sao công nghệ này ở thời nhà Thanh... đã đến mức hoàn hảo.
Bước thứ hai mới là đáng nói, nhiều người sau khi dùng bế pháp đốt tuổi thọ liền lập tức chết luôn, không phải ai cũng có tư cách để mà làm ‘tàn hoa’.
Để tạo nên khoảng 4 kẻ như đám thư sinh kia chỉ sợ phải lấy mạng 20 kẻ đến thế, tỷ lệ thành công là 5 chọn 1, hoặc là trực tiếp chết luôn hoặc là sống thêm vài năm mà bán mạng cho chủ, đây là Tàn Hoa Bảo Giám.
Đương nhiên sau khi biết đối phương sử dụng Tàn Hoa Bảo Giám thì Vô Song đã không cần lo lắng cho Mạc Ly, nếu đám người này đều sử dụng Quỳ Hoa Bảo Điển thì khác nhưng Tàn Hoa Bảo Giám thì còn chưa kém nhiều lắm.
Lý do duy nhất làm Mạc Ly có chút cuống chân cuống tay là vì nàng ra tay quá mức đáng sợ, tuyệt đối là huyết tinh vô cùng, chỉ sợ cả cái chính phòng này cũng bị hủy diệt.
Đương nhiên tính cách Mạc Ly có chút xấu, nàng quả thật không giỏi chịu đựng, sau một thoáng tránh đông tránh tây đến khi bị cả 4 người vây công khiến nàng không thể lùi được nửa, nàng liền thực sự tức giận.
“Hừ, bản công tử nhường một bước lại muốn tiến một bước? “.

Nàng nói xong vốn đang lùi lại đột ngột xoay người, trên tay xuất hiện một loại khí màu đỏ, cả thân hình nghiêng về phía trước, tốc độ cơ hồ nhanh gấp đôi.
Nàng biến đổi quá nhanh, nhanh đến mức toàn bộ 4 kẻ vây công nàng không thể phản ứng kịp.
Mạc Ly một chân dẫm xuống, đơn giản đánh ra một quyền.
"Đề Hồ Lực Thiên Quân".
Một quyền này đến cả Vô Song còn không dám dùng chiêu thức tinh diệu để đỡ bắt buộc phải vận nội công thì đám người trước mặt tính là gì?.
Quả nhiên chỉ một quyền, quyền không trúng ai nhưng kình lực của nó lập tức đẩy lùi bốn người hơn nữa cương kình kinh khủng đến nỗi trực tiếp phá đi trận thế của cả bốn.
Một quyền thành công thoát vây, Mạc Ly căn bản không có ý thu tay, nàng lại dẫm một chân xuống thân hình như báo đốm săn mồi, một bước thật dài tiến đến kẻ gần nhất, nắm tay thu lại sau đó tiếp tục tung một quyền.
"Đề Hồ Phá Sát Quyền".
Một quyền cực kỳ huyết tinh, đánh thẳng vào bụng kẻ kia quyền của nàng nén toàn bộ kình khí vào lục phủ ngũ tạng đối phương làm hắn trực tiếp phun máu ra, lục phủ ngũ tạng bị đánh nát vụ lập tức gục xuống, thân hình co giật, trên mặt đất có thêm một vũng máu.
Một quyền đánh ra nàng liền thu tay lại, sau đó hai tay thành quyền, mạnh mẽ đánh ra.
"Đề Hồ Thiên Cương Quyền".
Hai quyền song song đánh ra trực tiếp nện lên người một 'thư sinh khác', chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn, kẻ này cũng lập tức bị đánh chết, cả người nghẹo ra đằng sau.
Hai lần xuất thủ giải quyết hai người, Mạc Ly một lần nữa thể hiện khả năng công kích siêu cường của mình bất quá nàng cũng thật không ngờ hai tên thư sinh còn lại không biết sống chết đã vọt đến bên người nàng.
Đám thư sinh này vốn là tử sĩ thì ngại gì sống chết hơn nữa bản thân luyện Tàn Hoa Bảo Giám cũng sẽ không sống được quá lâu, kiểu gì cũng chết, trong mắt những kẻ này vốn không quan tâm tới cái chết từ lâu rồi.
Một tên gần nhất lao đến, kẻ này căn bản cũng không có ý định phòng ngự, cứ đưa quạt sắt chém về phái cổ Mạc Ly.
Mạc Ly đương nhiên sẽ không bị đánh trúng, nửa người hơi nghiêng ra né chiêu này đồng thời chân đẹp đưa lên đá ngang một cái, nàng sút đối phương như sút quả bóng vậy, đá thẳng hắn bắn ngược vào góc tường, một cước này cũng đạp gãy xương ngực đối phương.
Mạc Ly một cước xuất ra liền thu chân lại, lúc này kẻ cuối cùng cũng lao tới.
Thấy đối phương vẫn dám tiến lên thật ra trong lòng Mạc Ly cũng có chút kính

ý, loại người được gọi là tử sĩ này từ trong nội tâm Mạc Ly vẫn tương đối khâm phục.
Nàng một tay nắm lại thành quyền chuẩn bị giết chết đối phương trong một chiêu tránh khỏi đau đớn thể xác hành hạ nào ngờ nàng chưa kịp vung tay ra kẻ kia đã xoay tròn, quạt của hắn... mở ra.
Từ trong chiếc quạt này một làn bụi trắng tỏa ra không gian xung quanh, ánh mắt Mạc Ly lập tức trợn lên.
“Khốn nạn”.
Nàng nói ra hai chữ, lập tức yếm khí của bản thân đồng thời biến đổi quyền thế, sau đó đánh ra.
Một quyền này gọi là Vô Địch Thiết Quyền, một quyền đánh ra thân thể thư sinh kia như bị trọng pháo oanh kích, một quyền đánh nát người đối phương, máu bắn tung tóe cả sảnh đường.
Đương nhiên giải quyết kẻ này xong Mạc Ly cũng không vui vẻ gì, nàng... thực sự mơ hồ sợ hãi, sợ hãi cái thứ bột trắng kia.
Thứ này đương nhiên không phải bụi thông thường mà cũng không phải vôi bột... chỉ sợ là độc chất hoặc so với ‘độc’ càng thêm ‘độc’.
Độc chất thật ra còn dễ nói, đừng quên Âu Dương Tuệ là Bạch Đà Sơn Trang thiếu chủ mà cho dù không có Âu Dương Tuệ còn có Dạ Xoa thậm chí nhờ quan hệ của nàng với Xà Vương nàng còn có thể đến Miêu Cương, độc chung quy không phải là vấn đề.
Vấn đề nàng sợ nhất là xuân dược, nàng chỉ sợ đối phương bỏ xuân dược trong quạt sắt kia.
Mạc Ly nội tâm không khỏi trầm xuống bất quá nàng cũng thấy lạ, không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy mát rượi, sau đó càng ngày càng có chút lạnh.
Vốn đang ở một bên xem kịch vui, nam tử người Mãn nãy giờ vẫn đang ngồi một chỗ không khỏi mở miệng.
“Nội lực đáng sợ thật”.
Theo kẻ này mở miệng, Mạc Ly mới phát hiện có gì không đúng, Vô Song từ lúc nào đã hiện ra sau lưng nàng, hai tay hắn đưa ra, vòng qua cơ thể Mạc Ly như muốn ôm nàng vào lòng vậy, đương nhiên hắn cũng không chạm vào nàng.
Hai tay Vô Song đưa ra hư không, hắn vậy mà mang chí âm nội lực đông kết lại toàn bộ bột phấn đang bay đến, thậm chí cả không gian xung quanh, cho dù là máu đang bắn tới Mạc Ly cũng bị hàn khí cản lại, chỉ một chiêu Vô Song liền lộ ra kinh người nội lực.
Lần này ánh mắt Vô Song thực sự lạnh, hắn thân là thần y đương nhiên nhận ra thứ bột kia là gì, thứ này chính là đại danh đỉnh đỉnh Âm Dương Hợp Hoan Tán.
Vô Song không khỏi âm thầm thở ra, nếu hắn không gặp Mạc Ly ở đây, nếu hắn đến chậm một ngày hoặc nếu hắn không đến Lệ Xuân Viện, tối nay Mạc Ly thực

sự sẽ xảy ra chuyện.

_ _ _ — _ _ _

Vô Song rốt cuộc cũng thu tay lại, hắn kéo Mạc Ly ra phía sau, ánh mắt khóa lấy hai người kia.

Ánh mắt hắn lạnh vô cùng, lạnh đến mức làm hai vị vương tộc người Mãn không khỏi run lên, đặc biệt là kẻ đáng đứng kia.

Hắn bị khí thế Vô Song ép thẳng đến, sắc mặt nào còn cái vẻ tự tin kia, trong mặt không khỏi hoảng sợ mà lùi lại một bước bất quá kẻ này quả thật không phải phế vật, hắn vừa lùi lại một bước nhưng cũng có thể ổn định lại bản thân, hắn nắm lấy quạt giấy trong tay ánh mắt trầm hơn không ít.

“Dám dùng ánh mắt này nhìn bản vương, Gia Minh giết hắn cho ta”.

Gia Minh?, phải Gia Minh chính là để gọi kẻ từ đầu đến cuối vẫn đang ngồi kia.

Kẻ này nghe thấy mình được gọi, trên mặt cũng nhíu lại.

Hắn ban đầu chỉ là có hứng thú với Vô Song nhưng chưa từng coi Vô Song là đối thủ bất quá hiện tại thì khác, chỉ một chiêu vừa rồi của Vô Song nói thật hắn làm không nổi.

Vô Song là dùng thuần nội lực, nội lực kinh khủng vô cùng, nội lực cỡ này đã viễn siêu hắn, hắn cũng không có tự tin thắng.

Đương nhiên không tự tin là không tự tin, lời nói kẻ kia hắn không bỏ ra khỏi tai được, bởi đối phương... họ Ngô tên Ứng Hùng.

Quyển 3 Chương 66

Ngỡ như từng gặp (1)

Ngô Ứng Hùng là ai?, đây là con trai Ngô Tam Quế.
Nói thật nếu Phúc Kiến An có mặt tại Lệ Xuân Viện này, hắn cũng phải cho Ngô Ứng Hùn vài phần mặt mũi.
Lời nói của Ngô Ứng Hùng thực sự rất nặng, phi thường nặng, tại một số nời lời nói của hắn còn có trọng lượng hơn cả Khang Hy hiện tại.
Gia Minh lần này đứng lên, hắn rốt cuộc bước ra một bước che cho Ngô Ứng Hùng, vẻ mặt nhìn Vô Song mỉm cười.
"Mời".
Hắn thậm chí còn không có ý định bàn lui, không có ý định nhiều lời bởi đây là ý của Ngô Ứng Hùng.
Đương nhiên Gia Minh kẻ này cũng có chỗ dựa của chính mình, thứ nhất hắn cảm thấy mình chưa chắc đã thua Vô Song, thứ hai hắn biết đi theo bảo hộ Ngô Ứng Hùng không chỉ có mình.
Đây là đâu?, đây là Lệ Xuân Viện mà Lệ Xuân Viện là đất của ai?, là đất của Phúc Vương – Phúc Kiến An.
Đến địa bàn của Phúc Kiến An, trên lý thuyết sẽ không gặp nguy hiểm gì nhưng mà có trời biết thực tế ra sao, cao thủ đi theo bảo vệ Ngô Ứng Hùng thực sự không ít.
Gia Minh còn chưa tin tưởng tại cái đất phương nam này... tại thời điểm hiện tại có ai đủ sức gây hại cho Ngô Ứng Hùng vì vậy hắn nhất định phải bước ra, không muốn bước cũng phải bước.
Kẻ này bước ra, trên người xuất hiện một loại âm dương quái lực, dương không ra dương mà âm lại càng chẳng phải âm, gần như một loại nội lực dung hòa vậy.
Hắn bước ra một bước không khí từ cực lạnh không ngờ dần dần thay đổi trở thành trung hòa, trở về một loại trạng thái bình thường.
Thấy một bước này Vô Song đúng là hơi nheo mắt lại.
Kẻ này là cường giả, cường giả đi theo thuộc tính trung hòa, âm dương hợp nhất bất quá đây không phải là cái chính, cái chính là khả năng khống chế nội lực của kẻ này cực bất phàm.
Chỉ bàn về khống chế lực, độ tinh tế của hắn còn hơn xa Ca Lâu La, đương nhiên mỗi người đi trên một con đường khác nhau, so sánh như vậy cũng không chuẩn xác.
Vô Song không hiểu lắm, thiên hạ từ bao giờ lại đi ra một kẻ như vậy?.
Đương nhiên Vô Song cũng không ngại đánh, một tay hắn đưa ra, hàn khí tụ lại

thậm chí nguyên bàn tay của Vô Song còn dần dần bị đông kết, hàn khí trên người Vô Song làm cả Mạc Ly đang đứng cạnh hắn cũng không khỏi run lên.
“Nhường ngươi ba chiêu”.
Gia Minh nghe vậy có chút ngạc nhiên nhưng mà không ngờ hắn thực sự gật đầu.
“Đa tạ, vậy xin vị huynh đài này giữ lời, nhường ba chiêu”.
Chỉ thấy Gia Minh bước lên, bộ pháp không nhanh không chậm mà lại có chút ung dung tự tại, một chưởng đánh thẳng ra.
Chưởng phong cực kỳ bình thường nhưng Vô Song có thể thấy làn da của Gia Minh căng lên, hắn như nén toàn bộ cương kình lại một điểm vậy, thoạt nhìn chỉ như chưởng pháp bình thường đánh ra nhưng một chưởng này tuyệt đối đáng sợ.
Vô Song quả thật vẫn là chấp đối phương 3 chiêu, hắn không lùi mà tiến tới, một lần bước lên ba bước, hai tay đặt ra sau lưng, lấy ngực mạnh mẽ tiếp một chưởng này.
Gia Minh cũng bất ngờ Vô Song thực sự không tránh không né nhưng mà khi chưởng pháp của hắn đánh vào người Vô Song ánh mắt không khỏi hiện lên một tia bội phục.
Người Vô Song có một loại vô hình tường khí bảo vệ, cái này không phải hộ thể cương khí vì hộ thể cương khí căn bản không mạnh đến vậy hơn nữa lớp hộ thể này căn bản không thể phát hiện, là khí từ thể nội Vô Song phát ra.
Hộ thể thật ra có nhiều thủ đoạn nhưng mà thường thường nhất định phải lấy khí làm chủ, ngưng khí mà hộ thể, tạo ra một lớp tường khí ngay trước cơ thể.
Thủ đoạn mà Vô Song dùng lại hoàn toàn khác, từ thể nội tràn ra khí, lấy khí bảo vệ từ bên trong sau đó khí bắt đầu tạo thành từng vòng từng vòng xoáy, khi chưởng pháp đánh vào cơ thể theo từng vòng xoáy kia mà dần dần tán đi, gần như một loại tá lực đả lực.
Một chưởng đánh vào người Vô Song, Gia Minh trái lại lùi một bước, Vô Song thì vẫn bình chân như vại có điều Vô Song lại lên tưởng.
“Một chưởng vừa rồi gọi là gì?”.
Gia Minh đưa tay hơi chạm vào cổ tay còn lại của mình, hắn thản nhiên đáp.
“Đại Tung Sơn Chưởng”.
Tung Sơn ở núi Thiếu Thất, là đại sơn phương Bắc, Tung Sơn phái là đại phái phương Bắc, Đại Tung Sơn Chưởng là tuyệt học thượng thừa của Tung Sơn Phái, không ngờ kẻ này lại biết?.
“Còn hai chiêu đúng không?”.
Gia Minh cười cười gật đầu, lần này hai tay hắn cùng biến hóa, tay phải bắt đầu nổi từng đường gân, tay trái thì hàn khí tỏa ra.
Tay phải vẫn là một chưởng kia, là Đại Tung Sơn Chưởng, tay trái lại là âm hàn chưởng pháp.

Kẻ này cũng có thể làm được đến giai đoạn âm dương hòa hợp, hơn nữa mặt ngoài thoạt nhìn còn rất trẻ, thiên hạ từ khi nào lại có nhân vật bậc này?.
Nghĩ tới điểm này Vô Song khẽ cười, hắn thật ra cảm thấy suy nghĩ vừa rồi giống với tiền bối cao thủ ẩn cư chốn giang hồ chứ không phải nên thuộc về một tiểu tử sống 15-16 năm tại thế giới này như hắn.
Vô Song lần này cũng không chơi loại phòng ngự kia, dạng phòng ngự kia thú thật hắn còn chưa hoàn thành, bản ý của Vô Song là vận dụng lực lượng Cửu Âm Chân Kinh tồn tại trong thể nội kết hợp với nguyên lý Đấu Chuyển Tinh Di.
Cửu Âm Chân Kinh sẽ luôn tồn tại một thứ gọi là Cửu Âm Chân Lực, đây là loại lực lượng liên tục chữa trị nội thương cho Vô Song, liên tục bảo vệ tâm mạch của hắn hơn nữa gây là loại ‘kỹ năng bị động’, công dụng của nó tương đương với Tử Hà Thần Công nhưng mà lại viễn siêu Tử Hà Thần Công dù sao Tử Hà Thần Công là kỹ năng chủ động, phải tự mình đi chữa thương.
Đã là kỹ năng chủ động Tử Hà Thần Công không thể ngày ngày thủ hộ ai cả, hơn nữa phải sử dụng Tử Hà Chân Khí, thứ này giống như nội lực càng dùng càng tiêu hao nhất định phải bỏ thời gian ra mà tụ tập Tử Khí, dạng này thua kém Cửu Âm Chân Lực ít nhất một đẳng cấp.
Lý tưởng của Vô Song là muốn lợi dụng Cửu Âm Chân Lực thêm vào Đấu Chuyển Tinh Di tạo thành một bộ nội giáp luôn luôn tồn tại trong cơ thể hắn, đương nhiên là Vô Song hiện tại chưa thành công, hắn còn cách thành công tương đối xa.
Lần này Vô Song vận lên Cửu Dương Chân Kinh sau đó vận luôn cả Bắc Minh Thần Công, trực tiếp tạo thành một bức tường cương khí trước mặt mình, hắn đang mời Gia Minh xuất thủ.
Bất kể là Cửu Dương Chân Kinh hay Bắc Minh Thần Công đều có lớp hộ thể rất mạnh, Vô Song đúng là muốn xem chưởng pháp của Gia Minh mạnh đến mức nào?.
Hai người đang muốn lần thứ hai đối chiêu thì cả hai đột ngột đều dừng tay, ánh mắt hơi chuyển về phía trên lầu.
Trên lầu quả thật có tiếng bước chân, một bóng hồng xuất hiện nơi cầu thang, trên tay cầm một chiếc đàn tỳ bà.
Nữ tử này bước rất chậm, trên người có một loại cảm giác ưu nhã mà nhu nhược, như đóa hoa chớm nở dưới ánh bình mình, đẹp đẽ nhưng cũng thật yếu ớt.
Một thân áo trắng nhẹ chuyển, tóc dài đen nhánh buông xuống quá vai, hai cánh tay ẩn trong làn áo trắng nhưng những ngón tay thuôn dài lộ ra, những ngón tay rất đẹp đặt trên cây đàn tỳ bà lớn, nữ tử này xuất hiện bất kể là Vô Song hay Gia Minh đều đã không có ý định tiếp tục thử chiêu.
Đương nhiên giờ phút này Vô Song không đi thưởng thức mỹ mạo nữ nhân này, nếu là trước đây hắn còn có hứng thú nhưng mà hiện tại khi đã biết thân phận

của đối phương thì hắn nào dám có chút mơ tưởng gì?, đối phương là nam nhân chứ không phải nữ nhân.
Khẩn Na La của Thiên Long Giáo, người được gọi là Thanh Thanh bên cạnh Yêu Cơ.
Vô Song lại hướng ánh mắt về phía Ngô Ứng Hùng chỉ thấy kẻ này trong mắt tràn ngập sắc dục cùng ham muốn, Vô Song đối với kẻ này không khỏi thở dài.
Thật ra Ngô Ứng Hùng chẳng phải phế vật chỉ là bản thân hắn tốt nghiệp thủ khoa khóa đầu thai, hắn sinh ra đã ở sẵn vạch đích, không cần phải cố gắng làm gì.
Cho dù sau này Ngô Tam Quế dành rất nhiều thời gian cùng tâm huyết dạy dỗ đứa cho này, cho dù Ngô Ứng Hùng thật sự không phải phàm nhân có thể so sánh nhưng hắn từ trong chân tâm luôn coi trời bằng vung, coi mình là trung tâm thế gian, hống hách vô cùng đặc biệt sắc tâm rất nặng, phi thường nặng.
Thú thật lần này đến Hành Dương Thành bởi hắn nghe danh ‘tiểu Trần Viên Viên ‘.
Ngô Ứng Hùng là người rõ nhất Trần Viên Viên đẹp như thế nào, sắc đẹp của Trần Viên Viên làm Ngô Ứng Hùng thèm nhỏ dãi tuy nhiên hắn thực sự không dám đụng vào Trần Viên Viên.
Ngô Ứng Hùng là con trai trưởng, là dòng chính của Ngô Tam Quế đương nhiên muốn gì được nấy nhưng nếu hắn dám đụng vào Trần Viên Viên, cha của hắn liền đánh gẫy chân hắn.
Trần Viên Viên đến cả thân phận thiếp thất trong Trấn Nam Vương phủ cũng không có nhưng mà địa vị của nàng... chỉ sợ mẫu thân của Ngô Ứng Hùng cũng không làm gì được, trong các nữ nhân Ngô Tam Quế đúng là yêu thích Trần Viên Viên nhất, yêu thích đến không nói đạo lý.
Ngô Ứng Hùng càng bị ngăn cản thì ham muốn càng lớn, cảm giác chiếm đoạt càng mạnh nhưng hắn vẫn giữ lại được một tia lý trí, hắn biết nếu hắn dám cường bạo Trần Viên Viên thì sẽ có gì xảy ra với mình.
Lần này vô tình nghe Lệ Xuân Viện xuất hiện một nữ tử có thể so sánh với Trần Viên Viên thử hỏi Ngô Ứng Hùng sao không động tâm?, nên biết Lệ Xuân Viện là đệ nhất kỹ viện nam phương, cũng phải biết chủ nhân Lệ Xuân Viện là ai, Lệ Xuân Viện căn bản sẽ không bịa chuyện về vị ‘tiểu Trần Viên Viên ‘ kia.
Ngô Ứng Hùng đến Hành Dương Thành thật ra đã có nửa tháng nhưng mà hắn căn bản gặp không nổi vị Yêu Cơ này, hắn chưa từng một lần vượt qua thử thách, chưa từng một lần được chứng kiến diện mục của nàng.
Ngô Ứng Hùng thật ra cũng không phản cảm, theo hắn nghĩ nữ tử đẳng cấp như Trần Viên Viên làm cao mới là phải đạo, nữ tử thanh cao như vậy càng đáng để hắn ra tay chiếm đoạt, hắn thậm chí không tiếc tiền thuê đám tài tử nam phương đến, đáng tiếc cái đám miệng đầy học vấn kia cũng chưa ai có thể vượt qua thử

thách của nàng.
Ngô Ứng Hùng chưa gặp được tình nhân trong mộng nội tâm càng ngày càng gấp, đáng chết nhất là hắn nhìn thấy hai nga hoàn của Yêu Cơ, thấy Ngọc Huyền cùng Thanh Thanh.
Giống như bao người khác, mỹ mạo của Thanh Thanh cùng vẻ đẹp dị biệt của Ngọc Huyền khiến cho Ngô Ứng Hùng động tâm không thôi, thiếp thất của hắn đã không ít, nữ nhân hắn mang lên giường lại càng nhiều nhưng căn bản không ai so sánh được với Ngọc Huyền cùng Thanh Thanh.
Đấy mới là nha hoàn thôi đấy, chủ nhân thì thế nào?.
Tự hỏi mình một câu, tự mê hoặc chính mình sau đó trong mắt Ngô Ứng Hùng... khuôn mặt của Trần Viên Viên cùng khuôn mặt Yêu Cơ chưa gặp kia hòa làm một, hắn căn bản không thể thoát ra.
Vì không thể thoát ra hắn nhất định phải xin phụ thân mời Gia Minh đến đây, hắn tin tưởng tài học của Gia Minh vượt xa cái đám phế vật tài tử Giang Nam, nhất định có thể giúp hắn gặp mặt mỹ nữ.
Còn nếu Gia Minh cũng không giúp được thì sao?, Ngô Ứng Hùng thậm chí còn nghĩ đến động thủ cướp người, mang về Trần Nam Vương Phủ phiên vân phúc vũ.
Nếu Hành Dương Thành ở phương Bắc hắn còn chưa dám làm liều nhưng đây là phương nam.
Phúc Kiến An thì làm sao?, cho dù Phúc Kiến An không vui thì sao?, cùng lắm Ngô Tam Quế đứng ra giảng hòa, hai bên cũng chưa đến mức vì một danh kỹ xé rách da mặt nhau, hắn thực sự không sợ.

Quyển 3 Chương 67
Ngỡ như từng gặp (2)

Thanh Thanh bước xuống, ánh mắt khẽ đảo qua toàn bộ gian phòng, trong mắt liền nhíu lại.
Một cái nhíu mày này rất có phong phạm, hoàn toàn hợp với cái vẻ ngoài yếu đuối kia cứ như bản thân Thanh Thanh không muốn nhiễm chút máu nào dính trên đại sảnh vậy.
Đại sảnh bên dưới thực sự đã có chút hoang tàn, đến cả đám nữ nhân đứng thành hàng cũng đã chạy hết từ bao giờ.
Thanh Thanh rốt cuộc vẫn bước xuống, hướng về 4 người duy nhất còn đứng trong đại sảnh mà nói.
“Bốn vị, cô nương nhà chúng ta thích yên tĩnh, khôgn thích có kẻ làm ồn, đặc biệt là đánh đánh giết giết”.
Ngô Ứng Hùng ánh mắt từ đầu đến đến cuối liền bị khóa trên người Thanh Thanh, nào còn để ý tới Mạc Ly.
Mạc Ly gọi là xinh đẹp, coi như có chút cảm giác đặc biệt nhưng Thanh Thanh tuyệt đối là đại mỹ nhân.
Ngô Ứng Hùng đối với Thanh Thanh lên tiếng, sắc mặt bình thường như không mà nói.
“Đạo chích phương nào dám quấy rầy mấy vị cô nương, Hành Dương Thành trị an thật sự quá kém “.
Nói rồi hắn ngay lập tức quay đầu lại, ánh mắt tức giận nhìn Mạc Ly.
“Hừ, ác nữ phương nào dám công nhiên giết người trong Lệ Xuân Viện?, còn coi vương pháp ra gì hay không?, Gia Minh đi báo quan phủ “.
Ngô Ứng Hùng nói xong cười lạnh nhìn Mạc Ly.
Thú thật loại người giang hồ như Mạc Ly đương nhiên không quá sợ quan phủ lại càng không sợ quan phủ bình thường vây bắt nhưng mà Ngô Ứng Hùng có tự tin biến Mạc Ly thành khâm phạm triều đình, là dạng tội phạm... đồng cấp với Trần Cận Nam cùng Trần Gia Lạc thậm chí khiến cho Mạc Ly không bao giờ có tư cách như một người bình thường tiến vào bất cứ đại thành nào của nam phương.
Đánh nhau hắn có thể không giỏi nhưng quyền lực của hắn liền thông thiên.
Mạc Ly có thể làm gì?, nàng nếu muốn yên ổn chỉ sợ mãi mãi không đặt chân vào Trung Nguyên, đây là thứ quyền lực mà Ngô Ứng Hùng có thể làm được, đương nhiên hắn hiện tại chỉ mở miệng dọa Mạc Ly mà thôi dù sao hiện tại phụ thân của hắn cũng đang chiêu binh mãi mã, tập hợp các cao thủ trong khắp võ

lâm về hiệu lực, hắn hiện tại cũng không vội đắc tội thế lực võ lâm.
Lần này đến Hành Dương Thành thứ nhất đương nhiên vì tiểu Trần Viên Viên nhưng mà thứ hai cũng là vì sự kiện chậu vàng rửa tay của Lưu Chính Phong, hắn nhận lệnh phụ thân đến chiêu mộ các thế lực của võ lâm phương Bắc, muốn mang thế lực Ngô gia vươn ra ngoài bắc phương.
Mạc Ly ở sau lưng Vô Song, khuôn mặt xinh đẹp liền hiện ra vẻ tức giận bất quá cũng không đợi Mạc Ly nói gì, Thanh Thanh đã lên tiếng.
"Long công tử, tiểu thư nhà ta cũng không phải trẻ con bất quá tiểu thư cũng nói kẻ nào giao thủ thì đuổi kẻ đó ra ".
Thanh Thanh nói xong lại nhìn khắp căn phòng, trong phòng này người nào chẳng giao thủ, ngoại trừ Ngô Ứng Hùng ra?.
Ngô Ứng Hùng đương nhiên hiểu ý Thanh Thanh nhưng mà hắn nào dám đuổi Gia Minh đi, đuổi Gia Minh xong ai là người trợ giúp hắn gặp mỹ nhân đây?.
Ngô Ứng Hùng im lặng một chút sau đó cắn răng nhìn Vô Song.
"Thanh Thanh cô nương, ta thấy việc này cũng không nên làm quá đáng, hay là thế này, chỉ đuổi ác nữ kia ra, dù sao nàng cũng ra tay giết người hơn nữa còn giết rất nhiều người, thế nào? ".
Ngô Ứng Hùng nói xong cười gằn nhìn Mạc Ly.
Hắn đây là đang cho Mạc Ly đường lui, đương nhiên hắn cũng không hẳn tốt như thế, đợi hắn gặp mặt vị Yêu Cơ trên lầu kia sau đó lại tính toán cùng Mạc Ly cũng không vội.
Mạc Ly đứng đó nhìn Ngô Ứng Hùng, nói thật nếu đây không phải là Lệ Xuân Viện thì nàng muốn đấm vỡ mặt kẻ này, kẻ này rõ ràng là tiểu nhân bỉ ổi nhưng lại một lòng tỏ vẻ đường đường chính chính, một mực giả trang quân tử bất quá Mạc Ly cũng biết nàng không ra tay được.
Thân phận đối phương bất phàm vô cùng, nàng ra tay có thể thỏa mãn nàng nhất thời nhưng sẽ liên lụy đến Vô Song, đến Khinh Huyền thậm chí đến rất nhiều người khác.
Nàng cũng biết Khẩn Na La đang kiếm đường lui cho nàng, bản thân Khẩn Na La chỉ sợ cũng biết kẻ gọi là Long công tử trước mặt không phải là người dễ chọc, Mạc Ly hiểu ý rốt cuộc cũng thở ra một hơi, nàng nhẹ vỗ vai Vô Song đứng đó rồi rời đi.
Thấy Mạc Ly quay đầu, trong mắt Vô Song lóe lên từng tia sáng.
Nếu không phải vì hắn biết Khẩn Na La chính là Thanh Thanh trước mặt, biết Thanh Thanh nói cái gì cũng là vì bảo vệ Mạc Ly thì hắn nhất định không dễ nói chuyện như vậy.
Hiện nay Vô Song còn chưa biết thân phận của kẻ gọi là Long công tử kia, chưa biết hắn là con trai của Ngô Tam Quế nhưng mà kể cả nếu biết thì sao?, Vô Song không ngại vuốt râu hùm thử một lần, hắn còn không quên Ngô Tam Quế ép

Thăng Long Hội ra sao, ép Khinh Huyền thế nào, thù mới hận cũ đều có thể thanh toán trong một lần.
Trong đại sảnh, Thanh Thanh gật đầu mỉm cười với Ngô Ứng Hùng sau đó nàng lại hơi chuyển thân.
“Long công tử, tiểu nữ nhận lệnh tiểu thư cho người dọn qua nơi này, tiểu nữ ra ngoài trước, Ngọc Huyền nha đầu không bao lâu sẽ xuống... tiếp ba vị công tử”.
Thanh Thanh nói xong liền rời đi, khi đi qua Ngô Ứng Hùng để lại một làn u hương nhàn nhạt, làn hương khí làm Ngô Ứng Hùng toàn thân rạo rực, ánh mắt một lần nữa lại ngập tràn sắc dục cùng ham muốn.
Nhìn vào ánh mắt Ngô Ứng Hùng, Gia Minh bản thân hơi lùi lại một bước còn Vô Song thì triệt để cảm thấy thú vị, hắn không biết nếu Ngô Ứng Hùng mang được Thanh Thanh lên giường... sau đó sẽ có biểu cảm gì?.
Thanh Thanh là Khẩn Na La dịch dung mà thành, lúc này đi ra ngoài chín phần là muốn nói gì với Mạc Ly, có Khẩn Na La đi theo bản thân Vô Song cũng không sợ Mạc Ly xảy ra chuyện gì, hắn sau đó đơn giản lùi lại trở về vị trí cũ của mình đồng thời trong tâm lại càng thêm hứng thú với Yêu Cơ trên lầu.
Khẩn Na La thân là một trong Bát Bộ Thiên Long vậy mà nguyện ý đi theo nàng, nguyện ý trở thành nha hoàn của nàng, nữ nhân này bản sự cũng đủ lớn hơn nữa không rõ nữ nhân này thế nào mà có thể làm cho một vị vương tộc nhà Thanh thần hồn điên đảo, thậm chí Vô Song rõ ràng còn cảm nhận được Ngô Ứng Hùng gần như... điên cuồng, như si như mê không thể thoát khỏi bóng hình kia.
Vô Song còn đang tự hỏi Ngô Ứng Hùng rốt cuộc đã gặp nữ tử kia chưa?, nhìn thấy dung mạo nàng chưa?, cớ gì si mê điên cuồng như vậy?.
Tất nhiên Vô Song còn chưa biết thân phận của kẻ kia, nếu biết thì hắn cũng không đi hỏi làm gì, chỉ bằng danh xưng tiểu Trần Viên Viên, Ngô Ứng Hùng không điên cuồng mới là lạ.

_ _ _ _ _ _ _ _ _
Thanh Thanh cùng Mạc Ly rời đi, cũng không lâu lắm trên lầu lại có người bước xuống, nhìn thấy người này ngay cả Vô Song ánh mắt cũng sáng lên.
Là nàng – Ngọc Huyền.
Vô Song biết Thanh Thanh là Khẩn Na La hóa trang mà thành hắn dĩ nhiên không tơ tưởng gì hơn nữa kể cả Thanh Thanh không phải là Khẩn Na La hóa trang, bằng vào dung mạo đó còn chưa đủ khiến Vô Song cảm thấy quá mức đặc biệt, nhưng mà Ngọc Huyền tuyệt đối khác, khác rất nhiều.
Ngọc Huyền xuất hiện đương nhiên ánh mắt Ngô Ứng Hùng một lần nữa không thể thoát ra, thú thật với Ngô Ứng Hùng mà nói nếu Thanh Thanh hay Ngọc Huyền ngỏ ý muốn chuộc thân, hắn nguyên ra giá vạn lượng bạc chuộc thân cho mỗi người, đáng tiếc cả hai đều không có cái ý tứ này.

Ngọc Huyền đi xuống, nàng không có cái vẻ ưu nhã hay thánh khiết như Thanh Thanh nhưng trên người lại có một loại cảm giác gần gũi cùng hài hòa vô cùng, nàng hướng về Ngô Ứng Hùng nhìn một cái rồi lại nhìn Vô Song.
Quan sát các khách nhân hôm nay, Ngọc Huyền mỉm cười, nụ cười như ánh sắng mặt trời ấm áp vô cùng, tươi tắn vô cùng, nụ cười như hóa đi sát khí, như hóa đi máu trong căn phòng này vậy.
“Long công tử, người lại đến nha, vị này chẳng lẽ là ‘cứu binh’ của Long công tử sao? “.
Ngô Ứng Hùng nghe giọng nói ngọt ngào của nữ nhân trước mặt, hắn thậm chí cảm giác toàn thân run lên.
“Hắc hắc, cũng chỉ trách vị cô nương kia cánh cửa quá cao, ta không thể không mời cao nhân đến giúp”.
Ngô Ứng Hùng lúc này nói chuyện thực sự cực dễ nghe, nào có tí nào gọi là hống hách như trước?.
Ngọc Huyền khẽ cười sau đó lại nhìn Vô Song.
“Vị công tử này thật lạ, bất quá người đã đến đây chắc hẳn cũng rõ tiểu thư nhà chúng ta? “.
Ngọc Huyền nữ nhân này... nàng mang theo một loại mị lực kỳ dị, người khác rất khó nặng lời với nàng chứ đừng nói là làm sắc mặt lạnh lùng hay chán ghét, Vô Song cũng như Ngô Ứng Hùng, đối với nàng thản nhiên mỉm cười.
“Đương nhiên biết, vị tiểu thư trên kia không phải ai cũng có thể gặp được, cửa vào rất cao”.
Ngọc Huyền cười cười, sau đó lại hỏi.
“Không biết vị công tử này xưng hô ra sao? “.
Vô Song đương nhiên không có gì không thể trả lời.
“Ta gọi Vô Song “.
Ngọc Huyền im lặng một chút như muốn ghi nhớ tên của Vô Song, sau đó nàng mới tiếp tục nói.
“Vô Song công tử, người lần đầu đến đây thì tiểu nữ không thể không nói với người vài điều, cái này thì Long công tử cũng đã nghe nhiều, tiểu nữ sẽ cố gắng nói nhanh hết sức nha”.
“Đây là một trò chơi, đầu tiên muốn gặp mặt tiểu thư nhà chúng ta ít nhất phải qua được cửa của tiểu nữ cùng Thanh Thanh bất quá Thanh Thanh không có ở đây hôm nay liền là tiểu nữ đứng ra”.
“Thứ hai, sau khi vượt qua cửa ai của tiểu nữ cùng Thanh Thanh liền là cửa ải của tiểu thư, chỉ có vượt qua cửa ải của tiểu thư mới có thể gặp mặt người, đương nhiên cửa ải của tiểu thư vẫn chưa ai vượt qua được nha”.
“Cuối cùng là thuộc về phúc lợi, chỉ cần vượt qua được cửa ải thứ nhất thì bất kể kết quả cửa ải sau thế nào tiểu thư đều sẽ đàn một khúc nhạc tặng cho các vị

công tử, gọi là một hồi duyên phận”.
Nói xong nàng yên lặng một chút rồi mới mỉm cười ưu nhã.
“Không biết hai vị công tử đã sẵn sàng chưa? “.
Nàng không hỏi Gia Minh bởi nàng biết Gia Minh là người Ngô Ứng Hùng mời đến, cho dù Gia Minh thật sự có thể giải được hết các cửa ải của tiểu thư thì người gặp tiểu thư cũng là Ngô Ứng Hùng, căn bản không liên quan gì đến Gia Minh.
Luật đã nói rõ, Vô Song đương nhiên không nghĩ gì, hắn đối với Ngọc Huyền gật đầu.
Ngô Ứng Hùng thì lại càng không có ý kiến, hắn thậm chí mong càng bắt đầu nhanh càng tốt.
Ngọc Huyền thấy hai người đều đồng ý nàng mới đưa tay lên nhẹ vỗ, theo tiếng vỗ tay của nàng liền có vài tỳ nữ đi vào.
Mấy tỳ nữ này nhìn tháy xác chết trong phòng đương nhiên không quen thậm chí còn sợ hãi bất quá các nàng cũng được đào tạo bài bản, bốn tỳ nữ thản nhiên đi về phía trước mặc Ngọc Huyền, bọn họ đang mang theo một bàn cờ lớn.
Đặt bàn cờ lên bàn, lại có hai nữ nhân bày ra hai hộp cờ, bạch tử cùng hắc tử.
Ngọc Huyền đưa tay ra, ung dung bày cờ, nàng đặt từng quân bạch tử lên trên bàn, đặt đến quân thứ 8 liền dừng lại.
“Tiểu nữ ngu độn không được như Thanh Thanh, Thanh Thanh họa tác nhất tuyệt, cầm đạo vô song, tiểu nữ thì chỉ biết chút thuật chơi cờ, hiểu chút cờ thế vẫn xin hai vị công tử chấp vài đường”.
“Cửa ải của tiểu nữ rất đơn giản, hai vị công tử đồng thời thi cờ với tiểu nữ, tiểu nữ bạch tử, hai vị hắc tử, Vô Song công tử cùng Long công tử mỗi người đi một nước, người trước đi xong đến người sau, nếu hai người có thể thắng được tiểu nữ, tiểu nữ liền mời cả hai người lên lầu “.
Luật chơi của nàng nói thì đơn giản nhưng làm khó vô cùng.
Đầu tiên nàng bảo nàng chỉ hiểu chút về cờ?, cái này Vô Song không tin lắm, hành gia vừa lộ một tay liền biết cao thủ.
Thứ hai cho dù Vô Song hay Gia Minh thật sự có thể thắng được nàng nhưng chẳng có gì đảm bảo hai người cùng thi cờ lại có thể thắng được nàng, đây tuyệt đối là một bài toán khó huống hồ còn chưa chắc kỳ đạo của hai người đã sánh được với Ngọc Huyền.
Thấy nàng ung dung đứng đó mỉm cười ưu nhã đợi Vô Song cùng Ngô Ứng Hùng, rốt cuộc Vô Song cũng bước lên.
Vô Song bước lên đương nhiên Gia Minh cũng như vậy, hai người khẽ gật đầu với nhau, cùng nhìn về trận cờ của Ngọc Huyền.
Gia Minh nhìn một chút âm thầm liền thở dài, hắn biết Ngọc Huyền thực sự rất mạnh.

Hắn từ phủ đệ của Ngô Tam Quế được mời đến đây, vốn nghĩ là dùng dao mổ trâu giết gà dù sao đối phương chỉ là danh kỹ, danh kỹ có thể tài học đến đâu?, tất nhiên Ngô Ứng Hùng hết cách mới phải mời hắn ra vì vậy hắn cũng tương đối coi trọng mấy người danh kỹ kia bất quá đến hiện tại khi thấy Ngọc Huyền trong lòng hắn không khỏi thầm than.
Vô Song cũng không khác gì Gia Minh, Ngọc Huyền thực sự cho hắn một bài toán khó.
Rốt cuộc hai nam nhân đứng trước mặt một nữ nhân cũng không thể chờ đợi quá lâu, Vô Song là người đầu tiên đưa tay ra, dùng hai ngón tay cầm lấy một quân hắc tử đặt lên bàn.